ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XL. WINNIPEG, MAN., JANUARY 1, 1963. ВІННІПЕ, МАН., 1-го СІЧНЯ, 1963. ЧИСЛО (1973) 1

Любімо свою Українську Православну Церкву!*

Смиренний Іларіон, *з Ласки Божої Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, до Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх боголюбивих вірних, —*

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

„Діточки, — любімо не словом, і не язиком, але ділом та Правдою!" (І Івана 3, 18).

Господь і Бог наш ще в Старому Заповіті дав світові Свою велику основну Заповідь: „Люби Господа, Бога твого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю!" (5 М. 6. 5).

А любити — то служити.

Ісус Христос глибоко вияснив цю Заповідь і до неї додав, як основу її, що „це найбільша і найперша Заповідь" (Мт. 20. 38).

Так, це найбільша й найперша Заповідь, щоб любити Господа Бога нашого: це Заповідь основна для всього Християнства. У Старому Заповіті є 613 Заповідей, великих і менших, і не кожна людина всі ці Заповіді належно знає, — і Господь виділив нам Заповідь найпершу, — „Люби Господа Бога твого!" Найпершу, — цебто основну у всій нашій Вірі, у всьому нашому житті.

Ісус Христос пробув з нами, як Бог і як людина, дуже недовго, — усього 33 роки. Навчав, і вознісся на Небо.

Вознісся, але не кинув нас сиротами, не лишив нас самітними, — Він позоставив нам Свою Науку, Святу Свою Євангелію, позоставив і Своїх Апостолів і Свою Єдину, Святу Соборну і Апостольську Церкву.

А найбільше, — позоставив нам Святого Духа Святого, який діє в нас через Церковні Таїнства.

Головою Церкви є Сам Ісус Христос, а ми тіло Її. І тому ми повинні любити Церкву свою, бо Христос поєднав Себе і народ, як тіло Церкви, в одне ціле.

Коли ти любиш Церкву Святу, то тим самим ти любиш і Ісуса Христа, Бога нашого, цебто виконуєш найпершу Заповідь Божу!

А любити свою Святу Церкву ми повинні „не словом, і не язиком, але ділом та Правдою!"

*

Українська Православна Церква довгі віки своєю освітою перевищувала всі інші Православні Церкви всього слов'янського православного світу. І дуже рано пішов сильний вплив Українського Православія на інші Православні Церкви.

А найбільший вплив Українського Православія був на нашу сусідку з півночі, Церкву Московську. У віках X-XIII у Києві, столиці України-Руси, сидів наш Митрополит, який звався „Митрополит Київський і всієї Руси". І тому за віки X-XIII вплив Українського-Православія на північну Русь, пізніше Московію, був природний і офіційний, і завжди великий.

Не спинився вплив Українського Православія і пізніше, в віках XIV-XV-XVI, — навпаки, він ще збільшився: багато освічених духовних осіб, головно з

монашества, виходили з України в Московію і там працювали. Сильно йшла туди і наша писана духовна література.

Найсильніший вплив Українського Православія на Московську Церкву почався з 1654-го року, коли, за гетьмана Богдана Хмельницького, Україна необережно поєдналася з Московією. З того часу видатні й високо освічені Духовні все більше й більше перебиралися в Московію, несучи туди і свою українську освіту...

За віки XVII-XVIII багато — багато українських учених — і духовних, і світських — перебиралися в Росію, і там ревно працювали на всіх ділянках церковних та шкільних.

ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІШОГО ВЛАДИКУ МИТРОПОЛИТА - ПЕРВОЄРАРХА, ПРЕОСВЯЩЕННІШИХ ЕПИСКОПАТ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, СВІТЛУ КОНСИСТОРІЮ І ВИСОКОДОСТОЙНОГО ГОЛОВУ ІІ ПРЕЗИДІЇ, ВСЕЧЕСНІШЕ ДУХОВЕНСТВО, ВСІХ ВІРНИХ, КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ, ВСІ НАШІ УСТАНОВИ Й ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

з РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
і
з НОВИМ РОКОМ
поздоровляють
АДМІНІСТРАЦІЯ Й РЕДАКЦІЯ

А в віці XVIII-XIX особливо багато було в Росії наших видатних Архиереїв, які несли туди високу українську освіту та культуру, бо вона в Україні все була вища, як у Росії.

І сьогодні ми можемо з гордістю твердити: освіту в Росії розвинули головно українські вчені, особливо духовні!

В Україні за XVI-XVII віки відбулися величезні церковно-освітні здвиги — подій, які мали всеслов'янський вплив і всеслов'янське значення.

Року 1581-го в м. Острозі на Волині, великими коштами славного мецената й оборонця Православія, князя Костянтина Острозького вийшла перша слов'янська друкована Біблія, т. зв. Острозька Біблія.

А року 1641-го в Києві було складене знамените „Ісповідання Православної Віри". Склав його, з доручення Митрополита Петра Могили, перший доктор Богословія в Києві Ігумен Ісаія Козловський. І це Ісповідання незабаром ухвалили всі чотири Східні Православні Патріярхи, і воно пізніше вийшло року 1645-го; перше — в Києві мовою українською. І цю київську працю „Ісповідання Православної Віри" з 1641-го року прийняв увесь православний світ. За нашого часу це „Ісповідання" відоме на всіх мовах світу.

Усі ці праці були епохальними свого часу. Усі вони поширилися по всьому слов'янському православному світу, і принесли Україні і її Православній Церкві невмируущу славу! Вони, ці Книги, стали своїми і в Росії, Молдавії, Валахії, і в Болгарії і Сербії, цебто по всіх слов'янських православних землях!...

Ці всі наші київські богословські твори, на чолі з вікопомною Острозькою Біблією 1581-го року, покрили Українське Православіє невмируущою славою аж по цей день! Вони — наша слава і наша гордість!

Любімо ж свою Православну Церкву, бо вона душа наша, бо вона невмируща слава наша!

Отже, наша Православна Церква в Україні всі віки була славною та учительною. Вона була Матір'ю для Церкви Московської, бо ще ж Вона защепила і защіплювала свою Православну Віру на півночі Русі. І це ж Вона, Українська Церква, багато свого перенесла до Церкви Московської. Не Українська Церква брала свою науку від Церкви Московської, а навпаки, — це Церква Українська довгі віки несла своє і в Московію, і в Росію!...

*

Українська Православна Церква — це жива душа Українського народу, це

правдиве серце його! Українська Православна Церква і Україна — це одне спільне ціле!

Українське Православіє — це Віра князя Володимира Великого, це Віра і всіх інших українських князів!

Українське Православіє — це Віра великих і славних наших гетьманів: Петра Сагайдачного, Петра Дорошенка, Богдана Хмельницького, Івана Мазепи, і всіх інших наших гетьманів!

Українська Православна Віра — це Віра українських Мучеників та українських Святих: Антонія і Феодосія Печерських, Афанасія Берестейського (†1648), Дмитрія Туптала (†1709), і всіх інших численного Хору українських Святих! Хор українських Святих — це правдива жива невмируща душа України!

Любімо ж усі свою Українську Православну Церкву, бо вона Церква Свята й Апостольська, і Церква Первозванна!

Любімо свою Українську Православну Церкву, бо це вона створила нам високу культуру, а нас перетворила в свідому українську націю!

Любімо свою Українську Православну Церкву та Православну Віру, бо це була Віра й Церква всіх великих і славних людей нашої України!

І всі „любімо не словом, і не язиком, але ділом та Правдою!"

Усіх Вас вітаю з Великим Святом Народження Господа нашого Ісуса Христа, що заснував нам свою Церкву на землі.

Вітаю всіх і з Новим Роком, і бажаю всім повного спокою та правдивого щастя. А вони прийдуть до нас тільки тоді, коли ми всі будемо повним серцем любити свою Українську Православну Церкву.

І ще раз усіх сердечно вітаю:

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

† *Іларіон*,
Митрополит Вінніпегу
і всієї Канади.

Року Божого 1963-го, січня 7-го дня, на Святий день Народження Христового.

Всеканадійська Митрополична Катедральна Пресвятої Трійці в Вінніпегу.

*) Це Послання читається по всіх Храмах Української Греко-Православної Церкви в Канаді на день Різдво Христового.

Різдвяні привітання 1962 р. в Східній Єпархії

Ом. Михаїл, з Ласки Божої Архиєпископ Торонта і Східньої Канади.

Улюблені в Господі мої Сопастирі, Брати, Сестри, молодь і діти!

Господь дав мені радість і цього року вітати вас радісним вітанням:

Христос Рождається — Славіте Його!

Вітаю вас усіх з цим Дивним Святом, коли Бог явився на землі в подобі людині! Вітаю з цією Найбільшою Радістю, бо Бог прийшов до нас у тілі, щоб нас обожествити.

Дитятко народилось нам. Син Божий дав Себе нам. Влада Його на раменах Його і Мир-Спокою Його немає краю. Ім'я Йому — Великої Наради Божої Ангел, і Сам він Дивний Радник (у Св. Трійці). Він Бог Всесильний, Господь і Владика світу, Отець Вічности, Князь Миру. (Посередник примирення нас із Богом). (Ісаії 9. 6.). Тому то в такій радості скрикує прор. Ісаія: „З НАМИ БОГ! Зрозумійте народи..." Тому й Аввакум пророк невсипуще ждав Його і казав:

„На сторожі моїй стану і буду ждати... Господи, почув я слух Твій і убоявся. Доверши діло Твоє, в часі цім яви його... Покрила небеса Величність Твоя і хвали Твоєї наповнилася земля!... (Авв. роз. 3)

Чому аж таку Любов виявив до нас Бог? Христос Господь сказав нам чому:

„Бог так полюбив людей, що й Сина Свого Єдинородного віддав, аби кожний, хто віруе в Нього, не загинув, а мав би життя вічне... (Іоана 3, 16).

Бо Він є Батько всіх людей, а люди — діти Йому. Любов же Його безмежна, бо Він увесь чиста і найвища любов. (Ів. 4, 8.). У Нього нема бажання, щоб хоч одне з нас загинуло. (Мф. 18, 14). І, за словами Христовими, „Велика радість буває на Небі (у Ангелів, за кожного грішника, який покається." (Луки 15, 7-10).

Усе домобудівництво Боже направлене до того, щоб усі люди спаслися, цебто — вернулися до Батька-Бога для життя з Ним в Царстві Його Вічнім. А ні землі щоб жили між собою в любові та *згоді, як діти Божі.* (Лівись І Іоана 4, 6-11). Каже св. Ап. Павел:

„Коли прийшов призначений час, Бог послав Сина Свого Єдинородного, щоб народився від Жони (Св. Діви Марії), підкорився під Закон, щоб викупити підзаконних (від гріха, прокляття й смерти, аби ми знову одержали всиновлення Богові).

Так Він повернув нам право й силу знову дітьми Божими стати через віру в Нього. Тому каже Ап: „Ти вже не раб (не чужий), а син Богові, а коли син, то й наслідник Божий через Ісуса Христа (Галят. 4, 4-7).

Наслідник вічного життя в Царстві Бога Отця. Мф. 13, 43). Саме про це Христос Господь молився в саду Гефсиманському перед Своїми стражданнями, коли казав: „Отче! Котрих Ти дав Мені, хочу, щоб там, де Я, там і вони були зо Мною, щоб бачили славу Мою, яку Ти дав Мені, бо возлюбив Мене перше ніж створив світ." Бо саме для того Він зійшов з Неба та народився Дитятком. (Іоана 17, 24).

Щож може бути радісніше для нас людей?! Це ж не гадання і не про когось говориться, а про тебе, кожна людино. Це тобі й твоїй родині дав Він право й силу дітьми Божими стати і вернутися до Бога для блаженного й вічного життя з Ним. Лише від тебе залежить взяти це право чи ні. Ще через прор. Ісаію сказав Господь: „Якщо хочете й послухаєте Мене, то будете споживати Добро, не схочете й відмовитеся, Моя (смерть) вас поїсть". (Ісаії 1, 19). Так і тут усе залежить від нас.

Вражає і сама настирливість Бога повернути нас до Себе. Це висловив св. Василій Великий в молитві на Свят, Свят, Свят... в його Літургії. Він каже:

„Ти, Боже, устроїв людині спасіння в самім Христі Твоїм... Ти не відвернувся від створених Тобою і не забув діло рук Твоїх.

Ти різними способами навідував його в любові Своїй. Ти пророків посилав. Творив чуда святими Твоїми. Говорив до нас устами слуг Твоїх пророків.

Дав закон на поміч. Поставив Ангелів Охоронителів. А коли прийшов призначений час, Ти заговорив до нас Самим Сином, Який є Сяєво Слави Твоєї і написання Іпостасі Твоєї...

Це повторення 1-го розділу з Послання Ап. Павла до Євреїв. Той же Ап. Каже: „Бог Виявив Свою любов до нас тим, що Христос (Син Його) умер за нас, коли ми ще були грішниками (чужими Богові)" (Рим. 5, 8).

А через пророків за багато століть сповістив Духом Святим як станеться наше спасіння і через Кого. Через Мойсея Дух Святий сповістив обітування Боже про Спасителя, сказане Богом до змія-диявола: „Ворожнечу положу між тобою і жоною, між насінням твоїм і Насінням її. Воно буде бить тебе в голову, а ти будеш Його жалити в п'яту". (І М. 3, 15). І ще через Мойсея (до Ізраїльтян):

„Пророка з серед братів твоїх, як і мене воздвигне тобі Господь Бог твій, слухайте Його..." І слова Самого Бога:

„Я воздвигну їм Пророка з серед братів їх і вкладу слова Мої в уста Його і Він буде говорити їм все, що Я повелю Йому"... (5 М. 18, 15, 17-19).

Через Авраама (І М. 12, 3), Ісаакові (-26, 4), Якову (-28,14) все те ж обітування:

„В насінні твоїм благословляться всі народи землі". Через прор. Давида про *страждання* Христові (Див. Псалми 2, 21, 39, 68, 71, 88, 109). Через прор. Ісаію найбільше

„Ось Діва в утробі приймє і породить Сина і дадуть Йому ім'я ЄМАНУЇЛ, що значить: З НАМИ БОГ. (7, 14).

Про те, Хто буде Спаситель, писано вище. (-9, 6). Буде на Ньому Дух Господній; дух премудрости й розуму, дух поради й мужности, дух знання й побожности..... І жезлом уст Своїх Він поразить землю, і Духом уст своїх уб'є нечестивого."

„...Господь зніме покривало (незнання) зо всіх народів... (Ісаії II, 1-5). І буде переможена смерть... і зніме Господь пониження з людей Своїх по всій землі." (24, 6).

Тут мислиться гора Єлеон, з якої вознісся Христос Господь. (Захарії 14, 4) і гора Голгофа.

Господь говорить через пророка, що той Спаситель буде основою нового життя на землі:

„Ось Я кладу Камінь, як Основу, на Сіоні, Камінь досвідчений, дорогоцінний, міцно утвердженний. Ті, що увірують у Нього, не посоромляться" (-28, 16).

Ісаія говорить і про Предтечу Господнього Іоана (-40,3-6). З особливою ж силою й ясністю говорить він Духом Святим про Страждання Христові і спасіння через них. (Див. - 52, 10-15; 53 1 - 12; і поширення Християнства). (54, 1 - 17).

Дух Святий говорить через пророка і про звільнення з шеолу душ померлих (Ісаії 45, 13). Устами ж пророка говорить і Сам Син Божий Христос:

„Дух Господа Бога на Мені, бо Господь помазав Мене благовіствувати убогим. Послав Мене сцілити сокрушених серцем, проповідувати полоненним визволення, сліпим прозріння, проповідувати літо Господне приємне і день милування Бога нашого, утішити всіх сумуючих" (61, 1 - 11).

Через прор. Єремію, що Господь укладе з людьми НОВИЙ ЗАПОВІТ. Каже Господь:

„Ось надходять дні, коли Я заключу... Новий заповіт... і вкладу закон Мій в душі людей і на серцях їх напишу його, і буду їм Богом, а вони будуть моїм народом (Єрем. 31, 31 7 36). Той же пророк передає слова Господні:

„У ті дні і в той час Я вирощу Давидові ОДРОСТОК праведний і буде творити суд і правду на землі (-33, 15).

Пророкові Даниїлові Бог показав у видінні і самого Христа Спасителя за 500 років до Його пришестя:

„І бачив я в нічних видіннях: ось з хмарами небесними йшов, як ніби Син Людський, дійшов до Ветхого днями і підведений був до Нього (Христа). І Йому (Сині) дана влада, слава і царство, щоб усі народи, покоління й мови служили Йому; володіння Його володіння вічне, яке не перейде і царство Його не зруйнується (Дан. 7, 9-18). Тому ж пророкові відкрито Духом Святим коли саме прийде Спаситель світу Христос. Через 70 сідмин, 490 років від часу, коли почують відновляти Єрусалим, зруйнований, а в половині останньої сідмини помажеться СВЯТИЙ СВЯТИХ. Помажеться це значить буде принесений у жертву за всіх людей, і тоді припиняться всі старозавітні жертви (Дан. 9, 24-27).

Осія пророк: „Вернімось до Господа! Бо Він поранив нас і сцілить нас, поразив нас і обв'язже рани наші, оживить нас через два дні і в третій день воскресить нас і будемо жити перед лицем Його (Осії 6, 173).

Каже Господь через Осію: Від влади пекла Я викуплю їх (людей), від смерти визволю їх. Смерте! Де твоє жало? Пекло! Де твоя перемога? Розкаяння в тому не буде в Мене" (-13, 14).

Через Іоіля сказано про зішестя Духа Святого на Апостолів, (і про затьмарення світил небесних в час смерти Христової: (Іоіл 2, 10-11; 28-32).

Через пр. Амоса: „І буде в той день, говорить Господь: зроблю захід сонця опівдні і затьмарю землю серед світлого дня" (Амос 8, 9).

Через Міхея сказано, що Христос народиться в Вифлеємі юдейському (Міх. 5, 2-4).

Через Аггея сказав Господь: „Ще раз, і це буде скоро, Я стрясну Небо й землю, море й сушу. І потрясу всі народи, і прийде БАЖАНИЙ всіма народами, наповню Дім цей славою (-, 6-7). Дім це Храм, відновлений після полону вавилонського. Захарія пророк кілька раз називає Христа Спасителя ОДРОСТКОМ з дому Давида. Він же говорить як станеться Вхід Господній в Єрусалим на страждання (та про сходження Христа в шеол і звільнення душ померлих всіх від Адама (-9, 9-11). Він же говорить і про 30 срібняків, за які куплено смерть Христову, про те, що їх кине Юда в храмі і за них куплять поле ганчареве (-11, 12-13).

Особливо ж говорить про затьмарення сонця в момент розп'яття Христового:

„І буде в той день: не стане світла, світила віддаляться (примеркнуть). День той буде єдиний (безподібний), відомий тільки Господу, ні день, ні ніч, тільки в вечірній час явиться світлість (-14, 6-7).

Він же говорить, що Вознесення Господне на Небо станеться з гори Єлеонської (-14. 4).

Пророк Малахія ясно говорить про Івана Предтечу: „Ось я посилаю Ангела Мого в храм свій Господь, Якого ви шукаєте, і Ангел завіту, якого ви ждете. Ось Він іде, говорить Господь Саваоф (Мал. 3, 1-3).

А наче потвердження всіх тих пророкувань, Архангел Гавриїл висловив всі ті обітування в часі Благовіщення Св. Діви Марії (Луки 1, 26-35). І все те для нас людей, щоб зробити нас щасливими.

Так ось Кого ми зустрічаємо в Свят Вечір в своїх хатах і вітаємо за столом. Тоді Він знову народжується в думках і в серцях наших, і ми оновляємося. Так і розуміли наші батьки і тому так багато уклали різдвяних пісень-колядок на день народження Його.

Але що може бути жорстокіше, як невдячність за всю ту любов Божу до нас?! І чи можна нам байдужіти тільки тому, що тепер багато невіруючих? Каже Апостол: „Якщо ми не віруємо, то Він Господь залишається вірним, бо Себе відректися не може" (Тим. 1, 13).

Скільки б слізний не доводив, що сонця нема, то воно не перестане світити. Так і невіруючі: вони, дивлячись, не бачать, як сказав прор. Ісаія (6, 10). Не бачать, бо не хотять бачити; гординя заслінила їм очі. Та й не туди дивляться, бо поставили себе на місце Бога. Та чи нас повинно це дивувати? Хіба Христос Господь не сказав, що так буде? (Мф. роз. 24). Хіба Апостол не сказав, хто вони? (2 Сол. 2, 3-13). А про віруючих, про сказав Ап. Петро: „Ви рід вибраний, царський, священство, народ святий, люди взяті в уділ Божий, щоб сповіщати звершення Того, Хто покликав вас із темряви до чудесного світла свого" (І Петра 2, 9).

До Всечесного Духовенства та Боголюбивих Вірних Західньої Єпархії

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

„Усе сьогодні сповнилося радістю, Христос народився від Діви".

„Небо й земля, по слову Пророка неначе веселяться, Ангели й люди нехай духовно радіють, бо з'явився тілесно Бог тим, що в тіні й темряві пробували, від Діви народившись; прийняли Його вертеп і ясла, проповідують пастухи про чудо, волхви із Сходу дари приносять, а ми грішними устами хвалу Йому, як Ангели, приносімо: Слава Богові на Небі й на землі спокій, бо прийшов Спідіваний народами і спас нас від неволі ворожої".

Такими словами Свята Церква заклика нас радіти й веселитися духовно, бо на землю зійшов Той, що Його приходу довгі віки людство сподівалося.

Небо й земля, Ангели й люди раділи, коли в Вифлеємі народився Господь наш, Христос наш, і Спас наш для всіх нас.

Ангели разом з пастухами Бога прославляли, звіщаючи мир людям доброї волі.

Проваджені Вифлеємською зіркою, прийшли до Вифлеєму мудреці із Сходу. Впали вони на коліна і вклонилися Йому. А відчинивши скарбниці свої, піднесли Йому дари: золото, ладан та смирну.

Правдиві сини природи-пастухи і вчені-мудреці пізнавалися, щоб разом з Ангелами прославляти Дитину-Христа, що ради нас і ради нашого спасіння з Неба зійшов на землю, щоб примирити Небо з землею, щоб підняти нас на Небо, щоб „землю з Небом в одно злучити".

Ця переломова подія в історії людства сталася 1962 роки тому, і з того часу Царство Боже на землі, Церква Христова, росла, збільшувалася, і продовжує рости й збільшуватися. За прикладом перших учасників Різдва Христового пішли й тепер ідуть мільйони людей: бідні й багаті, вчені й невчені, бо „Христос прийшов днесь із Небес, щоб спасти люд Свій-вивсь".

До тих мільйонів ісповідників Христа також належить український народ, частиною якого є ми з Вами.

Ми єднаємося з нашим, українським, народом та всім християнським світом в його змаганнях за панування на землі того спокою, що його приніс на землю Христос-Дитина та що його тепер так сильно бракує не тільки не-християнському світові, але й нам самим.

І Ап. Павел: „Ви маєте доступ до Отця Бога (через Христа Господа) в Дусі Святім), Ви не чужі, а співгромадяни святим і свої Богові" (Ефес. 2, 18).

Що ж нам це дає? Порівняйте життя з Богом і без Бога. У Дусі Святому — любов, радість, мир, терпеливість, добрість, милосердя, віра, тихість, стриманість (Галат. 5, 22-24). А без Бога все протилежне, бо панує егоїзм та пристрасті (там же ст. 19-21). Отже — в Богові життя, а без Бога смерть. Виберім життя і йдім за наукою св. Православної Церкви. Ось вона:

Христос рождається — славте. Христос з Небес — зустрічайте. Христос на землі — возноситеся. Співай Господеві вся земля... (Ірмос Свята).

Небо і земля сьогодні нехай веселяться. Ангели й люди нехай торжествують, бо Бог у тілі явився тим, що в темряві й тіні сиділи... (Стихира Свята). Тож зустріньмо Спасителя нашого в собі в хаті. Нехай того вечора хата ваша стане церквою. Перед святою вечерею вся родина помолиться і тоді в радості сідайте за стіл. Перша пісня на честь Дитятка Христа: Бог Предвічний народився... або інша... Згадайте і милість Божу. Згадайте й своїх рідних живих і померлих. Згадайте й тих, що в Україні. А в призначений час всі до Церкви, кому можна, щоб всією громадою віддати славу Богу та помолитися за тих в Україні, яким богопротивні не дають молитися.

Вірмо, що й там пропливуть чорні хмари невіруства і знову засвітить Сонце Правди Христос Бог наш, бо всі ті мудрування людські тимчасові, а Бог Вічний.

З НАМИ БОГ! Знову зрозуміють і ті, що втратили розуміння і поклоняться. Йому слава навіки. Амінь!

Дано в Торонто в Катедрі Св. Володимира:

Браття й сестри! Перечитавши, передайте другим, щоб знали.

З НАМИ БОГ!

(Закінчення на 5-й стор.)

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,
Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

МІСТЕРІЯ САМОЗБЕРЕЖЕННЯ НАЦІЇ

Немає такої істоти, що називалася б словом „людина", але не була б причетною до жодної раси й національности, а була б вона тільки отак собі — „людина", і тільки.

Ми живемо в таких часах, коли щораз густіше лунають усякі світові клічі: щоб замість усіх національних урядів створити один світовий уряд; щоб нації перетворити в „людство" без національних різниць, в якийсь „народ землі", так як большевики намагаються з десятків поневолених у межах СССР народів створити „советську людину" — істоту без національного обличчя, і вони скликуються перемінити в такі істоти всі нації на землі. Подібно також лунає клич: щоб з усіх Церков створити одну світову Церкву, і щоб таким чином цілком уподібнити всі Церкви одна до одної, щоб не було між ними національних різниць.

Таким ось чином з усіх сторін різні світові сили намагаються стерти з лиця землі все національне як у чисто-світській сфері, так і у сфері релігійно-церковній.

Явище зване словом „національність" — це явище таке ж природне, як і явище різних рас: білої, чорної, жовтої. Нашим християнським ідеалом є людині взаємовідносини між усім людством. Але це не значить, що тими вселюдськими кличами ми можемо усунути природні різниці між расами — стерти різницю між чорним, жовтим, червоним і білим кольором шкіри. Так само не можемо усунути природні різниці між національностями. Хто пробує ці різниці усунути, то це тільки штучні заходи — це заходи проти даних Богом законів природи. Ці заходи кінчаються тим, що з одного боку людину від нації віддалюють, а з другого боку її не перемінять у людину без нації, бо це не можливо, і у висліді постає якесь каліцтво в природі, якесь страховище-монструм духового спотворення живої істоти.

Ці нації, що мають свої держави, і що при тому сильні духово, переможно вийдуть з тих експериментів вихолощування з усього національного серед народів, — вихолощування, що ним загрожують різні світові міжнародні сили — інтернаціонали всяких закрасок, які змагаються між собою за опанування світу взагалі, і за опанування душі й тіла кожної нації зокрема — на згубу націям.

Це велить нам протиставитися тим інтернаціональним силам, які голосять комунізм, що є непримиренним ворогом усього національного.

Це велить нам протиставитися всяким іншим силам — також і не-комуністичним, які голосять клічі всесвітництва з наміряним знищити все національне.

Це велить нам протиставитися тим кличам з різних центрів, які голосять, щоб ми були християнами без національности.

Яким чином нація втримує своє буття на землі? Тут є різні засоби самозбереження, а між ними є також ці: нація втримується тоді, коли вона не уподібнюється до свого інонаціонального оточення, а навпаки — вона плекає свої національно-культурні різниці: свою мову, своє мистецтво, свій світогляд, а готовно — свої різниці щодо зовнішніх форм (стилю) у церковно-релігійній сфері життя. До таких різниць, що обережають нас перед асиміляцією, належать також наші національно-релігійні обряди, а в тому й українські Різдвяні обряди; до тих ритуяких різниць, які охороняють нас перед саморозтопленням у не-українському морі, належить також український традиційний Церковний Календар (г. зв. Старий Стиль).

СПІЗНЕНЕ ЗАПРОШЕННЯ

У справі запрошення укр. гр.-католицьким Єпископатом українських православних спостерігачів на II Ватиканський Собор

У ході підготови до II Ватиканського Собору, цебто від 25 січня 1959 року по 11 жовтня 1962 року, Рим запрохав різні не-католицькі Церкви, щоб вони прислали на цей Собор своїх офіційних делегатів у ролі спостерігачів (обсерваторів).

Функцію запрошувати цих спостерігачів папа Іван XXIII доручив Секретаріятові Сприяння Єдности Християн, а цей ватиканський орган був папою Іваном XXIII-створений спеціяльно для наладнання зв'язків II Ватиканського Собору з не-католицькими Церквами. З доручення папи Секретаріят Сприяння Єдности Християн очолив кардинал Бea (німець). З повеління папи безпосередньо сам Секретаріят Сприяння Єдности Християн вислав запрошення різними не-католицькими Церквам вислати на Собор до Риму їхніх спостерігачів. До Патріярха Константинопольського Атенагораса I й до Патріярха Московського Олексія папа почерез той Секретаріят Сприяння Єдности Християн висилав з Риму спеціяльних посланців запрохати на II Ват. Собор спостерігачів цих Патріярхів. Інші ж не-католицькі Церкви отримали від Секретаріяту Сприяння Єдности Християн листовні запрошення.

Відношення ж Ватикану до Української Православної Церкви було тут виняткоо іншим.

По-перше, Ватикан обминув тут свою регулярну процедуру запрохання, цебто запрохання почерез Секретаріят Сприяння Єдності Християн, а сам цей згаданий Секретаріят ні разу не звернувся до Української Православної Церкви, а звертався тільки українські греко-католицькі владики. Отже, Український Православний Церкві не відомо, чи вони звертался з дорученням папи, чи самі від себе.

По-друге, тоді, як ватиканський Секретаріят Єдності Християн запрохав інші не-католицькі Церкви вислати своїх спостерігачів на II Ват. Собор, то в той же час український греко-католицький Єпископат у своєму Посланні з нагоди підготови до цього Собору закликав, щоб українські православні Єпископи „стали перед близьким уже Вселенським Собором з покірним проханням" прийняти їх в юрисдикцію папи, — як це було сказано в Посланні укр. греко-катол. Єпископату 16 жовтня 1959 р.

Отже, всі інші не-католицькі Церкви папа запрохає на Собор до Риму в ролі спостерігачів, а тільки Українську Православну Церкву закликано, щоб вона з нагоди II Ватик. Собору „з покірним проханням" піддалася під власть папи. До жодної іншої Церкви Рим не видав такого упокірливого звернення.

II Ватиканський Собор почався 11 жовтня 1962 року. Коло папа мав запросити як спостерігача на цей Собор, то запросив ще перед початком Собору, цебто перед 11 жовтня. За весь час підготови до II Ватик. Собору ні сам папа, ні його Секретаріят Єдності Християн не запросили Українську Православну Церкву, щоб вона вислала своїх спостерігачів на II Ватик. Собор. І вже цей Собор був почався та триван уже 41 день, отже близько півтора місяця (від 11 жовтня по 21 листопада), і аж тоді Українську Православну Церкву запрошено, щоб вона вислала на Собор своїх спостерігачів.

Листа цих не-католицьких Церков, яких Ватикан запросив прислати спостерігачів на II Ват. Собор, була в Ватикані готова ще 1 серпня 1962 р., і їм були негайно вислані Ватиканом запрошення; а Українську Православну Церкву запрошено вислати спостерігачів аж 21 листопада 1962 р.

Чому ж це зроблено так спізнено?

Далі, і навіть це спізнене запрошення Ватикан вислав не регулярним, не нормальним шляхом, отже не безпосередньо через Секретаріят Сприяння Єдности Християн, що спеціяльно для таких запрошень створений папою, а це запрошення вийшло почерез другі руки — від українського гр.-католицькоро Єпископату, — при чому не відомо, як поставилися до цього їхнього запрошення сам папа, Секретаріят Сприяння Єдності Християн і II Ватиканський Собор як цілість. Адже ж недавно стався такий випадок, що II Ватиканський Собор почерез свій Секретаріят Сприяння Єдності вже осудив одну із заяв українського греко-католицького Єпископату у справі приявности спостерігачів із СССР на цьому Соборі.

Крім цього, згадане запрошення не було вислане Проводові Української Православної Церкви, а було воно тільки одним з побічних розділів Послання укр. гр.-катол. Єпископату до українських греко-католицької спільноти, і Провід Укр. Православної Церкви довідався про нього тільки з преси.

А понад усе це — укр. греко-катол. Єпископат у цьому своєму Посланні так само, як і завжди, називає православних

(Закінчення на 5-й стор.)

ДО ВСЕЧЕСНОГО ДУХОВЕНСТВА И БОГОЛЮБ. ВІРНИХ ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ

(Закінчення з 3-ї стор.)

янським, але також християнським народам. Не є це виною народженого Христа, — це бо вина людей, які відступили від того нового життя, що його приніс на землю Христос. Мир відійшов від людства, але велике Свято Народження Христа щорічно переконує нас, що відповідальними за це є люди, і від них залежить привернути його до нашого життя. А це стане можливим тільки тоді, коли ми будемо старатися бути добрими християнами, що люблять нове життя, — життя в Христі.

Ще стародавній пророк Ісаія врочисто провіщав величність життя з Богом, коли голосив, що „з нами Бог", і кликав усі народи „розуміти це й покоритися", а ми тепер нашими очима бачимо величність життя з Богом, що дає нам багатство розуміння нашого життя і його остаточної цілі, та життя без Бога, повного тяжких терпінь і жорстоких знущань над людиною, які перевищують усі досьогочасні тиранії над людською істотою.

А тому в день Різдва Христового проголошуймо з **великою силою** віри й надії величність життя з Богом та остаточну перемогу добра над злом.

Сили аду, сили пекла вийшли тепер із своїх сховищ, щоб поширювати між людьми й окремими народами ненависть, злобу, гнів, страшну ворожнечу, а з їхньою допомогою поширювати своє панування над окремими людьми й цілими народами. На жаль, людство, заслілене своїми матеріяльними добрами та своєю байдужістю щодо релігії, легко йде на зустріч тій страшній катастрофі, яку несе йому модерна ницівна нуклеарна зброя, як наслідок відходу людства від Божих законів взаємного братерства й любови.

Людина ніколи не виграла війни з Богом. Її війна з Богом завжди кінчилася для неї страшною катастрофою. Про це ми маємо багато фактів з історії людства колись і тепер, а особливо пророчисто говорить нам всесвітній потоп, від якого була врятована тільки одна родина — Родина Ноя.

Дорогі у Христі Брати й Сестри! У час Свята Народження Христа Господь Бог особливо наблизився до нас. Наблизмось і ми до Нього. Приймімо Його в наші серця.

Вступаючи зараз же по Святі Різдва Христового в Новий Рік, розпочинаймо його з Богом. Подбаймо про те, щоб він був справді Новим Роком. А буде він тільки тоді, коли ми будемо стремітн до того, щоб ідеали християнського життя втілювати в наше щоденне життя, цебто — коли ми будемо будувати його в повній згоді з життям, що його навчає нас Христос та Його Свята Церква.

З такими думками, почуттями й побажаннями я сердечно вітаю Всечесне Священство, Преподобне Монашество, Боголюбивих Вірних, наші Організації та Інституції на чолі з Проводом та ввесь Український Народ на рідних землях і по всіх країнах світу розкиданий з Різдвом Христовим і Новим 1963 Роком Божим!

Новий Рік нехай принесе нам здійснення всіх наших побожних сподівань як у нашому особистому й родинному, так і в церковно-громадському й політично-державному житті.

Розбудовуймо далі наше церковно-релігійне й культурно-національне життя.

Пам'ятаймо про наших братів і сестер на українських землях та благаймо для них Божого змилування.

Нехай Вифлеємська Зоря повним Сяйвом ВОЛІ засяє над Золотоверхим Києвом та всією Україною!

Нехай правдивий Христовий Мир і Правдива Христова Любов запанують між усіми нами, нашим народом та всіми народами світу!

А ось коли ми сядемо за наші Святочні столи, щоб спожити Різдвяну Вечерю, то не одному з нас забракне за столом у цей Свят-Вечір близьких, дорогих і милих нам осіб. Одних забрала від нас невмолима смерть: вони відійшли від нас у вічність — вони народилися для вічного життя. Другі знаходяться в лікарнях чи старечих домах. А ще інші віддалені від нас великими просторами, далеко, далеко від нас, уналслоб недавньої жахливої воєнної звірюги, яка на протязі довгих років лютувала на наших українських землях.

Утри сльози, брате і сестро, батьку й мамо, сину й дочко, із свого обличчя. Духом своїм вони є з нами, а ми з ними, бо любов НІКОЛИ не вмирає...

Ми всі є дітьми нашого Небесного Отця, Який так полюбив світ, що Сина Свого Єдинородного дав, щоб кожен, хто вірує, мав життя вічне. Ця Дитина-Христос сьогодні своїм народженням наблизилася до нас, а ми наблизилися до Неї. Як діти нашого Отця Небесного духом своїм усі ми й вони духовно об'єднані коло ясел Дитини-Христа, втішаймося взаємно та **просімо,** щоб нам дозволив мирно жити, смуток у радість замінити.

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!
СЛАВІМО ЙОГО!

† **Андрей,** Єпископ

Дано на Різдво Христове 1962 року в Катедрі Св. Івана в Едмонтоні.

З податковців в Онтаріо взято 50 мільйонів дол. на сепаратні школи

Торонтонський часопис „The Globe and Mail" (20. XI. 1962) подав, на основі статистики Онтарійського Департаменту Освіти, цифри сум грошей, що їх населення Онтаріо шляхом державного податку дало на сепаратні школи (вони католицькі):

„Спомагачі сепаратних шкіл разом внесли, як місцевий, шкільний податок, 20,336,078 дол. Допомога провінції (уряду) на сепаратні школи становила 29,-397,037 дол. Спомагачі публічних (державних) шкіл, виключаючи середні школи, внесли 165,497,596 дол. шкільного податку, а урядової допомоги („грент") вони отримали 60,623,883 дол.

У вересні 1960 р. в сепаратних (приватно-церковних катол.) було записаних 282,651 дітей, а в публічних школах 847,747 дітей".

Катол. церковна ієрархія в Онтаріо домагається від уряду ще більше фінансової допомоги на приватні (сепаратні) катол. школи.

СЕСТРА ДРУЖИНИ ПРЕЗИДЕНТА КЕННЕДІ Є НЕВІНЧАНОЮ ДРУЖИНОЮ

„У Ватикані й навколо нього цього місяця (вересня 1962 р.) викликав собою зацікавлення цей факт, що князь Станіслав Радзівіл і його дружина радилися тут з „відповідними офіційними чинниками", щоб заключити своє подружжя в „церкві". Ця княгиня — а вона є сестрою пані Дж. Ф. Кеннеді — одружилася була з князем шляхом цивільної церемонії 1959 року.

Перед тим вона була замужем за Майкелом Кенфіядом. Князь сказав: „Моя дружина домагалася була уневажнити її перше подружжя. Її справа розглядається тепер властями у Ватикані".

Тому що ця Церква (католицька) не признає розводів, то це уневажнення являється спеціяльною прелюдією до церковної церемонії. (Як у цьому випадкові Ватикан може не згодитися?)". („The American Review of Eastern Orthodoxy", Sept. 1962).

СПІЗНЕНЕ ЗАПРОШЕННЯ

(Закінчення з 4-ї стор.)

українців словами „нез'єднані" (цебто: розєднані з Римом, — з грецького: „схізматики"), а ці слова образливі; і вже принаймні в цьому запрошенні їх не годилося б було вживати. У запрошеннях, висланих до інших Православних Церков — як: Константинопольської Патріярхії і Московської Патріярхії, Рим не називає їх образливим словом „нез'єднані"; отже тільки український-греко-католицький Єпископат називає-цим образливим словом тільки православних українців, і він так ображує своїх братів по крові на вершинах самого II Ватиканського Собору перед лицем усього світу. Адже сам папа навіть москалів так не називає!

На основі цих фактів видно, що II Ватиканським Собором не були б мило бачені спостерігачі Української Православної Церкви тому, що наші спостерігачі були б немило бачені советськими спостерігачами, яких Рим не бажає дразнити.

Це, покинуто, стільки у справі формальній, цебто у справі самої процедури запрошування Української Православної Церкви вислати на II Ватиканський Собор спостерігачів.

Щождо самої справи — до питання: чи Українська Православна Церква однаково була б не вислала своїх спостерігачів, якщо б вона й була запрошена таким шляхом, як інші не-католицькі Церкви, чи може вислала б своїх спостерігачів, — то цього питання ми покищо не уповноважені розглядати.

Спостерігачі з Москви на Соборі в Римі

У Константинопольському Патріярхаті „здивування й деякі збентеження"

„Москва (RNS). — Священний Синод Російської Православної Церкви постановив тут вислати двох делегатів-спостерігачів на Другий Ватиканський Собор...

Ця дія Єниоду сталася якраз тоді, коли прийшло повідомлення, що Грекo-Православна Церква Константинопольського Патріярха Атенагораса I — верховного провідника Східнього Православія, не вишле делегатів-спостерігачів.

У повідомленні з Атен сказано, що ця дія Російської Церкви спричинила собою „здивування й деякі збентеження" в греко-православних кругах", — сповістив правосл. сирійський журнал „The Word" (листопад 1962).

ОСВЯЧЕННЯ ПЛОЩІ ПІД БУДОВУ НОВОЇ КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ

Чин Освячення площі під будову нової Колеґії Св. Андрея на площі Манітобського університету 11 грудня 1962 р.

Зліва направо: о. Ігумен Йов (Скакальський), Владика Митрополит Іларіон, о. Прот. М. Юрківський, о. Протопресв. Д-р С. В. Савчук, полк. Ейкінс — співвласник будівельної фірми, д-р Сандерсон — президент Манітобського університету. (Див. інформації у „Віснику" за 15. 12. 1962).

РІЗДВО і „КРИСМЕС"

Хоч у мовному сенсі українське слово „Різдво" по-англійському перекладаємо словом „Крисмес" (Christmas), то однак обидва ці слова фактично відрізняються одне від одного своїм змістом; різниця щодо змісту двох цих слів не помічається серед нашого загалу, а все ж таки вона існує, і дедалі поглиблюється.

Український народ словом „Різдво" назвав Святого дня пришестя на землю Христа в очоловіченій постаті, і наш народ разом з тим пов'язав це Свято з українською традицією — з українським світоглядом і з української культурою. І так, наприклад, в українському Різдві маємо ще дохристиянські українські релігійні мотиви — так, що з одного боку не суперечать Християнству, а з другого боку вони є витвором і віддзеркаленням чисто-українського національно-релігійного духа. Ті споконвічні, ще передхристиянські, національно-релігійні мотиви створені українською природньою вдачею; а українська влада створила собою українську народню чи національну душу, що проявила себе в українському світогляді, мистецтві, в українському сприйманні релігії.

До давніх, передхристиянських українських релігійних вірувань належить також співжиття української родини з душами її предків; і саме тому під час одного з тих наших споконвічних обрядів, що званий словом „Кутя", українська родина з давніх-давен вірить, що на Свят-Вечір приходять до неї душі її предків споживати з своїми живими нащадками кутю. Таким чином Кутя є обрядом єднання родини з її предками; у цей вечір нащадки з предками становлять одну нероздільну цілість. Родина єднається з незчислимими поколіннями своїх предків, а усвідомлює собі, що вона існує на землі спокониву.

(Закінчення на 7-й стор.)

ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ „ВІСНИКА" З НАГОДИ

Різдвяних Свят

В/Д 15-го ЛИСТОПАДА 1962 р. ДО 15-го СІЧНЯ 1963 р.

Існує гарний звичай обмінюватися з нагоди Різдва Христового святочними побажаннями й дарунками. Та коли йдеться про дарунки, то не раз стає питання, що кому дарувати, щоб дарунок був відповідний, корисний та довготривалий, тобто — щоб якнайдовше залишався на пам'яті тих, кого обдаруємо.

Ми радимо Вам обдарувати цього року своїх близьких та приятелів ПЕРЕДПЛАТОЮ НА „ВІСНИК". Це буде дійсно корисний і довготривалий дарунок, а до того й недорогий. З нагоди надходячих Свят Різдва Христового Адміністрація проголошує на протяг трьох місяців, від 15-го листопада 1962 р., до 15-го січня, 1963 р., спеціяльну оферту для передплатників „Вісника", а саме:

1. Хто з передплатників „Вісника" замовить одну нову або більше нових передплат як дарунок для когось у Канаді, той платить ТІЛЬКИ $2.50 за одну замість по $3.00 (в ЗДА тільки $3.00 замість по $3.50).

2. Кожному передплатникові, якому замовите „Вісник", Адміністрація „Вісника" вишле гарну українську картку з Різдвяними й Новорічними побажаннями, зазначуючи при тім, що Ви замовили для них „Вісник" як Різдвяний подарунок.

При замовленні просимо вживати нижче поданий формуляр:

- -

ДО АДМІНІСТРАЦІЇ „ВІСНИКА", ВІННІПЕҐ, МАН.

При цьому надсилаю $. . . . . , як подарункові передплати на „Вісник" для слідуючих осіб:

1. Ім'я і прізвище того, хто має одержувати „Вісник":

. . . . . .

Його адреса . . . . . .

. . . . . .

2. Ім'я і прізвище того, хто має одержувати „Вісник":

. . . . . .

Його адреса . . . . . .

. . . . . .

3. Ім'я і прізвище того, хто має одержувати „Вісник":

. . . . . .

Його адреса . . . . . .

. . . . . .

Моє ім'я і прізвище . . . . . .

. . . . . .

Моя адреса . . . . . .

(Коли маєте більше імен, можете дописати на окремій картці паперу).

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Проти привіту УККА ІІ Ват. Соборові

ЗАЯВА

Українська Православна Громада при церкві св. Димитрія в Картереті, Н. Дж., що вислала мене, як делеґата на VIII Конвенцію Українського Комітету Америки, є постійним платником Національного Фонду, отримала почесну грамоту з датою 25 березня 1961 р., на Конвенції через мене зложила $50 на підтримку цієї установи. Також і я є таким же платником, теж отримав почесну грамоту, яка давалась тим, хто вплатив $100 до 25 березня 1961 р., а на Конвенції зложив від себе пожертву в сумі $100 окрім річної вкладки в сумі $20. Згадую це, як доказ, що Громада і я не є противниками УККА.

Президія VIII Конвенції УККА вислала привіт Голові Католицької Церкви Папі Іванові XXIII, від імени всіх українців католиків і також православних із побажанням, щоб „цей Другий Ватиканський Собор об'єднав християнство в одно стадо і щоб об'єднані під Христом Царем ми могли довести до тріюмфу Божих Сил над силами червоного сатани. . ."

Не знаю, коли Конвенція однодушно схвалила такий привіт вислати, можливо це було в неділю, коли я був відсутній. До відома всіх, що інтерпелюють мене в цій справі, подаю, що за висилкою такого привіту я не голосував і, якщо був би почув внесення в цій справі, то був би рішуче проти цього запротестував, бо вважаю, що справа об'єднання всіх християн в одно стадо не належить до компетенції УККА, що на його Восьмій Конвенції були делеґати від громад і товариств, які складаються з людей різних віровизнань. Не голосував би тим більш, що ця запрошення Ватикану передане Московський Патріярхії його спеціяльним посланцем*) ця Патріярхія вислала своїх двох спостерігачів на Другий Ватиканський Собор в особах прот. Віталія Борового і архим. Володимира Котлярова, проти чого запротестували всі приявні на тому Соборі українські католицькі Владики — і за це їм честь!

У церквах-католицького і православного віровизнання завжди від віків приносяться моління „за добробут Святих Божих Церков і з'єднання всіх їх". Дасть Бог, що колись, нарешті, це з'єднання прийде шляхом братолюбія і справжньої християнської толеранції, але не шляхом підчинення й упокорення Східної Православної Церкви. Краще, щоб Президія VIII Конвенції УККА була того питання не заторкувала, а залишила його обом церковним спільнотам, їх ієрархіям і вченим богословам, замість ставати в позу місіонерів однієї Церкви.

о. Іван Гундяк

Картерет, Н. Дж. 10 грудня 1962 р.

*) Письменець Ватикану — монс. Жан Віллебрандс.

Становище делеґата УЄО у справі привіту УККА Ват. Соборові

Пастор Б. Боровський не солідаризується з УККА у справі привіту папі й ІІ Ватиканському Соборові

Нижче подаємо витяги із статті пастора В. Боровського, який був делеґатом на VIII Конвенцію Українського Конгресового Комітету Америки:

„Цього року мені припала честь бути представником Українського Євангельського Об'єднання в Північній Америці на Конгрес Американських Українців, який відбувся в днях 12-14 жовтня б. р. в Нью Йорку. . .

Я дуже тішуся, що міг бути на цьому Конгресі між нашими передовими людьми і міг вичути на ньому, чим живе й дише наша спільнота в США. Я дійсно глибоко ціню живе зацікавлення всіма справами усіх делеґатів. Хочу тут тільки зазначити, щоб не мати цього на своїй сумлінні, що я не міг і не можу оправдати того, що Декларація Конгресу з приводу відзначення 20-их роковин УПА, **як і привіт Ватиканському Соборові були ухвалені без всякої дискусії. Це виглядало не тільки не поважно, а було таке враження, що ці справи спритно пропихалося в відповідний час. На щастя, в тому привіті не було згадки про протестантів, тільки про католиків і православних, але все таки, коли і хто в православних питався дозволу на такий привіт?"** (Підкреслення чорним — Ред. В.)

(В. Боровський: „З подорожі на конгрес Американських Українців". Журн. „Новий Ранок", листопад-грудень 1962 р.)

РІЗДВО І „КРИСМЕС"

(Закінчення з 6-ї стор.)

З нашої давньої, передхристиянської, національно-релігійної української спадщини маємо, крім священного обряду Куті, також і чимало інших елемейтів, а в тому й обряд званий словом „Коляда" з її виндівками, що є витвором українського національно-релігійного духа.

І Куті, і Коляді згодом, після прийняття Україною Християнства, було надано християнського забарвлення; і в жодного іншого, крім українців, народу Куті немає.

Українське Різдво — це Свято дня пришестя на землю Христа в очоловіченій подобі, — і в тому сенсі український народ святкує Різдво так само, як і всі інші народи Християнської Віри. Але, крім цього, в українському Різдві для українців є ще окремий, чисто-український зміст, а саме: єднання української родини з душами її предків, як вияв її споконвічности й невмирущости українського роду. Та споконвічність і невмирущість особливо актуальна для української нації, що її з давніх-давен супротивні сили намагаються знищити. А однак український народ таки живе, розростається й утверджується на землі своїх предків та у всьому світі. А свої сили він черпає з своєї національної душі з її вдачею і світоглядом, а частиною витвору нашої національної душі є також український характер Різдва.

А в що ж тепер почали перетворювати „Крисмес"? Зо словом „Крисмес" тепер уже щораз менше пов'язується ім'я Христа, а дедалі більше воно поєднується з такими словами, як „Крисмес шапінґ" (Різдвяні закупи), „Крисмес презент" чи „гифт" (Різдвяний подарунок), „Крисмес Клаб" („Різдвяний Клюб" — банковий клич упродовж року ощаджувати гроші в банку на Різдвяні подарунки).

І що тепер перетворюють „Крисмес" це може найяскравіше висловив відомий рабін Вайз (Wise) з Америки. Як відомо, з-поміж жидів у Канаді й Америці дедалі частіше відзиваються голоси проти відзначення Різдва в державних школах, — бо, кажуть вони, Церква відділена від держави. Як на ці жидівські голоси протесту проти Різдва в школах зареагував рабін Вайз? (Про нього кажуть, що він є не тільки толерантним щодо Християнства, але й навіть більше — у нього в кімнаті висить Хрест). -Рабін Вайз з іронією сказав жидам, що вони не повинні нарікати на „Крисмес", бо ж жиди мають з нього користь. Рабін Вайз дорікає жидам так:

„Щасливо склалося (також і для жидів), що Розп'ятий появився на тій Землі, бо ж упродовж цілого року ми, жиди, свій найбільший зиск завдячуємо Синові Марії". (Ця цитата взята з „The Jew in the Light", March, 1936, p. 2. Publ. „Zeitgeist" у Мілвокі, США. Редактор: Isaak Moses).

Розуміється, не вина жидів, що вони торгують, — бо ж це дозволяється державними законами, і тут також немає з їхнього боку нічого неморального. Якщо тут є чиясь вина — то це вина тих „християн", які перемінили Різдво на „шапінґ сізон" (сезон закупів), і цей сезон вони називають „Крисмес". Із слова „Крисмес" уже усувається християнський зміст, а підмінюється його іншим змістом: оживлення „шапінґу", непристойні забави, гулянь, пиятика, і . . збільшення числа грабункових вломів перед „Крисмесом", бо потрібно більше грошей на гулянь.

Справді — хоч рабін Вайз говорив на тему „Крисмесу" до жидів, але його остороґа так і лишається, щоб її спримували не до жидів, а до християн — щоб вони скаменувалися, і не робили з Різдва „сезону закупів" та, додаймо до того, — щоб вони не робили з Різдва дня під кличем „гуляй, душе!"

Ось така-то різниця між нашим Різдвом і ненашим „Крисмесом". Тому-то ми не тільки з українських національних мотив, але й також з чисто-християнських мотив не наближаємо нашого Різдва до „Крисмесу", не уподібнюємо одне до одного ні в чому, включно з датою святкування Різдва, що є іншою, ніж дата „Крисмесу".

ПРАВОСЛАВНА ОРҐАНІЗАЦІЯ МОЛОДІ ДЛЯ БОРОТЬБИ З КОМУНІЗМОМ

Крайова Рада Кипрійської Молоді (кипрійські православні греки) уклали програму своєї боротьби з комунізмом. Головою цієї організації є епископ Ґеоргій Павлідес — помічник архиепископа Макарія — Первоієрарха Кипрійської Православної Церкви, який також є президентом Кипрійської республіки — одинокої православної держави в системі Коммонвелту.

На острові Кипрі є коло півмільйона православних греків і коло сто тисяч давніших приходнів турків-мусуманів.

У ВАШИҐТОНІ БУДУВАТИМУТЬ ПАМ'ЯТНИКА Т. ШЕВЧЕНКОВІ

Плянувальна комісія міста Вашингтону 6 грудня 1962 р. затвердила вибір площі під пам'ятник Т. Шевченкові у Вашингтоні; ця площа знаходиться на перехресті вуличь ч. 22 і ч. 23 та вулиці „Г".

Комітет Будови має закінчити кампанію за збіркою фондів, і 1963 р. почне будувати пам'ятника.

Серед православних українців в Америці виринає питання: чи буде цей пам'ятник освячений?

Жіноче Товариство при Колегії Св. Андрея в Вінніпезі

11 грудня 1962 року Жіноче Товариство при Колегії Св. Андрея відбуло свої Рокові Збори, на яких вибрано Управу в такому складі: Анна Фігус — голова, Зеновія (Савчук) Харовська — заст. голови, Леся Кирилюк — секретарка, Анна Новосад — касирка, Соня Мандзюк — членкиня Управи, Ольга Скегар (з дому Дмитровик) — культурно-освітня референтка, Кароля Романик — пресова референтка, Лелія Кейпер (з дому Таських) — соціяльна референтка; контролерки: Іванна Венсел (з дому Савчуків) і Іванна Тостоварик (з дому Негричів).

На протязі останнього року (і грудня 1961 р. і 30 листопада 1962) Товариство допомогло студентам при влаштуванні ось цих імпрез:

1. Андріївський Вечір — 13-го грудня 1961 р.;

2. Бенкет Студентського Товариства ім. Іваріона при Манітобському університеті, — 24-го лютого 1962 р. При цій нагоді Товариство подарувало кожному абсольвентові Молитовник „Віра";

3. Закінчення Академічного Року Колегії Св. Андрея — 1 травня 1962 р.

На одних із сходин Товариства, — 22-го листопада 1962 р. — промовляла й висвітлювала світлини з Гонг Конг панна Гилда Таська.

Панна Таська є дочкою Василини й бл. п. Василя Таських з Вінніпегу, яка працює в Канадському Імміграційному Бюро і від 1955 до 1959 року вона працювала в Північній Ірландії, а тепер вже три роки працює в Гонг Конг.

Заходами Товариства 7 квітня 1962 р. був влаштований базар, дохід з якого призначено на Колегію Св. Андрея.

Товариство також провело кампанію між своїми членкинями, у висліді якої на Будівельний Фонд Колегії поступили слідуючі пожертви:

Галя Майба (з Доливчуків)	$150.00
Анна Фігус	100.00
Соня Мандзюк	100.00
Ангеля Стакурська (з Семенків)	100.00
Леся Кирилюк	100.00
Наталія Стратійчук	100.00
Ольга Скегар (з Дмитрових)	100.00
Зеновія Харовська (з Савчуків)	50.00
Лелія Кейпер (з Таських)	50.00
Анна Новосад	50.00
Зеновія Богонос	50.00
Стефанія Копчук	50.00
Іванна Венсел (з Савчуків)	50.00
Ірина Котелко	25.00
Вікторія Сорочук	25.00
Іванна Тостоварик (з Негричів)	25.00

Товариство досі передало на фонд Будови Колегії $5,000.000.

Пожертви на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпезі

ЗБІРКА КОМІТЕТУ ГРОМАДИ СВ. ВОЛОДИМИРА

Судбурій, Онт.
По $25.00: Софія Хлюстік.
По $20.00: Палагія Макименко.
По $15.00: Віктор Андрущенко.
По $10.00: о. Т. Славченко, Микола Скоморовський, Микола Скрипник, Яків Запарнюк, Мих. Коваленко, Олексій Макаренко, Микола Горуля, Юстин Добродольський, Тома Михалків, Володимир Щербій, Олексій Мельничук, Михайло Коробець, Іван Копач, Петро Мігайчук, Василь Павлюк, Михайло Бондар, Пилип Мухан, Іван Кончковський, Михайло Трипуз, Василь Макаренко, Василь Катамай, Л. Пігурський, Марія Преочанова, Мусій Тихончук, Іван Мартин, Петро Бурак.
По $5.00: Федір Шевченко, Дм. Громляк, Іван Базар, Теодор Мороз, Борис Скобаліковський, Олексій Підвербецький, Іван Косьмина, Дмитро Сиван, Михайло Чернега, Григорій Шпурко, Олександр Сенчук, Волод. Василенко, Павло Демків, Іван Прокопець, Володимир Рибкін, Федір Степанчук, Мих. Веслобідський, Степан Ємчук, Дмитро Шкраба, Микола Рапундало, Павло Кольц, Михайло заруб'як, д-р Юрій Токарик, Філімон Шіпа, Михайло Чекалін.
$6.00: Дрібними.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ ОКРУГИ ШІГО, САСК.

Шіго, Саск.
По $20.00: Яків Фенюк, Стефан Онуфрейчук.
По $10.00: Тарас Онуфрейчук, Георгій Никоряк, Дмитро Никоряк, Олекса Кучерявий, Дмитро Думанський, Іван Думанський, Дмитро Думанський ст.
По $5.00: Іван Онуфрейчук, Василь Словіський, Олекса Губеліт, Марія Губеліт, Стефан Никоряк, Георгій Чорний.

Паркерв'ю, Саск.
По $50.00: Стефан Баранецький, Михайло Федак.
По $25.00: Микола Воронюк.
По $24.00: Дмитро Баранецький з дружиною.
По $20.00: Дмитро Соколюк, Онуфрій Баранецький.
По $10.00: Дмитро Хриптул, Василь Процак, Марія Стадник, Іван Малиш, Василь Кирстюк, Іван Кенц, Стефан Окотінський, Іван Кошман.
По $8.00: Петро Процак.
По $5.00: Євген Король, Михайло Квасниця, Партеній Половик.

Фовм Лейк, Саск.
По $25.00: Дмитро Куций, Миколай Пантелюк.
По $10.00: Єлисавета Фостій, Василь Рокочий, Георгій Зайчук.
По $5.00: Василь Куліровський, Іван Ісар, Георгій Фенюк, Анна Монич, Розалія Кук, Дзін Мельничук, Василь Ісар, Микола Дметійчук.

Тафнел, Саск.
По $20.00: Дмитро Тарновецький.
По $10.00: Олекса Сандул, Миколай Звоздецький.
По $5.00: Миколай Семенюк, Василь Преденчук.
По $2.00: Василь Мельничук.

Вишарт, Саск.
По $20.00: Надія Зак.

Тіодор, Саск.
По $5.00: п-ні Швага.

Бенкенд, Саск.
По $25.00: Василь Сорохан.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ ОКРУГИ ТОЛСТОЙ, МАН.

Роза, Ман.
По $10.00: Стефан Гавронський, Роза Ривер, Ман; Іван Баран, Карлаврій, Ман.; Іван Когун, Карлаврій; Назарко Чубей, Роза.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ ОКРУГИ ДАВФИН, МАН.

Давфин, Ман.
По $50.00: Павло Кравчук з дружиною, По $25.00: Петро Чайковський, П. Дроздовин з дружиною, Вас. Гедвий.
По $5.00: Андрій Мірко, Мирослав Швець.

Косів, Ман.
По $70.00: Тоні Бураковський.
По $150.00: Орест Міхалецький з дружиною, Ешвил.
По $25.00: М. Симчич з дружиною, Давфин.
По $10.00: пані Анна Геник, Давфин.
По $5.00: Никола Арсенич, Ешвил; Никола Давидович, Давфин; Ст. Бортник, Давфин; Петро Сарковняк, Давфин; Василь Геник, Ешвил.

Гілберт Плейнс, Ман.
По $25.00: Никола Ярема, Никола Міщук.
По $20.00: Мирослав Ничка.
По $10.00: Василь Лепка, Мих. Бобик, Володимир Талпаш, Мих. Гаврилишин, Вол. Котак, Іван Самець, Антон Талпаш, Стефан Мимка, Іван Шевчук, Андрій Мандрик, Василь Дучишин, Василь Фуркало.
По $5.00: пані Анна Кушнанюк, Никола Шевчук, Никола Гашина.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ ОКРУГИ ВИЛИНГДОН, АЛТА.

По $50.00: Др. Василь Лазарук, Людвик Навальковський, Жіноче Тов. ім. Нат. Кобринської у Вилингдон.
По $30.00: Василь Гриневич з дружиною.
По $20.00: Димитрій Карбашевський, Микола Гавриляк, Джек Жуківський, Іван Цимбалюк, Юрій Фуштей, Павло Лучак, Мих. Шевчук, Богдан Гриневич.
По $10.00: Василь Павлюк, Іван Кузик, Анастазія Гордей, Єлена Чолак, Григорій Мегаєй.
По $5.00: Миколай Івоняк, Іван Івоняк, Миколай Шевчук, Василь Павлюк, Андрій Гавриляк, Василь Гудуляк, Іван Буга, Михайло Танас, Марія Кушнірук, Іван Радиш, Григорій Татарин, Данило Кузик.
Дрібними: $31.00.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ СОБОРУ СВ. ПОКРОВИ В ВІННІПЕГУ

По $50.00: Г. Баб'як.
По $25.00: пані М. Маковська, Д. Стеблінський.
По $20.00: С. Петрик.
По $10.00: М. Носатий, Н. Мотох, П. Клевчук, І. Парахін, П. Сливінський, І. Костецький, А. Гладун, В. Дудар.
По $5.00: А. Муренко, І. Луговий, Р. Сеніцький, П. Пилипюк.

ЗБІРКА КОМІТЕТУ ГРОМАДИ СВ. ІВАНА В ОШАВІ

Ошава, Онт.
По $500.00: Йосиф і Софія Семенцеві (попередно зложили $100.00).
По $100.00: Данило Садовий, Григорій Шевченко.
По $50.00: о. Д. Лучак, Михайло Ріділ, Іван Тимочко.
По $25.00: Олекса Луцька, Михайло Лапчук, Микола Цалин, Стефан Гонта, Михайло Карп'як, Володимир Григоренко.
По $20.00: Стефан Задорожний, Петро Гуска, Борис Решецький.
По $19.50: З христин у С. Кіцюля.
По $14.20: З похорону бл. п. Ю. Лайсона.
По $10.00: Михайло Лагода, Мих. Дутчак, Олекса Нікіфорук, Іван Катела, Мих. Модій, І. Дутчак, Стефан Костюк, Іван Куч, М. Бухач, Іван Білоус, Іван Горглад, Ірина Манко.
По $5.00: Мих. Катузький, Андрій Васкан, Гр. Цимбалюк, Мих. Білоус, Павло Камінський, Вас. Добко, Андрій Онищук, Петро Сабат, Кость Смикалюк, Андрій Білоус, Вас. Герця, В. Анонійчук, Олеся Фурик.

Дрібними: $15.00.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ ОКРУГИ ОВКБОРН, МАН.

Овкборн, Ман.
По $150.00: Церковна Громада в Овкборн, Ман.
По $25.00: Микола Будівський, Мих. Ковальчук, Іван Миколайшин, Пилип Стукалюк.
По $20.00: Антон Слонь, Мих. Новицький, Стефан Мельник.
По $15.00: Василь Бойчук, Гр. Маланчук.
По $10.00: Мих. Шавлюк, Василь Івашко, Никола Зюбрак, Антон Друль, Мих. Матешин, Микола Франко, Гр. Бойчук, Петро Матешин, Франко Зюбрак, М. Боклащук, Іван Крисоватий, Стах Бородій, Мелвин Коваль, Аксентій Матвійчук, Мих. Бородій, С. Герелюс.
По $5.00: М. Кузь, Федір Омелько, Розалія Сівіцька, Микола Антонович, Анна Ковальчук, Йосиф Ситко, Мих. Курчова, Павло Пінюта, Микола Пилбовий, Сузон Грицак, Пилип Туткалюк, Дик Друль, Мих. Піч, Петро Івашко, Лука Сторожук, Гр. Сторожук.

Дрібними: $20.00.

Січ, Ман.
По $10.00: Василь Мануляк, Іван Будівський, Стах Трач.
По $5.00: пані Анна Трач, Йосип Дуниць, Іван Процак.

Дрібними: $5.00.

ЗБІРКА КОМІТЕТУ КАТЕДРАЛЬНОЇ ГРОМАДИ СВ. ВОЛОДИМИРА В ТОРОНТО, ОНТ.

Торонто, Онт.
По $500.00: Л. Кардинал, Братство Св. Володимира.
По $250.00: Н. Грабовський.
По $200.00: Іван Граблюк, Василь Григорчук, Адфрид Котелко.
По $150.00: Василь Курдник.
По $100.00: Др. Е. Вахна, Т. Боер Індост. Компаний, Д. Кисіл, Др. В. Яремій, о. Д. Фотій, Недільна Школа при Катедрі, Володимир Дикун, Теодор Глеч з дружиною, Товариство Взаімної Помочі ч. 38, М. Сакалюк.
По $50.00: М. Мушкевич, П. Головатій, Александер Бавус, Др. А. Тійно, Теодозія Волошина, Ярослав Балан, Л. Ворона, Вас. Небесний, Анна і Нікіфор Саранчуки, Ю. Григорій, Іван Шлапак, Іван Савин, Ю. Салагуб.
По $35.00: Галя Ковальська.
По $30.00: Клима Шевчук.
По $25.00: Др. Йосип Горчинський, пані А. Чумак, Юрій Лаба, І. Д. Гловацький, Іван Квасниця, Мирослав Стахів, Евген Лазар, О. Криворучка, Юрій Звір, Іван Лілітяк, М. Котульський, Григорій Романенко, Іван Корнійчук, Павло Кураш, П. Гавриляк, Микола Храпко, Н. Коляда, Олексій Говорун, Н. Оленич, Д. Григориняький, Олекса Федорів.
По $20.00: Іван Бойчук, Іван Басок, Е. Денесюк, Адріяна Біларибка, Панас Ясута.
По $15.00: П. Ратушій, Анна Євчук, Володимир Євчук, пані Н. Юзій.
По $12: Борис Оранський.
По $10.00: Іван Гадик, Пилип Драпак, Ілько Гриців, Семен Малик, К. Тараненко, Василь Іванис, М. Коротчук, Ст. Шишко, Др. П. Новоселецький, Іван Колесник, Василь Боздик, Василь Шапка, Микола Камінський, О. Артижук, П. Яхімець, В. Гамара, подружжя Зах. Скуропій, Ігор Боровець, Малання Семчишина, Петро Євчук, Софія Єллов, Іван Гонос, Д. Мацько, Н. Кіріченко, С. Тертинник, М. Деркач, В. Ілясюк, Н. Бабиць, Іван Шак, Парфирій Сосновський, Григорій Логін, А. Николюк, Галина Зайчик, Гарасим Кушнір.
По $5.00: Іван Галушка, Петро Копил, Іван Олійник, Федір Артимєнко, Д. Мизченко, Ю. Моник, Стефан Микола, В. Кирилюк, А. Шапка, Стефан Кухарчук, Володимир Швець, Іван Павлюк, Юрій Старостенко, І. Голуб, Стефан Яремчук, Петро Хрептик, подружжя Антонишині, Петро Янчук, А. Кармелюк, Т. Фролов, В. Нестерук, П. Шолдра.

Дрібними: $28.00.

ЗБІРКА ГРОМАДИ СВ. МИХАЇЛА, ВІННІПЕГ

По $10.00: Теодор Стасишин.
По $5.00: Анастасія Патола, Олександер Шиховський, Дмитро Палагнюк, Николай Гданський.

З РІЗНИХ МІСЦЕВОСТЕЙ

По $200.00: Василь Богонос, Вінніпег.
По $100.00: Соня Мандзюк; Прокіп Гуменюк, Торонто; Іван Данилів, Гласлин, Саск.; панна Марія Слизюк, Давфин, Ман.; Г. Копачинський, Вотерфорд, Онт.; В. Лазарук (Лайт Лонч), Давфин, Ман.
По $83.40: Збірка о. П. Змійовського на похорони бл. п. Филипа Згурського, з Летбридж, Алта.
По $51.40: Збірка о. М. Крищука на похорони бл. п. Миколи Богайчука. — $15.00 і бл. п. Стефанії Гарасим — $36.40.
По $50.25: Іван Костів з дружиною, Гримсбі, Онт.
По $50.00: Відділ Союзу Українок Канади, Ту Гилс, Алта.
По $45.25: Громада св. Петра й Павла в Сіба Біч, Алта.
По $30.00: пані Марія Бабій, Менэйл, Ман.; збірка з похорону бл. п. Василя Сивика, Ніягара Фалс, Онт.
По $25.00: Юрій Гуменюк, Торонто; А. Гусак, Су Лукавт, Онт.; Іван Горчинський, Кемсак, Саск.; П. Шевчук, Торонто; Зеновія Богонос, Вінніпег; Ірина Котелко, Вінніпег; Союз Укр. Канади в Нипавин, Саск.
По $20.00: пані Марія Яковенко, Сенді Лейк, Ман.; Василь Черевко, Транскона, Ман.; Е. Бобко, Торонто, Онт.; А. Вівченко, Сасактун; Юрій Кухта, Єлов Крік, Саск.
По $18.00: Збірка о. М. Стеценка на похорони бл. п. Марії Паславської в Вакав, Саск.

ФОНД БУДОВИ КОЛЕГІЇ

Що $15.00: пані Анеля Стакурська, Вінніпег; збірка о. Б. Яковкевича на похороні бл. п. Аркадія Кучерявого в Шіго, Саск.; Іван Різак, Виндзір, Онт.
По $10.00: Никола Гусар, Павел Ривер, Б.К.; Дик Напастюк, Норт Бетелфорд, Саск.; А. Соколів, Ст. Катеринс, Онт.; пані Ольга Скнгар, Вінніпег; Василь Титор, Толстой, Ман.; пані Марія Романишин, Нипавин, Саск.; Кирило Чорнобій, Гілберт Плейнс, Ман.; подружжя Мандрики, Ту Гилс, Алта.; збірка о. Б. Яковкевича на похороні бл. п. Гр. Руснака, Шіго, Саск.
По $5.00: Андрій Варварик, Ту Гилс, Алта.; Андрій Грицишин, Ст. Майклс, Квебек.
По $3.00: о. Мгр. Прот. Анатолій Дублянський, з Німеччини.

ВИПРАВЛЕННЯ

У „Вісинку" за 1-го грудня ц. р. на сторінці 1-ій у списку жертводавців на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпезі було подано: Евген Т. Іванишин з дружиною, Давфин, Ман. — $500.00, а мало бути Едвард Т. Іванчишин з дружиною, Давфин, Ман. — $500.00.

Єпископ Московської Патріярхії на відвідинах в уряду Ізраїля

Єпископ Пантелеймон з Едмонтону відбув розмову з міністром релігійних справ Ізраїля

„Єрусалим (RNS). — Російський православний владика Пантелеймон (Рудик) — Архиепископ Едмонтону і всієї Канади, склав куртуазійну візиту д-рові Зерагові Варгафтігові — міністрові релігійних справ Ізраїля.

Цей ієрарх, якого церковна спільнота є в духовній юрисдикції Московського Патріярхату, відбув подорож по Святій Землі. . . На цій візиті (в ізраїльського міністра) архиепископа Пантелеймона супроводив архимандрит Варфоломей, голова Російської Православної Місії в Єрусалимі", — подає сирійський православний журн. „The Word" (листопад 1962 р.).

З. Р. — Церковна Місія Москви в Ізраїлі є в приязному контакті з урядом Ізраїля.

ЄП. АНТОНІЙ БЛЮМ ПОВИЩЕНИЙ В САНІ

У листопаді 1962 р. Синод Московської патріярхії повищив єпископа Антонія (Блюма) до сану архиепископа. Архиеп. Блюм з катедрою в Лондоні в Англії є вікарним єпископом західньо-европейського екзарха Московської Патріярхії, яким є епископ Сергій (Ларін) — бувший єпископ Пермський, з катедрою у східньому Берліні.

1962 р. еп. Сергій був назначений на пост екзарха на місце архиеп. Іоана (Вендланда), якого назначено екзархом на Америку.

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона, Високопреосвященнішого Архиепископа Михаїла, Преосвященного Епископа Андрея, Світлу Консисторію, Високопреподобне Духовенство, Покровителів, Ктиторів, Фундаторів, Добродіїв, Печесних Братів і Сестер, Прихильників і все членство Всеканадійської Катедри Пресвятої Трійці у Вінніпезі, всіх вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді сердечно поздоровляємо з Різдвом Христовим та з Новим Роком!

Управа Всеканадійської Катедри Пресвятої Трійці у Вінніпезі

УКРАЇНСЬКІ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКІ ЄПИСКОПИ ЗАПРОХАЮТЬ УКРАТНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ ВЛАДИК ВИСЛАТИ СПОСТЕРІГАЧІВ НА II ВАТИКАНСЬКИЙ СОБОР

Українські греко-католицькі єпископи — делегати на II Ватиканський Собор, видали в Римі 21 листопада 1961 року „СПІЛЬНЕ ПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ УКРАЇНСЬКИХ КАТОЛИЦЬКИХ ВЛАДИК, ПРИЯВНИХ НА ВСЕЛЕНСЬКОМУ СОБОРІ, В АТИКАНСЬКОМУ ДРУГОМУ В РИМІ". Це послання підписали всі присутні на цьому Соборі українські греко-католицькі владики, а саме: Архиєпископ-Митрополит Вініпезький Максим Германюк, Архиєпископ-Митрополит Філядельфійський Амвросій Сенишин, Архиєпископ Лекадійський і Апостольський Візитатор українців-католиків у західній Європі Іван Бучко, Архиєпископ Монреальський і Апостольський Адміністратор Кривеацький Гавриїл Букатко, Єпископ Едмонтонський Ніль Саварин, Єпископ Торонтонський Ізидор Борецький, Єпископ Саскатунський Андрей Роборецький, Єпископ Стемфордський Йосиф Шмондюк, Єпископ Шікагський Ярослав Габро, Єпископ Загриганський і Апостольський Екзарх українців-католиків в Австралії Іван Прашко, Єпископ Кастрамартійський і Екзарх українців-католиків у Німеччині Платон Корнилик, Єпископ Епіфанський і Екзарх українців-католиків у Франції Володимир Малянчук, Єпископ Судацький і Апостольський Екзарх українців-католиків у Бразилії Йосиф Мартинець, Єпископ Севастопільський у Тракії і Апостольський Візитатор українців-католиків в Аргентині Андрій Сапеляк, Єпископ Гермонтинський і Помічник Апостольського Екзарха українців-католиків в Англії Августин Горняк. Разом усіх — 15 владик.

Вищезгадане Послання складається з 7-х розділів, що заголовлені так: „І. НАША РАДІСТЬ З ПРИВОДУ НАШОЇ УЧАСТИ НА ВСЕЛЕНСЬКОМУ СОБОРІ", „2. НАША РАДІСТЬ ІЗ СМУТКОМ ОБНЯЛАСЬ" (з приводу відсутності на Соборі Митрополита Йосифа Сліпого з Галичини і Єпископа Василя Гопка із Закарпаття, — обидва вони переслідувані совєтською владою; при тому укр. греко-католицькі владики т и тулують Митрополита Йосифа Сліпого: „наш Первоієрарх В и сокопреосвященний Митрополит Кир Йосиф"). „3. „ВЕЛИКИЙ НЕПРИЯВНИЙ" ДІЄ НА СОБОРІ" (— терміном „великий неприявний" означається тут відсутнього Митр. Й. Сліпого). „4. ОСОБЛИВІ ПРИЗНАКИ ТЕПЕРІШНЬОГО ВСЕЛЕНСЬКОГО СОБОРУ". „5. НЕМАЄ НА СОБОРІ ВИСЛАННИКІВ ВІД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ". „6. ЩЕРАЗ І ЩЕРАЗ ПРОСТЯГАЄМО РУКИ ДО НАШИХ ПРАВОСЛАВНИХ ВЛАДИК І БРАТІВ". „7. НАШ ПРИВІТ І ПОБАЖАННЯ З ПРАЗНИКОМ ХРИСТОВОГО РІЗДВА І НОВОГО РОКУ".

Тому що вищеназвані розділи 1-й, 2-й, 3-й і 7-й Послання відносяться майже виключно до внутрішньої католицької сфери, то тут, через ощадність місця, вони не передруковуються; нижче передруковуємо тільки три розділи згаданого Послання, 4-й, що відноситься до християн не-католиків взагалі, і 5-й та 6-й, що відносяться до православних українців.

Розділ 4: „ОСОБЛИВІ ПРИЗНАКИ ТЕПЕРІШНЬОГО ВСЕЛЕНСЬКОГО СОБОРУ".

„Ви знаєте, Дорогі в Христі Браття і Сестри, що скликання теперішнього Вселенського Собору мало найкращий відгомін у цілому світі, не тільки серед католиків, але й серед різних незеднаних християнських віровизнань, бо в серцях майже всіх віруючих християн збудилася туга за втраченою церковною єдністю. Майже всі віруючі християни зеліли в серцях надію, що цей Вселенський Собор приверне втрачену церковну єдність і здійснить жагуче Христове бажання, висловлене в молитві до Небесного Вітця, „щоб усі були одно" (Із. 17, 21). Та скоро вже Святіший Отець, хоч і радів прихильними висловами представників різних віровизнань, то, здається собі справу з тих обмежених труднощів, що стоять на перешкоді зсуціенню вікового церковного розодору, заявив прилюдно, що для приверненя церковної єдности треба ще належної підготовки умів і серденць усіх християн. Тому й накреслив виразно найважніщу ціль цього Собору так, як ми це вгорі згадали, а саме, обнову християнського релігійного життя, бо це буде найкращою підготовою до наближення, а відтак і до єдности всіх християн. А все ж при цьому рішився Святіший Отець на незвичайний крок, бо схотів запросити до участи в Соборі, в ролі спостерігачів-обсерваторів — представників усіх нееднинених християнських віровизнань, щоб вони могли прислухуватись нарадам і рішенням Собору і могли пізнати абсолютно божественні цілі католицько-вселенської Церкви, що нічого більше не бажає, як тільки обєднання всіх людей в ім'я Христа-Спасителя. Правда, не всі християнські віровизнання скористали з цього ласкавого запрошення Святішого Отця, але таки знайшлися деякі, навіть дуже поширені віровизнання, що прислали на Собор своїх представників, щоб прислухувались нарадам Собору. Святіший Отець прийняв усіх тих нееднинених висланників-обсерваторів і в промові до них висловив свою радість із зустрічі з ними та й вказав на спосіб, як змагати до того, щоб сповнилось Христове бажання єдности всіх християн."

Розділ 5. „НЕМАЄ НА СОБОРІ ВИСЛАННИКІВ ВІД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ"

„Та між представниками-спостерігачами нееднинених християнських віровизнань на Соборі немає, на жаль, представників Українських Православних Церков. Вже під час Вселенського Собору доходили до нас милі вістки про прихильну поставу деяких кругів православних Українців до справи участи в Соборі також українських православних спостерігачів. Це була б для нас велика радість, якщо б між тими численними спостерігачами ми були б стрінули також спостерігачів від наших Українських Православних Церков. Така приявність відпоручників наших православних Владик, хоч до нічого їх не зобовязувала б, то все ж була б виявом доброї волі до деякого взаємного наближення. Ми бу. ли б мали нагоду зустрінуть з ними на Соборі, обмінятись думками про взаємні справи щодо церковної єдности, передусім у нашому українському народі, для забезпечення вічного спасення українських душ. Ми переконані, що з такої нашої зустрічі раділи б також всі наші православні Браття і Сестри і тут, на чужині, і в Рідному Краю, бо всі вони напевно тужать за привернення церковної єдности. Маємо підставу до такого переконання, бо оце вже під час Собору дійшли до наших рук листьмові привіти і найкращі побажання від дуже поважних представників української православної інтелігенції, враз з проханням намагатись позискати й наших православних Владик, щоб схотіли наблизитися до нас та й щоб деякі схотіли вислати своїх представників до участи в Соборі, в ролі спостерігачів."

Розділ 6. „ЩЕРАЗ І ЩЕРАЗ ПРОСТЯГАЄМО РУКИ ДО НАШИХ ПРАВОСЛАВНИХ ВЛАДИК І БРАТІВ"

„Собор щойно зачався і напевно потриває ще деякий час. Ще не запізно, щоб наші православні Преосвященніші Владики змінили свою думку в цій справі. Наш великий Подвижник за церковну єдність, Слуга Божий Митрополит Андрей, ніколи не тратив надії і все сподівався, що прийде така благословенна пора й наші православні Преосвященніші Владики не завагаються і вчинять перший крок для вияву і своєї туги за церковною єдністю. Видається, що такою благословенною порою є саме теперішній Вселенський Собор, що вже від хвилини заповіданя здубив серед усіх християнських віровизнань не тільки туги, але й надію на здійснення єдности. Тож і ми, українські католицькі Владики, хочемо сподіватись, що наші православні українські Владики, в ім'я Христа й для добра нашої Церкви й народу перемножить усі земні перешкоди й вирішать приєднати своїх представників до участи в нарадах Собору, в ролі спостерігачів. Ми ж бачимо вже, що на цьому Вселенському Соборі зачинає здійснюватись, хоч тільки частинно, ідея Великого Митрополита Андрея про шукання шляхів до привернення церковної єдности. Це жива ідея міжвірозизанневої зустрічі, що дозволяє християнам пізнати глибше той жахливий стан теперішнього християнства в світі, що його спричинив церковний розодр. Нехай же у тій міжвіро-визнанневій зустрічі в Римі не бракує і представників українського православного віровизнання, бо їх приявність вийде тільки на користь, а навіть на дочасне добро цілого українського народу."

***

Місце й час означений під цим Посланням так: „Дано в Римі, в Празник Входу в Храм Пресвятої Богородиці, дня 21. листопада 1961 року".

Текст цього Послання найперше був опублікований у пресі — світському щоденнику „Свобода" (Нью Джерзі, США) за 12 грудня 1962 р. і в католицькому щоденнику „Америка" (Ф і ляделфія, США) за 12 грудня 1962 р. Три вищедані розділи Послання передруковані тут з укр. катол. щоденника „Америка".

З. Р. — Ці розділи Послання, що торкаються справи взаємовідносин між християнами католиками й християнами не-католиками, а вже особливо цей його розділ, що відносяться до православних українців, передруковані тут як матеріял до історії.

Наші замітки у звязку з цим Посланням висловлені в цьому числі „Вісника" в редакційній статті п. з. „Спізнене запрошення".

Становище Митрополії Української Автокефальної Православної Церкви у справі статті Дм. Андрієвського

Вед. Ред. — Інж. Дмитро Андрієвський — провідний член проводу Організації Українських Націоналістів під проводом полк. А. Мельника і визначний член Проводу Української Національної Ради, як представник від ОУН в УНРаді, опублікував у пресі свою статтю, в якій він уважає, що українській православний Єпископат повинен був вислати своїх спостерігачів на II Ватиканський Собор Катол. Церкви. Інж. Дмитро Андрієвський — православний.

У відповідь на цю статтю інж. Д. Андрієвського Митрополія Української Автокефальної Православної Церкви на чужині, в юрисдикції Митрополита Ніканора (Абрамовича) з катедрою в Зах. Німеччині, видала свою заяву, яку опублікував п. з. „Становище Митрополит УАПЦ" часопис „Українське Слово" (в Парижі) за 28 жовтня 1962 р., що є одним з органів ОУН під проводом полк Андрія Мельника. Цю заяву згаданої Митрополії передруковуємо з „Українського Слова" разом із вступними й кінцевими замітками редакції „Українського Слова":

„СТАНОВИЩЕ МИТРОПОЛИТА УАПЦ

У питаннях, що порушені у статті Дм. Андрієвського про Вселенський Собор Католицької Церкви, який почався у Ватикані, від Канцелярії Його Високопреосвященства В и с о копреосвященнішого Ніканора, Митрополита Української Автокефальної Православної Церкви ми отримали виняснення, в якому м. ін. сказано:

„Провід УАПЦеркви справді цілком поважно обмірковував і дискутував ту справу і спинився на рішенні: обсерваторів не висилати і старань про запрошення їх не робити. Це рішення наступило не тому, що Церква наша має якийсь гнів чи жаль проти Церкви Католицької, а чи — борони, Боже, — якусь непошану до Проводу Церкви Католицької. А виключно лише тому, щоб не викликати в лоні Церкви нашої непотрібного подрасення і шкідливої полеміки, якої не далося б уникнути і яка могла б збігатися з виступами кол, ворожих усій Церкві Христовій.

Ми уникаємо всяких дразливих тем, щоб не збільшувати непотрібного напруження як між Християнськими Церквами, так і окремими конфесіями. Найбільше боїмося „святити ножі" на нашого брата-українця. Тому, з поважних причин, які до опублікування не надаються, передали справу на волю Божу, обійшовши її мовчанкою. Інформуючи Вас про це, як Редактора шанованого нами органу друку, ми просимо в Вас підтримати нашу позицію, не осуджуючи нас, ради мира церковного.

„Наше загальне наставлення в справі міжцерковних взаємин нами твердо і незважди окреслено ухваленою Надзвичайного Собору УАПЦ з 28. жовтня 1953 р. в Парижі, яка гласить в т. 7.:"

„В справі відношення УАПЦеркви до інших Християнських Церков, Надзвичайний Собор закликає Пастирів і Вірних УАПЦ до мирного співжиття з ними, до незагострювання відносин, але заразом і до захисту чести Української Православної Церкви, коли б вона була заторкнена. . ."

„Ухвала ця цілком відповідає науці Христовій: „Коли любимо один одного, Бог у нас перебуває". Тому й Апостол навчає: „Коли можна і не від вас залежить, будьте в мирі зі всіми людьми".

Приймаємо до відома це офіційне становище Митрополії УАПЦ, розуміємо наявність причин, які таке становище викликали, але не думаємо, щоб будь-яке рішення могло бути остаточним назавжди, тим більше у справах, що не торкаються Свв. Догматів."

З. Р. — Текст вищезгаданої статті інж. Дм. Андрієвського буде шляхом передруку поміщений у „Віснику" за 15 січня 1963 р.

Студія М. Стечишина „Петро й Рим' буде продовжуватися у „Віснику" починаючи з 15 січня. Перервання її в цьому числі спричинене браком місця з приводу Різдвяних матеріялів.

70-ЛІТТЯ Ф. МАКСИМ'ЮК
Мирнам, Алтв.

Тут відзначено 70-ліття з дня народження Фрузини Максим'юк, яка походила з села Воликівці. Снятинського повіту в західній Україні.

Фрозина Максим'юк приїхала в Канаду зо своїм першим чоловіком Василем Запарницюком 1912 року і вони взяли собі гомстед в околиці Слави. Початки були тяжкі, бо фарма була з лісом, і треба було корчувати оті канадійські ліси, щоб зробити трохи поля та посадити город і посіяти трохи збіжжя.

Крім тяжкої праці в себе на фармі вони брали участь у громадському житті, і як будувалася в Славі церква, то вони щиро помагали кодо її будови. Як підробилися, то поставили собі хату в містечку Мирнам, але покійному Василеві не пощастило жити у цій хаті, бо серцева недуга підрубала здоров'я — він помер 1943 року. Фрозина побула ще кілька років з сином на фармі ,а опісля лишила сина на фармі, а сама з дочками пішла до Мирнам і там вдруге вийшла замуж — за покійного Дмитра Максим'юка, який помер 1950 року.

Пані Максим'юк має одного сина і три доньки — всі вже подружувані, і добрі діти люблять і шанують свою маму, і це якраз вони підготовляли гідне відзначення, вже відбутося 24 березня в залі Елк, на якім було присутніх около 150 осіб приятелів і знайомих.

За головним столом сиділа пані Максим'юк, коло неї її подруги — старенькі піонерки, близька родина, наш теперішній священик о. Прот. А. Хруставка і бувший парох — о. Крищук, який був господарем урочистости. Отець Крищук попросив о. Хруставку зфоткозати Молитву й побагословити страви, які приготовили дочки.

По вечері господар урочистости пояснив порядок і ціль цього прийняття, і по черзі запрошував бесідників. Перший говорив І. К. Грикуляк, який знав пані Максим'юк ще з часів її приїзду в Канаду. Опісля говорили п. Ясько Юзвишин — сват по внуці, від Церковної Громади — п. Михайло Митрунець, від Церковної Громади міста Мирнам говорив п. Франко Шимко; так само говорив брат першого чоловіка пані Максим'юк — п. Петро Запарницюк; від родини говорила Леся Міськова — наймолодша дочка пані Максим'юк, а від внуків говорила Ольга Юзвишин, — тарною українською мовою, і вона бажала своїй бабуні ще довго прожити і тішитися своїми внуками.

На запрошення пана Я. Юзвишина, який сказав, щоб запросити сина й зятів, щоб і вони дещо сказали, — і тут черговим з них господар попросив сина Івана, який дякував мамі за все добро, яке мама йому зробила, і бажав ще довго прожити; опісля говорили зяті: п. Михайло Фодчук, п. Антон Лияковський, п. Василь Чапельський і п. Степан Міських — усі зяті дякували мамі за таке гарне її відношення до них.

Опісля господар попросив о. Прот. Хруставку, який у своїй гарній промові розказав, що людина може за сімдесят років свого життя зробити, якщо вона живе за Божими законами. Опісля говорив о. Крищук, який сказав, що коли він обслуговував Мирнамську Округу, то пані Максим'юк дещо повишивала йому. При тому він вручив Юбілятці дарунок від усіх гостей — гарно оббите матерією крісло, а о. Хруставка попросив усіх устати і відспівати „Многії літа".

По відспівані Многоліття о. Крищук попросив присутніх гостей, щоб зложили дещо на нашу пресу; присутні щиро пійняли заклик, і зложили $32.95, що було призначена на касіру, а решту пожертвовали на „Український Голос" і на „Вісник".

На місці буде згадати, що пані Максим'юк добре вміє вишивати і багато її вишивок є в Церкві у Славі, до якої вона належала від часу її заснування, і коп тепер вона живе в містечку Мирнам, то одначе приходить на кожне Богослужіння до Слави і бере участь в всіх підприємствах, які відбуваються в нашій Громаді.

Від себе бажаю пані Максим'юк здоров'я і довго прожити.

Присутній.

СВЯТО АПОСТОЛА АНДРЕЯ ПЕРВОЗВАННОГО В КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

У четвер, 13 грудня 1963 р. о годині 7.30 вечора Товариство Студентів Богословів при Колегії Св. Андрея в Вінніпезі урочисто відзначило Свято Апостола Андрея Первозванного — покровителя нашої Колегії.

Ця урочистість відбулася в Катедрі Пресв. Трійці. Програма складалася з 3-х частин:

1. Молебень, який відправив у храмі о. Ігумен Скакальський — духовний настоятель, в присутності Владики Митрополита Іларіона, та в сослужінні о. Прот. М. Юрківського — настоятеля Катедри Пресвятої Трійці, і о. Івана Стуса — настоятеля Собору Св. Покрови, який є лектором Колегії.

Молебень співав студентський богословський хор під диригентурою студента О. Левицького з партитур, які згар монізував д-р Павло Маценко — викладач Колегії.

2. Вступне слово виголосив у катедральній залі студент І. Дячина. «Святковий реферат прочитав студент О. Левицький на тему „Святий Андрей Первозванний — Апостол України — його постать на тлі сучасної історії Української Православної Церкви поза межами України".

Цей реферат був цікавий і глибокозмістовний. Між іншим, доповідач згадав про велику подію нашого часу, а саме — про новий, досліжий переклад Біблії, зладжений Владикою Митрополитом Іларіоном з мови давньоєврейської й грецької на українську мову; цю Біблію надрукувано цього року Британське й Закордонне Біблійне Товариство.

Хор студентів богословів співав осьці пісні: „Величання Апостолу Андрею", і „Величне Ім'я Твоє" (невідомого автора; переклад Владики Митрополита Іларіона).

3. Чайне прийняття, що його приготовило Жіноче Товариство при Колегії Св. Андрея.

Товариство Студентів Богословів сердечно дякує слідуючим: Високопреосв. Владиці Митрополитові Іларіонові, о. Ігуменові Йову Скакальському, о. Прот. М. Юркевському і о. І. Стусові за відправлення Молебня, Д-рові П. Мацейкові — за його ноти, присутній громаді, — за те, що вона відгукнулася на запрошення, і прийшла на це Свято, а Жіночому Товариству при Колегії — за прийняття.

Іван В. Фургаль,
пресовий кореспондент.

ДЕНЬ ПОДЯКИ
Гленденн, Алта.

У неділю 28 жовтня 1962 р. в нашій Громаді Св. Троїці в Гленденн, Алта, відбулося 2-е з черги Богослужения, яке відправляв новопризначений о. Парох, яким є о. Зубрицький. Тієї неділі наша Громада святкувала День Подяки, — дякували Богові за те, що вродило нам як на полі, так і в городі.

По Службі Божій о. Парох посвятив принесене збіжжя й городину, та виявив, чому саме ми повинні приносити на посвячення збіжжя й городину; він почав словами Св. Біблії від Пророка Мойсея (3. 23; 10-11). По Службі Божій всі, що були в церкві, перейшли до Народнього Дому, де відбувся братський обід з нагоди Дня Подяки, до чого нас закликав наш о. Парох місяць наперед, і це в нас перший раз відбувся братський обід з нагоди Дня Подяки.

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНА
КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЇЦІ В ВІННІПЕГУ
1175 Мейн стріт Вінніпег, Ман.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

НЕДІЛЯ, 6-го СІЧНЯ — Неділя Св. Отців, Свят-Вечір
9.00 год. ранку — Утреня
10.00 год. ранку — Служба Божа
10.00 год. вечора — Велике Повечір'я
11.00 год. вечора — Різдвяна Архиєрейська Служба, Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона,

ПОНЕДІЛОК, 7-го СІЧНЯ — Різдво Господа нашого Ісуса Христа.
10.00 год. ранку — Різдвяна Соборна Служба Божа.

ВІВТОРОК, 8-го СІЧНЯ — Собор Пресвятої Богородиці
10.00 год. ранку — Різдвяна Соборна Служба Божа.

СЕРЕДА, 9-го СІЧНЯ — Св. Первомученика Стефана.

БОГОСЛУЖБОВІ СПІВ
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Уже вийшов перший випуск серії „Богослужбові співи Української Греко-Православної Церкви в Канаді", а саме:

ВЕЧІРНЯ
з нотами на один голос, за редакцією д-ра П. Маценка видання Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Збірник містить усі необхідні співи ВЕЧІРНІ, як:

Прийдіть поклонімось; Благослови, душе моя, Господа; Велика Ектенія; Щасливий чоловік; Світло тихе; Прокімени; Вчини достойними; Нині відпускаєш; Прокімени і Тропарі постні; Стихири на „стиховних" і Догматики 8-ми голосів, та ін., одним словом — усе те, що для ВЕЧІРНІ потрібне.

Збірник дуже надається для вивчення церковно-дяківського співу.

Збірник також містить важливу Передмову та надзвичайно цікаву розвідку п. н. „Про вигляд і розвиток знаменної нотації" з відповідними ілюстраціями.

Збірник має 55 сторінок, розміру 7½ х 10¾ цалі; ноти друковані на нотній машинці й видані на міцному книжковому папері.

Ціна Збірника „ВЕЧІРНЯ":
Брошурована, з пересилкою $5.00
У твердій оправі, з пересилкою 6.25

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOOD'S SUPPLY
7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

10.00 год. ранку — Соборна Служба Божа.

НЕДІЛЯ, 13-го СІЧНЯ — Неділя по Різдві Христовім.
9.30 год. ранку — Утреня.
10.00 год. ранку — Служба Божа,
7.30 год. вечора — Всенічна.

ПОНЕДІЛОК, 14-го СІЧНЯ — Новий Рік. Обрізання Господне. Св. Василія Великого.
9.30 год. ранку — початок Богослужень.

П'ЯТНИЦЯ, 18-го СІЧНЯ — Навечер'я Богоявлення
9.30 год. ранку — Служба Божа Василія Великого з Вечірнею і Велике Освячення Води.
6.00 год. вечора — Водосвятта.
6.30 год. вечора — СВЯТА ВЕЧЕРЯ ПАРАФІЯН КАТЕДРИ ЇЇ ГОСТЕЙ з святочною програмою колядок і щедрівок.

СУБОТА, 19-го СІЧНЯ — Богоявлення. Йордан-Водохрещя.
9.30 год. ранку — Початок Богослужень. Велике Освячення Води.
7.30 год. вечора — Всенічна.

НЕДІЛЯ, 20-го СІЧНЯ — Неділя по Йордані. Собор Івана Хрестителя.
9.30 год. ранку — Утреня.
10.30 год. ранку — Служба Божа.
7.30 год. вечора — Вечірня.

Телевізійна Різдвяна програма Катедри Пресвятої Трійці передається станцією CJAY — Channel 7 в неділю, 6-го січня, о годині 12.30—1.00 обідньої пори. Колядки співає Катедральний хор під управою п. Володимира Богоноса.

Українська Греко-Православна КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЇЦІ в Вінніпегу

На Свят-Вечір 6-го січня 1963 р. слухаймо РІЗДВЯНОГО СЛОВА Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона і колядок Катедрального хору під управою п. Володимира Богоноса по радіо, як подано нижнє:

British Columbia			
Vancouver	CKLG	(730)	9.15 p.m.
Fort St. John	CKNL	(970)	8.00 p.m.
Alberta			
Calgary	CFCN	(1060)	8.30 p.m.
Edmonton	CFRN	(1260)	6.45 p.m.
Camrose	CFCW	(790)	8.00 p.m.
Peace River	CKYL	(610)	7.45 p.m.
Saskatchewan			
Saskatoon	CFQC	(600)	5.30 p.m.
Prince Albert	CKBI	(900)	9.00 p.m.
Yorkton	CJGX	(940)	8.30 p.m.
Moose Jaw	CHAB	(800)	7.45 p.m.
Manitoba			
Winnipeg	CKY	(580)	8.40 p.m.
Dauphin	CKDM	(730)	7.30 p.m.
Flin Flon	CFAR	(590)	7.30 p.m.
Altona	CFAM	(1290)	8.45 p.m.
Ontario			
Fort Frances	CFOB	(800)	7.45 p.m.
Fort William	CJLX	(800)	7.30 p.m.
Hamilton	CHIQ	(900)	7.15 p.m.
Niagara Falls	CHVC	(1600)	8.00 p.m.
St. Thomas	CHLO	(680)	8.00 p.m.
Sudbury	CHNO	(900)	8.30 p.m.
Toronto	CFGM	(1310)	6.45 p.m.

Просимо у Вас щирої Коляди на Будівельний Фонд Катедри Пресвятої Трійці у Вінніпегу. Фонди дуже потрібні. Ваша щедра Коляда поможе докінчити добудови Всеканадійської Митрополичої Катедри.

Коляду просимо висилати на цю адресу:

HOLY TRINITY U.G.O. CATHEDRAL,
1175 Main Street, Winnipeg 4, Man.

На обіді о. Парох сказав слово на тему: „Рідна Церква є дорогоцінним каменем". У своїй промові о. П. Зубрицький закликав усіх вірити в Бога, бути часнами Рідної Церкви, працювати щиро на її добро і розвиток, не цуратися свого рідного, виховувати своїх дітей на добрих, сві домих християн, плекати свої рідні звичаї та традиції, та щоб жили в любові, згоді і у самопошані; о. Парох з притиском підкреслив, що „де є церкви і священики, там маємо духове людське життя, а як не віримо мені, то подивіть ся в ті краї, де знищено Церкву та священиків, — що там робиться, яке там життя?"

Отець Парох також закликав усіх, щоб були жертвенними на потреби Рідної Церкви, а зокрема на будову нової Колегії Св. Андрея у Вінніпезі, яка буде вінцем всієї 45-літньої праці православних українців у Канаді, яка буде нев'янучим вінком тим піонерам, що поклали підвалини відродження своєї прадідної Церкви в новій батьківщині їхніх дітей та внуків.

Після промови о. Пароха були вільні розмови та дискусії; о. Парох не забув про рідну пресу, і була зібрано $14.33, з чого призначено на Пресовий Фонд „Вісника" 5.00 долярів.

Щира подяка всім Жертводавцям!.

Молитвою було закінчено цей День Подяки в нашій Громаді, і всі задоволені та вдячні Богові роз'їхалися по домах.

Парафіянин.

БОГОСЛУЖЕННЯ ЗА ЗДОРОВ'Я РОДИНИ РОМАНЮКІВ
Гронлид, Саск.

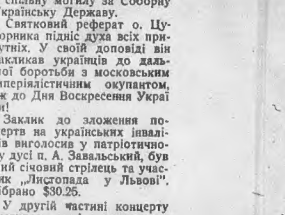

Дня 25 жовтня 1962 року в церкві Пресв. Діви Марії в околиці Гронлид, Саскачевая, відбулося Богослужения за здоров'я подружжя Василя й Анни Романюків і їхньої родини, що його відслужив парох о. Прот. М. Юркевич.

Після Відпусти в церкві учасників Богослужения було запрошено на перекуску до місцевого Народнього Дому ім. І. Франка.

Як перед, так і по перекусці о. Парох проказав молитву, а по молитві висловив признання п-ву Романюкам, як довголітнім, добрим і діяльним чле нам нашої Громади, та побажав їм від себе і всіх присутніх доброго здоров'я, душевного вдоволення на многі літа.

За згодою подружжя Романюків і на прохання о. Пароха було зроблено збірку, що принесла суму $17.50, — з того на кліше $5.00, на „Вісника" $5.00, на Колегію Св. Андрея $7.00 і 50 центів на пересилку.

Подружжя Романюки є добре знані на ниві церковно-громадського життя тут, в околиці Гронлид, Саск., а також у Манітобі в околиці Вайти і Стюарнборну. В. Романук — довголітній голова Української Православної Церковної Громади і Народнього Дому в околиці Гронлид.

Щасти Вам, Боже, Панство Романюки!

Приятель.

АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ
Едмонтон, Алта.

День 4 листопада 1962 р. буде назавжди в пам'яті нашої Церковної Громади Св. Іллі в Едмонтоні тому, що того дня завітав до нас Преосв. Владика Андрей, Єпископ Едмонтону й Західньої Канади.

Уже раненько вірні спішили на Утреню, яку правив о. Петро Сацевич, парох Української Греко-Православної Парафії в Ванкувері. По цій Утрені вірні з місцевим о. Пархом і о. Сацевичем вийшли привітати Преосв. Владику Андрея. В імені Церковної Громади привітав Владику голова Громади п. В. Федейко хлібом і сіллю, заявляючи, що вірні нашої Церковної Громади раді бачити свого Архипастиря, який завітав до нас на Візитацію.

Далі — привіт від Рідної Школи і Недільної Школи, — одна з учениць вручила Владиці китицю квітів.

У дверях церкви вітав Преосвященнішого Владику наш парох о. Фляк — настоятель церкви Св. Іллі — словами: Увійдіть до цього храму Божого і хвалу віддайте Господеві за ввесь народ наш, за рідний край наш і дітей Матері-України, розсіяних по всьому світі, та за нашу Церковну Громаду, яка сьогодні стрічає Вас, Владико, на порозі Храму цього!"

Владика входить до Храму Божого, а хор під управою свого дирігента проф. С. Яременка віддає хвалу Божій Матері співом „Достойно".

Після облачення Владики та молитовного обряду почалася Св. Літургія і проповідь Владики за словами Св. Євангелії. По скінченні Служби Божої вірні й гості з околиці Едмонтону перейшли до церковної залі на братський обід, приготований Жіночим Товариством при церкві Св. Іллі. При вході Преосв. Владика і священиків у залю хор своїм гримким Многоліттям знову вітає свого Архипастиря аж до спільної трапези. Обід розпочався молитвою „Отче наш" та благословенством Владики.

По скінченні такого щедрого обіду голова Церковної Громади п. В. Федейко, вітаючи нашого Владику Андрея, гостей та членів Громади, оцночасно просить до слова дорогого гостя — о. П. Сацевича з далекого Ванкуверу до слова. Потім слідували привітати голови Жіночого Товариства, Молодечого Товариства, „Тризуб", голови Комітету Рідної і Недільної шкіл і т. п.

Також відбулося вручення на руки голови Церковної громади певної грошевої суми на розбудову нашої Парафії та на ці потреби.

Описля голова Церковної Громади запросив до слова о. О. Фляка — пароха місцевої і громади. Отець Парох у своїх кількох словах дякував Преосв. Владиці за прибуття до нашої Парафії, і сажав йому багато здоров'я та Божих ласк надалше; він дякував о. Сацевичеві за його прибуття до нас і висловив вдячність усім присутнім гостям, а головно нашому Сестрицтву при нашій Парафії, він дякував за такі щедрі дари, приготовані на цей врочистий день. Потім він просив Преосв. Владику вручити Пропам'ятні грамоти нашим найстаршим членам Церковної Громади за їхні довголітні заслуги для Української Православної Церкви в Канаді.

Після вручення Пропам'ятних Грамот Владикою Андрем слідував концерт нашого хору під управою п. С. Яременка, після чого голова Громади п. В. Федейко запросив до слова нашого Владику.

Преосв. Владика Андрей у своїх теплих словах закликав усіх до дальшої і непохитної праці та витривалости як на церковному, так і на народньому спільному відтинку при наших Громадах на будуче.

Д. Ониськів.

ЛИСТОПАДОВЕ СВЯТО
Вотерфорд, Онт.

У неділю 25 листопада 1962 року відбулося Свято Героїв Листопаду, в 44-ті роковини здобуття українцями Львова і також вшанування 395 Лицарів-Мучеників Базару в їх 41-ші роковини геройської смерти, що в нерівних боях вилли за Україну. По Службі Божій, яку відслужив місцевий парох, Всеч. о. Юрій Цукорник, в українській православній церкві Св. Покрови, була відслужена торжественна Панахида за полеглих Героїв, під час якої о. Настоятель просив вірних помолитися за Творців Листопада 1918 року та за всіх героїв і мучеників України, які віддали своє життя за волю й кращу долю Матері-України. Усі вірні з діточками Рідної й Недільної Шкіл з їх вчителями при співі „Вічна Їм Пам'ять", зі свічечками, схиляли свої голови з прапорами України і Британії, які держали пп. М. Шалай і А. Зальський перед св. п. в молитвах за всіх мучеників нашої Батьківщини.

Увечері о год. 8-й відбувся в залі Православної Громади святковий концерт заходами о. пароха Цукорника і силами дітвори Рідної Школи при Українській Православній Церковній Громаді, які виконали 35 точок програми перед публикою з членів православної і греко-кат. громади, що так численно прибули вшанувати світлу пам'ять Героїв Листопадового Чину 1918 року. Свято відкрив п. Степан Дворник, бувший десятник Української Галицької Армії і учасник Листопадового Зриву, з'ясовуючи значення цього всенародього Свята. Діточий хор числом 30 співаків у суспроводі піяніно о. Пароха гарно виконав стрілецькі пісні: „Ізав стрілець", „Видиш, брате мій", „Маєваночка" і „Ми йдем вперед!"; „Заквітчали дівчатонька". За гарне виконання пісень при сутнім публикою нагороджували малих співаків рясними, довгими оплесками. Поміж піснями діти деклямували: „Піди, хлопче" — Орися Рудик, „Листопад" — Петро Ільницький, „При дорозі" — Арсеній Кондрат, „Забуті могили" — Тарас Жекало, „Ми прийдемо"—Гриць Сокирка, „Хрести на Личакові" — Соня Романишина, „Присяга" — Л. Македанська, „Отче наш" — Б. Жекало, „Хмари" — Ірка Романишина, „Молитва українки" — Мирослава Жекало, „Молитва" — Маруся Сокирка, „Чи нам забути" — Давид Харчук. Діти висловлювалися чистою українською мовою, яку тепер так рідко можна почути в канадських українських родинах.

Святкову доповідь сказав о. Цукорник, бувший сотник Української Армії і учасник Визвольних Змагань, подавши від нерівного бою українського хрестального і відважного воїнства з 4-ма ворогами, і він також схиляв голову перед святою пам'яттю 395 Лицарів Базару в їх 41-ші роковини геройської смерти, які з пісню „Ще не вмерла", скошені скорострілами через вісь московських окупантів, лягли в спільну могилу за Соборну Українську Державу.

Святковий реферат о. Цукорника підніс духа всіх присутніх. У своїй доповіді він закликав українців до дальшої боротьби з московським імперіялістичним окупантом, аж до Дня Воскресення України!

Закликом до зложення пожертв на українських інвалідів визволення у патріотичному дусі п. А. Завальський, бувший січовий стрілець та учасник „Листопада у Львові". Зібрано $30.25.

У другій частині концерту виступали учні з музичними точками: піяніно — сольо — Маруся Сокирка, піяніно-акордіон — Л. Македанська, твайська гітара — Роман Тюник, піяніно — сольо — Марта Андрушко, дует: піяніно-акордіон — Давид Харчук і скрипка о. Пароха, які виконали 6 класичних музичних творів.

Присутні вітали всіх виконавців довгими оплесками за їх чудове виконання. „Молитву за Україну", як останню точку, виконав дитячий хор знаменито. Заповідачем на концерті був Борис Дворник, учень 5 класи. Рідна Школа під управою о. Цукорника виконала концертну програму прекрасно, бо немало праці доложив він як у школі, так і в музиці, і за ту його солід-

ну працю батьки дітвори дуже йому вдячні.

У своєму кінцевому слові голова Т-ва „Просвіти" при Громаді п. Мар. Андрушко подякував о. парохові Цукорникові за його велику й корисну працю. в Вотерфорді, подякував, діточкам за їх участь і виконання програми, батькам, — що посилають свої їх діточок до Рідної Школи при Українській Православній Громаді, та всім учасникам і гостям Листопадового Свята, які так громадно прибули вшанувати світлу пам'ять Творців Листопада. Свято закінчено відспіванням українського і британського гимнів.

Слава безсмертним Героям
(Листопада!
Слава живучим українським
[інвалідам!

Слава Україні!

Присутній.

ВСТУПНЕ СЛОВО НА ЮВІЛЕЇ МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА
Торонто, Онт.

Коли наш Владика Митрополит під час цієї його Візитації в Торонто запитав одного з наших „молодників", якому ще далеко до вісімдесятки, як він чується, то той відповів, що а так гарячий час наших церковно-народних жнив якось не випадає не то вмирати, але й навіть слабувати; а це тим більше, коли сам наш Високодост. Гість (Митрополит Іларіон) в повному русі.

Під час тієї розмови, зморщки на лицях присутніх моментально зникли — усміх їх виглядів, — а до того, на тлі того неофіційного настрою в моїй душі виросло від учора, мов гриб по дощі, щось таке, чим хочеться, в нагоди цього Свята на честь Ювілята з присутніми скромно поділитися. А оте виросле звучить ось так:

Митрополитові Іларіонові

Ключем косять косарі
То великі, то малі,
А в старого косаря
Покіс стелиться щодня.

Хай же косить до ста літ,
І дивує дальше світ,
Що так щедро доложив
До канадських наших жнив.

У такому-то дусі косарів та жнив, що з них користає і буде користати все наше українське православне громадянство, пройде, хочеться нам вірити, вся наша сьогоднішня програма, що складається з цих точок:

1. Многоліття ,що відспівають учні школи при Катедрі.
2. Два виступи Катедрального хору.
3. Одна деклямація.
4. Один сольо-спів.
5. Доповідь про життя Митрополита, що виголосить Владика Архиеп. Михаїл.
6. Дві рецитації Дм. Романика.
7. Гра шкільної оркестри під проводом І. Пасерба.
8. Відспівання гимну.

З. Р. — Це вступне слово виголосив адв. Теодор Гуменюк, і він же автор вірша п. з. **„Митрополитові Іларіонові".**

З життя Української Православної Парафії Успіння Пресв. Богородиці у Оттаві
ХРАМОВЕ СВЯТО И АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ

У суботу й неділю, 8 й 9 вересня цього року відбулася в Оттавській Парафії храмове свято й архиєрейська Візитація пов'язана з Храмовим Святом Успіння Пресв. Богородиці.

Його Високопреосвященство Архиепископ Михаїл прийхав до Оттави в суботу, 8-го вересня, де Його Високопреосвященство зустріли на станції парох Громади о. Б. Горгіца, о. М. Подольський та голова Громади п. А. І. Лазарович. Прямо із станції Владика Архиепископ Михаїл поїхав до парафіяльної церкви на 115 Еко Драйв. Туґ о 7-й годині вечора була відправлена Його Високопреосвященством чин Отцями Вечірня.

У неділю, 9-го вересня о годині 9.30 ранку Владика Михаїл прийхав до церкви на 115 Еко Драйв, де його вітали діти Недільної та Української Школи, устелюючи квітами дорогу, а учениця Недільної Школи Уляника Лазарович вручила йому китицю квітів. Хлібом-сіллю вітав Владику голова Громади п. А. І. Лазарович, а в церковних дверях парох — о. Б. Горгіца, о. Митрат В. Слюзар з Монтреалу та о. М. Подольський з Оттави.

Після Архиерейського Облачення процесії церкви, під час якого присуджували п'ять Іподияконів, розпочалася урочиста Архиерейська Служба Божа.

Сильну проповідь виголосив Владика Михаїл на тему „Дійсність існування Бога й безбожницькі сили у світі". Владика Михаїл у своїй проповіді говорив про існування Бога та про марні старання вільнодумних сил цього світу заперечити це існування. Архиерейську Літургію прикрашував своїм співом церковний хор під умілою управою п. І. Токарика. Апостола помистецькому прочитав постійний читець п. В. Мушка.

Після Архиерейської Служби Божої відбулося в церковній залі братський обід. По обіді господар Свята п. І. Токарик попросив до слова голову Громади п. А. Лазаровича, який привітав Владику Михаїла, Високопрес. Отців та всіх гостей. У своєму слові п. А. Лазарович сказав, що Громада Успіння Пресв. Богородиці стоїть перед великим завданням — збудувати нову церкву, і тому всі сили Громади спрямовуються на цю велику мету. Він твердо вірить, що при спільних зусиллях усіх членів Громади та при Божій помочі вже недалекий той час, коли в Оттаві буде красуватися нова українська православна церква.

Головне слово сказав Владика Михаїл. Він закликав до посиленої праці, до братньої Любови між собою та до глибокої віри, з якої випливають усі великі й боговгодні діла.

Промовляв також основоположник Оттавської Парафії Впреп. о. Митрат Володимир Слюзар з Монтреалу. У своїй промові о. Митрат закликав основоположників Оттавської Громади з 1949 року і далі морально й матеріяльно допомагати молодшому поколінню в його стараннях збудувати в Оттаві нову репрезентативну церкву. Попередній парох Оттавської Громади — о. М. Подольський привітав Його Високопреосвященство та всіх присутніх і заявив, що він радіє поступами Оттавської Громади.

Закінчець говорив парох о. Б. Горгіца, дякуючи Його Високопреосв. Владиці Михаїлові, Високопрес. Отцям та всім парафіянам і гостям, що своєю присутністю звеличали Храмове Свято та Архиерейську Візитацію.

На другий день — у понеділок Архиепископ Михаїл відвідав декого з оттавських парафіян, а по обіді того самого дня від'їхав до Торонта.

Відкриття Недільної й Української Школи

У суботу, 15 вересня, почалося навчання в українській школі, а в неділю, 16 вересня, в недільній школі. Цієї ж неділі о. Парох відправив Молебень за здоров'я учнів та за їхній добрий поступ у школах. Після Молебня о. Горгіца сказав відповідне слово до дітей. Директором української школи є п. Р. Василенко — за фахом учитель в англійській школі. Він викладає учням українську граматику й літературу. Історії й географії навчає п. М. Заболотний, а Закону Божого вчить о. Б. Горгіца.

У Недільній Школі вчить п. М. Заболотний, а йому допомагають пані Прокопович і пізніше І. Коляк. У Недільній Школі навчаються 19 дітей, а в Українській Школі 22 дітей.

Кампанія за збірково фондів на будову нової церкви

Цю кампанію офіційно відкрив 13-го травня Його Високопреосвященство Владика Митрополит Іларіон. На заклик Його Високопреос. Владики Іларіона на обіді з нагоди Митрополичої Візитації та відкриття кампанії присутні парафіяни зложили готівкою й деклярціями 12.500 доларів. Зараз після відкриття кампанії Управа Парафії створила Збірковий Комітет, члени якого разом з о. Пароxом почали відвідувати членів та прихильників Парафії Успіння Пресв. Богородиці в Оттаві. Протягом слідуючих 5 місяців Збірковий Комітет зібрав дальших 4.000 доларів, — так, що фонд на будову нової церкви становить тепер $16.000.

Побудова церковної залі та церкви

Парафія ґавесні 1962 року закупила півторакрову площу й 12-кімнатний дім при вулиці 1000 Байрон ч. 1000 (на заході Оттави) за 40.000 доларів. Після деякої направи дому сюди перейшов життя о. Парох з родиною.

Щодо замірів збудувати церковну залю, то Парафія, маючи вже поважну збірану суму грошей, а також оцінивши свою стару церкву при 115 Еко Драйв на приблизно 30.000 доларів, надіється навесні 1963 року приступити до будови церковної залі, в якій деякий час будуть відправлятися Богослужения — до того часу, коли буде збудована церква.

Пляни залі й церкви Парафія доручила виконати своєму членові п. В. Томашевському, який, працюючи архітектом на державній посаді, жертвує свій вільний час, щоб ці пляни виконати своєчасно й безкоштовно. Уже давніше створений Будівельний Комітет робить всю потрібну підготовку до будування залі й церкви. Будівельний Комітет очолює член парафії архітект Ю. Кодак.

Крім цього, Парафія доручила своєму попередньому парохові о. М. Подольському переводити збірку по місцевих купцях та підприємцях. Оттавська Парафія має надію, що вірні нашої Св. Церкви й з-поза Оттави частково допоможуть нам у цій справі. Цю свою надію Парафія мотивує тим, що вже найвищий час, щоб наша Церква була зареп-резентована в столиці Канади, Оттаві дійсно відповідним Храмом Божим, який не дише представляє би собою зріст і силу нашої Церкви в Канаді, але також свідчив би перед чужинцями із всіх країн світу про нашу українську православну церковну архітектуру.

Вшанували заслуженого диригента

У суботу, 13 жовтня ц. р. ввечері, в церковній залі зібралося коло 100 парафіян, щоб відзначити великі заслуги диригента парафіяльного хору п. Івана Токарика та наш хор. Була приготовлена гарна вечеря місцевим Сестрицтвом, після якої промовляли голова Громади п. А. Лазарович, потім парох Громади о. Б. Горгіца, о. М. Подольський, п. Є. Левицький та інші. Усі промовці згадували про великі заслуги п. Токарика та хору.

Пан Токарик проводить хором уже понад 12 років — від самого початку заснування Оттавської Парафії. Його хор належить до кращих хорів на сході Канади, Оттавська Парафія надзвичайно щасливі, що має в себе п. Токарика. За весь цей час своєї неоціненної праці п. Токарик не одержував від Парафії жодної матеріяльної винагороди, і як раз цей факт найкраще свідчить про відданість п. Токарика Парафії та його любов до нашої Святої Української Православної Церкви. Спів його хору є осолайвою душевною насолодою для вірних та надзвичайною прикрасою Богослужения.

Після вечері від присутніх вручено п. І. Токарикові подарунок — комплект приборів до ватрана (фарплейс), а кожному хористові — срібного долляра з гарною кольоровою стрічкою. Крім цього, від імені всієї Парафії подаровано хорові 6 томів церковної музики видання проф. В. Завітневича.

Нехай Всемилостивий Господь подасть п. Токарикові й всім хористам доброго здоров'я та витривалости в праці на прикрашення наших Богослужень ще на довгі та довгі роки!

Церковний базар та підготова до Коляди

У днях 2 й 3 листопада відбувся, як і попередніми роками, великий церковний базар пов'язаний з бінгом. У підготову до цього базару та бінга Управа Церковної Громади вложила багато праці, але зате ж і успіх був повний.

Тепер, коли Оттавська Парафія стоїть перед великим та трудним завданням будови нової залі та церкви, Управа Церковної Громади під проводом свого голови п. А. Лазаровича докладає надзвичайно багато праці, щоб усяким можливим способом роздобути якнайбільше фондів на задуману будову.

Уже відтепер іде підготова до Коляди, щоб на Різдвяні Свята відвідати з Колядою всіх наших парафіян та прихильників, а також, по змозі, — взагалі якнайбільше українців міста Оттави. Минулими роками Коляда приносила Парафії понад 1.000 доларів, але цього року Управа Церковної Громади положить усіх старань, щоб цю суму може навіть і подвоїти.

Дальше, Управа Церковної Громади провадить велике бінго в одній кінозалі вечорами кожної середи. Комітет бінга знов-таки великі заслуги диригента парафіяльного хору п. Івана Токарика та наш хор. Була приготовлена гарна вечеря місцевим Сестрицтвом, після якої промовляли голова Громади п. А. Лазарович, потім парох Громади о. Б. Горгіца, о. М. Подольський, п. Є. Левицький та інші. Усі промовці згадували про великі заслуги п. Токарика та хору.

Пан Токарик проводить хором уже понад 12 років — від самого початку заснування Оттавської Парафії. Його хор належить до кращих хорів на сході Канади, Оттавська Парафія надзвичайно щасливі, що має в себе п. Токарика. За весь цей час своєї неоціненної праці п. Токарик не одержував від Парафії жодної матеріяльної винагороди, і як раз цей факт найкраще свідчить про відданість п. Токарика Парафії та його любов до нашої Святої Української Православної Церкви. Спів його хору є осолайвою душевною насолодою для вірних та надзвичайною прикрасою Богослужения.

Після вечері від присутніх вручено п. І. Токарикові подарунок — комплект приборів до ватрана (фарплейс), а кожному хористові — срібного долляра з гарною кольоровою стрічкою. Крім цього, від імені всієї Парафії подаровано хорові 6 томів церковної музики видання проф. В. Завітневича.

Нехай Всемилостивий Господь подасть п. Токарикові й всім хористам доброго здоров'я та витривалости в праці на прикрашення наших Богослужень ще на довгі та довгі роки!

Церковний базар та підготова до Коляди

У днях 2 й 3 листопада відбувся, як і попередніми роками, великий церковний базар пов'язаний з бінгом. У підготову до цього базару та бінга Управа Церковної Громади вложила багато праці, але зате ж і успіх був повний.

Тепер, коли Оттавська Парафія стоїть перед великим та трудним завданням будови нової залі та церкви, Управа Церковної Громади під проводом свого голови п. А. Лазаровича докладає надзвичайно багато праці, щоб усяким можливим способом роздобути якнайбільше фондів на задуману будову.

Уже відтепер іде підготова до Коляди, щоб на Різдвяні Свята відвідати з Колядою всіх наших парафіян та прихильників, а також, по змозі, — взагалі якнайбільше українців міста Оттави. Минулими роками Коляда приносила Парафії понад 1.000 доларів, але цього року Управа Церковної Громади положить усіх старань, щоб цю суму може навіть і подвоїти.

Дальше, Управа Церковної Громади провадить велике бінго в одній кінозалі вечорами кожної середи. Комітет бінга знов-таки великі заслуги диригента парафіяльного хору п. Івана Токарика та наш хор. Була приготовлена гарна вечеря місцевим Сестрицтвом, після якої промовляли голова Громади п. А. Лазарович, потім парох Громади о. Б. Горгіца, о. М. Подольський, п. Є. Левицький та інші. Усі промовці згадували про великі заслуги п. Токарика та хору.

Пан Токарик проводить хором уже понад 12 років — від самого початку заснування Оттавської Парафії. Його хор належить до кращих хорів на сході Канади, Оттавська Парафія надзвичайно щасливі, що має в себе п. Токарика. За весь цей час своєї неоціненної праці п. Токарик не одержував від Парафії жодної матеріяльної винагороди, і як раз цей факт найкраще свідчить про відданість п. Токарика Парафії та його любов до нашої Святої Української Православної Церкви. Спів його хору є осолайвою душевною насолодою для вірних та надзвичайною прикрасою Богослужения.

Після вечері від присутніх вручено п. І. Токарикові подарунок — комплект приборів до ватрана (фарплейс), а кожному хористові — срібного долляра з гарною кольоровою стрічкою. Крім цього, від імені всієї Парафії подаровано хорові 6 томів церковної музики видання проф. В. Завітневича.

Нехай Всемилостивий Господь подасть п. Токарикові й всім хористам доброго здоров'я та витривалости в праці на прикрашення наших Богослужень ще на довгі та довгі роки!

хвиних 900.

Богослужения відслужить Парох Громади Високопр. о. Прот. Юрій Турканський в співатиме церковний Хор під управою Михайла Гуменюка.

Просимо й цього року висилати Різдвяне Богослужения, та висилати Ваш дар на покриття коштів радіопередачі.

Пожертви просимо надсилати на адресу:

UKR. GR. ORTHODOX CHURCH
306—6th St., East.
PRINCE ALBERT, SASK.-

Прот. Юрій Турканський, Парох.
Теодор Паскарук, Голова.
Василь Сопотик, Секретар.

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ СОБОР СВ. ПОКРОВИ В ВІННІПЕГУ
Порядок Різдвяних Богослужень 1963 року

8-го січня — Неділя Св. Отців — Свят Вечір.
Літургія Св. Івана Золотоустого — год. 10.00 ранку.
Вечірня — год. 5.00 ввечері.
Радіопередача по радіо СКЯС на хвилях 630 —
— год. 7. — 7.30 ввечері.
Співає Соборний Хор під управою п. Я. Каптія. Різдвяний привіт єпископа Настоятель Собору — с. Іван Сусс.

7-го січня. — Понеділок — Різдво Христове —
Велике Повечір'я з Літією '— год. 6.30 ранку.
Утреня — год. 7.30 ранку.
Служба Божа (з колядками) — год. 8.30 ранку.

8-го січня — Вівторок — Собор Пресвятої Богородиці.
Утреня — год. 9. ранку.
Служба Божа — год. 10. ранку.

9-го січня — Середа — Св. Первомученика Стефана.
Утреня — год. 9. ранку.
Служба Божа — год. 10 ранку.

13-го січня — Неділя по Різдві
Зустріч Вприсоєв. Владики Митрополита Іларіона в Соборі — год. 8.30 ранку.
Архиерейська Служба Божа — год. 10. ранку. Від год. 11-12-ої, Служба Божа і Колядки будуть передавятися по радіо СКУ на хвилях 580. Архиерейську Службу Божу служитиме Вприсоєв. Митрополит Іларіон в сослужені Настоятеля Собору — о. Івана Сусс. Владика Митрополит скаже з цієї нагоди по радіо свое Принятальне Різдвяне Слово.
Співатиме Соборний Хор під управою Я. Каптія.
Після Служби Божої відбудеться в Соборній залі „Свята Вечеря" на яку запрошується всіх соборян та гостей.
Вечірня і Новорічний Молебень — год. 5. ввечері.

14-го січня — Понеділок — Новий Рік — Св. Василія Великого.
Літургія Св. Василія Великого — год. 10. ранку.

18-го січня — П'ятниця — Навечір'я Богоявлення — Щедрий Вечір — (Піст).
Літургія Св. Василія Великого з Вечірнею — год. 9. ранку.
Після Літургії — Велике Освячення Води.

19-го січня — Субота — Йордан-Богоявлення —
Велике Повечір'я з Літією — год. 6.30 ранку.
Утреня — год. 7.30 ранку.
Служба Божа — год. 8.30 ранку.
Після Служби Божої — Велике Йорданське Освячення Води.

20-го січня — Неділя по Йордані — Собор Івана Хрестителя —
Служба Божа — год. 10. ранку.

ЗА УПРАВУ СОБОРУ
СВ. ПОКРОВИ:
о. Іван Сусс, Настоятель Собору.
Гр. Бабчик, Голова.
В. Масник, Секретар.

Український Православний Собор Св. Покрови в Вінніпегу щиро вітає з Різдвом Христовим та Новим Роком, Вис.о.преосвященнішого Владику Митрополита Іларіона, Високопреосвященішого Владику Архиепископа Михаїла, Преосвященного Владику Єпископа Андрея, Світлу Консисторію Української Греко-Православної Церкви в Канаді та її Президію, Всечесне Монашество та Духовенство нашої Церкви, Достойних Членів та Приятелів нашого Собору Св. Покрови в Вінніпегу і всіх вірних нашої Церкви в Канаді та бажає всім Веселих Свят та Щасливого Нового Року.

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!
Управа Собору Св. Покрови в Вінніпегу:
о. Іван Сусс, Настоятель.
Гр. Бабчик, Голова.
В. Масник, Секретар.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ В КАТЕДРІ СВ. ІВАНА

6-го січня, Неділя: Навечір'я Різдва Христового
10.30 год. вечора: Велике Повечір'я і Літія.

7-го січня — РІЗДВО ГОСПОДА НАШОГО І СПАСИТЕЛЯ ХРИСТА.
12.05 по півночі: Свята Божественна Літургія Василя Великого, яку відслужить Преосвященнішій Владика АНДРЕЙ в сослуженні Отців Пароxів. Співає Катедральний Хор.

Другий Служебн: (ранні)

7-го січня: Різдво Господа Нашого Ісуса Христа
7.30 год. ранку: Всенічна
9.00 год. ранку: Свята Божественна Літургія Василя Великого

ПРИМІТКА: Слухайте РІЗДВЯНУ РАДІОПЕРЕЛАЧУ КОЛЯДОК у виконанні Катедрального Хору з Різдвяним Словом Преосвященнішого Владики АНДРЕЯ, Єпископа Едмонтону й Західньої Епархії із станиї С. Н. А. о год. 7.30 вечора яку передаємо в НАВЕЧІРНІЙ ПРАЗНИКА РІЗДВА ХРИСТОВОГО 6-го січня 1963 року.

Спільна СВЯТА ВЕЧЕРЯ в залі Катедри Св. Івана відбудеться в НАВЕЧІРНІЙ ПІСТОГОВЕЙНІЙ, 18-го січня 1963 р. о год. 6.45 вечора.

Управа Катедральної Громади Св. Івана.

ХРИСТО РОЖДАЄТЬСЯ!

Вис.о.преосвященнішому ІЛАРІОНУ, Митрополиту Вінніпегу і всієї Канади, Преосвященнішому АНДРЕЮ, Правлячому Єпископу Едмонтону й Західньої Канади, Вис.о.преосвященнішому МИХАЇЛУ, Архиепископу Торонта і Східньої Канади, Світлій Консисторії Української Греко-Православної Церкви та Президії та чолі з Протопресвітром Отцем С. В. Савчуком, Вірним Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Всеславному Членству Катедральної Громади Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні, Членству й Проводові нашого Організаційї та всьому Українському Народові в розсіянні по всьому світу сущому й на Рідних Землях — шлемо передаємо найсердечнійший Привіт і Поздоровлення

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ

І НОВИМ РОКОМ.

За Управу Української Греко-Православної Катедри Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні:
о. Прот. Т. Ковалишин, парох.
Н. Боднар, голова.
о. Прот. Ол. Хом'як, парох.
В. Косташ, секретар.

Порядки Богослужень:
ПІДВИНІПЕЗЬКА ОКРУГА
СІЧЕНЬ

6. Неділя Св. Отців. Свят Вечір, — Повлар Парк, Семіріс.
7. Понеділок, — РІЗДВО ХРИСТОВЕ, — Гонор, Дуфрост, Кенора, Транскона.
8. Вівторок, — Собор Пресвятої Богородиці, — Бозежур, Плезент Гом, Стед.
13. Неділя, — Ледяни, Сулукват, Тиндал.
19. Субота — Йордан — Богоявлення-Водохреща, — Гонор, Кенора, Транскона.
20. Неділя, — Дуфрост, Сендгна.
27. Неділя, — Гонор, Кенора, Поплярфілд, Транскона.

о. В. БОРЧУКА
СІЧЕНЬ

6. Неділя Св. Отця. Свят Вечір — Йорктон. Св. Літургія год. 10 рано.
7. Год. 10-ій вечором на Свят Вечір початок Різдвяної відправи.
7. Понеділок. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Йорктон. Св. Літургія о год. 12.05 ночі.
8. Вівторок. Собор Пресв. Богородиці — Горанд
9. Середа. Первомуч. Стефана — Йоркстон
13. Неділя по Різдві Христовім — Гуна
14. Понеділок. Новий Рік —
— Йорктон
18. П'ятниця. Навечерня Богоявлення — Йорктон. Св. Літургія. Велике Водосвяття
19. Субота. Богоявлення — Йорктон
Початок відправи година 8-ма рано. Велике Йорданське Водосвяття.
20. Неділя. Собор Івана Хрестителя — Йордан
27. Неділя — Брокстон
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-6906

о. П. БУБЛИКА
СІЧЕНЬ

6. Неділя — Кемсак
7. Понеділок, РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Сторґейт
8. Вівторок, Собор Пресв. Богородиці — Донвел
9. Середа, Первомученика Степана — Ахтенмйокова
13. Неділя — Калдер
14. Понеділок, Новий Рік — Кемсак
18. П'ятниця, Освячення Води о 7 год. вечора — Кемсак, а Калдер буде повідомлено про час
19. Субота, Йордан — Мазепа
20. Неділя, Освячення Води — Донвел
27. Неділя — Мазепа
Box 1241 Kamsack, Sask.
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
СІЧЕНЬ

6. Неділя, Святий Вечір — Вернон
7. РІЗДВО І ХРИСТА (від північ) — Вернон
8. Собор Пресв. Богор. — Вернон
9. Середа, Св. Степана Прмч. — Вернон
13. Неділя — Вернон
14. Новий Рік — Вернон
18. Щедрий Вечір, Вечірня 5 год. — Вернон
19. Йордан, 8-ма година рано — Вернон
20. Неділя, Собор Івана Хрест. — Келовна
27. Неділя — Вернон
Address:
2602—42 Ave., Tel. L1 8-4912
Vernon, B. C.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
СІЧЕНЬ

6. Неділя — Пайн Ривер
7. Понеділок — Гарланд РІЗДВО ХРИСТОВЕ
8. Вівторок — Етелберт
9. Середа — Пайн Ривер
13. Неділя — Етелберт
14. Понеділок — Вейлак. Новий Рік
19. Субота — Пайн Ривер. Йордан
20. Неділя — Дорбин
27. Неділя — Етелберт
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 8864

о. С. ГРЕБЕНЮКА
North Battleford, Sask.
572—108 St. Ph. 445-3280

о. С. ГРЕДИЛЯ
СІЧЕНЬ

6. Неділя — Свон Ривер
7. Понеділок, РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Гас
8. Вівторок, 2-ий день Різдва — Арран
9. Середа, 3-ій день Різдва — Стінен
13. Неділя — Свон Пасїн
14. Понеділок, Новий Рік — Мелбридж
19. Субота, Йордан — Пенбрі
20. Неділя — Норквей
27. Неділя — Гас
Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Ст. ЗУЗАКА
СІЧЕНЬ

6. Неділя — Кридор
6. Неділя, Свят Вечір год. 11-та ночі — Геффорд

РІЗДВЯНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ ПО РАДІО

В Різдвяну Ніч з неділі на понеділок з 6-го на 7-го січня 1963 року о год. 12-ій ночі (час сейтрал стендерт), буде передане Різдвяне Богослужения з Української Православної Церкви в Принс Альберт, Саск. по Радіостанції СКВІ на

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

7. Понеділок, РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Різдвяна
8. Вівторок, Собор Богородиці — Бордел-Вілюкі
9. Середа, Первомуч. Стефана — Геффорд
13. Неділя — Геффорд
14. Понеділок, Новий Рік — Різдвяна
18. Пятниця, Щедрий Вечір, Освяч. Води і Сільська Кутя — Геффорд, о год. 6. веч.
19. Субота, Йордан — Кридор
20. Неділя — Геффорд
27. Неділя — Вілюкі

УВАГА: У Свят Вечір о год. 8-ій стандартного часу слухайте радіо-передачі українських колядок, що їх передаватиме церковний хор громади Геффорд через станцію СІ-Джей-Ен-Бі Порт Бетлфорд.
Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
СІЧЕНЬ

6. Неділя. Свят Вечір — Ст. Паул
7. Понеділок. РІЗДВО ХРИСТОВЕ в 12-ої ночі — Бонеєль
7. Понеділок. РІЗДВО ХРИСТОВЕ о 8-ій вечора Вечірня — Гленлон
8. Вівторок Собор Пресв. Богородиці — Сенкі Репець
9. Середа, Степана Первоїучника — Біг Мелоя
13. Неділя по Різдві — Тирпен
14. Понеділок. Новий Рік — Гіфорд
19. Субота Йордан — Свячення Води — Гленлон
20. Неділя. Собор Івана Хрест. Свячення Води — Ель Пойнт
27. Неділя — Бонеєль
Box 194, Glendon, Alta. Tel.: 51

о. М. КРИТЮКА
СІЧЕНЬ

6. Неділя — Громніц (північна).
7. Понеділок. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Брюксбі
8. Вівторок. Собор Пресв. Богородиці — Громніц (північна)
9. Середа. Св. Первомуч. Стефана — Громніц (північна)
13. Неділя — Гадсон Бей
14. Понеділок. Новий Рік — Еравд. Освячення Йорд. Води.
18. Пятниця. Щедрий Вечір. Освячення Води: 10.00 год. рано — Брюксбі 11.00 год. перед обідом — Громніц (над річкою)
19. Субота. Йордан. Богоявлення Господне — Мелфорт
20. Неділя. Собор Ів. Хрестителя — Громніц (північна)
27. Неділя — Брюксбі
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2184

о. ІВАНА КУЛИША
СІЧЕНЬ

6. Неділя — Арбакка Св. П. і П.
7. РІЗДВО ГОСПОДА Ісуса Христа — Вайта
8. Собор Пресв. Богородиці — Сандавн
9. Первомуч. Стефана — Сірко
13. Неділя — Арабака Св. Миколая
14. Новий Рік — Сенькін
19. Богоявлення — Сандавн
20. Неділя — Вайта
27. Неділя — Сенькін
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-54-62.

о. М. КОЛЕНИЧА
Address: 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel. PA 8-5314

о. ІВАНА МАЙЇВ
СІЧЕНЬ

6. Неділя — Кендіяк
7. Понеділок РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Кендіяк
8. Вівторок. Собор Богор. — Мічем
9. Середа, Стефана — Вонда
13. Неділя — Сеш
14. Понеділок. Новий Рік — Кіндерслі
19. Субота. Йордан — Мічем
20. Неділя, Ів. Хрестителя — Вонда
27. Неділя — Прінгеїт
1301 - 50 St. W., Saskatoon, Sask. Phone: 344 - 6815

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
СІЧЕНЬ

6. Неділя Св. Отців, Свят Вечір — Сенкі Лейк
7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Овкборн
8. Собор Пресв. Богородиці — Глен Елмо
13. Неділя по Різдві — Енгусвіл
14. Св. Василія, Новий Рік — Січ
19. Йордан — Богоявлення-Водохреща — Сенкі Лейк
20. Неділя — Росборн
27. Неділя — Овкборн
Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 236.

о. М. ОЛЕСІЙКА
СІЧЕНЬ

6. Неділя — Віннінгеоцік Служба Божа
6. Неділя, Свят Вечір, год. 11.30 вночі Всенощна — Давфін
7. Понеділок. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Дрифтінг Ривер
8. Вівторок. Собор Пресвятої Богородиці — Сіфтон
9. Середа. Св. Ап. Пер. Стефана — Ашвіл
13. Неділя — Роркток
14. Понеділок. Новий Рік — Косів
18. Пятниця. Щедрий Вечір. Велике Освячення Води в год. 7-ій вечора — Давфін
19. Субота. Йордан-Богоявлення — Гіакберт Пікінс
20. Неділя. Собор Івана Предтечі. Передача Служби Божої по радіо. Станція СІ-КЕРІ-ДІ-ЕМ Давфін, Ман. від год. 11-ої рано до 12-ої 15 хв. — Давфін
27. Неділя — Валей Ривер

Вечірня служитися що неділі о год. 7-ій вечора в Дільфіні.
810 Main Str. South Dauphin, Man.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
СІЧЕНЬ

6. Неділя, Свят Вечір — Ватсон 11.00 год. ночі
7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Вимер 10.00 год. ранку
8. Собор Пресв. Богород. — Фостон
13. Неділя — Вимер
14. Новий Рік — Кілір, місто
19. Йордан — Бадіна
20. Неділя — Кимора-Успенська
27. Неділя — Келвінгтон
Watson, Sask. Box 295 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
СІЧЕНЬ

6. Неділя — Інсінгер (м.)
7. Понеділок, РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Тіодор (м.)
8. Вівторок. Соб. Пр. Богородиці — Мамормець
13. Неділя — Половики
14. Понеділок. Св. Василія. Новий Рік — Вестбрук
19. Субота. Йордан (Свячення Води) — Інсінгер (гай-вай)
20. Неділя — Тіодор (м.)
27. Неділя — Тіодор (за рікою)
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 88.

о. Я. РИБАЛКИ
СІЧЕНЬ

6. Неділя — Вільно
7. Понеділок РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Смокі Лейк 12 год. ночі
8. Вівторок — Давнінг
9. Середа — Воруснайт
13. Неділя — Белс
14. Понеділок — Стрий
18. Пятниця — Щедрий Вечір. Освячення Води — Спеден год. 12.00, Вільна год. 2.00, Давнінг год. 3.30, Белс год. 5.00 по обіді.
19. Субота — Смокі Лейк
20. Неділя — Едвард
27. Неділя — Спеден
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. В. СЛЮЗАРА
СІЧЕНЬ

6. Неділя, Свят Вечір — Стриджес
7. РІЗДВО ІСУСА ХРИСТА — Канора
8. Собор Пресв. Богородиці — Рама
9. Первомуч. Стефана — Бюкенан
13. Неділя — Канора
14. Новий Рік — Канора
19. Йордан-Богоявлення — Стриджес
20. Неділя — Канора
27. Неділя — Бюкенан
Canora, Sask., Ph. 563-6168

о. М. СТЕЦЕНКА
Address: Box 4. Tel. 48 Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
СІЧЕНЬ

6. Неділя, Свят Вечір — Толстой
6. Неділя 9 год. вечера — Сарто
7. Понеділок РІЗДВО ХРИСТОВЕ 8 год. рано — Толстой
7. Понеділок РІЗДВО ХРИСТОВЕ 10 год. — Гардентон
8. Вівторок. Собор Богородиці — Рова
13. Неділя — Пембіна
14. Понеділок. Новий Рік 8 год. — Гардентон
14. Понеділок. Новий Рік 10 год. — Толстой
18. Пятниця. Щедрий Вечір — Толстой
19. Субота. Йордан. 8 год. — Толстой
19. Субота. Йордан 10 год. — Гардентон
20. Неділя. Івана Хрест. — Роза
27. Неділя — Гардентон
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА
СІЧЕНЬ

6. Неділя — Редвей
7. Понеділок. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Восетня, в 12 год. в ночі Торгінд, в год. 9 рано
8. Вівторок. Собор Пресв. Богор. — Редвагер
9. Середа. Св. Стефана — Федора
13. Неділя — Нюбрук
14. Новий Рік — Егрімонт
18. Пятниця. Велике Освячення Води: Восетня, в 11 год. перед полуднем; Нюбрук, в 1 год. по пол. Торгінд, в 2.30 год.; Егрімонт, в 4 год.; Редвагер, в 5 год.
19. Богоявлення Господнє — Редвей
20. Неділя — Редвагер
27. Неділя — Восетня
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
СІЧЕНЬ

6. Неділя — Вілінгдон
7. Понеділок. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Ендрю 6-та рано.
7. Понеділок. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Вілінгдон, 9-та рано.
8. Вівторок. Собор Пресв. Богородиці — Завалля
13. Неділя — Ендрю
13. Неділя, Велика Всенічна, год. 7-ма вечером — Вілінгдон
14. Понеділок. Новий Рік — Борівці
18. Пятниця. Нал. Бог. Щедрий Вечір — Гемлин
19. Субота, Йордан-Водохрещя год. 6-та рано — Ендрю
9-та рано — Вілінгдон
20. Неділя — Прут
27. Неділя — Гемлин
Box 307 Willingdon, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
СІЧЕНЬ

6. Неділя. Святий Вечір — Лак Ла Біш
7. Понеділок. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Боіл
8. Вівторок. Собор Пресв. Богор. — Норал
9. Середа. Первомуч. Стефана — Грасленд
13. Неділя — Атабаска
14. Понеділок. Новий Рік — Крейгенд
19. Субота, Йордан Освяч. Води — Сарепа
20. Неділя. Освячення Води — Лак Ла Біш
27. Неділя — Боіл
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. Е. ТРУФИНА
СІЧЕНЬ

6. Неділя. Свят Вечір. 9 год. ранку — Нипавін. 8.30 веч. Вел. Повечірня
7. Понеділок. РІЗДВО ХРИСТОВЕ год. 9.00 ранку — Кадет, Вірдель
8. Вівторок. Собор Пресв. Богор. 9 год. — Вірделя
9. Середа. Степана Первомуч. 10 год. — Шіпмен
13. Неділя по Різдві — Сембург
14. Понеділок. Новий Рік-Вас. Вел. — Нипавін
18. Пятниця. Щедрий Вечір. 10 год. ранку Вел. Водосвяття — Вірделя
19. Субота. Йордан, Богоявлення-Водохреща, 8-ма год. ранку — Сембург
20. Неділя — Кадет
27. Неділя — Вірделя
Address: Wardale, Sask. Ph. 185.

о. М. ХОМЕНКА
СІЧЕНЬ

6. Неділя св. Отців — Айтуна
7. Понеділок РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Гудів
8. Вівторок. Собор Пр. Богородиці — Гудів
9. Середа. Св. Пер. Стефана — Фенвей
13. Неділя, після Різдва Христ. — Мелвіл
14. Понеділок. Новий Рік. Василія Великого — Айтуна
18. Пятниця. Навечірня Богоявлення. Велике Освячення Води — Айтуна 12 год. дня; Габард 2 год. дня; Гудів 4 год. дня.
19. Субота, Йордан-Водохреща — Мелвіл
20. Неділя по Йордані — Айтуна
27. Неділя — Гудів
Box 145, Ituna, Sask. Tel. 87

о. А. ХРУСТАВКИ
СІЧЕНЬ

6. Неділя Св. Отців — Бросов
7. Понеділок. РІЗДВО ХРИСТОВЕ (12 год. опівнощ.) — Мірнам
8. Вівторок. Собор Пресв. Богородиці — Мусідора
9. Середа, Степана Первомуч. — Слава пол.
13. Неділя — Лойдмінстер
14. Понеділок. Новий Рік — Моркемб
19. Субота. Йордан-Богоявлення — Мірнам
20. Неділя — Лужани-Топорівці
27. Неділя — Слава пів.
Address: Box 87, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШЕВЦЯ
СІЧЕНЬ

6. Неділя — Робліна
7. Понеділок, РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Леннард
8. Вівторок. Собор Пресв. Богородиці — Петлюра
9. Середа, Св. Первомуч. Арх Степана — Зелена-Меридейл
13. Неділя. Після Різдва Христового — Гренд'ю
14. Понеділок, Св. Василія, Обрізання і Новий Рік — Топорівці-Вроктон, Саск.
19. Субота, Йордан, Водохреща і Богоявлення — Шел Велий
20. Неділя, Свято св. Івана Передтечі — Шортдейл
27. Неділя, Після Просвіщення — Драчинці-Мек-Нат, Саск.
Address: Roblin, Man. Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ГРУДЕНЬ
СІЧЕНЬ

6. Неділя — Торсбі
7. Понеділок, РІЗДВО ХРИСТОВЕ 12-та год. ночі — Калмар
7. Понеділок, РІЗДВО ХРИСТОВЕ 10-та год. ранку — Брузергайм
8. Вівторок, Собор Пресв. Богородиці — Катвин
9. Середа, Первомуч. Стефана — Пено
13. Неділя — Оновей
19. Субота — Йордан — Торсбі
20. Неділя — Калмар
27. Неділя — Пено
Address: 9630—109th Ave, Edmonton, Alta. Ph. GA-23012.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
СІЧЕНЬ

6. Неділя Св. Отців — Шіго місто
6. Неділя, Свят Вечір — Тафнел (11 година вночі)
7. Понеділок. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Вінніярд
7. Понеділок. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Шіго Полуди.
8. Вівторок. Собор Пресв. Богор. — Вишарт
8. Вівторок. Собор Пресв. Богор. — „Коло Федаків"
13. Неділя — Фовм Лейк
14. Неділя — „Коло Мельничуків"
14. Понеділок. Новий Рік — „Коло Жучканів"
18. Пятниця. Вечірня й Велике Освячення Води — Фовм Лейк год. 2
19. Субота. Йордан — Шіго місто
20. Неділя — Вінніярд
20. Неділя — „Коло Куприовських"
27. Неділя — Елмор
27. Неділя — Вишарт
Address: Sheho, Sask., Box 58. Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ УГ.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XI. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го СІЧНЯ, 1963. WINNIPEG, MAN., JANUARY 15, 1963. ЧИСЛО (1974) 2

1963 Р. ВІДБУДЕТЬСЯ НАДЗВИЧАЙНИЙ СОБОР

Виберуть кандидата на четвертого Єпископа

Українська Греко-Православна Церква в Канаді заповіла на 1963 рік свій Надзвичайний Собор

Найважливіша справа

Згідно з рішенням Консисторії Української Греко-Православної Церкви, яка відбула свої регулярні щорічні наради в днях 27-29 грудня 1962 р., — 1963 р. буде скликаний Надзвичайний Собор нашої Церкви, на якому найважливішою справою буде обрання кандидата на четвертого Єпископа Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Побудова нової Колегії

До важливих точок у діяннях Надзвичайного Собору належатиме справа нової Колегії Св. Андрея при Манітобському університеті. Тут ідеться не про саме ставлення цих будинків (їх уже будують), а про практично-технічні справи, що наслідково пов'язані з недалеким переведенням цієї школи на університетську площу.

Комісія для справ молоді

На заповідженому Соборі буде особливо наголошена справа нашої молоді, — це буде розглядатися на базі звіту проф. В. Сарчука від Комісії справ молоді.

За український стиль святкувань

Консисторія ухвалила, між іншим, резолюцію-звернення до українців інших вироісповідань, щоб вони давали від себе вклад у запобіжні засоби проти тих тенденцій, які намагаються змінити український традиційний Церковний Календар, і щоб так вони діяли по лінії хоч зовнішнього об'єднання українців у спільноту.

Резолюції будуть проголошені

Консисторія обговорила низку інших точок, як: перегляд досьогочасного Чартеру Церкви, розбудова Місійного і Рідношкільного ресортів Консисторії, Пенсійний Фонд, групова асекурація священників і т.п.

Резолюції Консисторії згодом будуть проголошені в пресі.

Дата й місце Надзвичайного Собору будуть устійнені Президією Консисторії в порозумінні з Владикою Митрополитом.

Успіх кампанії на Будівельний Фонд Колегії більшає

Справа нової Колегії Св. Андрея, яка вже будується на університетському кемпусі, виклика серед українського громадянства щораз більше зацікавлення, а разом з тим також пошпрюється і збіркова акція на Будівельний Фонд Колегії. Присилаючи свої пожертви безпосередньо на адресу Колегії, деякі жертводавці одночасно висловлюють свої погляди про вагу і значення Колегії, що нижче подані як світлі зразки.

СТРИМУЮТЬСЯ ВІД ІНШИХ ПОЖЕРТВ, — СКЛАДАЮТЬ КНЯЖИЙ ДАР НА КОЛЕГІЮ

Тому що будинки Колегії будуть величаві, репрезентативні, достойні українського імені в Канаді; тому що Колегія під цю пору є найважливішою інституцією для нас у вільному світі, яка забезпечить світлу будучність нашій Церкві вихованням ще кращих кадр душпастирів з різносторонньою освітою, буде вихованням осередком наших майбутніх провідників на ниві церковно-релігійній та культурно-освітній нашого народу; тому що будова Колегії — це справа, яка своєю важливістю перевищує всі інші місцеві й позамісцеві наші справи, — стримуємось від пожертв на інші цілі і залучуємо цю суму: $1000.60 на будову колегії Св. Андрея у Віннінегу.

Форвин і Марія Богдани.
Ванкувер, 18. 12. 1962.

САМОЗОБОВ'ЯЗАННЯ СВЯЩЕНИКА

Разом з Вашими владиками, священиками й мирянами Ви продовжуєте великий і плододійну працю на добро Рідної Церкві українського народу. Будуєте Колегію Св. Андрея, в якій вихователе нові кадри високоосвіченого духовенства. В глибокій пошані схиляю голову перед цим великим почином і його творцями та учасниками.

Кожен віруючий і свідомий православний українець розуміє, що без національної молодих, освічених священиків Церква не може жити, не може продовжувати свого високого післанництва. Коли не буде пастирів, то надармо будуємо храми Божі. Коли не буде пастирів, то марне пропаде наше молоде покоління, — хижі вовки розженуть отару, і навіть найкращі храми будуть порожні.

Кожен свідомий і віруючий православний українець розуміє, що тепер, коли лютий ворог кайданами скував і від культурного світу „залізною заслоною" відгородив Матір нашу Україну, а пристрасті наші святині зруйнував і віру в Бога вириває з серденьк наших безталанних братів і сестер, Колегія Св. Андрея в Віннінегу — то наша релігійна й національна фортеця. Отже кожен віруючий і свідомий православний українець щедрою рукою обдарує цю єдину в вільному світі існуючу установу.

На спомин моєї незабутної Дружини Ірини, людини глибоковіруючої і Рідній Церкві до останку серцем відданої — складаю на Фонд Колегії Св. Андрея $100.00 і беру на себе обов'язок, поки Господь обдарує мене життям і спроможністю, кожного року складати таку ж пожертву ($100.00).

Нехай Всемилостивий Господь благословить Ваш великий почин!

У глибокій пошані залишаюсь слугою в Г. Н. І. Х.

о., Іван Гундяк.
Картерет, Н. Дж., США,
28. 12. 1962.

ЧЛЕНИ-ОСНОПОЛОЖНИКИ НОВОЇ КОЛЕГІЇ
(Продовження списка)

Форвин і Марія Богдани, Ванкувер, Б. К. $1,000.00
Адв. Петро Лазарович з дружиною, Едмонтон, Алта. 1,000.00
Д-р С. Яремчук з дружиною, Едмонтон, Алта. 1,000.00
Д-р Іван Верхомин з дружиною, Едмонтон, Алта. 1,000.00
Оніфат Лукіянчук з дружиною, Едмонтон, Алта. 1,000.00
Д-р С. М. Смиальський, Веланд, Онт. 1,000.00
Епіфаній Кочй, Торонто, Онт. 1,000.00

ЧЛЕНИ-КТИТОРИ НОВОЇ КОЛЕГІЇ
(Продовження списка)

Василь Гавриш, Едмонтон, Алта. $500.00
Йосип Мельничук, Едмонтон, Алта. 500.00
Яків Давидюк, Едмонтон, Алта. 500.00
Олекса Чарнецький, Едмонтон, Алта. 500.00
Жіноче Т-во при Катедрі Св. Івана, Едмонтон, Алта. 500.00
Василь Григорюк, Торонто, Онт. 500.00
Адв. Юліян Романко, Торонто, Онт. 500.00
Альфред М. Котелко, Торонто, Онт. 500.00

(Подрібний список дальших пожертв на іншому місці цього числа).

Усім Високодостойним Жертводавцям щира подяка!

Усю кореспонденцію у справі кампанії прохаєтесь надсилати на адресу Колегії. Також чеки та поштові, або банківські перекази виставляти на ім'я Колегії.

Адреса Колегії:
St. Andrews College in Winnipeg
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4 — Manitoba.

За Комітет Будови-Колегії Св. Андрея в Віннінегу
о. д-р С. В. Савчук,
голова Дирекції та координатор кампанії.

Совети вдоволені папою

„Совєтська преса висловлює вдоволення становищем папи Івана XXIII, яке він зайняв на Ватиканському соборі — „реалістично" сприйнято папою стан речей у світі. Окремо відмічено припинення Ватиканським радіо всяких виступів проти комунізму" (Журн. „Православная Русь", США, 14. 12. 1962).

Д. Андрієвський

Вселенський Собор і українці

В четвер, 11 жовтня цього року, у Ватикані почався Вселенський Собор Католицької Церкви. Подія незвичної ваги бодай вже тим, що зуміють вірних тієї Церкви, які становлять 450 мільйонів світу. Перед ним відбудося 20 Соборів, починаючи від Нікейського в 325 році і кінчаючи передостаннім, що мав місце в Ватикані в 1870 році. Черговий 21-ий Вселенський Собор, скликаний Папою Іваном XXIII відбувається також у Ватикані.

Попередні сім Соборів, як до восьмого Константинопольського в році 869, єднали всіх християн, але по восьмім — лише вірних католицької Церкви. Всі вони були скликувані здебільша в умовах якихось внутрішніх труднощів як от Тридентський, що засудив Реформу (Мартина Лютра). Цим разом натхненник Вселенського Собору Папа Іван XXIII не є спонуканий ніякими труднощами, в лоні Церкви, але скорше великими змінами, що зайшли в долі цілого людства за останні сто років. На думку Папи 21-ий Собор мавби сприяти привернению миру на землі, рівноваги як духової так і суспільних відносин. Між іншим мав би він сприяти також і об'єднанню християнських Церков, дотепер роз'єднаних і ворогуючих.

Згідно з вищенаведеними даними при нагоді конференції в Мюнхені кард. Бея, Собор мав би проголосити, що до Христової Церкви належать всі ті, що дістали хрещення. В кожній разі на Собор запрошені, коли не в ролі повноправних учасників його то в ролі обсерваторів представників всіх Християнських Церков. І дійсно, багато некатолицьких Церков висилають на нього своїх представників як спостерігачів. Тож вже цим 21 Вселенський Собор різнитиметься від всіх попередніх. Дотепер зголосились прийняти участь в Соборі як обсерватори: Англіканська Церква, Лютеранський Світовий Союз, Євангелицька Церква, Світове Об'єднання Церков, Старокатолицька Церква, Коптійська Церква, Сирійська, Пресбітеріянська, Р о с ійська Православна Церква на еміграції, навіть Російська Православна Церква Московського Патріярхату, тобто підсовєтська.

Довший час Ватикан мав застереження до екуменічного руху серед протестантів, руху, що почав розгортатись від 1921 р. але з часом католицькі кола, особливо у Франції, стали приглядатися йому пильніше і навіть співпрацювати з ним. І так Ватикан почав висилати на зібрання Світової Ради Церков своїх обсерваторів. Вже з цього видно, що між католицьким світом і протестантським, а зокрема англіканською Церквою нав'язались і затісніюються стосунки, навіяним виявом чого було недавне прийняття Папою королеви В. Британії, яка є номінальним головою Англіканської Церкви.

При світлі цих фактів неучасть Українських Автокефальних Православних Церков на 21-му Вселенському Соборі виглядала би щонайменше дивною. Українське громадянство є дуже мало обізнане в тій справі, а тому йому важко пояснити собі що неучасть. За нашими відомостями, згадані Українські Церкви дістали запрошення на Собор так, як його дістали й інші некатолицькі Церкви. Що-більше до вищих єрархів тих Українських Православних Церков звернулись 1959 р. в цій справі українські католицькі єрархи. Знаємо, що вищі церковні достойники Українських Православних Церков відбували в 1960 р. нараду в справі Собору і там рішено відмовити запрошення. Одночасно на тій нараді відхилено звернення українських католицьких єрархів.

Такий стан речей не може не смутити українців як християн і як членів національної спільноти. Адже якщо не католицькі церкви уважали за відповідне взяти участь у Соборі, то мусіли бути поважні причини на це. Між ними не на останньому місці стоїть наступ на християнський Захід безбожницького московського комунізму. Чи ця причина не має для українців першорядної ваги? З другого боку Собор має застановитись над питанням „рівности всіх народів у використанні їхніх прав і обов'язків у цій сім'ї народів", що не полбавлює ваги і для поневоленої України. Нарешті Собор має засудити всяке насильство проти життя і гідности людини та миру між народами. Все це є важливе для цілого людства а тим і для українців.

Тому мусимо тішитися вже з того, що на Вселенському Соборі буде заступлена і Українська Католицька Церква через своїх вищих єрархів. Зате треба жаліти, якщо не буде там обсерваторів Українських Православних Церков, що існують і діють у вільному світі. Знаємо, що вони не є загально визнанними навіть іншими православними Церквами. Чи ж Собор не є золотою нагодою, щоб вони зайняли рівнорядне місце між всіма іншими християнськими Церквами? Чи ж це не піднесло б їхнього престижу в очах своїх і чужинців? А зрештою, чи відсутність наших церков на Соборі не дасть нагоду Російській Православній Церкві на еміграції виступати також і в імені української православної еміграції? Побоюємось, що так воно і станеться. В такім разі замість здобути і скріпити українські позиції серед чужинців, беручи участь в Соборі, ми ті позиції хіба послабимо.

Повищі міркування спонукують нас порушити справу 21-го Вселенського Собору. Та справа не вичерпується одним релігійним чи церковним аспектом її. Вона бо має також аспект національний, щоб не сказати політичний. Залишаємо перший аспект церковним чинникам, але і тут приклад інших некатолицьких Церков каже нам думати, що висилання обсерваторів на Собор не порушує догматичних і моральних позицій Православної Церкви. Тим більш хотіли б ми, як і все українське громадянство, мати висвячення щодо поставн наших Владик до Собору. Самі спогади з минулого про насильства, чинені в Україні поляками-католиками, ані місцеві сварки між українцями православними і католиками з нашої часи справи не вичерпують. Бо ж понад все є те щось більше і важливіше, про яке ми нагадали, наводячи ідею Собору та деякі обставини.

На жаль ми не є достатньо поінформовані в заторкнених справах. Однак знаємо, що 21-ий Вселенський Собор триватиме довгі місяці, матиме кілька Сесій. Хочемо вірити, що в тягу того часу українське громадянство добре зорієнтується в справі Собору, бодай через чужинну пресу, і виявить до нього більше зацікавлення. Можливо, що і українські православні Владики ліпше поінформуються та дістануть крім добрих слів також докази доброї волі організаторів його. Тоді, можливо, і вони прийдуть до висновку, що приявність обсерваторів їхніх на Вселенськім Соборі може і повинна послужити як нашій Церкві так і нашій Батьківщині, Україні.

Для інформації: Цю вступну статтю у зв'язку з Вселенським Собором Католицької Церкви написав для нас наш постійний співробітник, заступник Голови Виконного Органу УНРади, інж. Дмитро Андрієвський, який сам належить до Української Православної Церкви. („Новий Шлях", 27. 10. 1962, Вінніпеґ)

З. Р. — Статтю інж. Дмитра Андрієвського передруковуємо тут з газети „Новий Шлях" повністю, як матеріял до історії; передрукували її тому, що, по-перше, інж. Дмитро Андрієвський — це чільний член проводу Організації Українських Націоналістів під проводом полк. Андрія Мельника та член проводу Української Національної Ради, і він — православний.

Митрополія Української Автокефальної Православної Церкви в екзилі, в юрисдикції Митрополита Ніканора (Абрамовича), з катедрою в Зах. Німеччині, дала свою відповідь на цю статтю інж. Дм. Андрієвського на сторінках паризького „Українського Слова" за 28 жовтня 1962 р., передрукованому у „Віснику" за 1 січня 1963 р.

У „Віснику" справа цієї статті ще буде згадувана, і читачі „Вісника" тут мають нагоду заздалегідь познайомитися з її змістом, щоб опісля легче зорієнтуватися в становищі „Вісника" до цієї справи. Ця стаття інж. Д. Андрієвського буда також поміщена в паризькому „Українському Слові" за 28. 10. 1962.

Православні українці в Аргентині перейшли в юрисдикцію Митрополита в США

У жовтні 1962 р. Митр. Іоан (Теодорович) — Первоієрарх Української Православної Церкви в США, відвідав православних українців в Аргентині, щоб прийняти їх у свою юрисдикцію. Православні українці в Аргентині просили його про це ще в початках 1962 р.

В юрисдикції Митрополії Укр. Прав. Церкви в США є, крім православних українців в США, також православні українці в Бразилії і в Венецуелі, в від жовтня 1962 р. — православні українці в Аргентині, зорганізовані в єпархію, що складається з 6-х парафій. З доручення Митр. Іоана адміністративно-технічні функції Аргентинської Єпархії виконує провід Братства, яке видає журнал „Дзвін".

Архієпископ Ігор, який адміністрував церковні справи православних українців в Аргентині й Уругваю, тепер недужає.

Архієпископ Генадій вже не є (від вересня 1962 р.) в складі Єпископату Митрополії Української Православної Церкви в США в юрисдикції Митр. Іоана (Теодоровича).

В Аргентині українці всіх віросповідань становлять коло 60.000 осіб.

ДРУГА СЕСІЯ II ВАТ. СОБОРУ — 8. 9. 1963

Друга сесія II Ватиканського Собору почнеться 8 вересня 1963 р., — повідомив архієпископ Фелічі у Ватикані.

II Ват. Собор

Незгідність між петристами й павлістами на II Ват. Соборі

Американский журнал "Life" за 2-го листопада 1962 р. на своїй обкладинці подав поточні дві теми, яким він в основному присвятив це своє число: перша, важливіша для світу тема: „Куба", а друга — „Великий Собор у Римі".

Цьому Соборові (II Ватиканський Собор) журнал „Лайф" присвятив свою статтю п. з. "Council's Choice: Path of Peter or Path of Paul". У цій статті, основній на інформаціях римського кореспондента журналу „Лайф", Роберта Пайзера, сказано, що вже з самого початку Собору серед його учасників почалася незгідність між двома напрямками: консервативний напрямок, — „традиціоналісти" — вимагає, щоб провід Католицької Церкви продовжував іти „стежкою Петра", а ліберально-поступовий напрямок ставить вимогу, щоб досьогочасну „стежку Петра" змінити на „стежку Павла". — Перший напрямок між тут будемо називати „петристами", а другий — „павлістами".

Нижче подаємо, в точному перекладі, деякі витяги із вищезгадної статті в жудн. „Лайф":

„Цих єпископів, майже всю римо-католицьку ієрархію, скликав у Рим папа Іван, щоб завести „духове відновлення" в Церкві. Кожен з них приніс свої ідеї про це, як йому бути з його проблемами в його закутині землі. Незабаром дві більші групи, в опозиції одна до одної, вирнули на соборі. В очах деякого з ватиканських спостерігачів, — ці групи репрезентують собою Петрів дух, що століттями царив у традиції Церкви, і дух Павла — винахідливого освітлювача нових шляхів. Голос Петра чутя почерез Римську Курію, яка є в Ватикані чимсь у роді виконної ради, що вирішує про римо-католицьку політику і може в чималій мірі послуговуватися контролею над папою, — і хоч вона пробувала відмовити папу від скликання собору, але це їй не вдалося. Її кардинали-консерватисти — включно з Оттавіані, Сірі, Руффіні (Ottaviani, Siri, Ruffini) — дивляться на Церкву як на авторитативне тіло, яке штивно, непомильно править своїми членами — але для їхнього власного добра. Сподіваються, що єпископи з Північної Америки, могутні своєю численністю, але ще далі не заангажовані, вирнуть як консерватисти.

Традиція Павла говорить почерез ліберадів з Данії, Німеччини і Франції, яким проводить кардинал Депфнер (Döpfner) з Мюнхену. Кардинал Льєнар (Liénart) з Ліль, кардинал Альфрінк (Alfrink) з Утрехту. Вони хотять повороту до раннього-християнської ідеї про Церкву як про покірну служебницю, і вони напоглають на це, щоб собор мусів означити (здефініювати) та взяти до уваги нові духові й моральні явища нинішнього дня.

Курія старається скласти 10 комісій почерез які будуть протікати справи собору. Таким чином вони будуть контролювати ці пропозиції, що мали б бути остаточно запропоновані соборові для дебати й вирішення. Усе ж таки ліберали перемогли тим, що вони домоглися проволоки в підборі складу цих комісій, щоб мати можливість краще пізнати кандидатів.

Кореспондент „Тайм-Лайф"-у, Роберт Пайзер (Robert Piser) передає каблограмою з Риму: „Судячи по прелімінарному голосуванні на кандидатів до комісій, — число лібералів на соборі є велике. Одинокою людиною, яка могла б унешкідливити їх, являється папа, який, не зважаючи на те, що його дорадники кажуть йому, щоб він основувався на своєму царському авторитеті, він не користаве з цього. Навпаки, папа Іван є надзвичайно далеким від наполягання хоч би навіть на найменші свої управнення. Хоч традиціоналісти кажуть йому, що він може сам усе вирішити одним потягненням пера, то все ж таки він скликав загальний собор. В інтелектуальній підготові до собору він зберігає величаву безсторонність. З нагоди його зустрічі з представниками-спостерігачами з інших християнських спільнот, — один з них висловив таке завваження: „Папа Іван сидів на кріслі зовсім гак, як і кожен з нас". „Папа Іван поводиться не як людина, яка володіє силою, а скоріш так, як людина, що нею володіє сила".

З. Р. — На Заході серед дослідників (хоч, звичайно, не офіційно-церковних, а тільки приватно) — як католицького, так і протестантського віроісповідання — існує погляд, що в Християнській Церкві ще з апостольських часів серед християнських спільнот заіснували ці два напрямки: одні були за переважною Ап. Петра, а інші — за переважною Ап. Павла; одних ми тут назвали, умовно, технічним терміном „петристи", а другі — „павлісти". Ці дослідники кажуть, що вдавнину голодно християнин з жидів давали перевагу Ап. Петрові, а християни з не-жидів (з „поган", як тоді казали жиди) воліли перевагу Ап. Павла.

Серед дослідників православного віроісповідання немає праць на цю тему.

Папа Іван XXIII заявив, що він зберігатиме латину в Церкві

Римський кореспондент жур. „Лайф", Роберт Пайзер, підкреслював, що в спорі двох спорячих таборів — консерватистів (традиціоналістів) і лібералів — папа Іван XXIII зберігає „величаву безсторонність" та що він „не користає навіть з своїх найменших управнень" папських. Далі, Р. Пайзер інформує про цей Собор: „Продовж місяців терпеливої, затяжної праці вперед, будуть розглянені сотні новозведень. Декотрі з них будуть прості. Богослужения може буде правитися місцевими мовами замість латинської". І так далі... (Журн. „Лайф" за 2. XI. 1962).

Очевидно, Р. Пайзер свої інформації для журналу „Лайф" за 2-го листопада приготовив ще в жовтні, і то з часу початків II Ватиканського Собору (який почався 11-го жовтня). Але враження Пайзера і його висновки згодом виявилися передчасними. Бо згодом виявилося (це ж і треба було передбачити вже з самих початків), що папа не буде „безсторонній" та що він не буде таким, що „не користає з своїх управнень" папських.

Ось один з початкових прикладів.

У першому тижні жовтня одніею із справ, що почала хвилювати членів Собору, — це справа Богослужбової мови. Папа спочатку спокійно висловав опінії делегатів у цій справі, і це на деякого (напр., на Пайзера) зробило враження, що папа у спірних питаннях нібито збе-

Афера В. Браєна продовжується

В. Браєн помер у ході судових позвів

Катол. священник-целібс залишив священство, одружився й був батьком 3-х дітей, а пдтім зник з дому. Його дружина оскаржила офіційні католицькі чинники під замітом, що вони підступно-насильно схопили її чоловіка, щоб змусити його повернутися до духовного стану. В. Браєн згодом помер на раку, і кптол. Церква похоронила його як священника.

Журнал „American Review of Eastern Orthodoxy" за листопад 1962 р. поінформував:

„57-літній Волтер А. Раєн, католицький священик-розстрига, який був центральною фігурою судового позву на суму 2.375.000 долярів у Нью-Йорку проти Римо-Католицької Церкви, помер на раку в Сан Франціско.

Хоч п. Раєн був „розстригою", то все ж таки ця Церква, як подає архидієцезія Сан Франціско, похоронила його „як священика". (Римська доктрина каже: „Раз священником — завжди священиком" — З. Р.). Ця архидієцезія також сказала, що над ним було звершено всі останні церковні обряди, включно з відправленням Реквієм на цвинтарі Голден Гейт Нешонал Семетері.

Пан Раєн, який під час останньої війни був капеланом, був „розстрижений" після свого потаємного одруження з Алісією Бельскіс в Елктоні, Мд., 1950 року; розлука їх сталася тоді, як у них було троє дітей.

У березні 1962 року пані Раєн передала справу у Верховний Суд у Нассав, Л. І., Н. Й., склавши оскарження, що Католицька Церква, кардинал Спеллмен і т. д. схопили її чоловіка шляхом запаморочення його п'янкими напитками в його домі в Форт Салонга, Л. І., і „насильно забрали його в манастир". (Цей судовий процес продовжується)".

З. Р. — Інформації про початки аферн В. Раєна і його та його дружини дяки були — на основі даних з англомовної преси — поміщені у „Віснику" за 1 квітня 1962 р.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в США — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„ДАЙТЕ" І „НАТЕ!"

Члени української спільноти чують від своїх організацій тільки слово „дайте!" І члени дають. Вони дають, бо цього вимагає наша загальна справа. І вони повинні давати ще значно більше пожертв своєю безінтересовною працею й грішми, якщо вони хотять, щоб наша спільнота у світовому розсіянні втрималася живою із своїм національним обличчям.

Але члени наших організацій аж надто мало чують від своїх організацій слово „нате!"

Вони мало чують слова: „Нате вам грошову допомогу, коли ви недужі, каліки чи без праці!" Тому-то серед загалу чути тиху, але масову скаргу: „Нас бачать тільки тоді, коли від нас беруть, але не бачать тоді, коли треба, щоб і нам щось дати".

Розуміється, в багатій Канаді до рідкісних винятків належать такі, що потребують матеріяльної допомоги.

Але й навіть заможні та багаті люди прагнуть почути слово „нате!"

Вони прагнуть, щоб їм дали щось духового характеру, а саме: добре серце, або хоч звичайну людяність, або вже принаймні звичайну культурність, добрий такт, згідно з правилами коректної поведінки.

Коли ми приходимо в організацію, то звичайно чуємо такі слова: „Чи вже вплатили свою членську вкладку"? „Чи ще щось пожертвуєте?" „Ви не пильнуєте своїх членських обов'язків!" І так далі, і тому подібне...

Або-ще гірше... Коли хтось на зборах висловлює якийсь свій новий, оригінальний погляд, до якого громада ще не призвичаена, то збори з перелику „закричать" його. Слово від нього відберуть. Прилюдно очорнять — н а т а в р у ють „ворогом громади". Коли він без наукового чи службового титулу, то його думку легковажать, упосліджують його. Коли він має успіх — чи торговельний, чи науковий, чи суспільний, — йому заздрять, і намагаються пошкодити йому, стараються присадити його.

Це не є загальне явище, але воно аж надто часте; і якщо б ми зробили статистику цього роду випадків, що відомі нам і вам, то це були б досить понурі числа...

А як виглядала б статистика таких випадків: коли ви прийшли в організацію, то почули такі перші слова: „Як ви почуваєтеся?" „Як ваша родина, — чи всі здорові?" „Ви не журіться, що не вплатили членської вкладки, — важливіше те, чи ви маєте з чого прожити. Якщо потребуєте помочі, не завагайтеся звернутися до нас". „Вас довго в нас не було, — чи не трапилося вам, бува, якесь нещастя!" „Ми чули про ваш успіх. Як ми радіємо, — ваш успіх є нашим успіхом!" „Ми із смутком довідалися, що ваші противники очорнюють вас, — але ми вже поробили заходи, щоб узяти вас в оборону".

Скільки хто з нас чув таких і тому подібних слів, якими зустрічали нас в організації?

Відповідь на це питання є істотно важлива й невідкладна, — вона є нашою життевою конечністю, бо від неї залежить існування й розвиток, або занепад і щезнення нашого організованого життя.

Коли хто відходить від нашої організації, то ми чуємо голоси тривоги: дайте нам літератури, — літератури місійної, пропагандивної, освідомлюючої! Літератури нам більше дайте, а ми від повідними цитатами з неї переконаємо відходячих одинців і гуртів, щоб не покидали нас!

Так, література — це річ дуже важлива, вона конечна; її треба якнайбільше. Але література — це ще далеко не все, бо сама вона, без помочі братського, або хоч людяного взаємовідношення між членами організації чуда не вчинить.

Знаємо чимало таких випадків, що від наших організацій відходять люди через недомовність. Але є такі одинці, що свідомі; вони сповнені бажанням заблизитися між нами, але відчувають, що мусять відійти від нас, — хоч і з болем серця, але відійти. . . Може вони не підуть до чужих, але вони також перестають бути із своїми. Вони осамітнюються, ізолюються.

Людина має нахил іти туди і тілом та душею перебувати там, де вона духово добре почуває себе, — почуває нею моментів у щиросердечній родині. Людина прагне, щоб цікавилися також і нею особисто, як людиною, а не тільки її грішми або кількістю та якістю вложеної нею праці на громадській ниві.

Цього тихо в серцях наших прагнемо ми, ви й вони. І є такі, що розуміють, і є такі, що тільки відчувають той факт: що „чогось" природного, „чогось" важливого, „чогось" невідкладно-конечного бракує нашому організованому життю.

Чим же є оте „щось"?

А є ним братські, або хоч людині, чи принаймні культурні взаємовідносини між членами організованої спільноти.

Де думають, що причиною сварки й ворожнечі є якісь „високі ідеали", або „загальна справа", там у дійсності найчастіше причиною буває брак звичайного доброго виховання.

Коли хтось є „злим пророком", чи „чорним ангелом", і він при першій зустрічі з вами, „зловивши" вас на ходу, накинеться на вас з докорами за всякі „обов'язки", тоді як ви може дуже й дуже зле себе почуваєте і стільки своїх тихих клопотів маєте, то ви, звичайно, уникаєте таких людей; а якщо такі люди репрезентують організацію, то ви уникаєте цієї організації.

Нам багато-чого бракує з церковно-релігійної літератури, але при помочі якої ми намагаємося запобігти випадкам відходу деяких одинців у сектантські й інші чужі середовища. І цей брак треба надолужити. Але нам також конечно треба неписаного „кодекса" правил доброї поведінки в організаціях, — кодекса, який був би строго введений у практичне життя, щоб воно, коли не може бути братським, було хоч тактовне, культурне, людяне на кожному кроці і в кожному моменті життя організації. А вже тільки після того можна було б побачити, з яких у дійсності причин бувають випадки відходу від Церкви деяких одинців у чужі середовища, з сектантськими включно.

На ввічливості ще не стратив ніхто. Бути ввічливим — не коштує нічого, крім напруження своєї волі й розумного опанування примітивних стихій у людській істоті. Братськість, чи хоч ввічливість — це найбільший морально-суспільний капітал організованої спільноти, — у ньому є тайна сили вузлів організації.

Людина живе не в першу чергу всякими книжними дефініціями, сухими правилами організації, не „мертвою буквою", — людина перш за все живе своїми людськими почуваннями, і перш за все вона прагне почуватися добре у своєму середовищі, цебто вона бажає почути слова: „нате вам".

Хто має можливість порівняти життя інших спільнот з життям нашої національно-церковної спільноти, той безсторонньо стверднить, що наша спільнота, загалом узявши, як цілість, замітно-додатньо вирізняється своєю тепло-родинною атмосферою. Але саме тому від нашої спільноти вимагається ще більше, бо хто більше має, той і більше повинен із себе давати.

Вітаємо Вас з українським національно-церковним Новим Роком:

Дай Вам, Боже, цей рік проводити, і на будучий рік діждати — в щасті, здоров'ї, в мирі християнськім!

Жиди і II Ват. Собор

Ізраїль запросив членів II Ват. Собору

„Отці Ватиканського собору запрошені урядом Ізраїля після скінчення сесії відвідати Ізраїль" (Журн. „Православная Русь", США, 14.12.1962).

З. Р. — Тут мова про першу сесію II Ватиканського Собору, яка тривала від початку Собору (11 жовтня 1962 р.) по 8 грудня 1962 р.

Митр. Атанагорас гостем у Митр. Іларіона

Митрополит Атанагорас — Ієрарх православних греків у Канаді, в юрисдикції Американського Екзархату Константинопольського Па тріярхату, 31 жовтня м. р. був гостем Первоієрарха нашої Церкви Митрополита Іларіона. Митрополита Атанагораса супроводила грецька священик з Вінніпегу о. Прот. Антоній. Митрополитові Іларіонові асистував о. Протопресвітер Д-р С. В. Савчук — голова Президії Консисторії нашої Церкви.

СОБОР, РИМ І МОСКВА

ЗАКУЛІСЯ ОСУДЖЕННЯ ЄПИСКОПІВ УКРАЇНЦІВ ГРЕКО-КАТОЛИКІВ II ВАТИКАНСЬКИМ СОБОРОМ

Часопис „The Montreal Star" (24. XI. 1962) подав на основі інформацій агенції Рейтера з Ватикану вістку (п.зв. „Рим-католицький Собор висловив жаль з приводу погляду українців"), що II Ватиканський Собор прилюдно осудив єпископів українців греко-католиків, які, прибувши на цей Собор, на своїх окремих зборах виступили з заявою проти Московської Патріярхії, цебто проводу Російської Православної Церкви в Советському Союзі.

„Нью Йорк Геральд Триб'юн" (22. XI. 1962) сказав про це більше — він подав текст згаданої заяви укр. греко-катол. єпископів, в якій осуджено не тільки Російську Православну Церкву в СССР, але й осуджено її спостерігачів на II Ват. Соборі та натавровано владу СССР за її переслідування укр. гр.-катол. єпископів у Галичині. (Україн ки такої в їхній заяві не згадано).

Собор осудив тих укр. греко-католицьких єпископів таким чином, що Секретаріят Сприяння Єдності Християнства у своїй офіційній прилюдній заяві 23 листопада ц. р. „висловив жаль" з приводу вищезгаданого становища укр. греко-катол. єпископів. Інакше кажучи, Ватикан осудив укр. гр.-кат. єпископів за їхній виступ проти Російської Православної Церкви й проти влади СССР.

Секретаріят Сприяння Єдності — це створений (під час підготови до II Ват. Собору) папою Іваном XXIII новий орган Ватикану, і цей орган очолює кардинал Беа (німець) — вплив вся в папи людина. В якій мірі унійна справа є важливою на II Ват. Соборі, в такій мірі є важливим і Секретаріят Сприяння Єдності Християнства — унійний орган II Ват. Собору.

Хоч цей випадок в основному є одним із кілець тяглої, традиційної політики Риму проти українського народу, то все ж таки тут є за сценою й на сцені Ватикану певні конкретні й актуальні причини, і вони тут будуть подані — розуміється, головно на основі офіційних католицьких документів — свідчень Ватикану.

Москва спочатку не прийняла запрошення Ватикану

Усі Православні Патріярхати, запрошені папою Іваном XXIII вислати своїх офіційних спостерігачів на II Ватиканський Собор (що почався 11 жовтня 1962 р.), відмовилися зробити це. Православні Патріярхати були певні, що й Московський Патріярхат в СССР також не прийме запрошення Ватикану прислати на II Ватиканський Собор своїх спостерігачів. Бо ж Московський Патріярхат ще у вересні 1961 р. устами свого офіційного речника (і фактично правителя) архиепископа Ростовського й Ярославського, Никодима (Ротова), відкинув це запрошення папи.

Католицький часопис в Америці „The Byzantine Catholic World" (15 квітня 1962 р.) інформував:

„Цей же Архиепископ Никодим очолював делегацію Московського патріярхату на Ізан-Ірадовану Конференцію на острові Родосі останнього вересня (1961 р.). В інтерв'ю під час однотижневих зборів (на Родосі у вересні 1961 р.) він сказав, що, на його думку, якщо б Римська Церква навіть вислала таке запрошення, то його Церква (Московська Патріярхія) не могла б у жодному характері брати участь у Другому Ватиканському Соборові". (Пояснен в дужках Ред. В.).

Архиеп. Никодим, як могутній секретар Департаменту закордонних зв'язків Московської Патріярхії, у справах загальничної політики має більше фактичної сили, ніж сам патріярх Московський Олексій, отже вищезгадана заява архиеп. Никодима на острові Родосі у вересні 1961 р. у приявності делегатів Пан-Православної Конференції була офіційною заявою Московської Патріярхії.

Москва поставила папі умову

Після вищезгаданої заяви Московської Патріярхії устами архиеп. Никодима минуло понад півроку (від вересня 1961 р. по початки квітня 1962 р.), і ось Московська Патріярхія почала вагатися; вона вже перестала говорити, що взагалі за жодних передумов, відмовляється вислати на II Ватиканський Собор своїх спостерігачів; тепер вона вже стала прилюдно заявляти, що Московська Патріярхія змінила чи „зревізувала" своє відношення до запрошення папи, і що вона готова вислати на II Ватиканський Собор своїх спостерігачів, але під умовою, що на цьому Соборі ніхто не буде виступати проти Советського Союзу, а також (це ж архиеп. Никодим мусів додати хоч про людське око!) коли там не буде виступів проти Православної Церкви.

Вищезгаданий католицький часопис „The Byzantine Catholic World" (Піттсбург, Пенна, США) за 15 квітня 1962 р. подав на першій сторінці, як незвичайну подію, ось що:

„Бонн, Німеччина (NC). — Провідний єпископ Московської Патріярхії зревізував своє становище проти висилки російських православних спостерігачів на надходячий Ватиканський Собор, — було тут повідомлено.

Німецька католицька новинкарська агенція KNA сказала, що член її редакційного персоналу відбув у Москві „дуже відкриту й подрібну розмову" з Архиепископом Никодимом, секретарем закордонних справ Московського патріярхату.

Було зацитовано слова Архиепископа Никодима, який сказав, що якщо б Католицька Церква вислала запрошення, то російські православні спостерігачі могли б були вислані на надходячий собор у Ватикані — якщо б там (на II Ват. Соборі) не сталося нічого такого, що було б спрямоване проти Православних церков чи проти Росії" (він сказав: проти СССР. — Ред. В.)

Чому Московська Патріярхія протягом приблизно півроку змінила в цій справі своє становище? Безперечно, до цього присилувала її комуно-большевицька влада Советського Союзу, — як це буде видно з дальших документів у цій справі.

Вже СССР залежало на тому, щоб на II Ватиканському Соборі не було виступів проти Советського Союзу. І якщо за ціну висилки офіційних церковних спостерігачів з Москви на II Ватиканський Собор советська влада могла б зобов'язати цей Собор мовчанкою у справах СССР, то уряд СССР був готов при-силувати Московську Патріярхію вислати спостерігачів на цей Собор, — і советська влада так поступила.

До речі, що архиеп. Никодим є фактично абсолютистичним п р а в и т е л е м Московської Патріярхії, — про це свідчить його вислів: що це „він зревідував своє становище проти висилки російських православних спостерігачів на надходячий Собор", а особу патріярха Олексія тут взагалі промовчано.

Московська Патріярхія перекреслила своє зобов'язання

Як було сказано вище, Московська Патріярхія устами архиеп. Никодима у вересні 1961 р. на острові Родосі запевняла Константинопольського патріярха Атенагораса і всіх інших православних патріярхів, що вона за жодною передумовою не візьме участі в II Ватик. Соборі.

Що ж усі інші православні патріярхи подумали, коли в квітні 1962 р. Московська Патріярхія заявила, що вона готова вислати своїх спостерігачів на II Ватиканський Собор, але під умовою, що цей Собор не виступить проти Советського Союзу, ну й також проти Православних Церков (це останнє в Москві додали для замаскування політики комуно-большевицької влади СССР згадкою й про. . . Православні Церкви!)?

Ця заява Московської Патріярхії стала голосною у світі, і появилася, як сенсація, не тільки в католицькій пресі, але й у православних органах різних національностей (напр., у журн. „Православная Русь" (в США) за 28 квітня 1962 р., і в інших). За виняток Московської Патріярхії, всі інші Православні Патріярхії, включно з Константинопольською, мабуть, вірили, що папа і II. Ватиканський Собор не відмовляться виступати проти Советського Союзу, отже, у висліді, влада Советського Союзу не буде силувати Московську Патріярхію вислати спостерігачів на цей Катол. Собор. Може, власне, на підставі таких здогадів і сама Московська Патріярхія до останньої хвилини (майже до початку II Ват. Собору) запевнювала інші православні Патріярхії, що вона не вишле своїх спостерігачів на II Ват. Собор.

У цій справі є документи, і деякі з них подаємо нижче.

І так, часопис „The New York Times" за 20 жовтня 1962 р. повідомив:

„Православні єпископи Православної Церкви вчора (19-го жовтня 1962 р.) вперше видали свою формальну заяву у справі Світового Собору у Ватикані. Вони (православні єпископи Прав. Церкви) відхилили запрошення Римо-католицької Церкви вислати своїх делегатів-спостерігачів. . ."

„Ця заява, передана Секретаріятом Священного Синоду Вселенського Патріярха в Інстанбулі, була тут отримана Православною Архиепархією Північної й Південної Америки. Атенагорас I — Вселенський Патріярх, є духовим провідником усіх православних спільнот. . ."

„З цього ж православного джерела сказано", (що) „Вислати офіційних спостерігачів до Риму — це показалося б, що немов би затверджується положення це, яке є неможливим до прийняття Православієм", сказав він. „Іншим чинником цього ж рішення", продовжував він, „є це, що Православіє є проти „ідеї єдності Католицької Церкви" — що возєднання мало б бути повернением до Риму. Прихід до Риму міг би означати, що цю ідею прийнято".

„Папа Іван (23-й), тоді як він упершe, 25-го січня 1959 року, заповів був цей Собор, ясно сказав, що однією з його головних цілей мала б бути спроба добиття повернення до Риму „відділених братів".

„Православні єпископи сказали, що вони зробили це рішення „після належного розваження у згоді з іншими Православними Церквами — що не можливо вислати православних спостерігачів на цей собор. . .”

„Аж ось недавно православні ряди продовжилися, коли Російська Церква під Патріярхом Московським проголосила, що вона має замір вислати двох офіційних спостерігачів на цей Собор”.

Отож, єпископи Православних Патріярхатів, під моральним проводом Константинопольського Патріярха, ще перед початком II Ватик. Собору постановили не вислати своїх спостерігачів на II Ватик. Собор, і Константинопольський Патріярх Атенагорас I діяв тут „після належного розваження цієї справи в узгідненні з іншими Православними Церквами”, а в тому й з Московською Патріярхією в СССР, яка також зобов'язалася не вислати на II Ват. Собор своїх спостерігачів.

Але скоро після того Московська Патріярхія переклеїла це своє зобов'язання, бо ось коли почав з'їжджатися II Ватик. Собор, то Московська Патріярхія повідомила, що вона вишле на нього своїх спостерігачів.

Журнал „Православная Русь” (Джорданвил, Нью-Йорк, США) за 14 жовтня 1962 р. подав:

„Секретар архиепископа Нікодима, А. Буєвський, проголосив у Москві, що два представники Російської православної церкви будуть присутніми в характері спостерігачів на Ватиканському соборі — женевський II представник протоієрей Віталій Боровой і заступник голови церковної місії в Єрусалимі архимандрит Володимир Котляров”.

Обидва ці представники — це довірені особи архіеп. Нікодима, а тим самим вони є довіреними і советського уряду.

У відповідь на це Константинопольська Патріярхія 19 жовтня 1962 р. видала свою заяву, в якій вона підкреслила, що всі без винятку Православні Патріярхати погодилися шляхом взаємного порозуміння не вислати своїх спостерігачів на II Ват. Собор, і Константинопольський Патріярхат тим самим натякнув на те, що Московська Патріярхія „виломилася з православних рядів”, як це подав „Нью-Йорк Таймс” (20.10.1962).

Тому що Москва поставила Ватиканові умову, що вона вишле своїх спостерігачів тільки тоді, коли Катол. Церква на своєму II Ватиканському Соборі не буде виступати проти Советського Союзу (точніше — проти його комуно-большевицької влади), і тому що Москва на II Ват. Собор вислала своїх спостерігачів, то висновок з цього такий, що Ватикан зобов'язався перед Москвою не виступати проти Советського Союзу.

Тайні переговори між Ватиканом і Москвою

Коли папа Іван XXIII у вересні 1961 р. почув заяву Московської Патріярхії (передану архіеп. Нікодимом на Родосі), що ця Патріярхія постановила не вислати своїх спостерігачів на II Ватик. Собор, то цей папа схвилювався. Адже ж папа Іван XXIII, уперше заповівши (28 січня 1959 р.) скликання II Ват. Собору, підкреслив, що метою цього Собору є приверення до Риму „відділених братів” (див. „New York Times”, 20, 10, 1962). Кого перш за все розумів цей папа під своїм терміном „відділені брати” — це видно з його промови 28 жовтня 1958 р., сказаної з нагоди його обрання на папу, що треба „всіх'єднати принаймні 500 мільйонів католиків і 125 мільйонів православних греків і православних росіян, як перший крок у напрямку релігійного миру між усіма християнами” (The Winnipeg Free Press” 26. I. 1959).

І ось папа у вересні 1959 р. почув заяву від православних росіян із СССР, що вони навіть не прийшлють своїх спостерігачів на II Ватиканський Собор!

Очевидно, це не могло не схвилювати папу. Отже Ватиканський політичний апарат почав тут протидіяти.

Ватикан вирішив зробити відповідний політичний натиск на Московську Патріярхію. До відкриття II Ватиканського Собору (11.10.1962) було ще кілька місяців, коли папа тайно вислав у Москву свого здібного дипломата монсіньйора Ґ. Ґ. М. Вілєбрандса (данця) — секретаря Секретаріяту Сприяння Єдності Християнства, що його очолює кардинал Беа.

Десять днів перебував монсіньйор Вілєбрандс у Москві, — і що він там робив та що осягнув? Ватикан про це не говорив цілими місяцями, — навіть не згадував про сам факт поїздки о. Вілєбрандса в Москву. І тільки по кількох місяцях зберігання цієї тайни Ватикан сказав — 8 жовтня 1962 року, отже за три дні до початку II Ват. Собору, що кілька місяців тому о. Вілєбрандс був висланий у Москву з місією вплинути на Московську Патріярхію, щоб вона таки вислала своїх спостерігачів на II Ват. Собор.

Вислід тайної дипломатичної місії о. Вілєбрандса був такий, що хоч Московська Патріярхія далі стояла при своєму, і не хотіла вислати своїх спостерігачів на катол. Собор до Ватикану, то зате ж о. Вілєбрандсові вдалося договоритися з советською владою; у результаті о. Вілєбрандс привіз із Москви до Риму вістку, що **„советська влада дозволила б спостерігачеві Російської Православної Церкви побувати (на II Ват. Соборі)„ якщо б було бажання в (Російської Прав. Церкви) зробити це”.**

Заява Ватикану, що советська влада не поставить перешкоди, а вся решта залежить від „бажання” Московського Патріярхату — це дипломатичний вислів, щоб прикрити дійсну ролю дипломатії Ватикану і советської влади, яка, під впливом Ватикану, присилувала Московський Патріярхат зломити свою постанову (з вересня 1959 р.) не вислати своїх спостерігачів на II Ват. Собор.

(Докінчення буде).

Суд у справі т. зв. „присяги лицарів колюмба”

Головне Правління католицького ордену Лицарі Колюмба подало на суд протестантського пастора Волтера Л. Кінга (настоятеля Незерін Байбл Чорч у Філедельфія, Па., США) за те, що він переклав і поширював текст відомий під назвою „Присяга Лицарів Колюмба”, де сказано, що члени цього ордену повинні то повинні мучити і вбивати всіх еретиків, протестантів і масонів — з дітьми й жінками включно.

Конгресова слідча комісія в США 1913 р. заявила була, що т. зв. „Присяга Лицарів Колюмба” — це підробка.

Пастор В. Л. Кінг боронився на суді тим, що він вірив у правдивість тієї присяги, і тому він поширював її під час останніх президентських виборів (тоді, як вибирали президентом католика Дж. Ф. Кеннеді). Суд, у листопаді 1962 р., узявши до уваги це, що пастор В. Л. Кінг діяв тут у добрій вірі, звільнив його від кари. (Подано за журн. „American Review of Eastern Orthodoxy”, Nov. 1962)

З. Р.

Найбільший учитель-теолог, філософ і святий Католицької Церкви Тома Аквінський (Thomas Aquinas, 1225-74) так навчав (подаємо англійський переклад з латинського оригіналу):

„. . .with regard to heretics, two considerations are to be kept in mind: (1) on their side, (2) on the side of the Church.

(1) There is the sin, whereby they deserve not only to be separated from the Church by excommunication, but also to be shut off from the world by death. For it is a much more serious matter to corrupt faith, through which comes the soul's life, than forge money, trough which temporal life is supported. Hence if forgers of money or other malefactors are straightway justly put to death by secular princes, with much more justicue can heretics, immediately upon conviction, be not only excommunicated, but also put to death”.

Святий Тома Аквінський подав Католицькій Церкві цю науку у своєму відомому творі (по-латинському) п. з. „Summa Theologica”, II. Q. XI. Розділ III.

Англійський переклад вищеподаного тексту взятий з книжки:

„The World's Classics. Documents of the Christian Church. Selected and Edited by Henry Betteson. Geoffrey Cumberledge. Oxford University Press, London, New York, Toronto. III repr., 1946).

Католицька Церква не осудила творів Томи Аквінського і не відкликала їх. Філософію свою Катол. Церква й надалі вважає „томістичною”, цебто основаною на вченні Томи Аквінського, і на цьому також основувалася т. зв. Свята Інквізиція.

Митр. Леонтій в Америці не прийняв пропозиції Моск. Патріярхату

Архіеп. Іоан (Вендланд), прибувши 1962 р. в Америку як новий екзарх Московського Патріярхату, в грудні 1962 р. відвідав митрополита Леонтія — первоієрарха Російсько-Американської Церкви, яка не підлягає патріярхові в Москві. Екзарх Іоан пропонував митр. Леонтієві признати юрисдикцію патріярха Московського Олексія (в мирі Сергій Володимирович Сіманський), але митр. Леонтій відхилив його пропозицію.

На Українське Різдво

Різдвяне слово посадника Вінніпегу

Коротке, але глибоке й прекрасне Різдвяне Слово, яке (англійською мовою) посадник („мейор”) Вінніпегу п. Степан Дзюба розіслав до преси (а в тому й до „Вісника”), дотоване, в канцелярії посадника, 31 грудня 1962 р., отже воно видане на Українське Різдво, цебто на Різдво за українським традиційним Церковним Календарем („Старий Стиль”).

Посадник С. Дзюба — греко-католик,

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

Але повага до Ап. Якова була настільки великою (тому його вибрали на провідника Єрусалимської Церкви!), що Собор без дискусій і голосування прийняв його волїння.

Факт залишається фактом, що устрій Церкви за Апостольських часів був соборноправний, бо тоді всі „Апостоли і пресвітери зо всією Церковою розсуждували” всі найважливіші справи Християнської Віри, а не одна особа, — як це згодом у Римі почав робити папа.

Ані інші Апостоли не вважали Ап. Петра „каменем” (основою) Церкви, ані сам він себе за такого не мав; навпаки, Ап. Петро „каменем” Церкви визнає тільки Христа, і каже: „Він (Христос) є Камінь... що стався Головою Угла, і немає ні в кому іншому спасіння (Псал. 117,22)”. (Діяння IV.11). Тоді був звичай надавати людям різні „другі імена”, отже Христос надав Апп. Якову й Івану Заведеевим назву „Сини грому”; Ап. Симонові Він присвоїв назву „Камінь” (Кифа, Петро); знову ж „Іосія, прозваний Апостолом „Варнавою”, що значить: „Син потіхи” (Діяння IV.36). Апостоли ці „другі імена”, отже й Симонове ім'я „Камінь” (Кифа, Петро) трактували тільки як ім'я, а ніщо інше, і вони не інтерпретували ці імена, як щось істотне тільки для носія цього імені. Іосію назвали „Сином потіхи” (Варнавою), але Апостоли ми тим не вважали, що тільки Варнава один несе людям християнську потіху, а інші Апостоли її, може, не несуть людям. Так само Ап. Симон отримав назву „Камінь”, бо в нього була тверда віра, але це не значить, що в інших Апостолів не було твердої віри. Коли когось назвуть іменем „Чорний”, то тим не вважають, що більш немає чорних людей, тільки ця одна особа.

Ап. Петро не був правителем Апостолів, а був він тільки одним з Апостолів; як і кожного іншого Апостола, пророка, учителя та пресвітера, так і Ап. Петра Апостоли під проводом Ап. Якова посилали з Єрусалиму на місійну працю: „Апостоли, перебуваючи в Єрусалимі, коли почули, що самаряни прийняли Слово Боже, послали до них Петра й Івана” (Діяння VIII. 14). Коли ж Ап. Петро повернувся з цієї праці в Єрусалим, то Апостоли й миряни (братія) вимагали від нього звіту й оправдання, мотивуючи його в єресі супроти Закону Мойсея, і Ап. Петро звіт їм здав та оправдувався перед ними (Діяння II. 1-18).

Якщо б Ап. Петро був „правителем” Апостолів, то Апостоли й пресвітери не могли б посилати його на працю й жадати від нього звіту й оправдання. Адже єпископи Католицької Церкви не мають права папу посилати на працю й вимагати від нього звіту й самооправдань!

Так само Апостоли під проводом Ап. Якова послали були Ап. Петра на місійну роботу в Антіохію, і Ап. Петро старався виконувати свою місію так, щоб не нарватися на докори з боку Ап. Якова, як провідника Єрусалимської Церкви — центра Християнства: „Коли ж Петро прийшов в Антіохію...” (то) „до прибуття декого від Якова, їв разом з поганами; а коли ці прийшли, то він став таїтися й уникати, лякаючись обрізаних” (Гал. II. 11-12), — цебто він лякався визначних християн з жидів (отже й Апостолів між ними) під проводом Ап. Якова. Якщо б Ап. Петро був „правителем” Апостолів, то він не лякався б їх і не таївся б перед ними з своїми переконаннями і з характером своєї церковної роботи. Адже ж папа не може боятися своїх єпископів, і таїтися перед ними з своїми церковно-релігійними переконаннями!

Центром Християнства був Єрусалим — столиця Юдеї (Палестини). Хоч між Апостолами не було офіційного інституту „правителя” Апостолів, то однак християни вважали деяких Апостолів більш заслуженими за решту Апостолів, і вважали їх „стовпами”, цебто головними підпорами Церкви. Звичайно, таке почесне звання надавали в центрі Християнства — в Єрусалимі. Цього почесного звання („стовпа” Церкви) Ап. Павло не міг отримати, бо ж він сам каже про себе: „Церквам Христовим в Юдеї я особисто не був відомий” (Гал. I. 22). Ап. Павло був більше всіх Апостолів відомий у країнах нежидівських.

„Стовпами” Церкви назвали в Єрусалимі, чи взагалі в Палестині, не конче тих Апостолів, що були найбільше відомі за життя очолюваного Христа на землі, але й тих, які були мало замітні до Вознесення Христового, але потім вони своєю працею стали в числі передових в опінії християн у Палестині. Напр., коли Ап. Павло говорить про „Якова і Кифу (Петра), і Івана, яких уважали стовпами” (Гал. II.19), то він тут має на увазі Ап. Якова не Заведеевого (бо цей був убитий царем Іродом уже давніше (Діяння XII. 1-2), — він говорить тут про другого Ап. Якова, а ним не міг бути ніхто інший, як тільки Ап. Яків брат Господній, і це був той Ап. Яків, який (по смерті Ап. Якова Заведеєвого) став провідником Єрусалимської Церкви — центру Християнства. Отже, Ап. Яків — брат Господній став одним із „стовпів” Церкви уже по Вознесенні Христа, бо до Вознесення Христос найбільше вирізняв таких Апостолів: на першому місці Ап. Івана (Свого особистого любимця), а на другому місці: Апп. Якова Заведеевого й Петра.

Про свій зріст Апостолам в Єрусалимі Ап. Павло каже так: „Ходив же (в Єрусалим) по откровінні і пред'явив там, а особливо тим, які мають найвищу репутацію, що, що я проповідував поганам” (Гал. 11.2).

Так, „в очах деяких людей” вони такими „показувалися”, але це не значить, що сам Ап. Павло за таких їх мав, для нього не було Апостолів „знатних” і „незнатних”, а були тільки просто Апостоли. Принципово не признаючи т. зв. „вищости” цих трьох Апостолів (Якова, Петра й Івана), що деяким людям „видавалися стовпами” (Церкви), Ап. Павло послідовно говорить: „Але я думаю, що в менє немає жодної хибн впорівень з „вищими” Апостолами, — хоч я невіжа в слові, але не в знанні. А втім, ми (Апостоли) в усьому повністю відомі вам” (II Кор. 11.5-6).

А щоб підкреслити свою абсолютну суверенність, — щоб у людей не складалося таке враження, що коли дехто з християн, міряючи справу своєю поверховною міркою й земними категоріями, вважає цих трьох Апостолів (Якова, Петра й Івана) „стовпами” чи найзнатнішими, то тим самим, мовляв, Ап. Павло й решта Апостолів мають уважатися залежними від цих трьох Апостолів, — то Ап. Павло виясне усій Церкві: „Павло Апостол (вибраний) не людьми і не через людину, але Ісусом Христом і Богом Отцем. . .” (Гал.. I. 1).

Про саму тільки мниму „вищість” Ап. Петра, над Апостолами, приписувану йому Католицькою Церковою, Ап. Павло не дискутує взагалі, тому що за Апостольських часів серед християн ця проблема не існувала; у Новому Заповіті сказано, що деякі християни вважали о д н а к о в о „найвищими” аж трьох Апостолів (Якова, Петра й Івана), а не самого тільки Ап. Петра. Ось тому-то Ап. Павло дискутує справу „вищості” всіх цих трьох Апостолів разом, і заперечує людській опінії про їхню мниму „вищість” тому, що він принципово не признає ні „вищості”, ні „нижчості” серед Апостолів. Бо сама істота значення грецького слова „апостолос” (посланець) виключає можливість будь-якої залежності Апостола від іншої людини; в Євангелії Апостол — це посланець Бога, а не посланець людини.

(Д. б.)

У Польщі понад 400.000 православних

Польський тижневик у Кракові „Tygodnik Powszechny” ч. 19, 1962 р. подав ось ці інформації про Автокефальну Православну Церкву на державній території сучасної Польщі:

У цій Церкві є понад 400.000 вірних, 207 священників, 192 парафій, 270 церков і два монастирі (мужеський Св. Онуфрія в Яблочині Білопідляського повіту і жіночий Св. Марти в Грабарці біля Сім'ятич у Білостоцькому воєводстві.

У Варшаві є дві православні святині: Митрополичий собор на Празі і парафіяльна церква на Волі.

Є дві православні богословські школи: духовна семінарія на Саській Кемпі в Варшаві і пару років тому заснована секція православної теології в рамках школи, що називається Chrze$cijańska Akademia Teologii в Хиліцах під Варшавою, і ця секція 1962 р. начислює 43 студентів православної теології. (Християнська Академія Теології — це школа загально-християнська, і в ній студіюють різні віроісповідання, — ред. В.).

Митрополит Тимофій (Шретер), що помер у половині червня 1962 р., був головою Православної Церкви в Польщі і був Архиепископом Варшавсько-Більської епархії, а його юрисдикції, як первоархрохі, підлягали ще такі епархії: Білостоцько-Гданська (очолена архиепископом Стефаном у Білостоці), Лодько-Познанська (очолена архиепископом Юрієм у Лодзі) і Вроцлавсько-Щецінська (очолена архиепископом Василієм у Вроцлаві).

Закривають жидівські установи

Федерація Жидівських Культурних Товариств у Буенос Айрес повідомила 16 грудня 1962 р., що впродовж останнього тижня першої половини грудня поліція в Аргентині закрила одинадцять жидівських установ, — п'ять шкіл, театр і т. д.

Речник поліції виявив, що це сталося з наказу уряду, бо „є підозріння, що комуністична діяльність” відбувається в цих установах, — інформує „The Winnipeg Free Press” (18. 12. 1962).

Кардинал критикує II Ват. Собор

Кард. Леже: „Усе, що зроблено — зроблено зле" II Ват. Собором

Щоденник „The Winnipeg Free Press" (18.12.1962) сповістив:

„Монтреал (СР). — Монтреальський кардинал Поль-Еміль Леже (Leger) сказав, що недавня сесія (від 11. 10. 1962 до 8. 12. 1962) Вселенського Собору Римо-Католицької Церкви рухалася надто повільно й помилково — в угоду своєму смакові.

Він промовляв у переповненій авдиторії в Плято Голл, висловлюваним свої враження з першого засідання собору, в якому 10 днів тому (8. 12. 1962) було зроблено перерву. Свою формальну промову він сказав по-французькому, а потім на питання слухачів відповідав з таким легко-сердечним різцем, що спонукав слухачів до реготу.

Кардинал сам сміявся, коли сказав, що „все це, що було зроблено — було зроблено зле". „Мене не слухали. Я говорив на пустині. Я поставив був багато сміливих пропозицій, але я не знаю, чи їх приймуть".

Цей кардинал признався, що він є нетерплячкою людиною, яка хоче бачити свої ідеї здійсненими негайно. Але він побачив, що він не був би спроможним зібрати 2.000 єпископів разом, і сказати: „Рушаймо!"

„Я скажу вам щиро: я говорив до папи; я сказав йому, що поки не буде створено такого комітету, що мав би достатньо силу для того, що б кожен проявив себе ділом, то не осягнеться нічого.

Він сказав поважним тоном, що він вимагав, щоб під час вічання причащати. Тоді один з делегатів перебив йому „а шминка" („липстик")?

„Я переконаний", сказав цей кардинал (Леже), „що якщо б молодим жінкам сказали, що вони йдуть пити кров Христову, то вони напевно на цей день відклали б набік свої тубки зо шминки".

II Ват. Собор і СССР

Спостерігачі з СССР на II Ват. Соборі — це „політичні чинники", заявила Константинопольська Патріярхія

Журн. „American Review of Eastern Orthodoxy" (Nov. 1962) подає:

„Приявні (на II Ватик. Соборі) між 41 делегатами-спостерігачами (більшістю протестантськими) 14 спостерігачів православних, вірменських і старокатолицьких юрисдикцій. Таке велике представництво, однак, не задовольнив Ватикану, який висловив здивування, що їх (не-католицьких спостерігачів) не прибуло більше.

Архиєпископ Яків, промовляючи в імені Вселенського (Константинопольського) Патріярхату, вже заявив був, що всякий брак православних спостерігачів спричинений тільки „некооперативним відношенням Ватикану до Вселенського престолу" (Константинопольської Патріярхії). Він сказав, що Рим послужився такою тактикою, що спрямована на розбиття православної єдности і підкопання поваги Вселенського Патріярхату"; Він виявив, що Ватикан спочатку погодився був передати всі запрошення Православним Церквам почерез Вселенський Патріярхат, але, замість цього, „Ватикан почав висилати своїх спеціяльних відпоручників до різних Патріярхатів (православних) і до інших автокефальних Православних церков, запрошуючи їхніх провідників узяти участь у цьому Соборі... але ця його (Ватикану) тактика мала успіх тільки в Московській Церкві (в СССР) завдяки „політичним" чинникам..."

З. Р. — Архиепископ Яків — Американський Екзарх Константинопольської Патріярхії. Світ оце вперше довідується що між Константинополем і Римом було домовлення (якого Ватикан згодом не дотримався), щоб тільки через Константинопольського Патріярха Атенагораса І Ватикан запрохав на свій Собор спостерігачів від усіх Православних Церков.

Єпископат Православних Церков під моральним проводом Константинопольського Патріярха Атенагораса І 19 жовтня 1962 р. видав почерез Секретаріят Константинопольського Патріярхату формальну заяву, в якій було сказано, що згадані Церкви відмовилися вислати своїх спостерігачів на II Ватик. Собор через чисто теологічні причини; у їхній заяві було сказано: „Вислати офіційних спостерігачів до Риму — це показалося б немов би затверджується (православними) це положення (католицькі напрямні), якого Православіє не може прийняти". Цю заяву проголосив Американський Екзархат Константинопольського Патріярхату Архиеп. Яків у жовтні 1962 р. (Див. ширше в „New York Times" 20. X. 1962; у „Вісннку" за 15. XI. 1962).

Безперечно, що Ватикан, окремо запрохаючи на Собор Константинопольський Патріярхат, а окремо — Московський Патріярхат, намагався глибше вбити між них клина суперництва за впливи. Але без помочі советської влади (цебто, як сказав Архиеп. — Екзарх Яків, без „політичних" чинників) Рим був би не звербував спостерігачів від Московського Патріярхату.

Зударення шкільної влади з Церквою

Англіканський церковний орган обвинувачує унітаріян, комуністів і жидів

Рідко буває так, що б різноголосий гамір виборів могла приглушити якась інша місцева подія. Але тим разом таке сталося в Манітобі. Вибори до провінційного парляменту в Манітобі відбулися 14 грудня, і вони були особливо драматичні. Але того ж таки дня (14 грудня 1962 р.) вийшло грудневе число вінніпезького англіканського місячника „Rupert's Land News" з такою редакційною статтею, що відразу стала найголоснішою подією наших днів у Манітобі, та викликала стільки гомону, що навіть прислонила собою розгар виборів. У редакційній статті місячника „Rupert's Land News" (за грудень 1962 р.) було сказано, що „унітаріяни, комуністи, жиди" зробили заговір з метою не допускати релігії до наших публичних (державних) шкіл.

Голова вінніпезької Шкільної Управи обвинуватив Англ. Церкву в уживанні „гітлерівського стилю в кампанії очорнювання" і в „антисемітизмі"

Реакція з боку шкільної влади була негайна й гостра — зараз таки на другий день після появи редакційної статті у вищезгаданому манітобському органі Англіканської Церкви; 15 грудня виступив по телевізійній станції у Вінніпезі А. Н. Робертсон — годова вінніпезької Шкільної Управи і зробив на Англіканську Церкву такий протинаступ, що слухачі були поражені з дива. Інформуючи про цей телевізійний виступ А. Н. Робертсона, щоденник „The Winnipeg Tribune" за 17.грудня ц. р. дослівно зацитував його слова, висказані ним по телевізії 15 грудня:

„Цей клірик, що написав цю редакційну (в „Руперт'с Ленд Нюз"), послужився нею для зневаження меншинних груп.. Ця справа має посмак антисемітизму, вона є очорненням жидів, комуністів і унітаріян".

Жиди, комуністи й унітаріяни „є в компанії Джана Ф. Кеннеді, який чинить це саме", каже А. Н. Робертсон

„Якщо це правда, що ці три групи (жиди, комуністи й унітаріяни) стояли за плечима того руху, який не допускає релігії до шкіл, то вони є в компанії Джана Ф. Кеннеді (президента Америки)", сказав А. Н. Робертсон у своєму телевізійному виступі 15 грудня, — подає „The Winnipeg Tribune" (17. 12. 1962).

Шкільний радний І. Волч (жид) заявив, що він голосував за релігію в школах

Дальші події наступили бистро одна за одною.

Як тільки згаданий тут манітобський орган Англіканської Церкви, що вийшов з друку 14 грудня, у редакційній статті (його редактором є священик Моріс Гардінен) заявив, що „унітаріяни, комуністи й жиди" не допускають релігії до наших шкіл, то зараз таки двома днями пізніше на першій сторінці щоденника „The Winnipeg Free Press" 17 грудня була широко подана заява члена вінніпезької Шкільної Управи д-ра Іседора Волча (Isadore Wolch), який сказав, що він голосував за релігію в школах.

„Я одинокий жид, що є членом вінніпезької Шкільної Управи", сказав радний Волч, „і це вже справа протоколів, якщо редактор цієї газети („Руперт'с Ленд Нюз") захотів би провірити ці факти, — що я голосував за тим, щоб католиками дати дозвіл на введення лекцій релігії в шкільних годинах. За релігією в школах було (в Шкільній Управі Вінніпегу) 5 голосів, а проти було 8 голосів, цебто більшість", сказав радний Волч, — інформує „Да Виннипег Фрі Пресс". і при тому передає вислови кажу з боку радного Волча, який голосував за релігію в школах, але, не зважаючи на не, все таки „цей часопис („Руперт'с Ленд Нюз") зробив безпідставний наступ на жидівську релігію та інші релігії", сказав п. Волч.

Англіканський ієрарх потверджує: „ці три групи (унітаріяни, комуністи й жиди)... об'єдналися..., щоб усунути релігію із шкіл"

На сцені цієї напруженої драми вздовж обвинувачень залунав — як сподівана несподіванка — голос Говарда Г. Кларка (Howard H. Clark) — Митрополита англіканської дієцезії Руперт'с Ленд і одночасно примаса Англіканської Церкви в усій Канаді. Цей ієрарх виступив 18 грудня — зараз таки на другий день після скарги радного Волча (17 грудня), що „Руперт'с Ленд Нюз" обвинуватив" жидівську релігію й інші релігії" в не допускані релігії до шкіл.

Митрополит Кларк у своєму відносно довгому виясненні заявив, між іншим:

„Тепер я можу зробити коментарі у справі того обвинувачення — що редакційна стаття (в „Руперт'с Ленд Нюз") була „кампанією очорнення в гітлерівському стилі". Одинокою можливою підставою для цієї претенсії було те, що в редакційній статті (в „Руперт'с Ленд Нюз") було згадано разом і унітаріян, і комуністів, і жидів. Це могло бути єдиним те, як тактика „вини через асоціяцію", але цього абсолютно немає в цій редакційній. Це факт, що ці три групи (унітаріяни, комуністи й жиди), хоч вони й не погоджуються одна з одною в інших справах, все ж таки об'єдналися, чи принаймні утотожнилися у своїх зусиллях проти релігії в школах. Це є те, що сказано в цій редакційній, і це правда."

Митр. Кларк проти антисемітизму, — „Але ми мусимо протиставитися нашим друзям-жидам в їхньому становищі у виховно-освітній справі", — заявив він

У своїй, вищезгаданій, заяві Митрополит Кларк також сказав:

„Мені особливо прикро, що радний Волч хибно зрозумів цю редакційну статтю (в „Руперт'с Ленд Нюз"), і інтерпретував її як „безпідставний наступ на жидівську релігію". Я можу розуміти, якими жиди повинні бути чутливими кожному признакові антисемітизму тому, що в них є гіркі й трагічні спогади про його наслідки... Однак, ми мусимо протиставитися нашим друзям-жидам у їхньому становищу щодо освітньо-виховної справи".

Заяву Митр. Кларка, з якої тут подані всі цитати, опублікувала 18 грудня обидва вінніпезькі щоденники — „Да Виннипег Фрі Пресс" і „Да Виннипеґ Трибюн" (тут цитовано за „Да Виннипег Трибюн").

„Пан Робертсон сказав: він не пам'ятає, що б англіканці вносили заяву за введення науки релігії в школах"

Голова вінніпезької Шкільної Управи А. Н. Робертсон (він унітаріянин) відповів Митр. Кларкові зараз таки того дня (18 грудня), коли в пресі появилася вищезгадана заява цього ієрарха. Відповідь п. Робертсона була короткою і забарвлена відтінком насміливости, мовляв — „він заперечив тенденцію очорнення чи антисемітизму", він і виклав усе так, що „годі й пальця покласти на все це, що він (Митр. Кларк) сказав". А вислід такий: „Нічого не можна вдіяти у справі цього, що було сказано в редакційній статті" (в „Руперт'с Ленд Нюз"), — іронізує п. Робертсон. Відповідь голови Шкільної Ради А. Н. Робертсона опублікована в „The Winnipeg Tribune" за 19 грудня. „Пан Робертсон сказав, що він не пам'ятає, що б англіканці вносили заяву за введення навчання релігії в школах", — сказано в цьому часописі.

Католицька ієрархія займала мовчазне становище

Заява п. Роберсона, що „він не пам'ятає, що б англіканці вносили заяву за введенням навчання релігії в школи" також, очевидно, має іронічний характер. Він хотів, мабуть, тим сказати: чому Англіканська Церква, що сама не домагається введення якийсь релігії в школи, стала тут в обороні Католицької Церкви, з якої таке домагання вийшло, а проте ж католицька ієрархія досі займає в цій справі у Вінніпезі мовчазне становище?

„The Winnipeg Free Prea" (17.12.1962) поінформував: „Ця редакційна стаття в „Руперт'с Ленд Нюз" була наснажена недавньою відмовою вінніпезької Шкільної Управи задовольнити петицію 25-х католиків — батьків учнів Деніел Мекінтайр Колледжіейт за введення навчання релігії в цій школі".

Коли ж Шкільна Управа поставилася до згаданої петиції католиків неприхильно, то не Католицька, а тільки Англіканська Церква зареагувала на це так, що це довело до її ударення з Шкільною Радою. Саме це, мабуть, мав на увазі п. Робертсон у своїй відповіді англіканському Митрополитові Кларкові.

Чи це визов Манітобському Шкільному Актові?

Чого досі не було сказано в пресі — то це ось що:

Голова вінніпезької Шкільної Управи А. Н. Робертсон у своїй телевізійній відповіді (15. 12. 1962) на редакційну статтю в грудневому числі „Руперт'с Ленд Нюз" сказав, між іншим, що вінніпезька Шкільна Управа стала проти введення навчання релігії в школах на цій підставі, що „в Манітобі Церква відділена від держави", і тим він, очевидно, хотів сказати, що це Конституція Канади не дозволя на все релігійне в державних школах

Але п. Роберсон не згадав про цей закон, що називається „Манітобський Шкільний Акт", на основі якого, коли є певне число, означене цим Актом, батьків, які бажають, щоб для їхніх дітей у школі були введені лекції релігії в рамках шкільних годин, то школа зобов'язана задовольнити вимогу цих батьків. Ця п. Робертсон, і більшість його колег з Шкільної Управи зробили визов Манітобському Шкільному Актові, і не називаючи його по йменні, вважають його протиконституційним? Відповідь на це питання — чи є саме такі тенденції? може дасть майбутність.

А покищо слід підкреслити, що справа не в тому, котрої з Церков вірні-батьки домагаються введення навчання релігії в школі, і в якій місцевості вони це роблять, — справа бо в самому принципі: закони в Канаді дозволяють за означеними передумовами, вводити релігію в школи, і кожна Церква має право й моральний обов'язок користати з цього права. Це справа принципу, а не якісь окремі інтереси тієї чи цієї Церкви — чи Католицької, чи Англіканської, чи Православної, або котроїсь іншої.

II Ват. Собор

Католицький єпископат Голляндії за ревізією догмату про „непомильність" папи

Папа заборонив пастирське Послання католицького Єпископату Голляндії.

У грудні 1960 р. католицький Епископат Голляндії видав брошурою Пастирське Послання, в якому він домагається, щоб теперішню дефініцію, на якій спирається догмат про „непомильність" папи, піддати ревізії.

Це Послання було видане в ході підготови Католицької Церкви до II Ватиканського Собору. Папа Іван XXIII осудив це Послання.

Влітї 1962 р. преса різними мовами ширше писала про цю подію. Звичайно, ми не беремо до уваги цих часописів, які роблять з цієї справи дешеву сенсацію, як ще, наприклад, зробив італійський комуністичний часопис „Paese Sera" в липні 1962 р., пишучи в такому стилі, що, мовляв, Пастирський Лист катол. Єпископату Голляндії викликав собою „землетрус у Ватикані". Зате ж на увагу заслуговує становище різних світських католицьких пресових органів, які підійшли до цієї справи з належною повагою і спокоєм. Хоч, коли йдеться про католицькі спільноти серед різних національностей слов'янського світу, то тут тільки поляки-католики, як звичайно, були настільки сміливими, що б поінформувати свій ширший загал про ці приклрі справи в Римі. І так, напр., польський світський національний щоденник католицького напрямку „Dziennik Związkowy (Zgoda)" (Шікаго, США) за 12 липня 1962 р., у своїй новинці з Ватикану інформував:

„Ватикан (ST). — Італійське видання пастирського послання голляндських епископів нагло усунено з книгарень на території Італії з цього приводу, що в цьому посланні єпископи Голляндії, здається, трохи „квестіонують догмат про непомильність Папи"... Конфіската цього послання голляндських епископів викликала собою живе схвилювання в католицьких сферах Риму... Єпископи (голляндські) твердять, що останній Ватиканський Собор 1870 року не добіг до кінця, але був перерваний з приводу нагоду італійських військ на Рим у війні за об'єднання Італії. З приводу цього передчасного закінчення Собору 1870 року — на думку голляндських епископів — витворилося невластиве враження (misinterpression) про розтягність і ступень папської непомильности і залишило її в „ізольованій дефініції".

Брошуру голляндських е п и скопів відтягнули з книгарського ринку чин седезіян, який надрукував її в Турині".

З. Р. — На Першому Ватиканському Соборі Катол. Церкви в 1869-1870 роках було ухвалено догмат про „непомильність" папи; серед катол. єпископів була сильна опозиція проти цього. Найголоснішою промовою проти ухвалення цього догмату була 1870 року промова катол. епископа Штросмаєра, виголошена на І Ватик. Соборі.

Виступ католицького Є п ископату Голляндії з нагоди II Ватиканського Собору з застереженням супроти догмату папської „непомильности" — це тільки продовження серед католицького Єпископату спору в цій справі, який затягнувся, як неполагоджений, ще з часів незакінченого І Ватиканського Собору.

Телевізія в Ізраїлі заборонена

Не зважаючи на те, що жиди поза Ізраїлем займають передове місце в продукції телевізійних програм, у самому Ізраїлі телевізії ще й досі немає, бо уряд заборонив засновувати її з уваги на її руйнівницький вплив на духовість молоді.

Жидівський орган „The Chosen People" („Вибраний народ") у грудні 1962 р. повідомив, що міжнародня організація для справ культури й освіти UNESCO розглядає питання, щоб для жидів в Ізраїлі заснувати спеціяльну телевізію — т. зв. „виховну" телевізійну станцію — інакшу, ніж в інших країнах, і фонд Ротшільда дасть на це гроші.

Нагороди Духовенству за 1962-ий рік

Високопреосвященніший Митрополит Іларіон, Первоієрарх Української Греко-Православної Митрополії в Канаді слідуючих священників відзначив такими нагородами:

1. Протопресвітерством — Отця Митрата Володимира Слюзара.

2. Хрестом з оздобами — Отця Протоєрея Емануїла Горгілу.

3. Єпігонатом: О. Прот. Леоніда Дячину, О. Прот. Хому Ковалишина і О. Прот. Івана Майбу.

Протоєрейством: О. Юрія Ференсева, О. Мирослава Подольського, О. Петра Сацевича і О. Юрія Цукорника.

5. Золотим Хрестом: О. Остапа Фляка, О. Євгена Приступу і О. Дмитра Лучака.

6. Митроподіючою Грамотою: О. Протоєрея Миколая Овчаренка і О. Ігумена Щербання.

7. Камиловкою: О. Петра Бублика, О. Михайла Коленича і О. Івана Кряфалюзі.

8. Скуфією: О. Петра Блажука, О. Степана Гуцуляка, О. Олександра Костюка і О. Андрея Тетеренка.

9. Набедреником: О. Миколу Дебрина і О. Григорія Удода.

Переслідування Християнства

У Новій Гвінеї змасакровано баптистів

У листопаді 1962 р. у Новій Гвінеї зчинилася хвиля переслідування християнських місій не-християнським місцевим населенням. Тому що там переважають баптистські місії, то й серед баптистів начислюється найбільше жертв масакри; хоч ще не всі жертви підраховано, але вже відомо, що замучено 80 і тяжко покалічено 90 місцевих новоохрещених новогвінейців у місцевості Норт Беляем Веллі в західній частині Нової Гвінеї.

Австралійська Баптистська Місія ще 1956 р. почала була місійну діяльність серед племені, що називається „дані", але тільки в початках 1962 р. з великим трудом їй удалося навернути на Християнство пару соток осіб.

Коли баптисти з усієї долини Беляєм у неділю зібралися на молитву, то на них напали під проводом ватажка племені дані тисячі озброєних бійців. Баптисти почали втікати, а нападники мордували втікачів. Недобитки баптистів зібралися в місцевості Макі в долині Беляєм для спільної самооборони.

Нова Гвінея до 1962 р. була данською колонією, і під захистом данської влади християнські місії почували відносно безпечно. Але з моментом, коли Об'єднані Держави відібрали Нову Гвінею від Данії і взяли її під свій нагляд, то провідники новогвінейців вирішили, що тепер настав час позбутися всіх чужих елементів, і вони негайно почали мучити християн, уважаючи їхніх місіонерів прислужниками колоніялізму, а тих, які виреклися своєї новогвінейської релігії та прийняли Християнство, вони проголосили зрадниками народу.

Чи власті Об'єднаних Держав мають замір поробити якісь спеціяльні заходи для охорони християнських місій в Новій Гвінеї — в цій справі покищо немає жодних інформацій.

Пожертви на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпезі

Пожертви з різних місцевостей:

По $1,000.00: Ф. Богдан, Ванкувер, Б.К.
Д-р С. М. Смишльский, Велленд, Онт.

По $120.00: Данило і Текля Кравчуки, Елфрос, Сас.

По $103.00: Збірка з обіду мужчин в Роблин, Ман.

По $100.15: Петро і Олеся Шелепюки, Форт Відлям, Онт.

По $100.00 Громада св. Володимира в Су Лукавт, Онт., А. Шевченко, Ошава, Онт.; Іван Куній, Ошава; Йосип Джопко, Вирден, Ман.; Алек. Назаревич, Н. Кілдонан, Ман.; Др. М. Хонко, Ту Гилс, Алта.; Данило Калошський, Гай Прирій, Алта.; Громада св. Миколая в Дробот, Сась.; Мемориял Гарденс, Торонто.

По $52.00: Стефан і Марта Ситко, Вадіна, Сась.;

По $50.00: Леон Сабат, Тиндал, Ман.; Никола Кудрик, Вінніпег.

По $33.35 Збірка на золотім ювілею пана Ю. Шевчука і його дружини, Петервіл.

По $25.00 п-ні Софія Лакуста, Едмонтон; Нестор Ковальчук, Калгіто, Ман., Ст. Стасюк, Едмонтон, Алта.; Іван Кучь, Сарнія, Онт.; Давсон Готель, Мефікінь, Ман.; Лов Бродирс Ко. Вінніпег, Кароль Новосад, Принс Альберт, Саск.

По $10.00 Кароль Токарик з дружиною, Едмонтон, Алта.; Сильвестер Хоменко, Транскона, Ман., Захарій Демчук, Сендій Лийк, Ман.; Антін Демчук, Сендій Лийк, Ман.; А Шуневський, Торонто; Петро Остафійчук, Вінніпег Біч, Ман.; Микола Сич, Монтреал. Збірка на урочистості уродин М. Міносори, Ст. Кетеринс, Онт.; Т. Влад, Ст. Джін, Ман.

По $7.00. Василь і Анна Романюк, Гронлід, Онт.

По $5.00: С. Павлюк, Едмонтон, Алта.; Юрій Фотій, Монтреал; п-ні Анастасія Манчуленко, Карлаврій, Ман.

Збірка місцевого комітету округи Вилингдон, Алта.

ВИЛИНГДОН, АЛТА.

По $25.00: Миколай Іванчук.
По $20.00: Миколай Шевчук.
По $10.00: Юрій Бідняк; Олександер Гуцуляк.
По $ 5.00: Юрій Голинський.
По $ 2.00· Дрібними.

ЗАВАЛЄ, АЛТА.

По $10.00: Іван Лакуста; Миколай Єремія; Іван Гунька.
По $ 5.00:. Іван Никифорук.

Збірка місцевого комітету округи Йорктон, Саск.

ЙОРКТОН САСК.

По $100.00: Жіноче Товариство ім. Олени Пчілки, Гриць Процишин, Др. Іван Лукій, Елвин Пасічняк, Іван Крентул.
По $50.00. Василь Крепякевич, о. В. Бойчук, Василь Трофанюк, Антон Шимко, Др. Е. Цимбалістий.
По $25.00: Ю. Гишка з дружиною, Дмитро Барабаш, М. Б. Трофаненко, Данило Козмич. Вас. Семенюк
По $20.00: Семен Стефанюк, Юрій Габора, Стефан Борис, Адам Рурак, п-ні Анна Гишка, п-ні Ю. Дрочко, Тома Королюк.
По $15.00: Василь Филипчук, Борис Зенчишин, Союз Української Молоді Канади ім. Мазепи.
По $10.00: Мих. Ковалик, п-ні Марія Борис, У. Медвідь; Мих. Ахтимійчук, Іван Ахтимійчук, п-ні Христина Сліпченко, інж. Ф. Онуфрійчук, Василь Білокрилий, Іван Кушнірук, Метро Друшка, Іван Клевчук, А. Вінтонік, Василь Костинюк, Василь Благут, Іван Стінка, Михайло Гишка, Іван Рогатинський, Іван Матичук, Семен Турчак, Алек. Іремко, п-ні С. Лішинська,, Юрій Горбач, п-ні Марія Король.
По $5.00: Іван Кошман, Петро Сірак, Василь Керелюк, Стефан Гулька, п-ні Марія Дверничук, п-ні А. Словська, Юрій Трофаненко, Тома Рубілець, Николя Трофаненко, п-ні Анна Есоленко, п-ні Каролька Процак, Фрид Дмитричук, Юрій Скварчук, п-ні Домка Руснак, Николай Воронюк, Петро Піць, Фрид Панчук, Дяниіо Филипчук, п-ні Анна Гишка, Василь Денисюк, Іван Борчовіць, п-ні Рова Осьмяк, Петро Погорляк, п-ні П. Процишин, Петро Гусак, Юрій Герман, Василь Регус, Петро Северин, Михайло Заліщук, п-ні Анна Василинчук, Василь Думка, п-ні Анна Боднар, п-ні К. Лисенко, Василь Олійник, Петро Тодощук, Іван Боднарик, Юрій Гнип, Николай Гишка, Микола Стратійчук, Іван Равлюк, Фрид Михальчук.

$31.25: Дрібними.

РАЙН, САСК.

По $40.00: Адам Ковалишин.
По $25.00. Іван Н. Ахтимійчук, Теодор Чипіль, Созон Малінський.
По $25.00. Іван Н. Ахтимійчук, Теодор Чипіль, Созон Малінський.
По $20.00 Миколай Малінський.
По $10.00: Г. Стефюк, Семен Гриновецький, п-ні Оксана Чипіль.
По $ 5.00: Арсений Малінський, Іван В. Ойстрик, Стефан Бабюк, Іван Василчук, Петро Ойстрик, Никола Гриновецький.
$2.00: Дрібними.

ГОРВИД, САСК

По $20.00: Петро Станіцький.
По $10.00: Іван Фенюк, Никола Левчук, Василь Левчук, Николя Козушка.
По $ 5.00: п-ні Марія Вівчар, Василь Дрозд, п-ні Анна Загарія, п-ні Марія Будзинська.
$11.25: Дрібними.

ВРОКСТОН. САСК.

По $25.00: Іван К. Іващук.
По $10.00: Дмитро Камінський.
(Попередньо вислана збірка з Вроктону $330.00).

ТОРОНТО. ОНТ. (Катедральна Громада).

По $100.00: П. Мудрий, інж. І. Янішевський, Прот. П. Самець, І. Гуменюк.
По $50.00: Андрій Орищак, Іван Топіха, І. Кнас
По $30.00: Йосин Нестерук, Ю. Одаренко
По $25.00: Микола Сотник, А. Ша з дружиною, Е. Бурак, А. Ліщина, М. Мандзюк з дружиною, О. Федорів, Марія Самощук, Василь Шупенюк, Д. Гуменюк
По $20.00: Петро Шляхта, Іван Черковський, Ф. Строгій, Ст. Іванішський, Ант. Грисків, Константій Косман, Іван Довгаль, Василь Кревченко.
По $10.15: Н. Литвин.
По $10.00: Роман Середінський, Др. Зоя Пілетас, Омелян Тусяк, Іван Бридун, Іван Канібаловський, Володимир Терешк, С. Ліщинська, Іван Бошилюк, М. Гайдамака, Семен Калинюк, Алек. Тимошенко, Володимир Корш, М. Романишин, Петро Чорнюк з дружиною. Мих. Гнід, Іван Микитюк, Алек. Задойко, Василь Телюк, Алек. Кіріченко, Василь Касяк, П. Прокопович, Др. П. Гуць, Ігор Кульбака, Дарковський, Григорій Козаченко, М. Шевчук, Микола Дробязко, Павло Чепурний, Микола Валяр, П. Копяк, А. Наддол, Микола Корсяк, І. Іленчук, Іван Наумек, П. Степаненко, В. Зуракінський, П. Касіян, М. Гладун.
По $7.00: Михайло Середа.
По $5.00: Василина Богдан, Строчук, В. Пінъковський, Мих. Хлопіцький, п-ні Свисоненко, В. Хміленко, О. Світайло, М. Лемеза, Алек. Кіша, Шестацький, Іван Соболь, Яким Пащенко, п-на Ольга Ткаченко, Лідія Виграновська, І. Дутко, Т. Поліщук, пані Стефанія Турецька, Мельник, Прокіп Номчук.
$12.00: Дрібними.

ДУФФОСТ, МАН.

По $50.00: Церковна Громада.
По $25.00: І. Бугера, Ст. Піер, Ман.
По $10.00: Роман Дербавка, Юрій Джаман, Олександер Манчуленко.
По $ 5.00: М. Симко, Карей, Ман.; Л. Дішник, Арнад, Ман.; пані Анастасія Манчуленко, Карлаврій, Ман.

Збірка з нагоди „Дня Колегії Св. Андрея", 3-го грудня, 1962 р.

ЕДМОНТОН АЛТА

По $1,000.00: Петро Лазарович з дружиною, Др С. Яремчук з дружиною, Оніфат Лукінчук, Др. Іван Верховинн з дружиною, Федір Бойко (Винтерборн, Алта).
По $500.00: Василь Гавриш, Йосип Мельничук, Яків Давидюк, Олекса Чарнецький, Жіноче Товариство при Катедрі св. Івана.
По $300 00: С. Мисак, Ст. Цибак.
По $250 00: Владика Андрей, Єпископ Едмонтону і Зах. Канади, Прот. Т. Ковалишин, Микола Боднар з дружиною, Петро Калавський, Молоде Братство при Катедрі св. Івана
По $200.00: Володимир і Іванна Яніс, Іван Григорій, П. А. Міськів, Мойсей Ревун з дружиною.
По $125.00: Федір Ганночко.
По $100.00: Никола Гричук, п-ні Гафія Янішевська, Г. Фарина з дружиною, Іван Вінничук з дружиною, Ю. Слюсарчук з дружиною, Григорій Михалишин, Стефан Олексій, Дмитро Комгир з дружиною, Тома Гнатюк, Л. Романчук, п-на Рова Фарина, Богдан Фербей, Ізидор Горецький (Торгилд, Алта.), Стефан Маслo, п-ні Галя Грекуль, Др. Д. Мельник з дружиною, Семен Сиротюк, п-ні Анна Данелович, А. Мельничук, о. А. Хом'як, Михайло Галіський з дружиною, п-ні Добр. Мельничук.
По $50.00 Петро Грабарчук, Никола Довганюк з дружиною, Мих. Фербей, Павло Лакомшій, Петро Лукаш, Іван Сулима, Н. Мороз, А. Мокрицький з дружиною, Володимир Ковалик, А. Корба.
По $40.00: Іван Кузяків.
По $25.00: Петро Гриник з дружиною, п-ні Марія Фляк, Максим Канасевич, Михайло Кругляк, Мирослав Шевчишин, п-ні Анна Шевчишин, П. Ничка, К. Скакун, Параскевія Сліпчук, І. Вовбер-Карпацький — родина з мамою, Др. Л. Фарина, Никола Мендрик, Кость Теличко, П. Прокопів, Тома Лаларук, Мих. Лубек, Н. М. Солован, З. Паранич, В. А. Шомир, Г. Особа, Лука Лахман, п-на К. Лахман, пані С. Василишин, У.К.П.Ц. св. Михаїла в Едмонтоні.
По $20.00: Никола Кашпей, п-ні Емілія Плявюк, Н. Н., п-ні А. Єндик, П. Маслик з дружиною, п-ні М. Руснак, Вавряк Підлуський, Мирон Бозик, Семен Григорій, Марія Панчишин.
По $10.00: п-ні Іванна Гишка, В Мазур, Проф Я. Славутич, Сидор Іванчук, п-ні К. Тополянська, п-ні Марія Стратійчук, Володимир Тасей, п-ні Марія Шкоряр, Ст. Колот.
По $5.00: пані Катерина Магера, В. Береска, п-ні Е. Симонова.

Збірка місцевого комітету округи Тіодор, Саск.

ТІОДОР (за рікою). САСК.

По $10.00: Дмитро Ластівка.
По $ 5.00: Тіодор Цурхан, Василь Ластівка, Василь Марчук, Сам Кузик, Стефан Королик, п-ні Марія Кузик.
$10.00:: Дрібними.

ДРОБОТ. САСК.

По $40.00: З прощальної вечірки родини Дроботів.
По $28.00. З нев'янучого вінка бл. п. Дмитра Магаса
По $ 5.00· Жіноче Товариство, Марія Данилюк, Стефан Кінащук.
$23.00· Дрібними.

ЛЬОРА. САСК (коло Інсінгер).

По $5.00: Т. Сушинський, П. Пінтилюк, М. Пінтилюк. М Крикливець, Т. Пінтилюк, Василь Руснак, Николай Радиш, Іван Павчук, Василь Павчук, М. Мінкан.
$3.00: Дрібними.

ІНСІНГЕР (місто). САСК

По $20.00: Жіноче Товариство.
По $ 5.00: В. Г. Керелюк, Василь Козак, п-ні В. Крептуя, Г. Николайов, Метро Копан, І. Керелюк.
$10.00: Дрібними.

ВЕСТБРУК, САСК.

По $30.00: З нев'янучого вінка бл. п. Васильки Гуцул.
По $25.00: від Жіночого Товариства.
$14.00: Дрібними.

Збірка збіркового комітету Сарнія, Онт.

По $50.00: Іван Завулик.
По $25.00: Петро Олійник, Василь Сойка
По $20.00: Теодор Новосад.
По $15.00: Др. С. Гамуля, Дмитро Харик.
По $10.00: Ст. Баран, Михайло Прокопець, Марія Барбаза.
По $ 7.00: о. І. Пестун.
По $ 5.00: Іван Кучик, Іван Куць, Андрій Юрчишин, Алик Коменда, Др. Іван Музик, Никола Кулік, Михайло Барбаза, Джек Гаврилюк, Тамара Чорна, Іван Юкіш.
$8.50: Дрібними.

Вінніпег (Собор св. Покрови).

По $25.00: С. Ситник.
По $20.00: М. Боровський; І. Кобзар; п-ні К. Грабовецька.
По $10.00: С. Кутний; п-ні Е. Вівчар; А. Шавель; І. Хома; Г. Мазурик; І. Бакун.
По $ 5.00: П. Шмагой.

Усім Високодостойним Жертводавцям щира подяка!

Усю кореспонденцію у справі кампанії, прохається надсилати на адресу Колегії. Також чеки та поштові, або банкові перекази виставляти на ім'я Коле'ії.

Адреса Колегії:

St. Andrews College in Winnipeg
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4 — Manitoba.

ЗА КОМІТЕТ БУДОВИ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГ
о. д-р С. В. Савчук,
голова Дирекції та координатор кампанії.

ЮВІЛЕЙ 80-ЛІТТЯ МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА

Торонто, Онт.

У неділю 2-го грудня 1962 року Катедральна Громада Св. Володимира в Торонті урочисто відзначила 80-ліття життя Первоієрарха нашої Церкви. Того теплого, ясного дня при Катедрі вже з ранку почали громадно збиратися вірні, щоб гідно зустріти Владику-Батька при вході до храму. Це день канонічної візитації в катедрі. Ще перед десятою годиною ранку прибули сюди діти Недільної Школи, щоб квітами встелити дорогу своєму Владиці.

Прибув Владика. Стає перед Собором, а перед ним угорі на цілу ширину храму великий, золотими буквами напис: „Вітаємо Вас, Владико!" З-поміж дітей приступили до Владики хлопчик Василько Балан і дівчинка Тамара Руденко. Василько гарними словами привітав Владику, а Тамара подала квіти. Поблагословивши вірних, Владика по пухких, запашних квітах ступає по сходах до дверей храму, де хлібом і сіллю вітає його від Громади п. В. Григоряк, а в самім храмі Владику вітає Архиепископ Михаїл. Владику обличають. Хор мелодійно співає Величання. Вірні по бережи завновнюють церкву. Перед аналоєм по бох боках стоять священники, серед яких проходить Первоієрарх у супроводі правлячого Східньою Єпархією Архиепископа Михаїла. Богослужба архиерейська соборна, побожна і величественна. Чудово лунесений спів хору милою луною, вправі з кадильним запахом, котиться по храмі.

У половині Богослужби відбувається тут особливий, урочистий акт, — акт нагородження митрою настоятеля того ж собору о. Прот. Дмитра Фотія. Первоієрарх, накладаючи заслуженому митрі, дякує за його ревну працю і закликає надалі віддано служити Богові й народові своє ми. Первоієрарх виголошує: „Аксіос", і „Аксіос" тричі проспівує хор. Владики, а за ними і священники поздоровляють о. Прот. Д. Фотія, а вірні, зосередивши свій зір і увагу на новому достойнику, вдячно духом насолоджують. Прийнявши привіти, цей, хоч ще відносно молодий, але з 27-літньо служенням Церкві, Достойник, уже в пишній митрі, займає місце серед о.о. Митратів. Проповідь виголосив Владика-Ювілят. Вона, як завжди, так і тим разом, історично-національна, національно-релігійна, високо-патріотична, до глибин душі-серця проникаюча.

Під кінець Служби Божої новий о. Митрофорний Протоієрей дякує Первоієрархові за нагороду, якої він, як сам сказав, не сподівався. По Богослужбі братський обід на честь Владики-Ювіляра. Просторо зала під собором свят ково прибрана. По правій стороні сцени напис: „Служити народові — то служити Богові", а по лівому: „А хто скаже „Я люблю Бога", а брата сво го ненавидить — той неправдомовний". Посередині напис: „Многії літа, Владико!"

Зала вщерть заповнена. У почоті духовенства в залю входить Владика Митрополит і Владика Архиепископ Михаїл. Ідучи Первоієрарху благословляє вірних і займає місце за столом, над якими угорі є напис: „Многії літа Владико!" Вірні стоять. Хор співає Многоліття. Митрополит Іларіон благословить їжу. Усі сідають. Щедро заставлені

столи скоро відніють, бо ж Богослужения таки затягнулося. Під закінчення обіду — привіти, промови. Першим вітав Владику-Первоієрарха голова місцевої Громади. Вітали Ювілята представники організацій та установ — молодь, діти та окремі особи. Було зачитано й привітання від міністра І. Яремка. У всіх пря вітах — безміряа вдячність Первоієрархові за все ним зроблене на добро Української Церкви і її українського народу та щиросердечні бажання ще многих літ життя в добрім здоров'ї для ще дальшої, так потрібної його праці.

Митрофорний Протоієрей о. Дмитро під кінець свого короткого слова зазначив, що така висока нагорода йому за не так то вже й видну, як сам сказав, працю — заскочила його. Але, коли вже — так, говорив далі Нагороджений, то в тому також у великій мірі й заслуга його друзів пя, і він указав рукою на пані добродійку Минодору, яка від хвилювання-зворушення не втримала сліз які, як сьідок сказаного, появилися на її обличчі.

Владика Митрополит, коротко промовляючи, тримав у лівій руці велику книгу, яку опер об плечко, і говорив про тяжкий, довгий і часто обриваний шлях, яким дійшло до повного перекладу Біблії на українську мову, а спрямувавши на Книгу свій зір та вказуючи на неї рукою, він зворушливо й протяжно мовив, що в цій Книзі 35-літня його праця, і що про працю він виконав на славу Богові, а народові своєму на спасіння.

Одного примірника Біблії Первоієрарх подарував катедральному соборові Св. Володимира в Торонті. Бубею описків присутні подякували Митрополитові за надзвичайного дарунка.

По обіді молитва, радісно відспівана всіма зібраними.

Увечері того дня в тій же залі відбувся Ювілейний концерт, на який прибули Владика-Ювілят, Владика Михаїл та багато священників. Заля бит ком набита.

По „Боже щасти" програму відкриває адв. Т. Гуменюк, зазначуючи, що концерт відбувається на пошану 80-ліття життя Первоієрарха Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Митрополита Іларіона.

Голова СУМК, студент Віктор Гетьманчук, у своєму доповіді вигголошеному слові-привітні під кінець інформує, що учні Української та Недільної школи і Курси українознавства при співучасті СУМК і ОДУМ разом з катедральним хором заспівають Многоліття. Тим часом шкільні діти по сходах, що спереду сцени, парами сходили вниз і густим шпалером стали перед Владикою-Ювілятом; при тому пара дітей - дівчинка Даруся Майнер та хлопчик П. Ленчук — приступили до Владики і Дарусн, вручаючи Митрополитові чудову в'язанку квітів, зазначили, що це від шкільних дітей. У тому моменті грімке „Многії літа" пронеслося по залі. У дальшій точці програми — катедральний хор під диригентурою Ю. Головка виконав: Велике Славословіе при сольо І. Ткаченка, „Нині відпускаєш" — сольо М. Собчак, „Хваліте ім'я Господне" — сольо В. Табовська та „Достойно є". Згадані точки вислухано уважно, побожно.

Чотири дівчинки — Люба Цибенко, Люба Коваль, Охя Лантух та Галя Шаіхта, учениці української школи — з національних строїв, знаменито продеклямували релігійні вірші автора Владики Митрополита. Та точка зібрала рясні-й протяжні оплески. Лідія Головко — сопран, при фортеп'яні К. Олишкевич, помистецькому виконала чотири пісні.

По короткій перерві першою точкою була доповідь Владики Михаїла про життя й працю Ювілята, від дитинства почавши аж по Ювілейний день. З тієї доповіді вірні довідалися про дитячі шкільні роки Івася Огієнка (тепер Митрополит Іларіон), та про його пізнішу багатогранну, Богом натхнену, невтомну працю для свого народу і Його Церкви. Словами „Многії літа, Владико!" закінчив свою доповідь Архиепископ Михаїл. І тут уся заля, якби змов жена, піднесено проспівала Многоліття.

У слідуючій точці програми Д. Романик по-мистецькому читає-рецитує твір О. Гай-Головка: „До Митрополита Іларіона". Цю точку спонтанно оплескувано. Шкільна оркестра, диригована І. Пасербом, як завжди так і тим разом тепло прийнята і щиро оплескувана. Довгий уривок з поеми „Мазепа" В. Сосюри читає-рецитує Д. Романик, якого й тим разом зворушена авдиторія рапторвим вибухом оплесків щиро винагородила, і коли він сходив із сцени, то йому гратулювали, а зворушений генерал М. Садовський, дякуючи, поцілував його. І знову катедральний хор, майстерно виконав „Мала мати одну дочку", „Маєва ночка" — сольо Я. Білощицька та „Котилася ясна зоря". На закінчення всією залею відспівано „Ще не вмерла".

Концерт пройшов у повнім успіху. Оформлення програми, декорації та адміністрація концерту проходило під рукою рухливого П. Шкурко, який при тому схопив ще й кілька добрих знімок.

Завважується, що деяке число з-поміж присутніх, забувши, очевидно, про те, що виконання релігійних точок програми не годиться оплескувати, — завзято оплескували кожну точку.

М. Котульський.

ВІДКРИТТЯ НОВОЇ ЦЕРКВИ Ді Па, Ман.

Велике й радісне торжество відсвяткувала Українська Православна Громада Успіння Пресв. Богородиці в Ді Па, Манітоба, у неділю 2 грудня 1962 року. Того дня відбулося відкриття церкви і перше в ній Богослужения.

Довголітні старання і наука українських православних сяв щеників та церкви свідомих людей православної віри принесли успіх. У Ді Па вже стоїть українська православна святиня! Кілька літ тому про це трудно було й думати. Гуртом цирих і завзятих одиниць — членів Громади — може дійсно радіти завершенім великим ділом. Рука Господня керувала ним. Двоє світил Української Греко-Православної Церкви просвічує північ Флин Флон і Ді Па в Манітобі.

Посвятив церкву і відслужив у ній перше Богослужения наш парох о. Прот. В Апонюк з Флин Флону, Манітоба, що близько 20 літ тому кілька кратно сіяв у Ді Па зерно Христової науки і української свідомости. Церква була заповнена не тільки місцевими людьми, але й з дальших околиць. Найближча наша сестра це Громада Флинфлонська — 100 миль від нас, а Свон Ривер, Ман, — 150 миль, але поважне число членів цих Громад прибуло на наше велике Свято.

По Службі Божій відбулася Панахида за Дмитра Самчука, якого ми 7 тижнів тому попрощали у Вічність. У своїм завіщанні четвертину свого невеличкого майна він залишив На нашу місцеву церкву, і став найбільшим досі жертводавцем на неї. Поважні сумми грошя й багато труду вклали, як пожертву на нову церкву, три члени управи нашої Церковної Громади, а це: М. Колибаба — голова, И. Слука — секретар і В. Сойко — скарбник, зо своїми родинами. Головно їм треба завдячувати надсподіваний вислід громадського зусилля, що завершилося Величним Святом. Спів на Богослуженні був під проводом П. Сірого з Флин Флону, членя-прихильника Громади в Ді Па.

Світська частина Торжества, зараз по Богослуженні, відбулася в залі Канадського Легіону. Тут усіх присутніх привітав і запросив до святочного обіду о. Парох. Він показав Молитву, поблагословив їду і покликав В. Перепелюка з Флин Флону, що є членом-прихильником Дінаської Громади, щоб був господарем дальшої програми Свята.

По обіді п. В. Перепелюк перечитав привіти, листи й телеграми, які наспіли на цей святочний день. Між іншими були телеграми також від Давфинської Громади та її пароха о. Олесюка, від бувших членів місцевої Громади — п-ва Мисиків, які тепер перебувають у Летбридж, Алта. Був лист від бувшого пароха Громади Ді Па о. Прот. Кицюка (тепер у Ріджайні) і від пароха Катедри Пресв. Трійці у Вінніпезі о. Прот. М. Юрківського.

Дальше, виступив ряд промовців, запрошених господарем. Вони передали привіти й побажання Громади від різних установ: церковних, громадських і політичних. Від Англіканської Церкви вітав місцевий парох Робертс, від міста Ді Па — його посадник Трагер, від провінціяного уряду — його міністер праці Карроя, від місцевої газети п. МкБрандт, від купців — п. Кобар.

Годиться згадати, що англіканський священик і міністр частину своїх промов виголосив українською мовою.

З українських промовців були: М. Колибаба — голова Громади, П. Мендро — голова Флинфлонської Громади, В. Барабаш — представник Громади у Свон Ривері, п. Г. Стратійчук із Свон Ривер і п. П. сірий з Флин Флону. Від Жіноцтва промовляла пані Л. Киба — визначна членкиня Жіночого Товариства з Флин Флону. Колись вона зо своїм мужем і родиною були першими мешканці українці в Ді Па і перші піонери українського культурно-церковного життя в цій околиці.

Кінцеву промову виголосив о. Апонюк. Молитвою „Достойно є" закінчено це велике Свято.

О. А. В.

ЗАЯВА

Хвальна Редакціе,

Прошу ласкаво помістити на сторінках Вашого двотижневика для загального відома таку мою заяву:

Якісь затемі особи випустили 64-сторінкову книжечку під назвою „Антологія української православної поезії", і, підробивши мого штампа, розсилають її від мого імені і, ясна річ, моєї адреси.

Зміст книжечки — оплювання Віри українського народу, цебто Віри Православної і її священнослужителів.

Дуже прошу всіх, хто одержав цю книжечку, або подібний їй матеріял, навіть, не читавши, викидати до смітника, як сміття одержане від елементів опанованих злим духом.

За поміщення цієї заяви наперед складаю Вам свою щиросердечну подяку.

З правдивою до Вас пошаною,

Сидір Саранчук.

Торонто, 11. 12. 1962 р.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. ВАСИЛЬ СИВИК
Ніагара Фолс, Онт.

У понеділок 26 листопада 1962 року на 61 році життя попрощався з цим світом бл. п. Василь Сивик.

Покійний приїхав у Канаду 1927 року з Чехословаччини, і від тоді весь час перебував у Ніагарі Фолс.

Свою родину він спровадив з Чехословаччини в Канаду 1936 року.

БОГОСЛУЖБОВІ СПІВИ
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Уже вийшов перший випуск серії „Богослужбові співи Української Греко-Православної Церкви в Канаді", а саме.

ВЕЧІРНЯ

з нотами на один голос, за редакцією д-ра П. Маценка видання Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Збірник містить усі необхідні співи ВЕЧІРНІ, як:

Прибідіть поклонімось; Благослови, душе моя, Господа; Велика Ектенія; Щасливий чоловік; Світло тихе; Прокімени; Вчини достойними; Нині відпускаєш; Прокімени і Тропарі постні; Стихири на „стиховних" і Догматики 8-ми голосів, та ін., одним словом - усе те, що для ВЕЧІРНІ потрібне.

Збірник дуже надається для вивчення церковно-дяківського співу.

Збірник також містить важливу Передмову та надзвичайно цікаву розвідку п. н. „Про вигляд і розвиток знаменної нотації" з відповідними ілюстраціями.

Збірник має 55 сторінок, розміру 7½ x 10¾ цалі; ноти друковані на нотній машинці й видані на міцному книжковому папері.

Ціна Збірника „ВЕЧІРНЯ":

Брошурована, з пересилкою $5.00
У твердій оправі, з пересилкою 6.25

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOOD'S SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

Покійний останнів горем прибиту дружину Мілану з дому Семенків і дві дочки: Галяну Романовську в Ніагара Фолле, стейт Нью-Йорк, і Анну Мекензі в Ніагара Фолле.

Від початків заснування нашої Громади бл. п. Василь брав участь у розвитку нашого церковного життя, не жалівши для нього ні свого труду, ні гроша.

Громада належно оцінила його заслуги перед Церквою, тому й кожен з бесідників у своєму прощальному слові ставив його за приклад до наслідування.

На поминальному обіді в пам'ять Покійного присутні зложили на Нев'янучий Вінок $39.70. З того $30.00 призначено на Колегію Св. Андрея, а решту на пресовий фонд „Вісника", $5.00.

Усім Жертводавцям щире спасибі!

Тлінні останки бл. п. Михайла спочили на місцевому парафіяльному цвинтарі в Сенді Репець біля церкви.

Нехай Господь потішить засмучену і горем прибиту родину, а бл. п. Михайла нехай прийме у Свої Небесні Оселі.

Вічна Йому Пам'ять!

о. П. З.

Бл. П. Ф. МАКСИМУК
(Сороковини)
Артур, Онт.

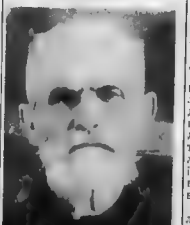

Бл. п. Федір Максимук упокоївся 5 жовтня 1962 року на 96 році свого життя в селі Бу ховичі Кобринського повіту на Поліссі, західня Україна.

Довідавшись про смерть свого батька, його син Василь Максимук рішив справити в пам'ять батька „Сороковинну кутю" — за старокраївим звичаєм на Поліссі— у своїй хаті на фармі RR2, Артур, Онт.

На жовтня 1962 року запросив родичів і знайомих на ці поминки, а Всеч. о. Ілля Хиль відправив Службу Божу й Панахиду по покійному Федорові. Після Панахиди був обід, під час якого присутні зложили на Нев'янучий Вінок Покійному $15.25, і рішили вислати ці гроші на Пресовий Фонд „Вісника". Збірку провів Степан Данилюк.

Пожертви склали слідуючі:

По $5.00; Максимук Василь - син Покійного; по $2.00: Конопуд Василь; по $1.00: Стрипа Іван, Гринюк Надя, Максимук Іван, Данилюк Степан, Говорун Олексій, Ігнатюк Іван, Строчук Михайло, Данилюк Анна, Данилюк Володимир.

Покійний Федір Максимук прожив 96 років і все своє життя займався сільським господарством, також любив ходити до церкви.

Пошли Йому, Боже, Царство Небесне!

Степан Данилюк.

Бл. П. ВАСИЛЬКА ГУЦУЛ
Тіодор, Саск.

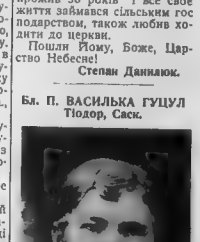

Ділимося із знайомими сумною вісткою, що на 72 році життя упокоїлася бл. п. Василька Гуцул.

Покійна народилася в селі Дурхівцях, Заставнівського повіту на Буковині 1890 р. Вона залишила свою рідну землю, Буковину, і виїхала в Канаду 1898 року. Тут вона вийшла замуж за Миколу Гуцула, який помер шість років тому, а Покійна Василина залишилася вдовою з 9 дітьми, по шістьох роках воля Божа покликала її до її мужа на вічний спочинок.

Покійна Василина була релігійною людиною, а також свідомою українкою і брала участь у Жіночому Товаристві ім. Ольги Кобилянської в Тіодор, Саск. На Похороні Жіноче Товариство засвідчило станню пошану своїй член кині організованим порядком, висловленням свого жалю по втраті своєї лінської ласки, зложенням вінка та своїми молитвами.

Похорон зо Службою Божою відбувся в четвер 1-го листопада 1962 року. На Похорон прибули родина, сусіди і знайомі — разом понад

150 осіб, щоб відпровадити Покійну на вічний спочинок. Покійну похоронено на цвинтарі Св. Вознесення у Вестбрук коло її покійного мужа Миколая.

Під час Останнього Прощання через цілування Св. Хреста зібрано на Нев'янучий Вінок $37.50. З цієї суми призначено $4.50 на кліше, $3.00 на часопис „Вісник", $30.00 на Колегію Св. Андрея в Вінніпезі.

Жіноче Товариство з Вестбрук видало п о м и н а л ь н и й обід, що відбувся в Народньому Домі. По закінченні обіду о. Ярослав Пук в імені родини Покійної подякував Жіночому Товариству за обід та висловив співчуття родині Покійної з приводу втрати дорогої мами.

Покійна залишила в смутку шість доньок: Софію, Еві, Дору, Вікторію, Ірину і Марію, а також трьох синів: Федора, Дмитра і Миколая, 19 внуків і 5 правнуків. Вона упокоїлася 28 жовтня 1962 року на удар серця.

За нашими молитвами хай Господь прийме душу Покійної, де всі праведні спочивають. Вічна Їй Пам'ять!

о. Ярослав Пук.

Бл. П. КОСТЬ СКРИПНИК
Мек-Нат, Саск.

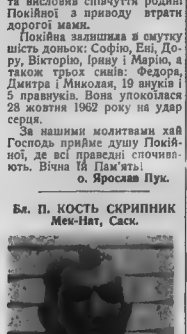

Сумна вістка рознеслася в околиці Мороараіс, що не стало в живих поважного громадянина, бл. п. Кости Скрипника, який попрощався з цим світом у понеділок по полудні 25 грудня 1961 року, в лікарні ч. 2, в окрузі Роблину, Ман. Перед смертю Покійний прийняв Святі Таїнства Сповіді і Причастя.

Як піонер, покійний Кость 62 роки свого життя віддав на розбудову своєї названої батьківщини Канади. Його буде згадувати церква Успіння Божої Матері, якої він був ктитором, фундатором і членом від самих початків аж до своєї смерти.

Покійний Кость народився в селі Драчинці, Сторожинецького повіту на Буковині, як син покійних батьків Івана й Агафії з роду Пуршега. Дитячі і юнацькі роки він провів з батьками, а потім пішов до військової служби в Чернівцях, де став підстаршиною. Там повінчався з молодою дівчиною Дарією Петращук і одружився з нею.

Роком пізніше виїхав у Канаду, а за рік спровадив дружину з дворічною дитиною Марією до фармерського містечка Саптконтс, Саск., звідки вони потім перебралися на гомстед, де колись була стара пошта — Лягберг. Там вони купили півсекції землі. У Канаді вони мали ще чотирьох синів і дві дочки. Діти виховані в релігійному дусі, і вдять за прикладом своїх батьків.

На старші роки Скрипники передали свою господарку наймолодшому синові Николі і купили для себе хату в Роблині, де проживали разом через п'ять років, а наглядала за ними дочка Єлена Пурич з покійним вже своїм мужем Дмитром.

По смерти дружини Дарії, з якою покійний Кость прожив близько 60 років, він пробув ще півтора року в Роблині, а потім вибрався на фарму до сина Николи і його дружини Марії з роду Садових, які опікувалися батьком до смерти. Прожив покійний Кость 86 років, 7 місяців і 24 дні.

Напередодні Похорону в п'ятницю ввечері 29 грудня відслужено Заупокійну Литію в похоронніми заведені в Роблині при асистї роблинського дяка п. Юрія Піци і його дружини Леонтини, які також допомогали в похорон них обрядах другого дня, в суботу 30 грудня. Тіло привезено до церкви, де відслужено Похоронну Богослужбу во всіма обов'язуючими требами.

Родина Покійного вгостила учасників Похорону перекускою в підцерковній залі української г р е к о-православної церкви Різдва Св. Івана Предтечі, Хрестителя Христового, в Роблині, Ман. Дочка Єлена Пурич з Флин Флон, Ман., від себе пожертвувала на Нев'янучий Вінок на могилу покійного батька 15.00 долярів, з яких призначено 5.00 долярів на „Вісник".

Тлінні останки Покійного відпровадженно до Саскачевану на цвинтар при церкві Успіння Пресв. Богородиці у фармерській місцевості Мороараіс в окрузі Мек-Нат Калдер, Саск.

Покійного поховано біля його дружини Дарії.

Попрощали Покійного чотири сини — Юрій і Евген, з Дітройт, Олександер з дружиною Домкою з Йорктону і Никола з дружиною Марією та дочкою Дарією, а одночас ни три дочки — Марія Артименко з Мек-Нат. Єлена Пурич, яка ще за життя батька приїхала з Флин Флон, і найменша Фрозина Крайдер з чоловіком Яковом з Вейворн, стейт Ню Йорк.

Також приїхав з Флин Флон ще за життя свого діда внук Дмитро Пурич з дружиною Лелією і з своїми дітьми Сендрою й Евгеном, щоб ще востанне перед смертю спогляднути на свого діда й прадіда, та так склалося, що жили участь у Похороні і попрощали дідуня і прадідуня на вічний спочинок.

•Залишився ще лише один смутком оповитий, молодший брат, 81-річний Мойсей, який живе в місцевості Немпа, в Альберті, але вже з причини старости не міг прибути на Похорон. Покійний Кость залишив також у смутку 18 внуків і 11 правнуків.

Хай душа Покійного оспочиває в Оселях Праведних, а тлінним останкам у святій, сирій землі легко спочити.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Ілія Швець.

Бл. П. Ґ. РУСНАК
Шіго, Саск.

У середу 17 жовтня 1962 р. несподівано помер, на 62 році свого життя, член Української Православної Церковної Громади в місті Шіго при українській православній церкві Св. Духа бл. п. Григорій Руснак.

Сталося це якраз у четверті роковини смерти його тестя бл. п. Миколая Курулюка та в три місяці по смерти теші бл. п. Марії Курулюк. Цей сумний збіг обставин сильно подіяв на засмучену родину Покійного, і зібрав на Похорон (20 жовтня) поважну кількість приятелів та знайомих. Звичайно, що й без цієї причини вірні нашої Св. Церкви, ім'ятаючи заповіти Господні про полегчування життєвих тягарів своїм ближнім, були б зійшлися на Похорон бл. п. Спочилого. Зійшлися й цим разом і завжди сходяться також ще для того, щоб віддати останню послугу померлому, щоб гуртом тлінні останки його відпровадити на місце спочинку. Так було й тепер.

Напередодні Похорону о. Б. Яковкевич у церкві Св. Духа, при ломочі дяка п. Т. Коропатницького, відправив Панахиду, а потім присутні з увагою слухали зворушливих слів псалмів з книги Псалтир.

Похоронні Відправи 20-го жовтня розпочалися Заупокійною Службою Божою, що й відспівала частина співаків місцевого мішаного хору. Було також створено в пам'ять Покійного і Нев'янучий Вінок — тобто були пожертви на добрі цілі, разом $27.55. Уфіднено, що по $5.50 призначається на іконний фонд „Вісника" $4.50 на кліше і на Колегію Св. Андрея, $7.00 на місцеву церкву, а 0.55 поштові оплати. Поховане Покійного на цвинтарі біля церкви, після чого присутні, на запрошення вдови Покійного, вагостили до приміщення під церквою на поминальну перекуску.

Бл. п. Григорій Руснак народився в селі Станчавах на Буковині. У Канаду він прибув малим хлопцем з батьками Яковом і Марією Руснаками.

Він був одружений з п. Параскевою Курулюк, з якою й прожив майже 37 років. Покійний сиротів трое вже по дружених дітей, а саме: Миколая, Григорія й Марію Одовійчук, дочкався також і трьох внуків. З близької родини на Похорон ще прибули сестри Покійного — це пані: Єлена Малик, Ірина Ганчар, Вікторія Сербай і Анна Денесик, а також — брат Миколай Руснак.

В особі бл. п. Григорія Руснака його родина втратила доброго двбайливого мужа й батька, а місцева Громада — старшого братчика при своїй церкві, як також — завжди свідомого своїх обов'язків члена Церковної Громади. Така була воля Божого Провидіння. Нехай в мирі спочиває.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Б. Я.

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ
(Гронінґ, Саск.)

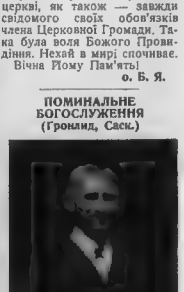

Дорогий Михайле!

Вже рік минув, як Ти відійшов із цього світу — 22 листопада 1961 року. Тепер я не становила зробити Тобі роковий спомин з відслуженням Служби Божої за спокій Твоєї душі. Наш Священик Громада мені в тому допомогли, за що я їм щиро дякую. Дякую також тим жінкам, які допомогли мені влаштувати це поминання, а вони були: пані Письменна, пані Вахник і пані Вера Пякую також і всім тим, що прийшли помолитися за спокій Твоєї душі.

Ти ж, Дорогий, спи спокійним сном, а канадська земля нехай буде Тобі легким пухом. Я остаюся лише з молитвами до Господа Бога, щоб Він Тебе упокоїв, і мене не оставив.

Прощай, Дорогий!

Анна.

Бл. П. ПЕТРО КУЗЬ
Гримсбі, Онт.

Дня 28. 9. 1962 р. розійшлася сумна вістка по Гримсбі й околиці, що несподівано помер Петро Кузь.

Покійний народився 12-го липня 1888 року в селі Каролівці Заліщицького повіту в Галичині. У Канаду приїхав 1907 року і перебував у Мелвіл, Саск. У 1942 р. переїхав до Гримсбі, Онт., де й прожив до кінця свого життя. Покійний Петро працював на залізниці, а останньо був на пенсї.

У 1926 році оженився з Катериною Павлів і Бог обдарував їх трьома донями: Марія, Анна і Ефім. Донька Ан на відійшла у вічність в 1953 році.

Покійний Петро був добрим українцем і вірним членом Української Православної Церкви. Від самого початку організування Церкви покійний Петро брав активну участь в її розбудові у місті Мелвіл, Саск. Переїхавши до Гримсбі, покійний Петро і його родина відразу діяльно включилися в життя української п р а в о с л а в н о ї церкви Св. Юрія і багато присдужилися до її розбудови.

Своєю доброю вдачею і розумними порадами покійний Петро зєднав собі дуже багато приятелів, які з любов ви й пошани до Покійного прибули на Похорони Відпра ви віддати йому пошану, на яку покійний Петро заслужив.

Заупокійну Службу Божу відслужили о. Прот. Р. Тріска і о. Р. Панченко. На Чин Похорону прибув о. Прот. В. Федак і взяв участь у Похоронних Відправах. Переповнена церква щиро молилася за спокій душі покійного Петра. Співав Сумківський хор пара фії Св. Юрія в Гримсбі. Зо смутком у серці Громада відпроваджувала покійного Петра на цвинтар, де він буде спочивати коло своєї доні Анни.

Дорогий Петре! Нехай Тобі земля буде легкою, а за Твою щиру і добру працю Всевишній прийме Тебе до Своєї Оселі.

Вічна Тобі Пам'ять!

о. Р. П.

Бл. П. ВАСИЛЬ БІДНЯК
Панахида
Келгарі, Альберта

У Вісннку з 1 грудня 1962 року була поміщена посмертна згадка про бл. п. Василя Бідняка.

Жінка Покійного, Сафта знаючи науку та звичаї своєї Церкви, зробила заряджения, щоб відслужили Панахиду. У неділю, 25 листопада ,1962 р. по Службі Божій о. М. Фик відслужив Панахиду, а хор під проводом пані Надії Кобильник відспівав цю Відправу.

Пані Бідняк вміло прибрала колач, як це робилося на Буковині. Мабуть це перший раз в історії нашої Парафії в Келгарі колач так гарно та вміло був прибраний.

Після Панахиди пані Бідняк запросила до свого дому приятелів на обід. Обід був дуже смачний. Парох проказав молитву, і гості смачно пообідали.

За дозволом пані Бідняк, о. Парох зробив закпик до збірки на Колегію Св. Андрея.

Зложили слідуючі: Петрашук — $2.00; По $1.00: о. М. Фик, М. Коваль, Соня Петрашук, С. Путник, І. Сеньків, О. Коваль, Ф. Ткачук, І. Заець, В. Сойко, Г. Комарніцький, В. Різник, С. Лисейко, І. Горик, В. Приймак, А. Оницьків, пані Бідняк.

Сусіл.

Бл. П. МАНОЛІЙ ТКАЧУК
Вилингдон, Алта.

У понеділок, 10 грудня 1962 року рознеслася вістка, що упокоївся в Бозі бл. п. Манолій Ткачук, проживши 48 р.

У молодому віці покликав Бог покійного Манолія до Себе — через причину недуги, рака („кенсер").

Покійний залишив у смутку свою дружину Неллі та троє дітей — Маргарету, яка є в університеті, Лері — сина ода нака, та меншу донечку Доцу.

В оплакувані за сином своїм ще живе мати старенька пані Марта Ткачук, старша сестрицн при нашій церкві та членкиня Жіночого Товариства ім. Н. Кобринської у Вилингдон.

Покійний полишив ще п'ять братів: Володимира, Нестора, Сильвестра, Миколая, Маршала; і три сестри: Дороту Лупул в Едмонтоні, Олександру Гордійчук в Едмонтоні; Стеллу Фесенко в Едмонтоні.

Бл. п. Манолій був лагідної вдачі, назагал він був дуже доброю людиною. Був членом нашої Св. Православної Церкви.

Відчуваючи свою неміч, Покійний приїняв Св. Сповідь та Причастя в місцевій лікарні, що звершив йому місцевий Парох.

Дня 11 грудня о годині 8 вечора відслужено Велику Панахиду в місцевій церкві Св. Духа у Вилингдон у присутності великого числа приятелів та знайомих.

На слідуючий день, у середу 12 грудня, вранці у місцевій церкві почалася Св. Літургія за упокій душі Покійного з дуже змістовною проповіддю та прощанням, яку відправив та прощав Парох о. С. Стратійчук.

З церкви перенесено тлінні останки на цвинтар Св. Покрови — Боріщі.

По Похороні відбувся поминальний братський обід, який подало Жіноче Товариство ім. Н. Кобринської у Вилингдон.

При тому на закпик о. Пароха присутні заложили свою пожертву на Нев'янучий Вінок Покійному в доказ пошани — $105.25.

Родина призначила з того на Т-во боротьбу з раком — $40.00; на Будову Колегії Св. Андрея у Вінніпезі — $40.00; на „Український Голос" у Вінніпезі — $10.00; на „Вісник" — $10.00; на Інститут Св. Івана у Едмонтоні $5.00.

Усім Жертводавцям щира подяка, а Покійному хай земля ця легкою буде на Вічную Пам'ять!

Присутній.

Бл. П. АНТІН ЧУБАК
Торонто, Онт.

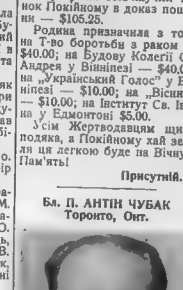

У суботу 2 лютого 1963 р. минає три роки, коли назавжди перестало битися серце нашого незабутнього мужа, дорогого батька, дідуся, відданого друга, жертвенного і незрівняно трудящого громадянина-добродія.

Здається, що ще так недавно, коли горем прибита родина й численна українська громада в Лонг Бренч, Онт., відправила на місце вічного спочинку бл. п. Антона Чубака, то все ж його відхід є такою трагедією і болісною втратою для найбільшої родини і його друзів, що оце в треті роковини його смерти відчуваємо потребу покланяти на його могилу ось цю китицю квітів.

Бл. п. Антон Чубак народився 18 січня 1897 року в ви ті Борщеві в зах. Україні. Дитячі літа він провів у рідному місті, серед чарівної природи. Тут він 1919 року одружується з панною Марією з дому Нагурських. Господь обдарував їх сином Миколаєм. Економічні недостатки змушують його 1928 року лишити дружину, сина ,рідню і рідний край та їхати далеко за море шукати кращої долі. Прибувши в Канаду, в Торонто, живе скромно і весь час турбується ся родиною, щоб якнайскоріше забрати її до себе. За рік він спроваджує дружину з сином. Тут переживає економічну кризу й безробіття. Коли пощастило дістати працю, - - працює тяжко, але ва рік звільняють його з праці. Звільнений з праці починає маленьку харчову крамничку, в пізніше мав свого готеля в Лонг Бренч.

Коли православні українці в Лонг Бренч почали будувати рідну українську православну церкву Св. Димитрія, то він стає одним з членів та щедро жертвує гроші на її будову. Не було такого дня, що б він не поцікавився будовою Святині, супроти якої всі, обов'язки виконував непорочно. Покійний особливо відзначався щирим і чесним характером та був дуже релігійним, і за це його всі дуже любили й шанували.

2-го лютого 1960 року сумна вістка рознеслася по Торонті — що по короткій недузі о год. 8.30 ранку в лікарні Вестерн Антон Чубак спочив у Бозі. Сни Микола негайно телефоном сповістив улюбленого його священика о. Ігумена Олександра Щербаня ,який прибув на Похорон аж з Едмонтону. 5 лютого ввечері в похоронному заведенні Кардинала в Торонті о. Ігумен О. Щербань і о. Ф. Легенюк соборно відслужили Панахиду, в якій з болем серця висловили своє останню пошану сотні людей. 6 лютого вранці о. Ігумен супроводив тіло Покійного до церкви Св. Димитрія в Лонг Бренч. Перед входом до церкви зустрів о. Ф. Легенюк з церковним хором, якими проводив дирнгент п. Семченко. Церква була переповнена людьми, які прийшли виразити свою останню пошану й помолитися за душу Покійного. Перед Св. Престолом стояли на Заупокійну Божественну Літургію два українські п р а в о с л а в н і священики о. Ігумен О. Щербань з о. Ф. Легенюком. По прочитанні Євангелії о. Ф. Легенюк сказав слово „Смерти немає", а перед Останнім Цілуванням прощав о. Ігумен О. Щербань, який відмітив Покійного як примірного христянина, доброго батька, доброго друга.

Покійний Антон Чубак, скажав о. Ігумен О. Щербань, своїм шляхетним життям доказав, що щоб бути доброю людиною, то не треба бути високоначеним, але лише — добрим. Великим є не лише [illegible] Великим є і той, хто робить багато малих добрих діл. Велике діло е лише великою кількістю малих добрих діл.

Похоронено його на цвинтарі Парк Лан Семетері в То-

[illegible] вує їх сином Миколаєм.

150 осіб, щоб відпровадити Покійну на вічний спочинок. Покійну похоронено на цвинтарі Св. Вознесення у Вестбрук коло її покійного мужа Миколая.

Під час Останнього Прощання через цілування Св. Хреста зібрано на Нев'янучий Вінок $37.50. З цієї суми призначено $4.50 на кліше, $3.00 на часопис „Вісник", $30.00 на Колегію Св. Андрея в Вінніпезі.

Жіноче Товариство з Вестбрук видало п о м и н а л ь н и й обід, що відбувся в Народньому Домі. По закінченні обіду о. Ярослав Пук в імені родини Покійної подякував Жіночому Товариству за обід та висловив співчуття родині Покійної з приводу втрати дорогої мами.

Покійна залишила в смутку шість донъок: Софію, Ені, Дору, Вікторію, Ірину і Марію, а також трьох синів: Федора, Дмитра і Миколая, 19 внуків і 5 правнуків. Вона упокоїлася 28 жовтня 1962 року на удар серця.

За нашими молитвами хай Господь прийме душу Покійної, де всі праведні спочивають. Вічна їй Пам'ять!

о. Ярослав Пук.

Бл. п. КОСТЬ СКРИПНИК
Мек-Нат, Саск.

Сумна вістка рознеслася в околиці Мороараш, що не стало в живих поважного громадянина, бл. п. Костя Скрипника, який попрощався з цим світом у понеділок по полудні 25 грудня 1961 року, в лікарні ч. 2, в окрузі Роблину, Ман. Перед смертю Покійний прийняв Святі Тайнства Сповіді і Причастя.

Як піонер, покійний Кость 62 роки свого життя віддав на розбудову своєї названої батьківщини Канади. Його буде згадувати церква Успіння Божої Матері, якої він був кититором, фундатором і членом від самих початків аж до своєї смерти.

Покійний Кость народився в селі Драчинці, Сторожинець кого повіту на Буковині, як син покійних батьків Івана й Агафії з роду Пуришеґа. Дитячі і юнацькі роки він провів з батьками, а потім пішов до військової служби в Чернівцях, де став підстаршиною. Там познайомився з молодою дівчиною Дарією Петращук і одружився з нею.

Роком пізніше виїхав у Канаду, а за рік спровадив дружину з дворічною дитиною Марією до фармерського містечка Салтконтс, Саск., звідки вони потім перебралися на гомстед, де колись була стара пошта — Лагберг. Там вони купили півсекції землі. У Канаді вони мали ще чотирьох синів і дві дочки. Діти виховані в релігійному дусі, і йдуть за прикладом своїх батьків.

На старші роки Скрипники передали свою господарку найстаршому синові Николі і купили для себе хату в Роблині, де проживали разом через п'ять років, а наглядала за ними дочка Єлена Пурич з покійним вже своїм мужем Дмитром.

По смерти дружини Дарії, з якою покійний Кость прожив близько 60 років, він пробув ще півтора року в Роблині, а потім вибрався на фарму до сина Николи і його дружини Марії з роду Садових, які опікувалися батьком до смерти. Прожив покійний Кость 86 років, 7 місяців і 24 дні.

Напередодні Похорону в п'ятницю ввечері 29 грудня відслужено Заупокійну Литію в похоронніми заведені в Роблині при асисті роблинського дяка п. Юрія Піщя і його дружини Леонтини, які також допомогали в похорон них обрядах другого дня, в суботу 30 грудня. Тіло привезено до церкви, де відслужено Похоронну Богослужбу во всіма обов'язуючими требами.

Родина Покійного вгостила учасників Похорону перекускою в підцерковній залі української г р е к о-православної церкви Різдва Св. Івана Предтечі, Хрестителя Христового, в Роблині, Ман. Дочка Єлена Пурич з Флин Флон, Ман., від себе пожертвувала на Нев'янучий Вінок на могилу покійного батька 15.00 долярів, з яких призначено 5.00 долярів на „Вісник".

Тлінні останки Покійного відпроваджено до Саскачевану на цвинтар при церкві Успіння Пресв. Богородиці у фармерській місцевості Мороараш в окрузі Мек-Нат і Калдер, Саск.

Покійного лоховано біля його дружини Дарії.

Попрощали Покійного чотири сини — Юрій і Євген, з Дітройт, Олександер з дружиною Домкою з Йорктону і Никола з дружиною Марією та дочкою Дарією, а одночасно три дочки — Марія Артименко з Мек-Нат, Єлена Пурич, яка ще за життя батька приїхала з Флин Флон, і найменша Фросина Крайдер з чоловіком Яковом з Вейворн, стейт Нью Йорк.

Тільки приїхав з Флин Флон ще за життя свого діда внук Дмитро Пурич з дружиною Лелією і з своїми дітьми Сендрою й Євгеном, щоб ще востанне перед смертю спогляднути на свого діда й прадіда, та так склалося, що взяли участь у Похороні і попрощали дідуня і прадідуня на вічний спочинок.

Залишився ще лише один смутком оповитий, молодший брат, 81-річний Мойсей, який живе в місцевості Немпа, в Альберті, але вже з причини старости не міг прибути на Похорон. Покійний Кость залишив також у смутку 15 внуків і 11 правнуків.

Хай душа Покійного осяяться в Оселях Праведних, а тлінним останкам у святій, сирій землі легко спочити.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Ілля Швець.

Бл. п. Гр. РУСНАК
Шіго, Саск.

У середу 17 жовтня 1962 р. несподівано помер, на 62 році свого життя, член Української Православної Церковної Громади в місті Шіго при українській православній церкві Св. Духа бл. п. Григорій Руснак.

Сталося це якраз у четвертий роковини смерти його тестя бл. п. Миколая Курулюка та в три місяці по смерти тещі бл. п. Марії Курулюк. Цей сумний збіг обставин сильно подіяв на засмучену родину Покійного, і зібрав на Похорон (20 жовтня) поважну кількість приятелів та знайомих. Звичайно, що й без цієї причини вірні нашої Св. Церкви, пам'ятаючи заповіти Господні про полегчування життєвих тягарів своїм ближнім, були б зійшлися на Похорон бл. п. Спочилого. Зійшлися й цим разом і завжди сходяться також ще для того, щоб віддати останню послугу померлому, щоб гуртом тлінні останки його відпровадити на місце спочинку. Так було й тепер.

Напередодні Похорону о. Б. Яковлевич у церкві Св. Духа, при помочі дяка п. Т. Коропатницького, відправив Панахиду, а потім присутні з увагою слухали зворушливих слів псалмів з книги Псалтир.

Похоронні Відправи 20-го жовтня розпочалися Заупокійною Службою Божою, що й відспівала частина співаків місцевого мішаного хору. Було також створено в пам'ять Покійного і Нев'янучий Вінок — тобто були пожертви на добрі цілі, разом $27.55. Увіднено, що по $5.50 призначається на пресовий фонд „Вісника" $4.50 на кліше і на Колегію Св. Андрея, $7.00 на місцеву церкву, а 0.55 поштові оплати. Похоронно Покійного на цвинтарі біля церкви, Альберті, але вже з причини старости не міг прибути на Похорон. Покійний Кость залишив також у смутку 15 внуків і 11 правнуків.

Хай душа Покійного осяяться в Оселях Праведних, а тлінним останкам у святій, сирій землі легко спочити.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Ілля Швець.

Бл. п. Гр. РУСНАК
Шіго, Саск.

У середу 17 жовтня 1962 р. несподівано помер, на 62 році свого життя, член Української Православної Церковної Громади в місті Шіго при українській православній церкві Св. Духа бл. п. Григорій Руснак.

Сталося це якраз у четвертий роковини смерти його тестя бл. п. Миколая Курулюка та в три місяці по смерти тещі бл. п. Марії Курулюк. Цей сумний збіг обставин сильно подіяв на засмучену родину Покійного, і зібрав на Похорон (20 жовтня) поважну кількість приятелів та знайомих. Звичайно, що й без цієї причини вірні нашої Св. Церкви, пам'ятаючи заповіти Господні про полегчування життєвих тягарів своїм ближнім, були б зійшлися на Похорон бл. п. Спочилого. Зійшлися й цим разом і завжди сходяться також ще для того, щоб віддати останню послугу померлому, щоб гуртом тлінні останки його відпровадити на місце спочинку. Так було й тепер.

Напередодні Похорону о. Б. Яковлевич у церкві Св. Духа, при помочі дяка п. Т. Коропатницького, відправив Панахиду, а потім присутні з увагою слухали зворушливих слів псалмів з книги Псалтир.

Похоронні Відправи 20-го жовтня розпочалися Заупокійною Службою Божою, що й відспівала частина співаків місцевого мішаного хору. Було також створено в пам'ять Покійного і Нев'янучий Вінок — тобто були пожертви на добрі цілі, разом $27.55. Увіднено, що по $5.50 призначається на пресовий фонд „Вісника" $4.50 на кліше і на Колегію Св. Андрея, $7.00 на місцеву церкву, а 0.55 поштові оплати. Похоронно Покійного на цвинтарі біля церкви, Альберті, але вже з причини старости не міг прибути на Похорон. Покійний Кость залишив також у смутку 15 внуків і 11 правнуків.

Хай душа Покійного осяяться в Оселях Праведних, а тлінним останкам у святій, сирій землі легко спочити.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Ілля Швець.

Бл. п. Григорій Руснак
Шіго, Саск.

Вже рік минув, як Ти відійшов із цього світу — 22 листопада 1961 року. Тепер я не становила зробити Тобі роковий спомин з відслуженням Служби Божої за спокій Твої душі. Наш Священик і Громада мені в тому допомогли, за що я їм щиро дякую. Дякую також тим жінкам, які до помогли мені влаштувати це поминання, а вони були: пані Письменна, пані Вахняк і пані Яра. Дякую також і всім тим, що прийшли помолитися за спокій Твоєї душі.

Ти ж, Дорогий, спи спокійним сном, а канадська земля нехай буде Тобі легким пухом. Я остаюся лише з молитвами до Господа Бога, щоб Він Тебе упокоїв, і мене не оставив.

Прощай, Дорогий!

Анна.

Бл. п. ПЕТРО КУЗЬ
Гримсбі, Онт.

Дня 28. 9. 1962 р. розійшлася сумна вістка по Гримсбі й околиці, що несподівано помер Петро Кузь.

Покійний народився 12-го липня 1888 року в селі Королівці Заліщицького повіту в Галичині. У Канаду приїхав 1907 року і перебував у Мелвіл, Саск. У 1942 р. переїхав до Гримсбі, Онт., де й прожив до кінця свого життя. Покійний Петро працював на залізниці, а остаиньо був на пенсії.

У 1926 році оженився з Катериною Павлів і Бог обдарував їх трьома донями: Марія, Анна і Ефім. Донька Анна відійшла у вічність в 1953 році.

Покійний Петро був добрим українцем і вірним членом Української Православної Церкви. Від самого початку організування Церкви покійний Петро брав активну участь в її розбудові у місті Мелвіл, Саск. Переїхавши до Гримсбі, покійний Петро і його родина відразу дівльно включилися в життя української п р а в о с л а в н о ї церкви Св. Юрія і багато прислужилися до її розбудови.

Своєю доброю вдачею і розумними порадами покійний Петро з'єднав собі дуже багато приятелів, які з любов ви й пошани до Покійного прибули на Похоронні Відпра ви віддати йому пошану, на яку покійний Петро заслужив.

Заупокійну Службу Божу відслужили о. Прот. Р. Тріска і о. Р. Пяченко. На Чин Похорону прибув о. Прот. В. Федак і взяв участь у Похоронних Відправах. Переповнена церква щиро молилася за спокій душі покійного Петра. Співав Сумківський хор пара фії Св. Юрія в Гримсбі. Зо смутком у серці Громада відпроваджувала покійного Петра на цвинтар, де він буде спочивати коло своєї доні Анни.

Дорогий Петре! Нехай Тобі земля буде легкою, а за Твою щиру і добру працю Всевишній прийме Тебе до Своєї Оселі.

Вічна Тобі Пам'ять!

о. Р. П.

Бл. п. ВАСИЛЬ БІДНЯК
Панахида
Калгарі, Альберта

У Віснику з 1 грудня 1962 року була поміщена посмертна згадка про бл. п. Василя Бідняка.

Жінка Покійного, Сафта, знаючи науку та звичаї своєї Церкви, зробила зарядження, щоб відслужили Панахиду. У неділю, 25 листопада 1962 р. по Службі Божій о. М. Фик відслужив Панахиду, а хор під проводом пані Надії Кобильник відспівав цю Відправу.

Пані Бідняк вміло прибрала колач, як це робилося на Буковині. Мабуть це перший раз в історії нашої Парафії в Калгарі колач так гарно та вміло був прибраний.

Після Панахиди пані Бідняк запросила до свого дому при ятелів на обід. Обід був дуже смачний. Парох проказав молитву, і гості смачно пообідали.

За дозволом пані Бідник, о. Парох зробив заклик до збір ки на Колегію Св. Андрея.

Зложили слідуючі: Петрашук — $2.00; По $1.00: о. М. Фик, М. Коваль, Соня Петрашук, С. Путник, І. Сеньків, О. Коваль, Ф. Ткачук, І. Заець, В. Сойко, Г. Комариньский, В. Різник, С. Лисейко, І. Горик, В. Приймак, А. Ониськів, пані Бідняк.

Сусід.

Бл. п. МАНОЛІЙ ТКАЧУК
Вилингдон, Алта.

У понеділок, 10 грудня 1962 року рознеслася вістка, що упокоївся в Бозі бл. п. Манолій Ткачук, проживши 48 р.

У молодому віці покликав Бог покійного Манолія до Себе — через причину недуги, рака („кенсер").

Покійний залишив у смутку свою дружину Неллі та троє дітей — Маргарету, яка е в університеті, Лері — сина одинака, та меншу донечку Дону.

В оплакувані за сином своїм ще живе мати старенька пані Марта Ткачук, старша сестриця при нашій церкві та членкиня Жіночого Товариства ім. Н. Кобринської у Вилингдон.

Покійний полишив ще п'ять братів: Володимира, Нестора, Сильвестра, Миколая, Маршала; і три сестри: Дороту Лунул в Едмонтоні, Олександру Гордійчук в Едмонтоні, Стелу Фесенко в Едмонтоні.

Бл. п. Манолій був лагідної вдачі, назагал він був дуже доброю людиною. Був членом нашої Св. Православної Церкви.

Відчуваючи свою неміч, По кійний прийняв Св. Сповідь та Причастя в місцевій лікарні, що звершив йому місцевий Парох.

Дня 11 грудня о годині 8 вечора відслужено Велику Па нахиду в місцевій церкві Св. Духа у Вилингдон у присутності великого числа приятелів та знайомих.

На слідуючий день, у середу 12 грудня, вранці у місцевій церкві почалася Св. Літургія за упокій душі Покійного з дуже змістовною проповіддю та прощанням, яку відправив та прощав Парох о. С. Стратійчук.

З церкви перенесено тлінні останки на цвинтар Св. Покрови — Борівці.

По Похороні відбувся поминальний братський обід, який подало Жіноче Товариство ім. Н. Кобринської у Вилингдон.

При тому на закиж о. Пароха присутні зложили свою пожертву на Нев'янучий Вінок Покійному в доказ пошани — $105.25.

Родина призначила з того на Т-во боротьби з раком — $40.00; на Будову Колегії Св. Андрея у Вінніпезі — $40.00; на „Український Голос" у Вінніпезі — $10.00; на „Вісник" — $10.00; на Інститут Св. Івана у Едмонтоні $5.00.

Усім Жертводавцям щира подяка, а Покійному хай земля ця легкою буде на Вічную Пам'ять!

Присутній.

Бл. п. АНТІН ЧУБАК
Торонто, Онт.

У суботу 2 лютого 1963 р. минає три роки, коли назавжди перестало битися серце нашого незабутнього мужа, дорогого батька, дідуся, відданого друга, жертвенного і незвиняно трудящого громадянина-добродія.

Здається, що це так недавно, коли горем прибита родина й численна українська громада в Лонг Бренч, Онт., відправила на місце вічного спочинку бл. п. Антона Чубака, то все ж його відхід є такою трагедією і болісною втратою для найближчої родини і його друзів, що ось в треті роковини його смерти відчуваємо потребу покласти на його могилу ось цю китицю квітів.

Бл. п. Антон Чубак народився 18 січня 1897 року в місті Торбцеві в зах. Україні. Дитячі літа він провів у рідному місті, серед чарівної природи. Тут він 1919 року одружується з панною Марією з дому Нагурських. Господь обдарував їх сином Миколаєм. Економічні недостатки змушують його 1928 року лишити дружину, сина ,рідню і рідний край та їхати далеко за море шукати кращої долі. Прибувши в Канаду, в Торонто, живе скромно і весь час турбується родиною, щоб якнайскоріше забрати її до себе. За рік він спроваджує дружину з-сином. Тут переживає економічну кризу й безробіття. Коли пощастило дістати працю, — працює тяжко, але за рік звільняють його з праці. Звільнений з праці починає маленьку харчову крамничку, в пізніше має свого готеля в Лонг Бренч.

Коли православні українці в Лонг Бренч почали будувати рідну українську православну церкву Св. Димитрія, то він стає одним з членів та щедро жертвує гроші на її будову. Не було такого дня, що б він не поцікавився будовою Святині, супроти якої всі обов'язки виконував ве-порочно. Покійний особливо відзначався щирим і чесним характером та був дуже релігійним, і за це його всі дуже любили й шанували.

2-го лютого 1960 року сумна вістка рознеслася по Торонті — що по короткій недузі о год. 8.30 ранку в лікарні Вестери Антон Чубак опочив у Бозі. Син Микола негайно телефоном сповістив улюбленого його священника о. Ігумена Олександра Щербаня ,який прибув на Похорон аж з Едмонтону. 5 лютого ввечері в похоронному ве веденні Кардинала в Торонті о. Ігумен О. Щербань і о. Ф. Легенюк соборно відслужили Панахиду, в якій з болем серця висловили свою останню пошану сотні людей. 6 лютого вранці о. Ігумен супроводив тіло Покійного до церкви Св. Димитрія в Лонг Бренч. Перед входом до церкви зустрів о. Ф. Легенюк з церковним хором, який проводив диригент п. Семчейко. Церква була переповнена людьми, які прийшли виразити свою останню пошану й помолитися за душу Покійного. Перед Св. Престолом стяли на Заупокійну Божественну Літургію два українські п р а в о с л а в н і священики о. Ігумен О. Щербань з о. Ф. Легенюком. По прочитанні Євангелії о. Ф. Легенюк сказав слово „Смерти немає", а перед Останнім Цілуванням прощав о. Ігумен О. Щербань, який відмітив Покійного як примірного християнина, доброго батька, доброго друга.

Покійний Антон Чубак, сказав о. Ігумен О. Щербань, своїм шляхетним життям доказав, що щоб бути доброю людиною, то не треба бути високонавченим, але лише — добрим. Великим є не лише той, хто зробить велике діло. Великим є і той, хто робить багато малих добрих діл. Велике діло є лише великою кількістю малих добрих діл.

Похоронено його на цвинтарі Парк Лан Семетері в То-

ронті. Так закінчилося життя Антона Чубака повне змагань і поривів. Він прожив з своєю дружиною 40 років і три місяці, залишаючи її в великому смутку. Залишив він сина Миколая, внуків Ричарда й Глорію, ближчу й дальшу родину та багато друзів.

Після Похорону Жіноче Товариство при Парафії приготовило поминальний обід, на якому промовляли отці та приятелі. Усі вони відмічали його хрустальний характер, що відійшов від нас так передчасно.

20 жовтня 1962 року засмучена родина і багато приятелів зібралися біля моґилки бл. п. Антона Чубака відправити Панахиду за душу Спочилого, яку відправив о. Ігумен О. Щербань, бувши в перезді через Торонто. По цьому був поминальний обід в домі дружини Покійного, на якому його дружина зложила 15.00 долярів на пресу; — з цього на кліше $4.50 і на „Вісник" $5.00.

Покійного оплакують дружина, син з невісткою й внуками Ричардом, Глорією й Антоніною та багато друзів.

Спи спокійними вічним сном, до Другого Пришестя Господнього. Складаємо поклін Твій пам'яті та дякуємо Тобі за все, що Ти дав своєю працею і залишив для нас світлий приклад до наслідування.

Вічна Тобі Пам'ять!

Приятель.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

СІЧЕНЬ

19. Субота, — Йордан — Богоявлення-Водохреща, — Гонор, Кенора, Транскона.
20. Неділя, — Дуфрост, Сендгем.
27. Неділя, — Гонор, Кенора, Поплярфіда, Транскона.

ЛЮТИЙ

3. Неділя, — Поплар Парк, Сенкір.
10. Неділя, — Кенора, Сулукват, Транскона
17. Неділя, — Дуфрост, Тимал.
24. Неділя, — Гонор, Кенора, Поплярфіда, Транскона.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОРЧУКА
СІЧЕНЬ

18. Пятниця. Навечеря Богоявлення — Йорктон. Св. Літургія. Велике Водосвятя
19. Субота. Богоявлення — Йорктон Початок відправи годзина 8-ма рано. Велике Йорданське Водосвятя
20. Неділя. Собор Івана Хрестителя — Йордан
27. Неділя — Брокстон

ЛЮТИЙ

3. Неділя — Йорктон
10. Неділя — Йорктон
12. Вівторок. Трьох Святих — Райн
15. Пятниця. Стрітення Господне — Брокстон
17. Неділя — Горайн
24. Неділя — Йорктон

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-6900

о. П. БУБЛИКА
СІЧЕНЬ

18. Пятниця, Освячення Води о 7 год. вечора — Кемсак, з Калдер буде повідомлено про час
19. Субота, Йордан — Мазепа
20. Неділя, Освячення Води — Донвел
27. Неділя — Мазепа

ЛЮТИЙ

3. Неділя - Кемсак
10. Неділя — Калдер
12. Вівторок, Трьох Святих — Кемсак
15. Пятниця, Стрітення — Донвел
17. Неділя — Мазепа
24. Неділя — Донвел

Box 1241 Kamsack, Sask.
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ЗАСІЛЕВА
СІЧЕНЬ

18. Щедрий Вечір, Вечірня 5 год. — Вернон
19. Йордан, 8-ма година рано — Вернон
20. Неділя, Собор Івана Хрест. — Келовна
27. Неділя — Вернон

ЛЮТИЙ

3. Неділя Митаря і Фарисея Вернон
10. Неділя Блудного Сина — Вернон
12. Трьох Святих — Вернон
15. Стрітення Господне — Вернон
17. Неділя Масопустна — Вернон
24. Неділя Сиропустна — Кемлупс

Box 2608—48 Ave,
Vernon, B. C. **Tel. i. 8-4812**

о. Т. ГЛУХАНЮКА
СІЧЕНЬ

19. Субота — Пайн Ривер. Йордан
20. Неділя — Дорбін
27. Неділя — Етельберт.

Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕБЕНЮКА
North Battleford, Sask.
972—108 St. Ph. 446-3290

о. С. ГРЕДЮК
СІЧЕНЬ

19. Субота, Йордан — Денбігі
20 Неділя — Норквей
27. Неділя — Гаєс

Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Ст. ЗУЗАКА
СІЧЕНЬ

18. Пятниця, Щедрий Вечір, Освяч Води і Спільна Кутя — Геффорд, о год. 8. веч.
19. Субота, Йордан — Крідор
20. Неділя — Геффорд
27. Неділя — Вілтон

Address: Box 162, Hafford, Sask., Tel.: 56.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
СІЧЕНЬ

19 Субота Йордан — Свячення Води — Гландон
20. Неділя. Собор Івана Хрест. Свячення Води — Ель Пойнт
27. Неділя — Болезіл

Box 194, Glendon, Alta. Tel.: [redacted]

о. М. КРИТЮКА
СІЧЕНЬ

18. Пятниця. Щедрий Вечір. Освячення Води:
10.00 год. рано — Бруксбі
11.00 год. перед обідом — Гроклід (над річкою)
19. Субота. Йордан. Богоявлення Господнє — Мелфорт
20. Неділя. Собор Ів. Хрестителя — Гроклід (північна)
27. Неділя — Бруксбі

Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛИША
СІЧЕНЬ

19. Богоявлення — Сендавн
20. Неділя — Вайта
27. Неділя — Сеньків

ЛЮТИЙ

3. Неділя — Вайта
10. Неділя — Сандавн
12. Трьох Святих — Арбанел
Св. Миколая
15. Стрітення Господнє — Сірко
17. Неділя — Вайта
24. Неділя — Сеньків

Box 46, Vita, Man. Tel. 6-34-52.

о. М. КОЛЕНИЧА
СІЧЕНЬ

19. Субота, Йордан — Портедж Ля Прері
20. Неділя — Брендон
27. Неділя — Брендон

Address: 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel. PA 9-5814

о. ІВАНА МАРИНА
СІЧЕНЬ

19. Субота, Йордан — Мічем
20. Неділя, Ів. Хрестителя — Вонда
27. Неділя — Прінсетт

1301 - 20 St. W., Saskatoon, Sask. Phone: 244 - 6316

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
СІЧЕНЬ

19. Йордан — Водохреща — Сендхіллі
20. Неділя — Росборн
27. Неділя — Оквборн

Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 836.

о. М. ОЛЕСЮКА
СІЧЕНЬ

18. Пятниця. Щедрий Вечір. Велике Освячення Води в год. 7-ій вечора — Давфін
19. Субота. Йордан-Богоявлення — Гілберт Плейнз
20. Неділя. Собор Івана Предтечі Передача Служби-Божої по радіо. Станція СІ-КЕЙ-ДІ-ЕМ Давфін, Ман. від год. 11-ої рано до 12-ої 15 хв. — Давфін
27. Неділя — Валей Ривер
Вечірня служиться що неділі о год. 7-ій вечора в Давфіні.

810 Main Str. South
Dauphin, Man.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
СІЧЕНЬ

19. Йордан — Вадіна
20. Неділя — Канора-Успенська
27 Неділя — Келвінгтон

Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВА ЛУКА
СІЧЕНЬ

19. Субота. Йордан (Свячення Води) — Інсінгер (гай-вий)
20 Неділя — Тіодор (м.)
27. Неділя — Тіодор (за рікою)

ЛЮТИЙ

1 Неділя - Інсінгер (м.)
10. Неділя — Тіодор (м.)
12. Вівторок Трьох Святих — Половники
15. Пятниця- Стрітення — Тіодор (за рікою)
17. Неділя — Інсінгер (гай-вий)
24. Неділя — Дробот

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 69.

о. Я. РИБАЛКИ
СІЧЕНЬ

18. Пятниця — Щедрий Вечір, Освячення Води — Спеден год. 12.00, Вильна год. 2.00, Даунінг год. 3.30, Белік год. 5.00 по обіді
19 Субота — Сасові Лейк
20. Неділя — Едвана
27. Неділя — Спеден

Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. В. СЛЮЗАРА
СІЧЕНЬ

19. Йордан-Богоявлення — Стирджес
20. Неділя — Канора
27. Неділя — Бюкенан

Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. М. СТЕЦЕНКА
СІЧЕНЬ

18. Пятниця. Богоявлення. Піст Кадворт, Осв. Води
19. Субота. Йордан — Водохреща — Вакав 8 год. рашку
20. Неділя. Собор Ів. Хрестителя — Тарнополь
27. Неділя Закхея — Кадворт

ЛЮТИЙ

3. Неділя Митаря і Фарисея — Вакав
10. Неділя Блудного сина — Ст. Джуліен
12. Вівторок. Трьох Святих — Салов Крік
15. Пятниця. Стрін. Господнє - - Вакав
17. Неділя Мясопустна - Лепін
24. Неділя Сиропусна - Кадворт

Address, Box 4. Tel. 48
Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
СІЧЕНЬ

18. Пятниця. Щедрий Вечір — Толстой
19. Субота. Йордан. 8 год. — Толстой
20. Субота. Йордан 10 год. — Гарденton
20. Неділя. Івана Хрест. — Роза
27. Неділя — Гарденton

Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
СІЧЕНЬ

18. П'ятниця. Велике Освячення Води: Восетна, в 11 год. перед полуднем; Наборук, в 1 год. по пол. Торгилд, в 2.30 год.; Едмонт, в 4 год.; Редватер, в 5 год.
19 Богоявлення Господнє — Редвей
20. Неділя — Редватер
27. Неділя — Восетна

Box 123. Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
СІЧЕНЬ

18. Пятниця. Нав. Бог. Щедрий Вечір — Гемлин
19. Субота, Йордан-Водохрещ. год 6-та рано — Ендрю
9-та рано — Вілмінгдон
20. Неділя — Прут
27. Неділя — Гемлин

ЛЮТИЙ

3. Неділя — Вілмінгдон
10. Неділя — Ендрю
15. Пятниця Стрітення — Прут
17. Неділя — Боріщі
24. Неділя — Завале

Box 807 Willingdon, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
СІЧЕНЬ

19. Субота, Йордан Освяч. Води — Сарепа
20. Неділя, Освячення Води — Лак Ла Біш
27 Неділя — Боїв

Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. Е. ТРУФИНА
СІЧЕНЬ

18. Пятниця. Щедрий Вечір. 10 год. ранку Вел. Водосвятя — Вірдель
19 Субота. Йордан, Богоявлення-Водохреща, 8-ма год. ранку — Сембург
20. Неділя — Кадет
27. Неділя - Вірдель

Address: Wairdale, Sask. Ph. 486.

о. М. ХОМЕНКА
СІЧЕНЬ

18. Пятниця Навечірня Богоявлення. Велике Освячення Води — Аб-туна 12 год. дня; Габара 2 год дня; Гудів 4 год. дня.
19. Субота, Йордан-Водохреща — Мелвіл
20 Неділя по Йордані - Айтуна
27. Неділя — Гудів

Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
СІЧЕНЬ

19. Субота. Йордан-Богоявлення — Мирвал
20. Неділя — Дужавп-Топорівці
27. Неділя — Слава пів.

Address: Box 87, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШЕВЦЯ
СІЧЕНЬ

19. Субота, Йордан, Водохреща і Богоявлення — Шел Велий
20. Неділя, Свято св. Івана Передтечі — Шортдель
27. Неділя, Після Просвіщення — Драчинці-Мек-Нат, Сask.

Address: Roblie, Man. Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
СІЧЕНЬ

19. Субота — Йордан — Торсбі
20. Неділя — Калмар
27. Неділя — Пено

Address: 9630—109th Ave,
Ph. GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
СІЧЕНЬ

18. Пятниця. Вечірня в Велике Освячення Води — Фовм Лейк год. 2
19. Субота. Йордан — Шіго місто
20. Неділя — Винніярд
20. Неділя — „Коло Купровських"
27. Неділя — Едмор
27. Неділя — Вишарт

ЛЮТИЙ

3 Неділя Шіго місто
10 Неділя Винніярд
15. Пятниця. Стрітення — Едмор
17. Неділя — Фовм Лейк
24. Неділя — Вишарт
24. Неділя — Шіго Подуал.

Address: Shaho, Sask., Box 68. Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Avē., Winnipeg 4, Mam.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XI. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЛЮТОГО, 1963. WINNIPEG, MAN., FEBRUARY 1, 1963. ЧИСЛО (1975) 3

ДЕКІЛЬКА ВИЯСНЕНЬ ЩОДО КОЛЕГІЇ

У зв'язку з будуванням нової Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, Комітет Будови Колегії отримав декілька запитань, на які вважаємо відповідним дати приблизну відповідь.

„Чи нам треба такої дорогої Колегії?"

Один жертводавець з Алберти пише нам, між иншим, таке:

„Я вже зложив на Будівельний Фонд Колегії $500.00, і, як дасть Бог прожити, на другий рік думаю ще других тільки дати, але мене клопоче от що: Чи нам в дійсности треба такої великої і дорогої Колегії? Наколи єдиним завданням нової Колегії буде лишень виховувати молодих священиків, — як я то зрозумів з проповіди нашого о. Пароха, — то чи не ліпше було би побудувати лише семінар для яких 20-25 теольогів (бо думаю, що в одній році їх більше не буде), яка коштувала би від сто до сто пятьдесять тисяч долярів, як будувати Колегію за суму мільйон долярів? Другі, з якими я про те говорив, теж так думають".

У відповідь треба сказати, що якщо б завданням Колегії справді було тільки виховувати молодих священиків, то завага Шановного Жертводавця мала б деяку рацію. Але треба пам'ятати, що виховувати священиків — це тільки **одне** з завдань, — хоч і дуже важливе, але не **одиноке** завдання Колегії. **Другим**, і не менш важливим, завданням Колегії буде дати приміщення та навчати і виховувати також усіх студентів і студенток, приготовляються до світських професій, але батьки яких бажають, щоб вони, набуваючи світську освіту, **одночасно отримували також релігійне виховання** в дусі їхньої Церкви, або, принаймні, жили в релігійному середовищі та зберегли ту релігійність, яку винесли з дому. Коли між иншими народностями є так багато високоосвічених, **а разом з тим і глибоко релігійних людей**, то вони завдячують це головно своїм віроісповідним колегіям. Навчаючись у таких колегіях, студенти одночасно виховуються на гарних, ідейних членів своєї Церкви та взагалі на добрих християн, — а не на індеферентів щодо релігії, як це часто буває з тими студентами, що виховуються тільки у світських школах, без жодних виливів з боку їхніх Церков.

Третім важливим завданням Колегії буде опікуватися студентами та взагалі молоддю під оглядом національного виховання та освідомлення; для цього на протязі академічного року будуть ведені систематичні курси української мови, літератури й історії, а під час літніх ферій будуть провадитися Літні Курси Українознавства, які Колегія вже провадила на протязі останніх 13-х років, але які з моментом спорудання старих будинків Колегії треба було перервати до того часу, коли буде побудована нова Колегія.

Ще одним завданням Колегії буде служити осередком українського студентського життя на університетському кемпусі, — не лише для студентів, що будуть жити в резиденції Колегії, але для українського студенства в університеті взагалі. У приміщеннях Колегії студенти зможуть відбувати свої суспільні, освітні й товариські сходини та побачення; там вони зможуть мати свій хор та давати концерти і влаштовувати інші студентські імпрези; а також користати з курсів українознавства та з різних викладів; бувати на щоденних і недільних Богослужіннях та взагалі користати з Колегії, як одинокої української культурно-виховної та учбово-наукової установи в системі Манітобського університету.

У наміченій програмі своєї діяльности Колегія має перед собою ще одне завдання, а саме: стати богословсько-науковим та культурно-освітнім осередком українців Канади, якщо, може, не Північної Америки, а то й у всьому вільному світі. Для цього при Колегії передбачується репрезентативна, добре обладнана Бібліотека й Архів, які конечно потрібні для всякої науково-дослідної та навчальної праці; передбачується, як на початок, хоч малий гурт богословів та науковців, які весь свій час будуть віддавати для викладів на обох факультетах Колегії та для писання наукових праць і підручників у своїх спеціяльностях.

(Закінчення на 2-й стор.)

„Жидівська п'ята колона" між католицьким духовенством, каже Новий Орден

Неофашистська організація Новий Орден поширює між делегатами II Ватиканського Собору книгу п. з. „Змова проти Церкви", в якій твердиться, що мік католицьким духовенством діє „жидівська п'ята колона"

Жидівська газета у Вінніпезі „The Jewish Post" за 27 грудня 1962 р. подає, що вістку Жидівської Телеграфної Агенції з Риму:

„Рим (JTA).— Повідомляють, що виділення й поширювання між усіми делегатами Вселенського Собору папської антисемітської книжки, виданої під покровительством неонацистського руху „Новий Орден", викликало собою широке й загальне обурення. Відомо, що цей рух має свої зв'язки як у цій країні, так і в багатьох иших країнах Европи.

На цій книжці, виданій високоякісним друком на 600 сторінок, є підпис: „Моріс Піней" (**Maurice Pinay**) — псевдонім, і видано її 4000 примірників та безплатно вислано всім делегатам.

Тому що цього видання не виставлено на прилюдний розпродаж, то його поручителі, які, як розцінюють, видали на нього 8,000 долярів, тим самим, як думають, забезпечили себе перед карними заходами з боку властей в Римі.

У цій книзі є запопадливо зібрані антисемітські цитати, які сягають кільканадцятьма століттями в минуле, включно з численними витягами з часто згадуваним клясичним антисемітським твором „Протоколи старших Сіону".

Крім того в цій же книзі — а вона називається „Змова проти Церкви" (The Plot Against the Church), — подано те нововведення в цій ненависницькій літературі.

(Закінчення на 2-й стор.)

Протест проти привіту УККА II Ват. Соборові

Ще про привіт Конвенції УККА папі

Заяву протесту проти привіту вислового Папі Іванові XXIII Президією VIII Конвенції Українського Конгресового Комітету Америки також від імени **православних** українців я вислав до Управи УККА, від якої наспіла така відповідь:

Дня 2. січня 1963

Всечесніший
о. Іван ГУНДЯК
Картерет, Ню Джерзі.

Всечесніший Отче Парох:

Вашого цінного листа з 10-го грудня, що наспів до нас аж 13-го грудня 1962 року, я відчитав на найближчому засіданні Екзекутиви УККА в дні 28. грудня 1962 року. (Закінчення на 3-й стор.)

З КАНЦЕЛЯРІЇ КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Цим подається до загального відома, що, починаючи з днем 27-го грудня 1962 року, о. Михайло Фляк не є більше в складі Духовенства Української Греко-Православної Церкви в Канаді, і, як такий, він уже більше не може виконувати священичих обов'язків у згадиній Церкві, ні обслуговувати її вірних.

Дано в Вінніпегу, Ман., 15-го січня 1963 року.

За Президію Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді

Протопресв. Д-р С. В. Савчук,
Голова.

ЧЛЕНИ-ОСНОВОПОЛОЖНИКИ НОВОЇ КОЛЕГІЇ

(Продовження списка)

Георгій Підлубний, Вінніпег, Ман. **$1000.00**

(Подрібний список дальших пожертв на иншому місці цього числа).

Усім Жертводавцям щира подяка!

Усю кореспонденцію у справі кампанії прохається надсилати на адресу Колегії, а також чеки та поштові, або/банкові перекази виставляти на ім'я Колегії.

Адреса Колегії:
St. Andrews College in Winnipeg
7 St. Johns Ave
Winnipeg 4 — Manitoba.

За Комітет Будови Колегії Св. Андрея в Вінніпегу
о. д-р С. В. Савчук,
Голова Дирекції та координатор кампанії.

Декілька вияснень щодо Колегії

(Закінчення з 1-ї стор.)

тях; також передбачується виданництво для видавання підручників та науково-богословських праць під фірмою Колегії, і т. ін.

Як бачимо, Колегія має перед собою значно більше завдань, ніж тільки виховувати священиків, коли взяти всі ці завдання Колегії разом, і вони мають своєю метою виконати отой клич, під яким ще 1958 року було започатковано Фонд Будови Нової Колегії; цей клич такий:

„Чим колись була для українського народу та його Церкви Академія Петра Могили в Києві, тим у наші часи має стати Колегія Св. Андрея в Вінніпегу".

„Чи Колегія тільки для православних?"

Інший жертводавець пише нам, між іншим, таке:

„Один мій сусід, греко-католик, який прибув до Канади вже після другої світової війни, сказав мені, що то дуже гарно, що ми будуємо Колегію, але було би ще ліпше, якби Колегія була загально українська, а не тільки православна. Я старався йому пояснити, що хоча Колегію будують православні, то з неї зможуть користати теж українці других релігій, але не знаю, чи я то добре сказав. Отже прошу дати мені відповідь, чи Колегія буде тільки для православних, чи може й другі українські студенти зможуть в ній вчитися?"

Відповідь на це питання знаходиться в Чартері Колегії, а також в її досьогочасній діяльності. Щодо курсів навчання, Колегія ділиться на два виділи чи факультети: Теологічний факультет і Факультет гуманістичних наук (університетського типу) включно з середньою школою.

На Теологічному факультеті Колегії викладається Православне Богословіє для студентів, які вчаться як кандидати на українських православних священиків; тим самим цей Факультет треба назвати православним, хоч немає жодної причини, чому б і не-православні студенти не могли слухати на ньому таких викладів, які можуть їх інтересувати, або які є спільними всім головним християнським віроісповіданням, як, напр.: Історія Старого й Нового Заповітів, Історія Християнської Церкви до її поділу на Східню й Західню; Історія Східньої Церкви в світлі православної науки; старослов'янська мова, Історія України, українська мова та література, і ін.

Щодо Гуманістичного факультету, то він буде доступний для всіх студентів, без різниці їхнього віровизнання чи навіть національного походження, — подібно як це є у випадку інших деномінаційних колегій. Наприклад, у цих колегіях, що афілійовані з Манітобським університетом, а саме: в Колегії Св. Івана (англіканська), в Колегії Св. Павла (римо-католицька) та в Юнайтед Каледж (протестантська) також є Теологічні факультети, в яких навчаються кандидати на священиків згаданих Церков, але на Гуманістичних виділах навчаються ся студенти різних віровизнань та різних національних походжень, а не тільки члени тих Церков, до яких ці колегії належать. Подібне буде також і з Гуманістичним виділом Колегії Св. Андрея (до речі, це в нас практикувалося від самого заіснування Колегії: на відділі середньої школи та на Літніх Курсах Українознавства кожного року було також певне число українців студентів іншихland und Polen. I Bd. Berlin, 1921). Чи може тому, що в католицьких церковно-наукових центрах жиди є дорадниками? (За катол. „The Long Island Catholic" подав журн. „Православная Русь", ЗДА, 14. 7. 1962). Чи може тому, що папа Іван 23-й усувае з Богослужения все те, що жиди вважають „антисемітськими", (Див. „The Israelite Press, Winnipeg, 22. 4. 1960), а до жидів цей папа сказав: „Я ваш брат"? (Катол. „Progress", Edmonton, 30. 10. 1960).

Таких пробних питань можна б ставити більше й більше, але все ж таки нам годі відповісти на питання, чому згадана організація так обвинуватила деякі духовні чинники в Католицькій Церкві, — бо ж книжка „The Plot Against the Church" не виставлена на продаж, і тому в нас немає можливости познайомитися з її змістом.

Хіба ж не лише тому в цій книжці є згадане обвинувачення проти деяких провідників Катол. Церкви, що два церковні висланці Московської Патріярхії - спостерігачі на II Ватик. Собор, духовні Котляров і Боровой, з якими братається папа Іван 23-й, не мають нічого спільного з виглядом людей слов'янського походження.

Папа Іван XXIII виражає свою сердечність представникам із СССР на II Ват. Соборі

Сцена приязні між Римом і Москвою: папа Іван XXIII і представники-спостерігачі Московської Патріярхії на II Ватиканському Соборі в Римі — протоерей Віталій Боровой і архимадрит Володимир Котляров у сердечно-дружній розмові.

Ця світлина подана з американської газети „The Seattle Times" (14. 10. 1962).

ПРОВІДНИКИ ОУН ВІДВІДАЛИ МИТР. НІКАНОРА

„Журн. „Рідна Церква" (жовтень-грудень 1962 р.) повідомив:

„В суботу 13 жовтня 1962 року ВПР Митрополитові Ніканорові склали візиту Голова Проводу ЗЧ ОУН п. Степан Ленкавський і Голова Антибольшевицького Блоку Народів (АБН) п. Ярослав Стецько.

У довгій розмові з Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом керівні дівчі ОУН обмінялися думками про актуальні проблеми українського національного життя і склали зверхникові Української Автокефальної Православної Церкви вислови пошани."

З. Р. — С. Ленкавський і Я. Стецько — члени проводу Організації Українських Націоналістів (революційної), тобто з-під стягу пок. Степана Бандери, і вони обидва (як і покійний Бандера) — греко-католики. Якщо б після неї розмови в пресі ОУНр припинилися сліди проявів переваги католицьких тенденцій, то ці відвідини, які відбулися зараз таки третього дня після відкриття II Ватиканського Собору, були б замітними.

Що про привіт Конвенції УККА папі

(Закінчення з 1-ї стор.)

Лист зробив на учасників помітне враження. Мені доручено відповісти на нього. Тому то я й відповідаю.

Моя відповідь матиме чисто формальний характер, а саме: Восьма Конвенція УККА схвалила цей привіт в неділю 14. жовтня 1962 року (в третьому дні Конгресу) одноду шно. Ніяких застережень проти нього не було.

На інші, порушені в Вашому цінному листі справи не беруся відповідати, бо, по-перше я не почуваюсь покликаним до цього, а подруге те, що Ви пишете, є, на мою скромну думку, недискусійне.

При цій нагоді складаю Вам ще раз щиру подяку за Ваш цінний Дар для УККА в часі 8-го Конгресу, Дар не тільки гідний наслідування, але й Дар виховного порядку для нашої американської спільноти!

Прошу прийняти разом із нашим традиційним Різдвяним Привітом „ХРИСТОС РОДИВСЯ" ще й вислови моєї правдивої до Вас

пошани

Василь Мудрий

Директор Канцелярії УККА

Отже ясно, що Президія Конвенції „перешварцувала" цей привіт у неділю 14 жовтня 1962 р., коли більшість делегатів вже роз'їхалась.

Не можу сказати, чи православні члени Управи УККА — пп. Іван Демер, проф. А. А. Грановський, Едвард Попіль, Петро Тибор, Іван Паливода — одноду шно голосували за висилкою того привіту від імени української православної спільноти в ЗДА. Але я певний, що такого доручення вони не могли мати.

Не знаю тяк які то справи піднесені в моїй заяві п. Директор Мудрий вважає неднискусійними. Чи це, що на Ватиканський Собор були офіційно запрошені обсерватори Московської Патріярхії, чи це, що українські католицькі Владики запротестували проти приявности тих двох обсерваторів на Соборі?

Треба бо знати, що монсіньйор Жан Віллебрандс, як офіційний відпоручник Папи Івана XXIII, завіз до Москви запрошення щодо призначення обсерваторів і, коли побував там цілий тиждень то напевне в одній цілі — дати певні гарантії. Тижневик „Тайм" з 4 січня 1963 р. пише, що Ватиканський Секретаріят по справі встановлення християнського об'єднання залевнив Московську Патріярхію, що „на Соборі не буде проти-комуністичних виступів". Немає сумніву, що влада СССР дала згоду на участь московських обсерваторів на Ватиканському Соборі тільки після отримання тієї гарантії. І жодного виступу проти жорстокої комуністичної сатрапії на Соборі не було.

Тому й не диво, що протест українських католицьких Владик проти московських обсерваторів збентежив Ватикан і його дипломатів. (Інша річ, якщо б 15 українських католицьких Владик, на знак протесту, були покинули Ватиканський Собор. Такий рішучий спротив був би перед усім світом виявив стремління замученої України до визволення з московської кормиги. Напевне ж Папа не посмів би в такому разі суспендувати 15 епископів).

У вищезгаданому репортажі в „Тайм" говориться теж про привіт, який був виславний Нікітою Хрущовим Папі Іванові XXIII з нагоди його 80-ліття. Папа відповів на цей привіт: „Дякую Вам за пам'ять. Я буду молитись за народ Росії".

Що ж це є, як не продовжування теперішнім Папою промосковської політики, що так наглядно виявилась у відомому посланні попереднього Папи, Пія XII, „до народів Росії"?

- В зв'язку з цим як напрошується завдяка до української православної спільноти в ЗДА, хоч вона є в кількох юрисдикціях, що крайня їй пора відкрити очі на дійсну дійсність, а саме: майже всі тутешні українські установи — політичні, економічні, громадські, ба, навіть спортові, опановані сфанатизованими католиками, для яких „духовна Батьківщина" в Ватикані. Ці лицарі Католицької Акції куди більші „папісти, ніж самий Папа". Так, напр., органи різних установ голосно й радісно заговорили про смілівий виступ українських католицьких Владик проти приявности на Ватиканському Соборі московських смісарів. Але коли пресові звідомлення про це дійшли, що цей виступ запричинив збентеження серед папських дипломатів, ці самі українські часописи набрали води в рот, захолали це від своїх читачів. Неважне думали, що українці не читають американських і інших газет?

У кожній українській організації в ЗДА є поважний відсоток православних українців, які мають не лише повне право, але й обов'язок рішуче виступити проти друзади Католицької Акції! Такий виступ навіть скріпив би можливі виступи проти промосковської політики Ватиканської Курії з боку українських католицьких Владик, яким не можна приписувати протиукраїнських наставлень. Бо, напр., окружною дорогою до мене своєчасно були наспіли такі відомості: Послання Папи Пія-XII „до народів Росії" було грунтовно розглянене в одній статті поміщеній в „У. П. Слові"; один високий український католицький достойник доручив своїм підвладним цю статтю перекласти на французьку мову і предложив її кардиналові Тіссеранові, мовляв, дивіться, які клопоти ми маємо з посланнми Папи. Тільки після цього Ватикан видав розводнену заяву, що Папа на меті заспокоїти заклопотаних українських католиків. Правда, нічого особливого в цій заяві не було сказано, але все ж таки показалось, що Римська Курія вражлива на кожен вияв критики на її політику.

При цьому дозвольте сказати, що я зовсім не оспорюю привілеїв наших братів українців бути вірними католиками. Тільки щоб вони не пробували так безперебійно накидати православним українцям римську пропаганду. Ми всі діти однієї Матері - України, нехай же всіх нас єднає любов до тієї безталанної Матері!

о. Іван Гундяк

Спір за походження Хрущова

Інж. Дм. Андріївський — з проводу Української Національної Ради і з проводу Організації Українських Націоналістів полк. Андрія Мельника — 10 грудня 1962 р. виголосив у Парижі доповідь на тему: „Що діється в Україні?"

Інж. Андріївський сказав, що Хрущов походить з Калинівки, де половина населення — це українці, а половина — росіяни. Хоч Хрущов відлекується від українства, але Хрущов таки пов'язаний з Україною, отже це не випадок, що він узяв з собою в Москву „цілу українську кліку", яка сьогодні відограє в СССР велику ролю. Серед тієї верхівки політиків є ряд українців. Брежнєв — українець, маршал Малиновський з Одеси — українець, Соколовський, Москаленко й ін. — українці!

Своє твердження, що Хрущов — українець, інж. Д. Андріївський мотивував тим, що „так писала одна книжка, видана англійською і французькою мовами". „Але написана і друкована НТС-івцями!" — поясняє д-р Мусяновнч. А п. Жуковський завважив, що „в Хрущова е якісь духові українські первні".

Ред. Вітошинський — з Організації Українських Націоналістів з-під стягу пок. С. Бандери, заявив, що „Хрущов — це кат України і бандит, до того ж справжній (з походження) москаль". (Подано за статтею Т. Зарицького п.з. „Несамовита історія" в часописі „Шлях Перемоги" (Мюнхен) за 23. 12. 1962 — органі ОУН з табору пок. Бандери. Т. Зарицький і „Шлях Перемоги" заявляють, що Хрущов з походження москаль).

З. Р. — Етнічного походження Микити Хрущова — офіційного диктатора СССР не знаємо — крім того, що він походить з Калинівки чи „Калиновки". Але, незалежно від справи походження Хрущова, до речі буде завважити, що жидівська преса на Заході е тією, яка найбільше твердить, що Хрущов — це українець. Чому? Напр., „The Canadian Jewish News" за 27. 5. 1960 р. заявив, що тому що Хрущов — це „українець", отже й самозрозуміло, що він — „антисеміт". Чи Хрущов е чи не е антисеміт — не знаємо (хоч преса ОУН Мельника і ОУН Бандери писала — що він таким е). А чому жидівська преса атакує Хрущова, як антисеміта — це відкрите питання, яке може виявитися не таким простим, як загально думають. Напр., відомий коментатор у справах СССР Е. Кренкшо (Edward Crankshaw) — співробітник-журналіст у „Foreign Service", критично писав про те, що становище уряду СССР щодо жидів „дехто із західних спостерігачів... сприйняли, як частину нагінки на жидів... Совєтська людина з вулиці, а передусім в Україні і в Білорусі (?! — ред. В.), де антисемітизм е гіршій і доморослий, схильна вірити в це саме... Совєтська влада не зробила нічого в тому напрямку, щоб запобігти цього роду балачкам, — вона, можна сказати підтримує їх..." („The Winnipeg Free Press", 9. 8. 1962). Стаття Е. Кренкшо: „Антисемітизм у Росії"). А скоро після цього — про жида Венямина Димшица жид. вінніпезька газета „The Jewish Post" (6. 12. 1962) написала: „Жид — правою рукою Хрущова". Вищезгаданий Кренкшо у вже цитований тут статті каже, що ці, які твердять про антисемітизм уряду СССР, - „спрощують справу.

Ці замітки відносяться до твердження деяких жидівських часописів, що Хрущов [illegible] цього — ще раз підкреслюємо: не знаємо етнічного походження Хрущова — чи це походження московське, чи українське. Звичайно, важливіше тут питання не етнічного походження, а світогляду Хрущова.

Передплачуйте, читайте і поширюйте „Вісника"!

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавничий Спілка Єпископів. Передплата: в Канаді — $2.00 на рік. За границею — $3.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

НАТИСК НА НАШУ ЦЕРКВУ

(Члени проводів світських організацій у справі II Ват. Собору)

Якщо б Єпископ Української Православної Церкви вмішувався у справи Української Національної Ради, то почали б протестувати проти вмішування цієї Церкви в справи Уряду України в екзилі. Але ж Єпископ міг би тут виступити тільки як приватна особа, а не як Ієрарх! Так, це правда, — але його сан Єпископа прислоняє його приватну особу, а на перше місце виступає його сан Єпископа. Суспільство бачить його як Єпископа, а не як приватну особу; і саме своїм саном Єпископа він впливав би на суспільну думку, і почерез суспільство робив би натиск на УНРаду

Наша Церква не чинить жодного натиску на УНРаду ані безпосередньо, ані посередньо — почерез впливи на своїх вірних. Вірні нашої Церкви мають вільну руку підтримувати УНРаду.

Але з боку деяких кругів УНРади відношення до нашої Церкви є протилежне, — вони роблять політично-церковний натиск на нашу Церкву по лінії, що суперечить самій істоті нашої Віри й Церкви.

Заступник голови Виконного Органу УНРади прилюдно, в пресі, зробив визов Української Православній Церкві у всіх країнах її існування; він бажає бачити Українську Православну Церкву в якомусь контакті з усекатолицьким II Ватиканським Собором у Римі; мета його статті була така, щоб в усій українській спільності виробити таке саме бажання: щоб наша Церква ввійшла в контакт з Ватиканом — шляхом висилання своїх спостерігачів на II Ват. Собор.

З офіційно-формального боку цей діяч може мотивувати свій виступ, як виступ приватної особи, а не як одного з провідників УНРади.

Але, як ми вже сказали вище, ділення однієї і цієї самої постаті на „приватну особу" і на „офіційну особу" — це поділ теоретичний, якого в практичному житті далеко не завжди можна здійснити. Якщо б міністр допустився кримінального злочину, і попав у в'язницю, то не можливо зробити так, що б ця людина сиділа у в'язниці, як „приватна особа", а як „офіційна особа" вона надалі урядувала в міністерстві.

Високий пост заступника Виконного Органу УНРади прислонив його „приватну особу, і свідомість читачів щодо нього, як „офіційної особи", призводить до того, що своїм офіційним становищем в УНРаді цей діяч фактично робить моральну пресію на читачів своєї статті; питання, чи він послужився тут своїм офіційним становищем в УНРаді свідомо, чи не свідомо, щоб впливати на українську православну спільноту, — це питання тут не суттєве. Суттєвим є не теоретично-кабінетне міркування про різницю між „приватною", й „офіційною" стороною однієї й цієї самої людини; суттєвими бо є реально-практичні чинники, якими являються природні суспільно-психологічні закони, згідно з якими загал суспільства так присоціює дю людини її офіційний пост, що практично не може думати лише про дану людину, як лише про „приватну особу", а одночасно не думати про її титул, офіційну посаду і т.д.

І саме силою цього суспільно-психологічного закону — коли згадений достойник цією своєю статтею в пресі зробив на кого враження і вплив, то це сталося не так завдяки його якости, як „приватної особи", а головно завдяки його високому становищу в УНРаді.

З висновку, виходячи не з теоретичних, а з чисто практичних причин і наслідків, тут стверджується факт, що з-поміж деяких середовищ УНРади наша Церква оцим зазнала першого явного, прилюдного політично-церковного натиску по такій лінії, яка нашій Церкві не сприємлива та шкідлива, а серед широкого українського православного суспільства проявилися деякі ознаки реакції проти цього натиску на нашу Церкву.

(Закінчення на 6-й стор.)

З ПОДАТКІВ НА ЖИДІВСЬКІ ШКОЛИ

Можливість такої вимоги з боку жидів

У Канаді до цього часу тільки Католицька Церква домагалася й далі домагається, щоб її приватні (сепаратні) школи фінансово утримувала держава. У деяких провінціях уведено такий закон, згідно з яким католики мають право (хоч і не державний обов'язок) вносити податок не на державні (публічні), а на приватні католицькі школи.

Жиди в Канаді досі належали до тих груп, які протиставляють державному фінансуванню церковних („парафіяльних") шкіл. Таке становище жидів протилежна сторона інтерпретує як неприхильність до Християнства.

Але тепер жиди починають думати над тим, чи є їм якийсь сенс виступати проти державної допомоги приватним віроісповідним школам, і таким чином стягати на себе пропагандивне тавро „антихристиян"? Жиди тепер починають думати над евентуальною зміною свого досьогочасного становища: ця зміна може поставити їх — у принциповому розумінні цієї справи — в одному фронті з католиками: бо як католики є за державною допомогою віроісповідним школам, і жиди тепер обмірковують питання, чи й їм би не стати за державну допомогу віроісповідним школам, і на цій основі домагатися, щоб уряд утримував приватні жидівські школи.

Тут Католицька Церква дала жидам лекцію, і жиди можуть з неї скористати. Якщо б уряд таки погодився утримувати жидівські приватні школи, то в цьому була б заслуга — хоч і мимовільна та посередня — Католицької Церкви.

Не знаємо, скільки жидів є в Канаді; їхне подавне число — між 200—300 тисяч зміняється з уваги на природній приріст і на доданих імігрантів. Але, з уваги на мультимільйардові жидівські підприємства, їхні податки пропорційно мусять бути дуже великі.

10 січня ц. р. Канадський Жидівський Конгрес створив у Торонті Всекрайовий Комітет для розгляднення можливостей домогтися урядової фінансової допомоги жидівським приватним школам, що тепер утримуються з фондів батьків і жидівських комітетів.

АНГЛІКАНИ ВІД СЛІВ ДО АКЦІЇ

(За навчання релігії в державних школах)

Орган Англіканської Церкви в Канаді місячник „Руперрт'с Ленд Ньюз" у грудневому числі 1962 р. осудив віннілезьку Шкільну Управу за те, що вона відхилила заяву батьків-католиків, які бажали, щоб для їхніх дітей в колліджійській Деніел Мекінтаер було введено в шкільній програмі лекції релігії. Англіканській Церкві йшлося не про справу католиків, а про сам принцип: щоб дітей кожного віроісповідання навчали в школі їхній релігії.

Цікаве явище: не офіційні чинники Католицької Церкви, а тільки офіційні авторитети Англіканської Церкви стали в обороні батьків-католиків у справі школи Д. Мекінтайр у Віннілезі. Католицька Церква в Манітобі домагається урядової допомоги для своїх приватних шкіл. Питання: чию б Католицька Церква мала в Манітобі вибрати одне з двох: або урядову фінансову допомогу для її приватних шкіл, або введення навчання релігії (на віроісповідній базі) в державних школах, — то що вона вибрала б?

Якщо б у державні школи ввести конфесійне навчання релігії, то це значно послабило б причину існування приватних церковних шкіл; а ще більше це послабило б виграш на отримання урядової допомоги для тих церковних шкіл у Манітобі. Чи не тому офіційні провідні чинники Катол. Церкви із свого боку проявили менше зусиль у справі видачу в школі Д. Мекінтайр?

Англіканська Церква на сторінках січневого числа (1963) „Руперрт'с Ленд Ньюз" повідомила, що її канадський примас Г. Г. Кларк очолив акцію англіканців намагань увести в державні школи в Манітобі лекції релігії. Для цього Англ. Церква створила в січні ц. р. спеціальний комітет.

Розуміється, що не фінансування урядом приватних (церковних) шкіл, а тільки введення релігії в державні школи було б єдиноправильною розв'язкою цієї проблеми.

II Ват. Собор і українці

Відповідь на статтю інж. Дм. Андрієвського

(До статті інж. Дм. Андрієвського „Вселенський Собор і українці" у „Новому Шляху" (27. 10. 1962) і в „Українському Слові" (28. 10. 1962), передрукованої у „Віснику" за 15 .I. 1963).

1. Шановний Автор незгідно з дійсністю називає II Ватиканський Собор „Вселенським" Собором; термін „Вселенський" Собор відноситься до Соборів Єдиної Церкви перед відходом Риму від неї. II Ватиканський Собор є собором не всього Християнства у світі, а є він тільки Собором однієї з частин Християнства, отже це загальний Собор Католицької Церкви, а не Собор Вселенський.

Шановний Автор безпідставно нав'язує цей Собор Катол. Церкви до сімох Вселенських Соборів (від 325 року по 869 рік) неподільного тоді Християнства, отже він і неправильно вважає II Ватиканський Собор 21-им у черзі нібито „Вселенським" Собором.

2. Твердження Шановного Автора, що Православні „Українські Церкви дістали запрошення на Собор так, як його дістали й інші некатолицькі Церкви", не покривається з дійсністю.

Коли інж. Дмитро Андрієвський писав свою статтю і коли вона появилася друком (у газетах за 27 й 28 жовтня 1962 р.), то Українські Православні Церкви не були запрошені вислати своїх спостерігачів на II Ватиканський Собор. Греко-католицький Єпископат звернувся з Риму до українського православного Єпископату, щоб він вислав своїх спостерігачів на II Ватиканський Собор, 21 листопада 1962 р., цебто аж через 25 днів після статті інж. Андрієвського.

Але й це звернення гр.-катол. Єпископату 21 листопада 1962 р. не було запрошенням до укр. прав. Єпископату, — це було Різдвяне й Новорічне Послання всього греко-католицького Єпископату до українців греко-католиків, датоване в Римі 21. XI. 1962 р., в якому тільки між іншим було коротке звернення і до укр. православних Єпископів, щоб вони прислали своїх спостерігачів на II Ватиканський Собор. Але українські православні Єпископи особисто, безпосередньо запрошення не отримали.

Якщо, одначе, укр. гр.-кат. Єпископи своє Послання до греко-катол. вірних уважають запрошенням до укр. прав. Єпископів, то тут наші погляди розбігаються у справі прийнятих у культурному світі форм запрошування.

Якщо б ми навіть були вирозумілі щодо того формального способу звернення укр. гр.-катол. Єпископату до укр. прав. Єпископату 21 листопада 1962 р., і таки признали його як „запрошення" то все ж таки тут виринає ще одне питання: чи цей голос звернення укр. гр.-катол. Єпископату є голосом папи? Це питання умотиноване ось тим: укр. греко-католицький Єпископат на своєму засіданні в Римі 23 листопада 1962 р. виступив проти влади Советського Союзу, проти Московської Патріярхії та її спостерігачів на II Ватиканському Соборі, і він це зробив з мотивів оборони переслідуваних советською владою греко-католицьких єпископів у Галичині. І II Ватиканський Собор устами свого Секретаріяту Сприяння Єдности Християн (уніяний орган цього Собору) прилюдно осудив греко-катол. Єпископів за що їхню заяву (проти СССР), яка не була голосом папи Івана XXIII, ані голосом II Ватиканського Собору як цілости.

Греко-католицькі Єпископи не дали жодних доказів на це, чи у виразній своєму зверненні (21. XI. 1962) до укр. православного Єпископату вони мали на це уповноваження папи й II Ватиканського Собору.

II Ватик. Собор почався 11 жовтня 1962 р., а укр. греко-катол. Єпископат висловив своє звернення до укр. православного Єпископату аж 21 листопада 1962 р., отже з 41-денним опізненням. Причин цього опізнення грек.-катол. Єпископи не подали.

У світлі вищеподаних мотивів — твердження інж. Д. Андрієвського, що Православні „Українські Церкви дістали запрошення на Собор так, як його дістали й інші некатолицькі Церкви", не згідне з дійсністю. Бо ж інші некатолицькі Церкви дістали запрошення з Ватикану 1 серпня 1962 р. (двома місяцями й 10 днями перед), перед Собором, і то запрошення безпосередньо від Ватикану (від самого папи, чи від уповноваженого папою Секретаріяту Сприяння Єдности Християн, що його очолює кардинал Беа) — запрошення листовне, або через особистого папського посланника, як ось, наприклад, Московську Патріярхію папа запросив на цей Собор почерез свого спеціяльного посланника в Москву о. Віллебранда.

3. Твердження інж. Андрієвського, що, мовляв, „до вищих ієрархій тих Українських Православних Церков звернулись 1959 р. в цій справі українські католицькі ерархи" — також не згідне з дійсністю. У своєму Посланні з Риму 1959 р. укр. гр.-католицькі Єпископи закликали українських православних Єпископів, щоб-ці „з покірними проханнями" (в лапках цитуємо дослівно!) піддалися під юрисдикцію папи, а не щоб вони висилали своїх спостерігачів на II Ватиканський Собор.

4. Згадана стаття інж. Андрієвського витримана в такому дусі, нібито він мусів її написати нате, щоб запитати українських православних Єпископів: чому вони не прийняли запрошення від укр. гр.-катол. Єпископату вислати на II Ватик. Собор укр. православних спостерігачів? З того виходить, що інж. Андрієвський вважає свою статтю вислідом (сповидно „попереднього") запрошення від укр. гр.-кат. Єпископату до укр. прав. Єпископату.

Тут дозволимо собі звернути увагу на це, що факти в цій справі відбулися якраз навпаки — в оберненому причиново-наслідковому порядку, а саме: укр. греко-католицький Єпископат звернувся до укр. православного Єпископату 21 листопада 1962 р. внаслідок згаданої статті інж. Андрієвського, опублікованої 27 жовтня 1962 р., а також внаслідок усних тодішніх голосів з боку українського суспільства — голосів як явних, так і може інтимних.

Укр. греко-катол. Єпископат у своєму Посланні до греко-католиків 21 листопада 1962 р. інформує: „Вже пів час Вселенського Собору доходили до нас милі вістки про прихильну поставу деяких кругів православних українців до справи участи в Соборі також українських православних спостерігачів".

До таких „прихильних постав деяких православних кругів православних українців" укр. гр.-катол. Єпископат завуаловує, очевидно, і згадану статтю інж. Андрієвського, і, мабуть, внаслідок таких думок, як у цій статті, укр. гр.-катол. Єпископат пізніше (21 листопада 1962 р.) і вирішив закликати укр. прав. Єпископів на цей Собор; отже укр. гр.-кат. Єпископат зробив це під натиском опінії деяких світських політичних середовищ. Але ці середовища, замість того, щоб у серпні 1962 р., або вже хоч би й спізнено — у жовтні 1962 р., прилюдно спитати папу, чому він не запросив на Собор спостерігачів Укр. Православних Церков, — воліли вибрати іншу тактику: вони звернулися до укр. православних Єпископів з жалем і докорами, що ці, мовляв, не прийняли католицького запрошення на Собор, — хоч автори тих жалів і докорів повинні були знати, що Укр. Православні Церкви запрошення не отримали. Однак цими своїми жалями й докорами ці „деякі круги православних українців" по адресі Українських Православних Церков поставили укр. гр.-катол. Єпископів у незручне положення; бо ж укр. гр.-катол. Єпископи запрошення Укр. Православним Церквам не вислали, а ці „деякі круги православних українців" (як ось інж Андрієвський) писали, що вони з Риму запрошення Українським Православним Церквам вислали. І мабуть, щоб якось вийти з цієї ситуації — щоб дати покриття таким статтям, як інж. Андрієвського, укр. гр.-кат. Єпископат рішився, хоч і спізнено, зробити заклик до укр. православних Єпископів. Отже, почерез безпідставне обвинувачення укр. православних Єпископів зроблено натиск на укр. гр.-катол. Єпископат.

Інж. Андрієвський повинен був свою статтю 27 жовтня 1962 р. спрямувати не по адресі укр. православного Єпископату, приносячи його в жертву політичної тактики, а навпаки — він повинен був адресувати її з запитом до укр. гр.-катол. Єпископату: чому Рим не запросив спостерігачів Укр. Православних Церков на II Ватиканський Собор.

5. Шан. Автор піддає українській спільноті думку, що II Ватик. Собор спинить „наступ на християнський Захід безбожницького московського комунізму" — отже ще, мовляв, на руку українській визвольній справі, і тому присутність українців, також і православних, на цьому Соборі конечна.

А тим часом уже тоді, коли інж. Андрієвський писав свою статтю (опубліковану 27 жовтня 1962 р.), було загально відомо, що папа Іван XXIII і II Ватиканський Собор нав'язали приязні зв'язки з Москвою; і коли укр. гр.-катол. Єпископи виступили (і то не на Соборі, а поза Собором, приватно) проти влади СССР і проти Російської Православної Церкви в СССР, то II Ватиканський Собор осудив їх і не дозволив їм публікувати цієї їхньої заяви.

Православні українці не могли б бути свідками чи учасниками такого приниження з боку Ватикану супроти українців.

Греко-катол. Єпископи запротестували проти Москви не в справі поневолення України, як такої, а тільки в справі оборони переслідуваного Москвою укр. грек.-катол. Єпископату.

(Закінчення на 6-й стор.)

Відповідь на статтю інж. Д. Андрієвського

(Закінчення з 5-і стор.)

Православні українці, якщо б були спостерігачами на II Ват. Соборі в Римі, поставили б собі головною метою: запротестувати в присутності делегатів-спостерігачів з Москви проти поневолення всього українського народу, а зокрема — проти поневолення Української Православної Церкви червоною Москвою. А тому що папа й II Ватик. Собор на протести проти Москви на Соборі не дозволяли, то євентуальна присутність православних українців розминулася б з своєю метою; православні українці воліють не ставити себе в таке положення, щоб бути жертвами московського червоного політичного наступу в самому Ватикані, і, на жаль, під покровом самого папи та II Ватик. Собору.

6. Укр. гр.-католицькі Єпископи у своєму попередньому закликові (почерез Послання до гр.-католицької пастви), називаючи православних українців і їхніх Єпископів терміном „наші православні Владики й брати", одночасно не стрималися від того, що б не назвати православних українців також і терміном „нез'єдинені" — терміном і неправдивим щодо суті, і образливим, хоч ні сам папа, ні II Ватик. Собор у своєму запрошенні не назвали православ. москалів словом „нез'єдинені", а ні так їх не називали укр. гр.-катол. Єпископи у своєму протесті (поза Собором) проти влади СССР і Російської Православної Церкви. Значить, по відношенні до москалів виявлено більше такту, ніж по відношенні до „православних Владик і братів" українців.

7. Якщо б інж. Андрієвський був тільки звичайною людиною, не займаючи високого становища в українських політичних середовищах, то до форми його звернення (щобто у формі газетної статті) до українського православного Єпископату можна було поставитися виразомило; але за такої євентуальности ця його стаття не мала б жодного впливу на суспільство, і тому ми не вважали б по трібними реагувати на неї. І можна б також ставити питання: чи інж. Андрієвський, якщо б не займав такого високого політичного становища, вважав би доцільним писати таку статтю, коли був би певним, що на неї мало-хто зверне увагу як на статтю „сірої людини"?

Але інж. Андрієвський є не лише інженером Андрієвським, а є він в одній особі також і в проводі Організації Українських Націоналістів і в проводі Української Національної Ради — уряду України в екзилі. Тому-то редакція газети, в якій він упершe опублікував свою статтю, вважали потрібним подати „для відповідно це використати, послуговуючись інформації" читачів Замітку під його статтею, що інж. Дм. Андрієвський — це „заступник Голови Виконного Органу УНРади", і що він „сам належить до Української Православної Церкви".

Згадана замітка про високий пост інж. Дм. Андрієвського і про його віроісповідання надала статті п. Андрієвського відповідного авторите , і Католицька Акція у своїй пресі намагається відповідно це використати, послуговуючись статтею інж. Андрієвського.

Але, абстрагуючи від політики, а нав'язуючи тільки до прийнятих серед провідних політичних мужів норм офіційних контактів, можна б було очікувати, що інж. Андрієвський, як визначна офіційна політична фігура, звернеться до українських православних Єпископів іншим шляхом, а не почерез статтю в газеті.

8. Ми хочемо вірити в добру волю інж. Андрієвського і в його добрі бажання; але при тому ми свідомі цього, що інтернаціональні сили, неприязні, а то й ворожі до української справи, зручно використовують такі добрі бажання для своєї політики — на некористь українства.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей Українського Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі якнайкращої якости та по уміркованих цінах, наприклад:

Євангелії, Киоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоругви, Облачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Світло, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажанними інформаціями або телефонуйте на число:

JUstice 9 - 1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

Натиск на нашу Церкву

(Закінчення з 4-ї стор.)

Наша організована українська православна спільнота має свої напрями і платформу, на якій вона стоїть непохитно; вона витримала життєві проби в наступі на неї усяких міжнародніх сил, і витримує цю пробу тепер та витримає її й у майбутньому. Отже виступ тих чи інших середовищ українських політично-групових секторів являється відносно мало замітною справою. Коли ж, однак, ми звернули увагу на цю подію, то зробили це не з мотивів тривоги за добро нашої Церкви, — бо цього роду явища не мають сили бути загрозливими; зовсім навпаки, ми звернули на цю подію увагу з мотивів добра УНРади.

Нам не відомо, чи УНРада належно з'ясувує собі, членн котрої з українських віроісповідних спільнот пропорційно найбільше підтримують УНРаду морально й фінансово. Але нам це питання чужим не є, хоч ми з цього ніколи жодних прилюдних висновків не робили. Ми з'ясовуємо собі розмір ролі православних українців у підтримуванні УНРади. Усе ж таки наша Церква не шукає собі політично-церковних користей в УНРаді, але вона також не може зазнавати шкоди з боку деяких середовищ УНРади.

Усім відомо, що справа пропагування II Ватиканського Собору в Римі, не належить до офіційних завдань УНРади як цілості, ані до завдань цих чи тих її середовищ; ми також стоїмо на цьому становищі, щоб пропагування II Ватиканського Собору не було також одним із завдань деяких середовищ УНРади і приватним шляхом, бо ж ці особи, що покликані очолювати УНРаду, покликані до українських національно-політичних визвольницьких завдань, а не до завдань політично-церковних.

Ми привітали б таку евентуальність, щоб ця справа набрала такого обороту який дав би нам можливість більше не порушувати цієї справи.

Почаївський манастир у небезпеці

Ульмівські „Українські Вісті" за 9 грудня 1962 р. помістили на першій сторінці тривожну інформацію-заклик п.з. „Боронімо нашу святиню (Почаївський манастир під загрозою закриття)", — і з неї нижче подаємо частину тексту:

„За повідомленням англійського кореспондента газети „Сандей Телеграф" сотні людей м. Почаєва й околиць підписали петицію до М. Хрущова, в якій протестують проти заходів КГБ і міліції, спрямованих у напрямку закриття славного на весь світ православного манастиря. В своїй петиції вірні останнього релігійного бастіону УАПЦ заявляють, що за останні два роки КГБ „вилучив" з манастиря 140 монахів. Залишилось у манастирі зараз лише 36. Прислана з Москви „медична комісія" з залишеної кількости 23 монахів признала „хворими", що потребують піклування в „шпиталі".

Мужні оборонці віри рішуче протестують проти підступних методів урядових чинників, спрямованих на остаточну ліквідацію нашої національної святині. Монахи — фізично здорові і здібні виконувати свої обов'язки. Одним із методів припинення людської гідности є покликання молодих монахів на військову службу у советській армії, де мутрою ворог намагається зламати їхній подиву гідний спротив. Старших під тортурами змушували зректися віри в Бога і зламати манастир.

В минулому році таємна поліція побила сторожа манастиря. Один монах був кинутий у в'язницю, де від тортур помер. Не зважаючи на тортури, — пише кореспондент, — монахи воліють ліпше вмерти смертю мучеників, ніж зректися віри і залишити манастир.

Міліція також забороняє місцевим-мешканцям Почаєва, як рівно ж усім людям, що з різних кінців України приїжджають на прощу, відвідувати манастир. За непослух звільняють людей з праці і виселюють з міста. Але населення міста ігнорує накази московських гайдуків, масово відвідує манастир і, як бачимо, відважно боронить національні традиції та віру батьків.

Почаївський манастир є другою, після Києво-Печерської Лаври, нашою церковною й історичною святинею. Зруйнувавши першу й обезчестивши святі мощі наших князів, Москва намагається знищити другий і останній національно-релігійний бастіон нашого народу."

Св. Йосиф — покровитель II Ват. Собору

У першій фазі II Ватиканського Собору постановлено, на внесення папи Івана 23-го, щоб також ім'я Св. Йосифа, названого батька Ісуса Христа, згадувати в головній частині (каноні) латинського Богослужіння. II. Ватиканський Собор обрав своїм покровителем Св. Йосифа, якого папа особливо любить.

З. Р. — У своїй промові до жидівської делегації з ЗДА цей папа заявив був: „Я ваш брат — Йосиф".

Проти привіту УККА II Ват. Соб.

Протест українських православних священників у ЗДА

Міннеаполіс, січня 14, 1963 Р.Б

До Президента і Президії
Українського Конгресового Комітету
Ню Йорк.

Високоповажані Панове!

Підписані кондеканальні українські православні священики Деканату Міннеаполіс-Міннесота оцим в и с л о в л ю ють свій ПРОТЕСТ проти наступного поступования Українського Конгресового Комітету Америки:

1. висилки привітання Ватиканському Соборові від православних українців,
2. незапрошення Пана П р е з и д е н т а УНР в екзилі Др. Степана Витвицького на наради Конгресу.

До: 1. Ми, православні священики, платники УККА, не давали нашої згоди висилати таке привітання католицькому Соборові, ані нікого до цього не уповажиновали. Від котрих православних українців УККА — тоді посилав таке привітання? Твердимо, що УККА — як аполітична й міжвіровизнавча центральна організація — переступила свої компетенції. Жадаємо прилюдного й достаточного вияснення в цій справі.

До: 2. Як учасники наших Визвольних Змагань за самостійну Українську Народню Республіку, що після переможного наїзду більшовиків на Україну, — безперервно продовжує перебувати поза державний уряд в екзилі, очолений Паном Президентом УНР, — тепер п. Др. Степаном Витвицьким, — боротьбу за визволення нашої батьківщини з неволі і відродження української держави, — були обурені підписані, прочитавши в нашій пресі, що Провід УККА не запросив Пана Президента на наради Конгресу. Це тоді, коли цей самий провід запросив чужих голов екзильних урядів. Таким своїм недержавним поступком УККА засвідчив, що його провід став на становищі непереднріння.

Цим шляхом складаємо Пану Президентові УНР др. Степанові Витвицькому вислови найглибшої пошани, як голові нашого українського уряду в екзилі, і підкреслюємо, що ми ніяк не погоджуємося з поступком УККА, що апелюе часто-густо до нас, — сама не шанує свого державного проводу. Чим тоді ця організація різниться від інших, що поборюють наш державний провід? Топтанням державного авторітету — жодний нарід не здобув власної держави!

Супроти таких поступків УККА підписані на деканальній Конференції в дні 27 грудня 1962 року — вирішили одноголосно запротестувати проти такого поступования проводу УККА, а цей протест подати в нашу пресу. Крім того, — наколи б подібні випадки ще трапилися на терені УККА — підписані витягнуть з цього найдалі ядучі консеквенції.

Міннеаполіс, Міннесота,
27 грудня 1962 року:

Підписали оригінал:
прот. Андрій Кість, Декан, в.р.
митр. прот. Др. Володимир Левицький, в.р.
прот. Миколай Антохій, в.р.
прот. Василь Уманець, в.р.
свящ. Миколай Ярмолович, в.р.

За згідність з оригіналом:
о. др. Володимир Левицький.

Фінансова підтримка для УККА катастрофально падає

Кореспондент — учасник VIII конвенції (12-14 жовтня 1962 р.) Українського Конгресового Комітету Америки у своєму репортажі п. з. „З УККА йдуть невеселі вісті" (в ульмівських „Українських Вістях" (9.12.1962) подав, м. і., і таке:

„На конгресі виявилося, що сплата національного податку на потреби УККА з кожним роком катастрофально падає. Наприклад, коли десять років тому на рік до каси напливало понад 110.000 дол., то за останній рік ця сума зменшилася на половину, з чого можна зробити логічний висновок, що коли й далі так триватиме, то через наступних десять років до каси УККА вже не дійде нічого".

З. Р. — Тут говориться про цей конгрес чи конвенцію УККА, президія якого вислала в імені укр. католиків і „в імені православних українців" привітальну телеграму папі Іванові XXIII і II Ватик. Соборові.

„Червоний декан" відійшов

Гюлет Джансон - декан англіканської Кентерберійської катедри, що є катедрою первоієрарха Англіканської Церкви в Англії, з початком цього року відійшов у стан спочинку. Йому вже понад 80 літ життя.

За свої комуністичні переконання й комуністичну діяльність декан Гюлет Джансон став відомий як „червоний декан". Кентерберійським деканом його назначив король Британії ще за часів соціялістичного уряду (лейбуристи) під проводом прем'єра Макдоналда. Англіканській Церкві був каюліт з „червоним деканом", але, згідно з законами Британії, жодна влада не має права звільняти його — аж до смерти, або до часу резигнації на власне бажання.

З початком січня ц. р. „червоний декан" з нагоди свого відходу в стан спочинку виступав по телевізії (це було передано і в Каналді). і сказав, що комунізмом був ще тоді, як вступив у духовний стан, та що він „глибоко віруе в Бога".

З. Р. — Таке переконання (якщо воно щире), як у „червоного декана" — що, мовляв, „можна погодити" комунізм з релігією — не менш ненормальне, як і наївне; але, з практичної точки зору, цього роду комуністичні агітатори небезпечніші, ніж ці комуністи, що явно проголошують себе атеїстами.

II Ват. Собор і спостерігачі

ПРИСУТНІСТЬ УКР. ПРАВ. СПОСТЕРІГАЧІВ НА II ВАТ. СОБОРІ БУЛА Б ДЛЯ УНІЙНОЇ СПРАВИ, — КАЖЕ МИТР. МАКСИМ

„Присутність на Соборі наших українських православних обсерваторів була б дуже корисною не тільки для нас самих, але також для остаточного об'єднання цілого нашого народу. Бо будучи на Соборі, наші православні Брати мали б повну можність особисто бачити й наочно переконатись про всі діяння науки, дисципліни й життя Католицької Церкви, не тільки в сучасному її стані, але теж в її плянованій на майбутнє. Цей живий і особистий контакт із католицькими Владиками всіх країн, всіх обрядів, всіх мов, рас і культур дав би їм можність об'єктивно судити про цілу Вселенську Церкву Христову, в своїй повній живій дійсності. .." (Це цитата з інформацій греко-католицького Митрополита Вінніпезького Владики Максима Германюка, поданих вим в інтерв'ю з редактором Володимиром Д у ш н и ком, текст якого повністю опубліковано в щоденнику „Свобода", ЗДА, за 9. І. 1963).

З. Р. — Ця інформація Митр. Максима найповніше офіційно виясное питання, з якою метою укр. гр.-католицький Єпископат у своєму Посланні до українців греко-католиків у Римі 21.XI. 1962 р. висловив бажання бачити українських православних спостерігачів на II Ватиканському Соборі.

Що цей Собор є величавою маніфестацією Католицької Церкви в міжнародньому масштабі — щодо цього сумніву не маємо. Але зрілих людей цікавлять не зовнішні ефекти, а тільки внутрішня сторона Собору. Як ця (внутрішня) справа представляється — про це покищо маємо невтішні опінії його учасників: бостонського кардинала Кушінга, що передчасно опустив Собор, монтреальського кардинала Леже й інших. Осуждення II Ват. Собором вступу укр. греко-катол. Єпископату в Римі проти Совєтського Союзу не дає православним українцям причини шкодувати, що їхніх спостерігачів немає на II Ватиканському Соборі поруч фірмованих цим Собором спостерігачів із СССР.

Перший раз від 1870 р.

ЧИСЛО ПАРАФІЯН В ЗДА ЗМЕНШИЛОСЯ

Інформаційна Служба К р а й о в о ї Ради Церков у ЗДА стверджує, що в 1961-му році число парафіян всіх церков і жидівських громад вперше зменшилось від 1870-го року. В 1961-му році всі церкви різних віроісповідань та жидівські громади у ЗДА нараховували 116,109,929 членів. Це зменшення є дуже важне, бо воно виказує, що населення цієї країни збільшилося в 1961-му році на 1.6%, а число зареєстрованих парафіян зросло тільки на 1.4%. В 1961-му році в ЗДА 63.4% всього населення належало до релігійних громад різних віроісповідань, а в 1960-му релігійного населення — 63.6%.

З. Р. — Чи ці дані, на основі яких Інформаційна Служба Крайової Ради Церков у ЗДА зладила свою статистику про скількість членів у різних організованих релігійних спільнотах — як християнських, так і жидівських, і чи всі релігії розкривають дійсне число своїх членів на показ для світу, за це ручатися не можемо.

СОБОР, РИМ І МОСКВА

(Продовження)

Отож, не внаслідок тайного домовлення Ватикану з владою Москви Московська Патріярхія у квітні 1962 р. з наказу совєтської влади „зревідувала" свою постанову з вересня 1959 р., і погодилася вислати своїх спостерігачів на цей катол. Собор до Ватикану, а Ватикан, розуміється, за це зобов'язався, що на II Ватик. Соборі не буде виступів проти Советського Союзу. А щоб це зговорення з владою СССР якось замаскувати, то з дипломатичних мотивів ще й додано, щоб на II Ват. Соборі не було також виступів „проти Православних Церков".

Для документального підтвердження вищесказаного нижче наводимо в цій справі дані з Ватикану. І так, щоденник „The Winnipeg Tribune" (9. 10. 1962) опублікував таку інформацію, що її передав з Ватикану відомий в Америці кореспондент Санш де Грамон:

„Місто Ватикан (Спеціяльне NYHT). — У понеділок увечері (8.10.1962) ватиканські джерела подали, що папа Іван XXIII вислав спеціяльного посланця в Советський Союз запросити Російську Православну Церкву до участі в Другому Ватиканському Соборі, але відповіді не отримано.

Ці джерела сказали, що тим посланцем, який був висланий у Москву кілька місяців тому, був монсіньйор Й. Г. М. Віллебрандс — родовитий данець, секретар Секретаріяту Сприяння Єдности Християн. У столиці Советів він перебував біля 10-ох днів, подали ці джерела.

Це (Секретаріят Сприяння Єдности Християн) спеціяльний організм, що його під проводом кардинала Августина Беа створив папа, щоб інформувати некатоликів про роботу собору та щоб постарався про спостерігачів, які б прибули на цей собор.

Цей незвичайний крок, що ним було вислання спеціяльного посланця, щоб він вручив запрошення, вказує на спеціяльний інтерес папи Івана до Церков за залізною заслоною (у країнах під комуністичною владою).

Але монсіньйор Віллебрандс повернувся без відповіді Російської Православної Церкви. Хоч до собору залишається всього три дні, то все ж відповідь (від Російської Православної Церкви) не надходить.

Ватиканські джерела вірять, що причина цього є більш релігійною, ніж політичною. Вони вірять, що советська влада дозволила б спостерігачеві Російської Православної Церкви побувати (на цьому соборі), якщо б було (в Рос. Прав. Церкви) бажання зробити це". (Пояснення в дужках і підкреслення чорним належать Ред. „Вісника").

Щоб не виявляти тайн змісту своїх переговорів з советською владою, Ватикан не сказав, на якій підставі у Ватикані „вірять, що советська влада дозволила б спостерігачеві Російської Православної Церкви побувати" (на II Ватик. Соборі), якщо б (у Рос. Прав. Церкви) було бажання зробити це". Але вже й своєю згадкою про той „дозвіл" з боку советської влади Ватикан зовсім виставчально розкрив свої політичні карти гри узгідненої з владою СССР.

Советська влада супровідила спостерігачів Моск. Патріярхії

Коли папа Іван XXIII вперше (25. I. 1959) повідомив, що він скличе II Ватиканський Собор, то він підкреслив, що ідею цього Собору буде: **„Єдність, Свобода, Мир"** (The Winnipeg Free Press", 26. I. 1959).

Така заява — хоч вона походила в Ватикану — сподобалася комуністичному диктаторові СССР, Микиті Хрущову, який також голосить кличі „єдність, свобода й мир" — хоч він ширить їх у комуністичному розумінні, як засоби для поширення комунізму шляхом советської пропаганди. Але де широкі маси людства не розбираються в тонкощах значення тих кличів, то комуністичні агітатори, агітуючи за „миром", у потрібі покликаються також і на папу. А „мир" комуністичним режимам справді потрібний — так довго, поки вони ще не скріпилися для свого военного наступу на вільний світ.

Диктатор Хрущов відзначився папі Іванові XXIII за його кличі „єдність, свобода, мир", і поздоровив цього папу з нагоди його (папи Івана XXIII) 80-ліття. Ватиканський орган „L'Observatore Romano" за 15 грудня 1961 р. опублікував листа советського амбасадора в Римі (при уряді Італії) Семена Козирова, вручного папі через папського нунція монсіньйора Карльо Граню, — ось цього змісту:

„Мені повірено висловити в імені М. С. Хрущова Його Святості Папі Іванові з нагоди 80-ліття його уродин поздоровлення і щирі надії щодо доброго здоров'я і успіхів у його благородних замірах скріплення й консолідації миру у світі та розв'язки міжнародних проблем. . ."

Монсіньйор Граню відповів зараз таки на другий день, і його листа (разом з поздоровленням Хрущова) опублікував папський орган „Ль'Оссерваторе Романо" (15.12.1961), — ось цей лист:

„Його Святість Папа Іван зволив подякувати за добрі побажання, і він також із свого боку висловлює добрі побажання всьому російському народові, сердечні побажання щодо розвитку й консолідації світового миру шляхом щасливої згоди в братерстві людей. За це він возносить свої моління".

Коли советська влада під проводом М. Хрущова змусила Московську Патріярхію вислати на II Ват. Собор своїх представників, як на Собор т. зв. „єдности, свободи, миру", то влада в Москві провела в дорогу на Собор советських церковних спостерігачів пригадкою Ватиканові, що М. Хрущов минулого року поздоровив папу в 80-ліття його уродин, і що папа приязно Хрущову відповів; що пригадку зробив ТАСС (Телеграфна Агенція Советського Союзу) в жовтні 1962 р., і вона почерез телевізію й пресу швидко поширилася по світі.

Коротко кажучи, советська влада провела своїх „церковних" спостерігачів на II Ватиканський Собор привітанням Хрущова папі з 1961 р.

Ватикан дотримався зобов'язання, даного владі Советського Союзу, — що II Ватиканський Собор не буде виступати проти СССР чи так проти комуно-большевицької влади Советськ. Союзу, — отже, відкриваючи (11.10.1962) II Ватиканський Собор, папа у своєму Слові **„ні разу не вжив слова „комуніст"**, як передав з Ватикану кореспондент щоденника „The Winnipeg Free Press" (11. 10. 1962). Ватикан так само нікому іншому на Соборі не дозволяє виступати проти Советського Союзу; і коли епископи українців греко-католиків на своїх зборах у Римі виступили проти влади Советського Союзу й проти Московської Патріярхії, то Ватикан прилюдно осудив тих епископів. Розуміється, Ватикан проголосив їм догану не за осудження Російської Православної Церкви, як такої, а за те, що вони образили тих спостерігачів, які тільки формально репрезентували Російську Православну Церкву, а фактично вони є висланцями советської влади, і Ватикан це знає.

Драма непорозуміння

Греко-католицькі церковні діячі у своїй пресі і живим словом призвичаїли ся непереборливими засобами наступати на Православіє. Коли вони постійно атакують Українську Православну Церкву в Канаді, Америці і т. д. — то Рим не перешкоджає їм. Їм також дозволено атакувати й Російську Православну Церкву, але тільки на сторінках преси для українців — для внутрішнього вжитку, щоб доказувати українцям, що Римська Церква нібито є „протимосковською".

Але виступ у Ватикані (хоч і не на Соборі, а тільки у внутрішньому гуртку епископів укр. греко-католиків) проти Російської Православної Церкви був Ватиканом осуджений. Епископи українців греко-католиків виступили не проти російського народу, як такого (бо ж на II Ват. Соборі є католицькі епископи-росіяни), — вони тільки виступили проти Російської Церкви, бо вона православна. Отже ці епископи сподівалися, що папа буде прихильно дивитися на їхній виступ, як на боротьбу з православієм. Таким чином ці епископи сподівалися, що вони на ввесь світ здобудуть собі на II Ват. Соборі опінію ревних католиків і передовиків у боротьбі з Православієм.

З другого ж боку, ці епископи думали, що свій виступ проти Російської Православної Церкви вони подадуть українському народові у формі нібито виступу проти Москви, як такої, за її ворожість до українців, і таким чином з висоти II Ватиканського Собору здобудуть собі серед українців славу нібито „оборонці України" (— хоч у своєму виступі укр. греко-катол. епископи ні одним словом в обороні України не стали!). Але всі ці їхні пляни II Ватиканський Собор перекреслив.

Епископи українців греко-католиків, очевидно, не знали про тайні переговори Ватикану з Москвою, і тому вони впали жертвою свого браку інформацій.

Рим і далі тримається політики маніфестування своїх симпатій до російського народу, і він чинить це коштом українців, а в даному випадкові — коштом українців греко-католиків. Українці греко-католики вже підлягають папі, отже Римові на них тепер залежить менше; а росіяни ще папі не підлягають, отже Рим намагається позискати собі росіян, щоб серед них ширити унію з Римом, тому Рим веде політику співжиття (коекзистенції) з росіянами. Ця русофільська політика Риму є однією з великих політичних небезпек для українства на міжнародній арені. Але Рим переконаний, що українці греко-католики такі самозжертвенно-вірні Римові, що вони витерплять всі удари з боку Риму з його русофільською політикою. Рим переконаний, що українці греко-католики в ім'я плянів католицтва на Росію шляхом русофільства Риму готові принести в жертву й українську справу, і вони далі вірно стоятимуть при Римові.

Щоб не дразнити росіян, Рим навіть зробив такий жест, немов би то він виступив в обороні Російської Православної Церкви, коли її заатакували епископи українців греко-католиків, і Рим подивився на це так, немов би ці греко-католицькі епископи хотіли показатися більшими католиками, ніж сам папа. Рим показав себе у світлі „толерантного" по відношенні до Православія, а греко-католицьких епископів українців він показав нетерпимими католицькими фанатиками, які перешкоджають Римові співжити з християнами інших віроісповідань, отже Рим прилюдно на ввесь світ осудив їх за те.

Греко-католицькі церковні провідники підходять до політики Риму з міркою своєї парафіяльної політики внутрі українства, і тут причина тієї епохальної трагедії, якої вони зазнали на II Ватиканському Соборі.

Ватикан заявляв, що II Ватиканський Собор проголосить комунізмові найбільше осудження, — але Ватикан одночасно від тайні переговори з Советським Союзом.

Коли Ватикан готовився до скликання чергового (II Ватиканського) Світового Собору Католицької Церкви, то папа Іван XXIII дав наказ пропагандивному апаратові Католицької Акції голосити у світі, що II Ватиканський Собор, мовляв, офіційною урочистою декларацією перед усім світом осудить комунізм, як такий, і цією своєю декларацією цей же Собор також осудить комуністичні уряди за „залізною заслоною".

Католицька преса на перших сторінках великими буквами друкувала тоді таку заяву Ватикану, яку з наказу папи Івана XXIII висловив генеральний асистент Католицької Акції в Італії архиепископ Кастелляно — титулярний епископ Ісмеле, що II Ватиканський Собор проголосить:

„Найурочистіше осудження комунізму, який являється найрадикальнішою з-поміж усіх ересей усіх часів".

„Це буде анафема найурочистіша з-поміж усіх тих, які досі були проголошені проти нього Церквою".

Ватикан устами архиепископа Кастелляно заявив, що він офіційною декларацією проголосить клятву (анафему) на комунізм в обороні католицьких країн, поневолених за залізною заслоною комуністичними режимами, бо ці режими опанували **„країни зо старою католицькою традицією, де відхристиянізування дає фатальні наслідки в житті одиниць, родин і суспільства"**, сказав архиєп. Кастелляно. (Вищеподані цитати з заяви Ватикану почерез архиєп. Кастелляно наводимо тут з одного з католицьких церковних органів в Америці — з часопису „Byzantine Catholic World" (Піттсбург, США) за 11 вересня 1960 р.

Подвійна політична мета

Вищеподана заява Ватикану у вересні 1960 р. мала подвійну політичну мету: з одного боку Ватикан намагався вмовити у світ, що тільки Католицька Церква є тією найбільшою моральною силою у світі, яка може успішно побороти комунізм; таким чином Рим намагався здобути у світі симпатії серед усіх ворогів комунізму, і спонукати їх звертати свої очі на Рим і на його II Ватиканський Собор, шукаючи там опитку перед комунізмом. (По ночі, Римові, як звичайно за наших часів, ця пропаганда найкраще вдалася серед деякої частини інтелігенції, що стоїть у проводі українських організацій у вільному світі).

З другого боку, Рим своєю вищезгаданою заявою грозив комуністичному режимові і таким чином папа робив прилюдний політичний натиск на червону Москву; а саме, Рим потвемно говорив Москві, що коли вона вийде на II Ватиканський Собор церковних делегатів від Російської Православної Церкви, то тоді II Ватиканський Собор не буде виступати проти комуністичних режимів за залізною заслоною, а вже головно цей Собор не буде виступати проти влади Советського Союзу.

Політичні торги

Провідники Советського Союзу з досьогочасного досвіду знають, що заяви Риму проти комунізму небагато комунізмові шкодять, але вони також свідомі цього, що брак виступу у Ватикані проти комунізму, а вже особливо мовчанка на II Ватиканському Соборі у справі комунізму, багато комунізмові поможуть. І коли советські провідники побачили, що таким дешевим коштом, як висилкою представників-спостерігачів Московського Патріярхату на II Ватиканський Собор, вони зав'яжуть II Ватиканському Соборові уста в справі комунізму, то влада СССР рішилася політично торгуватися з Ватиканом, на що Ватикан чекав.

Коли Ватикан (у вересні 1960 р.) заявив, що II Ватиканський Собор виступить проти комунізму, то влада Советського Союзу почала діяти. Між іншим, тоді таки, 1960 року архиєпископ Нікодим (Ротов) — фактичний правитель Московської Патріярхії, вперше відвідав Світову Раду Церков в Женеві.

(Кінець у черговому числі)

II Ват. Соб. і СССР

Спостерігачі з СССР доброї думки про II Ват. Собор

Рим (NC). — Протоерей Віталій Боровой — один з двох делегатів-спостерігачів Московського Православного Патріярхату на II Ватиканському Соборі, так висловився про цей Собор:

„Сподіваюся, що він буде найбільшим добром для всіх християн".

Отець Боровой — професор Православної духовної семінарії в Ленінграді, коротко промовляв до журналістів перед своїм виїздом з Риму" („Byzantine Catholic World", 13. 12. 1962).

З. Р. — Церковні представники з СССР, яких Московська Патріярхія під натиском влади СССР вислала як спостерігачів на II Ват. Собор, щоб цей Собор не виступав проти советського режиму, вдоволені цим Собором, бо папа заборонив виступати на Соборі (а навіть поза його програмою) проти комуно-большевицької влади.

II Ват. Соб. і комуністи

Комуніст. влада Польщі вдоволена II Ват. Собором

З нагоди закінчення першої фази II Ватиканського Собору у Римі (від 11.10. 1962 по 8. 12. 1962) комуністичний уряд Польщі висловив по радіо в Варшаві надію, що дух Ватиканського Собору подасть нову силу „для постійного доброго взаємовідношення між католиками й комуністами в Польщі".

З. Р. — У своєму слові слові з нагоди відкриття II Ват. Собору папа Іван XXIII, говорячи про положення Катол. Церкви у теперішньому світі, „ні разу не вжив слова „комуніст" (The Winnipeg Free Press" 11. 10. 1962). Примас Катол. Церкви в Польщі кардинал Стефан Вишинський, прибувши 8. 10. 1962 р. в Рим на II Ватик. Собор, у своїй промові з різними чинниками не атакував комуністичного режиму Гомулки в Польщі. У Ватикані було сказано, що „там (у Ватикані) очікується, що кард. Вишинський уникатиме таких заяв, які могли б дразнити сателітних провідників" (комуніст. режими, залежні від СССР) („The New York Herald Tribune", 8. 10. 1962).

Советська преса про руйнування укр. прав. церков

„Советська культура" за 9 жовтня 1962 р. сповіщає, що „у зв'язку з перебудуванням театральної площі" в Чернігові зруйновано церкви з 12-го й 13-го століття.

З. Р. Інформація цього советського органу була б правдивою тоді, якщо б там було сказано, що церкви руйнують у зв'язку з намаганнями перебудувати душі релігійні на безбожницькі.

Церква й держава

Щоденник „The Winnipeg Tribune" (12. І. 1963) поінформував про таке становище англіканського примаса в Канаді, архиепископа Кларка:

„Абсолютне розмежування між Церквою й державою". — Хоч цей принцип ревно підтримується деким з-поміж протестантів (і, звичайно, деким з англікан), то одначе він не дійсний. Церква й держава мають свої різні функції, отже їхні автономії мусять бути збережені, але вони неуникнимо стають спільно зацікавленими в багатьох положеннях, з навчально-виховним включно".

Передплачуйте, читайте, поширюйте і підтримуйте „Вісника"!

СВЯЩЕНИЦІ ЧОРНІ СОРОЧКИ

Ціна $5.95 з пересилкою.

Величина: від 14 і ½ до 17 і ½; величина рукава: 32, 33 і 34. Замовлення й гроші слати до Складу Церковних Речей.

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man., Canada

Пожертви на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпезі

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ
ОКРУҐИ ВЕРНОН, Б.К.

Вернон, Б.К.
По $100.00: о. Прот. Г. Василів, Роман Крипкевич, Дмитро Мазій, Василь Винничук, Іван А. Наконечний, Ярослав Микитюк, Іван Чижевський, Церковна Громада, Жіноче Товариство.
По $50.00: Марія Микитюк, Михайло Михайлюк.
По $25.00: Богдан Ханасик, Ілія Андрусів, Наталка Чипежук, Іван Павлишин.
По $10.00: Михайло Албертр, Михайло Лучак, Василь Ластівка, Андрей Николайчук, Петро Лучак, Катерина Лучак, Василь Лучак, Іван Копан, пані Стефанія Писецька, пані Елина (Сміт) Несміла, Ден Поповичь, Йосиф Лацук, пані Варвара Савіцька, Андрей Блок, Євфим Брегеда.
По $5.00: Василина Малиш, Анна Журавель, Дмитро Полех, Єлисавета Делецой, Володимир Висота, Іван Шмир, Трофим Пушкаренко, Павло Куприк.
$2.00: Дрібними.

Келовна, Б.К.
По $50.00: Макарий Мельничук.
По $25.00: Николай Кулла, Олександер Осовецький.
По $10.00: Іван Яковлюк.

Ванкувер, Б.К.
По $5.00: пані Сироїд.
$2.00: Дрібними.

Едмонтон, Альберта
По $50.00: Петро Міськів.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ
КАТЕДРАЛЬНОЇ ГРОМАДИ

Торонто, Онт.
По $1000.00: Епіфаній Коча.
По $500.00: Альфред Котелко, В. Григоряк.
По $400.00: Стефан Крепакевич.
По $300.00: Юліян Романко.
По $250.00: Фючер Фюл Ойл Лтд.
По $150.00: Теодор Возошин, Ярослав Балан, Анна і Михайло Коропека.
По $100.00: д-р Горчинський, Юрій Гірняк, Орест Королецький, Іван Костюк, Іван Федус.
По $50.00: Василь Німерсон, Захар Воляник, А. Пассерб, Клавдія і М. Коропецькі., Павло Заєц, пані Оксана Радкевич, Василь Бівуш.
По $30.00: В. Ясінський, Василь Мулевич.
По $25.00: Василь Тучак, Н. Ющенко, пані Е. Німеровська, С. Нікеферук, А. Д. Страхдир, Джек Зарінський, пані Малання Бурянник.
По $20.00: Микола Гарас, Корнел Крісел.
По $15.00: пані Марія Колодій, Іван Олійник, Д. Ямиць, пані Е. Матвієва.
По $10.00: СУЖЕРО — Торонто, Антін Безпалко, Марія Йонка, М. Миколенко, А. Біумін, А. Губарія, І. Корнійко, К. Винниченко, Д. Мокітенко, К. Шпика, С. Кердун, Іван Дубилко, Ю. Стіфановичь, пані Я. Гресько, пані Вероніка Лазар.
По $5.00: М. Галка, Розалія Яворська, В. Винниченко, В. Павленко, П. Стародуб, А. Лукіенчук, А. Болгарин, пані М. Савченко, Микола Підлізний.
$8.00: Дрібними.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ
В АЙТУН, САСК.

По $25.00: Михайло Базюк.
По $20.00: Іван Буряник.
По $10.00: Богдан Мачула.
По $5.00: Василь Мартинюк, Іван Самець, Іван Яців.
$11.50: Дрібними.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ
ОКРУҐИ ШІГО, САСК.

Шіго, Саск.
По $100.00: Андрій Савчук, Дмитро Федак, Мирослав Павлюк.
По $50.00: Василь Купровський, Дмитро і Лікера Федорчуки, о. Протопресв. Тит Яковкевич.
По $25.00: Катерина Старенька, Петро Парнета.
По $10.00: Павло Кошман, Іван Їжик, Марія Арабська, Онуфрій Клевчук, Василь Костинюк, Василь Сандуль, Михайло Боднарук.
По $5.00: Іван Никорюк, Тарас Коропатницький, Георгій Мороз, Василь Коропатницький, Дмитро Рудей, Лазар Кіцул.
$2.00: Дрібними.

Фовм Лейк, Саск.
По $20.00: Марія Процак.
По $10.00: Теодор Брикса, Яків Масляй.
По $5.00: Катерина Малащук, Агафія Лазелька.

Вінкярд, Саск.
По $50.00: Григорій Кравчук, Іван і Софія Кушніруки, Дмитро Дверничук, Василь Пилипів.
По $25.00: Михайло Поповичь, Юрій Ріпак, Петро Мочульський, Олександер Грицина, Юрій Дмитрук.
По $20.00: Семен Поліщук.
По $10.00: Стефан Грушка, Йосиф Лисак, Петро Добровольський, Василь Скварчук, Теодор Пилипюк.
По $5.00: Василь Пилипюк, Теодор Попович, Василь Байлак.
$8.00: Дрібними

Елфорс, Саск.
По $10.00: Персай Кирилюк.

Дейфо, Саск.
По $20.00: Дмитро Ганкевич.

Кендагар, Саск.
По $20.00: Олекса Сторож.

Реймор, Саск.
По $5.00: Василь Шевців.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ
В ВЕЛАНД, ОНТ.

По $10.00: Іван Стребул, Олександер Раданко, Юрій Кач, Петро Жук, Стефан Бокач.
По $5.00: Василь Лукаш, Іван Ковернин.
$9.00: Дрібними.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ
ОКРУҐИ ТОЛСТОЙ, МАН.

Толстой, Ман.
По $5.00: Іван Косован, Михайло Арсеній, Антін Жулковський, Йосиф Назаревич.
$5.00: Дрібними.

Гарденton, Ман.
По $10.00: Пантелеймон Копачанський.
По $5.00: Ілия Колибаба, Іван Шевчук, Теодор Сідорський, Георгій Ковалюк.
$5.00: Дрібними.

Роза, Ман.
По $10.00: Іван Чубей, Дмитро Чубей.
По $5.00: Яків Чубей.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ
ОКРУҐИ ВАЙТА, МАН.

Вайта, Ман.
По $25.00: Михайло Фещук, П. П. Польський.
По $20.00: Михайло Боднарчук.
По $10.00: Василь Онисько, Морис Сесмиструк, Тодось Стефюк.
По $5.00: Анна Стадник, Дмитро Стромбицький.

Сенькіх, Ман.
По $17.35: Докія Лобур (нев'ян. Вінок мужеві бл. п. Стефанові).

Арбака (св. Миколая)
По $10.00: Іван Древник, Юрій Іжок.
По $5.00: Теодор Давидюк.
$4.00: Дрібними.

Пожертви в різних місцевостей
По $200.00: Фред Малюта, Флин Флон, Ман.
По $100.00: Григорій Яремій, Мелфорт, Саск.; Володимир Слижук, Давфин; проф. А. Михайленко, Саскатун, Саск.; Володимир Новосад, Норвуд, Ман.; Іван Трач, Вінніпег; Др. Р. Слюзар, Кукевиль, Онт.; Впрел. о. І. Гундяк, Картерет, Н. Дж., С.ШІ.А.
По $40.00: Збірка на Похороні бл. п. Маяолія Ткачука, Веллінгтон, Алта.
По $25.00: М. Колотило, Монтреаль; Морис Ковальчук, Томпсон, Ман.; Т. Найчук, Саскатун, Саск.; Церковна Громада (Св. Духа), Лайдівуд, Ман.
По $20.00: Іван Салюк, Лайдівуд, Ман.; Василь Пилипів, Гудзів, Саск.
По $18.00: Збірка на Панахиді бл. п. Василя Бідмака, Калгарі, Алта.
По $10.00: Іван Зазуляк, Сарнія, Онт.; Петро Пастух, Силмар, Каліфорнія; Іван Долинський, Флин Флон, Ман.; Семен і Анна Хаба, Коронадо, Алта.

ВИПРАВЛЕННЯ

У числі „Вісника" за 15-го грудня 1962 р. на списокі пожерти на Будівельний Фонд Колегії, в Трансконі, Ман., було подано, що п. Іван Чайковський пожертвував $5.00, **а мало бути: п. Іван Цебровський**, що оцим справляється.

Усім Високодостойним Жертводавцям щира подяка!

Усю кореспонденцію у справі кампанії, прохається надсилати на адресу Колегії. Також чеки та поштові, або банкові перекази виставляти на ім'я Колегії.

За Комітет Будови Колегії Св. Андрея
в Вінніпегу
о. д-р С. В. Савчук,
голова Дирекції та координатор кампанії.

Адреса Колегії:
ST. ANDREW'S COLLEGE
IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4,
Manitoba, Canada.
Tel. JU 6-3093

Поляки й унія

Церковна „Галицька традиція"

Греко-катол. священик Я. Федуник у своїй статті п. з. „Вселенський Собор", опублікованій у місячнику Централі Українців Католиків Едмонтонської Епархії ч. 7-8, 1962 р., у справі ролі поляків у сфері унії пише ось що:

„Завдяки їхнім (польським) впливам і тискові витворилася у нас обрядова й релігійно-духова карикатура, якій домоглися латинізатори намагаються надати ім'я „Галицька традиція".

„Із чим отже підемо до наших братів нездинених (православних українців)? **Що їм дамо? „Галицьку традицію?"**... ...ми, українці-католики, рівнож мусимо переглянути совісно свої дотепершні позиції, усунути всякі перешкоди, що діялять нас непотрібно від нездинених братів" (православних українців)... (Пояснення в дужках ред. В.).

З. Р. — По такій лінії, яка в унітів, між іншим, характеризується вживання слова „нез'єдинені", унітяи справді не мають з чим прийти до православних українців.

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

Якщо б хто з Апостолів був „правителем над Апостолами, то це означало б, що всі ці Апостоли були посланцями того Апостола - „правителя", а не Бога, — але така евентуальність суперечила б самій ідеї евангельського апостольства. Ап. Павло так означує суть слова „Апостол": „І так, ми — посланці від імені Христового, і так ніби Сам Бог звіщає через нас, від імені Христового просимо: примиріться з Богом!" (Кор. V. 20).

Апостол — це посланець Бога, але не посередник між Богом і людьми. Бог це дозволяє людині бути посередником між Ним і людьми. Сказано ж: „Бо один Бог, один і Посередник між Богом і людьми: Чоловік Христос Ісус" (І. Тимоф. 11. 15). Католицька Церква, вважаючи папу земним „Намісником" Христа-Бога, тим самим уважає людину-папу „Посередником" між Богом і людьми, і цим вона суперечить Євангельській Істині. Католицька Церква, вважаючи папу „Первосвящеником", цебто „Головою Вселенської Церкви", також суперечить Євангельській Істині, — бо ж сказано: „...зрозумійте Посланника і Первосвященика ісповідання нашого — Ісуса Христа" (Євреям III. 1). Первосвященником є Сам Христос, отже людина Ним не є й бути не може. „А Христос, як Син, у домі; дім же Його — ми" (Євреям III. 6). Христос, як Син Божий, завжди перебуває серед християн („у домі"), отже Йому не треба „Намісника на землі", бо ж Сам Він вічно на землі перебуває. Цебто, Католицька Церква стала проти Євангельської Істини, коли вона твердить, що папа — це „Намісник Христа на землі".

Справа центра управління чи адміністратури Вселенської Церкви поєднує собою два питання: щодо особи Адміністратора й щодо місця адміністратури. Адміністратор чи Управитель не був найменований Христом, — по Вознесенні Христа Апостоли з-поміж себе вибирали Адміністратора, і першим Адміністратором був Ап. Яків Заведєв (брат Ап. Івана Заведеєвого), а його наслідником був вибраний Ап. Яків — брат Господній. Цебто, Ап. Петро не був Христом найменований Провідником Христіянства. Очевидно, Ап. Петро мав право бути вибраним Церковою в Єрусалимі на це становище, як і кожен інший Апостол, але не його, а Ап. Якова Заведеєвого, а по його смерті — Ап. Якова-брата Господнього вибрали на це становище.

Католицька Церква сповидне „первенство" Ап. Петра конечно поєднує з Римом, як нібито „Столицею Апостольською". У Новому Заповіті Рим не вважається „Апостольською Столицею", а фігура як підрядне (по Єрусалимові) місто. Бог повелів Ап. Петрові найперше проповідувати в Єрусалимі, а вже після цього — в Римі: „...Господь, явившись йому, сказав: „Держай, Павле, бо як ти свідкував про Мене в Єрусалимі, так належить тобі свідкувати і в Римі" (Діян. XXIII. 11).

Св. Письмо передсказало, що Столицею видимого (очоловіченого) Христа призначений бути Єрусалим на Сіонській горі: „Я помазав Царя Мого над Сіоном — Святою Горою Моєю, — Звіщу означення", Господь сказав Мені: „Ти Син Мій; Я нині народив Тебе..." (Псал. II. 6-7).

Тільки місто Єрусалим Бог називає Своїм Містом — Столицею Християнства: „Того, хто перемагає, зроблю Стовпом у Храмі Бога Мого, і він уже на вийде геть; і напишу на ньому ім'я міста Бога Мого, нового Єрусалиму, що сходить з неба від Бога Мого" (Откровення III. 12).

Хто розуміє термін „Новий Єрусалим" символічно, цебто — що, мовляв, це місто на землі, яке займе перше місце у віруванні в Христа, матиме назву „Новий Єрусалим", і це місто не конче мусить бути в Палестині, — хто так розуміє цей термін, той викривлює Євангельську Істину. „Новий Єрусалим", цебто „Святий Єрусалим" у Палестині, але відновлений Єрусалим: не Старозавітній, а Новозавітній. „Новий Єрусалим" має бути Столицею Християнства, а одночасно й надалі залишатися традиційною столицею жидівської нації („двадцять поколінь синів Ізраїля"). У Новому Заповіті сказано це ясно: „І підніс (Ангел) мене в дусі на велику й високу гору і показав мені велике місто: Святий Єрусалим, що сходив з неба від Бога; ... він має велику й високу стіну: має дванадцять воріт і на них дванадцять Ангелів, на брамі написані імена дванадцятьох поколінь синів Ізраїля"... Стіна міста має дванадцять основ, а на них імена дванадцятьох Апостолів Агнця"... Храму я не бачив у ньому, бо Господь Вседержитель — Храм його і Агнець" (Откровіння XXI. 10; 12; 14).

Отож, „Новий Єрусалим" — це традиційна столиця старозавітніх жидів у Палестині („двадцять поколінь синів Ізраїля"), але вона відновлена Христом, і вона є Апостольською Столицею, цебто Столицею Апостолів (не „Столицею Апостола" одного!), — бо не одна основа — камінь, а „Стіна міста (Нового Єрусалиму) має Дванадцять Основ, і на них імена дванадцятьох Апостолів", — бо ж Центром Апостолів був Єрусалим.

Католицька Церква, вважаючи Рим „Апостольською Столицею", суперечить Євангельській Істині.

***

Католицька Церква каже, що першим Єпископом Риму після Ап. Петра був Св. Лінй, що його нібито очокоположив Ап. Петро в Римі — десь у 67-68 рр.; значить, це був би час, коли ще жив Ап. Іван, який на років 30 пережив Ап. Павла.

Звідси виринає питання: який існував в Апостолів принцип наслідників тих Апостолів, що вимирали?

Відповідь на це питання дав Ап. Петро. Коли Ап. Юда зрадив Христа, і він, покараний Богом, у муках умер, то Ап. Петро сказав словами Псалмів: „нехай достойство його пойме інший" (Псал. LXVIII. 26; CVIII. 8). — цебто на місце Юди треба було вибрати когось іншого. Це був перший випадок вибору наслідника померлого Апостола. Які ж кваліфікації вимагалися від кандидата на апостольського наслідника?

Ап. Петро дав на це таку відповідь: ... і так, треба, щоб один з тих, які перебували з нами ввесь час, коли переживав і опертався між нами Господь, до того дня, в який Він вознісся від нас, — був разом з нами свідком воскресення Його" (Діяння І. 20-22).

Так Ап. Петро означив ці кваліфікації, що їх повинен мати кандидат на наслідника, — і всі Апостоли затвердили цю пропозицію Ап. Петра, бо ж вона виражала собою таку ж саму думку всіх Апостолів у цій справі. Це ж бо самозрозуміло, що перше місце належалося такому кандидатові, який мав найбільші на це кваліфікації.

Коли Католицька Церква твердить, що Ап. Петро назначив своїм наслідником (буцімто на становище другого за чергою Єпископа Риму (Св. Лінія), то тим самим вона хоч-не-хоч каже, що або Ап. Петро зломив заповіт Ск. Письма, а в цьому й заперечив сам собі, або також вона мимоволі потверджує факт, що Ап. Петро в Римі не був.

Ап. Іван жив довше за Ап. Петра; і якщо б Ап. Петро був Єпископом Риму, то він, прочуваючи свою близьку смерть, був би назначив своїм наслідником Ап. Івана, який мав без порівняння більші кваліфікації за Св. Лінія — особу, ім'я якої взагалі не відоме Новому Заповітові Адже ж Ап. Петро знав, що багато християн вважали Ап. Івана одним з трьох „стовпів" Християнства — поряд Ап. Петра і Якова, і що Ап. Іван був найбільшим любимцем Христа; отже, як що б Рим був „Апостольською Столицею", і якщо б Ап. Петро був Єпископом Риму, то він напевно був би найменував Ап. Івана своїм наслідником у Римі. Коли ж однак Єпископом Риму став Лінй, то це доказ, що не Ап. Петро рукополагав його, бо Ап. Петро в Римі не був.

Новий Заповіт є одним суцільним аргументом проти претенсії Римської Церкви на володіння над усім Християнством. Отож Римській Церкві залишилося до вибору одне з двох: або ви-ректисти Нового Заповіту, або декларативно „признавати" його, як лише сам термін, але перекручувати його зміст та ідеологію. Римська Церква вибрала цю другу альтернативу: перекручування — шляхом софістичної Інтерпретації Нового Заповіту. Бо якщо б вона заявила, що вирікається Нового Заповіту, то амбітні Єпископи Риму були б не опанували так багато країн, і не втримали б були для Італії давньої, дохристиянської „світової" Римської імперії, що папству вдалося зробити за допомогою Християнства, як політичної зброї в їхніх руках.

Правда, з ходом часу народи формально вийшли із складу папської Римської імперії, а папі залишилася тільки мікроскопійна Ватиканська державка, якої він є монархом, і йому також підлягає Ватиканська в'язниця та збройна гвардія. Однак папська світова Римська імперія існує неофіційно, але фактично: у кожній країні, де тільки є католики, існує сітка Католицької Акції серед громадян різних держав, і почерез цю сітку Ватикан усякими можливими способами — явними й таїними — намагається впливати на уряди держав по лінії політики папи скликуючись створити немовби папську світову невидиму державу над державами.

(Л. б.)

Виселення з Тернопільщини

Совєтська влада повідомляє, що з днем 1-го січня 1963 р. почнеться переселення родин з Тернопільської області на Кюм і в Миколаївську область.

З. Р. — Звичайно, найбільше виселення цих родин буде в Казахстан, але совєтська влада волі не згадувати про це.

Д-р Юл. Мовчан

„Остерігайтесь своїх жінок!" — радять американські фахівці

На перший погляд воно може здаватися дивним і парадоксальним, щоб жінка, яка згідно „закону Божого і права" повинна б бути найближчим другом („дружина"!) і помічником свого чоловіка, часто, навпаки, ставала причиною передчасної смерти свого „довічного" подруга життя". На жаль, на практиці воно, виходить, е трохи інакше. До такого висновку дійшло багато американських фахівців здоров'я на підставі довготривалих студій та спостережень.

На думку проф. Альфреда Бохнера з Вестерн Резерв Університету (штат Огайо), одна з найголовніших причин серцевих атак е емоційні зворушення, нервово-перенапружене життя, неспокій, непевність за майбутнє і т. д. Все це, — каже він, — обумовлюється переважно нездоровими сімейними обставинами з причини завжди чимось незадоволеної жінки, якій дуже тяжко догодити, рідше — з причини неслухняних і розбещених дітей (особливо підлітків). Замість того, щоб після часто тяжкої і виснажливої праці належно відпочити, чоловік, навпаки, попадаючи в сімейне „пекло", нервово перенапружується, фізично ці коли як слід не відпочивае, не споживае страви в спокійній і затишній обстановці, лягае спати і встае до праці морально незадоволеним. Все це шкідливо відбиваеться передусім на головному „мотор" організму — серці, яке, врешті, не витримуе постійної напруги і передчасно стае — подібно до помпи, яка так само стае, коли її непосильно перевантажити.

Цікаво зазначити, що згідно статистики, жертвами серцевих атак особливо часто е самі лікарі. Пояснюеться це в основному двома причинами: з одного боку — нервовим, неспокійним характером цієї професії (лікарів завжди турбують — і вдень, і вночі, і в робочі дні, і в дні відпочинку), а з другого — часто завеликими вимогами і претензіями з боку своїх „дружин" — жінок (мовляв, „я е жінка доктора — мусиш для мене зробити те, що я хочу!" — і т. д.). Звичайно, не всі жінки так примітивно і пошкурницькому дивляться на співжиття з своїми чоловіками — е багато винятків.

Що треба, щоб зменшити випадки захворювань чоловіків на серце і тим самим продовжити їхне життя (відомо, що пересічно жінки переживають своїх чоловіків на кілька років)?

Д-р А. С. Коркоран та інші медичні фахівці, які цілком погоджуються з вищенаведеними висновками д-ра Бохнера, подають такі поради. Прийшовши з праці додому, чоловік повинен передусім сісти і відпочити, щось приемне випити. Його ж жінка, замість того, щоб зразу ж накинутися на свого „друга життя" з рікими клопотами, скаргами, обвинуваченнями і т. д., які вона накопичила впродовж цілого дня від безділля, повинна розпочати розмову на якусь „легку" тему або навести радіо чи патефон з лагідною і заспокоюючою музикою. І тільки після того, коли чоловік спокійно повечеряе, і відпочине, можна поступово розпочати розмову на тему якихось серйозніших проблем, що не уникають дома. Якщо ж жінка не хоче розумітися цих елементарних речей і далі продовжуе атакувати чоловіка за кожну дрібницю, тоді єдиною розв'язкою проблеми може бути одна: раз і назавжди розпрощатися з такою „подругою життя". Це, звичайно, в тому випадку, коли нема малолітніх дітей, які потребують батька й матір і які (батьки) мають за свій священний обов'язок належно виховати і вивести своїх дітей „в люди".

(„Українські Вісті", Н. Ульм).

„Перш за все, ми нація". Це „держава", не „провінція" Квебек"

Під вищеподаними заголовками-кличами подав таку новинку щоденник „The Winnipeg Tribune" за 16 січня 1963 р.:

„Монтреал (СР). — Б'юро Французької Мови Квебекського Департаменту Справ Культури у вівторок (15. І. 1963) звернулося до журналістів за їхньою співпрацею для того, щоб усунути з поточного вжитку слова „провінція" й „провінційний".

У цьому меморандумі, написаному по-французькому, у справі стилю сказано, що „уряд Квебеку оправдано вирішив усунути ці вислови: „провінція Квебек" та, в загальному, слово „провінція" й ці слова, що від нього походять.

„Тому-то буде зовсім на місці, коли франко-канадські журналісти дадуть перевагу висловам „уряд Квебеку" і „держава Квебек".

„Вони також повинні старатися окреслення „провінційний" заступити чересз... „квебекський". І вкінці, вони повинні пам'ятати, що наявність у Канаді двох націй забороняе вживати „національний" для означення діяльности та організацій центрального уряду. У цьому випадкові муситься вживати „федеральний" чи „канадський".

Під вищеподаною інформацією в згаданому щоденнику поміщені дві ілюстрації з поясненням: „Прапор і герб нашої Канади".

Афера В. Раєна й Канони

У „Віснику" за 15 січня ц. р. було докладніше подано про аферу американця Волтера Раєна, який залишив священство в Католицькій Церкві і 1950 року одружився з Аліцією Бельскіс та став торговельним агентом у Форт Салоґа, а від цього подружжя було троє дітей.

1960 року В. Раєн зник з дому. Його дружина передала справу на суд, оскаржуючи Катол. Церкву, кардинала Френсіса Спеллмена і інших під замітом, що її чоловіка підступно запаморочено алькогольними напитками й насильно вивезено в один з католицьких манастирів і не дозволяють їй з ним бачитися. Аліція Бельскіс жадае від Катол. Церкви відшкодування в сумі 2.375.000 доларів. Католицька Церква відмовилася давати в цій справі будь-які прилюдні коментарі, а В. Раєн переказав через адвоката Катол. Церкви, що він добровільно пішов у манастир. Восени 1962 р. В. Раєн помер у Сан Франціско на рака. Але його дружина не припиняла судового процесу проти Катол. Церкви, чи точніше — проти деяких її офіційних осіб, як ось кардинала Спеллмена з Нью-Йорку й ще декого.

Вищеподана інформація вже перестала бути для читачів сенсацією, бо американська преса (англомовна, не українська) слідкуе за розвитком цієї справи й час до часу інформуе про це читачів.

Чого не згадуе преса — то це справи канонів (законів Церкви) у зв'язку з цього роду справами, як Раєнова. Ідеться про це, що в Римській Церкві е такий канон, силою якого духовний целебс (неженатий), який оженився, повинен бути з жінкою розлучений і змушений до покути, — так наказуе 15 канон Собору в Тур (Tours) з 567 року.

Як було у випадку Раєна — покищо не знаемо. Урядове слідство й суд, може, виясить цю справу.

В СССР життя всіх людей — це „життя на засланні", каже дописувач сов. газети

Советська газета „Правда Украины" за 27 лютого 1962 р. повідомила, що в Донецьку область влада прислала 120 осіб, так званих „спецпоселенців" (спеціяльних поселенців", що ними е „асоціяльні" елементи (дармоїди), виловлені й арештовані владою, — Ред. В.) Цих примусових „спецпоселенців" затруднили в „совхозах" (державні господарства) для „перевиховання".

„Правда Украины" каже, що для них тут немае жодного перевиховання, бо їхне „життя — це машина". Дивлячись на такий спосіб покарання тих „спецпоселенців", місцеві робітники кажуть: „Дармоїди на заслані тут? То це значить, що все й наше життя на засланні!"

З. Р. — Робітники Донбасу цим своїм ніби іронічним протестом домагаються більшої кари для „дармоїдів". Але в їхній ніби іронічно-жартівливій заяві таки сказано правду: життя кожної людини в межах СССР — це те саме, що й життя на засланні, але того заслання е різні ступені й форми.

Влада СССР переслідуе молодь за релігійність

Советська газета „Известия" за 18 жовтня 1962 р. тривожно й погрозливо голосить, що серед молоді недостатньо виробленій світогляд (комуністичний) „включно до релігійних забобонів".

З. Р. — З цього виходить, що в советській пропаганді й школі й поза нею вдаеться далеко не всю молодь виховати на атеїстів. „Известия" 5 лютого 1962 р. інформували, що на 221.550.000 осіб усього населення народів у межах держави СССР е 163.000.000 осіб народжених уже після жовтневої революції (себто під владою СССР).

АРХИЕП. ЛУКА ПІД ОБСТРІЛОМ СОВЕТСЬКОЇ ПРОПАГАНДИ

„(КНА) Що „навіть справжні науковці" е віруючими, це московська „Литературна газета" вважае дуже непокойчим явищем. Для прикладу згадана газета вказуе на православного архиепископа Луку з Сімферополя, який раніше був професором хірургії і одним з найбільше відомих лікарів СССР, та був нагороджений орденом Сталіна. Він відомий теж із багатьох наукових праць заявив, що мнима несполучність віри з наукою, е великою помилкою." (Подав укр. катол. „Християнський Голос", Мюнхен, 23-30. XII. 1962).

„Проф. Амільвар Аґіватос — один з найкращих каноністів Грецької Православної Церкви, написав, підкреслив 9. 2. 1950 р., що його Церква не погодиться прийняти ці три католицькі догмати, які було додано від половини 19-го століття: непорочне зачаття Марії, папська непомильність і вознесення Марії з тілом на небо" (Журн. "Catholic Digest", (New York), January, 1963).

ВІСТІ ІЗ ВСЕНАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

РІЗДВО ХРИСТОВЕ

Велике Свято, Різдво Христове, попередила в неділю 6-го січня (Навечерія Різдва) телевізійна передача наших Коляд по телевізійній станції Ci-Ti-Bi, канал 7. Катедральний Хор під проводом Володимира Богоноса відспівав ряд наших прекрасних коляд. Приемно було бачити хор на телевізії і слухати чудових коляд. Коментарі з читанням певних місць із Св. Евангелії подавав настоятель Катедри о. Прот. М. Юрківський.

РАДІО-ПРОГРАМА

Були також передані коляди хору нашого — по радіостанції Ci-Кей-Вай о год. 8.40. Хор під проводом В. Богоноса заспівав „Бог Предвічний", „Небо і земля", і „Возвеселімся". Владика Митрополит Іларіон сказав свое Послання, а о. Прот. М. Юрківський зробив оголошення.

Цю програму передано по 22-х радіо-станціях на просторі від Ніягара Фалс, Онт., по Ванкувер, Б. К.

Передача колядок на такий лад уже ввійшла в традицію нашу. Багато людей не мають змоги бути в церквах, слухати їх у своїй місцевості, то Катедральна Громада хоч стільки причиняється, щоб передати коляди всім і науку нашого Митрополита.

З цим зв'язані поважні видатки. Отже наша Громада оправдано надіеться, що всі, хто слухали її, надішлють свою коляду Катедрі на оплату цієї програми і на сплату довгів її.

АРХИЕРЕЙСЬКА ВІДПРАВА

Перед північчю почала Катедра наповнятися вірними, які люблять на Різдво бути в церкві в такий час.

Усі вступні Богослужения служив о. Прот. М. Юрківський. Перед прибуттям Владики Митрополита Іларіона долучилися Митрат Є. Грицина і о. С. Ярмусь. З процесією і світлом вийшли всі на зустріч Владиці. Слідував привіт о. Настоятеля. Опісля почалася Служба Божа при прекрасній співі нашого хору під проводом В. Богоноса

Маемо в нашому Складі Ікони — Спасителя і Богородиці — в різьблених рамках. Ікони надаються для вжитку при Вінчаннях, як і для інших цілей. Розмір Ікон: 8 на 10 цалів.

ціна ікони $10.00; пара — $20.00 з пересилкою.

Замовлення слати до Складу Церковних Речей.

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

Вислухали ми надхненну і повну чудового змісту науку ВПреосв. Митрополита й одер жали від нього святочний привіт і архиерейське благословення.

Дальше слідувала Служба Божа, яка підносила молящих і настроювала побожністю та вдячністю Богові за Його добродійства і ласки для нас. Думки линули у Вифлием, у давнину, у час приходу Месії до нас, людей. В уяві бачили ми Маленького Ісуса, серед дивних і повних науки обставин. Духом бачили ми побожних пастирів і володаря-мудреців з дарами для Новонародженого.

Уся Відправа зробила на приявних глибоке враження.

О 10-й годині ранку була Різдвяна Служба Божа, яку соборно відслужили наші оо. Настоятелі. Проповідь виголосив о. Митрат Є. Грицина

На обидвох Відправах було багато учасників.

Другого і третього дня були Богослужения в Катедрі; їх відслужив о. Прот. М. Юрківський.

КОЛЯДНИКИ

У Свята ходили колядники з Катедри з колядою по всіх членах нашої Громади та вступали до тих домів, які користують з духовної обслуги її. Було понад двадцять груп. У них були старші і молодь, чоловіки, жінки, хлопці й дівчата. Велика це праця, яка вимагае пляну, організації і виконавців. З радістю відмічуемо успіх цього діла. Ми щасливі, що маемо для цього керівника. Ним е п. Петро Крип'якевич.

За дари-коляду всім дякуемо. Ми дуже вдячні колядникам на чолі з П. Крип'якевичем.

НЕДІЛЯ ПО РІЗДВІ

Богослужения відбулося більш урочисто, як воно звичайно в нас водиться. Соборно служили обидва наші священики Проповідь сказав о. Митрат Є. Грицина.

Під Новий рік була Вечірня із Всенічною. Служив о. Мирон Клиш.

Утоенню відслужив о. Прот. М. Юрківський. Святу Літургію правив о. Митрат Є. Грицина.

ДЕНЬ УРОДИН ВЛАДИКИ МИТРОПОЛИТА

15-го січня — це день уродин ВПреосв. Митрополита Іларіона. З цієї нагоди все наше духовенство Вінніпегу відвідало Владику Митрополита. Були присутні й Добродійки. ВПреподобний о. Д-р С. В. Савчук вложив привіт і вручив цінний дар від присутніх старенькому 81-літньому Первоієрархові, Була й приемна гутірка при склянці кави.

Вечір пройшов у родинній теплі і приемній настрої. Всім учасникам бажаемо здоровими чергового дня уродин Владики діждати. Від нашої Громади участь у цій події взяли обидва отці Настоятелі.

Управа.

50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ АНДРІЯ И ОЛЕКСАНДРИ КОШМАНІВ

Андрю, Алта.

Родина і приятелі п-ва Андрія й Олександри Кошманів вшанували їх з нагоди 50-ліття їхнього подружжя.

Отець С. Столярчук відслужив Молебень за їхне здоров'я в українській православній церкві Свв. Апп. Петра й Павла в Андрю, Алта.

Увечері всі зійшлися до Міської Залі і засіли за столи. На головному столі були весільний торт і гарно прибраний коровай. Столи були гарно прибрані і застелені різними українськими стравами.

За головним столом сиділи ювіляти: подружня п-ва Кошмани, і брат Николя Микитюк з дружиною. Обидві пари були дружбами і дружками. П-во Кошмани подружилися 50 років тому.

Господар посол Николя А. Мельник попросив о. С. Столярчука проказати Молитву, а після Молитви запропонував тост за здоров'я Ювілятів.

Посол Мельник коротко розповів про працю п-ва Кошманів за 50 років їхнього подружнього життя, щиро побажовив їх і вручив їм привітн від Достойного Меніґра —прем'єра Альберти і від Достойного Прийджа, — лейтенант-губернатора Альберти.

Було багато привітів і побажань. Від родини промовляла пані Ганна Матіяшов, їхня дочка, а в імені родини, синів — Ґрігорія і Едварда, і доньок — Марії, Одокії, Параски, Елейни і її самої подяру вали своїм батькам гарне крісло „Рокенґ чер".

Від усіх гостей посол Мельник вручив п-ву Кошманам гарні годинники.

Пан Кошман приїхав у Канаду з села Раранчі на Буковині 1908 року. Він працював 2 роки у східній Канаді, і, заробивши трохи грошей, осівся на фармі („гомстеді") в околиці Беліс в Альберті.

Пані Кошман бувши Олександра Філіпович, приїхала в Каналу 1912 року і таки зараз вона одружилася з п. Андрієм Кошманом.

1927 року вони продали свою фарму в околиці Беліс, а купили фарму в околиці Сан-

день — на північ від Ендрю. Тут вони були аж до 1954 року, коли рішили купити собі мешкання в містечку Ендрю.

П-во Кошмани були добрими членами Української Православної Парафії Святої Трійці в Кагамі, а тепер щиро працюють при Українській Православній Парафії Св. Апп. Петра й Павла в Ендрю, де п. Кошман є старшим братчиком, а пані Кошман є членкинею Товариства ім. Лесі Українки в Ендрю.

П-во Кошмани на закінчення того свого Золотого Весіля подякували своїй родині, приятелям, гостям і господареві — послові Мельникові за таку милу несподіванку, і від себе склали пожертву на пресу, а в тому й 4.00 доляри на „Вісник", за що їм сердечна подяка.

Присутній.

ХРАМОВЕ СВЯТО І ПОСВЯЧЕННЯ НАРІЖНОГО КАМЕНЯ

Торонто — Захід, Онт.

Дня 16 грудня 1962 року Парафія Св. Андрія Первозванного в Торонто — Захід святкувала храмовий празник і посвячення наріжного каменя в новій церкві.

Архиєрейську Соборну Службу Божу правив Владика Михаїл. Добре співав хор під диригентурою Ю. Кісіля. Людей повно в церкві, і біля церкви немало, бо стара церковця не всіх змістила. По Богослужбі Владика Михаїл в сослуженні Настоятеля о. М. Овчаренка та Митрофорного Протоієрея о. Д. Фотія, звершив Чин Освячення наріжного каменя в церкві, що будується побіч старої церкви.

По Чині Освячення сам Владика запрошує всіх на празниковий обід. Зала густо заставлена столами. Вірних повно. Усі встали. Увійшов Владика з священиками. Поблагословив страви. А що тут, за традицією, до обіду завжди є добре вино, то господар обіду п. Т. Риндюк, він же й заступник голови Громади, проголошує тост на честь ко родовзі і при тому додає: за здоров'я Владики, священиків, і за здоров'я всіх присутніх громадян!

При кінці обіду привітиромови та звіт Будівельного Комітету. У привітах з поди вом підкреслювано великий успіх і темпо в будові церкви, неодноразово підкреслювалося високу жертвенність парафіян і її міцну моральну спроможність та згоду, що й веде до успіхів у всіх її починах.

З промов видно, що Громада тут дуже мала чисельно, вате ж дуже стійка, сильна духом, творча, кількаразово виславлювалося признання-подяку хорові і його диригентові п. Кисілеві.

Владика у своєму глибокоповчальному слові підкреслив редігійне та історично-національне значення для нас Св. Апостола Андрея як нашого українського Апостола, бо він побував на нашій землі і поблагословив її. Владика підкреслив той радісний факт, що в Канаді буде величний храм нашому Апостолові Андрееві.

Із звіту голови Будівельного Комітету п. І. Кійко (він же голова Громади) ясно видно, як плянувалося працю, як поступали пожертви на будову і як економно, по-господарському роблено видатки. Із звіту видно, що багато осіб жертвують свою працю при будові, і є вже особи, які таких пожертв-годин праці мають понад дві сотки, а разом вірні вложили в будову понад дві тисячі, дожертв-годин, що значно заощадило гроші.

Звіт п. І. Кійка був короткий, але повний і ясний та добре виголошений, за що й зібрані винагородили його рясними оплесками. По звіті було проведено збірку пожертв, яка, як сказав господар п. Т. Риндюк, „перероста" в 7 тисяч доларів, бо сподівалися зібрати біля трьох тисяч доларів, а зібрали $5.600 та ще й з гаком.

Зачитано листи жертводавців, що обхоплюють собою пожертви від початку збірк. кампанії, включно з сьогоднішнім днем. Пожертви були частково готівкою, а частково деклярациями. Пожертви досить великі. На давнішній листі — біля десятка осіб, що їх пожертви сягали понад 1.000 доляріз кожна, а й менші, але не було малих. Тим разом найбільша пожертва поступила від М. Пилипенка — $1.050 на великого дзвона.

Із звітів та промов видно, що Громада, хоч і чисельно мала, але велика й сильна духом. Тут усе йде плянова і в згоді, у виславлі чого бачимо рекордове темпо будови. Зго да будуе...

М. Котульський.

БОГОСЛУЖЕННЯ В РОДИНІ ТКАЧУКІВ

Сенді Репець, Алта.

Дня 24 листопада 1962 р. в церкві Всіх Святих у Сенді Репець, Алта., відбулося родинне Богослужения як за здоров'я, так і за померших, що його замовила родина Тимофія Ткачука, які є членами місцевої парафії. На це Богослужения прибуло по важне число знайомих і друзів п-ва Ткачуків, щоб разом з ними подякувати Господу Богу за ті ласки та за здоров'я, що Він подає їм у їхньому житті, як також помолитися за душі померших з їхнього роду, що відійшли у вічність.

Дяком на цьому Богослуженні був місцевий дяк п. П. Голівда. На Богослуженні о. П. Зубрицький проповів до родини і до всіх зібраних у церкві; за основу своєї проповіді він узяв слова Св. Евангелії „Мат. 7:7-9" та слова Апостола Якова 5:12-20. Усі присутні в церкві з великою увагою вислухали науки о. Пароха. По Службі Божій відправлено Панахиду за померших. По закінченні Панахиди в церкві всі були запрошені до хати п-ва Ткачуків на поминальний обід, який поблагословив о. Парох молитвою та співом „Вічная Пам'ять".

Тимофій Ткачук виростав у Канаді, бо однорічною дитиною привезли його родичі з України (з Буковини). Пані Савета Ткачук з дому Ластів ка народжена в Канаді. Подружжя Ткачуків походять з побожних православних родин.

П-во Ткачуки звінчалися 1923 року, і вивсь час фармерують, а в 1941 року фармерують в околиці Сенді Репець, Алта., де є добрими членами місцевої Української Православної Парафії. П-во Ткачуків Бог обдаровав 6-ма дітонками, які виховані в християнській дусі, доказом чого е те, що їхній син не цурається Церкви, як інші, і е старшим братчиком і прислу жує священикові.

На обіді о. Парох не забув за рідну пресу, і перевів збірку, яка принесла $13.80., з чо го призначено на Прес. Фонд „Вісника" $5.00.

Усім В.Ш. Жертводавцям щире спасібі, а П-ву Ткачукам і їхнім дітям нехай Господь Всемогучий пошле мир, спокій, здоров'я та прожити на Многая Літа!

Помершим з їхнього роду сотвори, Господи, Вічную Пам'ять!

Берім приклад з п-ва Ткачуків, що не забувають за Бога і Його ласки до них, і вони віддячилися Богу цією Службою Божою.

Приятель.

45-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ П-ВА САБІЦЬКИХ

Енгусвил, Ман.

У суботу, 10-го листопада 1962 року, діти п-ва Сабіцьких, — чотири сини й дочка-одиначка, — справили своїм родичам прийняття-несподіванку з нагоди ювілею 45-літ тя їхнього подружжя. На прийнятті, яке відбулося в домі сина Кароля, було присутніх 60 осіб — рідних і приятелів.

По вечері гість з Вінніпегу п. Стефан Білінський привітав Ювілятів від імені гостей і побажав їм щастя і здоров'я на многі літа. По відспіванні Многоліття діти й гості обдарували Ювілятів гарними подарунками.

Батько-ювілят, п. Дмитро Сабіцький, висловив щиру подяку дітям і гостям за таку милу несподіванку й пожертвував 30.00 доляріз, а в цьому на Колегію Св. Андрея у Вінніпегу — 10.00 доляріз; на „Вісник $7.75 (не включаючи кліше $4.50).

Шановним Ювілятам дякуємо за пожертву й бажаємо їм: на Многі Літа!

Гість.

БОГОСЛУЖБОВІ СПІВИ

УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Уже вийшов перший випуск серії „Богослужбові співи Української Греко-Православної Церкви в Канаді", а саме.

ВЕЧІРНЯ

з нотами на один голос, за редакцією д-ра П. Маценка видання Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Збірник містить усі необхідні співи ВЕЧІРНІ, як:

Прийдіть поклонімось; Благослови, душе моя, Господа; Велика Ектенія; Щасливий чоловік; Світло тихе; Прокімени; Вчини достойними; Нині відпускаєш; Прокімени і Тропарі посні; Стихири на „стиховник" і Догматикни 8-ми голосів, та ін., одним словом — усе те, що для ВЕЧІРНІ потрібне.

Збірник дуже надається для вивчення церковно-дяківського співу.

Збірник також містить важливу Передмову та надзвичайно цікаву розвідку п. н. „Про вигляд і розвиток знаменної нотації" з відповідними ілюстраціями.

Збірник має 55 сторінок, розміру 7½ х 10¾ цалі; ноти друковані на нотній машинці й видані на міцному книжковому папері.

Ціна Збірника „ВЕЧІРНЯ":

Брошурована, з пересилкою $5.00
У твердій оправі, з пересилкою 6.25

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOOD'S SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. Г. КУПРОВСЬКИЙ
Шіго, Саск.

Один за одним відходять від нас ті, що були ввесь свій вік трудівниками по освоєнні суворої Зах. Канади. Відходять ті, що одночасно були будівничими свого народного й церковного життя. До таких належав і бл. п. Георгій Купровський.

Родом він з с. Кадубинц на Буковині. У Канаду прибув 20-літнім юнаком ще 1900 року враз з батьком Василем Купровським, матір'ю Анастасією з дому Заячуків та з рідними братами й сестрами. Місцем постійного осідку переселенці Купровські вибрали околицю Шіго, Саск. Там, по якімсь часі, серед лісу спільними силами, замість по чаткової землянки, збудували дім з того матеріялу, який був під руками. Тяжкі були часи. Шматок за шматком треба було відвойовувати від пущі землю для городу та для майбутнього поля.

Проминуло кілька років, і вже легче стало. Важка й пильна праця себе виправдала. Року 1903-го покійний Георгій Купровський одружується з панною Катериною Гандабура. Ще два роки після цього молоде подружжя було при батьках, а потім уже заходилися біля своєї окремої господарки. Приблизно десь у тих часах навколишні люди, різних релігійних організацій, засновують Церковну Громаду під назвою „Коло Гриничуків". Покійний Георгій був одним з членів-основоположників цієї Громади. Напевно в церкві Успіння Пресвятої Богородиці Громади „Коло Куп р овських" (пізніша назва Громади) охрещені всі його діти. Можливо, що деякі з них, як не всі, в тій самій церкві отримали й Св. Тайни Шлюбу й благословення на подружне життя. Родина Покійного про те краще знає. Ось вони: вдова пані Катерина, сини — Василь і Петро та дочки — Анна Спренжинатак і Марія Маліновська. Усі вони, одержавши вістку про недугу батька, сильно стурбувалися, а кому з них було ближче, як ось п-ву Маліновським, то відразу й приїхали. Інші, хоч також спішили прибути до Шіго як найшвидше, вже застали батька в домовині. Сильно переживали вони тоді відхід дорогого батька, а також — сестри й брати та дальші члени родини Купровських.

Смерть настулила 18 грудня 1962 року в лікарні у Фовм Лейку. Відійшов Покійний Георгій з цього світу, примирений з Богом у Св. Тайнах Сповіді й Причасти, на 84 році свого життя.

Похорон відбувся 22 грудня минулого року з української православної церкви Зіслання Св. Духа в Шіго. Покійний, від часу замешкання у Шіго, а вже особливо від часу побудови тут нової церкви, включився в членство місцевої Церковної Громади, а його дружина пані Катерина Купровська стала членкинею відділу Жіночого Товариства. Напередодні Похорону, в залі українського народнього дому о. Б. Яковевич з дяком Т. Коропатницьким відправили Панахиду, а потім було читання з книги Псалтир. Присутніх — як на Панахиді, так і другого дня на Службі Божій та Похороні — було поважне число. Не зважали люди на мороз та на вітер, бо перемогало почуття обов'язку та добросусідських відносин. Зібралось трохи й співаків. З цього приводу родина Покійного була особливо вдоволена та висловлює усім їм свою подяку.

При Останнім Цілуванні, на Нев'янучий Вінок в пам'ять Спочилого, було зложено $54.70, — з цього вділено на різні наші потреби, а в тому й на „Вісника" і кошт виготовлення кліше й світлини Покійного — $15.00., та на Колегію Св. Андрея — $20.00.

Вдова пані Катерина Купровська передає свою щиру подяку усім В.Ш. Жертводавцям, усім що були в церкві та всім, що відпровадили домовину на цвинтар біля церкви; дякує Організаціям за присланні вінки, Жіночтву за поміч в такий важкий для неї час; дякує також усім за участь у поминальній перекуції в пам'ять й дорогого Спочилого. Вічна Йому Пам'ять!

о. Б. Я.

Бл. П. В. БІЛОКРИЛИЙ
Йорктон, Саск.

У четвер до полудня 20-го грудня 1962 року помер нагло на удар серця в дорозі з міста додому на 70-му році життя бл. п. Василь Білокрилий.

Покійний Василь народився 14 березня 1893 року в селі Валяві на Буковині. Маючи 9 літ, вижиджає він зо своїми батьками в 1902 році в Канаду, де його батьки поселюються на гомстеді коло Тіодор, Саск. Тут же при батьках він виростає і в 1914 році одружується з Єфросиною Гавриліца. Після цього молода пара проживає ще чотири роки при батьках, а по тім набуває собі власну фарму недалеко від батьків. На тій фармі Покійний проживав аж до 1950 року, коли переходять жити на постійне до Йорктону.

Покійний Василь зо своєю родиною ввесь час належав до Православної Церкви, — коли проживав коло Тіодор - до церкви в Вестбрук, а коли переніссся до Йорктону, то скоро включився до місце вої Української Православної Громади як активний її член. Бере завжди участь у зборах Громади, ходить до церкви, сповідається і причащається. Коли будувався Народний Дім, то Покійний помагає фінансово, а також фізичною працею. Останньо цікавився будовою нової церкви в Йорктоні, яку Громада в найближчому часі хоче розпочати будувати.

Останні тижні Покійний перебував у лікарні, де перенісся тяжку операцію і по ній здоровим вийшов додому. Уже останньої неділі перед смертю, а також в день Св. Николая був у церкві по своїй тяжкій операції, а 20 грудня пішов до міста за ліками своїй дружині, і вертаючись додому, падає мертвий на дорозі.

У неділю ввечері в похоронному заведенні був відслужений Парастас, а в понеділок 24 грудня минулого року Похорон зо Службою Божою в місцевій українській православній церкві; Похорон служив о. В. Войчук, а дяком був п. В. Благут. При Послідньому Цілуванні, на заклик о. Пароха, учасники Похорону зложили на Нев'янучий Вінець для Покійного $49.45, з того призначено на різні наші цілі, а в тому $15.00 на будову Колегії Св. Андрея й $3.90 на пресовий фонд „Вісника".

Покійний Василь полишив у смутку свою дружину Єфросину й 9 дітей, з того 4 сини й 5 доньок. Доньки: Домка Мансил в Оттаві, Онт., Марія Маерс в Саскатуні, Саск., Єлисавета Гендерсон у Філадельфії, Вікторія Кирилів в МекНат, Саск., і Фіялка Кушніру в Торонто; Сини: Стефан на фармі коло Тіодор, Николай, Василь і Іван у Торонті. Полишив також 15 внуків, дві сестри: Катерину Віндзюк і Марію Величко, та двох братів: Михайла й Івана.

Всемилостивий Господь хай потішить останніх, а Покійного хай оселить в оселях праведних.

о. В. Войчук.

Бл. П. АННА МІГАЙЧУК
Горлиц, Саск.

У неділю раненько 9 грудня 1962 року після важкої недуги упокоїлася на 52 році життя в Йорктонській лікарні бл. п. Анна Мігайчук з дому Фостей.

Покійна Анна народилася 8 листопада 1910 року в околиці Горлиц, Саск. Тут вона виростала й ходила до школи. 19 жовтня 1930 року виходить замуж за Ілліо Мігайчука, вінчаючися в православній церкві Св. Василія. Увесь час свого подружнього життя вона проживала в Горлиц, де впродовж останніх 16 літ провадила свою власну крамничку. Покійна як удома була щирою в праці, так була цінрой й прихильною у своїй праці і в церковному та громадському житті. Коли 1942 року будувалася в Горлиц українська православна церква, то вона зі своїм мужем щиро в цьому допомагала. Увесь час вона належала до Жіночого Товариства, — спочатку при церкві, а після до Союзу Українок Канади, яке також всю свою працю віддає для своєї Громади й Церкви. Ще й цього року вона, хоч недорова, помагала при маляванні церкви. П'ять літ тому вона почала хворіти на недугу нирок, яка й призвела її до передчасної смерти.

У понеділок ввечері о год. 7-й в українському народному домі в Горлиц при великій участи людей о. В. Войчук відправив Парастас, а у вівторок 11 грудня з місцевої церкви Св. Апп. Петра й Павла — Похорон зо Службою Божою, також при великому числі - учасників. Дяком на Похороні був п. Бурдун з Дора вел.

При Послідньому Цілуванні учасники Похорону зложили на заклик о. Пароха на Нев'янучий Вінок Покійній $42.94, з чого $10.00 призначено на місцеву церкву, $5.00 на будову Колегії Св. Андрея, $10.00 на вироблення кліші й пресу, а при тому окремо сім доляріз на пресовий фонд „Вісника", а решту на оплатн.

Тіло Покійної похоронено на місцевому у к р а їнському православному цвинтарі Св. Апп. Петра й Павла. Після Похорону, в українському народньому домі відбувся для всіх учасників Похорону похоронний обід.

Покійна Анна полишила у смутку свого мужа Ілліо, 2 синів — Петра й Данилка, та двох внуків; полишила стареньку матір, три сестри — Параскеву Галянт і Нелу Стасіньку в Горлиц та Марію Баронь в Торонті; чотирьох братів — Михайла в Йорктоні, Івана, Антона й Василя в Горлиц.

Хай Господь потішить у смутку останніх, а Покійну хай оселить в оселях праведних!

о. В. Войчук.

Бл. П. П. ЗАПОРОЦЬКА

Фостон, Саск.

У неділю 3-го грудня 1962 року розійшлася сумна вістка, що на 83 році відійшла у вічність бл. п. Параскевія Запорозька в лікарні Ровз Велій о годині 10.30 ранку.

Бл. П. Параскевія народилася 5-го листопада 1879 р. в селі Жижномер, Бучацького повіту, західня Україна. Бл п. Параскевія походила з дому Якимовичів, вінчалася в 1899 році, прибула в Канаду 1923 року, і проживали в околиці Фостон, на фармі, а на старші літа, яких 12 років тому, прибули до містечка Фостон.

Бл. П. Параскевія не тільки любила церкву ,і до неї ходила на Богослужения, але й давала відповідну пожертву. Перед своїм відходом у вічність вона прийняла Св. Таїнства.

Дня 6-го грудня в похоронним заведенні у Вадіні Всеч. о. Е. Т. Приступа відслужив Паростас, а 7-го грудня відбулося повне Похоронне Богослужения за Службою Божою, що відслужив парох о. Е. Т. Приступа при помочі дяків — п.п. М. Ситко з Вадіни і Л. Половича з Ватсон.

Бл. п. Параскевія лишила в смутку свого дорогого мужа, 2 синів: Григорія і Михайла, дві доньки — Євдокію й Настасію, 22 внуків і 35 правнуків.

При Послідньому Цілуванні на закинк о. Пароха, присутні зложили на Нев'янучий Вінок $20.45, а з цього пішло $4.50 на виріб кліше, $5.50 на пресовий фонд „Вісника", а 10.00 долярів пішло на іншу корисну ціль, 50 центів на пересилку.

Усім учасникам Похорону і всім Жертводавцям сердечна подяка, а бл. п. Параскевію нехай Господь приймє до Своєї Оселі, де нема ні смутку, ні журби. Вічна Їй Пам'ять!

Присутній.

Порядки Богослужень:

ПІДВИННІВСЬКА ОКРУГА

СІЧЕНЬ

27. Неділя — Гонор, Поплярфіля, Трансконя.

ЛЮТИЙ

3. Неділя — Поплар Парк, Кенора.
10. Неділя — Слухкат, Трансконя.
17. Неділя — Кенора, Дуфорст, Гендал.
24. Неділя — Гонор, Поплярфіля, Трансконя.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОРЧУКА
ЛЮТИЙ

3. Неділя — Йорктон
10. Неділя — Йорктон
12. Вівторок. Трьох Святих — Райз
15. Пятниця. Стрітення Господне — Йорктон
17. Неділя — Горнід
24. Неділя — Йорктон

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЕЛИКА
ЛЮТИЙ

3. Неділя — Кемсак
10. Неділя — Кадзер
12. Вівторок, Трьох Святих — Кемсак
15. Пятниця, Стрітення — Донвел
17. Неділя — Мазепа
24. Неділя — Донвел

Box 1241 Kamsack, Sask.
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЛЮТИЙ

3. Неділя Митаря і Фарисея — Вернон
10. Неділя Блудного Сина — Вернон
12. Трьох Святих — Вернон
15. Стрітення Господне — Вернон
17. Неділя Мясопустна — Вернон
24. Неділя Сиропустна — Кемлупс

Address:
2603—42 Ave. Tel. Li 5-6212
Vernon, B. C.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЛЮТИЙ

3. Неділя — Пайн Ривер
10. Неділя — Етельберт
12. Вівторок — Пайн Ржвер (Трьох Святих)
15. Пятниця — Етельберт (Стрітення Госп.)
17. Неділя — Гарвилд
24. Неділя — Дрей Ривер

Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3294

о. С. ГРЕБЕНЮКА
North Battleford, Sask.
978—108 St. Ph. 445-2280

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЛЮТИЙ

3. Неділя — Свон Ривер
10. Неділя — Стінен
12. Вівторок, Трьох Святих — Геффорд
15. Пятниця, Стрітення — Вілмки
17. Неділя — Рендфіл
24. Неділя — Геффорд

Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЛЮТИЙ

3. Неділя — Сенді Рендь
10. Неділя — Ст. Паул
12. Вівторок Трьох Святих — Ель Пойнт
15. Пятниця Стрітення Господне — Бонеза
17. Неділя — Гленлон
24. Неділя — Гіфорд „Горбок"

Box 194, Glendon, Alta. Tel.: 51

о. М. КРИТЮКА
ЛЮТИЙ

3. Неділя — Гадсон Бей
10. Неділя — Мелвіл
12. Вівторок. Трьох Святих — Гренфел (співоча)
15. Пятниця. Стрітення Господне — Еркуд
17. Неділя — Брукслі
24. Неділя Сиропустна — Гронлід (співоча)

Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛИЦА
ЛЮТИЙ

3. Неділя — Вайта
10. Неділя — Сандалз
12. Трьох Святих — Арбакка Св. Миколая
15. Стрітення Господне — Сірко
17. Неділя — Вайта
24. Неділя — Сельква

Box 66, Vita, Man. Tel. 8-84-62.

о. М. КОЛЕНИЧА

Address: 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel. PA 9-6016

о. ІВАНА МАЛЯКА
ЛЮТИЙ

3. Неділя — Кіндерслей
10. Неділя — Вонда
12. Вівторок, Зах. Святих — Сен
15. Пятниця. Стрітення — Кендлек
17. Неділя — Мінеа
24. Неділя — Прінсгіт

1301 - 50 St. W. Saskatoon, Sask. Phone: 5815

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛЮТИЙ

3. Неділя Митаря і Фарисея — Сесіл Лейк
10 Неділя Блудного Сина — Росборн
12. Трьох Святих — Оквборн
15. Стрітення Господне — Сенді Лейк
17. Неділя, Мясопустна — Менді
24. Неділя, Сиропустна — Оквборн

Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 536.

о. М. ОЛЕСЮКА
ЛЮТИЙ

3. Неділя — Сифтон
10. Неділя Передача Служби Божої по радіо. Станція СІ-КЕРІ-ДІ-ЕМ Давфин, Ман. від год. 11-ої до 12-ої 15 хв. — Давфин
12. Вівторок. Трьох Святих — Ерктон
15. Пятниця. Стрітення Господне — Дрифтінг Ривер
17. Неділя — Гілберт Плейнс
24. Неділя — Давфин
25. Понеділок. Початок Великого Посту. Велике Повечірня і читання Канону Св. Андрія Критського в год. 7-ій вечора — Давфин
Вечірня служиться що неділі о год. 7-ій вечора — Давфин

810 Main Str. South Dauphin, Man.

о. Е. Т. ПРИСТУПА
ЛЮТИЙ

3. Неділя — Ватсон
10. Неділя — Вимер
17. Неділя — Вайта
24. Неділя — Канора (успенська)

Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЛЮТИЙ

3. Неділя — Інсінгер (м.)
10. Неділя — Тодор (м.)
12. Вівторок Трьох Святих — Половники
15. Пятниця. Стрітення — Тодор (за рікою)
17. Неділя — Інсінгер (гай-вий)
24. Неділя — Дробот

Box 8. Theodore, Sask. Tel. 98.

о. Я. РИБАЛКИ
ЛЮТИЙ

3. Неділя — Снові Лейк
10. Неділя — Вільна
12. Вівторок — Белле
15. Пятниця — Снові Лейк
17. Неділя — Давнінг
24. Неділя — Спелен

Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. В. СЛЮЗАРА

Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. М. СТЕЦЕНКА
ЛЮТИЙ

3. Неділя Митаря і Фарисея — Вакав
10. Неділя Блудного сина — Ст. Джулієн
12. Вівторок. Трьох Святих — Елбов Крік
15. Пятниця. Стріт. Господне — Вакав
17. Неділя Мясопустна — Лепін
24. Неділя Сиропустна — Кадворт

Address: Box 4, Tel. 46 Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛЮТИЙ

3. Неділя — Толстой
10. Неділя —
12. Вівторок, Трьох Святих — Толстой
15. Пятниця. Стрітення — Толстой
17. Неділя — Роза
24. Неділя — Гардентон

Address: Teulon, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЛЮТИЙ

3. Неділя — Редватер
10. Неділя — Федора
12. Вівторок. Трьох Святих — Редвей
15. Пятниця. Стрітення Господне — Торгінд
17. Неділя — Восетна
24. Неділя — Торгінд

Box 128. Redway, Alta. Tel. 18.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
ЛЮТИЙ

3. Неділя — Вашінгтон
10. Неділя — Бадрю
15. Пятниця Стрітення — Прут
17. Неділя — Боріані
24. Неділя — Завада

Box 307 Wilmington, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНІВКА
ЛЮТИЙ

3. Неділя — Сарепа
10. Неділя — Гресленд
12. Вівторок. Трьох Святих — Атабаска
15. Пятниця. Стрітення Господне — Лак Ла Біш
17. Неділя — Норел
24. Неділя — Боїл

Великий Піст починається 25-го лютого.

Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. Е. ТРУФИНА
ЛЮТИЙ

3. Неділя Мит. і Фар. — Калет
10. Неділя Блуд. Сина — Кипавіні
12. Вівторок (Трьох Святих) — Калет
15. (Стрітення Господне)—Відсйбн
17. Неділя Мясопусна — Сембург
24. Неділя Сиропусна — Відсйбн

Address: Weirdale, Sask. Ph. 488.

о. М. ХОМЕНКА
ЛЮТИЙ

3. Неділя, Митаря і Фарисея — Айтуна
10. Неділя Блудного Сина — Мелвіл
12. Вівторок. Трьох Святих — Гуаїн
15. Пятниця. Стрітення Господне — Айтуна
17. Неділя, Мясопустна — Мелвіл
24. Неділя, Сиропустна — Гуаїн

Box 148, Huna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
ЛЮТИЙ

3. Неділя — Мирнам
10. Неділя — Слава пол.
12. Вівторок. Трьох Святих — Бросов
15. Пятниця. Стрітення Господне — Мусідора
17. Неділя — Мирнам
24. Неділя — Лойдмінстер

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШЕВЦЯ

Address: Robin, Man. Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЛЮТИЙ

3. Неділя — Торсбі
10. Неділя — Брудерґайм
12. Вівторок — Кагани
15. Пятниця. Стрітення Господне — Калмар
17. Неділя — Оновей
24. Неділя — Пено

Address: 9630—109th Ave., Ph. GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЛЮТИЙ

3. Неділя — Шіго місто
10. Неділя — Вінвард
15. Пятниця. Стрітення — Едмор
17. Неділя — Фоми Лейк
24. Неділя — Вишарт
24. Неділя — Шіго Подуал.

Address: Stuartburn, Sask., Box 88. Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ УГГПЦК.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorised as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XI. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЛЮТОГО, 1963. WINNIPEG, MAN., FEBRUARY 1, 1963. ЧИСЛО (1976) 4

Архітекти і контрактор

ДЕКІЛЬКА ВИЯСНЕНЬ ЩОДО КОЛЕГІЇ

II.

У попередньому числі „Вісника" ми дали виясненя на два запити у зв'язку з новою Колегією: „Чи нам треба такої Колегії?" та „Чи Колегія тільки для православних?" У цьому числі відповідаємо на інші два запитання, які поставив нам один добродій з Торонта. Він, між іншим, пише:

„У нас дехто висловлює, у зв'язку з будовою нової Колегії, деякі незадоволення і відкази. Говорять: у Віннінегу напевно є багато наших архітектів, то чому не найняли до виготовлення плянів нової Колегії як уже не українського православного, то бодай взагалі українського архітекта, але віддали це чужій фірмі архітектів? Це саме говориться також про контрактора: в Віннінегу напевно є багато українських будівничих, але чомусь контракт на будову Колегії віддали чужому контракторові, а не своєму. Отаке мені дехто говорить, коли я звертаюся за пожертвами на Колегію. Я стараюся пояснити, що на це мусіли бути якісь добрі причини; що в управі Колегії та в її Будівельнім Фонді маємо наших здібних інженерів і професорів та інших досвідчених людей, як знають, що роблять, але це не всіх задоволяє, отже прошу дати виясненя".

У справі архітекта

Найперше зупинимося над справою архітекта. І так, нашим головним архітектом є **українець**, п. А. В. Ничик, але що він є членом фірми архітектів Грін Блекстін Россел і Спільників, то Колегія підписала угоду не з п. Ничиком, але з фірмою, як такою, при чому п. Ничик підписав угоду, разом з п. Росселом, як відпоручник чи репрезентант фірми Згідно з цим відповідальність за плянування за їх точне виконання будівничими спадає не тільки на самого п. Ничика, але на цілу фірму, як таку, з чого для нас велика користь.

Колегія — це коштовна і дуже скомпікована будівля, і, як така, вона вимагає досконалих плянів до найсмних подробиць. Таких плянів один архітект, хоч би він який здібний, не спроможний сам виробити; він мусить мати для цього велику допомогу з боку багатьох інших архітектів-інженерів, — спеціялістів у різних ділянках будівництва, як: фундаменту, заліза, огріття, різного роду будівельного матеріялу, електричного освітлення, провітрення (еїр кондишенінь"), водопроводів („плямбінь"), акустики, малювання, і т.д. і т.д. Повторяємо, цього одна особа ніколи не спроможна всього виконати, — вона потребує помічників-спеціялістів, не менше кваліфікованих у своїй галузі будівництва, як архітект у своїй. Фірма Грін Блекстін Россел таких фахівців-спеціялістів будівництва має, бо в неї працює понад сорок людей; вона в дійсності є найбільшою фірмою архітектів у Віннінегу, і має свої відділи також по інших містах Канади, як в Оттаві, Брендоні, Ріджайні, Едмонтоні. В останніх кількох роках вона виготовила плани для кількох великих будинків Манітобського університету, що коштують понад сім мільйонів долярів; вона виробила пляни для Бренданської колегії коштом понад три мільйони долярів; вона приготовила пляни великого будинку для Манітобського уряду коштом кількох мільйонів долярів та пляни на новий „сити-год" міста Віннінегу, що коштуватиме понад сім мільйонів долярів; за її плянами будується новий аеродром (летунська станція) в Віннінегу, що буде коштувати поклад 15 мільйонів долярів. Усе це вказує та те, що це дійсно солідна фірма та що вона заслуговує на повне довір'я.

(Закінчення на 2-й стор.)

„Америкен Рев'ю оф Істерн Ортодокс" про Колегію Св. Андрея

Англомовний найпоширеніший, масово поширений загально-інформативний журнал у православних сферах — „Америкен Рев'ю оф Істерн Ортодокс" за грудень 1962 р. помістив широкі приклядні інформації про будування нової Колегії Св. Андрея. Обкладинка цього числа журналу ілюстрована імпозантними плянами нової Колегії Св. Андрея.

Молитва Укр. Прав. Священника в Палаті Репрезентантів ЗДА

На початку сесії Палати Репрезентантів ЗДА 24 січня ц. р. молитву проказав український православний священник з Ньюарку о. Прот. Володимир Бутката.

Хрущов проти участи жидів в уряді

Недавня порада Хрущова жидам, щоб вони не займали провідних становищ у комуністичних урядах за залізною заслоною, має за собою історичне підгрунтя; без знання цього минулого не можливо зрозуміти цієї поради Хрущова.

„Хто править Росією?"

У Нью-Йорку 1920 р. була видана брошура під заголовком „Who Rules Russia?", в якій було подано на основі со-

(Продовження на 2-й стор.)

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

(Продовження списка)

ЧЛЕНИ-ОСНОВОПОЛОЖНИКИ НОВОЇ КОЛЕГІЇ

Василь Федейко, Едмонтон, в пам'ять свого батька (попередньо пожертвував $325.00) $1,000.00

Павло і Анна Кокор, Наягара Фалле, Онт., (попередньо пожертвували $455.00) 1,000.00

ЧЛЕНИ-КТИТОРИ НОВОЇ КОЛЕГІЇ

Інж. Д. Ф. Кобильник, Келгарі, Алта. $500.00

(Подрібний список пожерств на Будівельний Фонд Колегії подається в середніх сторінках кожного числа „Вісника").

Усім Жертводавцям щира подяка!

Кореспонденцію у справі кампанії прохається надсилати на адресу Колегії, а також чеки та поштові, або банкові перекази виставляти на ім'я Колегії.

Адреса Колегії:

St. Andrews College in Winnipeg
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4 — Manifoba.

За Комітет Будови Колегії Св. Андрея в Віннінегу

о. д-р С. В. Савчук,
голова Дирекції та координатор кампанії.

Домагання урядової допомоги катол. середнім школам

Ще в листопаді 1962 р. католицька ієрархія в Онтаріо висловила домагання, щоб приватні католицькі середні школи (гай скулс) були утримувані урядом з шкільного податку. (В Онтаріо досі з урядових податків утримуються тільки початкові приватні католицькі школи). Прогресивно-консервативний уряд Робертсона в цій провінції не відповів на це домагання. Провідник партії лібералів на провінцію Онтаріо, Джан Вінтермеєр (католик) заявив, що його партія стала проти цього домагання католицької ієрархії.

Надрабін привітав II Ват. Собор

„(КНА) Римський надрабін Елія Тоаф вислав побажання для II Ватиканського Вселенського Собору. Надрабін заявив, що свої побажання пересилає в характері керівника найстаршої жидівської громади в Європі" (Укр. катол. „Християнський Голос", Мюнхен, 16. 12. 1962).

Манітобська Провінціяна Екзекутива Союзу Українок Канади спільно з участю всіх Відділів СУК у Манітобі влаштовує величаву імпрезу в приміщенні крамниці Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея.

Ця імпреза — з вечерею, продажем вишивок, писанок, печива і т. д. — відбуватиметься від год. 4.30 до 8 год. ввечері. Зарядженнями займаються вінніпезькі Відділи СУК.

Навколишнє громадянство щиро запрошуємо до участі.

МАН. ПРОВ. ЕКЗЕКУТИВА СУК.

Декілька виясснень щодо Колегії

(Закінчення з 1-І стор.)

На місці буде додати, що п. В. А. Ничик і його фірма також виготовили пляни для Всеканадійської Української Православної Катедри Пресв. Трійці, якої будова закінчилася минулого року. Катедральна Парафія повністю вдоволена їхньою обслугою, і ми віримо, що таке саме буде також у випадку Колегії.

Справа контрактора-будівничого

Контрактора-будівничого Колегія не найняла от так навгад, але була проголосила в цій справі конкурс (так звані „тендерс"). Конкурс був проголошений не тільки в Вінніпегу, але також по інших містах Канади, — на сході й заході. На конкурс зголосилося одинадцять будівельних фірм, між ними також одна дуже відповідальна й солідна **українська фірма** з Саскачевану. Усі оферти були подані на письмі, в закритих конвертах, і до дня їх відкриття ніхто не знав, хто і які умови у своїй оферті подає. Ці оферти були відкриті й розглянені 28-го листопада 1962 року, в присутності архітектів і представників Колегії, членів її Управи та членів Будівельного Комітету. Нікого з будівничих, які внесли свої оферти, при тому не було.

По переглянені оферт виявилося, що фірма Wallace & Akins з Вінніпегу запропонувала найлішу та найдогіднішу оферту. Різниця між її ціною (найнижчою зо всіх оферт) та ціною найвищою — виносила $79,106.00. А щодо української фірми, то її ціна була $69,679.-00 **більша**, ніж ціна фірми Волпес і Ейкенс. Оце й причина, чому до збудування Колегії зазнагжовано фірму Воллис і Ейкенс, а не яку іншу. При цьому на місці буде згадати, що властитель згаданої української фірми, — це щирий православний і один з членів-основоположників нашої Колегії, який ще 1958 року пожертвував на нову Колегію $1,000.00, але він не тільки що не „розгнівався" за те, що його оферта не була прийняти, але, навпаки, висловив велике вдоволення, що Колегія дістала таку добру оферту від фірми Волпес і Ейкенс.

Отже, як у випадку архітектів, так і в випадку будівельної фірми Колегія зробила найкращий вибір, який тільки могла. До речі, при цьому треба сказати, що хоч фірма Волпес і Ейкенс дістала головний контракт, то між під-контракторами („саб-контракторс"), які будуть виконувати деякі окремі частини будови, є також і українські фірми (фактично всі ті, що зголосилися). Отже аж ніяк не можна говорити, що до будови Колегії зазнагжовано тільки „чужих" людей.

Пригадаємо ще й те, що ця сама фірма Воллес і Ейкенс збудувала для нас долішню частину (залю) Катедри Пресв. Трійці в Вінніпегу. Її обслугою Громада Пресв. Трійці була повністю вдоволена, і ми віримо, що таке само буде також з будовою нової Колегії Св. Андрея.

КОМІТЕТ БУДОВИ КОЛЕГІЇ
СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

Передплачуйте, читайте і поширюйте „Вісник"!

Хрущов проти участи жидів в уряді

(Продовження з 1-І стор.)

ветської преси 1917-1920 років, що в початках створення держави СССР найвищий провід Советського Союзу складався з 545 членів-комуністів, а в тому було: 30 росіян, один українець, деякі число інших національностей, і 446 жидів. Усі ці особи — кожному відомі, хто пак'ятає тамті часи — у згаданій брошурі названі поіменно із зазначенням їхніх урядових становищ.

Антисеміти: „Советський уряд — це жидівський уряд"

Теперішній визначний історик в Америці Натан Аусубель так інформує про 1917-1918 роки, коли творилися Совети:

„Головна опозиція проти революційних Советів вийшла від білогвардійців... В їхньому проводі були офіцери-монархісти, священики Православної Церкви і аристократи... Білогвардійці енергійно поширювали видумку, що советський уряд — це жидівський уряд... Вони побудували цю видумку на цьому факті, що ряд визначних провідників большевицької революції — це були жиди: Свердлов, Троцький, Каменев і Зінов'єв... З цього всього советський уряд зробив такий висновок, що войовничий антисемітизм був у такій самій мірі спрямований проти нього самого (советського уряду), як і проти жидів. І він (советський уряд) натаврував антисемітизм як зачінну зброю контрреволюції. 9 серпня 1918 р. Совет Народніх Комісарів видав за підписом Н. Леніна декрет, в якому він заявив: „...Совет Народніх Комісарів наказує всім советським депутатам послужитися всіма безкомпромісовими засобами для того, щоб з корінем вирвати антисемітизм" (Ausubel, Pictorial History of Jewish People". 11th ed. New York, 1962, p. 245).

„Не завжди можливо устійнити, хто між визначними є жидом"

Натан Аусубель далі інформує, що в початках боротися советській владі з антисемітизмом „було далеко не легко, бо російський народ був століттями просякнений отруєю ненависти до жидів" (там таки, стор. 245).

Розуміється, що провідна й масова участь жидів у творенні Советського Союзу з його комуно-большевицькою владою була із самих початків СССР і досі є аргументом у руках антисемітів проти комунізму й проти жидів. Антисеміти у всьому світі кажуть, що жидівство й комунізм — це одне й те саме. Це змусило провідних жидів в СССР не афішуватися з своїм жидівським походженням.

Н. Аусубель пише, що саме з тих мотивів для жидів „мішані подружжя були не тільки неуникнимі, але дехто вважав їх навіть побажаними" (стор. 253).

Далі, Аусубель каже, що з цих самих причин „не завжди було можливо розпізнати, хто між визначними особами є жидом" в СССР. (стор. 253).

Жиди заперечують свою участь у творенні СССР

Коли антисеміти, вказуючи на непропорційно велике число жидів у проводі творців СССР, голосили світові, що „советська влада — це жидівська влада", то жиди на Заході відчули себе в прикрому положенні. Отже сіоністська газета в Парижі „Еврейская Трибуна" (російською мовою) І жовтня 1920 р. заявила:

„Дійсним ідеологом і великодержавним творцем комуністичної революції і в Росії, і в усьому світі являється він один і тільки один: Владимір Ілліч Ленін, звичайний російський дворянин, бездоганного слов'яно-татарського походження. Це треба запам'ятати й над цим варто подумати".

Жиди признаються до участі в творенні СССР

По-перше, антисеміти голосили, що Ленін — це була тільки лялька в руках жидів, а не дійсний диктатор СССР, бо фактично ним, мовляв, правила жидівські дорадники. По-друге, жидам треба ж писати історію свого народу у світі, отже вони, жидівські історики, мусять щось сказати про становище жидів під час творення Советського Союзу.

І так, наприклад, вищезгадуваний жидівський історик Н. Аусубель каже:

„Коли антисемітизм був поставленний поза законом, а його пропаганда була карана як злочин проти держави, то тоді багато жидів знайшли можливість включитися в уряд (СССР) завдяки своїм організаційним здібностям" (ц.п., стор. 247).

За наших років Советський Союз почав робити собі розголос у світі першим штучним сателітом і взагалі вести перед у завойовуванні міжпланетних просторів за допомогою атомної енергії, і тому-то провідники СССР почали гордитися цією державою. І тоді, в 1960-61 роках, виступив Ісаак Дойчер — бувший провідний комуніст з Польщі, який вимігрував на Захід, і він заявив по телевізії, а також у своїй книжці (п.з. Trotsky. 1921—1929 by Isaac Deuteher. Oxford University Press), що дійсним „архітектом СССР був Троцький" (жид Бронштейн), а не Ленін.

Влада СССР каже, що в початках в уряді були жидівські націоналісти

У світлі цього факту, що самі жиди кажуть, що вони брали провідну участь у творенні держави СССР і в її очолюванні також у пізніших роках, теперішня советська влада, розуміється, також цього не заперечує. Але ж після короткого часу, коли після Другої світової війни антисемітизм у світі був частково приборканий, антисемітизм тепер знову почав проявляти себе у світі дещо більше. Антисеміти знову голосять, що мовляв, „советська влада — це жидівська влада", і що, мовляв, комунізм — це одне із знарядь сіонізму.

І ось (це цікаво), що большевицька влада вже перестала заперечувати антисемітам; коли йдеться про події 1917-1918 років в СССР, і вона недавно заявила, що тоді в проводі Советів справді проникли сіоністи („жидівські націоналісти", тобто „расисти").

І так, наприклад, советська газета, що видається для пропаганди серед еміграції із сходу на Заході (вона видається советськими пропагандивно-поліційними органами в східньому Берліні) — газета „За повернення на Батьківщину" ч. 37, травень, 1959 року, у статті п. з. „Сіонізм — реакційна ідеологія еврейської буржуазії", між іншим, писала ось що:

„В перші роки встановлення Радянської влади особливо виявилась реакційна націоналістична ідеологія еврейської буржуазії — сіонізм, який бере свій початок з далекого минулого — іудейщини. Сіонізм — ворожий робітничому класу і всім трудящим ідеологічний напрям, який виник серед еврейської буржуазії. Сіонізм — ідеологія еврейських капіталістів, поміщиків, попів, раввинів, сіоністських партій, які виражають інтереси цих експлуататорських класів. Сіонізм — ідеологія еврейських буржуазних націоналістів, які ставили собі за мету створення своєї держави в Палестині, а потім і на всій території Близького Сходу. Сіоністи — вороги Радянської держави, вороги трудящих євреїв, вороги миру і дружби між народами. Сіоністи — це агенти американських імперіалістів, які використовують їх для своїх підступних цілей. Сіоністи — це шпигуни, диверсанти, вбивці, які проникають в ряди трудящих, щоб підривати їх єдність, щоб розпалювати ворожнечу між народами. Сіоністи — це ворожі елементи, які ведуть підривну роботу проти Радянської держави, проти соціалістичних країн, проти всіх прогресивних сил людства".

(Закінчення на 9-й стор.)

П. Терещук

ЯК ЗАГИНУВ МИТРОПОЛИТ ОЛЕКСІЙ ГРОМАДСЬКИЙ

Від Ред. — Статтю П. Терещука п. з. „Як загинув Митрополит Олексій Громадський" передрукуємо з журналу „Вісник" в ЗДА (числа за вересень і грудень 1962 р.) — одного з органів Організації Українських Націоналістів з-під стягу С. Бандери.

Смерть голови т. зв. Автономної Церкви митрополита Олексія Громадського в 1943 році знайшла нещодавно нове насвітлення в автора спомнів п. н. „У наступах і відступах"[1]). Проте, поки відкличемося до спомнинів Скорупського, що були написа ще в 1946 році, познайомимо читачів іншими джерелами.

Не маємо тексту оригінального німецького повідомлення про обставини смерти митрополита О. Громадського, але, якщо не помиляємось, нижче зацитований нами уривки не багато будуть відбігати від справжнього німецького комюніке. Маємо на увазі зміст вістки, що появилася на сторінках „Української Дійсности" з датою 1 червня 1943 року[2])

Там написано, що „крем'янецький архиепіскоп, митрополит Олексій, згинув убитий під час службової подорожі, що й метою була духовна опіка та виконування його духовних обов'язків".

Далі сказано, що він „вихав автом о 8-ій год. ранку з Почаївської Лаври і був по дорозі біля Смиги обстріляний бандою. Кулі вбивників смертельно поцілили митрополита, його секретаря, шофера і ще одну особу з його оточення". Це - стільки про обставини смерти і спричинників, яких названо членами „банди".

Редакція „Української Дійсности" вмістила; правдоподібно за німецьким текстом, дуже прихильну нотатку про померлого і його життєписні дані

Проф. Лев Шанковський[3]) насвітлив цей трагічний випадок так:

„Від довшого часу українські повстанці полювали на крем'янецького гебітскомісара Мюллера, відомого терориста й садиста, що сам розстрілював українців і підпалював села. Дня 7-го трявня біля с. Смиги, на шляху з Кремяниця в Дубно їхало добре відоме авто гебітскомісара. Повстанці зупинили авто, але в ньому не було Мюллера, тільки митрополит Автономної Церкви — Олексій (Громадський). Митрополит згинув у цьому атентаті.

Митрополит Олексій згинув унаслідок атентату, приготованого на крем'янецького гебітскомісара. УПА й українське підпілля не мали найменшого наміру його вбивати."

Далі автор розділу праці під назвою „Українська Повстанча Армія" відмітив, що „думка про „автономію" української православної церкви і її підлеглість під московського патріярха була осоружною в колах православних українців"

Висновок Л. Шанковського такий „Приписувати вбивство Митрополита Олексія колам УПА й підпілля немає підстав. Втручання до церковних справ ніколи не належало й не належить до завдань УПА й українського підпілля."

Автор статті про двадцятиріччя відродження УАПЦеркви[4]) негативно насвітлив силюету митрополита Олексія. Ось уривок: „Тим часом російський епископат т. зв. Автономної Церкви, що з'явився на теренах Східньої України на кілька місяців раніше українських епископів, зорганізував уже свої церковні управління в головніших містах України та масово висвячував на місцях нових священників, маючи при тому, що треба спеціяльно підкреслити, підтримку німецької адміністрації."

Митрополит Олексій був останнім правлячим епископом Волині до 1939 року, а після того він ввесь час уважав себе єпископом в юрисдикції московського патріярха.

Повніше насвітлення тій справі дав названий вже вище Максим Скорупський. Він у той час належав до „військових відділів ОУН полк. А. Мельника". Ось що пише М. Скорупський про смерть митрополита Олексія (стор. 86—88):

„Хрін дав згоду, і ми в числі 20 хлопців вибралися на шосу раненько, ледве надворі світало. Недалеко шоси, в лісі, затрималися ми на сніданок перед акцією. Хлопці вже мріяли про те, як ділитимуть багату здобич. Макух жартами сказав, що ми заб'ємо якогось попа і вернемось додому.

На відтинку шосн Смига-Судбичі, недалеко переїзду залізниці Крем'янець-Дубно, в старих околах на горбку залягає наш відділ. Від 5-ої до 8-ої години ми вигладали німецьких машин. Проїхала вантажна машина з робітниками, пропустили ми це одну поштову німецьку машину, не зачіпали. Ми хотілося здобути зброю, чекали військової машини. Нарешті, вже знудилось чекати і вирішили, що б'ємо першу, яка появиться, машину. За кілька хвилин згуала таксівка, посипались стріли, зацокотів кулемет Руського. Машина захиталася, як корабель на морі, і раптом з'їхала в рів. Стріляючи, підбігаємо до машини і своїм очам не вірімо: з авта висипались чотири трупи, між ними один священик і єпископ Олексій (Громадський). Всі жахнулися. Сталася фатальна помилка..."

Це тільки про обставини загибелі митрополита і його супутників.

Далі М. Скорупський розказує про те, як вони забрали зі собою „архиерейську течку і шапку, яку він віз у круглій коробці (білий архиерейський клобук)".

„Мені самому було соромно, і я вважав цю акцію, — пише М. Скорупський - за страшну помилку й за великий гріх. Коли ми зайшли в глибину лісу, Чорнота відкрив течку, прочитав усі папери, які знаходилися, і наші сумніви розвіялися."

Чого їхав до Луцька митрополит Олексій автом крем'янецького гебітскомісара?

Автор спомнинів поясняє це так: „В його паперах був широкий меморіял, в якому Олексій просив підтримки нелюбих населенню священників-автономістів, і за це він запевняв співпрацю автономістів у справі „удержання ладу в Україні". Це був недвозначний натяк на те, що священники-автономісти з його наказу співпрацюватимуть з німецькими органами безпеки. Хто це руйнував „лад" в Україні, як не націоналістичні і взагалі самостійницькі кола, а я перечу через українські партизани. Це, власне, й розвіяло наші сумніви. Випадково, але з нашої руки, згинув той, що хотів Церкву перемінити в сітку німецьких провокаторів."

Це сталося приблизно 7-го трявня 1943 року. Офіційно подали, що Олексія вбила большевицька банда, бо не хотіли ще розголошувати, що почав збройну боротьбу український нарід, незалежно від большевиків.

Того самого дня, з тим самим наміром і в те саме місце був висланий відділ Крука, під проводом Беркута — тільки з малим опізненням".

З досі опублікованих матеріялів можна зробити наступні ствердження:

Смерть митрополита Олексія сталася 7 трявня 1943 р. коло Смиги, як він іхав автом крем'янецького гебітскомісара в напрямі Дубна. Звідкіля виїхав митрополит? „Українська Дійсність" написала, що він виїхав о 8 год. ранку з Почаївської Лаври. Виходячи, проте, з того факту, що він іхав автом крем'янецького гебітскомісара, радше слід прийняти думку, що митр. Олексій виїхав таки з Крем'янця, а не з Почаївської Лаври. Проф. І. Власовський сказав авторові цих рядків, що митрополит Олексій виїхав з Крем'янця і їхав не до Дубна, а до Луцька. Між жертвами бувн, крім митрополита, ще одни священик, шофер і перекладач.

І в праці проф. Л. Шанковського, і в спомнинах М. Скорупського виразно видно, що смерть митрополита Олексія це трагічний випадок ,що стався внаслідок полювання повстанців на німців. Із самопризнання М. Скорупського виявляється, що це було діло рук групи з **„військових відділів ОУН полк. А. Мельника"**, яка в той час ще не була об'єднана в системі єдиної УПА.

[1]) Максим Скорупський „У наступах і відступах", спогади, Чікаго 1961 р.

[2]) „Українська Дійсність", орган Української Громади в Німеччині, річник IV, ч. 16, Берлін, 1 червня 1943.

[3]) „Історія Українського Війська", 2-ге доповнене видання, Вінніпег 1953, стор. 665.

[4]) „20-річчя відродження УАПЦеркви", „Голос України" ч. 10/1962, передрук за місячником „Українське Православне Слово", лютий 1962, ЗДА.

(Закінчення на 5-й стор.)

СВЯЩЕНИЧІ ЧОРНІ СОРОЧКИ

Ціна $5.95 з пересилкою.

Величина: від 14 і ½ до 17 і ½;
величина рукава: 32, 33 і 34.
Замовлення й гроші слати до Складу Церковних Речей.

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man., Canada

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видав Видавнича Спілка Еклезія. Передплата: в Канаді — $6.00 на рік. За границею — $6.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $6.00 — Foreign — $6.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПРОГРАМА Й МЕТА НОВОЇ КОЛЕҐІЇ

(До статті „Декілька висновків щодо Колегії")

Інформативна стаття під заголовком „Декілька висновків щодо Колегії" (вона вийшла з канцелярії голови Комітету Будови нової Колегії о. Д-ра С. В. Савчука), опублікована в попередньому числі „Вісника" (1 лютого 1963 р.), викликала собою низку листів від читачів; у всіх листах висловлене признання цій програмі, хоч в одному з них є питання: „Чи ми двигнемо два факультети?" У деяких листах це питання не поставлене прямо, а є тільки натяки на нього. Знову ж в інших листах є питання: „Чому зразу таки не почати обидвох факультетів — і Теологічного, і Гуманістичного, а на початок обмежуються лише Теологічним?"

Листи читачів у цій справі ми цінимо тому, бо вони є доказом того, що широкі круги нашої спільноти взяли собі це діло до серця, і тут це справа найважніша.

Чи ми двигнемо?...

Ми вважаємо, що цього роду питання тепер є вже поза дискусією. Колегія підписала з Манітобським університетом договір, згідно з яким Колегія не може обмежитися тільки Теологічним (Богословським) факультетом; але наші студенти-теологи мусять при тому одночасно закінчити й Гуманістичний факультет, тобто такі світські предмети, як філософія, загальна історія, література, логіка, мовознавство і т.д. Університет погодився, що на початок наші студенти-теологи могтимуть користати з Гуманістичного факультету цього Університету. Але найдальше до 10-х років наша Колегія зобов'язана створити свій власний Гуманістичний факультет, і Колегія у своєму договорі з Університетом погодилася на це, — і це прийняла наша Церква. Тому що в цій справі підписано документ між Колегією й Університетом, то й, розуміється, дискусії над цим уже не актуальні.

Колегія видала друком текст договору Колегії з Університетом, і кожен може з ним познайомитися. Сам договір змінам уже не підлягає. Але він писаний коротким, урядовим стилем; ці ж особи, які бажають ширшого й подрібнішого вияснення щодо цього договору, звертаються до Колегії, яка є одиноким авторитетним джерелом інформації у цій справі.

—Ми, із свого боку, інформації Будівельного Комітету п.з. „Декілька вияснень щодо Колегії" сприйняли як програму й мету нової Колегії. І тут дозволимо собі подати нашу інтерпретацію вищезгаданих офіційних інформацій Комітету Будови.

На першому місці — Теологічний факультет. Якщо б програма Теологічного факультету не підвищувалася, а була такою, як досі — тільки вузько-теологічною, то в такому випадкові нам не треба було б нової колегії, — все могло б залишитися по-старому. Але провід нашої Церкви вирішив піднести рівень освіти кандидатів на священників таким способом, щоб кожен студент теології навчався, крім теології, також і гуманістичних предметів (артс), отже предметів світських, і отримав з них принайміні академічний ступінь „Бечелор оф Артс", — так воно є на теологічних студіях у колегіях всіх інших віроісповідань, а гордовно в католиків і протестантів. Ця реформа вимагала пов'язання Колегії з системою університету.

Але, як було сказано вище, Університет погодився дозволити Колегії користати з його Гуманістичного факультету (артс) найдовше до 10 років; а після того Колегія мусить мати свій власний Гуманістичний факультет. Оснувати свій факультет не можна відразу, „на почекані", — це вимагає довшої підготови; отже, на нашу думку, Колегія вже відразу повинна почати цю підготову: намічуючи відповідний персонал професорів, заздалегідь підготовляючи для цього підручники, бібліотеку тощо, — щоб вона не була заскочена несподіванкою, коли настане час обов'язкового відкриття Гуманістичного факультету, — а час минає скоро.

На протяг 10-х років — як довго в нас немає Гуманістичного факультету, а є тільки Теологічний факультет — наша Колегія не тільки може, але й зобов'язана користуватися Гуманістичним факультетом Університету; це значить, що студенти-теологи мусітимуть навчатися в університеті всіх тих потрібних їм світських предметів з ділянки гуманістики (філософія, мовознавство, література, загальна історія і т. д.), які викладаються в університеті.

Однак ми не можемо заспокоювати себе тим, що таким чином Колегія вже абсолютно має розв'язані руки щодо всіх світських предметів гуманістичного типу на тих 10 років; адже ж, наприклад, є такі світські предмети (як: історія України, історія української літератури і ще дещо), які від найдавніших часів історії неорганічно пов'язані з історією Української Православної Церкви, але дехто з науковців-іншовірців старається показувати ці справи в неправдивому світлі. З уваги на те, навіть ці світські предмети, що неорганічно пов'язані з історією Української Православної Церкви, повинні викладатися в Колегії.

Ми з особливим зацікавленням знайшли в вищезгаданих програмових інформаціях Комітету Будови ось ці два слова: **„учбовий" і „науковий"**, — бо вони зобов'язують усіх нас.

Серед широкого загалу — ба, навіть серед людей з вищою освітою — під словом „наука" (а звідси: „науковість", „науковий") розуміють тільки шкільне навчання і шкільну освіту. У дійсності ж шкільне навчання — це тільки учбовість, не науковість. Шкільне навчання (учбовість) — це засвоювання студентами всього того, що їм у готовій формі подають на викладах професори. А **науковість** — це **дослідництво;** учені у своїх лабораторіях (наукових робітнях), чи в кабінетах, в архівах, у бібліотеках і т. п. роблять цілком нові відкриття в даній ділянці, оприлюднюють їх друком у наукових розвідках і в книжках; а школа бере від них ці їхні здобутки й користається ними як готовим продуктом для професорів і студентів.

Школа, яка не хоче, щоб її студенти й професори користалися тими підручниками, в яких готове знання дають чужі учені (тобто дослідники), основують свої власні наукові (тобто дослідні) центри, де їхні учені самі досліджують старі документи, критично перевіряють досьогочасні підручники, відкривають такі травди, про які досі ще не було відомо, тіддають ревізії й критиці це, що досі вважалося за „правду", чи „неправду", і ці свої здобутки вони видають друком як книжки для своєї школи.

Із смутком треба ствердити, що коли авторам-українцям (і то не тільки православним) доводиться писати чи то наукову статтю, чи наукову книжку, чи підручники основані на наукових підставах, то такий автор-українець, коли йдеться про церковно-релігійні справи, майже як правило користається твердженнями чужих учених (не-українців): французьких, російських, німецьких, англійських. Такий автор-українець висловлює свої твердження про старі документи, яких він не бачив, але які бачив такий-то чужий учений, і наш учений повторяє про ці старі документи чужу думку.

Треба, щоб наші люди науки самі безпосередньо знайшли доступ до тих документів, і подали про них свою власну думку, а не користалися інформаціями з других рук, — тільки тоді це буде наша **наука;** тоді українська православна школа не буде кормитися чужим науковим харчем у справах Православної Віри, як це, на жаль, є досі.

Українська Православна Церква конечно мусить мати не тільки свій учбовий центр (шкільні викладні), але й таки **науковий** (дослідний) центр при цій школі, який забезпечував би нашу Колегію нашими власними науковими здобутками, бо інакше ми не зможемо надати нашій Колегії такого характеру, яким наша спільнота і її Церква бажає його бачити.

Наприклад, російська православна Духовна Академія в Парижі не так своєю підготовою кандидатів на священників, як саме науковими працями своїх учених здобула собі славу на ввесь світ. Якщо наша Колегія має зайняти почесне місце серед шкіл у світі, то для цього необхідний при ній **науковий** центр. А втім, сам таки Університет так цю справу й розуміє, коли в договорі між Університетом і Колегією є згадка про науковий (дослідний, „рісерч") центр при Колегії. І про початки організування такого центра треба думати вже тепер.

З уваги на все те, що сказано вище, якщо б хтонебудь підходив до справи нової Колегії, як лише до самих вузько-теологічних курсів для кількнадцятьох, чи в найкращому випадкові для кількадесятьох, студентів богословія, з додат-

(Закінчення на 5-й стор.)

Програма й мета нової Колегії

(Закінчення з 4-ї стор.)

ком буси (інтернату, „резиденції") для них типу заслужених у виховній ділянці наших інститутів, то, по-перше, такий погляд суперечив би договорові, підписаному між Колегією й Університетом; по-друге, такий погляд викликав би собою глибоке розчарування серед ініціяторів нової Колегії, та був би спрямований проти престижу й честі нашої спільноти з її Церквою та проти її моральних та офіційних зобов'язань у цій справі.

Щоправда, в нашій спільноті немає, на щастя, в цій справі жодних принципових застережень. Уся ця справа ще не здійснена, — вона, залишається, тільки покинцо, в площині офіційно-теоретичній. Але нам тут ідеться про це: коли нову Колегію вже почали будувати, то щоб ця теорія не розминулася з практикою, якщо б відповідальні за це уповноважені спільнотою провідники вважали необхідним іти до реалізації по лінії найменшого спротиву, бо, мовляв, нам е „затяжко" двигати взятий на себе такий великий тягар.

Коли українська бездомна політична еміграція між 2-ма світовими війнами спромоглася творити українські наукові центри (Український Науковий Інститут у Варшаві і в Берлині, Український Вільний Університет і інші академічні школи в Чехословаччині), то українська православна спільнота в Канаді не зможе мати оправдання ні перед історією, ні перед нашим народом, ні перед світом, ні перед самою собою, якщо вона не здасть тут того свого епохального іспиту, який вона взялася здавати.

З протестів проти привіту УККА її Ват. Соборові

Відповідь УККА на протест

Нав'язуючи до протесту православних священників Міннеапільського Деканату, — подаю листа-відповідь Екзекутиви УККА, з дня 29 січня 1963:

„Преподобний о. Митрофорний Протоієрей
Др. Володимир Левицький,
Міннеаполіс, Мінн.

Преподобний Отче Митрате-

Ви були ласкаві переслати до Президії УККА листа, підписаного Достойними Отцями Міннеапільського Деканату.

Це Ваше письмо з 14 січня 1963 р. було відчитане на засіданні Екзекутиви в часі її засідання в дні 25 січня 1963 р.

Екзекутива доручила мені дати Вам відповідь на порушені питання, що я і роблю. Екзекутива УККА не повинна відповідати за те, що дійлось в часі Восьмого Конгресу Американських Українців, бо вона тоді ще не була вибрана. Ваш спільний протест повинен би бути розглянений аж 9-тим Конгресом Американських Українців. Коли ж Екзекутива доручила мені все ж таки дати відповідь, то я можу це зробити тільки на підставі матеріялів Президії Восьмого Конгресу і ленти „рекордера", що дійв у часі цієї сесії цього Конгресу.

Восьма Конвенція УККА схвалила привіт для Ватиканського Собору в опублікованому тексті в неділю 14 жовтня 1962 року одноду шно. На залі були тоді і православні, але ніякого заміту проти проголошеного тексту не підносили. (Підкр. о. В. Л.)

Президент УНР Достойний Др. Степан Витвицький і Голова Національної Ради Високоповажний Осип Бойдуник були запрошені в характері почесних гостей до участи в бенкеті УККА (підкр. о.В.Л.), що відбувся в суботу 13 жовтня 1962 р.

Подаючи Вам це до ласкавого відома, прошу поінформувати про фактичний стан справи в обох порушених питаннях усіх Достойних Панотців, що підписали протест.

При цій нагоді прийміть сердечні привіти разом із висловами правдивої до Вас пошани

Василь Мудрий (в.р.)
Директор Канцелярії УККА

❦

Вияснення:

У „Віснику", ч. 3, з 1 ц. м. ст. 3, — в тій самій справі пише о. Прот. Іван Гуньдяк таке: „Отже ясно, що Президія Конвенції „перешварцувала" цей привіт у неділю 14 жовтня 1962 р., коли більшість делегатів вже роз'їхалось. – Не можу сказати, чи православні члени управи УККА — пп. Іван Демер, проф. А.А. Гранівський, Едвард Поліль, Петро Тибор, Іван Паливода **однодушно голосували за висилкою** (підкр. о. В. Л.) того привіту від імені української православної спільноти в ЗДА. Але я певний, що **такого доручення** вони **не могли** мати (підкр. о. В. Л.)." —

Директор Василь Мудрий виразно твердить, що привіт для Ватиканського Собору був прийнятий ОДНОДУШНО, при участи православних делегатів! Тепер прилюдне слово за згаданими вище православними делегатами: коли й як українська православна спільнота США давала їм мандат на це?! Бо коли вони голосували від себе приватно за привітом Папі і Ватиканському Соборові, — тоді повинні були це зазначити так: „привіт від таких-то, православних Українців-учасників Конгресу УККА," й підписи їхні.

Відносно другої справи нашого протесту, тобто, незапрошення Президента УНР на наради Конгресу, — Екзекутива УККА не має оправдання на цей недержавний поступок. Бо ж запрошувати Президента УНР в екзилі тільки на бенкет, а не на наради Конгресу центральної Організації Українців США — Українки, — це самоподничик для УККА. — Тепер ясно, що УККА не признає найвищого державного авторітету в особі Пана Президента УНР в екзилі.

о. д-р Володимир Левицький

Масове закриття храмів в Україні

На підставі повідомлень советської преси й радіо часописи у вільному світі повідомляють про масове закриття храмів, що відбувається в останньому часі в Україні. Так, напр., безбожницький журнал „Войовничий атеїст", що видається в Києві, підтверднив про закрити Києво-Печерської Лаври Велику частину з існуючих храмів у західніх областях та відкритих під час другої світової війни в центральних і східніх областях України закрито в останніх роках. Київське радіо в лютому цього року повідомило, що в Одеській області в 1961 році зліквідовано 68 церковних громад та 75 храмів обернено в клюби й бібліотеки. У Дніпропетровській області з дючих ще в 1958 році 180 парафій, в цьому 1962 році залишилося ще тільки 40. Інші в між часі були зліквідовані. За повідомленням „Комсомольської правди" з 14 червня 1962 р. за останні роки у Волинській області замкнено 180 церков. В Черкаській області в 1959 році й в початках 1960 року було зліквідовано 40 церковних громад і парафій. Таке діється й в інших областях України.

Тим часом офіційні представники московської патріярхії говорять явну неправду представникам вільного світу про свободу релігії й навіть їхньої церкви в СССР. Цікаво, що різні делегації з Заходу, що прибувають на відвідини до московської патріярхії, їздять до Загорська, де знаходиться Троїце-Сергіївська Лавра, до Москви й Ленінграду, але до Києва не заїжджають, бо як видно вже й на показ залишилося там небагато з церковного життя. В Україні вони ще заїжджають до Одеси, де має свою літню резиденцію московський патріярх.

Що найприкріше, що цього розгрому церковного життя й переслідування віруючого населення закордонні представники часто не добачають, віряючи на слово офіційним представникам московської патріярхії, якій на Заході дехто виявляє аж за багато честі й пошанування, забуваючи, що закордон з СССР можуть їздити не вірні слуги Церкви, а вірні слуги безбожницької влади.

(Журнал „Рідна Церква", жовтень-грудень 1962. Німеччина).

Як загинув Митр. О. Громадський

(Закінчення з 3-ї стор.)

З. Р. — Інформації, подані в передрукованій нами статті з ньюйоркського журналу „Вісник", передаємо нашим читачам на відповідальність автора цієї статті. Погляди на факт оголошування цього роду подій, як це бувші чинники УПА (Укр. Повстанської Армії) оголосили на еміграції у справі смерти Митр. Олексія Громадського, можуть бути поділені: одні можуть бути за тим, щоб їх навіки промовчати (принаймні не видавати про них нічого друком); інші ж можуть, навпаки, вважати, що краще буде, коли з бувших чинників УПА ця справа буде прилюдно вияснена, ніж світ мав би про це довідуватися з пропаганди ворогів, які цю справу можуть показувати інакше; або якщо не з уст ворогів, то хоч би з уст противників УПА серед інших українських угрупувань у вільному світі; бо коли чогось не вияснити прилюдно, а тримати в таїні, то тоді навколо цієї справи почнуть творитися легенди, які можуть бути шкідливими для опінії УПА, коли офіційні всеукраїнські організації в Канаді (Комітет Українців Канади) і в ЗДА (Конгресовий Комітет Українців Америки) 1962 р. урочисто відзначили 20-ліття створення УПА. Між іншим, є (хоч покицо тільки усні) всякі поголоски навколо факту повішення 1943 року на Володимирщині в лісі владики Мануїла Тарнавського (українця з Галичини) єпископа висвяченого українським православним Єпископатом в юрисдикції Митрополита Полікарпа, Єп. Мануїла повісили під замітом „співпраці з німцями". Але з боку бувших чинників УПА в цій справі покицо немає жодних вияснень, отже цієї справи тут не порушуємо.

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

З якого джерела, з яких причин і яким способом в історії Християнської Церкви постала ота найбільша єресь, що нею є догмат Римської Церкви про т. зв. „першинство" папи?

Причини цього сягають своїм корінням ще в Апостольські часи. Ще тоді між християнами постали суперечки за це, хто з Апостолів є „найбільшим", і хто з християн до котрого Апостола належить.

Ап. Павло писав тоді до християн: „Я розумію це, що у вас говорять: „Я Павлів!" „Я Апполосів!" „Я Кифин!" (Петрів)! „А я Христів!" — Чи ж розділився Христос? Чи Павло розп'явся за вас? Або, чи в ім'я Павла ви хрестилися?" (Кор. І. 12-13). „Благаю вас, браття, іменем Господа нашого Ісуса Христа, щоб усі ви говорили одно, і щоб не було у вас поділів, але щоб ви були з'єднані в одному дусі і в одних думках. Бо від Хлоїних я довідався про вас, браття мої, що між вами є спори" (Кор. І. 10-11).

Між Апостолами тільки один Ап. Павло назвав причину цих спорів її іменем, і говорить про неї конкретно. Виступаючи принципово проти вважання будь-котрого з Апостолів „найбільшим", він при цьому перш за все починає від своєї особи, і забороняє християнам уважати його найбільшим. В інших же Апостолів не знаходимо заборони християнам уважати їх „стовпами" Церкви.

Ці спори між християнами збіжністю обставин попали на пригожий для них історичний грунт. А саме: в другому столітті римляни другий раз зруйнували Єрусалим. Унаслідок цього християни-жиди почали масово повертатися до юдаїзму: це була релігійно-патріотична реакція проти християнського космополітизму.

З рядів християн зникали жиди, а залишалися християни з не-жидів, і вони побачили, що Християнство може існувати й без жидів, — що їм раніше здавалося було неможливим. Тому що Апп. Яків, Петро й Іван-були назначені Собором у Єрусалимі Апостолами для жидів а Св. Павло — Апостолом для не-жидів (Гал. ІІ. 9), то відхід жидів від Християнства залишав Апп. Якова, Петра й Івана без їхньої пастви (жидівської), а при Християнстві залишалися тільки не-жиди, цебто паства Ап. Павла.

Християни з не-жидів (далеко поза межами Палестини і взагалі поза межами всієї Мал. Азії) знали головно тільки Св. Павла, як свого головного Апостола, а інших Апостолів вони знали мало, або й зовсім не знали, бо вони були далеко — аж у Палестині, чи в Малій Азії взагалі, ближче Палестини.

Між християнами-жидами й християнами з не-жидів почався спір ще за Апостольських часів: жиди-християни вимагали від християн з не-жидів приймати разом з Християнством і Юдаїзм. Ап. Павло був одинокий між Апостолами, що принципово став проти Юдаїзму — до тієї міри, що самі Апостоли мусіли спонукувати його триматися Юдаїзму (Діяння XXI. 20-24).

Християни з не-жидів усе це знали, і тому стали вважати Ап. Павла не тільки головним речником, а навіть символом очищення Християнства з юдаїстичних елементів. Тому-то саме християни з не-жидів, почавши спір з християнами-жидами, назвали себе іменем Ап. Павла, цебто „павлістами". Початків „павлізму" треба шукати ще перед Єрусалимським Собором, — ці початки найсильніше проявили себе в Антіохії (хоч тоді це ще не був систематичний рух), коли там проповідував Ап. Павло з Варнавою, а жиди-християни вимагали, щоб він силував не-жидів обрізуватися й сповняти інші обряди Юдаїзму, а Ап. Павло спротивився; більше цього, він і самими жидам виразно натякав, що ці юдаїстичні обряди користі Християнству не приносять.

У другому столітті, коли жиди стали часово покидати Християнство й повертатися до юдаїзму, спір між жидами-християнами й християнами з не-жидів дуже загострився, і він серед християн з не-жидів оформився в систематичний рух „павлістів"; вони твердили, що це Ап. Павло був найбільшим Апостолом Христянства. Це їхне переконання мотивувалося тим, що вони ж і знали головно тільки Ап. Павла, як ширителя Християнства серед не-жидів. А за того часу був один з-поміж християн, який вирішив знайти якийсь радикальний спосіб для припинення негоди між християнами-жидами і християнами з не-жидів, — це був Св. Ірінеї. Він бачив, що з одного боку жиди самі масово покидають Християнство, а з другого боку „павлісти" можуть довести до принципового відмежування Християнства від жидів. Тому Св. Ірінеї вирішив твердити, що не Ап. Павло, а тільки Ап. Петро (отже Апостол жидів) був найголовнішим Апостолом. Св. Ірінеї вирішив таким чином знищити аргументи „павлістів", і так зліквідувати цю „єресь". Св. Ірінеєві йшлося про це, щоб урятувати для Християнства не тільки не-жидів, але й жидів.

Св. Ірінеї написав твір п- н. „Проти єресей" (павлістів), в якому він використав легенду, що Ап. Петро нібито був „Намісником Христа" і що він був тим то був у Римі. Цим фантастичним „аргументи" Св. Ірінеї намагався „поєдништи" авторитет Ап. Павла серед християн з не-жидів, і так завдати нищівний удар павлістам.

(Далі буде)

II Ват. Собор і де Голь

Відновлення „Святої Римської Імперії"?

Січень і початок лютого ц. р. пройшли під знаками недопущення Британії в членство спільного західно-европейського ринку, бо цьому спротивився провідник Франції Шарль де Голь. Шарль де Голь каже, що Британія є тільки „ялькою" в руках Вашингтону, а він де Голь, хоче відсунути ЗДА від впливів в Европі. На думку де Голя, зах. Европа не може сполягати на Америку в потребі оборони перед евентуальним нападом СССР. Французька преса, що прихильна Ш. де Голеві, каже, що на випадок наступу СССР може статися так, що ЗДА заявлять, що вони не зацікавлені в обороні Европи. Більше того, теперішні відносини („співжиття") СССР і ЗДА піддають думку, що СССР і ЗДА евентуально можуть поділитися світом, приносячи один одному в жертву інші народи. Тому Франція не може сполягати на підтримку ЗДА. Франція за владн де Голя сама собі започаткувала атомну бомбу, хоч Америка відмовлялася дати їй ню зброю.

Ш. де Голь хоче з держав зах. Европи створити „третю силу" (між двома існуючими: ЗДА й СССР), очолюючи союз Франції, Зах. Німеччини, Іспанії, Італії, Бельгії, Люксембургу і т. д.

У цих державах провідниками є католики: у Франції Шарль де Голь, в Іспанії диктатор Франческо Франко, в Зах. Німеччині Конрад Аденауер, в Італії — Фанфані, і т. д. Папа Пій XII (попередник теперішнього папи Івана XXIII) близько перед своєю смертю взивав був католицькі держави створити спільний політичний блок держав. Де Голь і Аденауер переговорювали з папою, а зміст їх переговорів не було прогодошено.

Звідси може виринати питання: чи теперішня політика де Голя, яка хоче усунути англосаксонські впливи з Европи, була не подиктована вищезгаданим кличем папи Пія XIII, і чи тут не йдеться про це, щоб усунути впливи протестантських держав із зах. Европи? Адже ж скандинавські держави є тевтонського походження так само, як і німці, а проте де Голь відносяться до них холодно. Бо скандинавці-протестанти, а Зах. Німеччиною править Аденауер з Католицької Акції. Імператор Карло Великий (по французькому Шарльмань) у 9-му столітті володів усіми народами Зах. Европи, і це він створив Святу Римську Імперію і дав Римській Церкві таку велику політичну силу, що вона вирішила диктувати всій Вселенській Церкві. Ім Рим, була, не натхнув Ш. де Голя ідею стати модерним „Карлом Великим"? Чи не є ця політика одним з політичних закулісних висліздів II Ватиканського Собору, що вже скінчив одну свою фазу-парад, і готовиться до чергової фази?

Усе це покищо можуть бути здогади, але майбутність може дасть відповідь на них. Безумовно, причин цієї нової, „несочікуваної", політичної ситуації є більше, і деякі з них зовсім оправданні. Напр., Вінстон Чорчил і Делано Рузвелт офіційно відписали Сталінові всю східню, південну, центральну у частину західньої Европи. ЗДА й Британії не прийшли з допомогою Угорщині в її зриві проти комуністичного ярма, і т.д., і т. д. Отже де Голь на цій підставі поставив правильне питання, чи з країнами Заход. Европи евентуально не повторилася б друга „Угорщина". Але що тут може також, нехай і побічно, грати, волю ватиканська політика — це не виключена річ. А що Ватикан під час II Ватиканського Собору просто демонстративно франческанська своє „мирне співжиття" з СССР, і що де Голь почав переговори з СССР — це також явище цікаве, але... небезпечне.

У деяких кругах в ЗДА, що є в опозиції до уряду Кеннеді, славлять де Голя й Аденауера за те, що вони не хотять, щоб через американські впливи в зах. Европі там мали вплив явні і тайні політики певної раси й не-християнської релігії. Але... ці американські круги забувають цей факт, що найближчим дорадником де Голя є людина цієї самої раси й релігії, що й впливові особи у Вашингтоні.

Червоні тероризують монахів в Українському Православному Манастирі

Католицький тижневик в Америці "Operation Understanding". Edition „Our Sunday Visitor". The national Catholic weekly. Vol. LI. January 6, 1963. No. 36. інформує:

„Берлін (NC). — Совєтська влада продовжає своє володіння терору проти монахів Російського (?! — СС) Православного Манастиря в Почаєві, районі України. Так подає лист, що його одержано тут.

Лист, написаний „Парафіянами Почаївського Успенського Манастиря", є заключком до „Голови Закордонних Церковних Зв'язків Америки". Згідно з протоколом, що надійшов сюдн, парафіяни також вислали заклик до совєтського прем'єра Микити Хрущова.

На протязі двох років, подає лист, влада прогнала монахів з Почаївського Манастиря щляхом конфіскати їхніх особистих довідок та відкликаннями дозволу на перебування. Якщо монах спротивився б відійти, то він був би суджений за нарушення закону про перебування.

Згідно з даними, монахів навіть судженo за нарушення цього закону. Одного з них побито на смерть у тюрмі, коли тюремники старалися змусити його відмовитися від своєї Віри.

У серпні ц. р. (1962 — СС), каже письмо, старшини міліції ввійшли до Манастиря і з 12 людьми ввігналися в келію 70-літньогоченця о. Йосипа. Вони побили його й насильно забрали до лікарні для умовохворих. Немає докладних вісток про о. Йосифа, але подають, що його вбили.

Слідуючого дня, каже лист, старшини пригнали до Манастиря колону автомашин і п'ять вантажних автомашин. Ще з більшою силою, між попередного дня — з 12-ма, вони насильно пробили собі дорогу, й арештували 10 осіб. Влада забрала ці особи в різні місця, деяко навіть на віддаль 190 миль, та грозили їм, що покарають їх засудженням до п'ятьох літ, якщо вони лосміли б повернутися до Почаєва.

Парафіяни Манастиря й монахи запротестували проти всієї акції, але влада зареагувала ще більшими репресіями, як подає цей лист.

3-го жовтня ц. р. (1962 — СС) влада у силі 100 людей обшукувала келії монахів, а деяких забрала. Ці монахи були зневажені, биті й забрані на вантажних автах.

Великий натовп, що зібрався надворі, щоб запротестувати, був розігнанний водою.

Лист каже: публічна влада „хоче побавити нас Почаївського Манастиря", хоч „досі не видано жодного декрету від влади, щоб його відібрати".

„Цей нелюдський постулок", закінчує лист, „навів нас на думку звернутися до вас, щоб через „Всесвітню Раду Церков" або „Об'єднані Нації" помогли ви монахам Почаєва відзискати їхне номальне життя й служити Божественну літургію у Свято-Почаївському Манастирі на втіху Православного Народу".

(Для порівняння, як трактується під комуністичною владою Католицька Церква в Польщі — подаю з вищезгаданого католицького тижневика ось що їна формацію п.з. „Війна типу Камілла в польському манастирі", — СС).

„Берлін — (NC). Ведеться холодна війна типу Камілля в давнішому Манастирі Цистерціїв у Польщі в Лодзі, як подає комуністичний тижневик „Політика".

Оповідання звучить як правдивий життєвий приклад з фантастичної гумористичної війни в повіті Дховарні Гересі: „Малий світ дон Камілля". Це війна між італійським священиком і посадником провінційного містечка.

У цьому польському оповіданні є три тини: теперішній властитель абатства з 12-го століття, — Чипрыковський, ксьондз Степень — місцевий парох і пан Місюрський — міський учитель, зажертий комуніст.

Учитель і властитель живуть у колишньому манастирі — в тій національній пам'ятці, що її відбудовано державою шість літ тому за суму $125.000. Священик живе в малому дімку побіч.

Священик і вчитель не сходяться, а властитель старається зберегти мир.

„Парох проповідує проти мене", каже вчитель

„Учитель старається збунтувати народ проти Церкви", відповідає парох.

Але парафіяни зовсім цим не турбуються. Їхні літи йдуть до школи, щоб вислухати „величання" благословень комунізму, а звідси йдуть на „квартиру" пароха, щоб навчатися релігії.

Коли парох не може видержати напруження, він іде до своєї церкви і грає там на органі.

„Також прекрасно", каже „Політика".

* *

Вищезгаданого католицького тижневика присилають мені з Гунтінгтон, Індіяна, ЗДА. Від ряду літ хтось з католиків платить за мене передплату. І саме мені кинулася в очі зміна „цирости" цього тижневика в сторону православних. Тому я дослівно навів з нього ці дві, подані вище, інформації, навіть не пропустивши ані одного знаку наведення.

Прочитавши про ці обидва випадки: — про хід ліквідації Почаївської Лаври, і про події в манастирі в Лодзі, бачимо ясно, що большевики мірюють побожність народів не однаково. Як бачимо із статті про Почаїв, — там московські большевики нищать духовне життя Манастиря, заслюють священиків у чужі околиці. Бо вони знають, що Почаїв так тісно пов'язаний з українським історичним життям, що там таки й тепер мусить жити дух України. Тому вони вважали як відповідне для себе знищити його. Тактоже треба сильно підчеркнути факт, що православні українці, які ще живуть в околиці Почаєва, обороняють манастир легальним способом перед московськими большевиками.

А про подію в польському манастирі в Лодзі згаданий тижневик подає дослівно те, що написав польський комуністичний тижневик „Політика", і я це саме тут дослівно -переклав.

У чому ж має полягати це порівняння? „Політика", офіційна комуністична газета, знає, що польська держава, хоч і комуністична, але вона не нищить церков, а ремонтує навіть манастирі за суму $125.000 (сто двадцять п'ять тисяч долярів).

„Політика" знає, що у відремонтованому манастирі живе вчитель — польський комуніст. У малому дімку, що належить до цього самого манастиря, також живе парох, — розуміється, не комуніст. Офіційна комуністична польська газета знає, що польські діти йдуть до школи вчитися комунізму від учителя. Вони йдуть також до пароха вчитися Божого Закону. „Політика" знає, що парох з тим станом не дуже погоджується в душі, але вона похваляє пароха за це, що він іде до церкви, — у-хвилині подразнення ненормальними обставина. — Там він грає на органі, і це „прекрасна" розв'язка, — каже „Політика".

А в той же час у Почаєві нищать „Молитись ворог не дасть"... Іеромонаха Йосипа побивають смертельно, та відвозять до лікарні для умовохворих, а пізніше вбивають його, — як це читаємо в цьому католицькому тижневику.

Вищезазначений католицький тижневик в ЗДА подав ці два факти не на одній і цій самій сторінці, бо він знав, що хтось з читачів звернє увагу на шовіністичне наставлення московського большевизму не лише проти виразного світського національного прив'язання українців до всього рідного; бо й большевики також знають, що в Україні Церква Православна — це невіддільна частина національного організму народу; це душа народу. Тому вони (москвобольшевики) цю душу вбивають дорешти; нищать останні Манастирі. Вони забувають, що (як це Тарас Шевченко пророк):

„Не вмирає душа наша,
Не вмирає воля,
І несхитий не виоре
На дні моря поля,
Не скує душі живої
І слова живого,
Не понесе слави Бога,
Великого Бога." („Кавказ").

Стаючи добрими членами своєї рідної Православної Церкви, ми заявляємо, що в нас українська душа, що її нікто вбити не годен...

То ж дорожімо цією Церквою. Підпомагаймо наші православні установи. Помагаймо щедрими датками будувати Колегію, що понесе смоленсьні Віри між усіх, у кого б'ється українське серце, а хто в боротьбі охляв, тому додасть цілющої Води із „Джерела Життя"...

о. д-р С.С. Сасс.

„Христос на горі"

Статуя Христа 175 стіп висоти

Американський різьбар працює над статуєю Христа висотою 175 стіп. Вона має стояти на шпилі гори Сперфшн у Савт Дакоті, і буде відома під назвою „Христос на горі". Батько цього різьбара, Гуцон Борглом вирізьбив піднесену руку Христа і погруддя, а його син докінчує цю статую; він вірить, що вона „відродить Християнство в цій країні".

Церкви різних віроісповідань і національностей у спільному будинкові

У скитальчій оселі Бекгоф у Зеяне коло Білефельд у Зах. Німеччині 12 вересня 1962 р. відкрито будинок, в якому є чотири приміщення для храмів чотирьох віроісповідань: одне приміщення для церкви православних українців, одне (спільне) для православних не-українців (серби, росіяни), одне спільне для католиків (головно поляки й інші), і одне для протестантів (головно литовці й латиші). Цей будинок поставлений добродійною організацією фон Бодельшвінга та іншими німецькими й закордонними фундаторами.

СОБОР, РИМ І МОСКВА

(Закінчення)

Російській Православ. Церкві в Советському Союзі влада СССР дала наказ вступити у Світову Раду Церков (куди її було прийнято в грудні 1961 р на III Асамблеї Світ Ради Церков у Нью Делі), що в основному є під проводом протестантів, і цей факт свідчить, що влада СССР рішилася послужитися провідниками Російської Православної Церкви в СССР для своїх політичних цілей у світі взагалі, а на Заході зокрема

І так, між Світовою Радою Церков (вона включає понад 71 протестантських Церков різних деноміняцій і Англиканську Церкву) та Римом почалося суперництво з метою виєднати собі симпатії в Російській Православній Церкви. Коли Російська Православна Церква в СССР формально включилася у співпрацю з протестантськими Церквами в рамках Світової Ради Церков, то в Римі відчули це як свою політичну поразку, але папа Іван XXIII не зневірився, а дальше змагався, щоб добитися успіху показати світові, що між Римом і Російською Православною Церквою таки існує „приязнь".

Тайна розмова в Парижі

У цій статті вже попередньо було сказано, що 1962 р. ще парома місяцями наперед перед початком цього Собору папа вислав був свого довіреного посланця о. Вілебранда в Москву на тайні переговори, щоб звербувати представників-спостерігачів Московської Патріярхії (цебто Російської Православної Церкви СССР) на II Ватиканський Собор. До справи згананих тайних переговорів, секрети яких почали самі собою виясновуватися через свої наслідки, тут додамо ще одну „подробицю", — журнал „Православная Русь" (Джорданвилл, Н.Р., ЗДА) за 14 грудня 1962 р. подав ось цю коротку новинку:

„Одна подробиця виясніється у справі запрошення советських спостерігачів; в одній лютерансько-евангелицькій німецькій газеті („Die Botschaft") читаємо, що „підсльорхняя розмова, якою визначено поїздку о. Вілебранда в Москву, відбулася в нього в Парижі на сесії Світової Ради Церков". Згадана Сесія СРЦ, чи точніше Центральної Екзекутиви Світової Ради Церков, відбулася в Парижі в серпні 1962 р. (Ширше про цю сесію писав сирійський православний журнал в ЗДА „The Word" числа за липень і вересень 1962 р.). Рим і Москва тримали в тайні зміст розмови між архиєп. Нікодимом (Ротовим) і о Вілебрандом у Парижі в серпні 1962 р. Звичайно, папському довіреному уповноваженому о. Вілебрандові тоді вже був відома та заява архиєп. Нікодима, яку він ще чотирма місяцями перед тим — у квітні 1962 р. — висловив представникам німецької католицької агенції KNA, що Російська Прав. Церква в СССР тільки за цією передумовою вишле своїх спостерігачів на II Ватиканський Собор у Рим, якщо там не буде виступів проти влади Советського Союзу (ширше про це див у газеті „Byzantine Catholic World" 15. 4. 1962).

Тайна посланець папи в Москві

Папський уповноважений о. Вілебранд після розмови з архиєп. Нікодимом у Парижі в серпні 1962 р. поїхав у Москву, щоб почати в Парижі переговори закінчити в столиці советської влади. Він, о. Вілебранд, таки добився успіху, бо советська влада погодилася вислати представників Російської Прав. Церкви на II Ватиканський Соборр; а це значить, що Ватикан устами о Вілебранда запевнив советську владу, що на II Ватиканському Соборі буде заборонено виступати проти комуно-большевицької влади Советського Союзу І тому-то як під час відкриття II Ватиканського Собору, так і під час його першої фази (від 11. 10. 1962 до 8. 12. 1962) ні папа, ни ніхто з делегатів на самому Соборі не виступив проти комунізму взагалі, ані проти влади СССР зокрема,

Коли ж Єпископат українців греко-католиків у Римі на власну руку виступив (але тільки поза Собором) 21 XI. 1962 року проти влади СССР, то II Ватик. Собор почерез свій Секретарият Сприяння Єдності Християнства прилюдно осудив за це Єпископат українців греко-католиків, і заборонив їм публікувати в пресі текст того протисоветського виступу, дарма що цей виступ настільки стриманий, що обмежувався самим протестом проти переслідування греко-катол єпископів у Галичині советською владою, а не був це специфічно виступ проти комунізму як такого чи проти советської влади як такої, і не було там також мови у справі повернення всього українського народу владою СССР

У висліді того під кінець першої фази II Ватиканського Собору (вона закінчилася 8. 12. 1962) советська влада з признанням висловилася про папу Івана XXIII за те, що він нікому не дозволив на II Ватиканському Соборі виступати проти комунізму

Совети приязні на Ват. Соборові

Журнал „Православная Русь" (ЗДА) за 14 жовтня 1962 р поінформував:

„Спеціяльна кореспонденция з Москви в „New York Times" Т Шабад з приводу Собору (II Ватиканського) досить промовиста. ТАСС (Телеграфна Агенция Советського Союзу), формально займаючи очікувальне становище, нагадує, що папа Іван XXIII неодноразово висловлювався на користь миру та згладжено виступування всіх спорів У цьому самому напрямку очікує від Собору додатих висліда і римський кореспондент (советський) Красіков. Далі, повідомляється (в ТАСС), що представники Литви — головної католицької області СССР, є учасниками Собору. Тепер же стає відомим, що Патріярхія (Московська) висилає своїх спостерігачів двох ТАСС відмічує, що головним завданим Собору буде вирішити питання обрядів і догматів, і автор кореспонденції (Т. Шабад з „Нью-Йорк Таймс") від себе з цього приводу повсякое, що Совети відрізняють свою внутрішню політику в обсязі віри від своєї зовнішньої політики (щодо релігії), де вони можуть піти на згоду з Ватиканом. ТАСС цитує звернення Хрущова до папи (Івана 23-го) з нагоди його (папи) 80-ліття, коли-то Хрущов бажав папі успіху в його благородному завданні зберігати мир. Це було перше офіційне звернення до папи з Росії від 1917 року! Хрущов у вересні цього року висказав своє одобрення „здорового розсудку" папи (Івана 23-го) і свідчив, що хоч він (Хрущов) готов прийняти звідки б вони (ці заклики) не походили (отже, мовляв, хоч би й з Ватикану). Він же (Хрущов у вересні 1962 р.) ста-

(Закінчення на 9-й стор.)

Хрущов проти участи жидів в уряді

(Закінчення з 2-ї стор.)

ської релігії Реакційні і антинаукові „ідеї" про „особливу єврейську націю, обрану самим богом", яка нібито переважає інші нації, пропагувались ідеологами єврейського буржуазного націоналізму в минулому і пропагуються тепер.

„В основу різноманітної літератури і газет, що видаються сіоністськими централями в Ізраїлі та інших капіталістичних країнах, кладеться людоненависницька ідеологія, проповідується націоналізм і расизм.

„Автори расистських статтей, наслідуючи фашистських ідеологів Гесса і Геббельса, твердять, що кулка єврейських сіоністів в Ізраїлі здатна взяти на себе місію по створенню єдиного фронту світового єврейства від Ізраїлю до Москви, від Варшави і Нью-Йорка. Саме в Палестині, мовляв, повинен бути створений форпост світового єврейства".

Ось такою пропагандою теперішня советська влада голосить світові, що вона не є в руках жидів, і тим вона йде в протинаступ проти антисемітів, які твердять, що „советська влада — це жидівська влада" Більше того, саме такою пропагандою теперішня советська влада витворює у світі враження, що вона є навіть антисемітською, отже, мовляв, жиди є проти комунізму, а комунізм є проти жидів.

Советська влада „підтримує" поголоски про урядовий антисемітизм в СССР?

Вище було сказано, що советська пропаганда з СССР атакує жидів як „злих патріотів, і цим вона навіть серед деяких антисемітів витворює враження, що влада СССР не тільки не в руках жидів, чи під тими закулісними, затаєними впливами, а що навпаки — ця влада робить вражіння антисемітської

А до цієї советської пропаганди тепер додано ще й факт, що в СССР розстрілюють великих спекулянтів, а серед них найбільший процент жидів. Едвард Кренкшо, який сам жиди вважають одним з найбільших на Заході знавців Советського Союзу, пише про це так

„З цього приводу дехто із західніх спостерігачів зробив висновок, що декрет із 6 травня 1961 року, яким розтягається кару смерти на всіх, що арештовані за зловживання в широких масштабах і постійну спекуляцію закордонною валютою, спрямінли, як частину пляни на жидів.

Советська людина з вулиці, а передусім в Україні й Білорусі, де антисемітизм є гіркішій і доморослий (?! - Ред. В.), схильна до вірення в це-саме. Всюди проносяться слова „що „вони вистрілюють жидів, — не зважаючи на цей факт, що майже половина цих розстріляних — це не-жиди, і деякі з них займали високі становища

Советська влада не зробила нічого в тому напрямку, щоб запобігти цього роду балачкам, вони, можна сказати, ще й підтримує їх. Але коли хто думає, що цей новий підхід до того великого „рекетиру" як до прояву упляновані нагінки на жидів, то він цілком певно занадто спрощує і перебільшує" (Edward Crankshaw, The Winnipeg Free Press", 9. 8 1962).

Основуючись на всіх цих даних, жиди на Заході, майже одноголосно пишуть про антисемітизм советської влади, і тим вони автоматично кажуть, що советська влада — це не жидівська влада, і жидівство не має нічого спільного з комунізмом.

Ричард Гискокс в ОН заявив, що він не вірить в урядовий антисемітизм в СССР

Не зважаючи на те, навіть серед маси советських людей в СССР, які давніше вірили, що „советська влада — це жидівська влада". тепер уже починають вірити, що советська влада є антисемітською, і це сталося під впливом відповідних потягнень уряду СССР.

то все ж таки далеко не всі антисеміти вірять у це. Бо, не всі в це вірять навіть серед тих відомих державних мужів, які в тих інших відношеннях не є антисемітами

І так, наприклад, коли жиди з Америки подали на форум Об'єднаних Націй в Нью-Йорку рапорт-скаргу на Советський Союз за його антисемітизм, то делегат Британії проф Ричард Гискокс недвозначно заявив, що, мовляв, жиди самі сфабрикували, як „провокацію", поголовски й дані про „антисемітизм в СССР", щоб таким чином замаскувати свої впливи в СССР. І так, жидівська преса інформувала обурено

„Проф С Ричард Гискокс делегат Британії критикував цей рапорт Американського Жидівського Комітету й (Жидівської) Координаційної Ради, як провокативний і панічний". Проф. Гискокс сказав, що дуже мало було доказів на те, що б якусь ролю мав відіграти організований антисемітизм під час відомих виступів у 1959-60 роках .. Після цього він нападав до цього рапорту Координаційної Ради Жидівських Організацій, яка спеціально займається справою антисемітизму в Советському Союзі Він сказав, „Мені не подобається провокаційний тон цих документів, і вони не підходять під ніяке поняття про цю справу" (The Israelite Press", 2. 2 1961. Winnipeg)

Хрущов радить жидам не надто афішуватися

Що з цього, коли диктатори комуністичних режимів витворили собі у світі опінію „антисемітів", і не дуже заперечують цьому, а в той же час урядовий апарат, на який спираються ці диктатори, має в собі велике число жидів на високих впливових становищах? Адже ж така ситуація дасть антисемітам і радом поборам комуних аргументи в руки, що, мовляв, це неправда, що комуністична влада не є в жидівських руках, і що влада нібито „переслідує жидів".

Таке питання поставив диктатор СССР М. Хрущов

І так, Жидівська Телеграфна Агенція (JTA) подала таку інформацію, що її опублікувала вінніпезький жидівський часопис „The Israelite Press" (18. І. 1963).

„Лондон (ДжТА). - Советський премієр-міністр Никита Хрущов, промовляючи в Москві на зборах провідних письменників, артистів, музик і високих офіційних осіб уряду, висловив свою опінію, що жидам було б краще не займати високих становищ у советському уряді, тому що „ним тільки провокується загальний ресентимент" (ворожий відрух серед народів) Ці збори, як подає звіт у „Сандей Обзервер", що його написав Едвард Кренкшо провідний знавець советських справ, відбувся в Москві минулого місяця" (в грудні 1962 р.) Цей погляд, що краще було б уникати назначування жидів на провідні урядові становища вже був п. Хрущовим передбачений провідникам Польщі й Угорщини ще 1956 р. Це був той рік, коли советський прем'єр (Хрущов) відвідав був Польщу, щоб запобігти там протикомуністичній революції і коли революта в комуністичній Угорщині була подавлена російською армією. Пан Хрущов сказав, з уваги на це, що зриви (проти комунізму) в Польщі і в Угорщині були у великій мірі спричинені „завеликою кількістю жидів" на найвищих урядових становищах."

Кренкшо: в СССР немає упляновання намагання відсунути жидів від впливів у проводі

Із вищеподаної заяви Хрущова виходить, що Хрущов не говорить про те, щоб жиди не мали впливів в СССР, а він тільки хоче їх так би мовити, сховати з високої урядової сцени з-перед очей антисемітів Хоч, щоправда, це Хрущов 1962 р назначив одним із своїх заступників жида Веняміна Димшица. Але щоб мати впливи в державі, то для цього не конечно муситься бути президентом, прем'єром, чи міністром. І хоч жиди кажуть, що в СССР тепер менше є жидів в офіційному проводі держави, ніж було колись, то все ж таки Едвард Кренкшо каже, „ до якогось упляновання намагання відсунути советське жидівство ще й дали залишається дуже довгий шлях." (The Winnipeg Free Press", 9. 8. 1962). А Е. Кренкшо завдяки своїм здібностям, спеціялізації та жидівськ. походженню ці справи знає багато краще, ніж дехто інший, як це стверджують самі жиди.

П. Скаржевський.

— — — —

Собор, Рим і Москва

(Закінчення з 8-і стор.)

ської п'ятої колони" між католицьким духовенством" (Про це писав вінніпезький „Jewish Post" 27 12. 1962).

Розуміється, в нас немає й бути не може спільної мови з фашистами; але коли фашизм є зло, то воно в деякій мірі зроджується як реакція розпуки проти комунізму, — тобто одне зло (комунізм) породжує собою друге зло (фашизм).

Нам ідеться про принципи християнські й українські: політична „коекзистенція" Ватикану з СССР підкопує моралью-політичну стійкість Християнства, і вона також своїм вістрям спрямована в серце української справи.

Інквізиційний артикул

Артикул 403 Карного Кодексу Італії діє

Хоч в Італії є демократична конституція, отже там повинна б бути свобода релігії, то однак у Карному Кодексі Італії є такий артикул, де „за образу Католицької Церкви" влада суворо карає, — це голосний 403 артикул

На основі цього артикулу засуджено в листопаді м. р. протестантського пастора (італійця) Отелло Пандольфіні на рік в'язниці за поширення брошури, в яких протестанти не погоджуються з деякими католицькими догматами. Отже, під поняття про „образу Католицької Церкви" підтягають навіть теологічні справи — спір за догмати.

Пожертви на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпезі

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ ОКРУГИ МИРНАМ, АЛТА.

Мирнам, Алта.
По $50.00: Френьк Шимко; з Похорону бл. п. Лалі й Анни Герелюків та їхньої донечки Глорії-Анни.
По $25.00: Жіноче Товариство, Стефанія Солован, Ярослав Котишин, Василь Котишин, Василь Яремчук, Василь Чапельський, о. А. Хруставка.
По $20.00: І. Яшейко з дружиною, Данило Митрунець, Василь Аксимчук, Степан Митрунець, Фрузина Максимюк.
По $10.00: Никола Марківський, Михайло Місенчук, Ксеня Хинасик, Никола Ткачук, Антон Линковський, Степан Кривяк.
По $5.00: Василь Максимюк, Петро Яремчук, Василь М. Яремчук, Рома Семенюк, Тріфон Арійчук, Михайло Чапельський, Василь Дутка, Анна Куфлюк, Степан Мельник, Іван Романчук, Василь Процьків, Анна Місенчук, Степан Бойко, Михайло Калужняк, Михайло Бойко, М. Пугкий, Василь Мельник, Павло Кічак, Йосиф Голубович.
По $7.00: Софія Вакарик.
$5.00: Дрібними.

Мусідора, Алта.
По $20.00: Василь Мандрусяк, Андрій Колісняк, Василь Ільків.
По $10.00: Михайло Качмар, Андрій Линяюк, Мафтей Сименович.
По $5.00: Ф. Сорокан, Іван Качмар, Іван Луканюк, Анна Качмар, А. Сорокан, М. Сорокан, Петро Качмар, Іван Дроник, Іван Григорук, Іван Костюк, Дж. Сорокан, Михайло Рудик, Михайло Ільків, Мек. П. Павличук, Михайло Кучер.
$12.00: Дрібними.

Бросов, Алта.
По $10.00: Н. Бабюк, Іван Снігур.
По $5.00: Василь Григірчук, Петро Логозар, Олекса Лупул, Василь Лупул, Олекса Логозар, Никотай Російчук, Олекса Варенька, Василь Снігур, Степан Снайчук, Николай Іванчук, Іван Марченко, Марія Ташук, Василь Бойчук, Михайло Терновий, Іван Онищук, Степан Завадюк, Василь Купченко, Ф. Плешка, Дж. Пундик, Михайло Пундик, Василь Логозар, Іван Березка.
По $6.00: Олекса Кебич.
$3.00: Дрібними.

Слава (полуднева), Алта.
По $30.00: Іван Заляцький.
По $25.00: Петро Запаренюк.
По $10.00: Митро Заляцький, Петро Шийка, Іван Гнатюк, Іван Луцяк.
По $6.00: Михайло Митрунець.
По $5.00: Іван Грекуляк, Моріс Запаринюк, Ф. Войтків, Василь Нагорняк, Григорій Нагорняк, Никола Заляцький.
$2.00: Дрібними.

Слава (вівторкова), Алта.
По $10.00: Ісак Липка, Олекса Войтків, Іван Луцяк.
По $5.00: Никола Машинюк, Олекса Порціна, Андрій Калинчук, Іван Дутка, Митро Рожка, Николай Гудзюк, Н. Вінтоник, Павло Малиновський.
$2.00: Дрібними.

Лужани-Топорівці, Алта.
По $10.00: Митро Логозар, Д. Кулченко.
По $5.00: Митро Купченко, Василь Купченко, Іван Боднарик, Михайло Рибак, Давид Орлецький, Никола Фоярчук.
$3.00: Дрібними.

Моркемб, Алта.
По $10.00: В. Романюк.
По $5.00; Віктор Романюк, Митро Сливка, Михайло Марінь, Конст. Войчук.
$16.00: Дрібними.

Лойдмінстер, Алта.
По $100.00: Б. Гуляк.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ В ЛИМІНҐТОН, ОНТ.

По $50.00: А. Владарчук.
По $10.00: о. І. Крисфалусі, Матрона Сакач.
По $5.00: І. Максим'як, В. Личко, Юрій Скибенецький, Н. Плацко.
$4.00: Дрібними.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ В НІЯГАРА ФАЛС, ОНТ.

Ніягара Фалс, Онт.
По $200.00: Павло Камінобський, Григорій Гладинюк.
По $100.00: Іван Гладинюк.

Виндзор, Онт.
По $100.00: о. Ф. Керніцький.
По $25.00: Філько Фургаль.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ ОКРУГИ ШІГО, САСК.

Фови Лейк, Саск.
По $10.00: Стефан Кресоватий.
По $5.00: Василь Старчук.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ ОКРУГИ ТІОДОР, САСК.

Тіодор, Саск.
По $50.00: Жіноче Товариство.
По $25.00: Петро Доманський.
По $10.00: Дмитро Киреліюк, Фрид Остаповичч, Параскевія Франко, Михайло Боднар.
По $7.00: Василь Кулик.
По $5.00: Фрид Король, Стефан Франко, Петро Мішинчук, Василь Сушинський, Николай Шилинський, Лазар Кіцул, Николай Білокрилий, Петро Цуркан, Ірина Магас, Теодор Довголіс, Николай Марінчук, Олекса Кіцул, Дмитро Релей, Василь Кіщан, Георгій Мінкан, Ст. Доменко, Фрид Чорний.
$10.00: Дрібними.

Тіодор („коло Половиків"). По $5.00: Олекса Рудан, Ени Сирбай, Дмитро Федусяк, Н. С. Половик, Г. Н. Стігар, Іван С. Половик, М.М. Федусяк, Василь Федусяк, Михайло Пелегач, Іван Семчук.
$2.00: Дрібними.

Інсінгер, (гай-вий), Саск.
По $10.00: Семон Гуцуляк, Ілина Малик, Назарій Малик.
По $5.00: Ілія Данилюк, Т. Мельничук, Т. Гудимка, С. Хриптул, Н. Гнатюк, І. Русняк, Ст. Гуцуляк, Г. Кошман, Теодосія Крикливець, Стефан Дорош.
$4.00: Дрібними.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ ОКРУГИ ВАРІТА, САСК.

Сандавн, Ман.
По $50.00: Миколай і Марія Качуровські.
По $20.00: Емануїл Халатурник, Онуфрій і Марія Соколюки, Теодор і Марія Лики, Володимир Ілюк, Іван Ілюк.
По $10.00: В. Маленко, Анастасія Ілюк, Михайло і Олена Бугери, Гаррі Алексюк, Миколай Дубник.
По $5.00: Н. Чубей, Стефан Соколюк, Олекса Білавчук, Н. Гушуляк, Мих. Левенець, Іван Верстюк, Марія Білавчук, Михайло Ганка, Миколай Андрусяк, Н. Костинюк, Т. Фещук, Джордж Гушуляк, Н. С. Шипит, В. Гушуляк.
$6.00: Дрібними.

Менесіно, Ман.
По $5.00: Іван Чорний, тато Ф. Чорна, Василь Ткачук.

Пайнс, Ман.
По $10.00: Елі Гушуляк.

Риджвей, Ман.
По $5.00: Петро Яремій.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ ОКРУГИ ЕТЕЛБЕРТ, МАН.

Етелберт, Ман.
По $100.00: Йосип Бегун, Округа Етелберт.
По $50.00: М. Топоровський, Жіноче Товариство.
По $30.00: Л. Савчин.
По $25.00: І. Воробець, І. Кійко, Н. Козар з дружиною, Р. Біледу з дружиною.
По $20.00: Т. Шевчук, І. Шевчук, С. Мусій.
По $10.00:: А. Джумага, А. Гарбулінський, В. Журковський.
По $5.00: І. Бурдейний, О. Карак, В. Плащанський, В. Геншорик.
$10.00: Дрібними.

Ренвер, Ман.
По $10.00: Д. Вознюк, Вознюк (батько), І. Іванчук.
По $5.00: К. Гутінець, В. Михальчук, М. Колісник, Д. Міхальчук, М. Колісник, Д. Михальчук, І. Прончук, П. Іванчук.

Зелена (Ворд), Ман.
По $20.00: Церковна Громада.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ БРЕНТФОРД, ОНТ.

По $75.00: Василь Костюк, Михайло Порожак.
По $50.00: Д-р Нікіфорук, Дмитро Яремій.
По $40.00: Одекса Яремій.
По $25.00: Никола Іванець, Григорій Осьмак.
По $20.00: Дмитро Іванків.
По $15.00: Іван Бурдейний.
По $10.00: Петро Савіцький, Никола Шурепа, Петро Немеровський.
По $5.00: Василь Яремій, Василь Дембінський, Крубіцький, Сапча, Василь Продан.
$5.00: Дрібними.

ПОЖЕРТВИ З РІЗНИХ МІСЦЕВОСТЕЙ

По $100.00: Маркіян Гулий, Тудон, Ман.; Матвій Дах, Принц Альберт, Саск.; С. А. Силепович, Корона, Калифорнія, С.ША.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Єдиноюий Склад Церковних Речей Українського Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі якнайкращої якості та по уміркованих цінах, наприклад:

Євангелії, Кивоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоругви, Облачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Світло, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число:

JUstice 9-1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

По $50.00: Жіноче Товариство в Тіодор, Саск.
По $25.00: Н. Спачинський, Едмонтон; Михайло Манулик, Окборн, Ман.; Церковна Громада Св. Петра й Павла, Січ, Ман.; о. Прот. В. Левицький, Міннеаполіс, С.ША.; Юрій Жига, Спірит Ривер, Алта.
По $20.00: Збірка на Похороні бл.п. Катерини Квасниці, Вестбрук, Саск.
По $15.00: Збірка на Похороні бл.п. Василя Білокрилого, Йорктон, Саск.
По $10.00: Данило Стефин, Бімсвил, Онт.; Іван Присяжнюк, Пайн Ривер, Ман.; Дмитро Сабецький, Енгусвил, Ман.; Збірка на Похороні бл. п. Параскевії Запорощької, Ровз Велій, Саск.
По $5.00: Михайло Питлик з дружиною, Келвінктон, Саск.; Олександер Боднарчук, Ретвил, Ман.; Петро Сарабін, Принц Альберт, Саск.; пані Марія Боянівська, Вінніпег.
$2.00: Дрібними.

Усім Високодостойним Жертводавцям щира подяка!

Усю кореспонденцію у справі кампанії прохається надсилати на адресу Колегії. Також чеки та поштові, або банкові перекази виставляти на ім'я Колегії.

За Комітет Будови Колегії Св. Андрея в Вінніпегу
о. д-р С. В. Савчук,
голова Дирекції та координатор кампанії.

Адреса Колегії:
ST. ANDREW'S COLLEGE
IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4,
Manitoba, Canada.
Tel. JU 6-3063

ВИПРАВЛЕННЯ

У списку пожертв на Будівельний Фонд Колегії з Попларфілд, Ман., що появився в „Віснику" за 15-го грудня 1962 року, на ст. 7, були подані помилково такі імена жертводавців: Гнат Залкевич, Михайло Лопко, пані Анна Ліщко і Данило Кавко, **а мало бути:** Гнат Жовкевич, Михайло **Лапка, пані Анна Леочко і Данило Кавка.**

У списку пожертв у „Віснику" за 15-го січня 1962 року, на ст. 10, між жертводавцями, що зложили на Будівельний Фонд Колегії по $10.00, було подане ім'я: Микола Сич, Монтреал, а мало бути **Микола Ших,** Монтреал.

Усіх вищезгаданих Шановних Жертводавців щиро перепрошуємо за ці неточності.

Комітет Будови Колегії

ПРЕСОВИЙ ФОНД „ВІСНИКА"

ВІННІПЕГ, Ман. Збірка п. М. Яриша на Похороні бл.п. Г. Українця $15.00
ФОРТ ФРЕНСЕС, Онт. Збірка о. Г. Удода на прощальній вечері для Юрія і Катерини Підлубних 14.00
МИРНАМ, Алта. Збірка п. І. К. Грицуляка з нагоди 70-ліття уродин пані Фрозини Максинюк. 13.45
ТОРОНТО, Онт. Збірка С. Данилюка на Поминальному Богослужені по бл. п. Федорові Максимчукові 10.75
ФОВМ ЛЕРК, Саск. Збірка о Б Яковкевича на Похороні бл.п. Аркадія Кучерявого 10.00
ВЕГРЕВИЛЛ, Алта. Збірка п. В. Мельничука з нагоди 50-ліття Вінчання Юрія і Анни Шевчуків 10.00
ВИЛЛИНҐДОН, Алта. Збірка о. С. Столярчука на Похороні бл.п. Манолія Ткачука 10.00
ҐЕФФОРД, Саск. Збірка о. С. Зузака на Поминальному Богослуженні по бл. п. Дм. Бовнчухові 10.00
ШІГО, Саск. Збірка о. Прот. Б. Яковкевича на Похороні бл.п. Григорія Купровського 10.00
МОНТРЕАЛЬ, Кве. Збірка о. Ф. Легенюка на Похороні бл.п. Юстини Вюи 10.00
ЕТЕЛЬБЕРТ, Ман. Різдвяний дар п. Н. А. Григорчука 10.00
ВЕРНОН, Б.К. Збірка о. Прот. Г. О. Василева на Поминальному Богослуженні по бл. п. Миколі Малишеві 10.00
ВОТЕРФОРД, Онт. Збірка о. Прот. Ю. Цукорника на Похороні бл. п. Василяни Бойко 10.00
ЕТЕЛБЕРТ, Ман. Збірка о. Т. Глуханюка на Хрестинах у подружжя Щурів 10.00
ФЛИН ФЛОН, Ман. Різдвяний дар п. Василя Перепелюка 10.00
ЕДМОНТОН, Алта. Збірка п. С. Павлюка в нагоди 70-ліття уродин п. Дмитра Панаса 8.80
ЕНГУСВИЛ, Ман. Пожертва подружжя Собеських з нагоди 45-ліття їх Вінчання 7.75
ГРИМСБІ, Онт. Збірка о. Р. Панченка на Похороні бл. п. Петра Кузя 7 50
ГОРДІЦ, Саск. Збірка о. В. Бойчука на Похороні бл. п. Анни Магайчук 7.00
ШІГО, Саск. Збірка о. Прот. Б. Яковкевича на Похороні бл. п. Григорія Руснака 5.50
ДОНВЕЛ, Саск. Збірка о. П. Бублика на Поминальному Богослужені по бл. п. Стефанові Королеві 5.50
ФОССТОН, Саск. Збірка о. Є. Приступи на Похороні бл. п. Параскевії Запорощької 5.50
БЮКЕНАН, Саск. Пожертва місцевої Укр. Гр.-Прав. Громади, яку переслав її парох о. В. Союзар 5.30
КЕЛГАРІ, Алта. Збірка п. М. Воронка на прийнятті з нагоди уродин о. Прот. М. Фика 5.00
ВЕРНОН, Б. К. Збірка о. Прот. Г. О. Василева на Похороні бл.п. Онуфрія Смука 5.00
ТУ ГІЛЛС, Алта. Збірка о. А. Теренка на Похороні бл.п. Якова Оляйника 5.00
БОННІВИЛЛ, Алта. Збірка о. П. Зубрицького на Похороні бл. п. Михайла Гурина 5.00
ҐЛЕНДОН, Алта. Збірка о. П. Зубрицького на Богослуженні в День Подяки 5.00
ГРОНЛИД, Саск. Збірка п. Івана Івануса на Молебні за здоровя Василя й Анни Романюків 5.00
МЕКНАТ, Саск. Збірка о. І. Шевця на Похороні бл. п. Кості Скрипника 5.00
ШИПМЕН, Саск. Збірка о. Е. Трубина на Поминальному Богослуженні по бл. п. Мелянії Запаринюк 5.00
СЕНДІ РЕПІДС, Алта. Збірка о. П. Зубрицького на Поминальному Богослуженні по покійних членах родини Тимофія Ткачука 5.00
ПЕНО, Алта. Збірка о. Іг. О. Щербання з нагоди 25-ліття Вінчання Николи і Дори Михальчуків 5.00
НАЄГАРА ФОЛЛС, Онт. Збірка п. І. Пограничного на Похороні бл. п. Василя Сивика 4.90
ЕНДРЮ, Алта. Дар Андрія і Олександри Кошманів з нагоди 50-ліття їх Вінчання 4.00
ЙОРКТОН, Саск. Збірка о. В. Бойчука на Похороні бл. п. Василя Білокрилого 3.90
ЛОНДОН, Онт. Пожертва місцевої Громади, переслана о. М. Дебринин 3.00
ТІОДОР, Саск. Збірка о. Я. Пука на Похороні бл. п. Василькн Гуцул 3.00

ДРІБНІ ПОЖЕРТВИ

В. Малюта — Давфин, Ман. 2.15
о. І. Гундяк — Картерет, Н. Дж., США 2.05
Д. Іванків — Скатленд, Онт. 2.00
Т. Глех — Скарборо, Онт. 2.00
А. Соколів — Ст. Катеринс, Онт. .. 2.00
Ян. Здоновський — Гарленд, Ман. 2.00
В. Зарубій — Вегревил, Алта. 2.00
Ян. Слюка — Ди Па, Ман. 2.00
Тані Марія Руда — Вінніпег, Ман. 2.00
Г. Осьмак — Брентфорд, Онт. 2.00
С. Гайдичук — Монтреал, Квебек 2.00
В. Никифорчин — Кичинер, Онт. 2.00
В. Буряник — Вінніпег, Ман. 2.00
К. Радомський — Атабаска, Алта. 2.00
Д. Стефин — Бімсвила, Онт. 2.00
К. Н. Росинський - Верона, Н. Ян., США 1.85
М. Шибінський — Ембридж, Па., США 1.50
Г. Клапоущак — Давфин, Ман. 1.00
І. Лесько — Вонда, Саск. 1.00
А. Звоздецький — Брендон, Ман. 1.00
Д. Бродер — Арран, Саск. 1.00
Л. Бобіцький — Бітон, Б. К. 1.00
Ю. Гаврилюк — Міннеаполіс, Мінн., США. 1.00
М. Борискевич — Дітройт, Міч., США. 1.00
Г. Соломон — Ст. Катеринс, Онт. .. 1.00
С. Сокач — Кристал Біч, Онт. 1.00
Тані В. Іванів — сторджис, Саск. 1.00
О. Пастух — Вінніпег, Ман. 1.00
С. Рудавський — Генрівілл, Квебек 1.00
М. Реущький — Овкбенък, Ман. 1.00
П. Кошлай — Монтреал, Квебек .. 1.00
Г. Шевчук — Вишарт, Саск. 1.00
Пані Є. Кудла — Келовна, Б.К. 1.00
Г. Шнурко - Картерет, Н. Дж., США. 1.00
Е. Денесюк — Торонто, Онт. 1.00
Є. Шкурат — Монтреал, Квебек 1.00
о. Прот. Ф. Керніцький — Виндзор, Онт. 1.00
Ю. Тоестій — Прінсйт, Саск. 1.00
о. Прот. О. Потушинцький — Сиракюз, Н. Ян. ..... .50

Усім Високодостойним Жертводавцям сердечно дякуємо.

Адміністрація „Вісника"

З новітньої інквізиції

Закон Італії забороняє бувшим католикам займати публічні посади

Артикул 5 конкордату (угоди) між Італією і Ватиканом з 1929 р. забороняє цим особам, які відійшли від Католицької Церкви, займати публічні посади.

Хоч артикул 3 конституції Італії визнає свободу релігії всім громадянам, не зважаючи на расу, релігію і т. д., забезпечує рівні права щодо суспільної гідности, то одначе 5 артикул вищезгаданого конкордату не скасований, і Католицька Церква далі послуговується ним.

Бандера був вірний Н. Церкві

(Із слова Наталки Бандерівни на процесі в Карльсруге)

У жовтні 1962 р., по трьох роках після трагічної смерти С. Бандери, в місті Карльсруге в Західній Німеччині, відбувався суд над Богданом Сташинським, що убив Степана Бандеру, і який сказав, що це вбивство він виконав з доручення влади СССР. На цьому процесі також сказала слово дочка Степана Бандери — Наталка Бандерівна. Текст її слова повністю опублікував в ЗДА журнал „Вісник" (за листопад 1962 р.) — орган Організації Чотирьох Свобід України, що є одним з відділів Організації Українських Націоналістів з-під стягу покійного Степана Бандери. У тому своєму слові Наталка Бандерівна постійно підкреслювала релігійність свого батька, і ці моменти з її слова нижче подаємо, як витяги з опублікованого в журналі „Вісник" її тексту.

„Мої батьки походять з греко-католицької священичої родини... Мій покійний Батько був утомлений постійною охороною і деколи був необережний. Він твердо вірив, що стоїть під особливою Божою охороною, і говорив, „Якщо мене хочуть спрятати із світу, то знайдуть спосіб зліквідувати разом з охороною". Він їздив своїм автом до української католицької церкви, де підсудний вперше його побачив".

ВІСТІ ІЗ ВСЕКАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

Жіноче Товариство ім. Лесі Українки

З 1963 роком наше Товариство надіється пожвавити свою працю. 10 січня відбудуться наради для поліпшення діяльности Товариства. Уплановано підприємства на 1963 рік. Першим ділом має бути Освітній Вечір 6-го лютого, присвячений для всіх, що посилають своїх дітей до Недільної і Рідної Шкіл Катедри.

Але на цей вечір прийти повинні не лише батьки згаданих дітей. У залі Катедри є багато місця. Радо будуть там бачити нашу молодь, старших, загально всіх, хто любить громадське життя та бажає приємно провести вечір. Бо готується гарна програма й буде висвітлена фільма дуже повчальна й на часі. А вже членство і Громади, і організація, що любуються при Катедрі, обов'язково повинні не минути цієї нагоди, і як один усі прийти

Комітет, що організує Весняний Базар, має свої наради 21 січня. Він постановив відбути базар 22 і 23 березня, що варто собі всім запам'ятати, і вже від тепер плянувати подарувати якусь вартісну річ і помогти в його переведенні, щоб він був найуспішнішим, а таким він буде, коли всі про це подбаємо.

Буде десять вартісних нагород на квитки („тикети"), крім п'ятох менших. Маємо відомості, що нагороди ніяк ні, які варто виграти. То ж бажаючі книжечки повинні всі закупити і надіятися щось вартісного виграти, а при тому помогти доброй справі.

Уже тепер пора зголошуватися за базарними книжечками. Можна писати на адресу „Базаровий Комітет Катедри", а радо вишлеться їм книжечку, або й більше, залежно від бажання.

Базар очолюють панна Марія Марко і пані Маргарета Ременда, що є запорукою його успіху, — розуміється, при помочі всього громадянства, що гуртується при Катедрі.

Різдвяна Вечеря

У Навечерію Йорданських Свят (Щедрий Вечір) наша парафія мала спільну Різдвяну Вечерю. Перед 7-ю годиною вечері до Катедральної авдиторії, наповненої учасниками, прийшла процесія з Владикою Митрополитом ВПреосвящ. Іларіоном і настоятелями; звершено освячення дарів Божих, після чого почалася вечеря.

На закінчення промовляли:

1) суддя І. Р. Соломон, який привітав ВПреосвящ. Владику Митрополита Іларіона, священиків, членів Громади і гостей, і за виконану працю для парафії на протязі цілого минулого року всім дякував і побажав щастя, здоров'я і всього добра на будуще.

По цім були гуртові колядки. Також колядували група Молодшого Відділу СУМК, студенти Богословів і наш хор.

2) Промовляв о. настоятель Прот. М. Юрківський. Він привітав нашого Первоієрарха з днем його уродин, вручив йому цінний дар і побажав сили, здоров'я та многих літ! Усі заспівали „На Многі Літа..."

3) ВПреосвящ. Владика Іларіон дякував за привіти, за дар і розповів про відносини у світі та й у нашій Церкві. Він подав цінні поради щодо того, як нам до всього треба ставитися, заохотив до більшої праці на користь загальній справі; згадав, що Катедрі ще потрібно багато фондів і закликав усіх до більшої жертвенности дати нет; похвалив наше жіноцтво за віддану працю для Церкви; хорові висловив признання і сказав, що без нього не можемо обійтися, бо співом прикрашуємо наші Богослужения, хоральні пісні, розвивають душу, заохочують до більшої побожности; і дякував усім за працю та закінчив словами, що „з нами Бог, то кого ж нам боятися?"

Добрі люди при тій нагоді зложили поважні суми, як „коляду" для Катедри, бо не мали змоги цього зробити в часі Свят.

4) Подякою й колядою це приємне свято нашої парафії закінчив о. Митрат Є. Грициша.

Був чи не найхолодніший вечір тоді надворі. А в авдиторії було привітно, тепло і весело. Було багато людей — і молоді та дітей. Вечеря була добре приготована й подана, за що нашому жіноцтву належиться признання і подяка.

Богоявлення Господнє

Богослужения в Катедрі було урочисте з участю багатьох учасників, не зважаючи на сильний мороз і докучливий вітер. Служив о. Митрат Є. Грициша. На закінчення було Йорданське Освячення Води, яке лишило незатертий слід у душах богомольців.

Відвідування домів

Після Богоявлення наші оо Настоятелі відвідали доми парафіян з Свяченою Водою і привітанням. Добрі наші парафіяни і прихильники прийняли їх з великою радістю, бо для них це небуденна подія.

Похорон бл. п. П. Кернац

Наша парафія втратила одну членкиню, яка була всім добре відома завдяки своїй активности, хоч і була вже старшого віку, а також завдяки щедрій жертвенности на церковні потреби.

Похорон відбувся в суботу 26 січня з участю о. Протопресвітера Д-ра С. В. Савчука, о. Прот. М. Юрківського та о. Митрата Є. Грициши. Було багато людей, що прийшли віддати їй останню послугу. Після Похорону був поминальний обід, що його приготовило Жіноче Товариство при Катедрі.

Перед смертю бл. п. Параскевія записала на Катедру й на Колегію Св. Андрея по 1,000.00 долярів.

Вічна їй Пам'ять!

Учасники Похорону зложили при Поспідній Цілуванні $35.16 на сплату довгів Катедри. Усім їм сердечна по дика!

Лавки для Катедри

Управа Катедральної Громади зробила заряджения для набуття лавок для Катедри. Є погляди, що незабаром вони будуть готові. Надіємося, що всі наші громадяни забажають причинитися своїми дарами до цього діла. Інформації щодо цього можна отримати в членів Управи.

Важні наради

У понеділок 28 січня були важні наради Управи нашої парафії з головами Комітетів при Катедрі про навчання в Недільній та Українській Школах. Відбулася цікава дискусія. Було подано багато цінних думок. Висловлені тих нарад був вибір Комітету, до якого запрошено І. Карасевича, Ф. Тесарського, д-ра П. А. Кондру і свящ. Є. Грициу. Цей Комітет має ширше й глибше розслідити всі проблеми, пов'язані з навчанням у згаданих Школах, з ціею метою відбудуться наради з учителями цих шкіл у п'ятницю 8 лютого. Після тих нарад Комітет має приготовити звіт і предложити Управі Катедри.

Загальні рокові збори Катедрального Хору

Наш хор відбув свої Загальні Збори. Були подані звіти всіх членів Управи. З них вив'язалася цікава дискусія, наслідком чого було зроблено доцільні постанови для більшого успіху в працях і висту пах хору.

До нової Управи ввійшли: Анна Фітус — голова, вдв. С. Радчук — заступник голови, Ірина Кравчук — секретарка, Степан Саранчук — скарбник. Вибрано Суспільний Комітет, членами якого є: Ольга Заяслик, Славка Касіян і Галя Майова.

Збори мали приємність і честь вітати нашого Владику Митрополита Іларіона як почесного учасника, який своєю ласкавою приявністю надав ім небувалої урочистості та сказав цінну промову, яка розкрила учасникам історію хорів у нашій Батьківщині і їхню велику роль в громадському житті.

Збори закінчено смачною перекускою і приємною гутіркою.

Варто всім знати, що цього року припадає 15-ліття праці нашого хору. Дженкий то час! Членам і членкиням його за те належиться вдячність Парафії і всіх тих, хто мав щастя і приємність насолоджуватися його співом. Співакам слава, а диригентові його В. Богоносові тричі слава!

Управа.

Поштова скринька

„Думки вголос", але... не всі

ВД.С.А., Нова Зеландія. — Ми Вас розуміємо. На Ваше питання: „Чи „Вісник" буде ширше розглядати Статтю А. К. „Думки вголос" у жит. „Наш Голос" (Мелборн) з січня-березня ц. р."? — відповідаємо: ні! Ми вірімо, що автор А. К. писав у добрій волі і в добрій вірі. Але ми також уважаємо, що щоб критикувати редакційну статтю у „Віснику" (15. 5. 1962) п. з. „Дискусія над бездискусійним", для цього треба було Шановному Авторові перед тим більше уваги присвятити цьому предметові. Пан А. К.—так висловився про вище згадану статтю у „Віснику": „Прочитавши її раз, два або навіть й три рази було замало, бо вона має в собі так багато „оригінальних" тверджень, туманних припущень і просто незрозумілих на перший погляд туманних думок".

Ми тут з п. А. К. незгідні, — у згаданій редакційній статті у „Віснику" не було „оригінальних" думок; це постійна ідеологія „Вісника"; а „туманними" вони показуються тільки тому, хто ближче не поінформований про ці справи. Ми знаємо, що цим особам (будь вони й визначні), які знають ці справи із своїх власних думок, що висловлені вголос, але не в пресі, і до яких наша стаття в „Віснику" відносилася „вона не є туманною, незрозумілою, — вони знають, про що йдеться. Ми висловили свої думки вголос, але не всі... і тому ми розуміємо, що якщо б навіть незагаємничені у певні питання автори читали не тільки по три рази, але й більше, то згадана стаття у „Віснику буде їм незрозумілою не тільки „на перший погляд", але й на другий і третій погляд.

На нашу думку, таки добре було б, якщо б п. А. К. принципово присвятив увагу різниці між термінами „поєднання" і „об'єднання", як ми це зробили у вищезгаданій редакційній, щоб при тому розмежував поняття про спільність духову та спільнотність адміністративно-правну, коли йдеться про наші місцеві Церкви. Ми належимо до Вселенського Православія в містично-релігійному аспекті. Ми належимо до однієї Української Православної Церкви в містично-релігійному і національному сенсі. Але наша Церква в Канаді є місцевою автокефальною Церквою в адміністративно-юридичному сенсі.

Це є „азбука", і над нею немає потреби зупинятися ширше. Пан А. К. виступив не тільки проти „Вісника", але й проти п. П. Б. з „Українського Православного Слова", який належить до групи цих, з політикою яких „Вісник" не погоджується. „Вісник" виступив не специфічно проти п. П. Б., але проти вищих ідеологів, з уповноваження яких п. П. Б. написав свою статтю. Ми були б раді, якщо б п. А. К. тепер стало трохи ясніше в цій справі. Нам відома ця очевидна правда, що в „єдності сила". Але це залежить, як хто розуміє „єдність". І для чого хто хоче її вживати. Англійці правдиво кажуть: „Коли не можете його побити, то візьміть його між себе". — це буде „єдність". Серед наших Церков є Церкви сильніші, і є слабші; сильніші Церкви — це немов та сіль землі з євангельської алегорії: коли сіль із землі вивітріє, то чим тоді насолимо цю справу, яка є дорогою і нам, і п. А. К.?

Ви правильно зрозуміли, що ми не все сказали ясно у нашій давнішній редакційній, але є такі речі, що для справи краще, коли їх вияснюється трикрапкою.

Ми залишаємо п. С. А. і п. А. К., що ще, що ми писали, є на добро Української Православної Церкви. А дискутувати в цій справі ми не збираємося, бо не бачимо потреби.

***

„Лист з Почаєва"

В. П. С. Р., Торонто — Чи буде якийсь організований протест у справі Почаївського монастиря — в цій справі нам нічого не відомо. На Ваше ж питання про наш погляд на „листа українців з Почаївщини" до голови Закордонних Церковних Зв'язків Америки" з просьбою про інтервенцію в обороні Почаївської лаври перед большевицькою владою, — кажемо коротко: Почаївську Лавру советська влада переслідує від самого початку советського окупування західньо-у к р а ї н с ь к и х земель минулого року советська влада почала радикально, революційними способами натискати на Почаївський манастир, оскаржуючи його в „нерехуванні петлюрівців і бандерівців". Ці советські обвинувачення були в советській пресі, отже це відомо й без листів з Почаєва. Ці советські обвинувачення свідчать, що советська влада робить це, з бажанням закрити цього манастиря. Вона може закрити його без подання „причин", але все ж таки про людське око перед світом їй вигіднше знайти якісь нібито „об'єктивні причини".

Згаданий Вами „лист" вийшов з Берліна, отже із східнього (советського) Берліна його передали в західній Берлін. Східня частина Берліна — це один з центрів советської розвідки. Хто знає советську дійсність, той сам собі може вирішити питання: чи люди з СССР можуть мати настільки свободи, щоб могли скаржити советську владу перед заграничними авторитетами, в даному випадкові — перед „головою Закордонних Зв'язків Америки", і щоб вони підписалися під тією скаргою листом та потаємно передали його за кордон.

Певно, для влади СССР — це був би доказ у її пропаганді, що — мовляв, там є велика свобода" — навіть сво боди скаржити владу СССР перед світом. Але чи цей „лист з Почаєва" не стане за одну з причин скорше довести до ліквідації Почаївського манастиря — це покаже майбутність.

Нам відомо з советської преси, що влада СССР суворо карає членів секти „свідки Єрови" під претекстом її зв'язків з Америкою, де е центр цієї секти. Советська влада залюбки чіпляе латки „зв'язків" з офіційними чиновниками Америки тим, коли вона хоче знищити. А в цьому так звяному „листі з Почаєва" саме і є шукання зв'язків з офіційними протестантськими чиновниками Америки.

Якщо б Почаївська Лавра була вже зліквідована — це не була б несподіванка. Що вона переслідується — це відомо. Але чи вона вже закрита — цього не знаємо.

Український народ в Україні має зав'язані уста комуністами большевицькою владою у Москві, отже він тепер бореться щиром протестів на міжнародній політичній арені не має можливости; політична оборона українського народу на світовій арені — це завдання українців у вільному світі.

Ми висказали свої думки в цій справі, і залишаємося при них так довго, як довго не маємо точних, достовірних, незаперечних даних щодо згаданого Вами листа, про істоту якого, на жаль, покищо нічого не знаємо, а досьо гочасні пресові інформації в цій справі ми нотуємо, як фак ти цікаві самі собою, але за які „Вісник" ручатися не може

Щодо протестів, — то треба протестувати не тільки у справі Почаївського манастиря, але загальніше — протестувати в обороні всієї Української Православної Церкви, що мучиться в катакомбах СССР та всіх її святинь — більшістю зруйнованих, масово закритих, і тих, що тепер їх (залишки) влада СССР закриває.

Маємо в нашому Складі Ікони — Спасителя і Богородиці — в різьблених рамках. Ікони надаються для вжитку при Вінчаннях, як і для інших цілей. Розмір Ікон: 8 на 10 цалів.

Ціна Ікони $10.00; пара — $20.00 з пересилкою.

Замовлення слати до Складу Церковних Речей.

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

ПРОЩАННЯ ЗАСЛУЖЕНИМ ГРОМАДЯНАМ

Форт Френсис, Онт.

У неділю 2-го грудня Українська Греко-Православна Громада Св. Юрія у Форт Френсис, Онт., провожала на нове місце побуту одних з визначніших членів Української Православної Церкви в Канаді — п-ва Юрія і Катерину Підлубних. Ціле своє свідоме життя п-во Підлубні від дали на справу підсилення свідомости своїх братів у Канаді, на розбудову Української Православної Церкви, „Просвіти", українських самостійницьких товариств та були завжди примірними християнами й українцями.

Останнього року п. Юрій був головою Української Православної Громади Святого Юрія у Форт Френсис, а пані Підлубна заступницею голови Відділу Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки.

Прощальний вечір розпочато Вечірнею Службою Божою з відчими Молебнем до Господа, за те, що зберігав у силах і здоров'ю цих вірних Господеві і своєму народові супружжя та кріпив їх далі здоров'ям на многії літа... Під час Молебня настоятель Громади о. Г. Уклд сказав тепле зворушливе слово про жертвенність і любов п-ва Підлубних до своєї Церкви та про їх ні високі прикмети як українських християн.

Після Вечірні численна громада вірних засіла за сто-

лами в залі читальні „Просвіти" до приготованої Відділом ім. Лесі Українки вечері.

Рясними оплесками й співом „На Многі літа" зустрічають присутні входячих на залю п-во Підлубних, а господар вечора п. Антон Буяр та голова Відділу пані М. Соколюк провадять їх до головного стола, де засіли представники від усіх організацій при Громаді на чолі з о. Настоятелем.

Після спожитої страви Господар відкриває програму цього прощального вечора й від імені Управи Громади, як заступник голови, дякує п-ву Підлубним за їх довгорічну корисну працю в Громаді, а зокрема за останній рік, в якому в Громаді проробило над звичайно велику працю. З черги покликає до привіту від Української Школи учня Васюня Гушулака, який від усіх учнів і учителюк подякував гарною українською мовою п-ву Підлубним за допомогу Українській Школі.

Слідуючий привіт і побажання від Комітету, учителюк та учнів Недільної Школи склала пані Калина Бадюк, одна з найактивніших членкинь Громади, яка підкреслила в своєму слові яке велике значення мав для виховання й усвідомлення молодшого покоління той приклад жертвенності й посвяти, що їх подавали п-во Підлубні.

Від Відділу С.У.К. ім. Св. Ахіп вітала й складала побажання п-ву Підлубним голова Відділу пані Михайлина Вепрук, яка підкреслила в своєму слові потребу вчитися усім молодшим у п-ва Підлубних, як треба провадити громадську справу.

Від Відділу ім. Лесі Українки прощався п-во Підлубних голова Відділу пані Марія Соколюк. Вона зокрема подякувала за допомогу й цінні поради, що їх подала пані Підлубна для Відділу й для молодої голови в минулому році.

Від членства Громади дуже слово сказав бувший голова Громади й один з основоположників 'її п. Магдарій Настюк. У своїй промові п. Настюк згадав багато років попередньої діяльності п. Ю. Підлубного на українській церковній і громадській ниві, а зокрема в час перебування в цій Громаді. Згадав також про те, що ця родина не лише могла жертвувати собою й своїм спокоєм для загальної справи, але й за добрим українським звичаєм були завжди гостинними й двері їхньої хати ніколи не закривалися для кожної доброї людини. У часі непорозумінь і кризи в Громаді п. Підлубний був добрим порадником як з такої ситуації вийти. За все це громадянство їм обом щиро дякує та бажає сил і здоров'я на новім місці побуту провадити таку ж корисну працю, як і всюди.

Від Т-ва „Взаїмна Поміч" прощав п-во Підлубних голова Т-ва п. Михайло Євчин, який зазначив, що п-во Підлубні були одні з обов'язковими й зразковими членами цього корисного й потрібного Т-ва, вручив їм дарунок від Т-ва та закликав усіх присутніх іти слідами в громадській праці за п-вом Підлубними.

Голова читальні „Просвіта" п. Василь Коцюба підніс п-ву Підлубним дарунок від цього Т-ва та підкреслив у своєму слові, що й у „Просвіті" пано Підлубні були довголітніми й передовими членами

При кінці від себе й своєї родини та від Церкви подякував за співпрацю обом гостям настоятель Громади о. Г. Удод. Сплюно пережитий на церковній праці час дає о. Настоятелеві повне право висловити свої спостереження про цих достойних людей. Усі ті заслуги, які були згадані попередніми промовцями є безперечно великими, але най більшою з заслуг дійсно великих людей є заховані для загалу й лише небагато їх можуть бачити .От цими прикметами, що характеризуються п-во Підлубні і які становлять їхні найголовніші заслуги це — відвертість у прямуванні до своєї мети. Не той борець, що з-поза паркану пальцем у черевику махає, але той, що відкрито ісповідує свою правду й не боїться за неї пожертвувати усім, що має. Такі люди творили й творять історію, такі люди будували й будують Рідну Церкву сьогодні в Канаді.

Великою помічницею на протязі довголітньої праці на громадській ниві для п. Підлубного була його дружина пані Катерина. У неї знаходив підтримку й пораду кожен, хто цього потребував і навіть сам священик в часі перевороту на свій нелегкий праці, коли дивився на спокій і впевненість цієї жінки, на її глибоку віру в перемогу добра й здорового глузду, знаходив знову й знову силу до дальшої праці. Такою повинна бути кожна українська християнка, такими особистими прикметами характеру повинна відзначатися кожна членкиня нашої заслуженої жіночої організації — С.У.К.

За минулий рік спільної праці п. Підлубний, як голова Управи Громади, показав добрий приклад співпраці з священиком у кожній ділянці громадської праці; й тоді, коли треба було працювати молотком чи лопатою, обидва щиро й невтомно працювали, чи тоді, коли треба було зарепрезентувати Громаду перед своїм Проводом, чи тоді коли треба було боротися за дисципліну й виконання Статуту УГПЦК... За все це о. Г. Удод щиро подякував п-ву Підлубним і побажав їм ще на довгі літа доброго здоров'я.

Відповідаючи за себе й за Дружину п. Юрій Підлубний подякував Громаді за це несподіване й величне прийняття та скромно зазначив, що все, що їм Господь допоміг зробити для своєї Церкви, вони робили не самі, але з допомогою відданих своїй справі людей. Також і в цій Громаді минулого року все зроблено з великою допомогою о. Настоятеля, пані добродійки, членів заряду та свідомих членів Громади. Далі п. Підлубний сказав, що Вінніпег не є далеко і що вони не лишають Громади назавжди, але й далі будуть й членами, лише з тим, що перешкодження на нове місце помешкання) Подякувавши усім промовцям за привіти й за дарунки, а о. Настоятелеві за теплі слово, п. Юрій Підлубний закликав усіх присутніх твердо й непохитно стояти при своїй Церкві і її Статуті, дати всю підтримку своєму о. Настоятелю, який є одним з найздібніших і найвідданіших пастирів нашої Церкви, указав на ті великі моральні й матеріальні осяги, які досягла Громада за минулий рік, головно у вихованню молоді та завжди в християнський і розумний спосіб вирішувати всякі громадські турботи.

Від Громади п-ву Підлубним був піднесений цінний дарунок на спомин. Промовивши на вечері переривалися виступами учнів Української Школи під управою пані добродійки Лесі Удод з народніми й стрілецькими піснями та виступом молодого співака Томи Бадюка з піснею „Вечірній дзвін". На закінчення програми спільно відспівано ряд українських пісень під загальним керуванням В. Андрушка.

Зі збірки на вечірці залишилося після видатків $33.37, з чого призначено на Будівельний Фонд Колегії Святого Андрея у Вінніпезі — $15.00, на „Вісник" — $14.00 та на „Український Голос" — $4.37.

Присутній.

БОГОСЛУЖБОВІ СПІВИ
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Уже вийшов перший випуск серії „Богослужбові співи Української Грекo-Православної Церкви в Канаді", а саме.

ВЕЧІРНЯ

з нотами на один голос, за редакцією д-ра П. Маценка виданням Консисторії Української Грекo-Православної Церкви в Канаді.

Збірник містить усі необхідні співи ВЕЧІРНІ, як:

Прийдіть поклонімось; Благослови, душе моя, Господа; Велика Ектенія; Щасливий чоловік; Світло тихе; Прокімени; Вчини достойними; Нині відпускаєш; Прокімени 1 Тропарі постні; Стихири на „стиховних" і Догматики 8-ми голосів, та ін., одним словом — усе те, що для ВЕЧІРНІ потрібне.

Збірник дуже надається для вивчення церковно-дяківського співу.

Збірник також містить важливу Передмову та надзвичайно цікаву розвідку п. н. „Про вигляд і розвиток знаменної нотації" з відповідними ілюстраціями.

Збірник має 55 сторінок, розміру 7½" x 10¾ цалі; ноти друковані на нотній машинці й видані на міцному книжковому папері.

Ціна Збірника „ВЕЧІРНЯ":

Брошурована, з пересилкою $5.00
У твердій оправі, з пересилкою 6.25

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOOD'S SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

25-ЛІТТЯ ЩАСЛИВОГО ПОДРУЖЖЯ
Пено, Альберта

У суботу 17 листопада 1962 року п-во Микола і Дора Михальчуки святкували срібний ювілей свого подружнього життя. Того вечора в місцевій українській греко-православній церкві Св. Івана Хрестителя в Пено, Альберта, відслужено їм Подякувальний Молебень, що його відправив настоятель церкви Високопреподобний о. Ігумен О. Щербань. По ювілейному благословенні й відчитанню привіту від Владики Єпископа Андрея, що його передав о. Ігумен О. Щербань, при великій участі родини та приятелів, діти Ювілятів запросили всіх до Народнього дому на святкову вечерю, яку приготовила родина. Це був величавий бенкет, в якому взяло участь дуже багато осіб-носельчан, приятелів і знайомих, що було дуже зразковим виявом пошани для Ювілятів. При вступі в залю п-во Михальчуки були зворушені до сліз, побачивши таку велику кількість гостей, при ятелів та близьких їм осіб. Сестра доньки Оленка з мужем та молодша Рузі відеокрували їхні груди пишними квітами та завели за головний стіл.

За головним столом побіч Ювілятів сиділи дружба Сем Михальчук з дружиною, П. Кузник, настоятель церкви Високопреподобний о. Ігумен О. Щербань, господар свята Д. Кузик, батько Ювілятів та ближча родина й друзі.

Отець Ігумен О. Щербань поблагословив багату вечерю, а господар свята п. Д. Кузик привітав Ювілятів з милими роковинами та підніс на їх честь тост. Усі присутні за столом до святкової вечері.

Під час гостини господар урочистости запросив до слова настоятеля церкви о. Ігуме на О. Щербаня, який наділив Ювілятів своїм щирим пастирським словом та підкреслив їхні заслуги перед Громадою, а вірних закликав до наслідування. Потім промовляли дядько (стрий) пані Михальчук, тато її Ф. Полишій, дружба Сем Михальчук, Василь Михальчук, Володимир Рудько від Української Православної Громади Св. Димитрія в Брудергайм, донечка Оленка Кіт, ювілятки Микола й Дора Михальчуки, а наїнець говорив о. Ігумен, який підкреслив важливість щирої любови і помочі Божої ласки в подружньому житті. Молитвою й Многолітством закінчено ювілейну вечерю. По цьому грала оркестра „Силвер Тонс", якою керував п. І. Кінасевич, а всі гості про водили щасливо цей Ювілей.

На кінець урочистости було дарування Ювілятів. Від усіх присутніх приподнесли срібний „Ті Сет" на чай і каву. Від дітей — коштовний годинник. Від членів Громади Св. Івана в Пено — електричний чайник. Їх внук Филип Кіт — срібний тарїль на хліб. Шовгер Д. Кузик — срібний тарїль на торт. Марлин Кузик, похресна донька Николи Михальчука — срібні ложечки. П-во Тичковські — срібний посуд на сос. П-во Пурські — срібний посуд на вгірочки. Тато й мама Полєшії — срібний посуд на масло. П-во Качур — настільник. По цьому Ювіляти щиро подякували за цінні дарунки.

Обоє Ювіляти щасливо прожили в подружжі чверть століття, працюючи безупинно і коло свого гарного господарства, і свій рідній Українській Православній Церкві, в яку вони вкладають багато праці, труду й пожертв. Тому в околиці Пено всі їх люблять і шанують.

Під час ювілейного бенкету переведено збірку на' українську пресу, а в тому й на „Вісник".

Жертводавцям складаємо щиру подяку, п-ву Михальчукам бажаємо Божого благословення в подружньому житті й дочекати щасливо Золотого Ювілею.

Приятель.

З ХРЕСТИН НА КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ У ВІННІПЕЗІ
Гемилтон, Онт.

Велику родинну подію відзначили в неділю, 23 грудня 1962 року, молоді батьки — п-во Євген і Уляна Криворучки. Після Служби Божої настоятель церкви Св. Володимира в Гемилтоні о. Прот. В. Федак охрестив маленьку доньчку подружжя Криворучків, що її названо Наталією. Хресними батьками були п. О. Щуренко і сестра п. Євгена — пані Ольга. На жаль, пані Ольга, через родинні обставини, не змогла прибути на Хрестини з Філядельфії, і її заступила панна Ліза Криворучко.

Під час Чину Хрещення до церкви прийшли родичі і друзі, щоб спільно ділити велику радість молодого подружжя — п-ва Криворучків. Після охрещення о. Прот. В. Федак звернувся з коротким, зворушливим словом. Зокрема, о. Парох підкреслив високу честь і обов'язки хрещених батьків щодо їхньої хрещениці — маленької Наталочки; о. В. Федак поздоровив молодих батьків і всіх родичів з нагоди визначного родинного свята.

О 2-ій годині по полудні в новому будинку молодих батьків — п-ва Криворучків — влаштовано було святковий обід. Гостина пройшла в дружній атмосфері, — саме так, як і повинно бути в українській затишній і щасливій хаті. Молода господиня й господар щиро частували гостей — батьків, друзів, знайомих.

За обідом гості і родичі сердечно поздоровляли молоде подружжя з нагоди охрещення доньочки — маленької Наталки, бажаючи всім кріпкого здоров'я, і дружньо від співали „Многії літа..."

Не можна не згадати, хоч коротенько, про молодих батьків. Пан Євген Криворучко добре відомий, як і його родичі, в Гемилтонській Українській Православній Громаді Св. Володимира. Від самого приїзду до міста, понад 12 р. тому, пан Євген Криворучко є діяльним членом церковного хору, він радо віддає свій вільний час і завжди щиро дарує на рідну Українську Церкву та національні цілі.

Пані Уляна — молода дружина, живе порівняно недавно в Канаді. Вона зростала і виховувалася в українській околиці Паратвею, Південна Америка, де ще й тепер проживають на фармі її батьки. Приїхавши до своєї сестри — пані Адамович, пані Уляна з перших же днів вступила до нашого парафіяльного хору і ввесь час є його діяльною членкинею.

Не дивно, що на святковій гостині і о. Прот. В. Федак, і гості знову щиро вітали п-во Євгена й Уляну Криворучків, як одне із зразкових молодих українських подруж Гемилтону.

З нагоди охрещення маленької доньочки всі бажали молодим батькам щиро і сердечно багато радості і щастя в їхньому подружньому житті.

Для відзначення Хрестин гості склали свій дар на фонд будови нової Колегії Св. Андрея у Вінніпезі. Збірку провели хресний батько п. О. Щуренко з дружиною. Разом зібрано 16.00 долярів, які з приємністю пересилаємо через „Вісник" на будову православної української академічної установи в Канаді — на Колегію Св. Андрея.

Присутні, що склали свій дар: по 2.00 доляри — є Криворучко, А. Саранчук, П. Петрук, А. Криворучко, І. Ткач; по 1.00 доларові — О. Щуренко, о. Прот. В. Федак, М. Смирний, І. Адамович, М. Гринько, Л. Кириченко.

Присутній.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Управа Братства Св. Володимира при Катедральній Громаді в Торонто щим запрошує братчиків та сестриць прибути на рокові загальні збори Братства, які відбудуться в неділю 17 лютого 1963 року о 2-ій годині по полудні, в залі Катедральної Громади при вулиці Батурст у будинку ч. 404.

Присутність усіх членів обов'язкова.

І. Гриців, голова,
К. Савицький, секретар.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. В. ПЛАКСІЯ
Форт Френсис, Онт.

У четвер 29 березня 1962 по тяжкій короткій недузі упокоїлася в Бозі бл. п. Василина Плаксій, одна з найактивніших членкинь місцевої Української Греко-Православної Громади та Відділу Союзу Українок Канади імені Лесі Українки.

Народилася покійна 14-го січня 1889 року в західній Україні. У 1910 році прибула з своїм чоловіком до Рейні Ривер, а від 1916 року до кін ця життя проживала у Форт Френсис, Онт. Останні три роки життя прожила вдовою, бо чоловік помер у 1959 році. Покійна Василина усе своє життя відзначалася надзвичайною працьовитістю, як у себе на господарстві, так і в Церковній Громаді та в Товаристві, до яких вона належала. У Громаді . . . ійна довгий час виконувала. "ов'язки старшої сестриці і користувалася загальною пошаною й любов'ю усіх членів.

Похоронні Відправи почалися в неділю 1-го квітня Панахидою в місцевому похоронному заведенні, де зібралося велике число вірних Громади та численних приятелів і знайомих Покійної з-поза Громади. Також прибули усі діти, внуки і правнуки Покійної.

Другого дня відпроваджено тіло Спочилої до церкви, де було відправлено Заупокійну Службу Божу з чином Похорону. У прощальному слові Настоятель Громади о. Григорій Удод згадав життєвий шлях Покійної, як шлях повний терпінь, жертвенної праці й любови до своєї Віри й народу.

Після Похорону в залі читальні „Просвіти" відбувся спільний поминальний обід, на якому згадували теплими словами Покійну члени родини, представники Громади, Жіночого Товариства та Товариства „Взаїмна Поміч", де Покійна була членкинею.

Покійна Василина в глибокому смутку залишила доньку Анну, яка проживає у Фенікс, Аризона, синів: Николу з Гемілтону та Василя, Івана й Михайла з Форт Френсис, а також 11 внуків і 3 правнуки.

При Останньому Цілуванні на заклик о. Настоятеля вірні склали на Нев'янучий Вінок Покійній $18.33, які призначено на пресовий фонд нашого церковного часопису „Вісника".

Жертводавцям щира подяка!

Нехай Покійній буде легкою земля та нехай душу її Господь оселить там, де праведні спочивають, а засмучену родину й громаду нехай потішить Своєю ласкою.

Вічна Їй Пам'ять!

Присутній.

ПОДЯКА

Почуваюсь зобов'язаним, хоч і пізненько, — цією дорогою переслати щиру подяку всім моїм Громадам за ці рассердечне та тепле прийняття, як ми відчули та зазнали із часу нашого прибуття до цієї Округи, куди мене призначено як пароха.

Зокрема сердечно вдячні я й моя родина членам Громади в Пайн Ривер за влаштування вечірки для нас та за

щедрий дар, як також Етельбертський Громаді за справді християнське відношення до нас та за турботи, які виявили в клопотанні за виїзне по мешкання для нас.

Ми щиро вдячні Жіночому Товариству в Етельберт, яке зараз таки з перших днів нашого прибуття постаралося про хатнє устаткування для нас: машину до прання, кухню електричну, посуд (начиння) і т. п., а Церковна Громада — іжжо.

Сердечно дякуємо ще окремим особам та родинам за прихильне та тепле відношення та дари, якими обдаровували нас, і яких вичислювати не буду, бо це забрало б багато дорогого місця в цьому цінному часописі.

Користуючись цією нагодою, дякую всім за Різдвяні та Новорічні побажання, яких ми одержали дуже багато, і тому не було в мене можливості всіх зокрема подякувати і взаємні побажання склясти.

Ще раз прийміть від мене та моєї родини найщирішу подяку, яка випливає з глибини сердець наших, а з нагоди Нового, 1963-го, Року, просимо в Господа Бога та Новонародженого Ісуса, щоб обдаровав усіх Вас ласкою Своєю, здоров'ям та перебував з Вами по всі часи!

З любов'ю в Христі
Свящ. Т. Гаухянюк з родиною.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЛЮТИЙ

17. Неділя — Кенора, Дуфрост, Гендал.
24. Неділя — Гонор, Поплярфіда, Транскона.

БЕРЕЗЕНЬ

3. Неділя Перша Великого Посту, — Кенора, Поплар Парк, Селкірк
10. Неділя, — Божекур, Сулуквот, Транскона.
17. Неділя — Хрестопоклонна, — Дуфрост, Кенора, Тендал.
24. Неділя, — Транскона, Ледвин, Стед.
31. Неділя, — Гонор, Кенора, Поплярфіда.

УВАГА! Під час Великого Посту по всіх Громадах Підвінніпезької Округи, відбудеться Великодня Сповідь і Святе Причастя.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОРИЧУК
ЛЮТИЙ

15. Пятниця. Стрітення Господне — Брокстон
17. Неділя — Горнід
24. Неділя — Йорктон

БЕРЕЗЕНЬ

3. Неділя 1. Вел. Посту — Йорктон. Напередодні Великодня Сповідь.
10. Неділя 2. Вел. Посту — Райн. Великодня Сповідь.
17. Неділя 3. Вел. Посту. Хрестопоклінна. — Горнід. Великодня Сповідь.
24. Неділя 4. Вел. Посту — Йорктон. Напередодні Великодня Сповідь.
27. Середа. Поклони — Йорктон. Година 7-ма вечором
31. Неділя 5. Вел. Посту — Брокстон. Великодня Сповідь

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2098

о. П. БУБЛИКА
ЛЮТИЙ

15. Пятниця, Стрітення — Довпея
17. Неділя — Мазепа
24. Неділя — Довпея

БЕРЕЗЕНЬ

3. Неділя — Кемсак
10. Неділя — Калдер
Вечірня о 7 год. — Кемсак
17. Неділя — Мазепа
Вечірня о 7 год. — Кемсак
24. Неділя — Сторноней
Вечірня о 7 год. — Кемсак
20. Субота — Акгюмійчукова
31. Неділя — Довпея
Вечірня о 7 год. — Кемсак
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЛЮТИЙ

15. Стрітення Господне — Вернон
17. Неділя Масопустна — Вернон
24. Неділя Сиропустна — Кемлупс
Address: 2608-42 Ave., Tel. LI 2-4312
Vernon, B. C.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЛЮТИЙ

15. Пятниця — Етельберт (Стрітення Госп.)
17. Неділя — Гермізд
24. Неділя — Драй Ривер

БЕРЕЗЕНЬ

3. Неділя — Пайн Ривер
10. Неділя — Етельберт
17. Неділя — Ревнер
24. Неділя — Зелена
31 Неділя — Вельман
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 8264

о. С. ГРЕБЕНЮКА
North Battleford, Sask.
972—108 St. Ph. 445-3280

о. С. ГРЕДЮЛ
ЛЮТИЙ

15. Пятниця, Стрітення Госп. — Арран
17. Неділя — Денфорт
24. Неділя — Норквей

БЕРЕЗЕНЬ

3. Неділя 1-ша Посту — Вайтбіч, Сповідь
9. Субота — Стінен, Сповідь
10. Неділя — Гаяс, Сповідь
16. Субота — Свон Плейн, Сповідь
17. Неділя Хрестоп. — Свон Ривер, Сповідь
23. Субота — Арран, Сповідь
24. Неділя — Мейфорд, Сповідь
27. Середа, Поклони 7 год. веч. — Стінен
30. Субота — Денфорт, Сповідь
31. Неділя — Норквей, Сповідь
Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Ст. ЗУЗАКА
ЛЮТИЙ

15. Пятниця, Стрітення — Бізнес
17. Неділя — Редфіл
24. Неділя — Геффорд
Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЛЮТИЙ

15. Пятниця Стрітення Господне — Бонеллі
17. Неділя — Гаендон
24. Неділя — Гіфорд „Горбок"
Box 194, Glendon, Alta. Tel.: 51

о. М. КРИТЮКА
ЛЮТИЙ

15. Пятниця. Стрітення Господне — Ервуд
17. Неділя — Бруксбі
24. Неділя Сиропустна — Гронліф (північна)

БЕРЕЗЕНЬ

3. Неділя 1 Вел. Посту — Гадсон Бей. Сповідь
10. Неділя 2 Вел. Посту — Бруксбі. Сповідь
17. Неділя 3 Вел. Посту — Гронліф (північна). Сповідь
24. Неділя 4 Вел. Посту — Мелфорт. Сповідь
31. Неділя 5 Вел. Посту — Гронліф (над річкою). Сповідь
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛІША
ЛЮТИЙ

15. Стрітення Господне — Сірко
17. Неділя — Вайта
24. Неділя — Сеньків

БЕРЕЗЕНЬ

3 Неділя — Вайта
10 Неділя — Сандавн. Сповідь
17. Неділя — Сірко. Сповідь
23. Субота — Арбака П. і Павло. Сповідь
24. Неділя — Вайта. Сповідь
31. Неділя — Сеньків. Сповідь
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. М. КОЛЕНИЧА
Address: 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel PA 9-5814

о. ІВАНА МАРІЯН
ЛЮТИЙ

15. Пятниця. Стрітення — Кендіяк
17. Неділя — Мітеш
24. Неділя — Пріделіт

БЕРЕЗЕНЬ

3. Неділя 1 Вел. Посту — Кіндерслей
10. Неділя 2 Вел. Посту — Вонда
17. Неділя 3 Вел. Посту — Хрестопоклінна — Мітеш
24. Неділя 4 Вел. Посту — Оен
31. Неділя 5 Вел. Посту — Пріделіт
1801 - 20 St. W., Saskatoon, Sask.
Phone: 6815

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛЮТИЙ

15. Стрітення Господне — Сенді Лейк
17. Неділя, Масопустна — Мензі
24. Неділя, Сиропустна — Овкборн

БЕРЕЗЕНЬ

3. Неділя — Сенді Лейк. Сповідь і Причасти
10. Неділя — Росборн, Сповідь і Причасти
17. Неділя — Ентусвіль. Сповідь і Причасти
23. Субота — Січ, Сповідь і Причасти
24. Неділя — Мензі, Сповідь і Причасти
27. Поклони — Овкборн, 5 година по полудні
30. Субота — Овкборн, Сповідь і Причасти дітей
31. Неділя — Овкборн, Сповідь і Причасти
Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 336.

о. М. ОЛЕСІЙКА
ЛЮТИЙ

15. Пятниця. Стрітення Господне — Дрифтінг Ривер
17. Неділя — Гізлберт Плейнс
24. Неділя — Даффін
25. Понеділок. Початок Великого Посту. Велике (Повеліра І, читання Канону Св. Андрія Критського в год. 7-ій вечора —
Даффін
Вечірня служиться що неділі о год. 7-ій вечора — Даффін
810 Main Str. South
Dauphin, Man.

о. Е. ПРИСТУПІН
ЛЮТИЙ

17. Неділя — Вадіна
24. Неділя — Кінора (успенська)
Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЛЮТИЙ

15. Пятниця. Стрітення — Тіодор (за рікою)
17. Неділя — Інсінгер (гай-вий)
24. Неділя — Дробот
Box 8. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
ЛЮТИЙ

15. Пятниця — Сенді Лейк
17. Неділя — Давінг
24. Неділя — Сліден
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. В. СЛЮЗАРА
ЛЮТИЙ

15. Стрітення Господне — Бюкенен
17. Неділя — Кінора
24. Неділя — Рама
Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. М. СТЕЦЕНКА
ЛЮТИЙ

15. Пятниця. Стріт. Господне — Вакав
17. Неділя Масопустна — Лепін
24. Неділя Сиропустна — Кадворт

БЕРЕЗЕНЬ

3. Неділя І Посту Православія. — Тарнонольд, Сповідь від 8 год. ранку
9. Субота Задушна — Вакав. Сповідь для дітей від 8 год. ранку
10. Неділя 2 Посту. — Ст. Джуліен, Вечірня і Сповідь для всіх 7 год. вечора
16. Неділя 2 Посту. — Ст. Джуліен, Сповідь від 8 год. ранку
17. Неділя. Великонпісна Пасіа. — Вакав 7 год. вечера
20. Субота Задушна. — Елвов Крік, Сповідь для дітей від 8 год. ранку
24. Неділя 3 Посту. — Альвена, Сповідь від 8 год. ранку
17. Неділя. Великонпісна Пасіа — Кадворт 7 год. вечера
23. Субота Задушна. — Кадворт, Сповідь для дітей від 8 год. ранку
24 Неділя 4 Посту. — Сматс, Сповідь від 8 год. ранку
24. Неділя. Великонпісна Пасіа. — Вакав 7 год. вечера
27. Середа. Поклони. — Вакав 7 год. вечера
30. Субота Акафіста. — Лепін, Сповідь від 8 год. ранку для Всіх
31. Неділя 5 Посту. — Вакав. Сповідь від 8 год. ранку для Всіх

УВАГА! Під час Великого Посту, Сорокоусти у Вакав, кожної середи, 9 год. ранку.
Address: Box 4. Tel. 45
Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФІОКА
ЛЮТИЙ

15. Пятниця. Стрітення — Толстой
17. Неділя — Роза
24. Неділя — Гардентон

БЕРЕЗЕНЬ

3. Неділя — Толстой
10. Неділя — ?
17. Неділя, Сповідь — Роза
24. Неділя, Сповідь — Гардентон
31. Неділя, Сповідь — Сарто
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЛЮТИЙ

15. Пятниця. Стрітення Господне — Торгнід
17. Неділя — Восетна
24. Неділя — Торгнад
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
ЛЮТИЙ

15. Пятниця Стрітення — Прут
17. Неділя — Борівці
24. Неділя — Завале
Box 307 Willingdon, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЛЮТИЙ

15. Пятниця. Стрітення Господне — Лак Ла Біш
17. Неділя — Морал
24. Неділя — Бойл
Великий Піст починається 25-го лютого.
Address: Box 517 Lac La Biche
Telephone 187

о. Е. ТРУФИНА
ЛЮТИЙ

15. (Стрітення Господне) Вірдейл
17. Неділя Масопустна — Сембург
24. Неділя Сиропустна — Вірдейл
Address: Weirdale, Sask. Ph. 486.

о. М. ХОМЕНКА
ЛЮТИЙ

15. Пятниця. Стрітення Господне
17. Неділя. Масопустна — Мелвіл
24. Неділя. Сиропустна — Гуділ
Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
ЛЮТИЙ

15. Пятниця. Стрітення Господне — Мусілора
17. Неділя — Мирнам
24. Неділя — Лойдмінстер
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШЕВЦЯ
ЛЮТИЙ

15. П'ятниця. Стрітення Господне — „Жучка". — Калдер, Саск.
17. Неділя, М'ясопустна — Гренда'ю
24. Неділя, Сиропустна — „Дрючки". — пошта Мек-Нат, Саск
Address: Robiln, Man.
Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЛЮТИЙ

15. П'ятниця, Стрітення Господне — Калмар
17. Неділя — Оновей
24. Неділя — Пеко
Address: 9630—109th Ave.,
Ph. GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЛЮТИЙ

15. Пятниця. Стрітення — Едмор
17. Неділя — Фовы Лейк
24. Неділя — Вишарт
24. Неділя — Шіго Покуди.
Address: Bheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Mcm.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XI. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го БЕРЕЗНЯ, 1963. WINNIPEG, MAN., MARCH 1, 1963. ЧИСЛО (1977) 5

ДО ЗАСОБІВ ПОПУЛЯРИЗАЦІЇ УКРАЇНСТВА

III.

ДЕКІЛЬКА ВИЯСНЕНЬ ЩОДО КОЛЕГІЇ

Ще одне завдання Колегії

Шкільний Комітет Комітету Українців Канади, що, між іншим, займається також і справою української мови в державних школах, недавно відбув нараду з головою Департаменту модерних мов Манітобського університету. У цих нарадах взяли участь, крім членів Комітету, також кілька українських педагогів та інших, яких Комітет спеціально запросив на ці наради.

Як уже загально відомо, від минулої осені, тобто на початку цього шкільного року, в Манітобі дозволено вчитися української мови, починаючи з девятої кляси. Це, розуміється, великий здобуток, але все ж таки аж не такий, як з першого погляду могло б здаватися. Ідеться про це, що хоч у Манітобському університеті українська мова викладається вже чи не 14 років, то Університет ще й досі не признав їй статуса рівнорядного з іншими модерними мовами, як, наприклад, з французькою і німецькою; українську мову в Манітобському університеті дозволяється включати для студій тільки як елективний предмет, тобто як додаткову мову, але її не можна вписувати замість французької, чи німецької мови. Натомість у Саскачеванському університеті українська мова стоїть нарівні з іншими модерними мовами, і студенти в середніх школах (гай скул) і в університеті можуть студіювати українську мову замість французької чи німецької мови. Такого самого права для української мови українці хочуть добитися також в Манітобському університеті, і в цій саме справі відбувався вищезгадані наради, чи може скорше обмін думок, з головою Департаменту модерних мов Манітобського університету.

Наради відбулися в дуже приязній та спокійній атмосфері, отже думаємо, що не зрадимо ніякої тайни, коли вияснимо дещо з цього, що там говорилося.

Скажемо відразу, що приявні на цих нарадах українці почули дуже болячку, але, на жаль, подекуди справедливу критику з боку голови Департаменту модерних мов. На питання: чому українська мова не признана Манітобським університетом нарівні з іншими модерними мовами, тоді як російська здобуває собі признання, хоч росіян у Манітобі фактично нема? — відповідь голови Деп. мод. мов була приблизно така: російська мова дуже стара й вироблена; росіяни мають славних і великих письменників, як: Достоєвського, Чехова, Толстого, та багато інших; у них висока культура, широко розвинена наука, великі осягн в нуклеарних дослідженнях, і т. ін. До того ж, Росія являє собою велику силу, — то ж і не дивуйтеся, що російська мова дедалі більше здобуває собі признання серед університетських кругів.

На ці завваження поважного професора, який, до речі, прихильно відноситься до українців, з боку українців посипався спростування: українська мова 500-ми роками старша за російську; українська культура стоїть так високо, що самі москалі запозичалися нею від українців; ми маємо багато славних письменників і поетів, як: Шевченка, Франка, Лесю Українку та багато-багато інших, які нічим не менші за російських; ми також маємо свою історію, багату геройськими ділами та подвигами, і т.д., і т.ін.

Голова Деп. мод. мов вислухав це спокійно і так само спокійно відповів — приблизно ось що: Я хочу вам у цьому повірити, але я нічого про це не знаю. Ви кажете, що ваша мова старша за московську; що ви маєте славних письменників і поетів; що українська культура високо розвинена, і я вам вірю, — але

(Продовження на 3-й стор.)

СССР: обвинувачують Еренбурга

Обвинувачують жида у справі мордування жидів

„На мітингу російських письменників і мистців советський письменник І. Серебряков прилюдно осудив російського письменника (жида) Ілью Еренбурга як відповідального за мордування жидівських письменників і мистців, що були членами так званого Советського Жидівського Антифашистського Комітету. Еренбург був присутній на цьому мітингу, коли його в цьому оскаржувано, але він мовчав" (The Jewish Post (Winnipeg) 31. І. 1963.

З. Р. — Якої національності людиною вважає себе І. Серебряков — в інформаціях не сказано.

СССР і II Ват. Собор

Чергова привітальна телеграма Хрущова до папи

„Останніми днями (під кінець грудня 1962 р. В.) Микита Хрущов знову вислав Папі вітальну телеграму і знову „Правда" й „Известия" навіть вмістили статті, що захвалюють теперішнього Папу, який мовляв, також за „прогрес", „він селянський син", „він любить всіх людей" („Українське Слово" (Париж) 13. І. 1963.

З. Р. — Першу привітальну телеграму Хрущов прислав папі Іванові 23-му з нагоди 80-ліття життя цього папи (1961 р.), і текст цієї телеграми та сердечна відповідь папи з його „добрими побажаннями всьому російському народові" опублікував був папський орган „Ль'Осерваторе Романо" 15 грудня 1961 р. Агенція Рейтера повідомила про це з Ватикану 18 грудня 1961 р. У Канаді текст цього передрукував „The Winnipeg Free Press" 18. 12. 1961.

Теологія й астронавтика

Христос для Землі, не для інших планет, кажуть у Римі

Професор Папського Григоріянського Університету в Римі священик Д. Грассо заявив, що евентуальне викриття астронавтикою розумних істот (людей, — р. В.) на інших планетах, не йшло б урозріз з ученням Церкви. „Наше освідомлення щодо інших заселених світів привело б тільки до того висновку, що творча діяльність Бога не обмежена тільки одним якимсь заселеним світом і одним порядком Провидіння". Далі, цей отець-професор каже, що примирення людини з Богом почерез Христову смерть відкуплення людей з первородного гріху відноситься тільки до нашої планети, тобто до Землі, тому що тільки на ній стався первородний гріх (гріхопадіння Адама й Еви), — інформує телеграфна агенція з Риму без усяких коментарів Ватиканської Курії (Подано за „The Tidings", 18. І. 1963).

З.Р. — Російський журн. „Православная Русь" (ЗДА) 28. І. 1963) цей голос з Риму називає „потрясаючим богохульством".

Тайна трохи відслонена

Митр. Сліпого звільнили внаслідок тайної місії монс. Віллебранда

Щоденник „The Winnipeg Free Press" (13. 2. 1963) подав слідуюче повідомлення з Ватикану:

„Місто Ватикан (АР). — Ватиканські джерела у вівторок (12 лютого) повідомили, що секретар Ватиканського Секретаріяту Християнської Єдности супровідив українського архиепископа Йосифа Сліпого з Советського Союзу після його недавнього звільнення з сибірського примусового табору праці.

Це свідчить, що звільнення 70-літнього українського примаса було висліди мами намагань поліпшити взаємовідносини між Римо-Католицькою і Російською Православною Церквами.

Цим секретарем-супровідником був монсіньор Йоган І. Віллебранд.

Відслонюючи дещо з цієї тайни щодо звільнення архиепископа Сліпого після 18-літнього ув'язнення, джерела Ватикану сказали, що монсіньйор Віллебранд поїхав у Росію в початках цього місяця (лютого) і звідтіля супроводив цього достойника потягом в Італію.

Щоб уникнути атрактивної уваги, вони в суботу (9 лютого) в Орте, в 30-х милях на північ від Риму, висіли з потягу, і поїхали до монастиря Сан Ніньо, що в 15-х милях на південь від Риму.

У неділю (10 лютого) папа Іван прослезився, коли його повідомили про звільнення цього архиепископа.

Монс. Віллебранд — це провідна постать в римо-католицьких зусиллях поліпшити взаємовідносини з іншими Церквами.

(Закінчення на 2-й стор.)

Митр. Сліпого звільнили внаслідок тайної місії монс. Віллебранда

(Закінчення з 1-ї стор.)

квами. Ще за місяць до відкриття (11.10. 1962) римо-католицького вселенського Собору минулої осені він виїхав був у Москву з намаганням сполучати Російську Православну Церкву, щоб вона прислала своїх спостерігачів.

Російські спостерігачі прибули сюди (до Ватикану) 12 жовтня (1962 р.) — днем пізніше після відкриття цього Собору. Їхня присутність позначилася, як перший формальний контакт між Православною Церквою і Римо-Католицькою Церквою від часу великого роз'єднання 1054 р."

З. Р. — Цей факт, що, як кажуть ватиканські джерела, Ватикан „відслонив дещо з тайни щодо звільнення архіеп. Сліпого", звичайно, правдивий. Однак це тільки „дещо з тайни" свідчить, що в цій справі є значно більше тайни. — Мимохідь кажучи, таке насвітлювання Ватиканом справи, що атеїстична влада СССР звільнила греко-катол. Галицького Митрополита Йосифа Сліпого з ув'язнення, щоб, мовляв, поліпшити взаємовідносини між Російською Православною Церквою в СССР і Католицькою Церквою, — самосуперечне саме в собі, і воно нереальне, бо інакше воно було б доказом, що комуністична влада СССР дбає про добро Християнства, і піклується справою зближення між Московською Патріярхією і Римською Церквою, а в дійсності так воно не є. Вірні Християнству православні єпископи переслідувані й винищувані советською владою, і Московська Патріярхія не полягує їхньої долі за посередництвом советської влади. То як же воно так сталося, що Моск. Патріярхія ніби добилася в советського уряду звільнення з ув'язнення греко-католицького митр. Йосифа Сліпого? Розуміється, в цій справі є багато ще інших загадковостей.

Кард. Міндсенті не прибуде до Риму

Кард. Міндсенті відмовився вибрати свободу

Щоденник „The Winnipeg Free Press" (12.2.1963) подає (за міжнародною новинарською агенцією Ройтера) ось цю інформацію з Риму:

„Рим (Ройтер). — Часопис „Il Tempo" в Римі повідомив, що кардинал Йозеф Міндсенті — римо-католицький примас Угорщини, відхинув запропоновану йому свободу, зумовлену тим, щоб він зрікся свого становища й виїхав з Угорщини.

Цей кардинал проживає в посольстві Злучених Держав Америки в Будапешті, де він знайшов собі азилю під час повстання 1956 р. Він був засуджений комуністичним режимом на досмертне ув'язнення, а з в'язниці був звільнений під час цього недовгого повстання.

Тільки папа міг би сказати йому, щоб він покинув свій пост, — повідомляє цей часопис.

Згідно з інформаціями середовищ близьких до Святої Столиці —секретар Міністерства закордонних справ Угорщини останнього тижня (перший тиждень лютого 1963 р.) прибув до Риму, щоб відновити взаємовідносини між Ватиканом і Будапештом, каже „Темпо". Але речник Угорщини заперечив, що така візита відбулася".

З. Р. — Що тільки папа може своїм наказом вирішити цю справу: чи даний катол. єпископ має залишитися під комуністичною владою, чи виїхати у вільний світ (якщо є така можливість), не зважаючи на таке чи інше бажання цього єпископа, — це відомо. Що папа може дати такому єпископові вільний вибір: залишитися в неволі, чи виїхати у у вільні країни, — це також відомо.

Але окремо тут стоїть ось це явище: дехто з католицьких єпископів, маючи можливість дістатися в комуністичної неволі, у вільні країни, — приймає з-поза залізної заслони на постійне життя на Заході, а є такі єпископи, які, маючи таку саму нагоду, все таки залишаються за залізною заслоною; чи ріпше тут наказ папи, чи вільна воля такого єпископа — при одночасному невтральному відношенні папи, — це в деяких конкретних випадках покинуло залишається загадкою для невтаємничених у ці справи.

II. Ват. Собор

Як попали до преси витяги з протесту укр. гр.-кат. єпископів

Як загально відомо, II Ватиканський Собор офіційно осудив заяву греко-католицьких єпископів українців, виданну в Римі (поза межами II Ват. Собору) 21 листоп. 1962 р. із засудженням советської влади, проти Російської Православної Церкви в СССР і проти приявності церковних представників-спостерігачів згаданої Церкви в СССР на II Ват. Соборі. Ця заява-протест була видана головно в обороні ув'язненого тоді Советами гр.-кат. митрополита Йосифа Сліпого.

Тому що II Ватиканський Собор поперед свій Секретаріят Сприяння Єдності Християнства їхню заяву-протест офіційно осудив, то не значить, що він забороників її, а тим самим гр.-кат. єпископи, розуміється, не мали права розповсюднювати цей свій протест ні в формі скрипту, ані публікувати цю заяву в церковній католицькій пресі.

Одначе преса в деяких країнах таки опублікувала дещо з тексту цього маніфесту-протесту, тобто надрукувала тільки деякі витяги з нього. (Повний текст цього протесту не появився друком).

Яким чином дістались на сторінки преси витяги з тексту цього маніфесту-протесту?

Офіційної і прямої відповіді на це питання немає, але є відповідь неофіційна й обставинна.

Німецький часопис „Echo der Zeit" (16, 12, 1962), близький до закулісних справ II Ват. Собору, писав був **„відносно маніфесту українських (гр.-кат.) Владик, який у виняткох опубліковано 21 листопада (1962 р.) в „Джорнале д'Італія", без того, що б українські Владики його підписали і дали на це згоду, але й також без того, що б вони це заперечили"** (Поясн. в дужках ред. В.).

З цього видно, що до преси цей протест вперше попав в Італії, цебто, „Джорнале д'Італіа", що не є церковним органом, перший опублікував деякі частинки цього протесту ще таки того самого дня, коли цей протест був укр. гр.-катол. Єпископами схвалений.

Яким чином „Джорнале д'Італіа" дістав частинки тексту цього протесту укр. гр.-кат. епископів — не відомо. Але відомо, що гр.-кат. епископи України поступили так, немов би „Джорнале д'Італіа" опублікував це без їхнього відома і на свою відповідальність. Але й у цьому випадку все було зроблено так, щоб дотриматися якнайбільшої обережності, — отже „Джорнале д'Італіа" не поставив підписів укр. гр.-кат. епископів і вилишив з цього протесту ці місця, де були гострійші вислови проти комуно-большевицької влади СССР та проти Московської Патріярхії; ця обережність була потрібна з уваги на заборону Ватиканом публікувати цей протест.

З „Джорнале д'Італіа" винятки цього протесту передрукували й інші часописи.

Мета Собору — унія

Ще буде тільки одна сесія II В. Собору

Папа Іван 23-й сказав католицьким епископам, що II Ватиканський Собор вони мусять закінчити на черговій, цебто другій сесії, і що „вони мусять мати на увазі все людство, а не тільки католиків", — інформує з Ватикану кореспондент щоденника „The Winnipeg Tribune" 8. 2. 1963 р.

У своєму листі, написаному 6 січня, а опублікованому 7 лютого 1963 р. цей 81-літній папа „з натиском підкреслив, що Собор мусить служити тій остаточній справі, якою є єдність Християнства", далі інформує цей же щоденник.

II Ват. Собор почався 11 жовтня, 1962 р., а був перерваний 8 грудня 1962 р., і це була його перша фаза чи сесія. Початок другої фази (сесії) назначено на 8 вересня 1963 р., „і вона буде закінчена коло Різдва 1963 року, — сподівається папа. Але багато-хто тут уважають, що після Різдвяної перерви ще треба буде третьої сесії. Папа Іван, кінчаючи цього свого листа, висловив таке своє міркування, що чергова (друга) сесія „буде завершувальною фазою", і вона буде тривати так довго, аж поки не закінчиться".

„Він (папа) взивае епископів, щоб вони на протязі цієї сесії звернули пильну увагу на ці пропозиції, нарис яких тепер роблять різні комісії, і щоб вони зробили це швидко. Він виразно намагається приспішити працю Собору. У цьому своєму листі папа Іван часто цитуе Біблію, щоб підкреслити той свій погляд: що Собор мусить видати із себе такі результати, які були б важливими для всіх християн, не тільки для католиків. У цьому своєму листі папа цитував з послання Св. Івана: „...Він (Христос) був жертвою відпущення за гріхи не тільки наші, але й також за (гріхи) світу. А в Матвія, розділ 28: „Ідіть... і навчайте всі народи", — так кінчае свою інформацію вищезгаданий часопис.

З. Р. — Папа Іван XXIII поважно недужае, і хоч після недавньої операції він каже, що почувається добре, але все ж таки, як видно, він волів приспішити закінчення Собору, і при тому передати його в історію, як Собор „всехристиянського значення".

Дещо вияснень щодо Колегії

(Закінчення з 1-ї стор.)

скажіть мені: що ми, не-українці, про все це знаємо? І звідки, від кого чи з чого ми мали про це все довідатися? Я знаю, що ви маете Шевченка, та що навіть пам'ятник йому поставили, але більше я нічого про нього не знаю. Знаю, що в вас е національні костюми та що ваші дівчата гарно виводять національні танки, — і це, мабуть, все, що я знаю. А що знають мої колеги в Університеті? Стільки саме, що й я. А хто за це винен? Де перекладали на англійську мову праць ваших істориків, науковців, філософів? Отже не дивуйтеся, що ми мало або й нічого про українців не знаємо, та що й українська мова не має в нашому університеті такого признання, як ви хотіли б. Я симпатизую з вами, але не винуйте мене та моїх колегів, а скоріш самих себе, що ви нас не повчили. Я мав і маю у своїй класі дуже здібних українських студентів, — два з них здобули високі стипендії і тепер учаться у Франції, — але я сумніваюся, чи й вони знають більше за мене про свій український народ. І чи ви станете винувати їх за це? По-українському вони, мабуть, не читають і добре не розуміють, отже звідки і як вони мали б навчитися? Тому я вам раджу: замість домагатися і поклікатися на свою численність у цій провінції, або замість спиратися на політичні впливи, скоріш починайте свою роботу від основ: дайте нам та своєму молодшому поколінню матеріяли про українців, що їхню історію, мову і культуру, — доступною для нас мовою — мовою англійською; інформуйте нас і навчайте, а коли науковий світ вас ближче пізнае, то й мові вашій призначить належне їй місце.

У дальшій дискусії одни з українських професорів Манітобського університету, даючи докази, що канадські українці вже таки щось зробили по тій лінії, на яку голова вказував, навів, як приклад, той факт, що ми вже маємо великого українсько-англійського словника, яким тепер послуговуються як у Канаді, так і поза нею. А далі він каже: співавтор цього словника вже також приготовив англо-українського словника на 1600 сторінок, але він ще не надрукований, бо треба на це десять тисяч долярів. Почувши це, голова Деп. модерних мов каже: Ось бачите, вимагаете, щоб українська мова була признана університетами нарівні з французькою чи німецькою, а ще навіть не маете англо-українського словника. Ради Бога, вважайте, щоб мої колеги в Університеті про це не довідалися! Ще раз раджу вам: не обмежуйтеся самими тільки домаганнями, і не вважайте політичної преси, чи впливів, але беріться за позитивну роботу: перекладіть твори своїх письменників та поетів на англійську мову: лишіть наукові праці про свою мову, культуру та історію англійською мовою, щоб таким способом пробити собі дорогу до університетських кругів, а з тим прийде також признання та визнання.

Не кажемо, що ми точно навели чи повторили слова голови Деп. мод. мов, але ми їх подали відповідно до того, яке воно враження на нас зробили. Можливо, що на інших вони такого враження не зробили, але це вже їхня справа.

Сказавши щиро, ми справді навчилися говорити самі до себе і про себе якнайкраще, і як найбільше: і про нашу мову, і пісню, і культуру, і патріотизм, і геройства. І все це дуже гарно. Але біда в тому, що ми говоримо про це на наших українських вічах і пишемо в нашій вже як надто численній пресі, — отже тільки самі для себе, — а разом з тим дивуємося, що наші співгорожани, не-українці, нічого, або дуже мало про нас знають. Скажімо собі поправді в очі: що ми досі зробили для цього, щоб вони нас пізнали? Ні наші вічо, ні наша преса до не-українців (а то й до молодших українців) не доходять; а крім цього, ми ще й досі не спромоглися ні на один добрий журнал-місячник, ні на одну солідну, авторитетну книжку англійською мовою, яку можна б нашим не-українським сусідам порекомендувати, щоб вони з неї довідалися про нас дечого більше, а не тільки про наші вареники та національні танки (про борщ вже й не кажемо, бо москалі і його в нас украли й англійці називають його „рошіян суп"). Дійсно нам треба сильно перевірити наші досьогочасні заходи в цьому напрямку. Треба піти за порадою голови Деп. мод. мов, хоч і яка вона нам немила, — і таки почати від основ.

І ось тут приходимо до ще одного завдання Колегії Св. Андрея в Вінніпегу: здобувати місце й признання для українського імені та всього того, що з ним пов'язане, — серед університетських кругів. Колегія матиме для цього нагоду й можливості краще, ніж хтонебудь, чи щонебудь інше поза нею. Вона має стати богословсько-науковим та освітньо-культурним осередком українців Канади. При ній предбачується добре обладнана бібліотека й архів, що конечно потрібні для всякої науково-дослідної праці; предбачується, як на початок, хоч малий гурт богословів та науковців, які ввесь свій час будуть віддавати для викладів та для писання наукових праць; предбачується також видавництво для видання інформативних та науково-богословських праць під фірмою Колегії. А це ж така робота, якої досі не було кому робити.

Уже сам той факт, що нова Колегія вже в стадії будови — має велике значення під оглядом інформування університетських кругів про українців та про їхні вартості. На кемпусі щоденно перебувають сотні професорів та понад п'ять тисяч студентів — не лише з Канади, але й загранічних, різних національностей та різних рас. Колегія будується перед їхніми очима, отже вони не можуть не зацікавитися — які люди, який народ й будуе, а це вже само собою має велике пролагандивне та інформативне значення. Так, Колегія вже почала робити свою роботу, як важливий чинник у нашних змаганнях за визнання й признання, а ще більше буде робити, коли в її мурах уже будуть жити студенти та буде проводитися наука, та коли вона стане осередком українського студентського життя на кемпусі.

Отож священним обов'язком кожного свідомого й щирого українця е допомогти Колегії своею щедрою пожертвою, щоб вона не тільки була якнайкоріше побудована, але також щоб мала за що найняти відповідний, висококваліфікований персонал, який буде відповідальним за введення Колегії та за виконання її високих і важливих завдань.

о. д-р С. В. Савчук.

Жидя в Києві

Обіцяють пам'ятника жидам-жертвам гітлеризму

Жидівська інформативна агенція (JCNS) повідомила з Лондону, що з уваги на „нове плянування столиці України", Києва, жидівський цвинтар у Києві буде перенесений на інше місце. Тіло визначного рабіна з 19-го століття, Горовіца, а також багатьох інших, перенесуть на новий цвинтар „згідно з релігійними законами й приписами. Советська влада заявила, що вона поставить пам'ятника жидам, що були помордовані гітлерівцями в Бабиному Яру біля Києва. „З приводу пляну перебудови Києва влада припізнилася з поставленням цього пам'ятника на могилах у Бабиному Яру... принаймні таке було одне з оправдань перед тими, які в цій справі робили запитання, а особливо перед закордонними відвідувачами, які протестували проти того, що всупереч обіцянкам, цього пам'ятника, який позначив би собою місце найбільшої трагелї жидівства й історії людства, не поставлено ще й досі". Бабин Яр — це те місце, „де нації за II світ. війни змасакрували коло 10,000 жидів". (The Jewish Post" (Вінніпег), 31. І. 1963.

З. Р. — Розуміється, що в Україні взагалі, а в Києві зокрема немае пам'ятника мільйонам українців, помордованих гітлерівцями, і навіть мови про такого пам'ятника немае.

Іслям карає місіонерів, які навертають магометан

Мароканська влада під загрозою кари смерти заборонила іншовірним місіонерам ширяти серед ісламського населення іншої релігії. Коли проповідники багаїв навернули кілька осіб з-поміж ісламців (магометан) на свою релігію, то ісламська влада цієї країни засудила трьох багаїстів-місіонерів на кару смерти. Провід багаїстів (він є в Палестині) передав цю справу на розгляд Організації Об'єднаних Націй в Нью-Йорку.

СВЯЩЕНИЧІ ЧОРНІ СОРОЧКИ

Ціна $5.95 з пересилкою.

Величина: від 14 і ½ до 17 і ½; величина рукава: 32, 33 і 34. Замовлення й гроші слати до Складу Церковних Речей.

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man., Canada

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границю — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 30 ц., в США — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ДО ПИТАННЯ ПРАЦІ ПРО ІСТОРІЮ НАШОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

У лютому цього року в щоденній англомовній пресі Вінніпегу пару разів було згадано, що один з університетських професорів (він не православний) написав працю на тему історії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, і ця праця була його докторською дисертацією (тезою).

З уваги на вищезгадані інформації в пресі серед нашої спільноти час до часу чути питання: як цей професор, що не є православний, насвітлив історію нашої Церкви?

По-перше, ніхто з компетентних чинників нашої Церкви не знайомий із змістом цієї праці, бо вона не видана друком, а залишається у скрипті. Нам залишається тільки вірити, що коли цю працю писав науковець, який отримав за неї академічний ступень доктора, то його зобов'язувала безсторонність, що є однією з конечних передумов наукової праці. Чи і в якій мірі цьому авторові це вдалося — ми це знаємо. Звичайно, свобода науки дала йому право шукати інформації про нашу Церкву в Канаді там, де він уважав за найвідповідніше для себе, — отже не конечно в контакті з компетентними чинниками нашої Церкви.

Питання: чому з-під пера українського православного автора ще досі не вийшло науково опрацьоване книжка, що її заголовок мав би бути: „Історія Української Греко-Православної Церкви в Канаді"?

Давніше, коли наша Церква в Канаді була ще молода, отже мала з собою дуже свіжу історію, то годі було на цю тему писати ширшу працю. Щоправда, у нас є короткі конспективні нариси на цю тему. Але щоб писати ширше — для цього потрібна відповідна історична віддаль від часу зорганізування нашої Церкви в Канаді. Без цієї віддалі годі було писати історію Церкви; бо молоді, свіжі факти — це немов свіжо-мальована річ, на якій вішають слова остороги: „Обережно, — свіжо-мальоване!"

Але тепер від часу заснування нашої Церкви в Канаді вже п'яте десятиліття, отже — скоро мине півстоліття. Це вже така віддаль часу, яка дозволяє писати цю історію. І така праця повинна бути написана. Її повинен писати хтось із тих, що брав безпосередньо участь в організуванні цієї Церкви в її початках, постійно працював у ній, і що при тому має потрібну наукову підготову. Тому що наші піонери організування нашого церковного життя все більше відходять у вічність, то й життя вимагає, щоб про написання „Історії Української Греко-Православної Церкви в Канаді" подумати негайно, і приступити до праці. Така праця мала б бути більшою, монументальною, і, можливо, більше, ліж в одному томі.

Якщо цього не зробиться тепер, то праці на цю тему пізніших авторів будуть основані на джерелах з другої руки, отже вони не будуть мати такої вартости, як праця основана на джерелах в руках очевидця й співтворця цієї Церкви.

Маємо в Канаді свою Церкву, то вже назріла пора, щоб мати й свою „Історію Церкви".

ПРЕСОВА ІНФОРМАЦІЯ ПРО СЕНАТОРА

„Католик, сенатор Юзик завжди становить собою силу в гігантичному Комітеті Українців Канади — тій національній організації, що репрезентує собою біля 25 церковних, виховно-освітніх і культурних груп, які вона об'єднує".

Ці інформативні рядки є в довшому пресовому репортажі з нагоди назначення проф. Павла Юзика з Манітобського університету прем'єром Діфенбейкером на пост сенатора, — в репортажі в щоденнику „The Winnipeg Tribune (6. 2. 1963). І там таки ще, між іншими, сказано: „Комітет Українців Канади встановляє „policies" для понад півмільйона горожан українського походження".

Це нормальне й потрібне явище, щоб підкреслювалося значення КУК-у на терезах життя Канади на різних ділянках, з політичною включно. Але з уваги на це, що КУК, згідно з його статутом, є надконфесійною організацією, то підкреслювання цього чи іншого вироісповідання, яке становить собою „силу" в КУК-у, може викликати собою всякі інтерпретації з боку читачів преси щодо характеру КУК-у у вироісповідному відношенні.

Коли, при характеристиці проф. Юзика, на першому місці ставиться слово „католик" (який є „силою" в КУК-у) ще поперед його прізвища, а далі говориться про „церковні" групи в КУК, але не згадується, яких вироісповідань є ці „церковні" групи, то в менш познайомлених з цією справою читачів не-українців мимоволі може складатися враження, що КУК — це, може, або самі католики, або тільки католики становлять там найбільшу силу.

Ці завваження викликані не, може, якимись суб'єктивно - вироісповідними принципами з нашого боку; навпаки, вони виникають із спонук за справу українства як такого, без уваги на вироісповідні різниці. Українська православна спільнота рідше, що між новоназначеними сенаторами є українець, абстрагуючи від його вироісповідання.

Але коли при інформації про КУК у зв'язку з його діяльністю на всеканадську скалю в контакті з урядом в Оттаві буде підкреслюватися силу одного вироісповідання, то це, можливо, деяким особам індивідуально в деяких випадках може допомогти, але в основному це може ставити перепони КУК-ові в його відповідальній, важливій і корисній роботі, — а було б шкода.

Нам не відомо, хто зладив вищезгадану інформацію до преси, — вона в цьому випадкові подана як редакційна. Але всі дані в цій інформації свідчать про те, що вона взята з джерел українських міродайних чинників. Якщо ці інформації були, евентуально, складені репортером шляхом інтерв'ю, то заінтересованим чинникам з українського боку треба було цей репортаж провірити, поскільки репортер міг би не все належно зрозуміти.

Сен. Юзик є католиком (як і був ним пок. сен. Вал), отже це його право подавати своє вироісповідання, — бо в вільній країні, Канаді, на щастя, ніхто не потребує з цим таїтися, коли навіть за залізною заслоною люди життя своє наражують за відкрите ісповідування своєї віри. Але віра в індивідуальному відношенні даної особи — це одна справа, а пов'язування конфесійності, з патяками на лише одну конфесію у сфері КУК-а, — це зовсім інша справа.

Перед Вселенським Собором

Теми майбутнього Вселенського Православного Собору

З ініціятиви Константинопольського патріярха Атенагораса І підготовляється православний Вселенський Собор. Богословці, назначені Церквами, предявляють теми на дізнання Собору. Найголовніші теми будуть, мабуть, ось ці: 1) оформити кодекс Віри, 2) скодифікувати православне церковне канонічне право, 3) розглянути відношення між новомістичними тенденціями і Православієм на грунті модерних часів (Журн. „The Word" (ЗДА, січень, 1963).

З. Р. — На Про-Синоді на горі Афоні 1930 р. були порушені такі теми: богословські (доктрини Віри), літургічні, канонічні, історичні. Але деякі точки, що являли собою спірні проблеми, тоді не були вирішені. Конференцію на острові Родосі 1961 р. Константинопольська Патріярхія вважає черговим етапом підготови до Вселенського Собору.

Канаді треба атомної зброї, заявив монс. Муррей

„Я говорив як Етол Муррей, а не в імені Католицької Церкви", підкреслив католицький духовний монсіньйор Етол Муррей, коли він в пасії з журналістами, що Канада не може приглядатися безділно, коли їй загрожують бомби Хрущова. „Я роблю визов вам: встаньте і підніміть руки вгору і скажіть: „Канада бажає мати атомну зброю!"

Він сказав це у своїй промові на прийнятті дрібних підприємців будівельного промислу у Вінніпезі 1 лютого ц. р., — подав щоденник „До Виннипег Триб'юн" (2.2.1963). Згаданий духовний є основоположником католицької колегії Нотр Дейм у Вілкокс, Саскачевн.

„Українські суди"?

У січні ц. р. преса різними мовами повідомила, що „українські суди" в СССР засудили на кару смерти групу жидів „під-замітом спекуляції". Преса подала це за міжнародньою новинкарською агенцією Ройтера (це жидівська агенція. Деякі з українських часописів на Заході також передрукували цю новинку, і без коментарів подали про цю акцію „українських судів", начебто справді це було згідне з правдою. Може ідей пресі імпонує вислів „українські суди" і заспокоює їхню оправдану тугу за українською державністю, і вони начебто хотіли сказати: хай світ знає, що Україна має свої суди!

Але в дійсності не треба даватися зловити на цього роду нібито „українські" явища в СССР. Треба поставити питання: чому ця сама агенція Ройтера у багатьох інших випадках пише „Раша" (Росія), або „Советський Союз" навіть тоді, коли пише про Київ чи Львів. Але коли вона інформує про засудження жидів на смерть під замітом „нібито спекуляції", вона тут винятково, але навмисне зміняє тактику, і не каже „Росія", чи „СССР", а підкреслює назву „Україна"? А відомо ж, що жиди інформують світ, що жидів у СССР карають не за спекуляцію, а переслідують, отже й судять „антисемітські" власті. Ось чому тут ужито вислів: „українські суди".

Суд може мати тільки держава, цебто нація, що має свою політично-суверенну (ні від кого незалежну) форму організованого життя. Україна окупована Москвою, отже український народ не має Української Держави, а тим самим він і не має своїх судів, — в Україні є тільки комуно-московські суди, а служать у них різні національності:, москалі, жиди, українці і т. д.

З II Ват. Собору

Про протест укр. гр.-кат. єпископів проти Москви світ довідався почерез Америку?

Єпископи українців греко-католиків, що є учасниками II Ватиканського Собору, на своїх приватних зборах (поза II Ват. Собором) 21 листопада 1962 р. склали заяву протесту проти Москви в оборон переслідуваних советською владою греко-католицького епископату в Галичині.

II Ватиканський Собор почерез свій Секретаріят Сприяння Єдності Християн прилюдно осудив за це укр. гр.-кат епископів.

У „Віснику" вже було писало про те, що в католицькій пресі на всьому американському континенті не було й досі немає повного тексту згаданого протесту, бо згадані епископи не дали його до опублікування; отже католицька преса опублікувала тільки це, що подала в цій справі з Ватикану американська не-католицька преса.

Так само й преса в Европі повідомила своїх читачів тільки на основі американської преси. Ось типові приклади, — укр. католицький орган у Бельгії — газета „Вісті"-(в Брюсселі) за 20 грудня 1962 р. подає:

„Кореспондент „Нью Йорк Геральд Трібюн, у числі 22 листопада ц. р. (1962 — Р.В.) повідомляє з Ватикану, що „П'ятнадцять проти-комуністичних Єпископів і Архиепископів Української Католицької Церкви виступило вчора (21. XI. 1962 — Р.В.) гостро проти приявности на Вселенському Соборі двох обсерваторів (спостерігачів), що репрезентують Російську Православну Церкву на II Ватиканському (Вселенському) Соборі".

Навіть німецька преса в Европі також подає про це саме за американською пресою. І так, наприклад, укр. греко-католицький журнал „Голос Христа Чоловіколюбця" ч. 5 (115), що виходить в Любен у Бельгії, інформує:

„Німецька преса подала за АП (американською пресовою агенцією) інформацію про Заяву українських Владик у справі участи спостерігачів московської патріярхії у Вселенському Соборі. Ця заява звучить так: . . ."

(Далі слідує текст цієї Заяви, що „Голос Христа Чоловіколюбця" помістив з німецької преси на основі американської преси).

З цього виходить, що якби не американська не-католицька преса, то світ взагалі не знав би про згаданий протест укр. гр.-катод. епископів, бо Ватикан, осудивши цей протест, тим самим заборонив цим епископам подавати цю Заяву-протест до преси, а католицький преси він заборонив подавати про це безпосередньо з Ватикану. Преса в західній Европі, де є влада в католицьких руках (Конрад Аденауер у Зах. Німеччині, Шарль де Голь у Франції і т.д.) також сама від себе безпосередньо з Ватикану не опублікувала цього, а передрукувала з американської преси.А тим часом „Джорнале д'Італіа" в Італії 21. XI. 1963 перший опублікував частину цієї заяви укр. гр.-кат. єпископів.

Церковна делегація з СССР в ЗДА

Митр. Ніколай увів Московську Патріярхію в членство СРЦ

Приїзд делегації Московської Патріярхії до ЗДА передбачений на 27 лютого 1963 р. Провідник цієї делегації — архиеп. Ніколим (Ротов), що править не тільки Департаменту Закордонних Зв'язків Московської Патріярхії, але й також фактично кермує політикою всієї цієї Патріярхії. Свою головкружну кар'єру (почавши з його праці у фабриці, де він був звичайним робітником) архиеп. Ніколим почав із свого бувшого становища голови Російської Прав. Місії в Ізраїлі, де він пройшов основний політичний вишкіл у церковній ділянці.

Церковна делегація з СССР, запрошена на засідання Генерального Комітету Світової Ради Церков у Денвері, пробуде в де в ЗДА три тижні.

Гельмут Брунавс у протестантському „НРС" за 21 січня ц. р. з цієї нагоди пригадує, що це „за ініціятивою митр. Ніколая було поставлене питання про притягнення Московського Патріярхату в екуменічний рух (Світову Раду Церков, — р. В.), і що ця справа проявилася внаслідок рішучої зміни політики Москви (влади СССР) і зміні політики Церкви (Російської Церкви в СССР). (Пояснення в дужках ред. В.).

З. Р. — Є достатні дані наівно твердити, що це комуно-большевицька влада під проводом Хрущова присилувала Московську Патріярхію вступити в членство створеної протестантами Світової Ради Церков. Митрополит Миколай — єпископ Крутицький і Коломенський, бувши тоді головою Департаменту Закордонних Зв'язків Московської Патріярхії, і явивши цю Патріярхію в членство СРЦ, тим самим виконав лише наказ влади СССР. Але, як людина дореволюційного (царського) виховання, митр. Миколай не був в очах влади СССР „благонадьожним", навіть не зважаючи на своє політичне служення цій владі, отже його усунено (і він скоро-„несчікувано" помер), а його місце керманича політично-могутнього Департаменту зайняв архиеп. Ніколим (Ротов), спеціяльно для цього призначений з Ізраїля, де він був на дуже довіреному становищі і пройшов потрібну політичну практику. Архиеп. Ніколим також, звичайно, як був раніше (ще за часів своєї служби в Ізраїлі), так і тепер є за тим, щоб Московська Патріярхія була в членстві Світ. Ради Церков. Влада СССР уважає, що архиеп. Ніколим є більш кваліфікованим, ніж був митр. Миколай, успішно діяти на світовому політичному форумі СРЦ.

Кард. дбає тільки про католицтво

Кард. Вишинський критикований за угоду з комун. владою

Факт підтримання кардиналом Вишинським комуністичного режиму диктатора Гомулки в Польщі 1957 р. послужив багатьом полякам авторитетним прикладом до наслідування, а саме — прикладом угодовства з комунізмом, — так дивиться на цю справу Вітольд Едліцький у статті „Хами і жиди" в польському паризькому журналі „Kultura" (N. 12/182, 1962).

Ця угода католицького примаса в Польщі (кард. Вишинського), як виходить із статті В. Едліцького, не принесла ні моральної, ні національно-політичної, ні взагалі жодної користі польському народові. Отже, Едліцький виразно каже, що кардинал Вишинський — же не мав на думці польської справи, а що йому йшлося тільки про інтереси Католицької Церкви в Польщі, коли цей кардинал 1957 р. підписав угоду політичної співпраці з комуністичним режимом Гомулки.

В Едліцький заперечує поширювані в Польщі, а ще більше на Заході погляди, що кард. Вишинський є нібито неофіційним провідником польського народу в сучасній Польщі під комуністичною владою, і не вірить, що ця влада, мовляв, буде числитися з кард. Вишинським в основних політичних справах.

СССР і II. В. Собор

У складі спостерігачів з СССР на II Ват. Соборі була світська людина

Ватикан офіційно згадує тільки двох представників-спостерігачів з СССР на II Ватиканському Соборі, а саме: протоерея (згодом єпископа) Борового й архимандрита Котлярова, і тільки про них інформувала преса у світі.

Але німецький часопис „Echo der Zeit" (16. 12. 1962) поінформував, що в товаристві двох вищезгаданих духовних осіб була ще й третя особа — світська людина: Ніколай Алфіневенов — секретар представництва Російської Православної Церкви при Централі Світової Ради Церков у Женеві.

Смиренний МИХАЇЛ,
з ласки Божої Архиєпископ Торонта і Східньої Канади

Передпостові поради віряким Торонта і Східньої Канади

Улюблені в Господі мої Сопастирі, Браття й Сестри!

Наближається Святий Великий піст, і хочеться збудити і в вас думки, які тепер самі напрошуються. На долю нас, християн теперішнього часу, випав не легкий подвиг: встояти перед спокусами втрати віри в Бога, а з нею — і своєї душі. Ще ніколи пекельні сили так не воювали проти Бога і Святої Церкви Його, як тепер. Коли в перших віках Християнства римська влада переслідувала християн, то вона воювала не проти релігії взагалі, а тільки проти Христа Господа, як Сина Божого, бо вона тоді ще не могла зрозуміти Його місії на землі. Тепер же справді „князі народні повстали проти Господа і проти Христа Його", як сказано в Псалмі 2. Насунулося на людей якесь запаморочення: повірили не Богові, а ворогам Божим, і поставили себе на місце Бога. Про це попереджував Ап. Павло, коли писав до солунян:

„Тайна беззаконня вже діється: появиться беззаконник... якого прийшестя буде дією сатани зо всяким обманом для тих, що гинуть за те, що не прийняли любови Божої для свого спасіння. За це й попустить їм Бог блукати (думкою) та вірити неправді" (2 Солун. 2, 7-11).

А до віруючих він писав:

„Браття, будьте обережні, — не так, як нерозумні, а так, як мудрі, розуміючи час, бо дні лукаві (Ефес. 5, 15-16).

Далі, він дає вияснення щодо того, з ким і як вірні Богові мають боротися:

Браття, укріпляйтеся Господом і могутністю сили Його. Зодягніться в зброю Божу, щоб могли ви встояти проти хитрощів диявольських, бо наша боротьба не проти тіла й крови, а проти начальства, проти влади, проти світоправителів темряви віку цього, проти духів злоби піднебесних.

Отже останьте підперезавши себе Істиною (Віри), і зодягніться в броню правдности. Особливо ж візьміть щит Віри (в Бога), яким зможете погасити розпалені стріли лукавого... Візьміть і меч духовний, що ним є Слово Боже (Ефес. 6, 10-17).

Ось що ми повинні тепер робити. Далі, застерігає цей же Апостол:

„Браття, дивіться, щоб хтось не заманив вас філософією (безбожною) та пустим обманом по міркуваннях людських, по стихіям світу, а не по Науці Христовій, бо в Ньому вся повнота Божества, хоч Він і в тілі" (Колос. 2, 8-9).

Кожен християнин є воїном Христа Господа (2 Тим. 2.3). Тепер модно лякати віруючих наукою, так нібито наука доказує, що Бога немає. Це обман. Такої науки немає. Кожна наука займається якоюсь частиною земного життя. Якщо б наука справді заперечувала існування Бога, то всі великі науковці були б атеїстами. Але якраз навпаки: найбільші корифеї науки були глибоко віруючі люди: Ньютон, Кеплер, Ліннеї, Пастер, Павлов, Пляшк., Айнштайн і тисячі, тисячі інших, давніх і сучасних. Не наука заперечує існування Бога, а окремі люди, які в гордині своїй не бажають, щоб над ними був Вищий Судія Бог Німецький атеїст Ніцше казав. „Якщо б були боги, то як би я себе почував, що я я не Бог?" (Н. Лосский· Введение в фи-лософию, стор. 45). Але, як явно, що в людині є розум, так явно, що світ утворив і провадить Премудрий Творець Бог. Усе це перед нашими очима.

Законники юдейські колись були питали Христа Господа: „Що ж нам робити, щоб чинити діла Божі?" Він їм відповів: „Це є діло Боже, щоб ви вірували в Того, Кого Бог послав." (Ів. 6, 28-29). Так і ми повинні знати, що нема другої правди про Бога й людину, як тільки Правда Євангельська. І тільки вона дає осмисленє й цвєливе життя людині тут і по смерти тіла для душі в Царстві Бога. Тому й сказав Христос у Молитві до Отця Бога перед Своїми стражданнями:

„Це є Життя вічне, щоб знали Тебе Єдиного Істинного Бога і Того, що Ти послав Ісуса Христа". (Ів. 17, 3).

Але вірувати не словами, а духом і Істиною, цебто — всім серцем і виконуванням заповідів Його: „Ви — друзі Мої", каже Він, „коли будете виконувати те, що Я заповідаю вам" (Ів. 15, 14).

„Ось заповідаю вам, щоб ви любили одне одного так, як Я полюбив вас (Ів. 15, 1). А Його Самого ми так повинні любити, як Він полюбив нас, що й життя Своє віддав за нас (— 15, 13). Він відав Себе нам, і ми повинні віддати себе Йому. Він поріднився з нами в тілі, — не відкидаймо ж Його нам родинности!

Він ради нас постив 40 діб у пустині в'молитвах до Отця Бога „понизив Себе, виявив раба прийняв. Слухняним був аж до смерти хрестної..." за нас на хресті, і то тільки для того, щоб нас спасти від вічної смерти та загибелі. Чи повинні й ми щось зробити по заповіді Його? Одна з Його заповідей це та, щоб ми прощали одне одному всякі образи чи й кривди. Адже ж кажемо ми в молитві: ..і прости нам провини наші, як і МИ ПРОЩАЄМО винуватцям наШИМ... Зробімо це хоч у дні Великого Посту. Та заглибмо собі в душі: чи все там згідне з Його заповідями — слова, думки й діла? Чи не є ми ті самі блудні сини й дочки, що покинули свого Батька Бога· Чи не подібні ми до фарисея, який хвалився своєю святістю, а других осуджував?

Ми члени Церкви Христової: А що таке Церква? Це Духовне Тіло Його. Значить і ми частина Тіла Його, як і каже Апостол (Ефес. 5. 30). А коли так, то придивімось: чи ми не є та всохла гілочка, яку Отець Бог відтинає від Виноградника Христа? Щоб не всохнути зовсім, — Господь дав нам воду покаяння. А як каятися, — ви знаєте: так, як блудний син. Коли знайдемо в собі щось негодяще, то зразу відкиньмо. Дог себе не будьмо милостиві. Тоді вернімось до Батька Бога, і Він прийме нас. Нам, християнам, не лицює валятися в гріхах. Коли ми члени Св. Церкви — Тіла Христового, то й ми повинні бути святими. Того й хоче Господь, бо каже: „Будьте святі, бо Я Святий і Господь Бог ваш" (І Петра 1. 16). А коли не маємо в собі сили побороти свою гріховність, то просімо у Бога помочі. І Він дасть, бо сказав через Пророка: „Поверніться до Мене, то й Я повернуся до вас" (Захар. 1. 3). А далі Сповідь перед Господом при свідкові-Священикові. як колись люди сповідали гріхи свої перед Св. Іваном Хрестителем. Священикові дана влада через Апостолів Іменем Господнім прощати гріхи тим, хто кається, І того собі бажає: „Що зв'яжете на землі, — буде зв'язане й на Небі, і що розв'яжете на землі, — буде розв'язано й на Небі" (Матв. 18, 19). І після Воскресення: „Прийміть Духа Святого: кому відпустите гріхи, — одпустяться; на кому ж зоставите, — зостануться" (Ів. 20, 22-23). Якщо ж заповідав нам Господь бути святими, то й дав нам до того всі засоби: перше освятив нас у Св. Хрещенні, породивши нас від води й Духа (Ів. 3, 5); дав нам печать дара Духа Святого через Миропомазання на скріплення наших сил, а щоб з'єднати нас з Собою, — дав нам Найсвятіше Небесне Таїнство — Причастя Св. Тіла і Крови Христових на Святій Літургії.

Дивна організація Церкви Христової – не схожа на жодну з земних людських організацій. Вступ до людської організації є визнання статуту й підпис; а вступ до Церкви Христової є перероджения або народження від води Св. Духа у святому Хрещенні. Бо Церква Христова — то Царство Боже на землі, (Ів. 3, 5). Церква Христова Свята й Непорочна (Ефес. 5, 25-27); такими повинні бути й члени її. Але тому, що живемо в цьому гріховному світі і грішимо, то Господь дає нам засоби до осягнення святости, а найперше — Таїнство Покаяння й сповідь гріхів, як приготовлення до Найсвятішого Таїнства Св. Причастя Тіла й Крови Христових під видом хліба й вина Дивне й страшне це Таїнство, в ньому людина приймає в Себе Бога, і ціим вона сама обожнюється. Таким чином члени Церкви приймають у себе Христа Господа навіть фізично, і так стають Йому братами, бо Кров Його вливається в нашу кров і Тіло входить в наше тіло. Ось цим способом члени Церкви з'єднуються в одне Духовне Тіло Христове, в якого голова Христос, а душа - Дух Святий (І Петра 2, 4-5; І Кор. 12, 27-28). Наука Ісуса Христа не Його, як Людини наука, а наука Отця Бога, через Нього, тому вона Абсолютна Правда. Що Він, подавши ученикам хліб, сказав: „Жте, — це Тіло Моє... і пийте з Чаші, - - це Кров Моя.. (Матв. 26, 26-27); Мр. 14, 22; Луки 22, 19); то це Абсолютна Істина, що на Св. Літургії через молитви й благословення Священнослужителів хліб таємно стає Тілом Христовим і вино – Кров'ю Христовою, не змінюючи вигляду хліба й вина. Тому й заповів Христос: „Робіть це на спомин Мені" (Луки 22, 19; І Кор. 11,24).

Для чого ж потрібне людині Святе Причастя? Цю тайну Христос Господь найясніше виявив у м. Капернаумі: „Я Хліб, що зійшов з Неба. . ."

„Я Хліб життя. Хто істине Хліб цей, той буде жити вічно (душею своєю). Хліб же, який Я даю, то Тіло Моє, яке Я віддаю за життя світу. . .

Істинно-істинно кажу вам, якщо не будете їсти Тіла Сина Людського і пити Крови Його, то не будете мати життя в собі.

Хто їсть Моє Тіло і п'є Мою Кров, той має життя вічне, і Я воскрешу його в останній день.

Бо Тіло Моє — то правдива їжа, і Кров Моя — то правдиве Питво.

Хто їсть Моє Тіло і п'є Мою кров, той у Мені перебуває і Я в ньому.

Як послав Мене Живий Отець і Я живу Отцем, так і той, хто істиме Мене, буде жити Мною: . ." (Ів. 6, 48-58).

Ось що воно значить. До такого Таїнства ми можна приступити без страху Божого і підготови належним чином?

Тому й каже Апостол:

„Хто буде їсти Хліб цей або пити з Чаші Господньої недостойно, той буде винен проти Тіла й Крови Господніх".

Нехай перевірить себе людина (покається в гріхах своїх) і тоді вже нехай їсть Хліб цей і з Чаші нехай п'е.

Бо хто їсть і п'е недостойно, той їсть і п'е собі осудження, не розважаючи над Тілом Господнім.

І до Вас, Мої Сопастирі, моє слово. Ми не тільки Христові, а й Старшина воїнства Христового і самі Служителі Христові і стройтелі Таїнств Божих (І Кор. 4, 1-2). Якже ж ми повинні бути вірні Богові? Мя повинні бути зразком для вірних у всьому: в слові, в житті, в любові, в духові, в вірі, в чистоті (І Тим. 4, 12).

Зокрема нам сказав Апостол через Ефеських Єпископів і Пресвітерів:

„Пильнуйте себе і всього стада, в якому Дух Святий настановив вас пастирями пасти Церкву Господа й Бога, яку Він здобув Собі Кров'ю Своєю. Бо знаю що... ввійдуть до Вас вовки люті, які не пошкодують стада" (Діян. 20, 28-29).

І Вам, дорогі мої Браття й Сестри, той же Апостол дає настанову такими словами:

„Повинуйтеся наставникам вашим і будьте покірні (в настановах їх), бо вони відповідають за душі ваші, як такі, що мають дати (за них) звіт (Богові), щоб вони робили це з радістю, а не зідхаючи, бо вам не корисне таке (Євр. 13, 17).

Ось з такою готовістю вступаймо всі у Св. Дні Великого Посту, батьки й діти. Постьмо перше душами нашими, прогнавши від себе все погане, а тоді й пісною ложивою та молитвами дома й в Храмі Божому. Бо жирний пересит не витворює молитовного настрою, а ви ж знаєте, що спокусів диявольські можна прогнати тільки молитвою з постом (Матв. 17, 21).

Я вже не кажу, як маємо проводити дні Страстей Христових за нас. Ви самі це знаєте й розумієте.

Нехай же дасть вам Господь відчути всю радість близькости Господа і прийняти Його в серце своє.

І нехай Дух Святий дасть вам умиленність у днях Страждань Христових за нас і над Гробом Його Святою Плащаницею. А після того відчути всю повноту Радости в Найсвятіший День Його Святого Воскресення з мертвих. Оце й буде перемога проти всіх спокус диявольських через нерозважних людей.

Нехай же буде Слава і Честь і Хвала Богові нашом навіки. Амінь.

Благодать Господа нашого Ісуса Христа нехай буде з вами.

Дано перед Св. Постом у Катедрі Св. Володимира в Торонто.

Браття й Сестри, прочитавши сами, давайте й другим прочитати, щоб усі знали.

о. Котляров єпископом

Спостерігач з СССР на II Ват. Соборі нагороджений повищенням сану

Чи за тим повищенням стоять політичні міжнародні чинники під церковною фірмою?

Журнал „The Orthodox Observer" (січень, 1963 р.) — орган Американського Екзархату Константинопольського Патріярхату, подав ось цю інформацію:

„Єрусалим (RNS). — Архиєпископ Владімір Котляров з Російської Православної Місії в Єрусалимі виїхав звідси в Москву, де патріярх Алексій — верховний голова Російської Церкви, висвятить його на єпископа.

Наречений (номінат) єпископ Владімір недавно повернувся з Риму, де він був одним з двох російських православних представників-спостерігачів на першому засіданні II Ватиканського Собору. Після висвячення він поїде до Женеви, у Швайцарію, на становище представника у Світовій Раді Церков.

Перед своїм виїздом він був почесним гостем на прийнятті, на якому були провідники жидівських, православних, католицьких і протестантських спільнот, а саме: православний єпископ Ісидорос з Назарету, абат (католик) Леонтій Рудзов О.С.Б. - ігумен бенедиктинського абатства Успіння (Dormition) і д-р Маас Бертієн — секретар Об'єднаної Християнської Ради в Ізраїлі. Присутнім також був посадник Єрусалиму (жид. частини Єрусалиму) Мордехай Іш-Шалом і д-р Шаул Колбі — голова Департаменту християнських спільнот при Міністерстві справ релігій в Ізраїлі".

З. Р. — Коли вже так є, що на території Ізраїля діють закордонні церковні агенції, отже чужі для жидів чинники, і влада Ізраїля контролює їх, то Ізраїлеві, мабуть, вигідніше, коли християнські спільноти в Ізраїлі евентуально очолюють християни жидівської національности. Якої національности є всі вищезгадані представники християнських вірроісповідань (крім грека архиєп. Ісидороса) — цього ніде не подають.

Міністр судівництва Греції позиває митрополита за „образу"

Міністр судівництва Греції подав на суд одного з митрополитів Православної Церкви в Греції, владику Амвросія, єпископа Елефтерурополіського, за „образу", бо цей митрополит сказав, що уряд Греції відноситься до цієї Церкви, як „злодій". П'ять журналістів, а між ними редактор атеїстичного щоденника „Етнос", які видавали коментарі на користь митрополита, також оскаржені міністром.

Мусулмани в Судані змасакрували католиків

У січні ц. р. араби-мусулмани (магометани) в Судані в деяких місцевостях змасакрували католиків. Місцевому католицькому єпископові Ірінеєві, який під кінець грудня 1962 р. повернувся з II Ватиканського Собору, відрізали голову, і замордували деяке число навернених на католицтво арабів.

Ці жахливі підії — це наслідки спротиву арабів проти вмішування зовнішніх, не-арабських церковно-політичних міжнародних чинників у внутрішні справи арабів, які бояться, щоб через поширення християнської релігії серед арабів не спричинилося до національно-політичного розбиття в народі на групи їх евентуального релігійного поділу на мусулман і християн, та щоб чужі центри, з-поза Судану, не диктували їм справи виховання молоді та формування душі в її людському у національному відношенні. Такі вимоги католиків, щоб держава утримувала католицькі школи і т. д., а також неперебірчні способи боротьби ще більше роз'ятрили арабів-мусулман.

Мусулманські провідники кажуть, що вони є проти різні, але що вони, мовляв, не всюди можуть контролювати місцеві стихійні зриви народу, що у висліді дають такі наслідки, — наслідки жахливі.

Моск. Патріярхія і сов. влада

Блейк відмовився дискутувати на тему: чи Московська Патріярхія є знаряддям влади СССР

Д-р Блейк — головний провідник протестантства у Світовій Раді Церков (дехто називає його „диктатором" цієї організації), відмовився прийняти пропозицію д-ра Мекінтайра провести дискусію на тему твердження д-ра Мекінтайра, що дівчі проводу Російської Православної Церкви в СССР є на політичній службі комуно-большевицької влади СССР. Д-р Блейк свою відмову мотивує тим, що д-р Мекінтайр створив і очолив іншу церковну організацію протестантських Церков, яка поборює Світову Раду Церков, а зокрема д-р Мекінтайр організує світовий союз християнської молоді - - також проти СРЦ.

З. Р. — Тут ідеться про це, що Світова Рада Церков (з світовим центром у Женеві) прийняла у своє членство Російську Православну Церкву в СССР.

Патріярх: „відділені брати" – нелогічний вислів

Католицький духовний Дж. Вогел (John Vogel, у німецькій вимові це прізвище: Фогель), відвідуючи Грецію і Константинополь, при нагоді бачився й з Константинопольським патріярхом Атенагорасом І, і сказав:

„З надією на краще взаємопорозуміння між православними й католиками я оце відвідую центр Православія, щоб побачити наших відділених братів і щоб висловити їм наші щирі почування та пізнати їх, щоб сказати католикам: хто вони є і як вони мислять".

Патріярх відповів йому так:

„Сину мій, ми зле знаємо одні одних і ми не досить любимо одні одних. Однак, без сумніву, наші взаємовідносини з деякого часу дедалі стають кращими. Католики вже не називають нас „схізматиками". Але чому ж оте „відділені брати"? Якщо ми є братами, то ми не є розділені. Чи не думаєте так самі й ви? (Цитовано з репортажу Дж. Вогела, передрукованого в журн. „The Word" (ЗДА) за січень 1963 р.

Перший раз від 1919 р.

Прочани. ченці й черниці, з СССР в Єрусалимі

На Різдво (на переломі 1962-1963 рр.) з СССР прибула група ченців і черниць (монахів і монахинь) до Єрусалиму. Це перша від 1919 р. проща з СССР до Єрусалиму.

А. Соколів

Навколо II Ватиканського Собору

Ватикан — географічна назва маленького шматка нашої планети, що являє собою хоч і своєрідну, але таки державу — впродовж останніх тижнів не сходив із сторінок світової преси і, мабуть, ще довго не сходитиме. Це тому, що саме тепер там відбувається церковний Собор. Цей Собор — II Ватиканський представлено світові під претензійною назвою „Вселенський", у черзі двадцять перший.

На світі живе приблизно 140 мільйонів православних християн, понад 200 мільйонів різних типів протестантів та якась кількість таких християн, що є залишками несторіян, монофізитів та інших — що їх не можна відвести до котрої з перших двох груп. Усі ці християни не беруть участи в Соборі (присутність спостерігачів без права голосу не означає участи) і майбутні його рішення не зобов'язуватимуть їх. Отож, назва „Вселенський Собор", тобто такий, що відноситься до християн усієї екумени земної кулі, тут не відбивае в собі справжнього його обсягу, а тому й ця його назва не властива для нього. Справді бо: чи ж можна прирівняти його, скажімо, до першого Вселенського Собору 325 р. в Нікеї?

Справжніми Вселенськими Соборами були лише перші сім. Це ті собори, що їхні постанови були дійсно висловом загального голосу Церкви Христової і вони, як такі, всією Церквою були й визнані; це ті Собори, що відбулися до часу болісного поділу Церкви на Східню й Західню. Усі інші — це вже були Собори однієї лише Західньої Церкви, Римської. Тому й теперішній, II Ватиканський, Собор не є 21-им в історії Західньої, Римо-Католицької Церкви, а є він 14-им, то ж і властивою для нього була б назва: Римо-Католицький Світовий Собор.

Праця Собору в процесі; розпочалась вона після пишного церемоніялу 11 жовтня 1962 р. — в день його відкриття. Не маємо точних даних щодо кількости учасників Собору, різні бо цифри подано в пресі. Факт, одначе, безсумнівний, що беруть у ньому участь понад 2500 осіб, включаючи в те число десятки делегатів-спостерігачів інших Церков.

Основна мета цього Собору, як неодноразово підкреслювали у своїх заявах папа Іван XXIII і його офіційні дорадники-кардинали, — це скріпити дисципліну, що підважена сучасним матеріялізмом і атеїзмом, а також оживити й піднести релігійного духа своїх вірних.

Друга його мета — створити пригожу платформу для християнського єднання, в точніше: для з'єднання всіх християн під зверхністю і проводом папи Римського. У цьому напрямку папа діє з перших днів свого папського служіння. Деякі заходи, вже ним для цього проведені, можна розглядати як ознаки його, справді, глибокої відданости ідеї з'єднання; він бо послідовно намагається просувати її і заохочувати християн до її здійснення.

З поля зору папи не вислизнув факт наявности в лоні очолюваної ним Церкви руху в користь нововведень. Він ясно усвідомив собі, що дотеперішніми вертикими ватиканськими методами ані першої мети, ані другої не вдасться осягнути. Екскомунікування своїх, плюгавлення релігійних переконань чужих та відоме „ходіть до нас" — усе це засобів явно застарілі й неефективні. Папа зрозумів, що Церкву свою треба розворушити й оживити, зрушити з мертвоти зобов'язуючих її формул і устійнень, перевести перебудову її життя і діючої структури навіть аж до того ступеня, щоб наблизитись до вимог і духа модерного світу.

„Перш за все мусить бути собор, щоб зреформувати Церкву й оживити євангельського духа. А тоді ми зрозуміємо наших відокремлених братів, а вони зрозуміють нас", сказав папа; сказав, і, як подано в кореспонденції А. Нагтеу-я з Риму, „відкрив вікна і дозволив свіжим вітерцям продути заплісняві коридори Римської Церкви".

Отож, перед Собором стоїть неважке й важке завдання реконструкції своєї Церкви шляхом пороблення змін у теперішній церковно-адміністративній практиці і надання їй нового церковно-політичного напрямку. Цим сподіваються витягнути з аґет католицький світ і створити водночас придатніший грунт для здійснення вічно жевріючої у Ватикані мрії зведення всіх християн до єдиного спільного католицького знаменника.

За даними репортажів з Ватикану, серед багатьох справ, що мають бути продискутовані Собором і вирішені, стоять також справи: читке визначення позиції й авторитету єпископів і поширення їхньої влади на місцях (рух на користь децентралізації), встановлення максимального віку для діючих кардиналів і єпископів, впровадження інституції жонатих світських дияконів, більшого вживання в Богослуженнях сучасних мов замість мертвої латини (ознака відступу від своєї ж тризначної ересі), відталінізація машинерії управління Церквою, реформа одягу вищого й рядового духівництва і членів монаших орденів, передача господарських справ парафій в руки світського елементу з одночасним допущенням до голосу жінок.

Справа, що її вирішення в дусі існуючого нахилу торкнеться виключно католиків східнього обряду, це справа церковного календаря. Є тенденція до його уніфікації, і якщо вона буде здійснена, то всіх католиків, незалежно від обряду, зобов'язуватиме святкування Різдва Христового і Великодня за новим, Григоріянським календарем. Крім того, помітна тенденція в напрямку скасування подекуди автономних прав єпископату східнього обряду.

Це лише маленька частинка тих справ, що їх Собор має розглянути; повного офіційного їх списка не проголошено. Звичайно, всі ці справи — другорядного значення, і евентуальними в них змінами приязнішої атмосфери не створиться, а грунту для з'єднання й поготів.

Можна думати, що перед Католицькою Церквою стоять великі зміни. В яку форму вони виллються, як далеко посунуться — покищо не можливо сказати; це бо залежить від Собору. Наради триватимуть довго, розгляд великої кількости справ вимагає часу; ще й надто, що обмірковуватиметься дразлива й наболіла справа відношення до інших християнських Церков.

Однією з головних причин напруження в міжконфесійних взаємовідносинах, є, безперечно, традиційна байдужість Ватикану, його відчуженість і нехтування іншими Церквами. Але тепер уже багато пишеться про те, що кінець цієї його відокремлености не виключений. Дехто заризикував твердженням, що перехід її до архіву історії — це вже вирішений факт. Пророкується цілковита зміна в його політиці підходу до інших гілок християнства, а це й приведе, мовляв, до теплішого клімату.

Хоч деякий поступ у цьому напрямку зроблено, хоч „від монологу прийшло врешті до діялогу", як сказав д-р W. A. Visser T'Hooft, генеральний секретар Світової Ради Церков, з протестантської сторони проте й далі чути: „якщо".

З преси досить виразно видно, що протестантська сторона християнської сім'ї сподівається позитивних наслідків праці цього Собору ніж ті, що їх дав попередній, однак не настільки, що б можна було ними задоволитися. Із заяв чільніших її постатей виходить, що заснування приязніших взаємовідносин можна сподіватися лише в тому випадкові, якщо Собор не залишить у теперішньому стані упокірливої і образливої для людського сумління справи перехрещування та проблем релігійної толерації і мішаних подруж. За їхнім твердженням, модифікація цих питань значною мірою причинилася б до відпруження і покращання взаємовідносин.

Є відомості про наявність серед учасників Собору групи ієрархів, які представляють до розгляду проект, сформульований, власне, в користь злагіднення ворожнечі в тих гостро-полемічних справах. Більше того, буде, ніби, поставлена пропозиція, щоб Собор установив, як абсолютну істину, що важно звершене хрещення, хоч би й поза Католицькою Церквою, з'єднує людину з Христом; щоб соборно ствердити, що людина, охрещена в Ім'я Отця і Сина і Святого Духа, належить до Церкви Христової, і стоїть на шляху до спасіння. Який з того буде вислід, якщо справді пропозицію таку буде внесено — великий знак питання.

На першому Ватиканському Соборі (1869-70 р.), коли проект щодо духовного життя й обов'язків священиків вирішено було вернути комісії для пороблення поправок, то французький архиєпископ Бравар виголосив довгу промову і на закінчення сказав: „Нехай цей проект декрету вернеться туди, звідки він прийшов, і буде там похований, оплакуваний своїм батьком, якщо він того бажає. Щодо мене, я висловлюю лише одне бажання над його могилою: нехай він спокійно спочиває і не має братів собі подібних". Проект не вернувся. (За B. Thibault, St. Cath. Standard, 28. IX, 62).

На Соборі переважають єпископи з латинських держав, відомі своїм упередженням і непримиренністю до інаковіруючих. Коли ще взяти до уваги наявність сильної і впливової групи традиціоналістів у самому Ватикані, то можна сподіватися, що й на цьому Соборі знайдуться ієрархи типу архиєп. Бравара, і вони спільним зусиллям потрапляють повалити проект л о ступово-думаючих ієрархів.

Собор — це прекрасна можливість для Римо-Католицької Церкви виповнити прогалину між собою і некатолицькими Церквами. Якщо він спроможеться спокійно, уважно і без упередження підійти до становища „відокремлених братів" і об'єктивно його проаналізувати, тоді, можливо, він і посіе зерно християнської приязні, яке, розростаючись, ступнево й поволі, впродовж поколінь, усуватиме глибоко закорінені століттями релігійні анімозії.

Майбутнє — треба думати недалеке — покаже чи ті „свіжі вітерці" виконають своє завдання.

— — —

З політики т. зв. „миру"

● Комуністичний Китай має атомну бомбу, яку він уперше випробував 11 січня ц. р., — подало радіо в Канаді 13 лютого ц. р.

● На Кубі є тепер 12,000 советських воїнів і советські ракети засягу на 15 до 25 миль; советське військо день і ніч озброює Кубу, — подає „Да Винніпег Трибюн" (23. I. 1963). На пресовій Конференції президент Дж. Ф. Кеннеді заявив, що ці советські мілітарні сили не є небезпечні для Америки.

● У початках лютого ц. р. федеральний парлямент Канади висловив недовір'я урядові консерватистів під проводом прем'єра Джана Діфенбейкера, обвинувативши його в спротиві озброїти Канаду атомною зброєю. Унаслідок цього цей уряд уступив, а вибори до парляменту призначені на 8 квітня ц. р.

● У другому тижні лютого ц. р. у політичних кругах Европи й Америки почали говорити, що провідник Франції Шарль де Голь запропонував Советському Союзові такий договір: щоб СССР забрав свої війська з сателітних країн за залізною заслоною, обмежуючись мілітаризацією території СССР з-перед 1941 р.; взамін за це де Голь зробить так, що низка країн зах. Европи, включно з Німеччиною (яка мала б бути об'єднана) будуть демілітаризовані. НАТО мало б бути розв'язане. Атомну бомбу в Европі повинна мати лише Франція й СССР.

● ЗДА зліквідують свої військові бази в Туреччині. ЗДА зобов'язалися до цього в Об'єднаних Націях взаміну за це, що СССР забрав свою більшу атомну зброю з Куби під час т. зв. „кубинської кризи" в жовтні-листопаді 1962 р.

— — —

Режим Іспанії полегчує долю іншовірців

Католицький Єпископат злагіднив свій спротив?

Іспанський уряд диктатора Франка, що ним володіє Католицька Церква, пробує надати хоч деякі елементарні церковно-релігійні права іншовірцям, бо вони досі не мали в Іспанії жодних прав, тому що цьому противилася Католицька Церква. Убога Іспанія потребує економічної допомоги від Америки, яка має там свої военні бази, і американські протестанти не можуть спокійно дивитися на безправний стан протестантів в Іспанії. Цим пояснюється бажання режиму Франка надати деякі права не-католикам. Але режим Франка покищо не хоче нічого робити в цій справі без порозуміння з Католицькою Церквою, тому він подав свій проект на розглянення католицькому епископатові Іспанії.

Преса подала: „На тринадцятій таємній конференції іспанські католицькі епископи прискутували цей нарис нового (урядового) статуту для протестантів і проявили до цього більше прихильности, ніж це було в минулому... Цей проект (урядовий) визволення протестантів в Іспанії передбачує, що не-католицькі віроісповідання можуть бути законно визнані (державою), також засновувати свої школи та мати свое майно (церковне). Цивільні шлюби протестантів і тих католиків, які покидають свою Церкву, можуть бути визнані (державою) тільки з певними передумовами... Хоч примусове закривання (урядом) протестантських капличь і біблійних курсів останнім часом не було дуже часте, то все ж таки християни некатолики в Іспанії ще далі стоять перед великими труднощами. На самих низах державної і католицько-церковної машинерії нетолеранція супроти протестантів, кажуть, уперто існує далі" (The Winnipeg Tribune, 9. 2. 1963).

З. Р. — Переслідування некатолицьких релігій Католицькою Церквою в Іспанії відноситься тільки до християн некатоликів. Магометани й жиди користуються там свободою своїх релігій.

— — —

Митр. Сліпий у Римі

Совєти звільнили Митр. Сліпого

Американський кореспондент при Ватикані Санш де Грамон (Sanche de Gramont) опублікував на основі ватиканських джерел довшу інформацію п.з. **„Польський архиєпископ звільнений червоними"**, з якої подаємо дослівні витяги з тексту, опублікованого в щоденнику „Winnipeg Free Press" (11 лютого 1963 р.):

„Місто Ватикан (Спеціяльне NYIT). Архиєпископ Львівський, Польща, Йосиф Сліпий, на протязі останніх 18 років в'язень советських концентраційних таборів, прибув сюди (до Ватикану) в суботу (9. 2, 1963), після його звільнення несподіваним потягненням.

Папа Іван XXIII, який прийняв цього 72-літнього визначеного архиєпископа у своїх приватних апартаментах у неділю (10.2.1963), не міг затаїти своєї радости з приводу цього неочікуваного визволення.

Папа сказав, що ця вістка („із східньої Европи (з 9-го на 10-го лютого 1963) з останньої ночі є дуже великою втіхою, за яке ми дуже вдячні Господеві."

Він виявив, що советський уряд звільнив цього прелата і дозволив йому виїхати до-Риму, щоб жити там у релігійній спільноті.

Щодо цього советського потягнення — то тут буває чимало всяких здогадів. У джерелах сказано, що це є намагання поліпшити взаємовідносини з Церквою. Інші ж кажуть, що це звільнення може бути частиною осягнення тих заходів, коли два члени Советської Православної Церкви, що є під впливом уряду, прибули на вселенський собор.

Про нього говорили, як про мученика

Довгим терпінням і геройським антикомунізмом архиєпископ Сліпий придбав був собі репутацію мученика комунізму. Багато-хто думали, що він помер 1945 року, коли росіяни зайняли польську Галичину. Вони арештували його і 10 інших прелатів українського походження. Інші померли як в'язні.

Цей архиєпископ був оскаржений під замітом, що він вислав був потаємного пастирського листа до Риму, отже його вислали в Сибір у табори примусової праці. Про нього було чути небагато. 1958 року було повідомлено, що він працював як слуга в старечому домі в середньому Сибірі. 1960 року була погоджоська, що йому запропонували важне становище в советській Православній Церкві, якщо б він вирікся своєї релігії. Але замість прийняти цю пропозицію він натаврував советську Церкву за „злоєднання".

Потаємно

Коли папа Іван, (XXIII) найменував був три кардинали in pectore (у тайні свого серця), то говорили, що всі три вони відгороджені залізною заслоною, і що архиєпископ Сліпий був одним з цих трьох. Ці кардинали in pectore, розуміється, не є на списку разом з іншими кардиналами, і тільки сам папа знає, хто вони такі.

Джерела вказують на ці два явища, які помагають виясняти це несподіване звільнення. Приїзд двох російських православних церковних мужів, як обсерваторів, на II Ватиканський Собор, що було вислідом поїздки в Москву монсіньйора Йогана Віллебрандта із Секретаріяту Єдности. Ці початкові зв'язки могли, як тут відчувається, вести до нових вислідів, включно із звільненням цього архиєпископа. . ."

— — —

На що американці витрачають свій заробіток

„Інформаційний бюлетень" асоціяції американських лікарів та хірургів з 7 грудня 1962 р. подав, що пересічний американець із свого 8-годинного робочого дня тепер витрачає кошти в такій кількості: 2 год. і 19 хв. праці — на оплату різних податків; 1 год. і 23 хвилини - на харчі та тютюн; 1 год. і 24 хвилини на покриття витрат, пов'язаних з домом або мешканням; 33 хв. — на одяг. і лише 21 хв. з 8-годинної праці потрібно йому, аби покрити видатки на різного роду лікування. Решта 2 год. праці йдуть на покриття всіх інших видатків в тому числі на заощадження.

— — —

АМБАСАДА ЗДА В МОСКВІ НЕ ДАЛА АЗИЛЮ СВІДКАМ ЄГОВИ

„Вони нас розстріляють!" — кричали в розпуці члени „свідків єгови", коли советська поліція арештувала їх в американській амбасаді в Москві, де вони шукали захисту.

30 сибірських селян, з району Чорногорська, члени „свідків Єгови" втікли в Москву перед переслідуваннями їх владою, і тут шукали азилю в американській амбасаді. Ця ж остання, щоб уникнути дипломатичних ускладнень, видала їх советській поліції.

З. Р. — Американське посольство дало в себе право азилю кардиналові Міндсенті, який утік до американців перед комуністичним переслідуванням. А в подібному випадкові цим селянам охорони на дали.

Манітобська Провінційна Екзекутива Союзу Українок Канади спільно з участю всіх Відділів СУК у Манітобі влаштувує величаву імпрезу в приміщенні крамниці ГІОНА („Ессемблі Гол" на 7-му поверсі) у Вінніпезі в п'ятницю, **8-го березня 1963 року.** Дохід призначений на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея.

Ця імпреза — з вечерею, продажем вишивок, писанок, печива і т.д. — відбуватиметься від **год. 4.30** до **8 год.** в в е ч о р і. Зарядженими займаються вінніпезькі Відділи СУК.

Навколишнє громадянство щ и р о запрошуємо до участі.

Ман. Пров. Екзекутива СУК.

Пожертви на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпезі

ПОЖЕРТВИ З РІЗНИХ МІСЦЕВОСТЕЙ

По $1,000.00: Павло і Анна Кокор, Ніагара Фаллс, Онт.
По $135.00: Збірка на Похороні бл п. П. Подольського, Вайта, Ман.
По $122.50: Збірка на весільні паństва Джеймс Лейсі (James Lacy), Кеворд, Онт.
По $100.00: Іван Путерів, Едмонтон; Гнат і Марія Гужда, Ісліштон, Онт.; Гарасим і Анна Савчук, Баргід, Алта.; Йосиф Дзьопко, Вирдик, Ман.; Церковна Громада Св. Михайла, Вінніпег; Церковна Громада Свв. Петра й Павла, Гласлин, Саск.; Жіноче Товариство ім. Ольги Басарабової, Гласлин, Саск.; Жіноче Товариство „Доньки України", Форт Вільям, Онт.; Жіноче Товариство, Сенкій Лейк, Ман.
По $50.00: Андрусяк Гардвар, Вінніпег.
По $40.00: Д. Салочок, Гримсбі, Онт.; Дж. Зеленський, Вінніпег.
По $38.00: Збірка на Похороні бл. п. Мих. Кульчицького, Гласлин, Саск.
По $30.00: Збірка на ювілею 50-ліття подружжя Василя і Настуні Павлишиних, Гласлин, Саск.
По $25.00: Василь Костишин, Ешвил, Ман.; Василь Савчук, Єлов Крік, Саск.; Ф. Калинчук, Годсон Бей, Саск.; М. Григірчук, Чилівек, Б. К.; Церковна Громада Св. Трійці, Павларфілд, Ман.; Жіноче Товариство ім. Лесі Українки, Оксборн, Ман.; Церковна Громада Св. Михаїла, Завале, Алта.; СУЖЕРО, Брантфорд, Онт.
По $23.65; Збірка на Похороні бл. п. Евдокії Дем'янюк, Гардентон, Ман.
По $22.00: Збірка на Похороні бл. п. Івана Федунюка, Гласлин, Саск.
По $20.00: Жіноче Товариство, Завале, Алта.
По $16.00: Збірка на Хрестинах у домі Криворучків, Гемилтон, Онт.
По $15.00: Никола Розак, Едмонтон, Алта.; Збірка на ювілею 50-ліття Івашків, Оксборн, Ман.; Церковна Громада, Прілейт, Саск.; Жіноче Товариство ім. Лесі Українки, Ватсон, Саск.
По $12.00: Збірка на Похороні бл. п. Анни Гнідій, Дробот, Саск.
По $10.00: Еффі Кузь, Грімсбі, Онт.; Вестерн Маркет, Принц Альберт, Саск.; К. Левицький, Вінніпег; Жіноче Товариство, Стінен, Саск.; Я. Масцюх, Вінніпег; Прокіп Пилип'юк, Вінніпег; о. Іван Мельник, Весглок, Алта.; Генйо Стефюк, Райн, Саск.; Д. Павчин, Джерелтон, Онт.; збірка на Похороні бл. п. Мих. Славюка, Вадіна, Саск.; збірка на Похороні бл. п. Параскевії Процишиної, Йорктон, Саск.
По $5.00: Іван Рурак, Годсон Бей, Саск.; Іван Кулик, Годсон Бей, Саск.; Ф. Стефанюк, Вінніпег; М. Соломон, Вінніпег; панї М. Савчук, Вінніпег; Семен Палинчук, Лідер, Саск.; о. Вас. Дяків, Широн, Па., С.Ш.А.; М. Придаток, Блир, Онт.; Елена Гринюл, Форт Френсис, Онт.
$1.00: Дрібними.

ЗБІРКА СТУД. ОЛЕГА ЛЕВИЦЬКОГО в МІННЕАПОЛІС, МІНН., С.ША.

По $15.00: о. Прот. Андрій Кість, д-р Михайло Данилюк.
По $10.00: д-р Василь Гнoевий, Іван Прілка, Володимир Романовський, о. Н. Ярмолович, Сергій Ярмоленко, д-р Анатоль Лисий, проф. Теодор Луців.
По $5.00: д-р Леонід Гуменюк, Мих. Гноевий, А. Гноевий, Ольга Шибакін, Віктор Костецький, Максим Амброзик, Павло Бреславець, Павло Вітрик, Оксана і Люба Левицькі, проф. Павло Плохий, проф. Теодор Григорчук.
$9.00: Дрібними.

ЗБІРКА КАТЕДРАЛЬНОЇ ГРОМАДИ СВ. ВОЛОДИМИРА

Торонто, Онт.
По $100.00: Товариство Самостійників (ТУС), Андрій Мартин.
По $50.00: Микола Костюк, П. Семегін.
По $25.00: Федір Бойко, Василь Передон, Павло Кіт.
По $20.00: Захарій Воланюк.
По $18.00: Іван Боднарчук.
По $7.00: Іван Вітницький.
По $5.00: Михайло Кучеренко, Михайло Крайник, Наталія Борискевич, Іван Тищенко, Павло Мачула.
$3.00: Дрібними.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ в КИЧИНЕРІ, Онт.

По $50.00: Василь Гойчарчук.
По $30.00: Володимир Войтович.
По $20.00: Іван Лавриняюк, Василь Нацюк.
По $10.00: Микола Безбах.
По$5.00: Володимир Мозор.

ЗБІРКА п. В. ПЕРЕПЕЛЮКА у ФЛИН ФЛОН, Ман.

По $100.00: Орест Перепелюк, Іван Перепелюк, Володимир Перепелюк, Линлейк, Ман.
По $25.00: Василь Тимчишин, Павло Петричко, Гейтвей Драйвни, Надія (Перепелюк) Каліз, Вінніпег.
По $10.00: Дмитро Гайдомака, Петро Винярчук.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ ГРОМАДИ СВ. ІЛЛІ

Едмонтон, Алта.
По $1,000.00: Василь Федейко, в пам'ять свого покійного батька.
По $55.00: Жіноче Товариство при Громаді.
По $25.00: Дмитро Єрічук.
По $20.00: Франко Шевчук.
По $10.00: Іван Стечишин, Катерина Палилик, Гриць Кравчук.
По $5.00: Ю. Пасемко, Василина Бужак, Федір Мороз, Павло Мельник, Павло Розанко, Степан Качмар, Микола Кавзюк.
$2.00: Дрібними.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ в КЕЛГАРІ, Алта.

По $500.00: Інж. Д. Ф. Кобильник.
По $100.00: Жіноче Товариство при Укр. Гр. Прав. Громаді Св. Володимира.
По $20.00: Д. Ф. Кобильник, Іван Сенков.
По $15.00: М. Коваль, С. Путник.
По $10.00: Семен Андрусяк, Евген Харко, Петро Білавий, Іван Чернецький, М. Т. Конот, Йосип Ганевич, С. Гуменій, Е. А. Кутрик, Александер Пасічний, В. Е. Свгтик, В. Васлевський, Н. Ворон, Адам Євчук, С. Євчук, панї А. Данилович, Ю. Дутчак, і т. п.
По $5.00: Данило Присяжний, І. Садовник, Л. Собіський, панї Шушпінка, І. П. Свгтик, Йосип Свгтик, Ф. Олійник, панї С. Бідняк, Василь Бзовий, панї М. Бзова, панї Д. Гевлок, Іван Горик, А. Ісаенко, Іван Ісаенко, Г. Комарніцький, панї Варвара Комарніцька, Василь Поповнч, Петро Петрасук, панї М. Підгородецька, С. Лисейко, М. Хомак.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ ОКРУГИ ТОЛСТОЙ, МАН.

Толстой, Ман.
По $10.00: Онуфрій Малячук, Евгеній Стефюк (Райн, Саск.).

Сарто, Ман.
По $5.00: Марія Дибак, Стефан Никифорюк, Петро Сеньків.
$2.00: Дрібними.

Гардентон, Ман.
По $23.65: Збірка на Похороні бл. п. Евдокії Дем'янюк.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ ГРОМАДИ СВ. ПОКРОВИ

Вінніпег, Ман.
По $50.00: панна П. Вівчар.
По $25.00: І. Іченко з дружиною.
По $15.00: П. Масцюх з дружиною.
По $10.00: панї А. Балас, М. Госак з дружиною, панї А. Гуцуляк, В. Соломон з дружиною.
По $5.00: панна М. Гуцуляк, Іван Шидловський з дружиною, Д. Душак, І. Іванчук, Г. Тополевський.
$9.50: Дрібними.
ВП. Жертводавцям щира подяка.

Усю кореспонденцію у справі кампанії прохається надсилати на адресу Колегії. Також чеки та поштові, або банкові перекази виставляти на ім'я Колегії.

За Комітет Будови Колегії Св. Андрея в Вінніпегу
о. д-р С. В. Савчук,
голова Дирекції та координатор кампанії.

Адреса Колегії:
ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada.
Tel. JU 6-3093

Стан релігій в ЗДА в числах

В ЗДА 1961 р. числовий стан релігій був такий: протестанти — 64,434,966 осіб (це ще не всі, бо своє число подали тільки 228 протест. спільнот, а всіх є 258, отже 30 спільнот не зголосилися; в ЗДА є 23 різних протестантських віроісповідань, чи груп, або „родин"); католиків — 42,876.665; юдаїстів (жидів) — 5,365,000; православних — 2,800,401; буддистів — 60,000; вірних Польської Старо-Католицької й Вірменської Церков — 572,897 осіб. Ці числа подані за виданням: Yearbook of American Churches, 1963.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей Українського Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі якнайкращої якості та по уміркованих цінах, наприклад:

Євангелії, Кивоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоругви, Облачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Свічло, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число:

JUstice 9-1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Canada

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Кінець ч. І.)

І так скоїлося — що „від великого до смішного тільки один крок"! Апокрифічний аргумент Св. Іринея мав своєю метою припинити розкол між християнами жидами й не-жидами, а не принципово творити концепцію про т. зв. „первшинство" Ап. Петра. Але „друкарський чортик" історії обернув цей апокрифічний аргумент (про т. зв. „перебування Ап. Петра в Римі") у щось саму собою: Римська Церква взяла собі цей аргумент за свою основну доктрину Віри й підставу свого буття.

ЧАСТИНА ІІ
ІСТОРИЧНІ ДОКАЗИ

І
Передання

Значення слова „традиція" походить від латинського tradо, що означає: „передаю"; а далі „передаю словами", цебто: „переказую". Отже, „традиція" лат. tradiitio, — це „передання", „переказ", усна історія", грецьке: mythos.

Усі ці, що пам'ятали, як свідки, перебування очоловіченого Христа на землі, спочатку усно передавали ці свої відомості тим людям, які самі тих подій не бачили, отже це й була „традиція". Апостоли-свідки перебування очоловіченого Христа на землі, ці відомості передавали людям у писаній формі (Євангелії, Послання), і в усній формі під час місійного проповідування.

Очевидно, що не все записано про перебування очоловіченого Христа на землі. Св. Євангелист Іван — особистий любимець Ісуса Христа, — мав нагоду знати про Христа дещо більше, ніж інші Апостоли, а проте й він написав відносно небагато, а свою Євангелію закінчив такими зауваженнями:

„І багато іншого учинив Господь; але, якщо б писати про це подрібно, то й самому світові не вмістити б написаних книг" (Єв. Ів. XXI. 25).

Ці люди, які хотять приймати різні апокрифи безкритично, — не вважаючи потрібним перевірати їхню євентуальну правдивість, чи неправдивість, залюбки шукають собі оправдання у вищеподаних словах Св. Євангелиста Івана, мовляв: адже ж Св. Письмо каже, що не все це, що було в дійсності за часів очоловіченого Христа на землі, очевидці записали в Новому Заповіті, — отже, чому ж не може бути правдивим такий-то переказ про Христа, Апостолів і т. д., хоч його й немає в Новому Заповіті?

Ці люди спускають з ока дуже істотний факт, а саме це, що в Новому Заповіті сказано ось що: „Багато й іншого вчинив Ісус; але якщо б писати про це **подрібно**, то думаю, і самому світові не вмістити б написаних книг".

Це значить, що в Новому Заповіті записані всі ці важливі факти, що конечні для пізнання істоти Христянства й уморумнення їх Канонами й Догматами, але не подано тільки **подробиць** про ці записані факти, бо цих подробиць дуже **багато.** У Новому Заповіті не записано тільки **подробиць,** а значить — дрібниць, цебто таких фактів, які не мають вирішального значення для пізнання істоти Христянства і вчення Церкви. І так, напр., апокриф (непровірений переказ) про „взяття Діви Марії з тілом на небо" не належить до „подробиць", тобто „дрібниць", коли папа ПІй XII проголосив католицьке віровання в це, як догмат (1950 р.); це така справа, що відноситься до істотних справ Христянства, отже вона повинна б бути записана в Новому Заповіті, а однак її там немає. А це значить, що Діва Марія не була з тілом узята на небо, бо якщо б була, то це був би дуже важливий факт, і Новий Заповіт був би записав його.

Св. Євангелист Іван, говорячи „багато" не записано, під словом „багато" розумів тільки „подробиці", цебто дрібніші, маловажні справи, і без знання про них Христянство може обійтися — без одночасного порушення основ Істини Христа. На жаль, ці слова Св. Єв. Івана, інтерпретуючи їх, надуживають, і цим його завваженням — що „багато" не записано — прикривають багато таких нанесень до історії Христянства, які не покриваються з історичною правдою, — і тут виринає питання: де ж має бути межа тим нанесенням? Чи ж деякі люди захочуть надолужити незаписані „подробиці" до тієї міри, що нанесуть стільки, що їх справді увесь світ змістити не зможе?

Одни з великих учителів Вселенської Церкви — ще з тих часів, коли вона не була поділена — Св. Августин, походив з латинського світу, і там же він навчав. Виясню так:

„Бо Він (Христос) звелів записати в книгу про Свої діяння й вислови стільки, скільки Христос бажав, щоб читали, — так немов би Він був писав власною рукою, щоб кожен зрозумів і прийняв розповіді учеників Христа в Євангелії не інакше, а так, немов б він (читач Св. Письма) сам бачив пищу у руку Христа, причеплену до його (читача) тіла" (Цитовано з книги: Augustini Opera, tom IV., De Consensu Evangelist. Lib. I., cap. 35., fol. Basil. 1541).

Св. Августин — найбільший теолог і учений на Заході за давніших віків Християнства — навчав так: Новий Заповіт є Святим Письмом тільки тому, що його проголосив устами й руками Апостолів Сам Бог, — коли хтонебудь твердить інакше, то такий не вважає Нового Заповіту Святим Письмом.

Св. Августин виясняв і другу істину: Христос відкрив людям для „записання у Новому Заповіті тільки це, що Він дозволив їм знати, а коли що з суттєвих фактів (не „подробиць"-дрібниць), хоча вони й були, в Новому Заповіті не записані, то це знак, що Бог людям їх не відкрив тому, що людям не вільно їх знати, і вони їх не знають, отже й спекулюють тут відгадуванням (Aug. Op., op. cit.).

У науці Св. Августина є повний реалізм і логіка; бо ж Христос звелів своїм Апостолам навчати всі народи всього того, що Христос їм заповів. Записаний Новий Заповіт — це і є проповідування Євангелії. Якщо б Христос відкрив учням щось суттєве для Христянства, щось важливе, а Апостоли не записали б його в Новому Заповіті, то це було б з боку Апостолів невиконанням волі Христа, — а така евентуальність абсолютно неможлива! Цебто, поза текстом Нового Заповіту вже немає нічого такого іншого, щоб було суттєвим для Христянства.

Чи Католицька Церква, спираючись на переказі про мниме „перебування Ап. Петра в Римі", вірить, що Бог „завів" про це сказати в Новому Заповіті, чи може Він не вважав цього суттєвою справою для Христянства? „Модерністичний" напрямок серед католицьких теологів датується від часів Реформації; у цього напрямку є тенденція вважати Новий Заповіт не продуктом Бога, вираженим устами Апостолів, а тільки продуктом святих людей, без Божого надхнення, і ці святі люди, звичайно, могли помилятися, забувати і т.п. Але коріння тих „модерністів" у Католицькій Церкві сягають ще половини другого століття — до Св. Папії, який у своєму творі „Пояснення висловів Господніх" т в е р д и в, що євангелист Св. Марк писав свою Євангелію з пам'яті — на основі цього, що він нібито почув був від Ап. Петра, отже й наробив помилок, — бо він писав без надхнення Св. Духа.

Коли ми, люди модерних часів, зацікавимося деякими переказами, і почнемо стежити за їхніми початками, то іноді бачимо, що вони сягають у глибоку давнину, а навіть в Апостольські часи, — і в цьому випадкові дехто вже без перевірки вважає їх „священним табу"; бо, мовляв, коли даний переказ був за Апостольських часів, то це вже „доказ", що він передає правду, але Апостоли „не мали місця на сторінках Нового Заповіту", щоб записати його, як „конечну частину Св. Письма".

(Далі буде)

ЗАГИНУЛО 100 ДІТЕЙ ПІД РУНАМИ КАТОЛИЦЬКОЇ ШКОЛИ

Сотня дітей загинула під руїнами католицької приватної школи в селі Бібліян в Екваторі 2 лютого ц. р., коли під цим будинком обсунувся підмитий дощами фундамент. Цю школу провадили католицькі монахині чину обляток.

Передплачуйте, читайте і поширюйте „Вісинка"!

ВІСТІ ІЗ ВСЕКАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

Зима — це пора збільшеної праці в наших організаціях. А ця праця дуже поширилася. Доказом того бувають Рокові Збори, які мусять не раз і два дні відбуватися, щоб вислухати звітів, намітити Управу й Комітети та упляннувати працю на дальший час.

Жіноче Товариство ім. Лесі Українки мало свої Рокові Збори в грудні, а що не вдалося їх за один раз закінчити, то відложено їх продовження на 30 січня.

У грудні це Товариство вибрало собі нову Управу. До неї ввійшли: Анна Воробець — голова, Ангелина Павлик і Павлина Кревецька — заступниці голови, Анна Процюк — рекордова секретарка, Павлина Кревецька — кореспондентська секретарка. Констатина Сарчук — фінансова секретарка, Євгенія Соломон — касирка.

До Контрольної Комісії вибрані: С. Тесарська, М. Загарія і А. Вахняк.

У часі продовження зборів постановили пожвавити кампанію за новими передплатниками журналу „Промені", і для того вибрали особливий Комітет, у складі якого є: Анна Вишневецька, М. Ковальчук, Д. Ярема, М. Бучковська з Анастасією Сарчук, як референткою.

Для упорядкування архіву Товариства вибрали Д. Гавриспшину.

Для приготування обідів і

прийнять вибрано господинями слідуючих: Юстину Німчук, Терезу Мельник, Павлину Мимко, А. Вишневецьку, Павлину Андрейчук і К. Каву.

Комітет Відвідин хворих творять: Михайлина Школьна, Марія Колтек, С. Закус і Марія Ковальчук.

Дитячим Садком опікується Комітет з Анастасією Сарчук і Анною Назаревич.

Єлисавета Білич-е пресовою референткою; к о н в і н е р к о ю членства вибрано Галину Ласько.

Українською і' одою опікується Комітет, "ьому е: М. Юрків, М. Карп к, М. Анонійчук, С. Петрів і А. Жук.

У Культурно-Освітній Комітет ввійшли: Є. Білич, Г. Бабій і А. Павлик. Молодшим Відділом СУМК керує Комітет, до якого входить: А. Павлик — провідниця і члени: О. Завісляк, П. Кость, Г. Майба, Г. Лесько і М. Солонка.

Було обговорено дальший хід праці і на перший пункт приходить приготування свята на честь Л. Українки, яке вже рішили відбути в середу 27 лютого. Постановили взяти участь у святі Героїнь.

На зборах тих варто було бути, щоб бачити, як великою і многогранною е праця Жіночого Товариства при Катедрі, яка заслуговує на похвалу і щире признання. Побажаймо б, щоб усі пляни й заміри його сповнилися та, щоб ряди цієї вартісної організації заповнилися більшим числом працівниць.

Освітні сходини

Увійшло в практику нашого Жіночого Товариства відбувати якнайчастіше освітні сходини для своїх членкинь, а також для широкого загалу. Такі сходини відбуто в середу 6-го лютого. Ними вміло проводила освітньо-культурна референтка Єлисавета Білич.

Уся програма була для пізнайомлення всіх з навчанням в Українській Школі. Для того показано працю школярів і підручники, якими користуються при навчанню. Пані Юр кова р о з к а з а л а про розклад кляс, представила учительський персонал, а також насвітлила стан навчання в згаданій школі.

Присутні, а їх було поважне число, оглянувши експонати, що були розложені на столах і розміщені на стінах.

Того вечора була насвітлена фільма, механікував коло неї В. Касіян. Вона показала виховання дітей у теперішньому часі. Учасники згодом дізнилися своїми враженнями, які спрямовував на добру дорогу запрощений гість Р. Сенчук, фахівець в ділянці суспільного виховання.

На закінчення була смачна перекуска і приємна гутірка.

Хто не використав цих освітних сходин, багато стратив. На будуче всі спішім на такі сходини, бо багато скорч-стаємо.

Загальні Збори Катедральної Громади

У неділю 3-го лютого були загальні збори Парафії. Започатковано їх молитвою, яку проказав о. Прот. М. Юрківський. Спом'януто с п і в о м „Вічная пам'ять" померлих членів. Владика ВПреосв. Іларіон передав своє благословення нарадам, а також подяку Громаді за виконану велику працю.

Председіником був наш суддя І. Р. Соломон. Секретарював В. Процюк. Наради проходили поважно й діловo. Так багато справ вичерпано за три години, що аж дивно всім, а сталося це тому, що нарадами проводив председінк дуже вміло й тактовно, та й всі відчували радість з приводу закінчення будови такої величавої Катедри, якою вона собою являється.

Вислухано всіх звітів. Контрольори сказали своє слово. Збори з вдоволенням прийняли все і затвердили. Поробрано певні постанови, і задовільно висвітлено багато цікавого.

У проводі Громади стоїть Управа. У ній е: ВПреосв. Митрополит Іларіон — Почесний Голова, Протопреся. д-р С. В. Савчук — другий Почесний Голова.

Голова судця І. Р. Соломон, його заступник Н. Влад, В. Процюк секретар, його заступником Марія Сничич, скарбничка Павло Павлюкевич, фінансовий секретар Ф. Тесарський, член Управи І. Юрків, представниця Катедрального хору Анна Фігус.

Контрольна Комісія: д-р В. І. Черевик, М. Новосад і Й. Масцюх.

Будівельний Комітет: д-р П. Кондра, М. Ласько, П. Ковтун.

Збірковий Комітет: о. Прот. М. Юрківський, Митрат Є. Грицина, А. Павлик, судця І. Р. Соломон, В. Гривінський, П. Крип'якевич, Д. Загарія, Н. Долинчук, І. Вахняк, Г. Маркко, І. Павлюк і вдв. С. Радчук.

Комітет Недільної Школи: члени — М. Аноніймук, П. Ігнащ, Л. Совсун, К. Друль і добр. С. Юрківська; П. Ольховецький і М. Аноніймук.

Комітет Відпрез: Г. Соломон, М. Ярин, Ю. Воробець, І. Сим чич; пані: Г. Павлюк, Н. Шеремета і М. Ремеида.

Господарський Комітет: М. Карп'як, Н. Когут, Ю. Осецький, А. Молитвинник і П. Гуріков.

Комітет Коляди на місто Вінніпег: пани — Г. Майба, І. Кравчук; панове: Р. Павлик, П. Крип'якевич і Т. Монастирський.

Старші Братчики: Н. Влад, О. Брик, О. Шарган, С. Сірський, Г. Голомон, Ю. Осецький і Г. Мачула.

Старші Сестриці: пані: Марія Танчак, Софія Тесарська, Марія Загарія, Е. Вентрова, П. Андрейчук, М. Гуріпова, О. Влад і Д. Котежко.

Громада має перед собою великі завдання, бо Катедра ще не викінчена так, як повин на б бути. Маємо великий довг. Надіємося, однак, на Бога і добрих людей так у самім Вінніпегу, як і по всій Канаді, що послухаються, і по можуть той величезний довг сплатити, бо він спинне всяку працю і гасить запал у багатьох. Одиначе вибрані до проводу люди нашої Громади є запевненим, що праця піде ще жваваше, датки на Катедру поплинуть ще обильніше, а успіхи за рік будуть ще більші.

Управа.

З життя Української Греко-Православної Громади Св. Юрія у Форт Френсис, Онт.

Друге півріччя праці у Громаді Св. Юрія у Форт Френсис позначилося інтенсивністю не меншою, як і перше півріччя. Хоч звичайно на літній час в більшості праця послаб люється, але наша Громада вирішила використати цей час на перебудову парафіяльної резиденції. Ще задовго до початку праці був вибраний Комітет Будови під проводом п. І. Зуба, який спільно з о. Настоятелем та Управою Церковної Громади виробив пляни, що й був пізніше одобрений Загальними Зборами Громади.

Відразу, після закінчення шкільного року в Українській і Недільній Школах, приступлено до праці. Головним майстром при цьому був п. Василь Дикий — секретар Громади. Більшість членства брали участь у праці по своїй можливості. Майже невідступно з головним майстром завжди допомагали йому голова Громади п. Ю. Підлубний та о. настоятель Г. Удод. До половини серпня резиденція була цілковито перебудована як із середини, так і знадвору, і вона тепер е гарною прикрасою громадської площі та вигідним, модерним помешканням для священика.

Відвідини сусідніх Громад

У такому ж часі, вліткy, Громада Св. Юрія взяла участь у святкуванні Храмових Свят у сусідніх Громадах — в Рейні Ривер та в Кенорі. Громада в Рейні Ривер — хоч вона маленька числом (усього вісім родин), але за те сильна своїм духом — заздалегідь приготувалася до свого Храмового Свята, яке припадало на день Свв. Апостолів Петра й Павла. У самий день Свята з Форт Френсис прибуло кілька авт з громадянами під проводом заступника головя н. Айтона Буяра, і вони розділили радість цієї Громади з нагоди цього дня.

Після Богослужения, в місцевому готелі відбувся великий братський обід, на якому вірні обох Громад у дружній атмосфері підсумовували осягнення в минулому, плянували своє громадське майбутне та у святковому настрої проводили цю зустріч.

Ще діяльнішу участь узяла Громада Св. Юрія у Форт Френсис у Храмовому Святі Громади Св. Володимира в Кенорі. На запрошення усієї Громади прибула з Форт Френсис уся громада вірних з о. Настоятелем, хором, представниками жіночих організацій хлопцями-послужниками (прислужниками у Вівтарі). Минулого року Громада Св. Володимира в Кенорі вперше, в день свого Храмового Свята, відбувала Богослужения у верхній частині храму Божого, який — хоч він ще не був цілком викінчений — своєю красою, величністю й розміром викликає подив і захоплення кожного, хто має нагоду цей храм оглянути.

Свято почалося Утренею Божою, яку відправив о. Г. Удод — настоятель Громади Св. Юрія у Форт Френсис, а потім, о годині 10-й, почалася величава Соборна Служба Божа, очолена о. Ігуменом Іовом Скакальським — настоятелем місцевої Громади. У Соборній Відправі взяли також участь о. Прот. Михайло Юрківський — настоятель Все канадійської Катедри Пресв. Трійці, о. Григорій Удод та о. Диякон Микола Малюжин ський з Форт Віліям. Змістовну проповідь про діяльність Хрестителя українського народу — Св. Володимира Великого, і значення його діяльності для України на всі віки сказав о. Григорій Удод.

Під час Богослужения чудово співав хор Громади Св. Юрія під управою п. В. Андрушка.

Після Богослужения й обходу храму, в церковній залі відбувся братський храмовий обід з привітами й промовами від усього присутнього Духовенства, від представників сусідніх Громад та організацій при них. Глибокозмістовну промову сказав при цьому Голова Громади Св. Юрія п. Юрій Підлубний. Після обіду гості з Форт Френсис були тепло й щиро прийняті в господах гостинних господарів. Також на обіді хор з Форт Френсис заспівав кілька українських народніх пісень, чим ще більше звеличив це Свято, з якого як у гостей, так і в господарів залишилося найкраще враження.

Українська й Недільна Школи при Громаді

З новим шкільним роком Українська й Недільна Школи при Громаді Св. Юрія нормально розпочали свою працю. До Української Школи вписалося цього року 56 учнів, отже виникла потреба мати нову учительку — третю, яку й було підшукано в особі професійної учительки пані Марії Мігайчук; (таким чином Українська Школа знаходиться в руках учителів-професіоналів, а це с п р и я е великому успіхові цієї Школи.

Школою опікується Комітет, вибраний Батьківським Зборами.

Недільна Школа нараховує в цьому навчальному році понад 100 дітей, при чому було на початку року створено спеціальну клясу із старших юнаків і дівчат віком від 14 до 17 років. Навчання в цій клясі провадить учитель дер жавної школи п. Н. Рогожа. Опікується Недільною Школою спеціяльний Комітет, поширений на початку навчального року до 11 своїх членів.

Відділи С.У.К. при Громаді Св. Юрія

Велику частину громадської праці в минулому році виконали жінки, зорганізовані в Відділах Союзу Українок Канади. Особливо ревно працював Відділ ім. Лесі Українки. Лише на розбудову господарської частини Громади цей Відділ п о ж е р т в у в а в біля 2 500.00 долярів готівкою, а крім того цей же Відділ ще значно більше дав Громаді ревною працею своїх членкинь на всіх ділянках громадського життя. З кінцем року на своїх Рокових Зборах Відділ ім. Лесі Українки з гордістю відзначив великий і успішний рік праці, який стався завдяки співпраці о. Пароха та при дотриманні Статуту С.У.К. На цих Зборах Відділ також намітив плян праці на новий, 1963 рік. До Управи Відділу вибрані: пані Анна Койцан — голова, пані Анна Буяр — секретарка, пані Стефанія Андрушко — заступниця голови, пані Марія Соколотник—фінансова секретарка, пані Марія Андрушко касирка та пані добродійка Леся Удод — культурно-освітня референтка. Господиною при Відділові е пані Марія Галабурда.

Відділ С.У.К. Св. Анни також пожвавив свою діяльність з початком осені 1962 року. Членкині цього Відділу беруть діяльну участь у веденні Української і Недільної Шкіл при Громаді, допомагають у праці організаційного життя Відділу С.У.М.К, для чого вже й створено добрі початки, а також, мірою можливості, матеріяльно допомагають нашим Школам. Головою Відділу цього року е пані Михайлина Бепрук, заст. голови пані І. Диляній, секретаркою п. Л. Кравчук та фінансовою секретаркою пані Марія Кіцуа.

Культурно освітня діяльність у Громаді

У ділянці культурно-освітньої праці в останньому півріччі 1962 року Громада та її складові клітини також проявляли жваву діяльність. Най більша заслуга в цьому Укра їнської Школи, що давала ос нову для всіх імпрез.

Успішно відбуто Листопадове Свято, Свято Книжки, Свят-Миколаївський Концерт, Андріївський Вечір. На початку грудня Громада провожала на нове місце перебування свого голову Управи і з цієї нагоди відбувся успішний вечір з мистецькою програмою та загальним співом усіх присутніх.

Нова Управа Громади

І-го січня цього року відбулися Рокові Загальні Збори Громади, на яких уступаюча Управа подала звіт із своєї діяльності за минулий рік. З уваги не те, що голова Управи був відсутній, він прислав листовно свій звіт, який тут і подається. Після звітів членів Управи та Контрольної Комісії одноголосно було вибрано нову Управу на 1963 р. у такому складі: п. Антон Буяр — голова, п. В. Андрушко — заступник голови, п. Василь Дикий - секретар, п. Йосип Галабурда — фінансовий секретар, та п. Стах Грабовський—скарбник. Крім того, вибрано культурно-освітнього референта в особі — п. М. Андрушка, а також перевибрано господарів, старших братчиків та Контрольну Комісію в складі 3-х осіб: І. Зуб, М. Гушуляк і одного для координації. У склад нової Управи ввійшли виключно молоді члени Громади, повні енергії й бажання працювати для Рідної Церкви, отже це вже е гарною передумовою успішності праці й розвитку Громади в новому році.

Серед інших важливих завдань, які стоять перед Громадою в цьому році, найважливішим е, як і в усій нашій Церкві, переведення Збірки на Будівельний Фонд Нової Колегії Св. Андрея.

Член Громади.

★

Маємо в нашому Складі Ікони — Спасителя і Богородиці — в різьблених рамках. Ікони надаються для вжитку при Вінчаннях, як і для інших цілей. Розмір Ікон: 8 на 10 цалів.

Ціна Ікони $10.00; пара — $20.00 з пересилкою.

Замовлення слати до Складу Церковних Речей.

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

Звіт голови Управи Української Греко-Православної Громади Св. Юрія у Форт Френсис, Онт., п. Ю. Підлубного

Всечесний Отче, Пане Председінику, Шановні Члени й Членкині!

Найперше прошу вибачення за те, що я не можу бути присутній на Річних Зборах Громади, щоб подати усний звіт з праці Заряду та всієї Громади за минулий 1962 рік та подякувати всім членам і прихильникам нашої Громади за співпрацю з Зарядом в минулім році.

Цього року наша Громада

зробила досить поважну роботу, помимо багатьох труднощів і перешкод, які стаювали на шляху нашої праці. Все ж таки Громада за минулий рік зробила великий крок вперед на шляху свого розвитку. Без співпраці всіх членів того-ді було осягнути.

Велику поміч нашій Громаді дав наш Настоятель о. Г. Уздо, який в своїх проповідях стало навчав нас, як треба жити по-християнському та як треба любити й берегти свою Українську Православну Церкву. За цю його прекрасну науку я від імени цілої Громади складаю йому сердечну подяку.

Першою успішною працею нашої Громади в минулому році була коляда, яка дяла Громаді великий моральний і матеріяльний зиск. Тут знов належить згадати, що наш Парох через цілий час коляди разом з своїми вірними відвідував членів і прихильників Громади й завдяки тому коляда пройшла з таким великим успіхом, як ніколи дотепер.

Другою визначною подією в житті нашої Громади за минулий рік була спільна Свята Вечеря. Приготування тої традиційної Вечері займяся Віддія С.У.К. ім. Лесі Українки. Вечеря пройшла з великим успіхом, якого лише може на бажати в будучому. За Вечерею Громада зібралася, як одна родина, де спільно спожили наші традиційні страви, проспівали багато колядок, та залишено гарне враження для наших дітей.

Так само минулого року Громада мала велику честь вітати в себе Голову нашої Церкви ВПреосвящ. Владику Митрополіта Іларіона та Голову Ієрархії Консисторії Протопресв. Д-ра С. В. Савчука. Та Візитація принесла велику моральну підтримку нашій Громаді і її Зарядові, бо як в своїх промовах, так і в розмовах з вірними Високодостойні Гості ще раз підкреслили ті основи, на яких стоїть наша Українська Греко-Православна Церква в Канаді, а то її Автокефальність і Соборноправність.

Тут знов треба від імени цілої Громади подякувати на цьому о. Настоятелю за прекрасно уложену програму Свята та пані Добродійці за приготування учнів Української Школи до участи в програмі, а так само Відділові С.У.К. ім. Лесі Українки за гарне приготовлений обід і за оплікування Дорогими Гостями. Панству Куцакам належиться щира подяка за прийняття Гостей у своїм мотелі.

Дальше, минувшого року наша Громада взяла участь у Храмовому Святі сусідньої Громади Св. Володимира в Кенорі разом з о. Настоятелем, громадянами та хором під управою п. В. Андрушка. Наша участь зробила гарне враження на Кенорську Громаду та бувших там гостей.

Дальше, в нашій Громаді досить успішно відбулося Андропатодане Свято, за яке належиться признання пані Добродійці й учителькам Української Школи за приготування до Свята. Крім того, на протязі минулого року відбуто ціліий ряд концертів, імпрез і відчитів при різних нагодах: Шевченківське Свято, Свято Матері, Свят-Миколаївський Концерт, Свят-Андріївський Вечір і т. п. Ото коротко про нашу культурно-освітню діяльність за минулий рік.

З матеріяльної сторони — то Заряд і Члени повинні бути горді з виконаної праці зв минулий рік, бо матеріяльний успіх в минулім році був найкращий від часу, коли Громада основана. Завдяки щирій співпраці Відділу ім. Лесі Українки та співпраці членів Громади, ми осягнули надзвичайно багато в минулім році. Ось коротко про те, що саме ми зробили: в червні 1961 року в церковній касі не було ні цента, а, протиною, було \$80.00 боргу. Від того часу й дотепер Громада перебудувала Вівтар у церкві та помалювала церкву з середини. Також підлогу у Вівтарі накрито новим килимом. Від для С.У.К. Св. Анни придбано для церкви дзвони. Також Громада в минулім році перебудувала цілком парафіяльну резиденцію. Кошт перебудови лише готівкою коштував біля \$2.500.00, з чого щедру частину вложив Відділ С.У.К. ім. Лесі Українки. Також багато членів і о. Настоятель та пані Добродійки, що працюють прекрасно при зорганізованні Української й Недільної Шкіл. Найбільшим обов'язком кожного українського християнина є примінювати, щоби наші діти виховувалися в Українській Школі й при рідній Українській Православній Церкві, бо то одинока надія на продовження нашого українського життя тут у Канаді. Тому за всяку ціну нам треба піддержувати Українську й Недільну Школи.

При кінці дякую Всеч. о. Григорію за його щиру й від дану працю для добра нашої Церкви й нашої Громади, а також за його повну кооперацію з Зарядом і членами Громади. Нехай Господь винагородить його і його родину добрим здоровлям. Дякую Членам і Прихильникам Громади, а також Зарядові за їхню співпрацю. Нехай Господь і далі допомагає Вам у згоді й любові працювати для Рідної Церкви. Дякую Диригентові й Хористам, які своїм співом звеличували наші Богослужения. Дякую обом Відділам С.У.К. за їх співпрацю з Громадою.

Бажаю всім Шановним Членам і Прихильникам Веселих Різдвяних Свят і Щасливого Нового Року!

Юрій Піллубний.

ХРЕЩЕННЯ
Дорбин, Ман.

Дня 18 листопада 1962 р. було звершене Таїнство Хрещення малій Василині (Дебра) Щур з Дорбин, донечці подружжя Богдана й Анни Щур. Таїнство Хрещення звершив парох Етобеґорських Громад, що творять Округу, о. Т. Глуханюк.

У неділю 18 листопада 1962 року була відправлена Служба Божа в дорбенській церкві Всіх Святих, а по Святій Літургії звершено Чин Св. Хрещення малій Василині, після чого о. парох, на бажання батька та матері хрещеної, за просив усіх присутніх в церкві до дому батьків.

Хресними батьками були п. Дмитро Макух й панна Марія Крин'якевич.

У домі (ново-збудованому) п-ва Шурів було звершено о. парохом Чин Освячення Дому. Після цього всі гості задержали ся за столи, заставлені смачними українськими стравами, і після проказання молитви о. порохом, всі споживали смачні страви й по-дружньому гуторили на різні теми.

На закінк п. І. Шура — дідуся охрещеної, гості зложили 75 долярів, з чого призначено 10 долярів на „Вісник", 10 долярів на „Український Голос", а решта на „черевички" охрещеній Василинці.

Батьки малої Василини зразково виховані своїми батьками, як національно, так і релігійно, напевно зуміють, ідучи за прикладом своїх батьків, виховати новохрещеницю Василинку, як також і решту своїх діточок, щирими патріотами своєї нації та ревними вірними своєї Української Православної Церкви.

Новохрещеній Василині бажаємо здоров'я та успіхів у житті, батькам — Божої помочі у вихованні її так, як вони цього собі бажати будуть. Так їм, Боже, допомажи!

о. Т. Г/

Бл. П. Д. БОЯНЧУК
Поминальне Богослужения
Геффорд, Саск.

У четвер 6 грудня, якраз у другі роковини смерті бл. п. Дмитра Боянчука, в церкві Св. Духа в Геффорді відбулося Поминальне Богослужения. Св. Літургію а Парастасом від служив місцевий о. Парох з допомогою дяка п. Дмитра Симчича.

Бл. п. Дмитро Боянчук народився 1904 року у селі Баня Березів у Коломийському повіті. Одружився з Розею Вас кулу у 1928 році, а через рік після того молоде подружжя приїжджає в Канаду на постійне поселення в околиці Геффорд. З самого початку поселення в Канаді Дмитро з дружинною Рузею вписалися в члени Української Православної Громади біля Пасквінців, а коли почалася будова церкви в Геффорді, то вони включилися у вир парафіяльного життя нової Громади й були ввесь час діяльними й жертвенними вірними Св. Православної Церкви.

Не сповнилися Твої мрії Катерино!... Заскоро вони погасли... Вже не пригорнеш, не поцілуєш своїх діточок красних, — така Божа воля...

Покійна Катерина народилася в околиці Спеддена в Альберті і виростала під опікою доброї матері та з малих літ училася в школі так пильно, що все йшла поперед других дітей. Після закінчення початкової і середньої школи (гай скул) у Спеддені, де вона також дуже добре вчилася, Катерина пішла за своїм природним покликанням — бути медичною сестрою, і тому вона три роки студіювала в Едмонтоні при лікарні Мізерикордія, бувши й там найліпшою студенткою, а після закінчення — дуже доброю медичною сестрою, адже ж під час випуску (градуації) на всіх 40 випускниць — медичних сестер вона дістала першу нагороду: — Золотий Хрест.

Покійна Катерина була дуже людиною такої доброї вдачі, що любила світ, любила всіх людей; вона прагнула бачити більше світу широкого, ніж лише ті околиці, де вона народилася й виростала, і які завжди згадувала дуже сердечно. Та її жагуча любов до світу, до людей, до життя, до сонця — то було в неї немов би якесь її несвідоме передчуття, що не доведеться їй довго на тому світі Божому прожити.

І природжена туга, щоб побачити широкий світ, спонукала її (і ще чотири її подруги — медичні сестри) відбувати подорожі коштом своєї праці, — отже вона поїхала до Каліфорнії, і там у Лос Енджелес працювала рік у лікарні; потім один рік працювала в лікарні на Гаваї, а опісля — два роки в лікарні в Нью Йорку. Вона спрагнено вдихала в себе нові простори, шукаючи лише всього гарного, всього доброго у світі і в людях. Але все ж таки серце її завжди рвалося в рідні сторони в Канаді. Отже з Нью Йорку вона повернулася назад до Едмонтону, і тут усі ці чотири медичні сестри, що працюючи подорожували кілька років, тут подружилися, щоб зайняти своїми власним родинним життям, за яким з природи тужить кожна морально-здорова жінка.

Покійна Катерина вийшла замуж за Йосипа Мерсера, що був на постійній урядовій роботі в Келгарі, куди молоде подружжя й виїхало на постійне перебування. Її муж мав гарну роботу, а вона була старшою медичною сестрою над іншими медичними сестрами в лікарні, і жили вони у згоді та любові, — отже, як кажуть, дай Боже, кожній родині такого щасливого життя.

...Але не судилося їм довго жити разом — воля Божа бу ла інша... Необлагання смерть розлучила їх скоро й несподівано... Ще й сповна року не пройшло в їхньому подружжі, як вони трагічно розлучилися...

Спи, люба дружино, спи, люба мамо й дорога доню та сестро, вічним сном, — нехай милосердний Всевишній Господь прийме душу Твою в Оселі Свої, де Його праведні спочивають. А та квідійська земля нехай легкою буде, мов перо. Прощай же на віки вічні...

Вічна Тобі Пам'ять!

Присутній.

Бл. П. ВАСИЛИНА БОЙКО
Вотерфорд, Онт.

У четвер 10 січня 1963 року упокоїлася в лікарні Симко, Онт., бл. п. Василина Бойко з роду Залуцьких на 46 році життя.

Покійна народилася в Коністон, Онт.; у 1940 році вийшла замуж за Юліяна Бойка, з яким проживала на своїй фармі з рідне в околиці Во терфорд. Перебувши операцію, бл. п. Василина довгі місяці перебувала в лікарні, з надією, що скоро повернеться в здоров'ї до своїх малих діточок.

У великому горі й смутку залишила Покійна Василина свого дорогого мужа Юліяна, 3 малих синів — Еміліяна, Романа та Василька, і 2 донечки — Маврусю й Петрусю. Оплакують Покійну старенький батько С. Залуцький, рідні брати — Михайло, Василь, Павло в Вотерфорді з родинами та брат Іван з рідне в Брентфорді, як також 2 сестри — Ганка Бойб з рідне в Нагвара Фолс і Текля Серафинчин з рідне в Вотерфорді.

У п'ятницю перевезено тіло Покійної до церковної залі Громади, в якій ввечері о годині 8-ій була відслужена Панахида місцевим парохом о. Ю. Цукорником, при співі дяка І. Данилевича та членів співаків Української Православної Громади в запоженій залі рідне, приятелями та знайомими, які прибули, щоб востанне помолитися за душу Покійної. У суботу вранці була відслужена Заупокійна Служба Божа та Похоронні Відправи в українській грекоправославній церкві Св. Покрови; церква, якої Покійна була прихожанкою, була заповнена. У церкві Покійну прощав від рідні, Громади та членства братніх організацій о. Парох, дякуючи всім присутнім за участь у Похороні.

Тління її останки спочили на міському цвинтарі в Вотерфорд. Після Похорону відбувався жалібна трапеза з церковної залі, де промовляв п. М. Дроздовський і о. Парох, який подякував в імені родини Покійної за участь в Похороні та за приготовлення трапези, а муж Покійної вложив 10.00 долярів на пресовий фонд „Вісника".

Нехай Всемилосердний Господь прийме душу бл. п. Василини в Небесні Оселі.

Вічна Їй Пам'ять!

о. Ю. Цукорник.

Бл. П. М. НАКРИЙКО
Вайнь, Сиск.

Дня 18 січня розійшлася сумна вістка, що відійшов у вічність бл. п. Михайло Накрийко, прожившя 82 роки.

Покійний походив з села Добротвір, повіт Камінка Струмилова, західня Україна.

Покійний оженився 1904 р. з Катериною, з дому Майк; у Канаду приїхав 1926 року і осівся на фармі в околиці Куорокі, де проживав до кінця свого життя.

Дня 24 січня відбувся Похорон зо Службою Божою, що відслужив Всеч. о. парох Е Т. Приступа з Вятсон, при помочі дяка п. М. Ситка з Вадіни.

На закінк о. Пароха, присутні зложили 15 долярів на Нев'ячучий Вінок; з цього 5 долярів на пресовий фонд „Вісника" і 10 долярів на іншу корисну ціль.

Бл. п. Михайла дружина відійшла у вічність 1956 року. Тепер же лишив у смутку 5 синів, 5 доньок, 27 внуків і 6 правнуків. Усім Жертводавцям щира подяка, а бл. п. Михайла нехай Господь оселить там, де праведні перебувають

Вічна Йому Пам'ять!

Присутній.

Господь поблагословив їх чотирьма дітьми — Мирославом, Михайлом, Николою і Наталею. Зразкове виховання дяли Дмитро і Розалія своїм дітям; вони привчали їх любити Церкву й громадське життя. Тому й бачимо їхніх дітей діяльними і в церковному хорі, і в організації СУМК, і в активі старших братчиків-паламарів.

Усе своє життя Дмитро тяжко працював, тому й доробився, але й завжди був жертвенним на наші церковні та культурно-громадські справи, пам'ятаючи свято сло ва, що „рука даючого не збіднє".

У другі роковини смерті бл. п. Дмитра його дружина Рузя й діти замовили Поминальне Богослужения в церкві і влаштували поминальний обід у своєму домі, та запросили на нього ближчих приятелів. Під час поминальної гостини проведено збірку на пресу, якої бл. п. Дмитро був довголітнім передплатником.

На закінк о. Пароха зложили по 1.00 долярові: В. Палапінський, Марія Павлик, Т. Калин, А. Бабчишський, Д. Симчич, Олена Бартко, Рузя Федейко, В. Яківчук, Текля Когут, Рузя Боянчук, М. Боянчук, Марія Боянчук, Елизавета Никифорук, Н. Никифорук і о. С. Зубак.

Збірка разом принесла 15 долярів. З тієї суми призначено 10 долярів на „Вісник", а 5 долярів на „Український Голос".

Щире спасибі всім Жертводавцям, а душу бл. п. Дмитра хай Господь прийме в оселі Свої Небесні.

Вічна Йому Пам'ять!

о. С. Зузак.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. КАТЕРИНА МЕРСЕР
Спедден, Алта.

У вівторок, 11.12.1962 розійшлася по Келгарі й Едмонтоні сумна вістка, що в лікарні Св. Хреста в Келгарі по короткій недузі несподівано упокоїлася 31-літня Катерина Мерсер з роду Коваків із Спедден, Альберта.

Покійна Катерина була людиною доброї волі, чесною, освіченою, добросердечною; 13 років вона була медичною сестрою („морсою"), і до останніх мяс жертвувала собою, щоб спасати людей від смерти, але її не врятував ніхто, — і вона мусіла лишити цей світ, осиротивши двоє ді точок, які прийшли на світ, і свого мужа, маму, двох братів і три сестри.

БОГОСЛУЖБОВІ СПІВИ
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Уже вийшов перший випуск серії „Богослужбові співи Української Греко-Православної Церкви в Канаді", а саме.

ВЕЧІРНЯ
з нотами на один голос, за редакцією д-ра П. Маценка видання Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Збірник містить усі необхідні співи ВЕЧІРНІ, як:

Прийдіть поклонімось; Благослови, душе моя, Господа; Велика Ектенія; Щасливий чоловік; Світло тихе; Прокімени; Вчини достойними; Нині відпускаєш; Прокімени і Тропарі постні; Стихири на „стиховних" і Догматики 8-ми голосів, та ін., одним словом — усе те, що для ВЕЧІРНІ потрібне.

Збірник дуже надається для вивчення церковно-дяківського співу.

Збірник також містить вказівку Передмову та виключайно цікаву розвідку п. н. „Про вигляд і розвиток знаменної нотації" з відповідними ілюстраціями.

Збірник має 55 сторінок, розміру 7½ х 10¾ палі; нотн друковані на нотній машинці й видані на міцному книжковому папері.

Ціна Збірника „ВЕЧІРНЯ":
Брошурована, з пересилкою \$5.00
У твердій оправі, з пересилкою 6.25

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOOD'S SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

Порядки Богослужень:
ПІДВИННІПЕЗЬКА ОКРУГА
БЕРЕЗЕНЬ

3. Неділя Перша Великого Посту, — Конора, Поплер Парк, Сеиліх
10. Неділя, — Бозенкр, Сулгувал, Транскона.
17. Неділя — Хрестопоклоння, — Дуфрост, Конора, Тимадл.
24. Неділя, — Транскона, Ледвін, Сед.
31. Неділя, — Гонор, Конора, Поплерфілд

УВАГА! Під час Великого Посту по всіх Громадах Підвиннінезької Округи, відбувається Великодня Сповідь і Свята Причаста.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОЯЧУК
БЕРЕЗЕНЬ

3. Неділя 1. Вел. Посту — Йорктон. Напередодні Великодня Сповідь
10. Неділя 2. Вел. Посту — Райн. Великодня Сповідь.
17. Неділя 3. Вел. Посту. Хрестопоклінна. — Гердан. Великодня Сповідь
24. Неділя 4. Вел. Посту — Йорктон. Напередодні Великодня Сповідь
27. Середа. Поклони — Йорктон.

Година 7-ма вечером
31. Неділя 5. Вел. Посту — Брокстон, Великодня Сповідь
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask.

о. П. БУБЛИКА
БЕРЕЗЕНЬ
3. Неділя — Кемсак
10. Неділя — Калдер
Вечірня о 7 год. — Кемсак
17. Неділя — Мазепа
Вечірня о 7 год. — Кемсак
24. Неділя — Сторноєвей
Вечірня о 7 год. — Кемсак
20. Субота — Актхімічучока
31. Неділя — Довпея
Вечірня о 7 год. — Кемсак
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
БЕРЕЗЕНЬ
3 1. Неділя Посту — Вернон
10 2 Неділя Посту — Вернон
17. 3. Неділя Посту, (Хрестопоклінна — Келовна
24. 4. Неділя Посту — Вернон
27. Середа, Поклони 7 год. веч.) — Вернон
31 5. Неділя Посту — Вернон
Address: 2602-42 Ave., Tel. Li 2-4312
Vernon, B. C.

о. Т. ЕЛЬМАЗЯНИЧ
БЕРЕЗЕНЬ
3. Неділя — Пайн Ривер
10 Неділя - - Елсберт
17 Неділя Реневр
24 Неділя Зелена
31 Неділя — Вендал
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 8264

о. С. ГРЕБЕНЮКА
North Battleford, Sask.
972—108 St. Ph. 446-3280

о. С. ГРЕДІЛЯ
БЕРЕЗЕНЬ
3. Неділя 1-ша Посту - Вайгбн, Сповідь
9. Субота — Стінен, Сповідь
10. Неділя - Гасс, Сповідь
16. Субота — Свон Плейн, Сповідь
17. Неділя Хрестоп. - Свон Ривер, Сповідь
21. Субота — Арран, Сповідь
24. Неділя - Мейбридж, Сповідь
27. Середа, Поклони 7 год. веч. — Стінен
30. Субота — Денбарі, Сповідь
31. Неділя - Норквей, Сповідь
Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Ст. ЗУЗАКА
БІ РЕЗЕНЬ
1 Пятниця, Лит Ран Освяч Дарів - Геффорд
2 Субота Помінальна - Редфіл
3. Неділя, Сповідь - Крідор
9 Субота Помінальна Вінніг
10. Неділя, Сповідь - Геффорд
15 Пятниця Лит Ран Освяч Дарів Геффорд
16 Субота Помінальна Крідор
17 Неділя, Сповідь Редфіл
24 Неділя, Сповідь Геффорд
27 Середа, Поклони год. 7 веч — Геффорд
30 Субота Помінальна — Геффорд
31. Неділя, Сповідь — Вінніг
Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
БЕРЕЗЕНЬ
2. Субота о 7-ій год. вечора Вечірня і Сповідь - Сендї Репель
3. Неділя, Сповідь Св. Божа та Пасія — Сендї Репель
9 Субота, Сповідь та Св. Божа за Померших — Вочепа
9. Субота о год. 7-ій вечора Вечірня - Сповідь Ст Пауд
10. Неділя, Сповідь Сл Божа, Пасія Ст. Пауд
16. Субота, Сповідь Заупокійна Ст Божа Гіфорд
16 Субота о год 7-ій вечора Вечірня та Сповідь - Ель Поінті
17 Неділя, Сповідь - Сл Божа — Пасія Ель Поінті
23 Субота, Сповідь та Заупокійна Сл Божа — Біг Медоу
23 Субота о год. 7-ій Вечірня та Сповідь - Гленлон
24 Неділя, Сповідь - Ст. Божа Пасія Гленлон
27. Середа Поклони Канон Св. Андрія Крит. о год 7-ій вечора — Боненія
Box 194, Glendon, Alta. Tel.: 51

о. М. КРИТЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
3 Неділя 1. Вел Посту - Гадсон Бей Сповідь
10 Неділя - Мєтфорт - - Сповідь
17. Неділя. Хрестопоклінна Гроздь (півн.). Сповідь
24 Неділя — Брукуейс Сповідь
31. Неділя — Гробліз (над річкою). Сповідь
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛИША
БЕРЕЗЕНЬ
3. Неділя — Вайта
10. Неділя — Сандвич. Сповідь
17. Неділя — Сірко. Сповідь
23. Субота — Арбака П. і Павла. Сповідь
24. Неділя — Вайта. Сповідь
31. Неділя — Сеньвіз Сповідь
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. М. КОЛЕНИЧА
Address: 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel PA 9-5814

о. ІВАНА МАЛЯВИ
БЕРЕЗЕНЬ
3. Неділя 1 Вел. Посту - - Кінджерслей
10. Неділя 2 Вел. Посту — Вонда
17. Неділя 3 Вел. Посту - - Хрестопоклінна Мічам
24. Неділя 4 Вел Посту - Оен
31. Неділя 5 Вел. Посту — Призейр
1301 - 20 St. W., Saskatoon, Sask. Phone: 6815

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
3. Неділя — Сенді Лейк Сповідь і Причаста
10. Неділя — Росборн. Сповідь і Причаста
17. Неділя — Енгусвіль. Сповідь і Причаста
23. Субота - Січ, Сповідь і Причаста
24. Неділя Мензі. Сповідь і Причаста
27. Поклони - Овкборн. 5 годину по полудні
30. Субота — Овкборн, Сповідь і Причаста дітей
31. Неділя Овкборн, Сповідь і Причаста
Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 336.

о. М. ОЛЕСІЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
2 Неділя Давфин. Сповідь
9 Субота (Сповідь для дітей) Давфин
10 Неділя Вінніпегосік Сповідь 9-та год. рано
16. Субота, 7 год. по пол
17. Неділя, Сповідь Давфин
17. Неділя, Гилберт Плейнс 9 г. рано
23 Субота Косць Сповідь 9-та год рано
24 Неділя, Велі Ривер 9 год. рано
27 Середа Поклони Давфин о год. 7.30 вечора
30 Субота - Сифтон. Сповідь 9-та год рано
31 Неділя - Давфин Служба Божа по радію Стація CI-КЕП-ДІ-ВМ Давфин, Ман від год. 11-ої рано до 12-ої 15 хв.
УВАГА! Вечірня служиться що неділі о год. 7-ій вечора в Давфині. У перших чотири неділі Великого Посту (по Вечірні будуть служитися Пасиї, на яких будеться споминати імена померлих. Закликаю Парафіян приносити Помянник.
810 Main Str. South
Dauphin, Man.

о. Е. ПРИСТУПИ
БЕРЕЗЕНЬ
3 Неділя Вакснн
10. Неділя - Виммер
17 Неділя - Вадина
24 Неділя — Клейр
31 Неділя — Канора
Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
БЕРЕЗЕНЬ
3. Неділя 1. Вел. Посту — Інсінгер (м.)
9. Субота, Вечірня і Сповідь 7-ма год веч Тюдор (м.)
10. Неділя — Тюдор (м.)
16. Субота. Вечірня і Сповідь 7-ма год. веч — Інсінгер (гай-вий)
17 Неділя Хрестопоклінна — Інсінгер (гай-вий)
Відбудеться Сповідь Духовенства і Вірних, а також Св. Місія Йорктонської Округи з участю всього Духовенства. Запрошуємо до участи Вірних Округи Тіодор і Шіго.
31. Неділя — Вестбрук. Сповідь о год. 9 ранку
Box 8. Theodore, Sask. Tel. 90.

о. Я. РИБАЛКИ
БЕРЕЗЕНЬ
2 Субота — Вільна
3 Неділя Смокі Лейк
9 Субота Давінг
10 Неділя — Смокі Лейк
15 Пятниця Смокі Лейк
17. Неділя. Безіс
Вільна Вечірня 7-ма год. вечером і Збори Місійного Округа „Смокі Лейк".
23. Субота — Едмонд
24. Неділя — Стрий
27. Середа - Смокі Лейк - Поклони 7-ма год вечером
30. Субота — Бойн Лейк
31. Неділя — Спелен
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. В. СЛОЗАРА
Canora, Sask., Ph. 563-5168

о. М. СТЕЦЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ
3. Неділя 1 Посту. Православія - Тарнополь, Сповідь від 8 год. ранку
9. Субота Задушна. — Вакав, Сповідь для дітей від 8 год. ранку
9. Субота. — Ст. Джуліен, Вечірня і Сповідь для всіх 7 год. вечера
10. Неділя 2 Посту — Ст. Джуліен Сповідь від 8 год. ранку
10 Неділя Великопісна Пасія. — Вакав 7 год. вечера
16. Субота Задушна. — Сялов Крік, Сповідь для дітей від 8 год. ранку
17 Неділя 3 Посту. — Адьвена, Сповідь від 8 год. ранку
17. Неділя. Великопісна Пасія. - - Калворт 7 год. вечера
23. Субота Задушна. — Калворт, Сповідь для дітей від 8 год. ранку
24. Неділя 4 Посту. — Сматс, Сповідь від 8 год. ранку
24 Неділя Великопісна Пасія. Вакав 7 год. вечера
27. Середа. Поклони. — Вакав 7 год. вечера
30 Субота Акафіста. — Ленін, Сповідь від 8 год ранку для Вспх
31 Неділя 5 Посту. Вакав, Сповідь від 8 год. ранку для Всіх
УВАГА! Під час Великого Посту Сороковусти у Вакав, кожної середи, 9 год. ранку.
Address: Box 4, Tel. 45
Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
3 Неділя Толстой
10 Неділя — ?
17 Неділя, Сповідь — Роза
24. Неділя, Сповідь — Гардентон
31. Неділя, Сповідь — Сарто
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
3 Неділя - - Ерґівоит. Сповідь
10 Неділя Нюбрук. Сповідь
16 Субота Редвотер. Сповідь
17 Неділя Редвотер. Сповідь
21 Субота — Редвей. Сповідь
24. Неділя — Редвей. Сповідь
30. Субота — Торгілд. Сповідь
31 Неділя — Торгілд. Сповідь
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
3 Неділя 1 Вел. Посту — Вилнінгдон. Сповідь 8-ма рано
10 Неділя - Ендрю. Сповідь 8-ма рано
17 Неділя - Гемлин Сповідь 8-ма рано
24. Неділя - Прут. Сповідь 8-ма год. рано
31. Неділя - Завалле. Сповідь 8-ма год. рано.
Box 307 Willingdon, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
3 Неділя 1. Вел. Посту — Крейґенд
10 Неділя - Атабаска
17 Неділя Сарепа
24 Неділя - - Грестленд
31 Неділя Бойл
10. Неділя Вечірня 7.00 год. вечір - Лек Ла Біш
11. Неділя. Вечірня 7.00 год. вечір - - Лек Ла Біш
17. Неділя. Вечірня у Вільна. Цього вечора будуть збори Місійного Округу Смокі Лейк і повинно якнайбільше прийти наших вірних взяти участь в цій Вечірні й в цих зборах.
Кожної неділі у Великий Піст відбувається Сповідь одну годину перед Службою Божою, по всіх громадах
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. Е. ТРУФИНА
БЕРЕЗЕНЬ
3. Неділя 1 Вел. Посту — Кадет (Сповідь з 9-ої год. ранку)
10. Неділя — Нінавин (Сповідь з 9-ої год. ранку)
17. Неділя. Хрестопоклін. — Сельбург (Сповідь з 9-о. год. ранку)
23 Субота — Відділ (Сповідь для шкільних дітей і молодї з 9-ої год. ранку)
24. Неділя — Відділ (Сповідь з год. 9-ої ранку)
27. Середа — Поклони Відділ, год 8 веч
30. Субота — Кадет Сповідь для шкільних дітей і молодї, год 9 ранку
31. Неділя — Шимшен (Сповідь з год. 9-ої ранку)
Address: Wetrdale, Sask. Ph. 486.

о. М. ХОМЕНКА
БІ РЕЗЕНЬ
2 Субота Айтліа
3 Неділя Айтліа
9 Субота Мелліз
10 Неділя Мелліз
16 Субота — Ідіа
17. Неділя — Гуліз
23. Субота — Габард
24 Неділя — Габард
31 Неділя - - Фенвуд
Box 143, Huna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
БЕРЕЗЕНЬ
3 Неділя - - Мирнам Сповідь
10 Неділя - Мусіджора. Сповідь
17. Неділя Бросон. Сповідь
24 Неділя Лужани-Топорівці Сповідь
27. Середа — (Поклони) 7.00 год. вечером
31. Неділя — Слава вод. Сповідь
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШЕВЦЯ
Address: Roblin, Man.
Box 201 Ph. 216 — 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
БЕРЕЗЕНЬ
2 Субота, Заупокійна й Сороковусти — Торсбі
8-ма год вечора Вечірня й Сповідь
3. Неділя — Торсбі
9 Субота, Заупокійна й Сороковусти — Брудерґайм
8-ма год. вечора, Вечірня й Сповідь
10 Неділя Брудерґайм
16 Субота, Заупокійна й Сороковусти — Калмар
8-ма год. вечора, Вечірня й Сповідь
17 Неділя — Калмар
23 Субота, Заупокійна й Сороковусти — Пено
8-ма год. вечора, Вечірня й Сповідь
24. Неділя — Пено
30. Субота, Заупокійна й Сороковусти — Кагвин
8-ма год. вечора, Вечірня й Сповідь
31. Неділя — Кагвин
Address: 9630—109th Ave., Ph. GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
БЕРЕЗЕНЬ
3. Неділя — Шіго місто
10 Неділя Вінніпа (Сповідь)
17. Неділя Хрестопокл. Фовм Лейк (Сп.)
Неділя Хрестопокл. - - „Коло Сталінків" (Сп.)
23. Субота, — „Коло Жучківців" (Сповідь)
23 Субота - „Коло Куприовських" (Сповідь)
24. Неділя — Вишарт (Св.)
24. Неділя — Тафіел (Сп.)
27. Середа. Поклони. — Шіго місто (Початок в год. 7 вечора)
30 Субота. Преп. Олексія — Інсінгер Гайвей. (Сповідь священства Місійної Округи і Св. Місія).
31. Неділя Шіго Поудак. (Сп.)
31 Неділя Елмод (Сп.)
Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

ВІСНИК

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorised as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XI. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го БЕРЕЗНЯ, 1963. WINNIPEG, MAN., MARCH 15, 1963. ЧИСЛО (1978) 6

КОЛЕГІЯ И УКРАЇНСЬКА (РІДНА) ШКОЛА

IV

ДЕКІЛЬКА ВИЯСНЕНЬ ЩОДО КОЛЕГІЇ

Один із жертводавців на Фонд Будови Колегії пише, між іншим, ось що:

„Можливо, я злий ворожбит, але мені покажеться так, що з тим (українською мовою серед молоді в Канаді, — ред. В.) е тепер але, але може бути ще гірше. Ми в нашій Громаді сушимо собі голови над тим, як тому зарадити, аби втримати мекси молодшою генерацією з роду в рід українську мову; ми віримо, що в тім напрямі ми робимо все, що в нашій змозі, але що результати не є такі, як ми хотіли би видіти. Хто дивиться на те через чорні окуляри, той має нахід до зневіри; а хто вірить, що чейже якийсь вихід може бути, той каже, що в нас справа науки української мови поставлена не так, як належить. З того родяться дискусії: як треба ту справу повести? В часі одної такої дискусії в нас було навіть таке питання: чи наша Колегія могла б прийти нам з помочию в тій галузі? Наш о. Парох сказав, що так воно буде, та що в тім е ще одна ціль, через яку ми мусимо підтримати збірку на будову нової Колегії. . . о. Парох роз'яснив, що провід Колегії з певністю над тим призадумується, і він щось в тій справі таки зробить. Я хотів би знати - - що?"

***

Такого й тому подібного змісту листів Колегія Св. Андрея отримала більше; хоч у них е різниці щодо специфічних запитань, але у всіх них е одна спільне лінія: справа майбутнього українознавства в Колегії з тим моментом, коли вона буде перенесена на університетську площу.

Обмаль місця ще дає нам можливості відповісти на всі ці питання й брати участь у дискусії, — то ж покищо обмежимося тут тільки однією з точок цієї справи, а саме — вишколу вчителів для Української (Рідної) Школи.

Більшості членів нашої спільноти напевно відомо, що при деякому числі університетів у Канаді є Слов'янські Департаменти, в яких студенти (коли хто цього собі бажає), мають можливість навчатися української мови. Викладачі української мови в тих Слов'янських Департаментах час до часу звертаються до вчителів-українців початкових і середніх шкіл, щоб вони вписувалися на університетські студії української мови, щоб таким чином здобути кваліфікації, що потрібні для викладання української мови в середніх державних школах - - там, де українська мова вже введена, або може бути введена.

Розуміється, ці Слов'янські Департаменти навчають студентів-українців української літературної мови в такій мірі, як цю мову знають ці, університетські професори, і вони навчають так, як можуть, отже вони надармо напружують в цьому напряму всі свої сили. Програма їхнього навчання — це: літературна мова — граматична правильність слів і речень, правильний правопис і т. д. Спосіб їхнього навчання (тобто метода) приноровлена до віку їхніх студентів, — а всі вони вже дорослі.

Але треба стверднти той факт, що в нас немає таких курсів українознавства, де спеціяльно вишколювалося б учительство для Української Школи в Канаді. Бо такі курси повинні б давати не тільки знання української мови, але й також знання способів, тобто методології, якими вчителі могли б успішно прищеплювати дітворі в Українській Школі укра-

(Закінчення на 2-й стор.)

Коледжі й релігія

До світських коледжів вступають релігійними, з коледжів виходять без релігії

Американський журнал „Christianity Today" свої перші числа за 1963 рік у великій мірі присвятив студентству академічних шкіл (університетів і коледжів) в ЗДА. Серед великої кількості матеріялів на цю тему згаданий журнал, між іншим, особливо підкреслює такий стан у світських коледжах Америки: „Приходячи в коледж із віруючих родин, студенти звичайно свою релігію залишають вдома". Це значить, у тих коледжах ніхто не виховує студентів в релігійному дусі, отже з коледжів вони виходять без релігії.

***

З. Р. — Провід Колегії Св. Андрея недавно підкреслив був, що одним із важливих мотивів переведення цієї Колегії на університетську площу — це необхідність дати нашому студентству в університеті релігійне виховання.

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

(Продовження списка)

ЧЛЕНИ-ОСНОВОПОЛОЖНИКИ НОВОЇ КОЛЕГІЇ

Михайло Бойчук, Саскатун, Саск. $1.000.00
(Попередньо вже жертвував $1.000.00)

Семен Пулик, Фт. Вилям, Онт. 1.000.00

ЧЛЕНИ-КТИТОРИ НОВОЇ КОЛЕГІЇ

Адвокат Василь Стасів, Фт. Вилям, Онт. $500.00

Петро Шелепюк, Фт. Вилям, Онт. 500.00

Усім Високодостойним Жертводавцям щира подяка!

За Комітет Будови Колегії Св. Андрея в Вінніпегу
о. д-р С. В. Савчук.

Адреса Колегії:
ST. ANDREWS COLLEGE IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4 — Manitoba

З канцелярії Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді

І. НАДЗВИЧАЙНИЙ СОБОР УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Цим подається до загального відома, що згідно з рішенням Консисторії та благословенням Вн-х окопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона Надзвичайний Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді, для обрання кандидата на четвертого Єпископа Української Греко-Православної Церкви в Канаді, як помічника для Владики Митрополита, відбудеться в суботу й неділю, 18 і 19 травня 1963 року в Катедрі Пресв. Трійці в місті Вінніпегу, Ман. Правомічну участь у Соборі візьмуть члени Єпископату, члени Духовенства, делегати поодинокох Громад, Парафій і Місій, члени Консисторії та всі інші, яким, згідно із Статутом Української Греко-Православної Церкви в Канаді присуговує право брати участь у Соборах. — Про докладну програму і порядок нарад Собору Духовенство, Парафії, Громади й Місії та всі інші, яким присуговує право брати участь у Соборі, будуть повідомлені своєчасно листами.

II. КОНФЕРЕНЦІЯ ДУХОВЕНСТВА

Одночасно повідомляється, що згідно з благословенням Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона, Всеканадійська Конференція Духовенства Української Греко-Православної Церкви в Канаді відбудеться в середу, четвер і п'ятницю, 15-17 травня 1963 року, в місті Вінніпегу. Про докладну програму Конференції Священики будуть повідомлені листами.

Дано в Вінніпегу, Ман., 5-го березня 1963 року.

За Президію Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді
Протопресв. Д-р С. В. САВЧУК, Голова

В Америці популяризують грецьку культуру

При Гарвардському університеті є грецький науково-дослідний центр; його започаткувала 1940 року грецька родина Бліс, подарувавши на це 60.000 томів, 20.000 фотографій і інші цінні речі, що відносяться до ранньо-візантійської християнської культури.

Крім цього, „Дамбертон Оакс Рісерч Лайбрері" у Вашингтоні повністю присвячена студіям візантійської гуманістики, малярства, різьбарства, музики, теології, права, історії і т. д.

Крім того, греки мають свою духовну семінарію, і будують свій Геленський університет в Америці.

З. Р. — Подібне завдання для українців має виконувати нова Колегія Св. Андрея, але це залежатиме від стану фондів на неї.

Декілька вияснень щодо Колегії

(Закінчення з 1-ї стор.)

їнську мову. Очевидно, в Канаді є деякий відсоток учительства в початкових і державних школах, що знають ці методи, шляхом яких треба вчити дітей. Але ці їхні методи відносяться тільки до англомовного чи франкомовного середовища в Канаді. Натомість справа успішного прищеплювання нашій дітворі української мови вимагає спеціяльних способів, які або цілком, або не зовсім передбачені загально-офіційною педагогічною методологією в Канаді.

Коли частина даного народу опинилася поза межами землі своїх предків і живе в іншомовному середовищі, а при тому намагається зберегти свою мову, то це таке явище, для якого ще не приготована досьогочасна педагогічна методологія жодної держави; і так воно є також і в Канаді. Отже українська спільнота мусить тут брати ініціятиву у свої руки, і опрацьовувати способи прищеплювання української мови нашій дітворі в Українській Школі.

Опрацьовування таких способів мусить бути основане на наукових підставах; для цього повинен бути науково-учбовий центр; студенти повинні навчатися не тільки української мови, але й також при тому засвоювати ці способи, якими можна б найуспішніше навчати дітей української мови в Канаді. Отже, студенти-богослови під проводом своїх професорів повинні б час до часу бувати на лекціях в Українській Школі по нашим Церковних Громадах, прислухатися до тих лекцій, самим іноді пробувати вчити дітей у присутності вчителів; треба робити всякі спостереження, записувати їх, вживати одних способів, і побачити, чи вони успішні, а якщо — ні, то шукати причини невдачі; далі, в потребі зміняти попередні способи навчання — відповідно до умовин місця й часу та інших обставин, і т. д. При цьому повинна бути роблена статистика, подавані умотивовані, основані на досвіді рекомендації і т. д. і т. п., — це будуть наукові педагогічні методи, спертi на практиці.

Колегія має замір завести при українознавстві саме такий вишкіл для студентів-богословів, щоб вони, коли будуть священиками, фахово очолили в Громадах навчання української мови і також щоб потім самі на місцях вишколювали світських людей у цій самій ділянці; та щоб одночасно Недільна й Рідна Школи співпрацювали по лінії координації в прищеплюванні дітворі української мови; отож, нашим учителям тут також треба знати українські православні церковно-релігійні слова й вислови, щоб вони могли цього навчити дітей, а такого предмету не дають жодні виклади в університеті.

Провід Колегії вірить, що Колегія могла б, поруч теологічних студій, організувати в себе цього роду вишкільне огнище для кандидатів на ідеологів і вчителів української мови для Української Школи в Канаді.

Але все це, очевидно, залежатиме від стану фондів нової Колегії.

Передплачуйте, читайте, поширюйте і підтримуйте „Вісник"!

Справа звільнення Митрополита Кир Йосифа в інтерпретації американської католицької пресової агенції

Від. Ред. — Укр. католицький щоденник „Америка" надрукував під вищеподаним заголовком статтю у числі за 15. 2. 1963 р., що її передруковуємо повністю.

Американська преса подала на підставі пресового бюлетеню американської католицької пресової агенції NOWO з 12 лютого р. р., деякі детайлі, звязані зі справою звільнення Високопреосвященішого Митрополита Кир Йосифа Сліпого, що ми на цьому місці, на відповідальність переводжерела, нашим Читачам реферуємо, а в деяких випадках дослівно цитуємо.

Повінь листів і телеграм

Згідно зі згаданими інформаціями Святіший Отець Папа Іван XXIII одержав і далі одержує безліч листів і телеграм з цілого світу з гратуляціями „за успішні заходи Папи в справі звільнення Митрополита Сліпого". Цитуючи також ватиканський „пір-офіріоз „Ль'Оссерваторе Романо" сказано, що багато українських церковних та світських організацій прислали Святішому Отцеві також багато листів із висловом вдячности за звільнення Митрополита Сліпого з 18-річного увязнення.

Тотальна мовчанка щодо значення приїзду Митрополита до Риму

Отець шамб. Джеймс І. Тучек, кореспондент NCWC в Римі каже, що звільнення нашого Митрополита-Ісповідника інтерпретують у Римі, як ознаку злагідження взаємовідношення між Апостольською Столицею і СССР.

Отець шамб. Тучек звітує, підкреслюючи, одначе, що в цій справі нема ніяких офіційних декларацій і що в офіційних ватиканських колах панує тотальна мовчанка в цій справі.

Спираючись на роздобутих неофіційно інформаціях італійськими журналістами, отець шамб. Тучек каже, що твердження про відпруження між Ватиканом і СССР не є безпідставним.

Де живе Митрополит Кир Йосиф?

З поданих згаданим кореспондентом інформацій ми довідуємося, що Митрополит Сліпий перебуває в апартаментах зарезервованих для високих церковних достойників у Василіянському монастирі Св. Ніля в Гроттаферрата, недалеко Риму і що крім його найближчих друзів та офіційних представників Ватикану, ніхто його відвідувати не має змоги. Виглядає, що Митрополит Сліпий є здоровий.

Як дійшло до звільнення Митрополита Кир Йосифа?

Отець шамб. Тучек каже, що збираючи інформації із різних джерел він зміг скласти собі таку картину: під час першої сесії II Ватиканського Вселенського Собору, який тривав від жовтня до грудня м. р., кардинал Густаво Теста, секретар Священної Конгрегації для Східньої Церкви, попросив кардинала Августина Бея, президента Секретаріяту для Сприяння Християнській Єдности, влаштувати зустріч між ним та обсерваторами московського Патріярхату Російської Православної Церкви. Ця зустріч відбулася в апартаменті кардинала Бея в Бразилійській Колегії. Присутніми були там два згадані вже кардинали, отець шамб. Жан Ґ. М. Віллебранд, секретар Секретаріяту для Сприяння Християнської Єдности і оба церковно-советські представники: Віталій Боровий та Володимир Котляров.

Неофіційні інформації, які продовжилися до італійської преси кажуть, що головною темою згаданої зустрічі була справа звільнення Митрополита Йосифа. Є дальші подробиці на те, — каже о. шамб. Дж. Тучек — що ця інформація є близька правди, бо навіть сам Святіший Отець мав підтримати цю ініціятиву, ставши на становищі, що нічого не можна осягнути, притримуючись дотеперішньої тактики по відношенні до СССР і що багато більше можна осягнути зміненою тактикою стосуючи максимальну обережність.

На всякий випадок дві особи в тих, що були присутні на згаданій конференції, а саме кард. Теста і о. шамб. Віллебранд виявили особливу активність у справі звільнення Митрополита Сліпого.

Що зроблено в цій справі практично?

В першій частині січня 1963 р. з Москви наспіла була вістка, що советські церковні обсерватори на Соборі, отці Боровий та Котляров склали свій звіт „Відповідним державним чинникам у Москві". Можна здогадуватися, що вони передали советському урядові те, що вони почули від кард. Тести і що вони бачили під час Собору.

Коротко після цього, бо 26 січня ц. р. наспіла вістка з Женеви, що Митрополит Сліпий є в дорозі залізницею з неназваного по імені „далекого азійського села" до Москви.

Прибуття Митрополита Кир Йосифа до Відня і Риму

День опісля — звітує далі о. шамб. Тучек, — цебто 27 січня ц. р., кард. Теста і о. шамб. Віллебранд відбули конференцію із діконим Субститутом Державного Секретаріяту Ватикану, архиепископом Анджелом Дель-Аква. Коротко після цього о. шамб. Віллебранд відлетів літаком із Риму в напрямі Сходу, імовірно до Відня. Є цілком певний, що кілька днів пізніше, десь коло 6 лютого ц. р. Митрополит Сліпий і о. шамб. Віллебранд прибули разом поїздом до Відня, де вони затрималися кілька днів і відтак продовжували подорож до Риму. До Риму вони прибули ввечорі, в суботу, 9 лютого ц. р. ніким не зявважені і автом перєїхали до старовинного Василіянського монастиря у Гроттаферрата біля Риму.

Перша зустріч Святішого Отця з Митрополитом Кир Йосифом

Кард. Теста і Папський Держ. Секретар кард. Амлето Чіконіні були повідомлені негайно про приїзд Митрополита Кир Йосифа і наступного дня, коли Митрополит Сліпий переночував у Гроттаферрата, вони склали йому після полудня особисту візиту і звідтам супроводили його до приватного кабінету Святішого Отця. Святіший Отець Папа Іван XXIII, побачивши Митрополита Сліпого, серед вияву надзвичайного зворушення хотів його обняти. Митрополит Сліпий, одначе, впав на коліна перед Святішим Отцем, щоб таким чином виявити свою пошану й покору супроти Найвищого Архипастиря Вселенської Церкви.

Наслідування Христа

Коли Митрополит Сліпий входив до кабінету, Папа саме читав книжку „Наслідування Христа". Святіший Отець показав Митрополитові речення в цій книжці, яке Папа читав у цю хвилину: „щасливою є хвилина, коли Ісус Христос кличе нас залишити плач для радости Духа". Саме ці слова Святішій Отець написав на своїй фотографії, яку він передав Митрополитові Кир Йосифові на пямятку тієї першої зустрічі, при кінці більш ніж одногодинної розмови.

Тому, що Митрополит Кир Йосиф студіював у Римі, він розмовляв з Папою італійською мовою, якою Митрополит добре володіє.

Митрополит Кир Йосиф не прохав про волю для себе особисто

Єдина офіційна інформація з Ватиканських джерел, звязана зі звільненням Митрополита, каже і підкреслює, що Митрополит не просив про волю для себе. Стало відомо, що сам Митрополит Кир Йосиф сказав одному із своїх давніх друзів, які його відвідали, що він покинув СССР виключно на доручення Папи і це зробив він з великим жалем, але мусів повинуватись.

Далі звітує о. шамб. Тучек, що Митрополит Сліпий покинув СССР з паспортом, на якому нема зазначення, що він не має права вертатися назад.

Розказавши докладно життєпис Митрополита Кир Йосифа, о. шамб. Тучек каже, що Митрополит Шептицький, користуючись даними йому тодішнім Папою тепер Св. Піям X повноваствами ще з-перед першої світової війни, скликав під час першої советської окупації Львова таємні збори до Львова і на цих зборах встановив 4 Екзархати для цілої території СССР, наіменував екзархів для цих областей та дав їм широкі повноваствості. Тодішній Ректор Богословської Академії о. Сліпий був іменований на цих зборах Екзархом для цілої України і в таємниці висвячений Митрополитом Шептицьким в асистї єпископів М. Будки і М. Чарнецького на єпископа.

Митрополит Шептицький зробив це все на підставі даних йому повноважастей, бо за часів советської окупації не мав звязку з Ватиканом. Коли ж йому вреші вдалося звязатися з Ватиканом, митр. Шептицький довідався, що його повноваствості з часів перед Першою світовою війною в міжчасі вигасли. Апостольська Столиця, одначе, затвердила номінацію Митр. Сліпого на єпископа, погодившись, щоб він був єпископом-помічником з правом наслідства по Митрополитові Шептицькому".

Свою кореспонденцію із Риму о. шамб. Тучек закінчує переповівши відомі факти про смерть митр. Шептицького й вступлення Митр. Сліпого на Галицький Митрополичий Престіл та згадкою про заініційований Москвою „собор" у Львові, який проголосив „обєднання" Української Католицької Церкви з Московською Православною Церквою.

Реферуючи з журналістичного обовязку ці інформації кореспондента NCWC з Ватиканського міста, висловлюємо надію, що незабаром появиться енунціяція в цій справі зі сторони авторитетних українських кол.

Англія затривожена злочинами

Статистика показує, що в Англії 1961 р. було на понад вісім відсотків злочинів більше, ніж 1960 р. З того в Лондоні була викрита тільки одна восьма причинників цих злочинів, а на провінції тільки одна четверта.

Папа Пій XII, націсти й винищування жидів

Катол. Церква ширить вістки, що папа Пій XII ратував жидів перед націстським винищуванням

Після закінчення 2-ї світової війни Католицька Церква почала твердити, що папа Пій XII ратував жидів перед націстсько-гітлерівським винищуванням; при тому вона спирається також на писану заяву голови Світового Сіонізму д-ра Нагума Гольдмана, який на основі католицьких тверджень, каже, що цей папа заступався був за жидів перед Гітлером. Щоденник „The Winnipeg Free Press" (26. 2. 1963) подає: „Ця Церква поширила документи з метою доказати, що папа Пій (XII) видав наказ усім релігійним монашим чинам переховувати всіх жидів-утікачів у Римі. В ці документи включено також заяву Нагума Гольдмана, який славословить папу Пія (XII), по його смерті (1958 р.), як спомагача переслідуваних жидів".

Гохгут спростовує ці „документи"

Цього року появилася друком і на театральних сценах Зах. Німеччини „п'єса, в якій обвинувачується папу Пія XII за те, що він не виступив проти націстських злочинів супроти жидів", — продовжує вищезгаданий щоденник.

Автором цієї п'єси, яка називається „Der Stellvertreter" („Намісник", — цебто: „Намісник Христа"), а підзаголовок: „Трагедія Християнства", є 31-літній німець-протестант Рольф Гохгут (Hochhuth). Ця ж газета інформує: „Гохгут каже, що він три роки студіював історичні документи і відбував інтерв'ю з офіційними чинниками Ватиканської курії перед тим, поки взявся писати цю свою п'єсу, „яка була прийнята оплесками, і з дечим невдоволенням, коли її вперше виставлено на сцені, в Берліні (західньому), останньої середи" (20. 2. 1963), „у Лондоні прем'єра цієї п'єси заповіджена на 27 вересня".

Папа не оборонив жидів, бо він не міг ризикувати, — каже катол. часопис

В обороні папи Пія XII перед атакою Гохгута виступив пресовий орган Християнсько-Демократичної Партії (католицькою) Західньої Німеччини, часопис „Cologne Rundschau", заявивши:

„Немає сумніву, що Пій XII мовчав... Але це не було таке просте, як панові Гохгутові це показується. Він (Гохгут) не бере до уваги цього, що, якщо б цей папа був протестував, то він... наразив би на ризико... всю Церкву (Католицьку) в Німеччині і видав би її на ласку СС (гітлерівські збройні партійні загони Гітлера) в половині Европи". (Пояси. в дужках ред. В.).

Судження за неморальність

Духовні суди в Англ. Церкві далі будуть приходними

В Англіканській Церкві в Канаді суди над духовними особами в випадку їх неморальности відбуваються відкрито. На внесення декого із світських церковних англіканських діячів, — щоб ці суди не були прилюдні, бо це від'ємно впливає на моральність суспільства — Єпископат згаданої Церкви відбув спеціяльні наради; однак при голосуванні єпископи більшістю висловилися за відкритими судами, отже цей проект реформи перепав.

Канд. Міндсенті і митр. И. Сліпий

Кардинал Міндсенті не хоче залишити своїх вірних

„Кардинал Міндсенті не хоче залишити своїх вірних" — під таким заголовком поміщена більшу статтю католицький часопис в Америці „Byzantine Catholic World" (24. 2. 1963), в якій, м. і., сказано:

„Спостерігачі міжнародних взаємовідносин у Римі кажуть, що комуністичний режим Угорщини старається відновити дипломатичні зносини зо Святою Столицею Ватикану.

Щоденна римська газета „Il Tempo" одночасно принесла вістку, що Його Еміненція Йосиф Кардинал Міндсенті, примас Угорщини, знову відмовився прийняти предложення влади в Будапешті, в якому йому пропонується повна свобода, якщо він погодиться покинути своїх вірних.

Згідно з вісткою в цій газеті, Кардинал Міндсенті мав був сказати, що тільки Святіший Отець Папа Іван XXIII може приказати йому відмовитися від свого найвищого уряду в Угорщині, однак досі він не отримав такого розпорядження.

Протягом останніх 6-х років Кардинал Міндсенті постійно пробуває між стінами Американської Амбасади в Будапешті, де йому дали захист, коли советські війська приборкали угорське повстання за свободу 1956 року".

„Ці новини (що кард. Міндсенті не хоче вибрати волі, щоб не залишити своїх вірних, — ред. В.) рознеслися відразу після того, коли було оповіщено, що советська влада випустила Митрополита Йосифа Сліпого на волю й він опинився в монастирі Гроттаферрата недалеко від Риму", — каже „Византійи Католик Ворлд".

З. Р. — Митр. Йосиф Сліпий — це одинокий з тих усіх 11-х українських греко-католицьких єпископів (усі вони були арештовані владою СССР 1945 р.), що залишився живим.

СВЯЩЕНИЧІ ЧОРНІ СОРОЧКИ

Ціна $5.95 з пересилкою.

Величина: від 14 і ½ до 17 і ½; величина рукава: 32, 33 і 34.
Замовлення й гроші слати до Складу Церковних Речей.

CONSISTORY CHURCH GOODS DEPT.
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man., Canada

ВІСНИК

Український православний часопис, виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Embassie. Передплата: в Канаді — $2.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адресат:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„ВСЕАМЕРИКАНСЬКА ЦЕРКВА", ЯК ПРОБЛЕМА

„Архиепископ Американський (грецький) Яковос остеріг, що внутрішня „криза" внутрі Православія — у формі „соперництва" між різними галузями Православія — загрожує так, що воно стає „неприйнятливим" для інших Церков. Він сказав, що поодинокі Православні Церкви „повинні визбутися своїх амбіцій і причинитися до створення єдиної Православної Церкви"... Створення в Америці Всеправославної Конференції Православних Єпископів може бути одним із шляхів руху у властивому напрямкові, але все ж таки евентуальне створення родимої, Американської установи, що вживала б англійську мову й американські звичаї, являється наказаною конечністю", — інформує жури. „American Review of Eastern Orthodoxy", Jan., 1963).

До цього становища Архіеп. Яковоса — Амер. Екзарха Константинопольського Патріярхату, треба підходити з двох сторін: 1) з боку його мети і 2) з боку того способу (методи), що ним евентуально можна б осягнути згадану мету При такому підході до цієї справи існує одна основна небезпека, а саме: щоб не утотожнити мету з її методою, цебто — щоб не ідентифікувати мету із способом осягнення цієї мети.

Нам здається, що в думці про створення „Всеамериканської Церкви" Православної саме така небезпека існує, — небезпека утотожнення мети з метою.

Мета Православної Віри Христянської полягає в **православному** (цебто в правдивому) ісповідуванні вчення Господа нашого Ісуса Христа.

Дві загрози існували й існують для Православної Віри — такі загрози, перед якими стоїть і кожне віроісповідання й кожна інша релігія: 1) на першому пляні світовий похід атеїзму і 2) на другому пляні — з боку тих, які хоч і вірують, але інакше розуміють істоту Віри Христової.

Досвід на протязі історії Християнства, тобто майже продовж двох тисяч років, свідчить, що загроза для Віри Христової походить не з джерел такої чи іншої зовнішньо-технічної організації християн, цебто не фізичної сторони Церкви, а тільки із сторони духової.

Західня (Римська, цебто Латинська) Церква від самих початків свого відходу від Православія завжди являла і досі являє собою адміністративно-правну єдність у всьому світі, і вона була та досі є під абсолютистичним правлінням свого первоієрарха-папи. А однак саме такий тип організації Римської Церкви не спас і не спасає її перед тиском атеїзму та численного відходу від католицтва, як наприклад, цей відхід, що відомий під назвою протестантизму.

Натомість від часу відходу Римської Церкви від Православія всі Православні Церкви, як Церкви Автокефальні (спочатку тільки Патріярхати), хоч вони й не становили собою всі разом фізичної, цебто адміністративно-правної, єдности під автократично-абсолютистичним проводом, — все ж таки витривали в основному непорушними, — від них не відійшло таке число вірних, які б могли створити окреме віроісповідання, зорганізоване в іншовірну, неправославну Церкву, як це створив протестантизм — бувша частина Римської Церкви.

Тут маємо доказ, що адміністративно-правна централізація християн під одним автократично-абсолютистичним проводом, як протиприродня організаційна крайність, мимоволі, але невідкличко стає сама проти себе, бо у своєму висліді вона неминуче породжує відхід від цього світового центра в формах ще більшого роздрібнення, ніж є автокефальні Церкви в Православії; а доказом цього є роздрібнення на сотні протестантських груп, бувших католиків, які відійшли від Риму саме через його світову централізацію й автократично-абсолютистичне правління папи в Римській Церкві.

Отож, Автокефалія, цебто національні (незалежні) крайові (помісні) Церкви — це та організаційна система, яка їх притуляла й далі рятує перед небезпекою такого масового відходу від них членів (вірних), як це сталося в Римській Церкві.

Автокефалія — це одна з оригінальних, традиційних, невід'ємливих, основних ознак зовнішньої сторони Православія від початків історії Християнської Церкви, і досі. І в цьому, що називаємо „автокефалією", таїться не слабість, а навпаки — одне з джерел сили Православія. Це доказала близько 2000-літня історія, і тому спроби доказувати щось протилежне не можуть бути переконливими.

Коли християни даної національності мають свою Церкву, що адміністративно-правно й економічно незалежна від національно-чужих центрів десь поза нами, і коли в цій Церкві вони мають свою християнсько-національну культуру, то така Церква стає їм духово ближчою, отже вони сильніше тримаються її, а рідні форми сприймання Християнства (рідна мова, національне забарвлення церковного мистецтва тощо) є тими каналами, крізь які в душі християнина успішніше проникає Християнство, і добре це розуміли найбільші місіонери повсюдської доби — Св. Кирило й Мефодій. Така дійсність основана на Богом даних законах людської природи, і штучно змінити це не можливо, а всякі спроби такої штучності неминуче діятимуть на шкоду Християнства.

Безперечно, Владика Архиепископ Яковос — Ієрарх непересічної міри, що речі розуміє якнайкраще, поскільки це ж він особисто апелює до греків на американському континенті, щоб вони зберігали в Церкві все своє рідне, а головно грецьку мову. У цьому ми бажаємо грекам на американському континенті успіху, і ми радо з боку-інших привітаємо побажання нам успіху у збереганні всього нашого рідного в нашій Церкві.

Автокефальні Православні Церкви різних етнічних спільнот на американському континенті — це справа не політики, а справа національно-християнської культурної різноманітности, що являє собою культурне багатство Православія і є одним з джерел його переваги над іншими віроісповіданнями.

У нас немає навіть найменшого сумніву, що якщо б була створена єдина в адміністративно-юридичному аспекті Православна Церква, то цей конформізм неуникнимо послабив би Православіе на цьому континенті до такої міри, що Православіе могло б стати перед поважною загрозою щодо свого тут існування.

Православіе в організованих формах було перенесене на американський континент відносно недавно, і воно тут не зустало якось такої системи церковно-релігійних американських звичаїв (крім деяких нечислених специфічних явищ), якими Православіе могло б заступити свої традиційні звичаї — розуміється, звичаї позитивного типу.

Щодо чисто-релігійної співпраці Православних Автокефальних Церков на американському континенті, то ця справа, розуміється, є побажанною, і вона була б одним з чинників скріплення Християнства. Але нам здається, що коли така співпраці немає, то причинною тут не були, не є й не будуть релігійні чинники, а тільки чинники політичні, головно ж третенсі деяких Церков на підпорядкування собі інших Церков, а ці тенденції нічого спільного з Православієм не мають.

„Всеамериканська" Православна Церква не може означати нічого іншого, як тільки спільну національну Церкву всіх православних американців; а спільна національна Православна Церква всіх православних американців — це конечно мала б бути автокефальна Церква, цебто Церква незалежна від усяких поза-американських церковних юрисдикцій, яка, евентуально, могла б навіть мати свого Патріярха на американському континенті. Без автокефалії годі говорити про „Всеамериканську" Православну Церкву. Чи Архиеп. Яковос є за автокефалією евентуального з'єднання всіх православних на американському континенті — нам це не відомо, але відомо, що без автокефалії не може бути „Всеамериканської Церкви".

Терпіння за Церкву і святість

Відомий католицький епископ Ф. Дж. Шін так описує свої враження із зустрічі з з католицькими епископами, які прибули на II Ватиканський Собор до Риму з країн під комуністичною владою:

„Я бачив святість цих епископів, які пройшли „промивання мозку" й тортури, — вони не згадували цього. . . Я відчував, що я не був достойним торкнутися навіть рубчика їхніх шат. Одного дня, коли я прославив 22 епископів з Югославії. . ., то один з них сказав:

„Не думай, що, коли ми терпимо за Церкву, то ми святі. Розбишака по лівій стороні (розп'ятого Христа), також терпів, але він не був святим". (За щоденником „The New World" подав „Dziennik Chikagoski" 2. 2. 1963).

Розмова з російськими спостерігачами

Від Ред. — Ця стаття повістю й без змін передрукована з укр. гр.-катол. „Християнського Голосу" (Мюнхен) ч. 1-2, 1963 р.

Під таким заголовком появилася в почитному німецькому католицькому тижневику „Ехо дер Цайт" (ч. 50 від 16. 12. ц. р.) інтересна кореспонденція ред. Е. М. Юнга про його зустріч і розмову з російськими спостерігачами на II Ватиканському Вселенському Соборі. Кореспондент переповідає свою розмову з російськими обсерваторами, зга. наводить їхні завваження відносно усяких пов'язаних з Собором справ, як напр., 1) як дійшло до участи російських спостерігачів на Соборі, 2) Чому не прибули на Собор делегати патріярха Атенагораса, 3) Справа заяви наших Владик, поміщеної уринками в „Джорнале д' Італія", 4) про обговорювані на Соборі схеми, зокрема про „Єдність Церкви", та про їх становище до питання єдности християн. Для орієнтації наших читачів цікаво буде і доцільно навести деякі важливіші для нас місця з цієї розмови.

Описля ми спрямували — каже ред. Юнг —нашу розмову на висилку православних спостерігачів на Собор. „Версія, яку подав архиепископ Боровой, е. завважує автор статті, — настільки цікава, що я спробую її можливості вірно відтворити з пам'яті.

„Перед кількома днями — пише ред. Е. М. Юнг, — сидів я разом з Росіянами при столі, це були архиепископ Віталій Боровой, архимандрит Володимир Котляров і Николай Алфіновенов, світський, секретар представництва Російської православної церкви в Женеві, який тепер у Римі працював теж для неї. Видно, що вони добре взаємно порозумівлися. Моя розмова з ними була дещо утяжлива, бо кожен один з них не розумів нічого по-німецьки, а третій нічого по-французьки. Найзвичайніший з-поміж них був „Father Vitaly", який розмовляв найбільше і то по-англійськи, а описля перекладав на російське. Авторитетний завважує, що „Father Vitaly" є Білорусом; він студіював в колишній Польщі, має 18-річного сина, натомість родичі Володимира Котлярова були України. він — завважує ред. Юнг, — стоїть щойно на порозі „багатообіцюючої кар'єри". (Немає сумніву, що московський патріярх з розмислом вислав на Вселенський Собор у Римі як своїх спостерігачів — делегатів осіб українського чи білоруського роду, щоб цим засвідчити „одно-душність" цілої Російської православної церкви, отже і української і білоруської в межах СССР. Подібну поведінку бачимо на терені Об'єднаних Націй, де на дорученнях Москви виступають делегати „самостійної" УССР чи БССР, щоб з ревністю боронити це українських чи білоруських інтересів, але Москви. Єдиним „істино русским" був згаданий секретар Представництва Російської православної церкви у Женеві — завваги нашої редакції).

„Скільки е тепер священиків в Совет-

ПОШУКУЄМО ДИРИГЕНТА

За ширшими інформаціями просимо зголошуватися до управи

ДЛЯ ЦЕРКОВНОГО Й СВІТСЬКОГО ХОРУ.

HOLY TRINITY UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH

154 - E - 10 Ave., Vancouver 10, B.C.

тах?, — це було перше питання, яке поставив ред. Юнг російським спостерігачам. — „Більше, як 20,000, б семінарій і 2 академії" — відповів поспішно секретар Алфіновенов, що як сказано, перебуває в Женеві. (!) „А скільки віриих?" — „Переважаюча більшість є охрещена". „Я можу сказати, 99% — додав архиепископ со слів секретаря. — Та доклад но не можна сказати, бо ми не маємо статистик"... заявив секретар. „А скільки манастирів?" — „Це тяжко сказати, бо коли в одній частині Росії релігійне життя кріпше і будують нові церкви, то в інших частинах воно заникає і церкви закривають. Воно приливає і відливає. Православних шкіл немає, бо взагалі не має в Росії жодних приватних шкіл. Єдина можливість навчати релігії, це через проповідь. Тому відправляємо поможливості щодня Богослужби із проповідями. На підставі повного відокремлення Церкви від держави, церква живе виключно із збірок. Одні парафії є багаті, інші бідні, якоїсь вирівнюючої каси немає. Молодь по більшій частині має фальшиве представлення про священиків, немов би це були неосвічені, відірвані від життя люди".

„Ми знали, що монс. Віллебранд був у патріярха Атенагораса і передав йому запрошення. Ми знали теж, що він це раз у травні був за Сході і відвідав всіх голів Церков, за винятком російсько-православної. Ми знали, що грецький патріярх був охочий вислати делегатів на Собор. Також ми слідкували з великим зацікавленням за приготуванням до Собору. Патріярх Атенагорас вислав нам справді, як це ми потвердили, звіт з своєї розмови з монс. Віллебрандом, але ані словом не згадав про запрошення. Монс. Віллебранд прибув на весну до Женеви і промовляв на зібранні Світового союзу віровизнань. Я був при тому, але не забирав слова, бо ми православні є церквою, а не жадним союзом віровизнань. Я жав надаремно. Ми зустрінулися знову на засіданні центрального комітету Світової ради церков у Парижі в м. серп. ні. Цим разом я був за перекладача поміж Віллебрандом і нашим архиепископом Нікодимом, керівником зовнішнього уряду московської патріярхії. Де на дорученні Москви виступають делегати що кожні Рим бажає нашої приязности, то мусить нас особисто запросити. Ми є з повною пошаною для патріярха Константинополя, але ми є самостійною церквою. Монс. Віллебранд запитав нас чи є бажана його гостина в Женеві і ми відповіли йому, що він міг би прибути, буде сердечно вітаний. Ми чекали дальше. Минув серпень і майже цілий вересень, одначе не було чути ні одного слова від нього. Нараз прийшла 18 вересня телеграма, що найближчого дня він прибуде до Москви. Ми прийняли його сердечно. Властиво мене викликали з Ленінграду".

„Але патріярх, (тобто Алексей — наша заввага), чому не був приявний?" „Патріярх находився саме у своїй літній резиденції, далеко в Одесі. Чому мав він трудитися до Москви? Все ж таки монс. Віллібранд є тільки звичайний прелат, як мій товариш і я". „Я розумію, кардинал мусів би сам прибути, щоб патріярх зволив з ним говорити?" — каже Юнг. „Не вистачав би також кардинал, думаю. Кардинал є тільки єпископ. Патріярх є чимсь багато більше".

„Монс. Віллібранд залишився шість днів у нас. Він навіть промовляв перед декількома членами св. Синоду. Одначе запросин він не привіз з собою. Він завявив, що насамперед мусить знати чи ми є охочі прийняти запросини. На це ми йому відповіли, що не можемо прияти ніякого рішення, доки ми не маємо запрошення в руках. Віллібранд відійшов знову без рішення і прибіцяв прислати нам його з Риму". „Дозволяє поставити вам запитання: „чи були з боку Ватикану або від вас поставлені якісь умови? Думаю про висилку, зга. прийняття спостерігачів?"

„Умови? Я не розумію, що ви під цим розумієте? Як може одна Церква ставити умови іншій?"

„Тоді інше питання: „Чи Константинополь знав про ці переговори?"

„Він знав про це від серпня. Дня 6 жовтня одержали ми телеграфічне запитання від Атенагораса, що ми задумуємо вробити. Та ми не могли нічого іншого відповісти, як: „Ми не маємо нічого нового для повідомлення. Ми все ще не маємо жадного рішення з Риму. Офіційне запрошення прийшло щойно в день перед відкриттям Собору. Св. Синод відбув негайно зібрання і порішив вислати двох спостерігачів, про що ми того самого дня повідомили". (Не подано — кого?? — наша завв.). Ми були переконані, що в Римі застанемо спостерігачів грецького патріярха". Ви можете представити собі наше розчарування, що ми є одні, самі".

„Думаєте, що вони ще прибудуть?"

„Ми не знаємо, але ми сподіваємося"

„А чому не явилися інші православні церкви, які залежні від Москви, напр., румунська і болгарська?"

„Ви бачите, що саме вони не залежать від Москви, бо інакше вони були б прибули. Вони є самостійні як і ми. Здається, римська Церква ще того не зрозуміла".

„Та Атенагорас заявив, що він в порозумінні з усіми православними церквами постановив, не висилати жодних спостерігачів. Як це погодити?" — питаються Юнга.

„У кожному разі не з нами. Справді він повідомив нас 10. X. телеграфічно про своє рішення. Та ця вістка дійшла до нас щойно тоді, коли ми повідомили про наше рішення висилки двох спостерігачів, і цього вже не могли відкликати. Ми не знаходили слів про цей крок Атенагораса, саме тому, бо якраз він раніше так отверто виявив свої симпатії для Собору, так, що перший, який дістав телеграму до рук, не хотів вірити своїм очам і дав другому, який краще знає по-грецьки, щоб її переклав. Бачите, коли б був якийсь комітет православних церков, в якому були б заступлені всі автокефальні церкви православ'я, як це порішено на острові Родос, то не було б постало це непорозуміння. Вони зразу були б обмінялися між собою всіми інформаціями і поглядами та обговорили їх. Ми постійно налягаємо на створення такого комітету, але Атенагорас не зробив ніякого кроку в цьому напрямі".

Насувається питання, пише далі Е. М. Юнг, що російські спостерігачі думають відносно маніфесту українських Владик, який у винятках опублікував 21 листопада в „Джорнале д'Італія", без того,

щоб українські Владики його підписали і дали на це повноваження, але теж без того, щоб це заперечили. Не можна заперечити факту, що українського Митрополита Сліпого все ще держать у російській в'язниці. Українці, каже далі Юнг, між іншим заявили: "Прихильність на Соборі двох спостерігачів — делегатів патріархії з Москви викликало замішання серед вірних, здивування серед багатьох Отців Собору і поширило серед кліру і мирян, які є повірені нашій опіці, почуття неспокою... Московська патріархія є покірним і вигідним інструментом советського уряду... Тому вплив спостерігачів не можна вважати, як завід релігійного і церковного характеру, але тільки як чуже релігії потягнення советського режиму, який наставлений на те, щоб спричинювати анархію". Цей протест Українців, завважує Юнг, знайшов широкий відгук в протикомуністичній пресі. „На те архиепископ заявив, що він ніяк не почуває себе ображеним. Фактично заява Українців не має ніякого запідозрювання відносно їх особи і доброї віри російських спостерігачів. Монс. Віллебранд як секретар Секретаріяту для єдности християн зложив негайно (23. XI.) заяву перед пресою у цьому змислі: „Це мені прикро. Я також бажаю, щоб Митрополит Сліпий був тут. Але що ми можемо зробити, коли держава його засуджує і ув'язнює".

Дальша розмова зійшла на тему обговорювання на Соборі схем. Архиеп. Віталій між іншим заявив: „Схема про Літургію є добра, але могла би бути ліпша. Дебата над джерелами Об'явлення була нудна, бо для нас щодо того немає жадної проблеми. Схема про єдність Церкви є добра, але це тільки перший початок".

„А майбутнє, — чи можлива є єдність усіх християн?" — питає ред. Юнг.

„Чому ні. Як усі православні церкви є згідні між собою у вірі і науці, так теж можуть бути всі християнські Церкви. Ми признали б радо Папі, на основі його історичного значення, примат пошани (?), першенство, — але поміж рівними".

„Це є альфа і омега кожної розмови з православними росіянами".

Стільки німецький кореспондент про свою розмову з російськими спостерігачами-делегатами. Як бачимо, вони були здержливі у своїх відповідях, а там, де знали, що небезпечно боронити явної неправди, були маломовними, а то й зовсім немовами. Та кінцеві слова архиепископа Віталія все таки виявили, яка є справжня думка про можливість єдности православних росіян.

А в тім, не важно, що вони говорять, тільки важне те, що скаже їхній патріярх, а ще важливіший є голос московського комуністичного уряду та його шефа — Хрущова.

З. Р. — Що архиеп. Боровой і о. Котляров не є росіянами — це можливо. Але чи перший з них є білорусином, а другий — українцем, — це не є певне, Якої вони національности в дійсності — це буде відомо тоді, коли буде можливо розкрити всі ці речі, що тепер за залізною заслоною сповиті тайною. На нашу думку, немає підстави гадати, що Москва вислала нібито „білоруснна" й такого ж „українця" на II Ватик. Собор, щоб ти заміфестувати сповидну „єдність Церкви" росіян, білорусів і українців, бо ці дві особи не підносили перед світом справу своєї національности до якогось принципу. Ми вважаємо, що саме ці два спостерігачі були вислані советською владою тільки тому, що в них є такі особисті прикмети, якими повинні характеризуватися довірені советської влади біля Московського патріярха.

Що обидва ці духовні представники з СССР не представляли справ згідно з дійсністю — сумніву тут немає. Напр., вони сказали, що Московська патріярхія не провадить статистики, однак вона не знає, що в СССР 90 відсотків людей православного вірослповіз. є охрещені — це явна самоусуперечність. Вона свідчить, що ці спостерігачі так само і в інших справах не були щирі. Розуміється, що ці советські представники не були уповноважені советською владою розповідати про тайні переговори між Ватиканом (за посередництвом монсіньйора Вілзебранда) і советською владою, в висліді яких влада СССР присилувала Московську патріярхію вислати своїх спостерігачів на II Ват. Собор, а папа зобов'язався не допустить до протисоветських виступів на цьому Соборі, і в висліді яких, між іншим (хоч для Ватикану це вже менші справи) влада СССР звільнила митр. Йосифа Сліпого з в'язниці, і він прибув до Риму. Якщо б ці церковні представники з СССР розповіли були про цю тайну місію монс. Вілебранда в Москві, то якраз це було б найцікавіша точка в їхніх інформаціях. І, вкінці, Московська Патріярхія обіцяла Константинопольському патріярхові Атенагорасові не висилати своїх представників-спостерігачів на II Ват. Собор, але вона не дотримувалася цього свого обіцу. Отже заява вищезгаданих спостерігачів з СССР, що, мовляв, вони запізно довідалися про небажання Константинопол. Патріярхії висилати представників на II Ват. Собор, — не згідна з дійсністю.

Під кличем: „Католицько-жидівський дух"

Рух за церковно-релігійне співжиття з жидами

В і нніпеський жидівський часопис „The Jewish Post" (21. 2. 1963) подав на основі повідомлення Жидівської Телеграфної Агенції (ДжТА) таку інформацію:

„Париж (ДжТА). — провідний прелат Франції цього тижня (третій тиждень лютого 1963 р., — ред. В.) виразив своє підтримку піддвигненню вперед світового католицько-жидівського духа і якнайближчих взаємовідносин між цими обидвома релігіями.

Ліонський кардинал Желье (Gelier) зайняв таке становище під час свого головування на зборах католицького, протестантського й жидівського духовенства в його катедральному осідку (в м. Ліон, — р. В.), які влаштували дискусію: „Чи жидівсько-християнський вселенський дух може існувати". Двома головними жидівськими представниками були верховний ліонський рабін Клінг і проф. Аціенаді — директор французько-жидівської семінарії.

Священик-єзуїт о. Леон Дюфур (Dufour) цитував писання Св. Павла, „який у своїй власній особі жив вселенським католицько-жидівським духом", щ о б доказати, що „співжиття є можливим, і що ми мусимо шукати спільної розмови".

Д-р А. Мецгер (Metzger) — протестантський пастор, п і ш о в ще далі, заявивши, що християнсько-жидівського співіснування не можна сподіватися так довго, як довго „осягнення єдности християнства є неможливим без участі жидівської релігії".

Кардинал Жерльє, вважу висловлено признання за те, що він був проти націстів під час окупування ними Франції, і за те, що він під час цієї окупації спас життя незчисленній кількості жидів, від себе висловився „піддержувачем" і о. Дюфура, і д-ра Мецгера. Він додав, що „ця дискусія є такою важливою, що ми надіємося ЇЇ оновити ІІ".

Рабін Клінг був обережніший у своєму виказі в цю дискусію. Він висловив цьому кардиналові признання за його протинацистське становище за часів цієї окупації і сказав:

„Ми, жиди, уважно слідкуємо за ходом Вселенського Собору (II Ватиканського Собору Катол. Церкви, — р. В.) з напруженими зацікавленням. Ми не беремо участі в цьому, що являється внутрішньою справою християнства, але нам відомо, що це сприяє кліматові, який допомагає взаємному зрозумінню".

З. Р. — Цей рух у Катол. Церкві, що очолений теперішнім папою Іваном XXIII, в напрямку релігійного співжиття католицтва з юдаїзмом (жидівством) міг би евентуально свідчити про перехід Католицької Церкви з її традиційного становища т. зв. „Воюючої Церкви" на становище Церкви толерантної по відношенні й до інших релігій, і це було б явище відрадне. Але Католицька Церква по відношенні до інших Християнських (не-католицьких) Церков толерантною не була, і досі не є. Навіть церковні дівчі українців грекo-католиків ставлять православним українцям таку умову, що вони тільки тоді будуть толерантні до православних українців, коли ці останні піддадуться під власть папи Римського, - а як довго вони папі не піддадуться, так довго ці дівчі називають православних українців „схизматиками", „нез'єдиненими" і т. п.

Щодо жидів, то найвищий провід Римської Церкви вважає, що католики можуть співжити з ними, як рівні з рівними, у взаємній толерантні і співпраці, не вимагаючи, щоб жиди піддалися з своїми душами й майном під власть папи, і Рим не називає їх „нез'єдиненими", „еретиками" і т. п. Але якщо б така теперішня практика толерантії для жидів з боку Католицької Церкви була розтягнена також і на християн не-католиків, а в тому й на православних українців, то був б підстави вважати цю католицько-жидівську приязнь добрим початком.

Грецький промисловець — великий меценат культури

Третьою в черзі найбільшою збіркою музейних цінностів є збірка грецького промисловця Канеллопулоса в Греції. Ця збірка складається з великих творів мистецтва від найдавніших часів аж по часи новітні — разом 4,000 штук (різьба й малярство).

Цей промисловець почав збирати їх ще тоді, коли студіював хемію в Німеччині. Грошова вартість цієї збірки така велика, що на неї ще не зложено ціни, і її називають „неоціненною".

Її власник дарує цей скарб своїй батьківщині — Греції.

Православна Церква в СССР

Варшавський т. зв. „поступово-католицький" щоденник „Za i przeciw" (16. 12. 1963) опублікував зміст обширного інтерв'ю з Прот. Віталієм Боровим (тепер уже єпископом) — професором Духовної Академії в Ленінграді, який повертався з першої сесії II Ватиканського Собору в Римі, де він був одним із спостерігачів Московської Патріярхії.

Цей духовний сказав, що Православна Церква в СССР складається з понад 60 епархій. Церкву очолює патріярх Московський і всієї Русі Алексій. При ньому є Св. Синод, що складається з 5-х постійних членів і з 9-х членів, що черговo змінюються. У проводі поодиноких епархій стоять єпископи, чи архиепископи, або митрополити, — усіх їх є 70 осіб. А д м і н істративно-господарським життям поодиноких парафій управляють парафіяльні ради, очолені церковними старостами, яких вибирають збори членів парафії. Числа парафій він не подав. Статистики вірних Церкви немає.

Щодо духовних шкіл, — є п'ять духовних семінарій: у Москві, Ленінграді, Одесі, Луцьку й Жировицях. Духовні академії — дві: у Москві й Ленінграді. Числа студентів у них він не подав.

Патріярхат видає свій орган „Журнал Московської Патриархии", а духовні академії видають часопис „Богословские труды". Рову 1958-го Патріярхат видав книжку інформативну „Русская Православная Церковь" — про сучасний стан цієї Церкви, і її перекладено на шість мов. За останнього часу видано Біблію, Св. Письмо, Молитовника і „багато необхідних богослужбових книжок", — але числа їх він не подав.

Патріярхат має свої екзархати: в Америці з катедрою в Нью-Йорку, в західній Європі з катедрою в Парижі, у східній Європі — з катедрою у східньому Берліні; крім цього, Духовну місію в Єрусалимі, представництва в Дамаску й Бейруті та святині в Софії і в Белграді.

„Після проголошення свободи совісти і відділення Церкви від держави, багато мільйонів тих, які належали були до Церкви тільки номінально, але в дійсності не були правдивими, переконаними віруючими, відійшли від нашої Церкви. Залишилися тільки ці, що свою вірність Христові доказали не тільки словами, але й ділами і всім своїм християнським життям", — сказав він.

Англ. Церква в Британії відділиться від держави

Проєкт об'єднання Англіканської і Методистської Церков

Речники Англіканської і Методистської Церков в Англії 25 лютого ц. р. повідомили, що розглядається проєкт об'єднання цих двох Церков.

Різниці між двома Церквами

Методистська Церква в Англії не має Єпископату, але зате ж вона незалежна від держави. Англіканська Церква має Єпископат, але вона є державною Церквою: титулярним її головою є кожночасний монарх Британії (тепер: королева Єлисавета II), кандидатів на єпископів назначає прем'єр Британії, а церковні справи (навіть Богослужбові книжки) затверджує парлямент цієї держави. Первоієрархом Англіканської Церкви є кожночасний архиепископ Кентерберійський, якого номінує монарх цієї держави, в декана Кентерберійського назначає прем'єр Британії. Напр., „червоний декан" (комуніст) Гюлет Джансон був найменований прем'єром-соціялістом Макдоналдом, і його ніхто не мав права зміщувати з його становища в Церкві.

Англіканська Церква вимагає, щоб методисти признали Єпископат; методисти ж вимагають, щоб Англіканська Церква відділилася від держави, цебто — щоб держава не вмішувалася в справи цієї Церкви.

Спосіб об'єднання

Об'єднання цих Церков настане не відразу, а поступово: 1) перша стадія — це буде встановлення для методистів Єпископату, і тоді буде духовне поєднання між цими двома Церквами, — це передбачається на 1965 рік. 2) друга стадія — це буде перехід з поєднання в об'єднання, цебто злиття цих двох Церков в одну Церкву, і тоді ж таки Англіканська Церква відділиться від держави.

Суд Ізраїля: хто не юдаїст, той не жид

З погляду конституції Ізраїля

Конституція Ізраїля каже, що жидом є той, хто походить від батьків-жидів. В Ізраїлі існує „Закон про повернення", який каже, що коли хто з жидів повернеться з якоїнебудь країни в країну своїх предків — в Ізраїль, то він автоматично стає горожанином Ізраїля. Коли ж прибуде в Ізраїль не-жид і бажає стати горожанином цієї держави, то він не може стати горожанином автоматично, а тільки шляхом спеціяльної процедури, як чужинець, і на це він мусить ждати п'ять років.

Справа о. Даніеля

У січні минулого року преса широко писала про справу о. Даніеля; у мирському житті він називався Освальд Рефейзен — уродженець Польщі, син батьків-жидів. За часів гітлерівсько-німецької окупації Польщі його переховали в манастирі польські католицькі монахи, і там він вихрестився та й став католицьким ченцем — о. Даніелем. Минулого року він прибув в Ізраїль, і на основі „Закону про повернення" автоматично вважав себе горожанином Ізраїля.

Але ізраїльська влада повідомила його, що вона не вважає його жидом, бо він прийняв християнство. Жидівська ж релігія навчає, що хто не є юдаїстом, той не є жидом. Отже, о. Даніель мусить, як всі не-жиди, чекати п'ять років, а після цього ізраїльська влада вирішить питання: надати йому горожанство, чи ні.

У вересні цього р. о. Даніель передав справу в нижчий суд, але справу програв; і так, по інстанціях, ця справа опинилася у Верховному Суді Ізраїля.

У лютому ц. р. преса повідомила, що Верховний Суд Ізраїля не признав о. Даніелеві автоматичного горожанства, — він мусить чекати п'ять років, а

[illegible] рачатиме його справу на основі закону про надавання горожанства для не-жидів.

Дискусія у справі ділення мощів

Найновішою канонізованою (визнаною святим) постатю в Православній Церкві в Греції є Св. Нектарій. Після того тіло, цебто мощі, цього святого поділено для роздачі різним святиням. Провідники Свято-Троїцького собору в Піреї висловили своє невдоволення, що їм придідено замалу часточку Св. Мощів. Їхне невдоволення стало початком прилюдної дискусії на тему мощів. Перший виступив в атенському щоденнику „То Віма" відомий в Греції журналіст Павло Пелеологос з заявою проти ділення на частинки мощів Святих. Він каже, що тіло Святого повинне бути „недоторканим", щоб „він міг спочивати у спокої", а не бути „розчленованим по шматку тут і там". У висновку він каже: „Використовування таких реліквій є неспричиненим у наших часах, і воно шкодить Церкві".

На американському континенті в цю дискусію включився журн. „Америкен Рев'ю оф Істерн Ортодокс" (за січень 1963 р.).

Провід Грецької Церкви в цій дискусії (може тільки покищо) участі не бере.

Праця „Візантійського і Повізантійського Інституту"

Вищезгаданий Інститут незабаром опублікує першу свою працю: ілюстрований каталог ікон художників так званої „критської школи" 16-17 століть, — твори іконописців: Михаїла Дамаскина, Клодоса, Івана Кипріоса, Емануїла Цинфурнаріса, Цанеса і інших, разом 360 ікон. Оригінали цих ікон є власністю грецької княжни Палеологіни Нотари, і вони приміщені в цьому Інституті.

Візантійський і Повізантійський Дослідний Інститут був оснований 15 років тому спільними силами урядів Греції й Італії. При Інституті є також приміщення для учених-дослідників. Пояснення до ілюстрацій в цьому каталозі будуть подані по-французькому й по-грецькому.

Мовні труднощі в Англіканській Церкві

Англіканська Церква шляхом своїх заокеанських місій приєднала собі показне число членів різних рас — зокрема в Африці. Часопис „Canadian Churchen" (лютий, 1963) — один з органів Англіканської Церкви в Канаді, каже, що на конгресах цієї Церкви делегатам різних рас трудно порозумітися, бо не всі з них належно знають англійську мову.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей Українського Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі якнайкращої якости та по уміркованих цінах, наприклад:

Євангелій, Кивоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоругви, Облачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Свїтло, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число:

JUstice 9-1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Canada

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ
(Продовження)

Такі безкритичні люди не звертають уваги на цей факт, що Апостоли виступали з осудженням тих переказів, які не походили від Апостолів. А все це, що Бог звелів Апостолам подати людям, вони подали в Новому Заповіті.

Зв Апостольських часів була маса всяких людських переказів, які викривляли істоту Християнства, і показували його „в кривому дзеркалі"; і Апостоли боролися з цим лихом, а вже особливо Ап. Павло. Ап. Павло заявляє: „Бо я від Господа прийняв це, що й передав вам..." (Кор. XI. 23); він це передав у своїх Посланнях у книзі Нового Заповіту. Немає ні одної такої суттєвої справи, якої Апостоли, викладаючи її усною проповіддю (способом передання, переказу), не записали б також у книзі Нового Заповіту. Тому й немає небезпеки, що Апостоли, може, чогось важливого не записали, і мусіли пустити це в обіг тільки усним шляхом. А при цьому не завжди є можливість відрізнити автентичний апостольський переказ від підробленого, і це загрожує затертям границі між правдою й видумкою.

Ап. Павло каже: „Отож, браття, стійте і тримайтеся (цих) передань, яких ви навчені чи то нашим словом (усно) чи Посланням" (II Сол. II. 15). Цебто: це, що сказане усно, це конечно сказане й на письмі.

„Похваляю вас, браття, що ви пам'ятаєте все моє, і зберігаєте передання такими, якими я вам подав" (Кор. XI.2) — пише Ап. Павло коринтянам, маючи на увазі факт, що в інших місцевостях науку, подану Апостолами, люди перекручували, і далі пускали в обіг. Ап. Павло став був обережним до тієї міри, що навіть своїм учням тільки тоді дозволяв передавати далі науку Ап. Павла, коли вони чули її при кількох свідках, — мовляв: коли перекрутить його вчення хтось один, то може хтось другий (свідок) виправить те, що хтось інший перекрутив. „О, Тимофію, бережи це, що тобі передане (Ап. Павлом), відвертаючись від негідного пустослів'я і суперечностей, що неправдиво названі „знанням". (Тим. I. 20). „А що чув ти від мене при багатьох свідках, це передай достовірним людям, які були здібні інших навчати" (II Тим. II. 2). „Від негідних і бабських байок відвертайтеся, а вправляйтеся в правовірності!" (I Тим. IV. 7). „Нехай ніхто вас не зводить своєю простомудрістю..., вмішуючись у це, чого не бачив, безрозсудно надуваючись своїм тілесним розумом" (Колос. II. 18).

Але ці напоминання й ця обережність Ап. Павла, і його свідки, не спинили лиха: люди далі перекручували науку Апостолів, творячи свої „байки", і від себе пускали в передачі таке, чого вони не бачили, і не могли бачити, бо такого не було.

Але в Новому Заповіті проти перекручування людьми Св. Письма й видумок („людських переказів"), фальшування приписаних нібито авторитетам Церкви, першим виступив Сам Ісус Христос, кажучи: „...але намарне шанують Мене (християни), коли навчають наук — заповідей людських. Бо ви, залишивши Заповідь Божу, тримаєтеся людського переказу". І сказав їм: „Чи добре (це), що ви змінюєте Заповідь Божу, щоб зберегти своє передання?" (Марк VII. 7-9). „...усуваючи Слово Боже своїм переданням, яке ви встановили, і чините багато цьому подібного" (Марк VII. 13).

Скільки люди перекручували вчення Апостолів, скільки навіть різні проповідники під іменем Християнства голосили всякого вчення, записуючи це на рахунок Апостолів (хоч Апостоли не говорили цього), видно з Послання Ап. Павла, — він пише так: „Дивуюся, що ви від покликавшого вас благодаттю Христовою (від Ап. Павла) так скоро переходите до іншого (перекрученого) „благовістя", (хоч) іншого бути не може, а тільки є люди, які захитують вас і бажають перекрутити благовістя Христове. Але якщо б навіть ми (Апостоли), або Ангел з неба став благовістити вам не це, що ми благовістили вам, — нехай буде анафема! Як раніше ми сказали, тепер ще говорю: хто благовістить вам не це, що ви прийняли (науку Нового Заповіту), — нехай буде анафема!" (Гал. I. 6-9). „Звіщаю вам, браття, що Євангелія, яку я благовістив (проповідував), є не людська, бо я прийняв її й навчився не від людини, а через откровіння Ісуса Христа" (Гал. I. 11-12).

Католицька Церква проголосила Рим „Апостольською Столицею", а папу „Намісником Христа на землі"; вона ввела (1870 р.). Догмат про т. зв. „Непомильність Папи"; вона ввела (1950 р.) Догмат про т. зв. прийняття тіла Діви Марії на небо); вона має у своїй історії науку Св./Тому Аквінського — учителя т. зв. Св. Інквізиції, який „доказав", що Св. Письмо велить Церкві вбивати „єретиків" (Thomas Aquinas, Summa Theologiea, розділ VII); вона заявила (на Трентському Соборі), що має право вирішувати канонічність, або не канонічність Писань кожного Апостола, хоч і знає, що Автором цих Писань був Св. Дух почерез Апостолів; вона признала папі владу світського володаря, і т. д., і т. д. В усіх цих і в багатьох інших випадках Католицька Церква благовістить (голосить) не це, чого навчали Апостоли, бо ж цього немає в Новому Заповіті. І хоч Апостол Павло заявляє, що коли б навіть якийсь інший Апостол, або Ангел з неба навчав того, чого немає у Св. Письмі (у Старому й Новому Заповітах Біблії), то Христос не дозволяє приймати цього, — але, не зважаючи на це, Католицька Церква велить своїм вірним приймати те, чого немає у Св. Письмі.

На Трентському Соборі 1546 р., скликаному за одобрением і під покровом світської людини (імператора), Католицька Церква прийняла (на IV сесії Собору) деякі старозавітні перекази (т. зв. „Апокрифічні старозавітні книги"), включивши їх до Старого Заповіту Біблії, хоч Отці Вселенської Церкви (цебто перед роз'єднанням у Церкві) на своїх Соборах не приймали їх; і на цьому ж таки Соборі (у Трент!) Католицька Церква видала Декрет про „Канонічні Писання", силою якого ця Церква приймає „неписану традицію, що її прийняли апостоли з уст самого Христа, або від апостолів, подиктовано Св. Духом, що до нас дійшла, неначе до наших рук".

І. Римо-католицька Церква перестала вважати авторитетними рукописи-оригінали Старого й Нового Заповітів єврейською і грецькою мовами, коли признає тільки переклад Св. Єроніма — переклад, що його звичайно називають „вульгата" (а цей переклад Біблії вперше зроблено на латинську мову при кінці IV століття, і він не точний).

2. Цей Декрет признає апокрифічні книги старозавітніх часів, — цебто, ці книги, яких жиди не признають канонічними.

3. До книг Св. Письма (цебто, розуміється, писаних книг) і до записаних апокрифів цей Декрет додає ще й неписану Традицію, як авторитетну для Римо-католицької Церкви.

4. Цей Декрет тільки духовним особам надає право виясновати ці частини Св. Письма, що людям незрозумілі. Світська людина не має права, читаючи Св. Письмо, матиту свідомість, що вона „розуміє" Св. Письмо; а тому що світській людині не дано розуміти Св. Письмо, то вона не має права його читати, щ. гаким способом уникнути самостійно ,о думання про справи віри й моралі, бо це самостійне думання невідхильно веде до єресі.

5. Св. Письмо забороняється читати в публічних місцях (поза церквою); у таких випадках тільки декому дозволяється його читати. Папа — це одиноконайвищий вирішальний авторитет щодо пояснювання Св. Письма.

(Далі буде)

Наступ атеїзму в СССР

Обвинувачують за „простуджування під час хрещення"

Газета „Комсомольська правда" широко розголосила справу розводу В. М'яснікова з його дружиною, що стався на „релігійному тлі"; — подає „Да Виннипег Фрі Пресс" (16. 2. 1963). Коли в цього подружжя народилося немовлятко-хлопчик, то дружина М'яснікова занесла його потаємно охрестити (її чоловік атеїст). Це діялося в одному містечку на Уралі. Під час хрещення холодною водою немовля простудилося, і померло внаслідок запалення легенів, — каже „Комс. правда".

Які докази советська влада має на своє твердження, що ця дитина померла якраз унаслідок „простуди під час хрещення" — вона не подає. Але цей випадок відповідно розголошено, і узагальнено: мовляв, багато немовлят вмирає через простуду під час хрещення.

Катол. канони проти публічних шкіл

Канон 1375: „Діти католиків мусять уникати не-католицьких, нейтральних, чи мішаних шкіл, цебто також і таких, що доступні й для не-католиків. Тільки сам місцевий епископ вирішує, згідно із вказівками Апостольського Престолу, в яких обставинах і з якою обережністю відвідування таких шкіл може бути толероване — без небезпеки зіпсуття учнів."

Канон 2319: „Католики є суб'єктом екскомуніки, що зарезервована для місцевого епископа, а на яку автоматично наражуються ці, що коли вони одружилися, заключають специфічну уну домислену угоду виховувати своїх дітей, усіх чи котрихебудь з них, поза Католицькою церквою".

Василияни відкривають бурсу в Оттаві

Василияни відкупили від папської легатури в Оттаві дім, в якому будуть мешкатя укр. катол. студенти-богослови а Оттавського університету; там же буде для них бібліотека й архів.

Коляда на Фонд Будови Колегії Св. Андрея

Коляда Богословської Школи при Колегії Св. Андрея в Віннінеґу

Група Ореста Сорочука:

По $50.00: о. Д-р С. В. Савчук.
По $25.00: В. Буряник.
По $15.00: Д. Загарія.
По $10.00: П. Ковтун, панна А. Созанська, І. Соболята, д-р Ю. Лубінський, І. Бучковський, М. Русин.
По $6.00: І. Кобзар, І. Думней, М. Ковлик.
По $5.00: О. Якимішак, І. Воробець, П. Бербесюк, пані А. Галюк, панна А. Коропатницька, І. Манчуленко, Е. Анонійчук, Г. Шевчук, о. Прот. М. Юрківський, В. Процюк, Н. Вірд, Ф. Тесарський, Ф. Міхайлюк, панна М. Марко, І. Гаврилюк, С. Боднарчук, М. Олійник, А. Катеринюк, М. Юрків, В. Бабюк, М. Яриш, п. Федорчук, В. Сарчук, Ю. Фіць, п. Ілченко, Ф. Войтович, І. Бучко, Е. Семчук, В. Терновецький, А. Шолній, пані М. Гернсон.
По $3.00: Ю. Шепит, пані Рурак, Р. Прасол, О. Пуач, П. Воймачук.
По $2.00: пані М. Поповичі, О. Монастирський, п. Михайлов, І. Ярема, Д. Гошовський, пані М. Реуцький, В. Роговський, Ф. Демків, М. Ґрегораш, С. Кійзь, В. Костюк, С. Пасюта, А. Антоній, Л. Матюсевич, п. Стигін, І. Олейнюк, Ю. Моркалюк, Ю. Паленчук, С. Пизнік.
По $1.00: Т. Келлер, пані Базик, М. Гарис, В. Бійко, І. Сверделян, пані І. Стефора, К. Іць.

Група Ярослава Анонійчука:

По $20.00: Ю. Огієнко.
По $10.00: І. Карасевич, І. Долинчук, С. Слижук, М. Солоника, А. Стратійчук, Митрополит Іларіон.
По $5.00: о. Прот. Е. Горгіца, І. Гелич, п. Гущуляк, В. Дудар, П. Іваніцький, о. І. Стус, І. Живило, М. Остряжнюк, Я. Остряжнюк, В. Масник, пані М. Булегя, Г. Бабяк, П. Строкан, панна З. Богонос, М. Завісляк, Н. Кудрик, пані Н. Дзядек, С. Озорянський, І. Анонійчук, д-р П. Закус, Е. Симчич, панна А. Фігус, А. Павлик, пані З. Харовська, пані О. Строган, В. Богонос, панна Д. Гаврисишина.
По $4.00: П. Гайворон, Р. Сеніцький.
По $3.00: Ф. Ковальчук, М. Остряжнюк, С. Негрич, Н. Кушнірук, Г. Угринюк, Е. Онифрійчук, Т. Голуб, В. Жаровський, І. Керелюк, Ю. Марінн, п. Савчук, Ф. Хоминець, М. Новосад. П. Мигасюк.
По $2.00: І. Мачула, Ґ. Фотій, пані Вільничук, П. Фещук, Г. Нелсон, М. Пенюта, М. Бабій, М. Прокопчук, С. Корнило, пані М. Богонос, А. Бондарчук, Г. Соломон, П. Марко, о. Прот. Кудрик, В. Стахарський, Ю. Живило, М. Погорецький, І. Шимків, Е. Угринюк, А. Статінюк, В. Дячик, А. Гарах, Г. Захарій, Н. Гуцул, І. Сисак, М. Мошенко, М. Бакун, М. Біяк, І. Джурас, М. Нагнибіда, М. Кадичук, В. Гавришків, д-р М. Мандрика, Н. Мазурець, д-р П. Маценко, С. Кутній, М. Гжеховський, П. Пацернюк, М. Фудима.
По $1.00: Рой Богуцький, пані Гевчук, пані Ковальчук, І. Литвиненко, П. Калушка, п. Ілюк, І. Підгорський, пані Н. Дацева, п. Молдовин, п. Дебюк, І. Яворощук, В. Колчанський, Н. Козьмук, П. Олійник, П. Калушка, А. Морис, Д. Палагнюк, пані Ю. Гранко, А. Москалик, Н. Мелен, пані П. Маланчук.
По .50ц.: З. Кривенчук, М. Бягус

Група Студентського Товариства ім. Іларіона при Манітобському університеті, під проводом З. Кондри.

По $50.00: Судця І. Соломон.
По $20.00: Д. Загарія, п. Смерчанський
По $15.00: П. Креп'якевич.
По $10.00: д-р Є. Колісниченко, пані Семенюк, І. Шиховський, В. Свистун, М. Ласкій, І. Юрків, М. Карп'як, д-р П. Кондра.
По $5.00: д-р В. Бачинський, Т. Смирчанський.
По $2.00: М. Іванчук, В. Милик.
По $4.00: Н.Н.

Пожертви на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Віннінезі

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ ОКРУГИ БРЕНДОН, МАН.

Брендон, Ман.
По $50.00: Іван Касюрак з дружиною.
По $25.00: Іван Бойчук, Іван Скорий, Семіон Халанчук, Мартин Халатурник, Михайло Павлишин, Жіноче Товариство.
По $20.00: Михайло Прокопчук, Олександер Халанчук, Іван Халанчук, Ю. Халанчук.
По $15.00: Н. Мазяр, М. Борачок.
По $10.00: Ол. Овчар, Дм. Шапка, Н. Борачок, М. Мессел, В. Бюта, Ів. Павлишин, Б. Бобик, В. Бобик, М. Козак
По $5.00: А. Звоздецький, Т. Бабський, П. Бичок, Н. Щурко, В. Щурко, Б. Борачок, М. Овчар, А. Коляда, Я. Козак, Й. Ситко, Н. Галейко, П. Перкуляб, Іван Гаркот, В. Цітульський, пані М. Костецька, пані К. Борачок, пані Преведа.
$15.00: Дрібними.

Портедж Ла Прері, Ман.
По $25.00: С. А. Петик, Н. Р. Ромса, М. Н. Стренк.
По $10.00: Іван Цуркан.; з нагоди прийняття в домі п. Дм. Шелестинського.
По $5.00: П. Бойко, Ю. Осташик, П. Ольховецький, М. Палачинський, М. О. Задорожний, Т. Жук, Е. Кушнярик, Дм. Чижевич, М. Тодорчук, М. Шепіль, В. Паранюк, Р. Ткачук, Д. Антоній, Дон Снч, пані Рудей, пані П. Кушнярик.
$12.00: Дрібними.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ **в Роблин, Ман.**

По $200.00: Олекса Гаврилюк.
По $100.00: Василь Капець, Петро Бу-

ЦЕРКОВНІ РЕЧІ НА ВЕЛИКИЙ ПІСТ І НА ВЕЛИКДЕНЬ

1. АРТОС

По-мистецькому розмальований, 8 цалів ширини. Ціна ..... $ 17.50

2. ВЕЛИКОДНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Великодні Картки українською мовою з українською Великодньою тематикою.

Картки з конвертами продаються так:
Розміром 3½ x 5 — 10 ц. одна — 12 за $1.00

3. КНИГИ

Великопісні Служення	1.00
Покаянний Великий Канон Св. Андрея Критського	1.00
Пом'яник	.50
Служби Божі в Страсний Четвер, П'ятницю й Суботу	2.00

4. ПАСХАЛЬНИК

Місяжний, позолочений ..... $ 42.00

5. ПЛАЩАНИЦІ

Гарно ручно мальовані на канві. Величина 50 x 32 цалі.

Сім Осіб — З шовковим обшиттям	110.00
З металевим обшиттям	135.00
Спаситель тільки — З шовковим обшиттям	95.00
З металевим обшиттям	125.00

6. РИЗИ

Ризи православного стилю, солідно пошиті кваліфікованою швачкою, з мистецьким обшиттям і френзлями.

а. На Великий піст — ризи чорні й фіолетні.
б. На Квітну Неділю — ризи зелені.
в. На Великодний Четвер — ризи червоні.
г. На ВЕЛИКДЕНЬ — ризи світлі (білі, срібні, жовті, золоті).

З матерії „район" з підризником	$135.00
Без підризника	110.00
З металевої матерії без підризника	190.00
Підризник з шовковим обшиттям	30.50

7. ЧАШІ

Срібний келех, з Євангелистами, граверована та позолочена 9½ цалів висоти	100.00
Менша — срібний келех, 7½ цалів висоти, без Євангелистів і без граверування	60.00

Подивіться, щоб у Вашій церкві були відповідні речі на ВЕЛИКИЙ ПІСТ і на ВЕЛИКДЕНЬ.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St, Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

гера, Василь Новосад, Юрій Піць, Стефан Курчак, Петро Горбай, Жіноче Товариство ім. Доньки України.
По $50.00: пані Марта Лебедович.
По $25.00: Дмитро Кулик, Іван Пуршега.
По $10.00: о. І. Швець, Іван Мендро, Андрій Антоній.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ ОКРУГИ ДАВФИН, МАН.

Сифтон, Ман.
По $10.00: Петро Посполіта.
По $6.00: Дмитро Базило.
По $5.00: К. Гоздь, В. Кузик з дружиною.

Давфин, Ман.
По $100.00: В. Малюта з дружиною.
По $25.00: Іван Негрич, Вайта, Ман. на Нев'янучий Вінок бл. п. Іванові Смилському з Давфин, Ман.

Дрифтінг Ривер, Ман.
По $25.00: Церковна Громада.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ **в Волей, Б. К.**

По $200.00: д-р Г. С. Натарос.
По $100.00: С. Натарос, В. Лисак.
По $25.00: Юрій Воронюк, В. Бурик.
По $10.00: Мартин Воронюк, Митро Василович, Г. Бронський, М. Фредрик, М. Захарук, о. П. Блажук.
По $5.00: С. Круліцкі, Федір Фостій, Йосиф Безборотко, Іван Годованець, Яків Тимочко, Василь Боярчук, Кіим Боярчук, Іван Воронюк; з Панахиди по бл. п. Сидорові Москалюкові.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ ГРОМАДИ СВ. ВОЗНЕСЕННЯ, **Прут, Альберта**

По $5.00: Петро Романюк, Іван А. Ткачук, Юрій Гилл, Димитрій Лазарук, Тома Гиля, Василь Ткачук, пані Г. Березка.

Збірка Вас. Перепелюка в Фінікс, Аризона, С.Ш.А.

По $100.00: В. Яремчук, М. Марків.
По $25.00: І. В. Мегляй.
По $5.00: Семен Василенко.
$5.00: Дрібними.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ **в Виндзор, Онт.**

По $100.00: Володимир Вахна.
По $10.00: пані Олена Веньгер.

Пожертви з різних місцевостей

По $337.50: о. Ігумен Їов (Скакальський), Вінніпег.
По $100.00: Андрій Зварич, Вегревил, Алта.; з тестаментального запису бл .п. Катерини Качмар, Мінніаполіс, Мінн., С.Ш.А.
По $65.00: Збірка на Похороні бл. п. Якова Федейка, Норт Бетелфорд, Саск.
По $50.00: Відділ С.У.М.К.; Сондавн, Ман.; Жіноче Товариство ім. Княгині Ольги, Кадворт, Саск.; Никола Солоничний, Сендій Лейк, Ман.; Українська Православна Парафія Св. Димитрія, Картерет, Нью Дж., С. Ш. А.
По $25.00: Юрій Шевчук, Ламонт, Алта.; Мирослав Моргоч, Вінніпег.
По $20.00: Жіноче Товариство, Гарденттон, Ман.; збірка на номінальному обіді бл. п. Івана Бойка, Давнсвю, Онт.; збірка на Похороні бл. п. Василя Багрія, Брокингид, Ман.
По $15.00: Петро Солоничний, Сендій Лейк, Ман.
По $10.00: Іван Пастух, Шиллер Парк, Ілл., С.Ш.А.; Фред Солоничний, Сендій Лийк, Ман.; Г. Карпяк, Летбридж, Алта.; Іван Новодворський, Летбридж, Алта.; Йосиф Слоновський, Гарденд, Ман.; пані Катерина Гук, Вільна, Алта.; Петро Стадник на Вінок бл. п. П. Подольському, Вайта, Ман.; С. Мероновичі, Пентіктон, Б.К.; Петро Квасниця, Паркерв'ю, Саск.
По $8.00: Збірка на Похороні бл. п. Григорія Войценка, Вилліигдон, Алта.
По $5.00: Гр. Сокіл, Форт Френсис, Онт.; пані Курковська в пам'ять свого покійного сина, який загинув на війні, Стінен, Саск.
$2.00: Дрібними.
ВП. Жертводавцям щира подяка.

Усю кореспонденцію у справі кампанії прохається надсилати на адресу Колегії. Також чеки та поштові, або банкові перекази виставляти на ім'я Колегії.

За Комітет Будови Колегії Св. Андрея в Вінніпегу
о. д-р С. В. Савчук,
голова Дирекції та координатор кампанії.

Адреса Колегії:
ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada.
Tel. JU 6-3093

ВИПРАВЛЕННЯ

У числі „Вісника" за 15-го січня 1963 р. на списокві пожертв на Будівельний Фонд Колегії, в Едмонтоні, Алта., було подано, що п. В. А. Цюмир пожертвував $25.00, **а мало бути п. В. А. ЧУМЕР,** що оцим справляється.

Також з 15-го січня, 1963 р. на списокві пожертв на Колегію, в Йорктоні, Саск. було подано, що Ю. Гишка з дружиною пожертвував $25.00, **а мало бути: п. Ю. Гупка з дружиною.**

У числі „Вісника за 1-го грудня, 1962 р. на списокві пожертв на Колегію, з округи Шіго, Саск. а з слідуючих місцевостях було подано: БЕНКЕНД: по $25.00 — Василь Федорчук, **а мало бути п. Василь Федорук.** ВАЙНОТ: по $10.00 — Анна Дровзюк, **а мало бути Анна Дроздюк.** ВИШАРТ, Саск: по $25.00: Микола Русак, **а мало бути п. Микола Гусак.**

ПОДЯКА

Оцим почуваюся до милого обов'язку скласти свою сердечну подяку всім тим, що тепло згадали мене в день 13 січня 1963 року — у 25-ліття мого скромного служення на ниві Христових в Українській Православній Церкві.

Моя сердечна подяка Високопреосвящ. Владиці Архиепископові Михаїлові за привітання з нагоди цього мого 25-ліття, а також Всечесному Митрофорному Протоієреєві Дмитрові Фотієві, і всім іншим, які взяли участь в цій урочистості, що її в Торонто влаштував для мене Ювілейний Комітет під проводом п. Івана Довгаля, а зокрема: п. Генералові М. Садовському, Пану М. Пдав'юкові — Празі дентові УНО, Пану Інженерові І. Янішевському — Голові Св.-Володимирської Громади в Торонті; Пану З. Шкоропієві—Голові 5-ї Станиці СБУВ, Хвальному Інституті Досліджень Волині, Пані Бевш — Голові Жіночого Товариства ім. Св. Ольги, Пану В. Гетьманчукові — Голові СУМК на Східню Канаду.

З особливою вдячністю я згадую тут привітання від моїх товаришів-фронтовиків з Визвольних Змагань — друзів Струга, Вишні і Єшшна в імені Легіонерів, та друзів А. Костюка і С. Храпливого в імені Українського Об'єднання в Б. Британії.

Я зворушений пам'яттю про мене в той день Редакторів „Українського Слова" О. Ждановича і О. Бойка в Парижі.

Усім Земляком — Волинянам у м. Торонто й околиці, а між ними особливо Пані Марії Волосевич; також Подружжю Атаманчуків, і всім тим, що великодушно послужили мені автом, гостили мене також і привітно, та багатьом-багатьом усім іншим моя щиросердечна подяка!

о. Іов Скакальський.
Вінніпег, 30, І. 1963.

З життя Собору Св. Покрови в Вінніпегу

(Церковна Хроніка за січень і лютий 1963 року)

Різдво в Соборі

Цього року на Свят-Вечір в Соборі Св. Покрови була передана Різдвяна Програма. У цій програмі ряд традиційних колядок успішно виконав Соборний Хор під управою п. Ярослава Кантія, а Різдвяне Привітальне Слово сказав настоятель Собору — о. Іван Стус. Програма була виконана дуже добре, доказом чого був винятково прихильний відгук вірних та багато листів подяки від слухачів.

Також усі Різдвині Богослужіння відбулися в Соборі високо-урочисто при переповненому Св. Храмі вірних, які в глибокому духовному настрої прославляли Новонароджене Дитятко Боже.

Архиерейська Служба Божа

Згідно вже з традиційним звичаєм, на запрошення соборян і цього року, 13 січня, завітав до Собору ВПреосв. Владика Митрополит Іларіон і відслужив тут Архиерейську Святу Літургію, яка одночасно була передана з Собору по радію.

ВПреосв. Владика Митрополит Іларіон виголосив під час цієї Св. Літургії по радіо своє Архипастирське Слово, заключаючи в ньому всіх вірних завжди любити свою Св. Православну Українську Церкву, як Церкву Первозванну, основану Апостолом Спасителя Христа — Св. Андрієм Первозваним. У цій Архиерейській Службі Божій Владиці Митрополитові сослужили настоятель Собору о. Іван Стус та о. Мирон Клиш. Співав Соборний Хор під управою п. Я. Каптія.

Після Служби Божої настоятель Собору о. Іван Стус привітав нашого Дорогого Первоієрарха з Днем Уродин такими словами: „Щиро вітаємо нашого Високодостойного Первоієрарха, ВПреосвящ. Владику Митрополита Іларіона, сьогодні в нашому Соборі та бажаємо Йому з днем Його Уродин якнайбільше небесних щедрот, кріпкого здоров'я та якнайкращих успіхів у праці в Божому Виноградничку. Прийміть, Владико, ці щирі синівські побажання від о. настоятеля — Ваш шого духовного сина, та всіх вірних Соборної Громади Св. Покрови, які постійно та усердно моляться Всевишньому, щоб зберігав Вас, Дорогий Владико, для нас та нашої Матері-Церкви ще на довгі-довгі літа".

Проспівавши нашому Дорогому Первоієрархові Многоліття, всі Соборяни і гості перейшли до Соборної Аудиторії та засіли за Святу Вечерю, яку приготовили Соборне Сестринство та Соборний Відділ Жіночого Товариства ім. кн. Ольги. Тут вже вдруге, після о. Настоятеля, голова Соборної Управи п. Г. Баб'як привітав Владику від усіх присутніх з днем Його Уродин, на що присутні відповіли могутнім Многоліттям.

Під час Святої Вечері Владика Митрополит Іларіон виголосив своє глибоко-змістовне Слово: „Мої привіти на Новий Рік".

Йорданські відзнини соборян о. Настоятелем

Згідно з звичайною традицією нашої Св. Православної Церкви настоятель Собору о. Іван Стус відвідав цього року всіх соборян, посвятивши їхні доми Йорданською Священою Водою, як також ближче познайомився з потребами своїх парафіян. Усі без винятку соборяни щиро його вітали у своїх домах, за що останній складає всім своїм парафіянам щиросердечну подяку.

Різна й Недільна Школи при Соборі

Дуже велику увагу приділяється веденню Різної та Недільної Шкіл при Соборі. У процесі виховання в них дітей постійно дбається про те, щоб вони належно вивчали українську мову, всюди між собою нею розмовляли та щоб засвоювали собі знання катихизичних наук та історії нашої Святої Православної Української Церкви.

Навчання в Різній Школі відбувається три рази тижнево (у вівторок, четвер і суботу) під постійним наглядом о. Настоятеля, а навчання в Недільній Школі, управителькою якої є пані добродійка Н. Стус, відбувається кожної неділі перед Службою Божою. У Недільній Школі навчають три студенти-Богослови з Колегії Св. Андрея, три кваліфіковані учительки та один учитель;ь.

При Школах зорганізований заходами Комітету Матерів Курс Українських Народних Танків під управою балетмайстра М. Лєхова, як також кожної останньої неділі в місяці (по полудні), в додаток до викладів Закону Божого по класах, під час тижня якого навчає дітей о. Настоятель, відбувається загальна лекція з релігії для всіх дітей, після якої діти переходять у церкву, де вони беруть участь, співаючи під проводом пані добродійки Н. Стус Вечірню. Після Вечірні діти проводять свій час в організованих дитячих забавах і іграх (тільки українських) та закінчують цей приємно про ведений час за смачною перекускою, яку підготовляють пані з Комітету Матерів.

Вечірні Курси Українознавства

З прибуттям нового о. Настоятеля до Собору та за постійною допомогою Жіночого Товариства ім. кн. Ольги при Соборі зорганізовано Вечірні Курси Українознавства, які відбуваються кожного вів тірка в тижні. На Курсах викладається розмовна українська мова, Історія Православної Української Церкви та Богослужби Православної Церкви. На Курсах навчають 42 курсанти — головно молодь, яка має нагоду практично вивчати чи удосконалювати українську мову не тільки в межах церковної діяльности, але й також у праці по різних державних установах і торгівлі, де українська мова чимраз більше буде їм потрібна. Управителем згаданих Курсів є о. Іван Стус.

Курс вишивання

Заходами Жіночого Товариства ім. кн. Ольги при Соборі зорганізовано Курс українського вишивання, який відбувається в прилеглій Собору кожного другого вечора в місяці. За курс відповідають референтки мистецтва Жіночого Товариства.

Річні Загальні Збори Соборної Громади

Дня 3 лютого ц. р. Соборна Громада відбула свої Загальні Річні Збори, на яких було обговорено багато важливих справ у зв'язку з дальшим розвитком цієї медової та однієї з найстарших Церковних Громад нашої Церкви. На згаданих зборах була також вибрана нова Управа в такому складі: голова — Гр. Баб'як, заступник голови Й. Гельмич, рекордовий секретар — В. Масник, заступник секретаря — П. Тунцулян, фінансовий секретар — Н. Кушнірик, скарбник — Н. Гаврилюк, директори: пп. Н. Білозор, А. Бондарчук, А. Муренко. Господарі — пп. В. Дудар, Ф. Ковальчук і П. Равлюк. Контрольна Комісія — проф. І. Керелюк і пп. І. Каптій та М. Соломон. Братчики пп. В. Дудар, А. Кульчинський, М. Філь, Д. Стеблінський. Бібліотекар: А. Кульчинський. Декоратор — п. Дубик. Гардеробниця — пані К. Шатт.

Свято Героїнь

У четвер, 7-го лютого ц. р. Жіноче Товариство ім. кн. Ольги відзначило спеціяльною святочною програмою наших національних героїнь. Після вступного слова голови Товариства пані М. Кушнірик та проспівання присутніми пісні „Ой, у лузі червона калина похилилася", пані В. Кутна прочитала змістовний реферат про Ольгу Басараб. Слідуючий збірний реферат, до якого доповідачок запрошувала пані добродійка Н. Стус, був прочитаний такими панями: про Олену Телігу А. Дудар, про Віру Бабенко — Г. Гельмич, про Людмилу Старицьку Черняхівську— М. Паюк, про Харитю Кононенко — К. Шатт. Свято закінчено відспіванням національного гимну „Ще не вмерла Україна". По цьому Святі-Академії наші пані господині подали чай.

Річниця Соборного Сестринства

Дня 10-го лютого ц. р., Соборне Сестринство успішно відзначило свою традиційну Річницю з такою Програмою: год. 10 ранку — Служба Божа, після якої була відслужена о. Іваном Стусом Панахида за спокій душ померлих членкинь Сестринства. Друга частина цього Свята почалася спільним обідом в аудиторії Собору, під час якого промовляли запрошені на це Свято гості, як також о. Настоятель Собору. Особливо дуже гарне змістовне словозаклик відносно збереження наших традицій, сказала пані Т. Кошиць.

Річні Збори Допомогового Братства Св. Андрея Первозванного

Після успішного відсвяткування 16-го грудня минулого року 23-ї Річниці свого існування, на якому згадане Братство вітали з цієї нагоди багато делегатів та представників Соборних Організацій, — це Братство дня 17-го лютого ц. р. відбуло свої Загальні Річні Збори, під час яких, після обговорення ряду важливих справ, була вибрана нова Управа Братства на 1963 рік, яка складається з таких осіб: голова — п. В. Дячек, заступник голови — Б. Карпінський, рекордовий секретар — А. Музичук, заступник секретаря — І. Філь, фінансовий секретар — А. Заяць, скарбник — Д. Колодій. Оповідачки хворих — П. Шмагой і В. Івасюк. Опікунки хворих — пані П. Яремович і пані К. Шатт. Контрольна Комісія — п. П. Сусмак, п. П. Огожан і п. А. Микитишин. Згадане Братство вже 23 роки успішно працює для членів нашого Собору, допомагаючи та підтримуючи як морально, так і матеріяльно всіх своїх членів, особливо в ті моменти їхнього життя, коли ця допомога є їм найбільше потрібною. Тому зовсім слушний є постійний заклик згаданого Братства до всіх соборян обов'язково вписуватися всім у членство цієї так корисної та потрібної для нас усіх організації.

Концерт Молодшого СУМК-у „Під-Тризуб"

Дня 17 лютого ц. р. відбувся, також заходами Молодшого Відділу СУМК-у „Під-Тризуб", концерт з дуже вдалою та різноманітною програмою, про що ми ще напишемо окремо. Тут необхідно тільки зазначити, що до успіху концерту найбільше причинилися: представниця від Жіночого Товариства ім. кн. Ольги — пані М. Сеніцька, відомий наш режисер — п. С. Поліщук та всі сумківки й сумківці, за що ім всім належиться щиросердечна подяка.

Цікава та корисна доповідь

У четвер, 21-го лютого ц. р. на прохання Жіночого Товариства ім. кн. Ольги, в аудиторії Собору виголосив цікаву доповідь на тему „Розвиток дитини" — лікар д-р В. Зайців.

Загальне враження про цю доповідь є те, що того роду доповіді є дуже корисні й на часі, і треба тільки висловити сердечну подяку шановному доповідачеві за його таке прекрасне висвітлення цієї так дуже важливої справи .

Початок Великого Посту в Соборі

Сиропусна Неділя або Неділя Прощення пройшла в Соборі в глибокому почутті всіх соборян тому, що це є остання підготовча Неділя перед Великим Постом, під час якого ми стараємося стати всі духовно кращими та глибоко відчути у своїх душах цю Нову Заповідь Спасителя — любови та всепрощення.

о. Іван Стус.

До історії Української Православної Церковної Громади в Чатам, Онт.

З документів про обставини життя й праці Української Православної Церкви в Канаді, як Церкви національної

У попередньому числі нашого часопису „Вісника" ми прочитали новинку про те, як-то в один місяць всі в Зз хідній Німеччині одна німець ка добродійна фундація при співпраці фундацій інших світових установ (ми думаємо, що всі вони протестантські) збудувала великого будинка, і в ньому дала приміщення для церков різних християнських віроісповідань: православних, католиків і протестантів. Під одною крищею (чи, з німецького, дахом) в мирі-злагоді примістилися одна поруч одної церкви різних віроісповідань. Як-то не гірко сказати, — але, мабуть, фундатори цього будинку змисли їх до тієї згоди, якщо б самі ці християнські віроісповідання не погодилися між собою по-християнському.

А ось приглянімося до нашої дійсности в Канаді...

Наша Українська Греко-Православна Церква — це одинока Церква серед усіх укрїнців у Канаді, яка всіми силами намагається зберегти укрїнство: українську мову що її тільки вона в Канаді ввела до Церкви, як мову богослужбову, українську культуру, українські звичаї, українського духа; наша Церква намагається всіми силами виховати українську молодь на українських патріотів, щоб вони були християнами, а в суспільному відношенні щоб вони були перш за все українцями з таким світоглядом, щоб мати духа самостійности — щоб не бути духово залежними від-жодних чужих чинників, як у царині культури, так і Церкви й політики. Наша Церква, саме так виховую чи молодь, при тому не каже, до котрої із світських українських організацій та молодь

має вступати: кожен, коли підросте, має вільну волю вступати в кожну таку організацію свійську надконфесійну, яка є українського національною о р г а н і з а ц і є ю, яка стоїть на християнських і українських самостійницьких основах. Але... на жаль, не всі наші брати по крові з інших віроісповідань так думають... Де ми, православні українці, добрую, щирою вірою в нашу українську соборність на національному полі єднаємося з українцями всіх інших віроісповідань у всеукраїнських національних установах, і вкладаємо в такі спільні, організації свої душі й серця, свої гроші й працю, там бувають випадки (на жаль, аж надто часті, і мається вражіння, що вони систематичні й керовані з верхів), коли деякі інші(ріші з-поміж наших братів поступають супроти нас так, що, як кажуть у приказці, „за наше жито нас це й побито". Так воно є й на верхах, так воно є й на низах. І то є ті умовини, в яких наша Церква в Канаді зорганізувалася понад 40 років тому, існує й розвивається, — у важких умовинах. А ці умовини є важчі тим більше, що найбільші труднощі приходять не з якоїсь чужої національности...

Подавши, коротенько, картину загального характеру, нижче ми згадуємо про один з окремих випадків.

Наша Українська Православна Громада в Чатам, Онтеріо, була бідненька, отже й не мала своєї церкви. Протягом останніх десятьох років ми не могли утримати постійного священика, отже до нас доїздили наші священики, щоб давати нам християнські церковно-релігійні послуги, а ними священиками були о. Запарінюк, о. Подольський, о. Улян, о. Пестун. Богослужения відбувалися в чужому, невигідному приміщенні, — аж на третьому поверсі. Але в нас була думка збудувати свою церковцю.

Згодом нам трапилася площа розміром 140 на 160. Наша місцева Українська Православна Громада по-братському погодилася наспівку з місцевими Українськими Нез. Товариством за дві тисячі долярів купити 1954 року цю площу; це Товариство знало, з якою ціллю наша Громада приступила до спілки при купівлі цієї площі, тобто — що ми хотіли збудувати на ній церкву й зялю під нею, з цієї залі могло б у потребі користати й це Товариство для соборницьких українських національних імпрез. З уваги на таку нашу ціль — податок за цю площу погодилася платити лише наша Громада, і так воно й було.

Коли ж наша Громада задумала будувати на цій площі церкву, то тодішній голова цього Товариства (він католик), а також і секретар сталі проти цього, — вони казали, що на цій площі треба збудувати народний дім.

Коли таке почалося, то тоді число нашої невеличкої Української Православної Церкви почало сильно малíти. Католики, які понад усе поставили справи своєї Католицької Церкви, коли приходила справа Української Православної Церкви, почали вести таку агітацію, що нам, українцям, мовляв треба не церкви (бо католики мають своїх церков аж досить багато!), а треба нам со борних національних установ, — казали вони, щоб таким чином відтягнути нас від будування української православної церкви. (Ми думаємо, що так воно може діятися і на широку скалю десь там на верхах нашого українського життя в Канаді, коли ділеться про т. зв. „соборні" установи).

І, як то частенько в нас так бувае, — найшлися між нашими такі довірливі люди, що повірили в цю пісоньку, і занедбали справу своєї Церкви. А були й такі, що, хоч вони й бачили тут потайну махінацію з боку противників нашої Церкви, зневірилися в хисті наших тут православних українців пізнавати закуліси політики противників, вони зневірилися, бачучи в наших людей так багато без критичного довір'я, що воно межує з дитячою наївністю, і вони виробили собі переконання, що тут „головою муру не проб'єш", бо ще, мовляв, затаєні противники при спів праці декого з наших очорнять тебе як „ворога" нашої суспільної „со б о р н и ц ької" справи, отже вони з жалем і розчаруванням, упавши духом, відходили хто куди. Громада розпиналася, танула на очах, мов сніг...

Що рік-два, і Громади не буде, — таке віщували противники і дехто з тих наших, що були слабодухі. І справді, дійшло до того, що в Громаді залишилося вже тільки дев'ять осіб членства.

Але тут — як це часто буває в життевих критичних моментах — ще раз потвердилася ця правда, що перемагає не кількість, а якість. І в нас у такий трагічний час знайшлося кілька одиниць ясної, виробленої, окресленої ідеї та непохитно-сильної віри. Це були: М. Якимовичі, М. Гордей, П. Губар, Г. Половик, М. Тембіковська, К. Лущишина, Ф. Форніта, К. Петрусенко.

Року 1960 цей гурток людей вибрав головою Української Православної Церковної Громади М. Якимовича. М. Якимовичі почав діяти нерагідно й енергійно. Він зараз таки звернувся до нашого Архиепископа Михаїла в Торонті з проханням, щоб нашій Громаді був наданий священик Крисфалюсі. Владика Архиепископ Михаїл дуже скоро полагодив цю справу позитивно — почерез Владику Митрополита Іавріона й нашу Консисторію, і ще цього таки року в травні о. Крисфалюсі відправив своє перше в нас Богослужения.

Наш голова М. Якимовичі, так само негайно звернувся листовно до нашої Консисторії за порадою у справі вище згаданої площі. Консисторія відповіла, що куплю („тайстеї") на площу треба зробити тільки на которгось одного з цих двох спільників (чи Громади, чи Товариства), і тільки тоді цей один із спільників стане сам власником площі, і зможе розпоряджатися нею по своїй вподобі.

Наша Українська Православна Громада збагнула, що вона (діючи в добрій вірі), мовляв: ми свої люди, ми брати-українці, самі між собою завжди в потребі по-братському полагодимо справу з нашим купівлі цієї площі, — зробили були помилку, не полагодивши при купівлі пло щі справу офіційно-формально документами, де було б чорне на білому сказано: на що ця площа купується.

Звичайно, коли як пізніше виявилося, що Товариство не хоче, щоб на цій площі будувати українську православну церкву, то воно, як один з двох спільників, має право ставити цей спротив, і в нас вже і в думці, розуміється, не було того права їм залеречувати. Але ми вважали, що тут уже не треба ні ласки, ні виразуміння, ні навіть „соборницької" ідеї для того, щоб цю справу полюбовно полагодити, — для цього треба було тільки звичайної доброї волі й зрозуміння ситуації з чисто законного боку.

Отже, голова Громади М. Якимовичі і секретар В. Губар та о. Крисфалюсі звернулися до голови Товариства, щоб цю справу полагодити по-доброму, — при тому ж Громада пішла тут на всі можливі й уступки: або Громада звер не Товариству половину коштів за цю площу, і площа ста не неподільною власністю Товариства, або Т о в а р и с т в о сплатить Громаді половину коштів, і ця площа стане неподільною власністю Української Православної Церковної Громади. Отже, наша Громада запропонувала Товариству таку умову порозуміння, в якій Товариству було дано привілей вибору однієї з цих двох альтернатив. Але... голова Товариства не погодився ні на одну з цих двох альтернатив. А з цього, у висліді, виходило таке, що хоч може й не буде народнього дому на цій площі, але зате ж і не буде на ній української православної церкви.

Не було виходу, — голова нашої Громади звернувся по допомогу до адвоката; і він законним шляхом домігся того, що один із спільників мусить сплатити половину ціни за площу другому спільникові. Товариство волію, щоб Громада сплатила йому його частину, і наша Громада сплатила 1.050 долярів, і так ця площа стала власністю лише Української Православної Церковної Громади.

З 1962 року до Громади почали повертатися ці, що раніше були відійшли від неї, і почали складати гроші на збудування української православної церкви на цій площі. На це святе релігійно-національне діло складають на ці люди пожертви не лише в Чатам, але й з околиці.

У травні 1962 року о. Прот. Ф. Керницький і о. Крисфалюсі звершили Чин Освячення цієї площі, а 23 травня 1962 р. вже почали будувати церкву. — І до 1-го січня 1963 року майже закінчили будову, — залишилося це скінчити бані і поставити іконостас.

Невимовно радіють наші люди, що мають уже тут свою рідну, національну християнську святиню, яку збудували своїми силами, переборовши незвичайні труднощі, які, ва валося, не повинні б були на вість увагами в 20 столітті та ще й у вільній країні — Канаді, під покровом її дійсно демократичної конституції,— але вина тут нічия інша, як тільки це, що було сказано вище... Навпаки, якщо б Канада не була демократичною державою, а влада була б така, як десь в Іспанії і т. п., то всі наші самопожертви були б безуспішні, а ми самі б ли б переслідувані.

Найбільше праці, енергії, самопожертви й знання в цій справі проявив голова Громади п. М. Якимович. Він був головою від 1959 до 1963 р., бо ж тут настало було вже як таке положення, що не було охочих брати на себе обов'язки головн. Але, як завжди і всюди, так і в цьому випадкові, сама одна людина не мо же зробити так і стільки, як при допомозі вїдданих, щирих і розумних одиниць.

І тут багато-багато причинилися для добра цієї справи о. Крисфалюсі, В. Губар, І. Маковецький, С. Петрусенко, П. Губар і ще уехто з неписленних. А вже ледве чи була б ця справа успішною без нашого жіноцтва, зорганізованого в Жіночім Товаристві ім. Лесі Українки, що його місцевого Відділу головою є пані Маковецька. Тільки це Жіноче Товариство і місцеві одиниці та Бог знає, яку величезну моральну працю вложило це Жіноче Товариство в це святе діло. А з матеріяльної сторони — наше Жіноче Товариство, так би мовити, просто „з нічого", роздобуло вже 1,406 долярів і внесло до каси на будову церкви.

У тих трагічних хвилинах, які є вже за нами, Господь Бог зіслав нам найбільшу Свою Ласку: духа єдности, — спочатку єдність серед невеличкого гуртка, а могутня сила цього духа скоро поширилася на ширший загал, і ця єдність увінчалася неминучим успіхом.

Спостерігач.

З РОДИННОЇ УРОЧИСТОСТИ НА КОЛЕГІЮ

Реджайна, Саск.

У неділю 13-го січня ц. р. пан Василь Мудрей відзначував 58-ліття свого народження. З цієї оказії його дружина, пані Анна Мудрей зробила йому несподівану своєму мужеві, справивши гарний ювілей, на який запросила велике число приятелів і знайомих.

Знаючи пана Василя Мудрея, як довголітнього другого дяка нашої Української Православної Церковної Громади в Реджайні та як людину доброї і лагідної вдачі, в таку урочисту хвилину, кожен з гостей у своєму серці приніс в'язанку щирокердечних найкращих побажань для його життя на багато років, при вході до хати вітаючи його з днем уродин.

Коли зійшлися всі гості, пані Мудрей угостила всіх дуже смачною перекускою. По перекусці піднесли панові Мудрейові торт („кейк") і при чому від імені всіх присутніх місцевий парох о. прот. С. Кіцюк привітав Ювілята з днем уродин і склав йому щиросердечні побажання, до яких долучилися всі присутні зо співом Многоліття в честь Ювілята. Пан Мудрей щиро подякував усім за прибуття та щирість і пошану до його особи.

По цьому на пропозицію пана Григорія Корпана, — щоб відзначити цей урочистий для пана Мудрея день і загальним добрим ділом, було ведено збірку на нову Колегію Св. Андрея у Вінніпезі, яка у висліді принесла 16 дол.

Прийняття продовжувалось дальше спільним співом дуже оригінальних старовинних колядок, яких сьогодні вже мало чути та тало хто їх і знає, переносячись думками і спогадами про дитячі роки у Рідним Краю.

Розходячись додому, всі гості з дуже милим враженням про оказію і гарно проведений час у домі панства Мудреїв, ще раз бажали Ювілятові прожити у щасті і здоров'і многих літ.

Усім Жертводавцям на нову Колегію Св. Андрея щира подяка.

Присутній.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. МАРІЯ ГОРЯЧА
Глендон, Алта.

У понеділок 31-го грудня 1962 р. відійшла у вічність бл. п. Марія Горяча з дому Гишка, прожившн 39 років.

Небіжка народилася 2-го грудня 1923 р. в околиці Глендон, Алта., як донька Василя й Райфти Гишків. Коли небіжці було три роки, то вмерла її мати, і небіжка лишається півсиріткою. Виростала і ходила до школи біля дому в околиці Глендон-Гіфорд, Алта. У квітні 1942 р. сповняються її молодечі мрії — вона одружується з Олексою Горячим і з ним фармерувала в околиці Тиріен, Алта., до смерті.

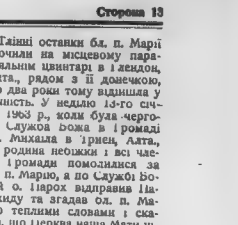

Небіжка у своєму житті поважно не хоріла, аж у жовтні 1961 р. захворіла на невилічиму недугу, і, не витримавши слабости, відійшла в Вічність у понеділок 31-го грудня о 7-ій годині ранку в Вічність у понеділок 31-го грудня о 7-ій годині ранку в Вічність.

Похоронні Відправи звершив місцевий парох о. П. Зубрицький. У п'ятницю 4-го січня о 8-ій год. вечора відправилась Велика Панахида в домі небіжки, а 5-го січня, в суботу, відбувся Похорон із Службою Божою в укр. прав церкві Св. Трійці в Гленлон Алта., з участю великого числа приятелів і друзів небіжки. У своїх проповідях о. Па зох підкреслив, що небіжка була побожною християнкою доброю матір'ю своїм діточкам, доброю дружиною свое му чоловікові та доброю і лагідною зо всіма своїми сусідами.

Небіжка була членкинею Укр. Прав. Церковної Громади в Тиріен, Алта. Відходячи у вічність такою молодою оплакувало 9 дітей: шість синочків та три донечки, — найстарше з них 19-літне, а найменше 8-літне. Небіжка залишила чоловіка Олексу, тата Василя Гишку, сестру брата й численну родину, приятелів та друзів і свою Громаду в Тиріен, Алта., яку любила і працювала для неї скілки мала змоги. Під час Останнього Цілування була збірка на Нев'янучий Вінок, і зібрано $56.93, з яких призначено на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея 15 дол., на пресовий фонд „Вісника" 5 дол., на кліщу $4.50.

Усім Жертводавцям щире спасибі!

Тіяшні останки бл. п. Марії спочили на місцевому парафіяльним цвинтарі в Гленлон, Алта., рядом з її донечкою, що два роки тому відійшла у вічність. У неділю 13-го січня 1963 р., коли була черговa Служба Божа в Громаді Св. Михаїла в Тиріен, Алта., то родина небіжки і всі члени Громади помолилися за бл. п. Марію, а по Службі Божій о. Парох відправив Панахиду та згадав бл. п. Марію теплими словами і сказав, що церква наша Мати щоколи не забуває за своїх дітей, якою й була бл. п. Марія.

У суботу 9-го лютого чоловік та діточки бл. п. Марії згадали свою дружину та маму Поминальною Службою Божою в сороковий день, яку відправив о. ії. Зубрицький. На цій Службі Божій було дуже багато молящих приятелів і друзів небіжки. Па Богослуженні о. Парох знову згадав теплими словами небіжку та потішив засмучену і горем прибиту родину небіжки. По Службі Божій відправлено Панахиду, а по скінченні в церкві муж і діти небіжки запросили на поминальний обід усіх до свого дому.

Нехай же Господь Бог потішить засмучену і горем прибиту родину, зокрема ж діточок небіжки, а бл. пам'яти Марію нехай прийме у Свої Небесні Оселі.

Вічна Їй Пам'ять!

о. П. З.

БЛ. П. АННА СКОРЕЙКО
Ошава, Онт.

П п'ятницю 14 грудня 1962 року по тяжкій недузі упокоїлася у Бозі бл. п. Анна Скорейко на 46 році життя.

Покійна народилася в Оттаві 13 листопада 1916 року в родині Гринька та Ганни Обліньских. Дня 5 березня 1939 року одружилася з п. Михайлом Скорейком у місті Торонті, Онтеріо. Із своїм мужем проживала в околицях Алберти та Сейнт Кетеринс в Онт. На постійне перебування вони перебралися до Ошави, де й продовжували своє зразкове життя.

Бл. п. Анна брала дійлну участь у Сеструтві при Українській Православній Церковній Громаді Св. Івана в Ошаві.

У глибокому смутку вона залишила по собі мужа Михайла, рідну матір Ілену Романчук, дочку Каролю й зятя Михайла Михайловського, та синів — Павла і Річарда, та двох внуків — Сендру і Марка — дітей подружжя Михайловських.

У неділю ввечері 16 грудня відправлено Панахиду за спокій душі Покійної в похоронному заведенні „Армстронґ". У понеділок уранці при великому здвизі народу в церкві Св. Івана відправлено Службу Божу та Чин Похорону. На Похорони були рідні брати — Никола та Юрій, і сестра Долій. З далекої Альберти був

Маємо в нашому Складі Ікони — Спасителя і Богородиці — в різьблених рамках. Ікони надаються для вжитку при Вінчаннях, як і для інших цілей. Розмір Ікон: 8 на 10 цалів.

Ціна Ікони $10.00; пара — $20.00 з пересилкою.

Замовлення слати до Складу Церковних Речей.

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY

7 St. Johns Ave., Winnipeg. 4, Man.,

присутній п. Грицько Жукінський.

Тіло Покійної похоронено на цвинтарі парафії Різдва Богородиці.

На братському поминальному обіді в залі на закиток о. Д. Лучака була проведена збірка на Нев'янучий Вінок Покійній, з чого призначено $10.00 на „Український Голос", а $5.00 на „Вісник".

Усім Жертводавцям щира подяка, а покійній Анні спокійного відпочинку до Другого Пришестя Господа нашого Ісуса Христа!

о. Д. Л.

50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ Н. І В. ПАВЛИШИНИХ

Глеслин, Саск.

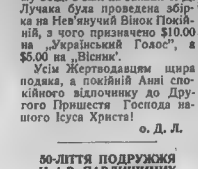

Дня 3-го листопада 1962 р. заходами дітей, приятелів і членів Української Православної Громади було справлено миду несподіванку п-ву Василеві й Настуні Павлишиним. Того ж дня о. Настоятель відправив Молебень за здоров'я Ювілятів, а при кінці сказав змістовне слово, та виголосив Многоліття, що його всі присутні під проводом дяка п. М. Савчина урочисто відспівали.

Після Відправи всі присутні перейшли до долішньої церковної залі, де господині мали вже приготовлену вечерю, влаштовану заходами місцевого Жіночого Товариства.

Староста цієї оказії П. В. Чернецький попросив о. Настоятеля прокласти молитву.

По вечері відбувся програма на честь Ювілятів, найперше щиро привітав п-во Павлишиних весільний староста, та побажав їм усякого добра в їхньому домашньому житті на шляху старшого віку. Слідувало багато інших привітань. Від родини промовляв П. С. Пилипів з Гудів — зять Ювілятів, передаючи Ювілятам найщиріші побажання.

Дальше, промовляв о. Настоятель, при чому також передав найщиріші побажання Від Жіночого Товариства промовляла пані П. Савчина.

Від церковної Громади промовляв П. В. Чернецький, при тому хоч коротко, але змістовно, розповів про шановних Ювілятів, як щирих і зразкових членів Церковної Громади від самих її початків. Вони ніколи не сторонилися від своїх членських і громадських обов'язків, жертвували грішми і працею на церковно-громадські цілі і ніколи тут не вагалися.

Ювілят, приїхавши в Канаду ще 1909 року і короткий час перебувши в околиці Гудсу" від виходу перших чисел цих часописів.

Шукаючи кращої долі, чоловік Іван виїхав 1908 року в Канаду і тут приготовив місце для своєї дружини й будучої родини. Чотирма роками пізніше бл. п. Єлисавета приїхала з сином Стефаном з України, і всі вони осіялися на фармі в околиці Красне, коло Вінніярд, Саск. По 7-ох роках родина Мисаків перенеслася до Поничай і тим проживала до 1948 року. Того року покійні Іван і Єлисавета перебралися на спочинок до Саскатуну, а 1956 року — до Канори, де проживають їхні сини Володимир і Орест. П чоловік Іван помер 1958 року.

Покійні Іван і Єлисавета були піонерами українського православного церковно-громадського життя та основоположниками Церковної Громади в Поничай. Вони були членами Інституту ім. П. Могили та Колегії Св. Андрея і щирими жертводавцями на наші церковні й національні справи.

Належно розуміючи важливість релігійного життя для нашого народу в Канаді, бл. п. Єлисавета записала половину своїх заощаджень на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі, а другу половину — на Українську Православну Церковну Громаду в Канорі.

Покійні подружжя Мисаки були здібними і дбайливими і для своїх дітей — 4-ох синів та одної дочки, і всім їм дали не тільки зразкове християнське й національне виховання, але й також університетську освіту.

Із своїм відходом у вічність покійна Єлисавета оставила засмучених дітей; Стефана, Володимира, Ольгу, Мирослава і Ореста — всіх з родинами; оставила 7 внуків і 2 правнуків.

Похорон зі Службою Божою відслужив о. В. Словар разом з о. Прот. В. Сенишиним при співучасті церковного хору в церкві Преєв. Трійці в Канорі 15 січня 1963 року. Тіло зложено на вічний спочинок поруч могили мужа, бл. п. Івана, на Канорському цвинтарі.

Похорон покійної Єлисавети Мисак звеличили своєю численною участю не тільки парафіяни Канори, але й також дані щирі друзі Покійних, що прожили з ними рядніше в околицях Поничай і Красне.

Хай засмучену родину потішить Господь Своїми щедрими благами, а душу Покійної Єлисавети примістить у Своїх Небесних Оселях.

Вічна Їй Пам'ять!

Приятель.

ВИПРАВЛЕННЯ

(До посмертної згадки про бл. п. Манолія Ткачука, Вилінгдон, Алта.)

У посмертній згадці про бл. п. Манолія Ткачука, Вилінгдон, Алта., було подано, що Похоронні Служби відправив і проповідь та прощання виголосив „парох о. С. Стратійчук", а мало бути: **парох о. С. Столярчук**, що сумно спростовується.

Редакція.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

БЕРЕЗЕНЬ

17. Неділя — Хрестопоклонна, — Дуфорст, Кенора, Тиндал.
24. Неділя, — Транскона, Лєдвин, Стек.
31. Неділя, — Гонор, Кенора, Поплархіл.

КВІТЕНЬ

7 Неділя Квітна — Благовіщення Пресвятої Богородиці — Свячення Верби — Гонор, Кенора, Поплар Парк, Трансона.
12. Велика П'ятниця — Винос Плащаниці — Гонор, Кенора, Трансона.
13. Велика Субота, — Служба Божа — Кенора.

Свячене Пасок:

Стел год. 2-га по полудні — Повлар Парк год. 3,30, Поплархіл год. 2 по пол. — Ледвин год. 3,30, Трансона год. 4 по пол
14 ВЕЛИК.ДЕНЬ — ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ, — Кенора год 7 рано
Дуфорст год. 6 рано — Пембіна год. 9 рано.
Гонор год 6-та рано — Тиндал год. 9-та рано.
Трансона год. 7-ма рано — Селкірк год. 10-та рано.
15. Світлий Понеділок — Божежур. Стел Плезент Гом.
21. Неділя Томина, — Сухуднет, Дуфорст, Трансона, — Спільне Свячене.
28. Неділя, — Гонор Кенора, Поплархіл.

УВАГА! Під час Великого Посту по всіх Громадах Підвінніпезької Округи, відбудеться Великодня Сповідь і Святе Причастя.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОРЧУКА

БЕРЕЗЕНЬ

17. Неділя 3. Вел. Посту. Хрестопоклінна. — Горлиць. Великодня Сповідь
24. Неділя 4. Вел. Посту — Йорктон. Напередодні Великодня Сповідь
27. Середа. Поклони — Йорктон. Година 7-ма вечером
31. Неділя 5. Вел. Посту — Вроктон. Великодня Сповідь

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА

БЕРЕЗЕНЬ

17. Неділя — Мазепа
Вечірня о 7 год. — Кемсак
24. Неділя — Сторонівей
Вечірня о 7 год. — Кемсак
20. Субота — Ахтемійчукова
31. Неділя — Донвел
Вечірня о 7 год. — Кемсак

КВІТЕНЬ

6. Субота — Каллер
7. Неділя — Кемсак
11. Четвер (Страсті о 7 год. веч. в Кемсаку)
12 Пятниця — Ахтемійчукова
14 ВЕЛИКДЕНЬ — Сторонівей
15. Світлий Понеділок — Кемсак
16. Світлий Вівторок — Донвел
21. Неділя — Мазепа
28. Неділя — Донвел
Вечірня о 3 год. по обіді в Ахтемійчукові

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

БЕРЕЗЕНЬ

17. 3 Неділя Посту. (Хрестопоклінна — Келовна
24. 4. Неділя Посту — Вернон
27. Середа. Поклони 7 год. веч.) — Вернон
31. 5 Неділя Посту — Вернон

Address: 2602-42 Ave., Tel. L1 2-4312
Vernon, B. C.

о. Т. ГЛУХАНЮКА

БЕРЕЗЕНЬ

17. Неділя — Ревнер
24. Неділя — Зелена
31. Неділя — Велав

Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕБЕНЮКА

БЕРЕЗЕНЬ

17. Неділя — Гавсвня
24. Неділя — Вітнів
31. Неділя — Медов Лейк

УВАГА! для всіх громад: Через Піст, буде відбуватися Сповідь перед Богослуженням і Св. Причастям в кожній громаді.

North Battleford, Sask.
972—108 St. Ph. 446-2280

о. С. ГРЕДІЛЯ

БЕРЕЗЕНЬ

16 Субота — Свої Плейн, Сповідь
17. Неділя Хрестов. — Свон Ривер, Сповідь
23. Субота — Арран, Сповідь
24. Неділя — Мейбрайк, Сповідь
27. Середа, Поклони 7 год. веч. — Стінен
30. Субота — Денбірі, Сповідь
31. Неділя — Норквей, Сповідь

КВІТЕНЬ

6. Субота — Денбірі, Сповідь
7. Неділя Цвітна, Благовіщ. — Кобзар, Сповідь
11. Великий Четвер, Страсти — Гвес 7 год. веч.
12. Велика Пятниця, Плащеница: Стінен 10 год. рано
Арран 2 год. по пол.
Норквей 4 год. по пол.
Гвес 7 год. по пол.
13. Велика Субота, Свячення Пасок: Денбірі 4 год. по пол.
Норквей 6 год. по пол.
Сван Плейн 8 год. веч.
Мейбрайк 10 год. веч. в домі в-ва Прилітів в Плані Арран, Свон Ривер, Кобзар і Вайтбіс — 12 год. ночі Великодня Утреня й Пасха в церкві в Аррап.
14. ВЕЛИКДЕНЬ — Утреня і Пасха Стінен 7 год. ранку.
Гвес — 9 год. ранку
15. Світлий Понеділок - Стінен
16 Світлий Вівторок, — Свон Плейн
21. Неділя Томина — Денбірі
28. Неділя Миромосниць — Арран

Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Ст. ЗУБАКА

БЕРЕЗЕНЬ

15 Пятниця, Літ. Реа. Освяч. Дарів — Геффорд
16 Субота Поминальна — Кандор
17. Неділя, Сповідь — Редфіл
24. Неділя, Сповідь — Геффорд
27. Середа, Поклони год. 7 веч. — Геффорд
30. Субота Поминальна — Геффорд
31. Неділя. Сповідь — Вінкн

Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: 56.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

БЕРЕЗЕНЬ

16. Субота, Сповідь — Заупокійна Св. Божа — Гіфорд
16. Субота о год. 7-ій вечора Вечірня та Сповідь — Ель Пойнт
17. Неділя, Сповідь — Сл. Божа — Після — Ель Пойнт
23. Субота. Сповідь та Заупокійна Сл Божа — Біг Медов
23. Субота о год. 7-ій Вечірня та Сповідь — Глендон
24. Неділя, Сповідь — Сл. Божа — Після — Глендон
27. Середа Поклони Канон Св. Андрія Крит. о год. 7-ій вечора — Боневіл

КВІТЕНЬ

7. Неділя, Благовіщення — Боневіл
11. Стр. Четвер Сл. Божа. Сповідь — Гіфорд
11. Стр. Четвер о год 7-ій вечора Страсти — Ст. Пауя
12. Велика Пятниця Винос Плащаниці:
1-ша по полудні — Сендї Ренель
4-та по полудні — Гіфорд
7-ма вечора — Глендон
13. Велика Субота, Сповідь Служба Божа Свячення Пасок — Біг Медов
13. Свячення Пасок: о 2-ій по полудні — Сендї Ренель; о 5-ій по полудні — Ст. Пауя
14. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ з 12-ої ночі Воскресна Утреня Свяч. Пасок — Боневіл
з 5-ої рано Служба Божа, Свяч Пасок — Ель Пойнт Т
3 9-ої рано Служба Божа, Свяч Пасок — Глендон
Увага! до Глендон прибудуть Святити Паски з Громад: Гіфора, Тирнен
15. Світлий Понеділок — Сендї Ренель
16. Світлий Вівторок — Тирнен
21. Неділя Томина — Ст. Пауя
о 3-ій год. по пол. Гробки-Про-

Поминальне Богослужения за бл. п. Манолія Ткачука, Вилінгдон, Алта.

Поминальне Богослужения за упокій душі бл. п. Манолія Ткачука, Вилінгдон, Алта., відбудеться в Церкві Св. Покрови в Едмонтоні, Алта., 17-го березня 1963 р. о год. 10-ій рано.

Просимо всіх Парафіян і Приятелів Покійного взяти участь в Богослужені.

Рідні.

БОГОСЛУЖБОВІ СПІВИ

УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Уже вийшов перший випуск серії „Богослужбові співи Української Греко-Православної Церкви в Канаді", а саме.

ВЕЧІРНЯ

з нотами на один голос, за редакцією д-ра П. Маценка видання Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Збірник містить усі необхідні співи ВЕЧІРНІ, як:

Прийдіть поклонімось; Благослови, душе моя, Господа; Велика Ектенія; Шасливий чоловік; Світло тихе; Прокімени; Вчини достойними; Нині відпускаєш; Прокімени і Тропарі постні; Стихири на „стиховний" і Догматики 8-ми голосів, та ін., одним словом — усе те, що для ВЕЧІРНІ потрібне.

Збірник дуже надається для вивчення церковно-дяківського співу.

Збірник також містить важливу Передмову та надзвичайно цікаву розвідку п. н. „Про витяг і розвиток знаменної нотації" з відповідними ілюстраціями.

Збірник має 55 сторінок, розміру 7½ х 10¾ цалі; ноти друковані на нотній машинці й видані на міцному книжковому папері.

Ціна Збірника „ВЕЧІРНЯ":

Брошурована, з пересилкою $5.00
У твердій оправі, з пересилкою 6.25

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOOD'S SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

70-ЛІТТЯ Д. ПАНАСА

Спедден, Алта.

Сини й дочки п. Дмитра Панаса 10 листопада 1962 р. урочисто відзначили тут 70-ліття його життя.

Щедре прийняття на пошану Ювілята відбулося в домі п. Гриця Романчука і його дочки Олександри, де він і проживає. Шановний Ювілят був у теплій атмосфері своєї родини. Навіть його наймолодший син Іван з радістю потрудився приїхати з дядєкої півночі Канади (у 2,800 милях на північ від Монтреалу), де він є на службі, — щоб поздоровити свого батька з цієї нагоди.

За вечерею п. Степан Павлюк попросив присутніх устати й поволіяти за померших з родини Ювілята. А після Молитви заспівали Ювілятові Многоліття.

Діти від себе вручили Ювілятові гарні подарунки. Хоч діти Ювілята вже завдалегідь були попередили, що найбільший дарунок Ювілятові — то є це, що про нього не забули, і прийшли його відвідати в цей день, отже цінної збірки на ще якийсь окремий, спільний дарунок не буде, то все ж таки п. Іван Пахолок запропонував, щоб гості зробили якусь пам'ятку Ювілятові; отже це не буде збірка, коли, якщо хто бажає й може, покладе якусь лепту на таріль що на столі. Цих лепт виявилося 14.00 долярів, але Ювілят не бажав їх приймати, — про що вже попереджували були його діти, що воно так і буде. Отже присутні рішили заспати з цієї суми 5.00 долярів на Фонд „Вісника" — Колегії Св. Андрея, а 8.80 на пресовий фонд „Вісника", — окремо ж 20 центів переслала.

На закінчення Ювілят сердечно подякував усім присутнім за таку миду для нього несподіванку-прийняття, а головно за щирі думки й слова для нього.

У дружній гутірці час непомітно минув аж до пізньої ночі.

В.П. Жертводавцям щира подяка, а Шановному Ювілятові — ще многих і благих літ прожити!

Приятель-гість.

Бл. п. Н. МАЛИШ

Поминальне Богослужения
Вернон, Б. К.

У суботу 12 січня 1963 р. в нашій місцевій українській православній церкві відбулося Поминальне Богослужения за блаженної пам'яті Николая Малиша в перші роковини його смерті.

Бл. п. Николай гідно прожив на цьому світі 80 літ свого трудящого життя, та інтересувався церковними й національними справами аж до самої смерти, бо ж він лише тиждень пролежав у лікарні, а на Новий Рік (1962 року) за крив свої очі навіки.

Молодим хлопцем разом з батьками 1903 року з села Іспас з Буковини приїхав у Канаду в околицю Гемлин в Альберті; там він і одружився з Василиною з роду Лучаків, якийсь час вони господарили на фармі, а вже 1927 р. обоє з родинною переїхали до Вернон, Б. К., і тут поселилися на овочевій фармі.

Покійний Николай був постійним передплатником „Вісника" й „Українського Голо-

Бл. п. Є. МИСАК

(Пожертвувала половину своїх заощаджень на Колегію Св. Андрея в Вінніпезі)
Канора, Саск.

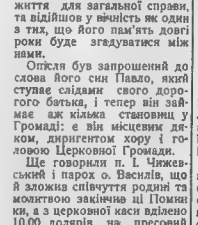

Дня 12 січня 1963 року відійшла у вічність з Університетської лікарні в Саскатуні бл. п. Єлисавета Мисак, вдова по покійному Іванові Мисакові.

Покійна народилася 28-го серпня 1888 року в селі Ключовицях, Гусятинського повіту в Галичині. Молодою дівчиною вийшла замуж за Івана Мисака.

вода — Гіфорд
28. Неділя Мироносиць Служба Божа, вихід на Гробки — Ек Пойнт
о 4-ій по полудні Вихід на Гробки — Гленґлен
Box 194, Glendon, Alta. Tel.: 51

о. М. КРИТОКА
БЕРЕЗЕНЬ
17. Неділя. Хрестопоклінна — Гемлін. (співає.). Сповідь
24. Неділя — Бруксбенк, Сповідь
31. Неділя — Громлін (над річкою). Сповідь
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛЬЦА
БЕРЕЗЕНЬ
17. Неділя — Сірко. Сповідь
23. Субота — Арбака П. і Павла. Сповідь
24. Неділя — Вайта, Сповідь
31. Неділя — Сельків. Сповідь
КВІТЕНЬ
7. Неділя — Абака Св. Миколая. Сповідь
14. ВЕЛИКДЕНЬ — Вайта
15. Світлий Понеділок — Санавин
16. Світлий Вівторок — Сірко
21. Неділя — Сельків
28. Неділя — Вайта
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-82.

о. М. КОЛЕНИЧА
БЕРЕЗЕНЬ
17. Неділя — Брендон. Сповідь
24. Неділя — Брендон. Сповідь
27. Середа, Поклони — Брендон 7 год. вечері
30. Субота — Брендон. Сповідь дітей Рідної і Недільної школи
31. Неділя — Брендон. Сповідь
Address: 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel PA 9-5814

о. ІВАНА МАЙБУ
БЕРЕЗЕНЬ
17. Неділя З Вел. Посту — Хрестопоклінна — Мічам
24. Неділя 4 Вел. Посту — Оак
31. Неділя 5 Вел. Посту — Прінсеґйт
КВІТЕНЬ
7. Неділя Цвітна — Вонда
12. Великодня Пятниця 9-та год. рано — Вонда
12. Великодня Пятниця 11-а год. рано — Мічем
13. Великодня Субота 9-а год. рано — Кендіяк
13. Великодня Субота 11-а в ночі — Кіндерслі
14. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ. 5 год. рано — Оак
14. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ, 9 година рано - - Прінсеґйт
15. Великодний Понеділок — Оак
16. Великодний Вівторок — Кіндерслі
21. Неділя Томина — Мічем
28. Неділя Мироносиць — Кендіяк
1301-20 St. W., Saskatoon, Sask. Phone: 6815

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
17. Неділя — Енгусвіль. Сповідь і Причастя
23. Субота — Січ. Сповідь і Причастя
24. Неділя — Менсі. Сповідь і Причастя
27. Поклони — Овкборн, 5 година по полудні
30. Субота — Овкборн, Сповідь і Причастя дітей
31. Неділя — Овкборн, Сповідь і Причастя
Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 336.

о. М. ОЛЕСІЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
16. Субота, 7 год. по пол. — Гемберт Плейнс. Сповідь
17. Неділя, Гемберт Плейнс 9 г. рано
23 Субота — Косів. Сповідь 9-та год. рано
24 Неділя, Велі Ривер 9 год. рано
27. Середа, Поклони — Давфин о год. 7.30 вечорі
30 Субота — Сифтон. Сповідь 9-та год. рано
31. Неділя — Давфин. Служба Божа по радіо. Станція CI-KEP-Ді-Ем Давфин, Ман. від год. 11-ої рано до 12-ої 15 хв.
УВАГА! Вечірня служиться що неділі о год. 7-ій вечора в Давфині. У перших чотирі неділі Великого Посту по Вечірні будуть служитися Пасії, із яких будеться споминати імена померших. Закликаю Парафіян пріносити Поминки.
810 Main Str. South Dauphin, Man.

о. Е. ПРИСТУПИ
БЕРЕЗЕНЬ
17. Неділя — Вадіна
24. Неділя — Кіеґр
31. Неділя — Канора
Watson, Sask. Box 298 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
БЕРЕЗЕНЬ
10. Неділя — Тюдор (м.)
16. Субота. Вечірня і Сповідь 7-ма год. веч. — Інсінґер (гай-вий)
17. Неділя. Хрестопоклінна — Інсінґер (гай-дня)
24. Неділя — Маморнець Сповідь з 9 год. ранку
30. Субота. Преп. Олексія — Інсінґер (гай-вий)
Відбудеться Сповідь Духовенства і Вірних, а також Св. Місія Йорктонської Округи з участю всього Духовенства. Запрошуємо до участи Вірних Округи Тюдор і Шіго
31. Неділя — Вестбрук. Сповідь о год. 9 ранку
КВІТЕНЬ
6. Субота, Служба Божа і Сповідь Шкільної молоді — Тюдор (м.)
7. Субота, Вечірня і Сповідь 7-ма год. веч. — Інсінґер (м.)
7. Неділя Квітна і Благовіщення Свячення Верби — Інсінґер (м.)
11. Великий Четвер. Страсти — Тюдор (м.) 7-ма год. вечорь
12. Велика Пятниця. Вечірня і винос Плащаниці 2-га год. по пол — Інсінґер (м.)
3.30 по пол. — Інсінґер (гай-вий.) 6-та веч. — Тюдор (м.)
13. Вел. Субота. Свячення Пасок: 6-та год. веч. — Маморнець, 8-ма год. веч. — Дробот, 10-та год. веч — Тюдор (за рікою). 12-та год. ночі — Вестбрук. 2-га год. ночи — Половники. 4-та год. рано — Інсінґер (гай-вий)
14. ВЕЛИКДЕНЬ. Світла Заутреня і Св. Пасок 5-та год. ранку — Інсінґер (м.)
14. ВЕЛИКДЕНЬ, Св. Літургія і Св Пасок 7-ма год. ранку — Тюдор місто
15. Світлий Понеділок — Інсінґер (гай-вий)
16. Світлий Вівторок — Дьюра
21. Неділя Томина — Тюдор (за рікою)
28. Неділя Мироносиць — Половники-
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 88.

о. Я. РИБАЛКИ
БЕРЕЗЕНЬ
15. Пятниця — Сьокі Лейк
17. Неділя — Белйс
Вильня — Вечірня 7-ма год. вечором і Збори Місійного Округи „Сьокі Лейк".
23. Субота — Едвард
24. Неділя — Стрій
27. Середа — Сьокі Лейк — Поклони 7-ма год. вечором
30. Субота — Бойн Лейк
31. Неділя — Спеден
Address: Smoky Lake, Alta. Box 809

о. В. СЛЮЗАРА
БЕРЕЗЕНЬ
17. Неділя — Канора. Сповідь 8.30
22. Пятниця — Канора. Сповідь для школярів і родичів о год. 7-ій веч. з участю суседніх Отців.
23. Субота — Канора Св. Б. і Св. Причастя. Бюкенан 7 г. веч. Сп. Сповідь о год. 7 веч. Бюкенан
24. Неділя — Бюкенан. Сповідь о г. 9 р. Канора: Вечірня 7 г. веч.
27. Середа — Канора. Поклони о год. 7-ій веч.
30. Субота — Канора. Сповідь о год. 7-ій веч.
31. Неділя — Канора. Сповідь о год. 8.30 рано
Canora, Sask., Ph. 563-5155

о. М. СТЕЦЕНКА
[illegible]
16. Субота Задушна. — Єлов Крік, Сповідь для дітей від 8 год. ранку
17. Неділя З Посту. — Альвена, Сповідь від 8 год. ранку
18. Неділя. Великопісна Пасія. — Квавор 7 год. вечера
23. Субота Задушна. — Квавор, Сповідь для дітей від 8 год. ранку
24. Неділя 4 Посту. — Сматс, Сповідь від 8 год. ранку
24. Неділя. Великопісна Пасія. — Вакав 7 год. вечера
27. Середа. Поклони. — Вакав 7 год. вечера
30. Субота Акафіста. — Лепін, Сповідь від 8 год. ранку для Всіх
31. Неділя 5 Посту. — Вакав, Сповідь від 8 год. ранку для Всіх
УВАГА! Під час Великого Посту. Сорокоусти у Вакав, кожної середи, 9 год. ранку.
КВІТЕНЬ
7. Неділя Цвітна — Єлов Крік, Сповідь від 8 год. ранку для [illegible]
7. Неділя — Вакав, Св. Вечірня 7 год. вечера
11. Страсний Четвер — Квавор, Сповідь від 8 год. ранку для всіх
11. Страсний Четвер — Вакав. Читання 12-ти Євангелій, 7 год. вечера
12. Велика Пятниця. Винос Плащаниці:
Єлов Крік 12 год. дня; Тарнопіль 12.30 год.; Лепін 1.15 год.; Вакав 2.00 год.; Ст. Джуліен 3.00 год.; Сматс 4.00 год. Квавор 5—6 год.
13. Велика Субота — Тарнопіль. Утр Служби Божій Осв. Пасок: Єлов Крік — 1.30 год. по пол Сматс — 3.00 год. по пол Альвена — 4.00 год. по пол.
13. Велика Субота Великодня Утреня і осв. Пасок:
Квавор — 11.45 ночі
Ст Джуліен 3.00 ночі
Лепін — 7 год. ранку
14. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ, Служба Божа — Вакав, 10 год. ранку
15. Світлий Понеділок — Сматс
16. Світлий Вівторок — Альвена
21. Неділя Томина, Проводи — Єлов Крік
28 Неділя Мироносиць. Проводи — Квавор

УВАГА! Від Великодня, Служби Божі по всіх громадах відправлятимуться на скорий час, почнуться: Утреня 9 год. ранку, Служба Божа-Літургія 10 год. ранку.
Address: Box 4, Tel. 46 Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФІОКА
БЕРЕЗЕНЬ
17. Неділя, Сповідь — Роза
24. Неділя, Сповідь — Гарденton
31. Неділя, Сповідь — Сарто
КВІТЕНЬ
7. Вербна Неділя. Благовіщення 7.30 Гарденton, 9.30 Толстой
11. Страсний Четвер, 9 г. рано Сл. Божа, Толстой; год. 3.30 Гарденton; г. 9.30 Толстой.
12. Вел. Пятниця: 2 год. Гарденton, 4 год Толстой
14. ВЕЛИКДЕНЬ: 12 -ночі Сарто; 3 год. Роза; 7.30 Толстой; 10 Гарденton; 3 год. по пол. Вечірня Толстой
15 Великодний Понеділок - Толстой
21. Провідна Неділя — Роза
28. Неділя — Гарденton
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
16. Субота — Редвотер. Сповідь
17. Неділя — Редвотер. Сповідь
23. Субота — Редвей. Сповідь
24. Неділя — Редвей. Сповідь
30. Субота — Торгилд. Сповідь
31. Неділя — Торгилд. Сповідь
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
17 Неділя — Гемлін. Сповідь 8-мо рано
24. Неділя — Пруг. Сповідь 8-ма год. рано
31 Неділя — Завалле. Сповідь 8-ма год. рано
КВІТЕНЬ
7. Неділя Цвітна, Благовіщення — Вилінгдон 7-ма год. веч.
11. Страсний Четвер. Страсти — Вилінгдон 7-ма год. веч.
12. Велика Пятниця. Винос Плащаниці: 10-та рано — Гемлін, 12 год. — Борівці, 1-ша год. по обіді — Вилінгдон, 2-га год. — Пруг, 3-та год. — Ендрю, 4-та год. — Завалє
13. Велика Субота. Свячення Пасок — 8.30 вечором — Гемлін, год. 10.30 вечора — Борівці, 12-та год. — Пруг
14. Неділя. ВЕЛИКДЕНЬ 2.30 рано — Завалє, 4-та год. рано — Ендрю, 8-ма год. рано — Вилінгдон
21. Неділя Томина — Завалє. Проводи
28. Неділя Мироносиць — Прут Проводи
Box 307 Willingdon, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
17. Неділя — Сарепа
24. Неділя — Гресленд
31. Неділя — Бойл
КВІТЕНЬ
7. Неділя. Вечірня 7.00 год. вечір — Лек Ла Біш
11. Неділя. Вечірня 7.00 год. вечір — Лек Ла Біш
17. Неділя. Вечірня у Вільям. Цього вечора будуть збори Місійного Округу Смокі Лейк і тому вино якнайбільше прийти на цих вірних взяти участь в цій Вечірні й в цих зборах.
Кожної неділі у Великий Піст відбуватися Сповідь одну годину перед Службою Божою, по всіх громадах.
Address: Box 817 Lac La Biche Telephone 187

о. Е. ТРУФИНА
БЕРЕЗЕНЬ
17. Неділя. Хрестопоклінна — Сембурґ (Сповідь з 9-ої. год. ранку)
23. Субота Відпеля (Сповідь для шкільних дітей і молоді з 9-ої год. ранку)
24. Неділя — Відпеля (Сповідь з год. 9-ої ранку)
27. Середа — Поклони. Відпеля, год. 8 веч.
30. Субота — Кадет Сповідь для шкільних дітей і молоді, год. 9 ранку
31. Неділя — Шипмен (Сповідь з год. 9-ої ранку)
Address: Wildrose, Sask. Ph. 466.

о. М. ХОМЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ
16 Субота — Гуділ
17 Неділя — Гуділ
23 Субота — Габард
24. Неділя — Габард
31. Неділя — Фенвуд
Box 143, Huna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
БЕРЕЗЕНЬ
17. Неділя - Бросов. Сповідь
24 Неділя — Лужани-Топорівці. Сповідь
27. Середа — (Поклони) 7.00 год. вечером
31. Неділя — Слава пол. Сповідь
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШЕВЦЯ
Address: Roblin, Man. Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІҐУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
БЕРЕЗЕНЬ
16. Субота, Заупокійна й Сорокоусти — Калмар
8-ма год. вечора, Вечірня й Сповідь
17. Неділя — Калмар
23. Субота, Заупокійна й Сорокоусти — Пено
8-ма год. вечора, Вечірня й Сповідь
24. Неділя — Пено
30. Субота, Заупокійна й Сорокоусти — Кагвин
8-ма год. вечора, Вечірня й Сповідь
31 Неділя — Кагвин
Address: 9630—109th Ave., Ph. GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
БЕРЕЗЕНЬ
17. Неділя Хрестопокл. — Фовы Лейк (Сп.)
17. Неділя Хрестопокл. — „Коло Стадників" (Сп.)
23. Субота — „Коло Жучків" (Сповідь)
23. Субота — „Коло Купровських" (Сповідь)
24. Неділя — Вішарт (Сп.)
24. Неділя — Тафпел (Сп.)
27. Середа Поклони — Шіго місто (Початок в год. 7 вечора)
30 Субота. Преп. Олексія — Інсінґер Гайвей. (Сповідь священства Місійної Округи і Св. Місія).
31. Неділя — Шіго Полуав. (Сп.)
31. Неділя — Едмор (Сп.)
Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

ВІСНИК

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XI. ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го КВІТНЯ, 1963. WINNIPEG, MAN., APRIL 1, 1963. ЧИСЛО (1979) 7

НАДЗВИЧАЙНИЙ СОБОР
Української Греко-Православної Церкви в Канаді

Оцим повідомляється всіх заінтересованих, що, згідно з рішенням Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді на її нарадах 27-29 грудня 1962 року та за благословенням Високопреосвященнішого Владики ІЛАРІОНА, Митрополита Вінніпегу і всієї Канади, НАДЗВИЧАЙНИЙ СОБОР Української Греко-Православної Церкви в Канаді відбудеться в суботу й неділю, 18 і 19 травня 1963 року, в місті Вінніпегу.

Наради Собору відбудуться в залі Катедри Пресвятої Трійці, 1175 Мейн Стріт, Вінніпег, Ман.

ПРОГРАМА НАДЗВИЧАЙНОГО СОБОРУ

1. **Реєстрація делегатів і гостей на Соборі:**
   (а) Початок реєстрації в п'ятницю ввечері, 17-го травня 1963 року, від години 7.00 до 9.30, в залі Катедри Пресвятої Трійці.
   (б) Докінчення реєстрації о годині 9.30 вранці, першого дня Собору, в тій же залі Катедри Пресвятої Трійці.
2. У суботу, 18-го травня 1963 року, о годині 8.30 ранку, Архиерейська Служба Божа, яку відслужить Високопреосвященнійший Владика ІЛАРІОН, Митрополит Вінніпегу і всієї Канади, Високопреосвященнійший Владика МИХАЇЛ, Архиепископ Торонта і Східньої Канади, і Преосвященнійший Владика АНДРЕЙ, Єпископ Едмонтону й Західньої Канади.
3. У суботу, 18-го травня 1963 року, о год. 10.00 ранку, Молитва „Царю Небесний" і відкриття Надзвичайного Собору Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом ІЛАРІОНОМ.
4. Вибір Президії й покликання секретарів Надзвичайного Собору.
5. Затвердження Реєстраційної Комісії та вибір комісій на час Собору: Верифікаційної, Резолюційної, Розметової.
6. Обрання кандидата на четвертого Єпископа Української Греко-Православної Церкви в Канаді та встановлення його титулу, осідку й обов'язків.
7. Прийняття постанови Собору Єпископів про відзначення Високопреосвященнішого Владики Митрополита з приводу 80-ліття його життя та за його 12-літню працю в Українській Греко-Православній Церкві в Канаді.
8. Прийняття постанови Собору Єпископів про підвищення Західньої Єпископії Української Греко-Православної Церкви в Канаді до стану Архиепископії.
9. Справа Колегії Св. Андрея в Вінніпегу:
   (а) Адміністративний та професорський персонал Колегії.
   (б) Фінансування будови нової Колегії на площі Манітобського університету.
10. Справа скоординованого бюджету для адміністративних, місійно-культурних та виховних потреб Церкви.
11. Закриття Собору Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом ІЛАРІОНОМ.

(Продовження на 2-й стор.)

Пожертви з ЗДА на Колегію

Сестринство Св. Покрови при українській православній церкві Св. Володимира в Картерет, Н. Дж., ЗДА

Вирел. о. Д-р С. В. Савчук.
Голова Дирекції Колегії
Св. Андрея в Вінніпегу,
Вінніпеґ, Ман., Канада.

Високопреподобний Отче Докторе!

Щоб відзначити 30-ліття існування Сестринства Св. Покрови при українській православній церкві Св. Вмч. Димитрія в Картерет, Н. Дж. членкині тієї організації одноголосно постановили зложити на фонд будови Колегії Св. Андрея в Вінніпегу пожертву в сумі $50.00, яку долучуємо до цього листа.

При цьому кличемо всі жіночі організації при українських православних церквах у вільному світі: Дорогі Сестри! Наша Рідна Церква і вся українська православна спільнота мусить мати високоосвічених священників, що б рідними стежками вели нарід наш до Бога, і таких же високо освічених світських діячів, що б стояли на сторожі наших предківських традицій.

Колегія Св. Андрея в Вінніпегу — це сучасна українська „Могилянська Академія". В усіх парафіях і організаціях нехай наше жіноцтво поведе безперебійну акцію за збором пожертв на цю єдину в світі нашу високу школу. При добрій волі нашого свідомого жіноцтва, з вірою в Бога й Його поміч, можна гори двигати і всі перепони перемагати!

Колегії Св. Андрея наші найкращі побажання і за скоре завершення її будови наші гарячі моління до Пресвятої Богородиці.

З українським православним привітом!

За Сестринство Св. Покрови
в Картерет:
Ірина Мелех, голова.
Олена Марроні, касирка.
Параскевія Коколюс, секретарка.
Картерет, 10 березня 1963 р.

У процесі будування

Колегія Св. Андрея на площі Манітобського університету

Ця світлина зображує собою початкову стадію будування Колегії Св. Андрея на площі Манітобського університету, що започаткувалася ще цієї зими.

На підвалинах (фундаменті) споруджено пластилінове накриття, щоб під час праці захиститися перед морозами й сніговіями; внутрі за накриттям споруджують залізне риштування для мурування стін.

У ході роботи треба час до часу, але постійно, платити певні суми готівкою. По кінець лютого 1963 р. заплачено $114,852.00; у березні треба платити $60,000.00, — і відповідні суми треба вносити аж до часу закінчення будови.

Отже, збірка на Фонд Будови Колегії негайно й конечно мусить пожвавитися й розгорнутися якнайширше.

Надзвичайний Собор Української Гр-Православної Церкви в Канаді

(Закінчення з 1-1 стор.)

Чин Наречення кандидата в Єпископи

У суботу, першого дня Надзвичайного Собору, о годині 7-ій вечора, відбудеться **Чин Наречення** обраного кандидата в Єпископи.

По Чині Наречення відслужиться урочиста Всенічна в Катедрі Пресвятої Трійці.

Хиротонія нового Єпископа

Хиротонія нового Єпископа відбудеться на другий день Надзвичайного Собору, в неділю, 19-го травня 1963 року, в Катедрі Пресвятої Трійці за Св. Соборною Літургією, яка почнеться о годині 10-ій вранці. Св. Літургію відслужить увесь Єпископат та все присутнє Духовенство.

Акт Хиротонії в Єпископи виконають усі Архиереї нашої Церкви під проводом Первоієрарха Владики Митрополита Іларіона.

Склад Надзвичайного Собору

У склад Надзвичайного Собору входять:

а. усі Єпископи Української Греко-Православної Церкви в Канаді;

б. усе Духовенство Української Греко-Православної Церкви в Канаді всіх ступенів;

в. делегати Громад, Парафій і Місій у пропорції одного делегата на кожних 25 дійсних членів, або більше, ніж половина того; коли в Громаді, Місії чи Парафії є менше, як 25 членів, їм однаково ж прислуговує право одного делегата; делегат мусить бути дійсним членом Громади, яку він репрезентує;

г. члени Консисторії, члени постійних Комісій, створених Собором, і редактор офіційного Органу Української Греко-Православної Церкви в Канаді;

г. два представники від Колегії Св Андрея в Вінніпегу, делеговані Дирекцією і Професорським складом Колегії з тим, що один має бути від Теологічного факультету.

Вибір делегатів на Собор

Делегатів на Собор вибирають збори повноправних членів Громади. Ці збори також вибирають відповідне число заступників делегатів; у випадку, коли б який делегат не міг з будьяких причин прибути на Собор, на його місце їде заступник.

Управи Громад мають повідомити Консисторію про вибір делегатів найпізніше до 1-го травня 1963 року, виповнюючи для того та висилаючи до Консисторії формуляр: „Повідомлення про вибір делегатів на Надзвичайний Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді 1963 року", якого Консисторія вже розіслала до Управ усіх Громад, Місій та Парафій. По отриманні від Громад повідомлення про вибір і кількість делегатів, Консисторія вишле їм формуляри посвідок для делегатів, які вони мусять привезти з собою, належно виповнені й підписані їхніми Управами. Делегат, який не буде мати належної посвідки, не буде вважатися членом Собору.

Усі делегати на Надзвичайний Собор мають бути в Вінніпегу в суботу вранці, 18-го травня 1963 року, і повинні бути присутні на всіх сесіях Собору від початку до закінчення його діянь.

Розмет на кошти подорожі делегатів

На кошти подорожі світських делегатів на Собор буде зроблений розмет, згідно з яким кошти кожного делегата будуть рівні, без огляду на те, звідки він на Собор прибуде. Розмет буде зроблений тільки на кошти залізничних поворотних квитків (тикетів) другої кляси („ковч клес") та на спальні вагони, де треба їхати вночі. Кошти автом будуть рахуватися такі, як вони були б, коли б делегат їхав потягом. Розмету на кошти готелю та харчів не буде, — делегати платять їх кожен за себе. Делегати на Собор з міста Вінніпегу платять розмет нарівні з іншими делегатами. До розмету світських делегатів входять також світські члени Консисторії.

При реєстрації кожен делегат, включно з делегатами з міста Вінніпегу, має відразу зложити на конто розмету $30.00 готівкою. Коли розмет буде менший, делегати отримують зворот, коли ж буде більший як $30.00, делегати мають різницю доплатити.

Пожертви на кошт Собору

З кожним Собором пов'язуються понажні кошти для Церкви, які мусять бути покриті із загального фонду Церкви. На покриття таких коштів кожна Громада складає від себе добровільну пожертву (крім коштів за своїх делегатів), виключаючи її до Консисторії ще перед Собором, або передаючи її своєму делегатові, щоб він склав її на Соборі.

Гості на Соборі

На Соборі можуть бути також гості, але без права участи в дискусіях та в голосуванні Собору. Гістьми Собору можуть бути тільки вірні Української Греко-Православної Церкви, тобто тільки дійсні члени Громад Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Щоб бути допущеним на Собор, гості мусять пред'явити посвідчення від своїх Парафіяльних Управ або від оо. Парохів, що вони є дійсно членами Церкви. Формуляри таких посвідок Консисторія вишле до Управ усіх Громад, отже вірні, які бажають бути на Соборі як гості, нехай звичасу повідомлять про це свої Управи Громад або оо. Парохів, і отримають від них потрібне посвідчення.

Дано в Вінніпегу, Манітоба, дня 15-го березня 1963 року.

Президія Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Протопресвітер Д-р С. В. Савчук, голова.

Василь Сарчук, заст. секретаря.

Пожертви з ЗДА на Колегію

Винфілд, Ілл., ЗДА.

Хвальна Адміністрације „Вісника"!

В залученню посилаю малесеньку і скромну жертву ($50.00) від своєї дружини і від себе на будову Колегії Св. Андрея при Манітобському університеті.

Це в дійсності одинока Українська Академічна школа у вільному світі для української молоді. Кожний свідомий українець і українка не тільки в Канаді, але навіть більше, і в ЗДА, повинні прийти на поміч і своїми щирими жертвами, хто скільки може, помогти здвигнути таку Українську Інституцію, як Колегія Св. Андрея в Вінніпегу.

Це буде одинока інституція, що, поза іншими навчаннями, буде хоронити свою рідну українську мову. Бо і що ж такий нарід варта, як він не має своєї мови? Нема мови — нема народу, бо тільки тоді існує нація, котра має свою мову. А дальше в книзі мудрості: „Мово рідна, слово рідне, хто вас забуває, той у грудях не серденько, а лиш камінь має"!

Велика честь і слава Вам, канадійські українці! Ви щасливі і Вас Бог благословить за Вашу чесну працю і таке велике діло. Ми, українці в ЗДА, на превеликий жаль, не можемо і не маємо чим порівнятися з Вами. В Канаді єсть відбавна Бурса ім. П. Могили в Саскатуні, Інститут ім. Св. Івана в Едмонтоні, Інститут ім. „Сяйво Володимира в Торонті, Всеканадійська Катедра в Вінніпегу, і розпочата вже будова Колегії Св. Андрея при Манітобському університеті.

Ці Інституції випускають і будуть дальше випускати кожного року десятки, а то й сотки щирих українських патріотів поміж своїх людей, щоби продовжували науку поміж молодшими поколіннями. А що ми маємо в Америці?

В Америці більше есть праць і більші заробітки, та, на жаль, майже ніхто не інтересується тим, що буде „завтра" з нашими дітьми, і мало того, що не звертають уваги на те, але ще в багатьох випадках своїми поступками відганяють нашу молодь від себе. А хто ж буде продовжувати роботу і піддержувати наші церкви і народні установи, як нас, старих, не стане, а молоді не підготуємо?

Дивіться на Канаду! Скільки там е виховних інституцій для молоді, і дальше б'ють у „дзвін тривоги", що за всяку ціну треба притримати нашу молодь при нас, бо в противнім разі ми пропали.

А ми в Америці маємо кращі спосібності до здвигнення таких, а може ще й кращих виховних інституцій для нашої молоді, а чому ми цього не робимо? Це не критика, але дійсна правда. Не робимо нічого, і не маємо нічого. Це за нас діла говорять. Замало мати „дітні оселі", де молодь і старші з'їдуться на 2 місяці на літну прогулянку, — і по всьому. Бо й скільки можна навчити української мови таких „українських дітей", які й слова по-українськи не розуміють? А таких е багато.

Навіщо здадуться всі ті церкви і всі ті, „Народні Союзи", коли вимре старе покоління, і не буде кому продовжувати дальше цю народну працю. Не дай Боже, наші церкви будуть стояти пустою, а „Союзи" порозв'язуються тому, що не буде кому це все підтримувати, а вина буде наша, бо ми не постарялися пр'о виховні установи для нашої молоді!

Візьмім збірку на пам'ятник Т. Шевченкові у Вашінгтоні. Збірка йде „черепашиним ходом", чому? Байдужість! У Канаді за два роки зібрали гроші, і побудували Пам'ятника, і то так величаво, що цілий світ дивувався. Ми тут, в Америці, більше дбаємо про себе самих, як про національне, або релігійне діло.

В Америці стоїть на першому місці „Я", а не „Ми", і чи то в релігійному проводі, чи в національному, і тому в нас нема того замилування і того патріотизму.

Тому всі ті, що маете змогу і розумієте таке вартісне діло, як будова цієї Української Святині — Колегії Св. Андрея, хто чим може і кому дорога справа, дайте, хто що може і скільки може, але дайте, бо варта дати на таке діло.

Гр. Семочко

Винфілд, Ілл., ЗДА.,
13 березня 1963 р.

Церковна делегація з СССР в ЗДА

З Советського Союзу 28 лютого прибуля до ЗДА церковна делегація на зустріч у м. Денвері з американською протестантською організацією, що називається Крайовою Радою Церков, яка запросила цю делегацію з СССР ще минулого року. Делегація з СССР пробуде в ЗДА коло трьох тижнів. Поділившись на кілька груп, її члени будуть їздити по Америці.

Члени делегації

Члени делегації складаються з представників шістьох Церков різних віроісповідань в СССР: Російської Православної Церкви, Грузинської Православної Церкви, Вірменської Церкви, Євангеликів (баптистів).

У проводі членів-делегатів стоїть вл. Нікодим (Ротов) — архиепископ Ярославський і Ростовський, і він же керманич Департаменту зв'язків із закордоном Московської Патріярхії. (До речі, він по суті являється неофіційним фактичним правителем Російської Православної Церкви в СССР).

Крайова Рада Церков в ЗДА

Протестантська Крайова Рада Церков в ЗДА (National Council of Churches), яка запросила церковну делегацію з СССР до ЗДА, є членом Світової Ради Церков з центром у Женеві (Швайцарія). Крайову Раду Церков в ЗДА очолюють два з найвизначніших протестантських діячів: її президент Дж. Ірвін Міллер (світський) і пастор д-р Юджін Карсон Блейк (Blake) — провідна постать Об'єднаної Пресвітерської Церкви в ЗДА. Д-ра Блейка дехто вважає фактичним „диктатором" Світової Ради Церков", до якої це він, як кажуть, увів, як члена, Російську Пправославну Церкву.

Протест Американської Ради Християнських Церков

Ця протестантська церковна організація — Американська Рада Християнських Церков (American Council of Christian Churches), що постала як опозиція проти Крайової Ради Церков в ЗДА і проти Світової Ради Церков, зорганізувала всекрайовий протест проти приїзду церковної делегації з СССР до ЗДА. У своєму протесті шляхом публікацій ця організація називає цю делегацію словами „російські шпигуни", „агенти Хрущова" і т. п. Центром Американської Ради Християнських Церков є Коллінгсвуд, Н. Дж., ЗДА., де публікується пропагандивну літературу „Година реформації 20-го століття" (20th Century Reformation Hour"), спонсорованому методистським видавництвом „Christian Beacon" (під такою назвою там таки видається й методистська газета, що безкомпромісово бореться з комунізмом і його попутниками). Директором пропагандивного центра є пастор д-р Карл Мекінтайр (Carl McIntire), який у своєму листку „20th Century Reformation Hour" 13 лютого 1963 р. натаврував советську делегацію, як „советських шпигунів", і повідомив, що почерез 418 радиостанцій в ЗДА буде поведена освідомлива робота, щоб показати американському народові, що ці делегати — це агенти Хрущова. „Коли духовні Російської Православної Церкви (з СССР) приїхали були до Ню Делі, щоб вступити в членство Світової Ради Церков, то в них був советський кур'єр (для зв'язку між ними й урядом СССР). Їхня головна квартира була в советській амбасаді в Ню Делі, яка оплачувала їхні видатки", інформує д-р К. Мекінтайр у вищезгаданому листку. Д-р Мекінтайр є найголовнішим противник пастора д-ра Блейка з Крайової Ради Церков і Світової Ради Церков.

Коли д-р Мекінтайр викликав д-ра Блейка на диспуту, щоб доказати, що „Російська Православна Церква (в СССР) знаходиться під контролею комунізму, і тому вона не повинна бути у Світовій Раді Церков", то д-р Блейк відмовився від дискусії, бо, сказав він, „міжнародні організації, яку репрезентує д-р Мекінтайр, має від'ємне завдання — ослаблювати Світову Раду Церков", подав журн. „Православная Русь" (28. І. 1963).

Американську Раду Християнських Церков в ЗДА популярно називають „правим крилом" протестантизму.

Архіеп. Нікодим пропагує советський лад

Головну ролю в церковній делегації з СССР до ЗДА відограє, розуміється, архіеп. Нікодим (Ротов). Коли ця делегація прибула до Денверу, то архіеп. Нікодим на пресовій конференції перш за все заявив: „Ми прибули до вас із соціялістичної держави, де наш народ творить нове, динамічне суспільство. Російська Православна Церква підтримує прагнення нашого народу до дружби зо всіми народами Америки", подав америк. журн. „Time" (8. 3. 1963).

Москва й Рим

Папа поблагословив зятя Хрущова

Щоденник „The Winnipeg Free Press" (7. 3. 1963) подав за Пресовою Агенцією з Ватикану інформацію про відвідини Аджубея — зятя Хрущова, у папи, з якої нижче подаємо дослівні витяги:

„Місто Ватикан (АП). — Зять і дочка Микити Хрущова сьогодні (7. 3. 1963) були на 20-хвилинній приватній авдієнції в папи Івана. Це була перша зустріч римо-католицького первоієрарха з провідною фігурою з комуністичної Росії.

Олексій Аджубей, який окреслює себе як „непохитного атеїста", і його дружина Рада, побачилися з папою на груповій авдієнції (у групі журналістів). Але папа несподівано потім прийняв їх приватно.

Не відомо, що говорили папа й подружжя Аджубеї одне одному.

Аджубей — редактор советської урядової газети „Известия", і його дружина спочатку відвідали були папу тоді, коли папі Іванові вручали Мирову Нагороду Бальцана (надяну цьому папі італійсько-швайцарською фундацією Бальцана). Було запрошено репортерів при Ватикані.

Папа сказав, що кожен мусить працювати для миру.

„Чудова промова", сказав Аджубей, коли папа скінчив своє слово.

У кінці авдієнції, благословляючи групу (журналістів, а між ними й Аджубея з дружиною), папа Іван сказав присутнім, що він передає це благословення „вам і всім тим, що найдорожчі вам" — що могло включати й Хрущова (Аджубеєвого тестя).

Аджубеї спитали про це, яке враження зробив на нього папа.

„Добре", відповів цей росіянин.

Зустріч папи з Аджубеєм відбулася після того, як були появилися познаки покращання взаємовідносини між Москвою і Ватиканом. Російські православні духовні були, як спостерігачі, на Ватиканському Соборі минулої осені. Минулого місяця Росія звільнила, після 18-літнього ув'язнення на Сибірі, українського католицького єпископа (митр. Ґ. Сліпого).

Тут кружляють поголоски, що Аджубей, подорожуючи по Італії, висловив був бажання побачитися з папою, щоб передати йому це, що йому (папі) переказав Хрущов".

„ТАСС — советська новинкарська агенція, була зарепрезентована трьома кореспондентами на груповій авдієнції (в папи), але їм не дозволили бути присутніми на приватній авдієнції подружжя Аджубеїв (у папи).

Аджубеєві 39 років. Коли його запитали (перед його побаченням з папою): що він має би сказати 81-літньому римо-католицькому правителеві (папі Іванові 23-му), то він відповів:

„Я переконаний атеїст. Папа — релігійна людина, — отже, що я хотів сказати папі — то це, що в мене є ця сама віра в мир, як і в нього".

З. Р. — Строго-довірочна розмова Аджубея — зятя диктатора СССР, Микити Хрущова, з папою, е в якомусь зв'язку з передбачуваним, що між папою й комуно-большевицькою владою СССР можуть бути встановлені офіційні дипломатичні зносини, і що, як кажуть, Хрущов, особисто відвідає папу.

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА В КАНАДІ
ЗАХІДНЯ ЄПАРХІЯ

ДУШПАСТИРСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ

У днях 2-го й 3-го квітня (вівторок і середа) 1963 Б. Р. відбудеться ДУШПАСТИРСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ ДУХОВЕНСТВА УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ сполучена з ВЕЛИКОПІСНОЮ СПОВІДДЮ ДУХОВЕНСТВА і СВЯТОЮ БОЖЕСТВЕННОЮ ЛІТУРГІЄЮ РАНІШ ОСВЯЧЕНИХ ДАРІВ, ЯКУ ВІДСЛУЖИТЬ ПРЕОСВЯЩЕННИЙ ВЛАДИКА АНДРЕЙ в сослуженні Духовенства в Катедрі Св Івана Хрестителя в Едмонтоні.

Головні проблеми, якими буде займатися Душпастирська Конференція, такі:

1. Праця в Місійних Округах.
2. Праця душпастиря серед молоді й з молоддю.
3. Недількі й Українські Школи по нашних Громадах.
4. Кампанія на будову Колегії Св. Андрея.

Спільними силами, з Божою Поміччю, будемо вирішувати оці намічені справи нашого церковно-релігійного й культурно-національного життя, щоб продовжувати його на хвалу Богові та на користь Української Святій Православній Церкві.

Єпископська Канцелярія.

ЕКУМЕНІЧНИЙ ІНСТИТУТ

1.6.1963 р. відкриється Місійна Школа й Екуменічний Інститут у Торонті. Першим її директором буде англіканський священик — канонік Герберт Л. Пакслей — досьогочасний ректор (президент) Кінґс колледжа в Галіфаксі. Цей новий центр означують як „міжконфесійний".

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границю — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в США — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

МОСКОВСЬКА ПАТРІЯРХІЯ НА АРЕНІ СВІТУ

Між роками 1961-1963 Московська Патріярхія вийшла з дотогочасної ізоляції за „залізною заслоною" і почала діяти на арені світу так, як ще ніколи досі.

Московська Патріярхія вперше в історії СССР взяла участь у таких нарадах, що назвалися (хоч і невластиво) „Всеправославною Конференцією" на Родосі, яка відбувалася в днях 24-30 вересня 1961 р. Московська Патріярхія вперше у своїй історії включилася в таку організацію, що її створили і в основному очолюють протестанти, а це — Світова Рада Церков. Московська Патріярхія була прийнята в члени Світової Ради Церков на її III Асамблеї в Нью Делі, яка відбулася від 18 лист. по 6 грудня 1961 р. 1961 р. Московська Патріярхія вперше у своїй власній історії, а також перша, і покищо остання, в історії всіх Православних Церков, нав'язала офіційні контакти з Римською Церквою, виславши у жовтні 1962 р. на II Ватиканський Собор Католицької Церкви своїх офіційних представників у ролі спостерігачів.

У всіх цих трьох випадках (Родос, Нью Делі, Ватикан) Протестантські Церкви й Католицька Церква ясно чи тільки натяками кажуть, хоч Московська Патріярхія опиралася, але вони вивбрали її з ізоляції з-поза залізної заслони, і так вони здобули її для себе для переговорів і співжиття з нею.

Між Світовою Радою Церков, а точніше — між більшістю Протестантських Церков з одного боку й Католицькою Церквою з другого боку почалося суперництво за здобуття для себе Московської Патріярхії як партнера для взаєморозуміння.

Ні Світова Рада Церков з центром у Женеві, ні Католицька Церква з центром у Римі не повідомили, що внутрі їхніх проводів може є якась опозиція проти співжиття з Московською Патріярхією; навпаки, провід більшої частини організованого (у Світ. Раді Церков) протестантства і провід Катол. Церкви в Римі запевнюють, що між ними немає застережень у справі співжиття з Московською Патріярхією, цебто Російською Православною Церквою в СССР. (Між іншим, приватний, поза схемою засідання II Ватиканського Собору, виступ Єпископату українців грекo-католиків проти присутності спостерігачів Московської Патріярхії на II Ват. Соборі був проводом Римської Церкви офіційно осуджений, а публікування їхньої протестаційної заяви було Римом заборонене. У висліді, згаданий виступ Єпископату українців грекo-католиків набрав характеру тільки приватного, дрібного инциденту).

Після цього свого скорого й успішного походу по світовій арені Московська Патріярхія вислала свою делегацію до ЗДА на запрошення американської протестантської Крайової Ради Церков (National Council of Churches), яка є членом Світової Ради Церков. Делегація Московської Патріярхії прибула до ЗДА на зустріч з Крайовою Радою Церков у Денвер 28 лютого.

І тут, на американському континенті Московська Патріярхія у своєму тріюмфальному поході по світі зустрілася з першим організованим і офіційним спротивом. Цей спротив поставила американська протестантська церковна організація (її називають „правим крилом" серед протестантів), якою є Американська Рада Християнських Церков (American Council of Christian Churches), що стоїть в опозиції до Крайової Ради Церков в ЗДА і Світової Ради Церков, які співжинуть з Московською Патріярхією.

З приводу приїзду делегації Московської патріярхії до ЗДА Америк. Рада Христ. Церков влаштувала протест на всекрайову скалю. Американська Рада Христ. Церков у цьому своєму протесті називає делегацію Московської Патріярхії советськими „шпигунами, агентами і пропагандистами Хрущова". Почерез численні збори й пресу, почерез сотні тисяч летючок і сотні радіостанцій пролунав цей протест по Америці й по світі.

Щоправда, Америк. Рада Христ. Церков, означуючи виступи Московської Патріярхії на світовій арені як її ролю „комуністичної советської агентури", не поробила ширших висновків з цього свого твердження, коли йдеться про зв'язки Моск. Патріярхії з різними Церквами поза межами СССР, але ці висновки виникають самі собою, і їх можна б сформалювати так: 1) хоч „Всеправославна" Конференція на Родосі і Світова Рада Церков, і Католицька Церква (почерез свій II Ватик. Собор) кажуть, що це вони здобули для себе, як партнера для співжиття, Московську Патріярхію, то в дійсності Московська Патріярхія здобула їх. 2) „Всеправославна" Конференція на Родосі і Світова Рада Церков, і Католицька Церква кажуть, що вони переговорюють з Московською Патріярхією для дружнього співжиття з нею, то одначе вони в дійсності переговорюють і співжинуть з советською владою, а Московська Патріярхія є тільки посередником між урядом СССР і цими Церквами. 3. Протестантські провідники Світової Ради Церков і провідники Римської Церкви не можуть не розуміти саме такої ролі (посередника) Московської Патріярхії; доказом цього є ось хоч би той факт, що провід Римської Церкви явно переговорюючи з Московською Патріярхією у справі вислання нею спостерігачів на II Ватик. Собор у Рим, одночасно тайно робив переговорювання у цій справі з владою СССР. А тепер ось папа Іван XXIII відбув довірочну розмову з Аджубеєм — зятем М. Хрущова, і це е догічним завершенням переговорів Риму з Московською Патріярхією.

Такі висновки самі собою виникають із протесту Американської Ради Християнських Церков проти зв'язків з Московською Патріярхією.

Велика більшість церковних і політичних провідників Америки не вважають твердження Американської Ради Християнських Церков переконливим. Це тому, що проблема Московської Патріярхії в межах СССР під антихристиянською владою складна. Але раніш чи пізніш настане час, коли всі тайни цієї справи стануть повністю явними.

Між християнськими провідниками (Римська Церква і Світова Рада Церков) з одного боку та комуністичними урядами за „залізною заслоною" з другого боку відбувається політична гра сил за це — хто кого на дальшу мету переможе шляхом отого „співжиття". І християнський, і комуністичний партнер свідомі цієї гри, що пляновані на дальше майбутнє, і кожен з цих партнерів вірить, що це „співжиття" з противником вийде на користь йому, а на шкоду противникові. Але хто тут переможе, а хто програє, чи може буде ще якась третя розв'язка, — покаже майбутність.

Переслідування релігії в СССР

Нищення церков в Україні продовжується

Понура картина нищення церкви в Таганрозі

„У перших днях вересня (1962 р.) відбулися в місті розрухи у зв'язку із зниченням Миколаївського собору. Цей собор був одиноким храмом (з 11-х церков у цьому місті), який ще був відкритим для богослужень. Знищення Миколаївського собору в Таганрозі відбудося як хуліганський, а навіть як бандитський акт.

До собору вранці під'їхали чотири вантажні авта з дружинниками й комсомольським „активом". Хулігани з галасом вломилися в собор, почали виносити й просто викидати на вулицю ікони, розбивали й ломили їх, а потім скидали їх на велику купу, обілляли бензиною й підпалили. Біля собору була могила старого священика, яку віруючі дуже любили. Її утримували у зразковому порядку: було посаджено багато квітів, і щодня приносили та клали свіжі квіти. Дружинники вивернули й розбили надгробного каменя, потоптали квіти, могилу заляли дьогтем.

Коли почався той бандитський напад, до собору збігся народ, — навколішках благали хуліганів припинити бешкети. Декотрі жінки навколішках благали дружинників не занапащувати ікон, священних книг і ін. Але бандити у відповідь тільки реготали, богохульнли, та й почали ломити двері й вікна. Тоді люди, що позбігалися, накинулися на мерзотників і почали їх бити. На допомогу „нальотчикам" приїхала міліція. Роз'ярені люди стали бити й міліонерів. Двох забито на смерть... Арештів у зв'язку з цим покищо ще не було, бо влада каже, що вона „перетягнула" директиву.

У Таганрозі тепер залишилася тільки одна невеличка каплиця, і православні богослужения відбуваються по домах віруючих..." (Подала еміграційна „Русская жизнь" за 30 січня 1963 р. на основі листів „звідтля").

„Українсько-Єврейська Конференція"

Від „Клюбу Круглого Стола" до „Українсько-Єврейської Конференції"

Тому що жодна інша національність, крім українців в ЗДА, не створила організації для порозуміння з жидами, то вже хоч би тим самим організація звана „Українсько-Єврейська Конференція" (в Нью-Йорку) звертає собою увагу, як явище саме собою. Згадана організація постала в неділю 26 листопада 1961 р. в Нью-Йорку, — про що укр. катол. щоденник „Америка" за 8. 12. 1961 р. поінформував був так:

„В неділю, 26 листопада відбувався в Нью Йорку в Українськім Інституті Америки Конференція для обговорення українсько-жидівських взаємин.

В конференції взяли участь около 100 Українців і понад 30 Жидів, головно професорів та студентів нюйоркських університетів, дячів наукових жидівських установ та громадських організацій. Конференцію склнкав спеціяльно створений громадський комітет, до якого належали: А. Берльштайн, Я. Білінський, Л. Чикаленко, А. Фрідман, Ф. Гросс, В. Голубничий, І. Кедрин, А. Кін, И. Ліхтен, І. Лисяк-Рудницький, В. Новицький, Я. Пеленський, Н. Райх, Ю. Шевельов та Є. Стахів. Конференцією керували пп. Йосип Л. Ліхтен, чільний співробітник жидівської громадської організації Б'най-Б'рит і Ярослав Пеленський, секретар Комісії УВАН для вивчення історії українсько-жидівських відносин.

Наряди відкрив голова громадського комітету п. Євген Стахів вступним словом. Він сказав, що метою конференції є наладнати взаємне порозуміння й добросусідські відносини між Українцями і Жидами".

Українська преса згодом трохи більше поінформувала про початки цієї організації. Вищезгаданий щоденник „Америка" за 7 грудня 1962 р. додав, що це „Евген Стахів, організатор і ініціятор „Українсько-Єврейської К о н ференції". Хоч, щоправда, з інформацій преси виходить, що сама думка створити таку організацію могла вийти з жидівського середовища, посклькн щоденник „Америка" (7. 12. 1962) подав до відома ось що: „До важливіших заходів у тому напрямі треба зарахувати виступ д-ра И. Ліхтена на форумі Клюбу Круглого Стола восени 1960 року, який викликав поважний відгук в українській і жидівській пресі, та дві ширші конференції: перша в листопаді 1961 р. (26 листопада, П. С.) і 25 листопада 1962 р."

Цебто, спочатку був „Клюб Круглого Стола", а потім постала „Українсько-Єврейська Конференція".

Мета „Укр.-Євр. Конференції"

Про мету „У к р а ї н сько-Єврейської Конференції" цей же щоденник „Америка" (7. 12. 1962) говорить так:

„В останньому часі треба занотувати деяке відпруження на лінії українсько-жидівських відносин. Помірковане крило української еміграції вважає, що треба конечно відпружити не завжди нормальні в минулому українсько-жидівські відносини і тому влаштовано було спільні українсько-жидівські дискусії".

З вищенаведеного виявлення бачимо, що ці українці, які є членами й симпатиками організації „Укр.-Євр. Конференції", ділять українців поза межами України на 1) „помірковане крило" по відношенні до жидів, і 2) на „крило непомірковане".

Дійчі „Укр.-Євр. Конференції", підкреслюючи, що комуно-большевицька влада є антисемітською, на цій основі годилось, що ця влада займає вороже відношення до факту заіснування „Українсько-Єврейської Конференції", бо вона бажає бачити українців антисемітами, а не приятелями жидівства. У зв'язку з тим згаданий щоденник, „Америка" (7. 12. 1962), поінформував:

„Негативно реагувала на конференцію (Українсько-Єврейську Конференцію", — П. С.) советська преса. Київський щоденник „Робітнича газета" атакував організаторів конференції д-ра Ліхтена і Є. Стахова, називаючи їх реваншістами і ворогами миру, що за гроші Дядька Сема ширять ненависть до всього, що „прогресивне, соціялістичне і советське".

Очевидно, вже самого такого виступу з боку советської преси по адресі „Укр.-Євр. Конференції" вистачає, щоб доказати, що вона не є на руку комуно-большевицькій владі в Москві, а є вона на руку українській справі, — так думає ще, т. зв. „помірковане крило української еміграції". Таке думання постало, мабуть, за відомою утертою й у нас загальною формулою: що коли комуністична влада в Москві щось атакує, то це вже само собою означає, що це „щось" уже тим самим є протинне цій владі.

Про ціль створення „Українсько-Жидівської Конференції" також пише, напр., у нюйоркському щоденнику „Новое Русское Слово", 5/ 12. 1962 (що його видає жид Вайнбавм) жид Ілля Троцький; він так виясняє мету „Укр.-Євр. Конференції" (чи инакше: „Українсько-Єврейського Комітету"): „Основоположники Комітету, виходячи з заложення, що вже пора скінчити більш як сорокліття українсько-єврейське ворогування, що вирнуло в добу петлюрівщини в формі погромницької стихії, — шукають шляхів у напрямку порозуміння з жидами".

Цебто, Ілля Троцький каже, що ці українці, які є „основоположниками" організації „Укр.-Євр. Конференції", вважають, що за напружені взаємовідносини між жидами й українцями відповідальними є українці з часів „петлюрівщини в формі погромницької стихії" протижидівської.

Чи ці українці, які є членами „Укр.-Євр. Конференції" справді є такої думки, як їм приписує Ілля Троцький, цього не знаємо, бо партнери-українці не забирали жодного прилюдного становища до заяви Іллі Троцького. Чи мовчанка з їхнього боку означає знак згоди, покищо не знаємо. Нам, натомість, відомо, що Головний Отаман і Президент України Симон Петлюра не був погромником жидів; навпаки, він усіми силами захищав жидів перед деякими безвідповідальними групами, які чинили самосуд над жидами, внаслідок своєї стихійної реакції на цей факт, що жиди масово зажагнавувалися були в творення комуністичної держави, званої СССР, і масово служили в ЧеКа, — і на все це маємо потвердження також і з боку деяких жидівських авторитетних історичних джерел, які, в потребі, можемо зацитувати.

Розуміється, не всі ж жиди були в рядах ЧеКа, і не всі жиди служили в червоній армії чи взагалі займали посади в большевицькому апараті. І це виясняв був С. Петлюра українському народові, щоб народ допомагав урядові Української Народньої Республіки стримувати деякі елементи, які, в розпуці перед жахливим большевицьким терором, готові були мститися на всіх жидах, усіх їх посуджувати в симпатіях до комуно-большевицької влади.

Преса на Заході не вияснила, чому деякорі з советських газет вважають потрібним заявляти, що вони є проти „Українсько-Єврейської Конференції". Але це треба було б вияснити, посклькн комуно-большевицька влада СССР щиро (не вдавано!) оскаржує Симона Петлюру у сповидному „антисемітизмі", і це саме тепер робиться і в кругах „Укр.-Євр. Конференції". І чим більше буде советська преса заявляти, що вона є проти „Укр.-Євр. Конференції", то можна сподіватися, що ця Конференція ще більше буде осуджувати „петлюрівщину" в її сповидному „антисемітизмі", щоб таким чином вибити „аргументи" з большевицьких рук. У світлі цього ролл советської преси — це тут роля підганяча сьогобом негативу.

„Укр.-Євр. Конференція" й Католицька Акція

Теперішній папа, Іван 23-й, заявив жидам: „Я ваш брат!" Цю заяву папи до жидів можна було б уважати людяною і християнською лише тоді, коли б папа всім расам, усім нащим і всім релігіям та вироісповіданням так само проголосив: „Я ваш брат." Але папа не складав такої заяви всьому людству. Навіть тим християнам, що є православного вірюісповідання, цей папа не каже: „я ваш брат", а тільки називає їх своїми „нез'єдиненими братами" — тобто „нез'єдиненим з Римом". Папа Іван 23-й викреслює з католицтва все це, що жиди вважають „антисемітськими"; і так, напр., з молитви на свято Христа-Царя він викреслив слово „невірні" (жиди) і т. п. Але слова „нез'єдинені" (православні) він не викреслює. А як довго в Римі так є (дві різні мірки щодо жидів і щодо християн-некатоликів), так довго існує питання: чи це факт, що папа Іван 23-й до жидів відноситься краще, ніж до християн-некатоликів, походить у папи з дійсно християнських-людяних мотивів, чи з якоїсь іншої причини? Річ що це походить із страху перед жидами, бо вони мають тепер велику силу на всіх ділянках життя, — то ця політика папи не може вважатися широю, і перед жидами ще не може затаїтися. Якщо б, однак, це становище папи (приязнь до жидів і неприязнь до християн-нежидів) була таки щирою, то тут уже не знаємо, чим це пояснити, — тут уже могла б бути якась особиста причина, але покищо не відома світові.

Я вважаю, що цього роду підкреслені заяви, як „наші друзі-жиди", і голосні декларації: „я ваш брат", і всякого роду доказування жидам про свою приязнь до них та всякі „уступки" на їхню користь, — все це повинно бути образливим для кожного амбітного жида, — так: і образливе, недостойне і... підозріле. Я не думаю, що жиди не знають цього...

Ідучи слідами папи Івана 23-го, Католицька Акція зробила наглий зворот під кутом 90 ступенів, і почала й собі голосити жидівсько-католицьке співжиття. Звичайно, Католицька Акція може проповідувати католицьким масам всякі ідеї, які вона хоче, і нас це обходило б, якщо б Католицька Акція на спілку з соціялістами й т. п. не робила цього за

кошт українського народу взагалі (поминаючи віроісповідні різниці), а за кошт Української Православної Церкви зокрема.

Українська Православна Церква жертовним козлом міжнародніх заговорів і „коекзистенції"

Чергові збори „Українсько-Єврейської Конференції" відбулися в Нью-Йорку 25 листопада 1962 р. У цій „конференції брали участь понад сотня визначних громадсько-політичних діячів, журналістів, науковців, у тому числі понад двадцять пять Жидів", і там, сказав учасник д-р Еріх Гольдгаґен, обговорювано „негативні сторінки української історії" по відношенні до жидів („Америка", 7. 12. 1962). Там говорили про „антисемітизм" в Україні на протязі її історії, а на першому місці стояла історична роля Церкви в цій справі.

З боку учасників-українців було зроблено все для того, щоб від замітів антисемітизму очистити Католицьку Церкву у світі, а також Католицьку Церкву в Україні, — хоч щодо України, то годилось захищати особу митр. А. Шептицького, а не всіх українців-католиків, як таких.

Щоденник „Америка" (7. 12. 1962) інформує:

„До теми релігійних стосунків доповідали о. Мелетій Соловій, доктор філософії віденського університету, монах Василіянського Чину та д-р Йозеф Л. Ліхтен. Отець Соловій застановляється в першу чергу над ставленням Католицької Церкви до Жидів і їх релігії. Він цитував багато жидівських вчених і рабінів та батьків. Він пригадав, що католицька Церква учить, що за смерть Христа не відповідають Жиди лиш усе людство, бо Христос тому дав Себе розпяти, щоб відкупити усіх людей.

Він теж говорив про ставлення до Жидів Української Церкви, а головно Митрополита Шептицького, який у час німецької окупації допомагав Жидам, переховував їх у монастирях і через це наражувався на репресії з боку Німців-гітлеріяців. Митрополитові помагали численні монахи і черниці."

Так ось на цих зборах „очищено з антисемітизму" світове католицтво.

Але все ж таки ці збори відбуваються в Америці, а там же також і протестанти мають велику силу. Отже, оправдуючи католицтво, що треба було оправдати й протестанство. Тому що католицька духовна особа не зробила цього, то за це діло взялася світська особа — українець д-р Всеволод Голубничий з Колюмбійського університету.

Д-р В. Голубничий вийшов з такого звісновку: антисемітизм постав там, де населення було виховане в дусі проти торгівлі і взагалі проти грошових справ; жиди ж з давніх-давен поза Палестиною жили тільки, з торгівлі і позичання грошей на проценти; де населення було виховане Церквою так, що воно не вважало торгівлю й позичання грошей гріхом і здобування багатства своїм трудом, там антисемітизму не було; а де Церква вважала згадані зайняття гріхом, там це стало джерелом антисемітизму. Католицтво й протестантизм просвічували своїх визнавців у такому розумному погляді на зайняття жидів, що в наслідку між ними, в основному, не було антисемітизму. Серед різних віроісповідань тільки православіє стало винятком, бо воно ширило ненависть і погорду до торгівлі, призвело до антисемітизму. „Америка" (7. 12. 1962) так передає цю думку д-ра Голубничого:

„Католицька церква пропагувала справу справедливого розподілу грошей і зисків та не противилася торгівлі. Протестанти проповідували, що людина має багатитися працею власних рук і нагромаджувати майно не через експлуатацію інших, натомість православна Церква, на його думку, проповідувала погорду до грошей, а торгівлю вважала гріховним ділом, себто обманом.

Іван Вишенський проповідував аскетизм, відречення від грошей і зисків та погорджування торгівлею. Ці вчення православної Церкви доходили, очевидно до селянських умів та сердець і селянин мимоволі став не любити тих, що займалися торгівлею."

Коротко кажучи, цей доповідач, стараючись оправдати Християнство, захищав тільки католиків і протестантів; а коли, однак, вимагалося, щоб когось і в християнстві принести в жертву, то з боку українських доповідачів вирішено принести в жертву православне віроісповідання, — його не було кому там захищати. Але... на тому ще не кінець. Там не посміли й слова сказати ні про Церкву Грецьку, ні навіть про Російську Православну Церкву, бо це, мабуть, уважалося б дискримінацією; а це тим більше, що коли ця Конференція відбувалася, то на II Ватиканському Соборі в Римі були два представники-спостерігачі Російської Православної Церкви, вислані урядом СССР, отже Католицький Акції Ватикан заборонив виступати проти Російської Прав. Церкви в СССР. Тільки Українська Православна Церква залишалася там безборонною, отже її можна було очорнювати, а при тому й звалювати вину за сповидне ширення „антисемітизму" в Україні славним Іваном Вишенським, — одним з найбільших духовних світочів в історії українського народу.

Жидівські обвинувачення були легчі, ніж з боку українських учасників

Вплив Церкви на народи, отже й на український народ, на протязі історії був загальний і глибокий. З уваги на це, що д-р Голубничий сказав, що Східня Церква завжди виховувала своїх вірних в такому погляді на зайняття жидів, що у висновку це продовжувало антисемітизм, то з цього сам собою виплива висновок, що український народ у своїй масі був „антисемітський", — такий висновок сам випливає із становища д-ра Голубничого.

Зате ж доповідач-жид, д-р Й. Л. Ліхтен, не пішов у таку радикально-глибоку крайність у виступах проти Української Православної Церкви, яку бачимо в д-ра Голубничого. Д-р Ліхтен не вважає, що православіє, як таке, і зокрема Українську Православну Церкву як таку, антисемітськими; а тим самим Укр. Прав. Церква не виховувала українського народу в антисемітському дусі. Д-р Ліхтен каже, що були тільки окремі випадки серед провідників Укр. Прав. Церкви, які виступали проти жидів, напр., Єв. Феодосій Печерський і ще дехто. „Америка" (17. 12. 1962) переповідає цю думку д-ра Ліхтена так:

„Д-р Й. Л. Ліхтен старався представити українсько-жидівські стосунки з історичного аспекту. Тому він вертався до часів Теодосія Печерського й перших київських митрополитів. Він уважає, що українсько-жидівські стосунки на протязі історії були різноманітні — добрі і злі, часом дуже добрі і часом дуже погані."

Цими словами жид д-р Ліхтен наче б хотів сказати українцеві д-рові Голубничому, що відносини між жидами й українським народом в Україні на протязі історії були приблизно такі самі, як і серед народів римо-католицького й протестантського віроісповідання, отже звалювання основної вини на православіє взагалі, чи на Українську Православну Церкву, тут зовсім недоречне. Якщо б дехто з наших земляків повчився цього від д-ра Ліхтена, то це було б хоч трохи відрадніше явище на цьому обрії.

Борюкнення міжнародного католицтва (і подекуди протестантства — чи то задля ввічливості, чи може задля боязні) коштом правди та життєвих справедливих інтересів українського народу — це таке явище, яке, можливо, викликало негативне враження навіть серед самих жидів.

П. Скаржевський.

КОМІТЕТ ФОНДІВ НА ДАР ДЛЯ МИТР. Й. СЛІПОГО

З перших днів приїзду митр. Йосифа Сліпого з СССР до Риму українці католики заснували Тимчасовий комітет збірки фондів на дар для митр. Йосифа Сліпого. Цю справу започаткували лікар д-р Богдан Олесницький. По день 16 лютого зібрано за два дні $4,145.00. Акція збірки фондів серед українців католиків в ЗДА розгортається на всекрайову скалю.

МАНІТОБА ДРУГОЮ ПІСЛЯ КВЕБЕКУ ЩОДО ЧИСЛА КАТОЛИКІВ

Католицька англомовна преса в Вінніпезі поінформувала, що Манітоба займає другіе, після Квебеку, місце в Канаді. Ця преса робить з цього відповідні висновки на майбутнє, — щодо зусиль отримати урядову допомогу для католицьких сепаратних шкіл, щодо свого впливу на виховання суспільства і т. д.

ВЕЛИКОПІСТНІ БОГОСЛУЖЕННЯ

Маємо такі книжки з Великопістними Богослуженнями:

ВЕЛИКОПІСТНІ СЛУЖЕННЯ, з таким змістом: Пасії або чин Божественних Страстей Христових; Канон про Розп'яття Господне і про Плач Пресвятої Богородиці; Надгробна Утреня в Страсну Суботу; Непорочні з Похвалами на три Статті —

Ціна $1.00

ПОКАЯННИЙ ВЕЛИКИЙ КАНОН СВ. АНДРЕЯ КРИТСЬКОГО: Утреня з Поклонами; Великий Канон Св. Андрея Критського

Ціна $1.00

СЛУЖБИ БОЖІ в Страстний Четвер, П'ятницю й Суботу, такого змісту: Утреня в Страстний Четвер; Служба Божа у Великий Четвер (Літургія); Страсті; Вечірня Великої П'ятниці; Утреня Великої Суботи; Служба Божа у Велику Суботу (Літургія); Освячення Пасок; Освячення Артоса; Молитва на роздріб Артоса; Похорон на Великодньому Тижні —

Ціна $2.00

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., — Winnipeg 4, Man., CANADA

Москва і Рим

Прелат буде просити Міндсенті

Американський кореспондент-католик Санш де Грамон (Sanche de Gramont) передав з Ватикану слідуючу інформацію, замітніші витяги з якої подаємо за щоденником „The Winnipeg Free Press" (9. 3. 1963):

„Місто Ватикан (Спеціяльне NYNT). — Делікатну місію переконати кардинала Йозефа Міндсенті, щоб він покинув свій азиль у посольстві ЗДА в Будапешті, і повернувся до Риму, доручено кардиналові Франсові Кенігові — архиепископові Віденському, повідомив джерела Ватикану в п'ятницю" (8. 3. 1963).

„Місія кардинала Кеніґа віддзеркалює в собі бажання папи Івана XXIII визволити всіх (єпископів) „задержаних" за Залізною Заслоною. Від часу звільнення минулого місяця архиепископа Йосифа Сліпого з советського концтабору дві більші католицькі фігури ще далі знаходяться в положенні деякого задержання, а це: кардинал Міндсенті і архиепископ Йосиф Беран у Празі, що був 1950 р. арештований комуністичною владою Чехословаччини, і з того часу не чути про нього.

„Згідно з джерелами з Ватикану, папа не видав „наказів" привести кардинала Міндсенті. Місія кардинала Кеніґа полягала б у тому, що він просив би в уряду Угорщини дозволу побачитися з Примасом Угорщини, щоб впливнути на цього 71-літнього кардинала (Міндсенті), щоб він покинув свій азиль, бо це буде корисніше для Церкви".

„У лютому (1963) було повідомлено, що уряд Угорщини готовий дозволити кардиналові Міндсенті покинути Угорщину й повернутися до Риму, якщо він зречеться свого поста Примаса, чи провідника Церкви в Угорщині".

„Цей кардинал (Міндсенті) був засуджений на досмертне ув'язнення 1949 р. комуністичним маріонетковим режимом під замітом шпіонажу, зради і спекуляції на чорному ринку. Повідомлено, що угорський уряд запропонував скасувати ці обвинувачення, якщо цей кардинал вийде з цієї країни."

„Після відсидження у в'язниці сім років, цей кардинал був визволений під час угорського повстання (проти комуністичної влади) 1959 р., а коли це повстання було подавлене, то він був змушений шукати собі азилю в посольстві ЗДА" (в Будапешті).

„Джерела (ватиканські) кажуть, що головною перешкодою в плані визволити цього угорського прелата є власна непохитна воля і палкий антикомунізм кардинала Міндсенті. Він сказав був своїм відвідувачам у цьому посольстві (американському в Будапешті), що його присутність у Будапешті — хоч би й навіть в азилі — є ознакою того, що Церква в Угорщині є далі жива. Він уважає себе символом усіх переслідуваних за Залізною Заслоною католиків, отже він відчуває, що якщо б він виїзд з Угорщини вважався б поразкою (католицтва). Він також побоюється, що якщо б він раз виїхав з Угорщини, то йому вже не дозволили б сюди повернутися".

„Тепер, коли взаємовідносини між Церквою (Католицькою) і Советським Союзом позначуються покращанням, то визволення кард. Міндсенті могло б бути проявом доброї волі з боку комуністів. Деякі з ватиканських джерел кажуть, що це (вихід на волю, цебто виїзд до Риму напостійне) дозволило б угорському Примасові відограти корисніщу ролю, — він, наприклад, міг би взяти участь у другому засіданні Екуменічного Собору (II Ватиканського), яке почнеться 8 вересня" (1963). (Пояснення в дужках ред. „Вісника").

З. Р. — Кардиналові Міндсенті значно легче залишитися в Угорщині, коли він живе під опікою американського посольства в Будапешті в його апартаментах; натомість митр. Сліпий був у тяжких умовинах концентраційного табору на Сибірі. Кард. Міндсенті хоче залишитися в Угорщині, нехай і тільки обмеженим у стінах американського посольства, — щоб бути символом всієї тієї частини Католицької Церкви, яка переслідується всіма комуністичними режимами, і щоб своєю присутністю в Угорщині засвідчити, що Католицька Церква в цій країні надалі є живою. Лєдве чи можна сумніватися, що таке саме бажання було і в митр. Йосифа Сліпого, — однак у нього обставини склалися інакше, — він мусів виїхати з СССР.

Ізраїль і Християнство

Рабіни домагаються заборони християнських місій в Ізраїлі

„У палкій промові в парляменті (кнессет) Ізраїля рабін Ішак Левін — провідник консервативно-релігійної партії (Агудат Ізраель) домагався негайного припинення „небезпеки" християнських місій в Ізраїлі", подає журн. „American Review of Eastern Orthodoxy" (лютий, 1963). „Цей білобородий рабін заявив, що це вже „остання хвилина", в якій він взиває і проти тих місійних проектів, і за створення перехідних таборів для відступників (від юдаїзму); він сказав, що такий проект (християнських місій) став би містком між християнством і юдаїзмом. „Чи ж ми вже забули, що потоки жидівської крови сплямили цю Церкву від часів Торквемади (католицького Великого Інквізитора в Іспанії) по наші часи?" спитав він.

Ставлячи внесення, щоб у парляменті відбувся дебата на цю тему, згаданий рабін сказав, що йому стало „соромно" за уряд, який перепросив уряд Фінляндії за те, що жидівські студенти обкидали камінням фінляндську лютеранську місійну школу в Брусалімі, і що ці студенти після згаданого випадку були арештовані.

Відповідаючи цьому рабінові, міністр фінансів Леві Ешкол звернувся до парляменту з закликом уникати відкритих дискусій тому, що „тут ідеться про справу „делікатної натури", і що замість того її буде розслідувати спеціяльний дієвий комітет. Парлямент затвердив рекомендацію цього міністра"

„Коекзистенція"?

ООН ПРИПИНИЛИ ПРОТИКОМУНІСТИЧНІ РАДІОПЕРЕДАЧІ В УГОРЩИНУ

У Тант — генеральний секретар Організації Об'єннаних Націй, винав наказ припинити радіопередачі угорською мовою в Угорщину з заходу. Ці радіопередачі були протикомуністичні. Угорські політичні емігранти в ЗДА заявили протест, вбачаючи в цьому один з проявів відомої „коекзистенції" (співжиття з Советами).

Рабін професором єзуїтського університету

„В єзуїтському університеті міста Сіетта (ЗДА) студенти читають Біблію Старого Заповіту з протестантського видання, а навчає їх глибокого пізнання Слова Божого жидівський рабін Артур Джейкобовіц (Jacobovitz). Цей одинокий спосіб навчання є частиною університетського виховання, де вищезгаданий рабін є членом професорського факультету. Це перший випадок в історії католицьких університетів в Америці, в якому жидівський рабін учить католицьких студентів" („Byzantine Catholic World" (ЗДА) 17. 2. 1963).

Резолюція в Конгресі ЗДА

За визнання Православія однією з „більших релігій" в ЗДА

Конгресмен з Республіканської партії Джан С. Кункел з Пенсильвенії в лютому ц. р. вніс у Конгресі резолюцію, щоб Православіє в ЗДА було проголошене на списку т. зв. „більших релігій" в ЗДА, до яких належать: віроісповідання протестантські, католицьке й юдаїзм (жидівська релігія).

Резолюції в цій справі були пред'явлені в Конгресі й минулими роками, але тоді вони не були вписані в протоколи Конгресу.

Угода з комунізмом

КАРД. ВИШИНСЬКИЙ СКАРЖИТЬСЯ, ЩО ВЛАДА НЕ ДОТРИМУЄТЬСЯ УГОДИ

В інтерв'ю, опублікованому в „Сетердей Івнінг Пост", кардинал Стефан Вишинський — примас Польщі, заявив, що заключена шість літ тому (1956) між ним і Гомулкою (комуніст. диктатором Польщі), політична угода „зовсім легковажиться ним (Гомулкою), — постійна боротьба ведеться проти католицтва."

З. Р. — Папа Іван 23-й, підготовляючи порозуміння Катол. Церкви з комуністичними урядами держав за залізною заслоною звичайно, знає про ці наслідки угоди Катол. Церкви в Польщі з комуніст. владою.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей Українського Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі якнайкращої якості та по уміркованих цінах, наприклад:

Євангелії, Кивоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоругви, Облачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Світло, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число:

JUstice 9-1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

(Ширше про цей Трентський Декрет див. The Canons and Decrees of the Council of Trent. Transl. by T. A. Buckley. Publ. by Geo. Routledge & Co., 1851).

Розглянімо ці точки Декрету трохи ближче.

1. Католицька Церква, забороняючи вважати авторитетними єврейські й грецькі писані оригінали - рукописи Св. Письма, а признаючи тільки латинський переклад Св. Письма Св. Єроніма (Біблія „вульгата"), тим самим каже, що тільки Св. Письмо в перекладі Св. Єроніма є канонічним, бо тільки Св. Єронімові, під час його перекладної роботи, Бог відкрив правильне розуміння змісту та ідей єврейських і грецьких оригіналів; а тому, що нікому іншому крім Св. Єроніма, Бог не відкрив цього єдино-правильного розуміння при перекладі, то тим самим єврейські і грецькі оригінали перестають для християн бути актуальними, отже й вони не можуть бути авторитетними.

Св. Єронім дав Римській Церкві її власну інтерпретацію Св. Письма, яка напевно (і це цілком зрозуміло) не всюди точно покривається зо змістом та ідеологією єврейських і грецьких оригіналів (бо ж немає непомильного перекладача), то тим самим Римська Церква подекуди створила своє власне, „римське" Св. Письмо, і Трентським Декретом унезалежнила його від єврейських і грецьких оригіналів; цебто, скоїлося таке, що Римська Церква подекуди неначе б від себе започаткувала Св. Письмо.

Само собою розуміється, що іншого перекладу, крім Єронімового (Біблія „вульгати") католикам уживати не вільно.

2. Католицька Церква прийняла „старозавітні апокрифи", включивши їх, як і „Св. Письмо", в Біблію Старого Заповіту; тим часом, хоч ці „старозавітні апокрифи" жили ще перед Н. Хр. самі собі (поза Синагогою) створили, то духовний провід Юдаїзму не прийняв їх у Біблію (Тору), бо вважав і вважає їх не твором надхнених Богом Пророків, а тільки людським твором (народніми переказами) жидівського народу, отже вони не становлять собою частини Закону Божого. Звичайно, жидівський духовний провід заборонив включати в Закон Мойсея та Пророків ці „старозавітні апокрифи" (жидівські народні твори) ще перед Н. Хр., отже й Сам Христос не визнавав цих „старозавітніх апокрифів". Бо ж Христос сказав: „Не думайте, що Я прийшов нарушувати Закон (Мойсей), або Пророків: не нарушити Я прийшов, а сповнити" (Мат. V. 17).

Христос жив згідно з Законом Мойсея і Пророків: Він був обрізаний, ходив до синагоги, святкував жидівські свята: Пасху і т. д., у Своїй науці посилався на Старий Заповіт і т. д. Тому що Христос не нарушував Закону Мойсея і Пророків, цебто Він признавав канонічними тільки ці книги, що їх визнавала Синагога, то тим самим він не признавав „старозавітніх апокрифів", яких не визнавала Синагога, бо інакше це було б „нарушенням Закону й Пророків". Отож, Католицька Церква, признавши „старозавітні апокрифи", признала це, чого не признав Христос. Інакше кажучи, Католицька Церква поза Христом творить своє власне Св. Письмо!

3. Трентський Декрет у вченні про Традицію не означив, котрі саме з тих усних переказів він приписує Самому Христові й Апостолам, і чим своїм загальним висловом (що він узагалі приймає усні передання, які походять з часів Христа й Апостолів) Декрет широко відкриває браму для приймання за „канонічні" всіх тих переказів (усних і записаних), котрі покажуться корисними для політики Римської Церкви. Декрет про Традицію, виданий IV сесією Трентського Собору — це одна з формально найсильніших фортифікацій Римської Церкви, але вона сильна тільки в формальному, зовнішньому аспекті; зате ж щодо своєї суті, голодно ж на дальшу мету, — ця „фортифікація" стоїть на „глиняній" основі.

4. Це самозрозуміла справа, що ідеалом Християнства є, щоб усі християни правильно розуміли Св. Письмо, а це вже означає: щоб вони розуміли його всі однаково; різні розуміння Св. Письма довели б до анархії понять у Церкві. Але та постанова Трентського Собору, що нікому із світських людей не дано Богом самому розуміти Св. Письмо, і що духовний стан сам собою вже дає духовній особі дар правильного розуміння/Св. Письма, — ця настанова суперечить життєвій дійсності; бо ж визначні знавці Св. Письма є й між світськими людьми — ученими біблістами, не тільки між духовними.

Католицька Церква в Середньовіччі розуміла Старий Заповіт Біблії так, що, мовляв, сонце рухається, а земля стоїть на місці, і вона становить собою всесвіт, а більше світу поза землею вже немає, – поза землею є вже тільки небо. А коли астрономи Кеплер, Коперник і ін. навчали, що земля — це тільки одна з планет, а світ існує й поза землею, і там є багато планет, і що земля рухається, а сонце стоїть на місці, — то Католицька Церква переслідувала їх, бо, мовляв, їхня наука противиться Св. Письму і стає проти „непомильності" Церкви.

Католицька Церква в модерних часах уже не виступає проти науки Коперника; але вона, теперішня Католицька Церква, тим самим, послідовно, мусить заявити, що Католицька Церква в Середньовіччі помилялася, отже й неправильно розуміла Св. Письмо. А коли Середньовічна Церква помилялася, і теперішня Католицька Церква не заперечує цього, то в чому ж вона має ту певність, що майбутня Католицька Церква не заявить, що теперішня Католицька Церква також помилялася?

Чим же тоді є т. зв. „непомильність" Католицької Церкви у вияснюванні Св. Письма?

Коротко кажучи, в Католицькій Церкві настав такий стан: число канонізованих нею переказів уже зросло до тієї міри, що закрило собою Новий Заповіт з-перед очей християнства.

Католицька Церква, коли йдеться про цю специфіку, якою вона означається як „Католицька", основується на переказах більше, ніж на Св. Письмі. На цій основі вже можна ставити питання про протиставлення між Католицтвом і Християнством.

(Далі буде)

Кажуть, що посланець папи далі потаємно переговорює з владою СССР

Католицький часопис в ЗДА „Byzantine Catholic World" (24. 2. 1963) поінформував на основі закулісних вістох з Риму:

„З інших, непотверджених, джерел подають, що Монсіньйор Йоган Віллебранд (Willebranda) — член Ватиканського Секретаріяту Сприяння Єдності Християн, від часу закриття першої сесії Другого Ватиканського Собору й грудня минулого року зробив уже дві поїздки в Росію.

„Моньсіньйор Віллебранд відвідав Патріярха Алексія — голову Російської Православної Церкви в Москві перед відкриттям Другого Ватиканського Собору (його відкрито 11. 10. 1962, — ред. В.). Вислідом його переговорів було це, що Патріярший Синод Москви змінив своє негативне ставлення до Собору, і відразу вислав двох представників-спостерігачів на Ватиканський Собор".

З. Р. — Монсіньйор Віллебранд — це довірений папи зв'язковий між Римом і Москвою. Ще перед відкриттям II Ват. Собору, тобто перед 11 жовтня 1962 р., в Римі були „непровірені поголоски", що папа вислав у Москву свого посланця. Але Ватикан потвердив ці поголоски пізніше – аж перед самим відкриттям II Ват. Собору. Перша сесія II Ват. Собору тривала від 11. 10. 1962 до 8. 12 1962. Чи впродовж цієї сесії висланці Ватикану їздили в Москву – не відомо. Шодо поголосок про одну з поїздок монс. Віллебранда в Москву зараз після закінчення першої сесії II. В. Собору, то ця евентуальна поїздка, мабуть, пов'язана з привезенням митр. Ю. Сліпого з СССР до Риму в Італію (він прибув вночі з 9-го на 10-го лютого 1963 р.), бо його супроводив у цій подорожі монс. Віллебранд, отже були пресові вістки, що монс. Віллебранд їздив у Москву за митр. Йосифом Сліпим. Але ця справа не потверджена Ватиканом. Що до другої евентуальної поїздки монс. Віллебранда в Москву після 8. 12 1963 — у цій справі немає жодних вісток, навіть неофіційних, щодо специфічної мети тієї поїздки.

Торжества 1000-ліття Афону

Торжества для відзначення 1000-ліття Св.-Афонської гори, як одного з великих центрів Православія, почалися в бе[illegible]ні, і будуть тривати продовж квітня й травня.

З цієї нагоди святкування відбуватимуться в Константинополі, Атенах і ін., а головно на Афоні, де 25-28 травня ц. р. відбудуться найбільші урочистості, на які тепер запрошено всіх православних патріярхів, короля Греції і багато представників Християнських Церков.

ПОШУКУЄМО ДИРИГЕНТА

За ширшими інформаціями просимо зголошуватися на адресу:

ДЛЯ ЦЕРКОВНОГО Й СВІТСЬКОГО ХОРУ.

HOLY TRINITY UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH
154 - E - 10 Ave., Vancouver 10, B.C.

Пожертви на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Віннінезі

Пожертви з різних місцевостей.

По $1,000.00: Михайло Бойчук, Саскатун, Саск.
По $300.00: Кредитова Спілка „Союз", Торонто, Онт., на конто умеблювання бібліотеки Колегії.
По $100.00: пані Анна Кархут, Кемрос, Алта.; Василь і Марія Новосади, Ванкувер, Б. К.; Б. В. Татарин, Торгилд, Алта.; Юрій С. Томнюк, Торгилд, Алта.; Юрій М. Котелко, Вакав, Саск.
По $90.00: Іван Мельничук, Вайнот, Саск.
По $50.00: Павло Швайковський, Ванкувер, Б.К.; В. Швайковський, Ванкувер.
По $25.00: В. Буряник, Віннінег; Василь Савчук, Едмонтон; Жіноче Товариство, Толстой, Ман.
По $11.00: Збірка під час Хрещення донечки Кушніруків, Годсон Бей, Саск.
По $10.00: Денис Хом'як, Бойн Лейк, Алта.; Стефан Павлюк, Віннінег. Одна особа передала почерез Катедру Св. Івана, Едмонтон.
По $8.25: Збірка на ювілеї Михайла і Марти Іжаків, Годсон Бей, Саск.
По $8.00: Збірка на Похороні бл. п. Михайла Хруника, Торсбі, Алта.
По $5.00: пані Палагія Марко, Нюбрук, Алта.; Настуня Бачинська, Міннеаполіс, Мінн., С.Ш.А.; Д. Павич, Джерелтон, Онт.

Збірка з нагоди відвідин о. д-ра С .В. Савчука в ФОРТ ВІЛЛЯМ, Онт.

По $1,000.00: Семен Пуляк.
По $500.00: адв. Василь Стасів з дружиною Анною, Петро Шелепюк.
По $200.00: Микола Сдосар з дружиною, Федір Ємчук.
По $100.00: Петро Михайлишин, Василь Сторожук, Олеся Венгер, Василь Лисак, Я. Шевчук, Стефан Гаркот, Павло Великий, Іван Воронкевич, Наталка Юрків, Варвара Бойко, Юлія Заблоцький, о. М. Пахолків, Т-во Св. Володимира (Вест Форт Вілліям).
По $50.00: Микитюк Володимир, Олійник Михайло, д-р Вацик з дружиною, Кирило Чеховий, о. Дняком М. Малюжинський, Василь Ткач.
По $25.00: Мирослав Косоріс, Антін Музика, Гулка М., Т. Майданюк, М. Антонишин, Йосип Бойко, Михайло Манзюк, Ева Венгер.
По $20.00: Павло Андрус, Михайло Гілаш, Михайло Гема.
По $15.00: Василь Попадинч, Катерина Біла, Федір Лещинський.
По $10.00: Федір Дутка, Михайло Кохалик, Андрей Різник, Микола Репей, Василь Мурецький, Антін Очеретко, Іван Торобчук, С. Сенюк, Іван Задорожний.
По $5.00: Клара Каштан, П. Ярмілов.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ КАТЕДРАЛЬНОЇ ГРОМАДИ СВ. ВОЛОДИМИРА

Торонто, Онт.

По $50.00: О. Чепесюк.
По $30.00: Л. Ліщина.
По $25.00: В. Подзигун.
По $20.00: І. Олексюк.
По $10.00: Василь Бачиський, Іван Ридченко, Василь Пастушок, І. Шкварок, І. Федун, Кирило Корець.
По $5.00: М. Латишко, М. Муха, В. Сенишин, М. Шак, Стефан Цепнин.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ ОКРУГИ ПРИНС АЛЬБЕРТ, САСК.

Принс Альберт, Саск.

По $50.00: Дж. Лудин.
По $40.00: Ілля Фучко з дружиною.
По $25.00: Василь Романович, Микола Ларіонік (Дейвіс, Саск.).
По $20.00: Олекса Злипко, Михайло Дмитрук.
По $15.00: І. Іщишин.
По $10.00: Георгій Андрусяк, Стефан Піт, Іван Репула, Андрій Шимчук, Дмитро Михайлюк, Андрій Павлишин, пані К. Якимюк, Митро Хитик, Дж. Кішкан.
По $5.00: Іван Гриненко.

Ганнимун, Саск.

По $50.00: Петро Палідвор, Іван Павлишин (Генрібург, Саск.).
По $25.00: Адольф Давнскийб.
По $10.00: Едмунд Давнскийб.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ в Стінен, Саск.

По $10.00: Іван В. Анака.
По $5.00: Яків Дорощук, Трофим Ігнатюк, Теодор Сеньків, Олександер Ігнатюк, Іван Гурський, Е. Маленький, Андрій Барабаш, Терентій Юкальчук, пані Анна Салина, Василь Гуцал.
$1.00 — дрібними.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ Округи Вернон, Б. К.

По $100.00: Укр. Народній Дім, Вернон; Олекса Ірийчук, Кемплус; Петро Буяр, Армстренг, Б.К.
По $75.00: Ярослав Микитюк (попередньо зложив $25.00).
По $50.00: Іван Кучер.
По $45.00: Брати Тимирики, Аровгид, Б.К.
По $25.00: Недільна Школа, Вернон; Петро Бобіцький, Ревелсток; Леонід Бобіцький, Бітон, Алберта.
По $20.00: Василь Ворончак, Армстронг.
По $15.00: Василь Князь, Михайло Лучак (попередньо зложив $10.00, разом $25.00).
По $10.00: Василь Дучак (попередньо зложив $10.00, разом $20.00); Марія Лошка; Мат. Стефюк, Голден, Б.К.; Михайло Петрашук, Ревелсток; Петро Дубець, Йосиф Антонишин, Іван Остафійчук, Василь Шумей, Алек Домет, Н.Н., Вернон.
По $5.00: Федько Яковенюк, Федько Дмитришин, Іван Стан, Антін Ромак, Анна Ромак.
$3.00 — дрібними.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ в МЕНЗІ, Ман.

По $100.00: Петро Друль, Укр. Народний Дім у Мензі.
По $50.00:Михайло Пелешок, Антох Чвалюк.

ЦЕРКОВНІ РЕЧІ НА ВЕЛИКИЙ ПІСТ І НА ВЕЛИКДЕНЬ

1. АРТОС

По-мистецькому розмальований, 8 цалів ширини. Ціна ..... $ 17.50

2. ВЕЛИКОДНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Великодні Картки українською мовою з українською Великоднью тематикою.

Картки з конвертами продаються так:
Розміром 3½ x 5 — 10 ц. одна — 12 за $1.00

3. КНИГИ

Великопісні Служения	1.00
Покаянний Великий Канон Св. Андрея Критського	1.00
Пом'яник	.50
Служби Божі в Страсний Четвер, П'ятницю й Суботу	2.00

4. ПАСХАЛЬНИК

Мосяжний, позолочений ..... $ 42.00

5. ПЛАЩАНИЦІ

Гарно ручно малювані на канві. Величина 50 x 32 цалі.

Сім Осіб — З шовковим обшиттям	110.00
З металевим обшиттям	135.00
Спаситель тільки — З шовковим обшиттям	95.00
З металевим обшиттям	125.00

6. РИЗИ

Ризи православного стилю, солідно пошиті кваліфікованою швачкою, з мистецьким обшиттям і френзлями.

а. На Великий піст — ризи чорні й фіолетні.
б. На Квітну Неділю — ризи зелені.
в. На Великодний Четвер — ризи червоні.
г. На ВЕЛИКДЕНЬ — ризи світлі (білі, срібні, жовті, золоті).

З матерії „район" з підризником	$135.00
Без підризника	110.00
З металевої матерії без підризника	190.00
Підризник з шовковим обшиттям	30.50

7. ЧАШІ

Срібний келех, з Євангелистами, граверована та позодочена 9½ цалів висоти	100.00
Менша — срібний келех, 7½ цалів висоти, без Євангелистів і без граверування	60.00

Подбайте, щоб у Вашій церкві були відповідні речі на ВЕЛИКИЙ ПІСТ і на ВЕЛИКДЕНЬ.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

По $25.00: Олекса Пелешок, Василь Друль, Відділ С.У.К. ім. Л. Українки.
По $10.00: Стефан Чвалюк, Микола Друль, Іван Скоцеляс, Іван Грошок.
По $5.00: Іван Н. Друль, Нестор Друль, Славко Друль, Павло Друль, Славко Скоцеляс, Михайло Роздеба.
По $24.55: Збірка з Ювілею 40-ліття подружжя Петра і Юзефки Друлів.

Усім Жертводавцям щира подяка!

За Комітет Будови Колегії Св. Андрея в Вінніпегу
о. д-р С. В. Савчук,
голова Дирекції та координатор кампанії.

Адреса Колегії:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada.
Tel. JU 6-3083

СПРАВЛЕННЯ ПОХИБКИ

На листі пожертв, проголошеній у „Вісинку" з 1-го березня, ст. 10, було помилково надруковано, що п. Д. Павич з Джералтон, Онт., пожертвував $10.00, а мало бути п. Д. Павич, за що ми оцим Шановного Жертводавця щиро перепрошуємо, як також висловлюємо сердечну подяку за його додаткову пожертву в сумі $5.00.

Комітет Будови Колегії Св. Андрея.

Жіноче Товариство при Колегії Св. Андрея

З „УЯВНОГО ЧАЙНОГО ПРИЙНЯТТЯ" НА ФОНД БУДОВИ КОЛЕГІЇ

Листа ч. 8

ВЕРОНА, Н. Й., ЗДА — Катерина М. Розицька $21.00
ВІННІПЕГ, Ман. — Йосиф Назаревич 1.00
ВОТЕРФОРД, Онт. — Кость Федірчук 1.00
ДУРБАН, Ман. — Павло Осадчук 50.00
ЕДМОНТОН, Алта. — Д-р Н. Д. Голубіцький з дружиною 5.00
ЕДМОНТОН, Алта. — Добродійка Ю. Мельничук 2.00
ЛОНДОН, Онт. — о. Микола Дебрин 2.00
МОНТРЕАЛ, Кве. — Подружжя Стефан і Марія Гайдичуки 1.00
РЕДЖАРНА, Саск. — Никола Бучковський 10.00
РЕДФІЛД, Саск. — С. С. Підверецький 1.00
САСКАТУН, Саск. — Марія Мадюк 3.00
Софія Грещук. 1.00
Анна Скоробогач 1.00
СТ. КАТЕРИНС, Онт. — Збірка на Свято Українських Жінок Героїнь — заходами Жіночого Товариства. Гроші переслала Ганка Ковальчук 25.00
ТУ ГИЛС, Алта. — о. Андрій Тетеренко 1.00
ШІКАГО, Ілл., ЗДА. о. Прот. М. Житинський 3.00

„Уявне чайне прийняття" досі принесло пожертв $1,338.60.

Усім ВП. Жертводавцям щира подяка!

За Управу Жіночого Товариства при Колегії
Анна Фігус, голова.
Леся Кирилюк, секретарка.

Москва і Рим

Дарунок папи Хрущову

Щоденник „The Winnipeg Free Press" (14. 3. 1963) опублікував під вищенаданим заголовком інформації з Риму, з яких нижче подаємо дослівні витяги:

„Рим (Спеціальне — ТРФП). — Олексій Аджубей — редактор „Известий", повернувся (з Риму) у середу (13. 3. 1963) до Москви з запечатуваним пакетом, з наклеєними поштовими марками", і це, мабуть, пропам'ятні релігійні медалі, що папа дає їх відвідувачам — некатоликам, — що російське подружжя (О. Аджубей з дружиною Радою, дочкою М. Хрущова) повезало додому пробне запрошення советського прем'єрові (М. Хрущові) відвідати Рим" (папу).

„Виглядн на авдієнцію Хрущова (в папи) були не дуже певні, але подружжя Аджубеї також успішно промостили шлях і до цього.

У своєму інтерв'ю, даному італійському тижневикові „Темпо", це подружжя (Аджубей з дружиною) вперше висловили свої враження про Ватикан, — редактор „Известий" (Аджубей) висловив теплу похвалу папі: „Він (папа Іван 23-й)ґ є людиною справжньої і великої простоти", цитує цей журнал („Темпо") слова п. Аджубея. „Відкриваючи свої очі й дивлячись просто на нього, відчуваєте до нього велику пошану, а також почуття довір'я, без жодного заклопотання чи труднощів".

„Селянські руки"

Із свого боку пані Аджубей — дочка п. Хрущова, яка досі мовчала, сказала, як подає „Темпо", ось що:

„Коли він (папа) встав з крісла й підняв свої руки, щоб сказати нам „до побачення" та поблагословити нас, то я малощо не сказала йому, що в нього такі хороші, грубі селянські руки, як і в мого батька (М. Хрущова). У мене не було сміливости висказати йому це, — я зблизька приглянулася його руках, коли він вручав нам символічні дари, і сказав: „Це для вашого татуся".

Свобода релігії й держава

Карантин для секти в Альберті

Секта „чорноланчішників" (вона е вітокою в Данській Реформованій Церкві) заявила, що власті в Канаді обмежують їй свободу релігії, силуючи її членів щеплюватися проти дифтериту, хоч її релігія забороняе щеплюватися.

Щоденник „The Winnipeg Tribune" (14. 3. 1963) повідомив з Форт Мекліод в Альберті, що коли кілька родин „чорноланчішників" відмовилася від щеплення проти дифтериту, то урядовий лікар д-р Курт Адлер видав наказ посадити їх у карантин (ізоляція для пошестно-хворих) в околиці Чінук в Альберті. Альбертійський міністр справ здоров'я д-р Донован Росс підтримуе ці заходи д-ра Адлера.

Д-р Адлер сказав: „Якщо б це були чи то християни-студійники, чи католики, чи англікани, але вони не щеплені, то и всіх таких посадив би в карантин".

З. Р. — Секта „еговісти" подібно відмовляється від трансфузій крови, і дозволяе в таких випадках умирати своїм членам, з дітьми включно. Секта „духоборн" відмовляється посилати своїх дітей до початкових державних шкіл, отже урядові власті насильно забирають їхніх дітей до цих шкіл, — хоч Католицька Церква також проти посилання дітей католиків до початкових державних шкіл, проте уряд у великій мірі з податків підтримуе приватні католицькі школи.

Але про щеплення проти цього роду духових недостач загалом не говориться, або тільки говориться в одних випадках (духоборн), а в інших (католики) — ні.

Християнство й Ізраїль

Поборювання Християнських Місій в Ізраїлі

Рабін: Нехай християнські місіонери навертають ідолопоклонників в джунглях Африки, а не жидів

„Минулого місяця (січня) новостворена „Рада Поборювання Місій" скликала в централі Релігійної Ради в Тель Авіві масові збори рабінів і світських провідників.

Промовляючи на цих зборах, міністр релігій д-р Цераг Варгафтінг сказав, що немае багато виглядів на це, що б уряд (Ізраїля) „поставив пова закон" місійну (християнську) діяльність, бо ж вони (християнські місії) зацікавлені в тому, щоб прихилити (до жидів) симпатії всього світу.

Він закликав Раду до поміркованости і поздержання від усяких дій насильства. Такі бо вчинки призвели б до нічого іншого, як тільки до витворення „мучеників" серед християнських місіонерів.

Рабін Зитерман (головний рабін Тель Авіву) заявив перед цими зборами, що для християнських місій можна б знайти виправдання, якщо б вони навертали „африканських ідолопоклонників", але в Ізраїлі таких немае" (Журн. „American Review of Eastern Orthodoxy" (лютий, 1963).

СВЯЩЕНИЧІ ЧОРНІ СОРОЧКИ

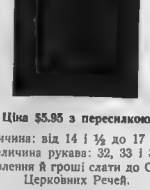

Ціна $5.95 з пересилкою.

Величина: від 14 і ½ до 17 і ½; величина рукава: 32, 33 і 34. Замовлення й гроші слати до Складу Церковних Речей.

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man., Canada

ВІСТІ ІЗ ВСЕКАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

Роковини 22 січня

Цього року ця урочистість відбулася скромніше, ніж звичайно в нас водиться. У неділю 27 січня відправлено Службу Божу з нагоди цих роковин. Митрат Є. Григина присвятив проповідь цій події. А по закінченні св. Літургії було разом з настоятелем Прот. М. Юрківським відслужено Панахиду за полеглих під Крутами.

Телевізійне насвітлення

Живемо в часах технічного поступу, то й до нього мусимо пристосовуватися. Тому-то в неділю 17 лютого телевізійні техніки апаратами схоплювали для насвітлювання Службу Божу, яку служив наш настоятель Прот. М. Юрківський.

Людей було більше, і це добре. Прекрасно співав катедральний хор під орудою Вол. Богоноса.

Нова Управа

Як уже відомо, наша Громада відбули свої рокові Загальні Збори, які в неділю 3-го лютого вибрали нову Управу, в яку ввійшли:

ВПреосвящ. Митрополит Іларіон — почесний голова, ВПрез. о. Протопресвітер д-р С. В. Савчук — другий почесний голова.

Суддя І. Р. Соломон — голова, Н. Влад — заст. голови, В. Прощок — секретар, Марія Симчич — заступниця секретаря, Павло Павлюкевич — скарбник, Ф. Тесарський — фін. секретар, В. Касіян — управитель, І. Юрків — член Управи, Анна Фігус — представниця Катедрального Хору.

Контрольна Комісія д-р В. І. Чеверяк, М. Новосад і Я. Масцюх.

Будівельний Комітет: д-р П. А. Кондра, інж. М. Ласько і П. Ковтун.

Збірковий Комітет: Прот. М. Юрківський, Митроф. Прот. Є. Григина, А. Павлик, суддя І. Р. Соломон, В. Гринівський, П. Крип'якевич, Д. Загарія, Н. Долинчук, І. Вахняк, Г. Марко, І. Павлюк та вдв. С. Радчук.

Комітет Недільної Школи: пані: М. Анонійчук, П. Ігнаш, Л. Совсун, К. Друль і д-ка С. Юрківська; панове: П. Ольховецький і М. Анонійчук.

Комітет імпрез: панове: Г. Соломон, М. Ярищ, Ю. Воробець, І. Симчич; пані: Г. Павлюк, Н. Шеремета і М. Ремеда.

Господарський Комітет: Мир. Карпяк, Н. Когут, Ю. Осецький, А. Молитвинюк і П. Гуріков.

Ці люди стоять у проводі Катедральної Громади, ведуть усю її адміністрацію й завзято працюють, щоб мати успіхи і признання при кінці своєї діяльности. Усі члени повинні помагати, сприяти, любити провід Парафії, щоб запевнити Громаді успіх.

Дальше, на першому місці є викінчення тієї прекрасної Катедри внутрі. На це викінчення, як і на сплату великого довгу потрібні фонди, які щедро напливають від членства й від православного загалу з усієї Канади. Надіятися треба, що надальше фонди будуть приходити, бо ж Всеканадійська Катедра — це наша святість і осередок нашого релігійного життя нашого краю.

Наради в справі навчання в Українській і Недільній Школах

Ними проводив І. Карасевич. Присутними були всі вчителі й учительки, члени Комітету, голова Громади суддя І. Р. Соломон й обидва настоятелі Парафій.

Було розглянено всі ділянки праці обох шкіл. Вийшло з розмов, що навчання нині досить складне. Учительство має не абиякі труднощі, з якими успішно дає собі раду. Життя йде вперед, тому бувають недостачі, але і з цим намагал діло йде добре

Найтяжча проблема — це те, що в багатьох родинах не гомонить наша рідна мова, і тому діти не можуть скоро засвоїти собі знання української мови, як того хотіли б самі батьки й багато людей, які зацікавлені нашим громадським життям.

Найважнішим висліпом цих нарад було те, що всі переконалися, що ця Парафія щаслива, бо має здібних і відданих справі учителів і учительок, які всі свої сили і здібності посвячують доброму ділу. А це е запорукою успіху. За це вони одержали подяку і похвалу на цих нарадах. А самі наради пройшли в приємній та милій атмосфері. Учасники цих нарад дуже корисно провели час і переконалися, що такі конференції повинні частіше відбуватися.

Уміяновано найти способи, щоб мати вплив на родини, які мовно відстають, і їм допомогти стати під оглядом виховання на правильне становище.

Збори Відділу Т-ва Українців Самостійників

У середу 20 цього місяця чергові збори Т-ва С. У. з участю Молодшого Відділу ТУС. Ними проводив голова А. Павлик, записував М. Кривецький.

Поза діловими справами, які на вступі полагоджено, були намічені три важні питання для обговорення, а вдалося обговорити тільки одне з них, а саме: „Чи Союз Українців Самостійників повинен поширити базу свого членства?"

Це питання добре зреферував І. Карасевич, наслідком чого розвинулася цікава й широка дискусія з позитивною постановою, — тобто, що базу членства С. У. С. варто й треба поширити.

Над способами поширення згаданого членства будуть застановлятися на чергових найближчих зборах, а також і над питаннями, що були на програмі, але через брак часу їх не порушено.

Збори були дуже цікаві. Хто не був їх учасником, той напевно буде жалувати.

Концерт Української Школи

У неділю 24 лютого Українська Школа Катедральної Громади програмою цього концерту показала, чого саме школярі навчилися в цьому шкільному році.

Кожна класа, від „Садочка" почавши, а найвищою скінчивши, вклала частину своєї власної програми під проводом своїх учителів. І треба признати, що показ був цікавий та добрий. А всі учні, яких є багато, бо понад 140, „попысувалися" танцями, яких їх учить Ярослав Остряжнюк.

Вступною промовою започаткувала концерт учителька Валентина Мулик-Лущик. Головну промову виголосив настоятель о. Прот. М. Юрківський. Кінцевим словом закінчила програму голова Комітету Української Школи Марія Юркова.

Імпреза пройшла успішно і програмою, і учасниками, яких було багато. Прийшло до каси трохи гроша, бо учасники щедро пожертвували гріш, щоб помогти цій важній установі.

Усі уважно слідили за ходом цікавої програми. Будуть ради бачити подібний виступ у будучому

Управа.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ П-ВА МАЛАНЧУКІВ
Едмонтон, Алта.

У суботу 2 лютого ввечері в залі ім. М. Грушевського відсвятковано золотий ювілей подружжя Миколи й Варвари Маланчуків, що його було організовано їхніми дітьми та приятелями. Гостей було близько 250 осіб. Заля, цього разу, була урочисто вдекорована. Появу Ювілятів в залі присутні зустріли вставанням з місць і гучними оплесками.

Пан В. Гавриш, що виконував ролю дружби, і пані М. Клецко, яка була дійсною дружкою 50 років тому, завели Ювілятів за головний стіл. ВПреподобний о. Прот Т. Ковальчишн показав молитву, а Преосв. Владика Андрей, Єпископ Едмонтону і Західньої Єпархії, поблагословив страви. По цьому п. В. Гавриш запропонував піднести тост на честь Ювілятів. З тим у залі було спільно відспівано „Многія літа" на честь Ювілятів

По спільній вечері відбулася коротка офіційна програма, якою проводила пані Марія Михайлишина — голова комітету організування цього ювілею

Першим промовляв Преосв. Владика Андрей, і на пам'ятку вручив їм автокефальну книжку — „Православна Віра". По цьому промовляли: Н. Боднар — голова Катедральної Громади Св. Івана, пані А. Скуба — голова Катедрального Відділу Союзу Українок Канади, К. Теличко — голова Відділу Товариства Українців Самостійників, В. Чумер — від Ед монтонського Т-ва Піонерів, о. д-р С. Яремчук — сусід Ювілятів, виступив з довшою промовою, в якій звернув увагу присутніх на окремі біографічні дані Ювілятів. Від родини вітали Ювілятів пані Г. Грекул, дочка ювілятів, пані А. Яніщевська вручила цінного дарунка Ювілятам від гостей. Крім того було вручено подарунок від родини.

Слід відзначити, що всі промовці надзвичайно тепло вітали Ювілятів, як заслужених членів української православної спільноти в Едмонтоні.

Між промовами були прочитані листовні привіти від: ВПреосвященнішого Владики Митрополита ІЛАРІОНА, ВДостойного Джана Діфенбейкера — прем'єра федерального уряду Канади, ВДостойного П. Пейджа — губернатора Альберти, ВДостойного І. Меннінга — прем'єра Альберти, і В. О. посадника міста Едмонтону.

По офіційній програмі про мовляли ювіляти Никола і Варвара, які щиросердечно дякували всім за гарну гостину з нагоди їхнього золотого ювілею. По їхніх промовах відбулися особисті вітання гостей Ювілятам і веселе забавляння.

Никола Маланчук народився 18-го грудня 1885 року в селі Скородинцях Чортківського повіту в західній Україні. У Канаду він приїхав 1907 року і перший рік працював у Вінніпезі, а 1918 року переїхав до Едмонтону. На початках працював у різних фірмах і на різних роботах, а пізніше придбав собі власне підприємство. У 1911 році прийняв канадське горожанство. У 1913 році одружився з панною Варварою з дому Григорашів, яка народилася в селі Толукові Снятинського повіту в західній частині України. Вони завжди цікавилися українською книжкою і українською пресою. „Український Голос" почали передплачувати й читати з 1913 року, а пізніше передплачували і читали „Вісник", „Промінь" і іншу пресу. Вони є довголітніми членами Української Православної Громади Св. Івана. У 1954 році в цій Громаді вони удостоїлися почесного членства. Декілька років п. Никола Маланчук належав до Управи Катедральної Громади, також був членом Дирекції Інституту Св. Івана. Багато років очолював різні комітети в Громаді, або в Інституті. Він є членом Товариства Українців Самостійників, Т-ва Українських Піонерів.

Пані Варвара є довголіт-

ньою членкинею Відділу Союзу Українок Канади при Громаді Св. Івана. Три роки була головою і два роки заступницею голови, а два роки скарбником Відділу Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Івана.

Уважаючи, обидвоє вони є працьовитої на громадській чи церковній ниві, жертвенні, релігійно і національно свідомі серед української православної спільноти в Едмонтоні.

Вони мають трое одружених дітей — дві доньки й одного сина та п'ятеро внуків.

З нагоди свого ювілею вони пожертвували на „Вісник" „Український Голос", і „Промінь" по 10 дол., а на видавничий фонд Союзу Українок Канади 25 дол.

На многії літа Ювілятам!

М. К.

ПРОЩАННЯ З ІВАНОМ І АННОЮ ОШУСТАМИ

Глендон, Алта.

10-го листопада 1962 р. діти подружжя Івана й Анни Ошустів та прихожани Укр. Прав. Парафії Св. Трійці в Глендон, Алта., влаштували своїм заслуженим місцевим членам, п-ву Ошустам, прийняття з нагоди їхнього переїзду на заслужений спочинок до Вегреві, Алта.

Коли того вечора в нар. домі зібралося поважне число і друзів п-ва Ошустів, то місцевий парох о. П. Зубрицький з добродійкою привезли п-во Ошустів до нар. дому, де їх співом Многоліття зустріли всі присутні, а на столах уже була перекуска, яку приготовили членкині Парафії та невістки п-ва Ошустів.

Прийняття почалося Молитвою, що проказав о. Парох який і був господарем прийняття. Після смачної перекуски почалися промови; першим промовляв о. Парох, який сказав, що цей вечір є і веселим, і сумним, бо ж ми тратимо зразкових і працьовитих членів місцевої Громади нашої Церкви, а околиця тратить зразкового господаря та жителя. Далі, о. Парох пригадав присутнім про всю ту працю п-ва Ошустів на добро нашої Св. Церкви, бо ж вони щиро працювали до останнього дня — до часу їхнього від'їзду на заслужений спочинок.

П-во Ошусти поселилися в околиці Глендон, Алта., 1930 р.; тут вони купили собі фарму і за 32 роки гарно загосподарили. Коли п-во Ошусти поселилися в нашій околиці — Глендон, то тут ще не було власної української православної святині; і коли переїзді й сіділі люди, що були православними, почали будувати власну церкву в околиці Тирнеї, то п. Ошуст був одним з тих, що дійсно помагали в цій будові. 1935 року в Глендоні почали будувати народній дім, а згодом другий, і третій, бо попередні два були спалено вогорами вірних синів укр. народу, то в цій будові нар. домів п. Ошуст приклав багато своєї праці та доброї ради, як зразковий господар. 1945 р. почали будувати укр. прав. церкву в містечку Глендон, Алта., то п. Ошуст знову був одним з перших вірних доклав багато своєї праці, щоб якнайскоріше мати свою власну святиню. Коли настала потреба будувати дім для священика, то й тут ми бачимо п. Ошуста, який найбільше тим цікавився та найбільше покладав своєї праці і турбот, щоб була власна резиденція для священика. А вінцем 32-літньої праці на добро Укр. Прав. Громади в Глендоні було те, що за його стараннями Громада придбала поштовий і прекрасний Іконостас, який є прикрасою чудової церкви в Глендоні.

У всьому цьому, що вище перечислено, п. Ошустові помагала його працьовита дружина Анна Ошуст. П-во Ошусти були роками в Управі Укр. Прав. Громади; п. Ошуст був двома наворотами головою Громади, і відходячи на спочинок, передав головство Петрові Лукланові; він також був головою Укр. Прав. Церк. Округи та взагалі був усюди першим як у громадській, так і в національній праці.

Пані Анна Ошуст також була діяльною в Сестринстві при Громаді, вона двічі була головою Сестринства, і коли від ходила з Глендону, то передала своє голосіння.

Коротко говорячи, — з від ходом п-ва Ошустів до Вегревіі наша Українська Православна Церковна Громада втратила працьовитих, щирих, побожних та розважних членів, які не закопували Богом їм даного таланту, а подвоїли його. Тому-то на цій прощальній вечері було поважне число людей, не зважаючи на те, що тієї днини у Громаді був Похорон; всі, що виступали з промовами, підкреслювали ті заслуги п-ва Ошустів для Громади і жалували, що п-во Ошусти так скоро відходять з околиці Глендону

Далі промовляли: секретар Громади п. Олекса Стасик, п. П. Луклан, п. Ткачук з Української Православної Церкови ної Громади в Тирнен, сини п-ва Ошустів, які дякували батькам за все, що вони дали їм. Говорила молодша невістка, яка жила з п-вом Ошустами і лишилася на їхній господарці. Від Сестрицтва говорила пані Березовська, дякуваши пані Ошуст за її працю в Сестрицтві.

Після промов вручили дарунки: діти п-ва Ошустів подарували прекрасного годинника, Громада — дороге крісло; від приятелів також отри мали дарунки. Найбільш зворушливим було, коли похресники п-ва Ошустів піднесли їм дороглий дарунок; ці похресники — це молоде подружжя Петро Ланюк з дружиною, якого є донька п-ва Боровців з Громади Тирнен; під час вручення дарунку вони прекрасно висловилися про своїх хресних батьків та побажали їм спокійного і щасливого спочинку.

Після всіх промов промовляли п-во Ошусти; п. Ошуст перш за все подякував за милу несподіванку членам Громади, приятелям та дітям, да кував за теплі слова про них, та за дарунки; а також підкреслив, що хоч вони й відходять до Вегреві, але про Глендон ніколи не забудуть, бо тут пройшли їхні роки молодости, терпіння й радости та важкої, жертвенної праці, то ми завжди будемо духом з вами в Глендоні", сказав п. Ошуст.

Пані Ошуст також почала промову, але за сльозами, що самовільно лилися, не могла говорити ,але всім було й так зрозуміло, що думала пані Ошуст сказати, але з жалю, що залишає свою любу околицю й Громаду, не могла ніяк почати свого сказати; її нагородили щирими оплесками.

Многоліттям закінчено прийняття в честь п-ва Ошустів і це довго сиділи зібрані в народнім домі та гомоніли про минулі роки.

З нагоди цього прийняття приділено з збірки п'ять доларів на пресовий фонд „Вісника". Усім Жертводавцям щире спасибі, а п-ву Ошустам бажаємо на новому місці спокійного відпочинку в здоров'ї та радості прожити ще на Многі Літа.

Сусід.

70-ЛІТТЯ С. ГУЛЬКИ

Вотерфорд, Онт.

Щоб відзначити 70-ті роковини життя п. Семена Гульки з Вотерфорду, його діти й приятелі владнили несподіванку 17 лютого 1963 р. в його домі на фармі. Радісна родинна урочистість 70-ліття — це взагалі радісний випадок, бо мало є таких щасливих, що таких років доживають. Господарем урочистости був п. Михаїл Фуртак з Торонта, і він попросив о. П. Тріску проказати молитву. По обіді господар урочистости привітав Ювілята і його дружину й пояснив ціль урочистости. день 15-лютого — це день уродин п. С. Гульки, день вінчання п-ва Гульків, день уродин пані Гульки, — тут роки змінні. Він розказав про заслуги п-ва Гульків, які щиро працюють і жертвують на українські установи, і побажав Ювілятам здоров'я, щастя та многолоття, яке присутні відспівали, а після того він вручив Ювілятам дарунок на пам'ятку від родини й гостей.

Своєю совісною працею, а також своєю милою вдачею з'єднали собі п-во Гульки багато щирих приятелів. І багато з тих приятелів, а особливо односельчан з Тороя та, Гамілтону і місцевих, до відавшись про їхній Ювілей, зложили їм свої ювілейні побажання й дарунки. Великою приємністю для Ювілятів було прибуття на цю урочистість великого числа гостей, а між ними сина Славка, невістки Івашки, внуків Івася й Діяни та похрестника Василя Подоляка з дружиною.

Запросили до слова о. П. Тріску, і він у своїй промові дав короткий огляд життя п-ва Гульків, голосно ж підкреслив їхню відданість і щиру працю для нашої Церкви. Довгими роками п-во Гульки є членами Української Православної Парафії в Вотерфорді, а пані Гулька членкинею Жіночого Товариства ім. Лесі Українки. Ювіляти щиро подякували всім за прибуття, прийняття й дарунки.

На кінець господар попросив приявних пожертвувати на добру ціль — на пресу, що нам дає багато духовного корму. Зібрkoю займялася пані Запорожан, і ця збірка принесла 18 дол., яку розділено на „Український Голос" і „Вісник".

Жертводавцям щира подяка!

Ювіляти походять: п. С. Гулька із села Ладичина, а пані Марцеля Гулька із села Людвківки, Тернопільського повіту в Україні.

Дорогим Ювілятам бажаємо багато радости із їхніх дітей і внуків, Божих ласк і многих літ!

Односельчанин.

СВЯТО-АНДРІЇВСЬКА ГРОМАДА

Торонто, Онт.

У Торонті тепер є чотири Українські Православні Громади, якщо не враховувати сюди досить діяльної громади Св. Дмитра в Новому Торонті.

Головним осередком уваги є, звичайно, Катедральна Громада, яка колись була початком організованого українського православного життя на сході Канади. А тепер навколо неї народжуються й зростають нові Громади, як у Скарборо, Торонто-Північ, Торонто-Захід.

Громада Св. Апостола Андрія Первозванного, що згуртувалася в Західньому Торонті, трохи старша за свої дві посестри, і тепер вона є найбільше, так би мовити, прогресуючою. Коли невеличка група смільчаків під проводом бл. п. о. Юрія Пелещука почала була творити цю Громаду, то тоді дехто зо співчуттям дивився на це, як на марну витрату часу та енергії. Але, на щастя, побоювання маловірів виявилося помилковими, — бо ж Громада проявила свою здорову життєздатність та нейомовірну енергійність.

Громада спочатку придбала собі невеличку дерев'яну церквоцко, яка перед тим була власністю Юнайтед Чорч. Але вартість цієї церковці була не в її будові, а в регулярно кожного місяця.

При спостеріганні за ходом праці Свято-Андріївської Громади самі напрошуються слова:

„Де згода в сімействі,
Там мир і тишина..."

Т. Хохітва.

З ЖИТТЯ У. П. Ц. ГРОМАДИ

в Етелберт, Ман.

Читаючи наші часописи та журнали, де поміщені описи з різних місцевостей про церковне, громадське, культурно-освітнє та національне життя даних Громад, так хочеться й мені написати хоч коротенько про те, що і в нашій Громаді щось робиться, — щоб дозналися всі, що й ми в Етелберт працюємо, влаштовуємо різні імпрези, вшановуємо відповідними урочистостями наших визначних осіб, наші українські та релігійно-церковні свята. —

Ось короткий огляд, — як протікає в нашій Громаді праця, і в чому вона полягає.

30-го грудня 1962 р. відбулося Свято Миколая Чудотворця, яке відзначено великим концертом, багатою програмою, в чому взяли участь коло 42 діточок рідної школи та 22 сумківців. Як доказ успішності цього свята, була переповнена глядачами заля і похвальні відгуки вдоволення глядачів. Це свято було дбайливо підготоване нашим отцем парохом Теодотом Глуханюком та панею добродійкою.

10-го лютого 1963 р. була відправлена урочиста Служба Божа, а по Сл. Божій Панахида за спокій душ, що впали в боротьбі з ворогом за Соборну Українську Державу, о. Теодотом — парохом нашої Громади й Округи. Цього ж дня о 8-й год. вечора в Народньому домі відбулося Свято Державности, яке підготовив о. Парох з участю Жіночого Т-ва, сумківців, церковного хору та дітей рідної і недільних шкіл. Програма Свята була скромна, але добре виконана всіми учасниками його, пройшла в такому порядку:

1. „Боже Великий Єдиний" — виконав церковний хор під управою п. Гарбулінського. 2. Вступне слово — о. Т. Глуханюк. 3. В'язанка українських пісень — акордеон — Б. Басараба з Пайн Ривер. 4. Вірш „Знайомо хто ми" — Л. Глуханюк. 5. Вірш „Одної Матері ми діти" — Т. Кійко. 6. „Гой там на горі Січ іде" — Сумківський хор. 7. „Катерина" — нац. танок — СУМК. 8. Вірш „Не забувай" — п. І. Кійко. 9. Святочний реферат — о. Т. Глуханюк. 10. Вірш „Україно моя" — пані М. Козар — голова Жіночого Т-ва. 11. „Ой, горе тій чайці" — церк. хор. 12. В'язанка пісень — на акордеоні — Б. Басараба. 13. Вірш „Тебе оплакують" — п. І. Вегун. 14. Церк. хор заспівав „О, Україно". 15. Вірш „Настав історичний день" — декл. пані добродійка Глуханюк. 16. Український нац. танок, „Козачок" — сольо — В. Глуханюк. 17. Відспівано обома хорами український і англійський Гимни. 18. Кінцеве слово виголосив секретар нашої Громади п. Кійко, поширюючи всім учасникам Свята за труд та зразкове виконання своїх завдань, які взяли на себе з охотою, щоб відзначити це Велике Свято, як також подякував усім тим, що своєю присутністю засвідчили Свято та доказали, що поділ, які заіснували були в Україні в 1918-х роках, близькі їхньому серцю.

Порядок Свята виголошував п. Кійко.

Заходами о. Глуханюка та пані добродійки з участю Жіночого Т-ва та всіх наших сил в Етелберт, підготовляється Свято Т. Шевченка на 10-го березня, о 8-й год. вечора.

Так плине наше громадське життя, як це подано вище, але це ще не висвітлює особливо повно всієї праці в нашому прекрасному містечку Етелберт — бо ось хоч би згадати про рідну та недільні школи, в яких учить о. Парох, та в яких навчаються до 35 діточок.

Наше Жіноче Т-во справдні всіх ділянках громадської праці виявляє живу діяльність, тому-то й не один успіх нашої Громади треба завдячувати йому.

За Жін. Т-во Св. Ольги:
Михайлина Козар.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. ВАСИЛЬ БАГРИЯ

Брокенгед, Ман.

У четвер, 14 лютого 1963 р., на 55-році життя упокоївся в Бозі бл. п. Василь Багрий.

Покійний народився і жив до своєї несподіваної недуги в Брокенгед, Ман., — помер у лікарні в Вінніпезі. Був він спокійної вдачі, з усіма вмів жити в мирі і вітішався загальною пошаною серед людей, які великим числом прощали його в потойбічну дорогу.

Бл. п. Василь оставив у смутку трьох братів і сестер, а також 84-літню матір Евдокію.

Під час Заупокійного Богослужения — Останнє Цілування —— присутні зложили на Нев'янучий Вінок $20.00, які призначено на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея.

Передчасно полинула в вічність спокійна душа бл. п. Василя; але цей короткий час на землі вона виповнила щедрою добродійністю, — нехай же вона відтепер у Бозі спочивае.

Вічна Йому Пам'ять!

Свящ. С. Ярмусь.

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

Торонто, Онт.

У суботу 23 лютого 1963 р. подружжя Степан і Михайлина Яніцькі мали Заупокійну Службу Божу за своїх родичів, що ними є бл. п. тато пані Яніцької Дмитро Котляр, та бл. п. мама й тато пана Яніцького Юстина і Михайло, що відійшли у вічність.

Заупокійну Службу Божу відправив Митрофорний Протоєрей Дмитро Фотій, співав катедральний вечірній хор під керівництвом дяка-диригента П. Семченка.

Крім родини були присутні знайомі й друзі. По Службі Божій усі були запрошені на поминальний обід до дому п-ва Яніцьких, де на всіх чекали дуже смачні страви, що їх зготувала пані Михайлина Яніцька. На обіді не забули й про нашу рідну пресу — „Вісник", і склали пожертву; по два доляри. п.п. Яніцькі, Е. і М. Мудрі, п. П. Семченко, п-во Михайлюки, п. М. Чилюк; по одному долярові: п.п. Лацики, пані А. Друль, п. І. Кульбака і п. О. Тусюк. — Всього 14.00 долярів.

Нехай Господь Бог Померлих прийме до Своєї Небесної Оселі. А п-ву Яніцьким дай, Боже, доброго здоров'я!

П. Н. Чилюк.

Бл.П. ВОЛОДИМИР ГАВРИШ ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

Геффорд, Саск.

У суботу, 22-го грудня 1962 року в місцевій українській православній церкві відбулось Поминальне Богослужения за бл. пам'яті Володимира Гавриша в роковини його смерті.

Бл. пам'яті Володимир народився 1921 року в околиці Геффорд. Тут виростав і ходив до школи. У часі другої світової війни служив добровольцем у канадських збройних силах чотири роки за океяном.

Одружився Володимир в 1948 році з панною Михайлиною Симчич. Продовж двох років був власником і управителем ресторану в Геффорді, а потім, 1951 року, став покупцем збіжжя для Національ Грейн Ко. в Геффорді і цю працю виконував успішно аж до своєї смерті.

За весь час перебування в Геффорді Володимир був дуже активною людиною в багатьох ділянках громадського життя. Був і головою Міської Ради, був діяльним членом Української Православної Громади, був членом СУМК та членом церковного і світського хорів.

Упокоївся Володимир несподівано на удар серця 16-го грудня 1961 року, залишивши свою дружину Михайлину молодою вдовою і дві доньочки — Іванну і Іринку напів сиротами.

Тож у річницю смерти бл.

п. Володимира в церкві Пресв. Трійці відбулось Заупокійне Богослужения, що його відслужив парох з допомогою місцевих дяків — п. Д. Симчича і Івана Павлуша.

Хоч погода того дня була не дуже сприятлива, людей зійшлось багато, і всіх їх запросила пані Михайлина Гавриш до залі під церквою на поминальний обід. По обіді на заклик пароха, проф. Ф. Андрущак перевів збірку, яка принесла $33.10.

Зі збірки призначено, за згодою родини, — $10.00 на Інститут ім. П. Могили, $10.00 на „Вісник", $7.00 на „Український Голос", $6.10 на церкву.

Щира подяка всім Жертводавцям, а душу бл. п. Володимира хай Господь пом'яне у Своїх Оселях Небесних!

о. С. З.

Бл. П. Я. ФЕДЕЙКО

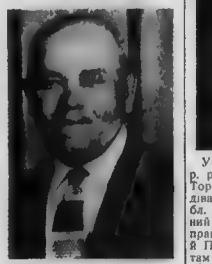

Дня 19 січня 1963 року розійшлася сумна вістка про смерть бл. п. Якова Федейка, який по довшій недузі вмер у лікарні в Н. Бетлефорд.

Покійний походив з села Нісинча, Сокальського повіту в Галичині. У Канаду він приїхав 1907 р. й осівся в околиці Крндор, Саск., де лебребував 12 років, а опісля перенісся до Катнайф і там беребував довший час. Перед кількома роками він переніс ся до Н. Бетлефорд, Саск., і тут був до кінця свого життя.

Покійний належав до Укр. Православної Парафії в Н. Б. від самих початків і був до добрим і зразковим членом, помагавши при будові церкви і сломагав фінансово, як тільки міг. Він також був членом Інституту ім. П. Могили, і передплатником „Українського Голосу" й „Вісника", як також був збірщиком передплат на „Український Голос" і „Вісник" через довший час у Н. Б.

Покійний прожив 75 років; полишив у смутку дружину Катерину, дві дочки й трьох синів.

На заклик Всеч. о. С. Гребенюка — на Нев'янучий Вінець вірні зложили $51.15, до того родина додала від себе $30.00, що разом становить $81.15, і що суму розподілено так:

На Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея $65.00;
на Пресовий Фонд „Вісника" ..... $ 5.50;
на Пресовий Фонд „Українського Голосу" .. $ 5.00;
на вироблення кліші $ 5.00;
на пересилку .. .. $ .65.

Похорон відбувся 23 січня з української православної церкви в Н. Бетлефорд і поховано його на роднинній площі міського цвинтаря.

Вічна Йому Пам'ять!

І. Ворох.

Бл. П. М. ХРУНИК
Торсбі, Алта.

У неділю 3-го лютого 1963 р. рознеслася сумна вістка в Торсбі й околиці, що несподівано відійшов у Вічність бл. п. Михайл Хруник. Покійний Михайл приїхав до укр. правосл. церкви, Св. Петра й Павла в Торсбі, відспівав там Утреню й вийшов на хорий, щоб приготовитись до Служби Божої; і він відспівав ще й Коляду. Тоді він почувався при добрим здоров'ї.

А як почалась Служба Божа, і Покійний ще тримався, а вже як о. Ігумен О. Щербань не Великий Евтеній проможний, „В спокої Господу помолімось", то дяк Михайл ще прослівав „Господи помилуй...", і на цім слові увірвалась йому нитка життя..

Покійний народився 12-го Березня 1895 р. в селі Ліщинках, Ярославського повіту в зах. Україні. У Канаду він, як 16-літній хлопець, приїхав із своїми батьками і з молодшим братом Олександром до містечка Ледук 1911 року. Того самого року батько покійного набув собі ферму в місцевості Торсбі, де Покійний фармерував до послідного дня свого життя. Покійний Михайл одружився з дівчиною Анною з родини Федаків 6-го листопада 1916 р.

Покійний був добрим мужем і батьком своїй родині. Він був добрим членом і дяком та довголітнім секретарем в Українській Православній Громаді; був лагідної вдачі і побожним християнином.

Похоронні Відправи відбулися в такому порядку: у вівторок 5-го лютого тіло Покійного привезли з похоронного заведення Парк Мемориял до укр. правос. церкви Св. Петра і Павла в Торсбі, а о годині 8-й вечора відслужив Заупокійну Литію о. Ігумен О. Щербань; асистував місцевий дяк, В. Сташко. Слідуючого дня, в середу 6-го лютого, відбулася Похоронна Відправа з Богослужбою в цій самій церкві; співали дяки: В. Стащко, Степан Олесій з Калмар і В. Павлик із В. Парк.

На заклик о. Ігумена О. Щербання при Останнім Цілуванні через цілування хреста присутні зложили на Нев'янучий Вінок Покійному для місцевої укр. правос. церкви 74 доляри, а опісля в хаті Покійного на обіді на заклик п. Васяя Сташка присутні зложили на пресовий фонд „Вісника" й на Колегію Св. Андрея в Вінніпегу 20.75 дол.

На „Вісник" і фотокліші 12.00 дол., на Колегію Св. Андрея 8.00 дол., а 75 ц. на видатки й пересилки. Разом 40.75 дол.

Похоронено тлінні останки Покійного на місцевім цвинтарі Св. Петра й Павла в Бюфорд.

Покійний залишив у глибокому смутку свою дружину Анну й брата Олександра та трьох синів: Петра в Тугіл, Івана в Ледук й Степана вдома на фармі, і три доньки: Анну Ольчук у Калмар, Катерину Пахолик у Калмар і Софію вдома, та семеро внуків.

Імена Жертводавців:

По $5.00: Іван Хруник; по $2.00: Олекса Хруник; по $1.00: Василь Качмар, Петро Хруник, Степан Хруник, Іван Хруник з Лемонт, Осип Ольчук, М. Фешак, В. Сташко, пані А. Гальва, пані К. Назар, Ів. Остапчук, пані М. Бабяк, пані І. Кас; по 50 центів: І. Каминочко, А. Гапас, пані К. Бабяк, пані М. Скетско.

Усім Жертводавцям сердечна подяка.

Нехай Милосердний Господь потішить засмучену Родину та обдарує їх Своїми благодатями й благословенням, а блаженної пам'яті покійного Михайла Хруника прийме у Свое Царство, в Оселі Праведників.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Сташко.

Бл. П. МИКОЛА ГУДЗ

(Замість квітів — кілька слів на могилу мого друга)

Шікаго, Ілл.

У неділю, 3-го лютого 1963 р., поки зайшло Боже сонечко за обрій, закрив навіки заплакані очі покійний Микола Гудз.

Де Покійний родився, з яких сторін, — це, мабуть, опишуть ті, що разом працювали в одній відділі УРС, як також і УНС, а я тут хочу коротенько описати працю і жертвенність його за той час, відколи я пізнав Покійного, проживавши в Шікаго. Покійний Микола Гудз як також бл. п. Юлін Маслей — це були одні з перших основоположників Укр аїнської Православної Церкви в Шікаго на протязі 48 літ.

У покійного Миколи була щира й жертвенна українська душа, щире патріотичне, повне любови до свого ближнього серце. Він не мав „дипломів", але був очитаний, і мав те, чого не мали, не мають і ледве чи будуть коли-мати його вороги, а це християнську любови, яка була в Покійного; а ту ж Свою заповідь лишив нам Христос: „Люби Бога всім серцем твоїм і всією душею твоєю, а ближнього свого, любя, як себе самого". Так поступав покійний Микола! Коли в роках 1948—1950 приїздили новоприбулі, то Покійний було накупить молока і всяких солодощів і приносив до парафіяльної залі, де в той час містилося кілька десятків „дпністів", а покійний Микола казав: „Це наші люди, — ім треба помогти".

Ось таке серце було в Покійного і до самої смерти.

Від 1915 року Покійний працював при Православній Церкві в Шікаго і бував майже всіх родів урядником на протязі тих часів. Оце щире й жертвенне серце ніколи не поскупилося, і тільки де було треба, там Микола Гудз був, і то напереді зо всім. Але, каже наша пословиця: „Біда не ходить по лісі, але по людях", — таке саме й тут.

З бігом часу в нашій Церковній Громаді появилися нові люди, і вони повели такий напрямок, з яким покійний Микола Гудз не погоджувався, бо він уважав, що це загрожує доріжкові наших старих піонерів, які невтомно працювали 48 літ на українській церковній ниві, а одним з передовик яйе тими піонерами був і бл. п. Микола Гудз. Як глибоко віруючий християнин, він пильно дбав і глибоко журився тим, щоб політика не прислонила релігії, і щоб дечий „модерний" дух не довів до переміни парафії на політичну установу та арену групово-політичної розгри, в якій немає нічого релігійного. Щиро переживаючи трагедію нищення московськими комуністами Христянства в Україні під займанщиною Совєтського Союзу, пок. Микола Гудз тривожився, щоб і у вільних країнах, а в тому і в Америці, а вже особливо в нашій Церкві, не стало Христянство перед такою самою загрозою, з таким самим нищівним висліпом для Христянства, як і в СССР, хоч тут це може статися способами іншими, ніж там, — але кінець той самий.

Розходження думок між пок. Миколою Гудзом і тим „новим" напрямком між новими членами, які прибули в Громаду, довело до того, що його з Громади усунули; і він, який довгими роками брав участь у будуванні цієї Громади, переживав це дуже трагічно.

Покійний був організатором АБН, і ніколи не відбулися збори без його присутності. Покійний Микола два роки бував дяком на похоронах — навіть у будні дні при Св. Службі Божій, і ніколи не взяв ні одного центуса за свою працю. Це доказ вірності Богові і своїй Церкві. За це Покійного треба було викинути... бо так хотіли ті, котрим наш Шевченко, великий любитель справедливости, писав: „по закону Апостола ви любите брата, суєслови, лицемірн, Господом проклятії, ви любите на братові шкуру, а не душу, і деретє по закону..."!

Покійний зоставив в великому горі дружину Марію, сина Василя з дружиною і внуками і другу невістку із внуками, рідну сестру, братанича в Огайо і блізьку рідню в Європі.

Прощай, Друже Миколо! Ти до самої смерти не склав чесної „збруї" в боротьбі за святу справедливість. Ти був помічником у кожній потребі. Ти відійшов і зіставив мене самого, але Божа справедливість стане в обороні, бо Бог — це Вічна Правда, вороги Його не подолають Правди!

Подяка

Цією дорогою родина покійного Миколи Гудза складає щиру подяку всім тим, що в великім смутку і печалі прийшли їм з якоюбудь поміччю. У перший мірі дякує Всеч. о. Нагірнякові за Похоронні Відправи і за таку цікаву й правдиву проповідь; дякує всім тим, що зложили вінці й квіти на могилу Покійного; дякує всім за дар на Службн Божої за душу Покійного; дякує тим, що несли домовину Покійного на вічний спочинок; і дуже щира подяка Добродієві, який був дяком, і Пані Петрощук та й дочеці за такий щирий і прекрасний спів, і також Пані Мильничук, — ці три жіночі голоси так гарно і зі слозами в очах молились за Покійного; дякують добродієві Сабецькому за услугу при священиконові; дякують пані Домальчук-Баран за прощання Покійного над могилою від 93-го Від. УРС; дякують Пану Гіквому за щиру промову від Організації АБН, і ще раз тим Панам, які з другої парафії, — як: Пані Петрощук з дочкою, прибули і зволичали Похорон Покійного; дякують і Браттям Оленцям за так гарне зарядження Похорону.

Хай добрий Господь нагородить усіх Вас сторицею.

А Ти, Дорогий Мужу, Батьку й Дідусю, спи спокійно, хай Тобі присниться Воля того поневоленого Народу, що його вороги нищать, а Ти оборонив його чесно!

Гр. Семочко.

Порядки Богослужень:
ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

КВІТЕНЬ

7. Неділя- Квітна — Благовіщення Пресвятої Богородиці — Свячення Верби — Голор, Кенора, Поплар Парк, Транскона.
12. Велика П'ятниця — Вийос Плащаниці — Гонор, Кенора, Транскона.
13. Велика Субота, — Служба Божа — Кенора.

Свячення Пасок:

Стед год. 2-га по полудні — Поплар Парк год. 3.30, Поплар-Філя год. 2 по пол. — Ледвин год. 3.30, Транскона год. 4 по пол
14. ВЕЛИКДЕНЬ — ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ. — Кенора год 7 рано.
Дуфрост год. 6 рано — Пембіна год. 9 рано.
Голор год. 6-та рано — Тиндал год. 9- рано
Транскона год. 7-ма рано — Селкірк год. 10-та рано.
15. Світлий Понеділок — Божекур, Сед. Пікеринг Гов.
21. Неділя Томина, — Судхюрст, Дуфрост, Транскона, — Спільне Свячене.
28. Неділя, — Гонор Кенора, Поплярфіда.

УВАГА! Пік час Великого Посту по всіх Громадах Підвінніпезької Округи, відбувається Великодня Сповідь і Святе Причастя.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОРЧУКА
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА
КВІТЕНЬ

6. Субота — Каддер
7. Неділя — Кемсак
11. Четвер (Страсті о 7 год. веч. в Кемсак)
12 Пятниця — Ахтмнйчукова
14. ВЕЛИКДЕНЬ — Стороновей
15. Світлий Понеділок — Кемсак
16. Світлий Вівторок — Довбел
21. Неділя — Мазепа
28. Неділя — Довбея

Вечірня о 3 год. по обіді в Ахтмнйчукові

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
КВІТЕНЬ

7. Неділя Квітна, Благовіщення — Вернон
11. Страсний Четвер — Вернон
Страсти (7-ма год. вечером) — Вернон
12 Велика Пятниця, Плащениця 2 год. по пол. — Вернон
14 ВЕЛИКДЕНЬ 6 год. рано — Вернон
15 Світлий Понеділок — Вернон
16 Світлий Вівторок — Вернон
21 Неділя Томина, Вишиванки на цвинтарі — Вернон
28. Неділя Мирон. — Ревелстон

Address: 2002-42 Ave., Tel. L.I 2-4312
Vernon, B. C.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
КВІТЕНЬ

6. Субота — Гарленд, (Св. Божа — Св. Сповідь й Св. Причастя)
7 Неділя, Цвітна — Пайн Ривер
13 Вел. Субота — Дорбин, (Св Божа — Св. Сповідь й Св Причастя)
14. ВЕЛИКДЕНЬ — Етелберт, (ноч. о 8-й8 год.)
15. Світ. Понеділок — Пайн Ривер
16. Світ. Вівторок — Гарленд
21. Неділя — Бойн
28 Неділя — Дорбин

УВАГА! Вийос Св. Плащаниць та Свячення Пасок, домовляють з кожною громадою зокрема, про день й годину.

Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕБЕНЮКА
North Battleford, Sask.
972—106 St. Ph. 446-3280

о. С. ГРЕДІЛЯ
КВІТЕНЬ

6. Субота — Дензбрі, Сповідь
7. Неділя Цвітна, Благовіщ. — Кобзар, Сповідь
11. Великий Четвер, Страсти — Гаес 7 год. веч.
12. Велика Пятниця, Плащениця: Стівея 10 год. рано
Арран 2 год. по пол.
Норквей 4 год. по пол.
Гаес 7 год. по пол.
13. Велика Субота, Свячення Пасок: Денбрі 4 год. по пол.
Норквей 6 год. по пол.
Свея Плейн 8 год. веч.
Мейбрідж 10 год. веч. в домі п-ва Прихтків в Пелі Арран, Свея Ривер, Кобзар і Вайтбн — 12 год. ночі Великодня Утреня й Пасхи в церкві в Арран.
14. ВЕЛИКДЕНЬ — Утреня і Пасхи Стівея 7 год. ранку.
Гаес — 9 год. ранку
15. Світлий Понеділок — Стівея
16. Світлий Вівторок. — Свея Плейн
18. Неділя Томина — Денбрі
28. Неділя Мироносниць — Арран

Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Ст. ЗУЗАКА
КВІТЕНЬ

5 Пятниця год. 7 веч. Сповідь дітей і Сумківців — Геффорд
6 Субота год. 9-та ранку — Причастя дітей — Геффорд
7. Неділя, (Сповідь) — Редфілд
11 Страсний Четвер — Крндор
11. Страсті о год. 7 веч. — Геффорд
12. Вел. Пятниця, Вийос Плащениці: год. 1 по полудні — Вінкн год. 3 по полудні — Редфілд год. 5 по полудні — Крндор год. 7 вечером — Геффорд
13. Велика Субота — Освячення Пасок: год. 7.30 веч. — Редфілд год. 11-та ночі — Бінкн
14 ВЕЛИКДЕНЬ год. 6-та рано — Крндор
год. 8.30 рано — Геффорд
15. Вел. Понеділок — Редфілд
16. Вел Вівторок — Геффорд
21. Неділя — Крндор
21. Неділя о год 5.30 Вечірня і Спільне Свячене — Геффорд
28. Неділя в - Геффорд

Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: 56.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
КВІТЕНЬ

7. Неділя, Благовіщення — Бонеділ
11. Стр. Четвер Сл. Божа. Сповідь — Пфорд
11. Стр. Четвер о год 7-ій вечора Страсти — Ст. Паул
12. Велика Пятниця Вийос Плащениці:
1-ша по полудні — Сенді Ренель
4-та по полудні — Пфорд
7-ма вечоре — Тіендон
13. Велика Субота, Сповідь Служба Божа Свячення Пасок — Біг Медов
13. Свячення Пасок: о 2-ій по полудні — Сенді Ренель; о 5-ій по полудні — Ст. Паул
14. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ з 12-ої ночі Воскресна Утреня Свяч. Пасок — Бонеділ
з 5-ої рано Служба Божа, Свяч Пасок — Елк Пойнт
з 9-ої рано Служба Божа, Свяч Пасок — Тіендон
Увага! до Тіендон прибудуть Святити Пасхи з Громад: Гідорд, Ст. Паул
15. Світлий Понеділок — Сенді Ренель
16. Світлий Вівторок — Тирнен
21. Неділя Томина — Ст. Паул
о 3-ій год. по пол. Гробкн-Процесія — Пфорд
28. Неділя Мироносниць Служба Божа, вихід на Гробкн — Елк Пойнт
о 4-ій по полудні Вихід на Гробкн — Тіендон

Box 194, Glenden, Alta. Tel.: 61

о. М. КРИТЮКА
КВІТЕНЬ

7 Неділя Цвітна. Благовіщення Пр. Бог. — Гадсон Бей. Сповідь
11. Страсний Четвер. Страсті 7 год вечо. — Брускбі
12 Велика Пятниця Вийос Плащаниці.
1 год. по пол Гронлід, північні
2 год. по пол Гронлід над річкою
3 год. по пол. — Брускбі
5 год. по пол. — Мелфорт
13. Велика Субота. Освячення Пасок — Гадсон Бей о 2-ій год по пол
14. ВЕЛИКДЕНЬ Воскресення Христове. Воскресна Утреня і Освячення Пасок:
12.00 год. ночі Брускбі
2.00 год. ночі Гронлід (над річкою)
4.00 год. рано — Гронлід (північна)
9.00 год. рано — Мелфорт
15. Світлий Понеділок — Мелфорт
16. Світлий Вівторок — Ервун
21. Неділя Томина Брускбі.
Проводи

Address: Box 1418, Malfort, Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛИША
КВІТЕНЬ

7. Неділя — Абаса Св. Миколая. Сповідь
14. ВЕЛИКДЕНЬ — Вайта
15. Світлий Понеділок — Сайдман
16. Світлий Вівторок — Сірко
21. Неділя — Сельхід
28. Неділя — Вайта

Box 46, Vita, Man. Tel. 6-84-52.

о. М. КОЛЕНИЧА
КВІТЕНЬ

7. Неділя Квітна — Брендон
11. Страсний Четвер — Страсти — Брендон 7 год. вечері
12. Великодня Пятниця. Вийос Плащениці: 12.30 год. для Портедж ля Прері і 5 по полудні — Брендон
14 ВЕЛИКДЕНЬ 12 ночі Брендон 7 год рано — Портедж ля Прері
15. Світлий Понеділок — Брендон
21 Неділя Томина — Брендон.
28. Неділя - Брендон

Address: 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel PA 9-5814

о. ІВАНА МАРІЯ
КВІТЕНЬ

7. Неділя Цвітна — Вонда
12. Великодня Пятниця 9-та год. рано — Вонда
12. Великодня Пятниця 11-а год. рано — Мічем
13. Великодня Субота 9-а год. рано — Кенделк
13. Великодня Субота 11-а в ночі — Кіндерслі
14. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ. 5 год. рано — Оен
14. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ, 9 година рано — Прінгет
15. Великодний Понеділок — Оен
16. Великодний Вівторок — Кіндерслі
21 Неділя Томина — Мічем
28. Неділя Мироносниць — Кенделк

1301 - 20 St. W., Saskatoon, Sask. Phone: 5816

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
КВІТЕНЬ

7. Неділя Цвітна — Сенді Лейк. Сповідь і Причасте
11. Стр. Четвер — Страсти — Овкборн, 7 год. вечір
12. Велика Пятниця: Вечірня — Овкборн 2 год., Меліз 4 год., Сенді Лейк 6 год.
13. Велика Субота, Свячення Пасок: Овкборн 1 год., Меліз 2 год., Січ 3 год., Росборн 4 год., Енгусвіл 5 год.
14. ВЕЛИКДЕНЬ — Воскресення Хр. — Сенді Лейк 12 год. ночі
15. Світлий Понеділок — Овкборн
16. Світлий Вівторок — Січ
21. Неділя Томина — Мемсі, Спільне Свячене
28. Неділя Мироносниць — Росборн, Спільне Свячене

Address: Oakburn, Man. Box 12, Tel. 526.

о. М. ОЛЕСІЮКА
КВІТЕНЬ

6. Субота, Сповідь 9-та год. рано. Освячення Верби — Рориетон
7. Неділя, Сповідь год. 9-та рано. Освячення Верби — Алівія
7 Неділя. Вечірня і Освячення Верби год. 4.00 по полудні — Данфін
11. Страсний Четвер. Сповідь — Данфін, 7-ма год. вечора Страсти — Данфін
12 Велика Пятниця. Вийос Плащаниці.
год. 1.30 по пол. — Дрифтінг Ривер
3 год. по пол. — Гілберт Плейнс
5 год. вечора — Данфін
13 Велика Субота. Свячення Пасок: 10.00 год рано — Костя
11.00 год. рано — Гілберт Плейнс
12.30 год. п опол — Дрифтінг Ривер
1.30 по пол. — Алівія
2.30 по пол. — Вакей Ривер
3.30 по пол — Сифтон
4.30 по пол. — Вінніпегосис
6.30 вечора — Рориетон
14 ВЕЛИКДЕНЬ. 11.30 год. ночі Полуношниця, Світла Заутреня і Освячення Пасок — Данфін
14 Неділя. ВЕЛИКДЕНЬ. Великодна повна відправа год. 9-та' рано — Дрифтінг Ривер
15. Світлий Понеділок — Вінніпе-

госіс
16. Святий Вівторок — Валей Ривер
20. Субота Проводи — Дрифтінг Ривер
21. Неділя — Даффін
28. Неділя Проводи — Гилберт Плейнс
УВАГА! Вечірня Служиться щонеділі о год. 7-ій вечора, за винятком Вербної Неділі в год. 4.00 в Даффіні.
619 Main Str. South Dauphin, Man.

о. Е. ПРИСТУПИ
Watson, Sask. Box 298 Tel. 201

о. [illegible]СЛАВ ПУКА
КВІТЕНЬ
6. Субота, Служба Божа і Сповідь Шкільної молоді — Тіодор (м.)
6. Субота, Вечірня і Сповідь 7-ма год. веч. — Інсінгер (м.)
7. Неділя Квітна і Благовіщення Свячени Верби — Інсінгер (м.)
11. Великий Четвер. Страсти — Тіодор (м.) 7-ма год. вечора
12. Велика П'ятниця. Вечірня і винос Плащанниці 2-га год. по пол. — Інсінгер (м.)
3.30 по пол. — Інсінгер (гай-вий.) 6-та веч. — Тіодор (м.)
13. Вел. Субота. Свячення Пасок: 6-та год. веч. — Мамороніць, 8-ма год. веч. — Дробот, 10-та год. веч. — Тіодор (за рікою), 12-та год. ночі — Вестбрук, 2-га год. ночи — Половики. 4-та год. рано — Інсінгер (гай-вий)
14 ВЕЛИКДЕНЬ. Світла Заутреня і Св. Пасок 5-та год. ранку — Інсінгер (м.)
14. ВЕЛИКДЕНЬ. Св. Літургія і Св. Пасок 7-ма год. ранку — Тіодор місто
15 Світлий Понеділок — Інсінгер (гай-вий)
16. Світлий Вівторок — Льюра
21. Неділя Томина — Тіодор (за рікою)
28. Неділя Мироносиць — Половики
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 30.

о. Я. РИБАЛКИ
КВІТЕНЬ
6. Субота — Стрий, Номінальна Вилька, Вечірня 7-ма год. вечером і Сповідь
7. Неділя — Вилька
11. Стр. Четвер — Смокі Лейк. Страсти 7-ма год. Смокі Лейк.
12. Вел. П'ятниця — Винос Плащанкиці — Давинг 12, Стрий 1.15, Вилька 2.30, Белс 3.45, Едвандз 5, Смокі Лейк 6.15.
13. Вел. Субота — Ворспайр Свячення Пасок. Бойн Лейк 5-та вечером, Стрий 6.30, Вилька 10-та вечером
14. ВЕЛИКДЕНЬ — Спеден 12-та ночі, Давінг 1.30, Белс 3, Едвандз 4.30, Ворспайр 6, Смокі Лейк 7.30,
15. Св. Понеділок — Давінг
16. Св. Вівторок — Бойн Лейк
21. Неділя — Едвандз — Проводи
28. Неділя — Спеден — Проводи Бойн Лейк, Вечірня і Проводи 4-та год.
Address: Smoky Lake, Alta. Box 308

о. В. СЛЮЗАРА
Canora, Sask., Ph. 563-5163

о. М. СТЕЦЕНКА
КВІТЕНЬ
7. Неділя Цвітна — Єлов Крік. Сповідь від 8 год. ранку для всіх
7. Неділя — Ваказ, Св. Вечірня 7 год. вечера
11. Страсний Четвер — Кадворт, Сповідь від 8 год. ранку для всіх
11. Страсний Четвер — Ваказ. Читання 12-ти Євангелій, 7 год. вечера
12. Велика П'ятниця. Винос Плащанниці: Єлов Крік 12 год. дня; Тарнопіль 12.30 год.; Лепін 1.15 год.; Ваказ 2.00 год.; Ст. Джуліен 3.00, год.; Сматс 4.00 год. Кадворт 5—6. год.
13. Велика Субота — Тернополь. По Службі Божій Осв. Пасок: Єлов Крік — 1.30 год. по пол. Сматс — 3.00 год. по пол. Азавела — 4.00 год. по пол
13. Велика Субота. Великодня Утреня і осв. Пасок: Кадворт — 11.45 ночі Ст. Джуліен 3.00 ночі Лепін — 7 год. ранку
14. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ, Служба Божа — Ваказ, 10 год. ранку
15. Світлий Понеділок — Сматс
16. Світлий Вівторок — Азавела
21. Неділя Томина. Проводи — Єлов Крік
28. Неділя Мироносиниць. Проводи — Кадворт
УВАГА! Від Великодня, Служби Божі по всіх громадах відправлятимуться на скорий час, починаючи муться: Утреня 9 год. ранку, Служба Божа-Літургія 10 год. ранку.
Address: Box 4. Tel. 45 Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
КВІТЕНЬ
7. Вербна Неділя. Благовіщення 7.30 Гарденгтон, 9.30 Толстой
11. Страсний Четвер, 9 г. рано Св. Божа, Толстой; год. 3.30 Гарденгтон; г. 9.30 Толстой
12. Вел. Пятниця: 2 год. Гарденгтон, 4 год Толстой
14. ВЕЛИКДЕНЬ: 12 ночі Сарто; 3 год. Роза; 7.30 Толстой; 10 Гарденгтон; 3 год. по пол. Вечірня Толстой
15. Великодний Понеділок — Толстой
21. Проводна Неділя — Роза
28. Неділя — Гарденгтон
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА
КВІТЕНЬ
6. Субота Всетна. Сповідь і Св Божа
7. Неділя — Всетна. Сповідь і Св Божа
11 Страстний Четвер — Торгнид. Служення Страстей, від год. 7 вечера
12. Велика П'ятниця Положення Плащенниці:
Редватер, 10.30 рано
Ерімонт, 12 год. в полудне
Торгнид, 1.30 год. по пол
Всетна, в 3.30 по пол
Редвей, 4.45 по пол.
13. Вел. Субота — Необрук. Свяч. Пасок, від 4 год. по пол.
14. ВЕЛИКДЕНЬ — Редвей. Полуночі. Воскр. Утреня, Св. Божа, Свячення Пасок, від 11.30 в ночі перед Великоднем. Воскресна Утреня і Свячення Пасок:
Всетна, від 4 год. в ночі
Торгнид, від 4 год. в ночі
Ерімонт, від 6 год. рано
Редватер, від 7.30 год. рано.
Федора. Воскр. Утреня, Св. Божа і Свяч. Пасок, від 9 год.
Торгнид. Вечірня, від 4 год. по пол
15 Світлий Понеділок — Необрук. Проводи
16. Світлий Вівторок — Ерімонт
21. Неділя Томина — Всетна. Проводи
Вівея Крік. Проводи, від 3.30 год. п опод.
28. Неділя — Редватер. Проводи
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
КВІТЕНЬ
7 Неділя Цвітна, Благовіщення — Вилмінгдон. Сповідь 8 год. рано
11. Страсний Четвер. Страсти — Вилмінгдон 7-ма год. веч
12 Велика Пятниця, Винос Плащанниці: 10-та рано — Гемлин, 12 год. — Ворівці, 1-ша год. по обіді — Вилмінгдон, 2-га год. — Прут, 7-ма год. — Ендрю, 4-та год. — Завале
13. Велика Субота. Свячення Пасок — 8.30 вечером — Гемлин, год. 10.30 вечора — Ворівці, 12-та год. — Прут
14. Неділя. ВЕЛИКДЕНЬ 2.30 рано — Завале, 4-та год. рано — Ендрю, 8-ма год. рано - Вилмінгдон
21 Неділя Томина - - Завале, Проводи
28 Неділя Мироносиниць — Прут Проводи
Box 307 Willingdon, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
КВІТЕНЬ
6. Субота Сповідь дітей й Служба Божа 7.30 рано — Лек Ла Біш
7 Неділя Цвітна й Благовіщення — Лек Ла Біш
11. Страсний Четвер, Літургія — Лек Ла Біш
11. Страсний Четвер — Страсти вечером 7.00 год. — Норал
12. Вел. Пятниця — Винос Плащениці — 2.00 по полудні — Сарейл
13. Вел. Субота. Служба Божа й Сповідь — Норал Свячення Пасок
13. Вел. Субота — 12.00 обід — Норая, 3.00 по обіді — Боїл, 6.00 над вечір — Вондедінг Ривер, 9.00 вечір — Крейгенд, 12.00 по півночі — Лек Ла Біш
14. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ 5.00 рано — Атабаска, 7.00 рано — Грес-ленд, 8.00 рано — Сарейл Починаючи з Лек Ла Біш о 12.00 годині о півночі буде „Великодня Утреня по всіх чотирьох громадах, а в Сарейл буде Великодня Служба Божа, а Велико-днюю Утренею.
14 Неділя Великодня Вечірня 4.30 по полудні — Крейгенд
15. Вел. Понеділок — Лек Ла Біш
15. Вел. Понеділок — Вечірня 6.00 — Треселена
16. Вел. Вівторок — Атабаска
16. Вел. Вівторок. Вечірня 6.00 — Боїл
21. Неділя Томина. Проводи на цвинтар — Крейгенд
28. Неділя Мироносиць, Проводи на цвинтар — Боїл
28 Неділя Вечірня й Проводи 4.00 год. — Сарейл
В разі не доброї погоди дня Проводів, то Проводи будуть відложені пізніше з порозумінням пароном і зарядним громад по місцевостях.
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. Е. ТРУФИНА
КВІТЕНЬ
6. Субота Лазарева — Мипавин (Сповідь шкільних дітей і молоді — 9 год. рано
7. Неділя Вербна і Благовіщення Пресв. Богородиці — Кадет (в разі злої погоди, що не можна буде доїхати, тоді відправа відбудеться в Мипавин). Сповідь з 9-ої год. рано). Також Освячення Верби, після Богослужения Веч. 7 год. Вірдейл
11. Страсний Четвер 7 год. веч
12. Велика Пятниця — Винос Плащанниці: 9 год. рано — Мипавин 11 год. — Кадет, 2 год. по пол. — Шипмен, 4 год. — Вірдейл, 7 год. веч. — Сембург
13. Велика Субота: Освячення Пасок: 10 год. веч. — Сембург 12 год. ночі — Вірдейл
14. ВЕЛИКДЕНЬ: 5 год. рано — Шипмен, 8 год. рано — Кадет, 9 год. рано — Мипавин (Повна Вел. Відправа й Освячення Пасок)
15 Світлий Понеділок — Сембург
16. Світлий Вівторок — Кадет (в разі злої погоди, Відправа відбудеться у Вірдейл, якщо не можна буде доїхати до Кадет).
21. Неділя Томина. Проводи — Мипавин. (Спільне Свячене).
28. Неділя Мироносиць — Вірдейл (Спільне Свячене).
Address: Weirdale, Sask. Ph. 486.

о. М. ХОМЕНКА
ПЕТРІВ
7. Неділя Цвітна, Благовіщений — Айтуна
11. Четвер, Страсті — Гудів 6.30 веч.
12 Велика Пятниця, Плащаниця — Айтуна 11 год. дня, Габард 1 год. дня, Гудів 2 год. по пол., Фенвуд 3 год. по пол., Мелвіл 5 год. по пол.
13. Велика субота Осв. Пасок — Габард 4 год. по пол.
14. ВЕЛИКДЕНЬ — Айтуна 11 год. вечора, Гудів 6 год. рано, Фенвуд 7 год. рано, Мелвіл 8.30 год. рано,
15. Світл. Понеділок — Гудів
16. Світл. Вівторок — Габард
21. Неділя — Айтуна
28. Неділя — Гудів
Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
КВІТЕНЬ
6. Субота — Великодня Сповідь, Служба Божа і Св. Причастя для дітей Недільної й Української Школи — Мирнам
6. Субота — Вечірня, Великодня Сповідь о год. 7.30 вечора — Мирнам
7. Цьвітна Неділя — Благовіщення Пресв. Богородиці — Мирнам
11. Стр. Четвер, Страсти 7.30 веч. — Мирнам
12. Велика Пятниця — Винос Плащениці: Мусідора год. 2.00 по пол. — Мирнам 3.30 год. по пол., Сława (долужена) 5.00 год. по [illegible]
13. Субота — Лойдмінстер — Свячення Пасок 2.00 год. по пол.
14. ВЕЛИКДЕНЬ — Богослужения й Свячення Пасок: Мусідора 12.00 год. опівночі. — Бросов 2.00 год. рано. — Лужакін-Топорівці 3.30 год. рано. — Моркемб 4.30 год рано. — Сława (полужена) 5.30 рано — Слава цім. 7 год. рано. — Мирнам — Служба Божа й Освячення Пасок 8.00 год. рано. — Мирнам — Вечірня 4 год. по пол.
15 Світлий Понеділок — Слава пол.
16 Світлий Вівторок — Лужакін-Топорівці
21 Неділя Томина — Слава пол. (Проводи)
28. Неділя Мироносиниць — Мирнам (Проводи)
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШЕВЦЯ
Address: Roblin, Man. Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
КВІТЕНЬ
7. Неділя — Равнгна
11. Четвер — Страсти, 8-ма год. вечора — Торсбі
12 П'ятниця. Винос Плящанниці: 7.30 ранку — Торсбі
8.30 ранку — Калмар
1 год. по полудні — Брудергайм
2.30 год. по полудні — Пено
8-ма год. вечора — Оповей
13. Субота, Служба Божа й Освячення Пасок — Оповей
Освячення Пасок: 7.15 вечора — Торсбі, 8.15 веч. — Калмар
14. ВОСКРЕСЕННЯ ХР. 12-та год. ночі — Кагвин, 9-та год. ранку — Пено, 4-та год. по пол. Вечірня — Брудергайм
15. Світлий Понеділок — Калмар
16. Світлий Вівторок — Брудергайм
21. Неділя, Проводи — Оповей
28 Неділя, Проводи — Равнгнл
Address: 9630—106th Ave., Ph. GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
КВІТЕНЬ
6. Субота. — „Коло Мельницчуків" (Сповідь від 8-ої рано)
7 Неділя Квітна і Благовіщення Шіго місто. (Сп зверху)
7 Неділя Квітна і Благовіщення „Коло Федаків". Сп. 8 год. рано
11 Великий Четвер. Страсти в год. 7-ій — Шіго місто
12 Велика Пятниця. Плащаниця: Шіго-місто в год. 11-ій дня Шіго Полудн. в год. 1-ій Фовк Лейк в год. 4-ій
13 Велика Субота Свячення Пасок у Вишарт в год. 8-ій вечора
14 ВЕЛИКДЕНЬ. Світло Заутреня в 12 год. ночи у Шіго
14. ВЕЛИКДЕНЬ. Св. Літургія в год. 7.30 рано у Фовк Лейк
14. ВЕЛИКДЕНЬ — Вишнард
15. Світлий Понеділок — Шіго Полудн.
15. Світлий Понеділок „Коло Жучкарів"
16 Світлий Вівторок - „Коло Мельницчуків"
16 Світлий Вівторок „Коло Федаків"
21. Неділя — Вишарт
28. Неділя — Едмор
До уваги Вірних округи Шіго, Сасс і Свячення Пасок, по усіх громадах округи, відбудеться за попередньо проголошеним часу та черговости
Вечірня на перший День Великодня буде служитись в церкві Св. Духа у Шіго. Початок в год. 4-ій дня.
Address: Shebo, Sask., Box 52. Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XI. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го КВІТНЯ, 1963. WINNIPEG, MAN., APRIL 15, 1963. ЧИСЛО (1980) 8

ХРИСТОС ВОСКРЕС – І СПОВНЯТЬСЯ НАШІ НАДІЇ!

Смиренний Іларіон, з Ласки Божої Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, до Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх боголюбивих наших вірних,—

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

„Утиски приносить терпіння, терпіння-досвід, а досвід-надію, а надія не засоромить!" (Рим. 5. 3).

Увесь православний світ святкує сьогодні найбільше Свято, — Свято Воскресення Христового!

Ісус Христос, наш Спаситель, прийшов на цей світ, навчав його, — і життя Своє віддав за спасіння його. Христос навчав усіх, і всім подав велику надію на спасіння всіх, на спасіння всього світу. Надія на спасіння горіла в серцях Учнів Христових, горіла в душах усіх, хто тільки слухав Христову Науку і сприймав її повно.

І ось за Науку Христа розп'яли... І Христові Учні, і тисячі народу, що серцем сприйняли Його Слово, упали в великий смуток і розпач: усі чекали спасіння, а дочекалися Христового розп'яття!..

І в глибокому смутку Учні Христові і Його близькі безконечно сумували й не знали, що ж то далі буде...

І раптом: Христос воскрес!

Ця радісна й спасенна чутка негайно рознеслася серед Учнів Христових і серед близьких Його!

Вони всі глибоко вірили в Христа – і Віра не завела їх, –! бо Христос воскрес!

Крім цього, Христос Своїм Воскресенням показав і дав нам доказ, що велика Віра в Бога ніколи не заведе, бо Христос воскрес і цим Його Воскресенням здійснюється навіть найбільша наша надія!

Людина живе з надією, надія світ провадить, без надії людина обернулась би в порожню деревину. Про це глибоко навчав Апостол Павло: „З надією мусить орати орач, а молотильник — з надією мати частку в своєму сподіванні!" (І Кор. 9. 10).

Але повинно нам'ятати, що при нашій надії треба й великого терпіння. Надія не сповнюється відразу, — надія здобувається через терпіння, а часом терпіння й велике!

Проте яке б велике не було наше терпіння, не лякаймося його: на що ми надіємось, не сходимо з дороги до нього, прямуймо до своєї надії, хоча б і з терпінням, — і надія наша сповниться!

Христос навіть помер на Хресті, та третього дня Він воскрес, — і сповнили всесвітні надії на наше спасіння!

Надія — це могутня рушійна сила всього світу. Кожен, хто працює, хто б він не був, він повинен завжди міцно надіятися на успіх своєї праці, цебто, що надія його сповниться!

Христос Воскрес — то воскресне і наша надія!

Надія — це чекання того, чого ми сильно бажаємо. І коли ми чекаємо з терпінням і з глибокою Вірою, що надія наша сповниться, а до того будемо й надалі працювати, то й сповниться наша надія!

Великдень, Воскресення Христове – це вірний доказ, що наші найбільші надії таки сповняться!

Але кожна надія, чи велика чи мала, конче мусить бути пов'язана з нашою гарячою Вірою в Господа Бога!

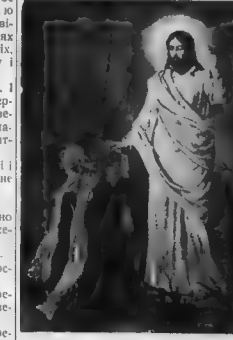

Найперше ми мусимо глибоко вірити в саме Воскресення Ісуса Христа і сприймати його всім серцем своїм і всією душею своєю! Бож Апостол свідчить нам, що „Христос воскрес із мертвих Славою Отчею!" (Рим. 6. 4). І Він же говорить про недовірків: „Коли Христос не воскрес, то й Віра ваша даремна!" (І Кор. 15. 17).

Сам Ісус Христос заповів, що найперша й найбільша заповідь у всьому нашому Законі, це: „Люби Господа свого Бога!" (Матвія 22. 37). Цебто, віруй найперше у Господа Бога Свого!

І на що б ти не надіявся, покладай свою надію в Бозі, цебто глибоко віруй у Господа, що Він надію твою конче сповнить!

Ось через це Віра в Господа і надія на Нього — це одне ціле, одне нерозірвальне!

Коли сонце світить, то воно дає світло й тепло одночасно. Так нехай твоя надія буде неподільно пов'язана з гарячою Вірою в Бога, то й сповниться вона, чи мала, чи велика!

Усі, хто вірив у Христа і хто надіявся мати від Нього Спасіння, — не завелися: Христос воскрес — і сповнив надії всесвітні!

Дорогі брати і сестри, — світ сьогодні тяжко й неспокійно живе, але ввесь він надіється на краще, і прагне цього кращого всім!

І буде так, і станеться так, коли ми збільшимо свою Віру у Бога, коли наша надія буде міцно пов'язана з Вірою, що Господь подасть нам нашу надію.

І по Вірі нашій станеться нам!

Усіх своїх вірних, що слухаєте цього Слова мого, усіх сердечно вітаю з Воскресенням Христовим і всім голосно й щиро проказую:

Христос Воскрес!

А з Воскресенням Христовим виповняться і всі наші надії, усі сподівання, які плекав український народ на Спасіння й на краще життя!

† Іларіон,
Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

Року Божого 1963-го, квітня 14-го дня, на день Світлоносного Воскресення Христового.

Всеканадійська Митрополича Катедра Пресвятої Трійці в Вінніпегу.

Будівельний Фонд нової Колегії Св. Андрея

ЧЛЕНИ-ОСНОВОПОЛОЖНИКИ НОВОЇ КОЛЕГІЇ

Пані Анна Воллес (з Волошиновських, із Скарборо, Онт., — як Нев'янучий Вінок на могилу свого брата Юрія Івана Волошиновського, що упокоївся 21 лютого 1963 р., в Вінніпегу $1,000.00

Пані Анна Воллес, крім цього, уже й попередньо пожертвувала була $1,000.00.

П. Василь Буряник, Вінніпег, Ман. $1,000.00

Бл. п. Єлисавета Мисак, Канора, Онт., у своєму завіщанні залишила з волі власної і також згідно з передсмертним бажанням свого покійного мужа Івана, який упокоївся 20. 8. 1958 р., половину своїх заощаджень **$1,625.00**

Допис про бл. п. Єлисавету Мисак був у „Віснику" за 15 березня 1963 р.

(Подрібний список пожертв на Будівельний Фонд Колегії подається за середніх сторінках кожного числа „Вісника").

З канцелярії Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді

І НАДЗВИЧАЙНИЙ СОБОР УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Цим подається до загального відома, що згідно з рішенням Консисторії та благословенням В и с окопреосвященішого Владики Митрополита Іларіона Надзвичайний Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді, для обрання кандидата на четвертого Єпископа Української Греко-Православної Церкви в Канаді, як помічника для Владики Митрополита, відбудеться в суботу й неділю, 18 і 19 травня 1963 року в Катедрі Пресв. Трійці в місті Вінніпегу, Ман. Православну участь у Соборі візьмуть члени Єпископату, члени Духовенства, делегати поодиноких Громад, Парафій і Місій,

ВЕЛИКОДНЄ ПРИВІТАННЯ 1963 Р. ДО ВІРНИХ СХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ

СМ. МИХАЇЛ, З ЛАСКИ БОЖОЇ АРХИЄПИСКОП ТОРОНТА І СХІД. КАНАДИ

Дорогі мої Сопастирі, і ви Браття, й Сестри старші й молоді!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

З великим і святим піднесенням і цього року всіх Вас вітаю цим найрадіснішим привітанням. Бо що ж є більш радісне над Життя вічне в Богові, яке дав нам Христос Господь Своїм Воскресенням із мертвих?! Через житейську суету ми часто втрачаємо незгибимий зміст для нас цієї Божої події, одначе в дні Страждань Христових та Світлого Його Воскресення церковна пісня так забрекить у наших серцях, що збудить якусь солодку й несказанну радість, бо Дух Божий повіє в серцях, і ми немов би переселяємося в інший Святий безгрішний Світ. І це зрозуміло: нема вічого цінішого для нас, як ми самі. І коли Господь відкриває перед нами завісу майбутнього наших душ та ще й такого блаженного, якого навіть людською мовою не можна висловити (2 Кор. 12, 4), то як же не радуватися? Як не прославляти Христа Господа Спасителя нашого?! Як не дякувати за те, що знову дав нам право й силу Дітьми Божими бути через Віру в Ім'я Його?' (Ів. І. 12).

Христос Воскрес!

Яка несказанна глибочінь змісту цих двох Слів! У них вирішення всіх найтяжчих питань нашого існування — хто ми і для чого живемо. До пришестя Христового на землю Дух Святий тільки дещо відкривав через пророків про людину і про те, що Господь має у свій час зробити для спасіння людства від влади князя світу цього — мучителя диявола. По мірі наближення того часу Господь усе ясніше і конкретніше став відкривати через пророків про Месію Христа Господа і про все те, що має Він звершити на землі. Так пророки Давид і Ісаія наче стояли коло Хреста Христового та списували те, що там діялося, хоч один за тисячу років, а другий за 700 років до тих подій (Іс. 21: Ісаії р. 53). Даниїлові Господь показав навіть Образ Христа Господа і час Його пришестя (Дан. 7. 13-14; 9. 24-27). Через пророка Аггея Господь сповістив, що Месія Христос явиться в Новому Єрусалимському Храмі (Агг. 2. 6-9). Через Захарію — Вхід Господа в Єрусалим на страждання і самі події в часі тих страждань (Зах. 9. 9-11; 11. 12-13; 14. 6-9). А вже Св. Діві Марії Архангел Гавриїл від Бога ясно благовістить про народження від Неї Сина Божого Еммануїла, як передсповістив пророк Ісаія від Бога (Іс. 7, 14; Луки 1, 26-38). Саме народження Його в Вифлеємі потрясає Небом і землею. Ангели співають вічну пісню обітувань Божих, а на землі починає литися невинна кров дітей від безумного Ірода. Так порізному зустріли Його Небо й земля, на якій панував князь світу цього-сатана. Одначе події йшли своєю дорогою. Потрібний був час на виростання Спасителя світу, як Людини, і тільки через 30 років виступає Він як Учитель від Бога, щоб відкрити перед людьми волю Божу про них, виявити їм Бога і Себе, як Сина Божого, посланого Богом Отцем на спасіння людей. Поступово ширить і поглиблює Він Свою науку. Спочатку в притчах та образах, а далі все конкретніше і ясніше, являючо до показання Своєї Божественної слави на горі Фаворі. Отець Бог не залишає Його одного, — Бог Отець тричі посвідчив Своїм Голосом, що Христос є Його Син возлюблений і що в Ньому повнота Волі Отця та що саме Він, Отець, творить через Нього чуда і прославляє Його (Ів. 12. 27-32).

Далі, дії на Тайній Вечері, (роз. 13), Установлення новозавітнього Священства і Таїнства Євхаристії, як єднання з ним Самим. Далі, розмова з Апостолами, коли вийшов Юда. Говорив Він не так, як учитель; ні, Він говорив, як Син Бога до своїх улюблених друзів, яким звіщав Царство Боже на землі. Ця розмова у нас читається в церкві, на жаль, тільки раз, як перша Євангелія на Страстях Христових. А між тим, у ній уся глибочінь Домобудівництва Божого на спасіння людей. Уся Христологія Його науки тайн Божих і найбільша глибінь заповідей Його. (Дивіться мою книгу: „Пояснення трудних місць з Євангелії від Іоана". Особливо ж розд. 10, 12, 13, 14, 15, 16 і 17).

Так міг говорити тільки Той, Хто мав владу Бога і абсолютне знання. Він іде на страждання, наче на виконання програми, Синедріон лякує, як Його схопити і вбити, а Він усе те бачить наперед і знає чим воно скінчиться. Він знає і повідомляє учеників, що на третій день воскресне і що буде ждати всіх учеників у Галилеї. Він потішає їх, щоб були мужні, і щоб не боялися, бо смерть Його — це буде перемога над світом і князем світу цього. Це щось безподібне в історії людства і таке, що наймудріші мусять закрити уста свої в надмірному здивуванні (Ісаії 52, 14-15). Він по людській природі жахається того, що Його жде, але віддає Себе на волю Отця Бога. Його ведуть немов Ягня на вбиття, але Він мовчазний, і не відкриває уст Своїх (Іс. 53, 7). Плечі Свої віддає під рани і лице Своє під заплювання (-50, 5-6); приймає найстрашніші муки розп'яття на хресті, і не хоче Собі їх полегчити прийняттям гіркого напою (Мтв. 27. 34). Знемагає до останнього, — просить помочі в Отця Бога, але не втрачає мужности в терпінні до останнього зідхання, щоб вкінці побідно скрикнути: „ЗВЕРШИЛОСЯ!" (спасіння людей). І так віддає Духа Свого в руки Отця Свого. Так Своїми стражданнями звершив Він викуплення людства за гріхи його (Іс. 53, 5.); задоволнив Правосуддя Боже, яке вимагало вирівняння стражданнями за гріх Адама; примирив людство з Богом (Єфес. 2, 14, 17); звільнив людство від гріха, прокляття й вічної смерти; вернув нам право синівства Божого й посадив з Собою людину праворуч Бога Отця (Еф. 2, 4-6). Отже мав пророк Осія підстави скрикнути: „Смерте, де твоє жало?! Аде, де твої перемога?!" (-13, 14).

Саме в час смерті Христової на хресті потрясися Небо й земля, сонце меркло, земля тряслася, скали небесні вжахнулися і ад випустив мертвих. А Він зійшов Духом в ад-шеол і вивів Адама й рід його, як очищений для вічного життя в Царстві Бога (Ісаії 49. 25; Захарії 9, 11; І Петра 3, 18-20).

А на третій день Сам воскрес силою Божества в новому переображеному тілі, яке вже не підлягало фізичним законам. Сталося так, як було провіщено:

„Як Іона пробув в утробі кита три дні і три ночі, так і Син Людства пробуде в землі три дні і три ночі (Мтв. 12, 40).

Що ж значать для нас усі ті події? А те, що сказав Ап. Павло: „Ти вже не раб, а син (Богові), а коли — син, то й співнаслідник Божий через Ісуса Христа (Галат 4, 4-7).

„Бо тим, які прийняли Його (увірували), дав їм силу дітьми Божими бути" (Ів. 1, 12). Це значить — звершив повне звільнення від первородного гріха, від прокляття й вічної смерти, та дав людству унаслідування Життя вічного у Царстві Бога разом з Ангелами (Луки 20, 36). Оце та ПОВНА РАДІСТЬ, про яку сказав Христос Господь Апостолам:

„І Радости Вашої ніхто вже не відбере від вас" (Ів. 16, 22). Оце й зміст оцих огненних двох слів: ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Він воскрес, і нас з Собою воскресив для вічної радости в Царстві Бога. Тепер уже від нас залежить, чи приймяти це вірою від усього серця й життям своїм, чи залишитися в невірстві з Синедріоном і з тими, які сказали в собі: „Бога нема"? (Іс. 13; з Ездри 7, 24; 8, 52 — 61).

Нехай того не буде! Господь сказав: „Віруйте в Бога і в Мене віруйте" (Ів. 14. 1). Віруйте і приймайте всім серцем усе те, чого Він, Христос, навчав і що для нас зробив. Нехай і наша Радість буде повною!

Дорогі мої! Що ж ще більше міг Христос сказати Жонам Мироносницям, як тільки оте найурочистіше й вічне: РАДУЙСЯ!? Але Він це сказав не тільки для них. Він сказав для всіх викуплених Його Святою Кров'ю. У тому числі і для тебе, Брате, і для тебе, Сестро; а вам тільки треба вірою й радістю той привіт прийняти, як приймали його Жони Мироносиці.

(Продовження на 3-й стор.)

(Закінчення з 1-ї стор.)

члени Консисторії та всі інші, яким, згідно із Статутом Української Греко-Православної Церкви в Канаді присуговує право брати участь у Соборах. — Про докладну програму і порядок нарад Собору Духовенство, Парафії, Громади й Місії та всі інші, яким прислуговує право брати участь у Соборі, своєчасно повідомляється листами, а також у пресі („Вісник", 15. 3. 1963).

II. КОНФЕРЕНЦІЯ ДУХОВЕНСТВА

Одночасно повідомляється, що згідно з благословенням Високопреосвященішого Владики Митрополита Іларіона, Всеканадійська Конференція Духовенства Української Греко-Православної Церкви в Канаді відбудеться в середу, четвер і п'ятницю, 15-17 травня 1963 року, в місті Вінніпегу. Про докладну програму Конференції Священиків повідомляється листами.

Дано в Вінніпегу, Ман., 5-го березня 1963 року.

За Президію Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді

Протопресв. Д-р С. В. САВЧУК,
Голова

СТВОРІМО ОГНИЩЕ УКРАЇНСЬКОГО ДУХА!

ДО ВСЕЧЕСНОГО ДУХОВЕНСТВА ТА БОГОЛЮБИВИХ ВІРНИХ ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ.

„Нехай же небо достойно втішається, а земля нехай радується, нехай святкує ввесь видимий і невидимий мир, бо воскрес Христос, радість вічная!"
(З Великодняого Канону).

Христос Воскрес!

Сьогодні всі ми вітаємо один одного цими коротенькими словами та відповідаємо на них: Воістину Воскрес!

Нашим Великодніми привітаннями ми проголошуємо правду воскресення Христового, а наша відповідь стверджує правду Його воскресення.

Коротенькі ці слова, але вони повні глибокого змісту, виливають у наші серця вічну радість і потіху. Це не та радість, що нею втішається дитина, коли вона розглядає гарно намальовані образочки; це не та радість, що нею радіє людина по закінченні тяжкої праці, користаючи з заслуженого відпочинку; але це та велика, свята, духова радість, якою сповнені були серця Св. Апостолів та Св. Жінок Мироносиць, коли вони з уст до уст передавали радісну новину: Христос Воскрес, — нема Його тут (Мрк. 16, 6).

Господь наш Ісус Христос, погоджений, ранений за наші гріхи, за наші провини мучений, люблений та понижуваний, хоч провини Він не учинив, і не було в Його устах омани... (Ісаія 53), розп'ятий поміж двома злочинцями, — у славі воскрес із мертвих: Він воскрес, нема Його тут. Ось місце, де Його поховали.

Як же нам, відкупленим Кров'ю Христа Спасителя нашого, не втішитись і не радіти, коли бачимо Його у славі із мертвих воскресшого? Тішимось і радіємо великою й святою радістю, бо Воскресення Христове є основою й печаткою нашої віри. „Якщо б Христос не воскрес" — говорить Св. Ап. Павло, „то даремною була б віра наша" (1 Кор. 15, 17). Правдою Воскресення Христового боронились перші християни перед ворожою поставою жидів і поган, кажучи до них: Дивіться, той Христос, Якого ви розп'яли і вбили, воскрес. Ви не можете заперечувати Його воскресення. Ви поклали на Його гріб великого каменя, запечатавши його поставили військо й сторожу (Мтв. 27, 66), а Він, як заповів був, не зважаючи на вашого каменя, печать і сторожу військову, воскрес, нема Його тут. Ось місце, де Його поховали були.

Як же це могло б статись, якщо б Він не був Богом?

Маємо ми чим тішитись і радіти, і веселитись, бо як Христос воскрес із мертвих, так і ми воскреснемо із мертвих. Смерть над Ним уже більше не панує, каже Св. Ап. Павло, додаючи до того: Коли ми померли з Христом, то віруємо, що й жити з Ним будемо (Рим. 6, 8-9).

На Воскресенні Христовому основана Св. Православна Соборна Апостольська Церква, якої частиною є наша Українська Православна Церква.

Ми потребуємо Церкви, а Церква потребує нас. Тому ми повинні любити нашу Церкву та бути її діяльними членами, бо вона є дущею нашого народу.

Перекинуті через моря й океани на Канадську землю, як частина великого українського народу, ми повинні зберігати наші церковно-релігійні й культурно-національні скарби та передати їх нашим грядучим поколінням, щоб нашими культурними скарбами збагачувати країну, яка так гостинно прийняла нас. Будьмо покірні волі Божій, що привела нас на цю нову землю.

У глибокій давнині батько всіх віруючих Авраам з такою ж вірою й покорою прийняв волю Божу, коли Господь Бог промовив до нього: „Вийди із своєї землі, і від родини своєї, і з дому батька свого до краю, який Я тобі покажу..." І пройшов Авраам до невідомої землі, яка пізніше стала Обіцяним Краєм. Він пройшов по Краю і, оглянувши його, найперше збудував там жертівника Господеві у Сихемі (Бутття 12, 1-7).

Так і ми цю нову й невідому Канадську землю зійшли приходили різні народи. Вони приносили з собою віру своїх батьків та культуру свого народу; побудували церкви й різні пам'ятники-доми, щоб зберігати свої духові скарби. Це не тільки не шкодило місцевій культурі, але навіть збагатило канадську культуру й життя.

Наш український народ пізніше за других прийшов на Канадську землю. Перед ним постала та сама проблема: поєднати своє свято стародавнє з сучасним новим і могутнім культурним життям Канади.

За прикладом інших національних груп ми маємо обов'язок зберігати нашу Святу Православну Віру наших предків, залишаючись вірними заповітам Св. Рівноапостольного Володимира Великого, який охрестив український народ у православну віру, пам'ятати про ту землю, з якої ми вийшли, зберігати та плекати нашу українську культуру, збагачуючи культурну скарбницю Канади.

Це велике завдання виконує наша Св. других прийшов на Канадську землю. Релігійно-національних та культурних скарбів українського народу. Тому нашими спільними об'єднаними силами допомагаймо Проводові нашої Церкви в його змаганнях до дальшої розбудови нашого духового й матеріяльного життя.

ДОКІНЧІМО НОВУ КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ

На першому пляні стоїть тепер будова нової Колегії Св. Андрея, з Богословським Факультетом, на площі Манітобського університету в Вінніпегу. Вона має запевнити нашій Церкві дальший свіжий доплив висококосвічених пастирів, яких брак ми так дошкульно відчуваємо.

Будова Колегії вже розпочалась, новa Колегія в процесі будови. Посвячімо ж з допомогою нашій Церкві збудувати величні будинки Колегії, які будуть Пам'ятником нашої любові до Бога та слави для українського народу.

Приносячи Христу Спасителю нашому, що був за нас розп'ятий та воскрес із мертвих, дари нашої глибокої Віри, гарячої любови та міцної Надії в ці Світлі Дні Христового Воскресення, Великодня, принесімо від наших чистих сердець, переповнених радістю цього нашого найбільшого Свята, наші щедрі пожертви на будову Колегії Св. Андрея, яка буде богословсько-науковим огнищем нашого народу, з якого буде поширюватись Світло Христової науки, якого наш теперішній світ, що велика темрява старається його обгорнути, так потребує.

Наші пожертви будуть виявом нашої любови до Рідної Православної Української Церкви та зрозумінням тієї великої ролі, яку вона виконує в плеканні й збереженні всіх наших духових скарбів.

Прикликуючи Боже благословення на всіх Вас, що любіть Христа Спасителя нашого та служать Його Церкві, з глибини мого любячого Вас серця бажаю Вам великих і щедрих милостей від Христа Воскресшого.

Сердечно вітаю Всечесне Духовенство та Боголюбивих Вірних нашої Єпархії стародавнім християнським привітом:

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

† Андрей,
Єпископ Едмонтону
й Західньої Канади.

Великдень 1963 р.
Катедра Св. Івана,
Едмонтон, Альберта.

Архиеп. Михаїл

ВЕЛИКОДНЄ ПРИВІТАННЯ

(Закінчення з 2-ї стор.)

Нас вражає сила і височінь піднесення Пасхальних співів:

„Небеса нехай достойно веселяться; земля нехай радується. Нехай празнує світ видимий увесь і невидимий, бо Христос воскрес. Радість вічна."

Але чи ж можна словами висловити вичерпатисю глибінь тих несказанних подій, які вчинив Господь для нас? Ні, язик німіє, бо нема слів, щоб ними все те висказати. Одиноке, що каже Апостол — це: „Радуйтеся, і ще кажу — Радуйтеся. Господь близько..." (Филип. 4, 4-5). Полюбімо ж Його так, як Він нас возлюбив. Станьмо частиною Його Самого, щоб жити Його життям і дихати Його духом. Це ж про нас сказав Апостол Петро:

„Ви рід вибраний, Царственне Священство, народ святий, люди взяті, як удів, щоб сповіщати звершення Того, Хто покликав вас із темряви у Свій чудесний світ" (І Петра, 2, 9). Тож, у цей Пророчений і Святий День усі просвітімось торжеством і в радості вітаймо брат брата цим нашим споконвічним вітанням:

ХРИСТОС ВОСКРЕС! з відповіддю:

ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Не забуваймо наших споконвічних традицій вславляти Христа Господа Пасками, як символом Хліба Небесного, і червоними крашанками, як символом Гробу Господнього, з якого засяяло Життя всім. Освячуйте їх і потім у призначений час споживайте їх всією родиною, як благодатну поживу перед Богом. А найперше порадуйтеся зо всіма в Храмі Божому, як родиня святих. Та згадайте й тих, що в Україні, „Христос Воскрес із мертвих. Смертю смерть поборов і тим, що в гробах, життя дарував".

Нехай ця свята коротка пісня церковна завжди буде нашим девізом і ознакою, що ми Христові.

Ще і ще вітаю всіх Вас.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Господь ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Його єлава на віки вічні. Амінь.

Дано Р. Б. 1963, в Катедрі Св. Володимира в Торонто перед Святом Пасхи.

Браття й Сестри! Прочитайте і передайте другим, щоб усі пережили ці думки.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $4.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

НЕХАЙ ПРОБУДИТЬСЯ ДІЛО

Коли людські обставини життя є тверді, суворі, тоді люди напружують усі свої зусилля, щоб перемогти, і це веде їх до перемоги, до успіхів.

Наші піонери добилися великих успіхів тому, що вони змагалися з тверди ми життєвими обставинами.

Коли ж люди осягнуть собі здобутки, то починають святкувати перемогу, і тоді дух і тіло починають засипляти; це називається „спочивання на лаврах". Це „спочивання на лаврах" згодом призводить до втрати всіх здобутків, чи то власних, чи осягнених попередніми поколіннями. Так воно було і є в історії всіх народів. Так воно є і в історії української спільноти в Канаді.

Це похвально, що ми говоримо про здобутки наших піонерів. Але водночас це наше говорення викликає супроти себе підозрення: чому ми, говорячи про здобутки наших піонерів, разом з тим не говоримо про наші власні здобутки? А це тому, що не маємо чого про свої осяги сказати! Наші піонери створили в Канаді Українську Греко-Православну Церкву. Ми нащадки тих піонерів створили щось таке велике, що могло б в історії українців Канади становити собою історичну епоху і стати відомим на ввесь світ?

Наші піонери колись були щасливі, якщо могли заробити 50 центів на день. Коли хто з них жертвував сто доларів, — а таких було дуже багато, — то ця пожертва означала заробіток за 200 робочих днів. А нині середній денний заробіток вагається між 8-10 дол., пожертва заробітку за 200 робочих днів має вагатися між 1,600-2,400 дол. Але жертводавців таких сум можна на пальцях порахувати.

Колегія Св. Андрея, асоційована з Манітобським університетом, — це однакове нашого покоління таке діло, що творить собою історичну епоху всього українського народу, а не тільки українців у Канаді.

Якщо б цю Колегію були будували наші піонери, то були б тисячі таких, що масово і скоро жертвували б по 100 дол., що тепер означає коло 2,000 дол. Наші піонери, будуючи церкви, народні доми, т-ва „Просвіта" і т. д., навіть свої убогі хатинки під закладну давали („морґеджі"), щоб узяти позику та скласти пожертву. За рік-два вони легко скинули б тоді 20,000 дол., що на теперішні заробітки становить два з половиною до трьох мільйонів.

Нині до рідкісних осіб, до „білих круків" належать такі особи, що жертвують на Колегію по 1000 дол., що тепер становить собою щоденний заробіток чорноробочого від трьох до чотирьох місяців. Чорноробочий піонер за три чотири місяці заробляв від 40 до 60 дол., і проте піонери-чорноробочі масово жертвували по 100 — 200 дол., що тепер мало б означати масові пожертви по 2,000 й по 4,000 дол., — а в нас таких пожертв немає взагалі навіть від наших мільйонерів.

ВОСКРЕСІМО УКРАЇНСЬКУ ВЕЛИКОДНЮ ТРАДИЦІЮ

У нас постійно говориться про культуру Канади, як про „мозаїку" культур, цебто таку культуру, що складається з культур різних етнічних груп у Канаді. У нас постійно говориться, що українці привезли свою культуру з України, і дають її як свій вклад у „мозаїку культур" Канади. Але ж у нас замало ставлять питання: що українці дають від себе в ту „мозаїку культур" Канади? А це питання треба ставити, і треба давати на нього відповідь.

Треба відмітити цей факт, що в Канаді приймається не тільки українська назва „борщ", але й також деякі українські мелодії. Хоч, на жаль, не підкреслюється, що вони українські. Українські колядки вже частково популяризуються й між не-українцями; їх співають уже по деяких державних школах разом з колядками інших етнічних груп. Збереження старого стилю Різдва великою мірою причиняється до популяризації української релігійно-культурної традиції. Усе це, і ще багато-багато дечого іншого витворює собою і ту атмосферу, і той грунт, на якому треба сіяти зерно заохоти до збереження української мови в Канаді; без цього етнічно-культурного грунту рідну мову серед грядучих поколінь зберегти було б неможливо.

Але в нас є не тільки велика українська Різдвяна традиція, — у нас є також велика українська Великодня традиція з її національною культурою; деякі з її складників, як, напр., писанки, збері гають. Але найбільшим складником нашої Великодньої національної культури є пісні й хороводи; їх становлять: веснянки, гагілки („гаївки"), а між хороводами такі специфічні, як: хрещик, кривий танець, володар, горобчик-шпачок і т. д.

Як чужі „карнавали" в нас успішно заступаються нашим українським „пущенням" чи запустами", або „колодкою", так і наші традиційні хороводи періодично перед Великоднем можуть заступити чужі балетні твори, але треба щоб наші балетмайстри вивчили цю справу і практично її здійснювали; а наші диригенти щоб училися веснянок, і також щоб співпрацювали при тому з балетмайстрами при поширенні хороводів.

І щоб напровесні, коли настає пора перед Великодніми Святами, наша молодь по всій Канаді, замість чужих „фестивалів", масово влаштовувала покази цього нашого традиційного мистецтва, щоб залунали наші „веснянки", щоб показалися хороводи.

НАЦІОНАЛЬНИЙ БІК СПРАВИ II ВАТ. СОБОРУ

II Ватиканський Собор був заповіданий папою Іваном XXIII 25. І. 1959 р. Він почався 11. 10. 1962 р. Його перша сесія тривала до 8. 12. 1962 р. Після перерви, його діяння, як чергова сесія, будуть продовжуватися від 8. 9. 1963 р. Як довго буде відбуватися чергова сесія, і взагалі сам Собор — не відомо.

II Ватик. Собор скликаний для католицьких справ.

Але, поруч чисто-католицького характеру, що є офіційними і основними, II Ватиканський Собор також став, хоч і неофіційно, трибуною міжнародньої церковно-політичної розгри такого характеру, що не має зв'язку з католицькою справою, а становить собою поле змагань між некатолицькими Церквами: цим змаганням Рим приглядається, і Рим тут безумовно зробив усе для цього, щоб ці змагання були. Напр., Константинопольський Патріярх Атенагорас І бажав, щоб папа, запрошуючи на II Ват. Собор православних спостерігачів, звернувся в цій справі тільки до Константинопольського Патріярха, що має традиційний почесний титул „Вселенського Патріярха", як „першого між рівними", і він тоді діяв би в порозумінні і згоді з іншими Церквами. Але Рим вислав запрошення не тільки до Константинопольського Патріярха, але й до всіх інших патріярхів та декотрих інших Православних Церков, а в тому перш за все до Московської Патріярхії, яка, без порозуміння з Константинопольською Патріярхією та іншим Православними Церквами, вислала своїх спостерігачів на II Ватик. Собор. Це й було метою Риму, щоб посилювати політичне суперництво між не-католицькими Церквами, а головно суперництво між Московською й Константинопольською Патріярхіями. Видомившись з рядів моральної солідарности між Патріярхіями, Москва вислала своїх спостерігачів на II Ват. Собор, і тут вона в очах світу стала фактично (хоч і неформально) немов би одинокою „представницею Православія".

З уваги на це, можна евентуально передбачувати, що, силою таких, непередбачених нею обставин, Константинопольська Патріярхія також вишле своїх спостерігачів, — хоч і спізнено, бо тільки на чергову сесію II Ват. Собору, що почнеться 8 вересня ц. р. Якщо це станеться (а воно можливе), тоді II Ват. Собор стане неофіційною, невидимою ареною тихого суперництва між Константинопольською і Московською Патріярхіями за політичні впливи у світі. З допомогою загравання з Московською Патріярхією Рим намагається спонукати Константинопольський Патріярхат б у т и більш уступливим, — прихильні добитися висилки Константинополем представників на II Ват. Собор.

Тому що висилання Московською Патріярхією спостерігачів на II В. Собор відбулося в порозумінні (а може й наказу) з владою СССР, то тим самим церковні представники з Москви фактично репрезентують на цьому Соборі Советський Союз, як державу, і її народи (поневолені червоною Москвою). Таким чином Москва використала цей Собор як одну з міжнародніх трибун (подібно, як і трибуну Організації Об'єднаних Націй у Нью-Йорку) для політичної розгри між державами й народами.

Місцеві католицькі провідники серед народів добре вироблених політично, де вони ставлять не власть папи понад усе, а тільки Бога і націю понад усе, зробили все можливе для цього, щоб зарепрезентувати на цьому Соборі не в першу чергу своє місцеве католицтво, а свою націю в особі її офіційних католицьких делегатів та національних спостерігачів не-католицьких; так, напр., німці католики й протестанти-спостерігачі спільно являють собою могутню німецьку національно-політичну маніфестацію на II Ват. Соборі, згідно з кличем традиційного німецького гимну: „Дойчланд! Дойчланд юбер аллес" („Німеччина, Німеччина понад усе"). Німецькі катол. єпископи приватно порозумілися в цій справі з німецькими протестантськими єпископами; звичайно, німецькі католицькі єпископи закликали своїх земляків-протестантів прибути на Собор не тому, щоб „з покірною просьбою" піддатися під власть папи, а тому, щоб спільно зарепрезентувати перед світом інтереси німецької нації — так, як делегація з СССР репрезентує інтереси на II В. Соборі Советського Союзу.

Ще поки призначений для цього орган Ватикану, що ним є Секретаріят Єдности Християнства, офіційно запросив німецьких протестантів (ще перед 11 жовтня 1962 р.), німецькі католицькі єпископи ще раніше всіляк мяк собою обговорити з німецькими протестантськими церковними провідниками цю справу приватно, — по лінії не унія з Римом, а по лінії справи нації

Єпископи українців греко-католиків, репрезентуючи тільки греко-католиків (офіційно, для Риму, вони репрезентують тільки два-три мільйони своїх вірних) в очах світу не репрезентують української нації, як цілости, — вони виїхали на цей Собор тільки і виключно в церковній справі, не бувши приготованими на цю „несподіванку", що Собор матиме також свою (хоч і неофіційну) міжнародньо-політичну трибуну: духаня між державами й націями, де ролю відограє не релігя й Церква, а національність. Через цю свою неприготовність і непередбачливість та самообмеженість тільки до церковних справ єпископи українців греко-католиків були заскочені політичною дійсністю на Соборі, і майже на вступі зазнали досі нечуваного політичного удару від самого Собору, коли вони виступили проти присутности на Соборі спостерігачів з Москви. Їхньою помилкою було це, що вони там виступали тільки в обороні переслідуваного Москвою греко-католицтва, зосередивши все на особі переслідуваного владою СССР митрополита Йосифа Сліпого, а не зайняли національно-політичного українського становища, щоб стати в обороні всього українського народу, та не зайняли загально-християнського становища, щоб виступити в обороні українського Християнства, як такого, отже не лише греко-католицтва, але й українського православія, переслідуваного владою СССР і Московським Патріярхатом. Таким чином греко-католицькі єпископи стали в положення відірваних від понад 90 процентів української 50-мільйонної нації, в якій православні становлять понад 45 мільйонів. Вороги української нації відразу помітили цю їхню відірваність від основної маси української нації, і тому перестали з ними числитися, і Собор завдав їм політичний удар, та ще й заборонив виступати проти Москви — і то виступати не в обороні нації, а таки в обороні. . . українських католицьких єпископів, переслідуваних Москвою.

А хто „репрезентував" понад 45 мільйонів православних українців у цьому політичному півзакулісному змаганні? Представник з Москви архимандрит Котляров, виконуючи наказ влади СССР, заявив в інтерв'ю на цьому Соборі, що він. . . „українець"! І таким чином він натякнув, що це він, як запрошений Римом спостерігач на Соборі, репрезентує 45 мільйонів православних українців

Дівчі українців греко-католиків, можливо, вважали, що добре склалося так, що римський Секретаріят Сприяння Єдности Християнства (а тільки він є уповноважений запрохати не-католицьких спостерігачів на цей Собор) не запросив офіційних українських п р а вославних спостерігачів на Собор у Римі, отже, мовляв, світ не буде знати, що існують православні українці, і він буде мати враження, що всі українці є католиками Така політика з боку укр. греко-католиків може мати успіх у деяких парафіях, але не на міжнародній арені, де про українські православні й гр.-католицькі церковні справи чужинні специ знають куди більше, ніж українські.

З моментом продовження Собору (з 11-ем 8 вересня ц. р.), якщо Константинопольська Патріярхія рішиться таки висилати своїх спостерігачів (хоч і спізнено), національно-політична гра в закулісі сцени Собору буде розвиватися й ускладнюватися; і вона вже висмикається з-під контролі Риму. Але українці там досі не вважалися партнером тому, що ці з українців, які мали ініціятиву у своїх руках, самі зробили все для того, щоб партнером не бути.

II Ват. Собор

Нат. Собор вимагає, щоб до православних відноситися „увічливо й з пошаною"

На першій сесії II Ватиканського Собору (11. 10. 1962 — 8. 12. 1962) його члени, отці Католицької Церкви, між іншим займалися також справою відношення Католицької Церкви до Православія.

Часопис „The Philadelphia Inquirer" 28 листопада 1962 р. інформував своєю кореспонденцією з Ватикану:

„Місто Ватикан, 27 листопада. — У вівторок (27 листоп. 1962) понад 2,000 духовних оплескували відложення папою Іваном другої сесії Ватиканського Екуменічного Собору. . . до 8 вересня (1963 р.). . .

„Отці Церкви обговорювали начерк проекту з метою заохотити до возʼєднання (reunion) між Римо-католицькою Церквою і відокремленими Східніми Православними Церквами. . .

„Вони вимагали великого такту й респекту до Православної Церкви, що її розвиток, організація й літургія походять від Апостолів та від прадавніх Отців, які основали її (Православну Церкву) „не будучи в історії нічого винними Латинській Римській Церкві", заявив речник Собору".

Добрий початок

Вищезгадана заява теперішнього світового Католицького Собору (а ця заява, очевидно, вписана в протоколи Собору), на його першій сесії — це становище правильне, і тому його треба вважати добрим початком у теперішній саморевізії Католицької Церкви в її відношенні до Православія.

Якщо б, навіть, ця зміна відношення була подиктована тільки кон'юнктурою, цебто вона служила б Католицькій Церкві тільки одним із засобів для здобуття собі симпатій з боку православних з метою наклонити їх признати над собою юрисдикцію папи, то навіть і такому випадкові вищезгадана заява Католицького Собору по адресі Православія сама собою має важливе значення. Бо цією своєю заявою Католицька Церква правильно означила істоту Православія, признавши, що воно походить не від Риму, а від Апостолів і від найдавніших Отців Вселенської Церкви Христової.

Якщо Католицька Церква надалі буде послідовною сама з собою, цебто - якщо вона буде непохитно триматися цієї своєї заяви в теорії й практиці, то тоді між Православієм і Католицтвом був би християнський мир — без потреби так званої „унії".

МИТРОПОЛИЧІ ВІЗИТАЦІЇ

ВЕСНОЮ И ЛІТОМ 1963-ГО РОКУ

Велика Субота 13-го квітня, — Освячення пасок у **Соборі Св. Покрови в Вінніпегу,** година 7.30 вечора.

Світле Воскресення Христове, Великдень 14-го квітня, — Митрополича Всеканадійська Катедра в Вінніпегу.

Неділя 21-го квітня, Хомина неділя, — **Собор Святої Покрови в Вінніпегу.**

Неділя 2-го червня, — у Митрополичій Всеканадійській Катедрі Пресвятої Трійці в Вінніпегу: Св. Літургія на день Пресвятої Трійці.

Неділя 9-го червня, — у **Св. Троїцькій Церкві в Принц Альберт,** Саск.: Повне Освячення Церкви. Митрополита супроводить О. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 16-го червня, — **у Роблині,** Ман., Освячення Церкви Св. Івана Предтечі. Митрополита супроводить О. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 23-го червня, — у **Гадсон Бей,** Саск.: Освячення Церкви. Митрополита супроводить О. Ігумен Іов Скакальський.

У ПРОЦЕСІ БУДУВАННЯ

КОЛЕГІЯ СВ. АНДРЕЯ НА ПЛОЩІ МАНІТОБСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Стан будови Колегії Св. Андрея на площі Манітобського університету в лютому ц. р. Від того часу праця пішла далеко вперед.

Екс-кат. свящ. Еттре

Комуністичний лідер далі в духовних шатах

Сальомон Больо Еттре (Ethree), ще коли був катол. священиком у Перу, став комуністом, — він очолив комуністичну організацію „Національний Фронт Визволення", отже католицькі церковні власті усунули його з духовенства. Але він і надалі зодягається в католицькі духовні шати і називає себе „отцем".

У липні 1962 р. С. Б. Еттре був на т. зв. „Мировому конгресі" у Москві, і з приводу цього уряд Перу в серпні 1962 р. видав наказ, щоб Еттре вийхав з Перу (бо він не є уродженцем Перу), але він не підпорядкувався цьому наказові. У лютому ц. р. під час великої поліційної облави на комуністів, під час якої арештовано коло 300 визначніших комуністичних діячів, С. Б. Еттре також попався у вязницю (Журн. „American Review of Eastern Orthodoxy". Febr. 1963).

Політика Церкви й держави

Судан заявив, що він не переслідує християн

Суданська амбасада у Вашингтоні в лютому ц. р. заявила, що мусулманський уряд Судану не переслідує християнських місіонерів; недавні вістки в пресі про „переслідування" — це „фальш" і „перекручення" фактів.

У заяві амбасади сказано, що „в політиці Судану завжди було і завжди буде забезпечення й охорона свободи релігій всіх громадян і всіх чужинців — без будьякої дискримінації". Але, як сказано в цій заяві, деякі з християнських місіонерів вмішуються у внутрішню політику Судану „таким способом, що це загрожує законам і порядкові"... і що „через таку незаконну і неблагу політичну діяльність" цих місіонерів деского з них усунено з країни.

Амбасада виявила, що на основі суданського урядового закону з 1962 р. званого „Акт Місійних Товариств", „деяке число приватних і місійних шкіл включено в систему державних шкіл..., а деяких з місіонерів, що не є суданцями, які прибули в Судан з одинокою метою ...вчителювати, замінено суданськими вчителями..."

З. Р. — Ватикан подав, що від грудня 1962 р. Судан усунув коло 100 катол. місіонерів. Протестанти подали, що від липня 1962 р. усунено 17 протестантських місіонерів.

Чи католицькі місіонери також домагалися, щоб суданська влада утримувала приватні католицькі школи — в цій справі немає інформацій.

З переслідування релігій в СССР

Наживався з „переходу на атеїзм"

Совєтська преса, а зокрема „Правда", в січні й лютому ц. р., широко писала про авантюру 21-літнього Віктора Сєколова. Він сотні миль роз'їжджав по Московщині, де прикидався „студентом духовної академії", який хоче „навернутися на атеїзм", але не може, бо не має з чого жити; а досі його „утримує духовна академія". Комсомол обдаровував його грішми, одежею й харчами, а після того він прилюдно заявляв, що вирікається релігій. Зокрема великий успіх він мав у місті Устюзі.

У кожній місцевості він заявляв, що саме тут він перший раз проголошує своє навернення на атеїзм.

З Московщини він згодом переїхав в Україну, і тут він уже виступив не під виглядом „студента духовної академії", а зодягнувся в духовні шати, і почав вдавати „священика". Однак за свій виступ у Харкові він тим разом заждав так багато грошей, що комсомол (комуніст. союз молоді) аж мусів торгувати з ним.

Так роз'їжджаючи з своїми виступами по всьому СССР, він нарешті був арештований, але випадково — через крадіж, і при цій нагоді викрилося, що він шарлатан.

Комсомол у пресі остеріг, щоб у майбутньому в подібних випадках комсомольці пильно перевіряли, чи всі ці, що „навертаються на атеїзм", справді досі були християнами.

З переслідування релігій в СССР

Закликають атеїстів студіювати Біблію

Комуністичний орган „Правда" атеїстичну кампанію на 1963 р. започаткував нарисом програми й способів поборювання релігії. Він ствердив, що хоч минулого року було дано 20,000 атеїстичних доповідей в різних осередках СССР, то однак успіх майже жодний. Цей орган підкреслив, що запорукою успіху має бути не кількість, а якість пропаганди. Отже треба „уникати ображування вірних", а вести справу науково. Однак пропагандисти проявляють брак знання релігій, отже їм рекомендується читати Біблію.

Слід завважити, що совєтська влада тут опинилася в самосуперечності: з одного боку забороняється читати Біблію, бо вона впливає на скріплення релігійності, а з другого боку обвинувачують атеїстичних провідників за те, що вони не читають Біблії, — якої, зрештою, вони ніде не можуть дістати.

Церква і законність подружжя

ВІНЧАННЯ ПОЗА КАТОЛ. ЦЕРКВОЮ НЕ МОЖЕ БУТИ ПІДСТАВОЮ ДЛЯ РОЗВОДУ, ВИРІШИВ СУД КВЕБЕКУ

Подружжя Франкер (француз у провінції Квебек) 20 років тому звінчалися в протестантській церкві (Юнайтед Чорч оф Канада). А цього року Бернардина Франкер судовим шляхом домагається розводу, бо вона, назад повернувшись до католицтва, твердить, що, згідно з ученням Католицької Церкви, її вінчання поза Католицькою Церквою не є важним.

Суддя Ж. П. Шарбонно (католик) у Верховному Суді Квебеку ц. р. заявив, що коли навіть двоє католиків звінчаються в не-католицькій церкві, то все таки перед законом їх шлюб є важний, отже це не може бути підставою для розводу.

В Ізраїлі за 15 років збудовано 3,450 синагог

Віннипезький жидівський часопис „The Jewish Post" (28. 3. 1963) інформує:

„В Ізраїлі є сьогодні 4,000 синагог, в 1948 року, коли було створено державу Ізраїль, було тільки 800 синагог. Будують ще 500 синагог. Крім цього, є 250 синагог для молоді."

З. Р. — В Ізраїлі жидівська релігія (юдаїзм) є державною релігією, отже її там утримує держава. Жидівська молодь у державних школах конечно навчається релігії. Хто не є юдаїстом (не визнає жидівської релігії), того уряд Ізраїля не признає жидом.

ДАРУНКИ НА ДЕНЬ МАТЕРІ

В НЕДІЛЮ, 12-ГО ТРАВНЯ Ц. Р. Є СВЯТО ДЕНЬ МАТЕРІ. НЕРАЗ ТЯЖКО РІШИТИ, ЯКИЙ ПОДАРУНОК КУПИТИ ДЛЯ МАТЕРІ, ЩОБ ВІН НАЛЕЖНО ВИСЛОВИВ НАШІ ПОЧУВАННЯ. В СКЛАДІ ЦЕРКОВНОЇ КРАМНИЦІ МОЖНА ЯКРАЗ НАБУТИ ТІ РЕЧІ, ЩО ІХ КОЖНА МАТИ ПРИЙМЕ З РАДІСТЮ, — А САМЕ:

БІБЛІЯ

або

Книга Святого Письма Старого й Нового Заповіту

З мови дяньоєврейської й грецької дослівно перекладена на мову українську — Митрополитом Д-ром Іларіоном (Огієнком).

Розмір Біблії: 12x9x2½ ц., 1523 сторін друку, важить 7 фунтів.

Друковано великими читкими черенками.

До Біблії доданий листок для записів родинних подій.

Ціна: У чорній полотняній оправі, й червоними берегами, з пересилкою $22.50

Менша Біблія 6"x8" — в чорній полот. оправі $ 5.25

- - в чорній шкіряній оправі $10.50

Ч. 164 А

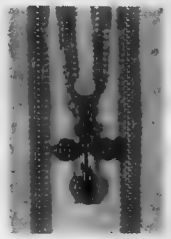

Ч. 163

МОЛИТОВНИКИ

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, з золотими тисками. Ціна $7.50

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній полотняній оправі. Ціна $2.75

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна $10.00

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій полотняній оправі. Ціна $6.50

МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі. Ціна $1.00

МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній білій оправі. Ціна $1.25

МОЛИТОВНИК „Віра" — двома мовами: українською та англійською, в полотняній чорній оправі $2.00

в білій оправі $2.25

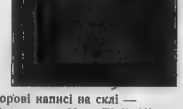

Стінні кольорові написи на склі — „Господи Благослови Наш Дім". Ціна $2.50

Привітальна Картка „НА ДЕНЬ МАТЕРІ" 25 центів — одна.

Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) срібний „Стерлін силвер", з делікатним ланцюжком ..... $ 3.00

Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) покритий золотом, з делікатним ланцюжком ..... $ 2.50

Ч. 164А — Нашийний Хрестик з 14-каратного золота, з делікатним ланцюжком $12.00

Ч. 164А — Нашийний Хрестик з 10-каратного золота, з делікатним ланцюжком $10.00

Ч. 164А — Нашийний Хрестик срібний „Стерлінг силвер", з делікатним ланцюжком ... $ 3.00

Ч. 164А — Нашийний Хрестик, покритий золотом з делікатним ланцюжком ..... $ 2.50

Ч. 163 — Хрестик гарно позолочений, для ношення на одежі ..... $ .60

SONS OF THE SOIL — by Ilia Kiriak — 303 pages $4.50
(Книжка „Сини Землі" англійською мовою)

TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY
(Куховарська книжка)
by Savella Stechishin $5.50

ПЛАТІВКИ (ПЛАСТИНКИ, РЕКОРДИ)

Платівки Святої Літургії в виконанні хору Української Греко-Православної Катедри Св. Володимира в Торонто під диригентурою **Юрія Головка.** Альбом (дві платівки).

Ціна з пересилкою $9.50

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

XXII

Другісна традиція

Запропонованим тут терміном „другісна традиція" тут окреслюється ціла традиція в Християнстві, що витворилася вже після Апостольських часів.

До другісної традиції належить, напр., Богослужбова система, цебто форма, порядок і календар Богослужіння.

Основну більшість літургічної традиції християни засвоїли собі від старозавітнього жидівського обряду (Див. Варен, „Передгікейські Літургії"). За давніших часів літургічні обряди з роду в рід передавалися усно (так, як і народні звичаї). Сам Христос дотримувався жидівського старозавітнього обряду: Він ходив до синагоги (жидівської святині) в Єрусалимі, брав участь у жидівських Богослуженнях. Отож, християни поступили зовсім послідовно, коли в самих основах прийняли жидівське Богослуження, яке практикував Сам Христос; але вони також поступили послідовно й у цьому випадку, коли до цієї старозавітньої жидівської літургічної основи почали додавати ці елементи, що їх викликала новозавітня потреба.

Кожен з Апостолів у своїй місійній діяльності заводив свій власний богослужбовий порядок — у залежності від свого власного погляду та від характеру цього національного грунту, на якому було проповідуване Християнство. От же, щодо обряду, то вже в позапостольських часах було не одне Християнство, а тільки різні християнства. Нині ледве чи багато знайдеться таких, які могли б заперечити факт т. зв. „двоєвір'я" в християнських обрядах. Кожна нація надала Християнству в себе свого національного забарвлення за допомогою своїх давніх (т. зв. „поганських") елементів. Апостоли дбали про це, щоб ці місцеві елементи, коли їх уводили в християнський обряд, не змінили самої істини Христової, а вже особливо вони клопотатися на це, щоб люди виреклися матеріялізму, що є ознакою поганства, цебто, щоб вони виреклися божиць, — це була найголовніша й перша передумова для поган, які бажали стати християнами; і цю передумову поганам поставив Ап. Яків, а Собор Церкви в Єрусалимі затвердив її (Ліяння XV. 20; 29). Але поганам, з їхньою первісною ментальністю, важко було збагнути й сприйняти Бога, як Духа, — поганські божки (ідоли), як матеріяльне, видиме „божество", були їм більш сприємливі. І якраз ця „видимість" (матеріялізація, змисловість) — це психологія поганської релігії. Не можучи перебороти цієї психології в масах, провідники Християнства почали дещо в обрядах толерувати з тих матеріялізованих (поганських) елементів. Тому що приятівові не було можливо збагнути невидимого Христа, то Рим створив концепцію „Видимого Намісника Христа на землі" в особі папи, і це є поганська концепція. А подібні явища трапляються і в деяких обрядах та нейковірні спроби оправдувати їх нібито в дусі Христової науки.

***

Така категорія, як Свята Трійця, була особливо трудною для правильного зрозуміння й сприйняття її поганами: погани, призвичаєні до політеїзму (многобожжя), були скильні розуміти Святу Трійцю, як „трьох Богів". Та й між провідниками Християнства аж шість століть велися дискусії на тему правильного розуміння суті Св. Трійці. Тоді була навіть і така секта, яка навчала, що Св. Трійця — це Бог-Отець, Бог Син і Божа Матн. Ці дискусії закінчилися ухвалами Вселенських Соборів, на яких установлено Символ Віри — найперше на Нікейському Соборі 325 року, а його поправлено й доповнено на Константинопольському Соборі 381 р.

На Вселенських Соборах у Халкедоні 451 р. й 553 р. дискутували й нормативно вирішували справу істоти Ісуса Христа, як людини і як Бога.

Постанови Вселенських Соборів у справах Віри ставали православними в усіх Християнських Церквах, представники яких брали участь у Соборах. Римський імператор дефінітивно затверджував і проголошував їх, як державні закони, що обов'язували кожного християнина; хто ці постанови Соборів ламав, то це вважалося злочином супроти держави.

Ці чотири ухвали Вселенських Соборів (дві щодо „Вірую" і дві щодо істоти Христа) становлять собою Традицію, але вони ставляться нарівні з Св. Письмом і являються Догматами, бо їх „одноголосно" (а в дійсності більшістю голосів) признали Отці Церкви.

***

Багато Отців Церкви писали свої пояснення до Св. Письма й поучення на основі Св. Письма. Ці пояснення й поучення були писані, розуміється, відомими в Церкві авторитетами і здібними та загально шанованими людьми. Церква високо цінила їхні твори, і не ставила супроти них жодних застережень. Такими відомими творами є: „Правила Св Василія Великого", „Правила Св. Григорія Неокесарійського", „Правила Св. Петра Олександрійського", „Послання Св Афанасія", „Поучення Св. Григорія Богослова", „Про читання книг Старого й Нового Заповітів", „Послання Св. Тарасія до Адріяну" і ін. (Див. „Правила св. Отець съ толкованіями". Москва, 1884)

***

Справа традиції (Св. Передання) складна, і на її тему є багато дискусій. Тут мається на увазі не сам факт приймання чи неприймання Церковної Традиції, — бо мерітум цієї справи вимагає спеціяльної студії. На „воканді" тут лежить справа простіша, справа формальна. А саме, ідеться про проблему консеквентности, цебто послідовності Церкви самої з собою.

І так, щодо літургічної Традиції — то на її основі творяться очевидні гетерогенічні (другожерельні) напарування. Напр., традиційний канонічний список богослужбових книг (а він означений у „Типіконі") обмежується тільки цими богослужбовими книгами, що мають догматичний характер, цебто вони основані на Св. Письмі. - і це т. зв. „релігійно-церковні книги". Але Церква згодом почала допускати „приватними" шляхом, також і т. зв. „релігійно-приватні" книги до Богослужіння: напр., „Колядники". „Акафісти" і т. д. Напр., у Православній Церкві є „Акафіст на Успіння Пресв. Богородиці" (він уперше появився друком у Києво-Печерській Лаврі 1624 р.), в якому сказано, що Діва Марія була „з тілом" узята на небо. У Православній Церкві догматично не визнана ця наука (на основі переказу), але ця „релігійно-приватна" книга („Акафіст") під осолою поваги Богослужіння зводить до Церкви цю науку на основі переказу, дарма що цей „Акафіст" не є канонічною (богослужбовою) книгою. У церкві співається колядку, в якій є слова: „Пішов Ірод аж до аду з Люцифером на пораду", — це на основі народньої апокрифічної творчості; але з другого боку, Церква не навчає, що, мовляв, історичним фактом було, що Ірод сходив до Люцифера в пекло й назад повертався на землю.

Папа Іван XXIII 1960 р. усунув з молитви „На присягу людства Христові-Цареві" ці слова, що „ображають жидів", а тим часом ця молитва в католицькому Богослужені становить собою Традицію догматичного типу, бо вона основана на Новому Заповіті, з якого взяті ці слова, які ображають жидів, а саме: що жиди „пролляли кров Христа".

Первоієрарх Грецької Церкви митрополит Теоклїт (в Атенах) 1960 р. запропонував майбутньому (запляновано) Вселенському Соборові Православної Церкви усунути з Нового Заповіту ці слова, що „ображають жидів". Отже, чи папа Іван XXIII і митр. Теоклїт уважають Новий Заповіт книгами Об'явлення Божого, коли вважають потрібним і конечним цензурувати Св. Письмо?

Коли Св. Отці на Вселенських Соборах більшістю голосів ухвалювали деякі постанови, щоб унормувати певні проблеми, то це був голос Церкви. Але коли цей чи той Св. Отець приватно писав твір пояснень Св. Письма, чи Поучення на основі Св. Письма (а тут він уже інтерпретував Св. Письмо), то тут виринає питання: чи і якою мірою має його приватний погляд обов'язувати Церкву? Напр., Отець Церкви Св. Августин (у творі De poenitentia., IV) осудив Отців Церкви — Св. Єроніма й Св. Івана Золотоустого під замітом „офіційного визнавання фальшу". Чи ці суперечності між Отцями Церкви можна прийняти, як Традицію (Св. Передання)?

Канонів Церкви є дуже велике число. Були Канони, видані Вселенськими Соборами, а також Канони Помісних (локальних) Соборів. Бувало так, що „еретичні" Канони, напр., аріянські, приймали Католицька й Православні Церкви, як ось Антіохійські Канони. Вселенські Собори іноді скасовували Канони Помісних Соборів. Але бувало й так, що Канони Помісних Соборів суперечили Канонам Вселенських Соборів, і ніхто тут не висловлював застережень, отже ця суперечність перейшла в Традицію (Св. Передання).

(Далі буде)

З переслідування релігії в СССР

Хрещення й смертність

У січні ц. р. советська атеїстична радіо-пропаганда з Москви заявила, що за царського режиму в Росії середній вік людини був 32 роки, бо, мовляв, люди діставали хронічного запалення легенів під час хрещення. А тепер середня границя віку людини в СССР є 69 років, бо зменшилося число хрещень.

Не відомо, чи ці пропагандисти вірять у це, що вони говорять. У Канаді середня межа віку людей становить понад 70 років, і до них належать охрещені.

Факти проти слів

З „Українсько-Єврейської Конференції"

Теперішній папа Іван XXIII заявив жидам: „Я ваш брат"; цей же папа конфіскує в Католицькій Церкві все це, що жиди вважають „антисемітським"; і вдячні жиди на знак свого признання дали папі Іванові XXIII цінного дарунка (Джерела в цій справі подані у „Віснику" 1 лютого 1963 р.).

Католицька Акція на українському відтинку її наступального фронту почала негайно і в українському секторі ці нові напрями Риму, цебто католицько-жидівське співжиття.

Православні українці радо вітають приязнь між народами й Церквами, якщо це не діється коштом українців і на шкоду українства та з кривдою для них.

Друге засідання організації звані „Українсько-Єврейська Конференція" в Нью-Йорку 26 листопада 1962 р. було таке, що в ній переважав настрій, так би мовити, маніфестації католицько-жидівської приязні, але... за кошт Української Православної Церкви. А ініціятива саме такого духа цієї конференції була в руках... деяких дійчів українців католицького віросповідання. З боку тих дійчів було сказано, що хоч український народ, мовляв, на історичному шляху був антисемітським, але відповідальним за це є православіє в Україні, яке вихвало українську націю на „антисемітську."

Щодо католицтва, то по його адресі не було цього роду обвинувачення. Навпаки один з католицьких доповідачів, о. д-р М. Соловій, — монах василіянин, намагався доказати „невинність" Католицької Церкви у справі переслідування жидів, і при тому на користь католицько-жидівської приязні „він цитував багато жидівських учених, рабінів і папів", Інформує укр. катол. щоденник „Америка" (7. 12. 1962).

З уваги на це ми тут і собі дозволимо в цій справі дещо зацитувати.

І так, почавши з 1217 року по 1755 рік Римські папи видали спеціяльно у справі жидів аж 57 енциклік, в між ними тільки чотири були на користь жидів, уся ж решта (53) з тих енциклік були видана, як папські накази переслідувати жидів. (Сюди не включені енцикліки, де тільки частково говориться про жидів). Ці три енцикліки на користь жидів — такі:

1) енцикліка п. з. „Sicut judaeis non debet esse licentia", видана папою Гонорієм III 7 листопада 1217 р., і вона заборонила силувати жидів приймати християнство та забороняла знущатися над жидами; але цей папа по трьох роках почав переслідувати жидів;

2) енцикліка „Cienti judaeis non debet", видана папою Урбаном V 7 червня 1365 р. як його наказ не силувати жидів до християнства і не знущатися над ними;

3) енцикліка „Christiana pietas"; видана папою Сикстом V 22 жовтня 1586 р., якою жидам надано привілеї;

4) енцикліка „Cum sicut accertinus", видана папою Урбаном VIII 18 жовтня 1635 р. як наказ кормити тих убогих жидів, що їх ув'язнено за довги.

Але чи це незначне число папських енциклік в обороні жидів було видане з мотивів християнського милосердя — можна сумніватися з уваги на це, що жиди підкупляли Римську Курію в Ватикані, і в жидівських „ваадів" (краєвих парляментів) у бюджеті завжди фігурувала спеціяльна рубрика „на видатки для Риму", про що на основі документів інформує жидівський історик Меіаl у книжці „Juden in Polen und Russland".

Усі ж решта, цебто аж 53 енцикліки папства з наказом переслідувати жидів — це задовга листа, отже ощадність місця не дозволяє нам цитувати все їх число, — але, якщо б була особлива потреба, — ми могли б це зробити. Усе ж таки, вкажемо, як приклади, хоч деякі з тих енциклік, що спеціально видані для переслідування жидів.

І так ось, енцикліка „Ad nostram noveritis audietiam", видана папою Гонорієм III 29 квітня 1221 року заборонила приймати жидів на публічну службу і видала наказ, щоб жиди були позначені спеціяльними значками на одежі (отже практику значити жидів Гітлер узяв з історії Католицької Церкви). Енцикліка „Impia judeorum perfidia", видана папою Іннокентієм IV 9 травня 1244 р. наказує палити Талмуд. Енцикліка „Sedes apostolica", видана папою Мартином V 3 червня 1425 р. наказує помаркувати жидів спеціяльними значками. Енцикліка „Cum Haebraeorum malitia", видана папою Клементом VIII 28 лютого 1593 р. забороняє жидам читати Талмуд. Енцикліка „Probe te meminisse", видана папою Бенеітом XIV 15 грудня 1751 р. дозволяє католикам хрестити жидівських дітей без згоди їхніх батьків.

Звичайно, історики Католицької Церкви повинні бути обізнаймлені з усіми папськими енцикліками, отже вони повинні знати й пожад цівсотні тих папських енциклік, що були папами спеціяльно видані для переслідування жидів Католл. Церковою. Але дехто з католицьких історників Церкви ближче не обізнаймлений з історією жидівського народу, отже тут зацитуємо з „History of Jewish People", 11ed. ed. New York, 1962, p. 94, що її написав відомий жидівський історик Nathan Ausubel, ось що інформацію про антисемітське переслідування жидів Катол. Церковою:

„Починаючи з першого хрестоносного походу, впродовж однадцятого століття розширялася в Європі релігійна істерія проти жидів. Коло того часу ненависництво супроти жидів уже було офіційно затверджене і було вписане в канони Церкви" (Католицької).

***

Якщо б ще раз виявилася потреба, то в такому випадкові є можливість про цю справу писати ширше, подрібніше й глибше. А покищо тут закінчимо стверджением, що український православний Єпископат ніколи не видавав послань з закликом переслідувати жидів. І ніхто з провідних православних українців — ні світських, ні духовних, ні на власну руку, ні від Церкви — не виступав перед жидами проти українських греко-католицьких сфер з обвинуваченням в антисемітизмі; на жаль, із середовища укр. греко-катол. проти укр. Православної Церкви таке обвинувачення було зроблено, і то прилюдно та в присутності жидів.

У Христі „нехай всі єдиними будуть"

Спільні Богослужіння Православних Церков

Торонто, Онт. — У неділю Православія ц. р. тут відбулася Вечірня, відслужена спільно православними священиками Православної Церкви різних юрисдикцій, як канадськими греками Американського Екзархату Константинопольського Патріярхату, канадськими сирійцями Американського Екзархату Антіохійського Патріярхату і ін., з якими служили Вечірню шість священиків Української Греко-Православної Церкви в Канаді із своїм хором.

***

Вечірня була соборно відправлена в присутності грецького Митрополита в Канаді Владики Атенагораса.

***

Монтреал, Кве. — У неділю 3 березня 1963 р. тут відбулася Велика Вечірня, соборно відслужена православними священиками Церков різних юрисдикцій, крім росіян; соборно служили грецькі священики Американського Екзархату Константинопольського Патріярхату, сирійські священики Американського Екзархату Антіохійського Патріярхату і ін., з якими сослужили 5 священиків Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

ЗВЕРНЕННЯ

КОМІТЕТУ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ В СПРАВІ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ В ВИЩИХ ШКОЛАХ МАНІТОБИ

Справа навчання української мови в публичних школах (гайскул) Манітоби поступила знова поважний крок вперед. Від нового шкільного року українську мову будуть навчати в 9-ій і 10-ій клясах гайскул на управненнях виборного предмету. Університет Манітоби погодився затвердити українську мову в тому характері (оншин сабджект) в матрикуляційнім курсі в 1963-64 в 10-ій клясі а в 1964-65 в 11-ій клясі гайскулс. В тому курсі українську мову буде можна вибрати замість британської історії, ремесла й робіт домашнього господарства, писання на машинці, музики, або мистецтва. Одночасно українську мову на правах вибраного предмету буде можна вибрати нарівні з французькою мовою, в новім Загальнім Курсі (Дженерал Корс). Подаючи це до загального відома закликаємо з надходячим новим шкільним роком українських батьків і учеників використати вповні поширені тепер можливості навчання української мови в гайскулс.

***

Міністерство Освіти даючи нові управлення для української мови не відмовиться їх ще більше поширити, але це залежить тільки від того яке буде відношення до української мови українських батьків і учеників. Тому в цьому році не повинно бути таких українських родин в Манітобі, що занедбали б цю справу. Ті ученики, що навчалися української мови в 9-ій клясі повинні продовжувати її навчання в 10 клясі, а ученики 8 класи повинні вже зголошувати принципалам свое бажання навчатися української мови в 9-ій клясі. Родичі повинні допильнувати тої справи, бо це така нагода, що її ніяк не можна змарнувати.

***

Українські учителі і священики, як теж всі українські організації просимо повести в тій справі якнайширшу освідомлюючу акцію між українськими родинами і допомогти їм гідно виконати обовязок супроти рідної мови.

Комітет Українців Канади Централя

Березень, 1963

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

(Продовження списка)
Пожертви з різних місцевостей.

По $600.00:Провінційна Екзекутива Союзу Українок Канади, Манітоба.
По $100.00: Укр. Гр.-Прав. Громада в Норт Бетелфорд, Саск.; Давфинський Відділ Взаємної Помочі.
По $50.00: Гр. Семочко, Вінсфілд, Інл., США.; Сестринство Св. Покрови при У. П. Громаді Св. Димитрія, Картерет, Ню Дж., США.; Жіноче Товариство ім. Княгині Ольги, Гронлянд, Саск.
По $41.00: Жіноче Товариство ім. Лесі Українки, Кіндерслей, Саск.
По $33.71: Збірка на Похороні бл. п. Андрія Клима, Селкірк, Ман.
По $25.00: Василь Баб'як, Балмертвин, Онт.; У. П. Громада Св. Димитрія, Картерет, Ню Дж., США.; У. Г. П. Громада в Шортдейл, Ман.; Н. Кіндрачук з дружиною, Ванкувер, Б. К.
По $11.75: Збірка на Ювілеї 25-літнім подружжя Антона й Стефки Гевків, Сарнрайя, Алта.
По $10.00: Василь оГрдей, Сірдєн, Алта.; Василь Вітошинський, Мілвил, Ню Дж., США.
По $9.00: Збірка на Хрещенні донечки Василя й Дори Гулів, Гресленд, Алта.
По $8.00: Збірка на Похороні бл. п. Н. Ткачука, Гонор, Саск.
По $5.00: Іван Грикуляк, Мирнам, Алта.; Іван Радиш, Тіодор, Саск.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ
ОКРУГИ ДАВФИН, МАН.

Рориток, Ман.
По $20.00: пані М. Гуцуляк.
По $10.00: Роман Соломон з дружиною.

Гилберт Плейнс, Ман.
По $10.00: Збірка на Похороні бл. п. Василя Сидора.

Збірка п. Стефана Пелешка в Балмертвин, Онт.
По $100.00: Стефан Пелешок.
По $50.00: д-р Е. Данчук.
По $10.00: Василь Баранецький, Міхал Баранецький, Петро Баранецький, Богдан Польовий.
$4.00 — дрібними.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ
ОКРУГИ ГАЄС, САСК.

Гаєс, Саск.
По $25.00: Модест Юрків, Антін Юрків, Мандарій Андрусик, Семен Герега, Жіноче Товариство.
По $20.00: Дмитро Ягельніцький, Михайло Кетемер, о. С. Греділь.
По $10.00: Тихон Сирота, А. Морточ.
По$7.00: Іван Богуцький.
По $5.00: Стефан Саколюк, Лілко Герега, Тафія Бинаховська, Павло Курковський, Елек Сирота, Андрій Стефанюк.

Арран,-Саск
По $20.00: Іван Іванчук, Василь Савчук, Я. Момотюк.
По $10.00:.Прокіп Савчук, Стефан Тимрик, Ілля Павлишин, Василь Сич.

Збірка п. В. Перепелюка в Фінікс, Аризона, С.Ш.А.

По $50.00: Іван Хариш (Едмонтон, Алта, Канада)
По $25.00: Всеволод Керелюк.
По $10.00: о. Л. Долінський.
По $25.00: Теодор Кривокобильський, Сергій Соляник.
$2.00 — дрібними.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ
У ФОРТ ФРЕНСИС, ОНТ.

По $100.00: пані Тетяна Олійник в пам'ять свого покійного мужа бл. п. Максима Олійника, Антон Буяр з дружиною.
По $75.00: Дмитро Котик з дружиною; п. Котик, вийшовши на державну пенсію свого першого чека пожертвував на Будівельний Фонд Колегії та закликає всіх своїх ровесників наслідувати його приклад.
По $50.00: о. Григорій і добр. Удод, Магдарій Настюк з дружиною, Ілля Кіт з дружиною, Товариство „Просвіта" у Форт Френсис.
По $25.00: Никола Вадюк з дружиною, Відділ С.У.К. ім. Лесі Українки, Відділ С.У.К. Св. Анни.
По $20.00: Іван Рогожа з дружиною.
По $15.00: Громада Св. Юрія з прощальної вечірки для п-ва Підлубних.
По $10.00: пані Марія Андрушко, Ілля Койцан з дружиною.
По $5.00: Йосип Ліхта з дружиною, Юрій Гушуляк з дружиною, Софією, Юрій і Василина Гушуляк, Петро Паланиця, Никола Горгійчук, Олекса Соколоток з дружиною.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ
КАТЕДРАЛЬНОЇ ГРОМАДИ
СВ. ВОЛОДИМИРА

Торонто, Онт.
По $100.00: Михайло Боднар, Николай Чумак.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ
у Вотерфорд, Онт.
По $20.00 Карло Кишинський.
По $10.00: Андрій Ковальчук.
По$5.00: Волод. Харчук, Максим Тоупенка, Степан Залуцький, Іван Данилевич, Іван Михайлевич, Петро Фарнюк Гавриило Столба, Мирон Стахник.

Усім Жертводавцям щира подяка!
За Комітет Будови Колегії Св. Андрея в Вінніпегу
о. д-р С. В. Савчук,
голова Дирекції та координатор кампанії.
Адреса Колегії:
ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada.
Tel. JU 6-3093

ВИПРАВЛЕННЯ

У числі „Вісника" за 15-го березня 1963 р. на спискові Коляди на Фонд Будови Колегії з групи Я. Анонійчука було подано що , М. Бабій пожертвував $2.00, а мало бути $5.00, що оцим справляється.

З 1-го квітня 1963 р. на спискові пожертв з Форт Вілліям, Онт., було подано, що Михайло Гема пожертвував $20.-00, а мало бути **Михайло Гета,** що оцим справляється.

Комітет Будови Колегії Св. Андрея.

Пожертви й податки

Католич. єпископ Квебеку остерігає вірних

Католицький епископ Квебеку, Моріс Рой, в лютому ц. р. у своєму посланні остеріг католиків цієї провінції, щоб вони перестали домагатися від своїх священиків фальшивих посвідок про нібито пожертви на Церкву, щоб таким чином отримати знижку доходового податку.

Брат Даниїл міг бути „націстським донощиком", кажуть в Ізраїлі

Ще в лютому 1962 р. широко розголошено справу жида Освальда Рефельзена, який під час 2-ї світ. війни у Польщі врятувався від смерті з рук гітлерівських націстів, знайшовши собі притулок у католицькому монастирі, де він став католицьким монахом під іменем отця Даниїла. Прибувши в початках 1962 р. в Ізраїль, він, на основі ізраїльського закону про поворотців, домагався, щоб його автоматично признали ізраїльським горожанином. Справа опинилася у Верховному Суді Ізраїля, який у початках ц. р. не признав йому горожанства — на цій підставі, що хто не є юдаїстом (сповідником жидівської релігії), той не є жидом, отже його трактують як чужинця (не-жида).

У лютому ц. р. жидівський релігійний тижневик в Ізраїлі „Паніи ель паніис" повідомляє, що уродившись жидом, але перейшовши на католицтво брат Даниїл (кармелітський монах) повинен бути докладно прослідкований, бо його минуле „е далеко непереконливим", і що обсяг підозрення щодо його особи може сягати аж до питання, чи він, буває, не був „націстським донощиком", а не „героєм".

Стараючись судовим шляхом, щоб його в Ізраїлі признали „жидом", не зважаючи на це, що він став християнином, монах Даниїл сказав, що він був у руках націстів, але йому вдалося вирватися тому, що він прикидався „симпатиком націстів", і завдяки його вдаванню „симпатика націзму" йому також удалося врятувати 150 жидів. Спочатку він маскувався як „симпатик націзму", а потім утік і в католицькому монастирі в Польщі 18 місяців маскувався як „католицький монах-кармеліт", а ж поки згодом таки дійсно став монахом.

З натяків згаданого жидівського журналу виходить, що тут може виринати питання: чи о. Даниїл і тепер, буває, не „маскується".

СВЯЩЕНИЧІ ЧОРНІ СОРОЧКИ

Ціна $5.95 з пересилкою.

Величина: від 14 і ½ до 17 і ½; величина рукава: 32, 33 і 34. Замовлення й гроші слати до Складу Церковних Речей.

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man., Canada

Собор і Східній Блок

Від. Ред. — Статтю під вищеподаним заголовком передрукуємо з укр. катол. „Християнського Голосу" (Мюнхен) за 3 лютого 1963 р.

Німецький католицький часопис „Дойче Тагеспост" помістив у числі з 9 січня ц. р. інтересну статтю на тему:

„Собор і східній блок". Автор статті Болдірев змалював внутрішні настрої і живі відгуки серед населення Польщі, Чехословаччини і Угорщини, пов'язані з закінченими першої сесії 21. Вселенського Собору. Особливу увагу присвятив він двом статтям, що появилися у варшавському тижневику „Політика", органі Гомулки. Одна з них появилася ще перед Собором, друга після нього. У першій між іншим читаємо: „Іван XXIII висловився за миром і до певної міри за коекзистенцією. Та зараз же висловлено сумнів, що, мовляв, не знати „як далеко сягає свобода діяння Папи", бо не знати, яка є сила прихильників непорушности існуючого стану, ворожих Советському Союзові „реакціонерів і палїїв війни".

У другій вже пособоровій статті „Політики", на вступі подані голоси з двох проти марксистських газет, де говориться, що головною цілию Собору є створення спільного фронту, спершу християнських, опісля всіх ідеалістів проти матеріялістичного безбожництва. До цих слів „Політика" завважує: „Можна мати сьогодні поважний сумнів чи це згідно з замірами Папи було єдиною, чи хочби головною цілию скликання Собору? Намагання охоронити світ перед атомовою катастрофою, міг бути куди сильнішим приводом. Це підтверджене й найновішими ставленнями Папи відносно миру"

Та у кожному разі — завважує Болдірев — остаточна ціль Кремля, не є та, що Ватикану. Советська пропаганда миру прямує насамперед до співжиття з некомуністичними країнами, бо Хрущов і його співпартійці вірять, що час працює для них, що отже вони без тяжких власних жертв розколять світ і вкінці майже без проливу крови переможуть. Натомість Церква хоче миру ради миру. Вона, щоб рятувати мир або хомби тільки його на довше продовжити, може співдіяти з СССР й іншими комуністичними країнами, але без того, щоб уступати з нею за людські душі, і без того, щоб достосовуватись до тимчасових даних, порушувати вічні правди.

Під цим кутом зору треба оцінювати переговори, які провадив Монс. І. Вільбрандт, секретар „Секретаріяту для єдности християн" і важніші співробітники цього секретаріяту, що його очолює Кард. Бев. і які закінчилися в днях 27 вересня до 2 жовтня в Загорську біля Москви. Ми гадаємо, що про те повідомлять, не тільки провідні члени священного синоду російської церкви, що замовило недовіря супроти Риму і сумніви відносно висилки спостерігачів. Тільки це було б не вистарчило, щоб такий задум перенести в діло. Було конче потрібним дістати згоду советського уряду на цього роду жест.

Ми навіть згадуємося, що його (уряду) „так" рішило про позитивну відповідь московського патріярха, а в тому, беручи до уваги стан справи, можна впевністю прийняти, що в Кремлі були з цього вдоволені, що з боку Собору, не вийде жадний формальний виступ проти його державної форми.

Вимагати, щоб арештувати з розмов з матеріялістичним безбожництвом як світоглядом, то це хитрим керівникам СССР ледве могло б подобатися. І ось наразі сателіти змінили своє досі негативне наставлення, а ледве сподівану великодушність.

Зибку і без сумніву за вказівкою Москви, всі европейські народні демократії дозволили своїм епископам на участь у Соборі, одним, як у Польщі, у більшій кількості, звідкія виїхало 18 епископів до Риму ,або з більшими обмеженнями, які слід принисати голодно інтернуванню деяких церковних князів, як теж опорожненню владичих урядів через смерть багатьох епископів, досі не обсаджених. З Болгарії мав змогу виїхати тільки один епископ, подібно з СССР — був ним литовський епископ. Можливо ще важнішою, про яку повідомлено в останній хвилині, і негайно доконано, була висилка двох спостерігачів з рамени московської патріярхії.

Після цього кроку російської церкви можна було очікувати подібних рішень інших східніх церков, не тільки з комуністичних країв. Невдоволення, що постало з екуменічному патріярхаті Константинополя, зверснене не проти Ватикану, а проти Кремля, який вманеврував дуже примирливого патріярха Атенагораса в прикре становище.

Проте переважає додатне в рішенні Синоду, за яким очевидно стоїть добре передуманий плян Хрущова і негативні задуми. Тому треба перестерігати перед перебільшеними надіями. Керівники СССР і деяких сателітних держав дивляться на Собор і взагалі на Церкву як на виразну політику. Комунізм не зміннть своєї ворожої супроти религії настанови. Багато з його послідовників беруть за зле Хрущову, а головно Тітові, що він дозволив усім югославянським епископам їхати на Собор, за свідчність у боротьбі проти религії і в цьому добачують вони новий доказ на ревізіоністичну зраду. З Китаю ніхто не приїхав до Риму, прибули тільки екзильні китайські епископи та епископи з Тайвану (Формози).

Все ж таки дається відчувати деякий дагідніший подих і з радістю можна завважити легке відпруження без відступлення від вічних цінностей, хоч би це й мало служити мирові — пише автор статті. Мирові, що про нього говорив Папа у своїй відкриваючій Собор промові, в якій вказав на болючі жертви прив'язання до віри і Церкви, жертви на Сході, які є позбавлені можливости виконувати свій архипастирський уряд, та в промові до 85 шефів державних місій з цілого світу, в якій Папа подав мир як головну ціль нашого часу, людства, Собору і Церкви. Дальше автор згадує про одну подію, що мала місце в італійському парляменті. Всі члени його обох палат одноднмно висловили свою глибоку пошану для Св. Отця Івана XXIII і поклання для Собору. Це було так само піднесле — пише він — як похід стотисячної маси зі смолоскипами напередодні відкриття Вселенського Собору в Римі. Воно свідчило про існування і силу великої ідеї та її представників, одночасно теж про правдиву дійсність над якою і комуністичний Схід не зможе на дальшу мету перейти до денного порядку.

Судові позви за запяси на Церкву

Покійний Д. Соппл у Каліфорнії у своєму завіщанні залишив 175,000 дол. на різні католицькі установи. Дехто з членів родини покійного намагається уневажнити це завіщання, щоб не дати цих грошей на Церкву. Адвокат цієї родини Геллинен передав справу на суд у Сан Франціско, і він заявив, що покійний Соппл зробив своє завіщання під тиском „спонуки" Церкви, щоб приготовити собі „шлях на небо". З уваги на це адвокат Геллинен поставив на письмі 38 питань, щоб на них відповів католицький епископ у Сан Франціско Джозеф Т. Мекгакен.

Адв. Геллинен також вимагає від епископа Мекгакена, щоб той відповів на суді на ось це його питання: Де є те фізичне місце, в якому знаходиться небо?

Адвокат епископа Мекгакена, Бирк, захищав цю справу таким чином, що на основі Конституції ЗДА суди не уповноважені розглядати питань чисто-релігійного характеру, отже жоден суд не може „розглядати правдивості" релігійного вірування.

Адв. Геллинен не таїться з тим, що він атеїст. (Журн. American Review of Eastern Orthodoxy, Feb. 1963).

***

Суддя Чарлз Клін (суд в Орфан у Філядельфії) у січні 1963 р. вирішив, що „всякий запис, чи повірництво, („трост") зроблений з цією метою, щоб молитися за душу автора завіщання, або за душі інших людей, є добродійним учинком тому, що релігійна користь з тих молитов, згідно з учениям Церкви, відноситься не лише до якихось поодинокихдуш, бо вона також розтягається на всіх членів Церкви і на ввесь світ".

Суддя Клін видав це рішення у зв'язку з завіщанням покійної К. Геррігєн, яка записала на Церкву певну суму грошей, а її родина хотіла уневажнити цей її запис.

КЕННЕДІ Й ЦЕРКВА

Президент Джан Ф. Кеннеді вніс пропозицію податкових реформ ЗДА; він, між іншим, також пропонує ось що: коли члеи Церкви жертвує на Церкву не більше п'ятьох процентів із своїх заробітків, то щоб суму такої пожертви не включати для зниження податку такого жертводавця.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей Українського Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі як найкращої якости та по уміркованих цінах, наприклад:

Євангелії, Кивоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоругви, Облачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Свїтло, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажанними інформаціями або телефонуйте на число:

JUstice 9-1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

Вияснення інж. Дм. Андрієвського

Лист до Ред. „Україн. Слова"

В „Українському Слові" з березня ц. р. появилась моя стаття п. н. „Ще в справі Вселенського Собору". По написанню її доведось мені прочитати в „Віснику" з 1. лютого 1963 р. статті „Відповідь на статтю Д. Андрієвського" та „Натиск на нашу Церкву", обидві не підписані. Уважаю за вказане дати до них деякі зауваги.

Має рацію автор першої з статтей, що моє завдання в статті „Вселенський Собор Католицької Церкви" (див. У. Слово" і „Н. Шлях" з жовтня 1962), де написано: „По наших відомостях, згадані Української Церкви дістали запрошення на Собор так, як його дістали і інші некатолицькі Церкви" — не відповідає дійсності. Справді, годі уважати за запрошення звернення українських католицьких Владик до українських православних Владик. Отже, мої відомості не виправдались.

Натомість не можу погодитись з автором другої статті, коли він добачує в моїх писаннях на тему Собору якийсь „тиск на нашу Церкву" з боку УНРади, чи ОУН, до яких я маю честь належати. Правда, в моїй особі лучається — українець, журналіст, член УНРади і член ОУН, але жодна з цих прикмет не уневажнює моєї особистости, як людини. Тож не можна за мої думки і вчинки робити відповідальними українську націю, політичну групу чи державну уєтанову. Я ходжу до церкви не як член ОУН чи УНРади, але як християнин, а беру участь в різних організаціях та установах не як православний, а як громадянин. Виступаю я в пресі, коли на те немає особиного зазначення, лише як журналіст. І як журналіст писав я мої статті на тему Вселенського собору.

Подаю цих кілька слів вияснення, щоб усунути й запобігти всяким непорозумінням. Допускаю, що в моїх статтях можуть бути неточності, як є вони і в статтях моїх опонентів, але не уважаю за доцільне входити з ними в полеміку в справах другорядних. Потверджую припущення одного з них, що в моїх виступах я керувався доброю волею і бажанням прислужитись Церкві та Україні, і нічим іншим.

Дм. Андрієвський

(Українське Слово", 10. 3. 1963, Париж)

З. Р. — Що інж. Дм. Андрієвський у своїх цікавих і важливих статтях „Вселенський Собор Католицької Церкви" і „Ще в справі Вселенського Собору" керувався доброю волею, як українець і християнин, — ця думка належить редакції „Вісника" у числі за 1 лютого ц. р. („Відповідь на статтю Д. Андрієвського"); у редакції „Вісника" було таке переконання від початку цієї справи, і таким воно е досі. Редакція „Вісника", маючи у своєму розпорядженні чимале число різних даних у справі П Ват. Собору, з яких одні надаються до опублікування, а інші покицо — ні, зробила тільки предметне спростування у справі вищезгаданих статтей інж. Дм. Андрієвського, бувши свідомою, що він випадково був позбавлений дійсних інформацій про справу евентуального запрошення чи незапрошення спостерігачів Української Православної Церкви на II Ватиканський Собор. Ми зовсім не були здивовані цим непорозумінням, бо для нашої ширшої спільноти і для ширшої громади її провідників суттєві моменти згаданої справи не відомі; відповідальність за такий стан є по стороні тих церковних компетентних чинників, які що справу перед нашою спільнотою представили так, що вона для невтаємничених являється хиємерним „гордійським вузлом". І тому вона стала широким полем усяких вільних інтерпретацій, і однією з них були дві, вищезгадані, статті інж. Андрієвського. Редакція „Вісника" зробила своє вияснення (лише на основі цих даних, які вже можна проголошувати) не специфічно на тему цих статтей інж. Андрієвського, а тільки тому, щоб, з нагоди його статтей, взагалі розкрити в цій справі цю дійсність, якою вона була і дагі є, — хоч, може, тільки покицо.

До порушеної інж. Андрієвським справи ми підійшли не з мериторичного, а тільки з формального боку. Щождо мерітум, то в нас не було ні заміру, ні потреби висловлювати (принаймні покицо) будьяких завважень до цих статтей Вп. Автора. Але при цьому ми були свідомі цього, що справа формальна іноді зумовлюється справою мериторичною, якщо часом трапляється причинове по-в'язання між ними.

Щодо другої статті у „Віснику" за 1. 2. 1963 р. п. з. „Натиск на нашу Церкву", то редакція „Вісника" була свідома цього, що інж. Дм. Андрієвський; пишучи ці дві статті, виступав не як одних з чільних дівчів УНРади і ОУН, а тільки як людина, українець і християнин. І не він сам, а тільки декотрі з часописів від себе подавали під його статтею його пост в УНРаді і в ОУН, і таким чином вони свідомо чи несвідомо цим його службовим статусом робили психічну пресію на суспільство по такій лінії, що це своїм вистрим усамостій зверталося проти нашої Церкви, — і саме це було темою другої статті у „Віснику", — за що відповідальні ці декотрі з часописів, а не інж. Дм. Андрієвський.

Було б зовсім оправдано, коли б інж. Дм. Андрієвський відчув жаль до тих чинників, які хибно поінформували його про відношення між Українською Православною Церквою та справою спостерігачів на II Ватик. Соборі, і до тих часописів, які під цими його статтями від себе додавали його вірісповідання й статус в УНраді і в ОУН; хоч, коли, зокрема, ідеться про паризьке „Українське Слово", то воно звичайно під статтею інж. Андрієвського не згадувало про ці його високі пости, отже цей часопис поступив правильно і совісно

ВІСТІ ІЗ ВСЕКАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

Додаткові відомості з Рокових Загальних Зборів

У останніх нашім звідомленні було подано імена людей, що входять до Управи Катедральної Громади. Тут додаємо слідуюче:

Старші братчики: Н. Влад, О. С. Брик, Б. Касіян, О. Шаран, С. Сірський, Г. Соломон, Г. Осецький і Г. Мачула.

Старші сестрині: Марія Танчак, Софія Тесарська, Марія Загарія, Е. Венгрова, Павліна Андрейчук, М. Гуріянова, Олена Влад і Домія Котелко.

Культурно-Освітній Координаційний Комітет: М. Крвецький — конвінер.

Комітет Коляди на місто Вінніпег: Галя Майба, Ірина Кравчук, Р. Павлик, П. Крипякевич і Т. Мринестирський.

Представник Літньої Оселі: Олександер О. Романюк.

Ще має бути створений Комітет членства і його добробуту.

З поданого видно, як широко закроєна релігійна й культурно-освітня праця в нашій Парафії. Стоїмо перед завданням: як помістити ту всю працю в нашій Громаді, і як її скоординувати, щоб вона справно та успішно проходила. Надіємося успіхів, бо ж наше членство має перед собою завдання: зробити поступ на релігійній і народній ділянках, чого подай нам, Господи.

До нашої Парафії варто належати, в ній працювати, з нею радіти її успіхами. Запрошуємо всіх у наші ряди! Православні родини, чоловіків, жінок, молодь і старших приймемо з радістю.

Свято Л. Українки

Наше Жіноче Товариство відсвяткувало урочисто, як завжди, свято своєї покровительки Лесі Українки. Відбулося воно на тижні в середу 27 лютого, о годині 8 вечора, в Катедральній Авдиторії.

Святочною програмою дуже вміло проводила пані Є. Білич, започаткувавши її змістовним вступним словом.

Подвійним жіночим тріо було виконано три прекрасні пісні: „Нічка темна і тиха", „Скрізь плач" і „Реве, гуде негодниська". У виконі були пані: О. Долинчук, М. Богонос, О. Завісляк, добродійка С. Юрківська, С. Петрова і Г. Гаджоса.

Панна Д. Гавриснишна дуже вміло рецитувала твір поетеси „Дим".

Пані Тостоварик виконала скрипкове сольо. Акомпанювала на піяніно пані Галя Майба як тут, так і в подвійному тріо при виконині вищезгаданих пісень.

Панна Л. Негрич прочитала дуже приступно приготований, змістовний і повчальний реферат на тему: „Жінка у творах Лесі Українки".

Пані Ю. Воробець - голова Жіночого Товариства, закінчила кінцевим словом цю гарну, святочну програму і попросила всіх на каву. Приємною гутірською при каві закінчено це свято.

Це Жіноче Товариство заслуговує на те, щоб у його ряди вступалися всі пані, що є в нашій Парафії. Наприклад то більше дрогі можна б виконати для загальної справи і для себе особисто!

Збори Організації „Українська Православна Літня Оселя"

У неділю 3 березня о годині 8-мій вечора були збори цієї організації, яка плянує урухомити оселю над озером для наших дітей. Дай цієї цілі надіється набути землю над озером у 60-ох милях на північ від Вінніпегу; має зажір збирати фонди, щоб негайно братися за діло, бо в липні вже треба мати все готове.

Було подано інформації про фінансовий стан організації: скільки є вже членів й як далеко вже поступлено вперед

Тому, що пані М. Аконійчук зрезигнувала з членства в Управі, то на її місце вибрано пані М. Войтович.

Найперше, організація мусить рухнутися за фондами. Є добрі вигляди на успіх, бо є добра Управа під проводом п. Мирослава Карп'яка.

Організація надіється повністю на підтримку нашого загалу, а приймає в ч л е н и жертводавців, що зложать од норазово 100,00 доларів, або за річною вкладкою, висоту якої мається ухвалити в найближчому час.

Збори прийняли з радістю відомість, що Клюб Українських Бізнесменів і Професіоналіств плянує пожертвувати більшу суму для Оселі.

Так само прийняли до відома заяву т. В. І. Свистуна, що він власним коштом уфундує одну кабіну враз з повним умеблюванням, а також повможе дістати позику в банку. Маючи такі рожеві вигляди, організація рішила розгорнути сильну кампанію за фондами, щоб їх якнайскоріше мати для плянованої праці.

Осеня, для якої робляться заходи, щоб її урухомити, — це додатковий чинник для виховання дітей. Треба сподіватися, що найперше батьки, а дальше — увесь наш загал поможуть, щоб українські православні дітки користали з неї, виховувалися під опікою нашої Церкви, і виростали на добрих, ідейних синів та дочок українського народу і Церкви.

Академія на честь Т. Шевченка

Роковини смерти великого сина України і поета Тараса Шевченка пройшли цього року дуже урочисто в нашій Парафії — у неділю 10 березня. У своїй проповіді о. Митрат Є. Григина говорив про релігійність поета. Зараз після Служби Божої була Панахида за спокій душі його. Співав хор під проводом В. Богоноса.

Ввечері була добре приготована й виконана святочна Академія, присвячена творчості Т. Шевченка.

Виступали хори: Катедральний під диригентурою Володимира Богоноса і СУМКівський під проводом В. Соломона. Була зайнсценізована поема „Тополя". Цю частину опрацював і приготовив В. Сарчук.

Виконання хорів з добиримів, добре підібраними піснями було високоякісне. Свої ролі прекрасно виконали: студентка Оксана Онуфрійчук, ада. С. Радчук, Ольга Сич, Стела Прийжнюк, Адрі Кузик, Р. Білич, Софія Яресько і Петруся Арсеній. Сумківкам П. Арсеній і С. Яресько окремо належиться признання за прекрасно виконані деклямації. Акомпанізовала студент Колегії Св. Андрея, Орест Левицький. Рецитував студент Колегії Св. Андрея Сорочук.

Програму з а о к р у г л е н о вступним словом П. Кривіняке вича, кінцевою промовою о. Прот. М. Юрківського і дуже глибокозмістовним та прекрасним рефератом ученого й письменника проф. О. Грановського з Міннеаполісу, ЗДА.

Академія лишила глибоке, незатерте враження на всіх учасників і повне вдоволення тим, що вшановано Т. Шевченка дуже вміло й належно — так, як годиться в Катедральній Громаді. У Катедрі й Авдиторії було многолюдно, що збільшило святочний настрій.

Управа.

ХРЕЩЕННЯ

Гресленд, Алта.

У неділю 10-го лютого 1963 року відбулося Богослужения в Українській Православній Церковній Громаді в Гресленд, Альберта, у церкві Св. і Преображення.

По закінченні Богослуження відбулося Свяге Таїнство Хрещення Кими Аделі — маленької донечки подружжя Василя й Дори Гуляв у Смит в Альберті. Хресними батьками були п. Василь Костів з Перівпл в Альберті й пані Розалія Бзова з Едмонтону.

Після Хрещення парох о. Є. Стефаник сказав пару слів про Св. Таїнство Хрещення та побажав усього найкращого н о в о о х рещений Кими Аделі, її батькам та хрестним батькам.

З церкви гості були запрошені до діда й бабусі Кими Аделі — п-па Гуляв у Гресленд, які мешкають тільки за лимилі від церкви. Там чекав на гостей смачний обід. Господар запросив усіх гостей за столи, і після прокляття молитви й благословення страв гості спожили смачний обід.

По обіді о. Парох ще сказав пару теплих слів до гостей, кажучи, що це дійсно великий день як у батьків, та і маленької охрещеної донечки, як також день радости на небі, тому що сьогодні приєдналася ще одна овечка до Христового стада. Отець Парох знову побажав малій Кими Аделі найкращого здоров'я, щоб вона виростала батькам на втіху, а українському народові й Церкві на славу!

о. Є. Стефаник.

Форт Вілліям у передніх лавах кампанії на нову Колегію Св. Андрея у Вінніпезі

Збіркова акція на фонд будови нової Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, яка охопила собою всю Канаду, вже розпочалася і в Форт Вілліямі.

Для тієї цілі церковно-громадський місцевий провід по розумівся з головою Дирекції кампанії і координатором збірки — В'Преподобним о. д-ром С. В. Савчуком, і для започаткування збірки в Форт Вілліям намітив неділю 24-го лютого.

Програма наміченого дня мала носити характер церковної урочистості, подібної до тих урочистостей, що відбуваються в наших Церковних Громадах під час Візитацій церковних Достойників. Узято до уваги, що о. доктор С. В. Савчук, як Протопресвітер і голова Президії Консисторії, є справді високопоставленою особою в Провінції Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Тому в програму дня входила Соборна Служба Божа, братський обід і програмова промова о. д-ра Савчука.

Достойний Гість, о. д-р Савчук, прибув з Вінніпегу літаком до Форт Вілліяму в суботу, 23 лютого, і його зустріли на летовищі: голова Громади в Вест Форті о. диякон М. Малюжинський, заступник голови Громади у Форт Вілліямі П. Михайлишин з секретарем В. Микитюком, С. Пуляк і настоятель парафій о. митрат С. Герус.

Після привіту і вступних розмов з о. достойним Гостем у Савчуком та після короткої перерви наступила нова зустріч з ним за обідом у п. Пуляка. Гостинний господар, п. Пуляк, мило прийнив нас у своєму ресторані, числом до десяти осіб, членів обох Управ Парафій. Присутній на обіді голова „Просвіти" В. Сторожук при тій нагоді запросив о. д-ра Савчука на „Пущення", яке мало відбуватися ввечері того самого дня в „Просвіті". Отець Доктор, як Почесний Член „Просвіти", запрошення прийняв, і це дало йому нагоду виступати на тій вечері з глибоко-змістовною промовою на тему нашого суспільно - національного життя в Канаді. Змістовним словом представив присутнім промовця п. С. Пуляк.

На другий день, у неділю 24-го лютого, церкву Св. Бла говіщення в Форт Вілліямі вщерть заповнили вірні. Прибули вони не тільки з Форт Вілліяму, а також і з Вест Форту та Порт Артуру спільно помолитись та прийняти участь у програмі дня. Прибув і церковний хор з Вест Форту, який наново зорганізувався під проводом дириґента п. І. Воронкевича, і так гарно співав Службу Божу, що всі присутні звернули на це свою увагу. Богослужба пройшла високо-урочисто. П очолював ВПреподобний о. Протопресвітер д-р С. В. Савчук, а йому співслужили: о. настоятель митрат С. Герус, всеч. о. М. Пахолків та дияк он о. М. Малюжинський. На цьому місці додам пару слів про особу диякона Малюжинського. Дияком Малюжинський є одночасно головою Церковної Громади в Вест Форті, а за фахом він дорожний інженер. Як син відомого українського священика з західньої Волині під Польщею між двома світов. війнами, теперішній дияком Малюжинський в Канаді студіював богословіе, але воєнні події змінили напрямок його життя, і він знайшовся в Канаді. Тепер він багато причиняється до піднесення богослужбової урочистості в Форт Вілліямі і Вест Форті.

Так і в даному випадку — Собор Священнослужителів, послушники-студенти в стихарях та прекрасний співв хору разом з глибоко-змістовною проповіддю о. Протопресвітера залишили глибокий слід у душах присутніх.

На братському обіді не хватило місця. Багато людей розійшлось, інші ж по всяких закуткох терпляче чекали слова Достойного Гостя.

Пообідню програму відкрив господар Свята П. Михайлишин, — заступник голови місцевої Громади, а про мовця о. д-ра Савчука представив присутнім о. Герус. Як і треба було сподіватись, прелегент у своєму слові різнуче довів і твердо переконав присутніх, що побудова Колегії при Манітобському університеті, та ще в асоціяції з ним, є під теперішню пору найголовнішою ціллю українського суспільства в Канаді, а особливо православних українців. Опісля почалася збірка, яка тут, за сто лами, принесла готівкою і деклярціями до $4,200.

Більші сумн грошей поступили від цих осіб: $1,000 — п. С. Пуляк; 500 дол. — вдова. В. Стасів, п-во Шелен'ських; по 200 дол. — п-во М. і Є. Слюсари; по 100 дол. — п. Олеся Венгер, п. В. Лисак, п. Ів. Воронкевич, пані В. Бойко, п. П. Михайлишин, п. Я. Шевчук, п. В. Сторожук, п. Юх. Заблоцький, п. С. Гаркот, п. П. Великий, пані Н. Юріева, о. М. Пахолків, Брат ство Св. Володимира В. Форт; по $50.00 — дияком М. Малюжинський, п. К. Чеховий, п. В. Микитюк, п. М. Олійник, п. В. Ткач. Інші цифри покерть будуть оголошені в „Віснику", бо цілло цього допису не є цифровий звіт, а внутрішній зміст цієї акції, щоб підкреслити ту велику церковно-національну свідомість, яку виявляють, і яку треба виявляти нашим людям у Канаді, йдучи на зустріч цим вимогам, які диктує нам сучасність.

Присутній гість.

ВШАНУВАННЯ ЧЛЕНА ГРОМАДИ
Монтреаль, Кве.

У суботу 16 березня ц. р. після Вечірні Жіноче Товариство ім. Лесі Українки Парафії Св. Покрови вшанувало прийняття п. Василеві Лев ченкові у звязку із вшануваннями його 55-річчя та 20-річчя його доньки Наталки.

Насамперед, після Вечірні був відправлений Молебень о. Олександром Костюком за Ювілята, а потім усі присутні були запрошені на вечерю. За столами в церковній залі засіло чимало приятелів і знайомих, щоб відзначити цю дату.

Прийняття відкрив заст. голови Громади п. В. Валах, вітаючи Ювілята теплими словами, а опісля виступив наст. о. Олександр, який у більший привітальній промові згадав його заслуги і відданість сво їй Православній Церкві після II світової війни на еміграції в Європі і тепер у Монтреалі. Від Управи церковного хору з теплим привітом виступив проф. А. Степовий, який підкреслив заслуги і відданість, як співака церковного хору з перших днів заснування Громади (співав 11 років) та жертвенність Ювілята на церковні і громадські цілі.

Також диригент І. Козачок виступив з привітом та спомина ми з європейського життя на еміграції у спільній праці на церковній ниві.

Церковний хор заспівав п. В. Левченкові гримке „Многа літа". Ювілят подякував усім присутнім та організаторам за таке гарне й тепле прийняття та несподіване вшанування. Сердечно подякував приятелям за цінні дарунки, а із свого боку пожерт вував на Церкву 75 дол. (згід но числа літ своїх і доньки) а також на „Вісник" 6.00 дол., „Українські Вісті" 10 дол. і на „Молоду Україну" 5 дол., крім цього присутні склали поважну суму на Церкву.

Ювілятам бажаємо многих літ, кріпкого здоров'я і здійснення мрій.

А. С.

ХРЕСТИНИ
Калмар, Альберта.

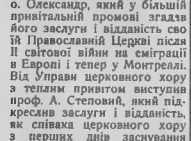

Радісний і незабутній день був у подружжя п-ва Едварда й Мілі Чубохів у неділю 23-го грудня 1962 року. Того дня в місцевій Свято-Троїцькій церкві в Калмар, Альберта, о. Ігумен О. Щербань звер шив Благодатні Таїнства Хре щення й Миропомазання їхній донечці Діянні.

Хресними батьками були Іван Бенза і Ірина Павлик. Після Відправи в церкві в домі Чубохів зібрався бажучa родина: о. Парох поблагословив багатий обід і пожелав значення цього родинного Свята, та висловив їм призначення за зразкове християнське життя й їх щиру працю в Парафії, як добрих християн.

Опісля гості обдарували маленьку Діянну дарунками й грішми на „черевички". Щасливі родичі не забули за свою пресу, яку читають, і передали 10 дол. на „Вісник", з яких $4.50 на книше, а решта поштові видатки.

За пожертву щиро дякуємо, а маленькій Діянні бажаємо многих літ прожити.

Гість.

ВІНЧАННЯ
ГОДСОН БЕЙ, Саск.

Тут відбулося Вінчання молодої пари — Ольги Демкової і Пилипа Гарлінського: о. Прот. М. Критюк звершив Св. Таїнство Вінчання 23 листопада 1962 року і сказав відповідне слово. Співав місцевий хор під проводом Тараса Короля.

Ольга є дочкою Володимира й Катерини Демкових, які фармерують в Ервуді, а їх помешкання є в місті Годсон Бей. Вони є членами української греко - православної церкви в Ервуді, а також постійно бувають у церкві в Годсон Бей, де беруть участь у хорі.

Ольга закінчила середню школу в Годсон Бей і вийхала до Торонта, де скінчила секретарський курс і працювала в фірмі Бел Телефон Ко. Пилип працює як кондуктор у пасажирській потязі Канадської Національної Залізниці. Дім молодих є в Давфині, Ман.

На весільні були багато гостей. Дальші гості прибули з Торонта, Вінніпегу, Давфину і з Габбард, Саск. Бажаємо Молодим доброго успіху, щастя, здоров'я і многих літ прожити.

На весільнім прийнятті проведено збірку на українську пресу. Жертвували: Пилип і Ольга Гарлінські 5 дол.; по 2 дол.: Володимир і Катерина Демкові, Лев Гарлінський з дружиною; по 1 долярові: Микола Дух, Михайло Приступа, М. Ісак, Іван Дух, Іван Никонець, Іван Лозинський, Стах Демків, А. Сергієнко, пані М. Никонець, Богдан Демків, П. Лозинський. Разом 20 дол.

Цю суму розділено і призначено по 10 дол. на „Український Голос" і „Вісник". Жертводавцям щира подяка.

Н. Н.

ДЕНЬ УРОДИН
Кірклеид Лейк, Онт.

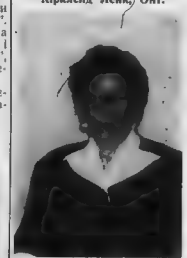

У четвер 24-го січня зібрали ся приятелі і знайомі в домі пані Марії Стратули, щоб привітати її з днем 70-ліття її життя і спільно побажати всього найкращого в майбутньому.

Пані М. Стратула народжена в селі Лашківці, Кіцманського повіту на Буковині.

Вона є зразковою членкинею Української Греко-Православної Громади в Кірклеид Лейк, Онт. Відзначається вона релігійністю та жертвенністю на різні національні й церковні справи.

За це все вона має пошану у своїх приятелів і знайомих, які відвідали її в цей день, наділили гарними подарунками, а також побажали прожити ще много літ у щасті і здоров'ї.

З цієї нагоди пані М. Стратула зложила від себе 10 дол., а того 5 дол. на пресовий фонд „Вісника" і 5 долярів на вироблення кліше.

Вш. Ювілятці щира подяка за її пожертву і сердечні побажання на майбутнє.

Присутня.

ПОКЛІН ВЕЛИКОМУ КОБЗАРЕВІ
Волей, Б. К.

У неділю 10-го березня ц. р. заходами Української Церк. Православної Громади і Жіночого Товариства ім. О. Кобилянської в Волей, Б. К., після Служби Божої о. П. Блажук відслужив Панахиду по Тарасові Шевченкові. А ввечері о годині 7.30 в залі Канадійських Ветеранів урочисто відзначено величавим концертом свято Великого Кобзаря й національного пророка України Тараса Г. Шевченка. У концерті взяли участь церковний хор, СУМК, Рідна й Недільна школи. Програма почалася урочистим співом „Заповіту" у виконанні церковного хору під управою диригенки пані А. Залубняк.

Господар Свята п. Б. Боярчук попросив до вступного слова голову Відділу Жіночого Т-ва пані Надію Боярчук, яка відкрила програму словом про Великого Кобзаря, ім'я якого дороге кожному українцеві у світі, і вона передала чек на $1,200.00 голові Церковної Громади п. М Захарукові від Жіночого Т ориства ім. О. Кобилянсь на будову народнього до у, що вже почалася, — 12-го березня ц. р. залитий фундамент розміром 116 x 46.

Далі, з неменшою урочистістю церковний хор заспівав „Реве та стогне". Хор молоді заспівав „Думи мої" з рецитацією „До Основ'яненка", яку виконав Василь Блажук. „Садок вишневий" чудово виконала дітвора рідної школи під проводом о. Петра Блажука. Наші найменші прекрасно показалися із своїми деклямаціями. Так само й молодший СУМК з музичними виступами на піяніно й акордеоні справилися дуже гарно.

Центральною точкою програми Свята був святковий реферат Всеч. о. П. Блажука на тему: „Великий Шевченко"; на основі творів та на свідченнях його сучасників доповідач у своєму рефераті зобразив величного образа Шевченка, як людини моральної сили й величі.

До теми святкового реферату в другій частині програми справді з мистецькою силою були рецитовані твори Шевченка: „Кавказ" — рецитатор сумківець Олег Томченко; уривок з поеми „До мертвих живих і ненароджених" — рецитатор Юрій Фелюшко; „Суботів" — рецитатор Т. Грінченко. Далі деклямація „О, народе український, великий народе" — Глорія Найдиш. Далі, Жіночий хор заспівав „Ой, там за Дунаєм" під проводом диригентки пані А. Залубняк.

На закінчення програми концерту хор Відділу СУМК при нашій Парафії Успення Пресв. Богородиці, під проводом Всеч. о. П. Блажука заспівав три пісні: „Степи простягнися", „Ой, три шляхи" — (слова Т. Шевченка) та „Поклін Тобі, Тарасе". Кінцеве слово виголосив голова Церковної Громади п. М. Захарук.

Співом українського й канадського гимнів закінчено Свято.

Ця урочистість залишить на присутніх, що їх було поважне число, на довгий час велике враження та напевно буде спонукою до дальшої праці в Громаді.

Але це мусимо завдячувати старанню нашого пароха Всеч. о. П. Блажука, та учительок — пані Ольги Чорної і пані Одарки Боярчук, що так уміло підготовили програму на Свято Тараса.

К. Б.

ВИПРАВЛЕННЯ
До допису з Четам, Онт.

В допису „До історії Української Православної Громади в Четам, Онт.", що появився в „Віснику" за 15-го березня 1963 року, на стороні 12-ій між вичисленими членами Громади було подане імя „М. Гордей", (так було в присланому нам оригіналі), а мало бути **Н. Гордей** (повне імя Никола Гордей), що оцим справляється.

Редакція.

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ
А. І С. ГЕВКІВ
Сарейл, Альберта

Дня 18 лютого 1963 року проминуло 25 років щасливого подружжя п-ва Антона й Стефки Гевків з Сарейл в Альберті. У суботу 16 лютого сусіди, приятелі, знайомі й родина зійшлися в брата Ювілята і тут влаштували прилемну вечірку.

Коли Ювіляти подружилися тому 25 літ, то не були часи такі, як сьогодні ми бачимо. Ювілят Гевко трохи розказував, як вони на початках жили, а парох о. Є. Стефанюк коротенько розказав присутнім про життя ювілятки пані Стефки Гевко. Отець сказав, що 1930 року Ювілятка приїхала в Канаду з батьками з Галичини, і вони оселилися на околиці Донетна в Альберті, недалеко околиці Сарейл. У 1932 році Ювілятка втратила свою опікунку, яка її бавила, а це — свою бабусю. Настає ще тяжчий час в 1936 році, коли її найдорожча мама відійшла з цього світу на спочинок вічний. Того ж року батько забирає четверо сиріток і перебираються до містечка Боїл, де стає ковалем, яким він ніколи досі не був, але мусів шукати кращої долі, щоб помогти діточкам, аби їм було ближче до школи. Коли Ювілятці сповнилося 12 років життя, то вона покидає школу, і зостається вдома, щоб помогти молодшим братам і сестричці, та бути їм як мама. У 1938 р., вона виходить заміж за Антона Гевка, і вони поселяються в околиці Сарейл, де проживають по сьогоднішній день. Тут вони прожили вже 25 років щасливого подружнього життя.

Ювіляти є добре відомі в цій околиці. Люди їх знають як добрих, гарних, жертвенних, помагаючих сусідів, приятелів і знайомих. Вони також є дітьми своїх свідомих батьків. Антон Гевко народився в Едмонтоні; він є сином свідомих батьків, п-ва Гевків. Ювілятка є дочкою свідомих батьків, що проживають у Боїл, п-ва Гушенних.

Цього вечора була приготована вечеря. Отець Парох напочатку перше поприсків до слова пана П. Никоніпу, пані П. Никоніна й пані М. Дуплесі, які сказали пару слів про Ювілятів, бажаючи їм ще прожити других 25 років щасливого подружнього життя. По цім о. Стефанюк поблагословив їжу, і всі спожавали смачну вечерю.

По закінчені вечері о. Парох знову побажав усього найкращого Ювілятам і сказав, що вони прожили таке щасливе життя, тому що в них була і є та велика любов одного до одного, а де таке буває в родині, там і буває Боже благословення на тих людях. На кінець усі повставали й заспівали Ювілятам „На многі літа", о. Парох про казав Молитву Подяки за їду, і всі встали з-за столів. Пізніше, на заклик о. Пароха присутні зложили $16.25 на нову Колегію Св. Андрея у Вінніпезі. З цього призначено $11.75 на Колегію, а $4.50 на вироблення кліші.

Усім Жертводавцям складаємо щиру подяку, а ВШ. Подружжю Гевків бажаємо найкращого здоров'я й Божого Благословення прожити багато років, дочекати Золотого Ювілею, 50-ліття. На Многі Літа Ювілятам!

Присутній.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. К. РОМАНЧУК
Спеден, Алта.

У понеділок 14 січня 1963 року в лікарні у Смокі Лейк, Алта., відійшла у вічність бл. п. Катерина Романчук.

Покійна Катерина народилася 1901 року в селі Волхівці, Сокальського повіту в західній Україні, а в Канаду приїхала з батьками 1914 року, і вони поселилися в околиці Спеден, Алта.

У 1920 році покійна Катерина вінчається з Павлом Романчуком, з яким прожила до 1940 року, — тоді її чоловік помер, залишивши Покійну з одинадцятьма дітьми — сім синів і чотири дочки.

По втраті чоловіка ввесь тягар — як ведення господарства, так і виховання одинадцятьох дітей — спадає на Покійну. Сьогодні вже всі діти покінчили школи, і займають провідні місця у своїм середовищі, а головне те, що всі діти є віруючими християнами Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

У своєму прощальному слові о. Яків Рибалка підкреслив життя Покійної як людини— віруючої християнки, яка не словами, але ділом здійснювала в житті науку Православної Церкви, і вчила своїх дітей молитви та любити рідну Православну Церкву, говорити рідною мовою, якою всі діти говорять і навчають її чергові покоління. Вона була віруючою християнкою і все в житті приймала без нарікання, але з терпеливістю і з вірою в кращу майбутність.

Похоронні Відправи відбулися в середу ввечері і в четвер уранці 17 січня в українській греко-православній церкві Пресв. Трійці у Спеден, Алта., які відправив о. Яків Рибалка.

Покійна Катерина залишила в смутку сім синів, чотири дочки, сімнадцять внуків, три брати і три сестри.

По Похороні в українському народньому домі відбувся поминальний обід, під час якого Похорон з Катедри Пресв. Трійці в Вінніпезі. Покійного похоронено на цвинтарі Бруксайд. Після Панахиди покійного прощає від дирекції і членів Взаємної Помочі президент І. Г. Сирник, а від Українського Народнього Дому в Вінніпезі президент Іван Трач.

Крім дружини Ольги з дому Ільницьких, Покійний оставив дві дочки, Юлію і Саведю, двоє внуків і з ближчої родини три сестри, Анну, Марію й Катерину, і брата Петра.

Вічна Йому Пам'ять!

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ СОБОР СВ. ПОКРОВИ В ВІННІПЕГУ
ВЕЛИКОДНІ БОГОСЛУЖЕННЯ

13-го квітня — СУБОТА — год. 7.30 вечері: ОСВЯЧЕННЯ ПАСОК. Чину Освячення докопне ВПреосвященний Владика Митро-

Дмитро Левицький, Іван Тхір, Емільо Боднар, Лука Хом'як, Василь П'ясецький.

Дрібниця $7.45.

Усім Жертводавцям щире спасибі, а покійній Катерині Вічна Пам'ять!

Присутній.

Бл. П. ЮРІЯ ІВАН ВОЛОШИНОВСЬКИЙ

У четвер 21 лютого помер у лікарні Принсес Елизабет у Вінніпезі Юрій Іван Волошиновський, що був добре відомий багатьом українцям у Манітобі, де він довгі роки учителював у містечках Толстой, Сенді Лейк і Оакборн, а також короткий час у Вінніпезі. Один рік виконував обовязки принципала Колегії Св. Андрея у Вінніпезі в тих часах, коли в Колегії провадилася наука середньої школи. Останніми роками, впродовж до десяти років, працював в Українському Товаристві „Взаємної Помочі" в Канаді в головній канцелярії в Вінніпезі, як ділový секретар.

Покійний народився 6 травня 1907 року в селі Миланівська Воля, повіт Мостиська, в західній Україні. Молодим хлопцем приїхав у Канаду, середню й університетську освіту здобув у Вінніпезі, де закінчив філософські студії зо ступнем В. А. Був людиною із золотою душею, наскрізь щирою і дуже скромною та високої національної свідомости. Багато читав і цікавився всіма проявами українського життя.

На протязі останніх пару років був скарбником Українського Народнього Дому. Незважаючи на невиліковну недугу, ніколи нікому не скаржився, регулярно працював у канцелярії Взаємної Помочі, аж поки пару тижнів перед смертю не перейшов до лікарні. Був надзвичайно совісним, солідним і відданим працівником.

У понеділок о год. 7-й вечора (25 лютого) відбувалася Панахида в заведенні Завідова ського, а другого дня, починаючи з 10-ї годині ранку, відбувся Похорон з Катедри Пресв. Трійці в Вінніпезі. Покійного похоронено на цвинтарі Сент Джонс.

Крім дружини Ольги з дому Ільницької, Покійний оставив дві дочки, Юлію і Саведю, двоє внуків і з ближчої родини три сестри, Анну, Марію й Катерину, і брата Петра.

Вічна Йому Пам'ять!

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ СОБОР СВ. ПОКРОВИ В ВІННІПЕГУ
ВЕЛИКОДНІ БОГОСЛУЖЕННЯ

13-го квітня — СУБОТА — год. 7.30 вечері: ОСВЯЧЕННЯ ПАСОК. Чину Освячення докопне ВПреосвященний Владика Митро-

полит ІЛАРІОН, год. 8.30 вечері: Читання Дій Апостольських.
14-го квітня — ВЕЛИКДЕНЬ-ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВЕ — год. 6.30 ранку: ПОЛУНОШНИЦЯ, а по ній ОБХІД кругом Собору, год. 7 ранку: Утреня, год. 8. ранку: Великодня Св. Літургія, по Літургії — Освячення Пашки, год. 4. по południ: Великодня Вечірня.
15-го квітня — СВІТЛИЙ ПОНЕДІЛОК — год. 9. ранку: Утреня, год. 10. ранку: Св. Літургія
16-го квітня — СВІТЛИЙ ВІВТОРОК — год. 9. ранку: Утреня, год. 10 ранку: Св. Літургія.
20-го квітня — СУБОТА — год. 6.30 вечері: Вселічна.
21-го квітня — НЕДІЛЯ ТОМИНА Проводи — год. 10 ранку: Архиєрейська Служба Божа, яку відправить Вп'росв. Владика Митрополит ІЛАРІОН в сослуженні о. Настоятеля Собору. Зараз по Службі Божій відбудеться а Соборній Авдиторії Спільне Свячене, яке поблагословить Владика Митрополит і на яке щиро запрошуємо всіх соборян, прихильників та гостей. Прийдіть самі та приведіть з собою своїх приятелів та знайомих.
За Управу Собору Св. Покрови

Гр. Баб'як, голова
о. Іван Стус, настоятель
В. Масний, секретар

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

КВІТЕНЬ
15. Світлий Понеділок · Божежур, Стед, Пакмастр Том.
21. Неділя Томина, Сулукват, Дуфрост, Транскона, — Спільне Свячене
28. Неділя, — Гопор Кенора, Поплярфілд

ТРАВЕНЬ
5. Неділя, — Поплар Парк, Транскона, Тиндол
12. Неділя, — Кенора, Сулукват, Пембіна,
19 Неділя, — Хіротонія нового Єпископа в Катедрі Пресвятої Трійці у Вінніпегу.
26. Неділя, — Кенора, Гопор, Поплярфілд, Плезент Том.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОРЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
15. Світлий Понеділок — Вроктон
16. Світлий Вівторок — Йорктон
21 Неділя Томина — Йорктон Спільне Свячене
28. Неділя Мироносиць — Райн
ТРАВЕНЬ
5. Неділя Розслабленого Вроктон
6. Понеділок. Св. Велки. Юрія Йорктон
12 Неділя Самаринки — Йорктон Свято Матері
19 Неділя Сліпонародженого, Собор Церкви в Вінніпегу
23. Четвер. Вознесення Господне — Райн
26 Неділя Св. Отців Першого Всел. Собору — Йорктон
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА
КВІТЕНЬ
15. Світлий Понеділок — Кемсак
16. Світлий Вівторок — Донвел
21. Неділя — Мазепа
28. Неділя — Донвел
Вечірня о 3 год. по обіді в Ахтямічуков.
ТРАВЕНЬ
5. Неділя — Кемсак
6. Понеділок (Вх. Муч. Юрія Побід.) — Донвел
12. Неділя — Калдер
19. Неділя — Сторонівей
23. Четвер (Вознесення) — Мазепа
26. Неділя — Ахтямічукова
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
КВІТЕНЬ
15. Світлий Понеділок — Вернон
16 Світлий Вівторок — Вернон
21. Неділя Томина, Панахиди на цвинтарі — Вернон
28. Неділя Мирон. — Ревелсток

ТРАВЕНЬ
5. Неділя Розслабленого — Вернон
12. Неділя Самаринки — Вернон
19. Неділя Надзвичайний Собор у Вінніпезі
Address: 2608-42 Ave., Tel. LI 2-6812
Vernon, B. C.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
КВІТЕНЬ
15. Світ. Понеділок — Пайн Ривер
16. Світ. Вівторок — Гарленд
21. Неділя — Вони
28. Неділя — Дорбін
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 8284

о. С. ГРЕБЕНЮКА
North Battleford, Sask.
975—105 St. Ph. 445-5290

о. С. ГРЕДІЛЯ
КВІТЕНЬ
15. Світлий Понеділок — Стівен
16. Світлий Вівторок, — Свон Плейн
21. Неділя Томина — Денбрі
28. Неділя Мироносиць — Арран
21. Неділя — Вайтбіч
28. Неділя — Арран
ТРАВЕНЬ
5 Неділя — Гекс
12. Неділя — Норквей
19. Неділя перед Вош. — Кобзар. Храм
23 Четвер, Вознесення Госи Мейбридж
26. Неділя по Возн. — Свон Ривер Храм
Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Ст. ЗУЗАКА
КВІТЕНЬ
15. Вел Понеділок — Редфілд
16 Вел. Вівторок — Геффорд
21 Неділя — Кридор
21. Неділя о год 5.30 Вечірня і Спільне Свячене — Геффорд
28. Неділя — Геффорд
Address: Box 103, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
КВІТЕНЬ
15. Світлий Понеділок — Секзі Репець
16. Світлий Вівторок — Тирнен
21. Неділя Томина — Ст. Пауя о 3-ій год. по пол. Гробки-Проводи — Гіфора
28. Неділя Мироносиць Служба Божа, вихід на Гробки — Едк Полет
о 4-ій по полудні Вихід на Гробки — Гленден
Box 194, Glenden, Alta. Tel.: 11

о. М. КРИТОКА
ШИПУЛЬ
15. Світлий Понеділок — Мелфорт
16. Світлий Вівторок — Ервуд
21. Неділя Томина — Бруксбі Проводи
28. Неділя Мироносиць — Гронкід (пінгічка). Проводи
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛИША
КВІТЕНЬ
15. Світлий Понеділок — Сандавн
16. Світлий Вівторок — Сірко
21. Неділя — Сеньків
28. Неділя — Вайта
Box 46, Vita, Man. Tel. 6-34-62.

о. М. КОЛЕНИЧА
КВІТЕНЬ
15. Світлий Понеділок — Брендон
16. Світлий Вівторок — Брендон
28. Неділя — Брендон
Address: 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel PA 9-5814

о. ІВАНА МАРЬЯНА
КВІТЕНЬ
15. Великодний Понеділок — Оен
16. Великодний Вівторок — Кіндерслі
21. Неділя Томина — Мічем
28. Неділя Мироносиць — Кенділ
1301-20 St. W., Saskatoon, Sask. Phone: 6815

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
КВІТЕНЬ
15. Світлий Понеділок — Овкбори
16. Світлий Вівторок — Січ
21. Неділя Томина — Мензі, Спільне Свячене
28. Неділя Мироносиць — Росбори, Спільне Свячене
Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 236.

о. М. ОЛЕСЮКА
КВІТЕНЬ
15. Світлий Понеділок — Вінніпегосіс
16. Світлий Вівторок — Валей Ривер
20. Субота. Проводи — Дрифтінг Ривер
21. Неділя — Дафкін
28. Неділя. Проводи — Гилберт Плейнс
810 Main Str. South
Dauphin, Man.

о. Е. ШИПУЛЬПІЛ
Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
КВІТЕНЬ
15. Світлий Понеділок — Інсінгер (гай-най)
16. Світлий Вівторок — Льора
21. Неділя Томина — Тіодор (за рікою)
28. Неділя Мироносиць — Половинки
ТРАВЕНЬ
5. Неділя — Інсінгер (м.)
6. Понеділок Св. Юрія — Мамороней
12. Неділя — Тіодор (м.)
19 Неділя — Льора
23. Четвер Вознесення — Вестбрук Храм
26. Неділя — Тіодор (за рікою)
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
КВІТЕНЬ
15. Св. Понеділок — Давнінг
16. Св. Вівторок — Бойл Лейк
21. Неділя — Едванд — Проводи
28 Неділя — Сліден — Проводи Бойл Лейк, Вечірня і Проводи 4-та год.
Address: Smoky Lake, Alta. Box 509

о. В. СЛЮЗАРА
КВІТЕНЬ
15. Великодний Понеділок — Рама
16. Великодний Вівторок — Сандова
21. Томина Неділя — Бюкенэн
21 Томина Неділя. Вечірня в год 7ій - Канора
28. Неділя Канора
ТРАВЕНЬ
5 Неділя — Стиражес
12 Неділя — Канора
19 Неділя Рама
23. Четвер Вознесення — Вестбрук
26 Неділя — Канора
ПРОВОДИ на цвинтарі в Каноpі відбудуться в неділю, 26 травня год. 2.30 по обіді. На випадок непогоди ці проводи відбудуться в той сам час в неділю 9-го червня.
Canora, Sask., Ph. 563-5163

о. М. СТЕЦЕНКА
КВІТЕНЬ
15. Світлий Понеділок — Сматс
16. Світлий Вівторок — Альвена
21. Неділя Томина. Проводи — Єлов Крік
28. Неділя Мироносиць. Проводи — Кадворт
ТРАВЕНЬ
5. Неділя Розслабленого. Проводи — Вікав
5 Неділя Розслабленого. Проводи — Тарнополь 4 год. по обіді
12. Неділя Самаринки. Проводи Ст. Джуліен
19. Неділя Сліпонародженого. Проводи — Лепін
23. Четвер. Вознесення. Проводи — Сматс
26 Неділя Св. Отців — Єлов Крік
26. Неділя — Кадворт, Вечірня 7 год. вечера
Address: Box 4. Tel. 45
Shkaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
КВІТЕНЬ
15. Великодний Понеділок — Толстой
21. Проріцна Неділя — Роза
28. Неділя — Гардентон
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
КВІТЕНЬ
15. Світлий Понеділок — Нюбрук Проводи
16. Світлий Вівторок — Ергімонт
21. Неділя Томина — Восетна. Проводи
Відвл Крік. Проводи, від 3.30 год. в опол.
28. Неділя — Редвотер Проводи
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
КВІТЕНЬ
21. Неділя Томина — Завале, Проводи
28. Неділя Мироносиць — Прут Проводи
Box 307 Willingdon, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
КВІТЕНЬ
15. Вел. Понеділок — Лек Ла Біш
15. Вел. Понеділок — Вечірня 6.00 — Гресленд
16. Вел. Вівторок — Атабаска
16. Вел. Вівторок, Вечірня 6.00 — Боїв
21 Неділя Томина, Проводи на цвинтар — Крейгенд
28. Неділя Миронос-, Проводи на цвинтар — Боїв
28 Неділя Вечірня й Проводи 4.00 год. — Сарепа
В разі не доброї погоди для Проводів, то Проводи будуть відложені пізніше з порозумінням парохом і зарядами громад по місцевостях
Address: Box 517 Lac La Biche
Telephone 187

о. Е. ТРУБИНА
КВІТЕНЬ
15. Світлий Понеділок — Сембург
16. Світлий Вівторок — Кадет (в разі злої погоди, Відправа відбудеться у Вірдеїлі, якщо не можна буде доїхати до Кадет).
21. Неділя Томина. Проводи — Нипавин. (Спільне Свячене).
28. Неділя Мироносиць — Вірдеїл (Спільне Свячене)
Address: Wairdaie, Sask. Ph. 486.

о. М. ХОМЕНКА
КВІТЕНЬ
15. Світл. Понеділок — Гудів
16. Світл. Вівторок — Габерд
21. Неділя — Айтуна
28. Неділя — Гудів
Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
КВІТЕНЬ
15. Світлий Понеділок — Слава пол
16 Світлий Вівторок — Лужани-Тоторівці
21. Неділя Томина — Слава пол. (Проводи)
28. Неділя Мироносиць — Мириам (Проводи)
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШЕВЦЯ
КВІТЕНЬ
15 Світлий Понеділок - Шорт дейл
16. Світлий Вівторок — Шел Велий
21 Неділя Томина. Проводи — Зелена-Мериділ
28. Неділя Мироносиць - „Пелікара"
Address: Roblin, Man.
Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
КВІТЕНЬ
15. Світлий Понеділок — Калмар
16. Світлий Вівторок — Брудерґайм
21. Неділя, Проводи — Оновей
28. Неділя, Проводи — Рівнгтон
Address: 9630—109th Ave.,
Ph. GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
КВІТЕНЬ
15. Світлий Понеділок — Шіго Полудн.
15. Світлий Понеділок — „Коло Жучкавів"
16. Світлий Вівторок — „Коло Мельничуків"
16. Світлий Вівторок — „Коло Федьків"
21. Неділя — Вишарт
28. Неділя — Едмор
ТРАВЕНЬ
5. Неділя — Шіго місто
6. Понеділок. Велмуч. Юрія —
12. Неділя — Вінніпрз
19. Неділя — Фовы Лейк
23. Четвер. Вознесення — Едмор
26. Неділя — Вишарт
Address: Sheho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XI. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ТРАВНЯ, 1963. WINNIPEG, MAN., MAY 1, 1963. ЧИСЛО (198) 9

КАМПАНІЯ НА БУДОВУ КОЛЕГІЇ

КОЛЕГІЯ СВ. АНДРЕЯ НА ПЛОЩІ МАНІТОБСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

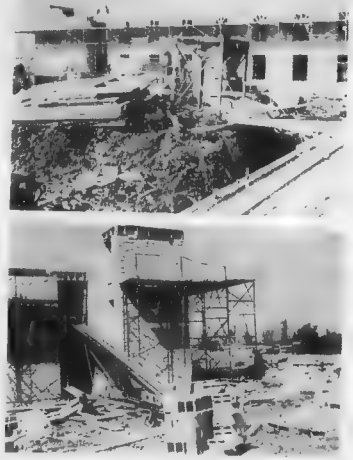

На обидвох світлинах — частина мурів Колегії Св. Андрея на площі Манітобського університету; це стан будови Колегії з половини квітня ц. р.

На світлинах не показано чергової частини будови, під яку вже споруджено фундамент.

Будування Колегії, а точніше — покищо тільки її першої стадії — відбувається швидко, щоб у черговому шкільному році, 1963/64, навчання з досьогочасного старого, тимчасового будинку в місті восени 1963 р. перемістити в ної будинки Колегії на площі Манітобського університету, з якими ця Колегія 1962 р. асоціювалася.

Розуміється, що все це залежатиме від стану збірки пожертв на нову Колегію Св. Андрея.

На суді

„Лицарі Колюмба" відмовилися виявити текст своєї „присяги"

Головне Правління катол. світського ордену „Лицарі Колюмба" подало на суд американського протестантського пастора В. Л. Кінга за поширювання друком тексту так званої „Присяги Лицарів Колюмба". На суді був сам Верховний Лицар „Люк Гарт (Supreme Knight Luke Hart) і багато провідних „лицарів". Справу „Лицарів Колюмба" захищав Гєролд Дж. Лемболей (Harold J. Lamboley). Процес відбувся в суді округи Еллегені. Суддею був Френк Граффф.

„Вісник" (15. І. 1963) подав був про це новинку на основі журн. „American Review of Eastern Orthodoxy" (листопад 1962 р.), в якій було сказано, що „Конгресова Слідча Комісія США 1913 р. заявила була, що т. зв. „Присяга Лицарів Колюмба" — це підробка... Пастор Кінг боронився тим, що він вірив у правдивість тієї „Присяги"... Суд, уявши до уваги це, що пастор В. Л. Кінг діяв тут у добрій вірі, звільнив його від кари" Лицарі Колюмба передали цю справу на суд тому, що в поширюваній Кінгом т. зв. „Присязі Лицарів Колюмба" сказано, що вони нібито зобов'язуються жорстоко мучити і вбивати всіх „єретиків".

(Закінчення на 6-й стор.)

1000-ліття Св. Афонської Гори

1000-ліття Св. Афонської Гори всі народи православного ісповідання почали відзначати 31 березня 1963 р. Урочистості будуть тривати кілька місяців, а може й рік, — цебто аж до травня 1964 р.

Перший манастир на Афонській горі це Велика Лавра, що її 1000 років тому заснував був Св. Афанасій Афоніт.

26 травня 1963 р. Його Святішість Атенагорас І, Патріярх Константинопольський, очолюють усіх Патріярхів і Єпископат у молитві перед іконою Св. Афанасія Афоніта на Афоні.

„Брама Небес", „Небесне Місто", „Твердиня Православія" — такими й тому подібними назвами з давніх-давен означують Св. Афонську Гору.

Новий зрив за урядову допомогу кат. школам

На сесії Манітобського парляменту посол Ліберальної партії з Сейнт Бонфас, Леррі Дежарден (Desjardin), заявив, що Манітобський прем'єр Даф Роблин „обіцяв провідникам Католицької Церкви" дати урядову фінансову допомогу парафіяльним католицьким школам, але він не дотримується своєї обіцянки.

„Продовж 30-хвилинної промови цього схвильованого посла-ліберала прем'єр кілька разів зривався на ноги, заперечуючи його видумкам", інформує щоденник „The Winnipeg Tribune" (23. 4. 1963).

Меморандум КУК до ОН в обороні Почаївської Лаври

У квітні ц. р. Комітет Українців Канади, за підписом голови КУК о. д-ра В. Кушніра і генерального секретаря КУК В. І. Сарчука, вислав до Господарської і Суспільної Ради Об'єданих Націй меморандум в обороні Почаївської Лаври, загроженої большевицькою ліквідацією.

У меморандум подано достовірні докази

„Згідно з прямими й найдостовірнішими інформаціями, що їх отримала Світова Рада Церков, Почаївський Манастир 1962 р. був виставлений на переслідування і остаточне зліквідування", сказано в меморандум КУК. Про інформацію із Світової Ради Церков КУК ще подне ось що: „Цей звіт показує, що 1961 року в цьому Манастирі було 141 духовних жителів і братії (монахів); а 1962 р. було залишилося тільки 36".

Протест православних українців з України до Світової Ради Церков і до советського уряду

Минулого року, як повідомляла преса, Світова Рада Церков у Женеві отримала була з України, з Почаївщини, підписаний іменами православних протест проти переслідування, з метою знищення владою СССР, Почаївського Манастиря. У цьому протесті православні особи повідомили Світову Раду, що вони висилали такий самий протест і до М. Хрущова, — про що українська преса у вільн-

(Закінчення на 5-й стор.)

Доповіді о. д-ра С. В. Савчука

II ВАТИКАНСЬКИЙ СОБОР І СТАНОВИЩЕ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

На запрошення українських православних організацій у Вінніпезі о. д-р С. В. Савчук 12 грудня 1962 р. виголосив в авдиторії української православної катедри Пресв. Трійці доповідь „II Ватиканський Собор і становище Української Православної Церкви".

Продовж останніх кількох місяців у католицькій і світській пресі появилася низка різних статтей на цю тему, і в цих статтях є взаємні самосуперечності, неточності, недостаковістю, та що з цих статтей скоріш виринають знаки питання, ніж відповіді на питання. З уваги на це українська православна спільнота у Вінніпезі проявила своє бажання отримати ширші й достовірні інформації щодо становища Української Православної Церкви у справі католицького II Ватиканського Собору, якого папа Іван XXIII заповів 25 січня 1959 р., а цей Собор почався 10 жовтня 1962 р., і його перша сесія тривала до 8 грудня 1962 р. Після перерви почнеться 8 вересня 1963 р. друга сесія цього Собору.

Темою доповіді о. Протопресв. д-ра С. В. Савчука 12 грудня м. р. була справа унійних плянів II Ватиканського Собору, що були однією з цілей цього катол. Собору; а навіть — принаймні в зародженні заміру скликання його — у папи Івана XXIII унійні пляни були, здається, таки першою метою запланованого тоді Собору; і якраз тому папа створив для цього Собору спеціальний орган, — Секретаріят Сприяння Єдності Християнства — під головуванням кард. Бея, а секретарем цього органу є монсіньйор Йоган Віллебранд (Willebrands) — головний зв'язковий між Римом і Москвою.

Категорично відмовна постава Православія не тільки до унії, але й навіть до будьких розмов на тему унії з Ватиканом ще перед скликанням II Ватик. Собору призвела до того, що папа Іван XXIII зрезигнував із свого прчаткового, скоріш інтимного, заміру офіційно ставити справу унійної спроби головною метою Собору; отже справу унії він офіційно поставив лише як одну з цілей Собору. Папа надіється, що цей Собор принаймні підготує такий грунт, на якому хоч би в майбутньому можна було б говорити про унію, цебто про підпорядкування під папську юрисдикцію головно всього Православія. І таким чином є підстави вважати, що фактично головною метою II Ватик. Собору й надалі залишається унійна мета, хоч і тільки в стані бажань, сподівань і підготови. Навіть усе це, що в Римі офіційно вважається головною метою цього Собору (а це є внутрішнє скріплення католицтва шляхом його оздоровлення), фактично являється тільки засобом для майбутніх унійних плянів Ватикану. Бо ж папа Іван XXIII в ході підготови до цього Собору заявив католикам, що коли Католицька Церква сама у своєму нутрі перетвориться в дусі християнських чеснот, що є метою цього Собору, то тільки тоді вона зможе сказати не-католикам, щоб вони з'єднялися з нею.

Досвід досьогочасних унійних спроб

У зв'язку з унійними тенденціями II Ватиканського Собору о. д-р С. В. Савчук сягнув у минуле унійних спроб Ватикану, зокрема в відношенні до України, почавши з т. зв. Флорентійської унії (1439 р.) і Берестейської унії (1596 р.). Натиск турків на Візантію й надії греків на збройну допомогу папи — це була головна причина початкової схильности деякої частини грецьких ієрархів піти в унію на Флорентійському соборі 1439 р., — а від Візантійської Церкви була тоді адміністративно залежною Православна Церква в Україні. Велика більшість українського й білоруського епископату і митрополит пішли в унію (пропозицією на унійному помісному Берестейському соборі 1596 р.) під політичним тиском Польщі, що тоді володіла Україною й Білоруссю.

Отже обидві ці „унії" були вислідом не переконання православних ієрархів, в тільки результатом тиску зовнішньої політичної сили, й в обох випадках український народ і його маси духовенства в унію не пішли. Тому що тепер насильства немає, всяке нав'язування теперішніх унійних спроб Ватикану до традиції т. зв. Флорентійської і Берестейської унії було б не тільки нелогічним, але й також неетичним, і, з релігійної точки зору, це було б самосуперечним явищем.

Доповідач, говорячи про це, що Рим при Берестейській унії брав за підставу т. зв. унійну традицію Флорентійського собору, — вказав на деякі моменти, які свідчать, що між Флорентійською і Берестейською уніями були деякі суперечності принципового характеру.

Зокрема, коли йдеться про Берестейську унію (1596 р.), о. д-р С. В. Савчук ілюстрував її дух найважливішим у цій справі історичним документом, а саме умовою, на основі якої було заключено унію в Бересті більшістю українських і білоруських епископів, — ця умова це т. зв. „Унійні Артикули" — 33 параграфи цієї умови. Ці „Артикули" досі ще ніколи не були проголошені українською мовою українському народові, і перший раз зробив був це 1955 р. укр. прав. архиепископ Сильвестр (у мирі проф. С. Гаєвський) в Австралії, перекладши ці артикули на модерну українську мову й опублікувавши їх у „Нашому Голосі" ч. 5, 1955 р. в Австралії, звідти вони передруковані в календарі нашої Церкви „Рідна Нива" на 1956 р. Однак і згадана газета, і цей календар випускаються такими малими тиражами, що тільки відносно невелика громада читачів мала можливість з цими „Артикулами" познайомитися.

Протопресв. д-р Савчук, цитуючи ці „Артикули", головно зупинився на двох моментах цієї справи: 1. по-перше, Рим тут допустився церковно-релігійної істотної самосуперечности, бо переходячі в унію епископи поставили Римові вимогу, що вони й надалі будуть визнавати походження Св. Духа тільки від Бога Отця, бо так є у св. Письмі і в Св. Отців грецьких, а не від Отця й Сина („філіоке"), як це вірить Римська Церква, — і Рим на цю їхню вимогу погодився, таким чином признавши дві різні, суперечні один одному догмати в одній і цій же самій справі; 2. по-друге, Рим в основному не дотримався тих „Артикулів", які він потвердив: бо ж в „Артикулах" є умова, що Рим не приймає ніяке переходу увітів у латинство, не буде порушувати старого Церковного Календаря, не буде заводити целібату священиків і т.д. і т.п. З „Артикулів" виразно видно, що ця унія сталася шляхом насильства католицької Польщі.

На сторожі нашої Церкви тепер стоїть Собор епископату, духовенства й мирян разом

Протопресв. д-р С. В. Савчук відмітив цей факт, що Римська Церква вважає нібито „канонічним" (церковно-законним) унійний місцевий собор у Бересті 1596 р., тому, що його утворили епископи, ми точніше — більшість православних епископів з митрополитом; а, на думку Римської Церкви, Церква — це тільки епископат, ніхто більше. Однак тоді ж таки, 1596 р. в Бересті одночасно відбувся православний протиунійний собор, який складався з представників ієрархії (там був відпоручник Констян. Патріярха), священиків і мирян (світських). Константинопольський Патріярх признав цей православний собор, отже тим самим Собори спільно ієрархів, священиків і мирян у Православній Церкві є канонічними, — такі Собори, які є найвищим органом в адміністративно-юридичних справах Української Греко-Православної Церкви в Канаді, і тільки такий Собор є дійсним голосом Церкви у справах адміністрації, господарства Церкви та способу її управління. Отже, коли йдеться про унію, то щодо всіх інших Православних Церков Римові досить переговорювати тільки з Епископатом тих Церков. Щождо нашої Укр. Гр.-Православної Церкви в Канаді — то тут тільки Собор уповноважений вирішувати про це, в чій юрисдикції (церковній власті) наша Церква повинна перебувати. Це становище нашої Церкви згідне з ученням Православної Церкви, проголошене в Посланні Східніх Патріярхів 1848 р., що сторожем віри православної є сам народ.

II Ватиканський Собор і справа православних спостерігачів

Доповідь д-ра Савчука м. р. була дана на загальних основах. Але з уваги на особливо замітне зацікавлення слухачів, які прибули вимітково численно, він був попрошений дати ще одну доповідь на цю тему, з більшими подробицями поточних днів. І о. д-р Савчук з другою доповіддю виступив, там таки, 29 березня ц. р. Слухачів цим разом було ще більше.

Доповідач, нав'язуючи до своєї першої доповіді, сказав, що коли початкові задуми папи Івана XXIII покликати на II Ватик. собор офіційних представників Православних Церков для переговорів у справі унії були засуджені на невдачу ще скоріше, ніж він успів їх виразно висловити, то він вирішив принаймні запросити репрезентантів Православних Церков у характері спостерігачів (обсерваторів), щоб почерез них познайомитися з цими Церквами безпосередньо й ближче, і щоб ці репрезентанти-спостерігачі ближче прягнулися Католицькій Церкві в особах католицьких членів цього Собору; Рим сподівний вірити, що в Католицькій Церкві настільки все йде до покращання, що це евентуально може розвіяти традиційне упередження спостерігачів супроти Католицької Церкви. Звичайно, присутність спостерігачів (глядачів без права голосу) — це наче б роля посторонніх пресових кореспондентів чи гостей, отже їхня присутність не може надати цьому соборові характеру „вселенського" („світово-всехристиянського"), бо це собор тільки частини християнства — світовий католицький собор, а не „вселенський" (у сенсі перших сімох Вселенських Соборів Християнської Церкви продовж першого неповного тисячоліття Християнства), — отже католики (а з ними, через непорозуміння, і деякі протестанти) неправильно означують II Ват. Собор терміном „вселенський".

Православні Патріярхати спочатку в самому принципі відкинули можливість послати своїх спостерігачів, а ця справа погіршилася ще через сам спосіб запрошування їх Ватиканом. Константинопольський Патріярх Атенагорас І волів, щоб папа Іван 23-й вислав одне спільне запрошення (на руки патріярха Атенагораса І), і щоб після того всі Патріярхати спільно обмірковували цю справу, і спільно вислали б своїх спостерігачів. І всі Патріярхати спочатку погодилися були на таку процедуру. Однак папа волів послати запрошення до кожного Патріярхату поодиноко, і Московська Патріярхія погодилася на таку процедуру, запрошування папою спостерігачів, та й раптом, навіть не повідомивши про це інші Патріярхати, прийняла запрошення, і вислала своїх спостерігачів. Ці спостерігачі Московської Патріярхії скористали з такої нагоди, що фактично тільки вони там „репрезентують" Православіе.

Дехто здогадується, що Константинопольський Патріярхат вислав своїх спостерігачів на II сесію Ватиканського Собору, — і, мабуть, це не було б і несподіванкою. Уповноваженим органом запрошування є при Ватикані Секретаріят Сприяння Єдності Християнства. Цей Секретаріят (а це значить і Ватикан як такий) не запросив Українську Православну Церкву вислати спостерігачів на II Ватик. Собор. Епископат українців греко-католиків у своєму посланні з Риму 1959 р. до українців греко-католиків у світі (під час підготови до скликання II Ват. Собору), між іншим, також звернувся до українських православних владик, щоб вони з нагоди наближення цього собору „з покірним проханням" (дослівно!) звернулися до папи, щоб він прийняв їх під свою юрисдикцію (власть). Проводи всіх трьох Українських Православних Церков спільно відповіли на це 1960 р. своєю категоричною відмовою навіть говорити на тему унії, і вони закликали українців греко-католиків з їхніх епископатом повернутися до своєї предківської Української Православної Церкви.

Отже звернення епископату українців греко-католиків 1959 р. не було запрошенням до Української Православної Церкви вислати на цей собор своїх спостерігачів, цебто гостей без жодних зобов'язань.

Року 1962-го епископат українців греко-католиків у своєму Різдвяному посланні з Риму до українців греко-католиків, між іншим, мимохідь, звернувся до Українських Православних Церков, щоб вони вислали (хоч і спізнено) своїх спостерігачів на II Ватик. Собор. Це сталося тоді, як II Ватик. собор уже почався й тривав 41 день. Але це також не було запрошення, бо: по-перше, це було послання до українців греко-католиків; по-друге, запрошувати спостерігачів на II Ват. Собор має уповноваження від папи тільки Секретаріят Сприяння Єдності Християнству, а ніхто інший. Голос же епископату укр. греко-католиків не завжди є голосом Риму; бо ж, наприклад, коли епископат українців греко-католиків на своїй внутрішній конференції в Римі виступив проти присутності спостерігачів Московської Патріярхії на II Ват. соборі, то цей Собор устами Секретаріяту Сприяння Єдності Християнства осудив за це укр. греко-католицьких епископів.

Є підстави думати, що Рим не запросив спостерігачів Української Православної Церкви з політичних мотивів, — щоб присутність спостерігачів від Української Православної Церкви на цьому соборі, який, поруч своїх чисто релігійних католицьких завдань (ненамірено чи намірено) одночасно став також однією з міжнародніх політичних арен змагання між націями, — щоб присутність там спостерігачів від Української Православної Церкви не дразнила Москви, з якою Рим тепер намагається унормувати свої відносини на основі якоїсь злагоди. Розуміється, якщо б в українських греко-католицьких провідників при тому ще була внутрішня мета — щоб присутність українських православних спостерігачів не нагадувала світові з висоти ватиканської трибуни про приналежність понад 90 відсотків укр. народу до православної віри, то це безумовно треба було б уважати тактичною помилкою в цих провідників, — помилкою, яка дала Московській Патріярхії можливість нібито „репрезентувати" також і всю православну Україну на цьому Соборі що й скріпило собою політичні позиції росіян, з якими Рим чиниться коштом українців греко-католиків.

Замітки о. д-ра Савчука у зв'язку з звільненням митр. Йосифа Сліпого з совєтського заслання та його приїзд до Риму були стримані, а може й, якщо хто вже, обережні. До своїх деяких висловів — сторіш у формі натяків, що були інтригуючі — доповідач виявлено не давав, але Загальний тон їх був невідрадний, — він був песімістичний із стаховища не конфесійно-групового, а із становища всеукраїнського, соборного та християнського. Здається, що греко-католицький митрополит Йосиф Сліпий, став тут, як українець, предметом якихсь політичних експериментів у ході налагодження взаємин між Римом і Москвою, а це є ще одна з ознак того, що через це може потерпіти не лише сам митрополит Сліпий, але й всі українці — без уваги на віроісповідні різниці. І ширше — політичне порозуміння між Римом з Москвою евентуально може якоюсь мірою причинитися до підривання моралі християнського світу в його змаганні проти світових безбожницьких сил.

До майбутності Християнства треба підходити з того реального становища, що автократизм (власть одної особи) в Церкві дає тільки злуду „сили" Церкви, а в дійсності він духово ослаблює організацію Церкви; абсолютизми не виправдали себе ніде. Єдність Християнства є і побажаною, і можливою, але єдність не механічно-зовнішня під властю одної особи, а єдність на основі взаємної толерації між незалежними Церква різних віроісповідань кожного проводу, — сказав о. д-р Савчук.

Після доповіді доповідачеві ставили численні запити і відбувся живий обмін думками.

Українська православна спільнота в Канаді традиційно відома своїми зацікавленнями церковними справами і своєю допитливістю та критицизмом; але цим разом численна участь слухачів і їхне заінтересування поточними церковними подіями у світі і становище нашої Церкви щодо них переросло навіть свій високий традиційний стандарт.

МИТРОПОЛИЧІ ВІЗИТАЦІЇ
ВЕСНОЮ Й ЛІТОМ 1963-ГО РОКУ

Неділя 2-го червня, — у **Митрополичій Всеканадійській Катедрі Пресвятої Трійці в Вінніпегу:** Св. Літургія на день Пресвятої Трійці.

Неділя 9-го червня, — у **Св. Троїцькій Церкві в Принц Альберт,** Саск.: Повне Освячення Церкви. Митрополита супроводить О. Ігумен Йов Скакальський.

Неділя 16-го червня, — у **Роблині,** Ман., Освячення Церкви Св. Івана Предтечі. Митрополита супроводить О. Ігумен Йов Скакальський.

Неділя 23-го червня, — у **Гадсон Бей,** Саск.: Освячення Церкви. Митрополита супроводить О. Ігумен Йов Скакальський.

У глибокім смутку мені доводиться повідомити українське громадянство, що відійшов у Потойбіччя Буття

Проф. МИХАЙЛО ОРЕСТ

Уроджений дня 27-го листопада 1901 р. у Зінькові на Полтавщині. Помер 12-го березня 1963 р. о год. 18.20 в Авгсбурзі.

Сл. п. Михайло Орест був співосновником літературної групи і журналу „Світання", співробітником „Ордену" і близьким симпатиком ідей та філософії Ордену, співробітником „Нової Епохи" та членом Спілки Українських Письменників і Журналістів, що існувала в рр. 1945-47 у Авгсбурзі. Далі був членом Мистецького Українського Руху — „МУР", як теж співредактором численних літературних журналів і видань.

Близький круг його друзів і шанувальників втратили в ньому ілюміната, адепта глибоко закоріненого в Сутність Душі, Слова, Буття і Бога, носія великого духа, просвітленого і високого жерця Мистецтва Слова, героїчно вірного своєму покликанню. Ми віримо, що його численні, важливі змістом і високої форми твори не тільки великим і тривалим скарбом української літератури, але вкладом осяйного продуховлення в українську поезію.

Вічна Йому Пам'ять!

За редакцію видань Ордену, групу і редакцію „Світання", редакцію журналу „Нова Епоха", та бувшу Спілку Українських Письменників і Журналістів у Авгсбурзі

ВОЛОДИМИР
(Проф. Володимир Шаян)
бувший голова СУПЖ-у у Авгсбурзі

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавничий Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в США — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса: THE HERALD, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПЕРЕД НАДЗВИЧАЙНИМ СОБОРОМ

Хто вихований в автократичному устрої церковної адміністрації, де править тільки одна особа, такому трудно уявити собі, як може бути найвищим адміністративним органом Церкви такий Собор, що складається з єпископату, священиків і світських виборних представників Церковних Громад. Їм трудно це уявити собі тому, що вони песимістично дивляться на людину, вважаючи людську спільноту з природи нездібною правити своєю установою; вони вірять, що людська громада здібна бути тільки предметом безвільним матеріялом, а не підметом співкерманичем.

Але хто обзнайомлений з Соборами Української Греко-Православної Церкви, той у цій справі зміняє свою думку, і переконується, що народ, почерез своїх представників, здібний брати участь, спільно з єпископатом і священством, в адмініструванні своєю Церквою.

Наші Собори відбуваються справно, точно, зорганізовані навіть щодо найменших подробиць. У цьому замітну додатню ролю відограє цей факт, що програма Собору далеко наперед подається до відома всій Церкві, і кожен делегат має можливість завдалегідь докладно обмірковувати ці справи, які мають обговорюватися на Соборі. Отже кожен делегат стисло дотримується теми й часу, а це допомагає Соборові діяти справно.

Як і перед усіми попередніми Соборами, так і перед цим Надзвичайним Собором кожен делегат докладно познайомиться з програмою цього Собору, яка була проголошена у „Вісйику". Зокрема ж слід звернути увагу на те, що в цій програмі є точка про нову Колегію Св. Андрея. Ми розуміємо цю справу так, що кожен з делегатів при цьому подлиться з Собором інформаціями й про стан збірки на будову Колегії в його місцевості, отже, розуміється, до цього звіту кожен делегат буде добре приготований.

Ми не сумніваємося, що делегати будуть зацікавлені, як Комітет Будови Колегії справляється з своїми обов'язками. Але при тому делегати дали б ще більший доказ свого зацікавлення цією справою, якби вони одночасно привезли з собою від Громад пожертви на Колегію. Бо всякого роду обмін думками на тему Колегії був би абстрактним, „висів би в повітрі", якщо б під цим не було матеріяльного грунту. Бо ж розуміється, що завданням Собору є продукувати не слова, а діла

30-ТІ РОКОВИНИ ГОЛОДОВОГО МУЧЕНИЦТВА УКРАЇНИ

Цього року сповняється 30 років від часу великого голоду в Україні, штучно створеного російсько-большевицькою владою в Москві в 1932-1933 роках на винищення українського народу.

Жертвами цього великого людовбивства впало коло чи понад сім мільйонів українців, головно цвіту України — дітей, як тих, що їм тяжче, ніж дорослим, було перенести це моторошне мучеництво.

Їх замучено нате, щоб вони не продовжували існування української нації.

Їх замучено за це, що українська нація в 1918-21 роках живим муром своїх грудей стримала похід комунізму на Европу, несений на мільйонах штихів одурманених і обманутих мас, головно московських, цід проводом інтернаціональних вишколених кривавих чекістів, з наказу світових заговірників на згубу Християнству й націям та навіть самому поняттю про нації.

Їх замучено за це, що вони були зародком християнської культури Европи і всього світу на Сході, проголосивши свою державу Українську Народню Республіку на основах демократичних, українських національних і християнських.

Їх замучено, — бо сила міжнародних заговірників наложила на них прокляття з присягою помсти за те, що український народ не хотів і не хоче бути рабом і бездушною тягловою силою.

Помолімося ж, брати й сестри, за це, щоб їхня тілесна мученицька смерть воскресила рідного духа тих з наших земляків, у кого він завмер, або пробудила його, в кого він заснув.

Пом'янімо ж їх не тільки словом, але й ділом нашими посиленими масовими і збільшеними пожертвами на Фонд Будови Нової Колегії Св. Андрея, бо тільки тоді засвідчимо, що

„Їх смерть життя розбудить у народі,
Це початок борні, а не кінець".

(І. Франко).

ГРОМАДА Й ЧЛЕН

Такі одиниці, що „бачать тріску в чужому оці, а поліна у своєму не бачать", ніколи не будуть вдоволені в Громаді. Справа не в факті невдоволення, як такого. Дехто забуває, що якщо б не було невдоволених людей, то не було б поступу змагання до кращого. Справа бо в тому, щоб критика з боку невдоволених відбувалася згідно з такою думкою: нехай малі справи не перешкоджають великим справам.

До малих справ належать деякі прикрості, що виникають в житті кожної людини, кожної родини, кожної громади. Ці прикрості можуть бути спричинені „слабості" людської природи взагалі, отже ніхто від них не є вільний, або особисті „слабості" поодиноких людей. Коли хто зосереджується тільки на тих слабостях, той сам себе зв'язав тенетами дрібниць.

За давніших часів людство трималося погляду, що людина має служити ідеї, а ідея людині — ні; за нашого часу ця ненормальна давня крайність перейшла в другу ненормальну крайність: людство думає, що ідея має служити людині, а людина ідеї - ні.

Нормально ж має бути так: щоб ідея служила людині, а одночасно щоб людина служила ідеї.

Тому що ідея має служити людині, то це значить, що людина в громаді хоче мати для себе ту моральну користь, щоб добре там почувалися, і члени громади повинні зробити все для того, щоб вона там почувалася добре, навіть не зважаючи на деякі її „слабості". Бо якщо б так, наприклад, медичні сестри й лікарі повигонялиа вередливих пацієнтів з лікарень на вулицю, то лікарні були б порожні, і не мали б рації свого існування.

Тому що людина має служити ідеї, то це значить, що кожен член громади служить спільній меті. Коли ж хтонебудь покидає громаду тільки через те, що хтось із членів там йому не подобається, то це значить, що через дану особу він перестає служити ідеї; а це також значить, що в дійсності він не служив ідеї, бо якщо б служив, то через одну-дві особи, які йому не подобаються, він не покидав би громади.

Польська акція у світі діє

ПОЛЯКИ ДОМАГАЮТЬСЯ ЗАХІДНЬОЇ УКРАЇНИ Й ЗАХ. БІЛОРУСІ

„Дзєнік Звйонзкови" хоче Львова й Вильна

Польський щоденник „Dziennik Związkowy" (12. 2. 1963) розумує таку: „Коли українці можуть домагатися Києва и Харкова, то поляки також можуть домагатися Львова й Тернополя, Вильна й Новгородка".

З. Р. — Якщо б українці розумували так, як розумує цей польський часопис, то, їм треба було б ставити справу так: „Коли поляки можуть домагатися Варшави й Познання, то українці можуть також домагатися Кракова й Ченстохови".

„Звйонзек Зем Всходніх"

Голос цієї польської газети — це не випадкове й осамітнене явище. Поляки на Заході створили організацію „Związek Ziem Wschodnich" (Союз Східніх Земель), що сіткою своїх відділів розгалужена по всьому американському континенті й по країнах зах. Европи. Ця організація веде безперервну агітацію у світі за те, щоб великодержави Заходу допомогли Польщі наново окупувати західню Україну й західню Білорусь та частину Литви. Яка мета і які способи здійснення мети цієї організації, — це можна бачити хоч би й з такого документу, як заклик „Звйонзку Зем Всходніх" до поляків у Канаді; цей документ називається „Apel do Polonii", що його опублікувала польська преса, а в тому й віннінезький польський „Сзас" (13. І. 1960). Цей „Апель", між іншим голосить ось що:

(Закінчення на 5-й стор.)

Польська акція...

(Закінчення з 4-ї стор.)

Йосафат Кунцевич, „західня цивілізація" і ще дещо

„Земляки! 53 проценти території Польської Держави віддали большевицькій Росії ялтанським диктатом усупереч становищу всього польського народу... Східні Землі Речі Посполитої (польської держави, — р. В.) століттями історично й культурно пов'язані з Річчю Посполитою".

Далі, цей „Апель" згадує декого з великих польських патріотів-дівчин (хоч майже всі вони були ополячені люди нельського роду), які походили з західньо-українських, з а х і дньо-білоруських і литовських земель, і каже:

„Святі Господні: королевич Казимир, Анджей Боболя, Йосафат Кунцевич, такі як. Жулкевський, Собеський, Ходкевич, Косьцюшко, Траугут, Міцкевич, Словацький, Монюшко, Падеревський, Пілсудський — це сини тих земель".

Про спосіб ширення пропаганди в цій справі „Апель" інформує:

„Управа Звйонзку Зем Всходніх Речі Посполитої поставила собі найближчою метою осветити Паблик Лайбреріс і наукові університетські центри книжками-документами, які займаються пов'язаним Східніх Земель (зах. України і зах. Білорусі, — р. В.) з Річчю Посполитою та значенням тих земель для західньої цивілізації".

Митр. Сліпого проголошують „поляком"

Рим погодився на вимогу поляків, щоб усі польські католицькі дієцезії на західньо-українських і західньо-білоруських землях під займанщиною червоної Москви офіційно (у „Шематизмі") зазначувати, що вони знаходяться „в Польщі". Таким чином у Римі витворилася така атмосфера, що все католицьке на західньо-українських землях у Римі є нахил уважати „польським". Під впливом такої римської атмосфери чужоземні пресові кореспонденти при Ватикані масовою більшістю пишуть про єпископів українців греко-католиків, як про „поляків". Прикладів у цій справі є більше, але тут обмежимося одним з найновіших прикладів, — велика частина ватиканських кореспондентів і митр. Йосифа Сліпого назвали „поляком". І так, напр., бельгійський франкомовний католицький часопис „Le Soir" (12. 2. 1963), інформуючи про приїзд митр. Сліпого з СССР до Риму, пише про нього, як про „полака", і тому каже, що з приводу його приїзду „в польських кругах пастала велика радість", та що це є успіх на шляху до дискретного зближення між Римом і Варшавою".

Часопис „The New York Herald Tribune" (11. 2. 1963) з цієї самої нагоди (приїзд з СССР до Риму) назвав митр Сліпого „польськими прелатом".

Це наслідки польської пропаганди, яка у світі проголошує західньо-українські землі „польськими".

Поскільки нам відомо, ні одна з українських організацій чомусь не поробила заходів для унеможливлення цієї польської акції. Цікаво, що британський еря Оберон Герберт, який посвятився праці для зближення між поляками й українцями, і який на цю тему часто говорив у Канаді, коли був запрошений сюди КУК-ом, ухилявся висловити своє становище в справі цієї польської акції.

Меморандум КУК до ОН в обороні Почаївської Лаври

(Закінчення з 1-ї стор.)

ному світі, а в тому й „Вісник", ширше інформували минулого року.

На основі протесту православних українців з України до Світ. Ради Церков у меморандумі КУК сказано:

„Новага переслідування релігійного життя в Советському Союзі заманіфестована цим фактом, що люди, до яких це відноситься, не зважаючи на свою свідомість, що протест до їхнього уряду є даремним, все ж таки чинять це. Вони також бажають, щоб їхній голос почули ці люди в зовнішньому світі, які їм співчувають. Один з таких протестів був отриманий Світовою Радою Церков, яка, у відповідь, від себе вислала меморандум до п. Н. Хрущова, звертаючись до нього щоб він дозволив духовенству і братії (монахам) Почаївської Манастиря виконувати свої релігійні обряди згідно з своєю совістю та віковою традицією"

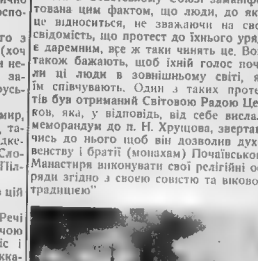

Почаївський Манастир.

Переслідування народів і релігії

У прилозі до свого меморандуму КУК назвав 16 цих народів, що в часах між 1917-22 роками проголосили свої держави, які згодом поневолила Москва. Згадано також переслідування Української Автокефальної Православної Церкви під проводом митрополита Василя Липківського та знищення Єпископату українців греко-католиків і про бувше ув'язнення митр. Йосифа Сліпого, якого недавно вивволив з неволі папа Іван XXIII.

Черга за Світовою Радою Церков

Текст православних українців з України проти переслідування владою СССР Почаївського Манастиря знаходиться у Світовій Раді Церков, і в цьому протесті сказано, що вони „законним шляхом" захищають Почаївську Лавру, отже вони, православні українці з України (Почаєва й околиць) такий же протест вислали й до Хрущова. Інформувала преса на Заході, і вона виявила, що цей протест з України Світова Рада Церков отримала шляхом через Берлін.

Чи ці православні українці з Почаївщини, що цей протест підписали, зобов'язали Світову Раду Церков не виявляти їхніх прізвищ, і чи взагалі подані прізвища протестуючих, — не відомо; тексту протесту, присланого з України до Світової Ради Церков, преса не опублікувала. Годі сподіватися, що б советська преса виявила протест православних українців з Почаївщини до Хрущова. Світова Рада Церков, як п и ш е преса, на цей протест з України відгукнулася своїм протестом до Хрущова в обороні Почаївської Лаври. Тому що КУК у своєму меморандумі спирається на цей документ — протест з України, що є в посіданні Світової Ради Церков, то тепер черга за Світовою Радою Церков, щоб вона переслала цього документа на форум Об'єднаних Націй. Світова Рада Церков, на жаль, ще досі цього не зробила.

Папа Іван XXIII і жиди

Папа припинив молитву

„Помолімося ж за лукавих жидів, щоб Бог і Господь зволив усунути зло із серденць їхніх... Вислухай же наших молінь, які ми офіруємо за спіпоту цього народу... (щоб) вони визволилися з темряви", — так по-латинському молився каноник базиліки Св. Петра в Римі у Великодню П'ятницю цього року. Папа Іван XXIII, що сидів на чорному кріслі біля вівтаря, покликав до себе майстра церемоній монсіньйора Енріко Данте, і звелів йому спинити молитву каноника, та почати її знову спочатку, але вже не згадувати слів „лукаві жиди".

Свідками цієї події були 8,000 людей у базиліці Св. Петра.

Ця молитва є однією з вісьмох, що їх співають у Великодню П'ятницю в базиліці Св. Петра, — це молитва за Церкву, за папу, єпископів, правителів народів, за всіх „єретиків, і за тих, що покинули католицтво", а в тому й за навернення жидів на християнство. В оригінальному тексті цієї молитви сказано про „лукавих жидів", але тепер папа вже заборонює ці слова згадувати". (Подано за „The Winnipeg Free Press" 13. 4. 1963).

З. Р. — Вищезгаданий каноник — у базиліці Св. Петра — це кардинал Фернандо Ченто (Cento).

Передплачуйте, читайте, поширюйте і підтримуйте „Вісника"!

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей Українського Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі якнайкращої якості та по умірковання цінах, наприклад:

Євангелії, Кивоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоругви, Об'лачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Світло, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число:

JUstice 9-1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

„Лицарі Колюмба" відмовилися. . .

(Закінчення з 1-ої стор.)

ків", цебто не-католиків, з дітьми включно.

Американський журн. „Church and State" (січень 1963 р.) подає більше інформацій у справі вищезгаданого судового процесу, кажучи, що на рішення лави присяжних звільнити пастора Кінга від кари мав великий вплив цей факт, що суд не знає дійсного тексту „Присяги Лицарів Колюмба", бо „Лицарі" відмовилися виявити на суді що „Присягу". Згаданий журнал інформує: „Тяжко важливо для лави присяжних цей факт, що коли п. Кінг звернувся до Лицарів Колюмба за завіреною копією їхньої дійсної присяги, то вони відмовилися дати її." Далі, цей же журнал інформує: „Пан Кінг заявив, що, вислухавши свідчення визначних Лицарів, він тепер схильний вірити („inclined to believe"), що ця присяга, яку він розпоширював, не була оригінальною".

Далі, цей же журнал інформує: „Мимо присягу Лицарів Колюмба розслідувало 1958 р. РОАТ (Об'єднання Протестантів і Інших в Америці), і проголосило її підробленою. Ця організація остерегла перед поширюванням її. Вона появилася була в Congressional Records 15 лютого, 1913 р., і цей факт часто цитується для ствердження її автентичности. Але вона („Присяга") була включена (в „Конгресові Протоколи") тільки як приклад фальшивого й очорнюючого матеріялу, який було пущено в обіг, щоб перемогти римо-католицького кандидата в виборах у Пенсильванії. Походження цієї підробленої присяги не відоме, хоч дехто вважає, що в ній може бути більш спільного з присягою езуїтів, ніж з присягою Лицарів Колюмба".

З. Р. – В Америці, країні демократич-

ДЕКАНАТ БОГОСЛОВСЬКОГО ФАКУЛЬТЕТУ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

Деканат Богословського факультету Колегії Св. Андрея в Віннінегу має шану запросити українське громадянство на

УРОЧИСТЕ ЗАКІНЧЕННЯ ШКІЛЬНОГО РОКУ

Богословського факультету Колегії Св. Андрея в Віннінегу, яке відбудеться в **середу, 15 травня 1963 р.,** в залі **Катедри Пресвятої Трійці,** 1175 Мейн Стріт.

Початок урочистости о годині **7.30 вечора.**

ПРОГРАМА

1. Молебень — година 7.30.
2. Слово Секретаря Професорської Ради.
3. Виклад Митроп. ІЛАРІОНА, Декана Богословського факультету Колегії.
4. Вручення дипломів абсольвентам,
5. Слово від студентів.
6. Чайне прийняття.

Чайним прийняттям гоститиме Жіноче Товариство при Колегії Св. Андрея в Віннінегу.

ДЕКАНАТ БОГОСЛОВСЬКОГО ФАКУЛЬТЕТУ

ний, було б недоречним говорення про мордування релігійних противників. Отже й немає підстав розглядати ту т. зв. „Присягу Лицарів Колюмба" як засіб для політично-релігійної б о р о т ь б и. Усе ж таки цей текст, кимсь колись поширений, уже сам собою, абстрагуючи від його змісту, став подекуди „історичною пам'яткою", і, можливо, історики колись будуть досліджувати її чисто предметно, з виключно науковою метою, як один з документів політично-релігійної боротьби на американському континенті в минулому. Отже майбутні історики може поінформують про ці підставки, на яких Конгресова Слідча Комісія 15. 2. 1913 р. визнала цю „Присягу" фальсифікатом; може вони також уже будуть мати той текст присяги Лицарів Колюмба, який вони мають для себе, але досі зберігають у тайні — навіть перед судом та взагалі урядовими властями. А покищо в цій справі відомо тільки те, що вищезгаданий суд проголосив цю т. зв. „Присягу" фальшивою на цій підставі, що вона також означена в „Конгресових Протоколах" і що провід Лицарів Колюмба на суді 1962 р., присягнув, що ця „Присяга" є фальшивою.

Цей факт, що Католицька Церква й досі не осудила свого найбільшого вчителя і святого Тому з Аквіну (Аквінського), з 13-го століття, який створив для Католицької Церкви доктрину, щоб убивати еретиків (Див. Thomas Aquinas, Summa Theologica II. Q. XI. Розділ III. Текст подано в праці: Henry Betteson Documents of the Christian Church. Oxford University Press. London, New York, Toronto. III repr., 1946), і цей факт, що Лицарі Колюмба відмовляються проголосити текст своєї присяги, або хоч би вже дати його лише урядові країни, — все це і т. п. в великій мірі витворює собою цей ґрунт, на якому поширюється текст т. зв. „Присяги Лицарів Колюмба".

Лист інж. Дм. Андрієвського до „Шляху Перемоги"

Мюнхен, 25 березня 1963 р.

До Хвальної Редакції
„Вісника"

ВШановні Панове!

Дня 9 березня б. р. я вислав до редакції „Шляху Перемоги" листа в якому писав:

„Дотепер я не звертався до Вас в справі статті Зарицького „Несамовита історія" видрукованої в „Шляху Перемоги" 23 грудня м. р., бо не уважав за вказане виходити з голословними спростуваннями її хибних заподань і мильних інтерпретацій.

Тепер, коли текст моєї доповіді, яку я виголосив в різних містах Англії і в Парижі, видруковано в „Українському Слові" чч III-3, Ви самі можете переконатись, що закидування мені советофільства, себто прихильности до Советів, є безпідставне. Також можете бачити, що Хрущова, який називає себе „русским", я не уважаю українцем по національности. Тож не дивно, що в семи звітах з різних місцевостей, де я робив доповіді, нема й натяку на якесь советофільство. Також і на сходинах „Спілки Українських Журналістів" в Мюнхені, де моя доповідь була читана і дискутована, ніхто не добачив в ній якихось советофільських тенденцій.

З того мусить бути ясно, що стаття Зарицького і коментарі до неї Вашої редакції розминаються з правдою. До речі, в тій статті подано багато такого, чого я не говорив, та це я полишаю на сумлінні автора. Тож дрошу опрелюднити цього мого листа у Вашому часописі і бодай тим направити кривду, яку мені заподіяно. Волію на тому закінчити справу і не доходити моїх прав іншими способами, ані зачинати безпідставну полеміку, яка затроює атмосферу українського політичного життя, як затроюють її і образливі підозри та неоправдані закиди".

На цей мій лист редакція „Шляху Перемоги" нічого не відповіла, ані його не видрукувала. Виглядає, що вона не зважає, ані за національною рацією, ані за журналістичною етикою, ані за звичайною чемністю. Теж прошу Вас, Шановні Панове, во ім'я правди і загального добра оприлюднити цього мого листа з текстом листа до редакції „Шляху Перемоги" на сторінках Вашого часопису, за що наперед дякую.

Залишаюсь з правдивою пошаною
Д. Андрієвський

З. Р. — Часопис „Шлях Перемоги" (орган ОУНб) у числі за 23. 12. 1962 р. скритикував інж. Дм. Андрієвського за його доповідь у Парижі на тему „Що діється в Україні". „Вісник" за 1. 2. 1963 р. без коментарів, а тільки предметним шляхом поінформував про це становище „Шляху Перемоги". Дальше інформуючи читачів про цю справу, ми оцим помістили вищезгаданого листа.

З кампанії на Колегію Св. Андрея

Заклик абсольвента Колегії

Абсольвент Богословського факультету Колегії Св. Андрея, Всеч. о. Мирон Клиш, який тепер докінчує свої студії в Манітобському університеті, присилаючи $50.00 на Будівельний фонд Колегії, між іншим пише:

„Коли я закінчив свої студії на Богословському факультеті при Колегії Св. Андрея в Віннінегу, я обіцяв щорічно пожертвувати 1% своїх здобутків для Колегії Св. Андрея. Але, тому що це є мій завинайний рік в історії Колегії, то жертвую 2.5% моїх здобутків 1962-го року. Разом з тим закликаю всіх буйних студентів та абсольвентів Колегії Св. Андрея. . ., щоб вони також щороку призначували певну частину своїх здобутків для будування та утримання нової Колегії Св. Андрея на площі Манітобського Університету в Віннінегу".

Заява Пресвітерської Церкви

Об'єднана Пресвітерська Церква в США на своїй Генеральній Асамблеї 1962 р. серед низки постанов, між іншим, схвалила й таку:

„Надання місця релігії в американському житті ще ніяк не оправдує собою змішування Церкви з державою. . . У справах релігії, цебто у справах віри, догми, навчання уряд має бути невтральним. Саме такого типу уряд підтримує пресвітеріянин. Що уряд не повинен бути ворожим до релігії — це часто й вирішально потверджується недавніми судовими рішеннями, а так само — що він (уряд) не повинен вивищувати жодної релігійної групи понад інші. . . У Церкві немає жодних теологічних пістав для того, що б мати якісь претензії до уряду у справі спеціяльної підтримки" (Цитовано з амер. журн. „Church & State", січень 1963 р.).

ДАРУНКИ НА ДЕНЬ МАТЕРІ

В НЕДІЛЮ, 12-ГО ТРАВНЯ Ц. Р. Є СВЯТО ДЕНЬ МАТЕРІ. НЕРАЗ ТЯЖКО РІШИТИ, ЯКИЙ ПОДАРУНОК КУПИТИ ДЛЯ МАТЕРІ, ЩОБ ВІН НАЛЕЖНО ВИСЛОВИВ НАШІ ПОЧУВАННЯ. В СКЛАДІ ЦЕРКОВНОЇ КРАМНИЦІ МОЖНА ЯКРАЗ НАБУТИ ТІ РЕЧІ, ЩО ІХ КОЖНА МАТИ ПРИЙМЕ З РАДІСТЮ, — А САМЕ:

БІБЛІЯ
або
Книга Святого Письма Старого й Нового Заповіту

З мови давньоєврейської й грецької дослівно перекладена на мову українську — Митрополитом Д-ром Іларіоном (Огієнком).

Розмір Біблії: 12x9x2½ ц., 1523 сторін друку, важить 7 фунтів.

Друковано великими читкими черенками.
До Біблії доданий листок для записів родинних подій.

Ціна: У чорній полотняній оправі, й червоними берегами, з пересилкою $22.50

Менша Біблія 6"x8" — в чорній полот. оправі $ 5.25
— в чорній шкіряній оправі $10.50

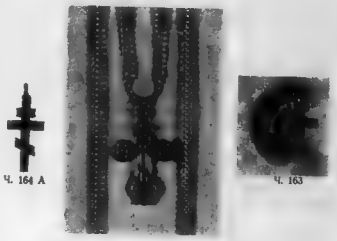

Ч. 164 А Ч. 163

Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) срібний „Стерлін силвер", з делікатним ланцюжком ..... $ 3.00

Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) покритий золотом, з делікатним ланцюжком ..... $ 2.50

Ч. 164А — Нашийний Хрестик з 14-каратного золота, з делікатним ланцюжком $12.00

Ч. 164А — Нашийний Хрестик з 10-каратного золота, з делікатним ланцюжком $10.00

Ч. 164А — Нашийний Хрестик срібний „Стерлінг силвер", з делікатним ланцюжком ... $ 3.00

Ч. 164А — Нашийний Хрестик, покритий золотом з делікатним ланцюжком ..... $ 2.50

Ч. 163 — Хрестик гарно позолочений, для ношення на одежі ..... $ .60

МОЛИТОВНИКИ

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, з золотими тисками. Ціна $7.50

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній полотняній оправі. Ціна $2.75

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна $10.00

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій полотняній оправі. Ціна $6.50

МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі. Ціна $1.00

МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній білій оправі. Ціна $1.25

МОЛИТОВНИК „Віра" — двома мовами: українською та англійською, в полотняній чорній оправі $2.00
в білій оправі $2.25

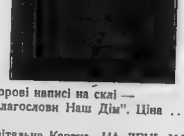

Стінні кольорові напису на склі — „Господи Благослови Наш Дім". Ціна $2.50

Привітальна Картка „НА ДЕНЬ МАТЕРІ" **25 центів — одна.**

SONS OF THE SOIL — by Ilia Kiriak — 303 pages $4.50
(Книжка „Сини Землі" англійською мовою)

TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY
(Куховарська книжка)
by Savella Stechishin $5.50

ПЛАТІВКИ (ПЛАСТИНКИ, РЕКОРДИ)

Платівки Святої Літургії в виконанні хору Української Греко-Православної Катедри Св. Володимира в Торонто під диригентурою **Юрія Головка.** Альбом (дві платівки).

Ціна з пересилкою $9.50

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІ РИМУ

(Продовження)

XXIII

Традиція і Св. Письмо

Трентський Собор (1564 р.) своїм Декретом, виданим IV сесією Собору, поставив Традицію (Св. Передання) на рівні з Св. Письмом. Він подав неточному описову, „вербальну дефініцію" Церковної Традиції, але не подав справжньої, логічної дефініції терміна „Церковна Традиція". І в дійсності ні Католицька, ні жодна інша Церква не мають дефініції терміна „Церковна Традиція", і навіть не показують жодних зусиль знайти її, так немов би вони не відчували її браку.

Напр., до Церковної Традиції зараховують писання Св. Отців Церкви. Чи Церква має приймати всі писання Св. Отців, як обов'язуючі Церкву? Уже було сказано, що між Св. Отцями були розходження в поглядах на суттєві питання у справі Віри (напр., розходження між Св. Августином з одного боку, а Св. Іваном Золотоустим і Єронімом — з другого). Питання: чи Церква має прийняти за „правду" разом і твердження Св. Івана Золотоустого, і заперечення Св. Августина у справі проблеми фальшу й гріха?

Брак дефініції поняття про „Церковну Традицію" показався під час спору на Першому Ватиканському Соборі (1868-70).

Чи не тому Католицька Церква не вважала конечним подати логічну дефініцію „Церковної Традиції", щоб могти, відповідно до зміни кононюнктури, інтерпретувати її собі так, як Церкві вигідніше?

У „традиції" є дещо добре, і дещо зле. Отже тут не вистачає вимагати, щоб люди приймали з минулого такі-то й такі усні чи записані перекази (традицію), а треба при цьому подати лінію розмежування між цим, що в цих переказах є добрим, а що є недобрим.

У Новому Заповіті маємо такий факт: Ап. Петро тричі вирікся Христа, і скрився, замаскувався в громаді ворогів Ісуса. Тим самим Ап. Петро саме на той момент автоматично перестав бути Апостолом Христа, бо ж сказав Христос: „Хто не зо Мною, той проти Мене" (Мат. XII. 30). „І так, усякого, хто визнає Мене перед людьми, того визнаю Я перед Отцем Моїм Небесним; а хто відречеться Мене перед людьми, відречуся від того і Я перед Отцем Моїм Небесним" (Мат. X. 32-33). Ап. Петро, відрікшись Христа перед людьми, після того „відійшов геть від людей, і заплакав гірко" (Мат. XXVI. 75): Цим плачем він покаявся, але тільки перед своєю совістю, але не повернувся до ворогів Христа й не визнав перед ними Христа, отже й тим самим не виконав вимоги Христа: щоб до Нього конче перед людьми признатися. Цебто, Петро, вирікшись Христа й не зустрічаючись з Ним аж до часу Воскресення Його, постійно був тим, що вирікся Христа перед людьми й прилюдно більш не визнав Його. Правда, Апостоли знову не прийняли Петра до себе, але тут питання: чи назад прийняв би був Його Христос у проміжку часу між Його муками й Воскресінням? Христос Сам покликав вибраних Ним людей на Апостолів. Коли ж хтось від апостольства відпав (як от Петро — через відречення від Христа), то тільки Сам Христос міг наново прийняти його у Свої Апостоли. І Христос справді приняв Петра наново, але аж у проміжку часу між Своїм Воскресінням і Вознесінням; Христос приняв Петра наново у Свої Апостоли таким чином, що Петро найперше мусів виконати такі вимоги, що йому поставив Христос: прилюдна сповідь і прилюдне зобов'язання; Ап. Петро мусів відповісти на трикратне питання Христа: „Симоне Іонин, чи любиш Мене?" А зобов'язанням, якого вимагав Христос, — це його повеління: „Паси вівці Мої" — а це конечним обов'язком кожного Апостола, ба — кожного пресвітера та взагалі свідомого християнина. Визнання-сповідь, — що він любить Христа, і зобов'язання — що він буде виконувати апостольську місію („пасти вівці Христа") — це була формула, якою Христос назад прийняв Петра у число Апостолів. Ця формула була повторена три рази, відповідно до трикратного відречення Ап. Петра від Христа; Ап. Петро зрозумів, чому Христос аж три рази велів повторити формулу сповіді й зобов'язання, — отже „Петро засмутився, що ще й третій раз" запитав його Христос (Мат. XXI. 17); він засмутився, бо знав, що як три рази він відрікся Христа, так три рази він мусить заявити, що знову признається до Христа, — це була покута Ап. Петрові.

Після того, як Петро відрікся від Христа, але потім покаявся, — Христос знову прийняв його в число Своїх Апостолів, але з моментом свого відречення від Христа Ап. Петро назавжди втратив у Христа надане йому ім'я „Петро", і це треба підкреслити з притиском і з повною відповідальністю за стверднення цього факту. Христос, приймаючи його у Свої Апостоли, назвав Симона Іонина „Петром", і Він так його називав аж до того часу, поки Ап. Петро не відрікся від Христа. Приймаючи його у Свої Апостоли наново, Христос уже принципово ні разу не назвав його „Петром" („Каменем", „Скелею"), а тільки: „Симоне Іонин!" — і так усі три рази (Євангс. Св. Івана XXIII. 15-17). І вже аж до Свого Вознесення Христос ні разу більше не назвав його „Петром".

Христос перед Своїм Вознесінням відібрав від Ап. Петра ім'я „Петро", і залишив його при попередньому його імені: „Симон Іонин".

Христос не зробив цього „випадково", бо Бог нічого випадково не чинить, отже й не випадково Він після Свого Воскресення перестав називати Ап. Симона Іонина „Петром", а називав його тільки й виключно „Симоном Іонниим".

А тим часом „Традиція" далі принципово підкреслює його не як Ап. Симона Іонина, а тільки й виключно, як „Петра".

Хоч факт відібрання Христом Ап. Симонові Іони імені „Петро" і досі не завважений богословами, то принаймні одне тут певне: більшість Отців Церкви стверджують правду, що трикратне запитання Христове і Його повеління Петрові — це сповідь Ап. Симона Іонина (Петра), а не акт надання йому Христом „верховності" над Апостолами; таке вияснення більшості Отців Церкви, які про це писали, починається ще з Апостольських часів. А тому що, згідно з Декретом про Традицію, виданим Трентським Собором, опінія Отців Церкви є Церковною Традицією, то власне ця Традиція (опінія Отців Церкви) в даному випадкові перекреслює претенсії Римської Церкви на „верховність" Ап. Петра.

Українські православні школи на Сході Канади

Всі Православні школи Канади керовані Головною Шкільною Радою при Консисторії Української Греко-Православної Церкви у Вінніпегу. Очолює цю Раду Голова Президії Консисторії Протопресвітер Д-р С. В. Савчук. Він (Протопр. Д-р С. В. Савчук) репрезентує все Православне шкільництво й провадить зовнішні зносини.

На Сході Канади безпосередньо за Православними школами наглядає автономна Шкільна Рада при Східній Єпархії в Торонті. Щороку, під час Єпархіяльного З'їзду Східної Канади, відбувається Учительський З'їзд. На ньому (з'їзді) Шкільна Рада складає звіт з діяльности, обговорюються актуальні питання шкільництва і обирається на один рік нова Шкільна Рада, яка працює безплатно. На 1962-1963 навчальний рік Шкільна Рада складалася з таких осіб: проф. В. Іваниє - голова, митрат Дмитро Фотій — заступник голови, проф. Ф. Хохітка — секретар, проф. А. Ліцина — скарбник і Калина Сакалюк — членкиня Ради.

Всі школи Східної Канади працюють за програмою, яку опрацювала в 1960 році східна Шкільна Рада, апробована Головною Шкільною Радою. Підручники для східних шкіл обговорені й прийняті на учительському з'їзді в приявности голови Головної Шкільної Ради. Опріч одної, всі школи у Східній Канаді діють при парафіяльних громадах переважно з участю священиків. Крім українських шкіл при більших парафіях існують стали, тягло працюючи, Курси Українознавства. Нормально курсанти закінчують науку за 4 роки. На Курси Українознавства приймаються абсольвенти (-ки) українських шкіл. Оцінка успіхів українських шкіл нормалізована й переводиться двічі в рік (різдвяна перерва й кінець року). Посвідчення з оцінками опрацьовані Головною Шкільною Радою й нею через Східню Раду пересилаються до шкіл. При кожній українській школі діє батьківський шкільний комітет.

Східна Шкільна Рада почала відвідувати під час навчання школи в 1963 році. Устаткування й приміщення українських шкіл у різних парафіях не однакове. Не всі школи мають дитячі бібліотеки. Навчання в українських школах відбувається у вечірні години, а по суботах частше в ранішні.

Українська школа при Управі Катедри св. Володимира міститься в трьох кімнатах будинку Православної Громади. Кімнати пристосовані до навчання: кожна школярка чи школяр сидять за окремим столиком (партою) відповідному їх віку, напереді стіл з кріслом для учительки й коло стіни чорна дошка (таблиця) для писання крейдою, у двох класах на стіні фізичні карти України проф. Ст. Рудницького, для одежі школярі мають вішаки. Всього кляс 9, в них учаться 232 школярів (119 хлопців і 113 дівчат). По одинокихкласах школярів: 1 — 25, 2-га 38 і 2-га А — 22, 3-тя — 25, 4-та — 31 і 4-та А — 27, 5-та — 27, 6-та — 27. Навчання в кожній класі тижнево 2 дні по 3 години. Навчання кожної кляси окремо з окремою вчителькою. Кожний школяр (-ка) має відповідний підручник (букварі, читанки, граматики, історії, географії). Крім цього при бібліотеці Громади є дитяча бібліотека, з якої позичають школярі книжки під контролею учительки. В одній класі є слабомовні по-українському школярі і з ними навчання проводяться у той спосіб, що школяр читає український буквар, а потім прочитане повторює по-англійському (перевірка, чи дитина розуміє прочитане).

Управительков школи є добр. М. Фотій, крім неї навчають 5 учительок, а саме: Віра Лішчина, добр. Ольга Вишиван, Анастасія Пасерб, Ніна Козій, Катерина Дорковська, Законоучитель — митрат Дмитро Фотій. Всі учительки провадять шкільний журнал і нотують відсутність, яка коливається 2—3 учнями в класі, хоч деякі школярі затрачають на дорогу в один кінець близько годину. Учительки одержують платню 80 дол. місячно, батьки школярів платять $1.75 місячно за конкрето.

На курсах Українознавства 45 курсантів. Директор курсів проф. М. Муха. Учні Української школи творять також шкільний хор, яким керує диригент Юрій Головко, а ним же складається музична школа й оркестра, які провадять І. Пасерб і П. Шульга, є й школа українських танків, в якій учить М. Воробець. Батьківський Комітет працює в повному контакті з учителями. Батьки учнів відбувають збори 3—4 рази на рік.

Силами учнів відбуваються обов'язково річно такі імпрези: Свято Миколая, Т. Г. Шевченка. День Матері і Закінчення шкільного року. Останне на фармі Київ з усіх шкіл, що належать до Торонтоської місійної округи, разом. Після закінчення шкільного року більшість учнів перебувають по два тижні на літній оселі Київ під доглядом переважно своїх учительок.

Українська школа при Громаді св. Димитрія в Лонг Бренч (Онтаріо) займає приміщення при церкві тимчасово, бо ця Громада намірилась в наступне літо збудувати окремий будинок для школи. Зараз 4-ри класи уміщені в невеликих кімнатах добре устаткованих (кожний школяр (-ка) сидить за окремим столиком, великі чорні дошки для писання крейдою, стіл для вчителя (-ки). Скрізь підкреслена чистота. Одежу школярі вішають в окремому приміщені. У цих кімнатах навчаються 1-ша, 3-тя, 5-та й 7-ма класа. Незручність цих кляс та, що всі вони проходні (від 1-ї до 7-ої). Всі ці кімнати зроблені в галереї під церквою.

Менше зручно розташовані 1-А і 2-га класи та 4-та. 1-А й 2-га займають канцелярію Громади, а 4-та на хорах. В обох цих кімнатах школярі сидять за великими й високими столами, не цілком пристосованими для навчання.

Управителем школи є настоятель церкви о. Тимофій Мінєнко, що навчає 5-ту й 7-му класу й законоучителем всіх кляс. І-шу класу вчить панна Люба Климківна, І-А й 2-гу навчає п. Марія Климків, 3-тю учителька Параскева Кумпан, 4-ту учителька Ірина Лінгер, 6-і класи немає. І-шу класу розділили через те, що в ній з'явились малі й значно більшенькі учні. Ці останні швидше засвоїли науку (вже закінчили буквар), а малі відстають. До цього шкільного року школярі не мали підручників, а о. Тимофій увійшов у тісніший контакт з батьками й намовив їх купити підручники (витрата коло 10 дол.). Очевидно, що навчання пішло успішніше. Підручники ті ж самі, що і в школі при Катедральній Громаді.

Навчання в школі проводиться лише по суботах від 9-ї год. рано до 1.30 години пополудні. В школі заведена дисципліна. Неуспіваючі школярі в порозумінні з батьками переводяться в нижчу клясу. Учителі (-ки) одержують від Громади 35 дол. місячно. Учні платять щомісяця 2.00 дол. Всіх школярів у цьому році 78.

При школі працює Батьківський Комітет, на чолі якого є п. Верстюк. Він (голова) в часі навчання також буває в школі. Час-від-часу о. Тимофій запрошує батьків, щоб кожний з них від учителя (-ки) довідався, як поступи робить його дитина. При цьому демонструються зошити школярів, як вони пишуть.

Школа відбуває імпрези з приводу тих же свят, що і школа при Катедральній Громаді. Пр закінченні вона візьме участь в загальному шкільному святі на оселі „Київ". Школа має також хор, який учить й диригує ним п. Нестор Олійник. Працює й школа національних танків. Відзначування школи добре.

В. І.

— — —

Мимохідь. . .

(З Америки)

Приєднуюсь до міркувань висловлених Бр. Григорієм Семочком у „Віснику" (ч. 7, 1-го квітня ц. р.), а саме до йому оцінки замертвіння, яке оповило нашу українську православну збіркоту в ЗДА, Це лише кілька виявів наступу „войовничого католицизму", який втовкмачує нашій спільноті фальшивий погляд, що спасіння України в Римі.

А наша православна братія мовчить, словом „огулхи, не чують". Мовчить, за деякими виїмками, навіть тоді, коли в її середовищу знайшлись такі дівчі, що схильні, за прикладом Потія й Терлецького, протоптувати стежку до папства і туди вести свою паству.

Т. зв. політичні лідери американської України нічого не навчились з помилок минулих десятиріч. Перед першою світовою війною і на її початках явно голосили, що Україну визволять Центральні Держави — Німеччина, Австрія, Італія й Туреччина. Через те і клопоти були і дехто з цих апостолів кайзера-цісаря опинився в тюрмі. Пізніш — „Україну визволить Антанта" і знов розвілись солодкі мрії. А далі, перед другою світовою війною і в її початках „спасіння України в руках Великого Вождя — Гітлера", делегація до Берліну доїхала, дарунки-Гітлерові зложила. І знов розвілись мрії безхребетних.

Тепер новий курс: „спасіння України в руках Святішого Отця Папи Римського".

*

Остовпіли безхребетні стовпи, коли папа прийняв московських спостерігачів і зовсім не виступав проти червоної сатрапії. Але скоро піднесли голови, — о, папа визволив митр. Йосифа Сліпого! Навіть не звертають на це уваги, що митр. Сліпий з вязня советів став визнем Ватикану, бо ж він мовчить про недолю України і навіть не зустрічається з українцями, не рахуючи тих церковних католицьких достойників, що його відвідали.

Але в нашого унієтського брата ніколи не бракувало того, що англо-саксонці називають „вишфул тінкінг". (Цей вислів я б свобідно переклав на нашу мову „дурень думкою багатіє"). Тепер різні грубі тузи з політичних кругів знайшли вигідне пояснення на політику папства, „Е, кажуть вони, коли Святішій Отець виєднав визволення митр. Сліпому, коли приймає на авдієнції Аджубея і його дружину Раду — дочку Хрущова, і коли

американського Собору ані одне слівце не видається проти московського царства Сатани.

Від імени УНРади виступає й високий чиновник на вічах в Канаді й ЗДА і безцеремонно проповідує, що рятунок українському народові в єднанні з папством.

Від імени УККА і ЗУАДК-у, а також як відпоручник засекреченої вашінґтонської установи, до Европи їде інший високий чиновник, відвідує українські осередки, але теж летить до Риму, має розмови з католицькими достойниками, а пізніш, на вічах і зборах здає звіт зі своєї подорожі і громить українських православних ієрархів за те, що ніхто з них не поїхав спостерігачем на Ватиканський Собор.

Майже всі українські часописи в ЗДА і організації, що їх видають, стали на службу католицькій акції, і безсоромно нехтують православними членами, що підтримують ці установи і їх урядові газети. Сьогодні українці-католики в ЗДА можуть обійтись без своїх церковних часописів, бо їх місце ретельно заступають і найстарші і наймолодші українські газети, між ними навіть ця, що колись кликала нашу братію вертатись до Віри Батьків.

Це лише кілька виявів наступу „войовничого католицизму", який втовкмачує нашій спільноті фальшивий погляд, що спасіння України в Римі.

А наша православна братія мовчить, словом „огулхи, не чують". Мовчить, за деякими виїмками, навіть тоді, коли в її середовищу знайшлись такі дівчі, що схильні, за прикладом Потія й Терлецького, протоптувати стежку до папства і туди вести свою паству.

Т. зв. політичні лідери американської України нічого не навчились з помилок минулих десятиріч. Перед першою світовою війною і на її початках явно голосили, що Україну визволять Центральні Держави — Німеччина, Австрія, Італія й Туреччина. Через те і клопоти були і дехто з цих апостолів кайзера-цісаря опинився в тюрмі. Пізніш — „Україну визволить Антанта" і знов розвілись солодкі мрії. А далі, перед другою світовою війною і в її початках „спасіння України в руках Великого Вождя — Гітлера", делегація до Берліну доїхала, дарунки-Гітлерові зложила. І знов розвілись мрії безхребетних.

Тепер новий курс: „спасіння України в руках Святішого Отця Папи Римського".

*

Остовпіли безхребетні стовпи, коли папа прийняв московських спостерігачів і зовсім не виступав проти червоної сатрапії. Але скоро піднесли голови, — о, папа визволив митр. Йосифа Сліпого! Навіть не звертають на це уваги, що митр. Сліпий з вязня советів став визнем Ватикану, бо ж він мовчить про недолю України і навіть не зустрічається з українцями, не рахуючи тих церковних католицьких достойників, що його відвідали.

Але в нашого унієтського брата ніколи не бракувало того, що англо-саксонці називають „вишфул тінкінг". (Цей вислів я б свобідно переклав на нашу мову „дурень думкою багатіє"). Тепер різні грубі тузи з політичних кругів знайшли вигідне пояснення на політику папства, „Е, кажуть вони, коли Святішій Отець виєднав визволення митр. Сліпому, коли приймає на авдієнції Аджубея і його дружину Раду — дочку Хрущова, і коли

заповідається гостинна самого Нікіти в папи, то знак, що йдуть якісь дуже важні пертрактації. Напевне Святіший Отець має великі, хоч покицо засекречені пляни, від яких українському народові полегшає. Тільки підождіть, побачите, що „наша виграє".

Отже римський папа стане в обороні закованого українського народу. А коли ж в історії папство ставало на боці поневолених? Дайте один доказ!

Пригадуються слова з заголовку однієї статті унітського священика в „Свободі" десь в 1925 р. — „Гріхи, гріхи, нещасні каліки, вічні недоріки".

Для української православної збірноти одни напрям і один шлях: Нехай нас не одурюють міркування й кличі засліплених вожаків, які ними багатіють!

Нехай осяють нас великі подвиги наших прадідів, що своїми грудьми і своїми руками, кровю своєю і жертвами життя Рідну Матір захищали і Віри Батьків не зрадили!

Наша сила — в нас самих!

Рідну Церкву бережімо! Її скривавлені хоругви не схиляймо вниз, а держім її високо!

Всі установи Української Православної Церкви обдаруймо нашою любовю, нашими пожертвами, нашою безперебійною працею. Більш того — вважаю, що в матеріяльному відношенні нам не лицює давати поміч тим середовищам, які тепер одурюють народ димом нездійсненних надій на те, що спасіння українському народові в папстві. Про себе ж скажу, що, вважаючи Колегію Св. Андрея в Вінніпегу найбільшим і найважнішим завданням нашої української православної збірноти, я тільки їй єдиній складатиму свої пожертви!

Бо в ній будуть сталитись характери, що потрібні українському народові в його затяжній боротьбі і поході до визволення й державности.

Ігор.

Нажуть, що в Тернополі зруйнували церкву

Щоденник „Свобода" в США повідомив, на основі приватної вістки з-поза „залізної заслони", що советська влада зруйнувала в Тернополі Свят-Успенську церкву, відому своїми відпустами. Зрівняла в повітря й дзвінницю, збудовану в стилі дзвінниці Св. Софії в Києві. А також знищено тернопільський цвинтар, на якому були могили ще з часів наполеонівських воєн та могили визначних українців м. Тернополя. На цьому цвинтарі знищили каплицю, в якій на свято Успіння виставляли чудотворного образа Божої Матері Плавучої.

ЖІНОЧЕ ТОВАРИСТВО
ПРИ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ
В ВІННІПЕГУ

щиро запрошує
українське громадянство
на

ЧАЙНЕ ПРИЙНЯТТЯ,

яке відбудеться
з нагоди закінчення шкільного року
Теологічного факультету Колегії
Св. Андрея в Вінніпегу
і
з нагоди Всеканадійської Духовної
Конференції
в середу, 15 травня 1963 року
в залі Катедри Пресвятої Трійці,
1175 Мейн Стр.
о год. 8.30 вечора
Увесь дохід на будову Колегії
Св. Андрея в Вінніпегу.

За УПРАВУ ЖІНОЧОГО
ТОВАРИСТВА
Анна Фігус, голова.
Леся Кирилюк, секретарка.

Пресовий Фонд „Вісника"

ВІННІПЕГ, Ман. Збірка п. А. Павлика на прийняті з нагоди уродин п. Івана Басараба $18.00
ТОРОНТО, Онт. Збірка п. М. Сидюка на Поминальному Богослужені по бл. п. Дмитрові Котлярові та Юстині і Михайлові Яніцьких 14.00
СПЕДДЕН, Алта. Збірка о. Я. Рябалки на Похороні бл. п. Катерини Романчук 10.50
ГОДСОН БЕЙ, Саск. Збірка п. Н. Духа з нагоди Вінчання Ольги і Пилипа Українських 10.00
ГЕФФОРД, Саск. Збірка о. С. Зузака на Поминальному Богослужені по бл. п. Володимирові Гавришеві 10.00
ЕДМОНТОН, Алта. Пожертва подружжя Миколи і Варвари Маланчуків з нагоди 50-ліття їх Вінчання 10.00
ГІЛЬБЕРТ ПЛЕЙНС, Ман. Збірка о. М. Олесюка на Похороні бл. п. Василя Сидора 10.00
ВІННІПЕГ, Ман. Пожертви УГП-Громади Св. Михайла 10.00
ЕДМОНТОН, Алта. Пожертва подружжя Михайла і Анни Фербеїв з нагоди 50-ліття їх Вінчання .. 10.00
ВАНКУВЕР, Б. К. Пожертва УГП-Громади Пресв. Трійці 10.00
ГЛЕСЛИН, Саск. Збірка п. В. Чернецького з нагоди 60-ліття Вінчання Миколи й Марії Корчачів 9.50
ВОТЕРФОРД, Онт. Збірка о. Прот. И. Тріски з нагоди 70-ліття уродин п. Семена Гульки 9.00
ТОРСБІ, Алта. Збірка п. В. Стацька на Похороні бл. п. Михайла Хруника 8.00
ГЛЕСЛИН, Саск. Збірка п. В. Чернецького з нагоди 50-ліття Вінчання Василя і Настуні Павлишиних 7.50
ГАРВЕЙ, Ілл., США. Пожертва о. Бориса Забродського 6.50
МОНТРЕАЛ, Кве. Пожертва п. Василя Левченка 6.00
НОРТ БЕТЕЛФОРД, Саск. Збірка п. І. Ворона на Похороні бл. п. Якова Федейка 5.50
КЕМСЕК, Саск. Збірка о. П. Бублика на Похороні бл. п. Параски Квятемір 5.50
ГЛЕСЛИН, Саск. Збірка п. В. Чернецького на Похороні бл. п. Івана Федуняка 5.50
ГЕФФОРД, Саск. Збірка о. С. Зузака на Похороні бл. п. Івана Габрина 5.50
ЕТЕЛБЕРТ, Ман. Збірка о. Т. Глуханюка на Похороні бл. п. П. К. Григорчука 5.00
ВАЛДНА, Саск. Збірка о. Е. Приступи на Похороні бл. п. Михайла Накрики 5.00
ОШАВА, Онт. Збірка о. Д. Лучака на Похороні бл. п. Анни Скорейко 5.00
ГЛЕНДОН, Алта. Збірка о. П. Зубрицького на прийнятті в честь подружжя Івана і Анни Ошустів 5.00
ГЛЕНДОН, Алта. Збірка о. П. Зубрицького на Похороні бл. п. Марії Горячки 5.00
ВИНДЗОР, Онт. Збірка о. Прот. Ф. Керніцького на Похороні бл. п. Василя Підручного 5.00
НІМЕЧЧИНА — Пожертва Владики Ніканора (Абрамовича) 5.00
КАЛМАР, Алта. Збірка о. Іг. О. Щербана з нагоди Хрещення Діани, доньочки Едварда і Емілії Чубохів 5.00
КІРКЛЕНД ЛЕЙК, Онт. Збірка пані В. Самійленко з нагоди 70-ліття уродин пані Марії Стратули 5.00
КІЧЕНЕР, Онт. Збірка п. Т. Лавринюка з нагоди 25-ліття Вінчання подружжя Безбачів 5.00
ТОРОНТО, Онт. Збірка п. К. Сакалюка на Рокових Зборах Громади Св. Володимира 5.00
ЧІКАГО, Ілл., США. Збірка п. Гр. Семочка на Поминальному Богослужені по бл. п. Миколі Гудзі 5.00
РІОРКТОН, Саск. Збірка о. В. Бойчука на Похороні бл. п. Параскевії Процишиної 4.50
КЕЛГАРІ, Алта. Збірка пані Л. Козак на Похороні бл. п. Катерини Мерцер 4.50
ГОНОР, Ман. Збірка о. С. Ярмуся на Похороні бл. п. Миколи Ткачука 4.45

ДРІБНІ ПОЖЕРТВИ

Г. Г. Басараба — Пайн Ривер, Ман. 2.00
М. Котульський — Торонто, Онт. 2.00
Д. Павич — Джералдтон, Онт. .. 2.00
В. Бачинський — Торонто, Онт. .. 2.00
Данило Кравчук — Елфрос, Саск 2.00
Пані Д. Максимич — Лашін, Кве. 2.00
Федір Ємчук — Вест Форт Вілліям, Онт. 2.00
Василь Камфоліо — Давфин, Ман. 2.00
Олекса Клим — Гемінгфорд, Кве. 2.00
Пані Анна Тодорова — Гроклид, Саск. 2.00
Михайло Туров — Престон, Онт. 2.00
П. Даньків — Гримсбі, Онт. 1.50
Фред Дутка — Форт Вілліям, Онт. 1.00
Гриць Гладинюк — Нагара Фолс, Онт. 1.00
Федір Юрків — Радвей, Алта 1.00
Емілія Чорний — Виндзор, Онт. 1.00
Адам Ковалишин — Райн, Саск 1.00
Клим Боянчук — Воллей, Б. К. .. 1.00
Іван Мартин — Содбурі, Онт. 1.00
Г. Гарасимик — Форт Вілліям, Онт. 1.00
Максим Бойчук — Ітонія, Саск. .. 1.00
Е. Корпець — Вінніпег, Ман. 1.00
Пані Настя Бучій — Давфин, Ман. 1.00
Пані Ольга Ситник — Гемілтон, Онт. ..... .50
М. Дутчак — Ошава, Онт. ..... .50

Усім Жертводавцям щира подяка!

СВЯЩЕНИЧІ ЧОРНІ СОРОЧКИ

Ціна $5.95 з пересилкою.
Величина: від 14 і ½ до 17 і ½;
величина рукава: 32, 33 і 34.
Замовлення й гроші слати до Складу Церковних Речей.

CONSISTORY CHURCH GOODS
BOX 1717
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man., Canada

З кампанії СУК на Колегію Св. Андрея

Поїздка Провінційної Екзекутиви Союзу Українок Канади

Вінніпег, Ман.

Манітобська Провінціяльна Екзекутива Союзу Українок Канади складає щиру подяку Відділам, вподобненим членкиням та іншим особам, які своїми пожертвами, даровизнами речами чи працею допомогли влаштувати імпрезу на користь Будівельного Фонду Колегії Св. Андрея, яка відбулася 8 березня в кафетерії Ітона у Вінніпезі.

На спеціяльну подяку заслуговують членкині вінніпезьких відділів за приготування та видання вечері. Дякуємо слідуючим членкиням, які взяли на себе обов'язки господинь: Вікторія Горяк і Дом ка Кринтанович від Відділу ім. О. Кобилянської; Анна Перин і Петрунела Маради від Відділу ім. Л. Українки в Транскоп; Марія Кушнірик і Марія Ковальчук від Відділу ім. Княгині Ольги; Галя Петрова й Ніна Бурак від Відділу ім. Л. Українки в Ст. Боніфас; Євгенія Соломон і Анна Процюк від Відділу ім. Л. Українки у Вінніпезі. Дякуємо Марці Сенецькій, яка займалася оголошенням імпрези по радіо й телевізії, і Теодорі Гавриспишній, яка займялася оголошенням в українській та англійській пресах.

Відділи на провінції, що переслали речі, як: писанки, керамічки, ручні роботи, печиво і грошеві датки, були: „Доньки України" у Фанн Флон; ім. Ольги Кобилянської в Сондавн; „Доньки України" в Роблин; ім. О. Кобилянської в Роза, Ман.; ім. Л. Українки в Давфині; ім. Л. Українки в Гікберт Плейнс; ім. О. Кобилянської в Вайта. Поодинокі членкині, які також збагатили стіл продажу, були: М. Білоус і М. Андрейчук в Давфину, К. Долинчук з Толстой, Д. Павлюкевич і М. Руда з Вінніпегу.

Крім вищезгаданим, складаємо щиру подяку Жіночому Товариству при Колегії Св. Андрея за їх допомогу; друкарні „Українського Голосу"; усім бізнесовим підприємствам, які подарували свої продукти; і також Зенонові Кушнірикові - молодому кухареві.

Чистий дохід з імпрези в сумі $600.00 передано на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея. Ми це осягнули тільки завдяки співпраці й жертвенності наших членкинь і нашого громадянства. Щирс спасибі всім!

Ольга Завісляк, голова.

ВІСТІ ІЗ ВСЕКАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

Соборна Пасія

Вечорами в п'ять неділь Великого Посту є особливіші Богослужения в Катедрі, які укладом молитов, пісень, мелодій і читань Св. Євангелій впроваджують нас в особливий настрій та нагадують страсті Ісуса Христа.

Ці Богослужения потрібні для духового піднесення й виховання.

Одної неділі був гостем-проповідником і співслужителем Пасії о. І. Стус, парох Соборної Громади Св. Покрови. Його проповідь глибоко запала в серця вірних, і викликала відповідний настрій у душах богомольців.

Ціле Богослуження полишило певні сліди у свідомості вірних.

Хрестопоклінна Неділя

Кожного року в цю Неділю звичайно буває в нас на Богослуженні наш дорогий Митрополит Високопреосвященний Владика Іларіон; тоді він служить Св. Літургію з со. парохами, говорить проповідь і виносить Чесного Хреста для поклону і почитання вірним.

Цього року урочистість Хрестопоклінної Неділі була багато більшою. При Св. Престолі співслужила Єпископ Західньої Єпархії Преосв. Владика Андрей, який прибув на серію викладів у Колегії Св. Андрея, та й молився разом з нами.

Уся Відправа пройшла дуже урочисто. Прекрасно співав Катедральний Хор під проводом В. Богоноса.

Така урочистість не часто буває. То ж вірні мали прекрасну нагоду поклонитися Чесному Хресту Господньому й духово себе підкріпити величним Богослуженням.

Сходини

Молодший Відділ Товариства Українців Самостійників відбув свої сходини в Катедральній Академії в середу 13 березня о 8 год. вечора. Зійшлося багато молодих і старших, щоб вислухати дуже цікавого реферату ВПреп. о. Д-ра С. В Савчука. Він, у дуже приступний спосіб, розповів хто саме є ті „самостійники", і як вони почали свою діяльність та які їхні завдання.

Присутні довідалися, що самостійники в Канаді поставили на перше місце канадійське горожанство, і з того становища завжди діють і по магають загальний український справі, де цього потрібно.

Усім було ясно, що ми, як горожани Канади, повинні діяти подібно, як це роблять ці співгорожани інших національностей. Вони не забувають свого національного походження, і ми — також, найкраще сповняючи свої повинності як горожани Канади, маємо служити інтересам нашого народу.

Було згадано багато цікавих моментів з діяльности самостійників, бо ж і сам ВШ. Пралегент був учасником тих подій.

Самостійники клали перші основи під освіту й організацію та й обороняли наших перших поселенців перед усякими „опіқунами", що на всі лади намагалися використати незорієнтованість бідних людей. Із змісту реферату було ясно, що самостійники виконали й далі виконують потрібну і пожиточну працю для Канади і для української справи.

При кінці були запити, на які були задовільні відповіді.

Вечір пройшов дуже приємно. Учасники тих сходин очікують подібного в близькім часі.

Збори

Катедральна Громада відбула свої Загальні Збори в неділю 24 березня о год. 3-й по полудні, щоб обговорити й вирішити поточні справи. Зійшлося поважне число громадян.

Вибрано делегатів на Надзвичайний Собор Української Греко-Православної Церкви, який має відбутися в травні, тут у Вінніпезі.

Обговорено справу фінансування лавок для Катедри, які замовлено давніше. Постановили, щоб просити все наше членство і всіх прихильників — зложити по 50 дол.

Тут же зложили около дві тисячі долярів, а решту мається зібрати. З цією метою буде розісланий лист до всіх, щоб до 30 днів зложили свою повинність, щоб компанії заплатити належне.

Передплачуйте
„НОВИЙ ЛІТОПИС"

КВАРТАЛЬНИК
СУСПІЛЬНОГО ЖИТТЯ, НАУКИ И МИСТЕЦТВА,
що виходить у Вінніпегу, Ман., і коштує на рік
$3.00.

Зміст найновішого числа за січень-березень 1963 року такий:

Редакційна: **За українські кузні інтелекту;** д-р Яр Славутич: **Дві ікони** (поезія); Левко Ромен: **Сонети про Бога** (поезія); д-р С. Я. Парамонов: **Ми і прагнення до правди;** проф. Василь Іванис: **Національно-політичне значення Української Господарської Академії;** майор Микола Битинський: **Герби сумної пам'яті України;** Юрій Юс: **До питання визнання Вселенськими Патріярхами Автокефальної Української Православної Церкви;** Василь Бурянин: **Громадська праця наших учителів піонерської доби;** проф. Дмитро Соловій: **Винищення українства — основна мета Росії у війні 1914 року** (продовження); **Рецензії; Список авторів „Нового Літопису".**

СПЕЦІЯЛЬНА ОФЕРТА

Ще є на складі невелика скількість перших 5-х чисел „Нового Літопису" (від жовтня 1961 р. до грудня 1962 р.), які складаються з понад 50 статтей і поезій та обхоплюють собою 400 сторінок друку книжкового формату; звичайна ціна **5-х чисел — $3.75,** або **75 центів** за окреме число, але хто замовить їх усі разом, той отримає їх **тільки за $2.75,** разом з пересилкою.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

THE NEW CHRONICLE
P.O. Box 3625, Stn. "B"
Winnipeg 4, Man.

Також повідомлено загал наших членів, що зближається час вплати довжної рати до банку. Уявляючи просити всіх, щоб зложили обіцяні заяви, щоб виконати зобов'язання дане банкові.

Присутні приймали з радістю заяву голови Громади, що скоро буде наладнана й урухомлена голосникова система в Катедрі, чого конче потрібно. З наладнанням її може на буде виразно слухати наук і Богослужень, що без гучномовців („Лавдспікерів") було незадовільне.

Настрій зборів був приємний і діловий. Це й дехто відмітив на зборах. Усі бажають, щоб він і продовжувався в Громаді.

Аматорський вечір

У Катедральній Громаді маємо багато одиниць, які приготовляються в певних галузях мистецтва. Для них призначено було вечір на виступ, а людей запрошено, щоб вони оцінили поодинокі точки. І 17 березня у нас був „Аматорський вечір". Провід у ньому поручено Г. Соломонові.

Були такі точки: музична група з участю пані М. Ковальчук, Степана Юрківського і Василя Касіяна; Глорія Василюк відограла кілька арій на акордеоні; група Марциноків, що в ній були Арт. Джоун, Реймонд і Джордж з акордеоном, гітарою, скрипкою і піяніно, заграла кілька точок; школярки Бітріс і її сестра Бевелина Броди виконали „степ денц" до компанементу їх мамм; Денис, Степан і Орися Юрківські заграли разом на піяніно, скрипці і кларнеті кілька приємних мелодій; Оксана Ласько заграла на піяніно гарненьку мелодію; Денис Сорочук виступив з гітарою, і заграв те, що вмів і знав.

Не було суддів, щоб оцінити ці покази. Тільки публика оплесками свідчила про вартість поодиноких точок.

Надіємося, що в будучому буде більше подібних виступів. Точки будуть різнорідні, а не тільки музикальні. А за цей виступ — признання всім тим, що виступали на сцені, впорядникам і публиці.

Базар

Кожної весни Жіноче Т-во Ім. Л. Українки організує базар, і ввесь прихід із нього передає Катедральній Громаді. І цього року відбувся базар. Ним проводив спеціяльний комітет пань: М. Ременда, М. Марко, М. Назаревич, Л. Совсун, А. Черевик, З. Чорна, Е. Василишина, М. Школьна і К. Содомон.

Чистий прибуток з нього $1,253.00.

Нагороди з розпроданих квитків в и г р а ли: 1-шу Анна Школьна, 2-у пані Е. Луцик, 3-у о. Є. Грицина, 4-у пані М. Реуцька, 5-у Л. Тракало, 6-у „Бойко Конфекшинері" Форт Вілліям, 7-у пані Дж. Гюс, 8-у пані Вікі Місяк, 9-у Гео. Копчинський, 10-у пані Савчик, 11-у Н. Вахняк, 12-у Стела Весоловська, 13-у П. Білоцерківець, 14-у О. Назаревич і 15-у В. Стахорський.

Базар цей треба вважати успішним. Усе таки він міг бути успішнішим, якби всі парафіяни його піддержали так, як до нього поставилася тільки певна частина їх. На будуче треба, щоб усі працювали для базару.

Кредитова Спілка „Степ"

У лютім відбулися рокові збори цієї Спілки. Було подано, що вона має 113 членів. Оперативний прибуток за минулий рік був $4,072.50. Стільки само було й розходів.

За останній рік було дано позичку 28-ом членам. За весь час існування Спілки позичено гроші 134 особам на суму $101,642.54. Вона оперує тепер сумою $35,552.60.

У проводі Спілки є: Петро Крин'якевич, його заступник — М. Кревецький, секретарем — П. Матійовський, скарбниками і управителем — В. Гринівський, директорами: М. А. Стечишин, Н. Крин'якевич, Г. Соломон і Ю. Воробець.

Провірна Комісія: Р. Павлик, В. Барон і Т. Монастирський.

Кредитовий Комітет: Б. Гайворон, М. Ласько і В. Касіян.

Виклад

Другий раз мали ми приємність послухати цікавого виkладу о. Д-ра С. В. Савчука про II Ватиканський (католицький) Собор і становище Української Православної Церкви. Було багато людей.

Після доповіді була цікава дискусія. Цей приємний вечір закінчено товариською гутірkою при горнятку чаю і смачній перекусці.

Богослови

Колегія Св. Андрея зарядила ряд Літургій Перш-Освячених Дарів у Катедрі в п'ятницю Великого Посту.

Святу Літургію служив о. Ігумен Йов Скакальський, духовний опікун Богословської Школи Колегії Св. Андрея.

Богослови своїми милими голосами наповняли Катедру чудовими мелодіями цієї Богослужби й піднесли побожний настрій богомольців.

Усі ради домагати чергового в Великого Посту, щоб знову почути співу наших богословів.

Жалібне

Наша Громада втратила одну членкиню, бл. п. Анастасію, дружину нашого передового парафіянина Петра Ковтуна, яка упокоїлася після довгої недуги.

Вічна їй Пам'ять!

(оег)

З кампанії на Колегію Св. Андрея

Українка кандидаткою на „Пшеничну Королеву Саскачевану"

Соня Зенчишина

Як відомо в Саскачевані і по всій Канаді, „Асоціяція Канадійських Т р а в л е р і в" клюб у Реджайні, спільно з іншими організаціями і клюбами, щороку влаштовує змагання (контест) на „Пшеничну Королеву Саскачевану" („Гвіт Квін оф Саскачеван"), з якого чистий дохід у цілості призначує на утримання дуже поважних медичних інституцій: „Ментал Гелт Ріссрч" і „Туберкульозіс Прівеншен Воркс", які працюють для збереження здоров'я всього суспільства Канади.

Кандидаток до цього контесту на „Пшеничну Королеву Саскачевану" виставляють і підтримують їх своєю працею різні суспільно-громадські організації і клюби, які отримують 50% чистого доходу від суми з розпроданих ними квитків (тикетів), до їх розпорядимости, на свої місцеві організаційні цілі.

Цього року Т.У.С. у Реджайні в річному пляні своєї праці, метою поширення своєї діяльности, як організація, яка працює для добра загально-українського і добра суспільства, серед якого існує, постановила взяти участь у змаганні, та виставила кандидатку від Української Громади в Реджайні, українку панну Соню Зенчишину.

Це перший раз в історії Саскачевану, що українку-кандидатку на „Пшеничну Королеву Саскачевану" виставила українська організація і виявляє своє щире бажання положити потрібний труд у цьому напрямку, що являється дуже похвальним вчинком, як із сторони членів Т.У.С., так із сторони всієї Української Громади в Реджайні.

Чистий дохід, який отримає Т. У. С. з тих змагань призначує на Інститут Петра Могили в Саскатуні і на Колегію Св. Андрея в Вінніпегу.

Як бачимо, Т.У.С. перед собою і перед усім українським суспільством поставив велике завдання, яким дається можливість всім українцям, при одній нагоді, підтримати три важливі справи: перше, загально-суспільну, дбанням про збереження здоров'я свого і всіх співжителів, матеріяльною підтримкою медичних установ; друге: що українка з їхньою допомогою може бути „Пшеничною Королевою Саскачевану", що для нас, українців, має велике значення; і третє: піддержка нашим виховним інституціям, які нам дуже потрібні, і Канаді: Інститут Петра Могили в Саскатуні і Колегії Св. Андрея в Вінніпегу.

Розпродаж квитків (тикетів) починається 1-го квітня 1963 року, і вони будуть розсилатися до всіх українських організацій і клюбів та поодиноких людей у всіх місцевостях, де проживають українці.

Квитки будуть у розпродажі по 25 ц. за один, або за книжку 3 дол. 12 критків. При закінченні змагань буде розіграно авта — модель 1963 року, четверо дверей; і 50.00 дол. отримає той, хто продав квиток, на який було вигране авто

Бажаним є, щоб усі українці, які будуть мати нагоду купити ці квитки, не відмовлялися, та допомогли в розпродажі їх, і взяли участь у цій кампанії.

Для познайомлення української спільноти з кандидаткою на „Пшеничну Королеву Саскачевану" подаємо, дуже коротенько, це, що ми знаємо сказати про неї.

Панна Соня Зенчишина народжена 1939 року в Дрейк, Саск. Дочка подружжя Івана і Анастасії Зенчишиних, що дуже добре відомі, як діяльні й щирі працівники української спільности в околицях Ольсти і Онвборн, Ман., де колись вони проживали, і в Реджайні, де проживають тепер від 1946 року

Панна Соня початкову і середню освіту набула в Реджайні. Тепер працює в Провінційному Уряді як секретарка. З малих літ, так і тепер, є дуже активною в українському громадському і церковному житті. Уже понад 10 років належить до місцевого відділу С.У.М.К. Співає в церковному хорі. Кілька років була вчительською Недільної Української школи, та допомагала й допомагає своєю працею в Укр. Церковній Православній Громади Зіслання Св. Духа в Реджайні. Вона дуже скромна і розсудлива, тихої і лагідної доброї вдачі. Молода релігійна людина і всіма шанована

Це що вона дала згоду на її вибір на кандидатку, свідчить про її велику свідомість справи, як українки патріотки, яка причиняється до такого великого корисного діла українській спільноті в Канаді.

У цьому випадку слід нам усім українцям побажати їй і організації Т.У.С., яка зайнялась цією справою, якнайкращих успіхів і ці побажання виявити ділом при кожній нагоді, коли звернеться до нас у цій справі спеціяльний до того призначений Комітет чи його члени.

Справді великою приємністю було б усій українській спільноті, коли б українка була „Пшеничною Королевою Саскачевану", але що приємність ми можемо здобути лише своєю свідомістю справи, давши їй якнайбільше голосів через кількість куплених нами квитків (один квиток дає 25 голосів) і жертвенністю на загальні громадські цілі.

Щасти, Боже, у цьому ділі!

С. К.

Рокові Збори Українського Православного Братства Св. Володимира в Торонті, Онт.

Рокові Збори Братства Св. Володимира, що містяться при Катедрі Св. Володимира в Торонті, відбулися в неділю 17-го лютого о 3-й годині по полудні в будинку Катедральної Громади при вул. Бетерст ч. 404 в присутности Високопреосвященнішого Владики Михаїла та о. Митрата Петра Самця.

Збори відкрив голова Братства Ілля Гриців, а учасники заспівали молитву „Царю Небесний".

До президії для ведення зборами вибрано на голову Теодора Хотітву і секретаря Дмитра Пригорницького.

Збори вшанували пам'ять померших членів повставанням з місць, по чім секретар Братства, К. С а в и ц ь к и й, прочитав протокол минулорічних зборів, і його затверджено. Фінансовий секретар Пантелеймон Семченко прочитав листу членів, що вступили в Братство 1962 року.

Слідували звіти урядників.

1. Голова Братства Ілля Гриців із вдоволенням підкреслив, що минулий рік був щасливий для цієї організації, бо не довелося хоронити ні одного члена.

Нашими заходами відбулося дві доповіді у Великий Піст — Владики Михаїла і проф. Івана Власовського: „Київську Печерську Лавру". Ми видали брошурkою коротку історію Почаївської Лаври, під назвою „Покліп Почаївській Божій Матері". А також пожертвували 500.00 долярів на Колегію Св. Андрея у Вінніпегу.

Голова особисто відвідав 13 хворих членів Братства. Продаж книжок, що Братство попередньо видало чотирма виданнями „В Обороні Віри", була утруднена в перший половині року через брак відповідного кольпортера. У другій половині року завдяки п. Григорієві Козаченкові справа продажу покращала.

Дякуємо проф. Василеві М Іваницові за його заходи видати вищезгадану брошурку.

У цій справі він їздив до Гамілтону три рази безкоштовно для Братства.

Голова подякував членам управи за співпрацю, а членів закликав до більшого зацікавлення справами Братства.

2. Протоколярний секретар п. Корнило Савицький бував не на всіх засіданнях управи; написав 13 протоколів.

3. Із звіту фінансового секретаря Пантелеймона Семчена збори довідалися, що прибутку за рік було $900.41, а видатків $783.61. У видатки включено й пожертву $500.00 на Колегію Св. Андрея та кошт видання б р о ш у р к и „Покліп Почаївській Божій Матері" $204.00.

У банку на уділах є $2,611.-77 і на депозитах $598.50.

Братство має на складі книжок на $743.00; заборгованість (вислані книжки) на суму $470.50.

4. Скарбничка пані К. Сакалюк не мала чого додавати до фінансового звіту, але вона почувається покликаною висловити признання і подяку від Братства голові І. Грицеву і фін. секр. П. Семченкові, що, через брак кольпортера совісно і ретельно виконували управу надобовязкову працю, а пані Михайлина Яніцька часом заступала протокольного секретаря. Час від часу доводиться чути, що Братство не повинні займатися видавничою ділянкою виголошених доповідей. Однак ця справа така важлива, що її не можемо занедбувати в ууазі на безпідставні напади та фальшування фактів про Українську Православну Церкву.

5. За непрацюючого кольпортера Г. Козаченка — звітував голова І. Гриців. Нас 4-х — П. Семченко, Г. Козаченко і я та М. Яніцька продали та на замовлення вислали поштою книжок на около $200.00.

6. Відвідування хворих: К С а к а л ю к — Великодніми і Різдвяними святами від Братства і в співпраці з комітетом відвідування хворих відділу Союзу Українок Канади ім. Св. Ольги відвідано хворих українців у всіх більших лікарнях міста Торонта, разом 53 особи.

7. Контрольна комісія — о. Митрат Дмитро Фотій, Олекса Федорів і Нестор Грабовський провірили рахункові книжки фінансових урядників 26-го січня 1963 року та повідкитування, і знайшли все в порядку. Нестор Грабовський зміс признання довір'я урядникам від котрольної комісії і піддержав внесок О. Федорова (о. Д. Фотій був хворий).

8. З черги говорив Високопреосвященніший Владика Михаїл, „Братство Св. Володимира здобуло собі добре ім'я видавничою ділянкою в багатьох країнах вільного світу. До такої праці бралися й інші в інших місцевостях, але не всім це вдається". Владика радить звернути більше уваги на видавничу ділянку, але публікувати маленькими брошурками, на які є кращий збут. Старатися організувати більше прилюдних доповідей на добре підготовленім рівні.

9. Збори уповноважили управу Братства дати пожертву до $300.00 на Інститут Св. Володимира в Торонті.

10. Номінаційна комісія — Дмитро Пригорницький, Михайлина Яніцька, Олекса Федорів і Николай Челюк — запропонувала до управи Братства на 1963 рік слідуючих осіб:

Ілля Гриців — голова; о. Митрат Петро Самець — заступник голови; Корнило Савицький — рекордовий секретар; Калина Сакалюк — фінансова секретарка, Михайлина Яніцька — касирка; Емілія Драчинський — кольпортер; Григорій Козаченко — бібліотекар.

Комітет відвідування хворих: Юлія Сушина, А. Друлак, А. Коронецька, Н. Челюк, Г. Козаченко.

Контрольна комісія: о. Митрат Дмитро Фотій, Олекса Федорів, Нестор Грабовський.

Збори одобрили листу намічених урядників.

Збори закрито молитвою.

Ілія Гриців.

Д. Пригорницький.

СРІБНИЙ ЮВІЛЕЙ
Кічнер, Онт.

17 лютого 1963 р. у м. Кічнер, Онт., відбувався в домі подружжя Безбахів поправини їхнього Срібного Ювілею. З цієї нагоди п. сотник Сачківський зробив збірку, що принесла 10 дол., з чого призначено 5 дол. на українську православну церкву в Кічнер, і 5 дол. пресовий фонд „Вісника".

ВП. Жертводавцям складаємо щиру подяку, а П-ву Безбахам бажаємо Божого благословення також і в їхньому дальшому подружньому житті та щасливо дочекати Золотого Ювілею.

Щасти Їм, Боже! **І. Л.**

60-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ
М. і М. КОРПАЧІВ
Глеслин, Саск.

Дня 17 лютого 1963 року заходами дітей, приятелів і членів Української Православної Громади було справлено милу несподіванку подружжю Марії й Миколі Корпачам.

Коло 3 години всі присутні зійшлися до церковної залі,

де вже були гарно застелені столи, вдекоровані квітами і заставлені смачними стравами, пригадженими жіночтвом нашої Української Православної Громади

Господарем цієї оказії був п. В. Чернецький; з причини неприсутности о. Пароха старости цієї оказії пан В. Чернецький попросив нашого місцевого дяка М. Савчина прочитати молитву, та виголосив Многоліття, що його всі присутні урочисто заспівали.

З родини присутніми були з далекого Торонта син Роман з дружиною і дочка Катерина Вицкал, дочка Анна Голубіцька з Едмонтону, дочка Юлія Гаврилова з Бигер, Саскачеван, син Ярослав з родиною з Норт Бетафорд, брат Ювілята Яків Корпач з дружиною, і його син з дружиною з Керот Ривер і дочка Михайлина Пилат з мужем і родиною з Гледстін, Сиск

Найстарша дочка, пані Макутра з Виндзору, Онтеріо, не змогла прибути

По обіді відбулася програма в честь Ювілятів. Найперше щиро привітав ґ-ню Корпачів весільний староста, побажавши їм усього найкращого в їхньому дальшому житті на шляху старшого віку. Слідувало багато інших привітів і відчитано численні телеграми від дальших знайомих.

Від родини промовляв найстарший син Ювілятів, Ярослав, який з нагоди і х н ь о г о 60-ліття подружжя передав їм найщирші побажання і та кож подякував усім присутнім, а зокрема Жіночому Товариству і Церковній Громаді за влаштування такого гарного прийняття їхнім батькам.

Слідувало багато й інших бесідників. Від Жіночого Товариства промовляла голова Савчина, яка у своїй короткій промові підкреслила вели кі заслуги Ювілятки, як бувшої постійної й діяльної членкині Жіночого Товариства від самих початків його існування, і Ювілятка була першою головою цього Товариства че рез довгі роки, і по сьогоднішній день брала активну участь в усякій його роботі, не зважаючи на свою немічність старості літ.

Слідуючим промовцем був брат Ювілятів, Яків Корпач, який також від себе і своєї родини передав найщирші по бажання. Від Церковної Громади промовляв й голова В. Чернецький, при чому хоч ко ротко, але змістовно подяку вав про шановних Ювілятів, як зразкових членів Громади; Ювілят від самих початків її існування був фундатором і головним будівничим місцевої церкви і народнього дому; також прекрасний іконостас якого він збудував, остався пам'яткою у нашій Громаді ловік незабутнім.

Слідувало дарування і найщирші побажання. Від Церковної Громади вручив цінного дарунка К. Левчук. Від Жіночого Товариства — Р. Савчина. Від родини -- Анна Корпач і Я. Корпач. Олеся Корпач — внука шановних Ювілятів, вручила гарну китицю квітів.

Ювіляти прибули в Канаду з західньої України 1907 року і деякий час перебували в околиці Гудів, а 1910 року пе реселилися на фарму в околиці Гледстін, де й жили довгі роки, а 1947 року переселилися на відпочинок до містечка Гледстін.

Господь нагородив їх гарними дітьми: З синами й 6 дочками, що пішли слідами батьків, яким Господь дозволив дочекатися 25 внуків і 24 правнучки.

Описав запрошено до слова шановних Ювілятів, які щиро дякували всім за таку милу й приємну несподіванку для них, яка назавжди залишить ся в їх пам'яті.

На закінчення господар В Чернецький з цієї нагоди про голосив збір на Колегію Св. Андрея в Вінніпезі і на наш релігійний часопис „Вісник".

Збірка принесла $64.00, з чого призначено 14.00 на пресовий фонд „Вісника і кліше, а 50.00 вислано на фонд будови Колегії З цієї нагоди бажаємо Шановним Ювілятам щé довгих літ прожити. Нехай Господь пошле Вам щастя й здоров'я на многі і благі літа! А всім ВП. Жертводавцям щире спасибі!

Присутній.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. п. ІВАН ҐАБРИШ
Геффорд, Саск.

У четвер 14 лютого 1963 р. в лікарні міста Геффорд помер один з ранніх українських піонерів Іван Ґабриш.

Бл. п. Іван народився 1878 року в селі Скнилові, Золочів ського повіту, в західній Україні. У 1906 році одружився з Юлькою Рипкою і разом з нею прибув у Канаду 1910 року. Вони осілися на фармі в околиці Геффорд. Господь послав їм восьмеро дітей, що їх старались добрі батьки виховати в християнському дусі. Від самого початку свого поселення в Канаді подружжя Ґабриш належали до церкви біля Писклиців. Бл. п. Іван продовж років був членом управи Церковної Громади і довголітнім головою Громади. За часу його головництва почалася будова й нашої церкви в Геффорді (в місті).

Бл. п. Іван, як ширкий, діяльний член Громади, який любив свою Церкву, поклав багато праці у розбудову громадського життя, завжди бувши щирим жертводавцем на народні цілі. Бл п. Іван сам зробив Кивота й подарував його церкві в Геффорді.

Але продовж кількох останніх років бл. п. Іван відчував недомагання серця. Рік тому мусів піддатися операції. Декілька днів перед смертю бл. Іван знову опинився в лікарні. У середу запричастився Св. Таїнств, а в четвер, 14 лютого, упокоївся, залишивши в смутку свою дружину Юлію, 4 синів: Петра, Павла, Степана й Володимира, та 4 дочьки: Стефанію, Марію, Михайлину й Таню, 16 внуків і 5 правнуків. З ближчої рідні залишив також сестру Зосю в Україні та брата Максима в Саскатуні.

У п'ятницю ввечері в церкви була відправлена Велика Панахида. Похорон відбувся в суботу з церкви Св. Духа в Геффорді при великому здвизі народу. Усі діти також при були на Похорон з різних частин Канади. Похоронено бл. п. Івана на цвинтарі біля Писклиця. Похорон служив о. С. Зузак з допомогою дияків -- Д. Симчича й І. Павлуша

На запрошення дітей всі учасники Похорону зійхали до дому Володимира Ґабриша на спільний поминальний обід. По обіді на заклик пароха п. І. Сметанюк п. Д. Симчич провели між присутніми збірку на добру ціль. Пожертвували такі добродії; по 5.00 дол. — пані М. Демяник, А. Пенюк; по 2.00 дол.— Павло Ґабриш, Дмитро Боднарук, В. Г.ґриш, пан Касюк; по 1.00 дол. — Н. Токарик, о. С. Зузак, Дж. Дишко, Л. Ткачук, І. Качмарський, Л. Імсер, С. Ґабриш, Д. Симчич, . Котелко, І. Сметанюк, Н. Лесько, П. Лазарович, Дж. Гунчак, Я. Федіш, І. Михайленко, В. Лозовичук, В. Чорчишин, І. Лазарович, О. Котелко, О. Вережак, С. Лесько, п. Мекдоналд, М. Ґабриш. Разом збірка принесла $41.00.

За згодою дітей їх розподілено в такому порядку. $6.00 на „Український Голос", $5.50 на пресовий фонд „Вісника". $4.50 на кліщу, і $25.00 на будову Колегії Св. Андрея у Вінніпезі.

Усім учасникам Похорону й Жертводавцям на Нев'янучий Вінок сердечна подяка, а душу Бл. п. Івана Ґабриша хай Господь оселить в оселях праведників.

о. С. З.

Бл. п. П. КАТЕМИР
Кемсак, Саск.

У понеділок 11 лютого ц. р. померла в Кемсацький лікарні на серцеву недугу бл. п. Параска Катемир на 83 році життя.

Покійна народилася в родині побожного селянина з села Ставчан на Буковині. У Канаду приїхала в 1905 році з своїм мужем Іваном, що вже також покійний. Спершу вони поселилися в містечку Ервуд, Саск., а згодом їх доля, як і кожного емігранта, кидала і по інших місцевостях Канади. Від 1920 року по 1945 рік обійдене Покійні чесно трудилися вже на власній фармі в околиці Ронеміт, Саскачеван; Покійний Іван, крім того, що працював на залізниці Господь послав їм троє дітей: Михайла, Марію і Анницю, якими вони дали освіту та добре виховали в національно-релігійному дусі. Від 1945 року подружжя Катемирів за мешкали до кінця свого земного життя в місті Кемсек, в Саскачевані.

Тоді якраз (1945 р.) засновувалася Українська Православна Громада в Кемсек та почала будувати Храм Божий, і до цієї Громади вписалися й подружжя Катемирів та щиро трудилися й допомагали чим тільки могли при будові Храму. У той час у Громаді не було багато членів — лиш й родин, але вони з Божою допомогою переборювали всі труднощі, і їхня праця увінчалася великим успіхом, бо тепер у Кемсек уже стоїть прекрасний Храм Божий, а коло нього хороша нова резиденція для священика та число членів зросло до 100 родин та маємо ще й показне число прихильників.

Та Покійні були жертвенними не тільки на церковні цілі, але вони жертвували й на національні справи, особливо на Інститут ім. Петра Могили в Саскатуні.

Перед смертю покійній Параскеві звершено Св. Таїнства.

Похоронна Служба Божа відбулася 14 лютого при за повненім по береги Храмі молящими, що прийшли востанне віддати ч е с т ь та п р о в е с т и Покійну, як заслужену піонерку, на місце спочинку на цвинтарі в Кемсек, де її улюблений муж спочиває. Як і в похоронних заведеннї, так і Похоронну Службу Божу звершив місцевий парох о. П. Бублик з відповідним словом прощання.

Покійна полишила в глибокому смутку дітей, зятів, братів і сестер у рідному краю та 11 онуків і 5 правнуків.

На заклик о. пароха молящі зложили на Нев'янучий Вінок у пам'ять Покійної, з чого вділено 10.00 долярів на пресовий фонд „Вісника" та вироблення кліщі. Усім Жертводавцям велике спасибі!

Сильнемо голови перед нашими невмирущими піонерами і всі щиро благаємо Милосердного Господа Бога, щоб їхні душі оселив там, де всі праведні спочивають. А канадська земля, на якій вони чесно трудилися, нехай буде їм легкою. Усім ВП. Жертводавцям сердечна подяка, а Покійній Вічна Пам'ять!

В. Д. Великголова.

Бл. П. ВАСИЛЬ СИДОР
Гилберт Плейнс, Манітоба

Дня 19 лютого 1963 року о год. 4.30 по полудні рознеслася сумна вістка, що в лікарні Гилберт Плейнс відійшов у вічність на 64 році життя Василь Сидор.

Покійний народився 13 березня 1898 року, в селі Спасові Сокальського повіту в західній Україні. У Канаду прийхав з батьками 2-літнім хлопцем 1900 року. Батьки Покійного оселилися на фармі в околиці Дрифтінг Ривер, в Манітобі; тепер ця околиця належить до Гилберт Плейнс, Манітоба. Покійний виріс в цій околиці, ходив до школи, яка називалася „Колонія", одружився в 1928 року з Анною Троцьною в Дрифтінг Ривер, і прожив на батьків ській фармі цілий свій вік.

Покійний залишив у смутку дружину Анну, свого батька, 6 дітей і 4 внуки. Діти: Волдимир Сидор — Торонто, Онтеріо, Ірина Максимець — Гилберт Плейнс, Ман., Володимир Сидор — Сан Франциско, Америка, Славця Сидор — Торонто, Онт., Даруся Романюк — Гилберт Плейнс, Геня Сидор — Гилберт Плейнс, Манітоба. Покійний також залишив одного брата Івана Сидора в Мишен Сіти, Б. К.

Покійний був членом Української Православної Церковної Громади Св. Івана Хрестителя в Дрифтінг Ривер від початку її існування.

Дня 22 лютого ввечері в домі Покійного в Дрифтінг Ривер був відслужений Парастас, а 23 лютого о 9-й годині ранку Панахида в домі Покійного, і в дому перевезено Покійного до церкви Св. Івана Хрестителя в Дрифтінг Ривер, де відбувся Похорон зо Службою Божою при великому здвизі людей зо всіх близьких околиць. Похоронні Відправи звершив місцевий парох о. М. Олесюк з помічниками п. Василя Шкрабія та Панахидах у домі Покійного і п. Петра Горбаня з Роблину на Похоронній Відправі в церкві, спів якого дуже любив Покійний.

Родина і присутні на Похороні зложили на Нев'янучий Вінок $59.50. З загальної суми родина призначила $25.00 на місцеву церкву, $10.00 на пресовий фонд „Вісника", $10.00 на пресовий фонд „Українського Голосу", $10.00 на будову Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, $4.50 на виготовлення кліщі. Усім Жертводавцям велике спасибі!

По Похорони відбувся великий поминальний обід в церковній залі біля церкви, що був приготований за допомогою сестрицтва.

Нехай Милосердний Господь прийме покійного Василя на Лоно Авраама, Ісаака та Якова, де немає ні болю, ні смутку, а життя безконечне; а Вам, Дорога Дружинко, Батьку. Діти і Внуки Покійного, нехай подасть Господь сили перенести цю велику втрату і обдарить Вас усіх усіми добродійствами.

Вічна Йому Память!

о. М. Олесюк.

ПОДЯКА

Сповнити смутком по втраті дорогого мужа, батька й дідуся, оцим висловлюємо нашу сердечну подяку о. М. Олесюкові за Похоронні Відправи і дяк. п. Василеві Шкрабі й п. Петрові Горбаневі з Роблину, які допомагали; всім, тим, що зложили вінки на домовину; всім приятелям, що допомогли приготовити поминальний обід. Дякуємо всім, хто в тій чи іншій мірі причинився своєю допомогою в Похорони. Дякуємо всім учасникам Похорону, що при їхали з ближчих і дальших околиць і віддали останню прислугу нашому дорогому мужеві, татові й дідусеві.

Дружина, діти і внуки.

Бл. П. О. ЗАБОЛОТНИЙ
РОКОВИНИ СМЕРТІ
Редфілд, Саск.

У недїлю 17 березня 1963 р. в церкві - Св Володимира в Редфілд по закінченні Святої Літургії відбувся Парастас за упокій душі бл. памяті Олекси Заболотного в перші роковини його смерті.

Бл. п. Олекса походив з села Суботова, Станиславівського повіту, західня Україна. У Канаду він приїхав 1928 року і поселився в околиці Виткова у Саскачевані. Найперше працював як фармерський робітник, потім як тесляр, а опісля купив власну господарку, на якій проживав аж до смерті.

Від самого початку свого поселення в Канаді Олекса включився у вир громадської праці. Сособливо любив працювати з молоддю. Коли був зорганізований Відділ СУМК у Виткові, Олекса став першим його провідником. Багато також трудився в аматорському гуртку в околиці Виткова, і займався приготуванням аматорських вистав і сам грав ролі в виставах.

У 1940 році Олекса одружився з Анастасією Катеринич, з якою прожив 21 рік.

Олекса був милої і веселої вдачі, і його втрату до сьогодні глибоко відчуває Редфілдська Українська Православна Церковна Громада, якої він був діяльним членом та членом управи, двайлівo виконуваши обов'язки скарбника. Як добрий майстер — „корпентер" Олекса вложив у церкві прекрасну підлогу, якою Громада в Редфілд до сьогодні гордиться. Олекса загинув трагічною смерту в середу 14 березня 1962 року, і похороненний на цвинтарі в Норт-Бетелфорді.

Дружина бл. п. Олекси, Анастасія, перебралася жити на зиму до своєї мами в Норт-Бетелфорт, але за Громаду в Редфілд, з якою пов'язана її та її мужа многоліття діяльність, Анастасія ніколи не забуває, і з допомогою її добрих сусідів і приятелів, подружжя Дмитроків, вона майже кожний раз приїжджає на Богослужения до Редфілд.

У неділю 17 березня ц. р. заходами пані Анастасії Заболотної відбувся після Літургії Парастас за душу бл. п. Олекси, що його відслужив місцевий парох з допомогою дяка Івана Павлуша. А щоб утривалити пам'ять по своєму мужеві добрим ділом, — пані Анастасія Заболотна у перші роковини смерті дорогого мужа Олекси пожертвувала 50.00 на будову нової Колегії Св Андрея в Вінніпезі.

Сердечна подяка пані Анастасії за щиру пожертву. Хай й добре діло стане прикладом для інших. Хай Господь Всемилосердний згадає слугу Свого бл. п. Олексу, і причислить до Святих і Праведних!

о. С. Зузак.

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

Пожертви з різних місцевостей

По $1,625.00:

Завішення бл. п Єлисавети Мисак, Канора, Саск.

По $1,000.00:

Пані Анна Волис (Волошиновська) з пам'ять свого брата бл. п Юрія Волошиновського, Вест Гил, Онт

По $300.00:

Йосип Дьолпко, Вирден, Ман.

По $185.00:

Збірка на Похороні бл п Анни Титенич, Ст Катеринс, Онт.

По $100.00:

У. Г П. Громада в Гренфею, Ман., С.Ґ.Ґ.К., Никола Стогрин, Св Лукавт, Онт.

По $90.00:

о Т. Славченко, Солбурі Онт

По $50.00:

о. М. Бовкарчук, Саскатун; Семен Самець, Нігера Фалс, Онт.; М. Солонинка, Вінніпег.

По $42.00:

Василь Буряник, Вінніпег.

По $37.20:

Збірка на Похороні бл п. Мих. Мажара, Липой, Алта.

По $36.00:

З Поминального Богослужения за бл п. Николая Харука, Січ-Козомин, Алта

По $34.40:

Збірка на Похороні бл. п. Петра Запорожана, Ветрмаун, Алта.

По $30.00:

о. Прот Тит Яковкевич, Шіго, Саск.

По $25.00:

Юрій Дмитрук, Винярд, Саск; пані І. Лукач, Ванкувер; Церковна Громада в Бойл, Алта; М. Ягольницький, Вінніпег.

По $20.70:

Збірка на Похороні бл. п. Анастасії Чирко, Тиндал, Ман.

По $20.00:

С. Мельник, Ванкувер; Іван Козак, Саскатун.

По $18.50:

Збірка на Похороні бл. п Григорія Антонюка, Сенд Гил, Ман.

По $17.20:

Збірка на Похороні бл п Мих Соколюка, Сірко, Ман

По $17.00:

Збірка на Похороні бл. п Анни Процеюї, Сенділенде, Ман.

По $13.75:

Збірка на Похороні бл. п. Стефана Барана, Селкірк,, Ман.

По $10.00:

Михайло Оленець, Шікаго, Ілл., США; О. Козир, Рочестир, Алта; о. К Квасницький, Лашин, Кв.; Іван Коваль, Норт Сирія, Б. К.; Юрій Гаврилюк, Бодет, Мінн., США

По $5.00:

Е Паленчук, Медов Лейк, Саск

$4.00: Дрібними.)

Збірка Місцевого Комітету в Принц Альберт, Саск.

По $100.00:

Мирослав Сороки; Жіноче Товариство ім. Княгині Ольги; Василь Палідвор (Гашиця, Саск.).

По $15.00:

Пані Параня Дах, Тед Кінар.

По $10.00:

Петро Карпіщ, Михайло Погорецький, Франко Марусяк, Т Дж. Боднар.

По $5.00:

Олекса Стадник, Антон Глевка, Іван Микитюк.

Збірка Місцевого Комітету у Верюн, Б. К.

По $30.00:

Михайло Михайлюк (попередньо зложив $20.00, разом $50.00).

По $5.00:

Катерина Мойсюк.

Збірка місцевого комітету в Сендій Лейк, Ман.

По $100.00:

Петро Колтуцький, Дінік і Молявка,

По $50.00:

Богдан Молявка.

По $20.00:

Марія Яковенко

По $15.00:

Антін Демчук.

По $10.00:

Евген Молявка, Іван Соловій, Захарій Демчук.

По $5.00:

Антін Грегораш, Петро Ярич, Іван Доманський, Клємін Ришти-

фанюк, Варвара Василенко, Іван Федорків.
$14.00: Дрібними.
Збірка Місцевого Комітету Громади Св. Покрови ВІННІПЕГ, МАН.
По $45.00:
Збірка на поминальному обіді в пам'ять бл. п. Анастасії Карпінської
По $25.00:
І. Микитишин з дружиною
Усім Жертводавцям щира подяка!
За Комітет Будови Колегії Св. Андрея в Вінніпегу
о. д-р С. В. Савчук,
голова Дирекції та координатор кампанії
Адреса Колегії:
ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada.
Tel. JU 6-3093

ВИПРАВЛЕННЯ
До пожертви бл. п. Елисавети Мисак
На листі жертводавців у рубриці **Члени Основоположники нової Колегії Св. Андрея, при пожертві ($1,825.00) бл. п. Елисавети Мисак** з Канори мала місце помилка: було подано „Канора, Онт.", а має бути **„Канора, Саск."**
За цю помилку механічного типу що з давніх-давен відомий під назвою „мовний лапсус", щиро сердечно перепрошуємо всіх зацікавлених

ДО ПОЖЕРТВИ З ВОЛЕЙ, Б. К.
У числі „Вісника" за 15-го березня 1963 р. на списокові пожертви на Будівельний Фонд Колегії з Волей, Б. К., було подано, що п. Г. Бронський пожертвував $10.00, а мало бути п. Г. БРОНІШЬКІ, що ощим спрашлається

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
ТРАВЕНЬ
5 Неділя — Поплар Парк, Трансконо, Тінідал
12 Неділя, — Кенора, Сулукаат, Пембіна.
19. Неділя, - Хіротонія нового Єпископа в Катедрі Преясвятої Трійці у Вінніпегу
26 Неділя, — Кенора, Гонор, Понзарфілд, Плезент Гом.
Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОЙЧУКА
ТРАВЕНЬ
5. Неділя Розслабленого Брокстон
6 Понеділок Св Великомучениці Юрія Йорктон
12 Неділя Самаряни — Йорктон Свято Матері
19. Неділя Сліпонародженого. Собор Церкви в Вінніпегу
23. Четвер. Вознесення Господне — Райя
26 Неділя Св Отців Першого Всел. Собору — Йорктон
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА
ТРАВЕНЬ
5 Неділя — Кемсак
6 Понеділок (Вв. Муч. Юрія Побід.) — Домпея
12. Неділя — Кадзер
19. Неділя — Сторноней
23. Четвер (Вознесення) — Мазепа
26. Неділя — Ахтнайчукова
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ТРАВЕНЬ
5 Неділя Розслабленого — Вернон
12. Неділя Самаряни - Вернон
19. Неділя Надзвичайний Собор у Вінніпегу
Address: 2602-42 Ave., Tel. L1 2-4312
Vernon, B. C.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ТРАВЕНЬ
5. Неділя — Пайн Ривер (Розслабленого)
12 Неділя - Етельберт (Самаряни)
19 Неділя - Драй Ривер (не відбудеться, з приводу Собору що відбудеться у Вінніпезі)
23. Четвер Вензав (Вознесення Госп.)
26 Неділя - Ревнер (Св. Отців)
УВАГА 22-го травня ц. р. о год 8.30 веч. й 23-го травня ц. р. о год. 2.30 веч з Дауфінської Радіо-станції, буде передана Служба Божа по радіо, із Громади Св Петра й Павла в Етельберт. Буде співати хор, під управою п Т Гарбузинського, нашої громади.
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3864

о. С. ГРЕБЕНЮКА
North Battleford, Sask.
972—108 St. Ph. 445-3280

о. С. ГРЕДЯЯ
ТРАВЕНЬ
5. Неділя — Гаєс
12. Неділя — Норкалей
19. Неділя перед Возн. - Кобзар Храм
23 Четвер Вознесення Госп - Мейбриж
26 Неділя по Возн Свон Ривер Храм
Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Ст. ЗУЗАКА
ТРАВЕНЬ
5 Неділя - Геффорд
12 Неділя - Кридор
19 Неділя Вечірня о год 7-ій Геффорд
19 Неділя Собор у Вінніпегу
23 Четвер, Вознесення Геффорд
26 Неділя Білики
28 Неділя Вечірня о год 7-ій Геффорд
Address: Box 183, Hefford, Sask., Tel.: 55.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ТРАВЕНЬ
5 Неділя по Сл Б Окружні Збори — Етк Пойнт
12. Неділя Сл Б. і Проводи по Сл. Б. - Сенді Рейнедж
ГРОБКИ ПРОВОДИ
12. Неділя 2.30 по обіді — Лакорей 4.30 по обіді Ешнав
6.30 по обіді Биг Медов
19 Неділя Собор УГПЦ — Вінніпег
26. Неділя - Ст Пауя
Box 194, Glendon, Alta. Tel.: 51

о. М. КРИТЮКА
ТРАВЕНЬ
5 Неділя - Брускей
6 Понеділок Великомученика Юрія Гілсевор
12 Неділя Гронлад (пивнічна)
19 Неділя Мелфорт
23 Четвер, Вознесення Гронлід (мал. річкою) Храм
26. Неділя — Гадсон Бей, Храм
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛІША
ТРАВЕНЬ
5 Неділя - Санклаки Проводи
12 Неділя - Арбакка Св Миколая Проводи
19 Неділя — Вайта Проводи
23 Вознесіння — Арбакка Св Петра й Павла Проводи
26 Неділя Сірко
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. М. КОЛЕНИЧА
ТРАВЕНЬ
5 Неділя Брендон
12 Неділя — Портедж ля Прері
19 Неділя Надзвичайний Собор Церкви в Вінніпегу
Четвер Вознесення Брендон
26 Неділя Брендон
Address: 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel PA 9-5814

о. ІВАНА МАРІЇ
ТРАВЕНЬ
5. Неділя Кінгерслей
12 Неділя Прінлей
19 Неділя - Мічем
23 Четвер Вознесення - Кепон
26 Неділя — Кендік
Phone: 244-6815
1301 - 20 St. W., Saskatoon, Sask. Phone: 6815

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ТРАВЕНЬ
5. Неділя — Сенді Лейк
12 Неділя — Оквборн
19 Неділя — Роєборн
23. Вознесення Глен Елмо
26. Неділя — Ешбурнь, Храм
Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 836.

о. М. ОЛЕСЮКА
ТРАВЕНЬ
5 Неділя — Дафінк Храм
6 Понеділок Великомученика Юрія Побідоносця — Даффин
12 Неділя Косів (Проводи)
19 Неділя. Передача Служби Божої по радіо Станція СІ-КЕЙ-ДІ ЕМ, Даффин, Ман., від 10-ої до 12-ої 15 хв Даффин
23 Четвер Вознесення Ашвіл Храм, (Проводи)
26. Неділя Роркгтон (Проводи) Вечірня служиться що неділі о год 7-ій вечора в Даффині
810 Main Str. South Dauphin, Man.

о. Є. ПРИСТУПИ
ТРАВЕНЬ
5 Неділя — Ватсон
12 Неділя - Кінь
19 Неділя — Канора (Успенськи)
23. Вознесення Вінмер, Храм
26 Неділя Вадина
Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ТРАВЕНЬ
5 Неділя Інсінгер (м)
6 Понеділок Св Юрія — Маморнель
12 Неділя — Тюдор (м)
19 Неділя — Люра
23. Четвер Вознесення — Вестбрук Храм
26 Неділя Тюдор (за рікою)
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
ТРАВЕНЬ
5 Неділя Смоки Лейк Проводи Вишиваль, Вечірня і Проводи 4-та год
6. Понеділок Едванд
12 Неділя - Белес. Проводи
19 Неділя Данніг Проводи Стрий, Вечірня і Проводи 4-та год
27 Четвер - Спеден
26 Неділя — Смоки Лейк Храм
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. В. СЛОЗАРА
ТРАВЕНЬ
5. Неділя - - Стриджес
12. Неділя - - Канора
19 Неділя — Рама
23 Четвер Вознесення Вестбрук
26 Неділя — Канора
ПРОВОДИ на цвинтарі в Канорі відбудуться в неділю, 26 травня, год 2.30 по обіді На випадок негоди ці проводи відбудуться в той сам час в неділю 9-го червня.
Canora, Sask., Ph. 563-5168

о. М. СТЕЦЕНКА
ТРАВЕНЬ
5 Неділя Розслабленого. Проводи - Вакаа
5 Неділя Розслабленого. Проводи — Торнополь 4 год по обіді
12. Неділя Самаряни Проводи - Ст Джуліен
19 Неділя Сліпонародженого. Проводи — Ленін
23. Четвер. Вознесення. Проводи - Смате
26 Неділя Св Отців — Єлов Крік
26. Неділя - - Кадворт, Вечірня 7 год. вечора
Address: Box 4. Tel. 45 Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ТРАВЕНЬ
5. Неділя Толстой
6 Понеділок Юрія Опулька - Церква — Гарденton
12 Неділя Роза
23. Четвер, Вознесення - Толстой
26 Неділя - Гарденton
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ТРАВЕНЬ
5 Неділя Редвей Проводи Атдорина Проводи, від 3.30 год по пол
12 Неділя Редвагер Єгрімонт Проводи, від 3 год по полудні,
19 Неділя Торгінад. Проводи Федора. Вечірня та Проводи, від 4 год. по пол.
23. Вознесення Господне — Редвей (Храм)
26. Неділя - Восетна
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
Box 307 Willingdon, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ТРАВЕНЬ
5 Неділя — Лек Ла Біш Проводи
6 Понеділок Св Юрія — Фенгард доносця — Гресленд Проводи
12 Неділя Атабаска. Проводи
12 Неділя Вечірня 4.00 по пол - - Норат Проводи
19 Неділя Гудів
23. Четвер Вознес Гос нашого Іс Христа — Сарепа
26 Неділя Вондерінг Ривер Проводи
26 Неділя, Вечірня 7.30 над вечір Лек Ла Біш
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. Е. ТРУФИНА
Address: Weirdale, Sask. Ph. 486.

о. М. ХОМЕНКА
ТРАВЕНЬ
5 Неділя Айтуна
6 Понеділок Св Юрія Фенвуд
12 Неділя Мелвіл
19 Неділя Гудів
23 Четвер Вознесення - Айтуна
26. Неділя Габлрд
Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
ТРАВЕНЬ
5 Неділя Служба Божа й Проводи на цвинтарі св Параскеви — Мусідора (Всеч о Др С Сисе)
5 Неділя - Бросон (Проводи)
12 Неділя — Лужани-Топорівці (Проводи)
19. Неділя Мусідора (Проводи)
19. Неділя Моркемб (Вечірня й Проводи о год. 1-ій по пол.)
23 Четвер Мириам, Вознесення Господне
26 Неділя Лойдмінстер
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШЕВЦЯ
ТРАВЕНЬ
5 Неділя — Робілін
6 Понеділок Великомуч Юрія Побідоносця Леонард
12 Неділя — Грендейо І при тій нагоді відбудеться Спільне Святе-не
19 Неділя Россел і при тій нагоді відбудеться Спільне Святе-чене
22 Середа Перенесення Мощів Св Миколая Храм відбудеться на фармерській кольонії „Драчинці", пошта Мек Нат Саск
23. Четвер Вознесення Зелена-Мерідейл
26 Неділя „Топорівці" Вроктон Саск.
Address: Roblin, Man. Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ТРАВЕНЬ
5. Неділя, Проводи Торсбі
5. Неділя. Проводи 4-та год по полудні — Калмар
12 Неділя, Проводи — Брудерзайм
12 Неділя, Проводи 4-та год. по полудні Пено
19 Неділя, Проводи Кагани
23 Четвер, Вознесення — Пено
26 Неділя — Калмар
Address: 9630—109th Ave., Ph. GA-23012. Edmonton, Alta.

о. Г. УДОДА
ТРАВЕНЬ
5 Неділя Шіго місто
6. Понеділок. Великуч. Юрія —
12. Неділя Вимарц
19. Неділя Фовм Лейк
23. Четвер Вознесення - Едмор
26. Неділя Вишерт
Address: Sherho, Sask., Box 52. Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XI. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ТРАВНЯ, 1963. WINNIPEG, MAN., MAY 15, 1963. ЧИСЛО (1982) 10

Пожертва 5,000 доп. на Колегію

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

Ю. О. КОТЕЛКО — ПЕРШИЙ ЧЛЕН-ФУНДАТОР КОЛЕГІЇ

Першим *Членом-Фундатором* Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, під час теперішньої кампанії на Будівельний Фонд Колегії, являється *п. ЮРКО ОЛЕКСА КОТЕЛКО*, Ст Боніфас, Ман., який пожертвував готівкою *п'ять тисяч долярів ($5,000.00)*.

Високодостойний Член-Фундатор Юрко Котелко загально знаний в західній Канаді як свідомий та жертвенний член української православної спільноти, який завжди щиро інтересувався церковними та громадсько-освітніми справами та щедро їх підтримував своїми пожертвами. Разом з тим він, як досвідчений господар, підходить до всіх справ з практичного боку, тому і свою пожертву сумою $5,000.00 він зумовив так, щоб з неї була якнайбільша й постійна користь, а саме, ці гроші призначив на фундацію, з якої щорічний прибуток буде йти на стипендію для православної дівчини-студентки, яка буде навчатися в новій Колегії. Щоб цю стипендію здобути, студентка мусить задовольнити певні вимоги щодо її поступу в науці, головно в українознавстві, та мусить відзначатися добрим характером і бути свідомою православною українкою. Крім цього, згадана стипендія призначена тільки для такої студентки, якій конечно потрібна фінансова допомога, та без якої вона не могла б своїх студій продовжувати, чи їх закінчити.

Беручи ж до уваги це, що Колегія тепер потребує грошей на будову свого нового приміщення на університетський площі, п. Котелко зарядив, що Колегія може зужити ці гроші на будову, але тільки з передумовою, що — як довго вона буде ці гроші випозичати, так довго вона буде платити Комітетові Стипендій при Колегії 6 відсотків від процентну, тобто $300.00 кожного року, на вищезгадану стипендію. Згідно з цим перша стипендія в сумі $300.00 буде виплачена в шкільному році 1964-1965.

Основуючи цю свою фундацію, п. Котелко висловив надію, що може ще хто з нашого громадянства знайдеться охочий піти за його прикладом, і пожертвувати поважнішу суму чи то на Будівельний Фонд Колегії, чи на основання якось стипендійної фундації.

Пожертва п. Котелка буде знана, як *„Стипендійна Фундація Юрія О. Котелка"*. Тому, що лише процент від пожертвуваних $5,000.00 буде йти на стипендію, його фундація, як така, буде існувати постійно.

Висловлюючи п. Котелкові цією дорогою сердечну подяку, Управа Колегії Св. Андрея вірить, що знайдуться й інші наші меценати, які підуть за його прикладом.

ЧЛЕНИ-ОСНОВОПОЛОЖНИКИ НОВОЇ КОЛЕГІЇ

Найновішим Членом-Основоположником Колегії Св Андрея в Вінніпегу є п. адвокат **Петро Міськів** з Едмонтону, який пожертвував готівкою на Будівельний Фонд Колегії **$1,000.00**

Висловлюємо п. Міському сердечну подяку, і закликаємо й інших піти за прикладом досьогочасних щедрих жертводавців на Колегію Св Андрея.

За КОМІТЕТ БУДОВИ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ
о. д-р С. В. Савчук, голова
Дирекції і координатор Кампанії.

II Ват. Собор

Жид визначною фігурою на II Ватиканському Соборі

„Отець Грегорі Баум ОСА... є найновішим членом Ватиканського Секретаріяту Сприяння Єдності Християнства.. (він) вихрест, жид, уроджений в Німеччині, .. є професором теології.." (Цитовано з журналу „American Review of Eastern Orthodoxy", березень 1963 р.).

З. Р. В. — Секретаріят Сприяння Єдності Християнства, очолений кардиналом Беа (німець), створений папою Іваном XXIII спеціально для II Ватиканського Собору; і цей Секретаріят є чи не найважнішим органом цього Собору. Це той Секретаріят Сприяння Єдності Християнства добився того, що Москва висилала своїх спостерігачів на II Ватиканський Собор; це той Секретаріят провадить справу нав'язання співжиття між Римом і совєтською владою та комуністичними режимами інших держав; це той Секретаріят з уповноваження II Ватиканського Собору й папи Івана XXIII осудив Єпископат українців греко-католиків за це, що цей Єпископат на своїх приватних зборах у Римі виступив проти присутності спостерігачів із СССР на II Ватиканському Соборі.

ПРОФ. П. А. КОНДРА ПРЕЗИДЕНТОМ ІНСТИТУТУ АГРІОЛОГІЇ

З початком травня ц. р. повідомлено, що професора д-ра П. А. Кондру — професора Манітобського університету, обрано президентом Манітобського Інституту Агріології на місце покійного Нормана Нюмена.

Визначний учений-дослідник проф. П. А. Кондра є членом Дирекції Колегії Св. Андрея і головою Будівельного Комітету, що є однією з клітин Комітету Будови Колегії Св. Андрея.

Передплачуйте, читайте, поширюйте і підтримуйте „Вісника"!

Рабін Файнберг за атомним озброєнням Ізраїля

„Голова Торонтонської Кампанії за Нуклеарне Роззброєння (о. Джан Морган) каже, що рабін Авраам Файнберг — заступник крайового президента цієї організації, висловив „свою особисту опінію", доражуючи, щоб Ізраїль озброїти нуклеарною зброєю." — подає щоденних „The Winnipeg Tribune" (1. 5. 1963).

З. Р. В. — Рабін Файнберг домагається, щоб великодержави світу озброїли Ізраїль атомною зброєю тому, що „мовляв, араби також починають зброїтися цією зброєю. Але рабін Файнберг тут не послідовний сам з собою; бо коли Совєтський Союз почав масово продукувати атому зброю, США ж спочатку були відстали тут, а Канада й досі не має атомної зброї, то все ж таки рабін Файнберг голосив і далі голосить кличі, щоб держави Заходу занехали атому зброю.

Довірочна розмова

КАРД. БЕА ВІДВІДАВ АРХИЕП. ЯКОВОСА

„Кардинал Августин Беа — голова Ватиканського Секретаріяту Сприяння Єдности Християн, минулого місяця відвідали грецького архиепископа в його катедральному осідку в Нью-Йорку, і вони відбули досі небувалу приватну розмову", подає щоденник „The Winnipeg Free Press" (4. 5. 1963).

З. Р. В. — Цей грецький єпископ — це архиепископ Яковос — Американський Екзарх Константинопольського Патріярхату. Кардинал Августин Беа відповідальний за запрошування некатолицьких спостерігачів на II Ватиканський Собор. Константинопольський Патріярхат відмовився був вислати своїх спостерігачів до Ватикану, коли відбувалася перша сесія Собору (11. X. — 8. 12. 1963). Змісту розмови між архиеп. Яковосом і кард. Беа не виявлено.

Доля Почаївської Лаври

Московська Патріярхія „спростовує"

Доля найбільшої української православної Святині на західньо-українських землях, цебто Почаївського Манастиря, стала предметом зацікавлення на міжнародною скалю.

Світова Рада Церков, що об'єднує понад 70 різних протестантських Церков, а також деякі православні Церкви, що минулого року повідомила почерез пресу, що вона отримала з України протест населення Почаївщини проти ліквідування совєтською владою Почаївського Манастиря.

Легальна оборона

Світова Рада Церков не проголосила тексту цього протесту; тільки преса пе-
(Закінчення на 2-й стор.)

Московська Патріярхія „спростовує"

(Закінчення з 1-ї стор.)

редала дещо із змісту цього протесту, а саме: що підписані особи (їх прізвищ преса не подала) з Почаївщини просять Світову Раду Церков, щоб вона оборонила Почаївську Лавру перед загрозою з боку влади СССР. Підписані під цим протестом особи з Почаївщини сказали в цьому протесті до Світової Ради Церков, що вони захищають цього манастиря „законним шляхом", і що вони також „вислали протест до М. С. Хрущова", покликаючись на це, що в СССР конституція дозволяє „свободу віри".

Преса повідомляла, що цей протест з Почаївщини надійшов „почерез Берлін", і він адресований до „Світової Ради Церков в Америці". Це цікаво тому, що центр Світової Ради Церков знаходиться в Женеві (у Швайцарії), не в Америці.

Комітет Українців Канади (КУК), основуючись на факті вістки із Світової Ради Церков, як на „прямих і найдостовірніших інформаціях, що їх отримала Світова Рада Церков", у квітні цього року вислав до Об'єднаних Націй протест проти заміру советської влади ліквідувати Почаївського Манастиря. КУК поінформував, що Світова Рада Церков вислала протест до уряду СССР.

Архиєп. Нікодим заперечує

Архиєпископ Ярославський і Ростовський Нікодим (Ротов) заявив:

„Так зване переслідування російських монахів у Почаєві на Тернопільщині в Україні — це властиво була агітація, яку зчинили з приводу того, що Тернопільський єпископ усунув архимандрита Севастіяна з проводу над цим манастирем; це усунення настало після того, як цей архимандрит, який, завідуючи господарськими справами, виробив собі погану опінію в цього єпископа. Місцеві люди, серед яких цей архимандрит був дуже популярний, зчинили крик. Однак цей манастир і надалі відкритий для прочан, які щоденно відвідують його", — подає журн. „American Review of Eastern Orthodoxy, березень 1963.

Цю свою заяву склав архиєп. Нікодим на пресовій конференції в Нью-Йорку на початку першого тижня березня ц. р. Архиєп. Нікодим очолює церковну делегацію Московської Патріярхії, яка прибула в Америку на запрошення протестантської Крайової Ради Церков на розмови у справі релігійної співпраці.

Архиєп. Нікодим (йому 32 роки) — це голова Департаменту закордонних зв'язків Московської Патріярхії, отже фактичний керманич цієї Патріярхії, і він серед усіх достойників Патріярхії має бути користується найбільшим довір'ям у влади СССР.

З. Р. В. — Тут важливий один основний факт: що архиєп. Нікодим не заперечив, що „щось" таки коїться у справі Почаївського Манастиря; безперечно, архиєп. Нікодим сказав у цій справі це, що йому влада СССР наказала говорити. Справа цього „протесту з Почаївщини" досить цікава, і, мабуть, складніша, ніж про неї в нас загалом думають. У цьому „протесті" переборщено говоритися про т. зв. „конституційну свободу релігії" в СССР, включно з можливістю горожанам „законно" протестувати проти влади СССР і внутрі, і також за кордоном.

За свободу людини

Г. КЮНГ і II ВАТ. СОБОР

Проти церковної цензури. Овація в університеті

„В університеті Нотр Дейм, коли Кюнг сів, його слухачі далі стояли й зробили йому чергову овацію. . . католицькі студенти переважали. . .", інформує амер. журн. „Time" (5. 4. 1963), і вносить, за що о. Кюнга так ентузіястично привітала авдиторія в католицькому університеті, — бо у своїй промові він поставив Католицькій Церкві такі вимоги:

„Що б вона прилюдно признала права всім людям вірувати так, як вони самі собі хотять, — і щоб вона активно застосувала це на практиці і в таких місцевостях, як Іспанія.

о. проф. Ганс Кюнг промовляє в католицьких університетах в США 1963 р.

„Повалити Індекс Заборонених Книг та цензуру теологічних писань перед їх видрукуванням — цебто повернутися до цієї практики, яку за часів Відродження (Ренесанс) започаткували були такі папи, які тепер є не до вподоби, папи, як Олександер VI і Лев X.

„Усунути цю провідну канцелярську техніку Святого Уряду (папи Римського), якою вирішується питання про єретизм, бо такі способи „е провиною не тільки супроти Євангелії, але й супроти природнього права, до якого так часто відкликаються (в Римі).

„Надати своїм (Катол. Церкви) сином більшу свободу діяння і признати, що в деяких обставинах „християни має право, а часом і обов'язок, дітя так, щоб його-му був слухняним добровільно, але щоб при тому він повинувався і свободі — проти такого дослівного поняття про порядок, як його розуміє начальство (церковне). (Пояснення в дужках належ. ред. В.).

Тисячі слухачів

Свящ. Кюнг висловив ці свої думки в березні, об'їжджаючи католицькі університети США з своїми доповідями на вищезгадану тему. Журн. „Тайм" (5. 4. 1963) подає числа слухачів о. Кюнга в католицьких американських академічних школах: в Університеті Нотр Дейм — 3,000, в коледжі в Бостоні — 3,000, в університеті в Шікаго — 5,000. — де перед тим усі інші доповідачі на церковні теми ніколи не мали більше як 500 слухачів.

Визов II Ватиканському Соборові

„Це була б велична маніфестація свободи, якщо б Ватикан Другий (II Ватиканський Собор) тепер забрав ці свої установи утисків, які Церква споконвіку собі продовжує понад 1,500 років, і які нині вже без сумніву є застарілими, та щоб вона мужньо й самопевно повалила їх", сказав отець Кюнг", інформує „The Winnipeg Free Press" (5. 4. 1963) про його доповідь у катол. університеті в Сан Франціско 31 березня 1963 р., в якій він сказав, що на індексі (католицький список заборонених книг) є такі твори, як „Три мушкетери" Олександра Дюма, філософські твори Давида Юма, повісті сучасного французького екзистенціяліста Жана Поля Сартра."

„Не святиня духа„ а в'язниця"

У вищезгаданій, своїй, доповіді в університеті в Сан Франціско о. Кюнг сказав, що Католицька Церква допустилася гріхів супроти свободи й людини, і постороннні глядачі часом бачать цю Церкву скоріш як в'язницю, а не святиню духа. Навіть той, хто часом дивиться на цю Церкву в її нутрі, той надалі зважує в ній рабство, яке прикидається послухом; лукавство, яке прикидається мудрістю; політичну силу, яка маскується духовним служенням", заявив отець Кюнг", — далі інформує „The Winnipeg Free Press" (5. 4. 1963 .

о. Кюнг — катол. „найнадійніший талант" у теології

Журн. „Time" 8. 6. 1962 р. інформував: „

„Ганс Кюнг (Hans Küng) — це римо-католицький священик. . . Кюнг викладає теологію в Тюбінген у Західній Німеччині, і серед багатьох він уважається найнадійнішим талантом, який тільки міг появитися серед німецьких католиків від часу 2-ї світової війни. Народившись у Швайцарії, він вступив у Понтифікальний Григорівський університет у Римі; дійсним професором у Тюбінген його назначили тоді, коли йому було 32 роки. Свої сугестії, щоб обновити-зреформувати католицтво, він опублікував у книжці **„Собор, реформація і воз'єднання"** (в англ. перекладі: „The Conneil, Reform and Reunion", у видавництві Sheed & Ward, U.S.A. 1962. В німецькій оригінал також уперше появився друком 1962 р. з нагоди підготови до II Ват. Собору. 1963 р. о. Кюнгові сповнилося 39 років життя - Ред. В.).

„The Winnipeg Free Press" (5. 4. 1963) інформує, що 39-літній д-р Ганс Кюнг є професором догматичної теології Тюбінгенського університету в Зах. Німеччині. . . Восени 1963 р. він був теологічним дорадником на екуменічному Соборі в Римі (II Ватиканський Собор, — Ред. В.), і там він підкреслив, що воз'єднання Християнства, — коли підкреслити, що саме це є мотивом цього Собору, — має початися широкозакроєними реформами внутрі Католицької Церкви".

„Помильна непомильність" папи

У своїй славній книзі „Собор, реформа і воз'єднання" автор Кюнг признає що його Церква провинилася через своє „фальшиве, самоправне „блискуче відокремлення" від інтелектуальних подій цього віку. Він з симпатією висловлюється про багатьох цих модерних людей, які обурені тим, що „провідники (цієї Церкви не допускають до себе нових проблем і вигляднів, нових форм і вартостей". Наприклад, виставляючи на показ перед світом свою претенсію на непомильність, Католицька Церква відмовилась визнати „у своїй чесноті й покірності, що її помилки сталися навіть у цих випадках, де вона була досконало здібна допускатися помилок і вона помилялася навіть у простенських справах".

Кюнг каже, що католики є традиційно обережними в говоренні про реформу, — це бо слово небезпечно звучить в надто протестантському тоні, — але за теперішнього віку воно є саме тим, чого якраз і потрібно. „Кожне встановлення, навіть і це, що є найсвятішим (звершування Причастя), кожен бік адміністрації (навіть першинство Риму) можуть — по-через формування й деформування — стати перед потребою обновлення, і тоді їх муситься зреформувати й обновити. Безперечно, чим святіше є дане встановлення, то тим гіршим є це його пошкодження, отже тим більш пильною справою є його обновлення".

6-го травня 1963.

Цим ділимося з Вами сумною вісткою, що в п'ятницю вночі, 3-го травня 1963 року, в Едмонтоні, Алта., упокоївся в Бозі Високопреподобний

о. Протоерей

ГРИГОРІЙ КРИШТАНОВИЧ

Покійний народився 24 с і ч н я 1899 року в селі Васловці Чернівецького повіту на Буковині. Початкову школу закінчив у рідному селі, а гімназію в Чернівцях. У 1922 році закінчив богословські студії в Чернівецькому університеті; восени того ж року одружився з Оленою Завадюк, а вслід за тим був рукоположений на священика 10 грудня 1922 року. У 1942 році, внаслідок воєнних подій, переїхав з Буковини на Холмщину, а звідти в Австрію, а далі в Німеччину. У Канаду приїхав навесні 1952 року й зараз був прийнятий в склад духовенства нашої Ц е р к в и. Обслуговував такі парафії: Виндзор, Айтуна, Оттава, Гаес, Ту Гиас і Лек ла Біш. Унаслідок слабого здоров'я Покійний восени 1957 року переніс до Едмонтону й там прожив до кінця свого життя, — в ролі запасного священика.

Полишив у глибокому смутку дружину — добродійку Олену, й дочку Дарію.

Похоронні Відправи відбулися у вівторок, 7-го травня, в Катедрі Св. Івана в Едмонтоні, й були очолені Преосвященнішим Владикою Андреєм.

З благословення Високопреосвященнішого Владики Митрополита І л а р і о н а поручається Всечесним Отцям Духовним відслужити Панахиду по Покійному та помолитися за Його вічний спокій.

За ПРЕЗИДІЮ КОНСИСТОРІЇ

о. д-р С. В. С а в ч у к, голова.

МИТРОПОЛИЧІ ВІЗИТАЦІЇ

ВЕСНОЮ И ЛІТОМ 1963-ГО РОКУ

Неділя 2-го червня, — у **Митрополичій Всеканадійській Катедрі Пресвятої Трійці в Вінніпеґу:** Св. Літургія на день Пресвятої Трійці.

Неділя 9-го червня, — у **Св. Трійській Церкві в Принц Альберт,** Саск.: Повне Освячення Церкви. Митрополита супроводить О. Ігумен Йов Скакальський.

Неділя 16-го червня, — у **Роблині,** Ман., Освячення Церкви Св. Івана Предтечі. Митрополита супроводить О. Ігумен Йов Скакальський.

Неділя 23-го червня, — у **Гадсон Бей,** Саск.: Освячення Церкви. Митрополита супроводить О. Ігумен Йов Скакальський.

Конст. Патріярхат створив чотири нові єпархії в центральній Європі

Константинопольський Патріярхат цього року створив чотири свої нові єпархії в центральній Європі: 1. на Британію й Італію — з епископською катедрою в Лондоні; 2. на Францію й Бельгію — з еп. катедрою в Парижі; 3. на Австрію й Німеччину — з еп. катедрою в Відні; 4. на Нідерланди, Люксембург і Португалію — з еп. катедрою в Газі. Кожен з цих епископів має титул митрополита. До цього часу ці православні, що є в юрисдикції Константинопольського Патріярха, в центральній Європі становили собою тільки одну єпархію, очолену архиепископом Атенагорасом (він уже покійний), а тепер її поділено на чотири єпархії.

Речник Константинопольської Патріярхії виявив це тим, що в центральній Європі число греків збільшилося до тієї міри, що в Зах. Німеччині тепер є аж 100,000 грецьких робітників. Але, можливо, що тут може бути ще й інша причина — експансія Константинопольського Патріярхату, щоб протиставитися подібній експансії на центральну Європу з боку Московського Патріярхату.

Церква в СССР

Інформації Архиєп. Нікодима

На запрошення протестантської Крайової Ради Церков США 27 лютого 1963 р. прибула до США із СССР церковна делегація православних і протестантів (головно баптистів). Православну делегацію очолює 32-літній ієрарх Нікодим (Ротов) — Архиепископ Ярославський і Ростовський, голова Департаменту закордонних зв'язків Московської Патріярхії. Ця делегація приїхала до США на три тижні. На пресовому інтерв'ю в Сан Франціско архиеп. Нікодим подав деякі інформації про Російську Православну Церкву в СССР, і деякі з них нижче цитуємо за сирійським церковним офіційним журналом в США „The Word" квітень 1963): 1. „Російська Православна Церква є єнтузиястською екуменічного (світово-об'єднавального християнського) руху. і вона „бажає сприяти єдності Церков". . . „ми ж живемо в екуменічній ері". 2. „Ми прибули до США як свідки християнської любови до братів-християн в США". 3. „у Росії „характер істоти служення Церкви є такий самий, як і в вас: проповідування Євангелії, просвічування людей, прикликання Божого благословення на землю і молиння за злучення неба з землею". 4. „Російська Церква „не вмішується в політику". . . „буваються випадки, що деяких церковнослужителів осуджують (урядові чинники СССР), але не за діяльність церковну, а за політичну". „Я не можу сказати, що б я колинебудь відчув таке відношення, як натиск (з боку влади СССР) на духовенство, якщо воно лояльне до держави". 5. „Немає статистики" числа православних вірних у Росії. Але, сказав він, „однак, є їх багато мільйонів". (Членство звичайно подають числом 50 мільйонів)". 6. „. . .кінчаючих православних студентів у Московській духовній академії є 240, а трохи менше їх число — в Ленінградській духовній академії, в якій, сказав він, є також 300 студентів-заочників. Число студентів у цій школі (в духовній академії) в Москві продовж останніх десятьох років залишається тим самим, але він думає, що в школах (духовних) по провінціях число студентів зменшилося." 7. „Число вірних, твердить він, „стабілізувалося", але він застерігся, що число приховане по церквах залежить від зменшення чи збільшення „атеїстичної пропаганди". „Але це, сказав він, помічається на протязі всієї історії". 8. „Коли його запитали про переслідання комуністів у Православну Церкву, то архиеп. Нікодим сказав, що, згідно з статутом Комуністичної партії, кожен з її членів мусить бути атеїстом, отже саме тому членам цієї партії не можливо бути в Православній Церкві".

З. Р. — Архиеп. Нікодим сказав не все. Влада в СССР усім державним апаратом веде атеїстичну пропаганду. А Церква не має права прямим шляхом, без посередньо відповідати цій пропаганді, цебто не має права дискутувати з владою, бо це вважається нелояльністю Церкви до держави. Приблизно надійними уряд СССР уважає тільки комуністів, що автоматично означає й безбожність. А це само собою означає, що релігійні люди вважаються владою нанадійними, нелояльними, і це всамості означає, що вони владою переслідуються.

МОНАХИНІ ДОМАГАЮТЬСЯ $490 НА МІСЯЦЬ

Монахині, що працюють у католицькій лікарні Св. Вікентія у Вустер, Масс., США, заробляють по 370 дол. на місяць. Тепер вони домагаються по 490 дол. на місяць.

УВАГА! УВАГА!

Альберта й Британська Колумбія!

ВСЕКАНАДІЙСЬКИЙ ПРОВІНЦІЯЛЬНИЙ ЗЇЗД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ ЗОРГАНІЗОВАНОЇ В РЯДАХ С.У.М.К.

У днях 25 й 26 травня 1963 р. (субота й неділя) Провінційна Управа С.У.М.К. на Альберту й Британську Колумбію влаштовує в місті **Едмонтоні,** в залі інституту **Св. Івана 11024-82 Евню.** ПРОВІНЦІЯЛЬНИЙ ЗЇЗД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ, зорганізованої в рядах С.У.М.К. з такою програмою:

СУБОТА, 25 ТРАВНЯ

10.00 год. — 12.00 Реєстрація в Інституті Св. Івана
12.15 — 1.00 Перекуска.
1.00 год. Відкриття З'їзду.
3.00 год. по полудні: Спортова частина
6.15 год.: Бенкет-товариська забава.

НЕДІЛЯ 26 ТРАВНЯ

10.00 год. ранку: Архиєрейська Служба Божа, яку відслужить Преосвященнішій Владика АНДРЕЙ в сослуженні Духовенства в Катедрі Св. Івана
12.00 год: Братський обід
2.30 год. по полудні: Концерт у виконанні Відділів С.У.М.К.

Сумківці й Сумківки! Провінційна Управа запрошує Вас на Провінційний З'їзд! Прибудьте громадно та візьміть участь у програмі!

„СУМКІВЦІ, СУМКІВЦІ СТАВАЙТЕ В РЯДИ"!

Провінційна Управа.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЦЕРКОВНІ КОЛЕДЖІ, ТЕОЛОГІЯ І СВІТСЬКІ НАУКИ

„Дедалі зростає цей погляд, що хоч для Церкви надзвичайно важливе значення мають її теологічні студії, то все ж таки за нашого часу ще важливішим є це, щоб вона (Церква) чинила всі зусилля в тому напрямку, щоб зберегти свої позиції в ділянці гуманістичних і природознавчих наук там, де вона вже ними займається", сказав д-р С. С. Лендон — вихователь англіканського коледжу Сейнт Джонс, афілійованого з Манітобським університетом.

Д-р Лендон виголосив свою доповідь на 64-му роковому синоді діецезії Рупертс Ленд Англіканської Церкви в початках травня ц. р. Цей синод, з участю 300 духовних і світських делегатів, які присвятили одне із своїх засідань відношенню між Церквою й наукою та ролі церковних коледжів, погодився з заявою д-ра Лендона як з явищем самозрозумілим і в принципі прийняти Англіканською Церквою.

„Біля 300 англіканських духовних і мирян прийняли до відома, що головним завданням теперішніх церковних коледжів мають бути студії в ділянці гуманістики („артс") і природознавства („сіенс"), а не богословські (теологічні) студії", — далі інформує про доповідь д-ра Лендона щоденник „The Winnipeg Tribune" (4. 5. 1963), у репортажі п. з. „Теологічні студії займають друге місце".

Преса зредагувала інформації про вищезгадану справу досить неґдачно; і читачі можуть подумати, що теологія в англіканських церковних коледжах справді зайшла на другорядне місце, а на перше місце Церква поставила студії, які нічого спільного з релігією не мають, а саме — гуманістичні науки (філософія, історія, соціологія, мови, література і т. д.) та природознавство. А втім, д-р Лендон, який безумовно знає всю глибину суті цієї справи, подекуди виклав її не зовсім ясно, коли взяти до уваги непідготованість деяких слухачів.

Коли йдеться про **мету** Церкви, то тут завжди була, є й повинна бути теологія на першому місці. Але коли йдеться про **методи**, цебто способи відограванни Церквою її ролі в різних ділянках життя, то вони, методи, все змінюються відповідно до потреб часу й місця, в якому діє Церква. Християнські Церкви вже близько 2-х тисяч років займаються теологією, отже в цій ділянці вони мали час зробити багато. Натомість між світськими науками й Церквою настало розмежування. З боку провідників Церкви час до часу відзиваються докори, що світська наука відмежовується від релігії. А з боку науково-світських сфер є докори, що Церква відмежовується від світської науки.

З уваги на ці взаємні докори, треба знайти розв'язку цієї проблеми, і спроби її розв'язування знайшли свій вислів, між іншим, також у вищезгаданій заяві одного з речників Англіканської Церкви — д-ра Лендона, що й цей синод одобрив.

Старовинна засада, яка звучить: „нічого про нас без нас", повинна бути введена в практику Церквою. Світські науки — філософія, соціологія, право, загальна історія, психологія, мовознавство, літературознавство, природознавство і т. д. — говорять про релігію „за круглим столом" своїх наукових дискусій; але Церква там не є партнером, — а чому: чи її уди не допускають, чи може вона сама не бажає там бути? Церкві треба брати участь у сфері світських наук, щоб там про релігію й Церкву не говорили без участи Церкви. А щоб Церква мала підставу там бути, то треба, щоб вона також займалася різними світськими науками, не лише теологією. Треба щоб Церква викладала світські науки так, щоб вона теоретично й практично могла скептикам показати, що між релігією й наукою справді немає суперечности.

Тому ж, що Церква, розвинувши теологію, досі не звертала уваги на свою потребу поширити своє зацікавлення й на ділянки світських наук, то вона тепер мусить це скорими темпами надолужити, і саме тому, в виключно методологічному сенсі, вона мусить протягом деякого часу покласти більший натиск на це, що ще не зроблене в неї (світські науки), ніж на це, що вже в основному зроблене (теологія); а це, що вже зроблене, цебто богословіє, можна провадити спокійніше.

Ця частина української церковної спільноти, що була вихована в Україні чи то під російською, чи під австрійською, або польською, чи румунською займанщиною, може бути в деякій мірі схильною сприйняти цю проблему, як щось незрозуміле, підозріле, небезпечне. Бо ця частина української спільноти була вихована, в дусі блискучого відокремлення Церкви від світської сфери взагалі, а від світських наук зокрема. Церковні діячі, більшістю стоячи осторонь від світських наук, були схильні тільки нарікати на їхню безрелігійність і були вони схильні авторитетно засуджувати ці світські науки в випадках їх відхилення від релігії; але вони, ці церковні діячі, з одного боку не були компетентні у світських науках; а з другого боку вони відмовлялися студіювати світські предмети, а тим самим відмовлялися взяти участь у веденні світських наук у згоді й поєднанні з релігією, таким чином залишаючи світських студентів на призволяще.

Релігійні виховники повинні до світської студіюючої молоді, а також і до світських учених, живо промовляти не тільки мовою теології, але й їхньою власною мовою, а це мовою світської науки; але для цього ці релігійні провідники мусять бути фахово компетентні в ділянці світських наук, щоб вони могли інтерпретувати їх у релігійному дусі. Якщо цього не буде, то релігійні провідники не можуть надіятися на свою авторитетність та арбітральність серед модерного людства.

А втім, вищезгаданий діецезійний синод Англіканської Церкви не є тут осамітненим. Коли покійний папа Пій XII з нагоди випущення першого сателіта у простори заявив, що „наука й релігія не суперечать одне одному", то за цією його заявою існує відповідна практика в католицьких коледжах, університетах і наукових центрах, де пильно працюють у ділянці світських наук у погодженні з релігією. Справа покладення більшого натиску на світські науки — на користь релігії й Церкві — стала також одним з важливих предметів II Ватиканського Собору.

Покинцо залишається надіятися, що й Собори Православних Церков — почерез свої спеціяльні комісії — також почнуть включати у свою програму цю важливу справу, — і то чим скоріше, тим краще для цих Церков.

У світлі висказаного завдання нової Колегії Св. Андрея в асоціації з Манітобським університетом є цілком самозрозуміле і ясне.

Константинополь, Москва, Рим

Питання патр. Атенагораса і відповідь патр. Алексія

Справа російських спостерігачів на II Ватиканському Соборі

У зв'язку з тим, що Московська Патріярхія вислала були своїх спостерігачів на першу сесію II Ватиканського Собору (11. X. — 8. 12. 1962), патріярх Константинопольський Атенагорас I вислав до патріярха Московського Алексія Листа з відповідними питаннями, на які цей останній відповів, що нижче дослівно передруковуємо в перекладі з журн. „American Review of Eastern Orthodoxy" за березень 1963 р. Пояснення в дужках зроблені цим журналом. (Буквою „Г" позначені питання патр. Атенагораса І, а буквою „В" позначені відповіді патр. Алексія).

П. — „Як тільки стало відомо, що буде скликаний 2-й Ватиканський Собор, то чи Ви заявили, що цей Римський Собор е нічим іншим, як тільки домашньою справою Західньої Церкви, і що в ньому немає місця Православію"?

В. — „Тепер, коли папа Іван 23-й вже скликав Ватиканський Собор, Російська Православна Церква вважає цей Собор внутрішньою справою Римо-Католицької Церкви".

П. — „Чи ця Ваша заява означає, що у Вас не було заміру висилати жодних спостерігачів до Риму?"

В. — „Ця заява не означала жодної відмови братй участь у Ватиканському Соборі, якщо б нас було запрошено. Російська Церква не може ігнорувати цієї природньої й важливої події в Римській Церкві; особливо ж тоді, коли вона зверта собою увагу всього християнського світу, частиною якого е Православіе".

П. — Чому — після того, як Вас відвідав монсіньйор Відлебранд з Риму тільки за пару днів перед відкриттям се-

(Закінчення на 5-й стор.)

Питання патр. Атенагораса і відповідь патр. Алексія

(Закінчення з 4-ї стор.)

сії, Ви нарешті таки прийняли запрошення вислати спостерігачів?"

В. — Російський Синод не міг був вислати спостерігачів перед тим, поки його не запросили зробити це, а це сталося тільки за пару днів перед відкриттям Собору. Ці відвідини монсіньйора Відлебранда допомогли нам отримати з першої руки правильні дані про характер цього Собору... це причинилося... до вислання спостерігачів".

П. — „Сказано, що „хоч у Ватикану спочатку був замір запросити всі Православні Церкви почерез Вселенського Патріярха тому, щоб усі вони поступали однозгідно, то він (Ватикан) пізніше запросив... кожну Церкву окремо... (що у висліді) розщепило Православні Церкви". Чи висилка російських спостерігачів мала б означати це, цебто в сенсі „розщеплення" Православія?"

В. — „Ми не бачимо нічого такого, на що Ви вказуєте. Ми також не бачимо, чому б всеправославне порозуміння мало б бути важливим у справі висилки спостерігачів на Ватиканський Собор. Дух вселенського діяння міститься в межах кожної з Православних Церков... кожна Православна Церква є автокефальною і, до певної міри, незалежною від інших Церков".

П. — „Чи ця сепаратна акція Російської Церкви допомагає у стані затримання (комуністичними режимами), а іншими є: кардинал Мінденті і архиепископ Пржалкий Йозеф Беран... Як подають ватиканські джерела, папа не видав „наказу" привести кардинале Мінденті... Джерела (у Ватикані) кажуть, що головною перешкодою в плані визволити цього угорського прелата (Мінденті) е його непохитна воля я рішучий антикомунізм... Тепер же взаємовідносини між Церквою і Советським Союзом позначуються покращанням..."

Папа, висловивши бажання забрати кардинала Мінденті з Угорщини, чи, як він каже, „визволити" його, доручив апостольському кардиналові Кенігові „переконати" кард. Мінденті таким аргументом, що „цей примас (Мінденті) міг би відограти (в Римі) корисніщу ролю (ніж у Будапешті), — він бо, наприклад, міг би брати участь у другій сесії екуменічного Собору (II Ватиканського), яка почнеться 8 вересня (1963)", інформує Саші Грамонт.

Але кардинал Мінденті не дається переконати (принаймні покищо) цією порадою папи, — він воліе залишатися в Будапешті. „Він (кард. Мінденті) скаже відвідувачам у посольстві (американському в Будапешті), що його присутність, хоч тільки і в залі (в будинках виерик. посольства) свідчить собою про це, що в комуністичній Угорщині Церква (Католицька) е далі живою. Він же (кард. Мінденті) вважає себе символом усіх цих католиків, що переслідувані (комуністичною владою) за „залізною заслоною", і він відчуває, що якщо б він вийхав з Угорщини, то тим самим він признав би, що його (і Католицьку Церкву) перемогли (комуністи). Він також побоюється, що якщо б він раз покинув Угорщину, то йому не було б дано (комуніст. владою) дозволу повернутися назад". (Усі цитати подані з ватиканської прессової кореспонденція Санша де Грамонта у „The Winnipeg Free Press", 9. 3. 1963).

Звідси вирнає питання: чи в цій справі головною метою папи е „визволити" кард. Мінденті з-під комуністичної влади шляхом перевезення його до Риму — так, як папа визволив митр. Сліпого, чи, може, головною метою папи тут е забрати з комуністичних держав тих катол. єпископів, які відмовляються йти на політичне порозуміння з комуністичними режимами (як це зробив кард. Стефан Вишинський у Польщі), і таким чином ці непохитні єпископи перешкоджають папі знайти спосіб політичного співжиття з комуністичною владою?

*

Щодо митр. Йосифа Сліпого то в цій справі е достовірне свідчення з першої руки, а саме: інформація греко-католицького митрополита Вінніпезького владики Максима Германюка, подана ним в інтерв'ю з кореспондентом „The Winnipeg Tribune" (за 16. 3. 1963). Митр. Максим Германюк відвідав митр. Й. Сліпого в Римі 28 лютого 1963 р., щоб „зустрітися й порозмовляти з цим прелатом". „Архиепископ Германюк сказав, що цей східньо-европейський прелат (митр. Сліпий) рішився уникати всього того, що могло б наразити його становище перед лицем советського уряду, коли він повернеться на свій епископський престіл у Львові в західній Україні. І саме через це не е певним, чи архиеп. Сліпий братиме участь в другій сесії екуменічного Собору (II Ватиканського Собору Катол. Церкви) і в черговій конференції українських (католицьких) єпископів. Продовж дальших 17 років він (митр. Сліпий) був засуджений (советською владою) чотири рази... Архиеп. Сліпий, коли тільки йому не пощадили і не звільнили, він повертався на захід до свого престола (у Львові) і до свого народу. І за кожним разом його арештували знову за „постійний спротив" (советській владі)... У початках січня ц. р. (1963) Ватикан був поінформований, що архиеп. Сліпого звільнено (із сибірського заслання), як „вільного громадянина Советського Союзу" з правом податися туди, куди він бажає. Монсіньйор Йоган Відлебранд — секретар Секретаріяту Єдности Церкви під час екуменічного Собору (II Ватиканського) був висланий (у Москві- як спеціяльний посланець папи Івана (XXIII), на зустріч архиеп. Сліпому і щоб поінформувати його, що святий отець (папа) бажає бачити його

(Закінчення на 9-й стор.)

Трагедія Митр. Сліпого

У зв'язку з ходом налагоджування порозуміння між Ватиканом і владою СССР у церковно-політичному світі почулися два імена: угорський кардинал Мінденті і Митр. Йосиф Сліпий. Кард. Мінденті дані перебуває як утікач в американському посольстві в Будапешті (столиці Угорщини). Митр. Сліпий у лютому ц. р. був папою Іваном XXIII визволений із сибірського заслання, і спеціяльний папський посланець о. монсіньйор Відлебранд привіз його з СССР до Риму, де митр. Сліпий і досі перебуває. Влада СССР випустила митр. Сліпого внаслідок інтервенції папи. Звільнення митр. Сліпого з ув'язнення стоїть у зв'язку з налагодженням політичним співжиттям між Ватиканом і СССР.

Щождо кард. Мінденті то в цій справі Санш де Грамонт — американський кореспондент при Ватикані, в початках березня ц. р. поінформував:

„Делікатна місія переконати кардинала Йосифа Мінденті покинути свій азиль у посольстві США в Будапешті і повернутися до Риму, була доручена (папою) кардиналові Франціові Кенігові — Архиепископові Віденському, повідомили в п'ятницю (8. 3. 1963) ватиканські джерела... Ця місія кардинала Кеніга відзеркалює собою бажання папи Івана XXIII визволити всіх „затриманих" за залізною заслоною прелатів. Після звільнення минулого місяця архиепископа Йосифа Сліпого із советського концентраційного табору дві більші католицькі постаті далі перебувають у стані затримання (комуністичними режимами), а іншими є: кардинал Мінденті і архиепископ Пржалкий Йозеф Беран... Як подають ватиканські джерела, папа не видав „наказу" привести кардинале Мінденті... Джерела (у Ватикані) кажуть, що головною перешкодою в плані визволити цього угорського прелата (Мінденті) е його непохитна воля я рішучий антикомунізм... Тепер же взаємовідносини між Церквою і Советським Союзом позначуються покращанням..."

Папа, висловивши бажання забрати кардинала Мінденті з Угорщини, чи, як він каже, „визволити" його, доручив апостольському кардиналові Кенігові „переконати" кард. Мінденті таким аргументом, що „цей примас (Мінденті) міг би відограти (в Римі) корисніщу ролю (ніж у Будапешті), — він бо, наприклад, міг би брати участь у другій сесії екуменічного Собору (II Ватиканського), яка почнеться 8 вересня (1963)", інформує Саші Грамонт.

Але кардинал Мінденті не дається переконати (принаймні покищо) цією порадою папи, — він воліе залишатися в Будапешті. „Він (кард. Мінденті) скаже відвідувачам у посольстві (американському в Будапешті), що його присутність, хоч тільки і в залі (в будинках виерик. посольства) свідчить собою про це, що в комуністичній Угорщині Церква (Католицька) е далі живою. Він же (кард. Мінденті) вважає себе символом усіх цих католиків, що переслідувані (комуністичною владою) за „залізною заслоною", і він відчуває, що якщо б він вийхав з Угорщини, то тим самим він признав би, що його (і Католицьку Церкву) перемогли (комуністи). Він також побоюється, що якщо б він раз покинув Угорщину, то йому не було б дано (комуніст. владою) дозволу повернутися назад". (Усі цитати подані з ватиканської прессової кореспонденція Санша де Грамонта у „The Winnipeg Free Press", 9. 3. 1963).

Звідси вирнає питання: чи в цій справі головною метою папи е „визволити" кард. Мінденті з-під комуністичної влади шляхом перевезення його до Риму — так, як папа визволив митр. Сліпого, чи, може, головною метою папи тут е забрати з комуністичних держав тих катол. єпископів, які відмовляються йти на політичне порозуміння з комуністичними режимами (як це зробив кард. Стефан Вишинський у Польщі), і таким чином ці непохитні єпископи перешкоджають папі знайти спосіб політичного співжиття з комуністичною владою?

*

Щодо митр. Йосифа Сліпого то в цій справі е достовірне свідчення з першої руки, а саме: інформація греко-католицького митрополита Вінніпезького владики Максима Германюка, подана ним в інтерв'ю з кореспондентом „The Winnipeg Tribune" (за 16. 3. 1963). Митр. Максим Германюк відвідав митр. Й. Сліпого в Римі 28 лютого 1963 р., щоб „зустрітися й порозмовляти з цим прелатом". „Архиепископ Германюк сказав, що цей східньо-европейський прелат (митр. Сліпий) рішився уникати всього того, що могло б наразити його становище перед лицем советського уряду, коли він повернеться на свій епископський престіл у Львові в західній Україні. І саме через це не е певним, чи архиеп. Сліпий братиме участь в другій сесії екуменічного Собору (II Ватиканського Собору Катол. Церкви) і в черговій конференції українських (католицьких) єпископів. Продовж дальших 17 років він (митр. Сліпий) був засуджений (советською владою) чотири рази... Архиеп. Сліпий, коли тільки йому не пощадили і не звільнили, він повертався на захід до свого престола (у Львові) і до свого народу. І за кожним разом його арештували знову за „постійний спротив" (советській владі)... У початках січня ц. р. (1963) Ватикан був поінформований, що архиеп. Сліпого звільнено (із сибірського заслання), як „вільного громадянина Советського Союзу" з правом податися туди, куди він бажає. Монсіньйор Йоган Відлебранд — секретар Секретаріяту Єдности Церкви під час екуменічного Собору (II Ватиканського) був висланий (у Москві- як спеціяльний посланець папи Івана (XXIII), на зустріч архиеп. Сліпому і щоб поінформувати його, що святий отець (папа) бажає бачити його

(Закінчення на 9-й стор.)

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Однокий Склад Церковних Речей Українського Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церкві та Богослужбові речі як-найкращої якости та по умірковани цінах, наприклад:

Євангелії, Кивоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоругви, Облачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Світло, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажанними інформаціями або телефонуйте на число:

JUstice 9-1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

РЕЛІҐІЯ НЕ МОЖЕ БУТИ ПЕРЕШКОДОЮ УЧАСТІ В ЛАВІ ПРИСЯЖНИХ

У листопаді м. р. окружний суддя Роллофф у Монтевідео покарав пані О. Дженсон 30-дневним ув'язненням за це, що вона відмовилася бути членкинею лави присяжних, бо, як каже, її релігійні переконання не дозволяють їй судити людей. Верховний суд Міннесоти ц. р. потвердив присуд на цій піставі що „обов'язки горожан по відношенні до їхньої спільноти й держави" повинні бути виконувані не зважаючи на всякі релігійні переконання.

1000-ліття чернечого Афону

Св. Афонська Гора

Константинопольський Патріярхат, в юрисдикції якого є Св. Афонська Гора, у квітні цього року започаткував великі торжества з нагоди 1000-ліття цього найбільшого православного чернечого центра, і одніеї з найбільших твердинь Православія. Розуміється, найбільші торжества відбудуться на самій Св. Афонській Горі, а вершком цих святкувань будуть там урочистості 24-28 травня ц. р.

Точніше кажучи, це буде свято 1000-ліття основоположення Великої Лаври на горі Афоні.

Велика Лавра — це дуже великий монастир, але, як і всі інші монастирі на Афоні, він щораз більше вилюднюється. Тепер там є тільки 100 ченців, а місця є на багато-багато більше.

Афон — „де проживає Бог"

Грецький драматург Есхил 2,500 літ тому назвав Афонську гору місцем, „де проживає Бог".

Це вкритий лісистими горами півострів, який є східнім визубієм розгалуження Халкідіке (понад 60 кілометрів довжинною), де з давніх-давен християнської ери живуть тільки православні ченці. Афонська гора — це автономна територія під контролею Грецької держави. Уряд Греції настановив над Афоном свого губернатора і приставив туди невеличке число поліції, яка пильнує в'їзду й виїзду, і допускає туди тільки мужчин.

Двадцять великих монастирів, між ними кількнадцять — це скити й келії, віддалені один від одного іноді тільки двома-трьома кілометрами, але звте ж кількома годинами подорожі човном або пішки серед трудних природніх умовин зв'язку. У тих 20-х монастирях живуть 3000 ченців. А в інших частинах Святої Гори у повному відокремленні проживають схимники, келії яких розкидані по недоступних скелях, немов пташині гнізда. А є такі мандрівні, бездомні монахи, що постійно мандрують від манастиря до манастиря, живучи з прощатства.

Ця для мирського життя „заборонена земля" з трудним доступом до неї оповита правдивими легендами; про хреста, що сам переборив море, про ченців, що довгі роки живуть не ївши, і т. д. А з тією таємною атмосферою, немов би тисячу років назад, гармонізує незвичайна старовинна архітектура деяких манастирів, особливо ж Симонопетрянського манастиря. Американські відвідувачі називають Афон „християнським Тибетом".

Столиця й уряд монахів

Столицею Афону є невеличке село Карієс, в якому знаходяться центр монашого уряду, по грецькому „епістасіє", цього півострова. Їхній уряд складається з представників усіх 20-х манастирів.

Суворість, яку годі уявити собі

На Афоні є два роди манастирського устрою: 1) однадцять з них — це кенобитичні манастирі, цебто такі, в якій життя має комунальний характер, під проводом егуменоса (ігумена); вони спільно працюють, спільно моляться, спільно харчуються; це такі манастирі, як і на Заході; 2) другий тип манастирів — це тип ідіоритмічний: кожен монах у них живе своїм власним, індивідуальним життям; там немає ігуменів, ані взагалі жодної іншої власті; кожен чернець живе або самітно, або в невеличкому гуртку — так, як кому подобається; він має право мати свое власне майно, дорослятися і навіть жити розкішно.

Монаша ідіоритмія — це не жодна форма занепаду манастирського життя, — хоч, щоправда, іноді але рідко, вона такою буває; але в самому принципі — це прадавня основна форма східнього монашества. Східній монастицизм — це не кінче спільне (комунальне) життя групи монахів під проводом власті; навпаки, в найдавніших часах східне чернецтво полягало головно в відокремленому стані життя кожного ченця, який відходив на відлюдя, і там у молитві й праці проводив час самітно.

В однадцятому столітті на Сході стиль життя монахів був майже повністю ідіоритмічний. У 14-му столітті було пороблено реформи, внаслідок яких постала така організація монашого життя, що була переходовою формою від ідіоритмічного (с а м і т н о-індивідуального) до кенобитичного (комунального) життя.

Хоч, як було сказано вище, ідіоритмічний спосіб життя, даючи кожному ченцеві нагоду жити на самоті без контролі власті, іноді, хоч незвичайно рідко-коли, зловживається деякими одинцями, то однак загал ченців-самітників строго дотримується звичаєвих правил аскетичного життя, хоч ці правила такі суворі, що монахам на Заході навіть годі собі їх уявити.

Монахи на Афоні, як правило, постять продовж двох третіх цілого року; вони сплять дуже мало, бо Відправи, що починаються пізнім вечором, тривають по 6-8 годин, або й більше, під час яких монахи ніколи не сидять, а переважно стоять тільки, крім клячання, похиливши свої голови над стасідіями (хоральними сталями).

Навколо джерела

У центрі подвір'я знаходиться аблюційне джерело під дивною кришею, що нагадує собою орієнтальні споруди перед великими мечетами; по одній стороні джерела розположені будинки: келії, робітні, капанці і т. д. По другій його стороні — головна церква і спільна рефекторія, яка є по всіх манастирях, навіть по ідіоритмічних, бо й там два три рази до року, на великі свята, схимники таки сходяться спільно. Такий основний плян усіх більших манастирів.

Церква в СССР

Влада СССР бере за свідків протестантських відвідувачів

Держава СССР була створена 1918 р. Тоді ж таки уряд СССР „відділив Церкву від держави" (в цьому розумінні, що він почав ліквідувати Церкву). Отже влада СССР 1963 р. відзначає 45-ліття „відділення церкви від держави". З цієї нагоди советський письменник Петро Колоницький — головний редактор журналу „Наука й релігія", головного урядового органу атеїстичної пропаганди, опублікував у згаданому „Известія" статтю, в якій він твердить, що протестантські церковні делегації з Заходу до СССР самі потверджують, що уряд СССР не переслідує релігії й Церкви. Продовж останніх трьох років у Советському Союзі побувало аж 50 таких делегацій, і всі вони потверджують, що „тільки в СССР є справжня свобода релігії", каже Колоницький.

На першому місці він цитує слова протестантського пастора д-ра Б.А. Віссерта Гуфта — генерального секретаря Світової Ради Церков (з центром у Женеві).

З. Р. — Високий англіканський дос. тойний декан д-р Гюлет Джансон, т. зв. „червоний декан", також бував в СССР і також твердив, що там є „найбільша в світі свобода релігії". Але Гюлет Джансон чинить це тому, бо він не таїться з тим, що він комуніст. Таких джансонів на Заході є більше, але переважно затаєних.

Щодо д-ра Віссерта Гуфта, який, як відпоручник Світової Ради Церков, 1959 р. відвідав СССР, що б увести Російську Православну Церкву в членство Світ. Ради Церков, то після того він сказав на Заході: „У комуністичній країні Церква в кожній хвилині існує в такому положенні, яке зовсім не є християнським, а основане на зовсім іншій ідеології (комуністична ідеологія влади СССР, — ред. В.). Крім цього, там є нагальна атеїстична пропаганда. Беручи до уваги ці відомі факти (переслідування урядом Церкви, — ред. В.), ми були вражені всім тим, що ця Церква в таких рамках робить: інтенсивне духовне життя, глибока віра і розвинене поглиблює богопочитання. Церкви заповнені. . кожної неділі, а в багатьох місцевостях — навіть на тижні".

Отже, не видно, що б пастор Віссерт Гуфт говорив про „свободу релігії" в СССР. Навпаки, він сказав, що, не зважаючи на спеціяльну ситуацію (натиск комуністичної влади), треба подивляти православних християн, що вони не здаються, а глибоко вірують. Щождо церков, то в СССР їх уже так мало залишилося (влада поруйнувала й позакривала їх), що запровнити їх справді не трудно.

Конст. Патріярхія і Туреччина

Турецька влада поневолює Патріярхію

Грецька світська преса в Атенах (столиці Греції) у квітні ц. р. піднесла голос протесту проти цього, що уряд Туреччини не видав візи православним єпископам, що їх патріярх Атенагорас І хотів вислати до Женеви на важливе засідання Світової Ради Церков. Атенський щоденник „То Віма" підкреслює цей факт, що згідно з договором між Грецією й Туреччиною в Льозанні 1923 р. турецька влада, з уваги на „вселенськість" Константинопольського Патріярха, визнала за цим Патріярхом відповідні права, погодившись з його правом без візи та жодних інших перешкод вільно рухатися й діяти в церковних справах як у Туреччині, так і поза її кордонами, і це право прислуговує також усім церковним особам Патріярхії. А тим часом турецька влада нарушує права Патріярхії та зобов'язання Туреччини.

З. Р. — Жиди остаточно втратили свою державу в Палестині 70 р. по Н. Хр., але великодержави світу (СССР, В. Британія й Америка) допомогли жидам відібрати після двох тисяч літ Палестину від окупантів, віддати її жидам і відновити там (1948 р.) жидівську державу — Ізраїль.

Туреччина окупувала столицю Греції, місто Константинополь (Царгород) 1453 р., вирізавши її грецьке населення. Ту-

(Закінчення на 7-й стор.)

Заява Рос. Екзархату в Америці

Московський Патріярхат бажає об'єднання Православних Церков в США?

Журнал-місячник „The Word" (Бруклин, США) за квітень 1963 р. — орган Американського Екзархату Антіохійського Патріярхату, повідомив:

„Нью-Йорк" (RNS). — Збори Алеутської й Північно-Американської Архиепархій Російської Православної Кафоличної Церкви схвалили тут резолюцію, зобов'язавшись змагати до створення одної спільної для США Православної Церкви.

„На з'їзді головував архиепископ Іван (Венланд) — Північно- і Південно-Американський екзарх Московського Патріярхату, який раніше був екзархом на центральну Европу з катедрою в Берліні (східньому — під окупацією СССР). Збори, що тривали три дні, складалися з 27 священиків і 17 мирян, що були представниками коло 65 парафій в цій країні (США), в Канаді і в Аргентині.

„Закликаючи до (створення) єдиної для США Православної Церкви, збори затвердили створення нової організації для здійснення цієї мети.

„До Ради Екзархату вибрано сім нових членів: трьох духовних і чотирьох світських".

З. Р. — Митр. Яків — Американський екзарх Константинопольського Патріярхату, також ревно ширить ідею створення єдиної „Всеамериканської" Православної Церкви шляхом злиття всіх Православних Церков національних та Екзархатів в одну, спільну для всіх православних в США Церкву. Але чи ця „Всеамериканська" Церква мала б бути автокефальною, чи бути в юрисдикції Константинопольського Патріярха, — митр. Яків досі ще не висловився в цій справі.

Російський екзарх Іван, прибувши в США не так-то давно, також почав голосити про злиття всіх автокефальних Православних Церков і Екзархатів в одну „Всеамериканську" Православну Церкву. Але чи та „Всеамериканська" Церква мала б піллягати Московському патріярхові, чи може була б автокефальною, а може мала б свого Американського Патріярха, — він також не висловився в цій справі.

Чи московська Патріярхія справді пожертвувала б своїм Американським Екзархатом на користь створення єдиної „Всеамериканської" Церкви, позбавляючи себе таким чином своєї офіційної експозитури на американському континенті, коли вона й так потрібна з політичною метою? Чи може Московський Патріярхії ідеться про це, щоб коло двох мільйонів греків на американському континенті включити в ту проектовну „Всеамериканську" Церкву, як автокефальну, і таким чином унезалежнити цих греків від юрисдикції Константинопольського Патріярха, щоб таким способом сильно послабити Константинопольський Патріярхат, з яким Московська Патріярхія в останніх роках надзвичайно оживила своє політичне суперничання на міжнародній світовій арені, — бо ж Американський Екзархат Московського Патріярхату фактично й так скорими темпами занепадає, отже Москва готовим пожертвувати для свого змагання з Константинополем? Чи може Москва переконана, що Православні Церкви на американському континенті не зіллються в одну Церкву, ані не зробить цього сам Америк. Екзархат Моск. Патріярхату, і тому Москва безпечно підносить кличі про створення одної „Всеамериканської" Церкви в США, що б чинити закоплот Православних Церков на цьому континенті та щоб при тому здобути собі симпатію-серед тих сфер США, які бажають „американізації" Церков?

Турецька влада поневолює

(Закінчення з 6-ї стор.)

речинна аж до наших часів до тієї міри постійно сподівалася, що християнський світ одного дня накаже туркам вибратися звідти, що вона аж до 1930 р. не рішалася грецьку назву цього міста змінити на турецьку — Істанбул. Але (це дивно!), що не тільки інші християнські держави, але й навіть сама Греція ще й досі не поставила справи на форумі Об'єднаних Націй, щоб Туреччина звільнила окуповане грецьке місто, щоб Константинопольська Патріярхія мала свій екстериторіяльний центр. як це папа має Ватикан.

ЗЛОЧИННІСТЬ ЗРОСЛА НА 7%

Шеф ЕфБіАй Дж. Едгард Гувер поінформував, що впорівнень з 1962 р. злочинність в Америці 1963 р. пересічно зросла на 7%.

Коли злочинність у сільських околиях означити числом 1%, то злочинність у містах від 10,000 до 25,000 осіб населення треба означити числом 9%.

Число злочинів за 1962 рік зросло в таких відсотках: звичайне злодійство — на 9%, великі злодійства — на 8%, збройні злодійства — на 6%, вломи на 5%, мордування — на 2%, — знасилування 3%, побиття — на 3%.

Дві третини всіх злодіїв — це молодь („тінейджерс"). На 100 арештованих юних злочинців 60 уже перед тим були суджені за злочини. За 1962 р. злочинність серед молодої зросла на 9% у порівнянні з 1962 роком.

„Молодь побуджується до злочинности шляхом того пошестного раку, що ним є порнографія, чи ці або інші причини в суспільстві, і це (злочинність серед молоді) далі злярмуюче зростає", сказав Гувер.

Співпраця Церков

КОНСТЯНТИНОПОЛЬСЬКИЙ ПАТРІЯРХ ЗАПРОСИВ ПРОТЕСТАНТІВ НА РОЗМОВУ ПРО ЦЕРКОВНЕ СПІВЖИТТЯ

„Вселенський Патріярх недавно запросив Крайову Вільну Раду Церков Англії (конгрегаціонали, п р е світеріяни, баптисти, методисти і кілька інших церков „вільного характеру"), щоб „почати розмови" щодо ближчих взаємовідносин. Ця Рада — немає потреби й казати — прийняла це запрошення з охотою" (American Review of Eastern Orthodoxy", березень 1963).

З. Р. В. — В Америці постала „Конференція Канонічних Єпископів". що складається головно з єпископів усіх Прав. Патріярхій, і вона (Конференція) навіть розмови з деякими православними на американському континенті, що не є під владою жодного з патріярхів, вважає „неканонічними". Чи ця Конференція запротестує проти розмов Константинопольського патріярха Атенагораса І з протестантами, та ще й „вільного характеру", у справі співпраці, — можна сумніватися.

ПОКИНУЛИ ВІРУ БАТЬКА, — ВТРАТИЛИ СПАДОК

Окружний Коломбійський суд в США вирішив, що діти покійного Френсиса Е. Фіцджералда не мають права до спадку батька, бо батько — католик, а діти — протестанти. Цей присуд проголосив суддя Чарлс Ф. Мекклелин.

У завіщанні Ф. Е. Фіцджералда сказано, що його діти мають бути „вихованні на основах Католицької Церкви". А тим часом їхня мати-вдова, Мейсел Фіцджералд, протестантка (методистка), виховує їх у протестантизмі й посилає до державної початкової школи.

Подружжя Фіцджералди взагалі не вінчалися в церкві, — вони 20 років тому взяли цивільний шлюб.

З. Р. В. — Для Католицької Церкви покійний Ф. Е. Фіцджералд узагалі не є католиком, поскільки він відмовився вінчатися в Католицькій Церкві, яка тим самим уважає його подружжя неважним. Цим своїм поступком цей батько дав дітям приклад, що вони, так як і їхній батько, можуть не повинуватися законам Катол. Церкви.

Практичне поєднання христян

Православні Богослуження в німецьких католицьких церквах

ШПЕЄР, Німеччина (RNS). — Римо-католицький єпископ Ізідор Маркус Емануель із Шпеер звернувся до всіх церков, що є в його юрисдикції, щоб вони відпускали в себе місце православним священикам правити Богослуження для православних робітників. . . У Західній Німеччині є коло 100,000 православних імігрантів-робітників" (Ж у р н. „The Word", США, квітень 1963 р.).

З. Р. — На скитальщині в Німеччині зараз після 2-ї світової війни, коли дійчі Катол. Акції з українців греко-католиків чинили православним українцям явні й тайні перешкоди організувати своє церковне життя, то в цьому розпучливому положенні православних українців часто брали в оборону чужинці — американці, французи, німці, а навіть іноді. . . поляки-католики!

Перший раз в історії Америки

Замикають церкви перед злодіями

Небувала досі хвиля обкрадання церков покотилася Америкою, і це примусило перший раз в історії Америки в багатьох місцевостях масово замикати церкви на замки. На одній з баптистських церков у Вашінґтоні вивішено такий напис: „Або стукнися в голову, або церква буде замкнена на замок". Там таки в одній з церков заложено замаскований мікрофон; і коли хтось наближається до церкви, то він уже здалеку чує голос з церкви, який взиває відвідувача, щоб він сказав і доказав хто він, — інакше його не впускають до церкви, якщо це є той час, коли немає Богослуження.

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

Св. Григорій (прозваний в історії „Великим"), що був Архиєпископом Риму, цебто папою, в 594-х рр. по Н. Х., запротестував проти цього, що імператор Маврикій обдарував Константинопольського Івана титулом: „Екуменічний Єпископ" (цебто Вселенський, Всесвітній Єпископ). Папа Григорій Великий принципово назвав це титулування Єпископів „богохульним, антихристиянським, дияволъським", — бо ж, згідно з Св. Письмом, ні Апостол, ні Єпископ не може бути Головою всієї Церкви у світі, адже ж Головою Церкви є Сам Ісус Христос.

Не зважаючи на це, однак, Римська Церква ще чотири століття була в формальному й внутрішньому єднанні з Візантійською Церквою, дарма що Первоієрархи цієї останньої — Константинопольські патріярхи— ще й далі титулувалися „Вселенськими Єпископами".

Отже, осудження титулу „Вселенський Єпископ" папою Ґригорієм Великим у VI ст. — це Традиція. Єднання Римської Церкви з Вселенськими Єпископами (Константинополя), отже визнавання Римом цього титулу — це також Традиція.

Римську Церкву має зобов'язувати осудження папою Ґригорієм Великим титулу „Вселенський Єпископ". Але коли Імператор Фокас (наслідник Маврикія) розгнівавшись на Константинопольського патріярха Кіркіяна (наслідника патр. Івана), з німсти надав також Єпископові Риму (папі) Боніфатієві VIII такий самий титул: „Вселенський Єпископ", і папа прийняв його, то це також Традиція. Таким чином ще до поділу Церкви на Східню й Західню були два законні Вселенські Патріярхи: один у Константинополі, а другий у Римі. Це Традиція. А як же бути з осудженням цього титулу єпископом Риму Св. Ґригорієм? Це ж Традиція! (Про двох „Вселенських Єпископів" див. кардинал Baronius: „Phocas iratus Cirlaco Episcopo Constantinopolitano adjudicavit titulum Oecumenici Pontifici Romano Soli" (Annal.).

Титул „Вселенський Єпископ" не має під собою жодної християнської основи — ні в Св. Письмі, ні в найдавнішій Традиції. Зате ж він має під собою поганську підставу. У Римі найвищий поганський жрець мав титул Pontifex Maximus (Первосвященик), якому підлягали всі поганські жерці в Римській імперії, і Єпископ Риму (папа) й досі вживає цього давнього поганського римського титулу: „Понтіфекс Максімус".

Підрібки звані „Декретали Ісидора", які являються основою папських претенсій на „першинство", на світську владу, на „непомильність" і т. д. — це також Традиція. (Див. моя праця: „Ісидоризм у Римській Церкві").

Один із світил Римської Церкви, кардинал Бароній,- у своїй Історії Церкви (п. н. „Аннали"), під роком 897 каже, що Єпископи Риму були „не апостолами, але апостатами" (відступниками від Бога) впродовж цілих 150 років, і що вони дієставалися на престіл Св. Петра за впливами розпусних жінок і Тусканських князів, і що ці папи були „потворя, люди найнижчого життя, найнижче упавшої моралі, зіпсуті з кожного погляду": „Homines monstrosi, vita turpissimi, mori-bus prediti mis, nuciendique poediosini" (Baronius, Annal., 897—912).

У цьому ж творі („Аннали") кардинал Бароній каже: „Яке було лице Римської Церкви? Якнайбрудніше! Коли впливовіші й найгидкіші повії правили й керували Римом; їхньою волею переміновали і переносили та роздавали єпископства, що ж страшно про це розказувати; їхні любовники ласпали за доволю насильства вилізали на престіл Св. Петра". Бароній каже, що папа Іван XII, якого він називає „найстрашнішою потворою", став, за допомогою повій папою на 18-му році свого життя (955 р.). Католицькі історики Лайбанд і Французький Темпорум кажуть, що папу Івана XI приловили на чужоложстві і за це його били так, що він унаслідок тих побоїв сконав. Католицький історик Сігоній пише (у VII книзі), що 984 р. Боніфатій став папою Іваном XI почерез убивство двох попередніх пап і підкупство. Кардинал Бароній (у творі „Аннали") так характеризує папу Івана XI: „Злодій, грабіжник, на якому й волоконця єпископського не було". Католицький історик Ганебрандт пише, що в 1037 рр. папи не були виборні, бо їх наказним порядком номінували імператори, а вони „номінували потвор". Року 1033-го папу назначено, за допомогою графа Тускулі, 10-літнього хлопчини, це Бенедикт IX. Католицькі історики Бароній, Платіна, Французький Темпорум і Петро Демінус кажуть, що цей папа-хлопчина (Бенедикт IX) був „потворою". Авторитетний католицький історик Платіна, життєписець пап, описує, як імператор Гейнрих II мусів прийти в Італію з великою армією, щоб прогнати всіх цих трьох пап, які були папами одночасно, і кожен уважав себе „Наслідником Апостола Петра" і „Намісником Христа", це папи: Сильвестр III, Ґригорій VI і Бенедикт IX. Признаний Римською Церквою історик Стелля стверджує, що багато пап блудили: папа Марцелінік приносив жертви поганським ідолам; папи Ліберій і Фелікс були членами аріян, — вони дали свої підписи під аріянським „Символом Віри", який не визнає Ісуса Христа однозначним з Богом Отцем у Св. Трійці, і аріянство визнавав папа Анастасій II. Папа Іван XXI навчав, що Христос є „старшим" за Бога Отця і Св. Духа.

Англійський учений Р. Ф. Літтлдейл - автор книжки п. н. „Петрівські претенсії" (видання „Товариства Поширення Християнського Знання". Лондон, 1889) — спеціально зайнявся був студіюванням якості пап, і цей учений основується виключно на римо-католицьких документах. Він ствердив, що було багато таких пап, бо аж 61, які, якщо б оцінювати їх Канонами самої таки Римо-католицької Церкви, мусіли б бути цілком дискваліфіковані, а тим часом ці папи не тільки що фігурують на списку пап у Римо-католицькій Церкві, але й деякі з них проголошені „Святими"! Літтлдейл обчислив, що всі ці папи, числом 61, які, з точки зору Канонів Римської Церкви, не повинні були бути папами, разом заповнюють своїм володінням 425 років в історії Католицької Церкви. Інакше кажучи, на папському престолі в Римі впродовж 425 років не було законного папи. Вони були папами проти законів самої Римської Церкви! Ці папи були або симоніками (стали папами через підкупство), або насильниками, або розпусниками, або поганн, чи еретики, або вбивниками, або дехто з них усім цим в одній особі. (Про таких нехристиянських пап див. також: Gideon Ouseley, Old Christianity Against Papal Novelties).

Не зважаючи на це, однак, Католицька Церква велить вірити, що Св. Дух таки передав Благодать апостольського наслідства кожному з такого типу пап: еретикам, насильникам, розбишакам, симоніякам і взагалі не-християнам!

Така Традиція в історії папства! Але, звичайно, Трентський Собор не згадував цього, коли видавав свій Декрет про Традицію в Католицькій Церкві.

(Далі буде)

Константинополь і Рим

„ДЕЛІКАТНЕ ПИТАННЯ"

У православних, католицьких і протестантських кругах уважають „делікатною справою це, чи Вселенський Патріярх Константинопольський (Атенагорас І) якимсь шляхом буде зарепрезентований на вересневій сесії II Ватиканського (світового) Собору", інформує щоденник „The Winnipeg Free Press" (4. 5. 1963), і додає:

„Патріярх Атенагорас І, правою рукою якого є архиєп. Яковос, не вислав був своїх спостерігачів на першу сесію цього Собору (у Ватикані) минулої осени".

З. Р. В. — Можливо, що кардинал Бєа, прибувши в квітні ц. р. з Риму на відвідини до США, відвідав архиєп. Яковоса в Нью-Йорку і відбув свою довірочну з ним розмову, щоб впливнути на патріярха Атенагораса, щоб він вислав своїх спостерігачів, хоч і спізнено, на II Ватиканський Собор.

СВІДКИ ЄГОВИ ПРОТИ ПОЧЕСТІ ДЕРЖАВНОМУ ПРАПОРОВІ І ПРОТИ СПІВАННЯ ДЕРЖАВНОГО ГИМНУ

В Арізоні шкільні власті прогнали із шкіл дітей „свідків Єгови", які в м. Фенікс відмовилися вставати під час співання державного гимну. Цю справу в першому почав розглядати Верховний Суд США.

Верховний Суд штату Вест Вірджінія 1943 р. вирішив, що діти „свідків Єгови", які не віддають почести державному прапорові, не можуть бути усунені із школи, бо це було б порушенням свободи релігії.

У Норт Дакоті генеральний прокурор цього штату видав розпорядження, щоб шкільна влада не карала тих дітей „свідків Єгови", які не віддають почести (не салютують) державному прапорові.

Свій спротив віддавати почесть державному прапорові й гимнові „свідки Єгови" мотивують теологічною причиною; вони називають таких осіб із Старого Заповіту, які в ім'я Боже відмовляються ставати навколішки під час усяких державних церемоній

„ЗДРУЖЕННЯ ЗГІДЛИВОСТІ" — ПОЛІТИЧНА ОРГАНІЗАЦІЯ, НЕ РЕЛІҐІЯНА, НЕХАЙ ПЛАТИТЬ ПОДАТОК, — КАЖЕ УРЯД

У Наєк, Н.Й., США, існує організація „Здруження Згідливості", що зареєстрована як релігійна, понадвіросповідна установа; тому що ця установа займається т. зв. „пацифістичною" діяльністю (голошення т. зв. „миру"), то податкові власті потрактували її як політичну організацію, і звеліли їй платити податку від її прибутків.

Трагедія митр. Сліпого

(Закінчення з 5-ї стор.)

(митр. Сліпого) в Римі. Це змінило плани цього архиепископа (Сліпого) що повернутися до свого народу. Але він пішов на цю уступку тільки тимчасово", сказав архиеп. Германюк. (Усі цитати подані з „The Winnipeg Tribune", 16. 3. 1963. Слова в дужках мої — П. С.).

З вищеподаного пресового інтерв'ю виходить, що митр. Максим Германюк подав свої інформації на основі своєї розмови з митр. Сліпим.

Безперечно, комуністична влада СССР звільнила митр. Й. Сліпого із заслання на інтервенцію папи, і це було зроблено на рахунок налаштування порозуміння між Ватиканом і Москвою.

Але, як це є у випадкові кард. Міндсенті, так і в випадкові митр. Сліпого виринає це саме питання: чи в цій справі головною метою папи було „визволити" митр. Сліпого з комуністичного заслання на Сибір шляхом перевезення його до Риму, чи, може, головною метою папи тут було забрати митр. Сліпого з СССР, бо митр. Сліпий не хотів іти на угоду з комуністичною владою СССР, і таким чином він був одним з тих, які перешкоджали Ватиканові налагодити добрі політичні взаємовідносини з владою Совєтського Союзу?

Кардинал Міндсенті, як видно, вважає, що Ватикан, бажаючи нав'язати добрі взаємовідносини з комуністичною владою Угорщини, хоче заплатити за це такою ціною, щоб Міндсенті усунувся з Угорщини. Кард. Міндсенті не вірить нікому з тих у Ватикані і в Будапешті, які, може, також запевняють його, що він, коли б вибрав до Риму, то потім зможе назад повернутися в Угорщину. А чи вірить митр. Сліпий, що йому дозволять назад повернутися до СССР — не знаємо

Кард. Міндсенті не вірить, що, тимчасово ідучи на уступки червоній Москві, Ватикан обсадить єпископські посади за „залізною заслоною" такими особами, які будуть політично більш уступливими щодо комуністичних режимів, і таким чином Ватикан, мовляв, збереже там Катол. Церкву, отже на дальшу мету він дипломатично виграє свої пересправи з комуністичними дипломатами. Кард. Міндсенті не вірить у це, — навпаки, він уважає, що такими уступками Катол Церква програє. Тому-то, всупереч політиці Ватикану, кард. Міндсенті рішився на власну руку рятувати Катол. Церкву в Угорщині. Він каже, що як довго він, кард. Міндсенті, в Угорщині перебуває (нехай і під захистом американського посольства), так довго Кат. Церква залишається там живою; він каже, що як довго він, кард. Міндсенті, в Угорщині перебуває, так довго він є символом усього католицтва, що переслідується комунізмом за „залізною заслоною".

Звичайно, кард. Міндсенті, якщо б він був на місці митр. Йосифа Сліпого, був би такої самої думки: як довго крайовий голова греко-католиків у Галичині залишався в СССР (нехай і на засланні в Сибірі), так довго Церква там залишалася живою. А тепер там греко-католики вже не мають ні одного епископа. Загал українців греко-католиків в Україні, що не поінформований про закулісся політики, братиме справу так, як вів її бачить, і може подумати, що сам їхній епископ, отримавши волю, скористав з того, щоб рятувати своє життя. Большевицькі аґітатори, мабуть, будуть намагатися це використати, щоб залякати мораль вірних.

Не кард. Міндсенті, а тільки митр Сліпий до часу свого виїзду (чи його вивезення) з СССР мав підстави вважатися живим символом переслідуваного за залізною заслоною католицтва; бо ж кард. Міндсенті безпечно і в вигодах проживає в американському посольстві, а митр. Сліпого томили по в'язницях і заслання. Але митр. Сліпого перевезли до Риму у матеріяльні вигоди, і таким чином угорському кард. Міндсенті дано нагоду бути тим світовим символом переслідуваного католицтва. Чи папа справді хоче, щоб кард. Міндсенті виїхав з Угорщини, чи він цього не хоче, але тільки так каже, щоб почули комуністичні режими, цього не знаємо Але одне тут усім очевидне: що папа дав наказ митр. Сліпому виїхати з СССР, а кард. Міндсенті він не дав наказу виїхати з Угорщини. Це, можливо, тому, що Ватикан числиться з угорцями, бо вони супроти Риму неуступливі, амбітні, тверді, рішучі, - як і поляки, росіяни, німці, французи і ін.

***

Рим досі ще ні одного з українців греко-католиків не проголосив святим.

Унійтський епископ Йосафат Кунцевич був Римом канонізований як „польський" святий. Коли українці греко-католики почали просити Папу Пія XII, щоб він проголосив святим митр. Андрея Шептицького, і коли одночасно між ними пішла поголоска, що митр. Шептицького „большевики отруїли", то Рим зробив точне розслідження, і після того заявив, що митр. Шептицький не був мучеником, а помер він своєю смертю, бо він був старий і довгими роками хворий. У Римі зовсім виразно виявлено бажання, щоб українці греко-католики не мали святого українця греко-католика,

тому, що це було б не на руку Москві й Варшаві

Годі щось писати про це, які думки були в Римі, коли українці греко-католики останніми роками почали масово писати про митр. Йосифа Сліпого, як про „Митрополита-Ісповідника", якого большевики мучать, але він віри католицької не виркається, і якому загрожує мученицька смерть. І ще по кінець 1962 р. дедне чи в кого з греко-католиків хоч в думці було, що б могло статися таке „чудо", що ні Рим, ні Москва не дозволять йому доступити мученицької смерти, а „визволять" з такої евентуальности, і дадуть йому можливість на старість у достатках жити в Римі під безпосереднього опікою папи, але заборонять виступати проти безбожницької советської влади та жити в Римі, ізольовано від світу.

Певно, що большевикам, з моментом зміни сталінської політики на спритніщу хрущовську, також не на руку творити Церкві мучеників.

Не можна мати навіть тіні сумніву, що вся ця політика порозуміння між Римом і Москвою, внаслідок якої митр. Сліпого „визволено" з можливости мучеництва, якого він абсолютно не лякався, стала всупереч інтенціям митр. Сліпого, — усе це сталося без його замірів, і бажань, бо він тут став не підметом, а предметом згаданої політики. І в Римі він тепер, мабуть, почувається ув'язненим так само, як і був на Сибірі, — дарма що московська в'язниця була „стальова", а ватиканська — „золота". Українці греко-католики, вважаючи Львівський Собор 1946 р. насильством з боку Москви, вірили що цей Собор у дійсності не зліквідував греко-католи. Церкви в Галичині. Але тепер, коли папа забрав із СССР митр. Сліпого, то тим самим він зліквідував греко-катол. Церкву в Галичині.

П. Скаржевський.

З пожерте з США на Колегію

УКРАЇНСЬКА АВТОКЕФАЛЬНА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА СВЯТО-ТРОЩЬКА КАТЕДРА В НЬЮ-ЙОРКУ

До
Всечеснішого Отця Протопресвітера,
Д-ра С. В. Савчука, Голови Президії Консисторії
Укр. Гр.-Правосл. Церкви в Канаді.

Всеч. Отче Протопресвітере!

У неділю, дня 24-го квітня ц. р. в одній з церковних зал при Свято-Троїцькій Катедрі У.А.П.Ц. - вул. Брум ч. 359 в Нью-Йорку, відбулася академія на честь Тараса Шевченка, влаштована Недільною Школою Українознавства.

При цій нагоді молодь нашої Парафії провела збірку на будову Колегії Св. Андрея в Вінніпегу. Суму сорок п'ять доларів і 30/100 пересилаю на Ваше ім'я для передачі по призначенні

Наша Українська Православна Церковна Громада свідома того, що Колегія Св. Андрея при Манітобському Університеті в Вінніпегу - це сучасна Могилянська Академія.

Без зайвих переконувань кожен українець мусить бути свідомий, що тільки Колегія Св. Андрея виховає нам свідоме й освічене духовенство та церковних дівчин, бо Батьківщина наша в неволі атеїзму, а високоосвіченого духовенства та церковних дівчин все більше й більше відчувається брак.

З любов'ю у Христі,

За парафіяльну Раду

Дмитро Олійник, голова.

Довірочна зустріч

ПАПА ПЕРЕКОНУЄ КАРДИНАЛА МІНДСЕНТІ

„Кардинал Кеніґ (Коеніг) 4 години розмовляв з прелатом Угорщини (кардиналом Міндсенті) в четвер (25. 4. 1963), правдоподібно передаючи йому бажання папи Івана (23-го), щоб він (кард Міндсенті) прибув до Риму. Про їхню розмову офіційно не подано жодних подробиць", інформує з Відня кореспонденція щоденника „The Winnipeg Tribune" (27. 4. 1963)

„Катпресс" (Katholische Presse), новинкарська агенція Віденської Архидієцезії висловила здогад, що цей австрійський кардинал (Франц Кеніґ) ще раз відвідає кардинала Міндсенті в посольстві США в Будапешті, куди він (кард. Міндсенті) утік від комуністичного режиму Угорщини", далі інформує цей же щоденник.

З. Р. В. — Папа Іван 23-й волів, щоб кард. Міндсенті виїхав до Риму, бо його присутність у Будапешті дразнить комуністичну владу Угорщини, і це переконує теперішньому нав'язуванні політичного порозуміння між Ватиканом і СССР та іншими країнами з комуністичною владою.

Допоможовий Фонд Церкви

ОТТАВА, Онт. — о. Б. Горгіца ... $31.07
ВЕСТ ТОРОНТО, Онт. — о. Прот. М. Овчаренко ... 48.40
НЮ ТОРОНТО, Онт. — о. Т. Міненко ... 52.00
ВОТЕРФОРД, Онт. — о. Прот. Ю. Цукорник ... 30.20
ЛОНДОН, Онт. — о. М. Дебрин. 22.50
СТ. КЕТЕРИНС, Онт. — о. Прот. Е. Чижів ... 22.00
ОШАВА, Онт. (св. Івана) — о. Д. Лучак ... 65.00
МОНТРЕАЛ, Кве. (св. Покрови) — о. С. Костюк ... 63.00
РІДЖАЙНА, Саск. — о. Прот. С. Кіцюк ... 108.00
БРЕНТФОРД, Онт. — о. Прот. Й. Тріска ... 10.00
ФОРТ ВІЛЛІЯМ і ВЕСТ ФОРТ, Онт. — о. Прот. С. Герус ... 37.70
ЕДМОНТОН, Алта. (св. Івана) — о. Прот. О. Хом'як і о. Прот. Т. Ковалишин ... 240.53
ВЕРНОН, Б.К. — о. Прот. І. О. Васильв ... 21.10
ЧЕТАМ-ЛІМІНҐТОН, Онт. — о. І. Кріскфалосі ... 17.18
ТОРОНТО, Онт. (св. Володимира) — о. Прот. П. Самець о. Прот. Д. Фотій ... 126.10
ЕДМОНТОН, Алта. (св. Ілії) — о. О. Фляк ... 28.65
САСКАТУН, Саск. — о. Прот. М. Боднарчук ... 58.00
СОДБУРІ, Онт. — о. Т. Славченко ... 17.44
ВІННІПЕГ, Ман. (св. Покрови) о. І. Стус ... 50.00
(св. Михаїла) о. Прот. Е. Горгіца ... 16.10
(Просв. Трійці) о. Прот. М. Юрківський і о. Прот. Є. Гриціна 103.00
ВОЛЛЕРІ, Б. К. — о. П. Блажук .. 12.35
ГЕМІЛТОН, Онт. — о. Прот. В. Федак ... 114.00
ФОРТ ФРЕНСЕС, Онт. — о. Г. Удод ... 18.55
ОКРУГА ВІННІПЕГ, Ман.
Поплар Парк, Ман. — о. С. Ярмусь ... 3.01
Кенора, Онт. — о. Іг. І. Скакальський ... 22.40
Транскона, Ман. — о. Іг. І. Скакальський ... 16 25
Дуфрост, Ман. — о. М. Клиш 7.90
СТЕД, Ман. — о. М. Клиш 1.60
Разом ... 51.16
ОКРУГА РОБЛИН, Ман. — Парох: о. І. Швець
Роблин, Ман. ... 12.37
Леннард, Ман. ... 6.10
Грендвю, Ман. ... 5.55
Вроктон-Топорівці, Саск. 18.25
Петлюра, Ман. ... 4.60
Разом ... 46.87
ОКРУГА ПРИНС АЛБЕРТ, Саск
Парох: о. Прот. Ю. Туржанський
Принс Альберт, Саск. ... 47.15
Гонішум, Саск. ... 7.10
Разом ... 54.25
ОКРУГА ФЛОН, Ман.
Парох: о. Прот. В. Апонюк
Флин Флон, Ман. ... 14 35
Ли Па, Ман. ... 7.55
Разом ... 21.90
ОКРУГА ВЕГРЕВИЛ, Алта. Парох: о. М. Крищук
Вегревил, Алта. ... 69.20
Січ-Коломия, Алта. ... 23.80
Іннісфрі, Алта. ... 4 70
Разом ... 97.70
ОКРУГА ВАЙТА, Ман. — Парох: о. І. Куліш
Вайта, Ман. ... 14.10
Сандавн, Ман. ... 11.00
Сірко, Ман. ... 11.30
Сеньків, Ман. ... 7.85
Разом ... 44.25
ОКРУГА МЕЛФОРТ, Саск.
Парох: о. Прот. М. Критюк
Годсон Бей, Саск. ... 14.60
Бруксбі, Саск. ... 10.55
Гронлид, Саск. (північна) ... 10.00
Мелфорт, Саск. ... 4.70
Разом ... 39.85
ОКРУГА АЙТУНА, Саск. —
Парох: о. М. Хоменко
Айтуна, Саск. ... 10.00
Мелвилд, Саск. ... 4.00
Гудів, Саск. ... 5.00
Габбард, Саск. ... 5 75
Фенвуд, Саск. ... 4.25
Разом ... 29.00
ОКРУГА ШІГО, Саск. — Парох: о. Прот. Б. Яковкевич
Шіго, Саск. (місто) ... 17.80
ВИНЯРД, Саск. ... 16.10
Фови Лейк, Саск. ... 13.65
Вийлрт, Саск. ... 9.00
Едмор, Саск. ... 5.40
Шіго, Саск. (полуднева) ... 6.15
Разом ... 68.11
ОКРУГА ЙОРКТОН, Саск.
Парох: о. Прот. І. Майба
Йорктон, Саск. ... 41.50
Вроктон, Саск. ... 13.15
Райлу Саск. ... 8.30
Горлін, Саск. ... 8.30
Разом ... 71.25
ОКРУГА САСКАТУН, Саск.
Парох: о. Прот. І. Майба
Прілейт, Саск. ... 32.97
Кіндерслей, Саск. ... 24.86
Вонда, Саск. ... 16 20
Мічам, Саск. ... 12 00
Оен, Алта. ... 9.85
Разом ... 95.88
(Докінчення буде)

Італійський журнал радить папі іменувати митр. Сліпого кардиналом

Часопис „Шлях Перемоги" (3. 3. 1963) інформує:

„Італійський журнал „Дженте" пише, що коли б Папа Іван XXIII іменував нашого Митрополита Кир Йосифа кардиналом, то „кардинальський плащ був би признанням для всіх єпископів, духовенства і вірних, які мовчки і в покорі віддали своє життя за Христа в країні без Бога".

З. Р. — Ще тоді, як греко-католицький митрополит Йосиф Сліпий був ув'язнений советською владою, папа Іван XXIII 28 березня 1960 р. проголосив найменування 10 нових кардиналів, і імена сімох з них проголосив, а решти імен, трьох, він не виявив навіть Священній Конгрегації, — це найменування в секреті по-латинському називається „in pectore"; ці три невідомі ієрархи знаходяться за „залізною заслоною", і папа, повідивши їх до кардинальського сану, не виявив їхніх імен з уваги на те, що комуністична влада ще більше переслідувала б їх. З Ватикану було повідомлено, що імена цих кардиналів будуть виявлені колись у майбутньому.

Серед українців греко-католиків була надія, що між кардиналами „in pectore" був також і митр. Йосиф Сліпий, що тоді був ув'язнений в СССР. Так, напр., греко-католики писали в торонтонському „Вільному Слові" (9. 4. 1960): „Можна догадуватися, що між тими (кардиналами „in pectore", — р. В.) є і наш ув'язнений Митрополит-Ісповідник Йосиф Сліпий". — Це один з типових греко-католицьких голосів того часу.

Коли ж митр. Йосиф Сліпий, після звільнення його з ув'язнення в СССР, вночі з 9 на 10 лютого ц. р. прибув до Риму, то папа не згадує про тих кардиналів „in pectore", отже й не каже, чи між ними є митр. Йосиф Сліпий.

„Українські греко-католицькі священики еспанського походження"

Лондонська „Українська Думка" за 6 го квітня 1963 р. опублікувала під вищеподаним заголовком ось що інформацію:

„Українська європейська преса повідомляє, що до Мюнхену в Німеччині має незабаром прибути новий греко-католицький священик, о. Петро Фагоага. Він еспанець, а теологічні студії закінчив у Римі, де висвятився в українському греко-католицькому обряді. Це вже другий український греко-католицький священик-еспанець, що буде виконувати свої душпастирські обов'язки в Німеччині. Перший, о. Марторель, є тепер парохом Карльсруе і околиць."

З. Р. — Це не „українські священики еспанського походження", а таки іспанські священики для українців греко-католиків, бо ж українцями вони не є, ані не стали вони зрадниками іспанської нації, і не стали перекинчиками.

Був час, що українців греко-католиків у Канаді обслуговували католицькі священики-бельгійці. Не знаючи української мови, вони слово „пін" перекручували на „піпа", і українці так і прозвали їх „пінами", які створили в Канаді цілу епоху „пінів" серед українців греко-католиків у Канаді. На деякий час Рим був припинив це, а тепер воно знову відновляється, — уже не тільки бельгійців, але й іспанців насилають, щоб вони виховували українців греко-католиків. Чи можуть українці греко-католики уявити собі, що б українець виховував іспанців і бельгійців?

Патріярх Атенагорас відвідає Америку 1964 р.

Першу свою церкву на америк. континенті греки оснували 1864 року; це церква Св. Трійці в Нью Орлінс, Ля., отже 1964 р. їй буде сто літ, і з цієї нагоди відбудуться урочистості, на які приїде (1964 р.) Константинопольський патріярх Атенагорас І, — подали з джерел цієї Патріярхії в березні ц. р.

Патріярх Атенагорас і свого часу був американськими екзархом Константинопольського Патріярхату. В Америці він проживав 18 років, Турецький уряд погодився видати йому візу на виїзд з Туреччини.

З. Р. В. — Є підстави думати, що вищезгадані урочистості — це тільки формальна причина приїзду цього патріярха до США. Дійсні причини тут можуть бути інші, і, мабуть, у зв'язку з цими евентуальними іншими причинами цей патріярх об'їздитиме всю країну — США.

Суперництво між Патріярхіями Константинопольською й Московською дедалі виразніше.

ВІСТІ ІЗ ВСЕКАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

Спільне Свячене

Проминув час Великого Посту, коли то релігійно-моральне життя Катедральної Парафії оживилося і набрало сили, щоб продовжувати церковну працю на добро і спасіння душ наших.

Люди виконували духові практики. А Катедра, як і завжди, є тим осередком Божим Домом, де вірні знаходять полегшу на свої недостачі.

Вершком духового піднесення був Великдень. Люди заповнили Катедру. Старші братчики й сестриці прикрасили її живими, прекрасними квітами. Погода була така гарна, так було приємно, що воно збільшувало настрій. Св. Літургію служив Впреосв Митрополит Іларіон з отцями Настоятелями. Катедральний хор дуже чудово співав, і тим надав Святові незвичайної величи.

Урочисто з повними Відправами зпройшли всі три дні Свят.

У Провідну Неділю в нас було „Спільне Свячене". Того дня наші оо. Настоятелі відслужили Б о г о с л у ж ення. Проповідь сказав о. Є. Гриціна. Зараз після Служби Божої було благословення лавок, а також гарно вишитого напрестольного обрусу, якого подарували Докія Котелко і Марія Котелко, — обидві рідні сестри, наші парафіянки з Варрен, Ман. Опісля всі зійшли до катедральної авдиторії де, згідно з обрядом, з процесією і під спів „Христос Воскрес" освячено поживу, і засіли споживати ці Божі дари, та й при тому відчути родинну приязнь і гарний настрій, яких зазнається зичайно під час подібних імпрез.

Голова Громади судця І. Р. Содомон привітав усіх від Управи з святочним сезоном і побажав їм здоров'я, щастя й небесного благословення. Подякував нашому Жін. Т-ву за приготування обіду, а всім за те, що прийшли разом приємно провести Свято.

Тепер найнегайнішою справою в Громаді є сплата довгу за церковні лавки, які перед Святами вставлено в Катедрі. Тому була на цю ціль проведена збірка, що була дуже успішною. Подякою о. М. Юрківського і відспіванням „Христос Воскрес" закінчено це Свято.

Відвідування Гробів

Неділями між Воскресенням і Вознесенням відбуваються Проводи. Люди спішать на цвинтарі, „на гроби", щоб у цю часу помолитися за тих, що там спочивають. Воно дуже похвально, коли вся родлина з дітьми збереться коло могили, і там помолиться за спокій душі спочилих.

Нема що й казати, що Проводи (відвідини гробів померших) мають виховний вплив, і не слід їх занедбувати. Вони ж заставляють побожних людей на хвилину затриматися, п р и з а д у м а т и с я над власним життям, яке проминає, і над будучністю нашою, що чекає нас у вічності. Бо всі воскреснемо, як і Син Божий воскрес, про що гудилось Воскресення Христове і про що співаємо в прекрасній і величній пісні „Христос Воскрес . . ."

Докінчення Базару

У суботу 27 квітня у нас відбулося бінго, розриші вартісних речей і перекуска в катедральній авдиторії о 8-ій годині вечора.

Заряджено воно було Жіночим Товариством при Катедрі, яке внишукує різні способи, щоб придбати якнайбільше фондів для Катедри, бо її вимоги справді великі.

Хто був, провів приємно час, погуторив з приятелями і знайомими, а коли пощастило, то й щось виграв.

Усі імпрези бувають успішні тільки тоді, коли всі парафіяни беруть участь у них. А брати участь у всіх імпрезах — обов'язок усіх тих, що ходять до Катедри і з нею менше чи більше зв'язані. Для всіх, що разом, дружно працюють, і найбільші тягарі бувають легкими. Коли ж тими справами, клопочуться тільки активнищі, а решта чекають на готове, тоді тягар цей буває дуже важкий.

Постриг о. Борнса

У неділю 28 квітня була в Катедрі урочиста і знамениподія. Того дня о 7-ій годині вечора завітав до Катедри Впреосв. Митрополит Іларіон. Вечірню служив о. Ігумен Іов (Скакальський), співав хор богослонів під проводом студента Колегії Св. Андрея Олега Левицького. Були присутні: о. Протопресв. Тит Яковкевич, о. Прот. Емануїл Горгіца, о. Іван Стус і о. Митрат Єроним Грицина.

Після Вечірні був Чин Постриження, в монаший стан о. Прот. Бориса Яковкевича. Увесь Чин глибоко зворушив самого кандидата, як також його старенького батька, який на схилі віку дочекався чюбачити вводини в монашество власного сина о. Бориса.

Отець Борис перебув цей акт в видимим зворушенням і хвилюванням. Для Владики Митрополита Іларіона і для всіх у церкві цей акт був дуже піднесенним і зворушливим. Сльози тиснулися на очі в декого

Кандидат склав монаші обіти, був постриженний і зодягненний в монаші шати, одержав у руки святу Євангелію і Хрест — символи, з яки ми має не розставатися до смерти. Після того поздоровляли його Святитель Митрополит Іларіон, батько о. Тит; і священики з запаленими свічками надавали Чинові особливого настрою й урочистости. Усім учасникам подія глибоко зах'рубувалася в свідомості.

Після закінчення всі розійшлися по домах. Тільки черенець о. Борис лишився до півночі в Катедрі, щоб подякувати Богові за Його ласку та просити в Нього сили і благословення гідно сповнити свої повинності до кінця свого життя.

(оег).

УКРАЇНСЬКИЙ ВЕЛИКДЕНЬ В ЕДМОНТОНІ

У великому релігійному підненсенні цього року відсвятковано Великдень — Свято Воскресення Христового — по всіх українських православних церквах в Едмонтоні, зокрема в Катедрі Св. Івана. Протягом Великого Посту всі готувалися до цього Великого Свята всі чекали на нього.

Квітна Неділя й Благовіщення Пресвятої Богородиці.

У цей день відбулася урочиста Богослужба в Катедрі Св. Івана, що її відправляв Преосвяще н н і ш н й Владика Андрей, Єпископ Едмонтону й Західньої Єпархії, в сослужен ні отців парохів Катедри о. Прот. Т. Ковалишина і о. Прот. Ол. Хом'яка.

Служба Божа відбулася під спів катедрального хору під дирегентурою проф. О. Єфимчука .Змістовну й повчальну проповідь до прочитаної Св. Євангелії сказав Преосвященнний Владика Андрей. По Службі Божій відбулося мирування та роздача посвяченої лози. Усі в великому релігійному піднесенні з посвяченою лозою лишали Катедру цього радісного дня.

Цього ж дня відбулася урочиста Служба Божа і в українській церкві Св. Пророка Ілії, що її відслужив о. Остап Фляк під спів церковного хору під дирегентурою проф С. Єременка.

У Громаді Св. Апостола Андрея Первозванного відслужив Службу Божу о. д-р Святослав Сасс.

У церкві Св. Архистратига Михаїла відбулася о год. 7-й вечора Вечірня із посвяченням лози та роздачею вірним, що її відслужив о. Прот. Ол. Хом'як.

У Великий Четвер у Катедрі Св. Івана вранці відслужено Святу Божественну Літургію з Вечірнею, а ввечері служено Святі Страсті з читанням 12-х Св. Євангелій, що їх читали о. Прот. Т. Ковалишин. о. Прот. Ол. Хом'як, о. Прот Ст. Симчич і о. д-р С. Сасс.

У Велику П'ятницю о 2-й годині по полудні в Катедрі Св. Івана відслужена була Вечірня Великої П'ятниці з виносом Плащаниці з Христним Ходом три рази навколо Катедри при чудовому глибокозворушливому співі „Благообразний Йосиф". Богослужения очолив Преосвященнішин Владика Андрей а сослужені отці Прот. Т. Ковалишин, Прот. Ол. Хом'як, Прот. Ст. Симчича і о. д-ра Св. Сасса. Проповідь виголосив Прот. Ол. Хом'як.

У Великий Четвер і в Велику П'ятницю відбулися ті самі Богослужения в церкві Святого Пророка Ілії і в церкві Св. Архистратига Михаїла. У Велику Суботу по відправі в церквах Богослужень по полудні відбулося в капилиці Інституту Св. Івана та в окремих домах (на запрошення) Посвячення Пасок.

Великодні Богослужения.

У ніч з суботи на неділю в Катедрі Св. Івана урочисто відправлено Великодню Службу, що була розпочата о 11 годині 30 хвилин Полунощницею, а о 12 годині опівночі Світла Заутрення. Усю Великодню С л у ж б у відправляв Преосвяще н н і ш н й Владика Андрей в сослужені отців: Прот. Т. Ковалишина, Прот Ол. Хом'яка і Прот. С. Симчича. Цього разу прекрасно співав побільшений катедральний хор під дириґентурою проф. Ол. Єфимчука.

Хоч в Альберті в цей час погода є мінлива, але цієї ночі було надзвичайно тепла. Точно о годині 12 ночі відбувся урочистий тризвоний обхід навколо Катедри, після якого перед головним входом у Катедру урочисто програмліо всім радісне „Х р и с т о с В о с к р е с е!"

Катедра цієї пам'ятної ночі була залита Великоднім світлом і вщерть переповнена вірними. Багато було молоді і дітей. Серця всіх наповнені великою радістю — бо Христос Воскрес!

Великодню змістовну і для всіх радісну проповідь сказав Преосвященн н і ш н й Владика Андрей, яку вірні вислухали з великою увагою. Над ранок у залі Катедри відбулося посвячення Великодніх Дарів. О 7-й годині ранку відбулася друга Великодня Служба, що її відслужив о. Прот. Т. Ковалишин з посвяченням Великодніх Дарів. Цього разу Катедра знову була переповнена вірними

У цей самий час відбулася Великодня Служба з посвяченням Великодніх Дарів у церкві Св. Архистратига Михаїла, що її відслужив о. Прот. Ол Хом'як під спів уперше організов а н о г о церковного хору під дириґентурою п. Г. Пйбварова. У церкві Св. Пророка Ілії Великодню Службу відслужив о. Остап Фляк під спів цекювного хору під дириґентурою проф. С. Єременка. Обидві Святині були переповнені вірними.

У Світлий Понеділок і Світлий Вівторок по всіх церквах міста Едмонтону відслужено Великодні Богослужения.

Томина або Провідна Неділя

Богослужения в Катедрі Св. Івана відслужив Преосвящен-

ніший Владика Андрей в сослуженні отців Парохів Катедри під спів катедрального хору. Проповідь виголосив о. Прот. Ол. Хом'як.

У Провідну Неділю відслужено Богослужения в церкві Св. Пророка Ілії, яке відслужив о. Остап Фляк, парох Громади.

У Громаді Св. Андрея Первозванного відслужив Богослужения о. д-р С. Сасс. По Богослуженні у згаданих Громадах відбудося Спільне Святочене з відповідною програмою. У Спільному Святченому в Громаді Св. Андрея взяли участь Преосвященний Влядика Андрей і Духовенство.

Спільне Свячене в Катедрі Св. Івана.

Того ж дня ввечері в залі Катедри Св. Івана відбудося Спільне Свячене, що було приготовлене Відділом Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Івана. У цій урочистості взяли участь Преосвященні Владика Андрей, о. Прот Т. Ковалишин, о. Прот. Ол Хом'як, о. Прот. С. Симчич і о. ігумен О. Щербань. По прочитанні молитов й освячені приготовленої їжі, що зверщив Преосв. Владика Андрей, всі, як одна велика родина, засіли за святкові столи. Голова Катедральної Громади п. Николай Боднар привітав усіх присутніх та заявив, що програма на сьогоднішньому Спільному Святченому буде іншою, ніж минулими роками

По цьому на сцені було показано „Великдень в Україні" — що написав о. Прот. Ол. Хом'як, на одну дію; її прекрасно відіграли сумківці — (хлопці і дівчата Молодшого Відділу), які виступали в українських, добре підібраних строях. У цій п'єсі передано окремі моменти про значення Свята Христового Воскресіння, співали кілька Великодніх пісень та показали українські Гаївки. Ця концертова точка зробила надзвичайно сильне враження на присутніх, — це була справжня картина Великодня в Україні в минулому...

По цій точці промовляла пані Марія Мельничук — інструкторка Молодшого Відділу СУМК, яка висловила признання та подяку Всеч. Отцям Парохам і паням: Н. Фаріні, Ф. Шевчук і Сембалюк за їхню працю з сумківцями Сумківка Мар'янна Базюк в імені Молодшого Відділу СУМК під рясні оплески висловила сердечну подяку Всеч. о. Прот. Олександрові Хом'якові за його віддану працю з сумківцями, зокрема ж за постановку „Великдень в Україні".

Цього дня по полудні по радіостанції Сі-Кей-Ю-Ей передано Великодню радіопрограму Західньої Єпархії. Проповідь на тему „Воскресення Христове — вічне джерело радости й надії" сказав о. Прот. Ол. Хом'як. Дуже добре підібрано Великодню музику. Програмою проводив о. Прот. Т. Ковалишин. Дуже багато гарного можна писати про Передвеликодні й Великодні Дні в Едмонтоні, але розмір цього допису не дозволяє все переказати. Усе ж таки мусимо зазначити, що число вірних Української Православної Церкви зі кожним днем усе зростає і зростає. Не було б в Едмонтоні Української Православної Церкви — не було б і Українського Великодня. Бо тільки Українська Православна Церква є історичною Церковою українського народу, яку прийняв Великий Володимир Святий у столиці України Києві! Тільки Українська Православна Церква може зберігати традиції і святість Українського Великодня.

М. К.

ШЕВЧЕНКІВСЬКЕ СВЯТО
Вотерфорд, Онт.

У неділю 31 березня 1963 року Українська Православна Громада Св. Покрови з братніми організаціями: Т-вом Просвіта, Жін. Т-вом ім. Л. Українки та дітворою Рідної Школи, заходами й під проводом пароха о. Прот. Юрія Цукорника, влаштувала Свято Шевченка в 149-ті роковини уродин Великого Сина України. Службу Божу та Панахиду відслужив Вприп. о. Прот. Цукорник в заповненій церкви вірними та дітворою Недільної Школи. Концертова програма почалася о год. 2.30 по полудні в заповненій залі Громади, куди також прибула вся гр.-католицька Громада із своїм Достойним о. Парохом М. Заяцем та гістьми з Брентфорд, Симко й околиці.

Вступне слово виголосив о. Цукорник, який вказав на заслуги і значення творів нашого національного Пророка та його Слова, яке він поставив на сторожі свого поневоленого народу.

Мінний та діточий хори числом понад 50 співаків у національних строях почали концерт „Заповітом" Т. Шевченка, музика К. Стеценка. Під час того могутнього співу кожен відчув, що безсмертний Дух Великого Пророка вітав над дітьми України. Декламацію „Мій Пророк" гарно виконала учениця Орися Рудик. Пісню „Думи мої", муз Лисенка, спільно виконали хори в супроводі піяніно о. Пароха.

Діточий хор виступив зо своєю програмою, — заспівавши: „Покрий тобі, Тарасе", „Повій, вітре, на Вкраїну" із сопран-сольом Галі Тюник, „Де Крим за горами" із сопрано-сольо Мирослави Жекало та „Через балку летить галка". Уже другий рік наші малі співаки під проводом свого учителя о. Цукорника виступають на всіх концертах, так і сьогодні чудово виконали пісні, за які одержали рясні оплески.

Поміж піснями виступали діти з деклямаціями: „На Роковини Шевченка" — Соня Романишина, „Тарас Шевченко" — Денис Завальський, „Зоре моя вечірняя" — Лінда Макоданська, „Учітеся", — Одарка Андрушко, „Покліп Тобі, Тарасе" — Борис Андрушко, „Шевченко — наш вождь" — Маруся Сокирка, „Україна" — Тарас Жекало, „Покліп безсмертному Тарасові" — Давид Харчук. Малесенький гість з гр.-католицької Громади, Богданко Жекало, деклямував „Світить місяць" так гарно, що його присутні оплескували за його чудове діточе здібетання.

Святочний реферат виголосив п. С. Дворник.

Другу частину програми виконали наші малі музиканти: сольо на піяно-акордеоні виконали: Лінда Макоданська, Орися Щербань, Ірина Романишина й Маруся Шимоняк. сольо на піяніно-акордеоні руся Сокирка; сольо на гавайській гітарі виконав Роман Тюник; дует на піяніно-акордеоні — Давид Харчук і скрипка о. Парох, виконали 5 класичних творів. „Родимий Краю" і „Їхав козак за Дунай" тенорове сольо бездоганно виконав п. Володимир Харчук. Кінцеві точки програми виконали спільні хори „Зійшов місяць" і „Реве та стогне" в супроводі піяніно. Кінцеве слово англійською мовою виголосив М. Стахник, голова Т-ва Просвіта, а в рідній мові подякував голова Громади п. Йосип Конрат о Цукорникові за його щиру працю в Громаді, усім співакам — за поміч у концерті дітям Рідної Школи — за їхне знамените виконання концертових точок, о. М. Заяцеві та його парафіянам — за таку численну участь, і всім гостям, які прибули, щоб вшанувати Великого Кобзаря. Як на місцеві сили, концерт випав добре, завдяки нашому о. Парохові, а найбільше раділи батьки з обох Громад, які щоднини своїх дітей до Рідної Школи при нашій Громаді, де дітям дається національна не і релігійне виховання та любов до рідної пісні. Шевченківське Свято закінчено українським та канадійськими гимнами

Слава Безсмертному Кобзареві!

Степан Дворник,
голова Шкільного Комітету.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. Гр. ДМИТРИШИН
Глеслин, Саск.

Дня 15-го лютого 1963 року в лікарні у Мелвил, Саск., несподівано відійшов в вічність бл. п. Григорій Дмитришин на 72 році життя, полишаючи в смутку дружину, одну сестру в „старім краю"; 3 синів — Петра, Григорія і Николу в Глеслині і 3 дочки — Розалію Галик у Вотер Форді, Онт., Анну Шельмакович у Мелвил, Саск., і Наталку Міхнак в Глеслині, 21 внуків і 3 правнуків.

Покійний приїхав у Канаду 1911 року з західньої України, і рік перебував в околиці Мелвил, Саск.; у 1912 році переселився на фарму в околиці Марлин, Саск., де і фармерував довгі роки. У 1914 році він одружився з Робертою Фінчук; пізнішими роками переселився до містечка Глеслин, Саск., де й прожив до кінця свого віку. Перед своєю смертю Покійний з дружиною відвідував родину і знайомих у Мелвил, Саск., де й несподівано на удар серця попрощався з ним світом

Покійний Григорій був щиро-жертвенної вдачі; він щиро жертвував на всякі громадські й церковні справи; був членом Укр. Грекокатоличної Церкви від самих її початків у Канаді, і був зразковим членом місцевої Укр. Прав. Церковної Громади, де брав діяльну участь у всякій громадській праці, і довгі роки служив за старшого братчика в церкві.

Похорон відбувся величаво з великою участю приятелів і знайомих та всієї родини Покійного. Похорон по чинах 18-го лютого Панахидою в похоронному заведенні в Норт Бетафорді 19-го лютого; вранці тіло Покійного перевезено до місцевої укр. православної церкви в Глеслин, де й відправлено Заупокійну Службу Божу. Похоронні Відправи відслужили місцевий парох Всеч. о. С. Гребенюк і Всеченний о. Олександер Хом'як з Едмонтону

Бл. п. Григорія похоронено на укр. православним цинтарі в Марлин, Саск.

Після Похорону всі присутні зійшлися до церковної залі, де місцевим церковним жіноцтвом був приготований поминальний обід.

По обіді коротко промовляли Всеч. о. Хом'як і місцевий парох о. Гребенюк та В. Черницький — голова Громади. На закінк о. Пароха під час Послідього Цілування і на закінк голови Громади на обіді присутні зложили на Нев'янучий Вінок Покійному $101.00, що, на бажання родини Покійного, розділено, як слідує: на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея 50 долярів, на Пресовий Фонд „Вісника" і калїш 15 дол., а 36 дол. на місцеві церковні потреби.

Усім Жертводавцям щире спасібі, а покійному Григорієві Вічна Пам'ять!

Присутній.

СТРАСНИЙ ЧЕТВЕР

(Присвячую своєму другові Дмитрові Гіковському з приводу смерти його дружини бл п. Марії Гіковської)

Прийшов з церкви додому,
в хаті — трохова тишина;
сумно — куди не гляну, а в голові літають розбіжні думки
аж тут раптом мов причувається, що церковний дзвін
вдарив дванадцятий раз.
Це якраз скінчилася дванадцята Євангелія, і замовкнуть дзвони, — аж Неділю, хто дочекає почути, знову озовуться.

Мені причувається оця жалібна пісня „Слава довготерпінню Твоєму, Господи".
Сів при стол, підпер голову ліктями і задумався. Ще так недавно, ще минулого року, приїхав Андрій з Настусею, приїхав Петро з Лідою і двоє внуків і, — о. Боже! — які радість! Дружина писанки пи ше, а внуки одно напереді другого зараз хочуть писанки, а то не можна, — треба перше посвятити!

А тут знову підростає пасха, і ще треба додати маленькі рожі з тіста і місцями попереплітати і саджати в піч, — хай печуться. Тут, знову, показує синя, яку нову вишила кравату батькові на Великдень. У П'ятницю пішли до церкви на Вінос Плащаниці. Який сумний і жалібний спів! „Благообразний Йосиф з дерева зняв Пречисте Тіло Твоє"! Настала Св. Субота Тут кінче все ще раз треба провірити — чи все в порядку і на своїм місці, бо опівночі треба всім іти до церкви вітати Воскресіння Христове.

Бо це ж Великдень, а Великдень — то „Названий Сам Святий День, Свято понад Свята і Торжество понад Торжества". Посвятили Паски, при шли додому, викладаємо все Свячене на стіл і христосуємося, і цілуємося, одне одного вітаючи: „Христос Воскрес"! А ті відповідають „Воістину Воскрес"! І так одне одному бажаємо прожити і дочекати відтепер за рік і на Многая Літа!

І — мов зо сну прокинувся. Де ж моя дружина? Чому так тихо, мов у гробі? Нікого нема... Чомуївона не збирається в українській стрій? Де решта рідні? Чому я сам? Що тут коло мене діється? І якийсь чужий голос відповідає:

„Нема її тут! Її зібрали, але не на Великдень до церкви, а тільки в сумну домовину!"

І я пригадую собі слова тієї тужливої пісні „Нині сиротою плачу за Тобою, Голубко, прийди — я Тя жду"...

Нема її. Нема моєї Голубки. Нема жодних приготувань до цього Великодня! Куди не гляну — страшний сум... На очі тиснуться сльози... Туга розриває серце і ледвие грудь... Не зав'яжу я цього Великодня прекрасної краватки — тієї, що Покійна своїми дорогими руками вишивала... Зав'яжу чорну, бо мені й так чорніше — куди не гляну...

Приходять друзі, просять до себе, розраджують і стараються всіма силами мене розважити, — але чи це можна? Чи можна спинити тугу серця? Чи можна вернути утрачене щастя? Чи може хто спинити Волю Всевишнього? Для мене відтепер світ мрачний, похмурий і невеселий. Мені пригадується тужлива пісня, що написав Володимир Александров, і уривок цієї пісні ось такий:

„На світі у кожного сонце [своє;
Любенько живеться, як [сонечко є,
А згасне те сонце — і життя [згодк,
На світі без сонця усе [пропада.
Зо мною розталась Дружина [моя,
Зостався на світі без [сонечка я,
Одначе на себе я смерть не [зову,
Я з серцем розбитим живу [та Я живу"

Нехай Всемплостивий Господь Своєї ласки, щоб це горе Він заспокоє людей, і Він почешше. Хай пішле Тобі Господь потішить Тебе, Друже! ре і біль серця Ти поборов, бо Господь благословить тих, що надіються на Нього!

Гр. Семочко.

БЛ. П. ІЛЬКО ЛУЦІВ
Смокі Лейк, Алта.

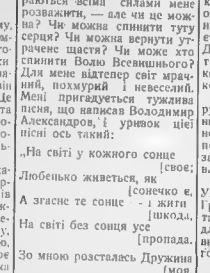

У середу 14-го лютого 1963 р. відійшов у вічність один з передових членів Української Православної Громади в Смокі Лейк, Алта., бл. п. Ілько Луців.

Покійний Ілько народився в селі Нагірянці Бучацького повіту в західній Україні 30-го листопада 1901 року.

Покійний приїхав у Канаду 1927 року, залишаючи Україну, яку Покійний любив, і за що любов до свого рідного краю Покійний був переслідуваний та мучений польською поліцією.

Приїхавши в Канаду, Покійний замешкує в Едмонтоні і працює на всяких роботах, а в 1933 році поселюється в околиці Смокі Лейк, Алта., де спершу відкриває крамницю харчевих товарів, а в 1935 році його назначено поштарем пошти „Барин".

Поселившись в околиці, яку заселювали українці з Буковини й Галичини, Покійний організує спершу театральний гурток, а пізніше будується Український Народній Дім, де почалася проводити й його громадська робота, якої покійний Ілько був провідником.

У 1939 році Покійний одружився з Катериною Мельничук, яка допомагає Покійному у веденні крамниці й пошти, коли Покійний був зайнятий громадськими справами.

Покійний Ілько був членом Української Православної Громади в Смокі Лейк, Алта., і за його відданну працю для Громади Покійний був вибраний через вісім років головою Громади

Покійний був членом Взаємної Помочі ч. 10 у Смокі Лейк, як також через десять років був головою.

У 1960 році Покійний був відзначений ювілеєм 25-ліття його праці як поштаря державними властями в місті Бенф, Алта

Покійний Ілько був жертвенний на українські народньо-церковні справи, хоч сам не був багатий.

Він брав участь у Соборах Української Греко-Православної Церкви в Канаді як представник Громади; був передплатником „Вісника" й „Українського Голосу".

Похоронні Відправи відбулися в понеділок і вівторок 18-го і 19-го лютого в місцевій українській православній церкві, які відправив місцевий парох о. Яків Рибалка при великій участі приятелів Покійного.

Покійний залишив у смутку дружину Катерину, чотирьох синів — Ореста, Тараса, Бориса, Ярослава, і дві дочки — Мирославу й Дарію.

Після Похорону відбувся поминальний обід в Українському Народньому Домі, під час якого були висловлені слова співчуття родині Покійного: від Української Православної Громади в Смокі Лейк — Василь Рацюй, від Української Народнього Дому — Павло Мороз, від Взаємної Помочі ч. 10 — Миколай Гавінчук, від приятелів — П. Паун з Едмонтону і пані Підручна з Вегревил, яка при кінці свого співчуття закликала присутніх скласти на Нев'янучий Вінок, що присутні і зробляв, склавши 56 долярів, з яких п'ять долярів на виробленння кліщі, а решта — 51 долярів на будову нової Колегії в Вінніпегу.

Від родини склав подяку всім тим, що брали участь у Похороні, Василь Мельничук.

Усім ВП. Жертводавцям щира подяка, а покійному Ількові Вічна Пам'ять!

Присутній.

ПОДЯКА

По втраті дорогого мужа й батька складаємо щиру подяку всім тим, що взяли участь у Похоронних Відпрвах. Сердечно дякуємо місцевому Парохові Всеч. о. Я. Рибалці за відправлення Похорону та за зворушливу прощальну проповідь.

Дякуємо дякам — п. Паушеві з Едмонтону і п. Морозові із Смокі Лейк, Алта.

Щира подяка братам і шваграм, що несли домовину та віддали останню послугу Покійному.

Дякуємо похоронному заведенню „Парк Меморіял" за поміч і обслугу, Жіночому Т-ву С.У.К. і Сестрицтву за їх велику поміч, яку вони дали під час поминального обіду, бесідникам, які щирими і теплими словами пом'янули Покійного на обіді, братові Василеві за його подяку-присутнім.

Щире спасібі всім за квіти й за грошову поміч, всім з Родини, що з'їхалися з Адберти, як також і тим, яким не можливо було прибути особисто, але вони прислали квіти та листи співчуття, Всеч. о. П. Сацевичу з Ванкуверу за прислання співчуття телеграмою, як також Ільковій Родині з Каліфорнії.

Ще раз висловлюємо щире спасібі родині, приятелям і сусідам за численну присутність, за співчуття та за слова розради в нашому великому горі. Нехай Всемогучий Господь винагородить усіх Вас Своїми Божественними ласками.

По тяжких трудах — спи спокійно, любий Мужу й Тату, вічним сном, канадійська земля нехай буде Тобі легкою, а світла пам'ять залишиться про Тебе в серцях наших на віки вічні.

Смутком і тугою сповиті

дружина Катерина й діти — Орест, Мирослава, Тарас, Борис, Дарія, Ярослав.

Бл. П. Д. ВЕЛИКГОЛОВА
Кемсак, Саск.

У четвер вранці 28-го лютого ц. р. розійшлася по місті сумна вістка про те, що в Кемсацькій лікарні упокоївся у Бозі бл. пам. Дмитро Великголова на 89 році життя. Похоронному перед його смертю звершено Св. Таїнства.

Покійний Дмитро був син побожних батьків — Калістрата й Софії Великголова. Він народився 1-го березня 1874 року в селі Хлівищі Кіцманського повіту на Буковині.

ні. Відслуживши два роки в австрійській війську, він одружився з Зосею Мельник 1898 року. У Канаду приїхав з сво їми батьками й родиною 1902 року, і вони поселилися на фармі в околиці Веріген,

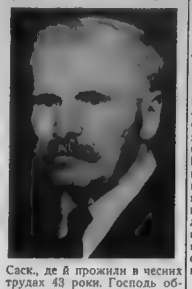

Саск., де й прожили в чесних трудах 43 роки. Господь обдарував їх 5-ма дітьми, з яких дві доньки — Магдалина, одружена з Ахтимійчуком, і Марія за Кримен, живуть у Вайкувері, Б. К. Сини — Василь, Іван, Онуфрій — мешкають у Кемсак, Саск. А одна дитина померла зараз же по приїзді в Канаду.

Усім дітям Покійни Великоголови дали по своїй силі й спроможності, освіту та добре релігійне й національне виховання. І цим свое найважніше завдання в подружньому житті вони виконали з честю, защепивши своїм дітям глибоку любов і пошану до своєї Св. Православної Церкви та до знедоленого українського народу. Усі діти добре знають свою матірну мову і є діяльними в церковній і громадській праці.

Покійний з своїм батьком Каліструтом 1902 року збудували каплицю, що непошкоджена й досі стоїть в околиці Мюлик. Ця капличя згодом стала замала, і тоді побудували простору церкву в цій же околиці з своїми зусиллями доброї волі, і в цій церкві й досі відправляються Служби Божі.

Та Покійний цікавився не тільки релігійним і національним життям, але й освітою дорастаючої молоді, з тому був обраний через 8 років шкільним мужем довір'я („трості") при школі Лужан, де був чотирі роки головою комітету.

У 1945 році з приводу похилого віку він залишає фармерство і переноситься до міста Кемсек на заслужений відпочинок; тут він незабаром залишається вдівцем, але Покійний у християнській терпеливості не тратить надій, а навпаки — з великою посвятою він своїм досвідом і матеріяльно допомагає в будові розпочатого Храму Божого в Кемсек, в якому він був 15 років старшим братчиком та понад 30 років був старшим братчиком та в комітеті в церкві на фармах. У 1956 році Покійний одружився з побожною жінкою Марією Тодосчук з Кемсек, з якою й прожив до останньої хвилини земного життя. У глибокому смутку він залишив дружину Марію, дітей, зятів, невісток і 13 внуків та 12 правнуків.

Напередодні Похорону були відправлені Панахиди в похоронному заведенні місцевим парохом о. П. Бубликом. Похорон ao Службою Божою відбувся в понеділок 4-го березня при великій участі молодших, що його звершив Всеч. о. Прот. П. Стефюк з Толстой,Ман., і Всеч. о. П. Бублик — місцевий парох. Прощали й проповідували по Св. Євангелі вищезгадані отці. На поминальному обіді присутні склали на Нев'янучий Вінок у память Покійного 64 дол., з яких уділено 10 дол. на пресовий фонд „Вісника" і на виріб кліше.

Покійного Похоронено на місцевому цвинтарі в Кемсак, Саск.

Прощавай, Дорогий Брате Дмитре! Світла пам'ять про Тебе, як доброго й зразкового піонера, ніколи не згасне між тими, що знали Тебе. Ми щиро благаємо Милосердного Господа Бога, щоб прийняв душу Твою у вічну цнаслинсть у Царстві Небесному, а канадійська земля, на якій Ти чесно й без нарікань трудився, нехай буде Тобі легкою!

Усім Жертводавцям сердечне спасібі, в Покійному Дмитрові Вічна Пам'ять!

Присутній.

Бл. П. АННА ТИТЕНИЧ
Ст. Кетеринс, Онт.

У неділю по полудні 17 лютого 1963 р. упокоїлася в Бозі бл. п. Анна Титенич з роду Онишко, на 62 році життя, головa місцевого Відділу Союзу Українок Канади.

У великим горі й смутку залишила свого дорогого мужа Теодора, двох синів — лікаря Василя і його дружину Одарку в Ст. Кетеринс, Володимира, який є власником аптеки в Торонті, і його дружину Тіней, п'ятеро внуків, сестру Марію Вачубовську в Вінніпезі і брата Стефана в Ріджайні.

Бл. п. Анна народилася 11 вересня 1901 р. в селі Маковиско, Ярославського повіту. Ще в дитячих роках зазнала великої родинної трагедії. По мерли її батьки, і вона осталася круглою сиротою. Заопікувався нею її дядько. У 1913 році спровадила її в Канаду її рідна сестра Марія, замужня за Йосифом Бучковським. Вони дали їй таку освіту, яка в ті часи була можлива, але що найважніше — вони дали їй батьківську опіку, моральне й патріотичне виховання, і цими високими прикметами характеру Покійна відзначалася

У 1921 р. вона вийшла замуж за Теодора Титенича в Айтуні, Сайк. Там обоє помогли збудувати українську православну церкву. Напевно є ще там люди, що пам'ятають її участь у театральних виставах, концертах, базарах, і як вона в дитячому віночку возила своє дівочок, обрусі й інші прибори з дому на кожне Богослужения. Не раз при носила баняки голубців і інші страви на громадські обіди. А до церкви було їй понад милю, бо церква була за містом, а дорога була любова.

У 1927 році Титеничі переїхали до Ріджайни і там покійна Анна відразу вступила до новозаснованого Відділу Союзу Українок Канади, якого довгі роки була головою, або секретаркою. Не було й одної ділянки громадського життя, в якій вона не брала б участи, а різні імпрези відбувалися в Українськім Народнім Домі щонеділі.

У 1950 році сім'я Титеничів переїхала до Ст. Кетеринс і тут Покійна негайно включилася в місцеву громадську працю. Співала в хорі української православної церкви, брала участь у театральних виставах, концертах і т. д. Одним словом, вона ніколи не жаліла рук, де тільки цього було потрібно.

Похорон і Панахиду відслужив місцевий парох о. Прот. Є. Чижів в асисті о. Прот. В. Федака з Гемилтону, який виголосив промову англійською мовою. Зворушлива була промовіть о. Чижева, в якій він насвітив життєвий шлях Покійної, яку Бог наградив багатьма талантами. Цих талантів вона не закопала, а посвятила їх для своєї родини, для своєї громади й Церкви та взагалі для свого народу.

В особі Покійної зійшла в могилу одна з перших піонерок і діячок Союзу Українок Канади, Української Православної Церкви і Взаїмної Помочі. Покійна Анна належала до типу тихих, невидних, але дуже діяльних і солідних робітниць. Вона ніколи не змагалась за почесті. Була людиною громадського масштабу, зразковою невтомною діячкою-піонеркою нової ери українського культурного життя в Канаді.

Прапор громадської служби завжди держала високо до кінця свого життя. Її останне бажання було, щоб замість квітів на домовину її приятелі зложили грошові пожертви на-Колегію Св. Андрея в Вінніпезі. — Вони, говорила Покійна,—розпочали мільйонове діло, щоб виховувати молодих провідників, які продовжуватимуть те, що ми з таким трудом колись почали.

Замість квітів грошові пожертви на Нев'янучий Вінок Покійній зложили: по $10.00: Іван і Анна Ковальчуки, Анна, Славко і Евген Шевчишині з Едмонтону, Петро і Катерина Міськові з Едмонтону, Ф. Титенич, д-р В. Титенич, Вол. Титенич, Михайло і Докія Мандзюки з Торонта; по $5.00: п-во Новаки, С. Козир з Кацори, Саскачевая, д-во Мудрі з Ріджайни, д-р Іван і Емма Верхоміні з Едмонтону, Соня Мофат з Едмонтону, Є. і Д. Бучковські з Едмонтону, Г. і М. Корпани з Ріджайни, Н. і О. Масяники з Ріджайни, І. Лакуста з дружиною, Н. Грабовський з Торонта, Іван Лакуста і дружина, Ві. і М. Бучковські з Вінніпегу, С. і Л. Оницькі з Ріджайни, І. Кадийчук і дружина. М. Віндзяк з дружиною, Т. Рибський з дружиною, Н. Месин з дружиною, Іван Демко з дружиною, О. Віндзяк з дружиною; по $3.00: В Віндзяк з дружиною, Д. Петрук з дружиною, О. Вусович з дружиною. М. Зарицька; по $2.00: О. Василева, І. Боднар з дружиною, пані Бойко з Торонта, С. Швець, Д. Романчич, К. Сенькова, С. Віднзяк, О. Федорчук, О. Немій з дружиною

Зібрано разом $195.00 на Колегію Св. Андрея в Вінніпезі, що є одночасно Нев'янучим Вінком на могилу Покійної, яку ми, що йали щастя її знати і з нею працювати, високо її цінили.

Вічна Їй Пам'ять!

Ганка Романчич-Ковальчук.

ПОДЯКА

Складаємо сердечну подяку всім добрим людям, що прийшли і віддали останню прислугу нашій дорогенькій дружині, мамі і бабці. Сердечно дякуємо о. Прот. Чижеву і о. Прот. Федакові за Похоронні Відправи і прощальні промови, диригентові Нагачевському і диригентові Сушкові з Гемилтону і хористам за їх гарний спів під час Панахиди й Похорону.

Щиро дякуємо тим добрим людям і організаціям, що прислали гарні квіти на домовину нашої дорогої дружини, мами і бабці, згадками й листами з висловами співчуття в нашому великому горі; дякуємо всім, що зложили пожертви на Колегію Св. Андрея в Вінніпезі в пам'ять Анни Титенич; дякуємо тим, що несли домовину на місце вічного спочинку.

Спочивай з Богом, Дорогенька Дружино, Мамо й Бабцю. Тебе до кінця життя не забудемо.

Муж Теодор і діти

Бл. П. ІВАН ФЕДУНЯК
Гласлин, Саск.

У вівторок 4 вересня 1962 р. відійшов у вічність, по довгій недузі в лікарні в Норт Бетлфорд, Саск., бл. п. Іван Федуняк на 85-ім році життя, полишаючи в смутку 2 синів, 9 дочок, 39 внуків і 29 правнуків.

Покійний був жертвенний вдачі і щиро жертвував на вся кі громадські і церковні цілі, був членом Української Православної Церкви в Канаді від самих її початків, жертвував поважну суму срошей на будову церкви в Гласлині і брав діяльну участь з родиною у всякій громадській роботі.

Дня 6 вересня відслужено Панахиду в похоронному заведенні в Норт Бетлфорд, а слідуючого дня тіло перевезено до місцевої церкви в Гласлині, де були відправлені Чин Похорону та Заупокійна Служба Божа. Похоронні Відправи відслужив о. Гребенюк при помочі дяка М. Савчина.

Покійного похоронено на українськім православнім цвинтарі в Марлін біля його дружини.

На заклик о. Пароха присутні зложили на Нев'янучий Вінок Покійному $32.00, з чого призначено 10.00 долярів на „Вісник" і кліше, а 20.00 долярів на будову нової Колегії Св. Андрея в Вінніпезі.

Опісля всі присутні перейшли до долішньої церковної залі, де була приготована перекуска місцевим жіноцтвом в порозумінні з родиною Покійного.

Усім Жертводавцям щире спасибі, а покійному Іванові Вічна Пам'ять!

Учасник Похорону.

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

Пожертви з різних місцевостей
По $500.00:

Н. Н., Вінніпег.

По $205.00:

У. Г. П. Громада Св. Петра я Павла, Шікаго, Ілл., США.

По $100.00:

І. Зварич, Росевен, Алта; пані І. Чепесюк, Форт Вілліям, Онт; У. Г. П. Громада в Мус Джо, Саск.

По $55.25:

Збірка на Похороні бл. п. Юліяна Цисьструка, Брентфорд, Онт.

По $51.00:

Збірка на Похороні бл. п. Івька Лукева в Смоні Лейк, Алта.

По $50.00:

Борис і Мирослава Фербей, Едмонтон; пані Леся Івасюк, Едмонтон; Йосиф і Айві Фербей, Бонівіл, Алта; Богдан і Наталія Мельничуки, Едмонтон; пані Наталія Заболотна, Рейфіл, Саск; Жіноче Товариство ім. Лесі Українки, Форт Френсіс, Онт; У. Г. П. Громада в Форт Френсіс, Онт; Збірка на Ювілеї 60-ліття подружжя п-ва Н. Корпачів, Гласлин, Саск., Збірка на Похороні бл. п. Ю Дмитришина, Гласлин, Саск; о. М. Канщ, Вінніпег; Михайло Юшак, Етелберт, Мая; Юрій і Катерина Васюти, Калмер, Алта.

По $30.00:

Володимир Цвікліївич, Шінук, Алта.

По $25.00:

Кредитівка при Громаді Св. Івана в Ошаві, Онт; Яків Кандрачук, Кадвор, Саск; Збірка на Похороні бл. п. Івана Габриша, Гефорд, Саск; Джефис Благут. Гемилтов, Онт.; о. С. і добродійка Ганкевичі, Кіндлена, Огайо, США.

По $24.30:

Збірка на Похороні бл. п. Василя Пелешка, Кеппон, Алта

По $20.35:

Збірка на Похороні бл. п. Михайла Бурконського, Ледвин Ман.

По $20.00:

Пані Михайлина Котик, Давфін, Ман; Михайло Кирилюк Вайта, Ман

По $17.00:

А. Малісевич, Оддгем, Англія.

По $15.00:

Отекса Яремій, Вилсонвия, Алта

По $12.00:

о. М. Антохій, Міннеаполіс, Мінн., США.

По $10.00:

Йосиф Саломовський, Гарменд, Ман; Ів. Бутера, Ст. П'єр, Ман; Кароль Новольський, Ст. П'єр, Ман; Йосиф Галас, Наггарз Фолс, Онт; Олекса і Катерина Боднарчуки. Ретвил, Ман.

По $5.00:

Стах Демків, Годсон Бей, Саск, Іван Щербань, Годсон Бей, Саск; Клетан і Марія Ружинські, Верзна, Н. Рі., США.

Збірка о. П. Зубрицького в окрузі Гаендон, Алта.
ГЛЕНДОН, АЛТА.

По $50.00:

Пані Галина Шандро.

По $25.00:

Митро Спасюк, о. П. Зубрицький.

По $20.00:

Олександер Стасик.

По $15.00:

З Похорону бл. п. Марії Горячки

По $10.00:

П. Лукіан, Василь Филипчук, Андрій Кандрачевич, Стефан Филипчук.

По $5.00:

Андрій Катиш, Олександер, Боровець, пані Л. Данилюк, Майкс Сало Стор, Николай Карас, Ретро Бойків, Борис Арсеняк, Митро Гнишка.

ЕЛК ПОЙНТ, АЛТА.

По $10.00:

Федір Максимець.

По $5.00:

Едвард Грегорчук, Гр. Твердий, Данило Озицко, Іван Запарнюк, пані Віра Іжик, Стефан Іваиюк, В. Дідов.

$2.00: Дрібними.

БОНВИЛ, АЛТА.

По $20.00:

О. Фербей.

По $10.00:

Мик. Дмитерко.

По $5.00:

Пані Наталія Уляницька, Юрій Гушкал, П. Галіовда, Олександер Федчук, Митро Пасічнюк.

$2.00: Дрібними

ЛАКОРЕЯ, АЛТА.

По $10.00:

Михайло Уляницький.

По $5.00:

Николай Уляницький.

ГЕНСБУРГ, АЛТА.

По $10.00:

Петро Липовий, Тома Липовий.

ЛАК ЛА БІШ, АЛТА.

$2.00: Дрібними.

СТ. ПАЛ, АЛТА.

По $25.00:

Сейлс енд Сервис Лтд.

По $8.00:

Гнат Славінський.

НОРТЕРН ВЕЛІРІ, АЛТА.

По $5.00:

Іван Андрейчук.

ЕНША, АЛТА.

По $5.00:

Пані Ірина Тягло

СТ. КЕНТ, АЛТА.

По $5.00:

Іван Некуля.

ГРЕНД СЕНТЕР, АЛТА.

По $20.00:

Василь Гудима.

ЛИНДБЕРГ, АЛТА.

По $5.00:

Михайло Головедчук.

АРДМОР, АЛТА.

По $50.00:

Іван Савчук.

По $5.00:

Андрій Крыль

АЙРОН РИВЕР, АЛТА.

По $5.00:

Петро Сараванський.

ГІФОРД, АЛТА.

По $35.00:

У Г. П. Громада.

ФРЕНЧМР, АЛТА.

По $5.00:

Босій Онуфрійчук.

Пожертви з Картерет, Н. Дж., США.

По $50.00:

Чоловічий Клюб Св. Димитрія; Батьківський Комітет Недільної Школи Св. Димитрія.

По $10.00:

Гурток Послужників („Віватрних хлопчиків") при церкві Св. Димитрія.

По $5.00:

П-на Тереса Сполович.

Збірка Місцевого Комітету Округи Гавс, Саск.
Арран, Саск.

По $10.00:

Юлія Пасека.

Саван Ривер, Ман.

По $100.00:

Василь і Євгенія Барабаші.

По $25.00:

Іван Голінтяй

По $20.00:

Брати Яцентюки.

По $10.00:

Д-р Семен Клак, Казимир Комарда, Іван Гриба.

По $5.00:

Іван Гевковий, Данило Ничка, Михайло Брицук, Іван Балан, Дмитро Максимчук, Данило Вознюк.

$1.00: Дрібними

Збірка Місцевого Комітету Округи Роблкз, Ман.

По $15.00:

Андрій Антоній, Мекнат, Саск.

По $10.00:

Йосиф Швайковський, (Роблин); Олександер Ткачук, (Калдер, Саск.).

Збірка на Похороні бл. п. Юліяна Цисьструка в Брентфорд, Онт.

По $15.00:

Олексій Яремій з дружиною, Брентфорд.

По $10.00:

Антін і Анна Фігуси, Вайта, Ман; Іван Цисьструк, Вайта, Ман.; Марія Цисьструк, Брентфорд, Онт.; Жіноче Товариство ім. Лесі Українки, Брентфорд, Онт.; Дм. Нівранський, Вотерфорд, Онт.

По $5.00:

Вайта, Ман.

Іван Фігус, Йосиф і Марія Музики, Федір і Анна Цисьструк, Василь і Анна Цисьструкли, Михайло Дикун, Григорій і Анна Пацьорка.

Вінніпег, Ман.

Олександер і Анастасія Гуні, Теодора Гавриленина, Анна Фігус.

Брентфорд, Онт.

Пані А. Шалай, Іван Бурдейний, В. Костюк, С. Сабольський, Іван Сторощук, Іван Стефура, Михайло Цисьструк, Іван Бабійчук, Ольга Цисьструк.

$55.25: Дрібними.

Усім Жертводавцям щира подяка!
За Комітет Будови Колегії Св. Андрея в Вінніпегу:
о. д-р С. В. Савчук,
голова Дирекції та координатор кампанії.

Адреса Колегії:
ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada.
Tel. JU 6-3023

ВИПРАВЛЕННЯ

У числі „Вісника" за 1-го травня 1963 р. на списокі пожерти з Громади Св. Покрови у Вінніпезі було подано що п. Г. Микитишин з дружиною пожертвували $25.00, а мало бути п. Г. Микитишин з дружиною **з нагоди родинної Панахиди пожертвували $25.00.**

ВИПРАВЛЕННЯ

У числі „Вісника" за 1-го травня 1963 р. на списокі пожерта на Будівельний Фонд Колегії з різних місцевостей було подано: По $18.50: Збірка на Похороні бл. п. Григорія Антонюка, Сенд Гил, Ман., а мало бути СЕНБКІВ, Ман.

УВАГА! УВАГА!

КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ ВЛАДИКИ МИТОПОЛИТА ІЛАРІОНА ТА ПОСВЯЧЕННЯ УКР. ПРАВ. ЦЕРКВИ ПРЕСВ. ТРОЇЦІ В ПРИНС АЛБЕРТ, САСК.

відбудеться
в неділю 9 червня 1963 р.,
за слідуючою програмою:

8:45 — Зустріч Владики Митрополита Іларіона.
9:00 — Посвячення Церкви.
9:30 — Митрополичне Богослужен-

ня, в якому візьме участь
ВПреп. о. Ігумен Іов Скакальський та місцевий о. Парох
12:00 — Обід.
2:00 — У залі Архей Святочний Концерт, з головним Словом Владики Митрополита Іларіона; також будуть промовляти Всечесні Отці та визначні світські особи.

На це велике Свято сердечно запрошуємо навколишніх Громадянство

Зі Управу Громади:
о. Прот. Юрій Турківський, парох.
Теодор Паскарук, голова
Василь Сопотик, секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ТРАВЕНЬ
19. Неділя, — Христова нового Єпископа в Катедрі Пресвятої Трійці у Вінніпегу
26. Неділя, — Конора, Гонор, Поплярфілд, Пасквіє Том.

ЧЕРВЕНЬ
2 Неділя, — Пресвятої Трійці (Зелені Свята), Поплар Парк й Поплярфілд, Храм — Гонор.
9 Неділя, — Сендгіл й Транскона, Храм — Конора.
16. Неділя, — Дуфорст, Сулукавт, Тиндал
24. Неділя, Конора, Транскона, Селкірк.
30. Неділя, — Гонор Ледвин, Поплярфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОРЧУКА

ТРАВЕНЬ
5. Неділя Розслабленого — Йорктон
6 Понеділок. Св Великм Юрія Йорктон
12. Неділя Самарянки — Йорктон Свято Матері
19. Неділя Сліпонародженого. Собор Церкви в Вінніпегу
23. Четвер. Вознесення Господнє — Райн
26. Неділя Св. Отців Першого Всел. Собору — Йорктон

ЧЕРВЕНЬ
2 Зелені Свята. Пресвятої Трійці - Йорктон. По полудні Відправи на могилках спочилих на цвинтарі
3. Понеділок. День Святого Духа — Йорктон
9. Неділя Всіх Святих Райн. Храмове Свято
16. Неділя — Горлиц
23. Неділя - Йорктон
30. Неділя — Райн

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА

19. Неділя — Сторожкій
23. Четвер (Вознесення) — Мазепа
26. Неділя — Ахтямічукова
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

ТРАВЕНЬ
19. Неділя Надзвичайний Собор у Вінніпезі
Address: 2602-42 Ave., Tel. LI 2-4312
Vernon, B. C.

о. Т. ГЛУХАНЮКА

ТРАВЕНЬ
19. Неділя — Дрий Ривер (не відбудеться, з приводу Собору що відбудеться у Вінніпезі)
23 Четвер — Вемлав (Вознесення Госп)
26. Неділя — Ренвер (Св. Отців)

ЧЕРВЕНЬ
2. Неділя — Пайн Ривер (П'ятидесятниця)
3. Понеділок - Гарленд (Св. Духа)
9 Неділя Дорбин (Всіх Святих) (Храм),
16. Неділя - Етелберт
23. Неділя — Етелберт
30 Неділя — Зелена

УВАГА: 22-го травня ц. р. о год. 8.30 веч. й 23-го травня ц. р. о год. 2.30 веч. з Дауфинської Радіо-станції, буде передана Служба Божа по радіо, із Громади Св. Петра й Павла в Етелберт. Буде співати хор, під управою п. Т. Гарбуліńського, нашої громади.
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕБЕНЮКА

ТРАВЕНЬ
19 Неділя, Собор Укр. Прав. Церкви в Вінніпегу
23. Четвер, Вознесення - Гласлин
26. Неділя Св. Отців - Біггар Храм

ЧЕРВЕНЬ
2-го Неділя Пресв. Трійці. Храм - Гадерлей
3. День Св. Духа Храм — Витків
9 Неділя Всіх Святих, Храм — Медов Лейк
16 Неділя 2-га по Зел. Святах — Норт Бетлфорд
23. Неділя — Гласлин
North Battleford, Sask.
972—10th St. Ph. 445-5280

о. С. ГРЕДІЛЯ

ТРАВЕНЬ
19. Неділя перед Возн. — Кобзар. Храм
23. Четвер. Вознесення Госп. — Мейбридж
26. Неділя по Возн. — Свон Ривер Храм
Address: Box 111, Naiva, Sask.

о. Ст. ЗУЗАКА

ТРАВЕНЬ
19. Неділя — Собор у Вінніпегу
23. Четвер, Вознесення — Геффора
26. Неділя — Біликн
26. Неділя. Вечірня о год. 7-ій- Геффора
Address: Box 168, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ТРАВЕНЬ
19 Неділя Собор УГПЦ — Вінніпег
26. Неділя — Ст. Паул

ЧЕРВЕНЬ
2 Неділя Пресв. Трійці. Храм Гленлон
3. Понеділок День Св Духа - Боневіл
9 Неділя. Посвячення Церкви Лек Ла Біш
16. Неділя Храм — Сенді Ренець
23 Неділя — Ст. Паул
30. Неділя — Гіфорд
Box 194, Glendon, Alta. Tel.: 51

о. М. КРИТОКА

ТРАВЕНЬ
19. Неділя — Мелфорт
23. Четвер. Вознесення — Гронлд (над річкою). Храм
26. Неділя — Гадсон Бей, Храм
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛЦША

ТРАВЕНЬ
19. Неділя — Вайта. Проводи
23. Вознесення — Арбажка Св
26. Неділя — Сірко Проводи

ЧЕРВЕНЬ
2 Неділя, Пресв. Трійці — Вайта. Храм
3 День Св. Духа — Арбажка Св. Миколая
9. Неділя — Сірко Проводи
16. Неділя — Сандовн
23. Неділя — Вайта
30. Неділя — Семьків Проводи
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-54-82.

о. М. КОЛЕНИЧА

ТРАВЕНЬ
19. Неділя. Надзвичайний „Собор Церкви в Вінніпегу
23. Четвер, Вознесення — Брендон
26. Неділя — Брендон
[redacted] rose, 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel PA 9-5814

о. ІВАНА МАЯБИ

ТРАВЕНЬ
19. Неділя — Мічеы
23 Четвер. Вознесення — Кепон
26. Неділя — Кендіяк

ЧЕРВЕНЬ
2 Зелена Неділя — Кіндерслей. Храм
3 Зелений Понеділок — Прілейт
9. Неділя — Вондз
16 Неділя — Мічеы
23 Неділя — Оен
30. Неділя — Кендіяк
1301-20 St. W., Saskatoon, Sask. Phone: 244-5815

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА

ТРАВЕНЬ
19. Неділя — Россорн
23. Вознесення — Глен Елмо
26. Неділя — Евгусівіь, Храм

ЧЕРВЕНЬ
2. Неділя, Пресв. Трійці — Вистя, Храм
3. День Св. Духа — Оакборн
9 Неділя — Россорн
16 Неділя — Мекз
23. Неділя — Січ
30 Неділя — Оакборн
Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 336.

о. М. ОЛЕСІОКА

ТРАВЕНЬ
19. Неділя. Передача Служби Божої по радіо. Станція СІ-КФРІ-ДІ-ЕМ, Даффін, Ман., від год. 11-ої до 12-ої 15 хв. — Даффін)
23. Четвер. Вознесення — Ашіба. Храм, (Проводи)
26. Неділя — Рорктон (Проводи) Вечірня служиться що-неділі о год. 7-ій вечора в Даффіні.
810 Main Str. South
Dauphin, Man.

о. Е. ПРИСТУПИ

ТРАВЕНЬ
19. Неділя — Канора (Успенська)
23. Вознесення — Внімер, Храм
26. Неділя — Вадина

ЧЕРВЕНЬ
2 Пресв. Трійці — Фостон Храм
3 День Св. Духа — Ватсон
9. Неділя — Вадина. Храм
16. Неділя — Внімер
23. Неділя — Кіїв
30. Неділя — Канора
Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВА ПУКА

ТРАВЕНЬ
19 Неділя — Льора
23. Четвер Вознесення — Вестбрук Храм
26. Неділя — Тіодор (за рікою)
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ

ТРАВЕНЬ
19. Неділя — Давнінг. Проводи Стрий, Вечірня і Проводи 4-та год.
23. Четвер — Спелен
26. Неділя — Сюові Лейк. Храм
Address: Smoky Lake, Alta. Box 809

о. В. СЛОЗАРА

ТРАВЕНЬ
19. Неділя — Участь в Соборі
23. Вознесення — Бюкенан
26. Неділя — Канора

ПРОВОДИ на цвинтарі в Каноpі відбудуться в неділю, 26 травня, год. 2.30 по обіді. На випадок непогоди ці проводи відбудуться в той сам час в неділю 9-го червня.
Canora, Sask., Ph. 563-5158

о. М. СТЕЦЕНКА

ТРАВЕНЬ
19. Неділя Сліпонародженого. Проводи — Лепік
23. Четвер. Вознесення. Проводи — Смате
26. Неділя Св. Отців — Едвов Крік
26. Неділя — Кедворт, Вечірня 7 год. вечора

ЧЕРВЕНЬ
1. Субота Задушна (Спомини померших піонерів) — Ст. Джулієн
2. Неділя. Зелені Свята. — Кедворт о. В. Сенишин. Храм
2 Неділя, Зелені Свята — Смате, о. М. Стеценко. Храм
3. Понеділок. Св. Духа. — Тарнопіль, Храм та Освячення Угольного каменя
9 Неділя Всіх Святих. — Альвена. Храм
15 Субота Вич. Ів. Сучавського — Вакза
16. Неділя — Едвов Крік
23. Неділя — Лепін
30 Неділя — Вакза
Address: Box 4, Tel. 45
Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ТРАВЕНЬ
19. Неділя — Розе
23. Четвер. Вознесення — Толстой
26. Неділя — Гардентон

ЧЕРВЕНЬ
2. Неділя, Зелені Свята. Храм — Толстой
6 Неділя — Розе
23. Неділя — Гардентон
30. Неділя — Сарто
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА

ТРАВЕНЬ
19. Неділя — Торгілд. Проводи Федора Вечірня та Проводи, від 4 год. по пол.
23. Вознесення Господнє — Редвей (Храм)
26. Неділя — Восетна
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА

Box 807 Willingden, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА

ТРАВЕНЬ
19 Неділя — Гуайк
23. Четвер. Вознес. Гос. нашого Іс Христа — Сарепа
26. Неділя — Вондерінг Ривер. Проводи
26. Неділя, Вечірня 7.00 над вечір — Лек Ла Біш
Address: Box 517 Lac La Biche
Telephone 187

о. Е. ТРУФИНА

ТРАВЕНЬ
19 Неділя Сліпонародженого — Вінніпег (Собор)
23. Четвер. Вознесення — Сембург. Проводи на Гробах
26. Неділя Св. Отців — Вірдейл
Address: Weirdale, Sask. Ph. 486.

о. М. ХОМЕНКА

ТРАВЕНЬ
19. Неділя — Гуайк
23. Четвер. Вознесення — Айтуна
26. Неділя — Габард
Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ

ТРАВЕНЬ
19. Неділя — Мусідора (Проводи)
19. Неділя — Морємб — (Вечірня й Проводи о год. 3-ій по вол.)
23. Четвер — Мирнам, Вознесення Господнє
26. Неділя — Лойдмінстер
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШЕВЦЯ

ТРАВЕНЬ
19 Неділя — Россел. І при тій нагоді відбудеться Спільне Свячене
22 Середа. Перенесення Мощів Св Миколая. Храм відбудеться на фармерській кольонії — „Драчинці", пошта Мек Нат, Сяск
23 Четвер Вознесення — Зелена-Мерждейл
26 Неділя — „Топорівці" Брокетон, Сяск.
Address: Hoblin, Man.
Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАЯ

ТРАВЕНЬ
19. Неділя, Проводи — Кагвин
23. Четвер, Вознесення - Пенд
26 Неділя — Калмар

ЧЕРВЕНЬ
2. Неділя, Пресвятої Трійці, Храмове Свято — Калмар
2. Неділя, Пресвятої Трійці, Храмове Свято — Кагвин, о. Прот С Семчич
3. Понеділок, Святого Духа — Брудерхайм. Богослужения й Місійний Зїзд Едмонтонської Округи, що його очолить Високопреосвященний АНДРЕЙ, Архиепископ Едмонтону й Західної Канади з участю о. Настоятеля й оо. з Едмонтону й околиць. Просимо Бидзю, Вишлнгдон, Радвей, Редвотер, Едмонтон й околиці взяти численну участь в урочистостях і Зїзді.
9 Неділя — Кемроз Перше Богослужения й відкриття новозбудованої Церкви на честь Всіх Святих в Кемроз, Альберта, на яке запрошуємо Едмонтон, Підедмонтонську Округу, Вегревид, Інісфрі й околиці прибути численно на Храмове Свято в новій церкві
15 Субота, Івана Сучавського, Соборне Богослужения — Кагвин
16. Неділя — Пено
23. Неділя — Торбей
30. Неділя — Брудерхайм
Address: 9630—109th Ave., Ph. GA-23012. Edmonton, Alta.

о. Г. УДОДА

ТРАВЕНЬ
19. Неділя — Фоме Лейк
23. Четвер. Вознесення — Едмор
26. Неділя Вишарт
Address: Shoho, Sask., Box 52. Tel. 21.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XI. ВІННІПЕГ МАН., 1-го ЧЕРВНЯ, 1963. WINNIPEG MAN., JUNE 1, 1963. ЧИСЛО (1963) 11

ДУХОВНА КОНФЕРЕНЦІЯ І НАДЗВ. СОБОР – $30,600 НА КОЛЕГІЮ

Духовна Конференція, щоб попередила Надзвичайний Собор, зложила на нову Колегію Св. Андрея $16,000.00.
Після того ще, окремо, на Надзвичайному Соборі (духовних і мирян) було зложено на нову Колегію $14,600.00.

ВИСОКЕ ВІДЗНАЧЕННЯ МИТРОПОЛИТА

З ПОСТАНОВ НАДЗВИЧАЙНОГО СОБОРУ

Номінації на провідні становища

У днях 17, 18 і 19 травня ц. р. відбувся Надзвичайний Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Цей Собор безпосередньо був попереджений Всеканадійською Духовною Конференцією, 15-16 травня. У проміжкі часу між сесіями Собору відбулися також наради Консисторії.

Надзвичайний Собор, на пропозицію Консисторії і Собору Єпископів, вшанував 82-літнього Первоієрарха нашої Церкви, Владику Митрополита Іларіона, титулом Блаженнішого — з уваги на його винятково великі заслуги для Української Православної Церкви.

Владика Борис (Яковкевич) четвертим Єпископом

Н. Собор обрав бувшого настоятеля Церковної Округи Шіго, Саск., о. Протопресв. Бориса Яковкевича, згодом у чернечому сані Архимандрита, кандидатом на Єпископа-помічника, титулярного Саскатунського. Новий Єпископ висидіння буде ревидувати у Вінніпегу.

Собор Єпископів нашої Церкви хіротонізував о. Бориса на Єпископа в неділю 19 травня.

Протопресв. Д-р С. В. Савчук — першим принципалом нової Колегії

У періоді Н. Собору Провід нашої Церкви найменував о. Протопресв. Д-ра С. В. Савчука принципалом нової Колегії Св. Андрея, що буде урухомлена в 1963-64 академічному році на університетській площі.

Протопресв. Д-р С. В. Савчук є також головою Дирекції Колегії Св. Андрея та членом Комітету Будови нової Колегії і координатором кампанії на її будову. Одночасно він досі був довголітнім головою Президії Консисторії. До закінчення його поточної каденції йому ще залишалося два роки. З уваги на номінування його принципалом нової Колегії Св. Андрея він зрезигнував із посту голови Президії Консисторії, а погодився при тому прийняти пост заступника голови цієї Президії. Обов'язки принципала нової Колегії він почне виконувати з днем 1 липня ц. р.

Прот. Т. Ковалишин — новий голова Президії Консисторії

З уваги на це, що Протопресв. Д-р С. В. Савчук не вибув своєї каденції голови Президії Консисторії, докінчити цю каденцію — 2 роки, до часу скликання звичайного (регулярного) Собору, Провід Церкви запросив Прот. Тому Ковалишина — настоятеля Катедри Св. Івана в Едмонтоні. Перед своїм призначенням до Катедри Св. Івана в Едмонтоні минулого року Прот. Т. Ковалишин працював у Консисторії як секретар її Президії.

Хоч це обмеження становить тільки дві десяті відсотка, але вже сам той факт, що тут є обмеження замість попереднього щорічного приросту на протязі останніх 91 років, Церкви в Америці поважно тим занепокоїв. Речник протестантської Крайової Ради Церков в США 1 січня 1963 р. висловив побоювання, що затримка, ба — обмеження числа церковного членства „є замітним тому, що воно може бути показником затримки в постійному (досьогочасному) зростанні церковних членів в порівнянні з приростом усього населення".

1960 р. католики в Америці мали 3.2 проценти приросту церковного членства, а 1962 р. їхній приріст становив тільки 1.9 процента, отже на протязі 1960-61 рр. обмеження приросту католицького членства становить 1.3 відсотка. Це явище замітне тим, що в Католицькій Церкві однією з політичних точок є пропагування серед католиків якнайбільшого розроження, а однак і ця політика не має успіху.

Співають жидівські релігійні пісні в державній установі в Москві

„200,000 слухачів по береги заповнили конкертовіо ім. Чайковського в Москві, і вони з захопленням із сльозами на очах домагалися ще більше, коли цього тижня (початок другого тижня травня) Джейн Пірс — тенор Метрополітальної опери (в Нью-Йорку) співав пісні їдіш і єврейські, що були частиною його довгого речитаlю, що складався головно з оперних арій. Пан Пірс відбуває одноміснчну об'їздку по Советському Союзі. Одною з пісень їдіш (яку виконав Пірс у Москві) було благання бердичівського рабіна, який звертається до Бога, щоб Він змилосердився над долею жидів, а іншою піснею був 13-й псалом, по-єврейському, що починається словами: „Як довго, о Господи, забуватимеш мене?" — подає „The Jewish Post" (Вінніпег) 9. 5. 1963 р.

З. Р. В. — Це справді один з великих успіхів жидів, коли комуністична влада дозволяє, щоб в її великих державних установах, якою є консерваторія ім. Чайковського в Москві, жиди свобідно співали свої релігійно-патріотичні пісні, і щоб масова публіка вільно це слухала й захопленням та сльозами зворушення оплескувала це, та жадала ще більше такого. Але навіть у думці допустити не вільно, щоб так само й християнські релігійні пісні були допущені у державні сфери в СССР...

Кардинала Міндснті вивезуть до Риму

„Повідомлено, що Ватикан, США і комуністичний уряд Угорщини заключили угоду, внаслідок якої кардинал Йозеф Міндсенті має вийхати до Риму. У високих кругах Ватикану говориться, що вони очікують прибуття цього 71-літнього римо-католицького примаса Угорщини до Риму за пару днів, — з метою зайняти високий пост у Ватикані", — сповіщає щоденник „The Winnipeg Tribune" (16. 5. 1963).

Перший раз за 91 літ

Зменшення приросту членів Церков в Америці

Періодична щорічна публікація п. з. „A Year Book of American Churches" на 1963 р. інформує, що церковне членство, а також члени синагог, 1961 р. обхоплювало собою 63.6 відсотків усього населення США, а 1962 р. всі церковні члени становили тільки 63.4 відсотків усієї американської нації.

Обов'язки голови Президії Консисторії Прот. Т. Ковалишин почне виконувати з днем 1 липня ц. р.

Королівська комісія в Альберті проти комерційних цвинтарів

Уряд провінції Альберти 19 квітня ц.р. проголосив рекомендації королівської комісії під проводом головного судді Верховного Суду Альберти, С. С. Меклорина, щоб усі цвинтарі в цій провінції підлягали контролі місцевих самоуправових властей та церковних організацій, бо більшість із „комерційних цвинтарів... є покинуті" без опіки, — сказано у звіті королівської комісії.

Тайні переговори між Москвою й Ватиканом

Арнольдо Кортезі, що є кореспондентом „New York Times Service" подав з Риму такі інформації, що їх передруковуємо з „The Winnipeg Tribune", 11. 5. 1963 (пояснення в дужках наші):

„Рим. — Кард. Стефан Вишинський, примас Польщі, прибув до Риму саме в розгарі хвилі рапортів про це, що тайні переговори між цією Церквою та державами за залізною заслоною, де є багато римо-католицького населення, посунулися далеко вперед, і незабаром можуть показатися їхні практичні наслідки.

Кардинал Вишинський може бути

(Закінчення на 2-й стор.)

Тайні переговори між Москвою й Ватиканом

(Закінчення з 1-ї стор.)

прийнятий папою Іваном XXIII за пару днів, і він (кард. Вишинський) здасть йому подрібний звіт з поступу цих переговорів (з комуністичним урядом) у своїй країні (Польщі).

Звідомлення про це, що ці переговори продовжуються, та що вони успішні, ще більше оживилися тоді, коли повідомлено, що Архиєпископ Віденський кардинал Франц Кеніг (Franz Koenig) очікується в Римі в п'ятницю чи в суботу (10 чи 11 травня). Кардинал Кенігові папа довірив спеціяльну місію там на місцях прослідити можливості щодо спричинення пересправ з властями деяких країн за залізною заслоною.

Зустріч з Мінденті

Виконуючи свою місію, він (кард. Кеніг) побував у Будапешті, де він розмовляв з кардиналом Йозефом Мінденті, який від часу угорського повстання (проти комуністичної влади) 1956 р. знайшов собі азиль у посольстві США Після того кардинал Кеніг побував у Польщі, де він відбув конференцію не тільки з (кардиналом) Вишинським, але й також з місцевими комуністичними властями.

У Римі передбачують, що у висліді діяльности (кардинала) Кеніга комуністичні власті незабаром дозволять (кардиналові) Мінденті вихати з Угорщини й прибути до Риму. Ця його місія буде тільки маленькою частинкою далеко ширшого порозуміння між Ватиканом і Советським Союзом з метою наладнати кращі взаємовідносини. Тут вірять, що вже обговорюється справа встановлення в Росії консуляту Святої Столиці (Ватикану) і советського консуляту в Ватикані."

З. Р. В. — Чи папа Іван XXIII тільки радить кардиналові Мінденті вихати з Угорщини до Риму, щоб цей кардинал своєю присутністю в Угорщині не дразнив комуністичної влади, яка погоджується пропустити цього кардинала за кордон? Чи, може, навпаки: папа дав кардиналові Мінденті наказ вихати з Угорщини, щоб він не дразнив комуністичної влади, але при тому комуністична влада не хоче його пропустити, а жадає від папи й від цього кардинала якихсь зобов'язань, і в цій справі ведуться переговори? Папа Іван XXIII покищо не видав жодних таких інформацій, що він ясновидя б справу загадкових переговорів Ватикану з кардиналом Мінденті і з комуністичною владою Угорщини.

Адже ж у патріотичних середовищах в Угорщині й за кордоном кардинал Мінденті не користується симпатіями тому, що він повністю заломився на процесі, коли його судили комуністи, і зо страху він очорнив і себе самого, і Католицьку Церкву, і національно-державницьку справу Угорщини. То ж коли угорські патріоти-революціонери 1956 р. розбили комуністичні в'язниці і між звільненими в'язнями вийшов на волю і кардинал Мінденті, то угорський нарід зустрів його мовчки, холодно. А коли угорське повстання було подавлене советським військом, то кард. Мінденті звлишив свій єпископат і втік до американського консуляту.

В угорських патріотичних середовищах у вільному світі думають, що кардинал Мінденті тому не піддається намові папи виїхати з Угорщини, якщо б комуністи дозволили йому перейхати кордони цієї держави, щоб „спокутувати" це своє минуле моральне заломання. Хоч безпечне перебування в азилі в консуляті США це жодне ризико, але все ж таки це щось ніби „золота ізоляційна камера", з якої йому виходити не вільно, щоб його не схопила комуністична влада. Якщо папа дасть йому наказ виїхати до Риму, то він виїде, але тут буде в нього оправдання для самого себе й для світу, що він мусів папський наказ виконати, і тому він покинув своїх вірних в Угорщині.

По виборах в Італії

Перемога лівих у парляменті Італії

Італійські політичні сили в числах

Найновіші вибори в Італії відбулися 28-29 квітня ц р. Уже 30 квітня почали подавати початкові висліди виборів, 1 травня проголосили їхній кінцевий вислід, ось він (подано за щоденником „The Winnipeg Free Press" 1 5 1963):

На всіх 630 місць у парляменті вибрано таки числа послів з різних партій:

1) християнські демократи (католицька партія) 260, 2) комуністи 166, 3) соціялісти 87, 4) либерали 39, социял-демократи 33, фашисти 27, монархісти 8, республіканці 6, інші 4. - - Разом 630.

Для порівняння з теперішнім станом вислід попередніх виборів (1958 р.): 1) християнські демократи (катол. партія) 273, комуністи 140, соціялісти 84, либерали 17, социял-демократи 22, фашисти 24, монархісти 25, республіканці 6, інші 5. Разом: 596.

Комуністи використали політичне порозуміння між Ватиканом і СССР

Вищенодані цифри показують, що комуністична партія була також і після виборів 1958 р стала (після християнсько-демократичної), другою в черзі найбільшою партією в Італії. А в виборах 1963 р. хрнст-демократ. партія (Католицька Акція) втратила 13 місць, а комуністи не тільки далі втримались на другому місці, але ще й здобули 26 місць більше, ніж 1958 р.

Преса подає, що комуністичні провідники використали у своїй передвиборчій агітації два головні чинники: 1) убогість населення й безробіття та 2) лінію політичної угоди між Ватиканом і Кремлем (владою Советського Союзу).

Щоденник „The Winnipeg Free Press" (1. 5. 1963) інформує:

„Відкриження атмосфери між Ватиканом і Кремлем також могло деяке число виборців переконати, що, перш за все, комуністи не є аж такі погані.

Комуністи грали по цій лінії під час своєї кампанії, прославляючи папу Івана (23-го) як „людину миру". І цей же щоденник, далі, уточнює цю справу так:

„Іншим фактором, над яким, безперечно, буде багато дискусій, є вплив на виборця того, що папа Іван XXIII є менше ворожим до комуністичного світового руху. Дехто з тутешніх (італійських) офіційних чинників ще тижнями наперед (перед голосуванням) говорив, що це збільшить число комуністичних голосів, особливо ж між італійськими жінками, тому, що попереднье натаврування (Католицькою) Церквою кожного того, хто голосує на комуністів, уже скасовано. Прем'єр Советського Союзу, Микита Хрущов, із свого боку зробив усе для цього, щоб влинути на голосування (в Італії). він вислав свою дочку й зятя (Аджубея) до папи і він же (Хрущов) відбув інтервю з італійськими журналістами. Італійська комуністична партія представляє себе як щось у роді правого крила комуністичної партії, яка відкинула китайський рід воюючого комунізму, і вона (ком партія Італії) змагає до здобуття влади шляхом парляментарних виборів".

Патріотична італійська преса осуджує політику Ватикану

„Ватиканський часопис „Osservatore Romano" скритикував італійську право-крилову газету за це, що вона оскаржила Римо-Католицьку Церкву за її „моральне розлброєння" супроти комунізму", подає щоденник „The Winnipeg Tribune" (8 5. 1963).

Ця італійська „право-крилова газета" - це, розуміється, патріотична газета, оскаржуючи провід Католицької Церкви в Римі за те, що він „морально розлброює супроти комунізму", ця газета має на увазі той факт, що папа Іван XXIII вступив на шлях заключування політичного порозуміння з комуністичними державами, і тим самим сам найвищий провід дає католицьким народам приклад співжиття з комунізмом шляхом угодовства. Скомунізоване населення навколо міста Риму називають „червоним поясом навколо Риму". Цей „червоний пояс" тепер збільшується в обох напрямках. до центра самого Риму, де він уже здобув силу в парляменті, і від центра - поширюючись по країні.

Провідник католицької партії „схиляється наліво"

Провідник Християнсько-демократичної партії „прем'єр Фанфані опинився на драгоценні своїх „лівих нахилів", передає з Парижу кореспондент, „New York Times Service". бо комуністичний провідник „Тольятті (Togliatti) домагається, щоб комуністів було допущено до уряду".

МИТРОПОЛИЧІ ВІЗИТАЦІЇ ВЕСНОЮ Й ЛІТОМ 1963-ГО РОКУ

Неділя 2-го червня, — у **Митрополичій Всеканадійській Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпегу:** Св. Літургія на день Пресвятої Тройці.

Неділя 9-го червня, — у **Св. Троїцькій Церкві в Принц Альберт,** Саск.: Повне Освячення Церкви. Митрополита супроводить О. Ігумен Йов Скакальський.

Неділя 16-го червня, — у **Роблині,** Ман.: Освячення Церкви Св. Івана Предтечі. Митрополита супроводить О. Ігумен Йов Скакальський.

Неділя 23-го червня, — у **Гадсон Бей,** Саск.: Освячення Церкви. Митрополита супроводить О. Ігумен Йов Скакальський.

В. Іваниє

Демагогічне говорення

Наше виннуе є ключем нашого майбутнього.
Вінстон Черчіл.

У тижневику „Новий Шлях" 13 квітня 1963 р., ч. 15, ст. 12 уміщена стаття інж. Осипа Бойдуника, що названа: „Щоб не ширилось балаканство". На трьох шпальтах газети автор збговорює один абзац моєї доповіді, що відбулася 23 грудня 1962 р. на засіданні Канадського НТШ в Торонті на тему: „Національно-політичне значення Української Господарської Академії". Інж. Осип Бойдуник подає повністю абзац і пробує знайти в ньому неточності та намагається представити, „як було на ділі?"

Отой абзац ужито для підтвердження ролі Української Господарської Академії, як об'єднуючого чинника в Подебрадах. Для цього констатовано і відомі факти, що зв'язані з убивством сл. п. С. В. Петлюри. Ними (фактами) лише підтверджено утворення дійсного соборницького ставлення та його впливу на західньо-українців. Так показано контраст вихованої в Подебрадах наддніпрянської молоді до тих, що були поза подебрадським середовищем, що насамперед були католиками, а потім українцями — для цих, останніх, тоді й С. В Петлюра вважався головно схизматиком, а не провідником українського народу. Для цього констатовані факти з минулого, щоб вони не повторювалися у майбутньому. Неправди в наведених фактах (вони в нашій літературі вже зафіксовані) не було і з гірчичне зерно.

Про відомий львівський адвокатури від участи в судовому процесі сл. п. С. В. Петлюри інж. О. Бойдуник не знає, хоч про це багато писано в „Тризубі", що виходив у Парижі, і докладно в статті проф. Андрія Яковлева в „Збірнику пам'яти Симона Петлюри", Прага 1930, ст. 228, 229.

Про відмову відправити панахиду по сл. п. С. В. Петлюрі в греко-католицьких церквах у Празі інж. О. Бойдуник подає такі ніби на його думку достатні висвітлення: „По-перше, на той час у Празі не було греко-католицької ієрархії", а по-друге, ставить запитання, „чи хто-небудь робив заходи, щоб у греко-католицьких церквах була відправлена ота панахида?" Виходило б, що й у такому простому і ясному християнському обов'язку, як відправа панахиди, треба дозволу митрополита зі Львова та щоб хтось про це просив? А, зрештою, довзіл зі Львова можна було отримати телефонічно, якщо було б бажання.

Як діють українські патріоти, греко-католицькі священики, а не казуїсти, у таких випадках, варто навести такий факт. У січні 1940 р. в Любліні (Польща) помер вояк-емігрант з Наддніпрянщини, а православного священика ще в місті не було. До мене прийшли двоє приятелів небіжчика й просили допомогти, щоб греко-католицький священик похоронив. Останній (священик) на їх прохання відмовив хоронити схизматика. Я зразу пішов до к. посла до Сойму Зенона Пелеховського, до якого щойно втік старенький батько-греко-католицький священик з-під большевицької неволі. Коли я поінформував, за чим прийшов, то священик, хвилюючись, сказав: „Як воювати, то наддніпрянці-брати, а похоронити не можемо. Такі дивани на жаль ще й серед нас трапляються, я сам похоронію, а той, що відмовився, буде мені дякувати". Сказав і почав одягатися. І похоронив, не запитуючи про дозвіл ієрархії...

Хоч в абзаці доповіді говорилось тільки про невідправлення панахиди у 1926 році, інж. О Бойдуник написав і про заходи ОУН, щоб довелось було відправити панахиду по сл. п. Симону Петлюрі аж у травні 1942 р. (через 16 років після вбивства). Для цього була створена й послана спеціяльна делегація до митрополита Андрія Шептицького. Митрополит дослівно сказав делегації: „Так, то правда, що в греко-католицькій церкві, засадничо, не відправляється панахиди, чи інших молебнів за православних, але Петлюра був головою держави, що головах держави відправляються молебни й панахиди без уваги на їхні віровизнання, тому й панахида по голові держави православному Петлюрі може бути відправлена в греко-католицькій церкві". І панахида була відправлена архиєпископом Йосифом Сліпим в Катедрі св. Юра. Все оце не стосується абзацу доповіді цитковито. Однак треба констатувати факти: Симон Петлюра був забитий, як голова Української Держави, але митрополит Андрій Шептицький визнав це тільки тоді, як нагадала йому спеціяльна делегація, після 16 років по смерти та коли історична постать Симона Петлюри переросла всіх „вождів і диктаторів".

В абзаці доповіді лише зазначено: „що вожаль націоналістів, кол полковник армії УНР, при цій ноді не пустив пари з уст?" І на таке просте констатування факту інж. О. Бойдуник не дав ясної відповіді, а розповів цілу літанію, як він (тоді студент) активно працював, щоб на нодію вбивства зарегаували одностайно всі українці. Він (Бойдуник) заангажував до спільного виступу, очолюваш ним: Академічну Громаду в Празі і Групу національної молоді та коменданта УВО в ЧСР д-ра Степана Нижанківського і зайшов до Українського Вільного Університету в Празі. В Університеті „стрінув стурбованого проф. Андрія Яковлева, який жалівся, що ректор, проф. Олександер Колесс, не має наміру проголосити запропоновану йому тридену жалобу — вільну від викладів і при тому просив мене (Бойдуника), щоб я, як голова УАГ впливув на ректора, щоб він таки проголосив жалобу. В розмові з ректором мені (Бойдунку) вдалося переконати ректора, що політичні різниці це наша внутрішня справа". Так відбувався Академія. „В почесний президи жалібної Академії сиділи цілий час представник, УВО д-р Степан Нижанківський і студент Осип Бойдуник". Все це говорить про похвальну чинність студента О. Бойдуника, а не про вождя націоналістів, представник якого д-р С. Нижанківський був пасивний.

У наведеній розповіді інж. О. Бойдуника — цікава деталь. Ректор Укр. Вільн Університету проф. Олекс. Колесс проханння проф., кол, ректора того ж університету, міністра УНР Андрія Яковлева зігнорував Домагання ж свого студента-однов'язця визнав більше авторитетним і Академію відбув, хоч окремо від великого вічка всіх організацій.

Отож, всі діялектичні міркування інж. Осипа Бойдуника тільки підсилили сказане в абзаці моєї доповіді. Ні одного мого речення інж. О. Бойдуник не заперечив. Об'єктивно треба визнати, що „балакутство" якраз є в статті п. О. Бойдуника.

Щоб до порад інж. О. Бойдуника наукові інституції й редакції „Нового Літопису", то їх можна відвести до аж занадто смілливих...

Священик у справі української мови

Лист о. Миколая Стеценка в англомовній пресі

Англомовний часопис „The Wakaw Recorder" (9 5. 1963) (у м. Вакав, Саск.) за 9 травня ц. р. опублікував листа о. Миколая Стеценка, що його зміст нижче подаємо повністю:

„Дорогий Редакторе: .

Під час свого перебування в Вакав впродовж кількох минулих років я довідався, що в цій окрузі живе багато таких канадських українців, що їхні діти навчаються в місцевих школах. Тому мене заскочило це, коли я почув, що ці шкільна молодь у дев'ятій класі замість української, що дозволена й кредитована по школах та в Саскачеванському університеті, — вчиться французької мови.

Наприклад, мені відома одна особа, яка скінчила школу у Франції, де вона вжівала французької мови; але після свого прибуття в Канаду вона вчиться англійської та української мов, та користується цими мовами. Що ж скоїлося з її французькою мовою? Вона майже забула її, тому що вона її не вживає.

Які ж Ви думки про дітей канадських українців, більшість яких розмовляють зо своїми батьками по-українському і вивчають англійські мови в школі й поза нею? Чи задовільно вони навчаються французької мови, і чи вони потребуватимуть її більше, ніж української? Ні! Я в цьому переконаний.

При багатьох нагодах я звертався був до шкільних властей у Вакав, щоб вони дозволили ввести в дев'ятій класі українську мову, як кредитований предмет, але я не отримав жодної позитивної відповіді. Так само й минулого року я в цій самій справі написав був до Шкільної Управи у Вакав, але я не отримав жодної відповіді.

Чому нам, канадським українцям, треба вчитися української мови? На це питання дав належну відповідь Дж. В. Симпсон, професор Саскачеванського університету, який не є українського походження. 1-го травня я телефонічно звернувся до професора Симпсона, і через мене він передав дозвіл передрукувати цю його книжечку в „The Wakaw Recorder".

Оцим я висловлюю Вам подяку за надрукування цього листа й передрук цієї книжечки у Вашому цінному часописі, і нехай Бог благословить Вас у Вашій праці.

Свящ. М. Стеценко,
настоятель Вакавської Української Православної Церковної Округи.

ЗАГРОЗЛИВИЙ СТАН ЗДОРОВ'Я ПАПИ

Ранні радіовісті в Канаді 22 травня коротко повідомили, що папу Івана XXIII навістила чергова атака недуги, — тим разом дуже загрозлива.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Еклезія. Передплата в Канаді — $2.00 на рік. За границю — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в США — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $2.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адресувати:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

АФОН — 1000-ЛІТТЯ І ДИСКРИМІНАЦІЯ УКРАЇНЦІВ

Від травня 1963 р. і приблизно по травень 1964 р. серед усіх народів православного вірісповідання так чи інакше відзначатимуть 1000-ліття чернечої Св. Афонської Гори. Точніше, — це роковини заснування 963 року першого манастиря на Афоні, цебто Лаври Св. Афанасія, званої також Великою Лаврою.

З того часу число манастирів там збільшувалося, і згодом (за даними з 1917 р.) там уже було 20 манастирів, 12 скитів і, крім того, келій та каливи числом 900.

Від самих початків основання манастирського життя на Афоні ця гора завжди була політично-незалежною православною чернечою територією, заселеною монахами різних національностей; ченці кожної національности мали там повну свободу поселюватися, засновувати свої манастирі й управляти ними, як своєю власністю. Афон був власністю всієї Вселенської Православної Церкви.

Так було від початків (963 р.); так було за часів Візантійської імперії; так було навіть тоді, коли ціу імперію, разом з етнографічною Грецією, опанували 1453 року турки, під владою яких Афон разом з Грецією, був до 1820 року.

Звільнившись, за допомогою інших держав, з-під турецької неволі, Греція проявила нахили окупувати Афон. Але Афон захищав свої права, і внаслідок того Греція була змушена міжнародними договорами зобов'язатися не порушувати незалежности Афону, а ці договори — це 19 лютого 1878 р. в Сан Стефано, 13 серпня 1878 р. в Берліні, а серпні 1923 р. в Льозанні.

Не зважаючи на всі міжнародні договори, якими вона перед світом загарантувала Афонові його дотогочасну політичну незалежність та екстериторіяльність, Греція видала 10 вересня 1926 року закон, яким вона заявила, що Афон це невід'ємна частина грецької території, що в національному й в адміністративно-правному відношенні має бути підпорядкована Константинополю. Патріярхові. Цим таким законом (10. IX. 1926) усіх ченців Афону проголошено горожанами Греції, а грецьку мову нав'язано, як богослужбову й адміністративну, всім без винятку манастирям, а-при тому до цього закону було додано клявзулю, щоб надалі не приймати нових ченців у не-грецькі манастирі. Щоб уникнути розголосу, ця клявзуля в законі з 10 вересня 1926 р. була тайною, але уряд Греції непомітно, але кроком за кроком проводив її в життя, — так, що від 1955 р. монахам не-грекам практично вже не можливо дістатися на Афон. Величезним майном, вложеним у манастирі Афону не-греками, Греція від 1926 р. розпоряджається, немов би своєю власністю.

Такого не бувало в Афоном віть під турецько-магометанською окупацією!

1000-ліття чернечого життя на Св. Афонській Горі — це одночасно 1000-ліття й українського вкладу в розбудову чернечого Афону, — а цей вклад велетенський!

Князь Володимир Великий і його дружина Анна близько 1000 років тому особисто піклувалися засновуванням українських православних манастирів на Афоні, і першим, з досі відомих, таким манастирем з 10-го століття був український манастир під назвою „Теслярство" (по-грецькому: „Ксіаргу"), бо українські ченці трудилися теслярством), який згодом був перезваний на манастир Св. Пантелеймона, — від імені українського ченця Пантелеймона десь з перелому 10-11 століть. Почавши з 1686 року, коли Константинопольська Патріярхія передала (а точніше продалаї) Українську Православну Церкву Московській Патріярхії, всі українські манастирі на Афоні чужинці почали вважати „російськими".

Манастир Св. Пантелеймона згодом зросійщився і своїм змістом, хоч фактично більшість ченців там — це українці.

Але манастир Св. Іллі і досі ставить спротив русифікації та геленізації (ог. реченню). Цей манастир заснував славний український черненець з Полтави о. Паісій Величковський, що поселився на Афоні 1746 року.

1917 р. на Афоні було 10,000 монахів із слов'янського Сходу, а велика більшість з них українці.

Дискримінацію монахів не-греків, а вже особливо монахів із слов'янських країн, зручно використала влада СССР. У „російському" (таким він сам себе вважає) манастирі Св. Пантелеймона — найбільшому з-поміж усіх не-грецьких манастирів, і жовтня 1962 р. було тільки 36 монахів (а ще 1926 р. там було 650 монахів), а їхньому теперішньому настоятелеві — архимандритові Іларіонові сповнилося 80 років; наймолодшим між ними минає по 60 років. А грецька влада не допускає в цей манастир нових монахів, нехайони, щоб він зовсім вимодився, і був закритий, або переданий грекам. У такій трагічній ситуації цей „російський" манастир (Св. Пантелеймона) з одчаю недавно піддався в юрисдикцію Московської Патріярхії, в обійми якої грецька влада сама, хоч і мимоволі, попхнула його своєю дискримінацією, а простіше — переслідуванням, хоч досі цей манастир постійно відбивав від себе замір Московської Патріярхії.

Але грецька влада, така рішуча й цупка в своїх претенсіях по відношенні до не-грецьких безборонних ченців на Афоні, виявилася вичливою і уступливою тоді, коли на Афон прибули представники Московської Патріярхії під протекцією влади СССР. Таким чином грецька влада своєю дискримінацією слабших, а толерацією сильніших, призвела до того, що СССР, через Московську Патріярхію, вже став своєю стопою на Афоні. І так великі церковні скарби давньої літератури й мистецтва (старих перводруків, рукописів та ікон), та інші цінности, що українські князі й гетьмани щедро жертвували на цей манастир, опинився в російських руках.

Очевидно, така сама доля загрожує й Свято-Андреївському Скитові, що вважає себе „російським". Третій найбільшим серед слов'янських манастирів є манастир Св. Іллі, який і надалі твердо вважає себе українським, і в якому колись було навіть по 1000 монахів, а тепер (за даними з 1962 р.) у ньому залишилося вже тільки 10 монахів; найстаршому з них, архимандритові Миколаєві 83 роки, а наймолодшому 75 літ; один з них хворіє на параліч, а два — слінві... Греки не допускають до українського манастиря Св. Іллі нових монахів-українців, чекаючи, щоб старі упокоїлися, і щоб манастир тоді закрити, або передати грекам. Український манастир піддається всякого роду натискові з боку грецької влади, включно з примусом уживати грецьку мову. З другого ж боку, грецька влада, лякаючись сили Совєтського Союзу, дозволяє представникам Московської Патріярхії вступати на Афон і агітувати серед ченців у манастирі Св. Іллі, щоб вони піддалися Московській Патріярхії, тоді вони будуть безпечні перед натиском грецької влади. Усе ж таки цей український манастир тримається твердо, і навіть на свої пороги не впускає вислинців Московської Патріярхії. На жаль, ці українські ченці між грецьким молотом і совєтським ковалом усі старенькі, більшістю хворі, живучи півголодними й без достатньої одежі, не мають жодного порятунку з боку української православної спільноти у вільному світі! Чому ж воно так?

Уряд Греції, з одного боку не допускаючи українського поповнення в манастир Св. Іллі, з другого боку широко відкрив вступ на Афон багатим туристам (головно з Америки за долярн), перетворюючи Св. Афон немов би в якусь „екзотичну" туристичну атракцію, щоб заробити на цьому гроші... І через руки туристів розпливаються ті просто неоціненні історичні церковні скарби з манастирів, а в тому й українські скарби з манастиря Св. Іллі. ..

Ми вважаємо, що православні українці у вільному світі, а головно в Канаді й Америці, мають можливості для того, щоб не дати напоталу манастиря Св. Іллі та взагалі всього того, що є українською спадщиною на Св. Афонській Горі, і головно таким чином відзначити її чернече 1000-ліття.

Це, що сказане вище — сказане не для сенсації, не для співчуття, не для того, щоб прочитати, погодитися із сказаним, і відложити газету, або в душі погрозити; це сказано тут нате, щоб приступити до негайної твердої й послідовної акції, бо ця справа рятування української цінної спадщини, це справа нашого престижу у світі, це справа нашої честі, це одна з тих справ, через які нас пізнає широкий світ; і треба, щоб він пізнав нас з боку якнайкращого та найсильнішого.

Папа за світовий уряд

Хрущов похвалив папу за мирове послання

У розмові з італійськими кореспондентами в Москві „прем'єр Хрущов хвалив Римського Отця, як зберігача миру, кажучи: „Ми вітаємо настроення папи Івана в напрямку миру. У своїй найновішій енцикліці (посланні) папа висловився проти зброєння, за заборонення атомної зброї та її випробувань, за обезброєння під міжнародним наглядом, за мирне співжиття держав, за рівноправне взаємовідношення між державами й народами, як також за припинення воєнної гарячки. „У нас, комуністів, немає жодної релігії, але одночасно ми віримо, що в інтересі оборони миру треба об'єднати всі сили" (сили папи й Хрущова, ред. В.), інформує „The Byzantine Catholic World" (12. 5. 1963), і цей же часопис подає.

„Ватиканське Радіо на днях подавало свої думки про опублікування совєтським журналом „За рубежем" великих частин цієї енцикліки далеко більших, ніж подав комуністичний орган „Известия".

„На землі мир"

Послання (енцикліка) папи Івана XXIII, за яку Хрущов похвалив папу, це енцикліка п. з. „Pace in Terris" („На землі мир"), що папа проголосив у Великодній Четвер, 11 квітня, 1963 р.

За заслуги папи Івана XXIII в голошенні миру, а особливо за його послання „На землі мир", він отримав нагороду (і разом 160,000 доларів) Валза-а на 1963 рік. Ця нагорода є чимсь в роді Нобелівської премії. Вона встановлена була певними чинниками Італії для боротьби з італійським націоналізмом, але центр цієї установи знаходиться у Швайцарії.

Цю саму нагороду 1963 р. отримав також підтримуваний совєтським урядом совєтський учений-математик Андрей Колмогоров. І коли польський кардинал Стефан Вишинський їхав (9. 5. 1963) до Риму у справі переговорів між папою і комуністичною владою Польщі, то разом з кард. Вишинським до Риму „цим самим потягом подорожував і совєтський математик Андрей Колмогоров з дружиною. Він прибув до Риму, щоб отримати премію Валзан-а, яку на цей рік отримав і папа Іван" (23-й), — подає щоденник „The Winnipeg Tribune" (11. 5. 1963).

Папа за світовий уряд

„Генеральний секретар Об'єднаних Націй, У Тант, склав на спеціяльній прєсовій конференції в минулий четвер 11 ц. м. (квітня, 1963 р.) подяку і вдячність Папі Іванові XXIII за його Енцикліку „Мир на Землі", як за могутню підтримку мирових зусиль Об'єднаних Націй та всіх дійсно миролюбних людей і країн. .. У Тант зверинув увагу, що папа підкреслив вагу міжнародної і надрядної установи (світового уряду) для збереження миру... У Тант заявив, що він хоче скласти поклін Його Святості (папі Іванові XXIII) за його велику мудрість, візію в успішний інструмент для зберігання миру, та навіть, в певному часі, повинні дістати всі атрибути суверенної держави", — заявив У Тант", — передає щоденник „Свобода" (в США) 13 квітня ц. р.

З. Р. В. — Серед патріотичних напрямків в Америці і в усьому вільному світі виключає тривогу політика проводу Об'єднаних Націй взагалі, а зокрема політика генерального секретаря ОН, що ним є У Тант — людина лівих переконань (формально він „буддист"). Люди якої національности і які мети очолюють Організацію Об'єднаних Націй? І чому вони намагаються завести світовий уряд, та з усіх держав створити одну світову державу, очолену владою Об'єднаних Націй, як світовим урядом? Кому перешкоджають національності, їхні мови, культури, релігії, Церкви й держави? Ці питання тривожать патріотів серед народів усього світу.

Купер — черговий астронавт

Черговим астронавтом у світі є американець Гордон Купер. Він вилетів у простір штучним сателітом „Фейт 7" 15 травня ц. р. зо скоростю 17,546 миль на годину, і облітав землю за кожним разом за 88.45 хвилин.

Віра

Астронавт Гордон Купер назвав своєго штучного сателіта „Фейт" („Віра") тому, що він релігійний. Коли його матір-удовву запитали, чи вона не тривожиться долею сина, коли він є там, у просторах, то вона спокійно відповіла: „Чи ж не знаєте ви, що Бог так само є там, як і на землі?"

Перед своїм польотом у просторі Гордон Купер молився і відбув зустріч із священиком. Він методист.

Попередники Купера

Астронавти з СССР Андріян Ніколаєв і Павло Попович (українець), вилетівши у простір (кожен в окремому штучному сателіті) 15 серпня 1962 р. облетіли навколо землі 64 рази за 94 години. Герман Тітов з СССР, вилетівши у простір 6 серпня 1961 р. облетів землю 17 разів за 25 годин. Американець Волтер М. Шірра (молодший), вилетівши 3 жовтня 1962 р., облетів землю 6 разів за 9 годин. Американські астронавти Джан Глени і Скатт Карпентер 1962 р. облетіли землю три рази.

Першим у світі астронавтом був росіянин Юрій Гагарин; вилетівши в просторі 12 квітня 1961 р., він облетів навколо землі, тільки раз, за 108 хвилин.

За очищення Православія

Грецький богослов за усунення неправославних домішок у Церкві

Грецький визначний сеніор богословів, проф. Гамількар Алівізатос, поставив вимогу, щоб у Православії провести „духове „возстановлення" („реставрацію") Церкви разом „зо справжнім і негайним очищенням цієї Церкви з цих домішок, що чужі її природі", — інформує журнал „The American Review of Eastern Orthodoxy" за березень 1963 р.

Проф. Г. Алівізатос — це професор богословія університету в столиці Греції, в Атенах, і він же головний представник Православної Церкви Греції у проводі Світової Ради Церков з центром у Женеві, де він є членом політичного відділу Центрального Комітету СРЦ.

За привернення мирянам їхніх початкових прав у Церкві

„Одним з головних „возстановлень", що їх треба Православній Церкві, (Грецькій), сказав він, — це привернути „права мирянам (світським) брати участь у вибиранні духовенства — так, як це є в інших Православних Церквах. .., щоб такими чинои вони (миряни) відзискали це своє місце, яке вони займали в старовинній Церкві", — далі передає згаданий журнал заяву цього професора.

Проф. Алівізатос виклав ці свої погляди в доповіді в Атенській академії ц. р.

Православна Церква не приймє доктрини про „тілесне вознесення Діви Марії", про „непорочне зачаття Діви Марії", і про „непомильність папи"

Проф. Алівізатос відомий з того, що він ставить вимогу, щоб почати ревізіонізм у різних ділянках Православної Церкви, отже вимагає, щоб до Православної Церкви не тільки не приймати нових чужих домішок, але й усунути т. зв. „традиційні" не-православні домішки, як, напр., лечие вірення в „вознесення Діви Марії з тілом на небо" і т. п.

Католицькі церковні авторитети пильно прислухаються до думок проф. Алівізатоса. І так, напр., журнал „Catholic Digest (Нью-Йорк) за січень 1963 р. повідомив:

„Професор Гамількар Алавізатос — один з найкращих канонистів Православної Церкви Греції, наприклад, підкреслив, 9 лютого 1959 р., що його Церква не погодиться прийняти ці три католицькі догмати, які було додано від половини 19-го століття, а саме: непорочне зачаття Марії, папська непомильність і вознесення Марії з тілом на небо".

Російські старовіри з Туреччини до США

У початках травня повідомлено, що уряд США дозволив російським старовірам (коло 200-250 родин) переїхати з Туреччини в Америку.

Триста років тому група старовірів (старообрядці), урядово переслідуваних Російською Православною Церквою, поселилися були на побережжях озера Манас у Туреччині. Останніми часами було їх там 5000 тисяч; під натиском совєтської пропаганди 1000 з них виїхала до СССР, а всі решта бажали б приїхати до США.

Між іншим, релігія старовірів забороняє їм дружитися з інновірними. Одна з груп старовірів, що були в Китаї, пару років тому переїхала в Бразилію.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей Українського Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі якнайкращої якости та по умірковаиих цінах, наприклад:

Євангелії, Кивоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоругви, Облачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Свічко, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число:

JUnion 9-1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

Церква й рідна мова

Уряд за збереження не-англійських мов в США

Нижче подаємо переклад тексту із "Release of the American Council for Nationalities Service" у грудні 1962 р.:

„Що чинять американські національні групи для збереження мови їхніх предків? Як можна в їхніх зусиллях допомогти й заохотити їх?

The Language Resources Project, що його фінансує уряд США, а спонсорує The U. S. Office of Education, пробує знайти відповіді на ці питання.

Оце перший раз в історії Америки уряд США звернувся до групи учених суспільствознавців, щоб вони дослідили справу збереження не-англійських мов в США.

Спонсорування цих досліджень урядом вказує на його зацікавлення в тому, щоб цими мовами, що внесені в цю країну різними групами імігрантів, далі говорили й навчалися їх, і щоб не дозволити їм вимирати.

Цими дослідами займається The Language Resources Project, що його очолює д-р Йошуа Фішман з центром: 111 West 57th Street, New York 19, N. Y. Продовж минулих тижнів цей Project розіслав по всій країні шість запитників, намагаючись отримати бажані інформації.

Одного з таких запитників вислано до вчителів, що затруднені по цих школах, які утримують різні етнічні групи при своїх релігійних установах. Принципалів і вчителів прохається описати обсяг навчання мови в їхніх школах і подати подробиці у справі труднощів та успіхів у викладанні рідної мови цих груп, якими утримуються ці школи.

Інший запитник розіслано до Церков, парафій та інших релігійних одиниць, щоб довідатися, в якій мірі ці мови — інші, ніж англійська — вживаються в церковних відправах, проповідях і різних релігійних діяннях.

Спеціяльні запитники також розіслано до всіх періодичних видань і до всіх радіо- й телевізійних програм, що надаються мовами іншими, ніж англійська, або до тих, що призначені для груп означеного етнічного походження. Почерез останні запитники намагаються довідатися, які з не-англомовних американських видань і радіо-передач сильніше виконати свої завдання, пов'язані зо справою підтримування мов інших, ніж англійська.

І нарешті, також розповсюджено, якомога найширше, запитника між учбово-виховними, культурними, братських й релігійними організаціями американських етнічних груп, тому що такі організації часто займаються, або перед тим займалися важливою діяльністю для збереження їхньої мови.

„Це надзвичайно важливе, щоб усі ці, що отримують наші запитники, відповіли на них повно й точно", пояснив д-р Фішман, проголошувавши випуск понад 10.000 запитників. „Якщо наші дослідн мають бути цінними, то ми повинні отримати відповіді від усіх цих шкіл, парафій, видавництв, радіо-передач і організацій, що займаються, або займалися зберіганням та плеканням дніх мов. Якщо хтонебудь з управителів шкіл, учителів, редакторів, радіо-мовців, релігійних дічєів чи провідників організацій не одержав наших запитників, то вони зараз повинні звернутися до нас, щоб ми негайно вислали їм ці примірники".

Д-р Фішман зазначив, що всі ці відповіді будуть уважатися довірочними, і що ними покористуються тільки для всекрайового звіту. „У нашого кінцевого звіту для U. S. Office of Education буде двояка мета: подати докладний опис намагань зберегти мови з даними про кожну мову зокрема, і піддати думку щодо того, які заходи треба поробити для скріплення цих намагань. І ось саме тому наполягаємо, щоб були прислані відповіді від усіх тих, кому ми вже вислали запитники, як також від усіх тих, кому ми радо вислали б їх, якщо б у нас були їхні прізвища й адреси.

„Оце вперше признано той „загублений континент тих не-англійських мов, що ними розмовляють американці", стверднв д-р Фішман. „Наші країні надзвичайно потрібно збільшити знання всіх мов, щоб підтримувати і вдосконалювати її дипломатичні, культурні й торговельні зв'язки з народами світу.

„З увагн на це, дуже важливо, щоб розпізнавали ці золоті копальні мов, що є посеред нас, а особливо важливе це, щоб перше, друге й третє покоління американців усвідомило собі вартість зберігання того цінного спадку по їхніх батьках і дідах. Поступаючи так, вони допомагатимуть своїй країні, а також збагачуватимуть своє життя. Наш Проект заслуговує на їхню співпрацю з усього серця, і він потребує їхньої допомоги, якщо він має бути успішним", додав д-р Фішман.

Досі розіслано понад десять тисяч запитників (з приложеними оплаченими конвертами), та з проханням, щоб відповіді — а вони можуть бути всякою мовою, — були надіслані скоро, щоб поспіти на останній реченець Проекту. Де не можливо подати точні інформації, там навіть приблизність буде допомічною. Кінцевий звіт повинться не пізніше року; його примірники будуть розіслані всім зацікавленим чинникам, що співпрацюють з нами, а також агенціям, книгозбірням і науковцям по всій країні."

З. Р. В. — Очевидно, що в основному тільки національні (автокефальні) Церкви конечно плекають свою рідну мову; це тому, що рідна мова в національних Церквах є мовою богослужбовою і щоб вірні розуміли свою рідну (етнічну) мову, то Церква йому фактичну мусить їх навчати рідної мови. В котрій з Церков богослужбовою мовою є мова чужа, не рідна, там Церква не бачить потреби принципово, з своїх церковних мотивів, навчати вірних рідної мови.

Ізраїль, СССР, США

През. Кеннеді гарантує безпеку Ізраїля

„Президент Кеннеді на вчорашній пресовій конференції (8. 5. 1963) заявив, що Сполучені Штати Америки ручаються за безпеку ненарушення Ізраїля й його сусідів-арабів. Він підкреслив, що у випадку нападу чи підготови до нападу, США почнуть запобіжні заходи та із свого боку поробляють відповідні кроки. Одночасно він сказав, що на таиті території (Середущого Сходу) він і надалі посилатиме господарську допомогу і що його країна (США) противиться перегонам у збронні Середущого Сходу", подає віннінеьський „The Jewish Post" (9. 5. 1963), і цей же часопис інформує: „Прем'єр Давид Бен-Гуріон запропонував, щоб Сполучені Штати Америки і Советський Союз спільно загарантували ненарушення території Ізраїля".

З. Р. В. — През. Кеннеді проголосив цю свою заяву з приводу цього, що Ізраїль розголосив своє затривоження тим, що німецькі атомові спеціялісти створили (приватно, без зв'язку з урядом Зах. Німеччини) атомові ракети для Федеративної Арабської Республіки під проводом Нассера з центром у Каїро, в Єгипті. Отже, заява Кеннеді фактично спрямована тільки проти арабів. СССР перший почав був збройти жидів для створення держави Ізраїля, і СССР перший визнав Ізраїль, як державу, а США визнали її другими в черзі, і також допомагали жидам зброєю та економічно. Отже не було б несподіванкою, якщо б СССР і США тепер спільно дали свою міліторну й господарську опіку Ізраїлеві.

КАВЦІЯ — БІЛЕТ НА НОВИЙ ЗЛОЧИН

„Коли Рональд Дюман із Сейнт Вітал, Манітоба, 1961 р. очікував на суд за знасилування, то в нього були друзі, які зложили за нього кавцію („бейл"), і він, бувши до суду на вільній столі, через три місяці замордував жінку", сказав заступник начальника віннінеської поліції Джордж Блов.

Навівши багато інших випадків, коли злочинців, після зложення ними кавції (грошової запорухи), випускали на волю до часу судового процесу, а вони за той час допускалися ще більше злочинів, Дж. Блов заявив, що „кавція — це білет на дальші злочини".

Православний відповідник „римської унії"

Православні західнього обряду

У квітні 1963 р. парафія Єпископальної Церкви (Англіканської) Св. Спасителя в Пальо Альто, Каліфорнія, США, разом із своїм священиком О. Вестом (West) перейшла на Православіе, до Церкви Американського Екзархату Антіохійського Патріярхату. Американський екзарх згаданого Патріярхату, митрополит Антоній (Башір) пересвятив згаданого священика; ця громада, розуміється, приймяла православні догмати, але митр. Антоній дозволив їй надалі зберігати її західній обряд, цебто, в основному, обряд римський, що залишається в Англіканській Церкві.

Згадана громада, спочатку під іменем Св. Марка, була в юрисдикції єпископального (американсько-англіканського) епископа Дж. А. Пайка (James A. Pike). Але коли еп. Пайк почав голосити ересь, що Мати Божа не була дівою в моменті зачаття Христа, то ця громада (52 родини й прихильники) відійшла від Єпископальної Церкви.

Приймання християн західнього обряду до Православної Церкви з привілеєм зберігання свого західнього обряду — це явище почалося ще в Европі, а початок йому зробила Православна Церква в Польщі, 1920 р. 1936 р. цю систему від Православної Церкви в Польщі прийняла Московська Патріярхія, а 1958 р. проголосив її в себе Американський Екзархат Антіохійського Патріярхату.

Москва, Рим, Вашінгтон, „коекзистенція"

Кард. Беа про „несподівано-нове бажання папи Івана переговорювати з комунізмом"

Кардинал Августин Беа (81-літній німець) — голова ватиканського Секретаріяту Сприяння Єдності Християнства, в останньому тижні березня прибув до США на 11-денві відвідини, і його перший більший прилюдний виступ відбувся в Гарвардському університеті. До США його запросив бостонський кардинал Ричард Кушінг.

Америк. журнал „Time" за 5 квітня 1963 р. виясиює мету відвідин кард. Беа в США:

„Він прибув від папи Івана з приватною дипломатичною місією". Ця його місія полягає в тому, пише цей же журнал: „Беа у Вашінгтоні почерез неофіційних посередників повідомить (уряд США, — р. В.) про ці міркування, на основі яких у папи Івана (XXIII) несподівано появилося нове бажання переговорювати з комунізмом, — мабуть, виясиити, який буде дальший дипломатичний крок" (папи).

„Америка сердита" знову

„Америка сердита тепер. Я побоюся, що незабаром вона ще більше розсердиться", сказав цей кардинал (Беа) в Римі перед своїм від'їздом" (до США), – подає вищезгаданий журнал. Америка тепер сердита на папу Івана XXIII за його напрямок „співіснування" (коекзистенція) з Советським Союзом та цими державами, що є сателітами СССР.

Америка сердита ще з 1955 р.

До вищеподаної інформації журналу „Тайм" слід додати, що уряд Америки почав сердитися на Ватикан не з того часу, коли теперішній папа, Іван XXIII, почав переговори з владою СССР, щоб нав'язати з нею мирне співіснування („коекзистенцію"), що офіційно проявилося в періоді першої сесії II Ватиканського Собору (11. 10. 1962 — 8. 12. 1962) і в дальших тижнях після цієї сесії. Уряд Америки почав з цієї самої причини сердитися на Ватикан ще тоді, коли папа Пій XII (попередник папи Івана XXIII) у своєму Різдвяному Посланні 1955 р. закликав світ припинити творення атомної зброї, і то тоді, коли СССР мав цієї зброї багато, а Америка була відстало в цій ділянці.

З приводу згаданого Послання папи Пія XII америк. журн. „Newsweek" (9. 1. 1955) так інформував про становище уряду США в цій справі:

Пропозицію папи „в найзагальніших рисах обговорював президент Айзенгавер з міністром закордонних справ Доллесом... Якщо б папа порадився був Державного Департаменту (США) перед написанням цього свого послання, то на нього (папу) були б наполягали (у Вашінгтоні), щоб він взагалі нічого був не говорив у посланні про стримання випробувань атомної зброї, бо це послання звучить забагато в дусі млина московської пропаганди. Як і було очікувано, Москва за це гарненько поплескала папу по плечу".

Кат. богослов Кюнг: „є зовнішня схожість між католицьким авторитатизмом і комуністичним догматизмом"

До сього часу тільки з не-католицьких джерел відзивалися завваження про схожість систем правління в Католицькій Церкві і комуністичних державах, — цебто системою абсолютного правителя.

Та ось цього року це саме сказав і католицький священик Ганс Кюнг (Hans Küng, — професор Тюбінгенського університету в Зах. Німеччині). Свящ. Кюнга дехто вважає найздібнішим катол. теологом у Німеччині. З нагоди відвідин о. Кюнга в Америці ц. р. жур. „Time" (5. 4. 1963) поінформував:

„Кюнг охоче признає, що між католицькнм авторитатизмом і комуністичним догматизмом є зовнішня подібність, і що „навіть нині дух Інквізиції і браку свободи не відумер" в його Церкві".

До цього Кюнгового стверджения можна додати, що першому диктаторові СССР, Ленінові, сподобалася система правління в Католицькій Церкві. Приятель Леніна з молодих шкільних років, який згодом став католицьким священиком, і споминн про свої зустрічі з Леніним описав у папському органі „Ль'Осерватюре Романо", з якого польський католицький часопис у Познані „Gość Niedzielny" (23. 3. 1946) передрукував уривок з розмови цього священика з Леніним близько перед смертю цього останнього. Ленін сказав до того свого приятеля — катол. духовного:

„Бачиш, людство йде до советизації. Але думаю, що серед руїн сьогоднішних установ буде католицька ієрархія жити й далі. У мудрій конституції Церкви криється моральна сила католицизму, який уже 2.000 років протистоиться різним хуртовинам і також у майбутньому не буде переможений. Сила твоєї Церкви базована на моральних засобах. Тому-то єдина Католицька Церква має вигляди стати релігією, яка пануватиме на земній кулі. Католицизм, як моральна сила, перетривае всі інші релігії і системи".

З заяви Леніна виходить, що і ввесь „світ буде советизований", цебто що теперішній лад у світі буде повалений комунізмом і що одночасно в тому комуністичному світі існуватиме Католицька Церква, — отже, згідно з ученням Леніна, таки можливе співіснування Катол. Церкви з комуністичною системою. Це вчення Леніна було опубліковане на сторінках ватиканського органу „Ль'Осерватюре Романо".

Папа: „мир ціною взаємних самопожертв"

Український греко-католицький церковний часопис „Християнський Голос" (Мюнхен) з 7 січня 1958 р. сказав про Різдвяне Послання папи Пія XII 1957 р., що цей папа „пановни свій заклик і написмення до миру, який представляє також цінне добро, що слід застосувати кожне намагання щодо його осягнення, навіть ціною обопільних пожертв".

Звичайно, папа мав на увазі всі народи й всі держави, і всі Церкви, з Католицькою Церквою включно, — щоб жити в мирі, то кожне з них мусить щось із себе пожертвувати, зробити якусь уступку, щоб жити в мирі із своїм ворогом чи противником.

Папа Іван XXIII пряиоте ретрит над порозумінням з Советським Союзом — для миру між Москвою й Римом. Рим уже приніс від себе першу самопожертву таким чином, що на II Ватиканському Соборі він заборонив виступати проти влади СССР. Москва ж, мабуть, уважає із свого боку самопожертвою те, що вона звільнила із сибірського заслання митр. Йосифа Сліпого, якому папа наказав (чи не в порозумінні з Москвою?) вийхати з СССР.

Які дальші будуть самопожертви з одної і з другої сторони — це буде видно пізніше.

ХРИСТИЯНИ СТАНОВЛЯТЬ 11% УСЬОГО ЛЮДСТВА

Християни становлять тільки 11% усього людства, — з тривогою заявив речник релігійної групи „Ученики Христа" на зборах у Сейнт Луїс, Мо., США у квітні ц. р. Цитуючи цифри із статистичних даних, цей речник сказав, що магометан уже нараховується 429 мільйонів (приблизно стільки, що й католиків у всьому світі). І коли різни християнських віроісповіданнем досі вдавалося деного навертати з-поміж магометин, то одиаково ж на кожен мільйон навернених одночасно прибувало аж дев'ять мільйонів нових магометан; а тепер з навертанням уже щораз труднше.

Англіканська Церква обезпечує своїх добродіїв

Сер Дейвид Джеймс в Англії записав на Англіканську Церкву дар на суму 204,-000 фунтів. Але по смерті цього добродія (йому вже 75 років) з цієї суми треба було б виплатити всякі грошові зобов'язання Д. Джеймса, отже з цієї суми Церкві небагато залишилося б. З уваги на це, Англіканська Церква обезпечила життя Д. Джеймса на 200,000 ф., і вона платить за нього обезпеченві рати. По смерти Д. Джеймса обезпеченева спілка виплатить 200,000 ф. асекурацій-ного Англіканської Церкві.

Загадкове вбиття священика

19 квітня у Ванкуверi один з членів римо-католицької парафії Св. Франціска вбив католицького францісканського монаха, 51-літнього Катберта Стюарда, що був настоятелем згаданої парафії у Ванкувері.

ШТАТ МЕРИЛЕНД ТАКОЖ ПРИЗНАВ ЦИВІЛЬНЕ ПОДРУЖЖЯ

Мериленд — це досі був одиноний штат в Америці, де цивільний шлюб уважався неважним; у березні цього року легіслятура цього штату проголосила цивільний шлюб законним.

ОКРУЖНА РАДА УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКОВНОЇ ОКРУГИ СМОКІ ЛЕРК
запрошує
українське громадянство на
Соборну Польову СЛУЖБУ БОЖУ
що буде відправлена кількома священиками
в НЕДІЛЮ, 30-го ЧЕРВНЯ 1963 р. над озером близько ВІЛЬНИ, Алта.

ПРОГРАМА
10:00 год. — Служба Божа.
12:00 год. — обід.
2:00 год. — промови.
4:30 год. - - „коронація королеви".
Будуть промовляти бесідники, представники уряду та інших складових організацій.

КОМІТЕТ:
Ол. Матвійчук, голова
о. Я. Рибалка, парох
Н. В. Гавінчук, секретар

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

XXIV

Про відношення між Св. Петром і Римом у світлі історії

У Католицькій Церкві немає доказів на основі Св. Письма на її претенсії на „першинство" Ап. Петра над іншими Апостолами й на сповидне перебування його в Римі. Цю свою недостачу Католицька Церква намагається надолужити всякими іншими способами.

Папа, перш за все, присвоює собі виключне право вирішального голосу у справі інтерпретації Св. Письма, і католицькі офіційні богослови такими чином мають можливість суб'єктивно творити собі „значення" деяких слів і висловів Св. Письма так, як Ватиканові вигідніше. Репрезентативним прикладом такої „робленої" інтерпретації являється невірне висловування тексту Мат. XVI. 18.

Далі, Католицька Церква присвоює собі виключне право дефініювати поняття про Церковну Традицію, в яку вона, коли їй потрібно, включає також усякі історичні пам'ятки — правдиві й неправдиві, отже й людську історію, а не тільки Містичну Традицію. На такій основі, як це чинить Католицька Церква, Українська Церква могла б проголосити „Церковною Традицією" всю передісторію і всю історію України княжих часів.

Але якщо Католицькій Церкві бракує таких історичних документів, що їх сяк-так можна б „перемальовувати" на свою користь, тоді вона не завагалася вхопитися й за підроблені „документи", а найголовнішою підробкою е т. зв. „Ісидорські Декретали".

Справа підробок у Католицькій Церкві широко обговорена в моїй праці „Ісидоризм у Католицькій Церкві".

Я не бачу підстави для цього, щоб твори Отців, як приватних осіб-авторів, уважати „Церковною Традицією". Треба ж мати на увазі цей факт, що за того часу, коли Отці Церкви жили, тобто до часу роз'єднання Вселенської Церкви, одинокими непомильними а в т оритетом уважався Вселенський Собор Церкви; жодна одниця — будь це й Отець Церкви, чи патріярх, чи папа, чи рядовий єпископ — не мав права вважатися непомильним. Коли — так, то всі ці думки, які цей чи той Отець висказав (а вони були не голосом Вселенського Собору, а тільки особистими думками Отця), не вважалися тоді, отже й не можуть вважатися тепер, непомильними. Отець Церкви особисто міг помилятися, тому й його індивідуальні погляди не можуть стояти нарівні зо Св. Письмом, отже й не можуть уважатися „Церковною Традицією" (Священним Переданням); їхні твори мають такий самий характер, що й філософські твори Гр. С. Сковороди, „Початковий Літопис" (т.зв. „Несторів"), „Руська Правда", „Переяславський договір" і т. п.

Коли ж, однак, хто хоче вважати особисті думки Отців Церкви Містичною Традицією, то я не вважаю конечним дискутувати на цю тему, тому що така Традиція може служити, немов двосічний меч, обидвом дискутуючим сторонам, — бо ж між Отцями були розбіжності в поглядах на одну й цю саму справу, і вони сперечалися один з одним.

***

Історичні записки перших століть Християнства надто скупі, і на їхній основі годі встановити хто був першим Єпископом Риму. Майже кожен з літописців трьох перших століть історії Церкви про цю справу говорить інакше, ніж інші літописці. І так, один каже, що першим Єпископом Риму був Св. Лін; інший додає, що Св. Ліна поставив першим Єпископом Риму Ап. Петро; ще інший Ап. Петра вважає першим Єпископом Риму. То знову — один каже, що це Ап. Павло поставив першими Єпископами Риму разом Св. Ліна і Св. Климента; другий каже, що це зробив Ап. Петро, — цебто вони кажуть, що Св. Лін і Климент були Єпископами Риму одночасно; інші історики кажуть, що між Св. Ліном і Св. Климентом були ще два інші Єпископи: Св. Клет і Св. Анаклет. Деякі історики запевнюють, що Св. Клет і Св. Анаклет — це дві різні особи; інші твердять, що це одна й та сама особа під двома різними версіями свого імені.

Католицький історик Платіна у своєму творі „Життя пап" каже, що Св. Петро був Єпископом Риму від 33 по 68 рік по Н. Хр. Але цей знатний історик папства випускає з уваги факт, що Ап. Петро був Єпископом Антіохії впродовж близько сімох років; він також не дбає про цього факту, що Ап. Петро був головою Церкви в Антіохії, тоді як Ап Яків був головою Церкви в Єрусалимі. Платіна, ігноруючи ці факти, що записані у Св. Письмі, безпосередньо по Вознесенні Христа, переносить Ап. Петра до Риму „без пересадки", коронуе його папською тіярою, і після цього ні на мить уже не випускає його поза мури Риму. Так ось, за авторитетом Платіни, Ап. Петро пробув у Римі ні більше, ні менше, а цілих двадцять п'ять років!

Звичайно, історик Платіна не мав за мір у свідомо писати неправду, — він бо лояльно оснований свої твердження на творах попередніх істориків Римської Церкви. З уваги на це, тут буде поданий короткий перегляд писань Отців Церкви і істориків перших чотирьох століть по Н. Хр., а між ними буде окрема увага звернена на слідуючі писання:

Лист Св. Климента до коринтян" (з приблизно 70-97 років); Лист Св. Ігнатія до римлян" (прибл. 115 р.); „Пояснення слів Господа" Св. Папії (прибл. 120 р.); Лист Св. Діонисія Коринтського до папи Сотера (пр. 170 р.); твір Св. Іринея „Проти еретиків" (пр. 180 р.); твори Св. Климента Олександрійського (пр. 190-215 р.); твори Св. Кая — Presbitera Римського (пр. 199-217 р.); твори Тертуліяна Картагенського (прибл. 160-235); твори Оріґена Олександрійського (пр. 185-254); твори Св. Петра Олександрійського (пр. 311 р.); твори Св. Лактанція (пр. 310 р.); твори Св Єроніма (пр. 355-420 р.); „Історія Церкви" Євсевія Кесарейського (пр. 260-340 р.). Можна ще згадати Св. Оптата й листу пап, злаждену папою Либерієм у половині IV століття.

Дані про вищезгадані писання цитуються тут за слідуючими працями:

B. J. Kidd, Documents Illustrative of the Church History; Gwatkin, Selections from Early Christian Writers; Waterworth, Commentary by Writers of the 1th to 5th Centuries, Shotwell and Loomis, The See of Peter; Schaff Herzog. Encyclopaedia of Religious Knowledge

Лист Св. Климента Римського

Св. Климент був Єпископом Риму приблизно в 90-100 рр. Дати написання цього Листа не встановлено, і в цій справі є два погляди: за одним, — він написаний десь коло 70 року, коли Єрусалим ще не був римлянами зруйнований, бо інакше цей факт був би в Листі згаданий; за другим поглядом, — цей Лист був написаний між 90-96 роками.

Цей Лист написаний не від Св. Климента, як приватної особи, ані як від Єпископа Риму, — він написаний від Церкви (Громади) Римської до Церкви (Громади) Коринтської.

Причина написання цього Листа була та, що ці суперечки, які почалися ще за життя Ап. Павла, в Коринті продовжувалися. Про ці суперечки між християнами в Коринті Ап. Павло згадує у своїх „Посланнях до коринтян". Св. Климент був одним з близьких сотрудників Ап. Павла в місійній праці, про що Ап. Павло згадує в „Посланні до филип'ян", пишучи до одного з них: „. . .прошу й тебе. . . помагай їм — тим, що подвизалися в благовісті разом зо мною і з Климентом, і з іншими сотрудниками моїми. . ." (Филип. IV. 3).

Св. Климент, як сотрудник Ап. Павла, знав про незгоду між християнами в Коринті ще за життя Ап. Павла. Довідавшись, що ці роздори продовжуються, Св. Климент написав до коринтян листа, щоб своїм поученням довести до злагоди між ними.

У п'ятому розділі Листа Св. Климент каже: „Св. Петро через неправедну заздрість переніс не одне, але багато випробувань, отже він зазнав досвідчення, і прийшов до свого призначеного місця слави. Павло в заколоті і в заздрості (які були в Коринті) вказав шлях до нагороди буттям у терпеливості".

(Д. б.)

Жид обвинувачує

Знову проти українців, і проти християн узагалі

(З приводу статті „Читателя-еврея" в „Новому Русскому Слові")

„Безконечні переслідування жидів у християнській Европі, кошмари хрестоносців у середньовіччі, погроми Хмельницького в 17 столітті і погроми в царській Росії, — все це сприяло цьому, що в гущі жидівських народних мас зовнішній християнський світ представлявся в кривавому вигляді. . . Після кривавої хвилі, влаштованої жидами озвірілими націстами, після втрати 6-х мільйонів душ, при майже гробовій мовчанці християнських народів (німців, поляків, українців, румунів і т. д.) поняття про християн, як про „тих, що їхні руки багрові кров'ю", ще більше закріпилося у свідомості жидівського племени".

Так, між іншим, пише жид під криптонімом „Читатель-еврей" у статті „По поводу статьи архиепископа Иоанна Санфранцискаго", опублікованій у щоденнику „Новое Русское Слово" за 19 квітня 1963 р. Редактором „Нового Русского слова" (у Нью-Йорку) є М. Вайбабам, а президентом цього видавництва - В. Шимкин.

У українців у статті „Читателя-еврея" згадано аж два рази, як нібито „погромників жидів", — а це значить, що цей автор підкреслив тут українців більше, ніж інші народи.

Цього роду виступ проти українців є одним з типових і загальних виступів з боку жидів проти українців. Отже українська спільнота й тим разом не буде

(Продовження на 9-й стор.)

Небезпечна гра з вогнем

З приводу дуже підозрілих залицянь Москви до Ватикану

Від Ред. В. — Цю статтю повністю передрукуємо з лондонської газети „Українська Думка" (4. 4. 1963).

„Радісне для нас звільнення Первоієрарха Української Католицької Церкви — Митрополита Йосифа Сліпого з Сибіру та приїзд його до Ватикану — це тільки одне звено з кількалітнього намагання хитрого Микити Сергійовича обдурити Ватикан.

З історії пригадаємо, що хитрь й підступна Москва вже раз обдурила Ватикан при кінці 16-го століття. Коли рішучий польський король Стефан Баторій розбив московські війська під Псковом — тоді цар Іван Лютий зі страху, щоб Баторій не заняв Москви — обіцяв папському легатові, єзуїтові Поссевінові, що перейде на католицизм, якщо Поссевін буде посередником і намовить польського короля замиритися. І справді Поссевінові вдалося переконати Баторія, що краще замиритися з царем Іваном Лютим, як дальше воювати. Підписано мир, корисний для обох сторін, але. . . Москва не дотримала ніяких забов'язань, а цареві Іванові Лютому ані не снилося переходити на католицизм! Ватикан і Польща були обурені, а цар Іван Лютий був урятований, і затримав царський престіл, що був загрожений.

Щось дуже подібного затіває тепер прехитрий Микита Сергійович.

Він почав великий наступ на західню півкулю під кличем — „дайош Латинську Америку!" А що на прикладі Куби побачив, як сильні е там впливи католицької Церкви, то нагло запалав великою любов'ю до Папи- Хрущов зрозумів, що без нейтралізації католицької Церкви, без припинення її постійної та систематичної боротьби проти комунізму — йому не вдасться опанувати Латинської Америки.

Варта пригадати, що майже всі некатолицькі, т. зв. протестантські Церкви, як методисти, баптисти, лютерани, юніяристи та інші — ставляться з явними симпатіями до комунізму, вбачаючи в ньому навіть . . здійснювання християнізму!

Коли „червоний декан" Джансон приїздив до Австралії, то вітали його всі протестантські достойники, як „мужа Провидіння", як „борця за мир"- У всіх міжнародних „миролюбних збіговищах", керованих дуже спритно та скрито Москвою, представники п р о т е с тантських Церков завжди займали видні місця.

Зате однока католицька Церква вела й веде послідовну боротьбу з комунізмом, і не дае себе обманути ніяким большевицьким підступам.

Аж несподівано, у зв'язку з другим Вселенським Собором у Ватикані, вийшла на денне світло якась дивна гра Москви з Ватиканом. Очевидно, що Москва хоче бодай хвилево піддобритися Ватиканові, щоб не допустити до протикомуністичних і протимосковських виступів на Соборі, як теж, щоб задобрити католиків у Латинській Америці та зробити їх навтральними у цій боротьбі за Латинську Америку, що почалася на широку скалю після опанування Куби комуністами. Це дуже небезпечна гра з вогнем, що її повинні розшифрувати добре Ватиканські кола, якщо не бажають бути знов обдурені, як за часів царя Івана Лютого!

Москва має багато козирів у своїх руках, вона може звільнити і кардинала Міндсентія, і кард. Берана, інших владик та тисячі священників з Сибіру та тюрем, навіть дозволити вернутися до своїх попередніх місцевостей, однак, з другої сторони — створити такі обставини, що, мовляв, „сам нарід е проти продовжування їхньої діяльности".

Зрештою, Москва згори рішена не дотримати ні одної своєї обіцянки, тільки бажає притупити вістря католицької акції проти безбожницького комунізму.

Хитра й небезпечна гра Москви на залицяння з Ватиканом та позірну згоду з Католицькою Церквою може довести тільки до великих користей для Москви, та до компромітації Ватикану в очах цілого світу, що дався так зловити на гачок московсько-комуністичної підступної брехні, щоб таким чином скоріше дійти до своєї мети — завоолоління світом!

Псковський мир царя Івана Лютого з королем Баторієм, при посередництві Папського легата Поссевіна, що принів користь тільки цареві — нехай буде перестороге для Ватиканських дипломатів, щоб знов не були обдурені, так як тому 280 літ Поссевін.

Український нарід знає добре ціну ласим московським обдудним і не щирим обіцянкам, і не дасться вже ніколи звести на манівці підступній і фальшивій Москві, що у своєму поході на завоювання цілим світом не вагається використати всіх можливих засобів, щоб тільки дійти до своєї остаточної мети - всесвітньої тюрми народів під брудним московським лаптем!

Літописець

З. Р. В. - Католик „Літописець" у більшості має рацію. Але його твердження, що тільки „одинока католицька Церква вела й веде послідовну боротьбу з комунізмом, не дае себе обманути ніяким большевицьким підступам", — не згідне з здійсністю, про що, зрештою, свідчить сама стаття Літописця. Що совєтська влада залицяється до Ватикану з метою використати його для своєї комуністичної пропаганди — це правда Але не слід випускати з уваги й цього факту, що також і Ватикан залицяється до Москви. Що „український нарід знае добре цю всю московським обдудним і нещирим обіцянкам" — тут католик Літописець стверджує правду. Але це „знання" нічого практичного не дае українцям-католикам, бо вони вважають, що мусять іти туди, куди їм наказує Ватикан під проводом папи, мусять іти на угоду з-Москвою. Що українці католики, чи принаймні велика більшість з них, на цю угоду йти не хочуть це правда; але вони тільки для себе в душі цього не хочуть, а назовні, ділом вони під проводом папи таки йдуть на угоду з Москвою, бо не мають відваги протиставитися Ватиканові. Про ту меншість українців-католиків, яка навіть у душі бо застережено вірить у політичну „непомильність" Ватикану та в його „любов до українців", говорити тут зайво, бо не справа не політики, а тільки . клінічної психології.

Знову проти українців. . .

(Продовження з 8-І стор.)

заскочена, хоч вона, що не була й не е антисеміткою, — чому український народ систематично атакуеться цією пропагандою у світі?

Справа о. Даниїла далі на овиді

„Читатель-еврей" написав свою, вищезгадану, статтю в „Новому Русскому Слові" в ході дискусії на тему о. Даниїла; ця дискусія ведеться на сторінках „Нового Русского Слова"; і в ній узяв участь, поруч жидів, також і російський православний архиепископ Іоан із Сан Франціско.

Жид Самуїл Руфейзен під час 2-і світової війни врятувався від смерти з гітлерівських рук таким способом, що він утік до польського католицького монастиря, і там він став католиком-монахом під іменем Даниїла

Коли жиди 1948 року проголосили свою державу Ізраїль, то вони встановили „Закон про поворотнів", на основі якого кожному жидові, що прибуває в Ізраїль на постійне перебування, присуговуе право бути, з самого моменту його приїзду, автоматично зарахованим до горожан Ізраїля. Натомість не-жиди мусять спеціяльно просити про надання їм ізраїльського горожанства, і при тому ця процедура нормально тривае п'ять років.

Коли о. Даниїл (з мирі Самуїл Руфейзен) прибув до Ізраїля, щоб тут відразу, автоматично, без імігрантської процедури, стати горожанином на основі „Закону про поворотнів", то влада Ізраїля заявила, що він не має права користати з цього закону, бо він, о. Даниїл, ставши християнином, тим самим перестав бути жидом; він уже не жид, а чужинець, і він мусить старатися про ізраїльське горожанство на правах чужинця, а не жида. Верховний Суд Ізраїля, до якого о. Даниїл відкликався, цього року, видав кінцеве рішення: о. Даниїла він не визнав жидом; Верховний Суд Ізраїля погодився з урядом Ізраїля на цій точці, що жидом е тільки той, хто е людиною жидівської релігії (юдаїзму).

Автор статті в „Новому Русскому Слові", підписаний як „Читатель-еврей" („Читач-жид") підтримуе це становище влади Ізраїля, і він заявляе, що жидівська національність і жидівська релігія

це одне й те саме, кажучи

„Є народи, національність яких майже нероздривно зв'язана з релігією. . .

Правда, здіяття національности з лише одною релігією е характеристичним не для всіх, а тільки для деяких наший. У цьому відношенні жиди це явище виняткове. Можна уявити собі росіянина „Мойсеевого Закону". У Німеччині (до Гітлера) були, як відомо, німці „Мойсеевого Закону". У Польщі були поляки Мойсеевого Закону. Але трудно уявити собі жида — католицького, православного ,або, скажемо, магометанського віроісповідання. До речі, відмовилися признати не не тільки жиди, але й російська народна масв. „Жид хрещений, кінь лічений, злодій прощений — одна їм ціна"; цей вислів, що виражае-недовір'я народу до охрещеного жида, як відомо, в творі Чехова повторяе й дядько Іванова, одруженого з жидівкою".

Розуміеться, „Читатель-еврей" мае рацію, коли каже, що жидівська релігія (Мойсеїв Закон, юдаїзм) і жидівська національність — це одне й те саме, бо

жидівська релігія є релігією національною. Але, у висновку, воно виходить так, що „русскі Мойсеєвого закону" — це „люди російської національности, які є людьми жидівської національности"; або — „поляки Мойсеєвого Закону" — це „люди польської національности, які є людьми жидівської національности", або — „американці Мойсеєвого Закону" — це „люди американської національности, які є людьми жидівської національности". Звичайно, що жодна людина не може бути двох національностей разом. А це значить, що кожна людина, яка є жидівської віри, не є й бути не може іншої національности, як тільки жидівської.

Перехід жида в християнство — це „зрада" жидівству

„Читатель-еврей" каже: „У християнські народи. . безперервно багряли свої руки в жидівській крові"; з того він робить такий висновок: „Тому-то перехід жидів на християнство в жидівській традиції трактувався, як зрадження „стану погибаючих" (цебто, зрада супроти жидівства, - І Д.).

Звідси таке питання: „Чи „Читатель-еврей" вважає, що жидів трактують перехідчих на християнство жидівських одиниць як зрадників тому, що жидівська релігія і жидівська національність — це одне й те саме? Чи він уважає, що перехід жидівських одиниць на християнство є зрадою жидівству тому, що „християнство багрить свої руки в жидівській крові"? Із статті „Читателя-еврея" виходить, що вирішальною є перша причина, — що жидівська релігія й жидівська національність — це одне й те саме. Це також значить, що якщо б християни були навіть якнайкращими для жидів, то все ж таки перехід жида на християнство вважався б жидівським народом зрадою супроти жидівства, бо, на думку жидівського народу, до якого відкликається „Читатель-ерей", християнство є запереченням жидівської національности. Очевидно, давні жидівські провідники, при підтримці великої більшости жидів, також уважали, що християнство ослаблює жидівську національність, і тому вони переслідували християн, і вимагали, щоб римська влада в Палестині замучила Христа, - як це написано в Новому Заповіті. А це ж був той час, коли християни не багрили своїх рук у християнській крові, а було навпаки, жиди тут почали, — жиди багрили свої руки в християнській крові.

Хмельниччина й жиди

Нас тут не обходять історичні порахунки між католицтвом та між жидами- що католицькі хрестоносці в Середньовіччі переслідували жидів, що згадує „Читатель-еврей". Ми стверджуємо факт, якого ніхто не може заперечити, що Українська Православна Церква від самих початків свого існування й досі ніколи не закликала до протижидівських погромів, — такого Послання нашої Церкви немає.

„Читатель-еврей" обвинувачує український народ з часів гетьманату Богдана Хмельницького в протижидівських „погромах". Це постійне обвинувачення з жидівського боку, отже „Читатель-еврей" не зробив тут українцям несподіванки.

Найбільший і на найавторитетніший жидівський історик жидівства в Україні — це жид з України, Натан Ганновер — очевидець війни українського народу під проводом Хмельницького проти польських окупантів в Україні. Утікши з України до Венеції, Натан Ганновер написав там 1653 року свої спомини під заголовком „Явейн-Мецуал" на тему долі жидів в Україні під час тих її визвольних воєн з польськими окупантами. У цій своїй книжці Натан Ганновер наложив прокляття на Хмельницького і всіх українців-симпатиків Хмельницького, - щоб „Бог їх знищив"; і „щоб було стерте ім'я їх". Це прокляття на українців безперечно передається жидам жидівською національно-релігійною традицією. Оце 1950 р. в Нью-Йорку цю книжку жиди перекладали по-англійському, щоб ця традиція продовжувалася і в Америці. Так проклинання жидами українців стало немов би частиною жидівської релігії.

Натан Ганновер свідчить, що положення українського селянства безпосередньо перед Хмельниччиною було таке:

„Решта бідного руського (українського) народу робила панщину у магнатів і шляхти, а ці давили його тяжкою працею... Шляхта накладала на нього великі тягарі, а деякі шляхтичі (польські) страшним способом силували переходити на панщину віру (католицьку). І був він принижений до тієї міри, що всі народності, а навіть і цей народ (жидівський), з усіх найбідніший, також панували на ним" (пояснення в дужках мої, І Д.).

Тому що Натан Ганновер настільки авторитетний для жидівства, що воно ніколи плекає наложене ним прокляття на Хмельницького і його однодумців, то Натан Ганновер повинен бути для жидів авторитетним також і тут, де він стверджує факт, що навіть жиди панували над українським селянством-кріпаками (рабами шляхти взагалі і кожного поляка окупанта-зокрема). А коли український народ під проводом Хмельницького постав до боротьби з Польщею за визволення України, то як же український нарід не міг воювати з тією шляхтою взагалі і поляками-наїдниками як такими, що панували над українцями? Як українське селянство, воюючи з тими всіми своїми гнобителями, не могло при тому не воювати і з жидами, які також панували над ним, - що авторитетно стверджує Натан Ганновер? Як можна воювати і разом з тим не зачіпати свого ворога? Жиди добровільно і за свої гроші створили при польській армії жидівські легіони для боротьби з Україною під проводом Хмельницького; отже українці виступили проти жидів не через те, що вони - жиди, а через те, що вони були союзниками Польщі.

Якщо б українці прибули до Палестини, яка була зайнята арабами, і жили з жидівського населення, а при тому створили українські легіони при арабському війську для боротьби з жидами, — то як тоді поступили б жиди з українцями в Палестині?

Жиди, воюючи з арабами за визволення Палестини, мордували мирних арабських жителів. Жидівський історик в Америці, Натан Аусубель, так описує одну з цих масакр, якої супроти арабів допустилися жидівські повстанці- напівналісти „Іргуну" у Палестині 1948 р.:

„Хвиці це дійшло до свого вершка в річницю „Іргуну" - Борців Свободи. Без уповноваження (з боку жидівського проводу) вони несподівано напали 9 квітня 1948 р. на арабське село Деір Єсін і вбили 250 арабів — чоловік, жінок й дітей' (Nathan Ausubel, Pictorial History of Jewish People. 11th ed New York. 1961, p. 318-319). Звичайно, це тільки один з прикладів.

Від часу появи книжки найбільшого жидівського історика жидівства в Україні за часів Хмельниччини, Натана Ганновера (його твір „Явейн-Мецуал". Венеція 1653) жиди постійно обвинувачують Хмельницького в „жидівських погромах"! У відповідь на це Іван Франко поставив був жидам питання: чи був такий універсал (розпорядження) Богдана Хмельницького, яким він наказував би громити жидів? Франко поставив тут правильне питання, бо ж у дійсності такого універсалу Хмельницького немає. І якщо в Україні за Хмельниччини, під час війни між Україною й Польщею, бували випадки жидівських погромів, то це були тільки окремі, місцеві вчинки неопанованої, відплатної народньої стихії, — без відома й проти волі української влади (див Мих Тимофи. стаття „Жиди і народне господарство України". Журн. „Хліборобська Україна", кн. IV., 1922-23. Відень)

Цебто, не виключене, що за часів Хмельниччини часом могли бувати й такі вчинки, яких допускалися жиди над арабами в Палестині, — отже, спонтанні випадки винищування жидів поза контролею своєї влади. Різниця тільки та, що в Україні це було в половині 17-го століття, коли поляки, союзниками яких були жиди, викоювали українцям очі, мордували дітей, вирізували язики і т. д., а в Палестині жиди робили це арабам у XX століті. .

Якщо б українці прийшли були до Палестини, коли вона була опанована арабами, і якщо б вони орендували в арабів жидівські синагоги, і якщо б українці в Палестині носили у своїх кишенях ключі від тих синагог, і відчиняли їх жидам лише за оплатою, і тоді, коли їм схочеться, - то як у такому випадкові поступали б з українцями жидівські народні маси, коли б вони повстали проти арабів? Не інакше, як поступила жидівська терористична організація „Іргун" з арабським мирним населенням 1948 р. Хоч араби не орендували жидівських синагог.

Коли Польща окупувала Україну за Козаччини, то жиди орендували в польсько-католицької шляхти українські православні церкви. Жид-орендар мав „право" відчинити, або не відчинити українцям їхню святиню, вимагаючи за це заплати від українців (До речі, так і тепер у СССР українці мусять совєтській владі платити за користування своїми власними церквами. - яка подібність! І над цим треба подумати!).

Відомий жидівський діяч д-р Ліхтен на зазданні організації, що називається „Українсько-Єврейська Конференція", в Нью-Йорку 25 листопада 1962 р. намагався доказувати, що жиди не орендували церков в Україні; як доказ, д-р Ліхтен сказав, що немає документів для посвідчення цього Грушевський, мовляв, стверднв ,що існує тільки один такий документ-умова між польським шляхтичем і жидом у справі орендування православної церкви, сказав д-р Ліхтен (див. звіт про засідання „Укр.-Євр Конференції" в щоденнику „Америка" за 7 грудня 1962 р.).

Це правда, що М Грушевський був схильний твердити, що жиди не орендували церков. Він наводить тільки один такий документ-умову з 1596 р., силою якого польський шляхтич Мікляшевський дав у селі Слуша на Холмщині церкву під закладу (застав) жидові Песхові, щоб він мав з неї прибутки (М. Грушевський, „Початки Хмельниччини (1638-1648), стор. 126. „Історія України-Руси", том VIII, частина II Видання 2-ге, Київ-Відень 1922).

Я сумніваюся, чи М. Грушевський вибирав усі цього роду документи по всій Україні. По-друге, таку методу досліджування цієї справи я вважаю неправильною. Шляхта, яка, згідно з тодішніми „законами", мала право власности на українських селян-кріпаків (за панщини), мала також право й на все їхнє майно особисте й громадське — з церквою включно. Коли польсько-католицький шляхтич віддавав жидові в оренду свій фільварок як ціліість, то це автоматично означало, що віддавав жидові в оренду свою землю, українських селян кріпаків і все село, та все те, що було в селі, отже й з церквою включно. Це було орендування не кожного окремого селянина, не кожної окремої його хати, не лише окреме орендування церкви, а було це орендування цілого села і всього того, що було в тому селі, отже й його церкви. Отож, орендування маєтку - це вже само собою означало й орендування церкви Тому-то й найвним є твердження, що орендування церков, мовляв, не було, бо в цій справі немає документів, а якщо є, то тільки „один" Коли є документи на орендування жидами панських маєтків, то в це автоматично включалося разом й орендування церков, і тому для цього останнього не робили окремих орендних документів

З часів Хмельниччини є народні думи, в яких автори-свідки Хмельниччини, стверджують, що жиди орендували українську православною церкви; ось одна з таких дум, що в історії відома під назвою „Жидівські утиски".

„І ще ж то Жиди-рандарі в тому не [перестали —
На славній Україні всі козацькі церкви [зааренду дали:
Котрому б то козаку альбо мужику [дав Бог дитину появити,
То не йде до попа благословить ся, Да піди до Жида-рендаря та положе [битий тарель, щоб позволив церкву [одчинити —
Тую дитину одружити".

(Подано з „Історії України-Руси" М. Грушевського).

Ці думи укладали тоді і співали тоді, коли жиди орендували церкви, і всі це знали, бо у всіх це діялося на очах. А коли М. Грушевський каже, що ці думи, мовляв, постали „пізно", то, по-перше, М. Грушевський не дає на це доказів, а, по-друге, він не каже коли те „пізно" було Якщо б навіть сказати, що ці думи постали через пару десятків літ після Хмельниччини, то тоді ж ще жило багато свідків Хмельниччини, які ще справу знали Але ні М Грушевський, ані ніхто інший не може сказати, що ця дума постала так пізно, що може походить з часів, скажемо, Мазепи (17-те століття)

Звичайно, тоді спідавалися, що б жиди погодилися потверджувати факт орендування ними церков. Жидівський діяч Галзит також це, розуміється, заперечував (у статті „Арендовали ли евреи церкви на Украйне?". Журн. „Еврейская Старина, І, 1909. Київ) І не дивно, що коли українська письменниця Олена Пчілка заперечила Галантові своєю статтею п. з. „Історична брехня" (Журн. „Рідний Край, ч. 9, 1909), то жиди й українські соціалісти прозвали її „антисеміткою", якою вона в дійсності не була, і жиди це знали.

В ім'я правди

Українці до Палестини не йшли, і жидів там не зачипали. Натомість жиди прийшли в Україну, і там вони знайшли собі джерело свого прожитку. І тут питання, що жиди для українського народу в Україні створили таке, щоб хоч трохи показати українському народові свою вдячність за це!

„Читатель-еврей" з „Нового Русского Слова" обвинувачує українців за те, що вони не стали в обороні жидів, коли гітлерівці мордували їх. Дивно, що той автор-жид не згадує про те, що гітлерівці вимордували українців в Україні значно більше ніж жидів. І коли українці не могли оборонити самих себе, то як же вони могли оборонити жидів?

Українці в Америці і в Канаді є американськими й канадськими горожанами, як є ними й жиди в цих державах. Прикро, що жиди переносять через океан на американський континент порахунки із „старого краю", і тут постійно атакують українців, а тим вони започатковують такі справи, що напевно шкідливі і для Америки, і для Канади, добро яких, це для нас найвищий закон.

Але кожного випадку цього роду зайчиок і очорнень з боку жидів ми не можемо не спростовувати, - ці спростування виходять в ім'я правди.

Іван Дрель.

Передплачуйте, читайте, поширюйте і підтримуйте „Вісник"!

ВІСТІ ІЗ ВСЕКАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

Літня оселя

Цього року йде пожвавлена праця для приспособлення оселі на літній навчально-виховний сезон, який плянують почати цього року в першій половині липня.

Куплено нигдашню площу над озером Як тільки стане сніг розтопчато на ній працю і вже збудовано там кілька будинків. Коли так роботу буде продовжуватися, то є надія, що до того часу все буде упорядковане і приспособлене для дітей.

При тому треба пригадати, що Товариство потребує фондів, бо без грошей нічого не вдіємо. Шукає воно їх найпер ше у своїх членів, у свідомих громадян і в підприємствах

Відбулося „бінго" в Соборний Громаді Св. Покрови У суботу, 4 ці м., друге „бінго" було в катедральній авдиторії. На щастя прибуло поважне число людей, що зійшлися не так для користи, як для того, щоб помогти доброму ділу Крім „бінго", були розіграні квитки, які Товариство продавало остання ніч тяжними, і каса з перекусою.

Бажаним є, щоб оселю по- інтересувалися всі А Управі, з проводі якої стоїть наш ширий працівник п. Мирослав Кар'як, треба помагати всіми силами і способами, бо це діло похвальне, на часі, і воно заслуговує на найбільшу поміч від цілого громадянства

Уродини

День 30-го квітня - це день уродин голови Управи Катедральної Громади п суді І Р. Соломона Того дня Управа відбула свої наради, після закінчення яких усіх запрошено до його дому, де поздоровлено Пана Суддю з днем уродин, вручено скромний дар на знак пошани і всі побажали йому кріпкого здоров'я та багато літ.

Пан Суддя подякував за дар, і вилучування та вгостив усіх. Управі і отцю, тим, чим хата багата" Шановна Пані Євгенія і їхня дочка Петруся подбали, щоб у ч а с н и к і в прийнити так, „як Бог приказів".

При милій гутірці приємно проминув час Подякування господарям за „хліб і сіль" ухвалено з надією стрінутися за рік знову при такій нагоді.

Чин поставлення в Архимандрити

Наша Катедра знову була місцем незвичайно подія в неділю 5-го травня

До Служби Божої стали три священики: Прот Борис Яковлевич, Митрат Єроим Гриніна і Прот Михайло Юрківський Архимандрита й по- Після того Св Літургію продовжувано звичайним порядком Проповідував о Прот Михайло Юрківський.

На закінчення було поздоровлення Архимандрита й побажання йому всього добра і ласки від Бога та успіхів у праці в новому його сані

У час всього Богослужіння співав ввесь народ, бо диригент хору був тоді на відпустці. Коли б був хор, то урочистість була б ще величніша.

Похвальне

З далекого Саскачевану, із Сторажс, прийхав до Катедри старенький дідусь Михайло Курик. Приїхав, щоб на власні очі побачити Всеканадійську Катедру і побачив її. Помолився в ній, що для нього, як було видно, було великим щастям і привілеєм.

Простора, велика Катедра зробила на нього помітне враження Витягнув з кишені 40 доларів, а це із своєї старечої пенсії, і подарував на Катедру Казав, що на такий Дім Божий варто пожертвити. І варто дати свою лепту. Усім нам треба шукатися і про все рапитувати Під вечір він повернувся додому.

День Матері

Цього року, як завжди, наша Громада відсвяткувала цей день як найбільш доцільно й урочисто

У Катедрі відправлено Богослужіння за матерів. Проповідь сказав о Є Гриціна, і вона була присвячена пошані матерям По обіді була від повідна програма, яку виконали діти Недільної й Української Шкіл під проводом учителів Нею проводила пані Добровольська С Юрківська

У програмі були пісні, декламації й танки Найстарший мамі, бабусі Марії Танчак, також було честь сказати кілька слів Вступне слово сказала голова Сумбурського Відділу пані Р Білич На закінчення промовляв о Прот. М. Юрківський

Крім цього відділи СУМК, старший ім. І. Мазепи і мо-

лодший ім. І. Данильчука, вгостили матерів і гостей нам.

Многоліттям усім матерям закінчено це гарне свято.

З ЖИТТЯ СОБОРУ СВ. ПОКРОВИ В ВІННІПЕГУ

ЦЕРКОВНА ХРОНІКА ЗА МІСЯЦІ БЕРЕЗЕНЬ ТА КВІТЕНЬ

Соборна Пассія в Соборі

У першу неділю Великого Посту (в Неділю Православія) була в Соборі Пассія, яку відслужили отці: Прот. Е. Горгіца, Прот. М. Юрківський, о. С. Ярмусь, о. М. Клиш і о. Іван Стус. Під час цієї Пасії дуже гарну та повчальну проповідь сказав о. Прот. Е. Горгіца. На цій Пассії було досить поважне число вірних. Подібні Пассії служилися в Соборі впродовж перших п'ятьох неділь Великого Посту. Служили їх о. Мирон Клиш та парох Собору о. Іван Стус. Після кожної такої Пассії була виголошена відповідна великопістна проповідь.

Весняний чай

Заходами Жіночого Товариства ім. кн. Ольги при Соборі було влаштовано 3 березня в соборній авдиторії „весняний чай", який відкрила перша заступниця голови Домінільної Управи С.У.К. пані Леся Івасюк з Едмонтону. Пізніше прибула ще голова Домінільної Управи С.У К. пані Стефанія Пауш та багато інших делегаток, які відбували в той час у Вінніпезі свої наради.

Чай відбувся дуже успішно завдяки старанним н а ш и х п а н ь, а прихід з нього був цього року особливо добрий

Праця Соборного Сестриства

Наше Соборне Сестринство добру славу та признання має за собою за ту вже постійну та велику й щиру працю, яку воно вкладає в розбудову Соборної Громади. Кожного року Сестринство вкладає як пожертву до Соборної каси поважну суму грошей, як також пильнує за порядком у Соборі. Останнього часу, впродовж 9-х місяців, Соборне Сестринство придбало для свого Пароха, як 4 пари гарних риз, за що ми належиться велика подяка не тільки від о. Пароха, але й також від усієї Соборної Громади. Їхня жертвенна праця для нашої Церкви може бути прикладом для багатьох.

Великопістні поучення

Упродовж минулого Великого Посту парох Собору о. Іван Стус відвідав кожну орг а н і з а ц і ю при Соборі та з цієї нагоди зробив для всіх великопістні поучення. Особливу увагу було приділено молоді та нашим дітям, а в першу чергу дітям, які мають 7 років, вперше приступали до Св. Сповіді. Цей момент у дітей дуже важливий в їх житті, і тому саме цьому моментові треба приділяти як найбільше уваги.

Провінціальний Драматичний Фестиваль СУМК

Такий фестиваль відбувся в соборній авдиторії 24 березня ц. р. У ньому взяло участь велике число нашої молоді. Були зареперезентовані Відділи з таких місцевостей: Гелбирт Плейнс, Дафрин, Сонданд та Вінніпег. Унаслідок змагань між Відділами першу нагороду здобув молодший Відділ СУМК „Пік-Тризуб" при Соборі Св. Покрови під проводом режисера С. Поліщин. Із старших Відділів СУМК першу нагороду здобув Відділ при Катедрі Св. Трійці. З цієї нагоди це перед концертовою програмою Жіноче Товариство ім. кн. Ольги приготовило для всіх учасників фестивалю смачний обід.

Курс писання писанок

Заходами Жіночого Товариства ім. кн. Ольги впродовж Великого Посту відбувався в соборній авдиторії курс писання писанок, на який учащали кожного другого четверга в місяці багато нашої молоді та старших. Цей курс виявився дуже цікавим та корисним, і бажано було б, щоб на майбутнє на подібні курси приходила вся наша молодь.

Св. Сповідь і Св. Причастя для наших дітей та молоді

Після належної духовної підготовки о. Парохом усі наші діти та молодь 5-го квітня ц. р. приступили до Св. Сповіді 6-го травня всі ті, що приступили до Св. Сповіді попереднього дня, прийняли під час Служби Божої (в Суботу Лазареву) Св. Причастя. Усіх дітей та молоді, які сповідалися та причащалися, було понад 200. Після смачної перекуски для дітей, які вперше сповідалися (їх було 20), було зроблено знімку.

Свято-Академія на честь Т. Г. Шевченка

Цього року Соборна Громада величаво відзначила добре підготовлену Академією — Роковини Т. Г. Шевченка. З цього приводу 10-го березня була відслужена в Соборі Панахида з відповідними словами о. Пароха. Саме Свято-Академія відбулося в Вербну Неділю. Під час цієї Академії виступали в добре підготованими піснями як три хори, які існують при нашому Соборі; церковний, сумківський та дитячий. Дуже гарно деклямували інж. В. Северинено та п. М. Носатий. За режисурою п. С. Поліщин було успішно виконано інсценізацію поеми Т. Г. Шевченка „Невольник". Діевими особами цієї інсценізації були: п. В. Гельмич (старший коваль), п. В. Палюк (Степан) і пані Тамара Гавришкова (Ярина). При цьому щира подяка належиться всім нашим хористам та диригентам: п. Я. Каптієві, студентові Колегії Св. Андрея п. Олегові Левицькому та пані Петрусі Вівчар за підготовку до цього свята їх хорів, як та кож учительці пані Н. Піп за підготовку дитячої програми.

Святочний реферат виголосив парох Собору о. Іван Стус, в якому закликав присутніх завжди пам'ятати про науку цього найбільшого національного Генія України.

Великдень у Соборі

Після сумних днів Страстного Тижня, під час якого в Соборі кожного дня відправлялися Б о г о с л у ж е н н я, вірні Соборної Громади прибули цього Великодня у винятково великому числі, щоб спільно відсвяткувати це найбільш радісне Свято Світлого Воскресіння Христового. У суботу ввечері до Собору завітав Достойний Гість,—Блаженніший Владика Митрополит Іларіон, і при великому дзвоні народу освятив вірним паски. Перед Освяченням Владика Митрополит сказав до вірних своє Архипастирське слово. Великодні Богослужіння почалися в неділю о годині 6.30 ранку. Була чудова погода, і здавалося, що й сама природа рідше цією великою подією — Воскресінням з мертвих Сина Божого.

Архиерейська Св. Літургія і Спільне Свячене

У Провідну (Фомину) Неділю до Собору завітав Блаженніший Владика Митрополит Іларіон і урочисто відслужив тут Архиерейську Св. Літургію. Владиці Митрополитові сослужив парох Собору о. Іван Стус, а іподиякнували наші богослови з Колегії Св. Андрея та сумківці Молодшого Відділу СУМК при Соборі. Під час Св. Літургії Владика Митрополит виголосив своє Архиерейське Слово на тему „Тайна Воскресіння", вказуючи в ньому догматично на цей великий Дар Спасителя Христа всьому людському родові, — це дарування нам вічного життя в Господі та спасіння душ наших.

Зараз після Св. Літургії Владика поблагословив спільну трапезу, після чого всі собор я н и та гості, як одна велика духовна родина, повсідали за столи та спожили при частому співі „Христос Воскрес" с п і л ь н е Свячене що його приготовило Соборне Сестринство при співучасті та допомозі Жіночого Товариства ім. кн. Ольги.

Попрошений вдруге головою Громади, п. Г. Бабяком, до слова, наш В л а д и к а Митрополит звернувся до присутніх з своїм гарячим патріотичним Архиерейським Словом на тему: „45-ліття нашої Церкви". У своєму Слові наш Дорогий Архипастир пригадав, що наша Св. Українська Православна Церква вже 45 років провадить свою місійну роботу серед нашого народу в Канаді і дбає постійно про те, щоб її вірні укріплялися духовно й морально. Владика Митрополит вказував при цьому на ті великі обов'язки, які повинен виконувати кожний вірний нашої Церкви до Бога та до своєї Рідної Православної Церкви. Наш Достойний Архипастир закликав при цьому всіх до ревної та постійної праці на благо нашої Церкви. Ця промова нашого Владики Митрополита викликала у присутніх велике захоплення. Відчувалося, що вірні нашої Рідної Православної Церкви постійно є душею з своїм улюбленим Митрополитом та глибоко розуміють вагу та ролю нашої Церкви для нашого народу.

Необхідно також зазначити, що з цієї нагоди, після своїх гарних привітів на потреби Собору, пожертвували: Соборне С е с т р и ц т в о — $2,000, Жіноче Товариство ім. кн. Ольги $500.00, Молодший СУМК при Соборі $50.00. Усі урочистості в цю неділю пройходили в Соборі в дуже гарному та братському настрої.

Весняний „базар"

Заходами Жіночого Товариства ім. кн. Ольги при Соборі 27 квітня в соборній авдиторії відбувся „весняний базар" з бінгом. Базар пройшов досить успішно, а Жіноче Товариство напевно збагатило соборну касу частковим прибутком з цього „базару".

Дитяча православна оселя

Заходами групи енергійних людей всіх трьох Українських Православних Громад міста Вінніпегу та за допомогою судді І. Соломона, для наших дітей вдалося закупити гарну площу в околиці Гімлі, Ман., на якій вже розбудовується дитяча оселя, і я видія, що ще цього року вдасться оселю розбудувати до такої міри, щоб можна було нашим дітям вже під час цього літа там перебувати. Це дуже корисний та цінний здобуток наших православних українців у Вінніпезі, і добре було б, щоб Комітет розбудови оселі отримав від усіх нас новину піддержку.

Викладн Закону Божого (релігії) для дітей

Викладн Закону Божого для дітей при Соборі провадяться кожної останньої неділі в місяці впродовж цілого шкільного року. Викладає парох Собору — о. Іван Стус. По лекції всі діти переходять до Собору, де для них служиться Вечірня. Під час Вечірні діти під проводом добродійки Н. Стус співають та прислужують.

Після Вечірні діти ще залишаються деякий час у соборній авдиторії, і там під проводом учителів організовано бавляться, виконуючи різні дитячі ігри та забави. Таким способом наші діти винюжують своєрідне у к р а ї н с ь к е середовище, серед якого, прищепивши змалку, вони повинні постійно перебувати.

о. І. Стус.

НЕБУДЕННЕ СВЯТО
Ню Йорк, ЗДА.

У неділю, дня 24 березня, цього року в одній з церковних заль при Свято-Троїцькій Катедрі УАПЦ, вул. Брум ч 359 в Ню Йорку, відбулася академія на честь Тараса Шевченка, влаштована Недільною Школою. Школою Українознавства та з участю церковного хору під диригентурою п. Василя Пташинського.

Простора заля вщерть виповнилася парафіянами та гостями. Діти метушилися, схвильовані в очікуванні виступів їх товаришів та товаришок по школі. Настрій зростає, і всі погляди зосереджуються на закритій ще куртині.

Відкривається к у р т и н а. Портрет Т. Шевченка милується в українській вишивці, а сцена прикрашена польовими квітами, обрамованими золотими колоссями пшениці, за якими так сумував Поет на засланні в Кос-Аралі.

Не було берізки, яку ростив Т. Шевченко в пустині, тільки дві чудові пальми оживляли портрет Шевченка.

Свято відкриває настоятель Свято-Троїцької Катедри о. Прот. Юрій Скорський. У коротких, але змістовних словах він з'ясовує зміст свята, як звеличення нашого генія й Пророка; це свято, що повинне глибоко вкорінитися в серця нашої молоді й дітей, в думки й заповіти незабутнього Кобзаря — виресати бажання здійснити їх.

Дальше, у своїх словах о. Настоятель підкреслено обов'язок нас, батьків, на чужині, прищепити дітям нашим любов до пісні й віршів Тараса Шевченка, які ми винесли з рідної землі. Не читаючи великих томів Історії України, перечитай „Кобзаря", і перед тобою відкриється доба славних Козачини, неволі й великі змагання українського народу до незалежности.

Натхненні слова о. Прот. Ю. Скорського створили урочистий настрій. А коли в прекрасному виконанні хору прозвучав „Заповіт", що його присутні вислухали стоячи, то здавалося, що дух Т. Шевченка промайнув по залі й навіяв на всі обличчя вираз поваги й ще більшої урочистости.

Черговою точкою був реферат, який добре виголосила представниця молоді — учениця Галина Корсунь.

Другу частину програми розпочала учителька Недільної Школи п. Ольга Бобровська, передавши слово- господарям свята — молоді й дітям нашої парафії. Пані Бобровська поділилася приємним досвідом учительської праці з нашими наймолодшими: „З життєпису Шевченка дітям найбільше запам'ята лося, що Т. Шевченко, бувши маленьким хлопцем, сам навчився читати", та слова, що він написав на засланні, далеко на чужині:

„Немае другої Вкраїни,
Немае другого Дніпра".

Тяжко сказати, яку глибину почуття вони вкладають у ці слова, але віра наша скріпилася тим, що діти наші в серцях мають зернину, яку треба плекати, щоб вона виросла в любов до поневоленої Батьківщини, для якої жив, яку оспівав у творчості своїй і для неї ж життя своє віддав Тарас Г. Шевченко. Дальша частина програми складалася з віршів у виконанні поодиноких та збірних деклямацій учнів і учениць.

Цю частину започаткувала Леся Кульбіда віршем „У нас сьогодні Шевченкове Свято", цим ніби задекларувала, який буде зміст цієї частини. Дальше слідували деклямації, що дійсно в'язалися з темою свята: „Поклін Кобзареві" — виконав ансамбль учнів; маленька Ніна Сікорська просто зворушливо гарно продеклямувала „Сонце заходить", і справедливо була нагороджена бурхливими оваціями. Не гірше виконала й Маруся Суходолова „Поклін Тарасові". Добре задеклямували „Шевченко на засланні— Івасик Сердюк; „Тобі Тарасе" — Юрко Баб'юк; „Слава Кобзареві" — А. Грінченко; „Я знаю, що Шевченка" — Р. Баб'юк; „На роковини Шевченка" — Мартуся Якимчук і Катруся Северин; „Мені тринадцятий минало" — П. Губенко; деклямував добре відомий й талановитий Петрусь і Натюк „На Тарасовій могилі".

Треба відмітити, що всі діти прегарно справилися із своїм завданням; і таки були зворушливі з повагою на дитячих личках, що совісно старалися виконати свої завдання. Деякі з них просто по-мистецькому декламували і вивчали не аби-яким актерський хист. Не хочеться називати прізвищ, бо це — діти. Усі вони справедливо заслужили на гарячі овації.

Доводиться просто дивуватися, як за такий порівняно недовгий час так гарно було підготоване це свято.

У третій частині програми церковний хор дуже гарно заспівав три' пісні: „Дістає умира з-за лиману", „Садок вишневий і „Одинокий човен", а дальше знову слідували деклямації. „До Основянена" — зворна деклямація, виконавці: Оксана Коваль, Юрко Кейс, Оленка Олійник і Юрко Демидович. Гарно виконана ця деклямація залишила добре враження в присутніх.

З настроєм виконав А. Баб'юк „Шевченко — наше сонце". а за ним також добре й Василько Медведів „Умер Поет", закінчив не гірше Петро Дикий „Тарасова могила".

Останньою точкою програми була інсценізація „Розрита могила", що її змонтував і підготовив п. Кость Мусійчук. Виконавцями були: учениця Ярослава Кузьмич — Україна, учениця Галя Северин і Оленка Олійник — дівчата, Юрій Денисенко — козак. Ця інсценізація звернула на себе особливу увагу. У простій композиції п. Мосійчук зумів створити образ повний драматизму: Півтемна сцена... в глибині її — в жалобі стоїть Україна, наліво, ближче до переду — козак із закованими руками — символ закованого українського народу, а праворуч дівчата, що промовляють до України: „Світе тихий, краю милий.." У цей же час за сценою журливо грає бандура.

З признанням треба зазначити, що Юрій Денисенко дуже гарно відіграв свою ролю.

Це свято взагалі було не буденне. Діти склали вінок живого слова на могилу Т. Шевченка. Матеріял програми був підібраний так, що гармонізував з ідеєю свята. Тут усе: або сам Шевченко, або про нього, нічого зайвого, жодного дисонансу у змісті. Мало того, розміщення матеріялу в програмі також обдумане: діти складають хвалу Поетові, наводять його вірші, а потім співає пісні на його слова. Але життя Поета кінчається, і при кінці програми ми почули про його смерть та могилу.

Свято закінчилося співом національного гимну, який підхопили всі присутні з ве-

ЛІТНЯ ОСЕЛЯ коло КРИСТАЛ ЛЕЙК
Канора, Саск.

Курси українознавства, релігії, провідництва, мистецтва і спорту відбудуться цього літа у двох періодах.

ПЕРШИЙ КУРС - для дітей від 9 до 12 літ від 7 до 21 липня.
ДРУГИЙ КУРС — для дітей від 12 літ вгору від 21 липня до 4 серпня.

Навчання й якнти повного утримання за 2 тижні:
за одну дитину — $25.00; за двоє дітей з тієї самої родини $45.00; за троє дітей з тієї самої родини — $55.00.

За додатковими інформаціями й формулярами (апліка[illegible]йними формами) звертайтеся на адресу:

Rev. W. SLUZAR
Box 425
Canora, Sask.

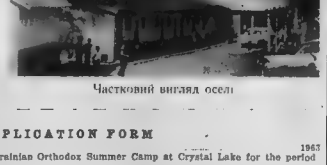

Частковий виглял оселі

APPLICATION FORM

Please accept my child to the Ukrainian Orthodox Summer Camp at Crystal Lake for the period July 7 — 21 ☐ July 21 — August 4 ☐ 1963

Child's Name: Age

Signature of Parent

Address. Phone:

This application form must be mailed to Rev. W. S l u z a r, Box 425, C a n o r a, Sask on or before June 28th. 1963.

ликим духовним піднесенням.

На закінчення свята голова Парафіяльної Ради п. Дмитро Олійник висловив подяку всім присутнім, що своєю численною участю зволичали це велике свято. Дальше у своїх словах п. Д. Олійник звернувся з особливою подякою до всіх педагогів Парафіяльної Школи, церковного хору з його диригентом п. Васьком Піташинським, п. Костя Мусій чука й до всіх виконавців, що своєю працею й зусиллям причинилися до краси святочної програми. Повні вражень розходилися люди, і напевно довго ще будуть згадувати таке незабуденне й гарне свято.

Добровільні датки в сумі $45.30 переслано на Фонд Будови Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, Канада.

Присутній.

МІСІЯ В БРЕНДОНІ, МАН.

У вівторок, 26 березня ц. року в Брендоні, Ман., відбулася Св. Місія, Св. Сповідь і Св. Причастя священиків та їхніх родин Давфинської Місійної Округи.

Того дня о год. 9.30 ранку отці духовні і їхні родини прибули до брендонської церкви, де, після Св. Сповіді священиків родин і багатьох вірних Української Православної Громади в Брендоні, почалася соборна Служба Божа.

Предстоятцим був Всеч. о. Ів. Швець — парох з Роблину, а сослужили Всеч о. М. Олесюк — парох з Давфину, Всеч. о. Т. Глуханюк — парох Етельберт, і о. М. Коленич — парох Брендону, Ман. Відсутнім (через невідкладну працю у своїй Парафії) був о. Прот. В. Мельничук — парох з Оквборн.

Змістовну й добре опрацьовану проповідь по прочитанні Св. Євангелії — на тему „Покаяння" виголосив Всеч. о. І. Швець.

По Богослуженні місцевий парох о. М. Коленич запросив усіх учасників до народнього дому на обід, що його приготовило місцеве Жіноче Товариство. Тут о. Коленич представив своїм вірним присутніх отців, достойних добродіїв і їхніх дітей. За обідом промовляли священики на актуальні темі, а вірні до тих доповідей пильно прислухалися.. Говорили: о. Швець на тему „Зростання в християнських чеснотах", о. М. Олесюк — „Обовязки вірних перед Церквою", о. Т. Глуханюк — „Духовне життя православної родини".

Після цього місцевий парох о. М. Коленич щиро подякував присутнім отцям, що прибули до його парафії на Св. Місію, дякував за спільні Молитви і за виголошені ними цінні доповіді. Він також щиро дякував членкиням Жіночого Товариства за справді багатий обід, а вірним дякував — що прибули на Місійне Богослужения й на обід до народнього дому, і скористали із солідно опрацьованих доповідей отців духовних нашої Місійної Округи.

Голова нашої Церковної Громади п. Іван Бойчук при кінці програми сказав своє слово подяки. Він щиро дякував отцям за їхню працю на користь нашим вірним і на Славу Божу. Він також подякував парохові о. М. Коленичеві за й ого старання в організуванні цього великого Свята Святої Місії.

Ця частина свята закінчилася співом „Достойно е", і всі отці перейшли до резиденції о. М. Коленича, де відбулися Місійні Збори.

Головою зборів був Всеч. о. Ів. Швець, а секретарем Всеч. о. М. Олесюк. Священники обговорили різні проблеми, які відносяться до місійної праці нашої Округи, а також і справу чергових з'їздів. Священики ще раз підкреслили потребу більше уваги присвятити місійній справі в нашім Місійнім Окрузі. Такі з'їзди Духовенства конечно треба організувати в усіх місцевостях Давфинської Місійної Округи.

До управи на цей рік вибрано: о. М. Коленич — голова, о. М. Олесюк — секретар. Збори закінчено Молитвою, після чого пані домінова Анна Коленич всіх запросила на вечерю.

Отці духовні Давфинської Місійної Округи розїхалися з Брендону вже ввечері, дякуючи Всемилостивому Богові, що поблагословив їм відбуття цей День Святий на Його Славу й на добро та спасіння наше усіх.

о. М. Коленич.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. М. ГІЖОВСЬКА

Шікаго, Ілл., ЗДА

У середу 27 березня цього року перестало битися благородне серце покійної Марії Гіжовської. Покійна зостала в невисказанім горі й смутку дорогого мужа Дмитра Гіжовського, двох синів — Андрія й Петра, дві невістки і двоє внуків.

Покійна Марія була зразковою й вірною дружиною, матір'ю і щирою українкою в повнім значенні цього слова. У покійної Марії було золоте серце, і не словами, але ділом доказувала любов до своїх ближніх.

Покійна Марія Гіжовська і її муж Дмитро були дійсними і жертвенними християнами, і так виховували своїх синів-соколів у такім дусі, і ніколи не жалували, але щедро підтримували церковні і народні установи не тільки в Шікаго, але й далеко поза ним. Покійна понад усе любила українську пошту — стрій, і сама прекрасно вишивала хрестиками і убиралась; і вона і її муж гордились обоє українським народнім строєм, і Покійна просила, щоб як умре, похоронити її в народнім строї, що й зроблено.

Мабуть, ніхто в Шікаго не мав кращої краватки, вишиваної українськими взорами, як її муж Дмитро Гіжовський. Покійна була дуже доброю матір'ю своїм синам і завжди нагадувала їм: „Де б ви не були, що б ви не робили, — пам'ятайте, щоби ваша праця і ваше поведення принесло славу і горлість вам, не тільки ви своїх, але й від чужих людей, щоби, боронь Боже, не несли сорому для свого Народа!"

Покійна була членкинею 220 Відділу У.Н.С., і членкинею 36-го Відділу Союзу Українок Америки.

Пригадую собі: 30 років тому, коли я був організатором танків В. Абраменка, то в той час хата подружжя Гіжовських була в південній частині Шікаго одиноким центром, де скликалося збори дітвори і де також містився в той час дільничий Відділ ОДВУ. У тій році була крива — роботи не було, і коли, бувало, походиться молодь не тільки з Шікаго, але з Герій, Інд., Вест Пулман і зо всіх усюдів, то покійна Марія нагодує всіх, а п. Гіжовський ще й дасть яко го доляра-два, щоб Михась Гіра купив газоліни і повіз возовнь дітей додому. Ось таке було золоте серце в покійної і її мужа Гіжовських!

Похорон покійної Марії Гіжовської відбувся в суботу 30-го березня при величавій здвизі приятелів родини Гіжовських. Прийшли друзі від дати послідню прислугу тій, яка собі це заслужила. Покійна Марія лежала в домовині в українському строї, як рожа, і хто поглянув на Покійну, то не міг здержатися від сліз, бо ж навіки відходить в незнану путь те золоте серце, що не одному стало поміччю. Прибули подружжя Миленькі з Гіброн, Інд., пані Совсун з Канади, подружжя Шимгельські з Ломбарт, Ілл., прибуло багато і тих старших друзів, і синів подружжя Гіжовських, що колись разом виводили українські танки.

Плинуть літа водою, минув довгий час, та хочеться згадати тих дівчат і хлопців, які несли славу українському імені. Сьогодні вже багато з них у вічності, багато подружилося, і мають своїх дітей і внуків, однак не забули того „золотого серця", і прийшли розважити синів Покійної і її мужа, як: Савяк з Герій, Інд., бувші дівчата подружжя Брудних, дочки подружжя Чуйків, діти подружжя Гуменяків, Михась Сеньчук з родиною, подружжя Шемердяки з в. Пулман і багато з Гарвей, з Гемонд і інших околиць при були попрощати Покійну в путь далеку.

Прибуло кількох членів „старої войни" — членів ОДВУ, бо вже небагато зістається нас при житті, але прийшли показати, що щирість козацтво ще не перевелось, і ще зіставсь у нас пам'ять про таких щирих працівників, як були Дмитро Гіжовський і його покійна дружина Марія.

І коли настало Послідне Прощання на цвинтарі, де всі присутні востанне кидали листки рожі на прекрасну домовину Покійної, то з тими листками кропили домовину слізьми, і не було тут такої людини, що б не пролляла сльози за такою щирою і зразковою українкою, якою була покійна Марія Гіжовська.

Пожертви на Нев'янучий Вінок на могилу покійної Марії Гіжовської зложили слідуючі: муж Покійної — Дмитро Гіжовський і їхні сини з родинами — 150.00 долярів; п. Іван Кравчишин — $25.00; А. Гіжовський — $25.00; від друзів з Міннеаполіс — 35 долярів; по $5.00 — п-во А. Миленькі з Гіброн, Інд., п. І Шигельський з Ломбарт, Ілл., Г. Семочко, Шікаго, Ілл.; по $2.00 — о. О. Куник, п. Куник, п. Гуменяк, п. А. Ярмій, п. Якубець; по $1.00 — Дж. Станько, пані В. Ярсон, Н. Н., пані Сафяк з Герій, пані Чуйко, п. Васькевич, панна Шемердяк, п. Матейчук, п. Л. Матейчук; по .50 центів — п. Якубець.

Сума розділена мужем і синами покійної Марії Гіжовської та підписаним так: 20 долярів на Пам'ятник Т. Шевченка у Вашингтоні; 5 долярів на Пресовий Фонд „Свободи", 200 долярів на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі, 10 долярів на Пресовий Фонд „Українського Голосу", 10 долярів на Пресовий Фонд „Вісника", а 5 долярів на кліше. Приятелі й знайомі Покійної в Міннеаполіс зібрали додаткових 15 долярів на Пресовий Фонд „Вісника".

Щира подяка всім В.П. Жертводавцям від родини Покійної і від підписаного, я Ти,

Дорога Дружино, Мамо й Бабусе, прощай навіки, хай Тобі земля вільної Америки буде легенькою!

Гр. Семочко.

ПОДЯКА ВІД РОДИНИ

Родина покійної Марії Гіжовської, — муж Дмитро, сини Андрій і невістка Настуня, син Петро і невістка Лідія та внуки — Петро й Катруся, почуваються до милого обов'язку з глибини своїх сердець скласти найщирішу подяку всім добрим людям, Родині, Приятелям, як також усім Панам і Панам із Школи Танків В. Абраменка ще з дав ніх часів, що прийшли і своєю присутністю і співчуттям та розрадили наші зранені серця, по втраті нашої дорогої Дружини, Мами й Бабусі.

Найперше щира подяка Всеч. о. Куликові і Всеч. о. Білецькому за Похоронні Відправи, Дякам — за такий гарний спів; нашим Друзям — що несли домовину нашої дорогої Дружини й Мами Дякуємо всім тим, що зложили нам співчуття по втраті Покійної; всім тим, що зложили вінки й квіти, як доказ любови до Покійної; всім тим, що склали датки в д себе на народні цілі, як Нев'янучий Вінок у пам'ять Покійної, загальна сума яких і імена Жертводавців будуть проголошені по цілковитій збірці; дякуємо Сестрицям Парафії Св. Апостолів Петра й Павла, що приготовили „тризну", всім тим, що з далеких сторін прибули і розрадили нас; пану Кравчишину — за спів на Панахиді; щира подяка Братим Оленьким — українським патробовим, за таке дбайливе влаштування Похорону!

А Ти, Дорога Дружино і наша добра Мамо й Бабусю, прощай навіки! Твої материнські слова науки застануться для нас Символом. Ми присягаємо, що будема поступати й жити так, як Ти нам напоминала за життя!

Прощай, Дружино! Прощай Мамо! Прощай Бабусю!. Спи спокійно, — хай Тобі приснияться та Україна, яку Ти так любила за життя.

І я від себе, і від своєї дружини прощаю Тебе, Марію! Ти виконала свое завдання за життя так чесно і справедливо, що Господь приймє Тебе у Свої Оселі Небесні словами: Ти була Мені вірною й чесною за життя, то над многими Тебе поставлю, — вийди у радість Господа Твого, де нема ні турбот, ні нарікання, тільки життя вічне.

Приятель Родини Гіжовських

Гр. Семочко.

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

Пожертви, в різних місцевостей.

По $200.00:

Володимир Радзівон, Калворт. Сєск; Жіноче Товариство ім. Св Ольги, Грендво, Ман. (попередньо зложили $100.00, разом $300.).

По $110.00:

Збірка на Похороні бл. п. Захарія Бойка, Вінніпег

По $100.00:

Іван Зазворський, Елентавн, Па., США.

По $50.00:

Товариство Волинь, Торонто

По $45.00:

Збірка на академії пам'яті Т. Шевченка в У. Г. П. Громаді Св. Софії в Нью-Йорку, Н. Й., США.

По $25.00:

Збірка на Похороні бл. п. Марти Хім'юк у Вестак. Альта.

По $25.00:

Васьо Нікіфорчин, Гриксбі, Онт.

По $15.00:

А. Волошинський з дружиною, Едмонтон.

По $10.00:

Н. Н.; Н. Максимяк, Лашін, Кве.; Михайло і Марія Тимчуки, Арора, Колоредо, США; збірка на Похороні бл. п. Одени Лазарук, Трансмона, Ман

По $6.50:

Михайло Горний, Ельм Вуд Парк, Ілл., США

По $5.00:

Пані Анна Школьна, Вінніпег.

Збірка Місцевого Комітету в Торонто, Онт.

По $100.00:

Володимир Косар

По $25.00:

Л. Пенцак, І. Токар, Дж. Охрим, О. Охрим, Максим Срібняк

По $21.00:

П Родак

По $20.00:

М. Довзалко, п. Юкименко

По $15.00:

Евген Пастерьак.

По $10.00:

М. Трофимовяк, П. Пенцак, П Гарбуз, С. Родак, Іван Олійник В Калашник, І. Нестеренко.

По $5.00:

І. Данильченко, О Сверепа, Н Брицун, О. Сандуль.

$8.00: Дрібними

Збірка Місцевого Комітету в Реджайна, Саск.

По $100.00:

М. Бучковський, Н. Олійник, П Олійник, Відділ ТУС

По $50.00:

Г. Варнинця, Відділ СУК.

По $25.00:

Н. Глек П Андрейчук, Г Денис, М. Анака, В. Мудрей, Г. Корпан, П. Патрилюк, П. Корнусь, Д. Кирилюк; збірка на Похороні бл п. Г. Барабаша, С. Опішнко.

По $20.00:

А. Барабаш, І. Лупчак, о. С. Кінюк, В. Веселовський, О. Пасека, І. Середюк, І. Зенчишин, А. Тополянцький, Ю. Шпеленюк.

По $10.00:

Збірка на прийнятті в домі п-на Мудрея.

По $10.00:

Н. Марусяк, І. Кушнір, Д. Хрін, пана В. Федунчак, П. Тутканюк, М. Шпилюк, пані І. Затрик, І. Ярешко, Г. Козакевич, М. Масинин, І. Мельничук, А. Шпилюк, М. Шпеник, Я. Масланій, Ф. Катрусяк

По $5.00:

П. Мирон, пані К. Труфан, Ю. Біловус, Д. Джансон, П. Прошшин, М. Іванак, К. Дорущя, пані М. Сирник, І. Гнеда, В. Яловега, М. Загарин, М. Фелінгер, С. Маслюк, Н. Мандрик.

$2.50: Дрібними.

Збірка Місцевого Комітету в Калгарі, Алта.

По $100.00:

Д. Боярчук, М. Коваль, о. М. Фик.

По $50.00:

Андрій Шелеверя.

По $40.00:

Михайло Половий,

По $25.00:

М. Ворон, І. Спіцький, І. Чернецький, Дж. Романюк.

По $20.00:

Катерина Кейондзин, І. Ганусь, В. Половнч.

По $15.00:

П. Білавий

По $10.00:

В. Лозовий, І. Процькін, Дж. Ганик, П. Колоннець, В. Стінка, пані Варвара Комарницька, А Марковський, Стен Стефанчук, О Кащишин, Л. Павлюк, В. Даркун.

По $5.00:

Пані Подедворна, Г. Олійник, І. Онисківів, І. Ганевич, Д. Гамонів, п-на Елсі Бокля, С. Вокла, В. Різник, І. Садовий, А. Половик, Дж. Біван, Д. Пасека (на Нев'янучий Вінок бл. п. Василеві Відників).

$6.50: Дрібними.

Збірка о. С. Стоякручук в окрузі Вилінгдон, Алта.

ВИЛИНГДОН, АЛТА.

По $43.95:

Збірка на Похороні бл. п Івана Кузика.

По $34.00:

Збірка на Похороні бл. п Петра Осатенка.

По $8.20:

Збірка на Похороні бл. п. Дмитра Стефанюка

ГЕМЛИН. АЛТА.

По $7.45:

Збірка на Похороні бл. п. Антона Балазинського

ЕНДРЮ, АЛТА.

По $25.00:

П-на Софія Яремій

По $17.00:

Збірка на Похороні бл. п. Дмитра Трупіша.

Збірка Місцевого Комітету у Вайті, Ман.

По $20.00:

Василина Кулачковська.

По $10.00:

Гаврнїл Божик, Михайло Кирилюк.

По $5.00:

Петро Боднарчук.

Збірка Місцевого Комітету в Принц Альберт, Саск.

По $50.00:

Андрій Чамбул.

По $35.00:

Посли Перемінає з дружиною.

По $25.00:

Стефан Лупюк.

По $20.00:

Кара Новальковський, Іван Грицюк (Ред Дір Гіл, Саск.).

По $10.00:

Іван Марковський.

По $5.00:

Михайло Павлишин, Іван Воронюк, Георгій Підгайчук, Михайло Максимюк.

$3.00: Дрібними

Збірка Місцевого Комітету Громади в Калвин, Алта.

По $25.00:

У.Г.П. Громада Пресвятої Трійці; Сестрицтво при Громаді Св. Трійці.

По $10.00:

Іван Рахмістрюк, Василь Палагнюк.

По $5.00:

Якія Матущак, Николай Середяк, Андрій Андрюк.

$7.00: Дрібними.

Збірка Місцевого Комітету у Вірдейл, Саск.

По $18.25:

о. О. Трубин.

По $5.00:

Е. Войчєховський.

$19.50: Дрібними.

Усім Жертводавцям щира подяка!

За Комітет Будови Колегії Св. Андрея в Вінніпегу:

о. д-р С. В. Савчук,

голова Дирекції та координатор кампанії.

Адреса Колегії:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

Tel. JU 6-3093

УВАГА! УВАГА!

В Українській Православній Громаді Пресв. Трійці в Лондон, Онт.

У НЕДІЛЮ, 9-го ЧЕРВНЯ, 1963 р. відбудеться

Десята Архиєрейська Візитація, ВПресв. Владики Михаїла й Посвячення угольного каменя та новочої частини нової церкви.

Початок о годині 10.00 ранку. Святочний обід о 1-ій год. по полудні.

Запрошуєтся всі навколишні Громади взяти участь

УВАГА! УВАГА!

КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ ВЛАДИКИ МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА, ТА ПОСВЯЧЕННЯ УКР. ПРАВ. ЦЕРКВИ ПРЕСВ. ТРОЇЦІ В ПРИНС АЛБЕРТ, САСК.

відбудеться

в неділю 9 червня 1963 р., за слідуючою програмою:

8:45 — Зустріч Владики Митрополита Іларіона.

9:00 — Посвячення Церкви.

9:30 — Митрополичє Богослуження, в якому візьме участь ВПреп. о. Ігумен Іов Сахалюський та місцевий о. Парох.

12:00 — Обід.

2:00 — У залі Архиєй Святочний Концерт, з головним Словом Владики Митрополита Іларіона; також будуть промовляти Всечесні Отці та визначні світські особи.

На це велике Свято сердечно запрошуємо навколишніе Громадянство.

За Управу Громади:

о. Прот. Юрій Турманський, парох.

Теодор Пасварук, голова.

Васьо Сопотик, секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВИННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЧЕРВЕНЬ

2 Неділя, Пресвятої Трійці (Зелені Свята), Поплар Парк й Нопгарфіда, Хрін — Гомор.

9. Неділя, — Сендгіл, Транскона й Нембина, Н. Дак. Хрін — Кенора.

16. Неділя, — Кенора, Транскона, Тандал.

23. Неділя, — Кенора, Транскона, Селкірк.

30 Неділя, - Гомор, Ледвин, Поплардейл.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОРЧУКА

ЧЕРВЕНЬ

2. Зелені Свята. Пресвятої Трійці - Йорктон. По полудні Відправи на могилках спочинків на цвинтарі.

3. Понеділок. День Святого Духа — Йорктон

9. Неділя Всіх Святих — Райн. Храмове Свято.

16. Неділя — Горайд
23. Неділя — Йорктон
30. Неділя — Райн
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЧЕРВЕНЬ
2 Зелена Неділя, Храм — Релеасток
3. День Св. Духа — Вернон
9. Неділя — Вернон
16 Неділя, Храм — Кемлупс
23 Неділя — Вернон
30 Неділя — Вернон
Address: 2602-42 Ave., Tel. L I 2-4312
Vernon, B. C.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЧЕРВЕНЬ
2. Неділя — Пайн Ривер (П'ятидесятниця)
3. Понеділок — Гарленд (Св. Духа)
9. Неділя — Дорбни (Всіх Святих) (Храм)
16. Неділя — Етелберт
20. Неділя. Полеве Богослужения Лавфинської Громади в Брокни Пайн Лейк
30. Неділя — Зелена
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ЧЕРВЕНЬ
2-го Неділя Пресв. Трійці. Храм — Гедерлей
3. День Св. Духа. Храм — Виткін
9. Неділя Всіх Святих, Храм Медов Лейк
16. Неділя 2-га по Зел. Святах - Норт Бетлефорд
23. Неділя — Гласлин
North Battleford, Sask.
972—108 St. Ph. 445-3280

о. С. ГРЕДЛЯ
ЧЕРВЕНЬ
2 Неділя, Зелені Свята — Арран, Храм
3. Понеділок. Св. Духа — Вайбін Храм
9 Неділя - - Свон Плейн
16 Неділя — Глес
Вечірня 7 год. веч. — Денбурі
23 Неділя - - Стінен
30. Неділя — Кристал Лейк
Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Ст. ЗУЗАКА
ЧЕРВЕНЬ
2 Неділя Зелені Свята. Храм - Геффорд
3. Понеділок День Св. Духа — Інвалідз
9. Неділя - Блінкі
16 Неділя — Кридор
23 Неділя — Редфід
30. Неділя — Геффорд
УВАГА В суботу і неділю 1 і 2 червня відбудеться в Геффорда З'їзд СУМК округа Верховина.
Запрошуєтся все громадянство з довколишніх громад численно прибути
Address: Box 168, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЧЕРВЕНЬ
2 Неділя Пресв Трійці. Храм - Лендон
3 Понеділок День Св. Духа — Боневіл
9 Неділя Посвячення Церкви - Лак Ла Біш
16. Неділя. Храм Сенді Репець
23 Неділя Ст. Паул
30. Неділя — Гіфорд
Box 194, Glendon, Alta. Tel.: 51

о. М. КРИТЮКА
ЧЕРВЕНЬ
2. Неділя Пресв. Трійці — Гронлід (Іванчин). Храм
3. Понеділок. День. Св. Духа — Ерквуд
9. Неділя Всіх Святих — Ендевор. Храм
15. Субота. Св. Вмуч. Ів. Сучавського — Прейрі Ривер
16. Неділя — Мелфорт. Храм
23. Неділя — Гадсон Бей. Митрополича Візитація і Освячення Церкви
30. Неділя — Брукбі
УВАГА! Цим повідомляється, що в неділю 23-го червня 1963 р. відбудеться Візитація Блаженнійшого Митрополита ІЛАРІОНА і Освячення Церкви в Громаді Св. Миколая в Гадсон Бей, Саск. Ласкаво запрошуєтся всіх з ближчих і дальших околиць взяти численну участь у цій Святі.
Address: Box 1418, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛІЦА
ЧЕРВЕНЬ
2. Неділя, Пресв. Трійці — Вайта. Храм
3. День Св. Духа — Арбакка Св. Миколи
9. Неділя — Сірко. Проводи
16. Неділя — Сандаун
23. Неділя — Вайтва
30. Неділя — Селькірк Проводи
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. М. КОЛЕНИЧА
Address: 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel PA 5-5814

о. ВАСИЛЬ МАРИН
ЧЕРВЕНЬ
2. Зелена Неділя — Кіндерслей. Храм
3. Зелений Понеділок — Прілейт
9 Неділя — Вонда
16. Неділя — Мічем
23. Неділя — Осея
30 Неділя — Кендзік
1301 - 20 St. W., Saskatoon, Sask.
Phone: 244-6815

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЧЕРВЕНЬ
2. Неділя, Пресв. Трійці — Вікта, Храм
3. День Св. Духа — Онкборн
9. Неділя — Россборн
16. Неділя — Мелвіл
23. Неділя — Січ
30. Неділя — Онкборнського
Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 836.

о. М. ОЛЕСЮКА
ЧЕРВЕНЬ
2 Неділя Пресв. Трійці (Зелені Свят.) — Сифтон Храм
3. Понеділок. День Св. Духа — Вадей Ривер. Храм
9. Неділя — Лавфін
15. Субота. Св. Івана Сучавського - Дрифтінг Ривер
16. Неділя — Вінніпегосіс
23. Неділя. Полеве Богослужения Лавфинської Громади Св. Юрія коло Брокен Пайн Лейк, Ман. в год. 10.00 рано, а сослужені о. Т. Глуханюка з Етелберт, Ман.
30. Неділя — Гілберт Плейнс
УВАГА! В неділю 23-го червня 1963 року, коли погода буде не відповідна, і не буде можливим служити Служби Божої коло Брокен Пайн Лейк, Ман., то Служба Божа буде в церкві Св. Юрія в Лавфині, Ман.
Запрошуємо всі довколишні Громади Лавфинського Округа, і Етелбертського, з якої сослужить о. Т. Глуханюк і сусідніх Округ прибути на Полеве Богослужения коло Брокен Пайн Лейк, Ман
Вечірня служитися що неділі о год. 7-ій вечора в Лавфині.
810 Main Str. South
Dauphin, Man.

о. Е. ПРИСТУПИ
ЧЕРВЕНЬ
2. Пресв. Трійці — Фостон. Храм
3. День Св. Духа — Ватсон
9. Неділя — Вадма. Храм
16. Неділя — Віммер
23. Неділя — Кліф
30. Неділя — Канора
Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЧЕРВЕНЬ
2. Неділя. Св. Трійця — Дробот. Храм
3. Понеділок Св. Духа Інсінгер (ж.) Храм
9. Неділя — Тодор (м.)
15. Субота. Ів. Сучавського Поздовінк. Храм
16. Неділя — Інсінгер (гайвня)
23. Неділя — Льюра
30. Неділя — Вестбрук
Box 5. Theodore, Sask. Tel. 80.

о. Я. РИБАЛКИ
ЧЕРВЕНЬ
2. Неділя — Спеден. Храм
3. Понеділок — Стрий. Храм
9 Неділя - - Беліс. Храм
15. Субота — Давінг
16. Неділя — Смокі Лейк
Едвард — Вечірня 7 год. веч.
23. Неділя — Смокі Лейк
Бойн Лейк — Вечірня 7 год вечером
30. Неділя — Вишня. Польове Богослужения
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. В. СЛЮЗАРА
ЧЕРВЕНЬ
2. Неділя, Зелені Свята. Храм - Стирджес
3. День Св. Духа — Свидова
9. Неділя — Канора
9. Неділя — година 2.30, Проводи на цвинтарі в Канорі; у випадку непогади, Проводи відбудуться в той сам час за два тижні, 23-го червня.
16. Неділя — Рама
23. Неділя — Канора
30. Неділя. Полеве Богослужения для округів Гавс, Канора, Кемсек та Йорктон на оселі біля Кристал Лейк
Canora, Sask., Ph. 563-5183

о. М. СТЕЦЕНКА
ЧЕРВЕНЬ
1. Субота Задушна (Спомини померших піонерів) — Ст. Джуліен
2. Неділя. Зелені Свята. — Кларворт о. В. Сенишин. Храм
2. Неділя, Зелені Свята. — Смаг, о. М. Стеценко. Храм
3. Понеділок. Св. Духа. — Тарнгіль, Храм та Освячення Угольного каменя
9. Неділя Всіх Святих Альвена. Храм
15. Субота Вич. Ів. Сучавського - Вакаа
16. Неділя — Єлнов Крік
23. Неділя — Лепін
30. Неділя — Вакаа
Address: Box 4. Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЧЕРВЕНЬ
2. Неділя, Зелені Свята. Храм - Толстой
16. Неділя — Роза
23. Неділя — Гарденгон
30 Неділя — Сарго
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЧЕРВЕНЬ
2. Неділя, Пресвятої Трійці - - Редвater. Храм
3. Понеділок, Святого Духа — Ергімонт
9. Неділя Всіх Святих — Федора. Храм
16. Неділя — Восетна. Окружне Богослужения.
23. Неділя — Нюбрук
30. Неділя — Редвей
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
Box 307 Willingdon, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЧЕРВЕНЬ
2. Неділя. Пресв. Трійці — Боїл. Храм
2. Вечірня в годині 7.30 — Крейгенд
3. Понеділок. День Св. Духа — Гресленд
9. Неділя, Всіх Святих — Лек Ла Біш. Храм і Посвячення Церкви Преосвященнійшим Владикою Андреєм.
15. Субота. Вечнуч. Ів. Сучавського — Норад
16. Неділя — Сарепй
16. Вечірня о год. 4 по пол. — Атабаска
23. Неділя. Полеве Богослужения й Візитація Владики Андрея в окрузі Лек Ла Біш. Богослужения відправиться біля церкви в містечку Гресленд.
30. Неділя — Крейгенд
30. Вечірня о годині 4.00 по пол. — Лек Ла Біш
УВАГА! УВАГА!
Околиця й Округ Лек Ла Біш і сусідні округи. На 9-го червня в громаді Лек Ла Біш відбудеться Візитація Владики Андрея і Посвячення Церкви в присутності трьох священників.
Зустріч Владики 9.15 рано. Освячення храму Божого, Св. Літургія, обід і святочна програма слідують по зустрічі Владики Андрея.
На 23-го червня Полеве Богослужения і Візитація Владики Андрея в окрузі Лек Ла Біш, яке відбудеться біля церкви Св. Преображения в Гресленд.
Зустріч Владики 9.30 рано, і вся інша програма свята слідує по тім.
Запрошується всіх парафіян з сусідніх околиць прибути на ці наші свята й взяти участь в наших святах в молитвах до Господа Бога. Всіх сердечно запрошуємо.
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. Е. ТРУФИНА
ЧЕРВЕНЬ
2 Неділя Пресв. Трійці — Сембург. Храм
3. День Св. Духа — Кадет (проводи на гробах)
9 Неділя Всіх Святих — Шипмен. Храм
16 Неділя - Нипавин -
23. Неділя — Відділя
30 Неділя — Кадет
Всіх вірних з довколишніх громад щиро запрошуєтся взяти участь у Храмових Святах в даних громадах.
Address: Weirdale, Sask. Ph. 486.

о. Г. УДОДА
Address: Shesho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. М. ХОМЕНКА
ЧЕРВЕНЬ
2 Неділя Зелені Свята. Храм — Айтюнь
3 Понеділок. Св. Духа. Храм — Гудів
9 Неділя — Мелвіл
16 Неділя — Фенфуд
23 Неділя — Айтюна
30. Неділя — Габард
Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
ЧЕРВЕНЬ
2 Неділя — Мирнам. Пресв. Трійці. Храм
3. Понеділок — Бросов. (День Св. Духа. Храм
9. Неділя - - Пів Слава. Всіх Святих Храм
15 Субота — Лужани-Топорівці (Вмуч. Івана Сучавського)
16 Неділя — Слава пол.
23. Неділя — Мириам
30. Неділя — Лойдмінстер.
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШЕВЦЯ
Address: Roblin, Man. Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЧЕРВЕНЬ
2. Неділя, Пресвятої Трійці. Храмове Свято — Калмар
2. Неділя. Пресвятої Трійці. Храмове Свято — Кагвіл, о.-Прот С. Сінчик
3. Понеділок, Святого Духа — Брудергайм. Богослужения й Місійний З'їзд Едмонтонської Округи, що його очолить Високопреосвященнійший АНДРЕЙ, Архиепископ Едмонтону й Західньої Канади з участю о. Настоятеля й оо. з Едмонтону й околиць. Просимо Ендрю, Вілінгдон, Редвей, Редвотер, Едмонтон й околиці взяти численну участь в урочистостях і З'їзді.
9. Неділя — Кемрос. Перше Богослужения й відкриття новозбудованої Церкви на честь Всіх Святих в Кемрос, Алберта, на яке запрошуємо Едмонтон, Підмонтонську Округу, Вегревіл, Інісфрі й околиці прибути численно на Храмове Свято в новій церкві
15. Субота, Івана Сучавського, Соборне Богослужения — Катвін
16. Неділя — Пено
23. Неділя - - Торсбі
30. Неділя — Брудергайм
Address: 9630—109th Ave., Ph. GA-23012. Edmonton, Alta.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XI. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЧЕРВНЯ, 1963. WINNIPEG, MAN., JUNE 15, 1963. ЧИСЛО (1964) 12

ПОВИЩЕННЯ САНУ ВЛАДИКИ АНДРЕЯ

АРХИЄПАРХІЯ ЗАХ. КАНАДИ. — Надзвичайний Собор Української Греко-Православної Церкви, що відбувся у Вінніпезі в днях 18—19 травня ц. р. повищив ступень Західньої Єпархії з Катедрою в Едмонтоні до ступеня Архиєпархії, а сан Єпископа Владики Андрея — до сану Архиепископа.

Владика Андрей, Архиепископ Едмонтону й Західньої Канади, за відносно недовгий час свого архипастирства багато причинився до зростання й розвитку нашої Св. Церкви на Заході Канади, а також дав свій значний вклад у розбудову нашої спільности взагалі. Владика Андрей, зокрема, багато трудиться і на українській громадській ниві, а також у ділянках культури й науки; особливо ж він при кожній можливій нагоді старається морально й матеріяльно допомогти Колегії Св. Андрея, і Провід Колегії належно це оцінює.

В особі Владики Андрея відзначено і всю Його Паству. Велика розбудова церков, особливо ж вона подивугідна в Едмонтоні, розбудова наших громадських установ, як, напр., величавий Інститут Св. Івана, щедра допомога Колегії Св. Андрея, нашій церковній пресі і т. д.,— це великі заслуги вірних нашої Церкви на Заході Канади.

КАМПАНІЯ НА КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ

Студентська резиденція Колегії Св. Андрея на площі Манітобського університету. Тепер уже будують дах.

Задня стіна аудиторії і їдальні Колегії Св. Андрея в ході будови.

Пожертви на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея під час Духовної Конференції і Надзв. Собору

ЧЛЕНИ-ОСНОВОПОЛОЖНИКИ НОВОЇ КОЛЕГІЇ

Адв. Т. Гуменюк, Торонто, Онт. (уже перед тим пожертвував $2000.00) $1000.00
о. Г. Удод, Шіго, Саск. $1000.00
о. М. Стеценко, Вакаї, Саск. .. $1000.00
І. Негрич, Вайта, Ман. $1000.00

ЧЛЕНИ-КТИТОРИ НОВОЇ КОЛЕГІЇ

Григорій Ф. Стратійчук, Канора, Саск. $600.00
Впреосв. Архиепископ Михаїл, Торонто $500.00
Павло і Марія Смігельські, Брендон, Ман. $500.00
о. Прот. П. Самець, Торонто, Онт. $500.00
о. Прот. В. Слюзар, Монтреал .. $500.00
о. Прот. Ф. Керніцький, Виндзор, Онт. $500.00
о. Прот. В. Федак, Гемилтон, Онт. $500.00
о. Прот. Т. Ковалишин, Едмонтон, Алта. $500.00
о. Прот. М. Боднарчук, Саскатун, Саск. $500.00
о. Прот. М. Юрківський, Вінніпег $500.00
о. Прот. Г. Василів, Вернон, Б. К. $500.00
о. Прот. М. Фик, Калгарі, Алта. $500.00
о. Прот. В. Сенишин, Саскатун, Саск. $500.00
о. Ф. Легенюк, Монтреал $500.00
о. П. Сацевич, Ванкувер, Б. К. .. $500.00
о. М. Крищук, Вегревіл, Алта. .. $500.00

Усім Жертводавцям щира подяка!

За Комітет Будови Колегії Св. Андрея в Вінніпезі
о. д-р С. В. Савчук,
голова Дирекції та координатор кампанії.

Адреса Колегії:
ST. ANDREW'S COLLEGE
IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada.
Tel. JU 8-3083

Проти християнської моралі

Скандал Профумо

„Хворі середовища вищих сфер"

„Це проти християнської моралі!", заявили в парламенті посли обох партій — консервативної і робітничої (лейбористської) з приводу скандалу міністра оборони Джана Профумо. Під знаком цього скандалу в Британії пройшов перший тиждень червня; він і досі лунає відгомоном в усьому світі. Ця афера почала розкриватися ще минулого року.

Британський міністр оборони в консервативному уряді Мекмиллена — людина одружена, старша, барон, який користувався славою мужа без плями й догани, раптом виявився людиною без християнської моралі.

У нього була коханка, з якою він потаємно сходився в домі д-ра Стівена Ворда, що був лікарем-остеопатом для осіб

(Закінчення на 2-й стор.)

Скандал Профумо

(Закінчення з 1-ї стор.)

„вищого товариства", і він був відомий на королівському дворі, де малював портрети деякого з членів королівської сім'ї. Любовниця міністра Профумо, рижволоса модель-ка незначайної вроди, 21-літня Христіяна Кілер, з убогої родини, ще 14-літньою дівчиною стала коханкою д-ра Ворда; а потім 43-літній д-р Ворд зводив її з високопоставленими особами, і таким чином мав з цього дохід. Він також звів Христину з міністром Профумо. Приятелька Христини, 19-літня Менді Райс-Девис, сказала, що д-р Ворд водив її з Христиною на такі забави аристократії в підміських віллах, де гості були... нагі, але в масках, щоб їх не розпізнати, бо це були високопоставлені особи. Вони цілком нагі (без купальних одягів) купалися в басейні лорда Астора.

Христина не задовольнялася оргіями з аристократією, — вона також час до часу бувала серед шумовиння із Джемейки, де в неї були любовники негри, всякі аферисти, наркомани. 34-літнього негра Джана Еджкомба, любовника Христини, засуджено на сім років в'язниці, бо він хотів застрілити Христину, але не влучив; він також був замішаний у справу наркотиків. Альойзія Лякі Гордона — 31-літнього негра з Джемейки, кабаретного співака, 7 червня засуджено на три роки в'язниці, бо він, як один з коханців Христини, із заздрости побив її.

Преса повідомила 8 червня, що д-ра Ворда арештовано під замітом, що він мав прибутки з неморального життя дівчат. Він син англік. священика.

Міністр Профумо заперечував усьому, і прем'єр Мекмиллен вірив йому і підтримував його. І дружина міністра Профумо боронила його, кажучи, що він не зраджував її. Але британська преса наполегливо твердила, що цей скандал в деяких вищих лондонських сферах, що є морально „хворі", таки був. Цей скандал виявився випадково — під час суду над вищезгаданими неграми, любовниками Христини. І міністр Профумо в червні був змушений признатися, що він у парламенті говорив неправду, що він невинен, — бо в дійсності він таки винен, і тому він зрезигнував із становища міністра та із становища посла в парламенті, і кудись віхав з дружиною з Лондону.

Тінь незвичайного советського капітана

Справа скандалу Профумо ускладнюється. Христина, бувши любовницею міністра Профумо, одночасно ,була любовницею аснстента советського аташе в Лондоні, капітана Євгенія Іванова, якого загально описують як дуже вродливого й „чарівного в поведінці", і який „обворожив" декого з тієї частини вищих сфер, моральність якої „хвора", як заявила британська преса. Д-р Ворд познайомив Христину з капітаном Івановим і з міністром Профумо. Коли Профумо відходив із сходин з Христиною, (раз чи два на тиждень), то зараз після цього до Христини йшов капітан Іванов. Існує підозрення, що капітан Іванов міг бути советським шпигуном, який почерез Христину старався вивідати в міністра Профумо про військові тайни. Ще в грудні 1962 року капітан Іванов несподіваю від'їхав у Москву й не повернувся.

Найбільший скандал у політичних сферах модерних часів

Скотленд Ярд (британські органи безпеки) продовжують слідство, і прокуратор уже зладив перший рапорт на 600 сторінок. Ця афера щораз більше ускладнюється. Преса називає цю аферу „найбільшим політичним скандалом у модерних часах".

З КАМПАНІЇ НА КОЛЕГІЮ

ВДОВИНА ЛЕПТА

„І сівши Ісус навпроти скарбниці й дивився, як народ гроші до скарбниці вкидає. І багато заможних вкидало багато.

І підійшла одна вбога вдовиця і вкинула дві лепти, цебто гріш.

І покликав Ісус учнів Своїх та й промовив до них: „Поправді кажу Вам, що ця вбога вдовиця вкинула найбільше за всіх, що кидали в скарбницю.

Бо всі кидали з убожества свого все, що мали, — свій прожиток увесь".

(Марка 12, 41-44).

ЛИСТ З ПАРАГВАЮ,
Південна Америка

ХРИСТОС ВОСКРЕС!
Воскресне Україна!

Хвальну Редакцію „Вісника і всіх співробітників сердечно поздоровляю зі Святом Світлого Христового Воскресення і бажаю всього найкращого, особливо здоров'я і витривалости в Вашій хоценній праці на благо нашої Автокефальної Української Церкви і Страдниці-Неньки України.

А цього доляра, якого мені прислав приятель на поліпшення мого життя, я вирішив переслати на будову Колегії (більше не можу) — пару днів прожину на хлібі і воді, нічого зі мною не зробиться, а доляр придасться на будову Колегії, бо духова пожива, яку будуть нести вихованки цієї Колегії, набагато важніша за фізичну; а може до моєї церголки поприлипають ще другі тисячі, тисячі! І так повстане Святиня-Колегія. Бог на поміч Вам! А мені старому (72 роки), самітному вибачте і чистосердний дар прийміть. Молю Всемилостивого Господа, щоб дарив Вас своїми особливими ласками та допоміг успішно здійснити велике завдання, що стоїть перед Вами.

Прохаю Вас прийняти щирий вислів моєї глибокої до Вас пошани.

Олександер Бачун.

Енкарнаціон-Віля Альта,
Парагвай,
12 квітня 1963 року.

З. Р. В. — Пан Олександер Бачун неправильтний і він не має в Парагваї жодного житгєвого обезпечення у своїх старших роках. Жертвуючи свого подарованого доляра, він пожертвував на Колегію Св. Андрея все, що він мав; навіть більше, він пожертвував частину свого здоров'я, голодом ощаджуючи на що пожертву, отже це пожертва, зложена так би мовити, частиною життя людини.

Уже минає рік з того часу, як о. Жак Ж. Ляліберте — канадський француз, після закінчення богословських студій у грецькій православній семінарії в Брукліні, Масс. США, був рукоположений на священика, і тепер він є настоятелем православної Благовіщенської церкви в Йорку, Пн., США, в юрисдикції Константинопольського Патріярхату.

Владика БОРИС (Яковкевич)

Четвертий єпископ Української Греко-Православної Церкви в Канаді

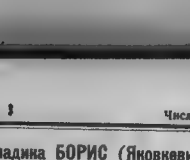

Владика Борис (Яковкевич) народився 8 грудня 1901 р. в селі Мала Клітенка, Староконстантинівського повіту на Волині. Його батько, о. Протопресвітер Тит Яковкевич, а мати — Софія з дому Рогозінських. У їхній родині було ще троє дітей: сестри — Ніна й Ольга, та брат Євген (усі покійні). Мати померла ще в 1937 році.

Учитися він почав у сільській початковій школі, а на десятому році життя його записали до Духовної Школи у Кремʼянці на Волині. З причини военних подій 1914-1917 років та евакуації Кремʼянецької Школи до міста Сумм, він опинився — щоб дальше вчитися, в м. Житомирі. Тут він скінчив Житомирську Духовну Школу і два роки Волинської Духовної Семінарії. Потім настала, викликана революційними розрухами, перерва в науці, а в роках 1919-1920 він уже навчався в третій і четвертій класах Холмської Духовної Семінарії, яка тоді містилася у Кремʼянці. У пʼятій і шостій класах знову навчався у Волинській Духовній Семінарії в Кремʼянці. Повний курс Духовної Семінарії скінчив у червні 1923 року.

Року 1924-го був змобілізований, як поборовий-одночинник, до польського війська.

Від осені 1925 року студіював на Відділі Православної Теології Варшавського університету, і закінчив його в 1929 році з титулом Магістра Теології.

У 1930 році по одруженні з дочкою священика, Євгенією Палецькою, був рукоположений Архиепископом Віденським Феодосієм у Варшавському соборі в сан Священика. Перша його парафія була на Грубешівщині в с. Кулаковиці. Далі — рідна Волинь, і парафії: Бискупичі Руські на Володимирщині, потім Нисковичі того самого повіту та Св.-Миколаївська церква в місті Володимирі Волинському. Від року 1938 аж до початку 2-ї світової війни був єпатовим учителем релігії народних шкіл у місті Володимирі. Большевицьке лихоліття в ро-

(Закінчення на 3-й стор.)

МИТРОПОЛИЧІ ВІЗИТАЦІЇ

Неділя 16-го червня, — у Роблиці, Ман., Освячення Церкви Св. Івана Предтечі. Митрополита супроводить О. Ігумен Йов Скакальський.

Неділя 23-го червня, — у **Гадсон Бей,** Сас.: Освячення Церкви. Митрополита супроводить О. Ігумен Йов Скакальський.

Владика Борис

(Закінчення з 2-ї стор.)

ках 1939-1941 він перебув з родиною на місці, щодня сподіваючись вивозу на схід.

Таке й мало скоїтися, як пізніше виявилося, 25-го червня, але Господь врятував.

Під час німецької окупації земель України, він, поза недільними Відправами в володимирському соборі (настоятелем цього собору тоді був його батько Впреп. о. Тит) та дяківства у Св.-Миколаївській церкві, провадив ще й Відділ Суспільної Опіки при Міській Управі м. Володимира. Праця в Міській Управі давала йому можливість помагати нашим людям, а особливо полоненим, що їх десятки тисяч поневірялися у військових касарнях м. Володимира. Це було для нього великим моральним задоволенням й підтримувало на дусі в тяжкий час. Вкінці настає ув'язнення його й батька німцями, і це для них обидвох мало не скінчилося трагічно. Осінь 1943 року застала всю їхню родину в Варшаві, а влітку 1944 року — дальше скитання, що й принесло йому найбільше горе — втрату дружини й доньки.

У Німеччині він, разом зо своїм батьком о. Протопреса. Титом, має під духовною опікою, в юрисдикції Владики Михаїла (тепер у Торонті), табір скитальців в м. Пфаркірхен (Баварія), а потім табір Регенсбург, в юрисдикції Владики Володимира (тепер у Дітройт). Там же був учителем релігії в таборовій гімназії.

У Канаду він прибув восени 1948 р. До вересня 1949 року був помічником настоятеля катедри Св. Володимира в Торонті, а потім його й батька призначено до сильно розлогої тоді округи Шіго, Саск., де він працював аж до часу свого черговго постригу.

За 32 роки священичої праці на рідних землях, на еміграції та в Канаді отримав більшість нагород, що ними визначається працю священика, а в 1957 році Блаженнішим Митрополитом Іларіоном, під час освячення нового Храму в Шіго, був нагороджений Хрестом з оздобами.

Черничий постриг о. Борис прийняв 28 квітня 1963 р., а звершив його за Вечірню в катедрі Пресв. Тройці у Вінніпезі Блаженнішій Митрополит Іларіон, якій 5 травня 1963 р. там же возвів о Бориса в сан Архимандрита.

Надзвичайний Собор Української Греко-Православної Церкви, що відбувся в Вінніпегу в днях 18-19 травня 1963 р., обрав о. Архимандрита Бориса кандидатом на єпископа-помічника, титулярного Саскатунського; єпископське наречення звершив йому Єпископат нашої Церкви — Владика Михаїл, Архиєпископ Торонтонський, і Владика Андрей, Архиеп. Едмонтонський, під проводом Блаженнішого Митрополита Іларіона 18 квітня в катедрі Пресв. Тройці в Вінніпезі, і цей же Єпископат там таки в неділю 19 травня 1963 р. звершив йому Єпископське Свячення.

Владика Борис виконуватиме обов'язки Єпископа-помічника Середньої Єпархії і резидуватиме в Вінніпегу.

Передплачуйте, читайте, поширюйте і підтримуйте „Вісника"!

ПАПА ІВАН XXIII УПОКОЇВСЯ

НАЙБІЛЬШИЙ З-ПОМІЖ ПАП ВІДІЙШОВ У ВІЧНІСТЬ

У понеділок 3 червня 1963 р. відійшов у потойбічність папа Іван XXIII (1881-1963).

Коли папа Пій XII помер (9. 10. 1958), то Колегія Кардиналів обрала папою кардинала Анджело Дюзеппе Ронкаллі (Angelo Giuseppe Roncalli) — патріярха Венеції, який був коронований на папу під іменем Івана XXIII, 4 листопада 1958 р., як 262-й Архиерей Риму.

Син убогих селян

Анджело Джюзеппе Ронкаллі народився 25 листопада 1881 р., як син убогих селян у бідній 200-літній старій кам'яній хатині в селі Сотто іль Монте в італійській провінції Ломбардії.

„Ми були бідні, але щасливі. Ми не уявляли собі, що б нам чогонебудь бракувало; і справді — нам не бракувало нічого. Наша вбогість була достойна і щаслива", — згадує він свої дитячі й молодечі роки.

Його батько сіяв наспід поле графа Оттавія Моріані.

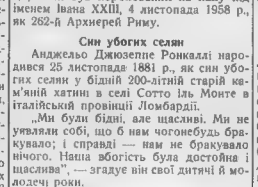

„Я модерний ієрарх"

Коли кардинал Ронкаллі об'їздив Венецію каналами в модерному човні, а не традиційною гондолою, то це викликало загальне здивування, а консервативні круги навіть обурилися. Кардинал Ронкаллі відповів на це:

„Я — модерний ієрарх".

Коли кардинала Ронкаллі обрали папою, то в деяких журналах (напр., на обкладинці америк. журн. „Life") помістили дарвисту фотографію цього широдобродушного папи з. . . цигаркою в руці. Статті про цього папу під такими заголовками, як „Перше місце перед цигарками в папи Івана займає добра їжа" („The Winnipeg Tribune" 3. 6. 1963) були подані не для сенсації, а тільки як побічні причинки для якраз'ясування вдачі і світогляду папи також і в духовій сфері. Він не вдавав із себе „святого", не був святцем (фарисеєм), а був природньою людиною. Бувши проти всяких почестей і слави, він скромно одягнений, з паличкою пішки обходив лікарні і в'язниці.

Найбільше Слово в історії релігії: нехай усі вірують так, як хто може й хоче!

У своїй славній енцикліці „Pacem in Terris" („На землі мир") 11 квітня 1963 р. папа Іван XXIII проголосив, що кожній людині належиться право вірувати згідно з її переконаннями.

Ця заява — це перше в історії всіх релігій слово одного з найвищих церковних провідників.

Зокрема щодо Католицької Церкви — це вчення папи Івана XXIII піднесло його на найвище місце в історії папства, — він став найбільшим між усіми досьогочасними папами.

Проти вияснювання Біблії занадто буквально

У Римі є два напрямки: фундаменталісти (це консерватисти), е зи буквальним (дослівним) розумінням усього того, що в Біблії написано; авторитети поступового напряму кажуть, що в Біблії не все треба розуміти буквально, бо у Св. Письмі є також образні (фігуративні) вислови. Напр., у Біблії сказано, що Останній Суд (судження Богом усіх людей по смерти) відбудеться у Йосафатовій Долині в Палестині.

Папа Іван XXIII належав до руху поступовців. Про це, між іншим, свідчить один з таких фактів (поданих у The Winnipeg Tribune", 3. 6. 1963): на загальній авдиенції 1958 р. цей папа сказав: „Останній Суд буде в долині Йосафата, — я сам там побував, і я не знаю, як усі там помістяться".

Проти абсолютизму правителя Церкви

Папа Іван XXIII із свого внутрішнього переконання не користався можливостями (хоч і відносними) абсолютної власти правителя Катол. Церкви. „Навіть папа має бути слухняним. У нього є багато дорадників, монсіньйорів і інших", сказав він у хлоп'ячому домі поправи в листопаді 1962 р.

З цього висновок, що догмат про „папську непомильність" він розумів інакше, ніж його розуміли творці цього догмату та широкий загал. Видаючи свої офіційні (ex cathedra) рішення у справах віри й моралі, папа Іван XXIII перед тим радіться іншим, і їхні думки включає у деякі з цих рішень, бо він знає, що сам може помилитися. Тому-то й не дивно, що папа зовсім не осудив теолога о. Ганса Кюнга, який заявив, що „непомильність" папи є „помильною непомильністю". Навпаки, він запросив о Кюнга на становище одного з головних дорадників II Ватиканського Собору.

Проти слави й титулів

Багатьох духовних провідників Церкви величають, багатьох шанують. Але папа Іван XXIII — це, мабуть, одинокий в історії всіх Церков Християнства первоієрарх, якого найбільше любили, — любили як людину, бо він любив людей. Він був несловолюбний. Він старався жити так, щоб не дати людям відчути, що він є правителем — папою. На авдиенції журналістів у жовтні 1962 р. він просив їх, щоб вони не величали його, не обсипали титулами. Папа сказав тоді: „Ми не просимо ні про що більше, а тільки про це, щоб ви завжди, при кожній нагоді писали про наш одинокий і справжній титул ось так: що він (папа Іван XXIII) був священиком перед Богом і перед людьми, справжнім і щирим другом усіх народів".

Проти фанатизму

Свящ. Кюнг — ученій теолог, професор університету — абсолютизм і духове поневолення в сучасній Кат. Церкві при-

(Закінчення на 5-й стор.)

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границю — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в США — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса: THE HERALD, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЗА ІНІЦІЯТИВУ ЧЛЕНІВ ЦЕРКВИ

Надзвичайний Собор нашої Церкви, що відбувся в Вінніпезі 18-19 травня ц.р., був скликаний специфічно для обрання кандидата на четвертого Єпископа нашої Церкви, але при нагоді він присвятив свою увагу й деяким іншим справам, в головно новій Колегії Св. Андрея. Собор також доручив Президії Консисторії опрацювати прелімінар збільшення бюджету Консисторії; розмір цього бюджету має бути однією з точок нарад і ухвал найближчого звичайного Собору, до якого ще залишається два роки. За цей час Громади нашої Церкви матимуть нагоду познайомитися з прелімінарем нового бюджету, запропонованого Консисторією, щоб делегати цих Громад на найближчому Соборі мали вже свій вироблений погляд на цю справу, коли вона буде дискутована й ухвалювана.

Проект збільшення бюджету — це, коли підходити до нього з зовнішньо-технічної сторони, не є справа історичного значення. Але ці мотиви, які вимагають збільшення бюджету, причинно й нерозлучно пов'язані з самими основами життя нашої Церкви, і з цього боку до справи бюджету треба підходити.

Немає потреби вияснювати, що факт збільшення бюджету автоматично обтяжить Консисторію більшими обов'язками; бо ж фінансові засоби мають бути збільшені тільки нате, щоб Консисторія могла здійснити свою широко заплановану діяльність, схема якої постійно розростається й ускладнюється, а саме збільшення числа Єпископату, Місія, Рідне й Недільне шкільництво, церковне видавництво (преса й інші видання) і т. д.

Бюджет, яким досі розпоряджалась Консисторія, не міг повністю виставчати на покриття всіх потреб Консисторії в її праці всекрайового масштабу. Президія Консисторії, під проводом свого досьогочасного голови, о. Протопресв. Д-ра С. В. Савчука, заснувала Склад Церковних Речей при Консисторії, з якого вона покривала значну частину найконечніших видатків, яких не міг покрити досьогочасний бюджет, висота якого була не більшою за бюджет декотрих з наших найбільших парафій, — це такий був всекрайовий бюджет центра Церкви!

Робота канцелярії Консисторії та в Складі Церковних Речей, а також преса й книговодство вимагали постійного безплатного жертвування принаймні 20-30 відсотків більшого вкладу часу, поза нормальними годинами праці, і ця самопожертва була добровільна й без винагородження. Треба собі усвідомити цей факт, що стає щораз менше таких людей, які погодилися б двигати велетенську й відповідальну працю за таке мінімальне винагородження, як це було до цього часу.

У зв'язку з дедалі більшим розгортанням пляну праці Консисторії не може не виринути ось це питання: за централізацію, чи децентралізацію системи праці? Це питання дуже важливе; хоч з деякого часу воно в нас теоретично вже не вирінає продовж років, то одначе досьогочасний голова Президії Консисторії, о. д-р С. В. Савчук, ніколи не опускав цього питання з ока як у теорії, так і в практиці.

Люди в Європі традиційно виховуються в такому дусі, що Церква — це щось окреме від народу, а точніше, — що Церква — це тільки Первоієрарх з Єпископатом та рядовим духовенством, а до того ще й деякі та церковні службовці. Це не вина народу, бо ж у такому дусі провід Церкви виховував світських людей продовж довгих століть. Не маючи в Церкві прав, світський загал тим самим не почувався в ній до жодних інших обов'язків, крім справи спасіння власної душі. Тому світські люди в Європі, щоби до Церкви помолитися, не турбували тим, хто і за що утримується що святиню і священика; а в тім, Церква мала своє власне майно: землю, будинки, урядові дотації тощо. Тож і спочатку році було дивуватися, коли нова імміграція, прибуваючи з Європи, подібне пасивне становище зайняла й до нашої Церкви в Канаді. Так воно було і є також з імміграцією інших національностей. І тут слід відмітити цей факт, що наша імміграція далеко скоріше, ніж новоприбулі інших етнічних груп, зорієнтувалася, що в Канаді зовсім інша система життя Церкви, ніж у „старому краю". Тут кожен мусить ясно, глибоко і твердо з'ясувати собі, що наша Церква якоюсь своєю частинкою стоїть саме на ньому, отже кожен є духовою й фізичною живою частинкою Церкви, і у зв'язку з цим у нього є в Церкві відповідні права й обов'язки матеріяльні й моральні. Отже, Церква — це спільнота всіх вірних під їхнім Проводом, а не є вона чимсь поза цією спільнотою.

***

Українська Греко-Православна Церква в Канаді — це виняткове, одиноке цього роду явище в історії всього Християнства: по-перше, це одинока у світі того роду Церква, що постала в модерних часах; ніде більше, крім нашої Церкви в Канаді, в модерних часах не постала крайова Християнська Церква; по-друге, наша Церква постала не як витвір духовних місій, та ще й присланих згорі, від якоїсь іншої Церкви, як це сталося в усіх інших Церквах Християнства; навпаки, наша Церква постала, по-перше, з ініціятиви місцевих українців у Канаді; по-друге, вона постала здолу, від народніх низів; по-третє, вона постала з ініціятиви й працею світських людей. І цьому сенсі наша Церква є не тільки одиноким винятком в історії Християнства, але й також в вона одинокою цього роду перлиною в короні Християнства. І ми повинні собі це з'ясувати, і під цим кутом писати історію нашої Церкви в Канаді, щоб знали це наші нащадки й світ.

Ініціятива наших світських одиниць і громад у ході творення нашої Церкви виправдала себе, — це бачимо на факті заіснування й бистрого зростання нашої Церкви.

Але з фактом ініціятиви здолу, з народу, конечно пов'язується факт, що його можна б назвати „децентралізацією" в позитивному, в творчому значенні цього слова. Якщо б наша Церква занехала цю нашу традицію, і кожен почав би думати, що Церква вже готова, отже нехай її Провід усім турбується, то це був би початок занепадання Церкви. А треба мати на увазі, що вже навіть найбільш централізовані традиційні Церкви, почавши занепадати, переконалися, що рятунку треба шукати в допущенні світських до голосу й ініціятиви в справах життя Церкви, а також у позитивно-творчій децентралізації управління Церквою. Такі голоси вже чути на II Ватиканському Соборі Католицької Церкви, а також і в Православній Церкві Греції як недавно заявив найвизначніший її теолог, професор Гамількар Алівізатос, домагаючись, щоб світських було допущено до вибирання кандидатів у духовний сан, бо так воно було в Християнстві із самих його початків. Отож, така система, яка є в нашій Церкві від самих її початків, поволі починає прийматися і в інших Християнських Церквах, і з ходом часу вона прийметься, бо інакше Церкви стали б перед загрозненням їхньому існуванню.

***

Одним із світлих прикладів децентралізації в нашій Церкві є наші Інститути; ці установи постали не згори, не від центра Церкви, не із специфічно церковних зборок, а створилися здолу, ініціятивою, працею й фінансовою жертвінністю свідомих одиниць зо всієї Канади. Таким іншим нашої Інститути є самостійними, формально незалежними від центра Церкви, але між ними й Церквою є фактична, жива, органічно-близька співпраця. У тих Церквах, де світські не мають права ініціятивного голосу й дії, і в яких все централізоване проводом Церкви, провідні церковні чинники не відмовляються благословляти збірок пожертв на певні установи, і світська спільнота радо цю допомогу від проводу Церкви приймає, бо так воно світській спільноті легше ці установи будувати; але коли провід Церкви за цю свою допомогу вимагає для себе повної контролі над цими установами, обмежуючи право місцевих людей вирішувати справи цієї установи, то тоді ці місцеві світські люди починають ремствувати на „абсолютизм" проводу Церкви.

Крім того, де є охоплювання центром Церкви усіх справ, разом з правами й обов'язками, що пов'язані з цими справами, там серед загалу спільноти, що є членами Церкви, автоматично знищується змисл ініціятиви, змисл обов'язків і активности; таким шляхом витворюється серед членів Церкви таку вдачу і світогляд, що починає самохіть хилитись до абсолютизму церковного проводу, а зновуж абсолютизм веде до занепаду Церкви.

Усе це треба мати на увазі в ході дальшої розбудови нашої Церкви.

Найбільший з-помін пап відійшов у вічність

(Закінчення з 3-ї стор.)

рівня до... комуністичного поневолення в країнах за „залізною заслоною", як догмат про „папську непомильність" називав „непомильною непомильністю". Католицький єпископ в США, Дж. Ар., називав ці думки о. Кюнга „безглуздям". А одначе сам папа Іван XXIII цих думок о. Кюнга не осудив, а навпаки — він назначив його одним з головних дорадників на першій сесії II Ватиканського Собору.

З того висновок, що є такі католики, як Єп. Ар, які своїм фанатизмом тим самим спрямовуються й проти папи Івана XXIII. Якщо цей відомий вислів, який звучить так: „більший католик, ніж сам папа", будьколи справджувався на ділі, то це сталося головно за часів папи Івана XXIII, — дехто є більшим католиком за цього папу.

Контроверсійна політика

Проти папи Івана XXIII стали не тільки консерватисти в Катол. Церкві, але й також протикомуністичні сили світу. З цих двох причин цього папу дехто називає „контроверсійною" постаттю.

Папа Іван XXIII був реалістом, — він числився з сучасним положенням; він не трактував поважно таких тверджень, як „підпільна" Католицька Церква в Советському Союзі. Він знав, що, коли для деяких народів супротивні обставини складалися безнадійно, то ці народи гинули; він знав, що з приводу непригожих обставин Католицька Церква стратила мільйони своїх вірних, і вже не відзискала їх.

Щоб хоч частково рятувати загрожене католицтво в комуністичних державах, папа Іван XXIII пішов на досі небувалий у Римі крок; він почав нав'язувати політичне порозуміння з владою СССР та урядами інших комуністичних держав. Цим він викликав обурення проти себе в консервативних кругах Катол. Церкви. В урядах держав Заходу (з США включно) та серед народів поневолених червоною Москвою.

Комуністичні режими також шукали порозуміння з Римом, щоб скріпити комуністичне становище у світі під кличем „приязні з Римом".

І на короткую мету комунізм, а в тому головно СССР, багато з цього скористає. А ця евентуальна „короткая мета", одначе, може бути досить довгою для того, щоб комунізм завдав смертельного удару тим поневоленим за „залізною заслоною" нацією, що є слабші (Литва, Латва і т. д.) та зредукував сильніші нації (як Україна) до поземи слабеньких. Отже, порозуміння Ватикану з червоною Москвою є дуже загрозливим для буття українського народу. Але порозуміння між Ватиканом і Москвою в кінцевому висліді може принести Катол. Церкві користь більшу, ніж комунізмові. Комунізм, хоч як довго він би не існував, напевно не перетривае Християнства. А з упадком комуністичних держав щезнуть і ці тимчасові користі, що їх матимуть ці держави внаслідок порозуміння з Римом; але Катол. Церква житиме далі, і вона, може обильно пожати ті плоди, які їй дасть згадане дипломатичне порозуміння з Москвою. Хоч деякі непередбачені події евентуально можуть знівечити ці надії Риму так, як і надії комуністів, але треба мати на увазі, що провід Катол. Церкви завжди мав і має свою добре розроблену далекосяглу політику на століття наперед; ця політика тверда й пряма щодо своєї мети, але гнучка своєю тактикою й несподіваними ходами.

Безумовно, якщо політика порозуміння між Ватиканом і червоною Москвою у далекому кінцевому висліді й дасть Катол. Церкві користь, то для поневолених Москвою народів, одначе, ця політика є катастрофальною. Але треба зрозуміти, що інтереси адміністративно-універсальної (світової) Церкви, якою є Церква Католицька, не завжди можна погодити з інтересами цієї чи тієї нації, а зокрема — України.

Провідний муж „атомової епохи"

Стан сучасного людства ще ніколи досі не був таким складним, як наша доба — „атомова епоха". Також самою великою і складною поставтю був папа Іван XXIII. І тому шасливе Католицька Церква, що їй судилося мати такого духовного провідника, що докорінно-глибоко збагнув сутність того часу, в якому він жив і діяв, і що сам він був створений нате, щоб стояти в передніх лавах провідників „атомової доби". Тому хоч Католицька Церква й зазнала досі ще небувалої втрати серед своїх провідників, але зате ж і користь, яку їй дав собою папа Іван XXIII, є епохально-переломового значення.

Коли абстрагувати від цього факту, що для нас, українців, політика порозуміння покійного Папи з червоною Москвою є трагічно-загрозливою, то все ж таки фактом є, що людство, як таке, втратило в особі папи Івана XXIII дуже велику людину.

Після постанов ЦК КПСС
3. 10. 1961

„Правда" критикує некомпетентність атеїстів-пропагандистів

Після сталінської ери, за часів т. зв. „відлиги" з моментом захвачення влади Микитою Хрущовим, постанова Конгресу комуністичної партії СССР з жовтня 1961 р. була першим за часів диктатури Хрущова рішення верхівки СССР, якими постановлено посилити боротьбу проти релігії.

Старі, сталінські, методи в основному полягали в фізичному винищуванні віруючих. Отже винищувано десятки мільйонів людей, але релігії не знищено. Щоб знищити неявність релігії в СССР, то треба було б знищити майже все населення цієї країни, — такий висновок, як видно, зробив Хрущов, коли він рішив трохи змінити методи боротьби проти релігії; він створив компромісовий спосіб — трохи нібито „неофіційного" терору (мовляв, без відома уряду), а більше пропаганди; бо, по-перше, годі ж винищити всіх-людей, а по-друге, сталінське переслідування викликає реакцію, і так скріплює релігію шляхом ореолу мучеництва. Але необізнаність атеїстів у справі релігії, їхні найвні „аргументи", простакуватість, грубість, а часто й непереконаність до тієї міри компромітують пропагандистів в очах віруючих, що все це тільки укріплює в них твердість релігійних переконань. Тому-то різні советські видання, ідучи за вказівками Хрущова, цього року повели пропаганду за повищення „науково" й „культурного" рівня атеїстичної пропаганди. Часопис „Правда" критикує некомпетентність, заставність і закостенілість пропагандистів, і заявляє, що такого роду „бюрократичні заходи" призводять до того, що ще більше зростає „релігійний фанатизм", як висловлюється „Правда".

Переслідування релігії в СССР

В Україні в'язниці й музеї в б. церквах

Деякі дані з Крем'янеччини (б. частина зах. Волині)

У будинках бувшої Православної Духовної Семінарії при Богоявленському монастирі приміщується музей. У будинках Богоявленського монастиря тепер є лікарня. У будинках Почаївської Лаври приміщується лікарня, якою зайнято майже всі будинки цієї святині; праворуч від входу до лаври приміщується лікарня й аптека. Св.-Покровську церкву (т. зв. „полкова") на бувшій „Дубенській рогатці" перемінено у склад, а копулу з хрестом з цієї церкви зняли.

Щодо Почаївської лаври, то в інформаціях з України сказано: „ти питаєш за п. Лав.; та трохи хворіє було трохи лекше після ваших ліків, але тепер знову хвороба повертається що раз гірше і надії на краще немає, — брати молодші порозходились, а старі є поки вона живе; добре хоч є де лікуватись, бо багато маємо лікарень..."

Що означає в інформаціях вислів „було трохи лекше після ваших ліків" – годі зрозуміти;- тут, можливо, мова про якусь реакцію Заходу проти переслідування в СССР. Але незабаром знову погіршилося, і вже „надії на краще немає". Далі, сказано: „чекаємо до мая ще більших змін", — цебто до травня 1963 р. (інформації маємо з квітня 1963 р.).

Дружина священика радить видати книгу статевої любови

Пані Лесій, 34-літня дружина настоятеля англіканської парафії в Ньюарк в Англії і вона ж мати двох діточок, радить видати для подружніх жінок підручник статевої любови. Коли жінка не вміє пробудити цього роду любови в житті із своїм чоловіком, то він шукає собі цієї приємности поза домом — серед тих жінок, які знають „мистецтво любови", і вміють полонити його тіло й почування.

- каже ця пані добродійка. Однією з важливих причин скорого падання охоти дружитися, а також розбиття подруж є невміння жінки повністю виявити цього роду любов до свого чоловіка, і переконання серед молоді, що подружжя — це тільки клопоти, без жодної розваги („фан").

З. Р. В. — Через цього роду „виховання", яке пропонує добродійка Лесій, масово почала падати установа подружжя у Франції, коли автори типу Моклера почали французькому народові писати книжки цього роду, що пропонує пані Лесій.

Біблія вперше була перекладена на польську мову 1563 року, — це так звана „Берестейська" чи „Радзівіллівська" Біблія протестантського видання. Польські протестанти, відзначаючи цього року 400-ліття цієї Біблії, найбільші урочистості влаштували в Варшаві.

Трудності вибору

Вибори нового папи 19 червня

Агенція Рейтера повідомила з Ватикану 5 червня, що Колегія Кардиналів збереться в конклаві для вибору нового папи 19 червня по полудні, а 20 червня вранці почнеться перше голосування.

Папа Іван XXIII помер 3 червня — після 4-денного змагання зо смертю. У нього було виняткова сильне серце. Папа Іван XXIII був папою 4 роки й 7 місяців.

Традиційна 9-денна жалоба почалася 5 червня. Базиліка Св. Петра перший раз в історії буде відкрита також і по заході сонця, коли в ній перебуватимуть тлінні останки Папи до часу похорону (який відбувся 6 червня). Папу Івана XXIII покинено поховали в гробниці (крипті) в базиліці Св. Петра, але, можливо, це не буде остаточне місце вічного спочинку Папи. Бо папа Іван XXIII у своєму передсмертному бажанні виявив волю, щоб його поховали в базиліці Св. Івана Латеранського, — ця базиліка була катедральною святинею папи Івана XXIII, як Єпископа Риму, і вона ж є церковою-матір'ю всіх католицьких святинь.

У Католицькій Церкві є два напрямки: консервативний і поступовий, і у виборах нового папи ці два напрямки будуть між собою змагатися. Крім цього, в проводі Католицької Церкви є суперництво між італійськими і не-італійськими таборами. Кажуть, що на всіх 88 кардиналів тільки 25 є консервативними.

Понад два тижні без папи

Кардинал Бенедетто Альоізі Масселя — шамбелян папського двору Ватиканської держави, 3 червня офіційно стверднив і потвердив смерть папи. (Це є традиційне завдання кардинала-шамбеляна). Богослужения за Покійного папу надворі перед базилікою Св. Петра правив кардинал Люїджі Траліа — папський провікарій на місто Рим.

Від часу смерти Папи (від 3 червня 1963 р.) до часу обрання чергового папи під час interregnum (час між відходом одного володаря й настання його наслідника) внутрішню адміністрацію очолить кардинал Люджі Траліа — згаданий папський провікарій м. Риму. Тому що з моментом смерти папи завжди автоматично кінчається й каденція міністра закордонних справ (секретар державн) Ватиканської держави (розміром 108 квадратних акрів), то до часу обрання нового папи функцію міністра закордонних справ виконуватиме кардинал Франчіско Карпіно — секретар Колегії Кардиналів.

Виборчі трудності ускладнюються

Згідно з Конституцією Римської Церкви, кандидатом на папу може бути не тільки кардинал, але й рядовий єпископ. Але від 1378 року папою досі ще ні разу не вибрали не-кардинала, і ця довга практика вже стала неписаною традицією. Якщо буде пригожий кандидат на папу з-поміж єпископів не-кардиналів, то традиціоналісти можуть противитися його кандидатурі; хоч їхній спротив і суперечив би Апостольській Конституції, то однак вони спирались б на залавненні цієї практики: що тільки кардинал повинен бути папою.

Але ще більшу трудність являє собою факт існування в проводі (Римської Курії) Католицької Церкви двох супротивних напрямків: консерватистів і поступовців (прогресистів), і між ними буде змагання під час вибирання нового папи. Папа Іван XXIII належав до „поступовців".

Також значною трудністю під час виборів буде факт змагання між двома таборами в Колегії Кардиналів — між італійським і не-італійським таборами. Останнім не-італійцем був папа вибраний 1522 року, а з того часу й досі папами були вже тільки італійці. Папа Іван XXIII перший в історії збільшив число кардиналів до 88-х, і при тому він збільшив досьогочасний відсоток кардиналів не-італійців, але все ж таки провід Катол. Церкви є в італійських руках. Урядовою мовою Ватикану є італійська мова, і італійці самі між собою вважають Католицьку Церкву у всьому світі, за Церкву „італійську", до якої ніби лиш побічно належать і деякі іншонаціональні групи. Деякі не-італійські кардинали амбітних націй намагаються нарешті усунути італійський характер проводу Катол. Церкви, але це не легка справа.

Два кандидати на овиді

„New York Times Service" (3. 6. 1963) повідомив, що ватиканські знавці передбачують, що між евентуальними кандидатами на папу найвизначніші є два. кардинал Джіованні Баттіста Монтіні і кардинал Григорій Петро XV Агагіянан.

Кард. Монтіні, 65-літній Архиепископ Міланський, виражає в собі „поступові" прикмети папи Івана XXIII. У Ватикані говорять про вплив кард. Монтіні на папу Івана XXIII у справах II Ватиканського Собору. „Згідно з вістками, це кард. Монтіні переконав папу перервати цей Собор на дев'ять місяців, замість плянованих п'ятьох", — подає „Нью Йорк Таймс Сервіс", і додає: „Кардинал Монтіні — це блискучий організатор, і ця прикмета добре послужила йому в Мілані, що є твердинею італійського комунізму".

Кардинал Агагіянан — уніятський 67-літній вірменський „патріярх" східнього обряду, Григорій Петро XV, що зовнішньо замітний своєю традиційною бородою, народився 1895 р. в Ахалціхе в Вірменії під царською Росією. Тепер „він має пашпорт Ливану і є горожанином Ватикану", інформує „Нью Йорк Таймс Сервіс", — цебто він є горожанином двох держав одночасно, — явище не виняткове серед католиків!

Він говорить цими мовами, крім вірменської: російською, італійською й французькою. А вже недавно (отже в старших роках) він навчився цих мов: англійської, іспанської й німецької. Розуміється, він знає греку й латину.

Кожен з цих двох кардиналів був згадуваний як „papabilis" (людина з прикметами, потрібними кандидатові на папу) ще перед обранням на папу Івана XXIII 1958 р., хоч кард. Монтіні тоді ще не був кардиналом.

Чорний і ясний дим

У ході історії процедура обирання папи, устійнена в Апостольській Конституції, в дечому зміняється. Найновішою Апостольською Конституцією, є ця, що її видав був 8 грудня 1945 р. папа Пій XII — попередник покійного папи Івана XXIII, і в ній є деякі нові додатки й інші зміни, введені папою Пієм XII. Згідно з цією найновішою Апост. Конституцією, збір (conclave) всіх кардиналів має бути скликаний не раніше 15-х і не пізніше 18 днів по смерти папи. Членів Колегії Кардиналів (вони беруть участь в обиранні папи) на час виборів земикають у Ватиканський палаті, щоб відмежувати їх від впливів зовнішнього світу. Голосування відбувається в Сикстинській каплиці, що прилягає до цієї палати. Кожен з кардиналів-виборців отримує жереб (балот) з написом: „Я обираю, за Високого Архиерея мого Преосвященішого Сінь'йора Кардинала. . ." — і тут виборець допише ім'я пропонованого ним кандидата. Виповнені жеребки кардинали несуть на вівтар один за одним — за чергою старшости віку. Поклавши жеребя на вівтарі, кожен кардинал стає навколішки й молиться: „Я беру собі за свідка Христа Господа нашого, який є моїм Суддею, що я оцим голосую на того, хто, я відчуваю перед Богом, повинен бути обраний".

Проголошувач відчитує жереби, і подає число голосів, яке отримав кожен з кандидатів. Інший службовець голкою нанизує на нитку складені балоти. Протягом одного дня дозволяється голосувати тільки два рази. Якщо другим голосуванням не виберуть папи, то день голосування кінчається без потрібного висліду, отже нанизані на шнурочки дві в'язочки жеребків спалюють у вологій соломі в кутку ватряна, а з тієї підпаленої мокроватої соломи крізь комин сотається чорний дим, по якому зібраний на площі народ пізнає, що папи ще не обрали. Коли ж папу виберуть, то жеребки спалюють без соломи, і тому дим крізь комин сотається ясний, — народ пізнає

Берестейська Унія 1596 р.

написав

Архнеп. СИЛЬВЕСТР (Проф. Гаевський)

Видання „Екклезії" в Вінніпегу 1963 р.

Архиепископ Сильвестр перший подав українцям текст, у перекладі на українську мову, унійної угоди в Бересті 1596 р., — це 33 Артикули Берестейської унії. Ніхто інший з тих українських авторів, які досі писали про Берестейську унію, не знав змісту цієї угоди, бо не мав доступу до тайних архівів Ватикану. Архиепископові Сильвестрові пощастило дістати це рідкісне ватиканське видання, в якому цей незвичайний документ є, і він переклав його на українську мову, і опублікував у цій книжці, разом з латинським і старопольським текстами цього ж документа.

Без знання тексту 33-х артикулів годі претендувати на основне знання суті Берестейської унії з її тайними закулісами.

Уже на протязі десятків років у нас ще не було книжки з такими епохально-цінними, досі нашому народові невідомими документами з минулого України, як ось у цій праці Архиеп. Сильвестра.

Книжка на доброму папері, 182 стор. друку, з фотокопіями портретів чільних українських єпископів-партнерів Берестейської унійної угоди.

Ціна:

брошурована **$2.00;**

у твердій оправі **$3.50**

Адреса замовлень:

CONSISTORY CHURCH GODDS SUPPLY

7 St. Johns Ave., — Winnipeg 4, Man., Canada

Вибори нового папи 9 червня

(Закінчення з 6-ї стор.)

по цьому, що папа вибраний. Щоб кандидат був обраний на папу, він мусить мати дві трети голосів усіх виборців-кардиналів.

Чи II Ватиканський Собор буде продовжуватися?

Згідно з 229 артикулом Канонічного Права Католицької Церкви, з моментом смерти папи Собор, якщо він тоді від'бувається, ipso jure (силою цього самого закону) автоматично перестає існувати, але новий папа має власть продовжувати Собор аж до його закінчення, якщо він цього бажає; коли ж він не бажає цього, то припинений Собор назавжди звилшається недокінченим. (Перший Ватиканський Собор (1869-1870) був недокінчений, — з приводу вмарширування італійських військ (1870) в Рим, з якого вони усунули папу (Пія IX), обмеживши його територію до простору Ватикану).

Другий Ватиканський Собор, скликаний папою Іваном XXIII, почався 11 жовтня 1962 р., а його перше засідання (сесія) тривало до 8 грудня (включно) 1962 р., і тоді зроблено перерву, щоб цей Собор продовжувати черговим засіданням, яке мало початися 8 вересня 1963 р. Зо смертю папи Івана XXIII II Ват. Собор автоматично перестав відбуватися. Він може залишитися недокінченим, а може також новий папа продовжувати його.

Покищо майже загально вважається „самозрозумілим", що новий папа буде продовжувати цей Собор, і якщо б так не сталося, то це було б ще більшою несподіванкою, ніж сам факт скликання цього Собору папою Іваном XXIII.

Передбачування

Коли (восени 1958 р.) обирали папу (по смерти папи Пія XII), то з комину Сикстинської каплиці було пасмо чорного диму; вибори були трудні, —тривало тверде змагання між супротивними партіями в Колегії Кардиналів. Причини цього змагання не були проголошені офіційно, бо це велика тайна. Але, мабуть, найближче правди стоять ці спостерігачі, які вважають, що там змагалися не так табір поступовий з консервативним церковно-релігійного характеру, як скоріш це було змагання між двома політичними таборами: одні були против переговорів з комуністичними режимами, а інші були за тими переговорами, і цей другий табір пробідив, і папа Іван XXIII був його ставленіком.

Якщо б вибори папи були легші в червні цього року, ніж попередні (1958), то це була б несподіванка. Якщо не переможуть послідовники лівкійного папи Івана XXIII, які його противники, то справу евентуально можуть полагодити компромісово: обрати таку особу, яка не буде шкідливою ні одній, ні другій партії, — але тут може бути питання: чи такий, нейтральний, папа взагалі комунебудь, та Катол. Церкві, був би корисним? Якщо б побідили противники політики покійного папи Івана XXIII, то в Катол. Церкві могло б відбутися потрясення — хоч, може, й тихе, але важке, — бо велетенську машинерію (в її системі релігійній, інтелектуальній і політичній), наставлену папою Іваном XXIII по лінії його табору, треба було б майже основно переключати на нову лінію, — і це може подекуди тривожити й противників політики покійного Папи, і дати козири в руки його прихильників. Але, з другого боку, досьогочасна політика порозуміння партії пок. папи Івана XXIII з комуністичними режимами настроїла провідників західніх держав і поневолені червоною Москвою народи досить критично й холодно проти Ватикану, і це може бути козирем у руках опонентів політики пок. Папи Івана XXIII.

З уваги на це, справа вибороів нового папи — це справа інтригуюча не менше, як і важка для врядування її висліду.

На бічних стежках подій

На далеких периферіях Католицької Церкви, далеко від Риму, є різні місцеві бажання, сподівання й міркування — переважно на основі бажального думання. До таких можна зачислити, напр., відшукання єзуїта Волтера Абботта — редактора тижневика „America"; о. Абботт у своїй промові на конвокації в католицькому коледжі ім. Лойоли в Монтреалі 25 травня 1963 р. висловив своє переконання, що ліберальний кардинал Поль Еміль Леже (Leger) „вважається одним з найліберальніших умів у Церкві" (Католицькій), і є признаки, що він отримає сильну підтримку в Європі — як з боку духовних, так і світських. . . Отже, „не було б перебільшенням твердження, що всяка заява з уст цього кардинала в усій Північній Америці, якщо не в усій Церкві, вважається більшою й важливішою думкою". Отже, сказав о. Абботт, кардинала Леже з Монтреалу „з чималою повагою" згадують у високих церковних кругах, як кандидата на чергового папу, — подав у новинках щоденник „The Winnipeg Tribune" (25. 5. 1963).

Паризький кореспондент лондонського „Evening Standard" (6. 4. 1963), Сем Гвайт, повідомив, що, згідно з поголоском в Парижі, кандидатуру Леже на папу підтримує провідник Франції Шарль де Голь.

Щождо українців католиків то цим разом їх не промовчано у зв'язку з майбутніми виборами нового папи, — але їх згадано не в Римі, а тільки в повісті канадійського письменника Морриса Л. Веста п. з. „Взуття рибалки" („The Shoes of the Fisherman, by Morris L. West. George J. McLeod Ltd. Toronto, 1963). Ця повість написана з приводу недуги папи Івана XXIII, а її темою є справа наслідника папи. М. Л. Вест пише так: із російською 17-літнього ув'язнення був визволений католицький епископ Каріль, українець, який прибув до Риму; папа (Іван XXIII) перед самою своєю смертю іменує еп. Каріля кардиналом, а Колегія Кардиналів обирає його папою". (Каріль — це, звичайно, митрополит Йосиф Сліпий).

Очевидно, ця симпатична фантазія письменника Веста не може потішити українців католиків. Вірменський уніятський епископ Агагіянан, хоч число його однов'ірців у світі значно менше, ніж число українців греко-католиків, удостоївся не тільки сану кардинала й становища голови катол. світової місії (Propaganda Fide), але още вже вдруге вважають його одним з кандидатів на папу. А українці католики між своїми епископами не мають ні одного кардинала.

Покищо більшість спостерігачів до очевидностей зараховують передбачування, що папою знову буде італієць. Можуть також бути якісь слабкі надії, що може виберуть когось з не-італійців, але тільки з Европи. „New York Times Service, 3. 6. 1963) інформує: „Знавці вважають, що ніхто з американських кардиналів не має виглядів бути вибраним на папу". Є побічні погоюски й про кандидатуру кардинала Тіссеранв з Франції.

20-ліття знищення жидів у Варшаві

Обвинувачують „українську поліцію"

Жиди в усьому світі цього року відзначають 20-ті роковини своєї великої трагедії — знищення німецькими нацистами найбільшого у світі гетта, що ним було гетто у Варшаві; при тому є це також 20-ті роковини збройної самооборони жидів у варшавському гетті.

З цієї нагоди також і по телевізії СіБіСі, канал 3, у програмі „Сбее Up", було надано поминки цієї трагічно-понурої події. Учасниця цих подій, жидівка, яка врятувалася, сказала по телевізії, що німцям помагали пильнувати варшавського гетта „польська й українська поліція".

З. Р. В. — Польська поліція у Варшаві існувала за часів німецької окупації у 2-й світовій війні. Німецька влада дозволила польській поліції зберегти її формації й однострої такі, як були за часів незалежности Польші. Але польська поліція відмовилася брати участь у переслідуванні жидів; вона, натомість, старалася допомагати польській національній збройній підпільній протинімецькій визвольній акції.

Української поліції у Варшаві взагалі не було. Німцям допомагали пильнувати гетта бувші полонені з совєтської армії, що складалися з різних національностей і рас, поневолених Совєтським Союзом, а до цієї служби цих полонених присилували німці; очевидно, між тими вартовими-полоненими були особи й українського походження, але таких було небагато серед більшого числа полонених не-українців. Служба тих полонених-вартових була така сама, як і служба „жидівської поліції" в варшавському гетті та взагалі у всіх геттах.

ОКРУЖНА РАДА УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКОВНОЇ ОКРУГИ СМОКІ ЛЕРК

запрошує

українське громадянство на

Соборну Польову СЛУЖБУ БОЖУ

що буде відправлена кількома священиками

в НЕДІЛЮ, 30-го ЧЕРВНЯ 1963 р. над озером близько ВІЛЬНИ, Алта.

ПРОГРАМА

10:00 год. — Служба Божа.

12:00 год. — обід.

2:00 год. — промови.

4:30 год. — „коронація королеви".

Будуть промовляти бесідники, представники уряду та інших складових організацій.

КОМІТЕТ:

Ол. Матвійчук, голова

о. Я. Рибалка, парох

Н. В. Гавінчук, секретар

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

У Листі Св. Климента немає жодної згадки про якесь т. зв. „першинство" Ап. Петра та його мнимe перебування в Римі. Згадка про „призначене місце слави" це евангельське окреслення смерті, отже це значить, що Св. Климент згадує про смерть Ап. Петра, але він говорить про його т. зв. „смерть у Римі". Звичайно, навіть найбільші оборонці деяких римських підрібок, напр., Гегенретер у своїй праці „Анти-Янус", вважають климентинську літературу неавтентичною, і називають її „псевдо-климентинською".

Лист Св. Ігнатія до римлян

Св. Ігнатій був Єпископом Антіохії і наслідником Ап. Петра, бо Ап. Петро був першим Єпископом Антіохії. Римська влада арештувала Св. Ігнатія в Малій Азії й засудила до смертної кари. Це скоїлося в старечому віці Св. Ігнатія. Коли його гнали до Риму на смерть, то під час відпочинку у Смирні він написав Послання до християн в Ефесі, Магнезії, Тракії і в Римі. Під час зупинки в Troї Олександрійський Св. Ігнатій написав Послання до християн у Філядельфії і в Смирні та Лист до Св. Полікарпа.

Ці Послання й Лист Св. Ігнатія існують і досі в списках різними мовами і в різних версіях, які, однак, відрізняються від оригіналів, бо ж у них багато дечого позмінювано й пододавано, — звичайна доля майже всіх давніх списків (копій).

Св. Ігнатій написав своє Послання не до Єпископа Риму, а тільки до християнської Громади (Церкви) в Римі, і в цьому Посланні він признає Римській Церкві „першинство", але тільки в околиці міста Риму; про жодне ж т. зв. вселенське „першинство" Єпископа Риму він не пише, і не називає Ап. Петра „Єпископом Риму".

У IV розділі свого Послання Св. Ігнатій прохає християн Риму, щоб вони не покривали його перед римською владою й не просили для нього помилування, бо він бажав „з власної волі вмерти задля Бога". Він же каже: „Я не приказую вам так, як це чинили Петро й Павло, бо ж вони були Апостоли, а я — каторжник; вони були вільні, а я до цієї години не є вільним".

Цебто з Послання Св. Ігнатія виходить, що Ап. Петро не тільки вмер не мученицькою смертю, але й навіть умер на волі, не у в'язниці.

З Послання Св. Ігнатія видно, що за того часу в Римі взагалі не було ще місцевого провідника в сані єпископа чи папи.

Св. Папія: „Пояснення слів Господніх"

Св. Папія — Єпископ Іерополя у Фригії — помер прибл. 120 р. по Н. Хр.; його твір „Пояснення слів Господніх" пропав, але що такий твір він написав — про це згадують Євсевій Кесарейський (автор Історії Церкви) і Св. Климент — голова (Єпископ) Олександрійської Церкви.

Історик Євсевій Кесарейський, який у своїй Історії Церкви згадує про цей пропавший твір Св. Папії, каже, що Св. Папія писав про „перебування Св. Петра в Римі".

По-перше, годі брати за основу для цього твердження такий твір, який нібито колись „був, але пропав", і тепер доводиться вірити на слово Євсевієві Кесарейському та Св. Климентові Олександрійському, які твердять, що такий твір був. А тепер — питання: чи обидва ці автори бачили цей твір особисто, чи може також тільки від когось чули про це? Євсевій Кесарейський каже, що Св. Папія писав про „перебування Св. Петра в Римі" на основі оповідання пресвітера Івана. Цей же пресвітер Іван при цьому поінформував Св. Папію, що Св. Марк написав свою Євангелію нібито в Римі та буцімто на основі оповідання Ап. Петра, але, — сказав пресвітер Іван Св. Папії, — Св. Марк дещо призабув, отже/неточно подав це, що він від Ап. Петра почув, і тому у своїй Євангелії він наробив помилок.

Якщо б ми захотіли повірити тому якомусь пресвітерові Іванові на слово, а також повірити Св. Папії, що, мовляв, Св. Петро в Римі був, бо ж він диктував у Римі Євангелію Св. Маркові, а цей останній наробив у своїй Євангелії помилок, то в такому разі було б „доказано", що „Ап. Петро у Римі був", але цей доказ стався б за кошт твердження пресвітера Івана, а за ним — Св. Папії, що, мовляв, Св. Марк свою Євангелію написав, як звичайний писар Ап. Петра, а не під надхненням Св. Духа; а з цього мусів би бути такий конечний висновок, що Євангелія Св. Марка — це „не Євангелія", а тільки „протокол" Петрового писаря.

І якщо, однак, Св. Папія, не зважаючи на це, Євангелію Св. Марка далі вважає Євангелією, то це був би доказ, що, згідно з його поглядом, Євангелія не мусить бути диктована Св. Духом, — її бо може диктувати й людина, як ось Ап. Петро, мовляв, поднктував її Св. Маркові. З цього виходить, що Св. Папія, щоб „доказати" мнимe „перебування Ап. Петра в Римі", приніс у жертву саме поняття про Євангелію, волівши вважати її звичайним „протоколом" писаря, а не об'явленим Св. Духа. А це ж справді аж надто дорога ціна, якою Св. Папія хотів би купити собі аргумент про мнимe „перебування Ап. Петра в Римі", — він же тим несвідомо заперечує цю категорію, яку називаємо терміном „Євангелія", і зводить її до звичайних людських записок, тоскільки він вірить, що Св. Марко писав без надхнення Св. Духа, а все ж таки його Писання становлять собою Євангелію.

Були й такі католицькі богослови, які твердили, що невідомий пресвітер Іван, який розповів Св. Папії про „перебування Ап. Петра в Римі" — це був Св. Євангеліст Іван. Однак більшість авторитетних теологів таку „теологію" перекреслили.

Св. Папія жив приблизно в 50-х роках по смерті Ап .Петра, і перебував далеко поза Римом, отже він записав вищезгаданий переказ про сповидне „перебування Ап Петра в Римі" та фантазію про мнимe „диктування Ап. Петром Євангелії Св Маркові".

За давнього часу, коли стан цивілізації був дуже низький, були такі обставини, що кожному відомі, а однак дослідники давніх документів мійже не включають цього фактора методи своїх історичних досліджень. Справа в тому, що колись не було преси й друкованої книжки, отже люди мусіли задоволяти свої всякими усними переказами, що їх творили, як усну літературну творчість більше для насичення своєї спрагненої уяви, ніж для історичної правди; а тут і причина творення всяких фантастичних переказів.

д. б.

Головний рабін Риму хвалить енцикліку папи Івана

Під вищеподаним заголовком інформацію опублікував вінніпезький жидівський часопис „The Jewish Post" (23. 5. 1963), текст якої повністю передаємо нижче (пояснення в дужках належать ред. В.):

„Рим (ДжАТ). — Д-р Еліо Тоаффе, головний рабін Риму, у своїй заяві, зложеній цього тижня (третій тиждень травня) в Жидівській Телеграфній Агенції, висловив похвалу папі Іванові XXIII за його недавню енцикліку п. з. „На землі мир" (в оригіналі: „Pacem in Terris"; дата проголошення: 11 квітня 1963 р.). У ній є три такі точки, що „в них особливо зацікавлені жиди": свобода зігрування, „недопустимість серед справжніх християн" усіх форм расової дискримінації і свобода всім людям вірувати згідно з їхнім переконанням.

Він сказав, що заява папи про мігрування „пролунала серед жидів широким відгомоном саме в цьому моменті, коли багато урядів обмежують жидам свободу рухів до таких країн, де є довкілля більш пригоже для їхнього розвитку й життя, як жидів. Займаючись різними основноважливими питаннями, цей самий папа не міг не висловити своєї думки" про расову дискримінацію, „яка є тим явищем, що спричинило собою найжахливіше переслідування, просто немислиму своєю дикістю ненависть", мордування жидів в Європі „на протязі 1933-1945 років".

Проф. Тоаффе сказав, що „в цій папській заяві про право кожній людині вірувати так, як вона хоче, є правильне модерне поняття про суттєві передумови для мирного й гармонійного співжиття" всіх людей. Годовий рабін також сказав, що ця енцикліка „властиво осуджує всяку форму нетолеранції супроти релігії і всяке переслідування свободи віруання". „Усе це є в логічній гармонії з темою цього листа-енцикліки: консолідації миру на світі", сказав головний рабін, додавши, що „ми, жиди, один одного вітаючи бажанням миру, і в усіх наших молитвах благаючи про мир, у День Покути взиваючи царствування Бога на світі в мирі, — ми знаємо, що в цьому слові міститься се щастя, за яким тужить людство, і що Ізраїль, від самого моменту свого існування, перший постійно голосить мир".

З. Р. В. — Про вдоволення уряду СССР вищезгаданою енциклікою (посланням) папи Івана XXIII див. у „Віснику" за 1 червня ц. р.

Прот. Д-р Смерека упокоївся

17 березня 1963 р. у Мюнхені в лікарні упокоївся Митрофоний Протоерей Д-р Семен Смерека. Покійний народився на Буковині 25. 8. 1888 р. (ст. ст.). Докторат теології отримав на Православному богословському факультеті Черновецького університету. Як священик, він удостоївся був титулу Архієпископського Екзарха на Буковині. Під час 2-ї світової війни він був першим ректором Української Православної Духовної Семінарії в Холмі в Холмсько-Підляській Архиепархії Владики Іларіона (Огієнка), який був в юрисдикції Митрополита Діонисія (Валединського) у Варшаві.

Останніми роками Покійний був священиком в юрисдикції Митрополита Ніконора (Абрамовича) в Зах. Німеччині.

Похорон Покійного відбувся 20 березня. — В. Р. П.!

Ватикан і Кремль

Найбільший протестантський богослов складає Ватиканові признання за порозуміння з комуністичними державами

Журнал „Time" (3Г. 5. 1963) так передає погляди світової слави науковця Карла Барта про політику порозуміння між проводом Католицької Церкви у Ватикані з комуністичними режимами:

„Завдяки тому, що папа Іван відкрив нову фіртку на Схід, „католицтво може осягнути розсудливе порозуміння з комуністичними країнами ще перед тим, поки протестанти вспіють зробити це саме".

Берт кінчає 13-й том своєї „Догматики" при музиці Моцарта

Протестанти найбільшим своїм сучасним теологом уважають 77-літнього Карла Барта (Karl Barth). 1962 року він зрезигнував із свого досьогочасного становища професора догматики в університеті в Базилеї. Писати богословські твори і слухати музики Моцарта — це два улюблені заняття проф. Барта.

Зрезигнував, бо більше не має чого сказати

Проф. К. Барт довгими роками викладав догматичне богословіє в університеті. А нарешті „Барт зрезигнував, здається, з приводу того факту, що до твору „Догматика" він уже не може додати нічого" нового, — інформує журн. „Тайм". Він написав 12 томів „Догматики", і кінчає 13-й том, але „боїться, що вже не переборщити".

Папа Іван XXIII, катол. свящ. Кюнг і Інші — реформатори К. Церкви

„Барт вірить, що „завдяки папі Іванові XXIII ми є свідками цілковитого перенітерпретування римо - католицької догми. Ці думки, що їх висловив Ганс Кюнг (Hans Küng) та інші модерні теологи в Німеччині, Голляндії, Франції і це денебудь, вже не є більше тільки поглядом невеличкої меншости, а творять вони собою саму основу змагання за перебудову католицтва", — далі подає „Тайм" (31. 5. 1963). „Це була б жахлива річ, якщо б цей папа вмер саме тепер", каже Барт, але „мені здається, що вже годі завернути назад" цей напрямок у думанні католиків, — подає цей же журнал.

Барт радить богословам читати і Біблію, і пресу

„Барт пригадує, що ще 40 років тому він радив молодим теологам „узяти і Біблію, і взяти часописи, та й читати одне й друге". Часописи є такими важливими, каже він, що „я завжди молюся за хворих журналістів... Журналісти утворюють прилюдну опінію. Усе ж таки теолог ніколи не повинен бути формовний цим світом, що є навколо нього, — ані Сходом, ані Заходом. Він повинен сповняти своє покликання так, щоб і Схід, і Захід жили без взаємного зудження. Де проголошено мир Божий, там сам собою є мир на землі. Чи ж ми забули Різдвяне благовіствування?"

З. Р. В. — Прогресивно-консервативний щоденник „The Winnipeg Tribune" (31. 5. 1963) у редакційній п. з. „Папа Іван", написаній з нагоди смертельної недуги папи Івана XXIII, складає цьому папі оправдане признання за це, що — „У світі, поділеному глибокими ідеологічними й політичними різницями ця велика людина засвітила смолоскипа релігійної свободи... Такими ділами й словами він намагався збудувати таку спільноту, щоб усі люди були братами в теорії й практиці."

Але згаданий щоденник не захоплюється тим, що папа Іван XXIII шукав порозуміння з Російською Православною Церквою в СССР почерез свое порозуміння з владою СССР. „Він зробив вступ до приязні зо Східньою Церквою нате, щоб таким чином прокласти моста порозуміння, яким можна б перебрести через політичні й економічні різниці (між комунізмом і антикомунізмом). Було б трудно занадто високо оцінювати вартість цього кроку".

„Папа задалеко пайшов" — під цим заголовком помістив був у березні 1963 р. статтю італійський часопис „L'Espresso", співвістив щоденник „The Winnipeg Free Press" (24. 3. 1963).

Цей патріотичний італійський часопис („Ль'Еспрессо") каже, що антикомуністичний світ затривожений порозумінням між комуністичними державами та Ватиканом під проводом папи Івана XXIII. „Одним з перших проявів цієї тривоги", каже „Ль'Еспрессо", „був голос західньо-німецького канцлера (прем'єра) Аденауера, який, на другий день після прийняття (папою Іваном XXIII) Аджубея (зятя Хрущова) прилюдно осудив це, що він окреслив, як неприємний крок Івана XXIII",

(Пояснення в дужках належать ред. В.). Про деякі із згаданих фактів ширше див. у слідуючих числах „Вісника": про реформаторського католицького богослова Ганса Кюнга — ч. з 15. 5. 1963; про успішне змагання лівими (у виборах в Італії порозуміння м і ж Ватиканом і Москвою — ч. 1. 6. 1963; про похвалу Микити Хрущова для папи за його послання з 11 квітня 1963 р. п. з. „На землі мир" — ч. 1. 6. 1963; про відвідини в папи Івана 23-го Олексія Аджубея (зятя М. Хрущова), про поблагословлення його папою і про папський дарунок Хрущову — ч. 1. 4. 1963).

Усі, вищезгадані, інформації подані, на основі джерел, як історичні нотатки — без наших коментарів.

Влада в Ізраїлі теократична?

Ізраіль „сприяє нетолерантції супроти християнської меншости"

Рюбін Слонім (Reuben Slonim) у своєму репортажі (див. щоденник „The Winnipeg Tribune" (20. 4. 1963) під заголовком „Ізраільська релігійна монополія приносить нетолерацію меншості" інформує (пояснення в дужках — ред. В.):

„Ізраіль є в кліщах релігійної монополії (юдаїзму); яка протиставться свободі совісти і сприяє нетолерації супроти християнської меншости. Вона забороняє годівлю свиней, подорожування в суботу і мішані подружжя християн з жидами. І ці заборони підтримує закон цієї країни".

Р. Слонім — це визначний жид-сіоніст.

Держава утримує жидівські релігійні школи

Про жидівську релігійну монополію в Ізраїлі Рюбін Слонім цце інформує, що „Вона вимагає й дістає від уряду допомогу на релігійні школи. Вона за допомогою суспільного й політичного натиску спинає розріст поступових елементів у релігії і не дозволяє лібєральним рабінам звершувати вінчання".

Жиди зберегли своє існування завдяки своїй національній релігії

Такий стан, каже Р. Слонім, „є іронічним, поскільки сам Бен-Гуріон (прем'єр) і його партія Мапаї є не-ритуалістичні. Він (Бен-Гуріон) сердиться при обвинуваченні, що ця держава є теократичною (клерикальною), хоч офіційно Церква відділена від держави Ізраіля. Але з уваги на політичні потреби його партія є за релігійністю (жидівською) в законодавстві, а у вислід це є теократизм держави. Більшість ізраільців, як і Бен-Гуріон, формально пов'язані з релігією. Вони признають, що політична сила релігійної меншости (рабінату) є нарушенним особистої свободи, що не підходить до модерної демократії. Але вони толерують це тому, бо вони відчувають, що їхня релігійна дисципліна є цією історичною силою, яка плотом обгородила неподільність жидівської спільноти, і так уможливила їм витривати в існуванні. Дозволяє жидівській державі визнати мішані подружжя, — кажуть вони, — і тоді асиміляція (виннародовлення) піде за кордоном так, що лєдве чи залишиться слід життя їхньої спільноти".

Лише, чи може аж 10.000 проти?

„Не всі ізраільці відчувають такий страх", каже Слонім. „Група завзятців — Ліга Проти Релігійного Силування, — які кажуть, що їх є 10.000 членів, і яку підтримують визначні жінки й мужчини у сферах професіоналів і університетів, іде в передній лаві боротьби за повалення обмежуючих релігійних законів та за встановлення цивільного одруження."

„Не виявляй цього"

„Більшість людей (жидів в Ізраілі), з якими я розмовляв у цій країні, намагалися переконати мене, щоб я не писав про ці взаємовідносини між жидами й християнами (в Ізраілі). З цього вийдуть непотрібні взаємосуперечності, — сказали вони... Що ж бо скаже гоїм (нежид)? Ви ж спантеличите його", — далі інформує Слонім, і додає від себе: „Але ці взаємосуперечності є вже й там" (в Ізраілі).

Перед II Сесією Ват. Собору

Ватикан запрохає Православні Церкви вислати спостерігачів

„Апостольський Престіл робить нові кроки, щоб уможливити висилку православних спостерігачів на другу сесію Вселенського Собору. Це стверджує атенський щоденник „Мессільріні" на основі відвідин Монс. Віллебрандса, секретаря Секретаріяту для єдности християн у грецького православного архиепископа Атен, Хрисостомоса.

„Мессільріні" подає у звязку з цим, що архиеп. Хрисостомос і Монс. Віллебрандс відїхали до Константинополя, щоб обговорити це питання з екуменічним патріярхом Атенагорасом. Згадний часопис пише, що з католицького боку зроблено подібні кроки теж і в інших православних церквах."

(„Америка", 28. 5. 1963).

Негайно потрібна поміч

На Афоні ніхто не піддався Московській Патріярхії

„Щодо Пантелеймонового монастиря то усі чутки про його перехід до юрисдикції московського патріярха позбавлені усяких підстав. В одному російському часописі якось була вміщена стаття про це якогось протоієрея Константинова, як потім виявилось, а юрисдикції московського патріярхата, там він на це натякав. Я цю статтю вже давно спростував, але вона вже давно наробила лементу"...

„На справді ніхто нікуди не переходив й коли б хотів то перейти не може, бо законом уряду від 1926 р. всі монастирі є грецькою власністю й ченці грецькими підданцями. В 1948 р. була спроба одного ченця Кривошеинова перейти до московської юрисдикції. Його посадовили до в'язниці й позбавили грецького підданства. Звичайно виселили ж негайно за межі Греції. Справа там в іншому, два рази представники московського патріярха — два митрополити були на Афоні помолитись лише три дні кожного разу. Ільїнський скит відмовився їх прийняти загалом. Сказали, що вони не хочуть їх бачити й чути.

Там вони так й не були. В Пантелеймоновому монастирі їх прийнявь ігумен Ілїян. Лише тому, що дві його сестри живі в м. Пермі й він боявся, що коли відмовить, то можуть там останнім робити трудноші. Решта ченців не прийняла й відмовилась з ними правити службу Божу. Там вони й правили раз лише й з греками лише. Нікто з славянських ченців (більшість там з Україн. до речи, є й навіть колишній полковник української армії) не захотіли їх бачити чи правити з ними. Отже про будь який перехід не може бути й мови"... – Це частина тексту листа прот. Ващенка з 26. 4. 1963 р. із Зах. Німеччини до о. Ігумена Іова (Скакальського) у Вінніпезі.

Проф. Ващенко, бувший професор Української Православної Богословської Педагогічної Академії в Мюнхені з 1948-х років, уважається найкращим в-поміж українців знавцем сучасного Афону, де він час до часу буває особисто. І який подекуди присвятився цій справі.

Ілїнський скит — український. „Поміч конче потрібна", щоб не „пропали для нас... цінности". Треба хоч з десять українців на Афоні

„Мені б також дуже хотілось, щоби хтось з наших українських священиків там побував би. Бо сами бачите з листа, як напр. в Ільїнському скіту й досі всі ченці вважають себе українцями. Мушу сказати, що загалом афонськими справами тут на Заході досі займались лише переважно українці, хоча частково й арунсифіковані, як от проф. Маєвський з Полтавщини, о. Федір Бокач з Чернігівщини та інш. А поміч туди конче потрібна, бо мине якихось кілька років й всі наші скити вимруть й перейдуть до грекіїв-й, пропали для нас зі всіма їх чудотворними образами, великими іншими святинями, не кажучи вже про звичайні матеріяльні й культурні цінности... Нам треба не багато: якихось десять людей, що б протримали десять-двадцять років наші монастирі, поки зміняться обставини в світі. Я перешлю Вам кілька примірників „відозв" з закликом вступати до афонських монастирів... Книжечку „Свята Гора і славяне" друкуємо англійською мовою... На зелені свята тут в Флоренції буде у нас велика „нарада" з приводу афонських справ. Скликає о. Бокач, що на парафії в цьому місті.." — Так, між іншим, інформує проф. Ващенко в листі з 22. 5. 1963 р. до о. Ігумена Іова (Скакальського), який на американському континенті чи не одинокий серед українців найкращий знавець справ сучасного Афону, з якими він є в постійних кореспонденційних зв'язках, і має численну в цій справі сучасну літературу

„Українські Церкви й українці ... не допомогли Афонові... На Ювілей 1000-ліття Св. Афону „жодна слов'янська Церква, крім московської, не одермала... запрошення..."

У листі до о. Ігумена Іова (Скакальського) 26. 4. 1963 р. проф. Ващенко, між іншим, інформує:

„И тільки доводиться шкодувати, що наші українські Церкви й українці, не дивлячись на мої старання, нічим досі не допомогли Афону, не рахуючи вміщення пари статтів, написаних же мною, в церковних часописах. До самого ювілею видано лише пару книжок грецькою мовою. Що буде видано ще — мені не відомо. Жодна славянська Церква, крім московської, не одержала загалом запрошення на ювілей. Про це було минулого тижня в „Апостолос Андреас". Сам ювілей буде відзначено на 25 травня, куди мають прибути всі вселенські патріархи, король й 300 чолових гостей".

Інструкції для спостерігачів з СССР на II. В. Соборі

„В органі московської патріярхії, проголошено постанови св. Синоду, що відносяться до обох московських спостерігачів на Вселенському Соборі.

Насамперед згадано про їх іменування: архиєп. Віталія Борового і архимандрита Володимира Котлярова. Дальше подано їхні завдання на Соборі: „Спостерігачі інформують точно московську патріярхію про працю II Ватиканського Собору і її відгуки серед клиру і громадянства. Вони мусять принаймінше раз на тиждень пересилати звіт про біжучу працю Собору керівникові зовнішнього уряду московської патріярхії, архиєп. Ярослава і Ростова, Никодимові, додаючи до них документи, видані Собором, а також часописи і публікації. Якщо зайде потреба, мають вони, в рамках статутів для спостерігачів, зясувати доктичний інспіціям римської католицької Церкви становище моск. патріярхії. Керівник зовнішнього уряду московської патріярхії, архиєп. Никодим, має інформувати постійно св. Синод про працю II Ватиканського Собору".

(„Америка", 28. 5. 1963).

ВІСТІ ІЗ ВСЕКАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

Похорон

У лікарні Принцес Елизабет Госпітал упокоїлася по довгій і тяжкій недузі Марія з Герасимових Огриза. Прожила 74 роки. Походила з села Мужиловичі, західня Україна. У Канаду приїхала 66 літ тому, тут перебула піонерські злидні, тут і дружилася з чоловіком Петром. Довший час проживали в Виннипегосис, Ман. Під кінець свого життя перейшла жити до своєї найстаршої дочки Евгенії, зам. Соломон у Вінніпегу.

Оплакують її страту, крім Евгенії, Ольгів Шик, Олена Бируджес, Степан, Володимир, Дмитро і 15 внуків, а також сестри Анна Томсон, Настя Мемфі, і брати – Михайло, Василь і Онуфрій.

У понеділок 13 травня була Панахида в похоронному заведенні Кропо Фюнерал Гом. Проповідь сказав о. Є. Гриців. Другого дня відбувся Похорон у Катедрі. Проповідував прот. М. Юрківський. Похоронено її на цвинтарі Всіх Святих, у гробі побіч чоловіка Петра, який помер 1949 року.

Після Похорону був поминальний обід у катедральній авдиторії.

При нагоді Похорону родина На Покійної зложила $100.00, замість вінків, на Катедру. Та кож родина Івана Огриза з Виннипегосис зложила $10.00, родина пані Литвин з Виннипегосис $10.00, родина Олексн Огризла з Данфіну $5.00 і родина Николи Огризла з Сифтон $5.00.

Родині сердечні співчуття. Жертводавцям щира подяка. Покійній Вічна Пам'ять!

Закінчення шкільного року.

Шкільний рік Колегії Св. Андрея цього року закінчився 15 травня, і в того приводу було урочисте свято. Увечері того дня було вдячний Молебень в Катедрі, який відслужили священики: о. Ігумен Іов, о. Іван Стус і о. О. Костюк. Після вакінчення. Від прави всі перейшли до авдиторії, де була дальша програма.

Блаженніший Митрополит Іларіон дав виклад про історичний ювілей 1100-ліття української азбуки і перекладу Св. Письма на слов'янську мову

Присутніх думками перенесено в часи славного Патріярха Св. Фотія, коли то побожні солунські брати Св. Константин (Кирило) і Мефодій посвятилися для слов'ян, пішли між них голосити науку Христову і просвіщали їх у православній вірі. Учасники свята довідалися про працю і трудноші Святих Братів і про їхній задум змайстри азбуку для слов'ян, та й про наслідки того епохального діла.

По цім вручено дипломи абсольвентам теології Колегії Св. Андрея.

Дуже вмістну промову сказав абсольвент Орест Олексший. Промовляв і Олег С. Левицький — голова Студентського Богословського Товариства, який при цій нагоді вручив духовному настоятелеві, о. ігуменові Іову, скромний дар від студентів богословія.

Пашна Анна Фігус — голова Жіночого Товариства при Колегії Св. Андрея, подякувала всім за поміч у праці, яку воно веде на користь цієї школи, при чому всіх запросила на чай, що його наготовили членині згаданого Товариства.

Програмою провадив прот. Е. Горгіца — секретар Професорської Ради Теологічного Факультету Колегії. Він і переказав історію цього Факультету від 1945 р. по сьогоднішній день.

Уся програма відбулася урочисто, при великому числі гостей, між якими було багато священиків, які явилися з нагоди їхньої Конференції. Між ними були ВПреосв. Архиєпископ Михаїл, і Преосв. Андрей та ВПрепод. Архимандрит Борис.

Конференція

Три дні, 15, 16 і 17 травня, відбувалася в катедральній авдиторії Конференція Духовенства нашої Церкви. Першого дня, в середу, відслужено в Катедрі Молебень. Його відправили ВПреосв. Єпископ Андрей з шістьма священиками. При тому співав священичий хор.

Після того відбувалися наради духовенства під проводом Митрополита Іларіона. Співав хор священиків. По цім слідувала урочиста Вечірня.

Висвята

У неділю 19 травня вже від 8-ї години ранку почався рух коло Катедри і в Катедрі. Почали напливати люди й духовенство. По певному часі вийшла процесія на зустріч Єпископам і „зо славою" впровадження їх у Катедру. На порозі храму привітав їх митрат Є. Грицина. По вході в Катедру і здятенні Архиєреїв розпочали Св. Літургію, яка підносила всіх на дусі, наповняла радістю, зворушувала до сліз, в багатьох утверджувала до правді і святості.

Служили всі Єпископи в проводі з Митрополитом; був Архимандрит, два Протопресвітери, три Митрати, два Ігумена, багато Протоиереїв. Священиків і Дияконів.

У часі Малого Входу відбувся Чин Пднесення в Архиєпископа ВПреосв. Єпископа Андрея. За цим слідувала Хиротонія ВПреп. Архимандрита Бориса в Єпископи. Проповідь сказав Блаженніший Митрополит Іларіон. А далі відбулося все велично, урочисто, торжественно й по-божно. Дух Святий наповнив душі всіх учасників цього великого й історичного торжества.

Були моменти, коли все Духовенство милозвучно заспівало ісаю хвали Богові, що зведе

Жертводавцям, в маленькому козаковi Андрiевi бажаємо кращого здоров'я і вирости на потiху родичам і на славу Україні.

С. Ємчук.

ОСВЯЧЕННЯ ДОМУ І ВШАНУВАННЯ ПАРАФІЯН Гемлтон, Онт.

Друзі і знайомі подружжя Завгородніх зробили їм „несподіванку", що була влаштована з нагоди побудування подружжям Іваном і Ерікою їх тiнiй сином Олександром нової хати на фармі в околиці Смитвіл, Онт. Для відзначення заслуги подружжя Завгородніх у Громаді Св. Володимира міста Гемлтону був створений ініціятивний комітет в особах Ів. Гордієнка і Андрія Дибка, які причинилися до цієї урочистости, як також і проводили нею до її закінчення.

По 3-й годині дня 17 лютого 1963 року всі знайомі з'їхалися на фарму п-ва Завгородніх, — присутніх було коло півсотні осіб. Коли при був п. Ів. Завгородній з праці, то всі присутні зібралися в просторій світлиці на чин Освячення новозбудованої хати, яке звершив Всеч. о. Протоєрей В. Федак з участю численних хористів на щоді Громади.

Під час перекуски, яку поблагословив парох Громади Св. Володимира о. Прот. В. Федак, промовляли п.п. Андрій Дибко, Ів. Гордієнко і голова Громади Св. Володимира Леонід Кириченко, які відмітили працю п-ва Завгородніх на добро нашої Громади. Всеч. о. Прот. В. Федак у своє му слові переказав усі головніші моменти із життя й праці Ів. Завгородського в церковному і громадському житті міста Гемлтону, як також побажав усього найкращого в житті і на новому місці поселення.

Коротенько — про життя й діяльність п-ва Завгородніх, які вже з першого дня свого перебування в місті Гемлтоні включались в церковне й громадське життя Української Православної Парафії Св. Володимира: Іван Завгородній був буйвічним верхньої частини нашої Святині; по закінченні був головою Будівельного комітету будови іконостасу, що тому рік як був за кінчений і посвячений Владикою Архиепископом Михаїлом. Побудований іконостас являється прикрасою нашого Храму, як також таким шедевром церковної іконографії, які рідко бувають в святинях цього матеріяла.

По закінченні перекуски п. Ів. Завгородній подякував усім присутнім за таку милу несподіванку від своєї родини, а господар цієї несподіванки п. А. Дибко попросив усіх присутніх до збірки на українську пресу. Збірку провів п. Ів. Гордієнко.

Пожертви вилинули в сумі $24.50. Щира подяка всім Жертводавцям, а Панству Завгороднім бажаємо всього найкращого в житті й на новому місці поселення.

М. Д.

ХРЕСТИНИ
Ошава, Онт.

Українська Православна Громада Св. Івана в Ошаві зростає своїм челаством.

У неділю 24 лютого 1963 р. п-во Іван і Оля Горегляди охрестили свого новонародженого сина Павла. Св. Таїнство Хрещення звершив Всеч. о. Дмитро Лучак. Хресними батьками були п. Дмитро Стаменко і пані Марія Григоренко.

За обіднім столом у парафіяльній залі при збірних гостях виступали промовці. На заклик хресних батьків проведено грошову збірку, з якої призначено 5.00 долярів на пресовий фонд „Українського Голосу" і 5.00 долярів на пресовий фонд „Вісника".

Дай, Боже, новоохрещеному Павликові здоров'я та щастя. Хай росте він на потіху своїм батькам.

Д. С.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. п. П. ТЕРЛИЦЬКА
Портедж Ля Прері

У п'ятницю 3 травня ц. р. вранці в своїй хаті в Портедж Ля Прері відійшла з цього світу на 76 році свого життя бл. п. Параскевія Терлицька.

Покійна не полишила ні чоловіка, ні дітей, але проте на її Похорон людей зійшлося багато, щоб віддати Покійній останню прислугу й попрощати її у вічність.

Похорон зо Службою Божою відправив о. М. Коленич з Брендону, Man.

Під час Последнього Цілування присутні зложили на Нев'янучий Вінок Покійній $10.50, з чого призначено $5.00 на тацу Колегіо Св. Андрея.

Усім в П. Жертводавцям щира подяка, а покійну Параскевію нехай Милосердний Господь приймає до Себе.

Вічна їй Пам'ять!

о. М. К.

БЛ. П. АНАСТАСІЯ ЧИРКО

У лікарні Ст. Бонифас, Man., 26-го березня 1963 року на 86-му році життя упокоїлася в Бозі бл. п. Анастасія Чирко.

Покійна народилася 15-го лютого 1877 року в Башні Дольній. У Канаду приїхала 1910 року. На початках свого життя в Канаді проживала в Віннінезі, пізніше в Пайн Ридж, а останні роки доживала при сині Миколаєві в Тиндал, Man.

Покійна оставила в смутку мужа Гната (перебуває в старечому домі) і синів — Миколая, Івана й Михайла. У дальшому потомстві остaвляє 11 внуків, 15 правнуків і 2 праправнуків.

Поза трудами й негодами піонерського життя, гарним потомством поблагословив її Господь тут на землі. Тепер увінчай її, Господи, вінцем праведності в Своїх тихих Оселях Небесних.

Під час останнього Цілування присутні на Похороні зложили $20.70 на Нев'янучий Вінок, які призначені на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея.

Жертводавцям щира подяка, а Покійній Вічна Пам'ять!

С. Я.

БЛ. П. МИХАЙЛО БУРКОВСЬКИЙ
Ледвин, Man.

У вівторок, 9-го квітня 1963 року упокоївся в Бозі бл. п. Михайло Бурковський, прожившн 80 років.

Покійний народився в Гвилові, західня Україна, 1883 року. Прийхавши в Канаду 1912 року, Покійний оселився в Ледвин, Man., там і все своє життя проживав.

Покійний Михайло був самітний — жив при сестрі Розалії. Влаштовуючи своє життя, він пробував різних робіт, і врешті затримався при фармерстві. Коли ж підупали сили Покійного, йому довелося піти в старечий дім, де він докінчив решту свого життя. А до того часу він був під опікою Розалії і Євгена Лагодовських та родини Августина Романюка.

На Похороні, при Останньому Цілуванні, присутні зложили $20.35, що призначено на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея.

П-ву Лагодовським і Романюкам щира подяка за опіку Похороном Покійного, а Жертводавцям — за пожертви на Нев'янучий Вінок.

Покійного Михайла поблагословили, Господи, вічним щастям!

С. Я.

Бл. П. АННА ГУЛЬКА
Йорктон, Саск.

У неділю рановінку 7 квітня цього року — хоч по довгій недузі, але нenадійно — упокоїлася в Бозі в місцевій лікарні, прийнявши коротко перед тим Святі Таїнства Сповіді й Причастя, бл. п. Анна Гулька, з дому Завітковська.

Покійна Анна народилася 3-го травня 1891 року в селі Лешки Ярославського повіту в західній Україні. У рідному селі прожила вона свої молодечі роки, а 18-літньою вийшовши 1909 року в Канаду і тут з самого початку проживає в Йорктоні, Саск. У 1911 році Анна виходить за муж за Стефана Гульку, і вони разом проживають у Йорктоні до 1937 року; того року муж Покійної, Стефан, отримує працю „формана" на залізниці, і з цієї причини вони покидають Йорктон, і кілька наступних років проживають по різних місцевостях. У 1950 році назад повертаються на постійне перебування до Йорктону.

Від самого початку зорганізування церковно-громадського життя Української Православної Громади в Йорктоні Анна із своїм мужем, а пізніше із своїми дітьми бере живу участь у всій цій праці. Про неї в картотеках Живого Товариства записано:

„Пані Анна Гулька була головою Відділу Союзу Українок Канади ім. Олени Пілаки в Йорктоні в роках 1946-1948. Вона була одною з тих перших піонерок, які приготовляли поле праці для будучих членинь. Членкиною Товариства була від самого початку, а це від 1927 року. Від самого початку брала активну участь у Товаристві, і працювала з посвятою. Була діяльною в різних ділянках життя й праці Товариства. Була режисеркою представлень і сама виступала в головних ролях. В Зарядi була також секретаркою і в різних комітетах. Кілька разів була делегаткою на З'їздах у Саскатуні, Едмонтоні і в Канорі. Як старша сестрицяі при церкві, — дбала про церкву і старалася, щоб вона була чиста та прибрана вишиванками й квітами".

Крім цього, Покійна була й щирою християнкою; сповняючи свої християнські обов'язки, завжди приступала до Святої Сповіді і Святого Причастя.

У вівторок 9 квітня вечером в Бозі спочила Покійна, а в середу 10 квітня з місцевої української православної церкви — Похорон. Як на Параскеві, так і на Похороні було велике число людей, які прийшли віддати Покійній останню прислугу. Дяконом на Похороні був п. В. Благуш.

Покійна Анна полишила у смутку свого мужа Стефана й 8 дітей: 3-х синів й 5 доньок Сини: Михайло в Торонті, Василь в Естер Гейзі й Володимир в Гемлтоні; - доньки: Катерина Тейлор в Келовні, Б. К., Марія Самсон в Лоадоні, Онт., Соня Крамер в Йорктоні, Геня Судіор в Еліот Лейк, Онт., і Ганя Кембел у Вені, ЗДА. Полишила також 17 внуків і 14 правнуків.

Родина Покійної зложила $2.00 на пресовий фонд „Вісника" і $10.00 на „Український Голос" і вироблення кліші. При Послідним Цілуванні участники Похорону зложили на Нев'янучий Вінок, з чого зібрано 10 долярів на пресовий фонд „Вісника" та вироблення кліші. Усім Жертводавцям щира подяка.

Вічна їй Пам'ять!

о. В. Бойчук.

Бл. П. А. АХТИМІЙЧУК
Кемсек, Саск.

У середу 16 березня ц. р. в Йорктонській лікарні упокоїлася в Бозі бл. п. Анна Ахтимійчук на 67 році життя. Перед смертю її звершено Св. Таїнства. Покійна Анна походила з релігійної родини Завадів. Вона народилася 1895 року в селі Дубівці, Борщівського повіту в Галичині. У Канаду прибула 9-літньою з своїми батьками в 1904 році і вони поселилися на фармі в околиці Сторновей у Саскачевані. У 1914 році вийшла замуж за Миколу Ахтимійчука, з яким чесно трудилися на-фармі в околиці Веритій, Саск. Господь послав їм 6 дітей: Михайла, Катерину, Настю, Вікторію, Петра й Павла, яким дали, по своїй спроможності, освіту та національно-релігійне виховання.

У 1949 році Покійна залишилася вдовою, і відійшла на заслужений відпочинок до Йорктону, Саск. Останнім часом Покійна почала підупадати на здоров'ї, що й примусило піддатися тяжкій операції в Саскатунській лікарні. Після повороту додому не довелося їй довго побути у своїй хаті, бо незабаром вона знову пішла до Йорктонської лікарні, де й упокоїлася 16 березня.

Похоронна Служба Божа відбулася 20 березня в церкві Всіх Святих у Кемсек при заповненому храмі молящих, що прийшли востаннє віддати честь та провести Покійну на місце спочинку на цвинтарі в Мюлик, де й упокоєний муж спочиває.

Як і в похоронному заведенні, так і Похоронну Службу Божу звершив місцевий парох Всеч. о. П. Бублик з відповідним словом прощання.

Покійна полишила в глибокому смутку дітей, зятів, братів і сестер у Канаді та 12 внуків. Родина і присутні на Похороні зложили на Нев'янучий Вінок, з чого зібрано 10 долярів на пресовий фонд „Вісника" та вироблення кліші. Усім Жертводавцям щира подяка.

Вічна їй Пам'ять!

опб.

БЛ. П. МИХАЙЛО ПРИЦЛЯК
Фоксфорд, Саск.

Сумна й несподівана вістка сколихнула до глибини сердець усіх рідних і знайомих — парафіян з околиць: Вірдейл, Фоксфорд, Шипмен, Сембург, Стронг Пайн, Мітт Парк і Принц Альберт, що 2 березня 1963 р. о год. 9-й ранку упокоївся в Бозі на удар серця недалеко своєї фарми — Фоксфорд, Саск., бл. п. Михайло Прицляк. Покійний прожив усього 65 років й один місяць свого трудолюбивого життя.

Покійний походив з села Городище, Бережанського повіту, Тернопільської області в західній Україні. Він народився 2 лютого 1897 р., ходив до школи в рідному селі, і був при батьках до року 1915, коли був покликаний до австрійського війська за часів І світової війни. З боїв на італійському, румунському й російському фронтах до року 1918 він повернувся раненим додому.

Проживав-при батьках до 1920 року, і того ж року одружився з Євдокією Захарковою з сусіднього села Слобідки з тієї самої парафії.

Року 1925 приїхав перше сам у Канаду, до Віннінегу, і довший час працював на залізній дорозі в різних околицях у Канаді, а також на роботах у лісі в Онтеріо. Заощадивши собі трохи грошей, спровадив у Канаду перше свого рідного брата Степана 1928 року, і 4 роки вони разом працювали на різних роботах і в різних околицях просторої Канади.

У році 1931-му приїхали до Фоксфорду, Саск., і вже на другий рік поселилися там на фармі. Року 1933-го Покійний спровадив з рідного краю свою дружину і 2 дочки, які вже одружені і мають свої родини. Старша дочка Юлія, замужем за Михайлом Гуцуляком і в них є 5 дітей; вони проживають в м. Едмонтоні, Альберта. Молодша дочка Анна, замужем за Олексою Москалюком, і в них є 2 дітей; вони проживають у м. Торонту, Онт.

Похоронні Відправи відбулися як слідує: у вівторок 5 березня була відслужена Літія з похоронному заведенні Меккензі в Принц Альберт, Саск., а в четвер 7 березня Заупокійна Служба Божа і Похорон з укр. прав. церкви Пресв. Трійці в Принц Альберт, Саск. Служив Вирел. о. Прот. Юрій Туржанський і Всеч. о. Євфимій Трубин з Вірдейл. Тіло похоронено на укр. православному цвинтарі в Принц Альберт.

Покійний оставив у глибокому смутку свою дружину Євдокію, вінцезгаданих дочок, зятів і внуків, також і рідних братів: Степана з дружиною Теофілією і дітьми, що перебувають у сусідстві в Фоксфорд, та Василя, який тепер перебуває в Скретон, Пенсильванія, ЗДА., що через свою немічність не мав можливості взяти участи в цьому Похороні.

Покійний був свідомим українцем, щирим вірним і практикуючим християнином, добрим мужем, батьком своїх дітей й улюбленим дідусем своїх внучат.

Останньо знеможеного серцевою недугою невмолима смерть забрала його навіки від опечалених його рідних, парафіян Громади Св. Івана Хрестителя у Вірдейл, Саск., друзів і сусідів.

Трудя його були плідні; він був жертвенним для нашої Церкви, брав участь у кожному Богослуженні, виховував своїх дітей у непохитній вірі в Бога та в пошані до праці; і він не забував, що прийде час і вічного спочинку в Господі.

ЛІТНЯ ОСЕЛЯ коло КРИСТАЛ ЛЕЙК
Канора, Саск.

Курси українознавства, релігії, провідництва, мистецтва і спорту відбудуться цього літа у двох періодах.
ПЕРШИЙ КУРС — для дітей від 9 до 12 літ від 7 до 21 липня.
ДРУГИЙ КУРС — для дітей від 12 літ вгору — від 21 липня до 4 серпня.
Навчання й кошти повного утримання за 2 тижні:
за одну дитину — $25.00; за двоє дітей з тієї самої родини — $45.00; за троє дітей з тієї самої родини — $65.00.

За додатковими інформаціями й формулярами (апліка ційними формами) звертайтеся на адресу:

Rev. W. SLUZAR
Box 425
Canora, Sask.

Частковий вигляд оселі

APPLICATION FORM

Please accept my child to the Ukrainian Orthodox Summer Camp at Crystal Lake for the period: July 7 — 21 ☐ July 21 — August 4 ☐

Child's Name: Age

Signature of Parent:

Address: Phone:

This application form must be mailed to Rev. W. Sluzar, Box 425, Canora, Sask. on or before June 28th, 1963.

При останньому цілуванні хреста о. Прот. Ю. Туржанський щирими словами попрощав Покійного від родини і від усіх вірних-учасників Похорону. Він же подякував й шваграм Покійного — Михайлові Захаркову з родиною, і Василеві Захаркову з родиною, які перебували на фармах в Фоксфорд, а також Володимирові Захаркову й родині, які перебували на фармі в Шипмен, Саск.

Збірка пожертв принесла $44.72, що призначені на потреби місцевої церкви.

На номінальному обіді на заклик о. Прот. Ю. Туржанського було зібрано на українську пресу $41.76, і ці гроші розділено на три рівні частини, по $13.75 на „Вісник", „Український Голос" і „Канадійський Фармер", а решту на поштові оплати (пересилку).

Нехай цих пару рядків будуть щирим виявленням подяки й вірної любови за його трудолюбиве життя на тому короткому життєвому шляху Покійного від нас учасників — рідних, приятелів і вірних-учасників Похорону, що віддали честь і останню прислугу! Щира подяка всім Жертводавцям, що зложили свої щедрі дари на Нев'янучий Вінець Покійному! Нехай Господь Милосердний подасть йому вічний спокій, а пам'ять про нього нехай завжди буде живою між нами!

Вічна Йому Пам'ять!

Учасник Похорону.

Подяка

Цією дорогою родина Покійного Михайла Пришляка складає щиру подяку всім, тим, що в великім смутку й печалі прийшли їм з якоюсь-будь поміччю. У першій мірі дякує Впреп. о. Прот. Ю. Туржанському і Всеч. о. Е. Труфину, дякам — Матвієві Дахові і Ю. Паскарукові за Похоронні Відправи, а зокрема обом Священикам за щирі проповіді, за вінці й квіти від Громади Св. Івана Хрестителя з Вірдейл, від родини і знайомих, тим, що несли домовину Покійного на вічний спочинок.

Усім учасникам цього Похорону, що помимо злої погоди (шов великий сніг), взяли участь, особливо П-ву Мохорукам і п. І. Проничеві з Нипавин, що з далекої відстані тяжко добилися такою важкою дорогою. Дякуємо Парафіянам з Вірдейл, сусідам і знайомим з Фоксфорд, Шипмен, Сембург, Стрелеґ Пайн, Мітт Парк і Принц Альберт.

Дякуємо Сестрицтву з Принц Альберт за перекуску, похоронному заведенню Мекензі з Принц Альберт за таке гарне заряджения Похорону.

Подяка всім тим, що зложили пожертви на Нев'янучий Вінець Покійному в церкві при цілуванні хреста та на рідну пресу в церковній залі під час поминального обіду.

Нехай Господь Бог нагородить усіх Вас сторицею!

А Ти, Дорогий Мужу, Батьку й Дідусю, Брате, Швагре, спи спокійним вічним сном в цій канадійській вільній землі! Нехай пам'ять про Тебе буде завжди живою між нами! Молимо Милосердного Христа Спасителя, щоб оселив душу його між праведниками!

Горем прибиті:

Дружина Євдокія, дочка Юлія, зять Михайло Гуцуляк і внуки, дочка Анна, зять Олекса Москалюк і внуки, брат Степан з родиною і швагри Захаркові з родинами.

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

Пожертви з різних місцевостей

По $1,000.00:
Теодор Гуменюк, Торонто

По $500.00:
Павло і Марія Смігельські, Брендон, Ман.

По $300.00:
Василь Гавриляк, Едмонтон

По $250.00:
Катедра Св. Володимира, Торонто

По $200.00:
А. І. Лазаровичі, Оттава, Онт.
П. Ковтун, Вінніпег

По $158.14:
Збірка на Похороні в округзі Етельберт, Ман.

По $128.00:
Громада Св. Володимира, Кенора, Онт.

По $100.00:
Іван Дух, Давфин, Ман; Товариство „Просвіта", Ріджайна Саск; У. П. Громада Св. Духа, Вілінґтон, Алта; Лука Полович з дружиною, Ватсон, Саск; пані Марія Мургавз, Дітройт, США; пані З. Ситник, Давфин, Ман; Стефан Ситко, Вадіна, Саск; С. Олексійчук, Калмер, Алта; Сестрицтво Св. Анни, Кенора, Онт.

По $75.00:
У. П. Громада, Волей, Б. К.

По $70.00:
Збірка під час Дня Матері в Громаді Св. Анни, Скарборо, Онт.

По $50.00:
С. Кушнір, Вінніпег; Нестор Шевчук, Вивард, Саск; Юліян Стечишин, Саскатун, Саск, Жіноче Товариство ім. Л. Українки, Гілберт Плейн, Ман; Іван Українець, Вінніпег.

По $39.60:
Збірка молоді під час Дня Матері в Укр. Правосл. Громаді Св. Володимира, Кенора, Онт.

По $35.00:
Збірка на Похороні бл. п. Параскеви Половика, Тіндор, Саск

По $34.00:
З розмету Духовної Конференції.

По $30.00:
Збірка на Похороні бл. п. Василя Грицюка, Калгарі, Алта.

По $28.00:
Збірка на Похороні бл. п. отця Г. Криштановича, Йорктон, Саск

По $26.00:
Збірка на Похороні бл. п. Ерени Гришок, Кадворт, Саск.

По $25.50:
Збірка на Хрестинах Ігора Панченка, Гришеїв Онт., сина о Ростислава і добр. Тетяни.

По $25.00:
Володимир Данкович, Мус Джо, Саск; Василь Сорохан, Ту Гікс, Алта; Жіноче Товариство ім. Л. Українки, Брентфорд, Онт; У. П. Громада Св. Михаїла, Ватсон, Саск; Б. Чанасик, Вернон, Б. К.; Павло Малиш, Вернон, Б. .; Петро Парнета, Шіго,- Саск; С. Гегелюс, Оквборк, Ман; Метро Керелюк, Ріджайна, Саск; збірка на Похороні бл. п. Ніколая Тутки, Ватсон, Саск; пані Анна Курчаба, Кіздонен, Ман; пані Анна Кіщук, Торсбі, Алта; пані Олена Кіщук Торсбі, Алта; Ф. Гаврилюк, Норт Сиррій, Б. К.; Олександер Сарчук, Сейнт Вітал, Ман; Федір Коматинський з дружиною, Шіго, Саск.

По $20.00:
Пані Амелія Бучій, Давфин, Ман; (попередньо зложила $25.00). Громада Св. Покрови, Мелвия, Саск, П Сірій, Фалин Флон, Ман; У. П Громади Айтуна, Саск; Дмитро Солтис, Канора, Саск, Іван Литвиненко, Вінніпег; пані Марія Грицюк, Вінніпег

По $16.71:
Пані Р. Сивюк, Пембіна, Н. Д США

По $15.00:
Василь Дудар, Вінніпег; збірка на весілі в округзі Етельберт, Ман

По $10.00:
Пані Євдокія Олексій, збірка на Поминальному Богослуженні по бл. п. Андрієві Фурі, Калмер, Алта.; Іван Дуброс з дружиною, Кліверед, Огайо, США; Николай Магас, Ватсон, Саск; Іван Білоліл, Стонвал, Ман; Іван Мандрик, Етельберт, Ман; Н. Корнит, Брендон, Ман.; Олександер Божук, Джереатон, Онт; Іван Касюрак, Брендон, Ман; Николай Горбай, Норт Сиррій, Б. К.; Мирослав Григорічук з дружиною, Чиливек, Б. К.; Григорій Кудрик на нев'янучий Вінок бл. п. Г. Тутті, Ватсон, Саск; М. Антоніщик, Форт Вілліям, Онт.; Теодор Байльний, Брендон, Ман; Г. Охітва, Кенора, Саск; Роман Стратійчук, Саскатун, Саск; Павло Романко, Едмонтон, Алта; М. Бобик і пані Гелина Мишко, делегати на собор з Гілберт Плейн, Ман; Г. Клапатюшак, Давфин, Ман; С. Чеховей, Форт Вілліям, Онт.; У. П. Громада Св. Петра й Павла, Бруксбі, Саск.

По $5.00:
С. Кравець, Скарборо, Онт; Н. Солоничний, Сенкт Лейк, Ман.; Д Барощук, Вінніпег; пані Василь Юзик, Ріджайна, Саск.; пані Дмізі Онетюк, Ріджайна, Саск; Юрій Романюк, Оттава, Онт; Іван Боер, Саскатун, Саск; Іван Філь, Вінніпег; пані Р. Бойко, Торонто; пані К. Ксіндзина, Торонто; В. Пастушок, Торонто; П. Ксіндзинзина, Торонто; пані А. Матвійчук, Декер, Алта; збірка на Похороні бл. п. Параскеві Терлецької, Брендон, Ман

$2.00: Дрібними

Збірка Місцевого Комітету в Округзі Ванкувер, Б. К.

По $100.00:
М. Крен'якевич, М. Романюк Жіноче Товариство ім. Лесі Українки

По $50.00:
М. Голубінський

По $40.00:
П. Гриценко.

По $25.00:
Д-р М. Савіцький, І. Громик.

По $20.00:
Пані П. Чопей, Т. Корман, С. Крипс, П. Миско, В. Проскурняк.

По $10.00:
С. Хом'як, В. Лебедович, Н. Пелех, Т. Гузик, І. Решетник, І. Ахтимійчук, В. Дзюбенко, І. Гавлган, М. Ніхим, Л. Окос, Дмитро Пелех, І. Твір, С. Маєкая, І. Бойко, Дж. Аврам, В. Боднар, П. Мигрук, В Гуртей, Н. Москалик.

По $5.00:
М Сташин, П. Бутяй, А. Сотник, Г. Сотник, Г. Гавриляк, М. Маланич, пані К. Пурій, Н. Бойкович, Н. Горбулик, В. Пелех, М. Савчук, Д. Савчук, А. Кауч, Ф. Олійник, І. Галай, І. Голюшко, І. Загалюк, пані А. Гуцуляк, А. Гірний, М. Вакалюк, пані М. Костюк, І. Стоцький, Н. Наконечний, С Твердун, Н. Київський, С. Сирота, С Тимчишин, В. Кінгіцький, пані А. Крупка

$8.00: Дрібними.

БІРНЕБІЯ, Б. К.

По $100.00:
Д-р С. Кут.

По $25.00:
Данііл Пелех

По $10.00:
В. Воробець, Е. Тарновецький, А. Шевчук.

По $5.00:
П. Щерецький.

$2.00: Дрібними

РИЧМОНД, Б. К.

По $25.00:
І. Пушка

По $5.00:
А Причун

ЕДМОНТОН, АЛТА.

По $75.00:
Н. Спачійський.

НЮ ВЕСТМІНСТЕР, Б. К.

По $100.00:
Л Мацелюх.

Збірка п. В. Перепелюка у місцевостях:

ФІНІХ, АРІЗОНА, США

По $5.00:
Михайло Кошелюк, Стефан Чорний, Михайло Славюк, В. Шеремета.

ЛИН ЛЕЙК, МАН.

По $50.00:
Федір Чупка.

По $5.00:
Петро Хомишин, М Ніцбалістий, Петро Відик.

ДЕ ПА, МАН.

По $5.00:
Олександер Уляніа.

Збірка Місцевого Комітету в Лондон, Онт.

По $100.00:
У. П. Громада Пресв. Трійні, Лондон, Онт; Василь Ташюк

По $50.00:
Олександер Северин, Микола Співак.

По $25.00:
Арсен і Софія Степанюки

По $20.00:
Г. Савюк, Ф. Подопритора

По $10.00:
Ст. Рибоштан, Михайло Койлак, Ол. Рибка, Ігор. Лисенко, Андрій Співак, Микола Кулловський, Ол Ковальчук, о. М. Дебрин.

По $5.00:
Ф. Королюк.

Збірка Місцевого Комітету Громади Св. Андрея, Торонто, Онт.

По $10.00:
Михайло Кравецький, Василь Гринь, о. М. Овчаренко, Іван Чумак, Любомир і Ольга Вишкевич.

По $3.00:
Петро Пісоцький, Лев Кривіцький, Андрій Богуславський, Антін і Ольга Хомичі, Трохим Рипенко, Василь Кондратчук, Корнило Гоята, Яків Король, Дмитро Харченко.

$17.00: Дрібними.

Збірка Місцевого Комітету Округи Кемсак, Саск.

КЕМСАК, САСК.

По $75.00:
Іван Горчинський.

По $50.00:
Пані Параска Шостал у пам'ять свого мужа.

По $25.00:
Пані Стефанія Михасева в пам'ять свого мужа, о. П. Бублик, пані Марія Яремко, Іван Франко, Василь Гриньків.

По $15.00:
Збірка на Похороні бл. п. Дмитра Великогловн, Василь Гороховин

По $10.00:
Збірка на Похороні бл. п. пані Ф. Рабчак, Павло Козосвист, Іван Дутчишин, пані Васіліна Себістіянович, Теодор Мосенюк, Антон Рабчак, Максим Барабаш, пані М Боднарик, Фред Великогловд, збірка на Похороні бл. п. Григорія Тарновецького.

По $5.00:
Стефан Подольський, Михайло Барабаш, Василь Генко, Данило Телко, Катерина Борис, Іван Гарновецький, Петро Ахтимійчук

СТОРНОВЕРІ, САСК.

По $50.00:
Василь Григорі, Михайло Л Вінтоник

По $20.00:
Михайло Свирлун.

По $10.00:
Андрій Малюга, Петро Зрудло, Ілай Захарук, Микола Матичук Іван Королюк, Фред Галай, Михайло Ф. Вінтоник.

$1.00: Дрібними.

ДОНБЕЛ, САСК.

По $25.00:
Збірка на Похороні бл. п. Стефана Короля.

По $5.00:
П. Прошинин, Григорій Бордун Іван Денесик, Іван Кидрат, Григорій Склярук.

$22.00: Дрібними.

МАЗЕПА, САСК.

По $25.00:
Михайло Король, Євген Король, Стефан Маковський, Іван Ягольницький, Гнат Друшка. Жіноче Товариство.

По $20.00:
Андрій Король, Ісидор Сянтинський, Михайло Кондра.

По $15.00:
Іван Василович

По $10.00:
М. Гриній, Стефан Котик, Іван Федак.

По $5.00:
Анна Дорошенко, Василь Василович, Вейн Василович (дитина) Василь Ролик, Петро Ярема.

$8.00: Дрібними.

СВИДОВА (КАНОРА, САСК.)

По $10.00:
Василь Келер, Іван Гладун, Никола Гладун, Василь Моніх, Стефан Остапович.

По $7.00:
Людвік Гоголь.

По $5.00,
Стефан Рудиш, М. Конесевич, Едвард Конрад, Дмитро Ганевич, Йосип Мельник, Віберт Матечук

$3.00: Дрібними.

СТОРДЖЕС, САСК.

По $100.00:
Н. Лабюк.

По $25.00:
Томя Холод, Прокоп Загарія, Михайло Токарик, Василь Кійовський, Петро Юзик.

По $20.00:
Дмитро Каубок.

По $10.00:
Н. Колод, Василь Грушка, Олександер Редник, Іван Кінащук, панна Стела Іванова, Іван Загарія

По $5.00:
Н. Свенел, Джордж Кожушка, Михайло Мельничук.

$1.00: Дрібними.

Збірка Місцевого Комітету у Вернон, Б. К.

По $25.00:
Павло Малиш, Богдан Хапасик (попередно дав $25.00, разом $50.00).

Збірка Місцевого Комітету при Укр. Православній Громаді, Оншава, Онтеріо.

По $25.00:
о. Н. Запарнюк.

По $10.00:
Іпат Карпенко, д-р Н. Остафійчук, І. Гуцуляк.

По $5.00:
Пані Ф. Кубаш

Збірка Місцевого Комітету в Громаді Св. Трійці в Летбридж, Алта.

По $25.00:
о. П. Зіньский, Ілько Фен, Василь Гудина, Іван Гамза.

По $10.00:
Андрій Сінельник, Гриць Філіпчук, Іван Ткаченко.

По $5.00:
Ел. Тронь, Павло Корнійчук, Юлян Рубцун, Грицько Марченко, Богдан Юрченко, Фалемон Бузовський, Неикфор Серела, Т. Ткаченко, Василь Гамза, Андрій Авраменко.

$5.00: Дрібними.

Збірка п. Івана Мисика в Летбридж, Алта.

По $10.00:
Іван Мисик, Володимир Мисик, Михайло Мидела, Іван Новодворський

По $5.00:
Пожертви з Торонта, Онт.. на Нев'янучий Вінок бл. п. Ніколі Бутяй з Ватсон, Саск

Василь і Розалія Бойки, Йосиф і Катерина Ксьондзина, Василь і Єлисавета Пастушки, Павло Ксьондзина.

ВИПРАВЛЕННЯ

У числі „Вісника" за 15-го квітня, 1962 р. на списокі пожертв з різних місцевостей було подано, що пані Анастасія Бучій з Давфин, Ман. пожертвувала $20.00, а мало бути: пані Анеля Бучій, що одним справляється

Усім Жертводавцям щира подяка!

За Комітет Будови Колегії Св. Андрея в Вінніпегу:

о. д-р С. В. Савчук,
голова Дирекції та координатор кампанії.

Адреса Колегії:
ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
781 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada.
Tel. JU 6-3093

СПРОСТУВАННЯ

у справі ікони Покаїв. Божої Матері в Катедрі Пресвятої Трійці у Вінніпезі

У книжечці п. з. „Урочисте відкриття Митрополичої Все канадійської Катедри Пресв. Трійці у Вінніпезі 8-го липня 1962 року" на сторінці, де зга дано про пожертвування до згаданої Катедри ікони Почаївської Можої Матері, інформація зредагована так, що вона евентуально може бу ти ясною для всіх тих, що цю справу знають ближче; але ці читачі, що точніше не поінформовані про цю справу, можуть помилково зрозумітіи це так, що цю ікону до Катедри подарувало СУЖЕРО, — а цю ікону пожертвувало Товариство Волинь.

Я свідомий того, що редакція вищезгаданої книжечки таки мала на увазі Товариство Волинь, як жертводавця цієї ікони, і що непорозуміння в інтерпретації цієї інформації у декого постає тільки через не зовсім ясну технічну побудову цієї інформації в названій тут книжечці.

Оце спростування я вважав необхідним зробити тому, щоб зайво не шарпалися серед деяких читачів цієї книжечки хибні інтерпретації відміченої тут, не зовсім ясно оформленої інформації.

За Товариство Волинь
А. Молитвиник.

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА КАТЕДРАЛЬНА ГРОМАДА СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ В ЕДМОНТОНІ

святкує

ХРАМОВЕ СВЯТО
7-го ЛИПНЯ 1963 Р. Б.
в день Різдва Св. Предтечі й Хрестителя Господнього ІВАНА з таким порядком Богослужень:

1) Вечірня й Утреня — 8.45 год. ранку
2) Зустріч Високопреосвященнішого Кир Владики Архиепископа Андрея — 9.45 год. ранку
3) Свята Божественна Літургія Архиерейська Чинна — 10.00 год ранку

● Після Богослужения братський обід у залі Катедри з належною програмою та відзначення Почесних Членів.

Запрошується Членство й Прихожан Катедри Св. Івана й Членів та Прихожан Церковних Громад міста Едмонтону: Св. Пророка Іллі, Св. Архистратига Михаїла, Св. Апостола Андрея Первозваного, як також Членів Українських Православних Громад з околиць громадно взяти участь у Храмовому Святі Катедри Св. Івана в Едмонтоні.

За Управу:
о. Прот. Т. Ковалишин, парох
о. Прот. Ол. Хом'як, парох
Н. Бобкар, голова
Є. Вавринюк, кор. секр.
В. Косташ, дія. секр.

ВАНКУВЕР! ОКОЛИЦЯ

Канонічна Візитація Владики Архиепископа Андрея
відбудеться
в неділю 16 червня 1963 року
в українській православній церкві Св. Трійці у Ванкувері при 154 — East 16th Ave.
по слідуючому програмою:
9.00 година ранку: Утреня.
10.00 година ранку: Зустріч Владики Андрея
10.30. Архиерейське Богослужений, в якому візьмуть участь Всечесніші Отці сусідніх Громад та місцевий о. Парох.
По Богослужені:
1.00 година: Братський обід в залі Сейнт Петрик при 11 Ave. і Quebec Str.
8.00 год. вечора: Концерт і доповідь Архиепископа Андрея в Українськім Народнім Домі при 154-E — 10 Ave.
Сердечно запрошуємо навколишніе Громадянство

За Управу Громади:
о. Прот. П. Сацевич, парох.
С. Кричс, голова
І. Решетник, секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЧЕРВЕНЬ

16. Неділя, — Дуфрост, Сулукват, Тимдал.
23. Неділя, — Кемора, Транскона, Селкірк.
30. Неділя, — Гонор, Ледвин, Попларфілд.

ЛИПЕНЬ

7 Неділя — Різдво Івана Хрестителя, Поплар Парк, Транскона, Пембіна й Стед. Храми.
14 Неділя, — Кенора, Селкірк, Тимдал. Храм.
21. Неділя, — Дуфрост, Транскона, Бозекжр й Сулукват. Храм.
28. Неділя Св. Володимира Великого, — Гонор, Попларфілд, Кенора. Храм.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОЙЧУКА
ЧЕРВЕНЬ
16. Неділя — Горячі
23. Неділя — Йорктон
30. Неділя — Райн
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2908

о. П. БУБЛИКА
ЧЕРВЕНЬ
15. Субота. Івана Сучавського — Сторожей
16. Неділя — Мазепа
16. Неділя — Вечірня о 3-ій год. — Ахтемійчукова
23. Неділя — Кемсек
30. Неділя — На Кристал Лейк
ЛИПЕНЬ
7. Неділя Кемсек
12. П'ятниця — Св. Апп. Петра і Павла — Калдер. Храм
12. П'ятниця — Св. Апп. Петра і Павла — Ахтемійчукова. Храм Відправляється Всеч. о. В. Бойчук
14. Неділя — Сторожей. Храм
21. Неділя — Мазепа
28. Неділя — Донеса
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЧЕРВЕНЬ
16. Неділя. Храм — Кемаупс
23. Неділя — Вернон
30. Неділя — Вернон
ЛИПЕНЬ
7. Неділя, Різдво Івана Хрестителя — Вернон
12. Петра й Павла — Вернон
14. Неділя. Храм. — Коловна
21. Неділя — Вернон
28. Неділя — Вернон
Address: 2602-42 Ave., Tel. 542-4312
Vernon, B. C.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЧЕРВЕНЬ
16. Неділя — Етелберт
23. Неділя. Полеве Богослужения Лауфинської Громади в Брокпи Пайн Лейк
30. Неділя — Зелена
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 8264

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ЧЕРВЕНЬ
16. Неділя 2-га по Зед. Святах — Норт Бетлфорд
21. Неділя — Елесапн
ЧЕРВЕНЬ
20 Неділя — Вігтар, Саск.
ЛИПЕНЬ
7. Неділя. Різдво Івана Хрестителя Храм в Норт Беттлфорд Проситься всіх доокольчних Громад взяти участь у цьому дні
12. Пятниця. Св. Апостолів Петра і Павла Храм в — І.еслип
14. Неділя — Витків. По обіді Відправи на Гробах в Витків
21. Неділя — Кендо
28 Неділя — Медов Лейк
North Battleford, Sask.
972—108 St. ... Ph. 446-3290

о. С. ГРЕДЛЯ
ЧЕРВЕНЬ
16. Неділя — Гвес
Вечірня 7 год. веч. — Денбигі
23. Неділя — Стівен
30. Неділя — Кристал Лейк
ЛИПЕНЬ
7 Неділя, Різдво Св. Ів. Хрест. — Гвес, Храм
12. Пятниця. Св. Петра і Павла — Свон Пієйн. Храм
14 Неділя — Норквей, Храм
21. Неділя — Свон Ривер
28. Неділя Св. Волод. — Денбурі. Храм
Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Ст. ЗУЗАКА
ЧЕРВЕНЬ
16. Неділя — Кридор
23. Неділя — Редфіл
30. Неділя — Геффора
Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: 68.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЧЕРВЕНЬ
16. Неділя. Храм — Сенді Рапець
23. Неділя — Ст. Паул
30. Неділя — Гіфорд
ЛИПЕНЬ
7. Неділя. Р. Івана Хрестителя. Храм — Біг Медов
12-го Пятниця. Свв. Ап. Петра і Павла. Храм — Гіфорд
14 Неділя — Ст. Паул
о4-ій по пол. Вечірня: Глендон
21. Неділя — Сенді Рапець
о 4-ій год. по пол. Вечірня — Боневіл
28. Неділя Св. Володимира. Храм — Ест Пойнт
Запрошується дооколичні Парафії взяти участь в Храмових Святах.
Box 194, Glendon, Alta. Tel.: 81

о. М. КРИТКОЇ
ЧЕРВЕНЬ
15. Субота. Св. Вычч Ів. Сучавського — Прейрі Ривер
16. Неділя — Мелфорт. Храм
23. Неділя — Гадсон Бей. Митрополича Візитація і Освячення Церкви
30. Неділя — Брукесбі
ЛИПЕНЬ
7. Неділя Різдво Св. Івана Хрестителя — Ервукс. Храм
12. Пятниця. Свв. ап. Петра й Павла — Брукесбі. Храм
14. Неділя — Гадсон Бей
21. Неділя — Мелфорт
28. Неділя — Гротвіл (північна)
УВАГА! Цим повідомляється, що в неділю 23-го червня 1963 р. відбудеться Візитація Влаженійшого Митрополита ІЛАРІОНА і Освячення Церкви в Громаді Св. Миколая в Гадсон Бей, Саск. Ласкаво запрошуються всіх з ближчих і дальших околиць взяти численну участь у цім Святі.
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛЕША
ЧЕРВЕНЬ
16. Неділя — Сандавн
23. Неділя — Бейта
30. Неділя — Сельків. Проводи
ЛИПЕНЬ
12. Св. Ап. Петра й Павла — Арбака. Храм Службу Божу Відправить о. П. Стефюк
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. М. КОЛЕНИЧА
Address: 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel PA 5-5814

о. ІВАНА МАРІЯН
ЧЕРВЕНЬ
16. Неділя — Мічеч
23. Неділя — Оак
30. Неділя — Кенділк
1301 - 20 St. W., Saskatoon, Sask. Phone: 244-5815

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЧЕРВЕНЬ
16. Неділя — Мензі
23. Неділя — Сік
30. Неділя — Оакборн
ЛИПЕНЬ
7. Неділя — Сенді Лейк. Храм Кенкоїнна Візитація Владики Бориса.
12. Пятниця. Свв. Ап. Петра й Павла — Сік. Храм
14. Неділя — Евгусвпл
21. Неділя — Сік
28. Неділя — Оакборн. Храм. Церковний Заряд у Сенді Лейку запрошує на Храм, що його Відслужить Преся. Владика Борис в сослужений Священиків Оакборнської Церк. Округи: з Брендону, Давфіну, Роблину і всіх тих, що мають добру волю до нас загостити.
Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 336.

о. М. ОЛЕСЬКОЇ
ЧЕРВЕНЬ
15. Субота. Св. Івана Сучавського — Дрифтінг Ривер
16. Неділя — Вінніпегосіс
23. Неділя. Полеве Богослужения Давфинської Громади Св. Юрія коло Брокен Пайн Лейк. Ман. в год. 10.00 рано, в сослужений о. Т. Гаузанюка з Етелберт, Ман.
30. Неділя — Гилберт Плейнс
УВАГА! В неділю 23-го червня 1963 року, коли погода буде не відповідна, і не буде можливим служити Служби Божої коло Брокен Пайн Лейк, Ман., то Служба Божа буде в церкві Св. Юрія в Офінг, Ман.
Запрошуємо всі дооколишні Громади Давфинського Округа, і Етелбертського, з якої сослужить о. Т. Гаузанюк і сусіднів Округ прибути на Полеве Богослужения коло Брокен Пайн Лейк, Ман
Вечірня служиться що неділі о год. 7-ій вечора в Давфині.
610 Main Str. South
Dauphin, Man.

о. Е. ПРИСТУПИ
ЧЕРВЕНЬ
16. Неділя — Вакмер
23. Неділя — Київ
30. Неділя — Канора
Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЧЕРВЕНЬ
15. Субота. Ів. Сучевського — Половинки. Храм
16. Неділя — Інсінгер (гайвий)
23. Неділя — Льора
30. Неділя — Вестбрук
ЛИПЕНЬ
7. Неділя Різ. Ів. Хрестителя — Тодор (рік.) Храм
12. Пятниця. Св. Ап. Петра і Павла — Інсінгер (г-й) Храм
14. Неділя — Інсінгер (м.)
21. Неділя — Тодор (м.)
Неділя — Вестбрук
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 80.

о. Я. РИБАЛКИ
ЧЕРВЕНЬ
15. Субота — Давнінг
16. Неділя — Сиокі Лейк
Едванс — Вечірня 7 год. веч.
23. Неділя — Сиокі Лейк
Бойн Лейк — Вечірня 7 год вечером
Неділя — Вильна Польове Богослужения
Address: Smoky Lake, Alta. Box 509

о. В. СЛОЗАРА
ЧЕРВЕНЬ
16 Неділя — Рама
23 Неділя — Канора
30 Неділя. Полеве Богослужения для округів Гамс, Канора, Кемсек та Йорктон на осесі біля Кристал Лейк
Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. М. СТЕЦЕНКА
ЧЕРВЕНЬ
15. Субота Вычч. Ів. Сучавського — Накал
16. Неділя — Єлдов Крік
23. Неділя — Лепін
30. Неділя — Вакав
ЛИПЕНЬ
7 Неділя — Ст. Джулієн
12. Пятниця. Ап. Петра й Павла — Єлдов Крік. Храм
14. Неділя — Вакав
21. Неділя — Лепін
21. Неділя — Кадворт 7 год. веч.
28. Неділя. Служба Божа відправитиметься в Осесі „Зелений Гай" з нагоди закінчення літніх курсів. По Службі Божій обід і концерт. Просяться свідомих українців Саскатченванщини стрінутись від всіх кінців з усієї місцевості, а прийхати до „Зеленого Гаю". Наперед дякую за участь.
Address: Box 4. Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФОКА
ЧЕРВЕНЬ
16. Неділя — Роза
23. Неділя — Гарденгон
30. Неділя — Сарго
ЛИПЕНЬ
7. Неділя. Івана Хрестителя — Толстой
12 Пятниця. Петра й Павла. Храм — Арбока
14. Неділя. Храм — Сарго
21. Неділя — Роза
28. Неділя — Гарденгон
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЧЕРВЕНЬ
16 Неділя — Восстна. Окружне Богослужения
23 Неділя — Нюбурк
30. Неділя — Редвей
Box 126. Redway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
Box 307 Willingdon, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЧЕРВЕНЬ
15. Субота. Великн. Ів Сучавського — Йорал
16. Неділя — Сарепа
16. Вечірня о год. 4 по пол. — Атабаска
23. Неділя. Полеве Богослужения й Візитація Владики Андрея в округі Лек Ла Біш Богослужения відправиться біля церкви в містечку Греслена.
30. Неділя — Крейгена
30. Вечірня о годині 4.00 по пол. — Лек Ла Біш
На 23-го червня Полеве Богослужения і Візитація Владики Андрея в округі Лек Ла Біш, яке відбудеться біля церкви Св. Преображения в Греслена.
Зустріч Владики 9.30 рано, і вся інша програма святя слідує по тім.
Запрошується всіх парафіян з сусідних околиць прибути на ці наші свята й взяти участь в наших святах в молитвах до Господа Бога. Всіх сердечно запрошуємо.
Address: Box 817 Lac La Biche Telephone 127

о. Е. ТРУФИНА
ЧЕРВЕНЬ
16. Неділя — Нітавін
23. Неділя — Відмейя
30. Неділя — Кадет
Всіх вірних з дооколишніх громад щиро запрошується взяти участь у Храмовних Святах в даних громадах.
Address: Weirdale, Sask. Ph. 486.

о. Г. УДОДА
ЧЕРВЕНЬ
15. Субота. Вич. Івана Сучавського — Шіго (повзл.)
16. Неділя — Тафіс. Храм
23. Неділя — Вінард
30. Неділя — Едмор.
ЛИПЕНЬ
7. Неділя — Шіго (місто)
12 Пятниця — Св. Ап Петра і Павла — Мельничук. Храм
14. Неділя — Фокс Лейк. Храм
21. Неділя — Шіго (пов)
28. Неділя. Володимира Великого — Вінард
Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. М. ХОМЕНКА
ЧЕРВЕНЬ
16. Неділя — Фенфул
23. Неділя — Айтуна
30. Неділя — Гаґард
Box 143, Hupe, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
ЧЕРВЕНЬ
15. Субота — Лужани-Топорівці (Вмуч. Івана Сучавського)
16. Неділя — Слава пов.
23. Неділя — Мирнам
30. Неділя — Лойдмінстер.
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШЕВЦЯ
ЧЕРВЕНЬ
15. Субота. Вмуч. Івана Сучавського — „Топорівці"-Броксгол, Саск.
16. Неділя. Митрополича Візитація — Роблин
23. Неділя — „Драчинці"-Мек-Нат, Саск.
30. Неділя — Ціел Велий, Ман.
Address: Roblin, Man. Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЛИПЕНЬ
15. Субота. Івана Сучавського, Соборне Богослужения — Кагина
16. Неділя — Пено
23. Неділя — Торсбі
30. Неділя — Брудергайм
ЛИПЕНЬ
7. Неділя. Різдво Івана Хрестителя, Храм — Пено
12. П'ятниця. Свв. Апостолів Петра й Павла, Храм — Торсбі
14. Неділя. Храм — Оновей
21. Неділя — Калмар
28. Неділя — Кагина
УВАГА: Рідна Школа, починаючи з 1-го липня по 27-ме, в Калмар.
Address: 9650—108th Ave., Ph. GA-25012. Edmonton, Alta.

ВІСНИК

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XI. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЛИПНЯ, 1963. WINNIPEG, MAN., JULY 1, 1963. ЧИСЛО (1985) 13

ПРИНЦИПАЛ НОВОЇ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

ПРОТОПРЕСВ. Д-Р С. В. САВЧУК — ПЕРШИЙ ПРИНЦИПАЛ НОВОЇ КОЛЕГІЇ. — Як свого часу було повідомлено в інформаціях про Конференцію Духовенства (15—17 травня ц. р.) і Надзвичайний Собор нашої Церкви (18—19 травня ц. р.), для нової Колегії Св. Андрея при Манітобському університеті вже призначено принципала — Протопресвітера Д-ра С. В. Савчука. Він є першим принципалом нової Колегії. Свої обов'язки принципала о. Д-р Савчук починає з 1-им липня ц. р., і у зв'язку з цим він, згідно з постановою Проводу Церкви, з днем 1-го липня автоматично уступає із свого досьогочасного становища — голови Президії Консисторії. При цьому о. Д-р С. В. Савчук надалі залишається на становищі голови Дирекції Колегії Св. Андрея й координатора кампанії на будову Колегії.

Докінчити каденцію на пості голови президії Консисторії (о. Д-р Савчук має бути ще два роки) Консисторія запросила о. Протоєрея Тому Ковалишина; свої нові обов'язки о. Прот. Т. Ковалишин почне виконувати з днем 1-го липня ц. р.

Для обслуговання нової Колегії потрібним персоналом (адміністративним, господарським, професорським, виховним і т. д.) діє спеціяльна Номінаційна Комісія, покликана Проводом Церкви.

Пожертви на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпезі

ЧЛЕНИ-ОСНОВОПОЛОЖНИКИ НОВОЇ КОЛЕГІЇ

Д-р П. Дрогомер (Дрогомерецький), Дейтона Біч, Флорида, США. (Перед тим уже пожертвував $2874.50) $1000.00

Пані Марія Бойчук, Саскатун, Саск. (Її чоловік Михайло Бойчук уже пожертвував $2025.00) $1000.00

ЧЛЕНИ-КТИТОРИ НОВОЇ КОЛЕГІЇ

Владика Архиепископ Андрей, Едмонтон, Альберта . $500.00

о. Протопресв. д-р С. В. Савчук, Вінніпег $500.00

о. Ігумен Йов Скакальський, Вінніпег $500.00

Павло Ткачук, Саскатун, Саск. $500.00

Усім Жертводавцям щира подяка!
За Комітет Будови Колегії Св. Андрея в Вінніпегу
о. д-р С. В. Савчук,
голова Дирекції та координатор кампанії.

Адреса Колегії:
ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada.
Tel. JU 6-3093

„Робітничий архиепископ"

Новий папа – Павло VI

„Папа Іван XXIII був м'яким не до комунізму, а до комуністів як людей... Папа Павло VI буде дотримуватися напрямних папи Івана XXIII".

Новий папа, Павло VI, бувший кардинал Джіованні Баттіста Монтіні, був архиепископом Міланським. Милан — це один з найбільших центрів комунізму в Італії. Серед того лівого середовища своєї праці архиеп Монтіні повів таку тактику, що допомогла йому знайти

(Продовження на 2-ій стор.)

У школах США заборонили Біблію

17 червня ц. р. повідомлено, що Верховний Суд Америки заборонив читання Біблії в державних школах цієї держави. Верховний Суд заявив, що в США „є свобода релігії, але Церква відділена від держави", отже конституція забороняє релігію в школах.

З. Р. В. — Уже перед тим 26 червня 1962 р. — Верховний Суд США заборонив був молитву в державних школах. (6 членів В. Суду голосували за заборонок, а 7-ий член — судія Поттер Стюарт був проти заборони. Председником В. Суду був суддя Гуго Блєк)

Так ось за часів влади президента Дж. Ф. Кеннеді (він католик) заборонено в державних школах Америки і молитву, і читання Св. Письма

Одні Церкви — за, інші — проти

Телевізійний спікер СіБіСі в Канаді, повідомляючи 17 червня про заборонення читати Біблію в державних школах США, поінформував, що „деякі церковні провідники є проти цієї заборони, а є такі, що підтримують цю заборону, бо релігія це справа дому й Церкви", а не державної школи.

„У Канаді правдоподібно не заборонять"

„У Канаді правдоподібно не заборонять" читання Біблії в державних школах, сказав пастор д-р Мачмор — модератор (голова) Об'єднаної Церкви Канади (Юнайтед Чорч оф Кенада), — бо було повідомлено в телевізійних вістях СіБіСі в Канаді 18 червня.

З. Р. В. — В США є такі християнські групи, як, напр., пресвітерська й ін., що їхні провідники є за усуненням з державних шкіл та інших державних установ усього релігійного, бо — „Церква відділена від держави". У Канаді також самі становище займають унітаріяни, як це,

З приводу устійненої державним законом відпочинкової відпустки для працівників, — число 14 (1986) „Вісника" (за 15 липня 1963 р.) не вийде. Отже, черговe число „Вісника" (за 1 серпня 1963 р.) буде, для збереження повноти черговости, позначене: ч.ч. 14 (1186) — 15 (1987).

В США ширяться „лепетання"

Єп. Пайк заборонив „балакання мовами"

Ієрархи Єпископальної Церкви — Пайк у Каліфорнії і Келлог у Міннесоті навесні ц. р. видали пастирські листи до членів своєї Церкви з сильним остереженням проти „цього руху, якій займається говоренням мовами. „Епископ Келлог заявив, що він не погоджується „з друзями-пентекостальцями", які твердять, що „говорення мовами" є конечним засвідченням дару Духа Святого.

Єп. Пайк: „Говорення мовами" — це „лепетання", не мови

Єп. Пайк проголосив звіт, який свідчить, що „глосолалію" (т. зв. „говорення мовами", цебто „лепетання", „балакання") практикують в США 12 епископальних священиків і біля 200 парафіян у 127 парафіях. Він сказав, що такі „доследи", які шукають зв'язку між „говорення мовами" та Святим Духом, „кінчаються клопотом".

Лепетання часом „нагадує ніби німецьку, ніби шведську мову"

Журн. „Living Church" — орган Єпископальної Церкви в США, цього року повідомив, що це так зване „говорення мовами"1 почало поширюватися між студентами Єльського університету, а прицьому його студентський капелян-епископалець Баерс. Попадаючи в релігійну екстазу (підсвідомість), вони „говорять мовами" (лепечуть): „часом вимовляють ніби слова, часом мимрять, а часом ніби ритмічно співають, видаючи звуки схожі немов би на німецькі чи шведські".

Напруження в Греції

Уряд судить ієрарха

СВ. СИНОД ЖДАЄ, ЩОБ ПЕРВОІЄРАРХ УСТУПИВ, БО ЧЕРЕЗ СВОЮ ГЛИБОКУ СТАРІСТЬ ВІН ВЕДЕ ЦЕРКВУ ДО ЗАНЕПАДУ

Уряд Греції почав 19 червня ц. р. суд над одним з ієрархів Грецької Православної Церкви - владикою Амвросієм, митрополитом Елефтерупольским, - повідомив журн. „American Review of Eastern Orthodoxy" ще в січні ц. р., але справу було „відложено".

(Закінчення на 2-й стор.)

УРЯД СУДИТЬ ІЄРАРХА

(Закінчення з 1-ї стор.)

Вл. Амвросій: „Поведінка грецької держави — немов злодійська"

Грецька Православна Церква домагалася від уряду підвищення платні священикам. У Греції Православна Церква урядова, — її утримує, а тому й контролює, уряд. З приводу цих пересправ між урядом і Церквою у справі платні духовенству почалося гостре непорозуміння, і митрополит Амвросій у своєму інтерв'ю з журналістами восени минулого року сказав, що урядовий проект тієї платні є „повним дволичності... він вводить в оману... поведінка грецької держави — немов злодійська".

Уряд Греції подав митр. Амвросія на суд за „очорнення" влади.

„Церква зазнає шкоди через глибоку старість" свого первоієрарха

Митр. Амвросій каже, що якщо б не це непорозуміння між урядом і Церквою, то він був би не „образив" уряду, отже й не був би суджений. А за це непорозуміння він обвинувачує первоієрарха Грецької Православної Церкви — митрополита Хризостомоса, в р хнепископа Атенського, який через свою глибоку старість не зумів полагодити спору між Церквою й державою. Митр. Амвросій заявив: „Один з митрополитів Синоду правдиво сказав, що через глибоку старість (87 років) цього архиепископа (первоієрарха Хризостомоса) Церква зазнає шкоди".

Вищезгаданий журнал і н формує: „Преса подає, що Священний Синод благав первоієрарха „податися в стан спочинку" на шість місяців, — до часу, поки синод сам зміг би був полагодити цей спір", але первоієрарх не погодився.

„Суд над Церквою"

Цей же журнал (за травень ц. р.) сповістив, що єпископат одноду шно став по стороні митр. Амвросія, і суд над ним Синод уважатиме „судом над Церквою". А тим часом „суд над цим православним ієрархом викликав собою напруження в Греції".

Подружня сенсація Рокефеллера

Церква судить пастора за звінчання губернатора Нью-Йорку

Об'єднана Пресвітерська Церква в США судитиме свого пастора Маршала Лі Смита за це, що він цього року звінчав Нелсона Рокефеллера — губернатора Нью-Йорку, — повідомив модератор (голова) цієї Церкви пастор Джозеф Бишоп.

Н. Рокефеллер минулого року розвівся зо своєю 31-літньою дружиною; він баптист. Його теперішня (друга) дружина розвелася з своїм першим чоловіком за п'ять тижнів до свого одруження з Рокефеллером; вона є „неформальною членкинею" Єпископальної Церкви. А вінчав їх пастор-пресвітеріянин.

Модератор Пресвітерської Церкви каже, що ця Церква судитиме пастора М. Л. Смита за це, що він, згідно з законами цієї Церкви, не мав права вінчати Рокефеллера.

З. Р. В. — Пастор Бишоп не сказав, чи цей церковний шлюб губернатора Н. Рокефеллера є важний, чи не важний.

Новий папа – Павло VI

(Продовження з 1-ї стор.)

ти спільну мову з робітниками, і тому його прозвали „робітничим архиепископом", і саме цим популярним терміном („робітничий архиепископ") папу Павла VI називає „New York Times Service" (22. 6. 1963).

Коли кардинала Монтіні вибрали папою, то того самого дня (21 червня 1963 р.) в Канаді по телевізійній станції СіБКСі було передане інтерв'ю з католицьким єпископом Торонтонським, Пококом, який з цієї нагоди сказав: „Його святість папа Іван XXIII був м'яким не до комунізму, а до комуністів, як до людей, що є улюбленими творами Бога... Папа Павло VI буде йти слідами папи Івана XXIII".

Єпископ Покок уважається одним з найкраще поінформованих у Канаді про справи Ватикану.

Чорний дим 4 рази, — змагання між поступовцями й консерватистами

81-літній папа Іван XXIII помер 3-го червня ц. р. Колегія Кардиналів почала вибори його наслідника в четвер, 20-го червня. Пресова служба АП 20 червня передала:

„Римо-католицьким кардиналам сьогодні не вдалося вибрати папи в ході першого 4-разового голосування. Дальше голосування відбудеться в п'ятницю (21. 6. 1963)" (The Winnipeg Tribune, 20. 6. 1963).

Продовж одного дня (в четвер 20-го червня) чотири рази сотався чорний дим з комина Сикстинської капліці, — це був знак, що Колегія Кардиналів голосувала чотири рази, але папи не обрано. Між двома напрямками — поступовим і консервативним відбувалося змагання.

65-літній кард. Монтіні — кандидат „не компромісу, а устійненої лінії": „кампанія за єдність Християнства і покращання відносин між Церквою і комуністичними урядами".

Чи може скоїлося таке, що в Колегії Кардиналів ні поступовці, ні консерватисти не могли провести свого кандидата на папський престіл, і тому погодилися на компроміс: щоб вибрати такого папу, який не є ані поступовцем, ані консерватистом, а є він нейтральним? Єп. Покок у своєму вищезгаданому інтерв'ю заперечив це, сказавши, що кард. Монтіні обрали папою не як кандидата „компромісу, а як кандидата устійненої лінії"; цього, що він був відомий, як „поступовець", як людина, яка „розуміє модерні часи", і саме тому його обрано папою.

Але консервативний напрямок також виявився був не аж таким слабким, як спочатку могло здаватися (на 81 усіх кардиналів консервативтсами вважають тільки 25). Голосували 80 кардиналів. „Поступовець, кардинал Монтіні, як думають, появився в конклаві (під час виборів) з числом (передбачених) голосів між 30-40. Поширилося враження, що додаткові необхідні голоси він здобуде бистро, або — ніколи. З ватиканських джерел повідомляють, що прогресивне крило Колегії Кардиналів рішене вибрати одного із свого середовища, щоб він продовжував кампанію папи Івана XXIII за єдність Християнства і покращання відносин між Церквою (Католицькою) та комуністичними урядами", — передала 20 червня з Ватикану пресова агенція АП, (The Winnipeg Tribune, 20. 6. 1963), коли перший день голосування, 4-разового (20 червня) закінчився без висліду.

"Habemus papam!"

"Habemus papam!" („Маємо папу") традиційним латинським висловом — формулою, яка століттями проголошується після кожночасного обрання нового папи, подав до відома кардинал Альфредо Оттавіані згромадженому на площі Св. Петра народові у п'ятницю, 21 червня (на другий день виборів). „У мене є дуже радісна вість: „Ми маємо Папу — Найзнатніший Господин Кардинал Джіованні Баттіста Монтіні!".

Що в п'ятницю, 21 червня папа вже був обраний — народ знав це перед тим оповіщенням, бо того дня з комина Сикстинської каплиці нарешті показався білий дим, і товпа (1,000.000 осіб) на площі закричали: „Бляйко! Бляйко!" (Італійське: „Більй!" „Більй!"). Але народ ще не знав, кого саме обрали папою, і тому ім'я нового папи проголосив секретар Колегії Кардиналів.

Перше послання папи Павла VI — „ключове": найперша справа — II Ват. Собор буде продовжуватися, і змагання до „миру" та ревізія канонів Церкви.

Пресова агенція АП 22 червня передала з Ватикану ось що вістку (подано за „The Winnipeg Tribune" 22. 6. 1963):

„Папа Павло VI у своєму першому посланні сьогодні (22. 6. 1963) зобов'язався продовжувати світовий Ватиканський Собор і змагати до міжнародього миру. Новий папа, вступивши на шлях визначений папою Іваном XXIII, склав обіт також працювати для єдности Християнства і продовжувати ревізію канонічного права, започаткованої папою Іваном.

„Папа Павло начерк своєї програми (викладеної в першому посланні 22 червня ц. р.) завершив заявленням, що він буде підтримувати політику соціяльної справедливости, визначену його попередниками.

„Послання, яке він приготовив за несповна 24 години після його обрання папою — 262-м найвищим жерцем 500.000 000 католиків на світі, було, властиво, його ключевим словом...

„Найзамітніша частина нашого понтифікату (папування) буде зайнята продовженням другого Ватиканського світового собору, на якому зосередилися очі всіх людей доброї волі", сказав папа Павло (1). „Це буде головний труд, якому ми маємо замір присвятити всю енергію, яку Господь послав нам, щоб Католицька Церква... могла привабити до себе всіх людей".

II Ватиканський Собор, який почався був під проводом папи Івана XXIII 11 жовтня 1962 р., закінчив свою першу сесію 8 грудня 1962 р. Продовження цього Собору (після перерви) мало відбутися черговою другою (і може вона буде б останньою) сесією, початок якої було назначено на 8 вересня 1963 р. Згідно з Апостольською Конституцією Катол. Церкви, — коли в ході Собору помре папа, то Собор, хоч і недокінчений, автоматично розпускається. Новий папа має право або продовжувати перерваний Собор, або припинити його. Папа Павло VI буде продовжувати II Ватиканський Собор, але не відомо, чи він скличе другу його сесію (засідання) на 8 вересня ц. р., чи, може, на пізніше.

Новий папа – Павло VI

(Закінчення з 2-ї стор.)

Коронація папи Павла VI заповіджена на 30 червня ц. р.

Радіо-Москва: „Новий папа... буде вести політику свого попередника" (папи Івана XXIII).

Коли кардинала Монтіні обрано папою, то того самого дня (21. 6. 1963) влада СССР почерез радіостанцію в Москві коротко повідомила: „Новий папа заявив, що він має замір включитися в цю політику, яку вів був його попередник".

Влада Советського Союзу була вдоволено „мировою" ідеологією папи Івана XXIII, який започаткував був політику порозуміння між Ватиканом і комуністичною владою в Москві.

„Послання до червоних".

Папа Пій XII (помер 1958 р.) проголосив був, що Католицька Церква буде екскомунікувати (відлучати від Св. Причастя) кожного, хто підтримуватиме комунізм. А в той же час у Мілані архиеп. Монтіні у своєму посланні до комуністів 1956 р. заявив (цитується за "New York Times Service", 22. 6, 1963), що „нещасливими є ті, що громадяться за Марксом", і що Христос „далі любить їх кріпко, безмежно, божественно" та що Католицька Церква підтримує „глибоку потребу нового і вартішого життя, яке таїться в наших душах"

Ота непримиренність супроти комунізму, але „м'якість до комуністів" (слова епископа Покока) — це була політика папи Павла VI ще тоді, коли він був архиепископом Міланським, а така політика є пригожим грунтом для його скильности переговорювати з комуністами, а не воювати з ними. Це була одна з причин, задля якої по смерти папи Пія XII частина прогресивних кардиналів вважала була архиеп. Монтіні відповідним кандидатом на папу, щоб він полегчив долю Катол. Церкви в комуністичних державах шляхом дипломатичних переговорів з комуністичними режимами. А тоді (1958 р.) архиеп. Монтіні ще навіть не був кардиналом. Але папою на місце Пія XII вибрали восени 1958 р. кардинала Ронкалі (папа Іван XXIII)

Папа Павло VI „не буде вмішуватися у внутрішні справи держав"

На першій авдієнції дипломатичних представників різних держав при Ватиканській державі 24 червня папа Павло VI підкреслив, що Католицька Церква „не буде вмішуватися у внутрішні справи держав", — повідомила з Ватикану пресова агенція АП 24. 6. 1963 р. (The Winnipeg Tribune", 24. 6. 1963). Мабуть, це натяк папи Павла VI на те, що Ватикан не вмішувався б у справи СССР, якщо б влада в Москві дала католикам церковно-релігійні полегчення.

З. Р. В. – Можливо, що цукання папою Павлом VI (як це започаткував його попередник папа Іван XXIII) миру з Советським Союзом принесе деякі тимчасові полегчення католикам в СССР та в деяких інших комуністичних державах в Европі. Але політичне визнання Католицькою Церквою уряду СССР, отже й нав'язання між Ватиканом і червоною Москвою офіційних дипломатичних зв'язків потрібне також і червоній Москві, і то з різних причин: Ватикан таким чином скріпить у світі політично-моральне становище червоної Москви; Ватикан також буде в ім'я „миру" осуджувати всіх тих, хто хотів би воювати з Москвою, навіть для самовизволення. Ця політика Ватикану є надзвичайно загрозливою для поневолених Москвою народів, а між ними й для української нації.

У 30-ліття перша Панахида в Канаді

У жалобі по 7.000.000 мучеників

Пам'яті жертв штучного голоду в Україні 1932-33 рр.

ВАРІТА, МАН. — У неділю 16-го червня ц. р. в церкві Сєв. Апп. Петра й Павла в Сандавн, Ман., після Богослужения о. І. Куліш відправив Панахиду по наших братах і сестрах, знищених советською імперіялістичною Москвою в 1933 році страшною голодовою смертю. Перед Панахидою о. Іван Куліш розповів про цей голод, советською владою штучно створений для знищення українського народу.

Українська еміграція, розсіяна по вільному світі, згадує цього року 30-ті трагічні роковини жахливого народовбивства в Україні, переведеного комуністичною партією на чолі з Джугашвілі — Сталіним. Наслідком цієї терористичної акци згинули в Україні близько сім мільйонів селян, в тому старих, жінок і дітей — згинули страшною, мученицькою смертю.

Ми, українська еміграція у вільному світі, в жалобі й невимовному смутку схилім свої голови перед пам'ятю наших рідних братів і сестер, невинних жертв московського терору. Наш моральний обов'язок перед своїм народом запротестувати в усьому світі проти винищення нашого народу в Україні.

Вірні після Панахиди в пам'ять замучених братів зложили на Колегію Св Андрея $12 60

Чергову Панахиду по замучених о І. Куліш відправить у неділю 23. ц.м. у Вайті, Манітоба.

ОІК.

Церковно-політична місія СССР в Ізраїлі

Кар'єра голов Місії

Почавши з 1957 року, Московська Патріярхія (а фактично — уряд СССР) вже чотири особи змінила на становищі голови своєї Місії в Ізраїлі. Першим був архимандрит Пімен, другим — архимандрит Нікодим (Ротов), третім — архимандрит Августин, четвертим — архимандрит Варфоломей, а п'ятим (теперішнім), найменованим у травні 1963 р., є архимандрит Ювеналій.

Архимандрит Нікодим (Ротов), зробив надзвичайну кар'єру: ставши з фабричного робітника монахом, він досить скоро був висланий до Ізраїля на становище голови Місії Московської Патріярхії. Мабуть, він там був дуже потрібний, коли студіював теологію заочно, виписуючи собі лекції з академій в СССР, замість бути в СССР і там студіювати. На становищі голови Місії в Ізраїлі він чимось добитися собі великої прихильности уряду і впливових кругів Ізраїля; і ось він несподівано для світу був 10 липня 1960 року викликаний у Москву, і там його, 31-літнього, висвятили на єпископа, і майже негайно піднесли до сану архиепископа (з титулом Ярославського й Ростовського) — наймолодшого єпископа в історії Російської Церкви, та найменували головою Департаменту закордонних зв'язків Московської Патріярхії, і він став фактичним правителем Російської Церкви в СССР. Для його канцелярій уряд СССР призначив будинок окремий від Патріярхії. Департамент закордонних зв'язків Моск. Патріярхії — це є те в Російській Церкві, на чому урядові СССР найбільше залежить. Попередній же голова Департаменту ЗЗМП — владика Миколай, митрополит Крутицький і Коломенський, „несподівано" помер.

Прислиний з СССР в Ізраїль на становище голови місії (на місце архиеп. Нікодима) архим. Августин не виправдав покладаних на нього надій, — він навіть не вибув там до кінця 1961 р.; його відкликали до СССР, і його імені вже не чути.

Від грудня 1961 р. на становище голови Місії був призначений архим. Варфоломей. Цей в Ізраїлі мав щастя, бо там дипломатичний корпус подарував йому оправлену в срібло Біблію жидівською мовою.

Теперішній голова цієї Місії, архим. Ювеналій, — це також не звичайна особа: він відповідальний редактор німецькомовного видання „Журналу Московской Патриархии".

Жиди молилися за папу Івана XIII.

Вінніпезький часопис „The Jewish Post" (20. 5. 1963) сповіщає:

„Рада Синагог Америки цього тижня висловила своє стурбування з приводу недуги папи Івана. Ми приєднуємося до щиросердечних молитов стурбованого світу за скоре одужання папи... Ми приєднуємося в молитвах до католицьких спільнот у цій країні і в усьому світі".

З. Р. В. — Папа Іван XXIII — це був той перший папа, що сказав до жидів: „Я — ваш брат".

Переслідування релігій в СССР

Духовну Семінарію в Жировицях закрили

Архиеп. Віталій Боровой — один з двох спостерігачів Московської Патріярхії на II Ватиканському Соборі, сказав був пізно восени в Римі під час І сесії (11. 10. 1962—8. 12. 1962) цього Собору, що Православна Духовна Семінарія в Жировицях (зах. Білорусь) існує.

А тим часом „Журнал Московской Патриархии" (ч. 10, 1962 р.) — орган Московської Патріярхії, повідомив, що згадану семінарію було закрито ще влітні 1962 р.

Проект з'єднання англікан з методистами затверджений

Преса в травні ц. р. сповістила, що епископ Кентерберійський, д-р Рамзей — Первоієрарх Англіканської Церкви затвердив плян злиття Англіканської Церкви (27 міль. членів) і Методистської Церкви (1,100,000 членів) у Британії в одну Церкву. Цей плян опрацьовували від 1956 р.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавництво Спілки Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границю — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в США — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c: in U.S.A. — 25c.

Адресат:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

У ЖАЛОБІ ПО 7,000,000 МУЧЕНИКІВ

Президія Консисторії нашої Церкви своїм обіжником з дня 20 червня ц. р. доручила всім Отцям Настоятелям нашої Церкви відправити по всіх наших церквах у Канаді Панахиди по сімох мільйонах українців, — а в більшості жінок і дітей, — що їх у 1932-33 роках штучним голодом замучив комуністичний режим Москви. Антихристиянська сила замучила їх — із заміром знищити ввесь український народ — тому, що Україна — це заборола Християнства на сході Европи, і українська нація живим муром своїх грудей у 1918-21 рр. спинила перший збройний похід антихристиянських сил на центр і захід Европи та на ввесь світ.

Згідно з заповітом Івана Франка, що „їх смерть життя розбудить у народі", засвідчимо нашу пам'ять про наших мучеників посиленими й масовими пожертвами на будову нашої величної святині українського християнського духа — не нову Колегію Св. Андрея; і таким чином наші Жалобні Панахиди стануть виявом не зневіри й розпуки, а маніфестацією нашої сили й живучости, і це буде гідна та реальна пошана нації відповідь мучителям нашого народу.

ЩЕ РАЗ ПРО ІСТОРІЮ НАШОЇ ЦЕРКВИ

У нас ще й досі не написано Історії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Спільнота — чи світська, чи церковна — без знання свого минулого почувається немов би „народженою сьогодні".

Без знання минулого не можливо зрозуміти духа наших часів. Отже без знання життя нашої Церкви в минулому годі знати її сутність у теперішніх часах.

Плянування на майбутнє не можна зробити інакшим способом, як тільки на основі досвіду минулого й сучасного. Отже, без знання історії нашої Церкви не можливо зробити правильного плянування життя нашої Церкви на майбутнє.

„Історію Української Греко-Православної Церкви в Канаді" написав „один історик-католик. Є вістки, що „Історію" нашої Церкви пише ще одна людина, що стоїть поза нашим середовищем.

Але з середовища нашої Церкви не тільки ніхто з компетентних осіб, але взагалі ніхто не написав „Історії" нашої Церкви.

Такий стан не тільки сумний і загрозливий, але й нічим не оправданий. Крім практичної шкоди, — бо наше молодше покоління нічого не знає про історію своєї Церкви, — наша спільнота також зазнає моральної шкоди — терпить і престиж.

Маємо інформації, що офіційні чинники нашої Церкви ще пару років тому згадували про потребу написання „Історії" нашої Церкви, однак це їхнє становище так і досі залишається тільки декларативним; практично ж у цій справі не зроблено нічого; і, як досвід показує, ніяких практичних заходів у цій справі не робиться.

„Вісник" недавно (у зв'язку з міркуваннями на тему евентуальних учбових і наукових плянів Колегії Св. Андрея) вже підкреслював необхідність написати „Історію" нашої Церкви; „Вісник" надіявся, що цією справою зацікавиться наш ширший загал, і його провідники візьмуть собі цю справу до серця, та й почнуть здійснювати її.

Однак, хоч у нас цього року відбуваються різні конференції і з'їзди, ця справа й далі не порушується.

„Історію" нашої Церкви повинен написати хтось із провідних співробітників нашої Церкви, щоб читачі могли мати дійсні, документальні матеріяли з перших рук; такий автор, крім цього, повинен мати потрібну наукову підготову.

Але наші піонери переважно вже в старших і похилих роках, і вони щораз скорше відходять один за одним.

Треба комусь із середовища наших провідників негайно зайнятися цією справою: треба вибрати кандидата на автора й матеріяльно, морально й технічно уможливити йому працю над „Історією" нашої Церкви.

Час наглить.

ПРОФ. КУБІЙОВИЧ ПРО КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ

„Треба радіти, що Колегія Св. Андрея в Вінніпегу розбудовується в теологічну вищу школу", — заявив проф. д-р В. Кубійович у своїй статті „Перспективи української науки у вільному світі", поміщеної у квітневому числі жури. „Листи до Приятелів".

Проф. Кубійович згадав про Колегію Св. Андрея між іншим — у рамках обговорення справи української науки взагалі: Наукове Товариство ім. Шевченка, Український Вільний Університет, Український Технічно-Господарський Інститут, Українська Вільна Академія Наук.

„Arbeita — und Foerderungs-gemeinschaft der ukrainishen Wissenschaften e. V." („Спільнота праці для сприяння української науці") — це нова, заснована минулого року, установа для української науки, поінформував д-р Кубійович; вона заснована з почину Міністерства для скитальців при уряді в Боян, З. Німеччина, і цей же уряд дав тій установі якусь фінансову допомогу, а Наукова Рада цієї інституції складається з 8 українців і 4 німців — під проводом голови українця. Проф. Кубійович, між іншим, апелює, щоб українці греко-католики заснували свою Богословську академію.

Щоправда, коли йдеться про Колегію Св. Андрея, то вона постійно була високою (академічною) богословською школою — ще тоді, коли вона не була пов'язана з Манітобським університетом; пов'язання Колегії Св. Андрея з Манітобським університетом відбулося спеціфічно не з уваги на богословські студії, бо вишкіл священиків — це справа Церкви, і державні університети не мають до цього жодного офіційного відношення, бо ж Церква відділена від держави.

Колегія Св. Андрея вступила у формальний зв'язок з Манітобським університетом головно з уваги на її світські студії, що їх, поруч богословських предметів, ця Колегія має давлі більше розвивати, і саме для цього пов'язання Колегії з університетом було тут необхідним. І Манітобський університет прийняв цю Колегію до себе головно тому, що в ній викладаються, поруч богословських, також і світські предмети, бо тільки в них університет зайнтересований, і що Колегія має в плянї (до цього вона й зобов'язалася) найпізніше до десяти років заснувати в себе Гуманістичний факультет („Артс"), бо й, зрештою, така є вимога університету.

На особливу увагу заслуговують ось ці слова проф. Кубійовича:

„Це гарно, що окремі парохії будують церкви-святині і школи коштом мільйонів-двох долярів. Але чи тоді для всієї соборної української еміграції мало б бути недосяжною мрією спільними силами збудувати одну-єдину святиню духа науки?! Чи мало б для соборної еміграції бути нездійсненим те, що можливе для однієї парохії?"

Проф. Кубійовичу влучне тут у самому середину трагічности й разом дивовижности відношення до наших наукових установ з боку нашого суспільства. Треба було аж німців, щоб вони створили українцям таку установу, яка координувала б собою українські наукові інституції, і щоб вони ж таки, німці, дали на це гроші! Подібно й Колегія Св. Андрея мусіла скористати з урядової позики... Будування першої стадії нової Колегії Св. Андрея наближається до кінця — так, щоб з початком 1963-4 академічного року в ній уже почалося навчання. Але, крім будинку, є ще й проблема персоналу, а в тому, розуміється, й викладачів. Якщо б ми справді раптом опинилися в такому положенні, що Колегія не могла б заплатити своїм викладачам, відповідно до їх ранг, хоч приблизно такої плятні, як є дохід священика на кращих парафіях, то трагедія була б ще більшою, ніж тоді, коли ще не було нової Колегії.

Бо вся суть Колегії буде не в її великих розмірів мурах, а в її змісті, яким має бути характер та рівень її навчання й науки. Безперечно, наша спільнота свідома цього. Але ця свідомість вимагає відповідних дій у ході кампанії за пожертвами на Колегію.

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІ РИМУ

(Продовження)

Лист Св. Діонисія Коринтського до папи Сотера

Є такий Лист, що його авторство приписують Св. Діонисієві Коринтському Якщо б допустити, що цього листа справді писав Св. Сотер, то дату його написання слід би було устійнювати приблизно під 120 роком. Про такого „Листа" знаємо тільки з Історії Церкви (кн. II., стор. 25) Євсевія Кесарейського, отже пізніші історики поставлені в таке положення: або вірити Євсевієві на слово, що такий „Лист" був, або не вірити.

Євсевій каже, що Св. Діонисій писав був до Св. Сотера, що Свв. Петро й Павло основали Церкву в Римі і Церкву в Коринті, та що обидва були замучені, і то одночасно. Однак Св. Діонисій не каже, де перебував Ап. Петро після цього, як він буцімто брав співучасть (разом з Ап. Павлом) при основанні Церкви в Римі, і він не каже, в якій місцевості були замучені обидва ці Апостоли.

Ап. Павло сам свідчить, що він не був першим місіонером Християнства в Римі (Рим. XV. 20-22). Коли ж однак Св. Діонисій приписує Ап. Павлові співучасть в основуванні Церкви в Римі, то він пише незгідно з правдою, і тим він уже дискредитує свої інформації також і щодо Ап. Петра. Тому-то „докази" в т. зв. „Листі Св. Діонисія до папи Сотера" не мають вартості для історика. А втім, Св. Діонисій жив у 100-х роках по смерті Апп. Петра й Павла, — коли вже між народами натворилося більше всяких переказів про Апостолів, і ці перекази суперечать один одному.

Твір Св. Ірінея „Проти еретиків"

У другій половині другого століття між християнами був великий розкол — вони поділилися на секти. Найголовніших сект було три: гностики, павлисти й петристи. Секта павлістів намагалася усунути з Християнства ідейстичні (жидівські) впливи, і вона намагалася показати, що Ап. Павла (Апостола для не-жидів) найвищим учителем Християнства й першим між Апостолами. Зате ж секта петристів намагалася втримати перевагу жидів у Християнській Церкві, і тому вона намагалася на першому місці між Апостолами поставити Св. Петра, бо він був Собором у Єрусалимі поставлений Апостолом для жидів (так як Ап. Павло на цьому ж Соборі був поставлений Апостолом для не-жидів, Діяв. Послання Св. Павла до Галатів, 11. 9).

Св. Іріней (приблизно в 130-200 роках) був Єпископом м. Ліону в Галії (тепершня Франція), але сам він походив з Малої Азії, і він добре володів грецькою мовою; у нього було також, як на ті часи, якнайкраще знання християнської релігії. Тому що Св. Іріней відзначався не абиякими знаннями самої суті вчення Христа, то він не пропагує ідеї жодного „першинства" ні Ап. Петра, ні будь-котрого іншого з Апостолів, бо ця ідея суперечить ученню Христа. Навпаки, Св. Іріней бачив, що це якраз єретична ідея, звана „першинством", довела Християнство до поділу, бо одні ставили „першим" Св. Павла, а другі — Св. Петра.

Щоб разом і спір полагодити — для втримання єдності християн, і щоб при цьому не проповідувати єретичної ідеї, що мав важливе сказати, подав у своїй Євангелії? Але він не пише про т. зв. „перебування Ап. Петра в Римі".

Коротко кажучи, версія Св. Климента тотожня з версією Св. Папії, отже й ціна їм обидвом однакова. (Д. б.)

За релігію в школах

Англіканський комітет прослідження справи релігії в школах

Дієцезія Рупертс Ленд Англіканської Церкви в Канаді в першому тижні травня ц. р. створила комісію для прослідження справи релігії в початкових школах на терені цієї дієцезії. Тут ідеться про державні, приватні, недільні і всякого роду інші початкові школи. Предметом прослідження буде не тільки факт браку навчання релігії та релігійного виховання в державних школах, але й також у цих школах, де навчають релігії — напр., у недільних школах.

У склад згаданої комісії входять духовні і світські особи, а між останніми є, між іншим, декан факультету агрономії Манітобського університету д-р Роберт Вір. Комісію очолює д-р В. Л. Мортон — професор історії Манітобського університету.

Англіканська Церква в Канаді є проти невтрального відношення до релігії в державних школах. „Невтральне навчання означає кінець християнського виховання" заявив примас Англіканської Церкви в Канаді Г. Г. Кларк, Архиепископ Рупертс Ленду, у своїй статті в січневому числі „Rupert's Land New's".

Дискримінують католиків східнього обряду

Римо-католицька церковна газета в Америці „Our Sunday Visitor" (5. 5. 1963) виявила римо-католиків, що, згідно з інструкціями церковних властей, римо-католикам дозволяється приймати Св. Причасту у католицьких священиків східнього обряду тільки у цьому виняткому випадкові, коли римо-католик вмирає, а немає римо-католицького священика, що б запричастив його.

З. Р. В. — Це стара історія... Рим ніколи не вважав і не вважає католиків східнього обряду справжніми католиками.

Понура картина з життя в СССР

„Комсомольська правда" з 6 квітня оприлюднила такого листа: „Я не знаю, в якому році я народилася, бо я зовсім неграмотна і не можу вирахувати собі роки, не знаю ні одного числа, ні одної букви. Мої нерідні батьки привезли мене на Україну в 1953 році з Воркути. Але до школи ні там, ні тут не пустили. І не тому, що не було змоги, а тільки тому, що я потрібна як домашня робітниця, а не школярка... Я накормлюю корову і палю в печі, а корм і паливо дістаю, де зумію. За стіл мене не саджають разом з сім'єю. І я постійно залишаюся голодна. Одягу і взуття мені не купують і я ходжу в тому, що дадуть люди. Якщо ввечір я зайду до сусіди, щоб дещо відпочити і розказати про своє життя, то коли я повертаю додому, мені не відчиняють дверей і я йду спати в стайню до коровн".

Постанови й резолюції

XII З'їзд Організації Оборони Чотирьох Свобід України (2 і 3 березня 1963 р) Нью-Йорк
(Уривки закінчення)

VII. Церковні проблеми

1. З'їзд ООЧСУ вважає, що ініціятива Папи Івана XXIII скликати Вселенський Собор, щоб створити підложжя для приверщення єдности християнства — є могутнім задумом і найбільшою подією в сучасному християнському світі.

2. Водночас З'їзд висловлює своє занепокоєння з приводу того, що деякі ватиканські кола, в практичному переведенні задуму Папи, замість ставати на шлях консолідації всіх духовних сил християнського світу для боротьби з матеріялістичним світоглядом і з безбожництвом, ніби стають на шлях певного роду коекзистенції з безбожницьким режимом і з його слухняним знаряддя — московською православною Церквою, що виявилося дотепер у запрошенні на Вселенський Собор московської православної Церкви й участи в Соборі двох обсерваторів московського Патріярхату.

3. З'їзд стверджує, що московська православна Церква стала комуністичною державною установою, позбавленою всіх внутрішніх прикмет Христової Церкви, і віддано служить комуністичному режимові, який впродовж 46 років намагається знищити Христову Церкву, викалити з людських сердець і свідомости християнський світогляд.

4. З'їзд, проаналізувавши ситуацію, яка витворилася на Вселенському Соборі, стверджує, **що деякі ватиканські кола** підступну зміну метод боротьби комунізму з релігією схильні вважати за зміну безбожницької природи комуністичної системи.

5. З'їзд ООЧСУ гаряче підтримує протест українських католицьких єпископів, прилягих на Вселенському Соборі, проти заклику Отців Собору до всього людства, в якому ні словом не згадувалося про українську католицьку с т р а д а ю ч у Церкву в Україні, розчленовану і переслідувану з ініціятиви московської православної Церкви, ні словом не згаду валося про неприязність на Соборі Митрополита Йосифа Сліпого, який в часі появи протесту перебував у большевицькому концтаборі, ні про його мученицький шлях, — а далі проти прилягости на Соборі обсерваторів московського патріярхату, співгромника Української Автокефальної Православної і Української Католицької Церков в Україні, ліквідатора українських єпископів, грабіжника багатьох тисяч церков.

6. З'їзд стоїть на становищі, що в теперішній момент немає жадних передумов для об'єднання чи будьякої співпраці з московською православною Церквою.

7. З уваги на значення, яке могла б мати для української національної спільноти мобілізація духовних сил християнства для боротьби з царством Антихриста, відродження християнського гуманізму і приверщення релігійного погляду на вартості, **З'їзд вважає, що участь Української Автокефальної П р а в о с л а в н о ї Церкви в дальшому ході нарад Вселенського Собору через її обсерваторів була б побажана.** (Підкр. ред. Б.).

8. З'їзд стверджує, що новий офіційний ватиканський шематизм „Аннуаріо Понтіфічіо" на 1963 рік **знову вводить** терміи **„рутени"** на означення української національности і намагається приховати існування українських католиків у світі за ширмою назв країв їхнього заселення.

З'їзд протестує проти цих намагань деяких урядових ватиканських кол і доручає нововибраній ГУ ООЧСУ вжити перед компетентними чинниками потрібних заходів.

VIII. Проблеми школи й виховання

1. З'їзд стверджує, що засадничим завданням нашої еміграції є збереження її українського обличчя. Це є завдання, щоб нормальний процес вснання еміграції відвернути розумом і волею, щоб його якнайдовше загальмувати. Власну денаціоналізацію чи денаціоналізацію дітей мусимо вважати звичайною дезерцією.

2. Базою для здійснення цього завдання збереження українського обличчя є українські народні, середні і високі школи, чи так курси українознавства нижчого, середнього і високого рівня, бо це один з головних засобів формування українського обличчя молоді.

3. З'їзд стверджує, що ці школи з різних причин здебільша не виконують свого завдання або виконують їх недостатньо. Їх формальне існування тільки присипляє чуйність громадянства, а в деяких випадках за українською вивіскою йде по суті денаціоналізаційний процес.

4. З'їзд стоїть на становищі, що загрозлива для нашої національної спільноти ситуація не дозволяє нам далі допускати існування такого стану речей.

5. З'їзд стверджує, що українська культура, яка виросла на ґрунті західньої цивілізації, є наскрізь гуманістичною культурою. І саме тому в Україні окупаційний режим докраю звужує в школах гуманістичні дисципліни і впоює в молодь переконання, що тільки математично-природничі та перейняті матеріялістичною ідеологією суспільні науки є науками у властивому цього слова значенні.

6. З'їзд стверджує, що також і на Заході можна завважити тенденцію наголошувати вагу технічних студій, коли йде про вибір шляху студій молоді. Щораз більше молодих сил сучасного українського дозріваючого покоління вибирають цей напрям.

7. Провівши аналіз виховної проблеми, З'їзд бачить генеральну лінію українського виховного діла в змаганні до героїки життя і самопосвяти в протиставленні до вигоди і гедонізму сучасного життя, в приматі ідеального над матеріяльним, в бажанні великого і величного, в протиставленні до культу малої людини, в наголошенні ідей нації і служіння їй в протиставленні до егоїстичного й особистого.

З. Р. В. — ООЧСУ — це одна з віток ОУН з-під стягу пок. С. Бандери.

42 КАТ. СВЯЩЕНИКИ В ОБОРОНІ ПРОВІДНИКА КОМУНІСТІВ В ІСПАНІЇ

„42 католицькі священики підіслали з Женеви, Швайцарія, свій голос протесту, видавши спільного листа, в якому заявляють, „жаль і обурення з приводу недавньої екзекуції в Мадриді Юліяна Грімау Гарції — провідника комуністичного підпільного руху в Іспанії". У цьому листі, а його опублікував католицький часопис „Le Courrier", сказано, що сеньйор Грімау „був засуджений на основі таких законів, яких не можна погодити з дійсною справедливістю, і які... насміхаються з Євангелії", — подав журнал „American Review of Eastern Orthodoxy", (травень 1963).

З. Р. В. — „Грімау" (чи „Грімав") — це не іспанське прізвище. Про це, якої релігії були його батьки, — преса не інформує.

„Кінець світу"

„Кінець світу" — це назва одного з найновіших советських атеїстичних фільмів для поборювання релігії. „Радянська Україна" ч. 105 так інформує про цей фільм:

„Автор сценарію В. Соловйов. Режисер постановник Б. Бунеєв. Фільм торкається одної з найсерйозніших і найактуальніших проблем — боротьби з релігійним дурманом у різних його проявах. Тут у комедійній формі висміюється полеміка, яка розгорнулася між сектантами і православною церквою. . ."

З. Р. В. — В СССР ще недавно поширювали також і протикатолицькі фільми, напр., відомий фільм „Іванна". Але СССР і Ватикан тепер переговорюють у справі замирення, то комуністична влада тепер обмежується пропагандою проти православія й сектанства. Розуміється, влада СССР поборює й католицтво, але покинцо робить це трохи тихіше.

Берестейська Унія 1596 р.
написав
Архіеп. СИЛЬВЕСТР
(Проф. Гаевський)
Видання „Екклезії" в Вінніпегу
1963 р.

Архиепископ Сильвестр перший подав українцям текст, у перекладі на українську мову, унійної угоди в Бересті 1596 р., — це 33 Артикули Берестейської унії. Ніхто інший з тих українських авторів, які досі писали про Берестейську унію, не знав змісту цієї угоди, бо не мав доступу до тайних архівів Ватикану. Архиепископові Сильвестрові пощастило дістати це рідкісне ватиканське видання, в якому цей незвичайний документ є, і він переклав його на українську мову, і опублікував у цій книжці, разом з латинським і старопольським текстами цього ж документа.

Без знання тексту 33-х артикулів годі претендувати на основне знання суті Берестейської унії з її тайними закулісами.

Уже на протязі десятків років у нас ще не було книжки з такими епохально-цінними, досі нашому народові невідомими документами з минулого України, як ось у цій праці Архиеп. Сильвестра.

Книжка на доброму папері, 182 стор. друку, з фотокопіями портретів чільних українських єпископів-партнерів Берестейської унійної угоди.

Ціна:
брошурована **$2.00;**
у твердій оправі **$3.50**
Адреса замовлень:
CONSISTORY CHURCH GODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., — Winnipeg 4, Man.
C a n a d a

Константинополь, СРЦ, Рим

Екзарх Яковос про єдність

„Евентуальне воз'єднання (teoniom) мільйонів протестантів і православних вірних у всьому світі в одну Церкву, віщував тут архиепископ Яковос — головний ієрарх Грецької Православної Архиепархії Північної і Південної Америки", — подав щоденник „The Winnipeg Free Press" (4. 5. 1963) у репортажі з-Бакгід Фолс в США, де архиеп. Яковос промовляв на конференції Світової Ради Церков (СРЦ).

Архиепископ Яковос — американський екзарх Константинопольського Патріярхату, є одним з американських співпрезидентів Світової Ради Церков, і він же чи не перша в черзі особа після патріярха Константинопольського Атенагораса І.

„Тепер ми мусимо змагати до воз'єднання не в відомому сенсі відновлення розладнаної єдности, але в прагматичному, в дійсному значенні цього слова", — говорив архиеп. Яковос у цій же промові. Вихідою точкою, сказав він, повинна бути „основна, добре утверджена й належно обоснована екклезіологія, щоб вчення про Церкву. Якраз це являється „дійсним предметом", і що його уникали ці Церкви, які були членами Світової Ради (Церков) у роках її основання. „Можливо, що мене можуть уважати тим, хто гребеться з вогнем", сказав він, коли відмітив ось ці моменти дан воз'єднання:

„Солідарність, добродійство і приязнь є проявами (істоти Церкви), але вони не творять собою самої істоти Церкви. Місійність, Богослужения і проповідування — це завдання Церкви, але вони не є Церквою. Її (Церкви) основними прикметами є: одність, святість, вселенськість і апостольськість. Ці чотири прикмети становлять собою це, що ними можемо означити Церкву... вселенський (екуменічний) рух посувається крок за кроком саме в напрямку такої Церкви, і він не може ані бути завершений, ані зійти із шляху".

Довірочні розмови кардиналів з „правою рукою" Патріярха Атенагораса

„Кардинал Августин Бея (з Німеччини) — голова ватиканського Секретаріяту Сприяння Єдності Християнства, минулого місяця (у квітні 1963 р.) відвідав грецького Архиепископа (Яковоса) в його головному осідку в Нью-Йорку і відбув з ним досі небувалу, одногодинну приватну розмову", — подає „The Winnipeg Free Press" (4. 5. 1963), окресливши архиепископа Яковоса, як „праву руку патріярха Атенагораса І."

Тема їхньої розмови не була прилюдно вияснена.

Журнал „The Orthodox Observer" (за травень 1963 р.) — орган Американського Екзархату Константинопольського Патріярхату, повідомив з Нью-Йорку": „Архиеп. Яковос — голова Грецької Православної Архиепархії Північної й Південної Америки потвердив тут, що він сподівається розмови з кардиналом Ричардом Кушінгом, рим.-католицьким архиепископом Бостонським. Цей ієрарх (Яковос) сказав на телевізійному інтерв'ю, що він надіється скоро отримати від Вселенського патріярха Атенагораса з Істанбулу (Константинополя)... дозвіл на ці розмови (з кардиналом Кушінгом). Теми розмов цих високих ієрархів не виявлено. Але тому, що архиеп. Яковос недавно розмовляв з кардиналом Августином Бея..., то дехто здогадується, що тут може обговорюватися справа представництва православних на другій сесії II Ватиканського Собору. Російська Церква — це була одинока з більших православних спільнот, що вислала своїх представників (у ролі спостерігачів) на першу сесію II Ватиканського Собору".

Кард. Кушінг у доповіді про „Міст між Сходом і Заходом" просить у православних прощення за ролю Катол. Церкви в минулому

Коли архиеп. Яковос повідомив, що він буде „інтимно" (довірочно) розмовляти з кард. Кушінгом, то цей останній (Кушінг) відповів своїм „закликом до римо-католиків і православних, щоб покінчити з тим поділом, що роз'єднує їх продовж 9-х століть", — подає журн. „The Orthodox Observer" (за травень 1963 р.), інформуючи про доповідь кардинала Кушінга на тему „Міст між Сходом і Заходом", сказану ним на 10-х роковинах Теології в (католицькому) Бостонському коледжі. „У цій своїй доповіді кард. Кушінг просив (у православних) прощення за ролю своєї (Католицької) Церкви, яку вона відограла на протязі 9 століть поділу між Церквами", — повідомляє вищезгаданий грецький журнал в США.

Архиеп. Яковос: передумовою воз'єднання — „єдність у суттєвих справах"

„Я не можу уявити собі єдности без з'єднання в суттєвих справах: порядок, Св. Таїнства і основні християнські вчення — вони мусять стати нашими спільними знаменником; хоч я виключаю уніформовість, то все ж я наполягаю на згоду в основних справах", — так закінчив ці свої інформації вищезгаданий журнал.

Запросили росіян

Православна енциклопедія

У Греції почали видавати православну енциклопедію п.з. „Енциклопедія релігії й етики" в 12-х томах. З початком цього року вже вийшов І. том (А-К). Вступ до неї даний трьома мовами: грецькою, російською, англійською. Енциклопедія написана по-грецькому. Грецькі, крім своїх богословів, запросили до співпраці російських богословів, з науковим авторитетом яких греки рахуються.

Можна завдалегідь сказати, що справа Української Православної Церкви, якщо взагалі її там згадають, буде представлена необ'єктивно.

Перший прогнанстун

Католицький єпископ проти свящ. Кюнга

Католицький епископ Дж. Ар у Трентоні, США, назвав „нонсенсом" (безглуздям) відомі промови католицького священика Ганса Кюнга — професора догматики й канонів у Тюбінген, Зах. Німеччина, які він виголосив у низці католицьких університетів і коледжів в Америці. Це перший наступ на о. проф. Кюнга з боку церковних католицьких властей. Свящ. о. Кюнг — це один з могутніх дорадників на II Ватик. Соборі.

З. Р. В. — Свящ. Кюнг є проти абсолютизму в Катол. Церкві, і за свободою думки. Догмат т. зв. „папської непомильности" він назвав „помильною непомильністю". Його відома книжка „Собор, реформація й воз'єднання", це епохальний твір, що перекладений на всі мови Заходу. Свящ. Кюнга ентузіястично вітали тисячі католицьких студентів в США. А епископ Ар... — він коліс історії не стримає. Послуговуючись таким досьогочасним типовим, традиційним католицько-полемічним „аргументом": лайка й дитяче прозивання, що вже не робить враження, він далеко не на рівні свого власного сану й становища, а вже тим дальше від рівня о. Кюнга.

Бюджет: $500,000.00

Синод Англіканської Дієцезії

Синод дієцезії Рупертс Ленд Англіканської Церкви в Канаді відбувся ц. р. 1 травня у Вінніпегу з участю 200 духовних і світських делегатів. Це 64-й Синод. Він ухвалив, між іншим, новий бюджет Дієцезії — $500,000.00. Звичайно, це бюджет не всієї Англіканської Церкви в Канаді, а тільки однієї з її дієцезій — Рупертс Ленду.

„Англіканський -Центр"

Синод постановив створити в Манітобі „Англіканський Центр" — одне з огнищ англіканства для закріплення й поширення англіканства на широку скалю. Будинки Центра поставлять на площі **розміром 10,000 квадратних стіп; на це** ухвалено початкову суму $200,000.00.

Замало в'язниць

У Канаді за 1962 рік число злочинців перевищило на три проценти приріст числа населення в пропорції скількости населення Канади і числа злочинців серед нього. Хоч нові в'язниці будують, але такий непередбачений зріст числа злочинців застав владу неприготованою до такого стану справи, отже теперішня скількість в'язниць уже замала. Тепер треба додаткової суми грошей — принайміні 30 мільйонів дол. — на будову нових в'язниць.

За всехристиянський Собор

Пропозиція митр. Атенагораса в Канаді

Митрополит Атенагорас — Архиепископ Канадської Архиепархії Американського Екзархату Константинопольського Патріярхату, у своєму посланні ц. р., між іншим, висловив пропозицію, „щоб папа Іван XXIII скликав собор усіх Християнських Церков, то в ньому могли б узяти участь і православні", — подає журн. „Православная Русь" (14. 5. 1963).

З. Р. В. — Якщо б православні і протестанти вважали б папу уповноваженим скликати Собор усіх Церков, то це вже само собою означало б, що вони признавали б над собою авторитет папи.

В Індії 10.498.077 християн

В Індії є 10.498.077 християн, тобто вони становлять два з половиною відсотки всього населення Індії (440.000.000), — подає статистика за 1961 рік. Решта населення Індії належить до не-християнських релігій.

Допоможовий Фонд Церкви 1963

(Докінчення)

ОКРУГА КЕМСЕК, САСК.
Парох: о. П. Бублик.

Норквей, Саск.	24.00	
Мизепа, Саск.	11.00	
Коло Ахтимійчуків	5.20	41.00

ОКРУГА ГАЄС, САСК.
Парох: о. С. Грещіль.

Норквей, Саск.	3.30	
Гвайтбіч, Саск.	6.90	
Стінєз, Саск.	2.40	
Гаєс, Саск.	7.82	
Свон Ривер, Ман.	5.60	
Мейбридж, Саск.	3.15	
Арран, Саск. (місто)	3.51	
Денбурі, Саск. (Гален Елдер)	4.01	
Арран, Саск. (Кобзар)	2.50	
Свон Плейн, Саск.	3.25	42.44

ОКРУГА НЮ ВЕСТМІНСТЕР, Б.К.
Парох: о. Прот. Л. Дячина

Чилліваєк, Б. К.	12.25	
Порт Альберні, Б.К.	7.35	
Вікторія, Б.К.	5.25	24.85

ОКРУГА МЕЛФОРТ, САСК.
Парох: о. Прот. М. Критюк.
(Доповнення)

Гронлід, Саск. (полудневa)	8.35	
Ервуд, Саск.	2.00	
Ендевор, Саск.	3.60	13.95

ОКРУГА ТІОДОР, САСК.
Парох: о. Я. Пук.

Інсінгер, Саск. (місто)	7.90	
Тіодор, Саск. (місто)	8.00	
Інсінгер, Саск. (гай-вей)	6.30	
Маморниця, Саск.	3.40	
Вестбрук, Саск.	2.05	
Дробот, Саск.	2.11	29.40

ОКРУГА ТУ ГИЛЛС, АЛТА.
Парох: о. А. Тетеренко.

Іспас, Алта.	2.45	
Кейзменд, Алта	3.70	
Ту Гиллс, Алта.	4.80	
Шепинц, Алта.	5.00	15.95

ОКРУГА ГЛЕНДОН, АЛТА.
Парох: о. П. Зубрицький.

Тиффорд, Алта.	3.45	
Сенді Репідс, Алта.	4.32	7.77

ОКРУГА ГЕФФОРД, САСК.
Парох: о. С. Зуяк

Редфілд, Саск.	6.85	
Кридор, Саск.	5.45	
Геффорд, Саск.	15.00	27.30

ОКРУГА НАЕГАРА ФОЛЛС, ОНТ.
Парох: о. Прот. Ю. Ференсів

Наегара Фолс, Онт.	6.50	
Велленд, Онт.	5.00	11.50

ОКРУГА ВАКАВ, САСК.

Парох: о. М. Стеценко		96.10

Громада ВІНДЗОР, Онт.
Парох: о. Прот. Ф. Керницький 35.00

Доповнення попереднього оголошення пожертв:

Громада в ОТТАВІ, Онт.		
Парох: о. Б. Горгіца		15.00
Громада в МЕКНАТТ, Саск., Округа РОБЛИН, Ман		
Парох: о. І. Шпець		2.85
Громада в КЕНДЯК, Саск Округа САСКАТУН, Саск.		
Парох: о. Прот. І. Майбв		24.00

ЖІНОЧЕ ТОВАРИСТВО ПРИ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

Сидять зліва направо: Соня Мандзюк — членкиня управи; Зеновія Харонська — заст. голови; Анна Фігус — голова, ред. Наталка Когуська — членкиня Дирекції Колегії Св. Андрея; Леся Кириляк — секретарка, Анна Новосад — касирка

Другий ряд: Кароля Романів — пресова референтка; Марія Митрович, Ангела Стакурська, Іванна Бензел — контрольорки; Галя Майба; Софія Комінецька, Ольга Скегар — культурно-освітня референтка; Наталя Стратійчук

Третій ряд: Вікторія Сорочук Леда Кейнер — суспільна референтка; Ларіся Земінська; Марія Дяядек; Надія Калиш; Іванна Тостоварик — контрольорка; Марія Сак; Розалія Семчук.

Немає на знімці — Зеновії Богонос, Стефанії Ковчук і Наталі Созанських.

8-го травня ц. р. Жіноче Товариство при Колегії Св. Андрея влаштувало вечерю в готелі Сейнт Чарлс, після якої відбуло свої збори, на яких прийняли нових кандидаток у членство та гостили в себе достойну гостю — пані Наталю Когуськ-ку.

Товариство оце вперше приймало нових членкинь. Товариство приймає тільки на рекомендації своїх кандидаток у членкині. У членкині прийнято слідуючих нових кандидаток:

(1) **Марія Надія Дяядек** - фармацевтка, дочка Николи й Наталки Негрич-ів; походить з Ешвил, Ман.

(2) **Надія Калиш** секретарка, дочка Василя й Гафії Перепелюків з Флін Флон, Ман., народилася в Рокton, Ман.

(3) **Софія Комінецька** — учителька, дочка Івана й Юстини Комінецьких, по-ходить з Бюкенен, Саск.

(4) **Марія Сак** — учителька, дочка Іванна й Галини Саків з Давфин, Ман.

(5) **Розалія Семчук** — особиста се-кретарка, дочка Михайла й бл. п. Олени Семчуків;походить з Гиберт Плейнс, Ман.

(6) **Наталя Созанська** учителька, дочка Марії й бл. п. Андрія Созанських; походить з Іст Селкірк, Ман.

Гостем-промовцем була пані Наталя Когуська, редакторка журналу „Промінь", бувша домініяльна голова Союзу Українок Канади, бувша домініяльна го-лова Жіночого КУК-а, одинока жінка-членкиня Дирекції Колегії Св. Андрея від самих початків існування Колегії й дос. Недільної Школи, і вона ж одна з учителок цієї школи.

Головною точкою програми була промова Прот. о. М. Юрківського, який указав на проблеми навчання і труднощі, з якими стрічаємося в Не-дільній Школі; розказав і про пляни поліпшення самої науки і доцільности в її спо-собах.

Роздано дарунки найпильні-шим школярам і школяркам.

Учителям і учителькам роз дано дарунки від Комітету Недільної Школи, як вияв подяки за їхній безкорисний труд для наших дітей.

Вкінці діти отримали свідоц тва та хрестики. А дальше, всіх уєтощено чаєм і холодни-ми напитками.

Діяльна Недільної Школи ке рує спеціяльний Комітет, до якого вибрані: пані М. Ано-нійчук, пані добр. С. Юрків-ська, пані Л. Совсун, пані П Ігнащ, пані К. Друль, п. А. Ни тенчук і п. П. Ольховецький

Учительками в Недільній Школі слідуючі: пані добр. С. Юрківська, пані М. Ано-нійчук, пані П. Ігнащ, пані Е. Соломон, пані Г. Ласько, п. Я. Анонійчук і п. О. Назаре-вич.

Пляни науки розложений на одинадцять клясс. Приготов-ляються матеріяли для них, і вони скоро будуть закінчені. У Недільній Школі минулого року було 150 дітей.

Почалися вакації для дітей У вересні знову почнеться праця коло навчання найваж-нішого предмету — релігії, якою будуть користуватися всі діти, що їхні батьки пуд-туються в Катедрі.

С. У. М. К.

Обидва Відділи, Молодший і Старший, Союзу Украї-нської Молоді Канади при Ка-тедрі Пресв. Трійці постійно кожного тижня сходяться до авдиторії для праці і розва-ги.

Їхні члени часто помагають при кожній праці, яку викону ють усі організації, які тут примикаються.

Недавно був Сумківський Фестиваль, і обидва Відділи брали участь у ньому. А ось у середу 29 травня вони вистї вьми дві одноактівки, „Ци-ганин" й „Непорозуміння", в катедральній авдиторії.

Із своїми ролями вони справ лялися дуже добре.

При кінці одноактівок були покликані аматори на сцену і представлені публиці. Також там були ті, які приготовляли матеріяли до научку. Їхні ім-ена: пані О. Завісляк, пані Га-ля Майба, пані Галина Лась-ко, пані Єлисавета Білич і п. Тарас Монастирський.

Панам дано корсажі, як вия-в подяки за їхній труд коло приготування одноактівок.

Пикник

На закінчення шкільного року в Українській Школі Ко мітет, що веде цю школу, влаштував пикник для всіх школярів її. Тому що погода була непевна, вся програма й угощення дітей відбулися в катедральній авдиторії і на площі коло Катедри, а не в парку, як спочатку було пля-новано.

У програмі взяли участь усі школярі, числом 143, всі вчи-телі й учительки, а від Коміт-ету Недільної Школи Марія Юркова і пані Стефанія Пет-рова.

Є загальне вдоволення пра-цею Української Школи і ви-слідом навчання. Є надія, що черговий шкільний сезон, що почнеться під осінь, у верес-ні, буде ще успішнішим.

Храмове Свято

У день Пресвятої Трійці відбулося в нас наше Храмо-ве Свято звичайним поряд-ком. Для його звеличення бу-ла Архиєрейська Служба Бо-жа, яку відслужив Блаженні-йший Митрополит Іларіон з участю наших оо. настоятелів.

Після Св. Літургії Владика прочитав коліноприклонні мо-литви. Чудово співав Катед-ральний Хор під проводом п. В. Богоноса. Були позаміс-цеві богомольці, відпоручни-ки сусідніх Українських Пра-вославних Церковних Громад і гості з далекого Флін Флю, Гадоку, Мінн., і інших місць.

Був спільний обід, який приготовили членкині Жіно-чого Товариства ім. Л. Укра-їнки при Катедрі. Молитву на початку прокляв прот. о. М. Юрківський, поблагословив страви Блаженнійший Митро-полит Іларіон.

Голова Парафії п. судця І. Р. Соломон привітав усіх, що явилися на Храм до нас; да-кував усім за поміч у парафі-яльній праці Комітетам, чле-нам Управи, старшим братчи-кам і сестрицям, і всім тим, що причинилися до по-більшення та зросту Громади й будови та сплати довгів Ка-тедри Пресв. Трійці.

Прот. о. М. Юрківський від-тав Блаженнішого Митропо-лита Іларіона з нагоди одер-жання останнього відзначення від Надзвичайного Собору Української Греко-Православ-ної Церкви в Канаді, висло-вивши радість з приводу цієї небуденної події.

Промовляв Блаженнійший Митрополит Іларіон. У свій промові він насвітлив зростання нашого церковного жит тя, пригадав роковини апос-толів слов'ян — святих братів Кирила і Мефодія, дякував усім за жертвенну працю для Церкви взагалі, а для Като-дральної Парафії зокрема.

Як звичайно, була збірка фондів. Парафія має великі фінансові зобов'язання, і то-му це милане нагоди для на-буття фондів. Зібрано понад 3,000 долярів.

Отець митрат Є. Грицина закінчив побажаннями добро-го здоров'я всім і бути участниками чергового нашо-го храмового свята. Молит вою „Достойно е..." і благо-словенням Архиєрея закін-чено торжество.

ОЕГ.

РОКОВІ ЗБОРИ ГРОМАДИ

Монтреал, Кве.

У неділю 3-го березня ц. р. після Служби Божої відбули-ся Рокові Збори Громади Церкви Св. Покрови. Збори, після молитви, яку прокляв о. Олександр Коссак, відкрив голова Громади п. О. Канарейський. Після схвалення по-вістки денної була обрана Президія Зборів у складі: М. Жовтонівка — голова, і Ко-ретарі: М. Стєпові та М. Ку-лика.

Багатолюдні збори з-заці-кавленням заслухали обширні і змістовні звіти. настоятеля о. Олександра — про працю Управи Громади, а також п. О. Канарейського, фінансо-вого референта п. Ф. Шев-ченка і голови Контрольної Комісії п. Д. Терещенка.

Найбільшою увагою і го-довою працею було закін-чення в основі будови нової церкви та збір коштів на покриття боргів у послідовному розрахунковi, що у висліді за цю каденцію наполегли-вої праці всієї Громади, Упра ва зібрала понад 25.000 до-лярів. Організовано, з належ-ним успіхом відзначили 10-ліття існування нашої Церков-ної Громади і першої Візита-ції Владики Митрополита Ла ріона та відзначення 80-ліття нашого Первоієрарха, що й було найрадіснішим днем в історії Громади, побагатосло-вився дальший успішний праці і зростанню нашої Гро-мади. Випускom „Пропам'ят-ної книги" задокументовано життя й працю на церковній і громадсько-національній ни-ві нашої молодої Громади Церкви Св. Покрови, її силу, життєздібність та яскравий вираз перспективи на май-бутнє.

Досить успішне і багато-людне (біля 450 осіб) було влаштоване Храмове Свято з Візитацією Візиреоса. Архи-єпископа Михаїла. Соїдна праця Рідної Школи у складі 60 осіб учнів та Недільної Школи у складі 32 учнів під проводом о. Олександра й добродійки Галини Костюк, дитячий хвинтет із 6 осіб, мо-лодечий хор у складі 30 осіб та церковний хор кількістю в 45 осіб під проводом дири-гента Івана Козачка, що є гор дістю всієї Громади й пова-нею. Поважна праця була проведена Шкільним Комітет-том під проводом п.п. І. Шти-нопруда, Віри Вусатої, М. Ку-лика й І. Михайловського, які матеріяльно забезпечили Рідну Школу з прибутком для неї в сумі $1,085.27. Велика та успішна праця була про-роблена Сестринством (тепер Жіноче Товариство ім. Лесі Українки, яке належить до С.У.К.) під проводом пань: Надії Михайловської, Віри Ка-нарейської, М. Новікової і Н. Ладошки, які продовж своєї каденції зібрали $2,502.00.

Пошану та успіх у своїй праці заслужила собі школа танців (кількість курсантів 76 осіб) під мистецьким прово-дом І. Марунчака.

Багато було вкладено пра-ці у влаштування академій та імпрез — на честь Т. Шевчен-ка й С. Петлюри, день Мате-рі, Рідної Школи, Св. Микола, Нового Року з каніколю, з костюмовою забавою, Ма-ланки, коляда на Церкву й Рідну Школу, Кутя, прийнят-тя для новопризначеного нас тоятеля о. Олександра з ро-диною, Панахида й Помин-альний обід по бл. п. о. Пет-рові Архангельському — осно-воположникові і першому настоятелеві Парафії Св. По-крови, та відслонення портре та в парафіяльній залі у пам'-ять цього доброго пастиря і так далі.

Уся ця багаторанна праця на всіх ділянках церковно-національного життя Громади є запорукою на майбутнє до більших осягів та успіхів й до заохочення всіх служити Бо-гові й Народові.

Звітуючий голова Громади п. О. Канарейський щиро по-дякував усім тим, хто допомогав матеріяльно й пра-цею, і він подякував поперед-ньому пароховi о. Прот. Є. Чижеву з добродійкою за їх-ню працю, а також подякував теперішньому настоятелеві о. Олександрові з добродійкою Галиною Костюк,за їхню по-важну працю та провідництво в нашій Громаді.

Обговорення звітів відбуло-ся в діловій та добродійній атмосфері з повагою при-знанням голові п. О. Канарей-ському та всім членам Упра-ви, а також разом з цим За-гальні Збори високо оцінили працю всіх тих, що віддано трудилися в Громаді.

Опісля була обрана нова Управа — в такому складі: головою Громади — п. О. Ка-нарейський (на другу каден-цію), а члени: М. Аксюк, П. Сарнавський, І. Передерій, Ф. Шевченко, В. Вавах, В. Мель-ник, О. Кісіль, С. Загоруйко, І. Ващенко, І. Тарняк, Й. Не-чай, Ж. Буреш, М. Кулик і О. Мельник.

До Контрольної комісії ви-брані: Д. Терещенко, І. Ми-хайловський, С. Грицина, Ф. Цехмістро і М. Ковалів.

Новій Управі під проводом п. О. Канарейського і Настоя-телеві Отцю Олександрові бажаємо повного успіху у праці.

А. С.

ЩЕ ОДНА ЦЕРКВА В ЕДМОНТОНІ

У четвер 25 квітня ввечері в резиденції Преосвя-щенішого Владики Андрея, Єпископа Едмонтону й Захід ньої Єпархії, відбулося тор-жественне посвячення Архи-єрейської домової церкви на честь Св. Апостола Андрея Первозванного.

На домову церкву відведе-но спеціяльну кімнату в епар хіяльному домі, що є резиден-цією П р е освященішого Владики Андрея. Чин посвя-чення звершив Преосвящен-ніший Владика Андрей в спів-служенні о. Прот. Т. Ковалю-шина, о. Ігумена О. Щерба-та та о. Прот. О. Хом'яка, з участю групи вірних під про-водом п. Н. Боднаря — го-лови Управи Катедральної Громади. На цій урочистості були п. П. Пауш, дяк Кате-дри Св. Івана, проф. Д. Бере-зенець та інші, що співали під час Чину Посвячення, як також подружжя Петро й На дія Лукащі, жертводавці Пре столу, Жертівника та Обла-чення на них.

Престіл і Жертівник та пов

ВІСТІ ІЗ ВСЕКАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

Архиєрейська Служба Божа нового Владики

Наша Катедральна Громада мала честь і приємність брати участь у Богослуженні, яке відслужив н о в о о и свячений Владика Преосв. Борис (Яков кевич) у Всеканадійській Ка-тедрі 26 травня ц. р. Вітав Йо го на порозі храму митрат Є. Грицина. Увійшовши в цер-кву при співі нашого Катед-рального Хору під проводом п. В. Богоноса, він помолився й, облачившись, розпочав Св. Літургію.

Усе Богослужения пройшло дуже урочисто. Проповідь сказав митрат Є. Грицина, присвятивший й р о к о вин смерти президента Украї-нської Держави, С. Петлюри.

Преосв. Владика Борис про-мовляв при кінці Служби Бо-жої.

Богослужбу закінчено Па-нахидою за спокій душі б. п. С. Петлюри.

Закінчення року в Недільній Школі.

Того самого дня о 3-ій год-ні по обіді було святочне закін-чення шкільного року Неділь-ної Школи при Катедрі. Про-грама відбулося в авдиторії. Нею керувала пані М. Ано-нійчук — голова Комітету Не-

не облачення для них пожертвували панство Петро й Надія Лукші — члени Катедральної Громади. Пані Н. Лукша сама пошила гарне й коштовне золотисте облачення.

Владика Андрей молився за всіх жертводавців на епархіяльний дім.

По закінченні Чину Освячення в резиденції Преосвященнішого Владики Андрея відбулася перекуска, що її приготували дружини учасників цього Посвячення.

Владика Андрей дякував усім жертводавцям, а зокрема панству Лукшам. Тепер в Едмонтоні, крім Катедри Св. Івана Хрестителя, ми маємо церкву Св. Пророка Божого Ілії, церкву Св. Архістратига Божого Михаїла, церкву-каплицю Св. Івана Золотоустого в Інституті Св. Івана, уписаному церкву Св. Апостола Андрея Первозваного (будова якої розпочинається в червні-липні) та церкву в Архиерейському домі.

У місяці червні-липні розпочинається будова авдиторії при Катедрі коштом $350.00. Тішимось і радіємо, що Господь Бог щедро благословляє нашу працю на Його Славу й на добро нашої Святої Православної Української Церкви та Її вірних.

М. К.

— — —

ЮВІЛЕЙ П. І К. КОРБАНІВ
Ніягара Фалс, Онт.

Дня 25 травня ц. р. заходами громадян міста Ніягара Фалс відзначено 60-ті роковини уродин і 40-ві роковини подружнього життя відомих тут громадян Петра й Катерини Корбанів.

Ювілятів походять з південної, степової України. У часі колективізації українського села їх було заслано зольшевицькою владою на північ Московщини, де вони втратили своїх дітей.

У Канаду вони прибули в 1948 році, а від 1950 року вони оселилися в Ніягара Фалс, де включилися в церковне й громадське життя. Вони є членами-основоположниками місцевої Української Православної Парафії.

У часі ювілейної гостини зібрано на „Вісник" $10.00.

Жертводавцям щира подяка, а Дорогим Ювілятам бажаємо всього найкращого!

— — —

50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ
Я. І І. МАНЬКІВ
Ошава, Онт.

У неділю 12 травня в церкві Св. Івана за відправою Відзначено 50-ліття подружжя п-ва Якова та Ірини Маньків. Уся церква взяла участь у цьому Молебні.

1913 року п. Яків Манько одружився з Ірисною з роду Євдущенків у церкві в рідному селі Ново-Іванівка. Після другої світової війни вони виїхали з рідних земель і прибули в Канаду в 1950 році. Зо своєю родиною вони поселилися на фарлі у Пікерінг, Онтеріо. У 1960 році п-во Маньки перебралися на постійне перебування до міста Ошава, де вони є членами Парафії Св. Івана. Пан Яків Манько також сповнює обов'язки старшого братчика при церкві.

Прийняття Шановними Ювілятами відбулося у домі п-ва Худяків у Бруклін, Онт. Щиро вітала у вході до хати пра внучка, Вірочка, врученими своїм прадідам китицю живих квітів. Під час обіду щиро привітали їх о. Дмитро Лучак і дочка Ювілятів Єва, сказали своє щире слово подяки п. Яків Манько і його достойна пані.

З цієї нагоди вложено на п р е с о в и й фонд „Вісника" 5.00 долярів; за це щира подяка Шановним Ювілятам, і бажаємо їм ще многих літ прожити!

о. Д. Л.

— — —

ХРЕСТИНИ
Едмонтон, Алта.

У суботу, 27-го квітня 1963 року відбулися Хрестини най меншої донечки подружжя Отта й Віри Єрінюків, які замешкують в місті Едмонтоні при 13711—Вудкрафт Евню в гарному новому домі.

П-во Єрінюки від самого початку їхнього приїзду в Канаду включилися у наше церковне та громадське життя. Прибувши до Едмонтону, являються вони гарними членами Катедральної Громади, належать до тих, що радо та жертвенно дають на потреби Церкви, на розбудову нашого церковно-народнього життя, на розбудову наших установ.

У Катедральній Громаді п. Отто Єрінюк бере живу, активну участь у Катедральному хорові, у Драматичному Гуртку, він є головою Хору й Драматичного Гуртка, є членом Управи Катедральної Громади Св. Івана.

У п-ва Єрінюків гарна родина. Їхні діти виховані в українському православному дусі, та беруть діяльну участь в організації СУМК, навчаються в Недільній та Українській Школах.

І ось ці гарно виховані діти діждалися ще одної сестрички, якій надано ім'я Леся Христина в день її охрещення, 27-го квітня 1963 р. Свята Таїнства Хрещення й Миропомазання звершив, у присутності Високопреосвященнішого Владики Андрея, Впреподобний о. Прот. Олександер Хом'як, парох Катедри Св. Івана в Едмонтоні.

Хрестними батьками були Євген Єрінюк, пані Наталія Фарина, п. Василь Вірстюк і пані Марія Прокопчук. Привітальне слово до рідних та хрестних батьків сказав о. Прот. Олександер Хом'як, завершивши якого було радісне та щире Многоліття новоохрещеній Лесі.

Після звершення Таїнства Хрещення та Миропомазання відбулася гарна гостина із родинним та хрестинним столом. Хрестна мама, пані Наталія Фарина, за згодою п-ва Єрінюків, зробила заклик до збірки на будівельний фонд Парафіяльної Школи та авдиторії, яку Катедральна Громада починає будувати цього літа. Запропоновано збірка має стати пожертвою-даром новоохрещеної Лесі Христини Єрінюк, яка буде в тій школі навчатися Закону Божого та матірної української мови.

Збірка принесла $125.00.

Батьки новоохрещеної Лесі пожертвували 20 дол. на пресовий фонд „Вісника".

Жертводавцям щира подяка, а новоохрещені Лесі та її рідним та хрестним батькам бажаємо здоров'я та успіхів в житті. НА МНОГІ ЛІТА!

Присутній.

МІСІЯНА ПРАЦЯ ДУХОВЕНСТВА ЙОРКТОНСЬКОЇ ОКРУГИ

Дня 30-го березня 1963 року відбувся З'їзд Духовенства Місійної Округи Йорктон в Інсінгер Гав-Вей. При цій нагоді Духовенство з родинами, а також вірні мали нагоду приступити до Святого Таїнства Великодньої Сповіді.

На Місійний З'їзд прибуло Духовенство з Саскачевану, і всі взяли участь у Службі Божій. Перед Св. Літургією був відправлений Акафист до Пресвятої Богородиці з уваги на те, що це була Акафистна Субота. Акафист відправив о. Прот. Б. Яковкевич, а співало все присутнє Духовенство. Святу Літургію очолив найстарший віком, саном і стажем священик о. Протопресв. Тит Яковкевич, якому сповнилося 85 років життя і в тому 55 років служіння перед Св. Престолом Всевишнього і для українського народу.

Богослужіння проходило дуже урочисто. Гарний мішаний хор під -дирігентурою п. В. Козака прикрашував Службу Божу, за що отці висловлювали йому признання. Після читання св. Євангелії дуже змістовну й повчальну проповідь виголосив о. С. Гряділь з Гаєс на тему: „Гріх і Св. Таїнство Сповіді". Він глибоко аналізував людську вдачу та оправданням людства від гріха, і тут він наводив багато життьових прикладів.

Після Богослужіння зроблено спільну знімку з присутніх на Місії отців, хору й громадянства. При вході до залі під церквою п. Г. Коршан від Парафії привітав о. Прот. Б. Яковкевича українським звичаєм — хлібом і сіллю, побажавши йому доброго здоров'я, що е найголовнішим у житті людини, аб прожити многих літ і з Божим благословенням вірно служити своєму українському народові в сані Єпископському. На знак любови маленькі діти Петрусь Пук і дівчинка Петруся Коршан піднесли Отцеві живі квіти.

Жіноче Товариство під проводом пані С. Крилуа вашутувало для отців, гостей і членів Парафії братський обід, що його почато спільною молитвою „Отче наш".

По обіді промовляли отці на місійні теми. Першим з черги говорив о. Прот. Б. Яковкевич про виховання у релігійно - національному дусі української молоді. Він звертав увагу присутніх на найбільшу потребу читання українських книжок та газет, на основі яких найбільше формується національна свідомість і дух української людини. Отець В. Бойчук прочитав досить обширний реферат на тему: „Поділ Єдиної Христової Церкви та походження сект". Він наводив історичні приклади, що після відходу Церкви Римської від Грецької в 1054 р. постали реформатори типу Лютера, Гуса й Вікліфа. Пішла пошесть із Заходу і на українські землі, що зродила Берестейську Унію 1596 р. Він найбільше зупинився над сектою „Свідків Єгови", вказуючи на розклад ними християнського світу. Найбільше поширення ними невіри ства у Господа Ісуса Христа, невіра в загробне життя та ненависть до святих осіб; подав короткі життєписи творців згаданої секти; зупинявся над їхньою ідеологією у-топійного матеріялізму, що його найбільше розробив і поширив їхній ідеолог судця Рл. Ф. Рутерфорд.

Отець Прот. С. Кицюк з Ріджайни зупинявся над жит тям і розвитком нашої Церкви в Канаді, з'ясовуючи значення Єпископату; він привітав нового кандидата в Єпископи о. Прот. Б. Яковкевича, в присутні віддали пошану відспіванням „Многих літ". Отець С. Гряділь звернув увагу присутніх про відвідування храму Божого; вказував на байдужість до Церкви Христової вірних у теперішню добу; він говорив, що більше цікавляться телевізором та різними розваговими предметами, як церковною наукою. Так було до передпотопного часу, що не звертали уваги на слова самого Бога, — покаїтесь! Пили, їли й гуляли до самого дня потопу, аж зійшла кара на них. Отець В. Слюзар з Канори говорив на тему: „Наша молодь, поведінка її в церкві і вплив сектантства"

Отець Протопресв. Тит Яковкевич подякував Жіночому Товариству за смачний обід, церковному хорові — що прикрашував молодійними звуками Службу Божу, висловлюючи велику радість, що хор в Інсінгер розвивається і набирає сил, і тим спомагає наше церковне життя.

Після того місцевий парох о. Ярослав Пук, який представляв і знайомив з отцями публіку, а також він був господарем Св. Місії, що покликав отців до слова, подякував отцям за спільні Молитви і за так добре опрацьовані і виголошені цінні доповіді. Він висловив жаль, що з такої урочистости ск-ристала лише понад сотня людей, а могли скористати кілька соток, і багато дечого навчитися. Він же подякував диригентові і всім хористам, що прикрашували своїм співом Богослужения, і Жіночому Товариству — за багатий обід. Він також дякував членам Парафії і гостям, що прибули на Місійне Богослужения, і скористали з доповідей отців нашої Місійної Округи.

Ця частина Свята закінчилася молитвою „Достойно е", і всі отці перейшли до церкви, де відбулися Місійни Збори. Головою зборів був Всеч. о. Прот. Б. Яковкевич, а секретарем о. Ярослав Пук. Після короткого звіту Головн Місійної Округи Йорктон о. Прот. Б. Яковкевича, який представив потребу вибору нового голови у зв'язку з тим, що він Проводом Церкви покликається на четвертого Єпископа нашої Церкви, і вибуває із складу нашої Місійної Округи, та переїздить до Вінніпегу.

Відбулися довші дискусії в яких священики обговорювали різні проблеми, що відносяться до місійної праці нашої Округи. На своїх Місіях, з'їздах і нарадах Духовенство нашої Округи зупинялося над справою виховання української молоді. в національно-християнському дусі: координувати працю над молоддю з громадськими та виховними установами, організувати літні оселі і там вести працю національного виховання в любові до своєї нації й Церкви; широко розробляти систему українознавства. Порушували справу мішаного характеру, передавати по радіо 15-хвилинну недільну програму такого змісту: недільні проповіді, доповіді з нагоди національних свят, побажання і церковні та народні пісні. Висловлювали бажання звернутися до Місійного Відділу при Консисторії видавати двомовний „листок" для молоді і старших освітнього характеру, як: Історія нашої Церкви, значення Св. Таїнства, значення й походження церковних і національних свят і т. п. Священики підкреслювали потребу більше уваги присвятити місійній справі в Округі, частіше влаштовувати Св. Місії в різних осередках Округи з різних нагод та добірною тематикою, що може проробити між вірними весь освідомлюючу працю.

Висловлюємо щиру подяку Блаженнішому Владиці Митрополитові Іларіонові за добрий розподіл терену Канади на Місійні Округи,

що кожна з них дає автоматично, згідно свого статуту, з благословення Митрополита.

Нову Управу на цей рік вибрано в такому складі. Всеч. о. В. Бойчук — голова, Всеч. о. В. Слюзар — заступник голови, Всеч. о. Ярослав Пук — секретар. Збори постановили висловити вдячність Округи Йорктон за гостинність і всім хористам, що прикрашували своїм співом Богослужения, і Жіночому Товариству — за багатий обід. Він також дякував членам Парафії і гостям, що прибули на Місійне Богослужения, і скористали з доповідей отців нашої Місійної Округи.

Ця частина Свята закінчилася молитвою „Достойно е", і всі отці перейшли до церкви, де відбулися Місійни Збори. Головою зборів був Всеч. о. Прот. Б. Яковкевич, а секретарем о. Ярослав Пук. Після короткого звіту Голови Місійної Округи Йорктон о. Прот. Б. Яковкевича, який представив потребу вибору нового голови у зв'язку з тим, що він Проводом Церкви покликається на четвертого Єпископа нашої Церкви, і вибуває із складу нашої Місійної Округи, та переїздить до Вінніпегу.

Відбулися довші дискусії в яких священики обговорювали різні проблеми, що відносяться до місійної праці нашої Округи. На своїх Місіях, з'їздах і нарадах Духовенство нашої Округи зупинялося над справою виховання української молоді. в національно-християнському дусі: координувати працю над молоддю з громадськими та виховними установами, організувати літні оселі і там вести працю національного виховання в любові до своєї нації й Церкви; широко розробляти систему українознавства. Порушували справу мішаного характеру, передавати по радіо 15-хвилинну недільну програму такого змісту: недільні проповіді, доповіді з нагоди національних свят, побажання і церковні та народні пісні. Висловлювали бажання звернутися до Місійного Відділу при Консисторії видавати двомовний „листок" для молоді і старших освітнього характеру, як: Історія нашої Церкви, значення Св. Таїнства, значення й походження церковних і національних свят і т. п. Священики підкреслювали потребу більше уваги присвятити місійній справі в Округі, частіше влаштовувати Св. Місії в різних

фарму в околиці Гаєс.

Покійна пережила дуже тяжкі часи ще в старім краю в часі першої світової війни. Прибувши в Канаду, також зразу недегке життя мала, перживаючи тяжку працю на фармі в час кризи. Лічачи часи для неї настали тоді, коли 16 років тому поселилася зо своїм чоловіком у місточку Гаєс. Але 5 років тому помер тут її чоловік, і вона проживала сама (хоч і недалеко від доньки Павлини), а самоту її розвеселяли також численні її приятелі, а найбільше родина панства Курковських, яка при тім і всяку поміч їй подавала.

Покійна відзначалася гарбокою побожністю й пильним ставленням та любов'ю до наших православних релігійно-народніх звичаїв — прекрасний приклад до наслідування всім в околиці! Церква — це зміст усього її життя.

З великим смутком супроводжали свою маму на вічний спочинок дві доньки — Марія й Павлина, а також 6 внуків і 10 правнуків, приятелі і всі мешканці Гаєс, бо на Парастасі ввечері в неділю, 5 травня, велика міська заля, де лежало тіло Покійниці, була переповнена людьми.

Похорон Покійної Гафії відбувся в день Св. Юрія в понеділок, з української православної церкви в Гаєс. З волі покійної Похорон служили два священики: місцевий о. С. Гряділь і о. В. Слюзар з Канори. Тління останки Покійниці зложено на цвинтарі Укр. Прав. Парафії в Гаєс біля гробу її чоловіка.

По Похороні відбувась жалобна трапеза. Зо збірки на Нев'янучий Вінець вислано на „Вісник" 10 дол., з чого 5 дол. пішло на поміщення її знімки.

Вічна Їй Пам'ять!

о. С. Г.

— — —

Бл. П. о. ПРОТ. ГРИГОРІЙ КРИШТАНОВИЧ

Дня 3 травня 1963 року в Едмонтоні упокоївся в Бозі Високопреподобний о. Прот. Григорій Кришталович, священик Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Бл. П. о. Прот. Григорій прожив 64 роки; він залишив у глибокому смутку дружину - добродійку Олену, замужню дочку Дарію, сина Тараса в Україні та дорогих внуків Тараська й маленьку Христю.

При кінці свого життя тяжко хворів, часто перебував у лікарнях, а дружина Покійного шукала всіх можливих засобів, щоб помогти йому - зберегти його при житті.

Покійний о. Прот. Григорій прийняв перед смертю Святі Таїнства Сповіді, Причастя й Єлеопомазання, які звершив Високопреосвященнішій Владика Андрей в сослужені Духовенства.

Покійний о. Прот. Григорій пережив багато. Були труднощі, були невигоди, бу-

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. АННА КАЙВАН
Сардіс, Б. К.

Дня 10 травня 1963 року відійшла у вічність з лікарні в Чилливак бл. п. Анна Кайван.

Покійна народилася 5-го січня 1879 року в селі Цвітень, Бучацького повіту в Галичині. У Канаду приїхала в 1907 році з покійним своїм мужем; вони поселилися в місті Едмонтоні, Алта., а відтодом й доля, як і кожного імігранта, кидала і по інших місцевостях Канади. Від 1947 року замешкала аж до смерти в місті Сардіс, Б. К.

Бл. п. Анні перед смертю звершено Св. Сповідь і Причастя та Таїнство Елеопомазання, і так приготовила себе до переходу у вічність - так, як це християнці належало бути.

Похоронна Служба Божа відбулася в похоронному заведенні у понеділок 13-го травня в Чилливак, Б. К. Заупокійну Літургію й Похоронну Відправу відслужив о. Прот. Л. Дячина; асистував місцевий дяк Н. Троян при помочи пана Г. Феняка Тіло бл. п. Анни поховано на міському цвинтарі в Чилливак.

Анна звесь свій вік була вірною Української Православної Церкви, чим вона дуже була рада. Вона помагала своїй Церкві чим лишень могла, та раділа розростом рідної Церкви. Вона раділа і тим, що вона була українкою, та надіжала до свого Соборного Народу.

Покійна залишила в смутку дальших із своєї рідні: Юлію Сметанюк, Федора Мельничука, Ірину Осадчук, Михайла Мельничука, Григорія Падалецького, Василя Падалецького, Миколая Мельничука. З ближчих своїх рідних вона вже не мала нікого

По Похороні відбулася перекуска в Парафіяльному народньому домі; перекускою займалася пані С. Троян при помочі місцевого Жіночого Товариства. На закликом о. Прот. Л. В. Дячини по перекусі присутні зложили на Нев'янучий Вінок Покійній $27.75; всі гроші призначено на Колегію Св. Андрея в Вінніпегу.

Усім Жертводавцям пирсердечна подяка. Нехай Всемилосердний Господь потішить засмучених, а душу бл. п. Анни хай Господь прийме де всі праведні перебувають Вічна Їй Пам'ять!

о. Прот. Л. В. Дячини.

БЛ. П. ГАФІЯ БАНАХОВСЬКА
Гаєс, Саск.

Дня 3 травня 1963 р. упокоїлась по короткій недузі в Канорі Юлією Госпітал бл. п. Гафія Банаховського, найстарша жителька містечка Гаєс, Саск., на 82 році життя.

Вона народилася в с. Шуперці, Борщівського повіту в західній Україні; ставши сиротою на 6-ім році життя, виростала в селі Виголі Винятинській, пов. Заліщики. У Канаду приїхала 1927 року до свого чоловіка й доньки, що раніше прибули сюди на

ли тяжкі прикрі хвилини, одначе він завжди був спокійний, зрівноважений, і достойно виконував свої священичі обов'язки.

Похоронні Відправи відбулися в понеділок 7-го травня й вівторок 8-го травня в Катедрі Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні, що їх відслужив Високопреосв. Владика Андрей в сослуженні Духовенства Західньої Архиепархії.

Проповіді над домовиною Покійного о. Прот. Григорія сказали Високопреосв. Владика Андрей і Високопреподобні Отці Т. Ковалишин й Ол. Хом'як—парохи Катедри Св. Івана Хрестителя.

За Благословенням Високопреосв. Владики Андрея за Последним Цілуванням учасники Похорону й родина Покійного о. Прот. Григорія зложили на Нев'янучий Вінок 240 долярів, з чого 210 долярів призначено на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, яка вже будується на площі (кемпусі) Манітобського університету.

Тління останки Покійного о. Прот. Григорія зложено на цвинтарі Бічмаунт в Едмонтоні, на православній частині, де спочиває багато покійних членів Катедри Св. Івана та наших Церковних Громад; на цьому цвинтарі, де спочивають Бл. П. Ілля Кирияк та Бл. П. Олександер Луговий.

Після Похорону в залі Катедри відбувся поминальний обід, за яким промовляли: адв. П. Лазарович — член Консисторії, п. Он. Лукіянчук — заступник голови Катедральної Громади, д-р Лев Фарина — голова СУС, п. В. Бойцун від Громади Св. Пророка Ілії й пані Анна Скуба голова Жіночого Товариства при Катедральній Громаді.

При кінці промовляла пані Дарія — дочка покійного о. Прот. Григорія, та зложила щиру подяку Преосвящен Владиці Андрею й Духовенству за участь у Похоронних Відправах, Катедральному Хорові під орудою проф. Ол. Євфимчука та всім учасникам Похорону, які в пошані до покійного о. Григорія віддали останню християнську прислугу.

Дорогий Отче Григоріо! По тяжких трудах — спочивай спокійно в Оселях Всевишнього! Пам'ять про Тебе залишиться в серцях нас, сьвящеників! Вічна Тобі пам'ять, найбляженніший і завжди пам'ятний, брате наш, Ієрею Григоріо!

о. Прот. Ол. Хом'як.

Бл. П. НИКОЛА СТЕФАНЮК
Ашвіл, Манітоба

Дня 8-го квітня 1963 року по Ашвілі, Манітоба, й околиці рознеслася сумна вістка що на 58 році життя відійшов у вічність Никола Стефанюк.

Покійний вихав з дому „Галич Гол", щоб приготовити столи й напалити, бо в залі мало відбутися голосування під час доміньйонових виборів. Покійний приготовив усе в залі, і поїхав до сусіда по сірники, так що з сірниками в руці знайшли Покійного мертвим за півгодини.

Покійний народився 14-го січня 1905 року в Зорі, Ман.; виховався при родичах, ходив до школи в цій місцевості, і тому всі тут його знали.

Покійний одружився 1929 року в Зорі, Ман., з Антоніною з дому Гуцуляків, і замешкав на фармі в Ашвіл, Манітоба.

Покійний залишив у смутку дружину Антоніну, два сини і одну дочку та чотири внуки. Сини — Мирослав з Первел, Ман., Орест в Ашвіл, Ман. Дочка — Анастасія Чемберлен у Саскатун, Саск. Покійний залишив три сестри й одного брата Василя, в Сифтон, Ман. Сестри — Елена Юркова в Гилберт Плейнс, Ман., Палагна Якупчик у Сифтон. Ман., Анастасія Баляк у Сифтон, Ман.

Покійний у початках був членом Української Православної Громади Св. Трійці в Валей Ривер, а останньо був членом Української Православної Громади Св. Вознесення в Ашвіл, Ман. Був активний в народній праці, грав представлення, брав участь в усіх академіях, і в своєї активности був знаний усім.

Дня 10 квітня ввечері у похоронному заведенні Сім-Стрільчук у Давфині був відслужений Парастас, а 11 квітня відбувся Похорон зо Службою Божою в Ашвіл, Ман., при великому здвизі людей

Родина Покійного і присутні на Похороні зложили на Нев'янучий Вінок 61.00 дол.; з загальної суми родина призначила в ім'я Покійного 20.00 долярів на Колегію Св Андрея в Вінніпезі, 20.00 долярів на кліщу й фонд „Вісника", а 21.00 на місцеву церкву Св. Вознесення в Ашвіл.

Усім Жертводавцям велике спасибі!

По Похороні відбувся поминальний обід у залі „Галичу".

Нехай Милосердний Господь прийме покійного Николу на Лоно Авраама, Ісаака та Якова, де нема ні болю, ні смутку, а життя безконечне; а Вам, Дорога Дружино й Діти Покійного зложість Господь сили перенести цю велику втрату, і обдарить Вас усіми добродійствами!

Вічна Йому Пам'ять!

о. М. Олесюк.

Бл. П. ІВАН ГОРДЕЙ
Вотерфорд, Онт.

Дня 27 травня 1963 р. відійшов у вічність по довшій недузі в лікарні Тілсенбурк, Онтеріо, бл. п. Іван Гордей, прийнявши перед тим Святі Тайни Сповіді й Причастя.

Покійний народився 12-го липня 1909 року в Едмонтоні, Альберта, і одружився з Марією Гунчак, яка прибула з с. Борівці, Буковина, 1929 року, та осівся на фармі в Сімко, Онтеріо, від 1928 р., де проживав з родиною: дочкою Валентиною, помершою 1943 р., і двома синами: Василем (жонатим) і молодшим Іваном, до кінця свого трудящого життя.

ЛІТНЯ ОСЕЛЯ коло КРИСТАЛ ЛЕЙК
Канора, Саск.

Курси українознавства, релігії, провидництва, мистецтва і спорту відбудуться цього літа у двох періодах.

ПЕРШИЙ КУРС - - для дітей від 9 до 12 літ від 7 до 21 липня.
ДРУГИЙ КУРС для дітей від 12 літ вгору від 21 липня до 4 серпня.

Навчання й кошти повного утримання за 2 тижні:

за одну дитину — $25.00; за двоє дітей з тієї самої родини -- $45.00; за трое дітей з тієї самої родини — $55.00.

За додатковими інформаціями й формулярами (аплікаційними формами) звертайтеся на адресу:

Rev. W. SLUZAR
Box 425
Canora, Sask.

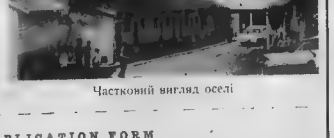

Частковий вигляд оселі

APPLICATION FORM 1963

Please accept my child to the Ukrainian Orthodox Summer Camp at Crystal Lake for the period
July 7 — 21 ☐ July 21 — August 4 ☐
Child's Name: Age
Signature of Parent: Phone.
Address:

This application form must be mailed to Rev. W. Sluzar, Box 425, Canora, Sask. on or before June 28th, 1963.

Покійний був щирим прихильником і жертводавцем Української Православної Громади в Вотерфорді; він часто доїжджав з родиною на Богослужения і за його ласкавою ініціятивою і за його гідну вдячу всі його шанували.

Залишив в великім смутку свою дружину Марію, сина Василя з родиною та Івана, дві дочки з першого подружжя — Анну з родиною в Едмонтоні й Олену з родиною в Порт Довер, Онт., три рідні сестри — Марію з родиною в Едмонтоні, Катерину й Олександру з родинами і брата Миколу, — усі в Сімко, Онт., та восьмеро внуків.

У середу ввечері 29 травня цього року в похоронним заведенні Марвин у Сімко, о. Прот. Ю. Цукорник відправив Парастас з дяком п. І. Даниловичем, при великому числі приятелів, які прибули віддати Покійному останню прислугу. У четвер тіло перевезено до українського православної церкви в Вотерфорд, де під час Похоронного Богослужения о. Парох у проповіді виголосив прощальне слово до рідні й друзів Покійного з заповненим церкви. Відкрили тлини останки були перевезені і похоронені на Православним Цвинтарі в Чарлетвіл, Онт

Після Похорону відбувся на фармі Покійного поминальний обід, під час якого на заклик о. Пароха присутні зложили на Нев'янучий Вінок Покійному 28 долярів, і цю суму розділено: по $11.50 на пресовий фонд „Вісника" і „Українського Голосу" та $5.00 на виробления кліш.

Пожертвували по $2.00, П. Залеський, В. Гордей, Ю. Гордей і Похоронне Заведення Марвин; по $1.00: Н. Тазік К. Комса, В. Тостик, Б. Гелетчук, А. Евансон, П. Сторощук, В. Сторощук, А. Северюк, Г. Твердо, С. Томзук, М. Тозск, Г. Цимбалістий, Е. Адамс, Д. Ковалишин, В. Рочер, І. Тостик, Г. Кенеди з Дітройт, Міч. Дрібними $3. разом 28.00

Усім Жертводавцям щира подяка, а покійного Івана хай Милосердний Господь прийме в Царство Небесне.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Прот. Ю. Цукорник.

ПОДЯКА

Горем прибиті по втраті дорогого мужа, батька і дідуся оцим висловлюємо нашу сердечну подяку Всеч. о. Протоєрею Ю. Цукорнику за Похоронні Відправи, Дяконі І. Даниловичеві і пп. М. Шваланові та М. Дроловському, що помів у співі; всім, що зложили вінки на домовину, усім учасникам Похорону, які при були з дальших сторін, щоб віддати останню прислугу нашому дорогому і незабутньому мужеві, татові і дідусеві

Оповиті смутком
дружина Марія й родина.

Бл. П. ПАВЛО ФИЦУЛЯК
Торгилд, Альберта

Дня 16 травня ц. р. по довший недузі помер у лікарні в Едмонтоні Павло Фицуляк один з передових громадян у Українській Православній Громаді в Торгилд, Альберта.

Покійний Павло народився в селі Біле, Чортків, Галичина, в 1888 р. У Канаду приїхав самітним 1907 року. По кількох роках набув „гомстед" в околиці Тудор, поблизу Торгилд. У 1916 році одружився з Марією Варяниця Там вони господарили довший час, а років 5 тому зм'єнювали в містечку Торгилд

Бл. п. Павло полишив у смутку свою дружину, двох синів, одну дочку, 14 внуків і одного брата в Канаді

В пінвоювши з цього світу Павло був національно свідомим чоловіком. Ще в „старому краю" був заінтересований національно-культурним рухом нашого народу

У Канаді він не тільки працював на своєму господарстві, але й працював на громадському культурному й релігійному полі. Він і другі свідомі наші громадяни збудували Народній Дім у Тудор, і працювали там і церкву збудували, але коли показалося, що більш відповідно буде мати церкву в Торгилд, то він радо пристав до тієї думки, багато причинився до збудування церкви в Торгилді, був якийсь час головою в цій Церк. Громаді. Жертвував він гроші не тільки на місцеву громадську справу, але, по своїй можності, помагав обуєві православної Катедри і Інституту в Едмонтоні.

Дня 5-го травня ввечері був відслужений Парастас за спокій душі Покійного, а 6-го числа о 10 годині ранку була відправлена Заупокійна Служба Божа й Похорон у церкві Св. Івана Сучавського коло Половиків при великому здвизі людей до всіх побідників околиць. Похоронні Відправи звершив місцевий парох о. Ярослав Пук з допомогою тамтя п. С. Доменка і Д. Кусого.

Покійний Панафтей залишив у смутку дружину Магдалину, трьох синів — Івана, Василя і Стефана, чотири дочки — Марію, Катерину, Лікерію і Оделу, братів чотири і три сестри, а внуків 20.

Родина й присутні на Похороні зложили на Нев'янучий Вінок 79.00 долярів. З тієї суми призначено 35.00 долярів на Колегію Св. Андрея в Вінніпезі, 32.00 долярів на місцеву церкву, 7.00 долярів на пресовий фонд „Вісника", 5.00 на виробления кліші.

Усім Жертводавцям складаємо щиру подяку за символічне виявлення цим великої любови до Покійного.

По Похороні відбувся в Народнім Домі поминальний обід, приготовлений родичами покійного і Жіночим Товариством. Після обіду о. Я. Пук від імені присутніх висловив співчуття родині Покійного з приводу втрати дорогого мужа для дружини, а дітям тата. В імені родини Покійного він подякував Жіночому Товариству та всім учасникам Похорону, що не жалували такого дорогого весняного часу, а прийшли відпровадити Покійного на вічний спочинок.

Нехай Милосердний Господь прийме покійного Парафтея на лоно Авраама, Ісаака та Якова, де немає ні болю, ні смутку, а життя безконечне, а Вам, Дружино, Діти, Брати, Сестри і Внуки Покійного, подасть Господь сили перенести цю велику втрату і обдарує Вас Своїми щедротами.

Вічна Йому Пам'ять!

Свящ. Я. Пук.

Бл. П. ПОЛОВИК
Паркерво, Саск.

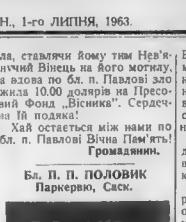

Дня 2-го травня 1963 року рознеслася сумна вістка, що в лікарні Тіодор відійшов у вічність на 69 році життя Парафтей Половик.

Покійний народився 18-го серпня 1894 року в селі Вальова, Кіцманського повіту на Буковині, західна Україна.

У Канаду прихав з батьками 6-літнім хлопцем у 1900 році. Батьки Покійного поселилися на фармі коло м. Інґінгер, Саск. Покійний у цій околиці виростав та виховувався, і своєю лагідною вдачею з'єднував собі приятелів та прихильників. Коли йому було 20 років, одружився з панною Магдалиною Кирста з якою пережинав тяжкі піонерські часи і ділив з нею свою долю і недолю через 49 років.

Покійний був щирий, спокійної вдачі, завжди жартівливий, свідомий своєї національности українець. Українське православне громадянство у Громаді Половики вітало тіло в особі Покійного основоположника і будівничого церкви Св Івана Сучавського Дружина втратила мужа, діти батька брати -- брата, а внуки - дідуся

Дня 5-го травня ввечері був відслужений Парастас за спокій душі Покійного, а 6-го числа о 10 годині ранку була відправлена Заупокійна Служба Божа й Похорон у церкві Св. Івана Сучавського коло Половиків при великому здвизі людей до всіх побідників околиць. Похоронні Відправи звершив місцевий парох о Ярослав Пук з допомогою тамтя п. С. Доменка і Д. Кусого.

Покійний Панафтей залишив у смутку дружину Магдалину, трьох синів — Івана, Василя і Стефана, чотири дочки — Марію, Катерину, Лікерію і Оделу, братів чотири і три сестри, а внуків 20.

Родина й присутні на Похороні зложили на Нев'янучий Вінок 79.00 долярів. З тієї суми призначено 35.00 долярів на Колегію Св. Андрея в Вінніпезі, 32.00 долярів на місцеву церкву, 7.00 долярів на пресовий фонд „Вісника", 5.00 на виробления кліші.

Усім Жертводавцям складаємо щиру подяку за символічне виявлення цим великої любови до Покійного.

По Похороні відбувся в Народнім Домі поминальний обід, приготовлений родичами покійного і Жіночим Товариством. Після обіду о. Я. Пук від імені присутніх висловив співчуття родині Покійного з приводу втрати дорогого мужа для дружини, а дітям тата. В імені родини Покійного він подякував Жіночому Товариству та всім учасникам Похорону, що не жалували такого дорогого весняного часу, а прийшли відпровадити Покійного на вічний спочинок.

Нехай Милосердний Господь прийме покійного Парафтея на лоно Авраама, Ісаака та Якова, де немає ні болю, ні смутку, а життя безконечне, а Вам, Дружино, Діти, Брати, Сестри і Внуки Покійного, подасть Господь сили перенести цю велику втрату і обдарує Вас Своїми щедротами.

Вічна Йому Пам'ять!

Свящ. Я. Пук.

Бл. П. ЗАХАР БОЙКО

Уночі під Великодню суботу, 13 квітня у своєму помешканні на вулиці Стелла ч. 428 у Вінніпегу несподівано помер на 68 році життя Захар Бойко.

Покійний Захар Мифодієвич народився в селянській родині на Полтавщині і належав до тієї генерації українських селян, яка найбільше перенесла на собі горя в час комуністично-сталінського терору; через те Покійний з тисячами таких жертв, як і сам, опинився після 2-ої світової війни на скитальщині в Німеччині.

Шукаючи кращої долі, в 1948 році Захар Мефодієвич прибув у Канаду у Вінніпег, де жив і працював 15 років кравцем у кравецькій майстерні „Стелла".

У Покійного було з природи чутливе серце, та був веселої вдачі. Цікавився поднями в світі, краєм і своєю родиною, якій, нав'язавши зв'язок по смерти Сталіна, спішив

віддати свій батьківський обов'язок, посилаючи матері яльну допомогу в пакунках. Але тут на чужині понад усе любив народні пісні. При різних оказіях не раз виливав свій сум і маленькі радості в піснях свого народу, плачучи над своєю гіркою долею. Не минало ні одного Різдва Христового, що б Покійний не приймав участі в Коляді на добрі цілі. Відвідував Служби Божі. Кожного року сповідався й причащався; так і в цей Піст у Вербну неділю причастився, був у четвер на Страстях Господніх, та не дав йому Бог діждатися Великодня. Повернувшись у п'ятницю з роботи, ліг десь около 10 години вечора спати в ліжко, і там застала його раптова смерть...

З нагоди Великоднiх днів Похорон тіла Покійного, яким зайнялися його земляки й друзі, був дуже звору шливим, та відбувся в такім порядку:

У п'ятницю 19 квітня о 8-ій годині вечора труну з Покійником з похоронного заведення „Кропо" перевезено було до української православної Катедри Пресв. Трійці, де Всеч. о. М. Юрківський, при немалій участі людей відслужив Великодню Заупокійну Панахиду. Всеч. о. М. Юрківському асистував дяк і співав хор з людей доброї волі. Слідуючого дня, в суботу 20 квітня, там же коло труни з Покійником відслужена була о 10 годині ранку Великодня Служба Божа, після якої при останнім цілуванні хреста присутні зложили дар на Катедру, а по 12 годині тілні останки Покійного супроводжені були священнослужителями і людьми — з великою 27 автомашин, на православний цвинтарь „Гай-еден", де Покійний знайшов собі вічний спочинок.

У рідним краю Небіжчик залишив у глибокому смутку дружину, 2-ох синів, доньку, 5 внуків, 2-х братів і 2 сестри, до яких телеграма про смерть його долетіла раніше, ніж його остання Христос Воскрес!"

У часі Похоронних Відправ, а також у час поминок, які влаштовані були щедрим жіноцтвом своєму землякові, п. Григорій Кукса і ін. І. Павлюк у своєму слові пригадали про життєвий шлях Покійного, а Всеч. о. Прот. М. Юрківський звернувся до людей з закликом до участи в українсько-громадському і церковному житті, та зложити дар на Неїначний Вінок в ім'я Захара Бойка, який має бути цеглиною в будові Колегії Св. Андрея при Манітобському університеті.

Імена Жертводавців:

По $10.00: П. Костенко, Н. Масло, О. Шимановський; по $5.00: А. Бонтей, Д. Довгейко, В. Кириченко, П. Корбутяк, А. Осинченко, пані Р. Супрун, С. Тимочек, О. Шевель, З. Якимишин; по $3.00: Т. Івашенко, Д. Яременко, пані Т. Янчик; по $2.00: А. Бондарчук, І. Василюк, М. Матчук, Г. Масло, І. Павлюк, І. Чорнопус; по $1.00: пані А. Безрук, Н. Білозор, І. Бортневич, В. Безрук, І. Гурин, п. Гнітницький, пані Заблуда, М. Золотайко, С. Кирпенко, М. Корінь, Г. Мачула, А. Нитинчук, п. Погір, п. Петрик, пані А. Степаненко, пані Мотох, В. Степаненко, п. Пелюх, Р. Яресько, Л. Ясінський.**

(Якщо кого пропущено, — просимо вибачити).

Усім Жертводавцям і тим, хто допомогою причинився у Похороні Покійного, Всеч. о. Прот. М. Юрківському, за квіти, вінки, хто співом звеличив Службу Великодню, — від імені родини Покійного щира подяка!

Нехай же Милосердний Господь блаженної пам'яті покійного Захара Бойка прийме у Свое Царство, в оселі праведників, а земля чужа нехай буде йому легкою.

Вічна Йому Пам'ять!

Р. С.

Бл. П. Н. ТУТКА
Ватсон, Саск.

У суботу 20 квітня ц. р. по довшій недузі перестався у вічність у місцевій лікарні бл. п. Николай Тутка.

Покійний народився 2 лютого 1898 року в селі Перлівці, Станіславівського повіту в галицькій Україні.

Під час першої світової війни вступив до української армії, щоб боронити свій народ і свою землю перед навалою москалів і поляків. Перебував такими, як він, героями всяке лихоліття, слабість і недостатки війни. Був ранений. Це й підбилося на його здоров'ї, бо в старшому віці слабував роками.

По війні вернувся в рідне село, оженився в 1922 році з Розалією з роду Верновських.

У Канаду приїхав в 1929 р., в околиці Кенори, Саск., і того самого року, шукаючи роботи, перейшов в околицю Виммер. Працював де попало.

У 1934 році спровадив у Канаду жінку з малим сином. В 1941 році купив фарму і з часом став середньо-заможним господарем. У церковнім і громадськім житті був добрим, жертвенним громадянином. Був уділовцем Інституту П. Могили, передплачував „Вісника", „Український Голос" і „Канадійського Фармера". Любив багато читати. І коли був уже в лікарні, то все інтересувався громадськими чи загально - народніми справами.

У понеділок, місцевий парох о. Є. Приступа відправив в Похоронім заведенні Панахиду. На Відправі було багато українців, були й духовні. Похорон відбувся у вівторок 23 квітня на Неїначний цвинтарі. Службу Божу і Похоронні Відправи відслужив о. Приступа; дяками були Л. Полович і П. Сліпець.

При цілуванні хреста, на заклик о. Приступи присутні склали $35.51 на Неїначний Вінок; ці гроші розділено так: на клішу $5.00, на „Вісник" $5.00, на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі $25.00, а решта на поштові видатки.

По Похороні, в церковній залі відбувся поминальний обід, який помогло приготовити Жіноче Товариство з Виммер, якого членкинею є пані Розалія Тутка.

Покійний полюшив дружину Розалію, сина Левка, який лишився на господарці, і доч ку Анну, яка є стенографісткою, як також неврку сестру в Реджайні, Малянку Кушнір, і дві рідні сестри в Галичині.

Усім Учасникам Похорону і Жертводавцям щира подяка, а душу бл. п. Николая нехай Господь прийме у Царство Своє. Вічна Йому Пам'ять!

Приятель.

ПОДЯКА

Щиро дякуємо о. Парохові і Дякам за Похоронні Відправи; тим, що несли домовину; тим, що зложили свої пожертви на Неїначний Вінок; і тим позамісцевим, які замість вінків зложили грошевий дар на добру ціль.

Щира подяка Жіночому Товариству з Виммер, що зайняли прикуповання обіду, як і всім добрим людям, що прийшли віддати останню прислугу вищому мужеві, татові, як також тим, усім, що чимнебудь причинилися до звеличання Похорону.

Нехай усіх Вас Милосердний Господь нагородить Своїм Благословенням!

Дружина Розалія, син Левко і дочка Анна.

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

Пожертви з Різних Місцевостей.

По $1,000.00:

Д-р П. Дрогомер (Дрогомерець кий), Фльорида, США; І. Негрич, Вайта, Ман

По $600.00:

Григорій Ф. Стратійчук, Канора, Саск

По $400.00:

Д-р І. Лукій, Йорктон, Саск

По $250.00:

Николай Семенюк, Ембіркетбриг, Онт.

[illegible].00:

Г. Папіш, Вінніпег; Д. Мацелюх, Ню Вестмінстер, Б. К.; О. Лукінчук, Едмонтон; К. Кнаригга, Гренд Пойнт, Ман.

По $105.00:

Юрій Романюк, Оттава, Онт; Н. Соломчний, Сенаїй Лейк, Ман.

По $10.00:

Пані Параліна Драган, Вінніпег; пані Марія Микитюк, Вернон, Б. К.; В. Ецинык, Річмонд, Б. К. Юрій Герески, Едмонтон; У.Г.П Громада, Гаеслин, Саск.; Павло Кравчук, Вінніпег; Ніколи Андрушко, Форт Френсіс, Онт; Гр. Прощишин, Йорктон, Саск; Анна Фігус, Вінніпег; о. І. Скакальський, Вінніпег; о. С. Гредіяк, Гаес, Саск; Семен Возник, Бруксбій, Саск; панна Марія Якимішак; Гнат Гадал, Ісландон, Онт; Федір Кнба, Форт Франс, Ман; Анатоль Дашлюк, Оттава, Онт; І. Войтюк з дружиною, Вигків, Саск; Яків Яшок, Вегревіл, Алта; Андрій Панасюк, Вадіна, Саск.

По $[illegible].00:

о. Борис Забродський з родиною., Гарвей, Ілл., США

По $50.00:

Іван Чайка, Келігер, Саск; Павло Дідковський, Сгюфтик, Ман; Г Папіш, Вінніпег; Н. Олійник, Ріджайна, Саск; К. Мазур, Едмонтон, Алта; Владика Борис, Вінніпег; Збірка на Похороні бл. п Анни Микитик, Вайта, Ман

По $42.65:

Збірка на Похороні бл. п. Василини Лазорко, Ст. Джозіпін, Саск

По $32.00:

Збірка на Ювілею Василя і Стефанії Костюків, Брентфорд, Онт

По $30.00:

Пилип Солдат, Саскатун; Дмитро Романюк, Ст. Катеринс, Онт; Мирослав Неленюк, Вінніпег; пані Текля Кудрик, Ватсон, Саск

По $25.00:

В. Басараб, Вінніпег; Оленишь Брати Похоронне Заведення, Шікаго, Ілл., США; Н. С. Клем, Пембіна, Н. Д., США; В. Чернівський, Гаеслин, Саск; Семен Палинчук, Лідер, Саск.

По $20.00:

Збірка на Похороні бл. п. Петра Ткачука, Мекнат, Саск; У.Г.П Громада, Мірнам, Алта.

По $15.00:

о. Прот. Л. Форостівський, Київ лена, Онаво, США; Григорій Кудрик, Ватсон, Саск.

По $13.00:

Збірка на Похороні бл. п. Юрія Федорука, Стриджис, Саск.

По $11.25:

Збірка на весілаю Григорія Шовдри і Ахрінни Нсталійчук, Шортдейл, Ман.

По $10.00:

Николай Малинин, Кліавлена, Огайо, США; пані Ольга Кінщук, в пам'ять бл. п. Анни Микитик, Вайта, Ман; пані Василина Саламандик на Неїначний Вінок бл п Анни Микитик з Вайта, Ман; проф. д-р М. Яремко, Університет у Вермілійон, С. Д., США.

По $6.50:

Николай Гуцал, Гарвей, Ілл., США

По $6.00:

Збірка на Поминальному Богослуженні по бл. п. Іванові в Василині Мандрусяк, Мусідора, Алта.

[illegible].00:

Семен Слонь, Лонг Бренч, Онт;

Іван Куленич, Вінніфіх, Ілл., США; Микола Горлій, Симко, Онт.

$1.00: Дрібними.

Збірка на Духовий Конференції в Вінніпезі.

По $1,000.00:

о. М. Стеценко, о. Г. Удод.

По $500.00:

Всеч. Отці: Г. Васіяїв, Л. Самець, В. Федак, М. Крищук, В. Селишин, М. Фик, П. Сацевич, І Скакальський, В. Сюзаар (Протовр.), Ф. Легенюк, Т. Ковалишин, М. Боднарчук, Ф. Керницький, М. Юрківський, д-р С. В Савчук

По $300.00:

Блаженніший Владика Митрополит Іларіон.

По $250.00:

о. Н. Дебрин

По $200.00:

Всеч. Отці: Є. Стефанюк, Д. Лучак, А. Тетеренко, С. Зузак, В. Слюзар, М. Олесюк, Т. Славченко, С. Кінюк, І. Стус, П. Зиїбський, О. Костюк, П. Бублик.

По $150.00:

о. П. Зубрицький

По $100.00:

Владика Архиепископ Михаїл (шорюку); Владика Єпископ Борис, Всеч. Отці: Т. Гауханюк, І. Гикавий, Н. Блажук, М. Подольський (шорюку), Р. Панченко, М. Сичаненко, Г. Цукорник, Я. Пук, С Ярмусь, О. Федик, М. Коленич, С Кицуляк, П. Стефюк, Е. Горгінь, Б. Горгіца, Т. Міненко, д-р В. Левицький (ЗДА), Д. Стратійчук (шорюку), К. Квасницький, Т Жоховський

Збірка Місцевого Комітету в Гемптон, Онт.

По $400.00:

Українська Православна Громада Св. Володимира.

По $100.00:

Іван Савчук, Василь Ткач, Дмитро Соловий, Жіноче Товариство ім. Лесі Українки.

По $50.00:

Богдан Радиш, Дамян Кунь, Василь Бежан, Никола Гавур

По $40.00:

Стефан Напівайко

По $25.00:

Василь Фастрига, Валентин Сомчинський, Андрій Барнко, Євген Криворучко, Никола Романів, Леонід Клікотін, Гнат Саврук, Андрій Дибко, Юрій Сварчук, Макар Сушко

По $20.00:

Збірка на ювілеї В. Бежана, Павло Дубров, Михайло Юнкевич.

По $15.00:

Григорій Гребенюк

По $10.00:

Ф. Гадачук, Мих. Дацій, Р. Спіровичч, Микола Лещук, Мих Лаврик, Іляя Шкрибляк, Олекса Лупинос, С. Панів, Ізидор Олексів, Василь Баюс, Андрій Юхимець, Іван Поручко.

По $5.00:

Катерина Дворак, Стефан Жолковський, В. Пархоменко Івна Жадан, Ол. Трушко, Богдан Корній

Збірка в САСКАТУНІ, Саск., під час відвідин о. д-ра С. В. Савчука 2-го червня ц. р.

По $1,000.00:

Пані Марія Бойчук (її чоловік Михайло Бойчук уже зложив $2,025.00).

По $500.00:

Павло Ткачук.

По $200.00:

Іван Чайковський, Проф А Михайленко з дружиною.

По $125.00:

Д-р М. Бойкович

По $100.00:

Олекса Хомин з дружиною, Іван Семенів, суддя О. Бендас (Нотер Бетлефора, Саск.), сенатор Іван Гнатишин, д-р Ю. Драган, Федір Скоробогач, Дмитро Олексин, Стефан Франко, Василь Бурнин, С. Трембач, Д. Шабанин, Василь Михайлюк, С. Стівенс, Джирій Максимич, Н. Н.

По $110.00:

Пані Марія Бурак, Семен Михайлюк.

По $50.00:

Адвокат Юлян Стечишин, Никола Дорош, В. Новосад, Михайло Свенарчук (Едерація, Саск.).

По $40.00:

Петро Папіш

По $25.00:

Петро Кнба, Тома Шліхта, Г Оленюк, М. Залещук, І. Козовин, Михайло Гарасимчук, Іван Костик, Дорис Олексин

По $20.00:

Пані Варвара Михайленко, пані П. Пінець, М. Кіндрачук, Юрій і Ольга Трошин, пані І. Мадюк

По $15.00:

Пані В. Катеринич

По $10.00:

Петро Залещук, А. Бузяк, Стефан Орбек, Іван Боєр, Н. Гавриш, Василь Калин пані Софія Гре щук Данило Свицький, Михайло Павлюк, Василь Король, Кароль Гудима, пані Марія Біва, Дмитро Бокшован, Петро Дрозда, Федір Пінчак, Роман Варварич (Колон сей, Саск.)

По $5.00:

Анна Гнатюк, А. Катрусяк, Іван Котелко, Б. Балан, Михайло Добний, А. К. Петрик, Борис Кіщук з дружиною

Збірка Місцевого Комітету при Катедрі Св. Івана, Едмонтон, Алта.

По $1,000.00:

П. Міськів з дружиною

По $250.00:

Д. Мельник з дружиною

По 210.80:

З Похорону бл. п. о Прот. Г Кришталовича

По $100.00:

Пані П Саламандик, Н. Н

По $50.00:

І. Мельничук з дружиною, І Пирч, М. Фербей з дружиною, пані Агафія Яніщевська, пані Агафія Яніщевська.

По $25.00:

І. Пасочник з дружиною, С Панасюк з дружиною, І Кузів з дружиною

По $20.00:

А. Волханський з дружиною, Г. Палей з дружиною, А. Ворона, пані П Малишка

По $10.00:

М. Матусяк з дружиною, І Багін

По $5.00:

Т. Гринченко з дружиною, Н Пендрюк.

Збірка по Похороні бл. п Анни Байван

По $25.00:

о. Прот. Леонід і добродійка Марія Дячини.

По $20.00:

Іван Філіпчук, Порт Альберні, Б. К

Збірка Місцевого Комітету в Гаес, Саск.

По $25.00:

Павло і Марія Прихітки.

[illegible].00:

М. Г. Бен з дружиною

По $10.00:

Олекса Медвідь, Іван Сушко, Олекса Губич

Збірка о. А. Тетеренка в окрузі ТУ ГИЛС, АЛТА.

По $50.00:

Збірка на Похороні бл. п. Рафти Мельничук, Ту Гилс, Алта.

По $34.34:

Збірка на Похороні бл. п. Стефана Ткачука, Кейвелд, Алта

По $33.25:

Збірка на Похороні бляж. п. Юрій Деливського, Ту Гилс, Алта

По $14.60:

Збірка на Похороні бл. п. Василя Никіфорука, Ту Гилс, Алта

По $12.95:

Збірка на Похороні бл. п. Дмитра Марусика, Брикалей, Алта

Збірка Місцевого Комітету Громада Св. Іллі, Едмонтон, Алта.

По $100.00:

Іван Лупул, Форт Саскачеван

По $50.00:

Н Сирник

По $25.00:

Василь Досиан, Іван Сірик

По $20.00:

Василь Любатюк

По $5.00:

Василь Дмитрук

Збірка Місцевого Комітету в Калмар, Алта.

По $100.00:

Ст Олексний (зложив на Соборі; попередньо зложив $200.00)

По $25.00:

Василь Лаба, Ед. Чьбача, Михайло Олексний

По $10.00:

Іван Лесюк, Василь Стурко

По $5.00:

М. Фіцовин, Андрій Манчак, Іван Когут, Федір Стурко, Василь Сич, Іван Лаба, Никола Попович, Еллен Манчак.

$35.00: Дрібними.

Збірка Місцевого Комітету в Окрузі Гленедон, Алта.

По $25.00:

М. Т. Грекуль, Ст. Пал, Алта; Григорій Остапів, Ст. Пал, Алта

По $20.00:

З Поминального Богослуження в Ель Пойнт, Алта

По $10.00:

Федір Москалюк, Бонівіл, Алта, Никола Бохонь, Ель Пойнт Алта

По $5.00:

Юрій Величко, Бонівіл, Алта, Митро Франчук, Айрон Ривер, Алта; Никола Гузінь, Айрон Ривер, Алта; Олександер Поповин, Ст. Пал, Алта; Никола Храпко Ст. Пал, Алта; Юрій Іщук, Гленедон, Алта; Андрій Боруцький, Ст Пал, Алта.

$2.00: Дрібними.

Усім Жертводавцям щира подяка!

За Комітет Будови Колегії Св. Андрея в Вінніпегу:

о. д-р С. В. Савчук,
голова Дирекції та координатор кампанії.

Адреса Колегії:
67. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada.
Tel. JU 6-3092

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА КАТЕДРАЛЬНА ГРОМАДА СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ В ЕДМОНТОНІ

святкує

ХРАМОВЕ СВЯТО
7-го ЛИПНЯ 1963 Р. Б.

в день Різдва Св. Предтечі й Хрестителя Господнього ІВАНА з таким порядком Богослужень:

1) Всенічна й Утреня — 8.45 год. ранку.
2) Зустріч Високопреосвященішого Владики Архиепископа Андрея — 9.45 год. ранку.
3) Свята Божественна Літургія Архиєрейськими Чином — 10.00 год. ранку.

● Після Богослуження братський обід у залі Катедри з належною програмою та відзначення Почесних Членів.

Запрошується Членство й Прихожан Катедри Св. Івана й Членів та Прихожан Церковних Громад міста Едмонтону: Св. Пророка Іллі, Св. Архистратига Михаїла, Св. Апостола Андрея Первозванного, як також Членів Українських Православних Громад з околиць громадою взяти участь у Храмовому Святі Катедри Св. Івана в Едмонтоні

За Управу:
о. Прот. Т. Ковалишин, парох.
о. Прот. Ол. Хом'як, парох.
Н. Боднар, голова.
Є. Вакарюк, кор. секр
В. Костиш, діл. секр.

УВАГА! ДИРИГЕНТИ!

Пошукуємо диригента для церковного хору. Початок праці від 14 липня ц. р. Заінтересовання просимо звертатися до Управи Церковної Громади:

St. John's Ukrainian Greek Orthodox Church.
31 Bloor St. E.,
Oshawa, Ontario
За Управу:
Дмитро Ставченко, голова.
Володимир Григоренко, секр

ХРАМОВЕ СВЯТО

Української Православної Громади в Пембіні, Норт Дакота.

В неділю — в день Різдва Івана Хрестителя — 7-го липня 1963-го року відбудеться Храмове Свято.

На це Свято запрошуємо українське громадянство з м. Вінніпегу, Дуфрост, Округу Вайта, Округу Толстой і інших сусідніх довколишніх громад.

ПРОГРАМА СВЯТА:

● Початок Утреня о год. 9-ій рано
● Служба Божа о год. 10-ій рано
● По Службі Божій спільний обід для всіх учасників Свята

Заряд Церковної Громади.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЛИПЕНЬ

7 Неділя, — Різдво Івана Хрестителя, — Поплар Парк, Транскона, Пембіна й Стел. Храм
14 Неділя, — Канора, Селкірк, Гнндал. Храм.
21. Неділя, — Дуфрост, Транскона, Бозанер й Сулуквін. Храм
28. Неділя Св. Володимира Великого, — Гонор, Поплар Філд, Кенора. Храм

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОЯЧУКА

ЛИПЕНЬ

7. Неділя Св. Івана Хрестителя — Йорктон
12. Пятниця Свв. Апп. Петра й Павла — Архимйчукова Храм
14. Неділя — Горалиц Храм
21. Неділя — Райн
28. Неділя Св. Володимира Вел. — Йорктон

СЕРПЕНЬ

4. Неділя — Йорктон. Храм
11. Неділя — Йорктон. Вечірня в Райн 7-ма год. вечером.
18 Неділя — Йорктон. Храм

19. Понеділок. Преображення Господнє — Брокстон. Посвячення Свячіи
25. Неділя — Горанц
28. Середа. Успіння Пресв. Богородиці. В громаді о. В. Пука Лора Храм
110 Wellington Ave. Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА
ЛИПЕНЬ
7. Неділя — Кенсек
12. П'ятниця — Св. Апп. Петра і Павла — Каядер. Храм
12. П'ятниця — Св. Апп. Петра і Павла — Ахтимічукова. Храм Відправляємо Всен. о. В. Бойко
14. Неділя — Сторновей. Храм
21. Неділя — Мазепа
28. Неділя — Донівел
СЕРПЕНЬ
4. Неділя — Кенсек
11. Неділя — Каядер
18. Неділя — Мазепа
18. Неділя о 3-ій год. Вечірня — Ахтимічукова
19. Понеділок. Преображення Госп. — Спаса — Донівел. Храм
25. Неділя — Донівел на Леньковій фарві
28. Середа. Успіння Пресв. Богородиці — Сторновей
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЛИПЕНЬ
7. Неділя. Різдво Івана Хрестителя — Вернон
12. Петра й Павла — Вернон
14. Неділя. Храм. — Келовна
21. Неділя — Вернон
28. Неділя — Вернон
Address: 2602-42 Ave., Tel. 542-4312 Vernon, B. C.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЛИПЕНЬ
7. Неділя — Гарленд й Драй Ривер. Різдво Ів. Хрест. Празник в обох громадах.
1. П'ятниця — Етельберт. (Празник Св. Апп. Петра й Павла. В Богослужбі їх о. Пархом, візьме участь о. Петь з Дайфіну. Всеч о. М. Олесюк. Всіх щиро запрошуем взяти участь у нашому Храмовому Святі).
14. Неділя — Пайн Ривер
21. Неділя — Етельберт
28. Неділя — Боян
Address: Ethelbert, Box 71 Ph. 9264

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ЛИПЕНЬ
7. Неділя. Різдво Івана Хрестителя. Храм — в Норт Бетлефорд. Проситься всіх доокольних Громад взяти участь у цьому дні.
12. П'ятниця. Св. Апостолів Петра і Павла Храм в — Гаєлин
14. Неділя — Витків. По обіді Відправи на Гробах в Витків
21. Неділя — Кендо
28. Неділя — Медов Лейк
North Battleford, Sask. 972—10th St. Ph. 445-3280

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЛИПЕНЬ
7. Неділя, Різдво Св. Ів. Хрест Гаєс, Храм
12. П'ятниця. Св. Петра і Павла — Свон Плейн. Храм
14. Неділя — Норкевей, Храм
21. Неділя — Свон Ривер
28. Неділя Св. Волод. — Дембурі. Храм
Address: Box 117, Hayes, Sask.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЛИПЕНЬ
7. Неділя. Р. Івана Хрестителя. Храм — Біг Медов
12. П'ятниця. Св. Ап. Петра і Павла. Храм — Гіфорд
14. Неділя — Ст. Паул
об-ій по пол. Вечірня: Гленлон
21. Неділя — Секві Ренеш о 4-ій год. по вол. Вечірня — Боневіл
28. Неділя Св. Володимира. Храм — Елк Поінт
Запрошується доокольні Парафії взяти участь в Храмових Святах.
Box 194, Glendon, Alta. Tel.: 51

о. Ст. ЗУЗАКА
ЛИПЕНЬ
7. Неділя, Івана Хрестителя — Пискавиці (пікник)
12. Пятниця. Св. Петра і Павла — Геффора
14. Неділя. Храмовий Празник — Кридор
21. Неділя — Геффорд
21. Неділя о год. 3.00 по пол Вечірня — Бізкіз
28. Неділя Св. Володимира (хрампразник) — Редфід
Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: 85.

о. М. КОЛЕНИЧА
Address: 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel PA 9-5814

о. М. КРИТЮКА
ЛИПЕНЬ
7. Неділя Різдво Св. Івана Хрестителя — Ервуд. Храм
12. Пятниця. Св. ап. Петра й Павла — Брускбл. Храм
14. Неділя — Гадсон Бей
21. Неділя — Мелфорт
28. Неділя — Гронлд (північна)
УВАГА! Цим повідомляється, що в неділю 23-го червня 1963 р. відбудеться Візитація Блаженнішого Митрополита ІЛАРІОНА і Освячення Церкви в Громаді Св Миколая в Гадсон Бей, Саск. Ласкаво запрошуєтся всіх з ближчих і дальших околиць взяти численну участь у цім Святі.
СЕРПЕНЬ
2. Пятниця. Св. Пробоєв. Дій — Прейрі Ривер
4. Неділя — Гадсон Бей
11. Неділя — Гронлд (північна)
18. Неділя — Мелфорт
19. Понеділок. Преображення Госп — Гронлд (над річкою)
25. Неділя — гронлд (північна)
28. Середа. Успіння Пр. Богор. Брускбл
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛИША
ЛИПЕНЬ
12. Св. Ап. Петра й Павла — Арбака. Храм. Служба Божа Відправить о. П. Стефюк
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛИПЕНЬ
7. Неділя — Сенді Лейк. Храм Канонічна Візитація Владики Бориса.
12. Пятниця. Св. Ап. Петра й Павла — Сік. Храм
14. Неділя - - Ешгусани
21. Неділя — Сік
28. Неділя — Онікбори. Храм Церковний Заряд у Сенді Лейку запрошує на Храм, що його Відслужить Прєо Владика Борис в сослуженні Священиків Онкборівської Церк. Округи: з Брендоку, Дайфіну, Робшіну і всіх тих, що мають добру волю до нас загостить.
Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 336.

о. М. ОЛЕСЮКА
ЛИПЕНЬ
7. Неділя. Різдво Ів. Хрестителя Храм — Дрифтпайл Ривер
12. Пятниця. Апостолів Петра і Павла. На Храмі в Етелберт
14. Неділя Храм — Косів
21. Неділя Дайфін
28. Неділя Св. Володимира. Храм Гілберт Плейнс
Вечірні в місяці липень і серпень в Громаді св Юрія в Дольфині не буде.
810 Main Str. South Dauphin, Man.

о. Е. ПРИСТУЛИ
Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЛИПЕНЬ
7 Неділя Різ. Ів. Хрестителя Тюдор (рік.) Храм
12. Пятниця. Св. Ап. Петра і Павла — Інсінгер (г-й) Храм
14. Неділя — Інсінгер (м.)
21. Неділя — Тюдор (м.)
28. Неділя — Вестбрук
СЕРПЕНЬ
2. Пятниця. Пророка Ілії — Дробот
4. Неділя — Інсінгер (м.)
11. Неділя — Тюдор (м.)
18. Неділя — Вестбрук
19. Понеділок. Преобр. (Спаса) Свячення Овочів — Тюдор (за рікою)
25. Неділя — Інсінгер (г-н)
28. Середа. Усп. Пр. Богородиці — Льодр. Храм

о. Я. РИБАЛКИ
ЛИПЕНЬ
7 Неділя - Вернайт. Храм
Давнинг — Вечірня 7 год. веч.
12. Пятниця — Едвана
14 Неділя — Смокі Лейк
Стрий — Вечірня 7 год. веч.
21 Неділя - Вилька
Белс — Вечірня 7 год. веч.
28. Неділя Сведен
Смокі Лейк. Вечірня 7 год. веч
Address: Smoky Lake, Alta. Box 809

о. В. СЛЮЗАРА
Canora, Sask., Ph. 563-6155

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
ЛИПЕНЬ
7. Неділя — Ст. Джулен
12 Пятниця. Ап. Петра й Павла — Елдов Крик Храм
14 Неділя - Вакав
21 Неділя Ленно
21 Неділя Кадворт 7 год веч
28 Неділя. Служба Божа відправляється в Осел „Зелений Гай" з нагоди закінчення літніх курсів По Службі Божій обід і концерт Проситься сердечних українців Саскачеванщини стримативсь від всяких Імпрез у вашій місцевості а прийхати до „Зеленого Гаю". Наперед дякую за участь.
СЕРПЕНЬ
4 Неділя Свячення на відпусти
11 Неділя Єлдов Крик
11 Неділя Ст. Джулен 4 год по обіді
14 Середа Хрещення України. Початок Спасівки Альвена
18 Неділя Тарнволь
18 Неділя Смоке 4 год по обіді
25 Неділя Кадворт
25 Неділя Ленін, Вечірня 7 год вечера
28. Середа Усп Пресвятої Богородиці Вакав Храм
Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛИПЕНЬ
7 Неділя Івана Хрестителя Толстой
12 Пятниця Петра й Павла Храм Ярбока
14 Неділя Храм Сарпо
21 Неділя Рока
28 Неділя Гардентон
СЕРПЕНЬ
4 Неділя Толстой
11 Неділя Сарпо
18 Неділя Рока
19 Понеділок Преображення, Свячення Овочів Толстой
25 Неділя Храм Гардентон
28 Середа Успіння Богородиці — Гардентон
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЛИПЕНЬ
7 Неділя Св Йоана Хр - Керконг Храм
12 Четвер Св Апп Петра і Павла Торнлд Храм
14 Неділя Редактер
21 Неділя Федора
28 Неділя Св. Володимира Воскресіа. Храм і Візитація Вірників Владики Андрея
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. Е. ТРУФИНА
ЛИПЕНЬ
7 Неділя. Різдво Св Івана Хрестителя - Вірдейт Храм
12 Пятниця. Св. Апп. Петра і Павла — Калет Храм
14 Неділя — Нипавин
21 Неділя - Сенбург
28 Неділя Св. Володимира Вел Шіпмен
Запрошується сердечно всіх вірних громадян з довколишніх громад взяти якнайчисельнійшу участь в Храмових Святах.
Address: Weirdale, Sask. Ph. 486.

о. Г. УДОДА
ЛИПЕНЬ
7. Неділя — Шіпо (місто)
12. Пятниця — Св. Ап. Петра і Павла — Мельничуки, Храм
14. Неділя — Фовм Лейк. Храм
21 Неділя — Шіпо (пох.)
28. Неділя. Володимира Великого — Винярд
Address: Shoho, Sask., Box 82. Tel. 21.

о. М. ХОМЕНКА
ЛИПЕНЬ
7. Неділя — Айтуна
12. Св. Ап. Петра й Павла — Фенвуд. Храм
14 Неділя — Мелвіл
21. Неділя — Гудів
28. Неділя — Габбард
Box 148, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
ЛИПЕНЬ
7. Неділя — Моркемб. Різдво св Івана Хрестителя. Храм
12. Пятниця — Брюсов. Св. Апп Петра і Павла
14. Неділя — Мирнам
21 Неділя — Мусідора
28. Неділя — Слава пол.
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШЕВЦЯ
ЛИПЕНЬ
7. Неділя. Різдво Св. Івана Хрестителя. Храм відбудеться в Робінн, а рівнож після відправи спільний храмовий обід. Учасників, як прихильників так і гостей щиро вітаємо!
12. Пятниця. Св. Апостолів Петра і Павла. Храм в Зелена-Мирдейл, а після відправи відбудеться спільний храмовий обід. Усіх учасників вже, заздалегідь дуже радо витаємо
14. Неділя Левінард, фармерська колонія, коло Інглис
21. Неділя — Шортдейл
28. Неділя. Св. Володимира, Вел князя українського в Россеа. З нагоди Богослужіння відбудеться Храм, а після всіві відправи буде взаємне прийняття прихильників і гостей спільним храмовим обідом. Учасників вже заздалегідь дуже радо вітаємо
Address: Roblin, Man. Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІГУМЕНА О. ЦЕРБАНЯ
ЛИПЕНЬ
7. Неділя. Різдво Івана Хрестителя. Храм Пено
12 П'ятниця Св. Апостолів Петра й Павла. Храм Торсбі
14 Неділя. Храм — Оновей
21 Неділя Калмар
28 Неділя Калмар
УВАГА Рідна Школа, починаючи з 1-го липня по Д4-те, в Брезерайн .3 15-го липня по 27-ме, в Калмар
СІ ЧЕНЬ
4 Неділя Торсбі
11 Неділя — Брудерґайм
18 Неділя - Калмар
25 Неділя Пено
УВАГА! Рідна Школа, починаючи з 29-го липня по 10-те серпня в Торсбі. З 12-го серпня по 24-те в Калмар. З 26-го серпня по 31-ше в Кемроз.
Address: 9630—109th Ave., Ph. GA-23012. Edmonton, Alta

о. С. СТОЛЯРЧУКА
ЛИПЕНЬ
7. Неділя — Вилкінзон
12 Пятниця. Петра і Павла Кедрос. Храм
14. Неділя — Завалле
21. Неділя Лужанн. Відкриття нової Церкви
28. Неділя — Прут
СЕРПЕНЬ
2. Пятниця Св. Іллі — Гемлни
4. Неділя — Вилкінзон
11. Неділя — Кедрос
18. Неділя — Борніна
19. Понеділок. Спаса — Завалле
25. Неділя — Прут
28. Середа. Усп. Пресв. Богородиці Вилкінзон
Box 307 Willingdon, Alta.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Mcm.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XI. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го СЕРПНЯ, 1963. WINNIPEG, MAN., AUGUST 1, 1963. ЧИСЛО (1986-1987) 14-15

З КАМПАНІЇ НА КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ

Президія Консисторії нашої Церкви вислала до Всеч. о.о. Настоятелів обійшла у справі відправлення Панахид по 7,000,000 українців-жертв штучно створеного комуністичною владою в Москві голоду в Україні 1933 р.

На цих Панахидах, які в деяких Громадах уже вспіли відправити, зроблено збірку пожертв спеціяльно на будову Колегії Св. Андрея.

За порозуміння Риму з Москвою

Послання папи Павла VI до Хрущова

Рим старається налагодити зв'язки з комуністичними державами

„Папа Павло VI, очевидно, продовжуючи політику свого попередника (Івана XXIII), що полягає в намаганні нав'язати ближчі зв'язки з комуністичним світом, вислав послання до советського прем'єра Хрущова і до Александра Завадзького — титулярного голови уряду Польщі", — інформує щоденник „New York Herald Tribune" (28. 6. 1963) на основі каблограмного повідомлення пресової агенції з Ватикану. Далі, цей же щоденник інформує:

„У цих обидвох своїх зверненнях папа підкреслив, що Римо-Католицький Церкві залежить на світовому мирі.

Советська новинкарська агенція ТАСС у Москві вчора (27. 6. 1963) подала, що цим своїм посланням папа відповів на якнайкращі побажання, передані советським лідером (Хрущовим) папі Павлові після його обрання на папство тиждень тому".

Папа Павло VI молиться за успіх „російського народу", яким він уважає все населення СССР

У своєму посланні до Хрущова, переданому в Москву з Ватикану каблограмою, папа Павло VI сказав:

„Ваш відзив (поздоровлення Хрущова цьому папі з нагоди обрання його на папство) збуджує в нашій душі пам'ять про російський народ, про його світську й християнську історію, і ми просимо Бога, щоб цей народ у своєму добробуті і добре впорядкованому суспільному житті вніс багатий вклад у справжній поступ людства і в справу справедливого миру в усьому світі".

Текст цього послання папи до Хрущова дослівно подав „New York Herald Tribune" (28. 6. 1963).

(Закінчення на стор. 2-й)

Так, як було з о. Даніелем

Розголос Тересни Торрес Левін

НЕВІРУЮЧІ ЖИДИ ПІДТРИМУЮТЬ ЮДАЇЗМ

„Тереска Торрес Левін, дружина відомого американсько-жидівського автора Мерра Левіна, створила ще один випадок „брата Даніеля", подає вінніпезький жидівський часопис „The Jewish Post" (20. 6. 1963). „Її батьки були жиди і були навернені на католицтво ще перед її народженням. Пані Левін далі є католичкою, але вона також хоче, щоб її вважали жидівкою. З'їдно з інтервю в „Jerusalem Post", вона пригноблена тим, що більшість жидів не визнають, без своїх претенсій, її самоозначення як жидівки.

Відповідь дружині цього письменника тим разом прийшла не від „релігійної" людини, але від не-релігійної світської. Ізраїль Нокс (Israel Knox), який працює в рубриці „Точка погляду" в „The Workman", висловив погляд, що „цей жид, який є агностиком, а навіть атеістом, що не конечно відлучується від спілкування з жидівською історією, ані відділяє себе від (минулих) поколінь, поки він цього сам не хоче. Він еднається з своїми земляками-жидами; хоч його інтерпретації чи наголошування можуть бути інші, то все ж він еднається з своїми земляками-жидами: ці самі свята, ці самі як високі, так і трагічні моменти бувальщини його народу... Але принцип толеранції і доброї волі не вимагає того, що б Тереска Левін і її батьки мали і собі торт, і їм його також... Їхне наверення (на християнство) в дійсності є те, що вони виступили з історії жидів і покинули сотні поколінь..."

З. Р. В. — Католицького монаха о. Даніеля, сина батьків-жидів, який покинув юдаїзм і став католиком, уряд і Верховний Суд Ізраїля, а також жидівський загал не визнали жидом. У такій самій ситуації є тепер Тереска Торрес Левін.

Жиди загально вважають, що хто з них зміняє жидівську релігію, той тим самим вирікається жидівської національности. Але жиди не вважають відступників від жидівства тих жидів, які кажуть, що вони „атеісти". Ці з жидів, які брали участь у створенні й очолюванні Советського Союзу в 1918-21 рр., також голосили атеїзм, але в Жидівській Історії вони фігурують, як визначні жиди. Можливо, що релігійні жиди не вважають їх відступниками від жидівської релігії. Жиди — „комуністи" за залізною заслоною не розстрілювали й не розстрілюють рабінів.

Залишки середньовіччя

Квебек перед проєктом реформи шкільництва

Прем'єр провінції Квебек, Жан Лесаж, 26 червня ц. р. вніс у парляменті Квебеку проект часткової реформи досьогочасної системи шкільництва цієї провінції.

Від своїх початків і досі шкільництво в Квебеку офіційно й практично є в руках Церкви, а не уряду. Тому що Квебек є переважно католицьким, то великою

(Закінчення на 2-й стор.)

80-ЛІТТЯ МИТРОПОЛИТА НІКАНОРА. — Владиці Митрополитові Ніканорові (Абрамовичеві) — Первоієрархові Української Автокефальної Православної Церкви на Чужині (в екзилі), з центром у західній Європі, сповняється 80 років життя.

З цієї нагоди складаємо Високому Ювілятові сердечні привітання і бажаємо Йому многоліття.

АРХИЄПИСКОП СИЛЬВЕСТР ВІДІЙШОВ У СТАН СПОЧИНКУ З ПРИВОДУ СТАРЕЧОГО ВІКУ

Український православний Архиєпископ Сильвестр (Гаєвський) в Австралії — Єпископ Мельборнський і Австралійсько-Новозеляндський, подався в стан спочинку з приводу свого старечого віку; на його місце Собор обрав Єпископа Доната, — подала газета „Українець в Австралії" ч. 3 (145), 1963.

З. Р. В. — Собор звільнив Владику Сильвестра від обов'язків правлячого ієрарха на власне прохання цього останнього, бо він уважає, що в перестрійому віці не можливо належно виконати відповідальні обов'язки.

Зате ж у Греції члени Св. Синоду Церкви вимагають від свого головного Митрополита Хризостома, щоб він подався в стан спочинку, бо з приводу старечого віку він часом „діє шкідливо" для Церкви, але митр. Хризостом покинцо опирається, — він уважає, що ще почувається на силах до самої своєї кончини правити Церквою в Греції.

У Католицькій Церкві серед єзуїтів є рух за тим, щоб кандидатів на папи вибирали молодшими, а коли папа вже в похилих літах, то щоб він відходив у стан спочинку, бо в глибокій старості він не спроможний належно правити Церквою, хоч сам він цього не помічає.

Щоб не було сюзій

ПАПА ПАВЛО VI: НЕ-КАТОЛИКИ ПОВИННІ ВИЗНАТИ „ПЕРШИНСТВО И НЕПОМИЛЬНІСТЬ" ПАПИ

Про заяву папи Павла VI в день його коронації „The Winnipeg Free Press" (1. 7. 1963) подав:

„Він (папа) висловився ясно, що протестанти й інші християнські віроісповідання повинні визнати католицьке вчення про першинство папи і його непомильність у справах віри й моралі".

Павло VI сказав це в день його коронації — 30 червня ц. р.

Ця вістка подана на основі інформації пресової агенції NYHT з Ватикану.

З. Р. В. — Під впливом т. зв. „ліберальної" політики папи Івана XXIII деякто з не-католицьких церковних провідників надіявся, що може Ватикан ступнево якось злагідніть (якщо не скасує його) свое „вірення" в так зване „першинство" та „непомильність" папи; це тому папа Павло VI (наслідник Івана XXIII) вважав потрібним повторити не-католикам відоме римське „semper eadem" („завжди це саме").

19. Понеділок. Преображення Господня — Брокстон. Посвячення Овочів
25. Неділя — Горлиці
28. Середа. Успіння Пресв. Богородиці. В громаді о. В. Пука Лора — Хрим
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2900

о. П. БУБЛИКА
ЛИПЕНЬ
7. Неділя — Кенсек
12. П'ятниця — Св. Апп. Петра і Павла — Кадлер. Храм
12. П'ятниця — Св. Апп. Петра і Павла — Ахтитіпічуков. Храм Відправлятиме Всеч. о. В. Бойчук
14. Неділя — Сторіновей. Храм
21. Неділя — Мазепа
28. Неділя — Дояжея
СЕРПЕНЬ
4. Неділя — Кенсек
11. Неділя — Кадлер
18. Неділя — Мазепа
18. Неділя о 3-ій год. Вечірня — Ахтитіпічуков
19. Понеділок. Преображення Госп - Спас — Дояжея. Храм
25. Неділя — Дояжея на Леньковій фармі
28. Середа. Успіння Пресв. Богородиці - Сторіновей
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЛИПЕНЬ
7. Неділя Різдво Івана Хрестителя — Вернон
12. Петра й Павла — Вернон
14. Неділя. Храм. — Келовна
21. Неділя — Вернон
28. Неділя — Вернон
Address: 2602-42 Ave., Tel. 542-4312
Vernon, B. C.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЛИПЕНЬ
7. Неділя — Гарленд й Драй Ривер. Різдво Ів. Хрест. Празник, в обох громадах.
1. Пятниця — Етельберт. (Празник Св. Апп. Петра й Павла. В Богослужбі із о. Порохом, візьме участь о. Петь з Дафіну, Всеч. о. М. Олексюк. Всіх щиро запрошуєм взяти участь у нашому Храмовому Святі).
14. Неділя — Пайн Ривер
21. Неділя — Етельберт
28. Неділя — Бонн
Address: Etelbert, Box 71 Ph. 8264

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ЛИПЕНЬ
7. Неділя. Різдво Івана Хрестителя. Храм — в Норт Беттлфорд. Проситься всіх доокольчних Громад взяти участь у цьому дні.
12. Пятниця. Св. Апостолів Петра і Павла Храм в — Гласлин
14. Неділя — Витків. По обіді Відправи на Гробах в Витків
21. Неділя — Кендо
28. Неділя — Молов Лейк
North Battleford, Sask.
972—108 St. Ph. 446-3280

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЛИПЕНЬ
7. Неділя. Різдво Св. Ів. Хрест Гнес, Храм
12. Пятниця. Св. Петра і Павла — Свон Плейн. Храм
14. Неділя — Норквей. Храм
21. Неділя — Свон Ривер
28. Неділя Св. Воход. — Денбурі. Храм
Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЛИПЕНЬ
7. Неділя. Р. Івана Хрестителя Храм — Біг Медов
12-го Пятниця. Св. Ап. Петра і Павла. Храм — Гіфорд
14. Неділя — Ст. Паул
об-ій по пол. Вечірня: Гландон
21. Неділя — Сенді Ретюць о 4-ій год. по пол. Вечірня — Бонеліз
28. Неділя Св. Володимира. Храм — Елк Поінт
Запрошується доокольчні Парафії взяти участь в Храмових Святах.
Box 194, Glendon, Alta. Tel.: 51

о. Ст. ЗУЗАКА
ЛИПЕНЬ
7. Неділя, Івана Хрестителя — Писклищі (пікник)
12. Пятниця, Св. Петра і Павла — Геффорд
14. Неділя, Храмовий Празник — Кродор
21. Неділя — Геффорд
21. Неділя о год. 3.00 по пол Вечірня — Віннік
28. Неділя Св. Володимира (хрампразник) — Редфілд
Address: Box 195, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. М. КОЛЕНИЧА
Address: 2206 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel PA 9-5814

о. М. КРИТКОКА
ЛИПЕНЬ
7. Неділя Різдво Св Івана Хрестителя — Ервуд. Храм
12 Пятниця. Св. ап. Петра й Павла — Брускіл. Храм
14. Неділя — Гадсон Бей
21. Неділя — Мелфорт
28. Неділя — Гронлід (північна)
УВАГА! Цим повідомляється, що в неділю 23-го червня 1963 р відбудеться Вінтація Блаженнішого Митрополита ІЛАРІОНА і Освячення Церкви в Громаді Св Миколая в Гадсон Бей, Саск. Ласкаво запрошуються всіх з ближчих і дальших околиць взяти численну участь у цім Святі.
СЕРПЕНЬ
2 Пятниця. Св. Пророка Ілії — Прейрі Ривер
4 Неділя — Гадсон Бей
11 Неділя — Гронлід (північна)
18 Неділя — Мелфорт
19 Понеділок. Преображення Госп Гронлід (над річкою)
25 Неділя Гронлід (північна)
28 Серед. Успіння Пр. Богор. - Брускіл
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛЬША
ЛИПЕНЬ
12. Св. Ап. Петра й Павла — Арбака. Храм Службу Божу Відправить о. П. Стефюк
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛИПЕНЬ
7. Неділя — Сенді Лейк. Храм Канонічна Візитація Владики Бориса.
12. Пятниця. Св. Ап. Петра й Павла — Сім. Храм
14. Неділя — Вигусвіли
21. Неділя — Сім
28. Неділя — Оквбора. Храм Церковний Заряд у Сенді Лейку запрошує на Храм, що його Відслужить Пресв. Владика Борис в сослужінні Священиків Овк борської Церк. Округи: з Брендону, Давфіну, Роблінку і всіх тих, що мають добру волю до нас загостити.
Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 836.

о. М. ОЛЕСЮКА
ЛИПЕНЬ
7. Неділя Різдво Ів. Хрестителя Храм Дрифтінг Ривер
12 Пятниця. Апостолів Петра і Павла. На Храмі в Етельберт
14 Неділя. Храм — Косін
21 Неділя — Гіфорд
28. Неділя. Св. Володимира. Храм Гілберт Плейнс
Вечірня в місяці липень і серпень в Громаді св. Юрія в Давфині не буде
810 Main Str. South
Dauphin, Man.

о. Е. ПРИСТУПИ
Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЛИПЕНЬ
7. Неділя Різдво Ів. Хрестителя - Тіодор (рік.) Храм
12. Пятниця. Св. Ап. Петра і Павла — Інсінгер (г-й) Храм
14 Неділя — Інсінгер (г-й) Храм
14 Неділя — Інсінгер (м.)
21. Неділя — Тіодор (м.)
28 Неділя — Вестбурк
СЕРПЕНЬ
2. Пятниця. Пророка Ілії — Дробот
4 Неділя — Інсінгер (м.)
11 Неділя — Тіодор (м.)
18 Неділя — Вестбурк
19 Понеділок. Преобр. (Спаса) Свячення Овочів — Тіодор (за рікою)
25 Неділя — Інсінгер (г-в)
28. Середа. Успіння Пр. Богородиці — Льорз. Храм
28. Сер. Усп. Пр. Богородиці — Маморнець. Храм
Box 8. Theodore, Sask. Tel. 30.

о. Я. РИБАЛКИ
ЛИПЕНЬ
7. Неділя — Ворсвайт. Храм
Давінг — Вечірня 7 год. веч
12 Пятниця — Едвард
14. Неділя — Смокі Лейк
Стрил — Вечірня 7 год. веч.
21. Неділя — Вилиш
Белс — Вечірня 7 год. веч.
28. Неділя — Спеден
Смокі Лейк. Вечірня 7 год. веч
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. В. СЛОЗАРА
Canora, Sask., PH. 563-5153

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
Address: Box 517 Lac La Biche
Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
ЛИПЕНЬ
7 Неділя — Ст. Джуліен
12 Пятниця. Ап. Петра й Павла — Етлон Хрм. Храм
14 Неділя — Вакав
21 Неділя — Ленін
21 Неділя — Кадворт 7 год. веч
28 Неділя — Служба Божа відправлятиметься в Оселі „Зелений Гай" з нагоди закінчення літніх курсів. По Службі Божій обід і концерт. Просяться свідомих українців Саскатчеванщини стрічатись від всяких імпрез у вільній місцевості, а прихати до „Зеленого Гаю". Наперед дякую за участь.
СЕРПЕНЬ
4. Неділя. Священик на відпусті
11. Неділя — Елдов Крік
11. Неділя — Ст. Джуліен 4 год по обіді
14 Середа Хрещення України Початок Спасівки — Альвена
18 Неділя Тарнопоть
18 Неділя Смокі Лейк 7 год по обіді
25 Неділя Кадворт
25 Неділя - Ленін, Вечірня 7 год вечера
28. Середа. Усп. Пресвятої Богородиці — Вакав Храм
Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛИПЕНЬ
7. Неділя Івана Хрестителя Толстой
12 Пятниця Петра й Павла. Храм Урбака
14. Неділя Храм Сарто
21. Неділя Рузз
28. Неділя — Гарлентон
СЕРПЕНЬ
4. Неділя Толстой
11. Неділя Сарто
18 Неділя Роза
19 Понеділок. Преображення. Свячення Овочів — Толстой
25 Неділя. Храм — Гарлентон
28. Середа. Успіння Богородиці — Гарлентон
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА
ЛИПЕНЬ
7. Неділя Св. Йоана Хр
Ерінгтон Храм
12. Четвер. Св Апп Петра і Павла Торинтз. Храм
14 Неділя Редактер
21. Неділя Федора
28 Неділя Св Володимира
Восстріс. Храм і Відпуття
Відресіс. Владики Андрея
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. Е. ТРУФИНА
ЛИПЕНЬ
7. Неділя. Різдво Св. Івана Хрестителя — Вірдейл. Храм
12 Пятниця. Св. Апп. Петра і Павла — Кадет. Храм
14 Неділя — Нипавін
21. Неділя — Сембург
28. Неділя. Св. Володимира Вел — Шипмен
Запрошується сердечно всіх вірних громадян і доокольчніх громад взяти якнайчисельнійшу участь в Храмових Святах
Address: Wairdale, Sask. Ph. 486.

о. Г. УДОДА
ЛИПЕНЬ
7. Неділя — Шіго (місто)
12 Пятниця — Св. Ап. Петра і Павла — Мельничуки, Храм
14. Неділя — Фовк Лейк. Храм
21. Неділя — Шіго (пол.)
28 Неділя. Володимира Великого — Вікард
Address: Snake, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. М. ХОМЕНКА
ЛИПЕНЬ
7 Неділя - Айтуна
12. Св. Ап. Петра й Павла — Фенвуд. Храм
14. Неділя — Мелвіл
21. Неділя — Гуділ
28. Неділя — Габард
Box 143, Ituna, Sask. Tel. 87

о. А. ХРУСТАВКИ
ЛИПЕНЬ
7. Неділя — Моркемб. Різдво св. Івана Хрестителя. Храм
12. Пятниця — Бросов. Св. Апп. Петра і Павла
14. Неділя — Мигнам
21 Неділя - Мусілора
28. Неділя — Слава пол.
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШЕВЦЯ
ЛИПЕНЬ
7. Неділя. Різдво Св. Івана Хрестителя. Храм відбудеться в Роблин, з рівнож після відправи спільний храмовий обід. Учасників, як прихільників так і гостей щиро вітаємо!
12. Пятниця. Св. Апостолів Петра і Павла. Храм в Зелена-Мирадель, а після відправи відбудеться спільний храмовий обід. Усіх учасників вже заздалегідь дуже радо витаємо.
14. Неділя — Леннард, фармерська колонія, коло Ингаис
21. Неділя Шордейл
28. Неділя Св. Володимира. Вел князя українського в Россел. З нагоди Богослужіння відбудеться Храм, а після всієї відправи буде вівчане прийняття прихильників і гостей спільним храмовим обідом. Вчасників вже заздалегідь дуже радо витаємо.
Address: Roblin, Man.
Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЛИПЕНЬ
7 Неділя. Різдво Івана Хрестителя, Храм — Пено
12 Пятниця, Св. Апостолів Петра й Павла. Храм — Торсбі
14 Неділя. Храм — Оновей
21 Неділя — Кальмар
28 Неділя — Катвін
УВАГА! Рідна Школа, починаючи з 1-го липня по 14-те, в Брудергайм. З 15-го липня по 27-ме, в Калмар
СЕРПЕНЬ
4 Неділя Торсбі
11 Неділя Брудергайм
18 Неділя - Кальмар
25. Неділя — Пено
УВАГА! Рідна Школа, починаючи з 29-го липня по 10-те серпня, в Торсбі З 12-го серпня по 24-те, в Калмар. З 26-го серпня по 31-ше, в Кемрозз
Address: 9630—109th Ave., Ph. GA-23012. Edmonton, Alta.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
ЛИПЕНЬ
7 Неділя — Вілінгдон
12 Пятниця Петра і Павла Ендрю. Храм
14. Неділя — Завалле
21. Неділя — Лужани. Відкриття нової Церкви
28 Неділя Прут
СЕРПЕНЬ
2. Пятниця Св. Ілії — Гемлин
4 Неділя — Вілінгдон
11. Неділя — Ендрю
18. Неділя — Борівці
19. Понеділок Спаса — Завалле
25 Неділя — Прут
28 Середа. Усп. Пресв. Богородиці Вілінгдон
Box 307 Willingdon, Alta.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ УГ.ГРЦ.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XI. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го СЕРПНЯ, 1963. WINNIPEG, MAN., AUGUST 1, 1963. ЧИСЛО (1986-1987) 14-15

З КАМПАНІЇ НА КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ

Президія Консисторії вишлє до Всеч. о.о. Настоятелів обіжника у справі відправлення Панахид по 7,000,000 українців-жертв штучно створеного комуністичною владою в Москві голоду в Україні 1933 р.

На цих Панахидах, які в деяких Громадах уже вспіли відправити, зроблено збірку пожертв спеціально на будову Колегії Св. Андрея.

За порозумінням Риму з Москвою

Послання папи Павла VI до Хрущова

Рим старається наладнати зв'язки з комуністичними державами

„Папа Павло VI, очевидно, продовжуючи політику свого попередника (Івана XXIII), що полягає в намаганні нав'язати ближчі зв'язки з комуністичним світом, вислав послання до советського прем'єра Хрущова і до Александра Завадзького — титулярного голови уряду Польщі", — інформує щоденник „New York Herald Tribune" (28. 6. 1963) на основі каблограмного повідомлення пресової агенції з Ватикану. Далі, цей же щоденник інформує:

„У цих обидвох своїх зверненнях папа підкреслив, що Римо-Католицькій Церкві належить на світовому мирі.

Советська новинкарська агенція ТАСС у Москві вчора (27. 6. 1963) подала, що цим своїм посланням папа відповів на якнайкращі побажання, передані советським лідером (Хрущовим) папі Павлові після його обрання на папство тиждень тому".

Папа Павло VI молиться за успіх „російського народу", яким він уважає все населення СССР

У своєму посланні до Хрущова, переданому в Москву з Ватикану каблограмою, папа Павло VI сказав:

„Ваш відзив (поздоровлення Хрущова цьому папі з нагоди обрання його на папство) збуджує в нашій душі пам'ять про російський народ, про його світську й християнську історію, і ми просимо Бога, щоб цей народ у своєму добробуті і добре впорядкованому суспільному житті вніс багатий вклад у справжній поступ людства і в справу справедливого миру в усьому світі".

Текст цього послання папи до Хрущова дослівно подав „New York Herald Tribune" (28. 6. 1963).

(Закінчення на стор. 2-й)

Так, як було з о. Даніелем

Розголос Терески Торрес Левін

НЕВІРУЮЧІ ЖИДИ ПІДТРИМУЮТЬ ЮДАЇЗМ

„Тереска Торрес Левін, дружина відомого американсько-жидівського автора Меера Левіна, створила це один випадок „брата Даніеля", подає віннінпезький жидівський часопис „The Jewish Post" (20. 6. 1963). „І батьки були жиди і були наверені на католицтво ще перед її народженням. Паці Левін далі є католичкою, але вона також хоче, щоб її вважали жидівкою.' Згідно з інтервю в „Jerusalem Post", вона пригноблена тим, що більшість жидів не визнають, без своїх претенсій, її самоозначення як жидівки.

Відповідь дружині цього письменника тим разом прийшла не від „релігійної" людини, але від не-релігійної світської. Ізраіль Нокс (Israel Knox), який працює в рубриці „Точка погляду" в „The Workman", висловив погляд, що „цей жид, який є агностиком, а навіть атеїстом, ще не конечно відлучується від спілкування з жидівською історією, яві відділяє себе від (минулих) поколінь, поки він цього сам не хоче. Він еднається з своїми земляками-жидами; хоч його інтерпретації чи наголошування можуть бути інші, то все ж він еднається з своїми земляками-жидами: ці самі свята, ці самі як високі, так і трагічні моменти бувальщини його народу... Але принцип толеранції і доброї волі не вимагає того, що б Тереска Левін і її батьки мали і собі торт, і їли його також... Їхне навернення (на християнство) в дійсності є те, що вони виступили з історії жидів і покинули сотні поколінь..."

Залишки середньовіччя

Квебек перед проєктом реформи шкільництва

Прем'єр провінції Квебек, Жан Лесаж, 26 червня ц. р. вніс у парламенті Квебеку проект часткової реформи досьогочасної системи шкільництва цієї провінції.

Від своїх початків і досі шкільництво в Квебеку офіційно й практично є в руках Церкви, а не уряду. Тому що Квебек є переважно католицьким, то великою

(Закінчення на 2-й стор.)

80-ЛІТТЯ МИТРОПОЛИТА НІКАНОРА. — Владиці Митрополитові Ніканорові (Абрамовичеві) — Первоієрархові Української Автокефальної Православної Церкви на Чужині (в екзилі), з центром у західній Європі, сповняється 80 років життя.

З цієї нагоди складаємо Високому Ювілятові сердечні привітання і бажаємо Йому многоліття.

АРХІЄПИСКОП СИЛЬВЕСТР ВІДІЙШОВ У СТАН СПОЧИНКУ З ПРИВОДУ СТАРЕЧОГО ВІКУ

Український православний Архиепископ Сильвестр (Гаєвський) в Австралії — Єпископ Мельборнський і Австралійсько-Новозеляндський, подався в стан спочинку з приводу свого старечого віку; на його місце Собор обрав Єпископа Доната, — подала газета „Українець в Австралії" ч. 3 (145), 1963.

З. Р. В. — Собор звільнив Владику Сильвестра від обов'язків правлячого ієрарха на власне прохання цього останнього, бо він уважає, що в перестарілому віці не можливо належно виконати відповідальні обов'язки.

Зате ж у Греції члени Св. Єпископського Синоду Церкви вимагають від свого головного Митрополита Хризостома, щоб він подався в стан спочинку, бо з приводу старечого віку він часом „діє шкідливо" для Церкви, але митр. Хризостом покинцо опирається, — він уважає, що ще почувається на силах до самої своєї кончини правити Церквою в Греції.

У Католицькій Церкві середньовіччя рух за тим, щоб кандидатів на пап вибирали молодшими, а коли папа вже в похилих літах, то щоб він відходив у стан спочинку, бо в глибокій старості він не спроможний належно правити Церквою, хоч сам він цього не помічає.

Щоб не було гіршій

ПАПА ПАВЛО VI: НЕ-КАТОЛИКИ ПОВИННІ ВИЗНАТИ „ПЕРШИНСТВО И НЕПОМИЛЬНІСТЬ" ПАПИ

Про заяву папи Павла VI в день його коронації „The Winnipeg Free Press" (1. 7. 1963) подав:

„Він (папа) висловився ясно, що протестанти й інші християнські віроісповідання повинні визнати католицьке вчення про першинство папи і його непомильність у справах віри й моралі".

Павло VI сказав це в день його коронації — 30 червня ц. р.

Ця вістка подана на основі інформацій пресової агенції NYHT з Ватикану.

З. Р. В. — Під впливом т. зв. „ліберальної" політики папи Івана XXIII дехто з не-католицьких церковних провідників надіявся, що може Ватикан ступнево якось злагіднить (якщо не скасує його) свое „вірення" в так зване „першинство" та „непомильність" папи; це тому папа Павло VI (наслідник Івана XXIII) вважав потрібним повторити не-католикам ві́дome римське „semper eadem" („завжди це саме").

Послання папи Павла VI до Хрущова

(Закінчення з 1-ї стор.)

У Римі „дорогі спомини про Польщу"

Текст послання папи Павла VI до голови комуністичного уряду Польщі, Завадзького, такий (подано за „New York Herald Tribune", 28. 6. 1963):

„Ми з радістю отримали поздоровлення (з нагоди обрання на папство) від Вашої Ексценції, що прийшло з країни, з якою ми (Рим) пов'язані довгий час старими дорогими спомина̀ми, і якій ми з усього нашого серця бажаємо Божої опіки. Висловлюючи Вашій Ексценції признання за Ваше прагнення миру між народами, ми бажаємо запевнити Вас, що це саме (мир) є постійною метою зусиль Римо-Католицької Церкви, і вона далі буде предметом нашого особливого піклування".

Ці свої послання до Москви й Варшави папа підписав без титулів, — вони були підписані просто: „Павло VI", інформує вищезгаданий щоденник.

Пригадують довірочну розмову папи Івана XXIII з зятем Хрущова

Свої інформації, на основі пресової агенції з Ватикану, „Нью-Йорк Геральд Трибюн" кінчає цією пригадкою:

„Зусилля папи Івана XXIII (що був попередником Павла VI) поліпшити взаємини між Ватиканом і комуністичним світом — в інтересі католиків за „залізною заслоною" — було символізоване до того часу ще небувалою авдієнцією, на якій 7 березня (1963 р.) папа прийняв Олексія І. Аджубея, Хрущового зятя, який означив себе атеїстом, і який є редактором советської урядової газети „Известия". (Пояснення в дужках Ред. В.).

З. Р. В. — Папа Іван XXIII (7. 3. 1963) поблагословив Аджубея і його дружину (дочку Хрущова) та передав через них подарунок Хрущову. — Теперішній папа Павло VI усі попеволені червоною Москвою народи, отже й український, зараховує до „росіян" так само, як це у своєму посланні „До народів Росії" 1952 р. чинив папа Пій XII (умер 1958 р.), і так само поступав папа Іван XXIII (умер 1963 р.). — Старі дорогі спомини" в Римі про Польщу, про які говорить теперішній папа; Павло VI, — це ті старі добрі для Риму й Польщі часи, коли Рим і Польща силою переводили Україну з унію, а папа благословив поляків на війну з Україною за часів Хмельниччини.

Квебек перед проектом реформи

(Закінчення з 1-ї стор.)

більшістю шкільництвом править там Католицька Церква, а протестантські церковні власті мають у своїх руках відносно невеличку її частину, бо протестанти становлять там меншість.

Згідно з цим проектом, що його вніс Лесаж, шкільництво мало б в основному бути контрольоване урядом провінції Квебек, і для цього мало б бути створене міністерство шкільництва.

Проект угоди уряду з Церквою

У проекті, перед'явленому Лесажем, однак, передбачений пляи надальше втримання офіційний вплив Церкви на шкільництво, хоч уже лиш у злагідненій формі, а саме: створити церковну Дорадчу Раду, яка допомагала б міністрові освіти своїми рекомендаціями у справах усвіти; ця церковна Рада мала б складатися з 24 членів, а в ній принаймні 16 представників Католицької Церкви, а решта (8) — церковних представників не-католиків.

Проект, пред'явлений Лесажем, опрацювала Шкільна Королівська Комісія Батьків, подавши 16 рекомендацій щодо шкільництва Квебеку.

Деякі спостерігачі вішують, що Католицька Церква не захоче добровільно зректися своєї рішальної влади над шкільництвом Квебеку. У зв'язку з цим слід завважити, що Лесаж, після внесення на проекту реформи, згодом почав застерігатися, що ця справа не є спішною, і ледве чи парлямент Квебеку зможе скоро нею зайнятися. Отже, тут видно зволікання й нерішучість.

Католики й протестанти — „третє не дане"

Закони Квебеку визнають тільки двоподіл у релігії: „католики" і „протестанти"; хто не є католиком, той автоматично зараховується до „протестантів", хоч він може бути православним, магометанином, юдаїстом (жидом). Якщо б така Церква, яка не є ні католицькою, ні протестантською, хотіла заснувати в Квебеку свої школи, то на основі законів вони були б автоматично означені як „протестантські", бо вони є не католицькі.

Чи вищезгаданий проект Шкільної Королівської Комісії Батьків передбачує також усунення цього неймовірно-нелогічного й нездорового явища, — в цій справі покищо не маємо відомостей. Запроектована там Церковна Шкільна 24-членна Дорадча Рада передбачує 8 членів не-католиків (на 16 католиків), але чи ці 8 членів також будуть означені лише як „протестанти", чи може будуть допущені й представники інших Церков, і означені назвою своїх віроісповіданъ (напр., православні) — це також знак питання.

Чи в цій справі роблять заходи ці Церкви, які не є ані католицькими, ани протестантськими? Покищо відомо, що такі заходи роблять жиди.

Вашингтон і Рим

Президент Америки відвідав папу

Джан Ф. Кеннеді перший в історії США президент католик - 2 червня ц. р. відвідав папу Павла VI

Не поцілував папи в перстень

През. Кеннеді відвідав папу лише між іншим, по дорозі своєї об'їздки декотрих країн зах. Европи.

Хоч відвідини Кеннеді в папи були чисто-приватні, то одначе папа волів надати їм офіційного характеру, і прийняв президента Кеннеді з усіма середньовічними церемоніями Ватиканського монарха — з військовими почестями папської гвардії і т. п.

Але през. Кеннеді із свого боку волів не дотримуватися середньовічної традиції, і він „не поцілував папи в перстень", повідомив щоденник „The Winnipeg Free Press" (2. 6. 1963) на основі відомлення пресової агенції Ройтера з Ватикану. През. Кеннеді привітав папу лише легким схиленням голови.

„В англікани не все гаразд"

Великий Англіканський Конгрес

„Провідники Християнства не свідомі..."

„Провідники Християнства не свідомі того, що „справою Бога не є не тільки, чи не головно релігія, бо ж є також ще й інші великі ділянки життя, а також не-християнські народи, почерез які промовляє Бог", заявив англіканський єпископ Радф, декан з Карібу в Канаді, інформує журн. American Review of Eastern Orthodoxy" (ч. 4., 1963).

Єп. Радф сказав це з нагоди обрання його головою Програмового Комітету Великого Англіканського Конгресу, що відбудеться 13-23 серпня 1963 р. в Торонті. Головна тема Конгресу: „Церква на окраїнах", тобто Англіканська Церква поза межами Англії.

40.000.000 вірних

Біля 1000 делегатів від 40.000.000 усіх вірних цієї Церкви в усьому світі візьмуть участь у Конгресі. Англіканська Церква поділена на 344 епархій у 30 різних країнах і провінціях. Делегатами від кожної епархії (дієцезії) будуть: один єпископ, один священик і один мирянин (світський).

„У суперництві за здобуття душ" Англіканська Церква на окраїнах „відступає"

Єп. Раф заявив, що англікани „промовляють (до християн світу) з такою самопевністю й безцеремонністю, яких у них не повинно б бути, бо вони становлять тільки 5 процентів усіх християн". Крім цього ж ще, „не все гаразд в англіканській спільноті", сказав цей єпископ, англіканці „на окраїнах (у різних країнах поза Англією) відступають під натиском інших релігій, з якими англікани суперничають за душі".

„Англіканська мозаїка"

Одним з головних завдань Конгресу буде видати книгу „Англіканська мозаїка" — збірку (в 15 розділах) статтей визначних англіканських провідників — на теми: минувшини Англіканської Церкви, її теперішнього положення і тих вимог, що життя ставить цій Церкві.

„Внутрішня провірка Церкви" 1954 р.

Попередній світовий Конгрес Англіканської Церкви відбувся 1954 р. в Міннеаполіс, Мінн., США. Там було 657 представників і 10,000 гостей-вірних. Тема Конгресу: „Внутрішня провірка англіканської спільноти"; це відносилося до цих справ: „Богопочитання", „Наше післанництво", „Наше покликання", „Наша робота".

Православний єпископ з СССР правив Панахиду в католицькому монастирі

Архиепископ Ніходим (Ротов) — голова Департаменту закордонних справ Московської Патріярхії, і архиеп. Васілій (Кривошеін) з СССР, під час своїх відвідин в США навесні ц. р. відвідали католицький монастир Шеветон У'тай вони відправили Панахиду за основоположника цього монастиря, о. Л. Бодуена. Провід цього монастиря зворушено й з почестями вітав цих гостей з СССР. (За журн. „Православная Русь" ч. 9. 1963. США).

Українські православні школи на сході Канади

Українська рідна школа при Парафії Св. Петра й Павла в Ніягара-Фолс. Ця Парафія має тільки понад 30 родин в громаді, бо по закінченні гідроелектричних робіт багато українців вихало до інших місць. Однак тут громадянська просторна церква з іконостасом. Під цією церквою (в підвалі) в одній кімнаті з трьома рядами парт (по одному) працює школа, що має лише 20-ро школярів і школярок. Навчання відбувається двічі на тиждень (по п'ятницях і суботах) по дві години. Багато учнів мають батьків мішаних національно і через це дома говорять по-англійському. Релігію й наглядає за школою має о. Г. Ференсів. В школі навчає одна вчителька Клавдія Салова, к. студентка університету в Дніпропетровську. За успішністю учні поділені на 4 кляси і наука провадиться одноразово у двох класах.

Діти читають і пишуть добре, а розмовляють дуже різно від майже англомовних до плавно розмовних українською мовою. Діти всі беруть участь у Імпрезах: Св. Миколая, Т. Г. Шевченка й інш. Всі учні цілком без помилок співають під акомпанаймент акордеона без дирігента. Під цю ж гру дівчатка добре робили гімнастичні вправи з хустками.

Учителька провадить шкільний журнал, контролюючи появність дітей. Відвідини учнів добрі.

За науку платять по 2 дол. місячно за учня. Учителька одержує 30 дол. місячно.

Допомагає школі Батьківський Комітет на чолі якого є активний п. Грибів.

За інформацією о. Г. Ференсева у Веланді у цьому році школи немає за відсутністю дітей.

Українська рідна школа при Парафії Св. Анни в Скарборо (Торонто-Схід). Ця парафія організована декілька років тому. Будова церкви ще не закінчена, хоч Богослужби в ній вже відбуваються. Під церквою також провадиться навчання щосуботи 3 години. Навчання ведеться по боках головної залі під церквою, де поставлені провізоричні (з дикти) столи з такими ж лавами коло них. Вся оця „мебель" хитається й дуже незручна для школярів. До цього оці два шкільних „приміщення" не відгороджені і при навчанні одноразово один учитель перешкоджає другому.

Завідує школою настоятель церкви о. Стєпан Гуцуляк. Він же і навчає 3-тю й 4-ту класу. 1-у й 2-гу навчає учителька Михайлина Кравець. Учителі провадить журнали, з яких видно, що відвідування школярів слабенське, часом не приходять десять учнів. Всього учнів в школі 28, які за підготовкою поділені на 4-ри класи. Кожний учень має підручник. Дитячої бібліотеки немає. Діти беруть участь у всіх імпрезах, які відбуває Громада. В поміч школі діє Шкільний Комітет із 5 членів, на чолі якого є Василь Тимофійчук. За науку школярі платять по 2 дол. місячно. Завідатель школи (учить і релігію) одержує 25 дол., а учителька 15 дол. місячно. Шкільного фонду школа не має.

Українська рідна школа при Парафії Св. Івана з Ошаві. Ця парафія досить впорядкована — має гарну церкву й резиденцію для настоятеля. Під церквою диктою відгороджені три просторі кімнати для школи. У цих класах просторо сидять по одному учні: 1-ша кляса окремо, 2-га також, а 3-тя й 4-та разом. По класах на боці є вішаки для одежі учнів.

Завідує школою й вчить 2-гу класу та релігію настоятель о. Дмитро Лучак. 1-шу класу вчить панна Ольга Сич, 3-ю й 4-ту провадить учитель Борис Речицький. Він же навчає історії й географії. Навчання відбувається раз на тиждень по п'ятницях по 2 години. Дітей в школі 58. В класах ведуться журнали. З недільною школою організованих дітей при школі 142. Старших восьмох учнів раз в тиждень 3 години по суботах учить пані Олена Ткаченко, що доїздить з Торонта.

Ніяких інших гуртків (хору, танкових) при школі не існує, але діти в імпрезах Громади беруть участь (співом, деклямацією). Учні ходять з колядою, передуючи одержані гроші до каси Громади, бо свого фонду школа не має. Дитячої бібліотеки при школі не існує.

За науку діти не платять. Всім учителям по 15 дол. місячно платить Громада. При школі існує Шкільний Комітет. Член Комітету Карпяк (принципал публічної англійської школи) інформував про великі труднощі з уживанням української мови і взагалі з затриманням учнів довше і при англійських школах. Багато зарано лишає школу й іде на фабрику, де заробітки більші, ніж учителів на початку. Неробство шкільної молоді сприяє утіканню її до самостійного заробітчанського життя. Одя загальна „недуга" важка до поборювання. Навіщо вчитись, коли можна відразу заробляти на фабриці більше, ніж по закінченню „Гай-скул?".

У церкві Пресв. Богородиці в Ошаві української мови навчаються тільки 11-ро дітей. Учить їх самий настоятель о. Петро Запарнюк.

В. І.

Церква й держава

Пресвітеріяни проти пов'язування Церкви з державою

„Ми, пресвітеріяни, бажаємо жити, навчати й евангелізувати в такому політичному ладі, щоб жодна з Церков не опановувала світських властей, і щоб вона сама не була опанована ними", — таку заяву проголосила Загальна Асамблея Пресвітеріської Церкви в США 20 травня ц. р. Пресвітеріяни на цій же асамблеї постановили ставити спротив читанню Біблії в навчально-виховній програмі державних шкіл, вважаючи це „протиконституційним" явищем, бо ж в Америці Церква відділена від держави.

З. Р. В. — Означення слова „Церква" є інше, ніж означення слова „релігія". Конституція Америки відділила Церкву від держави, але вона не відділила релігії від державного життя горожан. Читання Біблії в державних школах заведено на цій підставі, що сам факт читання Св. Письма — це в основному справа релігійности, але не конче церковности, — це так, як є у випадкові молитви в сенаті й конгресі США, напис на монетах США: „Ми віруємо в Бога" і т. п. Відділення Церкви від держави не забороняє воякам мати своїх капелянів в армії, і ці священики мають не тільки право, але й обов'язок зодягатися у військові одностроі. Конституція відділила Церкву від держави, але вона не відділила релігії й Церкви від горожан, і відділити не може, бо це було б переслідування релігії. З уваги на це, не у всіх випадках Конституція може дати відповідь на питання у справі „конституційності" чи „неконституційності" практикування релігії в державних місцях.

Архиеп. Рамзей виясиює

„Образ старого й нового"

„Старе" й „нове" поняття про Бога

Книжка д-ра Дж. Робинсона, англіканського єпископа епархії Вулвич п. з. „Чесність перед Богом" (John Robinson, „Honesty to God") що більше загострила дискусії в Англіканській Церкві на тему поняття про істоту Бога. Єп. Робинсон називає Християнство термінок „безрелігійне Християнство". Він докоряє „традиційній" теології за те, що вона створила таке „поняття про Бога, що Він ніби то є чимсь поза людиною", десь поза нашим світом, а не між нами", отже тому „теологія уявляє собі, що Бог мусів аж подорожувати через всесвітні простори, щоб відвідати землю". Єп. Робинсон каже, що божественність, як потенція, є в людині, не десь окремо поза людиною. На цій підставі він також твердить, що Мати Божа почала Христа не в стані дівицтва (непорочности), а породила його в такий самий природній наслідок, як кожна жінка. (Таку саму ересь проповідує епископальний єпископ Пайк в США).

Первоієрарх Англіканської Церкви, Кентерберійський Архиепископ д-р Артур Майкел Рамзей, цього року опублікував свою книжку п. з. „Образ Старого й Нового" (Arthur M. Ramsey, „Image of Old and New"), в якій він остерігає перед цього роду „новостями", як оце в єпископа Робинсона. Він признає, що „християни повинні відзначатися тим, що вони повинні пізнавати нові ідеї, але при тому треба знати, котрі з цих ідей є хибними"; бо цей „новий визов („челлендж"), що оце появляється в Церкві (англіканській) загрожує загубленням „цього виміру правди", каже архиеп. Рамзей.

Боротьба з погансько-людобивчою релігією в Африці

Національні уряди новостворених негритянських держав в Африці почали боротьбу з тими традиційними віруваннями серед народу, згідно з якими жерці-знахори вбивають людей, звершують над ними відповідний релігійний обряд, розстирають убиту людину на порошок, що вживається як „лік" проти недуг. Влада видала закони, на основі яких смертю карається тих, що ще й далі плекають цього роду релігійні практики.

З. Р. В. — Як довго країни Африки були під окупацією колоніяльної влади європейців, так довго важко було боротися з такими дарварськими віруваннями примітивних людей, бо вони вважали, що це „білі чорти" (європейці) намагаються знищити їхню національну культурну традицію й релігію. Але тепер, коли в деяких країнах Африки народи отримали свою державність, то їхній національній (рідній) владі буде легче боротися з тим жорстоким поганським культом.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адресат:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

1100-ЛІТТЯ АПОСТОЛІВ СЛОВ'ЯН

Цього року сповняється 1100 літ з того часу, як два греки, брати, Св. Кирило й Мефодій, вислані Візантійською Церквою, почали проповідувати Християнство серед слов'ян — на землях теперішньої Чехословаччини. Вони самі створили для слов'ян азбуку, і перекляли на одну із слов'янських мов — македонську говірку болгарської мови 9-го століття, частину Св. Письма й декотрі Богослужбові книги.

Св. Кирило й Мефодій були за тим, щоб Службу Божу правити зрозумілою для народу мовою.

Українська азбука, хоч трохи перестилізована, в основному походить з цієї, що її створили Кирило й Мефодій.

Наша Церква, як і багато християнських народів, відзначає цього року це знамення 1100-ліття.

Ми з пошаною згадуємо пам'ять усіх тих, що в давню Україну несли віру Христову — віру в єдиного, правдивого Бога — тоді, як наші предки вірили в многобожжя. Але це справа теологічна. Коли ж ідеться про культуру, як таку, окремо від релігії, то тут треба підкреслити, що наші предки ще навіть тоді, як не були християнами, своєю культурою, в зокремі мораллю, на свій час стояли значно вище декотрих з тих народів, які вже були охрещені.

Хто уявляє собі, що наші предки до часу прийняття християнства були „дикунами", без „європейської культури", той голосить незгідне з дійсністю.

ІСТОРІЯ Й МОДЕРНІ ЛЕГЕНДИ

Перші практичні заходи в підготові до написання Історії Української Греко-Православної Церкви в Канаді вже зроблені.

Писати історію зарано — це, з наукової точки зору, справа неможлива, — бо, кажуть: „обережно — свіжо мальоване!"

Але аж надто перетягати межу, поки „фарба цілком висохне", — це справа небезпечна.

Певні життєві факти постали ще, так би мовити вчора, а вині про них уже ширяться неймовірні легенди.

Кожна уснa „Історія", хоч і починається з дійсних фактів, аж надто скоро в устах людей відходить від правди, перемінюється в казки.

Історія Української Греко-Православної Церкви в Канаді покинуло існує тільки в „усному" стані (широкій спільноті не доступні архіви з документами!); і цьому загрожує усяке перетворення її в легенди. Поки ще живуть наші піонери в Канаді — творці нашої Церкви, то можемо не трактувати серйозно тих легенд, в яких дехто починає історію нашої Церкви від своєї власної особи. Але коли проминє більше часу, то ці легенди можуть „посивіти", і згідно з висловом „часто повторювана брехня стає правдою", ці легенди евентуально можуть згодом прийматися за правду. Тут є поважна небезпека.

Справа написання „Історії" нашої Церкви майже з кожним днем стає нестерпно пекучою.

МИТРОПОЛИТ ІЛАРІОН – БЛАЖЕННИЙ

Надзвичайний Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді 18-19 травня 1963 р. ушанував свого Первоієрарха Владику Митрополита Іларіона титулом Блаженний.

Це найвищий моральний дар нашої Церкви своєму Первоієрархові, на схилі літ його, за його понад 50-літню велику духово-творчу працю для українського народу, яку він виконав більшістю в Україні, а від 1951 р. — на становищі Первоієрарха нашої Церкви в Канаді.

Тому що наш народ в Україні тепер не має можливости відкрито висловити своєї здячности Митрополитові Іларіонові, то тут за нього, а також і за себе зробили це православні українці в Канаді.

Щоб велич цього морального дару була ясніше, треба звернути увагу на це, що ніхто з українців Первоієрархів Української Православної Церкви в Україні не мав титулу Блаженний; ніхто з них на протязі історії не мав цього титулу не тому, що Православна Церква в Україні від часів прийняття Україною Християнства аж по період 1919-21 рр. не була автокефальною; бо ж, з канонічної точки зору, Первоієрархів титул Блаженний не є ні суттевим, ні, тим більш конечним для справи автокефалії; напр., Грецька Кипрійська Православна Церква є автокефальною ще з Апостольських часів, але її Первоієрархи не титулуються Блаженними, і так воно в них ведеться ще з Апостольських часів.

Так, як і в Греко-Кипрійській Православній Церкві, є воно зо справою титулу Первоієрарха і в нашій Церкві в Канаді. Українська Греко-Православна Церква канонічно проголосила свою автокефалію, розуміється, тоді, коли вона творилася — 1918 р.; що ця її автокефалія була, з канонічної точки зору, оформлена правильно, це потвердила й Антіохійська Патріярхія, яка почерез свій Американський Екзархат у початках тимчасово давала нашій Церкві в Канаді православно-братню духовну допомогу — рукополагала нашій Церкві священиків тощо, хоч при тому наша Церква в правно-адміністративному відношенні не підлягала юрисдикції (церковній власті) Антіохійської Патріярхії, і ця остання на цю власть над нашою Церквою не претендувала, а признавала нашу Церкву канонічно-автокефальною. І так воно було аж до того часу, поки настала можливість нашій Церкві бути очуленою нашим українським Єпископатом.

Митрополитові Василеві Липківському, Первоієрархові Української Автокефальної Православної Церкви, — хоч і як український народ любив і шанував його, та намагався перед світом ґаманіфестувати автокефалію Української Церкви, — також не було надано титулу Блаженний.

Усе це тим більше свідчить про велич цього морального дару, яким українська православна спільнота в Канаді вшанувала Владику Митрополита Іларіона, надавши йому титул Блаженний. Коли зверемо увагу на цей факт, який, зрештою, сам собою очевидний, — що цей титул наданий не з якихсь юридично-адміністративних мотивів (бо такі не існують), а тільки й виключно з мотивів морально-престижевих, — бо цей титул надано не первоієрархам нашої Церкви, як таким, а тільки надано його специфічно й винятково особі Владики Митрополита Іларіона за його особисті заслуги для українського народу, — то тим хочемо підкреслити дійсну вдячність за ці заслуги Владики Іларіона з боку українського народу.

ПОЖЕРТВИ ДУХОВЕНСТВА НА КОЛЕГІЮ

У нас немає підстав говорити, що матеріяльне положення духовенства нашої Церкви гірше, ніж положення духовенства всіх інших Церков; є такі Церкви, в Канаді, де священики пропорційно ситуовані краще за наших, а є такі, що — гірше.

Але тепер майже в усьому світі переважає таке думання, „щоб священик працював на землі, а харчувався на небі". Ми твердо обстоюємо загальну давню християнську традицію (а православіє зберігає її), щоб священики дружилися. Але при тому замало турбуємося питаннях: чи священикові вистачає на утримання родини на належному рівні та на освіту для його дітей? Свїтські люди на деяких оказіях, зборах і т. д. можуть бувати, а на деяких — ні. Але священик мусить бувати на більшості з них. І де тільки бувають збірки пожертв (а вони є майже всюди), там він не може не дати нічого, бо ж на нього „дивляться". І його пожертви — нехай у декого й дрібні, але часті — є просто загрозливим чинником для його бюджету.

Тут підкреслюємо факт, що хоч від часу проголошення грошової кампанії на нову Колегію Св. Андрея священики нашої Церкви постійно жертвували й жертвують різні суми грошей, то, крім цього вони на Духовній Конференції ц.р. ще й одноразово скляли понад 16 тисяч дол. на Колегію. Кількадесят священиків (бо й не всі були присутні) склали понад 16 тисяч!

Якщо б кількадесят тисяч світських людей пожертвували на Колегію в такій пропорції, як священики, то сума одноразових пожертв на Колегію становила б 16 мільйонів долярів.

За „середньовічною заслоною"

За освободження християн не-католиків в Іспанії

Закони модерної „Св. Інквізиції"

Уряд Іспанії — католицько-клерикальний. Цей уряд у релігійних справах виконує тільки це, що йому наказує Католицька Церква в Іспанії — звичайно, за благословенням Ватикану. Закони, встановлені урядом Іспанії, право на легальне існування дали тільки католицтву, а всі інші християнські ісповідання, не-католицькі, законом з. ...рокені. Тому що жодних інших, крім п. ...тестантських (нелегальних) не-католицьких ісповідань там немає, то тим самим католицьких урядових переслідувань практично зазнають тільки протестанти. Якщо б в Іспанії були православні, то й вони були б переслідувані.

Інквізиційні закони сучасної Іспанії такі (подаємо за „The Winnipeg Free Press" 11. 4. 1963): 1. „Протестантські громади не мають права легально існувати. Вони не мають права на власність; якщо в них є власність, то вони мусить бути зареєстрована як заграничча власність. Тільки католицькі духовні мають право видавати посвідчення, а протестантські — ні." 2. „В Іспанії дозволена тільки одна протестантська школа, але вона існує тільки на основі усного дозволу." 3. „Закон не признає вінчання в протестантській церкві. Протестанти мусять легалізувати свої подружжя в цивільному уряді. Але при тому вони мусять доказати, що вони не були охрещені в католицькому обряді, і це часто утруднює справу." 4. „Згідно з теперішнім законом, протестантів хоронять на „цивільному цвинтарі", разом з криміналістами, самогубцями і відкритими атеїстами". 5. „Кожен протестант не має права бути в публічному уряді, ані бути офіцером в армії (але мусулмани мають право). Протестантам заборонено бути в кортезі (парляменті), в провінціяльних і муніципальних радах та в усіх міністерських департаментах".

Згідно з законами Іспанії, уряд „не може нічого проголосити в релігійних справах без попереднього дозволу церковної (католицької) цензури", інформує вищезгадана газета.

У тих країнах, де католики становлять собою релігійну меншість, вони домагаються для себе привілеїв; там, де Католицьку Церкву переслідують, вона домагається свободи релігії, — і все це було б гаразд, якщо б Католицька Церква в інших країнах при тому осудила Католицьку Церкву в Іспанії. Розуміється, якщо б папа заборонив переслідувати християн-некатоликів в Іспанії, то цього переслідування там не було б. Звідси висновок, що якщо б католики захватили владу у свої руки в країнах демократії, то доля християн-некатоликів була б така сама, що в Іспанії. Тому-то стає ясно, що означають слова „свобода релігії" в устах Католицької Акції

Боротьба з Інквізицією

Диктаторський уряд генералісісуса Франческа Франка потребує великої матеріяльної допомоги, яку йому дає Америка за те, що ген. Франко дозволив побудувати в Іспанії американські мілітарні бази. Таким чином в Іспанію хоч-не-хоч допущено американський військовий персонал. Не трудно догадатися, яке обурення існує серед американських воїнів-протестантів в Іспанії, перед очима яких відбувається мученництво їхніх однокрилців-іспанців. Ця несамовита ситуація не могла не бути порушеною урядом США в його пересправах з ген. Франком. По-друге, протестанти всього світу заявили, що вони пильно стежать, чи католицький II Ватиканський Собор, захищаючи свободу католицької релігії „за залізною заслоною" (під комуністичними режимами), одночасно стане в обороні свободи релігії взагалі — всякої релігії, і чи пала, послідовно, накаже припинити переслідування християн-некатоликів в Іспанії.

Під тиском таких обставин уряд ген. Франка в Іспанії в порозумінні з папою зробив начерк реформ з метою надати некатоликам право на легальне існування. Уряд передав цей проект католицькому епископатові на цензуру, і цей епископат розглядав цей проект на своєму тайному засіданні в січні 1963 р. Який вислід цієї цензури — покищо не відомо; але відомо, що принаймні частина катол. епископату в Іспанії, а також напевно й сам папа Іван XXIII, побачили, що коли не погодиться на цей проект, хоч напевно й гостро цензурований (а цей проект мав би бути прогодошений законом ще 1963 р.), то для всієї Іспанії та для Католицької Церкви в світі це може мати важкі наслідки.

Інквізиційна енцикліка

Перший Ватиканський Собор (1869-1870) потвердив традиційну інквізиційну систему в Іспанії; папа Пій IX (це він скликав і Ватик. Собор) у своїй енцикліці (посланні) п. з. „Nemo Ventrum" видав такий наказ: „Перш за все, ми постановили, щоб ця свята релігія була одиноко релігією Іспанської нації, з виключенням всякої іншої релігії, і щоб вона зберігала, як і досі, права і прерогативи, якими вона має користатися згідно з законом Божим і канонічними правами; крім цього, як у державних, так і в приватних школах навчання має бути в цілковитому узгідненні з католицьким ученням".

Рим уважає, що теперішній католицький Собор (II Ватиканський) є продовженням І Ватиканського Собору, який був недокінчений з приводу збройного відібрання італійськими патріотами Риму від папи (Пія IX).

На першій сесії (що тривала від 11. 10. 1962 р. по 8. 12. 1962 р.) II Ватиканського Собору папа Іван XXIII, який має марку „ліберального папи", ні словом не згадав про Іспанію. Чи проголосить свободу всіх релігій на черговій сесії II Ватиканського Собору? Світ чекає на це.

Осамітнений епископ за свободу іспанського народу

Один з іспанських католицьких достойників, Петро Кандеро Кадредо — епископ з катедрою в Гуельва, в лютому 1963 р.-заявив (цитуємо за „The Winnipeg Free Press", 11. 4. 1963):

„Єдність католицтва Іспанії і конфесійний характер держави можна досконало узгіднити з наданням природних прав і законної свободи тим іспанцям, які не визнають католицької релігії. Щодо правного положення протестантів в Іспанії, то тут іспанська держава оснувала свої закони на підставах католицької релігії. . , згідно з вимогами загального добра Церкви, народу та міжнародної моги загального

...бра змінилися в Іспанії і в усьому світі. . . Завдяки пастирським і вселенським напрямкам II Ватиканського Собору, іспанські правопорядки в усіх цих справах, що торкаються свободи релігії, мусять приноровитися до сучасного мислення Церкви і до потреб загального добра іспанської нації в процесі її включення й пристосування до ритму духової й політичної побудови європейської і західньої спільноти".

З цієї заяви епископа виходить, що де Католицька Церква має власть, там народ присилуваний стояти поза межами європейської та взагалі західньої культури й цивілізації, як це є в Іспанії.

Але, голос цього катол. епископа в Іспанії покищо осамітнений.

Католицька Акція в Іспанії за Інквізицією

Як тільки в пресі цього року появилися вістки, що уряд Іспанії накреслив проект дозволу протестантам легально ісповідувати свою релігію, і що епископат уже цензурує цей проект, Католицька Акція в Іспанії почала протинаступ в обороні Інквізиції. Журн. „Protestant Action" (Торонто) за квітень, ч. 7, 1963 р. поінформував на основі даних „New York Times Services":

„Мадрид. — Речник єзуїтів вимагає обережности при надаванні будьяких уступок протестантам в Іспанії, бо це було б „толеруванням зла". Ці замітки этих Еустаквіо Гуерреро про іспанський протестантизм були підкреслено опубліковані в мадридському „Ya" — часописі руху Католицької Акції, що є воюючим світським відгалуженням Католицької Церкви. Ця стаття під заголовком „Чи в напрямку ширшої релігійної свободи?" — це перший виразний голос в іспанській пресі про можливість змін у статусі протестантів цієї країни. Цей проект, як повідомлено, був дискутований іспанськими католицькими кардиналами й епископами на конференції за закритими дверима в січні. Достовірні джерела подають, що після цієї конференції ці прелати відкликали деякі із

(Закінчення на 6-й стор.)

Перший жертводавець на видання „Історії" нашої Церкви

Дорогі Отці Духовні!

Ось тут залучаю СТО ДОЛЯРІВ ($100.00) готівкою.

В часописі „Вісник" з дня 1-го липня 1963 року на редакційній стороні (4-й) є стаття: „Ще раз про історію нашої Церкви."

При кінці цієї статті є висказана думка, щоб видати „Історію" нашої Церкви, — то також, між іншим, буде потрібно й матеріяльних засобів.

Отож висилаю ці гроші на цю ціль, яко жертву від себе.

Лишаю Консисторії Української Православної Церкви в Канаді віляну руку щодо розпорядимости сих грошей на ціль вищезгадану.

Бажаю Вам найкращих успіхів!

Остаюсь з пошаною,

Д.К.

З. Р. В. — Автор, який подав Консисторії своє прізвище, із причин від нього не залежних просить прийняти цю пожертву як анонімну.

За освобождення християн не-католиків в Іспанії

(Закінчення з 5-ї стор.)

своїх попередніх застережень супроти цього законопроекту, виготовленого іспанським урядом а метою освобождення протестантів цього народу. Цей тайний законопроект, як думають, містить у собі точки про законне визнання не-католицьких християнських віроісповідань їхнього права засновувати свої церкви і школи. Очевидна схильність католицької ієрархії обмірковати справу надання свободи протестантам пояснюється тут, як наслідок першої сесії Вселенського Собору Церкви в Ватикані минулої осени, на якому була більшість іспанського епископату. Тут також здогадуються, що сам папа Іван XXIII чи Собор вмішався в цю справу на користь протестантів.

Отець Гуерреро заперечив, що Ватикан видав „наказ чи піддав думку відкрити закони" на користь християн-не-католиків в Іспанії. . ." Він додав: „Цей Собор ще не розглядав справи свободи релігії, і ще не відомо чи буде розглядати, та й не знати, чи папа затвердив би їх, якщо б це було надто прогресивне. Звичайно, він не затвердить нічого такого, що було б проти правил учення його попередників. . ." Отець Гуерреро вірить, що які б там уступки Іспанія не поробила в напрямку свободи релігії, то це все таки не завдовольнить загранічних критиків, бо ж їхньою метою є „абсолютна рівність між протестантами й католиками".

Заява єзуїта Гуерреро свідчить, що законопроект про надання християнам-некатоликам деяких прав ще дуже далекий від зрівнання їх у правах з католиками в Іспанії.

— — —

Акція проти антисемітизму

Заслуги о. д-ра Клодницького відзначені в протоколах конгресу США

„Анти-Дефамейшон Ліг району Нью Джерзі вшанував д-ра Клодницького за його людяні зусилля спасти жидівську спільноту міста Хмельника в Україні у роках 1919-1920", — так, між іншим, говорив 25. 3. 1963 р. конгресмен з м. Бейонні, Н. Дж., Корнеліюс Е. Геллегер, пропонуючи вписати цю заслугу о. д-ра Клодницького в протоколи першої сесії 80-го Конгресу США, — що й було зроблено.

„Ось такий це випадок визначної й героїської служби, що її виконав Протоєрей Д-р Володимир Клодницький — емеритований настоятель української православної церкви Св. Вознесення в Ньюарку, Н. Дж. Священик Клодницький перед тим виконував душпастирські обов'язки в моєму рідному місті Бейонні, Н. Дж.", — далі говорив К. Е. Геллегер. І після цього короткого вступу він прочитав у Конгресі більший уривок із статті д-ра Йозефа Г. Ліхтена, яка була поміщена в „Бюлетені Анти-Дефамейшон Ліг", і в якій д-р Ліхтен описав, за що відзначили о. д-ра В. Клодницького. Д-р Йозеф Ліхтен є в Америці головою департаменту інтелектуальних справ Anti-Defamation League (Ліга боротьби з очорнюванням жидів) з центром у Нью-Йорку.

З. Р. В. — Жиди удостоїли о. д-ра В. Клодницького високим відзначенням: „Смолоскипом Свободи" („Торч оф Либерті"). Д-р Ліхтен, описуючи заслуги о. д-ра Клодницького з тих часів, коли він був майором української армії, між іншим інформує: „Дочка-одиначка купців-жидів у малому селі біля Хмельника (в Галичині, 1919-20 р.р. — ред. В.) зійшлася з селянином-християнином, і навернулася на християнство. Батьки-жиди, нещасливі з приводу цього подружжя й навернення, погіршили свої взаємини з дочкою. . . батько. . . поклявся знищити дім зятя. Батько підложив вогонь під стріху; вітер поніс іскри на інші хати, і все село скоро згоріло до тла. . . Жиди боялися погрому. . . , і майор Клодницький, хоч у нього був лише невеличкий відділ вояків, не допустив до погрому, який, як сказано, нібито міг відбутися.

Дозвольмо жидам торгувати в неділю, кажуть єзуїти

Єзуїтський журнал „America" в травні ц. р. у своїй редакційній статті домагається, щоб жидам в Америці було дозволено торгувати в крамницях у недільні дні, бо ж жиди святкують суботу, отже їм кривда, що вони тратять аж два дні в тижні: суботу й неділю.

Жиди в Америці останніми роками щораз більше домагаються, щоб вони не мусіли закривати крамниць й інші підприємства в недільні дні.

Д-р Блейк далі лідером пресвітеріян

Цьогорічна Асамблея Пресвітерської Церкви в США без жодного голосу спротиву обрала на третю чергову каденцію д-ра Юджіна Карсона Блейка своїм „стейтед клерк". Д-р Ю. К. Блейк є не тільки найбільшим авторитетом американських пресвітеріян, але й також має опінію „диктатора" Світової Ради Церков" з центром у Женеві. Про нього кажуть, що це він відкрив вступ Московській Патріярхії до Світової Ради Церков.

Д-р Блейк працює в напрямку об'єднання всіх християн в одну світову (екуменічну) Церкву. На згадній асамблеї „екуменіст Блейк склав приємно-заохотливий звіт про поступ у напрямку пропонованої одної великої Церкви", — інформує журн. „Time" (31. 5. 1963).

З. Р. В. — Д-р Блейк, звичайно, пропонує ідею про „одну велику Церкву" на протестантських основах — так, як Рим пропонує її на основах католицьких.

Боротьба з расизмом

Монах „Юда" став погромцем биків

У манастирі є „забагато вбогости, а замало добродійства", — сказав католицький монах-капуцин Еирік Морено в Мадриді (Іспанія); отже, з дозволу ігумена він покинув манастир і став матадором (погромником биків для видовища), щоб зробити грошей і роздавати їх бідним людям.

Власники арени бою биків для сенсації надали йому прізвище „Юда", щоб таким чином притягати більше глядачів на виступи цього бувшого монаха (The Winnipeg Tribune; 8. 6. 1963).

„Лівий" дорадник у Ватикані?

„Ліва політика папи (Івана XXIII) значною мірою спричиняється впливом на нього його приватного секретаря (повчавши з 1959 р.) — монсіньйора Льоріс Каповаля: священиком він став пізно, а до того часу він був у Венеції журналістом і радіо-коментатором лівого напрямку". (Журн. „Православная Русь", ч. 10, 1963, США).

Погани нищать християн

Чергові жертви „головоловів"

Пресова агенція Ройтера повідомила з Манілли, що поганська секта „головоловни" на Филиппінах продовж квітня цього року замордувала 15 християн; найновішими її жертвами в травні ц. р. були двоє дівчат і один юнак, що вибралися на прогульку в гори. Дикуни-погани одного з племен ловлять християн, щоб відрубувати їм голови; згідно з релігійним обрядом цього племені, хлопець не може засватати дівчини, якщо він не має голови християнина. Цей варварський обряд походить з давніших часів, коли филипінці захищалися перед колонізаторами-християнами, і мордування християн стало частиною їхньої релігії.

Передплачуйте, читайте, поширюйте і підтримуйте „Вісника"!

Берестейська Унія 1596 р.

написав
Архиеп. СИЛЬВЕСТР (Проф. Гаевський)

Видання „Екклезії" в Вінніпегу 1963 р.

Архиепископ Сильвестр перший подав українцям текст, у перекладі на українську мову, унійної угоди в Бересті 1596 р., — це 33 Артикули Берестейської унії. Ніхто інший з тих українських авторів, які досі писали про Берестейську унію, не знав змісту цієї угоди, бо не мав доступу до тайних архівів Ватикану. Архиепископові Сильвестрові пощастило дістати це рідкісне ватиканське видання, в якому цей незвичайний документ є, і він переклав його на українську мову, і опрацював у цій книжці, разом з латинським і старопольським текстами цього ж документа.

Без знання тексту 33-х артикулів годі претендувати на основне знання суті Берестейської унії з її тайними закулісами.

Уже на протязі десятків років у нас ще не було книжки з такими епохально-цінними, досі нашому народові невідомими документами з минулого України, як ось у цій праці Архиеп. Сильвестра.

Книжка на доброму папері, 182 стор. друку, з фотокопіями портретів чільних українських епископів-партнерів Берестейської унійної угоди.

Ціна:

брошурована $2.00;
у твердій оправі $3.50

Адреса замовлень:
CONSISTORY CHURCH GODDS SUPPLY
7 St. Johns Ave., — Winnipeg 4, Man., Canada

Папа Іван XXIII не вмішувався

Папу Пія XII обвинувачено в антисемітизмі

Католицький епископ у м. Лімбург, Зах. Німеччина, д-р Вільгельм Кемпф, у неділю, 19 травня ц. р. у своїй проповіді за Богослужінням гостро натаврував молодого німецького драматурга Рудольфа Гохгута, назвавши його найновішу драму „Депутат" твором „протикатолицьким". Рудольф Гохгут належить до найвизначніших сучасних німецьких драматургів. У своїй голосній драмі „Депутат" він обвинуватив покійного папу Пія XII в антисемітизмі, бо цей папа, мовляв, відмовився осудити винищування жидів німецькими нацистами під проводом Гітлера, коли цього папу жиди про це благали. Жодна інша подія в Зах. Німеччині, від часу процесу Айхмана в Єрусалимі, не сколихнула такими дискусіями німецького народу, як оця драма Гохгута.

Папський нунцій (дипломатичний представник Ватиканської держави) в Бонн — столиці Західньої Німеччини, прослідкує закони Зах. Німеччини, щоб довідатися, чи не можна б судовою дорогою заборонити згадану драму. Рудольф Гохгут — це німець-протестант.

Драму „Депутат" уперше виставлено в театрі в західньому Берліні (в лютому 1963 р.), а після великого розголосу навколо неї в Німеччині вона звернула собою увагу всього світу. До її постановки готується в Ізраїлі театр Габімаг у Тель-Авіві під проводом відомого режисера Ервіна Піскатора з Німеччини. Відому шведську фільмову акторку Інгмар Бергман запрошено кермувати постановкою цієї драми в Штокгольмі, а в Лондоні в Королівському Шекспірівському театрі її ставитимуть, здається за режисурою Пітера Голла. З Нью-Йорку повідомлено, що цю драму виставить на Бродвеї імпресарію Білл Ровз. Право виставити цю драму вже також отримав паризький театральний підприємець Жорж Божерар.

З. Р. В. — Небувалий успіх і світовий розголос молодого німця Рудольфа Гохгута тут нагадує подібний розголос і світову славу молодого російсько-советського поета Євтушенка за його вірш „Бабин Яр", в якому він зо співчуттям зобразив трагедію замордованих німцями біля Києва 70,000 жидів 1941 р.

Можливо, що тільки папа Іван XXIII, який був у приязних відносинах з жидами, міг був вплинути на світове жидівство, щоб воно не виставляло драму „Депутат" у театрах. Але папа Іван XXIII не вмішувався в справу обвинувачення папи Пія XII в антисемітизмі. А протести того чи іншого католицького епископа, чи навіть нунція, не будуть успішними.

Церкви, „мир" і комунізм

Уряд Югославії висловив признання патріярхові Германові

Нанесні ц. р. „толеранція" комуністичного уряду Тіто по відношенні до ієрархії Сербської Православної Церкви зробила ще один крок уперед: на урядовому прийнятті в Белграді міністр праці Мома Марковіч (він не з християнського роду-

родини) підніс патріярхові Германові тост у знак признання за „співпрацю" між державою й Церквою в рухові „миру", для якого ця Церква працює шляхом „установлення й підтримування дружніх взаємин з Церквами за кордоном". „Ми приготовані підтримувати всяку акцію для збереження миру у світі", сказав цей міністр, що не є слов'янином.

З. Р. В. — Саме завдяки голошенню „миру" Ватиканом уможливилися політичні переговори між Ватиканом і СССР.

Протестанти в США об'єднаються за 2 роки?

„Відомий екуменіст Блейк мило підбадьорив своїм звітом у справі поступу його пропозиції створити одну велику Церкву. На протязі двох років, сказав він, уже може бути окреслений план об'єднання пресвітеріян, методистів, епископальців, евангелицької об'єднаної братії, учеників Христа і Злученої Церкви Христа в нове протестантське віроісповідання з 22 мільйонами членів" в США, подає журн. „Time" (31. 5. 1963).

Пастор д-р Юджін Блек (Blake) сказав це на 175-й Загальній Асамблеї Об'єднаної Пресвітерської Церкви в Америці, що відбувався в першому тижні другої половини травня ц. р. Д-р Блейк є провідником пресвітеріян в США і чи не найвплив овішою особою у Світовій Раді Церков. Д-р Блейк очолив у Світовій Раді Церков рух за допущення Російської Православної Церкви в СССР у членство Світової Ради Церков, і добився тут „успіху".

Священик рекомендує

Не треба трактувати всіх злочинців однаково

У Канаді на кожних сто злочинців, що нарушили закон перший раз, понад 55 осіб після кари знову допускаються злочинів. „Шведи, які на цілі милі випередили всіх. . ." осягнули майже ідеально низьке число тих, що вдруге допускаються злочинів", — але шведи зуміли зорганізувати добру систему перевиховування бувших злочинців. Ці думки висловив о. Марк Лекавальє — голова Католицького Союзу Поправчих Каплянів у Канаді (їх є двісті) на рокових зборах цього Союзу в першому тижні червня.

„Злодій є злодієм тому, що в його житті є такі моменти, як: розбиття родини, несправедливі батьки чи вчителі, які, нічого не знаючи про психологію дитини, вразили його так дошкульно, що це надовго попсувало його характер", сказав свящ. Лекавальє. „Ми не повинні карати для самого лише покарання, бо цим ми відбираємо від них бажання жити" чесностно.

Він підкреслив, що нещастям наших законів і в'язниць є факт однакового трактування всіх злочинців, без глибшого прослідження мотивів злочину й характеру винуватця, і тому багато таких злочинців, що каються й мають бажання „ти на чесний шлях, через зле трактування заломлюються, і виходить з в'язниць уже переконаними злочинцями, бо вони зневіряються в людях, у справедливості, в доцільності самого життя. Шведи в цій справі також добилися таких додатніх успіхів, як жодна інша нація.

Поліція затривожена

Число молодечих злочинців зростає

На протязі двох років — від 1960 по 1962 — число порушень закону, що допустилися молоді злочинці, у Торонті збільшилося на 50 відсотків; 20 відсотків з усіх злочинів спричиняються молоддю, — у першому тижні червня поінформував інспектор Ралф С. Бут з поліційного Бюра молоді метропольного Торонта.

Не всі молодечі злочинці стають дорослими злочинцями, але майже всі дорослі злочинці походять з молодечих злочинців, — сказав Бут. „Важливість ролі поліційних органів тут не повинна бути перебільшуваною, бо ж їхня (поліції) роля —це тільки перший (запобіжний) крок у поправчій програмі спільноти", підкреслив цей інспектор. Годовна запобіжна роля в боротьбі із злочинами молоді належить суспільству, яке повинне удосконалити способи належного виховання молоді.

До молодечих злочинців у Манітобі зачисляється молодь віком не вище 18 літ, а в Онтаріо — віком не вище 16 років.

З переслідування православія в СССР

Член партії закликає до церкви

(КНА) Советський урядовий орган „Ізвестія" звідомляя про один „обурюючий випадок": В одному селі близько Тернополя навіть голова сільради, член комуністичної партії, став так зухвальним, що публічно в своїому селі робив пропаганду за регулярним відвідуванням церкви. І під час коли церква все більше наповнюється, сільський клюб стоїть пустий. І вже від давна нема там жодних політичних викладів, ні навіть забав для молоді.

(Укр. катол. „Християнський Голос", 26.5.1963).

Єп. Котляров членом проводу СРЦ

Першим постійним представником Московської Патріярхії в центрі Світової Ради Церков є 34-літній епископ Володимир Котляров. Разом з протоереєм В. Боровим — професором Духовної Академії в Ленінграді, єп. Котляров був спостерігачем Московської Патріярхії на першій сесії II Ватиканського Собору.

Як перед тим відомий архиепископ Никодим (Ротов), так після того і єп. Володимир (Котляров) свою скору кар'єру почав з Ізраїля, де він перед тим був (в Єрусалимі) головою Місії Московської Патріярхії.

Найбільше вбивств у суботу

У Нью-Йорку на протязі 1962 р. було 508 убивств: 10 чоловіків убили своїх жінок; 31 жінок убили своїх чоловіків; 17 батьків чи матерів убили своїх дітей; хтось віком до 7 років вбито 31. Найбільше вбивство припадало на суботні дні. Ці дані проголосила офіційна статистика Нью-Йорку в травні ц. р.

Митр. Й. Сліпий „не бунтується"

„Бунт проти Ватикану"

Під вищеподаним заголовком помістив статтю в торонтонському „Вільному Слові (11. 5. 1963) п. М. Поронюк, і він заявив:

„Не одну сторінку можна б прочитати (а ще більше написати) в історії нашого народу про відвічних бунтівників, які в неодинократь підносили „бунти" ніяк би за долю того покривдженого народу, а насправді як лекції історії показували, через ті „бунти", ті бунтівничі революціонери топили ту долю в стократ гіршій недолі... На жаль, бунт зняли, і тим разом — газетярський „бунт проти Ватикану", як про се заанонсував у своїй „Загаді" Віктор Завадський, від якого рядків, на щастя, Редакція „Вільного Слова" відхрестилась своєю вступною заввагою. „Бунт проти Ватикану" підняв зокрема одне українське націоналістичне середовище за те, що аскета (митр. Сліпого — ред. В.) до „золотої клітки" Ватикану засаджено. За те, що „сині" італійські церковники не прислуховуються до скривадження у світі. Громом Зевеса затягнув проти того Ватикану священика сня, католик, що захоплювався за Зенона Карбовича. Неначе у ту дудку потягнув і навіть один український католицький редактор у монашій свиті будьщовчим словом, мовляв, лише він знає, чому „Нікіта Хрущов вислав" (підкреслення — М. П.) Митрополита (Сліпого — ред. В.) до Ватикану. Значить, — „бунт піднесли" — католики, правда метрикально-українські. Про „Загадку" про те — чи у Ватикані заговорив і п. Завадський, мабуть православний оборонець українців-католиків перед кривдами Ватикану". Черга осталась ще на українського протестанта, який уже не зволишть сухої нитки на „шатах" Ватикану. А чейже той Мученик (Митр. Сліпий — ред. В.) у тому Ватикані сидить і бачить усі ті „кривди", які він, за мудрстованням українських умів, ніби мав би дізнавати і їх бачить, які вони „жорсткої" у відношенні до українського народу. І... (митр. Сліпий — ред. В.) „не бунтується", не виявляє навіть охоти виздити до Канади... Але чи одобрить він (митр. Сліпий — ред. В.) писання українських рук у Каналі, хай буде що й з датами у Вошінгтоні, які напевно ранять його ще незагоєні душевні рани, саме через оті „бунти проти Ватикану", для якого він жив і страждав — на це хай відповідь дасть суміління отих бунтівничих писарів..."

Дійсно правду каже п. Поронюк, що ці з-поміж українців-католиків, які зчинили „бунт проти Ватикану", ранять почування митрополита Йосифа Сліпого; — адже ж їхній „бунт проти Ватикану, для якого жив і страждав" митр. Йосиф Сліпий — це автоматично й бунт проти митр. Сліпого, який „не бунтується" проти Ватикану, бо вважає, що немає чого бунтуватися; дехто з українців-католиків бачить у Ватикані „кривди" для українців, а, як стверджує п. Поронюк, митр. Сліпий „не бачить" тих кривд, бо їх там, мовляв, немає.

Ці з українців-католиків („зокрема одне українське націоналістичне середовище", як каже п. Поронюк) волюють показувати постать митр. Сліпого як бувшого учуженика за українську справу, не за Ватикан; виходячи саме з цього засновку, вони не вірять, що б митр. Сліпий міг добровільно опустити Україну, але вони також не хотять образити Ватикану, отже й кажуть, що митр. Сліпого насильно „прислав" (чи вислав) з СССР до Риму сам Хрущов, а не що йому дав накав звідтіля виїхати Ватикан. Вони (ці з українців-католиків, що є „бунтарями проти Ватикану") не вірять, що б митр. Сліпий, якого вони проголошують мученником за Україну, міг мовчати тоді, коли Ватикан шукає порозумінням з Московського Патріярхією і комуністичною владою в Москві; а коли ж, одначе, митр. Сліпий бачить це, і не протестує, то вони вважають, що митр. Сліпий хоче протестувати, але Ватикан забороняє йому це; на ній підставі вони кажуть, що митр. Сліпий, прибувши 8 лютого 1963 р. з СССР до Ватикану, опинився там „у золотій клітці", цебто у матеріяльних розкошах, але в духовому поневоленні.

Очевидно, що як митр. Сліпий не ввігнувся був продовж 17 років перед большевиками, бувши їхнім в'язнем, так не ввігнувся б він і перед Ватиканом, якщо б він не погоджувався з його політикою, і не було б такої сили, яка б змусила його (на Заході!) мовчати. Хто вважає, що митр. Сліпого можна змусити чинити це, чого він сам не хоче, той тим самим знеціннює моральну стійність, принциповість митр. Сліпого.

Український Християнський Рух (цебто Католицька Акція серед українців) у зах. Європі 1961 р. вилонив був із себе окрему агенцію п. н. „Секретаріят Акції Солідарности у 15-ліття Переслідування Української Католицької Церкви", який видав на циклостилі **„Звернення"** (у м. Сарсель, Франція, 8. 3. 1961), а в тому **„Зверненні"** було сказано, що Акція Солідарности протестує проти ув'язнення митр. Сліпого Москвою **„за його вірність Апостольській Столиці"** (Римові). (Див. ширше у „Віснику" за 15. 4. 1961).

Це правда, що митр. Сліпий терпів за вірність Римові, і тому це саме каже й п. Поронюк. Коли митр. Сліпий не протестує проти порозуміння між Ватиканом і СССР, то це знак, що він бачить у цьому порозуміні користь для Католицької Церкви. А що це порозуміння (Ватикан — Москва) не на користь української справи, то, з католицької точки зору, не можна обвинувачувати за це митр. Сліпого, який справу Катол. Церкви ставить вище справи України, бо він терпів за вірність Католицькій Церкві, а не за політичну справу українського народу. Згідно з становищем Католицької Церкви дійсним католиком є тільки той, що своєю найвищою духовою батьківщиною вважає „Апостольську Столицю" (Рим). І тому, згідно з такими інструкціями проводу Катол. Церкви, визначний католицький діяч М. Брадович навчав: „Тут, в Апостольській Столиці, є релігійно-моральна Батьківщина українських католиків" (укр. катол. „Християнський Голос" за 2. 2. 1958 Мюнхен).

З приводу напруження між комуністичними державами (головно СССР) і Заходом папа Пій XII у своїм Різдвяним Посланні 1957 р. „поновив свій заклик і напімнення до миру, який представляє таке ціне добро, що слід застосувати кожне намагання щодо його осягнення, навіть ціною оболінних жертв" (цитуємо за укр. кат. „Християнським Голосом", 7. І. 1958).

Провід Католицької Церкви в Римі вважає, що Католицькій Церкві тепер треба замиритися з комуністичними режимами, — очевидно, замиритися „ціною оболінних жертв". Що для Ватикану із свого пожертвує за цей „мир" комуністична влада в Москві — цього не знаємо. А що Ватикан із свого боку жертвує, як уступку, червоній владі у Москві, — це вже частково відоме. Звичайно, і митр. Сліпий мусить тут чимсь пожертвувати за „мир" між Римом і Москвою. І саме з приводу цих „жертв" для Москви на користь „миру" дехто з українців-католиків „знімає бунт проти Риму", кажучи, що українцям, поневоленим Москвою, діється „кривда" в Римі. Але для кого справа Католицької Церкви є важнішою за справу України, той, розуміється, жертвує тією справою, що для нього є меншою (нація) на користь тієї справи, яка для нього є більшою (Кат. Церква).

Офіційні церковні круги серед українців-католиків завжди стояли й стоять на становищі, що добро Католицької Церкви автоматично й конечно, завжди і всюди, є вже саме собою й добром українського народу; тому вони, розуміється, послідовно твердять, що й у цьому випадкові, цебто у випадкові порозуміння між Римом і Москвою, будуть користі й для українського народу. І так, напр., католик о. В. Дрібненький, ЧСВВ, у журналі „Світло" (червень 1963) так пише про мирові переговори між папою Іваном XXIII і урядом СССР:

„Якщо ті добродійні старання Папи не будуть зневірені злою волею безбожних проводирів, тієї частини світу, що за залізною заслоною, то християнським народам, між ними ж у першу міру нашому українському народові, дістанеться якась релігійна свобода. А це справді буде величезна полегша в його недолі. Ця справа направду варта той ризики, що на неї Папа тут і рішився".

На нашу думку, справу нації не завжди можна погодити зо справою водної з таких Церков, що в правно-адміністративній площині є інтернаціональними, а до таких належить і Католицька Церква, — вона інтернаціональна. Інтернаціональне й національне — це дві крайні протилежності, і тому вони в принципі суперечать одне одному, а їхня збіжність (дуже нечаста) може бути тільки випадковою. У даному ж випадкові є воно так, що політика Риму щодо Москви суперечить інтересам українського народу.

Спір між українцями-католиками на тему теперішнього відношення між Римом і Москвою — це справа не менше цікава, як і поважна, і тому жаль, що дехто з католицьких дискутантів (не вже, на жаль, традиція) обнижує рівень й значення й поваги такими „доказами" і стилем вислову, що не стоять на рівні тих ідеалів, які вони захищають.

П. Скаржевський

Комісія справ релігії й раси

Пресвітерінська Церква в США на своїй асамблеї ц. р. створила комісію для справ взаємовідношення між релігією й расами, — для поборювання расизму. Ця Церква обколоює собою 3,277,787 вірних в США, а в тому трохи менше як 5 відсотків становлять негри. Асамблея ухвалила 500,000 дол. на перший рік на видатки у зв'язку з її акцією поборювання расизму.

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

Тертуліян, мабуть, читав твір Іринея „Проти еретиків", бо у своїх творах він висловлює деякі думки, що тотожні з Ірінеєвими; напр., Тертуліян повторює Ірінеєву концепцію „апостольського наслідства" в Церкві. Він також каже, що Апп. Петро й Павло навчали в Римі і там пролляли свою кров. У творі „Про Хрещення" (De Baptismo, 4) Тертуліян каже, що Св. Петро хрестив людей у ріці Тибрі, — це вже він від себе наподібнює Хрещення в Римі до Хрещення Ісуса Іваном Хрестителем у ріці Йордані.

Але Тертуліян навчає, що Церкви в Коринті, Філіппі, Ефесі і в Римі всі рівні одна одній, отже він не признає претенсій Римської Церкви на першинство над іншими Церквами (Див. твори Тертуліяна: De Praescriptione Haereticorum, 32, 36. Adversus Marcionem IV, 5).

Кінець-кінцем, твердження Св. Іринея, що, мовляв, Апостоли Петро й Павло були в Римі одночасно й що вони спільно основали там Церкву та спільно поставили там свого наслідника і разом померли в Римі мученицькою смертю — не є твердженням про мінме „першинство" Ап. Петра, ані не є також припискуванням тільки Ап. Петрові ролі основоположника Церкви в Римі, бо таку саму ролю — як рівному з рівним — він приписує також і Ап. Павлові, — хоч, звичайно, ні Ап. Петро, ні Ап. Павло не були основоположниками Римської Церкви.

Кай — пресвітер Римський (коло 199-217 рр.)

Пресвітер Кай писав про перебування Ап. Петра в Римі приблизно по 150 роках по смерті Ап. Петра. Кая вважають освіченою, як на його час, людиною. Полемізуючи з Прокліем, який належав до християнського відгалуження т. зв. „монтаністів", Кай доказував йому праведність Церкви в Римі, яку, як він казав, „основали Апостоли Петро й Павло". І, каже він, Св. Павлові відрубано голову, а Св. Петра розп'ято. Історик Євсевій Кесарейський інтерпретує вислови Кая так, ніби той сказав, що тіла цих Апостолів були в Римі, бо ж, мовляв, Кай сказав до Проклія: „Я можу й більше показати трохії апостолів". Євсевій Кесарейський у своїй „Історії Церкви" каже, що Кай під словом „трохії" розумів домовини, в яких були поховані Апп. Петро й Павло. Кай сказав: „Якщо підеш до Ватикану, або до Остійської дороги, то знайдеш трохії тих, що основали Церкву".

Чи пресвітер Кай читав твір Св. Іринея „Проти еретиків", в якому Св. Ірінеей каже, що він знайшов на цвинтарі в Римі домовини, в яких були тіла двох Апостолів-основоположників Церкви в Римі? Або, якщо читав, то чи прийняв погляд Св. Іринея?

Коли Св. Ірінеей знайшов на цвинтарі в Римі якісь домовини, то звідки він знав, що це якраз домовини, в яких були тіла Апостолів Петра й Павла? Коли Св. Ірінеей, у цьому ж творі каже, що Апп. Петро й Павло поставили своїм спільним наслідником у Римі Св. Ліна, а той по собі зоставив наслідником Св. Климента, то ці папи Св. Лін і Климент повинні б були зробити відомими могили Апп. Петра й Павла в Римі, — отже Св. Ірінеей сам не повинен би був розшукувати двох домовини з тілами цих Апостолів. А коли ж папи Св. Лін та Климент самі не знали в Римі ніяких домовини Апп. Петра й Павла, то це тому, що їх у Римі не було. Це немислиме явище, що б перші папи та й не зберегли моців Апп. Петра й Павла, якщо б вони в Римі були похоронені; а тим часом Католицька Церква й досі не знайшла могили Апп. Петра в Римі.

Вислів Кая: „Як підеш до Ватикану, або на Остійську дорогу, то знайдеш трохії тих, що основали Церкву в Римі" — вказує на розсіяння тих „трохій" по Римі, — їх, мовляв, можна знайти або у Ватикані, або при Остійській дорозі. Цебто тих „трохій" було більше. А слово „трохіа" — грецьке, і воно означає: „слід", „шлях", а не домовину", як це неправильно товмачить Євсевій Кесарейський. Отже пресвітер Кай готов був показати Прокліеві слі ди („трохії") перебування Апостолів у Римі — слідів у Ватикані й при Остійському шляху, — але сліди — це не конче їхні могили.

Як бачимо, переказ про мінме основання Церкви в Римі Апп. Петром і Павлом, коли його своїм авторитетом завірив Св. Ірінеей, далі вже почав повторятися в різних авторів послідовно, і разом померали в Римі мученицькою смертю — не є твердженням про мінме „першинство" Ап. Петра, ані не є також припискуванням тільки Ап. Петрові ролі основоположника Церкви в Римі, бо таку саму ролю — як рівному з рівним — він приписує також і Ап. Павлові, — хоч, звичайно, ні Ап. Петро, ні Ап. Павло не були основоположниками Римської Церкви.

Тертуліян Картагенський (коло 160-235 рр.)

Тертуліян — син римського сотника, у Римі вивчався на адвоката, а на 35 році життя став християнином. Він був загоріли прототипом пуританина, завзятий оборонець чистоти віри й християнського стилю життя, автор численних творів, що являють собою замітні плоди християнської літератури початків III ст. У перших чотирьох століттях північна Африка дала Християнству визначних людей: Тертуліяна, Кипріяна, Августина, т. зв. „монтаністів".

Через свою крайню запальність і суворість у справах віри Тертуліян у своїх старших літах життя попав у єресь монтаністів — секти, схожої на пуританську. Однак його твори залишилися вартісними для Християнства.

Оріген — законовчитель Олександрійський (коло 185-254 рр.)

Оріген — впорівень з усіми іншими — є підставі зачислити до велетнів ума перших чотирьох століть Християнства. Він був учнем Св. Климента Олександрійського. 18-літнім хлопцем він став ректором славної Олександрійської школи і пробув нім 32 роки. Явши 7-10 секретарів - скорописців (стенографістів), яким він диктував свої твори, він створив так багато, що не мав часу записаного секретарями тексту провірити. Секретарі наробили помилок, а автор деякими соборами був за це виключатий за єресь.

В англійській праці „Апостолікі" (життєписи Отців Церкви) сказано, що Оріген написав понад 6000 творів; однак величезна більшість з них пропала, і мало що з них залишилося.

У книжці Оригена In Genesim (III), яку скорочено перепоів Євсевій Кесарейський, сказано ось що:

„Тим часом святі апостоли й ученики Спасителя розійшлися по всьому світі. Як каже традиція, Партія припала Фомі, Скифія—Андрієві, а Азія—Іванові, який згодом помер в Ефесі. Петро, здається, проповідував у Понті, Галатії, Вітинії, Каппадокії і в Азії — між розсіяними жидами. Уйшовши він дістався до Риму і там був розп'ятий головою, бо сам зажадав таких мук".

(Д. б.)

Пресовий Фонд „Вісника"

ГЕМИЛТОН, Онт. Збірка о. Прот.. В. Федака з нагоди вводин до нової хати п-ва Завгородних у Сминтяля $24.50

ЕДМОНТОН, Алта. Збірка о. Прот. О. Хом'яка під час Хрещення Лесі Христини, донечки п-ва Оттона і Віри Єренюків 20.00

ЕШВИЛЛ, Ман. Збірка о. М. Олесюка на Похороні бл. п. Николи Стефанюка 15.50

ШИКАГО, Ілл. Збірка п. Г. Семочка в пам'ять бл. п. Марії Гіжовської, від її приятелів з Мінneаполіс 15.00

ФАКСФОРД, Саск. Збірка о. Прот. Труфина на Похороні бл. п. Михайла Пришляка 13.75

ВОТЕРФОРД, Онт. Збірка о. Прот. Ю. Цукорника на Похороні бл. п. Івана Гордея 11.50

МЕЛВИЛЛ, Саск. Збірка п. С. Кончука на Похороні бл. п. Івана Кончука 10.75

ГЛЕСЛИН, Саск. Збірка п. В. Чернецького на Похороні бл. п. Григорія Дмитришина 10.50

ШИКАГО, Ілл. Збірка п. Г. Семочка на Похороні бл. п. Марії Тіжовської 10.00

СОДБУРІ, Онт. Збірка п. С. Ємчука з нагоди Хрещення Андрійка, синка Петра і Марії Бураків 10.00

ТОРГИЛД, Алта. Збірка о. Прот. Д. В. Стратійчука на Похороні бл. п. Павла Фицуляка 10.00

НАЄГАРА ФОЛЛС, Онт. Збірка п. Є. Пастернака з нагоди 60-ліття уродин і 40-ліття вінчання Петра і Катерини Корбанів 10.00

ЕМГЕРСТБУРГ, Онт. Пожертва п-ва Николи і Ольги Семеніків 10.00

МОНТРЕАЛ, Квебек. Збірка п. А. Кіпибіди з нагоди вводин до нової хати п-ва Романа і Юлії Грицевих 10.00

ГЕМИЛТОН, Онт. Збірка о. Прот. В. Федяка на Похороні бл. п. Анни Верхолик 10.00

СТОРДЖИС, Саск. Збірка п. Т. Холода на Похороні бл. п. Юрія Федорука 9.00

ПАРКЕРВЮ, Саск. Збірка о. Я. Пука на Похороні бл. п. Параф'ея Половика 7.50

ЧЕМСЕК, Саск. Збірка о. П. Бублика на Похороні бл. п. Дмитра Великоголови 5.50

КЕМСЕК, Саск. Збірка о. П. Бублика на Похороні бл. п. Анни Ахтимійчук 5.50

РОБЛИН, Ман. Збірка о. І. Шевця на Похороні бл. п. Юрія Кобляка 5.00

ВИНЯРД, Саск. Збірка п. М. Ганкевича на прощальному прийнятті на честь оо. Прот. Борисаіо. Прот. Тита Яковкевичів 5.00

ГАЄС, Саск. Збірка о. С. Греділя на Похороні бл. п. Гафії Банаховської 5.00

ЄЛЛОВ, КРІК, Саск. Збірка п. І. Дороша на Похороні бл. п. Антона Гриби 5.00

ЕДМОНТОН, Алта. Пожертва п. М. Гараса в пам'ять бл. п. о. Прот. Г. Криштановича 5.00
ВАТСОН, Саск. Збірка п. Г. Кудрика на Похороні бл. п. Ніколи Тутки 5.00
ОШАВА, Онт. Збірка о. Д. Лучака з нагоди 50-ліття Вінчання Якова і Ірини Маньків 5.00
ОШАВА, Онт. Пожертва п-ва Івана і Ольги Горегляддів з нагоди Хрещення їх сиина Павлуся .. 5.00
БРЕНТФОРД, Онт. Пожертва пані Марії Цесиструк у пам'ять й бл. п. мужа Юліяна 5.00
РОБЛИН, Ман. Збірка о. М. Клиша з нагоди 40-ліття Вінчання п-ва Василя і Марії Кавецьів .. 5.00
ТРАНСКОНА, Ман. Збірка з нагоди 50-ліття Вінчання Адама і Параскеві Касіянчуків 5.00
ЧЕТАМ, Онт. Збірка п. Івана Команлата на концерті в День Матері 4.00
МЕКНАТТ, Саск. Збірка о. І. Шевця на Похороні бл. п. Петра Ткачука 3.50
САСКАТУН, Саск. Пожертва п. Луки Новосада 3.00
ФОРТ ФРЕНСЕС, Онт. Пожертва пані Тетяни Олійник 3.00
ЕЛЛЕНТАВН, Па., США. Пожертва п. М. Мельничук 3.00
НЮ ТОРОНТО, Онт. Пожертва п. С. Уляна 2.50

ДРІБНІ ПОЖЕРТВИ

о. В. Бойчук — з Похорону бл. п. Анни Гриби $2.00
Пані Г. Марушечко — Едмонтон, Алта. 2.00
Н. А. Григорчук — Етельберт, Ман. 2.00
Микола Яніа — Детройт, Міч., США. 2.00
С. Лучанко — Монтреал, Квебек 2.00
Дмитро Безбородько — Філядельфія, ПА., США. 1.50
М. В. Дмитрів — Прісвіла, Саск. 1.25
Микола Сич — Монтреал, Квебек 1.00
Стефан Хомик — Монтреал, Кв. 1.00
Стефан Блигідер — Солтковтс, Саск. 1.00
Михайло Копанський — Кукс Крік, Ман. 1.00
І. Редчук — Монтреал, Квебек 1.00
Петро Бурак — Содбурі, Онт. ... 1.00
Пані Марія Кузева — Келгарі, Алта 1.00
Пані Вдсилина Бойчук — Кемсек, Саск. 1.00
о. Прот. К Квасницький — Лашін, Квебек 1.00
Пані Я. Бучій - Давфин, Ман. .. 1.00
Павло Шмігельський — Брендон, Ман. 1.00
Пані А. Пасхевич — Нейтал, Б. К. 1.00
Іван Шур — Дорбен, Ман. 1.00
Пані П. Цапко — Торонто, Онт. 1.00
С. Хаба – Коронейдо, Алта 1.00
Т. Яремко — Бойл, Алта ..... .50

ВП: Жертводавцям сердечна подяка!

УКРАЇНСЬКА І НЕДІЛЬНА ШКОЛИ ПРИ СОБОРІ СВ. ПОКРОВИ В ВІННІПЕЗІ

Підготовляючи молоде покоління до церковної та народньої праці, Соборна Громада завжди найбільшу увагу приділяла своїй дітям як в Українській, так і в Недільній Школі. Під проводом священника, досвідчених учителів та вчителюк наші діти навчаються релігії, української мови, літератури, історії та географії України. Здобуваючи ці знання, вони мають можливість пізнати культуру народу, походження їхніх батьків, мають змогу укріплятися в тому релігійному та національному дусі, який пізніше допоможе їм зберегти своє національне обличчя та продовжувати цю корисну роботу своїх батьків у Рідній Православній Церкві і у своїх організаціях, а найбільше у своїх родинах, які являються найпершою клітиною нашого релігійного та національного життя.

І ось уже десятками років наша Українська та Недільна Школи при Соборі Св. Покрови працюють, виховуючи наших дітей. Вони постійно дбають про те, щоб наші діти не винародовлювалися та щоб „не спали на волі", але з почуттям глибокої свідомости, обов'язку та пошани до своїх батьків могли вписувати в історію нашої Соборної Громади ще чи одну світлу сторінку в майбутньому.

Навчання в школах Соборної Громади проводяться в двох напрямках: 1) у Рідній Школі приділяється якнайбільше уваги українознавству; 2) у Недільній Школі наші діти навчаються Закону Божого (Релігії), як також про Богослужбн та історію на шої Церкви. Навчання в Рідній Школі провадяться три рази на тиждень — вечорами: у вівторок, четвер і в суботу — вранці; навчання в Недільній Школі починається кожної неділі о годині 10 ранку, і триває до години 11.15, після чого діти йдуть до церкви, де залишаються аж до закінчення Святої Літургії.

Під час Святої Літургії діти часом співають.

Початок шкільного року, як також і закінчення його відзначується особливо тим, що за наших діточок о. Настоятель служить Молебень. Особливо урочисто відзначується закінчення навчання в наших Школах при Соборі Наприклад, цього року така урочистість відбулася 25 трав ня. Почалася вона в Соборі о год. 10.30 ранку Вдячним Молебнем, що його відслужив за наших дітей настоятель Собору о. Іван Стус. Після цього Молебня, на якому було поважне число батьків, о. Настоятель сказав до дітей з цієї нагоди пастирське слово, в якому закликав їх пильно навчатися Закону Божого, української мови, історії свого народу і його Церкви. При цьому він висловив свій жаль, що ще багато батьків не допомагають священикові та учителям у вихованні своїх дітей, не посилають їх до Української та Недільної Шкіл, а тим самим занедбують свій батьківський обов'язок перед своїм народом та перед своєю Рідною Православною Церквою.

Кінцевою точкою цієї урочистості для наших дітей була роздача свідоцтв, нагород та Грамот Признання. Після вислову подяки о. Настоятелеві, учителям та учителькам, управителька Недільної Школи, добр. Надія Стус, особливу подяку висловила Матірньому Комітетові на чолі з паном Е. Кравчук за їхню дійсно матірну працю та допомогу в виховенні та адміністрації, як також за зразкове ведення організаційної та господарчої ділянок в наших Школах. Добр. Н. Стус подякувала також і всім батькам за співпрацю в школах, а всім дітям побажала приємних літніх вакацій в наших православних літніх оселях. З черги, кожен учитель роздав учням своєї кляси свідоцтва і призначені нагороди та Грамоти Признання за пильну науку кращим учням та учениць. Подарунки одержали також усі вчителі та бувша голова Матірнього Комітету — пані М. Нижник, якій тепершня голова Матірнього Комітету, пані Е. Кравчук, висловила в імені Комітету та батьків щиру подяку за її довголітню працю в Матірньому Комітеті

Учителями в наших Школах цього року були: пані Н. Пін (Українська Школа) і п. Е. Юзвишин, та студенти й абсольвенти Колегії Св. Андрея: п. Василь Василів, п. І. Фогаль, п. І. Похильчук, п. М Ягольницький, п. Е. Богуслав ський; а також панна П. Вівчар, панна Надія Матусевич, панна М. Хонтина, панна Д Гиндра та пані М. Зайцева Панна Вівчар ще додатково була в наших Школах і учителькою співу.

У Недільній Школі наші зі ти поруч з навчанням кожної неділі та після того буванням на Св. Літургії слухали кожної осінньої неділі в місяці, по полудні, загальну лекцію

о. Іван Стус.

Саскатун жертвує на Колегію

Перша Канонічна Візитація Владики Бориса

Перша Канонічна Візитація Владики Бориса (Яковкевича), вікарного Єпископа Середньої Єпархії, титулярного Саскатунського, відбувася в Парафії Св. Духа в Саскатуні в неділю 2 червня ц. р.

Урочисто звершив він Богослужіння в сослужінні о Протопресв. Д-ра С. В Савчука — голови Тринадцятої Консисторії, о. Ігумена Іова Скакальського - секретаря Митрополичої канцелярії, та о Прот. М. Боднарчука — пароха місцевої Громади. Людей прибуло багато і погода була дуже гарна. Гарно співав хор під управою пані Марії Ткачук. Владика Борис виголосив відповідну проповідь на тему Святої Трійці.

Таємна радість панувала серед місцевих парафіян. Цього дня реально добавлялося до повнішого життя нашої Церкви у 45-ліття її існування на цьому континенті. Саскатун уже не раз згадувався в сенсі історичному й географічному, як той осередок, в якому зродилася ідея перецеплення Української Православної Церкви на цей континент. Здавалося, що Коліноприхлонні Молитви в призванні Святого Духа сягали глибоко в душу і сповивали її відчуттям повноти.

Громада вітала Владику. Голова Громади, пан Павло Ткачук, висловив привітання новому Єпископові в імені всієї Громади за святковим обідом; пані Олена Максимюк склала привіт від Жіночого Товариства; о. Ярумен Скакальський переповів Біографію Владики Бориса. Владика передав благословення Його Блаженства Митрополита Іларіона і висловив признання й подяку всім за допомогу в успіху першої Візитації.

Протопресв. Д-р С. В. Савчук особисто провів у Саскатуні кампанію на Колегію

Господар свята, о. Прот. М. Боднарчук, представив о. Д-ра С. В. Савчука — першого принципала нової Колегії Св. Андрея, асоційованої з Манітобським університетом. Протопресв. Д-р С. В. Савчук говорив про Колегію, про її історичний розвиток, про можливості на майбутнє і про її потреби.

Громада, захоплена ідеєю Колегії, склала на неї пожертву. Кожен з повним оцінінням справи і по своїй можливості підступив і передав свій дар у конверті.

По цій програмі Владика й Духовенство прибули на молебень бл. п. о. Прот. Михайла Тарновського, де відслужили Панахиду й освятили пам'ятник на ній.

Телевізійна станція Сі-Ефкю — Сі-Ті-Ві в Саскатуні передала кількахвилинну програму фільмових відомостей, переданих о. Д-ром С. В. Савчуком телевізійному репортерові в інтерв'ю про Колегію.

Інформація про розвиток нашої Церкви корисно послужили нашій місцевій спільноті, а заклик за грошовими пожертвами на Будівельний Фонд Колегії пролунав широким відгомоном.

Перевиконання пляну пожертв на 1963 рік

На днях Управа Колегії Св. Андрея повідомила канцелярію Громади Св. Духа в Саскатуні про вислід збірки того дня, яка становить $4,595.00, в цьому готівкою $2,970.00, а деклярациями $1,625.00; тому що від початку року жертводавці безпосередньо вислали $1,720.00, то разом збір ка на Колегію в цій Парафії становить за 1963 рік $6,315. 00. Ця сума вже перевищила заплановану квоту Бюджетної Комісії цієї парафії на цей рік для Колегії. Але тому, що ще є жертводавці, які досі не мали нагоди пожертвувати, то Управа Громади буде радо приймати дальші пожертви на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі.

Свящ. М. Боднарчук.

ВІСТІ ІЗ ВСЕКАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

Сумківська урочистість

Маємо при Катедрі два відділи Союзу Української Молоді Канади. Є Молодший і Старший Відділи СУМК. А тому, що члени Молодшого Відділу мають обмежений вік, то настає пора, коли вони виходять із нього. А що вони вже привикли бути в організації, то переходять до Старшого Відділу. Цей перехід відбувається організовано і в урочистій формі.

У неділю 9 червня відбулася в нас така урочистість переходу сумківців з Молодшого до Старшого Відділу. Усі сумківці були в Катедрі на Богослуженні; вони ввійшли сю ди організовано і з своїми прапорами. Тут зайняли призначені місця. Це зробило приємне враження на присутних у храмі і викликало симпатії до цієї організації.

Після Служби Божої був братський обід у катедральній авдиторії. Тут засіли до столів Преосв. Владика Борис, отці настоятелі, сумківці і старше громадянство. По обіді слідувала різнонаціна й цікава програма, якою дуже добре проводила пані О. Заві сляк — опікунка, учителька і неструджена працівниця Молодшого Відділу СУМК.

Промовляли Преосв. Владика Борис, пані А. Воробець — голова Жіночого Товариства ім. Лесі Українки при Катедрі, Прот. М. Юрківський— настоятель і капелян. А. Павлик — колишній провідник СУМК, пані Марця Семіцька провідниця Відділу СУМК. А тому, що члени Молодшого Відділу СУМК при соборі Св. Покрови, Юрко Мотох — голова того ж Відділу, і А. Гаврилюк — голова Старшого Відділу СУМК при згаданім соборі.

Від Провінційної Екзекутиви СУМК на Манітобу промовляв Є. Юзвишин. При тім відбулася присяга і розадно пам'яткові відзнаки. Денис Юрківський прощав кандидатів до Старшого Відділу; він назвав їх іменно й побажав успіхів серед старших сумківців. Єлисавета Кирилюк вітала їх в імені Старшого Відділу, висловивши радість з приводу події, і представила членів свого Відділу. При тім відмічено довголітню працівницю Молодшого Відділу пані А. Павлик і вручено їй скромний дар на знак подяки й пошани. Вона розповіла про свою працю в Відділі, подякувала всім за поміч, за признання і за дар, а сумківцям — за старання найкраще використати час в організації.

Слідувала програма, що її виконали сумківці Молодшого Відділу. Окремі точки виконали Єлисавета Краснова, Орися Юрківська і Нестор Пашіш. Хор заспівав пісні „Реве та стогне" і „Ой, під гаєм".

Суддя І. Р. Соломон виголосив змістовну, повчальну промову, яку сумківці і всі присутні вислухали з великим зацікавленням і вдоволенням.

Свято закінчено українським і британським гимнами.

Воно показало повад успішний сумнів, що варто бути в організації, бо в ній знаходимо просвіту, розраду й виховання. Хотіхось би, щоб це зрозуміли і старші, і молодші — з тим висновком, що всі ми повинні бути зорганізовані, і, як такі, виконували завдання, які на нас накладає наша громадська й народня справа.

Панахида за полеглих під Бродами

Товариство Дивізійників святкувало в неділю 23 червня роковини бою під Бродами, і, як звичайно водиться, пом'януто побратимів, які там полягли. У Катедрі відслужив Панахиду митрат Є. Грицина, який присвятив кілька хвилин пам'яті тих, що „при долині гранатами зритий", там, на рідних землях, зложили своє життя на вівтарі батьківщини. Мабуть там іх „ніхто не згадає, ані спом'яне", бо лютий ворог загарбав наш край і поневолив наш народ, „навіть молитись нам віц не дасть". То тим більший обов'язок зробити це спадає на нас, що живемо в країні волі й свободи, що можемо спом'янути наших героїв і їх пошанувати.

І полинула гаряча молитва всіх учасників Панахиди до Бога, щоб прийняв Полеглих Героїв на лоно Праведників і умістив їх в оселях Святих.

З'їзд Союзу Українців Самостійників

У суботу, неділю, понеділок і вівторок, 29, 30 червня, і 1 і 2 липня відбувся в катедральній авдиторії З'їзд Союзу Українців Самостійників і його складових організацій, якими є Товариство Українців Самостійників, Союз Українок Канади, Союз Української Молоді Канади і Союз Українських Народніх Домів.

Був він многолюдний, з доброю добірною програмою, з молодцю й старшими, що при були зблизька і здалека, щоб розглянути минулий трирічний період організації та й уплянувати діяльність на будуче.

У суботу прибували люди. Регіструвалися. По обіді була окрема сесія Союзу Українок. Увечері була загальна сесія з вибором президії, при вітами, намічення технічних комісій, мистецькою програмою, в якій виступали пані Єлинич з Ванкуверу, сумківці з собору Св. Покрови і з Едмонтону. Був і чай.

У неділю була Архиерейська Служба Божа. Служив Преосвященніший Владика Борис; проповідь про основу християнства сказав Блаженніший Митроп. Іларіон. Священнодействували оо. Т. Ковалишин, В. Апонюк, Ф. Керницький, М. Юрківський і Є. Грицина

Був братський обід у катедральній авдиторії. Тут промовляв Блаженніший Митрополит Іларіон.

Слідувала загальна сесія з промовою п. К. Телічка і зібркою на організаційний Фонд.

У понеділок і вівторок тут відбувалися наради СУМК. СУС наражувався в залі Українського Народнього Дому, а Союз Українок — у залі собору Св. Покрови.

Кінцева загальна сесія З'їзду з промовою В. Буряника, читанням резолюцій і вибором Екзекутиви була в катедральній авдиторії в вівторок по обіді.

Був це один із кращих З'їздів, що лишив приємні враження в учасників. (е).

Кампанія на Колегію

Канонічна Візитація Архиєп. Андрея в Ту Гилс, Алта.

„Тож ідіть, і навчіть (зробіть Учнями) всі народи... навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів"
(Мт. 28:19).

Був чудовий літній день у суботу перед Зеленими Святами, 1 дня червня 1963 р. За Високопреосвященніший Владикою Андреєм приїхало двоє визначних громадян: п.п. Шевчук і Поділюк з Ту Гилас. Там мала відбутися Канонічна Візитація Архиепископа Андрея. Складаючи Святі речі в авто, п. Шевчук завважив, що Дикіріон і Трикіріон Архиепископа Едмонтону й Західної Канади є тяжкі. „Треба мати не абияку силу, щоб ними благословити", підкреслено сказав п. Шевчук...

Пару неділь уже було минуло, як настоятель Парафії Ту Гилас, Всеч. о. А. Тетеренко, запросив мене до сослужіння з Владикою. Я йому незмірно вдячний за це. Люблю бачити прозябаюче зерно Божої Істини, що сходить саме в той час, коли Архистир благословить вірних своїми тяжкими Дикіріоном й Трикіріоном.

Серце наповнялося радістю, коли ви дорогою оглядали красу Божих скарбів. Мила розмова з освяченою людиною, п. Поділюком, учителем у Ту Гилас та церковним невтомним працівником при Громаді. Якщо „заздрощі" є тяжким гріхом, то бажати собі мати в Парафії інтелігентних праців ників, пощастило мати, без заздрощів, не багатьом настоятє-

ням. Належить до них Всеч. о. Андрій з Ту Гилс. Як гарно про свого о. Настоятеля висказувалися саме ці інтелігентні працівники, так хотів би я це слово передати для наслідування, як зразок для інших Громад.

У неділю Пресвятої Трійці Владику привітав голова Громади хлібом-сіллю. Гарно висказана промова, дівчатка, що стелили квіти під ноги Владиці, а над бравою щирі слова: „ВІТАЄМО ВАС, ВЛАДИКО!" — все це завершувало першу частину Торжества.

На порозі храму Всеч. о. Андрій привітав Владику, як настоятель Парафії.

Владика ввійшов у Храм помодлитися за свою Паству й Україну. На Катедрі обклачали Архієпископа Андрея два абсольвенти Колегії Св. Андрея — О. Олекший та В. Василів. Їхня роля була не заступимою. На них дивилися вірні як на тих, що ось-ось заступлять старших священиків у їхній тяжкій службі...

Під час Малого Входу Всеч. о. настоятель Андрій був наділеній Скуфією. Я певний, що вірні співали своєму Настоятелеві „Аксіос" не лиш устами, але й серцем.

Проповідь Владики була місійного характеру, бо ж це відмічення місійної проповіді в навечерниках в Єрусалимі, коли то Апостоли одержали благословення Небес: „Ідіть й учіть"... Владика також це підмітив у своєму кінцевому Слові за обідом — словами: „Першим Місіонером був Христос Сам, а далі — Єпископи, Священики і інші, покликані до цього своїм урядом".

Обід проходив під знаком вербування питомців до Колегії Св. Андрея та захочування давати датки на дофінування Колегії.

Коли ми вже при інституціях, то позволю собі згадати, що приявний на Торжестві ректор Інституту Св. Івана Золотоустого в Едмонтоні, Всеч. о. Микола Мороз, сказав слово у справі висилки молоді до Інституту на літні Курси українознавства. Вечері докази повинні були б захохотити батьків.

Привітів було досить багато від різних Громад. Свій привіт склав особисто приявний на Святі посадник міста Течка Ту Гилс. Замічу лишень, що до слова були покликані між іншими п. Гуцуляк і посол Мельник з Вінніпегу, п. Солован з Едмонтону та багато інших з других Громад.

Отець Пароx представив обидвох вищезгаданих абсольвентів Колегії Св. Андрея та розказав Святочній Громаді дещо з праці Високопреосвященного Владики Андрея.

Свою розповідь він почав з того, що „муж мусить бути все мужчина, чебто — муж праці".

На радість усім поважні привіти були перепліталі співами молоденьких школярок, що їх до цього приготовив диригент церковного хору п. Мулька. Він також диригував хором на Св. Літургії. Я радо слухав цього хору. Тут пригадав я собі, по стільких літах, гарно виконане цим хором „Єдинородний" та „Ми, що Херувимів..." Перемиський гімназійний хор, що ним диригували наперемінку проф. Б. Вахнянин, Є. Форостина і П. Волянський, а пізніше проф. Кліш, ці речі між іншими, виконував прекрасно. Не подаю тут композиторів, бо я не певний його імени. Пан Мулька, як диригент, вкладає у свій хор усе своє вміння й талант.

За обідом наділив Архієпископ Андрей чотирьох молодих членів Громади дипломами закінчення нижчого Курсу Дяківства, що відбувався у Ветровій Горі при провідом п. Петра Пяуша, ісполнавного діяча з України. Завдяки п. Паушеві та добрій праці молодих громадян, ви почуєте в усій окрузі гарне, побожне виконання Богослужбових співів. Це пишу тому, щоб і другі округи брали приклад з округи Ветровій.

Під кінець, я попрохаю прощення, що у своїй згадці про Кан. Візитацію Владики Андрея не оперував я іменами. Моя річ є тут вказати виключно на духовний посів, вкинений на всілякі землю Владикою Андреєм, під час цієї Візитації. Ще й досі бачу серед богомольців у цей Свій день, що його створив Господь, бабусю стареньку, яка під час „коліноприклонних молитов" неначе зросласа з землею, на якій вона непорушно клячала...

Кожна Візитація Архиереїв є небесним „Єшан-Зі-лям" України, що діє чуда любови до Рідного Краю. Ми мусимо після кожної такої Візитації повторити собі, за славним ч е ц е м-українцем Іваном Вишенським:

„Та невже ж та Україна, цей квітчастий рай веселий, це важке, криваве пекло Ще для мене не чужа?"...

Свящ. д-р Степан Сасс.

ПОСВЯЧЕННЯ УГОЛЬНОГО КАМЕНЯ НОВОЇ ЦЕРКВИ
Лондон, Онт.

У неділю 9 червня ц. р. в Українській Православній Громаді Пресв. Трійці в Лондоні, Онт., відбулася Візитація Православного Архиерея. Високопреосвященства. Владики Михаїла. Посвячення угольного каменя нової церкви при вулиці Кінг Едвард ч. 151.

Ще в суботу в обід прибувший Владика Михаїл оглянув будову нової церкви і резиденції коло неї і поблагословив посліпні приготування до завтрішнього торжества; увечері він з участю місцевого церковного хору відправив Всенічну ,а після того в домі родини Рибків, тобто в місці свого перебування, Владика Михаїл очолював ділові наради Управи й Будівельного Комітету Громади.

У неділю о 10-й годині рано діти під проводом маленької Г. Шульги вітали Владику Михаїла квітами, п. А. Співак вітав хлібом-сіллю, а о. настоятель М. Дебрин — хрестом. Сослужили о. Прот. Ф. Керніцький з Віндзору і о. І. Крисфалузі з Чадам; прислужували молодь з ОДУМ і учні Рідної Школи. Коли Владика Михаїл входив у храм, то почуся могутній спів катедрального хору з Торонто під проводом п. Ю. Головки. Так високоурочисто й побожно відслужено в новому, хоч це недокінченому, храмі першу взагалі й Архиерейську Службу Божу. Було багато вірних місцевих, а також гостей з сусідніх Громад.

Проповідь Владики Михаїла була захопливa й глибоко навчальна.

По Богослуженні й піднесеному пояснювальному слові Владики звершено Освячення й закладання угольного каменя нової церкви.

Святковий обід, виданий місцевим Відділом Союзу Українок Канади ім. кн. Ольги, відбувся в гарній залі під новою церквою; на обіді було понад 300 гостей, а серед них також молодь і дітк. Обслуга була на висоті своїх завдань. Програма обіду, якою проводив п. М. Теденко, по благословенні страв, почалася привітом голови Управи Громади п. М. Співака. Та короткою доповіддю п. Т. Тищенка про постання цієї Громади і її нової церкви. Дальше, після представлення гостей і головного слова Владики, Громаду з її працею вітали др Б. Ратуш від Рад ію наллюду Об'єднання Білорусів і представники сусідніх Громад: п. Пригорницький від Торонта, п. М. Чабарник - Віндзор, п. Лаврик — Гемілтон, п. М. Стахник — Вотерфорд, Прот. Ф. Керніцький, о. І. Крисфалузі, адв. Ф. Ормшак (завзівав до збірки), адвокат Т. Гуменюк, а від Союзу Українок Канади — пан Бевш з Провінційної Екзекутиви, Н. Козій від Відділу Торонто, А. Конрад — Відділ Вотерфорд; від місцевих організацій: Українського Клюбу ім. І. Франка — С. Козак, Відділ СУК — пані Калюжна, СУЖЕРО — Ф. Подопригора, ОДУМ — В. Кошарний, від Шкільного Комітету — пані Шульга, від Будівельного Комітету — А. Степанюк, і о. настоятель М. Дебрин. Наприкінці, учениці М. Винничук, Л. Тищенко й Л. Олексієнко спільно виконали на честь Владики дві деклямації

Програма, щоправда, була перевантажена, але в цім і суть маніфестаційного характеру імпрези. На ній порушувано всі важливі наші потреби й завдання. Захопливим було слово Владики Михаїла, голосно про нові завіщя в еку меничному руховi. Безумовно, передусім робимо підсумок 12-літньої праці Лондонської і громади. Це праця всіх — о с н о в о п о л о ж н и к і в громади, її попередніх управ, священиків і всього громадянства; а сучасному і проводові судилося її завершувати. У Громаді виринали різні питання й труднощі, але їх, як і деякі, так, або інакше побороловано, бо всім присвічувала велична ціль: побудувати нову церкву — одну з мережі 18-х нових храмів Східної Єпархії. Ця церква, збудована за пляном інж. Г. Грегорі, послужить монументальним документом української культури й гідним вкладом у культурну мозаїку Канади. І вартість — понад 100 тисяч долярів; як на 80-родинне членство — це відважний крок, і це свідчить про жертвенність і любов до свого рідного, що проявили оці переважно бувші „перевиховувані" червоною Москвою новоприбулі; не також свідчить про глибоку релігійність українського народу

Оце тільки про досьогочасний стан Громади, яка зараз, за словами Владики, „здає іспит зрілости, і має на це всі дані". У майбутньому нова церква повинна ввести Громаду в новий, вищий етап, щоб Громада була здібною, без перечулених загострень, спокійно розв'язувати свої чергові пекучі проблеми. Перші з них — це: розумно виховати й задержати при собі численну молодь; дальше — всякою ціною, в ім'я національної гідности, старатися усунути парадоксальне й болячке тут явище: заблукання земляків, що своїм, тут — на волі, добровільним рабством завстидають і кривдять себе й всіх нас, а передусім — світлу пам'ять мільйонів українських героїв, розстріляних і замучених голодом мужчин, жінок і дітей. До речі, висловлену тут думку, щоб на цій церкві прибити пропам'ятну таблицю 30-ліття голоду в Україні, — слід кочне здійснити.

Це признання й побажання для лондонської громадянства з нагоди цієї урочистости, яка, крім високого морального успіху, осягнула й не аби який матеріяльний успіх, бо збірка принесла 5,000 долярів.

Щира подяка належиться щиросердечним сусідам за катедральним хором на чолі за їхню братську підтримку лондонцям у перемовній для них час. На повне признання заслуговують ділова Управа й будівельники під проводом голови Громади п. М. Співака, ідейне жіноцтво під проводом пані Калюжної — голосіяни, і пані М. Педенко — її заступниці, церковний хор під орудою пані Лисенко, молодь і діти за їхню участь у

Святі, а особливо ті, що жертвували.

Ця спаяність праці зворушить, думаємо, й тих, що з більш чи менш оправданих причин відстали, або припізнилися. Але потреб Громади ще дуже багато, і Церква прийме кожного у всякий час, бо вона — наша національна Церква, — за ідеологічним кличем нашого Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона — „через служіння народові — служить Богові".

У понеділок в обід В'Преосвященнішій Владика Михаїл зо слідами втоми, але й з непритаєним усміхом вдоволення, відпроважений Настоятелем й членами Управи Громади, відїхав до Торонта на зустріч своїм черговим владичнім завданням.

о. М. Д.

Кампанія на Колегію

Вісті із Св.-Троїцької Парафії у Ванкувері

1. Великопістні та Великодні дні.

Як тільки настав Великий Піст, о. Прот. Петро Сацевич розпочав підготівку парафії в церкві, щоб якнайкраще релігійно підготовити вірних до зустрічі найбільшого нашого Свята — Великодня. Майже цілий Великий Піст СУК ім. Лесі Українки працював на ниві українського мистецтва, пов'язаного з Великоднем.

Як минулого, так і цього року СУК учив молодь та дорослих мистецтва писанок при нашій церкві, а також демонструвалося писання писанок у крамницях Вудворс і по телевізії — головно вже для чужинців

Майже всі Богослужения по неділях Великого Посту правилися двома священиками,— нашим парохом о. Прот. Сацевичем і о. І. Гикавим, бо було багато вірних до Св. Сповіді й Причастя.

Для учнів усіх шкіл була призначена спеціяльна субота 30 березня, та запрошено було ще двох парохів — о. Прот. Л. Дячуна і о. Блажука, щоб без великої затримки всі учні могли висповідатися й запричащатися.

У Вербну Неділю, яка ц. р. збіглася з Благовіщенням, сповідалося й причащалося найбільше людей. По Богослужебному було освячення гілок (лози) і роздано вірним. Того ж дня після українського Богослужения відбулося друге Богослужения — для наших одновірних, православних литовців, що звершив їх ній священик литовського мовою.

Потім були Богослужения у Страстний Четвер, Велику П'ятницю (Винос Плащаниці) і в Велику Суботу.

Ще перед виносом Плащаниці о. Петро Сацевич подбав, аби було поставлено в церкві Гріб Господній, в який тут уже другий рік кладеться Плащаниця після виносу її з вівтаря. Цей Гріб збудували члени Громади, а розмальовав його з видом старого Єрусалиму наш вчитель-маляр П. Пушка. Пан Пушка багато вклав своєї праці ще й в розмалювання вівтаря — без будь-якої оплати, крім подяки.

На Великдень наша церква була належно прибрана та заквітчана під пильним оком о. Прот. Сацевича, сестрицтва та братчиків. Богослужения відбулися в такому порядку: Обхід церкви, Воскресна Утреня, Служба Божа і Освячення Пасок. Замість казання до Св. Євангелії о. Прот. Сацевич прочитав Послання Митрополита Іларіона: „Христос Воскрес — „Ісповнятися наші надії!", яке глибоко запало в серцях вірних, бо Митрополит, як син українського народу, прожав у Господа Бога воскресення України й кращої долі життя для неї.

Під час Богослужения дуже гарно співав церковний хор під диригентурою пані Вакалюк.

При кінці Богослужения о. Прот. Сацевич передав Великодні привітання Ієрархам й Духовенству Української Греко-Православної Церкви в Канаді, членам і прихильникам Громади, всім світським організаціям та всьому українському народові — Христос Воскресе! А всі вірні відповіли „Воістину Воскресе!" Також дякував о. Прот. Сацевич сестрицям і братчикам та всім іншим парафіянам, що працювали над прикрасою храму Божого, та тим, що подарували так багато чудових квітів у вівтар, перед іконостас та на Гріб Господній.

Подякувала о. Прот. Сацевич диригентці пані Вакалюк, хорові та всім хористам, що не жалівши труду, приходили на проби співу і так гарно по-святковому співали в церкві.

Опісля о. Прот. Сацевич, хор та вірні перейшли з церкви до парафіяльної залі на Освячення Пасок. Під гарний спів хору „Христос Воскрес" — звершилося Освячення Пасок та всіх дарів з ними. З великою радістю вірні, а особливо діти, роз'їжджалися по домах, щоб родинно споживати смачні дари, що їх виробляла українська традиція на рідних землях.

2. Спільне Свячене і заклик допомогти Колегії Св. Андрея

У першу неділю по Великодні, 21 травня церква також була вщерть заповнена вірними, які прийшли на спільну молитву, а також, щоб після Богослужения спільно споживати Свячене. Ще під час Богослужения жіноче товариство Союзу Українок Канади дбайливо і гарно приготувало на столах у парафіяльній залі традиційні українські страви; і коли закінчилося Богослужения, то о. Прот. Сацевич і о. І. Гикавий, церковний хор і вірні перейшли до залі та, освятивши дари під гарний спів хору, почали їх потім споживати, але за вказівками о. Прот. Сацевича всі учасники Спільного Свяченого повинні перш за все почастися ...між собою зверненими крашанками, покрашеними зеленим та червоними кольорами; крашанки були розкладені по столах. Це при готування зробили сестриці, що готували в кухні дари на прохання о. Прот. Сацевича.

Таким чином вірні за 26 років життя нашої української православної церкви у Ванкувері перший раз нагадали, а народжена в Канаді молодь дозналася про традицію українського цокання крашанками, яка заслужила тисячі років тому на праддідні батьківщини.

По закінченні споживання Свяченого почалася офіційна частина. Говорили: голова і громади п. С. Крипс, що вітав присутніх, о. Прот. Сацевич, о. І. Гикавий. Усі вони вітали Громаду, прихильників та всі світські організації — СУС, Шкільний Комітет, учителів та учнів шкіл. Пан Крипс висловив радість, що ми так численно зможемо спожинати Свячене всі разом, як одна родина, і це подякував Відділові Жіночого Товариства Союзу Українок Канади і сестрицям, що таку гарну і смачну їжу вони приготували сьогодні. Далі говорив о. І. Гикавий із споминів про свої дитячі роки на фармах Канади на Великдень. І говорив до нас гість проф. Р. В. Ревущкий із Британ-Колумбійського університету на філософську тему: „Безсмертие Воскресення і матеріялізм". Ця надзвичайно цікава тема, в добу матеріялізму та „супутників", зробила на всіх глибоке враження.

Отець Прот. Сацевич, подякувавши проф. Ревущкому за його цікаву і глибокозмістовну доповідь, говорив про наші українсько-православні невідкладні справи. Почав із **значення Колегії Св. Андрея у Вінніпезі для всіх Українських Православних Церков у вільному світі,** та якнайкоріщого закінчення розпочатих її будинків при Манітобському університеті; о. Прот. Сацевич поінформував про існуючий тут Збірковий-Комітет, що приймає пожертви на будівництво Колегії Св. Андрея. Просив бути всім щедрими, і складати пожертви навіть сьогодні на руки голови п. Мацелюха, або збірників.

Далі о. Прот. Сацевич говорив про пекучі потреби побудови у нас залі, приміщень для шкіл і світських організацій, бо ми не маємо приміщень, щоб учити рідної мови наших дітей та далі плекати нашу українську культуру. За кликав усіх до пожертв і на ці потреби.

Вкінці о. Прот. Сацевич привітавши всіх з нагоди Великодніх Свят, прохав місцевих православних українців ставати в ряди членства нашої Громади, бо Українська Свята Православна Церква від часів Св. Володимира є Церквою свого народу, а не Москви, К о н с т а н т и н о п о л я або Риму.

3. Шкільний концерт у День Матері

Концерт у День Матері відбувся 12 травня о годині 3-й по обіді силами учнів шкіл та садочка при церкві Св. Троїці.

Програму складали о. Прот. Сацевич, голова Шкільного Комітету пані Вакалюк і Програмовий Комітет. Допомагали ім у підготові склад Шкільного Комітету та вчителі.

Відкрила концерт і вступне слово сказала голова Шкільного Комітету. Тому, що концерт мав бути точок, то його можна поділити на такі частини: 1) Спільні деклямації всіх дітей садочка — „Привіт Матері". 2) Окремі деклямації учнів школи — „Привіт матерям". 3) Збірна деклямація — „Поклін матерям". 4) Спільні співи садочка: „Гей, ходжу я до садочка" та „Н а в е с н а м е м а т и", 5) Спільні співи учнів — „На весну" та „Куку, кукує". 6) Сольо — гра на акордеоні — Д. Микисей. 7) Збірна мандолінова оркестра — в'язанка українських пісень. 8) Гра на мандолінах, — пані: В. Пушка, М. Вакалюк, О. Кіндрачук; сольо-співи учня Д. Лебедовича. 9) Танці: „Гопак" — садочок; „Запорожець" і „Козачок" — початкуючі учні танку; „Женці" — старші учні школи танцюють. 10) Реферат до „Дня Матері" прочитала дуже гарний змістом і українською мовою учениця Оксана Сацевич. 11) „Ні много літа" — співи усіх учнів і садочка. 12) Удекорування найстаршої мами Анастасії Івашук звершив о. Прот. Сацевич, а маленька Карпинська із садочка піднесла і передала найстаршій а нас мамі дуже гарні квіти. Найстарша мама, що була в той час у залі, А. Івашук, склала подяку за милу для неї несподіванку та виявила у словах захоплення нашими дітьми за їх гарні виступи українською мовою. Вона заключала батьків та учнів, аби перші дбали за українську мову а другі вчилися її, та пригадала своїх десятеро дітей, які розбрелися по Канаді й Америці, бо вона не мала щастя дати їм українського виховання.

У кінцевім слові о. Прот. Сацевич говорив про українську матір та її вплив на виховання дітей, також згадав про декого з найбільших світових слави вчених, політичних діячів, мистців та музик, що свої досягнення завдячу-

вали своїм матерям. Просив о. Прот. Сащевич усіх матерів бути пильними у виховані своїх дітей, і склав подяку тим, що працювали у підготові концерту, а дітям за виступи та всім тим, що прийшли сюди вшанувати всіх наших матерів.

Після цього чоловіки та учні подали смачну перекусу матерям та всім присутнім.

Підсумки до концерту у День Матері можна зробити так: програма концерту була підібрана добре, але трохи завелика; у підготовку було вкладено багато праці, бо діти садочка і школи в загальному не володіють українською мовою; в декламації учнів видно, що українська мова не є розговірною мовою в родинах; а виняткими тут є лише окремі батьки; уже тепер слід добре подумати про українську мову матерям та батькам, або їх діти теп опанували її, і не відкладали на майбутнє; дуже сумно буде, якщо День Матері буде проходити тут за невеликий протяг часу англійською мовою, якої найстарші мами і не розуміють, і будуть тоді засмученими сидіти найстарші мами в день їх шани — в День Матері.

Православний українець.

З голосів членів Церкви

НА ЦВИНТАРЯХ ШОРАЗ МЕНШЕ ХРЕСТІВ...

Нипавин, Саск.

Мені часто доводиться бувати в церквах поза своєю околицею, і я з цікавости люблю приглянутися як є в других Громадах наших православних. Як зайду на цвинтар — гарний порядок, то й душа радується, що наші піонери, які там лежать, лишили за собою родину наслідників, що підтримують ту традицію, яку вони тут у Канаді почали розвивати.

Але на одне я хотів би звернути увагу, а це ось що: бачив на двох цвинтарях, що вже не ставлять хреста на гробі, лише плиту з написом, але без хреста; читаю, і дивуе мене, бо ж знаю того Небіжчика, що був добрим християнином, дбав про свою Православну Церкву, був одним з передових, — а чому нема відзнаки хреста — як на християнським гробі? Чому та родина чи дружина його (хто поставив пам'ятник) вже відступили від своєї традиції, від своїх предків? Видно, що вже встидаються хреста! Або може, заразилися чужим! Мені здається, що наші священики і Заряди Церковні повинні над тими справами вастановитися і порадитися, та завести той порядок: що коли особа похована на нашім цвинтарі, то ті, що ставлять пам'ятника, повинні шанувати наш обряд.

Коли ж хто зверне на це увагу, то здивується: як то є, що православний цвинтар християнський, а там може похований жид, а коли ні, то чому ж нема хреста? Як дотепер ми над тим не застановлялися, то пробуймо відтепер на будучність запобігати тому лихові.

Іван Григор.

З ВЕСІЛЛЯ НА КОЛЕГІЮ Я НА ПРЕСУ

Етелберт, Ман.

20 квітня 1963 року о год. 10 ранку в містечку Етелберт, Ман., до місцевої церкви Юнайтед Чорч з'їхалось багато гостей та цікавих зо всієї округи, щоб своєю присутністю звеличити цей день молодої пари, яка вступала в подружнє життя почерез Св. Тайну Шлюбу, яку звершив о. Н. Мекмил. Молодий, Павло Росінків — син Петра й Еви Росінків з Гарленд, нар. 1943 р., працює в кодальні нікелю в Лін-Лейк, Ман. Молода, Кароліна Сівчина, донька Леона й Стефанії Савчиних з Етелберт, нар. 1944 р.

Цього ж дня до місцевої парафіяльної залі зійшлися гості та друзі молодої пари, щоб ще раз разом забавитися з молодими та побажати їм усього найкращого в їхньому подружньому молодому житті. Етелберт не пам'ятає, щоб в його історії колинебудь перед тим було так багато народу, що не помістилася в залі, та так величаво відбулось це прекрасне весілля.

Родина Савчині і ч л е н и Укр. Прав. Парафії Св. Апп. Петра й Павла в Етелберт, знані як добрі члени не лише нашої Парафії, але й як добрі та щирі патріоти свого народу, зразкові меншканці нашого містечка, яких сміливо можуть собі брати за приклад всі їхні приятелі та знайомі; тому й не диво, що на це торжество їхньої донечки та затя Павла з'їхалося так багато приятелів та знайомих.

На другий день, у неділю, до цієї ж залі зійшлася ближча родина та приятелі з обох сторін на так звані „сухарі", де на заклик п. І. Бегуна присутні зложили на українську пресу та на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі пожертви в сумі 30 дол. яку вподілено в такому порядку: на Колегію Св. Андрея 15 дол., на „Вісник" 5 дол., на „Український Голос" $5.50, на кліщу $4.50.

Усім Жертводавцям щира подяка, а Молодій Парі бажаемо міцного здоров'я, правдивого щастя в житті та многих літ життя!

Приятель.

ПОЗИВАННЯ

(Пожертва на будову Колегії Св. Андрея)

У суботу 8 червня 1963 р. в українській православній церкві Св. Володимира в м. Гемилтоні, Онтеріо, відбулося Вінчання молодого інженера Богдана Черепахи з панною Діяною Грей. Молодий, Богдан Черепаха — це син широковідомих громадян — подружжя Черепахів в Кірклеид Лейк, Онт.; після закінчення Торонтонського університету він працю інженером в Оттаві. Молода Діяна Грей походить з Стоній Крік, Онт., з цього року закінчила фармацевтику в Торонтонському університеті.

Чин Вінчання звершили о. Прот. Василь Федак — наставтоятель храму Св. Володимира і о. Степан Ганкевич (швагер молодого) з Кліверленд, Огайо, США. Прекрасно співав церковний хор під керівництвом п. Макара Сушка. На Вінчанні й на весільнім прийнятті було багато рідні та гостей з Канади та Америки. Весільне прийняття відбулося в ресторані „Бікон" над Онтеріяським озером недалеко Джордан, а пізніше гості з'їхалися додому п. Івана Завгородніх (близького друга Г. Черепахи) коло Смитвил, Онт., і там у середовищі односельчан та рідних забава продовжувалася.

За вечерею промовляли о. Степан Ганкевич, Михайло Чеверда, д-р М. Гута, Г. Черепаха (батько молодого) та о. Прот. В. Федак. Щоб відзначити Вінчання молодих та зробити приємність о. Ганкевичеві, як одному з перших абсольвентів Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, о. В. Федак сказав відповідне слово та попросив присутніх гостей склясти пожертви на будову нової Колегії на площі Манітобського університету. Усі присутні щиро відгукнулися на слово о. В. Федака, і склали пожертви, як слідує:

по $20.00 — Богдан Черепаха (молодий); по $10.00 — Гринь Черепахів, д-р М. Гута; по $5.00 — М. Чеверда, о. С. Ганкевич, М. Бореськевич, М. Бусько, В. Загродник, Л. Муха, З. Дотвяюк, І. Завгородній; по $3.00 — М. Шиндяк, В. Ганкевич, Є. Клюнь; $2.00 — добр. Федак, Г. Костюк, В. Остапчук, О. Остапович; по $1.00 — М. Костюк, М. Кулловський, В. Яцук, С. Костюк, Яр. Клюнь.

З цієї збірки призначено так: 100.00 долярів на будову Колегії Св. Андрея, а 7.00 долярів на кліщу.

Щира подяка Жертводавцям, а Новоодруженій Парі бажаемо щасливого життя на многі літа!

Приятель.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ПОМИНКИ ПО РІДНИХ В УКРАЇНІ

Пожертва на Церкву й пресу

Лондон, Онт., 26. 5. 1963 року подружжя Петро й Параска Тищенки в Лондоні, Онт.-влаштували поминки по бл. п. Марії, матері пані І. Тищенко, що перед двома місяцями в глибокій старості померла в Україні.

На відправлені о. М. Дебрицом з української православній церкві Пресв. Трійці в Лондоні і панахиди, на фармі родини Тищенків біля Лондону відбувся п о м и н а л ь н и й обід, на якому численна рідня й приятелі в жалібному настрої попрощали у вічність рідну матір і бабусю, що там, далеко, на рідній землі, осиротіла, але в тиш почуттям, що вона виконала свої обов'язки перед своїм краєм, відійшла в вічність.

Ще одна далека, рідна могила, число яких більшає з кожним днем. Вони духово зв'язують нас з материком і зобов'язують чесно виконувати наш обов'язок українського емігранта.

На заклик о. М. Дебрина присутні зложили на Нев'янучий Вінок $23.50, з яких $16 приділено на місцеву церкву, а $8.50 на рідну пресу.

Жертводавцям щира подяка, а бл. п. матері — Марії хай легкою буде прабатьківська земля!

о. М. Д.

БЛ. П. АННА ВЕРХОЛЯК
Гемилтон, Онт.

(Пожертва на Церкву й „Вісник")

У п'ятницю 7 червня 1963 року після довгої та невилічимої недуги на 47 році життя упокоїлася в Бозі Анна Верхоляк, дружина п. Николая Верхоляка. Покійна померла дома, в Гемилтоні, вул. Гармоні ч. 66.

Величавий Похорон відбувся у українській православній церкви Св. Володимира в понеділок 10 червня 1963 р. Заупокійні Служби Божі відслужив Впреп. о. Прот. В. Федак. Співали дяки Богдан Радиш та Ілля Данилюк.

Після Похорону відбувся поминальний обід в залі Укр. Православної Громади. Впреп. о. Федак за обідом сказав слово, в якому зробив заклик до присутньої родини Покійної та всіх присутніх, щоб усі по своїй змозі пожертвували на українську пресу та на місцеву церкву. На пам'ять дружини Анни п. Николай Верхоляк склав 100 дол. на церкву Св. Володимира в Гемилтоні. Дальше слідували такі пожертви:

По 10 дол.: Николай Верхоляк; по 5дол.: М. Факас, Анна Векелик, Гр. Семенюк; по 2 дол.: В. Іресон, Теод. Олексюк; по 1 дол.: Б. Радиш, М. Глущенко, п. Кавун, п. Котнк, Н. Пелепик, Д. Гліба, Ю. Фотій, Д. Садовий, З. Зоник, Т. Кунька, П. Фарбатюк, С. Кудринський, П. Смит, П. Токер, С. Горук, Бур Бонч, п-ні Липка, Д. Петрук, Гр. Савчук; по 50 ц.: А. Сванбров, п. Пилович; по 25 ц.: Б. Сольский, Гиский.

Ця збірка призначена так: на „Український Голос" 10 дол., на „Вісник" 10 дол., на „Промінь" 10 дол., на місцеву церкву $19.50.

ВП. Жертводавцям щира подяка, а покійну Анну нехай Господь Бог оселить у Своїх Світлих Небесних Оселях!

Приятель.

Бл. П. Ю. ЦИСМІСТРУК
Брентфорд, Онт.
(Пожертва на Колегію)

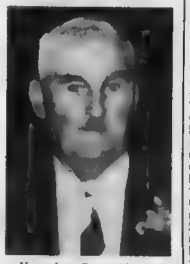

У неділю 7-го квітня 1963 року на 76 році життя відійшов у вічність бл. п. Юліян Цисміструк.

Покійний народився в селі Гермиківці, Борщівського повіту, в західній Україні.

У 1895 році він прибув у Канаду з батьками і з сестрою Анною та братом Марком. Родина Цисміструків осе лилася була в околиці Стюартбурн, а пізніше вони перебралися до Вайти, Ман.

У 1946 році бл. п. Юліян з родиною переїхав до Брентфорду, Онт. На протязі 15 років він був старшим братчиком в українській православній церкві Архистратига Михаїла в Брентфорді, Онт., та почесним членом цієї ж Громади.

Покійний залишив по собі в глибокому смутку свою дружину Марію, трьох синів — Івана, Николая й Михайла, та чотири дочки — Марію Стефуру, Анну Лайтер, Стефанію Фостід й Ольгу в Брентфорді, сестру Анну Фігус та братів — Марка, Федора, Василя та Івана у Вайті, Ман.

У четвер 11 квітня цього року була відправлена Служба Божа з Похороном; служили отці: парох Іван Тріска і Петро Гаіцький.

По закінченні обрядів на цвинтарі вірні, які прийшли на Похорон, зійшлися до церковної залі, де був приготований обід Жіночим Товариством ім. Лесі Українки.

Господарем під час обіду був Никола Іванець.

Промовляли: о. Прот. П. Гаіцький, о. Прот. І. Тріска, Володимир Паньків, Д. Цибульський і брат Іван Цисміструк з Вайти, Ман.

Замість квітів зложено було дар на Нев'янучий Вінок Покійному, який був призначений на будову нової Колегії Св. Андрея у Вінніпезі.

Пожертвували слідуючі:

По $15.00: Олекса Ярмій з дружиною, Брентфорд, Онт; по $10.00: Антін і Анна Фігуси, Вайта, Ман., Іван Цисміструк, Вайта, Ман., Марія Цисміструк, Брентфорд, Онт., Відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки, Брентфорд, Онт., Д. Ніврянський, Вотерфорд, Онт.; по $5.00: Іван Фігус, Вайта, Ман., Йосип і Марія Музики, Вайта, Ман., Федір і Анна Цисміструки, Вайта, Ман., Василь і Анна Цисміструки, Михайло Дикун; Григорій і Ольга Пацюрки — всі з Вайти, Ман., Олександер і Анастасія Уздиган, Теодора Гаврисишина, Анна Фігус, — всі з Вінніпегу, Ман.; Пані А. Шалай, Іван Бурдейний, В. Костюк, С. Сабольський, Іван Строщук, Іван Стефура, Михайло Цисміструк, Іван Бабійчук, Ольга Цисміструк, — всі з Брентфорду, Онт.; по $3.00: Никола Іванець, Брентфорд, Онт.; по $2.00: В. Паньків, Павло Дикун, П. Яковець, о. Р. Тріска, Іван Цисміструк, Дмитро Фостій, Іван Дикун (Гарденгон), М. Пережак, Ф. Яремій, П. Сторожук, Василь Луцик, Володимир Луцик, Г. Білевич, Ф. Перка і П. Табата; по $1.00: М. Шмігельський, М. Гуменюк, Ф. Довголіс, П. Бюзек, А. Василик, С. Содержальський, М. Давидович, М. Яцук, М. Довголіс, С. Процевич, М. Курилів, В. Кравець, І. Завальський, В. Лазарук, І. Прокоп, Ф. Ладер, М. Луцик, І. Остаф, Вол. Столяр, Галька Крисовата; дрібними: $2.25.

Разом: $210.25.

В.П. Жертводавцям щира подяка!

Бл. П. Юліянові Цисміструкові Вічная Пам'ять!

Н. Н.

Бл. П. Є. АДЕЛМАН
Торонто, Онт.

У п'ятницю 31 травня ц. р. у трагічному автомобільному випадку втратила життя Єлисавета Аделман. Пізнувала вона зо своїм чоловіком відвідати своїх старших сестер і братів, що живуть в західній Канаді, але не пощастило. Заледве проїхала сотню миль, як при зударі двох авт на місці померла.

45 років тому народилася в околиці Сокаля, Саск., у родині Івана й Анни Лазаровичів. На п'ятому році її життя померла її мама, а вісьмома роками пізніше в т р а т и л а батька. Осталася вона сиротою зо своїм молодшим братчиком Мирославом на ласці своїх старших сестер і братів.

1940 року приїхала до Торонта до сестри Дорі и до брата Антося. Тут і вийшла заміж за Василя Аделмана.

Покійна була дуже спокійної й сімейної вдачі й добра господиня у своєму домі.

Чин похорону відбувся в червні з катедри Св. Володимира. Заупокійну Службу Божу відправив о. Прот. Д. Фотій; п. Семченко, наш дяк, правив своїм хором, а давній приятель родини Лазаровичів, свящ. П. Семець, сказав прощальне слово. Д о в г а валка авт супроводжала каравая з домовиною на цвинтар Проспект.

Покійна оставила в великому смутку свого чоловіка, п'ять сестер і п'ять братів з їхніми родинами. Тяжко було їм усім прибути на Похорон своєї наймолодшої сестри, але їх заступили дві сестри, Доця Телюк з чоловіком з Торонта і Олена Шевчук з чоловіком з Вакав, Саск., і три брати — Петро з Едмонтону, Антось зо свою родиною з Оттави і Мирослав зо своєю родиною з Гемилтону.

Вічна Їй Пам'ять!

Свящ. П. Семець.

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

Виправлення: На списку пожертв, що були зложені Священиками на Їх Конференції 15-17 травня ц. р., було пропущене ім'я Всеч. о. В. Бойчука з Йорктону, який пожертвував $300.00, що на цьому місці справляється.

Пожертви з різних місцевостей

По $125.00:

о. І. Ференців, Ніагара Фаллс, Онт.

По $100.00:

Адам і Джосія Калавські, Едмонтон, Алта.; з нагоди весілля Богдана Черепахи, і Діяни Грей, Гемилтон, Онт.; Українська Православна Громада, Велій Ринер, Ман.

По $50.00:

о. С. Кропельницький, Брядьпорт, Кон., США; Жіноче Товариство ім. Наталї Кобринської, Велінгтон, Алта.

По $34.00:

Збірка під час Поминального Богослужения в пам'ять „жертв голоду" в 1932-33 р., в громаді Св. Димитрія в Картерет, Ню Дж. США.

По $33.50:

Збірка на Прощальній Вечірці Василеві Новосадові, Робапн, Ман.

По $33.00:

Збірка на Похорові бл. п. Івана Шинити, Вайта, Ман.

По $25.00:

Збірка під час Похорону бл. п. Едварда Федейка, Кривор, Саск.

Іван Кусь, Сарнія, Онт., Михайло Король, Вінніпег, Едвард і Софія Коррін на спомин бл. п. Теклі Тилки-Цар під час Похорону в у. п. церкві Св. Димитрія, Картерет, Ню Дж., США.

По $20.00:

Збірка під час Ювілею 50-ліття Адама і Параскевії Касіянчуків, Транскона, Ман.

По $15.00:

Збірка з нагоди ювілею 65-ліття Юрія Косоловського, Бенйто, Ман.

По $10.00:

З весілля Володимира Толоровського з дружиною, Гілберт Плейнс, Ман., Збірка на Поїзрони бл. п. Анастасії Микульської, Гронлка, Саск., Володимир Ковалик, Шікаго, Ілл., США, Василь Русиак, Інсінгер, Саск., Василь Перкат, Монтреаль, о. Прот. К. Квасницький, Лашін, Квебек.

По $8.00:

З Похорону бл. п. Івана Грицишака, Інгліс, Ман

По $5.00:

М. Дмитрів, Пріскіл, Саск., Олеся Молодець ,Парами, Онтаіо, США, А. Соколів, Ст. Катеринс, Онт., Стефан Лучанко, Монтреал $1.00: Дрібними.

Збірка Місцевого Комітету округи Принц Альберт, Саск.

По $200.00:

Іван Березовський (Мітт Парк, Саск.).

Приєднуючи свою пожертву п. Іван Березовський написав такого листа:

„Дрийшла хвилина що я хочу причинитись своїм даром 200.00 долярами на Будову Колегії Св. Андрея у Вінніпегу, Манітоба. Даю той дар на спомин мого стрічого віка як 84 літнього старця християнина Української Греко-Православної Автокефальної Церкви в Канаді. Тут я можу сказати що наша Церква є нам рідною і правдивою Християнською Церквою.

Вам знаний,
Іван Березовський,
Мітт Парк, Саск.

По $20.00:

Іван Павчук, Іван Павлишин, Василь Сопотик.

По $10.00:

Петро Карабш, Микола Павлишин, Петро Слобода (Генрибург), Адольф Павлишин (Ганнаум).

По $5.00:

Іван Баклащук (Дейвіс, Саск.), Олекса Павлишин.

Збірка Місцевого Комітету округи Вайта, Ман.
Сеньків, Ман.
По $10.00:

Василь Пупеза.

По $5.00:

Павайна Пупеза.

(Згадані зложили свої пожертви раніше, але через помилку були пропущені).

Збірка Місцевого Комітету округи Гавс, Саск.
АРРАН, САСК.
По $100.00:

Максим Тимрик.

По $20.00:

Прокіп Савчук.

МЕЙБРИДЖ, САСК.
По $10.00:

Ірина Кузьмина.

Збірка Місцевого Комітету при Громаді Св. Покрови, Вінніпег.
По $25.50:

Збірка під час поминального обіду по бл. п. Степанові Сокальському.

По $10.00:

Проф. М. Боровський.

По $5.00:

Пані К. Роган, П. Рибак, В. Біленький (як Нев'янучий Вінок по бл. п. Василеві Грицюкові з Кларестголм, Альберта).

Збірка о. І. Куліша в окрузі Вайтя, Ман.
По $20.00:
Пашин Марія Микитик, Торонто, Онт. на Нев'янучий Вінок на могилу своєї матері бл. п. Анни Микитик з Вайтя, Ман.
По $13.50:
З Панахиди у Вайті в 30 роковини голодом замучених наших братів і сестер в Україні.
По $12.00:
З Панахиди в Сапдвин у 30-ті роковини голодом замучених наших братів і сестер в Україні.
По $10.00:
Іван і Анна Цесмиструки на Нев'янучий Вінок на могилу бл. п. Анни Микитик, Вайтя, Ман.
Збірка Місцевого Комітету при Громаді Св. Івана, Едмонтон, Алта.
По $500.00:
Товариство „Тризуб".
По $100.00:
Юрій Іващук, Юрій Гарасим.
По $10.00:
Михайло Сікор.
ВИПРАВЛЕННЯ
У „Віснику" число за 15-го червня 1963 р. на списокові пожертв з Різних Місцевостей було подано, що п. Теодор Баліцький з Брендон, Ман. пожертвував $10, а мало бути: п. Теодор Бабський — що оцим справляється.

Усім Жертводавцям щира подяка!
За Комітет Будови Колегії Св. Андрея в Вінніпегу:
о. д-р С. В. Савчук,
голова Дирекції та координатор кампанії.

Адреса Колегії:
ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada.
Tel. JU 6-3093

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА КАТЕДРАЛЬНА ГРОМАДА СВ. ВОЛОДИМИРА В ТОРОНТІ
святкує на своїй фармі Київ Храмове Свято 28-го липня 1963 року.
в день Св. Рівноапостольного Князя Володимира
зо слідуючим порядком Богослужень:
- Свята Божественна Літургія Архиєрейським чином о 10:30 год. ранку.
- Після Богослужіння — братський обід в новозбудованій залі! — в належною програмою, та відзначенням почесних членів; у програмі виступає наш Катедральний Хор.

Запрошуються Членство і Прихильники-Прихожани Катедри Св. Володимира і членів та Прихильників-Прихожан парафії Св. Димитрія у Торонті: Св. Андрія Первозваного і Св. Пророчиці Анни, як також Членів і Прихильників Українських Православних Громад з околиць, громадно взяти участь у Храмовому Святі Катедри Св. Володимира на фармі Київ.

За Управу:
Митроф. Прот. о. П. Самець.
Митроф. Прот. о. Д. Фотій
М. Гетьманчук, голова.
П. Семченко, секретар.

Порядки Богослужень:
ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА ВІННІПЕГ

4. Неділя, — Селкірк, Поплар Парк, Транскона, Плезент Гом.
11 Неділя, — Кенора, Пембіна, Стоункват.
18. Неділя, — Транскона, Тиндал, Форт Френсис.
25. Неділя, — Говор, Кенора, Поплярфілд, Дуфрост. Храм.
Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОЙЧУКА
СЕРПЕНЬ
4. Неділя — Вроктон. Храм
11. Неділя — Морктон. Вечірня в Райт 7-ма год. вечером.
18. Неділя — Йорктон. Храм
19. Понеділок. Преображення Господня — Вроктон. Посвячення Овочів
25. Неділя — Горлиць
28. Середа. Успіння Пресв. Богородиці. В громаді о. В. Чуча Лора — Храм
110 Wellington Ave. Yorkton, Sask. Phone 783-2908

о. П. БУБЛИКА
СЕРПЕНЬ
4. Неділя — Кемсек
11. Неділя — Кадлер
18. Неділя — Мазепа
18. Неділя о 3-ій год. Вечірня — Ахтимічучора
19. Понеділок. Преображення Госп. — Спаса — Домівка. Храм
25. Неділя — Домівка на Лельковій фармі
28. Середа, Успіння Пресв. Богородиці — Сторновей
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-8447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
Address: 2602-42 Ave., Tel. 542-4312 Vernon, B. C.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
СЕРПЕНЬ
4. Неділя — Пайн Ривер (Богослужіння; не буде відпустки парохії
11 Неділя — Етельберт
18. Неділя — Ремпер
19. Понеділок — Пайн Ривер (Спаса — Празник). Усіх щиро запрошується
25. Неділя — Венлан
28. Середа — Зелена. Усп. Богородиці — Празник. Усіх щиро запрошується
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 8264

о. С. ГРЕБЕНЮКА
СЕРПЕНЬ
4. Неділя — Норт Беттлефорд
11. Неділя — Вітгія
18. Неділя — Гаєлин
19. Преображення Госп. — Норт Беттлефорд
25. Неділя — Гадерлей
28. Успіння Пресв. Богородиці — Медов Лейк
North Battleford, Sask. 972—108 St. Ph. 445-3220

о. С. ГРЕДІЛЯ
СЕРПЕНЬ
2. Пятниця. Прор. Ілії — Вайтбіч
4. Неділя — Гвес
11. Неділя — Стінен
18. Неділя — Йорквей
19 Понеділок. Спаса — Аррян
25. Неділя — Мейбридж. Храм
28. Середа. Усп. Пр. Богор. — Кобзар
Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ВЕРЕСЕНЬ
4. Неділя. Храм — Боненьк
11. Неділя. Храм — Еншив
18. Неділя — Ст. Паул
19. Понеділок. Преображення — Семді Репець
25. Неділя — Ейк Пойнт
28. Середа. Успіння Пр. Богород. — Тирнен
Box 194, Glendon, Alta. Tel.: 81

о. Ст. ЗУЗАКА
СЕРПЕНЬ
4. Неділя — Геффорд
11. Неділя — Кридор
18. Неділя — Редфід
19. Понеділок. Преображення — Пінскаунсі
25. Неділя. Храм — Блінки
28. Середа. Успіння Богородиці — Геффорд
Address: Box 185, Hafford, Sask., Tel.: 56.

о. М. КОЛЕНИЧА
Address: 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel PA 9-5814

о. М. КРИТКОА
СЕРПЕНЬ
2. Пятниця. Св. Пророка Ілії — Прері Ривер
4. Неділя — Гадсон Бей
11. Неділя — Гроналіз (північна)
18. Неділя — Мекфорт
19. Понеділок. Преображення Госп. — Гроналіз (над річкою).
25. Неділя — Гроналіз (північна)
28. Середа. Успіння Пр. Богор. — Бруксбі
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛЯША
СЕРПЕНЬ
2. Св. Прор. Ілії — Сірко. Храм
4. Неділя — Сандавн
11 Неділя — Вайта
18 Неділя — Арбакка Св Миколая
19. Преображення Господне — Сельвін
25. Неділя — Вайта
28. Успення Пресв. Богородиці — Арбакка Свв. Апп. П. і Л.
Box 46, Vita, Man. Tel. 6-34-62.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
СЕРПЕНЬ
4 Неділя — Россборн. Храм
11. Неділя — Сендг Лейк
18. Неділя — Мейзі. Храм
19 Преображення Госп. — Вікта
25. Неділя — Онкборн
28 Успення Пресв. Богородиці — Глен Елмо Храм
Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 336.

о. М. ОЛЕСЮКА
СЕРПЕНЬ
2. Пятниця. Св. Прор. Ілії — Рорктон
4. Неділя — Давфин
11. Неділя — Ашвіл
18. Неділя — Гінберт Плейнс
19. Понеділок. Преображення Госп. Спаса — Сифтон
25. Неділя. Передача Служби Божої по радіо. Станція СІ-КЕЙ-ДЕ-ЕМ Давфин, Ман., від год. 11.00 рано до 12.15 хв. по поludні — Давфин
28. Середа. Успення Пресв. Богородиці — Вдвей Ривер
810 Main Str. South Dauphin, Man.

о. Е. ПРИСТУПИ
СЕРПЕНЬ
4 Неділя — Вегсон
11. Неділя — Віммер
18. Неділя — Вадіма
19. Преображення-Спаса — Фостон
25. Неділя — Клейр
28. Успення Пресв. Богородиці — Канора (Успенська). Храм
Address: Watson, Sask. Box 293 Tel. 3518

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
СЕРПЕНЬ
2. Пятниця. Пророка Ілії — Дробот
4. Неділя — Інсінгер (м.)
11. Неділя — Тодор (м.)
18. Неділя — Вестбрук
19. Понеділок. Преобр. (Спаса) Свячення Овочів — Тодор (за Віком)
25. Неділя — Інсінгер (г-в)
28. Середа. Усп. Пр. Богородиці — Льорд. Храм
28. Сер. Усп. Пр. Богородиці — Маморнець. Храм
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 80.

о. Я. РИБАЛКИ
СЕРПЕНЬ
2. Пятниця — Дамінг. Храм
4. Неділя — Смокі Лейк
Бойн Лейк — Вечірня 7 г. веч.
11. Неділя — Вишна
Едманд — Вечірня 7 год. веч.
14. Середа — Стрий
18. Неділя — Белле
Вормвайт — Вечірня 7 год. веч.
19. Понеділок — Смокі Лейк
25. Неділя — Едманд
Смокі Лейк — Вечірня 7 г. веч.
28. Середа — Спеден
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. В. СЛЮЗАРА
СЕРПЕНЬ
4. Неділя — Рама
11. Неділя — Канора
18. Неділя — Бюкенан
19. Преображення Госп.-Спаса — Стиражес
25. Неділя — Канора
28. Успіння Пресв. Богородиці — Сапора, Sask., Ph. 563-5183

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
СЕРПЕНЬ
2. Пятниця. Св. Прор: Ілії — Атабаска
4. Неділя — Вондерінг Ривер. Храм
11. Неділя — Лек Ла Біш
18. Неділя — Сарепа
18. Вечірня 7.00 год. — Крейгенд
19. Понеділок. Преображення Госп. — Гресленд. Храм
25. Неділя — Норая
28. Середа. Успіння Пресв. Богор. — Боїв
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
СЕРПЕНЬ
4. Неділя. Священик на відпустці
11. Неділя — Елвов Крік
11. Неділя — Ст. Джуліен 4 год. по обіді
14. Середа. Хрещення України. Початок Спасівки — Альвена
18. Неділя — Тарнополь
18. Неділя — Смітс 4 год. по обіді
25. Неділя — Кадворт
25. Неділя — Лепіш. Вечірня 7 год. вечера
28. Середа. Усп. Пресвятої Богородиці — Вакал. Храм
Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. [redacted]

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
СЕРПЕНЬ
4. Неділя — Толстой
11. Неділя — Сарто
18. Неділя — Роза
19. Понеділок. Преображення, Свячення Овочів — Толстой
25. Неділя. Храм — Гардентон
28. Середа. Успіння Богородиці — Гардентон
Address: Teistoi, Man.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
СЕРПЕНЬ
2. Пятниця. Св. Ілії — Гемлин
4. Неділя — Вилмінгтон
11. Неділя — Ендрю
18. Неділя — Борівці
19. Понеділок. Спаса — Завалле
25. Неділя — Пруг
28. Середа. Усп. Пресв. Богородиці — Вилмінгтон
Box 807 Willingdon, Alta.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. Е. ТРУФИНА
Address: Wairdale, Sask. Ph. 486.

о. Г. УДОДА
СЕРПЕНЬ
2. Пятниця. Пророка Ілії — Жучкинс. Храм
4. Неділя — Федаки
11. Неділя — Вишарт
14. Середа. Хрещення України — Шіго (місто)
18. Неділя — Фовм Лейк
19. Понеділок. Преображення Господня — Вінчерд
25 Неділя — Елмор. Храм
28. Середа. Успіння Пресв. Богородиці — Шіго (пол.), Храм
Address: Shelo, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. М. ХОМЕНКА
СЕРПЕНЬ
4. Неділя — Айтуна
11. Неділя — Мелвіл
18. Неділя — Гудів
19. Понеділок. Преобр. Госп. — Айтуна
25. Неділя — Фенвуд
28. Середа. Усп. Богородиці — Гудів
Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
СЕРПЕНЬ
2. Четвер — Лужанп-Топорівці. Св. Прор. Ілії Храм
4. Неділя — Мирнам
11. Неділя — Бросов
18. Неділя — Мирнам
19. Понеділок — Слава пів Преображення Госп. Спаса
25. Неділя — Лойдмінстер
28. Середа — Слава под. Успення Богородиці. Храм
28. Середа — Мусідора. Успення Пресв. Богородиці. Храм
Всеч. о. А. Тетеренко
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. [redacted]

о. ИГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
СЕРПЕНЬ
4. Неділя — Торсбі
11. Неділя — Брудерсгайм
18. Неділя — Калнар
25. Неділя — Пено
УВАГА! Рідна Школа, починаючи з 29-го липня по 10-те серпня, в Торсбі. З 12-го серпня по 24-те, в Калгарі. З 26-го серпня по 31-ше, в Кемрозі.
Address: 9630—106th Ave., Ph. GA-23012. Edmonton, Alta.

ВІСНИК
THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XI. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го СЕРПНЯ, 1963. WINNIPEG, MAN., AUGUST 15, 1963. ЧИСЛО (1988) 16

НОВА КОЛЕГІЯ СВ. АНДРЕЯ ВІДКРИВАЄТЬСЯ 15 ВЕРЕСНЯ 1963 РОКУ

ПОДІЯ ІСТОРИЧНОГО ЗНАЧЕННЯ

КОЛЕГІЯ СВ. АНДРЕЯ ПРИ УНІВЕРСИТЕТІ

Провід Колегії Св. Андрея у Вінніпегу повідомив, що нова Колегія Св. Андрея, що будується на площі Манітобського університету, буде відкрита з початком цього (1963/64) академічного року, тобто 15 вересня 1963 р. Викладн на Теологічному факультеті цієї Колегії будуть відбуватися вже в нових будинках — при Манітобському університеті.

Резиденція Колегії для 80 студентів і 24 студенток

Інтернат (резиденція) Колегії Св. Андрея на площі Манітобського університету вже готовий; у ньому є місце на 104 осіб акад. молоді: 80 студентів і 24 студенток, — без уваги на те, на яких факультетах університету вони студіюють. При резиденції є також власна кухня та їдальня.

Резиденція збудована за вимогами найсучаснішого будівництва помешкань для студіюючої молоді.

На численні запитання студентів з початком літа цього року — чи резиденція буде відкрита? — провід Колегії не міг дати позитивної відповіді аж до початку серпня ц. р. тому, що будівельна фірма сама не була певна, чи їй удасться своєчасно закінчити будову резиденції. Провід Колегії надіється, що активні особи нашої спільноти на місцях, як: Всечч. о.о. Пархохі дівчі Громад і т. д., що їм уже відомо про відкриття нової Колегії й резиденції, поінформують про це тих студентів, що студіюють у Манітобському університеті, про можливість вигідно мешкати й харчуватися в резиденції Колегії.

Зголошення (аплікації) про прийняття до резиденції будуть розглядатися негайно, і їх будуть приймати в такій черзі, як вони будуть надходити. Розуміється, що запевнені вигляди мають ці, що поспішаться.

Теперішня резиденція — це покищо тільки частина виконаного пляну; на майбутнє запроектовано дальшу розбудову Колегії — для більшого числа студіюючої молоді.

Одинока цього роду школа

Колегія Св. Андрея — це під сучасну пору одинока у світі цього роду українська академічна школа, в якій є Теологічний факультет. Вона також є одинокою на американському континенті православною школою, що пов'язана (асоційована) з державним університетом.

1946 — 1962

„Довга" історія заснування Колегії (1946 р.), її етап підготови до асоціяції з Манітобським університетом і нарешті звершення акту асоціяції (1962 р.) відбулася за відносно короткий час — 16 років. Ці роки були виповнені кожного дня, кожної години змістом праці для розвитку Колегії; цей зміст складний, хвилюючий, важкий і цікавий, — на цілі томи книг

За 16 років зроблено таке діло, що до довгі століття буде одним із світильників - досягнень на сторінках історії українського народу.

Перший принципал нової Колегії і він же голова Дирекції Колегії Св. Андрея від початку її заснування, -о. Д-р С. В. Савчук, тепер повністю зайнятий не тільки фінансовою й технічною справою урухомлення нової Колегії, але й також справою її нового змісту — переформувати навчання в ній відповідно до вимог її асоціяції з університетом.

Чи Хрущов антисеміт?

Хрущов споріднений з жидами

„Хрущов, відповідаючи на натяки, що в нього є антисемітські нахили, заперечив їх цю пару років тому, розкриваючи цей факт, досі невідомий, що дружина Леоніда (сина Микити Хрущова) — це жидівка. Юліяна, якій тепер 45 літ, - - це друга в черзі дитина п. Хрущова з його першого подружжя. Вона, як виявилося, також одружена з жидом — Віктором Гонтарем, який тепер є директором Державної Оперн в Києві"

Ця цитата подана з журн. McCalls за червень 1963 р. в, якому поміщена довга стаття про родину Микити Хрущова — п.з. „The Secret Life of Nina Khrushcheva".

Портрет архнеп. Макаріоса

Скандал Профюмо

Д-р Ворд загадково „отруївся". Співачка Дюоді Голлівер погрожує

Д-р Стіфен Ворд, як лікар-остеопат вищих сфер, був також остеопатом князя Филипа (чоловіка королеви Єлисавети II), принцеси Маргарети — сестри Єлисавети II та її чоловіка лорда Сновдавна-Джонса. Коли Дж. Діфенбейкер бувши прем'єром Канади був у Лондоні, д-р Ворд познайомився з ним, і цей прем'єр позував йому при малюванні портрета. Д-р Ворд був також аматором-маляром.

Портрет архнеп. Макаріоса на виставці

Коли архнеп. Макаріос був у Лондоні тоді, як відбувалися переговори за надання Британією незалежности Кипрові, то й він позував Вордові при малюванні портрета.

Д-р Ворд уважався покищо „голов-
(Закінчення з 3-1 стор.)

СРЦ і Моск. Патріярхат

Світова Рада Церков оскаржена в підтримуванні червоних агентів

Д-р. Карл Мекинтайр — голова Міжнародньої Ради Християнських Церков оскаржує: „Панове із Світової Ради Церков запросили сюди 20 делегатів з-поза Залізної Заслони. . . 20 осіб таємної комуністичної поліції. . . .які зодягнулися в церковні шати. . ."

В останньому тижні липня ц. р. в Монтреалі відбувалася церковна конференція, спонсорована Світовою Радою Церков (World Church Council). На конференцію запросили 20 церковних делегатів (російсько-православних і протестантських), а між ними відомих у світі представників Московської Патріярхії - епископа Володимира Котлярова і протоерея Віталія Борового.

Д-р Карл Мекинтайр (Carl McIntire), методистський пастор і він же голова Міжнародньої Ради Християнських Церков (International Council of Christian Churches) 24 липня зробив свій голосний виступ проти Світової Ради Церков і делегатів з Советського Союзу.

(Закінчення на стор. 3-й)

Пожертви на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпезі

ЧЛЕНИ-ОСНОВОПОЛОЖНИКИ НОВОЇ КОЛЕГІЇ

Йосиф Дзьобко, Вірден, Ман, тепер прислав $500.00, а перед тим уже пожертвував $2,794.00, отже разом $3,294.00.
Василь Фіцич, Вакав, Саск., тепер прислав $500.00, а перед тим пожертвував $1,135.00, отже разом $1,635.00.

ЧЛЕНИ-КТИТОРИ НОВОЇ КОЛЕГІЇ

Никола Залозецький (перед тим уже пожертвував $345.00) ,..... $500.00

Дальший подрібний список пожертв на Будівельний Фонд Колегії подається на середніх сторінках цього числа.

Усім Жертводавцям щира подяка!

За Комітет Будови Колегії Св. Андрея в Вінніпегу
о. д-р С. В. Савчук,
голова Дирекції та координатор кампанії.

Адреса Колегії:
ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada.
Tel. JU 6-3093

ВПИСИ НА ТЕОЛОГІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ НОВОЇ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ І ЗГОЛОШЕННЯ НА ПОМЕШКАННЯ В РЕЗИДЕНЦІЇ КОЛЕГІЇ ПРИ МАНІТОБСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ ВЖЕ ПРОГОЛОШЕНІ (Див. оголошення на стор. 2).
НОВА КОЛЕГІЯ ЗБУДОВАНА; ВОНА ПОТРЕБУЄ УМЕБЛЮВАННЯ НЕГАЙНО, ДОПОМОЖІТЬ ІЙ (Див. стор. 2).

КОЛЕГІЯ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

асоційована з Манітобським університетом

ВПИСИ НА ТЕОЛОГІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ

Деканат Теологічного Факультету Колегії Св. Андрея в Вінніпегу (Вищої Богословської Школи), очолений Його Блаженством Митрополитом Іларіоном, цим проголошує конкурс на прийняття студентів на академічний рік 1963-1964

Студії на Теологічному Факультеті тривають чотири роки, і по успішному їх закінченні абсольвенти отримують ступень Ліценціята Теології, і можуть бути висвячені в сан священика. Кандидати до Богословської Школи повинні мати скінчену принаймні повну одинадцяту (XI) клясу (грейд), цебто матрикуляцію в Квіаді, або мати однозначний ступень освіти з-поза Канади.

Академічний рік на Теологічному Факультеті Колегії триває від 15-го вересня до кінця травня. Викладання цього року почнуться в понеділок, 16-го вересня, а закінчаться 15-го травня, після чого студенти пишуть іспити.

Наука цього року буде відбуватися вже в новому будинкові Колегії на кемпусі Манітобського університету; там також будуть мешкати й харчуватися студенти Теологічного Факультету.

Зголошення на студії на Теологічний Факультет приймається до 15-го вересня.

Здібні й потребуючі студенти мають можливість отримати грошеві підтримки, як: позички, стипендії, нагороди і т. п.

За ближчими інформаціями та за аплікаційними формулярами звертатися на адресу:

ST. ADREWS COLLEGE IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4 — Manitoba
Canada

КОЛЕГІЯ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

асоційована з Манітобським університетом

ЗГОЛОШЕННЯ НА ПОМЕШКАННЯ В РЕЗИДЕНЦІЇ

Подається до загального відома, що Колегія Св. Андрея в Вінніпегу, яка будується на кемпусі Манітобського університету, буде відкрита з початком цього академічного року, цебто 15-го вересня.

Крім студентів Теології, в резиденції нової Колегії також буде місце (обмежене) для студентів і студенток університету.

Українські студенти, які будуть навчатися на будь-якому Факультеті Манітобського університету та які бажали б мешкати й харчуватися в Колегії Св. Андрея, повинні негайно прислати свої зголошення.

ОПЛАТА ЗА КІМНАТИ И ХАРЧІ ТАКІ:

Особна кімната	**$ 6.00 тижнево.**
Подвійна кімна	**4.50 тижнево.**
Харчі	**11.00 тижнево.**

Зголошення надсилати на слідуючу адресу:

ST. ADREWS COLLEGE IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4 — Manitoba
Canada

ПОМОЖІТЬ УМЕБЛЮВАТИ РЕЗИДЕНЦІЮ НОВОЇ КОЛЕГІЇ!

Умеблювання нової Колегії (резиденція, їдальня, кухня, бібліотека, кляси, капличя, канцелярії та ін.), — це буде кошт на поважну суму грошей — понад шістдесят тисяч долярів ($60,000.00).

Для придбання фондів на цю ціль рішено перевести в життя плян, запропонований Управі Колегії кількома нашими організаціями та поодинокими приятелями Колегії, а саме: **щоб кошт умеблювання окремих відділів Колегії перебрали на себе поодинокі жертводавці,** в першу чергу Церковні Громади, відділи складових організацій Союзу Українців Самостійників Канади (СУК, ТУС, СУМК), українські бизнесові установи та поодинокі родини чи особи.

Першою українською установою, яка піддала цей плян і відразу зголосилася умеблювати бібліотеку Колегії — це **Кредитова Спілка „Союз"**, яка міститься при Катедрі Св. Володимира в Торонто, Онт. Зголошуючись листом з 28-го лютого ц. р. „умеблювати бібліотеку в новозбудованій Колегії", Кредитова Спілка „Союз" одночасно прислала $300.00, як завдаток на цю ціль, за що ми цією дорогою висловлюємо їй щиру подяку та признання.

Першою з поодиноких осіб, які запропонували цей спосіб умеблювання резиденції Колегії, була пані Михайліна Чвалюк, членкиня Союзу Українок Канади в Мензі, Ман.

Сьогодні на першому місці стоїть перед нами завдання умеблювати резиденцію для студентів, яка має бути відкрита з днем 15-го вересня та умеблювання для якої, дорогою конкурсу, вже замовлено в компанії Симпсон. Умеблювання всіх студентських кімнат у резиденції (крім білизни на ліжка та покривал („бленкети") буде коштувати $28,404.60. Сюди входять: ліжка, подушки, крісла, столики, фіранки, дзеркала, кошики на папір, полиці на книжки та лямпи. Кошт умеблювання поодиноких кімнат такий:

Особна кімната $287.80,
Подвійна кімната ..... $525.55.

У резиденції Колегії є 32 поодиноких кімнат і 36 подвійних кімнат.

Управа Колегії звертається з проханням до всіх Українських Православних Церковних Громад, до українських організацій і установ та до поодиноких родин і осіб, щоб вони якнайшвидше відізвалися не її заклик і допомогли своїми пожертвами умеблювати резиденцію Колегії, перебираючи на себе умеблювання одної або й більше кімнат. Імена жертводавців будуть проголошені звичайним порядком на загальній листі збірок на Будівельний Фонд Колегії, **а крім того ім'я кожного жертводавця буде видписане на бронзовій табличці, яка буде прибита на дверях тієї кімнати, яку він умеблював.**

Пожертви на умеблювання одної чи більше кімнат жертводавець може розложити на дві річні рати, присилаючи першу рату разом із зголошенням.

Пожертви на Колегію Св. Андрея в Вінніпегу є звільнені від доходового податку („інком текс").

Листи й гроші висилати на адресу:

ST. ANDREWS COLLEGE IN WINNIPEG

7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4 — Manitoba
Canada

Світова Рада Церков оскаржена

(Закінчення з 1-ї стор.)

„Замість натаврувати червоних", делегати з СССР „зодягнулися в духовні шати, щоб поширити мир комуністичної марки

„Д-р Карл Мекинтайр, президент Міжнародньої Ради Християнських Церков, яка є соперницею Світової Ради Церков, у середу (25 липня) оскаржив Світову Раду Церков у підтримуванні нею „20 осіб тайної комуністичної поліції", — інформує щоденник „The Winnipeg Tribune" (25. 7. 1963) у кореспонденції з Монтреалу. „Д-р Мекинтайр з Коллінгсвуд, Н. Дж., промовляв на пресовій конференції, якою Міжнародня Рада Християнських Церков відкрила свою конференцію у справі збереження Християнських Церков. Міжнародня Рада Християнських Церков оснувалася майже тоді саме, що й Світова Рада Церков, яка саме тепер у Мелітальському університеті відбуває свої наради з метою покласти основу під об'єднання Протестантських Церков", далі подає цей щоденник, і продовжує:

„Вказання д-ра Мекинтайра на комуністичних агентів, „які зодягнулися в церковні шати, „щоб поширювати мир комуністичної марки", відносилося до делегатів Російської Православної Церкви, які беруть участь у конференції (Світ. Ради Церков і Монтреалі) у справі віри й устрою.

„Панове із Світової Ради Церков запросили сюди 20 делегатів з-поза Залізної Заслони, щоб обмірковувати організичне поєднання Церков", сказав він: „Замість того вони повинні б виявити перед світом цей жахливий спосіб, яким комуністи впливають на народ під своєю владою".

„Викривати й поборювати комунізм специфічно внутрі Церкви"

„Д-р Мекинтайр сказав, що однією з головних цілей Міжнародньої Ради Християнських Церков є: викривати й поборювати комунізм специфічно внутрі Церкви".

Осуджує Світову Раду Церков за її співпрацю з Московською Патріярхією, з Римською Церквою і Об'єднанними Націями

„Вінніпег Трибюн" далі подає:

„Він (Мекинтайр) сказав, що міжнародня Рада Християнських Церков відмовляється співпрацювати із Світовою Радою Церков тому, що в цій групі є ліберальні теологи, які ставлять під знак питання основне біблійне християнське вчення, і тому, що до неї належать члени Російської Православної Церкви під комуністичним режимом. Світова Рада Церков так само співпрацює з Римською Церквою і включилася „в безпосередню політичну діяльність" таким чином, що вислала свою комісію до Об'єднаних Націй".

З. Р. В. — Світову Раду Церков основали протестантські Церкви на конференції в Утрехті (в Голляндії), 1938 р., де було укладено статут цієї організації; II світ. війна перешкодила ухвалити цей статут, отже його ухвалено на I асамблеї (зборах) СРЦ в Амстердамі 1948 р. Після 2-ї світ. війни членом СРЦ став Константинопольський Патріярхат.. II Асамблея СРЦ відбулася 1954 р. в Евангстон, Ілл., США. Сенсацією у всьому світі була III Асамблея СРЦ, що відбулася в Нью Делі (в Індії) від 18 листопада по 5 грудня 1961 р., бо тоді в членство СРЦ вступила Московська Патріярхія. Центр СРЦ знаходиться в Женеві.

Діючим секретарем СРЦ у Женеві є відомий голляндський пастор Віссер-т-Гуфт, який з самих початків (1938 р.) і досі працює в центрі СРЦ. Але теперішньою найважливішою особою СРЦ — дехто каже: її „диктатором" — уважають д-ра Блейка, пресвітеріянського провідника, який є головою Крайової Ради Церков в США.

Д-р Карл Мекинтайр, голова Міжнародньої Ради Христ. Церков, уважає д-ра Блейка своїм найголовнішим противником у вільному світі. Міжнародня Рада Християнських Церков (з центром у Коллінгсвуд, Н. Дж., США) поборює і Світ. Раду Церков, і Крайову Раду Церков у США.

Коллінгсвуд, Н. Дж., — це центр консервативних методистів, що видають газету „Christian Beacon", що близький бувшому рухові меккартизму в США

Скандал Профюмо

(Закінчення з 1-ї стор.)

ною" фігурою у скандалі барона Джана Профюмо

Барон Джан Профюмо — міністр ся немаральними заробітками 18-літньої Мерилін Райс-Дейвис і 21-літньої Христин Кілер. Щоб роздобути гроші на судові видатки, Ворд дав збірку своїх картин на виставку. Між ними були намальовані ним портрети М. Хрущова, Дж. Дифенбейкера, архиеп. Макаріоса, Мерилін Райс-Дайвис і ін

Джан Діфенбейкер віднісся „холодно"

Чи хто купив портрет митр. Макаріоса й Хрущова, — преса не повідомляла. Портрета Дж. Дифенбейкера купив один з канадців за 785 дол., і сказав, що подарує його Діфенбейкерові. Почувши про цю вістку, Дифенбейкер прийняв її „холодно".

Співачка Джюлі Голланер погрожує

Барон Джан Профюмо — міністер військових справ Британії, коли викрили його неморальні зносини з продажною красуною Христиною Кілер, уступив з уряду, і виїхав у Швайцарію. Міністра Профюмо потаємно звів з Христиною Кілер д-р Стіфен Ворд, який отруївся що перед закінченням суду над ним, — а чому? — це загадка.

Аферу Профюмо вважають „найбільшим політично-розпусницьким скандалом" наших часів. Але, мабуть, ближчим правди було б, якщо б сказати, що цей скандал є найбільшим з тих, які тепер уже вдалося викрити

Розголос Р. Слоніма

Жид в Ізраїлі християни не мають свободи

Єзуїт: в Ізраїлі є свобода всім релігіям і національностям

„Робін Слонім, який свого часу був головою публічних зв'язків Об'єднаної Ради Сіоністів, викликав розголос своїми обвинуваченнями в „Toronto Telegram", що офіційна політика в Ізраїлі підтримує упосліджування меншостей, і що християни (а особливо „християнижиди") зазнають терпіння через дискримінацію і що араби є горожанами другої кляси", інформує вінніпезький „The Jewish Post" (9. 5. 1963), і додає:

„Після того цей „Telegram" опублікував статтю о. Дрінана (Drinan), духовного-єзуїта, що є католицьким головою правничої школи, який очищує Ізраїль з цих обвинувачень і прославляє повну релігійну й національну свободу меншостей в Ізраїлі, як зразок до наслідування іншим модерним державам".-

Жид-редактор: можна й треба критикувати Ізраїль

Руперт Шраєр (Shriar) у редакційній статті вищезгаданого жидівського часопису додав від себе таке завваження:

„Це правда, що парлямент Ізраїля збудований на зразках британської парламентарної демократії. Але також правда й те, що половина цих іміграитів, які прибули в Ізраїль після II світової війни, перед тим узагалі не мали діла з демократією. Вимагати від цих людей, щоб вони наполегливо зберігали чистоту такої парламентарної демократії, як відділення Церкви від держави, це, на мою думку, було б очікувати аж забагато.

„Це не означає, що жиди, чи хтонебудь інший, повинен дивитися на Ізраїль безкритичними очима. Це ж бо було б і проти людської природи, і проти власних інтересів Ізраїля. . ."

З. Р. В. — Щасливо для Рюбіна Слоніма склалося, що він жид та ще й визначний, бо інакше католицький священик Дрінан міг би був посудити його в антисемітизмі. — Дехто з не-жидів ще більше скорий посуджувати в антисемітизми, ніж самі жиди.

Жиди в СССР

Серед мистців і письменників СССР 8 відсотків становлять жиди

„Офіційна російська статистика подала, що понад 8% усіх письменників і майже 8% усіх різьбарів і малярів у Росії сьогодні становлять жиди", — інформує „The Jewish Post" (1. 8. 1963 р.) у Вінніпезі.

З. Р. В. - У СССР на 225 мільйонів населення є, згідно з жидівськими даними, 3 мільйони жидів; отже на кожних 225 осіб населення припадає трое жидів; натомість серед письменників і мистців на кожних 100 не-жидів припадає 8 жидів

МИТРОПОЛИЧІ КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ

літом і восени 1963-го року

Неділя 18-го серпня, — Канонічна Митрополича Візитація і освячення нового Храму Св. Юрія Переможця в Ст. Кетеринс, Онт.

Неділя 8-го вересня, — Канонічна Митрополича Візитація і освячення нового Храму Пресвятої Трійці в м. Канорі, Саск.

Неділя 6-го жовтня, — Канонічна Митрополича Візитація і освячення нового Храму Св. Володимира Великого в м. Віндзор, Онт.

Неділя 20-го жовтня, — Канонічна Митрополича Візитація Катедри Св. Духа в м. Саскатуні. Митрополита супроводить О. Ігумен Іов Скакальський.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавниче Братство Єпископів. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адресувати:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЗА МАТЕРІЯЛЬНЕ ОБЕЗПЕЧЕННЯ СТУДЕНТІВ-ТЕОЛОГІВ

Католицькі „Нюмен Клабс", Єпископальна „Кентербері", пресвітеріянські „Вестминстер Фелловшипс", жидівські „Гиллел Гавзес" і т. д. і т. п. — усе це в світові чи принаймні всекрайові організації, що творять матеріяльну базу для студентів як духовних, так і світських шкіл.

Подібна організація необхідна й нам, бо інакше не буде можливо знайти потрібну скількість кандидатів на студентів теології й українознавства. І взагалі в цій самій справі (матеріяльна допомога) нам треба зацікавитися усім нашим студентством, не зважаючи да це, що і де вони студіюють, — якщо хочемо на майбутнє мати до них претенсії, щоб вошли, ни були в наших рядах.

ІХ ЗАСІДАННЯ „КАНОНІЧНИХ ЄПИСКОПІВ"

16 - 17 травня ц. р. відбулося в Брукляні, Н. Рі., 9-те засідання т. зв. „Постійної Конференції Православних Канонічних Єпископів" в Америці, — організації, що постала в січні 1960 р. При „ПКПКЄ" існує (цит. за журн. „The Word" ч. 6, 1963) „Канонічна комісія з каноністів, соціологів і адміністраторів". На 9-му засіданні „ПКПКЄ" постановила (цит. за журн. AREO, ч. 6, 1963) „нормалізувати „правила, закони й процедуру низки адміністративних одиниць Православ'я, що діють в США".

Це перший раз в історії християнства „поділено" Православіє на „канонічне" й „не-канонічне". Бо назва „П. К. Православних Канонічних Єпископів" свідчить, що допускається й існування єпископів **православних,** але „не-канонічних". Поняття про „Православіє" автоматично включає в себе й канонічність. Поділ на „Православіє каноніче" й „Православіє неканоніче" такий самий, що напр., поділ на „дерево дерев'яне" й „дерево недерев'яне".

Хоч цей поділ нереальний і нелогічний, то одначе т. зв. „ПКПКЄ" не могла зробити іншого поділу, бо вона свідома того, що більшість з тих т. зв. „не-канонічних" єпископів і їх Церков таки є православні, отже немає причини дискримінувати їх. Але причину для невизнавання їх таки треба було знайти, і „знайшли": „не-канонічність".

Цю причину їм треба було знайти з політичною метою: щоб ці Церкви, які, „ПКПКЄ" вважає політично „слабшими", піддалися цим Церквам, що вважають себе політично-„сильнішими", і ці т. зв. „сильніші" зорганізувалися в т. зв. „ПКПКЄ".

Православні канони не визнають, канонічними ці Церкви і єпископів: 1) які відірвалися від своєї юрисдикційної Церкви-Матері і 2) які не визнані **всіма,** або визнані **не всіма** Православними Церквами.

Російські єпископи за границею 1921-4 р.р. з політичних причин відірвалися від російської Церкви - Матері (Московського Патріярхату в СССР) і проголосили собі дві автокефальні (незалежні) Церкви: Православну Американсько-Російську під проводом митр. Леонтія і 2) Прав. Російську Зарубежну під пров. митр. Анастасія; однак „П. К. Православ. Канон. Єпископів" обидві ці закордонні автокеф. Рос. Церкви визнає канонічними

хоч, щоправда, не всі члени „ПКПКЄ" визнають Церкви митр. Леонтія й митр. Анастасія канонічними, бо їх не визнає Московська Патріярхія, єпископи якої є членами „ПКПКЄ" разом з єпископами митр. Леонтія й Митр. Анастасія. Члени цієї самої організації — „П. К. Православних Канонічних Єпископів" один одного не визнають канонічними!

Чому ж росіянам зроблено такий виняток? Бо інші Патріярхати вважають росіян сильними.

Питання: чи „ПКПКЄ" не зробила помилки у своєму поділі на Церкви „сильні" і „слабі" на американському континенті? Дослідити це краще, і виправити свою помилку — це, на нашу думку, було б бути першим і найголовнішим завданням „Канонічної комісії" т. зв. „Постійної Конференції Православних Канонічних Єпископів".

АНГЛІКАНСЬКИЙ СОБОР

Черговий світовий Собор (у пресі його називають „конгресом") Англіканської Церкви відбувається 13-23 серпня ц.р. Тема теперішнього Собору: „Церква на окраїнах" („Чорч он да фронтіре"), тобто: англіканство поза межами Англії. Англіканська Церква затривожена тим, що вона почала відступати на цілій лінії „на окраїнах", бо її випихають інші релігії.

Англіканська Церква досі зосереджується майже виключно на теологічних справах; тільки тут вона шукає причин свого відступу в „окраїн" — з інших країн поза Англією. Тому англ. епископ Раліф правильно звернув цій Церкві увагу — що „справою Бога є не тільки головно релігія, бо ж є й інші великі ділянки життя..., через які промовляє Бог". Що ж це за такі ділянки? Єп. Раліф не уточнив їх. Чи уточнить їх Собор? А якщо — так, то на які ділянки там звернуть увагу? Передбачити годі.

Якщо б Собор порушив політичну справу своєї Церкви — це, здається, була б одна з головних тем відступу Англ. Церкви з „окраїн". Сама назва цієї Церкви — ні „православна", „ні протестантська", ні „католицька", а тільки „англіканська" — сама собою каже, що ця Церква тільки англіканської нації. Інші національності відчувають, що якщо б вони включалися в Аґлїканську Церкву, то це значить, що вони тим самим приставали б до англійської спільноти. Коли Англія була колоніяльною імперією, то африканські й азійські раси та народи приймали англіканство як вияв своєї політичної й культурної лояльности до англіканської влади. А тепер англомовні керманичі майбутнього Собору турбуються тим, що англіканські представники з Азії й Африки на Соборі не зможуть порозумітися, бо... не всі з них знають англійську мову.

Будучи Церквою англіканською, отже Церквою англіканської нації, ця Церква одночасно намагається бути Церквою універсальною, світовою, понад усіма націями. Тут є внутрішня самосуперечність цієї Церкви, і в цій самосуперечності є причина втрачання нею стану посідання серед інших національностей. З одного боку, вона, як така, що в дійсності є національною Церквою англіканської нації, Англіканська Церква не може втримати при собі людей інших національностей. З другого ж боку, маючи претенсії на універсальність, Англіканська Церква приймає до себе інші національності, які цю Церкву мимоволі ослаблюють — зменшують її спаяність і пружність. Розщеплення між англо-національним і універсальним — це той неприродний стан Англіканської Церкви, в якому таїться причина її відступу на „окраїнах" — після того, як Англія перестала бути колоніяльною імперією. Якщо б ця Церква була такою універсальною (не „англіканською"), як католицька, то вона була б сильнішою; якщо б вона була такою національною, як жидівська релігія (в якій жиди воліють не мати не-жидів), то вона була б ще сильнішою.

Кампанія за кандидатами на теологів

У католиків є організація Serra Clubs. Поставши 20 років тому в одній з місцевостей на Флориді, з приватної ініціятиви кількох осіб, вона згодом густою організаційною сіткою вкрила всі країни американського континенту. Її мета одна: вишукувати кандидатів на студентів кат. теології. Її способи фахово розроблені. Її фонди величезні, — їх регулярно складають члени — професіоналісти й й бізнесмени. Студент катол. теології не мусить журитися грішми, — його утримують, зодягають і іде й дають на видатки.

Нам конче потрібно подібної організації. Чому в нас її немає?

Населення землі — 3 мільярди

Статистика Об'єднаних Націй подає, що за останні 10 років (1952-1962) число населення землі збільшилося на 22%, досягнувши цифри трьох мільярдів. Найбільша густота населення — в Європі: 223 особи на одну квадратну милю, тоді як середньою густотою населення вважається тільки 59 осіб на 1 кв. м.

Коротні вісті

● Журн. „American Review of Eastern Orthodoxy" (ч. 6, 1963) присвятив окремий розділ інформаціям про хіротонію Владики Бориса (Яковкевича) — четвертого єпископа Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

● Канадська єпархія Американського Екзархату Московського Патріярхату видала в Канаді друге число свого органа — журн.-квартальника „Канадський Православний Вісник" (українською мовою). Головою Канадської епархії є еп. Пантелеймон з катедрою в Едмонтоні.

● Митрополит Іларіон, Первоієрарх Української Греко-Православної Церкви в Канаді, опублікував у своєму журн. „Віра й Культура" ч. 9 (117) „Сердечні співчуття" з приводу смерти „Святішого Папи Івана XXIII". Співчуття вислане на адресу „Еміненції Максима, Архиепископа Вінніпегського, Митрополита українців католиків Канади".

●У Кенії (Африка) Православна Церква успішно пожвавила свою діяльність. Там є коло 4,000 православних у 75 різних осередках.

● Американський Екзарх Московського Патріярхату Іоан (Вендланд) з лютому ц. р. відвідав митр. Леонтія — голову автокефальної Американсько-Російської Православної Церкви, „та мав з ним у присутності Архиепископів Митрополії (Леонтієвої), Іоанна і Іринея, розмову на церковні теми" (за журн. „Канадський Православний Вісник" ч. 2, 1963).

● Конгрес США 1 травня відзначив 1100-ліття Сив. Кирила й Мефодія. У країнах, де жили й трудилися обидва ці Свяітті, „діло Христове розвивається, не зважаючи на великі перешкоди", сказав конгресмен Д. Флуд („Solia", 26. 5. 1963).

● 1964 р. буде відзначене 100-ліття Американського Екзархату Константинопольського Патріярхату. Головні торжества відбудуться в Новому Орлеані (Нью-Орлін), де 1864 р. постала перша на америк. континенті грецька парафія. На ці торжества прибудуть константинопол. Патріярх Атанагорас І і король Греції.

● Екзарх Константинопольського Патріярха 9. 6. 1963 р. відслужив у своєму катедральному соборі в Парижі панахиду по папі Іванові 23-му. (Католицька Церква забороняє католикам правити панахиди по не-католиках).

● Комуністична влада Румунії ц. р. видала закон, силою якого ліквідується всі ці релігійні громади, які не мають відповідно великого числа членів; яке це число має бути — це визначує уряд. У висліді цього найбільшого удару зазнали баптисти, бо їхні громади невеликі. Щоб збільшити членство, громади намагаються по кілька малих об'єднувати в одну більшу, але влада рідко коли дає дозвіл на це.

● Американський журнал AREO ч. 6, 1963 р. серед трьох різних причин, через які „Архиепископ Мстислав правдоподібно зрезигнує з головства в Конкисторії Укр. Прав. Церкви в США, е й ця причина, що... „Вісник"... з денкого часу „розоблачає" Мстислава за виражене ним бажання поїхати на Ватиканський Собор".

З. Р. В. — „Вісник" ні разу не згадував імені архиеп. Мстислава у зв'язку з Ватиканським Собором. „Вісник" інформував читачів, що запрошувати спостерігачів на II Ват. Собор папа уповноважив Секретаріят Сприяння Єдності Християнства під проводом кардинала Бea, а нікого іншого; але цей Секретаріят ні одну з Укр. Православних Церков не запросив вислати спостерігачів на цей Собор, отже Українська Греко-Православна Церква в Канаді не має підстав ставити навіть самого питання в даному випадку чи невисилання чи невисилання спостерігачів, це бо справа процедуральної логіки й етики.

● Хоч Кат. Церква заборонила своїм членам здухати проповіді найбільшого протестантського проповідника (баптиста) Білі Ґрегема, то все ж таки на його проповіді в травні ц. р. сходилася маса людей: у Парижі 45,000, в Ліоні 11,500 і т. д. З них 3,000 навернулися на протестантизм. (У Франції є лише 100,000 протестантів) — подає журн. „Christianity Today" у червні ц. р.

●Автор найголосніших тепер у Франції і відомих у світі романів: „25-та година", „Друга нагода" і „Людина, що подорожує самітньо" — Віргіль Ґеорґіу 25 травня ц. р. висвятився на православного священника.

● Православні фінляндці цього року в травні масовими урочистостями відзначили 8-ліття Фінляндської Православної Місії в Америці.

● Іменини Московського Патріярха Олексія відзначили також і в Єрусалимі. У Російському Православному Се.-Троїцькому соборі на Молебні був Єрусалимський патріярх Венедиктос і єпископи. „Між дипломатами був советський амбасадор Михаїл Бобров. Серед дипломатів Ізраїля були достойники Міністерства Ісповідань та інших департаментів уряду. Був також посадник („мейор") Єрусалиму Мордехай Іш Шалом" („The Word", ч. 6. 1963).

● Т. зв. „Постійна Конференція Православних Канонічних Єпископів"" в Америці на своєму 9-му засіданні в Брукліні 16-17. 5. 1963 р. постановила приставити постійних капелянів для студентів коледжів та університетів.

● Американський Екзархат Сербського Патріярхату досі становив собою тільки одну епархію. У травні ц. р. Св. Синод Сербського Патріярхату поділив цей Екзархат на три епархії: 1) Середньо-західна з епископською катедрою в Либертівілл, Ілл., 2) Західня з еп. кат. в Лос Анджелес, Каліф.; 3) Середньо-східня й Канадська з еп. кат. у Дітройті, Мич. (США), або у Виндзорі, Онт. (Канада).

● „Ярмо Христове" — це орден молоді Епископальної Церкви в США, заснований в Род Айленд 1960 р. Устав ордену зобов'язує членів щоденлі бувати в церкві, сповідатися й причащатися раз на місяць, а також на Пасху, Різдво й Св. Трійцю, читати Св. Письмо, вести скромно-суворе життя самовідречення, без самолюбства, славолюбства й користолюбства.

Ця організація швидко розвивається, інформує журн. „Christian Century" (12. 6. 1963).

● Архиеп. Савва і еп. Антоній (росіяни-в юрисдикції Церкви митр. Анастасія) 26. 5. 1963 р. поставили в сан епископа російського архимандрита Ф і л а рета (Вознесенського), що прибув в Австралію з Харбіна. Участь у цій хіротонії взяв грецький митрополит Діонисій.

З далекого Сходу напливають нові хвилі російських („білих") емігрантів в Австралію й Ново-Зеландію.

Передплачуйте, читайте, поширюйте і підтримуйте „Вісника"!

Ревеляція, чи афера?

А. А. Зімін: „Слово о полку" не з 12-го, а з 18-го ст.

Советський ученій заперечує автентичність старовинности великої укр. пам'ятки світового значення

„В Академії Наук советський ученій А. А. Зімін виголосив доповідь, якою він попередив вихід його монографії на тему автентичности „Слова о полку Ігоревім": це, нібито „книжна билина", написана в 70-х роках 18 століття архимандритом Іоілом (у мирі Іван Биковський), а згодом трохи перероблена Мусіним — Пушкіним", — подає журн. „Православная Русь" (в США) ч. 12 (773), 1963 р.

З. Р. В. — „Слово о полку Ігоревім" досі майже загально було визнане за твір 12-го століття, а своєю високою мистецькою вартістю займає одне з передових місць у старій літературі всього світу. Це найбільша гордість старої української літератури. На якій основі А. А. Зімін твердить, що це твір не з 12-го а з 18-го століття, — покищо не маємо інформації.

Духобори погодилися посилати дітей до школи

Духобори в Британській Колумбії нарешті погодилися посилати своїх дітей до школи, — повідомила Конференція Наукових Товариств у Монтреалі 6 червня ц. р.

Тут ідеться про духоборський відлам — „Сини Свободи", що відмовлялися посилати своїх дітей до початкових державних шкіл.

Влада в Британській Колумбії вперше насильно забрала духоборських дітей до державної початкової школи (Перрі Сайдінг, Б.К.) у вересні 1953 р. „Сини Свободи" на знак протесту влаштували своєрідний демонстративний похід — вони наті парадували походом під цю школу. Поліція арештувала тоді 144 духоборів і посадила їх у в'язницю в Овкелла. Протягом 6-х літ влада не дозволяла батькам-духоборам бачитися з своїми дітьми, що були постійно відлучені від батьків, перебуваючи в гуртожитку в Нью Денвер. Після шістьох років спротиву, батьки-духобори нарешті підкорялися законові. У вересні 1959 р. вони явилися в суді в Нелсоні, і офіційно зобов'язалися посилати своїх дітей до школи.

З. Р. В. — Духобори відмовилися посилати своїх дітей до школи на цій підставі, що державні школи, мовляв, „псують моральність" дітей. Якщо духобори взагалі є проти освіти, чи хоч грамотности, то уряд має рацію, коли силує їх до цього. Якщо ж духобори є за освітою не в державних школах, а у своїх приватних, то уряд тут не має бути силувати їх до державної школи; напр., Католицька Церква також воліє свої приватні початкові школи, а не урядові, і уряд не тільки не забирає католицьких дітей до державних шкіл, але й, навпаки, у деяких провінціях він ще й матеріяльно підтримує приватні (сепаратні) початкові католицькі школи.

Свято 1000-ліття на Афоні

На надії на великі Афонські урочистості впала тінь розчарування й пригнобления. Не прибув король, тому не прибув і патріярх.

„У середу (22 травня 1963 р.) перед святом Вознесения Господнього очікувався (на горі Афоні) приїзд патріярха Атанагораса, а опісля Його Королівської Величности Грецького Короля та інших високопоставлених осіб. Уже підносили прапори на стовпи, розставлені вздовж проведеної автостради на Карею. Усе було готове для прийняття гостей, як було отримано телеграму про відложення торжества — з перенесенням його на 8-21 червня. Причина зміни — нездоров'я короля і різні обставини внутрішнього та зовнішнього характеру. Є підстави думати, що торжество буде знову відложене, а у всякому випадку воно не відбудеться з таким розмахом, як його плянували".

(Журнал „Православная Русь" (США) ч. 11, 1963).

Торжество 21—25 червня

Торжество на Афоні, що мало відбутися 22 25 травня, відбулося пізніше від 21 до 25 червня. Докладний його опис подав грецький щоденник „Гелленікос Боррас" („Північна Греція") в числах від 21 по 25 червня ц. р., з численними знімками з урочистостей.

21 червня на Афон прибув Константинопольський патріярх Атанагорас 1. 25 червня прибув туди грецький король в престолонаслідником. Після Літургії в Карею, обіду й деяких відвідин, король повернувся на ніч на корабель у Дафні.

26 червня вранці всі присутні були на Богослуженні в Лаврі Св. Афанасія. Опісля там був братський обід, а потім – оглядини цієї Лаври. Після цього король ще того самого дня (26 червня) повернувся до Атен.

Обіцяні обговорення важливих справ не відбулися. Восени відбудеться „Всеправославна Конференція" на Родосі

У пляні урочистостей на Афоні було передбачене обговорення справ Афону (а вони досить хвилюючі!) та загально-православних церковних питань.

Одначе патріярх Атанагорас (хоч після від'їзду короля він ще на деякий час залишився на Афоні) несподівано відложив ці „обговорення". У справах Афону (його політичне положення дуже прикре) він обіцяв приїхати пізніше. Таким чином справа грецької дискримінації слов'янських народів (а в тому й українського) на Афоні не стала предметом „обговорення".

Щодо загально-православних справ то патріярх Атанагорас сказав, що вони будуть предметом нарад на „Всеправославній Конференції" на острові Родосі восени ц. р.

„Не всі Православні Церкви з вільного світу були запрошені, а з-поза „залізної заслони" — запрошено всі... Ченці „дуже жаліли..."

„Ми дуже жаліли, що не було нікого з духовних осіб від наших Церков на еміграції. Затеж советські-росіяни, серби, болгари, румуни й чехи (з-поза „залізної заслони") під проводом советського Нікодима (архиеп. Ротов) були в повному складі і трималися всі разом, очевидно — згідно з советськими правилами слідкували один за одним. Після свят-кування в Лаврі всі советські представники відвідали Пантелеймоніївський (російський) манастир, а в Св.-Андріївському скиті були раніше. Але нас (в українському Св.-Іллінському манастирі) Господь помилував від таких гостей, чому ми й дуже раді. Советські обіцяли прислати своїх 40 монахів для поповнення Пантелеймоніївського манастиря й Андріївського скиту, але ми думаємо, що тутешня влада не впустить їх", — пояснював о. Архимандрит Миколай „зо всією у Христі братією" з українського манастиря Св. Ллі на Афоні, в листі до свого приятеля о. Ігумена Іова (Скакальського) у Вінніпезі. (Пояси. в дужках Ред. В.).

„Щось нове освітило обрії"

Папа Павло VI вітає договір СССР, США, В. Британії

Світ з напруженням стежив, як вагався вислід переговорів між СССР, США і В. Британії в Москві у справі протиатомного договору. Тоді пролунав голос Папи Павла VI з підтримкою договорові на користь коекзистенції (мирного співіснування) між комуністичними і некомуністичними державами.

„Папа Павло, нав'язуючи до поступу в розмовах у Москві у справі заборони атомних випробувань, у неділю (21. 7. 1963) сказав до 20.000 паломників, що він бачить познаки „трохи більшої надії" на обрізах світу", — подав щоденник „The Winnipeg Tribune" (22. 7. 1963).

„Радіо — Ватикан згодом висловило свої міркування, що „щось нове освітило обрії" в намаганнях „усунути кошмар атомної смерти. Це не багато. Це ледве перший крок, але цього досить, що б надовго запалити надію", інформує цей же щоденник.

З. Р. В. - Узгіднений під кінець липня ц. р. у Москві представниками США, СССР і В. Британії текст договору про заборону випробувань атомної зброї „в повітрі, на землі й під водою" затверджено парляментами 5. 8. 1963 р.

Своєю згодою підписати вищезгаданий договір уряд СССР хоче переконати світ, що комунізм „зм'ягчується", перестав бути загрозою, отже з ним можна безпечно жити в мирі.

Сенатор Дирксен 1962 р. з тривогою остерігав перед політикою У. Ростова, який голосить з Вашинґтону, що „комунізм зм'ягчується, і боротьба з ним тільки перешкоджає благодійному ходові спасительного розвитку" (взаємин США і СССР), — пише Роберт Моррис у „The Wanderer" за 4. 6. 1963.

У. Ростов — це впливова у президента Дж. Кеннеді особа. Тому-то „легко виснити цьогорічну політику Вашинґтону" (по відношенні до СССР), — каже Р. Моррис, маючи на увазі політику „коекзистенції" між США і СССР. Ми маємо право знати!" — заявив Р. Моррис на сторінках „The Wanderer" (4. 6. 1963), домагаючись виснення: чому У. Ростов утримує уряд у Вашинґтні в такому переконанні, що, мовляв, "комунізм зм'ягчується", отже з ним, мовляв, не треба боротися, а тільки переговорювати, і які докази У. Ростов має на те, що „комунізм зм'ягчується"?

Є підстави думати, що коли СССР погодився підписати вищезгаданий договір з Америкою і з Британією, то для Ростова це буде доказ на те, що „комунізм зм'ягчується", — отже політика Ростова та його однодумців у Вашинґтоні буде святкувати перемогу. Це тривожить американських патріотів.

Папа Павло VI

„По-польському й по-російському"

„У своєму коронаційному слові (1. 7. 1963) папа Павло перше промовляв по-латинському, потім довше по-італійському та по-французькому, і коротко по-англійському та по-німецькому. На кінці він виголосив поздоровлення по-іспанському, по-португальському, по-польському й по-російському" (The Winnipeg Tribune, 1. 7. 1963).

З. Р. В. — По-російському — для невеличкої групи росіян-католиків. По-українському папа, як звичайно, не говорив.

XI Собор Польської Національної Католицької Церкви

У травні ц. р. відбувся одинадцятий Собор (скликуваний що 4 роки) Польської Національної Католицької Церкви.

Первоієрархом цієї Церкви є примас Леон Гроховський в США. Собор відбувся в Скрентоні, Па., з участю 382 делегатів. Ця Церква незалежна від Риму, — вона самостійна, тобто національна (автокефальна).

На Соборі були, як гості, представники Епископальної і Православних Церков. З Константинополя (Істанбул) був один з православних грецьких ієрархів — Митрополит Максімос. Священники цієї Церкви отримують від $200.00 до $250.00 місячно.

Собор постановив створити в Канаді дієцезію цієї Церкви, яка вже має свої дієцезії також і в Польщі, де головним її ієрархом є еп. Роде.

Чи Антихрист буде... жидом?

Чи Антихрист буде жидом? Цьому питанню багато місця присвячує жидівський місійний журнал „The Chosen People" в числі за червень 1963 р., — і вирішує: ні, Антихрист не буде жидом!

Згаданий журнал поставив це питання тому, що, на його думку, серед багатьох американців є таке переконання, що новий Заповіт є проти жидів, отже християнин повинен бути антисемітом. У дійсності, каже цей журнал, Слово Боже не дає підстав до антисемітизму; антисемітизм полягає на хибному розумінні Слова Божого, отже він не оснований на Слові Божому. У Св. Письмі ніде не сказано, що б Антихрист мав бути жидом

З. Р. В. — Тому що Христос людською частиною своєї істоти (коли Він був очоловічений на землі) народився від матері-жидівки, то з цього витворився популярний висновок, що й Антихрист має бути жидом, — хоч, звичайно, у Св. Письмі не сказано, якої „національности" буде Антихрист. Тут певне тільки одне: Християнином той Антихрист не буде, бо ж Антихрист значить Проти-Христос. Розуміється, що жодна нація не бажала б „удостоїтися чести", що б з неї походив Антихрист. Але зате ж можуть бути такі нації (не-християнські), які бажали б, щоб Антихрист таки появився, — хоч і не конче з-поміж них.

Члени Світової Ради Церков зобов'язані визнати автокефалію кожної з Церков у складі СРЦ

Із судових позвів між Російськими Церквами

Кожна з Церков, що є членом Світової Ради Церков, зобов'язана визнати автокефальними (самостійними) всі ці Церкви, що є членами Світової Ради Церков. Така є передумова приймання в членство цієї міжнародньої міжцерковної організації.

Коли в Лорен (у штаті Огайо) священик Георгій Бурдіков хотів російську парафію Св. Петра й Павла з майном перевести з-під юрисдикції Митрополита Леонтія в юрисдикцію Московського патріярха, але парафіяни спротивлялися, то ця справа опинилася в Верховному Суді США.

Парафіяни заявили, що їхня парафія належить до Російської Правосл. Церкви Митрополита Леонтія, і вона є автокефальною (самостійною), отже Московський Патріярхат не має до неї права.

Коли їм доказували, що Московська Патріярхія не визнала Церкви митрополита Леонтія канонічно-автокефальною, отже тим самим вона й надалі має на неї право, то ці парафіяни послужилися тут таким доказом: Московська Патріярхія і Американсько-Російська Православна Церква (під проводом митр. Леонтія) обидві є членами Світової Ради Церков. А, згідно із статутом цієї організації, кожна Церква, яка є членом Світової Ради Церков, зобов'язалася визнати автокефальними (самостійними) всі ці Церкви, які є членами Світової Ради Церков.

У червні ц. р. згадана парафія виграла справу в Верховному Суді.

З. Р. В. — Світова Рада Церков з центром у Женеві (Швайцарія) — це організація, членами якої є коло 80 Церков різних християнських віроісповідань, головно протестантських. Але там є членами й більшість Православних Церков, а між ними Патріярхат Константинопольський і Московський, Патріярхати Малої Азії і ін., а також Англіканська Церква. Католицька Церква відмовилася бути членом цієї організації, що є ніби чимсь в роді „Об'єднаних Націй" церковного характеру.

Інквізиція діє

Урядові погроми буддистів у Вієтнамі

„Президент-католик..." Нго Дінг Дієм у Південному Вієтнамі наказав війську повести безпощадну боротьбу проти буддистів — громадян цієї країни, — і це називають „релігійним конфліктом", — подає журн. „American Review of Eastern Orthodoxy" (ч. 6, 1963).

Переслідування й американські капітали

„Південним Вієтнамом, де є 70% буддистів, а 30% католиків, править багата кляса; найбагатшою клясою є католики, і тому ця країна є „католицькою" у своїх звичаях, поглядах, політиці і т. д."; і багатша кляса, що розбагатіла на сотнях мільйонів долярів американської допомоги, тепер показала себе насильствами й гнобленням свободи слова" (буддистів).

Військо стріляє безборонних

„Найновішим випадком цього утиску, також був і той, коли буддистам заборонили вивішувати буддистського релігійного прапора в день народження Будди — 8 травня", продовжує цей же журнал. — „Проти протестуючих буддистів вислано військо й танки; вони наосліпо стріляли у збиту масу народу... Президент Нго Дінг Дієм, який є братом римо-католицького архиепископа Нго-Дієн-Тгук у місті Г'ю назвав буддистів „нахабними й невічливими".

Уряд Кеннеді помагає...

„Одним з мало розголошуваних фактів з цього переслідування є це, що уряд Кеннеді дозволив ужити (американське) летунство й летунський персонал для перевезення війська (південно-вієтнамського), щоб воно підтримало це релігійне переслідування. Вієтнамська влада... також обгородила пагоди (буддист. святині), щоб богомільці не могли заходити туди, — можна легко собі уявити, який крик зчинили б, якщо б це саме було всюди зроблено з'католицькими святинями", — завважує цей же журнал.

З. Р. В. — Вієтнам — це частина Індокитаю, бувшої французької колонії. Католицька французька колоніяльна влада насильствами нав'язала там католицтво частині населення — так, як колись Польща зробила в Україні.

Французько-католицькі інквізиторські знущання над вієтнамцями зручно використала комуністична пропаганда, і бідні народні маси попхнула до революції проти французької колоніяльної-влади та Католицької Церкви. Наслідок цієї війни був такий, що міжнародня конференція в Женеві 1954 р. поділила Вієтнам на дві держави: Північний Вієтнам з комуністичною диктатурою в столиці Ганої і Південний Вієтнам (це республіка) з столицею в Сайгон, де тепер президентом є католик Нго Дінг Дієм, виховань одного з католицьких манастирів в Америці і фанатичний католик.

Москва і Рим

Перший раз від 1054 р.

Участь офіційних делегатів Московської Патріярхії, єпископа Володимира Котяярова і протоєрея Віталія Борового на похороні папи Івана 23-го і приність цих же делегатів на коронації його наслідника — папи Павла 6-го — це перші цього роду факти в історії всього Православія від часів формального розєднання Вселенської Церкви 1054 р. на Сході й Заході.

Єпископ Котляров і прот. Боровой були від Московської Патріярхії делегатами-спостерігачами на першій сесії II Ватиканського Собору, — крім них це було там спостерігачів від жодної іншої Православної Церкви.

Папа Павло VI вислав до СССР своїх духовних делегатів на ювілейні урочистості 50-ліття патріяршого сану патріярха Олексія; ювілейні урочистості відбулися 15-21 липня ц. р. у Св.-Троїцькому манастирі поблизу Москви.

З. Р. В. — Римові залежить не лише на делегатах Московської Патріярхії на II Ват. Соборі, похороні папи й коронації його наслідника (щоб принизити Константинопольськи Патріярхат), але також і на цьому (і то перш за все), щоб почерез Московську Патріярхію мати зв'язок з урядом СССР в ході підготови до політичного порозуміння між державою СССР і Ватиканською державою. Отже це певна річ, що уряд СССР не лише дає дозвіл, але й сильно Московську Патріярхію нав'язувати вищезгадані контакти з Ватиканом, — звідси й ця несподіванка — перший раз в історії.

Чи Московський Патріярхат думає цю політику Хрущова з Ватиканом (їхне „мирне" співжиття) також якось „тихо" використати для себе, — це питання.

Збірка фондів на Православну Церкву в Японії

В Америці відбувається збірка фондів на Православну Церкву в Японії, яка постала 1861 р. Уряд Японії завжди трактував християн як „чужинців", а чужинцям аж до 1952 р. не було вільно бути власниками землі. Православна катедра Св. Миколая в Токіо і Місійний Дім були збудовані 1892 р. на вирендуваній в уряду землі. Коли ж уряд (1952 р.) дав дозвіл чужинцям купувати землю, то православна парафія в Токіо негайно почала переговори з урядом, щоб купити цю землю, на якій стоять її церковні будинки. Ціна: $118.234.

Православних в Японії є 32.000 осіб, що їх обслужують 40 японських священників, вишколених в японській духовній семінарії в Токіо. Органом цієї Церкви є журнал „Sei Kyo Ji Ho" („Православний Огляд").

Ця Церква є в юрисдикції російського митр. Леонтія в Америці.

150 мільйонів примірників Біблії річно

Рада Об'єднання Біблійних Товариств ц. р. проголосила, що вона збільшує тираж випуску Біблії до числа 150 мільйонів примірників, цебто на 300% більше, ніж досі. Плян цього збільшення розложено на три роки.

Досьогочасний тираж становив 50 мільйонів примірників річно. 45% цих Біблій розходиться в США, а решта (55%) в інших країнах.

Людство зростає на 60 мільйонів осіб річно

Об'єднання Біблійних Товариств не стало з об'єднання бувших самостійних Бібл. Товариств у 23-х різних країнах. Ця організація своєю діяльністю обхоплює понад 100 різних країн.

Членом ОБТ є також Американське Біблійне Т-во, головою якого є Еверетт Смит; він сказав, що населення землі збільшується на 60 мільйонів осіб річно, і що на світі є десятки мільйонів осіб, які не можуть спромогтися на Біблію.

Папа вважає Св. Павла символом єдности Християнства

„У своєму коронаційному слові „Папа Павло (VI) сказав, що він хотів би, щоб Св. Павло, якого іменем він назвався, натхнув його до збільшення ближчих зв'язків між християнами, сполягаючи „тільки на цю зброю, що нею є правда й милосердя" (The Winnipeg Tribune, 1. 7. 1963).

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІ РИМУ

(Продовження)

Так ось видно таке явище: що інший автор — то все якусь нову подробицю він додасть від себе до цього переказу; що дальше від Апостольських часів, то все більше „подробиць" творили люди.

Тертуліян перший уявив собі, що Ап. Петро хрестив римлян не інакше, як тільки в ріці Тибрі, а Оріген від себе додав, що Ап. Петро був розп'ятий конче вниз головою.

Треба звернути увагу на пару „дрібниць" в Оригена: він висловлюється обережно, з резервою, неозначено, і вживає висловів: „здається", „як каже традиція", але не посилається на авторитет жодних інших авторів, які писали про т. зв. „перебування Ап. Петра в Римі"; цебто, він свідомий того, що й давніші автори не мали інших доказів, а тільки ці: „здається" і „як каже традиція". Але від кого конкретно ця „традиція" походить — з якого найпершого джерела, — у цій справі вже повна мовчанка.

І ще одна „дрібниця": хоч Церква висляла і Тертуліяна, і Оригена, як єретиків, то все ж таки, коли Римській Церкві потрібно аргументів для доказування про мнимі перебування Ап. Петра в Римі, то в цьому випадкові аргументи обох цих письменників для неї являються, розуміється, „авторитетними".

Петро Олександрійський (помер коло 311 рр.)

Петро був Єпископом Олександрійським під час великого переслідування християн. Він помер мученицькою смертю коло 311 року. По собі він залишив 14 канонів у справі тих християн, які в страху перед переслідуванням вирікалися Християнства. Єп. Петро у „Каноніному Листі" (канон IX) написав:

„Отак Петро — перший між Апостолами — як же часто потім був арештований, ув'язнюваний і безчесно трактований, уклінці ж розп'ятий у Римі".

Безперечно, по Єп. Петрові Олександрійському вже й годі сподіватися, що б він писав інакше; коли перед ним це саме писали інші автори, то й він іншої тут утертим шляхом. Але все ж таки, коли відповідальність спадає на перших авторів, які безкритично записували різні перекази, і навіть не подали жодного авторитетного джерела, з якого переказ вийшов, то так само відповідальність спадає й на пізніших авторів, які безкритично спиралися на перших авторах, і не ставили питання: звідки ці перші автори цього переказа взяли? Чому ж жоден з тих Апостолів чи їхніх учеників, які залишилися були в живих по смерті Ап. Петра, не написали: що, мовляв, я, Апостол такий-то, чи такого-то Апостола ученик такий-то свідчу, що Ап. Петро був Верховним Апостолом, він вибрав собі Столицею Вселенської Церкви місто Рим, де він проповідував і був замучений тоді-то? Коли Апостоли писали свої Євангелії й Послання, то могли б були й про Ап. Петра такі інформації подати. Але вони не подали таких інформацій. Отже, такі аргументи пізніших авторів, як: якась там „традиція каже" — це несерйозні аргументи.

Лактанцій (коло 310 р.)

Лактанцій родом, здається, з Африки. Він був учителем реторики у славній школі в Нікодемії за царя Діоклеціяна. По кількох роках учительювання його звільнили через його християнську релігію. Він написав твори: „Смерть гонителям" і „Божественні установлення".

У творі „Смерть гонителям" Лактанцій пише, що Ап. Петро прибув до Риму за царювання Нерона, цебто за часів великого переслідування й мучення християн, коли багато християн, злякавших тим гоніннями, відступали від Християнства, і що там, мовляв, у Римі, Ап. Петра розп'яли, а Ап. Павла вбили.

У творі „Божественні установлення" Лактанцій каже, що Апп. Петро й Павло проповідували в Римі.

Безумовно, Лактанцій у своїх творах уже тільки механічно повторяв про Ап. Петра все те, що вже інші перед ним на основі видуманого переказу безкритично написали, і що дальше було від Апостольських часів, то більше закріплювалася віра в цей переказ.

Євсевій Кесарейський (265-340 рр.)

Євсевій, Єпископ Кесарії в Сирії, в історії Християнської Церкви займає таке місце, як Геродот у грецькій історіографії, а літописець Нестор — у нашій. Євсевій — це батько історіописання Християнства. Він написав твори: „Історія Церкви", „Хроніка", „Життя Константина Великого" і ін. Його твори „Історія Церкви" й „Життя Константина" збереглися й досі. Твір „Хроніка" загубився на історичному шляху, однак з нього залишилися відривки, — так що з тих відривків можливо відтворити майже цілісний нарис цього твору.

Євсевій в „Історії Церкви" пише про так зване перебування Ап. Петра в Римі, але не подає точної дати нібито прибуття його тудн, а каже загально, що це, мовляв, було за часів імператора Клавдія (41-54 рр). Євсевій вірить переказові, поданому Юстиніяном Мартіром, що Ап. Петро пішов до Риму, щоб знищити Симона Магуса, який вдавав чудотворця, хоч був звичайним собі фокусником.

Що джерелом переказів про мнимі перебування Ап. Петра в Римі являється ніщо інше, а тільки безвідповідальна народня уява, то про це свідчить такий же безвідповідальний характер цих переказів. І так, напр., один з переказів запевнює, що Ап. Петро гонився за Симоном Магусом, щоб знищити його! А однак єпископ-історик Євсевій Кесарейський повірив у цей переказ, і записав його, — це має бути „доказ", що Ап. Петро „перебував" у Римі.

Але з усіх інших переказів, суперечних один одному, Римська Церква вказує також на свою „Традицію", згідно з якою так зване перебування Ап. в Римі припадає на часи імператора Нерона (54-68), цебто він буцімто „був у Римі" коло 14 років.

У творі „Хроніка" Євсевій каже, що Ап. Петро прибув до Риму ще 39 року, перебував там 27 років, і помер 66 року по Різдві Христовому. Далі, Євсевій каже, що після Ап. Петра Єпископом Риму був Ліи, а безпосереднім наслідником еп. Ліна був єп. Климент. Цебто, Євсевій, як виходить, не знав, що у проміжкі часу між Ліном і Климентом був єп. Клет, якого Євсевій не згадує. Це вказує на недостовірність джерел, якими Євсевій користувався, і це також дискредитує його свідчення про мнимі перебування Ап. Петра в Римі.

Щодо загадкового „Пресвітера Івана" (який інформував Св. Папію, що Ап. Петро нібито був у Римі), то Євсевій відкидає здогад, що ним був Св. Євангелист Іван; він каже, що тим „Пресвітером Іваном" був хтось інший.

Отже, в одному місці „Хроніки" Євсевій каже, що Ап. Петро був у Римі „мабуть" 27 років. А в іншому місці „Хроніки" він каже ось що:

„Апостол Петро, основавши Церкву в Антіохії, пішов до міста Риму і там проповідував Євангелію і проживав та був головою церкви 20 літ".

(Д. б.)

Приріст: 30 міль. осіб річно

Тойнбі: людство перед всесвітнім маревом голоду

Ні наука, ні добродійство не врятують людства, якщо не обмежиться розродження

„Наука не може збільшувати наших харчових засобів у безконечність, отже вона також не має сили накормити всіх голодних", заявив Арнольд Тойнбі на Світовому конгресі прохарчування, 5 червня ц. р. Британець А. Тойнбі — це найбільший у світі історик.

А. Тойнбі погоджується з тим, що наука обіцює збільшити скільність харчів, але він уважає, що людство загрожує своїй власній майбутності тим, що воно дуже швидко й масово розродчується. Число людей на землі має можливість зростати в безконечність, а харчі в безконечність зростати не будуть. „Унормування числа народжень наших рас вимагає добровільної й успішної акції з боку більшості дорослих жінок і мужчин нашої планети. Освідомити в цьому наших політиків не є так легко, але ще труднішим завданням є освідомити неполітично настроєну масу людства", сказав Тойнбі.

О. Л. Фрімен бачить рятунок у науці й технології

„Наука й технологія для всіх відкриває подостатком харчів", сказав на цьому ж Світовому конгресі прохарчування Орвил Л. Фрімен — секретар (міністр) хліборобства США.

Число народжень збільшується, смертність зменшується

Ще 1950 р. на нашій планеті було 2.913.000.000 осіб населення, щорічний приріст населення становив 50.000.000 осіб. Приріст населення дуже бистро збільшується. Напр., у самому лише Китаї за 1962 р. прибуло 30 мільйонів осіб (там є близько 700 мільйонів населення). В США негри розроджуються майже в два рази більше, ніж білі. (Негрів в Америці є коло 20.000 000). Азійські й африканські народи (кольорові) розмножуються значно більше ніж білі раси.

Серед вірсісповідних спільнот білої раси найбільше розмножуються католики, бо Катол. Церква поставила собі одною з політичних точок програми пропагувати серед католиків якнайбільше розродження. Головно цим пояснюється такий масовий приріст населення в країнах Латинської Америки.

„КОШЕРНІ ПРОДУКТИ — ВЕЛИКИЙ БИЗНЕС"

Під вищезгаданим заголовком поміститв статтю „The Jewish Post" (1. 8. 1963), і інформував, що в Америці 600 великих компаній продукують кошерні (жидівські релігійно-ритуальні харчі). Їх продукція постійно збільшується, — напр., 1962 р. піднеслася на 20%.

УКРАЇНСЬКІ ПРАВОСЛАВНІ ШКОЛИ НА СХОДІ КАНАДИ

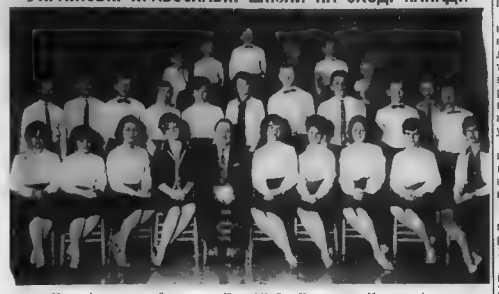

Молоді хористки й хористи Парафії Св. Покрови в Монтреалі.

Українська Школа Парафії Св. Покрови в Монтреалі.

ЛОНДОН, ОНТ. — Під час відвідин (12. V. 1963 р.) школа діяла при церкві св. Троїці, в приміщенні старої церкви, що було тісне й мало придатне для навчання. Громада будує нову церкву, яка буде згрубша закінчена й посвячена 9 червня 1963 року. При новій церкві є виставлена площа для збудування резиденції для священика (яке будується) і шкільного будинку, що мається в плянї будуватися.

Всіх учнів у школі — 37 (26 хлопців і 11 дівчат). По класах вони поділяються так: в I-й — 17, в II-й — 10, в III-й — 2, IV-й — 5 і VI-й — 3. V-ї й VII-ї класи у цьому (1962/63) навч. році не було. Завідує школою настоятель церкви о. М. Дебрин, що навчає в VI-й класі, співу й релігії. В I-й і III-й класах навчає пані В. Яременченко, в II-й і IV-й провадить навчання пані Добродійка К. Дебрин. Наука відбувається двоє рази на тиждень по вівторках і п'ятницях по 2 години (6-8 год. вечора), а релігію лише по п'ятницях від 8 до 8.30 год. вечора.

Опікується школою Шкільний (Батьківський) Комітет, очолений В. Баськом. Шкільний комітет збирає з учнів по 2 дол. місячно і виплачує названим учителькам по 30 дол. щомісяця. Керівник школи о. настоятель М. Дебрин, працює безплатно. В міжчасі о. М. Дебрин навчає школярів співу й підготовляє імпрези, в яких участвує школа. Шкільний Комітет організує також з школярів „коляду", зарібок з якої (остання дала 198 дол.) поступає до шкільного фонду. До останнього (фонду) передаються й пожертви на школу. Загально школа сама себе оплачує. Крім шкільн. хору учнів навчають національних танків. Школа має свою дитячу бібліотеку.

Школа бере участь у всіх імпрезах, які відбуваються при Громаді, а саме: в Передріздвяному концерті, Шевченківському святі, Листопадовому Зриві, Свято княгині Ольги, свято закінчення Шкільного року й інш.

По класах ведуться учителькими класні журнали, з яких видно, що відвідування навчання цілком задовільне, не приходять лише через недугу 2-3 учні. Всі діти мають підручники, які радила Шкільна Рада. Всі учні плавно говорять по-українському, хоч серед них є і з мішаних подруж. Батьки активно стежать за наукою дітей і переважно говорять з ними українською мовою.

МОНТРЕАЛ, Провінц. Квебек, має три церкви й школи при них: св. Юрія в Лашіно, св. Софії і св. Покрови. Обставини навчання в цих школах різні. Школи відвідано 25. V. 63.

Школа в Лашіно навчає 40 учнів (28 школярів і 12 школярок), які по класах розподіляються так: в I-й — 5, у II-й — 12, III-й — 2, IV-й — 5, V-й — 13 і в VII-й — 3. VI-а кляса не функціонувала. Навчає й керує школою одна фахова вчителька. Зверхній нагляд і навчання релігії провадить настоятель церкви св. Юрія о. К. Квасницький. Учні навчаються раз в тиждень, по суботах: II, IV, V й VII класи три години (9 до 12), І і II класи дві години (12 до 2-і години). Всі учні не тільки розуміють українську мову, а вільно говорять. Навчання відбувається в підвалі під резиденцією настоятеля в одній кімнаті, в якій є відповідне умеблювання (парти, стіл, крісло для вчительки, добрі дошки для писання крейдою). В класі є карта України. При школі є бібліотека з 300 книжок. Діти під доглядом учительки користаються бібліотекою.

При школі є Батьківський Комітет, який дбає про устаткування школи. Він же збирає з учнів за таким розрахунком: якщо є лише один учень в родині, то платить 2 дол. місячно, при двох по 1.75 дол., при 3-х учнях платиться тільки за двох. Учителька отримує 60 дол. на місяць. Плян навчання учителька опрацьовує сама. Учні беруть участь в імпрезах Громади деклямаціями й співом.

„Рідна школа" при Соборі сс. Софії складається з сімох класів і одного Дитячого Садка. Всього дітей в школі — 122 (хлопців — 64 й дівчат — 58). По класах розподіляються так: 14-про дітей в садку, I-й кл. — 28, у II-й — 15, III-й — 22, у IV-й — 16, V-й — 15, VI-й — 7 і в VII-й — 5. Навчання відбувають у нормальній французькій школі, що міститься проти Собору через вулицю. Діти відбувають науку в обставинах англійської школи, цим уникається моменту меншевартости і знехочення до своєї школи. Треба признати, що в цій єдиній школі розв'язано питання з приміщенням якнайкраще. Навчання відбувається один раз на тиждень по суботах 5 годин для кожної класи. Програма навчання служить вироблена Шкільною Радою на Східню Канаду.

Учителі в цій школі добираються за конкурсом, як інформував о. Федір Легенюк, що має нагляд за школою й навчає релігії. Директором школи є Юрій Гавалящка, що закінчив університет, Педагогічний семінар і був середньошкільним професором в Європі. В цій школі, опрів завідування п. Ю. Гавалящка учить 6 й 7-му класи, в яких разом 12 учнів. Є п'ять учительських сил, а саме: садок 14-про дітей провадить Марта Стрілецька, що скінчила учительський курс. І-у класу (28 учнів) навчає Олена Бучацька, що має середньошкільну матуру й учительський курс. II кл. (15 учнів) учить Гали-

на Михальчук — скінчила учительський курс. Ш-й кл. (22 учнів) навчає Олександер Третяк, який скінчив Педагогічний технікум. IV і V-у кляси учить Ольга Третяк, скінчила Педагогічний технікум.

У кожній класі провадиться шкільний журнал, з них видно, що відвідування школи добре.

Всі діти мають підручники за порадою Шкільної Ради на Східню Канаду. При школі є курси: хорові, музичні й танкові. Учні участвують активно у всіх імпрезах, які влаштовує Громада. При школі є дитяча бібліотека.

За навчання школярі платять 2 дол. місячно, при двох учнях з родини по 1½ дол. Учителів оплачує Громада по 10 дол. за суботу. При школі існує Батьківський комітет.

Рідна школа при церкві св. Покрови має 7 класів, що в них учаться 52 школярок і школярів (25 хлопців і 27 дівчат). Школа міститься в підвалі під церквою в трьох раціонально умебльованих кімнатах. Директор школи та вчитель релігії — настоятель церкви о. Олександер Костюк, що за цю функцію не одержує платні. Навчання провадиться за програмою Шкільної Ради на Східню Канаду. Наука відбувається по суботах з 9-ї до 1-ї години. По класах і учителях школа поділена так: І-а кляса 8 учнів, учителька-студентка університету В. Міхайловська, який платиться 1.25 дол. за годину; ІІ-га кл. 18 учнів — учителька Добродійка Костюк з платнею 1.50 дол. за год.; ІІІ і IV-та кл. 12 учнів — учителька Н. Грицина одержує 2.00 дол. за год.; VI і VII кл. 12 учнів — учителька В. Нечай з оплатою 2.50 дол. за год. Старші учні створюють молодечий хор, яким керує диригент І. Козачок, одержуючи за це 2.50 дол. за годину. Всі учні мають підручники, перевязно рекомендовані Шкільною Радою на Східні Канади. У кожній класі провадиться шкільний журнал.

Школою опікується Батьківський Комітет. Учні платять за навчання по подібних нормах, як і в школі при св. Софії. Учителі одержують платню від Громади.

В. І.

Подружжя й розводи в Америці

Дві третини жінок в Америці виходять заміж перед 21 роком життя, повідає „The Population Reference Bureau" за 1962 р., але „заміжжя й материнство в молодечому віці стає щораз менше популярним впорівнянні з недавнішим роками". На 1963 р. передбачується 1.600.000 одружень, а з цього четвертина закінчиться розводом. Відсоток нещасливих дітей продовжується постійно в такій самій пропорції: на кожних 20 щасливих дітей припадає одна нещаслива.

З-поміж тих дівчат-учениць середніх шкіл, що занадто молоденькими повихопили замуж, 77.600 назад повернулися до середніх шкіл („гай скуа"), щоб закінчити їх.

1963 р. найбільше злочинів в історії Америки

Шеф ЕфБіАй, Е. Гувер, поінформував, що продовж перших 3-х місяців ц. р. число злочинів в США було на 7% більше, ніж в тому самому періоді часу минулого року.

В історії Америки ще не було на протязі трьох місяців стільки злочинів, як 1963 р., сказав Гувер.

Вісті з Едмонтону

Посвячення площі під будову церкви Св. Апостола Андрея

Ось-ось сповниться 45 років, коли з ласки Божої наші, українські піонери поклали перші основи під відродження Української Православної Церкви в Канаді, а їхній труд та посвята принесли великі плоди. Сьогодні канадська земля, на якій живе український народ, засіяна Храмами Божими Української Православної Церкви, а між ними величні катедри й собори таких міст, як Вінніпеґ, Торонто, Едмонтон, Саскатун, Монтреал, а на черзі і Ванкувер.

Сьогодні на широких просторах свободолюбної Канади наша Українська Православна Церква має повну Ієрархію, свій найвищий Духовний Провід, що його очолює Блаженніший Владика Митрополит Д-р Іларіон та Високопреосвященніші Владики – Архиепископ Михаїл і Архиепископ Андрей та Преосвященніший Владика Борис — Єпископ-Помічник Середньої Єпархії.

Одною із церковно-історичних подій, які посилили духовий розріст Едмонтону, був також Надзвичайний Собор Української Греко-Православної Церкви, який відбувся в днях 4 й 5 липня 1959 року в Едмонтоні, на якому обрано на правлячого Єпископа Західньої Єпархії Високопреподобного о. Протопресвітера Григорія Метюка, Ієротонія якого відбулася 5-го липня 1959 року в Катедральному Храмі Св. Івана в Едмонтоні, – і він, цей перший висвячений у Канаді Єпископ нашої Церкви, нав'язуючи до особи Св. Апостола Андрея Первозванного, Благовістителя Христової Євангелії в Україні, прийняв ім'я Андрей. Він став першим Єпископом Едмонтону й Західньої Єпархії. Цьогорічний Надзвичайний Собор нашої Церкви, який відбувся в Вінніпезі, підвищив ступінь Західньої Єпархії з Катедрою Св. Івана в Едмонтоні до ступеня Архиепархії, а сам сан Владики Андрея — до сану Архиепископа.

За п'ять років Архипастирства Високопреосвященішого Владики Андрея в Едмонтоні помежно зросло число вірних нашої Церкви, а тим самим збільшилося число наших парафій — з одної Катедри до 4-х. І зараз в Едмонтоні пишається не тільки Катедральний Собор Св. Івана Хрестителя, але є й нові церкви: церква Св. Пророка Іллі, церква Св. Архистратига Михаїла, каплиця Св. Івана Золотоустого при Інституті, а найновішою церковною модерною будовою буде церква Св. Апостола Андрея Первозваного в південній частині міста Едмонтону при 75 вулиці й 99 евеню.

Церковну площу під будову цієї церкви пожертвувала пані Текля Куриш.

У неділю 23 червня 1953 року відбулося торжественне Освячення церковної площі, що його звершив Високопреосвященніший Владика Андрей в сослуженні Високопреподобних Отців Протоієреїв Т. Ковалишина й Ол. Хом'яка та в сослуженні Всечесних Отців О. Фляка, Д-ра Сасса, Н. Мороза й А. Тетеренка.

У половині липня 1959 року Громада починає цю будову. Це буде один храм Божий в Едмонтоні, в якому будуть линути молитви до Всевишнього Господа за щастя й долю всього нашого українського народу й вічно за тих, що своїми дарами поможуть його збудувати на славу Божу.

Будова церкви Св. Апостола Андрея потребує **наших пожертв!** За щедрі пожертви Господь винагородить сторицею, а руки жертводавців ніколи не збіднють.

Катедральна Громада будує парафіяльну школу й авдиторію

На протязі останніх років у Катедральній Громаді Св. Івана в Едмонтоні виринула проблема, а саме: потреба будови парафіяльної школи й авдиторії. Уся підготовча праця вже майже на скінченні, і в серпні місяці починаємо будову, коштн якої обчислені на 300 тисяч долярів.

Цією будовою готуємо тривкий осередок виховання наших дітей та молоді в релігійному й національному дусі.

Тут будуть знаходитися: 1) кляси Недільної та Української Школи, 2) дитячий садочок, 3) бібліотека, 4) музей, 5) авдиторія для імпрез, 6) залі для праці наших світських організацій.

17-го травня 1963 р. Міська Управа дала дозвіл приступити Громаді до будови. Збірковий Комітет продовжує збіркову акцію, і доте пішні щедрі пожертви є доказом того, що український православний загал Едмонтону розуміє потребу будови парафіяльної школи й авдиторії, а це є запорукою, що в недалекому часі біля величного будинку Катедри буде пишатися величний будинок Авдиторії Катедральної Громади, в якій зможуть відбувати свої імпрези на найбільшу скалю всі наші чотири Громади, як також Інститут Св. Івана.

У дальшому пляні є п'ята Громада: Едмонтон-Джеспер Тому Будівельний Комітет Парафіяльної Школи й Авдиторії вірить, що ввесь Едмонтон візьме участь в її будові щедрими пожертвами.

Прощання Високопреподобного о. Прот. Томи й добр. Анни Ковалишиних

24-го червня 1963 року Катедральна Громада Св. Івана влаштувала прощальну вечірку на честь Високопреподобного о. Прот. Томи й пані добродійки Анни Ковалишиних

Прощальна вечірка відбулася в залі Катедри при дуже великому числі громадянства, що було виявом належної пошани та любови до Вирел. о. Прот. Томи й пані добродійки Анни Ковалишиних

Вістку про те, що о. Прот Тома Ковалишин відїжджає до Вінніпегу, щоб там, згідно з постановою Повної Консисторії нашої Церкви, зайняти високе та відповідальне становище Голови Президії Консисторії, Катедральна Громада прийняла з певною тривогою та невдоволенням, тому, що Вперш. о. Прот. Тома Ковалишин втішався великими симпатіями членів Катедральної Громади та проявив багато діяльности в праці для Катедральної Громади, а в основному — обидва Отці Парохи співпрацювали якнайкраще, так що всі жаліли, що ця співпраця мусить бути перервана — силою постанови Консисторії.

На прощальній вечірці зали Катедри була заповнена громадянством, і були присутні Високопреосв. Владика Андрей, Духовенство та члени Консисторії. Програмою проводив голова Катедральної Громади п. Н. Боднар, і він за прохав до слова Владику Андрея, вдв. П. Лазаровичу, о. Прот. Ол. Хом'яка, п. п. К. Теличка, пані А. Скубу, В. Таганську, В. Мойсея. Усі промовці висловили щиру подяку Високопреподобному о. Прот. Томі за проведену працю в ділянці церковній і громадській, зокрема ж — за гарну працю з молоддю. Від Громади п. Н. Боднар передав Вирел. о. Прот. Томі грошовий дар.

Гостинною перекускою закінчено цю прощальну вечірку. Усі присутні підходили до о. Томи й пані Добродійки Ковалишиних та бажали їм милого побуту в місті Вінніпегу й успіху в праці.

Кореспондент Громади.

СРІБНИЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ КОСТЮКІВ
(Пожертва на Колегію й „Вісник")

День 25 травня 1963 року був великим днем у родині п-ва Василя і Стефанії Костюків у Брентфорді. Це було 25-ліття подружнього життя родини, яку поважають і цінять. Ця родина — зразкові парафіяни при українській православній церкві Св. Михаїла, де п. Василь Костюк є дбільним працівником, і вже 4 роки є головою парафіяльної управи. Завжди спокійним, обміркованим словом чи порадою він не раз помагав багатьом парафіянам і знайомим; а пані Стефанія — членкиня Жіночого Товариства ім. Лесі Українки й касир Шкільного Комітету. Сини — Василь, студент 4 року медицини, Ричард — агроном, Лері і Давид — учні публичної школи, — усі в СУМК і прислужують у церкві при Відправах. У цій родині відчувається дійсно взаємна любов і пошана.

З ініціятиви родини, друзів та з допомогою Жіночого Товариства при Парафії було зроблено для них несподіванку в 25-ті роковини їхнього подружнього життя. У суботу 25 травня, в день Ювілею, п-во Костюки прийшли до церкви за своєю родиною і багатьма приятелями; о. Пароx відслужив Молебень, а по благословенні подружів сказав слово, в якому підкреслив громадську діяльність Ювілятів і вручив їм Грамоти Благословення Блаженнішого Митрополита Іларіона і Високопреосв. Архиепископа Михаїла, та, поблагословивши, побажав їм щастя, здоров'я і многих літ. Після благословення всі перейшли до Народнього Дому, де їхні мами зустріли молодят з хлібом і сіллю та поблагословили Ювілятів. Всі сіли за накриті столи; о. Пароx поблагословив страви, а п. П. Савіцький прийняв обов'язки господаря торжества. На вечері промовляли — родина з Брентфорду, Торонта, Ошави й Віндзору, а також дружба, дружки, приятелі, п. Кузьма — учитель Рідної Школи з молодечих літ і Василя, і о. Пароx.

Усі висловлювали найщирішії побажання молодятам.

Зворушливі були промови синів, які дякували батькам за добре виховання. По вечері у гарнім настрої вітали Ювілятів заступник голови парафіяльної управи п. І. Бабійчук, голова Жіночого Товариства пані М. Савіцька, голова СУМК п. Б. Осьмак, родина й приятелі, які передали Ювілятам гарні дарунки.

П. Василь Костюк, дякуючи всім за поздоровлення і подарунки, коротко переповів свою біографію. Батьки п. В. Костюка приїхали в Канаду з Галичини, — бл. п. Іван Костюк із с. Жабокрик, повіт Городенки, а пані Ангеліна з Товмацького повіту. Батьки пані Стефанії Костюк — бл. п. Петро Новаковський і пані Агнешка з Люблинського повіту.

З нагоди Ювілею п-во Костюки пожертвували на Колегію Св. Андрея 100 долярів і 20 долярів на пресу. П-во Костюки ніколи не жалували гроша на народні цілі, і ім'я їхне є завжди між іншими щирими жертводавцями.

Після цього промовляв п. Н. Іванець. Він подякував за гостину і просив, щоб згадка про сьогоднішній Ювілей п-ва Костюків була почута цілою громадою та щоб із цього місця пішла цеглина під Колегію й Інститут Св. Володимира.

Збірка принесла 52 доляри.

Усім Жертводавцям щире спасибі й Ювілятам многих літ прожити!

Учасник.

ЗАПРОШЕННЯ
Вернон, Б. К.

У неділю 1-го вересня 1963 року в українській греко-православній церкві Св. Успіння в Вернон, Б. К. відбудеться Візитація Високопреосв. Владики Андрея, Архиепископа Едмонтону й Західньої Канади, при обслузі місцевого пароха і двох абсольвентів теології — Василя Василева й Ореста Олексюка.

Українська Свято-Успенська Церковна Громада запрошує всіх українців з околиці, а навіть і подальших, як: Ванкувер, Калгарі й Едмонтону.

Павло Малиш, голова,
о. Прот. Г. О. Васильв, парох,
Вол. Висота, секретар.

П-ВО В. І М. КАРПЕЦЬ
Жертводавці на „Вісник"
Роблин, Ман.

П-ва Василь і Марія Карпець з нагоди Ювілею 50-ліття свого Вінчання пожертвували на „Вісник" $5.00.

ВІОа. Ювілятам щиро дякуємо й бажаємо щастя та многоліття!

. З. Р. В. — У „Вісникy" з 1-го серпня 1963 року, на листі „Пресовий Фонд „Вісника", було, через брак точних інформацій, помилково подано, що ця пожертва походить із „збірки" на Ювілеї.

ЮВІЛЕЙ И. РОЙКА
Едмонтон
(Пожертва на Колегію)

Дня 2-го червня ц. р. родина й приятелі зібшлися в домі подружжя Йосифа й Павліни Ройків, щоб з нагоди 60-ліття ювілята Йосифа привітати його з днем уродин.

Після смачного обіду гості провели весело день при співах та споминах з життя на рідних землях.

Подружжя Ройки є жертвенними і корисними членами Громади Катедри Св. Івана в Едмонтоні. Своїх дітей, Остапа і Єлисавету, виховали зразково в релігійному й українському дусі. Діти вчаться в Недільній і Укр ській школах, е на курсах українських танків, а Остап дуже часто прислужує коло престола в Катедрі.

З нагоди цієї родинної урочистости гості зложили пожертви на будову нової Колегії Св. Андрея у Вінніпезі:

По $10.00: Осіп і Павлина Ройки, Петро і Стефанія Пауші, Орест і Леся Виднии, Стефан і Марія Бужидн; по $5.00: Олекса і Настя Коси; по $3.00. Іван і Розалія Денеки; по $2.00: Іван Денека (син), Олекса Котовський, Іван Дубовський.

Разом $54.00.

Жертводавцям сердечна подяка, а ВП. Ювілятові — многих літ прожити!

Петро і Стефанія Пауші.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. ЮРІЙ КОБЛЮК
Роблин, Ман.
(Пожертва на „Вісник")

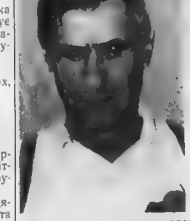

У суботу 17 листопада 1962 р. назавжди попрощався з цим земським світом, бл. п. Юрій (Джордж) Коблюк. Після короткої недуги смерть наступила на нього в Дистриктовій лікарні ч. 2. Прожив 73 роки, 6 місяців й 11 днів в Роблині. Був сином вже покійних Дмитра Коблюка й Магдалини з роду Косташ. Народився в селі Чагор, Черновецького повіту на Буковині, західньо-українська територія. Прихав у Канаду перед 58 роками 10-літнім хлопцем, з мамою, в той час уже вдовиною, в околицю Леннард, де одомовилися й

почала фармерувати з рештою старших дітей.

Дійшовши до 21 року життя, ввійшов у подружній зв'язок з Марією, вдовою по покійному Николаєві Невестюкові, який позостався їй 6 дітей, і Покійний підприявся їх кормити та виховувати. Так ще Господь поблагословив їх 9 дітьми, то вже разом була велика родина. 45 літ фармерував в околиці Леннард, а перед 7 роками полишили господарку і замешкали в місті Роблин, де й смерть Покійного стрінула.

Похорон його відбувся в такому порядку: напередодні, в середу, 21 листопада ввечері відслужено Заупокійну Литію в похоронному заведенні в Роблині в асисті роблинського діяка п. А. Гаврилюка, який послужив ще й на другий день у Похоронній Відправі, в четвер, 22-го, і в інших особливих требах

Під час Останнього Прощання з Покійником через цілування Св. Хреста учасники Похорону пожертвували на Нев'янучий Вінець на могилу Покійного $9.50, що їх приділено на „Вісник" щоб помістив його знімку і допис про Похорон.

Похоронна Відправа відбулась в українській православній церкві Зіслання Св. Духа; коло цієї церкви на цвинтарі при пошті Леннард спочило його тіло.

Після всього, учасників Похорону було прийнято багатою перекускою в Народнім Домі, недалеко церкви.

Покійного попрощала велика родина, — поперше, дружина Марія, з якою прожив у подружжі 52 роки, діти по небіжчикові Николаєві Невестюкові, а це: Евфросинія Бализюк, Василь, Юрій, Степан Невестюки й Евдокія Лител; дальше, його рідні діти, сини: Іван, Николай з дружиною Оленою, Теодор з дружиною Марією, і дочки: Маргаліна Столярчук з мужем Василем, Тіні Лупул, Анна Скрабик з мужем Михайлом, Савета Чопик з мужем Максимом, Христина Бжан з мужем Сенділем, Доріна Пролукс з мужем Чарлсом, сестра Катерина Садова і 58 внуків.

Учасникам Похорону щира подяка за пожертви на Нев'янучий Вінець на його могилу, що многих літ прожити, а покійному Юріеві легко в сирій, святій землі спочити, а душі його в Дворах Небесних оселитись.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Ілля Шевець.

Бл. П. ЕДВАРД ФЕДЕЙКО
Кридор, Саск.
(Пожертва на Колегію й „Вісник")

У Світлий Понеділок, 15-го квітня 1963 року відійшов на вічний спочинок один з активних членів Української Православної Громади в Кридорі Едвард Федейко.

Едвард народився в Кридорі 10-го грудня 1912 року в побожній і свідомій родині Константина і Розалії Федейків. Тут на фармах біля Кридору Едвард виростав, тут у Кридорі ходив до школи і закінчив 9-ту клясу.

У 1945 році одружився з Ганною Процентій. Молоде подружжя жило і працювало разом з батьками на фармі.

10 років тому Едвард захворів на нирки і з того часу багато пролежав у лікарні Геффорду й Саскатуну. Продовж останніх років Едвард перебув чотири операції і майже після кожної операції, підлужував і дальше гідно виконував свої фармерські обов'язки.

Едвард був працьовитою людиною. Він був постійним і діяльним членом Української Православної Громади в Кридорі. Любив громадську працю навіть тоді, коли не був досить сильним і здоровим, а якщо треба було Громаді поможи, він завжди смішив, щоб подати свою помічну руку.

Едвард брав активну участь у культурному житті Громади, грав ролі в виставах і підтримував культурно-освітню працю. У себе вдома утримував гарну бібліотеку. Він багато читав.

Едвард був добрим батьком. Гарно і зразково виховував свої доньки — Марійку, Рузю і Лесю; дбав, старався, щоб його діти добре знали українську мову. Заохочував їх до школи та брати участь в українських імпрезах. І тому бачимо його дітей в активностях Геффордської Громади перед; і в хорі, і в церкві, і на сцені, і в молодечій організації СУМК. Його старша донька Марійка цього року є головою відділу Союзу Української Молоді в Геффорді. Це свідчить про свідомість тих дітей, які набували свої знання й виховання від розумних і свідомих батьків.

Минулої осені Едвард тяжко занедужав, і пролежав багато тижнів у лікарні, де перебув останню тяжку операцію і повернувся додому. Здавалося, що видужував. Але перед Великоднім Святами стан його здоров'я погіршав, він знову опинився в лікарні і там же відбув Св. Сповідь і прийняв Св. Причастя, а в Світлий Понеділок упокоївся в Бозі.

Бл. п. Едвард залишив у великім смутку свою дружину Ганну, три доньки — Марійку, Рузю і Лесю. З ближчої рідні залишив свого батька й маму з брата Павла, проживаючого в Торонті.

Похорон бл. п. Едварда відбувся при великому здвизі народу. Похоронні Богослужіння відслужив парох о. С. Зузак з допомогою дяків — п. І. Павлуша і діяка з Норт Бетелфорд п. Козаке вича. Апостола читав п. Войчук з Норт Бетелфорд — дядько Покійного.

Церква Св. Апп. Петра й Павла не могла вмістити навіть половини учасників Похорону.

На запрошення родини всі учасники зайшли до Народнього Дому на поминальний обід, що його приготовило Жіноче Товариство.

З проведеної збірки на Нев'янучий Вінець по Покійному призначено: 25 долярів на Колегію Св. Андрея з Вишпізі, 25 долярів на Інститут ім. П. Могили в Саскатуні, 5 долярів на „Український Голос", 5 долярів на „Вісник" і 5 долярів на кашу.

Усім Жертводавцям сердечна подяка, а душу бл. п. Едварда хай Господь Бог оселить в Оселях Своїх Небесних.

о. С. Зузак.

Бл. П. о. Г. КРИШТАНОВИЧ

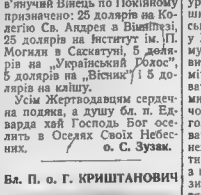

У п'ятницю 3-го травня 1963 року упокоївся в Бозі бл. п. о. Протоєрей Григорій Криштанович. Чин Похорону звершили 14 священиків під проводом Високопреосв. Архиепископа Андрея у вівторок 7-го травня.

Покійний о. Григорій походив з селянської родини з села Васловівці, Черновецького повіту на Буковині в Україні. Богословські студії скінчив він у Черновецькому університеті 1922 року й того самого року був рукоположений на священика. Службу священика словив на Буковині 18 років, обслуговувши за чергою ось ці парафії: Жадова, Конятин, Бережниця та Пригличе.

Коли 1940 року большевики зайняли Буковину, він був примушений покинути свою Батьківщину, свою Зелену Буковину, яку він так сильно любив, і пітн „крутою, кремінистою" дорогою на скитальщину та до дна випити гірку, як полин, чашу скитальця, зазнавши і голоду, і холоду, і великого страху та прикрого пониження. На Батьківщині він щедрою рукою помагав бідним і нещасливим, а на чужині самому довелося шукати чужої ласки...

Прибувши в Генеральне Губернаторство під німцями, пробув там півроку і звернувся до Високопреосвященшого Митрополита Іларіона, і був прийнятий у склад духовенства Холмської Єпархії, де 4 роки сповняв службу свя щеника. Там, крім своєї священичої праці, увесь час брав дуже діяльну участь в українському громадському житті, викладав німецьку мову в Торговельній школі і всіма силами старався допомагати в урухомленні українського шкільництва. Коли Український Допомоговий Комітет у Холмі опинився в скрутному положенні, о. Криштанович перебрав головство в Комітеті, і став постійно опікуватися положенням українцям, організуючи для них харчові збірки, щоб спасти їх від голодової смерті. Він нав'язував зв'язки з родинами полонених, і спонукував їх старатися про звільнення нещасних з полону. Покійний часто рискував своїм власним життям, заступаючись за людей, яких німці арештували та засилали в тюрму чи в концтабори. При цій відданій праці, сам не мавши відповідної години й одягу, простудився, і важко занедужав, та вже й до кінця життя не позбувся тяжкої хвороби.

Коли 1944 року став наближатися до Холмщини німецько-большевицький фронт, о. Григорій переїхав в Австрію, а потім у Німеччину, де при найбільшій нагузі свого надірваного здоров'я обслуговував православних українців по різних „дп-таборах".

Року 1952 йому вдалося виїхати в Канаду, де обслуговував п'ять з половиною років парафії Айтуна, Оттава, Гаес та Лек Ла Біш. Року 1957 тяжка недуга звалила його з ніг і майже напостійне прикувала до ліжка по лікарнях і вдома, — так, що він тільки деколи міг виконувати службу запасного священика, головно в Едмонтоні, де йому товаришіші священики старалися допомагати. Продовж послідних 2-х років недуга посилилася й так знемогла й знівечила його, що він уже, властиво, не жив, а тільки мучився! Таким-то о. Криштанович прибув у Канаду; ослабленим і знищеним війною та тяжкою скитальщиною, а все ж таки ще й тут старався якнайкраще послужити своїй Церкві та своєму народові й був для нього добрим прикладом у кожному відношенні. Покійний, уже не працюваючи, відрізавши собі від уст, ще любив жертвувати на різні народні й церковні цілі!

Бажалося б хоч кількома словами згадати, яким священником, яким громадянином та якою людиною взиталі був по кійний о. Криштанович на Буковині.

Покійний належав до найкращих священиків на Буковині; він понад усе любив рідну Церкву й свій народ і цілковито посвятив був себе праці в Виноградництві Христовім та ревно й віддано сповняв обов'язки правдивого душпастиря. Він ревно змагав до найвищих ідеалів Христових, і не тільки сам їх визнавав, але й вірних до них навертав; він ними жив і з ними й умирав!

Покійний завжди був товариський, завжди ввічливий, дуже скромний, не любив ні почестей, ні блеску, любив правду понад усе, він нею жив і любив кожному правду в очі сказати. Він був людиною особливо стійкою, хрусталь ного характеру; а крім того, мужній і бадьорий, про що нехай свідчить хоч би й ось така його пригода: виголошуючи проповідь перед двотисячною громадою вірних на відпусті в Хрещатику, він не побоявся запротестувати перед присутніми там вищими церковною й політичною владами проти кривд, що руйнували нинішнім українцям на Буковині. Він порівняв українців з тирольцями, які до загину боролися під проводом Андрія Гофера проти баварців, що їх утискали, і заявив, що так і українці не перестануть боротися за свої права багато кропоту наробила йому ця його відважна патріотична проповідь!

Покійний Протоєрей Криштанович був не тільки зразковим священиком, але й одночасно був великим і непохитним українським патріотом та в такій любові до України виховав і свого сина Тараса, який приніс себе в жертву своїй Батьківщині, як хоробрий воїн в українській визвольній боротьбі. Покійний о. Григорій завжди брав дійсну участь в українському громадському житті і був щедрим жертводавцем на різні національні цілі.

Покійного оплакують дружина Олена й дочка Одарка та тужать за ним усі його щирі друзі й всі ті, що його добре знали.

Спочивай вічно, дорогий Друже, о. Григорію, — Твої друзі збережуть про Тебе як найкращу пам'ять!

о. Є. Горгіца.

Бл. П. ГЕОРГІЙ ФЕДОРУК
Стирджис, Саск.
(Пожертва на Колегію й „Вісник")

У неділю, 28 квітня 1963 р. помер у Загальній лікарні в Селкірк, Ман., довголітній мешканець околиці Стирджес, Саск., Георгій Федорук.

Покійний народився 1-го квітня 1885 року в місточку Заставні на Буковині. У Канаду приїхав 1910 року і тут через рік оженився з Фросиною Турецькою. Обоє поселилися на фармі коло Стирджис і там працювали, поки не вирослили всіх своїх дітей. Покійний Георгій останніх кільканадцять літ любив зимою перебувати в Селкірк, Ман., у свого сина Дмитра. Тут і захопила його смерть.

Похоронні Відправи почалися Панахидою в похоронному заведенні в Пріскил, Саск., вечері 1-го травня. Другого дня о. В. Слюзар з Канори відправив Чин Похорону зо Службою Божою в українській православній церкві в Стирджис, при великій участі родини і приятелів. Слід вом проводили пп. Т. Холод і В. Грушка. Тіло зложено на вічний спочинок на місцевому цвинтарі.

Покійний лишив у вдовою дружину Фросину, 6 синів, 8 дочок, 34 внуки і 4 правнуки. На Похорон батька з'їхалися всі діти, за винятком тих, що перебувають далеко в Злучених Державах Америки.

На закінк о. Пароха, на Нев'янучий Вінок Покійному учасники Похорону зложили 26 долярів, — родина Максютських 10 долярів, п. Ю. Федорчук 5 долярів, і решту — родина Покійного. Цю суму розділено: 13 долярів на Колегію Св. Андрея і 13 долярів на „Вісник".

Вічна Йому Пам'ять!

ВІКТОР ІЛЬЧУК
Ванкувер, Б. К.
(Пожертва на „Вісник")

У Дженерал Госпітал помер тут 31 січня 1963 року Віктор Ільчук, наш учитель і диригент Української Православної Парафії у Ванкувері.

Покійний Віктор народився 1904 року в селі Звинячка, повіт Заставна, на Буковині. У дитячих роках помер його батько, і Віктор залишився сиротою. Його мати вдруге вийшла замуж — за дяка в селі Блищанці, повіт Заліщики, в Галичині. Від свого вітчима молодий Віктор засвоїв любов до пісні й музики.

Покійний Віктор приїхав у Канаду і став членом церковних і світських громад. У 1932 році приїхав до Ванкуверу і став диригентом хору Української Православної Парафії; з малими перервами вибув на становищі диригента до кінця свого життя.

Частково працював Покійний як оператор віндл в одній з будинків Ванкуверу, де 4 січня занедужав, і пішов до лікаря, який негайно послав його до лікарні. Там перебув один тиждень і вийшов, щоб диригувати хором ще дві неділі. Останньої неділі під час Святої Літургії передав диригування одному „з хористів і за неповних 2 тижні невмолима смерть забрала нашого диригента. Причиною смерти був жолудковий рак.

Українська Православна Парафія у Ванкуверу, а особливо хор, глибоко відчули відсутність свого вчителя й диригента.

Покійний Віктор залишив у смутку дружину Анну, сина й дочку у Ванкуверу, а також сина й дочку в Україні.

Похоронні Відправи почалися 4 лютого в українській православній церкві Пресв. Трійці у Ванкувері. Відслужив їх парох нашої Громади о. Прот. Петро Сацевич.

На другий день, у вівторок 5 лютого, відбувся Похорон. Заупокійну Службу Божу відправляли о. Сацевич і о. Гикавий при помажнім числі членів Громади і приятелів Покійного. По Богослуженні члени хору винесли труну з тілом Покійного і поклали на похоронний каравал. Поховане тіло Покійного на цвинтарі Сушеа Вю.

Кругом могили зібралися всі ті, з якими покійний Віктор 30 років у Ванкувері дружив і яких учив, вистоявши на становищі церковно-громадського працівника майже до останніх днів свого життя.

Після Похорону в Українськім Народнім Домі був поминальний обід, під час якого промовляли голова Укр. Пр. Церковної Громади п. С. Крипс. Він перекладав останню волю Покійного — не купувати вінків і квітів на його могилу, але передати зібрані гроші на Нев'янучий Вінок і хоч частково покрити довг, що тяжить на реальностях, які Громада закупила під розбудову свого Дому.

По обіді промовляли представники церковних і світських організацій, що їх очолює Комітет Українців Канади у Ванкувері. Промовці підкреслювали заслуги Покійного, які він поклав для піднесення церковного хору і громадського життя у Ванкувері.

Жертводавцям і учасникам Похорону щира подяка!

Хай милостивий Господь оселить душу Покійного Віктора в Оселі Своїй.

Вічна Йому Пам'ять!

Хорист.

Бл. П. АННА ЗІНИК
Восетна, Алта.
(Пожертва на „Вісник")

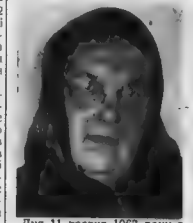

Дня 11 травня 1963 року в Восетні, Алберта, упокоїлася на 74 році життя Анна Зінин з дому Костюк.

Бл. п. Анна народилася в селі Небилові, Калуського повіту в Україні. Вийшла замуж 1905 р. й муж прибув у Канаду 1907 року, а вона — роком пізніше. Спочатку проживали в околицях Делф і Опал, Алберта. Від 1924 р. жили в околиці Восетни, Алта, де були вірними й дуже добрими членами Укр. Правос. Церковної Громади в Восетні.

Покійна полишила 7 синів і 4 дочок. Один син згинув у минулій війні, а муж її помер два роки тому. Полишила також 21 внуків і 6 правнуків та сестру.

Бл. п. Анна відзначалася гарним, хрістиянським характером, була доброї й щирої вдачі. Любила свою рідну Православну Церкву, і завжди бувала в церкві. Вона була глибоко релігійної людиною, і свою релігійність практично здійснювала у своєму житті. Вона була щира й свідома українка, любила свій народ, і своєю працею та жертвенністю причинялася до його розвитку. Вона була вартісною громадянкою, і старалася, щоб її діти такими були.

Похорон відбувся в четвер 14 травня. У середу ввечері місцевий парох о. Стратійчук при великому числі людей відслужив Парастас у домі Покійної, а другого дня Похоронна Відправа, включаючи й Заупокійну Службу Божу, відбулася в місцевій українській православній церкві. Поховане служення о. Пароха, його гарна прощальна проповідь, гарний спів місцевого діяка п. Шевця, і сусіднього діяка п. Коваля, разом зо співом місцевих і інших співаків і співачок, — все те причинилося до великої урочистості Похорону. При закінчені Похорону учасники складали свої пожертви на місцеву церкву; це робили в заслугу пок. Анни, як Нев'янучий Вінок Покійній, з чого вділено 10 дол. на Пресовий Фонд „Вісника".

Щира подяка всім, що здожили пожертви, а по Покійній Анні хай остається Вічная Пам'ять!

Учасник Похорону.

Бл. П. ЄЛИСАВЕТА АДЕЛМАН
Торонто, Онт.

Дня 31 травня 1963 року трагічною смертю (в автомобільному випадку) упокоїлася на 45 році життя Єлисавета Аделман з дому Лазаровичів.

Похорон відбувся в Торонті.

Ширша Посмертна згадка про Покійну була поміщена у „Віснику" за 1 серпня 1963 р.

В. І. П.!

Бл. П. ПЕТРО ТКАЧУК
Мек-Нат, Саск.

(Пожертва на Колегію і „Вісник")

У неділю, 10-го березня, о год. 8.30 вечора раз назавжди попрощався з цим земським світом бл. п. Петро Ткачук, проживши 92 роки, 8 місяців і 13 днів земного життя.

Смерть стрінула його в Роблинській Дистриктовій лікарні около 2, після короткої недуги, внаслідок знеможеної і поважної старості, коли-то фізичні члени вже раз назавжди відмовили йому услуги.

Він народився в селі Глинці, повіт Чернівці, на Буковині, західньо-українська територія.

Покійний був сином бл. п. Якова Ткачука й Ірини з роду Татаринів, які спочили в Бозі на рідних землях.

У Канаду він приїхав перед 64 роками з дружиною, вже тому 9 літ покійною, Тетяною, та з однорічним сином Михайлом в околиці Мек-Нат, де оселилися на фармі і почали фармерувати. Покійний був вірним членом і будівничим — фундатором української православної церкви Св. Миколая, при якій на цвинтарі спочило його тіло, — на фармерській колонії Драчинці, пошта Мек-Нат, Саск.

У подружжі покійний Петро прожив з освоєю дружиною 55 літ. Господь Бог за той час поблагословив їх 4 синами і 4 дочками. Покійний лишовав своїх дітей на зразок вих і чесних членів нашої Церкви і нашого народу.

Похорон його відбувся в такому порядку: в середу, 13-го травня о год. 8 вечер відслужено Заупокійну Літію в похоронному заведенні в Роблині, а асисті роблинського дяка А. Гаврилюка, який допоміг у Похоронній Відправі й на другий день, 14 березня. Похоронну Відправу відслужено повністю з Похороною Богослужбою і всіми необхідними требами в українській православній церкві Св. Миколая на фармерській колонії Драчинці.

У Похороні взяло участь поважне число людей. Під час останнього прощання з Покійником через цілування Св. Хреста учасники Похорону пожертвували на Нев'янучий Вінець на його могилу $28.00, з чого приділено $20.00 на будову Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, а $8.00 на „Вісник", щоб виготовити клішу на поміщення знімки разом з дописом про Похорон.

Покійний Петро відзначався спокійною вдачею, доброю поведінкою, жартівливістю, веселістю. Що ще важне: навчив дітей дуже зразково господарити, кожний та кожна з них ведуть життя чесно, побожно і працюють на хліб щоденний.

Покійному Петрові смерть не була страшною, бо ще задалегідь приготовився у вічність, забезпечив спасіння своїй душі Св. Тайнами Сповіді й Причасти при здоровій пам'яті.

На старші літа, коли Покійний і Покійна його дружина Тетяна, знеможені фізичними силами працювати на фармі, прикручали віку господарку найстаршому синові Іванові і його дружині Вероні, що своїми батьками заопікувалися аж до смерті.

Попрощали в вічність покійного Петра сини зо своїми дружинами: Михайло з Геною, Олекса з Олександрою, Теодор з Анастасією і Іван з Веронею, та дочки зо своїми мужами: Райфта Олійовська з Іваном, Сівета Дирбавка з Михайлом, Єфросинія Гарасим з Дмитром і Марія Кузик з Володимиром, учителем в Роблині, Саск.

Свого незабутнього дідуня і прадідуня прощали 22 внуки і 4 правнуки; прощали його сусіди, односельчани, свати, куми, приятелі і церковні члени. Після погребення тлінних останків П о к і й н о г о учасників Похорону запрошено до дому сина Івана, який зо своєю дружиною Веронею і літьми щедро вгостив їх поминальним обідом.

Учасникам Похорону щира подяка за пожертви на Нев'янучий Вінець на могилу Покійного. Щасти, Боже, Вам усім у здоровї, благословенстві Божім, щасливо, здорово многих літ прожити, а покійному Петрові легко в сирій, сві'ятій землі спочити, а душі його між праведними в Дворах Небесних оселитися.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Ілля Швець.

Бл. П. ТЕОДОР АТАМАНЮК
Кенора, Онт.

Дня 24 квітня 1963 року, в середу, р о з і й ш лася сумна вістка, що несподівано на 68 році життя відійшов у вічність Теодор Атаманюк.

Бл. п. Т. Атаманюк народився в селі Босири, Гусятинського повіту, в західній Україні. У Канаду приїхав у 1913 році, і поселився в Альберті, там же дістав працю на залізниці. А в 1925 році переїхав до Кенори, Онт., і дістав працю в паперовій фабриці, в якій працював до кінця свого життя. Тут ще треба згадати, що покійний Теодор під час праці у паперовій фабриці занедужав, і був негайно відвезений до місцевої лікарні, в якій й закінчив свое многотрудне життя.

Бл. п. Теодор брав діяльну участь в українському громадському житті, а зокрема був основоположником і членом Української Греко-Православної Парафії в Кенорі.

Своя рідна Церква — це була його всежиттєва мрія. Покійний чим тільки міг, тим і помагав у розбудові своєї Церкви. Був дуже жертвенний, допомагав працею своєю й своєю доброю порадою. Ще мав у пляні багато дечого доброго зробити для Церкви, але не судилося, — Господь покликав до Своєї Оселі праведників.

Покійний любив свою рідну українську книжку й пресу. Був постійним передплатником „Вісника", „Віри й Культури", „Українського Голосу" і багатьох інших часописів та журналів.

Небіжчик Т. Атаманюк залишив у смутку свою дружину Тетяну, двох синів — Михайла і Василя, двоє внуків, а також у Кенорі рідного брата Василя й дві сестри—Михайліну Степанюк і Юстину Слободян. В Україні лишилися три сестри. У Кенорі з ближчої родини позостався Микола Атаманюк, Петро Ратушський, Антошко Сенюк, Тетяна Лозинська і багато дальшої родини та близьких друзів.

Увечері 26 квітня при великій участі друзів і знайомих о. Ігумен Іов Скакальський відправив у місцевому похоронному заведенні Панахиду а спокій душі Небіжчика. А 27 квітня о годині 10 ранку тіло Небіжчика перевезено до церкви Св. Володимира, де відправлено Заупокійну Службу Божу й Похорон. По Службі Божій прощав покійного о. Ігумен Іов Скакальський, а при виході з церкве прощали голова Церковної Громади п. Пилип Горбатюк і голова місцевого Відділу Взаїмної Помочі.

Після Похорону відбувся поминальний обід у церковній залі. На обіді була проведена збірка на Нев'янучий Вінок. Збірку розділено, як слідує: 10 доларів на „Віру й Культуру", $7.75 на „Вісник" і $7.75 на „Український Голос" і $4.50 на клішу. По закінчені обіду ще довго сиділи всі присутні та згадували „не злим, тихим словом" про великого працівника на ниві релігійно-національній та до рого друга й приятеля!

Вічна Йому Пам'ять!

Присутній.

ФЕЛОНИ (РИЗИ)

православного стилю, солідно шиті кваліфікованою кравчинею, різних кольорів та різної якости, з артистичним обшиттям і френзлями.

З матерії "район" з підризником $125.00
Без підризника 100.00
З металевої матерії без підризника 175.00
Підризник з шовковим обшиттям 28.50

ЗАМОВЛЯЙТЕ ВІДПОВІДНІ РИЗИ НА РІЗНІ СВЯТА.

Світлі або кольорові ризи, як білі, жовті, золоті, срібні, сині та інших кольорів можна вживати, в разі потреби кожної неділі й свята та для кожної оказії, за винятком громадян, які мають або думають набути більше нятком Похорону, який відправляється в чорних ризах. пар риз, рекомендуємо замовляти такі ризи на різні

Світлі ризи (білі, срібні, жовті, золоті й ін.) — на свята Великдень та на інші Господські свята, як Вознесення, Різдво й інші, та в неділі.

Зелені ризи — на Квітну неділю, Зелені Свята.

Фіолетові ризи — на неділі Великого Посту, Петрівку, Спасівку, Пилипівку.

Сині ризи — на Свята Богородичні.

Червоні ризи — на Великий Четвер та в дні Св. Мучеників.

Чорні ризи — на Похорон (крім Похоронів у Світлий Тиждень), Заупокійні Богослужения та на буднях Великого Посту.

Просимо писати по пробіх, подаючи колюр матерії.

ЗАМОВЛЕННЯ Й ГРОШІ СЛАТИ НА АДРЕСУ:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

По $50.00:

Іван Палапич, Венкувер, Б. К.; д-р Павло Охітва, Порт. Кредит, Онт; Союз Української Молоді Канади, Відділ в Овкборн, Ман.; пані Анна Крамар, Едмонто, Алта; Микола Довсий, Торонто, Онт; Укр. Греко-Прав. Громада Св. Юрія, Фт. Френсес, Онт.; Укр. Греко-Прав. Громада Федора, Алта; Петро Волощук, Торгіна, Алта.; Іван Д. Стратійчук, Ріджайна, Саск.

По $40.00:

Іван Василянка, Егремонт, Алта; пані Катерина Василинка, Егремонт, Алта

По $30.00:

Добр. Анастазія Забродська, Ленсінъг, Мнш., ЗДА.

По $25.00:

Емілъ Охітва, Скарборо, Онт.; Іван Андрушко, Киркфілд Парк (Вінніпег); Іван Куцак, Фт. Френсес, Онт.; Петро Репка, Едмонто, Алта.

По $20.00:

Свящ. П. Стефюк, Толстой, Ман. (перед цим вже жертвував $262.00); С. Свинський, Венкувер, Б. К.; Е. Борискевич, Порт Кредит, Онт; пані Татіяна Пасько, Нью Йорк, ЗДА.

По $10.75:

Іван Ткач з дружиною, Венкувер, Б. К.

По $10.00:

Прот. Е. Горгіца, Вінніпег, на спомин бл. п. о. Прот. Г. Криштановича; Мих. В. Пігач, Саскатун, Саск; пані К. Притула, Саскатун; Петро Сороцкун, Ватерфорд, Онт; Іван Сопоратій, Ст. Пол, Мінн., ЗДА; В. Самець, Ріджвей, Онт.; Йосиф Слоньовський, Гарленд, Ман. (попереднью цього літа зложив $20.00), Григорій Бугай, Егремонт, Алта; Якім Хімец, Егремонт, Алта; Михаїл Мандзюк, Егремонт, Алта; Олександер Куччак, Кендерслей, Саск; Михайло Кучер, Кендерслей, Саск; Іван Касюрак, Брендон, Ман. (хотепер уже жертвував $80.00); Лія Гунцулик, Фт Френсес, Онт.; пані Евфросина Трофан, Робліи, Ман. (на спомин своєї сестри бл. п. Марії Лупашко-Клинецької).

По $5.00:

Пані Ксенія Король, Саскатун, Саск; Андрій Козарський, Гарвей, Алт., ЗДА; П. Семченко, Торонто

Збірка місцевого комітету при церкві св. Володимира у Вегревіл, Алта.

По $280.00:

Петро Зварич.

По $100.00:

Василь і Анна Зарубій; Юрій Файчук, Василь Сизик, Даніел Шевчук, Федір Музика.

По $75.00:

Антін Балук, Брода Кавуліч

По $70.00:

Стефан Павлюк.

По $50.00:

Олекса Мандрик, Петро Гарасим, Мнх. Бакала, Якім Яшюк, Олекса В. Гордей.

По $25.00:

Н. Саламандик, Іван Палагнюк, Дмитро Савчук, Петро Сабат, Сенді Іяюк, пані Параска Загарія, Нестор Зубрицький, Тома Равлюк, Петро Штуфура (Чипман, Алта.), Юрій П. Шевчук, Марко Шевчук, Іван Мацібровський, Ернст Зубрицький, Ник. Кирилюк, Елис Федорук, Чарлс Сарафинчан, Олекса Сенюк, М. Івасюк, Олекса Сизик, Іван Засібіда.

По $20.00:

В. Колодкевич, Пилип Вінничук (Едмонтон), Іван Лазарюк, Іван Гунчак, Григорій Фаріон, Т. Демчук.

По $15.00:

Михайло Клюк, Вас Довбуш.

По $10.00:

Вас. Гунька, Н. Саварин, пані Елена Карильчук, Никола Семотюк, Василь Кінь, Іван Шнур, Андрій Яремій (Монжер), Георгій Горгіца, Георгій Семенюк, Тома Шебуччак, Семен Самойл, пані К Кузик, І. Семпрозум

По $7.00:

І. Храпко.

По $5.00:

Теофіл Мандрик, Анна Підручна, пані М. Курелюк, пані Е. Мафоїл.

Дрібними: [illegible]

Збірка з нагоди спільного Подячного Богослужения коло озера „Брокен Пайп" (Давфин, Ман.), в неділю 23-го червня 1963, яке відслужили Всеч. оо. М. Олесюк і Т. Глуханюк; збірку переїв судля І. Р. Соломон з Вінніпегу.

По $200.00:

Суддя І. Р. Соломон, Вінніпег

По $100.00:

Василь Пазюк, Етельберт, Ман; Василь Лазарюк, Давфин, Ман

По $25.00:

Петро Підлипний

По $20.00:

Петро Чайковський, Василь Костишин (Ешлих) й Ольшицький

По $10.00:

Олекса Набожняк, Йосиф Климфоліа, Іван Миєько (Ешлих), Федір Чайковський, Петро Талпаш (Торонто, Онт.) Григорій Костишин (Україна, Ман.)

По $5.00:

Василь Ярема, пані Н. Шведь, пані Л. Михайлюк, Никола Дикун (Гілберт Плейнс), А. К. Максимець, пані Сесілія Кравчук, М Гладій (Сифтон), Іван Андрійчук Юрій Фіцич, Петро Кізь. Норман Котик, Емілъ Прох

Дрібними: $7.00.

Збірки при різних нагодах.

Прот. М. Фінч, Кенгард, Алта Збірка на похорої бл. п. Василя Грицюка, $181.35 (в числі з 15-го червня було поминково оголошено $30.00 що оним справляється)

Свящ. І. Мельник, Вестлок, Алта: Збірка на похорої бл. п. Параскеві Фаїс, $49 00; збірка на похорої бл. п. Василини Ткач $30.50

Свящ. М. Крищук, Вегревіл, Алта: Збірка на похорої бл. п Федора Загарії, $19 60; збірка на похорої бл. п. Ришарда Юрія Сарафинчана, $31.40; з похорої бл. п. Івана Мельника, Інніспрі, $18.70

Прот. П Самець Торонто, Онт Збірка на похорої бл. п. В. Небесного, $74.60

Д. Малиш, Торонто: невянучий вінок на могилу бл. п. В Небесного $10.00.

Громада Зісл. Св. Духа, Ріджайна, Саск.; Збірка на похорої бл. п. Григорія Коршана, $159.00

Іван Бабійчук, Інніспрі, Алта: Збірка на прапільним вечерку в честь Захарії й Марії Хомик, $10.00.

Всеч. о. І. Швець, Роблин, Ман: з похорону бл. п. Матея Онучженка, Брокстон, Саск., $6.50; з похорону бл. п. Миколая Фединюка, Роблін, $26.00; з похорону бл. п. Михайла Озійчика, Грендвю, Ман., $4.00; з похорону бл. п. Івана Гаврищука, Роблін, $31.37.

Прот. Д. Фотій, Торонто, Онт. (передав п. Іван Скиба): збірка на похорої бл. п. Марії Скиби, $37.25; збірка на Поминальнім Богослуженню по бл. п. Григорію Самсоненкові $30.00.

Всеч. о. І. Кулаш, Вайта, Ман. збірка на похорої бл. п. Івана Лисака $22.77.

Прот. М. Крятюк, Мелфорт, Саск: з похорону бл. п. Василя Романюка, Гронлад, Саск., $25.00; з похорону бл. п. Миколая Шнири, Мелфорт, Саск., $5.00

Збірка місцевого комітету у Громаді Св. Успіння, Вакаа Саск.
(Прислав о. М. Стеценко)

По $500.00:

Василь Фіцич.

По $125.00:

Василь І. Кіндрачук, Ст. Коттекло

По $100.00:

Ілько Лабич, Іван Шевчук, Мих. Остапович, Василь Г. Чопюк, Дмитро Чопюк, Іван І. Лучюк.

По $25.00:

Іван В. Лучюк, Микола Савіцький, Юрій І. Лучюк, О. Грещук, Роман Скакун, Василь Г. Лучюк, Митро Гнідан, Юрко Костенюк Василь Гнідан, Федір Ташюк.

По $20.00:

Петро Сарчук, Мих. Бурезайло.

По $15.00:

Лесь Михайлюк, Анастасія Лучюк

По $10.00:

Анастасія Ткачук, Вас. І. Лучюк, Олександра Лучюк, Микола Олексин, Петро Гринюк, Настасія Гнідан, Евген Сеннишн, Марта Елчук, Віктор Костюк, Мих. Ф. Кіндрачук, Василь Печерський, Дмитро Елчук, Василь Галінатий

По $5.00:

Наталка Олійовська, Катерина Блажевська, Йосиф Блюкурий. Ст. Гладиш, Марія Олексин, Олександра Ревчцька, Петро Березовський, Андрій Михайлюк, Марія Щітка

Дрібними: $3.50

Збірка Прот. Л. Дячини.

По $20.00:

В. Еленяк, Ричмонд, Б. К. (перед тим жертвував $100.00)

По $10.00:

Іван Коропатицький, Сорреї, Б. К.; А. Човганюк, Ню Вестминстер, Б. К

По $5.00:

Д. Коропатицький, Сорреї, Б. К.; М. Микитин, Ню Вестминстер, Б. К.; П. Демпюн, Сорреї, Б. К.; І. Ревяковський, Борнабі, Б К.

По $2.00:

В. Ткачук.

Збірка Всеч. о. І. Гикавого і п. Мих. Леочка, в Мишин Сіті, Б. К.

По $24.00:

Церковна Громада, Мишин Сіті, Б. К

По $20.00:

Павло Шевчюк

По $10.00:

Михайло Леочко, Дм Гаврилюк

По $5.00:

Іван Лехів, Юрко Кіншко, П

Яцький, С. Шкрибя.
Дрібними: $6.00.

Збірка о. Гр. Удода, Шіго, Саск.
По $25.00:
Мирослава Павлюк, Шіго.
По $20.00:
Збірка на похороні бл. п. Саніхіри Никорак, Шіго, Саск.

Збірка місцевого комітету в Калгарі, Алта.
(Гроші прислав о. Прот. М. Фик)
По $100.00:
Павло Маковський
По $50.00:
Панна Аделя Михайлюк, Іван Лазецький
По $25.00:
Андрей Онищук, П. Байдужа.
По $20.00:
І. Греф
По $10.00:
В. Чернушочка, В. Тополянський, Катерина Васильська, Микола Ворон (на невинучий вінок у память Семена Яремчука), Р. Мекей, Н. Ревіенко, Д. Олексюк.
По $5.00:
Ю. Русняк, С. Марушак, Ф. Ткачук, Ю. Гнатишин, І. Колотюк
Дрібними: $6.00

Збірка п. Пауша, Едмонтон, Алта. переданна на 60-літньому Ювілею Вінчання Йосифа й Марії Ройк, Едмонтон, Алта
По $10.00:
Йосиф і Павлина Ройк, Петро і Стефанія Пауш, Орест і Леся Віддик, Степан і Марія Букида.
По $5.00:
Олекса і Настя Кос.
По $3.00:
Іван і Розалія Денека
По $2.00:
Іван Денека, Олекса Котовський, Іван Дубовський

Збірка пані Валентини Єрмоленко, Миннеаполіс, Мінн., США.
По $5.00:
Неоміла Ларіна, Олександра Костюк, Валентина Єрмоленко
По $2.00:
Віктор Карачук, Іван Сингаївський, Марія Шаповал.
По $1.00:
Кіра Цвергадська, Дмитро Лисий

Збірка п. В. Насюкна, Кичинер, Онт.
По $20.00:
Василь Гончарук.
По $10.00:
П. Вітрук, І. Лаврищук, В. Насюк.
По $5.00:
В. Войтович
Усім Жертводавцям щира подяка!
За Комітет Будови Колегії Св. Андрея в Вінніпегу:
о. д-р С. В. Савчук,
голова Дирекції та координатор кампанії.

Адреса Колегії:
ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada.
Tel. JU 8-3095

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
СЕРПЕНЬ
18. Неділя, — Транскона Тиндал, Форт Френсис.
25 Неділя, — Гонор, Кенора, Поларфілд, Дуфорест. Храм.
Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОЙЧУКА
СЕРПЕНЬ
18. Неділя — Йорктон. Храм
19 Понеділок. Преображення Господне — Брокстон. Посвячення Овочів
25. Неділя — Горлиц
28. Середа. Успіння Пресв. Богородиці. В громаді о. В. Пука Лора — Храм
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2938

о. П. БУБЛИКА
СЕРПЕНЬ
18. Неділя — Мазепа
18. Неділя о 3-ій год. Вечірня — Ахтимічукова
19. Понеділок. Преображення Госп.-Спаса — Довпед. Храм
25. Неділя — Довпед на Леньковій фармі
28. Середа, Успення Пресв. Богородиці — Сторновей
Box 1841 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
СЕРПЕНЬ
18. Неділя — Верной
19. Преображення Госп Вернон
25. Неділя — Ревелсток
28. Успіння Пресв. Богородиці — Вернон
Address: 2602-42 Ave., Tel. 542-4312
Vernon, B. C.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
СЕРПЕНЬ
18. Неділя — Ревелс
19. Понеділок — Пайн Ривер (Спаса — Празник). Усіх щиро запрошується
25. Неділя — Венлан
28 Середа — Зелена. Усп. Богородиці — Празник. Усіх щиро запрошується
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕБЕНЮКА
СЕРПЕНЬ
18. Неділя — Гластонт
19. Преображення Госп. — Норт Беттлефорд
25. Неділя — Гадерлей
28. Успіння Пресв. Богородиці — Мелов Лейк
North Battleford, Sask.
972—108 St. Ph. 445-3280

о. С. ГРЕДІЯ
СЕРПЕНЬ
18 Неділя — Норквей
19. Понеділок. Спаса — Арран
25. Неділя — Мейбридж Храм
28. Середа. Усп. Пр. Богор. — Кобзар
Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
СЕРПЕНЬ
18 Неділя — Ст. Пауп
19 Понеділок. Преображення Сенці Репель
25. Неділя — Елк Пойнт
28. Середа. Успіння Пр. Богород. — Тирнен
Box 194, Glendon, Alta. Tel.: 51

о. Ст. ЗУЗАКА
СЕРПЕНЬ
18. Неділя — Редфіта
19. Понеділок. Преображення — Пискаливі
25. Неділя. Храм — Бінзьи
28. Середа. Успіння Богородиці — Геффорд
Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. М. КОЛЕНИЧА
Address: 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel PA 9-5814

о. М. КРИТЮКА
СЕРПЕНЬ
18. Неділя — Мелфорт
19. Понеділок. Преображення Госп — Гронліз (над річкою)
25. Неділя — Гронліз (північна)
28. Середа. Успіння Пр. Богор. — Брускей
УВАГА! В неділю 11-го серпня в Громаді Гронліз (північна) відбудеться Уділ 10-ої Окружі Інституту ім Петра Могили в Саскатуні Саск з приводу того буде направлена Соборна Служба Божа в Громаді Гронліз (північна), яка почнеться о год. 10-ій рано. Ласкаво запрошується вся вірних із суседніх Громад прибути численно та взяти участь у молитві та Уділі
Рівночасно повідомляється вірних з Громади Гронліз (північна) та суседніх Громад про те, що в неділю 25-го серпня в Громаді Гронліз (північна) буде відправлена Служба Божа на якій співатиме Церковний Хор з Громади УПЦ в Принц Альберт, Саск. під керівництвом заслуженого Диригента п. М. Гуменюка. Початок Служби Божої о год. 10-ій рано. Після Служби Божої відбудеться концерт, який дасться вище згаданий Хор
Дласково запрошується всіх Вірних з Громад та суседніх Громад своєю присутністю звеличити Служ бу Божу та концерт
Address: Box 1418, Melfort, Sask. Tel. 752-3144

о. ІВАНА КУЛИША
СЕРПЕНЬ
18. Неділя — Арбакка Св. Миколая
19 Преображення Господне — Сеньків
25 Неділя Вайта
28 Успіння Пресв. Богородиці — Арбакка Свв. Апп. П. і П.
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
СЕРПЕНЬ
18. Неділя — Мелб. Храм
19. Преображення Госп. — Вінста
25. Неділя — Онкбори
28. Успіння Пресв. Богородиці — Гтен Елмо. Храм
Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 336.

о. М. ОЛЕСІЮКА
СЕРПЕНЬ
18 Неділя - Гілберт Плейнс
19 Понеділок. Преображення Госп Спаса — Сифтон
25. Неділя Передача Служби Божої по радію. Станція CI-KEPД-ЕМ Давфин, Ман., від год 11.00 рано до 12.15 дз. по по дудні Давфин
28. Середа. Успіння Пресв. Богородиці — Валей Ривер
810 Main Str. South
Dauphin, Man.

о. Е. ПРИСТУПИ
СЕРПЕНЬ
18 Неділя Вадима
19 Преображення-Спаса Фостон — Клебр
28 Успіння Пресв. Богородиці — Канора (Успенська). Храм
Address: Watson, Sask. Box 293 Tel. 3518

о. ЯРОСЛАВА ЛУКА
СЕРПЕНЬ
18 Неділя — Вестбрук
19 Понеділок. Преобр. (Спаса) Свячення Овочів — Тюдор (за рікою)
25 Неділя - Інспігер (г-в)
28 Середа Усп. Пр. Богородиці — Льора Храм
28 Сер Усп. Пр. Богородиці — Мамонтель. Храм
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
СЕРПЕНЬ
18 Неділя — Белс
Ворсвайт — Вечірня 7 год. веч
19 Понеділок — Свої Лейк
25 Неділя - Елканд
Смокі Лейк — Вечірня 7 т. веч
28. Середа — Сіндеп
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. В. СЛЮЗАРА
СЕРПЕНЬ
18. Неділя — Бюкенан
19. Преображення Госп.-Спаса — Спрагвес
25.-Неділя — Канора
28 Успіння Пресв. Богородиці — Canora, Sask., Ph. 563-5163

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
СЕРПЕНЬ
18. Неділя — Сарепа
18. Вечірня 7.00 год. — Крейгена
19 Понеділок. Преображення Госп Гресленд. Храм
25 Неділя — Норвал
28. Середа. Успіння Пресв. Богородиці — Бол
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
СЕРПЕНЬ
18. Неділя — Тарнополь
18 Неділя — Сматс 4 год. по обіді
25 Неділя — Кадворт
25. Неділя — Лейбн, Вечірня 7 год вечера
28. Середа. Усп. Пресвятої Богородиці — Вакав. Храм
Address: Box 4. Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
СЕРПЕНЬ
18. Неділя — Роза
19. Понеділок. Преображення, Свячення Овочів — Толстой
25. Неділя. Храм — Гардентон
28. Середа. Успіння Богородиці — Гардентон
Address: Tolstoi, Man.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
СЕРПЕНЬ
18 Неділя — Борівці
19. Понеділок. Спаса — Завалле
25. Неділя — Прут
26. Середа. Успіння Пресв. Богородиці — Вилнігтон
Box 307 Willingdon, Alta.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
СЕРПЕНЬ
18 Неділя — Торгард
19. Понеділок. Преображення Госп. — Редвотер
25 Неділя. Федора
28. Середа. Успіння Пресв. Богор Ню Брук. Храм
ВЕРЕСЕНЬ
1 Неділя — Восетна
8. Неділя — Ерімонт
15 Неділя — Редвей
21 Субота. Різдво Пресв. Д М Горгилд
22 Неділя Редвотер
27 П'ятниця Возди. Чесного Хр Федора
29 Неділя — Восетна
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. Е. ТРУФИНА
Address: Weirdale, Sask. Ph. 486.

о. Г. УДОДА
СЕРПЕНЬ
18 Неділя — Фовь Лейк
19 Понеділок. Преображення Господне — Виннард
25. Неділя — Едмор. Храм
28. Середа. Успіння Пресв. Богородиці — Шіго (пол.), Храм
Address: Shaho, Sask., Box 82. Tel. 21.

о. М. ХОМЕНКА
СЕРПЕНЬ
18. Неділя — Гудів
19 Понеділок Преобр. Госп. — Айтуна
25. Неділя — Фенвуд
28 Середа. Усп. Богородиці — Гудів
Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
СЕРПЕНЬ
18. Неділя — Мірнам
19 Понеділок — Слава пів. Преображення Госп. Спаса
25 Неділя — Лойдмінстер
28 Середа — Слава пол. Успіння Пресв. Богородиці. Храм
28. Середа — Мусідора. Успіння Пресв. Богородиці. Храм
Всеч. о. А. Тетеренко
ВЕРЕСЕНЬ
1. Неділя — Мірнам
8. Неділя — Мусідора
15. Неділя — Слава (пол.)
21 Субота. Різдво Пресв. Богородиці — Мірнам
22 Неділя — Лужани-Топорівці
27. П'ятниця. Возди. Чесн. Хреста — Бросов
29. Неділя — Лойдмінстер
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 48.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
СЕРПЕНЬ
18 Неділя — Калмар
25 Неділя Пено
УВАГА! Рідна Школа, починаючи з 29-го липня по 10-те серпня, в Торсбі. З 12-го серпня по 24-те, в Кагвін. З 26-го серпня по 31-ше, в Кемрозз
Address: 9630—109th Ave., Ph. GA-23012. Edmonton, Alta.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XI. ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го ВЕРЕСНЯ, 1963. WINNIPEG, MAN., SEPTEMBER 1, 1963. ЧИСЛО (1989) 17

Ватикан заперечує

Католицька влада Південного Вієтнаму масакрує населення буддистської віри

Напад армії й поліції на буддистські святині. Тисячі арештовано, маса раненних і вбитих. Перше „лейдї" країни — жінка шефа поліції — фанатична вихованка Католицької Акції за плечима католицької диктатури.

„У Ватикані ватиканський часопис L'Osservatore Romano" каже, що коренів наступу південно-вієтнамського уряду на буддистів муситься шукати „не в релігійній боротьбі, але в політичному думанні уряду", — інформує „Tribune New Rondnip," (23. 8. 1963) у кореспонденції з Сайгону — столиці Півд. Вієтнаму.

(Закінчення на стор. 3-й)

Кошт Конгресу: $500,000

Справа скандалу Профюмо на Конгресі англікан

ХРИСТИЯНИ АФРИКИ ЗАЛИШАЮТЬСЯ МНОГОЖЕННИМИ

Світовий Конгрес Англіканської Церкви — 80 автономних церковних одиниць із 70 країн, 44 мільйони вірних

500 тисяч дол. становили кошти Світового Конгресу Англіканської Церкви, що тривав 11 днів, і закінчився 23 серпня. Він відбувався в Торонті під головуванням первоієрархи Англіканської Церкви, архиепископа Кентерберійського й примаса Британії д-ра М. Ремзі. Господарем був архиепископ Руппертс Ленду й примас Канади Кларк. 15,000 осіб, у цьому 1000 делегатів, а решта — гості, заповнили Мейпл Ліф Гарденс у Торонті під час урочистості відкриття Конгресу - організації з прапорами, єпископи в лисячих позолочених ризах і митрах.

(Закінчення на 3-й стор.)

„Зудар" між жидами в СССР?

Амбасада Ізраїля в Москві поширює юдаїстичну літературу

Жидівська громада при синагозі в Москві каже, що вона не бере участі в поширюванні амбасадою Ізраїля жидівської релігійної літератури в СССР. Головний рабін Ізраїля розслідив справу. Уряд Ізраїля заявив, що головний рабін в СССР не причетний до цієї справи

Рабін Єгуда Лейб Левін — головний рабін СССР, не причинився до поширення в Москві жидівської релігійної літератури членами амбасади Ізраїля в Москві.

(Закінчення на 5-й стор.)

Комуніст. агенти в церков. делегації

Сенатор Додд за розслідженням делегації Московської Патріярхії

Пастор д-р Мекинтайр започаткував кампанію, щоб остерегти прилюдну опінію Америки й світу перед церковними делегаціями Московської Патріярхії. Сен. Додд остереже сенат США

„Сенатор Додд (штат Коннектикут) заявив, що він постановив поставити питання про недавні відвідини в США духовної патріяршої (з СССР) делегації: це не тайна, що в складі делегації були агенти тайної (совєтської) поліції, і що завданням делегації було піддати впливам Москви церковні кругли США" (Журнал „Православная Русь" ч. 14, 1963, США).

З. Р. В. — ініціятором і речником кампанії проти церковних делегацій Московської Патріярхії є американець, протестантський пастор д-р Мекинтайр — голова Міжнародного Союзу Християнських Церков, що поборює Світову Раду Церков з центром у Женеві.

Папа Іван XXIII почав

ПАПА ПАВЛО VI ТАКОЖ ЗА СОЦІЯЛІЗАЦІЄЮ

„Едмонтон Canadian Press). — Папа Іван XXIII у листі, написаному близько до своєї смерті, сказав, що соціялізація відповідає природі людини.

Цей лист (папи Івана), датований 28 травня (1963), а надісланий на одинадцяту рокову Крайову Католицьку Суспільно-Життєву Конференцію, що почалася тут у п'ятницю (в Едмонтоні, 16. 8. 1963), був прочитаний перед 500 делегатів Преосв. Антонієм Джордоном (Jordon) — єпископом-помічником архиепископа Едмонтонського.

Своєю каблограмою (до вищезгадяної Конференції в Едмонтоні), яку було прочитано, папа Павло підтримав цього листа, що прислав був його попередник (папа Іван), — подав щоденник „The Winnipeg Free Press" (17. 8. 1963). (Пояснення в дужках Ред. В.).

Павло VI більш прогресивний за Івана XXIII

„Папа Павло VI більш прогресивний за папу Івана XXIII, і треба сподіватися, що він поведе лінію Ватиканського Собору просто цією стежкою, якою він іде", сказав авторитетний знавець Собору, що вже писав на ці теми", інформує „Byzantine Catholic World" (7. 8. 1963).

(Закінчення на 5-й стор.)

ВПИСИ НА ТЕОЛОГІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ НОВОЇ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ І ЗГОЛОШЕННЯ НА ПОМЕШКАННЯ В РЕЗИДЕНЦІЇ КОЛЕГІЇ ПРИ МАНІТОБСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ ВЖЕ ПРОГОЛОШЕНІ (Див. оголошення на стор. 2).
НОВА КОЛЕГІЯ ЗБУДОВАНА; ВОНА ПОТРЕБУЄ УМЕБЛЮВАННЯ НЕГАЙНО, ДОПОМОЖІТЬ ІЙ (Див. стор. 2).

Собор 25 вересня

Проголошений початок II сесії II Ватиканського Собору

Папа Павло VI 27 червня оголосив, що друга сесія II Ватиканського Собору почнеться 29 вересня ц. р.

Одночасно папа видав розпорядження, щоб підготовчі комісії Собору вже відновили свою роботу.

Скликання II Ватиканського Собору було заповіджене папою Іваном XXIII 25 січня 1959 р. Собор почався 11 жовтня 1962 р. і його перша сесія тривала до 8 грудня 1962 р. Друга ж його сесія мала б початися 9 вересня 1963 р., але дати її закінчення не було подано. Смерть папи Івана XXIII й вибори нового папи (Павла VI) —це причина спізнення початку II сесії Собору.

Кампанія на Колегію

Перший виклас пожертв на умеблювання Колегії Св. Андрея

Від проголошення кампанії за фонди ми на умеблювання кімнат у студентській резиденції Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, що появилося в останньому числі „Вісника", отримано такі пожертви на цю ціль (подаємо в такім порядку, як їх отримано):

Пані Анастазія Григорчук, Етелберт, Ман., на особину кімнату, $287.80.

В. І. Перепелюк з дружиною, Флин Флон, Ман., на особину кімнату, $300.00.

Ник. Залозецький з дружиною, Вінніпег, Ман., на подвійну кімнату, $525.55.

П-во Нестор І Климентина Грабовські, Торонто, Онт., на особину кімнату, $300.00

П-во Григорій і Олена Шевчуки, Вінварт, Ман., на особину кімнату, $287.80.

П-во Іван і Ольга Долинчуки, Вінніпег, Ман., на особину кімнату $287.80.

П-во Іван і Марія Зазулики, Сармія, Онт., на ДВІ ОСОБНІ КІМНАТИ в пам'ять своїх батьків, Михайла і Параски Зазуликів і Петра й Параски Блаєщуків, $575.60.

П-во Павло і Олена Ягольницькі з Норквей, Саск., тепер живуть в Канорі, Саск., на одну особину кімнату, $287.80.

Разом $2,852.35.

Усім цим Жертводавцям щира подяка!

Маємо надію, що за їх прикладом підуть інші, аж поки всі кімнати в резиденції не будуть розподілені.

За управу Колегії Св. Андрея в Вінніпегу
о. Д-р С. В. Савчук, принципал.

Листи й гроші висилати на адресу:
St. Andrews College in Winnipeg
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4 — Manitoba

КОЛЕҐІЯ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ

асоційована з Манітобським університетом

ВПИСИ НА ТЕОЛОҐІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ

Деканат Теологічного Факультету Колегії Св. Андрея в Вінніпегу (Вищої Богословської Школи), очолений Його Блаженством Митрополитом Іларіоном, цим проголошує конкурс на прийняття студентів на академічний рік 1963-1964.

Студії на Теологічному Факультеті тривають чотири роки, і по успішному їх закінченні абсольвенти отримують ступень Ліценціята Теології, і можуть бути висвячені в сан священика. Кандидати до Богословської Школи повинні мати скінчену принаймні повну одинадцяту (XI) клясу (грейд), цебто матрикуляцію в Канаді, або мати однозначний ступень освіти з-поза Канади.

Академічний рік на Теологічному Факультеті Колегії триває від 15-го вересня до кінця травня. Викладди цього року почнуться в понеділок, 16-го вересня, а закінчаться 15-го травня, після чого студенти пишуть іспити.

Наука цього року буде відбуватися вже в новому будинкові Колегії на кемпусі Манітобського університету; там також будуть мешкати й харчуватися студенти Теологічного Факультету.

Зголошення на студії на Теологічний Факультет приймається до 15-го вересня.

Здібні й потребуючі студенти мають можливість отримати грошеві підтримки, як: позички, стипендії, нагороди і т. п.

За ближчими інформаціями та за аплікаційними формулярами звертатися на адресу:

ST. ADREWS COLLEGE IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4 — Manitoba
Canada

КОЛЕҐІЯ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ

асоційована з Манітобським університетом

ЗГОЛОШЕННЯ НА ПОМЕШКАННЯ В РЕЗИДЕНЦІЇ

Подається до загального відома, що Колегія Св. Андрея в Вінніпегу, яка будується на кемпусі Манітобського університету, буде відкрита з початком цього академічного року, цебто 15-го вересня.

Крім студентів Теології, в резиденції нової Колегії також буде місце (обмежене) для студентів і студенток університету.

Українські студенти, які будуть навчатися на будь-якому Факультеті Манітобського університету та які бажали б мешкати й харчуватися в Колегії Св. Андрея, повинні негайно прислати свої зголошення.

ОПЛАТА ЗА КІМНАТИ Й ХАРЧІ ТАКІ:

Осібна кімната	**$ 6.00 тижнево.**
Подвійна кімна	**4.50 тижнево.**
Харчі	**11.00 тижнево.**

Зголошення надсилати на слідуючу адресу:

ST. ADREWS COLLEGE IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4 — Manitoba
Canada

ПОМОЖІТЬ УМЕБЛЮВАТИ РЕЗИДЕНЦІЮ НОВОЇ КОЛЕҐІЇ!

Умеблювання нової Колегії (резиденція, їдальня, кухня, бібліотека, кляси, каплиця, канцелярії та ін.), — це буде кошт на поважну суму грошей — понад шістдесят тисяч долярів ($60,000.00).

Для придбання фондів на цю ціль рішено перевести в життя плян, згідно з яким кошт умеблювання окремих відділів Колегії **перебирають на себе поодинокі жертводавці**, в першу чергу Церковні Громади, відділи складових організацій Союзу Українців Самостійників Канади (СУК, ТУС, СУМК), українські бізнесові установи та поодинокі родини чи особи.

На першому місці стоїть перед нами завдання умеблювати резиденцію для студентів, яка має бути відкрита з днем 15-го вересня та умеблювання для якої, дорогою конкурсу, вже замовлено в компанії Симпсон. Умеблювання всіх студентських кімнат у резиденції (крім білизни на ліжка та покривал („бленкети") буде коштувати $28,404.60. Сюди входять: ліжка, подушки, крісла, столики, фіранки, дзеркала, кошики на папір, полиці на книжки та лямпи. Кошт умеблювання поодиноких кімнат такий:

Осібна кімната $287.80,
Подвійна кімната ..... $525.55.

У резиденції Колегії є 32 поодиноких кімнат і 36 подвійних кімнат.

Управа Колегії звертається з проханням до всіх Українських Православних Церковних Громад, до українських організацій і установ та до поодиноких родин і осіб, щоб вони якнайщиріше відізвалися на її заклик і допомогли своїми пожертвами умеблювати резиденцію Колегії, перебираючи на себе умеблювання одної або більше кімнат. Імена жертводавців будуть проголошені звичайним порядком на загальній листі збірок на Будівельний Фонд Колегії, **а крім того ім'я кожного жертводавця буде виписане на бронзовій табличці, яка буде прибита на дверях тієї кімнати, яку він умеблював.**

Пожертви на умеблювання одної чи більше кімнат жертводавець може розложити на дві річні рати, приєднаючи першу рату разом із зголошенням.

Пожертви на Колегію Св. Андрея в Вінніпегу є звільнені від доходового податку („inkom texc").

Список жертводавців, які вже відізвалися на наш заклик і прислали свої пожертви на умеблювання кімнат в студентській резиденції, подамо на іншому місці цього числа.

Листи й гроші висилати на адресу:

ST. ANDREWS COLLEGE IN WINNIPEG

7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4 — Manitoba
Canada

Католицька влада Південного Вієтнаму масакрує населення

(Закінчення з 1-ї стор.)

Це значить, що папа і Ватиканська курія (правлячий двір) почерез свій пресовий орган Ль'Осссерваторе Романо" кажуть, що погроми буддистів католицьким урядом Південного Вієтнаму — це внутрішня політична справа країни, а не масакрування на ґрунті релігійного фанатизму.

Католицьку диктатуру підтримала Америка. Півд.-вієтнамський амбасадор в США і міністр закордонних справ зрезигнували. Світовий Синод Англіканської Церкви протестує. През. Кенеді є „проти".

Президент Півд. Вієтнаму — диктатор Нго Дінг Дієм, це вихованець католицького манастиря в Америці. Уряд США підтримує цього диктатора великими грішми і зброєю в рамках допомоги економічно відсталим країнам. Влада у Вієтнамі тримається за гроші американських податковців. Ці гроші не доходять до вбогих мас буддійського населення (66% країни), а залишаються в руках нанівно католицької меншости (33% населення), яка розбагатіла американською допомогою. Тран Ван Чуонг — півд.-вієтнамський амбасадор у Вашингтоні, буддист, 22 липня зрезигнував із свого становища на знак протесту проти католицько-урядового п е рслідування вієтнамського населення буддистської релігії. Ву Ван Мау — міністр закордонних справ, буддист, також зрезигнував.

Генрі Кебот Лодж, прибувши 22 серпня до Сайгону на становище американського амбасадора в Півд. Вієтнамі, застав у країні военне поготівля і військово-поліційні урядово-католицькі погроми буддистів, що становять дві третини населення країни.

При першій зустрічі з президентом Нго Дінг Дієм амбасадор Т. К. Лодж сказав йому, що „уряд США сердитий і він є проти погрому буддистів — противників уряду Дієма", інформує „The Winnipeg Tribune" (23. 8. 1963).

Конгрес Англіканської Церкви, що відбувався в Канаді, запротестував проти релігійного католицького переслідування буддистів, — поінформували телевізійні вісті в Канаді (у Вінніпегу по каналі ч. 7) увечері 22 серпня. Урядовий речник з Вашингтону 28 серпня кілька разів повторив по радіо, що коли уряд Півд. Вієтнаму не уступить, то США самі „наведуть там порядок" („The Winnipeg Tribune" 28. 8. 1963).

„Перша дама" країни за сценою масакри в Півд. Вієтнамі. Переслідування відгороджені від світу поліційною цензурою. Католицька влада на руку комуністам

З Північного Вієтнаму (під комуністичним режимом) проникають комуністичні партизани, щоб захопити владу в Півд. Вієтнамі. Помагаючи Південному Вієтнамові боротися з комуніст. партизанкою, „Америка зобов'язалася давати масову допомогу людьми й зброєю. Але він (уряд у Вашингтоні) щораз більше турбується тим, що погаяний уряд у Сайгоні (столиці Півд. Вієтнаму) оберне вигляди на користь комуністам". Кажуть, що президент Дієм готов замиритися з буддистами. Але Діємів брат Нго Дінг Нгу — верховний начальник таїної поліції, і його дружина мадам Нгу здається самі заволоділи твердою політичною лінією, і вони проголосили буддистських монахів зрадниками", — подає кореспондент „New York Times" (22. 8. 1963) з Сайгону з поміткою, що його депеша „спізнена", бо „заведено цензуру".

— Отже кореспонденти мусять писати про події у Вієтнамі дуже „невинно", щоб світ не знав про дійсний жах того терору.

„Дрібненька чорноока пані Нго Дінг Нгу, яка (жінка головного шефа поліції) очолила гострий спротив проти буддистських монахів у Півд. Вієтнамі", інформує „Associated Press" (19. 8. 1963). . ., це є сила за плечима влади. . . Вона, пані Нго Дінг Нгу, братова південно-вієтнамського президента, нежонатого, є його неофіційною „першою дамою" („first lady"). Родина Нго — католики. . ." Її мама походить з королівської родини". Коли ж 17 літ тому молоденька її дочка, вихована католиками в Парижі, почала фанатичну боротьбу з буддистами, а мама відмовляла її від того, то дочка — красуня сказала своїй матері — буддистці: „Я тебе не захочу знати". Але. . . „як вона орудує пістолем!" — каже кореспондент вищезгаданого щоденника.

„Варфоломейська ніч"... Армія й поліція вломилася у святині. Стріляють буддистських монахів. Сльозний газ. Вибухи гранат. Стрілян. Крики жаху. . .

22 серпня по півночі військо й поліція напали на буддист. святині (пагоди). „New York Times Serviee" (22. 8. 1963) подає на основі депеши з Сайгону:

„Поліція й військо одночасно напали на чотири пагоди. . Зараз по півночі поліція в боєвому поготівлі у вантажних автах зібралася на третій поліційній станиці — за голобною (Кса Лой)· пагоду. . . За хвилину вони окружили пагоду Кса Лой, в якій було коло 300 монахів і монахинь (буддистів). Вони (поліція) залізну браму багнетами вивважували з автоматичною зброєю на поготові. Один з монахів прискочив до телефону викликав репортера (американського) і понав повторяти, немов би патефонна платівка: „Бійці надходять! Бійці надходять! Бійці надходять! Бійці надходять!" . . .

Один з монахів, намагаючись утікти. . . до централі американської допомогової місії, — тут таки через другі двері, був застрілений. . . Коли священики кричали з жаху, а один з монахів дзвонив у велетенський гонг, поліція, обкидаючи слізними гранатами, вимолювала одні двері за другими, витягаючи монахів. Витягаючи їх, вони знущалися над ними, кажуть свідки. Було чути коло 15 револьверових вистрілів на поверхах. Коло год. 1.30 по півночі було чути страшний вибух (у буддистській святині)..."

Справа скандалу Профюмо на Конгресі англікан

(Закінчення з 1-ї стор.)

Свящ. Морган про скандал Профюмо

Справа голосного скандалу Профюмо стала була на Конгресі одним з аргументів під час зударення між делегатами (не-білими) з Африки й делегатами білої раси. Згадування скандалу Профюмо схвилювало свящ. Дюї Моргана з Лондону, і він осудив тих, що що справу розголошують, хоч зробив він це поза Конгресом.

Свящ. Дюї Морган —це настоятель англіканської церкви Сейнт Брайд у Лондоні; до його парафії також належить голосна люксусова вулиця Фліт Стріт. Там мешкав д-р Стіфен Ворд, що покінчив самогубством у зв'язку із скандалом Профюмо. Д-р Ворд був парафіянином о. Моргана.

Профюмо, що був міністром військових справ Британії, мусів уступити із свого становища міністра й посла до парляменту внаслідок своєї великої політично-розпусницької афери.

Свящ. Морган у пресовому інтерв'ю 23 серпня осудив пресу, що писала про голосний „скандал Профюмо". Він сказав, що метою преси є не причинитися до оздоровлення моралі людей, а тільки давати людям такі сенсації для заробітку, і тому вона хоче „заспокоїти смак публіки". А „смак публіки" свідчить про її нахил читати всякі неморальні сенсації і насолоджуватися ними. Ось чому преса подавала всякі „нескромні подробиці" із „скандалу Профюмо". Свящ. Морган сказав:

„Взагалі ми живемо в упавшому світі, отже не можна й від преси очікувати нічого кращого, як від решти світу".

Єпископ Одутола оборонає многоженства

„У нас є чесне многоженство. Коли йдеться про наших учителів (Англіканської Церкви в Африці), то в нас є прогресивне многоженство", сказав на Конгресі єпископ С. О. Одутола з Ібадану (в Західній Африці), який „поставив під знак питання осуджування християнами многоженства", інформує „The Winnipeg Tribune" (20. 8. 1963).

„Єпископ Одутола. . . , промовляючи до 2000 делегатів Англіканського Конгресу, згадав про недавній скандал Профюмо і про великру скількість розводів у країнах заходу. . . Єп. Одутола сказав, що хоч африканці мають по дві, три, чи й більше жінок, то все ж таки вони поступають чесніше, ніж люди на заході, „коли вони беруть одну жінку, розводяться з нею, беруть другу, і так далі".

Наверені многоженці в Африці нехай не виганять своїх жінок, каже єпископ Стоквуд

Відповідаючи єпископові Одутолі, єпископ А. М. Стоквуд з Сватварк (Англія), сказав: „Однак я не бачу, яким чином у вас (африканців-християн) може бути така родина, що в неї було б щонебудь спільного з самою істотою християнства. . . Я не бачу, як Господь міг би дивитися на многоженство, як нібито властиве подружжя". Єпископ Стоквуд додав, одначе, що він усе ж таки не погоджується з тими євангельськими місіонерами, які, прибуваючи в Африку, наказують, щоб новонаверені на християнство проганяли своїх більше ніж одну жінок, а що б залишали собі тільки по одній. „Я добре свідомий того, що в деяких країнах конечність вимагає того, щоб це (одноженство) завоювати ступнево, а не все відразу", подає вищезгаданий часопис.

Африканці переборщують, коли на заході шукають чистоти християнства

У ході дискусії на тему „скандалу Профюмо" і взагалі на тему християнства білої раси та многоженства африканців, промовляв і єпископ Р. С. Емерич з Дітройту, і „сказав, що він побоюється, що африканці переборщують, коли шукають на заході чистоти християнства".

Передплачуйте, читайте, поширюйте і підтримуйте „Вісника"!

В І С Н И К

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавництво Church Ecclesia. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $6.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

НАШІ СКАРБИ, – ЩО З НИМИ ДІЄТЬСЯ?

У щоденнику „The Winnipeg Free Press" недавно була стаття (підписана її автором), в якій описано наукове значення „Городнього Пом'яника" що є в Манітобському університеті, якого „подаровано" туди після 2-ї світової війни. (Він походить від новоприбулих українців).

До вищезгаданої статті додаймо, що „Городнський Пом'яник" — це велика рукописна книга — найстарша в Канаді, — яка давніше була власністю церкви Городнської Парафії на Волині.

А тепер у деяких товариствах дехто з таємничою міною говорить, що в Канаді є „така особа", якої бібліотека (кажуть, що вартості коло 100,000 дол.) має бути передана (подарована? чи продана?) до Canadian National Library, в Оттаві, і що ця „особа" (імені якої чомусь не подають) при тому передає до Can. Nat. Library старовинні книги з часів князів і гетьманів, при чому деякі з них є такими рідкісними, що у всьому світі є лише кілька їх примірників.

Про наукове й культурно-історичне значення цих старовинних книг немає потреби говорити, бо це справа очевидна, і науковці вже частково дослідили тексти й історію написання та надрукування цих книг.

Але, крім цього, є ще одна цікава для науки справа цих старих наших пам'яток, а саме: їхня життєва історія переходу з рук початкових власників (що дещо з них початково було власністю Православної Церкви в Україні — це вже відомо) в приватні руки, а далі — й державно - установи Канади. Ця їхня життєва доля ще не досліджена, але для історії цих пам'яток це треба конче дослідити. Але — це справа наукова.

Натомість справою національно-української є ось це питання: чому українські центральні наукові та культурно-освітні й церковні установи нічого не роблять у цьому напрямку, щоб собі придбати цього роду прецінні історичні пам'ятки? Чому, напр., не склалося так, що б Т-во „Волинь", чи Інститут Досліджів Волині, придбали були собі „Городнього Пом'яника", щоб його, коли Україна буде вільною, повернути власницці — Українській Православній Церкві в Україні?

Чи Провід нашої Церкви в Канаді чув вищезгадані таємничі поголоски про це, що хтось там передає старовинні українські книги до Can. Nat. Library?

Якщо б ці поголоски виявилися правдивими, то ледве чи можна було б сумніватися в тому, що Провід нашої Церкви поробив би всі можливі заходи для цього, щоб придбати ці велетенської вартости книги, щоб пізніше, коли Україна буде вільною, передати їх Українській Православній Церкві в Україні, як дар, чи назавжди затримати їх у нашій Церкві в Канаді; чи — якщо б виявилося (це конче треба було б розслідити), що всі ці старовинні книги, чи може лиш декотрі з них були власністю Православної Церкви в Україні (а ця Церква не продавала старовинних книжкових пам'яток) — повернути цій Церкві цю її власність.

Так роблять поляки у вільному світі, визбируючи старовинні польські книги, які громадять у польських центрах, бо врячись з розбазарюванням польської національної спадщини-власности.

Це, що сказано вище, вважаємо алярмуючою справою.

ПЕРЕД II СЕСІЄЮ II ВАТИКАНСЬКОГО СОБОРУ

Друга сесія II Ватиканського Собору почнеться 29 вересня.

Чого по ній можуть сподіватися поневолені червоною Москвою народи?

Папа Іван 23-й був у політичному відношенні „прогресистом" тому, що він перший офіційно й відкрито почав нав'язувати порозуміння з владою у Москві. Одним з проявів політичної прогресивности папи Івана 23-го був факт, що цей папа осудив єпископів українців греко-католиків, які у Ватикані під час першої сесії II Ватик. Собору минулого року виступили проти Московського Патріярхату (навіть не проти влади СССР), хоч ці єпископи запротестували навіть не на Соборі, а на приватному засіданні. Папа Іван 23-й заборонив оприлюднювати друком згаданий протест єпископів українців греко-католиків, хоч вони виступали в обороні переслідуваного Москвою греко-католицтва в Галичині.

Ватиканські авторитети кажуть, що „папа Павло 6-й ще прогресивніший за папу Івана 23-го". А це значить, що порозуміння між Москвою й Ватиканом буде ще більшим, ніж було воно на першій сесії В. Собору м. р. Кожний союз з Москвою є автоматично проти української справи.

Не буде нікого, що б на Ватиканському Соборі у присутності делегатів з усього світу і в присутності спостерігачів Московської Патріярхії запротестував в обороні поневоленого українського народу, ані, зокрема, в обороні поневоленої Москвою Української Православної Церкви, ані навіть поневоленого греко-католицтва в Галичині.

Що скаже про це майбутня історія українського народу? Майбутня історія! Бо український народ у поневоленій Україні має Москвою зав'язані уста, а поза Україною нема кому протестувати.

Світовий Англіканський Конгрес

Світовий Конгрес Англіканської Церкви в Торонті триває 11 днів, закінчився 23 серпня. Він робить собою враження не закінченого, а перерваного. Його теми: „Англіканська Церква на окраїнах (цебто поза Англією) своїм змістом була немов би без початку й без кінця.

1) На Азію й Африку ця Церква поширилася за плечима британської колоніяльної влади, і тубільні народи вважають цю Церкву залишками колоніялізму. 2) Іслям і буддизм в Азії й Африці ставлять успішний спротив цій Церкві. 3) Бажаючи бути Церквою інтернаціональною, вона далі зберігає назву „Англіканська". 4) Різні раси й національності в складі цієї Церкви не можуть жить знайти спільної мови й думки.

За спробами Англіканської Церкви з'єднатися з православієм є вже трохи довша історія. У ній є також течія, яка вірить, що знайдеться задовільний спосіб з'єднатися з Римською Церквою. З цього складається таке враження, немов би ця Церква не знала, що їй із своєю самостійністю зробити, і вона шукає якогось „гонорового" способу, щоб її позбутися.

На Конгресі обговорювали глибокі питання теологічні і взагалі справи „світові" і „вічні" — далеко від щоденного життя й релігійно-церковних потреб сірої людини, хоч з цими справами вірні щодня звертаються до священиків, а ці останні — безрадні. І ці сірі люди після Конгресу скаржилися, що на Конгресі „ніхто ближче не зупиняєся на справі розводів, розбитих родин, родинного життя, злочинів і т. д. („Canadian Press" 21. 8. 1963).

„Промовці підкреслювали, що призначенням їхньої Церкви є зникнути в християнській єдності. Єп. Бейн (S. Bayne) сказав, що покликанням Англіканської спільноти (Церкви є зникнути (в християнській єдності) „Canadian Press, 21. 8. 1963).

Ці заяви були висказані не з іронією і не з одчаєм, а поважно і з тугою.

Але провідники Церкви не поставили собі питання: чи коли буде в організаційному сенсі „всесвітнє християнське море", де ця їхня Церква могла б радо розплистися? Трагедія цієї Церкви є в тому, що національною вона перестала бути, а інтернаціональною не стала.

Жертвенність і самовистачальність

У Канаді члени всіх Церков дають свої регулярні вкладки, а також жертвують принагідно. Так є і в Америці.

У тих країнах Европи, що не є за „залізною заслоною", Церкви мають свої великі земельні маєтки

Виняткom між Церквами є Католицька Церква, — вона в різних країнах має, крім членських вкладок і пожертв та велетенських земельних маєтків, також і свої прибуткові підприємства („бізнеси"): фабрики, банки, ресторани тощо, не тільки „біньго" в Канаді.

Якщо б наші Громади мали — де це можливе — свої підприємства (принаймні по містах, коли вважають, що громадська фарма не поплатилася б), то це значно скріпило б їхню фінансову базу.

Амбасада Ізраїля в Москві поширює юдаїстичну літературу

(Закінчення з 1-ї стор.)

кві, — повідомив речник міністерства закордонних справ Ізраїля, отже цей рабін не винен. Що він тут не винен, то про це свідчить його (Левіна) лист до головного рабина Ізраїля — Іціка Ніссіма. Рабін Іцак Ніссім листовно звертався в цій справі до рабіна Левіна, і уряд Ізраїля про це повідомлений.

Провідники жидівської громади в Москві звернулися до амбасади Ізраїля в Москві з протестом, щоб ця амбасада припинила розповсюджування жидівських богослужбових книжок, бо, мовляв, „декотрі синагоги роблять собі з них „матеріял для грубих цілей".

З. Р. В. — Подаючи вістку про це, віденський часопис „The Jewish Post" (1. 8. 1963) не виясняє, що це за такі „грубі цілі", для яких декотрі синагоги використовують жидівську релігійну літературу, отриману даром від амбасади Ізраїля, — можливо, що тут натяк на „спекуляцію" тими книжками. Влада СССР напевно невдоволена цією роботою амбасади Ізраїля — тому, що християни можуть подумати (не сказати): чому влада СССР тільки амбасаді Ізраїля не забороняє поширювати, а синагогам в СССР приймати від неї юдаїстичні книжки, а християнам не вільно ширити рел. книгу? Отже влада СССР прилюдно виступила проти цього. А уряд Ізраїля знав, що советські жиди тут не винні, бо ж вони самі протестують проти амбасади Ізраїля. А на якій підставі протестувати? Не скажуть же, що влада СССР „неприхильно" дивиться на це, бо ж „е свобода релігії"! Отже вони воліють казати, що ці „книжки використовуються для грубих цілей". Коротко, — „вузол" химерно замотаний...

Павло VI більш прогресивний

(Закінчення з 1-ї стор.)

Редемпторист Francis X. Murphy, який сказав це цього року на роковых зборах Теологічного Товариства в Луїс, Мо., США. Він є проф. Історії Церкви в католицькій школі Академія Альфонса. Згаданий УТ часопис каже, що цікаві репортажі п. з. „Letters from Vatican", які друкувалися були в журн. „The New Yorker", автор яких підписувався „Xavier", а потім вийшли книжкою під авторством „Xavier Rynne", — в США приписували цьому духовному професорові, а він хоч і не потвердив цього, але й не заперечив.

У чому полягає „прогресивність" Павла VI?

Патріотичні (т. зв. „праві") пресові органи в Італії критикували папу Івана XXIII за те, що він офіційно започаткував у Ватикані політику порозуміння і співіснування (коекзистенції), а то й подекуди співжиття Католицької Церкви з комуністичними режимами, і це одна з точок його політичної „прогресивности". Коли ж зараз після обрання кардинала Монтіні на папу (Павло VI) цей папа заявив, що він піде слідами політики Івана XXIII, то патріотична („права") преса в Італії вдарила на тривогу.

„Правий міланський орган „Ілль Боргезе" дуже стримано відізвався з приводу обрання на папу (кардинала) Монтіні, і висловив надію, що він не піде слідами папи Івана XXIII в сенсі покровительства соціялізмові й комунізмові" (Журн. „Православная Русь" (США) 28. 7. 1963).

Так, цей орган тільки висловив „надію".

Крайньо-правий італійський орган (націоналістичний) „Ріворольо" узяв собі іншу тактику: він знає, що папа Павло VI є „прогресивний" у політиці, цебто піде слідами свого попередника — покійного Івана XXIII, але замість виступити проти Павла VI, він також висловлює „надію", що цей папа буде інакшим, і „передбачує" (властиво ж остерігає папу), що цей папа займеться очищенням Католицької Церкви з комуністичних впливів (напр., у Франції), а не присвятиться політиці порозуміння з комуністичною силою.

І так, „Ріворольо" (2 липня 1963 р.) ловить папу Павла VI за слово, що цей папа, зараз після обрання його, у своїй першій енцикліці „Урбе ет орбі" („Місту (Римові) і світові") вказав на Христа, і сказав, що тільки через Нього (Христа) людство може знайти собі спасіння. На основі цієї заяви папи „Ріворольо" хоче думати, що папа (Павло VI) став тут проти того перекручення Християнства (католицького) у Франції, яке готове включати в себе мусулманство й кому-нізм. — Звичайно, „Ріворольо" саме так дипломатично інтерпретує ці слова папи про Христа, щоб звернути папі увагу на загрожений комунізмом внутрішній стан Католицької Церкви на заході, отже тим він остерігає папу, щоб він занехав політику порозуміння з комуністичною силою.

Московський Патріярх і комунізм

Московський Патріярхат осуджує „поєднання християнства з антикомунізмом"

Московський Патріярхат домагається, щоб християнство не воювало з комунізмом

„Найбільше зловживання християнством" — це синкретизм (змішання) між християнською вірою і антикомунізмом", — заявив ц. р. журнал „Голос Православия" — орган Середньо-Европейського Екзархату (з катедрою у Східній Берліні) Московського Патріярхату, — в США приписували цьому духовному професорові, а він хоч і не потвердив цього, але й не заперечив.

З. Р. В. — Статут комуністичної партії СССР зобов'язує всіх її членів до атеїзму й до боротьби з релігією; це значить, щоб бути добрим комуністом, муситься поборювати релігію. Натомість вищезгаданий орган Московської Патріярхії повчає, що, щоб бути добрим християнином, то не вільно поборювати комунізму (отже й атеїзму), бо ця боротьба — то „зловживання християнською вірою".

Якщо це має бути відповідь Московської Патріярхії на постанови 22-го конгресу комуністичної партії СССР з жовтня 1961 р., де вирішено ще більше посилити боротьбу з релігією, то політичні керманичі Московської Патріярхії тут промовляють хіба лише в імені власного, а не в імені віруючих народів у межах СССР, які про цю справу думають інакше.

Російські старовіри прибули в Америку

Група російських старовірів, що досі проживали в Туреччині, прибула в червні до Нью-Йорку. Їх спровадила Фундація Толстого, що розселить їх на фармах у Нью Джерзі. Прибуло 225 осіб.

У Туреччині ще є 5,000 старовірів, але з них ледве чи ще хто приїде до США, бо серед них є советська агітація за так зване „повернення на батьківщину", і є багато охочих „повертатися".

Ці старовіри ще в 17 столітті повтікали з Росії в Туреччину, бо їх урядова переслідувала Російська Православна Церква.

Старовіри не признають інших духовних, крім дияконів; вони не курять і не п'ють алькогольних напитків.

Податкова політика Кеннеді загальмувала розріст церковного будівництва

Президент США Дж. Ф. Кеннеді вніс проект, щоб пожертви на церковні цілі менше узгліднювати при доходовому податкові („інком текс"), ніж це було досі. З приводу цього жертвенність на Церкви починає зменшуватися.

Ще в січні ц. р. в США було збудовано церков на суму 80 мільйонів долярів; а після проголошення проекту податкової реформи урядом Кеннеді число новозбудованих церков відразу почало обмежуватися: у лютому збудовано церков на суму 75 мільйонів дол., у. березні — на 71 міль. дол., у квітні — на 70 міль. дол., і так щораз менше

1961 р. населення США пожертвувало на Церкви 8.700.000.000 дол., а 1962 р. 9.300 000.000 дол.

До студентів українців Манітобського Університету.

ДОРОГІ НАШІ СТУДЕНТИ!

Вітаю Вас сердечно з великим днем Вашого життя, — з днем вступу до Університету! Це день, якого Ви ніколи не забудете усе своє життя! Вища школа — це наша дорога Alma Mater, яка дає нам усе для життєвої дороги, і її вища наука провадить нас усе наше життя!

Усі ми — вихованці християнської культури, яка панує в Европі от уже дві тисячі літ. Носім та ідеалом цієї культури є Християнська Церква, яка як рідна мати, широко розкриває свої двері для всіх, щоб навчати їх найвищої культури в світі - культури Християнської.

В ряду інших релігійних Колегій при Манітобському Університеті цього 1963-го року вперше відкрилася і Православна Колегія Св. Андрея, яка тепло й гостинно приймає в свої стіни всіх студентів українців, хлопців і дівчат.

„І нехай будуть Милості Великого Бога і Спаса нашого Ісуса Христа зо всіма Вами!"

ІЛАРІОН,
Митрополит Української Греко-Православної Церкви всієї Канади.

11. VIII. 1963.

УКРАЇНСЬКІ ПРАВОСЛАВНІ ШКОЛИ НА СХОДІ КАНАДИ

ГАМІЛЬТОН, пров. Онтаріо. — При відвідинах (30. V. 1963) діяла школа і Курси Українознавства ім. Т. Шевченка при церкві св. Володимира. Навчання проводилось під церквою у двох приміщеннях: кімнаті з належними неблями (лавками для кожного учня тощо) і провізоричним на сцені, де для цього розставлялися довгі високі столи, незручні для навчання, переносній дошці для писання крейдою і т .інш. Такі обставини не можуть привабльовати молодь до школи.

В школі навчаються 87 дітей (хлопців — 39, дівчат — 48). Розподіл по класах такий: І-ша кл. — 20 учнів, ІІ-гв кл. — 17 учн., ІІІ-тя кл. — 19 учн. і ІУ-тя кл. — 15 учнів. Кожна кляса навчається два рази на тиждень по 2 години. І-у й ІІІ-у клясу (39 уч.) навчає фахова учителька пані Варвара Логин з платою — 65 дол. на місяць. ІІ-у клясу (17 учн.) провадить учителька Орися Сушко з платнею 45 дол. за місяць і ІУ-у клясу (15 учнів) учить фахова вчителька Анна Токарик з платою 50 дол. місячно. Навчання відбувається за програмою Шкільної Ради на Сході Канади. Кожний учень має підручник. В кожній клясі провадиться клясний денник, з якого видно, що відвідують школу добре (не приходять лише хворі).

Курси Українознавства існують другий рік, а в плані курс розрахований на 4 роки. Курси відвідують учні 15—17 років. На І-му курсі — 9 студентів, а на ІІ-му — 11 студентів. На Курсах Українознавства навчають: Настоятель о. В. Федак —релігію (Історія Христ. церкви), І-й курс — мова й література — д-р С. Клемашко, ІІ-й курс — мова й література — О. Кульчицька, історія України — Мих. Павлишин, Географія України — І. Олекськів, спів — Б. Радиш, танці — Ю. Микитюк з помічниками: О. Соломинка й Б. Шиян. Навчання на Курсах Українознавства по п'ятницях від 6-1 до 9, або 9.30 год. вечера. При школі існує бібліотека, що налічує — 60 книжок. Студенти Курсів Українознавства випустили 2 числа „Стінної газети".

Опікується школою й Курсами Батьківський Комітет на чолі з М. Козаком. Самі батьки на своїх зборах визначили платню за навчання по 2.50 дол. місячно, при двох учнях з одної родини — 3.50 д., а за три дитини — 4.50 дол. За Курси Українознавства декілька студентів не заплатили за навчання, а через це всі лектори курсів викладали безплатно в цьому році.

Адміністрація школи й Курсів українознавства складається з: о. В. Федака, що є почесним головою, директора д-ра С. Клемашка і заступниці директора В. Логиновоі.

При школі є молодечий хор (з студентів курсів'ві старших школярів), який бере участь у всіх шкільних імпрезах.

При Громаді св. Володимира є добре організований гурток танцюристів „Зірка" біля 40 чоловіків, в якому беруть участь студенти-курсанти й старші школярі. Цей гурток дуже активний і він п'ять разів виступав в англійських школах, поширюючи серед чужинців українське мистецтво. Глядачі з захопленням дивилися на українські танці.

Студенти курсів і школярі участвують в усіх громадських імпрезах, прикрашуючи їх. За цей шкільний рік школярі й школярки виступали на: „Святі Православного студента й книжки", святого Миколая, Різдвяному концерті, святі 22 січня, святі Т. Шевченка, святі Лесі Українки ,святі Матері, закінченні Курсу Українознавства й закінчення шкільного року на фармі „Золота Брама".

ГРИМЗБІ, пров. Онтаріо. — Школа при церкві св. Юрія, керується настоятелем о. Ростиславом Панченком.

Громада має 42 родини, учнів 14 (7 хлопців і 7 дівчат), навчається у двох кімнатах під церквою з неручними старими столами. Навчання один раз на тиждень (субота) 3 години. Подїлені учні на 3 класи: І-а провадиться учителькою Емілією Степовою, ІІ-у й ІІ-у навчає о. настоятель. В І-й клясі діти від 4-х до 8-ми років. Лише декілька дітей слабо розмовляють по-українському. При школі є бібліотечка з 200 назвами книжок. Недільна школа має 19-ро дітей.

При школі є Батьківський Комітет з двох осіб. Платять школярі по 2.00 дол. місячно, а при двох з одної родини 3.00 дол. Настоятель одержує 10.00 дол. місячно, а учителька — 12 дол.

Діти беруть участь у всіх імпрезах Громади деклямаціями й співом. Ходить також з колядою.

ПІВНІЧНО-ТОРОНТОНСЬКА ШКОЛА заснована мешканцями цієї частини м. Торонта. Навчання переводиться в найновішому приміщенні під Англіканською церквою. Займає школа дві залі по три години по суботах. За це платиться 10 дол. за суботу. Уметблювання з менших і високих столів за якими сидять школярі по двоє - троє. Стільці різні. Ціла обстанова робить враження чогось випадкового, а не сталого-стабільного.

Дітей в цій школі 43 (хлопців — 21, дівчат — 23). Навчання провадиться 3 год. на тиждень (по суботах). Програму укладають самі учителькн. Вони ж добирають підручники. Учнів поділено на 5 класс. По класах ведуться шк. денники, що свідчать, що відвідують школу добре. Завідує школою фахова учителька Ольга Гамара; друга також фахова учителька Леся Гірняк. Крім них у школі провадиться хор, який навчає пані Олійник, а Николя Воробець навчає національних танців. Всі діти говорять по-англійському, але третина дітей добре розуміють і українську мову, хоч говорити по-українському не відважуються. Це переважно діти батьків рожденних в Канаді, які доме частіше вживають англійську мову. Наука ведеться двома мовами: при читанні з української книжки, перепитують, по-англійському чи розуміють, або задається питання англійщиною, а учень відповідає по-українському. У ІУ і У-й класі учні знайомляться з історією й географією. При школі є маленька бібліотека. Діти ходять з колядою і зібрані гроші складаються до шкільного фонду. Цього року школярі й школярки брали участь в Різдвяному концерті, святі Шевченка і святі Матері.

При школі існує Батьківський Комітет, який очолює п. Пащук. Учні платять місячно 4 дол. Учителі винагороджуються так: О. Гамара — 60 дол, Л. Гірняк — 50, пані Олійник — 12.50, Н. Воробець — 25 дол. місячно. Однак самої плати з учнів не вистачає на оплату всіх витрат.

Відвідини відбулись 8 червня 1963 р., в день закінчення шкільного року й видання свідоцтв. Останні (свідоцтва) виготовлені на циклостилі мали не цілком поважний вигляд. При цім десятьом кращим учням у відзначення пані Олійник дала по срібному долярові кожному й кожній.

В.І.

Індіянська Конференція

„Проблема з білими, не з червоними"

Індіяни домагаються рівних прав з білими

У Канаді „проблема є з білими, а не з червоними людьми" (індіянами), таке було одноголосне становище Третьої Рокової Конференції індіян 14 серпня. Не існує „індіянська проблема" для Канади, як такої. Насправді ж якщо хто стоїть перед проблемою, то це самі таки індіяни, і ця проблема нарешті мусить бути розв'язана, а самє: найперше мусить бути змінений „Індіянський Акт" в такому напрямкові, щоб усі канадці (тоже й індіяни) мали рівні права.

Індіяни були тут перші

Клів Линклейтер — провідник племені Крі із Сейнт Пол в Альберті, сказав: „Це факт, що білі спровадили в Америку негрів тому, бо вони переконалися, що їм не вдається негрів поробити рабами. Але (перед приходом білих і спровадженням негрів) індіяни вже були там (в Америці).

Етел Брент-Монтюр — делегатка з Торонта й Брентфорду, сказала: „Люди (білі), які прибули сюди на поселення, створили собі так звану „індіянську проблему"! Ця делегатка промовляла в імені племені Могок з Резервату Шістьох Народів біля Брентфорду.

Вілиям Воттоні — президент Національної Ради Індіян, домагався, щоб індіянам дане було право голосувати у виборах до парляменту та всіх інших і право купувати алькоголъні напитки.

„Ми не хочемо визбуватися своєї культури й спадщини"

Е. Брент-Монтюр сказала, що давніше вживали вислову: „асимілювати індіян!" А тепер уже замір асимілювати прикриваються висловом: „інтегрувати індіян" (включити в загал суспільства Канади). Але індіяни не бажають ані асиміляції, ані інтеграції, — вони готові лише на „інтер-асоціяцію", цебто „інтер-комунікацію", ц. зн. на контакти з рештою населення Канади, але при тому вони „не хотять визбуватися своєї культури й спадщини. Ми не хочемо, що б наші діти ходили виключно до біних шкіл. Ми хочемо, щоб і білі ходнли до індіянських шкіл".

Кардинал Кушінг пропонує проголосити Івана 23-го святим

Бостонський кардинал Ричард Кушінг пропонує, щоб покійного папу Івана 23-го негайно канонізувати (проголосити святим), бо цей папа був „досконалою людською репродукцією Христа", сказав кардинал. Крім цього, кард. Кушінг відмітив, що на похороні цього папи були офіційні церковні представники Московського Патріярхату: епископ Володимир Котляров і протоєрей Віталій Боровой. Це перші (від часів роз'єднання Вселенської Церкви 1054 р.) православні учасники папського похорону, — підкреслив кардинал.

Коротні вісті

● Продовж дальших десятьох років усі протестантські Церкви об'єднаються, а з ними об'єднається й Англіканська Церква в одну Церкву, — сказав епископ Стівен Бейн з Епископальної (Англіканської) Церкви Америки на Світовому Конгресі Англіканської Церкви в Торонті 16 серпня ц. р.

● Це „була б трагедія й страшна помилка, якщо б сенат США затвердив договір між США, Британією й СССР про заборону випробовування атомної зброї, сказав д-р Едвард Теллер, родом з Угорщини, професор нуклеарної фізики Каліфорнійського університету в сенаті США 20. 8. 1962 р. Совети вже знають, як боротися з атомними ракетами, отже їм не треба випробовувати цієї зброї, а Америка ще не знає цієї протнатомної зброї, отже їй треба створити її, а тим самим і випробовувати.

● Папа Павло VI подїлив „Візантійсько-Католицький Піттсбурський Екзархат" (США) на дві епархії (дієцезії): Піттсбургу, що очолює сам папський екзарх Миколай Елько, і Пассаїку, що очолює еп. Стефан Коціско, бувший єпископ-помічник екзарха М. Елька. Вірні цих епархій називають себе „русинами католиками візантійського обряду", і тримаються москвофільської політики.

● У 30-ті роковини великого голоду в Україні, 1932-33 рр., штучно створеного большевицькою владою для знищення відлорости української нації, у всіх українських православних святинях в Австралії відбулися жалібні Панахиди.

● Гостею від Союзу Українок Канади на Другому З'їзді Об'єднання Сестрицтва Української Православної Церкви в США була пані С. Пашо- головa СУК. З'їзд постановив, що починаючи від цього (1963) року крайові З'їзди будуть відбуватися що три роки. Об'єднання Сестриць усіх парафій ділиться на районні відділи, яким передано організаційну працю.

● В Америці ставиться питання, чи старші жінки, була, не виконували б працю в бюрах і підприємствах краще за молодших. І вже починають випробовувати цю справу. Досі шукали тільки молодих жінок, не вище 21 року, або „трохи вище". А тепер уже шукають жінок до 40 років, а навіть „значно старших", — подає „Зонтгасблятт" з Гамбургу.

● 2.200 молодих (від 17 до 25 років) баптистів із 70 країн подорожували по Палестині (Ізраїль) в липні ц. р. Відвідування Святої Землі відбулося при нагоді Світової Конференції Баптистської Молоді в Бейруті (Ливан).

● Біблійний курс для духовенства Української Автокефальної Православної Церкви на Чужині відбувся ц. р. в Німеччині з допомогою Євангелицько-Лютеранської Церкви Скандинавії й Німеччини.

● Католик Дж. Ф. Кеннеді — президент США перший з-поміж провідників держав (поза Італією) відвідав новообраного папу Павла VI. А 18 вересня ц.р. папу відвідає Конрад Аденауер — Канцлер (прем'єр) Зах. Німеччини; він є членом Християнсько-Демократичної Партії, що фактично є Католицькою Акцією.

● VII Сесія Вищої Ради Митрополії Укр. Автокефальної Правосл. Церкви на Чужині (під проводом Митр. Ніканора Абрамовича) відбулися 9-10. 5. 1963 р. в Шебліку, Зах. Німеччина. На сесії прийнято в склад цієї Церкви еп. Доната в Австралії.

● Кардинал Стефан Вишинський, примас католиків у Польщі, звернувся до комуністичного уряду Польщі, щоб дано було дозвіл більшій кількості катол. епископів цієї країни- виїхати на 2-й Ватиканський Собор. У Польщі є 58 католицьких епископів, але дозвіл виїхати на перше засідання (минулого року) Ватик. Собору було дано тільки 16-м епископам. Кард. Вишинський хоче, що б на друге засідання цього Собору прибуло більше епископів з Польщі.

● Консисторія Укр. Православної Церкви в США вже закінчила друк Великого Служебника.

● У Львові ц. р. перестали видавати одинокого в СССР україномовного церковного органа „Православний Вісник".

● 71-літній буддистський монах Тгич Тіен Діеу покінчив своє життя шляхом буддистського обрядового самогубства — він спалив себе в головній пагоді (святині) в Сайгоні. Він сказав, що чинить це на знак протесту проти урядово-католицького переслідування буддистів, а особливо проти політично-всесильної пані Нго Дінг Нгу — братової президента Південного Вієтнаму, що ним є католик Дієм. Від 12 по 16 серпня в Сайгоні спалили себе два молоді буддистські монахи, а в місті Гуе також було кілька самоспалень. Це протести півд.-вієтнамських буддистів проти урядового католицького переслідування. Пані Нго Дінг Нгу назвала ці самоспалення „барбекю шов".

● На Кубі ще далі е 10.000 советських вояків, — повідомили з Вашингтону 21 серпня.

● Спостерігач Англіканської Церкви на II Ватиканському Соборі архидиякон де Сойса (С. H. W. de Soysa) каже, що „існує теологічний грунт для надій" поєднатися Англіканській Церкві з Римом. Натомість англіканець (тобто в США епископалець) епископ Пайк (James A. Pike) — епископ у Сан Франціско, каже, що поєднання не можливе, бо „логікою тяжко схопити ці речі" („Canadian Press", 23. 8. 1963).

„Тайм" передбачує

1000-ліття монашества на Афоні і „майбутність православія"

Про ідеологічний патріярха Атинагораса і його екзархи Яковоса в США

Американський журнал „Тайм" багато уваги присвятив урочистостям 1000-ліття оснуванна першого манастиря на Афоні. Ці урочистості відбулися в останньому тижні червня. „Тайм" помістив численні ілюстрації з цих урочистостей, і статтю, в якій говорить про майбутність Православія. Його майбутність у цьому, каже „Тайм", що архиепископ Яковос — Американський Екзарх Константинопольського Патріярхату, який „обіцяє в недалекій б у д у ч н і об'єднати всіх православних в Америці в одну місцеву Церкву", а Константинопольський патріярх Атанагорас І підкреслює, що „в нашому світі, який стає світським, не можливо тримати Церкви розділеними, отже й конечним є завдання об'єднати всіх у любові, — з позиції папи Івана 23-го".

З. Р. В. — На жаль, ця позиція „об'єднання в любові" така, що Константинопольська Патріярхія запросила на афонські урочистості Московську Патріярхію, а не запросила ні однієї з автокефальних Церков американського континенту й заходів. Европи, що не милі ні Москві, ні Константинополеві, бо обидва ці центри претендують на власть над цими Церквами, але згадані Церкви не піддаються їм.

Справа о. Даніеля закінчена

Духовний католик з жидів виборов собі горожанство Ізраїля

Жидом його таки не визнано

Уряд Ізраїля минулого року відмовився був визнати жидом католицького монаха кармелітського чину, який є сином жидів батьків, і походить з Польщі. Цього року Верховний Суд признав йому право на ізраїльське горожанство, але. . . Жидом його таки не визнано.

В Ізраїлі існує „Закон про повороти ців" жидівських: хто з жидів приїде в Ізраїль на постійне поселення, той автоматично стає горожанином Ізраїля, отже не мусить проходити довшої й окремої імігрантської процедури, яка обв'язує тих не-жидів, які бажають стати горожанами цієї держави, але з обов'язком, і з правом, надалі фігурувати, як не-жиди.

Прибувши минулого року в Ізраїль, о. Даніель подав себе людиною жидівської національности, і на цій основі просив, щоб йому, як „жидові", автоматично надали горожанство на основі „Закону про повороти ців". Але уряд відмовився це зробити — на цій підставі, що хто не є юдаїстом (жидівська релігія), той не є жидом.

Монах Даніель за часів гітлерівського переслідування жидів знайшов собі притулок у польському католицькому манастирі, і там прийняв католицтво, та й став монахом. Його світське ім'я було Освальд Руфейзен. Ще минулого року о. Даніель передав справу на суд, щоб судовою дорогою змусити уряд Ізраїля визнати його жидом. Але нинчі судові інстанції були проти о. Даніеля, а Верховний Суд минулого року також відкинув його жадання.

17 серпня ц. р. пресова агенція Ройтера передала з Єрусалиму таку вістку: „Брат Даніель, з роду Освальд Руфейзен, отримав горожанство, але не на основі ізраїльського „Закону про повороти ців", через який він був би визнаний жидом", сказав речник міністерства" 16 серпня ц. р., — повідомив щоденник „The Winnipeg Tribune", 17. 8, 1963 р.

†

І. П. БАГРЯНИЙ

25 серпня 1963 р. у Зах. Німеччині упокоївся (на серцевий удар) на 56 році життя Іван Павлович Багряний.

В. Й. П.!

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

У „Хроніці" Євсевій каже: „По Петрові Лін був єпископом Римської церкви 14 літ"; а в „Історії Церкви" він каже, що Лін був Єпископом Риму 12 років.

Це доказ, що Євсевій користувався різними безвідповідальними переказами про „Петра в Римі", які суперечили один одному, як це звичайно бувае у фантастичних продуктах людської уяви.

Для доповнення цього жмута самосуперечностей Євсевій каже, що Ап. Павло також був основоположником Римської Церкви, а його співробітником був Св. Климент. Цим твердженням Євсевій всесвітньої перекреслює претенсії Католицької Церкви на Ап. Петра, як одинокого основоположника Церкви в Римі. Коли ж Євсевій каже, що Св. Климент був помічником Ап. Павла, — а той же Климент згодом став Єпископом Риму, то звідси висновок такий, що папа Климент був наслідником Ап. Павла, а не Ап. Петра.

Св. Єронім (335-420)

За Апостольських часів не було переказу про т. зв. перебування Ап. Петра в Римі, і не могло бути, бо ж Апостоли тоді жили, і вони бачили, що Ап. Петро в Римі не був, отже й у своїх Євангеліях і Посланнях вони не могли писати про це, чого-не було.

Коли Апостоли один по одному повідходили з цього світу, то в живих залишилися деякі з їхніх учеників, але ні один з тих, кого Новий Заповіт згадує, як ученика Апостолів, нічого не говорить про мниме перебування Ап. Петра в Римі, бо ці ученики були разом з Апостолами, і вони бачили, що Ап. Петро в Римі не був.

Однак, мірою того, як ряди тих учеників, які були свідками життя й діяльности Апостолів, п р о ріджувалися, то в християнській народній масі почали про Христа, Діву Марію й Апостолів творитися такі перекази, що розминалися з історичною правдою, і в деяких з тих народніх видуманих переказів було сказано про мниме перебування Ап. Петра в Римі.

Як довго жили хоч кілька учеників Апостолів, так довго вони легковажили ці перекази, як народні видумки, і тому не записували їх. І тому-то в писаних цих Отців Церкви, які були безпосередньо-особистими учениками Апостолів, не було й не могло бути твердження пр т. зв. перебування Ап. Петра в Римі. Так, напр., Св. Ігнатій — перший Єпископ Антіохії, замучений у Римі, і Св. Климент — Єпископ Риму в 90-100 роках, нічого не говорять про мниме перебування Ап. Петра в Римі, бо вони були особистими свідками того факту, що Ап. Петро в Римі не був.

Але коли ученики Апостолів повідходили з цього світу, і так уже не стало свідків-очевидців життя Апостолів, то тоді народні перекази про нібито перебування Ап. Петра в Римі почали ставати сміливішими, бо вже не було в живих безпосередньо-особистих апостольських свідків, які могли б спростувати їх. Пізніші автори, які писали про Апостольські часи, хотіли історію Нового Заповіту доповнити якимись подробицями, що їх у Новому Заповіті немае (бо вони не важні), і цей брак писаного апостольського матеріялу вони почали заступати народніми переказами. Але перекази — як і всякі видумані перекази взагалі, — були повні фантазії, повні „неуз'язок", суперечні самі в собі, суперечні один з одним, і, звичайно, неузгідні з Новим Заповітом.

І так Св. Папія (помер коло 120 р. по Н. Хр.), якому приписують написання твору „Пояснення слів Господніх", найстарший з досі відомих авторів, які записали народній переказ про т. зв. перебування Ап. Петра в Римі — каже, що він чув цей переказ від якогось „Пресвітера Івана"; а цей же переказ просто неймовірно фантастичний, і крайньо еретичний, протихристиянський, бо в ньому заперечено Божу Об'явленість Св. Письма, — там бо сказано, що Св. Марк писав свою Євангелію не під надхненням, Св. Духа, а записував її на основі чужих оповідань, і наробив у ній помилок, понаписував неправди; а проте ж цей самий переказ уважає писання Св. Марка Євангелією.

Тут ще один з доказів, що переказ про мниме перебування Ап. Петра в Римі вийшов з народніх мас, які не тільки не мали поняття про Апостольські часи, але й не розуміли навіть найелементарніших підстав суті Християнства, не розуміли поняття, званого словом „Євангелія".

Ученики учеників апостольських також ігнорували цього переказа, і тому він ширився в різних видах, в різних відмінах, які суперечили один одному. Ученики учеників апостольських, очевидно, вважали цей нелад неув'язки в переказі звичайною справою; бо ж вони знали, що цей переказ видуманий; і тому продовж деякого часу одні автори записували собі один змінюваний переказу, а другі автори трималися іншої його версії. Хто тримався правди, отже й ігнорував цього переказа, той не бачив потреби погоджувати його різні відміни, щоб створити його одну, однострійну версію, а інші версії відкинути.

Але деякі дячі Християнства згодом усвідомили собі, що переказ про мниме перебування Ап. Петра в Римі може стати корисним для піднесення Риму до ранги „Столиці Християнства"; бо Рим — це столиця імперії, отже піднесення його до ранги „Столиці Християнства" могло б скріпити і повагу, і політичну силу Християнства. Хоч ця концепція не була основана на історичній правді, але вона була поданована добрими практичними бажаннями добра Християнства, хоч у самих початках вона не включала в себе концепції папізму (претенсії папи на „Намісництво Христове").

Щоб підвести Рим до ранги „Столиці Християнства", переказ про мниме перебування Ап. Петра в Римі використовувано всякими способами, — його нагинали відповідно до потреби часу та його мінливих обставин у Римі. І тому-то раз використовували один вид переказу, а коли обставини змінялися, то використовували другий його вид, який суперечив першому.

Але мірою того, як видумана концепція про Рим, як так звану „Столицю Християнства", закріплювалася, то разом закріплювалася й фантазія про „перебування Ап. Петра в Римі". Спочатку лише твердили, що Рим — це, мовляв, „Столиця Християнства" тому, що в цьому місті проповідували Апп. Петро й Павло. А коли вже концепція про Рим, як „Столицю Християнства", закріпилася так, що стала аксіомою, то тоді аргументація в уяві римських християн обернулася: вони почали вірити, що коли Рим — це „Столиця Християнства", то тут і доказ того, що Ап. Петро таки „був у Римі", — бо хіба ж би могло бути, так що б Ап. Петро не був у „Столиці Християнства"?

Отже, що ідею, що сама собою є недоказана, вони почали доказувати недоказаним аргументом.

Коренко кажучи, коли виринула потреба доказувати, що Рим — це „Столиця Християнства", то вона зумовила собою потребу доказувати, що Ап. Петро, мовляв, таки був у Римі, — і з того часу ступінево почнінае систематично закріплюватися й розвиватися концепція петристичних претенсій Риму, які почалися ще раніше папістських претенсій, спочатку бо йшлося не про папу і його ранґу, а тільки про це, щоб у Римі створити „Столицю Християнства".

Тому-то цей процес розвивався так: що далі часи відходили від Апостольського періоду, то частіше й систематичніше почали писати про мниме перебування Ап. Петра в Римі; і так нарешті — „капля по каплі вижолоблює камінь" — цей переказ став аксіомою, і частиною історії Церкви.

(Д. б.)

Перший раз в історії

Папські делегати гістьми московського патріярха

Папські делегати на великому торжестві 50-ліття патріяршества Олексія в СССР. Католицький делегат промовляв до 150 православних достойників з усього світу. Папський уніяний дяч членом делегації.

На торжества 50-ліття патріяршого служення Московського патріярха Олексія папа вислав двох делегатів: єпископа Шарр'е із Швайцарії і о. Дюмона — голову унійного центру „Істина" в Парижі. Торжества відбулися в Загорському манастирі під Москвою.

Єп. Шарр'е промовляв у присутності патріярха і 150 високих церковних православних достойників з цього світу. Єп. Шарр'е підкреслив, що папа Павло VI „ясно висказав ці свої заміри, що їх так славно започаткував папа Івзн XXIII в сенсі обновлення й збліження".

З. Р. В. — Участь папських делегатів у торжествах Російської Православної Церкви — це перше цього роду явище в історії. Преса у світі присвятила цій події коментарі не релігійного, а політичного характеру.

Любив „найперше католиків"

„Покійному папі Іванові 23-му, якого поховали в базиліці Св. Івана Латеранського, проголосили (на похороні) таке славословіе (евлогію):

„У своєму великому милосерді він любив усіх людей: перше католиків, а після того й інших".

З. Р. В. — Якщо б українці католики хотіли виконати цей наказ Католицької Церкви, то їм треба було б „любити найперше католиків (поляків, французів, католиків-негрів і т. п.), а після того (на дальшому пляні, й інших" (напр., православних українців).

Візантія Архиєп. Андрея в Українській Православній Громаді Св. Троїці в Ванкувері, Б. К.

Архиерейська Служба Божа

У неділю 16 червня ц. р. о 9-ій годині ранку о. Петро Блажук із сусідньої Громади Волей почав Утреню з участю місцевого настоятеля о. Прот. П. Сацевича та парохів сусідніх Громад — о. Прот. Леонїда Дячина, о. І. Рикавого, а також українського православного пароха із громад Портлан і Сіґлет, стейт Вашинґтон, ЗДА о. Прот. Гончарова.

Після Утрені о 10 год. ранку під'їхав до Свято-Троїцької церкви, з дому п-ва Аврамів, Високопреосв. Архиепископ Андрей. Перед церковою його зустрічають діточки із садочка під проводом своєї вчительки пані О. Крипе, і вітаються з Владикою. Архиепископ щиро їм дякує і дає Архиерейське Благословення. Діточки супроводжають Владику до церкви, поспішаючи хідника квітами. У вході до церкви, Владику зустрічають з хлібом-сіллю старший брат чик Стефанюк, духовенство та вірні з процесією. Першим вітає п. Стефюк і запрошує Владику до храму нього та прохае вознести спільно молитви до Всевишнього. Владик дякує за запрошення і прохае в Господа миру, любови і спокою в Громаді. Настоятель храму о. Прот. Сацевич вітае Владику від себе, духовенства і від мирян, дякуе за приїзд і прохае, щоб Господь Бог послав добрих сил і здоров'я Владиці Андрееві. Владика благословляе о. Сацевича і всіх присутніх та слідуе в церкву на підношення Вівтаря по квітах, розтрушених діточками, під чудовий високоторжественний Архиерейський зустрічальний спів хору.

Владика Архиепископ обслужується до Архиерейського Богослужения в асисті духовенства, а о. Блажук читае молитви. Перед Архиерейськими Богослуженнями Владика Андрей звершуе чин возведення о. Петра Сацевича в сан Протоерея.

Архиепископ і священики читають молитви при гарному співі хору. Накладаючи золотого Хреста отцю Сацевичеві, Владика виголошуе, що за постановою Повної Консисторії ц. р. о. Петра Сацевича підвищено у сан Протоерея за його ревну працю на ниві Святої Української Православної Церкви, а він оце звершив тут возведення у сан Протоерея, додае, що ця висока нагорода вимагае дальшої ревної праці в нашій Святій Українській Православній Церкві і надіеться, що о. П Сацевич її виконае.

Отець Прот. Сацевич із хвилюванням дякуе за цю високу нагороду Блаженнішому Митрополитові Іларіонові, Святій Консисторії і Владиці Архиепископові Андрееві, та додае, що він свідомий своєї відповідальности за цю високу нагороду. Прот. Сацевич запевнив Владику Архиепископа, що у своїй дальшій праці він прикладе всіх своїх сил на служіння нашій Святій Церкві, Богові і своєму народові. Він незмінно буде йти цим шляхом, який указав Блаженніший Митрополит Іларіон: „Служити Богові — це служити своєму народові, а служити народові, це служити Бобові". З цього правдивого шляху він не зійде ніколи.

Тут слід відмітити, що о. Прот. Сацевич за неповних два роки перебування парохом Свято-Троїцької церкви у Ванкувері, навів зразковий порядок у вівтарі і перед вівтарем. Вівтар набрав вигляду набожности без жодних витрат з каси Громади. На заклик і прохання о. Прот. Сацевича, вірні доброї волі склали пожертви у грошах і праці. Куплено нові ризи, гарний хрест на престіл, пошито декілька змін накривал на престіл, столики і карнизи перед іконостасом, куплено гарні підсвічники, гарні лямпадки перед іконостасом. Гарно розмальовав вівтар мистець-маляр Пушка лише за щире спасибі. Побудовано збіжний гарний Гріб Господній, який ставиться перед виносом Плащаниці у церкві. У Гріб Господній кладеться Плащаниця і там їй вірні приклоняються. Багато зроблено ще й дечого іншого, **непотрібного** для звеличання Богослужень у Свято-Троїцькій церкві.

У загальному о. Прот. Сацевич може бути тут зразком у своїй праці, ладі, порядку, ідейності і відданості Св. Українській Православній Церкві та нашому поневоленому народові. Він при нагоді завжди нагадуе і вчить, щоб не забувати многострадальної України і готуватися пїти з допомогою, як прийде відповідний час для того. Якби так вірні — громада та всі світські організації як один негайно перейнялись вищезгаданими ідеями, то й розбудова Громади почалася би здійснюватись багато скорше.

Після закінчення чину возведення о. Петра в сан Протоєря, Владика Андрей дае йому благословення розпочати Службу Божу. Під час Богослужения, яке служив о. Прот. Сацевич, Владика ві чергою дае благословення до Служби Божої всім іншим священикам, а потім і сам входить і вівтар та продовжуе Богослужения в сослуженні трьох протоєрейів, двох священиків та четирьох послушників — учнів Рідної Школи.

Служба Божа при заповненій вірними церкві, під гарний спів хору проходить високоторжественно, величаво. Після читання Св. Євангелії Архиепископ Андрей виголошуе дуже повчальну і глибокозмістовну проповідь, по в'язану з Св. Євангелієм, про працю християнських громад, почавши від першої, що була заснована у Єрусалимі, і там її вірні приклоняються. Багато зроблено ще й дечого іншого, **непотрібного** для звеличання Богослужень у Свято-Троїцькій церкві.

У загальному о. Прот. Сацевич може бути тут зразком у своїй праці, ладі, порядку, ідейності і відданості Св. Українській Православній Церкві та нашому поневоленому народові. Він при нагоді завжди нагадуе і вчить, щоб не забувати многострадальної України і готуватися пїти з допомогою, як прийде відповідний час для того. Якби так вірні — громада та всі світські організації як один негайно перейнялись вищезгаданими ідеями, то й розбудова Громади почалася би здійснюватись багато скорше.

Після закінчення чину возведення о. Петра в сан Протоєря, Владика Андрей дае йому благословення розпочати Службу Божу. Під час Богослужения, яке служив о. Прот. Сацевич, Владика ві чергою дае благословення до Служби Божої всім іншим священикам, а потім і сам входить і вівтар та продовжуе Богослужения в сослуженні трьох протоєрейів, двох священиків та четирьох послушників — учнів Рідної Школи.

Служба Божа при заповненій вірними церкві, під гарний спів хору проходить високоторжественно, величаво. Після читання Св. Євангелії Архиепископ Андрей виголошуе дуже повчальну і глибокозмістовну проповідь, по в'язану з Св. Євангелієм, про працю християнських громад, почавши від першої, що була заснована у Єрусалимі, і там її вірні приклоняються. Багато зроблено ще й дечого іншого, **непотрібного** для звеличання Богослужень у Свято-Троїцькій церкві.

РАДІОПРОГРАМИ Західньої Єпархії УГПЦ.

В Едмонтоні, з гостинної радіостанції С Ї Л, кожної неділі по полудні відбуваються радіопередачі етнічних груп їхніми мовами. Кожна етнічна група: українці, німці, італійці, поляки, голяндці, норвежці й інші мають дві радіопрограми на місяць, по 20 хвилин кожна, або кожної неділі. Українці також мають дві радіопрограми, що розділені по одній програмі для православних і греко-католиків. Програмами, що призначені для православних українців, керує спеціяльний радіокомітет Західньої Єпархії нашої Церкви та редакційний комітет під проводом головного редактора.

Українські програми завжди відбуваються кожної другої неділі о 1 год. 30 хвилин по полудні.

ВІДЗНАЧЕННЯ 107-Х РОКОВИН НАРОДЖЕННЯ ІВАНА ФРАНКА

Остання радіопрограма Західньої Єпархії відбулася 11-го серпня ц. р. яка була присвячена 107 рокови 11-го серпня ц. р., яка була присвячена 107 роковиграма була спонсорована Провінційною Управою СУС. Доповідь на згадану тему написав К. Теличко. Переклав на англійську мову О. Стратійчук (доповідь англійською мовою передається до адміністрації радіостанції перед набранням її на стрічку українською мовою). Програму уклав і підібрав музику Д. Пелих і він же прочитав доповідь. Допомогала йому в передачі англійської текету панна Леся Пелих.

У цілому ця програма була на високому мистецькому рівні, якою відзначено роковини народження І. Франка. До речі, мусимо підкреслити, що кожна програма вимагае багато кваліфікованої праці, але з боку окремих радіослухачів це чомусь не дооцінюється.

ЧЕРГОВА РАДІОПРОГРАМА

Подаемо до загального відома, що слідуюча радіопрограма Західньої Єпархії нашої Церкви відбудеться в неділю 8-го вересня о 1-й год. 30 хвилин по полудні, яка буде присвячена початкові навчання в школах, зокрема ж навчанню української мови.

Проситься всіх радіослухачів пам'ятати про ці радіопрограми і слухати їх та заохочувати до слухання своїх приятелів і знайомих.

Разом з цим подаемо дати програм Західньої Єпархії до кінця цього року: після 8-го вересня, 6-го жовтня, 3-го листопада, 1-го грудня і 29-го грудня. Найкраще було б, щоб у кожній хаті ці дати були наперед записані, і щоб хтось у родині стежив за ними.

Одночасно просимо Всечесних Отців Духовних Української Греко-Православної Церкви, Управи Українських Православних Громад, Управи Відділів ТУС та Відділи Союзу. Українок Канади і все українське свідоме громадянство широко розголошувати наші радіопрограми та заохочувати слухати їх. Пам'ятайте всі, що систематичне слухання радіопрограм є одним із засобів навчання української мови. Ми часто багато говоримо за навчання української мови, а радіопрограм у той же час не слухаемо.

Просимо свої зауваження по кожній радіопрограмі, чи сугестії завжди подавати листовно на нашу адресу, яку ми вже неодноразово Вам подавали.

К. Теличко,
голов. редактор радіопрограми.

янські громади пережили страшні гоніння і муки, але це ще більше скріпило віру в Христа, яка дала наснаження людям до поширення її, а також науки й культури, у світі. Так і тепер буде, бож Господь Бог та Його Син Христос є безсмертні, тому й Віра Христова є безсмертна".

Вкінці Владика Архиепископ по-батьківські звертається до вірних нашої Громади та запрошує „до християнської любови, щоб у Громаді не було переможців і переможених, а щоб усі були переможцями, не витрачали енергії на самоопорювання, а в єдності і братерській любові взялися всі, як один, за розбудову Громади та найскорше побудували свій український православний центр, який так дуже потрібний тут". Закінчив Архиепископ такими словами до мирян: „Не будь переможений злом, але перемагай зло добром".

Виголошена Архиепископом проповідь а читання Св. Євангелії і життя в нашій Громаді зробила на всіх глибоке враження. С надія, що всі приймуть це близько до серця.

Усі так і незчулись, як закінчилося це надзвичайно гарне Богослужіння. Вкінці Його Владика ще дякував керівниці хору панні Вакалюк і всім хористам за гарний спів та просив усіх вірних ходити на проби хору і співати в церкві, а Господь Бог пошле їм за це винагороду.

Настоятель о. Прот. Сацевич і від себе дякував панні Вакалюк та хористам, і тим, що пожертвували прекрасні квіти до церкви, всім священикам за участь в Архиерейськім Богослуженні та всім взагалі, що працювали, щоб візитація Високопреосв. Архиепископа Андрея пройшла як найкраще. Просив далі о. Прот. Сацевич всіх вірних прийняти участь у Хрестині Ході та після цього прийти до католицької залі на спільний братський обід. Прогологошено й порядок дальшої Візитації.

Братський обід

Зразу ж після закінчення Хрестного Ходу всі вірні, учні шкіл, духовенство і Архиепископ Андрей пішли на братський обід. При вході до залі Архиепископа і духовенство зустріч їх гарним Архиерейським співом хор, а голова Громади п. С. Крипс щиро повітав усіх і попросив о. Прот. Сацевича прокзати молитву. По молитві о. Прот. Сацевич попросив Владику поблагословити страви, і тоді всі почали споживати смачно-приготовані страви, щоб підкріпити свої сили.

По обіді п. Крипс попросив п. Решетника дальше проводити святочним обідом. Пан Решетник, подякував за честь, що він буде мати в при сутності дорогого Гостя, і попросив першим до слова о. Прот. Сацевича. Отець Прот. Сацевич, привітавши Владику Архиепископа, духовенство, Громаду та прихильників, всі світські організації, що співпрацюють з Громадою, проголосив, що шкільний рік при нашій Парафії закінчено 8-9 червня. Ті учні, що закінчили рік на відмінно, одержуть від Владики Архиепископа похвальні грамоти. За покликом о. Прот. Сацевича, учні відмінники з Рідної і Недільної Шкіл, підходили до Владики. Він їх ласкаво приймав, вручав Похвальні Грамоти і благословив діточок.

Зразу ж після цього о. Прот. Сацевич говорив про труднощі з українськими школами, та що ми не маємо де провадити так потрібну культурно-освітню працю у тісноті. У цей модерний час ми відстали з будовою відповідного православно-українського центру, в якому можна б було нормально вести навчання в школах (недільній, рідній, танковій та мандоліновій оркестрі), розмістити всі світські організації, музей, бібліотеку і т. д.

За постановою Надзвичайних Зборів Громади ухвалено розбудову Громади та здобуття фондів на це. Після докладного винесення справ розбудови Громади о. Прот. Сацевич закликав до пожертв на це, бо від цього залежить той час, коли ми зможемо почати будову зразкового українського православного центру.

Уже мають свої гарні залі (центри) у Вінкуверї поляки, росіяни, українці католики і так далі, а ми відстали. Та й очі всіх православних Громад у Британ Колумбії звернені на нас, як на найбільшу Громаду, і як ми справилися з тими завданнями, які стоять перед нами.

Далі вітав Високпеосв. Архиепископа Андрея о. Блажук; о. Прот. Дячина, привітавши Владику Андрея, говорив про заслуги цього Ієрарха на ниві Св. Української Православної Церкви, та на громадському полі. Вкінці о. Прот. Дячина попросив всію залею заспівати Владиці „Многії літа". Після цього спів ву. Владика попросив заспівати „Многія літа" також для всіх присутніх у залі.

Потім господар попросив до слова о. Прот. Гончарова, пароха Українських Громад із сусіднього штату Вашінґтон, ЗДА. Отець Прот. Гончарів, привітавши Архиепископа, сказав, що йому було дуже приємно брати участь у цій високоторжественній Архиерейській Службі Божій, а також у чині возведення о. Сацевича в сан Протоєрея, бо він є колегою о. Прот. Сацевича по студіях у Мюнхенській Богословській Духовній Академії. Пригадав о. Прот. Гончарів про труднощі, які вони мали на студіях у повоєнний час. Але студенти ті труднощі перемогли, і, закінчивши Академію, всі вони, як священики, роз'їхалися по всьому вільному світі і ревно служать Святій Українській Православній Церкві. Отож Громада у Вайкувері і повинна перебороваги свої трудноші, і в єдності братися за свою розбудову, а о. Прот. Сацевичеві побажав сил і витривалости у дальшій праці.

Після того господар-ка, Решетник запросив до привіту і слова голів світських організацій, що співпрацюють з Громадою, та просив, аби всі перейнялися розбудовою Громади, і щоб склали тепер щирі пожертви на це.

Від СУК — голова пані Кум вітала Архиепископа і передала на розбудову Громади чек 1,000 долярів, — це вже другий раз. Від СУМК — голова панна С. Москаль, при вітавши Архиепископа, передала чек на розбудову Громади 500 долярів, — також другий раз. Від Молодшого відділу СУМК вітав Архиепископа Славко Крипс і просив Громаду та батьків поспішити з будовою нового приміщення, бо стара домівка є замала, а для теперішніх умов вона просто невідповідна. Від відділу ТУС — голова п. Дзюбенко, привітавши Архиеп. сказав, що розбудову Громади можна здійснити, якщо ми будемо це робити не словами, а ділом, і закликав усіх до пожертв. Від ТУС п. Дяченко передав на розбудову чек 1,000 долярів — перший раз. Від ТУНД — голова п. Книгніцький привітав Архиепископа від найстаршої тут організації і передав від неї на розбудову 25 долярів — перший раз. Від Збіркового Комітету подав інформації про необхідність пожертв на розбудову п. Мацелюх, та додав, що пожертви-збіркники приймуть тепер і видадуть посвідки на (інкоментекс). Іван Гузик прочитав імена тих, що склали пожертви, і присутні почали складати пожертви на руки збіркників. Вкінці це говорив своїми теплими словами Архиепископ до всіх. Вказав, що труднощі є всюди. Де їх тільки немає? Та їх треба переборювати. Просив всіх в єдності працювати, а Господь обдарує за це добрим здоров'ям. Отець Прот. Сацевич склав подяку Владиці Архиепископові, с о б р а т я м священикам і всім присутнім за терпеливість. Обід закінчився пообідньою молитвою.

(Докінчення буде)

Ювілей 30-ліття Української Православної Молоді СУМК при Соборі Св. Покрови в Вінніпезі

Цього року минає 30 літ з того часу, коли молодь Собору Св. Покрови в Вінніпезі проявила сильне бажання жити організаційним життям і тим самим продовжувати релігійну та культурно-освітню роботу для розвитку нашої Церкви та для всебічного виховання нашого молодого покоління. Продовж цього часу наша Соборна молодь зробила велику та корисну роботу в цьому напрямі, при цьому виявляючи глибоке зрозуміння своїх почесних та благородних завдань по відношенні до своєї рідної Православної Церкви та свого народу.

Під проводом своєї неутомної організаторки та першої голови пані Марії Сеніцької наша Соборна молодь зорганізувалася 10 березня 1933 р. на своїх перших організаційних Зборах, створивши при Соборі перше дівоче Т-во під назвою „Ранняя Зоря". Того самого року згадане Т-во, йдучи за закликом тодішнього організатора СУМК п. Гр. Тимчука, приєдналося до цієї організації домінійського характеру, яка тоді нараховувала понад 5,000 членства, — створивши з себе 51 Відділ СУМК при Соборі.

Згаданий Відділ пізніше поділявся на старший і молодший, і ці Відділи довший час проявляли велику діяльність та брали активну участь в Провінціяльних та Домінійських З'їздах, здобувши на них найвищі нагороди в красномовстві, співі й танках.

У 1929 році старших хлопців при Соборі зорганізував тодішній Настоятель Собору о. Д-р С. В. Савчук у молодечу організацію під назвою „Тризуб", першою головою якої був п. Іван Керелюк.

У 1934 за порадою п. Тимчука „Тризуб" приєднався до СУМК. До „Тризуба" належали всі тодішні бголосни під проводом теперішнього о. Прот. Г. Василева. За того часу при Соборій Громаді був організовано ще одне дівоче Т-во „Веселка", під опікою панни М. Марко. Головою Т-ва була панна Ольга Б о г о н о с-Саранчук. По короткому часі це Т-во придналося до старшого Відділу „Ранняя Зоря".

Усі ці чотири Відділи СУМК були дуже діяльними і зразковими в організації СУМК на всю Канаду. Під проводом довголітнього Настоятеля Собору о. п. Маєвського, наша Соборна молодь дійшла до таких великих успіхів у своїй праці, що навіть зуміли дуже успішно відограти на сцені оперету „Русалчин Великдень", яку повторювано багато разів і по інших залях міста Вінніпегу та в Манітобському університеті. Головну ролю в цій опереті відограла пані Рекрут-Лакома.

У такому організаційному стані СУМК при Соборі існував аж до 1940 року. З вибуком другої світової війни старших хлопців було забрано до війська, а старші дівчата пішли до праці. Вони також помагали в Червоному Хресті та висилали своїм членам пачки за океан. Молодші сумківці працювали у своїх Відділах аж до 1942 року.

У 1948 році було, заходами вчителя та довголітнього диригента при Соборі, п. Ф. Рекрута, відновлено Відділ „Тризуб", але вже як самостійну організацію. Головою цієї відновленої організації тав Осип Стичило. На зака. о, Протопресв. Г. Метюка, теперішнього Вїпреосв. Владики Архиепископа Андрея, був зорганізований молодший Відділ „На варті" — під опікою пані М. Кушнірик та пані М. Ковальчук. По кількох роках ці хлопці й дівчата стали чле нами Т-ва „Тризуб", де сьогодні вони ведуть працю як старший Відуїл СУМК під головуванням попередього голови Ярослава Каптія та теперішнього голови п. Андрія Гаврилюка.

У 1960 році зорганізовано при Соборі молодший Відділ СУМК „під-Тризуб", який знаходився під опікою Матірного Комітету та матірньою опікою пані Марці Сеніцької, як також Жін. Т-ва ім. кн. Ольги при Соборі. Попереднім головою цього Відділу був Данило Нижник, а теперішнім головою є Юрій Мотох.

Коротко переповівши історію діяльности нашої Соборної молоді, ми з глибокою пошаною висловлюємо признання найперше всім провідникам та провідницям, як також усьому членству згаданих Відділів, що завжди так гідно та достойно старалися високо нести прапор нашої православної молоді, яка продовж віків не один раз золотими буквами вписувалась в історію нашого народу. Ці молоді люди, які належать до цієї організації, постійно пам'ятають про те, що майбутнє нашого народу залежатиме від них. Своєю наполегливою працею вони дбають про те, щоб їм майбутність була світлою, щоб були збережені священні традиції нашого народу тут, у Канаді, та щоб наша молодь ніколи не забувала свого походження та своїх славних українських предків.

З таким глибоким почуттям відповідальности перед майбутніми поколіннями нашої Соборна молодь 26-травня ц. р., відзначила ювілем 30-ліття свого організаційного життя.

Під час цього Ювілею було також звернено урочистий перехід членства з молодшого до старшого Відділу СУМК при Соборі.

Перша частина цього Ювілею почалася того ж дня о годині 10 ранку Св. Божественною Літургією, яку відслужив Настоятель Собору о. І. Стус під спів Соборного хору під керівництвом п. Я. Каптія. У тій неділю в Соборі прислужували в різних функціях тільки сумківці. Вони також ходили з тацами та стояли в належний час з братськими свічками. На Св. Літургії о. Іван Стус, присвячуючи більшу частину своєї проповіді нашій молоді, побатьківському закликав усю нашу молодь продовжувати це велике діло, яке з таким великим зусиллям та посвятою проводить українська православна молодь у Канаді п. В. продовж 30 років. Він радив нашим молодим людям старатися укріплятися духово й морально та завжди бути готовим успішно боборювати всі ці проблеми, які дуже часто виникають під час нашого особистого, родинного, церковного та організаційного життя.

Цю першу частину Ювілею закінчено Вдячним Молебнем за нашу молодь, що його відслужив під спів Соборного хору о. Іван Стус.

Друга частина цієї урочистости почалася о год. 5 вечора ювілейною вечерею, на яку було запрошено делегатів з сусідніх Відділів СУМК та багато визначних гостей, м а якими були: о. Митрат Є Грицина, п. В. Сарчук, подружжя Павлики, подружжя Поліщи та багато інших.

Господинею ювілейної вечері, яку приготовило Жіноче Товариство ім. кн. Ольги при Соборі при с п і в участі сумківок та сумківців, була пані М. Сенішька, яка дуже вміло проводила цією частиною програми

По вечері відбувся Акт переходу молодших сумківців та сумківок до старшого Відділу „Тризуб". На прохання господині, цей Акт дуже вдало та дотепно виконав голова Провінціальної Екзекутиви на Манітобу, п. Е. Юзвишин та голова Жіночого Товариства ім. кн. Ольги при Соборі пані М. Кушнірик. Потім слідувало прощальне слово до всього молодшого членства ,яке переходило до старшого Відділу. Слово сказав голова „Під-Тризубу" Юрій Мотох. Йому відповів, вітаючи нових членів, голова Відділу „Тризуб" А. Гаврилюк.

Після короткого привіту від молодшого Відділу СУМК при Катедрі Св. Трійці до головної промови було попрошено о. Івана Стуса. У своїй промові про головні завдання нашої православно ?молоді на майбутнє. На його думку, наша молодь працює та розвивається тепер в цілком інших, ніж це було 30 років тому обставинах.

Ці обставини та вимоги часу наша молодь повинна якнайкраще зрозуміти, відчути їх повно своєю душею та старатися завжди пробувати формувати свій світогляд на основі поєднання двох рівнозначних світів — українського та канадійського, надаючи при цьому належну увагу своїй матірній, українській, мові та культурі. Треба також подбати про те ,щоб ці культурні надбання українського народу принесли якнайбільшу користь Канаді як своїй батьківщині де ця молодь родилась і виховувалась І де пізніше буде працювати в різних ділянках духовного та культурного освітнього життя.

З черги до слова був попрошений відомий діяч серед нашої молоді із Канади п. В. Сарчук, який дуже гарними та переконливими словами вказав на ті головні обов'язки – як повинна виховуватися та працювати наша молодь.

Подібно висловився слідуючий промовець, о. Митрат Є. Грицина, який поділився з присутніми своїми враженнями та своїм досвідом довголітньої праці серед нашої молоді. Він особливо підкреслив, що наша молодь і надалі повинна обов'язково зберегти в своїй праці український грунт та український світогляд.

На прохання голів обох Відділів СУМК при Соборі о. І Стус висловив в імені всієї нашої молоді та всіх присутніх гостей нашій довголітній та незмінній в праці пані М. Сеніцькій сердечну подяку та щире признання за той великий труд, який вона вклала і тепер вкладає для нашої молоді. Пані М. Сеніцька вже по праці, а одночасно є активними співгромадянами міста Вінніпег, тому й їхня родинна урочистість вийшла далеко поза межі Громади, та була урочистістю відзначення заслужених Громадян міста, і в ньому взяли участь усі члени й прихильники Громади, а також переважна більшість українців й інших віросповідань з-поміж м е ш к а н ц і в цього міста, та багато представників інших народностей, в тому числі й голова міста п. К. Конквест.

Відзначення 25-ліття Ювілеєм цієї заслуженої пари почалося Вечірнею з Молебнем за здоров'я Ювілятів, яку відправив Всеч. о. Григорій Удод, — настоятель Громади, при цьому сказавши зворушливе слово до вірних, численно зібраних у церкві. Після Молебня всі перейшли до Народнього Дому, де відбувалася дальша програма урочистости. Господарем програми Ювілею був близький приятель Ювілятів, п. Михайло Марцинюк, бувший мешканець міста і передовий член Громади, який тепер замешкує у Вадіні. Як за прекрасне зорганізування програми, так і за ведення нею п. Марцинюку належиться цілком заслужене признання.

Ювілятів у залі зустрінули рясними оплесками понад 400 учасників Ювілею, а в дверях українськими звичаєм привітав хлібом-сіллю своїх

мало тут належну пошану.

Тож з Божою допомогою йдімо вперед до нових успіхів у глибокій свідомості, що робимо велику та корисну роботу для себе, своєї рідної Православної Церкви, України й Канади.

Свящ. Іван Стус.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ.

Винярд, Саск.

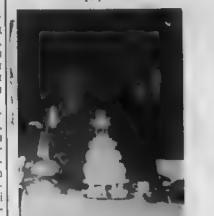

У понеділок 3-го червня ц. р. Українська Греко-Православна Громада Різдва Пресв. Богородиці у Винярд урочисто відзначила 25-ліття подружнього життя п-ва Юрія і Анни Ріваків — одних з найпередовіших членів цієї Громади.

Подружжя Рівакі є не лише діяльними, жертвенними й провідними дітьми в місцевій Церковній Громаді, але й одночасно є активними співгромадянами міста Винярд, тому й їхня родинна урочистість вийшла далеко поза межі Громади, та була урочистістю відзначення заслужених Громадян міста, і в ньому взяли участь усі члени й прихильники Громади, а також переважна більшість українців й інших віросповідань з-поміж м е ш к а н ц і в цього міста, та багато представників інших народностей, в тому числі й голова міста п. К. Конквест.

Відзначення 25-ліття Ювілеєм цієї заслуженої пари почалося Вечірнею з Молебнем за здоров'я Ювілятів, яку відправив Всеч. о. Григорій Удод, — настоятель Громади, при цьому сказавши зворушливе слово до вірних, численно зібраних у церкві. Після Молебня всі перейшли до Народнього Дому, де відбувалася дальша програма урочистости. Господарем програми Ювілею був близький приятель Ювілятів, п. Михайло Марцинюк, бувший мешканець міста і передовий член Громади, який тепер замешкує у Вадіні. Як за прекрасне зорганізування програми, так і за ведення нею п. Марцинюку належиться цілком заслужене признання.

Ювілятів у залі зустрінули рясними оплесками понад 400 учасників Ювілею, а в дверях українськими звичаєм привітав хлібом-сіллю своїх

небожат дядько (вуйко) п. Юрія, п. Антон Гоин з Норт Бетелфорду.

Ювілейну вечерю розпочато Молитвою, яку прокляв о. Настоятель, при цьому ще раз від себе й Церкви привітавши заслужених Ювілятів. Далі, привіти складали слідуючі представники організацій, товариств та члени родини: вдовиця Василь Пилипів від Укр. Прав. Церковної Громади і від Народнього Дому, пані Т. Анака від місцевого Відділу С. У. К., якої пані Анна Ріпак була довгі роки головою. Від громадянства м. Винярд вітав п-во Ріпаків голова міста, який коротким словом представив Ювілятів, як зразкових співмешканців, які завжди готові відгукнутися на кожну потребу ближнього.

Алв. В Пилипів представив п-во Ріпаків як організаторів і будівничих Української Православної Громади та Українського Народнього Дому, без яких не обійшлася ні одна українська імпреза чи щось важливішого в українському житті цього міста.

Від родини складали сердечні побажання доньки п-ва Ріпаків — Єлисавета, пані Марія Гарбуз, двоюрідна сестра п. Юрія, а від загалу присутніх вітав Ювілятів п. Йосип Лисак.

Серед заслужених членів Громади і міста був також присутнім на цьому Ювілеї п. суддя Михайло Стечишин.

Разом з привітами Ювілятам було піднесено цілий ряд дарунків від родини, приятелів, товаристів і організацій. Дружбами Ювілятам були їхні перші дружби, які були й при Вінчанні 25 років тому.

На закінчення офіційної частини урочистости п. Юрій Ріпак коротко подякував присутнім за таке відзначення їхнього 25-ліття подружнього життя, а пані Анна в довшому слові подякувала окремо членам родини, о. Настоятелеві, Жіночому Товариству, Церковній Громаді та усім присутнім за це відзначення, яке їх обох не лише зворушило й сильно піднесло духово, але й зобов'язує до дальшої невтомної праці на користь свого народу і своїх ближніх.

Після офіційної частини гості допізна проводили час у дружній товариській атмосфері.

При цьому важливо зазначити, що діяльність цієї заслуженої пари не обмежується лише активним виконанням їхніх громадських обов'язків, але проявляється вона й ревною працею на провідних ділянках нашого організованого життя. П. Юрій Ріпак є незмінним головою нашої Церковної Громади від часу її заснування, і користується загальною пошаною і любов'ю всіх членів. Він же одночасно є секретарем Народнього Дому та членом Окружної Ради Інституту ім. Петра Могили. Пані Анна Ріпак, як згадано вище, довший час була головою Відділу С. У. К., тепер є секретаркою Відділу, членкинею церковного хору, а також членкинею Провінціональної Екзекутиви С. У. К.

При цій нагоді ще раз сердечно вітаємо Шановних Ювілятів та бажаємо їм багато щастя в родинному й громадському житті та міцного здоров'я й сил для дальшої діяльности на Славу Божу й користь свого народу.

На Многії Літа Вам!

Присутній.

ВІДЗНАЧИЛИ ЧЛЕНІВ У. П. Ц. ГРОМАДИ

Інніфрі, Алта.

(Пожертва на Колегію й „Вісник")

18 червня ц. р. члени місцевої Укр. Прав. Церк. Громади разом із Жіночим Т-вом з пошаною відзначили урочистим прощанням подружжя Захарія й Марію Хоміків з нагоди їхнього відходу з Інніфрі до Вегревіл.

Подружжя Хоміки прожили в м-ку Інніфрі 14 років; п. Хомік кілька років тут учительював, при чому згодом був повищений до ранги принципала середньої школи („гай скуа"), і на це саме становище він переводиться до Вегревіл.

П-во Хоміки були добрими членами місцевої Української Православної Громади, коли в Інніфрі почала організуватися ця Громада, то п. Хомік таки в самих початках вписався в її члени; він не відмовлявся допомагати Громаді як грішми, так і роботою. Пані Хомік є діяльною в Жіночому Т-ві і деякий час навчала дітей в недільній школі.

Урочистість прощання відбулася в церковній залі, де, коли туди ввійшли п-во Хоміки, присутні привітали їх співом „Де згода в родині". Опісля там таки відбулася перекуска, яку приготувало Жіноче Товариство. Господарем урочистости був о. М. Крищук — парох Громади; і він же у своїм вступнім слові пояснив значення цих сходин, в також відзначив заслуги п. Хоміка, як принципала школи, куди о. Крищук доїздив учити дітей української мови.

Отець Мирослав Крищук після того запросив до слова голову Громади Івана Богайчука, який розказав про заслуги п-ва Хоміків в Українській Православній Церковній Громаді і побажав їм успіху в новій місцевості та виголовив щиру надію, що вони ніколи не забуватимуть за нашу Громаду.

Опісля промовляли п. п. Петро Гарасим, Юрій Грибас і Іван Сорока, а від Жін. Т-ва пані Лисера. Лучко й панна Головайчу, від шкільної дітвори, і вона ж вручила п-ву Хомікам дарунок. Так само від Жін. Т-ва промовляла пані Сяік, дружина п. Юрія Сяіка, і вона по щирій промові та сердечних побажаннях вручила п-ву Хомікам дарунок від нашої Української Громади й від Жіночого Товариства.

Кінцеве слово сказав о. М. Крищук, і попросив присутніх зложити пожертви на наш церковний орган „Вісник" і на будову Колегії Св. Андрея. Зібрано $25.50, з чого $10.00 на „Вісник", $10.00 на Колегію, $5.00 на клішу, 50 ц. на пересилку.

Прийняття завершено кількома піснями, а на закінчення — відспіванням Многоліття та молитвою „Отче наш".

Іван Богайчук.

ВШАНУВАЛИ ЧЛЕНІВ И ЩИРИХ ПРАЦІВНИКІВ.

Едмонтон, Алта.

16-го березня 1963 року родина, близькі знайомі й члени Катедральної Громади Св. Іва на в Едмонтоні відзначили Ювілей 50-ліття подружжя Якова й Анастасії Тимчишиних.

О годині 6.30 вечора достойні Ювілятн в супроводі п. Івана Рудика й добр. Юстини Мельничук ввійшли до Катедрального Собору. Тут уже зібралося багато вірних, щоб спільно помолитися за здоров'я Ювілятів. Вдячний Молебень відслужили отці парохи Катедри — Прот. Т. Ковалишин і Прот. Ол. Хом'як.

Після Молебня Ювіляти й гості зійшли в залю, де відбулася вечеря та святкова програма, господарем якої був адв. П. Міськів. Ювіляти зайняли місце за головним столом, а біля них родина, священиики та голови організацій й установ.

Господар свята, адв. Міськів, у коротких, але ядерних словах вказав ціль сьогоднішньої вечірки та висловив сердечні привітання Ювілятам. Промовляв о. Прот. Т. Ковалишин, який передав привітання від Високопреос. Владики Андрея та від Парохів Катедри.

Голова Громади п. Н. Боднар, у своєму привітальному слові вказав на ті заслуги та віддану працю, що її виконують для Катедральної Громади наші Ювіляти. П-во Яків й Анастасія Тимчишини належать до тих щирих та відданих членів Катедральної Громади, які постійно, щиро та віддано працюють для своєї Церкви та своїми пожертвами по змозі своїх обставин її піддержують. Не роблять вони це задля якоїсь слави чи розголосу, а тільки з почуття обов'язку і з глибокої любови до всього, що їм рідне й дороге. На протязі довгих років п. Яків Тимчишин є Катедральним старостою. З нагоди 50-ліття їхнього подружнього життя п. Н. Боднар передав Ювілятам дар, в які при сутні заспівали Многоліття.

Від Жіночого Товариства вітала Ювілятів пані Леся Івасюк — секретарка місцевого Відділу Союзу Українок Канади при Катедрі.

Докладний життєпис Ювілятів передав і про їхню працю розповів о. Прот. Олександер Хом'як.

Шановним Ювілятам ще раз бажаємо многоліття!

Приятель.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ П. І А. РИПКІВ

Беліс, Алта.

У неділю 26 травня 1963 року родина, приятелі і знайомі зійшлися до української православної церкви Всіх Святих, щоб разом з Ювілятами, п. Петром і панею Анною Рипками, бути присутніми на Святій Літургії і Молебні за здоров'я Ювілятів; правив отець Протоерей Григорій Василів, що разом з Добродійкою (яка е дочкою Ювілятів) прибув з Вернон, Б. К., до Беліс, Алберта.

Після Відправ у церкві та виголосу Многоліття Ювілятам, усі перейшли до Українського Народнього Дому, де господині вже мали готовий обід.

По обіді о. Я. Рибалка — настоятель Громади в Беліс, Алта., привітав Ювілятів та побажав їм кріпкого здоров'я і многих літ від Громади в Беліс, якої Ювіляти були довгі роки діяльними членами пе ред виїздом до Едмонтону.

Запрошений до слова пан Ріпка з Едмонтону, що словив обов'язки дружби, у весе лий спосіб перекazав тереми життя Ювілятів через 50 років їх життя.

Опісля прочитано листи від Архиепископа Андрея і Катедральної Громади в Едмонтоні, які Ювіляти є тепер членами, і телеграму від брата Василя Ріпки з Гренд Прері, Алта.

Привіти Ювілятам слідували від: п. Лемішки з Вайвуд, пані Пауш з Едмонтону, п. Мойсея з Велінгтону, п. Клим чука з Тортиліз, і-подійкона Василя Василева, добродійки Василевої і о. Прот. Г. Василева.

Запрошений до слова пан Петро Ріпка в імені дружини й себе подякував усім присутнім за участь у такий великий для обох них день.

Пан Ріпка приїхав у Канаду 16-літнім хлопцем 1907 року з села Оршівців на Буковині, і спершу оселився в Форт-Вільям, Онт., а 1910 року переїхав до Альберти і оселився в околиці Вастнс.

Петро Ріпка 1913 року одружився з Анною Чернівчан, яка також походить з села Оршівців на Буковині; вони звінчалися в православній церкві в Шандрах, Алта.

У Ювілятів е двоє дітей — син Іван і донька Марія, замужем за о. Прот. Г. Василевим, четверо внуків, і один з внуків Ювілятів цього року закінчив Теологічний Факультет Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, Ман.

Шановні Ювіляти а довголітніми передплатниками української преси — „Вісника" й „Українського Голосу", та брали і беруть дільну участь у громадському житті своєї околиці.

Нехай Всемогучий Господь збереже Шановних Ювілятів — Петра й Анну Ріпків у доброму здоров'ї на Многі Літа!

Присутній.

ПРОЩАННЯ ІЗ ВСЕЧ. ОО. НАСТОЯТЕЛЯМИ

Винярд, Саск.

(Пожертва на „Вісник")

У неділю 24 березня 1963 р. члени Української Православної Громади у Винярд, Саск., влаштували в Українському Народньому Домі прийняття на честь своїх добрих і довголітніх священиків о. Протопресвітера Тита Яковеничча і його сина о. Протопресвітера Бориса, які обслуговували нашу парафію коло 13 років. Прилучилися до тієї урочистости і члени з парафії Вишарт, що її обидва ці священики обслуговували 8 років, а тепер вони виїздять до Вінніпегу, де о. Протопресв. Борис Яковсевич намічений кандидатом на четвертого Єпископа нашої Церкви в Канаді.

Господарем цього прийняття був п. Василь Пилипов, який теплими зворушливими словами висловив нашо обидвом о. о. Парохам сердечну подяку за їхню довголітню святу працю і добрий духовний провід у нас. По тім по черзі запросив до слова ряд осіб — заслужених членів Винярської Церковної Громади: голову Громади п. Юрія Ріпака, від хору — п. Петра Семькова, п. Михайла Марцишина (з Водіни, Саск.), який коротко розказав історію Укр. Прав. Церк. Громади, яка була створена 1950 року при помочі п. судді Михайла Стечишина та отців Тита й Бориса Яковеничів.

Запрошений до слова голова Сьоружної Ради Інституту ім. Петра Могили п. Гр. Шевчук висловив обом Всеч. Отцям подяку за їх співпрацю в збірці пожертв на цей Інститут. Пані А. Добровольська — голова Жіночого Т-ва Доньки України поздоровила Всеч. Отців з успіхом у їхній великій, священній роботі, п. Митро Остаповичі, гість, передав привіт від себе і від своєї Громади в Муздже, Саск., п. Петро Мочульський — старший братчик в нашій церкві, подякував Всеч. Отцям за їхню довголітнє в нас служення, в якому вин допомагав ім у церкві коло 13 років; п. Ю. Мотрюк склав привіт від себе і від членів Укр. Народнього Дому, якого він е головою. Молоденький Ромко Дрозгюк гарно сказав пару слів від дітей.

Покликані господарем урочистости п. В. Пилиповим, Ю. Ріпак — голова Укр. Прав. Церк. Громади, і М. Ганкевич — секретар цієї ж Громади, вручили Всеч. Отцям дарунки, — „як на велику Вашу працю, Всечесніші Отці, то дарунки маленькі, але зате щирі й пам'ятні, від наших парафіян нашим добрим Пастирям", сказав секретар М. Ганкевич у своєм короткім супроводнім слові, дякуючи Всеч. Отцям в імені парафіян та бажаючи їм успіху на будуче. П-на Єлисавета, донька п-ва Ріпаків, висказавши коротенький привіт, вручила Всеч. Отцям маленький дарунок у зв'язку з тим, що обидва Отці бували в них на помешканні, коли приїздили до Винярду, і вона від себе та від усіх із свого дому бажала ім здоров'я та найкращого успіху також і на будуче.

Опісля обидва Всеч. Отці висловили щиру подяку й свої приємні почування за співпрацю членів в обох Громадах і подякували за дарунки.

Кінцеве слово виголосив п. Йосиф Лисак; він подякував усім зібраним за таку чисельну присутність, що прибули прощати своїх Пастирів, а Отцям побажав многолітнього та сил і дальше працювати для Бога й української народу.

Урочистість закінчено співом „Достойно" і „Де згода в родині".

Винярська Громада і при тій нагоді також не забула й про свій рідний часопис „Вісник", і вислала на його фонд $10 00.

За Управу Винярської Укр. Прав. Церковної Громади:

Ю. Ріпак, голова.

М. Ганкевич, секретар.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. ДМИТРО ГАНКЕВИЧ

Винярд, Саск.

(Пожертва на „Вісник")

У неділю 2 червня по короткій недузі відійшов у вічність бл. п. Дмитро Ганкевич, один з передових членів місцевої Української Православ. Громади та передовий член українського організованого життя в Канаді.

Покійний народився 15-го жовтня 1902 р. в с. Погорілівці на Буковині, де й прожив свої молоді роки. Три роки служив у румунському війську, а повернувшись з війська, одружився з Марією з роду Маркевичів. Через короткий час молоде подружжя обставинами життя змушене було розлучитися, бо вже 1928 р. Покійний виїхав у Канаду, а щойно 1935 р. міг спровадити до себе дружину й доньку.

Прибувши в Канаду, Покійний рік перебував на фармерській праці біля Тідору, Саск, а потім від 1930 р. постійно працював у залізничній компанії С.П.Р. у Ріджайні та в Кендегар, Саск. Від 1936 р. постійно проживав з родиною в околиці Дейфо, Саск., далі працюючи в залізничній компанії.

Поруч своєї праці на прожиття, пок. Дмитро багато праці й часу присвячував організації, розбудові й підтримці українського церковного й громадського життя. Був свідомим сином свого народу й віддани своїй Православній Церкві. Останніх 4 роки виконував обов'язки секретаря-скарбника у Громаді Різдва Пресв. Богородиці у Винярд, яку активно допомагав зорганізовувати й розбудовувати.

Похоронні Відправи почалися у вівторок 4 червня Панахидою в місцевому похоронному заведенні. А другого дня, не зважаючи на дощ, місцева церква була заповнена вірними Громади й численними приятелями Покійного, які прийшли подати йому свою останню пїрислугу та помолитися за душу свого собрата у Христі.

Похорон і Заупокійну Службу Божу відправляв настоятель Громади о. Григорій Удод, який попрощав Покійного від усіх присутніх змістовним зворушливим словом.

Тлінні останки Покійного відпроваджено на вічний спочинок на міському цвинтарі. Після Похорону в залі місцевого Українського Народнього Дому відбувся братський поминальний обід з участю всіх учасників Похорону.

При Останньому Цілуванні на заклик о. Настоятеля присутні склали пожертви на Невичий Вінок Покійному, з чого $5.50 призначено на пресфонд „Вісника", а $4.50 на вироблення кліше.

Нехай буде вічною пам'ять по Тобі, Дорогий Брате наш у Христі!

У глибокому смутку Покійний залишив дружину Марію, доньку Анну Клапушак, яка проживає в Саскатуні, трьох синів — Петра, Івана і Тараса, 6 внуків та численних приятелів. Нехай Господь допоможе Родині перенести цю болісну втрату, а Спочилому по життєвих трудах нехай пошле вічний Спокій.

Присутній.

Бл. П. ДАНИЛО ШЕВЦІВ

Винярд, Саск.

(Пожертва на „Вісник")

У неділю 7-го липня ц. р. після короткої недуги й короткого побуту у лікарні м. Ріджайна відійшов у вічність бл. п. Данило Шевців.

Покійний народився 13-го грудня, 1885 року в м. Чортків, в Галичині. У Канаду прибув 1911 року. Спершу проживав у Манітобі в околиці Портедж Ля Прері, а від 1915 року до 1963 року на власній фарні в околиці Коплен, Саск. Від 1963 року до останнього часу проживав у Винярді на відпочинку.

Похоронні Відправи почали в середу 10-го липня Панахидою у місцевому похоронному заведенні, а другого дня — в місцевій церкві Різдва Пресв. Богородиці був відправлений Похорон в Заупокійною Службою Божою.

На Похороні було велике число членів і прихильників Громади та сусідів і знайомих Покійного. Відправи відслужив о. Григорій Удод — настоятель Громади.

Покійний Данило в глибокому смутку полишив дружину Марію, 4 синів — Федора, Івана, Степана і Василя, та трьох внуків. В Україні залишилися три сестри Покійного. Також полишив по собі трьох внучок.

Найменший син Покійного

го, Василь, проживає з родиною в околиці Винярд та є дільним членом місцевої Української Православної Громади.

Після Похорону в залі Українського Народнього Дому відбувався братська поминальна перекуска, де на закінк о, Настоятеля присутні склали свої пожертви на Нев'янучий Вінок Покійному, з чого $9.75 призначено за пресовий фонд „Вісника".

Нехай Господь потішить засмучену родину Покійного, а душу його нехай оселить в місці, де праведні перебувають.

Вічна Йому Пам'ять!

Присутній.

Бл. П. МАФТЕЙ ОНЧУЛЕНКО
Врокстон, Саск.
(Пожертва на Колегію)

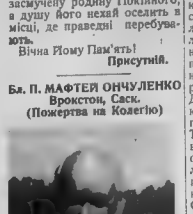

У вівторок 25 червня 1963 р., коло 11 години дня в лікарні Юнион в Йорктоні навіки спочив у Бозі бл. п. Мафтей Онченко.

Причиною його смерті була кількамісячна недуга серцевого м'язу, яка перейшла в гостру форму. Покійний був дуже терпеливий і ніколи не нарікав на свою недугу, а навпаки, старався всіх потішити.

Покійний народився 25 червня 1882 р. в селі Кучурові Великому, Чернівецького повіту на Буковині, західньо-українська територія, як син покійних уже Івана Ончуленка й Ангелуші з роду Луківських. Приїхав у Канаду 23-літнім молодцем до Форт Вілліям, де в початках працював на залізній дорозі, а на зиму прибув на фармерську колонію Врокстон, Саск., до своїх рідних — дядька (вуйка) Дмитра й дядини Анни Луківських. З весною взявся до праці на секції в Салтконтс. Так з ходом часу заощаджував собі гроша, і набув собі фарму. Завдяки фізичним силам, коли почувався здібним господарити на фармі, звільнився від праці на секції в С. П. Р., і почав поступово фармерувати, та придбав три „квадри" землі, а в тому також заслуга запопадливої дружини Домки, дочки покійних уже Николая Яремки й Санхіри з роду, Малків. Прожили в подружжі 39 літ, і на протязі тих літ Господь обдарив їх 10-ма дітьми, з яких двоє відійшло у вічний спокій, а й осталось у живих до цієї пори, цебто 4 сини і 4 дочки.

Похорон відслужено в такому порядку: напередодні Похорону, ввечері, в четвер 27 червня відбулась Заупокойна Литія в похоронному заведенні Крістіс у Йорктоні, Саск., в асисті п. Василя Василишчука, дяка церков у Топорівцях і Врокстоні. Слідуючого дня, у пятницю, 28, о 9 год. ранку відпроваджено тління останки в супроводі священника і кількох десятків авт у Врокстонську Округу, до Топорівської української православної церкви св. Пророка Ілії, де повністю відслужилась Похоронна Відправа з Богослужбою, при участі поважного числа учасників і численної родини.

Під час Останнього Прощання з Покійником через цілування Св. Хреста проведено на Нев'янучий Вінець на могилу „срібну колекту", з якої придбано $6.50 „Вісників" на виготовлення кліші до поміщення знімки разом з дописом про Похорон, а $6.50 на будову Колегії Св. Андрея в Вінніпезі.

Після погребання тліннних останків на цвинтарі при вищезгаданій церкві всіх учасників запрошено на перекуску до домівки в церковній дзвінниці; крім цього з вдячности і пошанів до учасників, під час Панахиди — наперед долні Похорону вечері, дружина Покійного почастувала їх у своїй хаті в Йорктоні ніби „останньою вечерею" на гідний і добрий спомин свого Покійного мужа Мафтея.

Смутком і тугою оповиті попрощали Покійника найближчі рідні: дружина Домка, 4 сини — Николай з дружиною Евфросинією, Петро з дружиною Нанет (обидва з Вова, Онтаріо), Іван і Дмитро з Врокстон, Саск. 3 4-х дочок тільки одна Марія Коблюк попрощала батька з своїм мужем Теодором з Інгліс, Ман., а решта — Маргарета в Едмонтоні, Евфросинія в Вова, Онтаріо, і Аліція у Вебборн, Саск., були відсутніми.

Дальше супроводжали до могили два перві брати — Василь Кімпан з дружиною Василиною з Врокстон, Саск., Артемон Луківський з Торквей, Саск., свят Іван Пурич з дружиною Евдокією з Врокстон і 9 внуків, як також односельчани, сусіди, знайомі, приятелі і члени місцевої Парафії, до якої Покійний учащав на Богослужби.

Учасникам Похорону щира подяка за пожертви на Нев'янучий Вінець в здоров'ї, благословенстві Божім ще многих літ проживати, а душі Покійника в Дворах Небесних оселятись, тліннім же його останкам у сирій святій землі легко спочивати.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Ілля Швець.

Бл. П. ІВАН ГРИЦУШАК
Інгліс, Ман.
(Пожертва на Колегію)

У суботу 8 червня 1963 р. о год. 3.20 по полудні спочив у Бозі бл. п. Іван Грицушак. Смерть стрінула його в Диастриктовій лікарні, число 2 в Роблині. Покійний прожив 62 роки і 6 днів земського життя.

Покійний вже від кількох років почав був підупадати на фізичних силах, а що найбільш від'ємно подіяло на його серце — то це з-перед 10 років утрата сина Юрія (Джорджа) і з разом братанича Степана внаслідок їх утоплення в озері, разом їх одного дня поховали Іван із своєї хати похоронив. З того часу переносив він тяженький хрест терпіння зі своєю дружиною Евфросинією і дітьми, які дальше носять той біль у своїй душі.

Покійний народився у селі Чагор, Чернівецького повіту на Буковині, західньо-українська територія. Був сином покійних Ілії й Анастасії з роду Семенюків. Перед 49 роками 13-літним хлопцем приїхав з батьками в Канаду на фармерську колонію Леннард, де купили фарму, усією родиною одомовились, і так поволеньки почали господарити. Як добра, слухняна дитина, зростав при батьках, трудився, то в нагороду батьки купили йому фарму. Дійшовши до повних літ зрілості, ввійшов у подружній зв'язок з Евфросинією, дочкою вже покійних бл. п. Івана Осецького й Марії з роду Бульбуків. Провели в двоїх подружнього життя 33 роки. За той час Господь обдарив їх 4-ма дітьми — сином Юрієм (Джорджом), який вже на вічнім упокої, а також 3 дочками Марією, Єленфю і Домінкою.

Смерть йому не була страшною, бо він постійно готовився до неї прийняттям Св. Таїнств Сповіді й Причастя. Був дійсно вірним і дочесним членом Української Православної Парафії Зіслання Св. Духа на фармерській колонії Леннард, Ман., де на цвинтарі, коло церкви З. Св. Духа спочили його тліннї останки, біля його шварга — бл. п. Василя Меринюка і де решта його найближчих рідних.

Похорон відслужено по порядку: у вівторок 11 червня, напередодні, о год. 8 ввечері, відбувався Заупокійна Литія в похоронному заведенні в Россел, Ман., в асисті робли нського дяка п. А. Гавриюка, який послужив і слідуючого дня, в середу 12 червня, як у Похоронній Богослужбі, так і в церкві, з поперед згаданій церкві. Хоч ішов зливний дощ, то все таки поважне число учасників у зяло участь у Похороні.

Під час Останнього Прощання з Покійником через цілування Св. Хреста проведено на Нев'янучий Вінець на могилу Покійного добровільну збірку, що принесла $12.18, з чого по рівній частині розподілено на будову Колегії Св. Андрея у Вінніпезі, а другу половину „Вісникові" на виготовлення кліші до поміщення знімки разом з дописом про Похорон.

Після вложення тліннних останків і їх погребання запрошено учасників до Народнього Дому на багату перекусу.

Тугою й горем оповита родина попрощала Покійного — поперше, дружина Евфросинія, дві дочки замужні з мужами — Марія Ангурян з чоловіком Іваном, Елена Федирчук з чоловіком Василем, Домніка, яка вчиться в вищій класі публічної школи в Інгліс і 5 внуків. Дальше попрощали рідні сестри, швагри, братанич Теодор Грицушак з дружиною Ольгою, сватки, куми, односельчани і церковні члени.

Учасникам Похорону щира подяка, в здоров'ї, благословенстві Божім многих літ прожити, покійному Іванові легко-спокійно в сирій святій землі спочити, а душі його в Дворах Небесних оселитись.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Ілля Швець.

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

ВИПРАВЛЕННЯ

У „Віснику" з 1-го серпня ц. р., в допісі про збірку на Будівельний Фонд Колегії, що була переведена на весіллю Інженера Богдана Черемахи і Дини Грей, 8 червня ц. р., в Гемилтоні, Онт., зайшли такі похибки, які ощим справляємо: було пропущено ім'я п. Михайлів Сусяк, який жертвував $5.00, як також подано, що п. З. Долюк жертвував $5.00, а мало бути: п. З. Волянюк.

Ред.

Пожертви з різних місцевостей.

По $300.00:

Василь І. Перепелюк, Фінн Флов, Ман., на уполібнення кімнати; п-во Нестор і Климентина Грабовські, Торонто, на уполібнення кімнати.

По $267.90:

Пані Анастасія Григорчук, Етельберт, Ман., на уполібнення кімнати.

По $100.00:

Всеч. о. Е. Стефанюк, Лак Ла Біш, Алта., на конто заяви; пані Анна Новак, Вінніпег; І. К. Г., Мус Джо, Саск.

По $75.00:

Свящ. П. Бізюк, Порт Соррей, Б. К., доплата заяви.

По $50.00:

Нестор Тимчак, Вени, Саск., о. Прот. Григорій Хомінський, Скренгтон, Па., ЗДА; Трайлент Бидинг енд Лоан Ассоціейшин (п. Петро Пусліо), Шікаго, Ілл., ЗДА; д-р Павло Онуфер, Порт Кредит, Онт; Митр. Прот. Тит Яковлевич, Вінніпег (доплата заяви).

По $25.00:

Українська Православна Громада Преєв. Трейлі, Трентон, Н. Дж., ЗДА.

По $25.55:

Н. Залозецький, Вінніпег, Ман.

По $[illegible]:

Михайло Романюк, Вінніпег, Ман; о. П. Бублик, Кемсек, Саск., на конто заяви; М. Кулачковський, Саскатун, Саск.

По $20.00:

Микола Кальниченький, Кайнеленд, О., ЗДА; Іван Касюрак, Брендон, Ман. (на конто заяви)

По $10.00:

Братство Християнського Милосердя при Соборі Св. Софії, Монтреал.

По $10.00:

Іван Гуляк, Вакав, Саск; І. Кварток, Монтреал, Кве.

Дальша збірка місцевого комітету при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні.

По $100.00:

Пилип Калавський, М. Ревун.

По $50.00:

М. А. Герреон, Н. Боднар, П. Гриник, пані Агафія Яніпевська (перед тим вже жертвувала $50.00.

По $10.00:

А. Годзюк.

По $5.00:

М. Дробот.

Дальша збірка місцевого комітету при Церкві Св. Івана, Ошава, Онт.

По $50.00:

Іван Смочник.

По $25.00:

Олекса Полтгка.

По $20.00:

Олекса Шестовський, Пилип Чолонюк, Петро Міщук, Степан Катринич, Кузьма Манько.

По $10.00:

Вас. Нолдрин, Мих. Симахівський, Артем Горобець, Мих. Клюндюк, Волод. Грицук, Тома Манжла, Роберт Шолдра, Ник. Хомин, Олекса Шестовський, Дмитро Недожитко.

По $5.00:

Іван Дацик, Вольтер Бутенпко, Андрій Бондуис, Мих. Стороженко, Мих. Сірко, Петро Доброшинський, Г. Сидорчук, Виллям Андрей, Степан Гарця, А. Чезникевич, Вас. Іваськів, Павло Січ, Іван Наумець, М. Пінчук, Леон Павлюк, Іван Сайгур, Олекса Репа, Степ Сайрра, Богдан Мусій, Іван Стежик, Гр. Григорі, Іван Курій.

Дрібними — $15.00.

Збірка о. М. Кашша, в Пембіна, Н. Дак., ЗДА.

(З нагоди Панахиди по жертвах голоду в Україні)

Іван Борденюк (стрпк.) — $7.80, Яків Керелюк — $5.35; Церковна Громада — $4.55; Іван Борденюк (молод.) — $2.15.

Збірка о. ігумена Іова Скакальського

Церковна Громада в Фт. Френсис, Онт. (Збірка а нагоди Панахиди по жертвах голоду в Україні) — $39.00)

Збірка на похороні бл. п. Таиаска Чорного в Фт. - Френсис, Онт. — $15.71.

Збірка о. Івана Мельника:

Збірка під час Панахиди по жертвах голоду на Україні, Сангудо, Алта., — $15.00.

Збірка на похороні бл. п. Юрія Лавренюка, Сіба Біч, Алта., $22.00.

Збірка о. А. Хрусгавки.

(З нагоди ювілею подружжя п-ва Котишиних, Мирнам, Алта).

Петро і Марія Зварич — $5.00; Андрій і Стиса Зварич — $3.00; пані Анна Підручна — $3.00.

Збірка о. І. Шевця:

Збірка на весіллю Володимира Миколаевнина і Савелі Стадник, Петлюра-Шортлейл. — $12.75.

Укр. Церк. Громада на Топорівцях (Врокстон, Саск.) — $10.55, Укр. Прав. Громада Преєв. Трейлі, Петлюра-Шортлейл, $12.25.

Збірка на хрестинах у Васяна й Розалії Яремій, Вилсонвил-Бремтфорд, Онт. — $20.00.

Збірка о. М. Крицюка.

Збірка на похороні бл. п. Дробойяки Розалії Горбай, Вегревіл, Алта. — $81.00.

Збірка о. Ю. Турчиновського.

Микола Шевчук, Прнис Альберт, Саск., $50.00; Петро Ю. Кіндрачук, Прнис Альберт, — $25.00; Микола Жук, МекДавал, — $10.00; Мих. Боровський, МекДавал — $5.00; Василь Сайчук, МекДавал — $5.00.

Збірка о. Д. Стратійчука.

Ерремонт, Алта.

По $100.00:

Українське Жіноче Товариство ім. Ольги Басарабової.

По $30.00:

Василь Бачинський.

По $20.00:

Текля Лукасевич.

По $10.00:

Мих. Лукасевич, Григорій Билиіа, Карло Куфель, Василь Василишка, Антін Мудрик.

По $5.00:

Наталка Пачук, Мих. Гавриленко, Йосиф Грицун, Розалія Плецяп, Никола Смаль, Василь Неделко.

Радвей, Алта.

По $25.00:

Григорій Возшірський.

По $10.00:

А. Ковацюк, Бен Литвин, Федір Чорний, Мирослав Коваль.

По $5.50:

Василь Міхній.

По $5.00:

Андрій Чорний, Петро Овнищук, Анна Гарданюк, Юрій Іващук.

Восетна, Алта.

По $25.00:

Віктор Зінник.

По $10.00:

Іван Зінпк, Дмитро Зінпк, Йосиф Зінпк; з похорону бл. п. Анни Зінпк

Коронадо, Алта.

По $20.14: Олекса Гудо.

По $20.00: Параска Салівжин.

По $15.00: Симон і Анна Хаба.

По $10.00: Юрій Гришів, Мих. Петрук.

По $5.00: Никола Горбалъ, Андрій Домський, Павло Гриців, Григорій Онушко

Вілед Крік, Алта.

По $10.00: Стефан Савчук.

По $2.00: Ілія Савчук.

Вегревіллер, Алта.

По $25.00: Вольтер Савка.

По $10.00: Іван Кирйак.

Збірка о. Д. Денисюка

Збірка на похороні бл. п. Васпля Жиги, Спирит Ривер, Алта. — $40.00

Збірка о. Я. Пуха.

Збірка на похороні бл. п. Васпля Малика, Інсінгер, Саск. — $20.00

Збірка В. І. Перепелюка.

Василь Галятовський, Фінн Флов, Ман., — $50.00; Анна Журавецька, Рут Лейк, Ман., — $10.00; Ріос. Ріос. Подгіський, Дп Па, Ман., — $2.00.

Збірка М. Якимовича, Четам, Онт.

Василь Губар — $20.00; Мих. Якимович — $10.00; Николай Горлей — $5.00; Григорій Половюк — $2.00.

Збірка Гр. Сивочка, Вишфілд, Іпл., ЗДА.

Гр. Сивочко **$8.00**; Михаіл Гірпик — $2.00.

Збірка місцевого комітету при Церкві Св. Юрія, Давфин, Ман.

Збірка на весіллю Мирослава Ягольницького з Лесі Дух, 20-го жипня ц. р., в Давфин, Ман. (листу жертводавць комітет має доручити) — $101.00.

Збірка місцевого комітету при Церкві св. Іллі, Едмонто, Алта.

В неділю, 4-го серпня ц. р., п-во Василь і Юстина Федейки в Форт Саскачевану, Алта., члени Громади Св. Іллі в Едмонтоні (п. Василь Федейко є головою Громади) святкували 25-літній Ювілей свого подружнього життя. Святкування це відбулося в Едмонтоні і мало характер чайного прийняття. Всі видатки в звязку з прийняттям покрили п-во Федейки, бо бажанням їх було, щоб весь дохід з ювілею передати в цілості і виключно на будову Колегії Св. Андрея. Присутні на ювілею зложили $457.50, — дібно гарний приклад до наслідування! Жертвували слідуючі:

По $50.00:

П-во Михаіл і Корнелія Юсипчуки.

По $25.00:

Антон Гаврилюк, п-і Василина Бойко, п-во Михайло і Ольга Проц, Василь Федейко (Фт. Саскачеван).

По $20.00:

Михайло Райчиба (Рокі Лейк, Алта), М. Пінько (Ст. Майкал, Алта.), Іван Райчиба.

По $17.00:

П-во Дмитро і Анастазія Бужак.

По $15.00:

П-во Іван і Марія Лупуя (Фт. Саскачеван).

По $11.00:

П-во Михайло і Агафія Лубик.

По $10.00:

П-во Михайло і Параскевія Сірик, п-во Дмитро і Марія Опришків, пані Ірена Лоренс (Пїс Ривер), Іван Никифорук, пані К. Федейко (Кетлайф, Саск.), Павло Федейко, Петро Джура.

По $5.00:

Стефан Задумірський, Іван Васяник, Павло Мельник, Михайло Зайчук, Марко Курочка, Юрій Іващук, п-ні Анна Підручна (Вегревіл), Павло Пішка, Юрій Буханецький, Дмитро Сріжук, Васяль Дмитрук, Петро Вівтонюк, Н. Онищук (Ст. Албегт, Алта.), пані Т. Курщ, Олекса Чарнецький, Микола Рожак.

По $3.00:

Іван Васяничук, Микола Гимсник, Іван Горбай (Гефферя, Саск.)

По $2.00:

П. Долгашюк, Павло Романко, пані В. Простибій, Андрій Івасюк.

По $1.00:

Стефан Мисик.

Гості, які не бажали посвідок, $26.50.

Збірка місцевого комітету при Церкві Св. Вознесення, Аррап-Кобзар, Саск.

По $50.00:

Укр. Греко. Прав. Громада Св. Вознесення, Аррап-Кобзар, Саск.

По $25.80:

ФЕЛОНИ (РИЗИ)

православного стилю, солідно шиті кваліфіковапою кравчинею, різних кольорів та різної якости, з артистичним обшитим і френзлями.

З матерії "район" з підризником $125.00
Без підризника 100.00
З металевої матерії без підризника 175.00
Підризник з шовковим обшиттям 28.50

ЗАМОВЛЯЙТЕ ВІДПОВІДНІ РИЗИ НА РІЗНІ СВЯТА.

Святі або кольорові ризи, як білі, жовті, золоті, срібні, сині та інших кольорів можна вживати, в разі потреби кожної неділі й свята т. для кожної оказії, за виключенням громадам, які мають або думають набути більше пятком Похорону, який відправляється в чорних ризах. пар риз, рекомендуємо замовляти такі ризи на різні

Святі ризи (білі, срібні, жовті, золоті й ін.) — на свята:
Великдень та на інші Господські свята, як Вознесення, Різдво й інші, та в неділі.

Зелені ризи — на Квітну неділю, Зелені Свята.

Фіолетові ризи — на неділі Великого Посту, Петрівку, Спасівку, Пилипівку.

Сині ризи — на Свята Богородичні.

Червоні ризи — на Великий Четвер та в дні Св. Мучеників

Чорні ризи — на Похорон (крім Похоронів у Світлій Тиждень), Звупокійні Богослужения та на буднях Великого Посту.

Просимо писати по пробки, подаючи колюр матерії.

ЗАМОВЛЕННЯ Й ГРОШІ СЛАТИ НА АДРЕСУ:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

Василь Федчук.
По $20.00:
Роман Гриців.
По $10.00:
Олекса Крочак, пані Евфинія Федчун, Григорій Федчун, Антін Репуза, Юрій Косоловський.
По $5.00:
Дон Шур, Василь Андрейців, Микола Сушильницький, Іван Ниторук, Віктор Волф.
По $1.10:
Іван Шур.

Збірка місцевого комітету при Соборі Св. Покрови, Вінніпег, Ман.
Список ч. 7:
По $50.00: о. Іван Стус (на конто декларації), п-во К. і Я. Сорочинські
По $20.00: пані М. Михайлов.
По $10.00: пані Т. Іванусів, п-во Н. і А. Кривонижки, І. Фінь і другина, пані П. Яремович, п-во І. і Е. Подушки.
По $5.00: панна Е. Мульська, П. І. Шедловський.

Усім Жертводавцям щира подяка!
За Комітет Будови Колегії
Св. Андрея в Вінніпегу:
о. д-р С. В. Савчук,
голова Дирекції та координатор кампанії.

Адреса Колегії:
ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada.
Tel. JU 6-3093

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА УСПІННЯ ПРЕСВ. БОГОРОДИЦІ В ОТТАВА, ОНТ.
1000 Байрон Ave.
має за честь запросити
Високопреподобних Отців Пароха та всіх членів українських православних парафій полудненсько-східнього Онтерію та Квебеку на
ХРАМОВЕ СВЯТО ТА АРХИЄРЕЙСЬКУ ВІЗИТАЦІЮ,
що відбудеться
в неділю, 8-го вересня 1963 року.
Порядок Свята:
9.30 год. ранку: Зустріч Його Високопреосвященства Владики Архиепископа МИХАЇЛА
10.00 год. ранку: Архиєрейська Служба Божа.
1.00 год. по пол.: Спільний Обід в залі Амбасадор на Річмонд Роуд (на ріг Річмонд і Чорчил-вуд.).
Після обіду слідуватиме промова Його Високопреосвященства Владики Михаїла та інших визначних гостей.

За Управу громади:
о. Б. Горгіш, Парох.
А. І. Лазаровіч, Голова
А. Криворучко, Секретар.

У В А Г А ! У В А Г А !
ОКРУЖНИЙ З'ЇЗД С.У.М.К ОКРУГА „БІЛА ЦЕРКВА"
відбудеться
в днях 31-го серпня і 1 вересня 1963-го року,
в місті Смокі Лейк, Алта., з такою програмою
Субота 31-го серпня:
2- 5 год. пообіді — Спортові змагання в галяку між відділами з Смокі Лейк, Беліс, Вінлянд і Спедан.
5- 8 год. — Спільний „вінер роест".
8-12 год. — Танець і коронація королеви Округи
Неділя 1-го вересня:
10-12 год. — Соборне Богослуження.
12- 2 год. — Спільний обід в Українському Нар. Домі
2- 5 год. — Головна промова до молоді та між відділові змагання в красномовстві, деклямацій, дискусій та квіз і спільна участь у співі і інше.
До численної участі в З'їзді запрошуємо українське громадянство з близьких і дальших Громад.

За Окружну Раду:
о. Я. Рибалка.
К. Павлишин.
В. Макаренко.

КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ
Вправосл. Владики Архиепископа Андрея
відбудеться
В НЕДІЛЮ 22-ГО ВЕРЕСНЯ 1963 р., в Українській Православній Церкві Успіння Пресвятої Богородиці
10765—135 A Ave., Едмонтон
Порядок святочного дня слідуватиме:
8.30 рано — Утреня.
9.30 рано — Зустріч Вправосл. Владики Андрея.
10.00 рано — Архиєрейська Св. Літургія, у якій візьмуть участь Отці парохи сусідних громад і місцевий настоятель.
12.00 годин — Спільний обід в Авдиторії Канадійських Ветеранів, один блок на південь від Церкви.
1.00 година — Концертна Програма з участю Церковного Хору, молоді СУМК-та учнів Рідної й Недільної Шкіл. В програмі Концерту голосну Доповідь виголосить Впреосв. Владика Андрей.
Сердечно запрошуємо всіх вірних українців з Ванкувер, Вернон, Вікторії, Чилівек, Ерасі, Мишон Сіті і Вернон та довколишніе все українське громадянство.

За Управу Громади:
о. П. Бялик, парох.
М. Захарук, голова
В. Найдеш, писар.

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ГРОМАДА СВ. ТРОЇЦІ К КАНОРІ, САСК.
запрошує сердечно
Вар. Отців та все Православне Громадянство близьких і дальших околиць
на
АРХИЄРЕЙСЬКУ ВІЗИТАЦІЮ ТА ОСВЯЧЕННЯ ЦЕРКВИ
Блаж. МИТРОПОЛИТОМ І Л А Р І О Н О М, в сослуженні Впрп. Отця Архимнд І. Скавалського
в неділю, 29-го вересня 1963 р.
Програма Свята:
Субота: вечірні — Всенічна
Неділя: 8.30 — Утреня
9.30 — Зустріч Митрополита
10.00 — Освячення Церкви: Архиєрейська Св. ЛІТУРГІЯ: Рукоположення в Диякони теолога О. Сорочука
1.00 — Братський Обід з Програмою в Нар. Домі
ЗА ЗАРЯД ГРОМАДИ:
о. В. Слюзар, парох.
С. Горчинський, голова.
Я. Ягольницький, секретар

Порядки Богослужень:
ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ВЕРЕСЕНЬ
1. Неділя — Ледюк - Храм, Поплар Парк, Транскона.
8. Неділя — Кенора, Сулукват, Шембіна
15. Неділя — Дуфрост, Тіндал, Транскона.
22. Неділя — Кенора, Селкірк, Інкомет Гоя.
29. Неділя — Гонор, Поплар-Філд, Транскона.
Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОРЧУКА
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА
Box 1241 Kamasck, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
Address: 2802-42 Ave., Tel. 542-4312
Vernon, B. C.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ВЕРЕСЕНЬ
1. Неділя — Пайн Ривер
8. Неділя — Етелберт
11. Середа — Гарленд (Успіння Головні І. Хрестителя)
15. Неділя — Драй Ривер
21. Субота — Бони (Різдво Пресв. Богородиці — Храм)
22. Неділя — Ревнир (Різдво Пресв. Богородиці — Храм)
27. П'ятниця — Дорбин (Воздвиження Чесного Хреста)
29. Неділя — Етелберт
ЖОВТЕНЬ
6. Неділя — Пайн Ривер
13. Неділя — Етелберт
14. Понеділок — Вейлав (Покрова)
20. Неділя — Гарленд
27. Неділя — Дорбин
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3284

о. С. ГРЕБЕНЮКА
North Battleford, Sask.
972—108 St. Ph. 445-3280

о. С. ГРЕДІЛЯ
Address: Box 111, Hayas, Sask.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ВЕРЕСЕНЬ
1 Неділя — Робшин
8 Неділя — Леннард
15 Неділя — Нетлюра
21 Субота — Різдво Пресв. Богородиці: Храмове Свято у фермерській околиці „Жучка", Катдер, Саск.
22 Неділя — фермерська околиця Топорівці"
27 П'ятниця — Воздвиження Ч. Хреста — Шеа Валлей
29 Неділя — Грендою
Box 134, Glendon, Alta. Tel.: 51

о. Ст. ЗУЗАКА
Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. М. КОЛЕНИЧА
Address: 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel PA 9-5814

о. М. КРИТЮКА
ВЕРЕСЕНЬ
1 Неділя — Гадсон Бей
8 Неділя — Гроклід (північна)
15 Неділя — Брускбі
21 Субота — Різдво Пресв. Бог. — Гроклід (північна)
22 Неділя — Мелфорт
27 П'ятниця — Возд. Чесн. Хреста — Ендерер
29 Неділя — Ервуд
ЖОВТЕНЬ
6 Неділя — Гадсон Бей
13. Неділя — Гроклід (північна)
14 Понеділок — Покрова Пр. Бог. (північна)
20 Неділя — Брускбі
27 Неділя — Мелфорт
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛИША
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-54-62.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 336.

о. М. ОЛЕСЮКА
ВЕРЕСЕНЬ
1 Неділя — Дрифтінг Ривер
8 Неділя — Давфин
15 Неділя — Валей Ривер
21. Субота. Різдво Пресв. Богородиці (Храм)"— Ронртон
22 Неділя — Данфин (Візитація Пресв. Вл. Борися)
27. П'ятниця. Воздвиження Чесн. Хреста — Гилберт Плейнс
29. Неділя — Вінніпегосіс (Храм)
810 Main Str. South
Dauphin, Man.

о. Е. ПРИСТУПИ
Address: Watson, Sask. Box 298 Tel. 3518

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ВЕРЕСЕНЬ
1. Неділя — Інсінгер (м.)
8 Неділя — Дробот
15 Неділя — Подовики
21 Субота Різдво Пр. Богородиці — Інсінгер (так-вин.)
22. Неділя — Тіодор (м.) Храм
27. П'ятниця Возди. Чесн. Хреста — Вестбурн
29. Неділя — Льюра
ЖОВТЕНЬ
6. Неділя — Інсінгер (м.)
13. Неділя — Тіодор (м.)
14 Понеділок. Покр. Пр. Богородиці — Тіодор (за рікою)
20 Неділя — Дробот
27. Неділя — Вестбурн
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
ВЕРЕСЕНЬ
1. Неділя — Смоки Лейк
8 Неділя — Стрий
Беліс — Вечірня 7 год. веч.
11. Середа — Вінлянд
15. Неділя — Смоки Лейк
Едвард — Вечірня 7 год. веч.
21. Субота — Беліс
22 Неділя — Давнінг
Вінлянд — Вечірня 7 год. веч.
27. П'ятниця — Вейлав Лейк. Храм
29 Неділя — Спеден
Ворспайт — Вечірня 7 год. веч.
Address: Smoky Lake, Alta. Box 809

о. В. СЛЮЗАРА
ВЕРЕСЕНЬ
1 Неділя — Рама
8 Неділя — Канора
15 Неділя — Сандова
21 Різдво Пресв. Богородиці — Стирджес
22 Неділя — Бюкенан
27. Воздвиження Чесн. Хреста —
29 Неділя — Канора. Візитація
ЖОВТЕНЬ
6 Неділя — Канора
13 Неділя — Стирджес —
14 Покрова Пресв. Богородиці — Рама
20 Неділя — Канора
27 Неділя — Бюкенан
Canora, Sask., Ph. 563-5163

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
Address: Box 4. Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
Address: Tolstoi, Man.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
Box 307 Willingdon, Alta.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ВЕРЕСЕНЬ
1. Неділя — Восетна
8 Неділя — Ерінгтон
15. Неділя — Редвей
21 Субота. Різдво Пресв. Д. М. — Торгіод
22. Неділя — Редватер
27 Пятниця Возди. Чесного Хр Федора
29 Неділя — Восетна
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. Е. ТРУФИНА
ВЕРЕСЕНЬ
1 Неділя — Вірдель
8 Неділя — Кадет
15 Неділя — Мінніян
21 Субота (Різдво Пресв. Богородиці) — Сембург
22 Неділя — Вірдель
27. П'ятниця (Воздвиження Чесного Хреста) — Кадет
29 Неділя — Мінніян (Окружний Храм)
Address: Weirdale, Sask. Ph. 486.

о. Г. УДОДА
Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. М. ХОМЕНКА
Округа Айтуна, Саск.
ВЕРЕСЕНЬ
1 Неділя — Айтуна
8 Неділя — Мелвил
15. Неділя — Гудів
22. Неділя — Гаворд
27. П'ятниця. Воздвиження Чесного Хреста — Айтуна
29. Неділя — Гудів
Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
ВЕРЕСЕНЬ
1. Неділя — Мирнам
8 Неділя — Мусклора
15 Неділя — Слава (пол.)
21. Субота. Різдво Пресв. Богородиці — Мирнам
22 Неділя — Лужани-Топорівці
27. П'ятниця. Возди. Чесн. Хреста — Брюсов
29 Неділя — Лойдмінстер
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ПУМЕНА О. ШЕРБАНЯ
Address: 9530—109 Avenue, Ph. GA 2-3053. Edmonton, Alta.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК
THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XI. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ВЕРЕСНЯ, 1963. WINNIPEG, MAN., SEPTEMBER 15, 1963. ЧИСЛО (1990) 18

ФЛК з Катол. Акції?

Терористичний ФЛК безчестить протестантські святині

Терористична організація квебекських сепаратистів ФЛК понищила таблиці годин Богослужень на всіх трьох протестантських святинях у місті Данвіл у Квебеку. На дверях цих святинь намалювали великі написи: „Quebec Libre!" („Вільний Квебек!"), — інформує щоденник „The Winnipeg Free Press" (2. 9. 1963) на основі звіту Поля Бретона шефа поліції в Данвіл.

З. Р. В. — З цього висновок, що квебекські сепаратисти (борці за унезалежнення провінції Квебеку від решти Канади), як католики, разом є також борцями католиків проти не-католиків. Більше того, про католицтво їм ідеться більше, ніж про французьку справу, бо ж протестанти у Квебеку — це не тільки англійці, але й також французи.

Ще Сеймт Льоран (католик), коли кілька років тому (перед Дж. Діфенбейкером) був прем'єром Канади, також заявив, що політична ненависть французів у Квебеку проти англомовного населення Канади розпалюється католицизмом, який каже: „Ці прокляті протестанти!"

Не екскомунікують расистів

Світова Рада Церков атакує расистів

Ці християни, що підтримують расову сегрегацію, „зраджують Христа і шю здруженість, яка називається Його іменем", заявила Світова Рада Церков в останній день (2. 9. 1963) свого 8-денного засідання в Роучестер, Н. Й., США, повідомив 'америк. щоденник „Associated Press" (2. 9. 1963).

„Д-р Кетлін Блис (Bliss) з Англії сказала там, що були побоювання, що заява (Світової Ради Церков) могла б рекомендувати екскомуніку (виключення з Церков). Але, заявила вона, „ми нікого не можемо екскомунікувати", — кінчає свою інформацію цей щоденник.

З. Р. В. — Світова Рада Церков складається з 200 різних Церков, і охоплює собою більшість великих Протестантських, Англіканських і Православних Церков світу. Її центр у Женеві. Із становища Світової Ради Церков, в імені якої в даному випадку промовляла д-р Блис, виходить, що хоч вона осудила расистів, але вона не усуває расистів із свого членства.

НАПАД НА ХРИСТИЯНСЬКІ МІСІЇ В ІЗРАЇЛІ

Студенти жидівських релігійних шкіл напали в Ізраїлі на християнські місії в цій країні, — подало радіо СІБІСІ в Канаді вранці 11 вересня.

50.000 осіб утікли до СССР

Мосива: вони втікли з Китаю „від голоду й релігійного переслідування

Найбільша іронія в історії переслідування й уходництва

Західні джерела 6 вересня подали, що „протягом минулого року десятки тисяч утікачів з червоного Китаю напливали до СССР... китайці надходили ще й минулого тижня" (перший тиждень вересня 1963 р.)", інформує „Ассошейтед Пресс" (7. 9. 1963).

СССР у позі „оборонця голодних і переслідуваних за релігію"

„Радіо й преса в Пекінгу (столиці червоного Китаю)... оскаржили Советський Союз у спричиненні „розколу в советсько-китайських взаєминах". У статті з 40.000 слів, опублікованій у Пекінгу в п'ятницю (6 вересня) росіян обвинувачено в тому, що вони („росіяни") перевезли (з Китаю до СССР) тисячі горожан Китаю через границю в околиці провінції Сінкіянг і СССР, і потім відмовилися видати їх назад" (червоному Китаєві), повідомив американ. часопис „Tribune News Roundup" (7. 9. 1963).

„Сподіваються, що росіяни (у своїй відповіді Китаєві) займуть таке становище: що тисячі уходників утікли через (Закінчення на 2-й стор.)

Терор проти атеїстів?

Тайна „Фалянга" в Квебеку почне боротьбу з атеїстами

На поліційному слідстві в місті Квебек „Лео Трембле свідчив, що в Квебеку почала діяти тайна група, що називається Ла Фалянге, яка присвятилася „поборювати атеїзм у всіх його формах", („Canadian Press" 29. 8. 1963).

З. Р. В. — Тому що поборювати атеїзм шляхом пропаганди в Канаді дозволяється законом, то тайний характер Фалянги мав би свідчити, що вона поборює атеїзм шляхом терору.

Судять крайніх юдаїстів

„Я не визнаю держави Ізраїля", протестує рабін Бляу

Секта „Сторожі Міста" (Єрусалиму) голосить, що факт створення держави Ізраїля загрожує існуванню жидівства.

„Я не визнаю держави Ізраїля ні de jure, ні de facto (ні правно, ні фактично"), каже Амрам Бляу... „Найгіршою стороною тієї жидівської держави є те, що держава Ізраїль з успіхом чинить це, чого не могли зробити всі нації світу протягом років перебування (жидів) на вигнанні. Не-жиди хотіли відтягнути жидів від Тори, але вони не мали успіху. Але сіоністи роблять це саме успішно.
(Закінчення на 3-й стор.)

Відкриття нової резиденції Колегії Св. Андрея, що було заповіджене на 15-го вересня ц. р., відложене (Див. на 2-й стор.).

Чи II Ватик. Собор припинить це?

Вимагають, щоб Ватикан почав акцію проти переслідування буддистів католиками в Півд. Вієтнамі

Влада католицького монаха

„Нехай папа Павло VI натисне на режим Ніґо Дінг Дієма, і таким чином допоможе припинити релігійну кризу в Південному Вієтнамі", вимагає „Christian Century", чільний протестантський надконфесійний журнал-тижневик, — подає „New York Times Service" (7. 9. 1963).

„Він (згаданий тижневик) у надзвичайно гострому тоні... заявив, що Ватикан міг би зробити щось більше, ніж він зробив, для того, щоб „запобігти цій ситуації одчаю"... Якщо вони не хотять, щоб ця країну зайняли комуністи,
(Закінчення на 2-й стор.)

Кампанія на Колегію

Дальший виказ пожертв на умеблювання Колегії Св. Андрея

В останньому числі „Вісника" була проголошена перша листа жертводавців на умеблювання кімнат у студентській резиденції Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, — вісім одноособових кімнат і одна подвійна, разом на суму $2,852.35. Від того часу отримано такі додаткові пожертви (подаємо за чергою їх отримання):

Д-р Петро І. Смиляський з дружиною, Гемілтон, Онт., на подвійну кімнату — $525.55.

П-во Йосиф і Софія Семенців, Ошава, Онт., на подвійну кімнату, — $525.55.

Д-р Ігор Майба з дружиною Галею (з дому Долинчук), Вінніпег, Ман., на одноособову кімнату — $287.80.

П-во Василь і Віронія Трофанюки, Йорктон, Саск., на одноособову кімнату — $287.80.

Антін Кирилюк з дружиною, Геллок, Мінн., ЗДА, на одноособову кімнату — $300.00.

Петро Ковтун, Вінніпег, Ман., на одноособову кімнату — $287.80.

П-во Михайло і Софія Слюзар, Роблін, Ман., на одноособову кімнату — $287.80.

Д-р Олександер Фере з дружиною Ольгою (з дому Скоробогач), Емерсон, Ман., на подвійну кімнату — $525.55.

З попередньої листи	**— $2,852.35**
Ця листа	**— 3,027.85**
Разом	**— $5.880.20**

Усім ВП. Жертводавцям щира подяка!

За УПРАВУ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ
о. д-р С. В. Савчук, принципал.

Листи й гроші висилати на адресу:
St. Andrews College in Winnipeg
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4 — Manitoba
C a n a d a

ВІДКРИТТЯ РЕЗИДЕНЦІЇ НОВОЇ КОЛЕҐІЇ ВІДЛОЖЕНЕ

Нав'язуючи до попереднього повідомлення, що студентська резиденція нової Колеґії Св. Андрея в Вінніпегу буде відкрита з початком цього академічного року, цим подається до відома всім зацікавленим слідуюче:

1. Хоч цілковите закінчення будови нової Колеґії передбачується в умові (контракті) між Колеґією і контрактором не скоріше, як під кінець листопада ц. р., то контрактори запевнили управу Колеґії, що студентська резиденція Колеґії буде належно викінчена вже в першій половині вересня, і на цій власне основі був проголошений конкурс на прийняття студентів вже з початком цього академічного року (15-го вересня). Пізніше, однак, виявилось, що через непередбачену затримку в будові, внаслідок непригожої погоди, як також через спізнену доставу матеріялу, — резиденція на заповіданий час не може бути викінчена, і тому конкурс на прийняття студентів від 15-го вересня ОЦІМ ВІДКЛИКАЄТЬСЯ.

2. Подається також до відома, що дирекція Колеґії на своєму останньому засіданні постановила не переносити Богословського факультету до нової Колеґії, ні не приймати студентів з-поза цього факультету аж до того часу, коли всі відділи Колеґії — резиденція класи, канцелярії, кухня, їдальня та каплиця не будуть вповні викінчені та пристосіблені для вжитку. Сподівання є, що це може статися з кінцем грудня, або з початком січня слідуючого року.

3. Одночасно проголошується, що офіційне врочисте відкриття нової Колеґії намічується на місяць червень 1964 року. Докладна дата й програма свята будуть проголошені у свій час.

4. І ще проголошується, що Літні Курси Українознавства при Колеґії Св. Андрея в Вінніпегу будуть відновлені в слідуючому році, а новій Колеґії на кампусі, в місяцях липні й серпні 1964 року.

За КОЛЕҐІЮ СВ. АНДРЕЯ
В ВІННІПЕҐУ
о. д-р С. В. САВЧУК,
голова Дирекції.

Митрополичі Канонічні Візитації

1963-го року

Неділя 29-го вересня, — Канонічна Митрополича Візитація і освячення нового храму Пресвятої Трійці в м. Канарі, Сиск.

Неділя 6-го жовтня, — Канонічна Митрополича Візитація і освячення нового Храму Св. Володимира Великого в м. Віндзор, Онт.

Неділя 13-го жовтня, — Храмовий Празник і Митрополича Візитація в Соборі Св. Покрови в Вінніпегу, Ман.

Неділя 20-го жовтня, — Канонічна Митрополича Візитація Катедри Св. Духа в м. Саскатуні.

Четвер і п'ятниця, 14 і 15 листопада, — Епархіяльний З'їзд у м. Едмонтоні.

Неділя 17-го листопада, — Канонічна Митрополича Візитація і 40-літній Юбілей Катедри Св. Івана в Едмонтоні.

Москва: вони втікли з Китаю „від голоду й реліґ. переслідування"

(Закінчення з 1-ї стор.)

кордон (до СССР) від голоду й переслідування релігії в Китаї, але що Советський Союз жодним способом не заохочував їх до цього", повідомив вицеспікданий часопис.

3. Р. В. — В СССР люди голодують і релігія переслідується так само, як і в червоному Китаї. Китайці спочатку втікали до британської колонії Гонґ Конґ, але Британія згодом перестала їх впускати, і тисячі втікачів завертала назад до червоного Китаю, бо, мовляв, у цій колонії забагато населення. (Але можливо, що Британія не хотіла „дразнити" червоного Китаю). Це викликало серед китайських противників червоного режиму розчарування й відчення супроти вільних держав. Китайці в розпуці вирішили втікати до СССР. Червона влада у Москві таким чином хоче показати китайському народові, що не від західніх держав, а від Москви можуть китайці сподіватися визволення з-під комуністичної диктатури Мао Це-Тунґа. Влада СССР поставила на заході „залізну заслону", щоб стримати втечу людей на захід від голоду й переслідування релігії в СССР, а на сході ця влада відкрила свою границю, щоб приймати до СССР утікачів, які втікають від голоду й релігійного переслідування в червоному Китаї, — втікають „з-під ринви на дощ".

Це, мабуть, найбільша трагічна іронія в історії людства.

Вимагають, щоб Ватикан почав акцію...

(Закінчення з 1-ї стор.)

го президент Нго Дінґ Дієм і його родина мусять або уступити, або вони будуть усунені силою", — переповідає „Нью Йорк Таймс Сервис" заяву тижневика „Криціен Сенчюрі", і продовжує:

„У редакційній статті (в „Криціен Сенчюрі") сказано, що недавне звернення папи (Павла 6-го) до президента Дієма мабуть було злегковаження (Нго Дінґ Діємом). Ледве чи можна мати більший сумнів у тому, що коли теперішня релігійна війна (у південному Вієтнамі) потриває далі, то це віддасть цю країну в руки комуністів", далі сказано в цій же редакційній. „У таких обставинах Ватикан повинен поставити всю свою вагу проти „поневолюючого режиму", сказано у згаданій редакційній. І там же пропонується, щоб II Ватиканський Собор, друга сесія якого почнеться вже незабаром (29 вересня), видав теологічно обґрунтовану заяву щодо християнського погляду на цю справу" (переслідування католиків буддистів у Півд. Вієтнамі).

Брат президента — катол. єпископ

Американський журнал „Time" (9. 8. 1963) поміститв світлину режиму Південного Вієтнаму: президент Дієм — у шатах католицького монаха (він монах), а біля нього його брат Нго Дінґ Нгу —шеф поліції і його жінка мадам Нгу — також в одежі подібній до духовних католицьких шат, хоч це подружжя — то світські люди (вони чільні діячі Католицької Акції Вієтнаму. А в центрі знімки — католицький архиєпископ Нго Дінґ Тґук — брат президента Дієма.

З. Р. В. — Це „недавне звернення папи до президента Дієма", про яке згадує „Криціен Сенчюрі" —це властиво звернення папи Павла VI до „улюбленого вієтнамського народу" з закликом, „щоб він жив у братській згоді". Католицької влади папа не осудив; а з його послання взагалі не видно, кого папа вважає спричинником тієї „незгоди", — може він мує загрі не католиків, а буддистів! (Дивись про це послання папи у „Вісніку" на стор. 6-й).

Пенсійний плян „посувається вперед"

Урядовий проект завести для всього населення Канади добровільний „пенсійний плян" (щоб усі на старші роки, після відходу в стан спочинку, отримували урядову пенсію) уже „посувається вперед", сказав прем'єр Л. Пірсон.

Федеральний уряд постановив скликати в цій справі конференцію (на 9 вересня) провінціяльних міністрів суспільної опіки.

Щодо обіцянки уряду підвищити старечу пенсію до 75 дол. місячно, цебто підвишка на 10 дол., то ця справа буде полагоджена „по можливості якнайскоріше", поінформував прем'єр.

Підп. Вієтнам

Вояки буддисти відмовилися допомагати католицькій владі мордувати буддистське населення

Боротьба між вояками-католиками й вояками-буддистами в армії Південного Вієтнаму

Новинкарська агенція Ройтера 24 серпня повідомила з Сайгону (столиця Півд. Вієтнаму), що 20 серпня 60 вояків було вбитих, а 120 ранених у боротьбі між буддистами й католиками в 50-х милях на південь від Сайгону.

На півночі, в Гуе, урядове військо й поліція напали на пагоди (буддистські святині), і в 2-годинній боротьбі 30 буддистів було вбито, а 70 поранено; це сталося ще 21 серпня, але вістка „спізнилася" (через урядову цензуру), і її отримано тільки 24 серпня. Влада масово арештує студентів-буддистів і професорів університету.

Передплачуйте, читайте, поширюйте і підтримуйте „Вісник"!

Цьогорічний З'їзд Колеґії Св. Андрея в Вінніпегу

Цим подається до прилюдного відома, що черговий З'їзд Колеґії Св. Андрея в Вінніпегу відбудеться в **п'ятницю, суботу й неділю, 8, 9 і 10 листопада 1963 року,** в місті Вінніпегу, Ман. Наради З'їзду відбудуться в залі Катедри Пресв. Трійці, 1175 Мейн Стріт.

Програма З'їзду буде оголошена пізніше.

За КОЛЕҐІЮ СВ. АНДРЕЯ
В ВІННІПЕҐУ
о. д-р С. В. Савчук,
голова Дирекції.

„Я не визнаю держави Ізраїля" протесту рабіна Бляу

(Закінчення з 1-ї стор.)

Це — ересь", — інформує журн. „Тайм" (9. 8. 1963) про становище рабіна А. Бляу, який очолює рух Нетурей Карта — Сторожі Міста (Єрусалиму) „Іх також називають „Мєа Ше'арім.

Між державою й рухом „Сторожів Міста" доходить до зударів. Цей рух є за збереженим суботи такою, як вона була колись: виключно день молитви, отже не вільно мати при собі грошей, не вільно подорожувати, працювати, курити, забавлятися, займатися спортом і т. д. Цей рух поборює телевізію, спільні купелі жінок з мужчинами і т. п. Коли вліті ц. р. на вулицях Єрусалиму показалися автобуси (ними їхали баптисти з Америки й Европи як паломники до Святої Землі), то члени „Сторожів Міста" обкидали їх камінними на знак протесту проти порушення автобусами суботньої молитовної тиші. Поліція Ізраїля арештувала тоді 60 членів „Сторожів Міста", і їх будуть судити.

Створення держави Ізраїля — проти волі Єгови, кажуть „Сторожі Міста"

63-літній провідник крайньо-консервативної секти юдаїзму — „Сторожі Міста" — Амрам Бляу — це внук жида з Угорщини, Бляу, який у 19-му столітті допоміг заснувати рух „Сторожі Міста", і „одним з догматів його віри був ось цей: Єгова (Бог) за гріхи жидів покарав їх розсіянням із старовинного Ізраїля по світі. А тому що тільки Месія може відновити державу Ізраїля, то Амрам Бляу, послідовно, вважає, що заходи Хаїма Вайцмана щодо створення світської жидівської держави — це ганьба". каже „Тайм".

Світовий жидівський політичний провід, Сіоніям, не чекаючи на Месію, сам створивши державу Ізраїля, світську державу, а не духовно-юдаїстичну, тим самим злегковажив заповіти Біблії, так кажуть „Сторожі Міста", що їх центром є місто Єрусалим, що його „Сторожі Міста" вважають не приналежним до держави Ізраїля, а екстериторіяльним — під політичною опікою Об'єднаних Націй.

Сила в розсіянні, чи в державі?

Учення крайньо-консервативної цієї секти юдаїзму, Мєа Ше'арім, чи інакше Нетурєї Карта („Сторожі Міста"), певно не є основанним на самій лише фантастичній містиці, ані не є воно наївним. Так само й між жидівськими політиками були й досі є розходження думок щодо справи відновлення держави Ізраїля.

Від часу повного розсіяння (галют) жидів по світі з Палестини (около 70 років по Н. Хр.) жиди вважали себе „світовою нацією", бітьківщинною якої був увесь світ. Як „світова нація", жиди заявляли, що вони не можуть ставати по стороні цієї чи тієї держави у світі, — так, як тепер заявляє провід Католицької Церкви у Ватикані. А тепер, після відновлення (1948 р.) держави Ізраїля, жиди із „світової нації" (отже нації понад націями) перетворилися в одну з націй, і то є одну з найменших, умісцевлену в Палестині. Держава Ізраїль, як і кожна держава, мусить ставати по стороні одних держав, а тим самим виступати проти других держав, і через це в тих других державах жиди опиняються в положенні підозрілих. Це не на руку жидам. Ось, напр., положення жидів під час конфлікту між Америкою й СССР, — і тому жиди воліли б бачити порозуміння між США й СССР, і вони працюють у цьому напрямку. Далі, вони також бажають, щоб був світовий уряд.

Коли жиди були розсіяні по світі, а Палестина була поневолена чужинцями, то кожному жидові в інших країнах світу світив ідеал повороту в Палестину. Цей ідеал еднав усіх жидів. А тепер, після 1948 р., коли кожен жид може їхати в Палестину, цей давній священний ідеал став реальним, і тому він збудків.

Палестина, коли була поневолена, коли її вигляд був старовинно-первісний, була країною, що від часів Мойсея й Христа своїм виглядом не змінилася, й тому вона відповідала поняттям про неї, як про „Святу Землю". У моральному розумінні вона вважалася такою, що належала всім (усьому світові) й нікому. А тепер ця країна, що давніше була одною велетенською Святинею, перемінилася в модерну державу, і модерні машини та політика ґвинали з неї „синю пташку" релігійної містики та духа „Святої Землі", тим самим розвіюючи також поняття про жидів як про біблійний „вибраний народ" — народ „Святої Землі".

Очікування Месії, що відновить священну державу Ізраїль —такий, як був колись: „царство священників", також було одним з ідеалів жидівства у світі. Але ось, усупереч пророкуванню Біблії, політичний провід жидів, Сіоніям, сам, не чекаючи на Месію, відновив державу Ізраїля, і цим він перекреслив ідеал очікування приходу Месії, перекреслив заповіт Біблії.

Жиди в розсіянні, не мавши своєї держави, трималися на „надлюдській основі", і вона їх зберігала дві тисячі років. Бажання ж мати свою державу, це перемога людського над „надлюдським". Чи жиди поступили правильно — це покаже майбутність, але майбутність далека, не найближча.

Б. Барух — „тихий"

Дернард Барух — мультімільйонер і постійний дорадник президентів, Америки, цього року відзначав своє 93-ліття. Недавно він пролежав два місяці в лікарні. Лікарі дораджували йому жити в „тиші", отже тепер я „тихий", сказав він на пресовому інтерв'ю.

У дійсності Барух (один з найвпливовіших жидів у світі) завжди був „тихим" на своєму могутньому становищі дорадника президентів Америки. Загал в Америці й у світі не знає цього факту, що багато світового й крайового значення рішень уряду США завдячувалися Барухові, хоч його ім'я не розголошувалося.

ПОМОЖІТЬ УМЕБЛЮВАТИ РЕЗИДЕНЦІЮ НОВОЇ КОЛЕҐІЇ!

Умеблювання нової Колеґії (резиденція, їдальня, кухня, бібліотека, класи, каплиця, канцелярії та ін.), — це буде кошт на поважну суму грошей — понад шістдесят тисяч долярів ($60,000.00).

Для придбання фондів на цю ціль рішено перевести в життя плян, згідно з яким **кошт умеблювання окремих відділів Колеґії перебирають на себе поодинокі жертводавці,** в першу чергу Церковні Громади, відділи складових організацій Союзу Українців Самостійників Канади (СУК, ТУС, СУМК), українські бізнесові установи та поодинокі родини чи особи.

На першому місці стоїть перед нами завдання умеблювати резиденцію для студентів, яка має бути відкрита якнайскоріше, та умеблювання для якої, дорогою конкурсу, вже замовлено в компанії Симпсон. Умеблювання всіх студентських кімнат у резиденції (крім бізнзи на ліжка та покривал („бленкети") буде коштувати $28,404.60. Сюди входять: ліжка, подушки, крісла, столики, фіранки, дзеркала, кошики на папір, полиці на книжки та лямпи. Кошт умеблювання поодинокиx кімнат такий:

Одноособова кімната $287.80
Двоособова $525.55

У резиденції Колеґії є 32 одноособових і 36 подвійних кімнат.

Управа Колеґії звертається з проханням до всіх Українських Православних Церковних Громад, до українських організацій і установ та до поодиноких родин і осіб, щоб вони якнайщиріше відізвалися на її заклик і допомогли своїми пожертвами умеблювати резиденцію Колеґії, перебираючи на себе умеблювання одної або й більше кімнат. Імена жертводавців будуть проголошені звичайним порядком на загальній листі збірок на Будівельний Фонд Колеґії, **а крім того ім'я кожного жертводавця буде виписане на бронзовій таблиці, яка буде прибита на дверях тієї кімнати, яку він умеблював.**

Пожертви на умеблювання одної чи більше кімнат жертводавець може розложити на дві річні рати, присилаючи першу рату разом із зголошенням.

Пожертви на Колеґію Св. Андрея в Вінніпегу є звільнені від доходового податку („інком текс").

Список жертводавців, які вже відізвалися на наш заклик і прислали свої пожертви на умеблювання кімнат в студентській резиденції, поданий на іншому місці цього числа.

Листи й гроші висилати на адресу:

ST. ANDREWS COLLEGE IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4 — Manitoba
Canada

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адресат:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ДО КАМПАНІЇ НА КОЛЕГІЮ

ЖИВІ ПАМ'ЯТНИКИ

Є різні пам'ятники, якими вшановують пам'ять померших: дерев'яні та кам'яні хрести на гробах; камінні та бронзові статуї на площах та інших видних місцях; срібні та золочені таблиці з відповідними написами. . .

Такі пам'ятники часом коштують великі гроші, — кільканадцять, а то й кількадесят тисяч долярів один. По менших і більших містах бачимо десятки пам'ятників, які колись коштували великі гроші, але на які тепер ніхто, або мало хто звертає увагу. Навіть мало хто знає, або інтересується тим, коли, ким і на який спомин вони були побудовані. Це, можна сказати, **мертві** пам'ятники: з них нема нікому користи. Тільки витрата грошей, — більше нічого.

Але бувають іншого роду пам'ятники, які можна назвати **живими пам'ятниками**. Це пам'ятники в формі **пожертв** та **фундацій** на просвітні, релігійні та добродійні цілі.

У Сполучених Штатах Америки досі вже були сотки різних багатіїв-мільйонерів, які за свого життя може й були знані ширшому загалові, але про яких тепер навіть ніхто і не згадає, хоч не без того, що десь на їх гробах стоять дорогі, мармурові нагробники, що коштували великі гроші.

Але жив один мільйонер, **про якого згадка буде жити з роду в рід** не тільки в Америці, але й в усьому світі. Це був сталевий „князь" **Карнегі**, що помер у 1919 році.

Карнегі був великим багатієм-мільйонером, що більшу частину свого майна роздав на різні просвітні та добродійні цілі. Між тим він лишив велику фундацію (суму грошей) **на заложення та удержання публичних бібліотек** не тільки в Америці, але також і в інших країнах світу. Його бібліотека є також у місті Віннінпегу. В цей спосіб Карнегі збудував собі **живий пам'ятник**: так довго, як будуть книжки й бібліотеки на світі, як довго люди будуть читати, **так довго буде жити серед людей цілого світу пам'ять про Карнегі.**

В історії нашого українського народу також були славні мужі, які залишили по собі **живі** пам'ятники у формі церков, манастирів, шкіл, друкарень та інших добродійних, релігійних і просвітніх інституцій. От хоч би згадати лише такі славні пастирі, як Київський Митрополит **Петро Могила**, який усе своє особисте майно залишив на Київську Могилянську Академію (див. „Вісник" за 1-го жовтня 1962); славних гетьманів Хмельницького, Мазепу та інших; князя Костянтина Острозького та багато інших, які не тільки за життя свого, для тогочасних поколінь, робили велику корисну роботу, але й побудували та уфундували різні релігійні та освітні інституції, які по їх смерті продовжували їх корисну роботу.

Приклади **живих пам'ятників** маємо також і серед нас у Канаді. Найкращий приклад маємо з українського канадського письменника **Іллі Кирійка, який все своє майно** ($12.000.00) записав на Колегію Св. Андрея в Віннінпегу. Або ще такий приклад: **пані Анна Воллес** (з Волошиновських), із Скарборо, Онт., щоб увіковічнити пам'ять свого брата бл. п. Юрія Волошиновського, що був свого часу принципалом Колегії, зложила в його пам'ять $1000.00 на будову нової Колегії. А ось два найновіші приклади: діти бл. п. Дмитра і Марії Фербеїв з Едмонтону, Алта., зголосились пожертвувати поважнішу суму на умеблювання якоїсь частини (відділу) Колегії в пам'ять своїх батьків; п-во Іван і Марія Зазулики, із Сарнії, Онт., жертвували $575.60 на умеблювання двох особових кімнат в пам'ять своїх батьків. Це гарні приклади **живих пам'ятників**, яких значення і користь буде тривати довгими роками. Ми певні, що за їх прикладом підуть другі. Бо чи може бути кращий спосіб ушанувати пам'ять дорогих нам осіб, або зберегти їх пам'ять таки про нас самих, як той, щоб своїми пожертвами підтримати добру роботу, чи справу, яка буде продовжуватися і тоді, коли нас уже не буде між живими?

Є діти, які хотіли б у належний спосіб вшанувати пам'ять своїх батьків; є батьки, які хотіли б зберегти свою пам'ять до своїх дітях, — наприклад по **синах-героях,** що погибли на полі бою в другій світовій війні. Не знаємо для того кращого способу, як той, щоб у пам'ять зложити пожертву на Фонд Колегії Св. Андрея в Віннінпегу, а зокрема — умеблювати кімнату в Колегії. Ближчі інформації про це подаються на іншому місці цього числа.

ДЕМОНСТРАТИВНИЙ ПОХІД НЕГРІВ НА ВАШИНҐТОН

Коли негри 27-28 серпня ц. р. влаштували тихий демонстративний похід (сто тисяч, а в тому 70% негрів, а решта білі) на Вашингтон, домагаючись, щоб конгрес США проголосив Декларацію Прав (Bill of Rights), то неграм висловили свою симпатію влада СССР, червоний Китай, папа Павло VI, світове жидівство, первоієрарх асієї Англіканської Церкви архиєп. Кентерберійський Майкел Рамзей і т. д. Біл оф Райтс забезпечив би всіх без винятку горожан (головно йдеться про негрів) перед дискримінацією (упослідженням): 1) горожанською (у південних штатах США надали б неграм право голосувати); 2) суспільною (соціяльною): у південних штатах федеральний закон заборонив би місцевій владі не допускати негрів до тих шкіл, ресторанів, автобусів і т. д., якими користуються білі; 3) приватною: у всій Америці влада пильнувала б, щоб білі підприємці приймали негрів на роботу.

Біл оф Райтс охоронив би негрів перед дискримінацією в ділянках горожанській і суспільній, а також частково і в приватній (право на працю в приватних білих підприємців). Але в переважній частині приватної ділянки Біл оф Райтс буде безсильним, бо він не зможе наказати білим горожанам нав'язувати товариські зв'язки з неграми, не зможе білим наказати заключувати подружжя з чорними. А тим часом цей товариський неофіційний „бойкот" з боку білих негри також відчувають, як дискримінацію. Комуністичні режими хваляться, що закони їхніх держав надали рівні права всім расам, національностям і класам. Але коли негри з Африки були на студіях в СССР і в Болгарії (з комуністичним режимом), то вони переконалися, що білі там уникали зв'язків з неграми; студенти-негри відчули це, як дискримінацію, і перед усім спротивлялися. Корення цього лиха тут треба шукати не в хибах законів, а треба сягати глибше — до цієї причини, яка впливає на закони; а цією причиною є природній смак чи несмак при зустрічі з таким чи іншим кольором шкіри; наслідки несмаку можна відповідно регулювати законами, основаними на розумі й справедливості, але самого того природнього джерела усунути не можливо, отже й не можливо законом присилувати негрів, щоб їм почала подобатися біла шкіра, а білих не можна змусити, щоб їм почала подобатися чорна шкіра.

На білій шаті американської демократії є темною плямою той факт, що Біл оф Райтс ще-не проголошений, і є підстави сподіватися, що його нарешті таки проголосять, щоб нещасних негрів охоронити перед упослідженням; і ця охорона може бути менше чи більше успішною в горожанській і суспільній ділянках; але коли йдеться про відміну привитиву, то тут, на жаль, немає підстав надіятися на рожеві виглади.

У церкві і в оселі

Українська православна с п ільнота Віннінпегу цього літа кінчає будову своєї літньої оселі. На польове Богослуження з'їхалося туди багато людей.

Дехто каже, що до згаданої оселі приїхало людей більше, ніж буває літньою порою в церкві. Були також зауваження, що в оселю приїхали й такі з наших земляків, які ніколи досі не показувалися між нами.

Але чи хіба є різниця між тим, коли йдеться через Церкву до її оселі, і тим, коли йдеться через оселю до її Церкви?

Усі чисті стежки, що ведуть нас до гурту є добрі. Недобрі є ті стежки, що ведуть від гурту.

Люди почуваються добре в близькому товаристві, а не в ролі інтересантів у канцелярії перед столиком службовця

Якщо не допустимо до переміни нашого спільнотного життя в „офіси" — це буде тайна нашого успіху. Де появляються особи з службовими виразами лиця і кожного зустрічають словами „вимусите", „ваш обов'язок", то гурт щезає навколо них, і вони залишаться самі.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„Я Є ТОЙ, ХТО Є" (Сущий — З. Р. В.) — (Вихід 3:14);
„Я ПЕРВИЙ, Я И ОСТАННІЙ; КРІМ МЕНЕ БОГА НЕМА" — (Ісайя 44:6); *ВИ, ЛЮДИ, ВІВЦІ МОЇ, ВІВЦІ ПАСОВИЩА МОГО, А Я — БОҐ ВАШ, ҐОВОРИТЬ ҐОСПОДЬ БОҐ"* — (Езек. 34:31).

Цю правду кожен християнин визнає своєю вірою; ми віруємо в Бога, - - але чи всі розуміємо наше відношення до Нього?

Мадам Нгу „тепер найщасливіша"

Фактична провідниця Католицької Акції у Південному Вієтнамі переживає тепер свій „найщасливіший час"

„Один з кореспондентів, який тільки що відбув інтерв'ю з мадам Нгу — братовою президента (Південного Вієтнаму) і неофіційною „першою дамою" Вієтнаму, повідомив, що вона є просто в захваті, і вона сказала, що тепер у неї найщасливіший час від 1955 р., коли влада (католицька) розчавила бунтівничу секту" (буддистів).

Кореспондент цього ж щоденника повідомляє: уряд президента Діема (католика) весь цілком опинився в руках його брата Нгу — головного начальника поліції (він фанатичний католик).

У Сайгоні (столиці Півд. Вієтнаму) 22 серпня поліція арештувала д-ра Пгам Біеу Там (буддиста) — декана медичного факультету місцевого університету. Студенти (буддисти) створили 17-членний комітет боротьби „за релігійну свободу". Демонстранти (буддисти) проголосили декларацію, з я вивши, що „уряд під проводом президента Нго Дінг Діема (католика) подавив нашу свободу релігії, і тим самим він спричинився до трудношів боротьби з комунізмом". Між буддистами й католиками в армії щораз частіше починаються місцеві збройні зударення, і ранених та вбитих щораз більше. Уряд Діема наложив цензуру і щільно замкнув границі країни, щоб світ не знав, що там робиться. (Ці інформації подані за „New York Times Service 24. 8. 1963)

З. Р. В. — Мадам Нгу, яка є фактичним „урядом" Півд. Вієтнаму і мотором Католицької Акції країни та інквізиторського мордування буддистів і руйнування та безчещення їхніх святинь — тепер переживає „найщасливіший час" свого життя

Південний Вієтнам був увесь буддистський. Давніше колоніяльна французька влада силою, підступом і за гроші „наверцула" на католицьку одну третину буддистів, і західні держави 1955 р. віддали тим католикам (вони є меншістю в країні) владу й дають їм матеріяльну допомогу.

Кард. Вишинський і Ґомулка заключили другу угоду

Перед своєю поїздкою до Риму (в травні ц. р.) прийнав Католицької Церкви в Польщі кардинал Стефан Вишинський сім годин розмовляв із Владиславом Ґомулкою (маріонетковим комуністичним диктатором Польщі); і ця їхня розмова на них (Ґомулку й Вишинського) „зробила миле враження", — інформує захнімецький „Christ und Welt" (17. 5. 1963). Це тому, що вони заключили „вступну згоду щодо наміченого конкордату".

З. Р. В. — Першу угоду кардинал Вишинський заключив з комуністичною владою Польщі 1956 р., коли він заключив усіх католиків голосувати на Ґомулку. (Хоч по суті Польщею править не „диктатор" Ґомулка, а Циранкевич (дійсне прізвище Цімерман). „Конкордат" це визнання Ватиканом уряду країни (в даному випадку комуністич. уряд Польщі), а уряд визнає Ватиканську (папську) державу, і вони обмінюються дипломатами: комуністичний представник Польщі буде при папі, а папський нунцій буде при урядові Польщі.

Кеннеді й папа Павло VI

Кеннеді: „Надіюся побачити Вас в США"

„Ватиканські джерела подали, що в одному моменті на авдієнції (у папи Павла VI) Кеннеді сказав (до папи):

„Надіюся побачити Вас в США". Ці джерела подали, що це запрошення не було формальне.

Папа у відповідь (на запрошення) тільки звів руки таким рухом, немов би хотів сказати: „Це залежить від провидіння", сказано з цих же джерел" („The Winnipeg Tribun-", 2. 7. 1963).

З. Р. В. — Між Ватиканом і США нема офіційних дипломатичних зв'язків, бо цьому противиться більшість американців. Джан Ф. Кеннеді — це перший в історії США католик на пості президента держави. Його перші відвідини в папи (Павла VI) були приватні, не офіційно-державні, він зайшов лиш по дорозі під час своєї об'їздки по західній Європі.

През. Кеннеді знає, що у Ватикані є „священна традиція" не виїздити папі з Риму й цілувати папу в перстень; але Кеннеді папи не поцілував (а привітав легким склоном голови) і запросив папу до США — просто в гостину. Перед тим уже два інші президенти (протестанти) були на приватній візиті в пап.

Трагедія мішаних подруж

Коли особи католицького віроісповідання одружуються з особами не-католицького віроісповідання, то вислід цього такий: 70% з них розводяться; їхні діти більшістю не стають католиками; самі ж батьки більшістю відпадають від усякої релігії; до 40% з них беруть шлюб поза католицькою церквою. Ці дані опублікував катол. „The Wanderer" в США.

Літургії різних обрядів по раідостанціях Ватикану

Ватиканська радіостанція почала 10. 2. 1963 р. надавати Літургії різних східніх і інших старовинних християнських обрядів, щоб таким чином витворити духа „об'єднання" християн у ході II Ватиканського Собору", — інформує журн. „Oriente Romano" за квітень 1963 р.

З буднів СССР

Космонавти в просторі, але з зубною пастою скрутно

Советські космонавти перші вилетіли в простір і тепер далі мають якісну перевагу у світі. Але в СССР „нема деодорантів, печивних порошків, мішанки до тортів, наланих пер. . . з зубною пастою скрутно", завважує Еллен Гервей, кореспондент „Кенедієн Пресс", що тепер подорожує по СССР, і серію його репортажів з подорожі тепер друкує преса в Канаді. У краминцях (вони всі державні) „вільно купити аж до трьох фунтів огірків. . . Плитка шоколяди, трошки більша за звичайний „бар" (у Канаді 5 центів) коштувала мене суву (рублями) рівновартістю 2 долярів. . . Деякі ціни просто морозять у жилах кров. . ."

Передплачуйте, читайте і поширюйте „Вісника"!

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей Українського Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі якнайкращої якості та по умірковано цінах, наприклад:

Євангелії, Кивоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоругви, Облачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Світло, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число:
JUstice 9 - 1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ
Проф. Онацького

Вже появилася 11-а книжка Української Малої Енциклопедії, проф. Євгена Онацького. Книжки коштують по 2 доляри кожна. 12-а книжка появиться в другій половині 1963 року і коштує в передплаті $1.75. Всіх книжок має бути 15. Замовлення і гроші слати на адресу видавництва:

VRev. Arijczuk,
Casilla de Correo Central 160,
Buenos Aires, Argentina.

або

В США-Америки:
VRev. Ivan Tkaczuk,
132 E—7th St. New York 9, NY, USA

В Канаді:
Mr. Ivan Haydpuk, 11904—127 St.,
Edmonton, Alta., Canada

В Европі:
Kornel Lastiwka, 63/13 Linzerstrasse,
Wien XIV, Austria
Rev. Mykola Hajuk, Hertleinstrasse 35/II,
Erlangen, West Germany

Катол. переслідування буддистів

Папа Павло VI закликає вієтнамців до „братської згоди"

КАТОЛИЦЬКА АКЦІЯ В ПІВД. ВІЄТНАМІ

Китай погрожує владі Південного Вієтнаму. „Несподіване послання" папи до вієтнамців. Папське послання неозначене, — воно не каже, хто відповідальний за криваві події в Півд. Вієтнамі. Уряд Америки виступив проти влади Півд. Вієтнаму, але „уневинив" командування армії. Генерали Півд. Вієтнаму заявили, що підтримують владу. Уряд Франції обвинувачує США й обіцює підтримку владі Дієма.

Диктатор червоного Китаю Мао Це-Тунг 29 серпня видав по радіостанції в Пекінгу заклик до світу, щоб він підтримав боротьбу вієтнамців „проти каліки США і Нго Дінг Дієма" — президента Південного Вієтнаму з столицею Сайгон, якого настановила Америка. Диктатор Китаю погрозливо заявив, що китайський народ „твердо підтримує" вієтнамців у їхній боротьбі проти режиму в Сайгоні. Ця погроза червоного Китаю тепер „розглядається у Вашингтоні", — подав „The Winnipeg Tribune" (30. 8. 1963).

Ватикан несподівано змінив тактику

29 серпня червоний Китай погрозив владі Південного Вієтнаму з натяком, що він збройно вмішається у справи цієї країни, а зараз на другий день, 30 серпня, папа Павло VI видав до вієтнамців тривожне звернення, щоб буддисти й католики замирилися.

Це звернення папи вважають „несподіванки", бо ж 23. 8. 1963 р. Ватикан заявив був, що криваві події в Півд. Вієтнамі — це не релігійна боротьба між буддистами, а тільки „внутрішня справа" уряду цієї країни, і таким чином Ватикан сказав, що він тут буде невтральним, — подає щоденник „Tribune News Roundup" (23. 8. 1963).

„Папа Павло VI несподіваним і незвичайним посланням сьогодні (30. 8. 1963) звернувся до народу Вієтнаму, кажучи, що він болісно схвильований станом у цій країні, і він наполягає, щоб там було" возстановлено взаємну братську згоду" (між буддистами й католиками, — р. В.). В його посланні до вієтнамського народу сказано:

„Ми вважаємо нашим обов'язком показати нашу болісну турботу з приводу сумних подій, які завдають рани нашому улюбленому вієтнамському народові". (Південно-вієтнамські буддисти обвинувачують уряд президента Дієма в переслідуванні їхньої релігії, а в цьому уряді переважають католики", завважує вищезгаданий щоденник 30. 8. 1963 р.

З. Р. В. — Червоний Китай цілий тиждень мовчки приглядався масакруванню буддистів (80% населення країни) католицькою владою през. Дієма. Уряд США з самих початків цієї масакри твердив, що католицький фанатизм доведе буддистів до одчаю, і одчай може полохнути їх в обійми комуністів, але фанатична влада Дієма легковажила це. Вієтнамські патріоти (праві) буддисти, особливо ж студенти, також остерігали католицьку владу, що з цього можуть скористати комуністи. Але тоді Ватикан не вмішувався, бо католицька влада була ніби паном положення в країні. Ватикан і тепер не сказав, що католицька влада переслідує буддистів.

Уряд Америки „покриває" командування армії?

Новинкарська агенція Рейтера повідомила з Сайгону 29 серпня, що генерал бригади Тон Тгат Дінг, якій командує військовим гарнізоном Сайгону від 20 серпня (з того часу, як у країні було проголошено воєнний стан) заявив, що армія підтримує през. Дієма, і цей же генерал зажадав і від закордонних кореспондентів, щоб вони не критикували уряду Дієма.

Кореспондент „Associated Press" 28 серпня повідомив з Сайгону, що південно-вієтнамське „об'єднане воєнне командування в Сайгоні повідомило в урядовому органі „Преса Вієтнаму", і це було передане по радіостанції в Сайгоні, що це високої ранги військові старшини переконали Дієма, щоб він проголосив воєнний стан минулого тижня (20 серпня). Це ж командири армії запропонували (Діємові) це розпорядження (проти буддистів), і вони ж таки пильнують, щоб воно було виконане", повідомила радіостанція, цитуючи комунікат головного штабу армії".

Це значить, що провід південно-вієтнамської армії таки співпрацює з режимом Дієма в погромах буддистів, а також у нічному збройному нападі на святині (пагоди) вночі 21 серпня.

Коли ж уряд США намагався всю вину звернути тільки на головного шефа поліції Нго Дінг Ню — Діємового брата, а самого президента Нго Дінг Дієма уряд США потрактував лагідніше, як „знаряддя" в руках Ню, то при тому Вашингтон „розгрішив" командування армії Півд. Вієтнаму, кажучи, що армія не брала участи в масакрі буддистів, а займалася цим лише поліція (може й переодягнена за воїнів). Коли ж генерали кажуть, що вони погоджуються з політикою влади през. Дієма, то з того показалися погологи, що уряд США, хоч і знає гріхи півд.-вієтнамських генералів, намагається показати їх „невинними" жертвами уряду. А це знову ж дало комуністичній пропаганді голосити, що уряд Америки „покриває" військових посіпак режиму Дієма. Таким чином, влада у Вашингтоні хоч і стала проти режиму през. Дієма, то все ж таки не уникнула аргументів з боку комуністичної пропаганди, яка каже, що Америка підтримує теперішніх погромників у Півд. Вієтнамі, бо, мовляв, Вашингтон підтримує генералів през. Дієма.

З. Р. В. — Голосячи, що за погроми буддистів винен брат президента, шеф поліції Нго Дінг Ню, і трохи винен брат, тобто сам президент Нго Дінг Дієм, а їхні генерали „не винні", уряд США намагався викликати в населення Вієтнаму довір'я хоч до армії, яка Америці й Півд. Вієтнамові потрібна до боротьби з комуністичними партизанами, що мають проникають з комуністичного Північного Вієтнаму (із столицею Ганой). Очевидно, що Дієм обсадив армію вірними йому генералами-католиками. Дехто з них може й є проти політики Дієма, але тих генералів напевно пильнує урядова служба безпеки, і вони хоч-не-хоч мусять заявляти про свою лояльність до влади Дієма. Тільки у випадку перевороту, зробленого військом США, яке є в країні, декотрі вієтнамські генерали — або щиро, або ритуочи свое положення, змогли б евентуально стати проти Дієма.

Ген. Шарль де Голь підтримує владу Дієма

„Президент де Голь у четвер (29 серпня) запропонував вієтнамському народові допомогу для „об'єднання країни та усунення чужоземних впливів". „New York Times Service" (30. 8. 1963) вияснює, що хоч де Голь не сказав, які „чужоземні впливи" в Вієтнамі він має на думці, але „його заява натякає на зобов'язання США щодо Півд. Вієтнаму і на впливи СССР та комуністичного Китаю в північній частині поділеного Вієтнаму".

Таким чином уряд у Вашингтоні став перед двома заявами, виданими майже одночасно: погрозою червоного Китаю (29 серпня) усунути з Півд. Вієтнаму американський допоміжні війська й американських впливи та настановлений Америкою (1954 р.) уряд Нго Дінг Дієма, а також погрозою де Голя (30 серпня), що Франція готова вигнати з Північного Вієтнаму комуністичну владу та з Південного Вієтнаму усунути американські впливи, щоб Вієтнам став „невтральним", точніше — дійсно „самостійним", а в дійсності щоб попав під впливи Франції.

„Associated Press" (31. 8. 1963) інформує, що уряд у Вашингтоні 31 серпня заявив, що „пропозиція президента Франції, де Голя, невтралізувати Вієтнам є непрактичною". Але сенатор Джордж Д. Ейкен з Вермонт порадив, щоб „США зловили де Голя за слово щодо його оферти (допомогти Вієтнамові), і щоб таким чином „ми (американці) були звільнені від своєї відповідальности за Південний Вієтнам".

Але Франція налякалася, що США можуть опустити Вієтнам, і Франція мусіла б узяти на себе тягар оборонити його перед червоним Китаєм та СССР; отже Франція скоро подалася назад, і французький амбасадор у Вашингтоні Герв Альфан поспішив заявити, що Франція не мала на думці „дати поличника" політиці США в цій південно-азійській країні (Півд. Вієтнам), подав цей же щоденник.

З. Р. В. — Коротко кажучи, уряд Франції хотів, щоб США обороняли Півд. Вієтнам перед комунізмом, а Франція за плечима Америки безпечно провадила б свою католицьку політику у Вієтнамі. Нехай Америка висилає до Півд. Вієтнаму масу війська, зброї, грошей, товарів і т. д., а Франція без жодних коштів буде намовляти вієтнамців, щоб вони трималися католицької диктатури Дієма, якого Франція заохочує не уступати із своєї католицької лінії, отже не піддаватися демократичним вимогам Америки, яку де Голь (як і Ватикан та його улюбленець Дієм) вважають за наївну в політиці, бо вона вірить усьому, що скаже Катол. Акція, прикидаючись „демократичною", „надконфесійною" та „патріотичною". Але католицька політика тим разом перетягнула струну навіть в очах „наївних" та довготерплячих американців.

Школа й телевізія

„Телевізори не заступлять ані вчителів у класах школи, ані підручників, ані шкільних таблиць", сказав президент СіБіСі Альфонс Уйме у Ванкувері 21 серпня на 16-х рокових зборах „Ль'Ассоціасіон Канадієн дез'Едюкатер де Лянг Франсез".

Вісті з Канади

● 18-го серпня Митрополит Іларіон осягнув новий Храм Св. Юрія Переможця в Ст. Кетеринс, Онт.

● Освячення нової церкви в Канорі, Саск., відбудеться 29-го вересня. Чин Освячення виконає Митрополит Іларіон.

● В новій дільниці міста Едмонтону, Алта — новозорганізована парафія Св. Андрея почала будову нового церковного приміщення. Парафія ця складається переважно з молодих людей.

● В парафії Січ - Коломия, Алта, 30-го червня ц. р. Вл. Андрей освятив нового наріжного каменя в перемонтованій церкві Успіння Пресв. Богородиці. Підвалля вимуровано нове.

● Цього року літні оселі для дітей відбулися в таких округах нашої Церкви: Сенді Лейк, Ман.; Канора, Саск.; Едмонтон, Алта.; Вакав, Саск.; Монтреал. Кве. (кромада Св. Софії), і в Гемілтон, Онт.

● Православні парафії міста Вінніпегу придбали оселю в околиці Гімлі, Ман., й збудовали вже деякі будинки. Відкриття відбудеться слідуючого року.

● В шкільному році 1963-1964 Українська Школа при Соборі Св. Покрови у Вінніпезі буде користуватися приміщенням державної школи „Кінг Едвардс" ч. 2.

● Урочисте відкриття Богословського факультету при Колегії Св. Андрея у Вінніпезі відбудеться у неділю 22-го вересня в Катедрі Преся. Тройці.

Вісті із світу

● САЙГОН. — Під час збройного нападу поліції католицької влади в Сайгоні (столиця Південного Вієтнаму) на буддистські святині (пагоди) й масове арештування та мучення буддистських монахів три монахи втекли в будинок американської допомогової місії. На жадання влади Півд. Вієтнаму, щоб американці видали їй цих 3-х монахів, американський амбасадор Кебот Лодж 29 серпня відповів відмовно.

● ВАШИНГТОН. — У тихому марші негрів (сто тисяч) на Вашингтон 27-28 серпня ц. р., що був демонстрацією проти дискримінації негрів у США, взяли участь ці делегати від релігійних спільнот: пастор д-р Уджін Карсон Блейк (Blake) — „Стейтед Клерк" (директор екзекутиви Пресвітерської Церкви в США і заст. голови Комісії Расових Відносин Крайової Ради Церков, катол. свящ. Метью Ахманн — (Ahmann) — директор Крайової Католицької Конференції Міжрасової Справедливости, і рабін Йоахим Принц (Prinz) — президент Американського Жидівського Конгресу.

● НЮ ДЕЛІ. — В уряді Індії три ключові міністерські пости обсадили лівими політиками: Гульзарі Ляль Нанда — міністр внутрішніх справ, Т. Т. Крішнамахарі — міністр фінансів, і Сваран Сінгт — міністр харчування й хліборобства. Прем'єр Неру під кінець серпня покликав їх на місце уступивших міністрів-консерватистів.

● РИМ. — Папа Павло VI найменував до комітету президій 2-ї сесії II Ватиканського Собору кардинала Стефана Вишинського з Польщі, кард. Меера (Meyer) з Шікаго й кард. Сірі з Генуї (Італія).

● ВИТБІ, ОНТ. (Канада). — На ровкій Євангелізаційній Конференції Юнайтед Чорч (Об'єднана Церква), був більший, ніж тепер. За нашого часу протестанти ввесь той рух церковного об'єднання „пересунули в Азію й Африку", сказав він.

● ЛОНДОН. — Черговий регулярний Собор Англіканської Церкви, т. зв. Ламбетська Конференція — (Lambeth Conference — назва походить від палати Ламбет у Лондоні) відбудеться 1968 р.

● ГЕЛЬСІНКІ. — У першому тижні серпня ц. р. в Гельсінкі (Фінляндія) відбулася чергова Асамблея Світової Лютеранської Федерації, головою якої є пастор Франклін Кларк Фрай (Fry). Членами цієї Федерації є 52 мільйони лютеран. Усіх лютеран на світі є 72 мільйони. Своїм числом вони займають третє місце серед християнських віроісповідань (перше місце — католики, друге — православні). Попередня Асамблея Світ. Лютер. Федерації відбулася 1957 р.

● ВЕНЕЦІЯ. — Лікарі вважають загадковим випадок 42-літньої Олександри, дружини бувшого югославського короля Петра; і вересня ц. р. вона попала в тяжкий стан несвідомости; поліція каже, що Олександра зажила аж 16 насонних таблеток. Її стан такий важкий, що родина (сини і мати Аспасія) покликали до неї православного священника. Вона залишила по собі чотири записки англійською мовою, але поліція не дозволила виявляти їхнього змісту („Ассошіетед Пресс" 1. 9. 1963).

● НЬЮ-ЙОРК. — У грудні 1963 р. в різних країнах світу відбудуться прем'єри католицького фільму, в якому будуть показані суперечності поглядів і поступків у житті Католицької Церкви щодо таких справ, як: релігійно-мішані подружжя, аборти, інтеграція й т. д. Моральним покровителем цього фільму є бостонський кардинал Кушінг. („Ассошіейтед Пресс" 1. 7. 1963).

● Покровителька Католицької Акції в Південному Вієтнамі, Мадам Нгу, дружина головного шефа поліції цієї країни, очолила делегацію Півд. Вієтнаму до Об'єднаних Націй, повідомила преса в початках вересня. Мадам Нгу буде в ОН обороняти католицьку владу Півд. Вієтнаму, яка там переслідує буддистів. Представницею Півд. Вієтнаму в ОН до серпня ц. р. була мати мадам Нгу, але вона, як буддистка, на знак протесту уступила із свого становища. А тепер її місце займає її дочка-католичка.

● Преса в початках вересня ц. р. повідомила, що уряд Америки вирішив не вмішуватися у справу переслідування буддистів католицьким режимом Півд. Вієтнаму, але уряд США ври тому й надалі буде фінансово й мілітарно допомагати „народові" Півд. Вієтнаму боротися з комуністичною агресією, хоч, як кажуть у Вашингтоні, ця боротьба „безнадійна" — через уряд Дієма („New York Times Service" 6. 9. 1963).

„БОРОТЬБА ЗА ДУШІ В ЕТЕРІ"

„Боротьба за душі в етері" — так називають могутню лютеранську радіостанцію в Адіс Абебі (столиця Абісинії). Голос цієї радіостанції чути по всій Африці, — він пропагує християнство (в лютеранському дусі).

Але після того з Каіро (столиця Єгипту) відізвався голос радіостанції у десять разів могутнішої за лютеранську, — він голосить Африці мусулманську релігію.

Словацька Національна Катол. Церква очолена своїм єпископом

Словацька Національна Католицька Церква (незалежна від Риму) в Америці досі отримувала єпископську опіку від Польської Національної Катол. Церкви, очоленої еп. Л. Гроховським. У травні 1963 р. обрано на єпископа цієї церкви словака о. Е. В. Магіяра.

З. Р. В. — Національні Католицькі (незалежні від Риму) Церкви литовців і чехів в Америці ще не мають своїх єпископів, і їм подає духовну опіку єпископат Польської Католицької Національної Церкви. — Національні Католицькі Церкви творяться з римо-католиків тих національностей, що звільняються з-під власті Риму.

Богословське Товариство при Колегії Св. Андрея в Вінніпегу

Богословське Товариство при Колегії Св. Андрея у Вінніпегу має велику шану запросити Вас і Ваших знайомих на

УРОЧИСТЕ ВІДКРИТТЯ ШКІЛЬНОГО РОКУ

Богословського факультету при Колегії Св. Андрея у Вінніпегу, яке відбудеться у **неділю, 22-го вересня 1963-го року в Катедрі Пресвятої Трійці.**

Початок урочистости о годині 7.30 вечора.

ПРОГРАМА

1. Молебень (година 7.30).
2. Слово Блаженнішого Митрополита ІЛАРІОНА, Декана Богословського факультету.
3. Чайне прийняття.

Чайними прийняттям гостить Жіноче Товариство при Колегії Св. Андрея у Вінніпегу.

Управа Богословського Товариства.

УЖЕ ВИЙШЛА З ДРУКУ НОВА ПРАЦЯ
Михайла Стечишина

„СВ. ПЕТРО Й РИМ"

Римські папи вважають себе „Намісника Христа на землі" та „наслідниками Апостола Петра", — на цій підставі, що, мовляв, Христос настановив Ап. Петра „князем апостолів", і що Ап. Петро був головою Римської Церкви".

Чи Христос назначив Ап. Петра „князем" Апостолів?

Чи був Ап. Петро в Римі?

Відповідь на ці питання знайдете в великій новій праці судді Михайла Стечишина „Св. Петро й Рим".

Книжка на доброму папері, 266 стор.; наклад обмежений.

Ціна: $2.50

Замовлення й гроші посилати на адресу:

Consistory Church Good's Supply
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4 — Man.
Canada

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

У письменників Церкви бачимо це саме явище, що помітне у всіх догматистичних авторів, які позують на „самостійних дослідників"; вони тільки — свідомо, чи несвідомо — тільки вдають, що будуть займатись" самостійним дослідуванням", але в дійсності їхня мета цілком передзята: вони вже наперед мають готову розв'язку, а тільки шукають для неї формальних аргументів, щоб надати цій розв'язці вигляду „правди". Передзята розв'язка в даному випадкові — це їхня непохитна віра у споконвічне перебування Ап. Петра в Римі, в їхні т. зв. „дослідування" — це тільки шукання таких „аргументів", які могли б надати цій вірі вигляду „правди".

Такими „дослідниками" були всі ці письменники, які бажали бачити Рим „Столицею Християнства", і тому „досліджували" проблему мнимого перебування Ап. Петра в Римі. До таких належав і Св. Єроніє; він, звичайно, пішов слідами таких же „дослідів", як і його попередники, на яких, зрештою, з повним довір'ям він і сподягав.

Св. Єронім мав у своєму розпорядженні вже чималий писаний матеріял своїх попередників; це ставило його в положення і вигідне, і разом невигідне; у вигідному положенні він був тому, бо мав перед собою багато писаних „історичних аргументів"; у невигідному ж положенні він був тому, бо ці писані „історичні аргументи" (записані письменниками народні перекази) суперечили один одному, і суперечили історичній правді.

Св. Єронім намагався якмога більше матеріялу використати для своїх писань про т. зв. перебування Ап. Петра в Римі, і тому він склав компіляцію з різних авторів, які записали різні версії переказу про Ап. Петра, а у висліді в нього вийшла неймовірна мішанина самосуперечностей. Св. Єронім вірно слідував за тими істориками й Отцями Церкви, які писали про „Петра в Римі"; щодо відношення між Ап. Петром і Римом він також брав до уваги й ці погляди, які приписують папам Ліберієві й Дамасієві, він же й основувався на цих писаннях, що їх дехто приписує Оптаніеві з Мілеви та ще якомусь авторові, що його Св. Єронім називає криптонімом „Хронолог"; і Св. Єронім, розуміється, „переконався", що Ап. Петро „таки був у Римі". Він не турбувався питанням, яким чином „переконалися" ці автори, на яких він основувався, але які писали були з нічого.

І так, Св. Єронім писав, що Ап. Петро був у Римі 25 років — аж до того моменту, коли його „в Римі розп'ято й похоронено — у Ватикані". А цей факт, що за часів Ап. Петра Ватикану ще не було в Римі, Св. Єронімa не цікавить.

Ось що пише Св. Єронім:

„Симон-Петро, син Івана, з провінції Галилеї, з села Ветсайди, брат апостола Андрея, старшина між апостолами, по своєму єпископуванні в Антіохії й після свого проповідування між розсіяними вірующими-жидами в Понті, Галатії, Каппадокії, Азії й Віфинії, в другому році царювання імператора Клавдія пішов до Риму прогнати Симона Магуса, і там він зайняв престіл священика на 25 років — аж до останнього, себто 14-го року володіння Нерона. Він був розп'ятий Нероном головою вниз, ногами вгору, бо твердив, що він недостойний бути розп'ятим так, як був розп'ятий його Господь".

Св. Єронім приймав за „правдиве" це народне оповідання, яке приймав був Св. Папій — оповідання про це, що, мовляв, коли Ап. Петро був у Римі, то йому треба було латинського перекладача, і що тим перекладачем був Св. Марк (Див. Єронім, „Хронікон", VII., 179, 185).

Щодо видуманої ролі Св. Марка, як Петрового „секретаря - перекладача", який свою Євангелію написав у Римі на основі оповідання Ап. Петра, і як каже Св. Папія, він написав свою Євангелію „фальшиво", — то ще, з християнської точки зору, переказ 'еретичний, а це й доказ, що він фальшивий.

Знову ж „доказ", що Ап. Петро ніби-то був у Римі, бо ж він пішов туди „проганяти Симона Магуса" — також фальшивий; цей переказ про мнимe перебування Ап. Петра в Римі створив був народній примітив силою своєї вульгарної концепції про апостолювання, як про „боротьбу за власть", а не як про проповідування Слова Божого. Давній народній примітив не уявляв собі іншого змагання, як тільки боротьбу осіб, а хто показався сильнішим, за тим була й правда.

Тому-то давні наївні люди створили собі таку легенду: коли Симон Магус у Римі був лже-апостолом, то Ап. Петро прийшов з Антіохії до Риму, і в Римі гонився за ним, щоб знищити його (у цю наївну й вульгарну легенду вірив і Єсевій Кесарійський); щоб „знищити" зненавидженого Симона Магуса руками Ап. Петра, народня ува тодішньої християнської маси тому й створила легенду про мнимe перебування Ап. Петра в Римі; але простодушні творці цієї легенди не усвідомили собі цього факту, що цією легендою вони, по-перше, чинять моральну криваду Ап. Петрові, коли його показують таким, що гонився по місті Римі, щоб убити Симона Магуса; по-друге, творці цієї ж легенди тим самим кажуть, що Ап. Петро не був основоположником Церкви в Римі; бо якщо б приступити, що Ап. Петро пішов до Риму тоді, коли там проповідувався Симон Магус, то це був би доказ, що Християнська Церква в Римі вже була перед приходом туди Ап. Петра, бо ж Симон Магус таки згадував „Християнство", хоч і в перекрученому вигляді.

Але, з другого боку, якщо б давня християнська народня маса не уявляла була собі Ап. Петра саме таким, який потрапив бігати за богорагами Християнства, щоб фізично знищити їх, то тоді вона була б не створила легенди, про приход Ап. Петра до Риму, бо не бачила б потреби своєю уявою його туди посилати, якщо б він не хотів фізично знищити Симона Магуса.

Коли ж ця наївно-вульгарна мета, задля якої народ створив переказ про мнимe перебування Ап. Петра в Римі, сама себе перекреслює у світлі історичної правди, то ця й генетичний доказ того, що Ап. Петро в Римі не був. Це доказ щодо фальшивості самого зародку-джерела цього перказу.

Каталог Ліберія (354 р.)

Коли Єпископом Риму був Ліберій, то в Римі появився якийсь літописець, що завдав собі труду зладити листу всіх Єпископів Риму, і „першим Єпископом Риму" він називає Ап. Петра. Ця відома під назвою „Каталог Ліберія", бо папою (епископом) Риму був тоді Ліберій, і він одобрив цю листу.

Римська Церква вважає папу Ліберія „Святим", не зважаючи на це, що він, бувши епископом Риму, вирікся прийнятої Церквою Віри, і прийняв аріянський Символ Віри. Католицька Церква прощає йому цей гріх, кажучи, що імператор Констянтин присилував його прийняти аріянство.

Згаданий римський „літописець" часів папи Ліберія „обчислив" щодо хвилини „володіння Петра в Римі". Він каже, що Ап. Петро став папою в Римі цього самого року, коли Христос вознісся на небо,і його папське урядування почалося 25-березня, і що він був папою 25 років, один місяць і дев'ять днів, а помер мученицькою смертю 29 червня.

До повної точності в цього „літописця" бракує ще тільки вказання годин, хвилин і секунд, але він міг додати й їх на такій же підставі, на якій він подав роки, місяці й дні, цебто на модній підставі. Усе це в нього „висене а пальця", щоб надати своїй листі злудного вигляду „дійсності".

(Д. б.)

ВАЖЛИВІ ЗМІНИ
в радіопередачах Західньої Єпархії УГПЦ

До 1-го вересня ц. р. радіопередачі Західньої Єпархії УГПЦ з гостинної Радіостанції СКОА починалися від 1-шої год. 30 хвил. по полудні. Починаючи від 1-го вересня зайшла зміна: радіопередачі будуть починатись о 4 год. 10 хвил. по полудні і будуть продовжуватись до 4 год. 30 хвил.

Проситься українське громадянство широко розголошувати про цю зміну в часі. Чергові радіопередачі відбудуться: 6-го жовтня, 3-го листопада, 1-го і 29-го грудня цього року.

К. ТЕЛИЧКО.

Албертійський з'їзд СУС відбудеться в жовтні

У середу 28 серпня вечерою відбулось засідання провінційних управ складових організацій СУС і дирекції Інституту св. Івана на якому рішено, щоб в цьому році відбути два з'їзди. Один з'їзд в днях 18-19 і 20 жовтня складових організацій СУС: ТУС-СУНД (Товариства Українців Самостійників і Союзу Українських Народних Домів), Союзу Українок Канади і СУМК (Союзу Української Молоді Канади). Другий з'їзд відбути в грудні місяці, членів Інституту св. Івана. Обидва з'їзди відбути в Едмонтоні.

Проситься місцеві складові організації СУС і управи українських православних громад широко розголошувати про згадані з'їзди і в дні з'їзду не плянувати других імпрез, а дати нагоду своєму членству взяти участь в згаданих з'їздах.

ОКРУЖНІ З'ЇЗДИ СУС.

Разом з цим подаємо дати окружеподаних окружних з'їздів СУС:

Редвотер — неділя 22 вересня,
Вілінгдон — неділя 6 жовтня.
Вайлдвуд — неділя 13 жовтня.

З'їзди відбудуться по Богослуженнях. У з'їзді візьмуть участь представники провінційних управ ТУС-СУНД, Союзу Українок Канади, СУМК і Дирекції Інституту св. Івана. Запрошується членство й прихильників СУС взяти громадну участь у згаданих окружних з'їздах

К. Теличко.

„Немає монополю на Бога", остерігає свящ. Воррен

„Монополю на Бога ніхто не може собі брати, бо Його (Бога) правдивість діє також і почерез інші факти, а навіть почерез атеїстичну науковість", заявив англіканський каноник Max Warren на Світовому Конгресі Англіканської Церкви в Торонті, отже він вимагає від Англіканської Церкви „трохи симпатичнішого відношення до інших ідеологій і наук". Він сказав, що коли Християнство починає цікавитися соціяльною справедливістю, то воно (Християнство) „немало, в Бозі, завдячує це спонукам з боку Карла Маркса, звітує „Canadian Press" (14. 8. 1963)

З. Р. В. — о. Макс Воррен є головою світової Місії Англіканської Церкви. Він порушив часто дискутовану (хоч лише усно й приватно) справу: що провідники Церков завжди стояли за пануючою силою, а тим самим вони не ставали в обороні селян і робітників. Комуністи використали це для своєї пропаганди серед робітництва й селянства, настроюючи їх проти Церкви. Щоб не стратити селянських і робітничих мас, проводи Церков зо страху й собі почали виступати в обороні селян і робітників, але (так виходить із слів о. Ворена) провід Церкви був до цього змушений комуністичною пропагандою, отже ідеологією Маркса. Шкода, що о. Воррен не згадав, що не Карл Маркс, а Христос і Апостоли були першими, що дали Християнству ідею справедливости і соціяльної рівности між людьми.

Болгари в США проти Болгарського Патріярхату

Духовенство Болгарської Епархії в Америці на своїх зборах 25. 3. 1963 р. відмовилося далі визнавати своїм ієрархом єпископа Андрея, — подає орган „Солія" за 9. 6. 1963 р. Коли це духовенство 1947 р. визнало його своїм єпископом, то тільки тому, що еп. Андрей зобов'язався не визнавати Болгарського Патріярхату, а Болгарську епархію в США перетворити в Болгарську Автокефальну Церкву в Америці. Але еп. Андрей не дотримався цієї обіцянки, і далі підлягав Патріярхатові в Болгарії, з юрисдикції якої він походить

Коли ц. р. Болгарський патріярх прислав до США митрополита Пимена на візитацію парафій (а його супроводив еп. Андрей), то більшість парафій не впустили його до себе.

Тимчасові обов'язки адміністратора Болгарської епархії в США вижує архимандрит Кирил (Іончев) з Толедо. Духовенство на найближчих своїх Єпархіяльних зборах має вибрати його кандидатом на свого єпископа.

Московський Патріярхат збудував нову церкву в Ізраїлі

Перша від часу заіснування Советського Союзу церква, збудована Московським Патріярхатом, — це церква Св. Марії Магдалини в місцевості Мігдол на березі Галилейського озера. Її докінчили навесні ц. р., а освятив її грецький православний архиепископ Назарету, владика Ісидорос.

З. Р. В. — Загально вважають, що місцевість Мігдол — це місце народження Св. Марії Магдалини, від чого й походить й назва „Магдалина", а також і назва теперішнього тамтешнього села „Ал-майдал".

Візитація Архиєп. Андрея в Українській Православній Громаді Св. Трійці в Ванкувері, Б. К.

(Докінчення)

Концерт на честь дорогого Гостя Владики Андрея

Того ж дня, в неділю о год. 8.30 вечора у супроводі о. Сацевича входить Владика Андрей до парафіяльної залі. Усі встають, а Владика усіх вітає і благословляє; о. Прот. Сацевич оголошує, що тепер почнеться концерт для нашого дорогого гостя силами шкіл, СУМК і церковного хору. Програмою концерту дуже вміло, керує о. Сацевич. Відкривається куритна, і найменші діточки із садочка перними починають виконувати свою програму: пісні і танки -6 точок, і маленька Стефанія Крипс декламує „Я українка" Далі виступає хор учнів шкіл Описав грає мандолінова оркестра — вязанка українських пісень — 2 точки, а за ними виступає хор СУМК — 2 точки. Потім із школи танків дають — 3 точки наших українських танків. А в кінці виступає церковний хор з дуже гарним співом „Владико Неба і Землі" і „Всеторжественний День".

Підготовили й керували окремими частинами концерту: пані О. Крипс — співи і танки з садочком та танки зі старшими; пані Пушка підготувала й керувала мандоліновою оркестрою; пані Москалюк підготувала й керувала хорами шкільним, сумківським та церковним.

Після концерту Владика дякує за гарний і милий концерт та просить всіх плекати і не забувати нашої рідної української культури. Потім він сказав глибокозмістовну доповідь: „Християнська родина у своєму побуті". Доповідь почалася на тему свята „День Матері", яке відбулося ранні і День Батька, яке припало на сьогодні. Подається тут чистинно це, що виклав Владика Андрей. Із дуже влучних прикладів, що навів Владика Архиєпископ, видно, що в родині кожний повинен займати своє місце за призначенням, і не займати чоловіко в жіночі обов'язки а хатні, бо він їх виконувати не зможе. На батькові повинні бути гос подарські обов'язки, а мати повинна порядкувати у хаті і виховувати дітей. Статистика показує, що найбільше є злочинности і негарної поведінки серед цієї молоді, яка виховується на вулицях та молодими залишили батьків і пішли у світ з дому.

Тепер у кожній провінції є тисячі дітей у нешлюбних молодих дівчат через те, що матері не дозлькувати їх. Кожна мати ще з колиски повинна дітям прищеплювати науку Христа, виспівувати їм, що це наша земля, та ще з малих років родина повинна вчити дітей нашої української мови та культури і виховувати на свідомих українців і добрих горожан Канади.

Сьогоднішній концерт показав, що при бажанні батьків і добрій праці у школах, можна зробити багато серед молоді...

Після того о. Прот. Сацевич подякував Владиці Архиєпископові за глибоко-змістовну науку та усім тим, що приклали сил до підготови і виконували концерт, а також усім слухачам, що були терпеливі так довго затриматись тут. Потім о. Прот. Сацевич попросив заспівати Владиці Многая літа, а після цього — український і канадійський гимни. Вже був пізній час, по за 11 годину вечора, але ніхто не почувався стомленим у цей приємний вечір. Громадянство вже повинно було розходитися із залі, бо завтра вранці кожен повинен бути на місці своєї праці.

Зустріч Архиепископа з громадянством

Увесь день 17 червня ц. р. Владика Андрей провів за працею, обїжджаючи сусідні з Ванкувером громади, на нарадах з духовенством, та на засіданні Управи Ванкуверської Громади. О 8-й годині вечора Владика в супроводі о. Прот. Сацевича прибув до парафіяльної залі Свято-Троїцької Церкви, бо тут мала відбутися зустріч з громадянством. Голова Громади п. С. Крипс, привітавши Владику, запросив його за стіл, а також о. Прот. Сацевича, заступника голови СУК пані Усенчук (через відсутність голови пані Кум), на господаря вечора — п. Лазаровича. Спочатку о. Прот. Сацевич прочитав молитву, а п. Лазарович, подякувавши за честь, сказав вступне слово-програми вечора. Він каже, що хоч ми сьогодні маємо вислухати Високопреосв. Владику про Другий Ватиканський Католицький Собор, проте ж передцим він хоче сказати ось що: „У неділю, вчора, після читання Св. Євангелії ми всі чули Архиерейську глибокозмістовну, повчальну проповідь. Та тж у кінці Владика звернувся до нас, і просив, щоб ми в Громаді не було переможців і переможених. Цей момент є дуже важливим, і ми повинні задуматися над ним, щоб не збитатися із шляху правдивої науки Христа, бо ми ж християни". Далі п. Лазарович зупинився над станом, який витворився в найбагатшій у світі країні — ЗДА. Там тепер є дуже великий відсоток громадян по-за Церквою, і політичні та громадські діячі в ЗДА підняли країну на сполох, бо там почався розклад і деморалізація нації. Робляться заклики, аби громадянство повертадося до Церков. Напевно не дійшов стан й і в українців. Тому ми повинні працювати над тим, щоб наші брати повертались до Церкви, як хочемо, щоб українці залишилися вірними і добрими горожанами Канади". Перепрошивши за затримку, п . Лазарович просить до слова Владику, який виголосив одноденну промову на тему. „Другий Ватикансько-католицький Собор". Тому, що виголошено було дуже багато, і тут немає місця для всього, то подаються лише тези в скороченні. Вступом до Другого Ватиканського Собору було. 1) „Одна Вселенська Христова Церква і її подія на західно і східньо". 2) „Подія Української Православної Христової Церкви Берестейською Унією", 3) „Ватиканська підготова до Собору і його, найголовніша мета". 4) „ Другий Ватиканський Собор є католицький, а не Всехристиянський Вселенський Собор". 5) „Ватиканський Собор не запросив на Другий Ватиканський Собор обсерваторів від Української Православної Церкви у вільному світі". 6) „Українська Католицька преса кидає обвинувачення, що Українська Православна Церква у вільному світі не послала обсерваторів". 7) „Деяка католицька преса складає вину за це на український католицький провід, який сам був не підготовавний до Собору, бо не радив нись з мирянами, українська католицька ієрархія на Соборі не ставила своїх вимог

так, як ставили кардинали та єпископи інших націй: німці, голляндці, французи та делегати Близького Сходу, домагаючись Богослужень у національній мові". 8) „Були окремі висновки, що православним братгим українцям там не було чого й бути". 9) „Деякі автори у одному й тому допісі православний український провід і оправдували і ображали, називаючи „Нез'єднанними", знаючи добре, що такої „віри" немає, бо ж ми є православні українці, що з часів Св. Володимира. Якщо хотять брати українці к а т о л и к и правдивої християнської співпраці, то не повинні нас ображати".

Підсумки теми Другого Ватиканського Собору були такі: „Ми, православні українці, вітаємо поєднання, а не об'єднання всього християнства, якщо воно піде за принципами, що діяли до його поділу, але до цього прийде багато часу, великої праці і зрозуміння". Подано було ще й інші деталі. Владика сказав, що Ванкувер є на четвертім місці кількістю українців у містах Канади, але при українських церквах — православних, католицьких і протестантських гуртується може лише третина всіх українців у Канаді. Необхідно останніх розшукати та приєднувати. Він особисто може приїхати до Ванкуверу на місяць і буде розшукувати з нами українські душі.

Перед закінченням вечора, господар попросив до слова о. Прот. Сацевича, який подякував Владиці Андрееві за глибокозмістовну доповідь і науку, і був тієї ж думки, що й Владика: що українські душі і слід розшукувати, але слід почати з самої Громади. Потім зупинився на тому „камені", що був кинутий українській нації Берестейською унією. Дехто думає, що українці всі однакові, та воно не так. Наші брати католики — українці у багатьох випадках нас ображають. Як настає справа нашої потреби, тоді тільки ми є для них православні українці. Різниця між нами є. А поки не дійде до **поєднання (а не об'єднання)** Христової Віри, так довго серед нас, усіх християн, і серед українців братської любови не буде, — сказав Владика Архиєпископ Андрей.

Загальним співом молитви, закінчилася офіційна частина вечора. Потім Архиєпископ пішов по залі та по черзі з присутніми вітався і вів розмови, а Жіноче Товариство Союзу Українок Канади м. Л. Українки подало усім перекуску — чай та каву.

Закінчення шкільного року при Св. -Троїцькій Громаді

Ще й до призначення на настоятеля Св.Троїцької Парафії у Ванкувері існували в рамці цієї самої школи, що й тепер, та вони не були об'єднані одним проводом і жили майже автономно. Лише за останніх два роки, як прибув сюди о. Сацевич, створено один Шкільний Комітет, що керує життям, усіх шкіл, разом з учителями підготовляє і влаштовує шкільні концерти і у школах переводить важливіші справи. Біжучу роботу у школах переводить управа Шкільного Комітету: о. Прот. Сацевич — настоятель і при цілій школі, пані Вакалюк — голова Комітету, пані добродійка О. Сацевич — секретарка і п. С. Шевчук — скарбник.

За реєстрацією у школах 1962-63 року було учнів у Недільній школі — 130, у Рідній школі — 87, дитячий садочок — 28, мандолінова оркестра — 21, у школах танків початківців та старших — 88. У цьому році були іспити в Рідній школі 8 червня, а в Недільній школі 9 червня. Учні, що іспити одержали в загальному свідоцтва, а ті учні, що склали іспити на відмінно, одержали додатково Похвальні Грамоти і нагороди. Відмінників виявилося: у Недільній школі — 18, а в Рідній школі — 6. До відмінників відносено учнів, що виявили знання на 85 пунктів і вище. Усі відмінники, як подавало р а н і ш, одержали Похвальні Грамоти у день Візитації Архиєпископа Андрея з його рук.

Урочисте закінчення року відбувалося в неділю 30 червня за таким порядком: зразу ж по Богослуженні відбувся у парафіяльній залі спільний обід для всіх учнів, а потім у головній промові о. Прот. Сацевич подав звіт про школи і висловив побажання на майбутнє. Роздано відзнаки учням Недільної школи, а потім видано нагороди відмінникам Недільної і Рідної шкіл.

По закінченні офіційної частини цієї врочистості всі присутні учні разом із батьками та парафіянами пішли в один із парків Ванкуверу й там всі учні ще декілька годин на свіжому, гарному повітрі змагалися у грах за нагороди і бавилися.

Почався вакації для дітей. У вересні знову почнуть навчання всі школи, що були в цьому році, та на другий рік батьки повинні провінти ще більше зацікавлень до шкіл при Церкві, пильнувати аби діти регулярно приходили до школи та приходити самим на збори, коли Шкільний Комітет запрошує у важливих шкільних справах. Якщо православні українці дійсно хотять зберегти тут далі нашу мову й культуру, то за це повинні й батьки, і діти. Справа Громади та світські організації, позбувшися за літо духу „переможців", і „переможених", як це недавно просив Високопреосв. Владика Андрей, і тоді успіхи шкіл у 1963-64 році будуть забезпечені.

Православний ванкуверець.

В Альберті відкрито пам'ятник українським піонерам

У неділю 18 серпня ц. р., по полудні в державному парку „Ельк Айленд", недалеко містечка Лемонт, урочисто відкрито пам'ятник українським піонерам.

Погода, того дня, була чудова. На відкриття пам'ятника можна було бачити найстарших віком українських піонерів, їх друге, третє, а можливо й четверте покоління. Тут були українці з останніх двох імміграцій та їх діти. Це була соборна українська нація в Канаді, що цього дня зійшлася вшанувати перших імігрантів з України — українських піонерів.

В кожного учасника на лівому боці красувалась жовта стрічка з написом: — „Пам'ятка відкриття пам'ятника в честь українських піонерів Західної Канади в Ельк Айленд Парк, 1963". Кожний намагався якнайскоріше оглянути збудований пам'ятник, але він був закритий і обтягнутий стрічками. Дехто прохиляється в середину української хати-музею, що є з боку пам'ятника, яка була збудована федеральним урядом в 1961 році за старанням тодішнього федерального посла Івана Дікура з Вегревільської округи. Багато цього дня оглянуло українську хату-музей, яка пригадала початки поселення наших українських піонерів у Канаді в її західній частині.

До початку офіційної програми награвалися плити українських пісень, звуки яких через голосники розносилися по площі, де поставлено пам'ятник і е українська хата-музей. У всіх учасників настрій був святочно піднесений.

Офіційна програма відкриття пам'ятника

Програма повинна б була розпочатися о другій годині, але через гуцнованець було проголошено, що через великий наплив авт до парку дороги е „забльокованні" й через це дехто з учасників програми не зміг своєчасно прибути, а тому початок було відкладено на 15 хвилин пізніше.

Програму було відкрито спільним співом — „О, Канадо", що його започаткувала солістка Сильвія Пірч. Господарем програми був Василь Бойцун — український піонер—довголітній учитель.

Вступне слово в двох мовах сказав Іван Баран — голова Т-ва українських піонерів на Альберту. Він коротко накреслив історію поселення перших українських піонерів та підкреслив досягнення українців у Канаді за час їх поселення. Також подякував всім, що силами своїх пожертв помогли збудувати пам'ятника в честь українських піонерів.

Іван Дікур, колишній посол федерального парламенту, представив і покликав до слова ВДостойного А. Лейгга — федерального міністра північних справ, що прибув на відкриття пам'ятника з Оттави. Міністер Лейг в своїй промові висловив подяку за запрошення, а також підкреслив великий вклад українців у розбудові Канади.

- - Українці е люди з характером, Богом обдаровані добрим здоров'ям і в Канаді чуються щасливо — було підкреслено в його промові. Також він зазнав, що в часах коли в Канаді відбувається дебата над питанням „Двох культур" ц і а к о м потрібно належить заявити: що Канада е в дійсності продукт багатьох культур, і, що комісія яка розглядає це питання, припоручено брати під увагу й другі етнічні групи, що також причинилися до збагачення канадійської культури. В підсумку, вся його промова була в дуже прихильному тоні для українців.

По закінченні своєї промови ВДостойний А. Лейнг відслонив пам'ятника під гучні оплески присутніх.

По відслонені пам'ятника Ів. Баран — голова Т-ва українських піонерів поклав у стіп пам'ятника вінок квітів від Т-ва Піонерів в Альберті.

По цьому було покликано до слова Петра Зварина, заслуженого й широко-знаного українського діяча, що мабуть е найстарший віком серед українських піонерів; має 87 років. Він коротко промовив в англійській мові, і в імені Вегревільського Відділу Товариства Українських Самостійників склав у стіп пам'ятника китицю живих квітів.

На прохання В. Бойцуна, господаря програми, двохвилинною мовчанкою було вшановано пам'ять бл. пам. Васыя Чумера, заступника головн Т-ва українсько-піонерів на Альберту, що два тижні тому відійшов у вічність. Також разом з цим було вшановано всіх українських піонерів, що відійшли у вічність, після чого хор гр. кат. церкви св. Василія відспівав — „Отче Наш . . ".

На поклик В. Бойцуна, господаря програми, Тома Томашевський, секретар-скарбник Т-ва українських піонерів вдячитав листовні привіти: Високопреосвященнішого Владики Ніля, Єпископа Західної Діецезії української греко-католицької Церкви; Високопреосвященішого Владики Андрея, Архиепископа Західної Єпархії УТПЦ.; Високопреосвященішого Владики Пантелеймона, Архиепископа Едмонтону й Канадсько-Російської Церкви. (Вл. Пантелеймон — Архиепископ на Канаду Американського Екзархату Московської Патріярхату (в Москві) — Редакція); ВДост. Л. Пірсона, прем'єра Канади; ВДостойного Е. Мєнінга — прем'єра Албертійського уряду; ВДостойного В. С. Ллойда — прем'єра саскачеванського уряду; Канадійського Відділу УВАН, Едмонтонського Відділу КУК і інших.

Між промовцями були: Дост. Амвросій Головач, міністер Албертійського уряду, (промовляв в англійській і українській мовах); Михайло Лучкович — кол. перший посол українського роду федерального парламенту (промовляв в англ. мові); Д-р Л. Фарина — як представник молодшого покоління (в українській мові); Френк Фейн і Василь Скорейко — посол федерального парламенту (в англ. мові); і при кінці Василь Котишин громадський діяч, фармер з Мирнам, в українській мові.

Підсумовуючи виступи всіх промовців, мусимо стверднти, що ними було пригадано присутнім історію поселення українців у Канаді, трудність перших початків та великі досягнення, що їх здобули українці.

Заключним словом В. Бойцуна та спільним відспіванням національних гимнів було урочисто закінчено програму відкриття пам'ятника українським піонерам.

Як під час програми, так і після неї можна було спостерігати фотографування окремих моментів із програми представниками англомовної преси, різних радіостанцій та телевізій. А також було багато „любителів", що також фотографували окремі місця з програми та пам'ятника.

Концертні точки під час програми

Поміж промовами відбувалися концертні точки. Най більше заслуговує на увагу мішаний хор української греко-католицької церкви св. Василя, дириґентом якого е Н. Свобода. Цей хор виконав, на початку програми по вшануванні мовчанкою померлих піонерів, молитву — „Отче Наш", „Тихо над річкою" — муз. К. Доминчена, „Сховалось сонце за горою" — муз. Г. Верьовки. А прикінці проспівали молитву - „Хваліте Господа", а також многоліття всім живучим піонерам. Також цей хор виконав співи національних гимнів.

Надзвичайно прекрасно виконав сольо двох пісень на акордіоні Д. Заковський з Калгар. До речі, цей хлопчина має 16 років. На акордіоні грав від 8 років. За цей час встиг одержати 17 різних нагород.

Приємно було слухати мистецьку деклямацію у виконанні артиста Олекси Котовського, що з великою майстерністю відделямував вірш „Піонер" автора Богдана Мазепи з Едмонтону.

Всі ці концертні т о ч к и нагороджувалися гучними оплесками учасниками відкриття пам'ятника.

Англомовний розголос про відкриття пам'ятника

Едмонтонський „Джорнал", в числі за 14 серпня, подав на видному місці новинку про відкриття пам'ятника з всіма подробицями, зокрема приїзд федерального міністра А. Лейнга.

В числі за 16 серпня, згадана газета помістила надзвичайно прихильну редакційну про відкриття пам'ятника; зокрема було похвально сказано, що українці не звертались до уряду за гріші, а побудували пам'ятника на власні кошти.

Кажуть, що перед відкриттям пам'ятника подавалися новинки по телевізії та радіо

По відкритті пам'ятника в Едмонтонському Джорналі, в числі за 19 серпня, появився прихильний репортаж про перебіг відкриття пам'ятника з великою світанною пам'ятника, на п'яти шпальтах. Того ж дня відбулися багаторазові згадки на всіх радіостанціях, а вечором висвітлено по телевізії інтерв'ю е спра ві пам'ятника і історії поселення українців та історії Т-ва українських піонерів. В інтерв'ю брали участь: М. Лучкович, В. Бойцун, пані Емма Верхомин і пані Параня Сінчук.

Також, цього і другого дня, радіостанція в Кемроз багато присвятила своєї програми відкриттю пам'ятника.

Можливо, що були й другі розголошення, але ми згадали лише ті, що були відомі авторові цих рядків.

В цілому відкриття пам'ятника набуло великого розголосу не тільки серед українців, а і других наших співгорожан.

Коротко про пам'ятник

Пам'ятник збудовано, як ми уже згадували, в державному паркові Ельк Айленд, поруч української хати-музею. Цей пам'ятник е з чорного гранітового каменя спровадженого зі Швеції. Ширина 9 стіп, висока 5 стіп, товщина 8 цалів, вага 5 тонн. Фундамент з трьох сходин височини 29 цалів. На плиті пам'ятника — рельф плугатора з биками, які служили дивним піонерам в обробці землі. На пам'ятникові е напис у двох мовах: зверху —

In honour of the Ukrainian Pioneers of Western Canada

вижче—„В честь українських піонерів Західної Канади".

Вартість пам'ятника становить близько 7,000 дол. Збірка цієї суми майже добігає кінця. Автор Пам'ятника е архітект Н. Фляк. Конкурсу на виготовлення пам'ятника було проголошено. Думка про будову пам'ятника виникла в 1957 році. Дозвіл від федерального уряду дістали в 1961 році. В цьому сприяли посли федерального парламенту — Василь Скорейко і Френк Фейн.

Про Т-во Українських Піонерів Альберти

Товариство У к р а ї н с ь к и х Піонерів Альберти було зорганізоване п'ятьма членами з таких осіб: В. Чумер, В. Павлюк, Д. С. Фербей, Ів. Баєрараб і Тома Томашевський, в році 1941, які підписали аплікацію до Албертійського уряду на зареєстрування Товариства під Актом Добродійних Товариств. Вимоги цього Акту такі: Кожного року до 14-ти днів по Річних Загальних Зборах секретар зобов'язаний подати до відома урядові звіт з Річних Зборів, фінансовий стан Товариства, імена членів Екзекутиви й Дирекції з їхніми повними адресами й занятгям.

Цьогорічний склад Управи Т-ва, який Річні Збори перевибирають вже від кількох років е такий: Іван Баран — голова; бл. пам. Василь А. Чумер — був заступником голови; Тома Томашевський - секретар-скарбник, і Директори: Григорій Г. Фарина, Іван Данилович, Степан Порайко і Григорій Топольницький.

Цей склад Управи в дійсності й доконав справу будови пам'ятника українським піонерам. На цьому місці належиться велике признання згаданій управі за будову пам'ятника, що вічно буде придавати наступним поколінням всіх етнічних груп у Канаді про УКРАЇНСЬКИХ ПІОНЕРІВ.

К. Теличко.

- - - - - -

П О Д Я К А

Оцим складаю найщирішу свою подяку В.П. Д-рові Я Барвінському і В.П. Д-рові В. Кривлякові за високодбайливе лікування та успішне переведення складної операції під час недавньої моєї недуги.

Одночасно дякую сердечно всім моїм Шановним Приятелям і Друзям за відвідини в лікарні, за слова розради й потіхи.

Особливішу подяку складаю Високодостойному Духовенству: Преосв. Владиці Борисові та Впрел. Отцям Митратові Є. Грицині і Прот. М. Юрківському за мені відвідини й щирі молитви за скорре моє видужання. Нехай Милосердний Господь винагородить Вас усіх Своїм щедрим благословенням.

Григорій Мачуля.

Вінніпег, Ман. 2. 7. 1963.

УСПІШНО ЗАКІНЧИЛИСЯ КУРСИ НА ОСЕЛІ „СОНЯШНИЙ КУПІЛЬ"

Оселя „Соняшний Купіль", з своїми прекрасними та добре встаткованими будинками, просторою залею і кухнею, — розположена серед мальовничої природи лісу, біля чудового озера Кристал Лейк, що лежить 15 миль на північ від Канори, Саск. Оселя е дійсно гордістю й великим здобутком дооколишніх Православних Округів, які вклали в розбудову цієї прехорошої оселі свій гріш та безкорітовну працю для добра православних дітей тепер і на майбутнє. Будівничі оселі заслуговують на велику похвалу та сердечну подяку за їхню посвяту й лицарські труди в цьому благородному ділі. І так, вони стали прикладом до наслідування в дальшій розбудові й підтримці оселі нашими щедрими пожертвами, що дадуть змогу оселі в майбутньому ще краще виконати працю серед нашої молоді в літній час.

Цього року перший курс відбувся від 4 по 21 липня, під керівництвом досвідчених і невтомних працівників через довгі роки по оселях, п-ви Ф. і О. Андрушків з Гефорд, Саск. Ім п о м о г а л и: добр. К. Бублик, пп. Є. Герасимів, З. Данильчук та панночки: С. Даркович і Б. Северин.

Релігії навчали Всеч. о. В. Бойчук з Йорктон, Саск. та добр. К. Бублик. Поряд з релігією діти вчилися українознавства, співу, танків, українського мистецтва — ручних робіт, плавання, а у вільний час займалися спортом, або вистачовано їм фільми пп. В. Великоголового з Кемсак, та Котиком з Йоктону, Саск.

На перший курс приймали діти від 8 до 12 років, яких було 89; з них дівчат — 49, а хлопців — 40. На закінчення перших курсів Всеч. о. В. Слюзар з Канори, Саск., на лоні природи відслужив Службу Божу та виголосив захоплюючу проповідь на тему: „Відповідальність і недбалість". По обіді силами дітей відбувся успішний концерт; в програму входили такі точки: співи, танки, деклямації, діалоги й вправи.

Другий курс, для старших дітей від 13 років і вгору, від бувся від 21-го липня по 4-го серпня. Відповідальними за оселю були те саме п-во Андрущаки; їм допомагали: добродійка К. Бублик, пп. Є. Герасимів, З. Данильчук та панночка С. Даркович. Релігії навчали Всеч. о. П. Бублик та добр. К. Бублик з Кемсак, Саск. Окрім релігії діти вчи-

лися українознавства, співу танків, українського мистецтва: вишиття, писання писанок, плетення кошиків, кошиків, витинкання фігур на металі, плавання та протягом понеділка, вівторка й середи про слухали лекцію на тему — „Проблеми молоді", яку виголосив психолог п. Пенман з Йорктону; потім були запитання й дискусії. Пані Стефанюк з Гаєс, Саск. помагала один день в інструкції писання писанок. На цьому курсі майже всі діти розуміли й говорили по українському. Всіх дітей було 56; з них дівчат 29, хлопців 27. На закінчення оселі Всеч. о. П. Бублик, на лоні природи відслужив Службу Божу та виголосив проповідь на евангельську тему „Мавовірні чого ти усумнився?", добре пов'язавши її з теперішнім життям християн.

По обіді відбувся успішний концерт з багатою програмою, який приглядалося, як на перших так і на закінчення других курсів, багато газдачів з великим задоволенням. Діти на обох курсах повписалися добре. Поміж точками програми промовляв керівник оселі п. Ф. Андрущак, який подякував та дав признання дирекції оселі за взірцеву оселю та поділ дітей на два курси. Батькам, подякував за те, що посилали своїх дітей до оселі та просив їх говорити до своїх дітей дома більше по українському. Дякував за добру кооперацію й працю вчителям і священикам; д-р Данильчуку за добровільну опіку над хворими дітьми, кухаркам за добрий порядок на кухні й смачні обіди; п. Анатці — як господарю оселі, жіночим товариствам за приготування пирогів, і всім людям доброї волі за даровані харчі для оселі.

Перед закінченням програми на перших курсах проповіляв заступник голови оселі п. В. Мисак, а на других сам голова оселі д-р Данильчук. Вони в своїх промовах щиро дякували людям доброї волі за їх моральну й матеріяльну підтримку в розбудові оселі, без якої оселя не існувала б. Дякували директорові оселі й вчителям за їхню добру працю в оселі, священикам за їхню найбільшу працю в розбудові оселі та батькам, що присилають дітей. Закликали складати пожертви — по силі своїх спроможностей — на сплату боргів та на дальшу розбудову оселі. Збірка була добра, щира й жертвенна, що і ще раз засвідчила про те, що прихильні люди на конкурсах глибоко зрозуміли, яку велику й корисну працю приносить оселя для наших дітей тепер і буде приносити у майбутньому.

Тому п о т р і б н о й підтримати не на словах, а на ділах.

Всім Ж е р т в о д а в ц я м належиться сердечна подяка. Покладається великі надії й сподівання, що в слідуючому році на оселі буде дітей не 150, а багато більше. Дай Боже, щоб так сталося!

Отець П. Бублик.

Перше Богослужження в новозбудованій церкві в Кемроз, Алберта

У неділю 9-го червня ц. р. в українській православній церкві в Кемроз, відбулося перше Богослужження в новозбудованій церкві Всіх Святих, що його відправив Високопреподобний о. Ігумен О. Щербань, настоятель церков Під-едмонтонської Округи. Гарно співав місцевий хор під дирігентурою п. Рокіцького.

По прочитанні Св. Євангелії о. Ігумен сказав дуже змістовну й актуальну проповідь на тему: „Церква та обов'язки вірних". Закінчив Службу Божу, о. Олександер відчитав лист-привітання Блаженнішого Митрополита Іларіона.

По Службі Божій, в церковній залі відбувся братський обід, що його приготовило Сестринство Параскеї Всіх Святих. По обіді відбулася пообідня святкова програма, що її відкрив п. Іван Винничук — голова Управи цієї Громади, Господарем свята був п. Полегойкий.'

На початку програми і. Ігумен Олександер відчитав лист-привітання Високопреосвященнішого Андрея, Архиепископа Едмонтону й Західньої Канади, який в цю неділю звершував повне освячення церкви в Лак Ла Біш, Алберта, а також лист-привітання від Голови Президії Консисторії, Високопреподобного Протопресвітера о. Д-ра Савчука.

Промовляли такі особи: п. П. Ленюк — голова Будівельного Комітету, пані П. Слівчук голова Провінціяльної Управи Союзу Українок Канади на Алберту, п. М. Фіцович — голова Управи Громади в Калмар, п. В. Рудько — секретар Управи в Брудергайм, пані Лаба — голова Жіночого Товариства в Калмар, п. В. Стапко — заступник голови в Торбді, Д-р І. Верховин — від Інституту Св. Івана в Едмонтоні, пані Сапеляк — від Сестринства Всіх Святих у Кемроз і п. К. Теличко голова Провінціяльної Управи ТУС на Алберті.

Усі промовці висловлювали радість з нагоди будування нової церкви та признання для всіх тих, що своїми пожертвами та щирою працею причинилися до її будови. Особливе признання отримав настоятель Церкви Високопреподобний о. Ігумен Олександер Щербань, який своїми гарячими молитвами й закликами заохочував усіх до праці.

Наприкінці голова Громади, п. Винничук, подякував усім промовцям і всім тим, що взяли участь у цьому Святі.

Отож, тішмось і радіймо, що в Алберті побудовано ще одну Українську Православну Церкву, яка буде осередком ц е р к о в н о-релігійного та к у л ь т у р н о-національного життя наших вірних. Заслуга у цьому належиться Високопреподобному о. Ігумені Олександрові Щербаневі, Управі Громади, Будівельному Комітетові та всім тим вірним, що своїми пожертвами причинилися до цього великого діла.

Православний.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ВЕЛИКА ВТРАТА

„Чоловік як трава, що гине від подуву життьового вітру". Такими словами розпочав своє прощальне слово Високопреподобний от. протопресвітер Іван Савчук по панахиді 28 серпня 1963 року за душу новопреставленого широковідомого науковця професора Володимира Вікторовича Дорошенка.

Без огляду на медичні досягнення таємниця смерти лишається для нас нерозгаданою. Знаємо, що матерія (наше тіло) стає нежиттєздатною, зношується не в силі виробляти потрібні життєві соки. Але щож діється з нашими нематеріяльними „Я"? Невже може безслідно пропасти, зникнути те, що не має матерії та що ми називаємо душею?

Це питання п і д к р е с л ю є нам велич науки Христової, яка пояснює нам в е л и к і таємниці нашого неземного життя.

Так! Його серед нас не стало. Пройшовши свій життєвий шлях Володимир Вікторович перестурив поріг небуття, скошений довготривалою затяжною недугою. Хто ж він? Тисячі щоденно пускаються в далеку посмертну дорогу, скошені як трава жите вітром. Багато проходять коло нас непомітними, але є подібні до Володимира Дорошенка, які відходячи залишають невиповнене місце, порожнечу, яку нелегко заповнити.

Народився Володимир Вікторович 3 жовтня 1879 року в Санк-Петербурзі в родині військового лікаря Віктора Дорошенка та його дружини Олександри з дому Левитських. Молодість провів у маєтку батька на Полтавщині в селі Білоцерковці Закінчив класичну гімназію в Прилуках зі срібною медаллю та вихав до Москви продовжувати науку в Московському Університеті на юридичному та історико-філологічному факультетах. В 1900 році Володимир Дорошенко став членом новоствореної революційної української партії (РУП). В 1904 році виїхав за кордон до Львова на курси українознавства професора Грушевського. Повернувшись в Україну в 1905 році почав працювати в статистичнім Бюрі Полтавського земства та в 1907 році йому довелось нелегально переходити кордон, повертаючись до Львова, бо попав в число підсудних під час відомого „Ликвідаційного процесу". У Львові в 1909 році розпочав роботу в бібліотеці Українського наукового Т-ва ім. Шевченка. Вступив у Львівський університет на курси історії України професора Грушевського, історії української літератури професора Ступницького і Томашівського та географії України проф. Рудницького. 18 лютого 1918 року разом з Мироном Кордубою та Йосипом Безналком виїхав як делегат до Української Академії Наук у Київ, де працював деякий час при управі канцелярій разом з довголітнім секретарем Управи проф. А. Кримським. При кінці 19 року виїздить з депутатами на Трудовий Конгрес до Станіславова та обіймає посаду в редакції офіціозу З.У.Н.Р., щоденник „Республіка". В 1925 році на 25-річний ювілей наукової і громадської діяльности професор Дорошенко крім великої кількости привітань від різнородних українських організацій, наукових Товариств одержує привітання від Української Академії Наук з Києва. Свою науково-літературну діяльність розпочав Володимир Вікторович ще в 1900 році. Його статті, розвідки, літературні критики і т. п. друкувалися у „Літературно-науковому Віснику", „Київська старина", „Діло", „Економіст", „Вперед", „Новий час", „Світ" і „Життя і Знання".

Від 24-го до 39-го року редагував Покійний широковідомий альманах „Дніпро", та співпрацював при редагуванні першої Української енциклопедії разом з проф. І. Роковським, Рудницьким і Симовичем. На еміграції в прибраній батьківщині Америці був довголітнім Головою Літературно-Мистецького Клюбу в Філядельфії, головою бібліографічної секції НТШ, книгознавчої секції УВАН, був дійсним членом Міжнародного артистично-мистецького і наукового об'єднання та членом українсько-французького мистецького Т-ва.

Заупокійну панахиду вечірню відслужено в церкві Св. Покрови в Філядельфії о 8-ій годині вечора протопресвітером о. І. Савчуком, протоієреєм о. В. Коваленком, настоятелем парафії о. М. Кудановичем і о. М. Борисенком. Складно звучав хор під проводом о. диякона проф. Серафимовича. Церква була вщерть заповнена співробітниками, друзями та знайомими Покійного. В четвер рано тілині останки по заупокійній Літургії були перевезені на вічний спочинок на цвинтарі Церкви — Пам'ятника в Бавн Брук.

Професор Володимир Вікторович Дорошенко був дов голітнім почесним членом, основоположником православної парафії Св. Покрови в Філядельфії, вірним сином Української Православної Церкви і достойним науковцем українського народу. Не хай гостинна земля Вашингтона буде тобі, дорогий наш учителю та побратиме, легкою.

Євген Тур.

П. С. Подані дані одержані за ласкавою допомогою Високоповажаного доктора — редактора п. Лужницького.

Бл. П. ВАСИЛЬ МАЛИК
Інсінгер, Саскачеван

Д.лимося сумною місткою з знайомими і друзями, що несподівано на 60-му році життя відійшов на вічність ближенної памяті Василь Малик.

Покійний народився 16 вересня 1903 року в селянській родині Ілії і Ірини Малик на фармі, коло Інсінгер у Саскачевані. Він у цій околиці виростав та виховувався, і своєю лагідною вдачею з'єднував собі приятелів та прихильників. Коли йому було 20 років, одружився з панною Іліною Вігнан, з якою мали двоє діточок: Василя і Домку.

Покійний був щирий, спокійної вдачі, свідомий українець. Був членом-основоположником церковної громади в Інсінгер Гайвей, а також був у Заряді згаданої громади Св. Апп. Петра і Павла, якій часто помагав своїми фінансами. Тому православлана громада в Інсінгер Гайвей втратила в особі Покійного доброго члена. Діти втратили доброго батька, брати і сестри — брата, а внуки — дідуся.

Коли в Покійного було підкошене здоров'я фізичною тяжкою працею, він залишив своє фармерування і переїхав до міста Інасінгер на відпочинок. Дня 3-го липня цього року, приготовляючись до храмового свята громади Св. Апп. Петра і Павла, Покійний з сусідами пішов зробити по рядок коло церкви та на цвинтарі. Там він занедужав і прийшовши до дому, заснув навіки спокійним сном так, що й не вспіли покликати лікаря.

7-го липня ввечері був відслужений Парастас за спокійної душі Покійного, а 8-го липня о 10-й годині ранку була відправлена Заупокійна Служба Божа в Покрові в церкві Св. Апп. Петра і Павла в Інсінгер Гайвей. Похоронні відправи звершив місцевий парох з допомогою дяків п. В. Козака і п. М. Українця.

Покійний Василь залишив у смутку двоє дітей: Василія, що живе в Нью Вестмінстер, Британська Колюмбія і дочку Домку з а м у ж н ю за п. Гудзика, що живуть в Расел, Ман., два брати Назарія і Дмитра, дві сестри — Параску і Домку, та два внуки.

При цілуванні хреста, на заклик пароха присутні зложили $48.65 на Нев'янучий Вінок; ці гроші розподілено так на Колегію Св Андрея у Вінніпезі $20.00., на місцеву Церкву, — до котрої Покійний належав — $18.00., на пресовий фонд „Вісника" $9.00, а 65 ц. на поштові видатки.

Усім Жертводавцям складаємо щиру подяку за їхнє воличе виявлення великої любови до Покійного.

По Похороні у залі під церквою відбувся поминальний обід, приготований родичами покійного і Жіночим Товариством. Після обіду о. Й. Пук від імені присутніх висловив співчуття родині Покійного. Подякував в імені родини Жіночому Товариству та всім учасникам Похорону, що прийшли відправдити Покійного на вічний спочинок.

Нехай же Милосердний Господь прийме Блаженної пам'яті Покійного Василя у Своє Царство в оселі праведників, а земля нехай буде йому легкою. А Вам діти, брати, сестри і внуки Покійного, нехай подасть Господь силу, перенести цю велику втрату і обдарує Вас Своїми щедротами.

Хай остається між нами по бл. п. Василеві Вічна Пам'ять!

Отець Я. Пук.

Бл. П. ГРИГОРІЙ ЛИЧАК
Мирнам, Алта.

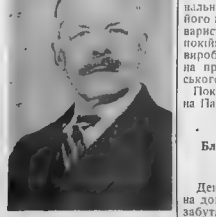

У понеділок вранці, 29-го квітня 1963 року, розійшлася сумна вістка про смерть бл. п. Григорія Личака, який по довшій недузі упокоївся в лікарні в Мирнам.

Покійний походив з села Радванці, Сокальського повіту, західня Україна. До Канади приїхав у молодім віці 1911 року в околицю Енгел Лейк, Алта., і взяв гомстед коло своїх кравнів. 1913 року одружився з Палагною Дмитришин з Мирнам. Це були тяжкі часи життя на гомстеді, де треба було тяжко працювати. 1926 року покійний переїхся на другу фарму в околиці Мирнам, де докінчив свій вік.

1938 року померла дружина покійного Григорія і він залишився вдівцем з 6 дітьми — 4 синами і двома дочками. Тяжко було самому господарити. 1940 року покійний Григорій одружився вдруге з вдовою Гафією Личак і взяв під опіку двоє пасинків у молодім віці, які виростали при нім до свого одруження.

Покійний Григорій був працьовитим фармером і діяльним у церковній громаді. Коли почалася будова української православної церкви, він залишав свою працю на фармі і помагав при будові. Також жертвував грішми. Коли будувався іконостас, покійний лежав у лікжу і жертвував на його будову.

Покійний Григорій прожив 74 роки. Тіло покійного привезено до Ельк галл 1-го травня Панахиду відслужили о Хруставка з Мирнамської парафії и о Крицук з Вегревил. Дня 2-го травня забрали тіло покійного до церкви, де відправлено похоронні богослужения при асисті дяків п Запарнюка, п. Кровака і пані Канасик. Прощальну проповідь сказав о. Крицук. Останню панахиду сказав о. Хруставка, який згадав про тяжке життя покійного.

Покійний залишив у глибокім смутку дружину Гафію і чотирьох синів та дві дочки по першій дружині, а також двоє пасинків другої дружини. Покійний залишив рідну сестру у Венкувері і більшу родину в старім краю.

Родина покійного дякує всім учасникам похорону і тим, що несли домовину. Після похорону відбувся поминальний обід в Ельк галл, що його приготовило Жіноче Товариство при церкві. Родина покійного дала 5 доларів на вироблення кліші і 5 доларів на пресовий фонд „Українського Голосу".

Покійному Григорію - Вічна Пам'ять!

Приятель.

Бл. П. СТЕФАН ТКАЧ
Ванкувер, Б. К.
(У 2-ліття смерті)

День 29 червня 1963 року на довгі роки залишиться незабутнім не лише для п. І. Ткача і його дружини, але й для всіх гостей, яких п-во Ткачі запросили до свого дому, щоб разом пом'янути покійного батька, Стефанія Ткача, що відійшов у вічність 2 роки тому у Смокі Лейк, Алта.

Іван І. Ткач, що вчителює в середній школі (ді ян ську) в окрузі Венкувер, виховании в українському і релігійному духі, брав діяльну участь у різних українських установах, був основоположником українського студентського гуртка Альфа-Омега при університеті в Венкувері, належить до Клюбу Українських Професіоналістів, був два роки членом КУК, брав діяльну участь при Українській Православній Громаді як в управі, так і в комітетах, жертвував на різні українські цілі і при цій скромній оказії панство Ткачі пожертвували в ім'я свого покійного батька $10.50 на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі.

Приятель.

Бл. П. Г. САМСОНЕНКО
Торокто, Онт.
Посвячення пам'ятника
(Пожертва на „Вісник" і Колегію)

У вівторок 16 липня ц. р. о годин 7 по полудні на цвинтарі Проспект о. Д. Фотій посвятив пам'ятника на гробі спочилого Григорія Самсоненька.

Точно рік тому несподівано наступила трагічна смерть і Григорія в автовому нещасливому випадкові. Незавидна доля молодої вдови Олександри з двома синами Володимиром і Віктором., Та мати, при Божій помочі та підтримці своїх батьків і друзів, бере себе в руки, зціпивши уста, працює, посилає синів до української і англійської школи, гарно одягає і дбає про них. Сумлінно і віддано виконує свій обов'язок до своїх синів, яких так міцно любив батько. Не забуває і про померлого чоловіка, дає на Служби Божі, замовляє Панахиди і споряджає гарний нагробний Хрест-Пам'ятник на могилі батька й чоловіка. Наче хоче скласти звіт перед спочилим у першу річницю та не може, бо заливається гіркими сльозами, мати і дружина... Співає під час посвячення пам'ятника і на Панахиді хор на чолі з дяком Катедри п. П. Семченком. Уся родина і син з літньої оселі та численні друзі беруть участь у посвяченні та моляться за спокій душі слуги Божого Григорія. Свічки горять, ладан пахне — так жаль стало пані Олександрі, що лише плач синів міг трошки заспокоїти її...

На поминках-вечері з цієї нагоди в хаті Самсоненків, куди прийшли всі присутні по посвяченні пам'ятника, і Панахиді, зібрано в пам'ять Покійного для користі молоді, дітей, що в українських школах і на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі $72.20. Жертвували такі особи: В. Конопуд і Литвин по $10.00; Жботинський, Жижела, Самсоненко по $5.00; П. Семченко,

М. Семченко, І. Кульбаба і пані Кульбаба, Козаченко, пані Кононуд, Проненко, Шарудя, Кремлянський, Полянська, Проненко, Кісіль, Корж, Строгий, Білошицька, Кузьменко, Людмила, Шарудя по $2.00; В. Кісіль $3.00 і Коваль, Онищенко, Топіха, добр. Фотій, П. Гі... (не можна прочитати) по $1.00. Присутні рішили, щоб по 30 доларів дати на Колегію і Школи при Катедрі, а $12.20 на „Вісник".

Зі сльозами дякували пані Олександра Самсоненко і о Фотієві, хорові і всім присутнім за дружне ставлення до неї і родини, за участь у поминках та молила не забувати її і синів самими... Це добрий приклад, що молода родина, яка має дітей, для молоді і дітей переводить збірку на поминках. Нехай під Бог дає спочилому Царство Небесне, а родину покійного Григорія має у Своїй дбайливій опіці!

Присутній.

Бл. п. ВАСИЛЬ РОМАНЮК
Гронлід, Саск.

У суботу, 25 травня 1963 р., спочив у Бозі бл. п. Василь Романюк. Помер бл. п. Василь Романюк, від удару серця, на 78 році життя в Мелфорт Юніон Госпітал.

Бл. п. Василь Романюк народився 29 червня 1884 року, в селі Монастир, Борщівського повіту в західній Україні. До Канади прибув, маючи 13 років, із своїми родичами, які поселилися на фармі в околиці Вайта, Ман. В 1907 році бл. п. Василь Романюк одружується з Анною Подольською та фармерував в околиці Вайта, Ман., до 1918 року. Того ж року вони переїхали до Саскачевану та поселилися на фармі в околиці Вітком, Саск., де продовжували фармерувати.

В 1925 році вони переселися в околицю Гронлід, Саск. і там фармерували аж до 1947 року. В 1947 році переселися до околиці Сінунер, Саск., де бл. п. Василь Романюк фармерував до кінця свого життя.

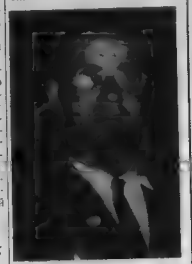

За свого життя бл. п. Василь Романюк брав активну участь у церковно-громадській праці. Був добрим громадянином Канади та активним членом УГПЦ. Був головою Заряду, головою Народнього Дому в Громаді Гронлід, Саск., а також був шкільним тростом.

В особі бл. п. Василя Романюка Українсько-Греко-Православна Громада в Гронлід, Саск., втратила активного і примірного члена. Був він скромною людиною та відзначався великою побожністю, тому й його слово в Громаді було завжди авторитетне. Так само, де він перебував, там знаходив собі велике число приятелів.

Напередодні Похорону тіло бл. п. Василя було перевезене до Народнього Дому в Громаді Гронлід, Саск., де відправлено над тілом Панахиду, а в четвер, 30 травня 1963 р., була відправлена Заупокійна Служба Божа та Чин Похорону в Церкві Різдва Пресв. Богородиці в Громаді Гронлід, Саск., до якої належав Покійник. Похоронні відправи відправив місцевий Парох о. Прот. М. Критюк, а дякували дяки: п. І. Іванусь, п. П. Боднарчук, п. Т. Боднарчук та ін.

На Похороні бл., п. Василя Романюка з'їхалася вся родина та велике число знайомих які прибули віддати останню присługу покійному.

Поховано бл. п. Василя Романюка на [illegible] громадському цвинтарі, біля Церкви Різдва Пресв. Богородиці УГПЦ в Громаді Гронлід, Саск.

Під час Посліднього Цілування на заклик Пароха прийсутні зложили на Нев'янучий Вінок покійному $50.45.

З тієї суми призначено: на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі 25 доларів, на виробленні кліші $4.50, на „Вісник" $7.50, на „Український Голос" $7.00, „Віру й Культуру" $5.00, а решта на поштові оплати.

Покійний залишив у смутку — дружину Анну з дому Подольська, 4 сини: Михайла і Стефана в Давсон Крік, Б. К.; Івана в Келгарі, Альберта та Максима в Сінунер, Саск. 5 дочок: Магдалину Бовден у Ст. Катеринс, Онт., Василину Граймс у Мельборн, Австралія, Агафію Граймс у Нюмаркет, Онт., Олену Венера в Давсон Крік, Б. К. і Марію Піс у Пембруку, Онт. 3 невістки, 5 зятів та 9 внуків. 3 брати, Петра, Івана та Федора і 3 сестрі: Олена Кіщук у Вайті, Ман., Юлія Жулковська в Толстой, Ман., та Параска Соуер у Принс Альберт, Саск.

Усім Жертводавцям щире спасибі! Нехай Милосердний Господь потішить опечалену родину і нагородить своїми щедрими ласками, а душу бл. п. Василя прийме до Царства Небесного.

Вічна Йому Пам'ять!

о. М. К.

БЛ. П. ІВАН ГАВРИЩУК

У вівторок, 9 липня 1963 р., Господь покликав на вічний спочинок бл. п. Івана Гаврищука.

Покійний упокоївся на сповненні 58-го року свого життя, у лікарні Давфин, Ман.

Покійний Іван — син 87-літнього Семка Гаврищука і покійної Таїсіни з роду Ковальських, народився в селі Іванівка Теребовльського повіту в західній Україні. В Канаду прийхав 5-літнім хлопцем з матірю і молодшим братом Миколою — до тата, що вже два роки перебував на „гомстеті" в околиці Робліна, Ман.

Бл. п. І. Гаврищук виростав при батьках, а дожившись до повної зрілості своїх літ, увійшов в супружний зв'язок з Вікторією — дочкою покійного Антона Ткачука і Марії з роду Бицко. Господь обдарував це подружжя 4-ма дочками, — всі вони живуть в Торонті. Вони, як це дітям годиться, заопікувалися похороном свого любого батька.

Похорон Покійного відбувся в звичайному порядкові: напередодні похорону, в п'ятницю вечером о годині 9.00 відслужено Заупокійну Літію в похоронному заведенні, в Робліні, Ман. Дякував роблинський дяк — п. А. Гаврилюк, — він послужив і при повній похоронній відправі слідуючого дня, в суботу.

За життя Покійний І. Гаврищук служив людям у всіх потребах, дуже часто вживаючи при цьому своє вантажне авто. Через те, що він всім був дуже добре знайий, велике число людей вшанували його похорон своєю присутністю, що відбувся в Українській Греко-Православній Церкві Св. Івана Хрестителя, в Робліні, Ман.

Під час останнього прощання з Покійним — через цілування Св. Хреста, була переведена збірка на Нев'янучий Вінець. Збірка досягла суми $44.37, з яких $31.37 приділенно на будову нової Колегії Св. Андрея у Вінніпезі, $8.00 на „Вісник" і $5.00 на потреби місцевої церкви.

Ще пару років перед смертю Покійний сильно підупадав на здоров'ї, часто нападав на нього параліж та втрата пам'яті. За якийсь час віддаводно його до старечого дому в Давфин, де він перебував більше року, а останнью перевезено його в лікарню, в якій він упокоївся. Нещасну й незавидну долю Покійного згадується з уваги на його найближчих рідних, — дітей, стариного батька, братів і сестри. Треба згадати, що діти Покійного перебувають в Торонті, але батько, брати і сестра багато догадядали його, поки він перебував у себе в хаті, а також часто навідували його в старечому домі.

Тіло Покійного Івана спочило на парафіяльному цвинтарі в Роблині. Після похорону тіла на цвинтарі учасників похорону запрошено на перекусу, в парафіяльній залі, яку приготовила родина Покійного.

Смутком і тугою прощали батька 4 дочки — Євгенія Панчук з мужем Васильом, Славка Бортен, Дорис Вошинний, Маріїка Лок і внук Брайн-Іван— всі з Торонта. Прощали Покійного й старенький батько Семко та 5 братів: Николаїв з дружиною Марією з Ванкувер, Василь з дружиною Катериною, Михайло з дружиною Анною, Павло з дружиною Анною, Владик з дружиною Розалією, сестра Юська з мужем Василем і старенька теща Марія Ткачук — всі з Роблин, Ман. Звінці прощали Покійного однисельчани, при яателі — знайомі, сусіди, численні громади, яким Покійний багато помагав за свойого життя.

Учасникам похорону щира подяка за пожертви на Нев'янучий Вінок.

Щасти вам Боже в здоров'ї і благословенні!

Покійний Іван нехай легко спочиває, і нехай царствує з душами праведників в оселях небесних!

Вічна Йому Пам'ять!

о. Ілля Швець.

Бл. П. М. КУЛЬЧИЦЬКИЙ

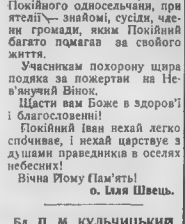

Покійний Михайло Кульчицький умер в своїм домі 437 Ave. І. Сіт у Саскачевані 15 січня 1963 року.

Покійний народився в Дрогобичі, західня Україна 18-го листопада 1880 року.

Прійхав у Канаду в 1902 році. Замешкав у Глеслин від 1910 року до 1946, коли він вже відійшов з фарми. Він звінчався в серпні 1904 року з Рузею Дух у Йорктоні. Вона померла 1938 року. Також померла його найстарша дочка Йосифина 1942 року.

Покійний Михайло залишив свою другу дружину Марію з Савуляк, з якою він звінчався 1939 року в Саскатуні. Поліши шість дочок: Катерину Озембловську в Фир Гоме, Саск., Стефанію Бварт в Ріджайні, Ліну Озимбловську в Глеслин, Юлію Сухиму в Торонто, Йоанну Галевич в Норт Бетлфорд, Ольгу Лисько в Торонто. Осталось 16 внуків і 16 правнуків. Похорон відбувся 18 січня 1963 р. в Глеслин, Саск.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Гребенюк.

(Пожертва на Колегію й „Вісник")
Бл. П. М. ОЛІЙНИК
Грендв'ю, Ман.

Сумна вістка понеслася по місті Грендв'ю й околиці про смерть бл. п. Михайла Олійника, який, після короткої недуги, упокоївся в Бозі, на окінченні 85 років земського життя, в середу, 3 липня 1963 року, о годині 9.20 ранку, в лікарні в Гилберт Плейнс, Манітоба, забезпечивши себе на вікопвічне життя Св. Таїнства мй Сповіді й Причасти, звершеними о. М. Олесюком, парохом міста Давфину і його округи.

Покійний народився в Україні, в селі Терлитчі, повіт Сокаль, Галичина. Перед 63-роками 21-літнім молодцем прійхав у Канаду, в провінцію Манітобу, околицю Вен-Лів, на фарму, на півнич від Гилберт Плейнс.

Після двох років побуту в Канаді одружився з Софією Яремко, з якою господарив то на фармі коло Вен-Лав, а потім подалися на фарми в провінцію Саскачевян, околицю Індивор. Провели разом у подружньому житті 10 літ.

Відійшла на вічний спочинок дружина Софія, і полишила йому дві малолітні дочки: — Марію, замужню за Степаном Кіндяком і живе в Судборах, і Анну, замужню за покійним уже Данилом Мищуком. Вона взяла вже зрілого смисленого фізично батька під свою опіку аж до смерті, а навіть зайнялася його похороном, який відслужено в такому порядку:

Напередодні, в понеділок, 8 липня у 8-й годині вечора в похоронному заведені „Сніт" у Давфині, відслужено Заупокійну Литію, в асисті Гилберт плейнського дяка п. Михайла Гаврилишина, який послужив і слідуючого дня, у вівторок, 9-го липня в повній Похоронній Відправі, включно з Похоронною Богослужбою і всіма необхідними требами, що відбулися в українській православній церкві Всіх Святих у Грендв'ю.

Канадська земля попрощала покійного Михайла, який належав до найстарших піонерів, що жертвували свое здоров'я й фізичну силу для підйому сковожнього добробуту Канади. Кілька років фармерував, а повдовівши, переніся до Давфину, Манітоба, де кілька років проживав. Потім почав працювати на залізниці на секції, де за свою трудолюбивість і гідне сповнення обов'язків заслужив собі бути форманом, і вже 45 літ проминуло, як відійшов був на відпочинок і проживав з дочкою Анною Мищук на фармі при пошті в Грендв'ю.

Під час останнього прощання з Покійником через цілування Св. Хреста учасники Похорону пожертвували на Нев'янучий Вінець на могилу Покійного поважну суму, з якої частинну відтягнено на користь місцевої церкви, а решту $9.50 приділено на такі цілі: $5.50 на „Вісник", а $4.00 на будову Колегії Св. Андрея у Вінніпезі.

Тугою оповиті попрощали щиро-любячого батька дві дочки — Марія й Анна та сестра, що ще одна тільки осталася в живих, Варвара Таращук, з Етелберт, прощали свого дідуся й прадідуня 8 внуків і 6 правнуків. Ще попрощали однисельчани, сусіди, приятелі, знайомі і церковні члени.

Учасників Похорону запрошено до підцерковної залі на перекусу, якою погостила дочка Анна з родиною. Тінні останки Покійного спочили на цвинтарі міста Грендв'ю, за милю на північ.

Учасникам за участь і щиру пожертви на Нев'янучий Вінець на його могилу, щире спасібі, а тінним останкам Покійного легко в святій, сирій землі спочивати, а душі його в Оселях Небесних між праведними проживати.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Ілля Швець.

ФЕЛОНИ (РИЗИ)

православного стилю, солідно шиті кваліфікованою кравчинею, різних кольорів та різної якости, з артистичним обшиттям і френзлями.

З матерії „район" з підризником $135.00
Без підризника 100.00
З металевої матерії без підризника 190.00
Підризник з шовковим обшиттям 30.50

ЗАМОВЛЯЙТЕ ВІДПОВІДНІ РИЗИ НА РІЗНІ СВЯТА.

Світлі або кольорові ризи, як білі, жовті, золоті, срібні, сині та інших кольорів можна вживати, в разі потреби кожної неділі й свята та для кожної оказії, за винятком Похорону, який відправляється в чорних ризах.

Для пар ризи, рекомендуємо замовляти такі ризи на різні

Світлі ризи (білі, срібні, жовті, золоті й ін.) — на свята:

Великдень та на інші Господські свята, як Вознесення, Різдво й інші, та в неділі.

Зелені ризи — на Квітну неділю, Зелені Свята.

Фіолетові ризи — на неділі Великого Посту, Петрівку, Спасівку, Пилипівку.

Сині ризи — на Свята Богородичні.

Червоні ризи — на Великий Четвер та в дні Св. Мучеників.

Чорні ризи — на Похорон (крім Похоронів у Світлий Тиждень), Заупокійні Богослужения та на буднях Великого Посту.

Просимо писати по пробки, подаючи колор матерії.

ЗАМОВЛЕННЯ И ГРОШІ СЛАТИ НА АДРЕСУ:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

Пожертви з різних місцевостей.

По $525.55:

Д-р Петро Т. Синальський з дружиною, Гемілтон, Онт., на умеблювання подвійної кімнати. П-во Йосиф і Софія Семенців, Ошава, Онт., на умеблювання подвійної кімнати.

По $300.00:

П-во Іван і Марія Зазуляки, Сарнія, Онт., на конто умеблювання двох особних кімнат.

По $250.00:

Епіфанія Коча з дружиною, Торонто, Онт., на сплату своєї пожертви

По $287.80, на умеблювання особних кімнат:

П-во Іван і Ольга Долинчуки, Вінніпег, Ман; п-во Павло і Олена Ягольницькі, Норквей, Саск; д-р Ігор і Галя Малбн, Вінніпег, Ман.

По $150.00:

П-во Григорій і Олена Шевчуки, Вишарт, Саск., на конто умеблювання особної кімнати.

По $100.00:

П-во Ярослав і Марія Колтеки, Вінніпег, Ман; доход з Соборного Богослужения, що відбулося на Літній оселі „Софія", Монтреаль, Кве.

[redacted]

М. Солонина, Вінніпег, Ман.

По $10.00:

„Сезам Експорт Корпорейшин", Нью Йорк, ЗДА; о. Прот. Ф. Шиманенко, Петерсон, Н. Дж., ЗДА; Степан Піць, Шеля Велкі, Ман; Укр. Гр. Прав. Церква Св. Духа, Саскатун, Саск.

Збірка Всеч. о. І. Кулиця.

Збірка з нагоди Панахиди по жертвах голоду в Україні, Сенькін, Ман., — $11.85.

Збірка на похороні бл. п. Василини Гушуляк, Сандавн, Ман., — $28.20.

Збірка Всеч. о. В. Бойчука.

Збірка на похороні бл. пам. Івана Веремійчука, Йорктон, Саск., — $6.25. Збірка на похороні бл. п. Івана Ханаса, Габбора, Саск., — $21.25.

Збірка Всеч. о. П. Бубалюка.

Збірка на похороні бл. п. Ксенії Ковалишин, Мазепа, Саск. — $51.00. Збірка на помннальному Богослуженню по бл. п. Юстині Ленько, Данвея, Саск., — $37.00.

Збірка о. Прот. Г. О. Васьківа.

Панна Єлісавета Пясецька, Верион, Б. К., — $25.00; Андрей Тимрик, Еррозгід, Б. К., — $20.00; М. Стефюк, Голден, Б. К., — $10.00; З хрестин внуки п-ва Мазів, Оквд, Б. К., — $16.00; Йосиф Антонишин, Верион, — $5.00.

Збірка Всеч. о. І. Швеця.

З панахиди по жертвах голоду в Україні, Робліи, Ман. — $8.10. З вінчання Стефана Козарука і Христини Данилко, Товорівці-Врочистої, — $5.29. — З панахиди по жертвах голоду в Україні, Леннард, Ман. — $5.37. З панахиди по жертвах голоду, Шортделл, Ман. — $7.03. З панахиди по жертвах голоду, Грендвю, Ман. — $6.95. З похорону бл. п. Петра Сенюка, Леннард, Ман. — [redacted]

Дальша збірка місцевого комітету на чолі з Всеч. о. М. Олесюком, Давфин, Ман.

По $300.00:

П-во Василь і Михайлина Малюти, Давфин, Ман., на умеблювання особної кімнати.

По $50.00:

Пані Анна Підлипна, Давфин, Ман. —

По $20.00:

К. Гожда, Сифтон, Ман.

По $10.00:

Михайло Ковальчук, Форк Ривер, Ман; Петро Чихота, Сифтон, Ман.

Різні збірки.

Збірка на 25-літню подружнього життя п-ва Івана й Ольги Райчибів, Едмонтон, Алта., прислала пані Юстина Федейко, — $15.

Збірка на прощальнім прийнятю в честь Всеч. о. І. Швеця й Добродійки, Робліи, Ман., гроші прислав п. Петро Бугера, — $23.10

Усім Жертводавцям щира подяка!

За Комітет Будови Колегії Св. Андрея в Вінніпегу:

о. д-р С. В. Савчук,
голова Дирекції та координатор кампанії.

Адреса Колегії:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada.
Tel. JU 6-3093

КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ

Вірності. Владики Архиепископа Андрея
відбудеться
в НЕДІЛЮ 22-ГО ВЕРЕСНЯ 1963 р., в Українській Православній Церкві Успіння Пресвятої Богородиці 10765—135 A Ave., Едмонтон, Альб.

Порядок святочного дня слідуватиме.

8.30 рано – Утреня
9.30 рано — Зустріч Вірності. Владики Андрея.
10.00 рано – Архиерейська Св. Літургія, у якій візьмуть участь усі парохи суседніх громад і місцевий настоятель.
12.00 година — Спільний обід з Авторитетами Канадійських Ветеранів, один блок на південь від Церкви.
1.00 година - Концертна Програма з участю Церковного Хору, молоді СУМК та учнів Рідної й Недільної Шкіл. В програмі Концерту головну Доповідь виголосить Вірність Владика Андрей.

Сердечно запрошуємо всіх вірних українців з Вайкуверу, Берлаві, Вікторії, Чітівек, Едм. Мишкон Сіті і Верном та довколишніе все українське громадянство

За Управу Громади:
о. П. Бабчук, парох.
М. Захарук, голова.
В. Найдеш, писар.

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ГРОМАДА СВ. ТРОЇЦІ К КАНОРІ, САСК.

запрошує сердечно
Вер. Отців та все Православне Громадянство ближчих і дальших околиць
на
АРХИЕРЕЙСЬКУ ВІЗИТАЦІЮ І ОСВЯЧЕННЯ ЦЕРКВИ

Блаж. МИТРОПОЛИТОМ І.Д.А.Р.Ц.-О.Н.О.М. в сослуженні Впр. Отця Ігумена І. Скакальського
в неділю, 29-го вересня 1963 р.
Програма Свята:
Субота: ввечері Всенічна
Неділя: 8.30 — Утреня
9.00 — Зустріч Митрополита
10.00 Освячення Церкви; Архиерейська Св. ЛІТУРГІЯ; Рукоположення в Диякони теолога О. Сорочука
1.00 — Братський Обід з Програмою в Нар. Домі

ЗА ЗАРЯД ГРОМАДИ:
о. В. Слюзар, парох.
С. Горчинський, голова.
Я. Ягольницький, секретар

УВАГА! УВАГА!

Катедра Св. Івана Хрестителя в Едмонтон!
В НЕДІЛЮ, 29-го ВЕРЕСНЯ 1963 р. в Українській Греко-Православній Катедри Св. Івана Хрестителя в Едмонтон
відбудеться
КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ

Високопреосвященішого Владики Андрея Архиепископа Едмонтону в Західної Канади
з слідуючим порядком
Год. 8.45 рано Утреня
Год. 9.45 рано. Зустріч Владики.
Год. 10.00 рано Свята Божественна Літургія Архиерейським чином в сослуженні Отців Парохів Всіх Членів та Прихильників Катедри Св. Івана, Св. Пророка Ілії, Св. Михаїла. Св. Андрея запрошується взяти участь в Богослужениях, що їх відслужить Високопреосвященний Владика Андрей
За Зарядом
о. Прот. Ол. Хом'як, парох
о. Дм. Лучан, парох
М. Бозмир, голова.
Св. Ваврищок, секретар

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
ВЕРЕСЕНЬ
15. Неділя — Дуфрост, Тиндал, Транскона
22 Неділя — Кенора, Селкірк, Пазелент Гом.
29. Неділя — Говор, Поплярфілд, Транскона.

ЖОВТЕНЬ
6 Неділя, Кенора Пінлар
Парк, Пембіна Юбілей 25-ліття Гровдал
13 Неділя, — Транскона, Сузуквот, Тиндал.
20 Неділя - Дуфрост, Кенора, Ледьян.
27. Неділя, — Транскона, Говор, Поплярфілд, Стед

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОРІЧУКА
ВЕРЕСЕНЬ
15. Неділя — Райн
21. Субота. Різдво Пресв Богородиці Йорктон
22 Неділя — Йорктон. Передача Служби Божої по радіо. Год 10.30 - 12.00.
Станція CJOX 940 — Йорктон, Саск
27 Пятниця Воздвижения Честного Хреста — Горлан
29 Неділя Йорктон

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА
ВЕРЕСЕНЬ
15 Неділя — Кемсек
21 Субота Різдво Пресв Богородиці Калдер
22 Неділя Архимйчукова
27 Пятниця Воздвижения Чеси Хреста Мазепа
29 Неділя Донвел коло Шклярська

ЖОВТЕНЬ
6 Неділя Кемсек
13 Неділя Мазепа. Окружний день подяки. Просимо людей доброї волі приїхати на Службу Божу. Рідо всіх будемо вітати
14 Понеділок Покрова Сторінобрей
20 Неділя Калдер
27 Неділя Донвел коло Шклярська

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-8447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ВЕРЕСЕНЬ
15 Неділя Св. Михаїл 121 Стріт 129 Ave Калгарі
22 Неділя, Св. Андрея 75 Стріт 99 Ave Бонні Дун
29 Неділя, Св. Михаїла Калдер

ЖОВТЕНЬ
6 Неділя, Св. Андрея Бонні Дун
13 Неділя, Св. Михаїла Калдер
20 Неділя, Св. Андрея Бонні Дун
27 Неділя, Св. Михаїла Калдер

Address: 8541—89 Str.
Edmonton, Alta. Tel: 466-8854.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ВЕРЕСЕНЬ
15 Неділя — Драй Ривер
21 Субота — Бони (Різдво Пресв. Богородиці Храм)
22 Неділя Реннер (Різдво Пресв. Богородиці — Храм)
27. П'ятниця — Дорбин (Воздвижения Честного Хреста)
29. Неділя —. Етелберт

ЖОВТЕНЬ
6. Неділя — Пайн Ривер
13 Неділя — Етелберт
14 Понеділок — Вейвав (Покрова)
20 Неділя — Гарленд
27. Неділя — Дорбин

Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 8264

о. С. ГРЕБЕНЮКА
North Battleford, Sask.
972—108 St. Ph. 445-3280

о. С. ГРЕДЮК
ЖОВТЕНЬ
6. Неділя — Свон Ривер
13 Неділя — Стівен; Вечірня о год. 7-ій вечора — Глес
14 Понеділок. Покрова — Свон Пдейн
20 Неділя — Денбрі
27. Неділя — Норвей

Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ВЕРЕСЕНЬ
15 Неділя Нелшора
21 Субота — Різдво Пресв. Богородиці; Храмове Свято у фермерській околиці „Жучка", — Калдер Саск.
22. Неділя фермерська околиця „Топорівці"
27 П'ятниця — Воздвижения Ч. Хреста — Шея Валлей
29 Неділя — Гренфел

Robin, Man.

о. Ст. ЗУЗАКА
Address: Box 168, Hafford, Sask., Tel.: 56.

о. М. КРИТЮКА
ВЕРЕСЕНЬ
15 Неділя — Бруксбі
21. Субота. Різдво Пресв. Бог. — Громніа (північна)
22 Неділя — Мелфорт
27 Пятниця. Воздв. Чесн. Хреста — Ендевор
29 Неділя — Ервуд

ЖОВТЕНЬ
6. Неділя — Гадсон Бей.
13 Неділя — Громніа (північна)
14 Понеділок. Покрова Пр. Бог. — Громніа (над річкою)
20 Неділя — Бруксбі
27. Неділя — Мелфорт

Address: Box 1616, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛІША
Box 46, Vita, Man. Tel. 6-34-82.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 336.

о. М. ОЛЕСЮКА
ВЕРЕСЕНЬ
15 Неділя - Валей Ривер
21. Субота Різдво Пресв. Богородиці (Храм) - Йорктон
22 Неділя Дандин
27 Пятниця. Воздвижения Чесн. Хреста Гизберт Плейнс
29 Неділя Вінніпегосис (Храм)

810 Main Str. South
Dauphin, Man.

о. Е. ПРИСТУПИ
Address: Watson, Sask. Box 293 Tel. 3518

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ВЕРЕСЕНЬ
15 Неділя — Половники
21 Субота Різдво Пр. Богородиці — Інсінгер (гай-вий.)
22 Неділя Тодор (м.) Храм
27. П'ятниця Воздв. Чесн. Хреста Вестбрук
29. Неділя — Дькори

ЖОВТЕНЬ
6 Неділя — Інсінгер (м.)
13 Неділя Тодор (м.)
14 Понеділок. Покр. Пр. Богородиці — Тодор (за річкою)
20. Неділя — Дробот
27. Неділя — Вестбрук

Box 8. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
ВЕРЕСЕНЬ
Беліс — Вечірня 7 год. веч.
11. Середа — Вильна
15. Неділя — Сисокі Лейк
Едвард — Вечірня 7 год. веч.
21 Субота — Беліс
22 Неділя - Давайнг
Вильна — Вечірня 7 год. веч
27 Пятниця — Бойн Лейк. Храм
29 Неділя Следен
Ворспайт — Вечірня 7 год. веч.

Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. В. СЛЮЗАРА
ВЕРЕСЕНЬ
15. Неділя —.Свидова
21 Різдво Пресв. Богородиці — Стирджес
22 Неділя — Бюкенан
27 Воздвижения Чесн. Хреста —
29 Неділя — Канора Візитація

ЖОВТЕНЬ
6 Неділя — Канора
13. Неділя — Стирджес
14. Покрова Пресв. Богородиці — Рама
20. Неділя — Канора
27. Неділя — Бюкенан

Canora, Sask., Ph. 563-5183

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ВЕРЕСЕНЬ
15. Неділя Гресленд
21 Субота Різ. Пресв Богор. — Сарепт
22. Неділя — Норол
27. Пятниця. Воз. Чес. Хреста Крейтенд
29. Неділя — Бойл

ЖОВТЕНЬ
6 Неділя — Лек Ла Біш
13. Неділя — Атабаска
14. Понеділок. Покрови Пресв. Богор. — Вондерінг Ривер
20 Неділя Гресленд
20. Вечірня 4 год. Норал
27. Неділя Бойл
27. Вечірня 4 год — Сарепт

УВАГА! Починаючи від першої неділі в жовтні, по всіх громадах буде відбуватись ДЕНЬ ПОДЯКИ

Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФІОКА
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ВЕРЕСЕНЬ
15. Неділя — Редвей
21. Субота. Різдво Пресв. Д. М. — Торгилд
22. Неділя — Редватер
27. Пятниця. Воздв. Чесного Хр. — Федора
29 Неділя - Восетна

Box 128. Redway, Alta. Tel. 10.

о. І. ШВЕЦЯ
ВЕРЕСЕНЬ
15. Неділя Нипавин
21. Субота (Різдво Пресв. Богородиці) Сембург
22. Неділя Вирдейл
27. Пятниця (Воздвижения Честного Хреста) Козет
29 Неділя Ницавин (Окружний Храм).

Address: Wairdale, Sask. Ph. 486.

о. Г. УДОДА
ВЕРЕСЕНЬ
15. Неділя — Стадники
21 Субота Різдво Пресв Богородиці — Едмор
22 Неділя Вимирз. Храм
27. Пятниця Воздвижения Честного Хреста Гоєл Вишарт
29 Неділя Шйо (пол.)

ЖОВТЕНЬ
6 Неділя Шйо (м.)
11 Неділя Вимирз
14 Понеділок Покрова Пресв Богор. — Федьки Храм
20 Неділя Фовм Лейк
27 Неділя Вишарт

Address: Shaho, Sask., Box 82. Tel. 21.

Округа Айтуна, Саск.
ВЕРЕСЕНЬ
15 Неділя — Гудів
22. Неділя — Габард
27. Пятниця Воздвижения Честного Хреста — Айтуна
29 Неділя — Гудів

Box 143, Ituna, Sask. Tel. 67

о. А. ХРУСТАВКИ
ВЕРЕСЕНЬ
15. Неділя — Слава (пол.)
21. Субота. Різдво Пресв. Богородиці — Мирнам
22. Неділя — Лужани-Топорівці
27. Пятниця. Воздв. Чесн. Хреста Бросов
29 Неділя — Лодамістер

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ВЕРЕСЕНЬ
15 Неділя Оновей
21 Субота річниці бл. п. Ольги Шабадаш Оновей
22 Неділя - Кемрос
27. Пятниця. Чесного Хреста Брудерайм
29 Неділя. День Подяки Катвин

ЖОВТЕНЬ
6 Неділя День Подяки Торебі
13 Неділя. День Подяки Брудерайм
20. Неділя День Подяки - Калмар
27 Неділя. День Подяки Пено

Address: 9530—109 Avenue.
Ph. GA 2-8063. Edmonton, Alta.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ УГ.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XI. ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го ЖОВТНЯ, 1963. WINNIPEG, MAN., OCTOBER 1, 1963. ЧИСЛО (1991) 19

Проти християн в Ізраїлі

Гострий протест Британії й Франції

Провідник жидівських демонстрантів проти християнських місій в Ізраїлі заявив, що демонстрації були „проти тих, (християнських місій), що хапають наших дітей з заміром навернути їх" (на християнство)

У вівторок 10 вересня жидівська молодь в різних містах Ізраїля роз'ярено напала на християнські школи й місії.

Щоденник „The Winnipeg Tribune" (12. 9. 1963) подав у цій справі таку інформацію з Єрусалиму:

„27-літній торговельний агент у середу (11 вересня) узяв на себе відповідальність за ці демонстрації, що їх у вівторок (10 вересня) влаштували молоді жидівські релігійні зельоти (фанатики) проти християнських шкіл в Єрусалимі, Яффі і Гаіфі.

Британія й Франція гостро запротестували проти цих роз'ярених нападів, що відбулися у вівторок, а речник уряду Ізраїля обіцяв, що влада поробить усі заходи, щоб це більше не повторялося.

Дов Бер Зогар був на пресовій конференції представлений, як голова „гуртка активістів", що зорганізували ці демонстрації.

Зогар, який сказав, що раніше він називався Ліфшіц, заявив, що ці демонстрації були спрямовані „проти тих, що наших дітей хапають від нас, щоб їх навернути" (на християнство).

Інші Церкви упосліджені

Податкові привілеї Кат. Церкви

Ревеляції Королівської Податкової Комісії

„У податкових законах Канади є широкозакроєна релігійна дискримінація, сказала Королівська Податкова Комісія у Ванкувері в вересні ц. р., — інформує журнал „Protestant Action" (вересень 1963). „Римо-Католицька Церква користується такими податковими привілеями, яких не дано протестантам".

„Усі римо-католицькі с в я щеники звільнені від податку, бо вони отримують свою платню в формі покриття їх видатків".

„Таких, що з релігійних причин викручуються від податку, є велике число... учителі, медсестри (норси), службовці лікарень й адміністрації". Католицькі „монахи й монахині не платять податків, бо вони склали обіт убогости. Однак багато з них отримують досить велику платню, як учителі, і ця платня передається їхньому ордонові, який утримує їх".

Ні одна з інших Церков не отримала цих податкових привілеїв, що Католицька Церква. Представники Протестантських Церков і Англіканської Церкви вислали в цій справі „бріф" до уряду Канади.

У церквах не згадуватимуть Ізраїля?

Араби-англікани усувають слово „Ізраїль" з богослужбових книг

Англіканська „Церква в Сирії, Йордані й Ливані (Лібанон) зревізувала свої богослужбові книги з метою усунути з них прихильні згадки про жидів та взагали згадки про Ізраїль", інформує віннепезький „Jewish Post" (29. 8. 1963) на основі вістки в „Canadian Press".

З. Р. В. — Про це, що араби-християни англіканського вірісповідання усувають із своїх богослужбових книжок слово „Ізраїль", пише англіканський каноник з Нью-Йорку Howard Johnson у своїй книжці п. з. „Global Odyssey".

Із закулісся Квебеку

Плянують створити в Канаді католицьку державу?

Торонтонський щоденник „The Globe and Mail" подає, що півтайна організація в Квебеку „Фалянга" (La Phalange) плянує відділити від Канади території Квебеку. Но Бронсвику й північного Онтаріо, і створити з них римо-католицьку державу, інформує „Canadian Press" (20. 9. 1963). „Глоуб енд Мейл" основується на тому свідченні, що його склав на поліційному слідстві у місті Квебеку в серпні ц.р. Лео Тремблей — член „Фалянги".

Л. Тремблей сказав, що „Фалянга" це група римо-католиків, що присвятилися „боротьбі з атеїзмом, а особливо з масонерією"

З. Р. В. Яке відношення римо-католицької ієрархії Квебеку до терористично-сепаратистичної організації ФЛК (Фронт Визволення Квебеку)? Журнал „Protestant Action" (вересень 1963 р.) у статті „Хто є за плечима тероризму у Квебеку" заявляє: „Мовчанка квебекської ієрархії перед лицем тих актів терору є, на нашу думку, надзвичайно алярмуючою".

Барнетт радить розселити негрів в США

Треба розселити негрів у США по всіх штатах (стейтах) так, щоб кожен з них прийняв відповідний до числа всього населення штату процент негрів, бо в південних штатах Америки на кожних 100 осіб припадає 42 негри, а звідси й расові злодоти на півдні Америки, — сказав на конференції губернаторів південних штатів Америки 20 серпня Росс Барнет — губернатор Міссіссіпі, відомий сегрегіоніаліст (прихильник відділення негрів від контактів з білими).

Негрів в США є коло 20 мільйонів, отже вони становлять 10 відсотків усього населення країни, а розроджуються майже в два рази скоріше, ніж білі.

Папа взиває православних

Митр. Хризостомос: „Католицька Церква капіталістична й абсолютистична"

Перед 2-ю сесією 2-го Ватиканського Собору папа Павло VI заклинає православних підпорядкуватися під власть папи. Гостра відповідь первоієрарха Православної Церкви в Греції митрополита Хризостомоса

Папа Павло VI у своєму слові в Кастель Гандольфо 28 серпня звернувся з закликом до православних: що „час уже усунути ці запори, що нас розділяють".

Митрополит Хризостомос — первоієрарх Православної Церкви в Греції у відповідь на цей заклик папи заявив, що абсолютно не можливе об'єднання з Католицькою Церквою, що є „капіталістичною й абсолютистичною", — подала радіостанція СіБіСі в Віннінезі вранці 13 вересня.

Загадкова розмова

Член Синоду Російської Церкви з СССР відвідав папу

„У неділю (15 вересня) папа прийняв на приватній авдієнції владику Нікодима архиепископа Мінського й Білоруського, члена св. Синоду Російської Православної Церкви" (в СССР), повідомила агенція Рейтера" („The Winnipeg Tribune" 16. 9. 1963).

КАМПАНІЯ НА КОЛЕГІЮ

Пожертви на умеблювання Колегії напливають дальше

Тут подаємо третю листу жертводавців на умеблювання кімнат у студентській резиденції нової Колегії Св. Андрея в Вінніпегу (подаємо за чергою їх отримання):

П-во Михайло і Анеля Топоровські, Пайн Ривер, Ман., на одноособову кімнату — $287.80.

П-во Василь і Михайлина Малюти, Давфин, Ман., на одноособову кімнату — $300.00.

П-во Теодор і Марія Музики, Ветреві, Алта., на одноособову кімнату — $300.00.

Данило і Текля Кравчуки, Елфрос, Саск., на одноособову кімнату — $288.00

Союз Українок Канади відділ Олени Пчілки, Вест Фт. Вилліям, Онт., на одноособову кімнату — $287.80.

ХТО СЛІДУЄ?

Усім ВП. Жертводавцям щира подяка!

За УПРАВУ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ
д-р С. В. Савчук, принципал.

Листи й гроші висилати на адресу:
St. Andrews College in Winnipeg
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4 — Manitoba
Canada

Теперішня проповідь – відстала, каже пастор Горд

Теперішня „форма й мова проповідей відбивають у собі привиди минулого", сказав пастор Дж. К. Горд (Hord), критикуючи застарілі форми церковної проповіді. Вимагаючи, щоб проповідь була не завченою, не старо-книжною, не штучною, як було колись, а щоб була природньою, живою, індивідуальною в кожного проповідника. Пастор Горд сказав:

„Проповідник мусить відзначатися винахідливістю ума, чутливістю і вже принаймні хоч би дорівнювати одному з кращих телевізійних співців заходу".

Пастор Горд промовляв на роковій Євангелізійній Конференції Об'єднаної Церкви Канади (United Church of Canada) 28 серпня.

Критикуючи штучний, б е здушний стиль теперішньої молитви, пастор Горд сказав: „Нинішні молитви подібні до англійської мови сальонового стилю" (The Winnipeg Tribune, 29. 8. 1963).

З. Р. В. — Між двома світовими війнами відома була критика проповіді, висказана віденським кардиналом Іннітером, „Wo steht unsere Predigt?" (Де стоїть наша проповідь?) — поставив він питання, і відповідь: „Schweigen wir davon..." („мовчімо про це...").

Подружжя Діфенбейкери на відвідинах у папи

Попередній прем'єр Канади, а теперішній провідник опозиції в федеральному парламенті, Джан Діфенбейкер (з прогресивно-консервативної партії) — з дружиною, подорожуючи по зах. Європі, і Малій Азії, по дорозі вступили на приватні відвідини до папи Павла VI 3 вересня.

Подружжя Діфенбейкери відвідають також Єгипет та Ізраїль. Вони є баптисти.

Бл. п. Іван Павлович Багряний

СУМНЕ ОГОЛОШЕННЯ

З найбільшим сумом і жалем повідомляємо всіх українців світу, що в неділю 25 серпня цього року в одній із сенаторій Німеччини помер один з найвизначніших сучасних українських письменників, один з найвизначніших наших журналістів, основоположник і лідер Української Революційно-Демократичної Партії, віцепрезидент У р я д у Української Народної Республіки в екзилі, віцепрезидент письменницького об'єднання „Слово", почесний голова СУЖЕРО, один з найвизначніших політично-громадських д і я ч і в на еміграції — невтомний борець за визволення України — Іван Павлович БАГРЯНИЙ.

Схилімо свої голови перед світлою пам'ятю визначного сина українського народу!

Вічна Йому пам'ять!

КРАЙОВИЙ КОМІТЕТ УРДП В КАНАДІ.

Реформація реформації

Лютерани поправляють учення Лютера

Хоч основоположником лютеранства був Мартин Лютер, то все ж таки лютерани вирішили поправити основне богословське вчення свого основоположника. Потребу цієї поправки ухвалила Ассамблея Світової Лютеранської Федерації з Гельсінкі в першому тижні серпня ц. р. і там, як інформує журн. „Тайм" (9. 8. 1963) було постановлено:

„Визначити, що лютерани не можуть жити лише самою реформацією, якій уже 400 років, Ассамблея постановила піддати ревізії вчення Лютера, який твердив, що людина може спастися лише самим віруванням" (без добрих діл).

Але, як свідчить практика, загал лютеран самотужки, без теологів, уже сам поправив вищезгадане вчення Лютера, і попав у другу крайність, отже „дехто з богословських провідників цієї Федерації вважає, що Лютеранські Церкви потрудилися задалеко у тому своєму переконанні, що самі лише добрі діла (без віри) чинять людину доброю" (добрим християнином), подає в и щ езгаданий журнал.

Знову бомби ФЛК?

Терористи Квебеку далі на овиді

Після того, як поліція в початках червня ц. р. арештувала групу (18 осіб) квебекських сепаратистів - терористів, слідство над якими триває й досі, деякий час не було чути про діяльність тайної організації — ФЛК (Le Frontt de Liberation Quebecois).

Але під кінець літа „Canadian Press" (29. 8. 1963) подала вістку, що ця організація знову починає активізуватися. Що організаційно, яка боротьба, як вона каже, з „англосаксонським колоніялізмом", спочатку фінансував один з професорів університету, а пізніше утримував її один з „бізнесменів" у Монтреалі.

Після вищезгаданого арештування групи осіб з ФЛК деякі з її членів, що їх не висліджено, переорганізовують ФЛК, щоб відновити терор. „Canadian Press" основує свої відомості на книжці „Правдива історія ФЛК", що її написав журналіст і студент Кльод Савуа (Savoie), в якого є серед членів ФЛК товариші по школі.

Терористичні атентати ФЛК почалися 7 березня й тривали до 20 травня ц. р.

Манітоба — „модель"

Конференція Християн і Жидів за двокультурністю" Канади

За Канаду з англійською і французькою культурами

Культура в усій Канаді повинна бути двояка і англійська і французька, — вирішила організація, що називається „Конференція Християн і Жидів", на своєму семінарі в Вінніпезі 5-6 вересня ц. р.

„Вині і англійці, і французи"

Председінк цих дискусійних зборів Дж. Берковіц сказав: „Головною точкою тут є це, що англомовне населення завинило своїм незрозумінням французів; а знову ж французи завинили тим, що вони не дуже висказували своє терпіння", інформує „The Winnipeg Tribune" (6. 9. 1963).

„Де це можливе — інші мови й культури" також...

Вищезгадана Конференція „т а кож піддавала думку, щоб, де лиш це можливе, була дана відповідна нагода навчатися також і інших мов і культур, що становлять собою частину канадської (культурницької) спадщини", закінчує свою інформацію вищезгаданий часопис.

З. Р. В. — Чи Конференція Християн і Жидів певна, що вона „правильно" розв'язала питання щодо культури Канади? Мабуть, що — ні. Адже ж председінк вінніпезького семінара цієї Конференції, Дж. Берковіц, при тому сам застерігся так: „Це таки заведіка проблема, що б її можна було намагатися розв'язати за 24 години". І воно справді так! А поскільки вони є „заведікою", отже її не розв'язали, то на якій же підставі ця Конференція вирішила подати свої „сугестії"?

Стареча пенсія буде збільшена цієї осені

Міністр суспільної опіки („велфер") Джюді Лямарш повідомила, що справа піднесення старечої пенсії до 75 долярів місячно, (що означає її підвищення на 10 дол. місячно) буде обговорювана на зустрічі представників провінційних урядів Канади в Оттаві, що почнеться 9 вересня.

На телевізійному інтерв'ю 8 вересня Дж. Лямарш сказала, що ухвалення підвишки старечої пенсії можна сподіватися вже з жовтнем цього року, а почнуть її видавати з 1 січня 1964 р.

Політика співіснування Риму

„Не повинно бути влади... комуністичну ідеологію годі погодити із свободою", — заявив спікер Ватиканської радіостанції 1 серпня ц.р. (У Вінніпезі це було передане 1 серпня у вечірніх телевізійних вістях по канаді ч. 7).

Єпископ радить сходитися з духоборами

Не соціологічні студії й не урядові накази, а тільки нав'язування особистих контактів з духоборами може дати добрі висліди в напрямку включення у круг співжиття їх зо всією спільнотою Канади, сказав англіканський єпископ Роберт Колмен з Кутнеї, Б. К.

Цьогорічний З'їзд Колегії Св. Андрея в Вінніпегу

Цим подається до прилюдного відома, що черговий З'їзд Колегії Св. Андрея в Вінніпегу відбудеться **в п'ятницю, суботу й неділю, 8, 9 і 10 листопада 1963 року,** в місті Вінніпегу, Ман. Наради З'їзду відбудуться в залі К а т е д р и Пресв. Трійці, 1175 Мейн Стріт.

Програма З'їзду буде оголошена пізніше.

За КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

о. д-р С. В. Савчук,
голова Дирекції.

Послання папи Павла VI до вієтнамців

Ще 23 серпня з Ватикану (розуміється, з уповноваження папи Павла VI) заявили, що понурі подїі у Вієтнамі в серпні ц. р. — це не переслідування буддистів католицькою владою, а е це звичайна внутрішня політика національного уряду (натяк, що, мовляв, цей уряд бореться лише з комунізмом, отже буддисти — це „комуністи").

Ватикан сподівався, що католицький уряд президента-диктатора Нго Дінг Діема, безпечний за пасічника Америки, завдасть нищівного удару буддистам, які становлять 80% усього населення країни. Ватикан оправдував уряд Діема вже тоді, коли бачив, що уряд Америки невдоволений його релігійною політикою. Але Ватикан думав, що президент США, Джан Ф. Кеннеді (католик), лише про людське око зробить „невдоволену" міну, але у Пів. Вієтнамі все залишиться по-старому. Та ж це уряд США 1954 р. (хоч тоді президентом був протестант) посадив у Вієтнамі католицьку владу!

Але ось скоїлася „несподіванка": через шість днів після згаданої заяви Ватикану (бо вже 29 червня) комуністичний диктатор Китаю, Мао Це-Тунг, погрозив, що він виступить проти влади Діема в Сайгоні в „обороні вієтнамського народу".

Після цієї заяви Мао Це-Туга сталася дійсна несподіванка, і то зараз на другий день (30 серпня), а саме: папа Павло VI звернувся з посланням до „ущасливленого вієтнамського народу", закликав його до „братської згоди". Справа тут ясна: папа пятикнув католицькій владі Півд. Вієтнаму, що, мовляв, дуже нам шкода, але все ж таки на якийсь час припиніть винищування буддизму, бо інакше мимоволі попхнете в руки комунізму Вієтнам, який опинився в одчаю, а червоному Китаєві це дасть нагоду „визволяти" вієтнамців.

Якщо б папа наказував католицькій владі не переслідувати іншовірців навіть тоді, коли його не змушує до того комуністична загроза, і якщо б він закликав католиків до згоди з іншовірцями щиро, з християнських мотивів правди, справедливости й братської любови, то таке послання справді було б успішною зброєю проти комуністичної небезпеки. А коли папа закликає вієтнамців „до братської згоди" лише з примусу — під натиском комуністичної загрози, то такі нещирі послання не є загрозливі для комунізму. А це тим більше, що папа на вість не згадав, що католицька влада Півд. Вієтнаму переслідує буддистів, не виясних, чому там немає братської згоди, не наказав, під загрозою екскомуніки (відлучення від причастя) католицькій владі припинити переслідування буддистів.

Це доказ, що Ватикан бажає знищення буддизму у Вієтнамі, але вважає, що тепер не пригожа для цього пора.

ЧИСЛО КАТОЛИКІВ В США ЗМЕНШУЄТЬСЯ

В останніх роках число навернень на католицтво в США зменшується на приблизно 3,700 осіб річно впорівнь до давніших років, хоч загальний приріст населення цієї країни досить великий.

1962 р. на католицтво навернулося там 125.000 осіб, а одночасно 118.000 дорослих католиків, не враховуючи їхніх дітей, покинули Католицьку Церкву.

Ці інформації подав єзуїт о. Геннон, бувший ректор (президент) Католицького Фордгемського університету в США, у своїй промові до 1,341 випускників (градуантів) католицького університету у Вашингтоні в червні ц. р.

„Римо-католицтво втратить під собою грунт, якщо не зміниться цього теперішнього стану", сказав о. Геннон.

Між причинами постійного зменшення числа католиків у порівнь до зростання кількости населення США о. Геннон подав такі: „невдалі подружжя, контроля народжень і поганство вищої освіти в Америці".

Людство „темне"?

Нині ще далі є середньовіччя, бо людське думання недорозвинене

Д-Р ПОЛЛАРД ПРО „СЕРЕДНЬОВІЧЧЯ АТОМНОЇ ДОБИ"

Церква не повинна вважати своїх вірних дозрілими для вирішування церковних справ, а також справ моралі, каже теолог-фізик

Дослідник-природознавець і богослов В. Дж. Поллард... сказав, що Церква „не повинна свое проповідування нагинати до думання людей нашого часу, бо те думання е обмежене". Він каже, що теперішні люди є на дуже низькому щаблі думання, отже „наші часи — це часи темноти" (середньовіччя).

Д-р В. Дж. Поллард — це англіканський священик і разом дослідник у ділянці атомової фізики в Інституті Нуклеарних Студій в Овк Ридж, Тенн., США.

Чи Церква повинна визбуватися свого традиціоналізму, щоб стати більш „світською"?

Англіканець Джан Лоренсе — редактор міжконфесійного журналу „Фронтір", домагається, щоб Церква визбувалася своєї „традиції" (клерикалізму), і щоб якнайбільше допустила світського елементу до вирішування церковно-релігійних справ, цебто — щоб вона секуляризувалася, бо цього вимагають модерні часи.

Тільки таким способом Церква зможе боротися з наступом матеріялізму. Дж. Лоренса підтримала значна група делегатів, коли він виголовлював цей погляд на Світовому Конгресі Англіканської Церкви — в Торонті — на засіданні 16 серпня.

Проти Дж. Лоренса виступив д-р Поллард із своїм вищезгаданим консервативним поглядом.

Г. Дорней священиком, пожежником і поліцистом

„Коли справи стоять погано, то ніхто не забороняє пожежникові („фаєрмен") аяятися. Навіть поліцистові дозволяється ця розкіш — „принайміні наустрої. Але як воно е з цим у того священика, що виконує при тому ще ці дві служби (поліциста й пожежника)?

„Я вживаю таких самих слів (лайки), коч я укладаю їх трохи інакше", сказав римо-католицький священик Геррі Дорней (Dorney) з Кентвилл у Новій Скошії. У цьому місті він виконує трояку службу: священика, пожежника й поліциста" (The Winnipeg Tribune, 29. 8. 1963).

Похорон, нажива й політика

Голосний виступ проти люксусового похорону

Книжка американки, панни Митфорд (Jessica Mitford) проти люксусових похоронів наробила розголосу. Авторка обвинувачує духовенство, що воно „наживається з люксусових похоронів", отже й, мовляв, підтримує їх. Що це обвинувачення не має під собою підстав, — можна переконатися із статті Гомера Бігарта в „New York Times Service" (1. 9. 1963), в якій він подає голоси протестантського, католицького й жидівського духовенства, яке е за скромними похоронами.

Похоронні заведення й комуністична система

Хто е за дорогими похоронами — то це тільки власники похоронних заведень, каже Бігарт. Захищаючи це своє становище, вони не завагалися на перше місце висунути політичний аргумент: лякати... комунізмом. Осуджуючи панну Митфорд за її рекомендацію не вдаватися до дорогих похоронів, Вилбер М. Крігер — управитель великої похоронної фірми „Нешонал Селектед Мортишенс", заявив, що панна Митфорд хотіла б величаві американські похорони перемінити в такі бідні, як це „практикують в таких комуністичних країнах, як Советський Союз".

„Новопоганське почитання тіла"

Панна Митфорд також порушила не тільки фінансову сторінку дорогих похоронів, але й справу світогляду. Вона каже, що дорогі похорони — це один з проявів „новопоганського почитання тіла в модерних похоронах".

З бідної хатини в дорогій лімузині на цвинтар

Серед масових голосів духовенства, яке осуджує дорогі похорони, відізвався й дотепний пресвітерський пастор д-р Рол, який каже, що „з житлової руїдери („слам") на цвинтар їдуть в кедилаках" (дорогих автах фірми „Кедилак"). „Це гумор, з якого треба сміятися", сказав він.

Учителі надалі вживатимуть пасна

Шкільна Рада Вінніпегу 3 вересня ц. р. голосами 12 проти 2 постановила, щоб учителі й надалі в потребі користувалися пасном для карання за збитки крайньо впертих школярів.

Проти цього голосував соціяліст Ісадор Волч (жид) і комуніст А. Білецький (українець).

Бл. п. Ілля Симчич

У понеділок 23 вересня упокоївся в Бозі Бл. п. Ілля Симчич.

Бл. п. І. Симчич був одним із перших фармацевтів українського походження в Канаді, довголітнім членом Дирекції Колегії Св. Андрея у Вінніпегу та щирим і жертвенним українцем.

Похорон відбувся в четвер 26 вересня з Катедри Пресв. Трійці у Вінніпегу.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границю — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в США — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адресат:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЗАТАЮЮТЬ ГОЛОД В СССР

16 вересня ц. р. уряди Канади й СССР підписали умову, згідно з якою Совєтський Союз закупить у Канаді 228 мільйонів бушлів пшениці (вартості 500 мільйонів доларів).

Агенція Ройтера 18 вересня повідомила, що уряд СССР також і в Австралії купує пшеницю — 58.500.000 бушлів зараз, а згодом, можливо, збільшить це число до 64.000.000 бушлів.

Вищезгадану умову, купівлі-продажу в імені СССР підписав в Оттаві С. А. Борісов — перший віцеміністр торгівлі СССР.

„Southam News Service" 16 вересня поінформував:

„Пан Борісов також дещо сказав у справі цієї незвичайної загадки: чому Росія хоче саме тепер купити в Канаді так багато збіжжя?"

Вищезгаданий часопис завважує, що з СССР „немає жодних повідомлень про це, що на „цілинних землях" у центральній Азії (Казахстан) та в Україні, яка є традиційним хлібним кошиком СССР, був неврожай". Але на пресовому інтерв'ю в Оттаві Борісов „сказав, що російська пшениця звичайно задовольняє всі дом ні потреби, і ще й залишається на збут, - але він сказав, що цього року була „сприятлива погода". Отже, у висліді, Совєтський Союз купує (збіжжя) в Канаді, сказав він", — далі інформує „Southam News Service".

Коли взяти до уваги це, що влада СССР затаює факт неврожаю, то вищезгаданий Борісовим натяк на „несприятливу погоду" — це вже сказано аж досить багато і зовсім ясно: в СССР є голод.

Коло 300 мільйонів бушлів — це в історії Канади найбільший одноразовий продаж пшениці. Але для населення СССР — це буде, (разом з пшеницею з Австралії) лише коло півтора бушля на особу. Звичайно, коло 225 мільйонів населення від голоду цим не врятують. Але й не для мас населення СССР режим у Москві це збіжжя в Канаді купує; воно, звичайно, призначене лише для армії та для урядового апарату.

Так ось 30-ліття свого великого голоду (в 1932-33 роках) Україна відзначить цьогорічним голодом. Але цей голод щойно починається...

ПАПА ВІДКИДАЄ КОМУНІЗМ

„Папа відкидає комунізм" — такі заголовки появилися в щоденниках 7 вересня ц. р.

Папа Павло VI на 13-й Конференції Модернізації Пастирства в Оріенто (поблизу Кастель Гандольфо) 6 вересня сказав:

„Ми не повинні вірити, що пастирське піклування, яке нині є найголовнішою точкою програми Церкви, означає зміну в наших поглядах на деякі помилки, що посіяні в нашому суспільстві, і що вже осуджені Церквою, - такі, як атеїстичний марксизм", сказав цей папа", — було повідомлено у спеціяльній кореспонденції з Ватикану (цитовано з щоденника „Winnipeg Free Press" 7. 9. 1963).

Що нині стає сенсацією навіть така заява, що „папа відкидає комунізм" — це явище цікаве й дивне. Бо чи ж можна було б допускати, щоб папа не відкидав комунізму?

Чому ж папа Павло VI вважав конечним заявити, що Ватикан відкидає комунізм?

Ось чому: „Папа Павло, висловлюючи признання „завжди улюбленому попередникові" — папі Іванові XXIII, сказав, що деякі його (Івана XXIII) увертюри по відношенні до комуністичного світу були інтерпретовані як „пом'якчання католицтва на цій точці", — далі інформує цей же щоденник.

З уваги на що заяву (проти комунізму) папи Павла VI цей же щоденник, ідучи слідами ватиканських поголосок, каже про папу Павла VI:

„Новий папа Павло повертає Церкву до консервативної ролі".

Однак цього року заяви папи та коментарі про неї це „гра в хованку". Хто папу Павла VI вважає „консервативним", бо він не є м'яким супроти комунізму, а папу Івана XXIII вважає „ліберальним", бо він, мовляв, був „м'яким" до комунізму, — той показує ці справи незгідно з дійсністю.

Папа Іван XXIII також виступав проти комуністичної ідеології, і тут він був твердим; але він був м'яким щодо комуністичних режимів, бо хотів договоритися з ними, щоб між Католицькою Церквою і комуністичними режимами було мирне співіснування (коекзистенція).

Папа Іван XXIII вважав, що можна бути проти комуністичної ідеології, а разом з тим можна мирно співжити з комуністами.

А чи папа Павло VI не йде тут слідами папи Івана XXIII?

Папа Іван XXIII ще в ході підготови до 2-го Ватиканського Собору заявив, що він осуджує комунізм. Але разом з тим він нав'язував порозуміння з владою СССР. А 2-й Ватиканський Собор під головуванням папи Івана XXIII на своїй першій сесії (минулого року) не осудив не тільки комуністичних режимів, але й навіть самої комуністичної ідеології.

Чи папа Павло VI поступає тут інакше за папу Івана XXIII?

У ході підготови до 2-ї сесії (її початок 29 вересня ц. р.) 2-го Ватиканського Собору папа Павло VI осудив комуністичну ідеологію, але зробив це, по-перше, тільки на пастирській конференції, а не шляхом послання; по-друге, він осудив комунізм за його атеїзм, але не згадав усіх інших темних сторін комунізму — диктатури, поборювання національностей, скасування приватного майна і т. д.; по-третє, цей папа не виступив проти комуністичних режимів.

Вищезгаданий щоденник ще інформує „Про відношення Церкви до комунізму новий папа висловився перший раз від часу його обрання в червні" (ц. р.).

Яким був цей його виступ проти комунізму, — було сказано вище. А що цей виступ — перший від часу, як кардинал Монтіні став (у червні ц. р.) папою Павлом VI, досить спізнений, відложений на перший тиждень вересня, на пару тижнів перед початком другої сесії 2-го Ватиканського Собору, — це факт досить цікавий. Чи не думає папа цим своїм виступом проти комунізму заступити цей виступ, що його мав би зробити 2-й Ватиканський Собор, але він, можливо, не зробить цього?

Але тому, що комунізм існує не в повітрі, а в людях, і в основному він тримається силою комуністичних режимів, то осудження комуністичних режимів є не менш важливим і конечним, як і осудження комуністичної ідеології.

Вільний світ чекає, щоб 2-й Ватиканський Собор осудив комуністичні режими. Але чи дочекається? Ледве чи так. Адже папа Павло VI продовжує й розвиває ці переговори, що їх започаткував був папа Іван XXIII, — переговори про мирне співіснування Ватикану з комуністичними владами за „залізною заслоною".

Патріярх Атанагорас переходить на Афон?

Патр. Атанагорас задумує відродження Афону

Усі ці автокефальні Церкви, що їх визнає Константинопольський Патріярхат, а зокрема патріярхати: Єрусалимський, Румунський, Болгарський, Югославський і Московський — повинні негайно прислати на Афон своїх монахів для заповнення майже вилюднених монастирів. На Афоні має бути основана духовна академія — спільна для всіх Православних Церков.

Король Греції висловив свою готовість допомогти здійсненню вищезгаданим планам, що їх проголосив Константинопольський патріярх Атанагорас і у своєму офіційному повідомленні, опублікованому в пресі, — подає в серпневому числі журнал „Унітас".

„Як ми вже повідомляли, на такому „екуменізованому" Афоні готов улаштувати свою постійну резиденцію сам патріярх Атанагорас", інформує журн. „Православная Русь" (28. 8. 1963).

Світські „свідки" на II Ват. Соборі?

З Ватикану повідомляють, що папа Павло VI плянує допустити на 2-гу сесію (почнеться 29 вересня) II Ватиканського Собору провідників світських катол. організацій; вони були б там не як делегати, а тільки як „свідки" — без права голосувати. („Associated Press" 12. 9. 1963).

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„І ВВЕСЬ РІД ЛЮДСЬКИЙ ВІН З ОДНОГО СОТВОРИВ, ЩОБ ЗАСЕЛИТИ ВСЮ ПОВЕРХНЮ ЗЕМЛІ, І ПРИЗНАЧИВ ОКРЕСЛЕНІ ДОБИ І ГРАНИЦІ ЗАСЕЛЕННЯ ІХ, ЩОБ БОГА ШУКАЛИ ВОНИ, ЧИ ЙОГО НЕ ВІДЧУЮТЬ І НЕ ЗНАЙДУТЬ, ХОЧ ВІН НЕ ДАЛЕКО ВІД КОЖНОГО З НАС" (Дії 17:26-27).

Бог є близько кожного з нас. Але чи кожен з нас є близько Бога?

Нова агенція Моск. Патріярхії

Комітет Московської Патріярхії для дослідження Єдности Християнства

„Св. Синод Російської Православної Церкви в Москві на днях проголосив установлення новоствореного Комітету для дослідження питань Єдности Християнства. Головою цього комітету назначено архиепископа Нікодима, якого одночасно повищено до високого становища митрополита. Імена інших членів комітету не були проголошені тому, що патріярх Олексій від'їхав в Одесу на літній відпочинок. Новий комітет отримав від Св. Синоду доручення працювати „всеціло і з глибокою увагою над проблемами Єдности Християнства. У заяві сказано, що комітет зорганізовано як відповідь на „теплий зв'язок між Церквами... які прислали представників на Золотий Ювілей Патріярха Олексія" („Byzantine Catholic World" 25. 8. 1963).

З. Р. В. — Жодна інша з Православних Церков не вислала своїх спостерігачів на першу сесію 2-го Ватиканського Собору, а Московська Патріярхія вислала, і це причинилося до нав'язання політичних зв'язків між Ватиканом і Москвою. А перед другою сесією 2-го Ватиканського Собору Московська Патріярхія створила Комітет дослідження Єдности Християнства (щось на зразок ватиканського Секретаріяту Сприяння Єдности Християнства), хоч ні в одній іншій з Православних Церков жодної агенції для справ „єдности Християнства" не створено. Чи, бува, не створений цей Комітет за наказом влади СССР в плані її пропаганди про „світовий мир", „об'єднання людства" і т. п.? Але Ватикан з надією задивлений у цей Комітет у Москві

Будова українського старечого дому

Група українців у Вінніпезі почала старання в справі побудови старечого дому для українців у муніципалі ст Єейнт Пол при Гендерсон Гайвей біля Вінніпегу. Плянується побудову приміщення для 300 осіб похилого віку на просторій площі, розміром 40 акрів.

Кошти закупу землі й побудови будинку становитимуть 400 тисяч долярів. Ці кошти мають бути покриті фундаторами, публічною збіркою та урядовою допомогою.

Цією справою займається п. М. Гаврисишин, вул. Мегнус ч. 254, а правничий бік справи веде адвокатська фірма Барилюка та Кучера в Вінніпезі. Плями будинку виготовляють архітекти В. Денека й В. Рурик.

Гарримен: в уряду СССР гасло „Росія для Росії", а не комуністична влада над світом

Американський „державний підсекретар (віцеміністр закордонних справ) А. Гарримен цього тижня побачив, що провідники в Кремлі зацікавлені в „Росії для Росії" більше, ніж комуністичним пануванням над світом", поінформував з Вашингтону „The Winnipeg Free Press" (24. 8. 1963) у репортажі „Гарримен передбачує зростання російського націоналізму".

З. Р. В. — А. Гарримен був одним з архітектів підписання договору (5. 8. 1963) між США, Британією й СССР про „заборону випробувань атомної зброї на землі, в повітрі й під водою". Гарримен належить до цих політиків у Вашінґтоні, які твердять, що влада СССР не має заміру завойовувати світу, бо вона вже на шляху „відходу від комунізму" до націоналізму; отже сама Москва світу не завоює, а комуністичний інтернаціонал не допоможе Москві, бо ж вона „націоналістична". — Гарримен неправильно поінформував про це, хто править Москвою, і яка ціль її влади.

II Ват. Собор

Відвідини гр.-катол. єпископа в укр. православного митрополита

Повертаючись із 13-го катол. конгресу „Церква в потребі", що відбувся 4 серпня, греко-католицький єпископ Платон (Корниляк), екзарх українців греко-католиків у зах. Європі, відвідав „у Карльсруге (зах. Німеччина) митрополита Ніканора (Абрамовича) — первоієрарха Української Автокефальної Православної Церкви в екзилі.

„Оба владики в приязній атмосфері довго обговорювали релігійні питання української спільноти на еміграції та проблеми у зв'язку з II Ватиканським Вселенським Собором", інформує мюнхенський укр. гр.-катол. „Християнський Голос" 25. 8. 1963.

Нехристиянські спостерігачі не допущені на II Ват. Собор

„У понеділок (16 вересня) Ватикан ще раз заявив, що він бажав би покращання взаємин з нехристиянами. Але, як було сказано, жидівським, мусулманським і буддистським спостерігачам не буде дана можливість бути на світовому (католицькому) соборі, подає з ватиканських джерел щоденник „The Winnipeg Tribune" (17. 9. 1963).

Поєднання

Укр. Авток. Прав. Церква в Австралії

Журн. „Рідна Церква" (ч. 54, 1963) інформує, що на Соборі в Мелборн 26-27 січня ц. р. дві українські православні епархії — Архиєп. Сильвестра (проф. Гаєвського) і Єпископа Варлаама об'єдналися в одну епархію Австралійсько-Новозеландську. На цьому Соборі архиєп. Сильвестр уступив на покой (з приводу похилого віку — 87 літ), а Собор обрав на його місце Єп. Доната, який очолив об'єднану епархію. Собор звернувся з проханням до Владики Митроп. Ніканора, щоб він прийняв об'єднану епархію у свою юрисдикцію. Владика Донат і Варлаам спільним листом звернулися 15. 3. 1963 р. до Митроп. Ніканора, з пропозиціями-порадами у справі практичного здійснення об'єднання.

Вища Рада Митрополії під проводом митр. Ніканора (в Зах. Німеччині) розглянула цю справу на своєму засіданні в половині травня 1963 р.

Боротьба з расовою дискримінацією

Голоси із світу з нагоди протестаційного походу негрів на Вашингтон

ВАТИКАН. — Агенція Ройтера повідомила, що 28 серпня по радіостанції Ватикану була виставка пошана до влаштованого неграми „маршу свободи" на Вашингтон. Радіо підкреслило: „Увесь моральний авторитет засад християнства і вчення авторитету Церкви стоїть у рядах тих, що працюють для повалення всякої расистської ідеї і форми у взаєминах людства".

З. Р. В. — На першій сесії 2-го Ватиканського Собору минулого року католицькі єпископи-негри з Африки протестували проти того, що ангелів малюють лише білими, а чортів лише чорними, і католики негри в Африці вважають це упосліджуванням негрів. Як Католицька Церква вирішить це питання — покищо не відомо.

МОСКВА. — Советський щоденник „Известия" 28 серпня заявив, що учасникам „маршу за горожанські права" бажає успіху „все поступове людство і все населення США".

ЛОНДОН. — Бритиш Бродкестінґ Корпорейшон три вечорі (27, 28, 29 серпня) передавало програми з висловами симпатії до негрів в їх поході на Вашінґтон.

ЄВРОПА. — Американський сателіт „Телестар" передавав по телевізійних станціях 17 європейських країн сцени з маршу негрів на Вашінґтон.

З. Р. В. — Боротьба з дискримінуванням людей з кольоровою шкірою — це одна з найсвітліших сторінок нашої доби. Але... В СССР знищують тих, що не погоджуються з комунізмом. У католицькій Іспанії влада, що є в руках Католицької Церкви, заборонила всі інші християнські віроісповідання, і переслідує протестантів. В Ізраїлі жидівська релігія (юдаїзм) є державною (спеціяльно упривілейованою), а християнство не має таких прав. В Ізраїлі й мови не має про це, щоб президент чи міністри були нежиди. У негритянських чи азійських державах білих не допускають до участі в уряді.

До проблеми тропаря в Св. Євхаристії

(Причинок до монографії Архіеп. Сильвестра (Проф. С. Гаєвського) „Берестейська унія 1596 р."

На сторінках 140-143, §1 моєї монографії „Берестейська унія" обговорено сторонне для унії питання про різночасове відбування Таїнства Євхаристії. Це трактовано в Ватиканських межах. Питання полягає в тому, що в одних службовиках тропар 3-ї години: „Господи, Ти Пресвятого Твого Духа"..., — присутній, а в інших — відсутній.

Так це питання й залишилося відкритим, бо за Ватиканські межі не виносилося.

У всебічному маштабі це питання розглядає Професор Архімандрит Кипріян в Парижі 1947 року в Православному Богословському Інституті. Наслідком його праці створилася чимала книжка з назвою „ЄВХАРИСТІЯ". Написана ця книжка російською мовою, старим правописом з твердим знаком. Отже маємо справу з „твердорусом", а тому й ставитися маємо застережливо, як до людини стародавніх московських звичаїв і принципів.

Цей автор „Єхаристії" на 352 сторінках розглядає в різних моментах Еліклези „інтерполяцію тропаря 3-ї години" й доводить, що „грецька традиція (і арабська, і албанська) цього тропаря не має, а слов'янська в полеміці проти латинян заховала по цей день" (стор. 277).

Архімандрит Кипріян п р и пускає (стор. 278), що це могло мати місце в XII-XIII в. і навіть в XI в. Слов'янські службовики не всі зразу це сприйняли; службовик 1554 р., надрукований в Венеції у Божидара, не має тропаря.

При такій обізнаності автора всьому можна повірити й прийняти до керунку. В кінці своєї розвідки він висловлюється так: „в російській Церкві XII в. тропар не читався". Одначе в XII в. ще й Росії не було. Це час ще тільки Української Православної Церкви, а ніяк не Російської. Але на цьому місці не станемо сперечатися з таким обізнаним автором.

† **Сильвестер,** Архиепископ.
(Проф. С. Гаєвський).

Психіятр остерігає

Діти від 6 місяців до 3 років не повинні бути відлучені від матері

Д-р Лоберт Лолер — директор психіятричного відділу одної з вінніпезьких лікарень, у своїй доповіді на зборах медсестер (норси) сказав, що дітей віком між півроком і трьома роками життя не повинні відлучати від матері, бо це для них таке велике потрясення, яке залишається в них на все життя. Зокрема ж треба уникати також, щоб дітей у цьому віці не віддавати до лікарень, якщо це не конечно потрібне, бо брак матері при них чинить їхньому здоров'ю більше шкоди, ніж приносить користі те лікування.

Д-р Лорер апелював до медсестер, щоб вони виконували свою роботу не лише професійно, але й щоб сердечно відносилися до недужих: щоб цікавилися їхньою недугою, їхніми почуваннями і т. д.

Наслідки порозуміння між Москвою й Римом

Папа Пій XI у своїй енцикліці 1937 р. осудив що світську пресу, яка замало писала або зовсім не писала проти комунізму.

А тепер протикомуніст. часопис в США „The Wanderer" (6. 6. 1963) осудив католицьку церковну пресу, яка перестала виступати проти комунізму; бо, ця преса часом ще й протестує проти тих, що остерігають перед комунізмом, — тривожно пише „The Wanderer"; він каже, що одна з католицьких газет напала на одну з організацій за те що, ця організація (Організація ім. Міндсенті — Ред. В.) поставила собі виключною метою боротися з комунізмом.

З. Р. В. — Серед постанов комуністичних провідників у Москві була й така мета, щоб „знищити протикомуністичну пресу" у світі. Коли преса не виступає проти комунізму, то вона для комуністів „знищена". Політика порозумін ня між Римом і Москвою — це причина, через яку катол. преса в основному стрималася від виступів проти комунізму, щоб не перешкодити переговорам між Римом і Москвою.

Головна активістка Католицької Акції в Півд. Вієтнамі

ВВАЖАЄ ПАПУ ІВАНА XXII „НАІВНИМ"

Мадам Нгу — дружина верховного начальника поліції Південного Вієтнаму скритикувала покійного папу Івана XXIII як „наївного" за його мирову ідеологію. Папа Іван XXIII був добрим, а „що є добре, це всіма надуживається", сказала мадам Нгу. Вона натякнула на те, що мирову політику Івана XXIII (умер 1963 р.) використовували для своєї пропаганди всі противники папизму.

Мадам Нгу є фактично провідницею Католицької Акції в Південному Вієтнамі, і дійсною диктаторкою цієї країни почерез вплини на свого швагра Дієма (католика), що є президентом-диктатором цієї країни.

Чи в Канаді існує мафія?

У Канаді всі більші злочини — це діло рук зорганізованих злочинів (мафія), сказав Гарвисон — комісіонер поліції в Онтаріо на пресовій конференції 15 серпня. Цю мафію в Канаді контролює мафія в США, сказав він.

Генеральний прокуратор цієї провінції Фред Кесс видав розпорядження, щоб чинники безпеки прослідили цю справу.

„Бомба" на Конгресі

„Взаємна відповідальність і співзалежність"

„Автономні" Церкви англіканського віроісповідання не є автономними?

Світовий Англіканський Конгрес, що відбувся в серпні ц. р. в Торонті постановив, що всі автономні Церкви англіканців у 70-х країнах є „взаємно відповідальні і „співзалежні" одна від одної. Цей проект внесли й переформували провідні єпископи. Єпископ Р. С. Дін (R. S. Dean) з Карібу, Б. К., сказав, що ця постанова є „бомбою" так само, як і багато інших постанов Конгресу, що є такими ж „бомбами".

Що скаже „Суд Воррена"?

В Алабамі ввели Біблію в публічні школи

Державна за урядування адміністрації Дж. Ф. Кеннеді скасувала все релігійне в публічних школах США

У початках серпня ц. р. преса повідомила, що Шкільна Рада в Монтгомері (Алабама, США) ввела в місцеві публічні школи читання Св. Письма.

Урядування адміністрації през. Джона Ф. Кеннеді позначилося, між іншим, і тим, що Верховний Суд (популярно відомий як „Суд Воррена") заборонив молитву й читання Св. Письма в публічних школах Америки.

Молитва й читання Біблії в публічних школах США були введені не в програму шкільного навчання (студія), а тільки для релігійного виховання.

Верховний Суд скасував це на цій підставі, що конституційно Церква відділена від держави, отже публічні школи не мають права займатися релігійним вихованням, бо воно є завданням Церкви й родини.

Шкільна Рада в Монтгомері ввела читання Біблії у місцевих публічних школах не з формальною метою „релігійного виховання", а ввела це в шкільну програму навчання як один з предметів студій, — чого досі в публічних школах США (і в Канаді) не було.

Що на те скаже „Суд Воррена" — це питання викликало собою загальне зацікавлення.

Справи віри й клопоти буднів

Собори різних Церков збираються, говорять про справи віри, про справи вічні, про справи світові (напр., об'єднання Християнства). Але після тих соборів для кожного священика знову настають сірі будні, і їхні клопоти; парафіяни питають його: як боротися із злочинами? що робити, коли не можливо жити в подружжі, бо розводитися „гріх"? як узгіднити деякі вчення Біблії з природничими науками, якщо Церква каже, що воно не є проти них? як зберегти національність у Церкві, а разом з тим допускати до неї різні раси й національності?

Цього роду теми — вічні, всесвітні, але відірвані від щоденних справ життя - були програмою Світового Конгресу Англіканської Церкви в Торонто. І вони викликали собою критику та стурбування з боку декого з світських людей та священників, але чомусь тільки в приватних розмовах, а не на Конгресі.

Черговий успіх медицини

Серце мертвої людини врятувало життя жінки

Коли треба було робити операцію серця 38-літній жінці Вайолет Скатт, то на той час вставили їй здорове серце з мертвої людини. і воно справно діяло. Операція (в м. Ліде в Англії) тривала 12 годин, продовж яких опероване серце жінки було скинене на три години, отже в той час жінку утримувало живою вставлене серце.

Операцію (на початку четвертого тижня серпня ц. р.) робили 20 хірургів, а їй приглядалися хірурги з Америки, Італії й Туреччини.

Вісті з Канади

● Громада Св. Івана в Едмонтоні буде аудиторію й школу. Ця будова коштуватиме понад 342.000 долярів. Будує п. Грудій — член громади.

● У неділю 6-го жовтня відбудеться посвячення площі під нову церкву української греко-православної громади в Йорктоні, Саск.

● Дирекція Інституту Могилян в Саскатуні проголошує „ТИЖДЕНЬ ІНСТИТУТУ" від 27 жовтня до 3 листопада. В тих днях переведеться в Саскачевані збірка фондів на новий будинок Інституту.

● Наука на Богословському факультеті при Колегії Св. Андрея в Вінніпегу почалася в понеділок 16 вересня.

● У неділю 22-го вересня Братство Св. Володимира в Торонті відсвяткувало Ювілей 80-ліття проф. І. Власовського.

● Урочисте відкриття шкільного року Богословського факультету при Колегії Св. Андрея у Вінніпегу відбулося в неділю 22 вересня в Катедрі Преєв. Трійці у Вінніпегу.

Вісті із світу

ЄРУСАЛИМ. — В Ізраїлі відбувається суд над понад сотнею жидівських юнаків, що 10 вересня в різних містах Ізраїля вчинили демонстрацію проти християнських місійних шкіл, при чому були також напади на школи, — повідомлено 14 вересня (The Winnipeg Tribune" 14. 9. 1963).

ШТОКГОЛЬМ. — Методистський єпископ Одд Гаген повідомив, що уряд (комуністичний) Естонії передав методистам велику православну церкву в місті Тарту (бувша назва: Юр'єв). Цією церквою будуть користуватися також і баптисти та адвентисти (журн. „Православная Русь" 28. 8. 1963).

МОСКВА. — Часопис „Советская Россия" повідомив, що в Пятігорску (СССР) засуджено на розстріл рабіна Володимира Гавролова і ще двох інших, яких обвинувачено в приналежності до шайки, яка нелегально робила й продавала срібні та золоті пломби. „Ці обвинувачення є прикладом антисемітських упереджень в СССР, твердять жидівські групи" — подає „The Winnipeg Free Press" (7. 9. 1963).

ШТОКГОЛЬМ. — Уряд Швеції розглядає проект реформи розводів. Ця реформа має полягати в тому, що б державні закони не вмішувалися до справи розводів, якщо чоловік і дружина спільно вирішать розвестися. Подружжя — це справа суспільної моралі, а не державних законів, — таке становище тепер займає уряд Швеції.

ВАШИНГТОН. — 19 членів Комітету закордонних справ Палати Послів США звернулися до СССР, що б він „полегчив умовини життя, які, як кажуть, є непригожими" для жидів у Росії", — по відомив часопис „Associated Press" (19. 9. 1963). У чому конкретно ці 19 конгресменів вбачають антисемітизм в СССР — преса не пише про це.

ВАТИКАН. — Опівночі з 31 серпня на 1 вересня ц. р. у Ватикані почне діяти телефонічна система, в якій є 1.800 ліній, цебто на 500 ліній більше, ніж було досі. У Ватиканській державі є 520 горожан, але тільки 321 житель. Більшість тих, що працюють у Ватикані, мешкають поза його межами.

ТОРОНТО. — „На мою думку, якщо Церква має впливати на суспільство, то в наших парафіях повинні бути групи вишколених світських людей, які підходили б до сучасних подій з біблійної точки вигляду", — сказав єпископ А. М. Стоквуд на Світовій Конференції Англіканської Церкви в Торонті в серпні ц.р. Каноник Ф. Сінг з Нової Зеландії там таки пропонував, щоб світськими особами дозволено було звершувати всі Св. Таїнства, бо в далеких околицях деяких країн через-брак священиків немає кому хрестити, вінчати, причащати і т. д.

ВАТИКАН. — Друга сесія 2-го Ватиканського Собору, що почалася 29 вересня, триватиме до 4 грудня ц. р. Чи буде третя сесія — у Ватикані ще не вирішили.

МОСКВА. — Архіеп. Нікодим (Ротов), — голова Департаменту закордонних зв'язків Московської Патріярхії, в серпні ц. р. повищений до сану митрополита; йому тільки 34 роки. Не патріярх Олексій, а митр. Нікодим є фактичним правителем Московської Патріярхії. Свою кар'єру (з фабричного робітника) він почав тоді, коли він (тоді архімандрит) був головою Місії Московської Патріярхії в Ізраїлі, де він здобув собі особливу прихильність провідних сфер Ізраїля.

ЄРУСАЛИМ. — З Індії в Ізраїль приїхало денке число репатріянтів, релігія яких називається Б'наї Ізраїль; і вони подають себе за жидів. Але тут, як подає „The Jewish Post" (29. 8. 1963), у них почалася „затяжна суперечка з рабіном, який висловив сумнів щодо їхнього жидівства". 20 родин цих репатріянтів під кінець липня почали 4-тижневу демонстрацію в Єрусалимі, домагаючись, щоб влада визнала їх жидами. Під кінець липня вони припинили демонстрацію, коли президент Леві Ешкол (наслідник Бен-Гуріона) обіцяв прийняти їх на авдієнції.

МОСКВА. — У головному органі Російської Православної Церкви в СССР „Журнал Московской Патриархии" (зв квітень ц. р.) надруковані телеграми, якими обмінялися патріярх Московський Олексій і папа Іван XXIII: патріярх привітав папу з нагоди отримання ним мирової нагороди Бальцана, а папа, „зворушений" цим привітом, заявив, що він ревно молився за патріярха, його духовенство й вірних. (Українці католики у своїх церквах не моляться за православних українців, бо кажуть, що Катол. Церква не дозволяє).

ТОРОНТО. — Світовий Конгрес Англіканської Церкви, що відбувся в серпні ц. р. в Торонті, між іншим постановив: „Декого з наших найкращих людей ми маємо вислати до праці в коледжах, а особливо на працю капелянів в університетах та в технологічних інститутах" („The Leader Post" (Ріджайна) за серпень 1963 р.).

РИМ. — Папа Павло VI повідомив, що він не е проти цього, щоб, крім Курії (адміністративний провід у Ватикані), у Ватикані постійно були також вибрані представники Єпископату, які брали б участь в адмініструванні Катол. Церковю. Ця справа буде однією з точок нарад другої сесії 2-го Ватиканського Собору.

Це рішення папи Павла VI є наслідком „бунту" єпископів на першій сесії цього Собору; єпископи запротестували проти абсолютизму й централізму Курії (New York Times Service 23. 9. 1963).

НЬЮ-ЙОРК. — „Д-р Лев Добрянський, президент Українського Конгресового Комітету Америки, вислав до новообраного папи Павла VI поздоровлення, в якому читаємо: „В імені Українського Конгресового Комітету Америки, який репрезентує понад два мільйони американців української походження, я щирко висловлюю нашу молитвенну радість з приводу Вашого славного повищення до сану 262-го Найвищого Первосвященства, — подає орган УККА „The Ukrainian Bulletin" (Нью-Йорк) за липень-серпень 1963 р. У цьому ж листі, початок якого поданий вище, д-р Добрянський, також, між іншим, каже: „...ми офіруємо наші ревні молитви, щоб Бог побалгословив Вас многоліттям для осягів, в Його імені, в напрямку Християнської Єдности..." (**З. Р. В.** — Тому що д-р Лев Добрянський — католик, то що інше він розуміє під словами „Християнська Єдність"; як не бажання, щоб пали пощастило підпорядкувати під свою власть усіх християн не-католиків? Але чи ж це є бажання також і всього Укр. Конгрес. Комітету Америки, в якому є також православні й протестанти?).

На кого надія людства?

Д-р Манске ставить ученого вище священика

Д-р Р. Г. Манске твердить, що „ані релігія, ані філософія не здібна займатися таким світом, яким він е". Але, на його думку, цей учений, що вишкоренний так, щоб оцінювати всяку ситуацію без змішування її з своїми особистими справами, „е краще приготований чинити це (займатися світом), ніж священник. . Вишколений учений повинен узяти на себе „обов'язки сторожа правди й безсторонности в суспільстві".

Д-р Манске — президент Канадського Хемічного Інституту, сказав це у промові на засіданні місцевої секції цього Інституту в Кітімат, Б. К., 18 вересня ц.р.

З. Р. В. — Д-р Манске порушив це питання, яке вже існує довгий час, а саме, що може ущасливити людство: наука, чи релігія? Це питання схоже на таке: що людині більш потрібне: вода, чи повітря? Хто більш правдомовний і безсторонній: учені, чи священики? — це справа особистої моралі кожного зокрема вченого й священика, як людей. А де більше правдомовних: об'єктивних людей — у науці, чи в Церкві? — д-р Манске не подав тут статистичних даних, зокрема ж він не звернув уваги на цей факт, що е також священики і вчені в одній особі

88% домів у Канаді мають телевізори

Телефонічна система була здана в Канаді в загальний ужиток 85 років тому, а тепер 85 відсотків домів у Канаді мають телефон. Тільки 70 відсотків родин мають пилососи (векум клінерс). Вже з 1904 року авта були в загальному продажі.

Телевізори появилися недавно, а вже 88 процентів домів у Канаді мають телевізори.

ЖОВТЕНЬ--МІСЯЦЬ КНИЖКИ

У КНИГАРНІ КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ МОЖНА НАБУТИ ТАКІ КНИЖКИ:

АПОҐОЛЕТИКА — або Оборона Християнства (на мімеографі). 108 стор. $2.00

АРХИЄРЕЙСЬКА ЛІТУРҐІЯ ЇЇ ВІЗИТАЦІЯ — Митрополит Іларіон — 80 стор. 1.00

БУДЬМО ВІРНІ ЗАПОВІТАМ Святого Рівноапостольного князя Володимира Великого — Епископ Андрей — укр. і анг. мовами ..... .50

ВЕЛИКІ РОКОВИНИ — 20-літній Ювілей УГПЦК — 224 стор. Ціна ..... .25

ЖИВЕ СЛОВО — Збірка духовних бесід на церковні свята й різні випадки — Проф. Ів. Власовського — Частина І 1.00
Частина ІІ 1.00

ЖИТТЯ ПОСАФАТА КУНДЕВИЧА — Прот. В. Кудрик. 190 стор. Ціна ..... .50

ІКОНОБОРСТВО — Історично - догматична монографія — Митрополит Іларіон — 240 стор. Ціна 1.00

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Розділ 7 — Відродження Української Церкви — Митрополит Липківський — Із вступом і замітками — Прот. С. В. Савчука — Брошурована 3.00
В оправі 4.50

ІСТОРИЧНІ МАТЕРІЯЛИ ДО СПРАВ УНП. Прот. В. Кудрик — 154 стор. Ціна ..... .50

КНИГА НАШОГО БУТТЯ НА ЧУЖИНІ — Митр. Іларіона. Ціна ..... .50

КНЯЗЬ КОСТЯНТИН ОСТРОЗЬКИЙ — Митр. Іларіон ..... .75

КОРОТКИЙ НАРИС ІСТОРІЇ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ЦЕРКВИ — Проф. Д. Дорошенко — 100 стор. — Ціна 1.00

МАЛОВІДОМЕ — з історії унійської Церкви. Прот. В. Кудрик. Том. І — 254 стор. ..... .75
Том ІІ — 286 стор. Ціна ..... .75
Том ІІІ — 252 стор. Ціна ..... .75
Том ІУ — стор. 265. Ціна ..... .75

МЕЛХИСЕДЕК ЗНАЧКО-ЯВОРСЬКИЙ — о. В. Кудрик. 220 стор. Ціна ..... .75

МУЖ ІДЕЇ І ПРАЦІ — в 50-ліття громадсько-журналістичної та церковної праці о. В. Кудрика 1.00

НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Ів. Власовський — Том І — стор. 294, брошурований 8.00
Том ІІІ — стор. 390, брошурований 8.00
Том ІІ — стор. 390, брошурований .. 8.00
Том ІУ — стор. 384, брошурований .. 8.00

НАУКА ПРО СВЯТУ ЛІТУРҐІЮ — Ухвалена Всеукраїнськими Церковними Соборами 1629 і 1640 років — переклав і до друку виготовив Митрополит Іларіон 70

НАША УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРНА МОВА — Митр. Іларіон — 424 стор. 2.00

ОБОЖЕННЯ ЛЮДИНИ — ціль людського життя — Митр. Іларіон — 96 стор. ..... .25

ОСНОВНІ ЗАСАДИ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ — Прот. С. В. Савчук ..... .25

ПОДІЛ ЕДИНОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ — Канонічна монографія — Митр. Іларіон — 384 стор. Ціна 1.50

ПОЛЬЩА І БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ — А. Соколів ..... .25

ПОМИНИК ПОМЕРШИХ, для родини, 28 сторін. Ціна ..... .50

ПРАВОСЛАВНА ВІРА — послання східніх патріярхів — Митр. Іларіон — 200 стор. .50

ПРЕПОДОБНИЙ ЮВ ПОЧАТЬСЬКИЙ — Митр. Іларіон — стор. 64. Ціна ..... .25

ПРОБЛЕМА ПРАВОСЛАВНОЇ ЄДНОСТИ — о. С. В. Савчук, двома мовами — українською і англійською ..... .25

ПРОПОВІДІ на неділі і свята року — Прот. М. Угорчак 4.00

ПРОТОКОЛ ОДИНАДЦЯТОГО СОБОРУ УГПЦК — 1955 — 136 стор. 2.00

ПРОТОКОЛ СЬОМОГО СОБОРУ УГПЦК — 1935 — 90 стор. ..... .50

ПРОТОКОЛ НАДЗВИЧАЙНОГО СОБОРУ УГПЦК — 1951 — 102 стор. ..... .50

РІДНА НИВА — Календар — на рік 1964 1.00

РЕФЕРАТИ — виголошені на Духовних Конференціях — 69 стор. 1.00

РОЗП'ЯТИЙ МАЗЕПА — Митр. Іларіон .. .75

СВЯТА ПОЧАТЬСЬКА ЛАВРА — Митр. Іларіон 4.00

СВ. ДМИТРО ТУПТАЛО — Митр. Іларіон 1.00

СЛОВНИК ШЕВЧЕНКОВОЇ МОВИ — Митр. Іларіон 2.00

СТАТУТ І ПРАВИЛА УГПЦК — 77 стор. .50

ТАЇНСТВО ХРЕЩЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митр. Іларіон — 128 стор. .30

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА за Богдана Хмельницького — Митр. Іларіон — 180 стор. .75

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ЗА ЧАС РУЇНИ — (1657—1687) — Митр. Іларіон — 564 стор. 4.00

ЦЕРКОВНІ КАНОНИ В ТЕОРІЇ Й ПРАКТИЦІ — Прот. С. В. Савчук .50

ЦЕРКОВНІ ПІСНІ для академій — на нотах. Прот. В. Слюзар. 13 ст. 1.00

ЧАРТЕР І СТАТУТ УГПЦК — 40 стор. .50

ЧЛЕНСЬКА КНИЖЕЧКА — для вписування Церковної членської вкладки .15

ЧУЖА РУКА — або хто нас руйнує (про унію) — Прот. В. Кудрик. 208 стор. .50

ЩО ПРИНЕСЛА УКРАЇНІ УНІЯ — д-р В. Антонович. 110 стор. ..... .50

ЮВІЛЕЙНА КНИГА УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ ІМ. П. МОГИЛИ В САСКАТУНІ — 429 стор. Брошурована 3.00

ЯК ВИХОВУВАТИ НАШИХ ДІТЕЙ — Проф. Ів. Гончаренко ..... .75

ЯК ПРАВИТИ СВ. ЛІТУРҐІЮ — Митр. Іларіон — 48 стор. 2.00

„ІСИДОРИЗМ У РИМСЬКІЙ ЦЕРКВІ", написав суддя Михайло Стечишин .. 4.00

„СВ. ПЕТРО Й РИМ", автор суддя Михайло Стечишин 2.50

КОЛЯДНИК З НОТАТКИ НА ДВА ГОЛОСИ, впорядкував Протопресвітер В. Слюзар 50

„УКРАЇНСЬКІ СВЯТІ", — автор Прот. А. Дубляньский 1.50

ВЕЧІРНЯ З НОТАМИ НА ОДИН ГОЛОС, за редакцією д-ра П. Мишенка, брошурована 5.00

СЛУЖБИ БОЖІ НА СТРАСНИЙ ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЮ Й СУБОТУ 2.00

„БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ 1596", автор Архиепископ Сильвестр, брошурована 2.00

„ЗВІДКИ МИ, ЧИ МИ ДІТИ?", автор д-р С. Я. Парамонов 1.25

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

АЗОР — оповідання з часів Ісуса Христа — 48 стор. Прот. С. В. Савчук .15

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ СТАРОГО ЗАПОВІТУ — Прот. М. Мельничук — 171 стор ..... .75

БОГОСЛУЖІННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митрат С. Герус .50

ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ Прот. С. В. Савчук. 63 стор .25

КОРОТКА НАУКА ЗАКОНУ БОЖОГО — (Старий Заповіт) — Арх. Ігор. 45 ст. .30

ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА — Прот. С. В. Савчук .50

ПРАВОСЛАВНА ВІРА — ORTHODOX FAITH Український Православний Катехизис українською й англійською мовами — Преосв. Владика Архиєп Андрей. 225 стор.
брошурована 2.00
в оправі 3.25

ПРОГРАМА НАВЧАННЯ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ У КАНАДІ 1.00

ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

Листкові лекції — прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповіту.

Клясa І — українською мовою 40 лекцій, з малюнками 1.00

Клясa І — англійською мовою 40 лекцій, без малюнків ..... .50

Клясa ІІ — українською мовою 40 лекцій, з малюнками 1.00

Клясa ІІ — англійською мовою 40 лекцій, без малюнків ..... .50

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ (РІДНИХ) ШКІЛ

НОВА ПОЧАТКОВА ЧИТАНКА для Рідних Шкіл — І. Шкляйка 1.75

ЧИТАНКА „МАРУСЯ" — І. Кирій букварь 1.25

УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 2-го року навчання української мови (Романенчука) 2.00

УКРАЇНСЬКА МОВА — граматичні й правописні вправи для 2-го року навчання української мови (Романенчука) 1.00

УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА — для 3-го року навчання української мови (Романенчука) 1.75

УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА — для 4-го року навчання української мови (Романенчука) 2.00

РІДНЕ СЛОВО — читанка для 4-го року та позакласного навчання (Л. Білецького) 1.50

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,

7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man.

ЖОВТЕНЬ — МІСЯЦЬ КНИЖКИ

БОГОСЛУЖБОВІ КНИЖКИ

АПОСТОЛ — на всі неділі і свята цілого року — 332 стор. Оправлений. Ціна $5.00

ДОДАТОК ДО СЛУЖЕБНИКА — Прокимени, Аллилуя та Величайте — 36 стор. Ціна 25

ДЯКІВСЬКІ НОТИ - Збірник Церковного Співу на Нотах — (на мімеографі) 75 стор. Ціна 3.00

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, золотими тисками. Ціна 7.50

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній оправі Ціна 2.75

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна 10.00

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій полотняній оправі. Ціна 6.50

МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі. Ціна 1.00

МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній білій оправі Ціна 1 25

МОЛИТОВНИК „Віра" — двома мовами, українською і англійською, в полотняній чорній оправі 2.00
в білій оправі 2.25

ОКТОІХ — або Восьмигласник — видання УГПЦК 194 стор. Ціна 5.00

СЛУЖБА БОЖА на 2 голоси на нотах Прот. В. Кудрик 21 стор. Ціна 1 00

СЛУЖЕБНИК — видання УАПЦ на емеграції — 189 стор Ціна 3.00

ТРЕБНИК - Частина І, в чорній оправі з виданими тисками, 140 стор Ціна 6.50
Брошурований, Ціна 5.00
Частина ІІ — в оправі, ціна 6.50

ЧИН ПОХОРОНУ СВЯЩЕНИКА — Ціна 1.00

КНИЖКИ АНГЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ

FAITH — Ukrainian-English Prayer Book
black cloth bound 2.00
white cloth bound 2.25

FAITH OF OUR FATHERS — The Eastern Orthodox Religion/by the Rev. Leonid Soroka, Dean UMW and Stan W. Carlson — 160 pages 3.00

THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR — also My Church and My Faith — by Rev. Nicolas Fedorovich ..... .50

LET US BE TRUE to the Testament of Prince Volodymyr The Great by Bishop Andrew ..... .25

THE ORTHODOX COMPANION — by Rev. David F. Abramtsov — 238 pages 2.50

OUTLINE HISTORY OF THE UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH by Iwan Wlasowsky — Cloth Bound 9.00
Paper Bound 6.00

THE PROBLEM OF ORTHODOX UNITY by Very Rev. S. W Sawchuk, B.A., D.D. .25

RAVENING WOLVES by Monica Farrell 64 pages ..... .60

SACRAMENT OF HOLY BAPTISM by Rev. N. Fedorovich ..... .05

SONS OF THE SOIL — by Ilia Kiriak — 303 pages 4.50

THIRTY YEARS A WATCH TOWER — William J. Schenell 3.00

TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY - by Savelia Siechishin 5.50

UKRAINIANS AND THEIR CHURCH by Very Rev Peter Bilon — Translated from the Ukrainian by Rev. S. P. Symchych ..... .75

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES—Published by Ukrainian Women's Association of Canada ... 4.00

WHY LEARN UKRAINIAN? by Geo W. Simpson, Ph.D., D.C.L., F.R.S.C. Professor Emeritus of the University of Saskatchewan ..... .25

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

Хоч ніхто досі не знає, звідки той безіменний римський „літописець" узяв такі точні хронологічні інформації, — звідки він перший узяв їх аж по приблизно 3-х століттях по смерті Ап. Петра, то однак Римська Церква й досі вірить, що „Каталог Ліберія" являється для неї „авторитетним", мовляв: хто ж може оспорювати такий старий „документ", що подає аж такі „точні інформації"?

Отак видуманою формальною „точністю" злудно маскується її фальшивий зміст.

XXV
ПІЗНІШІ ІСТОРИКИ ПРО АП. ПЕТРА Й РИМ

Серед католицьких богословів є значне число таких, які науково відкидають усі т. зв. „докази" у справі так званого „перебування Ап. Петра в Римі", — бо ни стверджують факт, що коли поза народніми легендами є ще якісь „писані докази", то вони підроблені

Найбільшим збірником католицьких підробок являється цей, що її називають „Ісидорськими Декреталями", в якому є понад сотня підробок, сфабрикованих спеціяльно нате, щоб доказати фальшиву гіпотезу про мнимe перебування Ап. Петра в Римі, і щоб на основі цього недоказаного твердження (про т. зв. перебування Ап. Петра в Римі) мотивувати претенсії папства на першинство у Вселенській Церкві.

Збірник підробок „Ісидорські Декрегали" — це робота колективу анонімних авторів-фальсифікаторів, фальшиво приписуваних фіктивному авторові, нібито якомусь „Ісидорові", який ніколи не існував, а однак Католицька Церква проголосила була його Святим за ці його „заслуги" (створення фальсифікатів).

Коли протестантські вчені доказали, що „Ісидорські Декретали" — це підробки, то Рим також був змушений признати, що ці „документи" фіктивного Св Ісидора" — це збірник фальшу, і тепер уже й сам Рим не називає т. зв. „Ісидора" Святим, а вважає його псевдо-Ісидором (Див. католицька праця: Rittner, Prawo Kościelne, стор. 30-35).

Предмет римських підробок має за собою глибоку традицію, що згодом розгалужувалася на дальші століття по світі до тієї міри, що вона з давніх-давен уводила в оману навіть декого з авторів Східної Церкви, на яких деякі католицькі теологи згодом почали посилатися. (Про фальсифікати в Римській Церкві див. мою працю „Ісидоризм у Римській Церкві").

Є такі католицькі теологи й історики, які, совісно простудіювавши проблему відношення між Ап. Петром і Римом, в ім'я правди мали відвагу безстрашно заявити, що Ап. Петро в Римі не був, — і при цьому вони не боялися рискувати своєю безпекою, оскільки за це відкрите голошення правди їм грозила анафема, а з нею й інші небезпеки.

Французький католицький теолог і знавець канонічного права Du Moulin написав 1556 року книжку п. з. „Місії й мучеництво св. Петра, в якій він каже (том IV., стор. 460):

„Навіть після того, як імперія вже була розпалася, епископи Риму, які вже почали були поширювати свій вплив на інші церкви (поза Італію), ніколи не виходили на світ зо своїм оповіданням — що св. Петро був у Римі; це оповідання, я вважаю, ще не було (тоді) придумане".

De Cromenin — автор твору „Історія пап", в якій він сказав про пап більше правди, ніж можна було по католицькому авторові сподіватися, — він відкрито говорить про цих пап, які заслужили собі не тільки на сувору критику, але й на осудження. І цей автор (на стор. 17-18) каже: „Немає доказу, що б св. Петро проливав свою кров у Римі".

Ellendorf (католик), професор Берлінського університету, в Biblia Sacra (1839) на стор. 105 каже: „Не можливо доказати, що св. Петро колинебудь проживав у Римі".

Французький учений єзуіт Hardouin 1729 року сказав:

„Ми, римо-католики, в крайньому разі віримо в це, що по розп'ятті св. Петра його (св. Петра) голову принесено до Риму, щоб їй поклонятися; але щодо цього, що папа є намісником Христа чи наслідником св. Петра, ми, очевидно, не є зобов'язані твердженням, що св. Петро був у Римі" (Див. „Популярна й біблійна енциклопедія", том III).

Цей учений єзуіт стоїть, звичайно, на цьому становищі, що коли Римська Церква вислів Христа в Євангелії Св. Матвія XVI. 17-18 вважає наданням Ап. Петрові сану „Намісника Христового", то тут уже немає теологічної потреби турбуватися справою відношення між Ап. Петром і Римом.

Значить, цей учений єзуіт уважає, що для християнської релігії не є суттєвим питання про це — був, чи не був Ап. Петро у Римі. Безперечно, — для релігії це не має значення, але воно має значення для політики Риму!

Думки не-католицьких авторитетів

George Stanley — англійський історик Церкви, один з найбільших світових авторитетів у цій ділянці — у своїй праці п. з. „Факти й вислови" каже (на стор. 58):

„Щодо приходу св. Петра до Риму і щодо його єпископування там таки, впродовж 20 років, і вретшті, щодо його мучеництва (в Римі), то немає такої людини із здоровим розсудком, яка могла б у це повірити".

Spanheim і Salmasius — обидва знавці цієї справи — заперечують твердження про мнимe перебування Св. Петра в Римі.

F. Turretin (Opera, III, p. 148. Amer. Ed.) каже: „Говорення, що св. Петро був у Римі, є сумнівне й непевне; далеко певніше є те, що він ніколи в Римі не був". (Д. б.)

Фільм про „скандал Профюмо"

Єгипет мститься на Профюмо за участь Британії в наступі на Єгипет 1956

Єгипетський часопис „Аль Акбар" у Каїро в серпні ц. р. повідомив, що Федеративна Арабська Республіка випродукує фільм на тему розпусницько-політичного скандалу британського міністра військових справ барона Джана Профюмо, який мусів уступити із свого урядового становища після викриття його аферн.

На фільмі буде показана історія його тайних оргій з Христиною Кіллер, його зв'язки з советським атташе Івановим і т. д.

Основою цього фільму буде несподівана атака на Єгипет 1956 р. військ Ізраїля, якому помагала Франція й Британія.

ХРАМОВЕ СВЯТО В КЕНОРІ, ОНТ.

Українська Греко-Православна Парафія в Кенорі, Онт., 28-го липня ц. р. святкувала Храмове Свято своєї церкви — день Упокоєння Св. кн. Володимира.

Громада ця членством не-велика, в порівнянні з іншими громадами нашої Церкви в Канаді — молода, але своїм духом і працьовитістю може бути прикладом багатьом іншим православним громадам. Вона, наприклад, своїми власними силами побудувала гарну й просторну церкву, православний стиль якої витриманий — можна сказати — до його тонкостей. Довір'я церкви впорядковане й охоронюване. В середині церква ще не викінчена, але Богослуження в ній вже відбуваються. Обслуговується вона покищо православним духовенством з Вінніпегу.

Свято почалось в суботу 27-го липня відслуженням Вечірні й Літії з благословенням хлібів.

На свое Храмове Свято громада запросила двох священників — оо. І. Стуса й С. Ярмуся з Вінніпегу та диякона М. Малюжинського з Форт Вільяму. Запрошено й Катедральний хор з диригентом В. Богоносом з Вінніпегу. Місцевий хор під проводом п. Ф. Гали відспівав тропарі й прокимени. Все інше в Св. Літургії співав хор В. Богоноса, надаючи цій Службі особливої урочистости.

По закінченні Св. Літургії і відспіванні молитви за Україну „Боже Великий, Єдиний...", многоліття та по благословенні вірних освяченню оливою, всіх запрошено на храмовий обід, що відбувся в церковній залі під проводом. Гості були з Вінніпегу, Форт Вільяму, Форт Френсису, Вайти й Сулукватту.

Під час обіду гостей привітав голова кенорської православної громади п. П. Гордатюк. Привітя громади висловили присутне духовенство й гості. Вітала громаду і дякувала за запрошення голова Катедрального хору панна А. Фітус. Писемний привіт громади був від Впрел. о. С. Геруса з Форт Вілліяму.

Іменинником Володимирам, а окремо п. диригентові Володимиру Богоносові, відспівано многоліття.

Щоб і ще раз заменіфестувати поклоніння на свої власні сили, зарял громади ніякої збірки на свої цілі не проголошував. Оцим-то й висловлюється кенорський православний громади призкання за її самовистачальність, зорганізованість та тяжу працю.

Духовенству й гостям висловлюється щира подяка.

Особлива подяка диригентові Володимиру Богоносові і всім хористам, що прийняли запрошення громади і приїхали „підтримати слабшого" - парафіян церкви Св. Володимира в Кенорі та, порадуватися з ними в день їх Храмового Свята. (СЯ)

Архиерейська Візитація в Роблин, Ман.

Неділя 16-го червня 1963 року, надовго зостанеться в пам'яті православних українців міста Роблину й околиці.

Того прекрасного дня Українська Православлавна Громада Св. Івана Хрестителя вітала в себе Преосв. Владику Бориса.

Уже перед 9 годиною вірні почали автами прибуджати зо всіх сторін до нашої церкви. Година 9.30 — перша зустріч Владики; тут, при гарно прибраній брамі вітає Владику п. Василь Капець нашим українським, традиційним звичаєм: хлібом і сіллю та гарними словами.

У дверях церкви привітав Владику наш парох Всеч. о. Швець. При хороспіві „Достойно" всі вірні ввійшли до церкви.

По освяченні церкви Служба Божа почалася прикрасним гармонійним співом. Церковний хор під диригуванням пані Лебедович дуже гарно співав Св. Літургію. Прислівець Владики була повчальна й глибокого змісту, — хотілось би слухати і слухати. По Св. Літургії всі вийшли надвір з обходом церкви, а потім відбулося посвячення угольного каменя.

По всіх відправах у церкві всі пішли на обід до міської залі — зараз через дорогу від церкви. Смачний український обід був прилагоджений Жіночим Товариством, Відділу „Доньки України", а також помагали багато й тих жінок, які не є в Товаристві; помагали й мужчини. Гостей було дуже багато з близьких і дальших сторін. По обіді мужчини скоренько взялися за роботу, складаючи столи та приготовляючи залю для пообідньої програми.

Пан Семен Лебедович — господар свята, покликав слідуючих осіб до президії: Преосв. Владику Бориса, о. Ігумена Скакальського, о. І. Шевця, і іподиякона О. Сорогука. Насамперед сказав слово о. Швець, вітаючи Владику Бориса і всіх гостей, а після того попросив п. Лебедовича проводити програмою. Пообідню програму почато молитвою „Як же Ти Славний", що відспівав церковний хор. Діти недільної школи заспівали „Величайте Бога".

Слідуючим промовцем був іподиякон О. Сорочук, що сказав кілька теплих слів, та й закликав батьків щоб посилали своїх синів студіювати теологію в Колегії Св. Андрея, а також подякував Роблинській Громаді за запрошення на це Свято.

Далі, Зеновія Горбай заспівала сольо „Розкішний степ".

Після того слідувала точка вручення Почесних Грамот нашим трьом заслуженим членам; п. Петро Горбай представив їх і коротко згадав про їх заслуги для нашої Громади. Першим був покликаний п. Іван Мендро з Роблин, другим п. Василь Лисак з Норт Сірі, Б. К., третім п. Василь Барабаш з Свон Ривер, Ман. Грамоти видав Блаженніший Митрополит Іларіон, а вручив Владика (Борис. Пані Анна Горбай вручила корсаджі пані Марії Мендро, пані Василині Лисак і пані Євгенії Барабаш.

Тоді сказав слово о. Ігумен Скакальський, представляючи присутнім Преосв. Владику Бориса, і переповів цілий його життепис.

Тому почав промовляти Владика Борис, п. Лебедович запросив до президії о. Пука, що якраз прибув на це Свято із своєї Громади в Тіодор, Саск.

Тепер сказав слово Владика Борис, передаючи Громаді благословення від Митрополита Іларіона. Хто був на Святі, той багато скористав з промови Владики Бориса, бо Преосв. Владика говорив про нашу рідну Церкву, її початки, її страшне пережиття колись і тепер, та гарно висловлювався про нашу Церкву тут у Канаді, згадуючи й наші Інститути та Колегію Св. Андрея, що вже перенеслася до університету і там тепер будується.

Слідувала мистецька точка: „Взяв би я бандуру", — заграла на піяніно Орися Боднарук.

Господар запросив до слова учителя середньої школи (Гай скул), п. Петра Бугеру, який говорив про українську школу та про те, як треба зацікавити дітей вчитися української мови в „гай скул".

Священик Пук склав привіт від себе та від своєї Округи, також гарно говорив про виховання дітей. А далі сумківці заспівали пісню.

Було нам приємно бачить. на цьому Святі ще й більше священиків, що прибули пізніше, а ними були: о. Байчук з Йорктону і о. Бублик з Кемсак, Саск. Господар Свята запросив о. Бойчука до слова. Отець Бойчук, складаючи привіт, вітав Громаду за поступ.

На закінчення о. Швець — настоятель Громади, складає щиру подяку Владиці Борисові, о. Скакальському та всім гостям за участь у Святі.

Свято закінчено співом „Достойно".

Петро Горбай, секр.

Канонічна Візитація Архиепископа Андрея в „Січ-Коломия", Альберта

„А сотник Йому відповів: „Недостойний я, Господи, щоб зайшов Ти під стріху мою... Та промов тільки слово. — і видужає мій слуга!" (Мт. 8:8).

Цим разом згадаємо про успішну Канонічну Візитацію Владики Андрея у Січ-Коломия в Альберті, що належить до Округи Вегревіл, яку обслуговує Всеч. о. Мирослав Крищук.

Сама церковця положена далеко від осель, на рівній поляні, окружена шпильковими деревами, що творять високий природний паіт, який хоронить церковцю перед вітрами й бурями. Дерева високі, бо мають уже по 46 літ. Про це довідалися ми від тих побожних жінок, що ці деревця маленькими садили. Церква в Січ-Коломия — це Громада, яка належить до перших Громад, що творили в Канаді ядро Святої Церкви Православної. Теперішній голова Громади при церкві Успення Пресвятої Богородиці у Січ-Коломия, п. І. Онищук, згадав під час обідного слова, що Громада мала колись більше ніж сотню членів. тепер має лиш 26 родин. На те відповів Високо преосвященніший Владика Андрей, що ці родини не пропали, „бо з певністю вони скріпили міські Громади, але треба боятися лиш за тих, що в місті загубилися, бо не пристали до своєї рідної Церкви, а остаялися на боці, або шукають за нею й досі..."

Як усюди при таких нагодах, дівчатка стелили квіти під ноги Владики. Голова Громади подав Владиці хлібсіль, та привітав Владику теплими, щирими словами.

Владика Андрей знаний зі своєї великої любови до дітвори. Коли він до них промовляє, дуже часто можна по бачити в його очах сльози. Це певно сльози тривоги й журби про майбутнє нашої мови й нашого українського господарства тут, — далеко від України...

Замітним у проповіді Владики було порівнання: „Коли хтось, їдучи човном, веслує лиш одним веслом, то стоятиме на місці, а то й утоне, змучившись". Тому для Віри треба й добрих діл. Бо вони є тим другим веслом у християнському житті.

Після Служби Божої Владика посвятив угольного каменя, де змуровано спис членів Громади. Саме недавно Громада вмурувала нове під валя під церковцю, та зробила деякі інші поправки.

На обіді, крім згаданого вже Голови Громади, п. І. Онищука, Громаду привітав в небуденним Святом голова Громади з Вегревіл, п. Олекса Мандрик, що враз зі своєю дружиною помагав при приготовленні Свята. Помагав також ревно п. Б'ялюк і інші Парафіяни.

Іподиякони В. Василів та О.

Олекший вив'язалися зі своїх завдань знаменито. Під час обіду О. Олекший мав коротеньке слово.

Під кінець обіду приїхали Всеч о. А. Тетеренко з Ту Гилс та добродійка Тетеренко з дітьми. Отець Тетеренко у своєму слові підчеркнув потребу співпраці Громад між собою, і згадав, що між Вегревіл та Ту Гилс така співпраця продовжується.

Пані Наталка Хавук, голова СУК відділу Лесі Українки в Січ-Коломия, розказала про працю жінок.

Отець д-р С. Сасс з'ясував правило Пароха словами привітствія: „Город. - це є краса; і е він на те, щоб у ньому стало процвітати"

Отець Пнох М. Кошицьк повітував Владиці, Гостям, і Парафіянам за увеличання Свята. Треба підчеркнути що цей ревний енергійний Душпастир уміє пов'язати старші погляди з найновішими. Має він повагу й послух серед парафіян.

Одним словом згадаю також про милий побожний спів у Церкві, та дяківське побожне відспівання П. Степана Григоляка.

Владика Андрей зісумував всі здобутки Громади Січ-Коломия, та ще раз підчеркнув потребу Віри спільно з добрими ділами.

Відспіванням „Достойно е" закінчилося Свято. А по тім знову перекуска в о. Пароха, і ми вирушили відвідати піонерів Округи в Петра Зварича і його достойну дружину. Не міг бути він на Службі Божій, то запросив Владику пані Зварич відвідати п. Зварича вдома. Владика це радо вчинив. Пан Зварич приготовив нові ленти, щоб набрати нашу розмову, на пам'ятку.

Пан Зварич приобіцяв при тій нагоді подарувати 100 доларів на нове авто для Владики Андрея. Він довіснив нам звідки взялася назва Січ-Коломия для візитованої Громади. Пан Зварич сильно прив'язаний почуттям до міста Коломиї в Україні, де він ходив до гімназії й був визначним учнем. Тож осівшись в околиці Вегревіл назвав школу „Коломия", а коли постала Церковна Громада в тій околиці, назвав її „Січ-Коломия". Це старий сентимент до „Січей" Трильовського, які, Петро Зварич помагав організувати... там на рідній Коломийщині!..

Ми попрощали Панство Зваричів бажаючи їм всього добра. Їдучи додому, куди нас віз перетомлений о. Мирослав, я розважав слова Архиерейської Молитви: „Споглянь з Неба, Боже, й побач і відвідай цього Виноградника, і охорони його, якого насадила Десниця Твоя!"

Хто мав очі душевні, той бачив скільки ласки принісе усім понівним Членам. І Гостям цей великий день Канонічної Візитації в неділю 30-го червня 1963 року!

Свящ. Д-р Степан Сасс.

З ЖИТТЯ СОБОРУ СВ. ПОКРОВИ В ВІННІПЕҐУ

Церковна хроніка за місяці травень, червень і липень
Квартальні Збори Громади

13-го травня ц. р. відбулися Квартальні Збори Соборної Громади, на яких було обговорено багато важливих справ, як: справа членських вкладок, заведення картотеки членства, справа Української Школи при Соборі, справа Православної Оселі та справа **збіркової кампанії на будову нової Колегії Св. Андрея на площі Манітобського університету.** Збори проходили в винятково діловій атмосфері та вирішили низку проблем, які матимуть далекойдучі додатні наслідки в майбутньому розвитку Соборної Громади.

Свято Матері

12-го травня ц. р. Заходами обох Відділів СУМК при Соборі відбулося Свято Матері Святкова програма складалася з Молебня, якого з відповідним словом відслужив Настоятель Собору після Св Літургії. Дуже гарну програму з цієї нагоди приготовили наші діти Української та Недільної Шкіл під проводом учительок — п. Н. Піп та пани Петрусі Вівчар.

Чайне прийняття влаштувала наша соборна молодь під умілим проводом таких „конвінерок": Пані Т. Мурей-ко, пані Л. Голіят і пані Д Гельмич.

Концертною програмою проводив п. Я. Каптій. У цій програмі діяльну участь взяли обидва наші Відділи СУМК і вся наша молодь при Соборі. Помітним було в ході програми привітання матерів, що були приємно вражені особливою увагою свої дітей до них під час цього свята. Матір'ю Року було урочисто проголошено голову Соборного Сестрицтва — пані А. Мисленчук, якій з цієї нагоди вручено китицю живих квітів.

Панахиди на цвинтарях

Цього року, завдяки гарній погоді, в неділю перед Св. Трійцею, на Св. Трійцю (Зелені Свята) та в неділю після Св. Трійці були відслужені на цвинтарях „Бруксайд", „Глен Ідєн", „Всіх Святих" і „Елмвуд" Панахиди за спокій душ на могилах відійшовших від нас у вічність членів та членкинь Соборної Громади. Приємно вражало, що наші парафіяни на згадання Панахидах „соборно" молилися, громадно відвідуючи кожну могилу. Слід також відмітити, що цього року на цвинтарях було велике число наших соборян, які так ревно кожного року продовжують цей прекрасний наш обрядовий звичай.

Архиерейська Св. Літургія нового Єпископа в Соборі.

Перша Архиерейська Св. Літургія новохіротонізованого Єпископа — Преосв. Владики Бориса була відслужена в Соборі Св. Покрови на Успення Пресвятої Богородиці. Владиці Борисові сослужили о. Ігумен Іов Скакальський та настоятель Собору о. Іван Стус. За Літургією Владика Борис вшанував всіх присутніх вірних своє Архиерейське Слово, в якому висловив щире признання всім піонерам за їхню зусильну працю для розвитку нашої Української Святої Православної Церкви в Канаді, та закликав до такої ж самої ревної праці всіх тих, яким доля судила в сучасну пору продовжувати це свяге, почате піонерами, діло.

Ювілей 30-ліття Православної Молоді СУМК при Соборі

Цього року наша Соборна молодь СУМК урочисто відзначила 30-ліття свого існування та своєї діяльности. При великому числі соборян та гостей це Свято відбулося 26 травня ц. р. Почалося воно Вдячним Молебнем за нашу молодь. Молебень з відповідним словом з цієї нагоди відслужив Настоятель Собору о. Іван Стус. Зі словом привітання вражало, що в цю неділю на Св. Літургії при служували виключно сумківці. Вони також ходили з тацою та стояли у відповідний час з братськими свічками. За кінчилося це Свято Ювілейною Вечерею, виконанням Акту переходу членів з молодшого СУМК до старшого Відділу та концертною програмою, про що докладно описано в окремому поданому до преси дописі.

Закінчення шкільного року в наших школах при Соборі

Дня 25-го травня наші школи при Соборі офіційно закінчили навчальний шкільний рік. З цієї нагоди в Соборі був відслужений Вдячний Молебень, в якому численну участь узяли наші діти, учителі та батьки. Під час цього Молебня вісповідне слово до дітей з цієї нагоди сказав Настоятель Собору. Після Молебня всі діти пішли до соборної авдиторії, де управителька Недільної Школи, добр. Н. Стус подякувавши учителям, батькам та Матірньому Комітетові за допомогу та співпрацю, попросила учителів, щоб вони за кляснии порядком роздали своїм учням свідоцтва, грамоти признання та нагороди. При цьому обдаровано скромними подарунками учителів та учительок і подинників членів Матірнього Комітету та бувшу голову згаданого Комітету пані М. Нижник, про що також подається ширше в окремому дописі.

Панахида по Бл. П. Симоні Петлюрі

У неділю Св. Трійці (Зелені Свята) після Св. Літургії та Вечірні з кодіпоприношеннями Молитвами була відслужена в Соборі урочиста Панахида за спокій душі президента України С. В. Петлюри. У Панахиді взяли участь велике число вірних, які усердно молилися, щоб Господь Бог упокоїв душу цього великого сина України, який так гідно боровся, очолюючи ввесь український Визвольний Рух в дуже тяжкі та критичні часи нашої історії. Перед Панахидою відповідне слово з цієї нагоди сказав Настоятель Собору.

Батьківські Збори

Складні Збори відбулися 3 червня в соборній авдиторії. Було обговорено дальший план виховання дітей в наших Школах при Соборі, спра ву переорганізувати нашу Українську Школу так з вечірньою по тижневого на тиждень навчання перейти на суботне. Згідно з накресленим планом, наша Українська Школа провадиться відтепер в приміщенні державної школи „Кінг Едвард" кожної суботи від го дини 9 до 12 перед полуднем. Робляться заходи, щоб запросити до нашої школи фахових учителів та вчителок, як також звернути особливу увагу на тих наших дітей, які з тих чи інших причин не говорять по-українському, організуючи для них окремі кляси. Проектується також у цьому шкільному році зорганізувати при Українській Школі Дитячий Садок. У зв'язку з цим у Соборі тепер відбувається загальна реєстрація всіх дітей шкільного і дошкільного віку. Реєстрацію перепроваджують членки Матірного Комітету при Соборі.

Пікнік для наших дітей

Заходами Матірного Комітету, що його очолює пані М. Кравчук, 8 червня було в парку Кілдонан влаштовано для наших дітей вдалий пікнік. До успіху цього пікніку особливо дуже багато причинилися — пані Е. Мельник і пані С. Хома. На цьому пікніку наші діти парно провели час на свіжому повітрі, забавляючись у різні гри та забави та споживаючи смачну перекусу, що їм приготовили їхні батьки. До успішності цього пікніку багато причинився й п. В. Окрушко, якому, разом з членкинями Матірного Комітету під проводом пані М. Кравчук, належиться за це сердечне признання та подяка.

З'їзд Союзу Українок Канади

З'їзд Союзу Українок Канади відбувався цього року в Соборі. Під час цього З'їзду відбулася урочиста Академія присвячена 100-літтю народження Ольги Кобилянської та 50-літтю від смерті Лесі Українки. Академія відбулася 1-го липня в соборній авдито-

рії, а глибокозмістовний реферат виголосила пані Н. Когуська. Учасниць та учасників З'їзду СУК угощало смачним обідом Жіноче Товариство ім. кн. Ольги при Соборі.

Поклін Т. Г. Шевченкові біля Пам'ятника та Домініяльний Фестиваль СУМК-у

У програмі З'їзду СУМК слід також відзначити особливо зворушливий момент біля Пам'ятника Шевченка, де буда відслужена Панахида о. Д-ром С. В. Савчуком, Почесним Капеляном СУМК-у, та о. Іваном Стусом, — Настоятелем Собору Св. Покрови. Під час Панахиди дяком була голова Домініяльної Екзекутиви СУМК — п. А. Мельничук. Зворушливе враження зробив Загальний Хор СУМК, який під проводом п. В. Соломона заспівав біля Пам'ятника „Заповіт" і „Думи мої".

Того ж дня о годині 7 вечора відбувся в соборній авдиторії величавий Домініяльний Фестиваль СУМК, який своєю імпозантністю зробив на всіх присутніх особливе враження. У цих урочистостях діяльну участь взяли також обидва Відділи нашого СУМК при Соборі!

Участь соборян в розбудові Української Православної Оселі

Щоб дати можливість нашим православним дітям міста Вінніпегу й околиць провести корисно для себе під час літа свій вакаційний час, православні українці всіх трьох Українських Правословних Церковних Громад міста Вінніпегу, закупили для цієї цілі гарне місце в околиці Гімлі, розбудовують там Літню Оселю, яка ще цього літа повинна бути відкрита для дітей, та стане в майбутньому відповідним осередком також для всієї нашої молоді під час літнього сезону. У ході розбудови пожвку частину роботи виконують члени Соборної Громади, які фізично й фінансово допомагають, щоб це заплянноване діло було якнайскоріше довершене.

Панахида по замордованих на Волині

Дня 2 червня ц. р. на прохання Управи Т-ва „Волинь" в Соборі була відслужена Панахида за спокій душ усіх тих наших братів і сестер, які загинули мученицькою смертю на Волині, особливо ж ті, що були замордовані в тюрмах головних міст Волині під час відступу як большевицьких так і німецьких окупантів з наших українських земель за 2-ї світової війни.

Слово з цієї сумної нагоди сказав Настоятель Собору о. Іван Стуґ. Він закликав усіх вірних ніколи не забувати про віддали для свого народу всіх тих, що впали за Україну, вмираючи мучиницькою смертю по тюрмах та концтаборах, та що нашим обов'язком є й далі боротись за ці світі національні ідеали, за які згадані жертви віддали своє життя.

Нове видання для Дитячих Садків

Відчуваючи та стверджуючи сильну потребу такого видання, добр. Н. Стус приготовила так конечно потрібний для нашого дошкіля виховний матеріял — збірку дитячих ігор і вирізування з паперу. Згадана праця — це ще одна спроба заповнити ту велику прогалину, яка існує на цьому полі вже від давнього часу.

Видаючи цю збірку, мадося на думці звохотити на майбутнє і других, щоб таким способом створити основу виховної праці в Дитячих Садках при Парафіях для всіх виховників у цій дуже важливій ділянці.

Панахида за замучених під час штучного голоду в Україні 1933- року

21 липня ц. р. в Соборі була відслужена урочиста Панахида за спокій душ усіх тих, що впали трагічною жертвою штучного голоду в Україні 1933 року, та в страшних голодових муках віддали своє дорогоцінне життя тільки тому, що не бажали покоритися безбожницькій большевицькій владі, яка намагалася в той час знищити якнай більше українського населення шляхом відібрання від селян їх праційних земель та загнати їх у колгоспи, зробивши їх таким чином найми тами та слухняними виконавцями цієї терористичної влади.

Перед цією Панахидою Настоятель Собору о. Іван у своєму слові звернув також увагу і на те, що ця несправедливість проти релігії, національности та соціальної свободи — большевиками продовжується в Україні й далі, та що це немилосердне визискування всіма доступними способами большевицькою владою безборонного українського населення триває і тепер, і тому нашим обов'язком є своєчасно про це інформувати вільний світ, звертаючи йому увагу на ці безпощадні засоби колонізації України большевицьким окупантом.

Отець Іван Стус.

ХРЕСТИНИ

У суботу 29 червня ц. р. у подружжя Миколи й Ольги Співаків в Лондон, Онт., відбудеся радісна родинна подія — охрещення їхньої другої в черги дитини — сина Володимира.

Св. Таїнство Хрещення звершив, з участю хресних батьків п. Бориса Яремчука й пані Галини Жидовки, о. М. Дебрин. Після цього в гостинному домі молодих батьків відбулося величне прийняття для численної рідні, приятелів і знайомих з Лондону та прибувших звідусіль. До речі буде згадати, що між рідними й Лондоні живе, що свідомя себе, 103-літня прабабка /воо-вохрещеного Володимира, пані Єлена Співак.

Особливіше місце в громадському житті, що його займає ця молода родина зараз — п. Микола як Голова Управи Української Православної Громади й її Будівничого Комітету, а пані Ольга в провіді жіноцтва, їх велика жертвенність і енергійна праця для розбудови релігійно-національного життя лондонської Громади — повищість заслужують на виявлену супроти них особливішу увагу громадянства з нагоди цієї їхньої родинної радости.

Прийняття, яким проводив п. Б. Яременко, відбулося в нашій традиційній формі Хрестин, що при дружній гутірці, обрядовому співі пісень, тощо творило приємну атмосферу рідного середовища. Це була нагода не лише радісно-дружньої зустрічі приятелів скитальщини, їхніх спогадів про минуле, але й певна можливість турботньо вглянути у свою будучність і задля неї скріпити самопомич рідної спільноти та усвідомити собі свої невідкладні національні обов'язки тут, на еміграції, про які не сміємо забувати при жодній життєвій нагоді — сумній, чи веселій.

За місцевим звичаєм присутні склали щедрий дар для новоохрещеного, а із збірки, що її після зазиву о. М. Дебрина перевели на рідну пресу пані В. Яременко й Т. Новенко — в сумі $39.20 — при значено $5.00 на „Вісник".

Жертводавцям щира подяка, а новоохрещений Володимир хай щасливо, в здоров'я зростає на втіху своїх батьків, п-ва Миколи й Ольги Співаків.

о.М.Д.

З ЦЕРКОВНОГО ЖИТТЯ У ФОРТ ВІЛЛІЯМ, ОНТ.

Дня 1-го вересня 1963 року сповнилась перша річниця церковного життя Фортвіллямської парафії, під Настоятельством Митрофорного Протоерея о. Сергія Геруса.

На протязі цього періоду, в житті парафії зайшли деякі зміни. Головною з них — було перенесення парафіяльної резиденції з Форт Вілліям до Вест-Форту. Початковим центром Фортвіллямської парафії все був Форт Вілліям, при громаді Св. Благовіщення, а громада Св. Володимира у Вест Форті була свого роду духовною донькою її. Але останніми роками громада Св. Володимира виявила велику активність. Наслідком того постала тут нова резиденція для Священика, що вимагала понад 20,000 долярів коштів. До цієї нової резиденції переселився настоятель на постійне мешкання, після урочис того посвячення її Собором чином, 7-го жовтня 1962 року. Таким чином, центром парафії став Вест Форт.

В обох громадах парафії існують Жіночі Товариства, діють Рідна й Недільна Школи, живе релігійно-національна свідомість. Крім того, при Вестфортвіллямській громаді успішно працює Братство Св. Володимира молодших. Заходами й стараннями того Братства було куплено площу під Літню Оселю для дітей, і цього року, в неділю, 7-го липня, на радість Братства і громади, „Оселю" було освячено. Це було завершення довголітньої праці Братства, що з нічого дійшло до так поважного матеріяльного здобутку, в формі „Літньої Осели" для виховання і літнього відпочинку дітей.

Чину посвячення „Літньої Осели" довершено урочисто, Собориим Чином, після Польової Служби Божої, яку відправляли, крім настоятеля о. С. Геруса, Прот. М. Юрківський, о. М. Пахолків і о. диякон М. Малюжинський. Тоді ж відбувся і спільний обід.

Згадуючи про о. диякона М. Малюжинського, необхідно додати, що він є одночасно й головою заряду Вестфортвіллямської громади, і прийняв дияконський сан в червні місяці 1962 року. З прибуттям сюди о. Геруса, він постійно співслужить йому. Таким чином, Богослужения в церквах Фортвіллямської парафії все мають урочистий характер, а це ще й тому, що Митрофорний Протоерей о. С. Герус був довголітнім лектором Богословського Факультету Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, і під його доглядом новопосвячені абсольвенти Колегії відбували свою практику.

Доцінюючи урочисті Богослужения, які відбуваються в Фортвіллямській парафії, — Жіноче Товариство у Вест Форт, що дуже успішно працює під проводом своєї голови — пані С. Музики, обдарувало о. Диякона М. Малюжинського новим, високовартісним Дияконським Священним Облаченням, виготовленим при нашій Консисторії, і з того приводу, у відзначення першої річниці нового життя парафії, згадане Дияконське Облачення було урочисто освячене в церкві Св. Володимира, в неділю, 1-го вересня. Церква була переповнена.

Почесними кумами цього акту були: пані С. Музика, п. П. Гроньский, пані М. Мендик і п. М. Комисарик. Чин Освячення закінчився виголошенням і співом належного многоліття.

осг.

АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ В БАРНАБІ, Б. К.

Теплий, лагідний літній день. Сонце повільно викотилось із-за Скалистих Гір і золотом залило зрошені трави. Листочки виринали із нічної темряви та тремтячи подавали то ясно, то темно — зелені свої личка на ранній поцілунок сонячного проміння. Квіти, цвітущі кущі оживали, валювались барами, виповнювались, якраз ли.

Краса, пахощі, співи ранніх птахів...

Українська Греко-Православна Парафія Св. Петра й Павла, Бурнабій — Нью Вестмінстера, радіє прегарним днем, теплою тихою погодою. Сьогодні тут звершує Високопреосвященніший Владика Архиепископ Андрей! Чле ни роблять приготування до Архиерейської відправи, яка відбувається на церковній площі, що як сиарґад зелене серед розкішного саду яблунь, груш, черешень та квітників, з яких заносить пахощами світликів, гвоздиків, тронд. Імпровізують і престіл і архиерейське крісло, обставляють столики і всюди розставлено вази яскравих, гарних квітів.

Ніхто й не помічав біло-синьої хмарки, яка звисла низенько над Тихим Океаном на західнім горизонті й поволі набрала ваги і підсувалась все ближче

Вже приготування скінчені і ось має починатися велична полева Служба Божа, як хмара підсувалася вже понад площою і, ніби на попередження, легенько пустила одну, другу і ще кілька крапли теплого літнього дощу. Вимть, все вже було на місці у середині церкви.

Тільки один розкішний, в повнім розквіті, має виховзнувся із покваплно перенесеної вази і темно-червонними пелюстками жертвою розстелився по долівці. А біло-синя хмарка, зросивши площу легеньким дощем, посувалась собі на схід і знова засяло золоте сонце

Вірні побожно сприймали Архиерейську відправу Владики Андрея, у співслужінні Високопреподобних Настоятелів сусідніх громад — о. Прот. Петра Сацевича, о. Петра Блажука, о. Івана Гикавого, о. Миколи Мороза із Едмонтону і о. Прот. Леоніда Дячини — пароха громади. Співав церковний хор з Волей, під проводом пн. А. Задубяяк.

Прибувае чимраз більше вірних із сусідніх громад, до хору прилучається все більше співаків і Відправа набирає величі, духовности, урочистости.

Чому ж то цей наш Візантійський обряд так підносить, так зворушує, так хапає за серце? Чи то наша українська психіка так його сприймає, чи він таки дійсно найгарніший за всіх інших у світі?

Щоб зробити більше місця у церкві лавки винесено і рівні, то стоячи, то на колінах молилися Богові,' як це було завжди колись у наших церквах. А жертвенні макові пелюстки — під ногами — вже не червоні, а темно-темно бурячкові, а то й чорні.

Велична Архиерейська відправа закінчилась і всі, і вірні і отці і Архиепископ, подалися до дверей. Якраз у цей час хор заінтонував „Боже Великий, Єдиний..." і спонтанно всі завернулися на зад і припали на коліна. Вірні — хто де стоя, а Архиепископ і Отці перед Святим Престолом.

Яка хвилююча, зворушлива хвилина! Перед силою Все вищого знак людської авторитет; перед Рогом Лицем і вірні, і Отці, і Архиепископ на закличк хору склонили голови і молили Господа за спасіння України...

Святковий обід відбувався у парафіяльній залі сусідньої Англіканської церкви. при якім господарем був п. І. Ревяковський секретар церковної громади. Парох, Прот. Л. Дячина, сердечно привітав Високопреосвященного Владику, Отців, гостей та членів.

Пані Марія Шевчук заанелювала до присутніх пожертви щойно початковуючій грономалі в її фінансовых трудношах, і вірні зложили коло $1,400.00 на сплачення громадського довгу.

Отець Прот. П. Сацевич представив Владику Андрея, який виголосив головну промову, опертy на прикладах з життя апостолів Петра й Павла, покровителів цієї громади.

Малесенька Єлисавета Єлиняк ніжно привітала Преосвя. Владику букетом пахучих квітів.

Після промови складали привіти Владиці, який на останнім Надзвичайнім Соборі Церкви був піднесений до сану Архиепископа, та вітали громаду з її святом: о. Гикавий, о. Блажук, о. Мороз, п. Д. Коропатніцький — голова церковної громади, пані Деймон — голова Жіночого Товариства ім. Олени Пчілки, на милий спомин вручила о. Дячині дарунок від присутніх (Добродійка лекала хвора в шпиталі).

На закличк о. Блажука відзначилися, а на закличк о. Дячини членам громади, присутні відспівали „Многі Літа".

Відходячий парох від себе й добродійки прощав Отців, членів і гостей, закликаючи вірних не тратити духа, бо „кожна людина мусить нести хрест, який їй призначено. Не гнітіться під ними! Терпіння ушляхотнює душу, як огонь очищує срібло і золото". Він закликав своїх вірних покластися на слова Ісуса Христа: „Не бійся мале стадо, — Я з вами".

Свято закінчено співаною молитвою „Достойно і праведно е".

Марія Шевчук
Нью Вестмінстер.

НОВА ЛІТНЯ ОСЕЛЯ В СЕНДІ ЛЕЙК, МАН.

Заходами Місійної Округи Брендон - Давфин, в Сенді Лейк відбулася Літня Оселя для дітей нашого округа від 14-го до 20-го липня ц. р.

Оселя відбувалася над гарним озером. Дякуючи повній співпраці церковної громади і Народного Дому, наша Місійна Округа зорганізувала і відбула цю Оселю з добрим успіхом.

Правдою є, що дітей в Оселі не було багато. Але тому, що це перший рік заіснування нашої Осели, сподіватися чогось більшого не було підстави. Ми зробили добрий початок і віримо, що на слідуючий рік в Оселі дітей буде більше.

Всі хлопці перебували в Народному Домі, дівчата були розміщені в приватних домах. Харчування й наука відбувалися в Народному Домі. Кухнею й харчами опікувалися добродійки: Коленич, Олесюк і Глуханюк.

Окреме признання треба висловити батькам і прихильникам Осели за постачання харчів.

Багато працювали в Оселі пп. Соломичі, Куртуцький, Соловій, Федорків, пані Думанська і інші, за що автор цих рядків, в імені Місійної Округи, висловлює щиру подяку.

Порядок дня в Оселі.

7:30 — Вставання
8:30 — Молебень в церкві (ходили всі діти)
9:00 — Сніданок
10:00-12:00 — Закон Божий для першої кляси
10:00-12:00 — Українська мова для другої кляси
12:00-1:00 — Обід
1:00-3:00 — Українська мова для першої кляси
1:00-3:00 — Закон Божий для другої кляси
3:00-4:00 — Спорт
4:00-5:30 — Плавання
6:00 — Вечеря
7:00 — Спів, танки, деклямації та інше
9:00 — Перекуска
10:00 — Молитва перед спанням.

Виховниками та інструкторами були: оо. М. Коленич, М. Олесюк, Т. Глуханюк і п. Іван Бойчук.

Інструктором танків і підготовким концерту був Святослав Глуханюк, син о. Т. Глуханюка. Йому справді належить признання, й щира подяка за його вклад праці в Оселі.

Молебень в дні закумування кожного ранку, а Вечірню відслужено в день замінчення Осели в суботу 20-го липня. Відправляли о. Прот. В. Мельничук, о. Т. Глуханюк і о. М. Коленич. Простора церква була переповнена вірними.

По відправі відбувся величавий концерт, по концерті перекуска, а по цьому батьки забрали своїх дітей додому.

За поміч і працю в Оселі, висловлюється сердечна подяка всім згаданим і незгаданим в цьому дописі. Господареві дякуємо за його благословення при відкритті Осели. А до дітей скажемо: Допобачення на слідуючий рік! Дай Боже, щоб Вас прийхало більше!

Голова Місійної Округи.

ХРЕСТИНИ В БРЕНТФОРД, ОНТЕРІО

В неділю 4-го серпня 1963 року, настоятель церкви Св. Михайла в Брентфорді, Онт., о. Рі. Тріска, по Службі Бо-

жій охрестив сина подружжя Василя й Розалії Яремів, якого названо Василь Ілія. Хресними батьками були: Петро Савіцький і Йосипина Романюк та Петро Липка і Марія Блажейко. Під час Хрещення в церкві були родина й друзі, щоб спільно длити радість подружжя Яремів

О годині 1-ій по полудні в домі молодих батьків Яремів влаштовано з цієї нагоди святковий обід. Гостина пройшла в дружній атмосфері.

Подружжя Яремів є добрими вірними Бреитфордської української греко-православної парафії Св. Михаїла та діяльними членами. Вони завжди щиро жертвують на рідну Церкву і Народний Дім.

З нагоди охрещення сина всі гості бажали батькам багато радости й щастя в їхньому житті. Для відзначення хрестин переведено збірку, яка принесла $30.00. Із зібраної суми $20.00 призначено на Колегію Св. Андрея, 5 дол. на Український Голос і 5 дол. на „Вісник".

Жертводавцям висловлюється щира подяка, а молодому Василеві Ілії бажається щастя й здоров'я і многих літ!

Присутній.

ПОЛЕВЕ БОГОСЛУЖЕННЯ У ВОЛЕЇ, Б. К.

Заходами Всеч. о. П. Блажука, за благословенням Блаж. Вл. Митрополита Іларіона, 9-го червня цього року у Волеї відслужено Полеве Богослуження. На цьому Богослуженні співав церковний хор під проводом Лідії Анни Залубняк. Гарний спів хору витворив у вірних вийнятковий побожний настрій.

Престіл, що був уставлений під виноградником між двома деревами, вторив прекрасний вигляд.

Вірних було багато, — було й уся молодь, що гуртується коло нашої церкви.

По Службі Божій Всеч. о П. Блажук відслужив Панахиду за спокій мільйонів українських душ, що загинули від штучного голоду в Україні, якого підготовила в Україні Москва в 1932-33 р.р. Вона зробила це у варварський спосіб, забравши від селян майженці запаси споживчих продуктів і так составивши їх без жадних засобів для життя.

Після Панахиди жінки подали присутнім обід. Все було розложене на великому столі, а кожний підходив і служив собі сам.

Погода була чудова, хоч напередодні і вночі падав дощ.

Як обід закінчився, почалась академія, що була присвячена голодові в Україні у тридцятих роках. Академію відкрив Всеч. о. П. Блажук вступним словом, в якому представив присутнім той страшний голод, що винищив в Україні мільйони людей. Присутні вислухали оповідання з увагою.

Про своє переживання голоду широко розповів п. Трофим Гринченко. Він розповів про жах голоду в своєму селі Хижинці, бувшого Звенгородського повіту на Київщині, та про сусідні села та містечка. Він оповідав про все як нарочний свідок. В його селі із 5,000 населення одна третина вимерла з голоду.

В дальшій частині академії була прочитана поезія про голод п. Фелюшки та деклямовано віршики учениками Недільної Школи; деклямували Маруся Блажук і Оля Грицюк.

Академія закінчилася відспіванням українського і англійського гимнів.

Полеве Богослужения і Панахида були відслужені в садибі подружжя Гриничків. Це справді українська садиба: садок, паска та ставок з рибою. Люди не спішились додому; а гурточками оглядали садок, пасіку та розмовляли про різні справи, або розповідали про своє минуле.

К. Б.

ВШАНУВАЛИ ГРОМАДЯН І ПЕРЕВЕЛИ ЗБІРКУ НА ДОБРІ ЦІЛІ В МОНТРЕАЛІ

В суботу, 25-го травня цього року, зійшлися духовенство Собору Св. Софії в Монтреалі, родина й приятелі до подружжя Романа і Юлії Гриців, щоб їх привітати з переходом до нового дому.

Гості зібрались в новому будинкові зграданого подружжя о 7-ій годині вечора. Т. Ткачук привіз господарів додому о 8-ій годині. При вході в свій новий дім, п. О. Кіпибіда, господар вечора, привітав Романа і Юлію Гриців старинним українським звичаєм — хлібом і сіллю та побажав їм в імені гостей щастя й здоров'я.

По привіті, Протопресвітер В. Слюзар і о. Ф. Легенюк з помічню дяка С. Босого відслужили Молебень та освятили дім, при чому Впреп. о. В. Слюзар сказав відповідне слово та побажав господарям щасливих і многих літ. Присутні відспівали многоліття.

Наспіла хвилина гостини. Господарів посадили на почесне місце, а поруч них сіли Всечесні Отці з добродійками. За гарно прибраними столами засіли всі гості. Гостину приготовили пані: Рахоцька, Кіпибіда, Ткачук і пані Король.

Господар вечора попросив о. Легенюка провести молитву, а о. Слюзара поблагословити страви.

По вечері окремі привітали п. Т. Ткачук і пані Рахоцька; вона передала дарунок Романові і Юлії Гриців від всіх присутніх.

Господар вечора п. Кіпибіда попросив до слова о. Легенюка. За гарну й відповідну тому вечорові промовляла добродійка Слюзар і передала господарям від себе, добродійки Легенюк і Отців дарунок — гарний Тризуб.

Подружжя Гриціви відповіли того заслужили. Вони є довголітні члени Соборної громади. Пан Гриців служив членом заряду громади, а пані Гриців в протязі довгого часу була в управі Жіночого Товариства „Доньки України".

Подружжя Гриців завжди можна було бачити при влаштуванні різних підприємств. Для громадського добра вони вклали багато праці — з пожертвами ніколи не остаються позаді.

Пан Кіпибіда, що зробити цей вечір пам'ятним, попросив присутніх скласти з цієї нагоди пожертви на потреби Собору Св. Софії. Гарну пожертву зложив і пан Гриців.

Із загальної суми пожертв на орган нашої Церкви „Вісник" призначено 10 дол. Збірку перевели пані Ярослава Якісон і пан Іван Олійський

Подружжя Гриціви щиро подякували Отцям, добродійкам і всім присутнім за милу несподівану й дарунки.

Ініціяторами цієї несподіванки були подружжя Рокочі і Кіпибіди. Їм багато помогли діти Гриців: дочка й зять Королів і син Роман, що багато послужив своїм автом.

Жертводавцям на Собор Св. Софії і „Вісник" сердечна подяка. Подружжю Гриціви побажання кріпкого здоров'я і щастя на многі літа! У новонабутому домі — щастя Вам Боже!

Присутній.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. п. М. ЛУПАШКО-КЛИМЕЦЬКА
Роблин, Ман.

Сумна вістка понеслася по місі Роблин і околиці у вівторок, 2-го липня 1963 року, бо того дня в „Дистрикт" дяківці ч. 2, Роблин, Ман., відійшла до вічного впокою в Божі, на окінченні 81 років свого земного життя, щиро-релігійна і щиро-жертвенна членкиня української греко-православної церкви Св. Івана Хрестителя в Роблині, Бл. п. Марія Лупашко-Климець.

Покійна кожночасно готовилась, в дорогу віковічного життя Святими Таїнствами Сповіді й Причастя. В останніх десятках літ, вона проводила свій час у молитвах і в участі Богослужб. Усі її любили й шанували задля її покірної вдачі й прихильного відношення до всіх.

Покійна народилась в селі Драчинцях, повіт Чернівці на Буковині, в родині покійних уже батьків — Григорія Прокопця й Василини з роду Кошурба. Перед 63 роками, молодою, 15-літньою дівчиною прибула до Канади з родичами, що вибрались у чужину з усією родиною: уже покійним братом, Михайлом і сестрою Евфросинією, замужньою, Труфан. Приїхавши до Канади, загостили до односельчан, покійних уже, Івана й Марії Рураків, що мешкали в ту пору на фармі, 3 милі на полудень від Калдер, Саск. По якомусь часі вони поселилися на власному „гомстеї", миля на північ від Мек-Нат, Саск. Там молоденька Марія зростала при своїх батьках а дійшовши до зрілости літ, вийшла заміж за уже покійного Костя Лупашку, з яким фармувала яких 6 миль на захід від містечка Калдер, і з яким прожила пару десятків років. Тоді провела коло 5 років у вдівстві, поки не вийшла заміж вдруге, за покійного уже Василя Климецького, з яким прожила понад 10 років; а вже минуло 17 років, як осталася знова вдовицею, а ще й до того не обдарував її Господь родиною, як у першому, так і в другому супружжях.

З фарми, коло Калдер, перебралась у Манітобу до міста Роблину, тут купила собі хатину, в якій проживала сама поки служили її фізична сила. Частенько наглядали за нею сестра Евфросинія з сином Василем і його дружиною Марією, як рівнож з їхніми дітьми. Коли зовсім підупала на здоров'ї, то проводила свій час, аж до самої смерти, то в лікарні, то в домі сестрінка Василя й Марії Труфанів, що зі своїми дітьми дуже щиро і совісно доглядали свою матушу, як рівнож і її похороном звопікувались.

Похорон відбувся по полудні в четвер, 4-го липня, вівчері, в похоронному заведенні в Роблині, при поважному числі учасників, відслужено заупокійну Литію в дситі робленського дяка, п. А. Равлюка, що послужив ще й слідуючого дня, у п'ятницю, при повній відправі похоронної Служби Божої зі всіми потрібними требами.

Під час останнього прощання через цілування Св. Хреста, місце переходити збірку на „Нев'янучий Вінець" на її могилу, то сестра Евфросинія Труфан зобов'язалася пожертвувати від себе особисто на цю ціль 16 долярів, з чого придлано 10 долярів на будову Колегії Св. Андрея у Вінніпегу, а $6.00 на „Вісник".

Тутою і смутком оповині прощали Покійну Марію ней ближча рідня: сестра Евфросинія зі своїм сином Василем Труфаном і його дружиною Марією і їхніми дітьми — Терезою, Ливонкою, Василем-Роджером і Монікою, яких Покійна дуже любила за їхню щиру й совісну опіку в часі її недуги. Прощали свою матушу сестрині дочки: Марія Гирій з чоловіком Френсіня зі своїм сином Васильом Труфаном

ника в Олесі Кушнерик, Годсон Бей, Саск. (герой прислав п. Ф. Калинчук).

По $10.00:

Микола Горбай, Норт Сорві, Б. К;

По $5.00:

К. Мельничук, Ошава, Онт; пані Анастазія Забродська, Ленсінг, Мінн. ЗДА.

Збірка Всеч. о. П. Зубрицького:

По $25.00:

Дмитро Мисак, Едмонтон з пожертви бл. п. Василя Малишевського, Робліна, Ман.

По $10.00:

Вовтер Гудима, Грейс Сентр, Алта.

Збірка Впрел. о. Прот. Д. Ф. Стратійчука.

По $25.00:

Михайло Синічук, Редвей, Алта.

По $10.00:

Вікторія Торончук, Редвей, Алта; Микола Чорний, Редвей; Дмитро Шелепко, Ніобрук, Алта; Катерина Самотюк, Ніобрук;

По $5.00:

Джим Палічук, Редвей, Юрій Громяк, Ніобрук

Дрібними: $2.00.

Збірка Всеч. о. П. Бублика.

Збірка на похорони бл. п. Івана Бобика, Кемсек, Саск, — $18.00.

Збірка Всеч. о. В. Бойчука.

Збірка на похорові бл. п. Дмитра Лозінського, Гуднз, Саск. — $10.00.

Збірка Всеч. о. Я. Пука.

З похорону бл п Анни Миколаїв, Інсінгер, Саск, - - $15.00

З похорону бл. п. Сандика Мидавана, Інсінгер, Саск., — $15.00.

Усім Жертводавцям щира подяка!

За Комітет Будови Колегії Св. Андрея в Вінніпегу:

о. д-р С. В. Савчук,
голова Дирекції та координатор кампанії.

Адреса Колегії:
ST. ANDREW'S COLLEGE
IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada.
Tel. JU 6-3083

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ГРОМАДА СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ В ТЕМБІНА, НОРТ ДАКОТА

Сердечно запрошуємо все Православне Громадянство міст. Вінніпегу, Дуфрост, Вайти, Толстой, ближчих і дальших околиць на

25-ятній Ювілей Церковної Громади

в неділю 6-го жовтня 1963-го року.

Програма Свята:

Неділя год. 8.30 ранку — Утреня, 10.00 ранку — Св. Літургія, 12.00 — Братський обід з програмою.

Під час програйи головну промову виголосить п. Василь Сарчук з Вінніпегу.

Заряд Громади.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
ЖОВТЕНЬ

6. Неділя, — Кенора, Поплар Парк, Пембіна Юніон 25-ятія Громади Бозежр
13. Неділя, — Транскона, Судуквят, Тимдал.
20. Неділя, — Дуфрост, Кенора, Лєдвин.
27. Неділя, — Транскона, Гонор, Поплярфілд, Стед.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОЙЧУКА
ЖОВТЕНЬ

6. Неділя — Йорктон
13. Неділя — Райн
14. Понеділок. Покрова Пресв. Богородиці — Йорктон
20. Неділя — Йорктон
27. Неділя — Йорктон
ЛИСТОПАД
3. Неділя — Йорктон
8. Пятниця. Св. Велнкм. Димитрія — Йорктон
10. Неділя — Райн
17. Неділя — Йорктон
21. Четвер. Собор Св. Архістр. Михаїла — Йорктон
24. Неділя — Йорктон

190 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 782-2998

о. П. БУБЛИКА
ЖОВТЕНЬ

6. Неділя — Камсек
13. Неділя — Мишо. Окружений день подяки. Просимо людей доброї волі прибути на Службу Божу. Радо всіх будемо вітати
14. Понеділок. Покрова — Сторожевй
20. Неділя — Калдер
27. Неділя — Донвел коло Шиля руда

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЖОВТЕНЬ

6. Неділя, Св. Андрея — Бонні Дун
13. Неділя, Св. Михаїла — Калдер
20. Неділя, Св. Андрея — Бонні Дун
27. Неділя, Св. Михаїла - - Калдер

Address: 9541—89 Str. Edmonton, Alta. Tel: 466-8854.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЖОВТЕНЬ

6. Неділя — Пайн Ривер
13. Неділя — Ітельберт
14. Понеділок — Неміля (Покрова)
20. Неділя — Гарленд
27. Неділя — Дорбін

Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 8264

о. С. ГРЕБЕНЮКА
North Battleford, Sask.
972—108 St. Ph. 446-3280

о. С. ГРЕДІЯ
ЖОВТЕНЬ

6. Неділя — Свон Ривер
13. Неділя — Пайн Ривер
Вечірня 7 год. веч. — Гнее
14. Понеділок. Покрова — Свон Ріверн
20. Неділя. Денбриї
27. Неділя Норквей

Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ЖОВТЕНЬ

6. Неділя — Верион
13. Неділя — Верион
14. Понеділок П. Пр. Бог. — Верион
20. Неділя — Верион
27. Неділя — Кенауне
ЛИСТОПАД
3. Неділя — Верион
8. Пятниця Димитрія — Верион
10. Неділя — Верион
17. Неділя — Колонна
21. Четвер Арх. Мих — Верион
24. Неділя Верион

Address: 2602-42 Ave. Vernon, B. C. Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЖОВТЕНЬ

6. Неділя — Роблин (місто)
13. Неділя. Спільний обід—Ленард
13. Неділя. Вдячний Молебень год. 4-та по обіді — Шорт Дел
14. Понеділок. Покрова — Русел
20. Неділя — Мікнот, Саск.
20. Неділя. Вдячний Молебень год. 4-та по обіді — Йорктон-Топольріді
27. Неділя — Зелена
27. Неділя Вдячний Молебень год. 4-та по обіді — Гредяю

УВАГА: в жовтні по кожному Богослужению відбувається „День Подяки".

Robiin, Man.

о. Ст. ЗУЗАКА
ЖОВТЕНЬ

6. Неділя — Геффорд
13. Неділя — Кридор
14. Понеділок. Покрови — Геффорд
20 Неділя — Редфід
27 Неділя - Геффорд

Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. М. КРИТЮКА
ЖОВТЕНЬ

6 Неділя Гавсон Бей.
13. Неділя — Гронідя (північна)
14. Понеділок. Покрова Пр. Бог. — Гронідя (над рікою)
20. Неділя — Брускої
27. Неділя — Мелфорт
ЛИСТОПАД
3. Неділя Гавсон Бей
8. Пятниця. Св. Вел. Мч. Димитрія — Брускої
10. Неділя — Гронідя (північна)
17. Неділя Мелфорт
21. Четвер. Собор Архістр. Мих. — Прейрі Ривер. Храм
24. Неділя — Гронідя (північна)

Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛИША
ЖОВТЕНЬ

6. Неділя — Сеньків
13. Неділя Вайта
Покров Пресв. Богор. — Сірко
20. Неділя — Сандаєв
27. Неділя — Вайта
ЛИСТОПАД
3. Неділя — Сеньків
8. Вич. Димитрія — Арбажка Св. Апп. Петра й Павла
10. Неділя — Вайта
17. Неділя Сандаєв
21. Собор Архістр. Михаїла — Арбажка Св. Миколая
24. Неділя Сірко

Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-82.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЖОВТЕНЬ

6 Неділя Нестлок
11 Неділя Ричмонд Парк
20 Неділя Бойлвуд
27. Неділя Сібабін

Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-3745

о. ІВАН МЕЛЬНИК
ЖОВТЕНЬ

6 Неділя Сенді Лейк
13. Неділя — Россбурн
14. Покров Пресв. Богородиці — Глен Елмо
20 Неділя — Ангусвила
27 Неділя — Оквбурн

Address: Oakburn, Man. Box 12 Tel. 336

о. М. ОЛЕСІОКА
ЖОВТЕНЬ

6. Неділя — Сифтон
13. Неділя. Передпна Служби Божої по радіо. Станція СІ-КЕРІ-ДІ-ЕМ Даффін, Мин., від год. 11:00 рано до 12-ої 15 хв. — Даффін
14. Понеділок. Покров Пресв. Богородиці — Косів
20. Неділя — Глаберт Плейнс
27. Неділя — Даффін

Вечірні служаться що неділі о год. 7-ій веч. в Даффіні.

Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704
810 Main Str. South Dauphin, Man.

о. Е. ПРИСТУПИ
Address: Watson, Sask. Box 283 Tel. 3518

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЖОВТЕНЬ

6. Неділя — Інсінгер (м.)
13. Неділя — Тодор (м.)
14 Понеділок Покр. Пр Богородиці — Тодор (за рікою)
20. Неділя — Дробот
27. Неділя — Вестбрук
ЛИСТОПАД
3. Неділя — Інсінгер (м.)
8. Пятниця Св. Муч. Димитрія — Половники
10. Неділя — Тодор (м.)
17. Неділя — Інсінгер (гай-вий)
21. Четвер Св. Арх. Михаїла — Тодор (м.)
24. Неділя — Вестбрук

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
ЖОВТЕНЬ

6 Неділя Смокі Лейк
Беліс Вечірня 4 год. веч
13 Неділя Витьна
Бойн Лейк Вечірня 4 год. веч
14. Понеділок — Едвард — Храм
20. Неділя — Смокі Лейк
Давінг — Вечірня 4 год. веч.
27. Неділя — Споден
Ворспайт — Вечірня 4 год. веч.

Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. В. СЛЮЗАРА
ЖОВТЕНЬ

6. Неділя — Кенора
13. Неділя — Стриджес
14. Покрова Пресв. Богородиці - - Рама
20 Неділя — Кенора
27. Неділя — Бікнеяая
Сапота, Саск., Ph. 563-5168

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЖОВТЕНЬ

6. Неділя — Лек Ла Біш
13. Неділя — Атабаска
14. Понеділок. Покрови Пресв. Богор. — Вондерінг Ривер
20. Неділя — Греслена
Вечірня 4 год. — Норал
27. Неділя — Боїл
Вечірня 4 год. — Сарсіл

УВАГА! Починаючи від першої неділі в жовтні, по всіх громадах буде відбуватись ДЕНЬ ПОДЯКИ.

Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
ЖОВТЕНЬ

6. Неділя — Калворд
6. Неділя — Слоя Крік, Вечірня 7 год. вечора
13. Неділя Вакав
13. Неділя — Альвіна. Вечірня 4 год. по обіді
14. Понеділок. Св. Покрови — Ст. Джуліен. Храм
20 Неділя Лепін
20 Неділя — Тарнополь. Вечірня 4 год. по обіді
27. Неділя — Сматс

УВАГА! У жовтні Богослужения по всіх громадах, починаються на „слов тайн".

Address: Box 4. Wakaw, Sask. Tel, 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЖОВТЕНЬ

6. Неділя — Толстой
13 Неділя Спруто
14. Понеділок. Покрова — Толстой
20. Неділя — Роза
27 Неділя Гардентон

Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЖОВТЕНЬ

6. Неділя — Ніобрук
13. Неділя — Редвей
20 Неділя Егрімонт
27 Неділя Торгнад

Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
ЖОВТЕНЬ

6. Неділя Порт Ветлерфорд
13. Неділя — Кендо
14. Понеділок. Покров Пресв. Богородиці — Витків
20. Неділя — Гетерлей
27. Неділя — Медов Лейк

У звязку зо зміною літового часу Богослужения починаємо Утреню 9.30 рано а Служба Божа 10.30

Address: North Battleford, Sask. 972—108. St. Ph. 445-3280.

о. І. ШЕВЦЯ
ЖОВТЕНЬ

6 Неділя — Вірдейл
13. Неділя — Кадет
14. Понеділок — Кадет, свято Покрови Божої Матері Служба Церковного Сестринства, а після відправи обід у Народнім Домі ім Івана Франка
20 Неділя Вірдейл
27. Неділя Нипавин

Address: Weirdale, Sask. Ph. 486.

о. Г. УДОДА
ЖОВТЕНЬ

6. Неділя — Шіго (м.)
13. Неділя — Винярд
14 Понеділок. Покрова Пресв. Богор. — Федвик. Храм
20. Неділя — Фовм Лейк
27. Неділя — Вишварт

Address: Shesby, Sask., Box 82. Tel. 21.

Округа Айтуна, Саск.
Box 145, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
ЖОВТЕНЬ

6. Неділя Мирнам
13. Неділя Спіна пол.
14 Понеділок Мусідора
Покров Пресв Богородиці
20. Неділя — Мирнам
27. Неділя — Лойдмінстер

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЖОВТЕНЬ

6. Неділя, День Подяки — Торсбі
13. Неділя, День Подяки — Бродерґайлз
20. Неділя, День Подяки — Калмар
27 Неділя, День Подяки — Пено

Address: 9540—109 Avenue, Ph. GA 2-3053. Edmonton, Alta.

ВІСНИК

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XI. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЖОВТНЯ, 1963. WINNIPEG, MAN., OCTOBER 15, 1963. ЧИСЛО (1992) 20

Отець Митроф. Протосрей ВАСИЛЬ КУДРИК упокоївся

З КАМПАНІЇ НА КОЛЕГІЮ

Президент Колегії Св. Андрея, о. С. В. Савчук, 30 вересня виїхав у справах новозаложеної Колегії Св. Андрея на схід Канади.

В Оттави Протопресв. Д-р С. В. Савчук відвідає й Монтреал, а по дорозі відьдав і Форт Вилліям. Якщо час і обставини дозволять, він, можливо, навідається й до інших місцевостей на сході Канади, де він має замір побути зо три тижні.

Наша спільнота на сході Канади в безпосередній зустрічі з о. Д-ром Савчуком має нагоду ближче й подрібніше познайомитися зо станом справ нової Колегії, асоційованої з Манітобським університетом, — з її теперішнім історично-переломовим моментом (включенням в університетську систему), її церковно-релігійним, учбовим, науковим, культурним і виховним значенням для збереження українства в розсіянні, а також з її невідкладними фінансовими потребами такої міри, як цього вимагають її завдання.

З закулісся СССР

Дадуть Польщі частину України?

Влада СССР дасть Польщі частину західньої України: землі по лінію Володимир Волинський-Ковель-Рава Руська, трикутник на північ від Львова, околиці Дрогобиччини й Бориславщини з нафтовими джерелами.

Польща має віддати за це Східній Німеччині (під комуністичною владою) більшість земель над рікою Одрою, а також пристань (порт) Штетин, що величиною є другим після Данціґа, і ще деякі землі. Східня Німеччина має тільки одну пристань, тобто лише Росток, яке вона замішка, і тому Східня Німеччина не може належно розвинути закордонної торгівлі. У неї також замало залізної площі, і все це зменшує її політичне значення й повагу, отже західні держави легковажать її.

Влада СССР забере від Польщі Білостоцьке воєводство, бо там є великі родовища урану, а Польщі дасть за це Львів з околицями.

У цій справі ведуться тайні переговори між Хрущовим, кімуніст. диктатором Польщі Гомулкою і комуніст. диктатором Східньої Німеччини Ульбріхтом.

Цю справу виявив один бувший визначний дипломат-жид, який утік з Польщі на захід Европи, і там зголосився в канцелярії Жидівської Агенції з заміром виїхати в Ізраїль.

Ці інформації подав Leo Heiman. (Ширше про це написано в журн. „The Ukrainian Bulletin" ч. 13-16/1963, що є органом Укр. Конгрес. Комітету Америки).

Під кличем „уні"

Друга сесія II В. Собору

Друга сесія Другого Ватиканського Екуменічного (Світового) Собору Католицької Церкви почалася церковною Відправою в неділю 29 вересня ц. р. (Цей Собор почався 11 жовтня 1962 р. і його перша сесія тривала до 8 грудня 1962 р. під проводом папи Івана XXIII, який в

(Продовження на 3-й стор.)

Проти християнства

Чергова хвиля демонстрацій в Ізраілі

„Не забирайте наших дітей!"

В Ізраілі відбулися чергові демонстрації проти християнських місій, — подали вечірні телеграйни вісті з Торонта 28 вересня. Демонстрації, — добре зорганізовані, з участю рабінів — відбувалися під кличем проти християнських місій: „Не забирайте наших дітей!"

З. Р. В. — Демонстрації й напади на християнські місії в вересні ц. р. також відбувалися під кличем проти християнського „душехватства".

Це факт, що більшість жидів в Ізраілі користується матеріальною допомогою християнських місій в Ізраілі, але в дійсності самі християнські місії не орієнтуються, чи і скільки з тих жидів, які користуються допомогою місій, справді стали християнами.

Тіто і Степінац

Чи Тіто відвідає Канаду? Пірсон уникає цього питання.

Грег Конолі голова Парляментської пресової галереї в Оттаві, заявив:

„Немає сумніву, що в Канаді існує неприхильність до Тіто, передусім напевно серед римо-католиків... які пам'ятають процес та ув'язнення архиепископа Степінаца тітовським режимом — інформує „Canadian Scene" 4. 10. 1963 р

З. Р. В. — До Тіта існує неприхильність серед усіх противників комунізму. Але інша справа, коли архиеп. Степінац очолював Катол. Церкву в Хорватії (1942—45) Католицька Акція в цій країні вимордувала коло 1.700.000 православних. Архиеп. Степінац не став в їх оборон. Документи про це зібрали Об'єднані Нації, і вони подані в книжечці: Monica Farrell, "The Ravening Wolves".

У XX столітті

Архиєпископ проти високих титулів

Вимагає від епископату визбутися „еміненцій", „ексцеленцій", розкошів і блеску

Римо-католицький архиепископ у Ріо де Жанейро (Бразилія) Гельдер Пессоа Камара 22 вересня ц. р. „запропонував свої колегам-епископам, щоб вони занехали такі титули, як „ексцеленція" „еміненція" та виреклися дорогих хрестів, перстенів і потужних лімузин... Це звернення було розіслане по всьому світі... бо це створює відділення між нашим духовенством і вірними... це відмежовує нас від робітників і бідних", — повідомив „New York Times" 23. 9. 1963.

Прот. ВАСИЛЬ КУДРИК

(13. 10. 1880 — 7. 10. 1963)

У понеділок 7 жовтня ц. р. о 7-й год. вечора в лікарні Принсес Елизабет у Вінніпезі упокоївся о. Митрофорний Протосрей Василь Кудрик.

Прибувши в Канаду 1903 р., Покійний був першим редактором „Український Голосу" — від 1910 до 1920 р. У сан священика був рукоположений 1923 р. Від 1941 р. до серпня 1954 був редактором „Вісника".

Дня 1 квітня 1955 р. з нагоди 50-ліття громадсько-церковної, письменницької, наукової й журналістичної праці та з нагоди 75-ліття життя о. Василя Кудрика українське громадянство вшанувало Його Ювілеєм.

В особі Покійного відійшов з цього світу постать, що була душею української православної спільности в Канаді, і покидає печать духа свого на цілій „епосі" піонерів нашої Церкви та взагалі українства в Канаді

Зокрема, в особі Покійного суспільство втратило дійсну, в справжньому значенні цього слова людину.

Нашій спільноті тяжко буде погодитися з цим фактом, що о. Василь Кудрик відійшов від нас у вічність. Але дух його залишається між живими, і люди праці його чекають, щоб їхне насіння сіяти далі на нашій українській ниві.

Покійний осиротив усю нашу спільноту, а також і свою ближчу родйну — двох братів і сестру.

Сумна вістка — про упокоєння о. В. Кудрика — заскочила „Вісника" вже зложеним, саме перед його пущенням на пресу, отже про Похорон (який передбачається на 21 жовтня) і ширше про особу Покійного буде у „Віснику" за 1 листопада.

ВІЧНА ПОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Бл. п. Отець Дмитро КИРСТЮК

Діймося сумною вісткою, що в суботу 21 вересня упокоївся в Бозі бл. п. о. Дмитро Кирстюк.

Бл. п. о. Д. Кирстюк був одним із перших Священиків Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Він брав участь в 2-му З'їзді Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що відбувся 27 листопада 1919 року, на якому був затверджений як Священик нашої Церкви.

Отець Д. Кирстюк був енергійним душпастирем, ревним оборонцем Віри Православної, Української Православної Церкви та свідомим українцем.

Його освідомлююча праця серед наших людей багато спричинилася до розвитку Української Православної Церкви в Канаді. В часі своєї активної душпастирської праці, Покійний Отець працював у Шіго, Тідор і в Канорі, Саск., а парафії Св. Михаїла у Вінніпезі, Ман., і у Ванкувері, Б. К.

Священича праця о. Дмитра Кирстюка почалася й провадилася в часі великого випробування для зродженого Українського Православія в Канаді. Лише тверді, свідомі свого покликання Священики могли нести хрест пастирського служення в Українській Православній Церкві, тоді початкуючій в Канаді. Покійний Отець Дмитро був одним із них.

Він активно служив нашій Церкві до весни 1946 року, поки не пішов на відпочинок. Але й у часі відпочинку він ще багато помагав в обслуговуванні Ванкуверської Округи.

17 років Покійний Слуга Божий Дмитро був захований тишою старечого віку, проживаючи у Ванкувері. Упокоївся в Бозі в суботу, в день Різдва Пресвятої Богородиці; похований в понеділок 23 вересня цього року.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Президія Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Греко-католицьке „високе духовенство йшло на уступки полякам"

„Ці нищівні польські (римо-католицькі) місії на українських землях нищили духове обличчя нашої (греко-католиків) Церкви та вповнювали нехристиянську ненависть до таких же християн українців нез'єдненої Церкви з Апостольською Столицею. . ."

„Пішов натиск (поляків римо-католиків) на владик). . . Наше (греко-католицьке) високе духовенство йшло на уступки полякам. Запроваджували до Божественної Літургії деякі новості з римо-католицького обряду. . .", — сказано, між іншим, у довшій статті „Некарушність східнього обряду", написаній „З нагоди Кирило-Мефодіївських святкувань", що її опублікував „Християнський Голос" (4. 8. 1963) — орган Мюнхенської греко-католицької єпархії). (Замітки в дужках р. В.).

З. Р. В. — У Галичині наступ на український церковний обряд в греко-католицтві відбивали головно свідомі світські українці греко-католики, бо коли між духовенством (виключно між рядовими священика) знаходилися оборонці, то їхня церковна влада стримувала їх.

А тепер, поза межами України, фронт цієї самооборони обернувся: світські греко-католики заховкли в цій справі, щоб не наразитися церковній владі, — отже осмілився заговорити про це один з греко-католицьких. . . церковних органів!

Півд. Вієтнам

Перемога уряду Діема „це наша перемога" каже катол. діяч

До переслідуваних католицькою владою буддистів у Південному Вієтнамі відомий Католицький священик Тран Ван Туунг сказав: „Нам прикро, що ми мусимо бити молодих дівчат і проливати кров. . . ми мусимо це чинити, бо перемога уряду — це наша (католицька) перемога" (Журн. „AREO", ч. 7, 1963).

З. Р. В. — Президентом Півд. Вієтнаму (столиця в м. Сайгон) є католик Лінґ Гіну Діем. Його брат, Нго Дінґ Тгук є римо-катол. архиепископом у м. Гуе в цій же країні. У Південному Вієтнамі є 8 мільйонів населення; в тому тільки 1.400.000 католиків, а решта — буддисти, яких переслідує католицька влада.

Голод в СССР

Хрущов признається

Наказує населенню менше їсти

„Щоденник „New York Times Service"

(2. 10. 1963) повідомив:

„МОСКВА. — Прем'єр Хрущов у своїй промові сказав оце вперше совєтському народові (народам в СССР, — Р.В.) про закуп Москвою великої скількости пшениці за границею.

Згідно з повідомленням урядового часописа „Известия", совєтський вождь сказав, що разом куплено й позичено не менше дев'ятьох мільйонів метричних тон, що становлять шосту частину скількости всього того збіжжя, що його минулого року зібрала була в Совєтах уряд ова торговельна агенція.

Промовляючи в Краснодарі. . . минулого четверга (1 жовтня), прем'єр сказав, що 6.8 мільйонів тон пшениці куплено в Канаді, 1.8 мільйона тон куплено в Австралії і 400.000 тон позичено в Румунії. Він додав, що „малу скількість" отримано також з інших країн, яких він не назвав. Він не сказав, чи евентуально буде зроблено закуп в США. . .

Урожай мізерний

Хрущов сказав, що мізерний урожай змусив владу звернутися до народу з закликом (наказом, — Р. В.), обмежити споживання зерна і на харчі, і на пашу для худоби. Часописи (в СССР) продовж кількох останніх місяців були повні статтей, в яких осуджувано громадян за марнування хліба.

Більшість промови Хрущова, яка зайняла собою дві з половиною сторінки „Известий", які складаються з 4-х сторінок, була присвячена плянам Совєтів збільшити продукцію хемічного удобрива (погноїв) та наводнення, як останню розв'язку хліборобської недуги цієї країни".

У Канаді 18.896.000 населення

Доміністьне Статистичне Б'юро з жовтня ц. р. оповістило ось ці дані.

На 18.896.000 усього населення припадає 6.399.000 осіб віком нижче 15 літ, що становить майже третину всього населення Канади. Людей нижче 65 років є 1.442.200. Людей віком від 15 до 65 років — 11.054.300.

Від червня 1961 р. число населення збільшилося на 3.6 процентів; але приріст населення віком нижче 15 років становив тільки 3.4 процента, а це значить, що число народжень пропорційно трохи зменшилося; число населення віком від 15 до 65 років і вище 65 років збільшилося на 3.7 процентів, цебто його приріст пропорційно повищився.

Питання в Голівуді

Який був вигляд Христа?

Продуцент фільму „Біблія" знайшов 150 різних описів вигляду Христа

Який був вигляд Христа? Продуцент і директор майбутнього фільму „Найбільша історія всіх часів", Джордж Стівенс, затрудив цілий штаб дослідників, щоб вони знайшли йому дійсний вигляд Христа; дослідники вже знайшли 150 старовинних описів Його, але всі вони відрізняються один від одного. (Журн. „AREO" ч. 7, 1963).

Цьогорічний З'їзд Колегії Св. Андрея в Вінніпегу

Цим подається до прилюдного відома, що черговий З'їзд Колегії Св. Андрея в Вінніпегу відбудеться в **п'ятницю, суботу й неділю, 8, 9 і 10 листопада 1963 року**, в місті Вінніпегу, Ман. Наради З'їзду відбудуться в залі Катедри Пресв. Трійці, 1175 Мейн Стріт.

Програма З'їзду буде оголошена пізніше.

За КОЛЕҐІЮ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ

о. д-р С. В. Савчук,
голова Дирекції.

Друга сесія. . .

(Продовження з 1-ї стор.)

перерві між першою й другою сесією помер, а папою став Павло VI).

Програмове слово папи Павла VI на відкритті 2-ї сесії Собору: Щоб „відділених братів" назад привести до Римо-католицької „Пастви"

Американський щоденник „Southam News Service" 30 вересня ц. р. опублікував репортаж з Ватикану про відкриття другої сесії Другого Ватиканського Собору п. з. „Зроблено скоріший крок сесії церковного з'єднання", і з цього репортажу нижче подаємо важливіші витяги (пояснення в дужках належать ред. В.).

„У неділю (29 вересня 1963 р.) християни всяких віроісповідань глітно заповнили Площу Св. Петра, щоб послухати, як папа Павло (IV) висловить своє пречення чинити нові зусилля, щоб назад привести „відділених братів" до Римо-католицької Пастви".

„Біля год. 11.30 перед полуднем, коли цей первосвященик (Павло VI) почав своє 75-хвилинне слово по-латинському, товпа коло сто тисяч осіб заповнила велетенську площу, щоб знадвору через гучномовці слухати церемонії" (в соборі Св. Петра).

„Відправа, згідно з римо-католицьким звичаєм, відбувалася тільки по-латинському".

„Карнавальна атмосфера"

„Внутрі базиліки (собору Св. Петра) була справжня карнавальна атмосфера. Ченці й черниці з світлянними фотокамерами й транзисторними радіоапаратами, всуміш із туристами прицілювалися на звичайні моменти урочистої процесії папи і його прибічників — під миготінням телевізійних світел. . . Лепетання голосів — італійських, французьких, німецьких, англійських та іспанських — заповняли повітря продовж тригодинного очікування на початок церемонії".

„Але представники різних спільнот Християнства, включно з англіканами, лютеранами, пресвітеріянами й методистами — як спостерігачі, зайняли спеціяльні місця поблизу папського золотого престола, що стояв нижче високого вівтаря базиліки. Їх запрошено сюди бути свідками другого на протязі року більшого зусилля змодернізувати римо-католицьку віру й шукати шляхів до гомінної християнської єдности".

Продовж двох слідуючих місяців вони будуть присутні на закритих засіданнях, де 2500 патріярхів (уніятських), кардиналів, архиепископів, єпископів та вбатів Римо-католицької Церкви будуть обговорювати різні теми церковної практики й вірування".

Проект реформи 2000-літньої „de ecclesia"

„Великою справою (на нарадах Собору) буде „de ecclesia" — „про Церкву", про яку є суперечні думки, — це є той заголовок-парасоля, який включає в себе основні (проекти) реформи в 2000-літній католицькій вірі".

Папа Павло VI „буде продовжувати й поширювати політику папи Івана XXIII"

Мета Собору — „повна й універсальна вселенськість" усіх християн (з'єднання під проводом папи)

„Папа Павло VI, промовляючи читким і драматичним голосом, сказав ясно, що він буде продовжувати й поширювати політику свого попередника, Івана XXIII, який помер у червні ц. р. Він сказав, що метою цього Собору є „повна й універсальна вселенськість" між усіма вірними Християнства. . . Римо-католицька Церква, продовжував він, сповнена „глибоким смутком" з приводу їхнього „затяжного відокремлення".

Привітання не-християнським релігіям

„Він (папа Павло VI) також передав дружні привітання й не-християнським релігіям, які „зберігають сенс одного найвищого Бога — творця і вседержителя. Католицька Церква, коли бачить в таких релігіях „вилиття, недосконалості й помилки, які спричиняють ій смуток", то вона не може виключити їх із своїх думок, але вона „бажала б довести до їхнього відома, що вона оцінює, що в них є з правди, доброти й людяности".

З. Р. В. — До тих не-християнських релігій також належать жиди. Якщо б папа заликав жидів, щоб вони стали католиками, бо, мовляв, їхня релігія є правдивою, то жиди, можливо, назвали б це очорнюванням жидівства, отже й вважали б це антисемітизмом. Тому-то цікаво відмітити цей факт, що християн не-католиків папа безпечно тавруе словами „відділені брати" (отже й, мовляв, заблукані), і претендує на власть над ними, а не-християнам він шле дружні привітання, і на власть над ними не претендує. . .

II В. Собор

Початки й хід нарад першої сесії

Друга сесія Другого Ватиканського Собору почалася в неділю 29 вересня Богослуженням і словом папи Павла VI. Наради цієї сесії почалися в понеділок 30 вересня. Той день був забитий рутиновими справами процедури діянь Собору, при чому відмічували деякі важливіші місця поблизу папського золотого престола, що стояв нижче високого вівтаря базиліки. Їх запрошено сюди бути свідками другого на протязі року більшого зусилля змодернізувати римо-католицьку віру й шукати шляхів до гомінної християнської єдности".

Продовж двох слідуючих місяців вони будуть присутні на закритих засіданнях, де 2500 патріярхів (уніятських), кардиналів, архиепископів, єпископів та вбатів Римо-католицької Церкви будуть обговорювати різні теми церковної практики й вірування".

Проект реформи 2000-літньої „de ecclesia"

„Великою справою (на нарадах Собору) буде „de ecclesia" — „про Церкву", про яку є суперечні думки, — це є той заголовок-парасоля, який включає в себе основні (проекти) реформи в 2000-літній католицькій вірі".

Папа Павло VI „буде продовжувати й поширювати політику папи Івана XXIII"

Мета Собору — „повна й універсальна вселенськість" усіх християн (з'єднання під проводом папи)

„Папа Павло VI, промовляючи читким і драматичним голосом, сказав ясно, що він буде продовжувати й поширювати політику свого попередника, Івана XXIII, який помер у червні ц. р. Він сказав, що метою цього Собору є „повна й універсальна вселенськість" між усіма вірними Християнства. . . Римо-католицька Церква, продовжував він, сповнена „глибоким смутком" з приводу їхнього „затяжного відокремлення".

Привітання не-християнським релігіям

„Він (папа Павло VI) також передав дружні привітання й не-християнським релігіям, які „зберігають сенс одного найвищого Бога — творця і вседержителя. Католицька Церква, продовжував він, сповнена „глибоким смутком" з приводу їхнього „затяжного відокремлення".

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавниче Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в США — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

РУСИФІКАЦІЯ В УНІВЕРСИТЕТАХ КАНАДИ

Професор викладає історію російської літератури. І стару українську літературу, напр., славне „Слово о полку Ігоревім" проголошує „російською" творчістю. Хто цей професор? Українець! Студенти слухають його, і вірять йому. Хто ці студенти? Українці! Де це діється? В університетах Канади й Америки! На „слов'янських" студіях. . .

Чи українська спільнота щось зробила, щоб запобігти цьому? Нічого!

Чи хтонебудь з провідних діячів нашої спільноти та її установ хоч зацікавився тим, чого навчають на „славістичних" студіях? Ніхто!

Чому ж то воно так?

Українці в значній мірі причинилися до шиpення російської мови в Канаді і в Америці.

У більшості університетів на заході Канади викладання російської мови започатковано з ініціативи українців, щоб... дістати посаду.

Але тут ще не було б трагедії, якщо б мову трактувати лише механічно, — тобто як технічний засіб порозуміння, — не більше; і якщо вийти з цього завдання, що коли не викладав би українець, то однаково ж хтось викладав би цю мову, отже викладав би не-українець.

Але в університетах російські студії не обмежуються самим вивченням мови, — у них включається історія Росії, російська література і т. д. І коли хто з українців в університеті викладає російську літературу, а йому доводиться сягати до старих часів, то стару українську літературу (княжих часів) він конечно зачислює до... російської літератури. Чому? Бо так роблять професори російської, жидівської і ін. національностей, отже професори України наслідують їх.

Це зрозуміло, що університетська посада добре платна: вона вигнеться від понад сім тисяч початкуючого професора — асистента до 10—12 тисяч „ассоціейт" професора — за 12 годин тижнево праці, як норми. Ми з радістю проводимо згадками в часописах кожну нашу „нову професійну силу—науковця" на посаду на славістичних студіях, і з пошаною віддаємо належні йому гонори.

Ми з тугою надіємося, що ці професори будуть „амбасадорами" української науки в вільному світі. І тому різні наші організації та партії намагаються провести на університетську посаду „свою людину", бо ж вона, ними вихована, отже й виправдає їхні надії. . .

І так проводять цю особу аж до університетського порога, а далі вже не цікавляться, що там діється, — як вона виконує те своє „українське наукове амбасадорство".

Ми віримо, що ті професори українці, зарховуючи стару українську літературу до „російської", чинять це проти власного переконання; але на них дивляться росіяни, жиди і москвофіли різних національностей, отже вони мусять „пильнуватися", і тому чинять саме так, а не инакше — щоб їх не усунули з посади за т. зв. „український сепаратизм".

Так, безперечно, така загроза, для них існує. Але... в Україні під російсько-царського окупацією у к раїнські вчені не тільки не боялися втратити теплої посади й „гонору", але й не лякалися в'язниць і каторги за ширення правди в науці, отже й за оборону української історії, літератури, мови.

В Україні під московською червоною окупацією найкращі українські науковці безстрашно пішли на муки й смерть, бо відмовилися проголошувати „російським" це, що є українським.

А у вільному світі значне число наших науковців в університетах добровільно, задля посади, чинять це, що відмовлялися чинити науковці в Україні коштом свого життя.

Це добре, що всі ми чуйні, коли в поневоленій Україні навіть правопис русифікують, і в нашій пресі та серед науковців є протести.

Але чим же пояснити цей факт, що ніхто не протестує проти проголошування „російською" старої української літератури, а тим самим і історії давньої України? Чи проти цього не протестується тільки тому, що це голосять в університетах ці українські науковці, які це викладають?

Ось буде вже з десять років тому, як в одному з університетів у Канаді вийшов підручник російської літератури, в якому стару українську літературу зачислено до „російської". Автором цього підручника є українець — професор слов'янознавства в одному з університетів Канади. Цей підручник красується на толицях слов'янських бібліотек університетів, і ним користуються українці, що викладають російську літературу в університетах, — і все це діється між професорами, а суспільство не знає цього.

Коли ця справа ще пару років тому була подана до відома діячам однієї з наших провідних соборних організацій, то вони висловили „здивування", обіцяли „поцікавитися" цим; але не зроблено нічого, і все йде далі по-старому. . .

Та ж українськими руками русифікується українську молодь в університетах!

Коли в цій справі ніхто не запобігає „згори", то треба, щоб ій запобігали „здолу"; це значить, нехай батьки спитають своїх дітей: чого і хто їх навчає на слов'янських студіях в університетах, — як там є з старою українською літературою?

Чому Московська Патріярхія вислала спостерігачів на II Ватиканський Собор?

„З політичних кругів вийшло чимало всякого роду дискусій на тему майбутнього Собору, які намагалися з'ясувати, яке становище, у висліді скликання цього Собору, могла б забрати Римо-католицька Церква щодо міжнародніх проблем усього людства за наших неспокійних часів. Це зацікавлення стане повністю зрозумілий, коли взяти до уваги, що рамки духовости 500 мільйонів римо-католиків, які живуть у майже всіх країнах світу і в єдності під Римським Престолом, не можуть не відбитися на курсі міжнародних подій".

„Політика Московської Патріярхії вже з самого початку була така, що вона з резервою — пожалуй, побачимо — відносилася до цього Собору Римо-католицької Церкви. Це й легко зрозуміти, оскільки в духовості Східніх й Західніх Церков, які продовж століть будувалися на взаємних порізненнях, зродилася відчуженість. Тому-то Російська Прав.

Церква в минулому пережившм багато терпінь з приводу цих різниць, вирішила не починати жодних кроків у справі вможливлення вислати своїх спостерігачів на цей Собор, поки в неї не було ясного образа цілей і роботи цього ж Собору. І якраз тому, коли в травні 1959 р. італійський часопис „Tempo" сповістив, що представники Московського Синоду правдоподібно переговорювали з апостольським нунціем у Відні, монсіньором Делле Піано, у справі участи Російської Православної Церкви в майбутньому Соборі, то Московська Патріярхія мусіла заперечити цій явно видуманій вістці. Насправді ж вона відгукнулася на заяву голови Секретаріяту Християнської Єдности, кардинала Августина Беа, який він склав у березні 1961 р. перед відпоручниками часописа „Journale Del Popolo": що якщо Московська Патріярхія бажає вислати своїх спостерігачів на Собор, то вони будуть радо прийняті."

„У цьому становищі Московської Патріярхії не було нічого неясного й незрозумілого. Навпаки, своїм ставленням до цього з резервою вона натякала на це, що Російська Православна Церква не вишле ні одної особи на такий Собор, який заповідався як сповнений протиправославними почуттями та ворожим відношенням до країн сходу. І саме тому Московська Патріярхія мусіла уважно слідкувати за кожним словом і за кожним ласкутиком інформацій у справі цього, що діялося в Ватикані продовж періоду перед Собором, намагаючись збагнути духа й напрямні роботи майбутнього Сообру."

„І так, не зважаючи на це недовір'я яке було супроти Ватикану, вирішальні кроки папи Івана XXIII разом з його передніми заявами створили такі вигляди на роботу цього Собору, що йшли впарі з православним сумлінням. Так само — очищення й обновлення церковного життя, задоволення духових потреб модерної людини, праця для миру між народами й турбота за їхній добробут — усі ці справи, поставлені на Соборі, поширили його значення, і так спонукали християн пов'язувати з ним великі надії."

„Силою цих нових тенденцій недавне застереження Московської Патріярхії щодо Собору почало крок за кроком відкривати шлях оптимістичним передбаченням і тим надіям, про які вона склала була заяву в жовтні 1958 р. Тоді бо, закликавши до християнського миру, і протестувавши проти вживання атомної енергії для воєнних цілей, Московська Патріярхія висловила свою щиру надію на це, що „У спадкоємців смерти зростає бажання, щоб християни Римо-католицької Церкви будували мир між народами".

„І справді, в атмосфері, створеній папою Іваном XXIII на початку Собору, ця надія здоягнулася в живі форми... зами папи Івана з нагоди Собору були натхнені християнським оптимізмом. І так, промовлявши в Сикстинській каплиці до офіційних представників 86 держав, папа Іван сказав: „Цей Світовий Собор хоче показати світові, як практично здійснити вчення Божественного Основоположника, царя миру на світі... Немає жодного сумніву", продовжував папа, „що Світовий Собор буде за створенням нової атмосфери й за усуненням усіх конфліктів, особливо ж війни..."

У світлі вищезгаданих фактів цей Собор, скликаний папою Іваном XXIII, набрав значення такої події, яка стала гідною, щоб Християнські Церкви поставилися до нього з великою доброзичливістю. Тому-то, коли в серпні 1962 р. п. Жан Буль (Jean Boule) спитав Його Святішість Патріярха Олексія, чи його запрошено на Собор і чи він прийняв би запрошення, то Голова Російської Православної Церкви відповів, що двері для можливості такого запрошення залишаються відкритими. Говоривши про близькість між Православною й Католицькою Церквами щодо Віри й літургії, цей патріярх сказав: „Ми віримо, що різниці між ними згодом можуть бути переборені... на шляху... до нормалізації міжнародного положення... для встановлення тривкого справедливого миру".

„Саме тоді якраз архиепископ Никодим — голова Департаменту закордонних церковних справ Московської Патріярхії, який був у Парижі на засіданні Центрального Комітету Світової Ради Церков, заперечив ці вістки в західній пресі, що під час своїх відвідин в Югославії патріярх Олексій, очевидно, виявив небажання Російської Православної Церкви вислати своїх спостерігачів на II Ватиканський Собор".

„Цей стан справ був такий, що 27 вересня минулого року (1962) монсіньор Іван Вілебрандс (Johan Willebrands) — цього, що діялося в Ватикані продовж періоду перед Собором, намагаючись збагнути духа й напрямні роботи майбутнього Сообру."

„І так, не зважаючи на це недовір'я яке було супроти Ватикану, вирішальні кроки папи Івана XXIII разом з його передніми заявами створили такі вигляди на роботу цього Собору, що йшли впарі з православним сумлінням. Так само — очищення й обновлення церковного життя, задоволення духових потреб модерної людини, праця для миру між народами й турбота за їхній добробут — усі ці справи, поставлені на Соборі, поширили його значення, і так спонукали християн пов'язувати з ним великі надії."

„Силою цих нових тенденцій недавне застереження Московської Патріярхії щодо Собору почало крок за кроком відкривати шлях оптимістичним передбаченням і тим надіям, про які вона склала була заяву в жовтні 1958 р. Тоді бо, закликавши до християнського миру, і протестувавши проти вживання атомної енергії для воєнних цілей, Московська Патріярхія висловила свою щиру надію на це, що „У спадкоємців смерти зростає бажання, щоб християни Римо-католицької Церкви будували мир між народами".

„І справді, в атмосфері, створеній папою Іваном XXIII на початку Собору, ця надія здоягнулася в живі форми... зами папи Івана з нагоди Собору були натхнені християнським оптимізмом. І так, промовлявши в Сикстинській каплиці до офіційних представників 86 держав, папа Іван сказав: „Цей Світовий Собор хоче показати світові, як практично здійснити вчення Божественного Основоположника, царя миру на світі... Немає жодного сумніву", продовжував папа, „що Світовий Собор буде за створенням нової атмосфери й за усуненням усіх конфліктів, особливо ж війни..."

У світлі вищезгаданих фактів цей Собор, скликаний папою Іваном XXIII, набрав значення такої події, яка стала гідною, щоб Християнські Церкви поставилися до нього з великою доброзичливістю. Тому-то, коли в серпні 1962 р. п. Жан Буль (Jean Boule) спитав Його Святішість Патріярха Олексія, чи його запрошено на Собор і чи він прийняв би запрошення, то Голова Російської Православної Церкви відповів, що двері для можливості такого запрошення залишаються відкритими. Говоривши про близькість між Православною й Католицькою Церквами щодо Віри й літургії, цей патріярх сказав: „Ми віримо, що різниці між ними згодом можуть бути переборені... на шляху... до нормалізації міжнародного положення... для встановлення тривкого справедливого миру".

„Саме тоді якраз архиепископ Никодим — голова Департаменту закордонних церковних справ Московської Патріярхії, який був у Парижі на засіданні Центрального Комітету Світової Ради Церков, заперечив ці вістки в західній пресі, що під час своїх відвідин в Югославії патріярх Олексій, очевидно, виявив небажання Російської Православної Церкви вислати своїх спостерігачів на II Ватиканський Собор".

„Цей стан справ був такий, що 27 вересня минулого року (1962) монсіньор Іван Вілебрандс (Johan Willebrands) — спеціяльний представник Секретаріяту Християнської Єдности, прибув у Москву, і як до другого жовтня був в особистому зв'язку з відповідальними людьми Московської Патріярхії, інформуваши їх за той час про хід підготови до II Ватиканського Собору і про його роботу. Крім цього, він дав відповіді на численні питання, таким чином доповниши наш образ замірів Римської Церкви. Це зустріч ще більше прояснила атмосферу відношення Російської Церкви до майбутнього Собору. У висліді повороту монсіньора Віллебрандса до Риму кардинал Августин Беа вислав Московській Патріярхії офіційне запрошення вислати спостерігачів на Собор. А після цього Священний Синод на своїх зборах 10 жовтня 1962 р. постановив прийняти це запрошення. Згідно з цим рішенням була вислана до Риму телеграма з висловами згоди і з повідомленням про назначення двох спостерігачів Російської Православної Церкви — протоерея Віталія Борового й архимандрита Володимира (Котлярова), які прибули на II Ватиканський Собор двадцятого жовтня" (1962).

З. Р. В. — У дійсності, крім прот. Борового й архим. Котлярова, був ще й світський спостерігач з Москви — Амфіновенов. Ватикан встановив такий принцип: він раніш неофіційно питав Церкви, чи вони погоджуються вислати свої спостерігачів на Собор, і коли котрa з Церков ручалася, що вона їх вишле, то аж після того Ватикан присилав запрошення.

Московський Патріярхії Ватикан зробив виняток: раніше було вислане офіційне запрошення з Ватикану в Москву, а вже після того Синод Російської Церкви в Москві нараджувався, чи прийняти це запрошення.

Під час підготови до II Ватиканського Собору папа переговорював з урядом СССР (напр., зять Хрущова, Аджубей, з дружиною відвідав папу Івана XXIII і відбув з ним довірочну розмову). Хрущов хотів, щоб на II Ватик. Соборі не було виступів проти комунізму взагалі, а проти влади СССР зокрема. І їх не було (принаймні на першій сесії Собору, а далі — буде видно), і що там будуть виступи проти війни та проти атомної зброї.

У вищецитованій статті (це властиво заява Московської Патріярхії) бачимо, що Московська Патріярхія вислала своїх спостерігачів на II Ват. Собор не з мотивів релігійних, а з мотивів світсько-політичних („світовий мир", агітація проти атомної зброї, „оборона трудящих", „модерний поступ" і т. п., отже ці самі пропагандивні кличі, що й у заявах СССР).

Далі, вістки на заході (основані на фактах), що Московська Патріярхія говорила так-то, а потім заперечування цього з боку Московської Патріярхії, — це вказує на складну дипломатичну гру Моск. Патріярхії, і свідчить, що щось там у неї за кулісами діялося, чого ще й досі не виявлено.

Константинопольська Патріярхія 19 жовтня 1962 р. заявила, що вона не вишле своїх спостерігачів на II Ватиканський Собор, і що ця її постанова була зроблена „в погодженості з усіми іншими Православних Церквами" (отже й з Московською Патріярхією), як про це сповіщав „New York Times" 20 жовтня 1962 р., підкресливши, що Московська Патріярхія раптом „виломилася з православних рядів", виславши своїх спостерігачів на II Ват. Собор, — мовляв, вона зломила своє зобов'язання, дане іншим Православним Церквам.

Усе це свідчить, що влада СССР змусила Московську Патріярхію вислати спостерігачів на II Ват. Собор, а до цього прислухання причинився Рим своїми переговорами з владою СССР.

Чому Московська Патріярхія...

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„СПОКОНВІКУ БУЛО СЛОВО (Логос — З.Р.В.), *А СЛОВО В БОГА БУЛО, І БОГ БУЛО СЛОВО. ВОНО В БОГА БУЛО СПОКОНВІКУ. УСЕ ЧЕРЕЗ НЬОГО ПОСТАЛО, І НІЧОГО, ЩО ПОСТАЛО, НЕ ПОСТАЛО БЕЗ НЬОГО"* (Ів. 1:2-3).

Чи знаходили Ви у філософії, чи деінде, більш правдиве і глибше пояснення про Бога, як подало (людству — Откровіння (Об'явлення) про істоту Бога, як про Бога-Слово?

„Слово" у тексті оригіналу (грецького) Нового Заповіту — це „Логос", що означає висказану Думку.

ВАТИКАНСЬКИЙ СОБОР ОБГОВОРИТЬ СПРАВУ СТВОРЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО ПАТРІЯРХАТУ?

(УПБ, РИМ) — „Із неурядових, однак добре поінформованих джерел довідуємось, що справа створення українського патріярхату ставеться дуже актуально на Другому Ватиканському Вселенському Соборі. Між пропозиціями внесеними Отцями Собору відносно різних справ, існують численні пропозиції також в цьому напрямі: „е дуже відповідним і корисним створити український патріярхат".

„Отже Собор у своїх Загальних Зборах та в працях причетних до цього комісій обговорить цю справу так дуже важливу для Української Церкви й Українського Народу. Чи на Соборі буде вже рішено саме створення, чи положаться до цього передумови, полишаючи саме створення пізнішому рішенню Папи,- побачимо. Одначе вже сам факт, що в одний або другий спосіб справа буде поставлена, є для нас великим осягом", інформує бюлетень „Вісті з Риму" ч. 2, Рим, 30 вересня 1963.

II Ват. Собор

Дискусія над значенням слів Біблії

Четвертого дня нарад — 3 жовтня відбулася дискусія над питанням: що означають ці чи ті окремі слова і вислови Біблії?

Згідно з інформаціями „Associated Press" за 3 жовтня ц. р., „Більшість із 17 промовців у базиліці св. Петра, пропонуючи зміни у схемі (темі) „de ecclesia" — про Церкву, застановлялися над значеннями слів і символів як у Старому, так і в Новому Заповітах".

„De ecclesia" (про Церкву) має бути провірена у зв'язку з цим питанням: що Христос розумів під словом „Церква", коли він основував її? Яка в дійсності є її побудова? Хто до неї належить? Начерк схеми („de ecclesia") в основному був схвалений собором у вівторок (1 жовтня). 2300 отців собору вислухали поглядів (під час дискусії) у справі перших 4-х розділів цієї схеми („про Церкву") — „Містерія Церкви".

Між кардиналом з Данії і єпископом з Італії відбулася дискусія через гостре розходження поглядів у справі питання: „чи й інші апостоли, крім Петра, користаються авторитетом у Церкві?"

Передплачуйте, читайте і поширюйте „Вісника"!

За поширення прав єпископів, проти курії та італійського характеру Кат. Церкви

ПРЕСА ВІДМІТИЛА ПРОМОВУ МИТР. М. ГЕРМАНЮКА

Реформістична ідея кард. Ліенара здобувае Собор. Папа Павло VI перейшов на сторону реформістів. Преса у світі перший раз згадала про виступ на Соборі одного з єпископів українців греко-католиків. Митр. Германюк повторив пропозицію папи.

У пресі досі ще ніде не було згадано, що б хтонебудь з єпископів українців греко-католиків виступав на II Ватиканському Соборі з промовою, і ставив би якісь вимоги та пропозиції. Тому-то промова Вінніпезького митрополита Максима Германюка, який промовляв на Соборі 1 жовтня була згадана у декотрих більших щоденниках.

Митр. Максим Германюк у своїй промові виступив проти ценгралістичного самовласта ватиканської курії і проти „романізму" в Католицькій Церкві, цебто проти її італійського характеру.

Курія — це центральна адміністрація Римської Церкви у Ватикані; тільки курія допомагає папі правити Церквою, а членів курії назначує папа; членами курії є переважно італійці, і тому Катол. Церква далі зберігає італійський характер. Митр. Германюк запропонував, щоб катол. епископи з усього світу вибрали з-поміж себе представників, які урядували б у Ватикані, і щоб вони, а не курія, допомагали папі в адміністрації Церкви, щоб таким чином Церква засвідчила, що епископи мають права в управлінні Церкви у Ватикані; Католицька Церква таким чином також визволилася б з-під свого „романістичного" (італійського) характеру, бо ж епископат з усього світу (а не лише італійська курія) допомагав би папі правити Церквою, і ця „універсалізація" вийшла б на добро Катол. Церкві.

Промова митр. Германюка

Кореспондент американського щоденника „Associated Press" 1 жовтня (третій день другої сесії II Ватиканського Собору) подав з Ватикану ось цю вістку:

„Єпископ з Канади сьогодні заявився на світовому соборі за тим, щоб створити апостольську колегію прелатів з усього світу для співпраці з папою. Високопреос. Максим Германюк... сказав, що така колегія епархіяльних єпископів і кардиналів, — а не членів ватиканської курії, — „підкреслювала б собою ще, що універсальна юрисдикція епископів існує не тільки під час світових соборів. Архиепископ Германюк також сказав, що це було б в інтересі Церкви, якщо б католицтво визбулося своєї „романіта" — романізму".

Промова митр. Германюка 1 жовтня в дусі заяви папи Павла VI з 21 вересня

Усе, що хто скаже проти традиційного централістичного самовласта ватиканського адміністративного управління („курії") і проти її італійського („романістичного") характеру, відразу викликае собою зацікавлення й розголос у світі.

Чи вищезгадана революційно-реформістична промова митр. Германюка є спрямована проти становища папи Павла VI? Розуміється, що ні, бо ж папа ще 21 вересня, отже дев'ятьма днями перед згаданим виступом митр. Германюка, зробив пропозицію, щоб катол. епархіяльні епископи з усього світу вибрали делегатів, які у Ватикані допомогали б (замість курії) папі правити Церквою, і таким чином Катол. Церква набрала б „універсального" (світового) характеру, а не було б у ній національної переваги італійців.

Заява папи Павла VI 21 вересня має „історичне значення". Папа провідником напрямку реформістів

Американський щоденник „New York Times Service" в понеділок 23 вересня подав ось це повідомлення свого римського кореспондента Арнольда Кортезі (Cortesi):

„Папа Павло VI в суботу (21 вересня, — р. В.) сказав, що він бажае приняйми декотрими своїми відповідальностями за управління Римо-католицької Церкви ділитися з обраними епископатом представниками, а особливо з цими епископами, які є головами епархій. Ця заява вважається історично-важливою..."

„Цією своєю заявою папа сконсолідував своє становище, як провідник крила реформістів цієї Церкви, і зробив перший довгий крок у напрямку усунення цих перешкод, що є на шляху повороту до того екуменізму (вселенськости, всесвітности, — р. В.), яким католицтво втішалося було в першому тисячолітті свого життя".

„Папою VI склав що свою заяву перед кількома сотнями кардиналів, епископів і офіційних осіб апарату 12 римських конгрегацій, трьох трибуналів і цих п'ятох канцелярій, з яких складається Курія, цебто центральна адміністрація Церкви."

„Якщо Екуменічний Собор", сказав він до них „бажае, щоб представники епископату, а особливо ці епископи, що є головами діецезій (епархій), були б якимсь чином причетні до деяких питань — у згідності з ученням Церкви й канонічним правом та з найвищим головою Церкви — щодо обмірковання й відповідальности церковного управління то напевно не Римська Курія буде тим, що противилася б цій думці".

„Папа не означив подрібно, яка реформа мала б бути зроблена в Курії. Він загально вказав, що вона була б уміжнародиена, а тепер вона переважно складаеться з італійців, і що так вона була б і упрощена, і здецентралізована таким чином, що деякі функції були б передані епископам, та що це стало б поширенням і кращою підготовою для того, щоб займатися питанням церковної єдности".

Вище подали ми цитати з „Нью Йорк Таймс Сервис" у справі заяви папи 21 вересня ц. р.

Як бачимо, митр. Германюк у своїй промові на Соборі 1 жовтня ц. р. підтримав заяву папи з 21 вересня ц. р., і ця його промова була майже дослівним повторенням згаданої папської заяви.

Зрив реформізму на першій сесії Собору (минулого року)

Тепер, коли сам папа є за вищезгаданим реформізмом, то тут уже немае небезпеки для жодного з епископів, коли він за папою повторяе ці реформістичні ідеї, — а навпаки: це тільки виявиДОСЛЯЄТЬСЯ ДО ПАПИ З БОКУ ТАКИХ ЕПИСКОПІВ.

Але зовсім інакше стояла ця справа минулого року (1962), коли починався II Ватиканський Собор (перша його сесія), і група делегатів під проводом кардинала Ашіля Ліенара (Achiles Lienart) з м. Ліль у Франції стала була проти італійського характеру Катол. Церкви та проти централістичного самовласта Римської Курії, зложеної переважно з італійців, і цей виступ кард. Ліенара та групи його однодумців навіть немило вдасочив був самого ліберального папу Іоанна XXIII, — тоді це була для кард. Ліенара — провідника ініціяторів реформізму, небезпека. Коли італійські делегати були назначені папою так, що вони зайняли на першій сесії Собору майже самі ключеві пости," як найбільша з усіх інших національна група (на 2,700 усіх делегатів було італійців аж 430), то тоді сталося ось що, як подавав з Ватикану відомий кореспондент Санш де Грамон (Sanche de Gramont): „...кардинал Ашіль Ліенар з з Ліль, Франція, заждав, щоб перша сесія була припинена, щоб обзнайомитися з номінаціями (до органів Собору, опанованого італійцями, — р.В.), і це було немов розрив бомби...

„Папа Іван (XXIII) хвилювався..." Кард. Ліенар почав агітувати за тим, щоб „протиставитися впливам тих кардиналів, які очолюють комісію (Собору), і яких вибрав папа Іван з рядів Римської курії". З ініціятиви кард. Ліенара тоді сталося ось що:

„...ковліція з а х і дньо-европейських отців Собору змовилася..., щоб протиставитися впливам духовенства міста Риму... групи епископів з Франції, Німеччини, Голяндії, Австрії й частина епископів Іспанії змовилися на довірочних сходинах..." І таким чином: „Розкол між групами отців (на тих, що за Курією, і тих, що проти Курії, — р. В.)... у понеділок (15 жовтня 1962 р.) поширялася". (Цитати подані із статті Шанса де Грамона п. з. „Розкол у виборах на Ватиканському Соборі зростае", що була опублікована в пресі на американському континенті, а також передрукована в щоденнику „The Winnipeg Free Press" 16 жовтня 1962 р. Шанс да Грамон подав свої інформації на основі повідомлення агенції NYNT з 16 жовтня 1962 р.).

Римська Курія тоді була сильною, а папа Іван XXIII був за Курією, отже група реформістів під проводом кард. Ліенара була ще нелегальною, і вона наражувала себе на велику небезпеку, коли навіть „папа Іван (XXIII) схвилювався" реформістично-революційним виступом цієї тоді ще невеличкої опозиції смільчаків, між якими не було делегатів з американського континенту, ані взагалі не було епископів українців греко-католиків.

Але згодом у цій спочатку заклісній, твердій боротьбі група кард. Ліенара стала настільки сильною, що вже й сам папа Павло VI 21 вересня став по її стороні. А тепер, як бачимо, за папою послідував і митр. Максим Германюк.

Якщо б епископи українців греко-католиків, або хоч котрінебудь з них був випередив кард. Ліенара, і став ініціятором та провідником реформізму проти підтримуваної папою курії та італійськости („романізму") Католицької Церкви, як це зробив кард. Ліенар на початку II Ватик. Собору минулого року, того його ім'я заслужено перейшло б у світову історію Катол. Церкви; або якби епископи українців греко-католиків на першій сесії II В. Собору уже хоч

(Продовження на ст. 7-й)

Вісті із світу

РІВНЕ. — Митроф. прот. Миколай Михайлович Тучемський, 71-літній уродженець Волині, упокоївся 13. І. 1963 р. Похорон звершив прот. Григорій Корпшун — декан сільських парафій на Рівенщині, в сослужінні гуртка священиків і студентів Волинської духовної семінарії в Луцьку (на Волині). Покійний від 1925 р. був інспектором Віленської духовної семінарії, а від 1928 р. був її ректором до 2-ї світової війни. 1945 р. він разом з єпископом Волинським Миколаєм (Чуфаровським) зорганізував у Луцьку пастирські курси, які 1946 р. були перемінені в духовну семінарію, ректором якої покійний був до 1959 р. За причину смерти його подають „поважну недугу" ще з 1959 р. (Журн. „One Church" ч. 4. 1963).

ЛУЦЬК. — Теперішнім ректором Волинської духовної семінарії в Луцьку є прот. Петро Владек („One Church", ч. 4, 1963).

МОСКВА. — В СССР є тільки сім духовних шкіл: Московська духовна академія в Загорську (біля Москви), Ленінградська духовна академія (в бувшій лаврі Олександра Невського), Московська духовна семінарія в Москві, Ленінградська духовна семінарія в Ленінграді, Мінська духовна семінарія в Гродні, Одеська духовна семінарія в Одесі й Волинська духовна семінарія в Луцьку („Журнал Московской Па триархии", квітень 1963 р.) Америк. журн. „AREO" (вересень 1963 р.) інформуе: духовні „семінарії в Києві, Саратові й Ставрополі недавно перемінені в інші заведення" (закриті, — ред. В.).

АФОН. — При Великій Лаврі, перший манастир на горі Афоні, заснований 963 р. св. Афанасієм Афонітом, буде основана Всеправославна академія для духовенства. На Афоні буде також основана Християнська академія візантійських студій. Там будуть відбуватися збори епископів і духовенства. Будуть влаштовані семінарі й конференції у справах сучасних проблем, щоб православіе могло краще зустріти вимоги сучасности. Православні Церкви повинні підшукувати чеиців для посилення на Афоні, який вилюднюється. Це сказав Константинопольський Патріярх Атанагорас І на святі 100-ліття основання першого манастиря на Афоні 963 р., що відбулося під кінець червня ц. р. („AREO", ч. 7, 1963).

ГРЕНВІЛ. — У днях 16—18 липня ц. р. в Тізьському коледжі в Грінвіл у Пенсилвенії відбулася Перша Крайова Конференція Законоучителів Української Православної Церкви в США. Провідну участь цій Конференції взяв о. В. Дяків — настоятель у Шарон, він абсольвент — Колегії св. Андрея.

РИМ. — Друга сесія II Ватиканського Собору, що почалася 29 вересня ц. р., закінчиться 4 грудня ц. р. (Перша сесія цього Собору почалася 11 жовтня 1962 р. і тривала до 8 грудня 1962 р.; від грудня 1962 р. до 29 грудня 1963 р. була перерва).

МОСКВА. — Ієрархові Нікодимові, що його 3-го серпня ц. р. підвищено в сан митрополита, Мінського й Білоруського, йде тільки 34-й рік життя. (На всьому слов'янському сході тільки 300 років тому був такий молодий митрополит український ієрарх Київський Петро Могила, який возведений в сан митрополита, коли йому було 32 роки).

Митр. Нікодим (Ротов) перед тим був архиепископом Ростовським і Ярославським, — він і надалі залишається на становищі голови Департаменту закордонних зв'язків Московської Патріярхії.

ЙОГАННЕСБУРГ, — Південно-Африканський Союз. — Архимандрит Олексій Чернай, настоятель місцевої Св.-Володимирської православної парафії, під час Богослужения дістав серцевий удар, і тепер у важкому стані лежить у лікарні.

ПАРИЖ. — Цього року сповняється 800-ліття відомої святині — паризького собору Нотр Дам де Парі (Паризької Матері Божої). Між іншими, що церкву описав Віктор Гюго у своїй повісті „Дзвонар Нотр Даму".

МОСКВА. — „Московське радіо повідомило, що атеїзм в Росії продовжив людське життя з 32 років до 62-х шляхом скасування хрещення, яке загрожувало здоров'ю. Воно спричиняло велику смертність серед дітей і ослаблення серця та легенів у дорослих" (Журн. „Православная Русь" 14. 9. 1963. США)

З. Р. В. — Великa смертність в СССР спричиняється масовими розстрілами й голодом, а не хрещенням.

БАРСЕЛЬОНА. — Кореспондент німецької газети „Christ und Welt" повідомив з Барсельони, що католицька влада в Іспанії не надасть свободи релігії в цій державі, якщо її Ватиканський Собор не накаже католицькому епископатові, який править урядом Іспанії, припинити переслідування протестантів.

ПІТСБУРГ. — Католицький університет Дюкесні в Пенсильвенії закупив на суму 25000 дол. жидівських бондів на розбудову державн Ізраїля („Jewish Post" ч. 35, 1963).

ВІСТІ З КАНАДИ

● В неділю 29 вересня Блаж. Вл. Митрополит Іларіон, під час візитації в Канора, Саск., висвятив в сан диякона студента Колегії Св. Андрея Ореста Сорочука. Диякон Сорочук закінчує четвертий курс богословія.

● У Віндзорі, Онт., посвячення нового храму Св. Володимира відбулося в неділю 6 жовтня. Чин Освячення звершив Митр. Іларіон.

● Посвячення площі під нову церкву в Йорктоні, Саск., відбулося в неділю, 6 жовтня. В освяченні взяв участь Голова Президії Консисторії, Прот. Т. Ковалишин. Церква будуватиметься в новій дільниці міста. З нагоди освячення площі була переведена збірка, яка принесла на будову церкви понад 7,000 доларів.

● Річні збори Духовенства Вінніпезької Місійної Округи відбудуться в середу 16 жовтня, в залі Катедри Преся. Трійці у Вінніпезі. Наради скликае Єпископ Борис.

„Жовта небезпека"

Населення Китаю 700.000.000

Щорічний приріст: 14 мільйонів

Населення комуністичного Китаю тепер становить 700 мільйонів. Щорічний приріст його населення на 2 процентів, тобто 14 мільйонів, є більший за приріст харчів. 1958 р. в Китаї було замало харчів, а цього року на 10 процентів харчів менше, як було 1958 р., — подае журн. „Church & State" за вересень 1963 р.

В СССР показують журналістам релігійний фільм

У травні ц. р. закордонним журналістам у Москві показували випродукований урядом СССР релігійний фільм. Фільм, у трьох діях, зображуе роботу, Богослужения й устрій Етчмідзіанського Католікату (епархії) Вірменської Апостольської Церкви.

Московська радіостанція з цього приводу виявила, що „цей фільм показуе чудову красу біблійного ведетня-гори Арарат у Советській Вірменії, а також недавній Вірменський Собор, що його очолював католікос Вазкен І.

Західні журналісти кажуть, що советська влада випродукувала вірменський національно-церковний фільм нате. щоб закордонних вірмен привабити до т. зв. „повернення на батьківщину" (у Вірменію в СССР).

З. Р. В. — Вірменія прийняла Християнство 310 р. Цей факт, що православіе й католицтво вважають „вірменське християнство" ересичним (Вірменія скоро після прийняття християнства попала в ересь „монофізитства"- причинився до того, що вірмени стали ізольованої від інших релігій та Церков, немов жидн. Ця їхня національно-культурна ізольованість з церковно-релігійного боку довгими століттями наражуе їх на різні труднощі, як і жидів; але ця ж церковно-релігійна ізольованість із національного боку допомогла вірменам зберегтй свою расово-національну тотожність яку Вірмені (майже постійно поневоленій-, так і в розсіянні по світі, де вони розбрелися від непам'ятних часів, але не затратили свого національного обличчя. „Вірменське Християнство" оформлене в їхній дуже давнього походження „Вірменській Апостольській Церкві", яку очолюе первоверх з титулом „католікос" чи „кафолікос", що (з грецького) означае правителя якоїсь більшої адміністративної (тут — церковної) одиниці („католікат", чи „кафолікат", щось ніби епархія (чи діецезія), як складової частини ще більшої одиниці тут — давньої неподіленої Вселенської Церкви); хоч з ходом часу грецьке слово „католікос" (чи „кафолікос") почали вживати в значенні „вселенський" (всесвітній), цєбто обхоплюючий ввесь той світ, що колись був відомий людям.

Щораз більше вірмен у вільному світі відмовляються підлягати голові Вірменської Церкви в СССР, католікосові Вазкенові І, який, розуміється, е під політичним впливом влади СССР. І уряд СССР випродукував вищезгаданий церковний вірменський фільм не тільки тому, щоб привабити вірмен до повернення на батьківщину", але й тому, щоб з'єднувати за кордоном прихильність для Вазкена І.

За поширення прав єпископів

(Закінчення з ст. 6-ї)

принаймні підтримали були кардинала Ліенара як це осмілилася була зробити частина европейського епископату, то ще й навіть це було б замітним явищем. Але епископи українців греко-католиків волли вичікувати, щоб побачити, по чиїй стороні стане папа, щоб підтримувати становище папи.

Провінційний З'їзд Складових Організацій СУС Альберти

У днях 18—19—20 жовтня в Едмонтоні відбудеться Провінційний З'їзд Складових Організацій СУС: ТУС, СУНД, Союзу Українок Канади і СУМК.

Урочисте відкриття з'їзду відбудеться в п'ятницю 18 жовтня о 8 год. вечора в залі Катедри св. Івана — це буде спільна сесія, на якій буде слово ВПреосвященнішого Владики Андрея. Привіти й дискусія на актуальну тему, в якій візьмуть участь адв. П. Лазарович, д-р Л. Фарина, п-ні Сиротюк, В. Мойсей, В. Мушканец й інші.

Другого дня, 19 жовтня, зранку окремі сесії: Союзу Українок Канади (в залі Катедри св. Івана), СУМК-у (в залі Інституту св. Івана), а о 2 год. по полудні сесія ТУС у залі ім. М. Грушевського.

Увечері З'їздовий бенкет в Вестерн Клюбі (Western Club, 15110 Stony Plain Road).

Третього дня, вранці Архиєрейська Служба Божа, що її відправить ВПреосвященніший Владика Андрей в сослужені Всеч. духовенства. А після цього спільний обід і о 2 год. по полудні спільна сесія, на якій промовить гість з Вінніпегу п. Василь Сарчук та інші промовці.

Увечері З'їздовий концерт силами сумківців і старших.

На З'їзд запрошуються члени і прихильники складових організацій СУС, Члени Українських Православних Громад та їх проводи, а зокрема запрошується православна молодь.

До зустрічі на З'їзді

З'ЇЗДОВИЙ КОМІТЕТ.

Конст. Патріярхія затривожена

Греки за унезалежненням від Константинополя

Преса щораз частіше приносить вістки про участь Архиепископа Яковоса в рухові „об'єднування Церков". (Ширше про це було у „Вісниках" за 1, 7. 1963). Але про це, що серед членів Архиепархії Владики Яковоса, тобто серед греків на американському континенті, щораз більше зростає рух за унезалежнення від Константинопольського Патріярхату — про це вістки доходять усно, але в пресі цього не розголошується.

Офіційні чинники Константинопольської Патріярхії ц. р. повідомили, що патріярх Атенагорас І відвідає греків в Америці 1964 р. Як причину відвідин було подано участь у 100 роковинах основання першої грецької церкви в США. Звичайно, архиєп. Яковос не може не надіятися, що ці відвідини патріярха хоч частково скріплять вузли між Конст. Патріярхією і американськими греками.

Греки бажають мати свою Патріярхію

Хвилювання серед греків на американському континенті не є чимсь відірваним від Греції, і не є це якесь неочікуване чи випадкове явище.

На засіданні Синоду Православної Церкви в Греції у квітні 1963 р. було офіційно прийнято план змагати до того, щоб грецький народ унезалежнити з-під юрисдикції Константинопольського Патріярха. Журн. „American Review of Eastern Orthodoxy" (ч. 4., 1963 р.) ось що писав про цей план Синоду:

„У недавній рекомендації було поставлено вимогу створити Патріярхат для Православної Церкви Греції. Цей план запропонував Священному Синодові в Атенах владика Амвросій, митрополит Елефтеруполіський."

„Єпископи — безвільне знаряддя Патріярхії"

Митр. Амвросій сказав, що „Константинопольський Патріярхат... не може виконувати своєї історичної, національної й релігійної місії... епископи... яких іменує цей Патріярх, замість служити грецькій справі, є тільки безвільним знаряддям цієї ж Патріярхії, отже вони, щоб мати дозвіл на в'їзд до Істанбулу (Константинополя під Туреччиною), уникають говорення про Грецію, зате ж вони вихваляють Туреччину, вважаючи її своєю батьківщиною... В с е ленський (Константинопольський) патріярх Атенагорас І є тільки в'язнем турків... Він боїться вийжджати з Туреччини... він дрижить перед небезпекою, що він уже ніколи не міг би знову стати ногою в Істанбулі".

Відкритий лист архіп. Августина до патр. Атанагораса І

Пляни Православної Церкви Греції унезалежнитися від Константинопольського Патріярхату — це, мабуть, тільки формальне завершення домагань грецького народу. 1962 р. грецький архимандрит Августин опублікував у журналі „Епіфа" "Відкритого листа" до Константинопольського патріярха Атанагораса І, в якому, між іншим, заявив цьому патріярхові: „Ви, знаходячись на території іншовірної держави, в якій православна спільнота становить собою мізерну меншість, що перебуває в страху і не може свобідно висказатися, не можете зрозуміти, предметом яких обсуджувань у нашому королівстві (Греції) бувають Ваші погляди й Ваші дія".

(Великі витяги з тексту цього листа у перекладі на російське подав журн. „Православная Русь" за 28. 8. 1962). Коли велика більшість грецького народу вважає архіп. Августина своїм неофіційним духовним провідником, то не трудно зрозуміти, чому опінія грецької спільноти більшістю підтримала виступ архіп. Августина проти патр. Атанагораса, а грецький Єпископат не осудив цього архимандрита.

Архіеп. Яковос осуднв грецьких автокефалістів у США

Змагання греків на американському континенті до церковного унезалежнення (автокефалії) греків від Константинопольської — як серед світських, так і серед рядових священиків — таке сильне, що його довше вже не можна було промовчувати. І сь архіеп. Яковос — американський екзарх Константинопольського Патріярхату, нарешті таки заговорив у цій справі, і заявив, що цей церковно-незалежницький рух серед греків є ознакою морального розкладу, чи „слабости" його архиепархії в Америці.

„Нічим іншим, як тільки ознакою ослаблення — як серед духовенства, так і мирян — є їхнє відношення до справи незалежности" (Церкви), — заявив архіеп. Яковос на XV Конгресі Греко-Патріяршої Архиепархії на американському континенті у вересні 1960 р., — подавав журн. „The Orthodox Observer" (листопад 1960 р.) — орган згаданої Архиепархії.

З. Р. В. — Коли офіційні провідники різних Церков голосять „об'єднання Церков", то народи — навпаки: вони дедалі більше змагають до творення своїх національних Церков, тобто незалежних від чужих церковних властей. А це свідчить, що ці провідники відірвані від своїх народів, і вони в дійсності промовляють тільки в імені власному, а не в імені своїх націй.

Політичне положення Константинопольського патріярха справді важке, — він є немов би в'язнем мусиманської держави — Туреччини. З одного боку він не хоче покинути Константинополя (1930 р. перезвано турками на „Істанбул), бо це традиційне престольне місто Візантійського Патріярхату. З другого ж боку тиск турецької влади на нього спонукує його шукати собі якогось політичного опертя в якійсь зовнішній християнській силі. Колись він мав це опертя в царській Росії. А тепер він шукає його у протестантській Світовій Раді Церков, якої він став членом. Може й тому він також був би готов піти на деякі уступки Ватиканові, коли він підкреслив: „Коли поминути догмат папської непомильности, встановлений Ватиканським Собором (1869-70), то, сказав він, „між нами (православними й католиками) є незначні й малі різниці, які можуть і мусять бути усунені" (The Byzantine Catholic Word", 6. 5. 1962).

Боротьба за „Чорний Континент"

ІСЛЯМ ОПАНОВУЄ АФРИКУ

Релігія політичною зброєю Нассера

„Як відбувається навертання африканців? Із 10-х навернених один стає католиком, другий протестантом, а решта вісім — мусиманами (ісляміями, магометанами). Під проводом Єгипту мусиманський проселітизм користається величезним успіхом — кожного року він дає 9 мільйонів африканців Ісляміві" (Журн. „Православная Русь" ч. 17, 1963).

З. Р. В. — Диктатор Федеральної Арабської Республіки, Нассер, збудував у Каїрі (столиця Єгипту) велетенську радіостанцію „Голос Ісляму" пропагандивні ісламські передачі якої чути по всій Африці, і вони заглушують християнські радіо-передачі.

НОВА КНИЖКА

Д-ра С. Я. ПАРАМОНОВА

Звідки ми, чиї ми діти?"

(Нове з історії стародавньої Руси)

Д-р С. Я. аПрамонов, автор праці „Звідки ми, чиї ми діти", написав свою нову працюю на основі довголітнього досліду над документами, які відносяться до початків історії старої Руси. Він звертає увагу читача на ряд сторичних фактів, що збивають „норманську теорію", яка дає неправильне насвітлення історичних правд того часу.

Автор подає цікавий новий, часом дискусійний, матеріял з якими варто ознайомитися.

Книжка видана на доброму папері, — сторінок в ній 116. Наклад книжки обмежений.

Ціна книжки — $1.00.

Замовлення й гроші посилати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.,
Canada

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЯ РИМУ

(Продовження)

Dr. Philip Schaff — співавтор і співредактор „Енцикльопедії релігійного знання" (видали Schaff u. Herzog) і він же один з найбільших авторитетних у світі істориків Церкви, пожертвував багато свого часу, труду, знання й небуденних здібностей на те, щоб визбирати й прослідити всі, які тільки існують, дані про відношення між Св. Петром і Римом. Він був такий послідовний і пильний, що не пропустив повз свою увагу не тільки ні одного замітного історичного документу, але й навіть хочби й найменші дрібнички не скрилися з-перед його бистрого ока дослідника. Він простудіював усе, де тільки була якась згадка про св. Петра.

То ж послухаймо, що він каже про проблему відношення між св. Петром і Римом:

„Потім знаходимо св. Петра в Єрусалимі на Апостольському Соборі (коло 50 року по Н. Хр.); далі, в Антіохії (к. 51 р. по Н. Хр.); потім, у місійній подорожі в товаристві своєї жінки (к. 57 р.) — мабуть, між жидами, розселеними то у Вавилоні, то в Малій Азії, для яких він написав (Послання) І. Петра 17. 1" (Див. стор. 250 „Енциклоп. релігійного знання" Шаффа й Герцога).

Шафф далі каже: „У Новому Заповіті не знаходимо ні сліду про життя св. Петра у Римі, — хіба що те, що Отці Церкви й численні модерні викладачі думають, що містичне слово „Вавилон" означало „Рим" у І. Петра І., так як і в Откровінні (Св. Івана); зате ж інші думають, що той Вавилон (згаданий у І. Петра 1.1) був над рікою Евфратом, а ще інші доказують, що це був Вавилон над рікою Ніл в Єгипті, близько теперішнього міста Каїр".

Д-р Шафф звертає увагу на „Послання до римлян" Ап. Павла і на різні його Послання писані з Риму, в яких немає жодної згадки про Св. Петра, а це значить, що св. Петро ніколи в Римі не був. Д-р Шафф підкреслює, що Церква, яку Св. Павло будував між необрізаними (між не-жидами) відрізнялася від решти Церкви (яку становили обрізані, жиди) настільки, що Апостоли мусили відділити Церкву необрізаних від решти Церкви, і тому вони мусіли поділитися працею: Апп. Яків, Петро і Іван очолили Церкву для обрізаних (жидів), а Ап. Павло очолив Церкву для необрізаних (не-жидів) (Гал. II. 9). Ап. Павло в „Посланні до римлян" виразно підкреслив, що він будував свою частину Церкви незалежно від інших Апостолів, і ніколи не будував Церкви там, де вже перед ним хтось прищеплив Християнство (Рим. XV. 20). Звідси логічний висновок: якщо б Ап. Петро був у Римі перед тим, поки Ап. Павло написав своє „Послання до римлян" (цебто перед 57-59 роками), то Ап. Павло був би „Послання до римлян" не писав і згодом проповідувати до Риму був би ніколи не пішов, щоб не вмішуватися в цю частину Церкви, яку свідомо очолював інший Апостол.

Адже ж мусимо вірити Св. Павлові! Він це виразно записав у цьому документі, що є частиною Св. Письмо.

У Новому Заповіті так само ніде немає згадки про перебування Св. Петра в Римі й по 63 році по Н. Хр.

Д-р Шафф продовжує: „Присутність св. Петра в Римі перед 63 роком — крайньо сумнівна, або й зовсім неможлива — з уваги на брак згадки про це у св. Павла й св. Луки, його перебування в Римі не може бути ані доказане, ані заперечене на основі Св. Письма" (Там таки, стор. 251). „Римська „традиція" про 25-літне єпископування св. Петра в Римі являється безсумнівно колосальною історичною помилкою", каже Шафф (стор. 252).

Д-р Шафф аналізує апокрифічні твори, що постали в народі на тему Нового Заповіту, і що Церква їх відкинула, як твори народньої фантазії. У цих апокрифах є багато байок про Св. Петра і його миршу геройську боротьбу з Симоном Магусом у Римі.

Симон Магус — родом з Самарії — був найбільшим магіком свого часу. Під час заведення Християнства в Самарії Св. Филип і Петро охрестили його. Однак Симон Магус не міг творити чудес, як чинив Св. Петро. І тому-то Магус намагався підкупити Св. Петра, щоб той продав йому свою силу Св. Духа для чинення чудес. Коли ж Св. Петро цю його пропозицію відкинув, то Магус пішов на свої магічні гастролі по всіх головних містах імперії, а саме: Кесарея, Тир, Сидон, Берит, Антіохія й Рим. У Римі, — каже Юстиніян Мартир, — Св. Петро пішов до Імператора Нерона (найбільшого мучителя християн) з доносом на Сиймона Магуса, щоб Нерон знищив Магуса. Св. Петро вияснював Неронові, що Магус ані Апостол, ані дійсний чудотворець, а звичайний магік.

З-поміж тих усіх писаних пам'яток, які у цій справі досі знаємо, найстаршою є ця, в якій згадана легенда (про Св. Петра й Симона Магуса) вперше записана з уст Юстиніяна Мартіра.

Вселенська Церква вже давно відкинула ці апокрифічні твори „традиції". Але теперішня Католицька Церква признає цю „традицію" про мнимe перебування Ап. Петра в Римі нарівні з Св. Письмом, отже вона має вільну руку черпати собі з апокрифічних творів усе, що й коли їй потрібно.

Легенда про Св. Петра й Симона Магуса та про їхню боротьбу відтягає постать Св. Петра від боротьби за чистоту духа Євангелія й учення Христа, зводячи його до принизливої боротьби з магіком. У Св. Письмі сказано, що Сатана приступав до Христа з пропозицією типу „магіки", але Христос збув його коротко „Відійди від мене, Сатано!"

Leopold von Ronke — один знайбільших світових велетнів-істориків, який навіть у католицькому світі придбав собі велику повагу своїм твором „Історія пап" (3 томи), каже: „Історична критика поставила під сумнів те, чи св. Петро був коли в Римі".

Ідріяна — славний німецький критик історії заявив: „Легенда про св. Петра в Римі — це фікція від початку до кінця, і наш осуд є потверджений. Ноги св. Петра ніколи не ступали по вулицях Риму".

Д-р Шафф (на стор. 261) звертає увагу на факт, що між самими католицькими теологами немає згідности у справі вимогу перебування Ап. Петра в Римі. І так. „Каталог Ліберія" каже, що Св. Петро був замучений у Римі 65 року, кардинал Баронія — що 69 р., Гамс і Альцог — що між 66-68 роками і т. д.

Dr. F. W. Farrar (The Early Days of Christianity. 1882) — великий авторитет в ділянці історії Церкви, автор історіографічних праць, перекладених на всі більш поширені мови цивілізованого світу, на стор. 678 вищезгаданої праці пише:

„Що св. Петро був знатним апостолом і що в деяких відношеннях він дійсно бував провідником між апостолами, — цього ніхто не може заперечувати; але він ніколи не проявив цього свого старшинства, яке приписують йому римо-католики, і це є очевидним із Св. Письма. Кожен, хто переглянув список 29 Петровських Прерогатив, які кардинал Баронія подрібно вичислив, без труднощів побачить їхню крайню мізкість, що являється найкращим доказом проти претенсій Риму на першинство. В. Кейв каже, що св. Петро був перший у діяльності, але він не мав старшинства щодо авторитету. Сам Господь такий примат відкинув. Послання св. Петра не виявляє такого титулу, бо св. Петро називає себе тільки товаришем-пресвітером і ганьбить ці змагання, що є „грою на Божій спадщині".

„Інші апостоли посилали його (Петра) до Сатарії. Церква в Єрусалимі безперемовно вимагала від нього (Петра звіту з його відважного кроку щодо Корнелія. Павло стає лице-в-лице напроти нього (Петра) в привязності інших апостолів, заявляючи, що він (Павло) „ні трохи не менший за найпередовіших" апостолів, і означуючи себе апостолом необрізаних (не-жидів), цебто всіх поган усього світу, як нині його діяльності. Св. Петро був учеником, якого Христос любив, але хоч він одержав від Христа найбільше похвали, то він одержав від Ісуса і найбільше наган. Навіть, коли звернемося до Отців, то почуємо, що св. Кипріян сказав: „інші апостоли були тими, що й Петро: обдаровані рівною участю в почестях і властях". Пресвітер Гесихій називає Якова, а не Петра, вінцем головах усіх, найвищою між усіма зорями; св. Андрея ж він (пресвітер Гесихій) називає „Петром перед Петром". Св. Кирило каже, що Петро й Іван — рівні в почестях. Обіт ключів дано всім апостолам однаково (Мат. XVIII. 17-18; Іван XX. 21-23); в Откровінні немає різниці між Кифою (Петром) і рештою з 12-х (Откровіння XXI. 14). Оріген каже, що всі ті, які визнають віру Петра, одержують таке ж саме благословення. Він (Петро) визначний між апостолами, але найвищим він не є (Див. Shepherd, History of the Church of Rome).

(Далі буде)

У Латинській Америці „надмірне почитання Діви Марії"

„Група прелатів з Латинської Америки сказала на соборі, що вони застановляються над тим, що в їхніх країнах є надмірне почитання Діви Марії", — подає „Ассошіейтед Пресс".

„Що застанову висказав на загальній сесії кардинал P. F. Henriquez — архиєпископ із Сантіяго. Промовляючи в імені 44-х латино-американських єпископів, він висловився проти окремого розглядання теми Марії, як це тепер плянується на соборі, а радив, щоб собор включив цю тему в тему „de ecclesia" — про Церкву. Речник цього кардинала (Нетріксза) у середу ввечері (2 жовтня) сказав, що, на його думку, окреме дебатування над цією темою (про Діву Марію) могло б заохотити до „певного переборщення в почитанні Діви Марії, і це могло б спричинитися до хибного інтерпретування (католицтва) не-католиками", — подає „Ассошіейтед Пресс", 3. 10. 1963.

Константинополь і Москва

Суперництво двох патріярхій в західній Европі

Систематичне поширення Православія на західню Европу почалося внаслідок 2. світової війни, — шляхом еміґрації спочатку політичної (втеча від комуністів на Захід), а згодом і економічної.

Православні українці перші зробили початок систематичної організації Православія на широку скалю в західній Европі. Увесь Єпископат, і всі його Митрополити між ним, Української Православної Церкви вийхав на еміґрацію в західню Европу, рятуючись перед більшевицькою загрозою, бо більшевики безапеляційно винищували українських православних єпископів, як це, напр., сталося було з Єпископатом Української Автокефальної Православної Церкви під проводом Митрополита Василя Липківського.

Внаслідок 2-ї світової війни сталося так, що перший раз в історії західньої Европи там появився ввесь духовний Провід однієї з Православних Церков з великим числом вірних, як „Церква в екзилі"; це була Українська Православна Церква під проводом Митрополита Полікарпа (Сікорського), після упокоєння якого його наслідником Єпископат обрав Владику Ніканора (Абрамовича).

Крім православних українців, що були тут найчисленніші і найкраще в церковному відношенні зорганізовані, на Заході появилося багато православних еміґрантів з опанованих комуністами країн: Московщини, Білорусі, Сербії, Румунії, Болгарії, Македонії.

Активізація Московської Патріярхії на Заході

Щоб політично паралізувати православно-національне життя еміґрації в західній Европі, совєтська влада послужилася тут Московською Патріярхією: вона спеціяльно встановила для західньої Европи свій екзархат з єпископською катедрою у східній частині Берліну, яка є під совєтською окупацією. З цієї випадкової бази Московська Патріярхія повела свій політичний наступ на Православні Церкви на еміґрації, а в першу чергу — наступ на Українську Автокефальну Православну Церкву в екзилі (з центром у Західній Німеччині). Вершком цього її наступу був факт викляття (анафема) Московською Патріярхією Митрополита Полікарпа (Сікорського) — факт просто небувалий від часів Вселенських Соборів — у ранній добі Християнства.

Щоб краще забезпечити під собою грунт, на Заході — Московська Патріярхія всупилав в членство Світової Ради Церков і нав'язала політичний контакт з Римом, виславши своїх спостерігачів на II Ватиканський Собор, а також увійшла в формальні зв'язки з усіми православними Патріярхатами з вільних країн таким чином, що Московська Патріярхія взяла участь у православній Конференції на Родосі, скликаної з ініціятиви Константинопольської Патріярхії.

Експансія Константинопольського Патріярхату на західню Европу

Тому що Греція не була опанована комуністами, то в західній Европі не було більшої політичної грецької еміґрації. Отже, цій нечисленній еміґрації вистачала тільки одна патріярша епархія на західню й центральну Европу; цією епархією був західньо-центральний европейський екзархат, очолений архиепископом Атенагорасом з катедрою в Лондоні; але 78-літній екзарх Атенагорас Кавадас (він був екзархом у Лондоні від 1951 р.) помер 1962 р.

А тим часом протягом повоєнних років у західню Европу, а головно в Західню Німеччину, почала численно напливати грецька заробіткона еміґрація. По кінець 1962 р. у Зах. Німеччині вже було 100.000 грецьких робітників. Вони почали напливати й до Франції, Англії, Бельгії і т. д. Отже, вікарій настоятеля грецької парафії в Нюрнберзі (Зах. Німеччина), о. архимандрит Діонісій Плессас, а також грецький єпископ Еміліян представник Константинопольської Патріярхії в центрі Світової Ради Церков у Женеві, звернулися до Константинопольського патріярха Атенагораса І, щоб він завів систему місійних священиків, спеціяльно вишколених для душпастирської праці в країнах західньої й центральної Европи. Константинопольська Патріярхія у відповідь на це почала діяти дуже скоро. І вже під кінець 1962 р. в Зах. Німеччину прибула перша грецька організована група, 10 осіб, відповідно вишколених „робітничих священиків"; всі вони були неодружені, бо були приготовані на це, що не буде з чого утримати родин, і що їм треба буде постійно подорожувати; всі вони знали німецьку мову, німецькі звичаї, психіку робітників, і т. д., і були готові жертвувати собою. Грецькі робітники все далі напливають у різні країни західньої й центрально Европи. І ось цього року Константинопольський Патріярхат уже побільшив свій західньо-европейсько-центральний екзархат з одної до чотирьох епархій, очолених епископами з титулами митрополитів. (Про обсяг цих епархій і місця їхніх катедр див. у „Віснику за 15. 5 1963).

Суперництво двох Патріярхій

Заробіткона грецька еміграція в країнах західньої й центральної Европи — це, мабуть, не причина, а тільки один із засобів Константинопольської Патріярхії в її експансії на ці країни, щоб протиставитися експансії Московського Патріярхату, і цей останній, звичайно, свідомий цього, отже він уважно слідкує за цією справою.

Московський Патріярхат, одначе, є тут у слабшому положенні, бо він має дуже малесеньке число вірних на Заході, а греки мають їх багато.

Московська Патріярхія, знаючи важливий політичний та економічний вплив Америки на західню й центральну Европу, вирішила найперше закріпитися на американському континенті. 1963 р. Московська Патріярхія прислала в Америку архиєп. Іоана (Вендланд), щоб він очолив там її Екзархат; екзарх Іоан має титул: Архиєпископ Алеутський (для Алеутських островів) і Північної Америки. Архиєп. Іоан (Вендланд) прибув на американський континент із східнього Берліну, де він був екзархом Московської Патріярхії на центральну й західню Европу. Його місце екзарха в Берліні в грудні 1962 р. Московська Патріярхія обсадила особою митрополита Сергія (тепер йому 55 років), бувшого Архиєпископа Пермського й Волікамського.

Така схема, в її найпростіших обрисах, укладу суєдства цих двох Патріярхій на заході Европи.

Як було сказано вище, Константинопольська Патріярхія на Заході має за собою пару мільйонів вірних, а Московська Патріярхія зарепрезентована тут тільки єпископами, що мають вірних дуже незначне число. Але, де йдеться про політичне паралізування Константинопольської Патріярхії, там Московська Патріярхія має політичну допомогу уряду СССР. Що ця допомога значить, це бачимо на фактах: Ватикан починає вже дечитися своєю „прихилью" з Московською Патріярхією; королівський уряд Греції без перешкод впускає висланців Московської Патріярхії на Афон, внаслідок чого манастир Св. Пантелеймона на Афоні не так давно перейшов в юрисдикцію Московської Патріярхії; подібних фактів є маса.

Константинопольська Патріярхія не має за собою політичної підтримки жодної з великодержав. Навіть сама Грецька держава підтримує Константинопольську Патріярхію тільки там, де це виходить на національно-політичну користь грекам, хоч це не завжди покривається з напрямними Православної Церкви.

У такій ситуації Константинопольська Патріярхія повинна б з'єднувати собі приятелів серед тих націй православної віри, що їх поборює влада СССР та Московська Патріярхія. З уваги на це Константинопольська Патріярхія повинна б нарешті зрезвідувати й своє теперішне відношення до православних українців, щоб не поборювати їхньої церковної автокефалії, яку також поборює Москва. Але, з другого боку, питання: чи православні українці належно слідкують за розвитком цих подій, і чи роблять з цього відповідні висновки і такі кроки, що були б, при цій конюнктурі, наступом в обороні своєї автокефалії? На жаль, здається, — ні. **І. Косарець-Косецький.**

Проєкт створення „Уряду для справ атеїзму" не взяли до уваги

„Якщо б при Курії створити б'юро для справ атеїзму, то це допомогло б епископам у всьому світі, — радив епископ Франц Франік з м. Сплиту в Югославії"... Ватиканські знавці, які слухали його, признали лише цей факт, що встановлення такого уряду було б явищем досі небувалим... Один з духовних сказав, що еп. Франік мав на думці інформативний центр, почерез який Ватикан стежив би за рухами невіруючих — можливо, хоч і не конечно, у зв'язку з уможливи політичного окруження", — передає „Ассошіейтед Пресс", 3. 10. 1963.

З. Р. В.

Ватикан, мабуть, стоїть на такому становищі, що якщо б він створив „Уряд у справах атеїзму", то це могло б перешкодити політиці порозуміння між Ватиканом і комуністичними державами.

„Делікатне питання" на Соборі

ПОЧИТАННЯ ДІВИ МАРІЇ БІЛЬШЕ ЗА ПОЧИТАННЯ ХРИСТА

Архиєп. П. Дж. Галіган, з Атланти, США, сказав на II Ватиканському Соборі 3 жовтня ц. р., що серед католиків є нахил почитати Діву Марію „більше, ніж Христа". „Але ж ми християни, отже я повинні зосереджуватися на Христі", сказав він, — передали раніші радіо-вісті СІБІСі 4 жовтня ц. р.

З. Р. В. — Арх. Галіган особливо має на увазі країни Латинської Америки. Справу „переборщеного почитання" Діви Марії на Ват. Соборі називають „делікатним питанням".

ПРОЩАЛИ о. ПРОТ. ЕМАНУЇЛА І ДОБРОДІЙКУ ҐОРҐІЦІВ

У неділю 11 серпня цього року, наша громада Св. Михаїла у Вінніпезі при помочі Жіночого Товариства ім. О. Кобилянської, справила прощальний обід о. Прот. Е. Горгіці і Добродійці, з нагоди їх виїзду в Вінніпеґ. Обід відбувся після Служби Божої в церковній залі.

Голова громади, п. В. Савчук, привітавши присутніх, попросив о. Настоятеля перевести молитву. Після молитви і благословення страв гості засіли за столи.

Господарем прийняття був голова громади — п. В. Савчук. Він сказав вступне слово і попросив до слова односельчанина о. Настоятеля п. В. Копичанського. Пан Копичанський сказав між иншим, що вся родина Ґоргіців була національно свідома і глибоко релігійна. Він побажав о. Еммануїлові і добродійці Ґоргіцам якнайкращої будучности.

До слова були прошені й слідуючі особи: п. І. Підлубний — від Товариства Св. Михаїла (молодших), пані Ґоряк — голова Жіночого Товариства ім. О. Кобилянської, пані Морис — голова Сестринства Пресвятої Богородиці, та п. Г. Маріян — делеґат від Товариства Св. Михаїла (старших). Вони всі висловлювалися гарними словами, сердечно прощали о. Настоятеля і добродійку та бажали їм всього найкращого на майбутнє.

Попрощено було до слова нашого дяка — студента-богослова п. О. Сорочука. Пан Сорочук сказав між иншим, що о. Горгіца своїми викладами в Колеґії Св. Андрея багато, за що студенти його ніколи не забудуть. Пан Сорочук побажав о. Горгіці і добродійці — від себе і від студентів-богословів — всього того, чого вони самі собі бажають.

Господар прийняття — п. В. Савчук остинній до слова попросив о. Е. Горгіцу. Отець парох в довгій промові висловився, що коли він прибув до нашої парафії, то він, з уваги на своє здоров'я, не думав, що зможе так довго служити иншій громаді (він служив нам 5 років). Отець парох гарно висловлювався про нашу громаду, про наш хор, а при кінці побажав громаді всього найкращого.

При закінченні прийняття, голова громади — п. В. Савчук вручив о. Прот. Е. Горгіці пригадковий скромний дарунок, за що о. парох сердечно полякував громаді. Господар попросив присутніх відспівати о. Настоятелеві „многоліття", а о. парох попросив, щоб відспівати „многоліття" громаді.

На закінчення насліда зворушлива сцена, як односельчани і всі присутні підходили, щоб на відході стиснути руку о. парохові і добродійці та особисто побажати їм всього найкращого на майбутнє. При цьому прощанні не один односельчанин о. Емануіла просльозився.

Н. Мелень.

ДАВФИН, МАН.
Боже щасти молодятам.

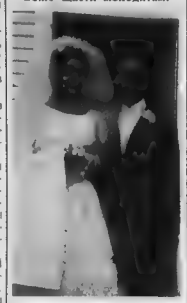

В суботу 20-го липня 1963 року, в Українській Греко-Православній Церкві Св. Юрія в Давфин. Ман., відбулося вінчання Мирослава Ягольницького, і Лесі Дух. Вінчав місцевий парох Всеч. о. М. Олесюк, і співав церковний хор під керівництвом пані Галини Гендерсон.

Отець парох під час Таїнства Шлюбу виголосив відповідну науку, привітав від себе молоду пару, і виголосив їм многоліття.

Мирослав Ягольницький, син Августина і Катерини замешканих в Дніпро, Саск., закінчив Богословський факультет в Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу. Леся Дух, дочка Івана і Юстини Дух замешканих в Давфин, Ман., закінчила вищу школу і учительювала в Техничній школі у Вінніпеґу. Кілька років була курсантkою на Літних Курсах в Колеґії св. Андрея в Вінніпеґу.

Весільне прийняття відбулося в Українськім Народнім Домі в Давфині, Ман. Молоду пару привитав на принятті місцевий парох і пан Василь Гродзік — хресний тата молодої.

В неділю 21-го липня на поправинах (сухарах), пан В. Перепелюк з Фдин Флон, Ман., привітав молодят і побажав від всіх присутних якнайкращого життя. Він, як член Дирекції Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу, зазначив, що молодий Мирослав був взірцевим студентом в Колеґії Св. Андрея, від якого повинна брати приклад наша молодь. піти його слідами, посвятити себе службі Богові і своєму народові.

На закінк пана Перепелюка, присутні зложили на Колеґію Св. Андрея 101 долярів. Жертвували слідуючі особи: пан В. Перепелюк з Флин Флон, Ман. 25 дол., панство І. Дух з Давфин, Ман. 25 дол., панство М. Ягольницькі з Дніпро, Саск. 25 дол., панство В. Підлипні з Давфин, Ман. 5 дол., панство П. Бабій з Давфин, Ман. 5 дол., панство А. Ягольницькі з Дніпро, Саск. 5 дол., о. М. Олексюк з Давфин, Ман. 2 дол., панство С. Андрейчук з Давфин, Ман. 2 дол., панство І. Андрейчук з Давфин, Ман. 2 дол., панство М. Бурковські з Давфин, Ман. 2 дол., панни Віра і Надія Ягольницькі з Дніпро, Саск. 2 дол., дрібних 1 дол.

Всім жертводавцям велике спасибі, а молодій парі мирного і щасливого життя, і многих літ прожити!

Присутній.

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ
Ґлендон, Алта.

В суботу 21-го липня 1963 року в місцевій УГП. Церкві Св. Трійці відмулося вінчання молодої пари: Елвіна Драпаки, сина п-ва Крезона та Анни Драпаків з околиці Тугилс, Алта. та Панни Джойси Ватрич,доньки. всім знаних в Ґлендон, Алта., Томи та Марії Ватричів. Леся Дух, дочка Івана і Юстини Дух замешканих в Давфин, Ман., закінчила вищу школу і учительювала в Техничній школі у Вінніпеґу. Кілька років була курсантkою на Літних Курсах в Колеґії св. Андрея в Вінніпеґу.

В кінці Таїнства Св. Шлюбу о. П. Зубрицький виголосив приятальне та повчаюче слово до молодої пари о. Парох перш усього подякував батькам, що виховали гарних дітей, які не цураються своєї Рідної Церкви та підкреслив, що найкращий дар від батьків їхнім дітям — це гарне виховання, якого так бракує в цей час в багатьох християнських родинах. До Молодят о. Парох звернувся з слово научки та просив, щоб вони жили в самопошані й в любові, щоб вірили в Бога та молилися, щоб говорили своєю рідною мовою, а як нінце Бог діточок, щоб і їх виховували теж в своєму рідному дусі. о. Парох наказував молодятам, щоб вже тепер вписалися в члени Рідної УГПЦеркви та щоб ходили до неї та помагали Рідній Церкві і її інституціям, бо Церква-Мати опікується своїми добрими дітьми. о. Парох пригадав молодятам, щоб не забували за своїх батьків, щоб в потребі помагали їм та шанували їх. Співом „Многоліття" закінчено Таїнство Шлюбу в Церкві при участі великого числа гостей.

По шлюбі відбулося прийняття на честь Молодят в Нар. Домі в Ґлендон, Алта., яке приготовили батьки молодої п-во Ватричі, а 27-го липня 1963 р. батьки молодого приготовили на честь молодят весільне прийняття в Тугилс, Алта.

З нагоди шлюбу молодята склали від себе на Прес. Фонд „Вісника" 5 дол. та на вироблення кліші $4.50. Молодій парі бажаю міцного здоров'я, побожного життя, та „Многая Літа". Щасти Вам Боже любі Молодята!

Присутній.

50-ЛІТТЯ ШЛЮБУ
П. і М. ПРИХІДЬКО
Мейбридж, Саск.

Нема більшої радости для батьків, як бачити вдячність дітей за свої труди й працю для них. Такий радісний день приготовили для подружжя Павла й Марії Прихідько їхні діти разом з приятелями.

В суботу, 26-го червня 1963 року, було відсвятковано 50-ліття їхнього шлюбу.

Пан Павло Прихідько походить з сокальського повіту в Галичині, з села Вісляничі. До Канади приїхав з батьком й рідною (мати давніше померла) і напочатку 7 років ходив по різних роботах по Британській Колюмбії; там він оженився з Марією Сич, що також походить з сокальського повіту, з села Угринів. 1919 року вони перебралися в Саскачеван на фарму в околиці Мейбридж і тут прожили постійно, аж поки не перейшли на старші літа до свого дому в містечку Пелі.

Вони виховали четверо дітей: Михайла, Ольгу, Елисавету й Василя. Михайло й Ольга з родинами живуть недалеко від батьків на фармах у Мейбридж, Елисавета вийшла заміж до Вінніпеґу, Василь працює в Британській Колюмбії при залізниці.

Урочистість річниці почалася Службою Божою в церкві, бо так ювілята, як глибокорелігійні люди, собі бажали. Вони дуже багато трудяться й жертвують для церкви; пані Марія Прихідько подарувала кілька гарних, нею зроблених, вишивок, а п. Павло Прихідько є довголітнім старшим братом при церкві. Во-

ни обоє тримають взірцеву чистоту в церкві та дбають про прикраси для неї. А що найголовніше — п. П. Прихідько є одним з тих, що 1923 року зорганізували громаду й побудували церкву.

Після Служби Божої відправилося „Б л а г о с л о в е н н я Подругів в 50-ліття їх шлюбу" й о. С. Греділь сердечно їх вітав, мав коротку промову й виголосив їм многоліття. По тому вся громада засіла за столи в залі біля церкви. Пан Василь Сич, брат пані Марії Прихідько, був господарем свята й просив до слова гостей. Найперше промовляв о. С. Греділь, потім сам п. Сич описав перші роки (гірші) ювілятів й ці спомини викликали сльози в очах подружжя Прихідьків і їхніх дітей. Далі п р о м о в л я в брат п. Прихідька, Григорій з Британської Колюмбії, потім їх приятель Йосип Заровний з Мейбридж. Накінець вітали, поздоровляли й цілували ювілятів їхні діти та внуки; вони бажали їм назавжди доброго здоров'я й много лит прожити та піднесли їм дорогі дарунки.

Урочистість з а к і н ч и л а с я відспіванням многоліття. Дуже милий спомин залишить це свято на все життя і для подружжя Прихідьків, і для їх дітей, внуків та приятелів.

Щасти, Боже, ювілятам, добрим православним і щирим українцям, і всій їхній родині на многі літа!

Приятель.

ЗОЛОТИЯ ЮВІЛЕЯ ПОДРУЖЖЯ М. І С. КУЗИКІВ, ТІОДОР, САСК.

У суботу 3-го серпня 1963 року, родина, приятелі і знайомі зійшлися до української православної церкви Св. Івана Хрестителя у Тізор (за рікою), щоб разом з ювілятами, Симоном і Марією Кузик, бути присутніми на „Золотім Шлюбі".

Після відправи в церкві ювілейна гостина відбувалася в Народному Домі при великій кількості гостей. Було поверх 200 осіб з різних місцевостей. Свято почалося молитвою „Отче наш", а програмою провадив син ювілятів п. Степан Кузик з Ріджайн. Він попросив о. Ярослава Пука до слова. Отець привітав ювілятів теплим словом від усіх присутніх, зупинився коротенько над життям та працею ювілятів у громаді та побажав їм доброго здоровя і многих щасливих літ. Опісля прочитано привітальні листи від прем. Саскачевану, посла та від багатьох друзів і знайомих.

Після прочитання привітів п. Степан Кузик вручив ювілятам від дітей, внуків і гостей дарунок (софа і столик). На закінчення ювілят щиро дякували своїм дітям і гостям за дарунок і несподівинку.

Пан С. Кузік приїхав у Канаду 1902 року 13-літним хлопцем з своїми родичами, що поселилися 6 миль на схід від м. Тідор на фармі. У 1913 році одружився з панною Марією Лопацук, з якою судилось їм мати 8-ро діточок, 4-ри сини: Василь, Григорій, Петро і Степан, 4-ри доньки: Дора, Рузя, Лисавета і Ева, та 18 внуків.

При ній нагоді є приємно згадати, що ювілята були і є активними в громадсько-церковному житті у своїй парафії. Пан Семен Кузік є довгі роки старшим братом у церкві Св. Івана Хрестителя і обслужує у Вівтарі, а дружина його є старшою сестрицею. Він своєю працею і грішми помагав ставити нашу церкву, а також помагав сусідній громаді будувати церкву Успіння Пресвятої Богородиці коло Льорн.

На пропозицію п. Василя Франка було зібрано у честь ювілятів 17 дол., які розділено: 10 дол. на Інститут Петра Могили у Саскатун і 7 дол. на прес. фонд „Вісника". Жертводавцям щиро дякуємо.

І ще раз сердечно вітаємо Шановних Ювілятів та бажаємо їм щастя у родинному житті та міцного здоров'я й сил для дальшої праці на Славу Божу й користь свого народу. На Многії Літа!

о. Ярослав Пук.

ЮВІЛЕЙ 20-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ

Паркерво, Саск.

У суботу 29-го червня у місцевій залі відбулося святкування ювілею 20-ліття подружжя п-ва Юрія і Анни Воронюків. П-во Воронюки в т е п е р і ш н і й час мешкають у Валлй, Б. К., де є одними з передових членів Української Греко-Православної Громади та де п. Юрій виконує обов'язки дяка.

Одначе їхні діти замешкують здебільша в околиці Шіго й Паркерво, де й самі ювілята проживали до 1946 року. Цього літа ю в і л я т а прибули на відвідини своїх дітей і кревнів, і перед виїздом додому діти, внуки та приятелі зібралися в залі в містечку Паркерво, щоб попрощати що достойну пару та й разом відзначити 20-ліття їх спільного подружого життя. Сам по собі цей ювілей не був би надто замітним, одначе він є великим, коли врахувати факт, що це є ювілей другого шлюбу, в якому ювілята щасливо прожили вже двадцять років.

Пан Юрій Воронюк народився в с. Репиженці на Буковині 1892 р. До Канади прибув 1910 р. 1915 р. одружився з Анною Вигнан, з якою щасливо прожив 26 років виховавши 10 дітей. 1941 р. померла перша дружина п. Вероніка, залишивши ще малих дітей. У 1943 р. п. Юрій Воронюк вдруге одружився з Анною з роду Григор то по першому чоловікові Чокорлан.

П-ні Анна народилася 1886 року в с. Грошево, пов. Борщів в Галичині. До Канади прибула 1898 р. 1902 р. вийшла заміж за Михайла Чокорляна, з яким прожила 41 рік, виховавши 11 дітей. Бл. рік, виховавши 11 дітей. Бл. п. Михайло Чокорлан помер 1943 р.

Святковий вечір для відзначення 20-ліття подружого життя розпочався молитвою й благословенням страв настоятелем Шіговської Округи о. Григорієм.

Господарем вечора був п. Василь Гудима з Шіго. Діти та численні приятелі висловлювали найкращі побажання й привіти ювілятам. Діти дякували за виховання й батьківську опіку ними, а приятелі й о. Настоятель у своїх промовах дякували ювілятам за постійну активність у громадському й церковному житті, яке ювілята завжди проявляли й проявляють тепер. Від усіх присутніх п-ву Воронюкам був принесений цінний дарунок-пам'ятка — Образ Таїної Вечері.

Закінчився цей пам'ятний вечір спільним відспіванням „На Многії Літа" шановним ювілятам. З цієї нагоди родина ювілятів склала пожертву на „Вісник" в сумі $11.50 та $4.50 на вироблення кліші.

Присутній.

ЗОЛОТИЯ ЮВІЛЕЙ МИТРА ТА ПАВЛІНИ МИЦАКІВ

Глендон, Алта.

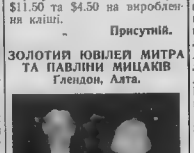

В неділю 25-го серпня 1963 відбувся Ювілей п-ва Митра та Павліни Мицаків, який зарадили їхні діти, а зосібна донька Марія Ватрич з чоловіком Томою.

На цей день було оголошено, що відправиться Вечірня. Коли зібралися вірні до церкви, о. Парох оголосив, що нині родина і приятелі п-ва Мицаків зійшлися до Храму Божого, щоб помолитися за примірних християн п-ва Мицаків, які святкують Золотий Ювілей подружжя. о. П. Зубрійський попросив шановних Ювілятів вийти на перед, а за ними вийшли і дружби, якими були Олекса Боднар та Кароліна Лисай. Коли все було приготовлене о. Парох відправив Молебня за здоров'я Шановних Ювілятів та поблагословив їх на дальше супруже життя.

Митро Мицак народився 23-го жовтня 1888 р. в місті Болохів (Під-Карпаття) в селянській родині. Виростав і ходив до школи в рідним місті. Маючи 13 років почав вчитися на коваля, де вчився 4 роки. Скінчивши ковальську школу працював ковалем по селах, а відтак в ковальським варстаті в місті Борославові. 1908 р. виїхав до Америки де працював ковалем у Форд компанії в Детройті до 1910 року, і того 1910 р. повертає до рідного краю. Прибувши додому, за три дні був покликаний до австрійського війська. 1913 р. захворівши у війську отримав відпустку і в часі відпусти 12-го липня одружився з Павліною Мелешко. Коли 1914 р. почалася перша світова війна, то знову був покликаний до а в с т р і й с ь к о г о війська де пробув до 1918 р. і того 1918 р. повернув додому, але довго в дома не був, бо коли довідався, що повстала Українська Держава, то шановний Ювілят зорганізував у своєму місті Белехові 32 своїх приятелів і з ними пішов на фронт в ряди Укр. Війська а дивізію Кравса. Як Українське військо розбили, то попав до польського полону, але в короткому часі втік з полону та ховався по лісах 6 місяців. Як в лісах неможливо було втриматися, то шановний Ювілят повернув додому до родини і на протязі шісти місяців мусів щоденно з'являтися до поліції. 1925 р. шановний Ювілят лишає Рідний Край і виїзлить до Канади сам, родину лишаючи в краю. Прибувши до Канади і спиняючись в Едмонтоні, тут випадково познайомився з студентами Інституту Грушевського, які знайшли йому ковальську працю у п. Івана Никифорука, де працював до 1927 р. Відтак переїхав до міста Ст. Паул, Алта. із надією отримати „гомстед" та спровадити родину, що сталося 1928 року. 1933 р. Шановний Ювілят перенісся до Глендон, Алта., де п. Мицак отворив ковальський варстат та купив фарму.

Шановна Ювілятка Павлина з дому Мелешко народилась 7-го лютого 1890 р. в місті Дрогобич, де батько був робітником. Виростала і ходила до школи в місті Белехів. Молодою належала до церковного хору та молодечої організації, якої вчителькою і організаторкою була Наталя Кобринська. 1913 р. 12-го липня одружилася з Митром Мицаком, і все, що її муж пережив і перетерпів, разом з ним все те пережвала Шановна Ювілятка. І так прибувши 1933 р. в околицю Глендон, Шановні Ювіляти застали тут ще „прерії", де нічого небуло. Шановні Ювіляти почали дбати, щоб мати щось своє рідне. Найперше подбали за Нар. Дім, а опісля про Рідну Церкву, яка і по нині стоїть, а на ній прекрасні тримаменні Хрести, які зробив Шановний Ювілят. Брали активну участь Шановні Ювіляти в культурно-освітній праці і Шановний Ювілят був у заряді місцевої УГП Громади Св. Трійці в Глендон від 1934 до 1953 р. Коли сини почали підупадати, то Шановні Ювіляти 1953 р. перенеслися до Едмонтону і з першого дня стали членами при Катедрі Св. Івана. З 1957 до 1960 р. Шановні Ювіляти замешкували в місті Волей, Б. К., де увесь час були членами УГП Громади та брали активну участь у громадській праці Коли 1960 р. повернулись до Едмонтону, то Шановний Ювілят почав вживати всіх заходів, щоб в „дистрикт" Калдер зорганізувати УГПГромаду, і 1961 р. було отворено тут Парафію Св. Михайла, якої шановні Ювіляти є членами.

Шановний Ювілят працює на добро нашого народу та Церкви, як вірний її син.

Шановних Ювілятів Бог обдарував чотирьома діточками: два сини і дві донечки.

Одни синок несподівано загинув 14-літнім хлопцем, а троє з в жинях, які гарно виховані. Донька Марія Ватрич на цей час є головою сестрицтва при УГП. Парафії Св. Трійці в Глендон, Алта.

Після Молебня в Церкві всі переїхали до хати доньки подружжя Мицаків Марії Ватрич, де відбулося прийняття в їх честь. о. Парох провів Молитву і всі засіли до смачної вечері. Під час вечері складали привіти: Пані Марія Волянська з Ст. Паул, Алта., п. Микола Костинюк з Глендон. Промовці підкре с л ю в а л и жертвену працю Шановних Ювілятів на національнім'і релігійним полі в околиці Глендон. Відтак говорида Шановні Ювілята, які дякували всім за таку милу несподіванку в їх честь, а зосібна дякували своїм дітям та онукам, що за них не забувають. В кінці говорив о. Парох. Він ще раз вітав Шановних Ювілятів, дякував дітям, що не забувають своїх батьків. Дякував всім зібраним та оголосив що Шановні Ювіляти отримали дарунок від всіх зібраних — гарне крісло. Відтак о. П. Зубріцький закликав всіх присутніх, щоб склали на рідну пресу. Зібрано $24.50, з чого придбано на вироблення кліші $4.50 і на „Вісник" 8 дол. Шановні Ювіляри, а батькам, дідусеві й бабусі, щоб щасливо дочекали й дружите його.

Близький.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. С. ГОМЕНЮК

Посвячення Пам'ятника

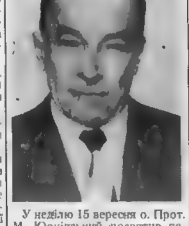

У неділю 15 вересня о. Прот. М. Юрківський посвятив пам'ятника на могилі Бл. П. Собестіна Гоменюка.

Бл. П. С. Гоменюк, народився 30 червня 1900 року в Україні, помер 20 червня 1962 року в Вінніпегу. Родина Покійного — дружина, брат і дві сестри — остались в Україні.

Покійний Собестіян був гарною людиною, свідомим українцем й завжди відзначався своєю жертвенністю.

Виготовленням пам'ятника на його могилу заопікувався його друзі — п. Марко Майборода і п. Мельник. Вони та кож подбали про поминальний обід у пам'ять Покійного, що відбувся в неділю 15 вересня в домі подружжя Гиа та й Анни Калинюків.

Під час поминального обіду, п. Орест Филичук піддав думку, що добре було б перевести в цієї нагоди, у пам'ять Покійного, збірку на якусь добру ціль. Присутні цю думку прийняли і зложили поміж собою 52 доляри, з чого на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея призначено 40 доларів, на „Вісник" $7.50 і $4.50 на вироблення кліші.

Жертвували по пять доларів слідуючі подружжя: Филичуки, Ковальшини, Войтюки, Мельники і Кушніри; подружжя Балицькі жертвували $4; по $2: подружжя Сухоцькі, Нитипчуки, пп. Д. Мартинюк, М. Сеньків, І. Дебют, А. Молитвиник, М. Майборода; по $1: п. П. Пелипюк, і слідуючі подружжя: Борейки, Василюки, Карп'яки, Василюки, Петрики, Лозя, Матусевичі, Ребрині і Метя.

Жертводавцям щира подяка, а Покійнис Собестіяно-ві Вічна Пам'я

(АМ)

БЛ. П. ВАСИЛЬ МАЛАШЕВСЬКИЙ

Робини, Ман.

У четвер 29-го серпня 1963 року о 7-ій годині рано рознеслася сумна вістка, що несподівано відійшов у вічність бл. п. Василь Малашевський, прожившн 46 років.

Покійний народився 21-го грудня 1917 р. в околиці Зелена, Ман., другою дитиною в родині Петра та Юзефи Малашевських. Виростав і ходив до школи при родичах. Коли мав 19 років пішов на роботу в Онтеріо. 1940 р. записався до війська, де пробув чотири роки. 1944 року звільнився з війська і одружився з Катериною з дому Чернитинська, яка походить з околиці Лівел, Саск. По одруженні почав самостійно фармерувати, перше в околиці Дібрел, Ман., а потім в околиці Того, Ман., аж до смерти.

У свому житті небіжчик був веселої 1 милої вдачі. Був забавним і во всіма жив у згоді. Небіжчик у своєму житті не хворів, аж 29 серпня цього року рано з приятелями вйхав з дому і тйв милі від Того, Манітоба, трок, яким к е р у в а в приятель, перевернувся і в цім випадку бл. п. Василя нестало між живими, а його два приятелі, що він з ними їхав лише один мав зломану руку, а другому нічого не сталося. Така була воля Божа. Похоронні відправи відбулися: в неділю 1-го вересня відправлено Панахиду в Похоронним заведені, а в понеділок 2-го,

вересня відбувся Похорон зі Служою Божою в УГП. Церкві Св. Івана Хрестителя в Роблин, Ман., яку відправив місцевий парох, о. П. Зубрицький, а дяк.вали: Олександер Гаврилюк та Петро Горбай. Під час Служби Божої о. Парох виголосив прощальну проповідь, де оповів про життя небіжчика, а по тім пригадав всім про нашої обов'язки супроти Бога, Церкви та ближнього нашого, як хочимо бути добрими дітьми Божими. Покійний залишив у смутку: дружину Катерину, трое дітей: Романа 18 років, Фіялу 17 років, та Ганнька 7 років. Лишив тата, маму рідних та по дружині, чотири брати, сестру, дальшу родину, приятелів та друзів.

Під час останнього цілування на заклик о. Пароха прикупні на Похороні, яких було повна Церква, зложили на Нев'янучий Вінок у пам'ять небіжчика 63 дол., які розподілено так: на Колегію Св. Андрія 25 дол., на прес. фонд „Вісник" 5 дол., на виробление кліші $4.50, та на місцеві потреби церкви $28.50.

Тлінні останки бл. п. Василя спочили на УГП. Цвинтарі в Роблин, Ман.

Всім жертводавцям щире спасибі. Засмученій і горем прибиту родину нехай Господь Бог потішить, а бл. п. Василя оселить в своїх Небесних Оселях.

Вічна Йому Память!

о. П. З.

ПОХОРОН БЛ. П. РОЗАЛІЇ ГОРБАЙ

У „вівторок 30-го липня 1963 р. у Вегревільській лічниці несподівано упокоїлася в Бозі на 73-му році свого життя Добродійка Розалія Горбай, дружина о. Прот. Т. Горбая.

Покійна Добродійка народилася 8 вересня 1889 року, в селі Сокаль, в західній Україні.

По закінченні сільської школи, Розалія учащала до нормальної школи в місці Сокаль, і 1909 року вийшла заміж за Тому Горбая (теперішнього о. Прот. Т. Горбая).

1913 муж Покійної Розалії виїхав до Канади, щоб здобути собі і своїй родині кращу долю, лишаючи свою дружину з родному краю з двома дітьми. Там приходилось Розалії переживати воєнні лихоліття першої світової війни.

В році 1926, наколи обставини змінилися, муж о. Прот. Т. Горбай спровадив свою родину до Канади, і в тому році перенеслися на парафію в Гемлин Алберта. Тут побувши два роки (обслуговуючи парафії північно-східної Алберти) змінив свій осідок до міста Смокі Лейк. Побувши в Смокі Лейк до 1932 року, Консисторія УГП Церкви перенесла його до Сучавського округа з осідком в Сучаві. 1938 року Консисторія призначила Прот. Горбая на округ Роблин Манітоба, і в цьому округі Добродійка, разом з своїм мужем священиком, перебула аж до 1951 року, коли вже старший вік вимагав відпочинку для о. Прот. Горбая, який в той час занедужав.

З огляду на те, що Добродійка разом із своїм мужем любила перебувати в українському оточенні, вибрали собі на відпочинковий вік місто Вегревил. Тут знайшли собі всі обставини сприйнятливі для старших людей.

Менше знає піонерські часи Української Православної церкви в Канаді той, хто їх не переживав. Ті часи добре знала Пок. Добродійка. Не раз приходилось переживати різні невигоди, треба було в зимі не раз очікувати ночами на свого мужа який давав душпастирську обслугу своїому народові. Він коником розїжджав невигідними в той час дорогами, а для дружини лишалась неспевність його повороту. А коли приїхав, то треба було коника випрягати і почекавши доки не охолоне, напоїти і погудувати, а це забирало часами і пів ночі.

Гіркі були ті часи, але була в Бога надія, що колись наша свята Українська Церква розцвіте, і священикам і їхнім родинам буде полекшення. І справдилася надія перших працівників на Христовій Ниві. Церква розрослась, зміцніла, і нині є світлом українському народові; а першим працівникам лишається вдоволення, що їхня надія в Бозі здійснилася. Все ж людське життя не є вічне на цій землі і приходить час, що треба перенестися у Вічність до свого Сотворителя.

Похоронні відправи почалися в четвер увечір 1-го серпня в церкві Св. Володимира в Вегревил. Парастас сом, що його очолив Високопреосвященний Владика Андрей Архиепископ Едмонтону і Західної Канади при асисті священиків оо. настоятеля М. Крищука, А. Тетеренка, С. Столярчука, А. Хруставки, І. Мельничука, А. Хом'яка, С. Симчина, М. Мороза, О. Фляка, а дяк.вали пан Петро Пашо з місцевими дяками. Проповідь виголосив Високопреосв. Владика Андрей і о. А. Хом'як. Церква була заповнена людьми з Вегревил і околиці.

На другий день о 9.00 годині рано почалася Св. Літургія і Похоронна Відправа, яку служили 5 священиків: С. Симчин, А. Тетеренко, П. Зубрицький, І. Мельник і парох М. Крищук, а дяк.вали Н. Байдала, М. Гошко, Пан. Рахмійструк з Кагвін, Алта. Проповідь виголосив о. Прот. С. Симчин, а по шальну виголосив о. Андрей Тетеренко.

Тіло Покійної Розалії поховано на цвинтарь, коло Церкви Покрови Божої Матері в Борівцях, коло Вілінгдон, Алта.

Покійна Розалія залишила в смутку свого мужа о. Прот. Т. Горбая з яким прожила 54 роки, і 3-е дітей: — Петра в Роблин, Ман., Катерину за Шевчуком в Лимонт, Алта., Мирославу — за Мельником в Едмонтоні, Алта, і 8 внук. А в рідному краю залишила старшу сестру Марію за Качинським і одного брата — Панька.

Покійна Добродійка цікавилася не лише виключно церковним життям. Вона належала до СУК, передплачувала журнал Промінь, цікавилася розвитком української культури, а головне — дуже любила в громаді взірцевий порядок.

Після Похорону відбувся Поминальний Обід в Укр. На родному Домі в Вегревил, що його приготовили жінки Жіночого Товариства відділу Св. Ольги.

Ще за життя Покійна бажала, щоб на місце квітів на свої могилі, той дар був зложений на Невинучий Вінець суму 96 дол. З цього призначено 5 долярів на виробления кліші, 5 долярів на „Вісник" і 5 долярів на „Український Голос". А 81 дол. на Колегію Св. Андрея.

Жертводавцям щира подяка, а Покійну Розалію нехай Господь Бог оселить там, де всі праведні спочивають.

Вічна Їй Память!

Учасник.

ПОДЯКА

Сумом і жалем прибиті, по втраті нашої дорогої дружини, мами і бабусі, хочемо висловити нашу сердечну подяку всім тим, що поспішили з поміччю і розрадою в часі нашої родинної втрати.

Сердечна подяка Високопреосв. Владиці Андрееві за його участь в Панахиді, а також щира подяка Всечесним Отцям: Хом'якові, Хруставці, Флякові, Мельникові, Симчинчеві, Тетеренкові, Зубрицькому, Морозові і Крищукові за їх участь в Похоронних Відправах. Сердечна подяка дякові п. Пашові з Едмонтону і всім іншим дякам, що помагали співати.

Щиро дякуємо Жіночому Товариству при церкві Св. Володимира у Вегревіл за приготування поминального обіду, а також „Парк Меморіял", погребникам, за їх добру обслугу.

Найщиріша подяка всім тим, що зложили вінки на домовину, і всім тим, що так щедро жертвували на Нев'янучий Вінець і Колегію Св. Андрея у Виннїпезі.

Щиро дякуємо громаді Св. Покрови в Борівцях за її участь в Похороні, коли привезено тіло на цвинтарь. Також всім сусідам, приятелям і знайомим, що так чисельно прибули на Панахиду і Похорон.

Зокрема складаємо щиру подяку о. Крищукові, за те, що він перебрав на себе усі заряджения і так уміло перевів цілий Похорон.

Нехай Господь нагородить Вас всіх добрим здоров'ям!

Прот. Т. Горбай, діти і внуки.

НА ВІЧНИЙ СПОМИН ДАВНЬОГО ДРУГА!
Шікаго, Ілл., Америка

Минає 2 роки дня 9 вересня, як перестало битися трудолюбне серце, Покійного Петра Сенькового, мого давнього приятеля, з яким я зблизився ще в 1923 році тут в Шікаго.

На превеликий жаль, коли Покійники розпрощався з цим світом, я не міг взяти участи в Похороні тому, що був саме хворий.

Та час не стоїть і ось минає вже два роки як Покійного Петра Сенькового нестало між нами. Знав я Покійного, як щирого українця і нераз переводили ми приємний час, дебатуючи на різні теми. Покійний Петро був з тих перших „учителів піонерів", що мимо всяких перешкод, ніколи не заломилися, але несли моральну, а часом і матеріяльну поміч своєму братові-українцеві.

Покійний Петро народився в Західній Україні і прибув до

Канади зі своїми батьками в 1900 році. В році 1909 одружився з Олімною з дому Яремаї в тої самої колыонії Сарто, де пізніше завдяки наполегливій праці Покійного Петра, названо в його честь околицю „Сеньків".

Покійний оставив в великому горі дорогу дружину Олімну, трьох синів: Теодора, Теофіля і Івана, трьох дочок: Марію, Лелійку і Українку, 8 внуків і 3 правнуки, що всі живуть в Шікаго.

Покійний Петро був членом Православної Церкви в Шікаго, де і його син Теодор, який зложив 100 долярів на купівлю теперішньої церкви Св. Володимира.

Покійний Петро Сеньків, був високо начитаною людиною, оставив прекрасну і чисельну бібліотеку, був добрим і щирим українцем. Ніколи і нікому не відмовив фінансової помочі, коли бачив, що з цього буде користати українець. Любив щиро свій нарід і коли було якесь народне свято чи концерт, там можна було побачити Покійного зі своєю родиною.

Ніколи не забуду слів Покійного, як Він говорив, що справа не в тому, що людина ходить до церкви, — але як вона молиться? Бо коли устами людина молиться, а ділами ненавидить брата свого, так навіщо така молитва здалася? Бог такої молитви не приймє!"

Є люди з тих околиць, де Покійний Петро Сеньків учив тих людей. Тоді вони були ученіками, а сьогодні вони мають своїх дітей і внуків і мило згадують ті дихі часи, де небудь дорік, небудь авт як сьогодні, не було жодної вигоди, але любов до своєго народу і віра в Бога, гартувала серця таких, як Покійний Петро.

Бувало зберe повну хату діточок і в такий лагідний спосіб, з таким хриситянським чуттям учив тих діточок рідної мови, рідного слова. І, сьогодні, багато людей споминає ті часи і ту посвяту Покійного Петра Сенькового.

Нам, живучим ще на світі Божому, хіба подивляти ту любов до свого брата, ту непохитну завзятість, те благородне серце тих, що один за одним відходять від нас, відлітають мов ті „журавлі увічнений вирій", щоб дістати заплату від Всевишнього, за свою так щиру і вірну працю.

Покійний Петро Сеньків в своїх юних днях був вірним своєму обездоленому народові, таким він і остався до останніх днів свого трудолюбного життя.

Сни спокійною, дорогий Друже, Петре! Ти не тільки сам щиро працював для своєї нації і других заохочував. Ти оставив примір гідний до наслідування, який ніколи не згине, а буде жити вічно як душа. Ти оставив науку, Ти працював безплатно, Ти помагав багатьом, а тексі речі ніколи не вмирають, наука не вмирає, але живе вічно, бо науку передають з роду в рід.

Нехай прибрана Земля Вашінгтона приймє Тебе як свого сина, а Пам'ять по Тобі хай живе вічно в тих людях, яких Ти так щиро любив!

Гр. Семочко.

Бл. п. П. БАЗИЛЕВСЬКИЙ
Торонто, Онт.

Дзимось сумною вісткою, що 13 березня 1963 року трагічно загинув у автовім випадку Бл. П. Павло Базилевський.

Покійний народився в 1920 році на Полтавщині і під час другої світової війни залишив свою батьківщину, вимігравши на захід. В 1948 році Бл. П. Павло Базилевський переїхав до Канади, де і влаштував своє і своєї родини спокійне життя. Але несподівана смерть урвала те ще молоде, повне надій життя.

Похорон відправив митрофорний протоерей о. Д. Фотій.

Покійний осиротив дружину Марію і 3 діточок. Володимир 13 р., Микола 8 р. і Лідя сім років.

На поминках Покійного його друзі й приятелі, згадавши про українське вільне слово, провели між собою збірку і зібрали $58.05, з яких 50% — для часопису „У.В.) і 50% — на часопис „Вісник". Збірщиками були Г. Жижело і Федір Бойко.

Хай чужа земля буде Покійному легкою. Збірщикам і жертводавцям висловлюємо щиру подяку.

Управа Катедри Св. Володимира.

Бл. п. Н. ФЕДИНЮК
Роблин, Ман.

У вівторок, 2-го липня 1963 року, в нічній порі о годині 1.20 в „Дистрикт" лікарні ч. 2, Роблин, Ман., спочив у Бозі Бл. п. Николай Фединюк, на окіченні 66 років, 1 місяць і 9 днів. Смерть стрінула його підготованим до вічного спокою, через прийняття Св. Тайнств. — Сповіді й Причастя.

Покійний народився в селі Шарлянці, Сокальського повіту в Галичині; син, покійних вже батьків, Ілька Фединюка й Домки з роду Стиба.

Перед 52 роками, 14-літнім хлопцем прибув до Канади з батьками і всією родиною. На початках свого прибуття в Канаду, родина Фединюків поселилась на „гомстеді" в околиці Роблину. Дійшовши до зрілости літ, Бл. П. Никола Фединюк вийшов в супружний стан з Теклею, дочкою покійного вже Антона Ткачука і це живучої Марії з роду Бицко. Молоде подружжя почало було господарювати на фармі в околиці Меридейл, а пізніше на „Зорі".

За час їхнього 42-літнього супружнього життя, Господь поблагословив їх 3-ма дітьми, цебто одним сином, Іваном, і двома дочками, Анною і Марією.

Працюючи тяжко на фармі, вже яких 10 років як почав підупадати на здоров'ї і перед кількома місяцями мусів покоритися і лягти в ліжко.

Перед 11 роками їх син, Іван, набув собі власну фарму в „Тимбер Дистрикті", — при пошті Роблин, і взяв батьків під свою опіку. Покійний Николай помагав на фармі скільки йому дозволяло здоров'я. За те син його любив, а що найважніше — заопікувався батьком в часі його тяжкої недуги, як рівнож заопікувався й похороном батька.

Похорон відбувся в такому порядку: напередодні Похорону в середу вечером, 3-го липня, в похоронному заведенні, в Роблин, відслужено заупокійну Литію з асистою роблинського дяка, п. А. Гаврилюка, при поважній участі людей. Слідуючого дня, в четвер 4-го липня, о годині 10-ій ранку перенесено тлінні останки до української греко-православної церкви Св. Івана Хрестителя, де відслужено Похоронну Службу Божу.

Під час останнього прощання через цілування Св. Хреста, зібрано на „Нев'янучий Вінок" Покійному $39.13, з чого приділено $26.00 на будову Колегії Св. Андрея у Виннїпезі, $8.00 на „Вісник", на виготовлення кліші, а $5.13 на потреби місцевої церкви.

Смутком і тугою оповиті відпроваджували Покійного попереднє найближче рідня: дружинт Текля, син Іван, дві дочки — Анна Гаврищук з мужем Павлом з Роблину, Марія Глаголоф з мужем Василем з Торонта, Онтерio і 4 внуки. Далі прощали, зі сльозами в очах, у поважному стречому віці — теща Марія Ткачук, рідна сестра Гелька Комишин з мужем Михайлом з Шортдейл, Ман., куми, сватії, сусіди, односельчани і церковні члени.

Тіло Покійного Николая, спочило на парафіяльному цвинтарі віщеваведеної церкви, в Роблині.

Після всього учасники Похорону зійшлися на перекуску до підцерковної залі.

Щира подяка всім за участь в Похороні та за щирі пожертви на „Нев'янучий Вінець".

Живим — щастя, Боже, в здоров'ї і благословенстві Твоїм ще многих літ прожити. Покійному Николаєві легко в землі спочити, а душі його в оселях праведників оселитися.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Ілля Шевць.

Бл. П. Г. БАЛАНИЦЬКИЙ
Гемлин, Алберта

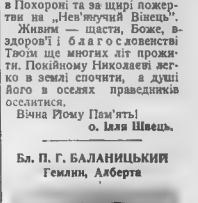

Сумна й несподівана вістка скололихнула до глибини серця усіх рідних і знайомих парафіян в околиці Гемлин, Алберта, бо 23-го червня цього року, о годині 5 ранку упокоївся в Бозі Гавриїл Баланицький.

Покійний народився 1888 р. в селі Лашківка, Кіцманського повіту на Буковині.

До Канади Покійний прибув молодим хлопцем в 1908 році. Пізніше працював по різних роботах, де між. Одружився 28 липня 1913 року із Саветою з роду Малайко.

Покійний залишив у смутку дружину Савету, 4-х синів, 5 дочок, 40 внуків і 16 правнуків.

Бл. П. Гавриило Балицький був членом української греко-православної парафії у Давнінг. В цій громаді він був головою заряду, скарбником, а перед смертю був лише членом заряду. Покійний був жертвенним чоловіком. На фармі був до кінця свого життя.

26-го червня увечері відбулася Панахида в домі Покійного, а на другий день відбувся Похорон із Службою Божою, при великому здвизі людей з близьких і дальших околиць. Похоронні відправи звершив місцевий парох, о. Я. Рибалка із поміччю дяка, пана Михайла Краєія.

На заклик о. Я. Рибалки родина й присутні зложили на Нев'янучий Вінок $50.25. Із цієї суми 5.00 долярів призначено на виробления кліші

і 5.00 долярів на пресовий фонд „Вісника", якого Покійний любив читати і був його передплатником до кінця свого життя. Решту суми призначено на церкву в Давнику, на цвинтарі якої Покійний був похований.

По Похороні відбувся поминальний обід у домі Покійного, на який родина запросила присутніх на Похороні.

Нехай Милосердний Господь прийме Покійного Гаврила до Світлого Раю, — до вічного спокою, де нема ні болю, ні смутку, а де є життя безконечне.

А вам, дорога дружино, діти, внуки й правнуки Покійного, нехай подасть Господь сили перенести цю велику втрату і обдарує всіх Своїми щедротами.

Учасник Похорону.

ПОДЯКА

Сповиті смутком — по втраті дорогого мужа, тата, дідуся — одним висловлюємо сердечну подяку о. Я. Рибальці за Похоронні Відправи; дяконові Михайлові Красівеві і „Парк Мемориял" за послугу, і всім тим, що зложили вінки на домовину, і всім приятелям і жінкам, що допомогли приготовити поминальний обід, і всім, хто прислужився своєю допомогою в Похороні. Дякуємо усім учасникам Похорону, що прийхали з дальших околиць і відділи останню пошану нашому дорогому мужеві, татові і дідусеві.

Дружина, діти, внуки і правнуки.

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ СОБОР СВ. ПОКРОВИ У ВІННІПЕГУ

Святкує в неділю, 13-го жовтня п. р., своє

ХРАМОВЕ СВЯТО ПОКРОВИ БОЖОЇ МАТЕРІ

з такою програмою:

1. Зустріч БЛАЖЕННІШОГО ВЛАДИКИ МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА тов. 9.30 ранку.
2. Урочиста АРХІЄРЕЙСЬКА СВЯТА ЛІТУРГІЯ, що її відслужить Блаженніший Владика Митрополит Іларіон в співучасті о. Настоятеля Собору й запрошеного Духовенства. Початок Архиерейської Св. Літургії, год. 10 ранку
3. Безпосередньо після Св. Літургії — Обходження довкола Храму.
4. Співаткне Соборний Хор під диригентурою п. В. Павлюка.
5. На закінчення — СВЯТОЧНИЙ ОБІД в Соборній авдиторії, старанням Сестрицтва при Соборі Св. Покрови
6. Промови і привіти.

На це велике Храмове Свято Собору й Святочний Обід, сердечно запрошуємо Вас з родиною і Вашими знайомими.

З любов'ю у Христі до Вас,
За Управу Собору Св. Покрови
о. Іван Стус, Настоятель.
Гр. Бабин, Голова.
В. Масний, Секретар

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЖОВТЕНЬ

20. Неділя, — Дуфрост, Кенора, Ледюк.
27. Неділя, — Транскона, Гонор, Поплярфілд, Стед.

ЛИСТОПАД

3. Неділя — Кенора, Поплар Парк, Бозенгут, Пасент Говм.
10. Неділя — Транскона, Тандал, Пембіна.
17. Неділя — Кенора, Дуфрост, Ледюк.
24. Неділя — Транскона, Поплярфілд, Гонор, Селкірк (Храм).

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОРІЧУКА
ЖОВТЕНЬ

20. Неділя — Йорктон
27. Неділя — Броктон

ЛИСТОПАД

3. Неділя — Йорктон
8. Пятниця. Св. Великомуч. Димитрія — Йорктон
10. Неділя — Райн
17. Неділя — Йорктон
21. Четвер. Собор Св. Архистр. Михаїла — Йорктон
24. Неділя — Броктон

ГРУДЕНЬ

1. Неділя — Йорктон
4. Середа. Уведення в Храм Пресв. Богородиці — Йорктон
8. Неділя — Йорктон
15. Неділя — Броктон
19. Четвер. Св. Миколая — Райн
22. Неділя. Зачаття Пресв. Богородиці від Св. Анни — Йорктон
29. Неділя. Праотців — Горанд

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА
ЖОВТЕНЬ

20. Неділя — Калдер
27. Неділя — Домвел коло Шкіл рука

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-5447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЖОВТЕНЬ

6. Неділя, Св. Андрея — Бонні Дун
13. Неділя, Св. Михаїла — Калдер
20. Неділя, Св. Андрея — Бонні Дун
27. Неділя, Св. Михаїла — Калдер

Address: 8541—89 Str. Edmonton, Alta. Tel: 466-8804.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЖОВТЕНЬ

20. Неділя — Гарленд
27. Неділя — Дорбін

Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕБЕНЮКА

North Battleford, Sask.
972—108 St. Ph. 446-3280

о. С. ГРЕДИЛЯ
ЖОВТЕНЬ

20. Неділя — Денбюрі
27. Неділя — Норквей

ЛИСТОПАД

3. Неділя — Гаєс
8. Пятниця. Св. Димитрія — Сґівен, Храм
10. Неділя — Арран
17. Неділя — Сван-Ривер
19. Четвер. Св. Михаїла — Норквей
24. Неділя — Сван Плейн

ГРУДЕНЬ

1. Неділя — Гаєс
8. Середа, Введення в Храм П. Б. — Вайтбік
8. Неділя — Сґівен
15. Неділя — Арран
19. Четвер. Св. Миколая — Кобзар
22. Неділя — Норквей
29. Неділя — Сван Ривер

Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ЖОВТЕНЬ

20. Неділя — Вернон
27. Неділя — Кенгзус

ЛИСТОПАД

3. Неділя — Вернон
8. Пятниця. Димитрія — Вернон
10. Неділя — Вернон
17. Неділя — Келовна
19. Четвер Арх. Мих. — Вернон
24. Неділя — Вернон

ГРУДЕНЬ

1. Неділя — Вернон
4. Середа Увед Бог Вернон
8. Неділя — Вернон
15. Неділя — Вернон
19. Четвер Миколи Чуд. — Вернон
22. Неділя — Ріверсток
29. Неділя — Вернон

Address: 2602-42 Ave. Vernon, B. C. Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЖОВТЕНЬ

20. Неділя — Мінніт, Саск.
20. Неділя. Відчний Молебень год. 4-та по обіді — Бронктон-Топольній
27. Неділя — Зелена
27. Неділя. Відчний Молебень год 4-та по обіді — Гредлю

УВАГА: в жовтні по кожному Богослуженні відбувається „День Подяки".

Roblin, Man.

о. Ст. ЗУЗАКА
ЖОВТЕНЬ

20. Неділя — Редфілд
27. Неділя — Геффорд

Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: 56.

о. М. КРИТЮКА
ЖОВТЕНЬ

20. Неділя — Брускої
27. Неділя — Мелфорт

ЛИСТОПАД

3. Неділя — Ралсон Бей
8. Пятниця. Св. Вел. Мч. Димитрія — Брускої
10. Неділя — Гронліз (північна)
17. Неділя — Мелфорт
21. Четвер. Соб. Архистр. Мих. — Прейрі Ріверс. Храм
24. Неділя Гронліз (північна)

Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛЯША
ЖОВТЕНЬ

20. Неділя — Сендавн
27. Неділя — Вайта

ЛИСТОПАД

3. Неділя — Сенькін
8. Вич. Димитрія — Арбакка Св Анн. Петра й Павла
10. Неділя — Вайта
17. Неділя — Сендавн
21. Собор Архистр. Михаїла — Арабакка Св. Миколая
24. Неділя — Сірко

ГРУДЕНЬ

1. Неділя — Сенькін
4. Уведення в Храм Пресв. Богор. — Арбакка Св. Анн. Петра й Павла
8. Неділя — Вайта
15. Неділя — Сендавн
19. Святителя Миколая — Арбакка Св. Миколая. Храм
22. Неділя — Вайта
29. Неділя — Сірко

Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-62.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЖОВТЕНЬ

20. Неділя — Ангусвіль
27. Неділя — Оквборн

Address: Oakburn, Man. Box 12 Tel. 336

о. М. ОЛЕСЮКА
ЖОВТЕНЬ

20. Неділя — Гладберт Плейнс
27. Неділя — Давфін

Вечірні служаться що неділі о год. 7-й веч. в Давфині.

Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704
810 Main Str. South Dauphin, Man.

о. Е. ПРИСТУПИ

Address: Watson, Sask. Box 293 Tel. 3518

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЖОВТЕНЬ

20. Неділя — Дробот
27. Неділя — Вестбрук

ЛИСТОПАД

3. Неділя — Інсінґер (м.)
8. Пятниця Св. Муч. Димитрія — Половики
10. Неділя — Тодор (м.)
17. Неділя — Інсінґер (гай-вий)
21. Четвер Св. Арх. Михаїла — Тодор (м.)
24. Неділя — Вестбрук

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
ЖОВТЕНЬ

20. Неділя — Смокі Лейк
Дзвінінг — Вечірня 4 год. веч.
27. Неділя — Спедеи
Ворспайт — Вечірня 4 год. веч.

Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. В. СЛЮЗАРА
ЖОВТЕНЬ

20. Неділя — Канора
27. Неділя — Бюкенен

Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. ЄВГЕНА СТЕФАНІВКА
ЖОВТЕНЬ

20. Неділя — Греслена
20. Вечірня 4 год. — Норад
27. Неділя — Боїв
27. Вечірня 4 год. — Сарепа

УВАГА! Починаючи від першої неділі в жовтні, по всіх громадах буде відбуватись ДЕНЬ ПОДЯКИ.

Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
ЖОВТЕНЬ

20 Неділя — Ленін
20 Неділя — Тарнополь. Вечірня 4 год. по обіді
27. Неділя — Смітс

УВАГА! У жовтні Богослужіння по всіх громадах, починаючись на „своя тайм".

Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФІВКА
ЖОВТЕНЬ

20. Неділя — Роза
27 Неділя — Гардентон

Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЖОВТЕНЬ

20. Неділя — Егрімонт
27 Неділя — Торгнад

Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
ЖОВТЕНЬ

20 Неділя Гетерлей
27 Неділя — Медов Лейк

У звязку зо зміною зимового часу Богослужіння починаємо: Утреня 9.30 рано в Служба Божа 10.30

Address: North Battleford, Sask. 972—108, St. Ph. 445-3280.

о. І. ШЕВЦЯ
ЖОВТЕНЬ

20. Неділя — Віраела
27. Неділя — Нипавін

Address: Weirdale, Sask. Ph. 496.

о. Г. УДОДА
ЖОВТЕНЬ

20. Неділя — Фовм Лейк
27. Неділя — Вишарт

ЛИСТОПАД

3. Неділя — Шіго (м.)
8. Пятниця. Вич. Димитрія Солунського — Шіго (м.)
10 Неділя — Вінярд
17 Неділя — Фовм Лейк
21 Середа. Архистратига Михаїла Вишарт.
24 Неділя — Едмор

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

Округа Айтуна, Саск.
Box 143, Ituna, Sask. Tel. 67

о. А. ХРУСТАВКИ
ЖОВТЕНЬ

20. Неділя — Мирнам.
27. Неділя — Лойдмінстер

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ІУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЖОВТЕНЬ

20. Неділя, День Подяки — Калмар
27. Неділя, День Подяки — Ітано

Address: 9880—105 Avenue, Ph. GA 2-3068. Edmonton, Alta.

ЛИСТОПАД

3. Неділя — Торсбі
8. Пятниця. Вич. Димитрія, Храмове Свято на яке запрошуємо Пено, Редвей, Ревалтер, Катвін, Ендрю та околиці взяти численну участь
17. Неділя — Калмар
21. Четвер, Собор Архистр. Михаїла — Катвін
24. Неділя — Пено

УВАГА! По всіх Церквах по Богослужінні буде відправлено Панахиди по Героях Листопадового Зриву.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XL. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЛИСТОПАДА, 1963. WINNIPEG, MAN., NOVEMBER 1, 1963. ЧИСЛО (1963) 21

Епохальний документ Катол. Церкви

„Винування жидів за розп'яття Христа помилкове й шкідливе"

„ЗА СМЕРТЬ ХРИСТА ВИННЕ ВСЕ ЛЮДСТВО", КАЖЕ КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА

Другий Ватиканський Собор Катол. Церкви проголосить учення, що Христа замучили не жиди, а „все людство"

Ватиканський Секретаріят Сприяння Єдності Християнства роздав усім делегатам копії декларації, в якій сказано, що „винування жидів за розп'яття Христа є помилковим і шкідливим", інформує щоденник „New York Times Service" 17 жовтня 1963 р.

Цю декларацію видав був ще папа Іван XXIII для проголошення її на першій сесії Другого Ватиканського Собору (11. 10. 1962 — 8. 12. 1962), але тоді її не проголошено, бо цьому перешкодив „політичний випадок".

У згаданій декларації сказано:

„Вина за смерть Христа спадає, власти во, на все людство, а не на жидів", подає вищезгаданий щоденник.

Прорід Катол. Церкве предложив цю декларацію другій сесії Другого Ватиканського Собору для ухвалення її, і це має статися „досить скоро".

Декларація видана в „тихому" порозумінні Ватикану з жидами

З доручення папи Павла VI справою цієї декларації займається кардинал Беа (німець) — голова Секретаріяту Сприяння Єдності Християнства, що є унійним органом II Ватиканського Собору, і в справі цієї декларації кард. Беа відбув з провідниками жидів довірочні розмови. „Нівесні минулого року кардинал Беа відвідав Америку. Він відбув багато тихих неформальних зустрічів з жидівськими групами, з Американським Жидівським Комітетом включно", подає „Нью Йорк Таймс Сервис".

Католицька Церква нарешті усуне прозивання жидів „убивниками Христа", каже речник жидів

Коли Секретаріят Сприяння Єдності Християнства предложив начерк вищезгаданої декларації Захаріагові Шустерові — голові европейського відділу Американського Жидівського Комітету, то Шустер сказав: „Цей Світовий Собор може нарешті усуне епітет „убивник Христа" для очорнювання жидів продовж багатьох століть у минулому й сучасному", повідомляє „Нью Йорк Таймс Сервис".

З. Р. В. — Тобто текст начерку згаданої декларації папа давав провідникам жидів для перегляду.

Нав'язання Католицької Церкви до юдаїзму

У цій же декларації сказано: „Церква завдячує свій початок юдаїзмові (жидівській релігії), з яким вона спільно визнає Старий Заповіт. Католики ніколи не повинні забувати, що Христос був жидом і що Його родина і Апостоли були жидами", далі інформує „Нью Йорк Таймс Сервис".

Рабіни проти участи жидівського представника на II В. Соборі

Згадана декларація мала бути предложена папою Іваном XXIII на схвалення II Ватиканському Соборові ще на першій його сесії (минулого року). Було рішено, що ця ухвала відбудеться в присутності делегата з Ізраїля, яким мав бути д-р Хаїм Варді — директор справ Християнства Міністерства Релігій в державі Ізраїль. Проти цього запротестували ці арабські держави, що є в дипломатичних зв'язках з Ватиканом.

(Продовження на 3-ій стор.

Москва і Рим

Спостерігачі з СССР на другій сесії II Ват. Собору

Прот. Боровой поміг визволити митр. Сліпого

Російська Православна Церква в СССР (Московська Патріярхія) прислала на другу сесію Другого Ватиканського Собору двох спостерігачів: прот. Віталія Борового — бувшого професора Ленінградської духовної академії, і 35-літнього священика Якова Ільїча, який сслужить у Преображенському соборі в Ленінграді.

З. Р. В. — Другий Ватиканський Собор Кат. Церкви почався 11 жовтня 1962 р. і тривав до 8 грудня 1962 р. Після перерви він продовжується як друга сесія, що почалася 29 вересня 1963 р. На першій сесії спостерігачами з СССР були: архимандрит (тепер уже епископ) Володимир Котляров (який подавав себе за „українця") і протоерей Віталій Боровой, який подав себе за „білоруса". З ними була й світська особа — Алфіновенов.

На 2-й сесії цього Собору еп. Котлярова заступив свящ. Ільїч, який подав себе за „білоруса".

Папа Іван XXIII послав прот. Борового до уряду СССР, щоб визволити митр. Сліпого

Подаючи імена спостерігачів з СССР на другу сесію II Ват. Собору, „Byzantine Catholic World" (6. 10. 1963) інформує: „...протоерей Боровой був посланцем папи Івана XXIII в Москву, щоб уряд держави (СССР) випустив на волю Його Ексцеленцію Митрополита Йосифа Сліпого — після його 18-літнього ярешту на Сибірі.

„Ми певні, що братня католики зробили б таке саме діло для нас"

Далі, вищезгаданий католицький часопис подає про прот. Борового ось ці інформації:

„Цей діяльний представник Московського Патріярхату у зносинах з Церквами західнього світу взяті (1963) взяв участь у засіданні Виконного Комітету Світової Ради Церков (World Council of Churches) у місті Роучестер, Н. Ї. Коли тут журналісти спитали його у справі митрополита Сліпого, то о. Боровой назвав це „малим ділом милосердя до свого брата". „Ми переконані", сказав він тоді, „що братня католики зробили б таке саме діло й для нас".

З. Р. В. — Владика Йосиф Сліпий — греко-католицький митрополит Львівський і Галицький, — наслідник митрополита Андрея Шептицького. В СССР тепер немає ні одного греко-католицького епископа.

53.000 дол. від 6-х жертводавців на університет

„Від шістьох членів виконного органу (Рада Регентів університету) отримано 53.000 дол. на фонд розбудови Содборського університету" („Sudbury Star" 4, 100, 1963).

Духівник Аббмана

Місіонер не хоче вертатися до Ізраїля

„Жиди... кидали камінням в його місійну біблійну крамницю". „В Ізраїлі тайних християн між жидами сьогодні є більше, між таких, що відкрито ісповідують свою віру й ходять до церкви... Страх перед втратою праці, перед труднощами для дітей, або й неможливістю вчитися в школі занадто великий".

Місіонер Голя розповідає...

„Пан Голя, який 28 років аж до березня 1963 р. провадив в Єрусалимі міжвіроісповідну Християнську Місію Сіон, підкреслює, що його поворот у Канаду спричинений не огірченням (на Ізраїль), ані неохоченням, але все таки він критикує уряд Ізраїля за спосіб його трактування справ релігії", — так сказано в статті п. з. „Місіонер не хоче вертатися до Ізраїля", що опублікована в „The Winnipeg Tribune" 12 жовтня ц. р. „Жиди не раз при всяких нагодах кидали камінням у вікна його місійної біблійної крамниці", каже він.

(Продовження на 3-ій стор.

З'їзд Колегії Св. Андрея 8, 9 і 10. XI. 1963

Прот. Василій Кудрик

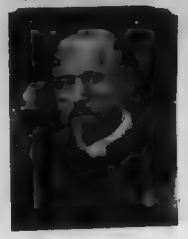

Отець Митрофорний Протоєрей Василій Кудрик народився в селі Цеброві, Тернопільського повіту в Галичині, зах. Україна, 13 жовтня 1880 р.

У січні 1903 р. він прибув у Канаду; за ним прибули його родичі, і вони разом поселилися в Толстой у Манітобі. До 1910 р. о. Василій працював і на фармі, і поза нею.

Року 1910-го він став першим редактором „Українського Голосу", органу Союзу Українців Самостійників, і був ним до 1921 р. Року 1923-го був висвячений в сан православного священика і спочатку обслуговував декотрі українські православні громади в Альберті, а в 1924-1941 роках духовно працював в укр. прав. громадах у Саскачевані, а при тому деякий час був настоятелем укр. прав. церкви Зіслання Св. Духа в Саскатуні.

У роках 1941-1954 був редактором „Вісника" — органу Української Греко-Православної Церкви в Канаді. У серпні 1954 р. він відійшов „у стан спочинку", у дійсності ж він відійшов тільки від офіційних завдань, щоб цілком присвятитися праці в ділянці теології, історії, філософії, письменства.

25 літ вибув о. Василій на становищі редактора: 11 літ очолював „Український Голос", а потім 14 літ проводив „Вісника". Отже продовж четвертинку століття він безперервно писаним словом промовляв до української спільноти в Канаді, і тому він має можливість бути в постійному безпосередньому зв'язку з тисячами наших людей, тому широкий загал наших людей знав його ближче й краще, ніж будь-котрого з інших наших провідних діячів того часу.

Одні з тих діячів організували наших людей, їздили по Канаді з промовами, укладали програми, збирали пожертви на наші установи, були чинними речниками перед урядом. А о. Василій день-у-день писаним словом промовляв до народніх мас: усвідомлював їх національно, сформульовав їхню психіку, виковував для них ідеологію.

Отець Василій прибув у Канаду саме „перед бурею" — українські селяни, вирвавшись з вікової неволі політичної, соціяльної, релігійної й економічної з-під різних окупацій (австрійської, румунської, російської, польської), прибули на волю в Канаду; убогі, у великій мірі неписьменні, більшістю несвідомі свого українського імені, вони несвідомо, стихійно відчували потребу скористати із свободи в Канаді, але більшість не знала, як це зробити, і тому йшла напомацки.

Гурток свідомих одиниць став на тому очевидному становищі, що коли люди з покоління в покоління перебувають у неволі, то в них витворюється психіка і світогляд раба. Отже, щоб бути вільними людьми, то треба найперше позбутися рабської психіки — з власної душі позбутися невидимих пут неволі; тобто, треба щоб кожна наша одиниця перевиховувалася від самих основ: щоб нарешті відчула потребу мати про все свою власну особисту думку, щоб навчилася думати самостійно, а „не жити позиченим розумом", як це часто повторяв о. В. Кудрик. І так зродилася ідея створити Союз Українців Самостійників, і його пресовий орган „Український Голос" — це був перший в Канаді часопис, що називався „українським", а не „руським"; це були часи „бурі й натиску" серед української імміграції в Канаді; ця імміграція відрухово, стихійно хвилювала „шуканням напомацки" на всіх ділянках свого життя.

Стати самостійними одиницями в духово-людському сенсі, і з'єднувати собі суть українства та зберегти його — це були основні підвалини руху „самостійників"; і це вони в логічному висліді призвели до створення в Канаді Української Греко-Православної Церкви, яка в основному постала (1918) з тих українців, які перед тим були греко-католиками.

Хто дивиться на факт створення Української Греко-Православної Церкви „очима старого краю", очими теологій, очима наших днів, той не розуміє тих причин, через які частина греко-католиків відірвалася від Римської Церкви, і створила Українську Греко-Православну Церкву Дехто з необзнайомлених з цією справою думає, що цій невдоволеній частині людей не сподобалися деякі римські догмати: „філіокве", „непогрішимість папи" і т. п., і тому вони відчули потребу повернутися до православних догматів і канонів.

У дійсності ж цей наш загал не знав ні догматів, ні канонів, та й спочатку не цікавився ними. Ці люди відчули, що вони душевно й суспільно опановані римським єпископатом і його рядовим духовенством, що наказували, які книжки і часописи вільно читати, а яких не вільно; що не дозволяли світським людям висловлювати своїх вільних думок; що трактували вірних, немов безвільні, мертві предмети. отже це була наруга над людською гідністю.

А на догматах, канонах і обрядах визнавалися тільки провідники цієї частини українців, яка стихійно шукала людської свободи-й бажала оборонити українство.

Це була людська причина тиранія римського духовенства. І якщо б така сама тиранія була в кожній іншій Церкві, включно з Православною, то ці самі люди з цих самих причин так само відійшли б були від такої Церкви.

Друга причина, рівнобіжна, була національна. Римська Церква ницила українство серед греко-католиків; вона була (і досі є) проти української йови в церкві, традиційний український обряд і звичаї підмінювала латинством, і була ворожою державницьким змаганням українського народу.

Ці дві точки: 1) людська справа — оборона людської гідности членів Церкви перед гнітом з боку духовного проводу Церкви, і 2) національна справа — оборона інтересів українства в Церкві, — були провідними ідеями діяльности о. Василя Кудрика на церковно-громадській ниві. І, треба сказати відкрито, він постійно тривожився, що б буває це саме лихо не появилося і в Українській Греко-Православній Церкві в Канаді; бо якщо б таке сколілося, то відхід цієї частини греко-католиків від Римської Церкви був би переходом „з-під рینви — та на дощ". Саме тому між цими одиницями й групами в нашій Церкві, які вірять, що повинна бути така система церковного правління, як у Російській Православній Церкві (особливо ж за царату), або в Католицькій Церкві, — між такими одиницями не було зрозуміння для о. В. Кудрика. Бачучи деякі прояви відхилення від цієї церковної й національної ідеології в нашій Церкві (хоч це відхилення він помічав тільки серед декотрих провідних одиниць), о. Василій Кудрик останньо був тихо огірчений, — і це була одна з причин того, що він, крайньо втомлений працею, рішився відійти від активного життя, і цільно замкнувся сам у собі та в чотирьох стінах своєї бібліотеки; завжди люблений широким народнім загалом (фармерами й робітниками) нашої спільноти, респектований (не дивлячись на те, чи люблений чи ні) провідними людьми нашої Церкви, — він перебував у дружньому контакті з деякою кількістю визначніших одиниць нашої спільноти, з якими в приязних, щирих інтимних розмовах ділився своїми думками-надіями, вимогами, розчаруваннями, плянами.

Мало було таких осіб із старої гвардії, чи то інтелігенції, чи селян і робітників, які переїздом через Вінніпег не відвідали б о. Кудрика.

„Отець Кудрик" — це було ім'я, під яким його знав народ; бо хоч він і був митрофорним протоєреєм, але цього титулу він ні разу у своєму житті не вжив.

У тихому люблячому середовищі (під опікою сестри Катерини й брата Миколая) він тихо дожився свої останні роки. Заглиблений у свої філософські записки в невеличкій кімнаті з славною бібліотекою рідкісних книг, він живо слідкував за ходом щоденного життя нашої спільноти й Церкви, постійно бистроумний, з теплою усмішкою, жартівливий, привітливий.

Для нашого загалу це був „отець Кудрик" — „щіна людина". А в дійсності це був тихий геній. Можливо, що якби він був членом державної нації, то його геній був би вилився в його епохального значення філософську систему. Але в Канаді обставини вимагали, щоб

(Продовження на 3-й стор.)

ПОШУКУВАННЯ

SEREDIUK — SEREDUIK

In connection with valuable unclaimed property, we seek the descendants of William Serediuk, also known as William Serediuk, who was a native of Drahayzivaw, Sniatyn, Galicia, Austria. He immigrated to Canada in about 1910 with his family. At least two of his children so immigrated named Nick and a daughter whose given name was unknown. They were born in about 1900, up or down a few years. It is reported that the daughter married, marriage name unknown, and moved with her husband to Chatham, Michigan For further particulars write in English to

HENRY R. FERRIS AND CO.,
228 N. La Salle Street,
Chicago, Ill. 60601

Винування жидів за розп'яття Христа

(Закінчення з 1-ї стор.)

Але ця декларація не була подана першій сесії Собору на схвалення, бо жидівський представник не прибув (у неофіційному характері) на Собор. Причиною його неприсутности був не арабський протест, а спротив жидівського консервативного рабинату.

„Д-р Нагум Гольдман — президент Світового Жидівського Конгресу, опівістив у Римі (28. 7. 1962), — також під натиском жидівських ортодоксальних груп, яким не подобається ідея цього репрезентування (жидівського) у Ватикані за жодних передумов, — скасував плян прибуття д-ра Варді до Риму. За причину цього він подав інші жидівські застереження, але не арабські протести", — сказано в інформаціях з Риму, поданих у „Нью Йорк Таймс Сервис", і там же додано таку замітку:

„... Ця декларація має стати офіційною постановою цього Собору. Вона впливе на римо-католицьке вчення й літургію".

Натиск жидів

Молодий німецький письменник Гохгут написав драму „Stellvertreter" („Намісник" (тобто папа, який вважає себе „намісником Христа на землі), і в цій драмі він трактує папу Пія XII як „криміналєта", бо цей папа відмовився стати в обороні жидів, коли жиди бладгали його про це. Ця драма наробила розголосу, — й нарозхват ставлять по столицях різних країн. „Нью Йорк Таймс Сервис" підкреслює, що ця драма хвилює Ватикан; і натякає, що вона, між іншим, була також одною з усіх тих спонук, які причинилися до видання Католицькою Церковою вищезгаданої заяви та які наглять до якнайскорішого ухвалення цієї декларації.!

Місіонер не хоче повертатися до Ізраїля

(Закінчення з 1-ї стор.)

Місіонер Вилліям Голл (Hull), родом з Вінніпегу, належить до „адвентистів сьомого дня", 28 літ працював в Ізраїлі серед жидів, щоб навертати їх на християнство, а вкінці повернувся в Канаду і вирішив більше не їхати до Ізраїля.

Ім'я місіонера В. Голла стало відомим тому, що він, з дозволу уряду Ізраїля, був духівником Адольфа Айхмана тоді, як його судили в Єрусалимі. Він подавав Айхманові останню духовну християнську розраду перед його смертю. (Айхмана повісили в червні 1962 р.).

„Сильний напір" проти християн

Місіонер Голл каже, що в Ізраїлі хоч і мало є явних християн між жидами, але він вірить, що між ними є більше таїних християн, які бояться відкрито признаватися до християнства, бо інакше жиди-юдаїсти урядово переслідували б їх. „В Ізраїлі сьогодні є більше християн таїних, ніж таких, що відкрито іспоівідують свою (християнську) віру і ходять до церкви, сказав п. Голл. Бо для тих жидів, які стають християнами, „є аж занадто велика небезпека, що вони втратили б працю, а дітям (іхнім) було б тяжко, або й взагалі неможливо, вчитися в школі", сказано в згаданій статті.

Крайні юдаїсти вирішують про релігійну політику уряду

Крайньо-юдаїстична партія Агудат Ізраель і юдаїстична Крайова Релігійна Партія неприхильно настроєні до християнства, а однак з них походять ці міністри, які в Ізраїлі урядово вирішують справи релігій (отже справи відношення уряду до християнства). Якщо б ці партії цілком захватили у свої руки владу, тоді всі релігії, крім юдаїзму, були б заборонені законом.

„Кріклівна партія Агудат Ізраель і Крайова Релігійна Партія обсадили в уряді Ізраїля пости міністерства справ релігій і суспільної опіки. Якщо б усе сталося по-їхньому, то тоді всі релігії, крім жидівської, були б заборонені законом. Іхній напис на решту уряду в цьому напрямку (щоб заборонити всі інші релігії) є величезний", каже п. Голл.

В Ізраїлі „релігія втратила свій сенс"

Місіонер Голл огірчено натякає на це, що в Ізраїлі жидівську „людину проти її переконань силують належати тільки до одної релігії" а якщо вона змінює свої переконання (релігію), і тим самим вона ломить закон (державний), то тоді релігія вже не має свого сенсу".

Прот. Василій Кудрик

(Закінчення з 2-ї стор.)

ви розміняв капітал свого генія на масу „дрібних монет" для всебічної праці „чорноробочого" на просвітянській ниві, для праці від самих основ, — так, як це зробили й інші могутні інтелекти серед наших тут провідників — піонерських ветеранів; бо така була суворa дійсність, такий був час обставин: „не час жаліти рож, коли горять ліси". Так і Іван Франко кращі роки свого життя віддав на просвітянську працю серед народу, плоди цієї праці є, але вони залишилися... безіменними!

Один з наших діячів, говорячи про працю о. В. Кудрика, обмежився вказанням чотирьох томів його відомої праці „Маловідоме з історії греко-катол. Церкви". Це ігнорантія, чи намагання „приміняти" особу о. Кудрика. Чи цей діяч справді не свідомий того, що якщо б не о. Кудрик і ще кілька осіб таких самої міри (хоч і різних своїм типом діяльности), то в Канаді не тільки не було б Української Греко-Православної Церкви, але й справа українства взагалі ледве була б тут у пеленках? Отець В. Кудрик є головним співавтором цих епохальних творів, що називаються: 1) Українська Греко-Православна Церква в Канаді і 2) українство в Канаді.

А втім, з уваги на специфічні обставини національно-церковної праці в Канаді, „Маловідоме" о. Кудрика і тисячі його популярних статтей, оповідань, віршів і т. д. зробили це, чого не зробили б тисячі томів науково-богословських праць, яких народ не читав би, бо не розумів би їх, і не сприймав би їх, як „сухих", чужих його психіці.

Син села — він ніколи не відійшов від душі народу, він знав ключі до тієї душі, і тому вмів до „простих" людей промовляти їхньою мовою.

Поза цією популярно-суспільною ділянкою з її інтересами й стидем о. В. Кудрик ще мав своє чисто особисте, інтимне „святая святих", — це мало кому доступне його духове життя осамітненого генія. Відома письменниця Оксана Лятуринська, вперше зустрівшись з ним, підмітила це з першого погляду, і знайшла в ньому постать на міру Сковороди та Івана Вишенського.

Отець Василій Кудрик був одною з нечисленних у нашій історії провідних маніфестацій Відвічного Духа Нації. У його недрукованих записках залишилася його велика філософська праця, — щоправда, розпорошена; але якщо б її упорядкувати, то з неї склалася б цікава, оригінальна глибока філософська система, що забезпечила б йому тривке місце в історії української філософії, — це є те, чого українству бракувало і бракує.

Отець д-р С. В. Савчук, найближча з-позa родини до о. В. Кудрика людина, на протязі десятків літ — аж до смерти, правильно сказав у своїй славній промові на ювілеї 50-ліття праці о. В. Кудрика у Вінніпегу 1 квітня 1956 р., — що „особу о. Кудрика... можна буде побачити й зрозуміти в повній його величі тільки з віддалі, з перспективи довшого протягу часу".

Якщо ми не були повністю, аж до глибин свідомі того, кого ми в особі о. В. Кудрика між собою мали, то треба, щоб ми хоч усвідомили собі, кого ми в його особі втратили.

Вічна Йому Пам'ять!

„Несамовита помилка"

Поражаючий „друкарський чортик"

Церковний орган „вихвалює" криміналістів

Священик Джан Гвайтелем, настоятель церкви Св. Агнеси в дільниці Кенінгтон у південному Лондоні, розгорнув найновіше число свого парафіяльного журналу, й остовпів з дива, — у журналі було написано таке:

„Криміналісти є необхідною й невідлучною частиною суспільства... Добрий вломник усуває цю власність, що людям не потрібна, і пускає її в обіг".

„Це ж несамовита помилка", скрикнув о. Гвайтелем. І в дійсності так воно було. Друкарі сказали, що при складанні журналу друк статті на церковну тему помилково змішався з друком статті про криміналістів („Associated Press" 12. 10. 1963).

СПІВИ НА ЛІТУРГІЇ

В Складі Церковних Речей при Консисторії можна набути збірника партитур піснопінь Св. Літургії, які зібрав і впорядкував В. Завітневич. Збірник цей містить 188 партитур, між якими є ще не друковані творн українських композиторів XX ст. У ньому зібрані твори К. Стеценка, М. Леонтовича, О. Кошиця, М. Верижківського, П. Козицького і інших українських композиторів. Збірник надрукований на доброму папері, має 400 сторінок тексту й гарну тверду оправу. Виданий Українською Православною Церквою в США.

Ціна одного примірника $20.00.

Замовлення й гроші посилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Canada

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавничий Спілка Еклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в США — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

НАД МОГИЛОЮ О. В. КУДРИКА

Отець Василь Кудрик помер у понеділок увечері 7 жовтня. Дату похорону проголошено в пресі Вінніпегу 10 жовтня. У п'ятницю 11 жовтня після полудня він уже був похоронений. Це був закороткий час, щоб усіх про це повідомити. Отже, коли о. Кудрика хоронили, то в той час далеко не всі наші люди в Канаді знали, що він помер.

Похорон відбувався в п'ятницю — серед розгару праці робочого дня, отже й навіть мало-хто з місцевих людей, вінніпежців, міг звільнитися від праці, щоб прийти на похорон; а це тим більше, що це було перед „донг вікендом" (у понеділок 14 жовтня був День Подяки), і з такий час звільнятися від праці особливо трудно.

І коли в часі похорону о. Кудрика не всі (а може й більшість) наші люди в Канаді знали, що він помер, то чи всі наші люди будучого покоління в цій країні будуть знати, що він жив? А коли й деякі люди знатимуть, що була така особа — о. Кудрик, то чи вони будуть знати, ким він був?

Ці питання мимоволі виринали тоді, як відносно невеличкий гурт людей проводив о. Кудрика на вічний спочинок — проводив у сірий будень, серед кипучого працею робочого дня.

Отець Кудрик не дбав про розголос, про славу, про ім'я, — не готовився перейти на сторінки історії; отже такий незамітний похорон був послідовним завершенням немов би безіменного життя й праці цієї людини, яка сама не знала, що вона була великою.

Як за життя було байдуже о. Кудрикові те, чи його люди знають, так і по смерти йому буде байдуже те, чи його хто буде згадувати.

Але ця справа не байдуже багатьом з нас, що ще живі; дехто з нас напевно подумає собі: „Отець Кудрик помер тілом, але дух його буде вічно живий між нами!" —

Щоб це справдилося, треба зробити все для того, щоб пам'ять про нього не була похованою в могилі забуття. Гут мається на увазі не культ (почитання) його імені (о. Кудрик був проти цього!), — а тут ідеться про практичну потребу: щоб думки о. Кудрика залишилися для майбутніх поколінь і щоб його життя й праця служили їм прикладом до наслідування.

Для цього треба видати друком посмертну спадщину його рукописів і в цій же книзі описати життя й працю о. Кудрика. Таким чином пам'ять про о. Кудрика зміцнила б пересічних наших людей, а через поширення його думок дух його й по смерти тіла буде далі актуальним серед нас. Користь із цього буде не йому, а нам — живим.

Крім цього, якщо хто вважає, що о. Кудрик заслужив собі пошану серед нас, такі люди повинні доказати це ділом, — отже вони повинні створити йому пам'ятника в формі Фонду ім. о. В. Кудрика на нову Колегію Св. Андрея, що була дуже близькою серцю Покійного.

Чи університетське українознавство є українським?

Проф. Біллан (жид) з Манітобського університету у своїй промові на жидівських зборах у Вінніпезі в жовтні ц.р. сказав, що жидівські студії, які є однією з секцій Гуманістичного факультету Манітобського університету, не можуть оправдати себе, не можуть дати жидам того, чого жиди сподівалися, коли основували Жидівські Студії. Чому? Бо Жидівські Студії в програмі університетського навчання не можуть поширитися.

Щоб Жидівські Студії могли бути такими, як жидам потрібно, для цього треба жидам створити при цьому університеті жидівську колегію, і тільки в ній можна буде повно, широко й глибоко навчати про жидівство.

Ніхто з жидів не заперечив проф. Біланові. Його думки тільки доповнювали різними завваженнями, а особливо — щоб жидознавство було обсаджене добрими професорами.

***

Так само й нам треба поставити питання: Чи студії у к р а ї н о знавства в університетах задовольняють потреби українства? Відповідь: Ні! А чи при всіх можливих зусиллях можна б їх поставити так, щоб вони належно виконали своє завдання? Ні! В програмі університету викладають різні мови — латинську, грецьку, німецьку, російську і т. д., але саме викладання тих мов ще не означає виховування студентів у латинському, грецькому, німецькому і т. п. дусі.

В університетах навчають української мови з такою метою, з якою в деяких середніх (гай скуас) жидівських школах навчають жидів української мови, але це не значить виховування в українстві. Навчити говорити, читати й писати по-українському (а цього навчають і в Советському Союзі) — це ще не значить ширення українства. Українська мова в такому випадку прицеплюється як тільки механічне знаряддя суспільного порозуміння. А для якої мети? Для всякої! Включно з такою, що й розважа українству. Хрущов також знає українську мову. Серед визначних письменників в СССР, які пишуть свої твори українською мовою, є не-українці; ба, вони ворожі українству.

У університетах не можуть викладати українську (та й кожну іншу) мову інакше, а лиш як механічне знаряддя суспільного порозуміння. Отже, словник, правопис, граматика й тексти з української літератури для мовних вправ — оце і все „українознавство". Його мета чисто практична, „бізнесова", не ідеологічна, бо в ньому немає української мети, тобто немає виховання в українському дусі.

Отже „українознавчі" студії в університетах не є ідеологічно українськими, і бути такими не можуть. Тільки своя рідна школа, а особливо українська колегія, напр., Колегія Св. Андрея, може й повинна створити справжні студії українознавства. На це треба всебічно покласти потрібний натиск.

Виняток для Св. Таїнств

Ват. Собор проти національних мов у Св. Літургії

Латинська мова надалі зберігається мовою Св. Літургії римо-католицтва

„Ключевий розділ проекту, метою якого було зреформувати римо-католицьке Богослужения, сьогодні (14 жовтня) перепав, бо не мав за собою необхідних двох третіх голосів Ватиканського світового собору. Ця справа при голосуванні перепали через брак 78 голосів, конечних для мінімальної більшості.

Це було кінцеве голосування над цим розділом, як цілістю, який міг би був відкрити шлях для заступлення латини модерними мовами в деяких частинах Богослужения.

У цьому самому розділі (проекту) було передбачено, для особливих оказій, Св. Причастя під видом вина й хліба".

Цю вістку з Ватикану передала агенція Ройтера („The Winnipeg Tryb une" 14. 10. 1963).

Національні мови дозволені тільки для Св. Таїнств

„Ватиканський світовий собор сьогодні (18 жовтня) шляхом голосування дав свою кваліфіковану (дрома третинами голосів) згоду на зміненння римо-католицьких Таїнств. . . Ці зміни дозволять уживати модерні мови . . . в молитвах при Хрещенні, Причасті, Сповіді, Вінчанні, Олиповомазанні хворих. Тільки кілька головних слів в обрядах Таїнств залишиться по-латинському, напр.: „Я тебе розгрішаю в ім'я Отця і Сина і Св. Духа".

З. Р. В. — Тому, що, як правило, латинська мова в основному надалі залишається мовою римо-католицького Богослужения, а тільки дозволено прокадувати чи читати молитви при звершуванні більшості (але не всіх) Св. Таїнств, і то з латинськими домішками, то це також значить, що й т. зв. „церковнослов'янська" (давня македонська) мова надалі залишається богослужбовою в українців греко-католиків.

Між Москвою й Римом велика подібність, каже катол. діяч

„З-поміж усіх не-католицьких Церков найближчою до Риму є Російська Церква — як своїми віруваннями, так і практиками", сказав монах-домініканин Томас Кавлі (Cowley), — подає журн. „The Word" (вересень 1963) в США.

„Патріярхат Московський тепер більш незалежний від держави, ніж будь-коли в минулому", додав він".

Боротьба двох католикатів Вірменської Церкви

Вірменська Апостольська Церква від 310 р. аж по 15 століття творила церковно-адміністративну єдність, — була під проводом одного первоієрарха („католікос", чи „кафолікос") у Вірменії. У 15 столітті настав розкол. Частина вірмен поза межами Вірменії відділилася, і створила собі другу (закордонну) Вірменську Апостольську Церкву з центром у Малій Азії, і обрала собі закордонного первоієрарха („католікоса").

Вірменська Апостольська Церква у Вірменії ще має назву „Етчмідзіянський Католікат" (чи „кафолікат"), головою якої тепер є католікос Вазкен І (в СССР). Вірменська Апостол. Церква поза межами СССР має назву (від 15-го століття) „Кілікійський Католікат" („Кафолікат") з центром у м. Антеліяс у Ливані (Лібанон) у Малій Азії, головою якої є тепер 48-літній католікос, архиепископ Хорен Пароян, обраний на становище первоієрарха (у м. Антеліяс) 12 травня 1963 р. Він є уродженцем острова Кипру.

Етчмідзіянський Католікат має у Вірменії та у всьому світі коло чотирьох з половиною мільйонів вірних. Кілікійський Католікат має коло мільйона вірних.

Між вірменами завжди бував і досі є більший чи менший рух за об'єднання обидвох католікатів в один католікат, цебто з одну Вірменську Апостольську Церкву. Але цьому об'єднанню перешкоджають ці самі політичні причини, які в 15 ст. довели до поділу єдиної Вірменської Апостольської Церкви. Вірменія майже постійно була і є поневолювана сусідніми націями (Туреччина, Росія), і влада окупантів змушувала вірменського католікоса (первоієрарха) виконувати її політичні накази. Це шкодило вірменам на еміграції. Так само й тепер влада СССР дає накази католікосові у Вірменії, тобто голові Етчмідзіянського Католікату, і тому щораз більше вірмен у вільному світі відмовляються підлягати йому.

Коли, 18 лютого 1963 р., помер архиепископ Зарег Паяслян — католікос Кілікійського Католікату, то вірменський архиепископ м. Дамаску (в Сирії), Шаварсаг Куюмян заявив, що настав час, щоб обидва католікати об'єднати під проводом католікоса (Вазкена І) у Вірменії, отже — щоб уже більше не обирати католікоса Кілікійського католікату. Вірменські націоналісти зробили напад, щоб убити єпископа Куюмяна за цю агітацію, вважаючи його „советським агентом", але напад не вдався.

Етчмідзіянський Католікат (цебто, той, що у Вірменії, в СССР) має свою єпархію на американському континенті, що називається „Вірменська Апостольська Церква Америки". На американському континенті постала також „Вірменська Національна Апостольська Церква Америки", яка є автокефальною, отже не підлягає жодному з обидвох католікатів (ні Етчмідзіянському, ні Кілікійському), але морально-політично вона підтримує Кілікійський Католікат, бо вважає, що католікос Вазкен І у Вірменії є політичним знаряддям уряду СССР.

Хоч Вірменська Апостольська Церква вже коло півтори тисячі літ залишається в ересі монофізитства (такою із самого свого початку й досі є також Абісинська (Етіопська Церква), то одначе Московський Патріярхат є в „дуже дружніх" відносинах з Вірменським Католікатом в СССР, — ця „дружба" подиктована владою СССР для політичних цілей СССР.

Монофізитство — осуджене давніми Соборами Вселенської Православної Церкви (ще перед відходом Риму від неї), як єресь, — це таке вчення, яке твердить, що істота очоловіченого Христа Бога на землі була не з двох різних істот: людської й божественної (як навчає Православіє), а навпаки — що Його істота полягала в тому, що людське й божественне творили в Ньому нерозлучну **єдність**, — щось „третє", що не було ані вистo людським, ані повністю божественним. Монофізитство, поставши в перших століттях християнства, хоч і було осуджене Православієм, усе ж таки й досі затрималося в різних народів Близького Сходу, — і на ньому основані: Вірменська Церква, стара Грузинська Церква, Абісинська (Етіопська) Церква, Сирійсько-Яковітська Церква і т. д. Але протягом довгого часу національна традиція так забарвила Вірменську Церкву, що вона стала чітко відрізнятися від інших монофізитських Церков, і створила просто „національну вірменську релігію".

Із здобутків науки

Будуть контролювати людського духа?

Нова галузь науки, так звана „психохемія", може відповідними хемічними засобами впливати на стан людського духа: або побуджувати його, або успокоювати, і надавати духові зовсім іншого напрямок почування й мислення, ніж той, що був у даної людини перед тим, — інформує швайцарський часопис „La Tribune de Geneve" (29. 7. 1963). Професор Гогленд з Бостону вищує, що недалеке майбутне поставить перед урядами держав питання щодо можливости хемічного впливання на душі людей для політичних цілей, — подає цей же часопис.

II Ват. Собор

Чи першинство папи буде загрожене?

Єпископат домагається участі в управлінні Церкви

„МІСТО ВАТИКАН (UPI). — Ліберальні кардинали з Північної Америки, Західної Европи й Африки сьогодні заявили Світовий Собор (Кат. Церкви), що пропозиція допустити єпископів до власті (в проводі Церкви) не є загрозою першинству папи.

У дискусії на Соборі ряд визначних прелатів обстоював цю ідею, щоб „колегія", тобто священний орган, складався з єпископів Церкви, і щоб папа діяв лише з ним відповідальністю за управління й добро Церкви. Деякі з консервативних отців Собору ще перед тим висловили своє побоювання, що ця ідея загрожує першинству (приматові) папи" („Toronto Daily Star" 7. 10, 1963).

Між прихильниками співласті єпископів з папою цей часопис називає, між іншим, і монтреальського кардинала Поля Еміля Леже (Leger). Але особливо він відзначає тут кардинала Депфнера (німця), відомого лібарала, який 7 жовтня гостро атакував нью-йоркського кардинала Френсиса Спеллмена (консерватиста) за його (протиліберальну) промову.

„Ще однією з найзамітніших подій сьогоднішніх (7 жовтня) дебат був гострий виступ кардинала Юлія Депфнера з Мюнхену, Німеччина, проти кардинала Френсиса Спеллмена (Spellman) з Нью-Йорку, яку він виголосив минулого тижня", сповіщає вищезгаданий щоденник.

Півд. Вієтнам

Слідча місія ОН прибула до Півд. Вієтнаму

Слідча місія Об'єднаних Націй прибула до Сайгону, столиці Південного Вієтнаму, 23 жовтня. Вона складається з представників Афганістану, Бразилії, Цейльону, Коста Ріка, Дагомею, Марокко й Непалю. Головою місії є Абдул Рагман Пазгвак — представник Афганістану.

Ця місія має доручення від ОН „зібрати факти, щоб провірити, чи уряд Південного Вієтнаму нарушує людські права".

Громадяни буддистської релігії, що становлять коло 75% всього населення країни, обвинуватили в ОН католицький уряд президента Нго Дінг Дієма в переслідуванні буддистів, а уряд заперечує це.

Уряд Дієма не допустив місії ОН до головної пагоди

„САЙГОН (Ройтер). — Уряд Південного Вієтнаму в п'ятницю (23 жовтня) не допустив 7-членної слідчої місії Об'єднаних Націй до пагоди Ан Кванг, що є однією з головних осередків буддистської боротьби проти уряду" (президента Дієма, католика).

„Ан Кванг обернено в центр новостворюваного урядом об'єднаного комітету „чистки" серед вієтнамського буддизму", — інформує „Да Вінніпег Фрі Пресс" (26. 10. 1963) на основі повідомлення пресової агенції Ройтера з Сайгону, столиці Півд. Вієтнаму.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ДЕ СИН МІЙ УЛЮБЛЕННИЙ, — НОГО СЛУХАЙТЕ!" — (Лк. 9:35).

Господь Бог закликав людей слухатися Ісуса Христа, цебто й довірятися Йому. Людям в нашому часі кидаються різні заклики; чи всі ми вміємо над ними задумуватись? Бо ж не всі ці заклики кидаються з увагою на добро людям.

ВІДОЗВА

ДОРОГІ БРАТИ

ХОЛМЩАКИ І ПІДЛЯШАНИ!

Усі знаємо, як комуністична Москва по війні безправно подарувала наші прадідні землі Холмщину і Підляшшя Польщі, не питаючись ані народу українського, ані т. зв. „уряду" УРСР. Тепер червоні поляки, як колись білі, взялися фальшувати історію цих земель в свою користь. Видають книжки про ці землі, в яких і згадки немає про те, що Холмщина і Підляшшя — це споконвічні українські землі, з яких ніхто з українців не резигнував і не резигнує.

Щоб ми могли перед вільним світом розкрити ці польські фальші червоних варшавських „учених" про ці землі, мусимо видати друком документальну працю, що доказує нашу правду.

Саме тепер Інститут Дослідів Волині у Вінніпезі має рукопис капітальної праці „Історія Холмщини і Підляшшя" д-ра Івана Левковича, історика-холмщака. Ця праця на 445 сторін рукопису чекає на друк. На жаль, фондів у ІДВ на це солідне видання не стане, треба помочі всіх нас. Просимо цією дорогою всіх холмщан, підляшшян, волинян та патріотів з інших земель складати пожертви на видавничий фонд цієї важливої й актуальної праці. Ще ліпше було б, коли б знайшовся один чи кілька меценатів, які зложили б більшу суму, і видали б працю своїм накладом, з зазначенням їхніх імен, тоді книжка вийшла б скоріше. Приблизний кошт друку становитиме понад $2.000.

Просимо не відмовити, і скласти свої лепти на це важне і благородне діло. Усі жертводавці будуть поміщені у книжці. Пожертви слати на адресу Інституту:

RESEARCH INSTITUTE OF WOLYN
P.O. Box 606
Winnipeg, Man., Canada

Митр. Атенагорас

Роля спостерігачів у Римі „не зовсім добра"

„Сильний елемент Української Греко-Православної Церкви"

Митрополит Атенагорас сказав, що „його Церква (Константинопольський Патріярхат) обмірковує практичну сторону висилки спостерігачів на світовий (католицький) собор у Римі", — інформує „The Winnipeg Tribune" 12, 10, 1963 р. Але справу спостерігачів він не вважає важливою. „Якщо ми їдемо до Риму, як спостерігачі, на Ватиканський Собор, то все, що ми можемо робити там, то лиш бути свідками слави цієї події, і прислухатися. Це, на нашу думку, не є нічим добрим для церковної єдности. Єдності перешкоджає самолюбство, гордість і націоналізм, а все це можна перебороти тільки покорою серед християн", сказав він.

Ці свої погляди він висловив на пресовому йгтерв'ю під час 5-денного перебування у Вінніпезі в другому тижні жовтня. Журналісти зокрема були зацікавлені Православною Конференцією на Родосі в першому тижні жовтня ц. р.

Грецька православна спільнота в Канаді розбудовується

Митрополит Атенагорас очолює грецьку православну епархію в Канаді, членами якої є 125,000 осіб, і яка підлягає митрополитові Якову — американському екзархові Константинопольського Патріярхату. Число греків у Канаді зростає. Минулого року в Канаду прибуло 8,000, а цього року 4,000 греків. Але цей наплив спиняють імміграційні обмеження. „Якщо б Канада відкрила свої брами, то Греція вилюднилася б", бо „греки бідні, а Греція перелюднена".

Середній річний приріст грецького церковного членства в Канаді вагається між 1,500—2,000 осіб.

У Канаді „є також сильний елемент Української Греко-Православної Церкви", сказав митр. Атенагорас, титулярний єпископ Елая; його катедра знаходиться в Торонті.

Православних греків на американському континенті є 2 мільйони, поінформував він.

Підприємства і школи

Митр. Атенагорас, між іншим, уважає чесноту греків їхній „бізнесовий" хист. „Новоприбулі (греки) тут дорабляються за відносно короткий час. Вони підприємливі люди. Напр., у Саскатуні тепер є 65 грецьких ресторанів, а в Торонті понад 2,000", сказав він.

Але „перше, що ми хочемо будувати, — це школи... У цій країні зовсім замало навчають грецької культури, історії й літератури".

Греція бойкотує Конференцію

Православна Конференція на Родосі відповідає папі

Проти „воз'єднання", а за „узгідненням". Пропонують діялог на умовах „рівноправности." Справу висилки спостерігачів кожна Церква рішає на власну руку

Православна Конференція, що відбулася на грецькому острові Родос, дала відповідь папі Павлові VI, який видав заклик до християн не-католиків „воз'єднатися" з Римською Церквою. Цей заклик папа видав своїм посланням 29 вересня ц. р. — в день відкриття другої сесії II Ватиканського Собору.

Православна Конференція відповіла папі своїм комунікатом, проголошеним з Гори Еліас на Родосі 5 жовтня.

Церква однозгідно одобрила пропозицію Константинопольської Патріярхії

„У комунікаті сказано, що делегати все-православія однозгідно одобрили пропозицію Вселенської Патріярхії (Константинопольської), щоб почати діялог Православної Церкви з Римо-Католицькою Церквою на умовах рівноправности", — 5 жовтня повідомив з Гори Еліас на Родосі кореспондент щоденника New York Times Service (5. 10. 1963).

„Найбільша духова подія нашого віку"

„Опрацювати подробиці того „діялогу" та справу відношення до папи Павла VI ця Конференція залишила Константинопольському патріярхові Атенагорасові і спільно з 14 первоієрархами інших Православних Церков", далі повідомляє згаданий кореспондент: „Митрополит Мелітон, який репрезентував Константинопольську Патріярхію і був председником Конференції, висловив своє одушевлення „цим фактом, що Православна Церква простягнула свою руку Римо-Католицькій Церкві", як „найбільшим духовим фактом нашого століття".

Грецька Церква відмовилася вислати спостерігачів на II Ват. Собор, і бойкотує Родоську Конференцію

„У відповідь на запрошення папи Павла (VI-го) вислати спостерігачів на II Ватиканський Собор — Конференція постановила залишити кожній Церкві вільну руку робити своє власне рішення в цій справі", інформує щоденник „The Montreal Star" (5. 10. 1963). „Російська Церква (та СССР) вже постановила вислати до Риму відпоручників — так, як вона вислала була й на першу сесію Ватиканського Собору, Кипрійська (Православна) Церква також постановила вислати спостерігачів. Церква Греції, яка бойкотує цю Конференцію, постановила не висилати спостерігачів" (на Ват. Собор), — подає „Монтреал Стар".

80-ліття проф. І. Власовського

Професорові Іванові Власовському ц. р. сповнилося 80 літ життя.

Достойний Ювілят, визначний український богослов, історик і автор численних статтей та розвідок, є також автором 4-томової (у 5-х книгах) монументальної праці „Нарис історії Української Православної Церкви" — досі найбільшої праці на цю тему, і він далі працює над історією Української Православної Церкви.

Заслуженому Високодостойному Ювілятові бажаємо щастя, здоров'я й многоліття!

Д-р А. В. Майклсон

Жидівсько-християнський діяч

Д-р А. В. Майклсон (Dr. A. V. Michelson), основоположник і настоятель Першої Жидівської Християнської Церкви в Лос Анджелес і листопада промовляв у трьох протестантських церквах у Вінніпезі.

Унікальне становище ж идів

Щоденник „Да Вінніпег Фрі Пресс" (26. 10. 1963), заповідаючи приїзд д-ра Майклсона до Вінніпегу, поінформував:

„Д-р Майклсон відбув кілька довших подорожей по Палестині й Ізраїлі. Він буде обговорювати (у Вінніпезі) унікальне становище жидів у справі теперішньої світової кризи".

РІЗДВЯНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Різдвяні картки українською мовою, виконані в багатьох кольорах, з гарними написами, й видані на доброму папері.

Ціни карток з конвертами такі:

1. Різні — **10 ц. одна або 12 карток за $1.00.**
2. Різні — **15 ц. одна або 2 за 25 ц.**
3. Картки з відповідною різдвяною українською тематикою, розміром 4½" x 5¾" — чотири серії.

15 ц. одна або 2 за 25 ц.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

Вісті із світу

БАВНД БРУК, США. — „Українське Православне Слово" (ч. 9, 1963) — орган Української Православної Церкви в США, висловило привітання й найкращі побажання Українській Греко-Православній Церкві в Канаді з нагоди її 45-ліття, підкресливши при тому її здобутки на протязі цього часу.

ДЖАНСТАВН, ПЕНСИЛВ. США. — Американська Карпато-Руська Православна Греко-Кафолична Єпархія цього роду відзначає 25-ліття свого існування. З цієї нагоди вона видала ювілейну книгу „Silver Anniversary (1938-1963). American Carpatho-Russian Orthodox Greek-Catholic Diocese of U. S. A.". Вона складається з православних українців-закарпатців, церковний провід яких стоїть на русофільському становищі. Ця епархія підлягає Константинопольській Патріярхії, а в Америці очолює її єпископ Орест (Чорнок).

НЬЮ-ЙОРК. — Щоденник „Новое Русское Слово" співається, що до завдань Московської Патріярхії, делегація якої на початку цього року відвідала США, належить, між іншим, закінчити переговори у справі заміру Московської Патріярхії надати Американсько-Російській Православній Церкві автокефалію. Один з єпископів Америк.-Рос. Правосл. Церкви, князь Іоан Шаховський, у розмові із співробітником „Новой Зари" заявив, що Американсько-Російська Православна Церква й без визнання її Московською Патріярхією вже 40 років уважає себе автокефальною (її очолює митроп. Леонтій).

АТЕНИ. — 5. 8. 1963 р. українські пластуни, учасники світового джембореї, відвідали правлячого митроп. Грецької Православної Церкви, Хризостома, і подарували йому книгу проф. Повстенка „Свята Софія Київська". Пластуни зустрілися там і з Константинопольським патріярхом Атенагорасом, який саме тоді був на відвідинах у митр. Хризостома. У розмові з пластунами цей патріярх висловився „дуже похвально про український народ" („Українське Православне Слово" ч. 9, 1963).

ПІТТСБУРГ, ПЕНСИЛВЕНІЯ, США. — Українська Православна Ліга в США у своєму бюлетені „Ukrainian Orthodox League Bulletin" ч. 5, 1963 подала ширші інформації про свою 16-ту Рокову Конвенцію, що відбулася 29. 8—2.9. 1963 р.

МЮНХЕН, ЗАХ. НІМЕЧЧИНА. —Утримуваний американцями Інститут Досліджень Історії й Культури СССР у Мюнхені видав, як ч. 47 своїх досліднихпрацьі 1963 р., книжку Н. Є. Теодоровича п.з. „Структура Московської Патріархии и ея „правящий епископат" — з додатком списка єпископів Російської Православної Церкви в СССР по січень 1963 р.

США. — Орган чину Василіянської Братії в США, „Orthodoxy" (серпень 1963 р.), обурюється і з приводу демонстрацій проти делегації Московської Патріярхії в США,— демонстрацій проти представників „переслідуваної" Церкви, в якій є стільки „мучеників за віру", як каже згаданий орган. Василіянська Братія це православний орден, що підлягає Антіохійському патріярхатові, а одним з його завдань є створити „західній тип православія" (православіе західнього обряду, — на зразок католицтва східнього обряду). — Демонстранти в США називали делегатів Московської Патріярхії „комуністичними агентами" з СССР.

ТОРОНТО. — „Чи ми можемо перешкодити заключуванню мішаних подруж?" — ставить питання журн. „Protestant Action" (жовтень 1963 р.), і відповідає: „Так, якщо ми можемо перешкодити протестантській молоді кохатися з католицькою молоддю протилежної статі (подру)". Цей журнал не вірить, що можна було запобігти заключуванню подруж між особами різних релігій.

ЛОС АНДЖЕЛЕС. — На останній місійній проповіді відомого баптистського проповідника Біллі Грегема в Лос Анджелес 21 жовтня ц. р. було 150 тисяч слухачів, а 25 тисяч повернулися додому через брак місць на стадіоні. Ці місійні проповіді („крузяди") тривали там три з половиною тижні.

БОНН, ЗАХ. НІМЕЧЧИНА. — Канцлер (прем'єр) Зах. Німецької Федеративної Республіки (з столицею в Бонні), д-р Конрад Аденауер, у вересні ц. р. був на 45-хвилинній авдієнції в папи Павла VI, який прийняв його з великими почестями й відзначив його високим орденом Ватикану — Священним Орденом Христа. Аденауер належить до Християнсько-демократичної партії Німеччини; ця партія фактично являється складовою частиною Католицької Акції. Аденауер уже уступив із становища канцлера через свій похилий вік.

ТЕЛЬ-АВІВ. — Кардинал Тіссеран, голова Священної Конгрегації Сходу (уніяний орган Ватикану), перед початком другої сесії II Ватиканського Собору відвідав Ізраїль (Журн. „Православная Русь" ч. 18. 1963. США).

РИМ. — Перший повний греко-католицький переклад на українську мову книг Старого й Нового Заповітів уже появився друком, — повідомила укр. гр.-кат. преса в початках жовтня ц. р. Цей переклад виконав греко-кат. священик Іван Хоменко-Плюта, який живе в Італії, а надрукувала друкарня „Логос" у „Мюнхені". Це видання редагували оо. Василіяни.

МЮНХЕН. — Зустріч представників Церков з представниками Світової Ради Церков відбулася в Мюнхені 21. 5. 1963 р. Запрошений первоієрарх Української Автокефальної Православної Церкви на Чужині, митр. Ніканор (Абрамович), через брак здоров'я не міг прибути, отже на цій зустрічі його заступив о. прот. Володій Дубицький. Ця зустріч відбулася з почину Екуменічної Комісії для підтримки православного духовенства в Зах. Німеччині, головою якої є протестант М. П. Кінг.

ЗАХ. НІМЕЧЧИНА. — „Дер Крістліхе Заінтаг" (27. 7. 1963) сповіщає, що католіц. священик, падре Сальцедо ще 1947 р. почав у північній частині Колумбії (Латинська Америка) по радіо навчати письма маси неписьменного католицького населення згаданої країни. З цього скромного початку тепер розрослася всекрайова система заочної школи для неграмотних, і її підтримує католицький епископат. Але поширення грамотности серед населення розбудило його інтерес до всіх ділянок життя, а при тому й викликало серед мас народу зацікавлення такими справами, що „не завжди бажані" для проводу Катол. Церкви.

ІСТ-ЧЕТЕН, Н. Й., США. — Яке число-пропорціїне відношення між українськими пластунами православними й не-православними (головно католиками)? В українському пластовому таборі в Ість-Четем на цьогорічних літніх вакаціях було 200 пластунів, а в тому 25 православних, і 215 пластунок, в тому 15 православних. („Українське Православне Слово" ч. 10, 1963).

ВІКТОРІЯ, Б. К., Канада. — 71-літній д-р Маріян Шермен пропонує створити в Вікторії установу, що була б „Центром атеїстичних інформацій" для „досліджування опінії" людей у справі релігії. Д-р Шермен, бувший член Англіканської Церкви, більшість своєї праці віддав християнській місії в Азії, як лікар. Він „атеїстом став після того, коли побачив жахливі умовини нужди і недуг в Індії. „Як міг би вселюблячий Бог дозволити, щоб це сталося?" „Реакція (на статтю д-ра Шермена) скоро наспіла з боку релігійних провідників, які всілякo це (становище д-ра Шермена) називали: „сміховини", „нестерпним", „дурною справою", „хаотизмом". „Якась жінка телефонічно заявила йому: „Ви — сатана" (Canadian Press" (19. 10. 1963).

САЙГОН. — Уряд США радить владі Південного Вієтнаму під проводом президента-католика Дієма, щоб вона не переслідувала буддистів, які становлять коло 75 процентів населення країни. Але Дієм відповів, що уряд Півд. Вієтнаму „хоче від Америки зброї, гелікоптерів і транспортації, а не порад" („The Winnipeg Trybune" 21. 10. 1963).

Вісті з Канади

● У неділю 20 жовтня Блаж. Вл. Митрополит Іларіон відбув візитацію парафії Пресвятої Трійці в Саскатуні, при чому офіційно проголосив церкву Пресв. Трійці в Саскатуні Катедрою Єпископа Бориса (Яковкевича).

● На рокових зборах Духовенства Вінніпезької Місійної Округи, що відбулися в середу 16 жовтня цього року, вибрано нову управу в особах: Митрат Є. Грицина — голова, свящ. І. Стус — секретар, свящ. С. Ярмусь — скарбник. На зборах цих священики давали звіти, обговорено ряд важливих питань та винесено декілька резолюцій.

23 жовтня нова управа відбула своє перше засідання й накреслила плян місійної праці на останні місяці 1963 року.

● У днях 12—15 жовтня цього року у Вінніпезі перебував Архиепископ Мстислав. Вл. Мстислав відбув зустрічі з Блаж. Вл. Митрополитом Іларіоном, єпископом Борисом, у неділю 13 жовтня був присутнім на Храмовому Святі Собору Покрови Пресв. Богородиці у Вінніпезі, 15 жовтня відвідав Консисторію і мав зустріч з студентами Колегії Св. Андрея.

● У неділю 3 листопада, в день Преп. Іларіона Печерського, Блаж. Вл. Митрополит Іларіон святкуватиме День Ангела.

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

„Св. Климент Римський (100 р. по Н. Хр.) каже, що Петро був „свідком", — і він (Климент) вживає цього слова („свідок") так, що воно означає: „свідок мученництва". Але Климентій не каже, де це мученництво (Петра) відбулося.

„Св. Ігнатій (114 р.) і св. Папія, як згадує історик Євсевій (к. 340 р.), вживає таких висловів, з яких тільки натягано можна говорити про можливість перебування св. Петра в Римі. Св. Климент Олександрійський (220 р.) розповідає про св. Петра і його жінку, але він не говорить про Рим. Св. Діонисій Олександрійський (180-5) каже, що обидва ці апостоли (Павло й Петро) навчали в Італії (Див. Гватків, „Вибране з первісних християнських письменників", стор. 33), і що св. Петро й Павло однаково основали Церкву в Коринті... Св. Ірінней (202 р.) ставить сумнівне твердження в книжці „Проти еретиків", III. 1-3) (на що посилається історик Євсевій, V-6), що обидва ці апостоли — Петро й Павло — рукополагали Ліна на єпископа Риму. Пресвітер Кай (коло 218 р.), як це цитує історик Євсевій каже, що за його часів у Римі показували трофеї (нібито „гроби") апостолів. Тертуліян (218 р.) говорить подібно — там, де він повторяє легенду про втечу св. Івана від смерті, коли його кинули в котел з кип'ячою оливою біля Латинської брами. І, вкінці, Оріген (254 р.) перший заявив, що Петро був розп'ятий вниз головою...

Д-р Гайнріх Курц, історик з університету в Дорпаті, належить до тих учених, які займялися точним прослідженням проблеми відношення між Ап. Петром і Римом, — і він (у своєму підручнику „Історія Церкви", т. І., стор. 64); видання в англ. перекл. 1878 р.) каже:

„Під час переслідування Петро був змушений залишити Єрусалим. Через свій нахил і поклікання він-працював апостолом для обрізаних (Галат. II. 7-9). У курсі своєї діяльності, яку розділяв з Марком, він дійшов до Вавилону, як сказано в І. Петра V. 13. Чи працював він також і в Малій Азії і в Греції — це сумнівне. Чи він був розп'ятий у Римі, 64 р., коли Павлові відрубано голову, - - також сумнівне. Легенда про його 25-літнє єпископування в Римі перед смертю — це напевно байка".

***

Список авторитетів науки, які займають у цій справі таке саме, або подібне становище, можна б продовжувати до розмірів великої книги.

На черзі — кілька зауважень щодо методології підходу до авторів, які займаються проблемою відношення між Петром і Римом.

Католицькі автори, як правило, моральо й матеріяльно залежні від Католицької Церкви; отже вони мусять писати в угоду політиці Риму, бо інакше їм у середньовіччі грозило б знищення, а в нових часах — анафема й бойкот; їхні твори цензуруе й видає Католицька Церква, отже католицькі автори не можуть писати правди там, де це не на користь Католицькій Церкві. Тільки деякі з католицьких авторів, живучи чи то в ліберальній країні, чи між протестантами, де Католицька Церква не має абсолютної контролі, іноді відважуються написати правду, хоч би вона й не була вигідною Римові.

Римська Церква впродовж понад тисячу років форсує своє уроене „першенство" і „старшинство", отже її „докази" виходять з заінтересованого джерела, і вони тенденційні та передзятті, — вони не походять від незалежних, вільних, безсторонніх суддів і свідків.

XXVI

Католицькі аргументи запозичені в не-католиків

Римські теологи щиро сумніваються в можливість не-католиків вірити аргументам католицьких авторитетів; тому у римських теологів є звичай переконувати некатоликів аргументами іншовірців. Звичайно, це недовір'я з боку некатоликів спричинене їхнім довгим досвідом. Але навіть тоді, коли католицькі теологи цитують некатолицьких теологів, читач мусить уважати і бути критичним.

Але ще цікавішим явищем є це, що римські теологи, своїх таки католиків намагаються переконувати аргументами некатольких авторитетів; це явище досить значуще й промовисте; як видно, католицькі автори вважають, що католицького читача, а може й самих тих католицьких авторів, аргументи некатолицьких авторитетів про так зване перебування Св. Петра в Римі переконають більше, ніж католицькі „докази".

Напр., католицький теолог о. Конвей видав книжку п.з. „Скринька питань", - - це апологетика католицизму; ця книжка цензурована й дозволена до друку трьома авторитетами: Старшим Генеральним, Книжковим Цензором і кардиналом - Архиепископом Нью-Йорку.

На стор. 143 цієї книжки поставлене таке питання католикам: „Які докази можете дати на це, що св. Петро коли-небудь був у Римі?" Відповідь, що її католики повинні давати на це питання, починається так:

„Доказів є так багато і таких переважних, що багато не-католицьких учених — одиаково і протестантів і раціоналістів — признають цей факт без домітувань. Згадаю кодо 20 з тих некатолицьких учених з Англії, Франції і з Німеччини: Bleek, Cave, Credner, Clodius, De Wette, Grotius, Hales, Hildenfeld, Lardner, Macknight, Mangold, Meyers, Mynster, Neader, Renan, Steiger, Wiesel, Whiston, Whitey.

Це низка імен протестантів і раціоналістів, що подав католицький теолог о. Конвей. На кого роблять магічне враження імена, той готов прийняти їх за „аргумент". Але я вважаю, що треба ще раз підкреслити це саме завваження, як я висказав вище, а саме: треба пильно вважати, коли католицькі богослови цитують своїх противників. Так воно є і в даному випадку: о. Конвей подає опінії таких авторів, що вони хіба тільки для Католицької Церкви можуть бути „авторитетами", ні для кого іншого. Або вони подають імена таких авторитетів, як нібито своїх „прихильників", які зовсім не обстоюють католицького погляду.

То ж, замість „зачаровуватися" іменами, поцікавмося тим, що ці автори пишуть.

Напр., о. Конвей цитує погляди Кейва, Ларднера, Вістона, Пірсона й Елліотта.

Що сказав Пірсон, — зараз побачимо. А покищо треба підкреслити, що Пірсон належав до тієї групи в Англіканській Церкві, яка намагалася перевести англіхан на католицтво, а між ними був і Ньюмен, який таки перейшов на католицтво, і Рим за це наіменував його кардиналом, а 1960 р. повідомлено, що його канонізують на Святого.

Пірсон пише ось що:

(Далі буде)

Влада закрила пагоду з „чудом Будди"

З католицьких переслідувань буддистів у Півд. Вієтнамі

У Сайгоні, столиці Південного Вієтнаму, поліція розігнала тисячі буддистів з пагоди (буддистської святині), Лінг Сон, в якій є статуя Будди, з очей якої течуть „сльози", і багато буддистів вірять, що це „справжні сльози", — передає з Сайгону кореспондент щоденника „New York Times Service" (17. 10. 1963).

Поліція забарикадувала цю пагоду і її сторожать озброєні члени Республіканської Молоді, що є організацією президента Нго Дінг Дієма (католика).

„Протест Будди"

„Буддисти твердять, що ця плакуча статуя є „чудом Будди" — четвертим у цій країні; бо він (Будда) зворушений їхнім (буддистів) протестом проти цього, що президент Нго Дінг Дієм, його рідна родина й члени уряду є католиками", подає цей же щоденник.

Урядова преса заперечує „чудо"

„Часописи, публіковані вієтнамською мовою, сьогодні (17 жовтня) на перших сторінках помістили статті, в яких дискредитують це „чудо". Там сказано, що із статуї капають сльози тому, що вона стоїть надворі, і просякла дощем; інші ж пишуть, що сльози скапують із зосередження (насяклого дощу) кругом очей.

Матеріяльні шкоди алькоголізму

Шкоди, заподіяні індустрії працівниками-алькоголіками, становлять у Канаді мільйон долярів денно. На кожних сто осіб, які отримують державну чи муніципальну допомогу, четвертина припадає на тих, які стали непрацездатними через алькоголізм. Ці цифри подала організація „Manitoba Round-up of Alcoholic Anonymous" на своїй 19-й конвенції в Вінніпезі в жовтні ц. р.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей Українського Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі якнайкращої якості та по умірковаиих цінах, наприклад:

Євангелії, Кивоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоругви, Облачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Світло, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число:

JUstice 9 - 1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

Про „Українську Церкву" і „революцію любови"

„Його (папи Івана 23-го) революція — це революція любови, і цим Папа (Іван) 23-ій став вірним наслідником Божественного основника Християнської Церкви..." — сказано в жур. „Листи до Приятелів" (ч. 123-124, 1963) — стаття: „Революція любови". Стаття кінчається так: „Модернізація церкви, організація й учення, це те, що українській Церкві найбільше потрібне. Вона чекає свого „революціонера любови, який не полемічними, повними ненависти випадами, але любов'ю і службою людині в ім'я Бога переконував би про своє походження від Христа".

З. Р. В. — Автор не виясиив, що він розуміе під словами „українська Церква". **Українська** Церква — це **національна** Церква українців; **національна** Церква — це Церква автокефальна (незалежна від жодних чужих церковних властей). Ні один з народів католицького віроісповідання не має своєї національної Церкви, бо це суперечило б католицькій релігії. Папа Іван 23-й сказав 18 березня 1959 р. до прочан з Венеції **„Христос не оснував ніякої Церкви, як примір: англіканську, слов'янську, або Церкву якоїсь нації, але одну Церкву: Апостольську і Вселенську, Римську Церкву"** (Цитуємо зв укр. катол. церковн. науктеолог. журн. у Канаді „Логос" ч. за липень-вересень 1959 р.). Коли „Христос не оснував... Церкву якоїсь нації, але одну Церкву... Римську", то говорення про „Українську Католицьку Церкву" є ересю супроти католицької релігії.

Українською Церковою є тільки Українська Православна Церква, бо вона незалежна від чужих церковних властей.

Папа Іван 23-й був з природи добрячою і „поступовою" людиною, але тільки в сенсі порівняння його з усіми іншими папами, а не з численними ієрархами інших релігій. Як довго папа не відмовиться від голошення віри в т. зв. „непомильність" папи та в те, що папа — це „Намісник Христа на землі", так довго годі говорити про його поступовість. Як довго папа не осудив катол. „Св. Інквізиції" минулої і теперішньої, так довго годі говорити про його чоловіколюбство. Машинерія римської системи не змінилася, і хто цій машинерії служить, то хоч би він був з природи добрим, той не має змоги виявити своєї любови до людства.

Якщо б українські патріоти хотіли наслідувати „любов" папи Івана 23-го і його „брак фанатизму", то вони повинні б не допускати в українське середовище жодної міжнародньої чужої агентури в українське життя так, як папа не допускав у Ватиканське життя не-католиків.

Відповідь папі?

Кардинал: Нехай католики раніш з'єднаються між собою

„БОРДО (NC). — Кардинал Поль Ріше (Paul Richard), архиепископ міста Бордо (Франція), сказав, що католики мусять раніш змагати до єдности самі між собою, якщо має бути воз'єднання різних християнських віроісповідань.

Пишучи в „Aquitaine" — тижневику архиепархії Бордо, цей кардинал сказав, що „єдність є не уніформованістю (зовнішня єдність)... а єдність вимагає певної когесії (стану чи діяння однодушности), зрозуміння, солідарности і спільних прагнень.

„Як же то багато суперечок можна було б уникнути, якщо б завжди було намагання знайти щось додатне й вартісне в поглядах та теоріях інших" (людей) („Byzantine Catholic World" 6, 10, 1963).

З. Р. В. — Головною темою послання папи Павла VI під час відкриття другої сесії Другого Ватиканського Собору в неділю 29 вересня ц. р. було його заклик до не-католицьких Церков, щоб вони „з'єднались" з Римською Церковою (щоб піддалися під власть папи).

Чи не у відповідь на цей заклик папи видав свою заяву кардинал Ріше, щоб католики раніш з'єднался самі між собою, а вже після того закликали не-католиків до „з'єднання"?

Греко-католики домагаються патріярхату

Манітобська Українська Католицька Рада в п'ятницю (18 жовтня 1963 р.) вислала до папи Павла VI телеграму, в якій висловилася за „створенням Українського Католицького патріярхату", подав Winnipeg Free Press" щоденник „The Winnipeg Free Press" (19. 10. 1963)

З. Р. В. — Традиційний титул „патріярх" автоматично означав би головство над автокефальною (незалежною від чужих церковних властей) Церковою. У цьому оригінальному сенсі і досі існують патріярхати в Православлі. Але Римська Церква згодом почала творити так звані „патріярхати", як архиепархії, що підлягають папі.

Суд признає закон про неділю

Верховний Суд Канади заявив, що Закон про День Господній, який велить святкувати неділю, зобов'язує кожну людину в Канаді.

Два власники круглярні („бовлінг") в Гамілтоні — Волтер Робертсон і Фред Розетанні — в лютому 1962 р. були засуджені місцевим судом на грошову кару ($25) за це, що їхне підприємство було відкрите в неділю.

Твердячи, що Закон про День Господній (Lord's Day Act) нарушує цю частину Канадської Декларації Прав (Canadien Bill of Rights), яка забезпечує свободу релігії, обидва засуджені зробили відклик до Онтарійського Апеляційного Суду, але без успіху. Верховний Суд Канади 19 жовтня ц. р. потвердив рішення апеляційного суду.

Ультимат США

Допомога проти комунізму а не католицтву

Добірні частини армії Південного Вієтнаму, 8000 вояків, під командуванням полковника Лє Кванг Тунга, утримуються за американський кошт. Крім мілітарної допомоги (на суму 700.000 дол. денно, — ред. В.), вони кожного дня отримують від Америки 300.000 дол. платні. Католицька влада президента Нго Дінг Дієма вживає це військо для погромів горожан буддистської віри (які становлять коло 75% всього населення країни), і вночі на 21 серпня ц. р. ці вояки зробили збройний напад на буддистські святині (пагоди). 2000 з цієї армії постійно бережуть у Сайгоні (столиці країни) католицьку владу, яка переслідує буддистів.

Уряд США 22 жовтня поставив катол. владі Півд. Вієтнаму ультимат: або ця влада буде вживати утримуване Америкою військо виключно для боротьби з комуністичними партизанами, або уряд США припинить свою мілітарну й фінансову допомогу цій країні, — повідомляе „Canadian Press" 22. 10. 1963).

З. Р. В. — У третьому тижні жовтня Об'єднані Нації вислали до Півд. Вієтнаму комісію для розгляду справи переслідування буддистів католицьким урядом. Ця комісія складається головно з представників держав Африки й Латинської Америки. Комісія виїхала на пропозиження катол. уряду Півд. Вієтнаму, який кривавo зґнобив буддистів і звів „спокій" у країні.

ПОХОРОН

Бл. п. Митроф. Прот. Василя Кудрика

У п'ятницю 11 жовтня цього року похоронено Бл. П. Прот. Василя Кудрика.

Бл. П. Отець Василь народився 13 жовтня 1880 року в селі Цебровці, тернопільського повіту в Україні.

1903 року вженигурався з батьками в Канаду й оселився з ними на фармі в околиці Толстой, Ман. Він включився тут в українське життя і через 7 років зайняв становище редактора „Українського Голосу", на якому працював 11 років (1910-1921). В сан священика Української Грекo-Православної Церкви в Канаді висвячено його 1923 року, і, як душпастир й взірцевий організатор, о. Василь служив Церкві активно до 1954 року. Він 1941 до 1954 року Покійний займав становище редактора нашого церковного органу „Вісника". (Ширше про життя й працю о. Василя Кудрика говоритися в іншому місці нашого часопису). Від року 1954 Покійний о. Василь жив в стані відпочинку.

Останніми роками, вже в „патріярхальному" віці, Покійний почав сильно підупадати на здоров'і, літом цього року пішов у лікарню (Дженерал Госпітал), а вноследствії в лікарні Принцес Елізабет у Вінніпегу увечорі 7-го жовтня 1963 року.

Похорон відбувся з Катедри Преєв. Трійці в Вінніпегу.

У четвер увечорі духовенство міста Вінніпегу й околиць, під проводом Блаженнішого Митрополита Іларіона і ВПреосв. Владики Борис, і багато вірних приготувались до зустрічі тіла Покійного. Прот. Василя, що мало бути привезене з похоронного заведення Завидовського.

Вірні вийшли з Хрестом і Хоругвами на сходи, що ведуть до головного входу в Катедру, а за ними вийшло духовенство з Єпископами.

О годині 7-й вечора авто з похоронного заведення Завидовського відвезло тіло Покійного о. Василя. Духовенство взявши труну з Покійним, під співом тропарів „Помічник і Покровитель...", внесли й в Катедру Преєв. Трійці.

Чин Іерейського Похорону очолив ВПреосв. Владика Бо-

рис. Вступну Літію відспівав катедральний хор під проводом диригента п. В. Богоноса, а дальші відспівання виконували священники і дяки. Цей Чин Похорону тягнувся від 7-ї до 10-ї години вечора.

Перед Каноном прот.-пресвітер д-р С. В. Савчук сказав слово про Покійного о. Василя. Отець д-р С. В. Савчук, згадавши ширше про діяльність о. В. Кудрика на ниві церковній і культурно-освітній серед українців в Ґ[illegible] звернув увагу вірних на [illegible] філософську ідею. [illegible] стичні погляди Покійного. На вівши короткі витяги з письменницької праці о. Василя, с Савчук звернув увагу вірних на відношення Покійного до квітів та на його погляди, щодо місця квітів у нашому обрядовому культі, на його нижне відношення до природи, любов до людей, а особливо до дітей та на його постійне учительське розположення до них. Дуже мило враження опанувало присутніх, коли о. Савчук прочитав витяг з праці о. В. Кудрика про його віру в загробне життя та як Покійний пов'язував його з тяжкою цивілізацією. У цивілізації Покійний від чував інший світ, там він вже відчував духовий спокій, та близькість Бога, — початок блаженної вічности. В особі Покійного о. Василя, сказав він, кожен — чи великий, чи малий — втратив рівного друга, любячого брата, доброго учителя.

Відспівання Чину Ієрейського Похорону закінчилося коло 10-ї години вечора

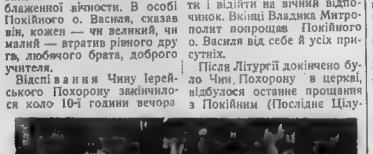

Священики Української Греко-Православної Церкви в Канаді: о. Протопресвітер д-р С. В. Савчук, за ним о. В. Сенишин, а з лівої сторони — о. Прот. П. Стефюк, о. Б. Забродський (сестрінок о. В. Кудрика), о. д-р С. Сасс виносять домовину з Катедрального храму Пресвятої Трійці, після відправлення Заупокійної Літургії.

Родина, друзі, співпрацівники Покійного та Його знайомі розійшлися, а духовенство один по одному почали читання Євангелії, що належить на Похороні священика.

У п'ятницю 11 жовтня о годині 9.30 рано почалася Св. Літургія, а після неї докінчення Чину Похорону. До Служби став Владика Борис,а присутності Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона, в співслуженні 22 священиків. З священиків співслужили: Протопресв. С. В. Савчук, Митрофоний Прот. Є. Гриціна, голова Президії Консисторії — Прот. Т. Ковалишин, о. ігумен І. Скакальський, Прот. М. Юрківський, Прот. Апонюк, Прот. Сенишин, Прот. П. Стефюк, о. Ч. Куліш, о. П. Зубрицький, о. В. Слюзар з Канори, о. Іван Стус, о. С. Ярмусь, о. Б. Забродський (племінник о. Василя Кудрика з ЗДА), о. М. Клиш, о. П. Бубляк, о. Мельник, о. В. Бойчук, о. д-р С. Сасс, о. Т. Глуханюк, о. М. Одесюк, о. диякон С. Сорочук. Присутнім був протопресвітер Т. Яковжевич.

Проповідь виголосив Блаженнійший Владика Митрополит Іларіон. У своїй проповіді Владика Митрополит ширше зупинився над поясненням смерти Церквою, він підкреслив, що, згідно з наукою Церкви, життя — це мандрівка і що в цій життєвій мандрівці постійним керівництвом для кожного християнина є Заповідь Ісуса Христа — люби Бога і ближнього свого. Покійний о. Василь, сказав Владика Митрополит, виконував цю заповідь. Він посвятив своє життя на службу Богові й народові. Він жив — горів і працював для ближнього свого. А хто служить Богові й народові, тому легко вмирати і відійти на вічний відпочинок. Вкінці Владика Митрополит попрощав Покійного о. Василя від себе й усіх присутніх.

Після Літургії докінчено було Чин Похорону в церкві, відбулося останнє прощання з Покійним (Послідне Цілування). За автами в духовенством і тілом Покійного о. Василя зібрався довгий ряд авт похоронного походу. Похід зупинився перед мавзолеєм на цвинтарі Глен Ідея 14 миль на північ від Вінніпегу.

Перед входом в мавзолей була імпровізована капличка із цвітра. Священики внесли в неї труну з тілом Покійного. Над труною стан Владика Митрополит, Владика Єпископ Борис з духовенством. Тут відслужено останню Літію.

Прощальне слово над труною сказав адв. Ю. Стешишин.

ВПреосв Владика Борис зачитав з грамоти, посилав труну землею і поливу зверху оливою. Духовенство також одним одною по одному **посипували** труну **грудочками** манітобської землі, відспівали над Покійним останню надгробну пісню „Вічна Пам'ять", внесли в рідня Покійного о. Василя Кудрика, — друзі й знайомі сіли за іншими столами.

По обіді о. д-р С. В. Савчук відчитав телеграми й листи співчуття, в кінці про особу й заслуги Покійного говорив редактор „Українського Голосу", п. І. Г. Сирник.

Покійний о. Василь Кудрик залишив в смутку двох братів — Миколая у Вінніпегу і Юрія у Ватсон, Саск., і дві сестри — Катерину Ковальчук у Вінніпегу і Анастазію Забродську в Лансінг, Мічіган.

Замість квітів на могилу Покійного всі жертвували на „Нев'янучий Вінець", що бажанням родини було призначений на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея в Вінніпегу.

В особі Покійного о. Василя Кудрика український загал в Канаді втратив великого мужа, ідеолога, пастира — учителя. Його найкращим пам'ятником, будуть ним виконаний і просвічений народ, якого о. Василь так щиро любив і якому присвятив все своє трудолюбиве життя.

Вічна Йому Пам'ять!

Вшанування сл п. Івана Багряного

Світова прес-агенція у вільному світі 25 серпня 1963 року подала сумну вістку про передчасну смерть сл. п. Івана Павловича Багряного в лікарні Ст. Блезієн у Західній Німеччині.

Українська громадність у Монтреалі зорганізувала Громадський Комітет у складі: А. Білоцерківський — голова, проф. А. Степовий — заступник-голови, полковник барон С. Вальдштайн — другий заступник голови, В. П. Сойка - секретар, сотник В. Мошинський, Ф. П. Цехмістро і сотник Я. Кульба — члени, які в 40-ий день смерти сл. п. Івана Павловича Багряного — влаштували Панахиди в усіх українських православних церквах Монтреалю з відповідними згадками оо. настоятелями про визначну людину наших часів, як громадсько-політичного діяча, письменника, поета і публіциста та вірного сина Української Православної Церкви, а о 6 годині вечора того дня відбулося жалібне віче в залі при церкві св. Покрови з участю поверх 200 осіб.

За президіяльним столом жалібного віча сиділи: А. Білоцерківський, почесний голова КУК у Монтреалі А. Гуколо, проф. А. Степовий, д-р Р. Рахманний, о. О. Костюк, о. прот. К. Квасницький і сот. Мошинський. На спеціяльній підставі був портрет великого розміру праці артистамаляра сот. В. Мошинського.

Голова віча — А. Білоцерківський в короткій вступній промові тепло і ядерно обрисував картину невідрадних останніх днів життя сл. п. І. П. Багряного, оповів про величаві похорони в Новому Ульмі та повернув усіх присутніх вшанувати вставанням і 2-хвилинною мовчанкою відхід у Вічність великої людини.

Доповідь про великого сина України виголосив Ф. П. Цехмістро, який подав загальну сильветку, підкреслюючи чітко і ясно з глибоким змістом, як людину, письменника, поета, публіциста, патріота-революціонера і державного мужа сл. п. І. П. Багряного.

Зі спомиками про працю УПА. та в УГВР. виступив д-р Р. Рахманний, який відкрив нові невідомі сторінки з біографії І. П. Багряного про його участь у визвольній боротьбі під час другої світової війни, тепло згадуючи окремі епізоди виконання окремих доручень із ризиком власного життя у підпільній праці УПА.

Сот. В. Мошинський продеклямував відому поему І Багряного „Гуляй поле!" з чуттям мистця та зробив помітне враження на присутніх.

Відомий письменник Микола Понеділок прочитав уривок із новелі „О, не будіть мене..." присвяченій пам'яті Івана Багряного, подаючи епізоди зустрічі втікача з сестрою і матір'ю, з потрясаючою мистецькою силою і своїм небуденним таланом заставив усіх плакати

Співом українським славнем закінчилося величаве вече спам'яті Івана Павловича Багряного в Монтреалі. Була переведена збірка для вдови пані Галини С Багряній з дітьми, яка у висліді дала 247 доларів. **А. С.**

ПОДЯКА

Цією дорогою складаю при людно щиру подяку всім парафіянам громади Св. Михайла в Вінніпегу, що так щиросердечно прощали мене з моїм відходом в стан спочинку, вшанувавши з той нагоди в неділю 10-го серпня ц. р. по Службі Божій обід в церковній залі. Сердечно дякую всім промовцям, що прощали мене від громади Св. Михайла, від Жіночого Товариства ім. Ольги Кобилянської, від Сестрицтва Преся. Богородиці, від всіх трьох Братств, які існують при церкві Св. Михайла та від моїх односельчан Дуже гарно дякую всім парафіянам, що так гарно й прихильно відносилися до нас. Щиро дякую громаді за гарний подарок, який завжди буде мені пригадувати громаду Св. Михайла, як рівнож за такий щедрий грошевий дар.

Найбільш зворушливими були при прощанні промовці сльози парафіяни, які були для мене великим признанням і подякою за мою п'ятилітню священичу працю в громаді. Наш побут в громаді Св. Михайла повостанеться нам милим спомином до кінця нашого життя. Зі щирого серця бажаємо всім парафіянам якнайлішого здоров'я та найкращих успіхів в церковній праці. Хай Господь Бог береже завжди громаду Св. Михайла й подасть їй Свое благословення!

Душею завжди з вами, ваш

бувший парох,

о. Е. Горґіца й Добродійка.

ПОДЯКА

Почуваюсь до милого обов'язку висловити щиросердечну подяку Блаженнішому Владиці Митрополитові Іларіонові, Преосв. Владиці Борисові та всьому Високопреподобному Духовенству міста Вінніпегу, а саме: Протопресв. - Т. Яковжевичу, Митратові Є. Гриціні, Ігумнові Й. Скакальському, Прот М. Юрківському, о. І. Стусові, о. С. Ярмусеві, о. М. Клишові та Прот. В. Мельничукові з Овкборн і о. М. Одесюкові з Дафіну, які прибули з Високопреподобним отцем Д-ром С. В. Савчуком — при ципалом Колегії Св. Андрея та Високопреподобним о. Х Ковалишиним — головою Президії Консисторії разом з добродійками, що приготовили й принесли смачну перекуску, надвечір 14 спреня ц. р до парафіяльної хати громади Св. Михайла, щоб попрощати мене з родниною з нагоди мого відходу в стан спочинку.

Його Блаженство Блаженнійший Митрополит Іларіон попрощав мене щирими батьківськими словами, висловив своє признання за мою 8-літню працю в Колегії Св. Андрея, побажав ще доброго здоров'я й відпочинку та врешті мені Святе Письмо свого перекладу.

Від зібраного Духовенства попрощав мене й передав гарного подарка голова Президії Консисторії Прот. Х. Ковалишин.

Всім, що прощали нас і зробили нам таку гарну несподіванку, яка останеться нам на завжди милим спомином про наш побут в Вінніпегу, всім добродійкам, що принесли й приготовили перекуску, всім, що так щиро відносилися до нас, дуже гарно й сердечно дякуємо. Хай Всемилостивий Господь обдарить всіх їх добрим та кріпким здоров'ям!

Всім щирі й вдячні,

о. Е. Горґіца й Добродійка.

Візитація Архиепископа Андрея у Вернон, Б. К.

Неділя 1-го вересня наприкінці гарна. Цьогорічне літо в Оканаган долині в Британській Колюмбії недописало; було забагато дощів, а навіть двома опадами навістив град, якого наші поселенці тут не-пам'ятають.

Вже ранніми ранком члени

КАТЕДРАЛЬНА ГРОМАДА СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ В ЕДМОНТОНІ

УВАГА! УВАГА!

Церковні Громади міста Едмонтону й Церковні Громади Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви

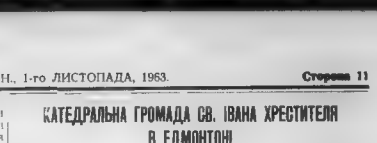

Українська Православна Катедральна Громада Св. Івана в Едмонтоні

ЗАПРОШУЄ

все Українське Громадянство й Всечесних Отців Парохів міста Едмонтону й Громадянство та Всечесних Отців Парохів Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви

НА ВЕЛИКЕ РАДІСНЕ ТОРЖЕСТВО З НАГОДИ

КАНОНІЧНОЇ ВІЗИТАЦІЇ

БЛАЖЕННІЙШОГО ВЛАДИКИ І Л А Р І О Н А, Митрополита Вінніпегу й цілої Канади, з участю із ТОРЖЕСТВЕННИМ ПРОГОЛОШЕННЯМ ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ У. П. Ц. Церкви АРХИЕПИСКОПІЄЮ ТА СОРОКЛІТНИМ ЮВІЛЕЄМ КАТЕДРАЛЬНОЇ ГРОМАДИ СВ. ІВАНА,

що відбудеться

В НЕДІЛЮ, 17-го ЛИСТОПАДА 1963 Р. Б

ПРОГРАМА СВЯТА

1 **У П'ЯТНИЦЮ, 15-го листопада:** ДОПЛАЙ Блаженнішого Владики Митрополита ІЛАРІОНА на тему: „СВ. КИРИЛО Й МЕТОДІЙ —, ВСЕСЛОВ'ЯНСЬКІ АПОСТОЛИ" о год. 7.30 вечора в залі Катедри.

2 **В НЕДІЛЮ, 17-го листопада:**
о год. 8.30 ранку. УТРЕНЯ
о год. 9.30 ранку ЗУСТРІЧ Блаженнішого Митрополита ІЛАРІОНА й Високопреосвященнішого Архиепископа АНДРЕЯ
о год. 10-ій ранку: СВЯТА БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ, Архиерейським Чином яку відслужить Блаженний Митрополит ІЛАРІОН й Високопреосвященнішій Архиепископ АНДРЕЙ в співслужені Вирел. п. Прот. Т. Ковалишина, Вирел. Отців Настоятелів та Вирел. Духовенства Західньої Єпархії.
СВЯТОЧНИЙ БРАТСЬКИЙ ОБІД в залі Катедри Св. Івана з ПРИВІТАННЯМИ та ГОЛОВНОЮ ПРОМОВОЮ Блаженнішого Митрополита ІЛАРІОНА й СЛОВОМ Голови Президії Консисторії Вирел. о. Прот. Т. КОВАЛИШИНА. ВІДЗНАЧЕННЯ ОСНОВОПОЛОЖНИКІВ КАТЕДРАЛЬНОЇ ГРОМАДИ
ВЕЛИКИЙ ЮВІЛЕЙНИЙ КОНЦЕРТ в Залі КАТЕДРИ СВ. ІВАНА з ГОЛОВНОЮ ПРОМОВОЮ Високопреосвященішого Архиепископа АНДРЕЯ, о год. 7-ій вечор.

На це ВЕЛИКЕ-РАДІСНЕ СВЯТО запрошуємо усіх ВІРНИХ міста Едмонтону, як також ВІРНИХ з Церковних Громад Української Греко-Православної Церкви Західної Єпархії

І Християнським Привітом

о. Прот. Ол. Хом'як, парох — **о. Дм. Лучак**, парох.
Н. Боднар, голова — **В. Костиш**, секретар
Є. Ваврінюк, кор. секретар

Фотознимка з Свята Гемілтонської Місійної Округи, що відбулося на оселі „Золота Брама" в неділю 16 червня 1963 року, з нагоди закінчення Української та Неділької Шкіл цілої Округи.

На фотознимці о. прот. В. Федак, голова Округи, проповідує до дітей та старшої молоді. Молебень відслужили оо. прот. В. Федак, Йосиф Тріска та Юрій Ференсіь. Співав Хор Укр. Прав. Церкви Св. Володимира з м. Гемілтону під. дир. п. М. Сушка. У концертовій програмі взяли участь школи з громад: Гемілтон, Ст. Катеринс, Ніагара Фалс та Гримсбі.

Свято-Успенської Церкви уже закликають коло своєї святині, щоб якнайкраще приготовитися, бо вони цього дня святкують і своє Храмове Свято.

О 10 годині ранку церковний дзвін звістає про прибуття дорогого Гостя, і під церковну браму підїжджає Владика Андрей, Архиєп. Едмонтону й Західньої Канади. В брамі, по нашому українському звичаєві, вітає Владику наш молодий дяк і диригент та голова церковної громади, п. Павло Малиш.

Діточки Недільної і Української Школи перед Владикою стелять квіти, а одна з відважніших, Маруся Висота, зе ступає на сходах дорогу і гарною українською мовою виголошує привіт і просить, щоб наш Архипастир незабував за найменших і кожного року відсвіжував їхні молоденькі душі своєю наукою; а на знак великої любови й пошани вручає від наймолодших парафіян букет квітів, за що Владика Архиєпископ з великим вдоволенням щиро дякує.

В церковних дверях вітає Владику що бувший парох, що з сьогоднішнім днем закінчує 5-річну обслугу в Свято-Успенській Громаді в Вершок, та що тепер призначений на парафію до Едмонтону, Альберта.

По обдаченні Владики Архиєпископа, почалася Архиєрейська Відправа з супровідом о. Прот. Сімчича — ректора Інституту Св. Івана в Едмонтові, о. Прот. Дячини — будучого пароха, о. Василева — уступаючого пароха, Василя Василева — абсольвента теології, і студента університету Романа Крепякевича, та двох учнів з Української Школи.

По прочитанні Св. Євангелії Владика Андрей виголосив високоосвітлену проповідь, якою захопилися всі при сутні. По Богослужбі відбувся обхід довкруги Церкви з читанням Св. Євангелії, опісля „мирування", роздача дару, до якого приступили всі вірні.

Спільний обід відбувся в Українськім Народнім Домі, а по обіді дальша програма

ВІСТІ ІЗ ВСЕКАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

На літо, особливо в липні й серпні, організаційне життя по містах затихає. Затихло воно і в Катедрі, бо ж вона та кож у місті, і то великім. А все ж Богослужения відбувалися регулярно. Релігійне життя плило своїм нормальним руслом.

Літня Оселя.

Цього року зорганізувалося окреме товариство для набуття оселі й опіки нею. Уложено статут, установлено вкладку, вибрано заряд. Назва його „Українська Православна Оселя".

І коли організаційне життя затихло в місті, то воно пожвавішало в оселі. Там кипіла робота. Свіже повітря, прекрасна погода, чудовий вид над озером; будували будинки, розправляли площу, зачищували її, викопали криницю, і все без виняго роди. Шкода, що мимо великого бажання й незвичайних зусиль не вдалося цього року приспособити оселі для дітей. Отже, цього літа наші діти не мали нагоди провести приємно й пожиточно час у оселі. Але, коли Бог поможе нам доченати слідуючого літа, певно буде там наука для наших найменших. Цього потерпливо всі чекаємо, і діти, і старші.

Те, що дотепер зроблено, зроблено дуже багато. Всім, що там працювали, велика і щира подяка.

Богослужения.

Заряд оселі завершкував Богослужения на площі, щоб діти нагоду всім поглянути на неї, побачити будинки й оцінити її вартість та й ту працю, яку там вложено.

Дня 11-го серпня, у неділю, відправив там Службу Божу о. Прот. М. Юрківський. Було багато людей, що разом з дітьми туди прибули, щоб помолитися Богові й подякувати Йому за поміч і благословення для праці, яку організація взялася виконати.

Погода дописала. Настрій богомольців був високий у світлі того, що вони бачили й відчували. Зібрано чималу суму гроша „на тацу", що парафія відступила на потреби оселі.

Після Богослужения була перекуска, а після цього розваговий гри і забави, які затримали людей до пізньої пори. Молодь і діти провели час на спортових забавах і іграх. Старші приглядалися тому всьому й гуторили на всякі теми.

Усі переконалися, що ми дійсно набули добру площу під оселю, приспособили її, попрацювали немало. І всі виділяться, що вона буде в ужитку в скорому часі й дасть нам ті великі користі, для яких покладено багато труду і вложено чимало гроша.

Бажаним е, щоб всі, кому лежить добро наших дітей на серці, хто бажає світлої будучини нашому народові, помогли доброму ділі. Повім потрібна грішми, працею і добрим словом.

Меценати.

Ми щасливі, бо маємо людей, яким дорога доля й виховання наших дітей. Вже багато людей зложили свої пожертви на оселю. Ці пожертви дали можливість досягну ти тих успіхів, якими вже можемо гордитися. Закуплено будівельний матеріял й оплачено багато конечних видатків. Товариство Професіоналістів і Бізнесменів нашого міста зацікавилися оселею й дали для неї поважні суми гроша. Між іменами, що зложили книжі дари на оселю є ім'я п. Всеволода І. Свистуна, адвоката, який вже зложив $1,000.00 і обіцяв збудувати й випосажити в усе потрібне одну „кемпу" — будинок на площі. Також д-р А. Котик, дентист, пожарував на оселю $1,000.00. Заряд оселі їм невимовно вдячний за пожертви, як і всім іншим, що помогли фондами у цьому ділі.

Будемо радіти, коли зголосяться інші меценати нашої оселі.

Недільна Школа

У половині вересня почалася наука в Недільній Школі. Зголошених е понад 150 дітей. Їх розділено на сім відділів. У школі навчають пані: Добродійка С. Юрківська, Е. Соломон, Н. Остріжнюк, Г. Ласько, П. Ігваш і М. Анонійчук.

На чолі Недільної Школи стоїть окремий комітет, що разом з священиками і зарядом парафії дбають про найкращий спосіб навчання релігії. У комітеті е: пані М. Анонійчук — голова, пані Добро дійка С. Юрківська — секретарка, П. Ольховецький — касієр, А. Нитенчук, пані К. Друль, пані Совсун і пані П. Ігваш) — члени.

Цей комітет відбув свої наради 4-го вересня, на яких розпланновано науку, призначено учителів, обговорено багато важних справ, що тичать ся навчання й ведення Недільної Школи.

А вже 26 вересня відбулася перша конференція священиків, учителів і заряду Недільної Школи з батьків дітей, які вчаться у ній.

Велику честь мали наради вітати між собою ВПреосв. Владику Бориса. Прот. М. Юрківський розповів про працю для Недільної Школи, голосно для учителів і батьків, щоб праця в Недільній Школі мала найкращі успіхи. Кілька слів-порад подав о. митрат С. Гриціна.

Є надія, що Недільна Школа досягне ще більших успіхів у цьому сезоні, ніж у минулому.

Богослови.

Уже студенти Богословської Школи почали науку. Працюють від половини вересня. Вони мали отворення її в неділю 22 вересня. Був Молебень у катедрі, з участю всіх професорів з Ближенніших Митрополитом Іларіоном і ВПреосв. Владикою Борисом. Був цікавий виклад у катедральній авдиторії, а на закінчення чайне прийняття.

У четвер, 26 вересня, в навечір'я свята Воздвижения Чесного Хреста відправлено Всенічну в Катедрі. При Престолі був ігумен о. Й. Скакальський. Співав хор Богословів.

У день Воздвижения Чесного Хреста Св. Літургію відправив о. Скакальський. Співали Богослови. Перед Відправою було пострижения в піддиякони богослова Ореста Сорочука, що в короткім часі має стати дияконом.

Присутніми в Катедрі були: Блаженніший Владика Митрополит Іларіон і ВПреосв. Владика Борис.

Наради заряду й комітетів

З початком вересня були наради заряду парафії з головами всіх комітетів, що діють на терені Катедри. Обговорено плян праці й намічено особливі святкування й відзначення, які мають відбутися на протязі року. Порушено багато цікавого. Дещо відложено до слідуючих нарад, які мають відбутися при кінці місяця.

І ото 30 вересня знова були наради. Тут уже докладніше розділено громадську працю. Намічені більші національні свята. Всі важніші дні вже заповнені програмами.

Пов. Свято Книжки, Листоводове Свято, З'їзд Колегії, Архиєрейську Візитацію, плянується один день присвятити пам'яті померлих від голоду в Україні.

Велика втрата.

Катедральна громада втратила визначного члена ктиторя бл. п. Ліво Симчича. Величаво відбувся Його похорон з участю трьох священників, родини й великого числа учасників. Поховано Його на цвинтарі Всіх Святих. Після Похорону була тризна в катедральній авдиторії.

В часі Похорону зібрано, замість вінків на могилу Покійного, 125 долярів на катедру і понад 220 долярів на Колегію Св. Андрея.

Страту Його сплакують дружина Марія, сини Іван і Борис, невістки, внуки, рідня і приятелі й уся наша Катедральна Громада.

Вічна Йому Пам'ять!

О.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

РИН КУЗЬМИН
Мейбридж, Саск.

Дня 22 червня несподівано упокоївся в Бозі на 45-му році життя бл. п. Рин Кузьмин, залишивши у глибокому смутку свою матір Ірину, брата Івана, вуйків Павла і Григорія Прихідьків і багато приятелів.

Покійний Рин народився в Ревелсток в Британській Колюмбії, де батько його працював на залізниці. Року 1921 родина Покійного переселилася в Саскачеван на фарму в околиці Мейбридж. Покійний закінчив тут у місцевій школі 8 грейдів з гарним успіхом. Батько бажав мати Рина наслідником свого господарства й привчав його до фармерської праці. Літа минали, і батько його, Йосип Кузьмин, гарно розвинув свою господарку, поставив добрі будинки, набув модерну фармерську машинерію, а на кінець разом з Римом побудували гарну модерну хату. Але прийшла тяжка година на цілу сім'ю, що зруйнувала досі родину. В 1961 році несподівано відійшов у вічність батько Рина Йосип. Рин взявся сам за господарку, розбудовувався далі, заводив модерну устаткування в хаті і врешті збирався вже посвятити нову хату, але Господу Богу було вгодно розв'язати ті делікатні вузли любови, що зв'язували Покійного Рина з його матір'ю і братом, перервати трудолюбиве його життя і покликати його у вічність в молодих ще літах. Покійний був ще нежонатий.

Похорон Покійного Рина Кузьмина, з участю великого числа людей, відбувся з Української Православної Церкви в Мейбридж 26 червня 1963 року.

За його милий характер і привичну зовнішність всі, хто його знав, дуже його любили.

Тлінні його останки вложено на цвинтарі коло церкви в Мейбридж, біля гробу його покійного батька.

По Похороні відбулася жалібна трапеза в залі біля церкви, а в 40-ий день після його смерті відправилось заупокійне Богослужения. Похорон ні Відправи служив о. С. Греділь.

Нехай Милосердний Господь прийме душу Покійного Рина в Свое Царство, а матері Ірині і братові Іванові пошле силу, цей великий смуток мужньо пережити.

Вічна Йому Пам'ять!

Учасник Похорону.

Бл. п. Н. ЛАЩНИЙ
Вернон, Б. К.

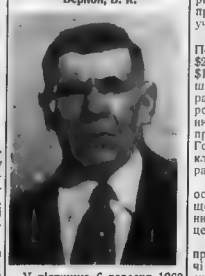

У п'ятницю-6 вересня 1963 року в лікарні Джубелій Вернон, Б. К., спочив у Бозі бл. п. Ніжола Лащний. Причиною його смерті була довголітня недуга. Смерть наступила на окінченні повних 76 літ і три місяці.

Народився у селі Оришківці, повіт Гусятин в Галичині, західня Україна.. Прийхав до Канади 1905 року молодим хлопцем до Брукобій, Саск., де в початках працював на фармі у своїх знайомих. Згодом він купив свою фарму й почав зразково працювати і постепенно доробився свого маєтку.

1919 року дружився із Марією Радомською. Вона обоє щиро працювали і примірно господарили. Від початків відродження Української Православної Церкви в Канаді, він і його дружина були членами своєї Церкви. Николай дбав про розвій і поступ своєї святині, складав пожертви на церковні справи, дбав про національне життя свого народу, бо як вірний християнин й патріот розумів їх потреби.

Важним е те, що Николай із своєю дружиною не вимарнували свого життя, вони примірно виховали своїх 7 дітей, бо діти належать до своєї Церкви, також всі діти говорять українською мовою. Нехай цей доказ посвідчить про їхне культурне життя.

1949 року вони перейхали до міста Вернон і тут замешкали. Як примірні християни, того ж року вписалися в члени православної церкви, стали далі служити Богу і народу.

Похоронні Відправи відслужено в понеділок увечорі 9 вересня, Заупокійна Панахида відбулася в похоронному заведенні у Вернон, Б. К. в асистї пана Павла Малиша і як помічника в співі п. Ф. Бобровника. Слідуючого дня у вівторок о 10-ій годині рано в українській греко-православній церкві Св. Успення, відслужилась Похоронна Богослужба, яку відслужив о. Прот. Л. В. Дячина. Служби Божу співав місцевий хор під проводом п. П. Малиша диригента і голови Громади, при участі поважного числа учасників.

На Нев'янучий Вінок для Покійного родина зложила $21.00. З того придільно $11.00 на виготовлення кліщі до поміщення фотографії разом з дописком про Похорон і на пресовий фонд „Вісника", а $10.00 придільно на пресовий фонд „Українського Голосу" та на виготовлення кліщі до поміщення знимки разом з дописком.

Після погребення тлінних останків на цвинтарі при вищезгаданій церкві, всіх учасників запрошено на обід до церковної залі.

Уверликому смутку оповитої прощали Покійника найближчі рідні: дружина Марія, 4 сини — Петро, Василь, два молодші сини, які служать при R.C.M.P., Володимир в Оттаві, Ярослав з Келгарі, й 5 дочок: Марія, Василина, Анна, Катерина, Ольга. Покійний лишив 23 внуків, 3 правнуки. Дальше супроводжали до могили родина блища і дальша, а також сусіди, знайомі, приятелі і члени місцевої Громади, до якої Покійний учащав на Служби Божі.

Всім учасникам Похорону щира подяка, що віддали останню пошану Николаєві.

Нехай Всевишній Господь дасть Вам многих літ прожити, а душу Покійного нехай Господь оселить у своїх оселях, де праведні спочивають.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Дячина.

Бл. п. ЙОСИФ РИСЬ
Вотерфорд, Онт.

Дня 1-го серпня 1963 року спочив в Бозі по довгій недузі в лікарні Сиксо, Онт., бл. п. Йосиф Рись.

Покійний народився в селі Ліново, повіт Гродно, Польща, 6-го грудня 1891 року.

У Канаду приїхав самітним 1913 року, купив фарму в Рентон, Онт., і по 3-х роках одружився з Анастасією Шурин в Гемілтоні. Господь поблагословив їх доччою Параскою і сином Михайлом. Від прибутя до наших околиць, бл. п. Йосиф став активним членом і жертводавцем української православної громади в Вотерфорді, та брав з рідненю участь в Богослужбах до кінця свого життя. Перед смертю приймав Св. Таїнства.

Покійний залишив у великому смутку свою дружину Анастасію, замужню дочку Паулину, зятя Максима Тоуленку і 3 внуків, сина Михайла, невістку Джон і внучку, які оплакують свого батька і дідуся. Велику втрату повесала на душа громада, бо втратила доброго і чесного та жертвенного члена, якого все згадуватиме не злим, тихим словом.

У пятницю вечером був відслужений Парастас за спокій душі Покійного в залі церкви ної громади о. Прот. Ю. Цукорником з дяком І. Даниленичем, при великому числі приятелів, а в суботу 3-го серпня, перенесено тіло до церкви, де була відслужена Служба Божа і Похоронні Відправи, під час яких о. Парох виголосив прощальне слово до рідні і друзів в заповненій церкві. Поховано Його на місцевому Грінвуд цвинтарі у Вотерфорд.

Після Похорону відбувся в церковній залі поминальний обід, під час якого промовляли про покійного о. Парох, І. Ткачук, М. Дроздовський та дружина Покійного, яка дякувала Жіночому Товариству за приготований обід, за квіти і поміч в горі, та вложила 100 долярів на місцеву церкву і 10 долярів як Нев'янучий Вінок на Пресовий Фонд „Вісника".

Нехай Милосердний Господь прийме душу Покійного Йосифа, до Небесної Оселі, де нема ні болю, ні смутку, а тільки життя безконечне.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Прот. Ю. Цукорник.

Бл. п. ПЕТРО СЕНИК
Ленард, Ман.

У четвер, 15 серпня 1963 р., попрощався з цим світом Бл. п. Петро Сеник, син покійних Сафронія й Домініки Сеників.

Покійний народився в селі

Камінка, повіт Серет на Буковині, упокоївся після тяжкої недуги в лікарні в Брендон,

Манітоба, проживши 74 роки. До Канади приїхав 22-літнім молодцем і поселився на фармі в околиці тодішньої „Асессіпі". По якомусь часі одружився з Катериною, дочкою покійних Петра і Райфти Лонгуайв. За час 40-літнього супружнього життя Господь обдарував їх 12-ма дітьми, з яких ще живуть 8 синів і 3 дочки.

Похорон його відбувся в такому порядку: у понеділок 19 серпня увечері відслужено Заупокійну Літію в похоронному заведенні в Роблин в присутності рідинського дяка п. А. Гаврилюка, який помагав в Похоронній Відправі з Службою Божою у вівторок 20-го серпня, що відбулася в українській греко-православній Церкві Св. Духа в Левард, Манітоба. При тій же церкві на цвинтарі спочивав тлінні останки покійного Петра.

Під час останнього прощання з Покійним через цілування Св. Хреста, учасники Похорону пожертвували на Неза'язнучий Вінець на його могилу $22.35, з чого призначено $6.35 на „Вісник", $6.00 на будову Колегії Св. Андрея, а $10.00 приділено на потребн місцевої церкви.

Покійного прощала велика його родина: дружина Катерина, 8 синів з дружинами — Ілля з Оленою, Михайло з Матрюю, Григорій з Фільою, Юрій з Айліною, Іван з Айліною, Дмитро, Петро з Егнесою і Теодор з Неисією, як рівно ж 3 дочки з мужами: Марія Герман (вдова), Евгенія Лактіш з Михайлом і Елена Коблюк з Николаєм, а також Покійного прощали 31 внуків. З тугою і смутком прощав свого шваргра Василь Чоропіта.

Після похвання тлінних останків, учасників Похорону запрошено до Народнього Дому ім. Т. Шевченка на перекуску, яку приготовила родина Покійного.

Учасникам Похорону щасти, Боже, в здоров'ї, щасті і благословенстві на многі-много літа прожитя, а душі Покійного Петра в Дворах Небесних між праведними весели-

У неділю 24 серпня 1963 р в головній лікарні помер по довгій недузі на 65 році життя Василь Новосад, який при був до Венкувер з Роблину, Ман., яких 25 років тому.

Був це щирий, згідливий та розважний чоловік. Він був довголітнім членом та директором Товариства Взаїмна Поміч на Британці Колюмбію, як також щирим, жертвенним членом православної громади у Венкувері.

Несподівана смерть Покійного Василя, це велика втрата для громади, для Товариства Взаїмної Помочі і для нашої суспільности. Він помагав усім людям, хто лише до нього звертався

Покійний Василь був лагідної вдачі. любив спокій і завжди старався, щоб всякі непорозуміння полагодити мирно. Він ніколи не був причиною непорозумінь у громаді. Він дійсно був примірним християнином і для громадського ужитку в церкві лишив на добрий спомин інвентар поважної вартості. Сліди його роботи в громаді лишилися видні всюди.

Вітаку Покійного Василя оплакують, його дружина Марія, швагер Павло і Марія Шайківські, як також брат Т. Новосад з Сарнія, Онт., та багато інших, що є членами цієї родини

Похорон відбувся в середу 27 серпня. Тіло Покійного перевезено з похоронного заведення до церкви, де Всеч. о. Сацевич спільно з бувшим парохом нашої громади Всеч. о. Симчичем відправили Похоронну Відправу при великому числі вірних громадян.

Похоронено Покійного Василя в українській дільниці на цвинтарі Форест Лавн Меморіял.

Прощальні промови виголосили отці духовні і голова відділу Взаїмної Помочі, Труян, на яку зложено 52 вінки, на знак великої пошани до покійного, несли члени 20-го відділу Взаїмної Помочі.

„Вічну Пам'ять" над могилою відспівав хор під управою пані Вакалюк.

Після похорону відбувся обід в приміщенні Народнього Дому, де обидва отці заслонили свої співчуття родині Покійного та згадали про великі заслуги Покійного в громади.

Сяи сном блаженним, український сину! Хай земля кана дійсна буде вовік легкою для Тебе! Вічна Тобі Пам'ять!

На цьому місці дружина Покійного висловлює свою найщирішу подяку родині і приятелям за квіти і співчуття, висловлені їй у картках і під час відвідин покійного Василя в лікарні, а також під час Похорону. Щира подяка всім за останню прислугу — пані Вакалюк і хористам, всім тим, що не жалували своїх сил, щоб збільшити похорон дорогого мужа. Спеціальна подяка тим, що несли труну, в понад усе щире спасибі Всечесним отцям Сацевичеві та Симчичеві за щирі прощальні промови, і вкінці всім тим, що чимнебудь причинилися під час Похорону, щоб влекшити горе дружині Покійного.

П. Мельничук.

БЛ. П. АННА НИКОЛАЇВ
Інсінгер, Саск.

Ділимося із знайомими сумною вісткою, що на 73 році життя упокоївся в Бозі Бл. п. Анна Николаїв.

Покійна народилася в селі Васьлів, застанського повіту на Буковині 1889 р. у родині Василя і Марії Будзинських Вона залишила свою рідну семью, Буковину, і виїхала з родичами в Канаду в літньою дівчиною 1897 року. Тут вона вийшла замуж за Михайла Николаїв з яким мала четверо дітей, але воля Божа покликала до Себе двоє діточок ще в молодому віці. Лишився сни Онуфрій і донька Марія.

Покійна Анна була релігійною людиною, а також свідомою українкою і брала участь у діяльності Жіночого Товариства в Інсінгер, Саск. Належала до старшого Сестрицтва у церкві Святого Духа в Інсінгер, для якої нек ля просфори довгі роки. На Похороні Покійної Жіноче Товариство віддало останню пошану своїй членкині, зложенням вінка на її могилу.

6-го вересня ввечері був відправлений Парастас за спокій душі Покійної, а 7 вересня о годині 10-ій ранку була відправлева Заупокійна Служба Божа й Похорон у церкві Св. Духа в Інсінгер.

Похоронні Відправи звершив місцевий парох з діяком Вацьком Козаком. На Похорон прибули родина, сусіди і знайомі — разом понад 100 осіб, щоб відпровадити Покійну на вічний спочинок. По кійну похоронено на цвинтарі Св. Духа в Інсінгер, Саск.

Під час Останнього Прощання через цілування Св Хреста зібрано на Нев'янучий Вінок $37.40. З цієї суми призначено 5 долярів на кліше, 7 долярів на пресовий фонд „Вісника", 10 долярів на місцеву церкву і 15 долярів на Колегію Св. Андрея в Вінніпегу.

По закінченні номінального обіду о. Пирох в імені родини Покійної подякував Жіночому Товариству за приготування обіду та висловив співчуття родині Покійної з приводу втрати дорогої мами.

Покійна залишила в смутку мужа Михайла, сина Онуфрія, доньку Марію і 4 внуки. Вона упокоїлася 3 вересня 1963 року на недугу кровного рака.

Нехай Милосердний Господь приїме Покійну Анну в лоно Авраама, Ісаака та Якова, де немає ні болю, ні журби, а життя безконечне. А вам — мужу, дітям і внукам — нехай Господь подасть сили перенести цю велику втрату і обдорує вас Своїми щедротами.

Вічна Її Пам'ять!

о. Ярослав Пук.

Бл. П. ПАВЛО БОДНАР
Едмонтон, Алта.

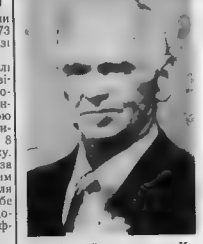

В суботу, 7-го вересня, в Катедрі Св. Івана в Едмонтоні, Алта., було відправлено Заупокійну Службу Божу з нагоди 2-ої річниці смерти бл. п. Павла Боднара.

Бл. п. Павло Боднар упокоївся в Бозі 8-го вересня 1961 року на 77 році життя. Похорон відбувся з Катедри Св. Івана в понеділок, 11 вересня, того ж року.

В суботу, 7 вересня ц. р., після поминальної Служби Божої, було посвячено надгробного хреста, що його по ставила родина Покійного.

За ініціятивою членів родини, зложено було пожертву в сумі 11.00 долярів. З цього призначено 5.00 долярів на кліщу, а решта на пресовий фонд „Вісника".

Щира подяка усім жертводавцям, а покійному слузі Божому Пралові Вічная Пам'ять!

о. Д. Л.

ПОДЯКА
Норт Бетлефорд, Саск.

Цією дорогою складаю щиросердечну подяку усім зарядам, членам громад і Жіночим Товариствам Вилліндгонської округи за Вашу цирку й віддану співпрацю зі мною на Ниві Христовій в протязі шестирічної моєї священичої праці в цій окрузі.

Також складаю щиросердечну подяку зарядам і членам громад за подарунки, якими Вас нас обдарували в день нашого прощання. Дякуємо я тим членам за прияте лим, які особисто нас обдаровали.

Ця Ваша щирість та прихильність до мене і моєї дружини залишиться як добрий спомин на довгі-довгі роки у нашій пам'яті.

За все добро, яке Ви нам вчинили в протязі тих шести років, буду пам'ятати Вас усіх у моїх щоденних молитвах.

Ще раз щиро дякую всім за все!

о. Столярчук і Добродійка.

Бл. П. Ф. ФУРГАЛЬ
Віндзор, Онт.

У неділю 28 липня 1963 року на 68 році життя відійшов у вічність бл. п. Фільо Фургаль.

Покійний народився в селі Постолівці Гусятинського повіту, в західній Україні, 2 лютого 1895 року.

У 1913 році Покійний Фільо прибув у Канаду до міста Монтреалю, де вже жив його старший брат Василь, який прибув до Канади в 1912 році. За короткий час обидва брати перебралися до міста Торонта, де працювали по різних роботах аж до вибуху першої світової війни в 1914 році. Тоді якраз вони рішили перебратися до Дітройту, Мічіган, Америка. Працюючи в Дітройті, довний час аж до 1918 року покійний Фільо не сподівано стрінувся тут із двома односельчанами, а самез двоюрідним братом Михайлом Подольським, та з Даником Гонтом (уже обоїма покійні) які заохотили його переїхати разом із ними назад до Канади до Вайти. Маюка тоді називалася Шевченко. Тут Покійний став дяком-чтецем Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Покійний також брав активну участь у культурно-освітній праці. Бо Вайта в той час уже була взірцевою серед інших сусідніх місцевостей. Від початком 1919 року він приступила до будови свого власного Народнього Дому, до якого, покійний Фільо по своїх змогах допомагав так як і інші свідомі українці (Згідно Поопозитна книга Українського Народнього Дому в Вінніпегу, розділ 7-ий — Міста І Провінція, сторінки 680-682).

Покійний був передплатником „Українського Голосу" від 1918 року, як рівно ж пізніше „Вісника", „Свободи" та й „Нового Літопису" аж до своєї смерти, і часто жертвував на пресовий фонд українських часописів.

В 1921 році Покійний одружився з Анною, донькою Пилипа і Наталки Подольських Варто згадати, що Таїнство Вінчання звершив о. Петро Самець, що був першим постійним священиком у цій парафії

Покійний мав на думці тут загосподарювати на фармі між своїми знакомими, але тодішні тяжкі часи примусили його тимчасово лишити свою любу дружину, і вертається назад до свого брата Василя до Америки на заробітки, в той час уже до Толідо, Огайо.

Заробивши трохи грошей покійний знову вертається назад до своєї дружини до Вайти, де включається знову в матеріяльний гуртож. Тут треба згадати таку поважну операцію, як „Запорожець за Дунаєм", в якій покійний грав головну ролю Івана Карася, а його дружина ролю Одарки. Директором вищезгаданої оперетки був п. Д. Утриняк.

В 1940 році Покійний Фільо приїхав до Віндзор, Онт., де вже застав родини покійних Михайла Подольського та Лева Боднарчука.

Покійний дістав працю в фірмі Авто Спешалтіс Фавид рі, де він постійно працював 22 року аж до першого атаку серця, який стався 20 грудня, 1962 року.

Дістався працю Покійний зараз включився в культурно-освітні організації, та брав діяльну участь у церковних і світських хорах. Не було таких Різдвяних свят, в яких Покійний не брав би участи в колядах під проводом пана М. Чаборика.

Позатим Покійний старався дати своїм дітям вищу освіту, не тільки в державній школі, але і в українській рідній школі, як також і в музичній школі.

Здавалось, було б тільки жити в спокою, тоді вже в власній хаті, та в окружені його многих приятелів, у яких мав гостинну господу, та знов невмолима судьба підкосила здоров'я його дружини, яка була взірцевою матір'ю для своїх дітей, і яка 11 лит нещасна знаходиться в лікарні із невиліковимою недугою „малігнол склороспс".

У неділю, 28 липня, цього року Покійний зробив сніданок для своєї родини, ранень ко вийшов у свій город, якого він так плекав і любив кожну рослину, ніби прощаючись зі своєю смертю з тими овочевими деревами і цвітами, яких він так доглядав. По тім повернувшись до хати, сів в кріжко, сказавши пару незрозумілих слів, заснув на віки вічні.

У неділю вечером, 28 липня, до погребового заведення Андерсона зійшлася найбільша родина Покійного, щоб вшанувати Покійного своєю присутністю.

Панахиду відправив о. Протоєрей Ф. Керницький в понеділок вечером, 29 липня.

На другий день, у вівторок, 30 липня, забрали тіло Покійного із погребового заведення до української греко-православної Церкви Св. Володимира, де Похоронну Службу Божу за Покійного відправив о. Прот. Ф. Керницький при великім здвизі людей.

На бажання сина Івана, о. Ф. Керницький перевів збірку на Нев'янучий Вінок, яку при значено на будівельний фонд нової Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, при чому було зібрано 100 долярів.

Після цього з церкви вирушила похоронна процесія багатьма автами до цвинтаря „Вікторія Меморіял", де о. Ф. Керницький при величезному здвизі родини, приятелів, і знакомих, які прибули із Торонта, та Дітройту, Америка, і колиці віддати останню пошану покійному Фільові, заспівав грім.

Тут також треба згадати, прощальний лист старшого брата Василя, який не був у змозі з того зворушення прочитати свого прощального листа над домовинною покійного Фільа, що за дозволом о. Керницького, доручив читання того листа Вінцентійові Соболеві, який приїхав із сусіднього Дітройту віддати пошану Покійному. Цей лист був прочитаний з такими глибоким почуттям, що привів присутніх до сліз.

Дорогий Брате!

„...Так, неблагалана смерть перервала нитку життя Твого, і не дала дочекатися побачити свого сина Івана, якого так дорожив, гордьо ним, який має бути Українським Священиком, і не дочекався.

Спочивай з Богом дорогий Брате! Нехай буде ця прибрана земля легкою Тобі. Вічна Тобі пам'ять! А нам лишиться хіба той спомин: „Кру, кру, кру! В чужині умру, заки море перелечу, крилонька зітру!" (слова Богдана Лепкого).

Прошай на вікі!"

Після цього о. Ф. Керницький запросив усіх присутніх на перекусу до хати дочки Покійного Олесі, яку приготовила його численна родина, і за що їм належить сердечна подяка.

Покійний залишив у глибокому смутку слідуючих: дружину Анну в Віндзор, Онт., двох синів — Богдана в Торонті, Онт., і Івана, студента 4-го курсу Богословського факультету Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, дочку Олесю із зятем Семеном Гурняком, три внуки: Бетті, Катерина і Кароля, всі із Риверсайд, Онтеріо, брата Василя в Віндзор, Онт., і трьох сестер в західній Україні — Марія, Анна і Наталка.

На обіді, який відбувся в 40-й день по смерті, — було зібрано 47 долярів на пресовий фонд „Вісника" і „Українського Голосу"; пожертвували слідуючі: Д. Гонта — 7 дол., М. Скорекні і В. Фургаль по 5 дол., п. Полюлох 4 дол., Б. Фургаль і І. Фургаль по $2.50, пані А. Друль, пані А. Приймак, пані О. Боднарчук, С. Гурняк і В. Боднарчук, по 2 доляри: пані Бишин, о. Ф. Керницький, пані А. Подольська, А. Приймак, пані Пацьорка, М. Чаборик, В. Бодюл, пані Ю. Никифорук, М. Пацьорка і П. Боднарчук по 1.00 долярові.

Всім Жертводавцям щире спасибі!

о. Ф. Керницький.

Українська Гр.-Православна Церква в Канаді
ЗАХІДНЯ ЄПАРХІЯ

П'ятий Єпархіяльний З'їзд Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді!

В ДНЯХ 13-го й 14-го ЛИСТОПАДА 1963 Р. Б. (середа й четвер)

відбудеться

в Катерді Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні при 10051—107 вул.

П'ЯТИЙ ЄПАРХІЯЛЬНИЙ З'ЇЗД ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ У. Г. П. ЦЕРКВИ В КАНАДІ

з участю

Блаженнішого Архиепископа КИР-ЛОНА Митрополита Вінніпегу й всієї Канади, Високопреосвященішого Владики АНДРЕЯ, Архиепископа Едмонтону й Західньої Єпархії та Голови Президії Консисторії Української Греко-Православної Церкви Високопреосвященішого о. Прот. Т. КОВАЛИШИНА.

Єпархіяльний З'їзд почнеться

в середу, 13-го листопада 1963 р. о год. 9.30 ранку

СВЯТОЮ БОЖЕСТВЕННОЮ ЛІТУРГІЄЮ в Катедрі Св. Івана.
За Благословенням Високопреосвященнішого Владики Андрея, Спер шильна Рада Західньої Єпархії У. Г. П. Церкви запрошує усе Всечесне Духовенство, Делегатів від кожної Української Православної Громади Західньої Єпархії та Гостей прибути ГРОМАДНО на ПЯТИЙ ЄПАРХІЯЛЬНИЙ З'ЇЗД.
З Християнським Привітом
За Єпархіяльну Раду:
о. Прот. Ол. Хомяк, секретар

ОКРУЖНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ В АРТУНІ, САСК.

Українська Грекo-Православна Громада в Артуні, Саск. сердечно запрошує всіх Православних Громадян з Гудів, Мелвіля, Фенвуд, Габард, Пінчі і зо всіх довкільних Громад на ОКРУЖНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ в АРТУНІ, що відбудеться в неділю 3-го листопада 1963-го року.

Службу Божу відправить Голова Президії Консисторії о. Прот. Г. Ковальчишин з Вінніпегу.

Програма:
Неділя год. 9.00 рано — Утреня,
10.00 рано — Св. Літургія,
12.00 — Спільний Братський обід,
1.30 — Церковно-громадські наради.

Заряд Громади.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
ЛИСТОПАД

3. Неділя — Кенора, Поплар Парк, Бозенкур, Пінсент Говм
10. Неділя — Транскона, Тандал, Лембіна.
17. Неділя — Кенора, Дуфрост, Леднік.
24. Неділя — Транскона, Поплар-філя, Гонор, Селкірк (Храм)

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 Sh. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОЙЧУКА
ЛИСТОПАД

3. Неділя — Йорктон
8. Пятниця. Св. Вел. Димитрія — Йорктон
10. Неділя — Райн
17. Неділя — Йорктон
21. Четвер. Собор Св. Архистр. Михаїла — Йорктон
24. Неділя — Вроктон
ГРУДЕНЬ
1. Неділя — Йорктон
4. Середа. Уведення в Храм Пресв. Богородиці — Йорктон
8. Неділя — Йорктон
15. Неділя - Вроктон
19. Четвер. Св. Миколая — Райн
22. Неділя. Зачання Пресв. Богородиці від Св. Анни — Йорктон
29. Неділя Пратотів — Горицк

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА
ЛИСТОПАД

3. Неділя — Кемсен
8. Пятниця. Вич. Димитрія — Калдер
10. Неділя — Сторноей
17. Неділя — Кемсен
21. Четвер. Собор Архистр. Михаїла — Мазепа
24. Неділя — Донпея

Box 1941 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЛИСТОПАД

3. Неділя — Св. Андрея — Форест Гайтс 10150 80 ст.
10. Неділя — Св. Михаїла, 121 Стріт 129 Авеню
17. Неділя — Св. Андрея, — Форест Гайтс.
21. Архистр. Михаїла, 9 год. Вспомоция — Калдер
24. Неділя. Вівгтаїля Арх. Андрея — Калдер
ГРУДЕНЬ
1. Неділя. Св. Андрея — Форест Гайтс
8. Неділя. Св. Михаїла — Калдер
15. Неділя. Св. Андрея. Вівгтаїля Арх Андрея
22. Неділя. Св. Михаїла — Калдер
29. Неділя. Св. Андрея — Форест Гайтс

Address: 2541—89 Str. Edmonton, Alta. Tel: 466-8854.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЛИСТОПАД

3. Неділя — Пайн Ривер
10. Неділя — Етельберт
17. Неділя — Драй Ривер
21. Середа — Введкая (Соб. Арх. Михаїла — Празник) Всіх щиро запрошуеться!
24. Неділя — Ревнер
ГРУДЕНЬ
1. Неділя — Пайн Ривер
4. Середа — Дорбин (Увед. в Хрм Пресв. Богородиці)
8. Неділя — Етельберт
13. Пятниця — Гарленд (Ап. Андрея Перв)
15. Неділя — Зелена
1. Четвер — Пайн Ривер (Св Миколая)
22. Неділя - - Бовк
29. Неділя - Етельберт

Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕДЦЯ
ЛИСТОПАД

3. Неділя — Гаес
8. Пятниця. Св. Димитрія — Стінен. Храм
10. Неділя — Арран
17. Неділя — Сван Ривер
21. Середа, Св. Михаїла — Норкрей
24. Неділя — Сван Плейн
ГРУДЕНЬ
1. Неділя — Гаес
4. Середа, Введення в Храм Пр.Д — Вайтбіч
8. Неділя — Стінен
15. Неділя — Арран
19. Четвер, Св. Миколая — Кобзар
22. Неділя — Норкрей
29. Неділя - - Сван Ривер

Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ЛИСТОПАД

3. Неділя — Вернон
8 Пятниця Димитрія — Вернон
10. Неділя — Вернон
17. Неділя — Калокна
21. Четвер Арх. Мих. — Вернон
24. Неділя — Вернон
ГРУДЕНЬ
1. Неділя — Вернон
4. Середа Увед. Бог. — Вернон
8. Неділя — Вернон
15. Неділя — Вернон
19. Четвер Микол. Чуд. — Вернон
22. Неділя — Рівелсток
29. Неділя — Вернон

Address: 2602-42 Ave. Vernon, B. C. Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЛИСТОПАД

3. Неділя — Родина. Місто
8. Пятниця. Вич. Димитрія Солун — Топорівці-„Вроктон"
10. Неділя — Петлюра
17. Неділя — Грендяю
21. Неділя — Ленора
24. Неділя — Зелена

УВАГА: Богослужіння відбуваються в такий час: Утреня 9.30 рано Св. Божа 10.30 рано. Ласкаво прошу приходити своєчасно до Церкви.

Robiin, Man.

о. Ст. ЗУЗАКА
ЛИСТОПАД

3. Неділя — Редфіля
8. Пятниця. Вич. Димитрія — Геффорд
10. Неділя — Геффорд
17. Неділя — Бізнін
21. Четвер. Арх. Михаїла — Кридор
24. Неділя — Геффорд

Address: Box 168, Hafford, Sask., Tel.: 65.

о. М. КРИТЮКА
ЛИСТОПАД

3. Неділя — Гадсон Бей
8. Пятниця. Св. Вел. Мч. Димитрія — Бруксбі
10. Неділя — Гронлід (співоча)
17. Неділя — Мелфорт
21. Четвер. Соб. Архистр. Мих. — Прейрі Ривер. Храм
24. Неділя — Гронлід (співоча)
ГРУДЕНЬ
1. Неділя — Гадсон Бей
4. Середа. Введення в Храм Пр. Богор. — Гронлід (співоча)
8. Неділя — Бруксбі
15. Неділя — Мелфорт
19. Четвер. Св. Миколая Чудот. — Ерваул
22. Неділя — Ендевор
29. Неділя — Гронлід (співоча)

Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛИША
ЛИСТОПАД

3. Неділя — Сеньків
8 Вич. Димитрія — Арбакса Св. Апп. Петра й Павла
10. Неділя — Вайта
17. Неділя — Сандвич
21 Собор Архистр. Михаїла — Арбакса Св. Миколая
24. Неділя — Сірко
ГРУДЕНЬ
1. Неділя — Сеньків
4. Уведення в Храм Пресв. Богор. — Арбакса Св. Апп. Петра й Павла
8. Неділя — Вайта
15. Неділя — Сандвич
19 Святителя Миколая — Арбакса Св. Миколая. Храм
22. Неділя — Вайта
29. Неділя — Сірко

Box 46, Vita, Man. Tel. 8-3432.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛИСТОПАД

3. Неділя — Вестлок
10. Неділя — Сангудо
17. Неділя — Барґед
21. Св. Архистр./Михаїла — Річлянд Парк
24. Неділя — Сіба Біч

Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-3746

о. ІВАН МЕЛЬНИК
ЛИСТОПАД

3. Неділя — Сенді Лейк
8 Св. Димитрія — Січ
10. Неділя — Росборн
17. Неділя — Вінта
21. Собор Св. Архистр. Михаїла Храм — Сенді Лейк
25. Неділя — Оакборн

Address: Oakburn, Man. Box 12 Tel. 336

о. М. ОЛЕСЮКА
ЛИСТОПАД

3 Неділя — Лавфин
8. Пятниця Вич. Димитрія Солун — Трифінг Ривер
10 Неділя — Йорктон
17 Неділя — Лавфин
21. Четвер Собор Архистр. Михаїла — Анвил
24 Неділя - Гілберт Плейнс
Вечірня служиться що неділі о год 7-ій вечора в Лавфині.

Address: Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЛИСТОПАД

3. Неділя — Інсінгер (м.)
8. Пятниця Св. Муч. Димитрія — Головкин
10. Неділя — Тіодор (м.)
17. Неділя — Інсінгер (гай-вий)
21. Четвер Св. Арх. Михаїла — Гіодор (м.)
24 Неділя — Весбрук

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 88.

о. Я. РИБАЛКИ
ЛИСТОПАД

3 Неділя — Смокі Лейк
8 Пятниця - Стрий
10. Неділя — Вильна. Храм
Вечірня 4 год. веч.
17. Неділя — Смокі Лейк
21. Четвер — Стелен
24. Неділя — Беліс

Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. В. СЛЮЗАРА
ЛИСТОПАД

Canora, Sask., Ph. 563-5158

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЛИСТОПАД

3. Неділя — Лек Ла Біш
8. Пятниця. Димитрія — Атабаска
10. Неділя — Крейґленд. Храм
10. Неділя. Вечірня 5 год. — Лек Ла Біш
17. Неділя — Сарепя
21. Четвер. Арх. Михаїла — Боїа
24. Неділя — Грескленд

На 13-14 листопада Західна Єпархія відбуває свій з'їзд в Едмонтоні в Катедрі Св. Івана Хрестителя. Проситься щоб громади мали це на увазі й вислали туди своїх делегатів.

Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
ЛИСТОПАД

3. Неділя — Вакпв
8. Пятниця. Вич. Димитрія — Кадворт. Храм
10. Неділя — Ст. Джуліен
17. Неділя — Елкоп Крік
21. Середа. Св. Михаїла — Ленін
24. Неділя — Тарнополь

Address: Box 4. Wakaw, Sask. Tel. 235-4681

о. ПЕТРА СТЕМЮКА
ЛИСТОПАД

3. Неділя — Толстой
8. Пятниця. Димитрія — Толстой
10. Неділя — Сарто
17. Неділя — Роза
21. Четвер. Михаїла. Онущька Церква — Гарвентон
ГРУДЕНЬ
1 Неділя — Толстой
4. Середа. Введення — Толстой
8. Неділя — Сарто
15. Неділя — Роза
19 Четвер. Николая — Толстой
22 Неділя — Гарвентон

Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЛИСТОПАД

3 Неділя — Редвятер
8. Пятниця Св. Вел. Димитрія — Бесетна
10 Неділя — Федора
17. Неділя — Ерґімонт
21. Четвер. Архистр. Михаїла — Редвей
24 Неділя — Торгилд

Box 125. Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
ЛИСТОПАД

3. Неділя — Норт Батлефорд
8. Пятниця. Вич. Димитрія — Біґар
10 Неділя — Витків
17 Неділя — Глеслин
21. Четвер. Св. Михаїла — Кендо Храм
24. Неділя — Медов Лейк
ГРУДЕНЬ
1. Неділя — Норт Батлефорд
4. Середа. Увед. в Храм Пресв. Богор — Глеслин
8. Неділя — Біґар
13. Пятниця. Св. Ап. Андрія Первозв — Норт Батлефорд
15 Неділя — Витків
19 Четвер. Миколая — Кендо
22 Неділя Зач. Пресв. Богор. — Глеслин
29 Неділя — Медов Лейк

Address: North Battleford, Sask. 972—108, St. Ph. 445-3280.

о. І. ШЕВЦЯ
ЛИСТОПАД

3. Неділя — Вірдель
8. Пятниця. Вич. Димитрія Солунського — Кадет
10 Неділя — Семборг
17. Неділя — Вірдель
21. Четвер Собор Архистратига Михаїла — Кінавдй
24 Неділя Кадет

Address: Weirdale, Sask. Ph. 486.

о. Г. УДОДА
ЛИСТОПАД

1. Неділя — Шіго (м.)
8. Пятниця. Вич. Димитрія Солуського — Шіго (п.)
10. Неділя — Вивард
17. Неділя — Фовн Лейк
21. Середа, Архистратига Михаїла — Виварт.
24. Неділя — Едмор

Address: Shaho, Sask., Box 62. Tel. 21.

о. А. ХРУСТАВКИ
ЛИСТОПАД

3. Неділя — Мирнам
8. Пятниця — Лужани Топорівці. Вич. Димитрія Солун.
10. Неділя — Мусідора
17. Неділя — Мирнам
21. Четвер — Слава пох. Собор Архистр. Михаїла
24. Неділя — Лойдмінстер.

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЛИСТОПАД

3. Неділя — Торсбі
8. Пятниця. Вич. Димитрія, Храмового Свято не ма, запрошуємо Пено, Редвей, Рейвятер, Каґвин, Ендеро та околиці взяти численну участь.
10. Неділя, День Подяки — Кемроз
17. Неділя — Калмар
21. Четвер, Собор Архистр. Михаїла — Каґвин
24. Неділя — Пено

УВАГА! У всіх Церквах по Богослужженні буде відправлено Панахиди по Героях Листопадового Зриву.

Address: 9530—109 Avenue, Ph. GA 2-8063. Edmonton, Alta.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XI. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЛИСТОПАДА, 1963. WINNIPEG, MAN., NOVEMBER 15, 1963. ЧИСЛО (1904) 22

ВІДПОВІДЬ НА ВИЗОВ „ДВОКУЛЬТУРАЛІЗМУ"

УВАГА ЗОСЕРЕДЖЕНА НА КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

З'їзд Колегії Св. Андрея в обставинах загрози культурам етнічних груп

БЛАЖЕННІШИЯ МИТРОПОЛИТ ІЛАРІОН: „ТІЛЬКИ НЕЗАЛЕЖНА ВІД ЧУЖИХ РІДНА ЦЕРКВА ВРЯТУЄ НАС ПЕРЕД АСИМІЛЯЦІЄЮ."

СУДДЯ М. СТЕЧИШИН ПОДАРУЄ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ БІБЛІОТЕКУ ЗА КІЛЬКАНАДЦЯТЬ ТИСЯЧ ДОЛ.

У днях 8, 9, 10 листопада ц.р. відбувся Роковий З'їзд Колегії Св. Андрея. Цей З'їзд відбувся серед небувалих досі обставин; а саме: федеральний уряд Канади цього року створив королівську комісію для розслідження питання: чи треба в Канаді урядово завести т. зв. англо-французький „д в о к у л ь т у р а л і з м" і „двомовність", щоб на основі законів існували в Канаді тільки дві офіційні культури й мови: англійська і французька. Таким чином культури всіх інших етнічних груп у Канаді мали б бути позбавлені права офіційної рівнорядности з культурами англійською та французькою і не мали б привілею брати участі в творенні культури Канади. Культури й мови всіх інших етнічних груп мали б залишитися внутрішньою приватною справою етнічних груп. А з точки погляду законів усі інші етнічні групи офіційно повинні включатися або в англійську, або у французьку культуру, — якщо королівська комісія запропонує такі рекомендації, і уряд прийме їх.

Українці готові давати свій етнічний вклад у творення канадської культури на основах рівнорядности з усіми іншими етнічними групами в Канаді, але вони були б заскочені, якщо б їм нав'язували культуру котроїнебудь з інших етнічних груп, будь вона англосаксонська, чи французька.

У такій атмосфері значення Колегії Св. Андрея, як огнища української культури в Канаді, підкреслює така дійсність, що досі ледве чи передбачувалася. Українська етнічна група в Канаді була, є й буде рішуче триматися своєї культури. Тому-то увага З'їзду тим разом ще з більшою надією була звернена на Колегію Св. Андрея.

Протопресв. Д-р Савчук: Значення Колегії для всього українства

Хоч Колегію Св. Андрея на площі Манітобського університету будують православні українці в Канаді, але теперішні обставини щораз більше показують, що ця Колегія матиме українсько-культурне значення для всього українства, — таку була на З'їзді одна з замітніших думок у промовах Протопресв. Д-ра С. В. Савчука — президента Колегії Св. Андрея, який є також головою її Дирекції, головою Комітету Будови й координатором кампанії на будову Колегії.

„Ще не вся українська православна спільнота в Канаді охоплена збірковою кампанією", сказав він. „Поминаючи досьогочасну суму пожертв і суму позики, крім цього все таки негайно потрібно ще понад 180 тисяч долярів, щоб своє часно виплатити зобов'язання".

Суддя Соломон: „Наша відповідь — будова нової Колегії"

„Серед голосних дискусій на тему англо-французького „двокультуралізму" і „двомовности" в Канаді — наша реально-практична відповідь: докінчимо Колегію Св. Андрея і створімо в'ній огнище української культури. Нам треба вдесятеро збільшити жертвенність на це діло, і то зараз", сказав суддя І. Соломон — голова Комітету Кампанії на будову нової Колегії Св. Андрея.

Посол Мандзюк: „Культура інших етнічних груп перед загрозою... Колегія Св. Андрея — бастіон української культури"

Посол до федерального парляменту, адв. Мандзюк, сказав доповідь на тему

(Продовження на 3-ій стор.

II Ват. Собор

Колись усі єпископи були титуловані: „папа" і „намісник Христа"

„РИМ (УС). — Терміни „намісник Христа" і „папа" відносилися до всіх єпископів Церкви аж до одинадцятого століття, — сказав тут (у Римі) німецький теолог.

Отець Йозеф Рацінгер (Ratzinger) професор Бонського університету і експерт на світовому Соборі (у Ватикані), промовляючи на пресовій конференції, влаштованої німецькими (католицькими) єпископами, сказав, що в ранньохристиянських століттях слово „папа", що означає „отець", загально відносилося до всіх священиків", — повідомляє з риму америк. катол. часопис „Byzantine Catholic World" (27. XI. 1963).

Мало-хто з Отців Собору розуміє справи Собору

Делегати величезною більшістю не розуміють латинської мови

„Мало-хто з отців (членів II Ватиканського Собору) може збагнуть, про що говориться в дебатах латинською мовою", — подає журн. „Time" (8. XI. 1963).

Не розуміючи латинської мови, якою промовляли чільні дискутанти, величезна більшість делегатів (кардиналів, єпископів і „патріярхів"), як видно, нудилася, отже багато з них волів проводити час у соборовій кофетерії, ніж сидіти на тих дебатах, яких вони не розуміли. Отже під час дебат „був надзвичайно оживлений рух клієнтів у кофетерійному буфеті в соборі Св. Петра" (де відбувається Собор), — сказано в цьому ж журналі. А один з кардиналів, щоб не нудитися, взагалі вийхав із Собору. „Кардинал Річард Кушінг виїхав додому (в Бостон, США), щоб у Бостоні збирати гроші, по 7,000 дол. денно, на добродійний фонд", — далі інформує „Тайм".

Кінець диктатури Кат. Акції в Пів. Вієтнамі

ІНІЦІЯТОРОМ ДИКТАТУРИ ДІЄМА БУВ КАРД. СПЕЛЛМЕН

Народ Південного Вієтнаму 1 листопада ц. р. революційно усунув диктатуру Католицької Акції в Південному Вієтнамі, після 8-літньої тиранії.

Велика більшість армії стала проти диктатури Діема. Збройний зрив очолив генерал-майор Дуонг Ван Мінг. Диктатор Нго Динг Дієм (президент) і його брат — тиран Нго Дінг Нгу — кривавий головний шеф поліції, „загадково" згинули. Буддистам привернено свободу віри.

Увечері 1 листопада велика більшість південно-вієтнамської армії під проводом генерал-майора Дуонга Вана Мінга збройно виступила проти президента-диктатора Нго Дінга Діема і швидко та без більших зусиль повалила його владу. Найбільший спротив ставила вірна Діемові гвардія в палаті Діема в Сайгоні — столиці Південного Вієтнаму. Цю палату атакували літаки й танки революціонерів, і там згинуло по обох сторонах коло 400 вояків.

Населення вийшло на вулиці вітати вояків у стихійній радості.

За вісім років диктатури католика Діема і його брата-католика Нгу — понурого всевладного головного начальника полиції населення країни (70 відсотків якого — це буддисти) було жорстоко переслідуване католицькою владою. Це переслідування дійшло до вершка вночі 21 серпня, коли спеціальні військові загони Діема та поліція Нгу збройно напали на пагоди в Сайгоні, мучили й убивали буддистських духовних. Поліція й військо окупували й позакривали ці святині. Сотні буддистських студентів вивезено в концентраційні табори для „перевиховання" (в католицькому дусі).

Самогубства протесту

Якщо б не мілітарна й фінансова поміч Америки владі Діема, то ця влада була б не втримавася хоч бй й тому, що Південний Вієтнам не зміг би оборонитися перед постійними наступами Північного Вієтнаму під комуністичною владою.

Мільйон долярів денно конштувала Америку допомога Південному Вієтнамові, щоб оборонити його перед наступом комуністичних партизан. Католицька диктатура Діема використовувала цю

(Закінчення на 9-й стор.)

Від Канцелярії Блаженнішого Митрополита Іларіона

Високодостойний Пане Редакторе-

Останнього часу в „Свободі" і в деяких інших органах преси появилися різні повідомлення від Консисторії Української Православної Церкви в США, в яких згадується ім'я Блаженнішого Митрополита Іларіона.

Цим листом Митрополича Канцелярія повідомляє, що справді Архиєпископ Мстислав відвідав, як гість, Митрополита Іларіона, і велися обмірковування чергових Зборів Єпископату Української Православної Об'єднаної Церкви, які вже кілька місяців тому заплянував Митрополит Іларіон і вже листувався про це з Єпископами.

По Конференції Владика Митрополит Іларіон розіслав до Єпископату свого листа, раніше виготовленого, про потребу зібратися в Вінніпегу на чергові спільні Збори.

Тепер у „Свободі" й інших органах появився Комунікат від Консисторії Української Православної Церкви в США про ці наради двох Архиереїв.

Листом сим стверджуємо, що на нараді не було мови про якісь Комунікати, і Митрополит Іларіон уперше прочитав цього Комунікату в „Свободі". Стверджуємо також, що цей Комунікат часто виходить поза обсяг того, про що говорилося на нараді.

І коли збереться З'їзд Єпископів Української Православної Об'єднаної Церкви, то зовсім не для тих справ, про які подає Комунікат Американської Консисторії.

З глибокою до Вас пошаною

Секретар Митрополичої Канцелярії
Ігумен Йов Скакальський.
29-го жовтня 1963 р.
Вінніпег, Ман.

З.Р.В. — Згаданий у вищеподаному листі Митрополичої Канцелярії текст „Комунікату" Консисторії Української Православної Церкви в США передруковуємо повністю у цьому числі „Вісника" на 6 сторінці.

За єдність Церкви

Архиєп. Мстислав: „Розбирати плота", що ділить нас

За щоденну-практичну співпрацю українського православного й українського католицького духовенства

Архиєп. Мстислав (Скрипник) висловився за щоденно-практичну співпрацю українського православного та українського католицького духовенства.

„...Владика закликав „розбирати плота", що ділить нас у поточному житті... Під цим розуміє Владика необхідність визнати однодарність приналежних до різних християнських Церков, бути спільно на українських імпрезах..., відбувати спільні Богослужіння..., репрезентувати спільно українців-християн спільно Божу Правду і справедливість виборювати та боронити, практично працювати хоч би в такій ділянці, як харитативна", інформує паризьке „Українське Слово" (29. 9. 1963).

Владика Мстислав сказав це у своїй промові з нагоди посвячення пам'ятника гетьманові Іванові Мазепі, поставленого в оселі Укр. Народнього Союзу, „Союзівка", в Керганксон, США.

На з'єднання Церкви Христової „деякі надії... тепер Ватиканський Собор"

„Ісус Христос... створив для всіх єдину Христову Церкву. Люди, у своїх суперечностях та ненависті один одного, цю Церкву поділили. І вони можуть її знову з'єднати... Деякі надії в цьому відношенні дає тепер Ватиканський Собор", сказав архиєп. Мстислав. „Під впливом цього Собору та в грізній міжнародній ситуації гомонять слова і стаються події, які були, здавалося, не до подумання ще в недавньому минулому. Люди знову стають людьми, створеними на образ і подобу Божу... Церква Христова все більше прямує до універсальности. Цей факт всі ми мусимо глибоко усвідомити. Ватиканський Собор — подія варта великої уваги, бо вона може й гори зрушити. На це велике зрушення треба бути приготованим і католикам і православним, щоб нас не заскочили несподіванки, щоб ми не були в ролі тих, що відстали від великих подій".

„На превеликий жаль, спільних розмов між православними й католиками-українцями менше"

„Сьогодні інтелектуальні кола західнього католицького світу шораз більше спрямовують свою увагу на питання майбутнього Церкви Христової, охоче дискутують ці питання з членами інших Церков. На превеликий жаль, розмов між православними й католиками-українцями менше", сказав архиєп. Мстислав. „Це явище наскрізь ненормальне, тривожне, яке показує, що ми не відчуваємо тих шляхів, на які спрямовує Католицьку Церкву Ватиканський Собор", - так кінчає „Укр. Слово" своє звідомлення про вищезгадану промову архиєп. Мстислава, з якої тут подані деякі витяги.

З.Р.В. — Чи за брак практичної співпраці між українським православним і українським католицьким духовенством архиєп. Мстислав однаково винує і православних, і католиків, чи може чинить більш відповідальною за це которусь одну з цих двох сторін, — в його промові ця справа не уточнена. Але якщо зокрема йдеться про католиків, то тут архиєп. Мстислав більш ніж хто інший з українських православних владик має моральні підстави почувати жаль до католицької сторони. Адже ж архиєп. Мстислав перший (і досі останній) з-поміж українського православного епископату простягнув руку українцям католикам у такій мірі, що досі ще не бувала в Українській Православній Церкві, а саме, від на Богослужені сам молився і присутніх у церкві православних українців закликав молитися за визволення з неволі українського католицького митрополита Йосифа Сліпого, який тоді був на Сибірі на засланні. Журнал „Українське Православне Слово" за березень 1962 р. орган Української Православної Церкви в США, якої архиєп. Мстислав є епископом, інформував, що 18 лютого 1962 р. в укр. православній катедрі Св. Володимира в Нью-Йорку архиєп. Мстислав закликав присутніх приєднатися до цих молитов та сам він молився, „щоб Господь визволив Свого слугу митрополита Йосифа, мученика за віру Христову й (за) Український Народ, з неволі та (щоб) обдарував його здоров'ям і многоліттям", молився архиєп. Мстислав.

Але у вищезгаданому посвяченні пам'ятника гетьманові Іванові Мазепі українське католицьке духовенство участи не взяло, бо Католицька Церква забороняє молитися за некатоликів, і католики строго дотримуються цього. Хоч, щоправда, і православне вчення так само забороняє молитися за неправославних, але українське православне духовенство все таки молиться за тих неправославних українців (а в тому й за укр. католиків), які життя своє присвятили Україні, — отже тут укр. православне духовенство задля української справи іде на такі уступки, що жертвує однією з точок православного вчення, — але укр. католицьке духовенство такої жертви із свого боку не чинить. Архиєп. Мстислав поступився ще більше, і молився за визволення митр. Йосифа Сліпого, який терпів за вірність Католицькій Церкві, що точніше — за вірність папі. Католицька Акція з середовища Українського Християнського Руху створила була „Акцію Солідарности у 15-ліття Переслідуваної Української Католицької Церкви", і ця „Акція Солідарности" в м. Сарсель у Франції видала була 8 березня 1961 р. циклостилеве „Спільне Звернення українського спільноти у вільному світі", в якому було сказано про „Архиєпископа Йосифа Сліпого, по-друге третій оце засуджено за вірність Апостольській Столиці" (Римові), а про мучеництво за український народ там не було сказано нічого. Звичайно, ця заява Католицької Акції є міродайною. А втім, вона стверджує самозрозумілий та очевидний факт.

У пресі ніде не було згадки про це, чи митр. Йосиф Сліпий, коли його випущено на волю і він прибув в СССР до Риму, якимсь способом зареагував у відповідь на вищезгадане моління архиєп. Мстислава за його визволення, — а чому: чи він злегковажив його, чи може він не бажав собі цього моління?

Митр. Сліпий наголошує й „греко-католиків росіян"

Митр. Йосиф Сліпий у своєму інтерв'ю, переданому по телевізії в Італії 20 вересня ц. р. заявив, що хоч наслідки Уніяного Флорентійського Собору не були тривкі, то все ж таки „частина греків, вірмен, коптів, українців, білорусинів, румунів та росіян полишилися вірними Вселенській Церкві під проводом Римського Архиєрея".

Проти більших прав національним епископам

Митр. Йосиф Сліпий в цьому ж інтерв'ю виступив проти цих епископів (ст. зв. „національно-поступових"), які домагаються більших прав в управлінні епархіями серед свого народу на користь національности та права участі адмініструвати Церковою спільно з папою.

Митр. Сліпий сказав, що „повинен... володарити серед християн дух єдности і підкорення Вселенському Архипастиреві" (папі). — Про це інтерв'ю митр. Сліпого ширше інформував редагований католиками щоденник „Свобода" (США) 27. 9. 1963.

З.Р.В. - У Ватикані є тепер політика „дружнього співжиття" з СССР" та з росіянами. Тому митр. Сліпий говорив про росіян греко-католиків нарівні з українцями греко-католиками, хоч росіян греко-католиків є лише гурток — самі упривілейовані Римом особи.

Увага зосереджена на Колегії Св. Андрея

(Закінчення з 1-ї стор.)

створення урядом в Оттаві королівської комісії для розслідження справи евентуального введення в Канаді офіційного англо-французького двокультуралізму і двомовности. Якщо б уряд увів англо-французький „д в о к ультуралізм", то культурні інших етнічних груп були б загрожені".

З уваги на це нам конечно потрібний такий „бастіон української культури, яким є Колегія Св. Андрея", — підкреслив посол Мандзюк. „Історія оцінить заслуги о. Д-ра Савчука за його ініціятиву в створенні цієї Колегії та двигання основного тягару турбот і праці для неї, але буде ще краще, коли ми оцінимо це тепер", сказав він.

Делегати КУК до Оттави — на З'їзді Колегії

В англомовній і франкомовній пресі та по телевізії ще згадувалося ім'я д-ра І. Глинки, як він уже повернувся з Оттави і взяв участь у З'їзді Колегії Св. Андрея, як член її Дирекції. Д-ра Глинку атакували речники ідеї англо-французького „двокультуралізму, коли він, як делегат КУК, захищав у королівській комісії в Оттаві концепцію „багатокультуралізму" Канади, тобто — що була не англійська та французька, а канадська культура, як мозаїка культур усіх етнічних груп Канади.

З д-ром Глинкою, також як делегат КУК, їздив в Оттаву учитель державного „Гай Скуа" мгр. Б. Білаш — заступник голови Шкільної Куратерії українців-католиків. На З'їзді Колегії він сказав доповідь про стан української мови в державних середніх школах (гай скулс) Вінніпегу. Доповідь про стан української мови в Манітобі сказав учитель державної „гай скуа" М. Гикавий — бувший редактор „Канадійського Фармера"

З'їзд Колегії Св. Андрея м. Ілайманся справою збільшення кадрів зацікавленої українською мовою молоді в наших приватних школах Рідної Школи в державних середніх школах.

Науковці включилися в справу будови Колегії

Д-р П. Кондра — професор Департаменту агрикультури Манітобського університету, відомий науковець-дослідник і він же голова Будівельного Комітету Колегії, подрібно розповів З'їздові про стан будови й вигляд нової Колегії Він, як і такої міри визначні дослідники-природознавці, як д-р Черевик і д-р І. Глинка, а також інж. Ласько, не зважаючи на свої відповідальні високі службові становища, віддані справі нової Колегії, бо вважають, що її головне завдання — бути „кузнею" українського духа в Канаді. Професор Дж. Симпсон з Саскачеванського університету сказав не З'їзді доповідь.

За молодь, бібліотеку й фонди

З'їзд, яким проводив редактор „Українського Голосу", на внесення проф. В. Сарчука, генерального секретаря КУК, видав заклик, щоб заохочувати молодь до студій у Колегії та до користання з її резиденцій на площі Манітобського університету. На внесення судді М. Стечишина З'їзд видав заклик, що власники приватних бібліотек жертвували до бібліотек Колегії книжки й річники преси.

Жертвенність зворушила

Жертвенність делегатів на Колегію була зворушливою тим, що постійно жертвують переважно одні й ці самі особи — раз, другий, третій...

Ще більше зворушливий той факт, що ввесь адміністративний, збірковий, організаційний і т. п. апарат у канцелярії і по всій Канаді практично тяжить тільки на одній особі — о. Д-ра С. В. Савчука, — це перевантаження працею перейшло навіть крайні нормальні границі, і за його звичайною бадьорістю було помітно втому.

„Наша Колегія — це великий наш здобуток — поруч наших інститутів і церков, — наша нація в Канаді росте!" — сказав Його Блаженство Митрополит Іларіон у своєму сильному слові на З'їзді в неділю 10 листопада. „Тільки наша незалежна від чужих рідна Українська Церква врятує нас перед асиміляцією".

З'їзд одноголосним признанням прийняв заяву судд М. Стечишина, що він подарує Колегії свою величезну бібліотеку, що варта кільканадцять тисяч долярів.

Політичний догмат

Поляки домагаються західньо-українських земель

„Звйонзек Народови Польскі": „Домагаємося... звернути Польщі її східні землі разом зо Львовом і Вільном, що загарбані Советською Росією"

„Домагаємося... вивести російську армію з Польщі та з усієї середущої і східньої Европи до передвоєнних границь і звернути Польщі її східні землі разом зо Львовом і Вільном, що загарбані Советською Росією", і „домагаємося, щоб США визнали — вже тепер — східню границю Польщі на Одері й Нісі, бо ці землі є корінно-польськими довгими століттями, а таке визнання цих границь було б хоч частковою відплатою польському народові за визнані ним привди", — таку резолюцію схвалив „Звйонзек Польскі Народови на своєму сеймі" (зборах) у Філядельфії 20.9. 963 р.

Згадана польська організація належить до числа найбільших польських організацій в Америці, — до неї належать 30.000 членів.

Пропонують союз українців з поляками

„Важний історичний досвід не навчив поляків нічого... Найсумніше в усій цій справі те, що поляки дуже мало уваги присвячують в такого роду резолюціях головній проблемі, яка мала б бути основною в їх політиці, а саме справі звільнення Польщі з-під советської залежности і знайдення союзників, з допомогою яких Польща могла б вдержати свою незалежність і оборонитись проти московського імперіялізму. А такими союзниками можуть бути українці, і білорусини, і литовці, і інші поневолені Москвою народи", — так, між іншим, сказано в коментарях щоденника „Свобода" (США) 24. 10. 1963 р. з приводу вищезгаданої резолюції ЗПН.

З.Р.В. — Польський народ і його політики погодилися б на „союз" з українцями тільки тоді, коли б українці відмовилися від західньо-українських земель на користь Польщі; це один з головних польських політичних догматів. Польські політики на заході намагаються вербувати серед українців прихильників цього догмату; тобто, поляки кажуть, що вони готові створити з українцями союз проти Москви і допомогти створити українську державу на центрально-східніх землях України, але під такою умовою, щоб українці добровільно виреклися своїх західніх земель (Галичина, Волинь, Холмщина, Підляшшя) на користь поляків. Чи серед українських політиків евентуально могли б знайтися такі одиниці, що погодилися б (покищо — тільки вишком) на таку пропозицію поляків? Чи поляки в цьому напрямку не чинять позакулісних заходів і на міжнародній арені? Цих питань легковажити не можна

Ватикан безперечно вважає західньо-українські землі „польськими". Усі ці католицькі дієцезії, що знаходяться на західньо-українських землях, у Римі офіційно записані як такі, що знаходяться на „польських землях".

Історія засвідчила, що, почавши з 1667 р. (Андрусівський мир), Польща й Московщина мирилися коштом поділу українських земель між собою. Поляки вважають, що іхня держава (майже виключно на пісках) без західньо-українських земель була б небагато вартою.

Вони також вірять, що СССР буде розбитий скоріше, ніж він успіє формально включити Польщу в державні кордони Советського Союзу, та згодом розпорошити й асимілювати. Поляки вірять, що не створення української білоруської й литовської державности та їхній союз з Польщею гарантією б незалежність Польщі перед загрозою з боку Москви, а такою гарантією являються тільки великодержави: Америка, Британія, Франція. Зростаюча загроза для Москви з боку Китаю — це, на думку поляків, також запорука, що Москва перестає бути небезпечною для Польщі, яка є „буфорною державою", що відділяє СССР від Німеччини.

З уваги на все це абсолютно немає жодних виглядів на це, що б поляки вибулися претенсій на західньо-українські землі і такою ціною осягнули приязнь українців та союз з ними проти Москви. Поляки ніколи не напрохалися своїми пропозиціями союзу з українцями, а волію силою й політичною хитрістю здобувати українські урожайні землі, а не ниділи з голоду на своїх польських пісках — задля „приязні" з українцями. Якщо б Польща продовж довгих століть не вела була імперіялістичної політики, то вона тепер не була б більшою за Литву. Хто щиро дає полякам декції такої політики, щоб вони заключили з українцями союз, і внаслідок цього союзу вони мали б нидіти тільки на своїх корінних пісчаних землях, того вони вважають наївним у-політиці. Замість примирати з голоду, на своїх убогих землях, вони воліють гинути на фронті за здобування українського чорнозему з його житом і пшеницею, включно з нафтою в Галичині.

У такій дійсності українцям треба говорити не термінами „союзу", а термінами самооборони. На так званих „союзах" з сусідами — Московщиною й Польщею — Україна завжди заробляла так, „як Заблоцький на милі"

СТАЛІНГРАД. — Архимандрит Варфоломій, бувший голова Місії Московської Патріярхії в Ізраїлі, цього року повищений в сан епископа з катедрою в Сталінграді (Волгоград). Теперішнім головою цієї Місії в Ізраїлі є архимандрит Ювеналій.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видав Видавничий Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в США — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

У РИМІ БЕЗ ЗМІН

(До справи пропозицій вислати укр. православних обсерваторів на II Ват. Собор)

Дехто з українських православних ієрархів приписує II Ватиканському Соборові силу впливати на політику, перероді людство, об'єднати Християнство, а навіть вирішувати долю України. Отже, дехто з них намагається Українську Православну Церкву якось зробити причетною до цього Собору, і каже, що справа цього Собору повинна бути одною з найважніших справ Української Православної Церкви.

Щоправда, між нашими ієрархами є й такі, що більш помірковано ставляться до цього Собору. Але й серед тих поміркованих є такі, що приписують цьому Соборові забагато значення; вони забагато присвячують йому промов, і готові влаштувати „за закритими дверима" всякі конференції у зв'язку з цим Собором.

А наша спільнота бачить це, і тривожиться...

Другий Ватиканський Собор — це один з соборів одного з численних різних християнських віроісповідань, а саме собор католицького віроісповідання Цей Собор — це внутрішня справа Католицької Церкви; у цього Собору не має жодного відношення до не-католиків, а в не-католиків немає жодного відношення до цього Собору.

II Ват. Собор не має впливу на політику світу, у нього немає сили духовно перероднти людство; у нього немає ні морального сили, ні авторитету, ні уповноваження об'єднувати Християнство, в українській справі він або ворожий, або в кращому випадку — чужий.

Хто твердить інакше, той неправильно інформує українську спільноту.

Декого з українських православних ієрархів „запрохають" на цей Собор, або хтось з українських католицьких рядових священиків, або, в кращому випадку, дехто з українських католицьких епископів, — „запрохають" приватно. „за закритими дверима".

А тим часом запрохати не-католиків на цей Собор папа уповноважив тільки Секретаріят Сприяння Єдності Християнства, головою якого є кардинал Беа, а секретарем монсіньор Віллебранде, тільки вони мають право запрохати не-католиків на Собор, а ніхто інший. Але ні кард. Беа, ні монс. Віллебрандс до жодного з наших ієрархів не'звертається.

Дехто з українських католицьких дічів запевнює, що якщо б українські православні владики наперед дали свою згоду поїхати на цей Собор, то вже лиш після того, з самого Ватикану прислали б їм офіційне запрошення.

Можливо, що таке могло б бути, але... Але яка була б на цьому Соборі роля українських православних висланців? Некатоликів запрошується лише в характері „німих" спостерігачів, роля яких фактично є ролею кореспондентів. Що нам могли б про Собор розказати спостерігачі — це нам відоме з преси.

Інші не-католицькі Церкви запрошені самим Ватиканом. При тому Ватикан пропонував їм прислати когось як спостерігачів, а не пропонував, щоб самі первоієрархи чи хоч би епископи їхали на цей Собор як спостерігачі — кореспонденти.

Багато зусиль папі коштувало, поки він добився того, що на цей Собор Московська Патріярхия вислала двох священиків, і Ватикан уважає це своїм великим успіхом. А тим часом дехто з українських церковних католицьких дічів пропонує, щоб на Собор їхали, як спостерігачі, українські православні епископи. Ба — навіть самі первоієрархи. І дехто з наших ієрархів говорить про це в такому дусі, немов би він гордився цим... А як же воно виглядало б, коли б наші епископи, а навіть первоієрархи, приїхали на Собор як обсерватори, і сли нарівні з рядовими священиками — обсерваторами Московської Патріярхії?

Українській православний народ хоче бачити свій епископат у повазі не тільки у власній Церкві, але й також у повазі перед чужинцями.

Український народ гірко переживає такі випадки, коли дехто з його провідників перед своїми людьми переборщує свій авторитет, а перед чужими приниже свою людську, національну й службову гідність.

Не-католицьких спостерігачів запрохають на II Ватиканський Собор, по-перше, з унійною метою; по-друге, ці спостерігачі потрібні там ще й нате, щоб збільшити вади Собору.

Український православний народ в унію не піде, а поваги католицького Собору він не має потреби збільшувати, як і не зацікавлений у зменшенні її, — бо цей Собор не його діло, а внутрішня справа католицтва

Що це таке католицтво — це наш народ знає. Хто з наших церковних дічів голосить, що Ватиканський Собор переходить Катол. Церкву, той говорить супроти догіки. Католицтво своєю суттю залишиться по Соборі таким, як і було до часу Собору; бо якщо б суть католицтва змінилася, то католицтво перестало б бути католицтвом, тобто Римська Церква допустилася б самогубства, — але в неї такого заміру немає. У Римі змін; немає причин до змін і в нашому відношенні до Риму. Хто твердить інакше у зв'язку з II Ватиканським Собором, той не знайде для себе виправдання перед нашим народом ні тепер, ні в майбутньому.

КАТОЛИЦЬКІ „ПАТРІЯРХИ"

(Пропозиція митр. Сліпого створити український католицький патріярхат)

Коли делегати II Ватиканського Собору на його другій сесії обговорювали тезу „Про Церкву" (про суть Католицької Церкви), і настала черга промовляти митр. Йосифові Сліпому (у п'ятницю, 11 жовтня ц. р.), то він, між іншим, „запропонував створити Патріярхат Української Католицької Церкви, вважаючи, що такий крок задовольнить і зацікавить Православних, які дуже гордяться патріярхальною структурою своїх власних Церков", — повідомив з Ватикану кореспондент „Associated Press" (11. 10 1963).

Ця пропозиція митр. Йосифа Сліпого свідчить про це, що йому залежить на створенні українського католицького „патріярхату" не з метою підняти повагу українців католиків, а тільки з унійною метою, щоб таким чином привабити православних (перш за все — українців) до унії з Римом.

Однак погляд митр. Сліпого, що створення „патріярхату", мовляв, „зацікавить і задовольнить Православних", не має під собою реальних підстав.

Патріярхат православний і так званий „патріярхат" католицький — це не одне й те саме. У православних — титул „патріярх" — це найвищий духовний сан первоієрарха даної автокефальної (національної, тобто незалежної від інших Церков) Церкви. Перед 1054 роком було п'ять православних патріярхів. Єрусалимський, Антіохійський, Олександрійський, Константинопольський і Римський, і всі вони були рівні один одному, а їхні Церкви (Патріярхати) були незалежні одна від одної, тобто вони були автокефальні (національні, самостійні).

Року 1054-го Римський патріярхат (папа) формально відійшов від Вселенської Православної Церкви. Його претенсії на „першинство" над усією решто (чотирма) православних патріярхатів були безуспішні. Щоб мати хоч ілюзію, що він (папа) таки „володіє" над патріярхами, Римська Церква почала надавати титули „патріярхат" декому з місцевих головних епископів уніятських груп. Папа хотів доказати, що титул „патріярх" є маловажним, і тому він навіть декотрі латинські (римо-католицькі) дієцезії найменував „патріярхатами". Усе він чинив нате, щоб принизити патріярший сан.

Уніятських (тобто східнього обряду) „патріярхів" Римська Церква створила шість: Олександрійський (в Єгипті), Вавилонський (в Іраку), Кілікійський (в Туреччині), Антіохійський (в Сирії), Антіохійсько-Мельхітський (у Сирії) і Антіохійсько-Маронітський (у Сирії). Латинських (римо-католицьких) „патріярхатів" створено вісім: „патріярхат" лише самого міста Риму (цей „патріярхат" очолює папа), і латинські так звані „титулярні патріярхати": Константинопольський, Олександрійський, Антіохійський, і латинські т. зв. „титулярні менші патріярхати": Східньо-Індійський, Західньо-Індійський, Лісбонський (архієпархія міста Лісбону в Португалії) і Венецький (архиепархія міста Венеції в Італії). Це не патріярхати, а просто псевдо-патріярхати.

Щоб якимога більше принизити патріярший титул, Римська Церква титул своїх католицьких „патріярхів" поставила нижче кардинальського титулу. Коли папа призначить на катедру в Вінеції чи Лісбоні епископа, то цей епископ автоматично стає „патріярхом", але кардиналом він ще не є

Католицький Флорентійський Собор (1439) висловив був думку, що добре було б сан „патріярха" підвести до рівня сану кардинала. Папа Лев XIII (1878-1903) був тим випятковим папою, що приватно трактував католицьких „патріярхів" нарівні з кардиналами. Але в католицькій схемі „De Ecclesia" — „Про Церкву" (тобто вчення характеру Церкви, це значить — наука про її істоту) від самого початку й досі не признає католицьким „патріярхам" привілеїв нарівні з кардинальськими. На католицьких світових (екуменічних) Соборах католицьким „патріярхам" признають другі місце після кардиналів.

Уніятський антіохійсько-мельхітський „патріярх" Максімос IV на другій сесії II Ватиканського Собору поскаржився кардиналові Августинові Беа (з Німеччини) і кардиналові Леові Зюненсові з Бельгії, що католицьких „патріярхів" упосліжують. (Кардинал Беа (Вея) — голова ватиканського Секретаріяту Сприяння Єдності Християнства; кард Зюненс (Suenens) — один з чотирьох председників II Ватик. Собору). Про цю скаргу „патріярха" Максімоса IV обидва ці кардинали доповіли папі Павлові VI, унаслідок цього папа Павло VI на 47-му засіданні 2-ї сесії II Ватиканського Собору 14 жовтня 1963 р. розпорядився, щоб „патріярхи" сиділи не на другому місці після кардиналів, а зволів поставити для них крісла напроти кардиналів. Але в католицькому вченні „Про Церкву" католицькі „патріярхи" офіційно й надалі залишаються своїм саном нижчими за кардиналів.

Якщо б було створено Український Католицький Патріярхат, то його церковний ступень щодо поваги й авторитету рівнявся б ступеневі дієцезії міста Венеції, чи міста Лісбону. Якщо б навіть повищили достоинство й привілеї католицьких „патріярхів" до такого рівня, як кардиналів, то в такому випадкові евентуальний Український Католицький Патріярхат щодо свого ступеня й поваги рівнявся б ступеневі, наприклад, Монтреальської архідієцезії, архиепископом якої є кардинал (тепер кардинал Леже).

Натомість цей сан, що означається словом „патріярх" у Православії, є тим чим в католицтві є сан „папа"

Хто думає, що українці-католики, якщо для них створить „патріярхат", мовляв, „переженуть" православних українців, в яких немає патріярхату, той тим самим дає доказ, що він не поінформований у справі суті католицьких т. зв. „патріярхатів".

(Закінчення на 5-й стор.)

Католицькі „Патріярхати"

(Закінчення з 4-ї стор.)

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„СКИНЬ ОБУВ'Я ІЗ НІГ СВОЇХ, БО ТЕ МІСЦЕ, НА ЯКОМУ СТОЇШ, ТО СВЯТА ЗЕМЛЯ" — (Вихід 3:5).

В пустині, в стосунку з Богом, Господь звелів Мойсеєві скинути обув'я свое. Коли масмо стосунки, наприклад, з Церквою, — чи думаємо ми, що й у цьому випадкові треба скидати „обув'я свого життя" — (оточуючу нас будденщину), і поводитися в Церквою, і з усім, що зв'язане з нею, тільки по-церковному?

Андрея Артуковіч

Обвинувачений за вимордування 760,000 православних і 60,000 жидів

Американський щоденник „Orlando Sentinel" (16. 10. 1963) опублікував статтю Дрю Пірсона, в якій доркається Роберткої Ф. Кеннеді, міністрові судівництва („генеральному правникові") США за те, що цей „крізь пальці" дивиться на справу Андрея Артуковіча

З тексту статті Дрю Пірсона п.з. „Роберт Ф. Кеннеді зволікає з депортуванням нациста" видно подаємо дослівні витяги

* * *

„У Сирфсайд, Каліфорния, недалеко від Лонг Біч, дуже тихо проживає людина, яку офіційно оскаржено за спричинення смерті 760.000 православних сербів і 60 000 жидів

Є ним Андреа Артуковіч, часто прозиваний „хорватським Гіммлером", — за війни він був міністром внутрішніх справ націстської Хорватської республіки під владою Гітлера".

„Артуковіч уже раніше був означений, як особа, яка підлягає депортації, між іншим ще й тому, що він дістався в цю країну під фальшивим іменем Альойзій Аніч.

Однак імміграційні власті стрималися від депортування його на цій підставі, що якщо б його завернули в Югославію, то він був би там переслідуваний."

„Артуковіч — це католик. Саме тому йому вдалося добитися сильної підтримки з боку католиків, а особливо з боку Люка Е. Гарта — бувшого верховного тицаря Лицарів Колюмба."

„... Документи свідчать, що Ватикан, плюс багато з-поміж католицьких епископів в Югославії, були потрясені з приводу того, що жидів і протестантів було масово мордовано під проводом Артуковіча, коли він очолював поліційну силу націстської Хорватії. Артуковіч створив Центральне Бюро Жидівських Справ, і 30 квітня 1941 р. — лише через 20 днів після опанування Гітлером Хорватії - видав розпорядження у справі „охорони арійської крови й чести хорватського народу".

„За цим послідувала довга листа розпоряджень, і всі вони підписані Артуковічем, та низка жахливого масового людовбивства шляхом спалювання, хоронення живцем, скидання людей в пропасті, — так що шістьма місяцями пізніше, 7 листопада 1941 р. католицький епископ міста Мостару так писав до архиепископа Степинца: „Стозерники й горшки (хорватські націстські функціонери) здовживають своєю владою... і вишлюють лови і хватають їх, як звірину; їх мордують; їх живцем кидають у пропасті. Балтік — заступник посадника міста Мостару, сам він мусульманин, сказав, що він краще зробив би, якби мовчав, і не говорив про такі справи — що в Люблані одного дня 700 сихизматиків... живцем засипано в ямі. З Мостару й Сапліни шість вантажних вагонів жінок і дітей нижче 18 років вивезено до Сурмаці. Їх усіх знищено. Їх забрали в гори, і як матерів, так і дітей поскидали в пропасть. У парафії Кльпеці вбито 700 сихизматиків. Було б задовго подавати ще більше чисел. У самому Мостарі сотні й сотні сихизматиків було пов'язано, забрано з міста й повбивано, як тварини".

„Так писав епископ міста Мостару. Він додав, що італійці, хоч вони католики і воювали з Тітом та аліянтами, інтервенювали в обороні православних сербів і жидів. „Отже й годі дивуватися, що саме через ці причини", робить висновок цей епископ," намагання наверннути православних на католицтво зазнало повної невдачі. Якщо б Господь послав цим компетентним властям більше розуміння і здорового розсудку, щоб це навертання вони виконували з більшим тактом, а з меншим насильством, то число католиків могло б збільшитися принайміні на 500.000, отже католик в Боснії та Герцеговині могли б зрости з 700,000 до 1.30 мільйона".

„Цією „компетентною властю", про яку згадав цей епископ, був міністр Внутрішніх справ Артуковіч, який тепер проживає в сонячній Каліфорнії під опікою міністра судівництва Кеннеді, який сам є католиком."

З. Р. В. — У цій статті, з якої вище подано дослівні витяги, Дрю Пірсон ставить вимогу, щоб уряд США депортував Артуковіча так, як уряд США цього року депортував з США Переза Хіменеза — бувшого диктатора Венецуелі, щоб він відповідав перед судом своєї країни за свої злочини супроти народу цієї країни.

Якщо б тут пішлося тільки про злочини супроти православних, то ледве чи Артуковіч мусів би побоюватися відповідальности, бо в цьому випадкові ніхто за ними не упом'янувся б. Але Артуковіч мордував не тільки православних, але й протестантів та жидів, отже через це він може опинитися в небезпеці.

Коли йдеться про православних, то в цьому випадкові дехто пробує боронити Артуковіча таким аргументом, що, мовляв, було винищування хорватами не православних як таких, а лише винищування сербів, які до 2-ї світової війни поневолювали Хорватію, — отже це було людовбивство не на релігійному, а на національно-політичному тлі. Однак цей аргумент не правдивий. У Хорватії за часів 2-ї світової війни була Хорватська Православна Церква, незалежна від Сербського Патріярхату, і до неї нале-

(Закінчення на стор. 8)

Комунікат Консисторії Української Православної Церкви в США

(До справи спростування Секретаріяту Митрополичої Канцелярії Української Греко-Православної Церкви в Канаді)

Від Ред. В. — У цьому числі „Вісника" опублікований лист за підписом о. ігумена Іова Скакальського, секретаря Митрополичої Канцелярії Української Греко-Православної Церкви, в якому спростовується деякі з тих інформацій, що, як сказано в цьому листі, були подані в „Комунікаті" Консисторії Української Православної Церкви в США, що „недавно" був опублікований у „Свободі".

Тому, що у вищезгаданому листі не подано тексту того „Комунікату", то тут подаємо деякі витяги з нього, взяті з тексту згаданого „Комунікату", що опублікований у щоденнику „Свобода" (Нью Джерзі, США) за 23 жовтня ц. р. під заголовком **„Архиепископ Мстислав відбув наради з Митрополитом Іларіоном. Вдосконалення і скріплення організації Української Православної Церкви було предметом нарад, на яких приділено увагу також Вселенському Соборові Католицької Церкви":**

„Бавнд Брук, Н. Дж. — З Консисторії Української Православної Церкви в ЗДА інформують, що в днях 12-16 жовтня ц. р. Архиепископ цієї Церкви, Владика Мстислав, перебував у Вінніпезі в Канаді. Метою його подорожі було дане бажання відвідати Вл. Митрополита Іларіона та Консисторію УПЦеркви в Канаді. Перша довша розмова відбулася в суботу 12-го жовтня ц. р., під час якої всебічно обговорено внутрішні справи об'єднаної Української Пр авославної Церкви та події загально-християнського значення, що заіснували в світі на протязі кількох останніх років. Закінчили свої розмови Владики щойно в понеділок 14-го жовтня, ствердивши однозгідність у поглядах на багато церковних проблем загального значення, зокрема ж конечність дальшого зміцнення й удосконалення організації Української Православної Церкви поза Батьківщиною. Не минула уваги Владик і справа II-го Ватиканського Собору, який вони вважають за визначну подію у всьому християнському світі. Хоч ці розмови й мали приватний характер, проте вони викликали вже й реальні наслідки: 15 жовтня Вл. Митрополит Іларіон звернувся до українських православних єпископів з запрошенням на спільну єпископську конференцію в січні 1964 р."

„Свобода" 26 жовтня ц. р. опублікувала довгу статтю п.з. **„Українські православні Владики приділюють велику увагу Ватиканському Соборові, плянують спільну конференцію", з якої нижче подаємо деякі витяги:**

„В останньому часі українські православні Владики приділюють замітно більшу ніж раніше увагу Другому Ватиканському Соборові Католицької Церкви у Ватикані і самі плянують спільну конференцію для «скріплення і вдосконалення організації Української Православної Церкви" та з надією, що ця конференція дасть змогу Українській Православній Церкві „включитися в похід до всехристиянської зустрічі, яка, віримо, таки гряне". — сказано в офіціяльному органі УПЦ в ЗДА. Перша вістка на цю тему подана в надрукованому в „Свободі" з 23-го жовтня ц. р. повідомленні Консисторії УПЦ в ЗДА про відвідини Архиепископа цієї Церкви, Владики Мстислава в Канаді та його зустріч і конференцію з Митрополитом Української Греко-Православної Церкви в Канаді, ВПреосвященніщим Іларіоном у Вінніпегу. (Текст цього повідомлення чи комунікату із „(Свободи" за 23 жовтня ц. р. ми подали вище. — Ред. В.). Тепер на цю і зв'язані з нею теми появилася довша редакційна стаття в офіціяльному органі УПЦ в ЗДА, „Українському Православному Слові", що появляється під безпосереднім наглядом Владики Мстислава, в числі на листопад 1963 р. У статті — яку передруковуємо в цілості на 2-ій стор. в цьому числі „Свободи" — орган УПЦ в ЗДА, подаючи основні інформації про дотеперішній перебіг Ватиканського Собору та коментуючи поодинокі події під час його сесій, стверджує в заключенні, що цей Собор є „великою подією не тільки в житті самої Католицької Церкви, але й визначною подією в житті всього сучасного християнства". В дальшому рекомендується, що „за перебігом Ватиканського Собору й іншими пов'язаними з ним подіями треба уважно слідити" та що „цю увагу до Собору треба зарахувати до чільних сучасних обов'язків Проводу Української Православної Церкви. . ." І статті в дальшому довідуємося, що „Владика Митрополит Іларіон звернувся до наших українських православних єпископів у світі із закликом до відбуття в можливо найкоротшому часі конференції". УПЦ в ЗДА „радісно витає цю вістку, бачачи в ній діло Божого Провидіння. . . та сподіваючись, що ця конференція дасть змогу і нашій Церкві включитися в похід до християнської зустрічі, яка, віримо, таки гряде. . ."

Вище ми передрукували витяги із статті у „Свободі" за 25 жовтня 1963 р., в якій подані (в знаках наведення) цитати з редакційної статті „Українського Православного Слова" за листопад 1963 р. під заголовком: **„Ватиканський Собор, на якому і здалека нього".**

Із свого боку подамо ще деякі витяги з цієї ж редакційної статті „Українського Православного слова", — там, між іншим, сказано ще й ось що:

„Не маючи досі ясних і реальних видимих форм довершеного вже об'єднання трьох наших митрополій, ми, очевидно, не маємо й авторитетного чинника, обов'язком якого було б пильнувати, щоб наша Церква не стояла осторонь всього того, що діється в цілому християнському світі, а, навпаки, — брала у ньому подих живу й творчу участь, тим самим збагачуючи себе творчими зусиллями інших. А така участь є конечною і треба зарахувати до начальних обов'язків Ієрархії нашої Церкви. Ось чуємо, що Митр. Йосиф Сліпий домагався від пленумі Ватиканського Собору окремого Патріярхату для українців католиків. . . Дай Боже, щоб це сталося, бо тоді, може, й ми — православні — знайдемо краще й гідніші форми для нашої Церкви, форми, про які свого часу думав Великий Митрополит Петро Могила і на які вказував другий Великий Син Народу — Симон Петлюра". (Це мова про потребу створення Українського Православного Патріярхату. — Ред. В.).

З. Р. В. — Ці інформації Консисторії Укр. Православної Церкви в США, що о. Ігумен Іов Скакальський в листі до „Вісника" назвав „комунікатом", а „Свобода" (23. 10. 1963) назвала їх „повідомленням" згаданої Консисторії, були цією Консисторією дані тільки „Свободі". Але „Свобода" опублікувала їх у такому вигляді, що ці інформації оформлені не так, як оформлюються комунікати й офіційні повідомлення, бо ж під ними не підписана ця Консисторія; ці інформації мають вигляд репортажу редакції „Свободи" на основі інтерв'ю із згаданою Консисторією.

З точки погляду Консисторії в США, як видно, ці інформації „Свобода" подала правильно, бо ж ця Консисторія нічого з них не спростовує. Але секретар канцелярії Його Блаженства Митрополита Іларіона, о. Ігумен Скакальський, як видно, докладно поінформований про зміст розмов його Блаженства Іларіона з Преосв. Архіеп. Мстиславом, із свого боку знайшов якісь розходження між інформаціями у „Свободі" та змістом розмов між обидвома згаданими Владиками, в яких є „однозгідність думок", як подала Консисторія в США на сторінках „Свободи". Одне тут певне: що ці, завважені о. Ігуменом Іоном розходження відносяться до справи відношення Української Православної Церкви до II Ватиканського Собору. У чому полягає суть цих евентуальних розходжень — нам не відомо. Редакція „Вісника" про ці важливі внутрішні українські православні церковні справи вперше довідалася з вищезгаданих статтей у „Свободі", яка, хоч її редагують католики, радо надрукувала ці інформації консисторії в США.

Не маючи інформацій про зміст розмов між обидвома згаданими Владиками, жодних коментарів про цю справу авгад робити не можемо. Але коли брати до уваги мету цих сугестій, що подані у „Свободі", то вона нам ясна; і ми маємо підстави твердити, що речники цієї мети (хоч і висловленої не зовсім сно) успіху в Українській Греко-Православній Церкві в Канаді мати не будуть; оборонцем нашої Церкви є сам народ, отже народові треба знати про всі церковні справи.

На початок скажемо коротко: віри нашої Церкви жодним способом і під кодним претекстом не підуть на угоду з ними силами, які намагаються підкорити нашу Церкву своїй власті; коли вони не змогли підкорити її силою, то хотять робити це шляхом угоди та здобуттям в ній своїх невидимих впливів. Політика цих сил претендує на „невидиму", складну й тонку, отже її не завжди бачать деякі провідні особи нашої Церкви. Але оли ці сили думають, що в нас узгвалі іхто не добачає цієї політики, той помиляється.

Ще не запізно, щоб цю політику приняти, — бо в Канаді з нею діла не буде. Якщо ж ще не буде припинено, то ці завжди знайдеться спосіб „загарти у відкриті карти", і вийти з цим перед наод.

ВАШІНҐТОН. — Могутня організація YOAR (Protestants and Other Americans United) інформує, що за час свого існування вона зворушила державі (США) ригінайли 74 мільйони долярів з тих сум, що незаконно дістаються з державної каси до Католицької Церкви в США. РОАU викриває такі зловживання і спрямовує їх на судову дорогу. (Журнал „Church & State" No 8/1963).

КАМПАНІЯ НА КОЛЕГІЮ

Пожертви на уможливлення Колегії Св. Андрея

Від останнього списку, що появився в числі за 1-го жовтня ц. р., отримано такі пожертви на уможливлення кімнат у студентській резиденції нової Колегії Св. Андрея в Вінніпегу (подаємо за чергою їх отримання):

Пані Варвара Бойко, Фт. Вилиям, Онт., на одноособову кімнату в пам'ять свойого покійного мужа Григорія — $287.80.

Никола Скрипник, Солдурі, Онт., на одноособову кімнату — $300.00.

П-во Григорій і Мотря Рипіцькі, Ст. Катеринс, Онт., на одноособову кімнату — $287.80.

Пані Розалія Колісняк, Едмонтон, Алта., в пам'ять свого покійного мужа Івана (Ту Гилс, Алта.), на одноособову кімнату — $287.80.

Союз Українок Канади, відділ Лесі Українки при Катедрі Преся. Трофиі в Вінніпегу, на одноособову кімнату — $287.80.

П-во Юрій і Катерина Сохолоткоцькі, Смокі Лейк, Алта., на одноособову кімнату — $300.00.

Пані Ева Венгер, Фт. Вилиям, Онт., в пам'ять свого покійного мужа Михайла, на одноособову кімнату — $287.80.

Пані Йосина Чепесюк, Фт. Вилиям, Онт., в пам'ять свого покійного мужа, на одноособову кімнату — $287.80.

П-во Ростислав і Тетіяна Жеребецькі, Монтреал, Кве., на одноособову кімнату — $287.00.

Богдан П. Панчук з родиною, Монтреал, Кве., на подвійну кімнату — $525.55.

П-во Василь і Стела Костюк, Брантфорт, Онт., на подвійну кімнату — $525.55.

Михайло Прончук, Келгарі, Алта., на одноособову кімнату — $290.00.

Українське Православне Духівництво Пен-Огайського Деканату, З.Д.А., на одноособову кімнату — $287.80.

Пані Олеся Венгер, Фт. Вилиям, Онт., в пам'ять свого покійного мужа, д-ра Петра Венгера, на одноособову кімнату — $287.80.

Українське Жіноче Товариство „Доньки України", Ріджайна, Саск., на одноособову кімнату — $287.80.

П-во Никола і Марія Совсуни, Вінніпег, Ман., на одноособову кімнату — $287.80.

З попередніх лист	**$7,343.80**
Ця листа	**5,106.90**
Разом	**$12,450.70**

Усім ВП. Жертводавцям щира подяка!

УВАГА!

Цей список вичерпує всі одноособові кімнати і вже залишились тільки подвійні кімнати, уможливлення яких коштує $525.55 одна. Тих жертводавців, які зголосилися і прислали $287.80 на уможливлення одноособових кімнат, але для яких таких кімнат уже не стало — щиро перепрошуємо. Вони можуть доплатити $237.75 і так уможливати подвійну кімнату, або якщо їх фінансовий стан на це не дозволяє, погодитись уможливати подвійну кімнату на спілку з якимись другим жертводавцем. В цьому другому випадкові імена обох жертводавців будуть вписані на дверях дотичної кімнати. Докладніше про це заінтересовані жертводавці будуть повідомлені листами.

За УРАВУ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ
о. д-р С. В. Савчук, принципал.

Листи й гроші висилати на адресу:
ST. ANDREWS COLLEGE IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4 — Manitoba

Вісті із світу

МЕМФІС, США. — Рух за „вселенську (екуменічну) християнську єдність" був гостро атакований „Зборами Божими", що є найбільшою у світі групою пентакостальців. На своїх зборах у першому тижні листопада ц. р. в Мемфіс, США, ця група заявила, що така „вселенська християнська єдність", як її розуміють інші Церкви, „суперечить справжньому біблійному вченню про духову єдність у Церкві Христовій" („Associated Press", 9 XI. 1963).

БЕОГРАД. — Делегація православного болгарського духовенства під проводом болгарського патріярха Кирила у першій половині вересня ц. р. відвідали Сербську Патріярхію.

ВАШІНҐТОН. — Д-р Кристер, професор Гарвардського університету, у своїй доповіді у Вашингтонському університеті в жовтні ц. р. радив, щоб у всіх університетах завести, як вільний предмет, студії релігії, — але студії, не пропові́дування.

АТЕНИ. — З Греції на другу сесію II Ватиканського Собору вибах д-р Емиль Інгізіс, — світська людина, якого папа Павло VI назначив „аудитором" (слухачем) цього Собору. Д-р Інгізіс буде без права голосу) репрезентувати на Соборі всіх світських католиків східного обряду.

МОСКВА. — Під кінець літа ц. р. Московський Патріярхат повідомив, що його Західньо-Європейському Екзархаті зроблено три зміни: 1) Єпископ Миколай „врезигнував" із становища екзарха; 2) на його місце назначено, як екзарха, еп. Антонія (Блюма); 3) єпархія Британії й Ірландії стане частиною згаданого Екзархату.

МАДРИД. — „Міністер заграничних справ Іспанії Майз недавно сказав „Тільки за врахуванням згодою Святого Престола (Риму)" уряд Іспанії може надати „деякий законний статус не-католиках" в Іспанії" (Журн. „ARBO", вересень 1963, США).

ЄРУСАЛИМ. — 26 жовтня ц. р. крайньо-консервативні жиди влаштували в Єрусалимі велику й бурхливу демонстрацію проти уряду, який не заборонив моторового руху (авт і автобусів) на вулицях Єрусалиму в суботні дні. Демонстранти повибивали вікна й пошкодили 20 кімнат у будинках міністерства освіти. Зудари з поліцією тривали цілий день. Поліція арештувала 9-х демонстрантів. 27 жовтня уряд Ізраїля нараджувався в цій справі („The Jewish Post" 31. 10. 1963. Winnipeg).

ВАТИКАН. — Німецький кардинал Фрінґс й листопада гостро атакував Святий Уряд, що є сторожем учення Церкви. „Кардинал Йозеф Фрінґс з Кольонії, — передає з Ватикану кореспонденція „Associated Press" (8. XI. 1963

Єп. Шін про „затаєну силу СССР"

Єп. Шін 27 жовтня ц. р. виголосив по телевізії доповідь на тему „Затаєна сила СССР". У Канаді цю доповідь передавала телевізія по каналі ч. 7.

Єп. Шін — це заступник нюйоркського кардинала Спеллмена. Серед загалу слухачів він користується славою знаменитого промовця. Дух модерної Америки він знає, вміє до нього достроїтися своєю тактикою, і тому він уміє виробити серед велетенської маси своїх слухачів відповідний грунт, на якому він сіє зерно своїх ідей. Сам він молодий, симпатичний, безпосередній, у потребі жартівний, з природним даром слова, постійно стоїть на грунті практичного життя, а його знання всебічне й дуже велике. Не дивно, що на кожну з його промов очікують великі маси слухачів.

Хто має в особі еп. Шіна приятеля, той має справді могутнього союзника.

В еп. Шіна мають союзника росіяни.

Єп. Шін уже не раз виголошував доповіді й проповіді на тему Росії. У конкурі з них він намагається представити російський народ з якнайкращого боку. Року 1955-го еп. Шін відправив в Юніон Тавн „Молитву за Росію", і з цієї нагоди сказав проповідь (до сотні тисяч слухачів), в якій показав росіян народом-„богоносцем", а при тому Київ, як звичайно, зачислив до Росії.

Промова на тему „Затаєна сила СССР" своєю ідеєю була витримана в такому самому дусі, — щоб показати духову силу росіян, завдяки якій, як каже еп. Шін, росіяни стоять вище народів заходу. Ота „затаєна сила" російського народу — це його „страсть", тобто гін до терпіння за великі, світові міри ідеали, щоб цією цього терпіння здійснити ці ідеали. Навіть духові мінуси росіян еп. Шін у своєму розумінні показав, як „додатні" сторони.

Навіть терпіння російських народників має під комунізмом, надхненим вірою визволити світ, — це та сама страсть; і це терпіння під комунізмом — це немов духове й фізичне самобичування для того, щоб загартувати для майбутніх великих ідеалів: повернення до Христа на рівні вищому, ніж усі інші християнські народи.

З цими думками еп. Шіна дехто може погодитися, а дехто — ні; але ми заході взагалі, а в Америці зокрема, він бачить новну духову порожнечу, — ба, він навіть не потішив слухачів надією, що захід, якщо освідомить собі свій стан і захоче цього, то не тільки дорівняє росіянам силою духа, але й може перевищити його; з промови еп. Шіна виходило, що справа заходу вже безнадійна, отже Росії вже так суджено, щоб духово перевищувати всі інші народи.

Єп. Шін показав росіян кращими, ніж вони в дійсності є; він тут показався „росіянином" більшим, ніж самі росіяни.

Російські сили легковажити не можна, і тому еп. Шін чинить добру прислугу заходові, коли відкриває його очі на силу російського народу, показуючи духове джерело цієї сили. Але еп. Шін перебільшує („любов сліпа"!) напругу й розміри цієї сили та ширить на заході безнадійність, почуття власної меншевартости перед лицем „затаєної сили" російського народу, там він не чинить доброї прислуги заходові. І якраз тому, — якої міри є вплини еп. Шіна у світі, такої міри шкоду чинить він українцям.

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

„Тому що майже із самих початків в переказ, що Петро проповідував Євангелію в Римі й там таки зазнав мучеництва, і тому, що досі ніхто не признав, що б Петро, або Павло були увінчані мучеництвом дейнде, то я думаю, що з цілковитою певністю можна вірити цьому оповіданню. Бо ж і хто б повірив, що такий великий апостол міг би померти в невідомості — так, що б ніхто навіть не записав місця його смерті" (Pearson, Minor Theological Works, II., 34).

Як бачимо, „аргумент" Пірсона нагадує собою сумнів того цигана, який, побачивши довжелезного хобота в слона, обмацував його рукою, оглядав зо всіх боків, і нарешті вирішив: „Не може бути!" Власне, Пірсон, бачучи, що таки справді не відомо, де похований Апостоли Петро й Павло, бунтується проти цього факту, і каже: Не може бути! Не може бути, що б такий великий Апостол, як Петро, міг бути похороненим так, що ніхто не знав би його могили; а коли таке „не може" бути, то Пірсон знаходить тут тільки один вихід: твердити, що Ап. Петро похоронений „у Римі". Оце вам „науковий" аргумент!

На притяжку до цитованих о. Конвейєм некатолицьких авторитетів додамо ще одного, який для Католицької Церкви може бути таким самим „авторитетом", що й Пірсон, — е ним поважний протестантський письменник, історик і богослов Ф. Дж. Джексон — автор біографії Ап. Петра п. з. „Петро — князь Апостолів", в якій він (на стор. 194) пише ось що:

„Хоч. . . автор (сам Джексон) не тільки що вірить, але й бажає вірити в Петрове перебування в Римі, і хоч він (Джексон) мусить признатися, що він не бачить жодного доказу в тому маленькому історичному свідченні, яке мимо у своєму розпорядженні, то все таки ані він, ані жодна інша розважна людина не може сумніватися щодо великої старовинності й поваги римської церкви".

Як бачимо, Джексон пише не на тему: він „ломиться у відчинені двері", коли доказує „старовинність Римської Церкви", хоч цього ніхто не заперечує; але свого бажання вірити в перебування Ап. Петра в Римі він, як сам признається, не має чим умотивувати.

Таких „авторитетів", як Пірсон і Джексон, серед некатоликів, на яких посилається Римська Церква, нараховується багато.

Напр., о. Конвей посилається на Неандера. Розглянемо й це. А покищо завдалегідь скажемо, що якби о. Конвей був особисто потрудився простудіювати праці Неандера, а не обмежитися католицьким газетно-пропагандивним матеріялом з другої руки, то він напевно був би не проголошував Неандера „прихильником" видуманого припущення про „перебування Св. Петра в Римі".

Перед нами капітальна 8-томна праця д-ра Августа Неандера п.з. „Історія Християнської Релігії й Церкви" (Едінбург, 1847), і на 288-й сторінці І-го тому цей учений, розглядаючи текст Нового Заповіту Матв. XVI. 17-19, каже ось що:

„Однак Він (Христос) сказав ще не до Петра, в якому людське стояло понад божественним, — не до того Петра, якого Він волів назвати Сатаною, — але до того Петра, що висловив сильне свідчення про Нього, як Сина Божого. . .

„Не зважаючи на все це, його (Петра) не обдаровано ані більшою прихильністю, ані передовістю вище інших апостолів. У дійсності ж не було питання про надавання якоїсь ранги одного над одним. Усяке цього роду бажання в тих, які хотіли, щоб їм служити, а не щоб вони служили іншим, Ісус строго опрокинув (Лук. XII. 24).

„Були три апостоли, яких, з уваги на їхні властиві їм якості характеру, Христос визначив понад інших; Петро був одним з трьох. Кожен з них мав свою особливу харизму (благодать, духовний дар), від якої залежало становище кожного з них. Петро був „Камінь", цебто людина, яка працювала зовнішньо; в Івана була харизма, почерез яку він сказавшися на груді Господа, і в обговоренях справах він найглибше проникав єство Господа. . .

„Великий апостол необрізаних (Павло) якнайрішучіше твердив про свою апостольську незалежність від живодських основ. . "

„Св. Кипріян у своїй праці про єдність Церкви правдиво завважує, що всі апостоли одержали від Христа це саме достоїнство і власть, що й Петро. . .

„Але, якщо б навіть ми дозволили собі виджати св. Петра представником єдності Церкви, то це ще з жодного погляду не значить, що цього року індивідуальний представник мусить продовжуватися в Церкві за кожної доби. А ще менше це значить, що цей індивідуальний представник мусить бути пов'язаний спеціяльно з Римською Церквою; бо хоч ту традицію - що св. Петро відвідував церкву в Римі - не легко, з численних причин, кваліфікувати, то все ж такий безсумнівним є це, що він не був основоположником цієї (Римської) церкви, і що, в цьому спеціяльному сенсі, він ніколи не був у ній начальним урядником. . .

„Це правда, що в понятті Ірінея й Тертуліяна Петро й Павло, здається, були основоположниками ії (Римської) церкви), що вони надали їй єпископа та удостоїли її своїм мучеництвом. . . (стор. 290).

. . . .тому що Рим колись був столицею царства всього світу, то це й призвело до того, що римську церкву люди стали вважати катедрою Петра, і все те, що говорилося про апостола Петра, як представника єдности церкви, вони стали прикладати й до катедри Петра. . .

„Безумовно, ця думка й досі темна й невиразна; але коли вже раз покладено фальшивий принцип, то тоді чим те поняття менш виразне, тим більше являється місця на внесення нових значень і роблення висновків".

Так говорить Неандер, іменем якого послуговується католицький богослов о. Конвей, щоб доказати фікцію про мнимне перебування Ап. Петра в Римі. Це один з типових прикладів того сумного явища, що католицькі теологи зловживають іменами різних авторитетів, приписуючи їм такі думки, яких ці авторитети ніколи не висловлювали, а навпаки: вони висказували думки зовсім протилежні до тих, які їм католицькі богослови приписують. Отже тут маємо продовження традиції т. зв. „Св. Ісидора" — традиції фальшування, для означення якої я запропонував був термін „ісидоризм". (Д. б.)

Обвинувачений. . .

(Закінчення з 5-ї стор.)

жали не тільки серби, але й православні хорвати, яких також мордували. Протестанти — це були переважно хорвати (не серби), але й їх мордували. Хорватська Католицька Акція поголовно мордувала не-католиків: православних, протестантів, жидів. А що серед не-католиків було найбільше число православних, то їх найбільше знищено — коло півтора мільйона: мужчин, жінок, дітей. А націстські мадярські збройні відділи допомагали хорватам у цій масакрі.

Документи в цій справі зібрала була слідча комісія Об'єднаних Націй, і ці документи, разом із свідченнями, опубліковані в книжечці: Monika Farrell, Ravening Wolves" („Хижі вовки"), — там є також документи, які свідчать, що примас хорватії архиєпископ Степінац (по 2-й світовій війні нагороджений саном кардинала) так само відповідальний за це людовбивство в Хорватії.

Шість жонатих римо-кат. священиків

Черговим жонатим римо-католицьким священиком став 55-літній о. Якобус Льос (Loos). Він одружився ще перед тим, як був від 1933 р. пастором Данської Реформованої Церкви. 1955 р. він став католиком, але до Катол. Церкви його прийняли як світського. Папа Іван XXIII дозволив євшитити його на священика латинського обряду, хоч о. Льос одружений.

Це вже шостий одружений римо-католицький священик. Одним з перших був одружений лютеранський пастор Рудольф Гете (Goethe), якого 1951 р. папа Пій XII прийняв у жонатому стані в ряди римо-католицьких священиків. Папа Іван XXIII прийняв 1960 р. у римо-катол. священики жонатого лютеранського пастора Олява Рердама Бонневі (Olav Roerdam Bonnevie).

Це виняток. Правило ж у Катол. Церкві й надалі є таке, що римо-католицькі священики не мають права бути одруженими

Передплачуйте, читайте і поширюйте „Вісника"!

РІЗДВЯНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Різдвяні картки українською мовою, виконані в багатьох кольорах, з гарними написами, й видані на доброму папері.

Ціни карток з конвертами такі:

1. Різні — **10 ц. одна** або **12 карток за $1.00.**
2. Різні — **15 ц. одна** або **2 за 25 ц.**
3. Картки з відповідною різдвяною українською тематикою, розміром 4½" x 5¾" — чотири серії.

15 ц. одна або 2 за 25 ц.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

Кінець диктатури Кат. Акції в Південному Вієтнамі

(Продовження з 1-ї стор.)

допомогу Америки (прикривішись ще й політичним авторитетом) для того, щоб американського зброєю тероризувати населення буддистської релігії.

Вісім років тривала диктатура Католицької Акції у Півд. Вієтнамі; вісім років бачила Америка і світ несамовите переслідування населення буддистської релігії Католицькою Акцією; але Америка й світ мовчали. . .

Буддистські духовні в одчаї, щоб розбудити світ з обайдужіння, почали прилюдно обливати себе бензиною й живцем спалюватися.

Голосна мадам Нгу, красуня — дружина всевладного начальника поліції Нгу, і вона ж „перша леді" держави та неофіційна дорадниця президента Дієма та свого чоловіка Нгу, — та мадам Нгу, бачучи живцем самоспалювання буддистів, їдко-насмішливо назвала їх словами „барбекю".

Дочка буддистів, мадам Нгу перейшла на католицтво (католики перевиховували її в Парижі); вийшла замуж за шефа поліції Нгу — Діємового брата, і стала неофіційним диктатором Південного Вієтнаму та душею Католицької Акції в цій країні. (Католики становлять там ледве четвертину всього населення. Католицтво було там заведено насильно, коли Вієтнам був колонією Франції) За непогамовану й глибоку ненависть до буддизму й жорстокість населення прозвало мадам Нгу „гадюкою". Коли її батьки — буддисти з аристократичної княжої родини — опам'ятували її, то вона погрозила им. . Батьки, на знак протесту, вирєклися її; а батько - амбасадор Півд. Вієтнаму при Об'єднаних Націях - на знак протесту проти переслідування буддистів, уступив із свого становища в ОН.

Буддисти в усьому світі почали протестувати. Комуністи почали радіти, що Катол. Акція в Півд. Вієтнамі переслідує населення, бо це дало комуністам в руки пропагандивну зброю проти уряду Дієма та його покровителькн Америки. Населення Півд. Вієтнаму почало вважати американців у Півд. Вієтнамі (їх там є 16,000 — збройних військових спеціялістів) агентами Католицької Акції.

Це затривожило провідників Об'єднаних Націй та уряд Америки. Об'єднані Нації (генеральним секретарем яких є У Тант — буддист), і вони осудили уряд Дієма, а США зменшили йому гросшову допомогу. Органи американської Центральної Розвідчої Служби для боротьби з комунізмом у Півд. Вієтнамі почали допомагати у змові групи півдв'єтнамських генералів проти Дієма і його брата Нгу. Хоч уряд Америки не потверджує, але він і не заперечує участі Америки в повалені диктатури Дієма. Вислання вліті ц. р. урядом през. Дж. Ф. Кеннеді амбасадор США Кебот Лодж до Півд. Вієтнаму став головним рушієм спротиву владі Дієма.

Мадам Нгу агітує проти буддистів серед лівих і правих

Мадам Нгу, користуючись своєю вродою, знанням французької та англійської мов, своєю „красномовністю" і підтримкою міжнародньої Католицької Акції, вирушила у світ, щоб агітувати проти буддистів — цебто проти 70% населення своєї країни.

Найперше, вліті 1963 р., вона вийхала в Югославію (режим там комуністичний) на „парляментарну конференцію" комуністичних дипломатів. Щоб приподобатися комуністам, мадам Нгу назвала там буддистів Вієтнаму „реакціонерами", „назадниками", „темними" (мовляв і вони дуже віруючі буддисти, бо вони „забобонні", „непоступові").

А знову ж серед антикомуністів мадам Нгу очорнювала буддистів Вієтнаму як „симпатиків комунізму".

Після відвідин у Югославії мадам Нгу прибула на пропаганду в Америку, і тут її звісконила вістка про повалення католицької диктатури в Південному Вієтнамі та про смерть президента Дієма і його брата Нгу (її чоловіка).

Ще ніхто досі так безпардонно не тавруював уряду президента Дж. Ф. Кеннеді (католика), як це зробила мадам Нгу — таки в самій Америці. Вона ганьбила його найгіршими словами за те, що цей уряд США „ударив ножем у плечі" владу Дієма

Почувши про упадок влади Дієма, мадам Нгу заявила, що вона ніколи не принизить себе просьбою, щоб Америка дала їй у себе право взилю, отже вона сказала, що буде проживати. . . в Римі!

Але через день після цієї заяви вона раптом змінила свій замір, сказавши, що не поїде до Риму. Чому? Вона не виявила. Можливо тому, що Римові (точніше — Ватиканові) тепер вона вже зайва, бо не має сили „навертати" буддистів на католицтво, а політичні клоноти Ватиканові може робити

Архиєп. Тгук мав необмежену владу в Півд. Вієтнамі

Коли режим Дієма вночі 21 серпня р. зробило напав на буддистські святині й позакривав їх, а буддистських духовних масакрував і майже всіх вінрешгував та завів концентраційні табори для буддистів, особливо ж для студентів і професорів, позакривав школи, заборонив закордонним кореспондентам передавати вістки у світ і проголосив у державі стан военної облоги, то світ здригнувся — комуністи з радости, а протикомуністи з передбачування злобіших наслідків

Ватиканові, який з тактичних мотивів також голосить „свободу релігії" (хоч під цим він розуміє тільки свободу для католиків), під натиском опінії з боку Об'єднаних Націй, протестантів, буддистів і ліберальних середовищ католиків, треба було нарешті якось зареагувати хоч „про людське око". Отже папа Павло VI видав послання до „улюбленого вієтнамського народу", закликаючи його до „братської згоди"; але папа не осудив католицької диктатури, — ба, навіть не згадав цієї причини, через яку у Півд. Вієтнамі „братської згоди" не було

Ватиканові було на руку насильне навертання буддистів на католицтво режимом Дієма. Адже ж більшість народів, контролованих папою, Рим у різних часах силою підпорядкував під власть папи. Однак тепер (та ще й під час 2-го Ватиканського Собору, який прикладається „ліберальним") папа мусів вдавати „розгніваного" на уряд Вієтнаму. Отже коли перед початком II сесії цього Собору прибув до Риму католицький прелат Нго Дінг Тгук (брат през. Дієма й шефа поліції Нгу) — архиєпископ міста Гуе в Півд. Вієтнамі, і цей архиєпископ у Римі хотів прилюдно осудити буддистів, і хотів, щоб папа прилюдно підтримав його, то Міністерство Внутрішніх Справ Ватикану з доручення папи Павла VI дипломатично наказало архиєпископові Тгукові мовчати. У відповідь на це архиєп. Тгук заявив: „Я маю право говорити тільки у своїй архиєпархії" (у Півд. Вієтнамі). Цим він потвердив, що в Півд. Вієтнамі він мав необмежену політичну владу над буддистами.

Тінь кардинала Спеллмена за плечима Дієма

„Кажуть, що США настановили в Південному Вієтнамі 1954 р. уряд Дієма завдяки інтервенції кардинала Спеллмена у президента Айзенгавера", — інформує американський журнал „Church & State" (за жовтень 1963).

Католицький манастир в Америці викував у своїх мурах Нго Дієма на фактичного католика, і, як кажуть, нью-йоркський кардинал Френсис Спеллмен 1954 р. вплинув на довірливого президента Двайта Айзенгавера (протестанта), щоб той настановив Дієма президентом Півд. Вієтнаму, бо, мовляв, Дієм дуже здібний, і тільки він один знає, як воювати з комунізмом.

Таким чином чотири рідні брати (всі католики) захватили в свої руки владу у Півд. Вієтнамі: Нго Дінг Дієм — президент, Нго Дінг Нгу — начальник усієї поліції держави, Нго Дінг Кан — диктаторський правитель центральних провінцій Півд. Вієтнаму, і архиєпископ Нго Дінг Тгук.

Коли уряд Дієма жорстоко переслідував буддистів, то мадам Нгу (братова през. Дієма) такими словами спонукувала уряд до ще більшого знущання над буддистами: „Тих бонзів я била б ще вдесятеро більше", — інформує журн. „Church & State" (жовтень 1963 р.), і цей же журнал подає:

„Різні форми дискримінації довели гнів буддистів до вершка. Але з усього того найдошкульнішою була програма шведського й очевидного римо-католицького навертання. Знаючи, що ніхто не може надіятися на кар'єру в уряді і в війську, якщо він не є католиком, багато тисяч буддистів прийняли католицтво. Згідно із звітом католицької архиєпархії, лише в самому Сайгоні за останній рік (1962) прийняли хрещення (в католицтво) 70,000 осіб: багато з них — це ті нижчі ранги офіцери й нижчого ступня урядові службовці, що були спонукані амбіцією піднестися на вищий службовий щабель".

Тимчасова влада Вієтнаму, яку очолюють генерал Дуонг Ван Мінг і прем'єр Нгуен Нгок Тго (буддист) повідомила, що през. Дієм і його брат (начальник поліції) Нгу згинули внаслідок „внадкового самогубства"; коли їх арештували, то вони хотіли видерти з рук вартового офіцера пістоль, який раптом вистрілив, і смертельно поранив їх. Третій їхній брат, Нго Дінг Кан, утік до американської амбасади в Сайгоні; але американці видали його в руки тимчасової влади Півд. Вієтнаму, яка запевнила, що його будуть судити законно й справедливо. Тимчасова влада дозволила трьом малим дітям мадам Нгу виїхати до Риму, а четверта її дитина (18-літня дочка) є з матір'ю в Америці, де вона заручилася з нафтовим мільйонером.

ПОДВІЙНЕ СВЯТО У ВОСЕТНІ, АЛБЕРТА.

Православні українці у Восетні, Альберта, мали подвійне свято в неділю 28 липня ц. р. Того дня було їх Храмове Свято — Святого Володимира Великого, а друга велика оказія, що припала на той день, це була перша візитація в тій громаді Високопреосвященнішого Владики Андрея.

Це Свято відбулося дуже урочисто й гарно.

Точно в 10 год. рано припинилось авто перед брамою, якою вїжджається на площу церковну. Брама була гарно прибрана зеленню, а в горі був гарний напис „Ви-тай нам Архиереє!" Владика висів з авта і, одягнувши мантію, благословив народ, що вийшов з хрестом і хоругвами на встріч Владиці. У самій брамі гарно привитав Владику хлібом і сіллю місцевий миогоозначний громадянин п. Андрій Швець, а у церковних дверях привитав його місцевий парох, о. Прот. Д. Ф. Стратійчук. Під час походу Владики від брами до церкви гурток маленьких дівчаток кидав квіти під ноги Владики.

У Богослуженні сослужили Владиці о. Стратійчук і гість священик о. д-р С. Сасс, а асистували Владиці чотирьох хлопців школярів під керівництвом двох абсольвентів Колегії Св. Андрея, п. О. Олексиного і п. В. Василіва. Дяківським співом провадив п. Андрій Швець.

Коли люди на чолі з Владикою входили у церкву, то дуже приємно були вражені, коли почули спів катедрального хору Катедри св. Івана в Едмонтоні. Диригент того хору п. Єфимійчук дійсно похвальне діло зробив, коли прихав з частиною свого великого хору на те велике громадське свято, і спричинився у великій мірі до його успіху.

Служба Божа була дуже урочиста. Приємно було слухати проповідь Владики. Велике свято діло звершило - сказав Владика, коли увесь український народ під проводом свого великого князя Володимира прийняв християнську віру. При помочи Віри Христової й Церкви Православної наш народ високо підносив своє життя культурно й морально, і мимо всіх великих святих людей видала наша Церква протягом давної й сучасної нашої історії. І тепер ми в Канаді гуртуємося в тій же Церкві, бо вона нам рідна і нас спасенна.

Після Служби Божої був храмовий спільний обід. По обіді була святочна програма, якою провадив о. Стратійчук.

Перша частина програми складалася зо співу хору і привітів гостей з Едмонтону.

Хор гарно співав дві народні пісні: „Ой піду я в сад гуляти", і „Поза гаєм зеленьким". Дальше були привіти: від СУС говорив п. К. Телічко, голова Провінційного Заряду на Альберту. Позаширим привітом, він коротко пояснив про цілі й роботу СУС в Канаді, а зокрема в Альберті. Дальше дали привіти Пан Карп'як від хору, і п. Еренюк від Катедральної Громади. Потім хористи і деякі гості з Едмонтону від'їхали, а програма Свята продовжувалася.

Отець предсідник — тому, що Високопреосвященний Владика Андрей і о. д-р Сасс перший раз гостили в цій громаді - сказав дещо про обох. Також сказав дещо із минулого, про великі труднощі в організуванні нашої Церкви в Канаді, про наші тодішні потреби, особливо про потребу мати свого рідного єпископа Все те буди журби дня. Але який за Божим благословенням великий поступ в нашій Церкві зроблено! Ми тепер маємо чотирьох рідних, добрих Владик Треба нам усім вірно й постійно йти за їх проводом, слухати їх науки, і треба всім нам постійно й щиро працювати, щоб осягнути ще більших успіхів.

Знову слідували привіти. Пан Інспектор І. Горецький привітав від усіх інших громад, що входять до редвейського округа. Пан Ст. Олексий привітав від Громади в Калмар - Коротко також говорив п. В. Василів абсольвент Колегії св. Андрея. Від місцевої Громади коротко говорив п. Швець, а від місцевого Жіночого Товариства пані Ванечко. По них слідувала промова о. д-ра Сасса. Це була глибоко обдумана промова, оперта на висказах наших великих постатей за княжих часів нашої історії, як першого митрополита українця в Православній Церкві в Україні Іларіона і інших.

При кінці о. Предсідник попросив Владику Андрея до слова. Думки, які висказував Владика були глибокі, але популярно й щиро висказані, і для того входили глибоко в серця слухачів. Владика давав поради, як нам православним християнам треба жити й працювати, щоб те життя й праця були благословлені Господом Богом.

При кінці о. Предсідник подякував Владиці Андрееві за його прибуття в громаду, і о. д-р Сассу за співслужіння в церкві, і всім гостям, що прибули з інших громад і причинилися до успіху Свята. Отець Предсідник зробив також милу заввагу, що Високопреосвященний Владика Андрей зробив на людей дуже приємне враження Люди побачили свого Владику, побачили великий благородний характер і полюбили його.

Спіном „Достойно" закінчено подвійне Свято у Восетні.

Учасник Свята.

З ПОМИНАЛЬНОГО БОГОСЛУЖЕННЯ НА КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ ТА „ВІСНИК"

У суботу 12 жовтня в Калворт, Саск. відбувся поминальне Богослужения, в річницю відходу з цього світу Бл. Пам'яти, Слуги Божого Семена Ковбуза. Службу Божу, відправив о М Стеценко, парох Вакавського Округи, при асисті дяка п. Р. Скакуна з Вакав, Сэск. та великого числа рідних і знайомих Покійного Семена.

Під час проповіді о. Парох згадав, що в особі Покійного Семена, Вакавська Округа, втратила незамінимого кольпортера „Вісника" та „Українського Голосу", а рівночасно пионера-будівничого УПЦК та національних інституцій. „Коли хто із нашого українського православного загалу заслуговує на відзначення у праці для рідного народу, то Покійний Семен був".

На закінк о. Стеценка було зібрано $17.50 з чого приділено на пресфонд „Вісника" $4.50, та на будову нової Колегії Св. Андрея у Вінніпегу, Ман 13 дол.

Спільним поминальним обідом закінчено згадку, про гріх моглашних Українсько-Православного народу. „Вічна Пам'ять про Них в народі".

Присутній.

ПОСВЯЧЕННЯ ПЛОЩІ ПІД БУДОВУ НОВОЇ ЦЕРКВИ В ЙОРКТОНІ, САСК.

Неділя 6-го жовтня 1963 року була переломовим днем у житті Української Греко-Православної Громади в Йорктон, бо того дня громада зробила один з перших помажних кроків в напрямку побудови нової гарної православної церкви посвячення великої нової площі під цю будову. Хоч першим кроком було вже набуття самої площі в гарній і новій дільниці міста, де вже є збудовання, або будуються кілька церков інших віроісповідань, і затвердження купна цієї площі Надзвичайними Зборами Громади більшістю голосами, але цей крок був тоді перейняти более частини парафіян громади, які ніяк не могли увірити собі побудову нової церкви на іншому, а не старому місці. В більшости цих парафіян ці болі промини й майже всі прийшли до переконання потреби побудови церкви на новій і відповідній площі. Що так воно є, показує самий факт освячення нової площі.

За благословенням Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона, освячення площі довершив у сослуженні місцевого пароха о. Прот. Т. Ковалишин. Помимо дощу в неділю рано, йорктонські парафіяни заповнили церкву по береги. Під мелодійний спів хору під диригентурою п. Івана Хрипти починається врочиста Служба Божа, що якій глибоко-змістовну проповідь на тему дня виголошує о. Прот. Т. Ковалишин. Сольо — Вірую співає гість з Реджайни й член Консисторії пан Іван Стратійчук.

Після Відправи в церкві більша частина учасників з процесією з священиками переїздить на площу, яку врочисто освячено й на якій вкопано на тому місці, де має бути вівтар нової церкви, високий тримаючий хрест. Першу лопату землі для початку будови перевертає Парох о. В. Бойчук з головою громади п. Г. Процишин і заступником Др. Е. Цимбалістим. Многолітствин Владикам, королеві і всім присутним закінчено першу частину свята.

Після цього в Народнім Домі відбувся спільний святочний обід, який був приготовлений місцевим Відділом Союзу Українок, а по обіді програма Пообідню програму відкрив коротким словом голова програмового комітету п. І. Макомик, а парох відспівав дві пісні: „Боже Великий, Єдиний . . " і „Засяло сонце золоте . .". Були також два музичні соля на органі й акордіоні, які відограли Даруся Ковалик і Леся Бойчук По цьому коротко промовляв голова громади п Г. Процишин, по якому головну промову виголосив гість з Вінніпегу, Впрен. о. Прот. Т. Ковалишин

У своїй промові достойний гість порушив багато актуальних справ і життя наших громад в Канаді, приготовляючи цим і йорктонську громаду до великого діла й завдання, яке стоїть перед нею По цьому коротко промовляли також присутні сусіди священики. о. Ю Пук з Тодор, о В Слозар з Канорий о П Публик з Кемсея. На закінчення говорив місцевий парох о В Бойчук, який найперше подякував о Конзилиному за його цінну промову, подякував Отцям і всім присутним Він сказав, що перед йорктонською громадою, після посвячення площі, стоїть важке завдання побудови нової церкви й це завдання знайде не багато перешкод, але за помочю Божою все це буде подолане, а діло завершене. Він на закінчення дав заклик до присутніх відзначити цей день своїми щирими жертвами на будову нової церкви і на цей заклик майже всі присутні відгукнулися щиро, бо зложили ще на пів години 8 тисяч долярів, з чого 5,050.00 готівкою, а 3 тисячі деклярациями.

Слід згадати при цьому, що громада прийняла новий план церкви роботи архитектів з Реджайни Black, Larson, McMillan and Partners, який якраз тепер лягає на лаяву цін (тендер) контракторам. Віримо, що за Божою поміччю, якнайскоріше почнеться будова нової церкви, в чому йорктонський громаді хай допоможе Бог!

Учасник.

В РІЧНИЦЮ СМЕРТИ Бл. П. В. ШУЛЬГАНА Роблин, Ман.

Дня 21 липня 1963 року минув рік, як відійшов до вічности бл. п. Василь Шульган, Дружина небіжчика, що мешкає в Роблин, Манітоба та діти, замовили Поминальну Службу Божу та Панахиду на суботу 31 серпня ц. р. Службу Божу та Панахиду відправив місцевий парох о. П. Зубрицький в Церкві Св. Івана Хрестителя в Роблин, Ман. На Богослужения прибуло поважне число приятелів і друзів небіжчика, щоби спільно з його родиною помолитися за душу покійного Василя, який залишив в смутку: дружину Теклю, з якою прожив спільно 44 роки, три сини, чотири дочки та дальшу родину, приятелів і знайомих.

Під час Служби Божої о Парох виголосив помолитвенний проповідь, в якій згадав теплими словами бл. п. Василя та говорив на тему Євангельських слів: „Поправі — поправді кажу вам: хто слухає мої слова Мого, і вірує в Того, що послав Мене, має вічне життя, той має й на суд не приходити, але перейшов він від смерти до життя".

Тут о. Парох заклинав, щоб любити Бога, та ближніх своїх, як самі себе Закликав о. Парох, щоб ве. були членами Церкви, яка як Мати, яке нами опікується і незабудне по смерних.

По Службі Божій всі з Церкви вийшли на цвинтар, де відправилась Панахида та посвячено надгробний Хрест З цвинтаря прибули всі назад до Церкви, де в залі під церквою відбувся поминальний обід, що його приготовила дружина бл. п. Василя та діти. Під час обіду о. Парох заклікав кождий пожертву на добру ціль. Було зібрано 13 долярів, з яких призначено на Пресовий Фонд „Вісника" - - 5 долярів, а 8 долярів на місцеві потреби.

Всім Жертводавцям щире спасибі, а покійному Василеві Царство Небесне, та пам'ять його з роду в рід!

о. П. З.

ПОДЯКА

Глибоко оцінюючи вияви пошани, якою, після кончіни р. 1953 (70-ліття) і р 1958 (75-ліття), удостоїла мене Українська громадськість Канади і США тепер втретє, з нагоди мого 80-ліття 28 в. 1963 р., уважаю за свій обов'язок прилюдно висловити мою найсердечнішу подяку за ювілейні привіти і теплі побажання для мене і моєї Дружини всім, хто для ласкавий відзначити цю знаменну дату в моєму довгому, з милости Божої, житті:

Ієрархам Української Греко-Православної Церкви Канади Блаженнішому Митрополитові Іларіону, Архиепископам Михаїлові і Андрееві, Епископові Борисові, Президії Консисторії УГПЦер кви в особі Голови її прот. Т. Ковалишина; Українським установам, товариствам і організаціям (в кількості 18) в Канаді характеру церковно-громадського, наукового, педагогічного, культурно-освітнього і політичного; Науково-Богословському Інституту ві при Українській Православній Церкві в США, Редакції „Українського Православного Слова" в США; о. о. духовним Української Православної Церкви в США і Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Сердечна подяка — Ювілейному Комітетові в Торонті, очоленому проф. М. О. Мухою, що перевів організацію ювілейного свята; Катедральному Хорові Української Православної Церкви в Торонто за співи на Молебні 22. 9. в день мого ювілейного свята; Союзу Українок ім. св. княгині Ольги за працю по урядженню чайного прийняття під час ювілейного збирання, та всім, духовним і світським, хто взяв участь у молитвах на Молебні в катедрі св. Володимира, і в ювілейному зібранні

Споминаючи про цю ювілейну урочистість назавжди зостануться в свідомості моїй і в серці вдячному: як сплотило поінани громадянства напо-го до праці, понесеної з бажанни бути корисним нашим народові продовж довгих років, якими благословив мене Господь

Проф. Ів. Власовський.

РІЧНІ ЗБОРИ

Шкільного (Батьківського) Комітету при Православній Громаді катедрального собору св. Володимира в Торонті.

Збори відбулися в середу, 30 жовтня 1963 р. о 8-ій годині вечора в залі будинку православної Громади (404 Бетерст вул.)

На Збори прибули: Архиепископ Михаїл, митрат о. П. Самець, Голова Громади п. М. Гетьманчук, Голова Ради Українських Шкіл на Сході Канади (ск. РУШ), Директорка Української Школи при Катедрі добродійка М. Фотій, Голова Шкільного Комітету — п. Баран, сім учительок школи і батьки школярів та школярок, разом біля 100 осіб.

Молитву перевів Владика Митрат, голова РУШ, директорка і всі учительки.

Звітуючи, добр. М. Фотій зазначила, що в цьому році кількість учнів у українській школі зростає весь час, а саме: було в 1960-61 учб. році 219, 1962-63 — 232, 1963-64 — 247, та на Курсах Українознавства 52 курсанти, разом при катедрі навчається 299 осіб молоді обох статей. У самій Недільній Школі вже записано 437-ро дітей (запись не закінчена). Вихованців у Недільній Школі 27 (у тому 8 з укр школи). Крім цього на дономогу привчаються до виховання кращі учні Курсів Українознавства. Навчання в Українській Школі проводиться всі дні тижня по 5 годин а по суботах — 3 години Сама директорка навчає 2 класу - 23 учні й 6-ту кл 25 учнів.

Кожна з учительок звітувала за свою клясу (згл. клясі) з цевними завваганн до батьки такі учительки склали вити К. Йорковська навчає 3-тю клясу 30 учнів в одному з днів і по суботах — 31, Кулинчик 6 кляса — 26; Н Куліч 1 кляса - 21; А. Паперб двомовна кляса - - 26; В Лишина 4 кл. — 26 і 5 кл. 27; Скрипівська 1 клясу по суботах - - 16 і Л. Павленко 5 кляса - 16 по суботах.

Крім цього при катедрі існує музична школа, яку веде проф. І Пасерб і Шульга Співу з двох групах учить проф дир Ю. Головко.

По доповідях були вислухані запити, на які далися пояснення та були обговорення, що в них взяли участь: Владика, добр М Фотій, голова РУШ, митрат П. Самець, пані Скрипівська, Безкоровна, пани: Сотник, Руденко, Одрач, Богдан і Валер.

По закінчени обговорення голова Номінаційної Комісії п. Корнієнко запропонувала на 1963-64 учбов. рік такий склад Шкільного Комітету пані: Божик, Фролова, Холонник, Косар, Михайлюк, панни Баран, Ленчук, Шліхта, Лаврентіїв, Бекмін, Юрків і Нестерук. Список прийнятий Зборами одноголосно.

Наприкінці коротко промовляли Владика. Директорка, голова РУШ і голова Громади, зложивши батьків до активнішої праці на добро своїх дітей Добродійка М. Фотій звернулася з заклико набути епідіоскоп, зложивши для нього по одному долярові від учня і встановити для учнів вписове, також по одному долярові від школяра (-рки).

Збори закінчилися молитвою.

В. І.

З НАГОДИ СПІЛЬНОГО ОБІДУ НА ДОБРУ ЦІЛЬ Петлюра, Ман.

У неділю 15 вересня 1963 р. в нашій Громаді відправив першу Службу Божу новопри значений парох о. П. Зубрицький.

Наша Громада зорганізувалася в 1933 році, тоді було збудовано нашими піонерами церковцю, як то казали з „дотів", в якій молилися до Господа Бога в своїй рідній мові. 1944 року Бог допомігнам збудувати нову церкву, яку освятив Блаженніший Митро-

полит Іларіон 1961 року. Коли вже мали нову церкву, то тоді зайшла потреба мати На родний Дім. Хоч і важко було нам, але з Божою поміччю та при нашій жертвенній праці, ми маємо, лише через дорогу від церкви ,свій власний Народний Дім, який повністю викінчений. В нашій Парафії на цей рік є всього 18 платних членів і хоч нас мало, але ми стараємося якнову вати і робити все, що на нас покладається. Богослужіння відбуваються в нашій Парафії майже щомісяця. На протязі шести років нашим парохом був Всеч. о. Шевець, а від 1-го вересня ц. р. нашим парохом є о. П. Зубрицький.

Під час Богослужіння о. парох Зубрицький мав проповідь на Євангельську тему, а зокрема о. Парох спинився на Заповіді любови та навів при кладп до чого доходить, коли люди не виконують запові дь любови. На закінчення Богослужби проспівали Мнополіття і з Церкви всі перейшли до Народнього Дому, де сестринство нашої Парафії приготовило обід з нагоди першого Богослужения о. П. Зубрицького.

По обіді о. Парох мав довшу промову, під час якої спинився над кожною болючою справою нашого громадського життя, а найбільш говорив про виховання нашої молоді та закликав батьків, щоб не жаліли часу ні грошей на потреби виховання своїх дітей, бо в наших дітях наша майбутність, сказав о. Парох. Всі вислухали промову о. Пароха з великою увагою та нагородили його щирими оплесками. Отець Парох закликав присутніх скласти щось на добру ціль, і зібрано було 15 долярів, з яких призначено на Пресовий Фонд „Вісника" 5 долярів, а решта на місцеві потреби.

Всім Жертводавцям, щире спасибі. Дай Боже, щоб сповнилися всі наші мрії!

Парафіянин.

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ
Годсон Бей, Саск.

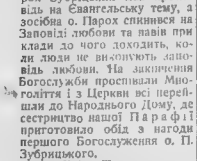

У п'ятницю 12 липня відбулося вінчання Стефана Кулика, сина Івана і Ени Куликів, з Оленою, дочкою подружжя Кушнеруків з Годсон Бей.

Чин Вінчання звершив о. Критюк, з Мелфорту, в церкві Св. Миколая. Під час Вінчання хор співав гарно. Після Вінчання гостей запрошено було до Народного Дому, де Жіноче Товариство приготовило гарний обід. Коли гості засіли за столи, о. Критюк перевів молитву і поблагословив страви. Гості з'їхалися з далеких околиць; брат молодого Стефана, що був дружбою, приїхав з Торонта, дочка подружжя Куш нерук з Вікс, брат пані Куш нерук, Дмитро Григорчук з Вінніпегу, шваґри пані Куш нерук Николай Жуба, Лапащук з Кенори, Лаврук з Йорктону, перві шваґри Николай Франко і Мандерей Базюк з Тадеусу. Гості були з Тадеусу, Мелфорту, Тіздейлу, Крукед Риверу, Прері Риверу та з інших місцевостей.

Гості були, як звичайно, у веселому весільному настрої. Наспіла нора привітин і обдарування Молодих. Дарунків в грошах принесли більше 700 долярів.

Після принятя і обдарування Молодят д) Калничук сказав пару гарних слів та пригадав гостям про будову Колегії Св. Андрея у Вінніпегові; всім відомо, що та Будова потребує нашої фінансової підтримки, отже проголошено було збірку на Будівельний Фонд Колегії й зібрано $21 50. З цієї суми призначено $4.50 на вироблення капки для поміщення у „Вісннку", $16.50 вислано на Колегію, а 50 ц. призначено на поштові видатки.

Гості веселилися до пізньої ночи.

Жертводавцям на Будівельний Фонд Колегії висловлюється щира подяка, а Молодятам веселого і щасливого життя на много-много літа!

Гість.

З НЕСПОДІВАНКИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД

У п'ятницю 20 вересня 1963 року співаки малого хору при Катедрі Св. Володимира в Торонто, та близькі знайомі, зробили несподівану свойому диригентові п. Пантелеймону Семченкові та його дружині Марії, в честь набуття свого дому в Торонто, по вулиці Робінсон ч. 45.

Господарем цієї імпрези був п. Г. Козиченко, який від імені присутніх, тепло і щиро вітав п-ва Пантелеймона і Марію та бажав їм сили й витривалости і на далі працювати на добро нашої рідної Української Православної Церкви та на славу нашому народові.

При цій нагоді виділили на „Вісник" 5 долярів, та на Катедру Св. Володимира — 11 долярів.

Ігор Кульбака.

ДАВФИН, МАНІТОБА
Вінчання і пожертва на Колегію Св. Андрея у Вінніпегу і Пресовий Фонд

В суботу 25 травня 1963 р., в церкві Св. Володимира в Гилберт Плейнс відбулося вінчання молодої пари — Betti Романюк й Володимира Топоровського.

Святе Таїнство Вінчання довершив місцевий парох о. М. Олесюк. Під час вінчання співав церковний хор під керівництвом пані Л. Котик.

Володимир Топоровський — син Насті й Василя Зелінських з Вінніпегу. Ман., а Betti — дочка Анни і Михайла Романюк з Гилберт Плейнс.

По вінчанні в Народнім Домі в Гилберт Плейнс відбулося весільне прийняття. На честь молодої пари на весільному прийнятті промовляли: мати молодого, — подякувала родині молодої і всім присутнім, отець парох привітав молодих від всіх присутніх, побажав їм щасливого подружнього життя, як рівнож закликав, щоб з нагоди вінчання присутні зложили на українську пресу і Колегію Св. Андрея у Вінніпегу.

Збірка принесла 25 долярів; з тієї суми призначено 10 долярів на Колегію Св. Андрея у Вінніпегу, 10 долярів на пресовий фонд „Українського Голосу" і вироблення кліші взітав п-ва Пантелеймона і Марію та бажав їм сили й витривалости і на далі працювати на добро нашої рідної Української Православної Церкви та на славу нашому народові.

о. М. Олесюк.

ГРОМАДА СВ. АРХИСТРАТИГА МИХАЇЛА У ВІННІПЕГУ ПРИВІТАЛА НОВОГО ОТЦЯ НАСТОЯТЕЛЯ

Наспіла в нас радісна хвилина, щоб ближче ознайомитись з новим нашим Отцем Настоятелем та його родиною. Заряд Громади запросив на 22 вересня ц. р. Членів на Братський Обід в честь Пароха, Священика д-ра Степана Сасса, та його родини. На цей обід запросив Заряд Влазник та всіх Отців Парохів міста Вінніпегу. І так, зараз після закінчення Св. Літургії, члени Громади зійшли до церковної залі, де засіли до накритих столів. Точно, як завжди, прибув Блаженніший Владика Митрополит Іларіон, ВПреосв. Владика Борис, Протопресв. о. Т. Яковкевич, та прочі Отці Настоятелі Вінніпегських Громад.

Голова Громади п. В. Савчук та голова Жіночого Товариства ім. О. Кобилянської при Громаді, офіційно запросили на обід о. д-ра С. Сасса, Добродійку та доньочку Христю.

Їжу поблагословив Блаженніший Владика Митрополит Іларіон, після чого присутні відспівали: „На многі літа Владико"!

І так, посередині, на почесному місці, засів Владика Іларіон, по його лівій руці, Владика Борис, Протопресв. о. Т. Яковкевич, Отець Іван Стус — настоятель Собору Св. Покрови з Добродійкою, Прот. о. М. Юрківський з Добродійкою, Протопресв. д-р С. В. Савчук — Принципал Колегії Св. Андрея, асоційованої з Манітобським університетом. По правій руці Владики Митрополита засів о. настоятель д-р С. Сасс та його родина. З Зимяни при готовленому столі сидів д-р Павло Маценко — проф. Колегії, пані В. Горяк — голова Товариства ім. О. Кобилянської, п. Ю. Підлубний та голова Громади п. В. Савчук, і саме в його руках спочивало переведення самого торжества. Він почав його коротеньким вступом, де вміло, але коротко з'ясував присутнім членам перебіг життя в Громаді та конечність мати вмілого проводиря, що помагав би Громаді. На його думку, цим вимогам має відповісти новий настоятель о. д-р С. Сасс Громада прийняла ці слова оплесками. До слова попросив тоді Голова Громади Владику Митрополита Іларіона, що Владика дуже радо прийняв. І тут саме Владика, як завжди, сказав надхненну промову.

Він вичислив обов'язки священика в сьогоднішні часи, та висказав надію, що наш новий настоятель їх виповнить. Чудовим був приклад з єврейського життя в неволі вавилонській, де євреї, щоб не співати пісень, ані грати на гуслях для ворога, повідтинали собі пальці. Громада жувала, що не подбала заздалегідь про апарат, щоб цю промову записувати.

Владика Борис, крім згадки про обов'язки Душпастиря, в щирих словах підчеркнув кваліфікації о. настоятеля, що також зробив і професор П. Маценко, лише дещо у відмінній формі. Протопресв. Т. Яковкевич грімким голосом переповів свої враження про Громаду Св. Михаїла, коли він тут пару разів служив. Отці настоятелі: Прот. М. Юрківський та І. Стус привітали о. д-ра С. Сасса як сусіда, та висказали надії на братську співпрацю. А нарешті треба особливше відмітити промовуПринципала Колегії, Протопресв. д-ра С. В. Савчука, що в питомий собі спосіб проаналізував життя Парафії від початків. Назвав цю Громаду „буковинською" не є. Але ця закраска „буковинська" має ту силу всіх „асимільовати" в буковинців. Він також підчеркнув те, що саме ці Парафіяни були першою Громадою не лише у Вінніпегу, але взагалі в нашій відродженій Церкві Українській. Назвав Парафіян „дуже амбітними", що плекають давні народні традиції. Поклав дещо і з „негативів", але о. д-р Савчук мистець у переданні правди. Тут є нагода додати, що й Владика Митрополит пригадав вірним, що він у Церкві Св. Михаїла-був інтронізований на Митрополичу Катедру. Отже Громада фактично важна історично.

Пані В. Горяк — голова Жіночого Товариства ім. О. Кобилянської, у щирий спосіб і формі привітала нового о. настоятеля й його родину від жінок. Вона підчеркнула, що новий о. настоятель уже цікавиться життям їхнім та цілої Громади. А кінець-кінцем п. голова Громади попросив до слова о. д-ра С. Сасса. Він промовив до зібраних членів та прихильників, підчеркуючи слова п. Г. Підлубного, який щиро заявив, що Українська Церква муси бути лише в рідних українських руках. Він також подякував Жіночим Товариствам — Сестрицтву та Товариству ім. О. Кобилянської за перший обід в парафії Св. Михаїла. Він також подякував Братам і Сестрам за привітання його та його родини на станції у день їхнього приїзду у Вінніпег. Але суть його промови була про чесноту покори. Він заявив, що зо страхом приймає всі обов'язки, що на нього наклав Блаженніший Владика Митрополит Іларіон. Але зроб ить усе, що буде в його силі, щоб оправдати сподівання Владик та Громади.

При столах були заповнені всі місця. Присутні вислухали всіх промовців з великою увагою.

Після останньої промови, настав час розходитися. Закінчено свято піснею „Достойно есть", та „На многі літа Владико"!

Вол. Савчук, Голова Громади.

НАЙБІЛЬШЕ СВЯТО ПАРАФІЇ

Православна громада при церкві Св. Юрія Переможця в Ст. Катеринс, Онт., відсвяткувала своє велике свято 18-го серпня цього року. В цей день відбулася канонічна візитація Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона і Владики Архиепископа Михаїла, а разом відкриття й посвячення новозбудованої церкви Св. Юрія.

Будова нашого храму почалася ще в 1960 році при о. П. Глицькому. Він ревно співпрацював при будові церкви на початках, а від 1962 року енергійно взявся до закінчення будови наш новий священик, о. Е. Чижів. Внаслідок тієї спільної праці постав величавий храм київської архітектури, — осередок молитви й культури вірних.

В суботу 17 серпня увечері була відслужена Всенічна з благословенням хлібів о. Е. Чижівим в сослужінні сусідніх священиків — Прот. В. Федака, Р. Панченка. Коли по закінченні Всенічної перенесли Святощі до новозбудованого храму — це була дуже торжественна хвилина. Освітлення храму, гра світла в кольорових вконних склах, свідомість моменту, — все це підносило душі людей до небесних висот.

В неділю рано, 18 серпня, о годині 9.15 парафія вийшла з хоругвами — „зі славою" назустріч Блаженнішому Владиці Митрополитові і Владиці Архиепископові Михаїлові Першими привітали Владик, учні Рідної Школи: — Рая Пельнюк, Леся Кушова та Лена Авраменко, вручивши Митрополитові букет квітів. Маленькі дівчатка стелили дорогу квітами.

Владик привітав хлібом і сіллю голова громади, п. Федір Ковадлюк. Другий привіт склав настоятель, о. Е. Чижів. Митрополит сердечно подякував, потім перетям стяжку, що загороджувала дорогу до храму, і всі увійшли в храм.

По освяченні храму, Літургія почалася о годині 10.15 Служили Митрополит Іларіон, Архиеп. Михаїл, в 3 сослужили — настоятель, о. Е. Чижів, Прот. Д. Фотій о. Ю. Цукорник, о. П. Глицький та о. протодиякон Кривих. На хорах співав хор під дирингентурою п. П. Кавиніського, а вайзу, на зміну, співали студенти курсів українознавства з оселі „Київ". Церква не могла вмістити вірних. Проповідував Блаж. Владика Митрополит. Його проповідь була сильна й переконлива. Владика закликав вірних до витривалости та до остаточного закінчення Храму Божого. Він говорив і про совість. Совість людини, сказав Митрополит,

це око Боже. Людина, яка не загубила совісті, пробиває живе. Совість турбує серце, змушує людину до чину. Так совість змусила побудувати цей величний храм, сказав Владика Іларіон. Далі Владика Іларіон звернувся до молоді, і закликав, щоб вона горнулася до свого храму.

Владики, Митрополит і Архиепископ, привітали всіх зі святом.

По закінченні Літургії, всі переїхали до „Чорноморського Дому" на братський обід, що відбувся з відповідною програмою.

За столи засіло понад 700 осіб. Прибули й сусідні священики; о. Ю. Ферсеків, о. Прот. Федак, о. Прот. Овчаренко, о. Ю. Татомир, о. Т. Міненко і о. Д. Лучак. Присутніми були й мейор міста Бакенет та посол до парляменту Джеймс Макіалі.

По закінченні обіду п. Корнило попросив до слова Блаженнішого Владику Митрополита Іларіона. Владика Іларіон сказав гарну промову, що була продовженням проповіді в церкві. Владика згадав, між іншим, що безбожні комуністи знищать церкви на рідних землях, але взамін би виростають нові церкви, тут, на вільній канадійсько-американській землі.

При кінці промови Владика Іларіон подякував настоятелеві, о. Е. Чижеві, за труди при будові храму; він подякував і о. Глицькому, що розпочав був її.

Промовляли також Владика Михаїл, о. Е. Чижів і о. В. Федак. Мейор міста гратулював з побудовою храму і сказав, що храм цей є окрасою міста. З промовами висту пали також адвокат Т. Гуменюк, д-р Смильський та інші. Складалися привіти від представників інших парафій, як рівнож були зложені й гроші ві пожертви. На заклик Комітету пожертв було зложено на суму 4,000 долярів.

Так закінчилося наше величаве й незабутне свято. Всі розходилися з великим піднесенням.

Ми тішимося своїм здобутком та молимось, щоб Господь допоміг нам цілковито закінчити наш храм - поставити в ньому ікоиостас, придбати панікадило, щоб ще більше прикрасити вже й так гарний та величавий наш Храм Божий.

Маргарита Пилипчук.

З ПОМИНКІВ НА ПРЕСУ

У суботу 14 вересня 1963 року по Вечірні була відслужена велика Панахида по замовленню п. Г. Козиченка, за його родичів — тата Гордія, маму Маланію і за чоловіка його рідної сестри Онисима, які відійшли у вічність. Панахиду відправив Митрофорний Протоієрей о. Д. Фотій, співав малий катедральний хор під керівництвом дяка п. П. Семченка, членом якого є і сам ц. Козиченко.

По Панахиді п. Козиченко запросив присутніх на поминальну вечерю, яку дуже смачно приготовила пані Надія Білошицька з невісткою паном Козиченка — Мілдею.

Присутні на внесок п. Семченка склали даток на свою Катедру 14 долярів і на „Вісник — 12 долярів.

Царство Небесне Покійним, а живим велике спасибі, та нехай їм Господь Бог дасть старицею.

Присутній.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ПОХОРОН В СЕЛКИРК, МАНІТОБА

У понеділок 30 вересня б.р., в Дженерал госпіталі у Вінніпезі, помер на 68 році життя, після тяжкої хвороти, бл. п. Іван Яремкевич.

На передодні Похорону, 3-го ,жовтня, у похоронним заведенні в Селкирк, Ман., над тілом Покійного було відправлено Панахиду, при переповненій салі Родини, Приятелів і Друзів Покійного Яремкевича.

У п'ятницю 4 жовтня, після короткої Панахиди, тіло Покійного перевезено з по хоронного заведення до місцевої парафіяльної Церкви в Селкирк. Там було відправлено Заупокійну Літургію та службу Похоронну, при переповненій церкві приятелів і знайомих Покійного.

Похоронні Богослужения відправив 85-літній Протоієрей світер о. Т. Яковкевич в асистенті студента теології о. Дінкона О. Сорочука. Під час послідного цілування на закликів священика, присутні зложили на Неквичуний Вінець 18 дол. Цю суму поділено так: на допис у „Віснику" та виробления кліши 11 дол. і на добудову Катедри у Вінніпезі 7 дол. Всім Жертводавцям щиде спасибі!

Покійного Івана похоронено на місцевому цвинтарі в Селкірк, Ман., після чого родина Покійного запросила всіх присутніх на поминальний обід, що відбувся, після короткої Панахиди в помешканні вдовиці покійного Івана Яремкевича.

Покійний народився 23 січня 1896 р. в селі Буців в Західній Україні, Галичина, одружився з панною Марією Гайко в 1921 р., яку тепер позостався в глибокому смутку, як рівнож дві дочки: Катерину, що замешкує у Вінніпезі і Стефанію замешкалу у Ісг Селкирк, Ман. Ця найближча родина з великим болем і гіркими сльозами під час Похоронних Богослужень, переносила втрату незабутнього Мужа і Батька.

Покійний позостався ще три сестри на Україні.

Під час свого перебування в Канаді Покійний, працював довший час на залізниці в різних місцях. Три роки тому відійшов на відпочинок і з того часу на постійно замешкував у Селкирк, Ман.

Перед смертю тяжко терпів і переніс тяжку операцію, при чому мусіли відняти йому ногу. По п'ятитижневім перебуванні у шпиталі упокоївся.

Покійний Іван Яремкевич був добрим членом Православної парафії св. Архистратига Михаїла в Іст Селькірк, Ман.

Нехай же Господь Милосердний потішить опечалену Родину, а душу спочилого Івана прийме до Царства Небесного, де всі Праведні спочивають!

о. Т. Я.

Бл. П. ВАСИЛЬ КОВАНЮК
Гронлід, Саск.

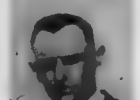

У п'ятницю, 23 серпня 1963 року, в „Юніон Госпіталі", в Мелфорті, Саск., на 54 році життя спочив у Бозі бл. п. Василь Коваюк.

Бл. п. Василь Коваюк народився 10 листопада 1909 року в селі Воробівці, Збаразького повіту, західна Україна.

До Канади прибув Покійний із своїми родичами в 1911 році, які поселилися на фармі в околиці Гронлід, Саск.

В 1926 році бл. п. Василь Коваюк одружився з Дорогею Мельник. Після одруження Покійний працював на фармі в Гронлід, Саск, аж до кінця свого життя.

Напередодні Похорону, в неділю, в хаті Покійного, відправлено над тілом Покійного Панахиду. У понеділок 26 серпня 1963 року тіло Покійного перевезено до Храму Різдва Пресв. Богородиці УГПЦеркви в Гронлід, де відправлено Заупокійну Службу Божу та Похорон. Всі відправи відправляв місцевий парох о. Прот. М. Критюк, а дякували дяки: п. Іван Іванусь, п. Павло Боднарчук та інші.

На Похорон зійшлася уся родина Покійного та велике число знайомих.

Похоронено бл. п. Василя Коваюка на громадському цвинтарі біля Церкви Різдва Пресв. Богородиці УГПЦеркви в Гронлід, Саск.

Під час Последнього Цілування на заклик Пароха присутні зложили на Нев'янучий Вінок Покійному $26.24.

З тієї суми призначено: на Колегію Св. Андрея у Вінніпегу $10.00, на вироблення кліші $5.00, на „Вісник" і „Український Голос" по $5.50, а решту на поштові оплати.

Покійний залишив у смутку — дружину Доротею, сина Петра в Гронлід, дочку Марію Боднарчук у Принц Альберт, Саск., невістку, зятя та 5 внуків.

Всім Жертводавцям щире спасибі! Нехай Милосердний Господь потішить опечалену родину і нагородить своїми щедрими ласками, а душу бл. п. Василя приймає до Царства Небесного!

Вічна Йому Пам'ять!

о. М. К.

Бл. П. С. МОЛДАВАН
Інсінгер, Саск.

У вівторок, 10 вересня 1963 року, в місті Інсінгер, Саск., упокоївся на 86 році життя бл. п. Сандик Молдаван.

Покійний народився в селі Васьковець, Чернівецького повіту на Буковині 1877 року в родині Василя і Марії Молдаван.

У Канаду приїхав з родичами 19-літнім хлопцем 1907 р. Одружився з панною Катериною, з котрою мали 9 дітей. Померла йому дружина в 1955 році і він залишився вдівцем з 9-ма дітьми.

Покійний був релігійною людиною, помагав Церкві, а також, був кілька років у заряді громади. Останніх 5 років хворів на параліч, з чого й помер.

Похорон зо Службою Божою відбувся у суботу, 14 вересня 1963 року, при помочі дяків: п. М. Сушинського, п. С. Доменка і п. В. Козака.

Покійний залишив у смутку 6 синів, 3 доньки, 10 внуків і 6 правнуків.

У час Похорону зібрано на „Нев'янучий Вінок" $27.25. З цієї суми призначено $4.00 на „Вісник", $8.00 на місцеву церкву, а $15.00 на Колегію Св. Андрея у Вінніпегу. Жертводавцям складаємо щиру подяку.

Не зазнавши добробуту на цьому світі, спи спокійним сном до Другого Пришестя Господнього. Нехай душа Твоя оселиться в Оселях Праведників, а земля нехай буде Тобі легкою.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Я. П.

Бл. П. КАЛИНА КОБЕКА
Едмонтон, Альберта.

У суботу 5 вересня, впокоївся бл. п. Калина Кобека з роду Фодчуків на 77 році свойого трудящого життя. Народилася в селі Залуче, снятинського повіту в Західній Україні.

Там і одружилася з Іваном Кобекою, а вже в 1909 році обоє приїхали до Канади і на початку осілися в Порт Артурі, Онт., а опісля довгі роки перебували на фармі в Слава, Альберта.

По смерті мужа Калина жила в Едмонтоні в дочки і зятя — Марії і Йосифа Максимець. (Належать до Церкви Св. Андрея, що тепер будується).

Покійна Калина була гідною православною християнкою і поки ще змагала, то ніколи не оминала церкви.

У понеділок вечером відбувся Парастас в Похоронному Заведенні Парк Меморіял, а у вівторок рано, 8-го жовтня п. р., відбулась Св. Заупокійна Служба Божа, яку відправив о. Г. Василів, при участи дяків Рипки і Тимчишина в Катедрі Св. Івана. Тіло похоронено на цвинтарі Св. Михаїла на православній частині.

Помершу крім дочки Марії і Йосифа оплакують два сини Григорій і Василь, 12 внуків і два правнуки. По Похороні відбувся обід в хаті п-ва Максимець. Вічна Її Пам'ять!

Н. Н.

Бл. П. А. ЄВСЮК
Винярд, Саск.

У середу 11 вересня, по довгій тяжкій недузі, упокоївся в Бозі бл. п. Анастазія Євсюк роду Дубинчук.

Народилася Покійна 26-го жовтня 1896 року в селі Осекрія, Володимирського повіту на Волині, де й прожила свої молоді літа. 10-го листопада 1922 року вийшла заміж за Сильвестра Євсюка. По трьох роках подружнього життя молоде подружжя змушене було на рік розлучитися: 1927 року п. Сильвестер виїхав до Канади, а рік пізніше прибула сюди і його дружина.

Від 1927 року п-во Євсюки проживали в околиці Кендегар до 1940 року, а потім на власній фармі в околиці Лесток, Саск. до минулої осени. Від 1957 року покійна почала підупадати на здоров'ї, а останні три роки життя провела прикута слабістю до ліжка. Увесь час слабості Покійна перебувала під постійним дбайливим наглядом свого чоловіка.

Похоронні Відправи почалися в п'ятницю 13-го вересня Пайахидою в місцевому похоронному заведенні, а другого дня в місцевій церкві Різдва Пресв. Богородиці була відправлена Заупокійна Служба Божа й Похорон, в присутності родини та численної громади приятелів і знайомих. Похоронні Відправи відслужив Настоятель о. Григорій Удод. Тліннї останки Покійної поховано на цвинтарі церковної громади в Пунечай, якої п-во Євсюки були одними з основоположників і довголітніми членами та де спочиває їхній найстарший син Микола, який загинув трагічною смертю при випадку в копальні в м. Содбурах в 1952 році.

При Останньому Цілуванні, на заклик о. Настоятеля, при сутні зложили на Нев'янучий Вінок Покійній $32.00, з чого $5.50 призначено на пресовий фонд „Вісника" та $4.50 на вироблення кліші.

Після Похорону в домі сина Федора відбувся поминальний обід для усіх учасників Похорону.

В глибокому смутку Покійна лишила мужа Сильвестра, сина Федора, дочок — Ольгу, Марію, Анну й Наталію, 25 внуків та численних приятелів і земляків. Нехай Господь потішить засмучену родину, а Покійній подасть Вічну Пам'ять!

Присутній.

Бл. П. МИКОЛА БУНДА
Стрий, Альберта

У четвер 1-го серпня 1963 року відійшов у вічність один з основоположників і перших членів української греко-православної Громади в Стрий, Альберта, бл. п. Микола Бунда.

Покійний Микола народився в селі Короєток, повіт Остріг в Україні 1886 року.

До Канади Покійний прибув 1913 року і спершу працював на залізній дорозі у Британській Колюмбії форманом, а в 1922 році одружується з Климентиною Сиройд та попрацювавши ще один рік на залізній дорозі Покійний з дружиною в 1923 році беруть „гомстед" в околиці Стрий, Альберта і поселюються в цій околиці на стало.

Поселившись в околиці, де вже було багато земляків українців, Покійний цікавиться народньою працею і стає одним з основоположників Українського Народнього Дому і на землі, яку Покійний подарував, будується Народній Дім, а коло Народнього Дому трохи пізніше будується Українська Греко-Православна Церква.

Покійний був членом Української Греко-Православної громади і Українського Народнього Дому в Стрий, Альберта, та передплатником „Українського Голосу і „Вісника".

Покійний був взагалі людиною жертвенною, коли це від носилося до релігійно-української справи.

Похоронні Відправи відбулися в неділю і понеділок 4 і 5 серпня 1963 р., при великій участі родини і знайомих Покійного, в місцевій українській греко-православній Церкві, які відправив місцевий парох о. Я. Рибалка.

Після Похорону відбувся поминальний обід в Українському Народньому Домі, під час якого, на заклик о. Я. Рибалки, переведено збірку на видавничий фонд української преси, якої Покійний був передплатником.

Збіркою займався Л. Климочко, яка принесла $33.85, що були розділені так: на виробленя кліші п'ять долярів, на пресовий фонд „Українського Голосу" $14.25 і на пресовий фонд „Вісника" $14.25, а решта на пересилку.

Жертвували слідуючі: по $5.00: Д. Климочко; по $3.00: Г. Бунда; по $1.00: П. Хижко, С. Пелех, К. Бунда, У. Галько, М. Мазур, С. Теленко, Р. Бойчук, І. Стрийський, І. Підлісний, М. Теленко, В. Давидович, І. Тхір, Парк Меморіял, В. Підлужний, І. Василевський, С. Магас, о. Я. Рибалка; по 50 с.: І. Бойко, І. Шиш, М. Любай, Т. Левицький, Ю. Магас, А. Підлужний, І. Гук, Н. Тхір, Ф. Гайдук, П. Моров, Ю. Квасниця. Решта дрібниця.

Покійний залишив в смутку дружину Клементину, двох сині в: Григорія і Петра, дві дочки: Марію і Катерину і 9 внуків та ближчу і дальшу родину, як також сусідів з якими Покійний прожив в згоді й співпраці.

Всім Жертводавцям щире спасибі, а Покійному Милосердний Вічна Пам'ять!

Присутній.

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

Пожертви з різних місцевостей

По $300.00: Григорій і Катерина Сохолоткські, Смокі Лейк Алта.

По $290.00: Михайло Прончук, Келгарі.

По $288.00: Союз Українок Канади, відділ „Доньки України", Рідкайпо, Саск; Данилко і Текля Кравчуки, Елфрос, Саск.

По $257.50: Пані Розалія Колісник, Едмонтон; Союз Українок Канади, відділ „Леді Україна", Вінніпег; Духовенство Укр. Прав. Пен-Огайського Деканату, ЗДА.

По $168.29: Місійна Округа Монтреал, доход з Академії в пам'ять св. Кирила і Методія.

По $150.00: Г. Репіцький з дружиною, Ст. Кетерінс, Онт.

По $112.00: С. Романенко, Пакерінс, Онт; В. Тимошенко, Ріверінс, Онт; В. Тимошенко, Пиринс, Онт.

По $110.00: В. І. Базюк, Едмонтон, Алта.

По $100.00: Жіноче Тов. ім Олени Пчілки, Фт. Вільям, Онт; пані Емілія К. Свинсер, Міннеаполіс, Мінн. ЗДА; „Д. У. Н.", Григорій Панів, Вінніпег (Іст Кнал.).

По $75.00: Ярослав Мамчур, сини Івана й Марії, Трентон, Онт., Мік Крипякевич, Вінніпег.

По $50.00: п-на Анна Новосад, Вінніпег; Відділ Союзу Українок Канади, ім. Леді Українки, Фт. Френсес, Онт

По $25.00: Прот. Петро Стельмах, Нью Йорк, ЗДА; А. Б. Грицина, Вінярд, Саск; М. Гриців, Вонда, Саск; в память своєї жени бл. п. Софії; о. Іван Стус, Вінніпег.

По $20.00: Марта Сірко, Іст Порт, Л. Ай., Нью Йорк

По $10.00: Іван і Катерина Ромінські, Іст Порт, Л. Ай., Нью Йорк, Прот. К. Квасницький, Лешін, Кве; Павло і Марія Чорномаз, Істпорт, Л. Ай., Нью Йорк. Відділ Союзу Українок Канади, Кендаяк, Саск

По $5.00: Анна Спекляюк, Лорет, Ман, Анна Підручна, Негревіл, Алта, Максим і Марія Хомицькі, Іст Порт, Нью Йорк

По $4.00: Н. Н.

Збірка Впрел. о. Митрата Геруса.

З приводу похорону бл. п. Софії Поштар, Онт., слідуючі жертвували на Будівельний Фонд Колегії

Жіноче Товариство при церковній громаді $25.00
Церковна Громада Св. Михаїла 20.00

Збірка Всеч. о. С. Грендля.

На Панахидах в Церковній Оборозі Гвес, Саск., по жертвах голоду в Україні, зібрано такі пожертви на Колегію:

Стівен — $8.45; Норквей — $5.40; Аран — $5.15; Мейбридж — $8.40; Кобзар — $3.73; Свон Ривер — $8.10. Свон Ілейн — $3.01; Гвайтбіч — $1.85; Гвес — $8.00. Разом — $53.09.

Збірка Всеч. о. Прот. Ю. Цукорника.

Збірка на 25-літнє вінчання п-ва Павла і Анастасії Самець Нагірна Фалле, Онт. — $70.00.

Збірка Всеч. о. Т. Міненка.

З хрестин доньки п-ва Василя і Феодори Сідор, Віри, Лонгбренч, Онт. — $50.75

З похорону бл. п. А. Шевченка, Ерінделя, Онт. — $35.60

З пожинків по бл. п. Ю. Середюка, Лонгбренч, Онт. — $16.00.

Збірка Всеч. о. Т. Гаухановка.

З похорону бл. п. Анелі Фикша, Етельберт, Ман. — $20.00

Збірка Всеч. о. П. Зубрицького.

По $100.00: Михайло і Софія Саюзар, Робліи, Ман.

По $50.00: Іван Іваницин, Робліи, Ман

Збірка Зібркового Комітету при Соборі Св. Покрови, Вінніпег, Ман.

По $500.00: Громада при Соборі Св Покрови в Вінніпегу.

По $100.00: Дж. Зиндовський.

По $50.00: Всеч. о. І. Стус і Добродійка (на спілату декларації).

По $25.00: В. Бісянський з дружиною; пані А. Яцина, М. А. Мисловчук з дружиною, М. Ковальчук з дружиною, В. Михайлов з дружиною.

По $20.00: В. Білозор, пані А. Коржик.

По $10.00: Н. Білозор, В. Дячек, проф. М. Боровський.

По $5.00: А. Заяць

Збірка Всеч. о. І. Швеця.

З похорону бл. п. Юстина Молитвеник, Принс Альберт, Саск. — $45.20

Збірка пп. І. Малицького й О. Штикно, Лашін, Кве.

По $5.00: О. Штикно І. Малицький, П. Кисленко, Наталія Лучишин, Мих. Гайдук, Євдокія Гелда, Ст. Прадун, Ст Демосюк, А. Білоцерківський

Збірка о. Прот. Ю. Туржанського Мекдавел, Саск.

$5.00: Мих Мотрюк, Павло Лащиник, Н. Н

По $1.00: Софія Балковська

Збірка Всеч. о. М. Стеценка.

З Поминального Богослужения по бл. п. Семена Ковбуза, Кадворт, Саск. — $13.00

Збірка Всеч. о. В. Бойчука.

З прошального вечерка для п-ва Івана й Сесілії Хрипуків, Порктон, Саск. — $10.00

Збірка Всеч. о. М. Критюка.

З похорону бл. п. Василя Коваюка, Гронлід, Саск. — $10.00

Замість квітів на могилу бл. п. Ілаї Сумчика, члена Дирекції Колегії, що упокоївся 23-го вересня р. р. в Вінніпегу, слідуючі жертвували на Будівельний Фонд Колегії.

По $50.00: Мирослав С. Козлек.

По $25.00: Готель „Мерион" Евген Угринюк, д-р Б. Дима, С Завідовський

По $15.00: Д-р П. Дм. Шелтон, Ярослав Колтев з дружиною, суддя І. Р. Соломон

По $10.00: Г. І.-Марко з дружиною, пані С. Закус, пані Слава Новак, пані Ольга Арсенич, Н Залозецький, Михайло Мандзюк з дружиною (Торонто), Никола А. Григорчук з дружиною (Етельберт), Іван і Анастазія Сирники В. Колодзіський з дружиною (Толстой), А. Крипякевич з дружиною, П. Крипякевич, М. Лесько з дружиною, К. Левицький з дружиною, Б. Причун з дружиною, З. Ременда з дружиною, В Топольницький, Провінціальна Екзекутива на Манітобу Союза Українок Канади.

По $5.00: А. Стрель, Союз Українок Канади — відділ Леді Україйки, П. В. Арсенич (Ливвуд, Ваш., ЗДА.), Н. В. Бачинський з дружиною, С. Долгуш, А. Фуга, І. Копик, п-на Марія Марко Б. Мазовіта, М. Остряньок з дружиною, П. Павлюкевич з дружиною, пані М. Ременда, М. Сторожук з дружиною (Вайта), І. А. Юрків з дружиною, М. Завісляк з дружиною, пані Л. Боднарчук, пані Марія Мадюк, Саскатун, Ю. Гресько з дружиною

По $4.00: А. Боднарчук з дружиною (Ратлед, Ман.).

По $3.00: Д-р П. Кондра з дружиною, П. Ковтун, Відділ ТУС при Катедрі

По $2.00: П. І. Боднарчук з дружиною, К. Масюх з дружиною.

По $1.00: П. Будзінський, пані А. Черевик, І. Гадзюсь з дружиною, М. Карпяк з дружиною Ф. Тесарський з дружиною.

Замість цвітів на могилу бл. п. Впрел. о. Митрата Василя Кудрик слідуючі жертвували на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

По $100.00: В. І. Перепелюк, Фалін Фаон, Ман.

По $40.00: Іван і Софія Кушніренко, на видачки праць о. Кудрика.

По $25.00: Церковна Громада Зісл. Св. Духа, Саскатун; адвокат Петро Лазаровіч з дружиною, Едмонтон, Алта, Антін Кирейок з родиною, Гелдок, Мин., ЗДА.

По $20.00: Церковна Громада Зісл. Св. Духа, Рідкайпа, Саск; о. Прот. Петро Стефюк, Тостой, Ман; Олекса Яремій, Виносовка, Онт

По $17.00: Збірка під час Панахиди відслужена Всеч. о. М. Кригюком, Мелфорт, Саск.

По $13.00: Церковна Громада Всіх Святих, Кемсек, Саск.

По $14.00: Збірка під час Панахиди, яку відслужив Впрел. о. Прот. М. Овчаренко, Фт. Френсис, Онт.

По $10.00: Іван Пограничний, Ніагара Фалле, Онт; Григорій Главлун, Ніагара Фалле, Онт; Церковна Громада о. Прот. Т. А. Горбай, Лямонт, Алта; пані І. Попель, Вінніпег; Іван Долинчук, Вінніпег; Никола й Анастазія Григорчук, Етельберт, Ман; Микола Кудрик (брат), Гриць Кудрик (брат), Катерина Ковальчук (сестра), Нестор Ковальчук (сестрінок), Василь Ковальчук (сестрінок), Ольга Сенчук (сестрінка), Соня Карпенко (сестрінка), Манька Михайлюк (прибрана сестра), о. Борис Загородський (сестрінок), Марія Яремій, Виносовка, Онт., Анастазія Забродська (сестра), Лесюнг, Мин; Церковна Округа Роблін, Ман; пані Марія Сорокан, Вінніпег.

По $5.00: Ольга Свіжевска (братівка), Орися Гайовська (братівка), Василь Яремій, Виносовка, Онт; Свидуни Михайлишів, Торонто; Теодор Бабский, Еремкон; Дмитро Іванків, Сматленд, Онт; Іван Козовик, Саскатун; Іван Гладун, Ніагара Фалле, Онт; Дмитро Пишик, Ніагара Фалле, Онт; Павло Камповський, Ніагара Фалле; Павло Кокор, Ніагара Фалле; Павло Самець, Ніагара Фалле; Онуфрій Кіт, Ніагара Фалле; Іван Болнйр, Ст. Катерине, Онт; пані В Б. Таска, Іван Лінн. В. Бачинський, Поплярфіла, Ман

По $2.00: Пані Нагірна, Ніагара Фалле; Іван Гейко, Ст. Катерине, Онт; пані В. Б. Таский, Іван Литвиненко з дружиною.

Збірка о. С. В. Савчука.
Фт. Вилям, Онт.

По $265.00: Семен Пуляк.

По $297.80: пані Варвара Бойко, пані Ева Венгер, пані Йосипа Чепесюк, пані Олеся Венгер.

Су Ст. Мері, Онт.

По $10.00: Петро Семенець.

Содбурі, Онт.

По $300.00: Никола Скрипинюк

По $30.00: Д. Хмара.

(Дальше буде)

Усім Жертводавцям щира подяка!

Адреса Колегії:
ST. ANDREW'S COLLEGE
IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4,
Manitoba, Canada.
Tel. JU 6-3093

ЗАПРОШЕННЯ

ЕДМОНТОН, АЛЬБЕРТА
В неділю дня 24-го листопада, 1963 року в Українській Греко-Православній Церкві Св. Арх. Михаїла при вул. 121 і 129 Елеюю, в Едмонтоні, Альберта
ВІДБУДЕТЬСЯ ВІЗИТАЦІЯ
Високопреосв. Владики Андрея, Архиепископа Едмонтону і Зах. Канади, заразом і Храмове Свято.
Церковна Громада має честь запросити на це свято громадянство Укр. Прав. Громад міста Едмонтону і довколишніх місцевостей.

ПОРЯДОК:
9.30 рано — Зустріч Владики
10.00 годину — Архиєрейська Служба Божа
12.00 полудня — Спільний обід і дальша святочна програма.

о. Прот. Г. О. Василь, парох.
Василь Березко, голова.
Марія Панчишин, секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВИННІПЕЗЬКА ОКРУГА
ЛИСТОПАД
17. Неділя — Кенора, Дуфрост, Ледяна
24. Неділя — Транскона, Поплар-філд, Гонор, Селкирк (Храм).
ГРУДЕНЬ
1 Неділя — Кенора, Поплар Парк, Тіндал
8. Неділя — Транскона, Пембіна, Божевуд
15. Неділя — Кенора, Дуфрост, Сулукват
22. Неділя — Транскона, Селкирк, Ледяна
29. Неділя — Кенора, Гонор, Поплафілд

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОРИЧУК
ЛИСТОПАД
17. Неділя — Йорктон
21. Четвер. Собор Св. Архистр Михаїла — Йорктон
24. Неділя — Вроктон
ГРУДЕНЬ
1. Неділя — Йорктон
4. Середа. Уведення в Храм Преся Богородиці — Йорктон
8. Неділя — Йорктон
15. Неділя — Вроктон
19. Четвер. Св. Миколая — Райн
22. Неділя. Зачатия Пресь. Богородиці від Св. Анни — Йорктон
29. Неділя Праотців — Горлиц

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА
ЛИСТОПАД
17. Неділя — Кемсек
21. Четвер. Собор Архистр. Михаїла — Мізель
24. Неділя — Донвез
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЛИСТОПАД
17. Неділя — Св. Андрея. — Форест Гайтс
21. Архистр. Михаїла. 9 год Вечерня — Калдер
24. Неділя Вступлєнія Арх. Андрея — Калдер
ГРУДЕНЬ
1. Неділя. Св. Андрея — Форест Гайтс
8. Неділя. Св. Михаїла — Калдер
15. Неділя. Св. Андрея. Вступлєнія Арх Андрея
22. Неділя. Св. Михаїла — Калдер
29. Неділя. Св. Андрея — Форест Гайтс

Address: 8541—89 Str., Edmonton, Alta. Tel: 466-5854.

о. І. Г. ГИКАВИЙ
ЛИСТОПАД
17. Неділя — Гемлин
21. Четвер. Архистр. Михаїла Завале
24. Неділя — Боріщі
ГРУДЕНЬ
1. Неділя — Вилліндон
4. Середа. Введення в Храм Преся Богородиці — Прут
8. Неділя — Ендро
15. Неділя — Лужане
19. Четвер. Миколая Чудотворця Вилліндон
22 Неділя — Сучава
29 Неділя — Гемлин

Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЛИСТОПАД
21. Середа — Вепкав (Соб. Арх. Михаїла — Празник) Всіх щиро запрошуються!
24. Неділя — Ревнер
ГРУДЕНЬ
1. Неділя — Пайн Ривер
4. Середа — Дорбин (Увед. в Храм Преся. Богородиці)
8. Неділя — Етелберт
13. Пятниця — Гарленд (Ап. Андрея Перв.)
15. Неділя — Зелена
1. Четвер — Пайн Ривер (Св. Миколая)
22. Неділя — Боян
29. Неділя — Етелберт

Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 8264

о. С. ГРЕПЛЯ
ЛИСТОПАД
17. Неділя — Сван Ривер
21. Середа. Св. Михаїла — Норквей
24. Неділя — Сван Пайн
ГРУДЕНЬ
1. Неділя — Гаес
4. Середа. Введення в Храм П. Б. Вятебя
8. Неділя — Стінен
15. Неділя — Арран
19. Четвер. Св. Миколая — Кобзар
22. Неділя — Норквей
29. Неділя — Сван Ривер

Address: Box 111, Hayas, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНІ
ЛИСТОПАД
17. Неділя — Калгарі
21. Четвер Арх. Мих. — Вернон
24. Неділя — Вернон
ГРУДЕНЬ
1. Неділя — Вернон
4. Середа Увед. Бог. — Вернон
8. Неділя — Вернон
15. Неділя — Брендон
19. Четвер Миколи. Чуд. — Вернон
22. Неділя — Ріверстек
29. Неділя — Вернон

Address: 2602-42 Ave. Vernon, B. C Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЛИСТОПАД
17 Неділя - Брендон
21 Четвер Ленора
24 Неділя Зелена
УВАГА Богослужіння відправляються в такий час Утреня о 9.30 рано Сл Божа 10.30 рано Ласкаво просимо приходити сповідно до Церкви

Roblin, Man.

о. Ст. ЗУЗАКА
ЛИСТОПАД
17 Неділя - Блейн
21 Четвер. Арх Михаїла Кридон
24 Неділя Гефорд
Address: Box 183, Hafford, Sask., Tel.: [illegible]

о. М. КРИТЮКА
ЛИСТОПАД
17. Неділя Медфорт
21 Четвер Соб Архистр Мих Перві Ривер Храм
24 Неділя Гронлід (північна)
ГРУДЕНЬ
1 Неділя — Гадсон Бей
4 Середа. Введення в Храм Пр Богор. - Гронлід (північна)
8 Неділя - Брускбі
15 Неділя Медфорт
19 Четвер Св. Миколая Чудот. — Ерлад
22 Неділя - - Елдебор
29 Неділя - Гронлід (північна)

Address: Box 1418, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛІША
ЛИСТОПАД
17 Неділя - Сенкейк
21 Собор Архистр. Михаїла — Арбакка Св. Миколая
24 Неділя - Єрко
ГРУДЕНЬ
1 Неділя - Сенкейк
4 Уведення в Храм Преся. Богор Арбакка Свв Апп. Петра и Павла
8 Неділя - - Вайта
15 Неділя - - Сандавн
19 Святителя Миколая — Арбакка Св. Миколая Храм
22 Неділя - - Вайта
29 Неділя — Єрко

Box 46, Vita, Man. Tel. 6-34-52.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛИСТОПАД
17 Неділя - Баргед
21 Св. Архистр. Михаїла — Ричлянд Парк
24 Неділя - Сіба Біч

ГРУДЕНЬ
1. Неділя — Вестлок
4. Уведення Пресь. Богородиці — Сіба Біч
8. Неділя — Сангудо
15. Неділя — Вестлок
22. Неділя — Вайлдвуд
29. Неділя — Баргед

УВАГА! На 22. 12. у Вайлдвуді зараз по Службі Божій буде обід, а по обіді відбудеться мінінг окружної ради. Ваші справи є до обговорення, тому дуже просимо делегатів від всіх громад: Рімонд Парк, Вестлок, Баргед, Сангудо, Сіба Біч і Вайлдвуд, конечно прийти на 22. 12, на Службу Божу до Вайлдвуду.

Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-3746

о. ІВАН МЕЛЬНИК
ЛИСТОПАД
17. Неділя — Вікта
21. Собор Св. Архистр. Михаїла. Храм — Семкі Лейк
25. Неділя — Омборн

Address: Oakburn, Man. Box 12 Tel. 336

о. М. ОЛЕСЮКА
ЛИСТОПАД
17. Неділя — Данфін
21. Четвер. Собор Архистр. Михаїла — Анніа
24. Неділя — Дайберт Пайнс
Нечіря служиться що неділі о год. 7-ій нечора в Данфині.

Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЛИСТОПАД
17. Неділя — Інсінгер (гай-вай)
21. Четвер Св. Арх. Михаїла — Тодор (м.)
24. Неділя — Весбрук
ГРУДЕНЬ
1 Неділя - Інсінгер (м.)
4 Середа Ув. у Храм Пр. Богородиці Дробот
8. Неділя — Тодор (м.)
15. Неділя - Інсінгер (гай-вай)
19. Четвер. Св. Чуд Миколая - Дауфі
22 Неділя — Мажорівель
29. Неділя — Весбрук

Box 5. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
ЛИСТОПАД
17 Неділя — Смоки Лейк
21 Четвер. — Спеден
24 Неділя - Белле

Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. В. СЛЮЗАРА
ЛИСТОПАД
17 Неділя — Канора
21 Собор Арх. Михаїла. Храм Рима
24 Неділя — Канора

Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЛИСТОПАД
17 Неділя — Сарепа
21 Четвер Арх. Михаїла — Боїв
24 Неділя — Гресленд
ГРУДЕНЬ
1 Неділя — Атабаска
4 Середа Увед в Храм Преся. Богор. — Лек Ль Бин
8. Неділя — — Норз
15. Неділя — Гресленд
19. Четвер. Св. Микол. Чудотворця — Боїв
22 Неділя — Вондерінг Ривер
29 Неділя — Сарепа

УВАГА! В можливість що цей порядок може бути ще змінений бо в деяких Церквах ще шукають свідків про точність дати коли в них буде Богослужіння

Address: Box 617 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
ЛИСТОПАД
17 Неділя — Крік
21 Середа Св. Михаїла — Лейк
24 Неділя - Торнтонія
ГРУДЕНЬ
1 Неділя — Вікта
4 Середа — Єлков Крік
8 Неділя — Непін
13 Пятниця — Торнтонія
15 Неділя — Кадворт
19 Четвер — Вікта
22 Неділя — Смітс
29 Неділя — Ст Джуліен

Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛИСТОПАД
17. Неділя — Роза
21. Четвер. Михаїла. Окушкі Церква — Гардентон
ГРУДЕНЬ
1. Неділя — Толстой
4. Середа. Введення — Толстой
8. Неділя — Сарто
15. Неділя — Роза
19. Четвер. Николая — Толстой
22. Неділя — Гардентон

Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЛИСТОПАД
17. Неділя — Ерімонт
21. Четвер. Архистр. Михаїла — Редвей
24. Неділя — Торгинз

Box 185. Radway, Alta. Tel. 90.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
ЛИСТОПАД
17. Неділя — Гласгин
21. Четвер. Св. Михаїла — Кендо. Храм
24. Неділя — Медов Лейк
ГРУДЕНЬ
1. Неділя — Норт Баттлефорд
4. Середа. Увед. в Храм Пресв Богор. — Гласгин
8. Неділя — Вігар
13. Пятниця. Св. Ап. Андрія Первозв. — Норт Баттлефорд
15. Неділя — Вигвіл
19. Четвер. Миколая — Кендо
22. Неділя Зач Пресв. Богор — Гласгин
29. Неділя — Медов Лейк

Address: North Battleford, Sask. 972—105, St. Ph. 445-3280.

о. І. ШЕВЦЯ
ЛИСТОПАД
17. Неділя — Віраделя
21. Четвер Собор Архистратига Михаїла — Нипавин
24. Неділя - Кадет

Address: Waterdale, Sask. Ph. 486.

о. Г. УДОДА
ЛИСТОПАД
17. Неділя — Фоам Лейк
21. Середа. Архистратига Михаїла Вишарт.
24. Неділя — Едмор
ГРУДЕНЬ
1. Неділя — Шіго (місто)
4 Середа. Уведення в Храм Пресв. Богородиці — Куприовські
8. Неділя — Жучкани
13. Пятниця — Св. Апостола Андрея Первозван. — Федаки
15. Неділя — Фоам Лейк
19. Четвер. Св. Миколая — Едмор
22. Неділя — Вінніпі
29. Неділя — Шіго (вол.)

Address: Shuho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. А. ХРУСТАВКИ
ЛИСТОПАД
17 Неділя — Мирнам
21. Четвер — Слава пол. Собор Архистр Михаїла
24. Неділя — Лойдмінстер.

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЛИСТОПАД
17. Неділя — Калмар
21 Четвер, Собор Архистр. Михаїла — - Катчін
24 Неділя — Пено

УВАГА! У всіх Церквах по Богослужені буде відправлено Панахиди по Героях Листопадового Зриву.

ГРУДЕНЬ
1 Неділя — Торсбі
4 Середа Уведення в Храм Пресв. Богородиці — Катчін
8 Неділя — Оповей
13. Пятниця. Св. Ап. Андрія Первозванного — Пено
15. Неділя — Брудерайм
19 Четвер. Миколая Мир-Лик. Чудотворця — Торсбі
22. Неділя — Калмар
29. Неділя — Кемроз

Address: 9530—109 Avenue, Ph. GA 2-3053. Edmonton, Alta.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ УГ.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada.
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XI. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ГРУДНЯ, 1963. WINNIPEG, MAN., DECEMBER 1, 1963. ЧИСЛО (1995) 23

ТАЙНА ЩЕ НЕ ВИКРИТА

КЕННЕДІ УБИТИЙ

У м. Деллес (Техасс) 22 листопада год. 12.30 п.пол. пострілами з кріса крізь вікно будинку вбито президента Джона Ф. Кеннеді, коли він їхав у відкритому авті під час параду. О год. 1 по пол. Кеннеді помер.

Полиція каже, що в неї є докази на те, що вбивником президента є 24-літній Освальд, якого вважають комуністом. Освальда арештовано ще того самого дня, але він заявив, що „не убив нікого".

24 листопада Освальда перевозили з арешту міської управи до в'язниці. Поліція наперед розголосила, що його будуть перевозити, і допустила багато репортерів, щоб вони бачили цей перевіз Освальда.

Коли Освальда вели коридором до авта, з-поміж репортерів вибіг Рубіштейн (інакше: „Рубі") і на очах поліції вбив Освальда.

Якщо през. Кеннеді вбив Освальд, то він забрав з собою тайну до гробу, бо Рубіштейн, убивши його, перешкодив дальшому слідству поліції. Рубіштейн — власник нічного клюбу в Деллес, і „гемблер" з Шікаго, каже, що він убив Освальда з пімсти за Кеннеді, якого він „любив".

Зустріч з укр. кат. єпископами

Архиєп. Мстислав поїхав до Риму

Архиєп. Мстислав (Скрипник), що є в складі Єпископату Укр. Прав. Церкви в США під проводом Митрополита Іоанна (Теодоровича), і він же голова Консисторії цієї Церкви та відповідальний за ІІ орган — журн. „Українське Православне Слово", поїхав до Риму, щоб побувати на ІІ Ватиканському Соборі. По дорозі він відвідає українські православні центри в Європі — мабуть, перш за все — старенького Митрополита Іларіона (Абрамовича) в Зах. Німеччині.

Щоденник „Свобода" (Нью Джерзі), США), 13 листопада ц. р. подав інтерв'ю з архиєп. Мстиславом, текст якого повністю подаємо нижче.

„Владика Архиепископ Мстислав виїхав до Европи

„Ню Йорк. — Минулої п'ятниці, 8-го листопада ввечері, з місцевого Міжнародного летовища виїхав на відвідини до Европи Архиепископ Української Православної Церкви в ЗДА, ВПреосвященніший Владика Мстислав. Довідавшись про цей виїзд, наша редакція звернулася до Владики з проханням поінформувати про нього наших читачів. Владика радо задовольнив наше прохання, складши таку заяву:

„Теперішня моя подорож до Европи буде четвертою на протязі останніх чотирьох років. Як попередні, так і теперішня подорож має чисто приватний ха-

(Закінчення з 2-ї стор.)

КАМПАНІЯ НА КОЛЕГІЮ

Дальший виказ пожертв на умеблювання Колегії Св. Андрея

Як уже було проголошено в останньому виказі пожертв на умеблювання Колегії, одноособові кімнати в резиденції Колегії до першого листопада були всі замовлені й були залишились тільки подвійні кімнати. Одначе під час з'їзду Колегії, 9-10 листопада, пп. Василь Перепелюк з Фламн Флон і П. Ковтун з Вінніпегу, „відпустили" свої одноособові кімнати іншим жертводавцям, а для себе взяли подвійні кімнати, доплачуючи по $237.75, як різницю між коштом умеблювання одноособової кімнати й подвійної. Отже дальший виказ пожертв на умеблювання студентської резиденції такий:

Василь І. Перепелюк з дружиною, Флин Флон, Ман., доплата на умеблювання подвійної кімнати — $237.75.

Петро Ковтун, Вінніпег, Ман., доплата на умеблювання подвійної кімнати — $237.75

Микола й Анастазія Григорчуки, Етелберт, Ман., на одноособову кімнату, яку їм відпустив п. Перепелюк, і яку вони умеблюють у пам'ять свого покійного Сина Мирослава (пані Анастазія вже умеблювала одну одноособову кімнату) — $287.80.

Петро і Дарія Чайковські, Давфин, Ман., на умеблювання одноособової кімнати, яку їм відпустив п. П. Ковтун — $287.80.

Пані Зоня Ситник, Давфин, Ман., на умеблювання подвійної кімнати, $525.55.

Атім Цюник, Вінніпег, Ман., на подвійну кімнату — $525.55.

Пані Марія Симчич, Вінніпег, Ман., на подвійну кімнату, в честь свого покійного мужа бл. п. Ілл. — $525.55.

Яків і Катерина Давидюки, Едмонтон, Алта., на подвійну кімнату, $525.55.

Стефан Олексій з дружиною, Калмар, Алта., на подвійну кімнату, в пам'ять свого покійного брата Дмитра Олексія — $525.55.

З нагоди побуту о. С. В. Савчука в Вегревіл, Алта., в понеділок, 18-го листопада ц. р., десять членів місцевої Церковної Громади Св. Володимира (парох Всеч. о. М. Крищук) зголосили свої пожертви на умеблювання подвійних кімнат в студентській резиденції Колегії. Ними е:

С. В. Павлюк — $525.55; **Россел Гошко**, в пам'ять свого батька, Тимка Гошка, — $525.55; **А. Т. Мандрик** — $525.55; **Якім Яцюк** — $525.55; **Посол А. В. Гордей** — $525.55; **Стен Кравець** — $525.55; **Судля Н. С. Шевчук** — $525.55; **Василь Смук** — $525.55; **Михайло Семелюк і Олекса Сенюк** — $525.55.

Петро і Юзефа Друлі, Мекві, Ман., на подвійну кімнату — $525.55.

Відділ Союзу Українок Канади, Відділ ім. Лесі Українки, Давфин, Ман., на подвійну кімнату — $525.55.

Усім ВП. Жертводавцям щира подяка!

З попередніх лист $12,462.90
Ця листа 9,459.90
Разом $21,922.80

УВАГА: Вже залишилось лише мале число кімнат, отже хто сіідує?

СПРАВКА: В попередньому виказі було подано, що пані Йосипа Чепесюк з Фт. Вилиям жертвувала на умеблювання кімнати $287.80, а мало бути: $300.00, що оцим справляється.

За УПРАВУ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ
о. Д-р С. В. Савчук

Листи й гроші висилати на адресу:
ST. ANDREWS COLLEGE IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4 — Manitoba

Протест Жид. Конгресу

Пастор Ґ. Гантер: жидівська кампанія за переміщення Канади в безбожну країну

Рабін Плявт назвав проповідь пастора Гордона Гантера „відповіданим антисемітизмом"

Жидн запротестували проти проповіді пастора Гордона Гантера, настоятеля парафії Асборі й Західнього Торонта Об'єднаної Церкви (United Church), яку він сказав 10 листопада у церкві згаданої парафії.

(Продовження на 3-й стор.)

РЕЗОЛЮЦІЇ ПРО КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ

З'їзд членів Колегії Св. Андрея і складових організацій СУС на Манітобу, що відбувся у днях 8—10 листопада 1963 року в Вінніпегу, виніс такі резолюції:

І. З'їзд з приємністю і вдоволенням приймає до відома, що будова нових будинків Колегії Св. Андрея на площі Манітобського університету проходить успішно і в скорому часі вже буде закінчена. Зважаючи скільки труду і турбот було пов'язаних з будовою такої імпозантної будівлі, З'їзд висловлює щиру подяку і признання Дирекції Колегії, а зокрема її президентові о. Д-рові С. В. Савчукові, Будівельному Комітетові під проводом проф. П. А. Кондри, Комітетові Збіркової Кампанії на фонд Будови та всім Жертводавцям на нову Колегію, які, розуміючи великі завдання Колегії та необхідну ролю, яку вона виконуватиме для нашої Церкви і народу, поспішили

(Продовження з 2-ї стор.)

Архієп. Мстислав поїхав до Риму

(Закінчення з 1-і стор.)

використати для кращого пізнання тих процесів і подій, зо заіснували в християнському світі після останньої війни, рактер. Все ж таки, як відомо, головні центри зорганізованого християнства знаходяться в Європі, а тому — мої подорожі по Європі завжди стараюся висвітлювати і своїми враженнями ділитися з моїми давніми знайомими ще з Україні. Оце й все, чим можу тепер з Вами поділитись. Очевидно, після повороту до ЗДА, радо поділюся з редакцією „Свободи" моїми спостереженнями з вже відбутої подорожі".

З.Р.В. — Згідно з Постановами Поєднання трьох автокефальних Українських Православних Церков-Митрополій (Укр. Прав. Церква в США, Укр. Гр.-Прав. Церква в Канаді й Укр. Автокеф. Прав. Церква на Чужині (з центром у Зах. Німеччині), — ці Церкви зобов'язалися, що в контактах з іншими Церквами вони будуть виступати всі спільно

Українська Греко-Православна Церква не погодилася на те, щоб хтонебудь з її відповідальних членів узагалі, а вже тим більше з Єпископату в будь-якому характері був на II Ватиканському Соборі, що було б контактом з Католицькою Церквою.

Резолюції про Колегію Св. Андрея

(Продовження з 1-ї стор.)

з своїми щедрими пожертвами.

При цій нагоді З'їзд відмічує п. Юрія Котелка, що став першим великим меценатом Колегії, зложивши $5,000.00, і закликає всіх українців доброї волі наслідувати його зразкову жертвенність.

Радіючи з того приводу, що нова Колегія Св. Андрея на площі університету вже скоро стане доконаним ділом, З'їзд повністю свідомий того, що потреба продовжувати збірку далі, щоб в якнайскорішому часі співатити борги та уникнути Колегію від плачення високих відсотків.

2. З'їзд одночасно звертається з проханням до українського громадянства допомогти Колегії у вербуванні кандидатів на священиків нашої Церкви, як також і студентів на інших університетських студіях з тією метою, щоб вони перебували в Колегії під час своїх студій.

3. Нова Колегія, асоційована з Манітобським університетом, з яким вона у відповідному часі ввійде в повну афіліяцію, потребуватиме, як вища наукова інституція, великої і високоякісної бібліотеки. Для приміщення такої бібліотеки в нових будинках буде відповідна бібліотечна заля, а також приміщення на рідкісні книжки, з контрольованою температурою і окремим замком для збереження вартісних книжкових рідкостей та унікатів. Щоб бібліотеку Колегії розбудувати якнайскоріше, З'їзд звертається з проханням до українського громадянства дарувати Колегії із своїх домашніх бібліотек книжки, річники газет і журналів та архівні матеріяли, що матимуть джерельну вартість для дослідників українського життя в Канаді та в інших країнах нашого поселення.

З'їзд з цієї нагоди вітає заяву судді Михайла Стечишина віддати свою велику й цінну бібліотеку Колегії Св. Андрея і висловлює йому щиру подяку.

4. З'їзд з вдоволенням приймає інформацію президента Колегії про те, що всі одноособові студентські кімнати в резиденції нової Колегії вже мають своїх добродіїв, які зложили відповідні пожертви на їх умеблювання. Залишається ще деяке число двоособових кімнат, які ще шукають своїх добродіїв, і З'їзд звертається з закликом як до окремих громадян, так і до організацій, щоб вони, чи то окремо чи спільно, взяли на себе обов'язок ці останні двоособові студентські кімнати умеблювати.

Католицька диктатура повалена АЖ ТЕПЕР ВИЯВЛЯЮТЬСЯ ЖАХИ МАСОВИХ ТОРТУР

У п'ятницю 1 листопада військо повалило католицьку диктатуру президента Нго Дінг Дієма, яка цілими роками жорстоко переслідувала буддистів, які становлять 75% населення країни. Кажуть, що уряд Америки настановив президентом Дієма з Католицької Акції на помагання кардинала Спеллмена.

Як довго була влада в руках Вієтнамської Католицької Акції, так довго світ не мав поняття про жахи тортурування нею буддистів, що становлять 75% всього населення Південного Вієтнаму. Цей нагий садизм масового злочинства й мученництва у всій своїй понурій наготі виявився аж після того, як 1 листопада військо нарешті повалило диктатуру президента Дієма, його брата — головного начальника поліції Нгу і їхнього третього брата — католицького єпископа Тгука та їхньої всевладної дорадниці — жорстокої мадам Нгу — жінки кривавого шефа поліції Нгу — президентового брата.

Душили, виривали нігті, мучили електрикою

„Вони бичували мене, розтягнули вздовж лавки й прив'язали до неї, душили водою й рушником, поки я не знімала", — розповідає молода гарна машиністка з трохи сороміязою усмішкою. „Це було в п'ятницю, сказала вона, — тільки за пару годин до того часу, коли південно-вієтнамський уряд президента Нго Дінг Дієма вибухнув серед вогню гарматніх вибухів, а терористичні таємна поліція його брата — Нго Дінг Нгу ще далі діяла."

„Дія машиністка — це 29-літня Говінг Тгі Донг, канцеляристка з британської амбасади, і вона віруюча буддистка. Тисячі таких, як вона, т. зв. „політично неблагонадійних", відчули на собі жало таємної поліції...", — передає з Сайгону (столиці Півден. Вієтнаму) кореспондент "Associated Press" (8. XI. 1963).

Мученництво буддистів у концтабарах

„Багато студентської молоді обох статтей кажуть, що їх силувано пити воду з милом, і то по кілька кварт на день, аж поки з них не почала текти кров. Одна з молодих дівчат, яка в пагоді (буддистський святині) Кса Ля молитвою дякувала за визволення, сказала, що до її грудей включали електроди польового радіоапарату".

„Багато (американських военних) дорадників і закордонних кореспондентів бачили цю різнородність тортурування...", — інформує вищезгаданий часопис.

Офіційний протест жидів

Проти вищезгаданої заяви пастора Гантера виступив В. Гюнтер Плавт — старший рабин синагоги Святиня Священного Цвіту в Торонті, і він сказав, що проповідь цього пастора — це „від новлення антисемітизму". Проти згаданої проповіді пастора Гантера виступили також два світські провідні жиди в імені своїх організацій: Сидні М. Геррис голова Крайового Об'єднаного Комітету Зв'язків Канадського Жидівського Конгресу та Б'наі Бріт, і Б. Дж. Кайфен директор Екзекутиви цього ж Комітету.

З. Р. В. — Твердження пастора Г. Гантера, що жиди взагалі „страждають секуляризмом" (відчуженням від релігії), немає підстав уважати згідним з дійсністю. Ледве чи ще який інший народ тримається своєї релігії так сильно, як жиди

Проти жидів у Канаді це вже не перший раз підносяться цього роду докори, що їх висловив пастор Г. Гантер. Наприклад „Руперте Ленд Нюз" — орган Англіканської Церкви в Канаді, у числі за 14 грудня 1962 р. у редакційній статті заявив був, що „унітаріяни, комуністи, жиди... зробили змову, щоб не допустити релігії до наших державних шкіл".

У відповідь на це А. Н. Робинсон голова Вінніпезької Шкільної Ради, у своєму виступі по телевізії 15 грудня 1962 р посудив редактора органу „Руперте Ленд Нюз" в „антисемітизмі" та в уживанні „гітлерівського стилю" в кампанії проти унітаріян, комуністів і жидів.

Митрополит Говард Г. Кларк — примас Англіканської Церкви в Канаді, 18 грудня 1962 р. свій довший коментар до вищезгаданої редакційної статті в „Руперт Ленд Нюз" закінчив так: „Це є те, що сказано в цій редакційній, і це є правда" („Да Виннипег Трив'юн" 18. 12. 1962).

Єзуїтський орган-тижневик „America" в останньому тижні серпня 1962 р. обвинуватив „малу, але всюди голосну частинку всього жидівства", яка веде „кампанію за те, щоб наші (державні) школи стали світськими", та що ця „частинка" жидів причинилася до того, що Верховний Суд США, якого прозвали „Судом Воррена", цього року усунув з державних шкіл молитву. (Цей же Верховний Суд США, якого прозвали „Судом Воррена", цього року усунув з державних шкіл читання Св. Письма, отже там уже немає нічого з релігії, — ред. В.).

На Волині 1963 р. закрито 200 церков

За даними советської преси, на протязі 1963 р. на Волині закрито 200 церков, а в усьому СССР за цей час зліквідовано 2000 церков.

Пастор Г. Гантер:...

(Закінчення з 1-ї стор.)

„Всеч. Гордон Гантер..., як це він сам висловився, критикував намагання жидів повалити навчання релігії в державних школах, — інформує Canadian Press" 12 листопада ц. р. „Мало того, що жиди, здається, самі найбільше страждають секуляризмом (відчуженням від релігії), то ще й провідниками секуляристичної кампанії в Канаді є жиди, — заявив цей настоятель-протестант. Він сказав, що жиди повели кампанію за переміщення Канади в безбожну країну".

Офіційний протест жидів

Проти вищезгаданої заяви пастора Гантера виступив В. Гюнтер Плавт — старший рабин синагоги Святиня Священного Цвіту в Торонті, і він сказав, що проповідь цього пастора — це „від новлення антисемітизму". Проти згаданої проповіді пастора Гантера виступили також два світські провідні жиди в імені своїх організацій: Сидні М. Геррис голова Крайового Об'єднаного Комітету Зв'язків Канадського Жидівського Конгресу та Б'наі Бріт, і Б. Дж. Кайфен директор Екзекутиви цього ж Комітету.

З. Р. В. — Православні навпаки: католицьку релігійну спільноту визнають терміном „Церква", їхніх духовних називають словом „священик" і т. д. Навіть не в листах до папи, а у статтях (напр., Митр. Іларіон у журн. „Віра й Культура" за листопад 1963 р.) називають папу „Святішим Папою". не знаходячи на це, що католицтво з православної точки погляду є єресію. Але в цьому відношенні православні не мають взаємности з боку офіційного католицтва.

Церква й „біньго"

Мафія може захватити контролю над „церковним біньго"

Шеф поліції Джеймс Меккі в Торонті остеріг у листопаді 1963 р., що широкозакроєна криміналістична змова (мафія) в Торонті півтора року тому вже майже опанувала була всі осередки гри в „біньго" в Торонті. Тепер ця мафія знову чинить зусилля здобути контролю над цим прибутковим „гемблінгом", сума якого в Торонті 1963 р. сягає до 6,000,000 долярів. Не було б несподіванкою, якщо б мафія потаємно захватила контролю й над „церковним біньго", сказав він

Виявили текст резолюції

Комуністична партія за відділенням Квебеку від Канади

Резолюція 17-і Крайової Конвенції Комуністичної Партії Канади

Ще перед тим, як усі інші чинники, які є за відділенням провінції Квебеку від Канади не зробили жодних офіційних рішень у цій справі, Комуністична Партія Канади на своїй Крайовій 17-й Конвенції в січні 1962 р. ухвалила була резолюцію на користь сепаратистичного руху у Квебеку. Але тільки тепер, коли рух сепаратизму в Квебеку став голосним і „модним", а різні чинники вважають добром Канади захищати домагання сепаратистів, і навіть уряд Канади узяв цю справу за одну з головніших точок своїх зацікавлень та намагається якось хоч компромісово задовольнити домагання сепаратистів, Комуністична Партія Канади почала популяризувати свою, вищезгадану Резолюцію, текст початку якої подаємо нижче:

„Ця XVII Крайова Конвенція Комуністичної Партії Канади зобов'язуєть-

Гірше, ніж у минулому

Ватиканський Собор називає православних не Церквами, а „групами"

Тільки речник Православної Церкви в Греції протестує проти цього

Низку труднощів, які стоятъ на шляху до розмов Православія з Католицтвом, вичислив професор богословія Нікос А. Нісіотіс з Атенського університету.

„Так само є трудність і в цьому, що в документах Собору (II Ватиканського) всі інші Християнські Церкви (поза католицькою) далі називаються „спільнотами" (англ. „communities"), сказав він, — інформує католицький часопис „The Register" (Денвер, Кол., США) 10 листопада ц. р.

З. Р. В. — Православні навпаки: католицьку релігійну спільноту визнають терміном „Церква", їхніх духовних називають словом „священик" і т. д. Навіть не в листах до папи, а у статтях (напр., Митр. Іларіон у журн. „Віра й Культура" за листопад 1963 р.) називають папу „Святішим Папою". не знаходячи на це, що католицтво з православної точки погляду є єресію. Але в цьому відношенні православні не мають взаємности з боку офіційного католицтва.

Нова партія Квебеку – ліва

Рух до політичної самостійности Квебеку зазначується в різних його ділянках. У листопаді 1963 р. там постала нова партія, тим разом — соціялістична, і вона також є за самостійністю Квебеку, і проголосила себе виключно квебекською. Її зв'язки з Ново-Демократичною Партією Канади будуть „люзні".

Провідником нової партії обраний Мішель Шартран (Chartrand) — визначна постать у політичному житті Квебеку.

Критика явище позитивне, сказав папа

У неділю 22 вересня папа Павло VI приїхав на авдіенцій цілу Римську Курію і між іншим порадив її прислухатися до критики, бо вона є „явищем позитивним і з неї треба користати", сказав він, інформує УПБ, Рим 30 вересня 1963.

На Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпегу

Манітобська Екзекутива Союзу Українок Канади спільно зі своїми відділами влаштує величаву імпрезу в четвер, 19-го грудня 1963 року в користь будівельного фонду Колегії св. Андрея у Вінніпегу.

Ця імпреза відбудеться в авдиторії крамниці Годсон Бей у Вінніпегу, яка міститься на 6-ім поверсі. Від години 11:00 до 2:00 буде **обідня перекуска**, від 2:30 до 5:00 **чайне прийняття.** Також буде **Різдвяний ярмарок** де можна буде купити вишивки, ручні роботи, потрібні речі для Свят-Вечері, як мак, мід, пшеницю, сушені підпеньки, Різдвяні прикраси, як колоски пшениці, і т. п.

ЗВЕРНЕННЯ
до громадянства в провінції

Провінціяльна Екзекутива просить громадян, а особливо жінок, надсилати речі до продажі на цьому ярмарку і тим допомогти до успішного переведення імпрези. Речі можна надсилати на адресу:

Ukrainian Women's Association of Canada
575 Dufferin Ave.,
Winnipeg 4, Man.

ЗВЕРНЕННЯ
до громадянства Вінніпегу й околиці!

Не забудьте! В четвер, 19-го грудня, в день св. Миколая, приходіть самі та приведіть своїх знайомих. Від год. 11:00 ранку до 5:00 по полудні.

Манітобська Провінціяльна Екзекутива Союзу Українок Канади.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видане Видавництвом Собора Еклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границю — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в США — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„НАЦІЯ" Й „ЕТНІЧНА ГРУПА"

В Україні слово „нація" вживалося в приблизному такому значенні: даний народ, не конче державний, але свідомий свого імені і пов'язаний в одноцілє мовою, культурою і державницькими ідеалами з минулому, сучасному та в спільних планах на майбутнє.

У Канаді слово „нація" означає всіх горожан цієї держави, отже тому саме слово „нація" також означає державу. Так само й організація Об'єднаних Націй означає Організацію Об'єднаних Держав.

Коли хто вживає вислову „українська нація в Канаді", то в канадському розумінні це означає: „українська держава в Канаді".

Населення Канади складається з був-ших частинок різних націй, і тут прийнято називати їх „етнічними групами". Можна вживати й інші, відповідні до тутешніх обставин, терміни, як: „українська спільнота", „українці", „українська народність".

Вислів „українська нація в Канаді" не відповідний також і з точки погляду „старокраєвого" значення цього слова, бо ж у Канаді є тільки частинка української нації, а не вся українська нація.

У Канаді уми досить розпалені справою так званого „двокультуралізму". Поруч англійців і французів, тільки українці організовано взяли участь у захисті права на своє культурне етнічне самозбереження; вони включилися у змагання, і тому їм важливо уточнювати всі ці терміни, які вони тут уживають.

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ ПАТРІЯРХАТ?

Дехто тепер особливо оживлено, хоч радніш приватно ніж офіційно, починає говорити про потребу створення Українського Православного Патріярхату.

У часах сімох Вселенських Соборів (перед відходом Римської Церкви від Вселенської Церкви Православної 1054 р.) було 5 Патріярхатів: Антіохійський, Олександрійський, Єрусалимський, Римський, Константинопольський, — рівні один одному.

Відійшовши від Вселенської Церкви, Римський Патріярхат проголосив себе окремою Церквою, а згодом почав творити свої католицькі т. зв. „патріярхати", щоб вони підлягали папі. Наприклад, епархія італійського міста Венеції є „патріярхією", а кожночасний її єпископ автоматично стає „патріярхом", хоч не кожен з них є кардиналом; а титул кардинала є вищим за титул католицьких „патріярхів".

Чому українські патріоти бажали б, щоб був Український Православний Патріярхат? А тому, що це найвище почесне звання автокефальної (незалежної від чужих властей) Церкви надало б більше поваги цій Церкві і її народові. Це справа тільки поваги, а не юрисдикції.

Але щоб Патріярхат міг надати нашому народові поваги, то для цього справу Патріярхату треба розуміти так, як її розуміли за давніх часів, — тоді, як один за одним творилися п'ять вищезгаданих Патріярхатів.

Якщо б, однак, православні українці уявляли собі Патріярхат на подобу католицьких „патріярхатів", наприклад, „патріярхат" Лісбони, „венецький патріярхат" і т.п., то такий підхід до справи Патріярхату був би неповажним, і він нікому чести не приніс би, отже й творення Патріярхату розминулось би з своєю метою.

Є підстави надіятися, що Україна, коли буде вільною, створить Український Православний Патріярхат. Обов'язком православних українців поза межами України є допомагати українській нації, щоб це сталося якнайскоріше.

Православні українці поза межами України та їхні ієрархи майже всі є горожанами різних держав західнього світу. Чи можуть вони поза Україною творити „Патріярхію Київську і всієї України", таким чином претендуючи на Україну, якої вони не є горожанами? Якщо б однак вони поза Україною таку Патріярхію („Київську і всієї України") створили нате, щоб згодом передати її Україні, то чи Україна прийняла б її? Чи може Україна заявила б, що вона сама собі створить і проголосить Український Православний Патріярхат у Престольному Городі Києві, де Апостол Андрій Первозванний основав Українську Православну Церкву, отже й зледковажить „закордонно-еміграційний Патріярхат", створений десь там поза Україною і без участи України? У такому випадкові заіснували б два Патріярхати: один поза Україною, а другий в Україні.

Чи може б основати Український Православний Патріярхат спеціально для українців поза Україною, без заміру згодом переводити цю Патріярхію в Україну, а Україна щоб сама для себе створила Патріярхат Київський і всієї України? Тоді також заіснували б два Патріярхати.

У нас немає точної статистики всіх православних українців поза Україною, які погодилися б створити свій Патріярхат спеціально для українців у розсіянні. Але якщо їх знайдеться трохи більше, ніж пару соток, то чи їхнє число буде пропорційним для того, щоб на таку відносно невеличку Церкву накласти велику своїм почесним званням „корону" Патріярхату, — чи не було б це насліду-вання католицьких „патріярхатів" венецького типу?

У нас є поєднання трьох Церков-Митрополій, а головно порозуміння між ними, щоб однозгідно діяти у справі зовнішніх зносин. Чи єпископи всіх згаданих Церков дотримуються цього порозуміння? Правда, це все ж таки незалежні (автокефальні) Церкви, і це поєднання (порозуміння) в потребі може перестати бути зобов'язливим. Але що ж було б тоді, якби був патріярх, а деякі єпископи у своїх країнах діяли б на власну руку у справах зовнішніх зносин — зносин з чужими Церквами.

Якщо б титул „патріярх" був особистим титулом як наприклад титул „Блаженний" тільки даного ієрарха, який йому було б надано за його особисті заслуги, але цей титул уже не відносився б до його наслідника, то тут не було б проблєми; бо ж двного, особливо заслуженого для українського народу та його Церкви свого Первоієрарха України у вільному світі таким титулом пошанували б. Але ми маємо на увазі не в першу чергу справу надання патріярщого титулу даному Первоієрархові, а повищення раз на завжди самої Церкви-Митрополії до почесного звання Патріярхату; і саме тут виринає низка труднощів, що про деякі з них згадано вище, і про які дехто з тих, що пропагує „еміграційний" патріярхат, мабуть взагалі не думає.

„Двокультуралізм"

Манітобський відділ СУС вишле петицію в Оттаву

„Манітобський Відділ Союзу Українців Самостійників вишлє до Королівської Комісії Двокультуралізму і Двомовності петицію („бріф")... У цій резолюції (СУС у Манітобі) сказано, що одиноко основою взаємної толеранції, доброї волі й пошани є така система, яка дозволяє всім канадцям зберігати й плекати їхню культурну спадщину та мови, які окормляли їх" („Да Вінніпег Триб'юн", 12. 12. 1963).

З.Р.В. — Ця інформація подана після З'їзду Манітобського Відділу СУС 8-10 листопада ц. р.

В'язниця в програмі шкільного виховання

Один з членів новозеландського парляменту запропонував, щоб шкільна дітвора час до часу оглядала життя у в'язницях, щоб знала, що її чекає у випадку злому нею законів. Це відвідування в'язниць мало б бути частиною шкільного виховання.

Українець в Америці пожертвував 10.000 дол. на Церкву

Микола Гуда пожертвував десять тисяч долярів на будову української православної церкви-пам'ятника в Бавнд Брук, США., повідомило „Українське Православне Слово" (за листопад-грудень 1963 р.).

З.Р.В. — Серед пожертв на Колегію Св. Андрея досі найвищою є сума $5000, що пожертвував п. Котелко.

10-ліття з дня упокоєння Бл. п. Митр. Полікарпа

†

22 жовтня цього року сповнилося 10 літ з дня смерти Блаженнішого Полікарпа, Митрополита Української Автокефальної Православної Церкви на чужині.

Бл. п. Митрополит Полікарп упокоївся 22 жовтня 1953 року в Оль-ней-су-Буа, біля Парижа у Франції.

Французи в Манітобі не мають релігійних прав?

Заява проф. В. Л. Мортона — голови Манітобського Дорадчого Комітету у справі „двокультуралізму і двомовности"

Проф. В. Л. Мортон з Манітобського університету „вважає несправедливими Акти Провінції з 1890 й 1916 років, якими скасовано права релігії й мови французів у Манітобі", — повідомив „Да Вінніпег Триб'юн" 19. XI. 1963.

Ця інформація подана у зв'язку з повідомленням про це, що прем'єр Манітоби консерватист Даф Роблин в листопаді 1963 р. створив провінційний Дорадчий Комітет для досліджування евентуального проекту офіційного введення в усій Канаді англо-французького двокультуралізму і двомовности, за чим є проф. Мортон, голова згаданого Комітету. Члени Комітету: Рене Префонтен (француз — політик, передовий речник домагання, щоб уряд Манітоби фінансово утримував приватні католицькі школи); д-р П. Г. Т. Торляксон — лікар, ісландського походження, прихильник мовних і культурних прав усіх етнічних груп у Канаді (речник „культурної мозаїки"); Рей Брик — українець, працівник броварні.

З.Р.В. — Тому, що „французької релігії" немає, то й не реально й не логічно включати справу релігії до проблєми французів у Канаді. Проф. Мортон, мабуть, має на увазі католицьку релігію. У Канаді, однак, згідно з Конституцією, всі релігії мають свободу існування. Якщо в котрійнебудь з провінцій не все гаразд із свободою інших релігій, крім католицької, то це лише у Квебеку.

Світова Рада Церков

Суперечності між православними й протестантами

Православні протестують проти порушування протестантами справи церковного вчення у Світовій Раді Церков

На цьогорічному роковому засіданні Центрального Комітету (100 осіб) Світової Ради Церков у Рочестер, Н. Й., США, у першій половині вересня ц. р. виникли суперечності між православними й протестантами: протестанти намагаються, щоб Світова Рада Церков була також ареною взаємних впливів на віроісповідання (щоб православні наближалися до протестантського розуміння віри), а протестанти щоб, евентуально, прийняли дещо з православного віруваннн); натомість православні кажуть, що до Світової Ради Церков належить справа практичного християнського співжиття й діяльности, при взаємній толеранції різниць у віруванні.

На цьому засіданні, як інформує журн. „Таймс" (13. 9. 1963), „брунатнобородий митрополит Нікодим (Ротов) з Московської Патріярхії висловив зверстереження, що православні єпископи ще не чували такого, щоб ця Рада „вважала себе установою екклезіологічного (що відноситься до віровчення Церкви) значення".

Сирійський православний священик Павло Вергіз сказав: „Якщо б Церкви (Православні) були знали це, то багато з них не належали б" (до СРЦ).

З. Р. В. — Секретар СРЦ від часу її основання (15 років тому), Віссерт Гуфт натискає, щоб СРЦ робила також і поправки у вірі різних Церков. До СРЦ належать протестантські Церкви і велика більшість Православних, — разом 209.

Культ Бандери?

Викрили тайний монастир, каже Москва

Советська преса, каже, що у Львові викрили тайні жіночі монастирі

Советська влада викрила у Львові тайні католицькі жіночі монастирі, твердить советський журнал „Огонек" (чит. „Ага́нек").

Ці сестри працювали у львівських лікарнях, але в приміщенних свого конвенту переховували протисоветську літературу і прапори Степана Бандери, який був провідником українських націоналістів під час 2-ї світової війни.

З.Р.В. — Ширшу вістку про це, на основі журн. „Огонек" подав щоденник „Свобода" в США 13. XI. 1963, без коментарів.

Вперше в історії

II Ват. Собор проголосив свободу релігії

„Собор у вівторок (19 листопада 1963 р.) довгими оплесками привітав предложення тексту (проекту), в якому він специфічно повторив (?! — р. В.) вирення Римо-Католицької Церкви у свободу релігії", повідомив з Ватикану канад. щоденник „Tribune News Roundup" 20. XI. 1963.

З. Р. В. — Під терміном „свобода релігії" Католицька Церква практично розуміє тільки свободу для католицької релігії — там, де вона свободи не має (в країнах з комуніст. владою) і там, де вона свободу має, але хоче зайняти панівне становище (напр., в Канаді, США й т. д.). Але де Католицька Церква опанувала державну владу, там переслідується християн не-католиків (напр. в Іспанії, в деяких країнах Латинської Америки, а також частково в Італії), але папа ще ні разу не осудив за це католицьких церковних чинників у згаданих країнах.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„НЕ СТОСУЙТЕСЬ ДО ВІКУ ЦЬОГО, АЛЕ ПЕРЕМІНІТЬСЯ ВІДНОСНО ВАШОГО РОЗУМУ, ЩОБ ПІЗНАВАТИ ВАМ, ЩО ТО Є ВОЛЯ БОЖА, — ДОБРО, ПРИЄМНІСТЬ ТА ДОСКОНАЛІСТЬ" (Рим. 12:2).

У житті, стосуючись тільки до віку цього, можна переживати різні невдачі — нещастя. Чи віримо ми, що те саме життя, але з Богом, може виповнитись зовсім іншими якостями, — як добром, приємністю, а навіть досконалістю?

„РИМ... ДУХОВИЙ ЦЕНТР УКРАЇНИ"?

„Рим сьогодні являє собою духовний центр України", — це дослівно сказав проф. д-р Володимир Янів — голова Українського Християнського Руху, у своїй промові на студійних Днях Українського Християнського Руху в Римі 13 жовтня 1963 р., де, крім укр. катол. єпископів, були „наші науковці, культурні й суспільні діячі...", як інформує укр. катол. болетень „Вісті з Риму" 21 жовтня 1963 р., де також подано повний текст промови д-ра Янова.

Влада Чехословаччини звільнила з в'язниці кат. єпископів

Комуністична влада Чехословаччини звільнила з в'язниці (після 12-літнього ув'язнення) римо-католицького єпископа Йозефа Берана й 4-х інших римо-катол. єпископів. Чи еп. Беранові дозволять надалі залишитися в цій країні, — ще не відомо, — подала телевізійна станція СІБІСі у вечірніх вістях 3 жовтня.

З. Р. В. — Це один з наслідків політичного порозуміння Ватикану з комуністичними режимами, і політичний „дарунок" другій сесії 2-го Ватиканського Собору якраз на початки цієї сесії.

Церковний цензурний закон Кат. Церкви

Цензура й заборона книг, журналів і газет, що не подобаються Ватиканові, нормується 1384 Каноном Кодекса Канонічного Права Католицької Церкви

Канон 1384. — „Церква має право вимагати, щоб католики не публікували жодних книг без попереднього пред'явлення їх для того, щоб вона видала про них свою думку й дала свою згоду, і з благодійних причин забороняє читати такі книжки, що їх видав будь-хто. Усі ці приписи, які під цим оск титулом відносяться до книжок, нехай відносяться також і до часописів, періодиків та всіх інших публікованих писань..."

З'ЇЗД КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

Загальні Збори членів Колегії

У зв'язку з роковим З'їздом Колегії Св. Андрея, у суботу 9 листопада, в залі Катедри Пресв. Трійці в Вінніпезі відбулися загальні збори членів Колегії.

З'їзди Колегії відбуваються щороку. Давніше ці З'їзди мали рутиновий характер: здавалися звіти, обговорювалися біжучі справи, накреслювались плани на черговий рік, вибиралися нові члени Дирекції Колегії. Останні З'їзди мали вже живіший характер; там вже починала обговорюватись справа будови нової Колегії й ставились рішучі питання про неї. Всім було ясно, що така подія, як побудова нової Колегії буде мати далекосяжні наслідки; але ясне було й те, що така будова вимагатиме багато рішучости, праці, а тимбільше грошей. Отже за обговореннями, плануваннями, вироб нівірою в довершення діла — збудування нової Колегії, що мала ще тільки колись розпочатись, відбувались З'їзди членів Колегії Св. Андрея.

Цьогорічний З'їзд був поставлений вже перед неймовірним фактом: нова Колегія Св. Андрея вже побудована на площі Манітобського у н і в е р с и т е т у! Учасники З'їзду вже мали нагоду оглянути гарні будинки нової Колегії, — мали нагоду переконатись, що неймовірне сталося: вимріяна нова Колегія Св. Андрея, асоційована з Манітобським університетом, гордо красується серед інших учбових установ на площі згаданого університету.

Жертвенна праця Дирекції і Комітетів

На загальних зборах, що почалися о годині 2-ій по полудні в суботу 9 листопада цього року, члени Колегії довідалися, що вся маса праці у підготовлюванні і переведенні будови Дирекцією Колегії — це позагодинна праця кожного із її членів. Всі члени Дирекції і окремих її Комітетів — це працюючі люди, що працюють у різних ділянках життя, починаючи професорськими катедрами в університеті і кінчаючи різними професійними установами

Отець С. В. Савчук — голова Дирекції і принципал Колегії, звітуючи це перед З'їздом, висловив глибоке признання Комітетам — збірковому і будівельному — за їхню віддану працю, щодо нагляду і керування будовою нової Колегії.

Говорячи про кошт будови, о. д-р Савчук сказав, що загальний кошт Колегії, що тепер докінчується, виноситиме $1,004,460.00 (один мільйон, чотири тисячі і чотириста шістдесят долярів) Щоб розплатитись за будову і перебрати ключі нової Колегії, Дирекція Колегії мусить мати ще понад 184 тисячі долярів, сказав о. Савчук.

Окремі звіти

Про стан Богословського факультету — число студентів, професорський склад тощо, звітував о. ігумен І. Скакальський — духовний настоятель Богословського факультету.

Проф. Кондра — голова Будівельного Комітету, звітуючи про працю цього Комітету сказав, що його праця, як голови Комітету, не була легкою, — зате ж через взірцеву кооперацію й сумлінне відношення членів Комітету - д-ра Черевика і п. інж. М. Ласького — праця ця була приємною.

Проф. Кондра показав З'їздові світлини з будинків нової Колегії, при чому пояснював на що певний будинок, чи окремий відділ його є призначений. Із цих інформацій З'їзд довідався, що наша нова Колегія Св. Андрея у Вінніпезі є забезпечена всіми вигодами й вимогами модерної школи та що кожен жертводавець має всі підстави тепер гордитись нею.

Суддя Соломон — голова Збіркового Комітету, звітуючи працю свого Комітету заявив, що не дивлячись на потребу великої суми грошей, відгук жертводавців на заклик Збіркового Комітету був добрий. „Люди розуміють Колегію — сказав він, „хоч не всі ще свідомі того, скільки грошей Колегія буде потребувати". Він закликав членів Колегії перестати думати старими категоріями гроша, бо навіть „50-долярові пожертви кожного для потреб Колегії замалі. Колегії треба Котелків" — продовжав суддя Соломон (п. Котелко подарував Колегії 5,000 долярів).

Говорячи про значення Колегії суддя Соломон сказав, що велике значення Колегії є не тільки для нашої Церкви; „Колегія важна, для всього і для всіх. Тому кожен повинен відложити для неї 5% свого прибутку. 184 тисячами долярів будову закінчимо. Але, як буде із утриманням Колегії?" — питав він, і сказав, що утримання Колегії треба забезпечити також. Для цього суддя Соломон поставив у приклад одну етнічну групу, яка зобов'язує кожного члена свого суспільства у Канаді жертвувати на утримання своїх виховавчих установ по 10% їхнього прибутку. „Зрозуміймо і ми свої потреби та довіряймо самі собі! Кожен мусить зрозуміти, що лише ми самі можемо себе забезпечити. А це зможемо зробити тоді, коли будемо жертвувати так, щоб аж заболіло!" — сказав суддя Соломон.

Дискусія

Після звітів почалась дискусія. Виступивши першим, п. В. Сарчук зазначив, що разом з кампанією за фондами треба повести сильну кампанію і за студентами. „Це також дуже важна справа. Інституції мусимо заповнити студентами!" сказав п. Сарчук.

Суддя М. Стечишин звернув увагу на бібліотеку Колегії. „Це ж буде наш одиночний центр, і в ньому треба зібрати все!" Він ще раз пригадав, що свою велику бібліотеку віддає Колегії, і підклав думку, щоб Дирекція пробувала збирати книжки від людей. „Люди мають унікальні речі, які можуть змарнуватися. Їм місце у бібліотері Колегії. Це наші дорогорінності і, якщо ми їх збережемо, за них колядкують нам наші нащадки" — сказав суддя Стечишин. Він також піддав думку, щоб звернутися до громад, які часто витрачають гроші на велеторгівні речі та просити їх, нехай вони придбають щось за ті гроші для Колегії. Ними такі громади зробили б дійсно добре діло і оставили б добру славу про себе.

Отець д-р С. В. Савчук, дякуючи судді Стечишину за його підтвердження, що він жертвує свою бібліотеку Колегії, закликав всіх давати до бібліотеки Колегії кожну книжку, яка буде потрібна чи го для збереження її в бібліотеці, чи для обміну книжок з іншими інституціями.

Шість членів Дирекції, яким вийшла каденція цього року, були вибрані З'їздом поновно в склад членів Дирекції.

З'їзд вірить в Колегію

Цьогорічний З'їзд Колегії відбувся по-діловому; добра віра й душевна згода втішала всіх учасників З'їзду; важливі внески приймалися без вагань, — будовою нової Колегії задоволені всі. При цій нагоді учасники З'їзду і ще раз виявили свою віру в добре діло будови нової Колегії і зложили поміж собою понад 6,000 долярів на докінчення її. Цей факт говорить сам про себе: Колегія Св. Андрея — це необхідна учбова установа для українців Канади, тому її підтримують всі. Колегія заслуговує на це. Вона вже 17 років оправдовувала себе. А тепер своєю науковою трибуною вона буде говорити світові про її будівничих — про українців. Ми так хочемо, щоб про нас знали усі, — щоб знали правду про нас. Досі українці ще не мали такої наукової установи, щоб через неї свобідно говорити правду про себе, про своє минуле. Такою трибуною для українців має стати Колегія Св. Андрея у Вінніпезі з її дослідничим відділом. Властиво цей дослідничий відділ має оправдати Колегію як наукову інституцію українців Сутo богословською школою вона була досі і могла остатись такою на старому місці. Тепер в асоціації, а згодом в афіліяції з Манітобським університетом, Колегія Св. Андрея має стати науковим центром — „кузнею" українського духа для українців Канади, і вільного світу взагалі. Канада не хоче, щоб ми губились, затирали по собі слід; вона хоче, щоб ми були добрими громадянами та щоб берегли свою духову спадщину: віру, культуру, — вона не хоче бачити нас неоприділеними

У Канаді ми вже довго живемо своєю Церквою, — Церквою наших славних князів, гетьманів. Це Церква, що її врятувало нам наше славне козацтво. А тепер маємо вже й свою духову „кузню" — Колегію Св. Андрея у Вінніпезі. Наша Церква і наша Школа — це наше релігійно-культурне обличчя. Не забуваймо про них!

Бенкет з нагоди З'їзду Колегії

Бенкет цей відбувся у Ст. Чарлс готелі в суботу ввечері. Бенкетна заля була заповнена учасниками З'їзду й гістьми. За головним столом сиділи вибрані гості: Бляж. Митр. Іларіон, Вл. Борис, гість з Саскатуну — проф. Дж. В. Симпсон, о. д-р С. В. Савчук, представники різних організацій та установ.

Господарем бенкету був проф. Конхра, — головним промовцем — проф. Дж. В. Симпсон; його представив гостям д-р Черевик.

Проф. Дж. В. Симпсон — це старий друг українців. З професії — він історик; з українцями дружить давно, він добрий українознавець, — читає й говорить по-українському.

Промова проф. Дж. В. Симпсона

Свою промову проф. Симпсон виголосив по-англійському. Він висловив своє миле вдоволення, що може бути між друзями та що йому був даний вибір теми. „Вітри Змін" була його тема.

Проф. Дж. В. Симпсон говорив про мову, про специфічну властивість мов взагалі та про особливу ціну кожної мови зокрема. Кожну мову треба шанувати й берегти. Він, наприклад, все своє життя сторожить мову англійську і признається, що ця сторожа — це чистилище на землі

У слов'янських мовах проф. Симпсон підкреслив характеристичність їхніх ділянок та чуттєву якість окремих говірок. Багатство мови — в грунтовному вивченні її, сказав проф. Симпсон. Кожна мова означає щось.

(Закінчення на стор 8)

Вісті із світу

СТОКТОН, КЕНСАС. — Ім'я американки Madalyn J. Murray з Балтимор, Мд., назавжди буде записане в історії атеїзму Америки: цього року вона заснувала біля Стоктону в Кенсас, США, „Центр Атеїзму" — установу розташовану на 80 акрах землі. Це вона почерез Верховний Суд Америки („Суд Ворренa") на протязі 1962-63 років усунула з державних шкіл США молитву, читання Св. Письма і взагалі все релігійне — на цій підставі, що „мовляв, конституційно Церква відділена від держави.

ПАРИЖ. Часопис „Le Monde" у вересні р. повідомив, що сирійський єпископ у Парижі, Ігнатій Газім, з-під юрисдикції Антіохійського Патріярха Феодосія IV перейшов в юрисдикцію Московського патріярха Олексія.

ІНДІЯНАПОЛІС Орган тутешньої катол. єпархії „Criterion", недавно звернувся до свитського католицького ордену „Лицарі Колумба" в Америці, щоб вони виреклися свого кличу „лише для білих". І щоб почали приймати у свої ряди також і негрів. (В Америці масони приймають негрів, але окремо існують масонські ложі для негрів, а окремо для білих).

БАНД БРУК, США У журналі „Українське Православне Слово" (за листопад-грудень 1963 р) органі Української Православної Церкви в США під проводом митр. Іоанна (Теодоровича) поміщений репортаж п.з. „Вл. Архиепископ Мстислав відвідав Вл. Митрополита Іларіона". Це ці самі інформації, що найперше появилися були в щоденнику „Свобода", і що дещо з них спростувала Канцелярія Його Блаженства Митрополита Іларіона листом до редакції „Вісника" (число за 15 листопада 1963 р.).

КАРТЕРЕТ, США Тутешня українська православна „Парафія Св. Димитрія спомагає Колегію Св. Андрея в Вінніпезі, асоційовану з Манітобським університетом, надіючись що дехто з її молодих людей, бажаючи бути священиками, вступлять туди на студії", інформує „Catholic Press" 7. XI 1963. Там же сказано, що в церкві цієї Парафії в листопаді ц. р., на Богослуженні, що його відправили отці Іван Гундяк і Петро Мелех, пом'янули жертв комуністичного терору й героїв боротьби з комунізмом в Україні 1919-21 рр., а пожертви, складені на Панахиді, призначено на Фонд Будови нової Колегії Св. Андрея.

ВАТИКАН. У листопаді ц. р. в Римі відбувся з'їзд представників з 27-х країн жидівської організації „Юнайтед Джювіш Аппіл", що займається збиранням фондів на Ізраїль взагалі на допомогу жидівству. З цієї нагоди папа Павло VI прийняв на авдиенції сто жидівських делегатів, очолених рабином Фрідменом з Нью-Йорку.

ВІННІПЕГ. У першій половині листопада 1963 р. в Манітобському університеті відбулася виставка фотографій 48-ох американських „сучасних модерних церков", виставлених 12-ма Церквами різних віроісповідань. Метою виставки було „показати, як архітект допомагає духовенству прибавити богомільців" до церкви шляхом відповідного модерного стилю будови церкви. Інформатором на виставці був Джек Кет з фірми „Мерк, Шарп і Доме", що в Релвей, Н. Дж., США, має свою дабораторію, в якій досліджується способи психологичного приваблювання людей до церкви шляхом того враження, яке на модерну людину робить відповідний вигляд святині.

ЛОНДОН. — В Англії (село Гінтон Сейнт Мері в Північному Дорсеті) коваль В. Дж. Гайт, в лист. 1963 р. підготовляючи грунт під підвали на шону, городником попав на щось тверде, і коли він прокопав більше, то попав на підлогу з мозаїки. Посеред підлоги — образи з мозаїки: голова й плеч мужчини, з виголеною обличчям і білорусим волоссям. За його головою — монограм з грецьких буков: Х. Р. („Xi, Po"). Професор Джоселін Тойнбі з університету Кеврідж каже, що це дуже рідкісна мозаїка другої половини 4-го століття по Н. Р. Р. НР. Пірс — куратор Музею графства Дорчестер, не сумівається, що це образ Христа, а цілість мозаїки — це підлога давньої римської вілли.

СЕН-ФЕРЕОЛ', КВЕБЕК. — Католицька Шкільна Комісія закрила в цій околиці 9 шкіл, бо не було чим оплатити вчителів. Щоб утримати ці школи, треба було піднести шкільний податок з $1.50 до $2.25 на кожній сотні долярів доходу кожної особи на рік, а податковці спротивлялися цьому. Протягом вересня, жовтня й половини листопада ц.р вчителі цих шкіл не отримали платні. (Урядові школи в Квебеку є в управлінні Католицької Церкви для католиків та в управлінні протестантів для всіх не-католиків).

АТІКОКАН, ОНТ. — Парафії Об'єднаної Церкви Канади (Юнайтед Чорч) церковної округи („презбітерії") Кеонра-Рейні Ривер своїм найголовнішим завданням на цю зиму поставили справу рекрутації молодих мужчин як кандидатів на пасторів. Там же видано заклик за більшою дисципліною членів цієї Церкви.

ВАТИКАН. — Більшістю голосів (2000) II Ватиканський Собор 15 листопада постановив змінити назву Таїнства „Останнє Оливопомазання" (для вмираючих) на назву „Оливопомазання для хворих", щоб таким чином не викликати страху в смертельно-недужих.

ЛОНДОН. — Д-р Альберт Швайцер, найславніший лікар-місіонер в Африці, доктор медицини, доктор філософії, філософ, теолог, композитор, філятрополавреат Нобелівської премії, що решту життя свого присвятив лікуванню негрів в джунглях Африки, написав листа до Ральфа Гохгута, в якому він похвалює його драму „Намісник". Молодий німець Р. Гохгут ц. р. опублікувала цю драму (По-німецькому „Штельфертретер", тобто „Намісник" — „намісник Христа (папа), в якій він осудив папу Пія XII, який відмовився запротестувати проти мордування жидів гітлерівцями). „Да Виннипег Фрі Прес" 12. XI. 1963).

З.Р.В. — Гохгут назвав папу Пія 12-го „криміналістом" за це, що цей папа відмовив просьбі жидів запротестувати в обороні жидів. Згадана драма, вперше виставлена в Зах. Берліні 1963 р., швидко обходить сцени великих міст світу.

НЬЮ-ЙОРК. — Джан Дэвис, продавець у книгарні Да Буккеіс Інк., був покараний суддею Бенджемином Гессменом за те, що він продав неповнолітній дівчині (16-літній) примірник повісти з 18-го століття „Fanny Hill" на тему життя англійської повії. У Верховному Суді США суддя А. Клайн 23 серпня 1963 р. упівнавши цю книгарню, сказавши, що згадана книжка „не є немовальною". Але власті Нью-Йорку заявили в половині листопада, що вони будуть робити відклик від рішення судді Кляйна.

Вісті з Канади

● П'ятий Єпархіяльний З'їзд Західньої Єпархії відбувся в Едмонтоні у днях 13 14 листопада ц. р. Участь на цьому З'їзді взяли: Бляж. Вл. Митрополит Іларіон і о. Т. Ковалишин . Голова Президії Консисторії. Гостем на З'їзді був о. д-р С. В. Савчук — президент Колегії Св. Андрея. Він поінформував З'їзд про хід будови нової Колегії та закликав делегатів і гостей, щоб вони далі щиро підтримували кампанію за фондами на Колегію у себе на місцях.

● Побуваючи на Заході, о. д-р С. В. Савчук відвідав, у справі Колегії, Едмонтон, Смоки Лейк і Вегревіл. Скрізь він стрінув гарне відношення до справи будови нової Колегії у Вінніпезі. Доказом того є понад 17,000 долярів, що люди там зложили (у трьох днях) на його руки на докінчення її.

● У четвер, 20 листопада, Управа Вінніпезької Місійної Округи відбула свої другі з черги наради. На цих нарадах Голова Місійної Округи — о. Є. Гриценя, дав звіт про відбуття Місії в Форт Франсіс у днях 16—17 листопада та призначено місійні дні для вінніпезьких парафій: у Катедрі Пресв. Трійці — 15 грудня, у парафії Св. Михаїла — 22 грудня і в Соборі Св. Покрови — 29 грудня. У нарадах брав участь Вл. Борис.

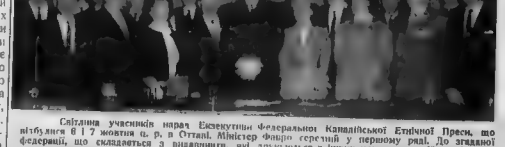

Світлина учасників нарад Екзекутиви Федеральної Канадійської Етнічної Преси, що відбувся 6 і 7 жовтня ц. р. в Оттаві. Міністер Фінансів федеральної скарбниці, що складається з вісьмнадцяти, які зображені в інших мовах як англійська і французька. Всього 23 видавництв. З українців до Екзекутиви Федерації входить о. д-р С. В. Савчук від Видавничої Спілки „Екклезія" та редактор Іван Сирник від „Українського Голосу".

(Закінчення з 6-1 стор.)

Торкнувшись двомовності й двокультуралізму, проф. Симпсон сказав, що ця проблема має національно-політичне підложжя; таке саме повинне бути й вирішення її.

Мови етнічних груп треба зберегти. Спадщина мови, якщо не збережеться у мові розговірній, — мусить зберегтися в науці, в академічних інституціях. Українська мова повинна зберегтись: в родинах, в інституціях, — в Колегії.

Живемо серед життєвих змін, серед яких треба вчитись й відповідно до них пристосовуватись, сказав проф. Симпсон.

Промова проф. Дж. В. Симпсона — це промова реаліста, який бачить життя таким, яким воно в дійсності представляється. Ми йому вдячні за його промову.

Після бенкету слідувала забава з танцями.

(ся)

Жиди за „двокультуралізмом"

Крім англійців і французів, усі інші — „новоприбулі"

Королівська Комісія справ урядового „двокультуралізму" і „двомовности" Канади під перевагою французів

Королівська Комісія в Оттаві 7 й 8 листопада ц. р. прилюдно переслухала низку голосів — індивідуально — приватних і представників різних організацій, щоб почути їхні погляди на пропоновану цією Комісією думку, щоб у Канаді урядово обов'язували тільки дві культури й дві мови: англійська і французька.

Усі інші етнічні групи повинні бути включені або у французьку, або в англійську мову й культуру

Крім англійців і французів, усі інші етнічні групи в Канаді, не зважаючи на це, що вони тут народилися, — це новоприбулі, — так сказав речник Королівської Комісії. І всі ці інші групи повинні включитися або в англійську, або у французьку мову й культуру.

Ця Комісія є під перевагою французів: у ній десять членів — чотири французи, три англійці виховані серед французів у Квебеку, один поляк і один українець (проф. Яр. Рудницький).

На згадному переслуханні опіній різних осіб в Канади провідними речниками Комісії були француз, — всі решта займали пасивне становище.

Комісія покликана урядом Пірсона студіювати цю справу, але видно, що вона зайнялася переконуванням населення Канади, щоб воно заявилося за урядовим „двокультуралізмом" і „двомовністю".

Жиди за „двокультуралізмом" і „двомовністю" в дусі французів

Представник Жидівського Комітету Канади, п. Грейбер, на вищезгаданому переслуханні в Королівській Комісії виступив проти інших етнічних груп, а головно українців, які домагаються „багакультуралізму" в Канаді. Він сказав, що жиди підтримують думку Кор. Комісії, щоб у Канаді урядово були тільки дві культури й мови: англійська та французька.

Жиди не домагаються, щоб уряд підтримував жидівську мову і культуру своїми законами і грішми: жиди за свої гроші утримують свої жидівські школи, в яких навчають дітей своєї мови й культури, хоч жидів не є так багато в Канаді, як українців.

Д-р Глинка: „Це подія на горожан „першої" і „другої" класи, і дискримінація"

Д-р Ісидор Глинка, виступив на переслуханні Кор. Комісії від КУК. Він сказав, що який вклад у розбудову Канади французи зробили у Квебеку, а англійці в заселених ними частинах країни, такий вклад зробили українці на заході Канади, і вони є третьою (після англійців у французів) найбільшою етнічною групою в Канаді.

Д-р Глинка став на становищі „багатокультуралізму" Канади, — щоб тут була культура ані англійська, ані французька, а тільки канадська, — нею повинны бути „мозаїка" (різнородність складників) культур усіх етнічних груп.

Ніхто з Королівської Комісії не підтримав д-ра Глинки; ніхто з переслуханих тоді Комісією делегатів різних організацій не став за ним. Отже д-р Глинки витримав на своїй особі ввесь тягар атаки супротивної сторони. Але, розуміється, коли не врахувати французів, англійців і жидів, то всі інші етнічні групи напевно морально солідаризувалися з становищем д-ра Глинки.

Чи змінять Конституцію Канади?

Закон Канади (Північно-Американський Акт) так нормує цю справу: англійська й французька мова в Канаді є рівноправними тільки в парляменті Квебеку, в парляменті в Оттаві і в усіх судах Канади.

Це значить, що щоб французьку мову, а з нею й культуру, урядово поставити нарівні з англійською мовою у всій Канаді, в усіх ділянках її життя, для цього треба було б відповідно змінити дану точку в Конституції Канади.

Королівська Комісія схильна рекомендувати урядові, щоб він зміняв Конституцію на користь „Двокультуралізму" і „двомовности" (англо-французької).

Делегації індіян лише запрезкали...

Делегатка Федерації індіян пані Моцпор виступила Королівській Комісії вимогу, щоб індіяни — „автохтони не бути забуті на своїй землі", і щоб урядово був заведений не „двокультуралізм" з „двомовністю", а „трикультуралізм" із „тримовністю": індіянський, англійський і французький. Індіяни організовано внесли відповідний „бріф" до уряду в Оттаві.

Нікого іншого, крім делегатки індіян, присутні не вітали оплесками, а властиво — прощали оплесками. Ці оплески — то вже було, мабуть, і все, що індіянам там було дано....

Конференція на Родосі

Суперництво двох патріярхій

Московська Патріярхія намагається відсунути Константинопольську Патріярхію на другорядне місце

На грецькому острові Родосі 26 вересня ц. р. відбулася так звана „Всеправославна Конференція", скликана Константинопольським патріярхом Атенаґорасом І, який на Конференції не був, але його репрезентував там владика Мелітон — митрополит Іераполіса й Тейри і він же член Синоду Константинопольської Патріярхії. Митр. Мелітон був головою Конференції. Там були високопоставлені представники 10-х православних Церков (патріярхатів і митрополій). Грецька Митрополія, яка, хоч і є в складі Константинопольського Патріярхату, відмовилася взяти участи у Конференції, бо стала проти заміру Конференції переговорювати з Ватиканом.

„Москва... проявляє бажання зайняти провідне становище".

Стверджуючи факт труднощів, пов'язаних з пляном переговорів Конференції на Родосі з Ватиканом, журн. „Православная Русь" (28. 9. 1963) інформує, що на цій Родоській Конференції виявилася ще одна трудність: „Як відомо, укладенням винникають і з другого боку: Москва недвозначно проявляє бажання зайняти провідне положення, відсуваючи Вселенського патріярха" (Константинопольського).

З.Р.В. — Серед Митрополій і екзархатів, які ще підлягають Константинопольській Патріярхії, видно нахили уневажнитися від неї, — напр., такі нахили є в Митрополії Греції, а також і серед греків в Америці. Якщо Константинопольська Патріярхія не прихилить собі прихильні до співпраці автокефальних Православних Церков у західній частині світу, визиваючи їхню автокефальність, а не намагаючись їх підпорядкувати собі (що є справою неможливою), то вона не матиме на кому спертися в наступі на неї з боку Московської Патріярхії.

Анна Андерсон має доказати, що вона „царівна Анастасія"

ОСТАННЯ НАГОДА ПІСЛЯ 30 РОКІВ СУДОВИХ ПОЗВІВ

У листопаді цього року в місті Гамбурзі (в Західній Німеччині) відбувається судовий процес, на якому Анна Андерсон буде старатися доказати, що вона є Анастасія Романова — дочка останнього російського царя Миколая II Романова.

Якщо б вона це доказала, то дістала б у спадку по батькові 65 мільйонів долярів.

Анна Андерсон уже 30 років судиться за цю справу, але без успіху. Якщо б вона справу програла, то їй треба було б оплатити судові кошти на суму 70 мільйонів дол., яких вона не має.

Теперішній суд у Гамбурзі — це вже остання ділі цієї загадкової драми, що стала голосною на ввесь світ.

Передплачуйте, читайте і поширюйте „Вісника"!

РІЗДВЯНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Різдвяні картки української мовою, виконані в багатьох кольорах, з гарними написами. Й видані на доброму папері.

Ціни карток з конвертами такі:

1. Різні — **10 ц. одна або 12 карток за $1.00.**
2 Різні — **15 ц. одна або 2 за 25 ц.**
3. Картки з відповідною різдвяною українською тематикою, розміром 4½" x 5½" — чотири серії. **15 ц. одна або 2 за 25 ц.**

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

І ще — о. Конвей покликується й на д-ра Кейва, щоб авторитетом його імені доказувати сповидне перебування Ап. Петра в Римі. Отже — кілька слів про Кейва.

Dr. William Cave, D.D (1637—1713) у самому розгарі Реформації був дослідником історії Церкви, і йому було 20 років, коли почався Тридентський Собор, в моменті закінчення цього Собору йому було 40 літ. Кейв належав до тих рідкісних істориків-дослідників, яким іщлося не про підтримування цієї чи тієї Церкви у їхньому спорі, а йшлося їм про заспокоєння допитливої цікавости — щоб довідатися, по чиїй стороні правда, — а це основна й конечна наукова засада.

В. Кейв залишив по собі цінні праці, які являються, щодо цього чи того питання, авторитетними не тільки для протестантських богословів, але й іноді для католицьких ієрархів у США, які на Кейва дос[illegible]ираються.

Перед [illegible]величена книга д-ра В Кейва п. н. "Apostolici, or the History of the Lives, Acts, Death and Martyrdoms of those Who were contemporary with, or immediately succeded the Apostles; also the Most Eminent of the Primitive Fathers Published in 1716, London, by J. Walthoe, etc."

У дійсності — це гаґіографічна праця: Життя Святих; вона охоплює собою три перші століття історії Церкви, і починається життєписом мученика Св. Стефана.

У біографії Св. Варнави д-р Кейв каже, що Св. Варнава був на Апостольському Соборі в Антіохії (в якому також брали участь Св. Петро й Павло), а звідтіля він вирушив на Кипр, а далі — поїхав у Рим. При подорож до Риму Св. Варнави д-р Кейв говорить (стор. 28) на основі писань Дороґея (Doroth., Synops Bibl. P. P. vol. 3., p. 148) і автора „Рекогніції" (Recogn. Lib. I., c. 7., p. 400). Отже, каже Кейв, Св. Варнава був одним з перших проповідників Євангелії в Римі (стор. 28).

Однак, каже Кейв, кардинал Бароній дуже гостро скритикував був Дороґея і автора „Рекогніції" за це їхнє твердження; бо кардиналові Бароніеві йшлося, мабуть, про це, щоб нікому не дозволити навіть подумати про можливість проповідування Євангелії в Римі кимнебудь раніше св. Петра...

У біографії Св. Климента д-р Кейв каже, що з усього того, що в цій справі записано, більшість погоджується з думкою, що Св. Петро в Римі був; але між тими записаними матеріялами немає хоч би й двох таких, які погоджувалися б принаймні на точці питання щодо перших чотирьох Єпископів Риму. У кожному матеріялі написано в цій справі зовсім щось інше, і тут вони або заперечують один одному, або взаємно виключаються. А якщо б хотіти підійти поважно до всіх них разом, то з цього вийде така саламаха, що з неї ніхто не зможе зробити якогось путнього висновку. Д-р Кейв подає такий приклад:

„Хоч і якими великими словами письменники Римської Церкви говорять про постійне, безперервне наслідство на престолі Св. Петра, то однак, не зважаючи на це, в лябіринті того наслідства вони змішали чотирьох перших Єпископів так, що ледве чи хоч двох з них погодяться, щоб було щось позитивного в доказах решти. Я не буду старатися помагати поправляти ім їхні різні схеми, що вони їх подають, а вискажу лише це, що, згідно з моїм переконанням, було можливим... (стор. 54).

„З творів Іринея й Епіфанія та їхніх попередників, і з літописця Кая та з Єпископів Коринтського Діонисія виходить, що Петро й Павло спільними силами поклали основи Римської Церкви; тому їх однаково названо Єпископами Риму: один — Апостол жидів, а другий Апостол необрізаних. Знаємо, що аж до часу знищення Храму до Єрусалимської Церкви приймали християни тільки з жидів. Св. Лука каже, що Св. Павло прийшов до Риму, але тому що жиди там не прийняли його, то він тому почав працю серед поган, подавши їм науку про спасіння й про Царство Боже, а він приймав їх у Християнство впродовж двох років.

„Цей факт я признаю як це, що Християнська Церква в Римі була перше основана для необрізаних у Римі. Дальший же догляд над цією Церквою Св. Павло передав Єпископові Лінові (якого в підробленому творі Св. Ігнатія називають тільки дияконом). Св. Петро ж, основавши Церкву між жидами (в Римі), передав її Єпископові Климентові, якого, як каже Тертуліян (єретик), рукоположив Св. Петро".

„По смерті Ліна Єпископом був Клет чи Анаклет (греки твердять, що Клет і Анаклет — це одна й та сама особа), який займав поважне становище. Св. Петро прийшов (до Риму) на момент ставлення ним Климента Єпископом для жидів"

Кейв так обговорює цю заплутану частину історії:

Коли Св. Петро й Павло були, як кажуть деякі записки, замучені 65 року по Н. Хр., то стає ясно, що ця дата суперечить всім іншим запискам у цій же справі, які кажуть, що Лін був Єпископом Риму 12 літ, 4 місяці і 12 днів, а Клет був Єпископом Риму 12 літ, 1 місяць і 11 днів. За першого перебування Св. Павла в Римі там не було Св. Петра, бо Св. Павло не згадує про нього в Римі. Св Павло вдруге прийшов до Риму 63 року, і тоді також не було Св. Петра в Римі, бо Св. Павло там не згадує про нього. Значить, Св. Петро прийшов до Риму десь уже по приході Св. Павла до Риму, як про це вже було сказано на основі твердень Іринея, Тертуліяна, Діонисія й Кая, цебто по 63 році. Не пізніше, як десь по двох роках після ізнього приходу до Риму, Нерон звелів замучити їх (десь коло 65 року). Тут, покищо, порядок часу послідовний. Але далі говориться, що Лін, рукоположений Св. Павлом, був Єпископом Риму понад 12 років; після Ліна Єпископом Риму був Клет других 12 років, це вже разом понад 24 роки, — і вже як після Клета Св. Петро рукоположив на Єпископа Риму Св Климента, цебто коло 87 року по Н. Хр.! З того висновок такий, що Св. Петро був замучений 65 року, а по 22-х роках після своєї смерті він рукоположив на Єпископа Риму Св. Климента!

Так писав д-р В. Кейв, науковим авторитетом якого о. Конвей пробує доказувати видумане „перебування Ап. Петра в Римі". Не можуть католицькі теологи доказати своєї фікції римськими авторитетами, то вони не докажуть цього й авторитетами некатолицькими; о. Конвей оснував свою „Скриньку питань" на некатолицьких авторитетах, які ідко висмоктали католицьку теологію за її найне твердження про мнимє перебування Ап. Петра в Римі; і книжка о. Конвея мусіла б бути Римом анафемована й публічно спалена, якщо б до неї підійти з канонами VI Сесії Трентського Собору (Пор. The Canons and Decrees of the Council of Trent. Transl. by Buckley. London, 1851. George Routledge & Co.)

(Далі буде)

Добродій „без розголосу"

Гю Меккінон, протестант з Вінніпегу, 77-літній імпортер кави, цієї осені почув, що в домі для старших на розі вулиць Кембридж і Тейлор у цьому місті не відповідні умовини мешкання.

Нікому з ширшого загалу нічого не кажучи, добродушний, постійно працьовитий старушок Меккінон майже нишком, „без розголосу", як каже преса, доручив одній будівельній фірмі, щоб вона на його рахунок збудувала новий, вигідний будинок для жителів вищезгаданого невигідного дому. У новому будинку буде 64 одноособових і 24 двоособових помешкань.

Ватикан заборонив книгу богослова

„Якщо б ці книги попали в руки цих єпископів, що прибувають на (Ватиканський) Собор з далеких місцевостей, то вони були б небезпечними для них

Ватикан звернувся до кінгарень в Римі, щоб вони не виставляли на продаж таких книжок, що їхніми авторами є: Xavier Rynne, Robert Kaiser і Hans Küng.

Ватикан заявив, що „якщо б ці книжки попали в руки цих єпископів, які прибувають на Собор (Ватиканський), то вони були б небезпечними для них", повідомив „Да Ню Йорк Таймс" 30. 9. 1963 р. у своїй кореспонденції з Риму.

З.Р.В. — Священик Ганс Кюнг — це професор католицької догматики в університеті в Тюбінген, Зах. Німеччина, і один з найвизначніших дорадників-богословів на 2-му Ватиканському Соборі, куди цього був його папа Іван 23-й (уже покійний). Свящ. проф. Г. Кюнг, що найбільший розголос здобув собі своєю книжкою п. з. „Собор реформація й воз'єднання" (всіх Церков), так окреслив догмат про „папську непомильність": „Помилальна непомильність" (Журн. „Таїм" 8. 6. 1962).

Коли о. проф. Г. Кюнг на початку квітня 1963 р. об'їздив католицькі університети й коледжі з своїми доповідями, то студенти-католики „вітали його ентузіястично", і його слухало по 3000 а то й по 5000 осіб, „де перед тим в усіх інших доповідачів не бувало більше, як 500 слухачів". — інформував журнал „Таїм" 5. 4 1963 р. У цих доповідях він так висловлювався про Католицьку Церкву: „Не святиня духа, а в'язниця", і ставив таку вимогу папі: „Повалити Індекс Заборонених Книг та цензуру теологічних писань", — подавав „Таїм".

А тепер ось і писання самого о. проф Кюнга заборонили, щоб їх не читали католицькі єпископи — особливо ж з далеких країн (Азія, Африка?), бо коли вони прочитають, то це могло б викликати в них думки, небезпечні для системи папства

Подяка Ватиканові за прихильність до жидів

Жидівські організації в Америці подякували Ватиканові за це, що провід Римської Церкви виготовив проект заяви, в якій сказано, що „жиди не винні за замучення Христа", — повідомлено з Риму в початках листопада ц.р.

Цей проект (одобрений папою Павлом VI) буде поданий Ватиканському Соборові на голосування, — можливо, ще перед 4 грудня ц. р., тобто перед кінцем 2-ї сесії цього Собору.

ЖИДИ ЩОРАЗ БІЛЬШЕ АДОПТУЮТЬ ХРИСТИЯНСЬКИХ ДІТЕЙ

Вінніпезький „The Jewish Post" (24. 10. 1963) повідомляє:

„Число християнських дітей, адоптованих жидами, збільшується, — ноїнформував Джером Даемонд — директор Екзекутиви Жидівської Служби „Родина й Дитя" в Торонті „Продовж двох останніх років ми зробили адоптацій більше, ніж будь-коли перед тим у нашій історії", сказав п. Даемонд.

„Ці діти майже всі походять від тих матерів, які бажають примістити своїх дітей у жидівських домах, бо вони не можуть знайти місця деінде".

Пресовий Фонд „Вісника"

ТОРОНТО, Онт. — Збірка пп. Г. Жижеки і Ф. Бойка на Поминальному Богослуженні по бл. п. Павлі Базилевському $29.00

ТОРОНТО, Онт. Збірка п. Івана Фургали на Похороні батька, бл. п. Фільки Фургалі 21.00

ГЛЕСЛИН, Саск. Збірка о. Прот. С. Гребенюка на Похороні бл. п. Михайла Кульчицького 16.50

СМОКІ ЛЕЙК, Алта — Збірка о. Я. Рибалки на Похороні бл. п. Миколи Бунди 14 25

КЕНДЗІК, Саск. Збірка п. Г. Шипляка на Панахиді по полеглих українських вояках . . . 13.00

ТОРОНТО, Онт. — Збірка о. прот. Д. Фотія на Поминальному Богослуженні по бл. п. Григорію Самсоненкові 12.00

ТОРОНТО, Онт. Збірка п П. Семченка на Поминальному Богослуженні по бл. п. Гордію і Мелянії Козаченків 12.00

ПАРКЕРВЮ, Саск. Збірка о. Г. Удода з нагоди 20-ліття вінчання панства Воронюків 11.50

ВАСЕТНА, Алта. - Збірка о. протоерея Д. Ф. Стратійчука на Похороні бл. п. Анни Зінич . . . 10.00

ІННІОФРІ, Алта. — Збірка п І. Богайчука на прощальній вечірці в честь Захара і Марії Хоминків 10.00

КАЛМАР, Алта. Збірка пані Наталі Базюк з нагоди 40-ліття вінчання Юрія і Катерини Васютів 10.00

ВОТЕРФОРД, Онт. Збірка о прот. Ю. Цукорника на Похороні бл. п. Йосифа Рися 10.00

НАЕГАРА ФОЛЛС, Онт. Збірка о. Прот. Ю. Цукорника з нагоди 25-ліття вінчання панства Самців 10.00

МАЗЕПА, Саск. Збірка о. В. Бойчука на Похороні бл. п. А. Ковалишин 10.00

РОБЛИН, Ман. - Збірка о П Зубрицького на прийнятті в честь панства Шовдрів 10 00

ТОРОНТО, Онт. — Збірка п. І Бодначучука з нагоди 25-ліття вінчання Михайла і Марії Іванців 10.00

ВІРДФЕРД, Онт. — Збірка о. І. Шведа на Похороні бл. п. Юстини Молитвенник 10.00

ВЕРНОН, Б. К. - Збірка о. Прот. Л. Дячини на Похороні бл. п. Павліни Шмир 10.00

ВІНГЯРД, Саск. — Збірка о. Г. Удода на Похороні бл. п. Данила Шевців 9 75

ДЕЙТОНА БІЧ, Флоріда, США. Пожертва д-ра П. А. Дрогомира 9.50

ТОРОНТО, Онт - Збірка п. Н. Козак з нагоди 70-ліття уродин о. Прот. Петра самця 9.00

ГЛЕНДОН, Алта. Збірка о. П. Зубрицького з нагоди 25-ліття вінчання Дмитра і Павлини Мацаків 8.00

КЕНОРА, Онт. — Збірка на Похороні бл. п. Теодора Атаманюка 7 75

ГРОНЛІД, Саск. Збірка о. Протоерея М. Кравчука на Похороні бл. п. Василя Романюка 7.50

ТІОДОР, Саск. — Збірка о. Я. Пука з нагоди Золотого Ювілею Вінчання Симеона і Марії Кузників 7.50

ВІННІПЕГ, Ман. — Збірка п. О. Фединчука з нагоди посвячення памятника на могилі бл. п. Собестіяна Гоменюка 7.50

ІНСІНГЕР, Саск. — Збірка о. Я. Пюка на Похороні бл. п. Василя Малика 7.00

СЕЛКІРК, Ман Збірка о. Прот Т. Яковкевича на Похороні бл. п. Івана Яремкевича 6.50

ВЕРНОН, Б. К. Збірка о. Прот. Л. Дячини на Похороні бл. п. Миколи Лашого 6 00

ВІНГЯРД, Саск. Збірка о. Г. Удода на Похороні бл. п. Анастасії Євсюк 5.50

ВІНГЯРД. Саск Збірка о. Г. Удода з нагоди 25-ліття вінчання Юрія і Анни Рівпків 5.50

ВІНГЯРД. Саск. Збірка о. Г. Удода на Похороні бл. п. Дмитра Ганкевича 5.50

ШІГО, Саск. - Збірка о. Г. Удода на Похороні бл. п. Санхири Никораж 5.50

МЕЛФОРТ, Саск. — Збірка о. Прот. М. Критюка на Похороні бл. п. Василя Ковалюка 5.50

КРИДОР, Саск. Збірка о. С. Зуська на Похороні бл. п. Едварда Федєйка 5 00

ЕТЕЛБЕРТ, Ман. - Збірка о. Т. Глуханюка з нагоди вінчання Павла Росінка і Кароліни Савчин 5.00

БРЕНТФОРД, Онт. Збірка о. Прот. І. Тріски з нагоди 25-ліття вінчання Василя і Стефанії Костюків 5 00

ЛОНДОН, Онт. - Збірка о. М Дебрина з нагоди Хрещення Володимира, сина Миколи і Ольги Співаків 5.00

ВІЛЬНА, Алта Збірка п. Д. Шерстинки на Похороні бл. п. Гавріла Бланецького 5.00

МЕЛФОРТ, Саск. Збірка о. Прот. М. Критюка на Похороні бл. п. Ніколи Шмира 5.00

СПІРИТ РИВЕР, Алта Збірка о. Прот. Л. Денисюка на Похороні бл. п. Василя Жиги 5.00

ОЙМА, Б. К. — Збірка о. Прот. Г. О. Василіва з нагоди Хрещення Стефанка, синка Василя і Джессі Мазій 5.00

БРЕНТФОРД, Онт. — Збірка о. І. Шведа на Похороні бл. п. Юстини Василя Ілліі, синка Василя і Розалії Яремів 5.00

МЕРІБРИДЖ, Саск. — Збірка о. С. Грендія на Похороні бл. п. Рина Кузьми 5.00

МЕРІБРИДЖ, Саск Збірка о. С. Грендія з нагоди 50-ліття вінчання Павла і Марії Прихідків 5 00

ВЕГРЕВІЛ, Алта. — Збірка о. М. Крищука на Похороні бл. п. Розалії Горбай 5.00

ЧИКАГО, Ілл. — Збірка п. Г. Семочка на Поминальному Богослуженні по бл. п. Петрі Сенькові 5 00

ГЛЕНДОН, Алта. — Збірка о. П. Зубрицького з нагоди вінчання Альвіна і Джойс Драпаків . . . 5.00

РОБЛИН, Ман Збірка о. П Зубрицького на Похороні бл. п. Василя Малашевського 5 00

РОБЛИН, Ман. Збірка о П. Зубрицького на Поминальному Богослуженні по бл п Василеві Шульганові 5.00

ПЕТЛЮРА, Ман Збірка о П. Зубрицького з нагоди його першого Богослужіння в цій громаді 5.00

ВАНКУВЕР, Б. К. — Збірка п. І. Громика на Похороні бл. п. Вікгорія Цимука 5.00

ТОРОНТО, Онт. — Пожертва п Григорія Ковалишина 5.00

ТОРОНТО, Онт. Збірка п. Гр. Козаченка з нагоди уводин панства Семченків до нової хати 5 00

ГИЛБЕРТ ПЛЕЙНС, Ман Збірка о. М. Олесюка з нагоди вінчання Володимира Топоровського і Єлисавети Романюк 5.00

КАДВОРТ, Саск. Збірка о М. Стеценка на Поминальному Богослуженні по бл. п. Семенові Кобзовові 4.50

ВАНКУВЕР, Б. К. — Збірка п. П. Мельничука на Похороні бл. п. Василя Новосада 4 40

РОБЛИН, Ман Збірка о. І. Шведа на Похороні бл. п. Ніколи Федешука 3 50

РОБЛИН, Ман. — Збірка о. І. Шведа на Похороні бл. п. Івана Гавришука 3 50

ЛОНДОН, Онт. Пожертва Петра і Параски Тишенків на Поминальному Богослуженні по матері бл п Марії Тишенко . . . 3.25

МЕЛФОРТ, Саск. Збірка п. К. Копачівського з нагоди уводин о. Прот. і Добр. М. Критюків до нової хати 3.00

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. Па Пожертва п. Дмитра Безбородька 2.50

НЮ ГЕРМЕН, Конн. Пожертва о. Прот. Теофіля Бузенка . . . 2 50

ДРІБНІ ПОЖЕРТВИ

Дмитро Котик Форт Френсес, Онт. 2.00

Г. Мамчак Вінніпег, Ман 2.00

З Похорону бл. п. Мафтея Онучейка Брокстон, Саск . . . 2.00

Стефан Сеньків Сарто, Ман. . . 2.00

М. Радик Ірокез Фоллс, Онт. . . 2.00

Пані Г. Марушенка Едмонтон, Алта. 2 00

Пані І. Ченєсюк — Форт Вільям, Онт 2.00

Д. Забитовський — Кенора, Онт. 2.00

Пані Анна Магара — Кемсек, Саск. 2.00

П. Семенець — Су Ст. Марі, Онт. 2.00

Никола Євчин — Форт Френсес, Онт. 2.00

К. Гондзьюк — Канора, Саск. . . 2.00

Я. Пуйда — Веленд, Онт. 2.00

В. Данкович — Мус Джо, Саск. . 2.00

З похорону бл. п. Петра Сеника — Леннард, Ман. 1.85

З Похорону бл. п. Івана Грицашка — Інгліс, Ман. 1.59

о. Я. Пук — з ювілею панства Кузників — Тіодор, Саск. 1.50

Петро Паланиця — Дітройт, Міч. 1.50

З Похорону бл. п. Марії Липашко-Климецької — Роблин 1.50

В. Новосад — Ванкувер, Б. К. . . 1.00

Михайло Павлишин — Брендон, Ман. 1.00

Ф. Атаманюк — Кенора, Онт . . 1.00

М. Крайник — Вейборн, Саск. . . 1 00

Юрій Кухта — Елов Крік, Саск. 1.00

Григорій Романів — Елов Крік, Саск 1 00

З Похорону бл. п. Михайла Олійника Грендвю, Ман. 1.00

С. Гальчик — Мус Джьо, Саск . . 1.00

Ф. Якубишин — Гарнсей, Саск. . . 1.00

І. Я. Пушка Річмонд, Б. К. 1 00

Ф. Татарчук — Монтреал, Квебек 1.00

І. Касюрак Брендон, Ман. . . . 1.00

І. Смолик — Монтреал, Квебек . . 1.00

Т Дронь Вейборн, Саск. . . . 1 00

Михайло Реуцький Оквбенък, Ман 1.00

С Кравченко Торонто, Онт . 1 00

СРІБНИЙ ЮВІЛЕЙ СУПРУЖЖЯ

Ніагара Фалс, Онт.

У суботу 14 вересня 1963 року в залі Української Православної Церкви Св. Петра і Павла в Ніагара Фалс, Онт. відбулося величаве свято для п-ва Павла і Анастасії Самців з нагоди 25-ліття супружого життя. Точно о год. 7 вечера ввійшли Ювіляти до Церкви, в великому оточенні рідні та приятелів, де при вході привітав їх новий настоятель Парафії, о. Прот. Юрій Цукорник, який вводячи їх перед Тетропад, почав служити МОЛЕБЕНЬ за здоров'я та дальший успіх Достойних Ювілятів. Складаючи Ювілятам сердечні привітання, о. настоятель побажав їм прожити й відсвяткувати ще й ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ і виголосив МНОГОЛІТ ТЯ.

В гарно прикрашений квітами залі засіли Ювіляти й гості за столи, яких господар цього родинного свята, д-р Ник. Погран, привітав в українській і англійській мовах, та попросив присутніх Отця Вірсл. о. Митрата П. Самця і о. настоятеля провести молитву і благословити страви. Хор співає Молитву Господню, „ОТЧЕ НАШ", о. Митрат благословить страви а о. Прот. Цукорник підносить тост. Після вечері першим до слова був покликаний Вірел. о. Митрат Самець, який знає Ювілят довгі роки з Давфину, і тому прибув з добродійкою з Торонта, щоб зложити їм найкращі побажання. Дальший привітні складали: дружба — п. П. Мезибродський з Гемилтону, рідний брат — Петро Самець, дружка — п-ні Ст. Лорен, голова Прав. Громади — п. Дм. Когут, старенький батько — Семен Самець, пан Іван Пограничний — ініціятор свята, який одночасно зробив заклик до збірки на будову Колегії Св. Андрея, панна Сандра Погран донечка д-ра Н. Погрина, яка склала щирі привітання, як похресниця, своїй хресній мамі — пані Анастасії Самець і вручила їй квіти в сьлинній вазі. Щирі привіти складав своїй батькам зять — Рей Фаррел, священик англіканської Церкви, від себе, дружини і від своєї маленької доні. Сестра Ювілята, пані Марія Кей, яка є головою Жін. Т-ва при нашій Прав. Церкві, складаючи сердечні привіти, вручала від рідні та членства Прав. Громади цінні дарунки: срібну столову посуду та два срібні свічники (тріпці). Однак з оригінальним примітом і „Княжим даром для Церкви" виступив Швагер Ювілята п. Григ. Менос, грек, який в честь Ювілятів приобіцяв прилюдно, закупити лавки для нової, прекрасної Прав. Церкви в Ніагара Фалс, вартости поверх $5,000.00 Цю заяву прийсутні гості та членство нашої Громади прийняли з великою радістю і нагородили п. Меноса довготривалими, рясними оплесками і відспіванням йому і його дружині „Многих літ". Запрошений до слова о. Прот. Цукорник, зложив п. Меносу щиру подяку за його „Княжий дар", подякував щиро нашим панам, членкиням Жін Т-ва. за таку смачну вечеру та за взір цінну обслугу наших молодих пань, подяку ван усім господарям і приятелям Ювілятів, які так численно прибули з Торонта, Ст. Кетеріс, Гемилтону, Торолд і Ніагара Фалс, щоб вшанувати наших Ювілятів.

Пан Павло Самець родився в Роблин, Ман., де з батьком довгі роки працював на фармі, опісля також і в Давфині, а в 1933 році прибув до Ніагара Фалс; тут одружився з учителькою панною Анастасією з дому Гедлевич, яких Господь поблагословив 3-ма донечками: Саделею, Ноною і наймолодшою Наталкою, яка є тепер пильною ученицею Рідної Школи при Церкві і членкинею церковного хору. Від прибуття до Ніагара Фалс, п. Павло Самець став активним членом нашої Прав. Громади від її заснування в 1952 році, і який є управителем мотелю, а пані Анастасія ставши членкинею також бу ла головою Жін. Т-ва при Церкві Запрошені до слова Достойні Ювіляти дякували усім своїм приятелям і рідні за так величне переведення їх родинного свята та за численне прибуття гостей. людей.

Збірка на будову Колегії принесла 90 дол., з чого призначено 10 дол. на „Вісник", 5 дол. на „Український Голос" і 5 дол на кліщу, а решту на Колегію.

Свято закінчено відспіванням „Достойно", молитвою о. настоятеля і „Многоліттям". При добрій оркестрі п. Соколя з Веланд, гості забавлялися до пізної ночи.

Щасти Вам Боже Достойні Ювіляти, на дальший дорозі Вашого супружого життя, та щоб Всевишній благословив Вас і Вашу рідню. Ви прожили Много, Много Літ та!

о. Прот. Цукорник.

ЮВІЛЕЙ 35-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ МИТРА ТА МАРІЇ ПАШНЯКІВ

Боневоль, Алта.

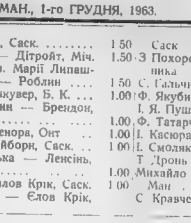

В Еннав, коло Боневоль, у суботу 24 серпня ввечер, зібралося поважне число вибраних до місцевої церкви. Коли прийшов час відправити Службу Вечірню, о. Парох оголосив, що сьогодні не буде Вечірні, а помолимося за щирих і прямих християн пана Пашняків, яким їхні сім'я справляють Ювілей 35-ліття.

По цьому о. Парох попросив Шановних Ювілятів вийти до Тетрапод, а їх вивели дружби Одеся Бордиюк, Георгій Величко та Анна Козак Марія Бойків. Коли все було приготовано о. Парох відправив вдячний Молебень за здоров'я Ювілятів, та побагословив їх на дальше сопружне життя. По цім Молебня о. Парох зі співом привітальне та вдячне слово. В своїй промові о. Парох підкреслив, що Ювіляти є побожними і примірними християнами та прошкольними членами своєї парафії УГПЦеркви, а саме: в Еншав то Гіфорд, Алта.

Пан Митро Пашняк народився 1903 року в селі Южинець, повіт Кицмань, Буковина. Три-літньою дитиною при був до Канади з своїми родичами, що поселилися були в околиці Глендон, Алта. Виростав при своїх родичах на фармі 14 лютого 1928 року одружився з Марафтою з дому Величко і зразу почав фармерувати самостійно, де і по цей час фармерують. Пані Марафта народилася 1913 року в Канаді в околиці Глендон, Алта. Коли мала 8 років, то залишилася без мами, й ходила по роботах, аж до часу одруження.

Бог обдарував подружжя Пашняків гарними і побожними діточками: вони мають п'ять синів і три донечки.

Співом „Многая літа" закінчено молитви в Церкві. Після Молебня всі перейшли до Шановних Ювілятів, де їхні діти приготовили гарне прийняття.

Під час прийняття були промови Першим говорив о. Парох, а по ньому говорили: Петро Бойків — голова Громади з Гіфорд, Алта, брат Ювілятів Миколя, що прибув з Америки, приятель Ювілятів Славко Чанас, сусід Миколя Баран, майор міста Бонвіл п. Джостик. Від всіх дітей привітав Ювілятів гарною українською мовою син Роман, який вчиться в Америці на інженера. Він у своїй промові дякував батькам за гарне виховання.

По цьому о. Парох закликав, щоб скласти на Пресприйшов час відправити Службу Вечірню, о. Парох оголосив, що сьогодні не буде Вечірні, а помолимося за щирих і прямих християн пана Пашняків, яким їхні сім'я справляють Ювілей 35-ліття.

По цьому о. Парох попросив Шановних Ювілятів вийти до Тетрапод, а їх вивели дружби Одеся Бордиюк, Георгій Величко та Анна Козак Марія Бойків. Коли все було приготовано о. Парох відправив вдячний Молебень за здоров'я Ювілятів, та побагословив їх на дальше сопружне життя. По цім Молебня о. Парох зі співом привітальне та вдячне слово. В своїй промові о. Парох підкреслив, що Ювіляти є побожними і примірними християнами та прошкольними членами своєї парафії УГПЦеркви, а саме: в Еншав то Гіфорд, Алта.

Пан Митро Пашняк народився 1903 року в селі Южинець, повіт Кицмань, Буковина. Три-літньою дитиною при був до Канади з своїми родичами, що поселилися були в околиці Глендон, Алта. Виростав при своїх родичах на фармі 14 лютого 1928 року одружився з Марафтою з дому Величко і зразу почав фармерувати самостійно, де і по

вих товариствах, — нікому не відмовляють у помочі. Їх люблять усі; а оце підійшла нагода, щоб їм за все добро учинене людям, віддячитися.

У вересні цього року припав ювілей 25-ліття їхнього подружжя. Люди пам'ятали про це й рішили справити по дружню Галам ювілейне свято кування. Все зробили тихо. У суботу 28 вересня вечером мала зібратися у залі „Просвіти" вся кенорська українська громада. Галам і не снилося про це. Друзі подбали про все; приготовили ювілейне привітання, викликали священика з Вінніпегу, — подбали й про відпустку для їхнього сина Михайла, що служить в летунстві.

Подружжя Галів мають три сини: Василь — працює в Кенорі, Михайло — служить в летунстві, Володимир — вчиться в університеті у Вінніпезі.

На ювілей батьків з'їхалися всі три сини.

У залі „Просвіти" зібралося коло 250 осіб. О годині 7-ій вечора привезли Франка і Марту Галів. Вони зворушені несподіванкою до краю! При вході вітають їх сини, внуки й господар ювілею — п. П. Ратуцький. Миле зворушення..

Звідки ж ти, Михайле? — Він ось тільки-що відбув відпустку з батьками, а оце знову приїхав з відлюдного північного Онтеріо. Люди подбали й про це.

Ювілятів провели за стіл; їх вітала громада й оркестра.

Пан Ратуцький попросив священика Ярмуся провести молитву. По молитві складалися Ювілятам привіти, відчитано привітальні листи — від Митр о полита Іларіона, Ігумена Сквалського, друзів і рідні, що не змогли прибути на цей ювілей

Ювілятів вітали — від Православної Громади в Кенорі п. Горбатюк, від „Просвіти" - п. Величенко, від Жіночого Товариства — пані Кіт, дружба, п. Михайлюк, свящ. Ярмусь. Сини подружжя Галів, у глибокому зворушенні, дякували батькам за виховання й висловували їм найкращі побажання на майбутнє.

По привітах підносилися Ювілятам подарунки, а по обдаруванні їх, відбулася забава з танцями.

Ювілята в милому переченні дякували за все.

На другий день, у неділю 29 вересня, після Богослужения, подружжя Галів вгостили учасників свого ювілею обідом. Обід відбувся в залі „Просвіти".

На заклик п. Ратуцького переведено з тієї нагоди збір ку на добру ціль. Зібрали 72 доляри. 62 доляри приділили на Колегію Св. Андрея, 5 доларів на „Вісник" і 5 доларів на „Український Голос". Це на пам'ять про добрих людей.

Євангельська приповідка сповняється завжди: „як бажате, щоб вам люди чинили - чиніте це їм". Як гарно, коли вона посвідчується життям людей, відзначитися.

У. Простий.

ПОХОРОН ЗАСЛУЖЕНОЇ СЕСТРИЦІ Є. АНДРІЮК

Кагвин, Алта.

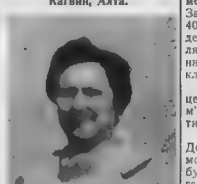

В неділю 15 вересня 1963 р., розійшлася в Ендрю й околиці сумна вістка, що упокоїлася у Бозі бл. п. Єфросина Андріюк, заслужена сестрица Церкви Пресв. Трійці в Кагвин, Алберта.

Похоронні Відправи почалися у вівторок вечером в місцевій Церкві.

Настоятель Церкви, ВПреп. оі Ігумен О. Щербань, відправив Парастаса та сказав слово „Смерть Праведника докорі не має"

За звичаєм, тіло Покійної лежало через ніч в Церкві з читинним Псалтиря. У середу рано з Едмонтону прибув о. Д. Лучак (він удінив був Покійній Св. Таїнства). Після читання Св. Євангелії о. Д. Лучак сказав повчаючу промову Перед Останнім Цілуванням зворушую промову сказав о. Ігумен Олександер, він ще раз своїм духовним наставленням підкріпив родину й віриих, а також згадав всі заслуги Покійної перед Громадою та Церковним Сестрицтвом, як примірної христіянки. По цьому під сумні звуки дзвонів тіло Покійної похоронено на місцевому цвинтарі біля Церкви, яку вона безмежно любила. Після цього відбувся поминальний обід у парафіяльній залі під Церквою.

Тут закінчила школу й прав- ...я 8-го січня 1906 року в Дезейрлейс біля Вилингдону. ювала біля родичів.

1923 року, Покійна одружується з Андрієм Андріюком й поселюються в околиці Кагвин, Алберта. Бог побласловив їх двома синами й двома донечками, яких виховали на добрих християн і національно свідомих громадян.

Покійна залишила в невиказуваному смутку мужа — Андрія, синів — Василя й Юрія, дочок — Василину й Орисю та сім внуків. Братів— Юрія й Івана та сестри Параскеву й Василину. На Похороні Покійної було поверх 500 осіб приятелів й знайомих; всі вони поважали й шанували родину Андріюків.

25 жовтня 1963 року, о. Ігумен О. Щербань відправив Заупокійну Службу Божу в 40-й день смерти Єфросини, де й муж Андрій дав 5.00 доларів на Пресовий Фонд „Вісника, а $4.50 на вироблення кліші.

Нехай ця згадка буде китицею квітів на її могилу, а пам'ять про неї буде довго жити між нами.

Сни спокійним вічним сном
Дорога наша Дружино,
Мамо й Бабуню, ми тебе не забудемо й будемо молити Бога за Твою душу

Приятель.

ПОДЯКА

Щиро дякуємо ВПреп. о. Ігуменові Олександру Щербаневі, Всеч. о. Димитрію Лучакові й дякові Іванові Рахмістрюкові за Похоронні Відправи та слова розради в нашому смутку. Рірно ж дякуємо Церковному Сестрицтву, що помагали приготовити обід, та всім людям за численну участь в Похороні, за вінки й квіти і слова розради. Хай Господь Бог всіх винагородить стократно.

Муж, Діти й Внуки.

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ Т. І М. КІНАРІВ

Гемилтон, Онт.

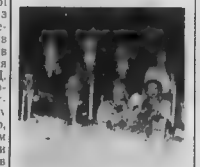

Томко Кінар і його дружина Марія з дому Дутчак, народилася у Саскачевані. Томко в околиці Смате, Марія у Мічая. Їхні батьки належать до українських піонерів в Канаді. Батько Томи є одним із основоположників православної церковної громади в околиці Смате, де він проживає досі.

Ювіляти подружилися, вже на заробітках у Содбурі, в серпні 1938 року. Шлюб брали в Торонті, — чим Вінчання довершив о. П. Галицький. Цікавим є те, що молоді їхали автом з Содбурі аж до Торонта, щоб там повінчатися, бо у Содбурі в той час не було ще церкви громади УГПЦ, ані священика.

Дружкою молодої була сестра Анна Забуряк, а дружбою був М. Глибчук (обоє були присутні на Ювілеї).

У родині Ювілятів є 3 сини — Омелян, Іларіон і Орест та одна дочка — Юлія, що цього року бере участь в парафіяльному базарі як контестантка на королеву.

Ювілей почався Молебнем у церкві Св. Володимира, якого відслужив о. Прот. Ф. Федак. По Молебні слідувала вечеря й забава. Після вечері складали привіти й побажання Ювілятам — о. Прот. В. Федак, сини Омелян, дружби, голова громади — п. Кіричен ко та гості

З нагоди свого Ювілею 25-ліття, Ювіляти пожертвували на місцеву церкву 25 доларів А збірка поміж присутніми принесла $29.50, з чого призначено по 5 доларів на „Вісник", (на вироблення кліші $4.50) і „Український Голос", а $20.00 на Інститут Св. Володимира в Торонті.

Всім Жертводавцям сердечна подяка!

Ювілятам бажаємо щастя, здоров'я та дожити до ювілею 50-ліття їхнього подружжя!

І. Олеськів.

МІСІЯ У ФОРТ ФРЕНСИС

У днях 16 і 17 листопада у Форт Френсис, Онтерio була проведена Місія. В Місії взяли участь голова Місійної округи — Всеч. митрат о. Є. Грицина і Всечесні о.о.: С. Ярмусь, М. Юрківський і наш парох — Прот. М. Овчаренко.

У суботу 16 листопада ранком була сповідь і Служба Божа. Церква була повна. Гарно співав хор під керівництвом п. В. Андрушка. Проповідував о. Є. Грицина.

По Богослуженні був братський обід в залі „Просвіти". На обіді промовляли: о. Є. Грицина, наш парох — о. М. Овчаренко і о. С. Ярмусь. Були питання присутніх, які стосувалися релігії і зокрема Церковно-Громадського життя. Священики на ці питання дали вичерпні відповіді.

Промови священників і відповіді на питання були від 2-ої до 4-ої години. Якби люди не були змучені, то розмови затягнулися б ще надовго. Але, на жаль, не можна було продовжувати залі. Бо ж о 7-ій годині вечора треба було правити Вечірню.

Увечорі приїхав о. М. Юрківський, який багато років був парохом у Форт Френсис.

Під час Вечірні, на якій було багато вірних, промовляли наш парох — о. М. Овчаренко і о. М. Юрківський.

Місія пройшла дуже добре. Вірні висловили бажання, щоб такі Місії приділяти більше часу на питання і відповіді.

Щира подяка всім Всечесним Отцям за їх працю у підготовленні релігійно-національного духа в Громаді.

Щира подяка жіноцтву, яке приготовило дуже смачний обід, а увечері перекуску.

Щира подяка Зарядові Парафії за добру організацію Місії.

Щира подяка всім, що склали пожертви на зміцнення і поширення місійної праці.

Дай Боже, щоб не в довгому часі була проведена ще така Місія в Парафії, бо вона скріплює вірних релігійно і національно.

Вірний.

ПРИЙНЯТТЯ В ЧЕСТЬ ПОДРУЖЖЯ П. І Т. ШОВДРІВ

Петлюра, Ман.

Дня 15 вересня цього року діти п-ва Шовдрів, родина, приятелі та парафіяни церкви Св. Трійці в Петлюрі, Манітоба, вшанували заслуженим членам місцевої парафії подружжю Шовдрам прийняттям з нагоди їхнього відходу на заслужений відпочинок до Давфин, Ман

Прийняття почалося молитвою, яку провів о. П. Зубріцький. Господарем вечора був п. Василь Стадник, шлюгер п. Шовдри.

Після смачної перекуски, почалися промови. Першим промовляв п. Василь Стадник. Він привітав шановних Шовдрів, сказав, що наша Громада тратить добрих членів, а околиця тратить примірних і вічних господарів та побажав п-ву Шовдрам щастя й здоров'я на новому місті замешкання.

Після цього п. Стадник поклікав д ослова о. Пароха, який сказав, що цей вечір є веселим і сумним, бо Громада тратить примірних і прихильних членів, які і околиця тратить примірного господаря та співжителя. Далі о. Парох пригадав присутнім про всю ту працю п-ва Шовдрів на добро місцевої церкви, яку вони виконували до останнього дня їх відїзду на заслужений відпочинок.

Петро Шовдра народився в село Самолюське, повіт Гускгин, Галичина. Вироставши біля родичів в рідним краю. 1920 року прибув до Канади „в околицю Інглис, Ман., до старшої сестри, яка давніше прибула в Канаду. Прибувши в Канаду, мусів працювати поміж фармерами. 1936 року одружився з Теклею з дому Стадник з околиці Петлюра, Ман. Після одруження п-во Шовдри почали самостійно фармерувати. З першого дня замешкання в цій околиці п-во Шовдри стали членями УГПЦеркви і широко працювали на її добро. Пан Петро Шовдра був два роки головою парафії, саме тоді, коли будувалася церква, під яку він поклав перший камінь, а на закінчення будови поставив на ній Хреста. Був також вісім років скарбником парафії. За старанням п. П. Шовдри збудовано Народний Дім, де п. П. Шовдра доклав багато своєї праці та жертвував матеріял на його будову, а останній рік до відходу з нашої парафії був старшим братом.

Пані Текля Шовдра народжена в Канаді в околиці Ольга, Ман. До одруження жила з батьками. Вона не від ставала від свого чоловіка в праці на добро рідної Церкви.

Шановна пані Шовдра була три роки головою сестрицтва при парафії та помагала чим лише могла. Коротко кажучи, з відходом п-ва Шовдрів до Давфину, місцева УГПЦ Парафії втратила працьовитих, щирих, побожних та розважних членів, які не закопувати Богом даного їм таланту. Від імені всіх дітей говорив син Шовдрів. Він дякував своїм батькам за виховання. Дякував всім, що зібралися і вшанували їхніх батьків, та побажав своїм батькам гарно і спокійно про жити на новому місті. Крім того сказав, що як він, так і решта синів будуть старатися гідно заступити їхне місце, з якого вони відходять.

Після цього промовляли по дружжя Шовдри. Вони дякували своїм дітям, що не забули про них, а о. Парохові за присутність на їх випровадинах та за промову. Також згадали шановні Шовдри, що незабуватимуть околицю Петлюра, де пройшли їхні молоді роки і будуть частими гостями у ній. В кінці ще раз говорив о. Парох, — він не забув забрати на добру ціль. Зібрано $28.39, з яких призначено на Пресовий Фонд „Вісника" $10.00., на Пресовий Фонд „Віри й Культури" $4.50, пересилка 0.89 с., а решта на місцеві потреби. Крім того п-во Шовдри склали від себе пожертву на прибання нового Дискоса до Церкви.

Співом Многоліття закінчено першу частину принятя в честь шановних Петра і Теклі Шовдрів, б опісля цього ще до пізна забавлялися всі зібрані

Всім Жертводавцям щире спасибі, подружжю Шовдрам бажаємо на новому місці спокійного відпочинку та в здоров'я та радості ще на многая літа прожити!

о. П. З.

ПРОЩАННЯ ПАРОХА

у Вернон, Б. К.

У день Успіння Пресв. Богородиці, 28 серпня 1963 року, вірні місцевої парафії і околиць зібрялися в церкві членями УГПЦеркви і щиро дякували своїм бувшим парафіянам за виявлення до нього й добродійки такої пошани та молитовно побажав їм, щоб їх всіх Господь хоронив на многі і благі літа.

Жіноче Товариство подало перекуску. Після перекуски присутні ще довго не розходилися; вони згадували минуле, гуторили між собою та ділилися думками про свое найближче майбутнє.

Присутній.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧІРОК

Вотерфорд, Онт.

В неділю 25 серпня 1963 р, члени Української Православної Громади в Вотерфорд, Онт., зорганізували в церковній залі прощальний вечірок в честь свойого о. Пароха, Впреп. о. Прот. Юрія Цукорника, який перед 22 роками, бувши парохо в Гемилтоні, обслугував нашу миленьку громаду на фармах і який тепер провів 2 роки щирої душпастирської і виховної праці в нашій громаді. На прохання гол. громади п. Йос. Кондрата о. Парох відслужив о год. 4 з пол. Молебень за здоров'я усіх парафіян, по якому відбулося прийняття в залі

Господарем цього вечірка був п. Йос. Кондрат, гол. гро мади, який зворушливими словами подякував о. Пароху за його щиру і солідну працю, як в Церкві так і у веденні навчання літвори в Українській Рідній Школі, в муз. школі та із сумківцями, які були ним минулого року зорганізовані, та які помагали зі старшими в концертах. Потім по черзі запрошував до слова: п. І. Ткачука, дяка п. І. Даниленвича з яким Отець Парох служив довгі роки Богові, — промовляла пані М. Шебець і пані А. Кондрат, гол. Жін. Організації, сама тяжко хвора по операції, а яка прибула, щоб подякувати Отцеві за поміч окремим їх Організації. Від Т-ва „Просвіта" дякував гол. п. Мир. Стахник, керівник нед. Школи, якому о. Парох допомагав в лекціях. Степ. Дворник голова Шкільного Комітету прашав Отця, як учителя Р. Школи і дякував йому за його працю, бо з 1-шої класи, протягом 2 років, діти перейшли аж до 5 класи, і школа з 9 дітей зросла до 35 добрих учнів і співаків.

Член Муніципалу в Вотерфорд, п. Мих. Сокирка, висказав жаль англійських горожан, про виїзд о. Цукорника з Вотерфорд, бо о. Парох часто виступав в імпрезах містечка з промовами і тепер був запрошений виступати 3 рази перед вигл. організаціями, репрезентуючи нашу Прав. Громаду. Старші Братчики: пп. Дм. Ніврінський та Гр. Копачинський складали побажання від себе, як також прощав гол. Відд. СУМК — Борис Дворник. При кінці промов п. Кондрат передав Отцю Пароховi цінний дарунок від усіх присутніх, які відспівали „Многі Літа"!

Зворушений таким щирим прощанням о. Цукорник по-

дякував Хвальному Зарядові і всьому Достойному Членству, Жін. Організації за устроєння вечірка, пп. Ст. Дворнику, Макоданському і Ткачукові за поміч у веденні Р. Школи, пп. Дякови Даниле-вичеві, Мих. Шодаєві і Мих. Дроздовському за їхню поміч в Церкві, Старшим Братчикам: Дм. Нівряньскому, Гр. Копачинському і А. Панасюкові за обслугу в Церкві, Достойним Сестрицям: паням А. Галик, Марц. Гулькі і А. Панасюк за прикрашення Божого Храму, хлопчикам, що прислужували: Борис Дворник, Давид Харчук, І. Тоупеєк, М. Кондрат і Т. Андрушко, подякував п. 'Мир Стахникові і учителькам за їх працю в нед. Школі і закликав батьки дальше виховувати своїх дітей при Укр. Прав. Церкві і Вірі наших Батьків.

За благословенням Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона і рішенням Світлої Консисторії о. Прот. Ю. Цукорник є призначений на громади в Ніагара Фолс, і Велланд, з осідком в Парафії Св. Петра і Павла в Ніагара Валс, Онт., де дальше служитиме Богові і своїм народові. Урочистість прощання о. Цукорника закінчено молитвою, співом „Достойно" і „Многоліттям".

Присутній.

ПРОЩАННЯ І ВІТАННЯ

Всеч. оо. настоятелів в Ніагара Фаллс, Антеріо.

У неділю 8 вересня 1963 р о 5 год. вечера відбулося прийняття в честь Впрел. о. Прот. Юрія Ференсіва, як прощання довголітнього настоятеля Церкви Св. Петра і Павла в Ніагара Фаллс, який є перенесений до Укр. Прав Громади Св. Юрія в Гримсбі, — і одночасно привітання нового о. Прот. Юр. Цукорника, бувшого пароха в Вотерфорд, Онт.

Господарем цього прийняття був п. Дм Губка, який щиро привітав прибувшого о. Ференсіва з його 3-ма доньчками, та який поінформував присутніх про ту, ведучу 6-літню працю, яку о. Ференсів оставив по собі в Праві. Громаді. Запрошений до слова гол. місцевого СУС, п П Кокор дякував о. настоятелеві за його щиру працю, як в Церкві так і в Братських Організаціях при Громаді. З великим признанням висловився секр. громади п. О Лисин, дякуючи Отцеві за працю під час будови прекрасної Святині і гарного мешкання для священика Пани Кей, гол. Жін. Т-ва „Покаи Україні" прошала о. настоятеля і бажала йому і рідні кращих успіхів на новому місці. Пан Когут склав щирі побажання, а дівчинка від Відд. СУМК панна Люба Хлинюк вручила малий дарунок. Врученчи цінний дарунок від громади п. Губка просив о. Ференсіва до слова. Зворушений привітами о. Ференсів по дякував усім урядникам Громади за їхню поміч в виконанню його священичих обов'язків, та побажав усім здоров'я и успіхів в дальшій громадській праці.

Слідуючий привіт був зверненій до ново-прибулого о. Пароха Прот. Юрія Цукорника від п Губки, який рівнож привітав Добр. А. Цукорник, яка прибула з Торонта, щоб бути на цьому прийнятті. Отець Цукорник подякував усім за щирі побажання і привіти та просив помочи і дальший громадський праці, а зосібна просив, щоб Шкільний Комітет помагав йому у веденні Р. Школи, яку в суботу 7 вересня п. р започаткував Молебнем в Церкві. Пляшується отворення музичної школи та організування сільського хору для концертових виступів в громаді. Урочистість закінчено молитвою і „Многоліттям" для присутних Отців Парохів

Присутній.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. ГРИГОРІЯ МИМКО
Ашівіл, Ман.

Дня 16 серпня 1963 року, по тяжкій недузі, упокоївся у головній лікарні в Вінніпегу, на 64 році життя, Григорій Мимка.

Покійний народився 14 січня 1899 року, в селі Кривча, Борщівського повіту, західня Україна.

До Канади прибув з родичами 1899 року, і поселилися вони на фармі в околиці Ашівіл, Манітоба.

Покійний одружився з Гень кою з дому Гишка в 1936 році., і замешкували на фармі в Ашівіл, Манітоба.

Покійний належав до Україньско. Греко-Православної Церкви в Гилберт Плейнс, Манітоба

Покійний Григорій залишив в смутку дружину Гань ку, 3 сини і 2 дочки. Сини: Микола в Вінніпегу, Ман., Давид і Володимир в Ашівіл, Манітоба. Дочки. Михайлина Кирилюк в Давфин, Ман., Катерина Мимко в Ашівіл, Ман. Внуків три. Покійний Григорій залишив три. брати і п'ять сестер: брати: Іван і Стефан в Давфині, Ман., Микола в Ашівіл, Ман. Сестри: Горпина Криворучка в Коронік, Саск., Настя Довгань в Порт Корберт, Онт.,Ганька Пляш в Форт Вілліям, Онт., Юстина Стасюк в Давфин, Манітоба, Марія Котик в Давфин, Манітоба.

Дня 19 серпня вівчері у похоронному заведенні „Сміт-Стрільчук" в Давфин, були відправлений Парастас. Дня 20 серпня відбувся Похорон зі Службою Божою в Гилберт Плейнс, в годині 10 рано, при великій скількості людей.

Родина Покійного та присутні на Похороні зложили на Нев'янучий Вінок $26.25, які були призначені на церкву в Гилберт Плейнс, а родина окремо зложила $10.00 на фонд „Вісника" і вироблення каші.

Всім Жертводавцям щира подяка!

Нехай Милосердний Господь прийме покійного Григорія в лоно Авраама, Ісаака та Якова, де нема ні смутку, ні журби, а життя безконечне. А Вам дорога дружино, діти, внуки та вся родино, подасть Господь силу перенести цю велику втрату, і нехай Господь обдарить Вас усяким добром.

Вічна Йому Пам'ять!

о. М. Олесюк.

Бл. П. К. КОВАЛИШИН
Мазепа, Саск.

По короткій недузі в Канорській лікарні спочила в Бозі бл п. Ксеня Ковалишин на 76 році життя

Покійна Ксеня народилася, в глибоко релігійній і національно свідомій родині Ярошишких, 17 вересня 1887 року в селі Гуштин, західня Україна.

До Канади приїхала з своїми батьками в 1897 році і поселилися на фармі в околиці Раїн, Саск. Вийшла заміж за Лаврентія Ковалишина 12 лю того 1903 року і з ним чесно трудилась 57 років на фармі в околиці Раїн, Саск. В 1960 році її улюблений муж упокоївся.

Покійна Ксеня була глибоко релігійною і національно свідомою, належала до Жіночого Товариства та була жертвенною не тільки на церковні потреби, а й на потреби ук райнської спільноти в Канаді. В такому дусі виховала своїх дітей. Господь сподобив Покійну втішатися 26 внуками та 14 правнуками.

Заупокійну Службу Божу і чин Похорону відслужив о. П. Бублик з Кемсек, Саск., в суботу 24 серпня.

Похорон відбувся з церкви Св. Духа в Мазепа, Саск.

Після Похорону в Народнім Домі відбувся поминальний обід. На заклик о. П. Бублика, присутні склали на „Нев'янучий Вінок" в пам'ять по Покійній $71.00, чого призначено на Колегіо Св. Андрея $51.00, на пресовий фонд „Вісника" $10.00 та на „Український Голос" $10.00.

Покійна залишила в глибокому смутку дітей: Івана, Юлі яна, Адама, Ольгу, Павліну, Стефанію і Олександру з їх родинами, трьох братів: Пав за, Августина, Теофіля та сестру Клавдію Малінську, 26 внуків і 14 правнуків.

Жертводавцям сердечне спа сибі, а Покійну Ксеню нехай Господь оселить там, де всі праведники спочивають.

Вічна Їй Пам'ять!

о. П. Б.

ПОДЯКА

Смутком огорнені, по втраті нашої улюбленої мами і бабусі, хочемо висловити нашу глибоку вдячність всім тим, що прибули на Похорон, тим, що, прийшли з поміччю і розрадою в годині нашої родинної втрати. Сердечно дякуємо Всеч. о. П. Бублику за його сердечні слова і Заупокійну Службу Божу. Глибоко вдячні дякам, хорові за їх милий спів, Жіночому Товариству за турботу в час поминального обіду і всім тим, що склали квіти та так щедро пожертвували на Нев'янучий Вінок. Нехай Господь нагородить всіх Вас добрим здоров'ям'

Родина Покійної.

БЛ. П. ПАВЛІНА ШМИР
Вернон, Б. К.

У четвер 26 вересня 1963 р. по короткій недузі упокоїлась в Бозі бл. п. Павліна Шмир, одна з передових член кинь місцевої Української Греко Православної Громади.

Покійна народилася в 1894 року в оселі Соходіл в Західній Україні. 1928 року Павліна сидою обставин змушена була виїхати в Канаду, тут вона спокійно замешкала у вільній країні зі своїм мужем Іваном в Делф, Алта. 1935 року вони переїхали в Крестон, Б. К. До Вернону вони перехали на сталий побут у 1944 р. де покійна прожила до кінця свого жит ти.

Покійна Павліна, як свідо ма українка, ніколи не забу вала за українські справи Вона із своим мужем Іваном щиро й жертвенно давала дари на місцеві потреби Церкви, рівнож складали жертви на Катедру Св Трійці у Вінніпегу та на Колегіо св. Андрея Важним є і те, що Павліна виховала добрих дітей, що діти належать до сво їх організацій та говорять і пишуть по українському.

За життя Покійна старалася завжди бути точною та примірною Покійна завжди дорожила своїми українськи ми часописами, книжками, українською літературою.

Павліна була тихої та доброї вдачі, завжди любила, щоб в громаді був порядок і поступ. Вона зі своїм мужем Іваном належала до Церковного хору, любила слів як церковний так й світський, вона любувалася культурним життям. Павлина належала до Жіночого Товариства в ім. Св. Ольги у Вернон, сповнила всі свої членські обовязки примірною

Похоронни Відправи почалися в п'ятницю 27-го вересня 7.30 вечером Панахидою в місцевому похоронному заведений Вернон, Б. К. А на другий день, місцева Церква була заповнена прими й численними членями Покійної Похорон і Заупокійну Службу Божу відправив настоятель - о. Прот. Л. В. Дячина, який попровав Покійну від родини і всіх присутніх змістовним і зворушливим словом. Службу Божу співав місцевий хор під проводом нашого дерегента Пав ла Малиша.

Тління останки Павліни відпроваджено на вічний спочинок на міському цвинтарі, у Вернон, Б К Після Похорону в залі під Церквою Св Успення відбувся поминальний обід для всіх учасників Похорону Обід приготовило Жіноче Товариство.

На Нев'янучий Вінець бл п. Павліни муж й діти зложили 50 дол., з чого призначено на „Вісник" 15 дол. (на пресфонд і виготовлення кліші), 10 дол. на фонд „Українського Голосу", 15 дол. на „Новий Шлях" 10 дол. на фонд „Жіночий Світ".

Покійна залишила у глибокому смутку мужа Івана, 2 сини — Альберта, Івана, 2 дочки — Катерина замужня за Гогленш, Славка замужня за П. Блоком. 9 внуків, три прав нуки.

Присутній.

ПОДЯКА

Ми, горем прибиті складаємо сердечну подяку о. Прот. Л. Дячині за Похоронні Відправи і прощальне слово; дякам і всім співакам хору та нашому диригентові Павлові Малишові за спів, всім тим, що несли тіло Покійної; Жіночому Товариству за приготувння поминального обіду; і всій родині і приятелям, що зложили вінки, родині, що прислала здалека, як також всім учесникам Похорону. Складаємо отцим сердечну подяку муж Іван, діти внуки і правнуки.

Сім Дорога Дружино і Мамо, нехай ця канадійська земля, що ти так щиро любила, буде тобі легкою. Нехай Всемогучий Господь прійме душу твою де праведні спочивають. Вічна Пам'ять!

Родина.

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

(Продовження)

Збірка о. С. В. Савчука. Монтреаль, Кве.

По $250.00: Лука Томашук (на рахунок декларації $500.00)

По $200.00: Ростислав і Тетяна Жеребецькі (на конто уміблювання двоособової кімнати)

По $100.00: Митр. Прот. о. Вол. Стокар і о Ф Легеюк Богдан Цимбалюк з дружиною (на рахунок уміблювання подвійної кімнати). Стефан Гайдайчук

По $50.00: Олекса Кінцібіз Іван С Отинський Юрій Фотій і дружиною

По $25.00: Стефан Хомик.

Лашін, Кве.

По $30.00: Жіноче Товариство ім Княгині Ольги

Торонто, Онт.

По $100.00: Митр Прот о П Семець з дружиною

Гемілтон, Онт.

По $500.00: Адвокат Михайло Гінка

По $100.00: Др. С. П. Климанко, Іван Сапрук з дружиною, Василь і Йонка Кисіль.

По $87.00: Міс. Округи Гемілтон з стажок під час Академії Св Кирила й Методія

По $50.00: Юрій і Анна Токарики, Олекса Клюкотюк (на руки п Саврука), Петро і Варвара Лотоцькі Антін і Юлія Стецик, Петро й Теофіля Шадлний, Іван і Анна Семенюки Василь Вежак, Роман Лінка

По $25.00: Михаїл Б. Олесюків, Михайло Савчук, Теодор і Анна Олесюки, Ілія Мойсюк, Григорій і Марія Будники, Яків і Парасня Текері, Ігнат Гайдайчук, Петро і Ольга Радчуки, Михайло і Ольга Кутьчишки (Вотерфорд, Онт.), Микола й Олена Вінгерики, Сильвестер і Ксеня Російські Тимко і Марія Мельник, Волод. Нагірний, Микола Нелетяк, Віктор Роенко Андрій Дибко

По $20.00: Теодор і Катерина Бакарики, Микола і Софія Свиденські Волод Гладкий, Сергій Шпак, Кость Тарасенко, Іван і Ніна Горденко (на заяву в сумі $50.00), Стефан Горук, Фелікс Ігнатюк, Стефан Кішківський, Теодор Пилипів

По $15.00: Никола Романов, Кость Сірко

По $10.00: Олекса й Валентина Федасі, Максим Козак (на руки І. Саврука), Іван Люлячик, Ізидор Новиковський, пані Стела Смит, пані Маруся Шелеметь, вдова Дарія Бродецї Микола Скірко Богдан Радний, Олекса Ведмідь, Гринько Микола, Дмитро Горбатюк, Іохим Шведь, Михайло Панашин, Іван Олексюк.

По $5.00: Петро Фарбатюк, Мар цетя Волковська

Ст. Катеринс, Онт.

По $50.00: Дмитро Савчук.

По $10.00: Пані Марія Манзюк, Теодор Ковальчук, Андрій Дибко.

Вотерфорд, Онт.

По $100.00: Дмитро і Марія Нівряньскі Василь Погорецький

По $25.00: Михайло Дроздовський

По $15.00: Громада Св Покрови

По $10.00: Семен Гулька

Скотленд, Онт.

По $30.00: Дмитро Іванків.

Брентфорд, Онт.

По $100.00: Василь Костюк

Збірка Всеч. о. Г. Удода.

Зо збірки на нев'янучий вінок по бл. п. Анастасії Федак, Шіго, Саск., — $25.00.

Збірка Всеч. о. Прот. Ю. Цукорника.

Ніагара Фаллс, Онт.

По $14.00: Збірка під час Хрещення внучки п Стелли Сокача, Кристіл Бич, Онт

По $10.00: Дм Олійник, Іван Ворона Яків Пійда Юр Соколав

По $5.00: Іван Побіжаний Д Бьсороб

По $4.00: М Римар

По $2.00: М. Білоус.

Збірка Всеч. о. І. Швеця.

З похорону бл п Анни Калин, Шіпмен, Саск $16.00

Збірка Всеч. о. В. Бойчука.

Пані Анастасія Борис, Йорктон, Саск., $20.00.

Збірка п. Івана Світяка.

По $100.00: Дмитро Янда, Едмонтон, Алта

По $30.00: Збірка на Помишлавним обіді по бл п Василеві Бідяковні

Збірка п. П. Ратушького.

Збірка на 25-літню ювілею Вінчання Фрьнка і Марти Гала, Кенора Онт., — $62.00.

Збірка Всеч. о. М. Критюка.

Пані Анастасія Кушнірик, Годсон Бей, Саск $15.00 Стефан Готик Ернест Саск. $6.00, Никола Дух Ернест Саск. $5.00

Різні Збірки.

І Новодворський, Летбридж, Алта., з прийняття в день з родин о П Зашівського та в П Корнійчука. $10.00

К Кольчевський Мелфорт, Саск., з прийняття в домі Всеч о М Критюка Мелфорт Саск. $4.00

Збірка Комітету при Соборі Св. Покрови в Вінніпегу

М І. Ішагов-Щдух з дружиною на конто уміблювання кімнати в студентський резиденції $267.80

Українське Національне Об'єднання (УНО) в Ст Боніфас, Ман. $100.00

Михайло Кузів — $25.00.

М. Гнєхославський з дружиною - $10.00

Збірка Комітету при Церкві у Вовді, Саск.

По $25.00: Михайло і Марія Гриньок, Михайло і Марія Капацина.

По $10.00: Олекса Курилей.

По $5.00: Олекса Мацько, Іван Дельнет, Дмитро Капацина, Богдан Гриць, Михайло Солотник

По $1.00: Др Лемішка

По $8.60: З Панахнди по жертвах Голоду в Україні

Пожертви в різних місцевостей.

По $300.00: Пані Зоня Ситник, Давфин, Ман., на уміблювання кімнати; пані Йосина Чепеюк, Ст Вілліям, Онт., на уміблювання кімнати (в останньому числі було помилково подано $287.80, що оцим справляється).

Др К М. Смельський, Велланд, Онт.

По $288.80: Жіноче Товариство ім Лесі Українки, Менкі, Ман., на уміблювання кімнати.

По $200.00: В І Перепелюк, Флин Флон, на конто минзорічного зобовязання. П. Ковтун, Вінніпег, на уміблювання кімнати.

По $100.00: Михайло Грошок, Кирклеид Лейк, Онт., Стефон А Склеповяк, Корона, Каліф., ЗДА, Захарій Іванюк, Едмонтон, Алта, Церковна Громада, Сарнія, Онт.

По $50.00: Орест Мисак, Кановра Саск

По $40.00: Пані М. Грицюк і Зоня Торбак, Вінніпег, Ман., на спомин музея й батька, бл. п Василя Грицюка, д-р М Яремко, Вермільон, Н Дак., ЗДА

По $25.00: Павло Пайшик, Едмонтон, Алта; Юрій і Олена Делюк, Вердуго, Каліф., ЗДА. (через пані М. Гаврилюк); Іван Василик, Едмонтон; Никола й Марія Іванець, Брентфорд, Онт; Федір Гацюк, Вакаа, Саск; Іван і Розалія Гуцуляк, Ендрю, Алта.

По $10.00: Іван Похильчук, Зінніпег (на конто зобовязання на сєзд $50.00), Мігдарій Настюк, Фт. Френсис, Онт

По $8.50: М. Бойчук, Дітройт, Мичі., ЗДА.

По $5.00: К Богонос, Гімлі, Ман.

По $4.00: Н. Н., Бр. Кол.

Замість квітів на могилу бл. п. о. Василя Кудрика слідуючі жертвували на Будівельний Фонд Колегії

По $100.00: Антон Кулик, Оен, Алта. (прислав о. В. Сенишин).

По $40.00: Церковна Громада в Принс Альберт, з Панахиди по бл. п. о. В Кудрикові

По $25.00: Марія і Ольга Козак, Торонто, Онт; Централа Союзу Українців Канади, Торонто, Онт; Похоронне Заведення Кропо, Вінніпег.

По $15.00: Судля Іван Соломон

По $13.25: Церковна Громада св Петра й Павла, Оен, Саск., збірка з нагоди Поминального Богослужения по бл. п о. Кудрику

По $10.00: Г. Панін, Павло й Надія Лєковські пані К. Блок, Джек Ліверсон, П. Крепякевич, Ярослав Колтек, Василь і Анастасія Сарчики

По $6.20: З Панахиди по бл п о. В Кудрикові, Ледвінг, Ман.

По $5.00: М Михайлюк, Богдан Кудрик Сяскатун; Марія Ангелівська, Флин, Флон; Анна Фінгус, Торонто; Омуфрій Паліборда, Петро Казушка, В. Калушка з родиною, Ф. Тесарський, Юрій О Котелко, Г М Утринюк Гео Марини.

По $2.00: Іван Андрейчук, пані С Пелех.

По $1.00: Іван і Марія Неведюки, Т Монастирський, п-во Кучеравві, Шіго, Саск

По 50 ц.: В Дячек пані Аніта Кембет.

Збірка Всеч. о. І. Швеця. З Панахида по бл. п. о. В. Кудрика.:

Ніпавин, Саск — $14.56.

Кідет, Саск $17.05

Вірдель, Саск. — $7.53.
Шіпмен, Саск. — $5.65.
Збірка Всеч. о. В. Бойчука.
З Панахид по бл. п. о. В. Кудрику:
В Йорктоні, Саск. — $10.10
У Вроктоні, Саск. — $5.20
У Райн, Саск. — $6.25
Вовда, Саск.
З Панахиди по бл. п. о. Василю Кудрику, прислав п. Михайло Канашіл. - $26.55
Збірка Всеч. о. М. Крищука.
З Панахид в Вегревій, Алта $21.65
З Панахид в Інніскфрі, Алта. $10.90
(Дальше буде)

Жертводавцям щира подяка!

Адреса Колегії:
ST. ANDREW'S COLLEGE
IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4,
Manitoba, Canada.
Tel. JU 8-3093

Порядки Богослужень:
ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ГРУДЕНЬ

1. Неділя — Кенора, Поплар Парк, Тандал
8. Неділя — Транскона, Пембина, Бозенур
15. Неділя — Кенора, Луфорст, Сулуквант
22. Неділя — Транскона, Селкирк Ледини
29. Неділя — Кенора, Гонор Поплярфілд

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОРИЧУК
ГРУДЕНЬ

1. Неділя — Йорктон
4. Середа. Уведення в Храм Пресв. Богородиці — Йорктон
8. Неділя — Йорктон
15. Неділя — Вроктон
19. Четвер Св. Миколая — Райн
22. Неділя. Зачання Пресв. Богородиці від Св. Анни — Йорктон
29. Неділя Празднів — Горазд

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-8447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ГРУДЕНЬ

1 Неділя. Св. Андрея Форест Гайтс
8 Неділя. Св. Михайла - Калдер
15 Неділя. Св. Андрея.
22. Неділя Св. Михайла — Калдер
29. Неділя Горбин (Словіз)

Address: 8541—89 Str.
Edmonton, Alta. Tel: 466-8854.

о. І. Г. ГИКАВИЙ
ГРУДЕНЬ

1 Неділя Вестчестер
4 Середа Введення в Храм Пресв Богородиці Прат
8 Неділя Гедрі
15 Неділя Лужне
19 Четвер Миколая Чудотворця Вестінгдон
22 Неділя Сучава
29 Неділя — Гемлаш

Address: Willingdon, Alberta.
P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ГРУДЕНЬ

1. Неділя — Пайн Ривер
4. Середа. Введення в Храм Пресв. Богородиці — Етельберт
8. Неділя — Етельберт
13. Пятниця — Гарленд (Ап. Андрея Пера)
15. Неділя — Зелена
19. Четвер — Пайн Ривер (Св. Миколая)
22. Неділя — Вовк
29. Неділя — Дорбин

Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕДІЛЯ
ГРУДЕНЬ

1 Неділя — Гвес
4. Середа. Введення в Храм П. Б. — Вайтбіч
8. Неділя — Стімен
15. Неділя — Арран
19. Четвер. Св. Миколая — Кобзар
22. Неділя — Норквей
29. Неділя — Свят Ривер

Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИН
ГРУДЕНЬ

1. Неділя — Вернон
4. Середа Увед. Бог. — Вернон
8. Неділя — Вернон
15. Неділя — Вернон
19. Четвер Миколая Чуд. — Вернон
22. Неділя — Рівелсток
29. Неділя — Вернон

Address: 2802-42 Ave. Vernon, B. C.
Phone 542-4312

о. П. ЗУБРІЦЬКОГО
ГРУДЕНЬ

1. Неділя - Робзин
4. Середа. Уведення — Петлюра
8. Неділя — опорівці
15. Неділя — Гренлєйк
19. Четвер Миколая Мир-лик. Чудотворця. Храм — Мікнат
22 Неділя — Ленард
29 Неділя — Шортділ

Robilin, Man.

о. Ст. ЗУЗАКА
ГРУДЕНЬ

1. Неділя — Гефорд
4. Середа. Введення — Редфілд
8. Неділя — Кридор
8. Неділя о год. 7.00 веч. Річні Збори в Гефорд
19. Четвер. св. Миколая Чуд. - Кридор
22. Неділя — Білики
22. Неділя, о год. 2.00 по пол. Окружні Збори в Гефорд
29. Неділя — Гефорд

Address: Box 168, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. М. КРИТЮКА
ГРУДЕНЬ

1. Неділя — Гадсон Бей
4. Середа Введення в Храм Пр Богор. — Гронзіт (північна)
8 Неділя — Брукс6і
15 Неділя — Мелфорт
19. Четвер. Св. Миколая Чудот - Бровд
22 Неділя Ендевор
29 Неділя Гронзіт (північна)

Address: Box 1416, Melfort, Sask.
Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛІША
ГРУДЕНЬ

1. Неділя — Сельків
4. Уведення в Храм Пресв. Богор — Арбакка Св. Апп. Петра й Павла
8 Неділя — Вайтз
15 Неділя — Сандовн
19 Святителя Миколая — Арбакка Св. Миколая. Храм
22. Неділя — Вайтз
29. Неділя — Сірко

Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ГРУДЕНЬ

1 Неділя — Вестчок
4. Уведення Пресв. Богородиці - Сіба Бич
8. Неділя — Сангсдо
15 Неділя — Вестлок
22. Неділя - Вайлдвуд
29 Неділя — Барсд

УВАГА! На 22., 12. у Вайлдвуді буде по Службі Божій буде обід, і по обіді відбудеться мітінг окружної ради. Всякі справи є до обговорення, тому дуже просимо делегатів від всіх громад: Ричмонд Парк, Вестлок, Барсд, Сангузо, Сіба Бич і Вайлдвуд, конечно приїти на 22. 12. на Службу Божу до Вайлдвуду.

Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-3745

о. ІВАН МЕЛЬНИК
ГРУДЕНЬ

1. Неділя — Сенді Лейк
4. Середа. Уведення в Храм Богор Россборн
8. Неділя - Менгі
15. Неділя — Бигувіт
19. Четвер. Миколая Чудотворця — Лейк Біно
22. Неділя — Сін
29. Неділя — Оакборн

Address: Oakburn, Man. Box 12
Tel. 336

о. М. ОЛЕСІОКА
ГРУДЕНЬ

1 Неділя — Долфін. Служба Божа по радіо. Станція СІ-КЕР-ДІ-ЕМ Девфін, Ман., год. 11.00 рано до 12-ої 15 хв. Слухайте Службу Божу по радіо.
4. Середа. Уведення в Храм Пресвятої Богородиці — Вавей Ривер
8. Неділя — Косіс
13. Пятниця. Св. Ап. Андрія Первозванного — Рорктон
15. Неділя — Гільберт Плейнс
19. Четвер. Миколая Мнолікійського Чудотворця — Сифтон -
22 Неділя. Зач. Пр. Богородиці від Св. Анни — Дівфін
29. Неділя — Вінніпегосіс

Вечірня служиться що неділі о год 7-ій вечора в Дівфіні.

Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ГРУДЕНЬ

1. Неділя - Інсіфєр (м.)
4. Середа. Ув. у Храм Пр. Богородиці — Дробот
8 Неділя — Подор (м.)
15. Неділя — Інсінгер (зай-ния)
19. Четвер. Св. Чуд. Миколая — Льюра
22 Неділя Маморнець
29. Неділя Вестбрук

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 88.

о. Я. РИБАЛКИ
ГРУДЕНЬ

1. Неділя — Смокі Лейк Ворсшайт — Вечірня 4 год. веч.
4. Середа — Спедеп
8. Неділя — Стрий
15. Пятниця — Белгс
19. Неділя — Едвапл
19. Четвер — Смокі Лейк
22. Неділя — Спедеп
25 Середа — Вильна
29. Неділя — Давлінг

Address: Smoky Lake, Alta. Box 506

о. В. СЛОЗАРА
ГРУДЕНЬ

1. Неділя — Стпряжєс
4. Введення в храм Пресв. Богор. — Канора
8 Неділя — Канора
15. Неділя — Канора
19. Св. Миколая — Канора
22 Неділя — Канора
29. Неділя — Канора

СІЧЕНЬ

5 Неділя — Канора
7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Канора
8. Собор Пресв. Богородиці — Бюкенан
9. Св. Прівч. Стефанія — Рама
12. Неділя — Стпрджес
14. Новий Рік — Канора
19. Неділя. Йордан — Рама
26. Неділя — Канора

Canora, Sask. Ph. 563-8163

о. В. СЕНИШИНА
ГРУДЕНЬ

1. Неділя - Вонда
4. Середа. Уведення — Прілейт 8.00 Неділя — Мус-Джав
15. Неділя — Кендіяк
19. Четвер Св. Миколая — Мічам
22. Неділя — Кендерслей
29. Неділя — Овен, Алта.

СІЧЕНЬ

5. Неділя — Вонда, Саск.
6. Понеділок. Свят. Вечір. — Мус-Джав
7. Вігторок РІЗДВО — Кендіяк
8. Середа. Соб. — Прілейт
12. Неділя — Кіндерслей
14. Вігторок — Овен (Новий Рік)
18. Субота. Водохрещ. Інститут ім. П. Могили
19. Неділя — Йордан — Мічам
26. Неділя — Вонда

P. C. Latham Place, Saskatoon, Sask.
Home tel. 343-7696. Office 653-1944.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ГРУДЕНЬ

1. Неділя — Атабаска
4. Середа. Увед. в Храм Пресв. Богор. — Лек Ла Біш
8. Неділя — Норад
15. Неділя — Гресленд
19. Четвер. Св. Микол. Чудотворця — Боді
22. Неділя — Вондерінг Ривер
29. Неділя — Сарепа

УВАГА! Є можливість що цей порядок може бути що змінений після друку. Вірні хай питають своїх зарядів про точність дати коли в них буде Богослужіння.

Address: Box 517 Lac La Biche
Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
ГРУДЕНЬ

1 Неділя — Вакав
4. Середа — Єлвов Крік
8. Неділя — Лейк
13. Пятниця — Тарнополь
15. Неділя — Калворт
19. Четвер — Вакав
22. Неділя — Сметс
29. Неділя — Ст. Джуліен

Address: Box 4, Wakaw, Sask.
Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ГРУДЕНЬ

1. Неділя — Толстой
4. Середа. Введення — Толстой
8. Неділя — Сарто
15. Неділя — Роза
19. Четвер. Миколая — Толстой
22. Неділя — Гарфілтон

Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА
ГРУДЕНЬ

1. Неділя — Йюбрук
4. Середа. Введення у Храм Пресв. Діви Марії — Редвятер
8. Неділя — Торгнад
15. Неділя — Восетта
19. Четвер. Св. Миколая — Торгнад
22. Неділя — Ергмонт
29. Неділя — Редвєй

Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
ГРУДЕНЬ

1. Неділя — Норт Батлефорд
4. Середа. Увед. в Храм Пресв. Богор. — Гаесланн
8. Неділя — Бігар
13. Пятниця. Св. Ап. Андрія Первозв. — Норт Батлефорд
15. Неділя — Вітгіл
19. Четвер. Миколая — Кендо
22. Неділя Зач. Пресв. Богор. — Гаесланн
29. Неділя — Медов Лейк

Address: North Battleford, Sask.
972—108, St. Ph. 446-3280.

о. І. ШЕВЦЯ
ГРУДЕНЬ

1. Неділя — Відділ
4. Середа. Уведення в Храм Пр Богородиці — Шіпмен
8. Неділя — Нипавін
15. Неділя — Кадет
19. Четвер. Св. о. Миколая - Сенбург
22. Неділя. Св. Анни — Відділ
29. Неділя Празднів - Нипавін

Address: Weirdale, Sask. Ph. 488.

о. Г. УДОДА
ГРУДЕНЬ

1. Неділя — Шіго (місто)
4. Середа, Уведення в Храм Пресв Богородиці — Купровські
8. Неділя — Жучкани
13. Пятниця — Св. Апостола Андрея Первозван. — Федаки
15. Неділя — Фоми, Лейк
19. Четвер. Св. Миколая — Едмор
22. Неділя — Вінкарп
29. Неділя — Шіго (подз.)

Address: Shoho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

о. А. ХРУСТАВКИ
ГРУДЕНЬ

4. Середа — Мусгдора. Уведення в Храм Пресв. Богородиці
8. Неділя — Бросов
15. Неділя — Мирнам
19. Четвер — Слава пів. — Миколая Мир-лик. Чудотворця
22. Неділя — Лужки-топорівці
29. Неділя — Злодймістер

Address: Box 97, Myrnam, Alta.
Tel. Ma.

о. ШУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ГРУДЕНЬ

1. Неділя — Торсбі
4. Середа. Уведення в Храм Пресв. Богородиці — Кагтіп
8. Неділя — Оновей
13. Пятниця. Св. Ап. Андрія Первозванного — Пено
15. Неділя — Брудерхайм
19. Четвер. Миколая Мир-Лик. Чудотворця — Торсбі
22. Неділя — Колмар
29. Неділя Кемрозз

Address: 9530—109 Avenue,
Ph. GA 2-3065. Edmonton, Alta.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ УГ.ПЦ.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorised as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XI. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ГРУДНЯ, 1963. WINNIPEG, MAN., DECEMBER 15, 1963. ЧИСЛО (1996) 24

„ПІСЛЯ БАГАТЬОХ МІРКУВАНЬ"

Папа поїде до Ізраїля

„У Римі зайсочені"
Патріярх Атенагорас пропонує зустріч в Єрусалимі

„На закінчення другої сесії (4. 12. 1963) Ватиканського Собору папа сказав, що по багатьох міркуваннях і молитвах він рішився „поїхати як паломник у країну Господа нашого Христа". Ця вістка заскочила римлян, як повна несподіванка", подав „Да Виннипег Трибюн" (4. 12. 1963).

Радіовісті СІБСІ 6 грудня ц. р. повідомили, що папа Павло VI поїде в Палестину літаком 4 січня 1964 р., а повернеться 6 січня. Ці ж радіовісті подяли, що Константинопольський патріярх Атенагорас І пропонує папі зустріч в Єрусалимі.

З.Р.В. — Папу Івана XXIII жиди вважали найбільшим з-поміж усіх пап приятелем жидів, бо цей папа заявив жидам: „Я Йосиф — ваш брат", і він же дав наказ написати проект декрету про „смерть Христа сталася не з вини жидів, а винне тут усе людство". Папа Іван умер перед предложенням цього проекту ІІ Ватиканському Соборові. Але коли настав папа Павло VI і цей проект про жидів предложено другій сесії ІІ Ватик. Собору, то ця сесія відмовилася ухвалити цей проект, і його відложено. Це розчарувало жидів, які вже наперед були подякували Ватиканові за цей проект. У жидівській пресі останньо появилися статті про це, що жиди під час 2-ї світ. війни звертялися до папи Пія XII і його міністра внутрішніх справ (кардинала Монтіні (теперішній папа Павло VI), щоб Ватикан запротестував проти винищування жидів Гітлером, але Ватикан не запротестував.

Переговори між Ватиканом і Ізраїлем у справі проекту вислання урядового представника Ізраїля на ІІ Ватик. Собор, щоб цей представник обсервував справу проекту декрету про жидів на Соборі, були безуспішні.

У такій ситуації папа Павло VI рапто заявив, що він поїде до Палестини.

Українські науковці на авдієнції в папи

Папа Павло VI 18 жовтня 1963 р. прийняв на приватній авдієнції український католицький епископат, організацію Український Християнський Рух „разом з українськими інтелектуалістами, членами 4-ох Українських Наукових Інституцій: Наукове Товариство ім. Шевченка, Українська Вільна Академія Наук, Українське Богословське Наукове Товариство, Український Вільний Університет".

З.Р.В. - Укр. Наук. Т-во ім. Шевченка, Укр. Вільна Академія Наук і Укр. Вільний Університет — це теоретично понадвироїсповідні установи, але провідні місця в них займають католики.

Під кличем: „Рим... духовий центр України"

„Рим сьогодні являє собою духовий центр України", сказав проф. д-р В. Янів на Студійних Днях УХР (Український Християнський Рух) у Римі, що почалися 13 жовтня 1963 р.

Студійні Дні в жовтні ц. р. „зорганізовано якраз у 10-ліття постання УХР, тієї організації, що має за завдання ширити ідею єдности і співпрації з нашими православними братами", сказав д-р Янів, президент УХР. Промови д-ра Янова, в якій він назвав Рим „духовим центром України", слухали також українські „науковці, культурні й суспільні діячі", які є разом членами УХР, і також членами Наукового Т-ва ім. Шевченка (НТШ), Української Вільної Академії Наук (УВАН) і Українського Вільного Університету (УВУ), і які були на авдієнції в папи 18 жовтня — в програмі Студійних Днів.

Ширші вістки про це подав укр. катол. бюлетень „Вісті з Риму" — орган Укр. Прес. Бюро, у числі за 21 жовтня 1963 р.

З. Р. В. Тому що Рим не є в Україні, то тим самим він не є географічним центром України. У Римі не є також зосереджені всякі українські центральні установи. З того висновок, що для цих науковців і культурних та суспільних діячів римська ідеологія є центральною точкою, отже найголовнішою метою їхньої діяльности серед українців.

Поза італійцями, члени жодної іншої нації, крім вищезгаданих наших земляків, не проголошують Риму центром своєї батьківщини, чи національности.

Арештовано жидів за малювання свастики

„НЬЮ-ЙОРК. — У понеділок арештовано п'ять жидів, оскаржених за малювання свастик на фронті будинків ізраїльського генерального консуляту при П 1ст 70 Стріт — місії Ізраїля при Об'єднаних Націях". - подав вінніпезький „ Jewish Post" (7. XI. 1963) у новинці п. з. „Це сором!"

ЛІКВІДАЦІЯ ЦЕРКОВ В СССР ПРОДОВЖУЄТЬСЯ СКОРИМИ ТЕМПАМИ

Ліквідація православних святинь в СССР-продовжується скорими темпами. „Число відкритих храмів тепер становить від сім до 8 тисяч", подає російський еміграційний журн. „Посєв" (6. 9. 1963). На Білорусі останньо зліквідовано 700 церков і мають закрити семінарію. В Ярославській епархії із досього часних 140 церков недавно закрито 70. Влада забороняє віруючим купувати матеріял для огрівання церков, а в склад парафіяльних управ просуває „своїх" людей.

Пожертви на умеблювання Колегії Св. Андрея

Від останнього виказу пожертв на умеблювання Колегії, що появився в числі за 1-го грудня, слідуючі особи зголосили свої пожертви на умеблювання кімнат у студентській резиденції Колегії:

О. Діяк, Сенді Лейк, Ман., на умеблювання подвійної кімнати — $525.55.

Стефан Пехеншок, Балмертаун, Онт. і Родина бл. п. М. Шмакон-Дідуха, Вінніпег, Ман., на подвійну кімнату — $550.80.

Іван Ошуст, Вегревія, Алта., на подвійну кімнату — $525.55.

Петро і бл. п. Текля Титкалюки, Ріджайна, Саск., на подвійну кімнату — $525.55.

Василь Г. Фіцич, Вакав, Саск., на подвійну кімнату — $525.55.

М. Соломінка, Вінніпег, Ман., на подвійну кімнату — $525.55.

Йосиф Дзьобко, Вірден, Ман., на подвійну кімнату — $525.55.

Пані Марія Мургавс, Дітройт, Мнш., ЗДА. і Добр. Ольга Савчук, Вінніпег, в пам'ять своїх батьків — Бернарда й Анастасії Найлс, на умеблювання подвійної кімнати — $525.55.

Збірковий Комітет, Вегревія, Алта., замовлення на 3 подвійні кімнати — $1,576.65.

З попередніх листів	$21,922.80
Ця листа	$5,806.30
Разом	$27,729.10

ЗАВВАГИ:

1. **У студентській резиденції Колегії вже всі кімнати замовлені.**
2. **Крім жертводавців на умеблювання однособових і подвійних кімнат у студентській резиденції, отримано також чотири зголошення на умеблювання більших приміщень Колегії, по $1000.00. Докладніше про це в одним з найближчих чисел „Вісника".**

Усім дотеперішнім Жертводавцям щира подяка!

Патріярх благословив Арх. Мстиславові їхати до Риму?

„Звідомлення з Істанбулу стверджує, що архиепископ Мстислав в.здбув дуже милу візиту в патріярха Атенагораса. Цей же архиепископ мав у своєму розпорядженні патріяршого Кедилака, а на від'їзді йому було дано велику скількість мира, а також патріяршє благословення відвідати, як обсерваторові, римо-католицький світовий собор".

Цю інформацію, передруковану тут дослівно, подав „SS Peter & Paul Ukrainian Orthodox Church Weekly Bulletin" за 1 грудня 1963 р. — орган вищезгаданої парафії, настоятелем якої є в. Г. Кулик, в юрисдикції Укр. Православної Церкви в США, архиепископом якої є владика Мстислав.

Допомога нашої Церкви українським інвалідам на еміграції

Українська Греко-Православна Церква в Канаді вислала, як пожертву, Головній Управі Українців Военних Інвалідів у Мюнхені, Зах. Німеччина, за час від 1. 9. 1962 по 25. 10. 1963 $1,591,94, переказані тодішнім головою Консисторії цієї Церкви Протопресв. Д-ром С. В. Савчуком через Дойче Банк у Мюнхені, — подає Бюлетень Управи Укр. В. Інвалідів у жовтні 1963 р.

З. Р. В. — За цей час пожертви на цю саму ціль від церковних джерел українців греко-католиків у Канаді були такі: Ліга Укр. Катол. Жінок при церкві Успіння Б. М. в Монтреалі $26, Епархіяльна Управа Братства Укр. Катол. у Торонті $952.48, Торонтонська Епархіяльна Управа 183.35, — інформує згаданий Бюлетень.

Свідки Єгови і статут Квебеку з 1954 р.

Судові позви між Свідками Єгови й урядом Квебеку почалися 1959 р., коли в державній католицькій школі в Квебеку дітей Свідків Єгови силували молитися по-католицькому. Верховний Суд в Оттаві уневажнив присуди всіх інстанцій квебекських судів на некористь згаданих свідків, проголосивши їх неконституційними. Свідки Єгови тоді виграли були справу.

Але позви на цьому не закінчилися.

Квебекський Статут з 1954 р. забороняє прилюдне розповсюджування або розношення по хатах такої літератури, що є „зловживальними чи образливими напастями" на інші релігійні вірування в Квебеку. Свідки, Єгови, вважаючи цей статус неконституційним, передали цю справу у Верховний Суд.

„Забудьмо минуле"?

Лист папи Павла VI до патріярха Атенагораса I

„Поручаючи минуле ласці Божій, послухайно поради Апостола: „Забуваючи минуле, змагаю вперед до того, що є в майбутньому...", — сказано в листі папи Павла VI до патріярха Константинопольського Атенагораса I. У цьому листі папа радить, щоб православні й католики забули про все це, що їх розділило, а щоб вони думали про майбутнє.

У православних і католиків „це саме Хрещення, це саме священство, це саме Причастя"

Далі, в цьому ж листі папа Павло VI написав до патріярха Атенагораса I:

„Ми (католики й православні) поставлені Ним (Ісусом Христом) почерез дар цього самого Хрещення, цього самого священства, звершування цього самого Причастя".

Відповідь на парнівітання

Згаданий лист папи — це відповідь на привітання патріярха Атенагораса папі Павлові VI в нагоди його обрання на папство. Патріярх передав папі це привітання через владику Максима — митрополита Сардійського, який склав його на руки кардинала Августина Бея.

Цей лист папи опублікований в органі Константинопольської Патріярхії — „Апостолос Андреас" 6 листопада 1963 р.

З.Р.В. — Те „минуле" в дійсності не минуло, а існує воно й досі, бо ж ці причини, які довели до відходу Римського Патріярхату від Православної Вселенської Церкви, в Римі існують далі.

Убивство Кеннеді

Тайна стає щораз складнішою

ЕфБіАй (Федеральне Слідче Бюро) повідомило, що „це вже певно, що президента Джана Ф. Кеннеді вбив Освальд, та що між Освальдом і „Рубі" (у дійсності: Дж. Рубінштейн, — р. В.) немає жодного зв'язку". — подали в Канаді телевізійні вісті 5 грудня.

Загадка Рубінштейна,

През. Кеннеді вбито 22 листопада ц. р., і того ж дня арештовано Освальда, як підозрілого в убивстві. Допитуваний Освальд протягом одної доби твердив, що він не вбив Кеннеді. А третього дня, 24 листопада, арештованого Освальда вбив Рубінштейн. Таким чином він позбавив поліцію можливости допитувати Освальда. Рубінштейн далі твердить, що він убив Освальда з „любови" до Кеннеді.

Прилюдна опінія обурена

Поліція з Деллас (Техасас), де вбито Кеннеді, після вбиття Освальда заявила, що „на цьому вона кінчає справу". Прилюдна опінія була цією заявою схвильована. Що ж діється? Федеральна влада у Вашингтоні взяла цю справу у свої руки, і вислід її досьогочасного слідства такий, як подано вище.

Два питання матері Освальда

Мати Освальда поставила два питання: Коли її син не таївся з тим, що він марксист і прихильник Кастра, то чому його не пильнували в Деллес під час відвідин Кеннеді? А коли її сина арештували після убивства Кеннеді, то чому поліція допустила до того що Рубінштейн на очах поліції вбив її арештованого і закутого в кайдани сина?

З.Р.В. — Тому що Рубінштейн належав до мафії, то багато людей переконалі, що Кеннеді вбила мафія (зорганізовані гангстери). Але є й такі, хоч мало, що вбачають тут цю руку, яка допомогла Кастрові створити на Кубі базу комунізму для опанування америк. континенту, а през. Кеннеді не піддався впливам тих політиків, які намовляли його, щоб він не примушував Кастра усувати з Кубі советські атомові бази, бо це, мовляв, довело б до війни з СССР.

„Христос був би арештований"

Влада Півд. Африки погрожує єпископам

Зударення між урядом і Англіканською Церквою на полі расового питання

Уряд Південно-Африканського Союзу погрозив англіканському еп. Леслі Страдлінгові в Йоганнесбурзі (столиця), що він усуне його з цієї держави, якщо цей єпископ не перестане домагатися надання неграм прав нарівні з білими. Цю погрозу вискавав міністр Ерік Н. Лов. Уряд 1960 р. видалив з цієї держави англіканського єпископа Амвросія Рівіса, який осуджував уряд за упослідження негрів.

Поступають так, як комуністи

Примас Англіканської Церкви в Південно-Африканському Союзі, архієпископ міста Кейп Таун, Юст Де Бленьк, цього року „уступив з приводу браку здоров'я", але в дійсності його усунув уряд, бо цей архієпископ домагався для негрів таких прав, як мають білі. Він заявив був, що в Південно-Африканській державі був би „арештований і сам Христос", бо й влада поступає (з релігією) так, як і „комуністи".

З. Р. В. — Влада (білого населення) в Південно-Африканській державі з сторінцею в Йоганнесбурзі є расистською, і вона не дає неграм таких прав, як мають білі.

Найбільшу святиню в Ужгороді перемінили в книгарню

(КНА) Найбільший Божий храм в українському місті Ужгороді, російсько-православну катедру Божої Матері, звичнено та перемінено в магазин книжок. Ужгород є столицею Карпатської України, яка колись належала до Чехословаччини, а тепер до Української советської республіки. Катедру побудовано 1930 року на пам'ять воїнів, які загинули в Карпатах під час першої світової війни. (Укр. кат. „Християнський Голос" 27. 10. 1963, Мюнхен).

З. Р. В. — Вищезгадана святиня не російсько-православна", якою подає її католицька новинкарська агенція КНА, а була і в українською православною катедрою.

о. Баум з Канади

Наймолодший член Ватиканського Секретаріяту Сприяння Єдності Християнства

За спільну версію Біблії для католиків і протестантів

Наймолодшим членом Секретаріяту Сприяння Єдності Християнства у Ватикані є о. Грегорі Баум — жид, професор католицького Сейнт Майкел Колледжу у Торонті.

Він сказав, що вже скоро настане час, коли в протестантів і в католиків буде ця сама версія Біблії, подає „Canadian Press" (21. 8. 1963). Він сказав також, що Біблія повинна бути дана кожному народові в його рідній мові.

З. Р. В. — Між текстами Біблії протестантського видання і катол. видання є деякі різниці. Тепер навіть католицькі дослідники не заперечують, що в традиційному латинському виданні (т. зв. „Вульгата") Старого Заповіту, яким і досі користується Катол. Церква, є помилки в перекладі. Свящ. Баум, мабуть, знає, що в Римі є якісь заходи, щоб поправити католицьку версію Біблії, бо ж він є головою Об'єднання Біблійних Товариств. Заява о. Баума про потребу дати кожному народові Біблію в його рідній мові — це справа, що досі не була популярною в Католицькій Церкві, яка колись видавала закони, що тільки за спеціяльним дозволом епископа вірні можуть купити собі й читати Біблію.

Митр. Нікодим

Порівнюють з кар'єрою митр. П. Могили

На ювілеї патріярха Олексія головною особою є не патріярх, а митр. Нікодим?

Ювілей 50-ліття патріяршества 80-літнього патріярха Московського Олексія (у мирі: Сергій Володимирович Симанський, з аристократичної родини) відбувся в манастирі в Загорську під Москвою та соборі в Москві 14-21 липня ц. р.

З цієї нагоди преса у світі більше уваги присвятила була митр. Нікодимові (Ротову), ніж самому патріярхові Олексієві.

Журн. „ARBO" (вересень 1963 р.) каже, що на слов'янському сході тільки Петро Могила був найвидатнішим в історії митрополитом (йому було 32 роки). А Нікодим займає друге місце: його митрополитом найменовано (1963 р.), коли йому було 33 роки.

На ювілеї було 300 визначних закордонних гостей, а між ними й представник Ватикану: єпископ Шар'е (Charrière) з Швайцарії і о. Дюмон (Dumont) в Франції.

Кампанія Об'єднаної Церкви Канади

За збільшення місіонерства й пожертв

Об'єднана Церква Канади (United Church) 1 січня 1964 р. почне всекрайову кампанію за збільшення числа місіонерів та грошевої жертвенности на Церкву, — повідомляє „Да Вінніпег Трибюн" (9. XI. 1963). Кампанія тривatиме по кінець червня 1964 р.

Пастор Стерлінь Кичен — секретар Місійного й господарського відділу цієї Церкви, сказав, що 1963 року (по кінець грудня) сума пожертв на місійні цілі його Церкви становитиме десять з половиною мільйонів дол. Об'єднана Церква Канади має два мільйони членів.

Резиденційні „гетто" парамій

„Духовенство „позамикалося в резиденційних гетто", які зберігаються на подобу тих, що були створені ще десять століть тому", сказав епископський (англіканський) священик Д. Л. Бенедикт, — подає „Canadian Press" (9. XI. 1963).

У двох провінціях суди взагалі не дають розводів

У Квебеку і в Ньюфавидленд суди взагалі не дають розводів — навіть на підставі подружньої зради.

У парляменті вже пару років була гальмована справа 250 зголошень по розвід, — усі з Квебеку і з Ньюфавидленд. Нова Демократична Партія гальмувала справу цих розводів, що б змусити парлямент зректися розводових функцій, а передати їх судам. Парлямент стратив багато часу, поки проломив запору з боку послів НДП, і він протягом 6 днів, почавши від 25 червня, таки полагодив 250 залежаних розводових позвів.

З. Р. В. — Розводова пошесть (розводи не раз через неповажні дрібниці) — це катастрофа суспільства. А знову ж утруднення розводів — це не є радикальна розв'язка для скріплення подружнього життя.

Справа розводів складна. Вона могла б полегчитися тоді, якщо б більше плюгавства й корупції", говорив він.

Він назвав небезпечним цей факт, що „в США судівництво дає злочинцям більше охорони, ніж чесним громадянам". Взиваючи американців, щоб вони завзято не падкалися кодо злочинців, він намагав, щоб Америка зайняла „більш реалістичне становище у справі висоти кари та регабілітації злочинців".

Папа Павло VI і жиди

Жиди кажуть, що теперішній папа, Павло VI, під час II світової війни допомагав рятувати жидів перед гітлерівським винищуванням їх. Наприклад, визначний жид, професор Гвідо Мендес заявив, що папа Пій XII потаємно уможливив йому і його родині втікти з Італії в Палестину. „Він (проф. Мендес) також підкреслив, що тим секретарем (папи Пія XII) тоді був монсіньор Монтіні — теперішній папа Павло VI", — подає вінніпезький „The Jewish Post" (17, 10, 1963).

Моральна „неморальність"?

НДП за реформу розводових законів

Нова Демократична Партія домагається, щоб парлямент передав справу розводів судам

Якщо одне з подружньої пари допускається подружньої зради, тільки тоді суд дає їм розвід. Коли ж інша причина спонукує до розводу (п'янство, брутальність, незгідність характерів і т. д.), то суд не має права давати розводу; це право має тільки парлямент. Але парляментарна процедура затяжно-довга, часто безнадійна; такою вона є з міральних мотивів: щоб охолодити запал до розводів. Але ця моральна мета парляменту часом дає неморальні наслідки. Напр., коли чоловік не зраджує жінки, але знущається над нею, то суд розводу не дає; звертатися ж до парляменту — це затяжна, складна справа, і часто безнадійна. Тоді жінка навмисне зраджує чоловіка, щоб створити причину для легчого й скорішого розводу — судового, а не парляментарного.

Тому-то Нова Демократична Партія вже продовж пару років наполегливо домагається, щоб парлямент надав судам право давати розводи на основі різних причин, а не лише на основі подружньої зради.

У Канаді є в Бенф, Алта., на зборах Виконної Ради Англіканської Церкви в Канаді.

„Якщо Церква не вилоиться з цього, і не наближиться до суспільного, господарського й політичного життя, то християнська віра залишиться тільки кулою моралізуючого пустомельства", — сказав він, критикуючи духовенство за те, що воно стоїть осторонь всіх галузей життя, крім вузько-церковної ділянки.

Занадто потурають злочинцям

В США є тепер такий настрій, що викликає собою тривогу", сказав Дж. Едгар Гувер — начальник ЕфБіАй (Федерал Бюро оф Інвестигейшон) на Крайових Зборах Організації Католицької Молоді під кінець другої половини листопада 1963 р. „На протязі останніх шістьох років злочинність зросла на 40%, але серед американців розвивається „небезпечне легковаження злочинности, плюгавства й корупції", говорив він.

руженням. Але витрачування часу на парляментарну війну між партіями, затримує справи більш державного характеру, у випадку кожного розводу, що часто стає „політичним футболом", а не предметом об'єктивної судової рутини, — це явище ані не дорівнює висоті поваги парляменту, ані не є ліком на оздоровлення стану подружнього життя.

„ПРОВІРНИЙ ОПИТ" У СПРАВІ РЕЛІГІЇ В СССР

„Більшість людей показали себе, як невіруючі, а обзавелись іконами „просто так" за традицією. Задля „просто так", між іншим, висять ікони і в хатах кількох комуністів", — звітує „Радянська Україна" (ч. 185) про висліл урядового „провірного опиту" (допитування) населення у справі його відношення до релігії в Миколаївській області в Україні. Цей „провірний опит" зробили працівники Доманівського парткому (партійного комітету) в навколишніх селах, а „Рад. Україна" цитує дані тільки з висліду того „опиту" в селі Мостове, що колись було районним центром. Там є 60 родин. З них 40 не бувають на лекціях атеїзму, 22 не випозичають книжок з атеістичної бібліотеки, 18 не бувають на атеістичних фільмах у кіно. У 58 хатах (на всіх 60) на стінах висять ікони.

„У віддалених дрібних селищах картина ще сумніша", — турбується „Рад. Україна" браком успіху атеїстичної пропаганди.

На Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпегу

Манітобська Екзекутива Союзу Українок Канади спільно зі своїми відділами влаштовує величаву імпрезу в четвер, 19-го грудня 1963 року в користь будівельного фонду Колегії св. Андрея у Вінніпегу.

Ця імпреза відбудеться в аудиторії краминці Годсон Бей у Вінніпегу, яка міститься на 6-ім поверсі. Від години 11:00 до 2:00 буде **обіднє перекуска**, від 2:30 до 5:00 **чайне прийняття**. Також буде **Різдвяний ярмарок** де можна буде купити вишивки, ручні роботи, потрібні речі для Свят-Вечері, як мак, мід, пшеницю, сушені підпеньки, Різдвяні прикраси, як колоски пшениці, і т. п.

ЗВЕРНЕННЯ
до громадянства в провінції!

Провінціяльна Екзекутива просить громадян, а особливо жінок, надсилати речі до продажі на цьому ярмарку і тим допомогти до успішного переведення імпрези. Речі можна надсилати на адресу:

Ukrainian Women's Association of Canada
575 Dufferin Ave.,
Winnipeg 4, Man.

ЗВЕРНЕННЯ
до громадянства Вінніпегу й околиці!

Не забудьте! В четвер, 19-го грудня, в день св. Миколая, приходіть самі та приведіть своїх знайомих. Від год. 11:00 ранку до 5.00 по полудні.

Манітобська Провінціяльна Екзекутива
Союзу Українок Канади.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Еклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в США — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c: in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

НАША ЦЕРКВА І ІІ ВАТИКАНСЬКИЙ СОБОР

(Поголоски про висилку наших обсерваторів на ІІ Ват. Собор не правдиві)

У журналі „Українське Православне Слово" (листопад 1963 р.), — органі Української Православної Церкви в США, в редакційній статті п. з. „Ватиканський Собор, на ньому і довкола нього" провадиться, між іншим, таку думку, щоб „наша Церква не стояла осторонь всього того, що діється в цілому християнському світі, а навпаки брала у всіх подіях живу й творчу участь. . ." Далі, там таки сказано ось що:

„Владика Митрополит Іларіон звернувся до наших єпископів у вільному світі з закликом відбути в можливо найкоротшому часі конференцію українських православних єпископів. Цю вістку радісно вітаємо, бачучи в ній діло Божого Провидіння. . . Сподіваємося, що ця конференція дасть змогу й нашій Церкві включитися в похід до **всехристиянської** зустрічі, яка — віримо — таки грядe".

Паризьке „Українське Слово" (за 10 листопада 1963 р.) у статті п. з. „До всехристиянської зустрічі" передрукувало частину вищезгаданої редакційної статті з „Укр. Прав. Слова", а в тому й вищеподані цитати з неї, та закінчило свою статтю таким висновком:

„Приблизно рік тому саме наш часопис підніс у статтях Д. Андріевського голос за тим, щоб процеси, які проходять у світі, проблеми, що їх підніс Ватиканський Собор — не проходили поза нашою увагою, щоб Українська Православна Церква не стояла осторонь від них. Тому з великою радістю вітаємо цитовану статтю органу УПЦеркви в ЗДА (журн. „Укр. Прав. Слово", — р. В.), як і вітаємо щасливу ініціятиву Блаженнішого Митрополита Іларіона".

Питання: яку „ініціятиву Блаженнішого Митрополита Іларіона вітає „Українське Слово"?

Приблизно рік тому інж. Д. Андріевський радив, щоб Українська Православна Церква вислала на катол. ІІ Ватиканський Собор (інж. Андріевський назвав його „Вселенським" Собором) обсерваторів. В „Українському Слові" за 28 жовтня 1962 р. у статті „Вселенський Собор і українці" інж. Андріевський писав, між іншим, ось що:

„. . . мусімо тішитися вже з того, що на Вселенському (ІІ Ватиканському, р. В.) Соборі буде заступлена і Українська Католицька Церква через своїх вищих ерархів. Зате треба жаліти, якщо не буде там обсерваторів Українських Православних Церков".

Отже „не стояти осторонь" від справ ІІ Ватиканського Собору" — це значить вислати на цей Собор своїх обсерваторів, бо ІІ Ват. Собор — це „всехристиянська зустріч", — таке становище „Укр. Слова". І „Укр. Слово" заявило, що воно вітає те, що Блаженніший Митрополит Іларіон, мовляв, зробив „щасливу ініціятиву" для здійснення цього самого, що інж. Андріевський пропонував приблизно рік тому: щоб Українська Православна Церква вислала обсерваторів на ІІ Ват. Собор. Тобто, „Укр. Слово" інтерпретує вищезгадану редакційну статтю в „Укр. Православному Слові" так, що Владика Митрополит Іларіон скликає Конференцію Укр. Православних Єпископів нібито для висилки обсерваторів на ІІ Ватиканський Собор.

Ця інформація „Українського Слова" не згідна з дійсністю, і вона появилася, мабуть, у висліді його непоінформованости про декотрі з основних Правил Української Православної Церкви в Канаді, і про декотрі з ідеологічних напрямних цієї Церкви.

Щодо Правил, тобто у справі формальній, то тут слід мати на увазі Статут і Правила нашої Церкви в Канаді, де сказано:

„Найвищим законодатним тілом Української Греко-Православної Церкви в Канаді у всіх її дочасних і духовних справах є її Собор (духовних і мирян, — р. В.); не ограничуючи своєї компетенції, Собор застановляється й виносить рішення в таких справах: . . . взаємовідносини і співучасти в діях з Православними Церквами та іншими християнськими церквами в Канаді й поза Канадою" (Статут і Правила, Ш. 3 з), стор. 6-7).

Проблема евентуального висилання чи невисилання обсерваторів на ІІ Ватиканський Собор, чи взагалі будьякого контакту з ним, не може бути вирішена ніким іншим, як тільки Собором нашої Церкви; але ні один з її Соборів (найновіший, Надзвичайний Собор, відбувся 18-19 травня 1963 р.) не мав на повістці своїх днянь справи будьякого відношення нашої Церкви до ІІ Ватиканського Собору.

Щодо суті, тобто питання: висилати, чи не висилати обсерваторів на ІІ Ват. Собор? — то наша Церква в Канаді вважає цей Собор внутрішньою католицькою справою, а не „вселенським" Собором та не „всехристиянською зустріччю".

На Зборах Повної Консисторії нашої Церкви в Канаді 27 грудня 1962 р. Його Блаженство Митрополит Іларіон висловився так:

„15 католицьких (українців, — р. В.) Єпископів у Римі видали нове послання піти до Риму, як обсерватори. З православних ніхто не поїхав. Патріярх Атенагорас сильно хотів наближення, але таком остаточно відмовився і не послав нікого. Тільки пішли з СССР, а ми їх за православних не уважаємо. 15 яяс просять, щоб ми були обсерваторами. Ми рішили до Риму в ніякому характері не їхати, але ми не маємо нічого проти, як би вони приїхали до нас, до Вінніпегу. Вони не є самостійні. Це ясно з того, як Рим їх вдарив за їх виступ проти Хрущова і комуністичної влади в Україні".

Щоденник „Свобода" в США за 23 жовтня 1963 р. опублікував статтю п.з. „Архиепископ Мстислав відбув наради з Митрополитом Іларіоном". „Вдосконалення і скріплення організації Української Православної Церкви було предметом нарад, на яких приділено увагу також Вселенському Соборові" (тобто катол. Ватик. Соборові, — р. В.).

Зміст згаданої статті був такий, що він евентуально міг піддати читачам думку, начебто Його Блаженство Митрополит Іларіон вирішив скликати Конференцію Українських Православних Єпископів або головно для справи ІІ Ватиканського Собору, або принаймні ця справа була б одним з головних предметів нарад Конференції. У „Свободі" було сказано про цю її статтю, що так „З Консисторії Української Православної Церкви в ЗДА інформують. . ."

У відповідь на це Канцелярія Його Блаженства Митрополита Іларіона листом з 29 жовтня 1963 р., за підписом секретаря Митрополичої Канцелярії, Впреп. о. Ігумена Сквальського, до Редакції „Вісника" поінформувала, що заплянована Конференція Укр. Православних Єпископів не має нічого спільного з ІІ Ват. Собором. (Текст згаданого листа див. у „Віснику" за 15 листопада 1963 р.).

Вищеподані дані з офіційних джерел нашої Церкви вважаємо вистачальними для того, щоб довести до відома непоінформованих, що в нашої Церкви в Канаді не було й немає заміру вислати обсерваторів на ІІ Ватиканський Собор.

Понад 2500 років?

Скільки Києву років?

Київ був уже дві з половиною тисячі років тому, — недавно встановили в Києві археологи-дослідники на основі недавно викопаних передісторичних знахідок у Києві.

Прокопуючих тунель під старою Кирилівською церковою, робітники знайшли (1963 р.) залишки доісторичного типу жорен, дивовижні товстостінні глиняні горшки ручної роботи, оздоблені грубими проколами й защипами, наліпними валиками на них, а деякі з них блискучі, з химерними геометричними взорами.

Виявилося, що робітники докопалися до земляникового типу житла, на місці якого вже далеко пізніше постала садиба великих князів Ольговичів (нащадків Ярослава Мудрого) та збудовано церкву.

Археологи кажуть, що це походить з часу так званого „чорнолісського" етапу (шабля) передскитського періоду життя в Україні, що був понад дві з половиною тисячі років тому.

Інформації про це подав у газеті „Літературна Україна" за 22 жовтня 1963 р. у статті „Скільки ж Києву років?" В. Дядеченко, науковий співробітник Інституту мистецтвознавства, фолкльору й етнографії Академії наук в Україні.

Передплачуйте, читайте і поширюйте „Вісника"!

УРОЧИСТІСТЬ ВІДЗНАЧЕННЯ 80-ліття Проф. І. Власовського

„Заходом ініціятивного Комітету при катедрі Св. Володимира в Торонто, в Канаді, в неділю 22 вересня відбулося громадянське відзначення 80-річчя проф. І. Власовського.

В катедрі Св. Володимира після Богослужения, з участю Катедрального хору відправлено Молебень, в часі якого привітав Ювілята протоієрей Д. Фотій, а після обіду в Катедральній залі на честь Ювілята відбулося прийняття.

Вступним словом врочистість цю відкрив проф. Муха, проводив член дідового Комітету пан Валер. На цей Ювілей наспіло велике число привітів — від Митрополита Іларіона, Владик, отців духовних і організацій та світських одиниць.

У святкуванні прийняли участь студенти й абітурієнти курсів українознавства та шкільні діти. Учні Катедральної школи привітали Ювілята гарним букетом квітів, а привітання у віршованій формі з чуттям проказала Ганнуся Лантух. Головну промову — про життєвий шлях і педагогічну та наукову й творчу працю Ювілята — виголосив письменник Улас Самчук.

Ювілейне святкування відбулося дуже врочисто."

(„Укр. Православне Слово", лист.-груд. 1963. США).

Українець за самовластю пани

85% Собору за обмеженням влади папи

Чи ІІ Ватиканський Собор обмежить владу папи?

„На протязі минулого тижня пробне голосування показало, що величезна більшість, майже 85% відсотків, прелатів (делегатів на ІІ Ватиканському Соборі) схиляється до думки, щоб усі єпископи ділили з папою власть над усією Церквою", — сповіщає „Associated Press" (9. XI. 1963).

Участі в центральному управлінні Церкви (в Римі) домагаються кардинали й єпископи т. зв. „поступово-демократичного" напрямку — в Німеччині, Франції, Бельгії, Голляндії, а навіть частина в консервативній Іспанії; вони домагаються, щоб не сам папа правив Церквою, а щоб увесь католицький епископат вибирав своїх представників, з якими папа спільно правив би Церквою.

І рух того „поступово-демократичного напрямку" має за собою 85 процентів усіх членів Собору.

Митр. Сліпий за самовластю папи

Ці члени ІІ Ватик. Собору, які є за обмеженням папської власти, домагаються створення Колегії Єпископів, яка складалася б з виборних представників катол. епископату в усьому світі, і щоб ця Колегія постійно діяла у Ватикані та спільно з папою правила б Католицькою Церквою. Католицький епископат досі таких прав не має.

Митр. Йосиф Сліпий належить до числа значної меншости тих єпископів і кардиналів, які є проти обмеження самовласти папи. Ньюйоркський щоденник „Herald Tribune" (11. X. 1963) повідомив, що митр. Сліпий у своїй промові 11 жовтня лайнив консервативне становище, і виступив проти пропозиції, щоб папа ділився владою з Колегією Єпископів, кажучи, що, по-перше, така Колегія не існує, і, по-друге, — що „власть папи походить не від епископів, а від Христа".

З.Р.Е. — Сам папа Павло VI, який звичайно, в душі не бажав би, щоб його владу обмежувано, все ж таки вважав потрібним заявити, що коли Собор бажає створити новий орган — Колегію Єпископів, яка разом з папою правила б Церквою, то папа не буде противитися цьому. Після такої заяви папи(будь вона широю, чи нещирою) навіть ці з-поміж епископів, які рішені ні в чому не противитися папі, заявилися за створенням Колегії Епископів. Між іншим, за цією пропозицією є також і владика Максим Германюк — Митрополит Вінніпезький.

Москва і Рим

Чому папа Іван приймав зятя Хрущова?

Папський орган оправдує „дружню" зустріч папи Івана XXIII з Аджубеєм

Ватиканський щоденник „L'Osservatore Romano"... оправдує прийняття Аджубея папою Іваном XXIII: це було подиктоване оглядом на нову, реальну політику Советів щодо віри для полегчення положення тих вірючих (католиків), які знаходяться під владою комунізму, — подає журн. „Православная Русь" 28. 9. 1963.

З. Р. В. — „Олексій Аджубей — редактор „Известий", повернувся (з Риму) в Москву в середу (13.3.1963) з запечатуваним пакетом у кишені від папи Івана XXIII для його (Аджубеєвого) тестя — советського прем'єра Микити Сергійовича Хрущова. . . Крім дарунка Хрущову від папи Івана. . . це російське подружжя (О. Аджубей з дружиною Радою — дочкою М. Хрущова) повезло додому. . . запрошення советському прем'єрові (Хрущову), щоб він відвідав Рим (папу)..., — так, між іншим, інформував щоденник Да Вінніпег Фрі Прес" (13. 3. 1963) на основі повідомлення з Ватикану пресової Агенції TPXIS про відвідини О. Аджубея (який є зятем Хрущова) у папи Івана 23-го в березні ц. р.

Папа Іван 23-й помер 3 червня 1963 р. Його наслідник, обраний 21 червня 1963 р., — „Папа Павло VI, очевидно, продовжуючи політику свого попередника (Івана XXIII), що полягає в наближенні нав'язати ближчі зв'язки з комуністичним світом, вислав Послання до советського прем'єра Хрущова", — інформував з Риму „Нью Йорк Геральд Трибюн" (28 6. 1963), де також сказано, що в цьому ж Посланні папа Павло 6-й молився за успіхи російського народу.

Друга сесія В. Собору закінчилася

Друга сесія всекатолицького Ватиканського Собору, що почалася 29 вересня ц. р., закінчилася 4 грудня ц. р. Третя сесія почнеться у вересні 1964 р.

Собор почався 11 жовтня 1962 р. і його перша сесія тривала до 8 грудня 1962 р.

ОГОЛОШЕННЯ

Складу Церковних Речей

У Складі Церковних Речей при Консисторії можна набути слідуючі гарні речі на різдвяні подарунки:

1. Різблені тарілки в чотирьох розмірах — ціни: $13.50, $16.00, $18.00 і 20.00.
2. Ікони Божої Матері й Ісуса Христа в гарних позолочених рямках, розмір 4½x4 цалі, ціна — $7.50 пара.
3. Ікони Божої Матері й Ісуса Христа в круглих позолочених рямках, розмір 5½x4½ цалі, ціна — $9.00.
4. Ікони в металевих позолочених рямках, розмір 6½x5½, ціна — $9.00 пара.
5. Нашийні Хрестики, позолочені в цінах: $2.50, 10 каратові — $10.00, 14 каратові — $12.00, срібні — $3.00.
6. КНИЖКИ: „Православна Віра" — Єп. Андрея, ціна $2.00; „Звідки ми, чиї ми діти" — проф. Парамонова, ціна — $1.00.
7. Колядники, ціна — 50ц.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„КОЛИ МИ НАДІЄМОСЬ НА ХРИСТА ТІЛЬКИ В ЦЬОМУ ЖИТТІ, ТО МИ НАЙНЕЩАСНІШІ ВІД УСІХ ЛЮДЕЙ" (1 Кор. 15:19).

Ісус Христос ублагородних навіть наше земне життя (спрямував його до розумної цілі). Але, чи тільки з таким земним розрахунком ми повинні покладати свою надію до Нього? Як видно, Апостол має іншу думку про це. У чому ж полягає наша надія на Христа Бога?

РІЗДВЯНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТНИ

Маємо гарні Різдвяні картки українською мовою, виконані в багатьох кольорах, з гарними написами, й видані на доброму папері.

Ціни карток з конвертами такі:

1. Різні — **10 ц. одна або 12 карток за $1.00.**
2. Різні — **15 ц. одна або 2 за 25 ц.**
3. Картки з відповідною різдвяною українською тематикою, розміром 4½" x 5½" — чотири серії.
   15 ц. одна або 2 за 25 ц.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

Признання від Жид. Комітету

Едикт В. Собору проти антисемітизму

„Жидів не можна винувати за замучення Христа"

Текст проекту цього едикту (постанови з силою закону), в якому сказано, що „жидів не можна винувати за смерть Христа", бо за Його замучення „відповідальне все людство", вже почали обговорювати на II Ватиканському Соборі; це почалося 8 листопада ц. р., коли цей проект подано на голосування Собору, щоб він евентуально ухвалив його.

Президент Жид. Комітету висловив Ватиканові признання

„А. М. Зоннабенд — президент Американського Жидівського Комітету, прославив це діло в Римі, як „історичну подію", інформує щоденник „Chicago Tribune" 8 листопада ц. р. за повідомленням прес. агенції Ройтера з Ватикану. „Зоннабенд сказав, що „нікому не буде б можливим розпалювати ненависть до жидів, і разом претендувати на потвердження чи підтримку для вчення Церкви або її догмату", — далі інформує цей щоденник.

Добре відношення католиків до жидів має стати законом Кат. Церкви

„Цей документ вимагає від проповідників, щоб вони сприяли взаємному зрозумінню між християнами й жидами. У ньому сказано, що біблійні події, а особливо історія розп'яття, „не можуть спонукувати до погорди, чи до ненависти, чи до переслідування жидів", — подає „Чікаго Трибюн".

Згаданий едикт (проти антисемітизму) становить собою четвертий розділ проекту Декрету про Екуменізм (т.зв. „вселенськість", тобто „всесвітність" чи „вселюдськість" Кат. Церкви, — ред. В.). Далі, в цьому ж едикті сказано, щоб „виявоплити жидів з-під старовинного збірнотного (колективного) обвинувачення жидів за розп'яття Христа". І далі, — Католицька „Церква ніколи не може забувати, що Христос, Його Мати і всі апостоли — це були жиди", — переповідає зміст згаданого едикту „Чікаго Трибюн".

Ватикан вплинає на Собор, щоб він ухвалив цей едикт

„У тексті начерку (едикту) сказано, що всяке використовування (членами Собору) цього тексту для партійних дискусій чи зокрема для застережень або атак проти політичних цілей (едикту) з боку інших (членів Собору?) були б неоправдані і незгідні з замірами тих (чинників), які створили його (проект едикту) і предложили Соборові" (щоб він ухвалив цей едикт), — сказано в „Чікаго Трибюн". (Пояснення в дужках — ред. В.).

З. Р. В. — У порозумінні з папою Іваном 23-ім (уже покійний) ватиканський Секретаріят Сприяння Єдності Християнства створив проект згаданого документа-едикта проти антисемітизму ще два роки тому. Секретаріят Сприяння Єдності Християнства очолюють: кардинал Августин Беа (німець) — голова і монсіньор Ві. Віллебрандс (голляндець) — секретар. Теперішній папа Павло VI, розуміється, потвердив проект цього едикту.

Секретаріят Сприяння Єдності Християнства складається з численного штабу офіційних, назначених папою, членів, а між ними один з Канади — це „Отець Грегорі Баум, ОСА... є наймолодшим членом Секретаріяту Сприяння Єдності Християнства... (він) вихрест, жид, уроджений в Німеччині... є професором теології...", інформує журн. „American Review of Eastern Orthodoxy" за березень 1963 р.

II Ват. Собор

Собор упосліджує східній обряд

Єп. Гакім скаржиться, що II Ватиканський Собор розглядає всі справи тільки з латинського становища

„МІСТО ВАТИКАН. — Єпископ Акрійський Георгій Гакім з Ізраїля, мельхітського обряду, як і багато інших отців (II Ватиканського Собору) перед ним (нарікали), що цей Собор у дійсності легковажить східні обряди (католиків-уніятів)", — подає часопис „The Byzantine Catholic World" (3. XI. 1963).

„Образливе для... жонатого духовенства"

Єп. Гакім вбачаючи в Католицькій Церкві кілька Церков, а саме: Латинську Церкву і Східні Церкви (католики східного обряду), заявив, що навіть факт, як питання: чи Собор має ввести в Латинській Церкві жонатий дияконат, чи ні? — є образливим для жонатого духовенства в „інших Церквах", тобто в католиків східного обряду.

„Замало уваги (на Соборі) звертається на тих, що є поза Собором, і на членів (католицьких) Східних Церков. Навіть у цій осьзалі Собору деякі застереження у справі введення жонатого дияконату в Латинській Церкві може бути інтерпретоване як натяк на Східні Церкви, і це є майже образливим для багатьох святих і ревних жонатих духовних в інших Церквах" (східньо-католицьких), сказав еп. Гакім, — інформує вищезгаданий часопис.

З.Р.В. — Своїм говореним про „два роди" „Католицьких Церков": Католицьку „Латинську Церкву" і Католицьку „Східні Церкви" — еп. Гакім, з точки погляду католицького вчення, говорить ересь. Папа Іван XXIII 1959 р. так повторив католицьке вчення про одність Католицької Церкви: „Христос не основав різні Церкви, як, наприклад, Англійську, Слов'янську, або церкву якоїсь нації, але одну Церкву: Апостольську і Вселенську Римську Церкву" (Укр. катол. журнал у Канаді „Логос" за липень-серпень 1960 р.). Тому що Католицька Церква є одна на ввесь світ, то це само собою означає, що немає ніяких більше, крім однієї, „Католицьких Церков", — немає „Латинської Католицької Церкви", „Німецької Катол. Церкви", а є одна: Католицька Церква.

Треба мислителів, а не „ходячих енциклопедій"

„Школи мають випускати мислителів, пляновиків та аналітиків (таких людей, що самостійно вглядають в суть справ), а не „ходячі енциклопедії" (великие, але поверховне знання з книжок), сказав проф. Н. В. Скарф (N. V. Scarfe) — декан Педагогічного факультету Альбертійського університету („Да Винніпег Трібюн" 15. XI. 1963).

У своїй промові на вчительській конвенції в Калгарі в другому тижні листопада 1963 р. д-р Скарф підкреслив: „Треба якнайбільший натиск класти не на те, з яким знанням (засвоєним у школі) виходять випускники із шкіл, а на це, якими вони е, як люди. Важливими тут е стан їхньої духовности".

Провідні соціялісти Канади в обороні жидівської релігії в СССР

Дейвид Оркіков з Новодемократичної Партії — досол до федерального парляменту, і Ще деякі провідні особи із згаданої партії у листопаді 1963 р. були в совєтського амбасадора з протестом проти „переслідування жидів в СССР". Жиди ж найбільше наголошують „переслідування жидівської релігії в СССР."

Совєтський амбасадор відповів, що в СССР „немає переслідування жидів" і сказав: „У мене особисто є багато приятелів-жидів".

Колективне адміністрування К. Церкви

II Ватиканський Собор 30 жовтня 1963 р. проголосив постанову, щоб папа допустив єпископів до участі центрального адміністрування Католицької Церкви в Ватикані

Основоположник Канадської Ради Християн і Жидів на оглядинах віннінезького відділу КРХЖ

КРХЖ оснував 1947 р. Ричард Джонс

Ричард Джонс був на оглядинах Манітобського Відділу Канадської Ради Християн і Жидів з нагоди 8-х рокових зборів рали директорів регіональної Централі МРХЖ у Вінніпезі, що почалися 20 листопада 1963 р. і тривали тиждень

Організацію „Канадська Рада Християн і Жидів" створив Ричард Джонс (Richard Jones) 1947 р. Тепер вона густою сіткою вкриває всю Канаду. Її завдання — ширити ідею співжиття християн з жидами.

Почесним промовцем на згаданих зборах був начальник Відділу Зв'язку Міністерства Горожанства в Оттаві Жан Лягас (Jean Lagasse) — француз. католик. На бенкеті промовляв рабін Філіп Шнарльсон з Вінніпегу. Серед головних промовців були професори протестантського Юнайтед Коледж і пані Л. Лянтьє (Lanthier) від Католицької Жіночої Ліги.

Греко-католики відвідують польські костьоли

У Львові „римо-католицька катедра не відкрита, є також костьол при вул. Личаківській. У Львові є три католицькі (польські) священики, а один у Золочеві. Залишені греко-католики (українці) відвідують польські костьоли, бо греко-католицькі української церкви фактично замінено на православні. У Церкві при вул. Зибліковича зроблено пивну. З костьола при вул. Городецькій зроблено публічний клюзет", — написав у часописі „Dziennik Czikagoski" (17. 10. 1963) один поляк з Америки, який у липні 1963 р. побував у Галичині.

Вісті з Канади

● У днях 5 і 6 грудня ц. р. в Торонті відбулася Конференція Духовенства Укр. Гр.-Православної Церкви Східньої Єпархії. Конференція почалася Літургією. У програму Конференції входили доповіді — Бляж. Вл. Митрополита Іларіона, Арх. Михаїла і Голови Президії Консисторії — Прот. Т. Ковалишина. Інформації про свою працю давали Голови Місійних Округ і окремі Священики Східньої Єпархії.

Духовенство також взяло участь у Конференції Учителів Українських Шкіл на Сході Канади, що відбулася у п'ятницю 6 грудня.

У суботу 7 грудня в Торонті відбувся Єпархіяльний З'їзд Парафій УГПЦеркви Східньої Єпархії. Головним промовцем на З'їзді був Бляж. Вл. Митрополит Іларіон. Інформації про стан Східньої Єпархії і про стан Недільних Шкіл у ній подав Вл. Арх. Михаїл. Про господарські й фінансові справи Церкви інформації подав Голова Президії Консисторії — Прот. Т. Ковалишин. Доповідь — „Українська Православна Молодь" — виголосив Прот. В. Федак. Інші доповіді: проф. В. Іваниє — про стан Українських Шкіл, про Інститут Св. Володимира в Торонті — д-р П. Смильський.

З'їзд вибрав нову Єпархіяльну Раду на черговий рік.

У неділю 8 грудня відслужено величаву Архиєрейську Літургію в Катедрі Св. Володимира. Проповідувала Вл. Митрополит. О год. 12:30 відбувся обід у честь Блаж. Вл. Митрополита Іларіона, а у вечір Вечірня, після Вечірні концерт. У програмі концерту була доповідь Вл. Арх. Михаїла — „Сучасний атеїзм".

● У неділю 8 грудня Укр. Гр.-Православна Громада у Віндзорі, Онт., влаштувала своєму о. Настоятелеві — Ф. Керніцькому Ювілей 25-ліття Священства, а разом Ювілей 25-ліття подружжя. Багато громад, які обслуговував о. Франко, прислали з цієї нагоди свої привіти й подарунки. У часі ювілею відзначено ревну працю о. Франка так у ділянці душпастирства, як і в ділянці будівництва. Прот. Ф. Керніцький дуже відзначується своєю господарністю. Головним промовцем на цьому ювілеї був Голова Президії Консисторії — Прот. Т. Ковалишин.

● В останньому тижні місяця листопада ц. р. Укр. Гр.-Православна Громада в Йорктоні, Саск., почала будову своєї нової церкви.

● У четвер 14 листопада почалися будови нового приміщення Інституту Могили в Саскатуні.

● У суботу 14 грудня відбудеться офіційне відкриття Інституту Св. Володимира в Торонті. На відкритті промовлятиме проф. Гордон Скиллінг — голова центру східньо-европейських студій при Торонтонському університеті. Увечері відбудеться з цієї нагоди бенкет у залі Катедри Св. Володимира. На бенкеті промовлятиме о. д-р С. В. Савчук — президент Колегії Св. Андрея. У неділю 15 грудня в каплиці Інституту Св. Володимира відслужиться Богослужения. Служитимуть — о. д-р С. В. Савчук і о. Митрат Д. Фотій.

● Рокове Свято Богословського факультету Колегії Св. Андрея у Вінніпезі — „Свято-Андрєївський Вечір" — відбулося у четвер ввечері 12 грудня в Катедрі Пресв. Трійці. У програму Свята входили: Молебень до Св. Ап. Андрея, привіт студентів, святковий реферат, концертна частина; вечір закінчено чайним прийняттям, що його влаштувало Жіноче Товариство при Колегії Св. Андрея.

● Наради повної Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді відбудуться 26-28 грудня ц. р. у Вінніпезі.

Вісті із світу

ТОРОНТО. — Книга „Смерть Ісуса" Джоела Кармайкеля (Joel Carmichael, Death of Jesus. Toronto. Doubleday, 1963) стала предметом дискусій. Дж. Кармайкел студіював в університетах Колумбійському, Сорбонському й Оксфордському та вчив мови грецьку, латинську, старожидівську й арамейську; він багато часу присвятив студіям часів перебування Христа на землі. Він твердить, що Христос був одним з провідних постатей жидівського повстання проти римських окупантів. Але його книжка не переконує й нейтральних дослідників цієї справи браком документальних доказів. А втім сам автор не заперечує, що він спирається головно на своїх припущеннях та на деяких своїх висновках з різних посередніх фактів.

МЕЛБОРН. — Періодичне видання „Українська Православна Інформаційна Служба" в Австралії у числі 9-му за жовтень 1963 р. почало частинами містити передрук з книжки „Православна Віра" Впреосв. Владики Андрея (Метюка), Архиепископа Едмонтону й Західньої Єпархії Укр. Гр.-Православної Церкви в Канаді.

ПРАГА. — У Чехословаччині начальником відділу церковних справ при міністерстві культури ц. р. назначено д-ра Ч. Цісаря, атеїстичного агітатора, бувшого редактора комуніст. органу „Руде Право", а останньо — редактором комуніст. органу „Нова Мисль".

ЛЬВІВ. — З природи талановитого поета Петра Кащука останньо ще більше втягнено в атеїстичну роботу. Цьогорічний його збірник байок, що вийшов у Львові, присвячений „викриванню лицемірства церковників".

ВАТИКАН. — Папа Павло VI передав вислови свого жалю з приводу „трагічної й сумної вісти" — що вбито президента США Дж. Ф. Кеннеді. Це співчуття він прислав на ім'я вдови президента, Джекеліні Кеннеді, нового президента Ліндона Б. Джансона й бостонського кардинала Р. Кушінга, який хоронив през. Кеннеді, бо був приятелем його родини й хрестив його дітей.

ОДЕСА. — Житло прадавньої людини знайдено на березі озера Ялпух близько села Озерного в Одеській області. У цій досіторічній стоянці знайдено понад сто предметів: кам'яні сокири, мотики, залишки жорен, наконечники стріл і т. д. Археологи кажуть, що ця стоянка походить з-перед п'ятьох з половиною тисяч років.

МОНТРЕАЛ. — Міністерство культури провінції Квебек дало жидам фінансову допомогу на видання Талмудистичного Енциклопедичного Словника „Jewish Post" 7. XI. 1963).

КОНСТЯНТИНОПОЛЬ (Істанбул). — Константинопільський патріярх Атенагорас І вислови бажання відвідати папу Павла VI. Він сказав це в розмові з кореспондентом Італійської Прасової Агенції в Константинополі. Це саме бажання цей патріярх також вислови був ще в березні 1962 р., — подає укр. катол. „Християнський Шлях" (Мюнхен) 27. 10. 1963.

З. Р. В. — Патріярх Атенагорас І минулого року висловив бажання відвідати папу під умовою, що папа також відвідає його в Константинополі.

Допущено модерні мови

Латина зберігається в центральній частині Богослужения

Другий Ватиканський Собор 20 листопада 1963 р. голосами 2112 проти 40 частково допустив модерні національні мови до побічного вжитку в Церкві. „Центральна частина Богослужения надалі залишається по-латинському", — подає з Ватикану „Tribune News Roundup" 20 листопада 1963 р. Ця ухвала становить собою Розділ 2-й Декрету про Літургію. „У цьому розділі сказано, що латину заступлять модерні мови в читанні Св. Письма та в частинах Богослужения для прихожан", сповістив згаданий щоденник.

Причасти під двома видами тільки з нагоди рідких оказій

„Цей же розділ (Розділ 2-й про Літургію) також дозволяє прихожанам приймати Причасти під видом хліба й вина, але тільки при особливих нагодах – таких, як рукоположення священника" і т. п., далі інформує цей же щоденник.

З.Р.В. — У римо-католиків (католиків латинського обряду) в основному Причасти для світських людей існує тільки під видом хліба (у поляків це називали „оплатки").

Проект про модерні мови в Церкві при першому голосуванні був перепав

Проект ввести модерні мови хоч у деякі частини Богослужения „попереднього місяця (в жовтні 1963 р.) перепав, бо не отримав конечної більшості двох третіх голосів. Ці застереження (супроти проекту часткового введення модерних мов у Богослужения) тут висловили були багато-хто із зборів 2200 єпископів минулого місяця (в жовтні), були у висліді включені (до проекту) в формі поправок, які сьогодні (20 листопада) прийшли великою більшістю голосів", — подає „Трибюн Ньюз Равндап".

В. Пазюк отримав відшкодування

Суд признав, що муніципальний уряд звільнив його з праці безпідставно

Бувший секретар Етельбертського муніципалітету, п. Василь Пазюк, судовою дорогою отримав від згаданого уряду $1,545.00 відшкодування за безпідставне його звільнення з праці в січні 1960 р. Суддя В. Дж. Фергисон проголосив присуд 24 жовтня 1963 р., признавши, що п. В. Пазюк став жертвою, першою цього роду в цьому уряді, звільнення з праці без умотивованої причини. Крім відшкодування п. Пазюкові цей уряд також зобов'язаний на оплачення судових коштів.

Пан Пазюк е тепер принципалом середньої школи („гай скуя").

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

XXVII

Замітки про піонерів легенди про Св. Петра в Римі"

Коли досліджувати історичний шлях легенди про мнимі перебування Св. Петра в Римі назад, ідучи дедалі глибше в минуле, то цей історичний шлях писаної легенди вривається на особі Св. Папії. Значить, Св. Папія покищо вважається тим першим (з-поміж усіх досі відомих письменників) автором, який записав усну ивродню легенду про „перебування Св. Петра в Римі", — він це зробив у творі п. з. „Пояснення слів Господніх", якщо вірити історикові Євсевієві Кесарейському, що такий твір справді був, і що його дійсно написав Св. Папія.

Якщо прийняти, що Св. Папія такий твір написав, то він створив його десь у 40-50 рр. по смерті Св. Петра. Св. Папія жив за тисячі миль від Риму, отже він не мав жодних відомостей з автописії про відношення між Римом і Св. Петром. А втім, Св. Папія сам до цього відкрито признається, і що інформацію подає на відповідальність якогось пресвітера Івана, який розповідав йому про мнимі перебування Св. Петра в Римі. А це значить, що й той пресвітер Іван жив за тисячі миль від Риму, і він у Римі не був та його дійсності не знав.

Якщо б Св. Петро справді в Римі був, то вже сам факт його там евентуального мучеництва був би загальновідомим між усіми християнами, отже й Св. Папія писав би був про цей, як про всім відому очевидну правду, а тому він не мусів би був основуватися на інформації якогось пресвітера Івана, — а це тим більше, що по смерті Св. Петра проминуло тоді відносно небагато часу (40-50 років).

Сам той факт, що Св. Папія волів, з обережності, основуватися на свідченні пресвітера Івана, дуже промовистий: він свідчить, що Св. Папія не почувався в стані брати цього переказу на свою відповідальність, тому волів записати це на відповідальність якогось пресвітера Івана. А якою ж запорукою той невідомий історії „пресвітер Іван" може перед історією відповідати?

Пресвітери — це не Апостоли, пресвітерів було багато, і з тієї їхньої маси котрийсь з них, іменем Іван, десь почув цю легенду, сказав її Св. Папії, а цей записав на відповідальність пресвітера Івана. Але пресвітер Іван умер, і відповідати не може, а записана Св. Папією легенда накоїла людству таких клопотів, що, якби Св. Папія був це передбачував, то ледве чи був би цю легенду записував.

Св. Іриней у добрій вірі повторив це, що вичитав у творі Св. Папії. Св. Іриней був людиною великої поваги в християнському світі, отже своїм іменем надав поваги й цій легенді. Але в дійсності і Св. Іриней ☆ посередництвом Св. Папії — оснувався на інформації того ж якогось пресвітера Івана. Але дальші письменники дивилися вже не на цікому невідому особу „пресвітера Івана", а мали перед очима лише особу Св. Папії, а потім особу Св. Іринея. За Іринеем пішли дальші письменники, і кожен з них у своїй побожності дещо додавав до первісного оповідання, яке вийшло з уст „пресвітера Івана", і спочатку ще не було відповідно барвистим. Це додавання видумуваних подробиць згодом дійшло до таких форм, як маємо в паписому Каталозі Лібераія", де уява пізніших продовжувачів тієї легенди вже дорослила „роки, місяці й дні" т. зв. „єпископування Св. Петра в Римі".

Більшість тих творів, в яких це оповідання якогось пресвітера Івана — посередництвом Св. Папію — знайшло собі місце, погинули в безвістях часу ще за перших століть Христинства, а з них залишилися тільки заголовки й витяги в творах пізніших авторів. Не трудно собі уявити, як ці пізніші автори змінялн ці цитати з давніших творів, як перекручували їх в угоду потреби часу, на користь цієї легенди, як додавали всього від себе, як спотворювали їх, — так що ледве ли багато в них залишилося слідів з первісних версій ленгенди. Це звичайна доля творів давнього часу.

Твори Св. Папії пропали. Твори Св. Ігнатія існують у такій різнородності копій, що тепер ніхто не може сказати, котрі з них згідні з невідомими оригіналами, а котрі повідроблювані. Твір Оріґена пропав, а залишилися тільки копії його латинського перекладу, а точніше - - копія копій. Хто цей нереклад зробив і хто робив копії — не відомо, відповідальних осіб немає, запорук немає. Немає жодних доказів на це, що копія цього латинського перекладу є твором Оріґена. За давнього часу було звичайним явищем, що хтось менш відомий писав твір, приписуючи його авторство більш відомим особам. Бувало це і в середній добі історії Напр., католики писали „Катехізис" у протестантському дусі, і приписали його авторству Константинопольського патріярха Кирила Лукаріса (бувшого професора Острозької Академії), щоб скомпромітувати його в очах православних.

А в перших століттях Христинства такі підробки були масовим явищем. Були підроблені різнородні „Діяння", різнородні „Откровіння", приписувані цьому чи тому Апостолові, були підроблені „Євангелії", приписувані Св. Петрові, Павлові й іншим Апостолам.

У цьому хаосі мішанини правдивого з видуманим історик Євсевій Кесарейський блудив, бо ж пишучи про т. зв. перебування Св. Петра в Римі, він у своїй „Хроніці" писав одне, а в „Історії Церкви" в цій самій справі писав уже щось инше, бо тут уже продовжив час „перебування Св. Петра в Римі".

(Далі буде)

БОГОВІ НА СЛАВУ — ВІРНИМ НА СПАСІННЯ

МИТРОПОЛИЧА ВІЗИТАЦІЯ — ВІДКРИТТЯ Й ОСВЯЧЕННЯ НОВОЇ ЦЕРКВИ В КАНОРІ, САСК.

Цілий рік ждала громада Св. Трійці в Канорі свого Ве лікого Дня — Відкриття й Освячення нової Церкви. Минулого року, 10 червня освячено площу під нову церкву, 29 вересня розпочато вибивати фундамент, а точно в рік пізніше — в неділю 29 вересня 1963 року — відбулося врочисте відкриття й освячення церкви при нагоді Митрополичої Візитації Блаженнішого Владики Іларіона.

Приїзд Владики Митрополита Іларіона

Закінчивши останні передсвяточні приготування, наша громада очікувала вже приїзду свого дорогого гостя — Блаженнішого Владику Митрополита Іларіона, та о. секретаря митрополичої канцелярії — Врел. Ігумена Іова Скакальського. По півночі, о годині 1.30 ранку, з п'ятниці на суботу 28 вересня, прибув поїздом з Вінніпегу Владика Митрополит з о. Іовом. Найдостойнішого нашого Архиєрея зустріли на станції в Канорі — парох, Всеч. о. Володимир Слюзар та члени заряду церковної громади. Надзвичайне прийняте почутя огорнуло всіх нас, коли змогли першими привітати Достойного Владику в своєму місті та отримати з його рук благословення. З уваги на пізню пору ночі та перевтомлення Владики наша зустріч на станції не була довга, і наші гості відїхали на спочинок до затишного мотелю п-ва В. і Т. Ременділів.

Передсвятковий день

В суботу перед полуднем Владика Іларіон забажав побачити нову церкву, і разом з отцями — Скакальським і Слюзарем поїхали туди. Величава структура нового храму з усіма вигодами модерного часу зробила на Владику помітне приємне враження. Багато поцікавився Владика процесом його будови, коштів, духовного життя громади, тощо. Подібні питання порушував Митрополит також під час обіду в домі отця і добродійки Слюзар; подавав свої високоартістичні душпастирські поради й вказівки, та цікавився життєвими умовинами священика й розвитком громади. Після обіду відїхав Владика на свої помешкання в мотелі, та оо. Скакальський і Слюзар займялися необхідними приготуваннями до церковного Богослужіння наступного дня. На вечерю запросили Владику, о. Ігумена та о. пароха з родиною — п-во Ременділ, (власників мотелю). Під час вечері Владика ніяк мирну розмову з господарями домру і всіма присутніми, та живо цікавився їхніми життєвими турботами й радощами. Всі присутні почувалися дуже щасливими, що мали нагоду так близько бути біля Архипастиря та почути від нього багато цінних думок і спостережень.

Вечірня в новім храмі

Вечором в годині 7.30 вечора, Вприп. о. Ігумен відслужив у новій церкві Велику Вечірню і Водосвяття. Це було перше Богослужіння в новім храмі, а тому багато вірних прибуло щоб помолитися на новому місці, розглянути його, прислухатися як несеться голос. На просторих хорах зібралися діяки, місцеві й гості, та разом зі священиками, оо. Слюзаром, Бойчуком з Йорктону, Пуком з Тюдору і Труфіном з Флін Флон — гарно проспівали це вечірне нятхненне Богослужения. Всі були мило вражувані не тільки красою церкви, й освітленням та мелодійним співом, але і тим — що акустика в новім храмі показалася бездоганною.

Небагато часу залишилося вже до завтрішнього дня, пов його святочною програмою. Люди розходилися, — одні щоб спочити, а другі — до не обхідних ще приготувань, не вважаючи на пізню пору.

Неділя — великий день

Наступила неділя, 29 вересня. Цей торжественний для Канори день почався прекрасним ранком. Надворі тихо, не бо безхмарне. Зійшло ясне сонечко, озолотило своїм промінням всю природу, доми, та огріло всіх. Вже зранку температура сягала біля 60 ступнів тепла. Православні Канориці поставали рано та почали поспішати на Утреню в церкві. Всі радісні, всі веселі, всі втішаються святом — чим не другим Великоднем.

Утреня і прощання зі старою Церквою

Утреню відслужив о. Ігумен в сослужінню о. пароха й о. Є. Труфина. О годині 8.45 впорядкований процесійний похід, духовенство зі Святощами, та стружкі ряди вірних — дітей, молоді й старших — рушалися зі старою церквою і маєстатично, зі співом побожних пісень, направляються по головній вулиці міста до нової святині. Всю процесію супроводить голос дзво на біля старої церкви, голос — що наче намагається повернути час і кликнути в слід за походом: — „Вернїться, заберіть і мене зі собою, не лишайте сиротою..." Та, час безповоротньо йде вперед, йде до нового, не слухає зазклику до повернення... Йде і несе зі собою нас усіх, щоб стрічати ідеї і творів нової доби... Йде вперед і процесій ний похід, йде і наближається до нової церкви. Вже підійшли.

Перед новою церквою — Зустріч Владики

Процесія з вірними задержується перед церквою, а духовенство вносить побожно Святощі до середини, до Святилища. Наближається година 9.15, час прибуття Владики Митрополита, зустріч великого Архиєрея. В точно заповіджений час д-р Ол. Данильчук з п. М. Ф. Кушніром привозять автом Владику Іларіона. Маленькі діти з кошичками квітів, школярі, молодь, старші, вся громада й гості, духовенство, — всі при кували свою увагу до достойної постаті свого Архиєрея, що поволі виєідає з авта. На нього зложливий мантію та подають в руку жезл. І благословить Архиєрей народ, що прихилив свої голови... В блеску свічного сонця, серед тиші природи і серцець многомиття вірних, підступає з хлібом-сілю до Митрополита сеніор і бувший многолітний голова Канорської громади, всіма високо шанований п. Андрій Свенарчук. З властивою йому повагою вітає він Архиєрея від імені Канорської громади: — „Дозвольте привітати Вас, дорогий наш Владико, найкращим до Вас почуваннями. Увійдіть до нашої новозбудованої святині, поблагословіть і освятіть її, помолїться з нами, та дайте нам своє цінне слово науки. На доказ глибокої до Вас пошани й відданости прийміть від нас цей Божий дар, та по благословіть нас, а з нами і увесь український нарід" — закінчив п. А. Свенарчук. Зворушений глибоко Митрополит відповідає тепло на щире повітання і наближається до дверей церкви. Маленькі дівочки, уставлені обабіч шпалерою коридів, засівають квітами дорогу перед Владикою. У дверях церкви зустріча з настоятельним хрестом свого Святителя о. В. Слюзар, парох громади. І Владика входить до церкви. Всі радісні, всі веселі, всі втішаються святом — чим не другим Великоднем.

Під час Св. Літургії надїяв Владика церковною нагородою за ревну душпастирську працю пароха о. В. Слюзара, а студента теології Ореста Сорочука висвятив в сан Дияконства.

Перед самим закінченням Митрополит освячує надгробну Вотуальний Камінь, а сам Літургійний Відпуст виголошує перед дверима церкви. Зверненний лицем до моря народу, що залив широку вулицю і церковну площу, благословить Митрополит хрестом — при звучнім Многоліттю усіх і вся. Низько схилилися голови вірних перед благословленою десницею дорогого Архиєрея... Чудова по строєва і кольоритна картина. Тими, що її бачили й переживали, вона не забудеться ніколи.

(Докінчення буде)

о. В. Слюзар.

ВІСТІ ІЗ ВСЕКАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

Загальні Збори Товариства Українців Самостійників

У середу 9 жовтня відбулися рокові з в и ч а й н і збори Товариства Українців Самостійників. Уступаючий заряд зложив звіт з своєї діяльности. Була цікава дискусія. Обговорено пляни праці на наступний рік.

Вибрані проводити Товариством у наступному році: А. Г. Павлик — голова, І. Карасевич — заступник голови, М. Кривецький — секретар, Я. О. Мисцюк—скарбник, П. Кринякевич — редактор культурно-освітньої секції. Представники до відділу Комітету Українців Канади: П. Кринякевич і І. Малина. Контрольна Комісія: Д-р П. Закус, М. Завісляк і В. Процюк. Заступниці для молодшого відділу Т.У.С. М. Карпяк.

Дві справи відложено до наступних нарад, а саме: управління діяльности в наступнім сезоні і спосіб нарахування п. А. Свенарчук. Зворушений глибоко Митрополит відповідає тепло на щире повітання і наближається до дверей церкви. Маленькі дівочки, уставлені обабіч шпалерою коридів, засівають квітами дорогу перед Владикою. У дверях церкви зустріча з настоятельним хрестом свого Святителя о. В. Слюзар, парох громади. І Владика входить до церкви. Всі радісні, всі веселі, всі втішаються святом — чим не другим Великоднем.

Також намічено дату для Осіннього Базару, який має бути в днях 6 і 7 грудня. Рішили розіслати базарові книжки на всі ві домі адреси, а також просити всіх подарувати на базар дари чи то грішми, чи вартісними речами.

Місійні Збори

У середу 16 жовтня були наради духовенства Вінніпезького Місійного Округа. В нарадах взяли участь Блаженнійший Владика Іларіон, ВПре освященнійший Владика Борис і все духовенство Округа. Нові членж з'явилися, а саме: о. д-р С. Сасс — парох церкви Св. Михайла в нашім місті, о. д-р Ю. Мулик Луцк мав честь відкрити, тобто започаткувати цю милу, товариську гостину п р о м о вою. Конвінерками були: пані М. Кринякевич і пані С. Шереметта.

Прот. М. Юрківський представив присутнім богословів і студентів вищих шкіл, яких запрошено на цю імпрезу. Були розігравки нагород за вступні білети.

На закінчення промовляла голова Товариства пані А. Воробець. Треба признати, що учасники провели приємно й пожитково час, а й організація мала чималий прибуток на свої потребн.

Молодший відділ СУМК

При Катедрі є два відділи Союзу Української Молоді Канади. Молодший відділ веде Жіноче Товариство ім. Л. Українки, що делегує від себе пань, які організують відділом, йому допомагають, до радкують і підучують усього потрібного його членів.

Треба подивляти посвяту тих пань. Подаємо їхні імена: пані О. Завісляк, пані Г. Ласько, пані Г. Майба, пані М. Солонинка і пані М. Кость.

Відділ почав свою програмову працю. Кожного чет- і декілька інших.

На початку полагодили вибір делеґаток на з'їзд С.У.С. і Колегії Св. Андрея, що має відбувся 8-10 листопада. Вибрано слідуючих: Г. Майбу, Г. Бабій, М. Аюшнчук і головну Товариства А. Воробець.

Вступне слово сказала пані Є. Бічич. Про красу і збереження українських вишивок мала доповідь пані А. Павлик. На закінчення промовляла пані Ю. Воробець. Вона інформувала про діяльність Товариства і його цілі на май бутнє. Слідував певний час на оглядини вишивок і пояснення, які давали такі пані: пані Л. Павлюкевич про нижанку, пані добродійка С. Юрківська про яворівку, пані Г. Бабій про хрестикове вишиття, а пані А. Павлик різьблене вирізування. Було приємно і цікаво дізнатися про те, що оповідали згадані пані.

На закінчення попрошено всіх на чай.

Панахида

У неділю 20 жовтня пом'януто молитвами в Катедрі священиків бл. п. о. Дмитра Кирстюка, що упокоївся 21 вересня в Ванкувері, Б. К., і бл. п. митрофорного Протоєрея о. Василя Кудрика, що відійшов у вічність 7 жовтня в Вінніпегу.

Панахиду під спів Катедрального Хору з диригентом В. Богоносом відслужили оо. Михайло Юрківський і Є. Грицинк.

У вівтарі молився ВПеосв. Владика Борис.

Осінній чай

Наше Жіноче Товариство ім. Л. Українки при Катедрі приготовило чай для членок, гостей, яких багато явилося, в Катедральній Авдиторії в неділю 20 жовтня.

Проф. д-р Ю. Мулик Луцк мав честь відкрити, тобто започаткувати цю милу, товариську гостину п р о м о вою. Конвінерками були: пані М. Кринякевич і пані С. Шереметта.

Прот. М. Юрківський представив присутнім богословів і студентів вищих шкіл, яких запрошено на цю імпрезу. Були розігравки нагород за вступні білети.

На закінчення промовляла голова Товариства пані А. Воробець. Треба признати, що учасники провели приємно й пожитково час, а й організація мала чималий прибуток на свої потребн.

Молодший відділ СУМК

При Катедрі є два відділи Союзу Української Молоді Канади. Молодший відділ веде Жіноче Товариство ім. Л. Українки, що делегує від себе пань, які організують відділом, йому допомагають, до радкують і підучують усього потрібного його членів.

Треба подивляти посвяту тих пань. Подаємо їхні імена: пані О. Завісляк, пані Г. Ласько, пані Г. Майба, пані М. Солонинка і пані М. Кость.

Відділ почав свою програмову працю. Кожного чет-

верга він має сходинь в відповідною виховною й розважовою програмою. Цю ділянку заповнюють згадані пані, а деколи запрошують провідних людей дати виклад чи якісь поради.

Заряд: Д. Ласько — голова, Л. Карпяк — зест. голови, О. Юрківська — секретарка і Д. Пищанюк — скарбничка.

Соціяльний Комітет: Дж. Боговос, Д. Палій.

Спортовий Комітет: Дж. Соломон, П. Саранчук, Л. Карпяк і Р. Вахняк.

Маючи опіку Жіночого Товариства, а головно згаданих вище пань, треба надіятися, що члени молодшого відділу СУМК використають час для всебічного свого розвою і на буття потрібних для організації, та й самого особистого життя, пожиточних відомостей

Виклади

Два рази в місяць, вечерами, в середи відбуваються цікаві й повчальні релігійні виклади для учительства Недільної Школи. Викладають наші отці настоятелі. З цих викладів користають і ті, що не навчають у Недільній Школі. От же виклади доступні для всіх, хто цікавиться релігією, хто бажає поширити, відновити й поглибити релігійне знання. Бажання, очевидно, є, щоб найбільше охочих приходили на ці виклади. Починаються вони звичайно в 8-й годині вечером. Останній виклад відбувся в середу 6 листопада.

Свято Книжки

Жіноче Товариство ім. Л. Українки при Катедрі Пресв. Трійці приготовило програму на це свято й відбуло його в середу 30 жовтня. За програму відповідала пані Є. Білич, культурно-освітня референтка Товариства; вона й започаткувала її добре обдуманим вступним словом.

Пані А. Павлик, що входить до культурно-освітнього комітету Товариства, представила головного промовця тієї програми, п. ред. І. Г. Сирника.

У своїй змістовній промові п. Сирник коротенько спинився над значенням свята й вартістю освіти, читання та знання, а шкрше подав дуже цікаві відомості про настрій серед населення нашої країни на тему двокультурности і двомовности.

Зацитував промовця з нарад „Комітету Століття Канади", що „культурних придбань не можна зберегти без знання рідної мови"! Коли б того вечора не було нічого іншого, то ця заява для всіх думаючих людей варта дуже багато.

Панна Орися Юркінська відограла на піяні дві мелодії.

Пані Білич прочитала уривок листа Л. Українки до О. Кобилянської.

Панна Д. Гаврисишин і пані О. Долинчук прочитали новелю О. Кобилянської „Некультурна".

На закінчення промовляла голова Жіночого Товариства — пані А. Воробець.

Свято вшанували своєю присутністю ВПреос. Владика Борис і сестра Л. Українки пані І. Борисова.

Часом з перекускою і товариською гутіркою закінчено цей приємний і корисний вечір.

Візитація

Щорічно Катедральна Громада відбуває осінню Візитацію, запрошуючи Архиєрея завітати до Катедри, в ній побувати з вірними й помолитися Богові. Цього року вітали ми двох Архиєрєїв: Митрополита Іларіона і Владику Бориса. Хлібом і сіллю вітав їх при вході до храму старший брат і заступник голови Громади Н. Влад.

В Катедрі вітали Митрополита Владику Борис і настоятель Катедри о. Прот. М. Юрківський.

Архиєрейська Служба Божа пройшла з високо побожним настроєм й більше урочисто, бо при Престолі служили обидва Архиєрєї, двє оо. настоятелі і о. диякон О. Сорочук. Велично співав Катедральний Хор під проводом В. Богоноса. Повчальну проповідь мав Владика Митрополит навіяну чи до Св. Євангелії про багача і Лазаря. Відспівуванням многоліття закінчено Богослужения.

Спільний обід слідував у Катедральній Авдиторії, який, як звичайно, приготовили пані з Жіночого Товариства ім. Лесі Українки при Катедрі. Його розпочав Катедральний Хор відспіванням Господньої молитви „Отче наш".

Пообідню програму присвячено 15-літтю Катедрального Хору, а також привітанню Владиці Борисові.

Найперше голова Катедральної Громади, суддя І. Р. Соломон, привітав Владику, що дякував їм за звітання до Катедри і побажав їм багато сил, доброго здоров'я і довгого віку. Далі попросив до слова Владику Митрополита.

Блаженнійший Митрополит Іларіон дякував Катедральному Хорові і диригентові Богомилові Б о г о н о с о в і за працю, яку вони виконували на протязі довгих 15 років. Заохочував їх дальше працювати, ничим не зражуватися, себе удосконалювати і пам'ятати, що вони Митрополитальний Хор, і тому, мають бути прикладом для всіх хорів нашої Церкви. Мають бути зажди в перших рядах. Приріс молитися за їх здоров'я й успіх у праці і побажав їм Божого благословення й опіки. При тім згадав Владика теперішні події й наше становище в зв'язку з ними. Вивився, що мав запрошення на Ватиканський Собор, але від мовився, бо не хотів бути тільки одним з усієї Православної Церкви. Привітав також і вікаріного Єпископа, — Владику Бориса.

Тому, що відзначувано працю хору, то голова довше говорив про нього й його диригента В. Богоноса, про заночаткування його праці, про достійні труди, посвяту й завзяття всіх, що в ньому були і працювали своїм прекрасним співом для звеличання Богослужения в Божім Домі. Висловив вдоволення й велику радість усіх з праводу того, що наша Громада має щастя мати такий славний хор. Побажав всім хористам, разом з їхнім диригентом, посвяти й витривалости на далі, а на знак пошани й щирої подяки вручив диригентові скромний, однак цінний дар.

Голова хору С. Радчук подякував за дар і признання, яке для нього самого, як і для всіх хористів, багато вартує. Зазначив, що 1948 року засновано хор. Для цього чимало причинилися Жіноче Товариство при Катедрі, самостійники, сумківці й Колегія Св. Андрея. Хор користується опікою й симпатіями тих працюючи і служити Богові і Громаді. Висловив вдоволення, що на хор звернено увагу і, хоч скромно, відмічують його працю й заслуги. Багато співаків у ньому є від початку його існування. Із найбільша подяка... А в хорі є вже й діти хористів, що є приємним. Дякував у імени хору всім, хто менше, чи більше причинився будь чим до успіхів і його слави. Закінчив побажанням „Многія лєт" хорові, що всі присутні з великим настроєм заспівали.

По цьому голова Громади повідомив, що на терені Церкви є ще один Владика. Його висвята відбулася весною цього року в Катедрі, це вже ника подія для всіх нас, для нашої Церкви і нашого народу.

Ми, як Громада, не мали способу ВПреос. Владику Бориса офіційно привітати. Тому використовуємо оцю нагоду, щоб висловити Владику Борисові нашу радість, що Господь сподобив нас мати ще одного Владику, який працює для нас, як вікарний Єпископ. Наші п а р а фіяни люблять і шанують Владику Бориса. Привітав його в Імени Заряду Громади й усіх присутніх гостей, вручаючи йому дар.

Заговорив Владика Борис. Відмітив, що аж чотири причини зібрадися на це свято, а саме: осіння Візитація, 15-ліття хору, привітання для нього й день Ангела Блаженнішого Митрополита Іларіона. Притадав дещо з минулого й висловив радість та вдоволення з-за того, що осягнено, і що маємо. Для нього Всеканадійська Катедра має особливіший сентимент. У ній він постригся в монахи, тут відбулася його хиротонія. Не зовсім він обізнаний з Громадою, але те, що бачить, викликає в нього подив і любов до всіх, що тут працюють і здають. Щоб усі справи йшли вперед. Замічає великий поступ у Громаді Особливо радіє набуттям Литньої Оселі над озером, у якій був і захолений великою розбудовою й за розмірно короткий час. Дякуючи, особливо Богові, Блаженнішому Митрополитові Іларіонові й усім за висловлені признання й привітів і за все, чого зазнавши на протязі свого недовгого побуту тут, закінчив свою цінну промову Владика.

На закінчення промовляв настоятель о. Прот. М. Юркінський, висловлюючи всім сердечну подяку.

Співом: „Достойно е..." закінчено це свято.

Освітній Вечір

У середу 13 листопада був освітній вечір у Катедральній Авдиторії, який заражну вав молодший відділ Т.У.С. Зійшлося повязне число молоді і старших, щоб послухати добрих порад представника „Бетер Бизнес Бюро". Він приніс цікаву фільму, яку висвітлив п. П. Крипякевич. Вона показала приявних, яких приманів уживають у торгівлі, щоб обманювати легковірних і недосвідчених покупців.

Згадний представник дав відповідні пояснення й авторитетні вказівки, як у таких випадках з а с т о с о в у в а т и с я, щоб не падати жертвою хитрих продавців. Радив бути завжди уважними. Не підписувати з поспіхом або без потреби будь які папери.

Пояснив, що в більших осередках Канади є т а к і Бюра, які є самостійними, утримувані чесними й с о л і д н и м и бізнесменами для затримання високої моралі в торгівлі. Ці Бюра є для добра покупців. До них завжди треба звертатися, коли вирине на це потреба. Вони все готові дати правдиві й точні інформації зайтересованим. Однак, коли хтось підпише угоду купна, тоді ці Бюра нічого не можуть порадити. Радив він не робити ніяких петрактацій ні з яким агентом, чи фірмою, не порадившись в Бюрах.

Дуже добру пораду дав цей представник всім, кому надсилають будь які товари без попереднього замовлення. Не маємо обов'язку такі товари принимати, ані не мусимо за них платити. Ані звертати, хіба що фірми чи особи оплатять собі пересилку, або перетримування, т. зв. „сторедж". Закон дає нам привілей числити собі кошти перетримування за незамовлені, а присланні, речі.

Слідувала цікава дискусія. Програмою керував наш молодий адвокат п. Нестор Крипякевич. Він же і подякував представникові „Бетер Бизнес Бюра" за добрі поучення й поради.

Спом'янули полеглих

Скромно, але врочисто Катедральна Громада згадала Листопадовий Зрив в 1918 р., зв'язані з ним події й наслідки, в неділю 17 листопада. Тієї неділі настоятель Катедри о. Прот. М. Юрківський присвятив свою глибоко обдуману проповідь подіям тих світ

них моментів нашої історії.

При кінці Служби Божої була Панахида за полеглих, при співі Катедрального Хору під керівництвом п. Володимира Боговоса і участи ветеранів, членів Українського Канадійського Легіону, що творили почесну услугу в часі цієї Богослужби.

Згадано замучених голодом

В 30-ті роковини страшного голоду в Україні; штучно й пляново викликаного тепе рішним, нелюдяним окупантом, відбулося Богослужения в Всеканадійській Катедрі в намірені українського народу в неділю 24 листопада.

Його відслужив о. Є. Грицина, присвятивши проповідь доказуючи безперервне намагання Росії поневолювати Україну, грабувати наш багатий край і нищити нам славний нарід. На доказ цього по дав ряд історичних фактів. Страшний голод в Україні 1933 року був продовжения тієї акції росіян; він такий нелюдський, на нійновірний у часах, які переживаємо.

Патріоти не сміють цього забувати.

При кінці Служби Божої відслужив Панахиду за жертви замучених голодом, під спів Катедрального Хору під керівництвом п. В. Бононоса.

Похорони

У суботу 16 листопада, по короткій і тяжкій недузі помер Семен Сірський. Прожив 72 роки. Родився в селі Соколівці, повіт Золочів. Був хліборобом у рідних землях. Першу світову війну перебув у австрійській армії, 1926 року вибрався до Канади, лишаючи дома дружину і двоє дітей. У Канаді працював у „сінїярі" на залізній дорозі. Коли вийшов на пенсію, був вже вдівцем. Приватав його в Імени Заряду Громади й усіх присутніх гостей, вручаючи йому дар.

Похорон відбувся в вівторок 19 листопада з участю сина й невістки, які прибули з далекої Каліфорнії, своїми з Флин Флону й Давфину та великого числа друзів і знайомих з Вінніпегу.

Похорон відслужили обидва священики о. Прот. Михайло Юрківський і о. Є. Грицина. Була збірка на Нев'янучий Вінок, яка принесла кілька десятків долярів. Похоронено його на „Гаєм Ідем" цвинтарі. Далі був поминальний обід, при нагоді якого промовляли наші священики, заступник голови Громади і голова Старших братів і сестер п. Н. Влад. п. М. Коваль від УНО, п. П. Сірий своїк Покійного з Флин Флону і син Ярослав.

Вічна Йому Пам'ять!

У п'ятницю 22 листопада несподівано помер бл. п. Василь Арсеній. Прожив 62 роки. Уроджений у Толстой, Манітоба. Там прожив молоді літа, працював у ЗДА, про був щастя в торгівлі, а на остатку мав фризерню (барбершоп) у Вінніпегу.

Оставив дружину Марію і дві дочки Петрусю дома і Соню, замужню Гарасим у Пикі Кров, Онт., двоє внуків, шість братів і дві сестри. Був фундатором Катедри.

Похорон відбувся в церкві Зіслання св. Духа в Толстой, а похоронано його на цвинтарі коло церкви. Служили два священики о. Прот. В. Стефюк і о. Є. Грицина. Було багато людей При „Последнім Цілуванні" була збірка на релігійні й народні потреби. По всім була перекуска в Народнім Домі. При тій нагоді промовляли І. Косован, голова парафії, Г. Кудрик з Ватсон, Саск., І. Калушка з Вінніпегу, та обидва священики, підкреслюючи добрі прикмети й чесноти Покійного.

Молитвою-подякою та відспіванням „Вічная Пам'ять" закінчено цю сумну подію.

Земля Йому пером!

Місія

У суботу і неділю 14 і 15 грудня відбудеться місія у Катедрі. Треба буде всім приготовитися добре до неї, щоб зможливість відвідати відомости, які нам дуже потрібні в нашім житті.

О.

З ЖИТТЯ СОБОРУ СВ. ПОКРОВИ В ВІННІПЕГУ

Доповідь для Сестринства при Соборі Святої Покрови

Згідно з культурно-освітньою програмою Сестринства при Соборі, в понеділок 2-го вересня ц. р., настоятель Собору о. І. Стус витолосив для наших Сестринць доповідь на тему „Що таке Церква". В цій доповіді доповідач обширно пояснював значення Церкви для духовного та морального життя людини. Він також підкреслював велику ролю та заслуги нашої Рідної Православної Церкви для українського народу взагалі та для українців Канади зокрема. Після доповіді відбулася дискусія та запити на які доповідач давав вичерпні відповіді і пояснення.

Початок шкільного року в Українській та Недільній школах при Соборі

Шкільний рік в наших школах при Соборі почався цього року Молебнем, в суботу, 7 вересня. Після Молебня, що його відслужив настоятель Собору о. І. Стус, останній перед два дітям своє дуспастирське звернення закликаючи їх пильно вивчати свою матірню українську мову та свято зберігати традиції своїх батьків. Після цього діти під проводом своїх учителів організовано перейшли до державної школи „Кінг Едвард ч. 2", де тепер приміщується н а ш а Українська (Рідна) Школа.

Українська (Рідна) Школа при Соборі

Цього року наша Українська Школа почала свою працю в цілковито пересортованому витляді. Наша школа перейшла цього року до приміщень державної школи і це має надзвичайно додатний вплив на наших дітей. Навчання в цій школі відбуває ться кожної суботи від години 9 рано до 12 години дня. Українська Школа при Соборі нараховує цього року 211 дітей та 8 учителів і учительок які в більшості є також учителями державних шкіл. При нашій Українській Школі є зорганізований також Дитячий Садок, який нараховує 36 дітей. Навчання в школі відбувається під постійним наглядом о. настоятеля Івана Стуса. Нашими школами (Рідною і Недільною) адміністративно та господарчо опікується Матірний Комітет на чолі з панею Т. Кравчук. За програму навчання та виховання дітей відповідає Педагогічна Рада, яку очолює настоятель Собору та до якої входять всі учителі Української Школи.

Недільна Школа при Соборі

Щоб охопити всіх наших дітей науков Закону Божого, наша Недільна Школа цього року заплянувала ш и р о к у програму катихизичного навчання Православної Віри та історії Української Православної Церкви. В Недільній Школі, якою управляє добродійка Н. [redacted] Косован, голова парафії, Г. Кудрик з Ватсон, Саск., І. Калушка з Вінніпегу, та обидва священики, підкреслюючи добрі прикмети й чесноти Покійного.

Молитвою-подякою та відспіванням „Вічная Пам'ять" закінчено цю сумну подію.

Земля Йому пером!

Місія

У суботу і неділю 14 і 15 грудня відбудеться місія у Катедрі. Треба буде всім приготовитися добре до неї, щоб зможливість відвідати відомости, які нам дуже потрібні в нашім житті.

О.

З ЖИТТЯ СОБОРУ СВ. ПОКРОВИ В ВІННІПЕГУ

Доповідь для Сестринства при Соборі Святої Покрови

Згідно з культурно-освітньою програмою Сестринства при Соборі, в понеділок 2-го вересня ц. р., настоятель Собору о. І. Стус витолосив для наших Сестринць доповідь на тему „Що таке Церква". В цій доповіді доповідач обширно пояснював значення Церкви для духовного та морального життя людини. Він також підкреслював велику ролю та заслуги нашої Рідної Православної Церкви для українського народу взагалі та для українців Канади зокрема. Після доповіді відбулася дискусія та запити на які доповідач давав вичерпні відповіді і пояснення.

Початок шкільного року в Українській та Недільній школах при Соборі

Шкільний рік в наших школах при Соборі почався цього року Молебнем, в суботу, 7 вересня. Після Молебня, що його відслужив настоятель Собору о. І. Стус, останній перед два дітям своє дуспастирське звернення закликаючи їх пильно вивчати свою матірню українську мову та свято зберігати традиції своїх батьків. Після цього діти під проводом своїх учителів організовано перейшли до державної школи „Кінг Едвард ч. 2", де тепер приміщується н а ш а Українська (Рідна) Школа.

Українська (Рідна) Школа при Соборі

Цього року наша Українська Школа почала свою працю в цілковито пересортованому витляді. Наша школа перейшла цього року до приміщень державної школи і це має надзвичайно додатний вплив на наших дітей. Навчання в цій школі відбуває ться кожної суботи від години 9 рано до 12 години дня. Українська Школа при Соборі нараховує цього року 211 дітей та 8 учителів і учительок які в більшості є також учителями державних шкіл. При нашій Українській Школі є зорганізований також Дитячий Садок, який нараховує 36 дітей. Навчання в школі відбувається під постійним наглядом о. настоятеля Івана Стуса. Нашими школами (Рідною і Недільною) адміністративно та господарчо опікується Матірний Комітет на чолі з панею Т. Кравчук. За програму навчання та виховання дітей відповідає Педагогічна Рада, яку очолює настоятель Собору та до якої входять всі учителі Української Школи.

Недільна Школа при Соборі

Щоб охопити всіх наших дітей науков Закону Божого, наша Недільна Школа цього року заплянувала ш и р о к у програму катихизичного навчання Православної Віри та історії Української Православної Церкви. В Недільній Школі, якою управляє добродійка Н. [redacted] Косован, голова парафії, Г. Кудрик з Ватсон, Саск., І. Калушка з Вінніпегу, та обидва священики, підкреслюючи добрі прикмети й чесноти Покійного.

Молитвою-подякою та відспіванням „Вічная Пам'ять" закінчено цю сумну подію.

Земля Йому пером!

Місія

У суботу і неділю 14 і 15 грудня відбудеться місія у Катедрі. Треба буде всім приготовитися добре до неї, щоб зможливість відвідати відомости, які нам дуже потрібні в нашім житті.

О.

ЦЕРКОВНИЙ ХОР У ПРИНС АЛЬБЕРТ, САСК.

Перший ряд: зліва направо: С. Бартко, Р. Сопотик, Д. Панчук, Мих. Панчук, диригент о. Прот. Ю. Турківський — парох. добр. Д. Турківська, М. Ласкарук, М. Токарик і Д. Дмитрук. Другий ряд: А. Панчук, А. Марусик, М. Добровольська, А. Кікарчук, С. Гриньо, Л. Зобчак, М. Панчук. З. Базюк, П. Кікарчук, М. Ткачук і А. Никифорук. Третій ряд: Д. Никифорук, М. Панчук, Ю. Панчук, А. Марковська, М. Лазарович, і Ф. Боднар. Четвертий ряд: М. Дяк, Т. Панчук, Т. Ласкарук, В. Сопотик, О. Панчук, М. Сороки, М. Панчук і І. Панчук. П'ятий ряд: М. Дмитрук, М. Рушинський, Петро Кікарчук — заступник, Ф. Марусик, І. Погорай і Олекса Панчук.

На зборах була також обговорена програма діяльности на біжучий рік, як також обрано нову управу на чолі з Ігорем Панченком. На закінчення збори висловили щиру подяку пані М. Сенцькій за її довголітню та ревну працю для нашої Православної молоді — СУМК. В цей день до обох відділів СУМК промовляв також капелян о. І. Стус, який в своїй промові дав сумлінним багато цінних порад для їхньої майбутньої праці.

Річні збори Матірнього Комітету

Згадані збори відбулися в Авдиторії Собору, 7 жовтня ц. р. Із звітів управи Матірнього Комітету присутні довідалися про дійсно зусильну діяльність Матірнього Комітету, яку останній проявив та дальше проявляє у вмілій адміністрації та господарці в на цих школах при Соборі. В тісній співпраці з о. настоятелем та зарядом Собору, Комітет успішно розв'язує всі фінансові проблеми пов'язані з веденням нашших шкіл. І тому зовсім заслужено річні збори виявивши признання управі, перевибрали її майже в цілости і на другий рік. Управу згаданого Матірнього Комітету очолювала і тепер очолює пані Г. Кравчук. Комітет підготовляє ряд імпрез та подпринемств.

Храмове Свято і Архиерейська Візитація в Соборі Св. Покрови

Вшановуючи пам'ять своєї Небесної Заступниці, в честь якої побудований цей Храм Божий, вірні Собору Св. Покрови в Вінніпегу і цього року урочисто відсвяткували своє Храмове Свято в неділю 13 жовтня ц. р.

Наше Храмове Свято було цього року особливо урочисто відсвятковане ще й тому, що в цей день до Собору Св. Покрови на Канонічну Візитацію прибув Блаженніший Владика Митрополит Іларіон, ВПреосв. Владика Борис і в характері Дост. Гостя з Америки був присутній ВПреосв. Владика Архиепископ Мстислав.

З Духовенства Владиками сослужили настоятель Собору о. Іван Стус, настоятель Катедри Пресв. Трійці, о. Прот. М. Юрківський та о. Дияконі О. Сорочук.

У цей прикрасний сонячний осінній день, здається і вся природа раділа разом з вірними нашої Громади на чолі з своїми Архиереями та Духовенством і возносила гарячі Молитви до Божої Матері за її матірні заступництва за нас перед Сином Божим Спасителем Христом.

В такому почутті зустрічали парафіяни свого Первоієрарха та наших Владик, дякуючи Богові та Богоматері за ті великі щедроти, якими вони утішалися впродовж цього існування цієї Громади.

Від всіх православних дітей Собору Владику привітав учень Рідної Школи, Орест Матусевич, а учениця цієї ж школи, М. Дедо піднесла Владиці китицю живих квітів. З черги при вході до Храму зворушливо вітав Владику Митрополита голова Громади, п. Г. Бабяк в присутності двох членів заряду, а в самому Храмі нашого Первоієрарха теплими словами привітали ВПреосв. Владика Борис та настоятель Собору, о. Іван Стус.

Подумавши всім за щирі привіти, Владика Митрополит, під урочистий спів нашого хору під диригуванням п. В. Палюка, увійшов до Собору, та, облачившись, посвятив золоту Св. Чашу, яку для Собору пожертвували сумківці, що знаходяться при нашій громаді.

В глибокому молитовному настрої почалася Архиерейська Св. Літургія

Після прочитання Св. Апостола богословом Г. Фідем та Св. Євангелі ВПреосв. Владикою Борисом, Владика Митрополит виголосив глибокозмістовне слово н атему „Любись", в якому надзвичайно гарно вказав на ту велику місію, яку з волі Божої повинна виконувати людина живучи своїм земним життям. Будучи створеною Богом на Його подобу та одержавши такі великі дари від Господа, я розум, совість та своб дну волю, людина повинна прославити своє земне життя згідно з найбільшими двома Заповідями Божими, любови до Бога і любови до ближнього

Після Св. Літургії, о. настоятель виголосив щиру подяку нашим Владикам за те, що вони своїми достойними особами та участю збільшували наше Храмове Свято. Після проспівання Многоліття нашому Первоієрархові та нашим Владикам, був виконаний традиційний чин тридцятого обхождення Храму, після чого слідувала, вже в залі Собору, друга частина цього Свята.

Що частину нашого Храмового Свята започаткував голова нашої Громади, п. Гр. Бабяк. Привітавши наших Владик і всіх присутніх гостей, він передав дальше провадження святочної програми членові заряду, п. Н. Кушніриков, який подякувавши за честь, попросив наших хористів проспівати „Отче Наш", після чого Владика Митрополит поблагословив страви. Після смачного обіду, який був приготований нашим Сестрицтвом при співучасти Жіночого Товариства імені кн. Ольги, були пред ставлені о. г готягем всі наші -українсь православні студенти і студ ..ки, яких всі присутні привітали гучними оплесками. Разом з своїм Храмовим Святом, наша Громада вже традиційно відзначує також і День Українського Православного Студентства.

Слідувала з черги головна промова Блаженнішого Владики Мжтрополита Іларіона, в якій Владика сказав про ексентуальні можливості об'єднання всього християнського світу, вказуючи при цьому на ті головні труднощі та перепони, які завжди ставить в цьому Римо-Католицька Церква. Він закликав всіх вірних твердо стояти при своїй Православній Вірі та свято зберігати непорушність нашої Св. Української Православної Церкви, як історичної і незмінної Церкви нашого народу.

Попрощений до слова господарем Свята, ВПреосв. Владика Мстиславв теплими словами привітав наших Владик та Громаду Св. Покрови з нагоди її рокового свята і побажав всім ще кращого розвитку на майбутнє.

Також дуже гарну промовупривіт виголосив Преосв. Владика Борис. Він звернув присутнім увагу на самий головний момент Свята, згадуючи при цьому ту велику любов і пошану до нашої Небесної Покровительки Богоматері наших людей на рідних землях. Разом з тим він стверднв той сумний та жалюгідний факт сумасшести, коли наша рідна Православна Церква знаходиться в полоні без божників, а наш боголюбивий народ стогне в чужому ярмі та постійно благає усердними молитвами свою Заступницю, щоб Вона і цей раз врятувала нам многостраждальний народ від загибелі, як рятувала Вона його багато-багато разів впродовж нашої історії.

Після промов наших Архиереїв та коротких привітів від Духовенства, о. Прот. М. Юрківського, о. Митрата Е. Гриншн та о. д-ра С. Сяса, прятали нашу Громаду з її Святом делегати сусідніх церков них Громад. Від Громади Св. Михаїла дуже гарний та змістовний привіт зложив п. Підлубний.

Від організації, які знаходяться при Соборі склали привіти: голова пані А. Мисланчук — від „Сестрицтва, голова пані М. Кушнірик — від Жіночого Товариства ім. кн. Ольги, голова п. Я. Капітій — від Хору і молодечої організації СУМК, голова Допомогового Братства Св. Андрея — п. В. Дячек та заст. голови Матірнього Комітету — пані М. Зайців.

Пожертви на Собор з цієї нагоди зложили слідуючі організації: Сестрицтво — 2,000 долярів, Жіноче Товариство ім. кн. Ольги — 500 долярів, організація СУМК — 100 долярів, за що всім організаціям належить щира братерська подяка.

Перед закінченням цих урочистих святкувань Храмового Свята та після короткого слова господаря, п. Н. Кушнірика, настоятель Собору, о. І. Стус склав від Громади щиру подяку нашому Первоієрархові Блаженнішому Владиці Іларіону та нашим Владикам за таку велику честь, яку вони вчинили для Громади, взявши участь в цьому Храмовому Святі. Він також висловив щиру подяку присутньому Духовенству, Добродійкам, делегатам, гостям та всім парафіянам, які своєю чисельною участю та активною допомогою спричинились до успішного відсвяткування згаданого Свята. Особливу подяку склав о. настоятель також Сестрицтву та Жіночому Товариству за їх додатковий тяжкий труд в підготовці до святочного обіду. Висловлюючи ще раз щиру подяку Харові та диригентові п. В. Палюкові за їх прекрасний спів, він теж подякував всім тим, які в той чи інший спричинилися до успішного переведення цього Храмового Свята.)

Молитвою „Достойно Єсть та Архиерейським благословенням вірних, було закінчено це урочисте Храмове Свято, яке сильно піднесло на дусі усіх парафіян і скріпило в них глибоку свідомість потреби ще більшого зусилля в праці для нашої Рідної Матері-Церкви.

о. І. Стус.

ПРИЄМНА НЕСПОДІВАНКА

Дня 21 вересня 1963 року, куми п. Бориса і пані Люби Скобліковських, з поміччю багатьох приятелів і знайомих, влаштували для них несподіванку, з нагоди набуття власної хати, яка відбувалася в парафіяльній залі Української Православної Громади Св. Володимира.

На бенкеті, в цієї нагоди, було багато присутніх не лише членів православної громади, якої членами є п-во Борис і Люба Скобліковські, але й багато осіб з-поза громади, що свідчить про широке знайомство п. Б. Скобліковського і його дружини.

Вечір-несподіванку досить гарно зорганізовано, а також влаштовано забаву з доброю оркестрою.

Офіційна частина вечора розпочалася молитвою, а в часі вечора висловлювали по бажання для п. Бориса і пані Люби Скобліковських їх куми і приятелі та дружньо просіяно їм „Многая літа".

Пан Борис Скобліковський бере активну участь в житті Української Православної Громади як член управи, фінансовий секретар та член контрольної комісії.

В 1963 році п. Б. Скобліковський був вибраний головою Базарового Комітету і своєю працею в базарової кампанії спричинився до поважного прибутку для громадської скарбниці.

Пані Люба Скобліковська належить до сестрицтва Св. кн. Ольги, де бере активну участь, а особливо прикладала багато праці в останній базарових кампанії як одна з контестанток.

За врученні, хоч скромній, але щирій подарунок з нагоди набуття власної хати, п. Б. Скобліковський від себе і дружини висловив сердечну подяку своїм кумам і всім присутнім.

Всі присутні також щиро відгукнулися на заклик перевести збірку грошей на потре би Української Православної Церкви Св. Володимира.

До церковної скарбниці зі збірки влинуло $32.75, а п. Борис і пані Люба Скобліков ські, як вияв вдячности за милу несподіванку, дарунок і теплі привітання, зложили свій дарунок в сумі $12.00 на пресовий фонд „Вісника".

Сердечна їм за це подяка, а іншим варто наслідувати їх приклад.

Панові Борисові Скобліковському і його дружині Любі та їх трьом синам бажаємо багато щастя у власній хаті.

Кум.

прихали до вільної країни Вашінгтона, а дісталися праці, то з часом змінили думку повороту в Европу, і почали думати про постійний побут тут назавжди.

Усі знаємо це, що українці в Галичині від непам'ятних часів глибоко вірили в Бога, у свою рідну Церкву, і були глибоко релігійного погляду; одним словом — народ побожний; а з часом стрінувши один з одним, почали думати про храм Божий, щоб було куди піти в неділю помиритися з Богом.

Так з часом, коли збільшилася громада людей, створили маленьку церковцю на вулиці „Бикирдайк". Там обслуговував греко-католицький парох, і там таки згодом чекалося, що це Церква диктаторська; гроші давай, а не маєш права знати, куди ті гроші йдуть; а як гимагаєш тому більше грошва, то дістанеш хрестом по голові, як (прости Господи!) тоді казали, і це привело до того, що більша частина свідомих громадян побачила, що їм дорога не „до Риму", бо в свідомість була вигода приглянутися іншим народам і їхнім громадам, і тому вони почали думати: якими би то способом зорганізувати свою Рідну Матірну Церкву?

Ці кілька свідомших одиниць з радехівського повіту, зібравшись разом, сказали так: „Ми будемо давати нашу працю і нас за це ще й будуть бити, — то ми такої Церкви не хочемо!" Воно завжди так буває в історії людства, що всяка добра праця починається з кількох одиниць. Те саме й тут! Зійшлися перші основоположники — слідуючі: Юліян Мисляй, Кирило Січевський, Йосиф Косовський, Іван Боруцький, Лука Риза, Михайло Клим, Василь Сенів, Михайло Савчин (старший), Ілія Вавриків і ще кілька, та й почали радитися над засуванням Православної Церкви

Весною року Божого 1914 н. кілька одиниць зійшлися до маленької залі при вулиці Робій і вибрали тимчасову управу громади в такім складі: Ю. Маслей — голова, Кирило Січевський — заступник голови, Михайло Клим — рекордовий секретар, Йосиф Косовський — фінансовий секретар, а пізніше добрали й інших до помочі. З того часу часті сходини відбувалися в хаті п-ва Січевських, бо не було гроша платити за залю.

(Далі буде)

Гр. Семочко.

ПОЧАТКИ ПЕРШОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ШІКАГО І В АМЕРИЦІ

Перша Українська Православна Громада в Шікаго

Минають десятки літ з того часу, відколи українці почали лишати свої родинні пороги і йти у світ шукати кращої долі. Маю на думці галичан, яких недоля вигнала у світ за очі шукати кращої долі, і лишати цей чудовий і Богом благословенний край, свої церковці, своїх рідних, яких більша частина з нас ніколи не побачить.

Не одному з нас було прикро покидати рідне село, і їхати в незнаний світ, де тоді не було в „новім світі" ані рідні, ані знайомства. Але була та думка, що поїдемо у світ, заробимо грошей і назад вернемося до своїх. Та не так склалося, як гадалося. Разом

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. ВАСИЛЬ ФЕРЕНС
Крідор, Саск.

З-поміж членів нашої Церковної Громади в Крідорі, що відійшли від нас 1963 року у вічність, слід згадати Василя Ференса, який упокоївся в лікарні в Гефорді 21-го травня на 73-му році життя.

Василь Ференс народився 1890 року в Тоболові, Сокальського повіту. Прибув у Канаду напередодні Першої світової війни й осівся на фарм в околиці Крідорі.

1918 року одружився з Евдокією Маріяш, яка померла 1939 року. Через рік Василь одружився вдруге — з Анною Ференс. З Божою допомогою вони виховали три сини: Николу, Мирона й Івана та дві доньки — Левію і Стефанію.

Василь був працьовитим і щирою людиною. Був довго а тним членом Церкви, приходив на Богослужіння та під тримував розвиток Св. Православної Церкви. Уже 8 років нездужав на ногти. Від осени стан його здоров'я все більше гіршав, тому Василь з Анною переїхали до Саскатуну. Там він провів багато тиж нів у лікарні на лікуванні і, мабуть, передбачуючи свою близьку смерть, висповідався і запричастився Св. Тайнств.

Дня 19-го травня Василь прихав до Крідору ніби на фарму і другого дня стан його здоров'я погіршав, тому відвезли його до лікарні в Гефорді, де він упокоївся.

Похоронні Відправи відслужив о. парох в допомогою п. Івана Павлуша 23 трав ня. Людей було багато. Тління останки похоронено на цвинтарі в Крідорі.

В часі Останнього Цілування присутні зложили 27 долярів, з чого призначено 10 долярів на Колегію Св. Андрея, 5 долярів на „Український Голос", 5 долярів на „Вісник", а 7 долярів на місцеву церкву.

По Похороні пані Анна Ференс запросила всіх учасників на заупокійний обід до свого дому.

Хай Господь потішить засмучену родину, а душу бл. п. Василя прийме в Свої Оселі Небесні!

о. С. З.

Бл. П. М. ЩЕРБАНЬ
Сматс, Саск.

Покійна Меланка померла несподівано в понеділок 28 жовтня, не 63 році життя.

Покійна народилася в околицях Дак Лейк, Саск., але майже все своє життя прожила на фармах біля Сматс, Саск. Покійна була двічі заміжем і залишила в смутку 5 дочок, 4 сини та 15 внуків. Останній муж, Максим Щербань, також майже на смертному ложі в Саскатунській лікарні, не міг прибути на Похоронні Відправи по своїй дружині. Крім своїх дітей та внуків. Покійну оплакують ще 5 рідних братів та 4 сестри.

Похоронні Відправи звершив о. Микола Стеценко, парох Вакавської Округи: 1-го листопада Велику Панахиду в каплиці похоронного заведення Парк у Саскатуні при співучасті діяка п. О. Пігача; Похоронні Відправи зо Службою Божою відбулися при ве ликому числі православних і

греко-католиків 2-го листопада в Сматс, Саск., при асистенції дяка п. С. Руделя.

На закінчення пароха присутні здожили на Нев'янучий Вінок, з чого призначено на будову Колегії Св. Андрея у Вінніпезі 25 долярів та на „Вісник" — $5.00.

Жертводавцям щиросердечна подяка, а Покійній Мелянії нехай буде вічна пам'ять!

Присутній.

Бл. п. ЕВДОКІЯ ГРИЦЮК
Кридор, Саск.

Дня 30 січня 1963 року упокоїлася Евдокія Грицюк, одна з ранніх тіонерок нашого Церковного життя в Канаді.

Бл. п. Евдокія народилася 1879 року в селі Чернятині Городенського повіту в домі Залецьких. 1906 року вийшла замуж за Федора Грицюка, а через два роки після того при їхала в Канаду і разом з мужем осілися на фармі в околиці Блейн-Лейк, Саск.

Виховали 6 дітей: три сини — Николу, Олексу і Дмитра та 3 доньки — Олену замужем за Новосадом, Марію замужню за Жуком і Гану замужню за Варцабою.

Муж Евдокії, Федір, помер 1938 року, тому Евдокія жила при старшому синові Николі, який добайливо доглядав своєї мами.

Евдокія була дбайливою членкинею Святої Православної Церкви і практикуючою християнкою. До Церкви зафундувала декілька цінних речей, між іншим два свічники і ручний хрест.

Останні три роки слабувала і часто перебувала в лікарні. Перед смертю запричастилася Св. Тайств.

Похоронні Відправи відслужив у церкві Св. Апп. Петра й Павла в Кридові о. парох при співучасті дяка І. Павлуша. Людей зійшлося багато.

У часі Останнього Цілування учасники зложили 27 долярів на Нев'янучий Вінець, з чого призначено 5 долярів на „Вісник", 5 долярів на „Український Голос", а 17 долярів на місцеву церкву.

Заупокійний обід відбувся в Народнім домі, на який запрошено всіх присутніх.

Щира подяка всім учасникам Похорону. Хай душу бл. п. Евдокії Господь прийме й оселить у Райських Оселях!

о. С. З.

Бл. П. ІВАН ОЦИПОК
Геффорд, Саск.

10-го серпня 1963 року в церкві Св. Духа в Геффорді відбулося Посмертне Богослужіння за упокій душі бл. п. Івана Оципка якраз у перші роковини його смерті.

Іван Оципок народився в січні 1885 року в Городенці Прикав і у Канаду 1905 року і поселився на фармі в околиці Геффорду.

В 1909 році одружився з Василиною Іванишиною. Вони виховали двоє дітей — сина Петра, який є вже від кількох років директором місцевої Кредитівки, та доньку Сабелю, замужню за Петром Гараком.

Іван і Василина ввесь час були діяльними членами Св. Православної Церкви та щедрими жертводавцями на громадську, національно-культурні і гуманні цілі. Вони старалися і своїх дітей виховувати на гідних своїх послідовників; і сьогодні хоч Івана нема в живих, проте діти — Петро і Сабеля з мужем Петром та своїми вже дітьми завжди бувають на Богослуженнях, беруть активну участь у громадських імпрезах та являються зразковими членами Української Православної Громади.

Пані Василина ніколи не забуває свого мужа і діти не забувають свого доброго батька Івана. Тому в суботу 10-го серпня зарядили Поминальне Богослужіння, а потім обід у залі під церквою.

Під час обіду о. парох закликав до збірки на добру ціль. Зібрано гарненьку суму. Між братчик А. Бабчинський і дяк Д. Семчин. Збірка принесла $21.75. Пожертвували по $5.00: П. Оципок, по $2: Петро Гарак, по $1.25: Н. Оципок, по $1.00: І. Гарак, Ю. Підвербицький, Д. Семко, Д. Семчин, А. Бабчинський, М. В. Семчин, І. Гарбуз, пані М. Павлик, В. Оципок, М. Гаврики, Ю. Оципок, а решта дрібними.

За згодою родини рішено написати $11.50 на „Вісник", а $10.00 на Колегію Св. Андрея.

Щира подяка всім ВП. Жертводавцям, а бл. п. Іванові хай Господь подасть вічне життя у Своїх Оселях.

о. С. Зузак.

Бл. П. ЧЛЕНИ РОДИНИ МАЛИКІВ
Торонто, Онт.

Дня 26-го жовтня 1963 року відслужено Велику Панахиду, на замовлення п. Семена Малика, за його тата Івана й маму Параску і за всіх померших близьких їм родичів; Данила, Дмитра, Олену, Анну, Галину й Василя, які в Рідному Краю відійшли на вічний спочинок.

Панахиду відслужив Митрофорний Протоієрей Д. Фотій, співав малий катедральний хор під проводом дяка П. Семченка.

По Панахиді подружжя Семен і Клавдія Малики з сином і невісткою (Іваном і Нінною) запросили всіх учасників Панахиди на поминальну вечерю, яку дуже смачно приготовила пані Клавдія з своєю невісткою Нінною. Митрофорний Протоієрей Д. Фотій своїм теплим словом закликав усіх присутніх, щоб у всіх скорботах, недугах душевних і тілесних вони звертались з щирою молитвою до нашого душевного лікаря — Господа Ісуса Христа.

Пан Семен Малик від себе і своєї родини щиро подякував о. Фотієві і його дружині та всім присутнім, що прибули на поминальну тризну, а дяк П. Семченко попросив присутніх по змозі скласти пожертву на свою рідну Церкву, та на „Вісник". Пожертву склали в сумі 22 долярів, з чого на Катедру — 12 долярів і на „Вісник" — 10 долярів.

Усім ВП. Жертводавцям — щире спасібі, а Покійних нехай оспода Бог прийме у Свої Оселі!

П. Семченко.

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея
(Продовження)

Збірка у нагоди З'їзду Колегії, 9-10 листопада 1963.

На $787.80: П-во Николи й Анастазії Григорчуків, Етелберт, Ман., (з цього $287.80 на умеблювання кімнати).

По **$700.00:** Василь І Перепелюк з дружиною, Фанні Флон, Ман (з цього $200.00 дописані на умеблювання кімнати).

По **$525.55:** Пан Марія Сімчич, Вінніпег, на умеблювання кімнати, Якім і Катерина Давидюки, Едмонтон, на умеблювання кімнати.

По **$400.00:** Д-р В. І. Черевик, Вінніпег.

По **$300.00:** Посол Никола Манзюк, Онкборн-Оттава

По **$288.00:** Петро Чайковський, Данфін, на умеблювання кімнати

По **$200.00:** Никола Сторгин, Су Лукаут, Онт., Маріон Готель, Ст. Боніфас (Вінніпег), Ман.

По **$100.00:** Пені Катерина Підгубна, Вінніпег; Іван Р. Сирник, Вінніпег Союз Українців Самостійників у Манітобі. Петро Криниківня Вінніпег; Василь Бурачик, Вінніпег; Білоус Гарденс, Данфін, Ман; Олександер Назаревич, Вінніпег; Василь І. Сарчук, Вінніпег; Карлс Барбер Шап (К. Нітчік), Вінніпег; Василь Шевчук, Вінніпег; Петруся Вівчар, Вінніпег; Андрій Павлик, Вінніпег, Іван і Софія Кушнірухи, Винипег, Саск

По **$60.00:** Неллі М. Стратійчук, Вінніпег

По **$50.00:** Високопреосв. Архиепископ Михаїл, Торонто; Михайло Стоянович і Марія Григорчуки, Етелберт, Ман; Никола і Марія Совеунін, Вінніпег (на конто умеблювання кімнати); Е. К. Керелюк, Вінніпег; Пилип Осійчик, Вінніпег

По **$40.00:** Петро і Павлина Будинські, Вінніпег.

По **$25.00:** Блаженнійший Вл. Митрополит Іларіон, Вінніпег; Іван Дух, Данфін, Ман; Михайло Здеслав, Вінніпег; пані Лиліян Таский-Кейпер, Вінніпег; пані А. Винницецька, Вінніпег; Андрій Школьний, Вінніпег; пані Анна Школьна, Вінніпег; Михайло Стоянович, Вайта, Ман; п-на Марія Марко, Вінніпег; Український Народний Дім, Данфін, Ман; Михайло Бабій, Вінніпег; Григорій Соломон, Вінніпег; Георгій Марін, Вінніпег; Іван Юрків, Вінніпег, Олекса Тофан, Вінніпег; Я О. Масьох, Вінніпег; Владика Єпископ Борис, Вінніпег.

По **$20.00:** пані Анеля Бучій, Данфін, Ман; Олекса Матвійчук, Декнер, Ман; Данило Любай, Вінніпег, о Прот. М. Юрківський, Вінніпег, Ф. Тесарський, Вінніпег, пані Елена Дорош, Вінніпег; пан Сингіли Кравчук, Данфін, Ман; Іван Басараб, Вінніпег.

По **$10.00:** Іван Касюрак, Брендон; С. Комарниця, Брендон; пані Марія Боянівська, Вінніпег; о. Прот. П. Запарнюк, Ошава, Онт; пані Франя Малачук, Вінніпег; М. Ревуцький, Оквборн, Ман; пані Анна Тесарська, Вінніпег; Михайло Герис (Грушка), Вінніпег; Петро Гуцуляк, Вінніпег; Василь Жаровський, Вінніпег; Петро Сайчин, Толстой, Ман; Е. Карпець, Вінніпег; пані П. Курин, Стоновол, Ман; пані Тітяна Юрків, Вінніпег, пані Анна Данильчук, Вінніпег, пані Анна Фігус, Вайта, Ман, пан А Гуз, Вінніпег; Юліян Воробець, Вінніпег.

По **$5.00:** С. І. Гарах, Етелберт, Ман; Укр Жіноче Товариство, Сонсдаун, Ман; п-на Наталка Стратійчук, Вінніпег; пані Г. Пацьорка, Вайта, Ман., А. Савка, Транскона, Ман

Пожертви з різних місцевостей.

По **$1,000.00:** Іван Коваль, Вінніпег, Ман

По **$525.55:** Петро і Юстфа Друлі, Мензі, Ман., на умеблювання кімнати. Антін Цвонік, Вінніпег, на умеблювання кімнати.

По **$350.00:** Адвокат А. Т. Вавринюк, Данфін, Ман

По **$300.00:** Петро Онисько, Ривертон, Ман

По **$288.00:** Жіноче Товариство ім. Лесі Українки, Данфін, Ман., на умеблювання кімнати.

По **$263.00:** Стефан Пелешок, Белмертавн, Онт., на конто умеблювання кімнати

По **$152 00:** Йосиф Дьобко, Вірден, Ман

По **$109.00:** Збірка під час Поминального обіду, якого члени Відділу Союзу Українок Канади при Катедрі св. Володимира, Торонто, приготовали в пам'ять бл. п Василя Бешка.

По **$100.00:** Укр. Греко-Православна Церква св. Михаїла, Атікокан, Онт.

По **$50.00:** Укр. Гр. Православна Церква св. Іллі, Россбори, Ман; Іван Українець, Вінніпег; Проф. Дм. С. Симпсон, Саскатун, Саск; Р. Сопель, Дірборн, Мнш., ЗДА; С. Н. Герелюс, Оквборн, Ман. (прислав Всеч. о. І. Мельник); пані Анна Цьвин, Шікаго, Ілл., ЗДА.

По **$40.00:** Українська Православна Церковна Громада Св. Дмитрія, Картерет Н. Дж., ЗДА; — збірка на Панахиді за душі Героїв, які життя своє зложили за визволення й державність України.

По **$30.00:** А. Малішевич, Олдгем, Англія

По **$25.00:** Мирослав Павлюк, Шіго, Саск. (на доплату завіси); Петро Осадчук, Дорбин, Ман. (на руки о. Т. Глуханюка).

По **$20.00:** Якім Зеленський, Вінніпег; пані Н. Небелюк, Саскатун, Саск.

По **$18.00:** Укр. Прав. Церковна Громада Св. Миколая, Гарвей, Ілл., ЗДА. (прислав Всеч. о. Борис Забродський).

По **$15.00:** Збірка, яку перевів п. Г. Сичочко, Винфілд, Ілл., ЗДА., на 25-літній ювілею подружжя п-ва Володимира й Марії Смеричанських, Шікаго, Ілл.

По **$10.00:** Іван Стойко, Виндзор, Онт., невеличкий вінок на могилу бл. п. Василя Бевша, Торонто; Василь Мартинюк, Вінніпегосис, Ман.

Збірка п. Івана Світка,

Келгарі, Алта.

По **$100.00:** Іван і Марта Кулик, Баффало, Алта.

По **$50.00:** Пилип Древняк, Ленфайнер, Алта; Йосиф і Анна Кулик, Баффало, Алта; Стефан Лучуляк, Сіріел, Алта; Григорій і Марія Дяков, Сіріел, Алта

По **$25.00:** Михайло Скорей, Оен, Алта; Стефан Голойда, Сіріел, Алта; Володимир Кулик, Кепнон, Алта.

По **$20.00:** Михайло Кулик, Баффало, Алта.

По **$17.15:** Дохід з виставки малюнків Йосифа Світка (сина п. Івана Світка), Келгарі, Алта

По **$10.00:** Йосиф Дзятківич, Баффало, Алта. Мих. Дзятківич, Баффало, Алта; Стах Дзятківич, Баффало, Алта; Михайло Фабчук, Оен, Алта; Василь Музика, Сіріел, Алта.

По **$5.00:** Григорій Музика, Сіріел, Алта; Окрим Бодмаренко, Баффало, Алта; Мирослав Кулик Сіріел, Алта; Семен Боднарук, Кепнон, Алта.

Замість квітів на могилу бл. п. о. Василя Кудрика слідуючі жертвували на Будівельний Фонд Колегії.

По **$1,000.00:** Дікар Микола Поцьвичний (Погрин), Ніагара Фалс, Онт

По **$21.85:** З панахиди, відслуженої о. М. Крищуком у Вегревіл, Алта.

По **$11.50:** З панахиди відслуженої о. М. Крищуком в Вінніфрід Алта.

По **$10.00:** Вирел. о Прот. Йосиф Тріска, Брентфорд, Онт; пані Теодора Савчук, Арран, Саск; пані Катерина Кузьонзина, Ст. Альберт, Алта.

По **$5.00:** Церковна Громада Св. Івана Хрестителя, Бюкенен, Саск; Український Народний Дім ім. Т Шевченка, Бюкенен, Саск; Жіноче Товариство ім. Лесі Українки, Бюкенен, Саск.

Збірка о. Прот. Л. Дячини.

З похорону бл. п. Олександра Хаснаська, Вермон, Б. К.

Збірка Всеч. о. С. Зузака.

З похорону бл. п. Едварда і Марії Марко, Кридор, Саск., $17.50.

З похорону бл. п. Василя Ференса, Геффорд, Саск. — $10.00

З Заупокійного Богослужіння по бл. п. Івана Оципка, Геффорд, — $10.00.

З похорону бл. п. Зонька Драгана, Кридор, Саск. — $5.00.

Збірка Всеч. о. І. Шведа.

Збірка з нагоди 25-літнього ювілею Вінчання п-ва Івана й Марії Запарнюків, Вірдель, Саск. $15.

Збірка Всеч. о. М. Стеценка.

З похорону бл. п Малакия Щербань, Сматс, Саск., — $25.00

Збірка з Лашін, Кве.

З нагоди посвячення нового дому п-ва Миколи й Наталь Дулів, Лешін, Кве., на закліч п. А Міщенка була переведена збірка на Кйнгстю. Збіру перевів п. М Гайдук, а гроші прислав Вирел. о. К. Квасницький. Жертвували: По $5.00: п-во Миколи й Наталя Дулі. По $2.00: М. Гайдук, М. Тихонів, П. Рудич, М. Данилевич, І Розум, о. К. Квасницький. По $1.00: Ю. Хільченко, А. Ромас, А. Мишенко, М. Шевченко, М. Матвіїв.

Збірка Всеч. о. С. Столярчука.

По **$100.00:** Іван Данилів, Глесбин, Саск.

По **$10.00:** Збірка на 25-літнім ювілею Вінчання п-ва Сарничуків, Валбург, Саск

Збірка в Громаді Покрови Пресв. Богородиці, Монтреал, Кве. (прислав Всеч. о. О. Костюн).

По **$25.00:** І Нечай

По **$20.00:** В. Друг

По **$10.00:** Іван Козачок, І Коронівський, В. Мельник, М. Кушнір, В. Леваченко, В. Різанів, А Томчук, П. Сарнавський, Р. Сапон.

По **$5.00:** пані В. Кобилецька, М. Жовтонюжка, пані Ф. Хрмяк, пані В. Гуторна

Збірка Вирел. Прот. Д. Ф. Стратійчука.

Восетна, Алта.

По **$40.00:** Никола Захарко

По **$20.00:** Григорій Камінський, Андрій Шпець, Онвакс Денисюк, Стефан Шпець.

По **$10.00:** Никола Дегод, Іван Яхимець.

По **$5.00:** Стефан Криса. Петро Николин, Марія Карпак, Йосиф Мулак, Павло Дегод.

По **$2.00:** Григорій Котизяк.

Редвотер, Алта.

По **$25.00:** Іван Мирун

По **$15.00:** Михайло Сирик.

По **$10.00:** Никола Дороні

Спрингфілд, Алта.

По **$5.00:** Анися Якимчук.

Збірка Комітету при Катедрі Св. Володимира, Торонто.

По **$30.00:** Павло і д-р Василь Зябчинин, замість вінка на могилу бл. п. В. Бевша.

По **$5.00:** Іван Варанишця.

Збірка п. Василя Перепелюка.

Ромертон, Ман.

По **$10.00:** В. Туер

По **$5.00:** П. Танчак

Данфін, Ман.

По **$200.00:** Д-р М. Потоцький.

По **$50.00:** І. Сінчик

По **$25.00:** І. Корницький, Василь Костишин, Вест Енд Сервис

По **$10.00:** А. Набожняк, Михайло Клох

По **$5.00:** Р. Царук.

По **$2.00:** пані Н. Ковальчук, Тоні Перн

Елфінстон, Ман.

По **$50.00:** Т. Яремі

По **$10.00:** В. Матійовський

По **$5.00:** пані Р. Гірак

По **$2.00:** А. Макемець

Оквборн, Ман.

По **$100.00:** Антон Друль, Василь Бойчук

По **$50.00:** Антін (Тоні) Слонь

По **$40.00:** Левко Мацьлик.

По **$25.00:** М. Ковальчук. Марія Друль.

По **$20.00:** Петро Івашко, М. М Шпалюк

По **$10.00:** Н Зюбрак, С. Трач, Михайло Новіцький, Іван Грошок, Михайло Матієнин, Олекса Дзюба, Антонович Гарадж, Вотер Друль

По **$5.00:** І. Грицак, Г. Бойчук, Іван Просак, Ю. Курчаба, І. Крисоватий, С. Бородій, Н. Половий, Г. Сторожук, пані А. Карасевич о. І Мельник

По **$1.00:** П. Курчаба

Сенді Лейк, Man.

По **$525.00:** О. Діяк, на умеблювання подвійної кімнати

По **$100.00:** Петро І. Колтуцький, Стефан Сторожук з дружиною, Українська Греко-Православна Громада Св. Михаїла.

По **$25.00:** Українське Жіноче Товариство, пані Федора Дуванська.

По **$20.00:** Антін Демчук.

По **$15.00:** пані Р. Мулявка

По **$12.00:** Н. Солончений.

По **$10.00:** Антін Григораш, Михайло Хомів, Петро Солончинний, Е Малюк

По **$5.00:** І. Думанський, пані М. Якименко, К. Решетайлюк, пані Наталя Демчук, пані С. О. Дусик, В. Григораш, Павло Котик (Ерикссн, Ман.).

По **$2.00:** Данило Вальчевський

Збірка Всеч. о. М. Олесюка.

Дафін, Ман.

По **$100.00:** Пані Гелена Лазарук Українська Греко-Православна Громада з Елфінст, Ман

Збірка Комітету при Громаді Св. Володимира у Вегревіл, Алта. (З нагоди відвідин о. С. В. Савчука в понеділок, 18-го листопада 1963)

По **$125.55** (на конто умеблювання кімнат): Стефан П. Павлюк, Россел Гошко, Олекса Мандрик, Якім Янюк, Никола С. Шевчук

По **$100.00** (на конто умеблювання кімнат): Олекса Гордей, Петро Суботт, Антін Балюк, Іван Олуст, Герві Барлоу (пожертва).

По **$82.80** (на конто умеблювання одної кімнати) Михайло Семелюк, Олекса Сенюк

По **$50.00:** Мирон Шевчук, Марко Шевчук, Іван Маціборський Стефан Вишнячук, Тарас Соадан.

По **$30.00:** Нестор Байдала

По **$25.00:** Никола Байдала, Юрій Шевчук, Василь Харук.

По **$10.00:** Віктор Палагнюк.

Інші Збірки Комітету:

Никола Салямандик з дружиною, з нагоди їхнього ювілею — $25.00

Збірка на ювілею п-ва Саламандиків — $19.00.

З панахиди по бл. п Василя Кузика — $8.70.

Замість квітів на могилу бл. п. Марії Задрич: Загальна збірка — $200.65.

В. Добродій — $10.00; Українське Жіноче Товариство — $5.00; Л. Л. Косташ — $5.00.

З Похорону бл. п Івана Ферлей ка — $34.55.

Збірка о. С. В. Савчука.

(Продовження)

Елмонтон, Алта.

По **$500.00:** Ліза і Анна Звоздецькі, Сангуло, Алта.

По **$230.00:** Федір Бойко.

По **$100.00:** Стефан Кирстюк, Венкувер. Б. К; пані Тилді Куриш, о. Прот. Олександер Хомик

Лейк, Алта.

По **$1.00.00:** Михайло І Анастазія Шемелюки, на конто стипендії в пам'ять свого покійного сина Евгена, в сумі $5,000.00

По **$25.00:** Н. В. Гавінчук.

По **$10.00:** Василь Лавщук з дружиною.

По **$5.00:** Никола А. Лазарук, Павло Мороз, Йосиф Лапатинський.

По **$2.00:** Джері Бохон

Сіті Коломбия, Алта.

По **$50.00:** Українська Греко-Православна Громада Пресв. Богородиці.

По **$10.00:** Василь Білюк (Вегревіл)

ВИПРАВЛЕННЯ

у „Вісник" за 15-го листопада, ин ст. 15, у якій померли на нев'янучий вінок на могилу бл. п. о. Василя Кудрика, було подано, що Григорій Гаядун з Ніагара Фалс, Онт., жертвував $10.00, а мало бути: Григорій Гаядинюк; рівнож було подано, що Іван Гаядун жертвував $5.00, а мало бути, Іван Гаядинюк, що оцим справляється.

(Далі буде)

Усім Жертводавцям щира подяка!

Адреса Колегії:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

Tel. JU 6-3083

Порядки Богослужень:
Вінніпезька округа

І ГРУДЕНЬ

15 Неділя — Кенора, Дуфрост, Сулукіна

22 Неділя — Транскона, Лезвин, Гонор — Храм

УВАГА: Свято-Миколаївська Парафія в Гонор запрошує на свій Храм вірних з сусідніх Громад: Селкірк, Поплар Парк Тиндал і ін. З нагоди Храму після Богослуження відбудеться обід

29 Неділя Кенора Поплярфілд, Сенгілл

СІЧЕНЬ

5 Неділя - Поплар Парк Транскона

6 СВЯТ ВЕЧІР — Бозежур

Велике Повечір'я

7 РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Кенора, Транскона Гонор, Дуфрост, Пембіна

8 Собор Пресв. Богородиці — Пезент Говм, Стед. Поплярфілд

12 Неділя — Сулукват, Селкірк, Лезвин, Бозежур

19 Неділя — Йорктон — Кенора, Транскона, Гонор, Дуфрост.

26 Неділя — Кенора, Поплярфілд Гонор.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОЙЧУКА
ГРУДЕНЬ

19. Четвер. Св Миколая — Райн

22. Неділя. Зачання Пресв. Богородиці від Св. Анни — Йорктон

29. Неділя Praotnih — Горлиці

СІЧЕНЬ

5 Неділя Св. Отців — Йорктон

6 Понеділок. Свят Вечір — Йорктон. О годині 10-ій вечером Початок Різдвяної Відправи

7. Вівторок. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Йорктон. Св. Літургія о год. 12.05 ночі Святого Вечора.

8 Середа. Собор Пресв. Богородиці — Йорктон

9 Четвер. Первомученика Стефана — Горлиці

12 Неділя по Різдві Христовім Вроостон

14 Вівторок. Новий Рік — Райн

19 Субота Навечерія Богоявлення — Йорктон. Св. Літургія. Вел Водосвяття

19 Неділя. Богоявлення — Йорктон. Початок відправи години 8-та рано Велике Йорданське Водосвяття

26. Неділя по Йордані — Райн

110 Wellington Ave.

Yorkton, Sask. Phone 783-2996

о. П. БУБЛИКА
СІЧЕНЬ

5 Неділя Кемсек

7 РІЗДВО Мазепа

8 Собор Пресв. Богородиці Кемсек

9 Степана - Кандер

12 Неділя — Сторновей

14 Новий Рік — Дойпея

18. Субота — Кемсек

19 Неділя. Йордан — Мазепа

26. Неділя Дойпея

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ГРУДЕНЬ

22. Неділя Св. Михаїла — Кандер

29. Неділя - Дорбин (Сповідь)

СІЧЕНЬ
5. Неділя, Св. Михаїла 121 Стр. 129 Ave.
6. Святий Вечір 11 год. веч. Св. Михаїла
7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ. Св. Андрія 75 стріт і 99 Елеєю
12. Неділя — Св. Андрія
14. Новий Рік — Св. Михаїла
18. Щедрий Вечір 7 год. Вечірня і Освячення Води Йорданської — Св. Михаїла
19. Йордан — Св. Андрія
26. Неділя — Св. Михаїла
Address: 8641—89 Str. Edmonton, Alta. Tel: 466-8864.

о. І. Г. ГИКАВИЙ
ГРУДЕНЬ
19. Четвер. Миколая Чудотворця — Вікінгдон
22. Неділя — Сучава
29. Неділя — Гемлин
Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 807.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ГРУДЕНЬ
19. Четвер — Пайн Ривер (Св. Миколая)
22. Неділя — Боян
29. Неділя — Дорбінт
Address: Elphelbert. Box 71 Ph. 3284

о. С. ГРЕДІЛЯ
ГРУДЕНЬ
19. Четвер, Св. Миколая — Кобзар
22. Неділя — Норквей
29. Неділя — Сван Ривер
СІЧЕНЬ
5. Неділя - Мейбриджк
7. Вівторок, РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Гас
8. Середа, 2-ий день Різдв — Стівен
9. Четвер, 3-ій день Різдва — Сван Плейн
12. Неділя — Денбінті
14. Вівторок, Новий Рік - Арран
19. Неділя, Йордан — Норквей
20. Понеділок, Св. Івана Хрестителя — Гас
26. Неділя — Сван Ричер
Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ГРУДЕНЬ
19. Четвер Микол. Чуд. — Вернон
22. Неділя — Рівелстох
29. Неділя — Вернон
Address: 2602-42 Ave. Vernon, B. C Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ГРУДЕНЬ
19. Четвер Миколая Мир-лик. Чудотворця. Храм — Мікінг
22. Неділя — Ленард
29. Неділя — Шортділ
СІЧЕНЬ
5. Неділя перед Різдвом Хр. — Робінн
6. Понеділок Навечір'я Р. Хр. з 11-ої ночі Велике Повечірня — Робінн
7. Вівторок РІЗДВО ХРИСТОВЕ 9-та рано — Гревдз'ю
8. Середа Собор Пресв. Богор. — Топоріші
9. Четвер Св. Первомуч. Стефана — Шея Велий
12. Неділя — Росса
14. Вівторок Новий Рік — Шортділ
18. Субота. Навечір'я. Боговявлення — Свячення Води — Мікінг
19. Неділя Боговявлення (Йордан) Свячення Води — Петлюра
20. Понеділок Собор Іоанн Хрестителя — Освячення Води — Ленард
29. Неділя— Зелена
Robiln, Man.

о. Ст. ЗУЗАКА
ГРУДЕНЬ
19. Четвер, св. Николая Чуд. — Кридор
22. Неділя — Біляки
22. Неділя, о год. 2.00 по пол. Окружні Збори в Геффорд
29. Неділя — Геффорд
СІЧЕНЬ
5. Неділя — Кенсор
6. Понеділок, Святий Вечір — 11 год. веч. — Геффорд
7. Вівторок, РІЗДВО — Біляки
8. Середа, Богородиці — Редфіля
9. Четвер, Степана муч. — Геффорд
12. Неділя — Редфіля
14. Вівторок, Новий Рік — Кридор
19. Неділя, Йордан — Геффорд
26. Неділя — Біляки
Address: Box 182, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. М. КРИТЮКА
ГРУДЕНЬ
19. Четвер. Св. Миколая Чудот. — Ервуд
22. Неділя — Ендевор
29. Неділя — Гронкіз (північна)
СІЧЕНЬ
5. Неділя — Гадсон Бей
7. Вівторок. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Мелфорт
8. Середа. Собор Пр. Богородиці — Гронкіз (північна)
9. Четвер. Св. Ап. Первомуч. Стефана — Бруксбі
12. Неділя — Ервуд
14. Вівторок, Новий Рік — Ендевор
18. Субота. Щедрий Вечір. Освячення Води: 11.00 год. рано — Бруксбі 2.00 год. по пол. — Мелфорт
19. Неділя Йордан. Боговявлення — Сьогодні — Гронкіз (північ)
26. Неділя — Гронкіз (над рікою)
Address: Box 1418, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛІША
ГРУДЕНЬ
19. Святителя Миколая — Арбакка Св. Миколая. Храм
22. Неділя — Вайта
29. Неділя — Сірко
СІЧЕНЬ
4 Неділя Арбакка Св Миколая
7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ Вайта
8. Собор Пресв. Богородиці — Синдлин
9. Св. Ап. Первомуч. Стефана — Сенькін
12. Неділя — Арбакка Св. Ап. Петра й Павла
14. Новий Рік - Сірко
19. Боговявлення - - Вайта
26. Неділя - Сандавн
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ГРУДЕНЬ
22. Неділя — Вайдавуд
29. Неділя — Баргед
СІЧЕНЬ
5. Неділя — Сангудо
7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Вестлок
12. Неділя — Річмонд Парк
19. Йордан - Сіба Біч
26. Неділя - Баргед
УВАГА! На 22. 12. у Вайдавуді кирая по Службі Божій буде обід, а по обіді відбудеться мінні окружної ради. Важні справи є до обговорення, тому дуже просимо делегатів від всіх громад: Річмонд Парк, Вестлок, Баргед, Сангудо, Сіба Біч і Вайдавуд, конечно прийти на 22. 12. на Службу Божу до Вайдавуду.
Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-3745

о. ІВАН МЕЛЬНИК
ГРУДЕНЬ
19. Четвер, Миколая Чудотворця — Елен Елно
22. Неділя — - Січ
29. Неділя — - Оквборн
Address: Oakburn, Man. Box 12 Tel. 336

о. М. ОЛЕСЮКА
ГРУДЕНЬ
19. Четвер. Миколая Мипланійського Чудотворця — Сифтон
22. Неділя. Зач. Пр. Богородиці від Св. Анни — Дамфін
29. Неділя — Bhinheroele
Вечірня служиться цю неділю о год. 7-ій вечора в Дмфіні.
Address: 810 Main St, South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ГРУДЕНЬ
19. Четвер. Св. Чуд. Миколая — Львора
22. Неділя — - Миморинець
29. Неділя — - Весгбурк
Box 6. Theodors, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
ГРУДЕНЬ
19. Четвер — - Смокі Лейк
22. Неділя — - Спелен
25 Середа — Вильна
29 Неділя — Дивнінг
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. В. СЛЮЗАРА
ГРУДЕНЬ
19. Св. Миколая — Канора
22. Неділя — - Канора
29. Неділя — Канора
СІЧЕНЬ
5. Неділя — Канора
7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Канора
8. Собор Пресв. Богородиці — Бюкенан
9. Св. Прмуч. Стефана — Рама
12. Неділя — Стиражес
14. Новий Рік — Канора
19. Неділя. Йордан — Рама
26. Неділя — Канора
Canora, Sask., Ph. 563-5165

о. В. СЕНИШИНА
ГРУДЕНЬ
19. Четвер Св. Миколая — Мічем
22. Неділя — Кендерслей
29. Неділя — Обен, Алта.
СІЧЕНЬ
5. Неділя — Ронда, Саск.
6. Понеділок. Свят. Вечір. — Мус-Джав
7. Вівторок РІЗДВО — Кендзік
8. Середа. Соб. — Ніріейт
12. Неділя — Кендерслей
14. Вівторок — Обен (Новий Рік)
18. Субота. Водохрещ. Інститут ім. П. Могили
19. Неділя — Йордан — Мічам
26. Неділя — Ронда
9. C. Latham Place, Saskatoon, Sask. Home tel. 343-7695, Office 653-1944.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ГРУДЕНЬ
19. Четвер, Св. Микол. Чудотворця — Боїв
22. Неділя — Вондерінг Ривер
29. Неділя - - Сарепа
СІЧЕНЬ
5. Неділя — Лек Ль Біш
7 Вівторок РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Крейгенд
8. Середа. Собор Богородиці — Гресленд
9. Четвер. Первомуч. Стефана — Тріен
12. Неділя - Атабаска
14. Вівторок Новий Рік — Гіфорд
19. Неділя. Йордан — Ст. Пал (Освячення Води)
20. Понеділок. Собор Івана Хрестителя Боїв (Освяч Води)
26. Неділя Вондерінг Ривер
УВАГА! По 19-ім січні священик буде відвідувати парафіян з освяченою водою, освячуючи їх доми
УВАГА! Є можливість що цей порядок може бути ще змінений після другу. Вірні хай питають своїх зарядів про точність дати коли в них буде Богослужіння.
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
ГРУДЕНЬ
19. Четвер — Вакав
22. Неділя — Сматс
29. Неділя — Ст. Джулієн
СІЧЕНЬ
5. Неділя перед Різдвом Хр. — Тарнополь
6. Понеділок, Св. Вечір. — Кадворт, 11.00 ночі
7. Вівторок. РІЗДВО ХРИСТОВЕ Вакав
8. Середа. 2-ий день Різдва Хр. — Лепін
9. Четвер 3-ий день Різдва Хр. — Елкон Крік
12. Неділя Св. Богоотців — Ст. Джулієн
14. Вівторок. Св. Василя. Укр. Н. Рік — Азьвена
18. Субота, Навеч. Боговявлення — Вакав (Осв. Води)
19. Неділя. Йордан — Водохреща — Кадворт 8 год. Р.
20. Понеділок Ів. Хрестителя — Смоте 9 год. Р. (Осв. Води)
26 Неділя по Йордані - - Вакав
Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ГРУДЕНЬ
19. Четвер. Николая — Толстой
22. Неділя — Гарденгтон
СІЧЕНЬ
5. Неділя — Толстой
7. Вівторок. РІЗДВО 8 год. — Гарденгтон; 10 год. — Толстой
8 Середа 2-ій день Різдва — Гарденгтон
12. Неділя — Сарго
14. Вівторок. Новий Рік 8 год. — Толстой; 10 год. — Гарденгтон
19. Неділя, Йордан 7.30 — Гарденгтон; 8.30 - Толстой 10 год. — Роза
26. Неділя — Гарденгтон
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ГРУДЕНЬ
19. Четвер, Св. Миколая — Торгинд
22. Неділя — Ерінмонт
29. Неділя — Редвей
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
ГРУДЕНЬ
19. Четвер. Миколая — Кендо
22. Неділя Зач. Пресв. Богор. — Гласлин
29. Неділя — Медов Лейк
СІЧЕНЬ
5. Неділя — Норт Бетлефорда
7. Вівторок РІЗДВО 11-та год. Різдвяна Утреня; 12.30 Служба Божа по радіо — Норт Бетлефорда;
5-то год. ранку Різдвяна Відправа — Витків
8. Середа, Собор Пресв. Богородиці — Гласлин
9. Четвер, Первомуч. Степана — Вігар
12. Неділя — Медов Лейк
13. Понеділок, Закінчення Старого Року — Всенічна о год. 7 вечера в Норт Бетлефорд
14. Вівторок, Новий Рік — Гедерлей
18. Субота, Щедрий Вечір — Велике Освячення Води о год. 5 ранку — Вігар;
о год. 9.30 ранку — Гласлин
19. Неділя, Йордан — о год. 4 ранку — Витків;
о год. 8 ранку — Норт Бетлефорд
20. Понеділок. Собор Івана Хрестителя о год. 9 ранку — Медов Лейк.
26 Неділя - Гласлин
УВАГА: Проситься всю Округу Норт Бетлефорт сучасні Службу Божу з Різдвяну Ніч по радію „Сі, Джей, Ен, Бі Ві Кей, Сі о год. 12.30 ночі. Також проситься посилати свої пожертви на покриття коштів зо Перкопного Заряду Норт Бетлефорд.
Address: North Battleford, Sask. 972—106, St. Ph. 445-3280.

о. І. ШЕВЦЯ
ГРУДЕНЬ
19. Четвер. Св. о. Миколая — Сембург
22. Неділя. Св. Анни — Вірдель
29 Неділя Пратотипів — Нипавин
Address: Weirdale, Sask. Ph. 486.

о. Г. УДОДА
ГРУДЕНЬ
19. Четвер. Св. Миколая - Едмор
22. Неділя - - Вишард
29. Неділя — Шіго (пол.)
СІЧЕНЬ
5. Неділя — Тафнел
6. Понеділок, Навечір'я Різдва Христового — Фовы Лейк. Поч 10.30 ранку
7. Вівторок, РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Шіго (м.) Поч. 11-та год. веч. Вишарт — поч. 9.30 ранку
8. Середа, Собор Пресв. Богородиці Едмор
9. Четвер. Св. Первомуч. Степана — „Коло Жучків"
12. Неділя - Вишард
14. Вівторок. Св. Василія. Новий Рік — „Коло Сталників"
18. Субота. Навечір'я Боговявлення Шіго (м.) Поч. 10.30 ранку Велике Освячення Води
19. Неділя, Боговявлення — Фовы Лейк. Велике Освячення Води. Поч. 9.30 ранку
20. Понеділок, Собор Івана Хрестителя — Вишард
26. Неділя — Шіго (пол.)
Address: Shsho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. А. ХРУСТАВКИ
ГРУДЕНЬ
19. Четвер — - Сван пів. — Миколая Мир-лик. Чудотворця
22. Неділя — Лужани-топоріші
29. Неділя — Лайлдмінстер
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ГРУДЕНЬ
19. Четвер. Миколая Мир-Лик. Чудотворця — Торсей
22. Неділя — Калмар
29. Неділя — Кемроз
Address: 9550—109 Avenue, Ph. GA 2-3053. Edmonton, Alta.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ УГ.ПЦК.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLI. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го СІЧНЯ, 1964. WINNIPEG, MAN., JANUARY 1, 1964. ЧИСЛО (1097) 1

Людина-то образ Божий

†

Смиренний Іларіон, з Ласки Божої Митрополит Української Православної Церкви в Канаді, до Всевсього Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх боголюбивих вірних —

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

„Заповідь нову даю вам, щоб ви любили один одного!" (Ів. 13. 34).
„Коли ми любимо один одного, то Бог в нас перебуває!" (1 Ів. 4. 12).

Куди сьогодні не поглянемо, скрізь бачимо великий неспокій у світі... Скрізь Людина не шанується, скрізь її зневажають, скрізь Людина зійшла на ніщо! Обманити Людину або й убити їй стало звичайною річчю... Через це і такий неспокій на світі...

Бо Бог створив Людину зовсім інакшою, — Він створив її на Свій Образ і Подобу (Буття І. 26-27), і як ми любимо й шануємо Бога, так мусимо шанувати й любити кожну Людину (Матвія 22. 39).

Уже стародавнім людям відомо було, що Людина — це Образ і Подоба Божа, а проте люди і не зрозуміли цієї найбільшої Заповіді Божої, і не виконували її. І вже рано люди стали ненавидіти один одного, виробили в світі панів і рабів, придумали жорстоку панщину, запровадили війни поміж собою й народами...

І замість миру та щастя на світі Божому скрізь пішли насилля та неспокій...

Бо люди зовсім забули про те, що Бог створив Людину на Свій Образ і Подобу... Цебто, Бог дав Людям Свою найпершу Заповідь, щоб Люди своїм образом і подобою, цебто життям своїм нагадували Бога...

І пішли війни, і пішли раби, і пішла панщина...

Так жити не можна було, і Господь Бог наш послав на світ Сина Свого, щоб

Він змінив цей світ, щоб Він навчив його Правди Божої, щоб Він запровадив на світі Нового Заповіта, щоб Люди жили по ньому.

І Син Божий, Ісус Христос прийшов на світ наш як Людина, не перестаючи бути Богом, прийшов як Воголюдина, щоб в образі людському міцно поєднатися з Людьми і навчити їх жити так, щоб на світі завжди був повний мир та правдиве щастя.

І Бог наш Ісус Христос 33 роки пробув поміж людьми, і весь час ревно навчав світ про основи нашого щасливого життя, про ціль і завдання нашого життя. І Христос дав нам правдиву Свою Науку, як треба жити на землі, щоб ми всі були Образом і Подобою Божою, цебто, щоб ми були такими, якими створив нас Господь з первовіку.

Коли Христа запитали, яка перша Заповідь у Законі, цебто, яка ціль нашого людського життя, або — як ми маємо жити, то Він рішуче відповів: „Люби Господа Бога свого, — це найбільша і найперша Заповідь. А друга однакова з нею: люби свого ближнього, як самого себе!" (Мт. 22. 37-40). І до цього додав: „На двох оцих Заповідях увесь Закон і Пророки стоять!"

Оцією Своєю Заповіддю Ісус Христос створив Нового Заповіта, ця Заповідь — це підвалина вже Нового Заповіта. Тобто, це нам Божий наказ, як треба жити на світі, щоб на ньому панували мир та щастя.

Отже, основа всієї Христової Науки: Люби Бога й люби Людину. Новим і революційним було те, що Христос наказав любити Людину як Бога.

(Закінчення на 2 ст.)

ФУНДАТОРІВ,
ОСНОВОПОЛОЖНИКІВ,
КТИТОРІВ, ЧЛЕНІВ
І всіх інших
ЖЕРТВОДАВЦІВ
на
нову Колегію Св. Андрея
з РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
і НОВИМ РОКОМ
поздоровляє
КОЛЕГІЯ СВ. АНДРЕЯ
В ВІННІПЕГУ.

Будова нової Колегії Св. Андрея занінчена

Перше засідання Дирекції Колегії Св. Андрея в бюрі нових будинків Колегії 21. XII. 1963. Стоять зліва направо: проф. В. Сарчук, прот. Т. Ковалишин, І. Негрич, д-р В. Черевик, суддя І. Соломон, д-р І. Гінкул, вик. М. Ласько, М. Гнилий, Н. Залозецький, прот. М. Юрківський. Сидять: протопресв. д-р С. В. Савчук — президент Колегії, Блаженніший Митрополит Іларіон — декан Богословського Факультету Колегії, д-р П. Кондра, ред. І. Сирник. (Відсутні члени Дирекції: Н. Григорчук, ред. Н. Когуська, В. Перепелюк).

ВСЮДИ КОЛЯДУЙТЕ НА КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ

зав любити людину так само, як любити Бога.

Христос з Неба зійшов і народився, і прийняв образ Людини, щоб земну Людину звести до Неба, щоб обожити Її. І Христос наказав: „Будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний!" (Матвія 5. 48).

Ніхто ніколи не поставив Людину так високо, як поставив Її Христос: Людина —це Образ і Подоба Божа! Людину всі повинні любити, як любимо Бога! Людина повинна обожуватися!

А „любити" це значить: служити, помагати, шанувати.

Така Наука про Людину була і нова, і революційна, — і Христа розп'яли за неї...

Саме розуміння загального (універсального) людства — його Христос приніс, бо вдавнину розуміння Людини далі свого роду не йшло.

Сьогодні нема в нас миру й щастя на світі, бо ми не виконуємо найпершої Заповіді, яку приніс нам Своїм Народженням Ісус Христос. Ми забули про цю Заповідь, тому на світі панує насилля, війни та обмана...

Бо велика частина світу сьогодні фальшиво навчає, ніби Бога нема. Це комуністи відкидають Бога, і йдуть сьогодні насиллям та обманом, огнем і мечем проти тих, хто Бога любить. А хто Бога не любить, той і Людину не може правдиво пошанувати. І влаєне через це тепер пішли на світі війни, пішло насилля, пішла смертельна обмана...

Бо хто відкидає Бога, той миру ніколи не знатиме, той Людину не буде належно шанувати...

Комуністи виступили проти Бога, і без кінця збройно сіють людоненависництво, насилля, обману... Тридцять років тому, року 1933-го, воєн — ради своєї лжиної науки — голодом заморили сім мільйонів безборонного народу в Україні... Бо хто Бога не знає, той і миру [redacted]!...

Комуністи сіють ненависть до Людей, ненависть до кожного, хто думає інакше, як вони. У своїй науці вони явно проповідують війну всім некомуністам... І грозять поневолити ввесь світ... І скрізь пішли убивства, і ріками проливається свята й невинна кров тих, хто думає по Божому...

Мало цього, нове покоління виховується на безбожжі, на насильстві до всіх віруючих, на фанатизмі, на легкому пролитті невинної крови... А що з цього вродиться?... Самі насильства та вбивства...

Христос народився, і родиться рік річно, і рік річно кличе до світу: „Любі Господа Бога свого, і любі свого ближнього... Це найбільша і найперша Заповідь!" І коли світ перестане бути глухим, і сприйме цю найбільшу і найпершу Заповідь нашого життя, „сприйме всім серцем своїм і всією душею своєю, і всією своєю думкою", тоді запанує на всьому світі правдивий мир, і згинуть війни та насильства зо світу!

Всю Канаду і всю Україну щиро вітаю з Народженням Бога Миру й Любові, і всім сердечно кличу:

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

І всіх щиро вітаю з Новим 1964-им Роком, і всім бажаю Миру родючого, а Любові щасливої. А Мир і Щастя легко райдуть до нас тільки тоді, коли ми всі будемо любити Господа Бога свого, і так само будемо любити і всіх ближніх своїх!

Нехай же буде „Слава Богу на Вишині, а на землі мир, у Людях —добра воля!" (Лука 2. 14).

† *Іларіон,*
ревний богомолець за мир поміж людьми.

Року Божого 1964-го, січня 7-го дня, на Світлий День Христового Народження.

Всеканадійська Митрополична Катедра Пресвятої Трійці в Вінніпегу.

---

* Це Митрополичє Різдвяне Послання обов'язково читається по всіх Церквах і Громадах Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Церемонія закінчення нової Колегії Св. Андрея

СИМВОЛІЧНА ПЕРЕДАЧА КЛЮЧІВ

Ключі будинків нової Колегії передає Джордж Ейкен — представник будівельної фірми „Волдер і Ейкен" д-рові П. Конарі — голові Будівельного Комітету Колегії.

Різдвяні Привітання 1963 р. до Всечесного Духовенства і Вірних Східньої Єпархії.

Всеч. Отці! Прочитайте в Церквах в Неділю перед Різдвом Христовим 5 січня 1964 р.

Смиренний Михаїл, з Ласки Божої Архиепископ Торонта і Східньої Канади.

УЛЮБЛЕНІ В ГОСПОДІ МОЇ СОПАСТИРІ, БРАТТЯ, СЕСТРИ, МОЛОДЬ І ДІТИ!

Христос Рождається —
Славмо Його!

З великою Радістю всіх Вас вітаю з цим Величним Віковічним, даним нам від Бога, Святом. Бажаю всім Вам відчути серцем всю його Святість і повноту неземної Радости. Ми, старші, багато пережили всяких радостей і втіх земних, але все те минудося й розсіялося, як туман; лишився тільки спогад, бо все земне коротке й минуще. Інша річ — РАДІСТЬ У ДУСІ СВЯТОМУ. Хто її хоч раз пережив, той ніколи її не забуде. Вона безмежна і ніколи не втомляє. Чим більше в неї заглиблюєшся, тим більше стає вона солодша і тим більше її ненаситно хочеться. І це зрозуміло: дух наш від Бога і прагне до Бога, щоб з'єднатися з Божим Життям в своїй рідній стихії. Коли відчуваємо себе синами й дочками Божими, то Свята Господня нам найлюбіші. В це Свято Господне Христос Господь мов би вдруге народжується в серцях наших. Ми відчуваємо близкість Його Духом Святим. Ми готуємо Святу Вечерю мов би для того, щоб гостити Його в своїй хаті. А він не далеко, Він сказав: „Ось я стою коло дверей і стукаю. Хто відчинить Мені двері, я входжу до нього і вечеряю з ним, а він зо Мною". (Об 3, 20) „І де два або три зібралися в Ім'я Моє, там і я посеред їх". (Мф. 18, 20). В дитинстві ми тільки відчуди щось радісне, незнаючи чому, але більша й глибша стає радість наша, коли ми свідомо розуміємо, що ми споминаємо й святкуємо. Ось Свято Різдва Христового:

„Дитятко народилося нам. Син Божий дав Себе нам.

Ім'я Йому: АНГЕЛ Віститель Великої Божої Наради (про нас.) І Сам Він Дивний Радник (тієї Наради в Святій Трійці). (Пс. 39, 7-9; Євр. 10, 5-7.) Бог Всесильний. Володар Світу. Отець будучого віку. Цар миру (Любови). Ось КОГО ми зустрічаємо!!! (Ісаії 9, 6). Страх обнімає серце...

Для старозавітніх це була ОБІТНИЦЯ і вони вірили й ждали, а для нас все те вже стадося. Архангел Гавриїл благовістив Св. Діві Марії:

„Ти зачнеш і породиш Сина і даси Йому Ім'я ЕММАНУЇЛ, що значить: З НАМИ БОГ. Бо... Дух Святий найде на Тебе і Сила Всевишнього покрие Тебе, тому й Те, що народиться, СВЯТЕ і є СИН БОЖИЙ. (Лука 1, 26-35.)

„І коли прийшов призначений час, Бог послав Сина Свого, щоб народився від Женщини — Святої Діви Марії, як провістив Ісаія пророк (7, 14) і як обітував Бог ще в Раю (І М. 3, 15), щоб Син Божий підкорився під Закон, він купив всіх Підзаконних людей та повернув їм знову синівство Боже."

Це не комусь, а всім нам, хто вірою прийняв Його. І це не теорія, а дійсність. Тому каже Апостол: „Ти вже не раб, не чужий, а свій Богові, не раб-невільник, а син. А коли син, то й співнаслідник Божий через Христа." (Галят 4, 4-7). Через те і Євангеліст каже: „Тим, які прийняли Його (Христа Господа), Він дав право й силу дітьми Божими стати через Віру в Ім'я Його". (Івана І, 12) І саме цим дано нам право Кликати Бога: „Отче наш!...)

Оце основа наших святкувань і нашої Радости. Все минає на світі, а ця Радість не тільки не минає, а все збільшується по мірі нашої віри й любови до Господа Христа і йде за нами і в вічне життя. Через те не страшна нам смерть, бо вона є перехід до Любого нам Отця Бога, щоб жити з Ним поруч з Ангелами (Луки 20, 36-38). Каже Христос Господь: „Віруйте в Бога і в Мене віруйте. В Домі Отця Мого осель є багато (Ів. 14, 1-2). Нехай не відтягає нас від Бога те, що тепер стало багато невіруючих. Бог від того не змінюється. Він Вірний і обітування його вірні і незмінні (2 Тим. 2, 13). Чому не вірують? Бо все міряють своїм розумом, хоч і знають, що він недосконалий і пізнати всього не може. Вони хотять мірити Бога мірами матеріяльними, а коли ті міри не підходять, то кажуть: „Бога нема." Ні, Бог є ДУХ, а духовне духовно пізнається. Треба вірити об'явленим Божим і жити по заповідях Його, тоді серцем відчуєш віяння Духа Божого, бо тільки чисте серце відчуває Бога, віруюче серце. Каже Ісаія пророк: „Якщо не увіруєте, то й не зрозумієте," (7, 9).

Отже Бог пізнається переживаннями віруючого серця, а не холодним розумом. А друга причина це гордість. Вони хотять жити тільки бажаннями тіла, як і тварини. А тому, що приняти тіла гріховні, бо незгідні з Заповідями Божими, то не бажають, щоб над ними був Суддя Бог, і тому кричать, що Бога „нема". „Небуло" й Христа Господа. Вони запевняють, що нема й сатани-диявола, наперекір словам Христовим: „Я бачив сатану, коли він, як блискавка, упав з Неба"... (Лики 10, 18).

А по їхніх ділах видно, що вони з захопленням виконують волю його сатани. Сатанаїл зненавидів Бога, бо хотів стати на місце Бога. Так і вони: відкидаючи Бога, ставлять себе-людину на місце Бога і кричать: „людина все!" Вони знають, який зміст в розумінні БОГ, це — всі досконалости і все найвище і найкраще, що може тільки уявити людина: Любов до всіх людей, Доброта, Справедливість, Краса, Мудрість, Сила, Вічність і т. д. Це — ІДЕАЛ над всіма ідеалами. Це мета удосконалень всього людства всіх віків — стати досконалим, як Отець Небесний. (МФ, 5, 48), і ось за визнання Цього ІДЕАЛУ вони переслідують віруючих в нього, не допускають навчання Віри в Нього, нищать Храми Божі, нищать Біблію і Євангелію і все те, що говорить про Бога. Хіба ж це не вікoвічна боротьба сатани проти Бога? А ставлення їх до людини? Квже Христос: По ділах їх пізнаєте їх. (Мф. 7, 20). Ось порівнання: Дії Духа Божого в людини, це — Любов, Радість Мир (зо всіма і спокій душі) пробачення, добрість, милосердя, віра, тихість, стриманність. Над це нема закону. А дії безбожних, які живуть тільки примхами тіла та егоїзмом ось такі:

Розпуста, неврність подруж, заздрість, ворожнеча та ненависть, обман, п'янство, наклепи, озвірління, садизм, немилосердя, убивства, неправда і так без кінця. Хіба ми не свідками цього? Бо коли витіснити із серця Духа Божого, то в нього вселяється дух сатани. Порожнечі не бувае. У таких не бувае Страху Божого, натомість зростає ненависть до всього Святого.

Але нас не повинна дивувати сучасна ця боротьба проти Бога. Христос Господь попередив, що так буде. (Див. Мф. р. 24). Люди відкинули Правду Божу, а повірили ганленням і дють неправдою, служачи лукавому духові світу цього. Але щож нам Християнам? Куди хилитися? Середини нема: або з Богом, або проти Бога. Ні, будьмо з Богом, бо в Богові Життя, а без Бога духовна смерть. Наш вічний Девіз! З НАМИ БОГ! Зрозумійте народи... Віддаймо славу Богові

Слава на Небі Богові, то на земли мир, а в людях благий воля, як співали Ангели в час народження Христа Господа.

Не похитнімося в Вірі нашій. Святкуймо в радості для Розумом, бо більші радости ніхто нам не дав, як тільки Народжене Дитятко Христос Господь. Це Радість вічна. Святкуймо в себе в хатах. Нехай вони хоч на хвилинку стануть храмом для Господа, святкуймо спільно і в Храмах Божих, віддаючи славу Господу, що так полюбив нас. Щасливі ми — Християни, що нам відкрив ж отаку Ласку Свою Господь! Але молімося й за тих, що не зрозуміли та ще й з такою злобою відкинули її, собі на погибіль. Нехай врозумить їх Господь.

Особливо ж молімося за отих переслідувачів вірних слуг Божих, якім немає волі ось так вільно прославляти Бога та втішатися Радістю Свята Господнього. Скільки там болів душевних! скільки прихованих сліз! Боже, коли тому край!!! Почуй їхні тяжкі зідхання!

Ще і ще раз Вітаю Вас усіх з Святом Радости. Батьки, зробіть так, щоб діти ваші відчули ту радість. З НАМИ БОГ!

Дано Р. Б. 1963 в Катедрі
Св. Володимира в Торонто.

Браття й сестри! Прочитайте і другим давайте прочитати, щоб усі знали.

ЛОНДОН. — Лондонська філія Люксембурзької радіостанції заборонила передавати комедію Елена Шермана п.з. „Чи не бажали б ви, Дізраелі, прийти до-дому?". Уричиною цієї заборони є в цій комедії натяк на любовну аферу британського прем'єра Дізраелі (жида) і королеви Вікторії, - повідомила преса в другій половині грудня 1963 р.

ДО ВСЕЧЕСНОГО ДУХОВЕНСТВА, ПРЕПОДОБНОГО МОНАШЕСТВА ТА БОГОЛЮБИВИХ ВІРНИХ ЗАХІДНЬОЇ АРХИЄПАРХІЇ

Христос Рождається!

„І Слово сталося тілом, і перебувало між нами, повне ласки та правди" (Іо. 1, 14).

Втілення Христа Спасителя є змістом сьогоднішнього врочистого Свята Народження Христа Спасителя, а одночасно причиною нашої величної й світлої радости, бо завдяки втіленню Христос Спаситель зійшов з неба на землю, щоб доконати діла нашого спасіння, щоб піднести нас до неба. Про це в наших різдвяних колядках ми співаємо так: „Бог Предвічний Народився! Прийшов днесь із небес, щоб спасти люд Свій ввесь". І ми радіймо, — велике ж діло, що Бог на Себе взяв людське тіло. Щоб у небо нас запровадив і при престолі місце приладив".

„Слово сталось тілом, і перебувало між нами". Бог прийшов до свого сотворіння, стався людиною, приймаючи на Себе людську природу. Дитина — Христос в яслах — це ж Бог-людина, Богочоловік. Він умалив Самого Себе, ставши подібним до людини, як говорить про це Св. Письмо: „Він, бувши в Божій подобі не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина" (Филип. 2, 6-7).

Бог знизився до людини, щоб її піднести до неба. У цьому полягає істота Втілення, це є причиною невимовної радости Свята Народження Христа Спасителя.

Ставчись людиною, Ісус Христос народжується в убогому Вифлеємі, щоб тим засвідчити, що ті перегородки, які люди збудували на землі та які ділять їх на багатих і бідних, вчених і невчених, знатних і не знатних, до неба не доходять. Основа — це людина, як твір Божий. А решта — це припадок, що кожночасно змінюється.

Дорогі у Христі! Частіше й поважніше думаймо про те, як то Бог наблизився до нас, як то Він і тепер наближується до кожного з нас, вислухуючи наші просьби та посилаючи нам з небесних висот Свої багаті й щедрі дари. І коли ми добре усвідомимо собі, що Бог повсякчасно є з нами, коли ми Його кличемо, тоді наше серце наповнюється спокоєм і радістю навіть в найтяжчих наших терпіннях. І не одну сльозу з наших очей зітре вона. Тому св. ап. Павло каже: „Радійте в Господі завжди, і знову кажу: радійте" (Филип. 4,4).

„Слово сталося тілом, і перебувало між нами" — Бог стався людиною, Сам упокорився, але нас підніс. Підніс до Себе, щоб ми стали учасниками Божої Істоти (2 Петр. 1, 4) та взяли Духа синівства (Римл. 8, 15). З невільників гріху ми стали синами світла та співучасниками небесної слави.

Син Божий стався людиною для нас, а тому Втілення Слова Божого накладає на нас певні обов'язки. Через те, що Він зволив замешкати в людському тілі, наше тіло сталось оселею Божою, храмом Божим. „Хіба ви не знаєте, що ваше тіло – то храм Духа Святого, що живе Він у вас, якого від Бога маєте, і ви не свої? Бо дорого куплені ви. Отож, прослав-

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавничий Спілка Embleton. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в З.ДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Address:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

НА НИХ ЧЕКАЄ МІСЦЕ ЗА СТОЛОМ

З промислу Божого ми діждали й цьогорічного Різдва.

Радуймося ж нині, бо ніхто з нас не знає, що буде з нами завтра...

Бог сподобив нас ще раз побути серед своїх рідних за священною вечерею на Свят-Вечір, — нехай же буде хвала Йому!

У декого з нас за Столом є порожнє місце... Тут ще минулого року сидів хтось близький нам. Цього року його місце порожнє... Згадаймо ж його, і він прибуде, і духом буде з нами.

* * *

Коли наші предки ще не були християнами, то в цю пору, в яку тепер припадає Різдво, в них було свято Коляди. Зустрічаючи Коляду священною вечерею, наші предки ставили на Столі страви й для духів померших, бо вони вірили, що їхні душі в той Вечір прийдуть вечерять з ними.

Цей споконвічний звичай зберігся в нашого народу й після того, коли Україна прийняла Християнство, і цей звичай Різдву в Україні надав родинного характеру, і українська християнська релігійна традиція цей передхристиянський звичай освятила.

Таким чином в евангельський зміст Різдва Христового український народ ще й від себе включив свою частку: надав Різдву характеру свята єднання з духами предків, — і в цьому є глибокий природній сенс. Дух людський без свого минулого, без зв'язку з споминами про предків, є неповним, і це явище протиприродне, отже й нездорове, і воно мститься на людині й народові.

* * *

Різдво є родинним святом не тільки в вужчому значенні слова „родина". Увесь народ наш — це один великий Український Рід разом з „мертвими, живими й не народженими", кажучи словами Т. Шевченка. Частиною того великого Роду є наша, українська, спільнота, що опинилася в Розсіянні по світі, а зокрема — в Канаді, становить собою велику родину.

Коли вся наша велика родина в Розсіянні засяде за Свят-Вечірній Стіл, то ми помітимо порожні місця, — місця, де колись сиділи браття й сестри, а тепер їх між нами нема - вони відійшли до чужих. На них чекає місце за Столом, - помолимось, родинно, щоб вони вернулися до нас.

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

„НА ЗЕМЛІ МИР"

Ця частина людства, що називає себе „християнською", вже близько дві тисячі років рік-річно повторяє евангельське благовістя: „...на землі мир, у людей доброї волі".

Але... миру не було й немає!

Це знак, що людство ще не стало людством доброї волі.

Християнство не падає, — воно ще не прищепилося. Люди прийняли християнство лише зовнішньо, поверхово, формально, але не прийняли його у свої душі. Християнство поширилося в площині, але не пішло в глибину. Христос народився в Вифлеємі, але Він ще чекає, щоб постійно народжувався в душах людських.

„Мир" голосять ці сили, в яких немає доброї волі, під словом „мир" вони розуміють брак війни. Але брак війни — це не мир; бо поневолені народи не зазнають Миру під час „миру". Про „мир" говорять, а про справедливість — ні! А без справедливости миру бути не може.

Настало таке, що на точці „миру" без справедливости диктатори безбожницької сили договорюються з найвищими духовними провідниками деяких Церков... Це доказ, що одні й другі почитають силу вище правди й справедливости.

Відбуваються на світову скалу церковні Собори й Конференції, — там говориться про всякі правила, про „буквУ" головно — про власть... Але там не ставиться питання: чи в душі людини ще жевріє іскра віруванння в Бога! У них довгасте стало вищим за вічне, а власть поставлено на місце любови... Вони кажуть, що хотять „спасти Християнство", але чинять усе так, щоб Христос... не перешкоджав їм.

Замість правди й справедливости поставили силу і власть!

Нашій, численній українській спільноті лізе межами України сунулося життя й діяти, — в нас же з тугою, з надією, з безмовним криком розпуки в очах звернені очі поневоленої української нації в Україні.

Наші браття й сестри в Україні святкують Різдво тільки в душі, бо ворог наївть молитися відкрито їм не дає! Пом'німо ж, Родино, їх за Свят-Вечірнім Столом, — нехай вони будуть з нами, а ми — з ними.

Будьмо у всьому світі одною великою українською Родиною, для духа якої не існують кордони.

Нехай ніяка чужа сила не переступить порога храму нашої національної душі, — щоб про себе вирішували ми самі, — щоб чужі не виховували духа нашого.

Бо, не зважаючи на „втомову добу", центром, джерелом і рушієм життя надальше є й буде дух людини і дух народу.

Нехай же з Днем Різдва Христового відродиться в нас споконвічний Український Дух.

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

ДО ВСЕЧЕСНОГО ДУХОВЕНСТВА...

(Продовження з 3-І стор.)

ляйте Бога в тілі своєму та в духі своєму, що Божі вони!" (І Кор. 6, 19-20).

Будучи створені для неба, пам'ятаймо про наше високе призначення, будьмо людьми та стараймося підняти до людської гідности тих, що вже стали або стають безмовними тваринами. Тоді тільки запанує на землі той мир, що його звістували ангели у день першого Свята Різдва Христового, і та радість, що її мали в своїх серцях пастухи й волхви-мудреці, коли прийшли до Вифлеєму поклонитися Дитині-Христу, бо всі ми почуємо себе братами й сестрами в Христі, що є єдиним Головою побудованої Ним Церкви (Еф. 1, 22; 5, 23; Кол. 1, 18), яка з Єрусалиму поширялась по всьому світі та яка є тим Кораблем, що його провадить по бурхливих хвилях житейського моря Сам Христос Спаситель.

Христос, Істинний Бог наш, що для нашого спасіння й вертепі народився і в яслах був положений, не потребує ні намісників, ні заступників на землі, бо правдивими є слова Його: „І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку" Мтв. 28, 20). Христос Спаситель потребує ширих, відважних, сміливих і ревних, готових на муки й смерть, працівників у Винограднику Своєї Церкви, яка тепер у багатьох країнах тяжко зневажувана та переслідувана. Пам'ятаймо слова Господні: „Дорогу бо праведних зна Господь, а дорога безбожних загине" (Пс. 1, 6), отже й марні надії тих, що покладаються на коекзистенцію з рушіннками Христової Церкви, яка не на одному з Апостолів, але на Вірі в Христа, як нашого Спасителя, побудована та про яку Сам Він так сказав: „Побудую Я Церкву Свою — і сили адові не переможуть її" (Мтв. 16, 18).

Нехай же величне й радісне Свято Народження Христа Спасителя оживить нашу віру, зміцнить надію та запалить наші серця любов'ю до Бога, Отця нашого небесного, до нашої Святої Церкви, Церкви наших дідів і прадідів, та заохотить нас до чинної й ревної праці в наших Громадах і наших організаціях, щоб не було серед нас байдужих і лінивих, що не дбають про своє спасіння та не виконують свого призначення бути людьми.

Будьмо людьми в повному значенню цього слова. Дбаймо про наше зростання в Христі та про повноту розбудови нашого церковно-релігійного й культурно-національного життя в нашій Архиепархії, яка до того високого й почесного стану підвищена Надзвичайним Собором нашої Церкви, що відбувся літом цього року в Вінніпегу, але одночасно не забуваймо про загально-церковні потреби. До них належить найперше будова Колегії Св. Андрея, яка є огнищем богословської науки та в якій будуть виховуватись кандидати на Священників, брак яких ми тепер відчуваємо та дошкульно. Нашим обов'язком є своїми пожертвами допомогти закінчити будову Колегії. Тому, дорогі Отці й Боголюбиві Вірні, хто з Вас з тих чи інших причин ще досі не зложив своєї пожертви на будову Колегії Св. Андрея, нехай це зробить в найближчому часі. Наша рідна Матінка-Церква потребує нашої матеріяльної помочі, щоб могла обдаровувати нас своїми скарбами духовними. Колегія Св. Андрея — це одинока у світі академічна бо-

(Закінчення на 5-й стор.)

ДО ВСЕЧЕСНОГО ДУХОВЕНСТВА...

(Закінчення з 4-І стор.)

гословська школа, яка приготовляє кандидатів до духовного стану. Нема Церкви без Духовенства, як нема Церкви без Вірних.

Святкуючи радісно й світло Різдво Христове, роздумуймо пильно про ціль приходу Христа Спасителя на землю та наше призначення бути наслідниками вічної щасливости у Божому Царстві, стаючи тут, на землі, все кращими й досконалішими християнами.

Сердечно вітаю Вас з цьогорічними Різдвяними Святами та Новим 1964 Роком! Молю Дитину-Христа, щоб світло Христової науки просвітило всіх людей, а найперше всіх християн, потребою братерського в Христі об'єднання. Мир і любов, що їх Христос приніс на землю, нехай запанують поміж нами та всіми християнами.

Щасти Вам, Боже, в Новому Році!

† *АНДРЕЙ*, Архиєпископ.

СВЯТОЧНИЙ ПРИВІТ — ЗАМІСТЬ ПЕРСОНАЛЬНИХ ПОЗДОРОВЛЕНЬ

„Христос народжується — славте. Христос з небес — зустрічайте."

Сердечно вітаю з Різдвом Христовим і Новим Роком Первоієрарха нашої Святої Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Блаженнішого Митрополита Іларіона.

Вітаю Високопреосвященних Архиєпископів Михаїла і Андрея та весь Єпископат об'єднаної Церкви, яка не на одному з Апостолів, але на Вірі в Христа, як нашого Спасителя, побудована та про яку Сам Він так сказав: „Побудую Я Церкву Свою — і сили адові не переможуть її" (Мтв. 16, 18).

Вітаю Високопреподобних і Всечесних Отців, нашу дорогу Молодь та всіх Вірних нашої Святої Церкви.

Зокрема мій щирий святочний привіт, найкращі побажання й благословення шлю Впрел. Отцеві Настоятелеві моєї Саскатунської Катедральної Громади, Зарядові та всім Парафіянам Української Православної Парафії в Саскатуні.

Усі радісно зустрічаймо Дитятко-Христа!

Нехай Господь, усіх обдарує здоров'ям міцним. Нехай Ласка Його завжди буде з нами.

† *БОРИС*,
Єпископ Саскатунський.

Можемо бути спокійними

В історії Православної Церкви українського народу 20-те століття, а особливо перша його половина, вирізнилося знаменними моментами щодо українізації цієї Церкви (тепер вже й католики беруться за це). У православних це бажання українізувати свою Церкву, — без перебільшення можна назвати стихійними. Бо ж українці, де б вони не були, відчули в собі якийсь природній стимул до цього. Цей природній гін до традиційної українізації своєї Церкви вибухнув стихійно й скрізь. В Україні — це зорганізування й проголошення Української Православної Церкви автокефальною, — в Канаді й Америці — це поворот українців від уніятства до православія. На цьому американському континенті українці провели поміж собою велику внутрішню місію, оживили в собі прадідівського духа православія, і із себе самих — без будь-якої місійної помочі із-зовні — оживили Православну Церкву і, подібно українцям в Україні, поставили її на заседах автокефалії. Таким чином Українська Православна Церква нашого століття спонтанно звільнилась від чужих впливів, українізувалась, — повернулась до тієї органічної „давнини", що була в Українській Православній Церкві до 1596 року в західній Україні (час унії з Римом) та до 1686 року в східній Україні (час примусового підкорення Укр. Прав. Церкви Церкві Московській).

Це звільнення Української Православної Церкви й зукраїнізування її церкви не пішло, і не всюди очистилося як слід. Полон був довгий; кривдження й викривлювання української душі тягнулося цілими століттями і, силою обставин, пошрамувало її.

Майже півстоліття пройшло з того часу, як українці взяли долю своєї Церкви в свої власні руки, але духовно й обрядово, як видно, цілковито очистились ще не зуміли. Історичні шрами на українській душі не затягнулись ще досі. В одних ще й сьогодні проявляється нечуття якогось браку, неповности щодо свого осягнення, відчування потреби якось апробати для нього із-зовні. Для них воно ніби не повне, — звідси й шукання якоїсь певности навіть у чужому таборі. Це роблять „політичні" люди, але це менше диво, бо ж роблять це й люди церковні.

У других ще й досі зберігається нашрамування чужого культу, що є (наївть оригінально!) зовсім чужим православію; наприклад, почитання „мадонок" й ікон чистилища, культ серця і ін. З цим поганським культом, що прийнявся й зберігся в католиптві, на жаль, сьогодні можна стрінутись ще й у нас. Але це зберігається лише в простій несвідомості частини нашого простолюдя. І його можна легко позбутись. Скажіть старенькій жінці, що в Православній Церкві шептаної („тихої") Літургії нема, — вона з вами погодиться і попросить зробити так, як треба.

Дивнішим сьогодні є вияв нелепности щодо церковного осягнення не простолюдом, бо ж простолюдя йде за своїм проводом, а поважними — церковними й політичними людьми, що й ще тужать за чимсь у своїй неозначеності, або відкрито мріють доповнити себе із-зовні. У них — навіть православних, якщо нема „центру" в самому собі, то можне пошукати його денебудь назовні, хоч би й в Римі...

Але чи все це оправдане, і чи ним справді ще чогось бракує? (Політиків тут лишимо, бо вони можуть мати свої мотиви на це). Але запитаймо церковників: чого бракує Української Православній Церкві? Чи вона не на своєму місці? У чому ж тут недостача? Чи Українська Церква перервала якийсь життєдавчий союз? З ким? Чого ж бракує Українській Церкві?.. Чи вона виреклася Христа? Та ні ж! Чи вона відкинула якусь основу Православія, вирекласе-догматів, не визнає Передання? Ні, такого вона не зробила. Тут, мабуть, треба застановитись над думкою Митрополита Іларіона, що каже: „Кожен правдиво віруючий міцно вірить у праведність саме своєї Церкви, у праведність саме її Таїнств, вірить у те, що він спасається саме в своїй Церкві" (Віра й Культура ч. 2, 1963 „Сучасний стан поєднання Церков"). Отже може не все гаразд у своєму особистому „центрі"; Церква ж, як така, в усьому остається вірною всій Православній Церкві Апостольській, і її нічого не бракує: вона зберігає православну віру, шанує всі православні догмати, керується Переданням. Вона навіть пам'ятає про союз любови з іншими вітками Православної Церкви й сповіщала їх про себе, бо так годиться, правда, вірила вона. Вона зробила все: тільки Христа визнає Головою всіх Церков разом, зберегла віру, визнає православні догмати, шанує Передання, і дуже цінить, і дбає про християнську любов з іншими Церквами-сестрами. Пастирство її — Єпископи, висвячені найменше двома православними Єпископами, Священники висвячуються

(Продовження на ст. 7-й)

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„РІЗДВО ТВОЄ, ХРИСТЕ БОЖЕ НАШ, — ЗАСЯЛО СВІТУ СВІТЛО РОЗУМУ" (Із тропаря Різдва Христового).

„СИН БОЖИЙ ПРИЙШОВ, І РОЗУМ НАМ ДАВ, ЩОБ ПІЗНАВАТИ ПРАВДИВОГО, І ЩОБ БУТИ В ПРАВДИВОМУ СИНІ ЙОГО, ІСУСІ ХРИСТІ" (І Іо. 5:20).

У тропарі Різдва Христового оспівується просвічення Христом людського розуму, тобто, коротенько підсумовується суть Свята — Різдва Христового, у відношенні до нашого життя.

Апостол дає нам простіше вияснення, кажучи, що Христос прийшов на те, щоб дати нам розум (щоб навести нас на шлях чистого розуміння — пізнавання).

Чи задумуємось ми над тим, що, якщо б суть нашого життя була тільки в „похибі її пяти" (Рим. 14:17), — чи наголошував би Св. Письмо наш розум — пізнавання з такою наполегливістю, як це знаходимо в ньому? Чому в дусі Різдва Христового відчуваємо такий сильний заклик до чистого розуміння — пізнавання? Врешті: чи задумуємось ми в чому розум полягає, і для чого ми повинні використовувати його?

ЙОГО БЛАЖЕНСТВО МИТРОПОЛИТА-ПЕРВОІЄРАРХА, СВЯЩЕННИЙ ЄПИСКОПАТ, СВІТЛУ ПРЕЗИДІЮ КОНСИСТОРІЇ І ГОЛОВУ ІІ КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ ТА ПРЕЗИДЕНТА І ГОЛОВУ ІІ ДИРЕКЦІЇ, ВСЕЧЕСНІШЕ ДУХОВЕНСТВО, ВІРНИХ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО - ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ, ЇХНІ ОРГАНІЗАЦІЇ, ПРИХИЛЬНИКІВ „ВІСНИКА", ЙОГО ПРАЦІВНИКІВ ТА ВВЕСЬ НАРОД УКРАЇНСЬКИЙ ПОЗДОРОВЛЯЄМО

з РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
і
НОВИМ РОКОМ

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

В-во „ЕККЛЕЗІЯ", АДМІНІСТРАЦІЯ ІІ РЕДАКЦІЯ „ВІСНИКА"

Колядуйте на КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ в Вінніпегу

Зовнішній вигляд (з південно-західнього боку) нових будинків Колегії Св. Андрея на площі Манітобського університету

Комітет Будови Колегії Св. Андрея в Вінніпегу з радістю сповіщає українське громадянство, що будова нової Колегії вже закінчена.

Із закінченням будови буде потрібна більша сума грошей (коло $175,000.00) на сплату решти належности контракторам та на устаткування різних приміщень Колегії, тому Комітет Будови Колегії звертається зі щирим проханням до Церковних Зарядів та до Зарядів наших світських організацій, — ТУС, СУК, СУМК, — щоб вони зарядили й перевели **по своїх місцевостях КОЛЯДУ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЕГІЇ.**

Виказ з Коляди буде проголошений у пресі, а крім цього кожний жертводавець отримає урядову посвідку.

Коляду можна також висилати безпосередньо на адресу Колегії, подану вдолині.

Звертаючись до нашого громадянства з просьбою, щоб воно давало коляду на Колегію Св. Андрея, — на цю найвищу українську школу у вільному світі, яка має заступити для нас колишню славну Могилянську Академію в Києві, — пригадуються історичні спомини про те, як учні Могилянської Академії ходили з вертепом і колядували на потреби Академії. У другому томі „Моторі", історичної повісті Богдана Лепкого („Трильогії"), є гарний опис того, як ученики („бурсаки") Академії колядували в гетьмана Івана Мазепи. Ось деякі витяги з того опису:

...А дзвіночок чим раз ближче дзвенів, до воріт підбігав, ніби просив, щоб відчинили.

— Хтось їде!

— Їде хтось!

Санки підсувалися під браму. Плохі коники насилу їх тягнули. На санках щось високе торчало, полотнами вкрите. Кількох людей сиділо на санях, кількох бігло за ними. Вимахували руками, бились по плечах, видно змерзли, запари їм зайшли, розгрівалися.

— Бурсаки приїхали з вертепом, сказав встаючи гетьман. — Аж тут мене знайшли. Годі скритися перед тими гультіпаками. А все ж таки гарно, що не забувають.

— Як же їм забути про свойого найбільшого добродія, — каже Мотря.

— Як забути? — кажеш. От так, як і другі забувають, Мотре. Але піду я зарядити, щоб примістили їх добре й зачуємо":

Вертепна виставa скінчилася. За вертепом збираються бурсаки, чути як „регент" роздає голоси і по гетьманських сінях лунає старосвітська колядка:

Що в пана Івана по його двору — Святий Вечір!
Сам Господь ходить з трьома святими,
З трьома святими із янголами.
Що перший янгол у Бога просить:
„Ой, пошли, Боже, пану Івану,
Пану Івану у полі долю:
У полю долю — густее жито,
Густее жито, часті снопи".
А другий янгол в Господа просить:
„Ой пошли, Боже, пану Івану,
Пану Івану в пасіці долю:
Тисячу роїв, сто бочок меду,
Сто бочок меду, сто пудів воску".
А третій янгол у Бога просить:
„Ой пошли, Боже, цьому хазяїну у дому долю:
У щастю жити, Бога хвалити,
Слави добуть, щасливим бути, Святий Вечер!"

Гетьман киває, дякує за коляду... Перед гетьмана виступає наймолодший бурсак, ще дитина. Гарненький, смішненький, мабуть його ціла бурса любить. Поправив ковнір, відкашельнув, рецитує:

„Ось ми і я студентик маленький,
До ваших пильненький,
З новиною ся ставлю,
Вашмосці не забавлю,
Бо давно ся готовав,
Аби з вами розмовляв,
Только служіте пильно,
Повім вам неомильно:
ХРИСТОС СЯ НИНІ НАРОДИЛ,
І всіх нас увеселяв,
Тое от мене приймайте,
А МЕНІ КОЛЯДКУ ДАЙТЕ!"

Кланяється головою, як той комікатабунець на свіжій траві... Гетьман добув гаманець і дає коляду, тітка Лідія в голову цілує. Такий маленький, і не в батьків нині; так далеко їхав, щоб нам „повінчувати", добре, що не закував в дорозі.

— У мене батьків нема, я сирота, ваша милость, — каже бурсачок.

Тітька Лідія бере хлопця за руки й веде туди, де виготовлені святочні дарунки. І других бурсаків кличе. Перехопить попри гетьмана, кланяючися йому в пояс...

***

По прикладу могилянських учнів і ми Вам, Високодостойний Жертводавцям на Колегію Св. Андрея в Вінніпегу, „вінчуємо":

„Ой пошли вам, Боже, у дому долю:
У щасто жити, Бога хвалить,
Слави добуть, щасливим бути!"

А по прикладу наймолодшого „бурсачка" додаємо:

„Найщирші побажання
Від нас всіх приймайте,
Колегії в Вінніпегу
ТА КОЛЯДУ ДАЙТЕ.

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

Будівельний Комітет Колегії Св. Андрея в Вінніпегу

Адреса Колегії:
St. Andrews College in Winnipeg
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4 — Manitoba
Canada

Зустріч патріярха з папою в Єрусалимі

Перша зустріч Константинопольського патріярха з Римським папою

У січні 1964 р. в Єрусалимі зустрінуться Константинопольський патріярх Атенагорас І з папою Павлом VI, — повідомив щоденник „Асошіейтед Прес" (21. 12. 1963) на основі повідомлення Антіохійського патріярха Феодосія VI в Дамаску (Сирія). Патр. Феодосій сказав, що ця зустріч покицо поднктована лише „вічливістю".

З.Р.В. — Папа Павло VI буде в Палестині від 4 до 6 грудня 1964 р. Коли папа 4 грудня 1963 р. оголосив про свій замір відвідати Палестину, то зараз таки другого дня патріярх Атенагорас І запропонував папі зустріч в Єрусалимі. Коли по світі поширилася вістка про цю пропозицію, і дехто вже говорив про цю зустріч, як „певну", то патріярх Атенагорас у третьому тижні грудня 1963 р. спростував ці вістки, заявивши, що він не знає, чи пропонована ним зустріч відбудеться, бо в цій справі ще „немає нічого певного", як подавали телевізні вісті в Канаді в початках третього тижня грудня 1963 р.

Христос Родився!

Блаженнішого Митрополита ІЛАРІОНА, Високопреосвященнішого Архиепископа МИХАЇЛА, Високопреосвященнішого Архиепископа АНДРЕЯ, Високопреосвященного Епископа БОРИСА, Світлу Консисторію, Високопреподобне Духовенство, Покровителів, Ктиторів, Фундаторів, Добродіїв, Поважних Братів і Сестер, Прихильників і все Членство Всеканадійської Катедри Пресвятої Трійці в Вінніпегу, всіх Вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді сердечно поздоровляємо з

РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
і
НОВИМ РОКОМ!

Управа Всеканадійської Катедри Пресвятої Трійці в Вінніпегу.

Студія М. Стечишина „Петро й Рим" буде продовжуватися у „Віснику" починаючи з 15 січня. Перерванням її в цьому числі спричинене браком місця з приводу Різдвяних матеріялів.

Можемо бути спокійними

(Закінчення з 5-ї стор.)

Єпископами; отже в нею все гаразд, — нема в чому сумніватись.

Коли ж інші місцеві Церкви не відновили її любов'ю на любов — це їхня справа. Вони мабуть всі маленькі числом, матеріяльно бідні й, крім грецької, невеликі; еміґрантські Церкви, хоч і вільні, то все таки тримаються своєї вчасліду-ваної ментальности. Православним Церквам, годовно Патріярхам на їх материках, Україна і її Православна Церква не зовсім відомі, для них вся православна північ покрита Росією; така в них орієнтація. До речі, та їхня орієнтація має своє історичне підложжя. Вони давно опинились під владою магометан, впала тоді вже й Україна з її центром Києвом, якого вони колись знали, а осталась православна Москва, що шораз більше міцніла. Отож, поневолені Православні Церкви Сходу починали дивитися на православну Москву надійно, як на евентуального визволителя їх з-під суворого магометанського поневолення. Москва вже й тоді починала грати на почуттях нещасних, і не раз виявляла свою щедрість до них (та її „щедрість" зуміла „викупити" Українську Православну Церкву з-під канонічної залежности Константинопольської Патріярхії 1686 року). Отже, не дивно, що в них витворилась орієнтація на православну Москву, як на покровителя Православія взагалі. Вірність цій їхній орієнтації зберігається досі. Україні і її Церкві, очевидно, там місця не знайти, бо ж не стало в ній козацтва... (А цей чинник навіть у церковних справах відограє величезну ролю). Їх „поминував" ще цар Петро І. А він, Петро І, і навіть царица Катерина міряються сьогодні — навіть православними греками!

- мало не рівнозначностю („Грік Чорч Гістори" є бріф скеч бай Константайн Каллінікос, Лондон 1931). Чого ж тоді ми, українці, можемо від такої ментальности сподіватись? — Нам остається тільки що їхню ментальність якось пережити, — навіть з певним вирозумінням. Колись навчаться.

А тепер, якщо Український Православний Патріярх вийшло невдало щодо вняву до неї християнської любові й вирозуміння з боку інших Православних Церков — це не її вина. Вини в цьому інші. Шкода, але це не найголовніше. Найголовнішим у житті Церкви є її зв'язок з Самим Господом Богом. Коли ж у нас є воля жити з Богом Церквою — це й все, що є найголовніше. „Церква — боголюдська установа, яка постає з взаємодії Бога й людини" — пише Митрополит Іларіон („Віра й Культура" ч. 2, 1963, „Сучасний стан поєднання Церков"). Така взаємодія з Богом виявляється нами в бажанні жити своєю Церквою, якою ми вже живемо, і вона є православною. І оце наше бажання жити з Богом, творити живий зв'язок із Ним, — виявляється в молитвах, в Богослужениях, в Таїнствах. Якщо цей наш зв'язок з Христом Богом є вільний, живий і чистий, — то ніяка сила на землі не зможе в нього вмішатись, чи пошкодити йому. Ніяка апробата на землі не є для нього потрібна. Ніякого земнопростольного посередництва із-зовні цей живий зв'язок з Богом, і ця Церква не потребує. Тут є вся повнота в чистому серці, у вірі, в Таїнствах, — у Самому Ісусі Христі. Така Церква повна. Вона не повинна боятись ніяких погроз невизнання чи відлучення її, якщо вона остається вірною Христу Богові. Єдина евентуальна загроза для неї — це збочене життя її членів; але чистого союзу Церкви з Богом ніякий авторитет, ніяка найурочистіша анафема на землі не перерве. Бо й Церква, — також і наша, — в чистій вірі, має право на запевнення Господнє: „Не бійся, бо Я з тобою" (Єр. 1:8).

Чи може хтось з людських авторитетів на землі в такий зв'язок Церкви з Богом вмішуватись, чи не визнавати його? Та ж „те, що існує в природі, не потребує ніякого визнання" (Митрополит Никанор). Тільки непевний сам собе може досумніватись у своїй правовій, — сті, чи й у правовірності своєї Церкви. Хочеться й ще раз пригадати слова Митрополита Іларіона: „Кожен правдиво віруючий міцно вірить у праведність саме своєї Церкви, у праведність саме її Таїнств, вірить у те, що він спасається саме в своїй Церкві". Отже, якщо комусь здається, що може нашій Церкві чогось бракує — нехай виправить сам себе, і все буде добре; буде й ота заспокоююча благодать Божа, що так потрібна для розвинення всяких чеснот, й що не мірою престолу людського заливається на людей, а таки мірою чистого життя. Заслуженому її ніхто не спинить, бо „Дух дише, де хоче" (Ів. 3:8), і ніхто не може спинити Його дихати в тих, що чистим серцем люблять Його.

Ні. Сила й праведність нашої Церкви не у визнанні її кимсь із-зовні, як і слабість її не в невизнанні її. Тут найголовніше — це чистота віри, чистота життя. Зв'язок у християнській любові з іншими Православними Церквами є побажаний, але не за всяку ціну нам його добиватись. Краще мішити, тихо рости в силу, не натягати і так тугого відношення з іншими Церквами, не випереджувати - мало не рівнозначностю („Грік Чорч Гістори" є бріф скеч бай Константайн Каллінікос, Лондон 1931). Чого ж тоді ми, українці, можемо від такої ментальности сподіватись? — Нам остається тільки що їхню ментальність якось пережити, — навіть з певним вирозумінням. Колись навчаться.

А тепер, якщо Український Православний Патріярх вийшло невдало щодо вняву до неї християнської любові й вирозуміння з боку інших Православних Церков — це не її вина. Вини в цьому інші. Шкода, але це не найголовніше. Найголовнішим у житті Церкви є її зв'язок з Самим Господом Богом. Коли ж у нас є воля жити з Богом Церквою — це й все, що є найголовніше. „Церква — боголюдська установа, яка постає з взаємодії Бога й людини" — пише Митрополит Іларіон („Віра й Культура" ч. 2, 1963, „Сучасний стан поєднання Церков"). Така взаємодія з Богом виявляється нами в бажанні жити своєю Церквою, якою ми вже живемо, і вона є православною. І оце наше бажання жити з Богом, творити живий зв'язок із Ним, — виявляється в молитвах, в Богослужениях, в Таїнствах. Якщо цей наш зв'язок з Христом Богом є вільний, живий і чистий, — то ніяка сила на землі не зможе в нього вмішатись, чи пошкодити йому. Ніяка апробата на землі не є для нього потрібна. Ніякого земнопростольного посередництва із-зовні цей живий зв'язок з Богом, і ця Церква не потребує. Тут є вся повнота в чистому серці, у вірі, в Таїнствах, — у Самому Ісусі Христі. Така Церква повна. Вона не повинна боятись ніяких погроз невизнання чи відлучення її, якщо вона остається вірною Христу Богові. Єдина евентуальна загроза для неї — це збочене життя її членів; але чистого союзу Церкви з Богом ніякий авторитет, ніяка найурочистіша анафема на землі не перерве. Бо й Церква, — також і наша, — в чистій вірі, має право на запевнення Господнє: „Не бійся, бо Я з тобою" (Єр. 1:8).

Чи може хтось з людських авторитетів на землі в такий зв'язок Церкви з Богом вмішуватись, чи не визнавати його? Та ж „те, що існує в природі, не потребує ніякого визнання" (Митрополит Никанор). Тільки непевний сам собе може досумніватись у своїй правовій, — сті, чи й у правовірності своєї Церкви. Хочеться й ще раз пригадати слова Митрополита Іларіона: „Кожен правдиво віруючий міцно вірить у праведність саме своєї Церкви, у праведність саме її Таїнств, вірить у те, що він спасається саме в своїй Церкві". Отже, якщо комусь здається, що може нашій Церкві чогось бракує — нехай виправить сам себе, і все буде добре; буде й ота заспокоююча благодать Божа, що так потрібна для розвинення всяких чеснот, й що не мірою престолу людського заливається на людей, а таки мірою чистого життя. Заслуженому її ніхто не спинить, бо „Дух дише, де хоче" (Ів. 3:8), і ніхто не може спинити Його дихати в тих, що чистим серцем люблять Його.

Ні. Сила й праведність нашої Церкви не у визнанні її кимсь із-зовні, як і слабість її не в невизнанні її. Тут найголовніше — це чистота віри, чистота життя. Зв'язок у християнській любові з іншими Православними Церквами є побажаний, але не за всяку ціну нам його добиватись. Краще мішити, тихо рости в силу, не натягати і так тугого відношення з іншими Церквами, не випереджувати чи відлучення її, якщо вона остається вірною Христу Богові. Єдина евентуальна загроза для неї — це збочене життя її членів; але чистого союзу Церкви з Богом ніякий авторитет, ніяка найурочистіша анафема на землі не перерве. Бо й Церква, — також і наша, — в чистій вірі, має право на запевнення Господнє: „Не бійся, бо Я з тобою" (Єр. 1:8).

Чи може хтось з людських авторитетів на землі в такий зв'язок Церкви з Богом вмішуватись, чи не визнавати його? Та ж „те, що існує в природі, не потребує ніякого визнання" (Митрополит Никанор). Тільки непевний сам собе може досумніватись у своїй правовій, — сті, чи й у правовірності своєї Церкви. Хочеться й ще раз пригадати слова Митрополита Іларіона: „Кожен правдиво віруючий міцно вірить у праведність саме своєї Церкви, у праведність саме її Таїнств, вірить у те, що він спасається саме в своїй Церкві". Отже, якщо комусь здається, що може нашій Церкві чогось бракує — нехай виправить сам себе, і все буде добре; буде й ота заспокоююча благодать Божа, що так потрібна для розвинення всяких чеснот, й що не мірою престолу людського заливається на людей, а таки мірою чистого життя. Заслуженому її ніхто не спинить, бо „Дух дише, де хоче" (Ів. 3:8), і ніхто не може спинити Його дихати в тих, що чистим серцем люблять Його.

Ні. Сила й праведність нашої Церкви не у визнанні її кимсь із-зовні, як і слабість її не в невизнанні її. Тут найголовніше — це чистота віри, чистота життя. Зв'язок у християнській любові з іншими Православними Церквами є побажаний, але не за всяку ціну нам його добиватись. Краще мішити, тихо рости в силу, не натягати і так тугого відношення з іншими Церквами, не випереджувати чи відлучення її, якщо вона остається вірною Христу Богові. Єдина евентуальна загроза для неї — це збочене життя її членів; але чистого союзу Церкви з Богом ніякий авторитет, ніяка найурочистіша анафема на землі не перерве. Бо й Церква, — також і наша, — в чистій вірі, має право на запевнення Господнє: „Не бійся, бо Я з тобою" (Ер

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ І. й А. ГЛУХАНЮКІВ

Саскатун, Саск.

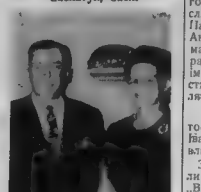

13-го жовтня 1963 року, діти, родина, приятелі й знайомі вшанували п-ву Іванові й Анні Глуханюкам ювілей 25-ліття їхнього подружнього життя, що урочистість відбулася в українському Народнім домі в Кадет, Саск.

У дверях народнього Дому Ювілятів хлібом-сіллю зустріла мама, а о. І. Швець поблагословив їх і привітав в імені присутніх.

Господарем урочистости був п. Н. М. Козунь, який після вечері поздоровив від присутніх Ювілятів, як людей щирих і працьовитих на церковно-національній ниві. Гостей була повна заля.

Подружжя Глуханюки були членами Української Церковної Громади в Кадет, де також бамато працювали а жили ті народнього дому ім. Івана Франка. А тепер вони є членами Української Церковної Громади в Саскатуні, де продовжують свою працю на рідній церковно-громадський ниві.

Далі, промовляли й подарунки вручали: від дітей Ювілятів — донька Одарка Гартмен, пані Анна Козунь — від родини, п. І. Гритор — від гостей, Української Православної Громади Св. Петра й Павла, парох о. І. Швець і п. Антон Юзва — голова Громади, і п. Н. Козунь — від Українського Народнього Дому ім. І. Франка. Жіноче Товариство також вшанувало Ювілятів дарунком.

Офіційна частина урочистости закінчилася подякою п. Івана Глуханюка, всім тим, що вшанували цей Ювілей.

З цієї нагоди присутні склали $19.80, з чого $10.00 на „Вісник", а $9.80 на „Український Голос".

Вечірку закінчено співом Многоліття Ювілятам.

ВП. Жертводавцям щира подяка, а Шановним Ювілятам ще раз: Щасти Боже!

Присутній.

ЮВІЛЕЙ 50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ Ф. І А. КАЛИНИХ

Геффорд, Саск.

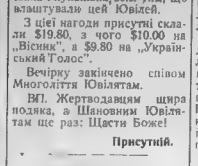

15 липня 1963 року в Геффорді влаштовано Золотий Ювілей подружнього життя Федора і Анни Калиних.

Ювілей почався в місцевій українській, православній церкві Св. Духа відслуженням Вдячного Молебня і благословенням Ювілятів парохом о. С. Зузаком.

Після того всі перейшли до залі під церквою, де родина Ювілятів прилагодила смачну гостину.

Програмою Ювілею проводив спочатку п-ва Калиних п. Михайло Цьона. У своєму вступному слові він привітав Ювілятів і побажав їм дожитися ще й ювілею 75-ліття.

Найстарша дочка Ювілятів пані Марія Цьона відкорувала своїх батьків корсажами. За столом любви Ювілятів засіли п. Іван Палагіцький і пані Доця Федцун, які 50 років тому були дружбою і дружкою на Вінчанні п-ва Калиних

Господар вечірки покликав до слова промовців, які тепло вітали Федора і Анну, розповідали про минуле Ювілятів, про тяжкі піонерські часи, підкреслювали заслуги Ювілятів на громадсько-церковній ниві та висловлювали їм найсердечніші побажання прожити ще багато років.

Покликані до слова були: п. Іван Калин, п. Дмитро Жибчин, п. Іван Палагіцький, Доця Федцун, Наталя Депгух і отець Парох.

Пан Федір Калин народився 2-го березня 1892 року в селі Чортовець, Городенського повіту, а пані Анна народилася 1897 року в Городенці. Пан Федір приїхав у Канаду разом з батьками 1907 року, які осілися на фармі в околиці Вин Крік в Саскачевані. У 1910 році вони перейхали до Геффорду й тут п. Федір познайомився з Анною Ікалюк та одружився з нею 1913 року. Господь поблагословив їм вихователі п'ятеро дітей: Івана, Марію, Михайла, Миколу й Ольгу. А тепер вони втішаються 13-ма внуками і одним правнуком.

Як глибоко релігійні люди подружжя Калиних дали своїм дітям добре виховання й добру освіту; защепили їм любов до Бога, Церкви й культури свого народу. п. Федір Калин уже 40 років служить у церкві старшим братчиком, а пані Анна є довголітньою членкинею Сестринства й місцевого відділу Союзу Православних Українських Жінок Канади.

П-во Калини фармерували до 1955 року, а тоді переїхали жити до міста Геффорд, щоб провести свої старші роки в кращих вигодах. Заздяки своїй працьовитості, активності в церковно-громадській праці та вмінню жити з людьми, вони втішаються загальною пошаною серед людей. Тому таке велике число приятелів і зібралося того вечора, щоб разом з рідною п-ва Калиних з їхніми дітьми і внуками вшанувати достойних Ювілятів.

Після привітів і промов слідувало вручення дарунків. Найменша дочка п-ва Калиних — пані Ольга Никифорук вручила Ювілятам квіти й цінний дарунок від усіх дітей. Особисті дарунки вручили Ювілятам пані Катерина Цьона й пані Варвара Сулятицька.

Запрошені до слова Ювіляти подякували теплими словами всім за участь, побажання й дарунки.

Під кінець ювілейного прийняття о. Парох попросив присутніх скласти свої пожертви на пресу. Пан Дмитро Симчич, п. Роман Никифорук зайнялися збіркою, яка принесла 37.00 долярів.

По 7.00 долярів зложили: Ф. Калин; по 5.00 долярів: Ф. Калин; по 2.00 доляри: С. Калин, Н. Калин; по 1.00 дол.: Д. Симчич, Д. Калин, А. Бабчинський, В. Палагіцький, В. Калин, С. Яворівський, пані М. Павлик, Т. Пасічняк, М. В. Калин, Р. Никифорук, М. Цьона, І. Огенчук, А. Никифорук, І. Калин, Г. Бартко, . Кілюк, Д. Сопотик, Д. Ф. Жипчин, І. Палагіцький, П. Котелко, А. Цьона.

За згодою родини збірки розділено в такому порядку: на „Український Голос" — 10.00 долярів, на „Вісник" — 7.00 долярів, на „Провісник" — 5.00 долярів, а 15.00 долярів на місцеву церкву.

Щира подяка всім Жертводавцям, а достойним Ювілятам — Анні та Федорові Калиним щасти Боже, на все добре!

о. С. З.

Архиерейська Візитація, Храм та 5-ліття парафії Св. Анни в Скарборо, Онт.

Ще з весни цього року Управа та члени Парафії Св. Анни рішили відзначити 5-ліття існування своєї організованої Громади.

Наша Громада постала в 1958 році, і в скорому часі члени почали будувати церкву на землі, подарований панею Анною Волишоновською.

З такими думками ми зверталися за порадою до Владики Михайла — Архиепископа Торонта і Східної Канади. Владика подав потрібні поради і поблагословив, щоб відзначення 5-ліття існування Парафії відбути разом з Архиерейською Візитацією та Церковним Храмом 29 вересня 1963 року. Після цього Управа Церковної Громади разом з вибраним комітетом взялися за здійснення цих пляпів.

Заздалегідь запрошено парохів та членів сусідніх Громад, а саме Громади: Катедральну Громаду Св. Володимира, Св. Димитрія з Лонг Бренч, Св. Андрея з Західнього Торонта, Св. Івана з Ошави та Різдва Пресв. Богородиці з Ошави. Запрошено також хор Катедри Св. Володимира. Усі відповіли позитивно, і наші члени взялися ще з більшою охотою до праці. Члени нашої парафії Петро Темрик та Федір Шипитковський виключили за один тиждень всю підлогу в церкві.

Настав день 29 вересня. Погода була дощова, але пізніше трохи прояснилося. Рано відправлено Всенічну та чин Водосвяття. Прийхав хор з Катедри Св. Володимира з диригентом Ю. Головком. Перед 10-ю годинною рамку всі присутні привітали Владику Михайла. Хлопці в стихарях готові до прислуги. Перед входом до церкви, Владику вітаючи дві дівчини з української школи. Старший братчик Омельян Охітва вітає Владику хлібом-сіллю, а парох о. С. Гунцяяк вітає Владику в Церкві. Під співом катедрального хору Владика входить до церкви. Після молитов та облачення Владики починається Архиерейська Літургія. З Владикою служив о. Гунцяяк. Співав хор Катедри Св. Володимира та Ошави.

Після Літургії Владика з священиками посвячує хрестики для відзначення перших членів-основоположників з 1958 року, а потім вітає присутніх.

Владику вітає о. Настоятель і запрошує всіх на братський обід.

Братський обід відбувся в церковній залі. Заля переповнена людьми, хоч велика — можна вмістити до 300 людей — на цей раз показалася за мала. Місця не вистарчало всім людям. Після молитви та Архиерейського благословення люди засіли за столи. За обідом найперше промовляв Владика. Привітавши перших членів-основоположників Громади з 1958 року, вручив кожному чоловікові та жінці, що були вписані в церковний книжечці як перші члени, посвяченого хрестика з відзначенням. Дальше, о. Настоятель коротким привітом передав ведення програмою голові Управи Церковної Громади — Михайлові Левякові. Пан М. Левяк покликав першого до слова заступника голови Управи Церковної Громади п. Петра Темрика, який закликає присутніх до пожертв на докінчення церкви. Присутні щиро відгукнулися на його заклик, і зложили $2.080 готівкою. Далі, п. М. Левяк запросив присутніх священиків до привітів та побажань. Прот Петро Запарнюк говорив від парафії Різдва Пресв. Богородиці з Ошави, о. митроф. Прот. П. Самець вітає від Катедри Св. Володимира в Торонті, о. Р. Панченко — від Парафії Св. Івана в Ошаві та о. Тимофій Міненко — від Парафії Св. Димитрія з Лонг Бренч, Онт.

Після священиків вітали делегати від Церковних Громад та світських організацій — в такому порядку: п. Гетьманчук від Катедральної Громади, п. Станченко від — Громати Св. Івана (Ошава), п. Вересток — від Громади Св. Димитрія (Лонг Бренч), адв. Андрій Орищак — від Інституту Св. Володимира, п. Павло Кіт — від Кредитового Союзу, пані Л. Тимошенко і пані Павлик — від Відділу Жіночого Товариства при Церкві, вручаючи пожертву на Церкву.

Як моральною, так і матеріяльно успіх згаданих святкувань був великий.

о. С. Г.

ЛИСТОПАДОВІ РОКОВИНИ

Ніягара Фаллс, Онт.

17 листопада 1963 року Українська Православна Громада Св. Апп. Петра й Павла в Ніягара Фаллс, Онт., відзначила 45-ті роковини Листопадового Зриву 1918 року у Львові.

Урочистість відбулася заходами нового настоятеля о. Прот. Ю. Цукарника і силами дітвори Рідної Школи.

О годині 7-й вечора наша нова святиня була заповнена вірними, які прибули зо своїми діточками помолитися і віддати глибокий поклон полеглим лицарям і мученикам України під час Панахиди, яку відслужив Вреп. о. Прот. Ю. Цукорник при жалібному співі церковного хору під управою п. В. Дорошенка. У своїй проповіді о. Настоятель просить вірних дітей України

помолитися за тих, які йшли в бій, і співали, і за сіл вом умирали, а на їхніх забутих могилах тільки червоні маки щороку в листопаді виглядають місце ло цій Україні, де полягає бою січовий стрілець. Наша дітвора Рідної й Недільної шкіл, приведена вчительською п-ю Галею Видиною до церкви, займає місце навкруги тетрапода і при співі „Вічная їй Пам'ять" стає на колина і схиляє голова в глибокій пошані і тихій молитві...

У залі підносяться куртина і наших малих артистів, що заполонили сцену, присутні вітають овацією. О. Лисий вітає в своїм вступнім слові місцевих і присутніх гостей з Велланд, Чіпава і Гримсбі та з'ясовує значення 45-х роковин Листопада. Діточий хор — у супроводі піяніно о. настоятеля починає програму пісню: "Видиш, брате мій" — похоронною піснею боєвика — січового стрільця. Слідують дальші стрілецькі пісні: „Ішла стрілець на вібноньку" — музика М. Гайворонського, „Накрила нічка" — музика Р. Купчинського, "Тихо над річкою" і „Маєва нічка" — музика Б. Лепкого, „Вечірний дзвін" — сопранове сольо, Галя Сало і дитячий хор — „Ой, у полі нивка', — сопранове сольо Наталя Самець і дитячий хор та „Молитва за Україну" — муз. М. Гайворонського. Поміж піснями деклямували учні: „Стрілецька слава' — Наталя Самець, „Жмари", поезія Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона — Сузана Троценко, „Забуті могили" — Соня Погран, „Піди, хлопче" — Галя Сало, „ідім до них" — Сандра Погран, „Присяга України" — Марія Токар, „Не плачте, браття, вас наш край в неволі?" — сумківець Петро Ленц. Усі деклямації були чистою рідною мовою інтерпретовані з чуттям і пятосом.

Святковий реферат виголошений о. Прот. Цукорником, бувшим сотником української армії і учасником Визвольних Змагань, дав присутнім змістовний перегляд подій Листопадових боїв на наших славних арміїй, — вказав на світлі моменти геройських подвигів нашого хрустального українського вояка в боях за Львів і за Київ, як також боїв в „четирикутнику смерти", і описав — про життя українських інтернованих військ в польських таборах: Ланцут, Тухолі, Вадовицях, Калиші й Щипйорні та в головнім таборі в Стралково.

Пан Осип Лигий закликав присутних зложити пожертву на українських інвалідів в Европі. Зібрано $56.35; переслані до Канцелярії нашої Церкви, ці гроші будуть від всієї Української Греко-Православної Церкви в Канаді вислані до Головної Управи Союзу Українських Інвалідів у Мюнхені, Німеччина.

У другій частині концерту виступали наші молодь надій ні музиканти. Піяніно — сольо, виконали чудово: Соня Погранн, Наталка Самець і Івасик Погран, „Стоїть яворі" — сопранове-сольо, гарно виконала Сузана Троценко, „Де Крим за горами" та „Їхав козак за Дунай" — дует, виконали: Наталя Самець - сопрано і Ірина Сиротюк — альт. Сольо на піяніно-акордіоні виконали Мерилея Мезибродська і Ярослав Сиротюк знаменито. Дует: піяніно-акордіон — Богдан Сало і скрипка о. настоятель відіграли три класичні твори бравурно.

Кінцеве слово подяки виголосив п. В. Хлевняк о. Прот. Цукорникові за його півтора місячну працю в Рідній Школі і підготовлення дітвори до такого гарного концерту з 30 точками програми; подякував дітям за працю яри нашій церкві, батькам, що полеліяють дітей до Рідної Школи, усім учасникам концерту, що так численно прибули на цю урочистість, а зокрема виступаючим. о. настоятелеві признання за так змістовну виголошену доповідь.

Гимном України „Ще не вмерла України" і братським „Боже, щасти їй" закінчено Листопадові Роковини.

О. Лисий.

50-ЛІТТЯ ВІНЧАННЯ Д. І П. МИЦАКІВ

Едмонтон, Альберта

Члени при церкві Св. Михайла в Едмонтоні 21 вересня 1963 року гідно відзначили ювілеєм п-во Дмитра і Павлину Мицаків у 50-ліття їхнього подружжя.

Торжество попередив Молебень у церкві, що відслужив парох романи о. Василів з співом т. Руднком, п. Піхотою і п. Маликом, а дальша програма урочистости з вечерою відбулася в церковній залі. Хоч діти і внуки ювілятів уже попередньо з батьками відбули цю урочистість в Глендоні, то все ж на запрошення Громади вони постаралися прибути і взяли участь і цього разу в Едмонтоні.

Господарем урочистості був голова Громади Св. Михайла п. Василь Березка, дружбою — п. Стасик, а дружкою — пані Панчишина.

По вечері п. Березка представив шановних ювілятів як зразкових членів Громади, які щиро працювали ще тоді, як були членами Катедри Св. Івана, а тепер, коли постала Громада в дистрикті Келдер, до чого вони обидвоє також багато причинилися, вони все-щіло є відданими праці й тут пан Мицак є деяком у церкві, а пані Мицак — членкинею в Жіночому Товаристві.

Дальше, промовляли: пан Н. Боднар — голова Катедральної Громади, п. В. Гавриш, о. Прот. А. Хом'як — настоятель Катедри, о. Дмитро Лучак і п. Стасик, а о. Василів прочитав привіт від нашого Владики Андрея — Архиепископа Едмонтону і Західньої Канади. Пан Панчишин — секретар Громади, прочитав привіти від премієрa Канади Пірсона, лейтенанта-губернатора Персі Пейджа і від Меннінга — премієра Альберти.

Описля говорив о. Василів, який знає Ювілятів вже 28 років коли він почав був свою душпастирську місію в п і в н і ч н о-східній частині Альберти, то п-во Мицаки вже в той час, проживавши в Глендоні, були діяльними членами і при Церкві, і в Народньому Домі, та й дальше ту діяльність продовжують у Громаді Св. Михайла тут в Едмонтоні.

З родини говорила пані Марія Ватрич — дочка Ювілятів, що саме є тепер і головою Жіночого Товариства в Глендоні, щобто продовжує працю своєї дорогої мами. Вона щиро дякувала своїм батькам за виховання й бажала їм діжлатися ще й діямантового ювілею.

Під кінець господар урочистості п. Березка вручив Ювілятам дар-пам'ятку від усіх присутніх на урочистості й попросив обох до слова.

Шановні Ювіляти дякували присутнім гостям за цю милу несподіванку, а зокрема тим усім членам і членкиням, що приготовили все для цієї урочистості.

Треба згадати, що панство Дмитро і Павлина Мицаки в самих початках їхнього життя в Канаду, звінтересувалися рідною Святою Україною

Христос Рождається

о. Настоятель, Управа та всі вірні Українського Православного Собору св. Покрови у Вінніпегу щиро вітають з РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ та НОВИМ РОКОМ, Блаженнішого Владику Митрополита Іларіона, Високопреосвященнішого Владику Архиепископа Михайла, Високопреосвященнішого Владику Архиепископа Андрея, Преосвященнішого Владику Бориса, Світлу Консисторію нашої Церкви в Канаді з її Президією, Принципала та Дирекцію Колегій св. Андрея у Вінніпегу, Професорську Раду і Декана Теологічного Факультету Колегій св. Андрея, Всечесне Монашество та Духовенство нашої Церкви, Достойних єпископів та прихильників Собору св. Покрови у Вінніпегу і всіх вірних нашої Церкви в Канаді та бажає всім Веселих Свят та Щасливого Нового Року.

Христос Рождається!

ЗА УПРАВУ СОБОРУ СВ. ПОКРОВИ У ВІННІПЕГУ:

Гр. Баб'як, голова. **о. Іван Стус,** настоятель. **В. Масник,** секретар

ською Правосл авною Церквою; вони відразу стали її членами й дорожать нею, а „Вісник" і „Український Голос" це були найближчі їхні друзі, з якими вони не розстаються, а що найважніше, що читають від початку до кінця. А також треба згадати і їхню жертвенність на всякі наші справи, що є видною.

Це торжество закінчено молитвою і відспіванням многоліття, в всі присутні приступали до Євхаристії і стискали при виці, бажаючи їм і надальше щасливого життя і довгого віку.

Сусід.

ПАМ'ЯТІ КОБИЛЯНСЬКОЇ й Л. УКРАЇНКИ

Вінніпег, Ман.

17 листопада 1963 року Товариство ім. О. Кобилянської при парафії Св. Михаїла відзначило пам'ять покровительки — Ольги Кобилянської, і Лесі Українки.

Господарем у р о ч и с т о с т и був голова Громади В. Савчук. Академію вершковою мовою відкрила голова Товариства ім. О. Кобилянської — пані Валерія Горяк. Вона, народжена в Канаді, говорила гарною українською мовою, і була в цій сорочці, яку ще в Україні, на Буковині, вишила її прабабка. Пані Горяк вінчалася в цій сорочці.

Учителька пані Раїса Супрун у чуттям прочитала довший реферат на тему „Ді ві лікі постаті у к р а ї н с ь к о г о творчого життя" (про Ольгу Кобилянську й Лесю Українку).

Маруся Паламарчук — учениця української школи при Парафії Св. Михаїла, продекл и м у в а л а твір „Крізь плач".

Дитячий хор Парафії гарно виконав „Царю небесний" і „Гей, на горі там женці жнуть". Діти були в українській національній одежі.

Панна Христя Сасс — донька отця і добродійки Сассів, виконала на фортеп'яні „Рапсодію" Ліста, вона також продекл а м у в а л а вірша „Україна", панна Северинєнко — вірша про княгиню Ольгу, а маленька Гануся Масло, зодягнена в український стрій, — вірш и к а „На зеленому горбочку".

Учителька української школи пані Матвіва потрудилася при підготовці дитячих деклямацій. Хор під проводом проф. Рекрута по-мистецьк и й й гарно українською мовою (з акцентом центральної України, хоч хористи — переважно уродженці Канади), виконав низку пісень: „Шумить-гуде д і б р о в о н ь к а" і „Сповинялась мрія" — Гайворонського, „Птичий хор" (з сольом Тараса Возняківського) і ін., а під кінець — українські і британський (українською мовою) гимни.

Добродійка Сасс у фортеп'яновому супроводі своєї доньки Христі, виконала пісні „Ой, не світи місяченьку" та „Ой, під гаєм" в обробці М. Лисенка. За виступ пані добродійці подякували пп. В. Савчук і Ю. Підлубний. Добродійка Сасс — дружина о. д-ра С. Сасса, якого недавно, цього року, назначено настоятелем Парафії Св. Михаїла, та професором Колегії Св. Андрея при Манітобському університеті, — одержала дипломи української консерваторій у Львові та Віденській консерваторій, де вона була стипендисткою, а також бувша співачка (а „ваґнерівським сопрано") державної опери в Відні.

Академію закрыла своїм словом, сказаним в імені заступниці головы Товариства ім. О. Кобилянської, — пані Д. Тарновецька.

Присутній.

УРОЧИСТІСТЬ У РОДИНИ ГУБАРІВ І ГАВРИЛИКІВ

Четам, Онт.

10 листопада 1963 року в м. Четам, Онт., по Богослуженні в українській православній церкві п. Петро Губар та подружжя Михайло й Надя Гаврилики запросили свого священника й пані добродійку Крифалюсі та своїх знайомих до дому п. П. Губара на ювілей 16-ліття а дня народження доньки п-на Гавриликів, Галі.

Коли гості зайшли до хати, то на столах було багато страв і красувався великий торт („кейк"), а на ньому по обидвох сторонах — по 16 свічок.

Гості позасідали за столи, о. Іван Крифалюсі прокляв молитву, панночки Марія Губар і Галя Гавриляк засвітили свічки й обидві разом погасили їх, а присутні заспівали їм многоліття.

Почався обід. Страви були добрі і смачні. По обіді о. Крифалюсі сказав гарне слово, спрямоване до всіх присутніх, а особливо до ювілятки — Марії Губар і Галі Гаврилик, щоб вони й надалі не забували своєї церкви, і разом з своїми батьками ходили д о о н е ї так, як ходили досі.

При цьому о. Іван попросив сказати дятки на українську пресу. з зібраних 8.00 доларів, призначено 4.00 доляри на „Вісник" і 4.00 доляри на „Український Голос".

Жертводавцям щира подяка, з Ювілятком ще раз: Щасти, Боже!

Присутній.

ХРЕСТИНИ

Вилингдон, Онт.

20-го жовтня 1963 року подружжя С. і Є. Онищуки охрестили свого сина Михася. Святе Таїнство Хрещення звершив о. І. Крисфалусі — настоятель Парафії Св. Покрови в Вилингдоні.

Хрещеними батьками були п. І. Гудович і пані Є. Джілі.

Гостина, на якій були майже всі парафіяни, відбулася в домі батьків новохрещеного. Пан Онищук — це довголітній скарбник Громади Св. Михаїла.

Гості життєрадісно розважалися співом і гутіркою про минулі часи, про Україну, — аж до пізньої пори. Але наш старий вояк-ветеран з перших визвольних змагань п. Михай ло Середюх „воїньким", хоч і мілким тоном пригадав пр о сутнім про потребу нашої преси. Зібрано $18.85, з чого призначено на наш одинокий, незаступимий „Вісник".

Жертводавцям щире спасібі, а Михась нехай здоровий росте та здійснить покладені на нього надії. Батькам його — многих літ!

А. Б.

ПОДЯКА

Щиро дякую всім тим численним братам і сестрам з поміж членства парафії Св. Михаїла і Св. Івана Сучавського в Вінніпезі за відвідування мене в лікарні, де я пролежав два місяці.

Не маючи змоги всім їм подякувати усно чи листовно, ані також вичислити їх імен (бо їх багато), оцією дорогою спільно всім їм висловлюю свою сердечну подяку. Я був глибоко зворушений тим, що священик у церкві повідомив парафіян про моє перебування в лікарні.

Нехай Бог віддячить Вам сторицею!

Ф. Замурняк.

ПОСВЯЧЕННЯ Й ОБЛАЧЕННЯ НАПРЕСТОЛЬНОГО ХРЕСТА

Вест Форт Вілліям, Онт.

27 жовтня 1963 року в церкві Св. Володимира у Вест Форт Віллямі відбувся акт посвячення священичого облачення й Напрестольного Хреста, пожертвуваних для церкви побожними парафіянами.

Священичє облачення пожертвували подружжя Софія і Яким Мендики, а Напрестольного Хреста — батьки пані Мендик, п-во Петро й Марія Гронські.

Згадані Священичі р е ч і куплені в Складі Церковних Речей нашої Консисторії і виконані в правдиво православному стилі, та доброї якости.

Чин посвячення Облачення Хреста звершив о. настоятель парафії о. митрат. С. Герус з дияконом о. М. Малюжинським по Службі Божій. При чиненний участі вірних.

Ролю кумів виконували: при ризах — пані Гронська і пан А. Музика, а при Хресті — пані Дорис Мендик і пан П. Кибик.

Діти Недільної Школи стояли по обидвох боках тетраподу вздовж церкви, аж до входових дверей, тримаючи в руках жовтоблакитну стрічку, яку потім по кусочку вділяли присутнім на пам'ятку цієї урочистості.

Закінчився цей акт подякою о. пароха й співом многоліття для Жертводавців та благословенням вірних новоосвяченим, сяючим позолотою, Хрестом.

Парафіянин.

ВІНЧАННЯ

Форт Вілліям, Онт.

28 вересня 1963 року, в церкві Св. Володимира у Вест Форт Вілліям, відбувся шлюб молодої пари — Романа Мендика і Ширлей Гаян.

Таїну Вінчання звершив о. настоятель Форт Вілліямської парафії Митрофорний Протоєрей С. Герус з участю дияк она о. М. Малюжинського.

Серед присутніх на шлюбі було багато англійців, які перший раз бачили н а ш шлюбний обряд, і були ним дуже захоплені.

Вінчання закінчилося подзобровленням від отця настоятеля і спільним співом многоліття молодій парі.

На весільному прийнятті було багато гостей місцевих і позамісцевих, бо родина молодого належить до передових людей місцевої Громади. Усі вони цікавляться церковно-національним життям, і приймають у ньому живу й дійльну участь. Дід молодого — п. Петро Гронський є членом Управи Громади Св. Володимира, а пані Гронська (бабця молодого) — уступив ша голова місцевого Жіночого Товариства — відділу Союзу Українок Канади.

Також і батьки молодого є добрими членами Парафії: остаанньо вони пожертвували до церкви повний комплект священичого облачення, і тим звеличили урочистість церковних Богослужень. Так само й подружжя Гронські не обмежуються лише своєю участю у проводі Громади, а подають Громаді й реальну поміч. Від них церква одержала в дар гарного металевого Напрестольного Хреста, і цей їхній дар визвав нових жертводавців для церкви.

Другого дня по шлюбі, на поправинах, на заклик місцевого голови „Просвіти", п. А. Музики, гості зложили пожертви на добрі цілі. Зібрано 22.00 доляри, які розподілено так: на „Український Голос" — 12.00 доляр ів, а решта (10.00 доляр ів) на Колегію Св. Андрея у Вінніпегу.

Гість.

БЛАГОСЛОВЕННЯ ДОМУ

Торонто, Онт.

Є в нас гарний господарський звичай, щоб до важливої справи відносится по важно. Пригадується мені ще з дитячих літ моїх, з яким по божним настроєм український селянин навесні лочинав орати перш у скибу ріллі. Зробив знак святого хреста і спокійно заговорив до коней своїх, щоб ішли вперед. А вже при готуванни до великих свят, як Великдень чи Різдво, вимета ло багато труду добайлюх господинь. Також благословення нового дому відбувалося урочисто, бож у ньому житиме побожна українська родина.

Оце все було на думці подружжя Петра й Марії Максимців, коли вони переносилися до нової гарної хати в північній дільниці міста Торонта.

Належать вони до працьовитих і здайлівних родин. Як власники ресторану, де числи ли довгих годин своєї щоденної праці, а зо скромністю нав чилися й привикли служити людям, що відвідували їх.

12 жовтня 1963 р. подружжя Максимці запросили своїх земляків і друзів на гостинне прийняття і на Благословення нової хати. Давній знайомий, за минулих понад 35 років, о. П. Самець, настоятель Катедральної Громади Св. Володимира поблагословив і освятив хату. Замітний був поважний настрій і милий настрій серед присутніх. Бать ка мали гарні дочки: Савеля — дружина студента прав Василя Андрей чука, і молодша — Наталка.

По багатій вечері п. Стемиковський сказав слово, і по бажавши господарям дому якнайкращого успіху, попросив гостей скласти пожертву на піддержку української пре си. Зібрано з а й н я л и с я пані Парани Лавар і Соня Ліповська. Зг одою п-ви Максимців із збірки приділено $15.50 на „Вісник", а $15.50 на іншу пресу.

Щира подяка за пожертву на пресовий фонд, а д-ву Мак симцям і їх дочкам бажаємо щастя, здоров'я і многих літ!

о. П. С.

О. Прот. С. П. Симчич осягнув науковий ступень В.А., М.А.

Цього р о ку Впрел. о. Прот. С. П. Симчич докінчив свої студії в Едмонтонському університеті й осягнув з похвалою другий науковий ступень — М. А. (Местер оф Артс), тобто ступень магістра. Він написав і захистив перед іспитовою комісією професорів свою тезу під заголовком „Схожість і розбіжність у творах М. В. Гоголя і Г. Ф. Квітки".

Отець Стефан народився в Давфині, Манітоба, 1912 року. Там же скінчив середню школу (Гай Скул), а Богословіе закінчив у Вінніпегу 1936 року. Одружився з учителькою — панною Вікторією Но восад з Роблина, Ман. Впрео священний Архиепископ (тепер Митрополит) Іван Теодорович висвятив о. Стефана 1936 року. Його було при значено парохом на округу Сенді Лейк, Ман., а пізніше на Вилингдонську округу в Альберті. Року 1944 вступив до канадійського війська як капелян, і з родиною переніс ся до Ванкувер. Тут, крім служби капеляна, розгорнув пра цю для скріплення Української Православної Громади. З кінцем того ж року о. Стефан відїжджає за океан. Коли він повернувся з Европи. З Консисторія офіційно призна чає його першим парохом Громади в Ванкувері 8 квітня 1946 року. Того ж року Громада купила площу під церкву й народний дім.

Бажаючи поглибити свої студії, о. Стефан вписався в університет у Ванкувері, де одержав ступень В. А. (Бечлор оф Артс). Під час студій ані на хвилинку не спочивав своїх старань та зусиль для скріплення Громади. Висліл цієї праці проявився 1948 року, коли Громада почала будувати церкву, на яку о. Стефан збирав пожертви й сам пожертвував. У 1950 році о. Стефан відправляє Богослужения в новоосвідчений, хоч тоді ще недокінчений, церкві. Потім відїжджає на Нью Йорку на спеціяльний (Повєт Греджюейт) курс у Колумбійському університеті. На прохання ванкуверської Громади 1954 року Консисторія повторно призначає о. Симчича парохом. Цей обов'язок він виконував до 1-го вересня 1961 року.

Одержавши відпустку з обов'язків Настоятеля від Владики Митрополита Іларіона, о. Стефан вийхав до Альбертійського університету залишивши нашу Громаду та повністю вивченому церкву, будинки без довгу та понад 300 платних членів.

Тоді ж, 1961 року, Громада влаштувала ювілей 25-ліття подружжя й священства для Впрел. отця й добродійки Симчичів, де понад 300 гостей, п р е д с т а в н и к ів різних установ, університету й федерального Департаменту Горожанства у своїх промовах висловили признання Ювілятам за їхню невтомну працю для Церкви й української спільноти. Вони здобули собі пошану; й признання не тільки серед своїх, але й серед чужих.

Через кілька років о. Симчич викладав українську мову на вечірніх курсах у Джан Оливер Гай Скул. За його по чином вийшла книжка про нашу провінцію під назвою „Британська Колумбія й українці" накладом Т-ва Взаїмної Помочі. З благословення Блаженнішого Митрополита Іларіона о. Стефан написав і видав підручник для шкіл та для ширшого громадянства під назвою „Отче наш". Переклав кілька книжок на англійську мову.

Він був основоположником спільно з д-ром М. Гуцуляком, і постійним головою Комітету Поширення Української Книжки; цей Комітет передав до публічних й університетських бібліотек 548 томів книжок — переважно наукових, і портрет Т Шевченка в 100-ліття його смерті до університету, разом вартости коло 1.700 доларів.

Портрет Т. Шевченка знаходиться у віддалі спеціяльної збірки портретів. Дальшою передачею книжок до університету займається гуртор Н.Т.Ш., Українське Т-во Альфа Омега при Ванкуверському університеті відзначило Отця-Основоположника грамотою досмертного членства. О. Симчич брав провідну участь в кожній ділянці українського життя. Тепер він є ректором Інституту Св. Івана в Едмонтоні.

Пані Добродійка Симчич є абсольвенткою Ванкуверського університету зо ступенем Б. Ед. (Бечлор оф Едюкейшон). Тепер вона вчителює в державній школі. Маючи не пересічні здібности, високі педагогічні кваліфікації, невичерпну енергію, вона прова дить спеціяльні класи дітей і дає виклади учителям державних шкіл про нові методи навчання дітей. Добродійка всеціло присвячувалася від часу свого приїзду до Венкувер 1944 року для скріплення української, а головно Недільної Школи при Громаді.

Під її проводом та в помічь вчителюк у 1957-58 шкільнім році недільна школа діяла (на підставі спи сків) до 168 дітей, включаючи садочок. Садочок провадився з допомогою старших учнів, вихованих у нашій недільній школі. Лекції недільної школи започаткували отець і доб родійка Симчичі.

Їхній син Павло ціхчить медицину й тепер спеціялізується в університетській лікарні в Мінеаполіс, Мінн., ЗДА. Дочка Орися скінчила університетські студії в Ванкувері, і вчителює в Норт Ванкувер, Б. К.

Ми, українці, можемо лише радіти цією зразковою священичою родиною, яка своєю довголітньою працею та висококультурністю вкладає й свою цеглинку в вироблення признання й пошани для Церкви та української спільноти.

Ф. Богдан.

З ЖИТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

УСПІННЯ ПРЕСВ. БОГОРОДИЦІ В ОТТАВІ, ОНТ.

Чин оснування Церкви й поставлення Хреста

Посадниця Оттави пані Шарлотта Гантон в оточенні Інших учасників церемонії.

В неділю, 17 листопада, відбувся в парафії Успіння Пресв. Богородиці в Оттаві подія, на яку члени цієї парафії чекали вже довгі роки, а саме, це був Чин на осьвячування Церкви й поставлення Хреста.

Після довгих років підготовки моральної, а згодом і матеріяльної до побудови нової Церкви, вкінці парафія, з благословення Його Високопреосвященства Високопреосвященного Архиепископа Михаїла, була в стані приступити до будови церковної зві лі коштом 110,000 доларів за планами архітекта К. Зардуміса. Пізніше, до 1967 року, наверху залі має бути побудована Церква в українськім православнім стилі за планами архітекта В. Томашівського. Сама Церква має коштувати около 100,000 доляр ів, але вона буде гідно репрезентувати нашу всеканадій

ську Українську Православну Церкву в столиці Канади — Оттаві.

Чину на освячення Церкви та поставлення Хреста, доконав о. Протопресвітер В. Слюзар з Монтреалю й місцевий парох о. Б. Горгіца — у виступі ті з благословення правлячого Архиєпископа Східньої Єпархії Його Високопреосвященства Владики Михаїла, що не мав змоги особисто прибути на це велике Свято оттавської парафії.

Після Соборної Служби Божої, яку відправили о. Протопресвітер В. Слюзар та о. парох, всі вийшли на просторий майданчик (підвірок церкви), де й був доконаний Чин освячення Церкви і поставлення Хреста. Після закінчення цього церковного чину — участь в символічному копанні землі (соткурінґу) взяли слідуючі особи: о. Протопресвітер В. Слюзар, посадничка міста Оттава — д-р Шарлотта Гвінтон, о. Б. Горгіца, о. Прот. М. Подольський, головa парафії — А. Лазаровин, вдермен міста Оттави —пп. Генрі й Бойс, голова добродійного комітету — М. Токарик, архітект — К. Зарудиміс, архітект В. Томашівський, власник будівельної фірми — С. Ковдь, інж. Р. Фінло, диригент парафіяльного хору — І. Токарик та інші визначні члени парафій.

Чин на освячення Церкви і поставлення Хреста є найкращим доказом того, що оттавська парафія поважно взялася за працю та вже за яких чотири місяці буде готова церковна заля. Відносно закінчення самої Церкви оттавська парафія надіється на велику поміч всієї нашої православної спільноти в Канаді, бо в дійсності репрезентаційна православна Церква в Оттаві не буде лише виключною власністю оттавської парафії, але спільною всієї Української Православної Церкви в Канаді — її гідно репрезентацією в Оттаві, як столиці Канади, а тим самим її гордістю та цінним вкладом у розвиток української церковної архітектури на канадійській землі.

Під час своєї короткої промови про це згадка також посадничка міста Оттави — д-р Шарлотта Гвінтон, — висловлюючи надію, що коли теперішньо Україна е ще поневоленою москалями, то український народ має всі можливости вільного церковно-культурного розвитку в прибраній батьківщині — Канаді, та що український народ в Канаді, це вповні використає.

На закінчення, від імені парафії п. І. Токарик вручив посадничці міста подарок від парафії — гарно вишиту подушечку. У замін посадничка міста подарувала парафії мармуровий бюст Т. Шевченка, що вона його набула, під час своєї подорожі по Україні,— в столиці Києві.

Парафіянин.

ВІСТІ ІЗ ВСЕНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

Українська Школа

У середу 27 листопада 1963 року організація „Українська Школа" зарядила спільні сходини учителів і родичів для обміркування біжучих справ і інформації зацікавлених навчанням дітей рідної мови.

Було поважне число людей й були виголошені дві доповіді на тему: „Розвій дитини між 8-12 роками життя", пані Марії Масцюх, і „Проблеми молоді в 12-15 роках життя", о. Прот. М. Юрківський.

Голова Комітету „Української Школи" пані М. Юрків подала багато цінних інформацій про навчання і турботи проводу про найдоцільніші способи у виховані наших дітей.

На кінець подано каву з перекускою. Тут у менших гуртках йшла жвава дискусія на тему висловлених інформацій.

„Сморгесборд"

Заряд Української Православної Літньої Оселі шукає фондів на пристосблення її для навчання найближчого ва канікулярного сезону. Для того урядив „сморгесборд" у суботу 30 листопада від 5 годин вечером.

Загальні збори У.П.Л. Оселі

Організація „Українська Православна Літня Оселя" від була свої рокові загальні збори в неділю 1-го листопада, в годині 3-ій по обіді, в Катедральній Авдиторії.

Було прочитано протокол останніх загальних зборів. Були цікаві і приємні звіти праці організації, яка могла похвалитися великими досягненнями. Набуто площу, приведено її до порядку, виробено дорогу, насаджено дерева, побудовано кілька будинків і викопано криницю. При тому товариство вело кампанію за членами і за грішми. У всьому був великий успіх.

Постановили п о б і л ьшити членство до числа 200 осіб; тепер е 69 членів. Плянується на наступне літо мати все готове для літніх курсів. А що Заряд дуже добре поінформований в своїх обов'язках, то висловлено їм щиру подяку й попрошено продовжувати діло. В Заряд вийшли: М. Н. Карпик — голова, П. Гуцуляк — заст. голови, О. Назаревич — секретар, Марія Войтович — касієр, М. Петров — фінан совий секретар, Д-р В. Зайців — координатор. До Контрольної Комісії ввійшли пред ставники трьох місцевих парафій, які е рівночасно зв'язковими між їхніми парафіями і Оселею.

Сходини С.У.С.

Місцевий відділ Товариства Українців Самостійників відбув свої чергові збори в середу 4-го грудня в Катедральній Авдиторії.

Вирішили кілька в а ж н и х справ. Поза тим була цікава організаційна дискусія.

При кінці редактор „Українського Голосу" п. І. Сирник мав реферат на тему: „Утруднювання українців у Канаді". Він докладно змалював наше організаційне тло з усіми групами й програмами. Слідувала також цікава й жива дискусія. Учасники задоволені були перебігом нарад.

Усі чекають наступних зборів товариства.

Наради Катедрального Заряду.

Заряд Катедральної Громади відбув свої регулярні наради в понеділок 2-го грудня 1963 року. Поза звичайні, бі жучі справи постановили роз почати приготування до наступних свят Різдва Христового. З тим є багато праці й вказівольні особи почали вже виконувати свою роботу. Про вірюють адресар, готовлять збіркові листки, посвідки, коверти, друки й матеріяли.

Є надія на успіх.

Базар

Базар Катедральної Громади відбувся, як плянувано, в днях 6 і 7 грудня. Є вигляди на добрі висліди праці базарового комітету. Добре розійшлися базарові книжечки й вернулися до комітету а грішми. Два вечері були люди на базарі. Навіть погана хуртовина, яка навістила наше місто в суботу, не дуже пошкодила.

Але е певне число наших парафіян, які базаром не цікавляться. Це все. Скажи воно бумо б приємніше людям у проводі парафії вести парафіяльні діла, як би то всі помагали і добрим словом і ділом. Навіть годі собі уявити парафію, які тільки деяким справам уділяють свою ласкаву увагу. Треба ж усім однією лавою стояти за добре діло, яким е для парафії базар.

Панахида

У неділю 8 грудня родина бл. п. о. Василя Кудрика зарядила Панахиду за упокой Його душі. Усі учасники Богослужения помолилися разом з родиною, щоб Господь Бог простив Йому всі провини, і просили для Нього ласки Божої і Царства Небесного.

Потрібна фінансова поміч

Перед закінченням року пограджуємо свої р а х у н к и. Добре було б провірити, чи ми зложили для Катедри те, що належиться від нас. Катедральний Заряд надіється, що парафіяни, та й усі православні українці Канади по змозі, на закінчення року по оферують для Катедри гідний дар, за що буде всім жертводавця мішіро вдячний.

О.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ СМЕРИЧАНСЬКИХ

ШІКАГО, ІЛЛ., АМЕРИКА

Дня 19-го жовтня 1963 р. був радісний день для п-ва Володимира і Марії Смеричанських (Смерч), які замешкують у Шікаго. Того дня вони відзначили 25-ліття свого милого подружнього життя. П-во Володимир і Марія Смерчі приїхали до Шікаго з Канади, тому й на цю „несподіванку" прибуло багато „канадійців", які колись мешкали в Канаді, як також багато приятелів, рідні і знайомих, приїхали з Канади, щоб вшанувати своїх добрих знайомих.

П-во „Володимир і Марія Смерчі — це наші підприємці в Шікаго від довших літ; а тому що вони люблять жертвувати, де тільки потрібно, на українські справи, то тим самим з'єднали собі багато при ятелів.

До столів, накритих і заповнених смачними стравами, засіло понад 400 людей. На цю несподіванку, прибув батько Володимира, Антін Смеричанський з Вінніпегу, і брат Іван, а брат Марко Смеричанський, посол до Манітобського парляменту, не міг прибути. Також прибула сестра Євгенія Річард з Ванкуверу Б. К. і сестра пані Смерч зо своїм мужем п. Володимиром Григорчуком з Етелберт, Ман.

Коли гості засіли до столів, п. Стефан Бурлин — брат пані Смерч, як староста прийняття, зложив від себе і від своєї дружини привіт, і попросив до слова батька „молодого" — п. А. Смеричанського, потім брата Івана, двох синів — Роберта і Брусса, та дочку Андрею, які зложили щирий привіт своїм до рогим батькам з нагоди їх „Срібного Ювілею".

Також треба пригадати, що пані Смерч, сестра, замужня за п. Володимиром Григорчуком — кузином п. Михайла Григорчука, бувшого „Атоміей Дженерал" Манітобського уряду.

Майже всі „канадійці", що переселилися до Америки з Канади і замешкують у Шікаго та в стейті Іллінойс та по інших стейтах, прибули на цю забаву, багато тих, що не могли прибути, прислали свої телеграми побажань, і п-во Володимир та Марія Смерч, щиро всім дякують.

Найбільшою атракцією було це, що п. А. Смеричанський — батько „молодого", мавчи 84 роки, але так гарно Його душі. Усі учасники Богослужения помолилися разом з родиною, щоб Господь Бог простив Йому всі провини, і просили для Нього ласки Божої і Царства Небесного.

Потрібна фінансова поміч

Перед закінченням року пограджуємо свої р а х у н к и. Добре було б провірити, чи ми зложили для Катедри те, що належиться від нас. Катедральний Заряд надіється, що парафіяни, та й усі православні українці Канади по змозі, на закінчення року по оферують для Катедри гідний дар, за що буде всім жертводавця мішіро вдячний.

О.

за п. Володимиром Григорчуком — кузином п. Михайла Григорчука, бувшого „Атоміей Дженерал" Манітобського уряду.

Майже всі „канадійці", що переселилися до Америки з Канади і замешкують у Шікаго та в стейті Іллінойс та по інших стейтах, прибули на цю забаву, багато тих, що не могли прибути, прислали свої телеграми побажань, і п-во Володимир та Марія Смерч, щиро всім дякують.

Найбільшою атракцією було це, що п. А. Смеричанський — батько „молодого", мавчи 84 роки, але так гарно Його душі. Усі учасники Богослужения помолилися разом з родиною, щоб Господь Бог простив Йому всі провини, і просили для Нього ласки Божої і Царства Небесного.

Також подяка всім тим, що прибули на цей вечір. Хай Господь поблагословить усіх Вас Своєю щедрою ласкою!

В християнській любові й з вдячністю

о. В. Бойчук з родиною.

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ Ю. й К. ВАСЮКІВ

Калмар, Алта.

У сороклітню річницю подружжя Юрія й Катерини Васюків, що припадала дня 24. 5. 1963 року, родина Ювілятів з Едмонтону — сестра Марія Михайлишин, д-р Богдан і Йосифа Михайлишин та панство Володимир і Наталія Базюки — відвідали Ювілятів в їхньому домі в Калмар, Алта., щоб зложити їм побажання й відсвяткувати з ними їхній Ювілей.

З цієї нагоди подружжя Васюки пожертвували 10 долярів на пресовий фонд „Вісника", якого вони цінять і е дов голітніми його передплатниками.

Н. Б.

Спростування від Редакції:

У „Віснику" за 1-го грудня, ця сума 10 долярів була проголошена, як збірка пані Наталії Базюк. У дійсності — це був дар подружжя Юрія й Катерини Васюків.

Редакція.

БОГОВІ НА СЛАВУ — ВІРНИМ НА СПАСІННЯ

МИТРОПОЛИЧА ВІЗИТАЦІЯ — ВІДКРИТТЯ И ОСВЯЧЕННЯ НОВОЇ ЦЕРКВИ В КАНОРІ, САСК.

Братський обід і святочна академія

Після Богослужения відбувся в Народнім Домі братський обід. При головному столі засів Владика з Духовенством та визначні гості. Наше Жіноче Товариство, при допомозі заряду громади, справилося з обідом якнайкраще; видно понад 700 обідів. Не всі учасники снідали — а було їх до 1,500 осіб — змогли пообідати в Народнім Домі. Багато місцевих парафіян, запросили до себе гостей, обідали вдома, бо в Народнім Домі не вистарчало місця.

По обіді почалася святочна академія. Після гимну „Як славний...", що його відспівав сумський хор під керів ництвом пані П. Данильчук, відкрив програму коротким словом о. парох, приятне тепло Владику Митрополита, закликав пом'янути молитвою покійних членів громади і пе редов дальше її ведення го ловой громади, п. С. В. Горчинському. Пан Горчинський висловив радість цілої громади зі своїх великих досягнень, та складає признання за відда ну працю всім тим, які до кладали своїх зусиль і по жертв для збудування нової церкви.

В переповненій залі люди з усіх сторін і гро мад, ближчих і дальших, від Вінніпегу — по Саскатун і Ріджайну, від Флін Фдону — по Естевен. Привітні від кожної громади забрали б багато дорогого часу, а тому від імені всіх присутніх гостей один спільний привіт зложив п. Андрій Стефанюк з Гвес, Саск. Така практичність „жовтість" була всіма радо сприй нята. Між гостями був та кож перший диктатор Канорського округу, Впреп. о. Прот. Стефан Гребенюк, один з-поміж перших наших свя щеників. Попрошений до слова, згадав він про трудні, але плодовиті умовини піонерської душпастирської праці в Канорщині, та побажав громаді дальших успіхів. Зворушливий привіт зложив також перший голова Канорської громади, адвокат Петро Козяр. Він то, в 1928 році власноручно виносив хрест на середню баню новозбудованої тоді церкви, а сьогодні дочекався відкриття нової церкви. Не ті вже сили у п. Козяра, що було 35 літ тому. Слово п. Козяра наводило б гато милих споминів у його ровесників, піонерів церковного життя в Канорщині. Дальші привіти склали від: Будівельного Комітету — О. Мисак, від Жіночого Товариства — пані П. Данильчук, від СУМК — О. Стефанюк, від ТУС — В. Мисак, від Осе ді — Д-р Д. Данильчук, від дому для старших — М. Куш нір, від Колегії Св. Андрея у Вінніпегу — д-р В. Чересик з Вінніпегу, та від присутнього духовенства — Впреп. о. Ігумен І. Скакальський.

Прийшла черга на кульмінаційну точку програми — слово Владики Митрополита. Представив достойного гостя о. парох, а учениця 3-ої класи Віра Слюзар привітала його від всіх зібраних коротеньким віршем і китицею пишних роз. Зворушений Владика піднісся поважно і почав своє святочне слово. На че на екрані проходили в уяві слухачів картини з історії Української Православної Церкви, починаючи від апостольської праці Кирила й Мефодія та кінчаючи на екуменічному русі наших днів. Всі при сутні вислухали цієї науковой доповіді з найтильнішою ува гою та з глибокою вдячністю і пошанною до свого великого Архиєрея.

Підбадьорена Владикою на дусі авдиторія, на заклик п. Григорія Стратійчука, щедро відмістала до збірки пожертв на нову церкву. Кожний радіє, що може причинитися до великого діла.

Ще остання подяка о. пароха та „програма закінчилася. Місцеві й гості почали розходитися. Багато приступає ще до Владики, просить благословення для себе і родини.

Під кінець дня...

Хоч Владика в достойному вже віці і перевтомлений цілоденними трудами, то все таки хоче стрінутися ще на гутірку зі священиками. Ця гутірка і батьківські поради Митрополита відбуваються в резиденції о. пароха. Але, вже і час на вечерю, що має відбутися в гостинному домі д-ра і пані Данильчуків. Зібра лося там гостей досвід, всі очікують Владики. Дійдання... Митрополит до кожного уважний, ввічливий, щирий. Багата вечеря відбувася в святочній родинній атмосфері. Вечірня година і перевтоме беруть верх, і Владика — попрощавшись з кожним — відїджає на спочинок.

Додому, до дальшої творчої праці...

В понеділок рано приїшов для Владики час вертатися до Вінніпегу, до своєї щоденної творчої праці. Після спільної заїзки до Владики сво їм автом п. М. Кушнір. За де кілька хвилин наш дорогий Владика, в товаристві отців— І. Скакальського і Слюзара та п. Кушніра, вже їхав до залізниці у Мелвіл. В перезідці через Йорктон не поминув Владика Митрополит гостинного дому Всеч. о. Василя і добродійки Бойчукїв та оглянув тут приготовлену площу під нову церкву. На кілька хвилин завітав Владика і до п-ва Онуфрійчуків.

Та час не стоїв на місці, а до Мелвил це далеко. Однак, при живому обміні думок ми і не зчулися, як вже під їхали до станції, — а тут же і поїзд. Вийшли на станцію, щоб стрінути свого Владику, також члени заряду Мелвил ської громади. І у них є свої справи, свої прохання до Митрополита...

Прощавайте, Владико!

Всі зайшли до вагону, але не надовго. Треба вже надоб ре попрощатися зі своїм Владикою. Прощає і благословить Владика кожного зокре ма, тепло єпископське кожному руку... Виходимо з вагону, за лишаємо поїзд, ніби вертаємося до щоденної буденщини... Та, воно тільки так видається... Постать великого Архиєрея ще далі не зникає в очах нашої пам'яті, а золотісловo його науки мабуть не забудуться ніколи.

Добігає вже місяць часу від тих великих днів, коли в Канорі гостив Первоієрарх Ук раїнської Православної Церкви з Канаді, Блаженніший Владика Іларіон. Чергові, то вже своїм змістом все попередне, бо життя завертюється, укладається пластами-шарами. Та, інакше мається справа з такою подією, як Візитація Владики Митрополита Іларіона. Нові нанесення занадто тоненькі, щоб змогли й скоро прикрити, щоб відгомін про ній — заглушити. Вже сама присутність в Канорі великого Архиєрея нашої Церкви заставила всіх мешканців звернуте увагу на свято православної громади,

— я впрочистість Архиерейського Богослужения, знаменна проповедь в церкві і також як саме слово Митрополита на пообідній академії, і в добавок щире батьківське до всіх відношення — це ті живі і свіжі наші переживання, що закарбуються в пам'яті православних Канорців навсавжди.

о. В. Слюзар.

Гр. Семочко.

ПОЧАТКИ ПЕРШОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ШКАГО І В АМЕРИЦІ

Перша Українська Православна Громада в Шкаго

(Продовження)

По коротким часі припоручено М Климові, як секретареві, щоб зайнявся розшукуванням пароха. Першим пароха Св Григорій Хомицький. Почали говорити про платню, прийшли до згоди, що платня пароха буде 13 доляра на тиждень, і тоді дальше — праця Є громадка людей, є парох, а ще нема церковці. Тоді рішено купити будинок при вулиці 1944 В. Ірі. Бог благословив руки і думку завзятих і щирих одиниць. Негайно помали ремонт. Стало прибувати більше нових людей, як. Доманьчуки, Мазурик, Батюк, Шендюк, І. Савчук (теперішний парох у Філядельфії), Панасюк і багато інших, що їх уже й позабувалося.

Завдяки невсипучій праці молодого й енергійного пароха о Хомицького організовано мішаний хор, а першим дирігентом Православного Хру в Шкаго була пок. пані Гриневецька. Це дириґентка була щирою й дбайливою людиною, і кожну хвилину свого часу і кожну дрібку своїх немічних сил вкладала в душу того хору, говорячи. „Це для святої справи!" Згодом організовано „Читальню Просвіти" при цій Громаді, і Громада чим раз більше зростала з приходом членства.

Року Божого 1915 на сами Зелені Свята, посвячено церкву і названо Православна Церква Пресв. Трійці. Тому, що покійна Гриневецька любила свій хор і щиро працювала для організації, то вона і її чоловік д-р Гриневецький почали ставити театральні виставки, як „Жидівка вихрест ка", де й сам д-р Гриневецький грав ролю „жида", бувши знаменитим актором.

Раділи громадяни, що мають свою церковцю, що зберунялися на лоно „Вири своїх батьків", і майже кожної неділі святково прибираючися в українські вишивані краватки, любили свій стрій, свою ношу, і за це прозвали їх „провські козаки", а це тому, що церква містилася на вулиці Ірі.

Тоді були жахливі часи. робіт не було; люди не могли дістати праці; на Громаді тижнів довг, і нераз не було чим і пароха оплатити. Але це не лише, що не спричинило зневіри в наших „провських козаків", а навпаки — ще й притягав один одного, а це завдяки такому пархові, як Всеч. о. Хомицький, який не раз не діставав своєї платні, бо не було звідки, однак працював щиро і був дійним Отцем своїх парафин.

Одного разу прийхав до Шікаго пок. д-р Лука Мишуга з Нью Йорку тоді, як відбувалося вже в Шікаго проти большевицького знущання над нашими братами в старім краю. На тім вічу було немале число большевиків з думкою розбити вічє, і, як звичайно бувае, большевики починають показувати свою „культуру" криком і колотнечою; а коли не можна було їх втихомирити, то клином стали наші „провські козаки" і всіх большевиків повикидали з другого поверху вниз.

При Громаді скоро засновано й Сестринство Св. Ольги — при помочі пані добродійки Хомицької та інших жінок, як пані Савчина, Січевська, Кульпак, Савчук, Тарнова, Мазурик і багато інших, що невсипуще працювали при церкві і старалися будьчим придбати хоч кілька центів, бо на Громаді тяжів довг.

Всеч. о. Хомицький з часом відійшов на організаційну працю дальше, а до церкви Св. Трійці прибув парох о. Кузьма, який незабаром помер.

І знову вертаеться до своїх „вверських козаків" о. Хомицький. Прибуває більше громадян, як: Шостаки, Гудз, Н. Миколишин, Древницькі, С. Пупик, М. Зиджийовський, Т. Колісник, обидва Медзики, Кульпаки, Парута, Лоханські і багато інших. Звертаю увагу дорогим читачам, що багато людей позабувалося, багато людей відійшли до Вселишнього, і я був би дуже радий, якби знайшлися люди, щоб пригадали, чи додали більше, якщо вони пам'ятають цю мурашливу працю перших організаторів першої української православної церкви в Америці.

З ходом часу покликае Всевишній дирігентку Гриневецьку до себе, і смерть її була великим ударом для праці в Громаді. Але Боже Провидіння завжди діе там, де щира й чесна праця, де брати любов, де Віра в Бога і орієнтація на свої власні сили. Тодішній п. І. Савчук (тепер парох у Філядельфії) бере кермо праці дяка і дириґента в Громаді. У хорі було своїх сил, а також прийжджали з Европи нові сили, і в Громаді знову почалася мурашлива праця.

(Далі буде)

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

(Продовження)

Пожертви з рівних місцевостей.

По $525.55: Петро Тутканюк і бл п Текля Тутканюк, Ріджайна, Саск. на уметвлювання студентської кімнати, Василь Г. Фіцич, Якоб Саск., на уметвлювання студентської кімнати, Василь і Анна Гумений, Кінделбєлл, Саск., на уметвлювання студентської кімнати

По $300.00: Д-р Л. Б. Кирилюк, Санта Каш, ЗДА.

По $290.00: Пані Марія Найлс-Мурова Детройт, Мнш ЗДА., на конто уметвлювання кімнати.

По $250.00: Стефан Олексий, Калмар Алта, на конто уметвлювання кімнати

По $200.00: Товариство Союз Українка Самостійників, Рідаймана, Саск. довід з комітетний виборів коротеви, Саскачеванський Ганд Пул

По $150.00: Йосиф Дзьобко, Вирден Ман., на конто уметвлювання студентської кімнати.

По $125.00: М Соломка, Вінніпег Ман., на конто уметвлювання кімнати

По $100.00: Жіноче Товариство ім Ольги Басарабової, Геффорд Сіск., Іван Якимів, Флемінгтон, Монет Вінніпег, Ман Українська Греко-Православна Громада Всіх Святих нев'янучий вінок на могилу бл п Івана Канюки

По $87.80: П Ковтун, Вінніпег, на конто уметвлювання кімнати

По $60.00: З похорон бл п Параскеви Остапович, Торонто, Онт Грош прислала пані Марія Гладь з донського Від родини бл п Параскеві Остапович всім приятелям щира подяка, що так щедро склали пожертви на Котелю кошть якої не могли наші дорогі мами й бабусі".

По $50.00: Никола Совсун, Вінніпег на конто уметвлювання кімнати, Захарій Демчук, Сенді Лейк, Ман, Й Іванець, Брентфорд, Онт.

По $25.00: Збірка на весільнім прийнятю Стефана Напрягого і Анни Лемчук, Ґлесбін, Саск., приятлі п В Чернецький; пані Марія Михайлюк Детройт, Мнш. ЗДА; Гавриїл Саботта, Вінніпег; Вперед о-р Володимир Левицький, Фінделлзін, Мінн., ЗДА; Василь Касян, Вінніпег

По $20.00: Всеч. о. С. Ярмусь, Вінніпег на доплату заяви, Василь Веселовський, Ріджайна, Саск.

По $15.00: Вперед о Прот. М Смаренко, Фт Френсіс, Онт.

По $10.00: Стефан Лучанко, Монтреал, Кве, Посиф Слонський Гартленд, Ман; Сергій Середа Лашін, Кве

По $5.00: Ярослав і Наталка Остряниини, Вінніпег, Георгій Гавришок, Мінніеполис, Мінн, ЗДА. С Катеринка, Саскатун, Саск.

По $2.00: Н Н., Верион, Б К

Нев'янучий вінок на могилу бл. п. о. Василя Кудрика.

На конто уметвлювання більшого приміщення в Колегії, в пам'ять бл. п. о. Василя Кудрика, зложили пожертви слідуючі:

По $100.00: Пан Анастасія Забродська (сестра), Ленсінбг, Мнш. ЗДА; Дарі Забродський (небіж), Ленсінбг Мнш, Всеч. о. Борис Бабродський (небіж, Гарві, Ід., ЗДА; пані Катерина Ковальчук (сестра), Вінніпег, Мая, Микола Кудрик (брат), Вінніпег, Ман, Григорій Кудрик (брат), Ватсон, Саск.

По $5.00: Теодор Забродський (небіж), Ленсінбг, Мнш.

По $5.00: Теодор Завродський (небіж), Ленсінбг, Мнш.

Збірка п. М. Чорного, Джемейка, Н. Рі., ЗДА.

По $25.00: Микола Чорний, Джемейка, Н Рі, І. Бачинський, Нью Йорк; О Шевченко, Бруклин, Н Рі

По $20.00: М Іваницький, Джемейка, Броді Міт Інк, Нью Йорк; Космос Пекерс Експрес, Нью Йорк; Ю Т О Меркурі Пекерс енд Трейдінг Ко., Нью Йорк, Пекерз Експрес енд Трезел Ейдженсі, Нью Йорк

По $10.00: Кипріян Стасюк, Нью Йорк, А Залісько, Джерзі Сіті Н. Рі; І Грехнів, Озон Парк, Н. Рі, В. Кінмюк, Бронкс, Н. Рі; О Северин, Бронкс, Н. Рі, С Зиденко, Нью Йорк, М. Дівах, Бруклин, Н Рі

По $5.00: Д Олійник, Джерзі Сіті Н. Дж. В. Коваль, Бруклин Н Рі; Д. Лепкий, Стейтен Айленд, Н Рі, Ю Денисенко, Нью Йорк; п Кульчик, Бруклин, Н. Рі. Б Красовський, Бруклин, Н Рі; Татіяна Кисевська, Нью Йорк; Б Корсун, Бруклин, Н. Рі.

По $2.00: М Горбашко, Ф Качмарчик Бруклин Н Рі

Збірка Всеч. о. І. Мельника, Онкборн, Ман.

По $50.00: Пилип Тутканюк.

По $40.00: Пані Марія Бабій, Менік, Ман, нев'янучий вінок по покійних членах своєї родини: Данаіл, Василя, Магди, Марії Миколи, Насті, Тимка

По $10.00: Петро Матіешин, Франко Зюбрак, Микола Будівський, Василь Мамчак.

Збірка Всеч. о. М. Овчарчика, Фт. Френсіс, Онт.

По $11.50: Жіноче Товариство ім Лесі Українки, з підприємства

По $10.00: Пані Гетеній Гриноль.

Збірка Вперед. о. Я. Трійчи, Брентфорд, Онт.

По $40.00: Збірка під час хвилею п-ва Івана і Марії Стефури, Бурлінгтон, Онт; збірка на похорон бл. п Михайла Пака, Елмир, Онт

Збірка п. В. Нацюка, Кичинер, Онт.

По $20.00: В. Гончарук.

По $15.00: В. Войтович

Збірка Комітету при Укр. Греко-Прав. Громаді, Вемкувер, Б. К.

По $100.00: Пані В. Новосад, Вемкувер, Б К., в пам'ять свойого мужа, бл п Василя Новосада.

По $50.00: С Лепкевич, Вемкувер, Б К

Збірка Всеч. о. І. Шведя, Вірдейл, Саск.

По $16.00: Збірка під час похорону бл. п Олени Кучіри-Соколик з Принс Альберт, Саск. (похорон відбувся в Шипмен, Саск.).

Збірка Всеч. о. І. Куліка, Вайта, Ман.

По $20.00: Василь і Павлина Пулеза, Сеньків, Ман

По $10.00: Анеля Гавронська, Сеньків, Ман

Збірка Комітету Катедрі Св. Володимира, Торонто, Онт.

По $50.00: Павло Божик, Торонто; С Литаш, Торонто.

Збірка Всеч. о. П. Зубрицького, Роблін, Ман.

По $50.00: Всеч. о П. Зубрицький, на конто заяви.

По $10.00: З 35-літнього ювілею п-ва Пашенків, Бонеала, Алта; з похорону бл п. Івана Лебедовича, Роблін, Ман.

Збірка Всеч. о. Прот. О. Хомина, Едмонтон, Алта.

По $57.54: Збірка з нагоди Паназиди по бл. п. о. Васмаю Кудрику, Едмонтон, Алта.

По $10.00: Н. Мендрик, Едмонтон, Алта.

Збірка п. В. І. Перепелюка, Фінч Фдон, Ман.

По $100.00: В. Сайко, Де Па, Ман.

По $5.00: Яким Нагнибіда, Йорктон, Саск., Кость Ярема, Де Па, Ман, В. Приймачук, Де Па, Ман.

По—$3.00: Е. Губіц, Йорктон, Саск.

Збірка п-ні Н. Непрель, Джемейка, Н. Рі.

По $20.00: П. Кохорт, Джемейка, Н. Рі; пані П Гаврилюк, Нью Йорк

По $10.00: Іван Кейс, Бронкс, Н. Рі; пані К Іваніцька, Джемейка, Н Рі; С. Павленко, Нью Йорк; пані В. Слободів, п-во Дарморхвалі, пані А Пиповарів, Джемейка

По $5.00: В Мевх, Стегер, Ід.; пані Л. Зор, Сисеро, Ід., пані О. Іванюк, Вудгейвен, Н Рі; Г. Великорндко, Трентон, Н. Дж. пані Г. Федик, Гелисвуд, Л АЯ; пані А. Сиденко, Джемейка; А Кулко, Джемейка; В. Кукрінський Джемейка, п-на О. Самойлович, Ричмонд Гіл, Н Рі.

По $3.00: Т Кульбіда, Бруклин, Н Рі

По $2.50: Пані О. Довбня, Трентон, Н. Дж; В Заклинський, Нью Йорк

По $2.00: В. Скіцц, Донелен, Н Дж.; пані Гошовський

Пожертви канонсами до Бібліотеки Колегії.

Високопреподобний о. Архимандрит Петро Опаренко, Бриджпорт, Коні., ЗДА, подарував до Бібліотеки Колегії Св Андрея десять примірників своєї книжки „СУД БОЖИЙ", вартості $250.00. Вперед. о. Авторові щиросердечна подяка й побажання, щоб Господь Бог нагородив його добрим здоровлям, щоб своїм писанним він міг дальше збогачувати нашу літературу.

Усім жертводавцям і збирачам на Будівельний Фонд Колегії щира подяка!

(Далі буде)

Адреса: Колегії:

А д р е с а К о л е г і ї:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4,

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ СОБОР СВ. ПОКРОВИ В ВІННІПЕГУ

Порядок Різдвяних Богослужень 1964 Р. Б.

6-го січня — Понеділок — Навечір'я Різдва Христового. Свят Вечір.

Св Літургія — год. 10 ранку.
Вечірня — год. 5 вечері
Радіопередача по радіо СКСВ на хвилях 1050 — на Свят Вечір
Співає Соборний Хор під управою п. В. Пилюка Різдвяний привіт скаже Настоятель Собору — о. Іван Стус.

7-го січня — Вівторок — Різдво год. 6.30 ранку.
Утреня — год. 7.30 ранку.
Св Архиерейська Літургія (з колядками) — год. 8.30 ранку.
Архиерейську Св Літургію відслужить Преосв. Владика Борис в сослуженні Настоятеля Собору, о Івана Стуса та о. Дивкова О Сорочука.

8-го січня — Середа — Собор Пресвятої Богородиці.

Утреня год 9 ранку.
Св Літургія — год. 10 ранку.

9-го січня — Четвер — Св. Первомученика Стефана.

Утреня - год. 9 ранку
Сс. Літургія — год 10 ранку.

12-го січня — Неділя по Різдві — Сс. Богоотців.

Зустріч Блаженнішого Владики Митрополита в Соборі — год. 9.30 ранку.
Архиерейська Св Літургія — год. 10 ранку
Св. Літургія з колядками буде передана по радіо СКУ на хвилях 580 - від год 11-ої до год 12-ої

Цю Архиерейську Св. Літургію відслужить Блаженнішний Владика Митрополит Ісаіяон в сослужении Настоятеля Собору — о І Стуса Владика Митрополит скаже з цієї нагоди по радіо до вірних свое привітальне Новорічне Слово Співатиме Соборний Хор під управою п В Пилюка Після Св Літургії в Соборній залі відбудеться „СВЯТА ВЕЧЕРЯ", на яку запрошуємо всіх соборян та гостей.

Під час „СВЯТОЇ ВЕЧЕРІ" присутні соборяни та гості матимуть можливість побачити о год. 12.30 по пол ТЕЛЕВІЗІЙНУ-РІЗДВЯНУ ПРОГРАМУ з Соборів, яку передавтиме телевізійна станція „канел 7" Для цього буде вирентовано ту той час телевізора, якого буде застановлено в Соборній залі, щоб цей спосіб дати нагоду всім присутним на „Святій Вечері" побачити цю багату програму, в якій беруть участь Діти Недільної Школи під управою п. Ярослава Каптія, Соборний Жіночий Хор ім ки Ольги під управою п-ні І. Мельник і Соборний Церковний Хор під управою п В Пилюка Різдвяний привіт скаже Настоятель Собору — о Іван Стус

13-го січня — Понеділок.

Вечірня і Новорічний Молебень — год. 7 вечі

14-го січня — Вівторок.

Новий Рік Обрізання Господнє
Іменіе Св. Василія Великого — год. — Едмонтон о год. 7.30 вечора
10.30 год вечера. Велике Повечір'я Всенічна.

7-го січня, вівторок: РІЗДВО Господа нашого Ісуса Христа:

Північна Служба: о год. 12.05 почнеться Свята Божественна Литургія, яку відслужить Високопреосвященний Владика Андрей в сослужении Отців Настоятелів Катедри

Північна Різдвяна Служба передаватиметься із Катедри Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні через радіеву станцію CI-Еф-Сі-Боблю-КЕМРОВІ, о год 12.05 на Різдвяну Північну Службу передамо для Вірних Західної Єпархії УГПЦ з тим розумінням, Господа нашого Ісуса Христа.

Велике Повечір'я з Літією — що не всім Вірним можливо буде бути на Богослужбах у своїх Церквах. Просимо Вас слухати наше Різдвяну радіопередачу, а коли Ваша ласка, просимо Вашої щирої Молитви, що її просимо вислати на адресу

Ukrainian Gr.-Orthodox Parish of St. John
10951—107 Str. Edmonton, Alta.

Рання Різдвяна Служба:
8.00 год рано: Всенічна
9.30 год. рано. Свята Божественна Літургія.

8-го січня, середа: Собор Пресвятої Богородиці.
9.00 год рано: Утреня.
10.00 год рано Свята Божественна Літургія

9-го січня четвер: Сс. Первомученика Стефана:
8.00 год рано: Утреня.

Субота, 18 січня — Навечерія Богоявлення.

9.30 рано - Служба Божа й Водосвятя.
5.30 вечером — Освячення Води.
6.30 СВЯТА ВЕЧЕРЯ Катедральної Парафії з святочною програмою і співом колядок і щедрівок.

Неділя, 19 січня — Богоявлення (Йордань).

9.00 рано — Велике Повечір'я.
10.00 - Архиерейська Служба Божа.

Понеділок, 20 січня — Собор св. Івана Хрестителя.

9.30 рано Служба Божа.

РІЗДВЯНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ ЧЕРЕЗ РАДІО

З Благословенства Блаженнішого ІЛАРІОНА Митрополита Вінніпегу і всієї Канади в Різдвяну Ніч з 6-го на 7-го січня 1964 року о год. 12-ій ночі (час централ стендерті), буде передане Різдвяне Богослужение з Української Православної Церкви в Принс Альберт, Саск через Радіостанцію СКВІ на хвилях 580

Богослужения відслужить Парох Громади Високопреп. о. Прот. Юрій Турканський, а співатиме церковний хор під управою п. Михайла Гуменюка.

Вислухайте цього року Різдвяне Богослужения, та складіть Ваш дар на покриття коштів Радіопередач.

Пожертви просимо надсилати на адресу:

UKRAINIAN GR-ORTHODOX CHURCH
305 — 6th St., East,
Prince Albert, Sask.

Прот. Юрій Турканський, парох.
Теодор Пасмурюк, голова.
Михайло Кіндрачук, секретар.

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНА КАТЕДРА СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ В ЕДМОНТОНІ

Розподіл Богослужень в часі Різдвяних Свят в Катедрі Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні:

6-го січня, понеділок: У Навечір'я Різдва Христового надається Різдвяна Радіопередача з Різдвяним словом Високопреосвященішого Владики Андрея і колядками у виконанні Катедрального Хору під управою проф. Ол. Єфіпочика з родинної станції CI-Еф-Еф-Ел — Едмонтон о год. 7.30 вечора 10.30 год вечера. Велике Повечір'я Всенічна.

7-го січня, вівторок: РІЗДВО Господа нашого Ісуса Христа:

Північна Служба: о год. 12.05 почнеться Свята Божественна Літургія, яку відслужить Високопреосвященний Владика Андрей в сослужении Отців Настоятелів Катедри

Північна Різдвяна Служба передаватиметься із Катедри Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні через радіеву станцію CI-Еф-Сі-Боблю-КЕМРОВІ, о год 12.05 на Різдвяну Північну Службу передамо для Вірних Західної Єпархії УГПЦ з тим розумінням, Господа нашого Ісуса Христа.

Велике Повечір'я з Літією — що не всім Вірним можливо буде бути на Богослужбах у своїх Церквах. Просимо Вас слухати наше Різдвяну радіопередачу, а коли Ваша ласка, просимо Вашої щирої Молитви, що її просимо вислати на адресу

Ukrainian Gr.-Orthodox Parish of St. John
10951—107 Str. Edmonton, Alta.

Рання Різдвяна Служба:
8.00 год рано: Всенічна
9.30 год. рано. Свята Божественна Літургія.

8-го січня, середа: Собор Пресвятої Богородиці.
9.00 год рано: Утреня.
10.00 год рано Свята Божественна Літургія

9-го січня четвер: Сс. Первомученика Стефана:
8.00 год рано: Утреня.
10.00 год. рано: Свята Божественна Літургія
Ієрархія Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Блаженнішого Митрополита ІЛАРІОНА, Високопреосвященішого Архиепископа МИХАЙЛА й Преосвященішого Єпископа БОРИСА Світу Консисторію УГПЦ та її Президію, Всевечне Духовенство, Український Народ, Вірних Української Православної Церкви та всі наші Організації та Інституції з їхним Членством та Проводами поздоровляємо з Святом Різдва Христового та Новим 1964 Роком!

о. Прот. Ол. Хом'як.
о. Дм. Лучак.
Настоятелі Катедрі Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні.

Порядки Богослужень: ПІДВИННІЗЬКА ОКРУГА

СІЧЕНЬ

5 Неділя — Поплар Парк,
6 СВЯТ ВЕЧІР — Божевір —
Велике Повечір'я, год 10 веч.
7 РІЗДВО Кемора Транскона, год 12 ноч, Гомор, год 9 рано, Дуфрост год 7 рано, Пембіна год 10 рано
8 Собор Пресв Богородиці — Плазент Говм, Стед
12. Неділя Селкірк, Божевір.
19 Неділя — Йордан — Кемора, Транскона, Гомор, Дуфрост
26. Неділя - Кенора, Поплар Ґлд, Гомор.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОРИЧУКА

СІЧЕНЬ

5. Неділя Св. Отців - Йорктон
6. Понеділок Свят Вечір — Йорктон О годині 10-ій вечером початок Різдвяної Відправи
7. Вівторок РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Йорктон Св Літургія о год. 12 05 ночі Святого Вечора.
8. Середа Собор Пресв. Богородиці — Йорктон
9. Четвер Первомученика Стефана — Горлич
12. Неділя по Різдві Христовім — Брокетон
14. Вівторок Новий Рік — Райн
18. Субота Навечерія Богоявлення Йорктон Св Літургія Вел. Водосвятя
19. Неділя Богоявлення — Йорктон. Початок відправи годинка 9-та рано Велике Йорданське Водосвятя
26. Неділя по Йордані — Райн

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА

СІЧЕНЬ

5 Неділя - Кемсек
6 РІЗДВО - Мазепа
8 Собор Пресв. Богородиці — Кемсек
9 Степана — Квадер
12 Неділя — Сторіновей
14 Новий Рік — Домівка
18 Субота — Кемсек
19 Неділя Йордан — Мазепа
26 Неділя — Домівка

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-8647

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

СІЧЕНЬ

5. Неділя. Св Михаїла 121 Стр. 129 Ave
6 Святий Вечір 11 год. веч. Св. Михаїла
7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ Св. Андрія 75 стрит і 99 Евеню
12 Неділя — Св Андрія
14. Новий Рік — Св Михаїла
18. Щедрий Вечір 7 год Вечірня і Освячення Води Йорданської — Св. Михаїла
19 Йордан — Св. Андрія
26 Неділя Св Михаїла

Address: 8541—89 Str.
Edmonton, Alta. Tel: 466-8854.

о. І. Г. ГИКАВИЙ

СІЧЕНЬ

5 Неділя Вайлінґдон
7. Вівторок РІЗДВО, — Ендру 6 год рано
8 Середа. Собор Пресв Богородиці Лужане

9. Четвер, Стефана Первомуч. — Боріяш
12. Неділя — Ендру
14. Вівторок, Новий Рік — Завала
18. Субота, Щедрий Вечір, Велике Освячення Води, Лужани 8 год. веч., Прут 9 год. вечера
19. Неділя, Йордан — Вилінгтон 6 год. рано, Ендру 9 год. рано
20. Понеділок, Собор Івана Хрестителя — Гемлин
26. Неділя — Лужани
Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
СІЧЕНЬ
5. Неділя — Пайн Ривер
7. Вівторок, РІЗДВО — Етельберт
8. Середа — Гарленд (Собор Пр. Богородиці 2-й день Різдва Хр.)
9. Четвер — Вежай (3-й день Різдва Христового)
12. Неділя — Етельберт
14. Вівторок, Пайн Ривер (Новий Рік)
19. Неділя — Драй Ривер (Йордан-Богоявлення)
26. Неділя — Етельберт
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 8264

о. С. ГРЕДІЛЯ
СІЧЕНЬ
5. Неділя — Мейбридж
7. Вівторок, РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Гаєс
8. Середа, 2-ий день Різдва — Стінен
9. Четвер, 3-ій день Різдва — Сван Плейн
12. Неділя — Денфінґ
14. Вівторок, Новий Рік — Арран
19. Неділя, Йордан — Норквей
20. Понеділок, Св. Івана Хрестителя — Гаєс
26. Неділя — Сван Ривер
Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
СІЧЕНЬ
5. Неділя, св. От — Вернон
7 Вівторок, РІЗДВО — Вернон
8. Середа, Собор Бог. — Кемлупс
9. Четвер, Св Стефана — Вернон
12. Неділя — Вернон
14. Вівторок Новий Рік — Вернон
18. Субота, Водохреш. 10 год. ран. — Вернон
19. Неділя, Йордан — Вернон
20. Понеділок Св. Ів. Хр. — Вернон
26. Неділя — Келовна
Address: 2802-42 Ave. Vernon, B. C. Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
СІЧЕНЬ
5 Неділя перед Різдвом Хр. — Робзин
6 Понеділок Навечір'я Р. Хр. з 11-ої ночі Велике Повечір'я — Робзин
7. Вівторок РІЗДВО ХРИСТОВЕ 9-та рано — Гренльв'ю
8. Середа Собор Пресв. Богор. — Топорівці
9. Четвер Св. Первомуч. Стефана — Шел Велей
12. Неділя — Росея
14. Вівторок Новий Рік — Шортлейя
18. Субота, Навечір'я, Богоявлення Свячена Вода — Микнат
19. Неділя Богоявлення (Йордан) Свячена Вода — Петлюра
20. Понеділок Собор Івана Хрестителя — Освячена Вода — Ленерд
29. Неділя — Зелена
Robin, Man.

о. Ст. ЗУБАКА
СІЧЕНЬ
5 Неділя — Крідор
6 Понеділок, Святий Вечір — 11 год. веч. — Геффорд
7. Вівторок, РІЗДВО — Вілкн
8. Середа, Богородиці — Редфіл
9. Четвер, Степана муч. — Геффорд
12. Неділя — Редфіл
14. Вівторок, Новий Рік — Крідор
19. Неділя, Йордан — Геффорд
26. Неділя — Вілкн
Address: Box 165, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. М. КРИТЮКА
СІЧЕНЬ
5. Неділя — Гадсон Бей
7 Вівторок РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Мелфорт
8. Середа. Собор Пр. Богородиці — Громлів (північна)
9 Четвер Св Ап Первомуч.
Стефана — Брукссбі
12. Неділя — Ераул
14. Вівторок, Новий Рік — Ендевор
18. Субота. Щедрий Вечір. Освячення Води: 11.00 год. рано — Брукссбі 2.00 год. по пол. — Мелфорт
19. Неділя. Йордан. Богоявлення Господнє — Громлів (північ.)
26. Неділя — Громлів (над річкою)
Address: Box 1418, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛИША
СІЧЕНЬ
4 Неділя — Арбакка Св. Миколая
7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Вайта
8. Собор Пресв. Богородиці — Сандаві
9. Св. Ап. Первомуч. Стефана — Сеньків
12. Неділя — Арбакка Св. Ап. Петра й Павла
14. Новий Рік — Сірко
19 Богоявлення — Вайта
26. Неділя — Сандаві
Box 46, Vita, Man. Tel. 6-34-62.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
СІЧЕНЬ
5. Неділя — Сангуар
7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Вестлок
12. Неділя — Річмонд Парк
19 Йордан — Сібе Біч
26. Неділя — Барсед
Address: Westlock, Alta, Box 802, Tel. 342-3746

о. ІВАН МЕЛЬНИК
СІЧЕНЬ
1. Неділя — Сенці Лейк
7. РІЗДВО ХРИСОВЕ — Оквборн
8. Собор Пресв. Бог. — Сенці Лейк
9. Св. Перв. Стефана — Енгусвілл
14. Вівторок. Новий Рік — Січ
Address: Oakburn, Man. Box 12 Tel. 836

о. М. ОЛЕСІЮКА
СІЧЕНЬ
5. Неділя — Денфінґ Ривер
6. Понеділок, Свят Вечір год. 11.30 ночі Всенічня — Денфін
7. Вівторок РІЗДВО Ісуса Христа — Сифтон
8. Середа. Собор Пресвятої Богородиці — Кінгсмір
9. Четвер. Св. Ап. Первомуч. Стефана — Косін
12. Неділя — Валей Ривер
14. Вівторок. Новий Рік. Обрізання — Васяна Ред. — Гінберт Плейнс
18. Субота. Щедрий Вечір. Вечірня і Велике Освячення Води в год. 6.00 вечора — Гінберт Плейнс
19. Неділя. Йордан — Богоявлення Водохреща. Служба Божа по радіо. Станція СІ-КЕР-ДІ-ЕМ Давфін, Ман., від год. 11.00 рано до 12-ої 15 хв. — Давфін
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
СІЧЕНЬ
5. Неділя — Інсінгер (м.)
7. Вівторок РІЗДВО — Подор (м)
8. Середа. Соб. Пр. Богородиці — Подор (за рікою)
9. Четвер. Св Стефана — Мазюрець
12. Неділя — Вестбрук
14. Вівторок. Св. Васяя (Новий Рік — Theodore, Sask. Tel. 88.

о. Я. РИБАЛКИ
СІЧЕНЬ
5. Неділя — Безіс
7. Вівторок РІЗДВО — Смокі Лейк — Вільям
8. Середа — Спелен
9. Четвер — Давфінг
12. Неділя — Ворспайт
14 Вівторок — Едванд
Address: Smoky Lake, Alta. Box 308

о. В. СЕНИШИНА
СІЧЕНЬ
5. Неділя — Вонда, Саск.
6. Понеділок. Свят. Вечір, — Мус-Джав
7. Вівторок РІЗДВО — Кенділк
8. Середа. Соб. — Прінсйт
12 Неділя — Кіндерслей
14. Вівторок — Окен (Новий Рік)
18. Субота. Водохреш. Інститут ім. П. Моґнан
19. Неділя — Йордан — Мічем
26. Неділя — Вонда
9. C. Latham Place, Saskatoon, Sask. Home tel. 343-7990. Office 653-1964.

о. В. СЛЮЗАРА
СІЧЕНЬ
5. Неділя — Кінора
7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Кінора
8. Собор Пресв. Богородиці — Бюкенен
9. Св. Прівич. Стефана — Рама
12. Неділя — Стерджес
14. Новий Рік — Кінора
19. Неділя. Йордан — Рама
26. Неділя — Канора
Canora, Sask., Ph. 563-5158

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
СІЧЕНЬ
5 Неділя — Лек Ла Біш
7 Вівторок РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Крейтенд
8 Середа Собор Богородиці — Сандаві
9. Четвер. Первомуч. Стефана — Тріен
12. Неділя — Атабаска
14. Вівторок. Новий Рік — Гіфорд
19. Неділя. Йордан — Ст. Пал (Освячення Води)
20 Понеділок. Собор Івана Хрестителя — Боїв (Освяч. Води)
26. Неділя — Вондерінґ Ривер
УВАГА! По 19-ім січні священик буде відвідувати парафіян з освяченою водою, освячуючи їх доми
УВАГА! Є можливість що цей порядок може бути ще змінений після друку. Вірні хай питають своїх зарядів про точність дати коли в них буде Богослужения
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
СІЧЕНЬ
5. Неділя перед Різдвом Хр. — Гарнсторн
6. Понеділок. Св. Вечір. — Кедворт, 10.30 ночі
7. Вівторок. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Вакав
8. Середа. 2-ий день Різдва Хр. — Лейбн
9. Четвер. 3-ий день Різдва Хр. — Едвол Крік
12. Неділя Св Богоотців — Ст. Джулієн
14. Вівторок Св. Васяя. Укр. Н. Рік — Альдена
18. Субота. Навеч Богоявлення — Вакав (Осв. Води)
19. Неділя. Йордан — Водохреща — Кадворт 8 год. Р.
20. Понеділок. Ів. Хрестителя — Смеге 9 год. Р. (Осв. Води)
26. Неділя по Йордані — Вакав
Address: Box 4. Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
СІЧЕНЬ
5. Неділя — Толстой
7. Вівторок. РІЗДВО 8 год. — Гарденгтон: 10 год. — Толстой
8. Середа 2-ій день Різдва — Гарденгтон
12. Неділя — Серго
14. Вівторок. Новий Рік 8 год. — Толстой; 10 год. — Гарденгтон
19. Неділя. Йордан 7.30 — Гарденгтон; 8.30 — Толстой
10 год Роза
26 Неділя — Гарденгтон
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА
СІЧЕНЬ
5. Неділя — Редвотер
7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Торгард. Раніша Відправа і Служба Божа від 11 год. Святого Вечера
Редвей від 9 год. рано. Всенічня і Служба Божа
8. Середа Собор Пресв. Богор. — Ерґімонт
9. Первомуч. Стефана — Восетна
12. Неділя — Янобрук
14. Вівторок. Новий Рік — Федора
18. Субота. Велике Освячення Води: Янобрук від 11 год. перед пол. Торгард, від 12.30 год. по пол. Ерґімонт, від 2 год. по пол. Восетна, від 3.30 по пол. Редвей, від 5 год. по пол.
19 Неділя. Богоявлення Господнє — Редвотер
26. Неділя — Редвей
Box 128, Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
СІЧЕНЬ
5. Неділя — Норт Бетлефорд
7. Вівторок РІЗДВО 11-та год. Різдвяна Утреня: 12.30 Служба Божа по радіо — Норт Бетлефорд;
5-то год. ранку Різдвяна Відправа — Вигінз
8. Середа. Собор Пресв. Богородиці — Гласгін
9. Четвер. Первомуч. Степана — Вігар
12. Неділя — Медов Лейк
13. Понеділок, Звіщення Старого Року — Вселічна о год. 7 вечера в Норт Бетлефорд
14. Вівторок. Новий Рік — Гелерей
18. Субота, Щедрий Вечір — Велике Освячення Води о год. 5 ранку — Вігар;
о год. 9.30 ранку — Гласгін
19. Неділя, Йордан — о год. 4 ранку — Вигінз;
о год. 8 ранку — Норт Бетлефорд
20. Понеділок, Собор Івана Хрестителя о год. 9 ранку — Медов Лейк.
26. Неділя — Гласгін
УВАГА: Проситься всю Округу Норт Бетлефорд слухати ССлужбу Божу у Різдвяну Ніч по радіо „С. Джей. Ем. Бі. П Кей, Сі о год. 12.30 ночі. Також проситься посилати свої пожертви на покриття коштів до Церковного Заряду Норт Бетлефорд.
Address: North Battleford, Sask. 872—105, St. Ph. 44[illegible]

о. І. ШЕВЦЯ
СІЧЕНЬ
5. Неділя — Вірдель
6. Понеділок Навечір'я Різдва — Велике Повечір'я 8.30 вечорі, Вірдель
7. Вівторок, РІЗДВО — Шивмен
8. Середа: Собор Пр. Бог. Кадет
9. Четвер, Степана — Нівавін
12. Неділя — Сенбург
14. Вівторок Новий Рік — Вірдель
Address: Wainwright, Sask. Ph. 406.

о. Г. УДОДА
СІЧЕНЬ
5. Неділя — Тофнея
6. Понеділок, Навечірня Різдва Христового — Фовм Лейк. Поч 10.30 ранку
7. Вівторок, РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Шіго (м.) Поч. 11-та год. веч
Вишарт — поч. 9.30 ранку
8. Середа, Собор Пресв. Богородиці — Едмор
9. Четвер. Св. Первомуч. Степана — „Коло Жучників"
12. Неділя — Вишард
14. Вівторок, Св. Василія, Новий Рік — „Коло Сталників"
18. Субота. Навечірня Богоявлення — Шіго (м.) Поч. 10.30 ранку Велике Освячення Води
19. Неділя, Богоявлення — Фовы Лейк. Велике Освячення Води. Поч. 9.30 ранку
20. Понеділок, Собор Івана, Хрестителя — Вишард
26. Неділя — Шіго (тов.)
Address: Sheho, Sask., Box 82. Tel. 21.

о. А. ХРУСТАВКИ
СІЧЕНЬ
5 Неділя — Моркекб
7. Вівторок, РІЗДВО Г. Н. Ісуса Христа — Мирнам
8. Середа Собор Пресв Богородиці — Слава пол.
9. Четвер. Степана Первомуч. — Мусґдора
12 Неділя — Лужани-Топорівці
14. Вівторок. Новий Рік — Бросов
19 Неділя Св. Богоявлення — Мирнам
20 Понеділок Собор Св. Ів Хрестителя — Слава пів.
26 Неділя — Лойдмінстер
Address: Box 87, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
СІЧЕНЬ
5. Неділя — Торсбі
7. Вівторок, РІЗДВО ХРИСТОВЕ, 12-та год. ночі — Калмар
11.30 ранку — Онова
8 Середа, Собор Пресв. Богородиці — Брудерґайм
9. Четвер. Первомуч. Стефана — Пено
12 Неділя — Кемроз
14. Новий Рік — Катвін
19. Неділя, Йордан-Водохреща — Калмар
20 Понеділок, Собор Івана Хрестителя — Торсбі
26 Неділя — Пено
Address: 9530—109 Avenue, Edmonton, Alta. Ph. GA 2-3053.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLI. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го СІЧНЯ, 1964. WINNIPEG, MAN., JANUARY 15, 1964. ЧИСЛО (1008) 2

ПАТРІЯРХ ЗУСТРІВСЯ З ПАПОЮ

ЄРУСАЛИМ. — У неділю 5 січня ц. р. папа Павло VI зустрівся з Константинопольським патріярхом Атенагорасом І. Зустріч відбувався в арабській частині Єрусалиму й тривала 40 хвилин. Це від часів 15-го століття перша зустріч Римського папи з Константинопольським патріярхом.

Під час відвідин Палестини папа Павло VI найдовшу промову виголосив у понеділок 4 січня у Вифлеємі — на дві головні теми: „Єдності Християнства" і „світового миру". (Радіовісті СІБСі 6. І. 1963).

У Палестині відбулися три зустрічі папи з патр. Атенагорасом — дві передбачені: одна ввечері 5 січня, друга вранці 6 січня, третя (6 січня) непередбачена, при зустрічі на вулиці, в Єрусалимі, — вони подали одну одному руки й розмовляли 10 хвилин. Папа й патріярх Атенагорас видали спільний комунікат (Ассошейтед Пресс" 6. І. 1964). (Цей комунікат буде опублікований у черговому числі „Вісника"). **При зустрічі папа Павло й патріярх Атенагорас поцілувалися** (Ассошейтед Пресс" 7. І. 1964).

ВАТИКАН ВИЯСНЮЄ

ПОЇЗДКА ПАПИ В ПАЛЕСТИНУ ПОЛІПШИТЬ ВІДНОСИНИ МІЖ КАТОЛИКАМИ Й ЖИДАМИ

КЛОПОТИ ПАПИ З ПРИВОДУ ЗАЯВИ ВАТИКАНУ, ЩО ЖИДИ „НЕ ВИННІ В УБИВСТВІ ХРИСТА"

„Паломництво папи Павла VI до Святої Землі розглядалося ватиканськими офіційними чинниками в неділю (29 грудня 1963 р., — р. В.) як більша заохота для світового собору (II Ватиканського) у справі дискутованого (цим Собором) документу у справі антисемітизму", — Інформує щоденник Ассошейтед Пресс" (29. 12. 1963).

Зустріч папи з провідниками Ізраїля

Цей же щоденник далі інформує:

„З джерел Ватикану сказано, що зустріч папи з провідниками Ізраїля під час його паломництва (в Палестину) буде служити живим підкресленням того римо-католицького погляду, що жиди не були „деїцидистами" (убивниками Бога-Христа). Цей погляд був знову висловлений у цьому документі, що його передложив (кардинал Беа на припорученння папи) світовому (католицькому. II Ватиканському) соборові на його другій сесії восени 1963 р. Але цей собор покинцо відложив його з зробив перерву, не займаючись ним (резолюцією про жидів).

Щоденник „Southam News Service" 6. І. 1963 повідомив, що під час папських відвідин Ізраїля „папу Павла запросив президент Ізраїля, Зальман Шізар, до себе до міста Мегіддо, збудованого царем Соломоном, і привітав (папу) старовинним жидівським благословенням:

„Будь благословен у своєму прибутті".

Сподіваються, що побут папи в Ізраїлі наклонить Собор ухвалити документ про жидів

Вищезгаданий щоденник подає, на основі офіційних ватиканських джерел, ще таку інформацію:

„Паломництво папи Павла (до Палестини) 4—6 січня (1964), як сподіваються, буде служити йому сильним і драматичним аргументом (для Ватик. Собору), щоб цей документ (про жидів) був ухвалений Собором на чергових його зборах — у вересні" (1964).

З.Р.В. — Папа Іван XXIII доручив ватиканському Секретаріятові Сприяння Єдності Християнства під проводом кардинала Августина Беа — голови, і монсінйора Джонсона — секретаря — створити документ (Закінчення на стор. 2-й)

Обвинувачення з СССР

Брати Ковальчуки будуть захищатися

Совєтська газета „Труд" у Москві обвинуватила двох Миколу й Сергія Ковальчуків (вони — брати) в тому, що вони, мовляв, під час німецько-гітлерівської окупації України брали участь у мордуванні 5000 жидів під час ліквідування гетта в Любліні на Волині та пограбували майно цих жидів.

Брати Ковальчуки, які перебувають в США, передали цю справу адвокатові в Філядельфії, щоб він „поробив заходи для очищення їхнього імені".

Подаючи-вістку про це, „Да Джювіш Пост" (19. 12. 1963) стримано висловився, що брати Ковальчуки, мовляв, „голословно заперечили".

З.Р.В. — На якій основі „Труд" обвинуачує братів Ковальчуків — вищезгадана жидівська газета не подала.

Зустріч патріярха з папою

Патріярх радить папі включитися в боротьбу з тиранією

„Ватикан сьогодні (30 грудня 1963 р.) виявив, що Константинопольський патріярх Атенагорас запропонував 28. 12. 1963 папі Павлові скликати конференцію провідників усіх Християнських Церков, щоб обговорити спільний плян поборювання атеїзму й тиранії та зберігання світового миру", — передає з Ватикану кореспонденція американського щоденника (Закінчення на стор. 2)

З Катанії на Колегію Св. Андрея

ПРИКЛАДИ ЖИВИХ ПАМ'ЯТНИНІВ

У „Віснику" за 15-го вересня 1963 року, на редакційній сторінці, була надрукована глибокого змісту стаття п.з. „ЖИВІ ПАМ'ЯТНИКИ", в якій було обговорене й вияснене велике і тривале значення та користь з фундацій на просвітні, релігійні та добродійні цілі. Між іншим було сказано, що такі фундації, це немов живі пам'ятники як для самих жертводавців, так і для тих, в імені яких вони були створені.

Під час теперішньої кампанії на Будівельний Фонд Колегії вже багато жертводавців зложили більші й менші суми і так увіковічнили свою пам'ять. Але під оглядом фундацій, то одиноким дотепер був п. Юрко Котелко, з Ст. Боніфас, Ман. (в сусідстві Вінніпегу), який минулої весни пожертвував $5000.00 на основання „Стипендійної Фундації Юрія О. Котелка", з якої щорічний прибуток буде йти на стипендію для православної дівчини-студентки, яка буде навчатися в Колегії та яка задовольнить ті вимоги, якими стипендія зумовлена.

Але сьогодні п. Ю. Котелко вже не одинокий. Недавно отримано зголошення на дві нові фундації, які, як своїм розміром — сумами, так і призначенням чи наміром дійсно заслуговують на велике відзначення. Цими фундаціями, в черговому порядку їх отримання, є такі:

СТИПЕНДІЯНА ФУНДАЦІЯ ІМЕНІ ЕВГЕНА ШЕМЕЛЮКА
(по-англійськи: **Eugene Shemeluck Memorial Scholarship**).

У містечку Смокі Лейк, Алта., живе широковідома родина Михайла і Анастазії Шемелюків. Михайло Шемелюк — це один з того малого числа українців у Канаді, що виключно своїми власними силами осягнув поважного ступення в науці і зайняв видне становище в громадському житті. Його батьки приїхали до Канади з села Волковець, повіт Борщів, Галичина, в 1912 році, й осілися на фармі в околиці Етельберт, Ман. Михайло мав велику охоту до науки, але будучи дома найстаршим із хлопців, мусів помагати батькові на фармі, хоч йому тоді було лише чотирнадцять років. Впродовж дальших кількох років працював удома, а потім між чужими, заробляючи по $20.00 місячно. З такої мізерної платні було трудно зложити гроші на науку, а все ж таки при сильній ощад-
(Продовження на 3-й стор.)

З телевізії

„ТИХІ РЕЛІГІЙНІ РОЗДУМУВАННЯ"
Перша політична промова в програмі

У телевізійній програмі у Вінніпезі „Тихі релігійні роздумування" першу політичну промову (замість релігійного слова й молитви) виголосив рабин Фредман з Вінніпегу в неділю 5 січня ц. р. Він говорив на тему етнічних груп у Канаді та „двокультуралізму" й „багатокультуралізму".

Бл. п. Отець Євген Приступа

У п'ятницю 27-го грудня 1963 року, у Ванкуверi, Б.К., упокоївся в Бозі Священник Української Греко-Православної Церкви, Отець Євген Приступа.

Покійний народився 10-го квітня 1902 року в Тударковичах сокальського повіту, в західній Україні. У місяці травні 1924 року, одружився з Марією Шелюк. У них була одна дочка — Мирослава. Дружина Покійного і дочка померли в 1942 році. Священичі свячення прийняв у Нью-Йорку, Америка — в сан Диякона 19-го червня, а в сан Священика 21-го червня 1943 року.

В Української Греко-Православній Церкві Покійний працював від 1954 року. Він обслуговував ряд Громад в Саскачевані, а у вересні цього року був призначений на Громади Егезі й Мишон Сіті в Британській Колюмбії. Переїхавши в Б.К., Покійний замешкав у Ванкуверi.

У жовтні, 1963 року, Отець Євген тяжко захворів, і в цій своїй недузі упокоївся.

Похоронні Відправи відбулися у Ванкуверi, в понедiлок і вiвторок 30 і 31 грудня, під проводом Прот. О. Хом'яка з Едмонтону.

Покійного о. Євгена Приступу поховано на „Форест Лови" цвинтарі у Ванкувері. Похоронні заряджения поробив Прот. П. Сацевич та його Добродійка з поміччю оо. П. Бляжука й Н. Мороза, бо ж Покійний о. Євген, по смерті дружини й дочки, був осамітнений.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Реформа календаря

Ватикан за співпрацею з ОН

Провід Католицької Церкви не вдоволений своїм теперішнім (григоріянським) календарем. На теперішній всекатолицький Собор (II Ватиканський) було внесено проект (ще на першій сесії Собору — восени 1963 р.) змінити календаря так, щоб свята випадали завжди цього самого числа в році.

Члени Собору поробили деякі поправки до цього Собору, і проект прийнято. Але Ватикан не має замiру пробувати вводити в життя цей проект, а сподівається, що зробить це Організація Об'єднаних Націй із співпрацею церковних авторитетів.

Поїздка папи...

(Закінчення з 1-і стор.)

сіньора Йогана Віллебрандса — секретаря, щоб він виготовив проект документу, в якому Католицька Церква стала б на такому становищі, що „жиди не винні в замученні Христа". Зміст цього проекту був даний на розгляд жидівським провідникам. Після того кардинал Беа, за згодою папи Павла VI (бо Іван XXIII у міжчасі помер) предложив цей проект на ухвалення другою сесією II Ватиканського Собору, але 2-га сесія Собору відмовилася займатися цією справою, і її відложено на вересень 1964 р. Жиди, які вже наперед були подякували папі Павлові VI в Соборові, були розчаровані й схвильовані таким поступком Собору, а сам папа, як видно, почував себе в клопітливому положенні. У жидівській пресі появилися хоч стримані, але деякі холодні зауваження по адресі папи Павла VI — на основі споминів з 2-і світової війни. І так ось, на закінчення другої сесії II Ватиканського Собору 4 грудня 1963 р. папа Павло VI сказав, що „після багатьох міркувань" він рішився поїхати в Палестину, як паломник.

Що зустріч папи з провідниками Ізраїля під час паломництва була вже Ватиканом приготовлена заздалегідь і офіційно проголошена — це явище замітне.

Патріярх радить папі...

(Закінчення з 1-і стор.)

денника „Ассошіетед Пресс" (30. 12 1963).

Розмова патріярха Атенагораса і й папи Павла VI на Оливній горі

Далі, „Ассошіейтед Пресс" сповіщає:

„Це оповіщення пресового бюра Ватикану вийшло в зв'язку з повідомленим патріяршого престола в Істанбулі (Константинополі), що патріярх Атенагорас і папа на другий тиждень (перший тиждень січня 1964 р.) зустрінуться у Святій Землі на Оливній горі.

„Це буде на протязі 5 століть перша зустріч двох провідників цих двох релігій...

„У суботу (28. 12. 1963) 66-літній римо-католицький правитель (папа) прийняв митрополита Атенагораса (патріярший делегат митрополит Тіатіронський, — р. В.) на історичного значення авдіенції... як першого від 1472 р. патріярського висланця до Ватикану". (Митрополит Атенагора на цій авдієнції зручив папі пропозицію патріярха Атенагораса зустрітися з папою в Палестині).

З.Р.В. — Не було б несподіваною, якщо б папа погодився взяти участь у конференції провідників усіх Християнських Церков. Але щодо боротьби з тиранією — то ця пропозиція залишиться тільки неокресленою заявою, якщо патріярх і папа точно не вияснять, як вони слово „тиранія" розуміють, і не вкажуть на всі явища тиранії як у церковному, так і в світському житті, а зокрема, якщо не назвуть теперішніх тиранів їхніми іменами, — а цього вияснення обидва ці первоієрархи уникають.

МОСКВА. — На основі урядових статистичних даних з грудня 1963 р. населення СССР становить 224 мільйони 80 тисяч осіб.

БУЕНОС-АЙРЕС. — Тут помер (6. 9. 1963) 71-літній український православний священик Йосиф Макарчук. В.Й.П.!

Жиди й Кеннеді

Жиди протестують проти обвинувачення їх в убивстві Кеннеді

„В останньому тижні (перший тиждень грудня 1963 р.) у Торонті розповсюджено тисячі брошур, в яких замордування президента Кеннеді пов'язується з комуністами жидами", сповіщає вінніпезький часопис „Джовіш Пост" (12. 12. 1963).

Канадські жиди домагаються урядової акції

Вищезгадане повідомлення цей же жидівський часопис подав під заголовком „Канадські жиди домагаються урядової акції" (проти поширювання цього роду літератури).

„На масових зборах тут (у Торонті) запротестовано проти неспроможності уряду зробити відповідні заходи проти розповсюджування антисемітської, новонацістської очорнювальної літератури в Онтаріо впродовж минулого місяця" (Листопада, 1963 р.), інформує цей же жидівський часопис, і подає:

„Ці збори (протестаційні) скликані за почином „Союзу Жидівської Мужеської Організації Молоді", і вичислює низку світських жидівських організацій і синагог, які взяли участь у протесті.

Докори Християнським Церквам

Сидні М. Герріс з Канадського Жидівського конгресу сказав, що хоч є антисемітизм, то одначе „провідники Християнських Церков і політичні лідери помаленьку й безпечно мовчать собі".

З.Р.В. — Незабаром після того, як Кеннеді вбито, червоний диктатор Куби, Фідель Кастро, заявив, що Кеннеді плянував збройний напад на Кубу, щоб знищити владу Кастра. Президента Кеннеді вбив Освальд (національного походження його не подали) — прихильник Кастра. Поліція ще не встигла зробити Освальдові допит, як Дж. Руб.ністейн (зміна прізвище на „Рубі") убив арештованого Освальда на очах поліції, і таким чином перешкодив владі допитувати Освальда, щоб довідатися, чому він убив Кеннеді. Мабуть, на цій підставі згадані антисемітські брошури (зміст яких нам не відомий) пов'язують з жидами й комуністами замордування Кеннеді. Можливо, що антисеміти мають також на увазі справу расового походження диктатора Кастра.

Але проти цих антисемітських аргументів є такі докази: уряд през. Кеннеді був одиноким урядом не-жидівської держави, де було аж два міністри-жиди та багато осіб-жидів на відповідальних становищах в уряді та що жиди в значній мірі причинилися (побіч католиків, робітників і негрів) до обрання Кеннеді на президента; ЕфБіАй заявило, що між Освальдом і Рубінштейном „не було жодного зв'язку".

Суд над Рубінштейном призначений на лютий 1964 р. Його оборонятиме один з найвідоміших адвокатів Беллай (Belli).

РИМ. — Жиди в Римі кажуть, що в Курії (центральне управління Ватикану) є сильний спротив проектові, щоб II Ватиканський Собор уневинних жидів за замучення Христа. Жидів у Римі є 13,000. Це, поза Палестиною, найстарша у світі жидівська спільнота).

ПРИКЛАДИ ЖИВИХ ПАМ'ЯТНИКІВ

(Закінчення з 1-і стор.)

ності та скромнім способі життя він спромігся на те, що в грудні 1918 року записався як студент першого року в Рільничій Школі в Вінніпегу. Перейшовши успішно іспити після двох семестрів у тій школі, він вступив до Вищої Школи в Вінніпегу і там перейшов іспити з таким успіхом, що в вересні 1921 року, за дозволом Департаменту Освіти, став учителем в околиці Келд, коло Давфину. В наступних роках уся його увага була скерована на осягнення дальшої освіти. По скінченні учительської семінарії в Давфині і Саскатуні, він починає учителювати в Саскачевані з тим, що вліті учителював по околицях, а зимою ходив до університету в Саскатуні. Університетські студії закінчив 1929 року й здобув ступінь В.Ясе. В роках економічної кризи він переїжджає на стале перебування до Альберти й там продовжує свою вчительську працю. В 1941 році повертається до університету, цим разом в Едмонтоні, й там закінчує Рільничий Факультет 1943 року, після чого отримує посаду агронома з осідком в Смокі Лейк. На цій посаді він перебув поверх сім років і за той час, своїми порадами, поміг багато старшим і молодшим фармерам поліпшити своє господарство. Прикладом цього може послужити хоч би той факт, що два члени молодечої фармерської організації в його окрузі, Павловський із Спеден і Болтон з Ейбій, виграли першу нагороду на світових виставах у Торонто і Шікаго.

Залишивши працю агронома, він у 1951 році відкрив своє власне заведення чищення насіння, і остає його власником по нинішній день. Поза цим тепер знову вчителює, бо має до цього велике замилування. Свою любов до вчительства він завдячує тим ідеалам, що їх здобув в Інститутах П. Могили в Саскатуні і М. Грушевського (тепер Св. Івана) в Едмонтоні, яких він був колись питомцем, а тепер щедрим і заслуженим членом. І як учитель і як агроном, п. Михайло Шемелюк поза своїм урядовим займанням брав і далі бере живу участь у громадському та церковному житті.

Учителюючи в Спедден, Алта., він одружився з Анастазією Стельмащук, дочкою п-ва Ф. Стельмащуків, родом з села Яструбчі, повіт Сокаль, Галичина. Пані Анастазія Шемелюк є також учительською і довголітньою членкинею Союзу Українок Канади. Тепер учителює в Смокі Лейк, де поза іншi предмети викладає також українську мову. Також провадить церковний хор при Православній Церкві в Смокі Лейк та світський хор при місцевім Народнім Домі.

Бог нагородив п-во Шемелюків чотирма дітьми. Найстарший син Євген, відзначався великими здібностями в науці і вже в середній школі здобув велике число різних нагород і трофеїв. Поза здібностями в науці він відзначався також милою товариською вдачею та організаційними здібностями, про що свідчить хочби той факт, що на першому році його студій в Альбертійському університеті він був обраний головою студентської організації.

Великі надії покладали родичі на свого сина, великі надії покладали також усі ті, які Євгена знали, як з його успіхів у науці, так з його діяльности серед молоді (між іншим він п'ять років служив у церкві при священникові, а також два роки вчив старшу класу недільної школи), — але ті надії не сповнились, бо нитка життя Євгена нагло і трагічно урвалася: — купаючись з іншими хлопцями в річці коло Смокі Лейк, він потонув.

Докладний життепис бл. п. Євгена буде поданий у черговому числі „Вісника", а тут лише скажемо, що його батькові, п-ву Михайлу і Анастазiї Шемелюки, **пожертвували в його пам'ять п'ять тисяч долярів ($5,000.00) на фундацію, яка буде знана як „Стипендійна Фундація імені Евгена Шемелюка". Користати** з цієї фундації, тобто з її щорічного прибутку, зможуть студенти Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, які навчатимуться в ділянці гуманістики. Докладніші інформації щодо вимог, якими фундація буде зумовлена, та інші подробиці, будуть подані в Календарі Колегії за академічний рік 1964-65, а тут тільки додамо, що п-во Шемелюки погодились, що Колегія може зужити ці гроші на будову, але тільки з передумовою, що — як довго Колегія буде ці гроші виноснити, так і довго вона буде платити Ком.тетові Стипендій при Колегії 6 відсотків процентy кожного року на вищезгадану стипендію.

П-ву Михайлови і Анастазії Шемелюкам висловлюємо щиру дорогою щиросердечну подяку і признання, що вони в такий високодостойний, культурний і християнський спосіб увіковічнюють пам'ять свого Дорогого Сина, а одночасно допомагають Колегії саме тепер, коли вона потребує фондів на заплавлення решти належности будівничим та на устаткування різних приміщень Колегії. Хай Господь Бог нагородить їх та їх дітей ласкою Своєю Небесною, а Покійному Евгену хай сотворить Вічну Пам'ять!

ФУНДАЦІЯ БІБЛІОТЕКИ О. ВАСИЛЯ КУДРИКА

Д-р Микола Погранічний, Наягара Фаллс, Онт., який виростав у Саскатуні, Саск., недавно прислав чек на тисячу долярів ($1,000.00) і листа такого змісту:

Всеч. Отче Савчук —

З великим жалем довідався про недавню смерть Отця В. Кудрика.

У тихих годинах ночі, прийшли мені назад на думку десятки великих і малих епізодів про Його дні, що ними 25—30 літ тому, в Саскатуні, розширив Він світ тоді малому хлопцеві.

Син батьків тодішньої новоприбулої еміграції жив, як сотки інших таких хлопців, не знаючи недостатків тих часів, і не розуміючи біди, яку його батьки, разом із тисячами інших, переживали. У той бідний, але строго християнський дім вступив Отець Кудрик. Приніс із собою зошит, олівець і маленьку книжечку. Разом із ними приніс терпеливість, дисципліну й любов. По першій книжці приніс другу, третю... і десяту. Маленькому хлопцеві олівці ламались, і через скорочення заострюваними їх місце забирали довші, нові. Зошити заповнились, але — „нічого, на, маеш ще один"...

Із якої кишені ті скарби появлялись? Хлопець не розумів, не питав, не знав, не дбав...

З'явилась скрипка — п о в оленьки Отець передав своє знання музики через струни, смик, і ручно писані ноти. Молодий інтерес захопився, розширився, і роками пізніше уможливив вступ до університету; музика була тим предметом, що зробила цей вступ можливим.

Та що знає малий хлопець? Як Отець стриже волосся і остримує ножицями хапне за ухо — кричить він до мами, що ніколи в світі не дасться знову під його машинку й гребінь. Як Отець сварить (і в потребі сварити Він знав) — „чому ти, хлопче, так пустуеш? — чому ти не навчився цієї лекції, яку я тобі дав?" — хлопець думає: „А яке право Ти до мене маеш?" Але вже, хоч на хвилинку, так не пустував, і на другий раз лекцію знав.

Хоч давно це було, і хоч через роки більшу частину часу забрали інші інтереси, ясно пам'ятаємо ми, тодішні малі хлопці, Отця Кудрика, Його інтродукції до українства.

Як часто буває, вдячність ховаеться роками перед признанням, і тоді, часами, показуеться крутим способом. Ми, малі хлопці, що вже виросли, Отця Кудрика не забудемо. Щоб і другі хлопці Його пізнали, прошу прийняти, в Його імені, цей чек, — цiкy суму виписати в Його пам'ять при Колегії Св. Андрея, і використати її так, як вважаете відповідніше, щоб виповнити цю ціль.

Із щирою подякою,

Микола Погранічний.

Згідно з дальшим порозумінням з д-ром Погранічним було рішено, щоб цю тисячу долярів ($1000.00) зужити на основання „ФУНДАЦІЇ БІБЛІОТЕКИ О. ВАСИЛЯ КУДРИКА". Як це було загально відомо, бл. п. о. В. Кудрик мав цінну бібліотеку, яка по його смерти, згідно з його бажанням та за згодою і порозумінням з його братами, Григорієм і Миколою, і сестрою, панею Катериною Ковальчук, стала власністю Колегії Св. Андрея в Вінніпегу. Для впорядкування цієї бібліотеки, як, наприклад, для виготовлення докладного списку-каталогу, для оправи деяких цінніших книжок і т. ін., будуть потрібні гроші; будуть потрібні гроші також на видання деяких ще не друкованих його праць, — отже все це буде оплачуватися грішми з цієї фундації. Можливо, що знайдеться ще хтось, що схоче підтримати цю фундацію і своїми пожертвами, і таким способом дійсно створиться **живий пам'ятник**, який не тільки збереже свіжою пам'ять про цього великого й заслуженого Чоловіка, але також причинитися до продовження і поширення тієї великої праці і тих ідей, для яких він усе своє життя працював і яким був усецілo себе віддав.

Пану д-ровi Миколі Погранічному висловлюємо щиру подяку за його пожертву і висловлюємо надію, що за його прикладом підуть і інші.

За КОМІТЕТ БУДОВИ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ,

о. д-р С. В. Савчук,
голова Дирекції
і координатор кампанії.

Адреса Колегії:
St. Andrews College in Winnipeg
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4 — Manitoba
Canada

ФРАНЦУЗЬКА МОВА В ПЕРШІЙ КЛЯСІ

У Манітобі з черговим шкільним роком (1964/65) французьку мову будуть вивчати починаючи з першої кляси початкових шкіл.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавництво Church Ecclesia. Передплата: в Канаді — $5.00 на рік. За границею — $6.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $5.00 — Foreign — $6.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Address
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„ДВОКУЛЬТУРАЛІЗМ" І РЕЛІҐІЯ

Культури всіх етнічних груп у Канаді пов'язані з тими релігіями, що їх ці групи ісповідують. Культура французів у Квебеку пов'язана з католицтвом; культура англосаксонців в основному пов'язана з англіканством, а частково (хоч дуже незначно) з католицтвом, хоч у тому й другому випадкові вона забарвлена старою римською релігійною спадщиною.

Якщо б Королівська комісія для справ так званого „двокультуралізму" і двомовности" порекомендувала урядові в Канади офіційно ввести англосаксонську й французьку культури, як обов'язкові для всіх горожан Канади, то це означало б, що ці, що не є ані католиками, ані англіканцями, мусіли б приймати з цими двома культурами також і їхні англіканську та католицькі складники. Розуміється, що це немислима річ для інших релігійних спільнот.

Тому що в Канаді Церкви відділені від держави, то уряд не вмішується у справи релігії. Отже йому довелося б усувати з цих двох культур релігійні складники, а цьому спротивилися б і англіканці, і католики.

А втім, кожна етнічна група бажає виховувати свою молодь у культурі на релігійних основах, але тепер, коли в Америці уряд усуває із шкіл усе релігійне, і подібна тенденція помічається в Канаді, то немає надій на те, що б молодь у державних школах засвоювала собі культуру на релігійних основах.

Тут є складна проблема, а вона пов'язана цією очевидно правдою, що культури не можна творити й заводити державними законами.

ЖИДИ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ

В Україні тепер є 840 тисяч жидів, — інформує „Soviet News Bulletin" (ч. 191 (2110) за 18 грудня 1963 р., публікований советською амбасадою в Оттаві.

Там же подано ще такі інформації: загідно з даними на основі перепису населення 1959 р. жидів в СССР тоді було 2,268,000; за останніх п'ять років населення СССР збільшилося на 17 мільйонів, отже тепер воно становить 225 мільйонів. „Зовсім природньо, що й жидівське населення також зросло чисельно", сказано в цьому бюлетені.

Далі, бюлетень інформує, що 1959 р. в СССР росіян було 114,114,000, а українців 37,253,000, а в той же час жидів у Російській Федеративній Советській Соціялістичній Республіці було 875,000, а в Україні — 840,000. Отже хоч росіян подано більше як в три рази ніж українців, то все ж таки в Україні живе жидів майже стільки, що й у Росії.

Хоч статистика подає, що в СССР українців приблизно в сімнадцять разів більше, ніж жидів, то однак українців з середньою й вищою освітою, затруднених у державній економіці СССР подано тільки в три рази більше, ніж жидів.

„Між спеціялістами з вищою чи середньою освітою, затруднених у державному господарстві СССР росіян є 8,783,000, українців 1,398,400, жидів 427,100", сказано в бюлетені. Серед учених в СССР жидів є майже стільки, що й українців: „Персонал советських учених включає: росіян 263,838, українців 40,950, жидів 36,173. . .", подано там таки. Число студентів в академічних школах (університети, інститути) в 1960-61 рр. було таке: росіян 1,479,520, українців 343,618, жидів 77,117. Отже, хоч подано, що в СССР на приблизно 17 українців припадає один жид, то однак на кожних чотирьох чи трохи більше студентів українців припадає один жид.

З того виходить, що жиди процентово мають кращі, ніж українці, матеріяльні умовини студіювати в академічних школах; жиди більшістю живуть у великих містах, а українці — це у своїй масі — селяни, що є чорноробами в колхозах.

„У Верховному Советі і в місцевих органах советської влади є 7,647 депутатів-жидів. Між ними є віцепрем'єр і голова Государственої Ради Вениямін Дишциц, генерал армії Яков Крейзер, герой СССР генерал-лейтенант Давид Драгунський" і т. д., — інформує бюлетень. Числа українців в найвищих органах влади не подано.

З поданого числа жидів в Україні виходить, що вони в Україні почуваються краще, ніж у Московщині.

З ухвал нарад повної Консисторії УГПЦеркви в Канаді, що відбулися у Вінніпезі 26–28 грудня 1963

— Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді на своїх нарадах 26, 27 і 28 грудня 1963 року, вислухавши слово Блаженнішого Іларіона, Первоієрарха нашої Церкви, про стан нашої Церкви, з великим задоволенням та радістю приймає до відома дальший гарний розріст нашої Церкви як в духовому, так і в матеріяльному відношенні та висловлює Йому Блаженству сердечну подяку за докладні інформації про повноту церковно-релігійного і культурно-національного життя. Одночасно висловлює Його Блаженству глибоке признання за ревну працю для добра нашої Церкви.

Нехай Господь Бог поблагословить Блаженнішого Митрополита Іларіона добрим здоров'ям та ще многими літами висококорисної й плодовитої праці на становищі Первоієрарха нашої Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

— Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді висловлює сердечну подяку за ревну працю для добра Церкви Високопреосвященнішими Владиками — Михаїлові, Архиєпископові Торонта й Східньої Канади та Андрею, Архиєпископові Едмонтону й Західньої Канади.

Нехай Господь Бог обдарує їх добрим здоров'ям та многими літами життя для дальшої успішної праці у Виноградникові Церкви.

— Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді сердечно вітає преосвященнішого Бориса, Єпископа Саскатунського, Вікарія Середньої Єпархії, та бажає йому якнайкращих успіхів у його Архипастирській праці на покликаному становищі.

— Повна Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді, вислухавши на своїх зборах у Вінніпегу 26 грудня 1963 року, слово Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона, стверджує, що Владика Митрополит не тільки не радив Архиєпископу Мстиславу їхати до Риму, але навпаки — був проти такої поїздки, про що й писав Архиєпископу Мстиславу листом від 29 жовтня 1963 року. Консисторія далі стверджує, що Українська Греко-Православна Церква в Канаді з її Ієрархією, з Первоієрархом Блаженнішим Митрополитом Іларіоном на чолі, додержує тієї постанови, яку одноголосно винесли 30 травня 1960 року, в місті Вінніпегу, всі Архипастирі духово об'єднаної Української Православної Церкви, а саме:

„Українська Православна Церква вважає за неможливе для себе брати яку будь участь у Ватиканському Соборі Римо-католицької Церкви". Цю постанову підписали всі Архипастирі духово об'єднаної Української Православної Церкви та представники вищих церковних управлінь, у тому й Архиєпископ Мстислав.

— Беручи під увагу, що, починаючи з 1964-65 академічним роком навчання на Богословському факультеті буде відбуватися вже в новозбудованій колегії Св. Андрея на університетській площі, Консисторія звертається з гарячим закликом до Духовенства і вірних нашої Церкви, щоб вони при всяких можливих нагодах підшукували й заохочували молодих і здібних студентів вступати на Богословські студії.

Рівночасно Консисторія закликає українських батьків, діти яких учащатимуть на Манітобський університет, щоб вони посилали їх до Колегії Св. Андрея, де вони діставатимуть належну опіку і виховання в національно-релігійному дусі.

Оглянувши 27-го грудня, 1963 року, новозбудовані будинки Колегії Св. Андрея на „кемпусі" Манітобського університету, члени Консисторії на чолі з Ієрархією нашої Церкви висловлюють глибоку радість з приводу завершення цього великого й історичного діла, і складають щире признання Дирекції Колегії на чолі з о. д-ром С. В. Савчуком за її працю у ім'язку й зобов'язують.

Члени Консисторії визнають із признанням великий вклад праці Будівельного Комітету на чолі з д-ром П. А. Кондрою, як також і Збіркового Комітету.

Окрему подяку Консисторія складає всім щирим жертводавцям, що своїми

(Продовження на стор. 5)

З ухвал Консисторії

(Закінчення з 4-ї стор.)

пожертвами уможливили Дирекції здійснити це велике діло.

Остаточно, беручи до уваги, що із закінченням будови конечно потрібна ще поважна сума грошей на сплату решти належности будівничим контракторам та на устаткування різних приміщень Колегії, Консисторія закликає українське громадянство до постійної піддержки Колегії своїми пожертвами.

— Вислухавши звіту принципала Колегії, о. д-ра С. В. Савчука, Консисторія з великим вдоволенням вітає його заяву, що вже наступного літа Колегія відновить Курси Українознавства, що їх Колегія влаштовувала на старому місці з великим успіхом у липні й серпні впродовж 13 років, і закликає наше громадянство використати цю нагоду і посилати своїх дітей на ці літні курси українознавства.

Сконстатувавши факт, що в тих церковних округах, або парафіях, де діють Окружні Ради, церковна праця проходить більш успішно, Консисторія припоручає Президії Консисторії подбати про створення Окружних Рад в тих церковних округах, де їх ще нема.

— Беручи до уваги значне пожвавлення праці організованої православної молоді, що замічується по наших громадах, Консисторія закликає Духовенство нашої Церкви доложити всіх можливих старань, щоб при кожній Громаді УГПЦеркви в Канаді був активний відділ Союзу Української Молоді Канади, та щоб вони і також давніше створені відділи СУМК працювали в національно-релігійному дусі нашого народу.

Конференція православних учителів на сході Канади

Конференція відбулася 6-го грудня 1963 року в п'ятницю під час З'їзду Східної Єпархії в залі Катедрального будинку собору св. Володимира в м. Торонті.

Конференцію відкрив голова Ради Українських Шкіл на Сході Канади проф. Василь Іваниє. Блаженніший Митрополит Іларіон поблагословив і привітав учасників Конференції. Конференцію привітав також Високопреосвященніший Архиєпископ Михаїл.

Почесну президію склали: Блаженніший Митрополит Іларіон, Високопреосвященніший Владика Михаїл, протоієрей Тома Ковалишин — голова Президії Консисторії, і протоієрей Василь Федак. Після привітів Владики відійшли.

Делегатів на конференцію прибуло 47 (отці, учительки й учителі). При реєстрації кожному делегатові дано друкований циклостилем вичерпний дев'ятисторінковий звіт Ради Українських Шкіл (скор. РУШ).

Ділову президію Конференції обрано одноголосно, таку: голова проф. Андрій Ліщина (Торонто), заступник голови директор Ігнатюк (Гамільтон), секретарі — учительки П. Кумпан (Лонг-Бренч) і п. Торошенко (Віндзор). До Резолюційної комісії увійшли: о. Т. Міненко (Лонг-Бренч), добродійка-учителька Дебрин (Лондон) і учителька Логин (Гамільтон). Номінаційну комісію склали: о. О. Костюк (Монтреаль) та добродійка-директорка й учителька М. Фотій.

Голова конференції привітав її учасників і запропонував порядок денний, вироблений РУШ, що був прийнятий без змін. Протоколи зборів торішньої Конференції прочитала секретарка П. Кумпан, який затверджено одноголосно.

Директор о. М. Дебрин (Лондон) виголосив доповідь на тему: „Співпраця родини й школи в навчанні". Учителька В. Ліщина (Торонто) доповіла про: „Використовування текстів читанок для вивчання історії й географії України в III-й і IV класах". Директор Курсів Українознавства ім. Котляревського в Торонті проф. М. Муха, виголосив доповідь на тему: „Поліпшення навчання на Курсах Українознавства", демонструючи виготовлення мап в межах СРСР і декілька зразків рослин з гербарія.

Після цих доповідей відбулися запити й дискусія, в яких взяли участь: дир. Сидоренко, дир. о. Панченко, уч-ка В. Ліщина, редактор П. Волинян, дир. о. М. Дебрин, дир. Ігнатюк, який між іншим запропонував всі заслухані доповіді видати цикльостилевим друком і розіслати всім учителям, а також, щоб конференції учителів відбувалися перед початком навчального року; дир. о. Ф. Легенюк (Монтреаль) радить звернути більшу увагу на конверсацію, щоб більше навчити дітей говорити; о. В. Слюзар радить вживати дитячі вистави, де діти скоріше й тверділе засвоюють мову й ціл. речення, особливу увагу треба приєвячувати також співу; дир. І. Мушка (Ставе) радить вибирати оповідання для дітей з героїкою.

Після короткої перерви склали звіт про діяльність Ради Українських Шкіл голова її й секретар проф. Ф. Хохітва. Голова зазначив, що докладний писаний звіт учителі отримали і через те зайво спинятися на деталях, що РУШ є добровільна установа, що вироблені нею програми й рекомендовані підручники для нормальних шкіл, від яких наші школи мають багато ухилів і вони різняться складом школярів, знаннями ними мови, кількостю годин навчання, як рівнож учительським персоналом. У Східн. Єпархії в 1962/63 навч. році діяло 20 шкіл та 2 стадії чотирирічних Курсів Українознавства. Склад всього педагогічного персоналу становив 81 особу — 18 священників, 24 учителів, 39 учительок та 11 викладачів на курсах українознавства. Всього охоплено школами було в минулому році 1190 дітей.

Голова подякував всім колегам у РУШі, настоятелям, учителькам і учителям, що співпрацювали в несприятливих умовах, а зокрема зложив подяку Катедральній Громаді і її голові за значне ставлення до шкільних потреб як при громаді, так і на фармі „Київ".

У своєму звіті секретар проф. Т. Хохітва поінформував: засідань Ради відбулося 10, які запротоколовано й на них розглянено 26 справ методичного й технічного характеру, надіслано до Консисторії й шкіл 42 листи.

Щоб почути думку учителів про актуальні справи Рада розіслала до шкіл запити: 1) Чи задовольняють Вас навчальні програми? Якщо ні, то які й чим саме? 2) Які підручники вживаєте й чи задовольняють вони Вас, якщо ні, то чим саме? 3) Чи не вважаєте за доцільне усунути з 3-ї та 4-ї кляс історію та географію України, як предмети й цим збільшити кількість навчальних годин для української мови, а історію та географію України пов'язати з читанням, використовуючи матеріяли читанок? 4) Яку тему вважаєте найбільш актуальною для доповіді на черговішу вчительську з'їзді?

Відповідей на ці запити одержано: по 1-му — програми —70 (по 2-му — підручники 70) а, по 3-му налійшло 5 відповідей і по 4-му теми — відповіло 3. Згідно цих відповідей Рада й визначила теми для доповідей. Однак всіх цих відповідей не досить, програми треба переробити, для чого слід було б утворити спеціяльну комісію. Підручники треба послідовно аналізувати й конкретно вказати, що в них добре й що в наших умовах не є добре.

В справі призначення нових учителів на заміну інших по школах нашої Єпархії слід би повідомляти Раду після такої зміни.

У дискусії по цих звітах взяли участь: о. М. Дебрин, о. Ф. Легенюк, дир. Ігнатюк, проф. А. Ліщина, дир. Сидоренко, о. Костюк, дир. добр. М. Фотій, учит. Логин, п. Торошенко, о. Т. Міненко, п. Пригорницький. Знову прибувший Владика Михаїл, проф. Т. Хохітва, дир. Слюзар і проф. В. Іваниє.

У висліді доручено Раді визначити самій комісії для перегляду програми й підручників і висловлено їй подяку за працю в минулому році.

Голова Резолюційної Комісії — о. Т. Міненко, запропонував дати час на зредагування резолюцій і затвердження їх зробити на Єпархіяльному З'їзді, на якому будуть присутні отці й більшість учителів. Ця пропозиція прийнята одноголосно.

Владика Михаїл і голова номінаційної комісії о. О. Костюк зробили внесок, щоб Раду Українських Шкіл залишити й на 1963/64 учбовий рік у попередньому складі. Цю пропозицію прийнято дружніми оплесками.

Учительську Конференцію закрито на внесення дир. добр. М. Фотій і п-ні К. Сакалюк.

До цього додаються резолюції Кон-

(Закінчення на 6-й стор.)

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„І СТАЛОСЯ, ЯК ХРЕСТИЛИСЬ УСІ ЛЮДИ, І ЯК ІСУС, ОХРЕСТИВШИСЬ, МОЛИВСЯ, РОЗКРИЛОСЬ НЕБО, І ДУХ СВЯТИЙ ЗЛИНУВ НА НЬОГО В ТІЛЕСНОМУ ВИГЛЯДІ, ЯК ГОЛУБ, І ГОЛОС ІЗ НЕБА ПОЧУВСЯ, ЩО МОВИВ: „ТИ СИН МІЙ УЛЮБЛЕНИЙ, ЩО Я ВПОДОБАВ ТЕБЕ" — (Лк. 3:21-22).

Колись охрещено кожного із нас, і цим охрещенням відкрились широкі можливості для нашого духа, включно до синівства у Бозі. Про це ми повинні роздумувати, святкуючи Хрещення Господнє; роздумувати треба й про те, що лише ми самі можемо позбавити себе всього того, що уможливлює для нас Хрещення. Чи не варто пильнуватись, щоб не сталось із нами таке?

Конференція прав. учителів

(Закінчення з 5-ї стор.)

ференції, затверджені 7-го грудня 1963 р. на З'їзді Східної Єпархії. В. І.

РЕЗОЛЮЦІЇ

Конференції Вчителів Українських Шкіл Східньої Єпархії УГПЦеркви, що відбувався в м. Торонто, 6 грудня 1963 року

1. Учительська Конференція Східної Єпархії УГПЦеркви, зібравшись на свій 12-ій конференції, схиляє свої голови в глибокій пошані перед Його Блаженством, Блаженішим Митрополитом Іларіоном, Первоієрархом УГПЦеркви в Канаді, перед Рідного Високопреосвященством, Високопреосвященішим Владикою Михаїлом, Архиепископом Східної Єпархії за їх багатогранну і натхнену Архипастирську працю, що запалює до праці всіх учителів Українських Шкіл при парафіях Східної Єпархії.

   Конференція вчителів Східної Єпархії прирікає бути постійно чутливими до Архипастирської настанови Блаженнішого Митрополита Іларіона і нашого Єпископату та заявляє повсякчасну готовість стояти на сторожі Православія.
2. Заслухавши і обговоривши доповіді, Учительська Конференція Східної Єпархії вважає за потрібне і важливе зазначити до всіх батьків, член.в нашої Святої Церкви в силі своїх доступних засобів, батьківського авторитету, національної свідомости звернути пильну увагу свою на українське духовне виховання, навчання і плекання української мови насамперед в нашому українському домі. Українська мова — це мова Української Церкви, це мова Української Душі
3. В потребі нормалізації навчання в Українських Школах Східної Єпархії Учительська Конференція вважає за конечне якнайскоріше довести до остаточного виконання програм. Злилкає всіх учителів Східної Єпархії всецілко віддатись цій, хоч і не легкій праці і одностайно стати навколо Ради Української Школи у виконанні розпоряджень і вказівок. Конференція звертається до Дирекцій шкіл взяти обов'язок звітувати про стан шкіл на початку і на кінці шкільного року.
4. Учительська Конференція звертається до Дирекції шкіл інформувати батьків у питаннях Української Школи, скликаючи періодичні Батьківські Конференції. Доручає Дирекціям Шкіл влаштовувати такі конференції з відповідними методично-педагогічними доповідями, що послужили б допомогою батькам у вихованні дітей.
5. Учительська Конференція, для пристосування навчального матеріялу до вимог і потреб всіх Українських Шкіл Східної Єпархії, доручає Раді Українських Шкіл переглянути всі вживані по школах підручники й запропонувати, якщо потрібні, зміни. Конференція вважає, що шкільні підручники вживані в Українських Школах мають відповідати сучасним вимогам шкільного українського виховання і опрацьовані в чисто українській тематиці. Доручає Раді Української Школи видати велику географічну карту України.
6. Учительська Конференція доручає всім Батьківським Комітетам і звертається до Церковних Зарядів відповідно влаштувати шкільні приміщення і всебічно подбати за належне утримання Українських Шкіл при парафіях, придбати наочний шкільний прилад, запровадити шкільні бібліотеки (де їх немає).
7. Учительська Конференція доручає Дирекціям Шкіл Східної Єпархії навчальний шкільний рік розпочинати у першій половині вересня, а закінчення шкільного року робити в другій половині червня.
8. Учительська Конференція рекомендує Дирекціям шкіл, щоб мінімальний тижневий час навчання в школах був не менше 3 шкільні години. Конференція закликає всіх учителів заохочувати і дбати, щоб учні читали українські книжки. Конференція рекомендує Дирекціям шкіл впровадити до програми виховання в українських Школах гуртки самодіяльности, а особливо звернути увагу на театральну самодіяльність учнів.
9. Учительська Конференція виносить подяку і признання членам Ради Української Школи Східної Єпархії за цілорічну, усердну й жертвенну працю.
10. З благословенни Блаженнішого Митрополита Іларіона дванадцятий Єпархіяльний З'їзд УГПЦеркви Східної Канади повищі резолюції прийняв і схвалив і виносить проф. В. Іванису, його співробітникам — учителям сердечну подяку і признання.

РАДІОПРОГРАМА
Західньої Єпархії УГПЦеркви

У неділю 29-го грудня 1963 о 4 г. 10. хв. по полудні, з гостинної Радіостанції СКИА відбулась радіопрограма Західньої Єпархії УГПЦеркви. Головну промову на тему: — УКРАЇНСЬКІ ЗВИЧАЇ І ІХ ЗБЕРІГАННЯ — сказав Всеч. о Остап Фалик, парох Церкви "св. Пророка Ілії. Вся програма була оформлена церковним співом: на початку: „Благословен хто йде в ім'я Господнє", а по промові „Отче наш" і при кінці програми „Господи почуй і вислухай молитву мою". Нижче подаємо зміст радіопромови.

Чергові радіопрограми відбудуться за таким порядком: 26 січня, в той самий час, радіопрограма присвячена святу УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ, а після цього через кожних чотири тижні, а це: 23 лютого, 22 березня і т. п.

Просимо українське громадянство широко розголошувати радіопрограми Західньої Єпархії УГПЦерквви.

М. К.

УКРАЇНСЬКІ ЗВИЧАЇ І ІХ ЗБЕРІГАННЯ

Кожний народ має свої і тільки йому притомі звичаї. Вони виростають в душі народу, вони є його цінностями, вони відрізняють, відмежовують його від других народів. Звичаї — це частина духової культури народу.

І наш український народ має теж свої релігійні і народньо-побутові звичаї. І наша духова культура так давня, як давній наш народ. Завдяки цій нашій духовій культурі і її питомим прикметам ми відрізняємось від інших народів. І так довго, як ми будемо зберігати свою духову культуру, як будемо берегти свою традицію, так довго ми будемо народом. Коли ж, живучи між другими народами, ми будемо приймати чужі звичаї, а свої залишати, своїх вирікатися, то перестанемо бути народом, а станемо безбатченками, „Іваном без роду" і наші співгорожани будуть в праві питати нас: Хто ви? Чиї діти?

Тому нашим обов'язком є зберігати все те, що наше рідне, тобто, все те що придбали і нам передали в спадщину наші діди й прадіди. І ми маємо не лише зберігати все те, що наше рідне, всі наші духові цінності, але й плекати їх, шукати те, що наше рідне, тобто, все те, що наступним нашим поколінням передбати. Бо традиція — це єдність померших, живих і ще ненароджених поколінь, бо традиція це тягнні струни, що бринять в душі народу продовж цілого його життя, бо традиція це єдність, це спадкова сполука, що пов'язує минуле з сьогоднішнім і завтрішнім. Пам'ятаймо, що наше „сьогодні" бере свій початок від нашого „вчора" і є фундаментом для нашого „завтра"

Зберігання нашої традиції і не тільки зберігання, але й оборона її — це може найбільший наказ нам під сучасну пору. Вона, пора ця, тепер досить темна для нас українців і для других етнічних груп в Канаді, бо тепер з'являються такі люди, які, не бажаючи бачити надалі „національної мозаїки" Канади і, не застановляючись над будучністю Канади, хотіли б і нас українців вкинути в „мелтінг пат". Ми українці шануємо і любимо Канаду, бо це наша нова батьківщина, але опускати себе в якийсь „мелтінг пат" не вважаємо за потрібне якраз для добра Канади в першій мірі, а теж для добра власного. Коли хтось скаже, що українці не розбудовували східної Канади, то зате ніхто не заперечить, що до розбудови західної Канади ми причинились може й найбільше.

Повертаючись до нашої теми, пам'ятаймо: не вводити нічого чужого в наші звичаї, — чуже шанувати — респектувати, а все своє рідне любити, виконувати і боронити

З Різдвом Христовим Владиці нашому Блаженнійшому Іларіонові, Митрополитові Вінніпегу і всієї Канади і Владиці нашому Високопреосвященішому Андрееві, Архиепископові Едмонтону й Західньої Канади, всьому українському православному Духовенству, всім українцям по всьому світі і в рідній Україні бажаємо усього найкращого і всі разом молімо Народженого Христа:

Боже, здійми з нас кайдани
Не дай загинуть в ярмі,
Волю пошли Україні
Щастя і долі дай їй.

Перший в Історії

В США за 1962 р. понад 2.000.000 злочинів

Директор ЕфБіАй, Гувер, м. р. повідомив, що 1962 р. в Америці було понад два мільйони злочинів, — уперше в історії. Це на 6% більше, впорівнень з числом злочинів 1961 р. Останніми роками настало таке: коли населення зростає на сім процентів, то скількість злочинів збільшується на 27 процентів.

1962 р. в США понад 8.400 осіб було замордовано; 16.310 жінік знасильовано; 139,600 осіб у нападах покалічено. Серед злочинців є 18 відсотків молоді.

Читачі про „Вісника"

„...Католицькі кола занадто розшанолялися. Та треба сказати, що й наші деякі православні, ради „тридцяти срібняків" спокушуються. „Вісник", слава Богу, добре відбиває атаки і навіть сам ставить багатьом на свое місце і тому його позиція серед православних зростає" — АНГЛІЯ.

„Може й не треба на це вказувати... Ви дуже ретельно слідуте за відомостями в пресі і тому „Вісник" справді живий — найкращий з усіх українських православних часописів" — АМЕРИКА.

„Не маючи довір'я до... ми не маємо до кого звернутися о пораду, ми звертаємося до Вас, бо до цього часу „Вісник" найкраще заступає і обороняє Українську Православну Церков" —

АМЕРИКА.

„Тішимося, як малі діти, що маємо можливість читати свою власну рідну пресу, яка близька серцю і духу. Дуже легко читається та стоїть на варті і оборонї Української Православної Церкви" — НІМЕЧЧИНА.

„При цій нагоді хочемо відзначити, що „Вісник" сьогодні найсильніший часопис православних українців у світі. Це газета бойова, послідовна й відважна, яка докладно інформує своїх читачів не лише про українську православну церкву, а й про всі церкви світу" — „НОВІ ДНІ", червень 1963, Торонто.

Вісті з Канади

● 15 січня 1964 року, Блаженнішому Вл. Митрополитові Іларіонові, Первоієрархові нашої Церкви, сповняється 82 роки життя. З цієї нагоди вітаємо Його Блаженство, бажаємо йому здоров'я, спокійної праці й многоліття.

● У четвер 19 грудня, в день Св. Миколая, Протопресв. Тит Яковкевич відсвяткував Ювілей 50-ліття священства. Увечері того дня, Вл. Єпископ Борис — син о. Тита, влаштував своєму батькові ювілейне прийняття. Запрошені були Блаж. Вл. Митрополит Іларіон і все укр. православне духовенство міста Вінніпегу з добродійками. Отця Тита привітав Вл. Митрополит — з.д Церкви, і прот. М. Юрківський — від присутнього духовенства. Ювілятові був вручений подарунок від присутніх — іконки Спасителя і Божої Матері й лампадка.

2 квітня цього року, о. протопресвітеру Титу Яковкевичу сповнилося 86 років життя. Він утішається добрим здоров'ям, і ще помагає обслуговувати парафії під-вінніпезької округи. В ієрархії віку, о. Тит є найстаршим з-поміж усього нашого духовенства. Із цим — наші найкращі побажання йому!

● 26—28 грудня 1963 року, у Вінніпезі відбулися наради повної Консистор.і Укр. Греко-Православної Церкви в Канаді. З цієї нагоди місцевий відділ ТУС, у четвер 26 грудня, гостив членів Консисторії вечерою, — в залі Катедри Преєв. Трійці. На це прийняття зійшлося поважне число місцевих гостей. Всю обслугу виконували лише мужчини.

Член Консисторії — адвокат П. Міськів з Едмонтону, виголосив після вечері доповідь — „Мої спостереження", в якій торкнувся суттєвих точок, щодо устрою нашої Церкви в Канаді та висловив деякі передбачення на майбутнє.

● І січня 1964 року, д-ру Юрію Мулик-Луцикові сповнилося 50 років життя.

Д-р Ю. Мулик-Луцик — це рідкісна інтелектуальна сила серед українців на чужині. Він є широкий ерудит, глибокий аналітик і дуже відзначається своєю працьовитістю. Від 1954 року редагує „Вісника", від 1951 року викладає на Богословському факультеті при Колегії Св. Андрея в Вінніпезі; предметі його — гуманістика. Як людина, д-р Ю. Мулик-Луцик є принципового характеру, але скромний і доступний всім. У своїх працях він відзначається оригінальністю думки та спритом щодо відчування потреб читача. З-під його пера появився ряд статтей-трактатів, які викликують захоплення й признання з-поміж усіх сфер нашого суспільства, як наприклад, редакційні статті в „Новому Літописі". якого д-р Ю. Мулик-Луцик є головним редактором.

31 грудня 1963 року увечері, колеги д-ра Ю. Мулика-Луцика поспішали привітати йому (в його хаті) про його ювілей. — „Та, Боже, нашо?... Мені?... але сідайте!" — Пізніше він, між іншим, сказав: „Мені вже 50 років, але мені здається, що я лише починаю жити".

Це нас тішить. Живи, Докторе, і працюй! Багато е ще незроблено... або й зовсім ще не початого. А Тобі лише 50 років... Отже із усієї душі бажаємо Тобі многоліття, і праці, праці та й ще праці. Про вдячність не турбуйся — це ж не наша прикмета. Вдовольняйся виконуванням своєго обов'язку. А колись... може віддячується тобі ще ненароджені.

Вісті із світу

ВІДЕНЬ. — У грудні 1963 р. повідомлено, що влада Австрії ввела кару смерти за знасилування.

МОНТРЕАЛ. — Під кінець третього тижня грудня 1963 р. відбулися спільні похорони жертв катастрофи літака, що в тому ж місяці розбився по дорозі з Монтреалу до Торонта. Згинули всі пасажири — 118 осіб. Це найбільша літунська катастрофа в Канаді й п'ята серед найбільших у світі.

УЛЬМ, Зах. Німеччина. — Широкий репортаж про Студійні Дні (конференцію) Укр. Християнського Руху (Католицька Акція) опублікував „Український Вісті", за 10 листопада 1963 р. — цей репортаж заголовлений: „Український подарунок від присутніх — іконки Спасителя і Божої Матері й лампадка.

Основоположником і головним редактором згаданого часопису був пок. Іван Багряний. (З. Р. В. — Цей „Тиждень" був не взагалі українським, а тільки „Студійні Дні" Католицької Акції католиків української національности).

МОСКВА. — „Московське радіо вважало потрібним передати листа одного з молодечих радіослухачів, Олеся Оболенського, в обороні релігії... Він, Олег, пройшов школу, перейнявся повагою до науки та її найновіших здобутків, — але ще тим більше перейнявся переконанням, що Бог є: ніяка наука не зрозуміла без вірування в Бога, та що глупо уявляти собі Бога, як якусь ляльку, що сидить на небі" (Журн. „Православная Русь" 28. XI. 1963).

РИМ. — Папа Павло VI почав цікавитися Йосафатом Кунцевичем — першим унітським святим. (Рим проголосив його польським святим).

Мощі Йосафата були у Відні, а під час II світ. війни їх літаком перевезено до Риму, щоб вони не попали в руки большевиків.

Зустріч патріярха з папою в Єрусалимі

Радіовісті СІБІСІ в Канаді в неділю 5 січня повідомили, що того ж дня (5. І. 1964) патріярх Атенагорас І і папа Павло VI перший раз зустрінися в цій частині Єрусалиму, що належить до арабської держави Йордан. (Єрусалим поділений між дві держави: Ізраїль та Йорданію).

З.Р.В. — Центр Константинопольського Патріярхату знаходиться на території турецької держави. (Окупований Константинополь (Царгород) турки 1930 р. перезвали на Істанбуд). Турки — це магометани (мусульмани). Араби — народи мусульманської (ісламської) релігії — неприхильно дивляться на розмови папи з жидівськими провідниками Ізраїля. Турки — народ також мусульманської релігії. Може саме тому патріярх Атенагорас волів зустрітися з папою в арабській частині Єрусалиму.

Церква в Греції проти зустрічі патріярха з папою

Усі патріярхати та інші православні автокефальні Церкви — ці, яких патріярх Атенагорас запитував, чи йому зустрітися з папою, погодилися на це; тільки Церква Греції рішуче спротивилися цій зустрічі.

„АТЕНИ (АП) — Примас Грецької Православної Церкви, Архиепископ Хризостомос, забороннв двом грецьким митрополитам їхати до Святої Землі (Палестини — Р. В.) з патріярхом Атенагорасом І, повідомляють джерела Грецької Церкви.

...Атенагорас, духовний провідник світового православія, прохав Хризостомоса дозволити митрополитам Серафимові Іоаннінському і Пантелеймонові Солунському долучитися до його групи. Хризостомос відкинув" це прохання патр. Атенагораса.

„Хризостомос вважається передовим опонентом будьякого єднання Православія з Римським католицизмом. Святий Синод Грецької Православної Церкви повідомив Атенагораса 17 грудня (1963 р. — Р. В.), що він (Синод Гр. Прав. Церкви — Р. В.) супротивний його зустрічі з папою (Павлом у Святій Землі..." — інформує „Виннипег Фрі Прес" за 4 січня 1964.

З. Р. В. — Тут слід підкреслити не всім відомий факт, що Православна Церква в Греції підлягає Константинопольській Патріярхії, отже тепер — патріярхові Атенагорасові І.

Провід Церкви в Греції — Священний Синод в Атенах (столиця Греції) — також не погодився на доручення патріярха Атенагораса взяти участь у так званій „всеправославній конференції" на грецькому острові Родосі у вересні 1963 р., бо представники всіх патріярхатів та різних інших православних Церков прибули на цю конференцію, між іншим, з пропозиціями почати розмови з Катол. Церквою (щоправда, — як „рівні з рівними"), а Церква в Греції проти всяких розмов з Римом.

БУЕНОС АЙРЕС. — Міністр закордонних справ Аргентини д-р М. Ортіз обіцяє повну свободу всім релігіям в Аргентині, бо теперішня конституція „зобов'язує нас захищати всі культи", а не лише католицьку релігію.

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

Старовинний твір (невідомого автора, п. з. „Апостольські Постанови" говорить (VI. 8): „Климент уже був єпископом Риму, і правдоподібно його рукоположив св. Павло".

А тим часом у творі, приписуваному тому ж Св. Климентові, сказано, що Апостоли поставили Лина Єпископом Риму, а по Лінові були Єпископами спершу Анаклет, а потім Климент. Справа автентичности чи неавтентичности „Апостольських Постанов" — це окреме питання, але це факт, що, з уваги на його старовинність, цей твір Церква трактує з респектом.

Тертуліян каже, що Климента поставлено Єпископом Риму ще перед прибуттям Св. Петра до Риму (De Praescriptione Haereticorum).

Євсевій Кесарійський каже, що по смерті Апп. Петра й Павла першим Єпископом Риму був Лін, другим — Анаклет, а Климент - аж третім („Історія Церкви", III. 21). Знову ж „Апостольські Постанови" (VII. 46) кажуть, що „Лін був першим єпископом Риму, рукоположений Павлом; Климент - був другим, рукоположений Петром, по смерті Ліна" Св. Епіфаній (твір „Проти еретиків". XXIV. 6) каже: „Св. Петро й Павло були спільно єпископами й апостолами Риму: після них -- Лін; після Ліна -- Клет; по Клеті - Климент... Не є певним, чи Климента апостоли поставили єпископом за життя Ліна й Клета, і тримали його в запасі без престола, щоб він покищо виконував деякі функції тоді, коли апостоли бували відсутніми, бо ж вони виїжджали на місійну роботу; чи може Клет рукоположив Климента, — бо є історичні докази на одне й друге". (Отже є „історичні докази і „за" і „проти"!)

Є ще й такі давні погляди, що „Лін і Клет — перші єпископи Риму - - повиявили ще перед смертю св. Петра, який ніколи не був єпископом Риму, з тільки перебував у Римі, як апостол, який рукоположив Климента на апостола Риму" (Praef. in Recogn. Clement.).

Св. Августин твердив, що „Лін був першим єпископом Риму, Климент — другим, а Клет чи Анаклет — третім (St. August. Epist. LXXX. Ad Generosum. Optat. Milev. De Schism. Donat. II. 2). Такий самий погляд, як Св. Августина, існував і за часів Св. Єроніма, однак сам Єронім не пішов за цим поглядом, а твердив, що Климент був четвертим Єпископом Риму (St. Hieron. De Viris Illustribus. 15).

Римський Бревіярій говорить ще інакше: він твердить, що „Клет і Анаклет — це дві різні особи", і при тому він починає листу Єпископів Риму за такою чергою: Петро, Лін, Клет, Анаклет.

Один анонімний письменник (може це був Св. Вікторінус з Паттау, який помер 303 р.) — автор 5-х книг проти Марціона — каже, що „Лін вибрали Єпископом люди, по смерті Св. Петра, а хронологічна черга Єпископів Римських була така: Лін, Клет, Анаклет, Климент.

Плятіна у творі „Життя пап" подає такі імена Римських Єпископів і час їхнього понтифікату: Св. Петро від 33 по 68 рік, Лін 68-78 рр., Клет 78-91 рр., Климент 91-100 рр., Анаклет (дати не подано), Еварист 100-109 рр.,

Так представляється картина інформацій про час мнимого перебування Св. Петра в Римі, — що інше джерело, то зовсім інша інформація, — хаос суперечностей неймовірний! Св. Плятіна інформує, що папа Климент помер 100 року, і тоді ж таки, цебто 100 року, папою став Еварист, а між Климентом і Евариством він подає ще папу Анаклета, але вже не подає дати, бо не знає, коли Анаклет був папою!

Типовим прикладом способу розумування давніх істориків у цій справі являється щиро-простодушна заява Епіфанія, який заявляє: „Не є певним, чи Климента поставили єпископом апостоли..., чи може Клет рукоположив Климента, - бо є історичні твердження на одне й друге"!

Значить є історичні твердження для „так" і є історичні твердження для „ні", — і обидва ці взаємосуперечні „докази" треба респектувати, бо ж вони є „історичними твердженнями"! Це має бути основа „традиції", на якій Римська Церква основує своє твердження про мнимє перебування Св. Петра в Римі... Кількакандидатів твердженъ Отців Церкви, і всі вони одне одному суперечать!

Час минав, і легенда про „перебування Св. Петра в Римі", яка спочатку ставила такі нелепі кроки, бо не мала під собою основ підставн, з ходом століть смішлаяь, і пізніші історики вже певніше, відважніше починають твердити про мнимне перебування Св. Петра в Римі, - як: Сократ, Теодорет, Сезомен і ін., і це вже називається т. зв. „одноголосна традиція Отців Церкви".

(Далі буде)

Владика Мстислав, Архиєпископ УПЦ в ЗДА, відвідав Царгородського Патріярха, був на Ватиканському Соборі

Щоденник „Свобода" (11.12.1963) подав, під вищезгаданим заголовком, інформацію, що її передруковуємо повністю:

„Бавнд Брук, Н. Дж. — Як уже раніше і н формовано, ВПреосвященний Владика Мстислав, Архиепископ Української Православної Церкви в ЗДА, впродовж листопада ц. р. побував в Европі, відбувши ряд зустрічей і розмов з провідниками українського церковного і громадського життя. Владика Мстислав зокрема відвідав столицю Східної Церкви, Царгород, де його в усіми належними Архиепископові п о ч е с тями приймав та привітав і гостив Патріярх Атанагорас. Дня 21-го листопада ц.-р. Владика Мстислав прибув з Царгороду до Риму. Свій побут у Римі Владика розпочав від відвідин Владики Митрополита Йосифа, щоб виявити Владиці Митрополитові свое особисте щире й глибоке розуміння його довголітнього страдництва у Христі і для Христа. На пам'ятку цієї зустрічі Владика Мстислав передав Владиці Митрополитові Йосифові наперсний хрест, як дарунок від себе і тих друзів та приятелів миряи, які уможливили Архиепископові Мстиславові відбутн подорож до Европи, а в тім і до Риму, до останнього в зв'язку з тривалочим тут II-им Ватиканським Собором Католицької Церкви. З черги Владика Мстислав склав візити Впреосвящ. Митрополитові Максимові Германюкові і Архиепископові Іванові Бучкові та зустрівся і познайомився з іншими українськими католицькими Єпископами, що саме в той час перебували в Римі. Крім того Владика Мстислав відвідав осідок ЧСВВ, де його прийняв протоархимандрит цього Чину, о. д-р Атаназій Великий. На пам'ятку цієї зустрічі Архиепископ Мстислав передав о. протоархимандритові Служебник Української Православної Церкви, а о. А. Великий дарував Владиці Святе Письмо в українській мові, що оце щойно вийшло з друку трудами і коштом ЧСВВ. В суботу 23 листопада Архиепископ Мстислав склав візиту в секретаріяті Християнської Єдности, де прийняв його монсіньйор Віллебрандс. В неділю 24 листопада Владика був присутній на службі Божій в колегії св. Йосафата, яку відправляли Впреосвящ. Митрополит Максим, Архиепископ Іван та Єпископ Ніл і Платон. Після відправи Владика спожив разом з ними сніданок. Того ж дня, в товаристві Преосвящ. Івана Прашка, Владика оглянув майже всі римські базиліки та манастир оо. Трапністів. Від 26 листопада Архиепископ Мстислав був присутній на засіданнях Собору в катедрі св. Петра, будучи персонально запрошеним Секретаріятом Собору до приняности в характері обсерватора Дня 28-го листопада Архиепископ Мстислав дав промову для української редакції Італійського Державного Радіо, яку було передано в Україну 30 листопада і 1-го грудня. В четвер 28-го листопада українські католицькі Єпископи вітали Архиеписк. Мстислава вечерею, під час якої Владика Архиепископ Мстислав і Митрополит Максим обмінялися промовами, в яких висловили радість зі зустрічі й особистого пізнання. У п'ятницю 29-го листопада Вл Мстислав оглянув Ватиканську Бібліотеку і Музей при ній та при цій нагоді склав візиту директорові Бібліотеки о Альфонсу Рзес, який виявив надзвичайне зацікавлення українських церковних стародруків При цій нагоді Владика Мстислав передав Ватиканській Бібліотеці видавничий у 1963 році Українською Православною Церквою Великий Служебник, а від о Рзеса одержав у дарунок мистецький альбом, виданий з нагоди Ватиканського Собору. В суботу 30-го листопада Владика склав візиту Й Ем. кардиналові Бея, дякуючи йому за можливість безпосередньо пізнати працю теперішнього Ватиканського Собору. Під час цієї візити були присутні Впреосвящ. Митрополит Максим і монсіньйор Віллебрандс. М. ін. під час свого побуту в Римі Владика Мстислав оглянув багато архітектурних і мистецьких пам'яток давнього Риму й, зокрема, тісно пов'язаних з християнською історією. Асистував Владиці під час подорожі о. протоієрей Б. Желєзніховський. Дня 2-го грудня Вл. Мстислав виїхав з Риму до Німеччини, щоб знову відвідати Вл. Митрополита Никанора та поділитися з ним своїми спостереженнями з побуту в Царгороді й Римі. Дня 3-го грудня, під час короткого побуту в Мюнхені Владика Мстислав знову мав інтерв'ю з співробітниками української редакції американської радіонсильні „Свобода", з якими поділився своїми враженнями з побуту в Царгороді й Римі".

БЕРЛІН На час Різдвяних Свят комуністична влада Східнього Берліну дозволила жителям Західнього Берліну відвідувати своїх свояків.

З ЦЕРКОВНОГО ЖИТТЯ ФОРТ ВІЛЛІЯМ, ОНТ.

1963 рік позначився в Форт Віллиямській парафії певними здобутками, які хочу тут згадати. Перш усього, ця парафія, що складається з двох громад — Форт Віллиям та Вест Форт Віллиям, з початком цього року включилася у збіркову акцію на будову Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, і на цю ціль зложила покищо 4,420 долярів. Крім того, окремі особи цієї парафії погодилися уможливити за свої гроші кімнати для студентів. Початок цьому доброму ділу зробило Жіноче Т-во ім. Олени Пчілки в Вест Форт Віллиям, що знаходиться під проводом пані С. Музики. За товариством зголосилися і внесли гроші на уможливлення одноособових кімнат: пані В. Бойко, пані Е. Венгер, пані О. Венгер і пані П. Чепесюк, так що загальна сума дару на Колегію виносить $5,870.

У внутрішньому житті парафії особливо відзначилася в цьому році громада Св. Володимира у Вест Фор Віллиям. Місцеве Жіноче Т-во спромоглося в цьому році поставити нову, залізну огорожу при церкві й парафіяльної резиденції, коштом 4,300 долярів, чим дуже прикрасило як саму церкву, так і резиденцію, яка щойно рік часу, як побудована старанням парафіян, коштом до $20,000.

Окремі особи, приналежні до церкви Св. Володимира, приособили церкву священичими речами, а саме: п-во Я. і С. Менцюки купили повне священне облачення, п-во П. і М. Гроньскі ручного напрес тольного металевого (золоточеного) Хреста, пані К. Біла Писальницю, п. А. Романюк Напрестольні свічки, Жіноче Т-во вартісне дияконське облачення, а пані Павлюк дискоса для церкви Св. Благовіщення у Форт Віллямі.

При парафії існує Б-во Св. Володимира, до якого належить старша молодь, і вже від довлено СУМК. Братство Св. Володимира вже має свою власну „Літню Оселю", яку урочисто було посвячено літом 1963 року.

Парафія має Айбу і Недільну школи. В Недільній Школі у Вест Форт Віллиям вчать такі особи: пані Стасів, пані Вен гер, панна Підлужна, панна Гельмич та панна Н. Юрійів. Співу вчать пані Сторожук і панна К. Каштан. Управителькою Недільної Школи в Форт Віллиям є пані Орися Яремчук, яка одночасно є диригенткою церковного хору в Вест Форт Віллиям.

Треба додати, що, крім Рідної й Недільної Школи, Вест Форт Віллиям ще має школу вишивання для дівчат, яку веде пані Олеся Венгер і пані М. Дулка, і школа рисування й малювання, де навчає о. диякон М. Малюжинський.

Богослужения в церквах з участю дияконa носять дуже урочистий характер. Настоятелем парафії є Митр. Прот. о. С. Герус.

(о. С. Г.)

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ

Келгарі, Альберта

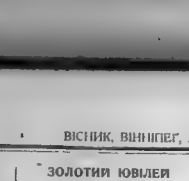

В суботу 9 го листопада, 1913 року, Іван і Марія Сеньків повінчалися в Келгарі, Альберта. В суботу 9-го листопада, 1963 року, вони разом з дітьми, внуками і приятелями святкували золотий ювілей супружнього життя. Це була весела подія для ювілятів, внуків і приятелів.

Після вечері була коротка програма. Господарем програми був С. Даниляк, зять ювілятів. У вступнім слові, в п р ошенів, що Іван народився 1889 року в селі Звиняч. повіт Чортків. У Канаду приїхав 1911 року. На початку працював де міг, а відтак почав працювати в С.-Ш.-Ам

Коли йому було 65 років, він відійшов на пенсію. В згаданій компанії він працював 42 роки. Пані Марія з дому Госса, народилася в селі Колидники, повіт Чортків. У Канаду приїхала 1912 року. Вони мають одного сина Романа і 4 дочки: Анну, Розалію, Гелену і Калину та сім внуків. Цілий час жили в Келгарі.

Майже від початку будови Української Греко-Православної Церкви в Келгарі, ювіляти є членами тієї церкви. Через роки Іван є дяком й за працю не хоче винагороди. Марія є членкинею Жіночого Товариства при церкві. ювіляти є членами тієї церкви активну участь в програмі тієї організації

Короткі привіти говорили слідуючі: о. М. Фик, посол А. Людвіг, сестра Іванна, Марія Хомик, Іван Садовник, Михай ло Масюк від УНО. Телеграми листи були читані від: родини П. Стодола, Саскатун, родини Н. Пацюк, Гримсбі, Онт., родини Д. Кобилянк, Келгар., Алта., Митрополита Іларіона, клюбу Ігліс, родини І. Славутський, Монтреаль.

Подяку склала наймолодша дочка Кароліна. Програма закінчилася відспіванням Многоліття ювілятам. Відтак всі підходили до ювілятів і бажали їм здоров'я і щастя.

В неділю, 10-го листопада, після Служби Божої, о. М Фик відправив Молебнь за здоров'я, а хор приспівував.

На Многі Літа Ювілята!

о. М. Ф.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ Я. І А. МИКИТЮК У ВЕРНОН, Б. К.

Дня 19-го жовтня 1963 р. заходами дітей, приятелів і членів Української Греко-Православної Громади Св. Успіння було справлено приємну несподіванку п-ву Ярославі і Анастасії Микитюк.

Програма в честь Ювілятів почалася в Народньому Домі в 9-ій годині вечора чилою і сердечною зустріччю. Найперше привітав молодих старости церемоній п. Василь Гакман. За нагоди срібного Ювілею їхнього подружжя побажав їм всього доброго, того всього, що ви самі собі бажаєте. Нехай Милосердний Господь дасть нашим Ювілятам ще много літ прожити, та дочекатися ще золотого Ювілею. Всі присутні відспівали їм многая літа.

Тутже зустріли своїх дорогих родичів їхні діти старша дочка Єлисавета, що замужем за п. В. Палмар, молодша дочка Соня, замужем за п. Р. Торпі. Також онюк ще малий Тарас, вони підвели на срібний вазі два прекрасні корсажі і причепили своїм батькам, поздоровляючи їх з 25-літнім подружнім життям.

Дружка пані К. Виннимук близька приятелька п-ва Микитюків, і дружба П. Павлишин, рідний брат пані Микитюк, вони попросили Ювілята взяти почесне місце за столом, тоді почалася забава. По смачній перекусі почалися промови і привіти для Ювілятів. Найперше вітала родичів дочка Єлисавета, вона говорила гарно по українськи, в імені всіх дітей, бажала батькам доброго здоров'я та ще много літ прожити. Дякувала родичам за їхне добре виховання в їх родині, що доложили великого труду ви вести своїх дітей в люди, та дала дарунок від всіх дітей. Також молодша дочка Соня побажала своєм родичам всього добра, але вона говорила по англійськи. Та нарешті підійшов синок Тарас і він від себе обдарував своїх батьків записною книжкою для гостей

Далі вітали своїх дітей мама пані Марія Микитюк, вона побажала дітям добрих успіхів в їхньому житті й обдарувала добрих дітей. Рівнож щиросердечно вітали своїх дітей п-во Юрій і Катерина Павлишин, що приїхали з Гудів, Саск., вони обдарували дарунком і побажали дітям всього найкращого в їхньому подружньому житті. Далі обдарували молодих дружба і дружка, та рідня близька і дальша: Іван Павлишин від себе і своєї дружини зложив дарунок, та побажав від цілої родини всього найкращого в їхнім житті. Також зложив дарунок стрічний брат від себе і своєї дружини брат п. Павлишинь з дружиною, які п р и б у л и з Кемлупс, Б. К., Оля Пилипів від себе і родини дала дарунок як стрічна сестра, що приїхала із Гудів, Саск. Обдаровали свати п-во В. і П. Гакман з Вернон, Б. К.

Старша донечка п-ва Микитюків відчитала телеграми, як привітання для Ювілятів: Василь Павлишин - - Гудів, Саск., Г. А. Муравські -- Спіритвуд, Саск., Росса Ортинський з родиною — Гудів, Саск. Норман Винтоник — Редвотер, Алта., Михайло Л. К. Павлишин — Гудів, Саск.

Від Громади говорив п. П. Малиш, він як голова Церковного Заряду, привітав Ювілятів від всього громадянства, та подякував їм, що так жертвенно й віддано працюють для добра Святої Православної Церкви.

Василина Кучер — голова Жіночого Т-ва в ім. кн. Ольги, побажала Ювілятам в усьо му успіху, та висловила щиру подяку для пані Анастасії Микитюк як довголітньої членкині та секретарці згаданого вже товариства, й зложила прекрасний букет живих квітів.

Описля було покликано до слова о. Прот. Л. В. Дячину, де о. Дячина висловився про Ювілятів, як про щобрих і відданих членів нашої Православної Церкви, згадав також і про те, що вони ще в молодих роках працювали для церковно-громадської справи, за що були шановані серед нашої молоді і старших громадян. Згадав о. Дячинт заслуженого діяча бл. п. Семена Микитюка, який відійшов у вічність і попросив віддати йому пошану однохвилинною мовчанкою.

При кінці покликано до слова Ювілятів. Перший говорив п. Ярослав, при чому він подякував всім за таку милу несподіванку для них. Описля говорила пані Анастасія. Пані Анастасія сазала, що ця несподіванка назавжди за лишиться в їх пам'яті як милий спомин для їх.

З нагоди такої оказії Жіноче Товариство зложило 20.00 долярів як дар Іменного Ювілею, з чого придбано на „Вісник" — 5.00 долярів, на виготовлення кліші — 5.00 долярів, для журналу „Промінь" — 5.00 долярів.

Від Ювілятів Ювілятам бажаємо ще довго літ прожити. Жіночому Товариству сердечно дякуємо за так важну поміч нашій пресі.

Василь Гакман.

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

Старовинний твір (невідомого автора, п. з. „Апостольські Постанови" говорить (VI. 8): „Климент уже був єпископом Риму, і правдоподібно його рукоположив св. Павло".

А тим часом у творі, приписуваному тому ж Св. Клименті, сказано, що Апостоли поставили Ліна Єпископом Риму, а по Лінові були Єпископами спершу Анаклет, а потім Климент. Справа автентичности чи неавтентичности „Апостольських Постанов" — це окреме питання, але цей факт, що, з уваги на його старовинність, цей твір Церква трактує з респектом.

Тертуліян каже, що Климента поставлено Єпископом Риму ще перед прибуттям Св. Петра до Риму (De Praescriptione Haereticorum).

Євсевій Кесарейський каже, що по смерті Апп. Петра й Павла першим Єпископом Риму був Лін, другим — Анаклет, а Климент — аж третім („Історія Церкви", III. 21). Знову ж „Апостольські Постанови" (VII. 46) кажуть, що „Лін був першим єпископом Риму, рукоположений Павлом; Климент — був другим, рукоположений Петром, по смерті Ліна" Св. Епіфаній (твір „Проти еретиків", XXIV. 6) каже: „Св. Петро й Павло були спільно єпископами й апостолами Риму; після них — Лін; після Ліна — Клет; по Клеті — Климент. . . Не є певними, чи Климента апостоли поставили єпископом за життя Ліна й Клета, і тримали його в запасі без престола, щоб він покищо виконував деякі функції тоді, коли апостоли бували відсутніми, бо ж вони виїжджали на місійну роботу; чи може Клет рукоположив Климента, — бо є історичні докази на одне й друге" (Отже є „історичні докази „за" і „проти"!)

Є ще й такі давні погляди, що „Лін і Клет — перші єпископи Риму — повмирали ще перед смертю св. Петра, який ніколи не був єпископом Риму, а тільки перебував у Римі, як апостол, який рукоположив Климента на апостола Риму" (Praef. in Recogn. Clement.).

Св. Августин твердив, що „Лін був першим єпископом Риму, Климент — другим, а Клет чи Анаклет — третім (St. August. Epist. LXXX. Ad Generorum. Optat. Milev. De Schism. Donat. II. 2). Такий самий погляд, як Св. Августина, існував і за часів Св. Єроніма, однак сам Єронім не пішов за цим поглядом, а твердив, що Климент був четвертим Єпископом Риму (St. Hieron. De Viris Illustribus. 15).

Римський Бревіярій говорить ще інакше: він твердить, що „Клет і Анаклет — це дві різні особи", і при тому він починає листу Єпископів Риму за такою черговою: Петро, Лін, Клет, Анаклет.

Один анонімний письменник (може це був Св. Вікторінус з Паттау, який помер 303 р.) — автор 5-х книг проти Марціона — каже, що „Лін вибрали Єпископом люди по смерті Св. Петра, а хронологічна черга Єпископів Римських була така: Лін, Клет, Анаклет, Климент.

Платіна у творі „Життя пап" подає такі імена Римських Єпископів і час їхнього понтифікату: Св. Петро від 33 по 68 рік, Лін 68-78 рр., Клет 78-91 рр., Климент 91-100 рр., Анаклет (дати не подано), Евариет 100-109 рр.,

Так представляється картина інформацій про час мнимого перебування Св. Петра в Римі, — що інше джерело, то зовсім інша інформація, — хаос суперечностей неймовірний! Св. Папятина інформує, що папа Климент помер 100 року, і тоді ж таки, щебто 100 року, папою став Евариет, а між Климентом і Евариетом він подає ще папу Анаклета, але вже не подає дати, бо не знає, коли Анаклет був папою!

Типовим прикладом способу розумування давніх історників у цій справі являється щиро-простодушна заява Епіфанія, який заявляє: „Не є певним, чи Климента поставили єпископом апостоли. І. чи може Клет рукоположив Климента, - бо є історичні твердження на одне й на друге"!

Значить є історичні твердження для „так" і є історичні твердження для „ні". - - і обидва ці взаємосуперечні „докази" треба респектувати, бо ж вони є „історичними твердженнями"! Це має бути основа „традиції", на якій Римська Церква основує усяке твердження про мнимі перебування Св. Петра в Римі... Кількакандидать твердень Отців Церкви, і всі вони одне одному суперечать!

Час минав, і легенда про „перебування Св. Петра в Римі", яка спочатку ставила такі нелепі кроки, бо не мала під собою жодної підстави, з ходом століть смілшала, і пізніші історики вже певніше, відважніше починають твердити про мнимі перебування Св. Петра в Римі. - як: Сократ, Теодорет, Сезомен і ін., і це вже називається т. зв. „одноголосна традиція Отців Церкви".

(Далі буде)

— ——

Владика Мстислав, Архиєпископ УПЦ в ЗДА, відвідав Царгородського Патріярха, був на Ватиканському Соборі

Щоденник „Свобода" (11.12.1963) подав, під вищезгаданим заголовком, інформацію, що її передруковуємо повністю:

„Бавнд Брук, Н. Дж. — Як уже раніше і неформовано, ВПреосвященнійший Владика Мстислав, Архиєпископ Української Православної Церкви в ЗДА, впродовж листопада ц. р. побував в Европі, відбувши ряд зустрічей і розмов з провідниками українського церковного і громадського життя. Владика Мстислав зокрема відвідав столицю Східної Церкви, Царгород, де його з усіми належними Архиєпископові почестями прийняли та привітав і гостив Патріярх Атанагорас. Дня 21-го листопада ц. р. Владика Мстислав прибув з Царгороду до Риму. Свій побут у Римі Владика розпочав від відвідин Владики Митрополита Йосифа, щоб виявити Владиці Митрополитові своє особисте щире й глибоке розуміння його довголітнього страдництва у Христі і для Христа. На пам'ятку цієї зустрічі Владика Мстислав передав Владиці Митрополитові Йосифові напересний хрест, як дарунок від себе і тих друзів та приятелів мирян, які уможливили Архиєпископові Мстиславові відбути подорож до Европи, а в тім і до Риму, до останнього в зв'язку з тривающим тут II-им Ватиканським Собором Католицької Церкви. З черги Владика Мстислав склав візити Впреосвящ. Митрополитові Максимові Германюкові і Архиєпископові Іванові Бучкові та зустрівся і познайомився з іншими українськими католицькими Єпископами, що саме в той час перебували в Римі. Крім того Владика Мстислав відвідав осідок ЧСВВ, де його прийнав протоархимандрит цього Чину, о. д-р Атаназій Великий. На пам'ятку цієї зустрічі Архиєпископ Мстислав передав о. протоархимандритові Служебник Української Православної Церкви, а о. А. Великий дарував Владиці Святе Письмо в українській мові, що ще щойно вийшло з друку трудами і коштом ЧСВВ. В суботу 23 листопада Архиєпископ Мстислав склав візиту в секретаріяті Християнської Єдности, де прийняв його монсіньйор Вілебрандс. В неділю 24 листопада Владика був присутній на службі Божій в колегії св. Йосафата, яку відправляли Впреосвящ. Митрополит Максим, Архиєпископ Іван та Єпископ Ніл і Платон. Після відправи Владика спожив разом з ними сніданок. Того ж дня, в товаристві Преосвящ. Івана Прашка, Владика оглянув майже всі римські базиліки та монастир оо. Траністів. Від 26 листопада Архиєпископ Мстислав був присутній на звиданнях Собору в катедрі св. Петра, будучи персонально запрошеним Секретаріятом Собору до приявности в характері обсерватора. Дня 28-го листопада Архиєпископ Мстислав дав промову для української редакції Італійського Державного Радіо, яку було передано в Україну 30 листопада і 1-го грудня. В четвер 28-го листопада української католицькі Єпископи вітали Архиєписк. Мстислава вечерею, під час якої Владика Архиєпископ Мстислав і Митрополит Максим обмінялися промовами, в яких висловили радість зі зустрічі й особистого пізнання. У п'ятницю 29-го листопада Вл Мстислав оглянув Ватиканську Бібліотеку і Музей при ній та при цій нагоді склав візиту директорові Бібліотеки о Альфонсу Раес, який виявив надзвичайне знання українських церковних стародруків. При цій нагоді Владика Мстислав передав Ватиканській Бібліотеці виданий у 1963 році Українською Православною Церквою Великий Служебник, що від о. Раеса одержав у дарунок мистецький альбом, виданий з нагоди Ватиканського Собору. В суботу 30-го листопада Владика склав візиту Й. Ем. кардиналові Беа, дякуючи йому за можливість безпосереднього пізнати працю теперішнього Ватиканського Собору. Під час цієї візити були присутні Впреосвящ. Митрополит Максим і монсіньйор Вілледбрандс. М. ін. під час свого побуту в Римі Владика Мстислав оглянув багато архітектурних і мистецьких пам'яток давнього Риму й, зокрема, тісно пов'язаних з християнською історією. Асистував Владиці під час подорожі о. протоієрей Б. Желехівський. Дня 2-го грудня Вл. Мстислав виїхав з Риму до Німеччини, щоб знову відвідати Вл. Митрополита Никанора та поділитися з ним своїми спостереженнями з побуту в Царгороді й Римі.. Дня 3-го грудня, під час короткого побуту в Мюнхені Владика Мстислав знову мав інтерв'ю з співробітниками української редакції американської радіостанції „Свобода", з якими поділився своїми враженнями з побуту в Царгороді й Римі."

БЕРЛІН. — На час Різдвяних Свят комуністична влада Східнього Берліну дозволила жителям Західнього Берліну відвідувати своїх свояків.

З ЦЕРКОВНОГО ЖИТТЯ

ФОРТ ВІЛЛІЯМ, ОНТ.

1963 рік позначився в Форт Вілліямській парафії певними здобутками, які хочу тут згадати. Перш усього, ця парафія, що складається з двох громад — Форт Вілліям та Вест Форт Вілліям, в початком цього року включилася у збіркову акцію на будову Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, і на цю ціль зложила пожицо 4,420 долярів. Крім того, окремі особи цієї парафії погодилися умеблювати за свої гроші кімнати для студентів Початок цьому доброму ділу зробило Жіноче Т-во ім. Олени Пчілки в Вест Форт Вілліям, що знаходиться під проводом пані С. Музики. За товариством згодосилися і внесли гроші на умеблювання одноособових кімнат: пані В. Бойко, пані Е. Вентер, пані О. Вснигор і пані Р. Чепесюк, так що загальна сума дару на Колегію виносить $5,870.

У внутрішньому житті парафії особливо відзначилася в цьому році громада Св. Володимира у Вест Форт Вілліям. Місцеве Жіноче Т-во спромоглося в цьому році поставити нову, залізну огорожу при церкві й парафіяльній резиденції, коштом 4,300 долярів, чим дуже прикрасило як саму церкву, так і резиденцію, яка щойно рік часу, як побудована старшими парафіяни, коштом до $20,000.

Окремі особи, приналежні до церкви Св. Володимира, приособили церкву священичими речами, а саме: п-во Я. і С. Менцюки купили повне священиче облачення, п-во П і М. Гроньскі ручного напрестольного металевого (позолоченого) Хреста, пані К. Біла Пасхальницю, п. А. Романюк Напрестольні свічки, Жіноче Т-во вартісне диякоиське облачення, а пані Павлюк дискоса для церкви Св. Благовіщення у Форт Вілліям.

При парафії існує Б-во Св. Володимира, до якого належить старша молодь, і вже від повного СУМК. Братство Св. Володимира вже має свою власну „Літню Оселю", яку урочисто було посвячено літом 1963 року.

Парафія має Аїдну і Недільну школи. В Недільній Школі у Вест Форт Вілліям вчать такі особи: пані Стасів, пані Вентер, панна Підлужна, панна Гельмич та панна Н. Юрій. Співу вчать пані Сторожук і панна К. Каштан. Управителькою Недільної Школи в Форт Вілліям є пані Орися Яремчук, яка одночасно є диригенткою церковного хору в Вест Форт Вілліям.

Треба додати, що, крім Рідної й Недільної Школи, Вест Форт Вілліям ще має школу вишивання для дівчат, яку веде пані Олеся Вентер і пані М. Дудка, і школа рисування й малювання, де навчає о. диякон М. Малюжинський.

Богослужіння в церквах з участю диякона носять дуже урочистий характер. Настоятелем парафії є Митр. Прот. о. С. Герус. (о. С. Г.)

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ

Келгарі, Альберта

В суботу 9-го листопада, 1913 року, Іван і Марія Сеньків повінчалися в Келгарі, Альберта. В суботу 9-го листопада, 1963 року, вони разом з дітьми, внуками і приятелями святкували золотий ювілей супружнього життя. Це була весела подія для ювіляїв, внуків і приятель.

Після вечері була коротка програма. Господарем програми був С. Данилович, зять ювілятів. У вступнім слові він розповів, що Іван народився 1889 року в селі Звінячів, повіт Чортків. У Канаду приїхав 1911 року. На початку працював де мг, а відтак почав працювати в СН-ПІ-Ар Коли йому було 65 років, він відійшов на пенсію. В згаданій компанії він працював 42 роки. Пані Марія з дому Госса, народилася в селі Колидники, повіт Чортків. У Канаду приїхала 1912 року. Вони мають одного сина Романа і 4 доньки: Анну, Розалію, Геленну і Клавду та сім внуків. Цілий час жили в Келгарі.

Майже від початку будови Української Греко-Православної Церкви в Келгарі, ювіляти є членами тієї церкви. Через роки Іван є дяком й за працю не хоче винагороди. Марія є членкинею Жіночого Товариства при церкві. ювіляти є членами тієї церкви активну участь в програмі тієї організації.

Коротші привати говорили слідуючі о. М. Фик, посол А. Людвиг, сестра Івавна, Марія Хомик, Іван Саловник, Михайло Масюк від УНО. Телеграми і листи були читані від: родини П. Стодола, Саскатун, родини Н. Панасюк, Гримсбі, Онт., родини Д. Кобильник, Келгарі, Алта., Митрополита Іларіона, клюбу Ігас, родини І. Славутський, Монтреаль.

Подяку склала наймолодша дочка Кароліна. Програма закінчилася відспіванням Многоліття ювілятам. Відтак всі підходили до ювілятів і бажали їм здоров'я і щастя.

В неділю, 10-го листопада, після Служби Божої, о. М. Фик відправив Молебінь за здоров'я, а хор приспівував.

На Многі Літа Ювілята!

о. М. Ф.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ Я. І А. МИКИТЮК

У ВЕРНОН, Б. К.

Дня 19-го жовтня 1963 р. заходами дітей, приятелів і членів Української Греко-Православної Громади Св. Успіння було справлено прийом несподіванку п-ву Ярославі і Анастасії Микитюк.

Програма в честь Ювілятів почалася в Народньому Домі в 9-ій годині вечора милою і сердечною зустріччю. Найперше привітав молодих старшого церемоній п. Василь Гакман. Із нагоди срібного Ювілею їхнього подружжя побажав їм всього добрего, що-ж він самі собі бажають. Нехай Милосердний Господь дасть нашим Ювілятам ще много літ прожити, та дочекатися ще золотого Ювілею. Всі присутні відспівали їм многая літа.

Тутже зустрілн своїх дорогих родичів їхні діти старша дочка Єлисавета, що заміжем за п. В. Палмар, молодша дочка Соня, замужем за п. Р. Торні. Також синок ще малий Тарас, вони піднесли на срібній вазі два прекрасні корсажі і причинили своїм батькам, поздоровляючи їх з 25-літнім подружнім життям.

Дружка пані К. Винничук близька приятелька п-ва Микитюків, і дружба П. Павлишин, рідний брат пані Микитюк, вони попросили Ювілятів взяти почесне місце за столом, тоді почалася забава. По смачній перекусі пролалися промови і привіти для Ювілятів. Найперше вітала родичів дочка Єлисавета, вона говорила гарно по українськи, в імені всіх дітей, бажала батькам доброго здоров'я та ще много літ прожити. Дякувала родичам за їхне добре вихования в їх родині, що положили великого труду ви вести своїх дітей в люди, та тала дарунок від всіх дітей. Також молодша дочка Соня побажала своїм родичам всього добра, але вона говорила по англійськи. Та нарешті підійшов синок Тарас і він від себе обдарував своїх батьків записною книжкою для гостей.

Далі вітала своїх дітей мама пані Марія Микитюк, вона побажала дітям добрих успіхів в їхньому житті й обдарувала добрих дітей. Рівнож щиросердечно вітали своїх дітей п-во Юрій і Катерина Павлишин, що приїхали з Гудів, Саск., вони обдарували дарунком і побажали дітям всього найкращого в їхньому подружньому житті. Далі обдарували молодих дружба і дружка, та рідня бліщца і дальша: Іван Павлишин від себе і своєї дружини зложив дарунок, та побажав від цілої родини всього найкращого в їхнім житті. Також зложив дарунок стрічний брат від себе і своєї дружини брат п. Павлишин з дружиною, які п р и б у л и з Кемлупс, Б. К., Оля Пилипів від себе і родини дала дарунок як стрічна сестра, що приїхала із Гудів, Саск. Обдаровали свати п-во В. і П. Гакман з Вернон, Б. К.

Старша доненка п-ва Микитюків відчитала телеграми, як привітання для Ювілятів: Василь Павлишин — Гудів, Саск., Г. А. Муравські — Спіріттуд, Саск., Росся Ортинський з родинною — Гудів, Саск., Норман Вятонки — Редвотер, Алта., Михайло Л. К. Павлишин — Гудів, Саск.

Від Громади говорив п. П. Малиш, він як голова Церковного Заряду, привітав Ювілятів від всього громадства, та подякував їм, що так жертвенно й віддано працюють для добра Святої Православної Церкви.

Василина Кучер — голова Жіночого, Т-ва в ім. кн. Ольги, побажала Ювілятам в усьому му успіху, та висловила щиру подяку для пані Анастасії Микитюк як довголітньої членинні та секретарці згаданого вже товариства, й зложила прекрасний букет живих квітів.

Описля було покликано до слова о. Прот. Л. В. Дячину, де о. Дячина висловився про Ювілятів, як про добрих і відданих членів нашої Православної Церкви, згадав також і про те, що вони ще в молодих роках працювали для церковно-громадської справи, за що були шановані серед нашої молоді і старших громадян. Згадав о. Дячинт заслуженого діяча бл. п. Семена Микитюка, який відійшов у вічність і попросив віддати йому пошану однохвилинною мовчанкою.

При кінці покликано до слова Ювілятів. Перший говорив п. Ярослав, при чому він подякував всім за таку миру несподіванку для них. Описля говорила пані Анастасія. Пані Анастасія сазала, що ця насподіванка назавжди за лишиться в їх пам'яті як милий спомин для їх.

З нагоди такої оказії Жіноче Товариство зложило 20.00 долярів як дар Їхнього Ювілею, з чого придлено на „Вісник" — 5,00 долярів, на виготовлення кліші — 5,00 долярів, для журналу „Промінь" — 5.00 долярів.

Від шановним Ювілятам бажаємо ще довго літ прожити. Жіночому Товариству сердечно дякуємо за так важну помічі нашій пресі.

Василь Гакман.

ПОДЯКА

Сумом і жалем прибиті, по втраті нашого дорогого мужа, тата і дідуся, висловлюємо сердечну подяку всім тим, що поспішали з поміччю й розрадою в часі нашої родинної втрати. Сердечна подяка Всеч. о. Прот. Т. Ковалишину — голові Президії Консисторій, Всеч. о. Парохові О. М. Олесюкові і Всеч. о. т. Глухаюкові з Етельберт за звершення Похоронних Відправ. Усім хористам і дякам за гарний спів, Похоронному Заведенню „Сміт-Стрільчук" за добру обслугу, і всім тим, що несли домовину. Щиро дякуємо всім тим, що зложили вінки на домовину, і тим, що пожертвували на Нев'янучий Вінок, Громаді Св. Юрія за її участь в Похороні. Також усім сусідам, приятелям, знайомим і всій родині, що потішали нас у нашім горі.

Нехай Господь нагородить усіх Вас добрим здоров'ям і щастям у житті!

Дружина, діти і внуки.
Бл. П. В. Лазарука.

ХРЕСТИНИ

Кристал Біч, Онт.

3-го листопада 1963 року відбулося хрещення Надійни-Анни, внучки С. Сокача — голови української православної громади в Велланд, Онт.

Таїнство Хрещення звершив о. Прот. Ю. Цукорник з участю диригента п. Г. Сокола і церковного хору з Велланд та великого числа гостей з Америки, Торонта, Ст. Катеринс і Велланд.

Хресними батьками були: Рі. Сокач з Кристал Біч і пані А. Джефеліс з Торонта.

Після Хрещення відбувся обід стараннями п. С. Сокача— власника готелю в Кристал Біч, та його великої родини, на який запрошено більшість членів української православної громади. Раділи й батьки ново-охрещеної дівчинки, — Чарлс Крофут і Емілія з дому — Сокачів, таким великим числом гостей в їх домі, а гості щиро вітали подружжя Крофутів та дідуся і бабцю п-во Сокачів, яким усі присутні заспівали Многоліття та ряд хорових українських пісень.

На закликання о. Настоятеля присутні зложили на Колегію Св. Андрея в Вінніпегу й українську пресу $24.50, які розділено: по 5.00 долярів на „Вісник" і „Український Голос", 14.00 долярів на Колегію Св. Андрея і 50 ц. на пошторову пересилку.

Жертводавці були слідуючі: 5.00 долярів — Чарл Крофут; 2.00 доляри — С. Сокач; $1.50 — Д. Савич; По $1.00: М. Беззаточний, Рі. Сокач, В. Самець, Д. Жук., Требульо, А. Василенко. Я. Пуйла. В. Гончаровський, Джан Скудель, М. Ворончак, І. Самець, О. Радченко, І. Ворона, Д. Басараба і пані Скибинецька; по 50 центів: Г. Сокіл і пані В. Жмурко.

Жертводавцям щира подяка, а маленький Надійні-Анні, щастя й здоров'я та прожиття многих літ!

Присутній.

ВІЗИТАЦІЯ В ЦЕРКВІ Св. МИХАЇЛА В ЕДМОНТОНІ

Вже третя за порядком Візитація, що получена була з Храмовим Святом, відбувався в неділю 24 листопада 1963 року, в Церкві Св. Архістратига Михаїла в Едмонтоні.

Хоч ця неділя була досить холодна тут в Едмонтоні, однак це не стримало багатьох вірних з других наших церков в Едмонтоні прийти і збагатити цю урочистість.

Точно в означеному часі при був ВПреосвя. Владика Андрей, Архиепископ Едмонтону і Західньої Канади, якого при вітав хлібом і сіллю голова громади п. В. Березка.

При вході до Церкви заступила дорогу молоденька учениця Недільної і Рідної школи, Марша Мицак, що гарно українською мовою привітала Владику від наймолодших парафіян нашої Церкви, а на знак пошани вручила вязан ку квітів.

В церковних дверях привітав дорогого гостя парох громади о. Г. О. Василів, та просив Владику спільно з вірними молитися за нашу боголюбиву громаду, та взиватися за кращу долю всього нашого народу, що там за залізною куртиною переживає голоту.

В час Архиерейського Богослужения Церква була переповнена, а хористи під управою проф. Пивоварова прекрасним співом додавали ще більше молитовного настрою. Святу Євангелію прочитав Всеч. о. Д. Лучак парох Катедральної Громади, а Владика виголосив глибокозмістовну проповідь на тему прочитаної Євангелії.

Точно в 12-ій годині по полудні Архиерейська відправа закінчилася, а всі перейшли до міської залі, де наше прицьовите жіноцтво приготовило багатий обід. По закінченні обіду приступлено до дальшої програми. Саме в той час прибуле отці з добродійками, а саме: о. Протоєрей А. Хом'як з Катедри і Всеч. о. О. Фляк з парафії Св. Ілії.

Господарем цього свята був п. В. Березка, що покликав пароха, який представив всіх гостей при першому столі. Привіти зложили слідуючі: голова Громади Св. Ілії — п. Федейко, голова Громади Св. Андрія — п. Дженик, від Катедральної Громади Св. Івана жертвенний член — п. Ф. Бойко. Від Жіночого Т-ва при Церкві Св. Ілії, говорила заступниця голови — пані Іващук, від Жіночого Т-ва при Церкві Св. Андрія — пані Саламандик.

З Вітред. о Прот. Хом'як обслуговани довший час громаду Св. Михаїла, знаючи, що на Церкві ще тяжить поважний довг, щиріми словами звернувся до присутних за пожертвами, щоб вже в слідуючому році і громада Св. Михаїла спалила свій „морґедж", як це недавно зробила вже громада Св. Ілії. Жертвени присутні відчинили свої серця і заразом свої кишені і зложили коло $1.300.00.

Довшу промову виголосив наш достойний Владика Андрей, що присутні винагородили рясними оплесками. Описав ще від едмонтонського священства, привітав присутніх Всеч. о. Фляк, а від Жіночого Товариства при церкві Св. Михаїла склала привіт голова — пані Сорокан.

Закінчуючи це свято, парох громади щиро всім дякував, що прибули на це свято, як також звернувся до батьків, щоб висилали своїх дітей до Недільної і Рідної Шкіл при громаді.

Молитвою „Достойно" за кінчено це свято.

о. Г. В.

Канонічна Візитація Архиепископа Андрея в Волей, Б. К.

Прибуття Архиепископа Андрея з Едмонтону до Громади Успіння Пресвятої Богородиці в Волей, Б. К.

У суботу 21 вересня 1963 р. прибув на Візитацію Архиепископ Андрей. На сіонарському двірці о годині 9.30 ранку в Ню Вестмінстері вийхали на зустріч Владики: Всеч. о. П. Блажук — настоятель Громади з Волей, Всеч. о. М. Мороз — настоятель Громади Бернабі, і члени Церковної Громади з Волей у великому числі. Зразу ж після зустрічі з ВПреосв. Владикою Андреєм відїхали до місцевої домівки, в якій наше дяльне Жіноче Товариство приготовило традиційний обід. По обіді наш дорогий Владика розмовляв з Управою і прийняв ними членами наших екзекутив, та давав потрібні наставлення, при цім висловивши велике вдоволення, що побачив дружню співпрацю між нашим жіноцтвом на братському обіді. Обслуга справді була добра, бо навіть наші молоденькі сумківки дружньо і завзято виконували свої функції, спритно і вміло обслуговуваши Владику й прийняих гостей. За зорганізування обіду належиться відзначіть щирої подрогідяці Блажук.

Після обіду відїхав Владика на квартиру до п-ва Боярчуків в Сонбурн, як родини завжди щирої, релігійної й українсько-патріотичної. У якої мешкав увесь час свого тут побуту.

Вечерою ВПреосв. Владика відїхав на Вечірню Відправу, яку служив настоятель Громади о. П. Блажук у присутності Владики Андрея, 11-ох місцевих вишколених дяків в п. Ю. Воронюка, п. Н. Горбая й п. А. Жучка. На закінчення Вечірні Владика поблагословив усіх приявних, що так численно прибули на урочисту відправу Св. Вечірні.

Після Св. Вечірні Владика відїхав на запрошення родини п-ва Айдрія й Олі Жучків на чайне прийняття до їхнього дому. Там крім Владики, були: о. П. Блажук з добродій кою і наші місцеві комітети — Церковний, Будівельний, Батьківський, Забавовий та Жіночого Товариства.

Після чайного прийняття виринула нагода розмов, — кожен з приявних хотів поділитися своїми думками з Владикою про так важливі й зрілі справи з розвитковї Церковної Громади в Волей. При цім ставили запити Владиці, як дорогому батькові, Наставникові і дорадникові. Владика кожному з приявних давав свою відповідь в теплоти щирого серця, можно, ясно й переконливо. При цім виникла дискусія про розбудову народнього дому й парафіяльної хати для священика. Владика говорив про конечну розбудову парафіяльного дому, який конечно, в скорому часі, члени повинні розбудувати для кращих умов життя енергійного о. пароха й його родини.

Неділя 22 вересня Архиерейська Візитація й День Української Молоді

У суботу по обіді наше Братство Сестрицтво при Церковній Громаді з усіх сторін квітучої околиці Волей гуртувало масу жінок і дівчат, щоб належно приготовити оздобити наш чудовий Божий Дім, а завтра в Неділя й Архиерейська Візитація. Тож вони взялися за роботу, щоб церква була прикрашена як найкраще. Наші енергійні сумківці завзято й щиро під проводом пані Одарки Баярчук по-мистецькому вдекорували живими квітами браму з написом „Вітаємо Вас, Владико".

У неділю раненько на покликах милозвучних дзвонів, що неначе звіщали про ту святу радість: „Благословен, хто йде в ім'я Господнє", вірні, молодь і навіть найменші діти, поспішили на зустріч тому, що буде приносити молиня перед Св. Престолом до Спасителя за кращу долю українського народу. Організована молодь під проводом о. настоятеля, посудників — числом 20 одягнені в стихарі, дівчатка й хлопчики в одностроях із засвіченими свічечками в руках готові на зустріч Владиці. І наші найменші з кошичками повними живих квітів готові встеляти Владиці дорогу.

Недільний ранок химарний і дощевий, тому зустріч Владики відбувалася в Храмі. Ось уже й Владика у дверях Храму, його найперше ніжно вітає панна Марися Блажук від Молодшого Відділу СУМК і зручає китицю живих квітів. Від Старшого Відділу СУМК привітала панна Глорія Найдич, і вона вручила чудові квіти. Хлібом і сіллю зворушливо привітав Владику п. Т. Грінченко. Хрестом і побожними словами вітав настоятель о. П. Блажук. Владика тепло подякував усім і привітався зі всіма приявними, свя щениками, та вступив на підвищення для облачення. Побожні пісноспіння церковного хору під проводом пані Анни Залубняк „Достойно есть" і „Учійшов еси Архиерею" перенесли думки вірних в Царство Слави Христа Спасителя, — туди, де вічна радість.

Архиерей в окруженні іподияконів Івана Ушкала й Євгена Остановича, які досвідчено виконують свої завдання, облачаючи Владику в Архиерейські ризи. Читаються обличальні молитви, а молодші й старшими Храм заповнений по береги.

Архиерейська Свята Літургія правиться з глибоким нахненням, побожно й урочисто в співучасті священників: о. Прот. П. Сацевича, о. І. Гикавого, о. М. Мороза й о. П. Блажука. На Малім Вході Архиерей нагороджує о. Петра Блажука набедреником і скуфією, проголошуючи вірним, що Блаженніший Митрополит Іларіон з постановою Світлої Консисторії надав зга дані нагороди за ревну й невтомну працю Всеч. о. Петрові на ниві Христовій. Прот. П. Сацевич підносить на срібній тацї нагороди відзнаки. Владика зодягає в них о. П. Блажука, з проголошенням „аксіос", хор підхоплює мелодійно й лунко „аксіос". Св. Служба, Проповідь Архиепископа Андрея на євангельську тему про талани перенесли вірних з буденщини у світ духовний, що залишило слід в їх душах. „Сказав же йому пан його: Гаразд, слуго добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе, — увійди ти в радощі пана свого".

(Далі буде)

Гр. Семочко.

ПОЧАТКИ ПЕРШОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ШІКАГО І В АМЕРИЦІ

Перший орган Української Православної Церкви в ЗДА

(Продовження)

Бачивши щиру й чесну працю в цій Громаді, приступали до неї чим раз більше людей, як: Лащуки, Н. Четніївські, Тарнові, Карпів, Стефанюк, Германовичі, Савчині й багато інших. Праця знову почалася повним рухом. Завдяки покійному Четніївському зорганізовано при Громаді капелю дутих інструментів під проводом капітана Івана Барабаша, і ви почувалися немов у небі, як оркестра на Великдень прекрасно загравала „Христос Воскрес із мертвих". Тодішний диригент п. Савчук зорганізував добрий хор, — було кому співати й грати виставу, а роботи в Громаді почалася чим раз більше набирати нових сил.

Парох о. Хоміцький знову покликаний до організаційної праці дивився, а до „іроських козаків" приходить ко лодий з високою освітою, добрий організатор та щирий працівник в особі Всеч. о. І. Гундяка. Боже Пров ди дівня тут посилає цього щирого „апостола праці" до нашої Громади. Парафія найперше докупує будинок — помешкання для пароха, копають піддвал, побільшують залю при чому тоді найбільше працювався довголітній голова Громади покійний Василь Сенів.

Всеч. о. Гундяк підносить дуже важну справу на зборах Громади: за всяку ціну видавати орган Української Православної Церкви в Америці. Молодшого Відділу СУМК і вручає китицю живих квітів. Від Старшого Відділу СУМК привітала панна Глорія Найдич, і вона вручила чудові квіти. Хлібом і сіллю зворушливо привітав Владику п. Т. Грінченко. Хрестом і побож-

Це були перші слова молодого пароха, який розумів свої завдання і свою посвяту для Бога, для своєї Матері Церкви і для свого поневоленого народу. Ці слова глибоко застрягли в серцях громадян, бо — не чекаючи, чи хто дасть — він перший складає пожертву на купівлю друкарських машин, а за ним ідуть громадяни і так пішла справа в рух. Завдяки цьому труднощі з друкованою працею і його покійній дружині почине виходити в Шікаго журнал „Дніпро". Пригадую собі часи, коли йдучи додому з проби вистави, далеко поза північ, бачив, як о. Гундяк зі своєю дружиною ще працювали в друкарні. Я, бувало, кличу: „Отче, пора спати!" а він відповідає: „Ще є багато праці, а тяжка праця не є легкою!"

Ну, вже маємо добудовану залю, центральне огріття, маємо свою друкарню, видаємо журнал „Дніпро", Громада збільшується, вже маємо гарний хор, — здається, що майже все! Та скорий ум нашого невтомного пароха не спить. Отець Гундяк веде переписку з Києвом — з Первоєвятителем Митрополитом всієї України, покійним Василем Липківським, у справі спровадження єпископа до нашої Громади. По довшім часі, в 10 літтях існування нашої Громади, з України приїжджає до Шікаго — до першої Української Православної Церкви в Америці, тодішній єпископ в особі Владики Івана Теодоровича.

(Далі буде)

ЗУСТРІЧ СЕСТРИ Л. УКРАЇНКИ П-НІ І. КОСАЧ-БОРИСОВОЇ З ЗЕМЛЯКАМИ

У вівторок 29 жовтня 1963 року у Вінніпезі відбулася симпатична товариська зустріч волиняків з своєю землячкою, рідною сестрою поетеси Лесі Українки, панею Кидорою Косач-Борисовою з Ню Йорку. Земляки, організовані в Інституті Дослідів Волині та в Товаристві „Волинь", влаштували цю зустріч в домі п-ва Олійників, і за проси їли дорогу Гостю.

Цю товариську імпрезу від крив Голова ІДВ. Привітавши Шановну Гостю, як довголітнього членкиню Інституту, від імені всіх земляків, він підкреслив цю небуденну подію милої зустрічі з сестрою нашої безсмертної поетеси Лесі України, яка саме в цьому році вся наша еміграція і рідний край велично згадують. По цім студентка О. Онуфрій чук піднесла Гості букет живих квітів.

З черги Голова ІДВ предста вив ті присутніх земляків, з означенням місцевостей їх народження. Зокрема предста вив студентку Оксану, нашу багатогранно талановиту спі вачку і артистку, яка брала живу участь у концерті, по свяченому спомина Лесі Ук раїнки 27 жовтня 1963 року в театрі „Пледгаузі", де Вель мишанована Гостя сказала го ловну доповідь. Коли панна Оксана позворовляла Дорогу Гостю за гарну виголошену доповідь в „Пледгаузі" та за дувала, що вона студіює твори Лесі Українки і що їх дуже любить, то не обійшлося без зворушливої сцени: пані І. Косач-Борисова встала і з простягненими руками приступила до панни Оксани.. і вони в сердечних обіймах роз цілувалися... В очах двох поколінь нашої неповної доби замерехтіли сльози радості..

За доброю вечерю в дружній атмосфері присутні довго ділилися спогадами про свою незабутню Волинь, а Шановна Гостя розповіла про спільних знайомих — визначних осіб, згадувала події того часу, а головно — як і де провела своє безжурне дитинство з Лесею, з якою дуже любилася .

Товариська гутірка тягнулася до пізньої. На прощання Дорогі й Земляцькі в ручено сердечний дарунок — Поезії Т. Шевченка (двотомні) з від повідною присвятою і підписами всіх присутніх.

У кінці п. Голова попрощав від усіх Дорогу Гостю та подякував господарям дому і панам О. Олійницькій та Г. Онуфрійчук за добру вечерю та вдало влаштовану гостину.

Присутній.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. ГРИГОРІЙ КОРПАН
Ріджайна, Саск.

10-го липня 1963 року упокоївся Григорій Корпан.

Покійний, син Василя й Софії, народився в селі Галичі, Підгаєцького повіту в Галичині 22 листопада 1889 року.

У Канаду приїхав 5 червня 1914 року. У початках працював, як столяр, на залізничній лінії СПіАр.

1920-го року переселився до Ріджайни і тут, заложив свою карточку крамницю та включився в громадське українське життя. В 1924 році одружився з Марією Бучковською. У них було, п'ятеро дітей, але виховали лише троє, бо двоє померли маленькими. Покійний по якомусь часі продав крамницю, а сам працював у Линкер Борд Контрол аж до відходу на пенсію, з яким жив до смерти.

Переселившись до Ріджайни, Покійний став провідним членом гуртка свідомих українців, які започаткували громадську й церковну працю в Ріджайні. Він був членом-основоположником Українського Народнього Дому, що постав 1921 року, також був членом-основоположником Товариства „Просвіта", що постало 1923 року, був у

Ріжайні членом-основоположником Української Греко-Православної Громади Зіслання Св. Духа, яка постала в 1924 році, і членом-основоположником Української Кредитівки.

Був жертводавцем на всі національні справи; був головою і членом управ згаданих організацій і Церковної Громади, якої був одним з провідних і відданих членів та дяком. Коли не міг ходити, бо йому докучала хвороба (артретизм), то просив, щоб його занесли до церкви, щоб міг співати. За 40 років дякування (без винагородження) здобув велике знання і практику та був одним з найкращих дяків у Канаді.

За це по довгих роках відданої праці був нагороджений П е р в о ї є р а р х о м нашої Церкви в Канаді, Блаженнішим Владикою Митрополитом Іларіоном, Митрополичою Грамотою

Крім участи в місцевих організаціях, Покійний був чле нови і удільовцем „Відродження" Інституту імені Петра Могили, членом Колегії Св. Андрея, удільовцем видавничої Спілки „Еклезія", членом „Взаємної Помочі", Т.У.С., К.У.К., та інших.

Покійний Григорій був доброї, лагідної вдачі, за що був любleний серед громадянства і користувався пошаною.

За кілька днів перед смертю почали докучати йому легені й серце, що заставило його піти до лікарні, де перебув тільки з вечора до годин 4.30 ранку, і скінчив своє життя в присутності родини спокійно, без довгих терпінь, прожившн 74 роки.

Похоронні Відправи відбулися в церкві Зіслання Св. Духа в Ріжайні. Панахиду ввечері 12-го хипня і Службу Божу та Чин Похорону вранці 13-го липня відслужив ректор Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, добрий приятель Покійного, о. Протопресв. Д-р С. В. Савчук, і місцевий парох о. Прот. С. Кіцюк при помочі дяків: п. В. Мудрого, пані Є. Бусько, п. І. Стратійчука, п. П. Андрейчука та місцевого хору під проводом п. Р. Корпуся.

За Службою Божою проповідь українською й англійською мовами сказав о. Протопресвітер Д-р С. В. Савчук, в якій відзначив великі заслуги Покійного перед Церквою та для українського народу взагалі.

Отець Прот. С. Кіцюк сказав проповідь під час чину Похорону при Останньому Прощенні; він звернув увагу на високі вартості покійного як людини, що дала гарний приклад свого життя і праці до наслідування іншим. При Останньому Прощенні перевелено збірку на Нев'янучий Вінок, яка дала 159 долярів з тарілки і 50.00 долярів від родини, — разом 209.00 долярів, що призначено на будову Колегії Св. Андрея.

Покійного похоронено на цвинтарі Меморіял Гарденс у Ріжайні. Над могилою прощали Покійного приятелі і довголітні співпрацівники: п. В. Весолозський від Товариства „Просвіта", п. Н. Масник від Взаємної Помочі і пані А. Мудра від Жіночого Товариства.

По Похороні в Українськім Народнім Домі відбувся поминальний обід, і там головну промову сказав о. Протопресвітер Д-р С. В. Савчук, висловивши співчуття родині Покійного. Дальше промовляли близькі приятелі Покійного і представники організацій: пані Є. Козяр, пані М. Мельник від Т.У.С., патина Г. Збитнюк від С.У.М.К., п. В. Весолозський від української кредитівки та перший брат покійного т. п. Садовський, який, як автор, подарував кожну тарілку примірники своєї книжки „Дорога до добра" на Нев'янучий Вінок.

Господарем обіду був п. Д. Кирилюк, який також від імени Громади висловив співчуття та родині. Парох о. Прот. С. Кіцюк у своїй промові відзначив вагу втрати Покійного для Громади й родини, та в імені Парафії і всієї української спільноти в Ріжайні висловив співчуття родині.

Від родини всім подякував син Покійного, Борис Корпан

Покійний залишив у глибокому смутку дружину Марію, сина Бориса, дочки Надію і Олю, сестру в Америці, первого брата М. Садовського в Саскачевані, двох зятів і п'ятеро внуків.

Молитвою за спокій душі Покійного і в і д с п і в а н н я м „Вічная Пам'ять" закінчено поминальний обід.

Усім Жертводавцям на Нев'янучий Вінок, тимпа подяка, я по спочилому Григорієві, нехай буде серед нас Вічная Пам'ять!

ОСК.

Бл.-п. ВАСИЛЬ БЕВШ

20-го жовтня 1963 року помер славної пам'яті Василь Бевш. Звідки взяти тих слів, щоб висказати наш біль і смуток, які сповнюють любов'ю до нашого побратима, до нашого довголітнього члена Катедральної Громади та до нашого титаря Василя Бевша, що завжди був невсипущий, віддавний праці! Звідки взяти тих слів, як їх пов'язати поміж собою, щоб хоч приблизно можна було висловити і смуток, і біль, і нашу любов!

Василь Бевш народився 14 листопада 1896 року в селі Лушкові, Грубешівського повіту, на Холмщині. Коли покійний переконався, що польська влада, яка його переслідувала, ще довший час на Холмщині залишитись, рішив виемігрувати в Канаду. — 1927 року.

Роком пізніше сповнив в Канаду. свою дружину Тетсу і сина, який тоді був ще маленьким. Всяко тут бувало Василеві Бевшові. Бувало гірше, але бувало й добре. Коли підросли діти, які дістали добру школу й виховання — стало родині Бевшів не лише легче, але таки й добре. Обидва сини — Андрій і Віктор — поженилися, а донька Надія вийшла замуж. Всі діти живуть щасливими родинами, що наповняло душу покійного спокоєм і рівновагою. Цей спокій і рівновага в родині Бевшів робили їх обох цінними членами Громади. Чи то в церкві, чи то в організації, чи на сцені — всюди були вітані та люблені. Особливо любив Покійний Церкву. Він нею жив і в церкві, можна сказати, й умер. Він бо із-за тяжкого приладу, в хуточку, в притворі — пішов через дорогу до лікарні, відтіля вже більше не повернувся.

На поминках адвокат Т. Гуменюк добре сказав, що лише Похорон є доказом, як чоловік у Громаді працював і як його Громада шанує. У нас уже давна такого величавого Похорону, як Похорон покійного В. Бевша, не було.

24-го жовтня, при сонячній тагілій погоді величаво-сумно тягся вулицями Торонта, довгий похоронний караваї відпроваджуючи Покійного на місце вічного спочинку. Будний, робочий день, а сотки людей найшли собі час віддати останню прислугу Покійному.

Відправа була урочиста. Високопреосв. Владика Михаїл в сослуженні оо. Петра Самця і Дмитра Фотія, відправляв Зутпокійну Службу Божу. Співав Катедральний Хор.

Тризну, чи поминки, відбуто в Катедральній Громаді при великій кількості народу. Промовляли: о. П. Самець, голова Катедральної Громади — Й. Гетьманчук, голова Союзу Українок, відділ св. княгині Ольги — пані Н. Козій, адв. Т. Гумнеюк, проф. В. Іваниє, брат пані Бевш — П. Стриженець та зять Р. Сопел. Головував п. В Григорюк.

На пошанування пам'яти покійного Василя Бевша подарували на Колегію Св. Андрея: діти п. В. Бевша — Надія і Роман Сопел — 50.00 долярів, п. Іван Стойко з Віндзору — 10.00 долярів. Зібрано від гостей, присутніх на поминках, і відділу св. княгині Ольги — 109.00 долярів — також на Колегію Св. Андрея у Вінніпегу.

І. Янішевський.

Бл. П. Е. і М. МАРКО
Кридор, Саск.

Великим смутком наповнилися серця жителів Кридору й околиць на вістку про смерть Едварда Марка, що в розквіті життя відійшов з цього світу 7-го березня 1963 року, а ще більше пригноблення огголомшило всіх, коли через два тижні, тобто 26 березня, відійшла у вічність мати його Марія. Втрата рідна і дружини — це великий удар для батька і мужа — Андрія Марка та його трьох дітей.

Бл. П. Марія походила з дому Сороків і народилася на Україні в 1905 році. Трилітньою приїхала в Канаду з батьками, а 1921 року одружилася з Антоном Марком. Увесь час вони жили в Кридорі. Спочатку фармерували; потім п. Антон Марко відкрив кузьню і працював коваленем, а також держав агенцію Массей Гаррис. Виховали вони четверо дітей — Богдана, Ярослава, Ольгу і Едварда. Тяжкою працею і ощадністю матеріяльно доробилися, але ніколи не забували й духової ділянки життя. Від самих початків відродження Української Православної Церкви в Канаді, вони стали діяльними її членами, завжди бували на богослуженнях, давали щедрі пожертви на Церкву, працювали над скріпленням і розбудовою громадського життя. Марія була також зразковою членинею Жіночого Товариства. Дітям своїм п-во Марки дали добру освіту, виховуючи їх у християнській побожності та в дусі українських традицій.

Наймолодший із сим Едвард, подібно як і старші його брати, виявляв велику здібність у школі, але змалку почав слабувати і тому не міг докінчити вищої школи. Довго боровся з недугою, яка прикувала його до ліжка і найкращий д о г л я д-пікування його матері Марії і помім лікарська приватно в домі і в лікарнях Гефорду і Саскатуну не в силі були втримати його при житті. Хоч мати Марія, сама недужа, ледве держалася на ногах, але ніколи не нарікала на жорстоку долю і басто ночей не доспаних, доглядаючи сина. І вкінці Едвард, запричастившись Св. Таїнств, закінчив свою коротку земську мандрівку на 33-му році життя. Здавалося, що аж тепер мати Марія відлічне і підлікує своє пошкоджене здоров'я. Але так не сталося, бо 13 днів по смерті Едварда, Марія також упокоїлася, залишивши в глибокому смутку свого мужа Антона, троє дорослих дітей, 4 внуки, 3-х братів та сестру.

Похорон бл. п. Едварда 11 березня, а бл. п. Марії 25 березня відслужив о. парох з допомогою дяка п. І. Павлуша при великій здвизі народу.

По Похороні на запрошення п. Антона Марка всі учасники зайшли до Народнього дому на заупокійний обід, приготований Жіночим Товариством, під час якого голова Громади М. Цьона висловив засмучений родині співчуття від Громади. В часі Похорон буда переведена збірка на Нев'янучий Вінець, яка принесла $65.37, з чого призначено: $7.50 на „Український Голос", $7.50 на „Вісник", і на іншу пресу, $17.50 на Колегію Св. Андрея, $5.00 на кашу, а $19.87 на місцеву церкву.

Усім Жертводавцям Нев'янучого Вінка щире спасибі. Хай Господь потішить засмучену родину, а душі покійних Едварда і Марії хай уместить в Оселях Своїх, де всі Святі і праведні спочивають!

о. С. Зузак.

Бл. П. В. ЛАЗАРУК
Давфин, Ман.

22-го жовтня 1963 року в головній лікарні в Давфині, упокоївся на 63-му році життя Василь Лазарук.

Покійний народився 1900 року в селі Побережжя в західній Україні.

У Канаду прибув одиночним хлопцем з батьками, які поселилися на фарсі в Розборн, Ман. Ходив до школи в Розборні 8 років, 5 років був в Колегії Св. Боніфата. Закін чив середню освіту й одноріч ну учительську с е м і н а р і ю. Одружився з Юзефіною з дому Загальських 1923 року в Розборні. Сім років учителював в школі Марконі в Розборні. 1928 року переїхав до Косован, Ман., де учителював 15 років. Пода шкільними годинами, навчав українську дітвору української мови, організував церковно-світський хор, який виступає на всіх ім презах і академіях, організував жіноцтво в відділ Союзу Українок, організував молодь в відділ СУМК, провадив театральну працю. За роки учительювання Покійного в Косові ця околиця зросла духово і національно дуже високо, а всі організації, яких Покійний був основоположником, існують досі. З Косова переїхав до Вегпов, Ман., де учителював кілька років. 1944 року поселився в Давфині, Ман., де й прожив до смерти. Тут провадив крамницю „Елвуд Лайн". Брав широку участь в громадській і церковній праці. Був членом Народнього Дому, належав до шкільної ради, був міським радним, директором радіостанції Сі-Кей-Ді-Ем, був головою Громади Св. Юрія в Давфині від 9-го грудня 1954 року до смерти. Був членом провінціяльної управи Союзу Українців Самостійників, дорадником для молоді, помагав у дяківстві, був членом Українського Православного Молодечого Товариства, передплатником „Українського Голосу" й „Вісника". Своєю працею, жертвенністю на будову храму Св. Юрія в Давфині, на Колегію Св. Андрея, добрим, розсудливим життям залишив своїм відходом у Вічність велику втрату для української суспільности в Давфині.

Залишив в смутку дружину Юзефіну й три дочки, семеро внуків, трьох братів і шість сестер.

24-го жовтня ввечері в похоронному заведенні „Сніт-Стрільчук" в Давфині відслужено Парастас місцевим парохом о. М. Олесюком і о. Прот. Т. Ковалишином — головою Президії Консисторії; а 25 жовтня відбувся Похорон зо Службою Божою, що відправили місцевий парох, о. Прот. Ковалишин і о. Т. Глуханюк з Етельберт, Ман. Похоронну Службу Божу співав місцевий церковний хор, яко го дерегентюе п пані Галина Генперсон — донька покійного Василя Лазарука. На Похорні був великий здвиг людей, які прибули зо всіх околиць.

Родина Покійного та присутні на Похороні зложили на Нев'янучий Вінок $95.80, що призначено на церкву Св. Юрія в Давфині. Дружина Юзефіна від себе пожертвувала 100.00 долярів на Колегію Св. Андрея, 50.00 долярів на місцевий храм, 10.00 долярів на кашу й фонд „Українського Голосу" і 5.00 на фонд „Вісника".

Усім Жертводавцям велике спасибі!

Нехай Милосердний Господь приймс покійного Василя між праведних. Вам, Дорога Родино, подасть Господь силу перенести цю велику втрату, і нехай Господь обдарить Вас добрим здоровим і всіми добродійствами.

Вічна Йому Пам'ять!

о. М. Олесюк.

Бл. П. В. БАРАБАШ
Гілберт Плейнс, Ман.

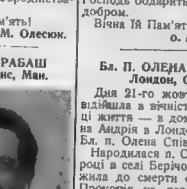

В суботу 2-го листопада 1963 року, рознеслася сумна вістка по Гилберт Плейнс і околиці, що на 77 році життя відійшла у Вічність Варвара Барабаш з дому Григорчук.

Покійна Варвара народилася 5-го березня 1886 року в місті Городенки, повіт Городенки, західня Україна. У Канаду прибула з родичами 13-літньою дівчиною 1899 року, де родичі поселилися на фармі в Валей Ривер, Ман. Покійна виховувалась при родичах. Пізніше виїхала до Вінніпегу на працю. Вийшла заміж Покійна за Міся Барабаш в 1909 році в Вінніпегу. В 1910 році повернулася з чоловіком на Валей Ривер, Манітоба, на фарму, де і прожила до 1947 року. Від 1947 року Покійна мешкала з сином Василем в Гилберт Плейнс, Манітоба. Покійна повдовіла в 1946 році.

Покійна залишила в смутку двох синів і три дочки.

Покійна була парафіянкою громади Св. Духа в Валей Ривер, Ман.

Дня 5-го листопада вечером в похоронному з а в е д е н і „Сніт-Стрільчук" в Давфині був відслужений Парастас, а 6 листопада в 10 годині рано відбувся похорон зо Службою Божою в Громаді Св. Духа на Валей Ривер, при великому числі присутніх.

Родина Покійної та присутні на Похороні зложили на Нев'янучий Вінок $18.80, з цієї суми призначено $5.00 на вироблення ікліші, а решту призначено на церкву у Валей Ривер. Донька Покійної Анастазія Проскуряник від себе пожертвувала 5.00 долярів на пресовий фонд „Вісника".

Всім Жертводавцям щире спасибі.

Нехай Милосердний Господь прийме покійну Варвару в лоно Авраама, Ісаака та Якова, де нема ні смутку, ні журби, а життя безконечне. А Вам діти, внуки та вся родино, подасть Господь силу перекести це велике горе, і нехай Господь обдарить Вас усяким добром.

Вічна Їй Пам'ять!

о. М. Олесюк.

Бл. П. ОЛЕНА СПІВАК
Лондон, Онт.

Дня 21-го жовтня, 1963 р. відійшла в вічність в 103 році життя — в домі свого сина Андрія в Лондоні, Онт. — Бл. п. Олена Співак.

Народилася п. Олена в 1860 році в селі Берічок, де й про жила до смерти свого мужа Прокопія на передодні 2-ої світової війни. 1943 року зі сином Андрієм виїжджає до Франції, а в 1952 році до Канади. Пережитого покійницею за сотню літ в жахливих обставинах воєн і революцій — не дається описати. Та мимо цього, своєю бадьорістю вона все приваблювала своє окруження до життєадатності, хоч пережити 103 роки сильно закарбувалися на її обличчі й постаті. В послідних 2-ох роках Покійна тратить вснке заінтересування до окруження, навіть до найближчої родини, що люблячо-терпеливі п і к л у в а л а свою нею; живе у власнім світі у розмові зі самотою й найдорожчим для неї традиційним образом Пресв. Діви Марії.

Цей рідкісний випадок глибокого віку був з особливішою увагою ліквідований міс цевою „Орі Пресс".

Прийняшки кілька днів перед смертю Св. Таїнства Причастя й Сповіді — Покійниця покидає туземне життя з почуттям виконаного обов'язку жінки, матері, людини. З усіх 13 дітей покійної Олени остало ся живих — крім сина Андрія тут ще дві дочки й один син в Україні та 22 внуків і 8 правнуків.

23 жовтня, минулого року о. М. Дебрин, рідні й численне громадянство Лондону, від провадили на вічний спочинок на цвинтарі Монт Плезант свою найстаршу, 103-літню сопутницю скитальщини, що найглибше від усіх відчула холодні погоду чужини й біль за утраченою батьківщиною. І, чомусь особливо болюче відчули — не лише рідня, але й всі ми відхід у вічність цієї 103-літньої жінки — українки, бо її приявність — як нагочного свідка 100-літнього лихоліття рідної землі — наче сторожила над нами й остерігала всіх не забувати в нових обставинах про свої обов'язки супроти страждаю-

чої України. Не забути цього і по її смерті — буде найвищим виразом пошани до неї.

З пожертвованої родиною Співаків суми — як Нев'янучий вінок — на рідну пресу, призначено на „Вісник" 5.00 доларів. Щира їм подяка, а Бл. п. Олені Співак — Вічна Пам'ять!

о. М. Д.

Бл. П. АНАСТАСІЯ ФЕДАК
Шіго, Саск.

У вівторок 8-го жовтня по довгій недузі упокоїлася бл. п. Анастасія Федак на 94-му році свого трудолюбивого життя.

Народилася покійна Анастасія (з роду Тарновецька) 11 січня 1869 року в с. Кадубівці на Буковині. Там же у рідному селі Покійна прожила свої молоді роки та одружилася у 1889 році з бл. п. Василем Федаком.

1912 року родина Федаків переселилася до Канади й замешкали на власній фармі в околиці Шіго, Саск.

Ще в рідному селі Господь поблагословив родину Федаків 5 дітьми: чотири сини та одна донька. Уже в Канаді на родилися донька і син.

До 1937 року п-во Федаки мешкали на власній фармі, а від того часу в самому місті Шіго. Обоє були ревними членами Рідної Церкви та свідомими дітьми свого народу. Цю свідомість і любов до Церкви передали вони своїм дітям та внукам. З дітей бл п. Василя й Анастасії сини Дмитро й Михайло є активними членами наших громад в околиці Шіга, а о. Прот. В. Федак є одним з провідних священиків нашої Церкви в Канаді.

Крім примірного християнського життя й доброго виховання своїх дітей в релігійному й національному дусі, покійні Василь і Анастасія Федаки полишили по собі ще одну пам'ятку для своїх нащадків: обоє вони були ціпиями фундаторами двох Храмів Божих Св. Духа, а також в околицях Шіго були ктиторами церкви Покрови Пресв. Богородиці. Ця церква й означена, як церква „коло Федаків".

У 1958 році бл. п. Анастасія залишилася вдовою провівши свого мужа на вічний спочинок. З того часу й сама почала підупадати на силах і здоров'ю.

Увесь час проживала у сина Дмитра, а останні кілька тижнів перед своєю смертю, проживала у сина Іллі, де й спочила вічним сном.

Похоронні відправи почалися Панахидою у четвер 10 жовтня у місцевім народнім домі. Другого дня в церкві Св. Духа було відправлений чин Похорону й Заупокійна Служба Божа. Храм Божий був переповнений дітьми, внуками й правнуками Покійної, а також численними вірними з Шіго й околиць, які прибули востанне попрощати свою сестру у Христі. З дітей на Похорон прибули з далеких околиць: о. Прот. В. Федак з Гемилтону, а донька Ірина з Принс Джордж, Б. К.

Похоронні відправи відслужив Настоятель Громади — о. Г. Удод. При Останньому Цілуванні на закінч. о. Удода присутні зложили на Нев'янучий Вінок Покійній $43.50, з чого $25.00 призначено на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея, а $7.00 на пресовий фонд „Вісника".

В глибокому смутку покійна Анастасія залишила семеро дітей, 31 внуків та 42 правнуків.

Нехай Господь усіх їх провадить під своєю опікою по слідах їхньої мами, бабусі й прабабусі, у цьому житті, в Покійній нехай подасть вічний спокій.

Вічна Їй Пам'ять!

Присутній.

Бл. П. ВАСИЛЬ ДЯЧОК
Торонто, Онт.

Дня 11-го листопада 1963 року помер у Торонті, після тяжкої недуги, довголітній житель провінції Онтеріо, Василь Дячок.

Покійний був родом із села Любківці, Снятинського повіту в західній Україні. Під час Першої світової війни він служив в австрійській армії як фельдфебель 24-го полку піхоти, брав участь у боях під Івангородом і над Стрипою і здобув велику й малу срібні медалі хоробрости. По закінченні війни вернувся до рідного села, де деякий час був війтом. 1927 року виїхав у Канаду шукати кращої долі.

Дня 12-го листопада ВПреп. о. Прот П. Самець, парох пра вославної катедри Св. Володимира, відправив у похорон ному заведенні Лева Кардинала і Панахиду за спокій душі Покійника, а другого дня відправив його тлінні останки на вічний відпочинок на цвинтарі Йорк у північному Торонті.

Бл П. Василь Дячок був свідомим українцем, відзначався спокійною товариською вдачею і мав багато приятелів, які прислали гарні вінки й вінки та взяли численну участь у Панахиді і в Похороні.

На малому прийнятті після Похорону в домі п-ва Мошуків, які опікувалися Покійником під час його недуги і які дялися його похороном, переведено збірку на українську пресу: Жертви зложили: По $4.00: Я. Ковальчук; По $2.00: К. Котов, В. Біляй; по $1.00: І. Кавун, В. Мошук, Гонта, В. Григорюк, В. Б Разом $14.00; цю суму призначено на Пресовий Фонд „Вісника".

Всим Жертводавцям щире спасибі!

Учасник.

Бл. П. АННА КАЛИЙ
Шипмен, Саск.

Дня 3-го жовтня 1963 року навіки спочила в Бозі 73-літня Анна Калин, вдова по Іванові Калинові. Знеможена недугою серця й цукровицею, вона час до часу лежала в лікарнях, а померла в домі доньки Гані та її мужа Стефана Кучірки

Покійна народилася в селі Чартовцях, Городенського повіту в західній Україні в родині Соколюків.

З мужем Іваном Калином та з двома дітьми вона прибула в Канаду перед 38 роками й поселилася в околиці Стронг Пайн, Саск., при батькові Покійної, Василеві Соколюкові. Опісля з мужем вона перебралася на „гомстед" в околиці Шипмен, де й проживала до смерті.

У Канаді Господь обдарував їх ще 4-ма дітьми. Тяжкою працею п'ядь за п'ядею вирали вони на преріях землю — цілину під засів, і та просто мученицька праця обидвом їм передчасно забрала силу й здоров'я.

Покійна жінка, спокійної вдачі, була глибоко релігійною вірною Української Православної Церкви.

Подружжя Калині подарували Церкві ділянку землі, на якій збудовано церкву Всіх Святих на фармах в околиці поштн Шипмені і на якій є український православний цвинтар, де вони обидвоє й спочивають.

Покійна Анна пожертвувала до згаданої церкви ікону Св. Анни, і ще перед смертю дала на церкву 100 доларів Перед кончиною вона висповідалася й запричастилася.

Дня 7-го жовтня відслужено Похоронну Литію в похоронному заведенні в Принс Альберт в сослуженні о. Прот. Ю. Туржанського, а днем був п. В. Болкарчук з Шипмен, який також послужив у Похоронній Відправі в церкві Всіх Святих у Шипмен 8 жовтня, а о. Туржанський сказав проповідь По скінченні Похорону о. парох розповів присутним про життя Покійної і він же попросив скласти пожертви на Нев'янучий Вінок, що їх зібрано в сумі $25.87, з чого на Колегію Св. Андрея $15.00 і „Вісник" — $10.00. Описня ви. часся в На родньому Домі з рекуєка.

Покійну прощали діти — два сини (бо 3-й дуже хворий), три дочки з чоловіками, 22 внуки, 5 правнуків, перва сестра, церковне сестринство і члени Церковної Громади.

Учасникам Похорону щира подяка за пожертви, душі Покійної — між праведними оселитися.

Вічна їй Пам'ять!

о. Ілля Швець.

Бл. П. ПАЛАГНА ЮРКОВА
Ашівіл, Манітоба

Дня 9 жовтня 1963 р., упокоїлася в лікарні в Гилберт Плейнс на 69-му році життя Палагна Юркова.

Покійна походила з дому Соколових, народилася 20-го червня 1894 року в селі Бурдаковці, Борщівського повіту в західній Україні.

У Канаду прибула до свого брата в Гренд'юн, Ман., в 1914 році.

Вийшла замуж за Демка Юркова 1915 року, і вони поселилися на фармі в околиці Ашівіл, Ман., пробули до 1948 року, а від 1948 року замешкали в містечку Ашівіл. Покійна повдовіла 1956 року і замешкала з своїм сином Григорієм.

Покійна залишила в смутку трьох синів, дочку, 10 внуків і 10 правнуків.

Покійна була тихої спокійної вдачі, належала с сином до Української Православної Громади Св. Володимира в Гилберт Плейнс, Ман.

14-го жовтня вечером у похоронному заведенні в Давфині відслужено Парастас, а 15 жовтня — Похорон во Службою Божою в Гилберт

Плейнс при великому здвизі людей.

Родина і присутні на Похороні при Останньому Прощанні зложили на Нев'янучий Вінок $38.75, з чого призначено 10 доларів на кліщу й фонд „Вісника", де решту на храм Св. Володимира в Гилберт Плейнс.

Всім Жертводавцям велике спасибі!

Нехай Милосердний Господь прийме покійну Палагну між праведних, де нема ні болю, ні журби, а життя безконечне. А Вам, Родино, подасть Господь сили перенести цю велику втрату і обдарить Вас здоров'ям і щастям у житті.

Вічна Їй Пам'ять!

о. М. Олесюк.

Бл. П. ЛЬКО ІВАСЮК
Петлюра, Ман.

28-го жовтня 1963 року відійшов у вічність бл. п. Лько Івасюк, прожившись 63 роки.

Небіжчик народився 1-го липня 1900 року в околиці Розборн, Ман., у фармерській родині. Виростав і ходив до школи при батьках. У Першій світовій війні був у канадійському війську. По війні ходив по різних роботах. 1927 року взяв „гомстед" в околиці Петлюри, Ман., де фармерував до 1949 року. Усе життя прожив самітним. 1949 року занедужав і рік лікувався в Давфині, Ман., знеможений пробув два роки в старечому домі в Давфині, Ман. 1953 року перейшов під опіку уряду, і його забрали до Віннінгу в старечий дім, де про був до смерти — 28 жовтня 1963 року.

Похороном займався брат Пилип з околиці Петлюри. Тлінні останки бл. п. Лька привезено до Давфину 31-го жовтня 1963 року. Похорон зо Службою Божою в Українській Православній Церкві Св. Трійці в Петлюрі. Звершив місячий парох о. П Зубрицький, а дяком був п. Олекса Гаврилюк з Робліи, Манітоба.

В своїй проповіді на Похороні о. парох оповів про життя Небіжчика, що був чесний та побожний. Коли зорганізовувалася Українська Православна Парафія в околиці Петлюри, він був першим її секретарював; постарався про почту в цій околиці; був довголітнім комісіонером в околиці Петлюри; він постарався що цю околицю названо вместем Петлюри, а в цьому допоміг бл. п. о. Лищишин. Небіжчик жив для ближніх своїх більше, чим для себе.

Він лишив у смутку 2 братів — Пилипа та Василя, дві сестри — Юзефу та Зоську, дальшу родину й друзів.

Під час Останнього Прощання була збірка на Нев'янучий Вінок; зібрано $22.85, з чого призначено на Пресовий Фонд „Вісника" — $5.00, а решта на місцеві потреби.

Усім Жертводавцям щире спасибі!

Бл. П. Ілька лоховано на місцевім парафіяльнім цвинтарі біля церкви в Петлюрі.

Нехай Господь Бог приймє в Свої Небесні Оселі бл. п. Ілька. Вічна Йому Пам'ять!

о. П. З.

Бл. П. ВАСИЛЬ СТАСЮК
Мелфорт, Саск.

Дня 14-го жовтня 1963 року в лікарні Юнійон Госпіталя у Мерафорті, на 83 році життя спочив у Бозі бл. п. Василь Стасюк.

Покійний народився 27-го березня 1880 року в Кіцмані на Буковині.

У Канаду прибув 1900 року із своїми батьками, які поселилися в Гонорі, Ман. Того ж року бл. п. Василь Стасюк одружився з Марією Даниль чук та дальших 8 років перебували ще в Гонорі, а опісля переїхали до Саскачевану і поселилися на гомстеді в Ресворс.

Життя в піонерській часі було тяжке. Однак Покійний твердо вірив у Божу поміч. Працювали з дружиною тяжко з надією на краще майбутнє. Та ось 1921 року упокоїлася дружина Покійного, залишивши йому 2 сини та 3 дочки. Це ще більше утруднило життя Покійного, бо з 5-ма дітьми не легко було дбати про себе та дітей. Через те він одружився вдруге — 1924 року з Софією Матейчук.

В 1960 році Василь Стасюк дістав параліч, який відняв у нього мову.

Напередодні Похорону в похоронному заведенні в Мелфорті була відправлена Панахида, а 17 жовтня Похорон зо Службою Божою, що відслужив місцевий парох у Мелфорті о. Прот. М. Критюк, а дяками були п. К. Копачівський та п. . Ярсмій.

Під час Останнього Цілування на закінч. о. пароха присутні зложили на Невянучий Вінок $11.13, з чого призначено на кліщу $4.0, $3.25 на „Вісник", $3.25 на „Український Голос", решту на поштові оплати.

Похоронено бл. п. Василя Стасюка на цвинтарі в Ресворс, Саск Покійний залишив у смутку: дружину Софію, 5 дітей, 15 внуків і правнука.

Усім Жертводавцям щире спасибі! Нехай Господь потішить опечалену Родину та обдаруе й Своїми щедрими ласками, а душу покійного Василя нехай прийме в Царство Небесне!

Вічна Йому Пам'ять!

О. М. К.

Бл. П. ГЕОРГІЯ ГЛАДІЯ
Росборн, Ман.

10-го серпня 1963 року упокоївся на 71-ім році життя Георгій Гладій.

Покійний приїхав у Канаду з села Кадобівці, на Буковині 1912 року. Спершу прибув до Оттави, а 1915 року переїхав до Росборн у Манітобі, де й прожив до смерти. Він одружився в липні 1920 року з удовою Доцею Карма'ченюк з роду Тарновецьких.

Бл. п. Георгій був добрим і працьовитим для своєї родини, але й не жалував труду для Української Греко-Православної Церкви, та й нагло помер при праці на церковній площі.

Покійний залишив у смутку дружину Доцю, двох синів, три дочки, десятеро внуків і двох братів.

Похорон 13 серпня відслужив о Василь Мельничук.

Нехай Господь прийме душу Покійного.

Вічна Йому Пам'ять

Домка Українець.

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

(Продовження)

Пожертви з рівних місцевостей.

По $1,000.00: Михайло Войчук і дружиною, Саскатун, Саск.

По $500.00: Іван В. і Розалія Гуцуляки, Ендрю, Алта., на конто умеблювання приміщення в новій Колегії Консисторія Української Православної Церкви в США на конто умеблювання приміщення в новій Колегії.

По $221.00: Йосиф Дзюбко, Вірден Ман. доплата на умеблювання подвійної кімнати в студенській резиденції.

По $200.00: Отекса і Марія Мех, Оттава, Онт

По $150.00: Українська Греко-Православна Церковна Громада Св Тр.ї, Топорівці-фарми, Райн, Саск.

По $128.17: Семеон Столяр, Фенвуд, Саск.

По $100.00: Варел. о. Іван Гуцаик, Картерет, Н. Дж. (Минулого року о. Гуцаик наложив на себе добровільний обовязок жертвувати кожного року в пам'ять своєї Покійної Дружини, по $100.00 на потреби Колегії, і це в його черговв вплата), Жіноче Товариство „Донькн України", Робліи Ман

По $74.14: Прихід з „Чоловічої вечері", що відбулася 8-го грудня 1963, в Роблин, Ман (гроші прислав п Петро Горбак)

По $50.00: Українська Національна Кредитова Спілка, Монтреал, Кве, Інспектор Ізидор Горецький Торгіда, Алта.

По $25.00: Пані Надія (Гопа) Дядек, Вінніпег; Моррис Ковальчук, Томпсон, Ман.

По $20.50: СУМК, Онкборн, Ман.

По $20.00: Минні Котик, Давфин, Ман; О. Квас, Кінгстон, Онт.

По $10.00: Інституту Св. Івана. Едмонтон, Алта. (в пам'ять о. В Кудрика)

Збірка п. Миколи Черного, Джемейка, Н. Ї., ЗДА.

По $15.00: В. Гуславівський, Нью Йорк

По $10.00: А. Симончук, Бруклин, Н. Ї.; А Пашук, Кю Гарденс, Н. Ї.; І. Шереметі, Нью Йорк; І Новійший, Тітек, Н. Дж; П. Шипрук, Бруклин, Н. Ї

По $5.00: П. Сахневич, Асторія, Н. Ї.; Н. Онищук, Бруклин, Н. Ї; І. Горбінь, Джемейка, Н. Ї.; С. Камінський, Бруклин, Н. Ї.

По $3.00: Данил Гет Цап, Нью Йорк; І. Несенюк, Нью Йорк.

По $2.00: Богун де Ляде, Нью Йорк; Г. Мариицук, Асторія; М. Дячснко, Нью Йорк; І. Нескаиченко, Нью Йорк

По $1.00: М. Проконів, Нью Йорк; П. Самойлів, Бруклин, Н.Ї.

Збірка п. Юрія (Джорджа) Фенika, Чиливен, Б. К.

По $20.00: Юрій (Джордж) Фенак, п-во Запорожани.

По $10.00: Василь Марчук з дружиною; Іван Крепкевич з дружиною; Никола Троян; збірка на 50-літній ювілею вінчання п Василя Марчука і його дружини.

По $5.00: Гордон Равлик з дружиною.

Збірка Комітету при Церкві Св. Юрія в Лембі, Кве.

По $22.00: Збірка під час Місійної Вечірні в Церкві св. Юрія.

По $10.00: М Лушнини.

По $5.00: Пані О Серенюк

Збірка Комітету при Церкві Св. Юрія, Давфин, Ман.

По $200.00: Пані Параска Саницук, Давфин, Ман (гроші передав о. М. Олесюк).

Збірка о. Ігумена О. Щербаня.

По $100.00: Пані Ольга Кіщук і мама Кіщук, в пам'ять бл. п. Стефана Кіщука, мужа й сина; збірка на похороні бл. п Трофима Михальчука Пено, Алта.

Збірка Всеч. о. С. Стельмучука.

По $20.00: Пані Текля Михайловська, Віткві, Саск.

Збірка Комітету у Веннувер, Б.К.

По $50.00: Пані Павліна Клюкевич, Веикувер, в пам'ять свого мужа, бл. п. Онуфрія Клюкевича.

ВИПРАВЛЕННЯ:

В „Вісниці" за 15-го грудня 1963 року, у списці пожертв на Будівельний Фонд Колегії, на ст. 15, було надруковано, що п-во. Михайло і Анастазія Шемелюки, Сноқі Лейк, Алта., зложили на

котрі стипендії в пам'ять свого покійного сина Евгена, $1,00.00, а мало бути: $1,000.00. За цю друкарську похибку Високодостойних Жертводавців щиро перепрошуємо.

(Далі буде)

Адреса Колегії:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

СІЧЕНЬ

19. Неділя — Йордан — Кенора, Транскона, Говор, Дуфферст.
26. Неділя — Кенора, Попларфілд Гонор.

ЛЮТИЙ

2 Неділя Транскона Попзар Парк, Тиндал
9 Неділя - Кенора. Нембпи Бозежур
16. Неділя - Транскона, Дуфферст
23 Неділя Кенора Гонор. Попларфіла

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОЯЧУКА

СІЧЕНЬ

14. Вівторок. Новий Рік Райн
18 Субота. Навечерія Богоявлення — Йорктон. Св Литургія. Вел Водосвятя
19. Неділя Богоявлення Йорктон Початок відправи година 8-го рано Велике Йорданське Водосвятя
26. Неділя по Йордані — Райн

ЛЮТИЙ

2 Неділя Йорктон
9 Неділя Йорктон
12 Середа Трьох Святителів — Йорктон
15 Субота Стрітення Господнє Райн Посвячення свічок
16 Неділя Йорктон
21 Неділя Йорктон

БЕРЕЗЕНЬ

1 Неділя Йорктон
8 Неділя Райн
15 Неділя Йорктон Год 7 вечером Прощальна Вечірня в Йорктон
22. Неділя І Вел Посту — Йорктон. Напередодні Великодня Сповідь
29. Неділя Горищ. Перед Службою Великоднє Сповідь.

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2096

о. П. БУБЛИКА

СІЧЕНЬ

14. Новий Рік Донвел
18 Субота Кемсек
19. Неділя Йордан - Мазепа
26. Неділя - Донвел

ЛЮТИЙ

2 Неділя Кемсек
9 Неділя Кадвер
12 Трьох Святих Мазепа
15 Стрітення Господнє Кемсек
16 Неділя - Донвел
27 Неділя — Кемсек

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

СІЧЕНЬ

14 Новий Рік Св. Михаїла
18 Щедрий Вечір 7 год. Вечірня і Освячення Води Йорданської Св Михаїла
19. Йордан — Св. Андрія
26. Неділя - Св Михаїла

ЛЮТИЙ

2 Неділя - Св. Андрія
9. Неділя - Св Михаїла
16. Неділя — Св Андрія
23. Неділя — Св Михаїла

БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя Св Андрія
8. Неділя Св Михаїла
15 Неділя Св Андрія
22 Неділя, І Посту Св Михаїла
29. Неділя Св Андрія

Address: 8541—89 Str.
Edmonton, Alta. Tel: 466-8854.

о. І. Г. ГИКАВИЙ

СІЧЕНЬ

14. Вівторок Новий Рік — Завалє
18. Субота, Щедрий Вечір. Велике Освячення Води.
Служани 8 год. веч., Прут 9 год вечера
19. Неділя. Йордани — Вилкінгдон 6 год. рано
Ендру 9 год. рано.
20. Понеділок, Собор Івана Хрестителя - Гемлін
26. Неділя Лужани

Willingdon, Alberta.
P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА

СЕРПЕНЬ

14 Вівторок — Пайн Ривер (Новий Рік)
19 Неділя - Драй Ривер (Йордан-Богоявлення)
26 Неділя Етелберт

Address: Ethelbert, Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕДЛЯ

СІЧЕНЬ

14. Вівторок, Новий Рік — Арран
19 Неділя, Йордан Норквей
20 Понеділок, Св. Івана Хрестителя Гаес
26 Неділя - Сван Ривер

ЛЮТИЙ

2 Неділя Стінен
9 Неділя Кобзар
12 Середа, Трьох Свят Сван Ривер
15 Субота Стрітення Госи
16 Неділя Арран
23 Неділя Сван Ривер

Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИЙ

СІЧЕНЬ

14. Вівторок Новий Рік - Вернон
18 Субота. Водохреш. 10 год ран Вернон
19 Неділя Йордан - Вернон
20 Понеділок Св. Ів. Хр. — Вернон
26 Неділя Келовна

ЛЮТИЙ

2 Неділя — Вернон
9 Неділя Вернон
12 Середа Зуз Свят Вернон
15 Субота Стрітення Вернон
16 Неділя Вернон
23. Неділя Вернон

БЕРЕЗЕНЬ

1 Неділя Вернон
8 Неділя Вернон
15 Неділя Сирон Вернон
22 Неділя Вернон
29 Неділя Сповідь Келовна

Address: 2602-42 Ave. Vernon, B. C
Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

СІЧЕНЬ

14 Вівторок Новий Рік - Йорктейл
18 Субота Навечір'я Богоявлення Свячення Води — Минкас
19 Неділя Богоявлення (Йордан) Свячення Води — Петлюра
20. Понеділок Собор Івана Хрестителя Освячення Води — Леандр
29 Неділя — Зелена

Robiln, Man.

о. Ст. ЗУЗАКА

СІЧЕНЬ

14 Вівторок Новий Рік — Кридор
19 Неділя. Йордан - Геффорд
26 Неділя — Бланки

Address: Box 165, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. М. КРИТКОГО

СІЧЕНЬ

14. Вівторок, Новий Рік — Ендевор
18 Субота. Щедрий Вечір Освячення Води
11.00 год рано — Брукесбі 2.00 год по пол Мелфорт
19 Неділя. Йордан. Богоявлення Господнє — Гронлія (північ.)
26 Неділя — Гронлія (під річкою)

Address: Box 1416, Melfort, Sask.
Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛЯША

СІЧЕНЬ

14 Новий Рік Сірко
19 Богоявлення Вайта
26. Неділя Сандвен

ЛЮТИЙ

2 Неділя - Вайта
9. Неділя Сеньків
12 Трьох Святих — Арбажка Св Миколая
15 Стрітення Господнє Сірко
16 Неділя Вайта
23 Неділя Сандвен

Box 46, Vita, Man. Tel. 6-34-52.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА

СІЧЕНЬ

19 Йордан Сіба Біч
26 Неділя Барсед

Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-3745

о. ІВАН МЕЛЬНИК

СІЧЕНЬ

14. Вівторок. Новий Рік — Січ
19. Неділя Йордан - Росборн
20. Собор Св Івана Хрест. — Менві
26. Неділя — Свабори

Address: Oakburn, Man. Box 12
Tel. 336

о. М. ОЛЕСЮКА

СІЧЕНЬ

14 Вівторок Новий Рік Обрізання Васпя Вел Гілберт Плейнс
18 Субота Щедрий Вечір. Вечірня і Велике Освячення Води в год 6.00 вечора — Гілберт Плейнс
19 Неділя Йордан/ Богоявлення Водохреща Служба Божа по радіо Станція СІ-КЕР-ЛЕМ Давфин, Ман., від год. 11.00 рано до 12-ої 15 хв. — Давфин
20 Понеділок. Собор Івана Хрестителя Вінніпегосіс
26 Неділя Порктон

Вечірня служаться що неділі о год 7-10 веч в Давфині

Address: 310 Main St. South
Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА

СІЧЕНЬ

14 Вівторок Св Василя (Новий Рік Половики
19 Неділя Йордан (Св Води) — Інсніпер (Сайвіл)
26 Неділя Тюдор (м)

Box 5. Theodore, Sask. Tel. 28.

о. Я. РИБАЛКИ

СІЧЕНЬ

14 Вівторок — Езавал
18 Субота Освячення Води — Спелен 12.30 Вильха 2.00, Давнин 3.30 Бетс 5.00, Едвард 6.00
19 Неділя Сиокі Лейк
20 Понеділок Серий
26 Неділя Вильха

Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. В. СЕНИШИНА

СІЧЕНЬ

14 Вівторок Олен (Новий Рік)
18 Субота Водохреш Інститут ім Й Могили
19 Неділя Йордан Мічам
26 Неділя Вонда

S. C. Latham Place, Saskatoon, Sask.
Home tel. 343-7695. Office 653-1944.

о. В. СЛЮЗАРА

СІЧЕНЬ

14 Новий Рік Канора
19 Неділя Йордан — Рама
26 Неділя Канора

Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА

СІЧЕНЬ

14 Вівторок Новий Рік Гіфорд
19 Неділя Йордан Ст. Пад (Освячення Води)
20. Понеділок. Собор Івана Хрестителя — Боїв (Освяч. Води)
26. Неділя Вондерінг Ривер

Address: Box 517 Lac La Biche
Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА

СІЧЕНЬ

14 Вівторок Св. Василя. Укр Н. Рік Атьвена
18. Субота. Навеч. Богоявлення — Вакав (Осв Води)
19 Неділя Йордан — Водохреща - Кадворт 8 год. Р.
20 Понеділок Із Христителя — Смалс 9 год. Р. (Осв Води)
26 Неділя по Йордані — Вакав

ЛЮТИЙ

2 Неділя Лепін
9 Неділя Вакав
12 Середа Трьох Святих — Ст Джадєн
15 Субота Стрітення Кадворт
16 Неділя Келов Крік
23 Неділя Вакав

Address: Box 4, Wakaw, Sask.
Tel, 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

СІЧЕНЬ

14 Вівторок Новий Рік 8 год. — Готеоп 10 год — Гарденгон
19 Неділя, Йордан 7.30 — Гарденгон 8.30 — Толстой 10 год — Рода
26 Неділя - Гарденгон

Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА

СІЧЕНЬ

14. Вівторок. Новий Рік - Федора
18. Субота Велике Освячення Води Нюбрук від 11 год. перед пол. Торгнад, від 12.30 год. по пол. Ерімонт, від 2 год. по пол. Восетна, від 3.30 по пол. Редвей, від 5 год. по пол.
19. Неділя. Богоявлення Господнє — Редвотер
26. Неділя — Редвей

Box 128. Redway, Alta. Tel. III.

о. С. СТОЛЯРЧУКА

СІЧЕНЬ

14 Вівторок. Новий Рік — Гедерлей
18. Субота, Щедрий Вечір — Велике Освячення Води о год. 5 ранку — Бігар; о год. 9.30 ранку — Гласпин
19. Неділя, Йордан — о год. 4 ранку — Вітвін; о год. 8 ранку — Норт Бетлефорд
20. Понеділок, Собор Івана Хрестителя о год. 9 ранку — Медов Лейк.
26. Неділя — Гласпин

Address: North Battleford, Sask.
972—108, St. Ph. 445-3280.

о. А. ТЕТЕРЕНКА

ЛЮТИЙ

2 Неділя — Гленвон
9 Неділя — Ту Гілс
12. Середа, Трьох Святих — Сенді Ренідж
15. Субота. Стрітення Господнє — Ту Гілс
16 Неділя Шпинінгі
23. Неділя - Ту Гілс

БЕРЕЗЕНЬ

1 Неділя Кейленд
8 Неділя Ту Гілс
15. Неділя Гінорд
22 Неділя Іспос
29 Неділя Ту Гілс

Address: Rev. A. Teterenko,
Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 486.

о. І. ШЕВЦЯ

СІЧЕНЬ

14 Вівторок Новий Рік — Віндзор. Служба Навечір'я Богоявлення
8 год. ранку Велике Осв. Води Віраедл, 10.30 ранку Велике Освячення Води — Сембург
19. Неділя, Йордан-Водохреща Нівавин
26 Неділя — Кадет

Address: Wairdale, Sask. Ph. 404.

о. Г. УДОДА

СІЧЕНЬ

14. Вівторок, Св. Василя, Новий Рік — „Коло Стадників"
18. Субота. Навечірня Богоявлення Шіго (м.) Поч. 10.30 ранку Велике Освячення Води
19 Неділя, Богоявлення — Фовз Лейк. Велике Освячення Води Поч. 9.30 ранку
20. Понеділок, Собор Івана Хрестителя — Вінніпег
26. Неділя — Шіго (вид.)

Address: Shako, Sask., Box 62.
Tel. 21.

о. А. ХРУСТАВКИ

СІЧЕНЬ

14. Вівторок. Новий Рік — Бросов
19. Неділя. Св. Богоявлення — Мирний
20. Понеділок, Собор Св. Ів. Хрестителя — Слава пів.
26. Неділя — Лойдмінстер

Address: Box 87, Myrnam, Alta.
Tel. 42.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

СІЧЕНЬ

14. Новий Рік — Кагвин
19. Неділя. Йордан-Водохреща — Калмар
20. Понеділок, Собор Івана Хрестителя — Торсбі
26. Неділя — Пено

ЛЮТИЙ

2 Неділя Торсбі
9 Неділя - Бредергайн
12 Середа Трьох Святих — Кагвин
15 Субота, Стрітення Господнє — Калмар
16. Неділя Кемроз
21 Неділя Пено

Address: 9530—109 Avenue,
Ph. GA 2-3063. Edmonton, Alta.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ УГ.П.ЦЬК.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorised as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLI. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЛЮТОГО, 1964. WINNIPEG, MAN., FEBRUARY 1, 1964. ЧИСЛО (1999) 3

ДВІ ВАЖЛИВІ ДАТИ В ЦЬОМУ РОЦІ

УРОЧИСТЕ ВІДКРИТТЯ НОВОЇ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ — 4 і 5 ЛИПНЯ

ПОЧАТОК ЧОТИРНАДЦЯТИХ ЛІТНІХ КУРСІВ УКРАЇНОЗНАВСТВА — 6-го ЛИПНЯ —

Згідно з постановою Дирекції Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, виданою на її нарадах 17-го січня ц. р., Урочисте Відкриття нової Колегії відбудеться в суботу й неділю, 4 і 5 липня цього року.

Докладна програма свята буде проголошена пізніше, але в загальних рисах вона буде включати, між іншим, такі точки: Вдячний Молебень і посвячення нових будинків Колегії; церемоніяльне передання ключів управі Колегії; оглядини різних приміщень Колегії, привіти від урядових та університетських чинників і від українських наукових і освітніх інституцій та установ; Архиерейське Богослужения в каплиці Колегії (в неділю, 5-го липня); святковий обід, концертно-хоральна програма, промови, і ін. Взагалі намічується така програма, яка своїм змістом і виконанням задоволнила б всіх учасників (старших і молодих) і рівночасно відповідала б характерові й статусові Колегії, як богословсько-наукової інституції. — Вся програма свята відбудеться в будинках і на площі нової Колегії.

Урочисте відкриття нової Колегії — це дійсно велике свято не лише для українців Канади, але для всього українського православного світу. Тому треба подбати, щоб воно відбулося якнайвеличавіше, та щоб належно заманіфестувало -- і перед нами самими і ще більше перед не-українським світом – як наші дотеперішні культурно-освітні здобутки, так і наші плани й стремління до ще більшої розбудови українського життя в Канаді. Така маніфестація потрібна особливо тепер, коли так багато говориться і пишеться про так звану „двомовність" і „двокультуралізм" Канади.

За годовиу передумову успіху цього свята вважаємо чисельну участь у ньому українського громадянства не лише з Вінніпегу й Манітоби, але з цілої Канади; тому вже тепер закликаємо членство [illegible] організації взяти у ньому масову участь. На це свято особливо повинні прибути Члени Колегії — Фундатори, Основоположники, Ктитори, та взагалі Жертводавці Колегії, бо це завдяки їхнім пожертвам постала нова Колегія на університетському кемпусі. Вони повинні обов'язково прибути й подивитись та радіти з того, що вони своїми пожертвами доконали.

(Закінчення на стор. 2)

Пожертви на умеблювання Колегії Св. Андрея

(Спізнений виказ)

Нижче подаємо листу жертводавців, які давніше зголосилися умеблювати кімнати в студентській резиденції нової Колегії, але імена яких ще не були проголошені:

Василь і Анна Гуменні, Кіндерслей, Саск., на умеблювання подвійної кімнати — $525.55.

Іван В. і Розалія Гуцуляки, Ендрю, Алта., на подвійну кімнату — $525.55.

Юрій і Анна Шевчуки й родина, Вегревіл, Алта., на подвійну кімнату — $525.55.

Михайло і Софія Бакали й Іван і Анна Маціборські, Вегревіл, Алта, на подвійну кімнату — $525.55.

Цією листою вичерпуються всі особові та всі подвійні кімнати в студентській резиденції нової Колегії. Всім жертводавцям щира подяка.

Крім студентських кімнат, в Колегії є ще інші, більші приміщення, які потребуватимуть устаткувань. Кошт чи ціна устаткувань цих більших приміщень буде устійнена та подана до загального відома пізніше.

За УПРАВУ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ
о. Д-р С. В. Савчук

Листи й гроші висилати на адресу:
ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4 — Manitoba

Начальник Айхмана за залізною заслоною?

Адольф Айхман (повішений в Ізраїлі) працював був під безпосереднім проводом свого начальника генерал-лейтенанта есесів Гайнріха Мюлера, що був останнім шефом гестапо. В актах уряду Західньої Німеччини він фігурував як „погибший" під час боїв за Берлін 1945 р.

Цього року журнал „Дер Штерн" у Гамбурзі (Зах. Німеччина) повідомив, що ген. Г Мюлера 1948 р. бачили в Москві, а тепер він займає відповідальне становище в альбанській розвідці (Албанія під комуністичним режимом), - сповіщає „Ассошіетед Пресс" 9. І. 1964.

Спротив сильнішає

Ізраїльські студенти за заборону християнських місій

Міністр Справ релігій погоджується з протестами проти християнських місій в Ізраїлі

Студентський парлямент Гебрейського університету в Ізраїлі ухвалив резолюцію, щоб заборонити всю не-жидівську місійну діяльність в Ізраїлі", — інформує журн. „Де Американ Ревю оф Істерн Ортодокс" (ч. 9, 1963 р.). І він же подає далі:

„Згідно з місцевими повідомленнями, д-р Ізраель Шафб — бувший провідник „Групи Штерн" — крайніх „Борців за свободу" — запропонував „заборонити християнський" похід. Повідомлено, що він свої докази основує на „історичній і догматичній ворожнечі між християнством і юдаїзмом".

Недавні фізичні напади ізраїльців на християнські місії (і католицькі, і про-

(Продовження на 3-й стор.)

Із зустрічі в Єрусалимі

Спільний комунікат патріярха Атенагораса І й папи Павла VI

Константинопольський патріярх Атенагорас І і папа Павло VI під час своєї зустрічі в Єрусалимі 5 січня 1964 р. видали спільний комунікат, текст якого, в перекладі із щоденника „Ассошіейтед Пресс" (6 січня ц. р.) подається нижче:

„Святий Отець Павло VI і Вселенський Патріярх Атенагорас у порозумінні із Священним Синодом під кінець своєї зустрічі в Єрусалимі, ствердивши велике значення цієї події, подякували Всемогутньому Богові — Отцеві, Синові і Святому Духові, Який направив їхні стопи до Святої Землі, де наш спільний Спаситель - Христос, Господь наш, жив, навчав, помер, воскрес і на Небо зійшов, коли він Духа Святого зіслав на Церкву.

Зустріч ця не може вважатися іншою, як тільки братським жестом, надхненним ласкою Христа, Який Учеників Своїм зоставив найвищу заповідь: любити один одного, прощати один одному провини

(Продовження на 3-й стор.)

Мариво голоду над Україною

МОСКВА. — Советський часопис „Сельская жизнь" 8 січня ц. р. визнав, що в СССР „тривожливий" брак насіння, отже весняна сівба ц. р. стоїть перед загрозою.

Американська Центральна Розвідна Агенція (СІА) повідомила про „драстичне обниження розвитку советського господарства", інформує „Нью Йорк Таймс Сервіс" 8 січня ц. р.

Величезні советські закупи пшениці в Канаді, США й Австралії, розуміється, призначені не для широких мас населення, а втім, з цих закупів і так вистачало б лише по парі кілограмів на особу.

Советські інформації не згадують про голод в СССР, але в приватних листах (строго цензурованих) з України є виразні натяки на нього.

Хрущов признався, що 1963 р. в СССР був неврожай „через посуху". Газета ж „Сельская жизнь" (8. І. 1964) подає, як причину, брак погнойв і катастро-

Урочисте відкриття...

(Закінчення з 1-ї стор.)

Намічена дата урочистого відкриття Колегії (в перших днях липня) припадає на пору року, коли більшість наших професійних людей — лікарі, адвокати, учителі та інші — беруть свої літні вакації; це також пора року, коли фармері менше зайняті при господарстві та коли молодь і діти вільні від школи, отже батьки мають більше можливості виїхати з дому. Тому всі новинні вже тепер плянувати свої вакації та взагалі свою працю на місяць липень так, щоб обов'язково приїхати до Вінніпегу на відкриття Колегії.

Літні Курси Українознавства

Літні Курси Українознавства і Провідництва проводились у „старій" Колегії через тринадцять років; коли ж старі будинки Колегії були продані, Курси треба було на кілька років перервати. Цього року вони будуть знову відновлені й будуть відбуватися вже в новій Колегії.

Цьогорічні Літні Курси почнуться в понеділок 6-го липня (вписс курсантів), і будуть продовжатися до 14-го серпня. Принципал Колегії, о. д-р С. В. Савчук, інформує, що управа Колегії вже отримала багато запитів, чи Курси будуть цього року відбуватися, а це вказує, що в Курсах є зацікавлення, та що на них може зголоситися багато курсантів. Батьки, які думають вислати своїх дітей на Курси та які бажають залишити для них місце в Колегії, повинні вже тепер надсилати свої зголошення. Адреса [illegible] подається на іншому місці цього числа.

Не об'єднання, а поєднання

Патріярх Атенагорас виясняє

Мета зустрічі патріярха Атенагораса І з папою Павлом VI

Завтра (Православія й Католицтва, не можливе, бо ж Церкви ніколи, за жодного часу, в минулому не були з'єднані („юнифайд"). Але прямуємо до створення з'єднаного християнського фронту з уваги на наші спільні проблеми", — сказав Константинопольський патріярх Атенагорас І на інтервю з кореспондентом агенції Ройтера 9 січня ц. р. в Аммані (Йорданія), інформує віннінезький щоденник „Фрі Прессе" (9. І. 1964).

„Я за особистими зв'язками. Але ми мусимо розвинути Єрусалимські зустрічі (Патріярха з Папою) шляхом ближчої співпраці між обидвома Церквами", сказав Патріярх.

З.Р.В. — У зв'язку з своєю зустріччю з патріярхом Атенагорасом в Єрусалимі під кінець першого тижня січня ц. р. папа Павло VI висловлювався в такому дусі, що йому йдеться не про поєднання (згідливу співпрацю обидвох Церков — Православної й Католицької, як рівної з рівною й незалежної з незалежною), а йдеться йому про об'єднання цих Церков під проводом папи.

Папа бажає продовжувати зустрічі

„Патріярх Атенагорас... сказав тут сьогодні (в Аммані 9 січня ц. р.), що папа висловив бажання ще раз зустрітися з ним, але ані дати, ані місця ще не устійнено", — сповіщає агенція Ройтера.

Ізраїль може „пригнобити і схвилювати" християн?

„Він (патріярх Атенагорас) також сказав, що якщо б Ізраїль змінив русло Йордану, то це було б „джерелом пригноблення й схвилювання для всіх православних та християн узагалі в усьому світі", — так кінчає агенція Ройтера своє інтервю з Патріярхом.

З.Р.В. — Ізраїль уже поробив заходи для того, щоб русло ріки Йордану змінити, — повернути в напрямку пустині для зрошування її. Проти цього протестують араби. Для християн ріка Йордан є священною рікою.

Архиеп. Мстислав інформує

Конференція українських прав. єпископів причиною поїздки до Константинополя й Риму

Архиепископ Мстислав (Скрипник) з США прибув до Константинопольського патріярха 14 листопада 1963 р., а до Константинополя (Царгороду) до Риму, як спостерігач на II Ватиканський Собор, він прибув 21 листопада, з Риму вилетів 1 грудня, і 2 грудня відвідав Виконний Орган Українеької Національної Ради в Мюнхені. Тут він виясняє причину своєї поїздки до Константинопольського патріярха й на катол. Собор до Риму, і це виявлення так передав орган УНРади — „Бюлетень Українського Інформаційного Бюро" (Мюнхен) 15 грудня 1963 р.:

„Річ у тому, що в січні 1964 р. в Канаді відбудеться Конференція Єпископів Українських Православних Церков. Власне, готуючись до неї, і вибрався наш Владика в подорож до Европи, щоб зібрати [illegible] інформації в Царгороді, в Римі, в Карльсрує, а почасти в Мюнхені".

З.Р.В. — Що буде темою нарад Конференції Єпископів Українських Православних Церков — нам не відомо, отже й не можливо дати відповідь на питання: в чому мав би полягати зв'язок цих поїздок архиеп. Мстислава із згаданою конференцією укр. прав. епископів.

Лист Митр. Іларіона

29-го жовтня 1963.

„Його Високопреосвященству, Високопреосвященішому МСТИСЛАВУ, Архиепископові У. П. Церкви в Америці, у СТ. Болянд Брук, Н. Д.

Ваше Високопреосвященство.

Дорогий Владико!

Учора, при допомозі моїх помічників, нарешті прочитав Вашого, неясно надрукованого, листа. Лист постільки неясний, що я лише де-не-де розбираю окремі слова...

І ніяк не розумію: чому Ви такого важливого диста прислали мені в стані зовсім нечительному?

В листі Ви пишете, між іншим, що думаєте з Європи поїхати в Рим.

Дорогий Брате, — я сильно й сильно раджу Вам і прошу Вас не робити цього!..

Причин сотня, і годі мені виписувати їх тут. Частину з них я подав Вам при нашому особистому побаченні.

І моє глибоке переконання і пересвідчення: до Риму їхати нема чого!

З глибокою до Вас пошаною і любов'ю у Христі

† Митрополит Іларіон,
Ваш постійний богомолець."

З.Р.В. — Приватна зустріч Арх. Мстислава з Митр. Іларіоном відбулася 12 жовтня 1963. „Комунікат" Консисторії, очоленої Арх. Мстиславом, Укр. Прав. Церкви в США був у „Свободі" поміщений 23 жовтня. З того „Комунікату" виходить, що Арх. Мстислав поїхав до Константинополя і Риму в наслідок приватної зустрічі з Митр. Іларіоном.

Вищеподаний лист Митр. Іларіона до Арх. Мстислава датований 29 жовтня 1963.

У Посланні Проводу трьох Укр. Православних Митрополій, що було видане в Вінніпезі 30 квітня 1960 року, між іншим сказано, що **„Українська Православна Церква вважає за неможливе для себе брати якубудь участь в цьому Соборі Римо-католицької Церкви"** (тобто, в II Ватик. Соборі).

Погроза бомбою

Проти відвідин папи в Ізраїлі

Чи цьому протиставиться новофашистський рух?

Франко Грассі погрозливо заявив, що він підложив бомбу в катедрі в Мілані, щоб зірвати цю святиню на знак протесту проти поїздки папи Павла VI в Ізраїль, — повідомив щоденник „Ассошіейтед Прес" 8. І. 1964. Поліція арештувала цього італійця, хоч у катедрі не знайдено бомби. Це й же щоденник інформує: „Влада не сказала, чому Грассі був проти паломництва (до Палестини) папи Павла". Але додає він, Грассі „належав до групи фашистських недобитків, які 1947 р. викрали були тіло Бенітo Муссоліні", з рук ворогів фашизму.

З.Р.В. — З цих [illegible] вісток можна зробити [illegible] національности (так званий „неофашизм") в Італії вів якусь агітацію проти поїздки папи до Ізраїля, але італійська влада, як видно, поробила такі заходи, щоб ширші точніші вістки про це не проникали у світ.

МОНТРЕАЛ. — Перша в історії Канади Всеканадська Конференція Рабінів відбулася 8 січня ц. р. Вона була присвячена справі жидів в СССР. Промовцем-гостем на бенкеті Конференції був федеральний міністр закорд. справ Пол Мартин.

Куріння збільшує смертність

КОМІСІЯ УРЯДУ АМЕРИКИ ОСТЕРІГАЄ

Американська урядова науково-дослідна лікарська комісія після кількох років досліджень видала 11 січня ц. р. свій звіт, в якому сказано, що куріння без сумніву в великій мірі причиняється до збільшення смертности — головно рака.

Цей урядовий звіт виданий у формі книжки, 387 сторінок, під заголовком „Куріння й здоров'я". Уряд Америки розіслав даром 200.000 примірників цієї книги до членів Конгресу США, до лікарів, тютюневих фабрик і т. д.

У Конгресі США внесено законопроект, щоб на пачках з тютюневими виробами був напис, що куріння є резиковним для здоров'я й життя, і щоб було заборонено торгівельні тютюневі оголошення в пресі, радіо і по телевізії, та щоб повести кампанію — шляхом освідомлення й заборон — за рятування молоді перед смертельною загрозою, якою є куріння.

Спільний комунікат...

(Закінчення з 1-ї стор.)

аж до сім разів по сімдесят і бути в єдності між собою.

Обидва ці паломники, очима задивлені в Христа, Який є прикладом і автором, з Отцем єдности й миру, благають Бога, щоб ця зустріч була ознакою і початком таких дій, що б були на славу Богові і просвітління Його вірних людей.

Після так багатьох віків мовчанки вони оце зібшлися знову в бажанні сповнити волю Божу і звістити споконвічну правду Його Євангелії, що ввірена Церкві.

Ця спільна сердечність звіщається всім членам їхніх ієрархій і всім вірним нате, щоб вони могли бути учасниками її і щоб офіярували Богові поновні молітвя за це, щоб Правда одної і єдиної Церкви Христової і Його Євангелії та св.тло й спасіння світові світили якнайбільшим сяевом в очах усіх християн".

З.Р.В. — Вищеподаний комунікат був виданий на Оливній Горі в палаті Єрусалимського патріярха Венедикта, де під час свого паломництва в Палестину перебувала патріярх Атанагорас І, і там же відвідав його папа Павло VI, і це було їхня друга заплянована остання зустріч (40-хвилинна), що відбувася 5 січня ц. р. (Третя зустріч була випадковою — проїздом вулицями Єрусалиму).

У їхньому комунікаті підкреслюється що вже з цілості [illegible] жесту", тобто — не є він ані поєднання, ані об'єднанням Церков. Як довго Католицька Церква не зречеться догмату „непомильність папи у справах віри й моралі" та претенсій на „першинство" (примат) папи над усім Християнством, а також своїх інших найважливіших нововведень, (особливо ж догматичних), так довго Православіе не погодиться на церковне об'єднання з Римською Церквою.

До українців в Україні

Промова Архиєп. Мстислава по радіо в Римі

Перебуваючи в Римі як обсерватор на другій сесії всекатолицького Другого Ватиканського Собору, а р хиепископ Мстислав (Скрипник) — голова Консисторії Української Православної Церкви в США під проводом митрополита Івана (Теодоровича), передав до українців в Україні свою промову „від Пастирів і вірних Української Автокефальної Православної Церкви, яка живе і творчо діе тепер тільки в країнах вільного світу, бож на Батьківщині, в Україні, — самі знаєте, — насильно заборонене існування і нашої Української Православної Церкви і Української Греко-Католицької Церкви", — у вступі сказав архиеп. Мстислав.

Про Ватиканський Собор, як „велику подію"

Розповівши про церковно-релігійне життя православних українців у країнах Заходу, архиеп. Мстислав, зокрема, поінформував українців в Україні про II Ватиканський Собор, і текст цієї інформації повністю подаємо тут за паризьким „Українським Словом" (за 15 грудня 1963 р.):

„Цим разом промовляю до вас, Дорогі Брати і Сестри, не з Америки, де я постійно живу, а з Риму, де саме тепер відбувається всесвітній Собор Католицької Церкви. Цей Собор увесь християнський світ уважає за велику подію не тільки в житті тієї Церкви, але й в Житті цілого світу. Вже той факт, що навіть Московська Патріярхія вислала на цей Собор своїх представників, свідчить про те, що й советський уряд надає Ватиканському Соборові великого значення, бож у СССР нічого не робиться без згоди Москви, а зокрема на церковному відтинку життя.

М. ін., у працях цього Собору беруть участь 10 українських католицьких єпископів, на чолі з Митрополитом Йосифом Сліпим. На цьому Соборі перебуваю і я в характері обсерватора, якого персонально запрошено Секретаріятом Собору, що свідчить, про той респект і пошану, які здобула собі у вільному світі Українська Автокефальна П р а вославна Церква. До речі, майже всі християнські віровизнання, як протестанти, евангелики й інші, мають, на цьому Соборі рівно ж своїх представників-обсерваторів.

На цьому місці мушу згадати, що у вільному християнському світі сьогодні відбуваються великої ваги події і процеси, основною прикметою яких є стремління усіх християн до збликення і об'єднання у Христі і для Христа. Цей рух, що йде з низів, скеруває і Католицьку Церкву до перевірки причин свого дотепершнього відокремлення від решти християнських Церков і ми тепер є свідками, коли більшість членів теперішнього Собору Католицької Церкви [illegible] до походу на зустріч усьому християнському світові. Дай же, Боже, щоб ці голоси довели усіх християн до єдности і зближення та все зле перемагаючої любови."

З.Р.В. - Ширші верстви народів в межах СССР не знають, що провід Катол. Церкви заборонив виступати на II Ватиканському Соборі проти системи влади СССР та взагалі проти всіх інших комуністичних режимів, — а цим народам, а зокрема українцям у поневоленій Україні, було б, мабуть, найцікавіше знати лише одне в цій справі: як II Ват. Собор відноситься до режиму СССР, та чи цей Собор виступає в обороні поневолених цим режимом народів. Однак ніхто з Риму не інформує поневолених в СССР народів, що провід Римської Церкви заборонив членам Собору виступати проти цього режиму як на цьому Соборі, так і навіть поза його програмою.

Павло VI — перший з пап, що відвідав Палестину

Папа Павло VI — це перший з-поміж пап, що відвідав Палестину (4-6 січня 1964 р.). Перед ним, на протязі близько 2000 років існування Християнства, ще ні один папа не був у Палестині.

Людина, що не була священником, обрана на папство

У зв'язку з цим історики тепер ще раз пригадують цей факт: Григорій Теобальдо Вісконті (італієць) перебував, як паломник у Палестині, коли його заочно обрали на папство 1 вересня 1271 р.; отже він вийхав у Палестинну як звичайна людина, а приїхав до Риму (13. З. 1272), як папа, хоч він і не був священником. Його, папу Григорія Десятого, висвятили на священника 19 березня 1272 р., тобто аж через шість місяців і 19 днів після того, як він уже був папою, — подає з Ватикану „Ассошіейтед Прес" 9. І. 1964.

400-ліття друкарства на слов'янському сході

Під кінець 1963 р. сповнилося 400 років з того часу, як Іван Федоров оснував друкарню в Москві, — це була перша на слов'янському сході друкарня.

Іван Федоров, переслідуваний Церквою в Московщині за те, що він займався таким „еретичним" ремеслом, як друкарство, знайшов притулок в Україні, у Львові на Підзамчі, поблизу українського православного манастиря Св. Онуфрія 1575 р. Через брак грошей що друкарню було продано жидові, а Федорів (в Україні перезваний на Федоровича) 1575 р. переїхав в Острїг на Волинь, і тут на дворі князя Острожського надрукував 1580 р. Острожську Біблію — першу в історії повну Біблію церковно-слов'янською мовою. Іван Федорович помер у Львові.

Друкарство створив німець Іван Гуттенберг у половині 15-го століття.

Ізраїльські студенти за заборону християнських місій

(Закінчення з 1-ї стор.)

тестантські), як думають, викликали до себе прикре відношення з боку студентів цього університету.

Д-р Зерах Варгафтіг — Ізраїльський міністр релігій, [illegible] нозі [illegible] (юдаїстичних [illegible] напали на християнські осередки в вересні 1963 р. Він сказав: дух цих юнаків благородний, вони — саможертвенні люди... „І навіть найбільш фанатичний жидівський зелот все таки є фанатиком ще далеко меншим за самих найліберальніших римо-католиків".

„Духовний колоніялізм"

Д-р Варгафтіг „додав, що місії (християнські) можна окреслити, як „духовий колоніялізм, і що вони (християнські місії) мають в Ізраїлі свободи більше, ніж протестанти в католицьких країнах".

Студенти з Америки також проти місій

„В Ізраїлі коло 104 юнаків судять за насильство, яке вони вчинили над місіянами (у вересні 1963 р.). Досі 10-х з них покарано 6-місячним ув'язненням з завішенням і заплаченням від 33 до 66 дол. від особи. Між підсудними, цікаво відмітити, було вісім студентів з Америки.

У липні 1963 р. арештовано 12 жидівських зелотів за те, що вони обкидали камінними автобусн з туристами-баптистами", — ладі подає цей же журнал.

З.Р.В. — Після того, як у вересні 1963 р. жидівська молодь у різних містах Ізраїля напала на будники християнських місій, провідники цих напасників заявили, що вони не хотять дозволити, щоб чужинці (християнські місіонери) займалися серед жидівських дітей „душехватством" на шкоду жидівському народові, - - щоб вони не розбивали єдности жидів.

БУКАРЕШТ, Румунія. — Румунський Патріярхат увів новий черненчий устав: усі монахи й монахині мусять знати якенебудь ремесло. Уже 3 тисячі чеців у 60 манастирях виробляють килими на експорт.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,
Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

КОЛЕГІЯ, ЖЕРТВЕННІСТЬ І БАЖАННЯ СПІЛЬНОТИ

Українська православна спільнота, жертвуючи на будинки нової Колегії Св. Андрея, тобто вже асоційованої з Манітобським університетом, зацікавлена не лише справою будинків, але й також її духовою справою: метою цієї школи та її змістом у зв'язку з метою. Наша спільнота трактує цю справу, як національно-релігійну єдність, як цілість, бо ж рідна Церква між своїми прикметами включає також і національну культуру.

Але все ж таки організація університетських студій (а цією схемою зобов'язана й Колегія) вимагає розмежування між теологічним (богословським) і гуманістичним („арте") факультетами: перший є духовним (церковно-релігійним), а другий — світським.

Нашій Церкві конечно треба більше й більше священиків. Тому-то наша Колегія на перше місце ставить теологічний [illegible] в яких нормах університетом осунути так[illegible] кож гуманістичний факультет (мови, літератури, історія, філософія, логіка, психологія, соціологія і т. д. і т. п.), і створити його Колегія мусить найпізніше десять років від дня асоціяції її з університетом (1962 р.), бо цього вимагає університет.

Провід нашої Колегії свого часу підкреслив, що він буде чинити все можливе, щоб, не чекаючи десять років, прискорити створення гуманістичного факультету, де, розуміється, серцем і душею його було б українознавство в найширшому й найглибшому розумінні цього слова, — не лише різні ділянки українознавства (мова, література, історія, культура, філософія, етнопсихологія і т. п.), але також українське виховання.

Тільки брак фондів, а ніщо інше, не дозволяє відразу створити гуманістичний факультет, — немає чим оплатити професорів.

Проводові Колегії відомо, що справа гуманістичного факультету, а особливо українознавства хвилює нашу спільноту. Але ця справа не менше хвилює й провід Колегії, який турбувався цим ще тоді, коли в нього взагалі зароджувалася думка створити Колегію Св. Андрея.

Ці, що висловлюють свої бажання, є людьми двох типів: одні висловлюють свої бажання, і вони щирі та шляхетні. Інші ж, висловлюючи свої бажання, долучають до них свої пожертви на цілі [illegible] українознавчі, або — ширше — гуманістичні студії, чи на стипендії для студентів гуманістичних при Колегії. Бажання таких людей є не лише щирі й благородні, але й реальні: вони вже кладуть „угольний камінь" під гуманістичний факультет з його українознавством. Цього роду великих жертводавців поки що є небагато. Вони є піонерами-будівничими цього українського духового осередку, яке повинно стати огнищем українського відродження на цьому континенті, отже вони пишуть нові сторінки історії нашої спільноти в Канаді та взагалі у вільному світі, а їхні імена будуть важливою частиною цієї історії.

ПРОПОВІДНИЦЬКА ТЕЛЕВІЗІЙНА ПРОГРАМА

„Де стоїть наша проповідь? Не говоримо про це..." — таке питання поставив був і відповідь на нього дав відомий австрійський кардинал Ініцер між двома світовими війнами.

Де стоїть наша проповідь? Якою вона є? Чи виконує вона своє завдання?

Регулярна телевізійна програма „Devotions", що в Вінніпезі надається щонеділі на закінчення телевізійних передач, є немов би дзеркалом, в якому видно проблему сучасного стану проповіді. До назви цієї програми — „Девоції" — додано підназву: „Короткий період тихих роздумувань".

Телевізійна станція виконує тут місійну роботу. Але одночасно тут бачимо немов би експеримент і „тести" у справі проповідництва.

Дотепно кажуть, що до тригодинної проповіді треба готовитися одну хвилину, а до трихвилинної проповіді треба готовитися три дні. Управа телевізійної станції поставила трудну передумову: проповідники мусять обмежитися лише парома хвилинами. По-друге, їм поставлено передумову морального характеру: нікого не ображувати.

Коли слухаємо тих телевізійних проповідей, то тут найбільше помічається ось та християнська вимога: не переслідувати, а тільки навчати.

Не ціл програмі не чуємо тавруванням когонебудь, не чуємо наказів, погроз, осуджування людини, дорікання їй гріхами, вказування або натяками, або й називання по іменні осіб, — а тут є тихі, лагідні поради для всіх, — у дусі Нагорної Проповіді Христа, — а вже кожен сам знає, чи це може відноситися до нього.

Бо справді немає ще чогось більш понурого, самосуперечного, трагічного, і.. відштовхувального, як чути „громи" з уст проповідника. Теперішня людина докраю знеможена машинерією життя, і бичування її проповідником — це немов їдка сіль на рани. Знеможена духом і тілом модерна людина радо йде лиш до такого проповідника, що б успокоїв її незлим, тихим словом.

У цьому відношенні телевізійні проповідники мусять зривати з довголю, але й такою недавньою традицією (яка у великій мірі практикується й тепер), і з моральних суддів ставати духовими лікарями.

Давні проповідники творили свої проповіді, а не наслідували інших авторів, бо не було кого наслідувати. Ці проповіді були живі на свій час. Тепер вони залишилися нам як класична проповідницька література, — велика, цікава, цінна. Але вона не завжди актуальна для наших часів. Однак сучасне проповідництво в основному ще є в рамках наслідування давніх зразків, і тому тут відчувається дух конформізму, тобто уніформовности. Це обдає слухачів духом одноманітности (монотонії).

Вищезгадані телевізійні проповіді, власне, почалися в дусі цієї одноманітности „офіційного" типу. Але вже поначинаємо помічати зусилля з боку проповідників бути творчим, живим, індивідуальним, давати з себе щось оригінальне, — це, чого досі ще ніхто не давав. Отже це також знак за зривання з традицією наслідування й одноманітности (яка практикується й тепер).

У згаданій програмі беруть участь проповідники (свої духовні) різних релігій, віроісповідань, рас і національностей. Але в їхніх проповідях немає жодної (хоч би тільки в сенсі культури, або хоч її частини — стилю) етнічної й конфесійної закраски. Тут бачимо конформізм, одноманітність, безбарвність. Не етнічна, чи конфесійна пропаганда, а по- [illegible] проповіді кожного проповідника стилем його релігії, чи віроісповідання і його етнічної приналежности дало б собою живу, цікаву, гарну й повчальну духову мозаїку.

З Мозаїки Канади

Англійці, француз й „чужинці"?

Французько-католицький священик Дюроше бачить у Канаді, крім французів і англійців, ще третього чинника: „орду ігнорантських, розсварених чужинців"

„Шкільна система Манітоби створена за зразком такої ж системи США: свідоме намагання нав'язати переважливо протестантські, виключно англосаксонські зразки орді ігнорантських, розсварених чужинців („форенере")", — сказав 13 січня ц. р., у Вінніпезі католицький священик, француз, Раймон Дюроше — голова Єпископського Дорадчого Комітету Католицького Шкільництва й директор католицького (французького тижневика „Ля Ліберте")", — подає „Да Виннипег Тривюн" 14. І. 1964.

Свящ. Дюроше сказав це у своїй промові, в якій гостро критикував уряд Манітоби за це, що той не дає грошової допомоги приватним католицьким школам.

З.Р.В. — На якій підставі свящ. Дюроше всіх не-французів і не-англійців у Канаді називає „форонере", на такій самій підставі француз й англієць для рідіян є „богонками" (чужинцями). Різниця тільки та, що індіяни мають історичне право так їх називати, а в свящ. Дюроше такого права немає.

АНКАРА, Туреччина. - Турецька поліція арештувала 10 місіонерів за поширення християнства без дозволу влади. Шість з них з США, 3 з Голяндії, один о. Герман Дітеріх, з Канади.

А. Соколів

Блиснавична зміна

Взаємовідносини між Католицькою Церквою і іншими християнськими Церквами дуже були напружені століттями взаємної недовіри й ворожости, історичним і психологічним упередженням. Ніякого зв'язку між ними не було, перебували вони, сказати б, у стані постійної холодної війни.

Відмежувавшись від доток мільйонів людських істот, що їхній терністий шлях земного життя, так само як і шлях католиків, освітлює світло науки Христа, Католицька Церква сильно тримаючись своїх позицій, кілька століть ішла поза дугою історії і тихою ходою своєю цілком була вдоволена. Відгороджилася й цільно замкнулася у своєму гетто. Не кваплялася вийти з-поза своїх мурів. Інспірована вченням про непомильність своїх найвищих достойників-пап щораз встановлювала нові догми, і тим тільки поширювала відстань між католицьким світом і світом усіх інших християн.

За таких обставин важко було навіть подумати, що вона, хоч би вже й з мотивів звичайної ввічливости, будь-коли промовить до них кілька конвенціональних слів.

Настав день 28 жовтня 1958 р. Того дня конклав кардиналів вибрав на папський престол 76-літнього кардинала Анджело Дюсеппе Ронкалл. Увійшов він в історію [illegible] як Іоанн XXIII.

За даними тогочасних репортажів з Риму, у ватиканських кругах розглядали його, з уваги на вік, як папу проміжного, на короткий час. І справді, недовго довелося йому стояти за кермою Церкви. Але за неповних п'ять років свого правління зробив він для Католицької Церкви геть-геть більше ніж усі його найближчі попередники разом.

У день коронації папи Івана XXIII нікому й на думку, мабуть, не спало, що це якраз розпочинається зовсім нова, зовсім інша своїм змістом сторінка історії Католицької Церкви. Пророкувалося, що поведе він її старим, утертим шляхом; мовилося, що життя її спокійно плястиме устійненим руслом аж до появи на кону сильного й енергійного, молодшого папи.

Та ось, усупереч тим пророцтвам, майже негайно досі небувалі речі почали відбуватися. Християнський світ просто засюрчений був крутим поворотом ватиканської політики.

У слід за оголошенням про скликання всекатолицького Церковного Собору у ватиканській машинерії управління постав новий відділ: Секретаріят Сприяння Єдности Християн. Заходами того Секретаріяту Ватикан нав'язав контакт із Світовою Радою Церков. Та сама Рада, що Ватикан її не визнавав, легковажив просто не добачав її існування й тримався осторонь, як зборища людей приречених на загибель та, за Папи Пія XII, відвернувся від дружньо простягнутої до нього її руки, незабаром побачила на своїх конференціях представників Католицької Церкви.

Ті, що їхні предки за протест проти зловживань і використовування св. імені Христа й Його науки для земських вигід Риму проживали моторошний час „Св. Інквізиції", разом з однодумцями винахідників усіх її страхіть опинилися в їхньому центрі на Соборі в Базиліці Св. Петра в Римі.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„БОГ, ЩО ЗВЕЛІВ БУВ СВІТОВІ ЗАСЯЯТИ З ТЕМРЯВИ, У СЕРЦЯХ НАШИХ ЗАСЯЯВ, ЩОБ ПРОСВІТИТИ НАМ ЗНАННЯ СЛАВИ БОЖОЇ — В ОСОБІ ХРИСТА" (2 Кор. 4:6).

Бог у серцях наших засяяв. Це радісна новина для нас. Але чи це вже все? Чи не більше цього в постійне пізнавання Слави Божої? Чи думаємо ми про це?

І так ось те, що ще кілька років тому було не можливими для Католицької Церкви як щось, що розглядалось як апостатство, зрада Спасителя, — раптом стало можливим. Вона повернулася на всі 180° ступеній, віч-на-віч зустрінулася з „прокаженими", побувала в них і до себе їх запросила.

Така блискавкова зміна в настанові Католицької Церкви свідчить про те, що свідомість потреби перегляду своїх позицій і зміни курсу не з'явилася з жовтнем 1958 р. Це тільки назверх тиша, лад і спокій були на католицькій ниві, оманним було вдоволення, бо на дні вже й до згаданого жовтня дзюрчали струмки, що йшли проти течії. Дії Собору показали, що переважна більшість католицької ієрархії давно вже усвідомила собі, що тактика й методи римської Курії, крім непотрібного розвогнювання релігійних чвар, ніколи, властиво, ніякого [illegible] не [illegible] століть, завжди були безуспішною зброєю ватиканського арсеналу, а в сучасному ще й надто застарілою. І тільки з уваги на Ватикань автократизм і ригоризм, з уваги на його консерватизм, що — за висловом Карла Рагнера, римо-католицького священика єзуїтського ордену в Зальцбурзі, Австрія — „боронив не Божої правди, а тільки себе самого", все мовчало й ніби процвітало.

Поступовий елемент мусів мовчати й терпляче чекати відповідної нагоди, щоб дати волю ув'язненим диктатом своїм думкам і бажанням. Наявність ліберальних настроїв у католицькій думці і сильної тенденції до нововведень яскраво виявилися в підготовчому русі аж до Собору. Кілька книжок, що появилися тоді на католицькому книжковому ринкові, засвідчили про те якнайкраще.

Обставини модерного світу зрушили католицьку думку з віками застояного місця; розворушила її й Світова Рада Церков. Подобається комусь чи ні, але найбільший вклад в екуменічний рух дали таки протестанти. Вони його започаткували, і не тепер, а ще 1927 р. коли то вперше зібралися в Стокгольмі в Швеції на Всесвітній Конференції Практичного Християнства.

Отож, під тиском зовнішніх чинників і своїх власних поступових сил, а передусім завдяки покійному папі Іванові XXIII, що являв собою, як папа, найбільшого калібру ліберальну силу Церкви та ще й рішальну, консервативним мусів поступитися і, хоч у дечому, зректися тримання життя Церкви в рамках своїх уподобань і смаків. Після століть принижування й образ інакшевіруючих, Католицька Церква змінила свій підхід до них і на своєму Соборі устами кардинала Августина Без зустрінула їхніх представників привітом: „Мої вельми дорогі браття у Христі".

Глибокий, багатозначущий зміст того привіту! Бо коли вони — брати у Христі, то й їхні Церкви є сестрами Церкви Католицької, а як такі — являють собою частку Церкви Христової. Звідси висновок: визначення поняття про Церкву Христову, встановлення її повних, фактичних розмірів перевищує Ватиканові компетенції з уваги, власне, на Церкви тих братів.

Відкриваючи другу сесію II Ватиканського Собору, папа Павло VI сказав: „Якщо ми в будь-який спосіб відповідальні за роз'єднання, ми в покорі благаємо Бога простити, а також просимо в наших братів пробачення, що почуваються образженими нами." Ніколи навіть натяку на щось подібне християнство не чуло з уст папи Римського. А все ж таки, хоч сказане й дуже важне, проте куди важніше те, чому воно було так сказано; найважніші оті психологічні мотиви, що правели до такої думки й призвели до її висловлення.

[illegible] прощення й пробачення і сподівати одержати перше від Всевишнього, а друге від ображених братів, але заподіяного лиха направити не можна.

Релігія й школа

„Не закривайте перед Христом дверей шкіл"

„Не закривайте перед Христом дверей шкіл!" — протестує в редакційній вінніпезькій місячник „Рупертс Ленд Ньюз" за січень ц. р. — орган Англіканської Церкви в Канаді, атакуючи тих, що противляться введенню навчання релігії в школах Манітоби.

Теперішній Манітобський Шкільний Акт дозволяє навчати релігії в державних школах, якщо цього бажає відповідна кількість батьків тих дітей, що навчаються в даній школі.

Є такі організації й особи, які бажали б, щоб Манітобський Шкільний Акт був змінений на некористь навчання релігії. Проти цієї зміни протестує орган Англіканської Церкви.

Об'єднана Церква за урядовим розслідженням справи

Вінніпезька Пресвітерія Об'єднаної Церкви Канади (Юнайтед Чорч) 17 січня ц. р. проголосила резолюцію, в якій вона „закликає уряд Манітоби й Вінніпезьку Шкільну Раду створити комісію для розслідження справи навчання релігії в державних школах", — інформує „Да Виннипег Трибюн" 18. І. 1964.

З.Р.В. — У січні ц. р. першою такою школою в Вінніпезі, де введено навчання релігії (в січні ц. р.), є Деніел Мекинтайр колліджієйт; там, на вимогу 25 католицьких родин уведено навчання катол. релігії для 35 осіб шкільної молоді. Шкільна Рада Вінніпегу більшістю голосів стала проти навчання релігії в державних шко-

З листів до Редакції

До Вш. Редакторів „Вісника".

Христос Рождається!

Нав'язуючися до статті „Укр. науковці на авдієнції в папи", поданої у „Віснику" ч. 24 за 63 р., я хочу сказати своє скромне слово.

Перше всього дозвольте поздоровити Вш. Ред. „Вісника" і віддати щире признання за те, що ревно служите Св. Укр.-Православній Церкві і твердо стоїте в обороні нашої Прадідної Віри.

„Рим сьогодні являє собою духовний центр України", сказав проф. д-р В. Янів.

Я свято переконаний, що центром України є, був і вічно буде не катол. Рим, а наш рідний, православний Київ.

Унія була заведена кількома людьми, і ширший загал не знав про неї роками. Так само й тепер різні катол. рухи мають провідних людей з титулами проф. і докторів. За проводом таких людей православні українці не можуть йти, бо такі люди заведуть нас на манівці.

В таборі скитальців д-р В. Янів був „залізною рукою" і культурно-освітнім референтом.

Греко-католики збирали підписи протесту проти переслідування большевиками греко-католицтва на рідних землях Правосл. таборяни хотіли підписати протест не лише проти переслідування греко-католиків, але й Православної Церкви. Це викликало ворожнечу між людьми однієї нації. Але текстту петиції [illegible] Провідні [illegible] православних таборян з пропозицією перейти на гр.-кат. віросповідання, а тоді Рим допоможе їм виїхати за океан. Це була очевидна робота католицької акції. Але люди своєї Православної віри не покидали...

На Великдень таборяни мали спільне свячене. Було запрошено гостей чужинців, визначніших людей, приятелів українців. У таборі був правосл. і гр.-катол. хори. Згідно з зарядженням правосл. хор мав перший проспівати „Христос Воскрес", але його не допущено; гр.-катол. хор почав програму свята. Православний цим обурився, більшість людей (в тім і хористи) вийшли з залі. Люди наркали на д-ра Янова. Д-р Янів потайно виїхав з табору, і більше вже не вертався... Так позбулися таборяни „залізної руки" в особі проф. доктора В. Янова.

Остаюся з християнським привітом до Вас

Православний Українець. Едмонтон

ЗАПРОШЕННЯ

У неділю 16 лютого ц. р., в Укр. Православній Громаді Св. Андрея в Едмонтоні, Альберта, відбудеться отворення першої частини церковної будови, Архиерейською Службою Божою, яку відслужить Впреосв. Владика Андрей, Архиепископ Західної Епархії, при обслузі Впрел. о. А. Хом'яка та місцевого пароха — о. Г. Василіва.

Запрошуємо православних українців як з самого Едмонтону, так і з околиць взяти численну участь в цьому нашому святі.

За Зарад У.Г.П.Громади
Св. Андрея,

Ярослав Дзенік голова — **Василь Демянів** секретар

о. Прот. Г. О. Василів парох

Вісті з Канади

● Цього року священичними нагородами нагороджено слідуючих священиків нашої Церкви в Канаді:

АРХИМАНДРИТСТВОМ — Впрел. о. Йова Скакальського.

ЕПІГОНАТОМ — Всеч. Отців: М. Боднарчука, А. Хруставку, П. Гаіцького і С. Симчича.

ПРОТОЄРЕЙСТВОМ — Всеч. о. І. Шевця.

ЗОЛОТИМ ХРЕСТОМ — Всеч. о. Р. Панченка.

МИТРОПОЛИЧОЮ ГРАМОТОЮ — Всеч. Отця: Є. Чижіва, Є. Грицину, С. Кіщука, К. Квасницького, М. Овчаренка, П. Самця, П. Стефюка.

КАМЛОВКОЮ — Всеч. о. В. Слюзаря (Канора).

СКУФЄЄЮ — Всеч. Отців: Т. Славченка і Е. Труфина.

НАБЕДРЕНИКОМ — Всеч. Отців: Б. Горгицу, М. Олесюка, і Я. Пука.

● 15 січня, 1964. року, з нагоди дня народження Блаженнішого Вл. Митрополита Іларіона, студенти-богословці Колегії Св. Андрея відвідали Вл. Митрополита в його резиденції, і з побажаннями вручили йому букет гарних живих квітів

Увечері цього ж дня Вл. Іларіона відвідали Вл. Борис і все українське православне духовенство міста Вінніпегу з дородійками. Привіт-побажання Вл. Митрополитові, в імені присутніх, висловив Вл. Борис — Вікарій Середньої Епархії. Він же вручив Вл. Первоієрархові подарунок від присутнього духовенства.

Вл. Митрополит подякував за пам'ять про нього, поділився з гостями деякими найновішими новинками та попросив погоститись із ним.

Погостившись, поколядувавши — гості відійшли. Вл. Митрополит вступив у 83-ій рік свого життя.

● Укр. Греко-Православна Громада в Трансконі, Ман. (8 миль від Вінніпегу), приступає до будови своєї церкви. Ця Громада, після деякої перерви, протягом останніх 10-ти років ожила й сильно застановлювалась. Богослужіння у цій Громаді відбувалися в залі її власного церковного будинку. Тепер цей будинок продано. Останнє Служба в ньому відбулась 19 січня, в день Хрещення Господнього. До часу побудови своєї церкви, Богослужіння в трансконській Громаді відбуватимуться в авдиторії одної з місцевих шкіл.

● У суботу 18 січня, у Свят-Вечір Богоявлення Господнього, в авдиторії Катедри Пресв. Трійці в Вінніпезі відбулась спільна свят-вечеря. У програмі цієї вечері промовляв Блаж. Вл. Митрополит Іларіон. Після привітання вірних, Вл. Митрополит торкнувся загально-церковних справ, і, між іншим, пригадав вірним становище Укр. Прав. Церкви до Риму (оголошене Проводом трьох Укр. Прав. Митрополій у 1960 році) та торкнувся погоди-лосок у зв'язку з поїздкою (що пошли-рюються поза Канадою — р. В.), Вл. Митрополит Іларіон заявив слідуюче:

„Він (Арх. Мстислав — Р.В.) був у мене (в жовтні 1963) як гість. До Риму я його не посилав, а навпаки, писав, щоб він не їхав (лист з 29 жовтня 1963 — Р.В.). Той поїхав. Пішли поголомки, що не відповідають дійсності, і поголомки не стали..."

Далі Блаж. Вл. Іларіон говорив, що нам треба міцно стояти біля своєї Матері — Церкви Православної, біля її історичних надбань, від яких ми відступати не сміємо. Православна Церква — це наша сила і слава, сказав Митрополит Іларіон.

Вісті із світу

БРАЗИЛІЯ. — Нарівні з Христом ставить себе Зарур — один з кандидатів на президента Бразилії. Зарур каже, що коли йому було 33 роки, то він мав видіння. Церква відкидає його претенсії, але число його прихильників зростає.

САРІГОН, Півд. В'єтнам. — За часів диктатури президента Діема, католицька влада переслідувала буддистів. Після повалення режиму Діема католики кажуть, що буддисти переслідують їх. Тов Тат Дін — міністер внутрішніх справ Півд. В'єтнаму повідомив про створення релігійно-мішаної комісії для лісдсва у випадках кожного індивідуального релігійного переслідування.

АНГЛІЯ. — Одну з церков в Англії під кінець 1963 р. пересвячено, бо в ній вівтарі відбулося служення темним силам („чорна магія"). В Англії це не перший цього роду випадок. 1736 р. з законів Англії усунено заборону займатися чорною магією. Тепер же один з консервативних сенаторів домагається, щоб чорну маг.ю заборонено знову, бо під прикриттям її церемоній відбувається культ оргій (секти „сатаністів").

ГЛЕСГОВ, Шотландія. — У місцевому університеті пастор А. Кв. Мортон і д-р [illegible] професор теології, перші почали (навесні 1963 р.) послуговуватися електричними апаратами для дослідкування справи автентичности текстів Св. Письма

Вони почали з текстів писань ап. Павла, і досі вже стверднли, що п'ять з них напевно є працею одного автора. Між іншим, вони також послуговуються електронічним числителем.

ЖЕНЕВА. — Один з сіоністичних провідників, Яків Цур, на сторінках „Журналь де Женев" (у грудні м. р.) заявив, що в царській Росії „російський юдаізм був центром жидівської цивілізації, літератури, виховання, який в ряді поколінь дав нам замітну добірність" (в юдаїстичному сіоністичному русі). „А тепер, — каже Цур, — (в СССР) одна (релігійна жидівська) школа і дві маленькі синагоги". Журн. „Православная Русь" (28. 12. 1963, США). У відповідь на це каже: „Повчальне свідчення"! Тим цей журнал хоче сказати, що в царській Росії свобода віри й національности була більша, ніж за часів советської влади.

ВІННІПЕГ. — Тільки в одній з державних шкіл Вінніпегу навчають релігії — в Деніел Мекентайр коледжійєт, де навчання релігії започатковали 10 січня 1964 р., але тільки католицької релігії. Це сталося внаслідок домагання 25 катол. родин на основі Манітобського Шкільного Акту. Вінніпезька Шкільна Рада проти навчання релігії в державних школах, бо тут є „так багато різних релігій", що викликало б безладдя в організації навчання". Шкільна Рада домагається від уряду реформи Шкільного Акту, але уряд ще не зробив рішення в цій справі, сказав міністр освіти д-р Джордж Джансон. — Досі ще не було зроблено такого експерименту, який посвідчив би, що справді був би „хаос", якщо б у державних школах на бажання батьків навчалися релігії учні всіх релігій.

ПОШУКУВАННЯ РІДНІ

Канадське Т-во Червоного Хреста прислало до редакції „Вісника" для оголошення листу пошукувань, яку подаємо нижче. У листі пошукувань перші імена є тих, кого пошукують, в дужках — ( ) — їхня дата народження. Через риску — імена тих, що пошукують.

Бардика Антона (19. І. 1923) — Бардика Зінаїда (сестра);

Боярського Леона з рідною (1901) — Малиновський Генрих, Німеччина (швагер);

Болібруха Василя (12. 5. 1926) — Болібрух Тодор Николай (батько);

Бродовського Полька (1887) — Резінський Дмитро, Канада;

Бурака Михайла Григоріевича (1913) — Горошко-Бурак Параскева Іванівна;

Куурана або Кукурана Феню (1905) — Рубленко Лариса Давидівна;

Демчука Михаіла Дмитрієвича (1887) — Демчук Микалай Іванович (племінник);

Дрозду Якова (19. 7. 1923) — Клинко Анна (сестра);

Гавриличка Сергія (1892) — Гумеюк Агафія Терентечна (сестра);

Грегу Стефана (17. 12. 1910) — Грега Юлія, Михаіл і Йосиф;

Грицківа-Горського Василія Івана (1905) — Харів Марія Василівна (племінниця);

Герасемчука Василя (25. 3. 1887) — [illegible]

Гранатюка Павла (1883) — Гранатюк Василь (брат);

Гуменюки Василя (5. 5. 1923) — Гуменюк Василина (мати);

Ількєв або Ільков Марію (1922) — Ількв Іван (брат);

Іваничко Пелагію (10. 3. 1921) — Іваничко Іван (брат);

Іваночка Михайла (1925) — Іваночко Іван Іванович (батько);

Каласа Михайла (12. 6. 1922) Кадикало Іван (батько);

Корзяка (або Корзака) Симона (або Самуіла) (1916) — Слоди Іван (друг);

Ковальчина Івана (1895) — Ковальчини Карол (син);

Криставчука Петра (1901) — Криставчук Евдокія Андріївна;

Ліцинського Грегора (17. 12. 1904) — Лицинська Марія (мати);

Лихача Михайла (1903) — Шмігель Анна, Австралія.

Малету Василя (Вілліама) (25. 12. 1900) — Малетъ Михайло (син).

(Далі буде)

РАДІОПРОГРАМА Західньої Єпархії УГПЦ

З нагоди 46-тої річниці УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ — свята „22 січня", що його урочисто кожного року відзначають українці у вільному світі, Провінційна Управа ТУС на Альберту в неділю 26-го січня о 4-тій год. 10 хв. з гостинної радіостанції СКИА відбуде радіопрограму присвячену роковинам Української Державности.

Доповідь на згадану тему скаже др. Левко Фарина, кол. голова Централі СУС. Проситься Всечесне духовенство УГПЦ в Альберті й українське громадянство широко розголошувати про цю радіопрограму та звохочувати всіх слухати її.

Радіо-Комітет Західньої Єпархії УГПЦ.

Домагання мирян в Америці

Дж. Зізіулас — лектор канонічного права семинарії Св. Володимира в Йонкерсі, Н. Й., США, у своїй статті в журналі „The Orthodox Observer" (жовтень 1963 р.) — органі Американського Екзархату Константинопольського Патріярхату, виступив проти домагань священиків і мирян (світських членів Церкви), щоб їх допустили до участи в адмініструванні Церквою.

„Життя Церкви не конечно мусить керуватися більшістю (членів Церкви), як це є в демократіях", заявив він. „Чи можливо нам змінити структуру Церкви так, щоб демократизм став виразнішим? Структура Церкви не може бути змінною... остаточна відповідальність за все в Церкві довірена єпископові і тільки йому".

Єпископи Російської Православної Церкви в Америці одночасно (також у жовтні 1963 р.) видали послання, в якому осудили домагання мирян, щоб майно парафій було власністю церковних громад. У їхньому посланні, між іншим, сказано: „...у нашій Церкві є такі недуги, що нашим, як ієрархів, обов'язком є осудити їх. У багатьох парафіях дехто вважає, що... тільки світські повинні управляти „матеріяльним"... Вони хотять... відділити... „духовне" від „матеріяльного".

Це ж послання називає „ересією" ці домагання світських вірних.

Критично розглядаючи статтю вищезгаданого лектора і цитоване тут послання, журнал „Американ Ревю ов Істерн Ортодокси", (листопад 1963 р.) дає таку відповідь синодальним Церквам (тобто таким Церквам, що є проти народоправности):

„...ці ієрархи потребують людей; вони потребують людських грошей; вони потребують безвідмовної співпраці людей; але вони не хотять людських думок чи свободи. Вони хотять „старокрайового" рабства має, тоді як самі вони забезпечують собі найвищу власть і повагу. Очевидно, це зовсім суперечить науці Христа, Апостолів і Отців".

Ці приклади (а їх появляється дедалі більше) свідчать, що в Америці світські члени синодальних Православних Церков починають рішуче домагатися демократизації в адмініструванні Церквами. Чисдо священників, які підтримують ці домагання світських, також зростає, бо ж у синодальних Церквах так само й священики не допущені до участі в управлінні Церквою.

Тому що в синодальних Церквах (хоч вони формально й соборноправні, бо ними править Собор Єпископів — принаймні в теорії) фактично все підпорядковане первоієрархові, то рядові єпископи також не мають там вирішального голосу, і вони це відчувають. Досвід показав, що в народноправних Церквах рядові єпископи мають більше прав та можливости зберігати свою людську гідність, ніж у синодальних Церквах з їхнім одновластям первоієрарха.

НЬЮ-ЙОРК. — Компетентні чинники Об'єднаних Націй інформують, що від червня 1962 р. по червень 1963 р. продукція харчів у всьому світі збільшилася на 2—3%, отже вона зростала скорше, ніж приріст людства протягом того часу.

Ватикан

Що це таке Церква?

Другий Ватиканський Собор шукає відповіді на питання: Що це таке Церква?

У Різдвяному (1964 р.) „Спільному Пастирському Посланні українських католицьких Владик, що брали участь у другій сесії II Ватиканського Собору в Римі" читаємо:

„Отже, першим і найважливішим сьогоднішнім завданням Христової Церкви є краще пізнати свою властиву суть, точніше окреслити свою власну місію й дати себе ясніше пізнати сьогоднішньому світові. Церква Христова знає, що вона є таїнством, наскрізь пройнятим Божою приявністю, що його можна все більше досліджувати, щораз краще пізнавати і щораз глибше розуміти. На думку Христового намісника й Отців Собору, сьогодні прийшов уже час, коли світ щораз голосніше запитує Церкву, чим вона властиво є і чим вона в дійсності хоче для людства бути. І тому Церква почувається до обов'язку відповісти на такі питання в світлі Христової Євангелії і своєї традиції й сказати внішньому світові, що вона думає про себе.

Це важливе питання вже довго обговорюється на цьому Соборі. Бо властиво до нього належать [illegible]

[illegible] над цим важливим питанням думали і в наміренні правильної відповіді щиро молитись всі вірні Христової Церкви, її священики, ченці, черниці і кожний її свідомий мирянин. Бо Христова Церква — це ми всі разом з Христом: ієрархія, духовенство й миряни. Якщо Ви, Дорогі Браття і Сестри, добре знаєте ту науку про Церкву, що її Церква голосила про себе аж дотепер, і глибоко зрозумієте її властиве значення, тим легше прийдеться Вам схопити ті нові насвітлення і ті нові поглиблення науки, що їх здобуває на цю нору цей Собор, під надхненням Святого Духа з участю правних наслідників Христових апостолів, цебто католицьких єпископів світу.

Значення цього питання є надзвичайно важне. Від успішности його розв'язки залежить дальший хід історії людства."

(Вищезгадане „Послання" цитоване тут з „Українських Вістей" (Едмонтон) за 2. І. 1963).

РОКОВІ ЗБОРИ БРАТСТВА СВ. ВОЛОДИМИРА В ТОРОНТІ

Українське Православне Братство Св. Володимира в Торонті подає до відома своїм членам і прихильникам, що Рокові Збори Братства відбудуться в неділю 9 лютого 1964 року, о годині 2:30 по полудні в залі будинку української православної Катедри Св. Володимира під ч. 404 вулиці Беторст.

Просимо членів Братства прибути на ці Збори, а українських православних громадян просимо вписуватися в члени Братства, яке провадить дуже корисну допомогову й видавничу працю.

За УПРАВУ БРАТСТВА
СВ. ВОЛОДИМИРА,

Ілля Гриців, голова — **К. Сакалюк,** фін. секр.

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

Такий стан „документів", що (як каже Св. Епіфаній) „історичні докази є на одне й друге" — на твердження й на заперечення, — багато клопотів наклів римським апологетам та істрикам. Баронія (Baronius) з одчаєм на всі лади натягав історичні факти, щоб якось таки зробити Св. Петра „Єпископом Риму", а тим самим і оправдати претенсії середньовічних і теперішніх пап на т. зв. „першинство" у Вселенській Церкві.

***

У Католицькій Церкві в Середньовіччі треба було ризикувати життям кожному католикові, який осмілився б виступити проти папських претенсій; такого проголошували „єретиком", і Католицька Церква зарезервувала собі право вбивати його, — згідно з наукою Св. Томи Аквінського, що її слід назвати „теологією смерті" (Thomas Aquinas, Summa Theologica, III). Ця смертоносна доктрина Томи Аквінського — найбільшого вчителя Католицької Церкви — ніколи не була відкликана Римською Церквою.

У пізніших часах деякі католики, а тим більше той, що якось залежний від католицтва, також наражувався себе на велике ризико, якщо він осмілювався сказати правду про папство.

Але все ж таки навіть у таких обставинах серед католиків і навіть [illegible] знаходилися [illegible] поєднали з такою ж великою відвагою у служенні правді.

І так, римо-католицький Архиепископ Штросмаєр на І Ватиканському Соборі 1869 р. говорив:

„Апостол Петро брав участь у Соборі (в Єрусалимі, 52 р.) так, як і інші апостоли, і не він скликав Собор, а тільки апостол Яків. А коли були проголошені постанови цього Собору, то вони були проголошені іменем усіх апостолів і старших братчиків, не іменем св. Петра (Діяння XV. 23).

„Церква ніколи не була кращою, чистішою, святішою, як за Апостольських часів, коли не було пап.

„Я говорю, що Церква за Апостольських часів ніколи не казала, що повинен бути якийсь папа.

„Що св. Петро був у Римі — це тільки переказ. Якщо б він навіть і був римським епископом, то й тоді — як він з цього епископування доходите до першинства?

„Скалігер — один з найучепіших людей — не побоявся сказати, що епископування св. Петра і перебування св. Петра в Римі повинні бути зачислені до найсмішніших легенд.

„Я не знайшов найменшого сліду чи натяку про папську власть ні в одному з Послань св. Павла, св. Івана, св. Якова, св. Луки. Історик місіонерських подвигів (св. Лука) також не говорить про це найважливіше питання.

„Африканські єпископи (за часів Св. Кипріяна) вважали римського епископа таким маловажним, що вони карали відлученням від церкви тих, які хотіли скаржитися перед ним.

„Сам факт, що римський патріярх з найдавніших часів старався здобути собі найвищу власть у церкві, показує, що він не мав такої власті, яку приписують йому ультрамонстаністи" — (крайні папісти з тих німців, французів і ін., що живуть на півночі від Альп).

Ось таку промову, частинки якої тут тільки що подано, сказав на так званому „Вселенському Соборі" у Ватикані 1869 р. римо-католицький Штросмаєр.

Штросмаєра підтримали багато інших єпископів і кардиналів (Див. цікаше у моїй праці „Ісидоризм у Католицькій Церкві"). Чи ж ці єпископи, архиепископи й кардинали, які були на цьому Соборі, не знали всього того, що сказав Штросмаєр? Усі вони знали це! А коли вони це знали, то чи не бачили вони, що все це заперечує папським претенсіям на „першинство", і що Св. Петро в Римі не був? Вони це бачили! Чому ж однак вони стали за папою, а не підтримали архиеп. Штросмаєра та його однодумців на Соборі? А тому, що побоювали такої Церкви, в якій папа мав би абсолютну власть.

З уваги на абсолютистичний режим Ватикану, годі дивуватися, що відносно небагато було великих католицьких дослідників, які осмілювалися сказати правду про дійсне відношення між Св. Петром і Римом; навпаки, скоріш треба з подивом дивитися на те, що, не зважаючи на ватиканський режим, усе ж таки знайшлося деяке число відомих католицьких істориків, які мали подивугідну моральну відвагу шукати історичної правди. З одного боку, вони хотіли бути добрими католиками; з другого боку, вони хотіли бути правдомовними. Певно, погодити одне з другим їм не було [illegible] тяжко.

(Далі буде)

Патріярх Атенагорас І відвідає Канаду

Патріярх Атенагорас І відвідає Канаду, точніше місто Торонто, в листопаді цього року, інформує „Кеннеді Прес" 9. І. 1963.

З.Р.В. — Очевидно, цей Патріярх приїде не спеціяльно в Канаду, — він буде тут тільки при нагоді своїх відвідин в США, де він буде на 100-літті основання першої грецької парафії на американському континенті.

„Пораюючі факти"

Покуча потреба широкої зміни в богословських студіях

„Коли метода навчання на основі підручників уже виводиться з університетів, то однак ця метода ще довго живе в (духовній) семинарії", — з докором заявив д-р Конрад Бергендоф, секретар Екзекутиви Ради Теологічної Освіти Лютеранської Церкви в Америці в листопаді 1963 р.

Викладач обмежується тільки „до своєї ділянки" — на основі підручників... Студенти записують це у свої зошити, і вже „мають" готовий предмет студій, — не зважаючи на це, чи вони розуміють його, чи ні.

Виступаючи проти традиційного браку самостійного думання у студентів духовної семинарії, д-р Бергендоф каже: „Самостійне студіювання... рідко-коли можна знайти в семинаріях". Подано за журн. „AREO" ч. 9, 1963).

Домагання 200 делегатів

Чому II Ват. Собор не осуджує комунізму?

„Виявляється, що за підписом 200 членів Ватиканського собору, представників 46 країн, кардиналові Чіконьяні, державному секретареві Ватикану, була вручена петиція: присвятити окрему „схему" комунізмові, марксизмові й соціялізмові. Марксизм і комунізм — це найбільша єресь віку, і її треба розглядати по-філософському, соціологічному, економічному". (Журн. „Православная Русь" ч. 24, 1963).

З.Р.В. — На коло 2400 делегатів Собору тільки 200 делегатів домагаються, щоб він осудив комунізм! Однако з головних дипломатичних цілей II Ватиканського Собору є знайти способи політичного співіснування (коекзистенції) з комуністичними режимами за залізною заслоною, і тому цей Собор не видає жодного документу з осудженням комунізму.

Жиди затривожені?

Араби: в Ізраїлі „релігійна дискримінація"

Л. Пірсон пропонує, щоб військо Об'єднаних Націй оборонило Ізраїль у випадкові арабського наступу

„КАІРО. — Провідники 13-х арабських держав сьогодні (17. І. 1964) зобов'язалися втихомирити машинерію своєї пропаганди у спорах між арабами, а свій вогонь зосередити на Ізраїлі та „Імперіялізмі Сіонізму", — сповістив „Ассошейтед Пресс" 17 січня ц. р. з приводу нарад провідників — королів, президентів і шейхів у Каїро (столиця Єгипту) в січні ц. р. Головні наради були тайні.

„Резолюція, видана 13-ма міністрами закордонних справ, натаврує Ізраїль, як „явище колоніяльне, яке, як там сказано, має всі прикмети колоніяльної сили, загрозливої національній й релігійної дискримінації та релігійної дискримінації на цій землі, що належить до іншого народу", — подає „Ассошейтед Пресс".

Арабів коло 100 мільйонів, жидів в Ізраїлі коло 2 мільйонів

Арабів у всіх арабських країнах є коло сотні мільйонів, а жидів в Ізраїлі тільки біля 2-х мільйонів.

ПАРИЖ. — Прем'єр (Канади) у п'ятницю (17. І. 1964, під час відвідин у Парижі) ...сказав, що, на його думку, наради арабських народів у Каїро не допустять до збройного удару (арабів) з Ізраїлем з приводу залуманої Ізраїлем зміни русла ріки Йордану для зрошування (пустині Негев в Ізраїлі). Але, сказав він, якщо конфлікт (збройний) таки загрожував, то Об'єднані Нації повинні сюди вмішатися із своїми збройними силами для збереження миру", — інформує „Кенеділн Прес" 18 січня ц. р.

Араби є проти того, що Ізраїль хоче русло ріки Йордану змінити в напрямку пустині Негев, щоб наводнювати її для хліборобських цілей, бо це загрожувало б посухою сумежним арабським землям.

МЮНХЕН. — Президент Української Народньої Республіки в екзилі, Президія і Виконавчий Орган Української Національної Ради в Мюнхені 25 грудня 1963 р. поздоровили українців з нагоди Різдва Нового Року (1964).

Вселенськість і автокефалія

У журн. „Український самостійник" (Мюнхен), ч.ч. за жовтень і листопад 1963 р., прот. М. Коржан помістив статтю „Автокефалія чи сказярхат вселенського престола". Ця стаття щодо своєї теми є одною з численних цього роду статтей. А що читачі звернули на неї увагу більшу, ніж на інші подібні статті, то це тільки тому, що стаття прот. Коржана відзначається культурним стилем (це рідкісне явище в церковно-релігійній полемиці серед українців) і що вона поміщена у світському журналі надконфесійного типу.

Прот. Коржан твердить, що: І. Константинопольська Патріярхія має канонічне право на всіх православних українців, бо вони є частиною його історичної юрисдикційної спадщини; 2. автокефалія (церковна адміністративно-правна незалежність від чужих властей) українців ніде й ніколи (ні в Україні, ні поза її межами) не була й не є канонічною, тобто вона проголошена не згідно з канонами (церковними правилами) православної Вселенської Церкви; 3. українці у вільному світі повинні або піддатися під власть Константинопольського патріярха, або старатися, щоб Вселенська Церква (тобто всі Патріярхати й інші „канонічні" Церкви) визнала їх автокефалію канонічною; 4. якщо б Українські Православні Церкви були визнані „канонічними", тоді вони могли б, як рівні з рівними, брати участь у православному екуменічному [illegible] конференції на Родосі, майбутній православній Вселенський Собор (восьмий), до якого вже Церкви підготовляються, а також були б допущені до т. зв. „постійної конференції православних канонічних епископів" на американському континенті; 5. усе це було б „не лише в інтересі самої Української православної церкви, але в інтересі всього українського народу як на батьківщині, так і на чужині"; — каже прот. Коржан.

Серед тих наших Церков, які прот. Коржан уважає „неканонічними", він найбільшу увагу звертає на Українську Греко-Православну Церкву в Канаді, бо вона найбільша.

Далі, декілька прикладів.

Константинопольський патріярх Діонисій IV 1689 р. Українську Церкву передав у юрисдикцію Московського Патріярхату, і всі Церкви признали були це канонічним актом, бо Московська Патріярхія була тоді політично сильною.

Константинопольський патріярх Григорій 1924 р. уневажнив акт патріярха Діонисія IV з 1689 р. як неканонічний, і документом „томос синодікос" 13 листопада 1924 р. Українську Церкву передав Автокефальній Православній Церкві в Польщі, тобто Польській Православній Церкві. Московська Патріярхія запротестувала, але інші Патріярхати визнали акт патр. Григорія канонічним, — бо Московська Патріярхія 1924 р. була політично слабенькою.

Внаслідок 2-ї світової війни СССР заїняв Польщу, і Московська Патріярхія скасувала автокефалію П р а вославної Церкви в Польщі, надану їй Константинополем 1924 р., — скасувала її як неканонічну; Москва надала Церкві в Польщі своє автокефалію, але відірвала від Церкви в Польщі майже всю зах. Україну й зах. Білорусь. Константинопольська Патріярхія (і всі інші Патріярхії) цей акт Москви признала канонічним, бо Московська Патріярхія знову почала сильнішати політично (хоч тільки на арені міжнародньої політики, не внутрі СССР).

Велика більшість російської еміграції відірвалася від своєї Церкви-Матері (Московського Патріярхату) і створили собі дві автокефальні Церкви: Російська Церква за кордоном („зарубежна") під проводом митр. Анастасія і Російсько-Американська Церква під проводом митроп. Леонтія, ці Церкви що, їх Московський Патріярхат та інші Патріярхати за „залізною заслоною" проголосили неканонічними, тобто „самозванчою автокефалією". Зате ж Константинопольський Патріярхат та всі інші Патріярхати у вільному світі вважають Церкви митр. Анастасія й митр. Леонтія канонічними. Чому? Бо сьогодні є сильні епископи патріярха Алексія в СССР, отже з ними треба числитися. А завтра, коли зміниться влада в Росії, можуть бути сильними епископи Церкви митр. Леонтія, чи Церкви Анастасія, отже з ними треба числитися.

Вищеподані приклади (а подібних є аж надто багато) дають підставу вірним нашої Церкви робити сумний висновок: що про „канонічність" чи „неканонічність" автокефалії вирішують (принаймні на протязі кількох останніх століть не канони, а політична сила.

Константинопольський П а тріярхат, передавши актом 1689 р. Українську Церкву Москві, тим самим добровільно раз назавжди канонічно [illegible] своїх прав на неї, а Московський Патріярхат не набув собі права на Українську Церкву, бо згаданий акт 1689 р. був неканонічним. Таким чином Українська Церква від 1689 р. і досі автоматично залишається, з точки зору канонів, поза обсягом юрисдикції Константинополя, і Москви, та всякого іншого закордонного центра, одночасно не втрачаючи своєї канонічности. Такого випадку не передбачували вселенські канони.

Українську Греко-Православну Церкву в Канаді в основному створили ці українці, що вийшли з-під юрисдикції Риму, отже вони не є спадщиною жодного з патріярхів. Вони створили Укр. Гр.-Православну Церкву в Канаді, отже не на якійсь виключній території котрогонебудь з Патріярхатів. Тому наша Церква постала в такій ситуації, якої не передбачили вселенські канони. Вірні нашої Церкви, коли творили свою Церкву, творили її як автокефальну (незалежну від не-українських властей), але духовну опіку нашій Церкві спочатку подавав митрополит Германос з Антіохійського Патріярхату, який тим самим узяв на себе відповідальність за канонічність нашої Церкви.

Стаття прот. Коржана поміщена у світському журналі, отже силою факту вона спрямована головно на світських читачів. Тому-то, може, найзручніше було б відповісти на неї у світському органі, відповісти з точки зору спільноти світських членів нашої Церкви.

Старші Єпископи нашої Церкви в Канаді, запрошені сюди з Европи по другій світ. війні, сказали нашій Церкві, що вони канонічні; наші епископи канони знають, а вірні нашої Церкви у справах канонів мають беззастережне довір'я до своїх епископів. Мабуть ніде й ніколи в жодній іншій Церкві Епископат не підкреслював потреби точного й строго збе-рігання канонів так, як це є в нашій Церкві в Канаді. Можна було б думати, зважчи цьому інші Церкви вже не будуть мати причини дорікати нашій Церкві „браком канонічности". Поскільки ж, однак, такі дорікання таки продовжуються, то загадові світських членів нашої Церкви це дає причину думати, що нехай українці дотримуються канонів навіть строгіше, ніж чинили це християни за часів сімох Вселенських Соборів, то не-української церковні власті все ж таки проголошуватимуть їх „неканонічними" так довго, як довго українці не погоджуються піддатися під чужу церковну власть. Вірним нашої Церкви це дає підставу думати, що чужинцям у дійсності йдеться не про канони, а про власть, та що про „канонічність" або „неканонічність" у деяких випадках вирішує сила, а не канони.

Прот. Коржан, мабуть, через недогляд сказав, що митрополит Полікарп з Єпископатом в окупованій німцями Україні (т. зв. „Райхскомісаріят Україне") проголосили автокефалію 10 лютого 1942 р. У дійсності ж ці епископи, що безпосередньо підлягали митр. Полікарпові аж до закінчення війни, та й ще деякий час на еміграції, разом з митр. Полікарпом були в юрисдикції Владики Діонисія, митрополита Автокефальної Православної Церкві в Польщі, що її, як автокефальну, створив Константинопольський Патріярхат 1924 р. Владики Митрополит Іларіон і Архиепископ Михаїл до нашої Церкви в Канаді прибули з Єпископату Автокефальної Православної Церкви в Польщі, але юрисдикція, якій вони підлягали, вже не існує, бо її самовільно зліквідував Московський Патріярхат, а комуністична влада арештувала митр. Діонисія, і в арешті він і помер.

Якщо Патріярхати вважали б, що фармальне включення Української греко-Православної Церкви в працю з іншими Церквами, як рівної з рівними, бо цього вимагає добро Православія й Християнства взагалі, то в нашій Церкві немає нічого такого, що, з точки зору канонів, перешкоджало б Патріярхатам визнати нашу Церкву. Якщо ж, однак, перешкоджає до того визнання є політичний чинник (бо декотрі Патріярхати хотіли б побільшити стан свого посідання кошт-том нашої Церкви), то це було б не визнання, а тільки зліквідування нашої Церкви шляхом її включення в даний Патріярхат, а на це наша Церква ніколи не погодиться. Це правда, що якби Патріярхати визнали нашу Церкву, то представники її мали б можливості бувати на різних світової міри міжцерковних православних нарадах; але за можливість бувати на тих нарадах наша Церква не може заплатити своєю самоліквідацією. Добро навіть кожної поодинокої нашої парафії, хоч би й найменшої, є для нашої Церкви важнішим, ніж усякі міжнародні церковні наради, які для нас мали б значення тоді, якби наша Церква через них скріплювалася, а не слабшала б, а тим більше - перестала б бути автокефальною (незалежною), тобто перестала б існувати як Церква, а стали б тільки одною з епархій котроїсь з національно чужих Церков.

Народні маси українців включилися в творення нашої Церкви не як теологи, отже вони не знали різниці між католицькою й православною теологічною наукою. Вони вийшли з-під юрисдикція папи з двох причин: 1. щоб не підлягати чужим церковним властям і 2. щоб мати в Церкві українську мову й українську християнську культуру.

(Закінчення на 10-й стор.)

Вселенськість і автонефалія

(Докінчення із стор. 9-ї)

Якщо б тим народнім масам були сказали переходити під владу котрогось з патріярхів, то вони були б не бачили потреби виходити з-під власти Риму, отже й не заснувала б Українська Греко-Православна Церква. А якщо б цієї Церкви не було б, то Рим не бачив би загрози переходу до неї свідомих українців, отже не бачив би потреби йти на уступки українцям католикам, і тому не надав би був їм українського епископату та не пішов би на інші українські уступки, що було б аю шкодою для українства в Канаді. Це треба мати на увазі тим, хто говорить про добро українського народу і його Церкви у зв'язку з автокефалією, канонами, вселенськістю (всесвітністю) православія, екуменічними (світовими) християнськими рухами і т. п.

Що наші піонери своїми мозолистими руками і досі нечуваною саможертвенністю зібрали, щоб створити свою рідну Церкву, цього морального й матеріяльного надбання нікому і під жодним претекстом не вільно розтрачувати по всяких міжнародніх просторах.

Наша Церква безперервно, невсипуще, величезними жертвами розбудове внутрішню свою моральну й матеріяльну силу. То ж і ми не бачимо підстав сумніватися в тому, що в майбутньому наші розмови з іншими Церквами, як рівних з рівними, будуть і зрозумілими і задовільними для нашої Церкви й інших Церков доброї волі. Ці, що зуміли нашу Церкву створити там, де Патріярхати не мали успіху, знають також шляхи дальшої розбудови та способи її допомоги Христіянству й українській справі.

П. Скажженський.

Жиди у Квебеку культурно приноровляться до французів

„Французько-канадське змагання до націоналізму в культурі може довести до того, що французька мова стане панівним чинником у цій провінції (Квебек), і до цього чинника жидівська меншина мусітиме приноровитися", сказав на місцевому, квебекському Жидівському Конгресі в грудні 1963 р. Саул Геес — заступник президента сєкзекутиви Конгресу. „Він зробив висновок, що це буде цілком самозрозумілим, коли майбутні покоління жидівської спільноти в цій провінції будуть жити лише в окруженні французької культури, а не англосаксонської, як воно є тепер", — заявив С. Геес. (Подано за „Джювіш Пост" 2. І. 1964. Вінніпег).

З.Р.В. — Розуміється, що приноровлення до чужої культури й мови — це не асиміляції, тільки: „І чужого научайтесь, / своє не цурайтесь".

Релігійна закраска

Боротьба між греками й турками на Кипрі

Турки обвиняють православних чинців, протестують проти президента — „церковника"

На острові Кипрі в грудні 1963 р. почалися збройні зудари між греками й турками. Початки 1964 р. застали Кипр у дальшому неспокої.

На Кипрі є понад 500.000 населення: коло 100.000 турків, а решта — греки. Причина ворожнечі — політична; але вона має також і релігійну закраску. Туречько-кипрські демонстранти-студенти в Лондоні під кінець грудня 1963 р. несли транспаренти, на яких, між іншим, були клічі протестів проти „церковника"-президента Кипрської Республіки, яким є архиєп. Макарій — первоієрарх Православної Кипрської Церкви.

Щоденник „Ассошіейтед Пресс" 2 січня ц. р. опублікував світлину одного з православних манастирів на Кипрі: на світлині — тіла помордованих турками православних монахів.

Справа Кипру опинилася на форумі Об'єднаних Націй.

Кипр — це одинока в Британській Спільноті Народів („Коммонвелт") держава, в якій масово переважає населення [illegible]

[illegible] та миколаєвим п-ву Григорію і Анні Менос закінчено наше неробуденне свято в Громаді.

Присутній.

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ М. І Д. САРАНЧУКІВ
Норт Батлфорд, Саск.

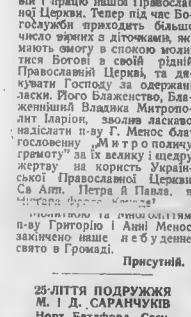

Хочемо поділитися радісною вісткою, що дня 21 вересня 1963 року, діти Михайла і Джен Саранчуків вшанували своїх батьків з нагоди їхнього Ювілею 25-ліття Подружжя. влаштувавши їм з цієї нагоди ювілейне прийняття.

На це родинне свято прибуло зі всіх усюдів Ювілятів, а також велике число друзів і знайомих. Варто згадати, що між присутніми були також батьки Ювілята, старенькі й заслужені піонери, Микита Саранчук з дружиною. Які благословили своїй дітей з нагоди їхнього Ювілею.

Михайло Саранчук народився 1912 року в Україні. В Канаду приїхав, в бабтками і братом Олександром, 1921 року, і ця родина поселилася у Виткові, Саск. Приїжджим в Канаду малим хлопцем, Ювілят ходив тут до школи, а пізніше помагав своєму батькові на господарці. Згодом одружився з Джін Войтович, яка народилася в Канаді 19 лютого 1919 року. Ювілянти подружилися в 1938 році.

Господь обдаровав їх дітоньками, яких подружжя Саранчуки дуже гарно виховали в українському дусі при своїй Православній Церкві. У них є два сини: Тарас має 23 роки, Іван — 15 років. Подружжя Саранчуки проживають тепер у Сант Вальберк, Саскачеван.

Старший син Ювілятів, Тарас, є дуже активним сумківцем і бере участь в громадському житті. Це він заопікувався Ювілеєм своїх батьків, а також перевів з цієї нагоди збірку, з якої прийшло 10 дол. на Колегію Св. Андрея і 2 доляри на „Вісник". Він зробив це в честь своїх батьків.

Бажаємо Ювілятам багато радости, щастя і кріпкого здоров'я на многі літа!

Приятель.

З НАГОДИ ДНЯ УРОДИН НА КОЛЕГІЮ

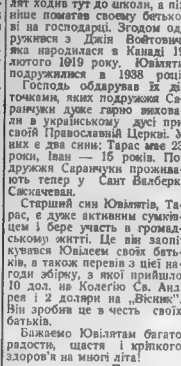

Хвальна Редакція „Вісника"!

В залученню посилаю на Ваші руки від себе й моєї дружини 250 доларів, які прошу передати о. д-рові Савчукові, бо це наша скромна пожертва, яку жертвуємо з нагоди дня моїх уродин на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі.

При цій нагоді скажу, що Ви в Канаді щасливіші за нас в Америці: маєте добрий провід, маєте жертвенних людей і робите велику роботу. Хай Милосердний Господь обдаровує всіх Вас дальше кріпким здоров'ям, сильною вірою в свої власні сили та широю любов'ю до свого народу і його Церкви.

У нас, на жаль, менше звертається уваги на виховання молоді й тому ми стрімголов „американізуємося". А хто буде продовжати ту працю, яку так тяжко починали й провадили наші піонери, коли не підготуємо нашої молоді? Ми стаємо і вже таки добре вточилися. — хто ж займе наші місця, як не даємо доброго національно-релігійного виховання нашій молоді? В нас про це не журяться, а натомість захоплюються „всесвітнім" церковним рухами і поїздками, щоб, мабуть у цей спосіб відвернути увагу від власних домашніх недомагань та занедбань.

Кличу і прошу всіх українців в США: поможіть нашим братам в Канаді довінчати будову одинокої на весь світ української православної високої школи, українського університету, яким є Колегія Св. Андрея у Вінніпезі. Поможіть бо ті люди варті помочі! менше в Канаді, як нас в Америці, і вони менше зароблюють, як ми в Америці, але подивіться, чого вони із своїм проводом доконали: є в них виховавчі інститути Св. Івана в Едмонтоні, Петра Могили в Саскатуні, Св. Володимира в Торонті; є в них прекрасна всеканадійська Катедра в Вінніпегу, прекрасна церква Св. Софії в Монтреалі, величава церква в Виндзорі, та десятки інших, а тепер будують Колегію Св. Андрея в Вінніпезі, в асоціяції з Манітобським університетом, яке з устаткуванням буде коштувати понад мільйон доларів. Як знаємо, Колегія Св. Андрея служить, не тільки для [illegible] вона виховує священиків також для нашої Церкви в Америці, отже вже цим самим ми, американці, є морально зобов'язані помогти канадійцям у великому ділі, за яке вони зазнають для добра й користи не самої Канади, а всього українського народу, бо Колегія Св. Андрея — це одинока того роду українська інституція у світі.

Тому кличу до всіх: Поможіть Колегії Св. Андрея у Вінніпезі своїми пожертвами, бо це наша гордість, це наша і наших дітей будучність. Хто може дати більше, хай дає більше, а хто не може, хай дає менше, але хай кожний дасть, скільки може, щоб кожний міг сказати, що і його цеголка є в величавій будові Колегії Св. Андрея.

Григорій Семочко,
Вінніпег, Ман., США.

РАДІСНИЙ ДЕНЬ
Івана й Марії Стефурів
Брентфорд, Онт.

Радісний день пережили Іван і Марія Стефури в суботу, 19 жовтня 1963 року. У цей день родина й приятелі відзначили 25-ліття їхнього подружнього життя. О 6-ій годині вечера, в церкві Св. Михаїла в Брентфорді, парох — о. Пл. Трісєк, відслужив Молебень і виголосив відповідне слово на тему свята; він говорив про важність Таїни Подружжя.

Після цього Ювілятів й гості перейшли до Українського Народнього Дому. Отець Парох провів молитву й поблагословив страви, а господар прийняття — п. Савіцький привітав Ювілятів і гостей. По перекусці промовляли о. Настоятель, приятелі, родина й діти Ювілятів.

Подружжя Іван і Марія Стефури були членами Української Греко-Православної Церкви Св. Михаїла, а пані Марія Стефура — членкинею Жіночого Товариства ім. Лесі Українки в Брентфорді, в часі їхнього замешкання [illegible] У 1955 році вони переселилися до Бурлінгтону, Онт.

Подружжя Іван і марія мають три дочки, два зяті та три внучки.

Після привітів і побажань Ювілятів подяжували всім бесідникам і гостям за подарунки й присутність. Вони зложили від себе 20 доларів на церкву Св. Михаїла в Брентфорді і 10 доларів на Жіноче товариство.

На заклик п. Савіцького була переведена збірка, яка принесла 20 доларів на Колегію Св. Андрея, 9 доларів на „Український Голос" і $9.50 на „Вісник".

—Всім Жертводавцям щире подяка, а Ювілятам — побажання многоліття!

Присутній.

В Катедральній Громаді Св. Івана привітали нового пароха

У п'ятницю, 6 грудня 1963 року у Катедральній залі відбувся пам'ятний привітальний вечір на честь новопризначеного пароха Всеч. о. Дмитра і добродійки Юстини Лучаків, що з першим вереснем 1963 року прибули з Оша ви до Катедральної Громади Св. Івана. Хоч це привітання повинно б відбутися раніше, але через ріжні перешкоди, зокрема підготовку і святкування 40-ліття цієї громади, все відкладалося на пізніше і відбулося аж 6 грудня.

Офіційну програму цього привітального вечора відкрив п. Н. Боднар — голова Катедральної Громади, який повідомив присутніх, що Управа Катедральної Громади вже декілька років виявила відповідних заходів перед Консисторією УПЦ про призначення Всеч. о. Д. Лучака парохом в нашу громаду та що ці заходи вже цього року увінчалися успіхом.

Тепло і щиро вітали Всеч. о. Дмитра і добродійку Юстину: ВПреосв. Владика Андрей, пані К. Засідюба — голова Відділу Союзу Украйнок при Катедрі Св. Івана, пані Н. Баюк — голова Недільної Школи при Катедрі Св. Івана, п. К. Теличко — голова Едмонтонського Відділу ТУС, п. Я. Слічук — голова Голодного Братства, Євген Особа — голова Старшого Відділу СУМК, Б. Славутич — голова Молодшого Відділу СУМК, О. Єренюк — голова Катедрального хору, Всеч. о. Прот. О. Хом'як — настоятель Катедри Св. Івана. По привітах Н. Боднар під тучні оплески передав Всеч. о. Дмитрові від всіх присутніх цінний і пам'ятний подарунок.

У кожному привіті підкреслювалось, що хоч Всеч. о. Дмитро і добродійка Юстина ходи аж цього року увінчалися успіхом.

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛОК

У „Віснику" ч. 23 за 1 грудня 1963 року, в списку жертводавців на пресовий фонд „Вісника" помилково поміщено пожертву пані М. Новосад як збірку на „Нев'янучий Вінок". Такої збірки на Похорони бл. п. П. В. Новосада не було. Це була пожертва в сумі $8.95 на прес. фонд „Вісника" і на вироблення кліші.

Адміністрація.

У „Віснику" ч. 1 за 1-го січня 1964 року, в згадці про Ювілей 40-ліття подружжя Ю. і К. Васютів з Калмар, Алта., подано, що це був Ювілей Васюків. Одним виправляємо цю друкарську помилку, а Шановних ВАСЮТІВ і авторку згадки про цей Ювілей перепрошуємо. Редакція.

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ
Вінніпег, Ман.

У суботу, 28 вересня, 1963 року, відбулося вінчання Михайла Василя, сина п-ва Василя й Анни Мартинюків з Вінніпегосис, Ман. й Єлисавети, дочки пані Єлисавети Гарлінської з Вінніпегу.

Чин вінчання звершив о. М. Юрківський в Митрополичій Катедрі Пресв. Трійці в Вінніпегу.

Нашим многонадійним молодятам рідні й ближні бажають щасливого, спокійного й корисного життя на многі літа!

о. М. Ю.

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ
Вінніпег, Ман.

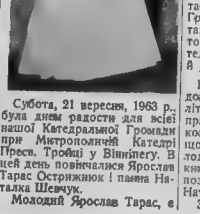

Субота, 21 вересня, 1963 р., була днем радости для всієї нашої Катедральної Громади при Митрополичій Катедрі Пресв. Трійці у Вінніпегу. В цей день повінчалися Ярослав Тарас Остріжнюк і панна Наталка Шевчук.

Молодий Ярослав Тарас, є сином п-ва Михайла й Марти Остріжнюків із Катедральної Громади, молода, панна Наталка, є дочкою п-ва Івана й Єлисавети Шевчуків з Гарденton, Манітоба.

Молода з нами познайомилася пару років тому, коли прибула до Вінніпегу. Вона відразу включилася в ряди членства нашого відділу Союзу Української Молоді Канади й звернула на себе увагу із-за своєї щирої праці й точного виконання обов'язків членкині. На прохання о. М. Юрківського вона прийняла на себе обов'язок учительки-виховательки однієї класи Недільної Школи (6-ть літніх дітей).

Молодий, Ярослав Тарас Остріжнюк, знаний кожному в Парафії від перших років його шкільного віку. Він виступав із своїми товаришами та особисто в концертах, академіях і організаційних діях Української Школи, Недільної Школи, Колегії Св. Андрея, відділів СУМК, як декламатор, танцюрист і музик. Останніми роками він служив в Громаді всіма своїми талантами, особливо, як інструктор українського танку в катедральній українській школі й у відділах СУМК.

Батьки молодих широко відомі за їх віддану й довголітню працю при українських православних громадах. Щиром оправданим було, отже, що на весільне прийняття молоді й старші прибули великим числом, щоб особисто поздоровити п-во Ярослава й Наталку Остріжнюків.

З нагоди вінчання батьки молодят зложили від себе пожертви, як слідує:

П-во Іван й Єлисавета Шевчуки зложили пожертву на Будівельний Фонд Катедри Пресв. Трійці у сумі $20.00.

П-во Михайло й Марта Остріжнюки зложили пожертву на Будівельний Фонд Катедри в сумі 10.00 доларів, на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея (на котро дітей) в сумі 5.00 доларів, на Пресовий Фонд „Вісника" й Пресовий Фонд „Українського Голосу".

Бажаємо нашим молодятам щасливого й спокійного життя, дброго успіху в праці, та щоб Господь зберіг їх в здоров'ї на многі літа!

о. М. Ю.

ВШАНУВАННЯ ЖЕРТВОДАВЦІВ
Ніягара Фолс, Онт.

У неділю 1-го грудня 1963 року в заповненій Українській Греко-Православній Церкві Св. Атан. Петра й Павла в Ніягара Фолс, Онт., за благословенням ВПреосв. Владики Михаїла, відбулося при кінці Служби Божої „Благословення нових лавок" — книжний дар п-ва Григорія і Анни Менос, вартости понад 5.000 доларів. Благословення довершив місцевий настоятель, Всеч. о. Прот. Ю. Цюкорник. Він висловив, в імені Громади, Достойним Жертводавцям подяку і виголосив їм „Многоліття".

По Службі Божій відбувся привітальний обід з честь Достойних Жертводавців, — який був приготований Зарядом Громади. Господарем цього парафіяльного свята

не так вже й давно в цій громаді, проте вони своєю працею, а також своєю лагідною вдачею дуже швидко зуміли заімпонувати всім, вокрема молоді. Відмічено також, що надзвичайно пам'ятною була проповідь Всеч. о. Дмитра присв'ячена з'їзду складових організацій СУС, що відбувся 18-29 жовтня 1963 року. Хоч вони є недавно в громаді, але обоє вже зуміли багато гарного зробити. Добродійка своїм прекрасним співом при красна Катедральний хор. Було згадано і про гарну українську мову їх дітей.

Уважаємо за потрібне хоч трохи п о і н ф о р м у в а т и про Всеч. о. Дмитра і добродійку Юстину.

Всеч. о. Дмитро Лучак народився в 1923 році в Гімлін, Альберта, в родині Петра й Катерини Лучаків, що в 1903 році прибули в Канаду з Буковини. Вчився почав в 1930 році в Гімлін, а „Гайскул" закінчив в 1942 році в Вернон. В 1944 році закінчив учительський курс при Альбертійськім університеті. Півтора був три роки в армії. В 1951 році закінчив теологічний курс при Колегії Св. Андрея. В 1952 році Блаженніший Владика Митрополит Іларіон висвятив його на священика, і Вер[illegible] Альберті, а після того до 1963 року був парохом в Ошаві. До СУМК записався в 1930 році. До ТУС вступив в Ошаві і там був діяльним секретарем Відділу. Хоч він є ще молодим, але його ц е р к о в н о-громадська праця є багатогранна, що заслуговує на значну увагу й признання. Це є дійсно — відданий священик-самостійник, яких якраз і потребує в теперішній час українська православна спільнота в Канаді.

Добродійка Юстина народилася в родині Івана й Олени Романюків в Ендеру, Альберта. „Гайскул" закінчила в Ендеру, а в 1947 році вакінчила учительський курс Альбертійського університету. З молодих років належала до організацій СУМК, а під час навчання в університеті перебувала в інституті Св. Івена. Завжди була активною в українських молодечих організаціях, а пізніше і в старших.

Подружилися ця гарна пара в 1952 році. Мають двоє дітей: Орися 10 років і Тарасик 6 років. Слід підкреслити, що добродійка Юстина є відданим співзідним [illegible] ником Всеч. о. Дмитра в його к у л ь т у р н о-громадській праці.

При кінці програми до слова був покликаний Всеч. о. Дмитро. Гарний зміст його слова добірною українською мовою, звернув увагу присутніх, і в багатьох під час цього слова промайнула думка, що перед цим молодим священиком-самостійником стелиться світла майбутність.

Щасти йому Боже!

М. К.

ВІСТІ ІЗ ВСЕКАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

Збори Жіночого Товариства

Жіноче Товариство ім. Лесі України при Катедрі Преєв. Трійці відбуло свої Загальні Збори в середу 11-го грудня 1963 року. На вступі була вечеря, на початку якої пані А. Воробець, голова Товариства привітала присутніх і попросила о. прот. М. Юрківського провести молитву.

Після закінчення вечері пані А. Сарчук представила пані Н. Когуську, редакторку журнала „Промінь", що його видає організація Союзу Українок Канади, і попросила її до реферату на тему: „Союз Федерацій Українських Жіночих Організацій". У тому реферат шановна референтка докладно виснила, чим саме є цей Союз, його історію, його завдання і потребу належати до нього і йому всесторонньо помагати.

По цьому спом'януто було померших членинь Жіночого Товариства. о. Митр. Є. Грицина провів відповідну молитву.

Далі голова Товариства, пані А. Воробець відмітила дружню співпрацю священиків з Товариством на [illegible] та за всю поміч і поради.

Слідував огляд праці за минулий час і діяльности організацій й її поодиноких членинь, заряду й комітетів. З задоволенням в[illegible] чено, що Товариство вив'язалося дуже добре з своїх завдань, розгорнуло широку діяльність, зобагатилося духово й матеріяльно, томагало Катедральний Громаді й організаціям, які находяться при Катедрі, а також не занедбувало справ поза нею.

Вибрано новий заряд. А. Павлик — голова, К. Крипяк вич — перша заступниця голови, Л. Школьна — друга заступниця голови, М. Ремен да — рекордова секретарка, П. Кревецька — кореспонденційна секретарка, К. Сарчук — фінансіва секретарка, Е. Павлюкевич — касієрка.

Культурно-освітний Комітет: Г. Бабій і Г. Боговос.

Представницькі до КУК: пання Т. Гаврисишин, пані Е. Соломон і пані М. Боянівська.

Представниці до Червоного Хреста: М. Левицька і М. Гуріновв.

Референтки: Гардероби О. Яремка, мистецтва — М. Богонос, музею — М. Богонос, архіву - Т. Гаврисишин, дитячого садка — А. Назаревич, пресова — — Є. Білич, членства - Г. Ласько, „Промінь" — А. Сарчук.

Контрольна Комісія: С. Тесарська, А. Ваєдик і А. Данильчук.

Представниці до Жіночої Ради: О. Саранчук і О. Яремка.

Комітет Української Школи М. Юрків, М. Анонійчук, С. Карпяк, С. Петрів і В. Мушик-Луцик.

Комітет Молодшого Відділу СУМК: Г. Ласько, О. Завіслик, Г. Майба, М. Солонинка.

Господині: П. Мямко, А. Вишневецька, Т. Малинин, К. Кава і А. Соломон (з Дулгай).

Комітет відвідування хворих: М. Школьна, М. Ковальчук, М. Колтек і С. Зякус.

Комітет для телефонування: Г. Влад. С. Гелас, Н. Скороголь, А. Данильчук і М. Карасевич.

Після вибору заряду вручено дарунок Анні Вишневецькій за приєднання найбільшого числа п е р е д п л а т н и ць для журнала „Промінь" в провінції Манітоб. Самі збори були доброю нагодою запізнатися з працею Товариства, зрозуміти труднощі й оцінити посвяту свідомих українок. Деякі справи відложено до подолодження на звичайних сходинах Товариства.

Збори пройшли в дружній і приємній атмосфері. На закінчення подякувано всім за участь і проспівано молитву „Достойно ..."

О.

Гр. Семочко.

ПОЧАТКИ ПЕРШОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ШІКАГО І В АМЕРИЦІ

ПЕРША В АМЕРИЦІ КАТЕДРА УПЦЕРКВИ В ШІКАГО

(Продовження)

Тоді ВПреосв. Архиепископ Іван Теодорович очолив провід Української Православної Церкви в Америці і в Канаді. Перших 4 роки свого життя в Америці Владика нашої Церкви проживав у Шікаго, і це перша Катедральна Громада в Америці, „козацька Церква" Пресв. Трійці удостоїлася бути першою Українською Православною Катедрою в Північній Америці.

Це один з найважливіших духовних часів, які переживала наша Громада. Та це лише початки великих подій, які витворювалися в нашій Громаді, і що наша Громада пережила, або причинилася вона для культурного підйомення нашого народу в Америці. Ця маленька церковния (бо далеко менша за теперішню на вулиці Кортез) відограла в історії 'українців в Америці дуже велику ролю. У цій церкві і в церковній залі побували найважніші тодішні українські діячі на американському континенті.

У цій церковці кілька разів співав Св. Службу Божу повний хор невмируючого Олександра Кошиця. Коли тільки славний Кошиць приїжджав з концертом до Шікаго, то кон церт був в „Оркестра Гол" в суботу ввечері, а в неділю, точно о 10-ій годині рано, всі хористи на хорах в „Іровській церкві".

Пригадую собі, як Г. Павлоський тоді читав „Апостола", або о. П. Корсунський, а „Вірую" — П. Орлинський, а як прекрасно співав хор! Того ніхто не зміг би описати. Щоб зрозуміти ціну й красу того співу, то треба було самому там бути й присухатися. А по Службі Божій, завдяки нашому церкому Сестриству ім. Св. Ольги й жінкам, як: Савчина, Лягра, Коліснек, Тарнова, Кульпак і їх ним дочкам, що подавали до столів, відбувалася вечеря для всього хору.

Пізніше, коли хор Кошиця вже був розв'язаний, тоді багато разів приїжджав „Квартет Кошиців": Павлоський, Ордин с ь к и й, Давиденко й Орлик. Наша Громада завжди залюбки слухала чарівних пісень цих славних співаків. А їх і варто було слухати, бо тепер таких пісень не чути.

Писав колись в часописі „Українське Життя", що виходить в Шікаго, д-р С. Кочій дещо про „греко-католицьку громаду", а давав наголовок „Українське Шікаго", але навіть не згадав про певну працю, що її виконувала згадана ним грекокатолицька Громада, чи члени цієї Громади разом з членами української православної Громади. На мою думку, така писанина чинить шкоду, і вона неправильна, — бо ж українці в Шікаго є не лише греко-католики. І не можна греко-католиком присвоювати роботу всіх українців. Це тільки маленькі зауваги до писання д-ра С. Кочія.

Українська П р а в о с л а в н а Громада мала нагоду вітати в себе світової слави співачку Соломею Крушельницьку. Вона ж була українка! Або таких визначних громадських діячів, як: Микита Шаповал, Мкр. Січинський, Матвій Хандога, д-р Лука Мишуга, Василь Свистун, Савеля Стечишина, С т е ф а н ія Галичина, Омелян Грибівський, генерал Володимир Сікевич і багато, багато інших провідних осіб і діячів на народній ниві.

Ця маленька Громада дала дуже багато починків до великих діл, що піднесли свідомість українців по всій Америці. Року 1927 прибув до Шікаго В. Авраменко і тут зорганізував школу українських танців. У той час автор цих рядків був організатором „Танків В. Авраменка". Скільки то разів, коли навчилися танців, наша молодь виступала перед - американцями! Відьмість же за приклад до наслідування що нашу молодь, про яку впротязі року заговорила вся Америка! З ..іровської Громади" розбрелися танцюристи по всій Америці, немов вода з того джерела, на всі чотири сторони світу. Такі дівчата, як Оля й Софія Косовські, були носіями українських танців вже не по всій Америці. А т а к і дівчата тодішнього часу, як дочки подружжя Брудних і Чуйків, діти Гриників, сини Гіжовських і маленький синок подружжя Коваликів, — Володимир! Чи хто інший потрапив би виконати „чумацка" так, як він. А візьміть таких танцюристів, як: Іван Савчин, Михась Семчук, Андрій і Петро Гіжовські, Йосиф Гуменяк, пок. Володимир Шемердак, Сафяк і Герій, брати Ярмій, Славко Тобак, Петро Пєсько, теперішній директор „Трайдеггу", брати Древницькі, і то не раз вшкварять, бувало, „з а п о р о ж ь к и й герць", то американці били „браво", бо в танку аж іскри сипалися з шаблеб!

З „Іровської Громади" вийджали вишколені танцюристи й до інших міст, як Дітройт, Толідо, Клівленд, Філядельфія, Нью Йорк, і несли українську народню культуру. Ця Громада видала з себе багато інструктів, і думаю багато причинилася до виступів українців на Світовій Виставі в Шікаго 1933 року.

(Далі буде)

ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ ШІКАГО, ІЛЛ., ЗДА.

День 20-го листопада 1963 року, був для мене, найбільшою несподіванкою в моєму житті. В цей день, Комітет, друзі й знакомі, устроїли для мене несподіванку з нагоди дня уродин, - бо за Божою поміччю, довелося мені перескочити 72 роки життя. Тому-то цією дорогою почуваю ся до милого обов'язку зложити найсердечнішу подяку всім присутнім на тій несподіванці. В першій мірі, щира подяка ніколи н е з а б у т н ім друзям, п-ву Диняковським з Бівю-Айленд, п-ву Логаям з Борнсайд і пану В. Мельникові з Борсайд.

Дякую за благословення їжі і також за щирі побажання Всеч. о. Куликові і пані добродійці. Дякую головним урядникам Українського Народнього Союзу, імена яких вже були згадані в часописі „Свобода". Помимо того, що не був будний день — серед тижня, бо це була середа, а слідуючий день—всі до праці, на двері тадав дощ, стояла мряка, але, понад сподівання, на цю несподівану прибуло, приблизно 400 осіб гостей, навіть з далеких міст: Цевеленд, як Факс Лейк, Ілл., 75 миль, з Мортон Гров, Дес-плейнс, Ломбард, Елмвуд Парк, Глен Еллин, Винфілд, Ла-Грендж, Гарвей, Гемонд, Інд., як рівнож а Шікаго „мортсайд", середній південь, і Вормсайд.

Я прямо „замерз", коли вступив у залю привітати і побачив стільки гостей. Я не міг собі уявити, що притягнуло і жінці тіло „магнет" зібрав цих людей, в таку неспрятливу погоду, серед тижня? Це прибули ті мої друзі, які разом зо мною дімнли „долю і недолю" праці на народній ниві. Теми гарячі сьогодні по старечим і зворщенім лінці..., бо доводилося стискати руку тим друзям, яких я вже не бачив понад 25 років. Не знаю, чи це були сльози радости, чи зворушення, чи сльози жалю, бо коли при гадати собі ті часи, коли ми колись разом ставали рам'я в рам'я і не дивлячись на лихі часи, на депресію, — але робота чи то при Церкві, чи на народньому полі - бо завжтями мусіля йти вперед, хоч часом не раз треба було потерпіти і від своїх і від чужих...

І пригадалися ті часи, коли молодіж був молодий сильний і здоровий, що часом потрібно було бодай 8 вечорів на тиждень, бо цього вимагала „українська справа". Але мило було працювати тому, що було з ким, і бачилося посвяту і любов у тих працівників.

А сьогодні, — сьогодні багато тих, що у народній ниві не тільки народньі, але й у церкозній, не дають такого приміру, якого їх обов'язок від них вимагає.

Тому й робиться жаль і линуть сльози, коли глянеш у будучність і запитаєш себе: хто буде продовжувати розпочате діло, як нас нестане? Тому-то, цією дорогою складаю найсердечнішу подяку цій „старій кавалерці"... бо вже не багато осталося тих, з ким я мав нагоду впродовж довгих років працювати в Шікаго і поза Шікагом.

Дякую Вам, дорогі друзі, за вашу любов і прихильність до мене, дякую вам, за вашу співпрацю, за вашу витривалість, за вашу любов до Неньки-України!

Цей вечерок, ця несподіванка мені... Ви показали примір тим молодшим, що для „української справи" кожний свідомий українець і українка — при кожній нагоді починні докладати хоч по одній „цеголці" і причиняться до здвигнення, коли це не буде б, української святині.

Ще раз всім що прибули і мене привітали з добрим побажанням, і тим що не могли прибути, за так гарні подарунки, я всім щиро дякую і нехай добрий Господь послужить вам довгим і щасливим життям на довгі літа!

Відчний всім вам,

Г. Семочко.

Канонічна Візитація Архиепископа Андрея в Волей, Б. К

Прибуття Архиепископа Андрея з Едмонтону до Громади Успіння Пресвятої Богородиці в Волей, Б. К.

(Закінчення)

Братський обід

Після Служби Божої всі переходять до залі канадійських ветеранів, де відбувається с п і л ь н и й братський обід. Голова Громади п. М. Зажарук попросив до молитви о. П. Блажука. Владика Андрей поблагословив страви, і вірні почали споживати смачний обід. По обіді слідували промови і привіти. Господарем був п. Юрій Антонішко, який попросив до слова Всеч. о. І. Гикавого. Привітавши Владику, о. Іван щирими словами привітав Владику і зверпув увагу, що понад 13 років тому побожні вірні збудували тут Храм, і їм належиться велике признання. Одначе на цім ще не закінчилася розбудова громадського життя. Пригадав о. Петро присутнім, що Громада зросла, зросла і численно наша українська молодь, для якої треба більшого приміщення, цебто великої шкільної авдиторії, де і наша молодь мала би виховуватися. Звернув увагу й на великну ванкуверську Громаду, що плянує незабаром розбудувати великий український центр. Тому і ми в Волей не сміємо стати позаді з своїми обов'язками, що вже запляновані до виконання чергових завдань, а саме: що наша Громада має на увазі збудувати величавий будинок, щоб ми могли дати на ній молоді належне виховання. Зробивши о. парохом цирий заклик до збірки на будову авдиторії. Збірка була досить успішна на цей раз, зібрано поважну суму готівки.

Господар п. Ю. Антонішко, який вміло проводив програмою, попросив до слова пані А. Максимюк, як довголітню касієрку Жіночого Товариства в Волей. Вона щиро привітала Владику і всіх присутніх та передала чеки на 500.00 доларів на будову народнього дому. Слідував привіт від паночки Лідн Яблонської, що є головою Старшого Відділу СУМК і вона передала Будівельному Комітетові чека на 100.00 доларів на будову авдиторії. Чергового бесідницею була пання Славка Залубняк, яка щиро привітала Владику від Молодшого Відділу СУМК і вручила чека на будову 25.00 доларів.

Господар п. Ю. Антонішко після цього представив почесних гостей з Ванкувер, Бернабі, Чіливек, — їх було багато.

Концерт

Одним з найуспішніших концертів, що наше місцеве українське громадянство мало нагоду бути і бачити — це виступи нашої молоді в Волей на концерті.

Наш церковний хор під проводом пані Анни Залубняк також дуж е гарно заспівав дві українські пісні, за що отримав від слухачів довготривалі оплески. Було відзначено низку українських світських релігійних пісень всією молоддю під проводом Всеч. о. Петра Блажука, що зробив ж надзвичайно миле враження на слухачів. З не меншим успіхом, доброю українською мовою, були виконані декламації дівчат: Марусі Блажук, Соні Кравчук й Олі Грицюк.

Чудово виконав сольо на акордіоні Д. Вензак — в'язан ку українських пісень. Одніємо з найкращих точок програми були виступи наших найменших танцюристів під проводом інструктора Василя Блажука, який дуже вложив багато мозолистої праці, щоб навчити українських танців нашу молодь.

У програмі концерту Всеч. о. -п. Блажукові припала честь попросити до голосного слова ВПреосв. Архиепископа Андрея. Владика Андрей у вступній слові звернув увагу на те, що хоч ішов дощ, але „Дачу, що прибуло велике число вірних, і всі вн захопле ні цією програмою". Владика пригадав, що в „чийх руках є молодь, така буде того й будучність". Тому добре було б, щоб наші батьки тримали свою молодь в наших організаціях... У нашім житті треба завжди зберігати українську культуру, бачу, що тут молодь уже організована, отже тільки залишається про вадити її й надалише щиро піклуватися нею".

Владика Андрей тепло подякував батькам і сказав, що „ваша дітвора, так добре зорганізована, на сьогоднішньому святі і концерті промовляє до вас усіх: що й так треба збудувати більший український центр, при вашій Громаді".

Далі, появилася жива картина молодих юнаків у чудо-

вих українських строях. Хлопці вишколені, неначе в Запорізькій Січі, танцювали „Запорізький герць", а після „Аркан". Опівночі були довгі. Наша група танцюристів уже не раз успішно виступала і перед іншомовними глядачами, наприклад: У Ванкувері, Бернабі, Нью Вестмінстері і кілька разів в Волей. Останньо наші танцюристи здобули найвищі нагороди на урочистості 70-ліття міста Бернабі. У усіх 18-х точок на цій урочистості, наші здобули найвищі нагороди—91 на 100. Чи це не слава нашій українській молоді, що вона така здібна?

Кінцеве слово сказав о. П. Блажук. Концерт закінчено відспіванням національних гимнів. Розходячись приявні по домах, що довго гуторили, розмовляючи між собою про милі враження такого небуденного свята і надзвичайно успішного концерту; всі були захоплені, а головно — нашою молоддю.

Нам приємно було бачити, що ВПреосв. Архиеп. Андрей життєрадісний, усміхнений та вдоволений відіхав до п-ва Боярчуків над ріку „Фрейзер" подихати свіжим повітрям і трохи відпочити. Уявечері того ж дня відбувався вечерня на честь Владики Андрея в тім же домі п-ва Боярчуків, з присутністю Всеч. о. П. Блажука й добродійка та голови Громади п. М. Захарука. Обговорено було події минулого дня, що так гарно і задовільно все відбулося.

23-го вересня Владика Андрей був запрошений на обід до Всеч. о. М. Морова в Бернабі, а на вечерю до п-ва Стефана і Євгеній Венжаків. По вечері Владика Андрей був на чайнім прийнятті, що приготовило Жіноче Т-во ім. Ольги Кобилянської в Волей, і яке відбулося в салоні готелю Дела. Крім Владики, були присутні всі освященики ванкувершки й чимало інших гостей з Ванкуверу і Бернабі. Після чаю були промови, потім кожен з гостей особисто підходив, щоб попрощати Владику, бо ж Владика Андрей мав від'їхати, а коли знову буде в Британській Колумбії?.

Присутній.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. Т. МИХАЛЬЧУК
Пено, Альберта

Несподівано, в неділю 3-го листопада 1963 року, на хвилях етеру Едмонтонської радіостанції розійшлася сумна вістка, що спочив у Бозі бл. п. Трохим Михальчук, один з піонерів й заслужений член Української Православної Церкви Св. Івана в Пено, Альберта.

Похоронні Відправи почалися в середу 6-го листопада вечером, в Народньому Домі біля Церкви в Пено.

Настоятель Церкви, ВПреп. о. Ігумен Олександер Щербань, відправив Парастаса при великій кількості людей, які не вміщалися в приміщен

ні й стояли на дворі біля Народнього Дому. У своєму змістовному слові о. Ігумен виявився вірним, що „смерти нема". Він взяв за основу слова Ісуса Христа Спасителя: „Поправді, поправді кажу вам: Хто слухає слова Мого, і віруе в Того, Хто послав Мене, — життя вічне той має, і на суд не приходить, але перейшов він від смерти в життя" (Із. 5, 24). Різвязок з цим, о. Ігумен згадав всі заслуги покійного супротив Церкви, Громади та всіх культурно-національних інституцій, які він так щиро любив. По цьому родина всім подала перекуску.

У четвер 7 листопада 1963 року прибув з Едмонтону Всеч. о. Д. Лучак, який свого часу обслуговував Громаду. До Відправи, перед Св. Престолом, стають два православні священники, де з грудей поклон 500 осіб загального співу возноситься молитви до Всевишнього про достойну нагороду Покійному. По прочитанню Св. Евангелії о. Д. Лучак сказав повчаюче слово: „І повихотять ті, що чинили добро, на воскресення життя" (Із. 5, 29). Перед Останнім Цілуванням повчаючу й зворушливу промову сказав о. Кумен Олександер Щербань, який ще раз своїм духовним наставленням підкріпив родину й вірних та згадав всі заслуги Покійного перед Церквою, Громадою, як приміряного християнина, стійкого піонера й свідомого українця-патріота, — який добре знав правдиву історію України та своєї Рідної Святої Православної Української Церкви, — аразкового господаря й батька, що виховав своїх дітей на свідомих дітей Церкви й народу.

Покійний був активним членом Української Православної Церкви Св. Івана в Пено, як один з перших основоположників її, що вложив багато труду в розвій церковно-громадського життя, щоб прищепити українські традиції в тутешніх умовах та передати їх молодому поколінню. У піонерських часах, він через 20 років був шкільним секретарем місцевої школи „Просвіта". Коли 1926 року, в хаті піонера Михайла Онищука, о. Сенета відправив перше Богослужения по-українському, то Покійний разом з основоположниками всім своїм єством повівся до заснування Рідної Церкви. Тройці у Вінніпегу — $50.00, на „Український Голос" — $10.00, на „Вісник" — $10.00, на „Віру й Культуру" — $5.00, а в зазначені хвилин $200.00 на Інститут Св. Івана в Едмонтоні, в якому є самого його існування був членом та виховував у ньому своїх дітей.

Покійний залишив в невідкладному смутку дружину — Палагію, синів — Федора, Миколу, Василя, Євгена, Семена й Івана, дочок — Марину й Анну та 10 внуків, одного правнука, брата Панька, ближчу й дальшу родину, та багато друзів і знайомих.

Після Похорону відбувся поминальний обід в Народньому Домі, що його приготовила родина й члени місцевої Церкви. Під час обіду були виголошені промови. Від місцевої Церкви Св. Івана прощав його друг-основоположник Громади — п. Микола Рудько, від Громади Св. Димитрія з Брудергайм — п. Володимир Рудько, від Катедри Св. Івана в Едмонтоні — Всеч. о. Д. Лучак, від Товариства Українців Самостійників прочитав співчуття — о. Кумен О. Щербань.

Всі промовці висловлювали його родині сердечні співчуття та підкреслювали болючу втрату в Церкві й на культурно-національному відтинку українського життя в Пено й околиці. На кінець, від всієї родини, промовляв єдин Василь, який всім сердечно подякував за слова розради в їхньому смутку та за численну участь в Похороні.

Спи спокійним вічним сном, Дорогий наш Тату, Дідуню й Прадідуню до славного другого пришестя Господа нашого Ісуса Христа. Тебе ми ніколи не забудемо в своїх Молитвах за Твою душу. Пам'ять про Тебе довго живитиме між нами із роду в рід.

Вічна Тобі Пам'ять!

Учасники похорону.

ПОДЯКА

Горем прибиті по втраті нашого Мужа, Тата, Дідуня й Прадідуня щиро дякуємо ВПреп. о. Ігумену О. Щербаневі, Всеч. о. Димитрію Лучакові, дякам п. Лакусті, Семенові Мацюкові й Чарлові Іващукові за похоронні Відправи та щирі повчаючі похоронні промови. Всім, що взяли численну участь в похоронах та зложили квіти й дар любови на „Нев'янучий Вінок" та всім, хто в якій небудь спосіб висловили нам співчуття та подали розраду в нашому смутку. Нехай Милосердний Господь Бог подасть всіх благ, зволить та благословити всіх Вас та обдарує Своїми ласками небесними.

Дружина Палагія, сини, дочки, внуки й правнуки.

Бл. П. ЗОНЬКО ДРАГАН
Кридор, Сиск.

22-го грудня 1963 року упокоївся Зонько Драган — піонер, один з основоположників Української Греко-Православної Церковної Громади у Кридор. Від заснування Народнього Дому і Православної Громади покійний був членом і в управах згаданих організацій.

Останніх 10 років покійний був скарбником Церковної Громади. Він багато причинився при будові церкви і при розбудові церковно-громадського життя. Сам був жертвенний і старався приєднати до Церкви і українських організацій якнайбільше членів.

Покійний Зонько народився 1901 року в селі Тудорковичах Бокальського повіту, де виростав і ходив до школи. У Канаді приїхав 1922 року і замешкав у Кридор.

Покійний не був сильної будови, що б міг фізично працювати, але взявся за торгівлю. Закінчив також фризієрський курс і працював фризіером. Пізніше став купцем худоби, а потім провадив харчеву крамницю в „Рер енд Гвайт" 24 роки, тобто аж до смерті.

Своєю щирою працею в своїм підприємстві і добрим відношенням до людей, він здобув собі велике число приятелів, які на його Похорон численно зійшлися до Народнього Дому, щоб віддати йому останню пошану, нарох. о. С. Зуєк відправив Панахиду ввечері 27 грудня, а Похоронну Службу 28 грудня в церкві Св. Апп. Петра й Павла в Кридорі.

По Похоронній Відправі відбулося поминальний обід у Народнім Домі, на який були запрошені всі учасники Похорону.

Покійний Зонько оставив дружину Мілавку, двох синів і брата.

Бл. П. Зонько був передплатником і удільцем „Українського Голосу", „Вісника" й інших часописів, а також удільцем („шеровщем") Інституту ім. Петра Могили, і жертвував уже на новий Інститут 500.00 долярів. Покійний Зонько був також жертводавцем і членом Православної Катедри Преєв. Тройці в Вінніпегу, членом Комітету Українців Канади і підтримував ініші культурно-освітні установи.

При останньому цілуванні учасники Похорну зложили $24.77, з чого призначено — $5.00 на „Український Голос", $5.00 на „Вісник", $5.00 на Колегію Св. Андрея, $5.00 на вироблення ікліш, а решта на Церкву.

Хай Господь подасть бл. п. Зонькові вічний спочинок і Царство Небесне!

Михайло Тісячик.

Бл. П. О. ХАНАСИК
Вернон, Б. К.

31-го жовтня 1963 року по довгій і важкій недузі упокоївся в лікарні в Вернон, — Олександер Ханасик.

Покійний народився 6-го грудня 1936 року в Вегреєвя, Алта. Прожинав з батьками в Іннісфрі, Алта., а від 1950 року — в Мірямм, і там з відзначенням скінчив середню школу („Гай Скул").

Олександер, вихований батьками в християнському й українському дусі, був добрим сином, культурною людиною і зразковим вірним Української Православної Церкви, був жертвенним на церковні й народні справи.

1959 році він переїхав до Вернон й замешкав у свого брата Богдана, і жили вони обидва сердечно, в щирій згоді. Незабаром дістався працю в фірмі Годсон Бей, він відносно скоро був повищений до ранги управителя („менеджера") в Давсон Крік, Британській Колюмбія.

У Вернон він брав діяльну участь в українських імпрезах і в церковному хорі, як вишколений співак.

Олександер перед смертю висповідався й запричастився. Панахиду в похоронному заведенні 3-го листопада ввечером і Похорон зо Службою Божою в українській православній церкві Св. Успіння в Вернон вранці 4-го листопада відправив о. Прот. Леонід Дячина. Співав церковний хор під управою дяка Павла Мялиша. Покійного похоронено на міському цвинтарі в Вернон.

Велике число людей — українців і англійців — прийшли востание попрощатися з загально любленим і шанованим Олександром, і всіх їх о. парох запросив на поминальний обід в залі під церквою; там же голова нашої Громади п. П. Малиш у своїй промові висловив співчуття родині Покійного. Брат Богдан подякував о. Прот. Л Дячині, хорові і його диригентові і всім тим, що будучими прислужилися при зверненні Похорону, а зокрема — Жіночому Товариству за приготовлення обіду ,як також тим, що прибули востан не попрощатися з його улюбленим братом.

Покійний лишив у смутку жону Ксенію, сестру, 3-х братів, братових, ближчу і дальшу родину.

Учасники Похорону зложили на Нев'янучий Вінок 20.00 долярів, з чого на Колегію Св. Андрея 10.00 долярів, на „Вісник" і на кліщу по 5.00 долярів. Усім Жертводавцям сердечна подяка!

Покійному Вічна Пам'ять!

о. Л. Дячина.

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

(Продовження)

Пожертви з різних місцевостей.

По $1,250.00: Петро Зварич, Вегреєвя, Алта. (на конто Стипендійної Фундації).

По $200.00: Проф. Андрій і Ріонна Михайленко, Саскатун, Саск.

По $100.00: Пані Зеня Гаврилюк (бувша Лукінчук), Едмонтон; д-р Василь Дутка, Вінніпег; Григорій Яремій, Медфорт, Саск; д-р Роман Л. Сілозар, Куксина, Онт; Йоіа Фарина, Вінніпег; Ольга Сенчук (з Ковальчиків, сестрінка о. В. Кудрика) з її чоловіком Юрієм, Вінздзор, Онт., на умебльовання разом з родиною о. В. Кудрика більшого приміщення Колегії, а нам'ять о. В. Кудрика.

По $125.00: Д-р П. Смільський, Гемілтон, Онт.

По $50.00: Н. Совсон, Вінніпег (дальша вплата на умебльовання кімнати). Д-р Лев Фарина, Едмонтон, Алта.

По $25.55: Богдан Панчук, Монтреал, доплата на конто умебльовання кімнати.

По $25.00: Впреп о. Прот. Ф. Керпінський, Виндзор, Онт., з нагоди 25-ліття пастирського служіння. Інспектор Михайло Іванчук, Вінніпег.

По $20.00: Яків Зелінський, Вінніпег, Ман.

По $10.00: Д. Стефик, Бівзвия, Онт

Збірка п. Миколи Чорного, Джемейка, Н. Ри., ЗДА.

По $20.00: Ігор Гурин, Тінек, Н. Дж

По $10.00: Ю. Зеленський, Річмонд Гил, Н. Рі

По $6.00: І. Куравський, Асторіа, Н. Рі.

По $5.00: А. Гончарук, Нью Йорк; О. Залорожець, Нью Йорк; Б. Фесак, Брукин, Н. Рі; І. Балябан, Нью Йорк.

По $4.00: Ю. Федоренко, Брукин, Н. Рі.

По $2.00: С. Кравчук, Стейтен Айленд, Н. Рі.

По $1.00: І. Нагайко, Брукин; К. Турило, Нью Йорк; М. Дикий, Ричмонд Гил, Н. Рі; І. Марків, Брентфорд, Конн.

Збірка Комітету при Церкві в Мекзі, Ман.

(Гроші прислав п. Іван Пелешок)

По $100.00: Іван Пелешок.

По $75.00: Олекса Пелешок.

По $50.00: Михайло Пелешок, Антін Чвалюк.

Збірка Комітету при Церкві Св. Покрови, Монтреал, Кве.

По $50.00: С. Передерія.

По $10.00: А. Шевчук, Н. Харко, А. Степовий, В. Вусатий, О. Бутенко, Н. Кулик, В. Олександрія.

По $5.00: І. Михайловський, М. Марченко, С. Грищина, С. Бова, О. Федун, М. Мосман, Н. Радій, І. Кочерга, В. Романюк, І. Твердохліб.

По $1.00: Г. Зубенко

Збірка о. М. Фінка, Калгарі, Алта.

По $20.00: Пані Марія Кузів, Стретмор, Алта

По $10.00: Збірка на весільно п Б. Бістінка, Келгарі.

Збірка о. І. Шпонця, Відділ, Сиск.

По $7.74: з похорону бл. п. Марії Паліброди, Стронг Пайн, Сиск.

Збірка Комітету при Церкві Св. Ілії, Едмонтон, Алта.

По $50.00: Миколя Павлишн.

По $25.00: Всеч. о. О. Фінк.

Збірка Комітету при Церкві Св. Юрія, Фт. Френсіс, Онт.

По $25.00: Іван Кучак, Митро Балюк, Юрій Балюк.

По $5.00: Григорій Пінюта.

Збірка Комітету при Соборі Св. Покрови в Вінніпегу.

По $50.00: Д. Чорнуоус з дружиною

По $25.00: Я. Т. Гельмич з дружиною.

По $10.00: Пані Анна Гуцуляк, пані Евгенія Вічар, Б. К. Карпінський з дружиною, Юрій Мартименко, проф. М. Боровський

По $5.00: Іван Купченко.

Збірка Комітету при Соборі Св. Софії в Монтреал, Кве.

(Голова Комітету — о. Т. Легенюк; скарбник — І. С. Оліяйський)

По $100.00: П. Остапчук, С. Сахук, д-р Д. Тодосійчук, В. Васильшин.

По $50.00: Пані В. Довгань, О. Гах, В. Гадуун, І. Сербин, д-ра І. Турченюк, Укр. Жіноче Тов „Доньки України", П. Р. Яворський, М. Завадські

По $30.00: Д. Миланчук.

По $25.00: М. Борсук, М. Бурак, Ф. Цьокан, В. Дутка, П. Кошай, Ю. Мошишин, П. Немий, І. Опарінх, І. Підвисоцький, пані А. Прокопюк, М. Прищілківський, В. Пушкар, п-ні Т. Самолюк, пані О. Сенів, М. Січ, М. Сметанюк, С. Тимчак, п-ні Т. Яськів, С. Вовий, М. Драган, А. Ільменко, С. Левенець, Р. С. Підвисоцький.

По $20.00: А. Бавер, В. Породуда, п-ні М. Цибальєвіта, М. Гринчишин, М. Колотило, І. Костюк, М. Коваль, П. Лах, А. Левенський, І. Шмалько, С. Соволина, Н. Світуха, п-на С. Вавервук.

По $15.00: І. Безпалуч, М. Іванишин, М. Гарбуз, П. Гуленюк, І. Ракочий, І. Стрілецький, С. Вишнин, М. Житанський.

По $10.00: С. Андрусів, М. Бабяк, А. Барановський, Т. Бартків, пані К. Бега, П. Бучковський, С. Дуданк, С. Елька, І. Гарич, В. Гуленіїч, П. Головач, В. Головач, А. Гричишин, К. Гукало, І. Гикавий, п-ні А. Колісник, В. Кошедуб, П. Котик, І. Маркуш, В. Майка, В. Медвиський, В. Мельничук, М. Мойсієвський, Т. Мушинський, М. Науи, І. Нюнька, І. Опарич, п-ні А. Окопна, І. Олексів, А. Онищук, П. Осадчук, І. Озерянський, п-ні Г. Пеленська, Г. Передерій, Т. Почерева, Г. Радченко, Н. Сьвеа. Д. Смоляк, І. Стрілецький, Т. Томків, пані А. Твердун, С. Вавервак, п-ні А. Вежарчук, М. Вінничук, В. Висоцькі, С. Яковів, Г.

Закуський, Т. Зюрко, В. Зимовець, п-ні І. Герич, М. А. Кузьба, І. Пенюк, Т. Савіцький, І. Кострюб, І. Смолик, В. Ваверчук, К. Гринів.

По $8.00: В. Боррис.

По $6.00: К. Роговський.

По $5.00: М. Апарушенко, А. Бабій, М. Базвелюк, І. Білозівська, К. Бокій, С. Борух, С. Бортейчук, В. Бурич, Ю. Чернявський, п-ні А. Через, В. Хоменко, В. Дерій, п-ні Е. Гарбачевська, М. Григоренко, І. Гнатів, В. Гоманюк, п-ні М. Гузічак, М. Комісарчук, п-ні А. Ковальчук, І. Кривобедрий, Н. Насадюк, І. Панчишин, І. Павчун, А. Романюк, П. Романюк, П. Сафуло, С. Саньовський, п-ні Н. Шкурат, Я. Срединський, В. Симоненко, Н. Солодуха, Н. Стасюк, В. Сидоренко, Т. Татарчук, М. Ткаченко, С. Турянський, К. Валентин, Н. Вакалюк, С. В. Вольштайн, Г. Валковіч, п-ні К. Векарчук, І. Юхименко, К. Редкевич.

По $4.00: Ю. Грищук.

По $3.00: П. Богай

По $2.00: І. Бокій, А. О. Хоменко, С. Грошко, А. Гарас, С. Мигаль, К. Милайчук, п-ні Е. Незвиська, І. Цікаленко, А. Рева, Ю. Трофімський

По $1.00: п-ні М. Випрук

Збірка Комітету при церкві св. Володимира, Вегревіл, Алта.

По $125.55: Стелі Кравець (на конто умеблювання кімнати); Василь Смук (на конто умеблювання кімнати)

По $82.80: Михайло Бакало (на конто умеблювання кімнати)

По $25.55: Олекса Гордей (на конто умеблювання кімнати); Іван Пишут (на конто умеблювання кімнати)

По $12.80: Іван Мацборський (довлата до першої рати на умеблювання кімнати).

(Далі буде)

Адреса: Колегії:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЛЮТИЙ

2 Неділя — Транскона, Поплар Парк, Тіндал.
9 Неділя — Кенора, Пембіна, Бозежур
16 Неділя — Транскона, Дуфрост.
23 Неділя — Кенора, Гонор, Поплярфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave, Winnipeg 8, Canada

о. В. АПОНЮКА
ЛЮТИЙ
2 Неділя — Брендон
9 Неділя — Портедж Ля Прері
16 Неділя — Брендон
21 Неділя — Брендон

Address: 2204 MacDonald Ave, Brendon, Man. Tel.: P. A. 99814.

о. В. БОЧАРУКА
ЛЮТИЙ
2 Неділя — Йорктон
9 Неділя — Йорктон
12. Середа. Трьох Святителів — Йорктон
15. Субота. Стрітення Господне — Райн. Посвячення свічок.
16 Неділя — Йорктон
23 Неділя — Йорктон
БЕРЕЗЕНЬ
1 Неділя — Йорктон
8 Неділя — Райн
15 Неділя — Йорктон. Год. 7 вечером Прощальна Вечірня в Йорктоні
22. Неділя І. Вел. Посту — Йорктон. Напередодні Великодня Сповідь
29 Неділя — Горлтн. Перед Служ-бою Великодня Сповідь

110 Wellington Ave. Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА
ЛЮТИЙ
2. Неділя — Кемсек
9 Неділя — Кадвер
12. Трьох Святих — Мазепа
15. Стрітення Господне — Кемсек
16. Неділя — Домівка
27. Неділя — Кемсек

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-8247

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЛЮТИЙ
2. Неділя — Св. Андрія
9 Неділя — Св. Михайла
16. Неділя — Св. Андрія
23. Неділя — Св. Михайла
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя — Св. Андрія
8. Неділя — Св. Михайла
15. Неділя — Св. Андрія
22. Неділя І. Посту — Св. Михайла
29 Неділя — Св. Андрія

Address: 8541—89 Str. Edmonton, Alta. Tel: 466-8854.

о. І. Г. ГИКАВИЯ
ЛЮТИЙ
2. Неділя — Вілліямтон
9. Неділя — Екдру.
16. Неділя — Прут
23. Неділя — Лушани

Address: Westlock, Alberta. P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЛЮТИЙ
2 Неділя — Пайн Ривер
9 Неділя — Етелберт
12. Середа — Пайн Ривер (Трьох Святих)
15. Субота — Дорбин. Освячення Води й (Стрітення) громовищь-свічок
16 Неділя — Ревнер
23. Неділя — Етелберт
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя — Пайн Ривер
8. Неділя — Етелберт
15 Неділя Неплав
22 Неділя Гарленд
29 Неділя — Зелена

Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЛЮТИЙ
2. Неділя — Стінен
9. Неділя — Кобзар
12. Середа. Трьох Свят. — Сван Плейн
15. Субота. Стрітення Госп. — Норкрей
16. Неділя — Арран
23. Неділя — Сван Ривер
БЕРЕЗЕНЬ
1 Неділя - - Глес
8 Неділя — Стінен
15 Неділя — Сван Плейн
22 Неділя І. Посту — Норкрей. Сповідь
29. Неділя — Сван Ривер. Сповідь

Address: Box 111, Meyne, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ЛЮТИЙ
2. Неділя — Вернон
9. Неділя — Вернон
12. Середа 3-ох Свят. — Вернон
15. Субота. Стрітення — Вернон
16. Неділя — Вернон
23. Неділя — Вернон
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя — Вернон
8 Неділя — Вернон
15. Неділя. Сирої. — Вернон
22. Неділя — Вернон
29. Неділя. Сповідь — Келовна

Address: 2602-42 Ave, Varnon, B. C. Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЛЮТИЙ
2 Неділя — Робини
9. Неділя — Топорівці
12. Середа. Трьох Святих — Шеп Велей
15. Субота. Стрітення Господне — Гренфел
16. Неділя — Денара
23 Неділя — Земля

Address: Box 207, Roblin, Man. Tel.: 466.

о. Ст. ЗУЗАКА
ЛЮТИЙ
2 Неділя — Крідор
9. Неділя — Геффорд
12 Середа. Трьох Святих — Редфілд
16. Неділя — Бінкн
23. Неділя — Геффорд

Address: Box 165, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. М. КРИТЮКА
ЛЮТИЙ
2. Неділя — Гадсон Бей
9 Неділя — Ендевор
12. Середа. Трьох Святих — Гронлія (північна)
15. Субота. Стрітення Господне — Брусбі
16 Неділя — Мелфорт
23. Неділя — Гронлія (північна)

Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛИША
ЛЮТИЙ
2. Неділя — Вайта
9. Неділя — Сеньків
12. Трьох Святих — Арбакка Св. Миколая
15. Стрітення Господне — Сірко
16. Неділя — Вайта
23. Неділя — Сандаки

Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛЮТИЙ
2. Неділя — Вілліямтон
9 Неділя — Сангудо
16 Неділя — Вайзвуд
23. Неділя — Сібділ

Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-3746

о. ІВАН МЕЛЬНИК
ЛЮТИЙ
2 Неділя — Сенді Лейк
9 Неділя — Росборн
15. Субота. Стрітення — Енгусвил
16 Неділя — Менні
23. Неділя — Оквборн

Address: Oakburn, Man. Box 12 Tel. 334

о. М. ОЛЕСІЙКА
ЛЮТИЙ
2. Неділя — Давфин
9. Неділя — Косів
12 Середа. Трьох Святих — Сифтон
15. Субота. Стрітення Господне — Вестбурн Ривер
16. Неділя — Давфин
23. Неділя — Гильберт Плейнс

Вечірня служиться що неділі в год. 7-ій вечора в Давфині.

Address: 310 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЛЮТИЙ
2. Неділя — Інсінгер (м.)
9. Неділя — Тіодор (м.)
12. Середа. Трьох Святих — Інсінгер (гай-ланй)
15. Субота. Стрітення Госп. — Вестбурн
16 Неділя — Тіодор (за рікою)
23. Неділя — Маморнець

Box 8. Theodore, Sask. Tel. 30.

о. Я. РИБАЛКИ
ЛЮТИЙ
2. Неділя — Смокі Лейк
9. Неділя — Вильна
12. Середа — Смокі Лейк
15. Субота — Беліс
16. Неділя — Давинг
23. Неділя — Спедеи

Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. В. СЕНИШИНА
9. C. Latham Place, Saskatoon, Sask. Home tel. 343-7696. Office 652-1944.

о. В. СЛЮЗАРА
ЛЮТИЙ
2. Неділя — Вакневан
9 Неділя — Кенора
12. Трьох Святителів — Кенора
15. Стрітення Господне — Сандова
16. Неділя — Стіржнес
23. Неділя — Канора

Canora, Sask., Ph. 563-5163

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЛЮТИЙ
2. Неділя — Норая
2. Неділя. Вечірня 7 год. вечер — Лек Ла Біш
9. Неділя — Сарепі
12. Середа. Трьох Святих — Лек Ла Біш
15. Субота. Стрітення — Бонівел
16. Неділя Біг Мелоз
23. Неділя — Гресленд
23. Неділя. Вечірня 4 год. — Боїв

Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
ЛЮТИЙ
2. Неділя — Летін
9. Неділя — Вакав
12. Середа. Трьох Святих — Ст. Джуліен
15. Субота. Стрітення — Кадворт
16. Неділя — Елвов Крік
23. Неділя — Вакав

Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛЮТИЙ
2. Неділя — Толстой
9. Неділя — Сарто
12. Середа, Трьох Святих — Толстой
15. Субота. Стрітення — Толстой
16. Неділя — Розд
23. Неділя — Гарденгтон
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя — Толстой
8. Неділя — Сарто
15. Неділя — Розд
22. Неділя — Гарденютон

Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЛЮТИЙ
2. Неділя — Ермонт
9. Неділя — Торгнд
12 Середа Трьох Святих — Редвотер Вестлок
15. Субота Стрітення Господне — Федора
16. Неділя — Восетка
23 Неділя — Торгнд

Box 128, Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА

Address: North Battleford, Sask. 972—106, St. Ph. 445-5290.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
ЛЮТИЙ
2. Неділя — Глендон
9. Неділя — Ту Гилс
12. Середа. Трьох Святих — Сенді Репідс
18 Субота. Стрітення Господне — Ту Гилс
16. Неділя — Шпинці
23. Неділя — Ту Гилс
БЕРЕЗЕНЬ
1 Неділя Кейдена
8. Неділя Ту Гилс
15. Неділя — Гамора
22 Неділя — Іспас
29 Неділя — Ту Гилс

Address: Rev. A. Teterenke, Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 486.

о. І. ШЕВЦЯ
ЛЮТИЙ
2. Неділя — Вірдель
9. Неділя — Инпавин
12. Середа. Трьох Святих — Сембург
15. Субота. Стрітення Господне — Кадет
16. Неділя — Вірдель
23. Неділя — Инпавин

Address: Weirdale, Sask. Ph. 486.

о. Г. УДОДА
ЛЮТИЙ
2. Неділя — Шіго (місто)
9. Неділя — Вишарт
12. Середа, Трьох Святителів — Фомм Лейк
15. Субота, Стрітення Господне — Шіго (пол.)
16. Неділя — Вишарт. Вечірня у Вишарт. Поч. 7.00 вечора
23. Неділя — Елмор
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя — Шіго (місто)
8. Неділя — Вишарт
15. Неділя — Фомм Лейк
22. Неділя — Вишарт
29. Неділя — Шіго (пол.)

Address: Shehe, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. А. ХРУСТАВКИ
ЛЮТИЙ
2. Неділя — Мирнам
9. Неділя — Мусідора
12. Середа — Трьох Святих — Бросов
15. Субота — Стрітення Господне — Лужин-Товорівці
16. Неділя — Мирнам
23. Неділя — Лойдмінстер

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЛЮТИЙ
2. Неділя — Торсбі
9. Неділя — Брудергайм
12. Середа. Трьох Святих — Кагвин
15. Субота, Стрітення Господне — Калмар
16. Неділя — Кемроз
23. Неділя — Пено

Address: 9530—109 Avenue, Edmonton, Alta. Ph. GA 2-3063.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLI. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЛЮТОГО, 1964. WINNIPEG, MAN., FEBRUARY 15, 1964. ЧИСЛО (2000) 4

Стипендійна Фундація ім. Петра Зварича

НАЙБІЛЬША ДОСІ СТИПЕНДІЯ КОЛЕГІЇ СВ АНДРЕЯ — СУМОЮ $7,000.00

Другий за бл. п. І. Кіріяком

Можна сміло сказати, що нема серед українців другої такої особи, ім'я якої було б так тісно і всебічно пов'язане з розбудовою українського життя в Канаді, як ім'я п. Петра Зварича. Бо нема такої ділянки громадського життя, в якій він не протягі свого довгого віку (24-го березня ц. р. йому сповниться 87 років, а в Канаді живе близько 60 років) не брав би важної, а часто і провідної участи, — будь це ділянка шкільно-виховна, сільсько-господарська, політична, економічна, церковна, харитативна. У кожній з них він брав діяльну участь і всюди відзначався своєю енергією, працьовитістю, меткістю та своїм практичним підходом до всіх справ.

Завданням цієї статті не є подати повний і всебічний огляд життя п. Зварича, бо для цього треба б написати цілу книжку; тут хочемо коротенько зупинитись лише на одній рисі його характеру — на його великій, систематичній і практичній жертвенності.

У своєму приватному щоденному житті п. Петро Зварич був підприємцем. На протязі свого довгого життя він пробував щастя в різних підприємствах і заходах, — у деяких йому щастило, в інших ні, як це звичайно бувае в „бизнесі", але загально беручи - йому щастило, і він доробився, як на ті часи, досить поважного майна.

Під цим оглядом п. Петро Зварич нічим не відрізнявся від багатьох інших піонерів-поселенців, які приїздили в Канаду з порожніми руками і важкою працею та ощадністю дорабляхся поважного майна. Чим, одначе, п. Зварич вирізнився та відзначався серед багатьох інших заможних людей, це тим, — як він до свого майна відносився та як ним розпоряджався. А саме, він ніколи не думав, що придане ним майно, це виключно його власність та що воно йому одному тільки належиться, а більше нікому. Навпаки, він уважав себе немов тільки опікуном або управителем свого майна, з якого, крім нього самого та його родини, має і повинна користати також українська суспільність, до якої він належить, перед якою живе та перед якої веде свої різні підприємства. Згідно з цим він постійно, так би мовити, „ділився" своїм дорібком з іншими: щедро, давав щедрі пожертви на різні просвітні, організаційні та добродійні цілі. (До речі, маємо його листа до одної особи, в якому він докладно виясняє своє становище в цій справі, і при відповідний нагоді його опублікуємо). Не вичислюючи подрібно всіх тих справ, які п. Зварич своїми пожертвами підтримував, бо їх і неможливо в короткій статті вичислити, ми тільки згадаємо коротко, що історія нашої Церкви, наших світських організацій, наших Інститутів і Колегії Св. Андрея, буде завжди з вдячністю згадувати ім'я Петра Зварича, як свого добродія-мецената.

У другій половині листопада 1963 року президент Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, о. д-р С. В. Савчук, відвідав п. Петра Зварича в його домі, у Вегревіл, Алта. Найперше він був дуже приємно вражений добрим станом здоров'я п. Зварича, не звважаючи на його глибоку старість; а

(Закінчення на стор. 2)

Забувають мучеників за Церкву

Католицький примас Чехословаччини, 74-літній архиєпископ Празький д-р Беран, після 14-літнього ув'язнення був випущений комуністичною владою на волю 1963 р., і він живе, на державному утриманні, в містечку Мукрові біля Праги, але йому не вільно виконувати церковно-офіційних обов'язків, отже тут його заступає його вікарій.

Один чеський католицький священик у Чехословаччині висловив в розмові з кореспондентом свою віру в те, що через своє довге ув'язнення архиєп. Беран здобув собі серед народу великий розголос та ореол мученика, і якщо б влада дозволила йому відправити прилюдне Богослужения, то „сто тисяч людей прийдуть!" Бо, сказав він, „архиєпископ Беран — то символ свободи і спротиву!".

А тим часом Беранів вікарій (єпископ-помічник), який фактично править Празькою архиєпархією, „запевнив, що число людей, які цікавляться Бераном, зменшується з кожним роком; якщо б він отримав можливість відправити Богослужения у своєму соборі, то мало хто прийшов би. Прага забула його".

Ці думки про архиєп. Беранв особисто почув від 'винцезгаданих осіб католицький журналіст Р. Серру, який відбув з архиєп. Бераном інтерв'ю і опублікував репортаж про нього в католицькому „Вельтвохе" (22. XI. 1963).

Масакра місіонерів у Конго

Повстанці у провінції Квіву, воюючи з центральним урядом Конго, мордують християнських місіонерів. До половини лютого ц. р. вони напали на 15 місій різних віроісповідань: католиків, баптистів, меноніть.: Ці місіонери походять з Бельгії, США, Канада і т. д. Після вістки про замордування трьох бельгійсько-католицьких монахів 20 лютого повідомлено про вбиття пятнн Ірнкн Фреелл — баптистської місіонерки з США та покалічення її помічниці панни Рут Гедж.

Кирило Адула - прем'єр центрального уряду Конго, відмовився від збройної допомоги Об'єднаних Націй для боротьби з повстанцями.

Папа свідком жидівсько-арабського конфлікту

Арабська радіостанція атакує жидів

Прибувши 4 січня в Палестину, папа Павло VI найперше приїхав до цієї частини Палестини, що знаходиться по сторонї арабської держави Йордан, де королем є Гуссейн. Коли папа перебуває на терені Палестини в Йордані, то, як подає америк. щоденник „Асошіейтед Прес" 4 січня ц. р., „арабське радіо в Аммані (столиці Йордану) почало про прибуття папи Павла до Святої Землі надавати арабською мовою вістки з метою робити заяви проти Ізраїля."

„Радіо говорило: „Коли папа буде наближатися до святої ріки (Йордан) і до міста Єрихону, то він без сумніву приїхалае собі, як то за біблійних часів жиди зрадили Христа... Проїжджаючи через Єрихон, він пригадае собі, що це центр 60-х тисяч нещасних втікачів (арабів) з Палестини (з Ізраїля), які є жертвами світового сіонізму й зради... Дві тисячі років тому жиди розп'яли Христа.

(Продовження на 3-й стор.)

Коптійський патріярх осудив жидів

„Жидівський народ осуджено, як убивників Христа, в посланні, що було минулого понеділка (13 січня), напередодні коптського Різдва, читане в коптських церквах по всьому Єгипті. У посланні коптського патріярха Кіріллоса VI сказано, що жиди повинні знати, що кров Христа була на їхніх головах і на головах їх дітей". (Ла Джовіш Пост, січень 16. 1964. Вінніпег).

У Квебеку змінять закони

Щоб жінка не мусіла підлягати чоловікові

У квебекському парляменті 27 січня ц. р. предложено проект, щоб з цивільного кодексу цієї провінції усунути ці застарілі закони, на основі яких дружина може займатися всякою діяльністю тільки за згодою свого чоловіка.

Рабін взиває

Нехай жиди змінять своє відношення до Христа

„Голова Реформованого Юдаїзму в Америці звернувся до жидів з закликом, щоб вони зробили переоцінку Христа і зревідували свій „жовчний погляд із старих часів на Того, в ім'я Якого основано Християнство".

Промовляючи в Шікаго, рабін Моріс Н. Айзендрат — президент Союзу Американсько-Гебрейських Конгрегацій, відмітив, що Ватиканський Собор обмірковує заяву, що має осудити антисемітизм, і додав: „Взаємне зрозуміння між релігіями не є однобоким". („Кенеділн Чорчман", січень, 1964).

УРОЧИСТЕ ВІДКРИТТЯ НОВОЇ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ — 4 і 5 ЛИПНЯ 1964 РОКУ

Фундація ім. П. Зварича

(Закінчення з 1-ї стор.)

ще більше приємно був вражений молодістю та бистротою думки, з якою п. Зварич дальше слідкує та цікавиться всіма проявами нашого громадсько-суспільного та організаційного життя, та їх належно розглядає.

Як уже було згадано, п. Зварич завжди відзначався у своєму житті практичним підходом до всіх справ, — як приватних, так і загально-суспільних чи громадських. Ця практичність не полишила його й тепер. Наприклад, він виявив перед о. д-р Савчуком, що він, залишившись сам, уже зарядив докладний розподіл того вже невеликого майна, яке ще в нього осталося, і при тім жартівливо додав: „А тепер уже можу спокійно чекати старости. Журитися не маю чим, бо оттавський уряд дає мені, разом з бувшим прем'єром Канади, Сен Лораном, по $75.00 місячно, отже на тютюн стане".

На запит, чи він хоч приблизно знає, скільки він за свого життя роздав на різні добродійні цілі, відповідь була, що має дещо записане, але лише те, що роздав трохи більшими сумами, і то не так давно (список цього в нас є, і колись його оприлюднимо), а при тім додав: „Я не аж такий був багатий, як люди думали, але не можу відказувати. Давав, скільки міг дати, а при тім і дітей своїх не скорбив, бо кожне з них дістало науку, яке ще [illegible] майно, а кожне отримало. Іноді це я також оснував родинну фундацію, з якої зможуть користати мої внуки, правнуки і дальші нащадки, але лише тоді, коли будуть задоволяти ті вимоги, яким фундація обумовлена. Не вірю давати грошї лише на те, щоб давати, та що б з них незаслужено користали; кожне мусить собі заслужити". (Отже і тут практичний підхід до справи).

Колегією Св. Андрея п. Петро Зварич інтересувався від самого початку її існування. Цим разом знову виявив те зайнтересування, розпитуючи, як поступає будова нової Колегії, як стоїть справа з фінансуванням будови та які плани щодо своєї дальшої діяльності, асоційована з університетом Колегія має. Вислухавши всіх виявлень, п. Зварич сказав, що хоч він досі вже „щось" дав на Колегію, то ще таки треба більше дати, і при тім з о. д-р Савчуком вони домовилися, що він оснує стипендійну фундацію сумою $2000.00, з якої щорічний прибуток (проценти) буде йти на допомогу студентам теології. У дальшій розмові п. Зварич натякнув, що він хотів би навіть дати більше на цю стипендію, але мусить перше зробити „обрахунок совісти, щоб нікому не зробити кривди". На вислід цього „обрахунку совісті" не треба було довго чекати, бо вже 1-го січня цього року п. Зварич написав до о. д-ра Савчука листа, який починається такими словами:

„Починаю Новий Рік добрим учинком; пересилаю на Ваші руки $5,000,00 як дар на Колегію Св. Андрея, на стипендію для богословів, а пожи що як позичку на сплату довгів. Це з попереднім вкладом $2000.00 виносить разом $7,000.00".

Таким чином п. Петро Зварич оснував досі найбільшу стипендійну фундацію Колегії Св Андрея, а разом з тим своїми пожертвами майже дорівнив досі найбільшому Фундаторові Колегії — бл. п. Іллі Киріякові, який все своє майно, що становило $12,000.00, записав на Колегію. Враховуючи ці $7,000.00, якими п. Зварич оснував свою стипендію, він досі пожертвував на Колегію від часу її заснування $11,256.88.

Висловлюємо п. Зваричеві щиросердечну подяку й признання за його жертвенність й бажаємо йому щастя і доброго здоров'я ще на багті-багато літа. Дай, Боже, щоб його фундація допомогла нашій Церкві виховувати гарних, повних посвяти й жертвенности священників, щоб вони продовжували ту церковно-народню працю, яку наші піонери — світські і духовні, — десятки років тому започаткували, її провадили і своїми жертвами підтримували.

Стипендійна Фундація ім. Евгена Шемелюка

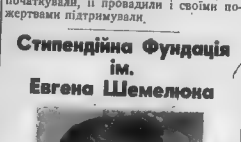

Евген Шемелюк
*27 червня 1942 — †20 серпня 1961

У „Віснику" за 15-го січня ц. р. було проголошено, що п-во Михайло і Анастасія Шемелюки із Смокі Лейк, Алта., пожертвували п'ять тисяч долярів ($5,000.00) на основання стипендійної фундації в пам'ять свого сина Евгена, молодого і надзвичайно здібного та надійного студента, який згинув трагічною смертю, потонувши під час плавання у ріці Пембіна на півн.-зх від Вестлок. Ця фундація буде відомою як **„Стипендійна Фундація імені Евгена Шемелюка"**, а користати з неї зможуть студенти Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, які навчатимуться в ділянці гуманістики.

Своїми здібностями в науці та своєю поведінкою і діяльністю поза школою Евген здобув собі був велике признання й пошану не лише серед своїх однолітків та студентства, але й також серед старшого громадянства, яке покладало на нього великі надії, як на майбутнього українського вченого та громадського провідника й діяча. У журналі „Промінь", органі Союзу Українок Канади, в числі за квітень 1960 р. з якого взято сюди світлину бл. п. Евгена Шемелюка, в статті п. н. „Наші молоді таланти", був надрукований такий нарис про молодого Евгена:

„В нашій сьогоднішній колюмні молодих талантів даємо короткий нарис про молодого студента, Евгена Шемелюка з Смокі Лейк, Алберта, що є тепер на першому році Албертійського університету на факультеті природничих наук по лінії фізики і відзначився вже в попередніх роках надзвичайними здібностями. Він одержав вже кілька повдяких стипендій, серед яких і стипендію Королеви Єлисавети так званну Queen Elizabeth Skolarship.

Евген Шемелюк народився в Едмонтоні, однак виростав і до початкової школи ходив в Смокі Лейк, Алберта, де його родичі — п-во Михайло і Анастасія Шемелюки учителюють. Евген є найстаршим сином з чотирьох дітей.

Ще змалку, Евген виявляв замилування до книжки, до науки. Описля він був завсіди передовим студентом у своїй клясі. В дев'ятій клясі державної школи він одержав бронзову медалю губернатора і нагороду від Товариства Дім і Школа за найвищий рівень на цілу шкільну дивізію.

У дванадцятій клясі Евген знову стояв на першому місці в усіх предметах (крім одного) і за це одержав нагороду „Готелменс Сколаршип" в сумі 500 долярів, одержав також „Квін Елизабет Сколаршип на 200 долярів, трофей і 25 долярів від відділу Союзу Українок Канади ім. О. Кобилянської в Смокі Лейк, який щорічно дає на нагороду для найлішого студента в державній місцевій школі. Був Евген і співпереможцем в здобутті трофеї і грошевої нагороди Радомського за найвищі шкільні марки в математиці.

В спорті Евген все був активним і добрим товаришем спортовиків у спортових дружинах. У середовищі відзначився він у таких грах як „валей-бал", „бескетбал", „футбал" і „гокей".

Поза своєю шкільною активністю, належав Евген до „Сі Кадетс", де він отримав найвищу рангу. В липні, 1958-го року він був вибраний і вислання на шеститижневий курс до Корнвалес в Н. С. Літом, 1957-го і 1959-го рр. був у кемпі „Сі Кадетс" у Ванкувер Айленд, де він виграв трофей, так званий „Profieiency Award for Professional Ability" як здібний пластун.

В українському житті —дитячому і раннью-юнацькому Евген завсіди був зацікавлений, учащав на усі кляси релігії і рідної мови, які були зорганізовані у Смокі Лейк.

Ще з малих літ Евген любив ходити до церкви і через пять років служив у церкві при священикові кол. престола. Через останніх два роки він учив у Смокі Лейк старшу клясу недільної школи.

Евген також був учасником літньої оселі „Барвінок" і на курсах українознавства при Інституті ім. Св. Івана в Едмонтоні, де він примірно пописався. В додатку він ще має теорію і сім кляс музики на фортепіяно.

Родичі Евгена, п-во Шемелюки, крім того, що обидвоє вони посідають вищу освіту, самі вони є активними членами і діяльними в українськім житті — світськім і церковнім. Вони мали чималий вплив на виховання світогляду Евгена на певні справи і належно, що одіднчив він чимало здібностей від своїх родичів... Але ті високі досягнення, що їх здобував Евген, належать його пильності і довгим годинам безперервної праці над собою."

Надії, що батьки і знайомі Евгена покладали на нього за його життя, хоч частково здійсняться, дякуючи шляхетному чинові його батьків: основана ними фундація в його імені буде постійно заохочувати студентів і студенток Колегії Св. Андрея наслідувати його як у шкільному, так і в позашкільному житті.

Папа свідком...

(Закінчення з 1-ї стор.)

та, а 15 років тому вони напали на народ Палестини (арабів, — коли 1948 р. жиди створили в Палестині свою державу, відібравши її від арабів)... Справді, жиди — це вороги Бога, вороги всіх релігій світу. Справді, жидам ніколи не повинні прощати за їхні злочини". (Пояснення в дужках ред. В.).

З.Р.В. — Зустрічаючи папу в Йорданії заявою, що „жиди розп'яли Христа", арабська радіостанція в Аммані тим самим протестує проти проекту папи Івана 23-го (вже покійного) та його наслідника — теперішнього папи Павла 6-го проголосити жидів невинними у справі замучення Христа.

Папа голосить арабам мир

У той же час, 4 січня, коли арабське радіо в Аммані зустріло папу виступами проти жидів, король Йорданії, Гуссейн (мусульманин) з почестями привітав папу в Аммані, куди він прибув літаком з Риму (4 січня).

У відповідь на привітання короля Гуссейна, як інформує „Ассошіетед Пресс" (4. І. 1964), „папа висловив надію, що всі люди „зберігатимуть світовий мир у справжній братськості".

„Він (папа) сказав до цього молодого короля (Гуссейна), що його (папи) відвідання Святої Землі має „духовий характер, — це смиренне паломництво до цих місцевостей, що їх у священні перемінили (Христові) народження, життя, страждання й вознесення".

„На кожному з цих священних місць", — сказав папа, — „ми будемо молитися за мир, що Христос залишив його Своїм ученикам, — цей мир, що світ не може його нам дати, а який походить із сповнення Його (Христових) заповіту: Любити один одного так, як Він полюбив нас".

Король Гуссейн привітав папу такими словами (подана за „Ассошіейтед Пресс" за 4 січня):

„Ці відвідини є такою оказією, яку ми завжди будемо пам'ятати й цінити. Сподіваємося, що це паломництво до Св. Землі буде у всякім відношенні успішним, і надіємося, що ми, родина Йорданну, будемо спроможні хоч маленьким способом проявити свою вдячність Вам, як людині і як великому провідникові в служенні людству, в служенні мировi..."

З. Р. В. — Папа перед королем Гуссейном підкреслив, що він прибув у Палестину з релігійною метою; тим самим папа заперечив твердження арабів, які вбачають у поїздці папи в Палестину політичну мету, а саме: нав'язати дружні відносини з Ізраїлем, і при тому показати, що сам папа зовсім не зацікавлений в тому, щоб здійснені ним фундація в його імені буде постійно заохочувати студентів і студенток Колегії Св. Андрея наслідувати його як у шкільному, так і в позашкільному житті.

3.Р.В. — Зустрічаючи папу в Йорданії заявою, що „жиди розп'яли Христа", арабська радіостанція в Аммані тим самим протестує проти проекту папи Івана 23-го (вже покійного) та його наслідника — теперішнього папи Павла 6-го проголосити жидів невинними у справі замучення Христа.

Папа голосить арабам мир

У той же час, 4 січня, коли арабське радіо в Аммані зустріло папу виступами проти жидів, король Йорданну, Гуссейн (мусульманин) з почестями привітав папу в Аммані, куди він прибув літаком з Риму (4 січня).

У відповідь на привітання короля Гуссейна, як інформує „Ассошіетед Пресс" (4. І. 1964), „папа висловив надію, що всі люди „зберігатимуть світовий мир у справжній братськості".

„Він (папа) сказав до цього молодого короля (Гуссейна), що його (папи) відвідання Святої Землі має „духовий характер, — це смиренне паломництво до цих місцевостей, що їх у священні перемінили (Христові) народження, життя, страждання й вознесення".

„На кожному з цих священних місць", — сказав папа, — „ми будемо молитися за мир, що Христос залишив його Своїм ученикам, — цей мир, що світ не може його нам дати, а який походить із сповнення Його (Христових) заповіту: Любити один одного так, як Він полюбив нас".

Король Гуссейн привітав папу такими словами (подана за „Ассошіейтед Пресс" за 4 січня):

„Ці відвідини є такою оказією, яку ми завжди будемо пам'ятати й цінити. Сподіваємося, що це паломництво до Св. Землі буде у всякім відношенні успішним, і надіємося, що ми, родина Йорданну, будемо спроможні хоч маленьким способом проявити свою вдячність Вам, як людині і як великому провідникові в служенні людству, в служенні мировi..."

Прибувши в арабську частину Єрусалиму, він проїхав Скорбним Шляхом (шлях Христа на Голгофу), арабське ж військо й поліція кріпами розганяли цікаву юрбу, що хотіла зблизька приглянутися папі. Увечері того ж дня (понеділок 4 січня) папа правив Вечірню в арабській частині Єрусалиму.

Під вечір 4 січня папа вже був в арабській частині Єрусалиму.

Йому приглядалися маси людей; що сцену подавали по телевізії. Папа був у білих хатах і в червоному капелюсі з білою взористою околишкою. Тут він був на прийнятті в міських властей, виголосив промову і відбув дистріч з різними релігійними провідниками.

Тут він проїхав Скорбним Шляхом (шлях Христа на Голгофу), а військо й поліція кріпами розганяли товпи народу, які хотіли побачити, як виглядає папа. Увечері того ж дня правив вечірню в арабській частині Єрусалиму.

Зустріч з ізраїльськими посадником Єрусалиму

5 січня вранці (неділя) папа переїхав з арабської частини Єрусалиму на територію Ізраїля, і там відвідав Назарет, Таворську гору і Галилейське озеро Того ж дня його запросив до себе ізраїльської частини Єрусалиму жидівський посадник. Описля він накоротко зупинився в Кенаклум — місце Таїної Вечері, і того ж дня (неділя 5 січня) знову перейхав на арабську сторону Палестини (в дарвей Йорданї).

У понеділок 6 січня о 7 год. ранку папа побував у церкві Різдва в Вифлеємі.

„Не так, як Спаситель 20 століть тому..."

До Вифлеєму папа прибуде „не так, як Спаситель 20 століть тому, — він приїде в блеску", — подає „Ассошіетед Пресс" (4. І. 1963). Там його зустріне арабський губернатор Єрусалиму, командант арабського гарнізону і інші достойники. Прибувши в ескорті гвардії короля Гуссейна, він висяде з свого панцерного авта, ступить на малий килим, з якого перейде на великий килим, на якому складе свої папські шати, а все це будуть фотографувати численні фотоапарати й передаватимуть по телевізії по всьому світі.

Зустріч з релігійними провідниками

Після відвідин Вифлеєму та прийняття й промови папа, як подає „Ассошіейтед Пресс" (4. І. 64), — „швидко назад повертається в Єрусалим, щоб своєчасно прийняти релігійних достойників і відтаючих його між 10.30 і полуднем. По обіді папа поспішиться до Амману, столиці Йорданну, де король Гуссейн буде очікувати, щоб біля папського джета попрощатися з папою". Після того папа повернеться (6 січня по полудні) до Риму.

З.Р.В. — Опис папських відвідин подяний тут пресою 4 січня поданий також наперед — за 5—6 січня — на основі заздалегідь проголошеного папського маршруту в Палестині, і тому цей опис дуже загальний і схематичний.

Свято Державности

ВІННІПЕГ. — У неділю 2 лютого в авдиторії Катедри Пресв. Трійці відбулося Свято Державности й Соборности. Це свято було влаштоване заходами союзних організацій при Катедрі. Мужеський хор під проводом В. Богонося на початок програми свята відспівав гімн „О, Канадо!" Вступне слово виголосив митроф. прот. о. Є. Гриціна. Далі мужеський хор під диригентурою В. Богоноса відспівав в'язанку патріотичних пісень.

Гість з Саскатуну — вдв. Ю. Стечишин, виголосив святкового реферата — „В боротьбі за волю й самостійність". Цей реферат був дуже добрий своїм змістом. Референт навів ряд документальних даних про стан самостійницької свідомості українців перед 20 століттям, та як ця державницько-самостійницьке свідомість зроджувалась і дозрівала серед українців у часі революції і царської Росії в 1917—1919 рр.

Далі референт подав декілька прикладів фальшивої інформативності про Україну — українців чужинецькими авторами різних праць, якими, на жаль, тепер є переповнені бібліотеки учбових закладів у вільному світі (також у Канаді), і які наша студіююча молодь приневолена вивчати. Із цитованих витягів казваних референтом праць було показано цілковиту необізнаність їхніх авторів (між ними навіть професорів!) або їхне тенденційне промовчування самого факту існування України, її важливих історичних моментів та українського народу як такого, взагалі. Деякі цитати чужих авторів просто викликали сміх на залі, наприклад, твердження одного автора в своїй книжці, що С. Петлюра співпрацював з Гітлером у 1941 році!..

Щоб наша молодь, стрінувшись з такими чужинецькими інформаціями про українців, не соромлася свого походження, треба звернути її увагу на всі оці нісенітниці свідомих і несвідомих чужих авторів та учителів, і показати їй, що висока культура в Україні була ще далеко перед ки. Володимиром, що Україна своїми літературними пам'ятками випереджує не одного із західньо-европейських народів, що друкована Біблія в українській мові появилася десятки років перед, наприклад, друкованою Біблією в мові англійській і т. ін. — говорив референт — Ю. Стечишин.

Взагалі він подав багато матеріялу, з яким варто ознайомитись кожному українцеві. Була б.шкода, як би ці зібрані референтом матеріяли не були видруковані, особливо для ознайомлення з ними ширших кругів нашої молоді.

Концертну програму свята виконували хори: мужеський — під диригентурою В. Богоноса, сумківський — під диригентурою В. Соломона, деклямації сумківок, їхній спів трійкою, деклямація п. В. Свиренка. Кінцеве слово сказав Мир. Кревенький.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Еклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

МОДА НА „ОБ'ЄДНАННЯ"

Комунізм проголосив клича: „Пролетарі всіх країн єднайтеся!" Частина провідних діячів українського народу зловилася на цей клич, і це сталося одною з важливих причин розвалу української держави 1918-21 років. Ідею української державности вони розпустили у морі „об'єднання пролетаріяту всього світу". І вони вірили, що добро Україні чинять...

Тепер є такі сили, що створили ідею про „світовий уряд", і бажають, щоб ним була Організація Об'єднних Націй, — отже, щоб ступнево переставали існувати держави й нації.

Рівнобіжно до вищезгаданих поединань з небуваою досі силою залунали голоси про світове церковне „поєднання", і в наших землях — головно католиків, але й також деякого з православних та протестантів — також почалася мода на те світове „об'єднання". Чому? З якою метою? Речники світового церковного поєднання аж надто мало говорять про потребу духового відродження людини як такої, щоб модерне людство навернути до Бога, а головно займаються церковною політикою: намагаються створити другі Об'єднані Нації, але під „церковною" фірмою. Якщо з релігійністю модерного людства є негараздо, то шляхом об'єднання цього не направиться, бо це було б тільки об'єднування зла із злом. Релігійне об'єднання — це об'єднання в Христі: щоб усі думкою, словом і ділом визнавали Христа, а не щоб були під одною світовою церковною владою.

Усі світові кличі про „об'єднання — як політично-світські, так і політично-церковні — не намагання звести всі народи в одну кошару, зодягнути всі народи в один однострій, щоб затерти Богом дану мозаїку духового багатства національних різнородностей.

Розуміється, що великі нації, а ще до того й державні, а також великі Церкви, не тільки обороняться перед тією епідемією об'єднання, але й ще скористають з того, бо вони проковтнуть менші народи, а також і більші без державні народи, та проковтнуть менші Церкви.

Наша національна рація стану - - українське самозбереження — не дозволяє нам включатися в жодні світові об'єднання, бо це означало б наше розпущення в чужому морі, а тим самим — національне самогубство. Хто намагається до такого самогубства свій народ довести, тому доведеться відповідати перед історією народу.

ЖИДИ ВЧАТЬСЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

У Вест Кілдонан колледжійті в Вінніпезі зголосилися 26 студентів учитися української мови: 13 українців і 13 жидів. Що ніхто з українців у Канаді не вчиться жидівської мови, але жиди вчаться української, — це окрема тема. Важливим тут є тут питання: чому вчиться української мови, в цій школі жидів зголосилося пропорційно більше, ніж українців (адже українців у Вінніпезі є більше, ніж жидів)?

Жиди вчаться української мови з практичних потреб. Але в українців повинна бути, крім практичних спонук, ще також і моральна спонука (і то на першому місці), бо ж тут ідеться про їхню рідну мову.

У наших національних провідників — як церковних, так і світських — є добрі бажання й зусилля в напрямку збереження української мови й культури в Канаді почерез прищеплення їх молодому поколінню. Але в нас не тільки не розроблені способи (методи) здійснення цієї справи, але й навіть не порушується питання про ті методи. Тут ідеться перш за все про справу способів розбудити серед молоді бажання вчитися української мови.

Три події у справі Квебеку

У січні ц. р. сталися три замітніші події у справі Квебеку: 1. Дейвидсон Дантон і Рене Льорендо — відпоручники Королівської комісії справ двомовности й двокультуралізму — об'їздили західню Канаду; вони виясновали, що завданням згаданої Комісії є не агітувати, щоб уся Канада прийняла французьку мову й культуру нарівні з англійською, а тільки провірити, як населення Канади відноситься до справи взаємовідносини між англійською й французькою мовами та культурами. (Серед частини населення Канади є погляд, що ця Комісія своєю більшістю таку „агітацію" ніби веде). 2. Федеральний міністр Лестер Пірсон відвідав уряд Франції. І там, між іншим, говорив про „едність" Канади, тобто про державницьку єдність квебекських французів з рештою населення Канади. (У політичних сферах були поголоски, що справа Квебеку, мовляв, була головною ціллю поїздки Пірсона до Парижу). 3. Квебекський міністр ресурсів Рене Левек виголосив у Монтреалі промову на тему „французько-канадської держави", в якій заявив, що хоче захищати французів Канади ідеєю „двомовности й двокультуралізму"; той веде „політику кліпання по плечку", але це не заспокоїть французів, бо вони домагаються „повної участи у всеканадському житті".

З того виходило б, що провідники Квебеку не заспокоїлися б евентуальним урядовим уведенням французької мови й культури нарівні з англійською у всій Канаді. Вони також не бажають відірвати Квебек від решти Канади. Чого ж вони хотять? Можливо, що ті провідники вважали б свою ціль осягненою тільки тоді, якщо б англійська і французька мови та культури помінялися своїми досьогочасними офіційними статусами в Канаді.

З Родоської Конференції

Більшість Церков проти висилання обсерваторів на В. Собор

На православній Конференції на острові Родосі 26-29 вересня м.р. рішено „одноголосно, що справу висилання обсерваторів (на II Ватиканський Собор) залишається на вирішення кожною Церквою, хоч більшість зарепрезентованих Церков висловили свій спротив цій пропозиції" (вислати обсерваторів), — подає журн. „Ді Ортодокс Обзервер" (листопад 1963 р.) — орган Американського Екзархату Константинопольського Патріярхату.

З.Р.В. — Перша т. зв. „Всеправославна Конференція" на Родосі (грецький острів) була, з ініціятиви патр. Атенагораса I, скликана у вересні 1961 р. Церква Греції хоч і є в юрисдикції Константинопольського Патріярха, відмовилася взяти участь у Родоській Конференції у вересні 1963 р., протестуючи тим проти всяких контактів з Римом та навіть проти самих дискусій на тему евентуальних контактів. Греція не може й не хоче забути Римові тих кривд, які він їй заподіяв.

Араби ображені

Папа Павло: „шальом"

З відвідин папи Павла VI в президента Ізраїля

„Король (Гуссейн-володар арабської держави Йордану) та інші високі достойники (Йордану)..., очевидно почувалися ображеними, коли папа Павло привітав президента (ізраїльського) Шезара жидівським словом „Шальом". („Да Джовіш Пост, січень 16, 1964. Вінніпег).

З.Р.В. — Під час своїх відвідин у Палестині (4-6 січня ц. р.) папа Павло VI один день присвятив на подорож по Ізраїлі, і там відвідав ізраїльського президента Шазара.

Мін. П. Мартин обіцяє заступитися за жидів в СССР

„ОТТАВА (ЛТА). — Цього тижня (початок 3-го тижня січня) міністр закордонних справ Пол Мартин запевнив тут, що уряд Канади робитиме все, що зможе, щоб причинитися до полегчення антисемітської дискримінації в Советському Союзі, яка тривае далі.

Пан Мартин промовляв на Всеканадській Рабінській Конференції (в Оттаві), спонсорований Канадсько-Жидівським Конгресом". (Да Джовіш Пост", січень 16, 1964. Вінніпег).

Світські діячі православні на Студійних Днях у Римі

Голова Виконного Органу УНРади Микола Лівицький взяв участь у Студійних Днях Укр. Християнського Руху в Римі

Український Християнський Рух (Католицька Акція для ширення унії серед православних українців) у 10-ліття свого існування відбув у Римі своі великі збори, т. зв. Студійні Дні, що почалися 13 жовтня 1963 р. УХР очолює проф. д-р В. Янів. В його провідному членстві є такі особи, як д-р Володимир Кубійович і ін.

Участь у Студійних Днях Укр. Християнського Руху також взяли світські визначні діячі православного віросповідання. — У тих зборах „Про питання нашої дії на міжнародньому форумі говорили два бесідники (православні): Голова Виконного Органу УНР, ред. М. Лівицький... та інж. Д. Андрієвський...", інформує католицький „Християнський Голос" (Мюнхен) 10 листопада 1963 р., і там же сказано, що „ред. О. Штуль (псевдонім „Жданович", також православний) ...накреслив у переконливий спосіб і рівночасно у гарній формі: „Потребу, можливості та форми „діялогу" між католиками та православними". (Пояснення в дужках ред. В.).

„Християнський Голос" подав також імена інших визначних осіб православних, що взяли участь у Студійних Днях.

На авдієнції в папи

Учасники Студійних Днів УХР були 18 жовтня на авдієнції в папи Павла VI, а з їхньому мені промовляв до папи митр. Йосиф Сліпий, який, сказав, до папи, між іншим, ось що: „Святіший Отче! Радіючи та глибоко зворушені тією найвищою почестю окремого привілею, що сьогодні мали змогу знайтися у стіп Вашої Святости, українські (католицькі) Єпископи, які ... являються на чолі окремої проці провідників і діячів організації, званої „Українським Християнським Рухом" разом з українськими інтелектуалістами, членами 4-ох українських наукових інституцій, тобто: Наукового Товариства ім. Шевченка, Української Вільної Академії Наук, Українського Богословського Наукового Товариства й Українського Вільного Університету. — Ці почуття прибули до Риму... , щоб виявити Вашій Святості почування своєї синівської любови, послуху та вірности Святій Римській Апостольській Столиці, згідно з католицькою вірою, що її одержали завдяки Святій Ользі та Святому Володимирові Великому, а яку підтвердили наші Святі Пастирі..., головно ж у новіші часи, наслідуючи славного св. Йосафата (Кунцевича! — ред. В.), не вагалися віддати життя своє за віру оту...

Припадаюи до Ваших стіп, прохаємо благодатного Апостольського Благословення. Звольте, Святий, Отче, дати його зокрема всім нашим Єпископам..., і всім членам нашої багатонадійної організації „Українського Католицького Руху", як світським апостолам (Світський Апостолят — це Католицька Акція, — ред. В.), та всім учасникам вищезгаданих Студійних Днів..." (Уривки цитат подані з „Христ. Голосу" за 10 листопада 1963 р.).

Заявляють: „Рим ... духовий центр України"

Студійні Дні „зорганізовано якраз у 10-ліття постання УХР (Укр. Христ. Руху), тієї організації, що має завдання ширити ідею єдности (унії) і співпраці з нашими православними Братами; тим то вона близька духові екуменічности, що проникає II Ватиканський Вселенський Собор. Місцем нарад (Студійних Днів УХР) нарочно вибрано Вічне Місто (Рим), бо в ньому під цю пору перебуває (на Ватиканському Соборі), 17 наших (укр. катол.) Владик; Рим сьогодні являє собою духовий центр України", — сказав у своій промові на Студійних Днях проф. д-р Волод. Янів - президент УХРуху, як подає укр. катол. офіційний бюлетень „Вісті з Риму" (21. 10. 1663) —

З.Р.В. — Укр. літопис „Повість временних літ" з одинадцятого століття свідчить, що князь Св. Володимир Великий відмовився прийняти віру з Риму, а прийняв її з православної Греції. Княгиня Св. Ольга охрестилася в Греції в православі. Йосафат Кунцевич згинув у боротьбі з козаками, як польський патріот та жорстокий мучитель українського народу, — він при помочі польської збройної сили намагався покатоличити православну Україну. Рим проголосив його польським святим.

„Падання до стіп" (нехай і папи!) у 20-му столітті суперечить людській гідності, хоч би ці був лише вислів. Як Україна не є духовим центром Риму, так Рим не є й не може бути духовим центром України. Рим є центром католицтва. Такі наукові й політики, які на першому місці служать ідеї „послуху та вірности Святій Римській Апостольській Столиці", не можуть належно виконати своїх українських і людських завдань у науці й політиці, це, між іншим, показалося в таких працях, як Енциклопедія Українознавства НТШ, де перекручено факти з історії Укр. Православної Церкви, у перевиданні Творів Шевченка в США, де спочатку було випущено поему „Іван Гус", у перевиданні в Канаді Сімовичевого „Кобзаря" і т.л. і т.д.

15-ліття Патріяршества Атенагораса I

І листопада 1963 р. сповнилося п'ятнадцять років патріяршества Його Святішости Атенагораса I — патріярха Константинопольського. Його титул: Архиепископ Константинополя — Нового Риму і Патріярх Вселенський.

Його мирське ім'я було: Матвій Спіру. Він народився 1886 р. в Епірі.

Після закінчення дух. семинарії в Галкі 1910 р. був висвячений на диякона, і тоді ж таки прийняв ім'я Атенагораса в пам'ять свого бувшого духовного наставника. До 1918 р. був архидияконом в Пелагонській епархії, а від 1919 р. цьому ж сані в Атенах, де архиепископом був владика Мелеттій — пізніший патріярх Константинопольський. Незабаром його настановлено секретарем Священного Синоду Греції з повищенням у сан архимандрита. 1922 р. в Греції його висвячено на єпископа з титулом митрополита Корфу й Паксосу. 1931 р. його вислано, як патріяршого екзарха, на катедру архиепископа Північної й Південної Америки. (1922 р. Церква Греції, яка саме є в юрисдикція Константинопольської Патріярхії, погодилася, щоб греки на американському континенті безпосередньо підлягали цій Патріярхії). 1937 р. він заснував грецьку Духовну Семинарію Св. Хреста в Пофрет Сентер, яку згодом перенесено до Бруклину, Масс.

І листопада 1948 р. Св. Синод Константинопольської Патріярхії обрав його на патр.яршество, а на свое нове становище він вийхав з Америки в січні 1949 р.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„БРАТТЯ, НЕ БУДЬТЕ ДІТЬМИ СВОЇМ РОЗУМОМ, — БУДЬТЕ В ЛИХОМУ ДІТЬМИ, А В РОЗУМІ — ДОСКОНАЛЕНИМИ БУДЬТЕ" (Кор. 14:20).

Розум — це Божественне обдарування людини. І розумово людина є подібна до Бога. Чи може людина бути розумово байдужою? Щодо лиха, вона має бути розумово невинною (не творити лиха свідомо). Щождо самого розуму: до якого вдосконалення кличе нас Апостол?

Навколо пам'ятника Шевченкові в Вашингтоні

Непрошена оборона справи пам'ятника з боку червоної Москви

„Вашінгтон Пост" восени м. р. в двох числах атакував українців в США за їхне рішення поставити Т. Шевченкові пам'ятника в Вашингтоні. Українська національна преса дала на це належну відповідь.

А в грудні 1963 р. в обороні справи цього пам'ятника виступила... червона Москва! Один з советських представників в Організації Об'єднних Націй, Л. Кизя від т. зв. УССР, заявив, що статуя Шевченка в Вашингтоні потрібна, бо вона буде сприяти „встановленню великого взаємного зрозуміння між... советським і американським народами". Повний текст — українською й англійською мовами — промови Л. Кизя опублікувала газета „Правда в Філядельфії".

Журнал „Православная Русь" (США) за 28 грудня 1963 р., виступаючи проти справи пам'ятника Шевченкові в Вашингтоні, покликається також і на згадану промову Л. Кизя.

З.Р.В. — Журнал „Православная Русь" монархістичний, і він дорікає Шевченкові за це, що він, як сказав Кизя, був „одним з головних діячів у повалені царизму". Якщо б цей журнал ще додав, що Шевченко йому не подобається за його оборону ідеї українства, як нації, окремої від москалів, то нам це також було б зрозуміло, — до цього ми вже привчені. Але такий аргумент з боку „Православної Русі", як агітація Л. Кизя з СССР, — наївний. Невже ж „Православная Русь" не знає, що влада СССР не любить Шевченка так само, як і „Православная Русь"? Але режим СССР щодо Шевченка користується такою тактикою: „коли не можете його побити, то візьміть його собі".

З католицької акції

У клюбі круглого стола

Хто був ліберальним ініціятором створення Колегії Єпископів у Ватикані? Признання Митр. Германюкові за лібералізм, Оборона консерватизму митр. Сліпого. Монологічний „діялог"

Під час другої сесії Другого Ватиканського Собору частина його делегатів ліберального напрямку домагалася, щоб з представників єпископату створити Єпископську Колегію, яка разом з папою адмініструвала б Католицьку Церкву, і щоб таким чином покінчити з досьогочасним церковно-адміністративним централізмом та одноособствами. Це домагання поставили делегати ліберального напрямку. Хто ж був ініціятором?

Духовний-василянин, о. д-р М. Соловій у доповіді „Ватикан, собор і діялог" у Клюбі Круглого Стола в Нью-Йорку 1 листопада 1963 р. заявив:

„До речі, пропозиція створення колегії єпископів при папі вийшла від нашого митрополита Вінніпегу Максима Германюка", — подає журнал „Український Самостійник" (Мюнхен) за грудень 1963 р.

У дійсності ж справа представляється інакше: ініціятором створення Колегії Єпископів був французький кардинал Ліенар, який з цією своєю ініціятивою виступив був ще на першій сесії II Ватик. Собору 1962 р. Кардинала Ліенара в цьому почин найперше підтримала частина делегатів, і то виключно із західньої Европи, — про що інформував в Ватикану відомий звітодавець Сапш де Грамон, і це було опубліковане в різних більших часописах Америки й Канади, між ними й у щоденнику „Да Виннипег Фрі Прес" 16. 10, 1962.

Під сильним натиском західньо-европейської ліберальної фракції під проводом кардинала Ашшя Ліенара з Франції папа Павло VI нарешті таки мусів піти на уступки, але аж 21 вересня 1963 р (отже після однорічного натиску лібералів) проголосив, що, якщо Собор погодиться, то він (папа Павло VI) не буде противитися пропозиції створення Колегії Єпископів, — про що на основі повідомлення Ватикану поінформував „Нью Йорк Таймс Сирвис" 23 вересня 1963 р.

Коли папа Павло VI 21 вересня 1963 р. вже заявив на Соборі, що він не противиться пропозиції створити Колегію Єпископів, то щойно через дев'ять днів після того, тобто 1 жовтня 1963 р. митр. Максим Германюк також заявив, що й він є за створенням Колегії Єпископів, — про що поінформував був американський щоденник „Асошіейтед Пресс" 1 жовтня 1963 р. на основі інформації з Ватикану того ж дня (1 жовтня, 1963 р.).

З.Р.В. — Наші інформації подані на основі вказаних тут джерел, що їх кожен може без труду провірити. Ми подали їх тому, щоб показати, що католицькі доповідачі інформують своїх слухачів неточно з правдою.

Становище митр. Сліпого і вузол самосуперечностей

Митр. Йосиф Сліпий виступив проти пропозиції створення Колегії Єпископів, — виступив на цій підставі, що як сказав він, „власть папи походить від Бога, а не від Собору". Отже, митр. Сліпий став по стороні консервативного табору членів Собору.

У своїй доповіді о. д-р Соловій захищав митр. Сліпого, признаючи йому рацію, бо є власть папи походить не від людей, а від Бога. Таким чином о. д-р Соловій автоматично, у висновку, виступив проти папи, який не противиться створенню Колегії Єпископів, і він же також висловив погляд противний поглядові митр. Германюка, який є за створенням Колегії Єпископів. Але о. д-р Соловій одночасно і в цій самій спірній справі обороняв і консервативне становище митр. Сліпого, і протилежне, ліберальне становище митр. Германюка. О. д-р Соловій представив справу так, ніби власть папи у сфері релігійно-містичній (тут його власть походить від Бога — це апостольське переємство, сукцесія) і власть адміністративна-судівнича — це одне й те саме, — хоч воно так не є.

З.Р.В. — Той т. зв. „діялог" був не діялогом, а монологом доповідача, якого підтримували слухачі з Католицької Акції, які, під проводом доповідача змонополізували собі привілей на свою думку. Ось один з типових прикладів. „Православний мирянин Я. Вишневський... (сказав, що) митрополит Йосиф (Сліпий)... зайняв на Соборі ультра-консервативне, навіть „ретроградне" становище і то в часі, коли навіть деякі латинські кардинали або католицький патріярх Сходу Максімос IV виступали за обмеженням непомильности папи та за володіння церквою колегії єпископів".

У відповідь п. Вишневському „Председатель Є. Стахів (розуміється, католик) перервав дискусію і попросив доповідача (о. д-ра Соловія) висвітити становище митрополита Йосифа (Сліпого), бо інтерпретація Я Вишневського не видається цілком правильною..." (Цитати з „Укр. Самостійника", слова в дужках ред. В.).

Ані устійнені правила дискусії, ані добра поведінка не дають председникові права своїм офіційним авторитетом арбітрально вирішувати справу правильности, чи не правильности дискутантів. У дійсності ж становище п Вишневського було правильним.

Де є збори потакайлів („есменів"), там немає ні діялогу взагалі, ні дискусії зокрема.

Вищеподаний типовий „діялог" православних українців з українцями католиками, — усі ті „діялоги" однакові.

Вісті із світу

МОСКВА. — Митрополит Ніколим (Ротов) з уваги на своє переобтяження працею на становищі голови Департаменту закордонних зв'язків Московської Патріярхії уступив з посту відповідального редактора „Журналу Московської Патріархии", — на його місце відповідальним редактором цього органу назначено архимандрита Пітирима (Нечаєва). Це сталося 11. 5. 1963.

КИЇВ. — „Листи до редакції ідуть та йдуть... Їх автори з надією і хвилюванням просять допомогти розшукати батьків, дітей, братів, сестер, друзів..." („Радянська Україна", 23. XI. 1963 Київ), — Що ж з ними діється, що вони кудись діваються, й годі розшукати? — „Рад. Укр." не вияснює.

ЛОНДОН. — Торонтонська місцева газета „Евангельска Правда" (ч. 4, 1963 р. повідомила, що, з уваги на „попит на переклад Куліша, Біблійне Товариство (в Лондоні) має на меті й надалі продавати Кулішівський переклад" Біблії, і через те „тираж нового перекладу (зробленого Митр. Іларіоном) буде обмежений" цим Товариством.

КИЇВ. — „Київміськплодовочторг" — основна організація по торгівлі картоплею. Він має великий штаб працівників, спеціяльні сховища. Але із заготовленої торік картоплі в минулому році коло 14 процентів її, або 12 тисяч тонн, було згноєно. Недобру згадку про себе залишили торговельні працівники Донецька. Там умудрилися згноїти аж 40 процентів заготовленої картоплі. Те саме в Луганську, Дніпропетровську, Запоріжжі та інших містах" („Радянська Україна", 13. X. Київ). — Гноять забрані в селян бараболі, гноять на складах до містах, а український народ голодує.

СОФІЯ, Болгарія. — Ще 26 червня 1962 р. Болгарська Патріярхія (патріярх Кирило й Священний Синод) канонізували (зачислили до святих Болгарської Церкви) чернця Паісія Хілендарського. Орган Американського Екзархату Московського Патріярхату, журн. „Ван Чорч" (за вересень-жовтень 1963 р.) як причину канонізації подає тільки цей факт, що Паісій був „національним героєм" Болгарії в її визвольній боротьбі з турками у 18-му столітті, „будив національну свідомість" болгар і написав (1762) славну „Слов'яно-болгарську історію". За все це „народ уже вважав його святим, а наша почитала його, церковна ж канонізація була лише офіційним потвердженням доконаного факту".

ВІННІПЕГ. — „Чи воно трохи не смішно вірити, що ми, живучи на цій землі-планеті, є одинокими (людьми у всесвіті), коли в дійсності ми є малесеньким відламком усесвіту?" Чому ж ми думаємо, що тільки нашою планетою займається Бог?" — таке питання поставив автор, чи авторка, п. Ю. Г. відомому баптистському проповідникові Біллі Грегемові. Грегем відповів: „Ваше питання є логічним і природним, але не новим. Давид (Псалмоспівець) сказав був: „Коли я думаю про небо, про твори рук Твоїх, про місяць і зорі... ким же є людина, що про неї думаєш Ти?" („Да Виннипег Фрі Пресс", 9. І. 1964).

ВАШИНГТОН. — „Міністер судівництва („Атторні Дженерал") Роберт Кеннеді уступає з уряду. Надіються, що йому місце займе Ебі Фортас. 53-літній Ебі Фортас, жид, є особистим правним дорадником президента і майже щоденними бувальцем у Білому Домі. Їсть (п. Фортаса й президента США Джансона, — р. В.) приязнь ведеться ще від Рузвелтової „ери Нью Дія". Пан Джансон уже запросив Меєра Фельдмана, що є заступником дорадника в Білому Домі, продовжувати його службу президентового дорадника у справах жидівства та Ізраїля — так, як це він робив за президенства Кеннеді". („Да Джювіш Пост" 19. 12. 1963). (З.Р.В. — Роберт Кенеді — це брат убитого президента Джана Ф. Кеннеді).

НЮРЕНБЕРГ, Зах. Німеччина. — У Західній Німеччині озвалися голоси протесту проти того, що в Нюренберзі на пам'ятнику філософа-матеріяліста Людвіга Фоербаха (1804-1872) далі зберігається напис: „Людина створила Бога на свою подобу", — бо так навчав Фоербах. Віруючі німці називають цей напис ганебним. Однак міська рада Нюренберґу, яка складається переважно з соціял-демократів, відхилила домагання, щоб усунути цей атеїстичний напис.

ПОШУКУВАННЯ РІДНІ

Канадське Т-во Червоного Хреста прислало до редакції „Вісника" для оголошення листу пошукувань, яку подаємо нижче. У листі пошукувань перші імена є тих, кого пошукують, в дужках — ( ) — їхня дата народження. Через риску — імена тих, що пошукують.

(Продовження)

Леука Самуїла — Циммерман Отто, США, (перший кузин);

Марка Кароля (21. II. 1913) — Марк Йосиф;

М'ясоїдова Теодора (1921) — Казановська Марія (тітка);

М'ясоїдова Юрка (1924) - Казановська Марія (тітка),

М'елегуй Станіслава (14. І. 1924) - М'елегуй Адольф (брат);

Пачоса Михайло (26.9.1899) - Пачос Чеслав (син);

Палюха Ілью (1922) — Палюх Катерина (сестра);

Півторака Раймонда (15 10. 1930) Півторак Стефан В. (брат);

Попіля Юлияна (14. 3. 1920) — пані Папіль Марія, Канада;

Прокопчука Володимира (1925) — Прокопчук Іван Микитич (брат);

Ремейкіса Антона (1813/14) - Саулене Софія;

Романика Петра (1899) Романик Андрій Григорієвич (брат);

Самойлика Константина (21. 9. 1924-27 - Самойлик Секлета (мати);

Шайдецьку Іду (1918) - Шайдецький Алфред;

Слободяна Івана (898) - Слободян Мирослава Іванівна (дочка);

Стадника Василя (1923) — Дяків Михайло, Канада (друг),

Старра або Старчевського Всеволода (1884) — Старчевська Севастіяна Василівна;

Страскуклюку Еву (5. II. 1921) - Кофель, Палагія Іванівна (сестра);

Струтинську Людмилу (1912) Струтинський Сергій Юхимович (брат);

Светика (Шевця) Йосифа Калістратовича (886) Светик Іван (син);

Темреку Миколая Курчак Педагія з дому Темрек, Англія;

Тесленко або Покорну Ніну або Ліну (1927) — Тесленко Татяна Тимофіївна (мати);

Томика Михайла (1881) Канцельська Ольга (дочка);

Тимощука Сергія або Федора (1884) — Мельничук Василь Миколаєвич (пасинник);

Запорожана Івана (21. 4. 1933) — Запорожан Анна (мати);

Жемовського Володимира (1884) — Жемовська Марія, Мельник, (дочка).

До українського громадянства

Як відомо, Рада Української Бібліотеки ім. Симона Петлюри в Парижі ще у 1959-му році розпочала перед Урядом Німецької Федеральної Республіки клопотання про винагородження Бібліотеки за забране у січні 1941 року майно Бібліотеки німецькими окупаційними військовими владами.

Не зважаючи на формальні і всякого роду адміністративні перешкоди, адвокати Бібліотеки, як тут у Франції, так і в Німеччині здобули вже належну оцінку того всього майна Бібліотеки, що пропало безслідно. Здавалося б, в цьому році Бібліотека могла б отримати солідну суму відшкодування. Та сума мала б забезпечити не тільки купівлю відповідного великого приміщення для Бібліотеки в Парижі, але й належно її устаткувати з тим, щоб Бібліотека розвинула свою нормальну діяльність і як Бібліотеки, і як культурного центру у світовій столиці — в Парижі.

Але справа відшкодування зустріла несподівану перешкоду в останній інстанції, а саме в опінії міністерства фінансів Німецької Федеральної Республіки. Керівник т. зв. Sondervermogens- und Bauverwaltung beim Landesfinanzamt — Berlin — у своєму заключному меморандумі з 24 липня 1963 року висловив свої погляди у справі Бібліотеки, які кидають пляму не тільки на Українську Бібліотеку ім. Симона Петлюри в Парижі, але і на особу Симона Петлюри і на цілий національний рух України. Висловлено погляд, що українці в ті часи (.. зокрема тогочасні керівники Бібліотеки в Парижі) не були ворогами націонал-соціялізму, а навпаки, співчували йому, співпрацювали навіть з німецькими військами, а то і служили в них (як приклад співпраці українців з націонал-соціялізмом автор меморандуму наводить ім'я Степана Бандери і факт створення батальйону „Нахтігаль"). Далі говориться, що українці, як що і були настроєні антиросійськи, то одночасно були і антисемітами. Як приклад, цей урядовець міністерства фінансів Німецької Федеральної Республіки заявляє, що Симона Петлюру роблять відповідальним за жидівські погроми під час української збройної боротьби за незалежність.

Рада Бібліотеки вже передала своїм адвокатам належну документацію для спростування цих тверджень. Але тому, що подібні твердження торкаються не лише справи Бібліотеки ім. Симона Петлюри, але накладають тавро і на цілий український рух двадцятого століття і на його керівників, то цілком зрозуміло, що й ціле українство не може бути байдужим до цих тверджень, тим більше, що ці твердження виходять з під пера урядовця міністерства фінансів Німецької Федеральної Республіки Ми не думаємо, що ці погляди поділяє увесь сучасний Уряд Німецької Федеральної Республіки, але все одно - опінію подібну висловлено в офіційній спосіб.

Тому Рада Української Бібліотеки ім. Симона Петлюри в Парижі звертається до всієї української спільноти у вільному світі, до всіх установ, інституцій, наукових і політичних кіл, до громадських організацій на всіх континентах, а також і до окремих осіб — складати протести проти такого трактування українців взагалі, а Симона Петлюри зокрема. Рада Бібліотеки звертається до всієї української спільноти у вільному світі, до всіх українців, що перебувають в Европи, в Африці, у Північній і Південній Америці, в Австралії і Новій Зеландії - надсилати свої протести до амбасад і консулятів Німецької Федеральної Республіки у тих країнах, де українці перебувають Українська спільнота мусить однозайно і гідно стати на оборону честі українського меча, на оборону українського національного обличчя на оборону української правди перед світом.

Одночасно Рада Бібліотеки просить всіх українців у світі копії цих листів-протестів, адресованих до належних амбасад і консулятів у світі, обов'язково надсилати по адресі Бібліотеки. Адвокатам Бібліотеки ці копії потрібні для виявлення української правди і її сили.

При цьому Рада Бібліотеки зазначує, що кампанія таких протестів української опінії вже почалася в Парижі, а саме: XXII з'їзд Т-ва б. Вояків Армія УНР у Франції, який відбувався в днях 9—10. листопада 1963 р., постановив звернутися до Німецької Амбасади в Парижі з таким листом-протестом.

Рада Української Бібліотеки ім. Симона Петлюри в Парижі сподівається, що всі українці, де б вони не перебували, одностайно і гідно зареагують на цю нову спробу збезчестити українське національне ім'я.

РАДА БІБЛІОТЕКИ:

Єлисавета Прокопович
Голова Ради Бібліотеки
проф. Володимир Янів
Заст. Голови Ради Б-ки
Петро Плевако
Заст. Голови Ради Б-ки
Петро Йосипишин
Член Ради — Бібліотекар
Микола Ковальський
Секретар Ради Б-ки
д-р Кирило Митрович
Скарбник Бібліотеки
Юхим Бацуня
Голова Контрольної Комісії Бібліотеки

У Греції 800 парафій без священників

Освітні вимоги полегчено для заохочення кандидатів на священників

У Греції число священників зменшується так бистро, що під кінець 1963 р. аж 800 парафій залишилося без душпастирів. Як на Грецію — це справді досі небувале число.

Єпископ Паримітійської єпархії на греко-албанському кордоні заявив, що в нього вже 45 сіл не мають священників. Часом навіть з Албанії під комуністичним режимом через границю можна почути голос дзвонів, а в грецьких прикордонних церквах дзвони замовкли, — брак священників.

Синод Грецької Церкви вирішив приймати у священники людей навіть з меншою теологічною освітою, аби тільки було кому духовно обслуговувати населення Греції.

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ

ПРОФ. ОНАЦЬКОГО

Вже появилася 12-а книжка Української Малої Енциклопедії проф. Є. Онацького.

Книжки коштують по **2 дол.** кожна. 13-а книжка появиться в першій половині 1964 року і коштує в передплаті **$1.75.** Всіх книжок буде 15.

Замовлення і гроші слати на адресу видавництва:

VRev. Boris Arijczuk,
Casilla de Correo Central 160,
Buenos Aires, Argentina
або в США-Америки:
VRev. Ivan Tkaczuk,
1322-7th Str. New York 9, NY.
в Канаді
Ivan Hayduk,
Hotel Steep Rock, Atikokan, Ont.

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

Du Pin, Bellarmine і Alexander -- це були єзуїти; вони щиро прагнули бачити „першинство" папи; вони настільки вірили в це його „першинство", що ніяк не сумнівалися в існуванні його історичних основ і оправдань. Тому вони вірили, що католицький історик не мусить лукавити з історією; вони вірили, що їм досить розкрити сторінки минулого, і там буде повно доказів на „першинство" папи. У такому переконанні Дю-Пен, Беллярмін і Александер приступили до історичних досліджень; але яке ж було їхнє розчарування, коли вони жодних доказів на папське „першинство" в історії не знайшли! Чи брак тих доказів вони мали сидомо заступити неправдою? Як лояльні єзуїти, вони, а вже особливо Беллярмін, щоб рятувати папський престиж, у деяких справах пішли на уступки папізмові; та й вони були дітьми свого часу, отже не були вільними від римського суб'єктивізму. Але в основному вони чинили всі зусилля, щоб стверднити правди, однак — без успіху, бо „з нічого постає нічого".

І вислід був такий, що Дю-Пен з жалем мусів признати, що в творах старовинних Отців Церкви, як: Іринея, Юстина, Климента Олександрійського не згадується ніякого „примату" („першинство") папи. Дю-Пен, учений великого знання, невсипущий дослідник, відданий Католицькій Церкві єзуїт, після своїх досліджень заявив: „Про першинство Петра нічого (немає) в Юстина, Іринея, Климента Олександрійського та інших старовинних" (Отців). Du Pin, 313: „De Petri primatu nihil apud Justinum, Irenaeum, Clementem Alexandrinum et alios antiquissimos"). Подібно сказали Bellarmine I. 25; Alexander I 283).

Усі ці три визначні католицькі учені-єзуїти висловили своє здивування, що від Апостольських часів аж по Оригена, цебто продовж перших коло 250 років, у писаних пам'ятках ніхто не згадує про „першинство" папи. Усім трьом їм дивно було, що історії треба було чекати коло 250 років, поки знайшовся олександрієць Оріген, і він перший „відкрив" Церкві цю „правду" („першинство папи"), і перший написав про це! Але всім трьом їм також дивно було, що цього твору, в якому Оріген це писав, немає, бо оригінал у грецькій мові десь пропав (і немає доказів, який той оригінал був), а зберігся тільки його латинський переклад, повний дописок і вставок латинського перекладача... Кажуть, що той перекладач на латинське зробив Руфін з Аквілеї коло 200 років по смерті Оригена, -- і цей факт, звичайно, ніяк не збільшує довір'я до того перекладу. Питання: а хто знає, чи автором цього твору був Оріген?

Дю-Пен відкидає докази, основані на творах Св. Кипріяна та Євсевія Кесарейського, бо вони непереконливі й незадовільні. Першим авторитетом, якому Дю-Пен хоче вірити, -- це твір Оптата, але Оптат жив у 370 роках по Н. Хр. Отже, брак послідовності в Дю-Пена тут очевидний. Коли Дю-Пен провіряв, що всі попередні писання — продовж перших 370 р. по Н. Хр. — це фікція, то як же він може вірити Оптатові, який сам від себе нічого не видумав, а основувався на фікції своїх попередників, яким Дю-Пен не вірить?

Беллярмін також не знаходить жодного достовірного документа на потвердження папського „першинства" на протязі перших 370 років по Н. Хр., цебто аж до часів Св. Василія Великого, і якому Беллярмін хоче вірити. Але ж Св. Василій сам писав на основі фікцій своїх попередників, яким Беллярмін не вірить, то як же Беллярмін може довірливо спиратися на свідчення Св. Василія? Крім того, коли Беллярмін нічого не міг знайти про т. зв. „першинство" на найстарших матеріялах Церкви в Римі, то чому Беллярмін думає, що потрібні матеріяли в цій справі можуть евентуально бути аж у Каппадокії?

Якщо б ми допустили, що Оріген справді написав був такий твір, в якому говориться про т. зв. „першинство" папи, то чи може Католицька Церква вірити Оригенові, якого вона вважає єретиком, отже й недостойним довір'я? А втім, яку вартість мала б опінія Оріена, коли ідеї про т. зв. „першинство" не потверджали інші Отці Церкви: Климент Римський, Герма, Юстин, Варнава, Поліярп, Ігнатій, Климент Олександрійський, Атенагорас, Тациян, Теофил, Тертуліян і ін, — а це, що вони писали про відношення між Римом і Петром, нічого не доказує!

Якщо б Св Петро справді був першим папою в Римі, і якщо б папи були „Наслідниками Св. Петра" і „Намісниками Христа" на землі", то це напевно було б якось зазначене в протоколах хоч би вже перших двох Вселенських Соборів - Никейського (325 р.) і Константинопольського (381 р.) Але обидва ці Собори нічого про це не згадують, -- невже ж би вони ігнорували Св. Петра в його евентуальній ролі т. зв. „Намісника Христового," якщо б він справді таким був? Сім Вселенських Соборів ні в одній із своїх постанов не дали нам доктрини про папу, як миттого „Наслідника Петра" і „Намісника Христа"; невже ж би вони вважали істоту папи, як нібито „Наслідника Св Петра" і „Намісника Христа", настільки маловажною, що про неї не варто було говорити?

(Далі буде)

— — —

„Двокультуралізм"

На першому місці опозиція українців

Перше переслухання в Манітобському комітеті двокультуралізму й двомовности

Створений взимі 1963 р. манітобським прем'єром Д. Роблином провінціяльний Комітет „двокультуралізму й двомовности" відбув свою першу зустріч з громадянством Манітоби 16 грудня 1963 р. Різні організації цієї провінції стали з цієї нагоди 17 інтерпеляцій („брифів") у справі питання: чи в Канаді слід би ввести дві офіційні мови й культури — англійську й французьку?

Жиди атакують терміни, прийняті Королівською комісією

Створена 1963 р. федеральним урядом Королівська комісія „двокультуралізму й двомовности" створила низку своїх технічних термінів, як: „мова й культура двох рас – британської й французької в Канаді, „двокультуралізм і двомовність" у Канаді і т. д. Королівська комісія, дбаючи про громадян Канади у справі їхніх поглядів на ці питання, вимагає, щоб громадяни конче дотримувалися вищезгаданих термінів, хоч вони можуть кожен по-своєму ці терміни інтерпретувати.

Покищо тільки жиди заатакували сам факт нав'язування Королівською комісією її термінів громадянству.

Хоч жиди виступили тільки проти ось цього „референційного терміну Королівської комісії, який відносився до „заходів, які мають бути зроблені для розвитку федеративности Канади на основі рівного партнерства обидвох національних основоположників" (Канадської держави), і тут жиди заатакували слово „раса", — то однак сам цей факт свідчить, що жиди вважають можливим, коли вважають собі потрібним, атакувати самі референційні терміни, введені Королівською комісією, яка хоче бачити ці терміни незмінними й бездискусійними.

Вищезгадане застереження щодо термінів висловив Західній Відділ Жидівського Конгресу Канади у своїй інтерпеляції до Манітобського комітету „двокультуралізму й двомовности" 16 грудня 1963 р.

Поляки за збереження етнічних культур як матеріялу для створення „канадської культури"

Характеризуючи у своїй інтерпеляції населення Канади, Польський Конгрес заявив, що це населення „явище собою істоту з багатьма культурами, з яких з ходом часу без сумніву створиться окрема канадська культура... шляхом злиття низки культур різних расових складників..."

Цебто поляки висловилися за теперішнім багатокультуралізмом, з перехідним, тимчасовим явищем, з метою витворити з нього одну культуру в майбутньому.

Особливо підкреслено становище українців

„Три інтерпеляції від українських організацій осудили основну засаду справи „двокультуралізму", і стали проти всякого спеціального становища французів, як етнічної групи, та домагалися повної рівности для української мови", — інформує „Ла Виннипег Трибюн" (17. 12. 1963) у своєму більшому репортажі п.з. „Україні протилягться особливому статусові французів", де становище української підкреслено більше, ніж будь-котрої іншої етнічної групи. Три згадані українські організації – це СУС, КУК і Клюб Українських Професіоналістів та Підприємців. У репортажі згадано також інтерпеляцію Української Греко-Православної Церкви, яка стала на такому становищі: „Поза Квебеком, у Канаді не повинно бути двох офіційних мов. Треба сприяти визнанню всіх мов", - сказано в репортажі в „Ла Виннипег Трибюн", де сказано також і про становище декотрих інших етнічних груп.

ЮВІЛЕЙНЕ 2000

ОЦЕ ВИЙШЛО З ДРУКУ 2,000-не ЧИСЛО „ВІСНИКА". ЧИТАЧІ З УСІХ КІНЦІВ УКРАЇНСЬКОГО РОЗСІЯННЯ ПИШУТЬ І ПРИЗНАЮТЬ, ЩО „ВІСНИК" СЛУЖИТЬ ЛИШЕ УКРАЇНЦЯМ — УКРАЇНСЬКІЙ ПРАВОСЛАВНІЙ ЦЕРКВІ. ЦЕ Є ЗАВДАННЯМ „ВІСНИКА". ОЗНАЙОМТЕ З НИМ СВОЇХ ПРИЯТЕЛІВ.

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ І. І Г. УЛЯНИЦЬКИХ

Боннівіл, Алта.

У суботу 3 листопада 1963 року, Роман Уляницький і його сестра — пані Діяна Харевич зашкутували своїм батькам — Іванові і Гені Уляницьким — Ювілей 25-ліття їхнього подружжя, який відбувся в домі Ювілятів на фармі недалеко міста Боннівіл.

На цей Ювілей прибули рідня, приятелі й знайомі, щоб віддати Ювілятам пошану й зложити їм свої побажання.

На заклик одного з гостей присутні зложили з цієї нагоди $15.50 на пресовий фонд „Вісника".

Подружжя Уляницьки є дуже активні й беруть живу участь у церковному житті. Вони були одними із тих, що причинилися дуже багато до заснування парафії Св. Лл. й збудування української Греко-православної Церкви в Боннівіл. Іван Уляницький тепер є головою цієї церковної Громади.

Ювілятам — дай Боже щастя, здоров'я та витривалости в їхній праці на майбутнє! А Жертводавцям на пресовий фонд „Вісника" -- щира подяка.

Гість.

МІСІЯНА СВ. ВЕЧІРНЯ

Громада Церкви Св. Покрови, згідно пляну місійного деканату УГПЦеркви в Монреалі, заздалегідь готувалася до переведення Св. Вечірні разом із трьома громадами Української Православної Церкви. Наполегливо перевіряється таке відповідальне завдання як деканатом, так і громадою для підсилення значення релігії, Церкви і християнської практики, а зокрема в умовах дійсности міста Монреалю, одного з найбільших міст Канади з його специфічною різнородністю і в той же час із яркім виразом католицького отоцення.

Організація такої місійної християнської практики Благовістив Владикою Ілларіоном і Консисторією УГПЦ цілком себе виправдала, бо вона життєва і конечно-потібна як духовий корм для вірних так і підсилення відданости своїй, рідній Українській Православній Церкві.

Вже настав час для місійного деканату — маючи за собою певний позитивний досвід, розширити це вельми-поважне завдання не лише в межах церковних громад, а й поза ними для всіх православних українців метрополійного міста й околиць для прилучення до участи всіх у тім числі й байдужих чи інертних, а й то і скептиків, які по різних причинах рідко, а то й зовсім не бувають на Богослужбах чи на Вечірнях у своїй Церкві та цим позбавляють себе, своїх родичів і дітей найбільшого скарбу в житті Христової розради — духового корму і душевного спокою, а разом спільної і сильної православної Громади в служенні Богові і народові.

У неділю 29 грудня 1963 р. о годині 7-ій вечора в Церкві Св. Покрови була відправлена місійна Св. Вечірня о. Олександром Костюком, Федором Легенюком і Савою Цитухином урочисто, з певним підсиленням релігійного одушевлення, з чудовим співом спільного хору трьох церковних громад під диригентурою І. Козачка.

Під час Св. Вечірні була виголошена проповідь о. Федором на тему „Притча про Доброго Пастиря" — досить змістовна і повчальна та зробила на всіх молящих глибоке і сильне враження, а заклик у кінці проповіді до згоди і любови на християнських засадах на всіх відтинках нашого життя був сприйнятий молящими душевно.

Після Вечірні відбувся в Церкві релігійний концерт: хор Церкви Св. Покрови під диригентурою І. Козачка виконав „Хваліте ім'я Господнє" київського напіву та „Славна на Небі Богу" також київського напіву, а хор Собору Св. Софії під дир. С. Босого виконав „Отче наш" музика Кошиця, „Єдин Свят" музика Григорева та „Боже Великий" музика Кошиця.

Обидва хори в цілости показали совю зіспівність та вправність голосів, а також і властиву самостійність, що зробила на всіх присутніх милі і приємне враження так, що бажалося все більше і більше слухати... Була переведена збірка п.п. В. Сойком і В. Романюком на Колегію Св. Андрея, яка у висліді дала 50.00 долярів.

Після концерту в церковній залі відбулося прийняття в вечерю, яку приготувало жіноче товариство імені Лесі Українки під проводом — пані Тоні Сойко. Прийняття відкрив із молитвою о. Олександер Костюк, а промову виголосив о. Федір Легенюк до батьків і молоді про потребу кандидатів на священиків і заохочуючи молодь йти на студії Богословія в Духовній Академії УГПЦ.

За переведення місійної Св Вечірні належиться подяка деканату.

А. С.

НА СЛАВУ БОГОВІ, НА ДОБРО ЛЮДЯМ

Канадійські українці кожного року приносять і вкладають свою щедру данину до спільної, багатонаціональної скарбниці Канади. Скрізь, де тільки торкнеться чорнозему наша трудівнича рука — там зацвітають сяйві паростки родинного добробуту, розвиваються ініції стебла творчого культурного життя

Ростуть по містах нові величні собори, красуються на соціі чепурненькі церкви, засновуються нові колегії, школи, концертні зали, національні домі, осялі спочинку і т. п. Скрізь запал до життя, всюди пориви до відродження і праці.

Оттавська українська громада обох вірсісповідань, з огляду на свою малочисельність, завдяки ольнялася досі скромними здобутками праці в своєму внутрішньому житті, не могла показати людям повністю свого лиця. Одначе місце осідку, федеральна столиця Канади, кладе на наші плечі особливий ясчесний тягар і одночасно прямий обов'язок стати зразковою родиною для української спільноти цього краю, бо недаром кажуть французи — „noblesse oblige" (шляхетність зобов'язує). Перший відважни почин у цьому напрямку зробила православна парафія Успіння Пресв. Богородиці. Мипулого року, продавши старенький будинок церкви з залею, громада придбала за 40 тисяч долярів півтора акра розкішної садиби в новій західній частині міста для свого нового осідку. Як часто водиться, при перших спробах планування парафіяльного центру, громаду спіткали дошкульні труднощі, бо вигляди на будуччину завжди бувають претенсійні, а матеріяльні засоби обмежені. Сталося так, що апетит перевищив спроможність травлення. По всіх тривалих суперечках та обговореннях люди прийшли таки до правильної, щасливої розв'язки. Справедливі вимоги нашого епископату до столичної української церкви, як церкви посольської при федеральному уряді і скромні розміри самої будови штовхнули парафію на думку спорудити храм з формі своєрідного, маленького, архітектурного пам'ятника. Таке рішення було природним, логічним висновком. В нижній частині споруди, що служить одночасно поставментом для церкви, запляновано парафіяльна концертова заля на 300 рядочків, простий вестібюль, три шкільні класи, заля засідань управи, кухня, умивальні та інші підсобні приміщення. З обох боків головного входу, що-рокі, двокрили сходи ведуть на другий поверх, до паперті, на який буде споруджена церква. Паперть рівночасно служить дахом першого поверху і призначена для врочистих процесій. Церква має, по рівняно, невеликі розміри і розрахована на 150-200 прихожан.

Архітектура Церкви, як домінуючої частини парафіяльного центру, для свого правильного насвітлення, заслуговує тут окремої, спеціальної уваги.

Українське церковне мистецтво і зокрема церковне будівництво на американському континенті пішло, на жаль, в основному вузьколінійними і напрямкові наслідування стилю „козацького барокко" (канонізована назва українського барокко в нашій пресі). До цього всі звикли, на цьому зупинилися і дальше — ні кроку. Причини тут зрозумілі. Золотоглаві наші святині тішать скрізь на ше серце радістю і спонукують наші груди гордістю перед чужим культурним світом. Скарбниця української церковної архітектури не вичерпується до дна одними формами й елементами барокового стилю так само, як кулінарне багатство нашої кухні не обмежується славою смаку відомих уже на світі голубців і вареників. Численні архітектурні пам'ятники в Україні свідчать про те, що кожна на епоха нашої історії лишила по собі своєрідний, оригінальний стиль, достойний до себе належної, заслуженої і справедливої пошани. Про це гріх забувати, як і гріх наділяти спадком одну дитину, а решту лишити ізгоями в неласці, поза спадщиною. Поминаючи всього вищезгаданого, щоб не плентатися вічно в хвості історії, пора вже, здається, звернути наші погляди вперед, на будучність. Недавно появилися перші спроби (покищо невдалі) шукання

новіх, модерних форм в екс пресій образу майбутньої української церкви. Цей привабливий і небезпечний шлях вимагає до себе грунтовних, фахових знань, і розсудливої обережности, щоб не впасти легко „до кіцшеневе". Залізобетоном і склом, при надмірному захопленні, скоро перемелюють національне зерно на борошно модного, інтернаціонального стандарту. Яка доля спітнає нашу Церкву в майбутньому і чим її надіялись — на це, може, дадуть відповідь наші молоді архітектори.

На підставі всіх вищезгаданих міркувань, автор проекту оттавської православної церкви архітектор Василь Томашевський (автор плану першого повер'ху інж. п. К. Зурдуже, грецького походження, художній консультант інж. Ґ. Фукса) не пішов звичайним „битим" шляхом, а вибрав трохи інший напрямок.

При першому погляді на перспективу церкви з п'ятьма стрункими куполами, в очі, мимоволі, кидається виразна орієнтація на будівельну спадщину візантійсько-київської доби. Архітектурні елементи цього древнього монументального стилю, майстерно перетворені в спокійну гармонію простих, новочасних форм. Нема і сліду мертвої, суворої статики. Просторове рішення композиції корпусу споруди, обрамленої довкола стрункою аркадою, надає архітектурі якогось легкости і врочистої рівноваги. Просторі, в стилізованій рисунку вітражі від на розраховані на максимальне й ефективне освітлення інтер'єру церкви. Найбільшою прикрасою нової святині стане над головним входом величавий образ Богоматері в мозаїці. Дитина — Христос, в Божественній доброті й радості простягає до людей руки, мов кличе до себе: „Прийдіть до мене всі струджені й обтяжені, і Я заспокою вас".

Для зовнішнього облицювання церкви буде вжита світлокремова цегла з домішкою декоративних цементових блоків. Парафіяльна зала і вся нижня частина будинку, заплянована також в ясних кольорах, що чергуються з лазурними надвіконними панелями полив'яної цегли. Шляхетний, ніжнозелений оксид міді на всіх куполах церкви, завершить собою барвисту гаму мозаїки, кольорового скла і каменю. Так, приблизно, виглядатиме українська православна церква в столиці Оттаві. На що спроможні — тим ради.

Кошторис будови парафіяльної залі і цілої нижньої частини, по умові з контрактором, складає 110 тисяч доларів. Врочистий Молебень з освяченням підвального каменя будови, відслужив посланець Архиепископа Михаїла — Митрофорний Протоєрей о. В. Слюзар з Прот. о. М. Подольським і настоятелем місцевої церкви о. Б. Горгійом 17 листопада 1963 року. Мавор міста Оттави, достойна пані Шарлотт Вотсон в представниками міської управи, взяла також участь у церемонії і своєю присутністю звеличала парафіяльне свято. Будова почалася і розгортається нормально, за планом. Наступної весни, сподіємося, що парафія перейде з тісної хати до своєї просторої, нової оселі.

Головна парафіяльна управа п. А. Лавзарович і голова будівельного комітету п. М. Токарик несуть тепер на своїх плечах великий тягар, і своєю невтомною, безкорисною працею служать вірно своїй громаді. Хвала й шана їм за їхній труд!

Слідом за парафіяльною залею, коли позводять наші сили, почнеться будова церкви. Числимо на поміч наших братів, сподіваємося на підтримку Єпископату, розраховуємо на матеріяльну опору цілої Митрополії, щоб довести цю справу до кінця почате Боже діло.

Хто знає, не за горами вже той довгожданий день, коли наша нова святиня, як у щасті усміхнена мати соборина полинуть з уст до Небес величні, зворушливі звуки хвалебної молитви: „Хай радіє душа твоя Господеві".

Інж. Йосип Фіяло.

СВЯТА МІСІЯ Й 15-ЛІТНІЯ ЮВІЛЕЙ ДУХОВЕНСТВА

Йорктон, Саскачеван

Учасники Святої Місії і 15-літнього Ювілею Священства Всеч. о. В. Бойчука в Йорктоні, Саск.
Задні до права сидять: Всеч. о. П. Бублик, Всеч. о. П. Зубрицький, Віреч. о. Т. Ковалишин, Віреос. Владика Борис, Всеч. о. Г. Удод, Всеч. о. М. Олесюк і Всеч. о. Я Пук. Другий ряд: Всеч. о. В. Слюзар — голова церковної Громади, пані А. Ковалик — голова церковної Громади, пані Прощинин — голова церковної Громади, пані А. Ковалик — гол. жін. тов. і п. Е. Лемко — голова СУМК в Йорктоні.

У неділю 24-го листопада у Громаді Преєв. Трійці в Йорктоні відбулася чергова місія Йорктонської Місійної Округи. Незважаючи на сніг, що густо падав, на цю Св. Місію прибули також гості з Вінніпегу в особах Преосв. Владики Бориса, Єпископа Саскатунського, та Голови Президії Консисторії о. Прот. Т. Ковалишина, чим піднесли урочистість і святковий настрій Місії.

Св. Місія розпочалася Соборною Вечірнею, яку очолив о. Прот. Т. Ковалишин та в якій узяли участь слідуючі священики: Всеч. о. В. Бойчук — настоятель Йорктонської парафії та голова Місійної Округи, Всеч. о. Я. Пук — Настоятель Тіодорської Парафії і секретар Місійної Округи, Всеч. о. Г. Удод — Настоятель Шітківської Парафії, Всечесний о. В. Слюзар — Настоятель Кенорської Парафії, Всеч. о. П. Бублик — Настоятель Кемсекської Парафії, а також два гості з сусідньої Давфинської Місійної Округи — Всеч. о. П. Зубрицький – Настоятель Робчинської Парафії та Всеч. о. М Олесюк — Настоятель Давфинської Парафії.

Невеличка церква Йорктонської Громади була переповнена вірними, як звичайними, так і з сусідніх парафій. З великою увагою присутні вислухали дві місійних проповіді: перша на евангельську тему виголошена Всеч. о. В. Слюзарем, а друга виголошена Всеч. о. Я. Пуком на місійну тему: „Будуймо наше життя не на піску матеріяльних вартостей, але на камені вартостей духовних". Обидві проповіді як своїм глибоким змістом, так і способом їх виголошення були правдивою духовною поживою для вірних. Проповідь Всеч. о. В. Слюзара основана на евангельській притчі про милосердного самарянина, закликала вірних до плекання духовного самарянства, а нашому життю - тікувати духовні рани ближніх нашим, бо цих рани велять в навколишньому нашому оточенні.

По закінченні Св. Вечірні, Преосв. Владика Борис, в короткому слові привітав збір ним, що цими днями сповнилося 15 років душпастирської праці Настоятеля місцевої Парафії - Всеч. о. В. Бойчука і він, Владика, з великою приємністю прибув сюди взяти участь в цій Св. Місії та помолитися за здоровя Отця-Ювілята й за дальший успіх у його душпастирській праці. По цьому все присутне Духовенство під проводом Владики відслужили вдячного Молебня Господеві за здоров'я о Василія і його родини При цьому Владика Борис посвятив і вручив Ювілятові Золотого Хреста, яким свого часу о. Василій був нагороджений Владикою Митрополитом. Многоліття Владиці Митрополитові, Єпископату, Консисторії, Духовенству й вірним УГПЦК та всьому боголюбивому українському народові закінчено цей вдячний Молебень.

Після урочистої в церкві, Духовенство й вірні, учасники Місії, перейшли до місцевого українського народнього дому, де розпочалася друга частина Місії, а саме місійні доповіді й проповіді.

Господарем цієї частини був місцевий о. Настоятель. В короткому вступному слові о. Василій привітав Владику Бориса й Голову Президії Консисторії, Отців — гостей з сусідньої Місійної Округи, а також Отців Йорктонської Округи та збраних вірних. При цьому о. В. Бойчук представив усіх священиків з їх родинами та запросив усе присутне Духовенство зайняти місця за переднім столом. Також до президіяльного стола були запрошені добр. О. Бойчук, п. Г. Процишин — голова Йорктонської Громади, пані А. Ковалик — Голова Відділу СУК в Йорктоні, п. Е. Лемко – Голова Відділу СУМК в Йорктоні, а також гість з далекого Флін Флану п. В. Перепелюк — неотложний збірник на Будівельний фонд Колегії Св Андрея.

Першу місійну доповідь на тему „1000-ліття Св. Афонської гори" виголосив о. П. Бублик. Навівши історичний розвиток манастирського життя на Св. Афонській горі, доповідач особливо зверпув увагу на заслуги Св. Афону у відношенні до України й оборони Віри нашого народу перед наступом католицизму в часах Берестейської унії й пізній. На закінчення о. Петро зверпув увагу присутніх на потребу активного зацікавлення долею українських неоціненних історичних пам'яток — які є на Святій Афонській горі, а особливо долею стародавніх українських монахів, що перебувають там в убожестві і майже в забутті українським народом, за який вони моляться.

Другу доповідь на тему національної трагедії українського народу „30-ліття штучного голоду в Україні" виголосив о. Г. Удод. З затаєними віддихами прислухалися вірні цій доповіді, перейнявшися думками в далеку рідну Україну якою вона виглядала 30 років тому, приреченою червоною Москвою на знищення штучним голодом. Особлива цінність цієї доповіді полягала в тому, що о. Г. Удод в своєму дитинстві сам був жертвою цього нелюдського експерименту, втративши в тому свою родину. На закінчення о. Григорій вернув увагу присутніх на те, що нам постійно треба пам'ятати тих сім мільйонів наших батьків, братів і сестер, яких убила Москва штучним голодом на послаблення вітальної сили нашого народу, пам'ятати в перші чергу для того, щоб ствідомити собі, що через цю й інші втрати в нас не може знаходитися місце на рішучий усякий його родині багато щастя, здоров'я й успіху а дальшому служінні своїй Церкві, своєму народові. Були зачитані привітні від Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона, Вірреос. Владики Володимира з ЗДА, який 15 років тому рукоположив о. Василія в священичий сан, — були також зачитані привітні від неприсутніх собратів-священиків і приналежних до Йорктонської Місійної Округи.

Від Президії Консисторії привітав і склав щирі побажання на майбутнє Голова Президії, о. Прот. Т. Ковалишин.

Від присутнього Духовенства вітав о. Ювілята і його родину Всеч. о. В. Слюзар. Від сусідньої Місійної Округи вітали о. Василія Всеч. о. М. Олесюк і Всеч. о. П. Зубрицький. Від Заряду Йорктонської Громади вітав свого о. Настоятеля голова Заряду — п. Г. Процишин, від Жіночого Товариства — пані А. Ковалик, а від Відділу СУМК — п. Е. Лемко. Також склали свої привітання представники сусідніх громад Йорктонської Парафії. Від Громади, від Жіночого Товариства, від Відділу СУМК та від собратів-священиків з Йорктонської Місійної Округи були піднесені о Ювілятові і його родині цінні дарунки.

При цьому о. Ярослав, як господар, передав присутнім важливіші моменти з життя о. Ювілята, підкресливши його душпастирські здібности й християнські прикмети характеру.

При кінці до слова був попрошений Преосв. Владика Борис, який висловив свою радість з того приводу, що йому особисто пощастило прибути на цей Ювілей, хоч уже раніше вислав свій привіт о. Ювілятру.

На закінчення відзначення цього Ювілею були попрошені до слова о. Ювілят Василий і пані добродійка Ольга, які зворушеними словами дякували усім присутнім за вияв пошани до них й за цю несподіванку, яку їм зроблено. Також як о. Василій, так і пані добродійка дякували за під несені їм дари, які будуть їм постійно пригадувати про обов'язки супроти своєї Церкви і близьких.

Закінчено Вечерю й святкування Ювілею, а також Св. Місію, спільними відспіваними Молитви „Царю Небесний".

При цьому з жалем треба сконстатувати факт відносно малої присутности на Св. Місії й на Ювілеї самих місцевих мешканців, коли взяти до уваги загальне число православних українців у Йорктоні й близьких околицях. Правда, цьому причиною міг бути сніг. Але жаль, що відсутні на Місії позбавили себе нагоди духовно збагатитися так, як збагатилися присутні

Зі збірки, яки 'перепровадження на Св. Місії 10 доларів, піднесли

ці! — говорив він. Наша Громада стоїть перед великою працею — це будова школи, модерного будинку. Це буде знову перша Громада, яка побудує школу при такій пишній церкві, помимо православними громадами на сході Канади.

Ми свято вірнімо, що наші слова не будуть пустими звуками, а стануть справдженим життям. Сповняться наші побажання, задоволяться наші потреби, які є такими пекучими. Понад 100 дітей у школі, а на них нема місця; до того ж дітвора далі зголошується до школи. Мусимо скоро проголосити кампанію за фондами на будову школи. Тому кличемо всіх до спільної праці, бо в спільності — наша сила!

24 листопада 1963 року, наша Громада відсвяткувала Листопадове Свято. Після Літургії, Всеч. о. Т. Міненко виголосив патріотичне слово, розповідаючи про значення цього славного історичного дня. Далі о. Міненко просив, щоб усі вірні залишилися на Панахиду. Під час Панахиди вірні стояли з свічками в руках, молоді хлопці стояли з прапорами. Панахиду проспівав хор.

Того самого дня вечері відбувався святкова Академія, в церковній авдиторії, у честь Листопадового Зриву. Хор, під проводом п. Н. Олійника, прослівав три пісні. Дітвора декламувала, але, на жаль, не була підготовлена як слід.

Референт виголосила доповідь Міненка. Референт був добрий і пані доброділ-ці належиться признання за нього. Похвала Д. Лившенко за деклямацію.

Особливим листопадовим святом є свято нашої Інвалід, якому треба простягнути помічну руку. Він був готовий віддати своє життя за український народ, і, якщо треба його хоч як-будь потішити, — не можна жаліти на це доляра. Український інвалід заслуговує багато, і це треба пам'ятати завжди.

Член Громади Св. Димитрія.

Новинки УГПЦеркви в Келгарі, Алберта

Ювілей 25-ліття Церкви

У Келгарі, Алта., 6 жовтня 1963 року, відбувся ювілей 25-ліття церкви Св. Володимира. Цей ювілей був сполучений з храмовим святом, що мало відбутися при кінці липня. Для підготовки цього ювілею був вибраний ювілейний комітет, в який вийшли члени зарядуючої ради і слідуючі особи: п. М. Ворон, п. В. Різник і пані Марія Чернецька. Комітет доложив багато праці й чаду, в наслідок чого, ювілей відбувся дуже успішно.

З уваги на це, що не всі люди могли вміститися в церкві, то в церковній залі були заложені голосники, щоб всі ті, що зібралися на цей ювілей, могли вислухати Богослужіння. Після Відправи присутні були запрошені на ювілейний обід. До столів засіло понад 350 осіб. Це перший раз в історії нашої громади так багато людей прийшли на наше запрошення.

Господарем свята був п. Д. Кодильник. Програма свята була така: Відданя пошани померлим членам, привіти й концертна частина. Привіти громадні склали: від міста, СУС — Іван Світик, СУК — Марія Ткачук, від Молодого Братства — адв. П. Петрашук, від СУМК — Борис Строган. Іван Григорів вітав громаду від себе, бо він перший був охрещений в новозбудованій церкві. Пан В. Тудима вітав від громади Летбридж. Пан І. Чернецький прочитав привіти від о. О. Фляка, громад Св. Андрея і Св. Михайла з Едмонтону. У концертній частині дует „Ярилець і Родимий Краю" відспівали пані Іванна Роска і Ангела Чомак, у супроводі пані Елисавети Валеєвської на піяніні. Головну промову з цієї нагоди виголосив Впреосв. Владика Андрей. Пан І. Петрашук говорив в атеку — „Як ми починали будувати церкву".

Найважнішою точкою програми було вручення грамот тим, що були постійними членами нашої громади. впродовж останніх 25 років. Такими членами-ювілятами, що отримали грамоти були слідуючі: Григорій Комариніцький, Іван і Анастасія Світики, Іван і Дора Петрашуки, Андрій Синицук, Петро і Катерина Біліві, Магдалина Бойко, Василина Сайко, Іван Григорів, Варвара Комариніцька, Андрей і Марія Козаки, Марія Островерха, Дмитро Боярчук, Анна Данилович, Марія Курчаба і Олекса Комариніцький.

Кінцеве слово сказав о. М. Фик.

З нагоди ювілею, ювілейний комітет видав книжечку (на 8 сторінок), в якій є поміщена святлина церкви, програма ювілейного свята, коротка історія українського Православної Церкви, чому українці мусіли виїжджати в Канаду, опис початку заснування УГПЦеркви в Келгарі та подано важливі історичні дати нашої громади.

День Подяки

День Подяки відбувся 20 жовтня 1963 року. Цей день почався Службою Божою, після якої був відслужений Вічний Молебень. Як завжди, так і цей раз День Подяки закінчився спільним обідом. Обід був приготований мужчинами, членами Молодого Братства. Вони приготували обід, подавали його до столів, а на закінчення самі заопікувалися посудом і привели залю до порядку.

Це був перший в історії нашої громади обід, що його приготували мужчини; жінки були гостями. Це саме, як пообіцяли мужчини, має статися й на другий раз у День Подяки.

День Пенсіонерів.

У неділю 17 листопада Жіноче Товариство гостило обідом, після Служби Божої, спеціяльних гостей — членів нашої громади, яким минуло 70 років життя. Програмою керувала пані Марія Чернецька. Пенсіонерів вітали: від Церкви — п. Д. Кобильник, від СУС — М. Ворон, від Молодого Братства — С. Гуменний і від СУМК—Борис Строган

Головним бесідником був І. Миронюк. Маленька доненка подружжя Воронів вручила на пам'ятку кожному пенсіонерові хрестика. На це все від пенсіонерів відповів вдячно п. Михайло Коваль.

Це вшанування стареньких пенсіонерів зробило дуже миле враження на них, бо ж вони відчули, що про них громада пам'ятає Це свято зробило миле враження й на молодих людей. А оце імена наших старесньких членів, що їх було вшановано: Григорій Комариніцький, Іван Григорів, Михайло Коваль, Андрій Синицук, Константин Чолак, Петро Мельничук, Андрій Козак, Марія Козак, Параска Ганус, Олекса Ганус, Феська Мекек, Анна Романчук, Петро Боляний, Іван Ревіенко, Татяна Ревіенко, Василь Чепурик, Харатина Чепурик, Катерина Сущинська, Анна Мартинюк, Іван Сеньків, Михайло Шутко, Ніна Нік, Федір Олійник і Марія Олійник.

Роковий церковний базар.

Від початків заснування нашої громади, базарі відбувалися щороку. З базаровими книжками завжди бувае багато клопоту. Отже цього року було постановлено не виробляти книжок, а натомість було оголошено в церкві, щоб кожен член дав пожертву на Церкву. Кожного вечера була розігравка на речі. Хто приходив на базар діставав білет даром...По закінченні гри „бінго" була розігравка на „дор прайзес".

Наш базар був успішний, і поміж членами можна було чути зауваги, що такий спосіб перепровадження базару треба було давніше запровадити.

Вівтарні хлопці.

При нашій церкві є зорганізованих 24 вівтарних хлопців. Вони обслужують під час Богослужень чвірками. Про їхні черги їх повідомляється листами. Від часу до часу наш парох скликає вівтарних хлопців і дає їм різні інструкції. Такі сходини хлопців з священиком мали відбутися 1-го грудня, 1963 р. А після інструкцій і перекуски мала бути зроблена знимка, щоб кожен вівтарний хлопець мав собі гарну пам'ятку.

Келгарівець.

Посвячення Угольного Каменя і відкриття нової Церкви Св. Володимира у Віндзорі, Онтарію

У житті спільноти так, як в житті одиниці, трапляються події, які на довгі літа закарбовуються у пам'яті. Такою власне подією в житті української спільноти Віндзору і околиці було посвячення угольного каменя під будову новозбудованої української православної Церкви Св. Володимира.

Святкування цих почалося в суботу Вечірнею, яку відслужив Впреосв. Архиепископ Михаїл в сослужінні о. Прот. В. Фідака, о. Ф. Легенюка, о. І. Крисфалусі і пароха — о. Прот. Ф. Корницького.

Якесь дивне почуття огорнуло присутніх під час Відправи. Ось вже останнє служіння в старій церкві, останнє свята Вечірня-Полуношниця, і мимоволі мов на екрані пересуваються події, за останніх трьох десяток літ. Початки православної Церкви у Віндзорі, перша і друга стадії будови, панування і надія на будуче — плянування, що вже сталося дійсністю. Владика Михаїл, у короткій проповіді до вірних, умілО з'єднав почуття і почування присутніх. Та громада зростає і переростає здавність старих будинків.

Неділя 6-го жовтня будинок чудовим днем. Хто знає підсоння полудньо-західнього Онтеріо, той лише може подивляти цар віндзорської осени. Ще довго перед початком ранньої Відправи почали прибувати вірні з далека і з близька, щоб оглянути новозбудовану церкву і залю, та бути свідками великої події.

Прибила означена година і прибули наші дорогі Владики, Блаженнійший Владика Митрополит Іларіон, і Владика Архиепископ Михаїл..

Ціла громада з братством вийшла на зустріч, діти Недільної і Української школи зустріли їх цвітами. На сходах до церкви традиційним хлібом і сіллю, вітали Владик, голова громади — п. Володимир Ванна і голова будівельного комітету — п. Николса Семенюк. На порозі нової церкви вітав Владик наш парох — о. Прот. Ф. Корницький. Просив благословення і освячення нового храму, на хвалу Божу, а вірним на спасіння. Із замітним зворушенням відповідає Владика Митрополит на це привітання. Незвична тишина рухливого місця, снево осіннього сонця на чисто блакитні неві та святковий настрій вірних, викликає незатерте враження.

Новий простірний храм не вмістив півтори тисячної маси вірних, багато-багато стояли на дворі.

Після обличення і Молебня, Митрополит Іларіон освячує нову церкву. До Св. Архиєрейської Літургії, перед престолом Всевишнього стали два Владики в сослужені: оо. В. Федака з Гемилтону, Ф. Легешока з Монтреалю, О. Лещишина з Арнольд Па., ЗДА, Ів. Крисфалусі з Чатам, І. Пестуна з Сарнія, Н. Дебрина з Лондону, В. Метулинського з Дітройту, ЗДА і пароха Ф. Керницького та старші учні Недільної Школи. Співали на переміну два хори, з Дітройту — під диригентурою п. І. Китастого і місцевий хор — під проводом п. М. Чаборика.

Гамбкову змістом проповідь про вірних вигголосив Владика Митрополит.

По закінченню Св. Літургії відбулося на дворі посвячення угольного каменя і читання документів, які разом з документами добутими із старої церкви замуровується в оцей новий дім Божий.

Після цього слідувала обід в просторій залі, яка, на жаль, не могла вмістити всіх присутніх і довелось сотні людей були змушені піти додому.

Пообідню програму відкрив о. Прот. Ф. Корницький і представив голову громади — п. В. Ваxну. В імені цілої громади п. Вахна ще раз вітає Владик, отців, майора міста Віндзору і гостей з далека і з близька. Складає ширу подяку духовенству і хорові з п. І. Китастим, за участь у відправі, архітектові — п. А. Ласькові за опінпрацю, мі йорові міста і місцевій управі, при помочі яких набуто площу під нову церкву, Будівельному Комітетові за совісну і тяжку працю, п. Ред. Яворському за постійний нагляд над будовою, членкиням Жіночого Товариства ім. Лесі Українки та всім товариствам, які примінюються при церкві, за кооперацію.

Зокрема цікреслює заслуги піонерів-працівників нашої громади. В імені громади, яку очолює вже понад 7 років, п. В. Вахна склав подяку парохові нашої громади — о. Прот. Ф. Корницькому за його вклад у розбудову церковної громади в усіми аспектами її життя, включно з новою будовою.

Черговим промовцем був майор міста — п. М. Петрик. В імені міста Віндзору, він привітав Владик і всіх позамісцевих гостей, радіє успіхом православних українців у індзорі, підкреслюючи їх вклад у розбудову культурно церковного життя міста. Частину своєї промови майор Петрик виголосив по українському.

Зворушливу промову виголосив голова Будівельного Комітету, — п. Н. Семенюк. Своїми спомнами коротко сягнув до перших початків нашого існування як громада, до перших піонерів-будівників, багато з них присутніх на цьому святі.

З'єжовуючи присутнім працю Будівельного Комітету, дякує всім, що працювали від дано і совісно для загального добра. Представляє труднощі, які виринали від часу до часу і яких не можливо було обминути, зважіть у такий модерний час як сьогодні, а спеціяльно фінансові труднощі, що переслідують всі наші плями, а деколи і опи няють їх. Щоб уникнути застою, закликає до ще більшої жертвенности, бо без практичного підходу до справи, навіть скромні пляни не будуть зреалізовані.

Координатор будови — п. Я. Яворський, подякував за кооперацію всіх зацікресова них — без якої не можливо було б досягнути того степеня будови.

В своїй промові, парох о. Прот. Ф. Керницький, підкреслив велику вартість фундаментальних початків нашої громади і поступовий її ерієт.

Окремо звернув увагу присутніх на духовні надбання нашої громади, на вартість моральної праці, єдність, вірність і непохитної віри таки в себе самих. Все це дало багатий аспід, свідками якого є всі. Стараннем кількох одиниць, перша Служба Божа у Віндзорі відправилася в місяці квітні 1927 року, перший сталий парох в особі о. Митрофорного Протоверя О. Д. Лещишина прибув в 1936 році, посвячення угольного каменя першої будови відбулося в серпні місяці 1937 року і посвячення церковного будинку відбулося в місяці жовтні того ж року, — це монументальні віхи, на яких опиралася дальша релігійно-національна праця православних українців міста Віндзору. Дивлячись у будучність, о. парох підтверджує, що доля нашої Церкви в наших таки руках, та що за її долю український народ заплатив мільйонами жертв.

(Докінчення буде)

Гр. Семочко.

ПОЧАТКИ ПЕРШОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ШІКАГО І В АМЕРИЦІ

(Продовження)

Ця Громада давала приміщення всім дітям без уваги на різниці поглядів партійних чи релігійних, тільки не боль шевикам. Коли католицькі громади відмовляли місця для танків нашій молодіж, "Просвіта заля" завжди мала для молодих місце. Добрі хористи, добрі танцюристи, добрі актори кожне зокрема виконували свою працю. А були часи, що одні і ті ж самі були примушені бути в майже всіх ділянках праці. У хорі співали майже всі, а солістками були пані: Кульпак, Анна Батюк, Марія Дитка, Стефанія Цимбалиста, а з мужчин: Іван Мазурик, Григорій Каматаль, Стефан Ревак, В. Лопатовський, А. Юрченко, Н. Панасюк, Володимир Доманьчук. Славний „Октет" або, як тут називали, „козацька вісімка" під проводом А. Юрчнека розїджав по всій Америці. Це були: батьки Древінські, Р. Тобак, Галущаки, Н. Павлюк і Сергій.

Далі, ця маленька Громада зала почин до участи в великім успіхом православних українців у Північної Америки; це за почином панни А.Олесьокого, І. Савчина, М. Семчука, пок. В. Шемердяка і старших громадян цієї Громади. 1933 року було створено згодану організацію, що живе й досі та гарно розвивається.

Жіноче Запомогове Товариство, як тоді воно себе називало, коли лишало приміщення нашої Громади, то не з порожніми руками, але з-поміж тисячею долярів. Це признають пані Остапчук і пані Баран-Новотна; також треба підкреслити, що згадане Жіноче Товариство багато причинилося до помочі нашій Громаді, бо багато членкинь нашої Парафії були членкинями цього Товариства.

І так плинуть літа водою, — праця в Громаді рас скоріше, рас-повільніше поступає, — аж настає 1927 рік. Того року

жаний аксліз, свідками якого є всі. Стараннем кількох одиниць, перша Служба Божа у Віндзорі відправилася в місяці квітні 1927 року, перший сталий парох в особі о. Митрофорного Протоверя О. Д. Лещишина прибув в 1936 році, посвячення угольного каменя першої будови відбулося в серпні місяці 1937 року і посвячення церковного будинку відбулося в місяці жовтні того ж року, — це монументальні віхи, на яких опиралася дальша релігійно-національна праця православних українців міста Віндзору. Дивлячись у будучність, о. парох підтверджує, що доля нашої Церкви в наших таки руках, та що за її долю український народ заплатив мільйонами жертв.

(Докінчення буде)

ною, підділи Бенецькому думку зорганізувати в Шікаго невтральний мішаний хор м. Шікаго, що й зроблено. Цей хор прославився тим, що два чи три рази здобув першу на городу з-поміж мішаних хорів усяких національностей на „Трібон фестівал". Тоді при їхала до Шікаго скромна людина на ім'я Михайло Служик — щирий працівник, вірний православний і український патріот, які вже цими літами не родяться. У розмові з пок. М. Служиком, за його спонукою, мені вдалося вийти в переговорки з дружиною пок. Ю. Бенецького— артиста Київського театру, і славною співачкою Марією Машір. По коротких переговорах пок. Бенецький згодив ся бути в нашій Громаді диригентом, а пок. пані Машір сказала так: „Семочко, Ви під беріть аматорів і підберіть драму, роздайте ролі і суфлюруйте, а я виведу п'єсу так, що й здивуєтеся. У вас есть дуже здібні сили, але треба їх використати!"

За порадою пок. Машір і за її повічно ми ставили на сце ні слідуючі п'єси: „Мартин Боруля", „Степовий гість", „Назар Стодоля" з „Вечерницями" Ніщинського, „Воскресіння", „Наймичка", „Мати наймички" і багато-багато більших і менших творів, яких уже й непригадую собі. Люди прибували на ці виставки не тільки з Шікаго, але й з дальших сторін, як: Гарвей, Бл. Озеро, Вид., Милвокі, Віск. і з інших околиць міста Шікаго.

(Далі буде)

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. АННА РАТУШНЯК
Брентфорд, Онт.

Дня 11 жовтня 1963 року, після довгої недуги відійшла на вічний спочинок всім добре знана в Брентфорді, Онт. бл. п. Анна Ратушняк.

Покійна народилася в Україні. В 66-літній шлях життя повний труду і постійної активности, ганебного відчування потреби служити Богові та своїй родині, яку вона щиро любила. Померла в лікарні, пролежавши там кілька тижнів. Перед упокоєнням прийняла Св. Таїнства Сповіді й Причастя.

Бл. П. Анна Ратушняк була ревною християнкою, побожною і відданою членкинею Української Греко-Православної церкви Св. Михаїла в Брентфорді. Вона була також членкинею Жіночого Товариства ім. Лесі Українки.

Парастас і Похорон відслужив парох — о. Рі. Тріска. Він же, прощаючи Покійну, згадав у своєму слові про добрі діла Покійної, які вона виявила своїми пожертвами на

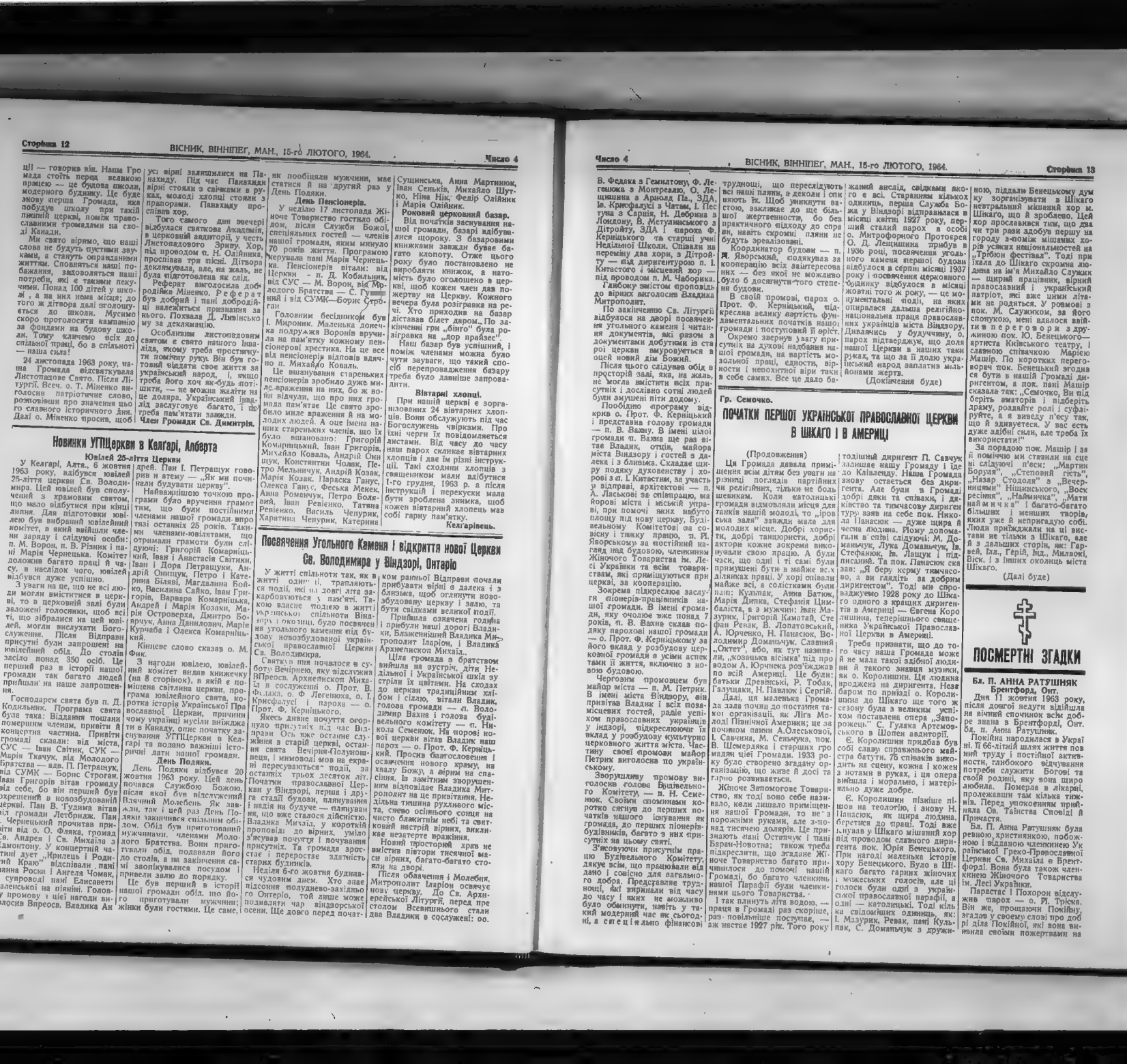

церковні справи. У своїм завіщанні вона записала 200 доларів на церкву Св. Михайла і 25 доларів на Жіноче Товариство.

Покійну поховали на місцевому цвинтарі поруч її мужа, який помер півтора року тому.

Величавий Похорон відбувся в суботу при великій участи людей. Після Похорону всі учасники цієї сумної урочистости були запрошені до церковної залі, де відбулися поминки, під час яких всі бесідники гарно згадували життя Покійної.

Покійна залишила два сини— Юрія і Михайла, невістку Гертруду і внуків — Марію і Михайла.

Нехай буде Тобі легкою, наша дорога сестро в Христ., Анно, канадійська земля, на якій Ти працювала для добра своєї родини, Церкви й рідного краю!

Вічна Тобі Пам'ять!

Присутній.

Бл. п. ЯКІВ КОВБУС
Давфин, Ман.

Дня 7-го листопада 1963 р., рознеслася сумна вістка по Давфині й околиці, що у головній лікарні у Давфині, відійшов у вічність на 55 році життя Яків Ковбус.

Покійний народився 11-го листопада 1908 року, в місті Городенка, Городенського повіту, західня Україна.

До Канади прибув 1927 року, в місцевість Алвен, Саск.

Покійний працював на багатьох роботах і в різних місцевостях.

Покійний одружився 1936 року з Анною з дому Бицкал з Гафорд, Саск., і поселився на фармі в околиці Елтітен, Саск., де пробув до 1945 року. В 1945 році переїхав в околицю Давфин, Ман., і замешкав на фармі аж до своєї смерти.

Покійний залишив в смутку дружину Анну, і чотири сини: Володимир, Мирослав, Іван і Василь. Найстарший син має 22 роки, а наймолодший 9 років.

Покійний був членом Української Греко-Православної Церкви Св. Юрія в Давфині. Перед смертю прийняв Святу Сповідь і Святе Причастя.

Дня 11 листопада вечером у похоронному заведенні „Сніг-Стрільчук" в Давфині був відслужений Парастас, а 12 листопада відбувся Похорон зо Службою Божою, при великому здвизі людей.

Родина Покійного та присутні на Похорони зложили на Нев'янучий Вінок" $21.46, які в ім'я Покійного призначено на місцевий Храм Св. Юрія, а дружину Покійного зложила $10.00 на вироблення кліщі й на прес. фонд „Вісника".

Всім Жертводавцям велике спасибі.

Нехай Милосердний Господь приймє Покійного в Лоно Авраама, Ісаака та Якова, де нема ні смутку, ні журби, а життя безконечне. А Вам, дорога дружино і діти Покійного, нехай Господь подасть сили перенести цю велику втрату і обдарить Вас всіми щедротами.

Вічна Йому Пам'ять!

о. М. Олесюк.

Бл. п. М. ЛИСКО
Страффордвил, Онт.

27 листопада 1963 року померщ несподівано на удар серця бл. п. Михайло Лиско.

Покійний народився в Камінці Струмиловій, західня Україна. У Канаду приїхав у 1926 році, і поселився в Глеслин, Саск. Тут одружився з Катериною Галевич. Як православний, Покійний відзначався глибокою побожністю в своєму щоденному житті, щедро жертвував на церковні й національні цілі.

З Саскачевану переселився в Онтеріо. Тут за свою розсудливість був улюблений і шанований всіми, доказом чого був його величавий Похорон, на який зїхалися знайомі, приятелі, односельчани і велика його рідня.

Тіло Покійного лежало в похоронному заведенні в Елмер, Онт. Напередодні Похорону о. Р. Трісіка відслужив Парастас, а на другий день Покійного було перевезено до церкви Св. Покрови в Брентфорді, де о. Парох відслужив Заупокійну Службу Божу й Похоронну.

Покійного поховано на місцевому цвинтарі в Елмер, Онтеріо.

Бл. п. Михайло залишив у смутку дружину Катерину, два сини — Антона й Василя, дві дочки — Ірину й Ларису, рідню — невістки й внуки, і багато приятелів.

По Похороні всі зібралися в домі на фарми, Покійного Михайла Лиска на традиційну трапезу, яку приготовила рідня Покійного. Отець Парох закликав присутніх зложити пожертви на „Нев'янучий вінець" Покійному. Зібрана принесла 45.00 доларів, з яких 20.00 доларів призначено на Колегію Св. Андрея, 10 доларів на „Український Голос", і 15.00 доларів на „Вісник".

Горем прибита вдова Покійного — Катерина Лиско з усією рідньою висловлюють свою глибоку подяку о. Р. Трісці за похоронні Відправи, за слова потіхи й розради та за прощальні слова в церкві. Вони дякують всім тим, що молилися Господу за Покійного, та що зібралися віддати Покійному останню пошану й відпровадили його на місце вічного спочинку.

Нехай Милосердний Господь упокоїть слугу свого Михайла в Царстві Небеснім, а пам'ять його поможе нам, нехай буде вічною!

Присутній.

Бл. п. ІВАН ЛЕБЕДОВИЧ
Роблин, Ман.

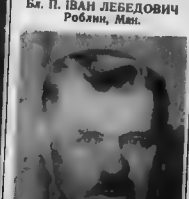

У суботу 23 листопада 1963 року після тяжкої недуги упокоївся в Бозі, у лікарні в Роблин, Ман., бл. п. Іван Лебедович, прожривши 83 роки.

Покійний Іван народився 24 грудня 1881 року в сел. Корчен, Сокальського повіту, західня Україна, в селянській родині. Виростав і ходив до школи в рідним селі. Коли виріс, то вибув три роки при австрійськім війську в кавалері. 1906 року одружився з Оленою з дому Міцин. Вони прожили в краю всього два роки. 1907 року залишає небіжчик рідний край і вирушає до Канади з дружиною, де поселилися на „гомстеді" в околиці Мерідель, Ман., а 1918 року небіжчик переніс ся фармерувати в околицю Зелена, Ман., де прожив до 1957 року, в тім, цього ж таки 1957 року, лишив фарму і переніс ся до міста Роблин, Ман., на заслужений відпочинок. І тут, в Роблині, цього ж 1957 року вимре його дружина. Від тоді небіжчик жив з сином Петром до смерти Небіжчик у своєму житті не був ніколи поважно хворим. Але всьому є свій час, так і Небіжчик в березні 1963 року захворів і не витримавши хвороби відійшов до вічности в суботу 23 листопада в Роблині, Ман. у лікарні в присутності сина Петра.

Похоронні Відправи відправляв місцевий парох о. П. Зубрицький. У вівторок 26-го листопада о годині 8-ій вечора відправилась Велика Паннахида в похоронним заведенні в Роблині, Ман., а 27 листопада в середу, відбувся Похорон зо Службою Божою в місцевій УГПЦеркві Св. Івана Хрестителя при участі великого числа приятелів і друзів Небіжчика.

Дякував під час похоронних Відправ п. Петро Горбай, як також помагали хористи церковного хору.

Під час похорону о. Парох в своїй промові підкреслив, що Небіжчик був членом Церкви з перших днів її відродження в околиці Зелена, Манітоба. Був зі зарідні Громади, передплачував рідну пресу. Любив багато читати. Цікавився і брав активну участь в національнім житті. Був добрим мужем, добрим татом для своїх дітей, дбав про їхнє виховання. Жив зо всіма в згоді. Діти Небіжчика є членами рідної Церкви, а син Семен є вже другий рік Головою Громади в Роблин, Ман.

Відходячи до вічности Небіжчик лишив у смутку: сина Петра в Роблин, Ман., дочку Софію в Америці, сина Василя з дружиною в Ванкувері, Б. К., сина Семена з дружиною в Роблин, Ман., дочку Ольгу з чоловіком в Роблин, Ман, 8 внуків, дальшу родину, приятелів і друзів.

Під час Останнього Цілування була збірка на Нев'янучий Вінок, де було зібрано $30.11, які розділено так: $5.00 на „Вісник", $4.00 на клішу, $10.00 на Колегію Святого Андрея, $10.00 на місцеві потреби, а 0.60, на пересилку.

Всім Жертводавцям щире спасибі.

Тлінні останки бл. п. Івана спочили на місцевому цвинтарі Парафії. Після Похорону дітей Небіжчика запросили всіх на поминальний обід, який відбувся в залі під церквою.

Нехай Господь потішить засмуджену у горем прибиту родину, а бл. п. Івана приймє в Свої Небесні Оселі.

Вічна Йому Пам'ять!

Отець П. З.

Бл. п. Ю. МОЛИТВИНИК
Вірдейл, Саск.

Сумна вістка, неначе громовим дзвоном, понеслася по цілій околиці нашого містечка Вірдейл, про невиджалувану страту для всіх нас в особі Покійної Юстини Молитвник, якій невмолима смерть перетяла нитку трудного життя на окінченні 74 років, 10 місяців і 29 днів. Смерть стрінула її у лікарні „Пресв. Родини", в Прінс Альберт, Саскачевен, в понеділок, 9 вересня 1963 року, о 7-ій годині вечора. Причиною смерти була недуга „задухи" (сема), яка проявлялася меншими поєна каміє з-перед 10 років.

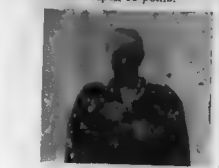

Покійна походила родом з села, Смиків, дубенського повіту, на Волині, як довго покійних батьків, Степана й Параскевії Мацюків. Молоді літа провела з родичами в рідним селі, а дівшовши 18 років, вийшла замуж за Емілияна Молитвеника, з села Колодежі Луцького повіту, також на Волині.

Молоде подружжя Господь поблагословив п'ятьма діточками чим ще до першої світової війни в 1914 році. З цими дітьми Покійна із мужем мусіла їхати в біженці в далеку Україну до екатеринославщини. 1918 року повертається в село Колодежі, де застають майже все господарство знищене. Господь, в часом обдарив їх діточками до 10-ти, з чого покликав двоє діточок, ще маленькими, до Себе Велика родина і непереставчі недостатки заставили покійну Юстину з чоловіком шукати кращої долі в невідомих степях новоприбраної вітчини, Канади.

Перед 36 роками спродали все своє майно за невистарчаючу суму грошей, щоб з родинною виїхати в Канаду, куди вибрались з важким при гнобленням, що мусіли остави ти під опіку рідні на рідних землях троє дітей, щоб: Николая, Григорія і Марину, а найстарших Івана, Надію і Тимотея забрали з собою, з надією зробити так грошна на спровадження їх до Канади. Тож Ользі, яка вже на вічному вічкої, Господь допоміг заробити грошца, за якого, поки-що, забрала сестру Марийку, а це було замагання родичів стягнути Николая і Григорія, але зашалила хуртовина 2-ої світової війни, яка стала перешкодою для них на виїзд у заморську крайну і так остались до цієї пори на рідних землях.

Покійна Юстина, прибувши до Канади, взялася з мужем Емілияном і дітьми, які тільки були в силі працювати на „гомстеді", в околиці Факфорд, Саск., на затущеній землі, щоб улекшити працю своєму мужеві і дітям. Після 3-ох років побуту в Канаді, 1930 року, Господь обдарив їх ще одною дитиною, цебто дочкою Вірою. На „гомстеді" виробили 120 акрів землі під засів. Перед 19-ти роками спродали „гомстед" і купили за те дві фарми, одну для сина Петра, а другу для себе, в околиці Вірдейл, де господарили через 11 років, цебто до 1955 року, в літньою порою, того-ж самого року, побудували хату й при кінці жовтня переселяся на постійний побут до Вірдейл, а їхню господарку на фармі перебрала дочка Віра Косован з мужем Андрієм.

Так видавалось, що усміхнулось для них життя, аж тут стрінуло покійну тяжке горе, смерть невістки Саломенко і дочки Ольги. Тяжка праця, як і переживання надрвали її здоров'я, що підчинялося кількаразовим операціям, з яких виходила щасливо.

Бл. п. Юстина була спокійної вдачі, як і глибоко вірующою людиною. Завжди вчала ла на Богослуження і була в сестрицтві нашої церкви — Різдва Св. Івана Предтечі в Вірдейл, а бувши сестрицею, пекла проскурки на кожну Богослужбу через 8 років.

Перед смертю прийняла Святі Таїнства Сповіді й Причастя, щоб приготовити себе до вічности. Святі Таїнства вділив о. Ю. Туржанський.

Похорон відбувся по порядку; — в четвер 12 вересня, о 8-ій годині вечора в погребовому заведенні — „Мекензі", в Прінс Альберт, відслужено Заупокійну Літію, при спів участі о. Ю. Туржанського, в асисті його місцевого дяка, п. Матвія Даха, які послужили ще в суботу, 14 вересня в повній, похоронній Відправі в церкві Пресв. Трійці, в Прінс Альберт. На час Похоронної Богослужби прибув нам на дяк церкви — Всіх Святих, — поміч. п. Василь Бодначук, в Шипмен, Саск. У похороні взяло участь понад дві сотні осіб. Після проповіді на тему: — „Кожночас треба пам'ятати на кінець свого життя".

Після Богослужби,о. Юрій виголосив проповідь на тему й переживань, почавши від народження покійної аж до могили, а покінчив останнім прощанням, після чого парох з Вірдейл висловив слово подяки учасникам похорону і покликав усіх до останнього прощання з покійною Юстиною через Цілування Св Хреста, а рівночасно попросив пожертви на Нев'янучий Вінець на її могилу. Колекта дописала сумою $57.00, з чого призначено на Колегію Св. Андрея $35.20, на „Український Голос" — 12.00 доларів, а на „Вісник" — 10 дол.

Тлінні останки покійної спочили на парафіяльному Православному Цвинтарі — Савт Гиль Семетері, в Прінс Альберт.

Тугою оповиті лопрощали покійну Юстину, по перше найближчі рідні: — муж Емілян, два сини з дружинами, цебто Іван з Катериною, Петро з Анною, а Тимотея (Томаша) не було, з Британської Колюмбії, на Похороні, як рівнож були три дочки з мужами: Марина Прокопій з Афанасієм, Надя Ренькас з Йосифом і Віра Косован з Андрієм.

Покійна оставила внуків, включаючи разом з тими, що в Україні, 37, а правнуків, 38, а ще й до того три молодші, від себе сестри на Україні, бо ще й до недавна переписувалися.

Попрощали громадяни Православної Церкви, в Прінс Альберт, а також парафіяни, які прибули на Похорон з Вірдейл.

Учасників похорону запросинно на багату перекуску до церковної залі, де при перекусці висловлено щиру подяку за участь у Похороні і за пожертви на Нев'янучий Вінок на могилу покійної Юстини.

Щасти Боже всім ще в здоров'ї, благословенстві Божім, многих літ прожити, а тлінним останкам у святій, сирій землі легко спочити, як рівнож душі Бл. п. Юстини, в Дворах Отця Небесного між праведними, оселитись.

Вічна Їй Пам'ять!

о. Ілля Швець.

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

(Продовження)

Пожертви з різних місцевостей, включаючи також Колядну збірку в Вінніпегу.

По $525.00: Жіноче Товариство ім. О. Бісарабової, Гаєслин, Саск., на умеблювання приміщення в Колегії, або на якусь потрібну річ для Колегії

По $400.00: П-во Олекса і Марія Чарнецькі, Едмонтон, Алта.

По $275.00: Жіноче Товариство ім. Лесі Українки, Ст. Джулієн, Саск., зі Кіпот для капличці Колегії Св Андрея.

По $250.00: Григорій Семочко з дружиною, Вінніпеґ, Ман., ЗДА, з нагоди дня уродин п. Григорія

По $100.00: Антін Погорецький, Гемптон Онт. Теодор Боднар, Вінніпег Мэн; Жіноче Товариство Св. Анни Фт. Френсис, Онт; п-во Іван і Анастазія Ланлаж, Вікерс Гайтс, Фт. Вилям, Онт; Відрід. о Прот Г. О Василів, Едмонтон, Алта, Іван Гошовський, Мус Джо Саск

По $50.00: П-во Іван і Марія Кокин Гримсбі, Онт.

По $30.00: І Скиба, Торонто, Онт в пам'ять покійної дружини Марії.

По $25.00: Роман Холовський, Стоні Крік, Онт, д-р А. П. Лапка, Брендон, Ман; Місійна Округа Виндзор, Онт., в пам'ять о В. Кудрика, д-р Юрій Е Драган, Саскатун, Саск, Н. Шпачинський, Едмонтон Алта; Укр Греко-Православна Громада Пресв Трійці, Арран, Саск; Павло Кіт, Торонто, Онт, пані Марія Сінчин, Вінніпег, Ман., в імені о. С. В. Савчук.

По $15.00: Укр Греко-Прав. Громада в Прілейт, Саск; Всеч. о. Н Дебрин, Лондон, Онт

По $10.00: Г Соломон, Торода, Онт., Стефан Катеринич, Саскатун, Саск; Григорій Гурій, Гемилтон, Онт., пані Розалія Бойко, Торонто Онт., в пам'ять о. В Кудрика., Теофіль Яремз, Вінніпег, Ман. Теодор Мужиловський, Вінніпег, Олекса і Катерина Бодинчуки, Ретвел, Ман; пані Анна Файчук, Медисен Гет, Алта; Василь Сорохан, Ту Гилс, Алта, Впрел. о. К. Квасницький, Лешія, Кве.

По $5.00: Н. В. Бачинський, Паплярфілд, Ман; Василь Чайківів, Міннеаполис, Мінн, ЗДА; Іван Кушпірук, Вінніпег, Ман; Григорій Кудрик, Ватсон, Саск; Є. К. Сирник, Вадена, Саск; Дмитро Романчич, Ст Катеринс, Онт, в пам'ять о. В Кудрика; п-во Іван і Ганка Ковальчуки, Ст. Катеринс, Онт., в пам'ять о В. Кудрика; пані Анастазія Мельниченко, Фт. Вилям, Онт, в пам'ять Антона Бучовського.

Збірка п. Миколи Чорного, Джемейка, Н. Й., ЗДА.

По $25.00: Д. Дмитренко, Астерія, Н Й

По $20.00: І Дуній, Нью Йорк.

По $10.00: М Стефанюк, Бравервуд, Н. Й; А. Симончук, Бруклин, Н Й; Б Гарасимчук, Джемейка, Н. Й. І Січинський, Лонг Айленд, Н Й, А Сталько, Нью Йорк; Б Якимчук, Бруклин, Н. Й; Б. Богданів, Астерія, Н Й; В. Саленко, Нью Йорк

По $5.00: А Колінко, Нью Йорк; П. Молченко, Бруклин, Н. Й; Ю Перший, Бруклин Н. Й; О Лісничий, Джерзі Сітї, Н Дж; П. Кузьчик, Джерзі Сітї, Н Дж.

По $2.00: І Бобровський, Бруклин, Н Й. С Жатовський, Нью Йорк; І Шелик, Астерія, Н Й; І. Шульгин, Бронкс, Н. Й; І Мирошниченко, Вудсайд, Н. Й; С. Нечи порук, Бруклин, Н. Й

Збірка Комітету при Церкві в Менсі, Мин., прислав п. Іван Сенделюс.

По $75.00: Василь Друль з дружиною, Менсі, Мин.

По $50.00: Николай Друль з дружиною, Менсі, Стефан Чвалюк з дружиною, Менсі; Іван Скоцелюс з дружиною, Менсі

По $20.00: Іван Н Друль з дружиною

Збірка Всеч. о М. Стеценка, Ваква, Саск.

Колядна на будову Колегії Св. Андрея.

По $50.00: Збірка під час Місійної Вечірні в церкві Св. Покрови.

По $10.00: Г Самбур, С. Сверцова.

По $5.00: О. Кандиба, І Звертков.

Збірка о. Т. Гаузанюка. Дорбін, Ман.

По $20.00: Богдан Щур, Іван Щур (на декл), П Осадчук.

По $10.00: Михайло Буланський (на декл)

Збірка Прот. Д. Ф. Стратійчука.

По $20.00: Лука Гавалюк, Егремонт, Алта

По $10.00: Йосиф Павлюк, Егремонт, Алта.

Збірка п. В. П. Івоюк, Гленвален, Саск.

По $38.85: Збірка на 40-літній ювілею вінчання п-ва Михайла і

Перші Щербій, Гленавон, Саск.
Збірка о. І. Мельника.
По $10.00: Д. П. Коваль, Онборн, Ман.
По $5.00: Н. Будівський, Онборн, Ман.
Збірка Всеч. о. І. Швець.
Збірка під час Панахид по бл. п. о. Євгенієві Приступі: Шипівн — $4.68; Кадет — $7.55; Нипавин — $4.76; Сембурґ — $4.85; Вірдейл — $5.62.
Збірка Прот. Ю. Турманського.
По $25.00: Петро Сарабін, Принс Альберт, Саск.
Збірка о. І. Гикавого.
Збірка під час похорону бл. п. Локи Жуковської — $22.00.
Збірка п. В. І. Перепелюка.
По $10.00: Павло Петрячко, Фанні Фазон, Ман.
По $5.00: Михайло Клевчук, Фанні Фазон, Ман.
Збірка о. В. Бойчука.
Збірка з нагоди Панахиди по бл. п. Є. Приступі: Йорктон — $20.40; Броктон — $15.66.
Збірка Комітету при Громаді Св. Володимира, Віндзор, Онт.
На нев'янучий вінок в пам'ять бл. п. о. В. Кудрика зложили слідуючі:
По $10.00: Микола Семенюк.
По $5.00: Ілія Приймак Володимир Вакна, Вас. Кушнір, М. Стах, о. Ф. Керицький.
По $2.00: Мих. Іваш, Мих. Чаборик, П. Болдарчук.
По $1.00: Мих.-Тофан, Т. Раніславський, Л. Лейн, П. Гавриляк.
Пожертва в книжках: Впов. в Василь Сорохан, Ту Гілс, Алта., прислав для бібліотеки Колегії десять примірників своєї праці „Відкритий лист до провінціяльних світу", за що цією дорогою висловлюється йому щиру подяку.
(Далі буде).

Адреса: Колегії:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4,

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
ЛЮТИЙ
16. Неділя — Транскона, Дуфрост, Кенора.
23. Неділя — Гонор, Поплярфілд.
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя — Транскона, Поплар Парк, Тиндал.
8. Неділя — Кенора, Пембіна, Божежур.
15. Неділя (Пущення на Вел. Піст.) — Транскона, Дуфрост, Селкірк.
22. Неділя (І. В. Посту) — Кенора, Пілсент Говм, Стед.
29. Неділя (2 В. Посту) — Транскона, Гонор, Поплярфілд.
УВАГА: Під час Великого Посту по всіх Громадах відбуватиметься Великодня Сповідь.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОНЮКА
ЛЮТИЙ
16. Неділя — Брендон
23. Неділя — Брендон
Address: 2204 MacDonald Ave. Brandon, Man. Tel.: P. A. 95814.

о. В. БОРЧУКА
ЛЮТИЙ
15. Субота. Стрітення Господне — Райн. Посвячення свічок
16. Неділя — Йорктон
23. Неділя — Броктон
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя — Йорктон
8. Неділя — Райн
15. Неділя — Броктон. Год. 7 вечорем Прощальна Вечірня в Йорктоні
22 Неділя І. Вел. Посту — Йорктон

тон. Напередодні Великодня Сповідь
29. Неділя — Горлик. Перед Службою Великодня Сповідь
110 Wellington Ave. Yorkton, Sask. Phone 783-2906

о. П. БУБЛИКА
ЛЮТИЙ
15. Стрітення Господне — Кемсек
16. Неділя — Донвел
27 Неділя — Кемсек
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя — Кемсак
8. Неділя — Кандер
15. Неділя — Мазепа
22. Неділя — Донвел
29. Неділя — Стрионовей
30. Понеділок (Сповісти) — Хутмінічукова.
КВІТЕНЬ
2 Четвер (Сорокоусти) — Кемстк
4. Субота — Мазепа
5 Неділя — Кемсак
7. Вівторок. (Благовіщення) — Стрионовей
11. Субота — Донвел
12 Неділя — Кандер
19 Неділя - Мазепа
25 Субота - - Кандер
26. Неділя — Донвел
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЛЮТИЙ
16 Неділя - Св Андрія
23 Неділя — Св Михаїла
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя — Св Андрія
8. Неділя - Св. Михаїла
15 Неділя - Св Андрія
22 Неділя. 1 Посту - - Св Михаїла
29 Неділя - - Св Андрія
Address: 8541—89 Str. Edmonton, Alta. Tel: 466-8854.

о. І. Г. ГИКАВИЯ
ЛЮТИЙ
16 Неділя — Прут
23. Неділя — Лужанки
Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЛЮТИЙ
15 Субота — Дорбин. Освячення Води й (Стрітення) громовиць-свічок
16. Неділя — Реннер
23. Неділя — Етелберт
БЕРЕЗЕНЬ
1 Неділя — Пайн Ривер
8. Неділя - Етелберт
15. Неділя - Бенлав
22 Неділя — Гарленд
29 Неділя — Зелена
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЛЮТИЙ
15. Субота, Стрітення Госп. — Йорктон
16. Неділя — Арран
23. Неділя — Сван Ривер
БЕРЕЗЕНЬ
1 Неділя — Гвіс
8. Неділя - Стінен
15. Неділя — Сван Плейн
22 Неділя Посту — Маркавіл Сповідь
29. Неділя — Сван Ривер. Сповідь
КВІТЕНЬ
4 Субота — Вайтбіч. Сповідь
5 Неділя — Гвес. Сповідь
7. Вівторок. Благовіщ. — Мейбріджк. Сповідь
11. Субота — Кобзар. Сповідь
12. Неділя — Стінен. Сповідь
18. Середа, Поклони Год. веч. — Гвес.
19. Неділя - Арран Сповідь
25 Субота — Денбриї. Сповідь
26 Неділя Цвітна — Сван Плейн. Сповідь
30. Четвер, Страсти 7 год. веч — Стінен
Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ЛЮТИЙ
15. Субота. Стрітення — Вернон
16 Неділя — Вернон
23 Неділя — Вернон
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя — Вернон
8. Неділя — Вернон
15. Неділя. Сирод. — Вернон
22. Неділя — Вернон
29. Неділя. Сповідь — Келовна
Address: 2602-42 Ave. Vernon, B. C. Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЛЮТИЙ
15. Субота. Стрітення Господне — Гренфел
16. Неділя - Ленард
23. Неділя — Зелена
Address: Box 207, Roblin, Man. Tel.: 466.

о. Ст. ЗУЗАКА
ЛЮТИЙ
16. Неділя — Блінки
23. Неділя — Геффорд
Address: Box 165, Hafford, Sask., Tel.: 88

о. М. КРИПЮКА
ЛЮТИЙ
15. Субота. Стрітення Господне — Брускбі
16. Неділя — Мелфорт
23. Неділя — Гронлід (північна)
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя — Гадсон Бей
8. Неділя — Брускбі
15. Неділя — Мелфорт
22. Неділя — Брускбі
29. Неділя — Гронлід (північна)
КВІТЕНЬ
5. Неділя — Гадсон Бей
7 Вівторок. Благовіщення Пр. Богор. — Андевор
12. Неділя — Мелфорт
19 Неділя — Брускбі
26 Цвітна Неділя — Гронлід (північна)
Address: Box 1418, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛЬША
ЛЮТИЙ
15. Стрітення Господне — Сірко
16 Неділя — Вайза
23 Неділя — Сандани
Box 48, Vita, Man. Tel. 8 [illegible]

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛЮТИЙ
16. Неділя — Вайкнут
23 Неділя — Сібабіч
Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-3745

о. ІВАН МЕЛЬНИК
ЛЮТИЙ
15. Субота. Стрітення — Енгусвіл
16. Неділя - Мензі
23. Неділя — Оквборн
Address: Oakburn, Man. Box 12 Tel. 336

о. М. ОЛЕСКОВА
ЛЮТИЙ
15. Субота. Стрітення Господне — Дрифтінг Ривер
16. Неділя — Дафін
23. Неділя — Гільберт Плейнс
Вечірня служиться що неділі в год. 7-ій вечора в Дафіні
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЛЮТИЙ
15. Субота. Стрітення Госп. — Вестбурн
16. Неділя — Тіодор (за рікою)
23. Неділя — Мамороніць
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя — Інсінгер (м.)
8. Неділя — Тіодор (м.)
15. Неділя — Інсінгер (гай-вий)
22. Неділя — Вестбрук. Сповідь
29 Неділя — Половики. Сповідь
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 88.

о. Я. РИБАЛКИ
ЛЮТИЙ
15. Субота — Бейс
16. Неділя — Лавінг
23. Неділя — Спедея
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. В. СЕНИШИНА
9. C. Latham Place, Saskatoon, Sask. Home tel. 343-7596, Office 652-1944.

о. В. СЛЮСАРА
ЛЮТИЙ
15. Стрітення Господне — Свидова
16. Неділя — Стирджес
23. Неділя — Канора
Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЛЮТИЙ
15. Субота. Стрітення — Бонівел
16. Неділя Біг Медов
23. Неділя — Гресленд
23. Неділя Вечірня 4 год. — Бога
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
ЛЮТИЙ
15. Субота. Стрітення — Кадворт
16. Неділя — Елбов Крік
23. Неділя — Вакш
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя — Кадворт
8 Неділя — Тарнополь
15. Неділя — Сс. Джуалєн
22. Неділя — Ленін. Сповідь 8 год.
22. Неділя. Пасія — Вакав 7 год. вечора
28. Субота — Вакав. Сповідь для чтей 8 год.
29. Неділя — Елбов Крік. Сповідь 9 год.
Address: Box 4. Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛЮТИЙ
15. Субота. Стрітення — Толстой
16. Неділя — Роза
23. Неділя — Гарденгтон
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя — Толстой
8. Неділя — Сарто
15. Неділя — Роза
22. Неділя — Гарденютон
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЛЮТИЙ
15. Субота. Стрітення Господне — Федора
16. Неділя — Восетна
23. Неділя — Торгард
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
Address: North Battleford, Sask. 972—106, St. Ph. 445-3280.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
ЛЮТИЙ
15. Субота Стрітення Господне — Ту Гілс
16. Неділя — Шилвіці
23. Неділя — Ту Гілс
БЕРЕЗЕНЬ
1 Неділя — Кейлеєв
8. Неділя — Ту Гілс
15. Неділя — Гіпорд
22. Неділя — Іспас
29. Неділя — Ту Гілс
Address: Rev. A. Teterenko, Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 486.

о. І. ШЕВЦЯ
ЛЮТИЙ
15. Субота. Стрітення Господне — Кадет
16. Неділя — Вірдейл
23. Неділя — Нндьвін
Address: Wairdale, Sask. Ph. 486.

о. Г. УДОДА
ЛЮТИЙ
15. Субота, Стрітення Господне — Шіго (под.)
16. Неділя — Вишарт. Вечірня у Вишарт. Пон. 7.00 вечора
23. Неділя — Елмор
БЕРЕЗЕНЬ
1 Неділя - Шіго (місто)
8. Неділя — Вишард
15. Неділя — Фовм Лейк
22. Неділя — Вишарт
29. Неділя — Шіго (под.)
Address: Shelo, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. А. ХРУСТАВКИ
ЛЮТИЙ
15. Субота — Стрітення Господне Лужани-Топорівці
16. Неділя — Мирослм
23. Неділя — Лойдмінстер
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЛЮТИЙ
15. Субота, Стрітення Господне — Калмар
16. Неділя — Кемроз
23. Неділя — Пено
БЕРЕЗЕНЬ
1 Неділя — Торосбі
8 Неділя — Брудерґайм
15. Неділя — Калмар
21. Субота. Заупокійна — Пено.
8-ма год. веч. Вечірня й Сповідь — Пеш
22. Неділя — Пено
28. Субота, Заупокійна — Кагвин. 8-ма год веч. Вечірня й Сповідь — Кагвин
29. Неділя — Кагвин
Address: 9330—109 Avenue, Ph. GA 2-3063. Edmonton, Alta.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.ЦК.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Mam.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLI. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го БЕРЕЗНЯ, 1964. WINNIPEG, MAN., MARCH 1, 1964. ЧИСЛО (2001) 5

СЕНСАЦІЯ НАВКОЛО МИТР. СЛІПОГО

МИТР. СЛІПИЙ НА БОЛЬШЕВИЦЬКІЙ УРОЧИСТОСТІ
ЧИ ПОВЕРНЕТЬСЯ ДО СССР?

Греко-католицький митрополит Львівський і Галицький Йосиф Сліпий був у советській амбасаді в Римі учасником-гостем на комуністичній урочистості — роковинах большевицької Жовтневої революції. Комуністи радіють, що митр. Сліпий „перекреслив ті надії, які на нього покладало католицьке середовище української політичної еміграції.

РИМ. — „Велике вражіння викликав тут факт, що митрополит Сліпий був присутнім на прийнятті влаштованому советською амбасадою в Римі з нагоди Жовтневої революції. Митрополит зайнив присутнім на прийнятті журналістам, що незабаром після закінчення сесії Собору в нього е замір повернутися до Советського Союзу", — таку вістку подав краківський газеті „Tygodnik Powszechny" польсько-комуністичний редактор Єжи Туровіч у своєму телефонічному звіті з Риму, про що повідомив польський національний еміграційний часопис у Лондоні „Orzel Bialy", з якого вищезгадану інформацію подав польський національний тижневик у Вінніпезі „Сва" зе 5 лютого 1964 р., з якого цю вістку ми передрукували.

„Надії... перекреслені"

„Надії тих кругів української еміграції, які прагнули зробити з особи митрополита Сліпого прапор для своєї політичної діяльности проти Советського Союзу, перекреслено", заявив Є. Туровіч у своєму коментарі до своєї вищеподаної вістки з Риму до Кракова, одночасно сповістив „Orzel Bialy".

Не буде мучеником

„Постає питання, в якому характері (Закінчення на 2 ст.)

Навколо великої тайни

Фонд оборони Рубі

Комітет збирає фонди на оборону Дж. Рубі (бувший Рубінштейн), що вбив Освальда, запідозреного в убивстві през. Кеннеді. Антисеміти атакують Рубі, Жиди спростовують

Гервей Лі Освальд, обвинувачений поліцією в убивстві американського президента Джона Ф. Кеннеді, в арешті згинув від кулі Дж. Рубі (бувший Рубінштейн), отже поліція не встпіла допитати його, чи це він забив през. Кеннеді; а якщо забив він, то чому саме, і чи зробив це він на власну руку, чи може за тим була якась сітка змовників. Освальд був явним комуністом.

Рубі заявив, що він забив Освальда „з любови до през. Кеннеді". Але така нагла смерть Освальда спричинила те, що він зійшов у могилу евентуально з

(Продовження на 3-й стор.)

Ассамблея С. Р. Церков відбудеться в Україні?

Запросила Московська Патріярхія

Чергова ассамблея Світової Ради Церков (з центром у Женеві) відбудеться в СССР, — на запрошення Московської Патріярхії; можливо, що ассамблея СРЦ відбудеться в Одесі, — сказано в вечірніх телевізійних вістях СіБіСі у Вінніпезі 30. І. 1964.

Члени-основоположники нової Колегії

В останніх часах Колегія приєднала собі таких нових Членів-Основоположників, які пожертвували по $1,000.00:
Іван Коваль, Вінніпег, Ман., — $1,000.00.
Павлі Марія Бойчук, Саскатун, Саск., дружина п. Михайла Бойчука, який уже пожертвував на Колегію понад $2,000, — $1,000.00.
Жертводавцям щира подяка!

За КОМІТЕТ БУДОВИ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ
о. д-р С. В. Савчук.

Зміна адреси Колегії

Цим подається до прилюдного відома, що, починаючи з днем 21-го лютого ц. р., канцелярія (офіс) Колегії Св. Андрея в Вінніпегу вже міститься в нових будинках Колегії, на кемпусі Манітобського університету.

У виду цього всю дальшу кореспонденцію Колегії, — листи та всі інші посилки, — треба висилати тільки на нову адресу Колегії, а саме:

ST. ANDREW'S COLLEGE
University of Manitoba,
Winnipeg 19, Man.
Новий телефон Колегії такий:
284 - 2757

КАМПАНІЯ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЕГІЇ

ЧЕРГА НА ЦЕРКОВНІ ГРОМАДИ

Зовнішній вигляд (з полудньово-східнього боку) нових будинків Колегії Св. Андрея на площі Манітобського університету.

Кожен, хто слідкує за ходом кампанії на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, мусів завважити, що досі лише дуже невеликє число наших Церковних Громад склали від себе пожертви на будову нової Колегії. А ті, що й зложили, це самі менші, а то й зовсім маленькі Громади по фармах, які, не зважаючи на свою свідомість і жертвенність, не могли більших пожертв зложити, бо їх матеріяльний стан, з уваги на мале число членів у Громаді, на це не дозволяє. Натомість більших, а то й зовсім великих Громад, — таких, що мають від 100 до 500 членів і більше, у списку жертводавців зовсім немає.

Таке явище не можна назвати ні нормальним, ні, тим більше, відрадним. Бо ж Церковні Громади повинні бути перші, і найбільше в тому заінтересовані, щоб Колегія була якнайскоріше не тільки збудована, але також і урухомлена, бо ж Колегія, з її Богословським факультетом, — це одинока школа, яка виховує кандидатів на священників для нашої Церкви, отже й для Громад! Але що ж ми бачимо? На Будівельний Фонд Колегії жертвують менші й більші суми поодинокі члени Церкви, — світські й духовні; жертвують до якоїсь міри світські товариства й організації, як, наприклад. відділи Союзу Українок Канади, але не жертвують Церковні Громади, немов би справи Колегії нічого їх не обходила.

Уважаємо, що далі так не повинно й не може бути.

Як уже було проголошено в пресі,

(Закінчення на стор. 2-й)

ГОТУЙТЕСЯ ДО ВІДКРИТТЯ НОВОЇ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ — 4 і 5 ЛИПНЯ 1964 РОКУ

ДО УВАГИ ДОПИСУВАЧІВ:

1. Статті, прислані до „Вісника", мусять бути підписані дійсними іменами авторів. Евентуальним виїмкам тут можуть бути автори посмертних згадок і подібних оказійних дописів.
2. „Вісник" приймає тільки оригінали, а не копії.
3. Матеріял для „Вісника" мусить бути написаний на машинці, або дуже читким ручним письмом. В обидвох випадках повинні бути широкі відступи між рядками.
4. Якщо вищеподані передумови не будуть виконані, то надісланий матеріял не буде поміщений у „Віснику".

Митр. Сліпий. . .

(Продовження з 1-ї стор.)

мав би повернутися о. Сліпий до Советського Союзу?" — далі пише „Сва" у своєму коментарі до тієї вістки, що її подав „Оржел Біалн", і відповідає: „Отже рішення митрополита Сліпого (повернутися до СССР, — ред. В.) є повним загадки й таємности, якщо поминути тугу, ми амбіцію мучеництва, до задовольнення якої комуністи напевно не допустили б, особливо ж — коли висилання архиєпископа Сліпого на захід якраз мало витворити для Хрущова опінію ліберала". При тому „Час" також не вірить, що метою повернення митр. Сліпого може буде мати метою добро греко-католицтва, „якого Хрущов напевно не має заміру відновити".

„Удар по українцях"

„То певне, що рішення архиєпископа (постанова митр. Сліпого повернутися до СССР, — ред. В.) є ударом спрямованим в українців на еміграції", — продовжує свої коментарі „Час".

„Сенсація"

„Не менше, однак, подану Є. Туровичем відомість треба вважати за сенсацію, між іншим, також з уваги на роковинні урочистості (роковини большевицької революції, — ред. В.), що були причиною прибуття архиєпископа (митр. Сліпого, — р. В.) до советської амбасади", — з натиском, чорним друком, завважує „Час".

Не осудив безбожної советської системи

У зв'язку з участю митр. Сліпого в комуністичній урочистості в советській амбасаді в Римі (в жовтні м. р.) „Час" пригадує, що український часопис „Наша Батьківщина" (ч. 17-18 1963 р.) — „орган, що збликений до петлюрівців, і що підтримує Українську Національну Раду, гостро атакував уперту мовчанку архиєп. Сліпого „у справі безбожної советської системи і свого власного 18-літнього поневіряння в большевицькій неволі".

„Загадкове рішення митр. Сліпого"

„Загадкове рішення митр. Сліпого (повернутися до СССР, — р. В.) є безперечно хвилюючим, але не виясное мотивів і мети цієї постанови", — так кінчає „Час" вищеподані інформації з Риму і свої коментарі до них.

З.Р.В. — Що митр. Сліпий в СССР тримався релігії, а специфічно — був вірний католицтву й папі, і за це він був висланий на сибірське заслання, це ук-

раїнська католицька преса підкреслювала не раз. Політичного судового процесу — такого, як, наприклад, над кардиналом Міндсенті в Угорщині, де цей кардинал заломився морально, і осудив себе та ідеали угорських патріотів, — тієї суд над митр. Сліпим не було, отже й годі сказати, як на місці кардинала Міндсенті був би поступив митр. Сліпий. Зате ж відомо, що якщо б большевики були хотіли, то напевно були б знищили митр. Сліпого. А у своїх похилих літах справжніх мук (тортур, морення голодом, каторжно-непосильна праця тощо) він був би не витримав. Митр. Сліпий, тримаючись в СССР своєї віри й вірності Римові, одночасно не займався політичною діяльністю, і саме може тому він не видавав таких послань і не виголошував таких проповідей проти комуністичної влади, як це в Польщі чинив кардинал Стефан Вишинський. Можливо, що саме й це полегшило (в відносному сенсі) долю митр. Сліпого лавіть тоді, як він був на сибірському засланні.

Не проявивши себе в СССР жодними українськими визвольницькими не то ділами, але словами, митр. Сліпий дав владі СССР підстави думати, що він не буде виступати проти большевиків так само й за кордоном, і тому вони безпечно випустили його до Риму й дали йому візу на поворот до СССР, як советському громадянинові, про що писала буда німецька преса зараз таки після прибуття митр. Сліпого до Риму, і тепер це пригадує винніпезький польський „Час" 5. 2. 1964.

Тому що митр. Сліпий за вирість Римові був на заслані в Сибірі, Католицька Акція українців проголосила його „сповідником", тобто таким, що терпів переслідування за віру. Очевидно, участь митрополита-сповідника в комуністичній урочистості, і то участь добровільна — у вільному світі, в самому Римі, — це моральний і політичний удар не лише по українцях католиках, але й по українському імені взагалі, і це є одночасно перекресленням „сповідництва".

Архим. Варфоломій повищений у сані

Архимандрит Варфоломей (Гондаровський) — попередній голова російської патріяршої Духовної Місії в Ізраїльській частині Єрусалиму, в травні 1963 р. повищений до сану єпископа з катедрою в Углічі; він є вікарним Ярославської єпархії.

З.Р.В. — Митр. Нікодим (Ротов) — фактичний правитель Московського Патріярхату, свою кар'єру також почав із становища голови Духовної Місії в Ізраїлі. Попередній заступник голови Д. Місії в Ізраїлі архимандрит В. Котляров минулого року також повищений в сан єпископа.

Модерні образки

Армія спасіння в формі „бітників"

„У Тортон Гет, Лондон, Англія, Армію Спасіння („Салвейшон Арнії") сьогодні трудно пізнати. Замість звичайних її мундирів в одностроях, тепер виступають дівчата з гітарами і молоді мужчини з довгими волоссям і бородами; вони ширять своє евангельське благовістя шляхом „біт-ритму". (Журн. AREO ч.9, 1963).

Черга на Церковні Громади

(Закінчення з 1-ї стор.)

будова Колегії закінчиться, і вже навіть намічений та проголошений день її офіційного урочистого відкриття — 4 і 5 липня 1964 року, — але разом з тим треба нам итати, що поки нову Колегію можна буде урухомити, — тобто перенести до неї Богословський Відділ та взагалі розпочати в ній науку та приймати студентів, — перед тим треба ще роздобути поважну суму грошей, коло $150,000.00, щоб заплатити решту належности контракторам та закупити решту потрібного устаткування для різних приміщень Колегії, як: канцелярій, бібліотеки, їдальні, викладових заль, відпочинкових кімнат і т. ін.

До кого ж Колегія має тепер за потрібними на вичислені цілі фондами звертатися? Поодинокі вірні Церкви вже поважну суму на Будівельний Фонд зложили і ще зложать, бо добре розуміють, що одноразовою пожертвою вони свого обов'язку щодо Колегії не вичерпають. **Але тепер настала черга на наші Церковні Громади, щоб і вони відчислися до справи Колегії так жертвенно, як відчислася більшість вірних Церкви, та щоб негайно жертвували на Будівельний Фонд Колегії відповідну до їх стану суму.** Передовими в цій справі повинні бути наші більші й великі Громади, як ось Громади в Монтреалі, в Торонті, Гемілтон, Віндзорі, Ст. Вилямі, Вінніпегу, Даффині, Канорі, Принс Альберт, Саскатун, Келгарі, Едмонтон та Ванкувері. Разом з ними повинні жертвувати поважніші суми також менші й більші Громади по менших містах і містечках та по фармах, як ось Ст. Франсис, Вайта, Онкборн, Брендон, Сенді Лейк, Йорктон, Шпго, Винярд, Вільв, Норт Бетлфорд, Вегревіл, Вернон та взагалі всі Громади, які досі ще нічого не пожертвували, або пожертвували суму меншу, ніж могли б і повинні б пожертвувати.

Хай не буде ні одної такої Громади, яка б належно не виконала свого обов'язку щодо Колегії, а тим самим і щодо себе самої, бо Колегія Св. Андрея — це якнайбільшої ваги справа і для Церкви, як цілости, і для кожної її Громади зокрема.

Чекаємо, котра буде першою Громада, що відкликнеться на це наше прохання.

За КОМІТЕТ БУДОВИ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ
о. д-р С. В. Савчук.

Нова адреса Колегії:

ST. ANDREW'S COLLEGE
University of Manitoba,
Winnipeg 19, Man.

Модерні образки

Проповідь з модельою

Англіканський священик Вернон Мичел — настоятель парафії Норборі в Англії, виступаючи проти розв'язаної поведінки й непристойної одежі теперішніх дівчат, найняв дівчину-модельку в довгих чорних обтислих пончохах („літайтс"), без спідниці, і в обтислому светрі, та звелів ходити по церкві, непристойно викручуючись. А священик у той час у проповіді осуджував таких дівчат, і вказував на неї пальцем, як на приклад (Журнал AREO ч. 9, 1963, США).

ПОМОЖІТЬ УСТАТКУВАТИ КАПЛИЦЮ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

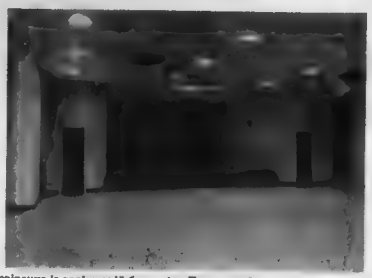

Вгорі світлина із залі, в якій буде містится Каплиця нової Колегії Св. Андрея в Вінніпегу.

До Каплиці потрібно повного устаткування, отже управа Колегії оцим закликає українське православне громадянство офірувати для Каплиці потрібні Богослужбові й Церковні речі. Список потрібних речей разом з їх цінами, поданий вдолині.

Імена жертводавців будуть проголошені в „Віснику"; також на кожній речі буде напис, хто її жертвував.

ДОТЕПЕР ВЖЕ ОТРИМАНО ТАКІ ПОЖЕРТВИ:

Василь Бурвник, Вінніпег, Напрестольне Євангеліє — $135.00.
Никола Кудрик і пані Катерина Ковальчук (брат і сестра о. В. Кудрика) шовкове Облачення (Ризи) — $135.00.
Відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки, Ст. Джулієн, Саск., металевий позолочений Кивот — $275.00.
П-на Орися Романюк, Кенора, Онт., Чашу, Дискос, Звіздицю, Копіе, Лижочку й посуди на теплоту та вино — 275.00.

ЩЕ ПОТРІБНІ ТАКІ РЕЧІ:

(Ціни включають також кошт вироблення написів)

Семисвічник (електричний), на головний Престіл — $135.00.
Два свічники з пружинами, на головний Престіл — $58.00.
Процесійний хрест — $50.00.
Два свічники й стоячий хрест на Тетрапод — $85.00.
Напрестольний (ручний) Хрест — $75.00.
Два свічники й Ікона на Жертівник — $50.00.
Кадильниця й посуд на ладан — $100.00.
Посуда на освячену воду й кропило — $25.00.
Всеночник — $75.00.
Дароносниця — $45.00.
Мирниця — $35.00.
Три ікони, мальовані олійними фарбами:
Спасителя — $35.00.
Божої Матері — $35.00.
Апостола Андрея — $35.00.
Дві хоругви, ціна ОДНОЇ — $110.00.
Дві пари облачення зо всіма додатками; ціни облачення такі:
З шовкової матерії $150.00
З металевої матерії $255.00
Парчеве обкриття на Головний Престіл — $85.00.
Парчеве обкриття на Тетрапод — $55.00.
Парчеве обкриття на Жертівник — $50.00
Дві тацї — $20.00.
Печатка на Просфори — $5.00.

ЗАВВАГИ:

1. Один жертводавець може жертвувати одну або й більше речей, головно меншик.
2. Каплиця має бути вповні устаткована до часу врочистого відкриття Колегії, 4—5 липня ц. р., тому просимо не зволікати, але зголошувати свої пожертви та присилати гроші вже тепер.

Листи й гроші висилати на таку адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE
University of Manitoba,
Winnipeg 19, Man.

Канадський Пресовий Клюб

На рокових зборах організації видавців і редакторів етнічної преси в Вінніпезі 30. І. 1964 р., головою цієї організації вибрано п. Л. Лізака - видавця тижневика „Джуш Пост". Приймаючи обов'язки голови організації (Канада Пресс Клаб), п. Л. Лізак сказав:

„Ще ніколи в історі Канади права й привілеї етнічних груп не стояли перед таким викликом, як тепер, і ніколи в історії Канади ніяка організація не була така пильна й ревна прийняти такий виклик, як це зробив Канадський Пресовий Клюб. Ми завжди захищали справи всіх канадських етнічних груп, що зробили такий великий вклад у розбудову Канади, щоб зробити її країною вільних, і ми присвячуємо свої сили в цьому напрямку, щоб забезпечити свободу й права, щоб з честю додержувати релігійні віру, вання й культурну спадщину кожного й скрізь у нашій країні". Він сказав також, що Кан. Прес Клюб оприцьовує окрему інтерпеляцію („бріф") до Королівської Комісії, яка досліджує питання двомовности й двокультуралізму.

У склад управи цього Клюбу ввійшли: Ерик Вилліс, корол. губернатор Манітоби почесний президент, суддя В. Дж. Ліндал і Г. Пірсон — почесні заст. президента, Ло Лізак - - голова, І. Сирник і П. Ф. Класєн — заст. голови, М. Геррис (Грушка) - скарбник, пані М. Г. Гикава - секретарка. Директори: Ч. Доячек, Г. Немеш, о. д-р С. В. Савчук, о. С. Ікнк, Н. Витнам і М. Погорецький.

Фонд оборони Рубі

(Закінчення з 1-ї стор.)

якоюсь тайною у зв'язку з убивством Кеннеді. Закулісся того вбивства, як подають урядові американські чинники, досі не виясені.

Щоденник „Ню Йорк Тайм Сервіс" (27. І. 1964) повідомив, що в США, з центром у Шікаго, створено фонд оборони арештованого Рубі, якого будуть судити в лютому ц. р. У склад комітету фонду оборони Рубі входять: Г. Рубінштейн, М. Левін і Б. Росс. Цей комітет досі вже отримав 4000 листів з похвалами для Рубі, і вже надсилають і гроші на фонд його оборони. Комітет сподівається зібрати досить грошей на оплачення славного адвоката і психіятра для Рубі. (Адвокат за допомогою психіятрів має доказувати, що Рубі, вбиваючи Освальда, діяв у стані не зовсім нормальному).

Справа Рубі „контроверсійна"

Якщо це Освальд убив президента Кеннеді, то чи Рубі поспішив убити Освальда (арештованого й на очах поліції) тому, щоб Освальд на допиті не видав поліції якихсь тайн справи вбивства Кеннеді? ЕфБіАй (органи безпеки США) заявили, що Рубі не мав жодного зв'язку з Освальдом. Але слідча сенатська комісія заявила, що ще перевірить це твердження ЕфБіАй, хоч, мовляв, це може „затягнутися на довше".

З уваги на те, що проблема відношення між Освальдом і Рубі урядово ще не розв'язана, то дехто покинцо вважає її „занадто контроверсійною", а деякі часописи відмовилися помішувати оголошення комітету фонду оборони Рубі, — оголошення досі поміститв тільки „Ню Йорк Таймс".

Антисеміткська агітація проти Рубі

Спікер телевізійної програми „Секенд Лук", що була передана по канадській телевізійній сітці СВіС (у Вінніпезі 26 січня), сказав, що коли Рубі вбив Освальда, то антисеміти в Канаді й США масово розкидали летючки з таким агітаційним змістом, що комуністи вбили президента Кеннеді руками Освальда. Рубі вбив Освальда, щоб той не виказав, що Кеннеді, мовляв, убили „жиди-комуністи".

Рабі Плявт, один з коментаторів-жидів, які виступали у вищезгаданій телевізійній програмі, призначений боротьбі з антисемітизмом, спростував антисемітську пропаганду; він сказав, що в цій пропаганді немає логічного зв'язку, бо коли Кеннеді жив, то антисеміти голосили, що за кулісами ним правили жиди, а тепер антисеміти заперечують самі собі, коли кажуть, що жиди вбили Кеннеді.

Посадник Нью-Йорку зобов'язався боротися з неморальною літературою

Роберт Ф. Вагнер — посадник („мейор") Нью-Йорку, „зобов'язався, що власті цього міста будуть змагати до „всякої можливої контролі над напливом" порнографічної (розпусницької) літератури для молоді. Поліція розіслала до 786 книгарень міста остереження, що за продаж такого „матеріялу" дітям вони будуть карані.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в З.ДА — 25 ц.

THE HERALD,
Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЧОМУ КОНСИСТОРІЯ НЕ ПРОГОЛОШУЄ СВОЇХ ПЛЯНІВ РОЗБУДОВИ?

Росцунькомо на хвилину „димову заслону" всяких міжнародніх церковних „високих політик", і розглянькомося по нашому духовному домі; витрімь з пилів щоденних турбот парафіяльні вікна, і гляньмо на всю нашу Церкву, як цілість.

Наша Церква щораз скоріше наближається до загрози опинитися без священників!

Читати в пресі й слухати в промовах заяви про „замале число священиків" — це одна справа; але коли Консисторія майже щодня отримує розпучливі домагання від парафій, щоб прислати священиків, і немає кого послати, — це зовсім друга справа. Це сувора, понура дійсність...

Є зле, але буде ще гірше, якщо в цій справі не зробиться радикального запобіжного посунення.

Є такі Церкви, що справу підшукування кандидатів на студентів теології поставили на першому місці; вони створили великі сітки „рекрутації" шляхом освідомлювання, пропаганди. Вони дають студентам безплатне навчання, повне утримання, книжки, одежу й гроші на особисті видатки. А в нас ані системи підшукування кандидатів на теологів, ані належної допомоги студентам.

Якщо здібні студенти теології, які йдуть на цей шлях з покликання, а одночасно вони є бідні, не раз сини вдів, або й повні сироти, мусять після викладів, по вечорах і по суботах важко фізично працювати, щоб заробити на шматок хліба, — замість учитися та допомагати вчителям в рідних і недільних школах, — то це діється ніде інде, а тільки... в Колегії Св. Андрея.

Це стан понурий. Це стан, про який мовчать довгими роками, але про який довше мовчати не можливо, бо за це доведеться відповідати перед Богом та історією.

Не дивно, що в Колегії є рішуче замало студентів теології. Дивно натомість, що все ж таки вони є там узагалі, і то більшістю винятково здібні, молоді, особи з Божого покликання, саможертвенні, але вони борються з неймовірними матеріяльними труднощами, через які деяке число студентів майже щороку мусить залишити богословський студій.

Наші церковні офіційні чинники не виходили перед громадянство з цією чорною трагедію тому, бо з року на рік надіялися направити це лихо, — направити шляхом збільшення бюджету Консисторії. Роки минають, але справа не покращується, а погіршується.

Ось картина, в цифрах: одна з відносно невеликих вінніпезьких баптистських парафій (Перша Баптистська церква на Бродвеї) має бюджет на суму 56,015 дол. (за даними „Виннипег Фрі Пресс" 7. 2. 1964), а бюджет Консисторії за 1963 р. становив... 32,390 дол.!

Бюджет центру Церкви, бюджет Проводу Церкви, її душі, її серця й мозку є на 23,623 дол. меншим за бюджет одної з середніх баптистських парафій!

Якщо автор ще ненаписаної Історії нашої Церкви впише цей факт на сторінки Історії, то про нас скажуть недалекі майбутні покоління? Ми будемо відповідальні за те, що з кличем „Ростемо!" ми падали...

Бюджет Консисторії ледве вистачає на покриття апарату адміністрації, — 32,390 дол. — це сума річного заробітку двох професорів у добре платних університетах, а в нас — це сума бюджету Консисторії...

Ми не дискутуємо, а стверджуємо факти і ставимо питання, на які треба відповісти. Нам відомий факт, що громади мають свої фінансові клопоти. Але, поруч цього, ми все таки мусимо поставити питання: що ж діяти Консисторії зо справою її бюджету, що менший за бюджет декотрих парафій? Це питання вимагає негайної відповіді, і то тим більше, що Консисторія розробила грандіозні плани духової розбудови нашої Церкви у всіх ділянках, почавши з постанови збільшити свою допомогу в Богословському факультетові Колегії, а кінчаючи на всіяких інших починах.

Хто приватно знає про ці плани Консисторії, той питає, чому Консисторія не проголошує їх, щоб знали, що ми „ростемо"? Консисторія не проголошує їх, мабуть, тому, бо вже почала багатися, що вона здійснить ці свої плани, якщо б справа збільшення бюджету, і то таки в найближчих тижнях, показалася (бороли Боже!) безнадійною.

„ПОЛІТИКА ВІДКРИТИХ ДВЕРЕЙ" УРЯДУ МАНІТОБИ

П'ять католицьких родин у Сейнт Віталі (частина метрополього Вінніпегу) від осені 1963 р. до початків лютого 1964 р. тримали своїх дітей вдома. Вони хотіли посилати їх до приватних шкіл, католицьких, але їм задорого коштують книжки й транспортація дітей. Ці п'ять родин добилися більшого успіху, ніж, мабуть, самі могли сподіватися.

На засіданні Манітобської легіслятури в лютому ц. р. уряд прем'єра Дафа Роблина створив комісію, яка б евентуально ввела в життя ось цю пропозицію уряду: "щоб діти католиків, які навчаються в католицьких цілоденних парафіяльних школах, могли в потребі користуватися догідностями державних шкіл, як: транспортацією, книжками, деякими приміщеннями, шкільними робітнями й лабораторіями, гімнастичними залями і т. п. Це не була б державна фінансова допомога церковним приватним школам (бо ж конституційно Церква відділена від держави), — це було б тільки „спільне користування („шерінг" в рамках школи)"" шкільними догідлями. Уряд Роблина обстоює такий плян, який він уважає „новою концепцією" та називає її „політикою відкритих дверей".

Однак, тут немає підстав бачити „нову концепцію". В США бували й досі бувають часті випадки, що діти безплатно їздять до приватних католицьких парафіяльних шкіл державними шкільними автобусами, і то так довго, поки вищі державні чинники не звернуть на це уваги, і нарешті припинять це явище. Бо коли держава не дає парафіяльним школам фінансової допомоги, то це ще не значить, що державу нічого не коштує той автобус, якими вона безплатно возить дітей до парафіяльних шкіл.

Уряд Манітоби рішуче зробив замало для того, щоб (перед виборами до легіслятури) задовольнити домагання католицьких парафіяльних шкіл, але він зробив досить для того, щоб викликати підозрення, що, може, тут ламається принцип відділення Церкви від держави. Якщо це буде вилом у мурі Конституції, то тудою заохочено хлинуть дальші домагання з боку приватних шкіл.

Т. зв. „політика відкритих дверей", здається, відкрила можливості ще більших клопотів, ніж були досі.

УКРАЇНСЬКА МОВА, ДЕРЖАВНІ ШКОЛИ, ЦЕРКОВНІ КАНОНИ

Канонічний Закон (Canon Law) 1374 Католицької Церкви наказує католикам:

„Catholic children shall not attend non-Catholic or undenominational schools, nor schools that are mixed (that is to say, open also to non-Catholics). The bishop of the diocese alone has the right, in harmony with the instructions of the Holy See, to decide under what circumstances, and with what safeguards against perversion, the attendance of such schools by Catholic children may be tolerated".

Цей Канон 1374 поданий в книжки (A Practical Commentary on the Code of Canon Law. Volume II, by Rev. Stanislaus Woywod, Revised by Rev. Callistus Smith, New York, Joseph Wagner, Inc., 1948, p. 136. Imprimatur: Francis Cardinal Spellman).

Якщо католицькі дівчі, вірно дотримуючись церковно-політичних канонічних законів своєї Церкви, будуть проти посилання дітей українців католиків до державних шкіл, а разом з тим будуть голосити, що вони є за введенням української мови, як предмета, в державних школах, то питання: для кого що мову в державних школах мали б увести? Хіба лише для православних українців. Та й це було б добре, але чи самі православні становитимуть вимагане шкільним законом число учнів?

Справа католицьких канонічних законів — це не відірвана від життя теорія; члени Католицької Акції забов'язані строго й точно дотримуватися їх, — головно в політиці.

З ПОЛЕМІКИ

У циклостилевому бюлетені під кличем „Пізнайте правду, а правда вас визволить" (листопад 1963 р.) — публікації Українського Православного Християнського Руху, виданої Лондонським Братством і Сестрицтвом Св. Миколая Чудотворця при Українській Автокефальній Православній Церкві, Петро Перначу у своєму „Коментареві спостережника" недовірливо й критично відноситься до нової церковної політики Ватикану —політики „розмов" (діялогу) з не-католиками.

П. Перначу поставився, зокрема, критично, до факту відвідин у папи учасників католицьких Студійних Днів (що почалися 13 жовтня 1963 р.) в Римі; а між тими учасниками був, крім офіційних католицьких дівчів, також і „повний склад Виконавчого Органу УНРади: Голова В. О. М. Лівицький, заступник голови В. О. пан Д. Андрієвський, міністр без течки Головський", — подає П. Перначу, (До речі, згадані П. Перначем особи — це православні).

П. Перначеві відповів інж. Д. Андрієвський статтею п. з. „Великі події і малі люди" в паризькому „Українському Слові" за 19 січня 1964 р. — органі ОУН під проводом полк. А. Мельника.

„Великі події" — це, каже інж. Андрієвський, такі факти, як: зустріч Константинопольського патріярха Атенагораса І з папою Павлом VI в Єрусалимі 5 січня 1964 р. у справі „збліження Церков", в також одночасний лист Великого рабіна Єрусалимського до папи з привітанням тієї „братньої розмови" (між Патріярхом і Папою). „Малі люди" — це, каже інж. Андрієвський, такі люди, що не йдуть на зустріч ідеям збліження між християнськими Церквами.

З.Р.В. — У Клюбі Круглого Стола в Нью-Йорку відбулася „розмова" гуртом приватних осіб — переважно світських, хоч було й кілька священиків — католиків і православних, але з почину й під проводом католиків. Там, як інформує мюнхенський журнал „Український Самостійник" (за грудень 1963 р.), католицькі речники підкреслили, що народній загал православних українців є проти висилки православних обсерваторів на II Ватиканський Собор. І, безперечно, католицькі речники завважили це цілком правдиво, — бо загал українських православних миран (світських людей) був би проти висилання спостерігач.в на католицький Собор до Риму навіть тоді, якщо б його церковні провідники бажали висилати туди своїх обсерваторів, — хоч наші церковні провідники, розуміється, не висилають туди своїх обсерваторів.

Якщо б хто вживав висловів інж. Андрієвського, той назвав би український православний народ „малими людьми", бо вони є проти „розмов" з Римом.

Досьогочасна історія українського народу посвідчила, **що якщо б не народ, якщо б не оті так звані „малі люди", які своїм інстинктом і здоровим розумом пізнають шлях свого національного самозбереження, то його існування вже давно було б перед критичною загрозою.** Так і тим разом історія в майбутньому (може й недалекому) признає нашому народові рацію у справі його рішучого спротиву „розмовам" у справі всяких „поєднань" з чужими Церквами.

Преса, що утримується за гроші народу, не є в руках народу. Вищезгадане видання Укр. Прав. Христ. Руху — це **одиноький** (поза Канадою) **український православний орган, що освідомлює українську спільноту перед небезпекою наступу ворогів українства шляхом т. зв. „поєднань".**

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„МИ Ж ВІДКРИТИМ ОБЛИЧЧЯМ, ЯК У ДЗЕРКАЛО ДИВИМОСЯ ВСІ У СЛАВУ ГОСПОДНЮ, І ЗМІНЯЄМОСЯ В ТОЙ ЖЕ ОБРАЗ ВІД СЛАВИ НА СЛАВУ, ЯК ВІД ДУХА ГОСПОДНЬОГО" (2 Кор. 3:18).

Через Ісуса Христа ми стали лицем в лице з Славою Божою, каже Апостол. Але це вже мусить бути досвід особистий, наприклад, досвід усердної молитви. Чи часто таку близкість слави Божої і самого Бога відчуваємо ми?

70-ліття проф. Є. Онацького

Проф. Евген Онацький відсвяткував 70-ліття свого життя (народився 1894 р.).

Проф. Є. Онацький — це бувший член і секретар Центральної Ради, громадський і політичний діяч України. Він є автором низки політичних статтей і розвідок з різних галузей науки. Проф. Є. Онацький є також автором Української Малої Енциклопедії, яка виходить окремими книжками (всіх буде 15) накладом Адміністратури УАПЦеркви в Аргентині. Цей факт, що проф. Онацький сам опрацював згадану Енциклопедію, свідчить про його вийнятково широку ерудицію і працьовитість.

Побажаємо Достойному Ювілятові доброго здоров'я, сил для дальшої праці й многоліття!

Інструкція Кат. Акції

Тактика вербування православних для „об'єднання"

Три точки кат. методи

Укр. катол. перевиконують інструкції.

Під кличем „збліження з православними" Католицька Акція розуміє таке витворювання серед православних грунту для переходу під власть Риму, що буде б навіть непомітне для самих православних. Ця метода „навертання" полягає в тому, щоб не говорити православним про перехід до папи, а тільки ширити ідею „збліження" нібито лиш для самого збліження, — аби жити в згоді. А коли вже закріпиться ідея збліження, тоді, мовляв, усе решта легко „приложиться", тобто буде вироблений грунт під унію.

Католицька Акція далі розробляє для цього свої методи та видає відповідні інструкції.

Напр., журн. „Католик Дайджест" в США (подаємо за журн. „Православная Русь" за 14. І. 1964 (в США) „поміщує статтю, присвячену бенедиктинському центрові збліження з православними в Шеветонь. Можуть бути три системи: І. індивідуального звертання (до поодиноких православних); 2. групового звертання (звертання до різних груп православних); 3. і „психологічна метода", якою створюється атмосферу взаємного довір'я. Та остання (психологічна метода) є істотою діяльности в Шеветонь. Уже саме звертання (католиків до православних) є ділом Св. Духа, до чого й підготовляє психологічна метода" (слова в дужках наші, — ред. В.).

Методя морального спідування

На „дискусії" в Клюбі Круглого Стола в Нью-Йорку, з участю кількох православних приватних осіб, але під проводом католиків, основною темою також було оте „збліження". Одним з проявів того „збліження" повинне б бути евентуальне висилання Українською Православною Церквою спостерігачів на катол. II Ватик. Собор. Як католикам воно потрібне — про це свідчить ось такий факт: На „дискусії" в Клюбі Круглого Стола в Нью-Йорку 1 листопада 1963 р. католик „Р. Ільницький запропонував зборові дискутантів **поставити** формальне домагання до проводу УПЦ в США і УГГЦ в Канаді, щоб вони вислали своїх спостерігачів на (II Ватиканський) Собор", — інформує журн. „Український Самостійник" (Мюнхен) за грудень 1963 р.

З.Р.В. — Не переконування й добровільність, а „формальне домагання" до тих, які не бажають цього, це моральне силування, отже не тільки виконування, але й перевиконування інструкцій Катол. Акції. Доцільніше було б, щоб того роду катол. дівчі з-поміж наших земляків, які так сміливо поступають супроти Укр. Православної Церкви, обернули свою сміливість по адресі Ватикану, і домагалися від нього, щоб він скасував заборону виступати на II Ват. Соборі проти червоної Москви.

Червоний пояс кругом Риму

Рим обіцює американськими грішми поборотн комунізм в Італії

Дайте $20.000 зараз, а решту $780.000 після того, і комунізм в Італії щезне, — каже о. Джеймс

„Римо-католицький священик, о. Бруно С. Джеймс, прибув до США з місією збирати фонди на допомогу боротьби з комунізмом в Італії. Отець Бруно заявив, що $20.0000 потрібно негайно, а всього — $800.000, і він відчуває, що він зможе розбити комунізм" (Журн. Church & State, No 7, 1963).

З. Р. В. — У статистиці 99% населення Італії записані як „католики". Під час виборів до парляменту Італії в квітні 1963 р. комуністична партія здобула 28.5% усіх голосів, не враховуючи великого числа соціялістичних голосів.

Густа маса скомунізованого населення кругом Риму відома під назвою „червоний пояс кругом Риму".

ВАШИНГТОН. — В США уже 13 років комуністи були зобов'язані регіструватися як „агенти інтернаціоналу". У грудні м. р. Верховний Суд США вирішив, що ця практика уряду суперечить Конституції, яка забороняє силувати горожанина до самообвинувачення.

Ват. Собор

Справу „свободи вірування" відложено

П'ять розділів тих пропозицій, що їх предложив Секретаріят Сприяння Єдності Християнства, мали бути обговорювані й евентуально ухвалені на другій сесії Другого Ватиканського Собору. У четвертому розділі цих пропозицій був проект занять відповідальність з життів за розп'яття Христа, а в п'ятому розділі — проект проголошення Собором „свободи вірування", цебто: нехай кожен віруе так, як може й хоче.

Друга сесія II Ват. Собору відмовилася займатися четвертим і п'ятим розділом цих пропозицій, відложивши їх на чергову, третю сесію, Собору (на 1964 р.).

Ініціятиву, щоб Катол. Церква, проголосила свободу вірувати так, як хто може й хоче, та щоб папа Іван XXIII (номер 1963 р.) у своїй останній енцикліці (посланні) „Пасем ін Терріс" („На землі мир"). Якщо б Собор проголосив цю свободу вірувати так, як хто може й хоче, то це означало б, що Катол. Церква евентуально перестала б переслідувати християн-некатоликів у Католицьких країнах, чи хоч принаймні закони цих країн надали б іншим християнським ісповідуванням права такі самі, як там має Католицька Церква. Це головно відноситься до латинських країн (Італія, Іспанія, країни Південної Америки).

Але консервативна частина катол. епископату на II Ват. Соборі рішуче спротивилася проголошувати свободу віруванна кожному так, як він собі бажае, бо консерватисти кажуть, що проголошення свободи віруванна сприяло б серед католиків поширенню. . . „атеїстичного комунізму", інформуе „Нью Йорк Таймс" (2. 12. 1963).

З.Р.В. — Католики-консерватисти називають „атеїстичним комунізмом" усе те, що не е католицьким, оте й навіть існування некатолицьких релігій прогошлують таким фактом, що, мовляв, „е на руку комуністові". Але якраз тим своїм фанатизмом і назадництвом катол. консерватисти спричиняються до поширення комунізму.

Конгрегація Святої Інквізиції в Римі була офіційно скасована католиками щойно в 20-му столітті (отже за наших часів), — але заборона католикам свободи вибирати собі віроісповідання, і то заборона законами й поліцією, а не лише канонами Катол. Церкви, — це залишки Святої Інквізиції.

Вісті з Канади

● У понеділок 17 лютого віннінезька радіостанція подала вістку, що в неділю 16 лютого ц. р. пожар знищив церкву Укр. Греко-Православної Громади в Вишварт, Саск. Ця церква була вартістю 18,000 долярів. Радіокоментатор сказав, що причиною пожару був огрівальник церкви.

● Митрополит Атенагорас — бувший голова Грецької Прав. Церкви в Канаді, під час своїх прощальних відвідин грецьких православних осередків у Канаді, відвідав Блаженнішого Вл. Митр. Іларіона в четвер 13 лютого ц. р. Митр. Атенагорас, під час свого побуту в Канаді на становищі Митрополита, дуже гарно відносився до Блаж. Вл. Митр. Іларіона, Укр. Греко-Православної Церкви. У своєму інформативному листку до греків, Митр. Атенагорас широко інформував їх про нашу Церкву і часто ставив українців у приклад грекам.

Тепер Вл. Атенагорас е перенесений на митрополичу катедру в Лондоні, Англія.

Рухливий Вл. Атенагорас побував — у місяцях грудні 1963 і січні 1964 — в Константинополі, Єрусалимі; в Римі був два рази, — це в зв'язку зо зустріччю Патр. Атенагораса з Папою.

Коли в Канаді запитали Митр. Атенагораса про побут Арх. Мстислава в Константинополі (тоді ж був у Константинополі і Митр. Атенагорас), то він сказав, що **вперше почув про це в.. . Канаді!** До речі, під час тридневого перебування Арх Мстислава в Атенах (19—21 листопада 1963) між ним і первоієрархом Хризостомосом зустріч не відбулася.

Вісті із світу

ЛЬВІВ. — Єпископ Львівський і Тернопільський Григорій е одиноким з України членом Передсоборової комісії Синоду Московської Патріярхії. Ця Комісія займається підготовою до участи Моск. Патріярхії в майбутньому т. зв. „Всеправославному Передсоборі".

ЛОНДОН! - В Англії можна здавати українську мову в числі предметів на іспитах загальної освіти (матури). До того українська мова й література можуть бути предметами докторату на Лондонському університеті, - інформуе „Українська Думка" за 27 грудня 1963, Лондон, Англія.

ГЕРВЕЙ, Мл., США. — Першою й досі одинокою такою православною парафією в південному Пікаголенд, США, що називае себе „Американською Православною Церквою", е парафія Св. Миколая, де настоятелем е українець о. Борис Забродський. Згодану церкву збудували 20 українських православних родин, але ця парафія почала була хилитися до уніятства. Наставши там 1960 р. парохом, о. Борис переключив її на базу православних різного національного походження (бо самих українців там замало), і придбав членів з інших релігій та етнічних груп, а останньо включився туди й бувший старо-католик о. Ф. Скурет. (Журн. „AREO" ч. 9, 1963).

МОСКВА. — Між вісьмома епископами, що патріярх Московський Олексій (11 5. 1963) нагородив їх орденом Св. Володимира першої кляси, є також еп. Пантелеймон (Рудик) з Едмонтону в Канаді і еп. Досифей з Бруклину в США.

ВАТИКАН. — 20 грудня м. р. у Ватикані були прийняті два дипломати: один арабський (офіційний представник при Ватикані) і жидівський — з „приватною візитою"(бо між Ватиканом і Ізраїлем немае офіційних дипломатичних зв'язків).

ЛОНДОН, Англія. — Податкові власті Британії відмовилися надати святині мормонів привілей податкових полегчень, бо ця святиня, каже уряд, — не е „місцем молитви", поскільки туди не може зайти помолитися кожен, хто цього бажае; навіть мормонам, які не мають доброї опінії в проводу цієї святині, не вільно туди заходити.

ВАШИНҐТОН. — Теперішній президент США, Джансон, належить до одного з евангелицьких відгалужень — „учеників Христових", що складаеться з 2-х мільйонів членів в США, зорганізованих в 8 тисячах громад. В інших англосаксонських країнах е їх коло 200 тисяч осіб.

АФОН. — Болгарський і Сербський патріярхи звернулися до Константинопольського) патріярха, щоб він дав дозвіл вступу на гору Афон монахам з Сербії й Болгарії для заповнення манастирів Хілендарського (сербського) й Зографського (болгарського) на Афоні, бо ці манастирі майже вилюднені, а вступ новими кадрів дуже утруднений грецькою владою.

ВАТИКАН. — Папа Павло VI заявив, що третя сесія Другого Ватиканського Собору буде закінченням Собору; третя, кінцева, сесія почнеться в вересні 1964 р., а закінчиться в листопаді 1964 р. Папа спішиться, бо хоче взяти участь у католицькому Евхаристичному конгресі, що відбудеться в листопаді 1964 р. в Бомбаї (Індія). - II Ват. Собор від осени 1962 р. до осени 1963 р. вирішив значно менше справ, ніж йому ще залишилося до вирішення.

ВІННІПЕГ. - Шкільні радні віннінезької Міської управи 28 січня виступили проти проекту місцевої Шкільної ради ввести в тутешні державні початкові й середні школи навчання релігії -- хоч, щоправда, тільки на понадвироїснобійній основі. Радні сказали, що до Шкільної ради не належать справи релігії, — це суперечить Манітобському Актові державного шкільництва. Шкільна рада передала цю справу своєму правному дорадникові.

ТОМСЬК У Томській області совєтська влада викрила пустельників старовірів (старообрядовців). Їх завели на роботу в колхози, а їхніх дітей віддали до шкіл на перевиховання (атеїстичне). (Журн. „Наука и религия" ч. 8, 1963).

ВЕЛИКОПІСНІ БОГОСЛУЖБОВІ КНИЖКИ

ВЕЛИКОПІСНІ СЛУЖЕННЯ, з таким змістом: Пасії, Канон про Розп'яття Господне і про Плач Богоматері; Надгробна Утреня в Страсну Суботу; Непорочні з Похвалами на Утрені Страсті. - **Ціна** **$1.00**

ПОКАЯННИЙ ВЕЛИКИЙ КАНОН СВ. АНДРЕЯ КРИТСЬКОГО: Утреня з Поклонами; Великий Канон Св. Андрея Критського. **Ціна $1.00**

СЛУЖБИ БОЖІ в Страсний Четвер, П'ятницю й Суботу, такого змісту: Утреня в Страсний Четвер; Служба Божа у Великий Четвер (Літургія); Страсті; Вечірня Великої П'ятниці; Утреня Великої Суботи; Служба Божа у Велику Суботу (Літургія); Освячення Пасок; Молитва на роздріб Артоса; Похорон у Великодньому Тижні. — **Ціна** **$2.00**

Замовлення й гроші посилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Canada

Патріярх і папа

Створено комісію для „діялогу"

„Діялог почався" між католиками й православними, — сказав архіеп. Яків. Спеціальна комісія з православних і католиків почне дізнти ще перед Великоднем. Будуть обговорювані справи Літургії і дисципліни Церкви

„Діялог почався" між католиками й православними, заявив архиепіскоп Яків (Яковос), — інформуе „Візентін Кетолик Ворд" (США) 26 січня 1964 р. на основі даних пресової агенції RNS.

„Діялог почався" зустріччю Константинопольського патріярха Атенагораса I з папою Павлом VI на Оливній горі в Палестині 5 січня ц. р. „Очікуеться, що ще перед Великоднем (1964) папа Павло VI і Вселенський патріярх Атенагорас I, верховний провідник Східнього Православія', назначать спеціяльну комісію, щоб продовжувала „діялог", який вони (папа й патріярх) започатковали під час своєї зустрічі у Святій Землі (в Палестині), сказав тут (у Нью-Йорку) свідок архіеп. Яків) цієї зустрічі. - - далі подае вицезгадане інформативне джерело.

Архіеп. Яків — Американський екзарх Константинопольського Патріярхату — брав був участь у зустрічі патріярхі Атенагораса I з Папою Павлом VI у Палестині.

Православна й католицька богословські комісії

„Очікуеться, що першим кроком (продовження „діялогу") буде назначення спеціяльних богословських комісій — таких груп, що будуть широко репрезентувати кожну з цих (двох) Церков", сказав він (архіеп. Яків). Цей же архиепіскоп повідомив, що хоч дата зустрічі (комісій) ще не означена, то все ж немае сумніву, що вони найперше збируться кожна окремо, а вже опісля вони разом будуть обговорювати головні питання щодо віроначування (доктрини), Літургії й дисципліни Церкви", — продовжуе те саме інформативне джерело.

Підкомітет в Америці

„Архиепіскоп Яків також проголосив плани для подібного діялогу в цій країні (США). Він сказав, що ще перед кінцем січня (1964) плянуе зустрітися з кардиналом Френсисом Спеллменом — архиепіскопом Нью-Йорку, щоб обговорити створення підкомітету цієї комісії" (православних і католиків).

Заява архіеп. Якова „палка й емоційна"

Інформації, що про них було сказано вище, подав архіеп. Яків у Нью-Йорку „на пресовій конференції зараз таки після свого повороту з Середнього Сходу" (із зустрічі патр. Атенагораса з папою) . . . „У палкій — і, безперечно, трохи емоційній — розповіді про головні події у Святій Землі (тобто, про зустріч патр. Атенагораса з папою Павлом), під час яких він супроводив Вселенського Патріярха (Атенагораса I), архиепіскоп Північної Америки (Яків) висловив свою впевненість у тому, що зустрічі папи й патріярха на Оливній горі дунуть нову життедайність і змиел невідкладної конечности почати загальний рух за більшу християнську єдність і взаемне зрозуміння між релігіями" (Біз. Кат. Ворд" 26. І. 1964 за RNS).

З.Р.В. — ● Кат. Церква наказуе вірити, що „Римський Первосвященик (папа), як наслідник Св. Петра (апост.), мае не тільки першинство (примат) честі, але й також найвищу й повну силу юрисдикції над усією Церквою (усім Християнством) як у справах віри й моралі, так і в тих (справах), що відносяться до дисципліни і власті Церкви (Християнської) в усьому світі" (Канон 218, Поясн. в дужках наші — ред. В.).

● Догмат про папську непомильність, проголошений 1870 р. у четвертому розділі четвертої сесії Першого Ватиканського Собору (1869-70), наказуе вірити:

„Що Римський Первосвященик, коли він говорить „екс катедра" (тобто, коли — виконуючи **уряд Пястиря й Учителя усіх Християн** — своею найвищою Апостольською властю, він (дефініюе) ту доктрину, що відноситься до віри чи моралі, яких мае дотримуватися Вселенська Церква), що почерез божественну асисту обіцяв йому благословенний Петро, е обдарований тією непомильністю, якою, як це Божественний Спаситель повелів, Його Церква — дефініюючи доктрину віри чи моралі — мусить бути оснащена. І тому такі дефініції Римського Первосвященика самі собою — а не почерез чесноту потвердження їх Церквою — е незмінні. Якщо б хтонебудь здумав би (не допустим, Боже!) заперечувати цим дефініціям, — нехай буде проклятий".

● „Римо-католицьку Церкву глибоко не зрозумілося б, якщо б робилося такий висновок, що тепер,ніші події екуменічного характеру в ній і її відкритість мала б означати її готовість перевірити будь-котру з її сталих догматичних позицій. Що ця Церква готова зробити — то це взяти відповідальність за більший імажинізм і усучасненя в викладанні цих сталих позицій", — заявив кардинал Августин Беа — голова Секретаріяту Сприяння Єдності Християн II Ватиканського Собору, у своїй промові в Гарвардському університеті (США) у березні 1963 р. (Цитуе журн. „Протестант Актшен" (Торонто) за січень 1964 р. за журн. „Чорч енд Стайт" (США).

● Це виключена річ, що б Католицька Церква скасувала догмат „про непомильність пани", а тим самим що б вона скасувала свій 218 (а також 219) канон (претенсії папи на власть над усім Християнством), який (канон) на вищезгаданому догматі послідовно основуеться. Кардинал Беа виразно заявив (з уповноваження папи), що суть Катол. Церкви е й буде незмінною, а зміняються лише її тактика здійснювання цієї сталої непорушної суті.

Православні теологи й католицькі теологи свідомі цього, — то як же вони надіються осягнути з'єднання Православія з Католицтвом, коли одні й другі заявляли, що не зійдуть із своєї догматичної бази?

● Під кінець вересня 1963 р. православні Патріярхати й декотрі інші автокефальні Православні Церкви на своїй конференції на грецькому острові Родосі постановили евентуально почати розмови з Католицькою Церквою у справі возєднання тільки з передумовою, що розмови відбувалися б на базі „рівних з рівними". З вищеподаних інформацій екзарха Якова виникае висновок, що папа Павло VI при зустрічі з патріярхом Атенагорасом І погодився на цю умову. Але як папа цю умову („рівні з рівними") здійснить, коли він догматично претендуе на „непомильність" і основане на ній юридичне „першинство" над усім Християнством?

Увага! ЕДМОНТОН Увага!

„УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА ПІД БІЛЬШОВИКАМИ В 1930—1938 РОКАХ"

У неділю 1-го березня о 3-й год. по полудні в залі ім. М. Грушевського відбудеться доповідь д-ра Б. Боцюркова, професора Альбертійського університету, на актуальну тему: **Українська Православна Церква під більшовиками в роках 1930-1938.** В цій доповіді буде подано багато невідомого до цього часу матеріялу. Доповідь на цю тему вже виголошувалась і має дуже гарні відгуки. Проситься Духовенство УГПЦ Альберти в вірних Едмонтону й околиці прибути на цей виклад, а також запрошуеться все українське громадянство.

Доповідь організуе Едмонтонський Відділ Товариства Українців Самостійників. Проситься широко розголошувати серед українського громадянства, зокрема в околиці.

УПРАВА
ЕДМОНТОНСЬКОГО ВІДДІЛУ ТУС.

КИЇВ. — Видавництво Академії Наук УРСР у Києві видало тиражем 1000 примірників працю П. К. Яременка „Переосторога" - український антиунійтський памфлет початку XVII століття". — Праця багата історичними джерелами, але вона пошкоджена русифікаторською й комуністичною пропагандою.

Склад Церковних Речей

Склад Церковних Речей при Консисторії мае гарні стінні іконки, які надаються на подарунки для дітей. Ці іконки е в гарних рамках, парами Спаситель і Преся. Діва з Дитям, або й окремі. Світлина одної з тих іконок вгорі. Число й розмір іконки: 7—R, 5½ x 6¼ цалів (розмір подаеться в ширині й довжині рамок). Ціна за пару — $7.50; за одну (Спасителя чи Преов. Діви з Дитям) — $3.75.

При замовленні обов'язково треба подати число іконок — 7—R.

Замовлення й гроші посилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Canada
Телефон: JU 9-1191

ПЕТРО І РИМ
II частина

З уваги на це, що Суддя Михайло Стечишин бажає, на пропозицію численних читачів, якнайскоріше видати книжкою II частину своєї праці „Петро й Рим", дальше публікування цієї праці в „Віснику" припиняємо, бо ці розділи, які ще не опубліковані, будуть включені в книжку, що незабаром появиться на книжковому ринку.

„Звільнення Митрополита Сліпого – це обман"

Не залишатися до Москви „при гробовій мовчанці про переслідування Церкви"

На католицькому ХП Конгресі „Церква в потребі", що відбувся в Кенігштайні, Зах. Німеччина, у днях 2 і 6 серпня 1963, о. Верейфрід ван Страатен (голландець) перестерігав католиків:

„Наміри комуністів залишаються завжди ті самі. Ними є повне знищення християнства. Церква не може укладати в Москвою ніякого договору, без втрати довір'я поневолених народів. Зовсім правдоподібне, що під сучасну пору Кремль має причини до того, щоб вести супроти Церкви умірковану політику, але розмови з Москвою не сміють бути ведені при гробовій мовчанці про переслідування Церкви".

Католицька розгубленість

„Сьогодні запанувала велика духовна розгубленість. В час, коли говориться про об'єднання у вірі, наша єдність є загрожена. Католики є поділені. Доктринарна і дисциплінарна криза є така велика, що деякі єпископи не сплановують положення. Передчасні реформатори думають, що мусять засуджувати ментальність, яка панувала перед Іваном XXIII (мілітантне протикомуністичне настановлення папи Пія XII — Ред.). Так, отже, папу, який згинув за єдність і мир, одна група тепер використовує як предтекст до суперечок."

„Прокоштував московську отруту"

Отець Верейфрід далі говорив: „В совєтських часописах можна було читати, що є два великі мужі: Хрущов, який-перевів десталінізацію, і папа Іван XXIII, що розпочав „депачелізацію". Багато католиків прокоштували ту московську отруту. Енцикліку „Пацем ін терріс" багато інтерпретує як вказівку, що співпраця з комунізмом є своєчасною. Хрущов вдягається до святинице! Хто фліртує з „миролюбивими рухами" та з вовками, переодягненими в овечі шкури, що вдягаються в церковні загороди, — той не бачить, що правдивий намір комуністів — зробити із Церкви на Заході мовчазну Церкву. Звільнений єпископ в якому разі не є доказом свободи Церкви, а як довго ця Церква не є вільною, звільнення українського Митрополита Сліпого є комуністичним обманом."

(Подано за „Укр. Думкою", 22. 8. 1963, Лондон, Англія).

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. — Хвилювання серед віруючих викликав факт закриття владою церкви з 18-го століття в селі Новомосковському, Дніпропетровської області, і перемінення її на спортову залю. (Журн. „Наука и религия" ч. 8, 1963, СССР).

„Прощати один одному"

Послання папи Павла VI з нагоди його зустрічі з патріярхом Атенагорасом I

Після свого повороту з Палестини (де він був 4—6 січня 1964 р.), з нагоди своєї зустрічі там з патріярхом Константинопольським Атенагорасом на Оливній горі 5 січня 1964 р., папа Павло VI 17 січня видав, латинською мовою, на передодні щорічного періоду (18—25 січня, католицького молиння, що відоме п.н. „Октав Єдності Престола", послання до католиків, з якого нижче подаємо найважливіші витяги:

„Більш, ніж щонебудь інше, однак, ми згадуємо нашу зустріч з достойними головами Церков Сходу, від якого ми були нещасливо відділені так довго, а ще особливіше ми згадуємо нашу зустріч з Вселенським Патріярхом Константинопольським, який як і ми, був паломником до Святої Землі.

З ними ми обмінялися святим поцілунком — так, як чинили учники Христові. Разом ми читали молитву Христову до Отця за єдність Його учеників. Разом ми читали · · „Отче Наш", який навчає нас прощати один одному та іспо-відувати одного Отця.

Усе те було тими подіями, на які ми дивимося, як на перші познаки воз'єднання („геніос") в Єдиній Церкві Христовій, хоч би якою далекою могла бути та тотальна єдність („unity"), якої ми бажаємо". (За прес. агенцією RNS подав америк. „Візантію Католик Ворд" 26. І. 1964).

З.Р.В. — Щорічний період молиння Катол. Церкви за „унію" започаткували катол. монахи-францісканн в Геррисон, Н.Рг., США, 50 років тому, і Рим затвердив це та поширив на всю Катол. Церкву. І це моління офіційно називається „Октав Єдності Престолу"; тобто, Катол. Церква молиться, що б усі християни-некатоліки піддалися під власть Римського Престола (папи). Той факт, що своє, вищезгадане послання, папа Павло VI видав якраз на період „Октаву Єдності Престолу", є одним з доказів того (а це очевидне всім), що його прагнення до „воз'єднання" з Православієм є нічим іншим, як тільки намагання підпорядкувати Православіє під свою римську владу. Це стара і завжди нова історія...

Кат. архиепископ критикує

Вознесення з тілом на небо Св. Йосифа?

Критика „акробатичної теології" на II Ват. Соборі

Архиеп. Бляше (Emile A. Blanchet) на 2-й сесії II Ватиканського Собору критикував у католицтві, як він сказав, те „що ми могли б назвати випаченою й акробатичною теологією, — такою, як та книга, що видана з апробатою (Катол.) Церкви, а в ній доказується непороне зачаття Св. Йосифа та його вознесення з тілом на небо".

„Така теологія не відзеркалює в собі вчення Св. Письма й Традиції", сказав той 77-літній прелат до отців Собору".

Далі, він критикував „переборщений схоластицизм у нашій (католицькій) теології, в якому часто бракує духа Біблії", а також виступав проти „невластивої юрисдикції, яка доводить закони Церкви до таких границь, де вже трудно збагнути, яким є її (Церкви) відношення до свободи людини".

Він також критикував „декотрі форми богопочитання, які кидають тінь на правдиве богопочитання. Зокрема ж це є правдою в ділянці почитання Діви Марії, як ось „Пацьорки Слів Марії". „Наше викладання теології індульгенцій (відпустів) часто, здається, спускає з ока мудре остереження Трентського Собору". (Цитовано з „Канедіян Чорчман", січень 1964).

З.Р.В. — Архиеп. Еміль Бляше — це ректор Католицького Інституту в Парижі. Після проголошення папою Піем XII 1950 р. догмату про вознесення Діви Марії з тілом на небо, з'їзд католицьких теологів — спеціялістів Маріології в Шікаго 1957 р. майже одноголосно заявив, що папа Пій XII „поспішився з цим". А тепер у Катол. Церкві підготовляється грунт для евентуального проголошення догмату про вознесення Св. Йосифа (опікуна Діви Марії) з тілом на небо.

КИЇВ. — Як причину неврожаю в СССР М. Хрущов подав, крім посухи, також і брак добрив (штучних погноїв). Чому ж не виробляють добрив? Бо... бракує тари (мішків для зсипання добрив), отже немає в що зсипати ці добрива. „Нестача тари для сипких мінеральних добрив гальмує тепер виробництво" („Радянська Україна" 13. X. 1963. Київ).

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей Українського Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі якнайкращої якості та по уміркованих цінах, наприклад:

Євангелії, Кивоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоругви, Облачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Світло, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажанними інформаціями або телефонуйте на число:

JUstice 9 - 1191

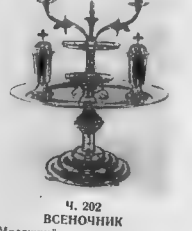

Ч. 202
ВСЕНОЧНИК
Мосяжний, лякерований.
Polished brass, lacquered $72.00
Мосяжний, позолочений.
Brass gold plated $111.00

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Good's Supply
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІНЧАННЯ

Гіслін, Саск.

У суботу 26 жовтня 1963 р. в церкві Св. Апп. Петра й Павла в Гіслині відбулося вінчання Анни Левчук — дочки подружжя К. Левчуків з Гіслин, Саск., і Стефана Нагірного з Ван, Саск.

Таїнство Вінчання звершив місцевий парох — о. С. Столярчук. Повінчавши Молодят, він виголосив до них привітальне й повчальне слово, а разом з тим поджакував батькам за гарне виховання цих своїх дітей, які не цураються своєї Церкви та підкреслив, що найкращий дар батьків своїм дітям — це гарне їхне виховання. У словах науки до Молодят, о. Парох повчав їх жити в лошні й любові, вірити в Бога й постійно молитися Йому, — просив їх говорити поміж собою рідною українською мовою. А як обдарить Господь діточками, то й їх треба виховати в своєму рідному дусі, говорив о. Парох, і додав, що батьків та кож не можна забувати, і що в потребі треба їм завжди помагати.

Таїнство Вінчання закінчено співом многоліття.

Після Вінчання Молодят, відбулося в їх честь прийняття в Елк залі, яке приготувало жіноцтво місцевого відділу СУК. Гостей було багато.

На весільному прийняті промовляли: п. В. Чернецький — весільний староста; він в імені всіх гостей побажав Молодятам веселого й щасливого життя. Далі промовляв о. С. Столярчук. Він побажав Молодятам і їхнім батькам всього найкращого. На закінчення зному промовляв п. В. Чернецький. Він пригадав гостям про будову Колегії Св. Андрея у Вінніпезі та Інституту П. Могили в Саскатуні. Всім відомо, говорив він, що ці будови потребують нашої фінансової підтримки, — отже й проголосив збірку на цю ціль, яка принесла $50.90, з чого 25 доларів призначено на Колегію Св. Андрея, 15 доларів на Інститут П. Могили в Саскатуні і 10 доларів на пресовий фонд нашого релігійного часопису „Вісника" і на хліб.

Всім Жертводавцям велике спасибі, а Молодятам — Многих Літ!

Гість.

ВІСТІ ІЗ ВСЕКАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

Свято-Андріївський Вечір

У четвер 12 грудня Теологічний Факультет Колегії Св. Андрея святкував свято свого Покровителя. Молебень у Катедрі Преєв. Трійці відслужив о. І. Стус. Співав хор теологів. На закінчення відспівано многоліття всім, що стоять у проводі цієї установи, а також її питомцям.

У часі Молебня були присутні: Декан Теологічного Факультету — Блаженніший Владика Митрополит Іларіон, Владика Борис, принципал Колегії Св. Андрея — о. д-р С. В. Савчук, голова Президії Консисторії — о. Прот. Т. Ковалишин, о. Протопресв. Т. Яковжевич, все духовенство Вінніпегу і всі особи професорського складу.

Після Богослужби відбулася в Катедральній Авдиторії друга частина свята. Нею керував теолог — Олег Левицький, починаючи добрим вступним словом. За цим слідував реферат дуже старанно, вимало й науково приготований і взірцево відчитаний студентом Г. Подгурецем.

Студенти теології відспівали дві хорові пісні. Студент О. Равлюк відчитав поему „Наша Церква Первозванна". Були дві музичні точки. Їх виконав на басуні студент І. Фуґаль під акомпаніямент О. Левицького. Панна О. Онуфрійчук відспівала дві пісні: „Почаївська Божа Мати" й „Веснівка".

На замічення Жіноче Товариство при Колегії вгостило всі зучасників свята чаєм.

Уся програма була на високому рівні. Учасники корисно провели час, підсгріті надією, що наступне, подібне свято відбудеться вже в новім будинку Колегії на площі Манітобського університету.

Свята Місія

У днях 14 і 15 грудня відбулася в Катедрі Преєв. Трійці Свята Місія. У суботу була соборна Вечірня, яку відслужили оо. І. Стус, о. Прот. М. Юрківський і о. Митр. Є. Грицина. Місійні науки виголосили: о. д-р С. Сасс і о. І. Стус. У неділю ВПреосв. Владика Борис відслужив архиерейську Службу Божу з участю оо. М. Каниша, Т. Ковалишина, М. Юрківського і Є. Грицини. Проповідь виголосив Владика Борис.

Після Богослужения відбувся спільний обід. По обіді слідувало продовження місії з доповідями духовних і світських осіб. Промовляли Владика Борис, оо. Т. Ковалишин, М. Юрківський, М. Каниш, Є. Грицина, суддя І. Р. Соломон і д-р П. А. Кондра.

Вислухані науки зробили позитивне враження на учасників. Загально була опінія, що треба в короткому часі знову зорганізувати подібну місію.

50-ліття Священства

На свято Св. Миколая о. Протопресв. Т. Якожевич від служив вдячну Службу Божу в Катедрі Преєв. Трійці з нагоди 50-ліття своєї висвяти в священики. Він виголосив відповідне слово. Співав хор теологів.

Вечером того ж самого дня до резиденції о. Ювіляра зібралося все духовенство міста Вінніпегу, Блаженніший Владика Митрополит Іларіон, ВПреосв. Владика Борис, та отці з добродійками, щоб поздоровити о. Протопресвітера з таким визначним святом, як 50-ліття Священства.

При вечері, що зарядив сам о. Ювіляр, час пройшов дуже гарно. о. Прот. М. Юрківський переповів життя о. Тита, при чому вручив йому дар від усіх присутніх. Після того сам о. Ювіляр розказав деякі епізоди свого життя.

Многоліттям о. Титові закінчено офіційну частину святкування, а далі вже гутірено про всякі справи й пригадала наша пісня, без якої не може бути правдивого свята.

Від У.П.Т. „Літня Осеня"

Подаючи відомості про збір цього Товариства, було пропущено ім'я заступника рекордового секретаря.

Зацікавленим повідомляється, що заступником секретаря є - п. Нестор Гусподарчук.

Концерт Неділької Школи

У неділю 29 грудня минулого року відбувся концерт Неділької Школи при Катедрі Преєв. Трійці в Катедральній Авдиторії.

Вступне слово виголосила — пані Михальда Аноніфчук; вона й приготовила сцену „Український Святий Вечір".

Слідував живий образ „Вифлеємська ніч", який приготовила добродійка С. Юрківська. Були й загальні колядн й пісні.

Під кінець загостив „Св. Миколай" з дарунками для дітей.

Цим разом програма була добре підготовлена, за що належиться признання всім, хто брав участь у підготовці концерту.

На кінці промовляв о. Прот. М. Юрківський. Діти й старші очікують слідуючого подібного концерту.

Панахида

У неділю 5 січня відправлено Панахиду за спокій душі бл. п. о. Євгена Приступи, який упокоївся при кінці минулого року. Співав хор під проводом В. Богоноса.

Панахиду відслужили: Владика Борис, о. Прот. М. Юрківський і о. Митр. Прот. Є. Грицина.

Свята Різдва Христового

Всі Богослужения відбулися урочисто і в побожнім настрою.

Всевічну Архиерейську Службу Божу відслужив Блаженніший Владика Митрополит Іларіон, з нашими оо. настоятелями. У звичайну пору була друга Служба Божа, яку відслужив о. Прот. М. Юрківський. У інші дні відбувося все по порядку при участи великого числа богомольців.

О.

Місійний Фонд Укр. Гр.-Прав. Церкви в Канаді – 1963

Округа: Під-Вінніпег:		
Транскона, Ман. — о. Іг. І. Скакальський	15.50	
Гонор, Ман. — о. Прот. Т. Яковжевич	15.50	
Поплярфілд, Ман. — о. М. Каниш	10.00	
Су Лукавт, Онт. — о. С. Ярмусь	$ 9.25	
Стед, Ман. — о. С. Ярмусь	3.50	
Плезант Говм, Ман. — о. М. Каниш	9.50	63.25
Округа: Айтуин, Саск.		
Мелвил, Саск. — о. Іг. І. Скакальський ..	64.05	
Айтуна, Саск. — о. Прот. Т. Ковалишин.	21.10	
Гудів, Саск. — о. С. Ярмусь	20.00	105.15
Округа: Під-Саскатун, Парох: о. Прот. В. Сенишин		
Прілейт, Саск.	15.00	
Мус Джо, Саск.	15.00	
Мічем, Саск.	18.00	
Вонда, Саск.	16.00	64.00
Округа: Вайта, Ман. — Парох: о. І. Куліш		
Вайта, Ман.	25.00	
Сірко, Ман.	19.75	
Сандавн, Ман.	8.40	53.15
Округа: Йорктон — Парох: о. В. Бойчук		
Йорктон, Саск.	15.00	
Райн, Саск	10.00	
Вроктон, Саск.	10.00	35.00
Округа: Мелфорт — Парох: о. Прот. М. Критюк		
Гронлид, Саск. (північна)	10.00	
Брукесбі, Саск.	11.80	
Мелфорт, Саск.	8.45	
Годсон Бей, Саск.	15.15	
Ендевор, Саск.	4.50	49.90
Округа: Тіодор — Парох: о. Й. Пук		
Тіодор, Саск. (місто)	8.60	
Інсінгер, Саск. (місто)	7.05	
Тіодор, Саск. (Вестбрук)	4.30	
Тіодор, Саск. (коло Льори)	3.60	
Тіодор, Саск. (над річкою)	2.20	25.75
Округа: Вакав — Парох: о. М. Стеценко		
Кадворт, Саск.	15.00	
Вакав, Саск.	23.00	
Ст. Джуліен, Саск.	33.00	
Сматс, Саск.	13.00	84.00

Округа: Ніагара Фолс — Парох: о. Прот. Ю. Цукорник

Ніагара Фолс, Онт.	24.61	
Велленд, Онт.	32.30	56.91
Округа: Лак Ла Біш — Парох: о. Є. Стефанюк		
Гресленд, Алта	9.43	
Бобґ, Алта.	7.05	
Лак Ла Біш, Алта.	17.85	
Атабаска, Алта.	4.85	
Крейґенд, Алта.	6.97	
Саррейл, Алта.	3.98	50.13
Округа: Канора — Парох: о. В. Слюзар		
Бюкенен, Саск.	27.00	
Канора, Саск. (місто)	12.00	
Рама, Саск.	11.00	
Канора, Саск. (Свидова)	10.00	
Сторджис, Саск.	22.00	82.00
Округа: Давфин — Парох: о. М. Олесюк		
Давфин, Ман.	53.60	
Дрифтінґ Ривер, Ман.	18.65	
Рорктон, Ман.	28.60	
Ешвіл, Ман.	9.75	
Гилберт Плейнс, Ман.	30.15	
Сифтон, Ман.	13.95	
Косів, Ман.	10.35	
Зелиї Ривер, Ман.	14.30	179.25
Округа: Радвей — Парох: о. Д. Ф. Стратійчук		
Торгілл, Алта.	15.13	
Редвотер, Алта.	10.25	
Васетна, Алта.	5.20	
Федора, Алта.	7.65	
Радвей, Алта.	4.40	42.63
Округа: Геффорд — Парох: о. С. Зузяк		
Геффорд, Саск.	23.65	
Редфілд, Саск.	3.75	32.40
Округа: Глес — Парох: о. С. Греділь		
Стівен, Саск.	4.15	
Свон Плейн, Саск.	11.15	
Мейбриджк, Саск	4.25	
Денбурі, Саск.	7.75	
Норквей, Саск.	7.20	
Гаес, Саск.	13.30	
Арран, Саск. (місто)	5 05	
Свон Ривер, Ман	7.00	59.85
Округа: Принс Альберт — Парох: о. Прот. Ю. Туржанський		
Принс Альберт, Саск.	32.15	
Гонівум, Саск.	13.45	45.60
Округа: Вилиньгдон — Парох: о. І. Гикавий		
Видрю, Алта.	11 15	
Вилиньгдон, Алта.	34.30	45.45
Округа: Кемсек — Парох: о. П. Бублик		
Кемсек, Саск.	22.00	
Мазепа, Саск.	12 00	
Сторновей, Саск.	12 00	
Калдер, Саск.	10 00	
Донвел, Саск.	9.00	65.00
Округа: Вегревіл — Парох: о. М. Кришук		
Вегревіл, Алта.	50.15	
Січ-Коломія, Алта.	7.35	
Інніскфрі, Алта.	8 50	66.00
Округа: Роблин — Парох: о. П. Зубрицький		
Роблин, Ман. (місто)	16.30	
Врокстон, Саск. (Топорівці)	4 50	
Гренджо, Ман.	5.30	
Леннард, Ман.	8.30	
Роблин, Ман. (Зелена)	5.00	
Петлюра, Ман.	6.66	46.15
Округа: Форт Вілліям — Парох: о. Прот. С. Герус		
Форт Вілліям, Онт.	11.95	
Вест Форт Вілліям, Онт.	33 70	45.65
ПОДІЙНОКІ ГРОМАДИ:		
Брендон, Ман. — Парох: о. Прот. В. Апонюк		11.10
Лондон, Онт. — Парох: о. М. Дебрин		22.50
Едмонтон, Алта. — Катедра св. Івана, Парохи о. Прот. О. Хом'як, о. Д. Лучак		185.53
Оттава, Онт. — Парох: о. Б. Горгіца		15.00
Ошава, Онт. (св. Івана) — Парох: о. Р. Панченко		60 00
Брентфорд, Онт. — Парох: о. Прот. Р. Тріска		15.00
Волдей, Б. К. — Парох: о. П. Блажук		15.20
Ст. Катеринс, Онт. — Парох: о. Прот. Е. Чижів		12.85
Вінніпег, Ман. — Собор Св. Покрови — Парох: о. І. Стус		60.00
Форт Френсес, Онт. - Парох. о. Прот. М. Овчаренко		22.60
Солбрі, Онт. — Парох: о. Т. Славченко		15.16
Вернон, Б. К. — Парох: о. Прот. Л. Дячина		20.00
Торонто, Онт. — Катедра св. Володимира. Парохи: оо. Прот. П. Самець і Д. Фотій		135.00
Гримсбі, Онт. — Парох: о. Прот. Ю. Ференсів		15.00
Монтреал, Кве. (св. Покрови), Парох: о. О. Костюк		20 00
Лімінгтон і Четам, Онт. — Парох: о. І. Кріспак		
люсі		15.10
Саскатун, Саск. — Парох: о. Прот. М. Боднарчук		65.25
Вінніпег, Ман. — Катедра Пресв. Трійці, Парохи: оо. Прот. Є. Грицина і М. Юрківський		106.00
Монтреал, Кве. — Катедра св. Софії, Парохи: о. Протопресв. В. Слюзар і о. Ф. Легенюк		60.00
Ріджайна, Саск. — Парох: о. Прот. С. Кицюк		105.72
Вінніпег, Ман. Пожертва Похоронного Заведення Кропо		35.00

Рівночасно слідуючі громади прислали також свої пожертви на Допомогову Фонд УГПЦК:

Монтреал, Кве. (Катедра св. Софії)	50.00	
Роблин, Ман. (місто)	14.70	
Гренджо, Ман.	4.50	
Врокстон, Саск. (Топорівці)	2.75	
Леннард, Ман.	6.60	78.55

З ЖИТТЯ СОБОРУ СВ. ПОКРОВИ В ВІННІПЕГУ

Драма „Мати наймичка"

У суботу 7. 12. 63 р., на сцені в залі Собору Св. Покрови була поставлена драма на чотири дії І. Тогобочного, „Мати-наймичка", яку виконавці виконали по-мистецькому і вдало. Цей вийнятковий успіх треба завдячувати в першу чергу відомому режисерові — п. С. Помірці, який вдало вложив дуже багато праці для успішного виконання артистами згаданої драми.

До виконавців, які в окремих ролях цієї драми виявили артистичні здібності, належать такі наші аматори: п. В. Бельмич — Трохим, пані Г. Мотох — Настя, п. М. Бабій — Федір, пані В. Кутна — Домаха, пані А. Поліщук — Марина, п. Г. Філь — Марко, пані М. Бабяк — Христя, пані Т. Гаврилюкова — Палажка, п. А. Бондарчук — Петро, панна О. Онуфрійчук — Гапка і п. Р. Прихожко — Потап.

При цьому належить висловити якнайсердечнішу подяку та щире признання нашому драматичному гурткові при Соборі за їхнє глибоке розуміння та вагу української сцени для виховання нашої молоді і старших та за їхню постійну готовість допомогти в продовжуванні цієї світлої сторінки в історії нашого українського побутового театру.

Ми надіємося, що драматичний гурток при нашій громаді, взявши під увагу численні прохання, повторить в найближчому майбутньому цю виховну духовно-моральну драму.

Ювілей 50-ліття священства о. Тита Яковкевича

18-го грудня, 1963 року, напередодні свята Св. Миколая Чудотворця, о. І. Стус і ціла громада запросили до Собору о. Протопресв. Т. Яковкевича, щоб привітати його з нагоди 50-ліття його Душпастирства.

На особисте бажання о. Т. Яковкевич відслужив в той вечір Всенічну під спів хору студентів-богословів. Після Всенічної всі присутні під проводом ВПресв. Владики Бориса, перейшли до нашої залі, де була подана перекуска. Дальше слідували привіти від присутніх священиків, земляків та близьких знайомих о. Ювіляра. Студенти богослови піднесли о. Ювілятру китицю живих квітів.

Від Громади Св. Покрови о. Тита вітали: о. І. Стус та голова Громади — п. Григорій Баб'як. На закінчення, о. Ювіляра вітав його рідний син, Владика Борис.

Свято Св. Миколая

Це довгоочікуване свято, в якому взяло участь понад 200 дітей, було відсвятковано в неділю, 22 грудня 1963 року.

Великим двохстопним дитячим хором при Соборі, який успішно виконав ряд коляд та пісень в честь Св. Миколая, диригувала учителька Рідної Школи пані О. Мельник. Було також мило послухати гарних збірних деклямацій, які виконували учні Рідної Школи за підготовкою учителів: пані А. Ковальчук, пані О. Мельник, пані Н. Піп, панни О. Онуфрійчук і панів: В. Ковальчука, Г. Філя і О. Назаревича.

Технічною частиною свята зайнялися члени Матірного Комітету при Громаді під проводом голови — пані Г. Кравчук. Підготовленими це Свято, учителі доложили багато своєї праці, щоб витворити у дітей глибоке враження Св. Миколая, як символа доброти, любови і братерського відношення до ближнього. На закінчення „Св. Миколай" роздавав дітям подарки.

Передріздвяна місія в Соборі

У суботу 28 грудня 1963 року, о годині 7-й вечора, була відслужена урочиста Служба Всенічна, в якій взяли участь: Митроф. о. Прот. Є. Грицина, о. Прот. М. Юрківський, о. д-р С. Сасс, настоятель Громади — О. І. Стус і о. диякон О. Сорочук. За Всенічною Службою Божою, місійну проповідь сказав о. д-р С. Сасс. Багато членів Громади приступили цього вечора до Святої Сповіді.

У неділю 29 грудня, до Собору завітав постійний Гість зі сходу Канади в особі Владики Михаїла, який відслужив Архиерейську Св. Літургію. Йому сослужили: Митрофорний о. Прот. Є. Грицина, о. І. Стус та о. диякон О. Сорочук. В цю неділю під час Св. Літургії прислуговували як іподиякони, а також стояли з братськими свічками та ходили з тацою, виключно січові Сумівці.

Необхідно також відмітити глибоко змістовну проповідь Владики Архиепископа Михаїла, який не жалів ні своїх старечих сил, ні труду, щоб підготовити наших парафіян духовно до великого надходячого свята — Різдва Христового.

О годині 7-й вечора була відслужена Вечірня, при участі духовенства: Митроф. о. Прот. Є. Грицини, о. Прот. М. Юрківського, о. І. Стуса та о. диякона О. Сорочука. Під час цієї Місійної Вечірні змістовну проповідь сказав о. Грицина. На особливу увагу також заслуговує дуже цікава дискусія (під час перекуски) на тему: „Збереження нашої української мови та наших релігійно-церковних і національних традицій у наших родинах". У цих дискусіях, в яких взяли участь всі присутні священики та вірні, було висловлено дуже багато цікавих думок, які напевно матимуть велике значення в дальшій праці Вінніпезької Місійної Округи.

Цією частиною програми проводив о. І. Стус, який на закінчення висловив щиру подяку всім тим, хто в той чи інший спосіб допомагав в успішному переведенні цієї Місії.

о. І. Стус.

Роля родини й її співпраця зі школою у навчанні дітей рідної мови

(Реферат виголошений під час Учительської Конференції на Єпархіяльному З'їзді Сх. Єпархії 5 і 7 грудня, 1963 р.)

Дітям молодь — як будучі переємники духовної спадщини народу — це найближчий нашому серцю скарб, але й найбільше труднощів приносить нам проблема їхнього виховання, особливо в сучасних несприятливих для нас обставинах.

Там, в Україні, молодь без релігійного виховання (хоч на рідній землі) губиться в безбожній, безнаціональній, „соціялістичній" спільноті й свої високі вартости проявляє у ворожій ідеології, — хіба найбільше обдарована збережеться. Тут, на чужині, вже від шкільного віку, з різних причин молодь поступово сходить з платформи рідного середовища. Причин на це багато й більшість з них коріняється в питомому нашій добі матеріялістичному настановленні до життя. Звідки й береться все сучасне лихо: відсутність релігії в школах, брак ідеалізму в молоді, перевага розумовости над духовістю, тощо.

Це явище загальної кризи й її відємного впливу на молоду генерацію взагалі, а нашу бездержавну молодь зокрема, яка в першій мірі падає жертвою асиміляції, головно в мові. Правда, дотеперішне настановлення наукової Канади до асиміляції було, щонайменше поверхово, негативне, бо вона ж погано впливає на психіку людини взагалі. Також є фанами, що народ може осягнути вищий ступінь культури лише в національній формі. Те це лише гарні слова науковців, а в житевій практиці якась незнана сила чародійно і вперто вводить наших дітей у конфлікт зі всім рідним, батьківським, а головно п р и с к о р ю ю ч и м темпом виключає в них нехіть до рідної мови. Слід ще пам'ятати, що нова проблема двомовности й двокультурности в Канаді є спроможна ще більше загострити цю справу.

Маємо право й обов'язок найенергійніше опертися цьому лихові саме через навчання дітей рідної, щоби української мови, якщо хочемо врятуватися від п е р е д в и с н о г о асиміляції.

Про значення рідної мови, для нас тут, радіється вичерпне навчання Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона у брошурі „Навчайте дітей своїх української мови", де знайдемо всебічні аргументи для цього й гарячий апель його Блаженства до національної свідомости нас всіх, а головно батьків, у цій преважній справі.

(Моє завдання є коротко начеркнути роль родини й її співпрацю зі школою й іншими чинниками в ділянці українознавства, як основу для евентуальної дискусії над цією справою).

Церква й родина — це дві основні інституції нашого на роду, часто одинокі й вірні шальні у здержанні його при житті в боротьбі за існування. Як доказ, комунізм в його московсько-більшовицькій формі, сильно вдарив передусім по них обох, як небезпечних для нього твердить.

Сучасне наше положення є надзвичайно складне й критичне, тому-то роля родини вирнає в цілій своїй ширині на денний порядок.

Є самозрозумілим, що навчання рідної мови — це не ціль в собі, а ключ до розв'язки цього завдання, а саме: національного виховання молоді. Але, навчання й знання мови — це перша основа цілої рідношкільної системи, в якій мають співдіяти всі чинники, а передусім родина. У родині дитина, зробивши перші кроки національної свідомости, переходить дальше в життя: через Церкву, дитячі садки, школи, дітні осередки, курси українознавства, організації молоді, — включно з Інститутами. Але родина залишається головним чинником до кінця.

Повноцінної рідної шкільної системи у нас ще немає, але й добрий початок, під церковом Церкви, вже є. На всіх цих місцях дитина рівнобіжно вчиться мови й виховується в релігійно-національному дусі. (Це нерозлучні дві функції: навчання, то є розвивання інтелекту й виховання, цебто здобування внутрішньої культури, моральної сили й духової рівновати харак теру та українського характеру дитини). Душа дитини це чистий папір, який хоче бути виповнений писанням. Не виповнимо ми його своїм рідним змістом, то виповнить його інші чужим, а то й вадим, бо в сучасних обставинах йде великий змаг за душу дитини.

Роля батьків тут не легка; їм ставиться незбіжні вимоги виховних здібностей і знання українознавства, а де їх немає, то треба їх набувати шляхом освіти. Мати — е основний персонаж цієї дії. І нехай буде ясно: якщо роля батьків зведеться лише до народження й вихормлення дітей, а решту, щоб зробили інші, то дуже сумівно, чи Церква й школа матимуть успіх у вихованні таких дітей.

Взявши стисло цілу справу співпраці батьків зі школою, то участь перших м о ж н а звести до слідуючих важливих моментів:

Найперше, дома слід вживати виключно у к р а їнську мову. Це для декого може звучати пастрого, але всякі інші комбінації, чи двомовности вдома, нічим не можна оправдати, і припускати, що без знання української мови можна — в яких би то не оправдуючих обставинах — бути українцем — це себеобдурювання.

І більшість з нас там, в Україні, під чужими окупаціями не вчилися у школах української мови, але дім, свої ж нього чужинецького характером, був нам школою. Читати й писати дітей учили, хто міг, у „підпільних школах", по чагарниках, за що гоні учителі, переловлені поліцею, були суджені військовим судом. А тут — свобода. Дані, слід — за всяку ціну — від кинути нашу привичку вияснювати, мовляв: „моя дитина розуміє дуже добре по українському, лише не говорить". Чому? Від розуміння до говорення один л и ш е крок, якій рішуче треба вробити і не толерувати в хаті жалюгідної двомовности з покалічениям обох мов, за що діти будуть колись подвійно вдячні.

Дім — це мала Церква, перша школа релігії, від складання пальчиків до молитви, що через дар Духа Святого з мовою, то рідну, зближує дитину до Христа. Але це треба зробити не лише зверхньою формою навчання молитов, тощо, а самим змістом Його ідеї: любов'ю, згодою, єдністю в родині й любов'ю до ближніх; інакше, дитина бачивши у житті родини заперечення науки Церкви, не схоче сприймати її релігійно-національного впливу. А треба не забувати, що доки існує тут Церква з її національними ознаками — доти будуть українці тоза межами України. І взагалі, Церква сильно впливає на процес доброго формування молоді. То ж християнізація дітей — це прикза часу, що його слід виконувати вже від колиски.

У загальному, п р и к л а д батьків я всьому і то в раннього віку — це найсильніший аргумент для дитини, яка завжди хоче бачити своїх батьків добрими, гарними. Молитва, добрі вчинки, жертвенність, ходження до Церкви, шанування традицій, ідей ність і їхня у всім однозгідність — це основна школа для дитини.

Властиве місце грамотового навчання мови — це безумов но школа; але без вирозумілої помочі батьків, як приклад у контролі домашніх завдань, приготування до іспитів і т. д. — школа засудження на неуспіх.

Дисципліна у школі — це нераздільна точка цієї системи навчання, причина всяких непорозумінь і труднощів. тому вимагає такту з обох сторін. Перечулість батьків до „геніяльности" своїх дитини е зрозуміла, але й дуже шкідлива. (Тоді подати тут якусь певну рецепту: як ту всім так бажану дисципліну у школі завести. Є різні практики, як дистування в домом, тощо залежно від обставин). Важним є, щоб від самого початку не забагато потурати дітям, але й не вимагати від них сліпого послуху.

Важливішим моментом є поборювання вианої некоті дітей до школи, особливо рідної, що залежатме як від здібности вчителя, так і від належного наставлення батьків до школи. Так, всяке критикування батьками перед дітьми чого б то не було, передовсім учителя, що підкопує його авторитет і завжди дасться відчути у поведінці дітей у школі, а навіть приводить до заломання вчителя; дал, критикування шкільної програми, підручників, тієї чи іншої вимови якогось слова, тих чи інших місцевих традицій, напівів у Церкві, пісень тощо, хоч всі вони наші, українські, лише витворені в різних обставинах — все це сильно утруднює й перешкоджає вчителеві хоч перед дітьми заховати той нещасний наш моральний Збруч, і з'єднати їх скільки лише можна, поки це зробить асимілююча Канада.

Не менше шкідливими бувають непорозуміння про те, хто має завідувати школою: Батьківський Комітет, Просвіта, СУК, Українська Православна Громада, — коли по суті байдуже, хто завідує, — тільки щоб добре завідував і підлягав верховному педагогічному нагляду РУШ.

Фінансове підсилення й належне устаткування школи — сильно впливає на успіх науки у наших школах, поставлення побіч люксусово вивінуваних державних шкіл. У цьому — вилючна роля батьків, через свій комітет.

Найсильніше дія рідне слово, втілене в рідну дитячу книжечку, фахову, головно під оглядом ілюстрацій з рідною, а не чужою, а то й воровою тематикою; і тут найбільше післанництво дому,

щоб ці книжки за вказівками школи набути й за всяку ціну заступити ними шкідливі своїм впливом програми „ТВ" й камікси.

Саме на цьому відтинку участь батьків у навчанні рідної мови й національного виховання виростає на високочінь національного завдання; бо школа, у відносно дуже короткому часі, може дати лише напрямну цього виховання, і якщо дім не продовжить його, чи не переведе у практику, то воно не видержить перед тиском привабливого чужого середовища.

Колись, дома, під ворожим наглядом нас не виховували свої педагоги, ні школи, а рідна національна спільнота, добра релігійно моральна родина дім, традиції, уклад життя. Це були неписані закони національного виховання. Сьогодні, тут, чуже оточення зі своїми часто немо ральними, але привабливими практиками, безрелігійністю, зматеріялізованістю, що й старших пориває, нето-що дітей, чи молодь. Тому, завдання родини тут величезне! — умію й власним добрим прикладом показати дітям — чого ми від них хочемо; вміти вати на сьогоднішній стиль життя доляра й вигід, що відділює дітей від батьків у їхні окремі кімнати — підвалища, з безглуздими фантазіями й програмами „ТВ" без батьківського нагляду й материнської любови, — що, очевидно, відриває молодь від рідного грунту.

Створити цього зла вдома— за всяку ціну слід створити рідну атмосферу, щоб дитина хоч деякий час перебувала серед звуків рідної пісні, щоб її фантазія скупчувалася на рідних казках, у розмові з батьками про рідний край; щоб були в хаті не китайські фігурки, а зразки української культури, кераміки, образи, тощо, які відтворюють дітям очі рідної краси й викличуть національну гордість.

Безумовно, це вже не властиве навчання мови, а дальші кроки національного виховання, але це ж і є ціллю мовознавства, до якої доведе лише така співпраця школи й дому. Батьки можуть сильно допомогти у виконанні рідношкільної програми, наприклад, у історії, ширшим ознайомленням на величні моменти нашого народу, його колишні державотворчі успіхи й сьогоднішні стремління до визволення; також є дуже важним, щоб оминати так звиклих у нас пересадливих насвітлень с о ц і а л ь н о ї нужди й темноти наших, до речі, гарних українських сіл; подавати правдиві причини нашого упадку, які не проти-

ворічили б з п о я с н е н н я м и школи, а з другої сторони, дітям треба за всяку ціну помогти протиставитися ворожим фальшуванням нашої історії, на які дитина часто натрапляє у англомовній програмі.

З актуальних виховних потреб слід згадати обективні відомости про сучасну Україну, бо зрозуміється шкідливе утотожнення режиму окупанта з сучасними проявами української культури й науки. Тут не треба затаювати негативів, але й не промовчувати позитивів, бо тоді молодь не зможе навязати духовно-психологічного зв'язку з рідною землею.

Нарешті, слід, пояснювати дітям про стан, культурні надбання й стремління українців тут, у Канаді, наприклад, про розбудову Церков, Інституцій, тощо, а батьківська жертвенність на них найвище переконає дітей, що ця розбудова завтра належатиме їм, дітям. Дітей — молодь треба запалити вірою, чи вірою у велике, благородне. У нас ця висока ідея є: помогти нашому народові позбутися неволі. Без цієї національної візії годі задержати духовий зв'язок дітей з батьками, тяглість поколінь, між якими тепер витворюється жалюгідна прірва.

Щоб не витворилося враження, що ввесь тягар навчання й національне виховання дітей має би впасти лише на родину, то слід зазначити, що учитель відограє тут передову роль, від нього вимагається культури, уміння й любови до справи й великої жертвенности не инеше, а то й більше як від родини.

Говорячи про навчання рідної мови, не можна було обійти мовчанкою інших аспектів національного виховання, але всі вони обумовляються одним найголовнішим: цим же навчанням рідної мови. Бо мова — душа народу. Без рідної мови нема молодь не може не бути нашою й не зможе перейняти й понести далі самобутні святого огню любови супроти страждаючої батьківщини — аж до її визволення.

В заключенні даної теми, — треба ще сказати, що всі поміщі засоби навчання й виховання слід не лише обговорювати, або ще й критикувати, а спокійно, терпеливо, жертвенно й вперто крок за кроком виконувати, в дусі беззастережної співпраці дому й школи. Тільки так осягнемо успіх, якого ми всі так дуже бажаємо.

о. М. Дебрин.

У черговому числі „Вісника", читайте статтю: „Україні ські школи на сході Канади".

Святий Миколай відвідав 22 грудня 1963 року православних дітей при Катедрі Св. Володимира

Сподіваючись прибуття Мірлікійського Чудотворця, православні діти від 3 до 5 років зібралися в залі бувшої Православної Громади, відіграли на піяніно гимни англійський і у к р а ї н с ь к и й, співали колядки, декламували віршики (особливо чітко: Віктор Лишина й Лариса Радозд). Заповідала одна з учительок пані Л. Хорош. Коротенько до дітей промовляв Владика Михаїл.

Так серед розваг дітей з годинного заходу з'явився „Святий Миколай", за яким їхали сани а подарунками. „Святий М и к о л а й" поздоровив дітей, п о х в а л и в їх за чемність і за це привіз їм подарунки, які д а в с а р а з у „англи".

Під собором залу була також переповнена школярами й школярками та їхніми батьками й гостями. Тут розрадувані діти почали свою програму виступом словом школяра Юрка Реви, після якого учні 5 і 6 клас під дирингентурою п. Ю. Головка надзвичайно добре (кожне слово доскона ло вимовлене) проспівали: „Величаємо" та „Ми українські діти", що напрошувалось на зафиксування на плиту. Вірш „Молитва" також дуже добре продекламували школяр: 1-ої класи, „До Святого Миколая" — вірш добре проказала Н. Рева, „О, Україно" під дирингентурою І. Пасерба, мейодійно п р о с п і в а в гурт школярів суботньої школи, вони ж виконали: „Чом, чом земле моя". Група школярок: О. Костюк, Н. Наумчук, Д. Майнер, Л. Дем'яненко і Г. Гуковська добре розказали вірш „Хочу до Церкви". В'язанку з творів Моцарта та „Не шуми калиноньку" добре виконала оркестра під дирингентурою І. Пасерба, вірш „Тиха ночка" розказала трійця — Г. Шишко, В. Сайн і Н. Данелюк, „Кожна пташка", „А у горобейка" й „Лисичка" бездоганно проспівали учні 2, 3 й 4 кляс під дирингентурою Ю. Головка, також напрочуднюнись на плиту. Інсценізація „Лист до Св. Миколая", виконаний учнями 1-ої кляси (суботньої) був найсильнішою точкою з усіх виступів, (задум слабенький, а ще гірше підготований). Вірш „Св. Миколай" продекламували дуетом — І. Голованта і М. Корнієнко.

Після цього на горі оточений „ангелами" ввійшов „Св. Миколай", який перейшов на зафиксування на плиту. Вірш „Молитва" також дуже добре продекламували школярі: 1-ої класи, „До Святого Миколая" — вірш добре проказала Н. Рева, „О, Україно" під дирингентурою І. Пасерба, мейодійно п р о с п і в а в гурт школярів суботньої школи, вони ж виконали: „Чом, чом земле моя". Група школярок: О. Костюк, Н. Наумчук, Д. Майнер, Л. Дем'яненко і Г. Гуковська добре розказали вірш „Хочу до Церкви". В'язанку з творів Моцарта та „Не шуми калиноньку" добре виконала оркестра під дирингентурою І. Пасерба, вірш „Тиха ночка" розказала трійця — Г. Шишко, В. Сайн і Н. Данелюк, „Кожна пташка", „А у горобейка" й „Лисичка" бездоганно проспівали учні 2, 3 й 4 кляс під дирингентурою Ю. Головка, також напрочуднюнись на плиту. Інсценізація „Лист до Св. Миколая", виконаний учнями 1-ої кляси (суботньої) був найсильнішою точкою з усіх виступів, (задум слабенький, а ще гірше підготований). Вірш „Св. Миколай" продекламували дуетом — І. Голованта і М. Корнієнко.

Після цього на горі оточений „ангелами" ввійшов „Св. Миколай", який перейшов на зафиксування на плиту. Під його радісного і великого настрою Св. Миколай роздавав коротенькі особисті привіти дорослих і світських делегатів і гостей: п. В. Григорюка з Торонта, о. В. Метулинського з церкви Св. Покрови з Дітройту, о. Н. Дебрина від Місійної Округи Віндзор-Лондон, пані М. Телега від місцевого відділу Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки, о. І. Пестуна із Сарнії, п. Павлишина з Гемилтону та інші.

Між присутніми позаміщеними гостями були п. Осип Лисий, колишній голова нашої громади і п. Павло Степовий голова Будівельного Комітету першої будови. Тому, що розвій нашої громади так тісно пов'язаний з їхнім побутом у Віндзорі, їхня при сутність і привіти були спеціально оцінені теперішньою управою, будівельним комітетом і о. парохом.

Кінцеві зауваги і подяку за пожертвує і працю зв'язану з будовою і посвяченням, склав всім присутнім о. парох Ф. Керницький.

З браку часу і надто довгої програми, яку неможливо було скоротити, голови товариств, які приміщуються при нашій громаді не були поклики до привітів. І громада, в виді тих обставин, складає щиру подяку за зложені пожертви і посвячений час слідуючими організаціями: від Товариства „Просвіти" — п. Б. Федчун, від СУМК — В. Костинюк, від молодого братства — Є. Римар, від Взаємної Помочі — І. Ржижак. Всі вищезгадані голови товариств сповнили наложені на них обов'язки в зв'язку з сьогоднішнім святом, декотрі з них як члени управи нашої громади.

Відспіванням „Достойно", закінчено цей великий пам'ятковий день, — великий під кожним оглядом.

Так наша громада зростає і зростають її життєві потреби, а з тим новинна б зростати і обов'язковість посвяти і жертвенність нашої спільноти. На жаль, не все справа так мається. Без цілковитого зрозуміння потреб і завдань нашої церкви не виховаємо тих працівників для Церкви і народу, на яких покладається так багато надій. Провід нашої громади є свідомий величезних матеріяльних зусиль наших членів і прихильників. І цією дорогою складає всім щиру подяку за пожертви, зложені особисто і надіслані поштою, що далеко перед посвяченням і тепер вже кілька тижнів по святкуванні.

Ясний і горячий жовтневий день добігав кінця. Багато гостей ще довго оглядали нову будову і радили з нами на нашим надбанням.

Так, для нас віндзорців, місяць жовтень має особливе значення.

Ольга Семеник.

Посвячення Угольного Каменя і відкриття нової Церкви Св. Володимира у Віндзорі, Онтарію

(Докінчення)

Тепло і щиро вітає о. парох дорогих Владик, священство і вірних. З особливою радістю вітає і представляє присутнім Блаженнішого Владику Митрополита Іларіона Первоієрарха Української Греко-Православної Церкви в Канаді, державного мужа, науковця, філософа, письменника та відданого працівника на всіх відтинках українського життя. Рясними оплесками і вставанням з місць присутні приві тали Владику Митрополита.

Блаженнішій Владика Іларіон благословить і вдруге вітає своїх вірних та виголошує промову пребагату змісто м й історичних фактів та переживань нашого народу і многострадальної Церкви. Наступає наше становище в висі подій теперішнього дня, підтверджує зріст Церкви — бо з нами Бог, тому що ми з Ним. З повною увагою і затямнім піднесенням на дусі вислухали присутні Владику Митрополита Іларіона. У тій промові всі відчули і знайшли щось особисте, щось близьке, сказане до кожного зокрема. Радість Митрополита Іларіона, що перейшла всі очікування з нагоди нашого свята, була запалюю для них, що уможливили цей день.

Слідуючим промовцем був Владика Михаїл — наш духовний опікун на сході Канади. Нав'язуючи до слів Владики Митрополита Іларіона, Владика Михаїл радіє з нашого розвою, подивляє геройство черпших працівників та задержується над проблемами, які стоять в обличчі нашого церковного життя і розвою, а це брак священиків. Закликає батьків і вівсь загал до ще більше наполегливої праці, бо молодь — це питання і завдання всіх. Слова Владики Михаїла ніколи перед тим не були такі актуальні, як в теперішню пору і над ними мусимо застановитися, якщо хо чемо, щоб наші храми і доми не лишилися пусткою.

До слова встає ще раз Блаженніший Владика Іларіон і вітає о. Прот. Ф. Керницького з нагоди його 25-ліття служення для Церкви. Дякує священикам сусідньої Церкви (в Америці) за спільну молитву, хорам за взірцевий спів, зарядам поодиноких товариств, а жіноцтву зокрема, за гармонійну працю.

Слідувала збірка і прочитання привітальних телеграм від Досс. П. Мартине, міністра закордонних справ і п. п. Г. Момотюка. Привітальні листи з пожертвами на церкву наспіли від п. В. Переяслюка з Флін Флон, Ман., від громадян Св. Богородиці з Онзави, Св. Димитрія з Лонг Бренч та привітальний лист з Централі Союзу Українок Канади.

Історію розвою громади виголосив п. М. Чаборик — один з основоположників цієї громади, однак, з браку часу і пізньої пори, п. М. Чаборик скоротив свою промову закликом до прочитання історії розвитку громади в Програмі ятній Книжці, виданій громадою з нагоди цього подвійного свята.

Промова о. Митрофорного Протоієрея Д. Д. Лещишина, першого постійного пароха, нашої громади, була в'язанкою споминів з перспективи чверть століття. Його пережиття з нами здається якби завершили лет часу та ясно предложили толщині обставини і пережиття. Які малі числом ми були тоді, а які величезні обов'язки — фактично одиниці — несли на своїх плечах. Це дається під увагу теперішньому молодому поколінню нашого членства. Громіда почувається щасливою, що Всевишній зберіг о. Митр. Прот. Д. Д. Лещишина при добрім здоров'ї дочекати цього радісного і великого нашого свята. Слідували короткі особисті привіти духовних і світських делегатів і гостей: п. В. Григорюка з Торонта, о. В. Метулинського з церкви Св. Покрови з Дітройту, о. Н. Дебрина від Місійної Округи Віндзор-Лондон, пані М. Телега від місцевого відділу Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки, о. І. Пестуна із Сарнії, п. Павлишина з Гемилтону та інші.

Між присутніми позаміщеними гостями були п. Осип Лисий, колишній голова нашої громади і п. Павло Степовий голова Будівельного Комітету першої будови. Тому, що розвій нашої громади так тісно пов'язаний з їхнім побутом у Віндзорі, їхня при сутність і привіти були спеціально оцінені теперішньою управою, будівельним комітетом і о. парохом.

Кінцеві зауваги і подяку за пожертвує і працю зв'язану з будовою і посвяченням, склав всім присутнім о. парох Ф. Керницький.

З браку часу і надто довгої програми, яку неможливо було

на людина, — як каже послови ця: „хоч і до рани прикладай". Скликає пок. М. Слижук Надзвичайні Громадські Збори, і найголовнішою точкою зборів було питання: Що нам робити? Мусимо купувати другий будинок на церкву! У той час у Громаді було ще багато старих піонерів, яким ті постійні довги гнули шині лододу, і вони побоювалися, щоб знову не залізти в безвихідні заборгування, бо тоді — в 1944-45 роках — не були рожеві часи. Покійний о. Галицький, як знавець організаційної справи, старався всякою ціною вплити тієї шкідливої води — тієї віри в серця громадян. Справа була досить поважна, бо старі піонери старіються, і вже немічні, отже й бояться брати тягар на свої плечі, а молоді та кож не були певними свого положення.

Тоді по парохові Галицькому зголосився до слова покійний М. Слижук, і пояснив присутнім, що тут їдеться про крайню справу, і нам неможливо дальше існувати на цьому самому місці. Голоситься до слова автор ось цих рядків і піддає таку думку, „що я гарантую дістати сотню людей, які дадуть по 100 доларів, — то буде 10,000 доларів; продамо старі „пропертї" за 10,000 доларів, і всі тоді до праці. Робота страшна, дня очей, а руки все зробили!"

Знову встає о. Галицький і зводить руки до неба, промовляючи: „Боже Милосердний і Духу Правди! Я не знав, що є люди такі щирі і Тобою надхненні! Зглянься на нас, Господи Боже, і поможи нам в їх всякими ділі!" Дальше, він звертався до громадян словами: „Люди добрі, коли у Вас есть така добра воля і та ке щире серце, так чого ж Вам боятися? 20,000 так як вже есть, а решта — то Бог добрий і нам поможе!" Другого дня пішла справа в рух. Почалася збірка на нову церкву. І за Благословенням Божим, за людською поміччю нам вдалося купити в німців гарний будинок на церкву — величавку авдиторію з шістьма малими залями, 12 кімнатами, з помешканням для пароха — за 64,500 доларів. Це сталося року Божого 1945-го. Так з поміччю Божою і добрих людей ми зібрали всі гроші і не брали „м о р г е ч у". Правда, нам ще бракувало 8,000 доларів, але ми позичили самі в себе — по скільки хто міг, і так поволі сплачували, кому було скорше потрібно.

Увага :Автор цієї праці просить читачів взяти під увагу слідуюче виправлення:

Основоположником органу Української Православної Церкви в Америці—„Дніпра" був не о. І. Гундяк, а був ним о. Володимир Каськів. Цей орган був започаткований 1921 року в Трентоні. Н. Дж. По короткому часі друкарню було перенесено до Шікаго, що був тоді центром Української Православної Церкви в Америці. Парохом у Шікаго

в той час був о. І. Гундяк. То ді, як сказано в розділі про орган „Дніпро", о. І. Гундяк зо своєю покійною дружиною взялися до ревної праці при виданні цього органа. Підкреслюється, що великий вклад праці коло „Дніпра" посвячувала Покійна добродійка Гундяк.

(Далі буде)

Гр. Семочко.

ПОЧАТКИ ПЕРШОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ШІКАГО І В АМЕРИЦІ

(Продовження)

Було б гріхом не згадати тут таких працівників, як подружжя Слижуки, Шпительські, Тобаки, Лащуки, і таких: Маруся Дибка з сестрою, Стефанія Древницька, подружжя Шигрина, Маруся Шостак, Анна Батюк, Стефанія Четвінська, сестри Косовецькі, Ольга Січевська, Ольга Парута, Ольга Колісник, панна Панасюк і багато дівчат та мужчин, яких я тепер уже й не пригадую собі тому, що поминуло багато літ.

Ті бувші панни і бувші тодішні хлопці тепер уже всі є батьками й матерями, багато з них уже мають внуків; чимало з них уже, оставили нас назавжди.

Згодом часу наша околиця, де колись „проживали майже лише українці, чехи й поляки, почала міняти своїх жителів. Бо ось італійці вже почали окружувати нашу Громаду, наша церковця стала або

У середу 18 грудня 1963 р., упокоївся в Бозі бл. п. Еміліян Романюк.

Покійний Еміліян народився 18 серпня 1886 року в Скалі над Збручем у західній Україні. Він прожив 77 років і 4 місяці.

До Канади приїхав був вперше 1906 року, але тоді ще остаточно тут не осівся і довідка рязів вертався в Україну, то знову приїжджав у Канаду. Покійний одружився в Скалі 3-го червня 1922 року з Ольгою Калапаца. 17 березня 1923 року обоє приїхали в Канаду, поселилися в Рейбін Ривер, Онт., а 1926 року переселилися до Кенори, і тут Покійний Еміліян прожив решту свого життя.

Бл. п. Е. Романюк був ковалем (ще з України) і за цим фахом працював у тютюні в Кенорі до 31 липня 1957 року. Тоді пішов на пенсію.

На громадському полі покійний Еміліян був дуже активним. Він вложив багато праці й свого дорібку в кенорську Читальню „Просвіти", що лежав до 5-го відділу Взаємної Помочі в Кенорі впродовж 33-ох років, був членом місцевого відділу КУК і, у зв'язку з своєю працею, був членом робітничої уніЇ при папірні в Кенорі.

З церковної діяльности, Покійний був основоположником Української Греко-Православної Громади Св. Володимира в Кенорі. Він відзначився своєю побожністю й пра-

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. Е. РОМАНЮК

Кенора, Онт.

цьовтістю, і навіть у підчас лому стані свого здоров'я він ще багато працював коло будови церкви в Кенорі, виконував обов'язки старшого брата в церкві і т. п.

Занедужавши, бл. п. Емілій пішов до лікарні, в Кенорі, 11 листопада 1963 року, в якому й упокоївся 18 грудня. Перед упокоєнням приняв Таїнства Сповіді й Причастя.

Похорон відбувся в суботу 21 грудня 1963 року.

Напередодні Похорону вечером, в місцевому похоронному заведенні відслужено Панахиду, під час якої проповідь виголосив о. Степан. Заупокійну Літургію і Чин Похорону, в суботу, відслужили оо. Іов Скакальський і С. Ярмусь в церкві Св. Володимира. Прощальне слово виголосили обидва священики.

У Похороні взяло участь багато людей, не тільки православних, але й інших віровизнань — навіть чужинців.

Бл. п. Емілію Романюк остався у смутку дружину Ольгу, дочку Еву з дітьми — Дарусею і Тарасом, сина Артемія з дружиною Надією й дітьми — Пилипом, Мирославом і Ларисою, дочку — пані Орисю, брата Адама з дружиною Катериною, синів покійної його сестри Анни, дальшу родину і багато друзів.

Під час Останнього Цілування присутні заложили на Нев'янучий Вінок 70 доларів, які розділено: на Колегію Св. Андрея — 20 доларів, на Катедру Пресв. Тройці в Вінніпезі — 10 доларів, на пресовий фонд „Вісника" і вироблення кліші — 10 доларів, на „Український Голос" — 5 доларів і 5 доларів на „Канадійський Фармер".

При виході з церкви на цвинтар Покійного Емілійна прощали: заступник голови церковної громади — П. Горбатюк, заступник голови Читальні „Просвіти" — Д. Забитовський, від Т-ва Взаімної Помочи Кенорі, голова — пані М. Стефанюк, від односельчан і друзів — п. М. Струтинський.

Після Похорону, родина Покійного запросила всіх присутніх до церковної залі на перекуску.

В особі бл. п. Емілияна Романюка кенорська громада втратила великого працівника, ревного українця, милого приятеля, — взагалі — взірцевого громадянина.

Вічна Йому Пам'ять!

ПОДЯКА

Оцим складаємо глибоку подяку всім тим, хто відвідував Покійного в лікарні, і всім тим, що взяли участь у Похороні нашого Дорогого Мужа, Тата й Дідуся, а зокрема: рідні з Форт Франсіс, з Вінніпегу, кенорський православний Громилі, кенорській Читальні „Просвіти", Жіночому Т-ву ім. Ольги Кобилянської в Кенорі, Т-ву Взаімної Помочі, Жіночому Т-ву при церкві Св. Володимира за приготування перекуски, і всім тим, що послужили автами під час Похорону, вшанували Покійного квітами, а до нас відносилися з розрадою у наших тяжких днях.

Ольга Романюк, син, дочки та внуки.

Бл. п. М. ЗВАРИЧ
Вегревил, Алта.

У неділю дня 3 листопада 1963 року, розійшлася сумна вістка, що нашої замкнула своїй очі Марія Зварич, дружина Петра Зварича в Вегревил, Алберта.

Бл. п. Марія з родини Федорків народилася 1886 року в селі Косів, Чортківського по віту в Галичині, західня Україна, — дочка Павла і Розалії Федорків. Там ходила до школи через п'ять років, бо майчи 12 років, 1898 року, разом з родиною виїхала до Канади і тут ще через два роки вчащала до державної школи в околиці Вегревил, Алберта.

Марія, маючи 18 років, виходить заміж, в лютому 1904 року, за Петра Зварича і разом прожили в супружньому житті 60 років.

Покійна була взірцевою подругою, гідною матір'ю, свідомою патріотичною і активною членкою в жіночих організаціях. Бл. п. Марія весь час свого трудящого життя була видною особою. Вона брала участь в церковних соборах, з'їздах та на всяких народніх підприємствах, — одним словом, можна сказати, що вона жила для Бога, дітей і нашої святої справи.

Покійна була жертвенною на різні церковні й народні цілі, а дім п-ва Петра і Марії Зваричів у Вегревил, був гостинним та завжди відкритим для всіх визначних народніх працівників серед нашого українського загалу.

Покійна Марія брала активну участь в рідних місцевих підприємствах та сходинах, відогравала поважну ролю в зарядах, брала участь в різних дискусіях і дебатах, так в українських, як і в англійських товариствах.

Бл. п. Марія прожила 77 років свого трудящого життя, а такий вік всі ми мусимо вважати великим даром, бо через нього людина набуває більше досвіду і має час застановитись над своїм кінцевих призначенням. А певна річ, щоб дійти до поважних літ і то священної старости, то треба вести своє життя гідно, поміркована й релігійно, бо всі, що живуть розпусно, не людяно, ніколи не мають втішливих днів старости, але виснажені на силах духово й фізично, безславно сходять у могилу.

А що довге життя є спрямкій дар Божий, про те свідчить і Святе Письмо, говорячи про приклети праведного чоловіка, що заслуговує да Нього, говорить Божі слова: „Що довготою днів твоїх наповню тебе і явлю тобі спасіння Моє".

Тому й Похорон Покійної був відмінний від звичайних Похоронів, бо як там говорили знакомі: Вегревил ще такого Похорону не бачив.

Похорон очолював сам Владика Андрей, Архиєпископ Едмонтону й Західньої Канади, в співслужині вісьмох сусідських священників, а це отців: Хрусташки, Василева, Симчича, Гикавого, Тетеренка, Рибалки й місцевого пароха — Крищука.

Велика Поминальна Літія відбулася у вівторок вечером в Церкві Св. Володимира, що була вщерть переповнена. По хоронну проповідь виголосив о. Василь. У середу, розпочалася Заупокійна Літургія з похоронними Відправами, на якій виголосив довшу заупокійну проповідь наш Владика Андрей, а також при кінці Літургії проповідував о. Хруставка.

Тіло Покійної похоронено на родинному місці на міському цвинтарі в Вегревил, біля її родичів і родичів мужа Петра.

По Похороні всі були запрошені на обід до Народнього Дому, де жіноцтво при готовило смачний обід. Тут ще виступали зо словами: бл. п. Зварича слідуючі: о. Стратійчук, вдв. П. Лазарович — член Конституції, о. Симчич від Інституту, від гро мади — п. Яцюк, о. Рибалка, посол Гордей, пані Семелюк — від Жіночого Товариства, місцевий парох — о. Крищук, а на кінець зо сльозами в очах говорив сам п. Зварич, що сказав: ніхто не є вічний на землі і хоч йому жаль, що вже обоє розстались з дорогою Дружиною раз на ввесь жди, однак — це воля Божа і з нею всі ми мусимо годитися. Він і подякував Владиці Андрееві, що взяв участь в похороні, священикам і всім присутнім, що віддали останню прислугу його дорогій дружині Марії.

Світлої пам'яті Марія Зварич, як вище згадано, прожила під опікою Бога довгі роки свого життя. Вона набула великий досвід, а тим самим мала і велику повагу як в родині, так і в нашому суспільстві. І вже ця чесна Дружина, ця гідна мама і бабуся, ця поважна громадянка, ця вірна дорадниця і приятелька, ця примірна і праведна християнка покинула цей світ, і перейшла у другє, вічне життя.

А Ти, Господи, подай вічний спокій померлій сестрі Марії, бо вона Твої заповіти виконувала, то ж світ до небес, нехай освічує Її во віки вічні!

Крім мужа Петра, Покійна осталася трьох синів, Івана — архітекта в Рослеид, Б. К., д-ра Євгена В. і д-ра Александра Б. в Едмонтоні, 11 внуків, 9 правнуків і двох братів Петра і Івана Федорковичів в Едмонтоні.

При Послідньому Цілуванні, присутні заложили на Нев'янучий Вінок 240.00 доларів; з того призначено 200.00 доларів на Колегію Св. Андрея, а по 20.00 доларів на „Вісник" і „Український Голос".

Вічна Їй Пам'ять!

о. Г. Василів.

Бл. п. Д. ЖУКІВСЬКА
Вилингдон, Алта.

Не мале потрясення було для мешканців Вилингдону, коли довідалися, що дві милі від містечка, двоє авт зудариялися на роздоріжжі, в наслідок чого одна молода жінка на місці була вбита, а в другім авті, яким їхав Іван Жуківський, його дружина осталася тяжко побита. Сам Іван Жуківський, не тяжко був покалічений, вибув кілька тижнів в лікарні і вернувся додому. Його жінку взято до лікарні в Едмонтоні, але по операції віддала Богу духа.

Подія ця нешаслива скоїлася 24 листопада, в неділю. В понеділок рано покійної Дорогої не стало між живими.

28 листопада відбувся великий Похорон.

Покійна брала участь у церковнім і народнім житті, мала широке знайомство і була всіми люблена. Смерть її опла кують її чоловік Іван, п'ять синів: Дьордій в Осло, Норвегії, Володимир в Едмонтоні, Данило в Едмонтоні, Григорій в Брудергаймі, Василь вдома. Одна дочка замужня за Сарчуком, три брати: Іван, Василь і Дьордій. Чотири сестри заміжні, і сім внуків.

Покійній було 53 роки.

Похоронне Богослужения відбулося в церкві Св. Покрови до якої належала бл. п. Докія.

На закликь о. Гикавого присутні на Похороні заложили на Нав'янучий Вінок $42.13, що розподілено: 10 доларів на „Український Голос", 10 доларів на „Вісник", а $22.13 на Колегію Св. Андрея.

ВШановним Жертводавцям щире спасибі, а бл. п. Докії нехай канадійська земля буде легкою!

о. І. Гикавий.

ПОШТОВА СКРИНЬКА

У справі поїздки
Архиєп. Мстислава до Риму

В.П. І. О-щук, Торонто. — Вашого питання у справі ров мов Архиєп. Мстислава з Митр. Й. Сліпим та іншими греко-католицькими єпископами в Римі під час його відвідин там 21 листопада — 2 грудня 1963 року, а також його розмови з Константинопільським Патріярхом у Константинополі 14-19 листопада 1963 року, на жаль, не можемо задовільнити, бо повний зміст цих розмов ніде не був опублікований.

Бл. п. В. АРСЕНІЯ
Вінніпег, Ман.

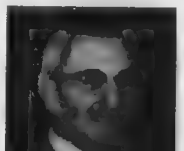

У п'ятницю 22 листопада 1963 року о годині 9-ій ранку несподівано упокоївся в Бозі бл. п. Василь Арсеній.

Того ранку, збираючись до праці в своєму власному „барберскону" заведенні, Покійний тратив останній раз відкрив двері свого заведення, відмів сніг з хідника, вислав свого брата Семена до його зайняття, а найлюдину свою дочку до школи, — сам вернувся до хати. За пару хвилин закінчив своє життя на удар серця. Перед упокоєнням Покійний устів ще сказати своїй дружині Марії заамкнути двері до його заведення і поставити картку, що він того дня не буде працювати.

Покійний народився 15-го лютого 1901 року в околиці Толстой, де й прожив свої молоді роки. Там він брав активну участь у всяких громадських і церковних справах. Він був широко знаним і шанованим у тій околиці, і позаною, бо своєю щирою і веселою вдачею вмів придбати собі велике число приятелів і знайомих.

У 1926 році Покійний одружився з Марією з домУ Тимчук і внїхав зунею в Америку. Там Покійний працював у Шікаго, Дітройт, але місце життя його не вдоволяло, отже він повернувся з родиною у свою родинну околицю Толстой і осівся на фармі.

Покійний Василь займався був продажжю продуктів фірми „Ватклис" і остався на цьому заняттї 23 роки. У тому ж часі він купив крамницю в містечку Месіно, якою успішно управляла його дружина Марія. Покійний продовжував свою працю продавця продуктів тієї ж фірми.

Продавши цю свою крамницю, Покійний переселився зо своєю сім'єю до міста Вінніпегу. Тут з часом став власником готелю у Сейнт Агет, Ман. Продавши цей готель, Покійний набув „барберське" заведення у Вінніпезі, в якому працював успішно до останнього дня свого життя.

Покійний залишив у смутку дружину Марію, дві дочки — Соню Гарасим замужню в Нюла Кров, Онт., і Петручсю, що вчащає на університетські студії у Вінніпезі, двоє внуків, шість братів і дві сестрі.

Утрату покійного Василя тяжко відчуває не тільки дружина й рідня, але й ширші круги української громадянства. Покійний був жертвенною людиною, — він щедро жертвував на різні громадські й церковні справи, був членом-фундатором Української Греко-Православної Катедри Пресв. Тройці у Вінніпезі, а перед тим був довголітнім членом-фундатором української православної Церкви в Толстой. Він був та кож членом і щирим працівником Народнього Дому.

У понеділок 25 листопада о годині 7-ій вечорь оо. Є. Гринцина і М. Юрківський відслужили Панахиду в каплиці Завидовського в Вінніпезі, в Похорон відбувся зі вівторок з Української Греко-Православної Церкви в Толстой. Цю похоронну Відправу відслужили оо. Є. Гринцина з Вінніпегу і місцевий парох — о. П. Стефюк. Дякував п. П. Калушка з Вінніпегу.

Покійного похоронено на цвинтарі при Церкві в Толстой, Ман.

Родина й учасники Похорону заложили на Нев'янучий Вінок" покійному Василеві 56 доларів, що були розділені на кілька різних народніх і релігійних установ.

Спи, дорогий Муже, Батьку й Брате спокійним сном. Нехай земля буде Тобі легкою. Вічна Тобі Пам'ять!

І. К.

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

(Продовження)

(Пожертви в різних місцевостях, включаючи також Коляду зпоза Вінніпегу)

По $300.00: Д-р Ізидор Глинка, Вінніпег, Ман.

По $200.00: Василь і Текля Сталинки, Келовна, Б. К; пані Анна Костирська, Пайн Ривер, Ман.

По $187.50: Відділ Союзу Українок Канади ім. Олени Пчілки, Фт. Вільям, Онт., допомога на уміблювання кімнати (переслав о. Митрат С. Герус).

По $100.00: Юрко Білик, Норт Беттлфорд, Саск; Іван С. Жуківський, Вилингдон, Алта. (прислав о. І. Гикавий); Стефан Гладій, Етелберт, Ман; Стефан Цибак, Едмонтон, Алта; Братство Христинського Милосердя при Соборі Св. Софії, Монтреал, Кве. (за підписом: пані А. Колісник, голова, і Квартюк, скарбник)

По $80.00: Збірка під час похорону бл. п. Григорія Мачуги, в Катедрі Пресв. Тройці в Вінніпегу (передав о. Прот. М. Юрківський)

По $50.00: Українська Греко-Православна Громада Зіслання Св. Духа, Леннард, Ман. (прислав о П. Зубрицький); Сестринство Покровам Пресв. Богородиці при УПЦеркві Св. Вяч Димитрія, Карберет. Нью Джерзі. ЗДА (за підписом: Ірена Мелех, голова, Параскевія Коколюс, секретарка, Олена Марроні, касієрка); о. Митрат Д. Фотій, Торонто, Онт; Укр Жіноче Товариство в Сангуло, Алта. (прислала пані А. Звозаецька)

По $40.00: Пані Анастасія Забродська, Ленсинвг, Мнпь., ЗДА, на конто умеблювання кімнати; пані Марія Романюк, Нипавин, Саск

По $33.00: Збірка під час Поминального Богослужения по бл. п. Марії Камінковської, Нагарт Фалле, Онт. (прислав о. Прот. Ю. Цукорник).

По $25.00: Відділ Союзу Українок Канади ім. Ольги Кобилянської, Мелета, Саск; Українська Греко-Православна Громада на Борівцях (Вилингдон), Алта. (прислав о. І. Гикавий); Відділ СУМК у Норт Беттлфорд, Саск. (прислав о. С. Столярчук); Василь Боднарук, Робліи, Ман. (прислав П. Горбаль); Дмитро Себельський Енгусвил, Ман

По $23.00: Українське Жіноче Товариство в Сангуло, Алта., дохід з прощального вечерка в честь о. Івана й Добродійки Мельників (прислала пані Анна Звозаецька).

По $22.00: о. С. Цетухин, Монтреал, Кве

По $20.00: Пані К. Назар, Торсбі, Алта; збірка під час похорону бл. п. Емілияна Романюка, Кенора Онт. (передав о. Архимандрит Іов Скакальський); о. С. Ярмусь, Вінніпег; пані Катерина Луців Едмонтон, Алта., в память бл. п Ілька Луців; І. К. Гринкулик, Мирнам, Алта.

По $10.00: П-во Юрій і Марія Гупка, Йорктон, Саск. (прислав о. В. Войчук); М. О. Войтовнй, Ред Лейк, Онт; пані Марія Тимчак, Вінніпег; пані Марія Небелюк, Саскатун, Саск.

По $7.35: Збірка з нагоди Панахиди по бл. п. о. В. Кудрика, Брендон, Ман (прислав о. Прот. В. Авонюк).

По $5.00: Пані Анеля Бучій, Девфин, Ман; Федір Дологіс, Бретфорд, Онт. (прислав о. Ри. Тріска); Відділ Союзу Українок Канади ім Лесі Українки, Мелзі, Ман., прихід з академії Лесі Українки; В. Радзівон, Кадворт, Саск; Олекса Колибаба, Гардентон, Ман; пані Ева Волчанська, Едмонтон, Алта; Йосиф Тимбіковський, Марлин, Онт. (прислав о. І. Крисфалюсі); Е. Паленчук, Медов Лейк, Саск.

По $4.00: Н. Н., Вернон, Б. К.

Збірка о. М. Крищука.

З похорону бл. п. Анни Косташ, Вегревіл, Алта. — $60.15.

З похорону бл. п. Тимофія Мишелюка, Вегревіл, Алта. — $16.80.

Збірка о. Прот. С. Кінзола, Ріджвілл, Саск.

Родина п-ва Корпанів — $50.00.

Я. Скрипник — $25.00

І. Соліянюк — $25.00.

О. Тополянцький — $20.00.

Збірка о. Прот. О. Хомина, Едмонтон, Алта.

Мирослав Копоть, Калгарі, Алта. — $50.00.

Д-р Орест Стечишин, Едмонтон, Алта., — $50.00.

Збірка о. С. Зузяка.

Михайло Симчик, Геффорд, Саск., — $25.00

Іван Карплюк, Геффорд, Саск. — $25.00.

(Далі буде)

КОЛЯДА НА КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

Коляда в Вінніпегу.

Колядували члени Студентського Товариства ім. Іларіона.

По $100.00: Судля Іван Соломон.

По $25.00: Петро Крепикевич.

По $10.00: К. С. Продан, Юрій Осеньків

По $5.00: Пані Марія Бояніська, пані В. Гіблок, С. Радомський, М. Сірачук, І. Мельник, п. Данилюк, Е. Аноній чук, п-па М. Марко, А. Т. Фушея

По $3.00: Онуфрій Взовий, П. М. Задорожний

По $2.00: д-р Тижук, Юрій Фещук.

По $1.00: Л. Годжис, пані І. Бирик.

Разом $202.00.

Коляда студентів Теології під проводом о. дияона Ореста Сорочука.

По $50.00: Д-р П. Закус.

По $25.00: о. д-р С. В. Савчук, Іван Долинчук, Никола Залозецький

По $18.00: Коляда в Церкві на Плезент Гом, Ман.

По $16.00: Никола Кудрик

По $15.00: Владика Митрополит Іларіон, Г. Соболта, Пі. Бучковський

По $10.00: Владика Єпископ Борис, о. Прот. М. Юрківський, А. Федорук, С. Негрич, п-на Т. Гавриспинин, о. д-р С. „Сасс, В. Буряник, Вол. Савчук, д-р І. Майба, І. Аноній чук, п-ні Марія Симчик, М. Н. Карпяк, Вольтер Бабинець, Н. Созанський, Е. Керелюк, В. Павлюк, С. Кампецький, А. Новосад, І. Дуженний, Дм. Завідовський; д-р В. Ф. Бачинський.

По $7.00: Р. Сеник.

По $5.00: о. Прот. Т. Ковалишин, п-на Н. Стратійчук, М. Бояніський, о. Митрат Є. Гришина, Ст. Саранчук, М. Волощин, Ед. Солтыський, п-ні Зеновія Харовська, п-во Мировичі, о. М. Колесник, О. Паліброда, о. С. Ярмусь, Д. Угринюк, П. Павлюкевич, о. Ю. Ягодський, Іван Свердилан, п. Масло, о. І. Стус, Н. Сорочинський, М. І. Кропівельний, Мих. Юкнм, пані Елена Гринко, А. Гелик, п. Нагорняк, п. Мачуга, Н. Кравчук, Л. Аноній чук, Мих. Петрів, Ф. Рекрут, пані Живило, п. Яцишин, п. Погорелький, п. Павлик, пані Мигайлюс, д-р Мачуг, Н. Кейпер, М. Музиченко, п-ні Іванна Венсел, Ф. Тесарський, В. Е. Сеггар, п. Стахурський, І. Юрків, М. Заверілик, І. Кобзар, С. Боднарчук, І. Бєсараб, Е. Онуфрейчук, п-ні

Анна Корнюк, п-ні І. Хома, пані Катерина Ковальчук, Ярослав Торський.

По $4.00: п. Романюк, п. Панчук, п-ні П. Бурделяна, С. Корнило, П. Крищук.

По $3.00: В. Сенюк, Д. Остапович, І. Балюк, п. Вишновський, п. Москаль, І. Гавриляк, В. Запісецький, п. Гришко, Б. Ковальчук, А. Коропатиньский.

По $2.00: А. Семенюк, п. Нечрич, В. Танчак, І. Шавель, Ф. Стулер, І. Крайний, М. Сопяк, Стефа Водяр, Б. Шрайбер, М. Богданьский, І. Богданьский, п-ні А. Паньків, п. Острий, п. Прайс, П. Лякомий, І. Мелеєнюк, д-р Кравчук, Павло Місик, п-ні Ф. Солтис, п. Классен, п-ні Закала, Н. Горбатюк, п. Жук, Р. Мошинський, В. Басарааб.

По $1.50: В. Литак.

По $1.00: А. Приємний, А. Федоровичі, п. Боднарчук, В. Фастрига, М. Вабчинський, п. Мельничук.

Разом $758.50.

(Далі буде)

ЗАВВАГА: Канцелярія Колегії вже знаходиться в нових будинках Колегії, на кампусі Манітобського університету, тому всю кореспонденцію Колегії треба висилати на її нову адресу, а саме:

ST. ANDREW'S COLLEGE
University of Manitoba,
Winnipeg 19, Man.
Tel.: 284-2767

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Транскона, Поплар Парк, Тиндал, Кенора.
8. Неділя — Пембіна, Болсевуд
15. Неділя (Пущення на Вел. Піст.) — Транскона, Дуфорст, Селкірк. Кенора
22 Неділя (І В. Посту) — Кенора. Плезент Говм, Стед.
29. Неділя (2 В. Посту) — Транскона, Гонор, Поплярфілд.

УВАГА: Під час Великого Посту по всіх Громадах відбуватиметься Великодня Сповідь.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОНЮКА
БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Брендон
8. Неділя — Порядок як Прері
15. Неділя — Брендон
22. Неділя — Брендон
29. Неділя — Брендон

Address: 2204 MakDonald Ave. Brendon, Man. Tel.: P. A. 95814.

о. В. БОЧИЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Йорктон
8. Неділя — Рай
15. Неділя — Бруксток. Год. 7 вечером Прощальна Вечірня в Йорктоні
22. Неділя І. Вел. Посту — Йорктон. Напередодні Великодня Сповідь
29. Неділя — Горлиц. Перед Службою Великодень Сповідь-

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2906

о. П. БУБЛИКА
БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Кемсак
8. Неділя — Кандер
15. Неділя — Мазепа
22. Неділя — Донвел
29. Неділя — Сторновей
30. Понеділок (Олексія) — Атлтнійчукова

КВІТЕНЬ

2. Четвер (Ворохоузи) — Кемсак
4. Субота — Мазепа
5. Неділя — Кемсак
7. Вівторок (Благовіщення) — Сторновей
11. Субота — Донвел
12. Неділя — Кандер
19. Неділя — Мазепа
25. Субота — Кандер
26. Неділя — Донвел

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
Address: 8541—89 Str. Edmonton, Alta. Tel: 466-8854.

о. І. Г. ГИКАВИЙ
БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Вилінгдон
8. Неділя — Ендру
15. Неділя — Лужани
22. Неділя — Гемлок. Сповідь
29 Неділя — Завала Сповідь

Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Ганс Ривер
8. Неділя — Етельберт
15. Неділя — Бенавв
22. Неділя — Гарденд
29. Неділя — Зелена

Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 2264

о. С. ГРЕДІЛЯ
БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Гвес
8. Неділя — Стінен
15. Неділя — Сван Плейн
22. Неділя І. Посту — Наркевіч. Сповідь
29. Неділя — Сван Ривер. Сповідь

КВІТЕНЬ

4. Субота — Вайтбіч. Сповідь
5. Неділя — Гвес. Сповідь
7. Вівторок. Благовіщ. —
Мейфлауер. Сповідь
11. Субота — Кобзар. Сповідь
12. Неділя — Стінен. Сповідь
15. Середа, Полозони 7 год. веч. — Гвес
19. Неділя — Арран. Сповідь
25. Субота — Денбрі. Сповідь
26. Неділя Цвітна — Сван Плейн. Сповідь
30. Четвер, Страсти 7 год. веч. — Стінен

Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Вернон
8. Неділя — Вернон
15. Неділя. Сирот. — Вернон
22. Неділя — Вернон
29. Неділя. Сповідь — Келовна

Address: 2802-42 Ave. Vernon, B. C. Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Робінз
8. Неділя — Топориці
15. Неділя — Ленора
21. Субота. Сл. Божа Поминальна за Померших. Сповідь — Гренделю
22. Неділя. Сповідь 9-тя год рано — Гренделю
28. Субота. Сл. Божа Поминальна за Померших. Сповідь — Петлюра
29. Неділя. Сповідь 9-тя рано — Петлюра

Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 456.

о. Ст. ЗУЗАКА
БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Крилор
7. Субота Поминальна — Геффорд
8. Неділя — Бінкн
15. Неділя. Сповідь — Геффорд
20. Пятниця. Літургія Р. О. Д. — Геффорд
22. Неділя. Сповідь — Редфіля
29. Неділя. Сповідь — Геффорд

Address: Box 168, Hafford, Sask., Tel.: 58.

о. М. КРИТЮКА
БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Гадсон Бей
8. Неділя — Бруксбі
15. Неділя — Мелфорт
22. Неділя — Бруксбі
29. Неділя — Гронліс (пізнічна)

КВІТЕНЬ

5. Неділя — Гадсон Бей
7. Вівторок. Благовіщення Пр. Богор. — Ендавор
12. Неділя — Мелфорт
19. Неділя — Бруксбі
26. Цвітна Неділя — Гронліс (пізнічна)

Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-8144

о. ІВАНА КУЛИША
БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Вайта
8. Неділя — Сеньків
15. Неділя — Сандавн
22 Неділя — Арбакка
Св. Миколая Сповідь
29. Неділя — Сірко. Сповідь молоді

КВІТЕНЬ

5. Неділя — Сеньків. Сповідь
7. Благовіщення — Арбакка
Св. Анн. Петра й Павла. Сповідь
12. Неділя — Вайта. Сповідь
15. Похвали — Вайта
19. Неділя — Сандавн. Сповідь
26. Неділя — Сірко. Сповідь старших
30. Страсті — Вайта

Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Вестлок
8. Неділя — Сангуло
15. Неділя — Бергед
22. Неділя І Вел. Посту — Сібіліс
29. Неділя — Річмонд (Парк. Сповідь і Причасти

Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 542-3745

о. ІВАН МЕЛЬНИК
Address: Oakburn, Man. Box 12 Tel. 538

о. М. ОЛЕСОНА
БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Ашнів
8. Неділя. Служба Божа по радіо. Станція СІ-КЕРІ-ДІ-ЕМ Давфін, Ман., від год. 11.00 рано до 12.15 хв. по полудні — Давфін
15. Неділя Сирот — Валей Ріпер
16. Понеділок. Читання Великого Канону св. Андрія Критського в год. 7.30 вечора — Давфін. Читання продовжується у вівторок, середу і четвер.
22. Неділя (Сповідь) — Давфін
28 Субота. Св. Сповідь для дітей Різної і Недільної Школи — Давфін

28. Субота. В год. 7-18 вечора Вечірня і Св. Сповідь — Гиберт Плейнс

В перших чотири неділі Великого Посту по Вечірні служитиму Палі і поминання померших.

Вечірня служиться що неділі в год. 7-18 вечора в Давфині.

Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Інсінгер (м.)
8. Неділя — Тодор (м.)
15. Неділя — Інсінгер (гай-вий)
22. Неділя — Вестбрук. Сповідь
29. Неділя — Половзики. Сповідь

Box 8. Theodore, Sask. Tel. 80.

о. Я. РИБАЛКИ
Address: Smoky Lake, Alta. Box 809

о. В. СЕНИШИНА
9. C. Lathem Place, Saskatoon, Sask. Home tel. 343-7696, Office 653-1944.

о. В. СЛОЗАРА
Canora, Sask., Ph. 563-5163

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Лек Ла Біш
8. Неділя — Гледдон
15. Неділя. Сповідь 9 год. рано — Атабаска
15. Неділя. Вечірня 4 год. — Норал
22. Неділя. І Вел. Посту. Сповідь 9 год. рано — Боїв
22. Неділя. Вечірня 4 год. — Сарсіл
29. Неділя. Сповідь 9 год. рано — Крейгена
29. Неділя. Вечірня 4 год. — Гласленд. Сповідь починається о 9 год. рано кожної неділі й проситься, щоб всі вірні були на час в церкві приступити до Таїни Сповіді і Причасти, під час Великого Посту.

Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Кедворт
8. Неділя — Тернопіль
15. Неділя — Ст. Джуліен
22. Неділя — Лепін, Сповідь в год. 22. Неділя. Пасіа — Вакав 7 год. вечора
28. Субота — Вакав. Сповідь для хітей в год.
29. Неділя — Елвов Крік, Сповідь 9 год.

Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ІВАНА СТЕФЮКА
БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Толстой
8. Неділя — Сарто
15. Неділя — Роза
22. Неділя — Гарденютон

Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Нюбрук
8. Неділя — Редвей
15. Неділя — Редвтер
22. Неділя — Восетна
28. Субота — Торгілд. Сповідь і Служба Божа
29. Неділя — Торгілд. Сповідь

Box 128, Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Норт Бетафорд
8. Неділя — Гласлин
15. Неділя — Вигкін
15. Неділя год. 7-ма веч. Вечірня — Нотр Бетафорд. (Обряд Прощення)
20. Пятниця. Сл. Раніш Осв. Дарів — Норт Бетафорд
22. Неділя І Вел. Посту — Бітвр і Кендо (Сповідь)
29. Неділя — Медов Лейк Сповідь

УВАГА! Проситься всіх вірних та членів нашої Сп. Православної Церкви, Округа Норт Бетафорд, обов'язково подбати і допильнувати у своїх Громадах, коли буде відбуватися Сповідь та Св. Причастя, щоби прийняти Св. Таїнство побожно, та належно приготовитись до Світлого Празднику, Воскресіння Христового.

Address: North Battleford, Sask. 972—106, St. Ph. 446-3280.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Вейленд
8 Неділя — Ту Гилс
15. Неділя — Гінора
22. Неділя — Іспас
29. Неділя — Ту Гилс

Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 486.

о. І. ШЕВЦЯ
БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Вірдейл
8. Неділя — Нипавин
15. Неділя — Сембург
22. Неділя. ІВел. Посту — Вірдейл
29. Неділя — Кадет

КВІТЕНЬ

5. Неділя — Нипавин
7. Вівторок. Благовіщення — Вірдейл
12. Неділя — Шпимен
19. Неділя — Вірдейл
26. Неділя Цвітна — Сембург

Address: Wairdale, Sask. Ph. 496.

о. Г. УДОВА
БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Шіго (місто)
8. Неділя — Вінард
15. Неділя — Фовн Лейк
22. Неділя — Вишарт
29. Неділя — Шіго (гол.)

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. А. ХРУСТАВКИ
БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Мирним
8. Неділя — Слава пол.
15. Неділя — Мусідора
22. Неділя І Вел. Посту. — Бросов
29. Неділя — Лужани-Топориці

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 62.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя — Торсбі
8. Неділя — Брудерхайм
15. Неділя — Калмар
21. Субота, Зкуломіїна — Пено. Вчна год. веч. Вечірня й Сповідь — Пено
22. Неділя — Пено
28. Субота, Зкуломіїна — Кагвин. 8-ма год. веч. Вечірня й Сповідь — Кагвин
29. Неділя — Кагвин

Address: 9530—109 Avenue, Ph. GA 2-3053. Edmonton, Alta.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ УГГЦЦК.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLI. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го БЕРЕЗНЯ, 1964. WINNIPEG, MAN., MARCH 15, 1964. ЧИСЛО (2002) 6

УСІ ПОМОЛІМОСЬ ЗА ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

†

Смиренний І л а р і о н, з Ласки Божої Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді до всього Преосвященного Єпископату до всього Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх боголюбивих вірних, —

Навчайтесь
Путями добрими ходить,
Святого Господа любить,
І брата милувать!

Так кличе до нас зо своєї високої могили над Дніпром наш найбільший письменник, наш найбільше люблений геніяльний поет, — Тарас Шевченко, так кличе він до всього українського народу!

Ніхто так тяжко не страждав усе своє життя, як страждав Тарас Шевченко. Майже половину свого життя він перебував на нелюдській панщині, а пізніше десять літ страждав на каторжному заслані... Але тяжкі муки ніколи не вбивали його високого духа, і він ніколи не спинявся в своїй праці для Господа і українського народу.

І це з пустельного Кос-Аралу, з тяжкого заслання Шевченко гукнув до всієї України:

Навчайтесь
Путями добрими ходить,
Святого Господа любить
І брата милувать!

(Закінчення на стор. 2-й)

УРОЧИСТЕ ВІДКРИТТЯ НОВОЇ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

Цим подається до відома всім зайнтересованим, що урочисте Відкриття нової Колегії Св. Андрея в Віннінігу, на площі Манітобського університету, відбудеться в суботу й неділю 4 і 5 липня 1964 року, з такою програмою:

П'ЯТНИЦЯ, 3 ЛИПНЯ:

Год. 7.00 вечора — початок реєстрації Членів Колегії й Гостей та оглядини ними будинків Колегії. Реєстрація відбудеться в головній канцелярії (офісі) Колегії.

СУБОТА, 4 ЛИПНЯ:

Год. 9 ранку — продовження реєстрації Членів Колегії і Гостей та оглядини ними будинків Колегії.

Год. 10.30 ранку — Організаційні Збори Товариства Абсольвентів Колегії (Alumni Association of St. Andrew's College).

Год. 1.30 по полудні:

а) Врчний Молебень і посвячення нових будинків Колегії Його Блаженством Владикою Митрополитом ІЛАРІОНОМ, Первоієрархом Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

б) Церемонія передачі ключів управі Колегії.

в) Привітні від урядових та університетських чинників і від українських наукових, освітніх і громадських установ.

г) Чайне прийняття для всіх учасників урочистости.

Год. 7.00 вечора — програма цього вечора буде подана пізніше.

НЕДІЛЯ, 5 ЛИПНЯ:

Год. 9.30 ранку — в каплиці Колегії Архиерейська Служба Божа, яку відслужить Його Блаженство Владика Митрополит ІЛАРІОН в співслужені з присутніми Духовенством.

Год. 12.00 дня — Спільний Святковий Обід в їдальні Колегії.

Год. 2.00 по полудні — Концертно-хоральна програма з привітами та промовами в Авдиторії Колегії.

Год. 7.00 вечора — програма цього вечора буде подана пізніше.

Широ закликаємо наше Громадянство, а зокрема Членів та Жертводавців Колегії, взяти в цій Великій урочистості масову участь.

За ДИРЕКЦІЮ КОЛЕГІЇ
СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ
о. д-р С. В. Савчук,
Голова Дирекції.

КОМУНІКАТ

Проводові й вірним Української Греко-Православної Церкви в Канаді стало відомо — з численних пресових інформацій, а в тому й „Української Православного Слова", органу Української Православної Церкви в США, — що Архиепископ Мстислав був обсерватором на другій сесії II Ватиканського Собору в Римі, в наслідок чого виникли різні здогади, толкування й інтерпретації, включно навіть з такою інтерпретацією, що він на тому Соборі репрезентував Українську Православну Церкву.

У зв'язку з цим подається до відома, що слідує:

1. На Конференції представників Української Греко-Православної Церкви в Канаді й Української Православної Церкви в США 9-11 травня 1957 р. в Нью Йорку, яка постановила запросити до духовного об'єднання з цими двома Церквами також і Українську Автокефальну Православну Церкву на Чужині з центром у Західній Німеччині, було, між іншим, постановлено:

„Ці дві Церкви (Українська Греко-Православна Церква в Канаді й Українська Православна Церква в США) адміністративно самостійні, становлять собою одну духовну цілість і, як такі, у спільних для себе справах наради ються, порозуміваються і, в разі потреби, спільно виступають як члени одної й тієї самої Української Православної Церкви."

2. У „Соборному Посланні Архипастирів Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Української Православної Церкви в Злучених Штатах Америки й Української Автокефальної Православної Церкви на Чужині", даному в Віннінезі, 30 квітня 1960 р., було, між іншим, включено ось що постанову Конференції всіх трьох вищезгаданих Митрополій у справі II Ватиканського Собору:

„Українська Православна Церква вважає за неможливе для себе брати яку-будь участь у Соборі Римо-Католицької Церкви".

3. Архиепископ Мстислав, Канцлер Консисторії Української Православної Церкви в США, не зважаючи на обидві вищезгадані постанови, які він, разом з Єпископатом та іншими представниками цих трьох Митрополій підписав, усе таки поїхав до Риму на другу сесію II Ватиканського Собору Римо-Католицької Церкви.

4. Провід Української Греко-Православної Церкви в Канаді, з благословення Його Блаженства Митрополита Іларіона — Первоієрарха Української Греко-Православної Церкви в Канаді, оцінив подане до відома, що Українська Греко-Православна Церква в Канаді і дальше стоїть на становищі обидвох вищезгаданих постанов, і тому відмежовується від вищезгаданої акції Архиепископа Мстислава.

ЗА КОНСИСТОРІЮ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ
Прот. Т. Ковалишин,
Голова Президії Консисторії.

Усі помолімось...

(Закінчення з 1-ї стор.)

У цих словах нашого Кобзаря коротко подана вся найбільша Заповідь усього Божого Закону (Матвія 22. 36-40).

А сидячи у в'язничному казематі, Шевченко написав для всіх українців, де б вони не проживали:

Свою Україну любіть,
Любіть її во врем'я люте,
В остатню тяжку минуту
За неї Господа моліть!

Шевченко повоставив нам свою незабутню книжку, яку читає вся Україна, — це його славний „Кобзар". Книга ця багато всіх нас навчає, але оці чотири подані його науки запам'ятаймо на все життя: 1. Треба Господа любити, 2. Треба брата миловати, 3. Треба путями добрими ходити і 4. Свою Україну любімо!

Це основа нашого життя!

Усе своє життя Шевченко був людиною глибоко релігійною. І писав він як релігійний поет, — у його „Кобзарі" нема сторінки, щоб на ній не було слів: Бог, Господь, Божий, Святий і таких інших. Писання Шевченкове вважди релігійне, і він завжди показує, як треба морально жити, Божу Правду любити, завжди визнавати Божу Волю.

З глибини своєї душі Шевченко кличе до Бога у глибокій смиренності:

Не мені,
Великий Господи,
Судити великії діла
Твої Волі!... Лютя зла
Не діяці без вини нікому...
Не нам на прю з Тобою стати,
Не нам діла Твої судить!

Шевченко дивився на своє завдання, як поет, як ні один поет у світі: це велика служба Богові і Його українському народові!

І Шевченко сердем писав:

Душа поетова святая
Жива в святих своїх речах,
І ми, читавши, оживаєм,
І чуєм Бога в Небесах!

Ось чому ми часто звемо Шевченка Пророком, — це тому, що він ревно служив і Богові, і українському народові, як це робили і давні Пророки!

У „Кобзарі" Шевченко подав свою високу моральну, а то й церковну науку. Він глибоко сприймає Сповідь і Святе Причастя, і це також і він навчає всіх нас:

Пропаде
Душа без Сповіді Святої!

Шевченко у своєму „Кобзарі" подав такі науки, які ми повинні все своє життя добре пам'ятати. Скажемо, він десяткі раз закликає всіх конче молитися Богу, шанувати батька-матір, шанувати старших.

А ось цей його приклад буде віки вічні жити й світити. Мати наймичка пішла в Київ на прощу. Вернулася стомлена й запорошена. Невістка Катерина стріла її.

І ось наймичка мати

Ваййшла в хату... Катерина
Їй ноги умила!...

Це святий приклад для дітей українців усього світу на віки вічні, як належить шанувати батька — матір!

Шевченко, бувало, тяжко мучився, і тоді часом впадав у чорну безнадію й розпуку, і на всіх і на все нарікав і нападав... Але це в Шевченка — тільки людська немічі.

Благословляю усьому нашому Духовенству ревно, щиро й велично, разом зо всіма своїми вірними, помолитися за велику й вселюблячу душу Тараса Шевченка.

Усі благаймо Господа, щоб Він, Всемилостивий, оселив душу слуги Свого Тараса в Оселях Праведників!

† Іларіон,
Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

Року Божого 1964-го, березня 10-го дня. Катедра Пресвятої Трійці в Вінніпегу.

ДО УВАГИ ДОПИСУВАЧІВ:

1. **Статті, присланої до „Вісника", мусять бути підписані дійсними іменами авторів. Евентуальними вийнятком тут можуть бути автори посмертних згадок і подібних оказійних дописів.**
2. **„Вісник" приймає тільки оригінали, а не копії.**
3. **Матеріял для „Вісника" мусить бути написаний на машинці, або дуже чітким ручним письмом. В обидвох випадках повинні бути широкі відступи між рядками.**
4. **Якщо вищеподані передумови не будуть виконані, то надісланий матеріял не буде поміщений у „Віснику".**

ПОМОЖІТЬ УСТАТКУВАТИ КАПЛИЦЮ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

Від проголошення в останньому числі „Вісника" (за 1-го березня) закличку до українського православного громадянства офіярувати до Каплиці в Колегії Св. Андрея потрібні Богослужбові й Церковні речі, по день 10-го березня отримано такі пожертви:

Пані Ізабеля Бойко, Едмонтон, Алта, електричний Семисвічник та головний Престіл (в пам'ять свого мужа бл. п. Стефана) — $133.00.

Пані Манька Михалюк, прибрана сестра бл. п. о. Василя Кудрика, Дітройт, Мінн., ікони Спасителя, Матері Божої та Св. Апостола Андрея (в пам'ять о. Василя Кудрика) — $115.00.

Михайло Романов, Вінніпег, Ман., на одну Хоругву $110.00.

Пані Марія Колодій, Торонто, Онт., Кадильницю і посуд на ладан, в пам'ять свого покійного мужа, бл. п. Павла Колодія — $100.00.

Александер Гаврилюк з дружиною, Роблін, Маск., на два Свічники й стоячий Хрест на Тетрапод — $85.00.

Впрел. о. Прот. Т. А. Горбай, Лемонт, Алта., Напрестольний (ручний) Хрест — $75.00.

Ф. Стефанюк, Вінніпег, Ман., два Свічники з пружинами на головний Престіл — $58.00.

П-во Стефан і Марта Сітко, Ст. Катеринс, Онт., Процесійний Хрест — $50.00.

Іван Якимів (Флемінґо Мотел), Вінніпег, — Посуду на освячену воду й кропило — $25.00.

Відділ Союзу Українок Канади в Портедж ля Прері, Ман., на Мирницю $35.00.

ЩЕ ПОТРІБНІ ТАКІ РЕЧІ:

Два Офіярники, на 18 свічок, ціна ОДНОГО $130.00.

Всеночник — $75.00.
Одна хоругва ціна — $110.00.

Дві пари облачення зо всіма додатками; ціни облачення такі:

З шовкової матерії $150.00
З металевої матерії $255.00

Парчеве обкриття на Головний Престіл — $85.00.

Парчеве обкриття на Тетрапод — $55.00.

Парчеве обкриття на Жертівник — $50.00.

Дві тацї — $20.00.

Печатка на Просфори — $5.00.

Хто слідуючий?

Капличя має бути вповні устаткована до часу врочистого відкриття Колегії, 4—5 липня ц. р., тому просимо не зволікати, але зголошувати свої пожертви та присилати гроші вже тепер.

Листи й гроші висилати на таку адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE
University of Manitoba
Winnipeg 19, Man.

Revelяції професора

„Релігія на Заході завмирає"?

„Релігія в західньому світі є справою минулого", — сказав проф. В. Ніколис — голова Департаменту релігіознавства Б. К. університету в Ванкувері.

Промовляючи на зборах Студентського Християнського Руху в Вінніпезі 29 грудня 1963 р., він сказав, що „був час, коли священик був для людей магічною силою надприродности. Тепер же, без надприродности, сказав він, священик не має чого із себе дати..."

„На північно-американському континенті сьогодні, сказав він, є „автентична" (не справжня) релігійність. Аж надто багато людей практикують віру, заявив проф. Ніколис, але насправді вони лиш показуються такими. „Вони є такі, як і ми." (Подано за „Да Вінніпег Фрі Пресс" 30. 12. 1963).

З. Р. В. — Християнство не падає, а навпаки — його істоти ще належно не пізнали, отже воно в дійсності ще дуже мало прищепилося.

Митрополичі Канонічні Візитації

в літі 1964-го року

Неділя 3-го травня, Великдень, — у Всеканадійській Митрополичій Катедрі Пресвятої Трійці в м. Вінніпезі.

Неділя 10-го травня, — у Соборі Св. Покрови в м. Вінніпезі.

Неділя 31-го травня, — 40-лїття Церкви Зшестя Св. Духа, в м. Реджайна, Саск. З Митрополитом будуть Преосвященний Єпископ Борис і Високопреподобний О. Архимандрит Іов.

Неділя 14-го червня, — у Церкві Св. Володимира в м. Судбурі, Онт. Повне Освячення Храму й Іконостасу.

Неділя 21-го червня, — у Всеканадійській Митрополичій Катедрі Пресвятої Трійці в м. Вінніпезі, Ман.

ГОТУЙМОСЯ ПОСТОМ ДО ВОСКРЕСЕННЯ

†

Смиренний Іларіон, з ласки Божої Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, до Високопреосвященних Архиереїв, до Вселюбного Духовенства та Преподобного Монашества, —

„Прочитайте Господні Слова у дні посту!" (Єр. 36, 6).

Настає Великий Піст, і я щиро й любовно вітаю всіх Вас та всіх Вас закликаю до збільшення Святих Молитов та до духовної щирої праці ґ для себе самого, і для всіх Ваших вірних, що поручені Вашій горливій пастирській опіці.

Піст — це відповідальний час, коли Господь кличе нас усіх до збільшення нашої духовної праці, щоб піднести й поширити наш духовний стан!

Піст — це відповідальний час, щоб піднести наші Молитви до Господа Бога за ввесь наш народ!

Піст — це відповідальний час, коли всі ми повинні побільшити свої Святі Богослужби з гарячими Молінними і за всіх українців Канади, і за всіх українців у розсіянні, а також і за всю нашу поневолену Україну!

І до того самого закликаю через Вас усіх наших вірних, а найперше — до гарячої й щирої Молитви!

Піст — це відповідальний час, коли все Духовенство повинно збільшити свої проповіді, закликаючи вірних до належного й щирого посту, а особливо посту духовного.

Закликаю всіх постити так, як навчає Синаксар Сирної Суботи:

— „Піст — це повстримання не тільки від їжі, але й повстримання язика, серця й очей!"

Та й Христос заповів нам: „Не те, що входить до уст, людину сквернить, але те, що виходить із уст, те людину сквернить!" (Мт. 15. 11).

Осі пам'ятаймо, що піст — це наше наближення до Господа!

Піст — на творення дїл милосердя!

Під час посту здержуймо свого язика, щоб не говорити зла то неправди на брата свого!

Постьмо й серцем своїм, щоб не бажати собі зайвого й непотрібного!

Постьмо й очима, щоб не завидувати брату своєму в непотрібному!

Отож, усі глибоко подумаймо про свою працю на Ниві Христовій, — чи все потрібне ми зробили належно, і всі побільшімо свою пастирську працю! І звертаймося до Господа щиро й покірно „усім серцем своїм у пості, плачі й голосінні" (Йоіл 2. 14).

„Сирійський Пророк" великий Отець IV віку Єфрем Сирин навчав, що „постом людина возноситься на Небо", і це перше завдання нашого Великого Посту.

Закликаю все наше Духовенство так побільшити свою працю, Молитви й Богослужіння, щоб за час Великого Посту всі вірні щиро висповідалися й достойно запричастилися. Основа християнського життя — це життя в Святих Таїнствах, а найголовніше наше Таїнство — Святе Євхаристія, Святе Причастя, і нехай кожен достойно закінчить Ним свій Великий Піст.

Ми щоденно проказуємо Молитву Господню, а в ній благаємо Господа: „Хліб наш Насущний дай нам сьогодні", а це визначає: „Хліб наш Надістотний дай нам сьогодні", цебто Хліб Небесний, Святе Причастя!

Ніхай ні позостанеться ніхто, хто б не поєднався з Христом через Святе Причастя!

Великий Піст приходить на те, щоб ми хоч згадали велику Христову Заповідь: „Будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний!" (Матвія 5. 48). А досконалими ми не можемо стати без Святого Причастя!

„Благодать зо всіма, що незмінно люблять Господа нашого Ісуса Христа!" (Еф. 6. 24).

† Митрополит Іларіон,
Ваш постійний богомолець.

Всеканадійська Митрополича Катедра Пресвятої Трійці в Вінніпегу.

Березня 15-го дня, Року Божого 1964-го. Неділя Прощення.

Кард. Тіссеран у пошані до жидів

Католицька релігійна церемонія в жидівський святині

Кардинал Евген Тіссеран засвітив символічну свічку на Сіонській горі, в печерній жидівській святині, призначеній пам'яті винищених Гітлером жидів.

У цій католицькій церемонії в жидівській святині взяли участь урядові представники Ізраїля. Це відбулося під час відвідин папи Павла VI в Ізраїлі, 4—6 січня ц. р. Кард. Тіссеран — декан Колегії Кардиналів.

Вінніпезький „Да Джовіш Пост" (20. 2. 1964), подаючи вістку про це й світлину з цієї церемонії, повідомив, що цю церемонію такого високого достойника Ватикану жиди вважають „важливим жестом пошани до погибших жидів".

З.Р.В. — Минулого року сповнилося 30 років з того часу, як у Москві агентура світського заговору проти Християнства штучним голодом вимордувала сім мільйонів українців за те, що вони, українці, і стали заборолом християнства перед походом міжнародної червоної орди на Европу, отже й на Рим. Але в Римі, розуміється, ніхто їх не згадує.

За реформу православія?

Патріярх: багато слів і фраз у богослові „втратили своє значення"

„Після своєї першої зустрічі (5 січня ц. р.) з папою, патріярх Атенагорас сказав, що між обидвома Церквами (Православною й Римо-Католицькою) немає різниць, крім богословських, — але це тільки більше справа слів, ніж понять. Багато з тих фраз і слів, які вживаються в теології обидвох сторін (православній і католицькій) „втратили своє значення на протязі століть" (Журн.: Православная Русь" ч. 3, 1964. США).

З.Р.В. — „Немає різниць, крім богословських..."! Власне, ці різниці є для віри суттєвими. Православні не визнають католицьких нововведень, як: „і від Сина" (у „Вірую"), догмату про т. зв. „непомильність папи", його претенсії на „Першинство" і т. д. Які „слова й фрази" в православному віронавчанні, на думку, патр. Атенагораса І, „втратили своє значення", цього він не сказав. А знати це конче необхідно, бо слова й фрази не є порожніми звуками, — вони виражають ідеї Віри.

Папа готується до 3-ї сесії Собору

Папа Павло VI 5 березня ц. р. заповів на 9 березня ц. р. нараду керманичів II Ватиканського Собору. У Ватикані вважають, що мета цих нарад — підготовитися до третьої сесії II Ватиканського Собору, що почнеться восени ц. р., і вона мала б бути закінченням цього Собору.

Щоденник „Да Вінніпег Трибюн" (6. 3. 64) інформує, що ці керманичі — це члени Центральної Координаційної Комісії II Ватиканського Собору, яку очолює кардинал Амлето Чіконьині, міністр внутрішніх справ Ватиканської держави, а в її складі є ще дев'ять інших членів.

МИТРОПОЛИТ СЛІПИЙ СПІВЧУВАЄ РОСІЙСЬКІЙ ЦЕРКВІ

Католицький церковний орган в США „Авр Сандей Візітор" (2. 2. 1964) інформує про Богослужения, яке в Римі відправив митр. Йосиф Сліпий:

„Драматичне Богослужения в соборі, опис урочистої літургії візантійського обряду, очоленої архиєп. Сліпим, у суправоді хору семинарії св. Йосафата, на якій були присутні три російські православні священики, що ворушили губами в молитві й звершали хресне знамения. До них (російських священиків) — у присутності сотень, ні, тисяч кардиналів і епископів — архиєп. Сліпий навмисне спрямовував кадіння, таким чином виражаючи їм (російським священикам) свое співчуття в їхньому переслідуванні комуністами".

З.Р.В. — 7 листопада 1963 р. митр. Сліпий був у советській амбасаді в Римі гостем на комуно-большевицький урочистості 46-ох роковин Жовтневої ревоюції (комуно-большевики здобули владу 25 жовтня (старого стилю) 1917 р.). Ширше про це див. „Вісник" за 1. 3. 1964)

ОЛЕКСАНДЕР АРХИПЕНКО упокоївся

25 лютого 1964 р. в Нью Йорку, ЗДА, упокоївся, на удар серця світової слави скульптор — Олександер Архипенко.

Покійний народився 1887 р. в Києві. Мистецтво вивчав у Києві, Москві і в Парижі. 1923 р. виемігрував в Америку, де й здобув широку славу своїми творами, що тепер зберігаються по музеях й окремих колекціях. 1962 р. Архипенко мав виставку своїх творів у Вінніпезі. Дружина О. Архипенка є також видатною скульптуркою.

Покійного похоронено 28 лютого.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавничий Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в США — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адресат:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЗА ЦЕНЗУРУ... СВ. ПИСЬМА?

„До важкої справи належить піддавання думки, що не всі частини біблії є відповідним матеріялом дослівного цитування..." — сказано в редакційній в вінніпезькому часописі „Ізралайт Пресс" (7. 2. 1964). Але все ж таки цей часопис уважав потрібним для себе вищезгадану думку піддати. Він рало вітає той факт, що покійний папа Іван XXIII зцензурував молитву до Христа-Царя, з якої він усунув вислів „дукаві юдеї". Цей же часопис говорить про „ліберальний вплив з Риму" під час теперішнього Собору (II Ватиканського), маючи, очевидно, на увазі той факт, що на згадайому Соборі є проект (створений покійним папою Іваном XXIII), щоб жидів не вважати відповідальними за замучення Христа.

У зв'язку з тим „Да Ізралайт Пресс" у цій же редакційній статті виступив проти греко-католицького священика Читтнка — настоятеля катедри Св. Мар.і в Вінніпезі, за його цитування того тексту з 6-го розділу Євангелі Св. Матвія, де сказано, щоб молитися не так, як „іпокрити чинять у синагогах". Згаданий часопис уважає, що вживання слів „іпокрити" разом із словами „синагоги" є образливим для жидів.

Отець Читтнк цитував згадані слова із Св. Письма 3 лютого ц. р. у своєму слові в щоночній релігійній програмі „Девоції" місцевої телевізійної станції CBW, що її організовано надавать духовні особи різних релігій і віроісповідань.

„Ізралайт Пресс" правильно каже, що за 60 секунд, які має до розпорядження проповідник, не можливо винести слухачам значення деяких слів (напр., „іпокрити" в „синагогах") Св. Письма; отже, в такому випадкові, коли є підозрення, що не всі слухачі можуть зрозуміти їх правдивого значення, то краще їх не цитувати, коли нема часу подати слухачам потрібні вияснення.

Але ми при тому, розуміється, вважаємо правильним зауваження о. прот. М. Юрківського, зроблене ним у комітеті згаданої релігійної програми, що священики не мають мандату „цензурувати" Св. Письмо, — „цензурувати" навіть через свідоме пропускання деяких слів із тексту Св. Письма з мотивів своєї незгідливості з ним. (Прот. М. Юрківський — настоятель української православної катедральної парафії Св. Трійці в Вінніпезі, є одним з найдіяльніших членів згаданої релігійної телевізійної програми й одним з провідних членів її комітету). Хоч, щоправда, о. прот. Юрківський також є за тим, щоб у потребі давати інтерпретації, але, розуміється, згідні з ученням Церкви.

Треба радіти, що ці Церкви, за якими в історії є тінь антисемітизму, нарешті стають „ліберальними" (ми б сказали: дійсно християнськими), і показують на-

Число 6 ВІСНИК, ВІННІПЕГ, МАН., 15-го БЕРЕЗНЯ, 1964. Сторінка 5

хил визбутися ненависти до інших релігій і рас. Але ми вважаємо, що щоб визбутися цієї ненависті чи хоч би аниупередження, християни не мусять і не повинні визбуватися своєї релігії. А цензурування Св. Письма означало б нищення основ Християнства. Християни, які під безбожними комуністичними ржищами йдуть на муки в обороні істин Св. Письма, тим більше у вільному світі не погодяться на його „цензурування", і вони не вимагають від інших релігій, щоб вони „цензурували" свої священні писання.

Московська Патріярхія підготовляється до Вселенського Перед-Собору

Передсоборова Комісія Московської Патріярхії

У Указі Московського патріярха Олексія 11 травня 1963 р. сказано: „Створити в рамках Священного Синоду комісію для вироблення схем каталогів для майбутнього Всеправославного Перед-Собору — із складом:

1. Архиепископ Ярославський і Ростовський Никодим — голова Комісії. (Вл. Никодим тепер уже в сані митрополита, — р. В.).

Члени Комісії:

2. Архиеп. Омський і Тюменський Гермоген; 3. епископ Ставропільський і Баку Михаїл; 4. епископ Львівський і Тернопільський Григорій; 5. єп. Віденський і Австрійський Філарет; 6. єп. Волоколамський Никон; 7. інспектор Московської Духовної Академії і редактор „Журналу Московской Патриархии" архимандрит Питирим, 8. заступник голови Департаменту Закордонних Церковних Зв'язків (Московської Патріярхії), професор Ленінградської Духовної Академії протоерей Віталій Боровой; 9. професор Московської Духовної Академії протоерей Петро Гнедич, 10.інструктор Ленінградської Духовної Академії протоерей Ліверій Воронов; 11. професор Ленінградської Духовної Академії Н. Д. Успенський; 12. доцент Московської Духовної Академії В. Д. Сарічов; 13. секретар Департаменту Закордонних Церковних Зв'язків (Моск. Патріярхії) А. С. Буевський; 14. інструктор Ленінградської Дух. Академії Н. А. Заболотський; 15. інструктор Мінської Духовної Семинарії Д. П. Огіцький; 16. інструктор Ленінгр. Дух. Акад. М. А. Добринін; секретар Комісії — настоятель Успенської церкви бувшого Новодівичого манастиря прот. Н. Нікольський". (Текст у перекладі з журн. „One Church", Sept.-Oct., 1963).

З.Р.В. — Замітний факт, що в склад Комісії не ввійшов ректор Московської Духовної Академії прот. Констянтин Іванович Ружицький, який раніше був діяльним на міжнародній церковній арені. Прот. Ружицькому (він родом з с. Молчиць на Волині) 29. 3. 1963 р. сповнилося 76 років життя.

Грецька Церква осуджує зустріч патріярха з папою

Церковна преса Православної Церкви осудила зустріч Константинопольського патріярха Атенагораса І з папою Павлом VI в Єрусалимі 5 січня ц. р. З емігрантського органу „Русская мысль" (14. I. 1964) подаємо ось ці витяги з православної церковної преси в Греції:

В журнали „Архіви канонічного права і права церковного" була поміщена стаття, в якій сказано:

„Вселенський патріярх не мав ніякого права із свого власного почину зустрічати папу. Він повинен був наспіх скликати синод — перед тим, поки він поїхав в Єрусалим на зустріч з папою."

У журнали „Тінос" писали:

„Якщо вселенський патріярх задумує здійснити возєднання Церков шляхом своєї поїздки в Єрусалим і своєю безвідповідальною розмовою з папою, то нехай він це чинить сам і від себе особисто та лише для себе самого. За ним ніколи не підуть православні греки — ні церковні, ні світські"

Офіційний орган Грецької Церкви, „Екклезія", також повстає проти проектів зближення з Римом, підкреслюючи величезну небезпеку, що виникає з такого зближення".

Арголідський (грецький) архиепископ Хризостом вислав до вселенського патріярха листа, в якому він благає Атенагораса І не вдаватися смертоносного ножа в серце Церкви, православія нашого патріярхату. Не зраджуйте вашої непохитної віри ватиканським інтригам і папським прислішникам".

З.Р.В. — Ватикан за допомогою советської влади присилував Московську Патріярхію до політичного зближення з Римо-Католицькою Церквою. Таким чином Ватикан спровокував патріярха Атенагораса до суперництва з Московською Патріярхією в переговорах з Ватиканом. Якщо б Московська Патріярхія відмовилася від зближення з Ватиканом, то католицька пропаганда голосила б, що всі Православні Церкви йдуть за „вказівками" Москви. Коли ж Московська Патріярхія перша вислала обсерваторів на II Ватиканський Собор до Риму, то католицька пропаганда голосить, що й інші Православні Церкви повинні обсерваторів вислати, щоб перешкодити Москві репрезентувати там „усе Православіе". Журиться цим Ватикан? А нащо ж він допустив, бо присилував — через тайні переговори з Хрущовим — Московську Патріярхію бути на Соборі в Римі?

Із зустрічі папи з патріярхом

Папський посол о. Дюпрей

Коли патріярх Атенагорас запропонував папі Павлові VI зустріч в Єрусалимі, то папську згоду на це на письмі привіз патріярхові французький священик Петро Дюпрей (Pierre Duprey), — заступник секретаря (Я. Віллебрандса) Секретаріяту Сприяння Єдності Християнства. (Журн. „Да Ворд", січень 1964. США).

Король Павло упокоївся

АТЕНИ. — 6 березня ц. р. помер 62-літній король греції Павло. Він був королем від 1947 року. Помер під час операції на шлунковому болячка („дасер"). Його наслідником став його син Констянтин.

У понеділок 9 березня тіло покійного короля Павла було перезене в Атенську Катедру, де воно спочивало до дня Похорону, що відбувся в четвер 12 березня.

У цей час король Греції — це одинокий православний монарх у світі.

ПОСТАВМО НАЛЕЖНИЙ ХРАМ БОЖИЙ У СТОЛИЦІ КАНАДИ!

До всіх людей доброї волі!

Листом цим звертаюся до всього Духовенства і до всіх вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді допомогти, чим хто може, Українській Греко-Православній Громаді Успіння Пресвятої Богородиці в місті Оттаві, Онт.

Оттава — це столичне місто Канади, і Оттавська Православна Громада поставновила побудувати тут належний Храм Божий, бо так вимагає сучасне життя.

І цим своїм листом я звертаюся до всіх людей доброї волі допомогти матеріяльно доброму наміру Оттавської православній Громаді в виконанні їхнього історичного задуму.

Усе наше Духовенство закликаю любовно й сердечно допомогти в цій великій справі, бо сама Громада мала, і сама виконати необхідну справу не взмозі.

Закликаю й усіх вірних, людей доброї волі, відгукнутися на цей мій заклик, і взяти участь, чим хто може, у цьому великому й історичному ділі!

Виконаймо Заповіт Ісуса Христа: „Кожному, хто в тебе просить — подай. Давайте — і дядуть вам"!

(Лукн 6. 30, 38).

Митрополит ІЛАРІОН,
постійний богомолець
за розвіт нашої Церкви.

Місяця лютого 23-го дня,
Року Божого 1964-го.

Пожар переривав Богослужения

Біля 50 осіб, що зібрялися на Богослуження в церкві вишартської Укр. Греко-Православної Громади, були змушені втікати від пожару, що знищив цю церкву в неділю 16 лютого 1964.

Коли о. Григорій Удод почав Св. Літургію, вірні зауважили, що з отворів, якими вдувалось тепле повітря з огрівальника в церкву, почав виходити дим з клаптями полум'я. До години часу церква була цілковито знищена пожаром, хоч як парафіяни з вишартських пожарниками старалися цей пожар погасити. Громадяни пробували гасити огонь навіть снігом і, здавалося, що пожар погасять, але коли огонь знову вибухнув на хорах, він був уже поза контролею розпучних намагань вірних його припинити.

Перешкодою пожарникам у гашенні пожару був глибокий сніг навколо церкви, що дуже утруднював їхні рухи.

Внутрішне спорядження вишартської церкви вважалося найкращим з-поміж всіх церков провінції. У ній було дуже коштовне внутрішне розмалювання, кольоритні вибки у вікнах і дуже дорогий іконостас.

Початково, церква ця була побудована на фармі не далеко від міста у 1927 році. 1957 року вона була перевезена у місто Вишарт і поставлена на наперед виготовленому підвалі. Тоді до неї були додані ще й інші прибудівки.

Замітним в історії вишартської громади було те, що значнішого прогресу вона досягла була в роках відомої в Канаді депресії. Церква була обезпечена тільки на 7,000 долярів.

Найбільшою своєю втратою громадяни вважають незамінне розмалювання церкви з її іконостасом, — подав „Винярд Едвенс" за 20. 2. 1964.

Процес Рубі

Убивством хотів доказати, що „жиди сміливі"?

Суд над Рубі (Рубінштайном) почався. Рубін убив Лі Освальда, запідозреного в убивства през. Кенеді, і це перешкодило поліції зробити Освальдові допит. Через атентат Рубі арештований Освальд забрав свою тайну в могилу.

Суд над Рубі (Рубінштейном) у Далласі, Техасс, почався 17 лютого ц. р. До 5 березня вибирали членів лави присяжних, а 5 березня почалася сама розправа. Рубі захищає один з найкращих адвокатів США, Белліай з Сан Франціско, який часом за одну оборону бере по сто тисяч дол.

Президент Джан Ф. Кеннеді був забитий в Даллес 22 листопада 1963 р. Лі Освальда арештували під час замітом убивства, але не вспіли зробити йому допиту, бо 24 листопада (48 годин по замахові на Кенеді) Рубі вбив Освальда, коли поліція вела його арештованого. Сцена під час замаху Руба на Освальда сфотографована репортерами й передана по телевізії, — перша цього роду передача в історії телевізії.

Освальд до самої смерті твердив, що він не вбив Кенеді.

Рубі твердив, що він убив Освальда, щоб помстити Кенеді, якого він „дуже любив".

Один із свідків сказав на суді: Рубі вбив Освальда, бо він (Рубі) „хотів, аби світ знав, що жиди таки мають смілиність". так сказав Рубі цьому свідкові 22 листопада, в день смерті Кенеді.

„Собор перетворив єпископів у дійсно католицьких"

„БОСТОН (NC). — У висліді Другого Ватиканського Собору катол. єпископи стали дійсно католицькими, сказав тут кардинал Джозеф Ріттнер", подає за прес. Агенцією NC часопис „Бізентін Католик Ворд" (26. I. 1964).

З.Р.В. II Ватиканський Собор відкриває католикам справді великі таїни. Він виявив, що Провід Катол. Церкви почав шукати відповіді на питання: Що це таке „Церква"? (По майже 2000 літ існування Церкви Христової! (Див. за катол. інформаціями у „Вісинку" за 1. 2. 1964). По-друге, II Ватик. Собор аж тепер „переробив католицьких єпископів у дійсно католицьких". З цього висновок, що, на думку цього катол. Собору, „католицькі єпископи" досі в дійсності ще не були католицькими. Якими ж вони були?

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ЗВІДКИ ПЛАКАТЬ ПОЧНУ Я ЗА ДНІ МОЄГО ЖИТТЯ ОКАЯННОГО? ЯКИЙ ПОКЛАДУ Я ПОЧАТОК, ХРИСТЕ, ЦЬОМУ ГОЛОСІННЮ?" (Із Канона Св. Андрея Критського).

Великий Піст — час перевірки своєї душі. Вищенаведені слова — це покаянний плач святої душі — Андрея, що вже пізнала й оцінила саму себе. Церква кличе до покаяння й нас. Як же збути цей покаянний час: тверезим углибленням у таїни своєї душі, побожним самоосудом, покаянними размовляннями, щирою сповіддю? — чи оставити таїни своєї душі в глухому спокої й відбути Сповідь-Причастя про людське око тільки для того, щоб не відстати від інших?

Жиди відкуповують свої друковані пам'ятки

Жиди в Канаді організовано розшукують і відкуповують свої старі книги, журнали, часописи і всякі інші старі публікації. „Кенедіан Пресс" 30 грудня 1963 р. повідомила, що жиди відкупили в Монтреалі старі річники тижневика „Да Кенедіан Джювіш Хроникал", що є одним із старших англо-жидівських видань в Канаді.

З.Р.В. — Коли один з професорів словянського походження звернувся до одної з польських організацій у Канаді, щоб вона купила в США старі польські друки й подарувала їх польській секції бібліотеки при одному з університетів у Канаді, то голова цієї польської організації, капітан М., відповів: „Поляки мають у Лондоні свій „Польський Інститут Історичний", отже мають куди віддавати свої старі пам'ятки для зберігання.

В Індії покрали ідолів

Б. Н. Мулик — шеф розвідки Індії вбачає політичну аферу

Великі заворушення серед буддистів у Джаму (провінції Кашмір в Індії) постали з приводу пропажі із буддистської святині двох мідних ідолів: Рама і Крішна. Пропажу завважено 1 січня ц. р.

Знову ж 1 січня пропала з мощеї (мусульманської святині) біля Срінагару (в Кашмірі) велика релікванія: 3-цалевої довжини волос магометанського пророка Магомета, основоположника ісламської релігії.

Агенція Ройтера повідомила, що уряд Індії підозріває тут роботу політичної руки, і тому доручив головному начальникові індійської розвідки Н. Б. Муликові особисто розслідити цю справу.

З.Р.В. — Існує підозрення, що китайська комуністична диверсія діє в Кашмірі з метою чинити заколоти серед населення, і спричиняти ворожнечу між ісповідниками ісляму та буддизму.

БОСТОН. — Кардинал Кушінг у грудні м. р. пожертвував Сирійській Православній Церкві в США, очоленій митр. Антонієм Башіром, екзархом Антіохійського Патріярхату, 10.000 дол на вишкольовання православних священиків для США. — Очевидно, це в програмі т. зв. „зближення".

Вісті з Канади

● ВІННІПЕГ. — У понеділок 24 лютого, в авдиторії Катедри Пресв. Трійці у Вінніпезі, сенатор Павло Юзик виголосив доповідь на тему збереження української культури в Канаді.

Доповідь ця була цікава особливо тим, що достойний прелегент підкреслював живучість так званого „третього партнера" в Канаді (етнічні групи). Цього третього партнера сенатор Юзик висвітлив даними статистики, показуючи його процентовий зріст десятиріччями, почавши від 1901 року. Цей партнер постійно росте.

У Канаді ніколи не було двокультуралізму. Коли в Канаді була двомовність (мови англійська й французька), то все таки за мовою англійською крився багатокультуралізм: англійців, шотландців, ірляндців, валійців.

Третій елемент (етнічні групи) ігнорувався, — навіть історики Канади промовчували його. Тепер вже починають його признавати. Цей третій елемент дивиться на українців, як на свого провідного партнера, бо українці організовані найкраще. Звідси й наші обов'язки не тільки супроти Канади, але й супроти наших партнерів третього елементу — етнічних меншостей.

Як показує статистика, за яких 20 років три партнери в Канаді зрівняються, бо англійський елемент ослабне, французький робить дуже малий поступ, а третій елемент — так звані „етнічні групи" — росте.

У розбудові Канади, особливо західньої, вклад 3-го елементу великий. Це цей елемент врятував західні провінції для Канади перед загрозою включення їх у межі США, це 3-ій елемент приніс культуру й цивілізацію в степи західньої Канади, це цей 3-ій елемент розбудував її економічно. Завдяки цьому вкладові Канада сьогодні є такою, якою вона є. Отже двох партнерів у Канаді нема, бо цими партнерами є всі канадці вони є рівними всі, і всі вони мають те саме горожанство. З тим треба числитись, і це вже признають скрізь. Біда лише в тому, що ми не дали нашим співгорожанам, особливо французам, потрібного про нас інформативного матеріялу в їхній мові.

Це була провідна думка доповіді сенатора П. Юзика.

● Манітобський дорадчий комітет у справах двомовности й двокультуралізму відбув своєї чергової дискусійної збори з представниками тих етнічних груп, що внесли до цього комітету свої інтерпеляції („бріфи"), з'ясовуючи в них своє становище до цієї проблеми в Канаді. Збори ці відбулись 27 лютого в „Юнайтид Коледж", Вінніпег, під председництвом голови комітету — проф. В. Л. Мортона.

Ціллю цих дискусійних зборів було з'ясування низки питань, що виникають з поданих окремих інтерпеляцій, вишукування точок, в якій мірі ці інтерпеляції є однозгідними поміж собою та, зкільки вони сходяться з ідеєю канадської нації.

У дискусіях була підкреслена конечність включення мов етнічних груп у систему шкільного навчання, де на це є потреба, включення вивчення цих мов у систему навчання по університетах як продовження із середніх шкіл, допущення етнічних груп, як рівних партнерів з англійцями й французами, до всіх ланок культурних багатств, що можуть згодом лягти в основу окремої культури в Канаді.

● 29 лютого увечері, члени студентського Т-ва ім. Шарціна взаштували прощальний вечірок для студентів, що закінчують свої студії цього року на різних факультетах при Манітобському університеті і на Богословському факультеті при Колегії Св. Андрея.

Всіх абсольвентів цього року, членів Т-ва Шарціна, є 17. Випускників із ступенями „В.А." є 8, із ступенями „М.А." 4 і 5 богословів.

У програмі вечірка головну промову на тему „Українські звичаї і їх значення" виголосив Вл. Борис (Яковкевич). Тема ця була дуже влучною.

Керівником програми був богослов — Олег Левицький.

На вечірку було біля 200 гостей. Після святкової програми відбулась забава з танцями.

Вечірок відбувся в Маріон готелі.

Вісті із світу

НЬЮ-ЙОРК. — Американський фільмовий підприємець по радіо в Нью-Йорку заявив, що німецький драматург Р. Гохгут є „дуже діяльним і дуже загоністим нацистом". Гохгут, на знак протесту, зібрав уже мільйон підписів свідків, які кажуть, що він не є нацистом. Гохгут написав драму „Намісник", в якій осуджив папу Пія XII (умер 1958 р.) за те, що цей папа не став в обороні жидів, коли жиди просили його під час мордувань їх гітлерівцями. Ця драма стала дуже голосною, — її ставлять у театрах столиці різних країн.

ТОРОНТО. — Свящ. Олексій Шевченко, настоятель сербської православної парафії Св. Сави в Торонті сказав, що його парафіяни (600 осіб) звільняються з-під юрисдикції Сербської Патріярхії в Белграді, яку контролює комуністична валада Тіто. Серби в Канаді бажають створити собі Церкву вільну від політичної контролі. (Да Ворд, ч. 2, 1964).

НІКОСІЯ. У січні ц. р. турки на Кипрі напали на грецький православний манастир в Галактрофузі і замордували черців о. Макарія, а о. Зосиму й 14-літнього послушника Спиридона. При інші черці, тяжко покалічені. Це найновіший з численних того роду турецько-кипрійських нападів на грецькі святині й мордування духовних, переважно старців.

НЬЮ-ЙОРК. — 1963 р. сповнилося 70 літ життя й 45 літ наукової й громадської діяльности проф. д-ра Романа Смаль-Стоцького, голови НТШ й директора Східньо-Слов'янознавчого Інституту католицького Маркетського університету в Мілвокі, США. Проф. Смаль-Стоцький осудив проф. М. Чубатого за неправдиве насвітлення історії Укр. Православної Церкви в Енциклопедії Українознавства НТШ — там, де йдеться про особу пок. Митрополита Полікарпа (Сікорського), доказавши на суді, що проф. Чубатий сперся на советських джерелах. — 1963 р. сповнилося 90 років існування Науково-Товариства ім. Шевченка.

БЕЙРУТ, Ливан (Лібанон). — Диякон Демірідіан убив ножем (22. XI. 63) місцевого епископа Вірменської Апостольської Церкви, Терніка Поладіана, за те, що той не хотів висвятити його на священика.

Чи вам відомо, що...

● **Папою титулується також і патріярх Александрійський.** Це його традиційний титул з давніх віків Християнства. Коли 1963 р. Московська Патріярхія найменувала прот. Димитрія Сагана настоятелем російської церкви Св. Олександра Невського в Олександрії (Єгипет), то патріярх Московський Олексій (Семашкий) про це „поінформував Його Святішість папу і патріярха Олександрії і всієї Африки Христофора". (Журн. „Ваш Чурч", ч. 5, 1963).

● **Т. зв. „патріярхи" в Католицьк. Церкві своїм саном стоять нижче не лише кардиналів, але й папських легатів та делегатів,** — це також потверджує найновіший 36.рник Канонічного Права католиків східнього обряду (уніятів) (Журн. „Істерн Чорчес Квартерлі," ч. 1-2, 1962).

● **Т. зв. „Берестейська унія" 1596 р. була потрібна для вигод Польщі, „для зміцнення її цілости",** — писав у своєму університеті 24 вересня 1595 р. польський король Сигизмуид III (Збірник документів „Архив Юго-Западной России, ч. 1, т. I. № 114, стор. 469. Польський катол. історик еп. Л.ковський у праці „Unija Brzeska" стверджує факт, що король Сигизмунд III був одним з головних творців Берестейської унії.

● **„За винятком Росії, куди латинська формула розгрішення дісталася почерез Польщу, в містерії покути православні священики не проголошують розгрішення; вони не розгрішають, але моляться, щоб Бог розгрішив".** (Журнал Американськоог Екзархату Московського Патріярхату "Вон Чорч, ч. 5, 1963. Стаття: Fr. Lev Gillet, „The Laity in the History of the Church").

До уваги українцям Альберти!

СПРАВА НАВЧАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ В „ГАЙСКУЛС"

Ще декілька років тому, Албертійський уряд дозволив навчання української мови в 10, 11, і 12 класах в „Гайскулс" Альберти.

З великою прикрістю мусимо ствердити, що ця справа знаходиться в надзвичайно невідрадному стані, як у місті Едмонтоні, так і по всій провінції Альберти.

У днях 10-го і 17-го лютого (два вечері) в Едмонтоні відбулися широкі наради в справі заохочення українських дітей навчатися української мови в „Гайскулс" міста Едмонтону. Наради були скликані Управою Едмонтонського Відділу Т.У.С., в яких взяли участь Всеч. Отці Настоятелі Українських Православних Громад міста Едмонтону, а саме: Св. Предтечі Івана Хрестителя, Св. Пророка Іллі, Св. Архистратига Михаїла і Св. Апостола Андрея Первозванного, — представники Управ цих Громад, представники світських організацій, українські вчителі, окремі провідні українські дівчі та окремі батьки дітей яких навчаються в „Гайскулс". Нарадами провадив К. Теличко.

Головними доповідачами були інспектор І. Горецький і д-р Орест Старчук професор Албертійського університету.

Унаслідок двовечерової ділової дискусії обрано: КОМІТЕТ ПОШИРЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ В СЕРЕДНІХ ШКОЛАХ МІСТА ЕДМОНТОНУ. Також окреслено завдання цього Комітету. До Комітету обрано: В. Косташ — голова, Н. Пухний — 1-ий заст. голови, В. Мукаяник — 2-ий заст. голови, Всеч. о. Д. Лучак — 3-ий заст. голови, пані Л. Грегори — секретарка, інсп. Ф. Ганочко, пані В. Голинцан і пані В. Бойко — члени Комітету.

Подаємо адресу секретарки:

Mrs. J. GREGORY,
7730 - 112 St., Edmonton
Ph. GE 92308

З великою приємністю стверджуємо, що Комітет відразу приступив до конкретної практичної праці. Комітет у процесі своєї праці буде покликати до виконання окремих завдань різних відповідних осіб, а тому кожен чи кожна є зобов'язані допомагати в праці згаданого Комітету.

Проситься батьків українських дітей, зокрема тих дітей, що в теперішню пору вчаться в 9-ій класі і будуть переходити до 10-ї класи, а також і тих студентів, що в теперішній час вчаться в 10-ій і 11-ій класах, заохочувати їх (дітей) вносити відповідні заяви (аплікації) про бажання вчитися української мови в 10, 11 і 12 класах.

Проситься українських вчителів сприяти цьому. За всіма роз'ясненнями радимо звертатися до вищеподаного Комітету.

Знаємо, що на околицях навчання української мови не є на відповідному рівні, а тому радимо негайно створити відповідні комітети, які б сприяли, точніше заохочували б всіх українських дітей навчатися української мови в „Гайскулс" провінції Альберти.

У творенні таких комітетів на околицях першу роль повинні відіграти Всеч. Отці Настоятелі Українських Церков (Православної і Греко-Католицької). Комітети повинні бути спільні для обох віровизнань.

Ніколи не забуваймо, що сприяння в навчанні української мови в „Гайскулс" – це є головне завдання всіх українців, а зокрема домогтись такого стану, що б у кожній 10, 11, і 12 класі, якнайбільше вчилось українських дітей. При вступі студенти з 9-ої класи до 10-ої класи в своїх заявах повинні зазначити про бажання вчитися української мови.

Дорогі Батьки! Допоможіть своїм дітям в навчанні української мови в „Гайскулс" провінції Альберти.

К. Теличко,
голова Пров. Управи ТУС.

Духовенство в Англії далі змагається з духами

Туристичні підприємства навіть це використовують для реклями

В Англії Гава, поблизу Ньютон Еббот, в Англії, по ночах щось рухало меблями і білий привид, немов туман, пропливав кімнати. Молоде подружжя налякалося, і покинуло своє помешкання. Місцевий священик Гордон Ленгфорд звершив у цьому помешканці обряд викликання духів (екзорцизм), а на другий день там же запричащав мешканців дому і після того вже нічого їх не тривожить по ночах.

З дому в Південному Девоні в Англії шляхом окзорцизму усунув духів єпископ Роберт С. Мортімер з Екстеру.

Вістки про це подав один з органів Англіканської Церкви в Канаді часопис „Канедіян Чорчман" за січень 1964 р.

З.Р.В. — Туристичні підприємства подають по телевізії в Канаді, що туристи мають нагоду оглядати ці доми, де духи лякають людей, і кожен може сам про це переконатися.

5.000.000 жертв

Суд над керманичами табору смерти в Аушвіц

Найбільший процес нацистів після Нюрнебергу

У Франкфурті в Зах. Німеччині 20 грудня 1963 р. почався процес над 25 бувшими керманичами гітлерівського табору смерти в Аушвіц. Їх обвинувачують як відповідальних за зомордування в цьому таборі коло трьох мільйонів осіб - більшістю жидів. Розправа триватиме вісім місяців.

Цей суд над націстами вважають другим щодо його розмірів після нюренберзького процесу 1946 р.

Трьох головних обвинуваченних немає на процесі, а саме:: комендант Аушвіцу Ріхард Бєер у червні 1963 р. помер у в'язниці на серцевий удар; д-р Горст Шуман — керманич стерелізаційних експериментів у цьому таборі, є в Гані в Африці під опікою її уряду; д-р Йозеф Менгеле втік з Аргентини, і теперішне місце його перебування не відоме.

МАДРИД. — Уряд католицького диктатора Ф. Франка вже почав давати дозвіл на відкриття декотрих протестантських церков в Іспанії. Протестантизм заборонив в Іспанії ген. Франческо Франко зараз після своєї побіди в домашній війні з комуністами 1936-38 рр. На 40 мільйонів населення країни в Іспанії призналися до протестантизму 30.000 ос.б, — усі вони переслідувані, і проголошуються „зрадниками Іспанії".

КОНСТЯНТИНОПОЛЬ (Істанбуя). — Константинопольська Патріярхія опублікувала листа папи Павла VI до Константинопольського патріярха Атенагораса 1. Папа особисто подякував патріярхові за його привітання з нагоди обрання Павла VI на папство. Повний текст папського листа опублікував журн. „Ді Ортодокс Обзервер" (листопад 1963 р.) - орган Американського Екзархату Константинопольського Патріярхату.

У ВАТИКАНІ БЕЗ ЗМІН

Перша сесія II Ватиканського Собору (11. 10. 1962—8. 12. 1962) під проводом папи Івана 23-го не видала жодних заяв проти комунізму.

Звідси може бути питання: чи голос Ватиканської радіостанції 1-го серпня 1963 р., що говорить про „неможливість погодити комунізм зо свободою", є якоюсь зміною політики Ватикану? Цебто, чи теперішній папа Павло VI може занехав політику свого попередника (папи Івана 23-го) — політику політичної коекзистенції (співіснування) Ватикану з комуністичними державами?

Програма папи Павла VI

Факти свідчать, що папа Павло VI продовжує політику папи Івана 23-го.

Папа Іван 23-й (бувший кардинал Ронкаллі) відомий, як „папа миру", помер 3-го червня 1963 р., а 21 червня 1963 р. на папу обрали кардинала Джіованні Баттісту Монтіні, що його називали „робітничим архиепископом", бо він умів співжити з робітничими, скомунізованими масами в Мілані (Італія), де він був архиепископом, як інформував „New York Times Service" 26. 6. 1963 р. Після обрання кардинала Монтіні на папу (21. 6. 1963) цей папа, Павло 6-й, зараз таки на другий день (22. 6. 1963) видав свою першу енцикліку (пальське послання), в якій виклав плян своєї політики на майбутнє.

„Папа Павло VI у своєму першому посланні сьогодні (22. 6. 1963) зобов'язався продовжувати світовий Ватиканський Собор і змагати до міжнароднього миру. Новий папа, виступивши на шляхах, що його визначив папа Іван 23-й, склав обіт працювати для єдности Християнства і продовжувати ревізію канонічного права, започаткованну папою Іваном 23-им", — інформувала пресова

ЗМІНА В РАДІОПЕРЕДАЧАХ

Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви

Подається до загального відома слухачів радіопередач Західньої ЄпархіїУПЦеркви, що з початком місяця лютого наступила зміна в радіопередачах, а саме: до цього часу ці передачі були о 4 год. 10 хв. по полудні, а тепер будуть відбуватись на 20-ть хвилин пізніше, а це 4 год. 30 хв. по полудні.

Чергова наша радіопередача відбудеться 23-го березня о 4 год. 30 хв. по полудні з гостинної радіостанції СКИА. Ця радіопередача буде присвячена 150-річчю Народження Т. Шевченка.

Просимо о.о. духовних Альберти, а також всіх вірних широко розголошувати в своїх громадах про зміну часу радіопередач та, чергову радіопередачу. А також кожен повинен заохочувати нових слухачів слухати ці радіопередачі.

За РАДІО-КОМІТЕТ
ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ УГПЦ
К. Теличко.

Увага! Увага!

КОМІТЕТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ
ВІДДІЛ МОНТРЕАЛ
повідомляє
що в НЕДІЛЮ, 22-го БЕРЕЗНЯ 1964
о год. 3-ій по полудні -
в НОВІЙ ОПЕРОВІЙ ЗАЛІ
PLACE DES ARTS
відбудеться

СВЯТОЧНА АКАДЕМІЯ

для відзначення 150-річчя з дня народження Т. Г. ШЕВЧЕНКА

В ПРОГРАМІ: доповідь.
фортепіянове соло
п. Любн Жук.
Хор Бандуристів
з Дітройту

Цей суд над керманичами табору смерти в Аушвіц. Їх обвинувачують як відповідальних за зомордування в цьому таборі коло трьох мільйонів осіб - більшістю жидів. Розправа триватиме вісім місяців.

агенція АП з Ватикану (подав „The Winnipeg Tribune", 22. 6. 1963).

Послання папи до Хрущова

Хрущов привітав папу Павла 6-го з нагоди його вибору на папство. У відповідь на це папа Павло 6-й 27 червня 1963 р. вислав до Микити Хрущова спеціяльне послання, — повідомила ТАСС (Телеграфна Агенція Советського Союзу) 26. 6. 1963 р. „The New York Herald Tribune" (28. 6. 1963) інформував на основі каблограмного повідомлення з Ватикану:

„Папа Павло VI, розуміється, продовжуючи політику свого попередника (Івана 23-го), що полягає в намаганні, нав'язати ближчі зв'язки з комуністичним світом, вислав послання до советського прем'єра Хрущова і до Олександра Завадзького — титулярного голови уряду Польщі. В обидвох цих своїх посланнях папа (Павло 6-й) підкреслив, що Римо-Католицькій Церкві залежить на світовому мирі".

„Звичайно, папа Павло VI бажає „миру" такого, що полягав би на „свободі" і „справедливості" — в такому сенсі, як провід Катол. Церкви до-своєму „мир" та „справедливість" розуміє.

Папа вітає договір між СССР, США і Британією

Рішальним, однак, є цей факт, що папа Павло VI погоджується навіть на такий „мир", який він є тепер, — нехай уже буде хоч такий політичний уклад світу, який є тепер, аби уникнути війни. Тому-то папа Павло VI 21 липня 1963 р. „з надією" привітав переговори в Москві між СССР, США і Британією в липні м. р. у справі припинення випробувань атомної зброї, бо це „перший крок" до скріплення миру, — додало Радіо-Ватикан („The Winnipeg Tribune" 22 липня 1963 р.), на основі повідомлення з Ватикану.

Папа Павло VI погодився визнати за „мир" теперішній стан у світі, отже й стан „за залізною заслоною", під умовою, що комуністичні режими дадуть католикам хоч трохи церковно-релігійної свободи, — принаймні свободи відкрито вірувати в Бога та безпечно визнавати папу; папа Павло VI за це із свого боку зобов'язується не боротися з комуністичною системою держав, отже не заважати її політичного, суспільного, учбового й господарського ладу і т. п.

Папа „не буде вмішуватися в внутрішні справи" СССР

Це є той „мир", що папа Павло, підготовляючись до скликання 2-ї сесії II Ватиканського Собору (недокінченого й перерваного смертю папи Івана 23-го), так само виступив проти комуністичної ідеології; хоч, упорівнять з виступом папи Івана 23-го 11. XI. 1961 р., цей протикомуністичний виступ папи І. 8. 1963 р. значно лагідніший; по-перше, сам він особисто не виступав, а доручив зробити це співкорові Радіо-Ватикану; по-друге, він сказав тільки, що „ідеологію комунізму годі погодити із свободою", але нічого не говорив про режими комуністичних держав та про їхне переслідування католицтва і про ворожість до Ватикану.

У дружбі з Москвою Ватикан зайшов задалеко

„Мирова політика" (також і по відношенні до комуністичних держав) папи Івана 23-го знайшла своє завершення в його останній, передсмертній енцикліці „Pacem in Terris" („На землі мир") 11 квітня 1963 р.

Комуністи загально висловили папі Іванові 23-му велике признання за його мирову щодо комуністів політику, і почали всім католикам ставити цього папу за приклад.

І комуністи, і Ватикан свідомі того, що між ними є різниця в погляді на ідеал миру, та що кожен з них бажав би по-своєму змінити стан людства, але змінити шляхом мирним, без війни. Коли ж СССР і Москва не бажають, щоб „успякою ціною" не допустити до війни, бо, як кажуть, навіть „найгірший мир усе таки є кращий за навіть найкращу війну". Отже, не важне це хто і з яких причин голосить мир, та як він цей мир розуміє; а важний сам той факт, що мир таки голоситься, і тому СССР складає признання кожному без вийнятку, хто голосить мир, (бо ж війна могла б загрожувати розвалом СССР, який покищо ще належно не скріпився).

Тому-то ТАСС (у вересні 1962 р.) повідомив з Москви, що Хрущов „хоч і є комуністом і атеїстом, але він готов прийняти закликн до переговорів (про мир) не зважаючи на це, звідки б вони не походили" (хоч би й від папи — Ред. В.), — інформував у вересні „New York Times" (цит. з журн. „Православная Русь", 1. 10. 1963), подавши, що Хрущов „висловив своє признання папі Іванові 23-му за його „здоровий розсудок" та „ставив цього папу прикладом для Аденауера й Кеннеді", а „ТАСС до цих двох додав ще й де Голя".

М. Хрущов вважав „здоровим"

Очевидно, М. Хрущов уважав „здоровим розсудком" папи Івана 23-го його погляд, що, мовляв, війною годі знищити комуністичні держави; а знову ж легковажити їх, як сусідів, не можливо, бо ж треба якось усім разом існувати, отже один тут вихід: почати з комуністами „мирові переговори".

У 1961 р. папа Іван 23-й відзначив 80-ліття свого життя. М. Хрущов поздоровив „Його Святість Папу Івана" і висловив „щирі надії на його (папи) успіхи й його благородних замірах скріплення й консолідації миру та розв'язки міжнародніх проблем шляхом переговорів", — подав орган Ватикану щоденник L'Osservatore Romano 15 грудня 1961 р. А папа, як подає цей же орган Ватикану (15. 12. 1961) подякував Хрущову „за добрі побажання, і також із свого боку висловлює добрі побажання російському народові, сердечні побажання для розвитку й консолідації світового миру шляхом щасливої згоди в братерстві людей. За це він возносить свої моління".

ВЕЛИКОПІСНІ БОГОСЛУЖБОВІ КНИЖКИ

ВЕЛИКОПІСНІ СЛУЖЕННЯ, з таким змістом: Пасії, Канон про Розп'яття Господне і про Плач Богоматері; Надгробна Утреня в Страсну Суботу; Непорочні з Похвалами на три Статті. — **Ціна** **$1.00**

ПОКАЯННИЙ ВЕЛИКИЙ КАНОН СВ. АНДРЕЯ КРИТСЬКОГО: Утреня з Поклонами; **Великий Канон** Св. Андрея Критського. **Ціна $1.00**

СЛУЖБИ БОЖІ в Страсний Четвер, П'ятницю й Суботу, такого змісту: Утреня в Страсний Четвер; Служба Божа у Великий Четвер (Літургія); Страсті; Вечірня Великої П'ятниці; Утреня Великої Суботи; Служба Божа у Велику Суботу (Літургія); Освячення Пасок; Молитва на-роздріб Артоса; Похорон у Великодньому Тижні. — **Ціна** **$2.00**

Замовлення й гроші посилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Canada

Один з офіційних органів комуністичної партії в Америці розіслав до всіх католицьких коледжів обіжника, в якому він каже, що „вже настав час, щоб католики й комуністи знайшли спільну мову, до чого дає привід остання енцикліка („На землі мир") папи" (Івана 23-го). Далі, в цьому обіжнику „рекомендується католицьким коледжам запросити відповідальних представників комунізму, які могли б на цю тему виступити". Цей же комуніст. обіжник виявляє, що „за останні два роки (1961-62) в кемпусах (університетські) були запрошені представники комуністичної партії для того, щоб у відповідальних розмовах вони могли виявити ці питання, що відносяться до них. Цей добрий початок вимагає дальшого розвитку. . ."

Ватикан і ООН за світовим урядом

Патріоти кожного народу затривожені тим, що є така сила, яка хоче закусити держави й національні окремішности та релігії, і злити всі народи в одну спільноту землі під одним світовим урядом, щоб одна невелика числом група людей контролювала все людство — його душами, тілами і багатствами. Патріотів з підозрінням відносяться до Організації Об'єднаних Націй, вбачаючи в них зародок неофіційного світового уряду.

Папа ж Іван 23-й, висловившись за створенням світового уряду, передав копію своєї енцикліки „На землі мир" провідові Організації Об'єднаних Націй (центр у Нью-Йорку), і її вручив там кардинал Зюненс, і при тому цей кардинал виголосив в ООН відповідну промову, що поширилася в катол. пресі. Напр., відомий катол. орган в США „Our Sunday Visitor" за 29 червня 1963 р. відкривається словами кард. Зюненса, які він виголосив в Організації Об'єднаних Націй під час вручення там енцикліки „На землі мир".

Сіра людина, яка не знає всіх тонкощів політики, — в „рядках і між рядків", на „сцені й за кулісами", де є щирі заяви, а де нещирі, — не завжди знає, де провід Католицької Церкви у Ватикані і комуністи мають спільну мету (напр., світовий уряд, мир за всяку ціну і т. п.), а де між ними є розходження. Тому-то Ватиканові треба час до часу повторяти масам, що ідеологічно не можна погодити католицтва з комунізмом, а мирне співіснування Католицької Церкви з комунізмом — це справа не ідеологічна, а тільки тактично-політична, як засіб до мети, а не як мета. І ця пригадка була метою голосу Радіо — Ватикану 1 серпня 1963 р. Цей голос був також своєю рідну спробою оправдати Ватикан з його теперішніми переговорами з комунізмом, в яких, як дехто вважає, Ватикан таки задалеко зайшов, та що в цій грі Рим - Москва (хто кого перехитрить?!) таки червона Москва, цебто всі ці світові не-християнські сили, які нею правлять внутрі і з закордону, можуть Рим перехитрити. Отже голос Радіо —Ватикан 1 серпня 1963 р. — був також спробою заспокоїти тих, що цією політикою Ватикану затривожені, і Ватикан тут каже: та ж ми постійно повторюємо, що ми є проти комунізму! Звичайно, чи ж можна подумати, що б Ватикан заявив, що він не є проти комунізму!

Наказують твердити, що „біле є чорним"

Але, як було сказано, широкий загал не орієнтується в складній сітці політики порозуміння Ватикану з комунізмом. Цей загал бере справу просто: коли папа каже, що католицтво й комунізм можуть разом співжити, то, значить, не тільки можна, але й треба співжити, — треба слухати Ватикану.

Катол. Церква навчає вірних думати так і зобов'язує до такого думання тих, що хотять бути добрими католиками, головно тих, що проходять духовні „Вправи" в організаціях типу Католицької Акції:

„Ми завжди повинні принципово твердити, що біле, яке я бачу, є чорним, якщо Ієрархічна Церква так накаже" (подано за катол. виданням: „The Spiritual Exercises of St. Ignatius Loyola", by Joseph Ricknaby, S. J. Burns and Oates, 1923, p. 220).

(До речі, так розуміє провід Католицької Церкви „свободу" одиниці в Катол. Церкві. Ця „свобода" відрізняється тим, що є така сила, яка хоче закусити держави й національні окремішности та релігії, і злити всі народи в одну спільноту землі під одним світовим урядом, щоб одна невелика числом група людей контролювала все людство — його душами, тілами і багатствами. Патріотів з підозрінням відносяться до Організації Об'єднаних Націй, вбачаючи в них зародок неофіційного світового уряду.

Голосячи своїм вірним (понад 400,000.000), що католицтво політично може мирно співіснувати з комунізмом, найвищий провід Катол. Церкви сказав, що чорне — то е „біле", і католицькі маси мусять у це вірити. Розуміється, що комуністичні агітатори використовують те пригоже для них підґрунтя серед несвідомих католицьких мас; напр., де значна частина серед них щиро вірить, що в одній і цій самій особі можуть співіснувати комунізм і католицтво: вони ходять до церкви, і на комуністичні мітинги. Патріотична преса Італії обурено заявляла, що за зрісг числа комуністичних послів у парляменті (28.5%) внаслідок виборів 1963 р. у великій мірі відповідальний Ватикан своєю політикою „мирного співіснування" з комуністичними державами.

Ідеологічні різниці й коекзистенція

Голос Радіо — Ватикану 1- серпня 1963 р., який остерігає перед „здудани. . . бо комуністичну ідеологію годі погодити із свободою" (свободою лише папи й

Вже пора братися до писання писанок!

ПРИЛАДДЯ И ІНСТРУКЦІЇ

У Складі Церковних Речей при Консисторії можна набути приладдя до писання писанок (краски всіх) з інструкціями в англійській мові. До інструкцій подається понад 20 взірців писанок.

Ціна приладдя: $3.50

Замовлення й гроші посилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

СТІННІ ІКОНКИ

Іконки в гарних позолочених рамках, парами — Спаситель і Богомати з Дитям, або й окремі. Світлина одної із тих іконок вгорі. Число й розмір іконок слідуючий: ч. 83 4½ X 5½ цалів (розмір подається в ширині й довжині рамок).

Ціна: $9.00 за пару;
Одна іконка — $4.50

При замовленні обов'язково подати число іконок — ч. 83.

Замовлення й гроші посилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

кардиналів? Бо ж народні маси не мають особистої свободи думки й слова ні під комуніст владою, ні під Ватиканською? — К.К.), — цей голос не означає занехання Ватиканом політики коексистенції з комуніст. державами. Слово „коексистенція" якраз і створене нате, щоб означати співіснування двох протилежностей, які не погоджуються одна з одною, напр., мирне співіснування визнавців католицького вірування і визнавців комуністичної ідеології; вони взаємно можуть осуджувати ідеологію один одного, але це ж не значить, що вони мусять битися, або ненавидіти один одного. А Радіо— Ватикан осудило тільки комуністичну ідеологію, але не осудило коексистенції.

Як уже було сказано вище, польський кардинал Стефан Вишинський сказав, що у Ватикані „принципове відношення до комунізму (як ідеології) не змінюється", — отже між ними є ідеологічна незгідність; і незгідливість; але це не перешкоджало в травні 1963 р. кард. Вишинському і комуністичним правителеві Польщі, Стефанові Гомулці, „відбути 7-годинну розмову..., яка наглядно для всіх, хто міг бачити, на обох них зробила миле враження. І думають, що (між кард. Вишинським і Гомулкою) настала згода щодо намічуного конкордату" (формальне визнання державою — Церквою, а Церквою — державн), — подає „Christ und Welt" 17. 5. 1963 р. Ось це і є коексистенція.

Ватикан уважає, що на цій коексистенції в комуністичними державами виграє католицтво. Комуністи думають, що на коексистенції з Католицькою Церквою виграє комунізм. А хто з них виграє більше, ви кінцево?

І. Косарець-Косецький.

ІВАН ЮРКІВ – „ЧОЛОВІК 1963 РОКУ"

Іван Юрків, який здобув чашу („трофей") як „чоловік 1963 року", почав свою асекураційну кар'єру 25 років тому в Дафрині, Ман. Та, на жаль, з цього лише 13 років він був зв'язаний з компанією „Кравн Лайф", тобто від часу, коли він з родинною переб'рався до Вінніпегу.

Змагання за цей „трофей" має місце кожного року і брати участь у ньому мають право всі агенти компанії „Кравн Лайф", а подібником виходить той, хто найкраще всебічно попишеться на асекураційному полі.

Вибір успішного кандидата чи це почесне відзначення залежить від ось таких чинників:

1. Здобуття поважної суми нової асекурації;

2. Стійність написаної асекурації (ніхто з його клієнтів не закінчує плачення премій за перший і другий рік, а протилежно, він має більше відповідь приємному, — особливо в своїй церковній громаді (він є членом Катедральної Громади Преся. Трійці в Вінніпезі).

3. Він відзначувався великим ентузіязмом у всіх змаганнях, у кожний час давав повну піддержку своїй агенції і помагав своїм співпрацівникам;

4. Він вияв повну кооперацію своїм клієнтам різними услугами та вичливою готовістю тісної урядовим нації компанії;

5. Він вияв свою горожанську зрілість щирою підтримкою всяких зусиль для поліпшення громадського життя, серед якого йому приходиться діяти, та своїми услугами й піддержкою своїй Церкві.

Я є певний, що ви всі погодитеся зі мною, що його вибір, як кандидата на це від значення за 1963 рік, є не лише вповні оправданий, але й дуже високозаслужений.

Я є рівно ж певний, що ви всі приличитеся до моїх побажань для нього щастя й дальших успіхів.

Рівночасно, ми мусимо бути свідомі й того факту, що Іван був би ще осягнув цього відзначення без помочі своєї гарної родини і його надзвичайно милої дружини Марії.

С. Г. Мекнікол,
(Провінціяний менеджер компанії „Кравн Лайф).

Від Редакції:

Іван Юрків — це дуже активний чоловік не тільки в рамцях своєї професії, він е активним скрізь: на полі громадському, культурному, підприємному, — особливо в своїй церковній громаді (він є членом Катедральної Громади Преся. Трійці в Вінніпезі).

Ми долучуємося до вислови признань п. І. Юркіовому паном С. Г. Мекніколом, і радо признаємо, що п. І. Юрків е достойний свого відзначення. Побажаємо йому найкращих успіхів у його дальший праці!

ПРИВІТ СУМКІВЦЯМ КАНАДИ

Дорогі Друзі Сумківці!

Ще вам свій дружній привіт ваш побратим — СУМК з Форт Вілліяму. Ми ще дуже молоденькі, бо народилися лише 8-го грудня 1963 року.

Все ж таки, ми вже почуваємося бадьоро, і вже стоїмо на своїх власних ногах. Своє народження ми завдячуємо проводові Вестфортвілліямської Церковної Громади, під проводом голови — о. диякона М. Малюжинського, настоятеля о. Є. Геруса та інших. Багато прислужилися цьому секретарка зарядч — панна Наталка Юрків. Їхніми старанніями знайдено організатора — Василя Турецького, бувшого курсанта Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, тепер інженера, і спільними силами згаданих осіб, в Форт Вілліям відродився відділ СУМК, — про що ми радісно вас сповіщаємо.

Молоденькі діти любить чвалитися. Дозвольте зробити це й нам! Отож, на Різдво Христове ми ходили колядувати. Нас всюди гарно приймали і нагороджували грішми так, що ми започаткували вже свою касу. А це в неділю, 16 лютого, ми влаштували у Вестфортвілліямській церковній залі „Сумківська Чай", який був дуже успішний і дав нам багато моральної підтримки й матеріяльної помочі. Ми дуже раді, що маємо вже свою молодечу організацію, яка вже начислює 25 осіб, і е спільною для наших обох Церковних Громад у Форт Вілліямі. Церковні Заряди стануться до нас дуже прихильно.

З дружнім привітом,
Провід відділу СУМК
у Форт Вілліямі:

Р. Великий — голова, Дж. Гриник — секретарка, Р. Задорожний — скарбник, В. Захарій — голова комітету підприємств, Елейна Кулій, Бевер Рєпей, Діяна Задорожна — члени комітету, Інструктор — В. Турецький.

Дорадник проводу — Наталка Гриник. Капелян — о. С. Герус.

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ І. І Е. НІВРАНСЬКИХ
Вотерфорд, Онт.

У суботу 9 листопада 1963 року, подружжя Іван й Елєна Нівранські у Вотерфорд, Онтерio, святкували своє велике родинне свято — 25-ліття свого подружнього життя.

До Вотерфорду подруги переїхали ще 1953 року з Сескачевану, і тут включилися в Українську Греко-Православну Громаду.

Ювілей почався Молебнем в церкві. Після Молебня всі присутні перейшли до церковної залі, де по ювілейній вечері відбулася забава. На свято з'їхалися родина й гості. Парох, о. Я. Тріска з Брентфорду, в своїх побажаннях до Ювілят звернув головну увагу за виховання дітей. Ювілята мають трох дітей: Дмитра, Юлію і Сусанну.

Після привітів і побажань Ювіляти подякували всім присутнім за подарунки й присутність.

Господарем свята була пані Щербанюк.

Присутні зложили $7.75 на „Вісник".

Присутній.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Ч. 140

ПЛАЩАНИЦІ — HOLY SHROUD

Гарно ручно малювані на канві. Величина 50x32 цалі.

Сім осіб з металевим обшиттям — 7 figure with silk trimmings	$110.00
Сім осіб з металевим обшиттям — 7 figure with metallic trimmings	135.00
Спаситель тільки з шовковим обшиттям — one figure with silk trimmings	95.00
Спаситель тільки з металевим обшиттям — one figure with metallic trimmings	125.00

Замовлення й гроші посилати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

Українські православні школи в 1963-64 навчальному році на сході Канади

Школа при церкві Успіння Преся. Богородиці в Оттаві

Характеристичною рисою дитячої психіки (7-15 рр.) є її безкритичність. Вона, як той віск чи глина, податлива, з неї можна легко формувати згідно цілям і задумам виховника. Із дитини вчитель повинен виховати повновартісного члена української й канадської спільноти. Таке виховання збереже батьким їх дітей, які цікавитимуть їх до останніх днів їхнього життя. Воно ж (виховання) збереже дітей вірними синами своєї церкви й свого народу. З таким поглядом мусимо навчати наших дітей.

У жовтні 1963 року названу школу відвідав голова Ради Українських Шкіл на сході Канади. В школі тоді було 16 учнів, які належали до 4-х кляс. Директором школи й учителем релігії був настоятель церкви о. Б. Горгіна, а нодчі й інші предмети навчала єдина вчителька пані Ірина Мушка.

При відвідинах Оттавська Громада продала стару церковну й готувалася до будови нового храму, під якої за куплено велику площу з будинком. У ньому тимчасово відправлялися Служби Божі, була резиденція отця і у двох кімнатах на різних поверхах містилася школа — 1 і 2 класи, в одній кімнаті, а 3 і 4 клас в другій кімнаті. Вчителька мусіла ввесь час переходити сходами до тієї чи іншої групи. Очевидно, це було вадою цієї школи. Навчання відбувалося раз на тиждень 3 години кожної суботи. Школа мала дитячу бібліотеку. Навчання відбувалося за програмою „РУЦП" і рекомендованим нею підручникам. Окремих гуртків учня ця школа не мала, але для випрез Громади діти підготовлялися і вони брали участь.

При Громаді існував шкільний активний комітет, що полягоджував головно матеріяльні справи. Окремого конта школа не мала. Діти платили за навчання $1.50 на місяць. Настоятель керував і навчав безплатно, а учитель ці платня ще не була визначена.

Із старших дітей Громади місцевий КУК організував курси українознавства, програму яких складали самі учителі. Курсистів було 14 і вони за науку платили кожний $2 на місяць.

Курси українознавства при Громаді Катедри Св. Володимира в Торонті.

24-го січня 1964 року курси відвідали головне „РУЦП" і членкиня її п-на К. Сакалюк. У кожній класі перебували протягом навчальної години.

На цих курсах навчання відбувається опівднем 4-х звичайних років й годинами тижнево (по п'ятницях). Всі курсанти скінчили 6 кляс української школи. Усталених програм всіх 4-х клас і по всіх дисциплінах ще немає, кожний учитель укладає сам програму, пристосовуючи її до ступня підготовленості курсантів. Праця вчителів на курсах дуже відповідальна і вимагає неабиякої підготовки до кожної лекції, а перевантажена більшість викладачів мають стилу працю поза курсами. До цього курсанти старших річників перебувають в перехідному до возмужалости періоді, при якому слабне дисципліна. Всіх курсантів у цьому році 50 (27 хлопців і 23 дівчат).

Директор курсів і викладач географії України, е проф. М. Муха, учителі: о. Д. Фотій — викладає історію православної церкви, Я. Балан — історію України, П. Мандевко — мистецтво, пані Г. Одаренко — українську мову і Д. Романюк — українську літературу. По кожному предметі курсанти мають підручники, що деяких (декільна). Вчителі кож не завдання повторюють, тоби як слід не засвоють курсанти. Процес навчання, очевидно, залежить від різної вдачі вчителів, їх поводження з курсантами, як і здібности останніх. У цьому році тільки в перший класі, чи групі, 23 курсанти, перепитування яких подекуди є складне. В решті класах 6, 7 і 8, де курсантів учитель завжди тримає в розмові, досягаючи добрих висліднів. Курси мають свою бібліотеку, з якої курсанти призначені користатися тими книжками.

Навчання відбувається в 4-класних кімнатах в будинку катедральної Громади, які, крім однієї, належно узбезпечені. Але для четвертої класи, особливо для хлопців, занизькі столики (парти) і їм важко сидіти. Але приплив молоді до школи катедральної Громади швидко зростає і, як це не змінеться, то Громада мусітиме мати окрему будову для школи, а тоді зазначену вади виправиться.

Курси мають свій окремий шкільний комітет з активним головою п. Валером. Навчання на курсах оплачується 25 долярів за курсанта на рік. Директор курсів отримує 60 дол. місячно, а всі викладачі по 3 долярн за годину. При сучасній кількості курсантів і обліті курси мають річний дефіцит біля 1,000 долярів за навчальний рік, які покриває Громада. Але курсанти ходять з колядою для Громади і в цьому році зібрали суму, малощо не покрившу дефіцит.

Курсанти беруть участь у всіх імпрезах Громади й шкіл, а іноді зі старшими учнями влаштовують власну 2-3-годинну імпрезу.

Слід додати, що катедральна Громада (головно її провід останніми роками) належно оцінює значення Курсів Українознавства, як фактора збереження української молоді при празькільській культурі. Загально ж помічається у курсантів бідність словного лексикону.

В. І.

НЕДІЛЯ ПРАВОСЛАВІЯ В М. ЕДМОНТОНІ

З рамені Місцевої Місійної Округи, **в неділю, 22 березня 1964 р.** Православні Громади м. Едмонтону: Катедральна Громада Св. Івана й Громади Св. Ілії, Св. Михаїла і Св. Андрея, влаштовують з нагоди Свята Православія

ДУХОВНИЙ КОНЦЕРТ

у залі Катедри Святого Івана в годині 8-ій вечора.

Головну доповідь на Святі виголосить Високопреосвященніший Вл. Архиепископ АНДРЕЙ.

В концерті візьмуть участь хори всіх наших громад. Запрошуємо все громадянство м. Едмонтону й околиць до ласкавої участи!

ЗА МІСІЙНУ ОКРУГУ:
Всеч. о. Остап Фляк, голова.
Всеч. о. Дмитро Лучак, секретар.

СВ. МІСІЯ І ВЕЛИКОПІСНА СПОВІДЬ ВІРНИХ ДУХОВЕНСТВА

Йорктонської Місійної Округи відбудеться в Канарі, Саск. в п'ятницю, 27 березня (Good Friday)
в такому порядку:
9:00 — Сповідь
10:00 — Служба Божа
12:30 — Спільний обід в Народнім Домі
Дві місійні науки будуть виголошені в церкві, а одна — по обіді.

Щиро запрошуємо місцевих та доокольчних вірних до повної участи в Місії.

о. В. Слюзар,
Громада Св. Трійці в Канорі

ВІСТІ ІЗ ВСЕНАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

СВЯТОЧНА ВЕЧЕРЯ

Як кожного року, Катедраль на Громада мала свою традиційну вечерю 18 січня, на Щедрий Вечір. Цим. разом було багато учасників. Була вона багата, і з відповідною програмою.

Вечерю попередньо Йорданське Освячення води в Катедрі. Служачи обидва отці Настоятелі. Після закінчени чину Освячени Води прибув Блаженніший Владика Митрополит Іларіон, і з священиками та процесією вийшов до авлаторії, заповненої розставленими столами з стравами: кутею і свяченою водою, і з народом при них. Під спів тропаря „Як в Йордані..." Владика Іларіон поблагословив людей і страви. В приємній настрої люди споживали дари, що нами Господь нас поблагословив, які приготовило Жіноче Товариство при Катедрі.

Голова парафії — п. суддя І. Р. Соломон, привітав наших Владик, духовенство, парафіян і гостей. Пон тім поздоровив усіх за співпрацю на терені парафії, за троцюову підтримку і за все, що було зроблено на протязі цілого року.

Отець Прот. М. Юрківський зложив від себе й усіх присутніх привіт. Блаженійшому Владиці Митрополитові Іларіонові з приводу його уродини (15 січня). Владика Іларіон подякував за привіт, побажання присутніх з святом Богоявлення, і розповів про церковні події в зв'язку з католицькими Ватиканським Собором.

Після того люди гуторили, щедрували й колядували. Щедрівники Української Православної Оселі защедрували й попросили дарів на розбудову її. Був закпик зложити коляду для Катедри у кого не були наші колядники під час Різдвяних Свят. І на одне і на друге посипалися щедрі дари.

Це була приємна імпреза для всіх учасників. Її вшанували участю, крім Митрополита Іларіона, Єпископа Борися, отців настоятелів і все духовенство міста Вінніпегу.

Молитвою і благословенням Владики Іларіона закінчено цю Вечерю.

ЩЕДРУВАННЯ

Управа Української Православної Оселі змагає до того,

щоб в якнайближчому сезоні Оселя була готовою для вжитку наших дітей. Тому ця організація в н к о р и с т о в у є кожну нагоду, щоб набути фонди. Коли не було змоги колядувати, то рішено використати Йорданські Свята, — постановили щедрувати.

Защедрували по домах 793 долярів, а в часі Різдвяної Вечері $325.50. Добре діло! Подяка щедрівникам і всім, що зложили дари за щедрування.

ЦІКАВІ СХОДИНИ

У середу 29-го січня були в Катедральній Авдиторії сходини Жіночого Т-ва ім. Л. Українки, присвячені на дискусію про виховання дітей. Пані Н. Когуська — редакторка журнала „Промінь", зреферувала тему, після чого ва'я залася цікава дискусія, бо предмет під теперішній час дуже цікавий, і для всіх зрозумілий; тому мається продовжуватися ця тема при нагоді найближчих подібних сходин.

Часом з перекускою закінчено приємний вечір.

СВЯТО ДЕРЖАВНОСТИ

Наша парафія провела це свята урочисто й цього року.

У неділю 2-го лютого відслужено Службу Божу в Катедрі в намірені українського народу. Іри Св. Причастю служили: оо. В. Слюзар з Канори, Саск. (він сказав проповідь), М. Юрківський і Є. Грицина. На закінчення відчитано на колінах молитву за народ. Прекрасно співав Катедральний Хор під проводом п. В. Богоноса.

Вечером у Катедральній Авдиторії відбулася друга частина свята, яка була на високім і свого завдання і зробила на учасників добре враження. Цією частиною керував Культурно-Освітний Комітет при Катедрі.

О.

Гр. Семочко.

ПОЧАТКИ ПЕРШОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ШІКАГО І В АМЕРИЦІ

(Продовження)

ЗМІНА НАЗВИ ЦЕРКВИ

Декому може буде цікаво знати, нащо змінилося назву церкви із „Св. Трійці" на „Св. Володимира Великого"? Тому, що перейшли на другі місце і тому, що більшість молоді просила за таку зміну, мотивуючи тим, що в Америці бажають чогось нового, і тому, щоб задовольнити молодь, бо ми вже старі й стом лені, і не здібні до праці, а ми бачили бажання нашої молоді, ми вирішили, що молодь — це наша майбутність. Але виявилося, що наша молодь — це вже не той елемент, який приїхав був в Европи понад 50 років тому...

Тепер воно так, що чи то хлопець чи дівчина — кожне ходить до школи, і має закінчену середню, або й вищу освіту, та й задивляється на інші народності, зустрічається з іншими людьми, ходить до інших церков в „приятелями", порівнює своє з чужим, і молод не можна дурити або обманювати. Молодь тепер розуміє, хто що робить і які повинні бути священики і який приклад ті священики повинні собою давати своїм громадянам і їхнім дітям.

Чому я це говорю? Наша молодь була найкраще ворганізованою і найсвідомішою своїх релігійних обов'язків за часів о. Галицького. Дружина й дочка о. Галицького так тяжко працювали в нашій Громаді і ту віру працю заставили за зразок грядучим поколінням. Отже й молодь рвалася до праці. Молодий Володимир Косовський — голова, Євген Древінський — скарбник, Ткачук — фінансовий секретар. Любінець рекордовий секретар, Служжик — заступник голови, — молодь тоді видавала прекрасний журнал англійською мовою, і при цьому найбільше докладала праці дочка протохо Буженка. Старші громадяни, щоби до церкви в неділю, радили і зі сльозами на очах з радості дякували Всевишньому Богові за те, що їхня праця не пішла намарне.

Вони бачили, що ця понад 50-літня праця й часи тяжкого страждання та їхнього обезсилення буде заступлена їхніми дітьми, і вони спокійно пішуть спокійно в могилі, бо зіставили синів і дочок, які будуть докінчувати те, що нам, старшим, вже не в силі докінчувати, бо наші сили вичерпані. Але хоч Бог створив кожну людину на образ і подобу Свою, і є такі люди, що це розуміють і так поступають, то одначе є й такі люди, що задля свого „я" дістають подобу диявола і тим самим чинять шкоду собі, Богові, Церкві і своєму народові!

З ходом часу почали приїжджати в Америку й такі люди, що стараються робити з Церкви „базар", а в людей — рабів; стараються предста вити перед людьми в дволичний спосіб те, що буцім то вони служать Богові, а в дійсності служать сатані. Бо тільки той служить Богові, хто виконує Заповіді Божі!

Покійний Йосиф Косовський перед смертю просив мене хоч коротенько написати цю історію мозольної праці при рідній Церкві, і покійний сам хотів це бачити, та хотів, щоб ті, що топчуть Заповіді Божі, читали цю історію, і може сокрушаться серця їхні. Чесні люди, розумні, люди, знаючи про чесну працю своїх піонерів, обіграровують їх найбільшими почестями за їхню працю, а в нас часом виникають невинних людей зате, що ті люди прагнуть Божої і людської справедливості..

Мені вдалося, а помічню інших людей, зібрати ці скупі відомості про жахливі часи на цих перших піонерів з Шікаго, щоб люди читали і брали собі за приклад, і знали одне, як каже американець, що „тяжка праця не є легкою". Тому читайте всі й розважай те, і бери собі приклад не з тих, що не сіяли й не орали, а жнуть для себе особисто, не з „вовків в овечих шкурах", бо вони й так не вірують в Бога, але беріть собі приклад з тих, які не масним словом, але ділом і свєю мозольною роковин працею дока казали, як треба служити Богові, щоб одержати життя вічне! Бо ж правдиво кажуть, що діла говорять голосніше від слів. А мова без діл — мертва. Христос сказав у Своїй першій і найважнішій Заповіді: „Люби Бога твого всім серцем своїм і всією душею своєю, а ближнього свого, як себе самого"! Далі Христос каже: „Не майте скарбів земних сердець", не шукайте багатства на цім світі, бо буде вам так тяжко дістатися до Неба, „як верблюдові через вушко голки пройти". А при кінці ще одне: „Творіть самі те, що проповідуєте, і цим покажіть приклад своєї праці.

(Далі буде)

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. п. М. ВОЛЯНСЬКА
Едмонтон, Альберта

Дня 6-го січня, 1964 року в лікарні в Едмонтоні упокоїлася в Бозі на 56 році життя Марія Волянська з дому Микитей.

Бл. п. Марія народилася в Кітсон, Міннесота, ЗДА. Пізніше з родичами мешкала в Візел Крік, Алта. Року 1930 одружилася з Дмитром Волянським, і замешкали вони на фармі в околиці Редвей.

Бл. п. Марія відзначалася доброю вдачею, працьовитістю і побожністю. Вона належала до Української Православної Громади в Редвей і любила учащати на Богослужения. Також належала до місцевого відділу СУК і щиро працювала в громаді. Але, на жаль, около 7 років тому, вона почала підупадати на здоров'я через недугу печінки, і ця недуга в кінці укоротила її життя.

Бл. п. Марія в тяжкому смутковій лишила свого доброго мужа, двох синів, шість дочок, 8 внуків, а також полишила своїх стареньких родичів, одну сестру і двох братів.

Похоронні Відправи й Заупокійну Службу Божу відслужили два священики: місцевий парох о. Прот. Д. Ф. Стратійчук і о. Остап Фляк з Едмонтону. Обидва отці виголосили гарні й змістовні прощальні проповіді. Дяківський спів провадили місцевий дяк п. М. Коваль і дяк з Востепи п. А. Шведь, а з ними співали багато приявних людей. При Останнім Цілуванні учасники похорон поклали на домовину. Обидва отці виголосили гарні й змістовні прощальні проповіді. Дяківський спів провадили місцевий дяк п. М. Коваль і дяк з Востепи п. А. Шведь, а з ними співали багато приявних людей. При Останнім Цілуванні учасники похорон поклали на домовину.

Похоронні Відправи почалися в четвер вечером, 26-го грудня, Панахидою в місцевому похоронному заведенні, а другого дня в Церкві. Св. Івана були відправлена Заупокійна Служба Божа й Похорон, з присутности численних громади, приятелів і знайомих. Похоронні Відправи відслужив настоятель Парафії о. Р. Панченко. Тлінні останки покійного Івана спочивають в Ошаві на Юніон Семетері.

Бл. п. Івана Гара був членом Української Православної Громади Св. Івана в Ошаві від 1947 року і брав на початках активну участь в громадському житті. Як заздоров'я ноги, брав меншу участь, за то багато жертвував грішми на Церкву, а як була потреба, то позичав більш суми для Церкви без відсотків.

Покійний Іван оставив в смутку одного сина, 4 дочки, які тепер перебувають в Польщі, Жінка Покійного, Софія, померла два роки тому. Також оставив в смутку родину Стезик, які уважали покійного за батька, як рівнож багато друзів і приятелів.

Під час Поминального обіду присутні зложили на Нев'янучий Вінок" 28 долярів. З тієї суми призначено на Українську пресу „Вісник" — 10 долярів, на „Український Голос" по 14 долярів.

Всім Жертводавцям щире спасибі, а душу покійного Івана нехай Всемилостивий Господь прийме до Свого Царства Небесного.

Вічна Йому Пам'ять!

Приятель.

Бл. п. Т. МИШИНЮК
Вегревіл, Алта.

У понеділок 23 грудня 1963 року, у лікарні міста Вегревіл, по довгій і тяжкій недузі, упокоївся в Бозі бл. п. Тимофій Мишинюк. Перед упокоєнням Покійний прийняв Таїнства Сповіді й Причастя.

Покійний Тимофій народився в селі Волянів Снятинського повіту, західня Україна. Там, в Україні, одружився з Анною Желундяк, але, шукаючи кращих умовин для життя, в 1907 році вони переїхали в Канаду. Тут вони осілися при своїх односельчанах в околиці Бівер Крік, але по короткому часі переселилися на „гомстед" в околиці Слава, пізніше переїхали в околиці Мірнаму, а остаточно закупили землю коло Нового Києва і фармерували на цій землі до 1950 року. У 1950 році переселилися до міста Вегревіл на відпочинок.

Проживаючи у Вегревіл, Покійний був членом місцевої Громади Св. Володимира. Тут він дуже скоро виключав до себе пошану й повагу від своїх сусідів і членів Громади.

Покійний Тимофій дуже любив свою Православну Церкву й завжди старався бути на всіх Богослуженнях. Він не був освіченою людиною, але мав дуже добру пам'ять, був добре обізнаний у різних справах і дуже відзначався знанням старинних пісень. Колись, давніше, перебувала в нас пані Тетяна Кошиць — дружина покійного Олександра Кошиця. Вона, пізнавшись з Тимофієм, записала з його уст багато старинних пісень до свого збірника, і говорила, що ці пісні не вже рідкість у нас. Через те Покійний дуже славився між своїми співвічельми і його шанували всі. А в день його похорону, хоч була дуже зимна погода, церква Св. Володимира в Вегревіл була переповнена людьми.

Похоронні Відправи почалися Панахидою в похоронному заведенні „Парк Мемориал" у Вегревіл. Другого дня, в суботу, була відправлена Заупокійна Літургія в місцевій церкві. По Євангелії о. Крищук виголосив дуже повчальну проповідь. По Богослужбі о. Парох заликав присутніх зложити свої дари на Нев'янучий Вінок у пам'ять Покійному. Учасники Похорону зложили $34.80, які розділено: на Колегію Св. Андрея — $16.80, на „Вісник" — 10 долярів, на церкву в Вегревіл — 8.00 долярів.

По Похороні Покійного, о. Настоятель, в імені дружини покійного Тимофія — Анни, запросив всіх учасників Похорону на поминальний обід до Народнього Дому.

Бл. п. Тимофій Мишинюк залишив у смутку дружину Анну, дві дочки, 4 внуків, 12 правнуків і брата Миколая в Дервент.

Покійним сном, дорогий Брате Тимофію. А ця земля, яку Ти собі вибрав і полюбив, нехай буде Тобі легкою.

Вічна Тобі Пам'ять!

Учасник.

ПОХОРОН Бл. П. ОТЦЯ ЄВГЕНА ПРИСТУПИ
Ванкувер, Б. К.

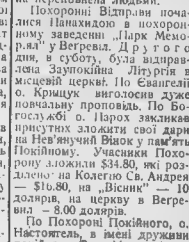

Праця й життєвий шлях священика є одним з найбільш відповідальних і найтяжчих. Особливо велика від повідальність, яку кожний священик несе на своїх плечах, не раз підриває його здоров'я й непомітним кроком зближує до передчасного кінця.

Одним із наших священиків на канадійській землі, який все своє недовге життя присвятив служінню Богові й Рідної Святій Церкві, був бл. п. о. Євген Приступа.

Бл. п. о. Є. Приступа обслуговував парафії в Саскачевані і там таки занедужав та місяців піддатися кільком важким операціям. Після лікування в лічницях лікарі порадили Покійному виїхати до Британської Колюмбії на відпочинок і підкріпити своє й так слабке здоров'я. Бл. п. о. Є. Приступа прибув у вересні 1963 р. до Ванкуверу і одночасно отримав призначення обслуговувати побільшені громади в Егеві й Мишон Сіті. Але невблічима недуга прикувала його до ліжка так, що Покійний вкінці мі перейти шпитальну кімнату, де він остаточно до своєї смерти перебував. Своєю недужим собратом злопікувався Прот. о. П. Сацевич, настоятель Ванкуверської Громади, бо Покійний був цілком осамітнений.

Терпів він тяжко, але коли о. Прот П. Сацевич його відвідував, майже щодня, бл. п. о. Є. Приступа був свідомий свого швидкого кінця, і як належить служителеві Святої Церкви, він приймав від Господа все це з правдивим християнським спокоєм. Ще перед смертю він прийняв від Св. Таїни, а 27-го грудня 1963 р. закрив на віки свої стружені очі.

Покійний о. Є. Приступа побачив світло денне 10-го квітня 1902 року в Тударковицях соколського повіту, в Західній Україні. В 1928 році змушений був покинути рідний край і виїхав до Канади в околицю Смокі Лейк, в Алберті. В Українській Греко-Православній Церкві Покійний працював від 1954 р., перебуваючи на парафіях в Саскачевані.

Чим Похорону Священика відбувся в понеділок і у вівторок, 30-го і 31-го грудня 1963, в церкві Пресв. Трійці у Ванкувері. Похоронні заряження поробив пан І. Пушка з паном С. Шевчуком за вказівками Прот. о. П. Сацевича, який саме в цей час лежав в лічниці. Похорон очолив Прот. о. О. Хом'як з Едмонтону в сослужені Всеч. оо. П. Блажуха з Едеві і М. Мороза з Борнабі. Увечері в понеділок, під час похоронних Відправ співав хор під управою пані М. Вакалюк. На другий день продовжувалися далі похоронні Служби в церкві дяка пана Щирецького. Церква була заповнена вірними. Після останнього цілування Прот. о. О. Хом'як заликав присутніх зложити пожертви на нев'янучий вінок. Збірка винесла 65 дол., які були призначені на будову Колегії Св. Андрея у Вінніпезі.

й Похорон. На Похорон прибули родина, сусіди і знайомі — разом понад 200 осіб, щоб відпровадити Покійну на вічний спочинок. Там отримає Суд Справедливий, по своїх земних ділах, які людина забирає з собою, як той бірний Євангельський Лазар і багач.

Покійну похоронено на цвинтарі Св. Трійці в Дробот, Саск.

Під час Останнього Прощання через цілування Св. Хреста, зібрано на Нев'янучий Вінок $53.80. З цієї суми призначено $4.50 на кліше, $5.50 на пресовий фонд „Вісника", 15 долярів на місцеву церкву, 20 долярів на Інститут Петра Могили в Саскатуні. $8.80 на місійні витрати.

Жертводавцям складаємо щиру подяку.

Після похорону відбувся поминальний обід в Народньому Домі, де о. Парох виголосив від усіх присутніх спів чуття родині Покійної і подякував Жіночому Т-ву за по міч при обіді. Користаючи з великої кількости народу, о. настоятель висловив свої думки, відносно життя і праці сучасної людини на землі, її заслуги перед Церквою і Богом.

Покійна залишила в смутку чоловіка Василя, 6 дітей, маму, одну сестру, два брати і 10 внуків.

Спи спокійно сном до Другого Пришестя Господнього! Нехай душа Твоя оселиться в Оселях Праведників, а земля нехай буде Тобі легкою! А родині нехай Господь подасть сили перенести цю велику втрату і обдарує вас Своїми щедротами.

Вічна Їй Пам'ять!

о. Ярослав Пук.

Бл. п. ІВАН ГАРА
Ошава, Онт.

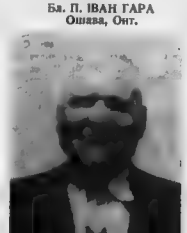

По короткій, але тяжкій недузі в вівторок 24-го грудня 1963 року упокоївся в Бозі бл. п. Іван Гара.

Покійний народився 8 січня 1884 року, в Білокриниці, Галичина.

До Канади приїхав в 1926 році і замешкав при родині Магалюшиків. Від 1940 року замешкав при дочці п-ва Магалюшиків, Анні і її чоловікові Іванові Стечишові. Через довгі роки проживання разом, покійний Іван і родина Стезик так зжилися, що вони уважали покійного Івана за батька, а він їх за своїх дітей. Іван і Анна Стевики опікувалися Покійним до самого кінця його життя і також займалися Похороном.

Похоронні Відправи почалися в четвер вечером, 26-го грудня, Панахидою в місцевому похоронному заведенні, а другого дня в Церкві. Св. Івана були відправлена Заупокійна Служба Божа й Похорон, з присутности численних громади, приятелів і знайомих. Похоронні Відправи відслужив настоятель Парафії о. Р. Панченко. Тлінні останки покійного Івана спочивають в Ошаві на Юніон Семетері.

Бл. п. Івана Гара був членом Української Православної Громади Св. Івана в Ошаві від 1947 року і брав на початках активну участь в громадському житті. Як заздоров'я ноги, брав меншу участь, за то багато жертвував грішми на Церкву, а як була потреба, то позичав більш суми для Церкви без відсотків.

Покійний Іван оставив в смутку одного сина, 4 дочки, які тепер перебувають в Польщі. Жінка Покійного, Софія, померла два роки тому. Також оставив в смутку родину Стезик, які уважали покійного за батька, як рівнож багато друзів і приятелів.

Під час Поминального обіду присутні зложили на Нев'янучий Вінок" 28 долярів. З тієї суми призначено на Українську пресу „Вісник" — 10 долярів, на „Український Голос" по 14 долярів.

Всім Жертводавцям щире спасибі, а душу покійного Івана нехай Всемилостивий Господь прийме до Свого Царства Небесного.

Вічна Йому Пам'ять!

Приятель.

Бл. п. Т. МИШИНЮК
Вегревіл, Алта.

У понеділок 23 грудня 1963 року, у лікарні міста Вегревіл, по довгій і тяжкій недузі, упокоївся в Бозі бл. п. Тимофій Мишинюк. Перед упокоєнням Покійний прийняв Таїнства Сповіді й Причастя.

Покійний Тимофій народився в селі Волянів Снятинського повіту, західня Україна. Там, в Україні, одружився з Анною Желундяк, але, шукаючи кращих умовин для життя, в 1907 році вони переїхали в Канаду. Тут вони осілися при своїх односельчанах в околиці Бівер Крік, але по короткому часі переселилися на „гомстед" в околиці Слава, пізніше переїхали в околиці Мірнаму, а остаточно закупили землю коло Нового Києва і фармерували на цій землі до 1950 року. У 1950 році переселилися до міста Вегревіл на відпочинок.

Проживаючи у Вегревіл, Покійний був членом місцевої Громади Св. Володимира. Тут він дуже скоро виключав до себе пошану й повагу від своїх сусідів і членів Громади.

Покійний Тимофій дуже любив свою Православну Церкву й завжди старався бути на всіх Богослуженнях. Він не був освіченою людиною, але мав дуже добру пам'ять, був добре обізнаний у різних справах і дуже відзначався знанням старинних пісень. Колись, давніше, перебувала в нас пані Тетяна Кошиць — дружина покійного Олександра Кошиця. Вона, пізнавшись з Тимофієм, записала з його уст багато старинних пісень до свого збірника, і говорила, що ці пісні не вже рідкість у нас. Через те Покійний дуже славився між своїми співвічельми і його шанували всі. А в день його похорону, хоч була дуже зимна погода, церква Св. Володимира в Вегревіл була переповнена людьми.

Похоронні Відправи почалися Панахидою в похоронному заведенні „Парк Мемориал" у Вегревіл. Другого дня, в суботу, була відправлена Заупокійна Літургія в місцевій церкві. По Євангелії о. Крищук виголосив дуже повчальну проповідь. По Богослужбі о. Парох заликав присутніх зложити свої дари на Нев'янучий Вінок у пам'ять Покійному. Учасники Похорону зложили $34.80, які розділено: на Колегію Св. Андрея — $16.80, на „Вісник" — 10 долярів, на церкву в Вегревіл — 8.00 долярів.

По Похороні Покійного, о. Настоятель, в імені дружини покійного Тимофія — Анни, запросив всіх учасників Похорону на поминальний обід до Народнього Дому.

Бл. п. Тимофій Мишинюк залишив у смутку дружину Анну, дві дочки, 4 внуків, 12 правнуків і брата Миколая в Дервент.

Покійним сном, дорогий Брате Тимофію. А ця земля, яку Ти собі вибрав і полюбив, нехай буде Тобі легкою.

Вічна Тобі Пам'ять!

Учасник.

ПОХОРОН Бл. П. ОТЦЯ ЄВГЕНА ПРИСТУПИ
Ванкувер, Б. К.

Праця й життєвий шлях священика є одним з найбільш відповідальних і найтяжчих. Особливо велика від повідальність, яку кожний священик несе на своїх плечах, не раз підриває його здоров'я й непомітним кроком зближує до передчасного кінця.

Одним із наших священиків на канадійській землі, який все своє недовге життя присвятив служінню Богові й Рідної Святій Церкві, був бл. п. о. Євген Приступа.

Бл. п. о. Є. Приступа обслуговував парафії в Саскачевані і там таки занедужав та місяців піддатися кільком важким операціям. Після лікування в лічницях лікарі порадили Покійному виїхати до Британської Колюмбії на відпочинок і підкріпити своє й так слабке здоров'я. Бл. п. о. Є. Приступа прибув у вересні 1963 р. до Ванкуверу і одночасно отримав призначення обслуговувати побільшені громади в Егеві й Мишон Сіті. Але невблічима недуга прикувала його до ліжка так, що Покійний вкінці мі перейти шпитальну кімнату, де він остаточно до своєї смерти перебував. Своєю недужим собратом злопікувався Прот. о. П. Сацевич, настоятель Ванкуверської Громади, бо Покійний був цілком осамітнений.

Терпів він тяжко, але коли о. Прот П. Сацевич його відвідував, майже щодня, бл. п. о. Є. Приступа був свідомий свого швидкого кінця, і як належить служителеві Святої Церкви, він приймав від Господа все це з правдивим християнським спокоєм. Ще перед смертю він прийняв від Св. Таїни, а 27-го грудня 1963 р. закрив на віки свої стружені очі.

Покійний о. Є. Приступа побачив світло денне 10-го квітня 1902 року в Тударковицях соколського повіту, в Західній Україні. В 1928 році змушений був покинути рідний край і виїхав до Канади в околицю Смокі Лейк, в Алберті. В Українській Греко-Православній Церкві Покійний працював від 1954 р., перебуваючи на парафіях в Саскачевані.

Чим Похорону Священика відбувся в понеділок і у вівторок, 30-го і 31-го грудня 1963, в церкві Пресв. Трійці у Ванкувері. Похоронні заряження поробив пан І. Пушка з паном С. Шевчуком за вказівками Прот. о. П. Сацевича, який саме в цей час лежав в лічниці. Похорон очолив Прот. о. О. Хом'як з Едмонтону в сослужені Всеч. оо. П. Блажуха з Едеві і М. Мороза з Борнабі. Увечері в понеділок, під час похоронних Відправ співав хор під управою пані М. Вакалюк. На другий день продовжувалися далі похоронні Служби в церкві дяка пана Щирецького. Церква була заповнена вірними. Після останнього цілування Прот. о. О. Хом'як заликав присутніх зложити пожертви на нев'янучий вінок. Збірка винесла 65 дол., які були призначені на будову Колегії Св. Андрея у Вінніпезі.

Після заупокійної Відправи тлінні останки бл. п. о. Є. Пристуня були перенесені панами: І. Пушкою, С. Шевчуком, П. Гриценком, В. Воробцем, М. Вакалюком і С. Маскалем з церкви до похоронного авта і перевезені на цвинтар „Форест Лавн" у Ванкувері. Тут спочило струхлеве тіло одного з духовних провідників нашої Церкви. Кілька грудок землі вдарило об truну Покійного і земна мандрівка Покійного закінчилася, але дух його вічно буде перебувати в оселі Отця Небесного.

Подяка

На цім місці складаємо щиру подяку всім тим, що не жаліли свого труду і віддали останню пошану Бл. п. о. Є. Пристуні, а саме: Прот. о. О. Хом'якові, Всеч. оо. П. Блажукові і М. Морозові, церковному хорові, і дяконі, та панам І. Пушці і С. Шевчукові за це, що зайнялися опорядженням тіла Покійного, труною, місцем на цвинтарі, як також за перекуску в церковній залі, яка відбулася після Похорону і була подана членками жіночої оголошення ім. Л. Українки. Дякуємо рівнож за квіти від п-ва Шевчуків, п-ва Пушків і від церковної громади з Волей і від п-ва Пахотів.

Прот. о. П. Сацевич
з Добродійкою.

Бл. п. М. КАРМАЗИНЮК
Шікаго, Ілл.

Ділимося сумною вісткою зі всіма приятелями рідною і знакомими в Америці і Канаді, що лютa смерть, перетяла нитку трудолюбивого життя покійному Михайлові Кармазинюкови (Карман). По кійний був сином одних з перших „поселенців-піонерів". якого батьки Іван Кармазинюк і Анастазия з дому Грушківських, Буковина, прийхали до Канади ще в році 1899 — тому, і осілися в околиці Россбурн, Манітоба.

Батько покійного Михайла був свідомим українцем, любив свою Православну Церкву, хоч не був очитаний, але з пам'яті знав цілу Службу Божу і обслуговував кожного разу священника при Богослужених. Також був одним з тих жертвенних, що ніколи не жалував пожертви на народню чи церковну потребу. Був з тих перших православних українців в Канаді, які засновували свої Рідні Церкви і сам за свого життя подарував частину своєї фарми, де стоїть побудована Церква і цвинтар. Там і родився покійний Михайло, а пізніше вийхав до Шікаго де працював чесно на удержання своєї родини і нікому нікому не відмовив помочі і цим доказував дійсну любов до „свого ближнього".

Похорон покійного Михайла Кармазинюка відбувся в понеділок 13-го січня, з похоронного заведення Братів Оленьців, на цвинтар Св. Архистр. Михаїла в Палтайн.

Дружина Покійного Гелені сини Роберт та невістка і внуки цією дорогою щиро дякують всім приятелям і рідня за всяку поміч, що всяки приїшли в часі смутку і горя. Дякують всім за квіти що могли Покійного, дякують за молитви і тим, що несли домовину і всім щирим друзям. Нехай добрий Господь надгородить Вас Своєю Ласкою

Покійний оставив дві сестри, і любов і пригорнання до своїх останеться нам довго в пам'яті і ми Тебе ніколи не забудемо, доки нашого життя.

Н. Н.

Бл. П. Я. ЛАБАЧ-КІНДРАЧУК
Вакав, Саск.

У середу 15 січня, 1964 відійшла від нас у вічність, Бл. П. Ядовкія Лабач-Кіндрачук. Покійна народилася 1879 року в Україні.

До Канади в околиці Ст. Джулієн, Саск., приїхала разом з своїм мужем 1900 року. Покійна найперше була доброю мамою-христянкою, що видно по залишившихся дітях.

З сьмутком прощали Покійну два сини: Василь і Ілько, три дочки: Маланка, Василина, Марія, а також 19 внуків та 33 правнуки.

Похоронні Відправи довершив, місцевий парох — о. М. Стеценко — при участі дяка п. Р. Скакуна, в четвер о годині 7.30 вечора Велику Панахиду, а в п'ятницю 17 січня, похорона Відправа до Служби Божою.

На заклик о. пароха, присутні під час Останнього Прощання зложили на Нев'янучий Вінок по Покійній Ядовкій, з чого призначено 5 дол. на „Вісник", а 20 дол. на виплату довгів новозбудованої Колегії Св. Андрея у Вінніпезі.

Жертводавцям велике спасибі за їхні пожертви, а Покійній Ядовсі — Вічна Пам'ять!

Присутній.

ПОЖЕРТВИ НА ФОНД УКРАЇНСЬКИХ ІНВАЛІДІВ ЧЕРЕЗ КОНСИСТОРІЮ УГПЦК, 1963.

ОКРУГА: ПІД-ВІННІПЕГ, МАН.
БОСЕЖУР — о. С. Ярмусь — $5.60
ПОПЛАР ПАРК — о. Прот. Т. Яковкевич — $8.10.
КЕНОРА, Онт. — о. Іг. І. Скакальський — $33.30.
ПЕМБІНА, Н Д — о Іг. І Скакальський — $15.70.
ТИНДАЛЛ — о. С. Ярмусь $3.85.
ЛЕДВИН — о. М. Кашо — $3.50
ДУФФОСТ — о. Прот. Т. Яковкевич — $9.35.
ГОНОР — о. Прот. Т. Яковкевич — $11.15.
ПОПЛАРФІЛД — о. М. Кліщ — $3.50 — Разом $94.05.
ОКРУГА: БРЕНДОН, МАН.
Парох: о. Прот. В. Апонюк.
БРЕНДОН — $26.10.
ПОРТЕДЖ ЛЯ ПЕРІ — $10.00.
Разом — $36.10.

ОКРУГА: ВІРДЕЛЛ, САСК. —
Парох: о. І. Шевель.
КАДЕТ — $18.17.
СЕМБУРГ — $14.43.
ВІРДЕЛЛ — $12.85.
КИПАВИН — $4.35. — Разом $49.80.
ОКРУГА: НАЕГАРА ФОЛЛС, ОНТ.
Парох: о. Прот. Юрій Цукорман.
НАЕГАРА ФОЛЛС — $56.35.
ВОЛЛЕНД — $26.75.
Разом $83.10.

ОКРУГА: ЙОРКТОН, САСК. —
Парох: о. В. Бойчук.
ЙОРКТОН — $24.49.
РАРІН — €14.70. — Разом $39.19.
ОКРУГА: ШІГО, САСК. —
Парох: о. Г. Удод.
ШІГО (місто) — $17.00.
ВИНЯРД — $15.00.
ФОВМ ЛЕРІК — $15.00.
ВИППАРТ — $11.70.
ЕДМОР — $2.30. — Разом $61.00.
ОКРУГА: ПІД-ЕДМОНТОН, АЛТА.
Парох: о. Іг. О. Щербань.
ТОРСБІ — $26.00.
КАЛМАР — $13.50.
БРУДЕРГАРМ — $32.46.
Разом $71.96.
ОКРУГА — ТЮДОР, САСК. —
Парох: о. Я. Пук.
ІНСІНГЕР (коло Половників) — $8.15
ДРОБОТ — $8.45.
ІНСІНГЕР (коло гайвеї) — $9.12
Разом $25.72.
ОКРУГА: ВАЙТА, МАН. —
Парох: о. І. Кудін.
ВАЙТА — $24.00.
СІРКО — $10.15.
САНДАВІ — $6.00.
СЕНЬКІВ — $4.55. — Разом $44.70
ОКРУГА: МЕЛФОРТ, САСК. —
Парох: о. Прот. М. Крятюк.
БРУКСБІ — $9.00.
МЕЛФОРТ — $6.00
ГРОНЛІНД (північна) — $10.00.
ПРЕРІ РИВЕР — $4.00.
ГОДСОН БЕЙ — $12.90.
Разом $41.90.
ОКРУГА: ГАЄС, САСК. —
Парох: о. С. Гредінь.
ГАЄС — $13.80.
СТІНЕН — $6.70.
АРРАН (місто) — $6.00.
СВОН РИВЕР, Ман. — $8.62.
НОРКВЕРІ — $1.15.
СВОН ПЛЕРІН — $6.30.
ГВАРТБУЧ — $4.47. Разом $47.04.
ОКРУГА: ЛАК ЛА БІШ, АЛТА. —
Парох: о. Є. Стефанюк.
КРЕЙТЕНД — $5.00.
САРРЕЛЛ — $2.71.
ГРЕССЛЕНД — $4.75.
АТАБАСКА — $6.00.
ЛАК ЛА БІШ — $7.20.
НОРАЛ — $3.31.
БОРІЯ — $5.80 — Разом $34.77.
ПООДИНОКІ ГРОМАДИ:
ВІННІПЕГ, Ман. (св. Михаїла), Парох: о. др. С. С. Сасс — $30.20.
БРЕНТФОРД, Онт. — Парох: о. Прот. Ії. Тріска — $15.00.
ВІННІПЕГ, Ман. (Собор св. Покрову), Парох: о. І. Стус — $50.00.
ПРІНС АЛБЕРТ, Саск. — Парох: о. Прот. Ю. Турківський $37.50
МОНТРЕАЛ, Кве. 1-ша Станиця Союзу Бувших Укр. Вояків $71.00.
СОДБОРІ, Онт. — Парох: о. Т. Стефаненко — $33.00.
ВЕРНОН, Б. К. — Парох: о. Прот. Л Дячина — $10.00.
ВЕСТ ТОРОНТО, Онт. — Парох: о. Прот. Е. Горгіца — $47.70.
ВОЛЛЕЙ, Б. К. — Парох: о. П. Блажук — $13.60.
ЕДМОНТОН, Алта. (св. Іллі) — Парох: о О. Фляк — $29.90.
ЕДМОНТОН, Алта. (Катедра св. Івана) — Парохи: о. Л. Лучак і о. Прот. О. Хом'як — $236.08.
КЕЛГАРІ, Алта. — Парох: о. Прот. М. Фінх — $45.10.
АРТУНА, Саск. — Збірка о. С. Ярмуся — $12.15.
ФОРТ ФРАНСЕС, Онт. — Парох: о. Прот. М. Овчаренко — $24.50.
ОТТАВА, Онт. — Парох: о. Б. Горгіца — $20.00.
ВАКАВ, Саск. — Парох: о. М. Стеценко — $50.35.
ЛІМІНГТОН-ЧЕТАМ, Онт. — Парох: о. І. Крісфалюсі — $10.20
МОНТРЕАЛ, Кве. (Св. Покрови) — Парох: о. О. Костюк — $50.00.
КИНДЕРСЛЕЙ, Саск. — Парох: о. Прот В. Семишин — $21.00.
ВАНКУВЕР, Б. К. — Парох: о. П. Сацевич — $61.55.

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

(Продовження)

Пожертви з різних місцевостей.
По $5,388.78: Петро Зварич, Ветреві, Алта., на Стипендійну Фундацію.
По $537.00: Консисторія Української Православної Церкви в США, на конто умеблювання приміщення в Колегії.
По $240.00: П Ковтун, Вінніпег, Ман., доплата на умеблювання кімнати
По $140.00: Г. М Реліцький, Ст. Катерине, Онт., доплата на умеблювання кімнати.
По $85.00: Частина доходу з похорону бл. п. Антона Бучовського, Фт. Вілліям, Онт; повна збірка виносила $100.00, з чого на Колегію призначено $85.00 (гроші прислав п. В. Григоряк, Торонто, Онт.). Жертвували слідуючі: По $10.00: Іван Костюк і П. Шадний, з Гемптону. По $5.00: В. Григоряк, І Гуменюк, Т. Гуменюк, Анна Бойко — всі з Торонта; В. Ничак, Дітройт; В. Бризинський, П. Костенюк, П. Крак, Софія Бучовська, Н. Бучовський. По $2.00: Яр Бучовський, Тед. Бучовський, Ф. Бачук, Л. Шеффер, Я. Іваїв, С. Пулях, І. Гуменюк, Ева Вевгер, П Петрунях. По $1.00: Ст. Антесюк, А. Романчук, Г. Катермюк, С. Сеньків, К. Когут, А. Музика, В Лисак, П. Кривуляч, В. Карпович, Ф. Волзінч, К. Чеховий, і долара дрібними.
По $50.00: Українська Греко-Православна Громада Пресв. Трої ці, Шіго, Саск. Стефан Франко, Саскатун, Саск.
По $50.00: Збірка під час вокоронів бл. п. Василя Меронюка і Марії Москалика, Едвард, Алта. (гроші прислав п. Георгій Масьонкевич). Н. Совсун, Вінніпег, на конто умеблювання кімнати.
По $25.00: Петро Кнба, Саскатун, Саск.
По $18.00: Доклд з викледу д-ра П. Конари про Колегію, який відбувся в залі Катедри Св. Володимира, Торонто.
По $15.00: Стах Романюк, Домінион Сіті, Ман. (прислав о. П. Стефюк) Вас. Ничак, Дірборн, Мнш., пожертва з спадщини бл. п. Дмитрар Коломийчука.
По $10.00: В. Северинснко, Вінніпег; М. О. Дцик, Сенді Лейк, Ман. (доплата на умеблювання кімнати); Марко Мороз, Ст. Катерине, Онт; о. Прот. І. Майбя, Бенйто, Ман; І. Гребинпк, Овкавк, Онт; Мих. Кавіч, Мирнам, Алта; пані С. Цимбаліств, з похорону бл. п Григорія Цимбалістого, Кенора, Онт., Петро Бугера, Робалк, Ман; Борис Б. Бугера, Алонса, Ман.
По $5.00: пані Анастазія Мельниченко, Фт Вілліям, в пам'ять й мужа бл. п. Григорія; Н. Горлей, Симко, Онт; Василь і Марія Москалюки, Норт Соррі, Б. К., в пам'ять свого сина Сидора, Дм. Бельбас, Росборн, Ман, Мирони Бугера, Торонто

Збірка п. Миколи Чорного, Дшемейка, Н. Рі., ЗДА
По $20.00: В Яворський, Лонг Айленд Сіті, Н И
По $15.00: І. Вишневський, Вудгейвен, Н. Рі; К. Церкевич, Стейтен Айленд, Н. Рі.
По $10.00: Н. Лібанський, Філядельфія, Па: А Красніз, Бронкс Н. Рі

Збірка в Ст. Френсис, Онт., передав о. М. Овчаренко.
По $50.00: Антон Бупр
По $48.95: Збірка з нагоди свіщ ної Святочюх Вечері
По $25.00: Дмитро Котик о Прот М. Овчаренко, Товариство Просніта.
По $15.72: Збірка з нагоди Пахиди по бл п о Пристуні
По $5.00: Магдарій Настюк

Збірка о. Пі. Бубаника, Кемсек, Саск.
По $35.00: 4 похорони бл п Ксені Дучмійської, Верегін, Саск
По $20.00: З похорону бл п Петра Пушкара Арран, Саск

Збірка о. Пі. Тріски, Брентфорд, Онтерio.
По $25.00: Вирен. о Прот Пі Тріска з нагоди родинного ювілею
По $12.50: Збірка з нагоди родинного ювілею о Йосифа в Добродійки Тріски

Збірка Комітету при Церкві Св. Володимира, Ветреві, Алта.
По $50.00: Юрій (Джорда.) Фійчук, Ветреві Алта
По $46.35: З похорону бл п І Напори Іннісфрі, Алта.
По $32.55: З похорону бл п І Марії Северин Ветреві, Алта
По $5.00: пані Палагна Пінжка, Ветреві, Алта

(Далі буде)

КОЛЯДА НА КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

Коляда з Вінніпегу.

Колядували: Гр Саламаха, Гр Подгурець, Луїза Забалуда, Роман Кондра, Орися Кришелька, Елена Робак, Виноній Данильчук, Орест Гудима, Надя Матсевич, п-ні Григор.

По $15.00: Марк Смерчанський
По $10.00: М. Григор, Д. А. Загарія, д-р П Кондра, Гр І. Марко, д-р Зайців, п Влад, Іван Якимів (Фхеміго Мотел)
По $5.00: І Фарнід, Іван Гавз Мотор Лодж (п. Сторожук)
По $4.00: п Кульчицький
По $2.00: Зенон Кандра, Грін Ейкерс Мотел.

Разом $103.00

Колядували: Віктор Лажета, Софія Ярошко, Ліяна Павлик, Дарлін Катечук, Волтер Любодинський, Джеррі Карасевич, Денис Юрківський, Марлин Лакомій.

По $10.00: І. Ю. Карасевич, п Каличук.
По $5.00: п. Ярешко, М. Бінк, Андрій Павлик, А. В. Ничик, п. Гаврилка, Іван Клавс, Ю Галас, пані Катерина Причук.
По $3.00: п Шиляпка.
По $2.00: п Чорний, п Лебединський, пані І. Хуліх.
По $1.00: В. Совінник, пані Колгуська

Разом $71.00

Коляда групи під проводом п. Григорія Фіяа.
По $10.00: п. Юзвинин, -
По $5.00: В Кліяч М. Луцик, П Тумепюк Г Карпець, Б Соломон, Ф Стефанюк Ю Мавченко, В Михайлов, В Сорочинський, М Гринкевич, пан М Гринкевич, В Музичук, Е Пастух, пані С Ситник, Вас. Сарчук, І Філь
По $3.00: В. Ільчук, пані Е Коченаш
По $2.00: С Заль Дж Соломон, Н Олійник, І Стефанюк і Кипинич, п Мурпнець

Збірка в Ст. Френсис, Онт., передав о. М. Овчаренко. **Разом $106.80**

КОЛЯДА З ЙОРКТОНУ, САСК.
Колядував студент Теології Орест Равлюк при помочі місцевої молоді.
По $10.00: Василь Крепкевич з зрм.вницю.
По $5.00: Аптен Пасчинин, Н Гпшка І Максимюк, І Рудюк Дж Гролененко Н Стрягівчук, п-р С Потонський Т Онуфрейчук п-ні А Гпшка Отекса Еремко І Прошинин Б Зинчишин, Д Кольчин
По $3.00: п-во Олійнпки Дж Лис Бен Трофанснко
По $2.00: Дж Скварчук Дж Гермин В Семенюк, Джек Осьмак С Тхрчак, С Стаків, Н. Малинський, І Клевчук, М Залецук.
По $1.00: п-во Ф. Сенда П Погорелець І Гудзік, М Котик С Яремович, В Кагрик, С Перлин, М Мандрусяк, І Борговець, М Кранець, пані Пасшинів

Разом $118.00

Всім Жертводавцям та всім Колядникам щира подяка

За Комітет Будови Колегії св. Андрея:
о. д-р С. В. Савчук.

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

ПОЖЕРТВИ НА УСТАТКУВАННЯ КАПЛИЦІ В КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

По $275.00: Орися Романюк, Кенора, Онт., на Чашу та всі інші речі, що до чаші належать, в пам'ять своїх родичів

По $135.00: Пані Ізабела Бойко, Едмонтон, Алта., для Семисвічник, в пам'ять свойого пок мужа - Стефана

По $115.00: Пані Маланка Михалюк, Дітройт, Мшг., на Ікони Спасителя, Божої Матері й Св Андрея, в пам'ять бл. п. о. Василя Кудрика.

По $75.00: Вирен о Прот Т. А Горбій, Лемонт, Алта, на Напрестольний (ручний) Хрест.

По $50.00: П-во Стефан і Марта Сенко Відділ, Саск., на Процесійний Хрест.

По $25.00: Іван Якимів, Вінніпег, на Посуди на освячену воду й кропило

Відділ Союзу Українок Канади в Портедж ля Прері, Ман. на конто замовлення якоїсь речі до Капниці.

(Далі буде)

Всім жертводавцям щира подяка!

ЗА КОЛЕГІЮ СВ АНДРЕЯ
В ВІННІПЕГУ:
о. С. В. Савчук.

ЗАВВАГА: Канцелярія Колегії вже знаходиться в новнх будинках Колегії, на кемпусі Манітобського університету, тому всю кореспонденцію Колегії треба висилати на її нову адресу, а саме:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

ЗАХІДНЯ ЄПАРХІЯ Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

З Благословення Високопреосвященнішого Владики Андрея, Архиепископа Едмонтон. й Західної Канади подаємо до відома Вселенське Отців Настоятелів Західної Єпархії що в дни 9-го березня (в Середу) відбудеться в Катедрі Св Івана Хрестителя в Едмонтоні

ДУШПАСТИРСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ й ВЕЛИКОДНЯ СПОВІДЬ

ІЗ СВЯТОЮ ЛІТУРГІЄЮ РАННІЕ ОСВЯЧЕННИХ ДАРІВ що її відслужить Високопреосвященний Владика Андрей в Катедрі Св Івана Хрестителя в Едмонтоні.

УЧИТЕЛЬСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ

З Благословення Високопреосвященнішого Владики запрошується всіх на Конференції Духовенство та Учителів Українських та Недільних Шкіл Західної Єпархії, щоб нарадитися нам нашої дальшої праці Богові на славу, а нашому Українському Народові на спасіння.

ПРИБУДЬТЕ ГРОМАДНО!
Єпархіяльна Рада Західної Єпархії.
о. Прот. Ол. Хом'як, секретар

ПОРЯДОК МІСІЙНИХ БОГОСЛУЖБ Місійної Округи Едмонтон на час Великого Посту.

СЕРЕДА 25-го березня Чин Пасій в Церкві Св Івана в годині 8-ій вечора. Проповідь виголосить Всеч о. Прот. С. Симчич

НЕДІЛЯ 22-го березня НЕДІЛЯ СВЯТОГО ПРАВОСЛАВ'Я В М ЕДМОНТОНІ ДУХОВНИЙ КОНЦЕРТ. в залі Катедри Св. Івана в 8-мій годині вечора, з участю всіх Церковних Громад міста Едмонтон.

ПЯТНИЦЯ 27-го квітня Чин Пасій в Церкві Св Прор ІЛІЯ 7 30 вечора. Проповідь виголосить Всеч о Прот С Симчич в пам'ять свойого пок мужа Степана Бедлюк. Беседу в залі виголосить Всеч. о Прот Г Васіяна

СУБОТА 11-го квітня Сповідь для студентів Інститут Св. Івана в годині 9-ій вечора Співають. Всеч о Прот С Симчич та Всеч о Прот Г Васіяна

НЕДІЛЯ 12-го квітня: Служба Божа в Св. Прнчастя в Інституті Св. Івана

СЕРЕДА 15-го квітня, ПОКЛОНІННЯ ХРЕСТОВІ ВСІХ ПРАВОСЛАВНИХ ЦЕРКВАХ МІСТА ЕДМОНТОНУ. П'ЯТНИЦЯ 17-го квітня, Чин Пасій у громаді Св Андрея в годині 7.30 вечора Проповідує Всеч о Прот О Хом'як Духовну бесіду виголосить о Прот С Симчич

СУБОТА 18-го квітня Сповідь — Служба Божа й Причастя в Церкві Св Андрея. Проповідує Всеч о Прот Г. Васіяв

СЕРЕДА 22-го квітня: Свята Місія для ОКРУГИ ВЕСТЛОК в церкві Св. Володимира у Вестлок. Місію очолить Вирвсох. Владика АНДРЕЯ в сослужені Отців: о. О Фляк, о Прот Г Васіяна, о. Прот С Симчича, Всеч. о. Ігумена Ол Щербаня та одного з Отців Катедри Св Івана.

П'ЯТНИЦЯ 24-го квітня Катедра Св. Івана - Чин Пасій в годині 7.00 вечора Проповідь виголосить Всеч о Прот С. Симчич Духовну Бесіду в залі виголосить о О Фляк

СУБОТА 25-го квітня. — Катедра Св Івана - Служба Божа-Проповідь виголосить Всеч о Прот І Васіян

За Місійну Управу
о. Остап Фляк, голова
о. Дмитро Лучак, секр.

Порядки Богослужень:
підвінніпезька округа

БЕРЕЗЕНЬ
22 Неділя (І В Посту) — Празеят Гоми Стез
29 Неділя (2 В. Посту) - Трамкона, Гонор Поплярфілд, Кенора

КВІТЕНЬ
5 Неділя (3 В Посту) Кенара,
12 Неділя (4 Т. Посту) - Трамкова Йомінг Бізкдр
19 Неділя (5 В Посту) Кенора.
Вербна Неділя
26 Неділя Цвітна Кенора, Трамконі Гонор, Поплярфілд, Сузі кант

УВАГА Пят чне Великого Посту по всіх громадах відбувається Великодня Сповідь

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОНЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
22. Неділя - Брендон
29 Неділя - Брендон
Address: 2204 MacDonald Ave. Brendon, Man. Tel: P. A. 95814.

о. В. БОРЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
22. Неділя І Вел. Посту — Йорктон Напередодні Великодня
29 Неділя Горнпд Перед Службою Вечірньою Сповідь
110 Wellington Ave. Yorkton, Sask. Phone 783-2900

о. П. БУБЛИКА
БЕРЕЗЕНЬ
22 Неділя — Донпел
29 Неділя - Сторонові
30 Понеділок (Олексія) — Антрейпчукова

КВІТЕНЬ
2 Четвер (Сорокоусти) — Кемстк
4 Субота Мазепа
5 Неділя - Кемсок
7 Вівторок (Благовіщення) — Сторонові
11 Субота — Донпел
12 Неділя - Калдер
19 Неділя — Мазепа
25 Субота — Калдер
26 Неділя - Донпел
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
БЕРЕЗЕНЬ
15 Неділя Св. Матрія
17 Вятниця Вечерня Св Андрія
18 Субота Сповідь і Ст Божа - Св Антрія
22 Неділя І Посту Св. Михаїла
29 Неділя Св Андрія

КВІТЕНЬ
5 Неділя Хрестопоклінна Св Михаїла
7 Вівторок Благов Пресв Бог - Св Андрія
12 Неділя Ст Андрія
25 Середа Покзони 7 год веч — Св Михаїла
19 Неділя Св Михаїла
26 Неділя Цвітна - Св Андрія
27 год вечорня - Св. Михаїла
30 Страсна Четвер 7 год Страсти Св Михаїла
Address: 8547—89 Str. Edmonton, Alta. Tel: 466-8884.

о. І. Г. ГИКАВИЙ
БЕРЕЗЕНЬ
22 Неділя — Гемлин Сповідь
29 Неділя — Завада Сповідь

КВІТЕНЬ
4. Субота — Вишлнгдон, Вечірня

7 год. Сповідь
5. Неділя — Вікінгтон, Сповідь 9 год.
7. Благовіщення — Борівці, Сповідь
11. Субота — Ендру, 7 год. Вечірня і Сповідь
12. Неділя — Ендру. Сповідь
Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
22. Неділя — Гарленд
29. Неділя — Зелена
КВІТЕНЬ
5. Неділя — Пайн Ривер. Сповідь о-ва год. рано
7. Вівторок — Вони. Благов. Пр. Діви Марії. Сповідь
12. Неділя — Етельберт. Сповідь 9-та год рано
15 Середа — Етельберт. Поклони 8-ма год. веч.
19. Неділя — Ренвер 9-та год. рано Сповідь
26. Неділя — Гарленд. 9-та год. рано Сповідь
30. Страсний Четвер(буде свячечано оголошено в порозумінні з цією громадою.
УВАГА! Сп Сповідь. — винос Св. Пташанці та Свячене Пасок. Пароx порозуміється з Громадами на місцях як про час так й день.
Address: Etholbert, Box 71 Ph. 8264

о. С. ГРЕБЕНЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
15. Неділя Сирополуста — Вімнер
22. Неділя 1 Вел. Посту — Фосстон
29. Неділя 2 Вел. Посту — Клер
P. O. Box 385. Watson, Sask.

о. С. ГРЕДІЛЯ
БЕРЕЗЕНЬ
22 Неділя І Посту — Наркезей. Сповідь
29 Неділя — Свян Ривер. Сповідь
КВІТЕНЬ
4 Субота — Вайбіб. Сповідь
5 Неділя — Гнес. Сповідь
7 Вівторок. Благофіщ. — Мелбридж. Сповідь
11. Субота — Кобдар. Сповідь
12 Неділя — Стівен. Сповідь
15. Середа. Поклони 7 год. веч. — Гнес
19. Неділя — Арран. Сповідь
25. Субота — Денбрі. Сповідь
26. Неділя Цвітна — Свян Плейн. Сповідь
30. Четвер, Страсти 7 год. веч. — Стівен
Address: Box 111, Hayan, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
БЕРЕЗЕНЬ
22. Неділя — Вернон
29 Неділя. Сповідь — Келовна
КВІТЕНЬ
5 Неділя Хрестопоклінна — Вернон. Сповідь
7. Вівторок Благовіщення — Вернон
12. Неділя. Сповідь — Вернон
19. Неділя. Сповідь — Ревелсток
22 Середа, Поклони 7 год. веч. — Вернон
25. Субота. Лазаря. Сповідь — Вернон
26. Неділя Цвітна. Сповідь — Вернон
30. Четвер. Страсти 7 год. веч. — Вернон
Address: 2602-42 Ave. Vernon, B. C. Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
БЕРЕЗЕНЬ
21. Субота Сл Божа Поминальна за Померших. Сповідь — Гренфелю
22. Неділя. Сповідь 9-та год рано — Гренфелю
28. Субота. Сл. Божа Поминальна за Померших. Сповідь — Петлюра
29. Неділя. Сповідь 9-та рано — Петлюра
КВІТЕНЬ
4 Субота Сл. Божа за Померших та Сповідь дітей Нед. Школи — Робліц
5 Неділя Сл. Божа та Сповідь 9-та рано — Робліц
7. Вівторок. Благовіщення Сл. Божа та Сповідь 9-та рано — Ленард
11. Субота Поминальне Сл. Божа та Сповідь 9-та рано — Топорівці
12 Неділя. Сповідь 9-та рано Сл. Божа та Після — Мінкет
15. Середа. Поклони о 7-ій год. веч. — Ленард
18. Субота. Сповідь 9-та год. рано та Сл. Божа — Жучки
19. Неділя. Сповідь 9-та рано. Сл. Божа і Після — Шел Велей
20. Понеділок. Місійна Сл. Божа та Сповідь — Робліц
25. Субота Лазарова. Сповідь 9-та рано та Сл. Божа — Зелена
26. Неділя Цвітна. Сповідь 9-та рано. Свячення Верби — Топорівці
30. Страсний Четвер. Сповідь 9-та рано та Сл. Божа — Росел
30. Страсний Четвер. Страсти чинання 12 Єван. о год. 7-ій вечора — Робліц
Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 465.

о. Ст. ЗУЗАКА
БЕРЕЗЕНЬ
20. Пятниця. Літургія Р. О. Д. — Геффорд
22. Неділя. Сповідь — Редфіля
29. Неділя. Сповідь — Геффорд
КВІТЕНЬ
4. Субота Поминальна — Геффорд
5. Неділя. Сповідь — Кридор
7. Вівторок. Благовіщення. Сповідь — Бінкн
11. Субота Поминальна — Геффорд
12. Неділя. Сповідь — Геффорд
15. Середа. Поклони, о год. 7 веч Геффорд
19. Неділя Сповідь — Редфіля
24. Пятниця. Сповідь дітей і СУМК о годині 7-ій веч. — Геффорд
25. Субота. Причасте дітей — Геффорд
26. Неділя Цвітна. Осв. Лози — — Геффорд
30. Четвер Страсний — Геффорд
30. Четвер. Страсті о год. 7-ій веч — Геффорд
Address: Box 168, Hafford, Sask., Tel.: 56.

о. М. КРИТЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
22. Неділя — Брускбі
29. Неділя — Гронвід (північна)
КВІТЕНЬ
5. Неділя — Гадсон Бей
7. Вівторок. Благовіщення Пр. Богор. — Ендевор
12. Неділя — Мелфорт
19. Неділя — Брускбі
26. Пятниця Неділя — Гронвід (північна)
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛИША
БЕРЕЗЕНЬ
22. Неділя — Арбакка
Св. Миколая. Сповідь
29. Неділя — Сірко. Сповідь молоді
КВІТЕНЬ
5. Неділя — Сенькіз. Сповідь
7. Вівторок Благовіщення — Арбакка
Св. Апп. Петра й Павла. Сповідь
12. Неділя — Вайта. Сповідь
15. Поклони — Вайта.
19. Неділя — Сандавн. Сповідь
26. Неділя — Сірко. Сповідь старших
30. Страсті — Вайта
Box 46, Vita, Man. Tel. 8-34-68.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
22. Неділя 1 Вел. Посту — Сібабіт
29. Неділя — Рімюнл Парк. Сповідь і Причасті
КВІТЕНЬ
5. Неділя — Вестлок, від 9 год. Сповідь і Причасті
7. Благовіщення Пресв. Богородиці — Вайвуд. Сповідь
12. Неділя — Сангудо. Сповідь
15. Поклони — Вестлок, 7 год. веч.
19. Неділя — Варгед, від 9 год. Сповідь і Причасті
22. Середа — Вестлок, місійна Св. Служба Божа
26. Неділя — Сіба, від 9 год. Сповідь і Причасті
30. Страсний Четвер. Страсти — Вестлок, 7 год. вечора
УВАГА! В середу 22 квітня відбудеться д церкві св. Володимира у Вестлок Свята Місія. Якщо не буде перешкод, прибуе і очолить Сл Службу Божу Впреосв. Владика Андрей. Архиепископ Едмонтону і Західньої Канади. З Владикою служитимуть шість священників. Від 9 год. рано буде Сповідь, Служба Божа почнеться а 10 год., спільний обід в 12 год. та й духовні науки духовенства. Просимо всіх парафіян і гостей — людей доброї волі прийти на цю торжественну Службу Божу!
Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 542-2746

о. ІВАН МЕЛЬНИК
БЕРЕЗЕНЬ
15. Неділя — Росборн
22. Неділя — Менді
29. Неділя — Оквборн
Address: Oakburn, Man. Box 12 Tel. 836

о. М. ОЛЕСІЙСЬКА
БЕРЕЗЕНЬ
22. Неділя (Сповідь) — Давфин
28. Субота. Св. Сповідь для дітей Рідної і Недільної Школи — Давфин
29. Субота. В год. 7-ій вечора Вечірня і Св. Сповідь — Гільберт Плейнс
В перших чотири неділі Великого Посту по Вечірні служитиму Пслі і поминання померших.
Вечірня служиться що неділі в год. 7-ій вечора в Давфині.
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
БЕРЕЗЕНЬ
22. Неділя — Вестбрук. Сповідь
29. Неділя — Половикс. Сповідь
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
БЕРЕЗЕНЬ
15. Неділя — Смокі Лейк
21. Субота — Елвана
22. Неділя — Белс
28. Субота — Давнінг
29. Неділя — Сиден
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. В. СЕНИШИНА
БЕРЕЗЕНЬ
15. Неділя — Мідеркрей
22. Неділя — Прінс Альберт. Сповідь
29. Неділя — Мус Джав. Сповідь
КВІТЕНЬ
5. Неділя — Кенділ
7 Вівторок Благовіщення — Кендерсей
12. Неділя — Оден
19. Неділя Вонда
26. Неділя Мінчн
5 с. Latham Place, Saskatoon, Sask. Home-261, 343-7695. Office 653-1444.

о. В. ЧЕЛЮЗАРА
БЕРЕЗЕНЬ
15. Неділя — Ітас
22. Неділя — Кадора
27. Пятниця — Св. Місія і Великопісна Сповідь для цілої місійної округи, початок в год. 9.00 рано — Канора
29. Неділя — Стірджес
Canora, Sask., Ph. 563-5158

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
22. Неділя. 1 Вел. Посту. Сповідь 9 год. рано — Боїв
22. Неділя. Вечірня 4 год. — Сарепа
29. Неділя. Сповідь 9 год. рано — Крейгена
29. Неділя. Вечірня 4 год. — Гаєслена. Сповідь починається о 9 год. рано кожної неділі й проситься, щоб всі вірні були на час в церкві приступити до Тайни Сповіді і Причасті, під час Великого Посту.
КВІТЕНЬ
5. Неділя. Сповідь — Толстой
7. Вівторок. Благовіщ. Сповідь — Гарденton
12. Неділя. Сповідь — Сарго
15. Середа. Поклони 7.30 вечора — Толстой
19. Неділя. Сповідь — Роза
24. Пятниця. Сповідь молоді і старших — Толстой
25. Субота Лазарева. Сповідь молоді — Толстой
25. Субота. Сповідь молоді (3 год. по пол.) — Гарденton
26. Шутюка Неділя — 7 год. Толстой — 9.30 Гарденton
30. Страсний Четвер 9 год. Велика Служба — Толстой
30. Страсний Четвер. Страсти: 4 год. Гарденton; 7.30 Толстой
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ
22 Неділя — Ленін, Сповідь 8 год.
22. Неділя. Пасія — Вакан 7 год.
28. Субота — Вакан. Сповідь для дітей 8 год.
29. Неділя — Елбов Крік, Сповідь 9 год.

КВІТЕНЬ
6. Субота — Кадворт. Сповідь для дітей 9 год.
5. Неділя — Святс. Сповідь 9 год.
5. Неділя. Пасія 7 год. веч. — Вакан
7 Вівторок. Благовіщення — Елбов Крік
11. Субота — Ст. Джуліен, Сповідь від 9 год.
12. Неділя — Альвена, Сповідь 9 г.
15. Середа. Поклони — Вакан, 7 год. вечора
19. Неділя — Кадворт, Сповідь 9 г.
25. Субота — Вакан. Сповідь від 7 год. вечора
26. Неділя Цвітна. Осв. Лози — Вакан, Сповідь
26. Неділя. Пасія і Осв. Лози — Ст. Джуліен 7 год.
30. Четвер Страсний — Тарнополь, Сповідь 9 год. рано
30. Четвер. Страсти — Ленін
7 год. вечора
УВАГА! Під час Великого Посту, будуть відправлятись Сорокоусти у Вакан кожної середи, 9 год. рано.
Address: Box 4. Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
15. Неділя — Роза
22. Неділя — Гарделютон
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
22. Неділя — Восетна
28 Субота — Торкгал. Сповідь і Служба Божа
29. Неділя — Торкгал. Сповідь
Box 128. Radwey, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
20. Пятниця. Св. Раніш Осв. Дарів — Порт Вегафорд
22. Неділя 1 Вел. Посту — Вігар і Кендо (Сповідь)
29. Неділя — Мелов Лейк. Сповідь
Address: North Battleford, Sask. 972—108, St. Ph. 445-3280.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ
22. Неділя — Іспас
29 Неділя — Ту Гулс
Address: Rev. A. Teterenko, Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 486.

о. І. ШЕВЦЯ
БЕРЕЗЕНЬ
22. Неділя. 1Вел. Посту — Вірдслл
29. Неділя — Кедет
КВІТЕНЬ
5. Неділя — Кипавм
7. Вівторок. Благовіщення — Вірдслл
12. Неділя — Шипмен
19. Неділя — Вірдслл
26. Неділя Цвітна — Сембург
Address: Weirdale, Sask. Ph. 466.

о. Г. УДОДА
БЕРЕЗЕНЬ
22 Неділя — Вишарт
29. Неділя — Шіго (пол.)
Address: Shsho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. А. ХРУСТАВКИ
БЕРЕЗЕНЬ
22. Неділя 1 Вел. Посту. — Бросов
29. Неділя — Лужани-Топорівці
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ПУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
БЕРЕЗЕНЬ
21. Субота, Заупокійна — Пено. 9-ма год. веч. Вечірня й Сповідь — Пено
22. Неділя — Пено
28. Субота, Заупокійна — Кагавн. 8-ма год. веч. Вечірня й Сповідь — Кагавн
29. Неділя — Кагавн
КВІТЕНЬ
4. Субота, Заупокійна — Торсбі. 8-ма год. веч. Вечірня й Сповідь — Торсбі
5. Неділя — Торсбі
7. Вівторок. Благовіщення — Пено
11. Субота, Заупокійна — Брудергайм. 8-ма год. вечора. Вечірня й Сповідь — Брудергайм
12. Неділя — Брудергайм
18. Субота, Заупокійна — Калмар. 8-ма год. веч. Вечірня й Сповідь — Калмар
19 Неділя — Калмар
26. Неділя — Кемроз
30. Страсний Четвер — Страсти, 8-ма год. веч. — Торсбі
Address: 9530—109 Avenue, Edmonton, Alta. Ph. GA 2-3053.

ВІСНИК
THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorised as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLI. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го КВІТНЯ, 1964. WINNIPEG, MAN., APRIL 1, 1964. ЧИСЛО (2003) 7

Мета поїздки папи до Ізраїля

У зв'язку з проблемою вбивства Христа, що поставлена на Соборі в Римі

„Справа уневинення жидів у справі вбивства Христа і папські відвідини у Святій Землі близько пов'язані одне з одним у прилюдній думці", — стверджує журн. „Протестант Аншен" (березень 1964 р.).

„Папські відвідини Святої Землі і зазява Ватиканського Собору в справі жидів — це ніби лиш „соломинки" самі собою, але вони започаткують нову епоху" — подавав часопис „Дейлі Колонист" 4. І. 1964 (Вікторія, Б. К.).

Розмова не оприлюднена

Секретаріят Сприяння Єдності Християнства опрацював з доручення папи Івана XXIII проект, щоб II Ватиканський Собор ухвалив постанову, що жиди не винні у вбивстві Христа, а що винне в цьому все людство.

Папа Іван XXIII помер, не дочекавшись викінчення цього проекту. Кардинал Беа зніс цей проект на другу сесію II Ватик. Собору 1963 р., але Собор відложив її на третю сесію, що почнеться восени 1964 р.

Це звільнення схвилювало жидів.

З початком 1964 р. папа Павло VI поїхав до Палестини, і розмовляв з президентом Ізраїля та іншими офіційними особами. Змісту цих розмов не проголошено.

Жидівське меморандум до папи й Собору

Ватиканський Собор на другій сесії восени 1963 р. виразно зволікав з цією жидівською проблемою (у справі Християнства).

Сіоністська Конференція Жидівських організацій 1962 р. вислала була до па-

(Закінчення на стор. 2-4)

Москва вітає зустріч Патріярха з Папою

Говорить, як „паломники", але не порушуйте постанов на Родості"

„Я сам з приємністю відбув би таке паломництво (в Палестину, щоб зустрітися з папою), якщо б мій теперішній стан здоров'я дозволив на це". так писав 86-літній патріярх Московський Алексій (Семанський) до Константинопольського патріярха Атенагораса перед його від'їздом у Палестину на зустріч з папою Павлом VI 5-6 січня ц. р. Але він остеріг, що б ця зустріч не нарушила постанови Родоської Конференції з 26—30. 9 — 1. 10, 1963 р., на якій 10 найбільших Православних Церков постановили, що вони можуть розмовляти з Римською Церквою, як „рівні з рівними". (На основі советської агенції ТАСС подав журн. „Да Ворд" лютий, 64)

Підготова до рішального наступу?

Влада СССР: „одним адміністративним ударом не можливо перемогти релігію"

„Велика більшість советських людей уже зірвала з релігією", але її „повне викоріснення щодно мае настати", — заявоідає головний урядовий щоденник „Правда" 1 березня ц. р.

„Правда" виясноє, що релігія „не може бути переможена одним адміністративним ударом".

З уваги на це, влада СССР основує „Інститут наукового атеїзму". Крім цього, на гуманістичних факультетах університетів будуть денякі студенти „спеціялізуватися в науковому атеїзмі".

Накреслено „Програму прищеплювання атеїзму шкільній дітворі"

„Правда" каже, що „програму прищеплювання атеїзму шкільній дітворі вже накреслено".

Цей же щоденник закликає до „ідеологічної кампанії", щоб „вирвати свідомість вируючих людей з духових пут".

З.Р.В. — „Адміністративний удар" — це фізичний поліційний терор. Застосування терору, щоб одним „адміністративним ударом перемогти релігію", означало б одноразовий розстріл десятків мільйонів людей, що вже було зроблено в 1917-22 рр. і в 1929-39 рр., але релігії не знищити.

Підготова до II Всехристиянського Конгресу

Департамент для церковних зв'язків із закордоном Московської Патріярхії розвинув жваву діяльність

Тепер відбувається підготова до скликання II Всехристиянського Конгресу. Його скликання було вирішене двома комітетом Християнської Мирової Конференції в Праді (Турин) в Італії 9 11 вересня 1963 р.

Російську Православну Церкву в СССР репрезентували: Митрополит Ладозький і Ленінградський Никодим (Ротов) — голова Департаменту для церковних зв'язків з закордоном Московської Патріярхії, секретар цього ж Департаменту А. Ц. Буєвський (світський) і прот. Павло С. Соколовський.

„Дівочий комітет був під враженням Московського Договору (між СССР і США) про часткове стримання атомних випробувань, а члени комітету висловили бажання звернути увагу людства на потребу повного роззброєння та підписання мирових договорів, що означали б закінчення II світової війни" (Журн. „Ван Чирч", ч. 6, 1963).

З.Р.В. — Митр. Никодим з усіх досьогочасних „церковних" дівчін в СССР найкраще вишколений в советській політичній „теології".

Церковні Громади на Колегію

У „Віснику" зв 1-го березня ц. р., Комітет Будови Колегії Св. Андрея в Вінніпегу опублікував звернення до Українських Гєко-Павославних Громад в Канаді з проською, щоб вони жертвували від себе на Будівельний Фонд Колегії, бо дотепер лише дуже мале число Громад це зробило. Крім цього, Комітет Будови вислав у цій самій справі спеціяльного листа до кожної Громади на її адресу.

Нам приємно оповістити, що декілька Громад уже відкликнулася на нашу зросьбу й прислали свої пожертви.

На першому місці треба згадати **Громаду Св. Димитрія в Лонгбренч, Онт.** (частина метрополіт. Торонта), яка пожертвувала **тисячу долярів ($1000),** а рівночасно прислала на руки управи Колегії писаний заклик до інших церковних Громад, щоб і вони складали свої пожертви на Колегію. Цей заклик передруковуємо вдолині.

Другою Громадою, що відкликнулась на нашу просьбу і зложила гарну пожертву, відповідну до свого стану, була **Громада Св. Іллі в Едмонтоні.** Це одна з наших молодших, міських громад, числом не велика, але свідомістю багата. Вона пожертвувала **$500.00.**

Великою і дійсно милою несподіванкою була пожертва **Громади Успіння Пресв. Богородиці в Оттаві, Онт.** Ця Громада ще не має своєї церкви й тільки почала її будувати (кошток понад сто тисяч долярів тільки за першу частину будови, тобто залю й нижню частину церкви), — отже могла б була легко сказати: „Не можемо на Колегію нічого дати, бо нам самим треба". Але розумічи вагу й потрему Колегії, вона цього **не сказала й прислала $100.00.**

З менших Церковних Громад, що допер на наш заклик відізвались і свої пожертви прислали, були такі:

(Продовження на 3-ій стор.)

Відзначення митр. Сліпого

Створено досі небувалий титул

Митрополита Львівського й Галицького Архиеп. Йосифа Сліпого 23. 12. 1963 р. відзначено титулом „архиепископ вищої ранги", — повідомило Ватиканське Пресове Бюро 5. 2. 1964 р.

З.Р.В. — З уваги на теперішній його архиепископський сан та митрополичний уряд, владиці Йосифові Сліпому регулярно належався або сан кардинала й разом уряд „патріярха", або щось одне з цих двох. Але йому не надали ні одного, ні другого, а чогось нижчого за ці два згадані відзначення не було, тому спеціяльно для цього створили ступень „архиепископа вищого ранту", отже цей титул ще навіть не зареєстрований у Римі.

4 і 5 липня - відкриття Колегії СВ. АНДРЕЯ

Мета поїздки папи...

(Продовження з 1-ї стор.)

пи Івана XXIII й II Ват. Собору меморандум з вимогою, щоб цей Собор **„зайняв вісце становище проти расистських і антисемітських тенденцій і щоб він усунув з Літургії й Катехизня ці уступи, які розсівають протижидівські упередження між мільйонами католицьких дітей"** („Джюіш Пост" 24. 5. 1962).

Ця вимога жидів, з одного боку й виразна нехіть більшості членів II Ватиканського Собору усувати з Євангелії ці місця, що ними ображаються жиди, поставили папу Павла VI в скрутне положення. У зв'язку з цим, як думають у деяких середовищах (що було цитоване вище на основі преси) папа їздив у Ізраїль.

Зустріч папи з патріярхом Атенагорасом І в Єрусалимі своїм розгласом (надзвичне збільшеним) хоч частково приспокоїла цю складну, важливу справу.

Незвичайне явище...

Про „бувших католиків" і „бувших православних"

„Українське Православне Слово" (липень 1964) — орган УПЦ в США свою статтю „Ще про Ватиканський собор" починає так:

„Кілька колишніх католицьких священників, які, до речі, перебувають тепер у різних православних юрисдикціях, злосливо ширять думку, що **„Укр. Прав. Слово"** надто багато присвячує місця Ватиканському Соборові, а до того ще й в прихильному до Катол. Церкви тоні. Що більше, ці **бувші католики** роблять переполох і кричать: вважайте, чи часом редактори „УПСлова" вже не скатоличились, як – додамо — вони (бувші католики") колись **оправославились.** Як відомо, в Америці вільна воля, для язика теж, особливо, коли ним керує над-

†

Бл. п. Суддя М. Стечишин

У понеділок 16 березня ц. р. о год. 9.30 ранку в університетській лікарні в Саскатуні упокоївся суддя Михайло Стечишин з Винярд, Саск.

Покійний прожив 75 років.

Він осиротив дружину Анастасію з роду Якимішаків, четверо одружених дітей і внуків.

Бл. п. суддя М. Стечишин був одним з провідних співосновоположників Української Греко-Православної Церкви в Канаді і різних українських установ, визначним і заслуженим українським громадським діячем-пробудителем, довголітнім адвокатом, науковцем, літератором і публіцистом, і першим українського роду суддею в Саскачевані.

Своєю велетенську бібліотеку — **одну з найбільших приватних бібліотек у Канаді — він записав Колегії Св. Андрея.**

Після Заупокійних Відправ над тілом у Винярді, Похорон відбувся в суботу 21 березня з Катедри Пресвятої Трійці в Вінніпезі.

В. У. П.!

шерблене сумління..." (з причини їх **„оправославлення"?).**

Далі, там таки сказано, що єпископи українців греко-католиків були на II Ватиканському соборі **„р е презентацією** Українського Народу" і що цей Собор **„спричинився до збліження усіх християн".**

З.Р.В. — Тих, що повернулися з греко-католицтва до Української Православної Церкви, „УПСлово" означує терміном „бувші католики", що „оправославилися", і що мають **„надщерблене сумління".**

У дійсності ж, ці українці є нащадками тих православних, що їх Польща й Рим колись були насильно нагнали загнали під власть папи. Звичайно, „УПСлово" має на увазі тих т. зв. „бувших католиків" з Галичини. Галичина ж ставила спротив розбоєві „унії" довше, ніж усі інші землі, отже довше, ніж Холмщина, Полісся, Волинь і частина Наддніпрянщини з Києвом включно; коли на цих землях населення вже загнали в пута унії, то українці в Галичині ще довгенько після того обороняли православіе. Т. зв. „бувші католики" Києва, частини Наддніпрянщини, Волині, Полісся, Холмщини й Підляшшя при нагоді, лише несповна 200 років тому, назад повернулися до православія, а частина українців з Галичини зробили це пізніше — в Канаді й Америці; і це вони створили на амер. континенті Українську Православну Церкву та дали притулок більшості бездомних єпископів-сиятальців. Католицька Акція залюбки послуговується такою зброєю, що називає їх „бувшими католиками" (отже, мовляв, „відступники"), і що їх „мучить сумління", через те вони виступають проти католиків. Таке тавруванля їх збоку Католицької Акції (напр., ще донедавна в журн. „Світло") має на меті знеохотити греко-католиків повертатися до Української Православної Церкви. Ціль Католицької Акції ясна, але чути це саме в.д органу УПЦ в США — це щось більш ніж дивне...

Ми вважаємо, що коли хто з греко католиків у душі не погоджується з католицтвом, то він поступає чесно, коли відкрито переходить до Української Православної Церкви, ані ж мав би бути потайним православним серед українців-католиків, які вірили б йому.

Натомість нечесною є поведінка таких, як був Львівський єпископ Шумлянський, який перед своєю пастовою впродовж років вдавав „православного", аби мати кращу нагоду руйнувати Православну Церкву внутрі, а в душі він був католиком ще перед тим, поки формально проголосив це (і то аж у Варшав.).

Церкву в США, органом якої є „УП Слово", створили саме оці „бувші католики" з Галичини. А в нас кажуть: „Не плюй у цю криницю, з якої воду п'єш!"

Щодо „репрезентації", то єпископи українців греко-католиків на II Ватиканському Соборі репрезентують лише цю нечисленну частинку українського народу, яка є греко-католицькою, а не Український Народ.

Православних українців не репрезентував там ніхто, бо ніхто на це не мав уповноваження від них.

Католицький II Ватиканський Собор напевно не спричиниться до „збліження всіх християн". Нетомість між не-католиками напевно є такі одиниці, які користаючи з гасел цього Собору про „збліження", мають тепер нагоду виявити своє „збліження" з католицтвом.

ДО УВАГИ ДОПИСУВАЧІВ:

1. **Статті, присланї до „Вісника", мусять бути підписані дійсними іменами авторів. Евентуальним винятком тут можуть бути автори посмертних згадок і подібних оказійних допісів.**
2. **„Вісник" приймає тільки оригінали, а не копії.**
3. **Матеріял для „Вісника" мусить бути написаний на машинці, або дуже читким ручним письмом. В обидвох випадках повинні бути широкі відступи між рядками.**
4. **Якщо вищеподані передумови не будуть виконані, то надсилянний матеріял не буде поміщений у „Вісникy".**

Екзарх Московського Патріярхату протестує проти СССР

Західньо-Европейський екзарх Московського Патріярхату архіеп. Антоній (Блюм) у січні ц. р. в Лондоні очолив масовий протест проти переслідування релігії в СССР, -- подає „Визнетайн Католик Ворлд" (16. 2. 64).

Протест відбувся з нагоди „Тижня молитов за християнську єдність", учасниками якого були православні, протестанти й католики.

Експерти кажуть, що це був перший прилюдний протест єпископа Російської Православної Церкви в СССР проти влади цієї країни.

З.Р.В. — Євтушенко у своїй посні „Бабин Яр" (по-російському) оскаржив владу СССР в „антисемітизм.", і цьому поетові нічого не сталося. Немає підстав думати, що й архіеп. Блюмові загрожує небезпека. Він, мабуть, краще за „експертів" знає, що йому вільно, а чого не вільно, і що треба, в чого не треба робити.

Митрополичі Канонічні Візитації

Неділя 5-го квітня о год. 2.30 по полудні, — посвячення площі під нову Церкву в м. Транскоті, передмістя Вінніпегу. Митрополитові сослужить усе Вінніпезьке Духовенство. Це 4-та Церква в Вінніпезі.

Неділя 3-го травня, Вежиклень, — у Всеканадійській Митрополичій Катедрі Пресвятої Трійці в м. Вінніпезі.

Неділя 10-го травня, — у Соборі Св. Покрови в м. Вінніпезі.

Неділя 31-го травня, — 40-ліття Церкви Зшестя Св. Духа, в м. Реджайна, Саск. З Митрополитом будуть Преосвященний Єпископ Борис і Високопреподобний О. Архимандрит Йов.

Неділя 14-го червня, — у Церкві Св. Володимира в м. Судбурі, Онт. Повне Освячення Храму й Іконостасу.

Неділя 21-го червня, — у Всеканадійській Митрополичій Катедрі Пресвятої Трійці в м. Вінніпезі, Ман.

Субота й Неділя 4—5 липня, — Свято відкриття нової Колегії Св. Андрея в Вінніпезі. У суботу, — по полудні: Вдячний Молебень та посвячення нових будинків Колегії, а в Неділю рано — урочиста Св. Літургія.

Церковні Громади...

(Закінчення з 1-ї стор.)

Громада Пресв. Тройці в Шіго, Саск. (місточко) — **$50.00**

Громада Успіння Пресв. Богородиці, Борднис, Саск. — $50.00.

Громада Св. Юрія, Лешів, Кве. — $50.00.

Громада Собору Св. Покрови в Вінніпегу, Ман. — $25.00.

Отже, у відповідь на наш заклик Громади прислали дотепер $1725.00 (тут не враховуємо пожертв від тих Громад, які ще до нашого зверненя, тобто з власної спонуки свої пожертви прислали).

У тому самому числі „Вісника", в якому ми оголосили своє звернення до Громад, появився також наш заклик до **поодиноких** вірних, щоб вони зголошували свої пожертви на устаткування Колегіяльної Каплиці. Й що ми бачимо? Е протягу того самого часу, коли громади жертвували $1725.00, поодинокі в.рн зложили на устаткування К а п и н ц $1848.00, отже $123.00 більше, як громади!

Хочемо вірити, що так довго не буде. Знаємо, що Громади складаються : „багато голов" і особливо в грошевих справах їм тяжче винести рішення, як поодиноким людям, тому вірімо, що Громади своє слово ще таки скажуть наша просьба до них не залишиться „гласом вопіющого в пустині". Тільки про просимо їх надто довго не наражувати тися, ні не зволікати, але таки при най ближчій нагоді виасигнувати з каси на лежну суму й прислати на Колегію, пі м'ятаючи, що „два рази дає — хто зара дає". А коли нема готівки в касі, то пі ти за прикладом Громади Св. Димитрія в Лонгбренч і позичити — а вислати Бо потреби Колегії — це потреби кож ної Громади, кожного вірного!

Тут наводимо вище згаданого лист Громади Св. Димитрія в Лонгбренч до управи Колегії, який звучить так:

„Хвальна Управо!

Перечитуючи список жертводавців на Будівельний Фонд Колегії Св. Андре у Вінніпегу зауважуємо, що дотепер ду же маленьке число наших Церковни Громад зложили від себе пожертви на будову Колегії.

Це явище у наших обставинах є до сить не нормальне, що й свідчить, що г нашій церковній свідомості, нашій від повідальності закралась якась прогалина. — Адже ж будова колегії е будовою кузні нових кадрів нашого духовенства Вже нині відчуваємо брак священства З кожним роком старі піонери повоєнськи, але дуже помітно відходять на заслужений відпочинок. Надія на поповнення — ЛИШЕ з НАШОЇ колегії Вже від давна наші громади просять про призначення молодих і енергійних священиків. Великі парафи уважають своїм заслуженим правом на першенство. Зрозуміло, бо так диктує життя. АЛЕ нехай кожна громада застановиться над питанням раціональности своїх притенсій у світі - скільки громада зробила для збільшення кадрів нашого духовенства. Ніхто інший, але найперше наші Церковни Громади повинні бути зайнтересовані в тому, щоб Колегія Св. Андрея була найкраще побудована й урухомлена, щоб найперше в ній навчалися й виховувалися кандидати на священиків нашої Церкви, щоб джерело наших парафіяльних настоятелів було завжди оживлене й повне. Це е наш обов'язок, і всі ми, Церковні Громади, мусимо про це пам'ятати завжди.

В пресі вже оголошене офіційне відкриття колегії на 4 і 5 липня ц. р. У „Вісннку" за 1-го березня було вказано оголошена, що аби Колегію урухомити, треба ще стотядесять тисяч доляр.в (150,000 00). Звідки ж Колегія роздобуде ці гроші? Управа мусить десь позичати, якщо це їй вдасться. Але ми уважаємо, що ці необхідні гроші повинні зложити наші Церковні Громади.

На одному з попередніх місячних зборів нашої Свято-Димитрійської Громади в Лонг Гренч, Онт. було поставлено це питання і наш парафіяни глибоко застановились над цим. Громада має багато турбот, необхідних і пекучих розбудов, направ своїх приміщень, має ще великий довг (коло 55.000.00 дол.), а до того не має готівки в касі, але однаке рішила **позичити тисячу (1000.00) доларів і пожертвувати на Колегію Св. Андрея.** Парафія свідома того, що не надто велика сума, але коли б кожна Церковна Громада найперше усвідомила це питання і пропорційно до свого членства зложила подібну суму, то вірімо, що легко можна було б осягнути потрібну суму сто п'ятдесять тисяч доляр.в. Одного треба, щоб кожна Церковна Громада відповідала до цієї справи щиро, відомо до своїх обов'язків у відношенні нашого українського церковного завалу і нашого Церковного Проводу. Візьмім за приклад окремі одиниці.

Ми цією дорогою звертаємось до всіх Українських Православних Громад Канади, щоб вони пішли за нашим прикладом і негайно виасигнували на Колегію Св. Андрея таку суму, яка б дійсно доповідала їхньому станові, чисельности родин у громаді. Нехай не буде ані днієї нашої Церковної Громади, яка б не застановилась над цим і не виконала належно свого обов'язку супроти Колегії Св. Андрея у Вінніпегу, обов'язку супроти своєї Святої Православної Церкви в Канаді, обов'язку супроти себе самої, свого майбутнього. Колегія Св. Андрея є одинаково важлива справа як для кожної громади зокрема, так і всіх громад разом, як для окремої особи — православної людини, так і для цілої і єдиної нашої Церкви в Канаді.

З християнським привітом

За Свято-Димитрійську Громаду в Лонг Бренч, Онт.

Андрій Мартин, голова

Іван Богун, секретар".

За Комітет Будови Колегії Св. Андрея в Вінніпегу

о. д-р С. В. Савчук,

Пожертви на устаткування Каплиці Колегії Св. Андрея

Від проголошення в останньому числі „Вісника" другого виказу пожертв на устаткування Каплиці Колегії Св. Андрея, вплинули такі додаткові пожертви:

Відділ Союзу Українок Канади „Тризуб", Торонто, Онт., на **одну Хоругву** — $110.00

Пані Параскевія Малицька, Едмонтон, Алта., на **два Свічники й Ікону на Жертівник** — $50.00.

Пані Марія Романиця, Нипавін, Саск., на **Дарохранницю** — $45.00.

Пані Параня Саламандик, Едмонтон, Алта., офірувала в пам'ять свого покійного мужа, бл. п. Василя Саламандика **$65.00 і парчеве обкриття на Жертівник парчеве обкриття на головний Престіл $50.00,** разом — $135.00.

Відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки, Сенді Лейк, Ман., **на Офірник** — $200.00.

Федір Малюта з дружиною, Флин Флон, Ман., **Обличення (Ризи) металевої матерії** — $255.00

В пам'ять бл. п. Петра Пушкаря з Арран, Саск., і бл. п. Ксені Дучмінської з Веретін, Саск., **парчеве Обкриття на Тетрапод** — $55.00.

Пані Анеля Бучій, Давфин, Ман., **Дзвіатця** — $20.00.

Всім Жертводавцям щира подяка!

ВИПРАВЛЕННЯ:

1. В останньому числі „Вісника", у виказі жертводавців, які закупили речі для Каплиці Колегії Св. Андрея, було подано, що п-во Стефан і Марта Сітко, які пожертвували Процесійний Хрест, походять з Ст. Катеринс, Онт., **а мало бути: з Вадіна, Саск.,** за що їх оцим щиро перепрошуємо.
2. В останньому числі „Вісника" було проголошено, що Офірник на 18 свічок коштує $130.00, **а мало бути: $200.00.** Стотридцять долярів ($130) — це ціна меншого Офірника, на 12 свічок, а до Каплиці треба на 18 свічок.

ЩЕ ПОТРІБНІ ТАКІ РЕЧІ:

Офірник на 18 свічок	$200.00
Плащаниця — мистецького розмалювання, вишита золотими нитками на оксамиті	$195.00
Обличення (Ризи) з шовкової матерії	$150.00
Всеночник	$ 75.00
Столик під Євангелію	$ 35.00
Печатка на Просфори	$ 5.00

Гроші й листи висилати на таку адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE
IN WINNIPEG
University of Manitoba
Winnipeg 19, Manitoba

НІКОСІА. — Первоієрарх Кипрської Православної Церкви, архіеп. Макарій, перший президент (від 1960 р.) Кипрської республіки, сказав, що він, можливо, не буде вдруге кандидувати на президента (чергові вибори — 1964 р.), бо в.н хоче мати більше часу для церковних справ.

НЬЮ-ЙОРК. — „Подорож архиепископа Мстислава (до Риму на катод. Собор 1963 р.) відбулася при матеріяльній допомозі католиків" (часопис „Наша Батьківщина" 26. 2. 64 р. Нью-Йорк. Це саме журн. „AREO" за січень 1964. США).

АДРЕСА
Владини Бориса

Тому, що пошта Владики Бориса (Яковкевича) ще досі часто приходить на різні адреси, внизу подаємо, на його прохання, його адресу в Вінніпезі:

The Right Rev. Bishop BORIS
322 Bannerman Avenue,
Winnipeg 4, Man., Canada
Tel. JU 2-1312

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавниче Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c: in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

У 5-ЛІТТЯ ПРОТИУКРАЇНСЬКОГО „ЗАКОНУ 7 КВІТНЯ 1959 Р."

Внаслідок наказу влади СССР у Москві, „уряд" у Києві видав 7 квітня 1959 р. закон, згідно з яким українська мова перестає бути урядово-обов'язковою викладовою мовою в школах, в яких навчаються українці. Отже, так звана „Українська Соціялістична Советська Республіка" — це досі одинока у світі нібито „держава", в якій мова народу тієї „держави" не є обов'язковою мовою в державних школах. Чи можна собі уявити, що б англійська мова не була обов'язковою мовою в школах Англії?

Згідно з вищезгаданим „законом", не влада, а батьки дітей мають вирішувати, яко викладової мови в школах вони собі бажають. А тому принципове вживання української мови — особливо ж інтелігенцією — в очах влади є ознакою „українського націоналізму", і тому що молоді з україномовних шкіл утруднюється доступ до посад, то батьки, щоб рятувати себе і своїх дітей від переслідування, з болем серця мусять нібито „добровільно" голосувати за московською викладовою мовою в школах. Які цього наслідки — показує типовий приклад, напр., у Станиславові (в Галичині), де на всіх 12 середніх шкіл („гай скуа") аж у десятьох московська мова є викладовою, а українська — тільки в двох.

При тому треба взяти до уваги ще цей факт: ще в 1917-18 роках на всіх українських землях було коло 40 мільйонів українців, а тепер, як подає урядова [illegible] переписі населення з 16. І. 1959 р. в Україні записалися українцями лише 31.825.000 осіб, а в тому українському мову за свою мову подали лише 28.500.000 ос.б.

Справа представляється дуже зле, але, вона заповідається на ще гіршу.

Факт переслідування української мови і взагалі винищування українства в Україні тим більше накладає на нас, українців в вільному світі, обов'язок зберігати українську мову і українську свідомість.

Рада Української Школи при Консисторії нашої Церкви розробила плани видавання підручників української мови для рідношкільної дітвори. Підручники частково опрацьовані, але вони не можуть бути видані так довго, як довго Консисторія не має фондів — поки не буде хоч трохи збільшений її бюджет. А тим часом наша дітвора не може довше чекати, — їй негайно потрібні ці підручники.

Нова Колегія Св Андрея, на площі Манітобського університету, — це не лише богословські студії, — там заплановано також створити найбільше у вільному світі огнище всебічного українознавства й українського виховання. Але цей план не зможе бути здійсненим так довго, як довго Колегія не має на це фондів.

Поки люди надумаються, і вирішать таки належно забезпечити Колегію фондами, то час зволікання працює на нашу некористь. Уважаймо, щоб не було запізно!

Ми співаємо в нац.ональному гимні: „Душу й тіло ми положим за нашу свободу!"

Чи справді ми „положим душу й тіло" за українство, коли не хочемо пожертвувати на цю справу не тіло, не душу, а тільки гріш?

ANTICHRISTUS ANTE PORTAS

Ієрархія Української Автокефальної, Православної Церкви під проводом митрополита Василя Липківського відмовилася піти на політичну співпрацю-угоду з комуно-большевицькою владою, отже ця влада по 1930 рік замучила всю цю ієрархію, разом з митр. Липківським і тисячами священиків, ченців і діяльних у Церкві мирян.

Коли патріярх Московський Тихон відмовився піти на політичну угоду-співпрацю а комуно-большевицькою владою, то ця влада 25. III. 1925 р. отруїла його. Коли епископат українців грекокатоликів у Галичині відмовився піти на політичну угоду-співпрацю з комуно-большевицькою владою, то ця влада винищила майже весь цей епископат і части священиків та ченців, — а в живих, але на заслянні, залишився був лише митрополит Йосиф Сліпий.

По смерті патріярха Тихона провід Російської Православної Церкви в СССР — Синод і верховний митрополит Московський Сергій (патріярха після Тихона не було) 19 липня 1927 р. видав послання, закликавши цю Церкву „до безумовної вірності советській владі". У нагороду за це Сталін дозволив знову обсадити патріярший престіл, і патріярхом 12. 9. 1943 р. обрали вищезгаданого митрополита Московського Сергія (Страгородського). По його смерті (15. 5. 1944 р. його наслідником став (2. 2. 1945) патріярх Алексій (Семанський). Патріярх Алексій у посланні 20. 5. 1945 р. заявив, що у своїй діяльності буде йти слідами свого попередника, патріярха Сергія, і закликатиме до цього ж і вірулюючий російський народ", і він же заявив свою „патріотичну горожанську вірність до Советської держави".

Советська влада має тут на коротшу мету і користь, і певну втрату, бо рішилася „почекувати" (до часу) епископат, але на довшу мету вона має з цього велику користь. Советська влада вже дорешти закриває церкви й ліквідує священиків. Московський патріярх і його епископи відгороджені від народу, ізольовані лише до своїх резиденцій." Але за те патріярх і його епископат закликають народ бути вірними советській владі, вони також голосять советську пропаганду у світ: мовляв, в СССР є „свобода" релігії, вони голосять нещирі советські гасла „миру", вони включаються в церковні міжнародні організації у вільному світі нате, щоб там не допускати до виступів проти комунізму і советської влади.

Отже провід Російської Православної Церкви в СССР існує лише для закордонної советської політики, і через те навинсне створений для цього патріярший „Департмент для церковних зв'язків з закордоном" розрісся в таку великую установу, що своїми розмірами перерісся усю патріярхію, і вся ця патріярхія — це фактично лише той її „Департамент для церковних зв'язків з закордоном", а його голова митр. Никодим (Ротов), що в Церкві є найбільш довіреною особою влади СССР, є фактичним правителем Церкви.

Ось так Антихрист розбив брами Російської Церкви, і вломився в її „ограду".

**

Провід Римської Церкви почав заздрим оком дивитися на „легальний" статус існування Російської Православної Церкви в СССР, і собі вирішив піти на політичну співпрацю-угоду з комуністичною владою. Католицька Церква в Польщі 1956 р. пішла на угоду з комуністичною владою Гомулки. Папа тепер веде переговори з комуністичними режимами Чехословаччини й Угорщини, щоб Католицька Церква визнала їх, тобто пішла в цих державах на угоду з комуністичною владою У березні 1962 р. папа Іван XXIII відбув явні й таїні розмови з Алексієм Аджубеєм — зятем Хрущова, і він (папа) передав Хрущову подарунки. Монсіньйор Ф. Вілзебрандс — з наказу папи — їздить у Москву на таїні переговори. На II Ватиканському Соборі (від його початку восени 1962 р.) й досі заборонюється виступати проти комунізму взагалі і проти влади СССР зокрема. Коли епископат українців грекокатоликів у Римі восени 1962 р. виступив проти влади СССР, ставши в оборону переслідуваного греко-католицтва в Галичині, речник цього Собору, монсіньйор Вілзебрандс, негайно, тодіж таки, восени 1962 р., осудив епископів грекокатоликів, а їхній протест проти советської влади і проти Російської Церкви в СССР папа заборонив публікувати в пресі і взагалі поширювати. Митрополит Йосиф Сліпий, який із 18-літнього заслання в СССР прибув до Риму (вночі з 9-го на 10-го лютого 1963 р.), не виступає проти влади СССР, а навпаки — у жовтні 1963 р. він був у советській амбасаді в Римі на найбільший щорічний комуно-большевицький урочистості — на роковинах Жовтневої революції, шляхом якої комуно-большевики в жовтні 1917 р. здобули владу й створили Советський Союз.

Що Ватикан осягне своєю політич-

(Закінчення на 5-й стор.)

ANTICHRISTUS ANTE PORTAS

(Закінчення з 4-ї стор.)

ною угодою з комуністичними режимами? Це саме що провід Російської Православної Церкви в СССР: церкви далі будуть замикати, священиків не буде, а будуть лише епископи, які будуть слухняними політичним знаряддям у руках комуністичної влади.

Коли старовинний Рим воював з Картагеною, очоленою полководцем Ганнібалем, то старожкі одиниці з-поміж римлян остерігали народ і провід Риму тривожними словами: „Hannibal ante portas" — „Ганнібаль перед брамами" (Риму). Відомо, що на II Ватиканському Соборі є певне число делегатів, які, бачучи ось таку політику Проводу Католицької Церкви, хотіли б тривожно проголосити: „Antichristus ante portas" — „Антихрист перед брамами" (Риму), але їм заткано уста абсолютизмом папи і його моїтних дорадників, та ще й таких, яка якими є особи з далекосяжними впливами, але з короткою християнською традицією.

На політика, що представлена вище, — не і є оте все „світового значення" розреклямоване „досягнення" II Ватиканського Собору на його досьогочасних, тобто двох перших сесіях.

Над цим новинки б добре подумати всі ці, включно з деякими одиницями з-поміж православних, що звеличують II Ватиканський Собор.

Постові поради на 1964 р.

СМИРЕННИЙ МИХАЇЛ, З ЛАСКИ БОЖОЇ АРХИЄПИСКОП ТОРОНТА І СХІДНЬОЇ КАНАДИ

Дорогі Сопастирі, Браття,
Сестри, Молодь і Діти!

Господь Милосердний допоміг нам урочисто й радісно відсвяткувати Свята Різдва Христового і Богоявлення. Спомин остався в душах тихий, чистий і святий. Тепер ми вступили в дні Святого Великого Посту. Це час, коли зробити собі ісшит чи на добрій він дорозі, чи справді він Християнин. Святий Ап. Павел не раз закликає: „Перевіряйте себе чи ви в Вірі Христовій?" Цебто, чи живете, як Християни, чи тільки звеєся християнами? Що значить бути християнином? Це значить жити за Заповідями його і поступати так, як Він навчав нас. Ми маємо свої господарства і, очевидно, завжди перевіряємо в якому вони стані. Чи прибутки маємо чи втрати? Бо незнаючи господар може дійти до повного банкрутства. Але кожне з нас має в більше господарство — це себе самого, своєї душі. Свиті пророки Давид і Захарія молилися так:

„Випробуй мене, Господи, і пізнай серце моє, пізнай думки мої. Подивись, чи на добрій я дорозі? Якщо ні, то направ мене на дорогу вічну." (вічного життя) (Пс. 138 (139) ст. 23-24). Чи не так само й кожний християнин повинний молитися? В іншому місці св. Апостол каже: „Коли б ми самі себе осуджували, то не були б осуджені Богом". Так, бо коли осуджуємо себе за гріх, то це значить, що ми перестаємо той гріх любити.

Що таке гріх? Гріх є беззаконство, порушення Божих законів, які дав Господь людям для їхнього життя. Гріх робиться по намові диявола (I Ів. 3, 8). Ось приклади: Бог дав чоловікові другу жину і освятив їх співжиття в Таїнстві Шлюбу. Поблагословив їх, щоб вони любили одне одного і були вірні одне одному. Щоб породжували дітей, виховували їх в страху Божому та робили їх вірними Богові і св. Православній Вірі. Все це збудовано на любові до Бога і поміж собою. І де любов там і Бог. А де Бог і любов, там щастя й радість. Але хтось, ставши рабом пристрасті, порушує цей Божий Закон, зраджує чистоту подружжя, не дбає про родину свою, не виховує своїх дітей в дусі Христової науки. Які ж наслідки він має? Неспокій та сварки в родині. Нема творчої роботи й добробуту. Перерушення й хвороби, діти лінощі, нервові, недотепні, виробляють у собі нахил те саме робити, що й батьки. Так гріх сам за себе платить стражданнями. Це тільки один із прикладів.

Коли почнемо порівнювати наше життя до заповідей Божих, то стає страшно, бо кожний гріх несе з собою відповідальність і страждання або собі, або собі й цим. Наприклад: п'янство, крадіж, обман, клевета на других і так дали. Чи приємно хоч одно з них мати на свою душі? В нас Господь уклав свій голос, що зветься совістю. Вона завжди радить нам на добре і щасливий той, хто її береже і слухає. Але гріх може її заглушить, зробити недійольною, що значить — втратити совість. Тоді вже нічо не сниняє: Бога не боїться, людей не соромбиться і котиться людина в них в багно гріховности, аж доки не знайде собі загибелі, бо гріх то зброя диявола, петля, якою він ловить людей. Ще страшніша диявольська петля — це атеїзм-безбожництво. Кажемо страшніша тому, що віруючий хоч і згрішив, то всеж-таки колись совість його примусить схаменутися, як оті — Закхей, Митарь, Блудний син, Блудниця, Розбійник на хресті і тисячі, тисячі подібних, а той, хто втратив віру в Бога і повірив, що ніби Бога нема, той безповоротно осудив себе на погибель. Він повірив, що він не що інше, як звірина, яка загибає і для якої непотрібне покаяння. Ні, ми люди — образ і подоба Божа. Нам треба йти за Наукою Божою, яка подається нам у Св. Православній Церкві.

Для нас, Християн, нема таємниць для чого ми живемо і як нам треба жити. Господь все те найдокладніше виснував нам. Не треба нам і гадати про Бога, то не були б осуджені Богом". Так, бо коли осуджуємо себе за гріх. то це значить, що ми перестаємо той гріх любити.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ХТО МАЄ ВУХА — НЕХАЙ СЛУХАЄ!" — говорить Христос (Мт. 11:15).

Як колись Сам Христос, особисто, звертався тільки до доброї волі людей — так і Церква завжди. Тепер Піст — особливий час покаяння. Церква кличе кожного з нас задуматись над собою І, як треба, розкаятись (позбутись своїх непотрібних привичок). Нікого пимусу Вона тут не вживає. Вона лише апелює, в нашому інтересі, до нашого розсудку, — до доброї волі, і оставляє нас з частенько вживаною Ісусом Христом приказкою: „Хто має вуха — нехай слухає!"

Коли ж ми живемо і як нам треба жити. Господь все те найдокладніше виснував нам. Не треба нам і гадати про Бога, то не були б осуджені Богом". Так, бо коли осуджуємо себе за гріх. то це значить, що ми перестаємо той гріх любити.

Що таке гріх? Гріх є беззаконство, порушення Божих законів, які дав Господь людям для їхнього життя. Гріх робиться по намові диявола (I Ів. 3, 8). Ось приклади: Бог дав чоловікові другу жину і освятив їх співжиття в Таїнстві Шлюбу. Поблагословив їх, щоб вони любили одне одного і були вірні одне одному. Щоб породжували дітей, виховували їх в страху Божому та робили їх вірними Богові і св. Православній Вірі. Все це збудовано на любові до Бога і поміж собою. І де любов там і Бог. А де Бог і любов, там щастя й радість. Але хтось, ставши рабом пристрасті, порушує цей Божий Закон, зраджує чистоту подружжя, не дбає про родину свою, не виховує своїх дітей в дусі Христової науки. Які ж наслідки він має? Неспокій та сварки в родині. Нема творчої роботи й добробуту. Перерушення й хвороби, діти лінощі, нервові, недотепні, виробляють у собі нахил те саме робити, що й батьки. Так гріх сам за себе платить стражданнями. Це тільки один із прикладів.

Коли почнемо порівнювати наше життя до заповідей Божих, то стає страшно, бо кожний гріх несе з собою відповідальність і страждання або собі, або собі й цим. Наприклад: п'янство, крадіж, обман, клевета на других і так дали. Чи приємно хоч одно з них мати на свою душі? В нас Господь уклав свій голос, що зветься совістю. Вона завжди радить нам на добре і щасливий той, хто її береже і слухає. Але гріх може її заглушить, зробити недійольною, що значить — втратити совість. Тоді вже нічо не сниняє: Бога не боїться, людей не соромбиться і котиться людина в них в багно гріховности, аж доки не знайде собі загибелі, бо гріх то зброя диявола, петля, якою він ловить людей. Ще страшніша диявольська петля — це атеїзм-безбожництво. Кажемо страшніша тому, що віруючий хоч і згрішив, то всеж-таки колись совість його примусить схаменутися, як оті — Закхей, Митарь, Блудний син, Блудниця, Розбійник на хресті і тисячі, тисячі подібних, а той, хто втратив віру в Бога і повірив, що ніби Бога нема, той безповоротно осудив себе на погибель. Він повірив, що він не що інше, як звірина, яка загибає і для якої непотрібне покаяння. Ні, ми люди — образ і подоба Божа. Нам треба йти за Наукою Божою, яка подається нам у Св. Православній Церкві.

Для нас, Християн, нема таємниць для чого

Самоозначенська чехарда чи анархія

Відкриття 2-го Ватиканського Собору Католицької Церкви в Римі, якого скликано для врегулювання та удосконалення внутрішніх церковних справ, викликав велике зацікавлення ним не тільки християнського світу, але й інших нехристиянських народів, бо має за мету внутрішніми удосконаленнями символізувати добру волю Ватикану до об'єднання Християнських Церков. Тай не диво - - що пролунав такий великий відгук. Адже Християнство є носієм найвищих ідеалів людства — любові до Бога, до ближнього свого, волі, рівности і справедливости між людьми, та джерелом добра і спокою в світі.

Колосальний технічний прогрес, винахід нечуваної сили нищівної зброї, ріст атеїзму і безупинне поширення його на все нові терени нашої планети, витворили стан постійного неспокою в світі та породили страх у волелюбних народів за недалеке майбутнє, і за долю світу. І цілком природньо, що застрашені й знеможені духово та фізично провокаційними діями руйнуючих сил атеїзму мирні народи сподіваються і очікують з нетерпінням народження чогось великого, — що приверне і забезпечить тривалий мир і спокій на землі. Цим великим повинно бути змінення Християнства, яке можна осягнути через добровільне зближення всіх християн та їхнього евентуального зближення зо всіма нехристиянськими народами, що прагнуть спокою і миру.

Але за цілі віки роз'єднання між Церквами, утворилося багато розходжень, великих і малих, які стоять на перешкоді не тільки до об'єднання, але й до зближення християн. Треба доброї волі великого такту і респекту до існуючого стану церковних формацій, а також великої посвяти найвищих ієрархів і отців Церкви, щоб об'єднати те, що було колись едине, як Христова Паства.

Який же відгомін і вплив зробив Католицький Собор на українські відносини і психологію, приймаючи в двох головніших в ЗДА середовищах: православних і католицьких? Можна було констатувати з задоволенням наявність ознак на покращання в існуваших до недавна стосунках обох груп. Стай скритої воорожнечі змінювався на більшу чи меншу приязність і схильність до порозуміння не тільки на релігійному, але й на інших відтінках взаємних стосунків. Голос Божий діткнув слух і розбудив свідомість та заговорила совість в серцях тих що, лагідно висловлюючись, недотримувались Християнської моралі про любов до ближнього, та всіляко ігнорували вірних Української Православної Церкви, обзиваючи образливими епітетами — сектанти, схізматики, нез'єднені, в.дчужені, і інше. Припускали приниження Святої Української Православної Церкви, або висловлюючись мовою Церкви, чинили святотатство, втовкмачуючи в свідомість вірних обох Церков шкідливе твердження про те, що правдивою Церквою є тільки Католицька Церква. І ось раптом сталося чудо! Глухі і не зрячі почули грім з трибуни Католицького Собору в Римі у формі проголошення недвозначної вимоги вищих католицьких ієрархів, дотримуватись великого такту і респекту до традиці Православної Церкви, яка своїм розвитком, організацією і Св. Літургією зобов'язана лише Апостолам і першим Отцям Церкви і нічим не зобов'язана в своїному історичному розвиткові Римській Латинській Церкві (Inquirer 11. 28. 6' — Філядельфія). Встановлення контакту між Ватиканом і Москвою, прийняття в Ватикані московсько-комуністичного уряд вого посланця Аджубея, редактора щоденника „Известія" і зятя прем'єра Хрущова, делегування на 2-й Католицький Собор до Ватикану 2-х представників Московського Патріярхату, гостинна присутність офіційних представників Ватикану на святкуванні ювілею Московського Патріярха, — все це разом, привело до змін психологічних концепці.й українського католицтва до Української Православної Церкви, і як наслідок „покращання взаємовідносин". Конкретні постуляти такого „позитивного" зворотного Православія находимо в пресі, в доповідях на зборах і різних виступах, в яких обговорюється доцільність об'єднання під покровом Ватикану та створення Українського Патріярхату визнаного, а значить п.длягаємого Римському Престолу.

Ця Українська Католицька Акція находить прихильників серед незначної частини православних українців. Вони ставлять домагання „Не можемо йти окремо, треба себе определити! — через Візантію до Риму" (щоден. „Америка" за 7 грудня 1963 р.).

Яке ж значіння і дальшу мету ставить, чи вірніше кріпеться, під гаслом „определитись". Адже наша Українська Православна Церква сповзначилась ще в 988 році за часів Рівноапостольського Князя Володимира та підвердила своє самоозначення 1921 року в Києві. Освятила і скріпила неоспоримне свяге право на існування, як самостійної Церкви Православної, не уніюю з Церковю чужих традицій, а рясно политою кров'ю Мучеників Православних та прадідівську віру Христову, Первоієрарха Митрополита Василя Липківського, Єпископів та сонмом вірних мирян і священнослужителів. Хіба може бути якесь вище, святіше „определення"? Постає здогад, а чи не затаюється у декого з православних українців лукава спокуса вилонитися з рядів Української Православної Церкви та вступити в „діялог", за їх виразом, з Католицькою Церковю на терені ЗДА, як чайбільшого скупчення українців католиків? На успіх такої акції, крім засуду, не може бути ніякої надії, бо православні українці, в домінуючій більшості, свято зберігають прадідівські традиції свого народу і не піддадуться чергової спокусі. Одночасно з цим, через збіг обставин, створюється враження, що викликає і сумнів, чи не заховується під плащиком приватної справи подорожування до Европи, не приватних, а високопоставлених речників Української Православної Церкви в З.Д.А., завуальованою формою торування шляхів до „определення", тобто регіонального діялогу з Українськими Католицькими ієрархами?

Ідея і необхідність „определення" обґрунтовується її прихильниками так: 1. Час не жде: 2. Потр бно через об'єднання зміцнити Православну Церкву (через запровадження католицьких принципів абсолютизму — моє заув.); 3. Побоюванням залишитись поза організованим церковним життям об'єднаних християнських народів. На це є добра відповідь:

Тільки збаламучені маловіри та легкодухи можуть допускати такі апріорі чи подібні фантазії, бо втратили здібність вбачати у всіх проявах діяльности нашої Церкви Православної — Всевидячого Ока Творця Світу та забувають, що Найвищий наш Пастир і Голова Святої Церкви Православної — Ісус Христос вічно і невідступний перебуває з нами!

„Де збереться двох в Ім'я Моє, Я посеред них", сказав Христос.

Роблячи такі пропозиції, їхні автори не враховують основного, що ця проблема не є справою тільки невеликої кількости емігрантів в З.Д.А., а стосується всього Великого 46-мільйонового Українського Народу, в переважній більшости Православного віровизнання. Будучи високорелігійним, наш народ неухильно дотримується старих прадідівських традицій і наперед відмовиться санкціонувати всяке нове „определення", як не згідне з уховалами Православних Соборів та як один з чинників, що заохочує неліпорядкування вищій ієрархії Української Православної Церкви в ЗДА, а тому веде до розбиття Церкви.

Відомим є, що релігія одна із головніших проблем людського буття, яка заховує в собі величезні скарби духовної творчости народу на протязі віків і тому вагітна наслідками, яких не можна не враховувати, про що вчить нас історія Укр. Церкви. В наше релігійне життя нема потреби вводити і запроваджувати не нових „определень", ні старої отоманії і гуляйпільщини, ні анархії взагалі. Коли час не жде, як зазначають „новоопределенці", то й не прийшов ще той час, якого ми сподіваємося і ждемо, підсказує наша свідомість і наша „інтуіція. Це довгий терністий шлях стелиться перед українцями до Церковного Об'єднання, коріння якого знаходиться в сивій давнині покритій терновим вінком розп'ятої України. Ще багато перешкод і багато трудноців та підводного каміння на шляху до реалізації ідей, в яких ми відчуваємо велику спрагу. Основною й найбільшою перешкодою є ворожа окупація України, політичне, соціальне

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНА ГРОМАДА ВСІХ СВЯТИХ, ТРАСКОНА, МАНІТОБА

ЗАПРОШЕННЯ

Українська Греко-Православна Громада Всіх Святих, Транскона, Манітоба — четверта Українська Греко-Православна Громада Метрополітального Вінніпегу — має оцю приємність запросити Вас і Ваших знайомих на

УРОЧИСТЕ ОСВЯЧЕННЯ ПЛОЩІ

під нову Церкву Всіх Святих у Трансконі, що відбудеться в неділю 5-го квітня 1964-го року, о годині 2.30 по полудні.

Церковна площа знаходиться на розі Day Street and Edward Avenue.

Чин Освячення Площі звершить Його Блаженство Владика Іларіон, Митрополит Вінніпегу і всієї Канади, в співслужінні сусідніх Українсько Православного Духовенства.

По освячені площі відбудеться Братський Обід в аудиторії Arthur Day школи, Day Street, Транскона, Манітоба.

Обідом гостинне Жіноче Товариство при Громаді Всіх Святих.

Заряд Громади Всіх Святих.

і національне поневолення свободолюбного українського народу, а тому відірваність української еміґрації від своєї нації є зв'язуючою руки причиною, що не дозволяє ігнорувати рел.ґійні почування і традиції народу, якщо не зріктися своєї національної гордости.

По-друге, ще передчасно дебатувати цю справу, бо вона не вирішена досі на вершинах, а в дійсності перебуває, як що можна вжити такий термін, в ембріональному періоді, а тому не можна ні пропонувати, ні підтримувати подібних самотворень як рел.ональних, так і локальних. Ще прийде пора на вирішення цієї проблеми, але вона постане і зможе бути зреалізована одночасно з повстанням самостійної і ні від кого незалежної України. В своїй хаті своя правда і воля і сила, казав наш великий Пророк Тарас Шевченко.

Нема жодного сумніву, що проблеми об'єднання Церков, як і віками вимріяні ідея Самостійности України є недосяжною досі мрією всіх українців по обох боках залізної заслони. Ці здорові тенденції народу треба культивувати як найцінніший клад, як великий дар Божий якого ми постійно просимо в наших молитвах „Боже нам єдність подай"

Отже на підставі аналізу .сиуючого стану української рілегійної проблеми так на еміґрації, як і на рідних землях можна зробити єдиний правильний висновок: потрібно нам православним українцям твердо триматися прадідівсько Віри Православної, наших стародавніх традицій і звичаїв, і це є основна засада для тих, що щиро бажають об'єднання якщо вони в добрій вірі, не на словах, а на ділі шукають його. Не вносити розбрату та хаосу, а ждати ухвал найвищих ієрархів Української Православної Церкви, бо справа існування самостійної, незалежної від чужих центрів, Церкви є запорукою існування Самостійної Держави, особливо для нас, бездержавної протягом довгого часу нації. Самостійність - це той маяк якого ми не можемо ніколи опустити з поля зору при вирішенні любої національної проблеми.

Т. Микольчук

НАВКОЛО КОЛЕҐІ СВ. АНДРЕЯ

● У п'ятницю 14 лютого 1964 р. Жіноче Т-во при Колеґії Св. Андрея влаштувало вечірок із так званим „сморгасборд". На цьому вечірку погостились біля 70 осіб (стільки було приготовано місць-б.летів, бо це прийняття відбувалося в малій залі). Дохід з того вечірка призначено на Колеґію.

● У неділю 2 лютого 1964 р., Жіноче Т-во при Колеґії Св. Андрея в Вінніпезі оглянуло нові будинки Колеґії на площі Манітобського університету. Ці оглядини відбулись під проводом президента Колеґії — о. д-ра С. В. Савчука. Членкині згаданого Т-ва (переважно учительки, працівниці, урядових установ і т. ін.) з великим захопленням ознайомлювалися з модерними приміщеннями Колеґії, — ніхавились на що окремі кімнати-залі є призначені. Це жіноцтво працює при Колеґії четвертий рік, і своєю жертвенною працею вже допомогло Колеґії дуже багато, наприклад, його пожертва на Будівельний Фонд Колеґії становить понад $5.000 готівкою. Ж. Т-во допомагає також богословам влаштовувати свята-імпрези Богословського факультету при Колеґії Св. Андрея.

Жіноче Т-во при Колеґії Св. Андрея було зорганізоване 1960 р. з ініціятиви панни А. Фігус, що була головою цього Т-ва до минулого року. Тепер його головою є пані З. Харовська.

● Студіююча укр. молодь на Манітобському університеті дуже мило привітала факт побудови нової Колеґії на площі цього університету. Один студент з захопленням сказав: „Ми, українська молодь, є дуже горді нашою Колеґією. Тепер маємо що показати іншим студентам, бо ж на „кемпусі" — наша Колеґія найкраща! Багато з нас хотіли б перебувати в ній".

Дещо з внутрішнього життя студентів богословів:

Студенти богосл. встають о год. 7 ранку, прибираються — готуються до молитви на год. 8. Снідають о г. 8:15. Сніданок готує черговий студент; така черга триває один тиждень. Від год. 9 до 12 — лекції. О год. 12:30 — обід. Від 1:30 до 3 — дальші лекції. Приватна праця над лекціями від год. 3 до 5. Вечера о год. 5:30. Під час обіду й вечері черговий читає Св. Письмо. Вечірні моління від 5-ої год. о год. 10:30, під час якого завжди читається Апостол і Євангел.я дня По вечірній молитві — ідуть спати.

Практичні Богослужения — Вечірня Утреня і інші Богослужби — відбуваються вечерами: четвер і п'ятниця о год. 6:30; Літургія кожної суботи вранці, о год. 8:45. Кожної суботи відбувається навчання від год. 10:30 до 12.

Вс. Богослужения в колеґіяльній каплиці відслужує Архимандрит Іов Скакальский — Настоятель; він очолює всі моління студентів в каплиці. Співи й читання під час Богослужень виконують студенти під наглядом Владики Бориса (Яковкевича).

Кожного четверга відбувається семінар під проводом Бляж. Вл. Митр. Іларіона — декана Колеґії. Реферати-викладка семінарих студенти читають за чергою.

Всі студенти є членами Богословського Т-ва при Колеґії Св. Андрея, а та кож є членами і беруть активну участь у студентському Т-ві ім. Іларіона, яке існує при Манітобському університеті; членами цього Т-ва є лише православні студенти.

З іншої діяльности, студенти працюють з місцевим відділом СУМК, дякують по церквах, викладають у Недільних Школах, тощо.

Вісті із світу

ОССОРІ (в Кілкені, Ірляндія). — У палаті місцевого англіканського єпископа знайшли замуровані під сходами дві кістяки — жіночого й мужеського. Їхні черепи пробиті. Історики думають, що це кістяки диякона і його дружини, які 200 років тому були у сварці з місцевим єпископом.

АТЕНИ, Огайо, США. — Велика більшість 19-ї Екуменічної Конференції Студентів усіх християнських віроісповідань і з різних країн зібралась тут протестувати проти заборонення турецькому владою вчитися в православній духовній семінарії на острові Галкі тим студентам, що не є турецькими горожанами Ця заборона вийшла в вересні 1963 р.

НЬЮ ОРЛІН, США. — У листопаді 1964 р. тут відбудуться урочисті 100-ліття першої грецької православної святині в ц'й місцевості. Святині в Нью Орлін є взагалі першою грецькою святинею на західній півкулі. Першим священником, що обслуговував цю першу грецьку парафію на америк. континенті був росіянин.

ВАШІНҐТОН. — Річник Крайової Ради Церков США за 1964 р. інформує, що 1962 р. 63.4 відсотки всього населення цієї країни належали до організованих релігійних спільнот.

ДАЛЛЕС, Тексас. — Дж. Рубі (Рубінштейн), що замордував Лі Освальда, запідозреного в убивстві през. Кеннеді, засуджений судом у Даллес на кару смерт.. Адвокат засудженого подає відклик (апеляцію) до вищого суду.

БОНН. — Уряд Парагваю відмовився видати владі Зах. Німеччини д-ра Йозефа Менделе, німецького лікаря, обвинуваченого в мордуванні жидів у гітлерівському „таборі смерті" Аушвіц під час 2-ї Світової війни. Вийхавши до Парагваю, д-р Менделе став горожанином цієї держави, а вона не видає своїх горожан жодній іншій державі.

Постові поради на 1964 р.

(Закінчення з 5-ї стор.)

серцем чистим зміг тобі приносити жертву хвали. . . З почестю й страхом. . . Де Тіло Твоє справді сповнюється і де Кров Твоя справді п'ється. Де земні з небесними єднаються, де самолично предстоять Ангели і де Звершитель Ієрей і Жертва чудесно й невимовно Ти Сам Христе.

А Ви, Вірні, вкусіть і взнайте, який Добрий Господь! . .

Чи треба ще пояснювати як готуватися до такої страшної і безмежно радісної Тайни? „Поверніться до Мене, каже Господь, і Я повернуся до Вас. Обмийтеся від гріхів ваших і приходьте". Відкиньте злі діла ваші від очей Моїх. Навчіться робити добро. . ." (Іс. 1, 16-19). „Станьте святими, бо Я Святий Господь Бог ваш". (І Петра 1, 16). Оце треба. Чи думаєте, що це тяжко? Ні, повернітеся любов'ю до Господа, і все само собою станеться. Не цініть себе низько. Ви уділ Божий, Царственне Священня Народ Святий, але не від себе, а тільки в Христі Господі.

Що ж мені ще сказати? Ті, що Христові, вони тіло своє розп'яли з його пристрастями та похотями. Ми вмерли з Христом у Його стражданнях, але й воскресли в Його Воскресенні. Тому, чи треба казати, як ми повинні себе почувати у днях Страстей Христових? У П'ятницю й Суботу, коли Спаситель наш у гробі? Отак, як почували тоді друзі Його. А як тоді, як Він Воскрес? Отак, як Жони мироносиці. Радуйтеся! Це Вічна Радість, якої вже ніхто не відбере від Вас. (Ів. 16, 22). „Бо ви друзі Мої, коли сповнятимете все, що я заповідав вам." (Ів. 15, 14). Більшого і радіснішого сказати неможливо.

Нехай же Дух Святий навчить Вас зрозуміти оце все, що я сказав Вам, та допоможе здійснити.

Благодать же Господа нашого Ісуса Христа і любов Бога і Отця і причастя Святого Духа нехай буде з Вами. Амінь.

Дано Р. Б. 1964 на Святий Великий піст в Катедрі Св. Рівноапостольного Князя Володимира в місті Торонто, Онтеріо, Канада.

Браття й Сестри! Прочитайте уважно та давайте другим прочитати. АМ.

Передплачуйте, читайте і поширюйте „Вісника"!

Процедура запрошування обсерваторів

В одному з закордонних органів Московської Патріярхії, журн. „Ван Чорч" (Ч. 6, 1963), США, читаємо:

„Священний Синод під головуванням Його Святішості Патріярха Алексія на своєму засіданні 21 вересня 1963 р. заслухав:

Рапорт Митрополита Мінського й Білоруського Никодима у справі запрошення від Папи Римського Павла VI, отриманого почерез кардинала Беа, щоб прислати обсерваторів Московського Патріярхату на другу сесію II Ватиканського Собору.

Постановлено: Запрошення прийняти й назначити обсерваторами Московського Патріярхату прот. Віталія Борового — заступника голови Департаменту закордонних церковних зв'язків і професора Ленінградської Духовної Академії, разом з прот. Яковом Ільїчем — священником Преображенського собору в Ленінграді".

З.Р.В. — По-перше, запрошує сам папа почерез одинокого уповноваженого для справ запрошування, тобто почерез кардинала Беа. По-друге, сам первоієрарх Російської Церкви в СССР, тобто Патріярх Алексій, е зависокою фігурою, що б кардинал Беа адресував до нього, — він адресує до митр. Никодима. Синод постановив запрошення папи полагодити позитивно, отже постановив вислати обсерваторів, але не удостоїв цього єпископом, а вислав лише священиків.

Такого запрошення не отримала ні одна з Українських Православних Церков, а це значить, що ні одна з них узагалі не отримала запрошення.

Крім цього, слід підкреслити, що вступ на Ватиканський Собор не дозволяється навіть кореспондентові чи обсерваторові, якщо він хотів би поїхати туди як **приватна особа,** — він конечно мусить бути делегований своїм престовим концерном чи установою (коли він кореспондент), або своєю Церквою (коли він обсерватор).

Коли хто без запрошення поїде до Риму і запроситься сам, і коли до того він е навіть єпископ, і каже, що репрезентує свою Церкву, то, як практика засвідчила (був лише один такий випадок), його також приймають, як обсерватора.

Нова книжка
БІБЛІЙНІ СТУДІЇ
Богословсько-історичні нариси з духової культури України
Ця книжка вийшла з-під пера Митрополита Іларіона з таким змістом у розділах:
● Переклади Біблії на українську мову за нового часу. ● Відродження української релігійної культури. ● „Основа". ● Переклад Євангелії Пилипа Морачевського. ● Кінець культурно-релігійного руху. ● Куліш, як перекладач Біблії. ● Ритмічність біблійної мови. ● Біблія як літературний твір. ● Біблійна поезія. ● Новий переклад Біблії. ● Якості нового перекладу Біблії.
Ціна книжки — $2.00.
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Canada

Крик і лайка завжди від безсилля

(Ця стаття була вислана для поміщення у „Вільному Слові", Торонто, але редакція згадного часопису не опублікувала її).

Різниці в поглядах завжди були, е й будуть доти, доки існуватиме вільна індивідуальна думка. Кожна людина має право мати свою думку і зміст її приємно висловлювати. Права ті має, звичайно, й п. В-лод К-ч, автор статті „Ватиканський Собор й Українське Православ'я". (Вільне Слово ч. 73, 13 .II. 1964) З цим усі ми погоджуємося. Але з культурою його самовислову погодитися не можна.

Коли хтось промовляє до суспільства шоїм друкованим словом, то повинен таки пам'ятати, що не до юрби примітивних плебеїв звертається, тільки до людей культурно рівнорядних. Отож, повинен бн, здається, притримати свій темперамент. А для внизтаження своєї злости й образливої красномовности іншу знайти аудиторію.

Понад то, коли той хтось промовляє в справі, що торкається душі православного українського суспільства, його віри й переконань, то передусім повинен показати солідне знання предмету та продемонструвати ряд переконливих доказів слушности свого становища.

Із статті видно, що п. К-ч узявся за роботу, що вона йому здається, не під силу, Лайливих слів, що він їх ученився як підпори для своїх трухлявих поглядів не досить. Нічого він ними не доказав, виявив тільки показну дозу клекочучої в його есті відрази до чужих думок і ненависти до тих, що осміюються бачити справу в іншому світлі н.ж він.

Гучна, високопатріотична фразеологія з відчутною домішкою емоцій, натос і тон демагога це ніякі докази; це свідоцтво кволости авторової думки і його безсилля.

Цим нефахповитих своєї не прикрив, некомпетентність його очевидна. Недостатня обізнаність виявилась, наприклад, у таких словах: „... і якщо це не було узгіднене із всіма Вселенськими Православними Східніми Патріярхами". Якщо п. К-ч не знає, що слово Вселенський має в своєму титулі тільки Патріярх Царгородський, а не всі східні патріярхи, то що треба думати про його церковно-релігійні знання загалом? Що треба думати про його знання історії Церкви, причин її подіяу й походження їх, про суть догматичних розходжень і т.п.?

Не краще свідоцтво виставив собі автор початком речення „Заворушились, бо від століть з Петрового Престолу не залунали такі нотки туги..."

Православна людина — навіть неосвічена знає становище своєї Церкви в цьому вельми контроверсійному питанні; вона знає, що її Церква ніколи не визнавала й не визнає римської ідеології початку V століття, що нібн Папа Римський є намісником св. апостола Петра на римській катедрі та його першинства з того титулу. Тим то вона ніколи так ан. не скаже ані не напише. Незнання такої простої речі непростимо інтелігентній православній людині, ще й надто тій, що на церковні теми виступає в пресі.

Якщо ж п. К-ч знав і знає - тим гірше для нього. Зайвим тоді було підкреслювати, що його стаття, це „голос православного". Коли він приймає як аксіоматичну істину твердження, якого не приймає його Церква, то свою приналежність до неї, свою їй відданість і любов поставив під знак питання. Православний він хіба тільки номінально, але не з переконання.

П. В-лод К-ч заатакував ієрархів Української Православної Церкви за те, що вони тримаються осторонь католицького II Ватиканського Собору.

Із закидом з цього самого приводу ми вже зустрічалися. Різниця однак та, що коли раніше зроблено його в пристойній, джентлменській формі, спокійно й діловим тоном, що надало йому, радше, форму пропозиції переглянути рішення ніж закиду, то п. К-ч зробив це по-своєму в притаманний йому спосіб: грубо й неотесано.

До речі, автор статті не підписався повним ім'ям та прізвищем. (Чому?) Але він відомий, стиль і лексика розшифрували його особу.

Культурний читач напевне побачив і зрозумів сказки вмостив він у статтю на церковну тему такого некристиянського почуття як ненависть, скільки злости, скільки простацтва.

Авторові бракло відваги підписатися, але не забракло йому її назвати єпископів своєї Церкви „людцями", „пішаками" та збагатити їхню духовість „зарозумілою брутальною горднею." Що й казати: милозвучні епітети приклав він до ієрархів, що стоять на сторожі достойної довіреної їм Церкви і користуються повним авторитетом і довірою вірних.

Повага наших єпископів забороняє мені вдаватися в дискусію з людиною, що не мала сливости виявити себе підписом під своєю нападстю. А вже особистість Митрополита Іларіона, Первоієрарха Української Греко-Православної Церкви в Канаді, рішуче для того заселика Така дискусія була б зневагою для нього. Справедливість, проте, вимагає відмітити: Митрополит Іларіон своєю доголітньою, визначною працею чи то на відтинку українського політичного життя, чи наукового, чи також церковно-релігійного, добре послужив своєму знедоленому поневоленому народові. Усі чесні українські патріоти знають про це й належно оцінюють. Від п. К-ча, лише, на схилі свого віку дочекався „пішака", як нагороди та обвинувачення трохище не в зраді національним інтересам.

Хочеться в цьому місці сказати авторові зневажливого нападу словами перського напутливого речення: „Рана заподіяна зброєю може бути вилікувана, але рана заподіяна язиком ніколи не загоїться".

Якщо п. К-ч не бачить і не хоче бачити Митрополитових заслуг, то ніякі дискусії, ніякі докази — навіть такі наочні, як томи його наукової й письменницької праці — очей йому не відкриють. А шкода, він побачив би, що проти того „пішака" його „вежа" зовсім непомітна.

Справді не знаю де, в якому середовищі та обставинах треба вирости, виховуватися й жити, щоб не набути відчуття границі між правдою й неправдою, між справедливістю й несправедливістю, між дозволеним і недозволеним.

Заподіяна комусь зневага дає сердитій людині почуття переваги тільки на короткий час, самовдоволення, здобуте в той спосіб, не довго досточе й самолюбне „я". Сумління колись заговорить. Тоді й відчує ввесь несмак осаду своєї провини, всю прикрість почуття ніякости.

Виказати явну безпідставність багатьох тверджень п. К-ча, хоч би навіть поверхово, цим разом не маю можливости, рамки статті не дозволяють. Коротко про те скажу. Якщо п. К-ч уповнений, що нашим православним владикам було б дозволено промовляти на Ватиканському Соборі, з його трибуни „крикнути на весь світ" та що їхня присутність на ньому причинилася б до швидшого визволення України, то він таки далеко відійшов від дійсности, згубив зв'язок із нею. Наївність його, справді, безмежна.

А. Соколів.

НЬЮ ДЕЛІ, Індія. — У третьому тижні березня в Індії почалися збройні зудари між індусами мусулманської та індуської релігій. 22 березня повідомлено, що 150 осіб убито й багатьох поранено.

ОДЕСА. — Ректор Одеської духовної семінарії прот. Михаїл Варжанський 3. 8. 1953 р. поставлений у сан єпископа Вілеиського й Литовського.

МУКАЧІВ. — Коли єпископа Мукачівського Миколая 1963 р. перенесли в Омськ, то його місце тимчасово заступав Івано-Франківський і Коломийський епископ Йосиф, поки (17. 10. 63) Мукачівська катедра була обсаджена новопосвяченим єпископом Боголіпом (прізвище Анцух).

ПРОЩАННЯ
М. І Н. ШЕВЧЕНКІВ
Лашін, Квебек

У неділю 2-го лютого 1964 року церковна Громада в Лашін, Квебек, прощала своїх членів — Михайла й Надію Шевченків, що із своїми двома дочками від'їхали на постійний побут до Флориди, в місто Ст. Петербурґ.

З цієї нагоди відбулося в церковній залі при церкві Св. Юрія чайне прийняття, на яке прибули майже всі члени нашої Громади.

Від'їжджаючих прощали: голова церковної Громади— п. М. Тихонів, від Жіночого Товариства — пані Н. Луцишин, і їхні друзі — Л. Гусин і М. Гайдук. Всі бажали їм щасливої дороги та добрих успіхів на новому місці їхнього життя.

З переведеної збірки, на заклик пані добродійки К Квасницької, призначено 10 долярів на пресовий фонд „Вісника".

о. Прот. К. Квасницький

З ХРЕСТИН НА КОЛЕҐІЮ
Вінніпеґ, Ман.

Дня 23 лютого в українським православним соборі Св Покрови, 820 Борроус вулиці, була охрещена дочка п-ва Ярослава і Любн Сусмаків і внучка п-ва Петра і Катерини Сусмак

Таїнство Хрещення виконав настоятель собору о. І. Стусь в новонародженій дали — Одарка.

В домі родичів був обід на котрім зібрані родина і гості не забули і за нашу Колегію Св. Андрея і зложили 35 долярів на її будову і то в такому порядку: по 6 дол.: п-во Я. Сусмаки, п-во П. Сусмаки, п-во Карпінські; по 5 долярів: п-во М. Ребелевські, п-во С. Шваюки (з Мензі, Ман.); по 2 доляри: п-во Федини і п-во Є. Друль і по 1.00 долярові: п-во І. Крижанівські, пані М. Матвійчук і пані Т. Канюга.

Сердечна подяка усім жертводавцям, а родині і батькам бажаємо, щоб Одарка росла на потіху і радість в доброму здоров'ї.

Борис Карпінський.

РІЗДВЯНИЙ КОНЦЕРТ ДІТЕЙ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ У ВАНКУВЕРІ, Б. К.

Всі наші маленькі, як також і старші діти щороку з великим нетерпінням і втіхою очікують Свят Різдва Христового. Вони тішаться ними чистою дитячою радістю, на яку спроможні лише дитячі серця.

Цього року, як і минулими роками, учителі української школи при нашій Православній Церкві у Ванкувері підготовили дітей до Різдвяного концерту, який відбувся 22 грудня 1963 року в парафіяльній залі. Зібралося досить по важне число людей на цю дитячу імпрезу. На залі було чути притишений шум молодих голосів і хвилювання цих найменших виконавців концерту.

Концерт відкрив вступним словом о. Прот. П. Сацевич, голова шкільного комітету. Після цього мандолінова оркестра почала уючих і відіграла дві колядки, „Бог Предвічний" і „Возвеселімся". Діти садочка відспівали групою чотири пісеньки. Далі Р. Вереньки відіграв скрипкове соль, „Во Вифлеємі", після чого діти української школи розіграли дві сценки: „Вертеп" і „Різдво". Мандолінова оркестра старших дітей відіграла в'язанку українських колядок, а Д. Лебедович під її акомпаніямент співав соль, „Во Вифлеємі", після ції, „На Свят-Вечір", яку виголосила М. Шевчик і „Ялинка", виконала В. Шевчик. Відтіпано сценку — „Жива ялинка". як рівнож сценку „Різдвяна хата", в якій була зображена наша традиційна Свята Вечеря. В цій останній сцені брали участь і старші.

Пані Л. Карпінська і п. С. Шевчук та діти. Поява коляд ників і віншування мило закінчили цю п'єсу.

Великою радістю для дітей була поява „Св. Миколая" з дарунками, які „ангелики" роздавали дітям. Після закінчення концертової програми всі діти колядували, а присут ні зложили від себе коляду на потреби Української Школи при місцевій парафії.

Підготовкою концерту, як було вже згадано, займалися учителі Української Школи, і треба зазначити, що програма його була дуже вміло підібрана і своєю тематикою відповідала Різдву. Особливу подяку треба скласти пані Є. Єлиняк і пані О. Дзябенко, які багато потрудилися у підготовці п'єсок. Всі другі учителі активно допомагали у цьому, так само не жалівши свого часу і труду.

Такі дяточі імпрези завжди лишають по собі приємне враження. Вони підносять нас на дусі і дають запоруку, що українська справа в Канаді буде продовжуватися нашим молодим поколінням.

Присутня.

Навчання географії й історії в 3 і 4 клясах та пов'язання навчального програмового матеріялу з читанками

(Реферат учительки В. Л. прочитаний на Учительському З'їзді 6. XII. 1963 року в Торонті)

Рада Українських Шкіл на сході Канади уложила програми для українських рідних шкіл, за якими географію й історію передбачається вивчати, як окремі предмети, з 4-ї кляси.

Більшість учителів і почи нають ці предмети в 4-ої кляси, хоч багато з них (учителів) вважає, що в 4-й клясі робити це зарано, що доцільніше починати з 5-ї кляси, а є й вооднині вчителі, що розпочинали б з 3-ї кляси. Для ясности треба коротко зупинитися на характері нашої шкіл

Здебільшого рідні школи навчають один раз на тиждень (частіше по суботах). Якщо в році вилучити суботи літньої й зимової перерві й свят, то навчальних субот ли шиться 35-37. Отже навчальних днів у році дуже мало, бо в нормальних школах на 1-шу клясу припадає 210 робочих днів. Практика навчання доводить, що учні 1-ї кля си не встигають опанувати букваря, багато вчителів змушені закінчувати букварем у 2-й клясі. Читанка 2-ї кляси приходить з запізненим і повністю закінчити її не встигається (багато віршів і оповідань опускається). Як що ж 2-га читанка з опусками вважається вивченою, то в письмі цього зробити не можна, бо писання вимагає багато вправности. Розвиток усної мови дітей, що закінчують 2-ий рік, також бувае дуже слабенький. В цьому ма лому успіху винуватити учителів чи учнів не можна, бо їм бракує часу навчання.

При такому слабому розвитку усної мови, умінню читати, а найслабшому умінні писати, розпочинати вивчати географію й історію недоцільно. Методично — це навіть є шкідливо. Педагогіка навчає, що навчати нового матеріял з учнями тоді можливо, як цей новий матеріял буде зрозумілий учням. Новий матеріял повинен служити поширенню й поглибленню знань учня. Учні прагнуть нового матеріялу й знання, коли вони його розуміють на основі вже набутого досвіду. Відомий славний педагог К. Ушинський каже: „Вчитель повинен так вести свою справу, щоб учні не тільки вчилися, але й любили вчитися, щоб у них прокинулася жадоба до знання, щоб вони відчували потребу в ньому".

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Ч. 140
ПЛАЩАНИЦІ — HOLY SHROUD
Гарно ручно мальовані на канві. Величина 50x32 цалі.
Сім осіб з металевим обшиттям — 7 figure with silk trimmings $110.00
Сім осіб з металевим обшиттям — 7 figure with metallic trimmings 135.00
Спаситель тільки з шовковим обшиттям — one figure with silk trimmings 95.00
Спаситель тільки з металевим обшиттям — one figure with metallic trimmings 125.00
Замовлення й гроші посилати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

ський про це говорить „Вся-ка нова вправа повинна бути зв'язана з попередніми, спи-ратися на них і робити крок вперед, наприклад, розглянув-ши з дітьми який небудь предмет, не треба, перейшов-ши до іншого предмета, зали-шати той, який уже розгля-нуто, але слід розглянутий предмет вживати як засіб для того „щоб пояснити новий". (Вибрані педагогічні творн. Київ 1949 р. ст. 196).

Порушивши основний прин-цип у навчанні дітей в школі, ми зруйнуємо душу дитини, зробимо її байдужою, науваж-ною, непослідовною і т. інш., а школа перетворниться з на-вчального закладу в поправну інституцію на чолі з учителя-ми.

Дітям у віці 4-і класи при їх розумовому розвиткові ду-же важко подати при най-простішому виклові деякі тер-міни з географії. Скільки вчи-тель мусить затратити часу на вияснення „етнографія" чи „УРСР" навіть дітям 4-і кля-си, коли вони ніколи не чули навіть про ті складові, що визначають „етнографію" чи „УРСР"? При цих вияснених діти не слухатимуть учителя. Положення у цьому випадку дітей можна порівняти з доро-слими, які б слухали лек-цію про „атомову енергію" світознаного науковця, коли вони не знають найелементар-ніших основ хемії, фізики і тому подібне. Або спинімося на історії. Чи можливо 10 чи 12-літню дитину підвести до розуміння великих історич-них постатей та великих іс-торичних подій? Безперечно, що ні. У такому випадку ми мусили би підтягти дітей до свого розуміння, або присто-совувати до них історію.

Не можна викладати геог-графії й історії без відповід-ного підручника, без найпот-рібнішого приладдя, а наші школи цього не мають. Біль-шість учителів до цього не підготовлені. Недавно вий-шов підручник географії П. Волинняка, зв ще можна лише дякувати авторові. Однак цей підручник є затяжний для дітей 3 і 4 клас. Він добрий для дітей старшого віку й самих учителів. З історії ж відпо-відного підручника не існує Географічних і історичних мап України за винятком То-ронтонських, Монтреальських і Гемілтонських школи так-ож не мають.

Яким же способом вивчати географію й історію в 3 і 4 класах українських шкіл? Де-хто може сказати, що висо-кокваліфікований учитель у доступній формі, може роз-повідати дітям, але це все бу-де теоретично без уявочнень, читання й письма. Можна на-звати ріки, а діти не розумі-ють, що таке „берег" і які бу-вають береги по формі й роз-міщенню. Педагогічно роз-повідна форма навчання ді-тей, особливо приподознав-чих точних наук, засуджує-ся. Згаданий вже педагог К. Ушинський пише про це таке: „Не педагогічно робить і той, хто бувае неспроможний під а-нести дитину до розуміння якого будь предмета намага-ється знизити цей предмет до рівня дитячого розуміння... Чому не хоче почекати до то-го часу, коли дитина дозріе до розуміння історичних про-відів? І чи не краще б зробив вихователь, якби замість за-бігати вперед, готував дитину до розуміння історії чи-тання дитячих оповідань... які прекрасно готовять ди-тину до ділового вивчення історії?"

Вважаю, що тепер нам зро-зуміліше, з якою обережніс-тю й відповідальністю мусимо ставитися до розпочаття навчання окремих нових пред-метів, в яких-будь класах. Відказочи навчання геогра-фії й історії в 3 і 4 класах, як предметів, я не заперечую подавання дітям географічно-го й історичного матеріялу, який відповідає розумовому розвиткові в цьому віці.

Основним завданням наших специфічних шкіл я вважаю вчення й удосконалення дітей в розвиткові усної (розмов-ної) мови, читання й писання Це є основа з основ. Вміння учнів логічно в певній послі-довності висловлювати свою думку, уміти читати й прочи-танс розуміти, навчитися пи-сане читати — це є найголов-ніше А щоб цього осягнути, треба набільше часу витра-чати на розмови учнів, читан-ня й писання. Однак це не оз-начае, що добувається „фор-ма без змісту Читанки, як ос-новні й дручники, на матері-алі яких укладається дитя-чий характер, воля, мораль і т. д., мусять відповідати пев-ним вимогам.

Скаж мо, читанка 3-го класу „Київ" містить статті: „Бать-ківщина", „Осінь у Карпа-тах", „Наша Україна", „Аска-нія нова", „Багатства Украї-ни", „Крим", „На острові Ви-рочому", „Донбас" – все це статті географічно-природно-го напрямку. Вивчаючи їх, ді-ти в легенькій формі набу-вають знання про гори, низо-вини, степи, полонини, гаї дібровй, байрани, яри й інш., струмки, ріки, лимани, озера, моря, описи рослин, тварин, населення тощо.

Використовувати це треба з паперов для малювання. Статті „Як умер Олег". „Кучу-тів". „Печерська Лавра в Ки-єві". „Коногон" подають лег-кі форми історичних матері-ялів, які вистачить для ці-тої класи

Для 5-і класи читанка „Ла-пи". в якій поміщені статті: „Весна в Україні". „Дмитро". „Осення" — незостатня кіль-кутна для географії. В цій кля-сі програма (РУШ) зобов'я-зує викладати географію, як предмет, чого ні, хоч без вловлення. дотримуючи Після перевірки попередньо-го й домашніх завдань, роз-повідаю дітям новий матеріял про ріки, гори й інш Визна-чаю на малі і замічною ма-теріял запитаними й відпо-вітю учнів Потім іде най-важче — дітяче матеріял учителька пише на таблиці і учні списують, або учень і на таблиці пише під диктов-ку, а решта списують.

Історичного матеріялу хва-тае, особливо з княжої доби: „Стара віра наших предків", „Початок християнства в Ук-раїні". „Легенда про подо-рож Ольги до греків", „Князь винар Святослав", „Володи-мир Великий", „Двір князя Ярослава". „Київ за Ярослава Мудрого" „Князь Володи-мир Мономах". З нового-часу також є статті. Зазначе-ного матеріялу цілком вистач-ить для 4-і класи рідних шкіл.

Дехто з колег може вважа-ти, що як не викладається окремої дисципліни як пред-мету (географії чи історії), а читатимуться статті, що не є в систематичному порядкові, то це буде шкодити засвоєн-ню учнями цього матеріялу. Я цього не помічаю. Це ще малі діти і їх послідовність ще особливо не цікавить. Во-ни вивчають і відчувають, що є гай, а що діброва, що є рі-ка, а що струмочок і т. д. Це і є підготовка до географії й історії, які вони в наступних класах і курсах українознав-ства учитимуть за певною системою.

В. Л.

Дещо з життя і праці Української Православної Громади в Гримзбі, Онтеріо

Чемпіонки осіннього „Базару" Української Православної Громади в Гримзбі, Онт. — 1963 року. Стоять: КОРОЛЕВА базару — панна Люба Ткаченко. Стоять: ПРИНЦЕСИ базару — перша зліва панна Галя Дацків і панна Даруся Кузик.

Українська Православна Громада в Гримзбі при Цер-кві Св Юр Побідоносця відзначила величавим юві-лейним святом дня 10-го лис-топада 1963 року, своє 20-річне існування.

Двадцять років минуло, як тут маленька горстка новиx поселенців українського по-ходження, з Божого надтхнен-ня поклали основу під Бла-годійну Божу Інституцію, що називається Українською Ав-токефальною Православною Церквою Ця Божа віточка, подібна до багатьох таких, що розсаджені по цілій шир-рок. й Канаді, почала зрости-ти і розвинулася вже до та-ких розмірів, що її незложить ніякий буревій. Вона буде що раз більше розвиватися, на славу Божу і на славу україн-ського народу. В ній ми знай-демо: Божу славу, свою сти-ту і різну правду святую.

Це ювілейне свято було від-повідно підготовлене зарядом Громади і відбулося торже-ственно при великому здвиз народу. З початку урочестсвен-ною Св. Службою Божою, яку відправив місцевий парох о. Прот. Ю. Ференців, а пізніше святочним обідом з відповід-ною до того дня програмою, що її перевів „господар свята славний Громад. о. Прот. В. Федак і о. Прот. О. Тріска.

Голова Громади п. Панас п. Павло Дацків.

У святкуванні цього Ювіле-ю також брали участь свя-щенники із сусідніх Право-Ткаченко відчитав два пер-ших протоколи з перших зібрань в часі заіснування на-шої Громади: перший з ос-новуючих зборів, а другий з нимічного плану початкової праці в Громаді.

По цьому господар свята від-читав серію привітальних лис-тів, а потім вичитав імена пер-ших основоположників Гро-мади, а хто з них був в той час присутній на залі, то був покликаний до слова і пред-ставлений особисто.

Всі основоположники були відчитані за таким порядком: Юхим Омельченко з роди-ною, Яків Марущак з роди-ною, Дмитро Шувера з роди-ною, Степан Цибулик з дру-жиною, Андрій Гончар з дру-жиною, Іван Дрозда з родин-ною, Петро Кузь з родиною, Йосиф Миронюк з родиною, Григорій Туртяк і пані М. Туртяк, пані Марія Косців, Трофим Вакар і Іван Шолек.

Була окрема згадка і відзна-ня належної пошани тим ос-новоположникам, що відій-шли з цього світа: Свїтлої Пам'яти, Трофим Вакар, Іван Шолек, Петро Кузь, Дарія Цибулик і Марія Дрозда.

В повідомленні 20 років тому, якою Українська Православна Громада в Гримзбі була толі, завдяки напливу сюди но-вих поселенців з інших око-лиць Канади та нової повоєн-ної еміграції, що принесла з собою в своїх серцях любов до своєї Православної Вірн. наша Громада за цих 20 ро-ків зросла до значних розмі-рів.

При Громаді існують тепер такі українські організації: спільної для всіх місцевих православних українців. В ча-сі Великодніх Свят, наші па-рафіяни уряджують „Спільне свячене".

Не упускає ніколи Громада своїх осінніх Базарів, які зав-жди увінчуються повними ус-піхами. В цих осінніх Базар-рах значну роду відорпае ма-ина молодь, яка зорганізована в СУМК.

В минулому році, на такому Базарі відзначилися три мо-лоді Сумківки за випродаж базарових книжок. Королю-вою Базару вибрала панна Лю-ба Ткаченко, а принцесами бу-ли паночки: Галя Дацків і Даруся Кузик.

Наші молоді Сумківці в ми-нулому році підготували були гарний концерт в честь Тара-са Шевченка, і це свято випа-ло дуже гарно.

Одним словом, праця в на-шій Громаді йде повним тем-пом.

Дня 8-го грудня, 1963 року наша Громада відбула річні загальні збори та зробила під-сумок своєї праці, за що ус-тупаючій управі було ви-словлене признання. Особли-ве признання отримав уступаючий голова Громади п. П. Ткаченко, а також було ви-словлено подяку уступившим членам управи п.п.: К. Шпит-ковському, С. Білушенкові і В. Грицькому, за їхню відда-ну працю.

Новий заряд на 1964 рік є а такому складі: Павло Дац-ків — голова, Пилип Личак— заступник голови, Василь Бойчук — рекордовий секре-тар, Єфим Омельченко — фінансовий секретар, Стефан Саловський - касер

До Контрольної Комісії бу-ли вибрані: Євген Яровенко, Павло Шадурський і Федір Прокопенко. Вибрано було і Культурно-Освітнє Референ-тва в особах: пані Т. Дяков-ська і п. В. Новак.

Нехай Господь Бог побла-гословить цих людей у їхній праці для добра нашої Гро-мади.

Є. Омельченко.

Гр. Семочко.

ПОЧАТКИ ПЕРШОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ШІКАГО І В АМЕРИЦІ

Перед закінченням цієї іс-торд, – хочеться сказати, що може це буде лише перша частина, бо в вищезгаданим є тільки начерк тієї історії ве-личезної праці, яку тоді виконували українці — сами галичани. Були це прикрі і жахливі часи, але ці піонери не „схиляли вділ прапора". як залякувалися і не знеохо чувалися, не зважаючи на всі ті труднощі.

Треба б згадати багато лю-дей, як пізніше ставали пло-дючі і спільно тягли „ярмо" відродження нашої Матері-Церкви. Варто б згада-ти й про участь нашої Гро-мади в величавім „вимарше-ві проти большевиків" 1919 року в формі протесту проти створеного большевиками го-лоду в Україні, згадати й про участь, а може й початок зорганізування „Ліги амери-канців українського похо-дження", про участь і працю наших членів у Товаристві українських професіоналіс-тів і бізнесменів, як також і про Т-во ім. І. Котляревсько-го, багато членів якого при-чинилися до зросту згаданої першої Української Право-славної Громади, як слідуючі: І. Шмигельський, М Горо-бець, М. Тимчук, Н. Кирилюк, В. Кирилюк, А. Федорчук, І. Сердюк, А. Глух, А. Што-ни, Д. Когут, М. Горний, В Корсовський. Д. Гіжовський, Ч. Гнідул, з Гаовей. і дуже багато інших, але через брак місця у „Вісчику" — з огля-ту на це, що тепер ще будо-ву Відділу в яке Арки єврейська Візитація Владики Михаїла, та Храмові Свята Рік-річно нашу колективно-ходять з колядою, а Жінче То-вариство переводить „Щедрий вечір". та займається урядже-ням традиційної „Св. Вечері", нашої першої Української Православної Громади в Аме-риці (1914-1949 р.р.), до того часу, відколи почали прибу-вати новоприбулі. Розумі-ється, що багато з „новопри-булих" – це дуже гарні і чес-ні люди, щирі працівники та добрі патріоти. але й вони світло виділяються з-поміж тих, що йшли крутарством в Европі, і що живуть тільки „для того, щоб другого викори-стати, – що не вірують у Бога, не шанують себе і сво-го народу, і що не мають ні найменшої любови до свого ближнього. і що не хотять зрозуміти того, що це є Аме-рика, і рівність демократії. Тут нема „лизання рук" і не-ма клясократії. Тут свобода всього, але в межах закону й чесноти. Раз переступив за-кон — без різниці хто ти є — платиш. Тут жодні підкупства чи „протекції" не мають мі-ця „бо скоріше чи пізніше все вийде наверх. Тут таке розу-міння справи: де б ти не був, що б ти не робив, то завжди хтось буде бачити й чути, знати, і чи скоріше, чи пі-зніше добре чи погане діло вийде наверх, мов олива по-над воду.

Тому хай це буде перестро-гою тим, що своїми „хит-рими трюками" хочуть за-вести інше систему в Амери-ці. Це марна праця, бо така річ в Америці не приймається Можна має ненависть і зловмисно обмано-вати народ до певного часу, але прийде час, що правда по-біднть. Прийде час, що всі пригадають собі „Бостон Ті рокуть", і поселився у Вегрвіл, Чаї, то скажуть „такого цього витяг репрезентей-ні в Америці, ані Канаді не піде ,а ще особливо при Церквах! Треба розуміти те, що ті, які будували, клали мозольну працю, мають до-каз своєї роботи. А прийти ним готове і відганяти людей-це тільки потрапить лайвець і безчесний.

Бо тільки той, хто працює, знає вартість тяжкої праці. Тому українці в Канаді, старі й молоді, тепер будують цей „ун.верситет"-Колегію, і ті, що будують, будуть її спо-магати і удержувати тому, що вони знають, яка тяжка пра-ця тяжить на їхніх плечах; і вони дорожать і будуть до-рожити і за всяку ціну чесно оборонять її від всяких за-маскованих хитрунів

Тому при кінці вказаю Всіх читачів цих рядків. Помо-жіть збудувати Українську Наукову Святиню для нашої молоді! У молоді наша будуч ність! Така наука, як у Коле-гії Св. Андрея будьте певні і свято переконані! вихо-вае нам людей, які не принесуть сорому собі і своєму на-родові, які образи Богові й ненависти проти свого рідно-го брата.

У другій частині буде біль-ше й подрібніше описана праця на ширшу скалю Пер-шої Громади Української Пра-вославної Церкви в Америці, але це також, мабуть, буде належати й від того, як чита-чі в Америці в дружинться з перспективою на „Вісник", і як вони оцінять будову Коле-гії та які дадуть поміч від себе

Ця Колегія не є будинком для „мертвих", але для тих, котрі будуть черпати знання-нашу, пошестуть ту науку на широкі простори по Канаді й Америці, поможе своїх людей, будуть дальше навчати, а хто з навчився, того „вода не забере, розбійник не візьме і вогонь не спалить"! Наука — ця річ, якої ніхто не вимре, але жи-ве вічно, тому поможіть цій установі, що живе вічністю, а не „земним життям"

(Далі буде)

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. п. Г. ЦИМБАЛІСТИЙ
Кенора, Онт.

В неділю 16 листопада 1963 року після тяжкої недуги упо-коївся в Бозі в „Дженерал Госпітал" у Вінніпез., бл. п. Григорій Цимбалістий, про-жив 63 роки.

Покійний Григорій народився 1900 року в селі Бов-ки в Борщівського повіту, за-ди Дністра.

Одружився з Софією з до-му Цимбалісто в 1924 році.

Дружина приїхав сам 1927 року, і поселився у Вегрвіл, Альберта, а два роки пізніше сповнилась і Україні свою дружину. В 1933 році пере-їхав до Кенори, Онт.. і в цьо-му місті жив і працював аж до всіх місцевих украї-

ських організацій. Був активним членом своєї Української Греко-Православної Церкви в Кенорі. Через тяжку довгу не дугу примушений був залишити всі українські організації, але при будові православ-

славної Церкви, все далі працював фізично і допомагав матеріяльно скільки міг, і як міг.

Похоронні Відправи відправив о. І. Скакальський. У п'ят ницю 19-го листопада була відправлена Панахида у місцевому похоронному заведенні, а 20-го листопада в суботу відбувся Похорон, зі Службою Божою в місцевій УГПЦеркві Св. Володимира Великого при участі багато народу, приятелів і друзів.

Під час Послідднього Цілування була збірка на Нев'янучий Вінок. Від себе, дружина покійного Григорія, Софія, склала 15 долярів, а решта всі присутні зложили $22.40. Разом всіх $37.40, які розділено так: 10 долярів на будову Колегії Св. Андрея у Вінніпезі, 10 долярів на Катедру Пресв. Трійці у Вінніпезі, $12.40 на „Вісник" і вироблення кліші і 5.00 долярів на „Український Голос".

Всім Жертводавцям щира подяка!

Бл. п. Григорій залишив у смутку свою дружину Софію, дочку Марусю, яка є замужня, трое внуків. В Україні позостала рідна сестра, а в околиці Вінніпегу позостала сестра тіточна сестра Емілія Цимбаліста, і багато приятелів та знайомих.

Після Похорону всі присутні зійшлися до церковної залі на перекусу, яку приготовило Жіноче Товариство при Церкві Св. Володимира.

Нехай буде Тобі - легкою, наш дорогий брате у Христі, Григоріє, канадійська земля, на Тя пранюбав для доб ра своєї родини, Церкви й рідного народу!

Вічна Тобі Пам'ять!

Друг.

Виправлення помилки

У посмертній згадці бл. п. Емілійна Романюка з Кенори, Онт., що була поміщена у „Віснику" за 1-го березня 1964 року, пропущено пожертву з „Нев'янучого Вінця" на кенорську православну Церкву в сумі $20.00, і оцим цю помилку виправляється.

Бл. П. ФЕДІР СЛОБОДЯН
Кенора, Онт.

10 лютого 1964 року, після тяжкої недуги, упокоївся в „Дженерал госпітал" у Кенорі, Онт., бл. п. Федір Слободян, проживши 66 років.

Покійний народився 27-го травня 1898 року в селі Кавашинцю, Гусятинського повіту у західній Україні.

У Канаду приїхав 1903 року і найперше поселився у Вінніпезі. 1933 року переїхав до Кенори і тут прожив до кінця свого життя. Постійної фахової праці не мав, а тому працював на різних тяжких роботах, щоб заробити на прожиток.

Бл. п. Ф. Слободян одружився 1935 року з Юстиною Малашевською.

Покійний був активним членом і щедрим жертводавцем Української Греко-Православної Церковної Громади в Кенорі. Перед упокоєнням висповідався й прийняв Святе Причастя.

У середу 12 лютого, увечорі, в місцевому похоронному заведенні була відслужена Панахида, а 13 лютого відбувся Похорон зі Службою Божою в українській православній Церкві Св. Володимира, при великому здвизі людей.

Бл. п. Федір Слободян залишив горем прибиту дружину Юстину, 4-х синів і 7 внуків. В Україні зістався рідний брат, а в Польщі рідна сестра та багато ближчої і дальшої рідні, приятелів у Канаді й на рідних землях.

Під час' Останнього Цілування, родина Покійного та присутні зложили на Нев'янучий Вінок 37.00 долярів, з яких призначено 20 долярів на місцеву Церкву, 11 долярів на „Вісник" і вироблення кліші, та 6.00 долярів на „Український Голос".

При виході з Церкви на цвинтар, Покійного попровадив від церковної Громади й заходу п. П. Горбатюк.

Після Похорону відбувся спільний обід у церковній залі, який приготовило Жіноче Товариство при Церкві Св. Володимира.

По закінченні обіду, від імені родини, подякували всім присутнім, що взяли участь у Похороні, а співчуття й розраду, — пані Михайлина Степанюк і син Покійного — Еляк.

Нехай Милосердний Господь упокоїть слугу свого Федора в Царстві Небесному, а пам'ять його поміж нами нехай буде вічною!

Приятель.

Бл. П. Н. ДРОБОТ
Волей, Б. К.

Дня 21 січня 1964 року вечером рознеслася с у м н а вістка по Ленглей і околиці, що в лікарні в Ленглей, по короткій недузі, упокоївся в Бозі Наталія Дробот на 76 році життя.

Покійна Наталія Дробот з дому Лонгух, народилася 30 березня 1888 року в селі Добринищі Заставського району, Чернівецької області на Буковині, у родині Івана й Катерини Лонгулів.

До Канади Покійна приїхала за з родичами, в 1900 році, що поселилися були на фармі в околиці коло Бюкен, Саскачевап.

В 1904 році 17 листопада покійна Наталія одружилася з Дмитром Дроботом, в Тідор, Саскачеван, і жили на фармі в околиці Інсінгер, де прожили 42 роки.

До Блитни Колумбії переселилися з мужем в 1946 році, поселилися в околиці Ленглей на малій фармі, де прожила до свого упокоєння.

В подружньому житті прожила з мужем 60 років. Покій на належала до взрцевих українських господинь і щирих православних християнок, була постійною членкинею нашої Церкви. Була побожною, щирою і жертвенною. Минулої осені, зложила з своїм мужем Дмитром щедру пожертву на Народній Дім у Волей.

Похорон відбувався в суботу 25 січня. Тіло Покійної було рано перевезене з похоронного заведення в Ленглей, до Церкви Успення Пресв. Богородиці у Волей. Похоронні Відправи відслужив місцевий парох, о. О. Блажук, при помочі ієрків п. Воронюка і п. М. Горбая, і церковного хору під управою дир. — пані Залубняк, та при участі великого числа, родини, сусідів, знайомих і приятелів.

Покійну Наталію похоронено на цвинтарі в Ленглей.

Поминальний обід відбувся в англійській залі в Ленглей. На заклик о. П. Блажука, при сутні зложили на Нев'янучий В нок $27.78. З цієї суми призначено $7.00 на „Вісник", $5.00 на „Український Голос". $15.60 на місцеву церкву

Покійна залишила в смутку мужа Дмитра в Ленглей, братів, Івана, Миколу, Тараса, Федора, сестри: Катерину, Оксану.

Всім Жертводавцям щира подяка, а душу Покійної нехай Господь оселить де праведні спочивають!

К. Боярчук.

ПОДЯКА

Огорнений смутком по втраті любої дружини, хочу висловити свою глибоку вдячність усім тим, що так численно прибули на Похорон, і тим, що прийшли з допомогою і розрадою в годину моєї втрати дорогої Дружини. Сердечно дякую Всеч. о. П. Блажкові за його теплі слова розради і за Похоронні Відправи. Щиро вдячний дітям і хорові за спів. Найбільше я вдячний членкиням Жіночого Товариства ім. О. Кобилянської, за приготування поминальної трапези, і тим, що зложили квіти на гріб моєї Дружини. Нехай Господь нагородить вас добрим здоров'ям.

Дмитро Дробот.

В РОКОВИНИ СМЕРТИ
Бл. П. Г. ФЕРЕНЮКА

У вівторок 8 січня 1963 року, упокоївся бл. п. Григорій Ференюк у лікарні в Саскатуні. В суботу 12 січня. ВПреподобний о. Прот. М. Бодпарчук відслужив похоронні Відправи в українській православній Церкві і похоронено Покійного на міському цвинтарі.

Покійний хлопцем прибув до Канади з родичами з Буковини, з Бабинців 1905 року. Побувши одна рік в Оттаві, 1906 року переселився на стале замешкання у Вакав, Саск. У 1913 році одружився з Анною з роду Палій, а в 1959 році перебраляся до Саскатуну на відпочинок. Він прожив 78 років.

Покійний був членом української православної Церкви, жертвував на свої інституції, передплачував пресу і головним зайняттям його була транспортація товарів між поштіїв. Він часто служив за перекладника. Покійний був добре знаний багатьма людьми і дуже тішився щею популярністю.

Оставив смутков прибиту дружину, шість синів і шість дочок, одну сестру і одного брата, та 19 внуків.

Поминальне Богослужения і Парастас з обідом відбувався в шість тижнів і вірік в домі його дружини.

Нехай це буде в його спомин в річницю смерті, — в спомин дорогого мужа і батька та доброго господаря від дружини, дітей, внуків та рідні. Нехай буде Рідному Вічна Пам'ять!

Родина.

З ПОМИНАЛЬНОГО БОГОСЛУЖЕННЯ НА КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ

Нігара Фалс, Онт.

У вівторок 12 лютого 1964 року відбулося Поминальне Богослужения і Парастас за померщу в старім краю, на західніх землях України, бл. п Марію Каміньовську, маму заслуженого члена і основоположника Української Православної Громади в Нігара Фалс, Онт. Павла Каміньовського. Це Богослуження від служив місцевий Парох, о. Прот. Ю. Цукорник, при співі диригента В. Дорошенка і членів церковного хору. Тому, що в цей день припало „Свято Трьох Святих", Церкву заповнили вірні з Нігара Фалс, як також приятелі п. Каміньовського, які прибули з Ст. Кетеринс і Чіпава, Онтеріо.

Під час поминального обіду, який приготовували пані: Н. Жаровська і М. Олексюк з дочками, п. І. Пограничний закликав присутніх зложити на Нев'янучий Вінок Покійній. Зложили по $5.00: П. Каміньовський, С. Самець. По $2.00: І. Сиротюк, Г. Гладнюк, П. Самець, Митрак. По $1.00: І. Пограничний, п. Чиботько, п. Гейко, п. Леськів, пані Нагірна, п. Лисий, п-во Жижкевичі, п. П. Кокор, п. Карпівський, п. Гоненко, п. Романович, пані Новак, Ганка Ковальчук-Романович, Н. Жаровська і Кристовська. Разом 33.00 долярн. Ці гроші були призначені на Колегію Св. Андрея.

Затрошений до слова о. Ю. Цукорник вказав на вінок п. Каміньовського, вшанування своєї покійної матері, як гідний примір до наслідування, та поднукував усім, які прибули, щоб спільно помолитися за померщу бл. п. Марію, якій присутні відспівали „Вічна Їй Пам'ять!

В.Ш. Жертводавцям сердечне спасібі, а покійну Марію нехай Господь оселить там, де всі праведні спочивають.

Вічна Їй Пам'ять!

Присутній.

Бл. П. НИКОЛАЯ ШЕПИТ
Вайта, Манітоба

Дня 4-го лютого ц. р., по довгій і важкій недузі упокоївся в Бозі на 69 році життя бл. п. Николай Шепит у лікарні Грейс у Вінніпезі.

Покійний народився 28-го серпня 1895 року в селі Лужківцях на Буковині.

Року 1898, маючи три роки, приїхав до Канади зі своїми родичами, які осіли на фармі в околиці Сірко, Ман. По одруженні в році 1925 з Марією Сандул, бл. п. Николай фармерував в Сірко, Ман. до осени 1963 року, після чого переїхся до Вайти, щоб нарешті спочити по тяжких трудах. Але не судилося Покійному довго тішитися заслуженим відпочинком, бо задав нена недуга почала все сильніше відзиватися, яка нарешті перервала труд о любивс життя бл. п. Николая.

Покійний любив свою Рідну Церкву, багато потрудився при будові нової церкви в Сірко, довгі роки виконував різні обов'язки в Парафіяльній Управі, був тихої, лагідної вдачі, його любили всі, хто його знав. І тому не дивно, щоб віддати останню пригу Покійному, прийшло багато сусідів і знайомих.

Похоронні відправи відслужив парох о. І. Куліш в 10-того в церкві Св. Пророка Іллі в Сірко, Ман. Там же на місцевому цвинтарі спочило тіло бл. п. Николая.

Покійний залишив у смутку дружину Марію, трьох дочок: Єлену Ватт у Давфині, Ман., Домку в Торонті і Гелю Герасимчук у Брендоні, Ман.; двох синів: Михайла в Спрег, Ман., і Джорджа у Вайті, Ман.; п'ять братів, шість сестер та 10 внуків

При останнім цілуванні учасники похорону зложили на Нев'янучий Вінок — $24.70, з чого 15.00 долярів призначено на вироблення кліші і на пресовий фонд „Вісника".

Усіх ВШ. Жертводавцям нехай Господь Бог нагородить Своїми багатими і щедрими дарами, а душу Покійного Николая прийме до Оселі Своїх Святих.

Вічна Йому Пам'ять!

Учасник Похорону.

Бл. П. МАРІЯ КОПОТЬ
Едмонтон, Альберта

В неділю, 2 лютого 1964 р. в лікарні „Дженерал" в Едмонтоні упокоїлася в Бозі Марія Копоть, прожившн 75 років.

Покійна Марія народилася 18 серпня 1888 року в селі Скала над Збручем, повіт Борщів, західня Україна, в родині Николая і Юлії Різних, з роду Ковалишин.

В 1911 році прибули за допомогою сестри до Канади й замешкала в Вінніпезі. 10-го травня 1917 року вийшла замуж за Стефана Копоття. До 1921 року Покійна зі своїм мужем проживала в Вінніпезі, а опісля переїхали з мужем до Саскачевану, де проживали на протязі кількох років в околицях Ленгтам, Рєтісон, а опісля повертаються в Манітобу, де проживали в околицях Фрейзервуд.

В 1949 році прибули до Едмонтону, а в роках 1952-1956 проживали в місті Келгарн, а від 1956 року стало замешкали в місті Едмонтоні.

В подружньому житті Покійна зі своїм мужем втішалася своїми дітьми, однією дочкою Павліною, яка є замужем за д-ром Орестом Стечишином й одним сином Мирославом.

Покійна Марія була глибоковіруючою жінкою, доброю християнкою, яка совісно й прикладно зберігала Закон Божий та виконувала ревно по свої християнські обов'язки по відношенні до Господа Бога, до Святої Церкви, до ближніх та найближчої своєї родини.

В такому дусі виховувала і своїх дітей. Де б доля її не повела, всюди Покійна знаходила свою Святу Православну Церкву, була членкинею Церковних Громад на кожному місці свого замешкання, була членкинею Жіночого Товариства.

В домі покійної Марії була завжди українська преса — „Вісник", „Український Голос" і „Промінь". Цю пресу покійна Марія завжди прочитувала та інших заохочувала до читання.

Кожна церковна громада в Едмонтоні, а зокрема Катедральна Громада втратила в особі Покійної добру членкиню, а муж, діти та внуки, — втратили добру та вірну дружину, маму та бабуню.

В глибокому смутку Покійна залишила мужа Стефана, дочку Павлину, сина Мирослава та сім внуків.

Перед упокоєнням, Покійна прийняла Святі Таїнства Сповіді, Святого Причастя й Святого Таїнства Оливопомазання.

У вівторок вечером, 4-того лютого 1964 року в каплиці Похоронного заведення „Парк Мемориял" в Едмонтоні — о. Прот. О. Хом'як, о. Д. Лучак й о. О. Фляк відслужили - при молитовному співі п. П. Паушa й Я. Тимчишина — Парастаса, а в середу, 5 лютого в Катедрі Св. Івана Хрестителя ВПреп. отці відслужили Св. Божественну Літургію й Чин Похорону.

З Катедри тіло покійної Марії відпроваджено на місце вічного спочинку й похована на цвинтарі Св. Михаїла в Едмонтоні.

Щоб залишити Нев'янучий Вінок на вічний спомин по покійній Марії, д-р О. Стечишин в імені своєї дружини Павлини, дочки покійної й син покійної Мирослав Копоть зложили дар на Колегію Св. Андрея в сумі 100.00 долярів, яку переслано на руки ВПреп. о. Д-ра С. В. Савчука — принципала Колегії Св. Андрея у Вінніпезі.

У Блаженім успінні пошли Господи, Вічний Спокій рабі своїй Марії й вічна Їй Вічную Пам'ять!

о. Прот. О. Хом'як.

ПОДЯКА

Ми, горем прибиті по втраті нашої Дорогої Дружини, Мами і Бабуні, складаємо щиру подяку оо. О. Хом'якові, О. Флякові і Д. Лучакові за Похоронні Відправи і за пов чанні та пропалькі слова. Щиро дякуємо дякові п. П. Паушові за спів; п. Є. Вавринюкові, Д. Мельникові, І. Стечишинові, В. Базюкові, В. Помаранському і Е. Гнатешу кому за несення труни, Жіночому Товариству за останню прислугу під час Відправи, дякуємо всім тим, що зложили вінки, висловлювали співчуття та що зложили пожертви на Нев'янучий Вінок, і всім тим, що віддали Покійній останню пошану.

Нехай Милосердний Господь нагородить Вас всіх Своєю ласкою.

Степан Копоть, сни і дочка.

Бл. П. МАРІЯ БЗОВА
Келгарі, Алта.

23-го грудня 1963 року, відійшла на вічний спочинок Бл. п. Марія Бзова, проживши 68 років.

Марія народилася 10 травня 1895 року в селі Чорний Потік в повіті Чернівців. Приїхавши до Канади молодою дівчиною, вона працювала, де могла, пізніше віддалася за Бл. п. Юрія Бзового, який помер 1959 року.

Довший час ця родина жила в Принц Альберт, Саск., де провадила загальну крамницю. В 1939 році ця родина перебралася на сталий побут до Келгарі. Від самих початків у Келгарі, вони були членами Української Греко-Православної Церкви та постійними передплатниками „Українського Голосу", і „Вісника".

Покійна Марія була доброю і примірною мамою своєм дітям. Вона навчила своїх дітей любити свою рідну Церкву і свою рідну українську мову, як також віддавати честь другим. Марія була також членкинею Жіночого Товариства.

Від часу смерти її чоловіка, бл п. Марія постійно підупадала на здоров'і, але своїх обов'язків, як мама і як членкиня, не забувала. Дуже часто можна було її побачити, що вона таксівкою з дочкою приїжджали до церкви.

Гіркастає відбувся в п'ятницю в похоронім заведенні, а Похорон відбувся в церкві Св. Володимира. Службу Божу відслужив о. А. Хрусталка. Після похорону був обід в церковній залі, який приготовили членкині Жіночого Товариства.

У сороковий день після По-

хорону, була відслужена Заупокійна Служба Божа, яку відслужив парох — о. М. Фик. Тоді відбувся обід для присутніх.

Відійшли від нас у вічність Юрій і Марія, одні з діяльних та заслужених членів нашої Церкви. Вони свої обов'язки виконували до тієї міри, як обставини їм позволяли. Добра пам'ять залишилася по Юрію і Марії в Принц Альберт та не мешка лам'ять осталася в Келгарах.

До Бл. п. Юрія і Марії, може на приміяти слова Ап. Павла: „Я боротьбою доброю боровся, дорогу закінчив, віру зберіг".

Вічна їм Пам'ять!

о. М. Ф.

В 4-ту РІЧНИЦЮ СМЕРТИ АНТОНА ЧУБУКА
Нью Торонто, Онт.

Вже чотири роки минуло,
П'ятий наступає,
Як мій Дорогий Муж-Антон
В могилі спочиває.

Завжди я, щодинни,
Думаю про Тебе
І за Тебе молюсь
До Господа в Небі.

Щоб Тебе прийнав Він
До Раю Свойого,
А я не забуду
Мужа Дорогого.

І хоч відійшов Ти від нас у вічність, Дорогий мужу, батьку й дідуню, а пам'ять про Тебе живе і житиме, доки живе твоя дружина, діти, внуки і приятелі. Ти був добрий для нас, а ми добрим словом завжди Тебе згадуємо. Нехай Милосердний Господь Бог оселить душу Твою там, де всі праведні перебувають.

У річницю смерти мого мужа Антона Чубука, посилаю $20.00 на пресу, з цього $7.50 на „Український Голос", а $12.00 на „Вісник", з яких $4.50 на виробления кліше.

Дружина — Анна Чубук.

Бл. П. АННА ГОЛІНАТА
Вакав, Саск.

У суботу 2-го лютого у місцевій лікарні в Вакав, Саск., несподівано упокоїлася в Бозі ще одна з визначних жінок українського православно-національного руху, бл. п. Анна Голіната.

Покійна народилася в родині Осадчуків, 5-го жовтня, 1884 року у західній Україні. Як не одного з наших піонерів, так і Покійну Анну недоля викинула з рідних земель і припровадила до Канади. В 1911 році, виходить замуж за М. Грицана та проживає в околицях Гефорд, Саскачеван. Незадовго після одруження, нещастя роз'єднує її з першим чоловіком і вже в 1920 році, покійна Анна виходить заміж вдруге за тепершнього вдівця Василя Голіната та проживає до останніх днів у Вакав.

Покійна Анна була чутливої вдачі. Немаючи своєї родини, окрім мужа, Покійна любила дітей і неодноразово їх винагороджувала цукерками. До місцевого Жіночого Товариства, Покійна належала від 1933-року. Посідаючи неабияку самоосвіту, Покійна була у проводі через 8 років, займаючи становище, культурно-національної діячки. Глибоко начитувалась українською пресою і неодноразово висловлювала свої думки у формі рефератів, які перечитувала на зборах та імпрезах Жіночого Товариства.

З відходом з цього світу, Покійної, місцева жіноча організація втратила одну з най свідомших членкинь-піонерок українсько-православного руху (жінок), північного Саскачевану. Тому й не дивно, що таке велике число людей було присутніх на Похоронних Відправах, не дивлячись, що в тих днях погода аж не так дуже відповідала в цих околицях.

Похоронні Відправи довершив місцевий парох о. Микола Стеценко у звіторок 6-го лютого. Велику Св. Панахиду було відслужено в похоронному заведенні, а в середу 6-го лютого при асистенції ксяка п. Р. Скакуна, відбулася Похоронна Служба Божа в церкві Св. Успіння Пресв. Богородиці у Вакаві.

Під час Останнього Цілування о. М. Стеценко закликав присутніх, щоб зложили на Нев'янучий Вінок по Покійній Анні, З зібраної суми пожертвчено: 5.00 долярів на „Вісник, 4.00 доляри на журнал „Промінь", 4.00 доляри на журнал „Віра й Культура", 10.00 долярів на будову Колегії Св. Андрея у Вінніпезі, 2.00 доляри на виробления кліші і 55 центів на пересилку

По Службі Божій відбувся спільний обід в церковній залі, приготовлений Жіночим Товариством.

Покійну Анну, оплакують, муж Василь, сестра в Україні, сестри сини Алек Кобуз з Блен Лейк, Саск., та брат Василь у Вайкувері. Тож нехай їй буде пером канадійська земля.

Вічна їй Пам'ять!

Присутній.

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

(Продовження)

Пожертви з різних місцевостей

По $500.00: Українська Греко-Православна Громада Св. Димитрія в Лонгбрен (Торонто)

По $250.00: Українська Греко-Православна Громада Св. Іллі в Едмонтон, Алта.

По $225.55: Пані Зена Ситник Давфин, Ман., доплата до умеблювання кімнати

По $200.00: Товариство Молодих Українських Православних Мужчин при Церкві Св. Юрія, Давфин, Ман; Товариство Союзу Українців Самостійників, Флін Флон, Ман

По $190.00: Зі спадщини бл. п Миколи Гудза, Шікаго, Ілл., ЗДА., грош. прислав опікун спадщини, п Іван Оленець

По $150.00: Григорій Шевчук Винварт, Саск., доплата до умеблювання кімнати.

По $100.00: Українська Греко-Православна Громада Успіння Пресв. Діви, Оттава, Онт.; д-р Володимир Стечишин, Торонто, Онт; Всеч. о. Яків Рибалка, Сноки Лейк, Алта; Всеч. о. Тимофій Мученко, Лонгбрен (Торонто). Онт

По $60.00: Українська Православна Громада Св. Димитрія, Карлтон, Н. Дж., ЗДА., — збірка під час поминальної Богослужби за душу безсмертного Тараса Шевченка о 7:40.00, і дар від Кружка Ostarinis Хлопчиків — $20.00

По $50.00: Н. Совсун, Вінніпег, Ман., на конто умеблювання кімнати; І. Твердун, Оттава, Онт, Українське Жіноче Товариство Ту Глайс, Алта; Українська Греко-Православна Громада Успіння Пресв. Богородиці, Борднис, Саск, Союз Українок Канади відділ Доньки Українок, Фт. Вилльям, Онт Українська Греко-Православна Громада Св. Юрія, Лемін, Кве

По $45.25: Збірка на Концерті Тараса Шевченка, Роблін, Ман. прислав п. Александер Гаврилюк Концерт був влаштований заходом Укр. Прав. Церковної Громади і Жін. Т-ва ім. Лесі Українки в Роблин, Ман

По $40.00: Збірка під час похорону бл. пп. Анастазії Костюк (прислав о. диякон М. Малюшинський)

По $31.38: Збірка під час по хорону бл. п. Андрія Кіндрачука Гленден, Алта., прислав о. Прот Г. О. Васильів

По $25.00: Пп. Т. Ситник, Давфин, Ман; Українська Православна Громада ім Григорія при Соборі Св. Покрови, Вінніпег; пані Агафія Занчівська, Гленвіл, Саск. (прислав пані Черешкова); Богдан Стефанюк, Монтреал, Кве; Впреп. о. Й Тріска, Бренгфорд, Онт., збірка на поминальну Богослуженню по бл. п. Йосифові Гурбулеві, Іван Ружицький, Принс Альберт, Саск., прислав о. Прот. Ю. Туржанський.

По $20.00: Збірка на прийнятю в домі п-ва Олексн і Харитини Саранчук. Норт Бетафорд, Саск прислав п. Іван Ворох; п-во Іван і Вікторія Буряники, Джексмин, Саск; збірка під час поминального Богослужения по бл. п. Гр Дмитришина, прислав о. С. Стоцарчук.

По $18.00: Михайло Каркоць, збірка в Мінніеаполіс, Мінн., ЗДА

По $11.50: Збірка під час похорону бл. п. Мих. Лучких, Единдр, Алта., прислав о. І. Гикавий.

По $10.00: Петро Пастух, Сильвер, Коліф, ЗДА; Григорій Сопотник, Саскатун, Саск.

По $4.00: Н. Н. з Британії Колумбії (за два місяці)

Збірка Комітету при Соборі Св. Покрови в Вінніпегу.

По $100.00: Допомогове Братство Св. Андрея при Соборі Св Покрови

По $50.00: П-во І. Стрийковські

По $25.00: Збірка на хрестинах донечки п-ва Цумаків (переяів збірку п. Б. Карпінський)

По $20.00: П-во А. Гладун.

По $10.00: П-ні К. Блок, у память свого мужа бл. п. Григорія, п-во П. А. Лякомі, в память Їхнього батька бл. п. Григорія Блока

Збірка п. Васяя І. Перепелюка, Флін Флон, Ман.

Збірка переведена в Фінікс, Арізона, ЗДА.

По $25.00: А. Керелюк (Гедзюк, Мишн., ЗДА.); І. В. Магсей.

По $10.00: Василь Яремчук, С. Соломик, А. Вловиченко;

По $5.00: Николай Шайнин, Всеч о. А. Кондратів.

По $1.00: Павло Андрійш.

Збірка Всеч. о. М. Стеценка.

По $35.00: Збірка під час похорону бл. п. Дмитра Лазорка, Ст. Джозеп, Саск

По $10.00: Збірка під час похорону бл. п. Анни Голінатої, Вакав, Саск.

Збірка о. Прот. Ю. Цукорника.

По $76.00: Збірка на Іркороні бл. п. Петра Хіня, Велленд, Онт

По $25.00: Збірка на похороні бл. п. Семена Гадилевича, Навгара Фолле, Онт.

Збірка о. Е. Стефанюка.

По $15.00: Збірка на поминальны Богослужению по бл. п. Олексі Боровцеві, Глендон, Алта.

По $12.11: Збірка під час пос вячення кором і Павшанщі в церкві у Лак Ла Біш, Алта.

Збірка Всеч. о. П. Зубрицького.

По $100.00: П-во Михайло і Наталя Куляки, Роблін, Ман., з нагоди 57-літнього ювілею подружого життя.

ПОЖЕРТВИ НА УСТАТКУВАННЯ КАПЛИЦІ В КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

По $255.00: Федір Малюта, Флин Флон, Ман., на Різи з металевої мітерн.

По $135.00: Відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки, Сенді Лейк, Ман., на конто Офірника за $200.00; пані Параска Саламандик, Едмонтон, Алта., на нарчене обкриття на головний Престіл 185.00 і на парчеве обкриття на Жертівник — $50.00.

По $105.00: Відділ Союзу Українок Канади Тризуб, Торонто, Онт., на конто одної Хоругви.

По $100.00: Пані Марія Колодій, Торонто, на Кадильницю.

По $110.00: Михайло Романов, Вінніпег Ман. на одну Хоругву

По $85.00: Александер Гаврилюк з дружиною, Роблін, Ман. на Євангелія в Хрест на Тетрапод.

По $45.00: Пані Марія Романця, Нінвин, Саск., на Дароносицю.

По $35.00: Пані Параскевія Маланюк, Едмонтон, Алта., на конто Свічників в Ікони на Жертівник в ціні $50.00

По $20.00: Федір Стефанюк, Вінніпег, Ман., на конто Свічників на головний Престіл в ціні $58.00, Пані Анеля Бучій, Давфин, Ман на дин таці.

По $10.00: Відділ Союзу Українок Канади в Портедж ля Прері доплата до Мирниці в ціні $35.00

Всім жертводавцям щира подяка!

ЗА КОЛЕГІЮ СВ АНДРЕЯ
В ВІННІПЕГУ:
о. С. В. Савчук.

ST. ANDREW'S COLLEGE
IN WINNIPEG
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

УВАГА! УВАГА!
МІСІЙНА ОКРУГА НА БРИТІЙСЬКУ КОЛЮМБІЮ В ВАНКУВЕР

Пимапрощує з Української громадянство з м. Ванкувер, Бернабі Вогей Чилівек, Ґлаї, Вікторія, Мишон Сіті і Вернон

НА СВЯТО УКРАЇНСЬКИХ ПІОНЕРІВ

Яке відбувається в неділю дня 5-го квітня, 1964 року у Українській Греко-Православній Церкві Пресвятої Трійці в Ванкувер, Б. К

ПРОГРАМА СВЯТА

1 Неділя 5-го квітня Утреня 9-а год рано.
СОБОРНА Служба Божа, яку очолить о. Др С. В. Савчук і Вшанує у часі місячних священь початок о і 10-ій р
2. Свячьнобід в честь пионерів 1.00 год. дня.
3 Після обіду слідуватиме широка програма з головною доповіддю п Др. С. В. Савчука і з іншими бесідниками пионерами від місцевих організацій

Сим обід й позаобідня програма відбудуться в величавій авдиторії „Калвер" при 116 їст Бродвей вул Ванкувер

Серечно прохаємо всіх до масової участи в цім великім святі з нагоди „ДНЯ УКРАЇНСЬКОГО ПРАВОСЛАВНОГО ПІОНЕРА".

За Управу Місійної Округи на Бр. Колюмбію:

о. Прот. П. Сацевич, голова
о. П. Бізнук, секретар

ПОРЯДОК МІСІЙНИХ БОГОСЛУЖІВ
Місійної Округи Едмонтон на час Великого Посту.

СУБОТА 11-го квітня: Сповідь для студентів Інституту Св. Івана в годині 7:00 вечора. Співають. Всеч. о. Прот. С. Сиччич та Всеч. о. Прот. Г. Васильів.

НЕДІЛЯ 12-го квітня: Служба Божа й Св. Причаста в Інституті Св. Івана.

СЕРЕДА 15-го квітня: ПОХОДНІ ПО ВСІХ ПРАВОСЛАВНИХ ЦЕРКВАХ МІСТА ЕДМОНТОНУ

П'ЯТНИЦЯ 17-го квітня Ним Пасій у громаді Св. Андрея в годині 7:30 вечора Проповідує Всеч о. Прот О Хомйк Духовний бесіду виголосить о. Прот С Сиччич.

СУБОТА 18-го квітня: Сповідь — Служба Божа й Причасть в Церкві Св. Андрея. Проповідує Всеч. о. Прот. Г. Васильів.

СЕРЕДА 22-го квітня: Свята Місія для ОКРУГИ ВЕСТЛОК в церкві Св. Володимира у Вестлок. Місію очолить Впреосв. Владика АНДРЕЙ в сослужении Отців: о. О. Фляка, о. Прот. Г. Васильва, о. Прот. С. Сиччича, Всеч. о. Ігумена Ол. Щербана та одного з Отців Катедри Св. Івана.

П'ЯТНИЦЯ 24-го квітня: Катедра Св. Івана — Чин Пасій в годині 7:00 вечора Проповідь виголосить Всеч. о. Прот. С. Сиччич Духовну Бесіду в залі виголосить о. О. Фляк —

СУБОТА 25-го квітня: — Катедра Св. Івана — Служба Божа Проповідь виголосить Всеч. о Прот Г. Васильів.

За Місійну Управу:
о. Остап Фляк, голова.
о. Дмитро Лучак, секр.

Порядки Богослужінь:
ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
КВІТЕНЬ

5 Неділя (3 В. Посту) — Кенора, Нопгар Парк, Тандол
12. Неділя (4 В. Посту) — Транскона, Пембина Бовсежур.
19 Неділя (5 В. Посту) — Кенора Гафорст, Ледьюн, Селкірк
26. Неділя Цвітна — Кенора, Транскона, Говор, Поплярфілд, Сулукват.

УВАГА: Під час Великого Посту по всіх Громадах відбуватиметься Великодня Сповідь

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. АВОНЮКА
КВІТЕНЬ

5. Неділя — Брендон
12 Неділя Портедж ля Прері
19 Неділя — Брендон
26 Неділя — Брендон
30 Страсний Четвер — Брендон (7 год. вечером Страсти)

Address: 2204 MacDonald Ave. Brendon, Man. Tel.: P. A. 95814.

о. В. БОЙЧУКА
КВІТЕНЬ

5 Неділя — Йорктон, Напередодні Неділя Цвітна
7. Вівторок. Благовіщення —
Йорктон. Великодня Сповідь
12 Неділя — Ранні Перед Службою Великодня Сповідь
15. Середа. Поклони — Йорктон Початок 7-ма год. вечером
19. Неділя — Проктер. Перед Службою Великодня Сповідь
25 Лазарева Субота — Йорктон Служби для дітей. Сповідь дітей і старших в пятницю 24-го квітня від години 5-ої по под
26 Неділя Квітна — Йорктон. Поклонення Лозі. Напередодні Вел. Сповідь.
30 Страсний Четвер Йорктон Рано Св. Літургія Година 7-ма вечером Страсти

119 Wellington Ave.
Yorkton, Sask.

о. П. БУБЛИКА
КВІТЕНЬ

2 Четвер (Сорокусти) — Кемстк
4 Субота — Мазепа
5 Неділя — Кемсак
7 Вівторок (Благовіщення) — Стороженів
11 Субота — Донвел
12 Неділя - Калдер
19 Неділя — Мазепа
25. Субота — Калдер
26. Неділя — Донвел

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
КВІТЕНЬ

5 Неділя, Хрестопоклінна - - Св. Михаїла
7. Вівторок. Благов. Преся. Бог — Св. Андрія
19 Неділя — Св. Андрія
15. Середа. Поклони 7 год. веч — Св Михаїла
19 Неділя — Св. Михаїла
26 Неділя Цвітна Св. Андрія
7 год. вечірня — Св. Михаїла
30 Страсний Четвер, 7 год. Страсти Св. Михаїла

Address: 9841—89 Str. Edmonton, Alta. Tel: 466-8854.

о. І. Г. ГИКАВИЙ
КВІТЕНЬ

4. Субота — Вилліягдон, Вечірня 7 год. Сповідь
5 Неділя — Вилліягдон, Сповідь 9 год
7 Благовіщення — Борівці, Сповідь
11 Субота - Ендру, 7 год. Вечірня і Сповідь
12 Неділя — Ендру. Сповідь

Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
КВІТЕНЬ

5 Неділя - Пайн Ривер Сповідь 9-та год рано
7 Вівторок Іоан Благов Пр Діва Марії Сповідь
12 Неділя Гілберт Сповідь 9-та год рано
15 Середа — Етелберт Поклони 8-ма год веч
19 Неділя Ренвер. 9-та год. ранку Сповідь
26 Неділя Гарленд 9-та год рано Сповідь
30 Страсний Четвер(буде своєчасно оголошено в порозумінні з парохом громадою

УВАГА! Св. Сповідь. вінос Св. Плащениці та Свячення Пасок. парох порозуміється з Громадами на місяць як про час так й день

Address: Etelbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕБЕНЮКА
P. O. Box 386. Watson, Sask.

о. С. ГРЕДІЛЯ
КВІТЕНЬ

4 Субота — Вайнбк. Сповідь
5 Неділя - - Гаес. Сповідь
7. Вівторок. Благовіщ. — Мейбридж Сповідь
11 Субота — Кобзар. Сповідь
12 Неділя Стінен Сповідь
15 Середа. Поклони 7 год. веч. — Гаес
19 Неділя - Арран Сповідь
25 Субота Демброї Сповідь
26 Неділя Цвітна Сван Плейн Сповідь
30 Четвер Страсти 7 год веч — Стінен

Address: Box 111, Hayas. Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
КВІТЕНЬ

5 Неділя Хрестопоклінна — Вернон. Сповідь
7. Вівторок Благовіщення Вернон
12 Неділя Сповідь - - Вернон
19 Неділя Сповідь Ревелстон
22 Середа. Поклони 7 год. веч - Вернон
25 Субота Лазаря Сповідь Вернон
26 Неділя Цвітна. Сповідь - Вернон
30 Четвер Страсти 7 год веч — Вернон

Address: 2602-42 Ave. Vernon, B. C Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
КВІТЕНЬ

4 Субота Сл Божа та Поминки по Сповідь дітей Нед Ніколи — Роблин
5 Неділя Сл. Божа та Сповідь 9-та рано — Роблин
7 Вівторок. Благовіщення Сл. Божа та Сповідь 9-та рано — Ленард
11 Субота Поминальна Сл. Божа та Сповідь 9-та рано Топорівці
12 Неділя Сповідь 9-та рано Сл Божа та Пасія - Нед Ніколи — Роблин
15 Середа Поклони о 7-ій год. веч — Ленард
18 Субота Сповідь 9-та год. рано та Сл Божа Жуки
19 Неділя Сповідь 9-та рано Сл Божа і Пасія Нед Великі
20 Понеділок. Місійна Сл. Божа та Сповідь Роблин
25 Субота Лазарова Сповідь 9-та рано та Сл. Божа - Зелена
26 Неділя Цвітна. Сповідь 9-та год. Свячення Верби Топорівці
30 Страсний Четвер. Сповідь 9-та рано та Сл Божа Росел
31 Страсний Четвер. Страсти читання 12 Евап. о год 7-ій вечора Роблин

ТРАВЕНЬ

1 Велика Пятниця вінос Плащениці 10-та рано Шортгелл 12 10 Трендено. 2-га по пол - Пелдюр. 3.30 по под Ленард; 5.30 по под Топорівці 7-ма вечора Роблин
2 Великодня Субота Свячення Пасок год 1 по пол Зелена; 3 по пол Пелдюр; 5 по под Гренфелл
3 Неділя ВЕЛИКДЕНЬ: початок 10-та вечора Св. Сповідь. Полунощниця Сл. Божа та Свячення Пасок — Шортгелл

Свячення Пасок:
год. 3 по півночі — Ленард; 5-та рано — Мінкат; 6-та рано — Топорівці; 8-ма рано Воскресна Утреня та Свяч. Пасок — Роблин

4 Неділя ВЕЛИКДЕНЬ о 4-ій по пол. Вечірня — Зелена
4 Світлий Понеділок — Трендюо
5 Світлий Вівторок — Пелдюр
5 Світле Середа Сл. Юрія — Ленард
10 Неділя Томина вихід на Гробки — Роблин
10. Неділя о год. 4-ій по пол. Вихід на Гробки — Зелена
17 Неділя Сл. Мироносиць вихід на Гробки - Топорівці
17 Неділя о год. 4-ій вихід на Гробки — Пелдюр
24 Неділя Розслабленого — Росел
24 Неділя о год. 2-ій по пол. вихід на Гробки — Ленард
31 Неділя Самаринки — вихід на Гробки — Мінкат
31 Неділя о год. 4-ій по пол. вихід на Гробки — Трендюо

Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 468.

о. Ст. ЗУЗАКА
КВІТЕНЬ

4. Субота Поминальна — Геффорд
5. Неділя. Сповідь — Кридор
7 Вівторок. Благовіщення. Сповідь Балмак
11 Субота Поминальна — Геффорд
12. Неділя. Сповідь — Геффорд
15. Середа Поклони. о год. 7 веч Геффорд
19 Неділя. Сповідь — Редфілд
24. П'ятниця Сповідь дітей і СУМК о годині 7-ій веч. — Геффорд
25 Субота. Причасти дітей Геффорд
26. Неділя Цвітна. Осв. Лози - - Геффорд
27 Четвер Страсний — Геффорд
30. Четвер Страсти о год. 7-ій веч Геффорд

Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. М. КРИТЮКА
КВІТЕНЬ

5 Неділя — Гадсон Бей
7 Вівторок. Благовіщення Пр. Богор — Ендевор
12 Неділя — Мелфорт
19 Неділя — Брукесбі
26 Цвітна Неділя — Гронлід (Цвітниця)

Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛИША
КВІТЕНЬ

5 Неділя — Сеньків Сповідь
7 Благовіщення — Арбакка Св. Апп. Петра й Павла. Сповідь
12 Неділя — Вайта. Сповідь
15 Поклони — Вайта
19 Неділя — Сандовн. Сповідь
26. Неділя — Сірко. Сповідь Старших
30. Страсті — Вайта

Box 46, Vita, Man. Tel. [redacted]

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
КВІТЕНЬ

5 Неділя - Вестлок, від 9 год Сповідь і Причасть
7 Благовіщення Пресв. Богородиці — Вайвакуз. Сповідь
12 Неділя - Сангедо. Сповідь
15 Поклони - Вестлок, 7 год. веч
19 Неділя Вербна від 9 год. Сповідь і Причасть
22 Середа Вестлок місійна Сл Служба Божа
26 Неділя Сібл. від 9 год. Сповідь і Причасть
30 Страсний Четвер. Страсти — Вестлок, 7 год. вечора

УВАГА! В середу 22 квітня відбудеться з церкві св. Володимира у Вестлок Свята Місія Якщо не буде невеликої, прибуде і очолить Св. Службу Божу Впреосв. Владика Андрей Архиепископ Едмонтону і Західної Канади. З Владикою єуслужительність шість священників Від 9 год рано буде Сповідь. Служба Божа почнеться в 10 год., спільний обід в 12 год. та й духовні науки тривоженої. Просимо всіх парафіян і гостей — людей доброї волі прибути на цю торжественну Службу Божу!

Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-3745

о. ІВАН МЕЛЬНИК
КВІТЕНЬ
4 Субота — Сенкі Лейк Сповідь 3-тя год. по пол.
5. Неділя — Сенкі Лейк —
7. Вівторок. Благовіщення — Менкі
11. Субота — Роспорт. Сповідь, 3-тя год. по пол.
12. Неділя Роспорт
19. Неділя — Ангусвіл
25. Субота — Овкборн; Сповідь 3-тя год. по пол.
ТРАВЕНЬ
2. Субота Свячення Пасок; Сенкі Лейк 1 год. по пол., Менкі — 2-га год. по пол.; Овкборн — 4-та год. по пол.; Роспорт — 5.30 по пол.; Ангусвіл — 6.30 по пол.
3 ВЕЛИКДЕНЬ — Овкборн
4. Світлий Понеділок — Сенкі Лейк
5. Світлий Вівторок — Менкі
10. Неділя Провідна Роспорт Проводи
17 Неділя Мироносиць — Ангусвіл. Проводи
24 Неділя Ізвен Елмо! Проводи
31. Неділя Овкборн Проводи
Address: Oakburn, Man. Box 12 Tel. 386

о. М. ОЛЕСІЮКА
КВІТЕНЬ
1 Субота Сповідь Косів
5 Неділя Сповідь Вінніпегосіс
7. Вівторок. Благовіщення. Сповідь — Рорктон
11. Субота. Сповідь — Ашія
12. Неділя. Сповідь — Дафін
15. Середа. Поклони год. 7.30 вечером — Дафін
18 Субота Сповідь Вайєй Ривер
19 Неділя Сповідь Дрифтвуд Ривер
25. Субота. Сповідь Сифтон
26. Неділя. Сповідь — Гінберт Плейнс (Освячення Верби)
26. Неділя В год 4:00 по полудні Освячення Верби Дафін
30. Страсний Четвер Страсті год 7.00 вечора Дафін
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
КВІТЕНЬ
4. Субота 7-ма год. Вечірня і Сповідь — Інсінгер (м.)
5. Неділя — Інсінгер (м.)
7. Вівторок. Благовіщення — Дробот. Сповідь о 9 год. ранку
11. Субота, Вечірня і Сповідь 7-ма год. веч. — Подор (м.)
12 Неділя — Подор (м.)
15. Середа. Поклони 7-ма год. веч. — Інсінгер (м.)
19. Неділя — Подор (за рікою) 9 год. ранку
25. Субота Служба. Сповідь молоді) — Тодор (м.)
25 Субота 7-ма год Вечірня і Сповідь — Інсінгер (гайвий)
26. Неділя Квітна (Свячення верби) — Інсінгер (гайвий)
30. Четвер Страсти 7-ма год. веч. — Тодор (м.)
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
КВІТЕНЬ
4. Субота — Спелен
5. Неділя — Смокі Лейк
7. Вівторок — Бойн Лейк
10. Пятниця — Вилька. Вечірня і Сповідь 7-ма год. веч.
11. Субота — Вилька
11. Субота — Едванд. Вечірня і Сповідь 7-ма год. веч.
12. Неділя — Едванд
15 Середа — Смокі Лейк. Поклони 7-ма год веч
17 Пятниця Смокі Лейк Вечірня і Сповідь 7-ма год веч
18. Субота Смокі Лейк
19. Неділя Стрий
24 Пятниця — Белле. Вечірня і Сповідь 7-ма год. веч.
25. Субота — Белле
25 Субота — Спелен. Вечірня і Сповідь 7-ма год. веч.
26. Неділя — Спелен
30. Четвер Смокі Лейк
Address: Smoky Lake, Alta. Box 909

о. В. СЕНИШИНА
КВІТЕНЬ
5. Неділя — Кенайк
7. Вівторок. Благовіщення — Кіндерслей
12. Неділя — Ойен
19. Неділя — Вонда
26. Неділя — Мічам
9. C. Latham Place, Saskatoon, Sask. Home tel. 343-7696. Office 653-1944.

о. В. СЛЮЗАРА
КВІТЕНЬ
5. Неділя — Канора
7. Благовіщення — Могила
11. Субота. Вечірня і Сповідь год. 7.00 Бюкенан
12. Неділя — Бюкенан
12. Неділя. Вечірня і Парастас год. 7.00 — Канора
15. Середа Поклони, год. 7.00 — Канора
19. Неділя — Канора
26. Неділя — Рама
26. Неділя. Вечірня, год. 7.00 — Канора
30 Страсний Четвер. Страсти, год 7.00 — Канора
ТРАВЕНЬ
1 Велика Пятниця — Плящаниця год 2.00 Рама, год. 3.30 по пол. Бюкенан, год. 5.00 по пол. Сприджес, год 7.00 веч Канора
2 Велика Субота Свячення Пасок: год. 6.00 — Рама; год. 7.00 — Бюкенан; год. 8.00 — Сприджес
3. ВЕЛИКДЕНЬ Утреня, Свяч. Пасок год. 5.00 — Сприджес
Початок Богослужения год 7.00 Канора
4. Світлий Понеділок — Сприджес
5. Світлий Вівторок — Рама
10. Неділя — Бірджес
10. Неділя. Вечірня. Свільне Свячене — Канора
17. Неділя — Канора
24 Неділя — Бюкенан
24 Неділя Вечірня, год. 4.00 — Рама
31. Неділя — Канора
31. Неділя. Проводи на цвинтарі в Канорі, початок о год. 2.00 по полудні
У випадку непогоди Проводи відбудуться 14 червня, в тій самій порі
Canora, Sask., Ph. 563-5155

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
КВІТЕНЬ
Пятниця Пасія 7.30 год вечір — Глендон
5. Неділя. Сповідь 9 год. рано — Тріен
7 Вівторок Сповідь 9 год. рано. Благовіщення Пресв. Богор. — Норал
10. Пятниця. Пасія 7.30 год. вечір — Боїл
11. Субота. Вечірня й Сповідь 8 год. вечір — Лек Ла Біш
12. Неділя — Лек Ла Біш
15. Середа. Поклони 7.30 год. вечір — Атабаска
17. Пятниця. Пасія 7.30 год. вечір — Крейгенд
18. Субота. Вечірня й Сповідь 7.30 год вечір Сарепт
19. Неділя — Сарепт
24. Пятниця Пасія й Сповідь 7.30 год. вечір — Гіфора
25 Субота Гіфорд
25. Субота. Вечірня й Сповідь 7.30 год. вечір — Трескленд
26 Неділя Свячення Верби — Трескленд
26 Неділя Вечірня 8.00 год. вечір — Боїл
30. Четвер. Страсний Четвер — Ст. Пал
30. Четвер. Страсти Христові 7.30 год. вечір Сарепт
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
КВІТЕНЬ
4. Субота — Калворт. Сповідь для дітей 9 год.
5 Неділя Сватс Сповідь 9 год.
5 Неділя Пасія 7 год. веч. Вакав
7 Вівторок Благовіщення — Елбоз Крік
11. Субота — Ст. Джуліен, Сповідь від 9 год.
12. Неділя — Альвена, Сповідь 9 г.
15. Середа. Поклони — Вакав, 7 год. вечора
19. Неділя - Калворт, Сповідь 9 г.
25. Субота — Вакав. Сповідь від 7 год. вечора
26 Неділя Цвітна Осв Лози — Вакав, Сповідь
26. Неділя. Пасія і Осв. Лози — Ст. Джуліен 7 год.
30. Четвер Страсний — Тарнополь, Сповідь 9 год. рано
30. Четвер Страсти Лепін 7 год. вечора

УВАГА! Під час Великого Посту, будуть відправлятись Сорокоусти у Божа кожної середи, 9 год. рано.
Address: Box 4. Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФОЖА
КВІТЕНЬ
5. Неділя. Сповідь — Толстой
7. Вівторок. Благовіщ. Сповідь — Гардентон
12. Неділя. Сповідь — Сярто
15. Середа. Поклони 7.30 вечора — Толстой
19 Неділя Сповідь Роза
24. Пятниця. Сповідь молоді і старших — Толстой
25. Субота Лазарева. Служба молоді — Толстой
25. Субота Сповідь молоді (3 год. по пол.) — Гардентон
26. Шутково Неділі — 7 год. Толстой — 9.30 Гардентон
30. Страсний Четвер 9 год Велика Служба — Толстой
30. Страсний Четвер Страсти 4 год Гардентон; 7.30 Толстой
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
КВІТЕНЬ
5 Неділя — Ергімонт
6. Понеділок Редвей. Вечірня і Сповідь
7 Вівторок Благовіщення Пресв Діви Марії Редвей Сповідь
11. Субота — Редвагер. Вечірня і Сповідь
12 Субота — Восегна
19 Неділя Восегна. Сповідь
25. Субота Квітна — Федора. Сповідь
30 Страсний Четвер Редвагер. Служення Страстей о год 7 веч
ТРАВЕНЬ
1 Велика Пятниця Погодження Плащениці Редвей, від 11 год. рано Восегна від 12:30 год. вечірній Торгіад о год 2 по полудні Ергімонт від 5 год. по пол
2. Велика Субота — Вікбрук Сповідь. Служба Божа, Свячення Пасок. Федора Свячення Пасок, від год 4 по пол
3 ВЕЛИКДЕНЬ Ергімонт Утреня, Служба божа, Свячення Пасок від 11.30 вночі перед Великоднем.
Торгіад, від 2.30
Редвагер, від 4.30
Редвей, від 7
Восегна, від 9 год. рано. Воскр. Утр. Служба Божа, Свячення Пасок
4. Світлий Понеділок — Редвей
5. Світлий Вівторок — Торгіад
10. Неділя Томина — Редвагер. Проводи
Вівел Крік. Проводи, від 3.30 год. по пол.
17. Неділя — Федора. Проводи Аздорина Проводи, від 3.30 год. по пол.
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
КВІТЕНЬ
Від 30-го березня до 4-го квітня, кожного вечора 7-ма год. веч Вечірня та Вел Пост Нагод Н Бетелфорд
4. Субота. Сорок — Н. Бетелфорд, Сповідь
5. Неділя — Норт Бетелфорд. Св. Причасти
7. Вівторок Благовіщення — Медов Лейк. Сповід
11. Субота. Сорокоусти — Вітклів. Сповідь
12. Неділя — Вітклів. Св. Причасти
18. Субота. Сорокоуст — Гласлин — Сповідь
19 Неділя — Гласлин. Св. Причасти
25 Субота Вел Вечірня, год. 7-ма вел Н Бетелфорд
26 Неділя Четвертей Сповідь і свячення пом
30. Страсний Четвер 7-ма год. веч. Страсти — Норт Бетелфорд
Кожної Пятниці Вел Посту, з год. 10-ій рано Служба Божа — Рашін Осв. Ларів у Норт Бетелфорд. Просимося всі Зорян Громад, а також і членство довильчали та зохотити один одного до цих Богослужень Вел Посту, які будуть отслужені по місцевих церквах нашим парохом.
Address: North Battleford, Sask. 972—108, St. Ph. 445-3280.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Rev. A. Teterenko, Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 486.

о. І. ШЕВЦЯ
КВІТЕНЬ
5 Неділя — Нипавин
7. Вівторок. Благовіщення — Вірдель
12. Неділя — Шипмен
19. Неділя — Вірдель
26. Неділя Цвітна — Сембург
Address: Wolrdale, Sask. Ph. 486.

о. Г. УДОДА
КВІТЕНЬ
4. Сумота — Мельничухи. Сповідь
5. Неділя — Шіго (місто) Сповідь
7 Вівторок. Благовіщення — Жучкани. Сповідь
11. Субота Стадниця. Сповідь
12. Неділя — Вінніпа. Сповідь
15. Середа Поклони — Шіго (місто). Поч 8-ма год вечора
18 Субота — Федьки. Сповідь
19 Неділя — Фовы Лейк. Сповідь
25. Субота — Кутровські. Сповідь
26. Неділя Цвітна Шіго (пол). Сповідь
30. Страсний Четвер — Едмор. Сповідь
Address: Sheho, Sask., Box 62. Tel. 21.

о. А. ХРУСТАВКИ
КВІТЕНЬ
5. Неділя — Мірнам. Сповідь
7 Вівторок Благовіщення Пресв. Богородиці Мусідора Сповідь
12 Неділя — Лойдмінстер. Сповідь
18. Субота — Слава Пол Сповідь
19. Неділя — Слава Пів. Сповідь
25. Субота — Мірнам. (Служба Божа й Сповідь для дітей „Недільної в Українській Школі")
26 Неділя Цвітна Мірнам. Сповідь
30. Страсний Четвер Страсти 7.00 год. вечором — Мірнам
Address: Box 67, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
КВІТЕНЬ
4 Субота, Заупокійна — Торебі. 8-ма год веч Вечірня й Сповідь Торебі
5 Неділя Торебі
7. Вівторок. Благовіщення — Пено
11. Субота, Заупокійна — Брудергайм, 8-ма год. вечора, Вечірня й Сповідь Брудергайм
12. Неділя — Брудергайм
18. Субота, Заупокійна — Калмар. 8-ма год. веч. Вечірня й Сповідь — Калмар
19. Неділя — Калмар
26. Неділя — Кемроз
30. Страсний Четвер — Страсти, 8-ма год. веч. — Торебі
ТРАВЕНЬ
1. Страсна П'ятниця, винос Плащаниці:
7.30 ранку — Торебі.
8.45 — рань — Калмар
1-ша год по пол — Брудергайм
2.30 год по пол — Пено
8-ма год. вечора — Оповей, по цьому Св. Сповідь.
2. Страсна Субота — Оповей, по Службі Божій свячене Пасок. 6-та год. вечора, освячення Пасок Катвін
7.30 год веч. освячення Пасок — Пено
8.30 год. веч. освячення Пасок — Брудергайм
3. ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВЕ 12-та год. ночі Світла Пасхальна Заутреня, Божественна Літургія й Свячене Пасок — Торебі
7.30 год. ранку, Свячення Пасок — Кемроз
4 Світлий Понеділок — Брудергайм
5 Світлий Вівторок Калмар
10 Неділя Проводи Оповей
17 Неділя Проводи Брудергайм
4-та год. по пол. — Пено
24 Неділя. Проводи — Рамгіл
31. Неділя. Проводи — Катвін
Address: 9530—106 Avenue, Edmonton, Alta. Ph. GA 2-2062.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ УГРЦЦК.
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLI. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го КВІТНЯ, 1964. WINNIPG, MAN., APRIL 15, 1964. ЧИСЛО (2004) 8

40-ліття „Вісника" квітень 1924 - 1964

Перший міжнародний договір щодо релігії

Готують міжнародню декларацію свободи відношення до релігії

ПРОЄКТ ДЕКЛАРАЦІЇ КОМІСІЯ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ ОН ВИГОТОВИТЬ НА 15. 6. 1964

Боротьба між релігійними й атеїстами в Об'єднаних Націях. США домагаються забезпечення релігійної свободи жидам.

Організація Об'єднних Націй у самому принципі погодилася видати Декларацію Свободи Релігії, що її мали б підписати всі ті держави, які є членами ООН, і тоді та Декларація мала б силу міжнародього договору. З того часу ОН пильнували б, щоб у вооднионих державах не було переслідування релігії.

Проєкт Декларації почала 15 лютого ц. р. виготовляти Комісія Людських Прав ОН, яка складається з представників 21 держав; проект Декларації має бути готовий на 15 червня ц.р.

СССР вимагає забезпечення свободи атеїстам

У рамах Комісії Людських Прав ОН створено „робітну групу" з представників 15 держав, якій доручено опрацювати проект Декларації.

Між членами робітної групи Комісії Людських Прав ОН „немае розходження думок щодо того... що Декларація повинна давати однакові права і тим, що бажають належати до будь-якої релігії, і тим, що тримаються безрелігійних переконань", сказано у звіті робітної групи КЛП ОН, як подає „Ассошейтед Пресс" 4. 4. 1964. Але в цьому ж звіті також сказано:

„Декотрі члени... бажають, щоб у проекті Декларації було ясно й категорично сказано про право безрелігійних переконань, включно з атеистичним".

Очевидно, ця вимога „декотрих членів" — це домагання з боку представників СССР і їхніх „сателітів" з-поза „залізної заслони". „Ассошейтед Пресс" бо інформує:

„Советський Союз запропонував новий параграф, а якому було б вказано, що свобода атеістичного переконання є незвичайно важлива для тих, у кого є такі переконання, і що тому свобода таких переконань (атеистичних), включно з правом висловлювати їх, повинна бути допущена й гарантована".

США домагаються, щоб ОН гарантували свободу жидівської релігії в СССР

„США запропонували чотири нові артикули, виразно спрямовані проти Советського Союзу, обвинуваченого під замлом обмежувании права жидам практикувати свою релігію.

Вони (США) домагалися, щоб членам цієї релігійної групи (в СССР) було дане право практикувати свою релігію і її обряди, включно з дієтними й вимогами — такими, як пасхальна маця і кошерні харчі", подає „Ассошейтед Пресс".

З.Р.В. — Як і треба було (на основі „духа часу" нашого) сподіватися, — ніхто з членів ОН не вніс до проекту Декларації такого параграфу, в якому було б вимога, щоб влада СССР не мучила християнських священників, не згадуючи

(Закінчення з 2-ї стор.)

Рабін остерігає

Про жидівські намагання довести до зміни християнських молитов і догматів

„Рабін Йосеф В. Соловейчик заатакував ватиканський документ про жидів, що є „ні більше, ні менше, як тільки евангельською пропагандою", і гостро критикував ті релігійні діялоги між жидами й Церквою (Католицькою) та нагинання жидів довести принаймні до зміни тексту християнських молитов і догматів. Рабін Солевейчик, якого вважають духовим провідником всіх не-хасидських ортодоксалістів в Америці, виказав бурю цими своїми заввагами", подає „Ла Джовіш Пост" (18. 2. 1964).

Тут ідеться про той ватиканський документ-проект, що обговорюється на II Ватиканському Соборі у справі прололошення жидів невинними у справі замучення Христа.

На думку рабіна Соловейчика, як-

(Закінчення на стор. 2-й)

Тайни виявляються аж тепер...

Між Ватиканом і Гітлером була тайна угода

„ЦЕ ГАНЬБА", КАЖЕ КАРД. ТІССЕРАН

Папа Пій XII відмовився осудити фашистсько-тоталітарку владу

Під кінець березня ц.р. кардинал „Тіссеран обвинуватив Римську Курію за те, що вона заключила була тиху угоду з Гітлером", — повідомив америк. журнал „Тайм" (число за 3 квітня 1961 р.).

Римська Курія — це центральний „уряд" Католицької Церкви й разом Ватиканської (папської) держави. Кардинал Євген Тіссеран (француз) — декан Колегії Кардиналів.

Кард. Тіссеран: „Історія осудить Святу столицю"

„Останнього тижня (під кінець березня 1964 р.) в Римі... 80-літній Тіссеран згадував, як то в грудні 1939 р. під час своєї зустрічі з Піем (XII) у папському кабінеті він надаремне наполягав на (папу) Пія (XII), щоб той видав послання у справі обов'язку римо-католиків ставити спротив несправедливому порядкові тоталітарної (гітлерівської) держави; жидів тут (у посланні) не муситься згадувати специфічно. Через шість місяців (у половині 1940 р.) після цієї зустрічі (з папою) Тіссеран написав листа до архиепископа Парижу, яким був тоді кардинал Емануїл Сювр, і повторив свою думку... Тіссеран (у листі до кардинала Е. Сювра 1940 р.) обвинуватив Римську Курію за те, що вона заключила з Гітлером тиху угоду. „Це ганьба", писав Тіссеран. „Я боюся, що історія осудить Святу Столицю (Рим) за ведення такої політики, що вигідна для неї, не оглядаючись на все інше. Це крайньо сумне явище".

(Закінчення на 2 ст.)

У ЦЬОМУ ЧИСЛІ, М. ІН.

„З першим числом „Прав. Вістника", — від Консисторії автор о. д-р С. В. Савчук, стор. 17.
„Національна Церква — Церква Божа", Мирослав Стечишин, стор. 18.
„Унікальний нагрудний хрест", — о. Протопресв. Д-р С. В. Савчук, стор. 21.
„о. Д-р Іван Гриньох про II Ватиканський Собор", стор. 22.
„Оцінка на замовлення", — А. Степовий, стор. 7.
„Ego te absolvo", — свящ. С. Ярмусь, стор. 6).

4-5 липня Відкиття Колегії Св. Андрея

Готують міжнародню декларацію...

(Закінчення з 1-ї стор.)

вже про переслідування християнської церковної практики.

Перший у справах відношення до релігії міжнародній договір з силою закону

Коли проект Декларації буде готовий, Комісія Людських Прав предложить його восени ц.р. Комітетові суспільної опіки Генеральної Асамблеї ОН. Якщо Асамблея прийме (шляхом голосування) проект Декларації, то вона автоматично стане міжнародним законом, що його, чи договір, підпишуть усі держави, що є членами ОН.

З.Р.В. — Декларація побільшить число великих історичних документів. Але це певна річ, що мучеництва християн в СССР це не припинить. А знову ж де цієї релігії й тепер не переслідують, ті ще й з Декларації скористають. Але якщо така Декларація переслідуваним в СССР християнам не поможе то, очевидно, й не пошкодить. Однак в тих не-комуністичних державах, де одна релігія, як державно-панівна, переслідує інші релігії (напр. в Еспанії), там, на довшу мету, ця Декларація може евентуально при-чинитися до полегчення долі переслідуваних релігій.

Між Ватиканом і Гітлером...

(Закінчення з ст. 6-ї)

„Моральна власть повинна була промовити"

У цій своїй заяві в Римі під кінець березня ц. р., кард. Евген Тіссеран... менш-більш погоджується з думкою тих католиків, які доказують, що якщо б (папа) Пій (XII) і був видав заяву, то це все ж таки не спинило б (г.т.лерівського) людовбивства. Але цей француз (кард. Тіссеран) підтримує тих критиків, які твердять, що папа, як моральна власть, повинен був відізватися" (проти людовбивства), — і н ф о р м у є „Тайм".

Кард. Тіссеран публікує в пресі довірочного листа

Свого довірочного листа до паризького кардинала Е. Сюара з половини 1940 р., в якому одсуджено Римську Курію за її тайну угоду з Гітлером, кард. Тіссеран опублікував щойно тепер, „даючи минулого тижня (кінцевий тиждень березня 1964 р.) копії цього листа до преси", — подає журн. Тайм.

З.Р.В. — Теперишній папа Павло VI, тоді як кардинал Монтіні, за часів папи Пія XII під час 2-ї світової війни був одною з могутніших постатей у Римській Курії. Рим мовчав, коли Католицька Акція Хорватії в 1942-45 роках, при мовчазній невтральності окупаційних німецько-гітлерівських військ, в несамовитий спосіб вимордувала понад півтора мільйона православних (включно з дітьми й єпископами), і то не лише православних сербів, але й хорватів, й при тому мордували й протестантів та жидів. А католицький примас Хорватії архиепископ Степінач мовчав, хоч його благали, щоб він приплинув це людовбивство (Документи із слідства, яке зробила комісія ОН частково опубліковані в книжечці: Monica Farrell, The Rovining Wal-ves). Після закінчення 2-ї світової війни папа Пій XII нагородив кардинала Степінача кардинальським титулом. Кардинальський капелюх є червоного кольору... Папа Пій XII поблагословив договір „Вісь Рим-Берлін" (договір приязни між диктаторами Гітлером і Муссоліні). Папа Пій XII поблагословив фашистські італійські збройні відділи „чорні сорочки" Муссоліні на боротьбу з Абіссінією, щоб перетворити її в колонію Італії. Віденський кардинал Іннцер 1938 р. закликав австрійців підтримувати Гітлера (про це писав львівський щоденник „Діло" вліті 1938 р.). Органи Католицької Акції у Франції, напр., часопис „Ля Круа" („Хрест") стояли по стороні гітлерівської Німеччини, і т.д. і т.п.

Про жидівські домагання...

(Продовження з 1-ї стор.)

що б II Ватиканський Собор і ухвалив цей проект (а це буде б догматична зміна в Катол. Церкві), то це ще замало.

Остерігає християн

„Він (рабін Соловейчик) остеріг християн, що їхні дружні розмови все ж таки не розвивають їхньої надії повернути жидів (на християнство). Отже жиди із свого боку повинні жадати (від християн) звичайного виступу проти антисемітизму, а не релігійного братання", — далі інформує цей же часопис.

На другій сесії 2-го Ватиканського Собору Секретаріят Сприяння Єдності, Християнства під проводом кардинала Августина Беа вніс на Собор проект, щоб Собор проголосив жидів невинними у справі замучення Христа. В Ізраїлі деякі жиди вважають, що цей проект є з боку Ватикану „зробити компенсату за мовчанку папи Пія XII під час (2-ї світової війни, коли (гітлерівці) мордували мільйони жидів", подає журнал „Джюїш Обсервер" (США) за лютий 1964 р.

Після 2-ої світової війни й досі світове жидівство щораз більше атакує Ватикан за те, що він під проводом папи Пія XII заключив з Гітлером „тиху угоду" і коли папа Іван XXIII став (1958 р.) наслідником Пія XII, то це значить, що він сів на тому папському престолі, що важ затаврував себе „нижою гітлерівською коляборацією". Можливо, що саме в основному тим треба пояснити небувалу досі в історії папства жидофільську політику, яку повів покійний папа Іван XXIII.

Рабін домагається свободи релігії в Ізраїлі

„Рабін Зохові із синагоги Гор Ель в Єрусалимі в спеціяльній статті в „Да Телеграм" осуджує нетолеранцію з боку старозаконних релігійних груп в Ізраїлі, і домагається створення жидівських Міравих загонів (поліційних) для заведення свободи релігії в цій країні", інформує віннінезький „Джюїш Пост" (20. 2 1964), що передрукував статтю рабіна Зохові з „Да Телеграм".

Рабін Зохові, що належить до поступових рабінів, тривожно заявляє, що консервативний рабінат і урядові чинники „завжди готові помиритися між собою, коли їм треба не допустити до вислову вільної думки".

Він каже, що провідні ізраїльські „Мужі релігії" прилипли до своїх фетишів-форм, і відмовляються признати наукові й гуманітарні здобутки 20-го століття, бо вони щільно замкнулися за своїми обрядовими практиками... Для них найбільшим ворогом є нестаровірний духовний елемент — тобто більшість населення, яке зацікавлене релігією позитивно, і воно змагає до релігійного та духовного відродження в такий самий мірі, як і модернізації рабінського кодекса".

Про силу консервативних жидів в уряді цей рабін свідчить: „Національна Релігійна Партія має в кабінеті міністрів три місця, один з них є міністром Релігійних справ".

ДО УВАГИ ДОПИСУВАЧІВ:

1. **Статті, прислані до „Вісника", мусять бути підписані дійсними іменами авторів. Евентуальним виїнятком тут можуть бути автори посмертних згадок і подібних оказійних дописів.**
2. **„Вісник" приймає тільки оригінали, а не копії.**
3. **Матеріял для „Вісника" мусить бути написаний на машинці, або дуже чітким ручним письмом. В виїдках випадках повинні бути широкі відступи між рядками.**
4. **Якщо вищеподані передумови не будуть виконані, то надісланий матеріял не буде поміщений у „Віснику".**

● ВІННІПЕГ. — У неділю, 5 квітня 1964 р. Митрополит Іляріон висвятив нового священика для Укр. Гр.-Православної Церкви в Канаді. Ставленником у священство був о. диякон Орест Сорочук. Свящ. О. Сорочук закінчує цього року четвертий курс богослови в Колегії Св. Андрея

Висвята відбулась у Катедрі Пресв. Трійці в Віннінезі

● Урочисте посвячення площі під нову церкву Всіх Святих у Трансконі (передмістя Віннінегу) відбулось у неділю 5 квітня по полудні. Освячення звершив Митр. Іляріон у співслужінні Владики Бориса і прав. духовенства міста Віннінегу. Будова згаданої церкви, а при ній авдиторії, вже почалася.

Митрополичі Канонічні Візитації

Неділя 3-го травня, Великдень, — у Всеканадійській Митрополичій Катедрі Пресвятої Трійці в м. Віннінезі.

Неділя 10-го травня, — у Соборі Св. Покрови в м. Віннінезі.

Неділя 31-го травня, — 40-ліття Церкви Зшестя Св. Духа, в м. Реджайна, Саск. З Митрополитом будуть Преосвященний Єпископ Борис і Високопреподобний О. Архимандрит Іов.

Неділя 14-го червня, — у Церкві Св. Володимира в м. Судбурі, Онт. Повне Освячення Храму й Іконостасу.

Неділя 21-го червня, — у Всеканадійській Митрополичій Катедрі Пресвятої Трійці в м. Віннінезі, Ман.

Субота й Неділя 4—5 липня, — Свято відкриття нової Колегії Св. Андрея в Віннінезі. У суботу, — по полудні: Вдячний Молебень та посвячення нових будинків Колегії, а в Неділю рано — урочиста Св. Літургія, яку Митрополит служить у-сослужінні всього Віннінезького Духовенства.

Неділя 28-го липня, — Освячення Іконостасу в Храмі Св. Володимира в м. Овкборн, Ман

Тайна інформація?

Зудар між єпископом і міністром Ізраїля

Коли папа Павло VI був (4—6. І. 64) в Ізраїлі, то на Оливній горі архиепископ Гакім пишком вложив папі в руку записку, в якій було довірочно сказано, що християнська меншина в Ізраїлі є в „поганому" положенні: землю від християн відібрано за крайньо малий викуп, а освічених арабів-християн називають „п'ятою" колоною; ці араби змушені виїжджати до США. — Таку вістку помістив італійський журнал „Oggi".

М.містр релігійних справ Ізраїля д-р Зераг Варгафтіг осудив за це архиепископа Гакіма; знову ж цей архиепископ каже, що він папі не передав жодної цього роду записки. Але хоч він обурився на італійський журнал за його „сенсації", то одночасно він каже, що цей журнал написав „правду" про положення християн в Ізраїлі.

Між архиеп. Гакімом і міністром Варгафтігом почалася гостра суперечка.

Подаючи вістку про це, вінн.пезький „Да Джюїш Пост" (13. 2. 64) завважує, що це „один з непередбачених результатів поїздки папи до Св. Землі".

Католицькі розводи

Молодша сестра Джені Кеннеді — дружини покійного президента США, княжна Радзівілл отримала з Ватикану дозвіл на розвід з своїм першим чоловіком Лі. З другим чоловіком, М. Кенфілдом, вона не брала церковного шлюбу, і розвелася з ним 1958 р. у суді. 1959 р. вона взяла цивільний шлюб з польським князем Станіславом Радзівіллом, хоч Рим не дав їй дозволу розвестися з її попереднім мужем Лі. Розвід з Римом прийшов вж 1962 р., коли вона жила з князем Радзівіллом уже три роки, і тільки після того вони звінчалися в костелі.

Католицькі єпархіяльні й регіональні церковно-подружні суди в усьому світі кожного року дають несповна 2.000 розводів. Найвищий церковний подружній суд — це т. зв. „Рота" в Римі, вона річно полагоджує не більше 124-х справ, а з того не більше 64 справи подружжя отримують розвід

Слово патріярха Атенагораса І й папи Павла VI під час зустрічі в Єрусалимі

Константинопольський патріярх Атенагорас І і папа Римський Павло VI, зустрівшись 6 січня 1964 р. в Єрусалимі, в палаті Єрусалимського патріярха Венедикта, і при тому кожен з них сказав слово.

Слово патріярха до папи

„Дорогий мій брате в Христі! Пробуваючи з благодаті Божої в цій країні, що освячена життям Господа, славимо Бога і Святу Трійцю за приведення нас із Сходу та із Заходу, щоб зустрітися в Його Ім'я Боже.

ВАТИКАН. — Папа Павло VI, підготовляючись до 3-ї сесії 2-го Ватиканського Собору, в березні ц. р. скликав комісію для перегляду літургії: 10 кардиналів і 42 духовні з 46 націй.

Поправді є чого вельми радуватися! Виражаючи всю цю радість понад усе із серця сповненого втіхою та оживленого братськими почуваннями, ми прямували на цю зустріч з Твоєю возлюбленою Святістю. Вітаємо ж Тебе зворушено в цьому Місці, де чувся голос Господній і де наука Його храниться, як дорогоцінний скарб.

Це ж бо тут проповідував Він Євангелію любови і спасіння. Це ж бо тут Він, перед Своїми близькими страстями, молився в ночі конання за утвердження в правді і єдності всіх тих, що вірують у Нього.

Ми вважаємо цю ось подію, яка, з ласки Божої, настає саме тепер, за вийятково значущу й важливу в історії й житті Церкви.

Ми з усього серця надіємося, що ті добрі заміри, які в недавньому минулому так рясно були засвідчувані з одної й другої сторони, і які й далі потверджуються при цій ось нашій зустрічі особистій, і ці об.йми душ — можуть стати вступом до взаємного єднання й повнішого підчинення Святій Волі Божій, щоб надхнутися на гарячу надію минулих віків і на вимогу теперішнього часу.

Столітями християнський світ жив серед ночі розділення. Очі його втомилися з голоду в темряві. Нехай же зустріч оця буде світаком того променистого й благословенного дня, в який будучі покоління, причащаючись із цієї самої чаші Пречистої Крови й Тіла Господнього, будуть прославляти й воєхваляти в любові, мирі й єдності єдиного Господа і Спасителя.

Брате мій у Христі! Тепер, коли ми спробували віднайти один одного, то ми віднайшли Господа. Ізімо ж далі тією святою стежкою, яка відкривається перед нами, а Він прилучиться до нас на нашому шляху так, як прилучився до двох Учеників на шляху до Емаусу.

Він укаже нам шлях, яким треба йти, і Він направить стопи наші до мети, якої шукаємо. Слава Йому, сила й поклоніння на віки вічні. Амінь".

(Повний переклад з журн. „Американ Ревю оф Істерн Ортодокс", січень 1964)

Слово папи до патріярха

„Велике зворушення наше і глибока радість наша в цю дійсно історичну хвилину, коли, після століть мовчанки й дожидання, Церква Римська й Патріярхат Константинопольський ще раз зійшлися в особах найвищих представників своїх.

Велика й глибока вдячність наша Тобі, залишившому на короткий час резиденцію Патріярхату нате, щоб прийти сюди, і здибатися з нами. А все ж є це сам Господь Бог наш, Владика Церкви, до якого возноситься слова нашого покірного моління

Старовинне передання християнське любо'язно тримає, як центральну точку світу те місце, на якому здвигнений був славний хрест Спасителя, де Він був воявищений від землі, щоб звернути на себе увагу всього сотворіння.

Було воно, отже, пригожим, — в Промисл Божий призволив це, — щоб на тому Святому і завжди благословенному Місці, як паломники з Риму й Константинополя, ми могли зустрітися у спільній молитві. Ти бажав цієї зустрічі ще в.д часів нашого незабутнього попередника Івана, з пошаною й любов'ю своєю до якого Ти не таївся, і до якого ти з дивним натхненням приміняв слова Святого Євангелиста: „Був чоловік посланий Богом, на ім'я Іван". Він також бажав зустрічі цієї, як Тобі це добре відомо, але його скора смерть не дозволила йому здійснити цього бажання серця його.

Слова Ісуса Христа „нехай всі будуть одне", часто повторювані устами вмираючого Папи, не залишають у сумніві щодо цього найулюбленішого заміру. За це він оф.ярував Господеві Богові своє довге терпіння й дороге життя. Без сумніву, як з одної сторони, так і з другої, дороги, що ведуть до єдності, можуть бути довгі і встелені труднощами. Усе ж таки ці дві дороги евентуально зійдуться біля джерела Євангелії. Зате ж, чи не є радісним явищем, що сьогоднішня зустріч відбувається на цьому ось місці і на землі, де Ісус основав Церкву свою і пролляв за неї Кров свою!

Є це, у всякому разі, величава маніфестація доброї волі, Богу дякувати яка повсякчасно більше одушевляє тих християн, що живуть згідно з ідеалом свого імени; це воля на таке діло, щоб підвестися понад розділення, усунути перепони; воля на рішучу постанову йти шляхом, що веде до замирення.

Різниця в ученні, обрядах і законах має бути провірена в відповідьному місці й часі, як також і в дусі відданості правді, і порозумінню, і любові.

Що можливим і потрібним є тепер — то почати розвивати братську любов, що сама винайде нові шляхи, щоб показатися; яка, пізнавши хиби минулого, охоче прощає, і готова радніш вбачати все добре, а не зле. Вона буде головно уважати на своє приноровлення до Божественного Учителя, щоб так наблизнитися до Нього й переміститися Його впливом. Подібунок миру, що його нам було призволено Господом нашим подати один одному на тій Святій Землі, як також молитва, подана нам Ісусом Христом, якому ми й відмолимося, нехай будуть символом такої любови.

Ми не можемо висказати, як зворушені ми ось тим Твоїм братським ділом. І в цьому ми не є самі. Уся Церква Римська і вселенський Собор з глибокою радістю довідаються про цю історичну подію. З нашого ж боку, ми возносимо до Господа Бога подякувальну молитву і просимо його помогти нам далі йти цим шляхом, і заслати на Тебе й на нас, які вступили на неї з вірою й дов.р'ям, ге Благословення, що є запорукою успішного висліду.

З таким почуванням, — це не прощання, що висловлюється Тобі тут, але, якщо Ти позволиш, це є „до побачення", яке виростає з надії на другу успішну зустріч „во ім'я Господне".

(Повний переклад з часописа „Візантійн Кетолик Ворлд", січень 26, 1964, U.S.A.).

АДРЕСА
Владики Бориса

Тому, що пошта Владики Бориса (Яковкевича) ще досі часто приходить на різні адреси, внаслідок, на його прохання, його адресу в Віннінезі:

The Right Rev. Bishop BORIS
322 Bannerman Avenue,
Winnipeg 4, Man., Canada
Tel. JU 2-1312

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавничий Спілка Embassie. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,
Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c: in U.S.A. — 25c.

Адресат:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЯК ЖЕ ЦЕ ПОЯСНИТИ?

Були і є всякі крамниці церковних речей, власники яких на протязі десятків років на українських православних громадах зробили великі капітали. Але вони навіть з увічливости, навіть для власної реклями не дали замітніших, або взагалі хоч якихнебудь пожертв на нашу Церкву. Вони лише беруть, а нічого не дають. Отже: тільки „бизнес"!

А тепер — справа фінансової сторони Церковних Громад.

Православні українці, записуючись до Громади, у дійсності вписуються в члени Церкви як такої; їхньою найвищою й остаточною метою є Церква як ціліть, а не лише Громада, до якої вони належать. Але з уваги на організаційну схему Церкви, вони не можуть належати до Церкви якось інакше, як тільки почерез свою приналежність до тієї чи іншої Громади, а не, скажемо, просто до Консисторії.

Церква не може створити якусь іншу, щасливішу форму своєї організації, як тільки творення Громад. Де є свідомість і добра воля, то така організаційна схема є ідеальною. Але тут, як і всюди, де нема доброї волі, також є своя небезпека. Може бо статися таке, що декотрі з Громад можуть повести справу так ,що хоч у теорії, на папері, вони організаційно належать до Церкви, як цілості, але практично, своєю роботою, вони до Церкви не належать, а обмежуються лише своєю парафіяльною роботою, стараючись якнайменше брати участь у всекрайового значення праці Церкви. Отже практично воно виходить так, що члени вписуються не до Церкви, як цілості, а лише до парафії. Тобто на ділі вони є членами парафії, а не Церкви.

Громада чи Парафія — це не є ціль сама в собі: вона є тільки одним із засобів (середників) до цілей Церкви. Члени Громад, жертвуючи свої гроші на дану Громаду, в дійсності почерез Громаду жертвують на Церкву. Певна річ, що Громада, щоб існувати, мусить мати фонди. Але треба мати на увазі, що Громада існує для існування Церкви, а не сама для себе.

То чи ж може бути так, що б Громади мали свої фонди, а Церква як ціліть потребує фондів на якусь церковну справу (як ось потреба Консисторії, Колегії Св. Андрея і т. д.), і не має звідки їх узяти? Адже кожна Громада, збираючи фонди, збирає їх в імені Церкви як такої, і тому Громада мусить виправдати перед Церквою цей свій привілей, тобто конечно допомагати Церкві на її загальні потреби, вже допомагати не лише кожен член поодиноко, індивідуально, а таки каса Громади повинна від себе на загально-церковні справи жертвувати.

Відомо, що є такі Церковні Громади, майно яких перевищує майно Консисторії (що є майном Церкви як такої). Але якщо такі Громади будуть збирати фонди лише нате, щоб Громада мала ці „мертві" фонди, то така господарська політика досить подібна до політики тих крамниць церковних речей, в яких фінанси є лише для самих фінансів, а їх не обходить ідеологічна, вища справа справа Церкви як цілості.

Що тепер воно до такого стану щораз більше йде, то про це свідчить трагічно низький рівень бюджету Консисторії. Про це також свідчить, що Колегія Св. Андрея покищо з дуже слабеньким успіхом звертається з благанням до Громад за допомогою.

І як перший соняшний промінь на тому темному тлі, — є приклад Громади в Лонг Бренч; і цей приклад є справді великим явищем, що його занотуємо в нашій історії: ця невеличка Громада позичила 1,000 (тисячу) доларів (бо у своїй касі стільки не мала), і пожертвувала на Колегію; ця перша найбільша і досі одинока в Канаді пожертва із каси Громади походить від одної з менших і бідніших Громад!

Як же ж це пояснити?

ХРИСТИЯНСТВО В „НОЖИЦЯХ" ВОРОЖОГО НАСТУПУ

На сході Европи комунобольшевицька влада заявляє, що вона нібито вже „припинила" переслідування Християнства „адміністративними" (поліційними) засобами, бо це, як заявив Хрущов, не дає бажаних для влади наслідків. Мовляв, переслідування витворює атмосферу мучеництва, а це ще більше скріплює віру. Тому, заявляє ,большевицька влада, тепер змінили спосіб: будуть боротися з Християнством тільки шляхом „наукової пропаганди" атеїзму, а також (додаймо) — шляхом політики. Наприклад, якщо б були замучили митр. Йосифа Сліпого, то українці католики у вільному світі могли б робити заходи, щоб Рим проголосив його святим. (Хоч це велике питання, чи Рим пішов би на зустріч такому домаганню). А так ось советська влада випустила митр. Сліпого із сибірського заслання живого й здорового, повела відповідну політику, внаслідок якої той митрополит-ісповідник навіть узяв участь у комуно-большевицькій урочистості (в советській амбасаді в Римі восени 1963 р.) — в урочистості Жовтневої революції, шляхом якої большевики в жовтні 1917 р. по горах трупів здобули владу і створили СССР на знищення Християнства.

У вільному світі антихристиянська сила не має можливости поліційними засобами переслідувати Християнство, отже вона наступає на Християнство також шляхом т. зв. „наукової пропаганди". З Голлівуду виходять такі фільми, де піддається насмішкові (слабо замаскованому) мучеництво перших християн у Римі.

Тепер же і в Канаді зовсім відкрито починають таку саму роботу. 25 березня ц. р. по телевізійній сітці СіБіСі був переданий фільм, створений як пародія (насмішлива форма) на Воскресення Христа, — цей фільм називається „Відкритий гріб". Ось його зміст: один з провідників „мирового руху" в Торонті був засуджений на кару смерті, як обвинуваченний за вбивство поліциста. Це обвинувачення зробив один з членів „руху миру", але воно було фальшиве, і тому він через докори совісти застрілився. (Тобто — це тип Юди, який видав Христа). Коли ж того провідника „мирового руху" повісили й поховали, то потім виявилося, що його гріб на цвинтарі розкопаний, домовина не була відкрита, але покійник зник. Прилюдна думка, так би мовити, „на здоровий розум", у загальному була така, що його хтось викрав, а розходження в поглядах були лише в питанні: хто й нащо викрав його тіло з могили? І тільки невеличке число осіб вирішило, що той провідник „миру" воскрес.

Треба мати на увазі ось що: тим силам, які намагаються знищити Християнство, йдеться не про справу воскресення Христа, як справу саму собою; їм ідеться про це, щоб усякими способами „здискредитувати" постать Христа. А якщо б їм це вдалося, то тоді автоматично була б здискредитована і вся Євангелія. Сказав же бо ап. Павло: „Якщо б Христос не воскрес, то даремна віра наша". Тут стає ясно, чому антихристова сила перш за все атакує справу воскресення Христа.

Одночасно на Католицьку Церкву відбувається натиск, щоб вона змінила відповідні місця в об'явленні Св. Письма так, щоб „усе людство було винне за вбивство Христа", і що справу вже обговорює католицький II Ватиканський Собор.

Цікаво також і те, що та антихристиянська пропаганда вже дісталася на екран телевізійної сітки СіБіСі в Канаді. Як виходить, могутні фінансові продуценти фільмів мають досить впливів...

Цікаво також, що на жодну іншу релігію (ні на жидівську, тобто юдаїзм, ні на іслям і т.п.), а тільки на Християнство ведуть по телевізії і в пресі постійну систематичну пропагандивну атаку, — таку самісінську, як і в СССР. І чи не з цією самою метою?

Данська княжна переходить на православіє

Грецький король Константин заручився з 17-літньою данською княжною Анною Марією, і вона переходить на віру свого майбутнього чоловіка, тобто на православіє.

МАЯМІ, Флорида, США. — Флоридський суд своїм рішенням з 1964 р. дозволив молитися в місцевих школах. Проти цього запротестували 4 батьки: один унітарій, один агностик і два жиди. Вони справу передали у Верховний Суд-США.

До клнчів про „поєднання"

Заборона католикам брати участь у некатолицьких релігійних оказіях

„Смертельний гріх"
„Загальне Правило щодо не-католицької прилюдної відправи". — Правило, що його треба дотримуватися загально, є ось це: участь у прилюдних не-католицьких богослуженнях, коли хто чинить це свідомо й добровільно, є **смертельним гріхом.** Це бо є участь у фальшивій відправі...". — Так сказано на 93-й сторінці найновішої католицької книги інструкцій для середньошкільної молоді в США під заголовком „Living Our Faith", якої автором є William J. Reedy, директор Катехизації, а опублікувало її видавництво: William H. Sadlier, Inc. Цитати з неї подаємо на основі критики її в протестантському журн. „Чорч енд Стейт" ч. 3, березень 1964 р., США.

Не вільно брати участі в Вінчаних і Похоронах і Хрестинах не-католиків

„Вінчання й Похорони". — „... У всякій прилюдній релігійній дії — як: від родженецька, хрестоносна чи збори и за покровом не-католицького релігійного вироісповідання, або й індивідуальні - католикам не вільно брати **активної участи.** Через те католикам не вільно грати там на органах, або співати, бути кумами, або підтримувати чи бути на прилюдному весілі, і бувати на не-католицькій релігійній відправі... Розуміється, що католикові ніколи не вільно бути на шлюбі особи католицької віри, якщо цей шлюб неважний...

„Пасивна участь в не-католицьких відправах може бути дозволена з оправданих мотивів — як: милосердя, добра воля, загальне добро спільноти — і коли тут немає небезпеки скандалу для інших у справі пасивної присутности католиків Таким, напр.клад, може бути той випадок, коли католицькі члени легіслятури штату були б присутні на похороні померлого губернатора, правленому в не-католицькій катедрі..."

Вирішує священик

„У випадку свого сумніву, чи вам вільно бути на даній не-католицькій релігійній церемонії, ви мусите своєчасно порадитися своєго священика..."

Без дозволу єпископа світським католикам не вільно брати участі в релігійних дискусіях з не-католиками.

Католицька Церква забороняє розмовляти з не-католиками на основі „рівних з рівними"

„... це ясно, що католикам не вільно заходити в прилюдні диспути чи конференції з не-католиками в релігійних справах без дозволу місцевого єпископа. Присутність католиків, як офіційних представників Католицької Церкви, на релігійних дискусійних зборах на рівній стопі з представниками не-католиків часто сприяє байдужості, — що, мовляв, одна релігія є такою ж доброю, як і інша. Щоб така помилка не ширилася, то Католицька Церква не висилає представників до Світової Ради Церков... ані до національних рад, які пропонують дебатувати над християнським ученням з метою знайдення „спільного грунту" для угоди".

З.Р.В. — Цитати з вищезгаданої офіційної найновішої книжки (з 1964 р.), що затверджена Римом, і видана на основі вчення Католицької Церкви, подані нами тому, щоб поінформувати: 1. Що вимога т. зв. Всеправославної Конференції на острові Родосі (під проводом Константинопольського Патріярхату) під кінець вересня й на початку жовтня 1963 р., щоб розмовляти з Католицькою Церквою як „рівні з рівними" не буде прийнята Римом; Рим або попровадить таку політику, що що розмови дадуть православним лише злуду принципу рівних з рівними", або Рим узагалі не погодиться на такий принцип („рівних з рівними"). У Римі таке становище вилливе з догматичних основ. а догматів Рим не змінить. 2. Православні українці не можуть переговорювати з українськими католиками в релігійних справах - тому, що православні українці ці справи вирішують самі, а українці католики не є тут незалежними, — вони мусять діяти з дозволу та інструкцій з Риму. тобто з чужого українцям центра. 3. Хто з православних бере участь, навіть як лише спостерігач, на II Ватиканському Соборі, той там також не трактується католиками, як „рівний з рівними", а тим самим він принижує себе особисто, і принижує тих, кого він репрезентує. 4. Хто править молебні за католицьких достойників, як, напр., дехто з православних українців відправив за митр. Сліпого), той, по-перше, нарушує принципи Православної Віри, для групової чи особистої політики. 5. Хто з православних церковних провідників закликає православних українців до участі в релігійному житті православних українців, такий провідник або не знає основ католицької віри, або свідомо вводить в оману свою українську православну спільноту, і це веде до підкопання принципів Православної В.ри. 6. Вищезгадані заборони Католицької Церкви ведуть до розбивання кожного такого народу, в якому є членами католики й не-католики, і до розбивання релігійно, міщаних родин. Діти католиків відмовляються брати участь у похоронах своїх батьків не-католиків, а батьки не йдуть на вінчанни своїх дітей не-католиків.

Символічним прикладом цього був той факт, що коли в Вінніпезі відкривали пам'ятника Шевченкові, то було заборонено додати до цієї урочистости релігійний момент посвячення пам'ятника, бо католиками не вільно цього робити (Шевченко православний), отже й не дозволили освятити й православним, щоб католики не були присутніми на православній релігійній церемонії.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ХТО СЛУХАЄ ВАС — МЕНЕ СЛУХАЄ, ХТО Ж ПОГОРДЖУЄ ВАМИ — ПОГОРДЖУЄ МНОЮ, ХТО Ж ПОГОРДЖУЄ МНОЮ — ПОГОРДЖУЄ ТИМ, ХТО ПОСЛАВ МЕНЕ" (Лк. 10:16).

Так говорив Христос Апостолам, а також і Церкві. Це лагідне розкриття правди щодо широкого значення уважного сприймання проповіді. У Великий Піст Церква, на основі Євангелії, з особливим підкресленням повчає нас про потребу покаяння. Чи не зрозуміло з вищенаведених євангельських слів, що наше позитивне, чи негативне відношення до цієї церковної науки може мати лише свої своєрідні наслідки для нас?

Після зустрічі папи з патріярхом

Папа: „Об'єднання" християнства — то приєднання до Риму

Папа закликає „роз'єднаних", щоб „повернулися" до Риму

Часопис „Бизентайн Кетолик Ворлд" 29 лютого 1964 р. інформує:

„Святіший Отець, Папа Павло VI закликав вірних Кватолицької Церкви, щоб вони зацікавилися „правдивим, добрим, християнським і святим у вироісповіданні наших відлучених християнських братів". На одній із своїх авдіенцій, які відбуваються в середи, Римський Отець звернувся до 4-х тисяч осіб з проханням, щоб вони помагали зусиллям Церкви (Католицької) в її русі до християнської єдности шляхом „почуття братського зацікавлення" їхніми не-католицькими сусідами. До цього зацікавлення включається також „пізнавання їхнього способу думання й почування", як також віддання себе роботі для „усунення існуючих у християнському світі порізнень і старання з покорою, терпеливістю й довір'ям знайти розв'язку.., яка приведе всіх до подоби Ісуса Христа".

З.Р.В. — Папа Павло VI християн не-католиків називає **„відлученими" від Риму** „християнськими братами", а це, консеквентно, означає, щоб під словами „християнське з'єднання" він розумів лише як **приєднання до Риму** тих **„відлучених"** братів.

Папа заявив це вже після своєї зустрічі з патріярхом Атенагорасом І в Єрусалимі 5—6 січня 1964 р., а що зустріч увесь світ розумів, як початок контактів Риму з Православієм на основі „рівного з рівними".

Але папа (що не трудно було передбачити наперед) і його політики у Ватикані розуміли й розуміють це інакше, тобто по-старому. Інакше не було й не буде, як довго буде існувати папізм! Він лише дає наказ католикам добре пізнавати спосіб думання і психіку православних, щоб уміти закабалити їх, але треба діяти поступово, обережно, терпеливо. „Капля по каплі вижолоблює камінь", каже стара римська мудрість.

КИТАЙ. — У Китаї, населення якого сягає до 800 мільйонів осіб, щорічно народжується 20 мільйонів осіб. „Священний звичай" велить батькам мати якомога більше дітей, через те урядові заходи завести контролю народжень безуспішні. Уряд пробує завести закони, якими можна було б хоч частково утруднювати одруження.

Справа розрішення

EGO TE ABSOLVO

До інформацій про дискусійні джерела

Перед небезпекою латинства остерігав українців наш святий черниць — преп. Феодосій Печерський ще в XI столітті, — на світанку офіційного Християнства в Україні! — тривожним криком, що „латина заливає Київ". Святий черниць беріг від того „заливу латини", але Захарія Копистенський (родом з Галичини) у своїй „Палинодії", виданій у Києві в 1620-21 рр., вже мав підстави нарікати, що „в нас понаосили кукілю з чужого поля" (він мав на увазі оцю „латину").

„Латина" вливалася в Українську Православну Церкву, бо мала пригожий час і засоби на це, як: польська католицька влада в Україні, насильна т. зв. „унія" з Римом 1596 р., в-дсутність православних Єпископів, і... єзуїтські школи в Україні; все це — наслідки панування католицької влади. Усе це робило свою роботу — на шкоду Православній Церкві.

Коли митр. Петро Могила видавав свого Великого Требника (вийшов 1646 р.), то й він у передмові до цього Требника сказав, що в відсутності Єпископів багато чужого духові Православія вносилось у життя Української Православної Церкви несвідомо, — але робилося це і сніданої; і за той час в наше Православне нанеслося стільки йому чужого, небо татинського, що католики сьогодні мають підстави казати, мовляв, „у нас багато спільного". Ось наприклад: ego te absolvo (я тебе розрішаю) у формулі розрішення.

У богослові в справі формули розрішення є незгідності в поглядах напр., у минулому столітті формулу „я розрішаю" розрішальної молитви сильно осуджував знаменитий історик Церкви проф. Деллінгер (католик) (XIX століття), а тепер це саме роблять такі прав. богослови, як проф. архим. Кипріян, який пише у своїй книжці „Православное Пастирское служение", (Париж, 1957), що розрішальною молитвою у нашому Требнику є молитва „Господи Боже, спасіння рабів Своїх...", в молитві „Господь і Бог наш..." по суті своїй не православна. Першу молитву він називає обов'язковою, а про другу каже, що вона має латинський відбиток, „приписуючи прощення гріхів священикові" — сторінка 136 вищезгаданої праці. Подібне становище займає другий наш сучасник, світової слави православний богослов, прот. А. Шмеман, у своїй праці „Исторический путь Православія" — Нью Йорк. 1954.

Архим. Кипріян (пізніше Єпископ) каже, що в грецьких Требниках нами прийнятої молитви розрішення немає: він каже, що в грецьких Требниках православні розрішальні молитви є інші але тексту їхнього не подає. Натомість у III томі багатотомової праці „Писания донікейских Отцов" ця православна форма розрішальної молитви подається за грецьким Требником, що був виданий у Венеції (там був „грецький" культурний центр після упадку Константинополя 1453 р.) Там читаємо ось що

Казуїстика (путане тлумачення — С.Я.) західньої Schemata Practica не осквернила наших східніх братів (православних) до якоїсь великої міри" (вони, видавці згаданої праці, судили по грецькому Требникові - С.Я.). „У Чині Сповіді (Akolouthia ton exomologoumenon) (згідно з грецьким Требником) маємо просту і дуже гарну форму молитви й благання, в якому є слідуюча форма молитви розрішення:

„Моя духовна дитино (говорить священик до каючогося - - С.Я.), що висповідалася мойй покірності, я, негідний і грішний, не маю сили прощати гріхів на земл.; тільки Бог може: і почерез той Голос Божий, що зійшов на Апостолів. після воскресення Господа нашого Ісуса Христа говорячи — „кто б не слушал „, ми, тут довіряючись, кажемо — що б ти не довірила моїй крайній покірності, і чого б ти не омилула сказати чи через незнання, чи через забуття, нехай Бог тобі простить у цьому світі і в майбутньому" (Великий Требник (грецький), сторінка 220, Венеція 1851 р.).

Видавці „Писань донікейських Отців" подають до цієї молитви розрішення ось таку замітку:

„Множинна (форма — С.Я.) „ми тут довіряючись" є багатозначна і є ознакою первісної доктрини. — слушьките прохальну форму „нехай Бог тобі простить". Небезпечна форма ego te absolvo (я тобі прощаю) не є вселенська: вона походить з XIII століття і вживається тільки на заході" (The Writings of the Ante Nicene Fathers, том III, ст. 668, американське перевидання 1957 р.)

До 1215 року, молитви розрішення були всюди прохального змісту - „нехай Бог тобі простить". Так було навіть у західній (Римській) Церкві до Латеранського Собору 1215 р., що прийняв, між іншим, і дифінітивне римське вчення про Св. Таїнства та підняв молитву розрішення від прохальної форми - „нехай тобі Бог простить" під наказову форму - ego te absolvo

Стилю формули розрішення в богослові досі ще не порівнювалося із такими формулами як „отрекуться" „вичається..." і т. п., що зберігся в нас у всіх Таїнствах, за винятком розрішальної молитви в Сповіді, в якій є ще й благальна форма, як сказано вище, але є також форма наказова.

Між іншим, у постових посланнях Арх. Михаїла є звичай підкреслювати, що людина сповідається Богові, а священик є тут свідком. (Напр., в його деякотрих посланнях у „Вісинку"). Це саме є в нашому Требнику.

Свящ. С. Ярмусь.

Щоб витворити враження про „свободу релігії" в СССР

Як довго „церковні" представники з-поза „залізної заслони" лишали в вісі ди вперто голосили, що в СССР є „свобода релігії" і що „комунізм можна по годити з релігією", так довго годі було навіть серед легковірних витворити враження, що, мовляв, в СССР Церкві можливо „спінжити" з владою.

Але тепер тактику змінили.

Празький професор Милан Опочен ський на цьогорічну Світопій Студентський Християнській Конференції в Атенах (Огайо, США) в доповіді „Церква в Чехословаччині" заявив, що хоч комунізм є несприємливим для християн, то все ж таки, мовляв, він (комунізм „в дуже багатьох відношеннях являє собою рішучий поступ у порівнянні з „ліберазізмом", — подає „Да Рашіан Орт одокс Джорнал" (США) за лютий 1964 р.

Тобто, комуністична влада з тактичних мотивів уже наказує своїм агітаторам у потребі голосити за кордоном, що хоч матеріялістичний світогляд не є сприємливим для християнства, але все ж таки, мовляв, у багатьох інших ділянках комуністична система є „кращою" за некомуністичну.

Преса на заході — протестантська, католицька, православна — з признанням привітала заяву архиепископа Антонія (Блюма) про те, що в січні 1964 р. він очолив у Лондоні віче протесту проти переслідування релігії в СССР (подяка за „Бизентайн Католик Ворлд" 16. 2. 1964). Архиеп. Антоній є західньо-європейським екзархом Московського Патріярхату в СССР.

Очевидно, що якщо б архиеп. Антоній не мав дозволу від влади СССР очолити це віче чи демонстрацію, то він її не очолив би. Архиеп. Антоній таким чином перед усім світом засвідчив, що в СССР, мовляв, таки є „свобода релігії", коли єпископам з СССР вільно „протестувати" (але лише поза СССР) проти влади СССР...

Тактика ясна: щоб неправда мала смак „правди", то на бочку брехні треба дати хоч ложку правди. От цією „ложкою правди" і є даний владою СССР дозвіл архиеп. Блюмові протестувати проти переслідування релігії в СССР, а професс. Опоченському долівці прилюдно стверджувати очевидний факт, що комуністична філософія не є сприємливою для християн.

Переговори Ватикан – Будапешт

Комуністична влада буде затверджувати єпископів

„З ватиканських джерел потверджено, що між урядом Угорщини й представниками Святої Столиці (Риму) відновилися переговори, подає („Бизентайн Католик Ворлд" (9. 2. 1964).

„Одною з передумов, яку Ватикан поставив (владі Угорщини), є вимога, щоб кардинал Міндсенті... був законно „реабілітований". Друга передумова — на яку режим Угорщини мусів би погодитися, - це обсадити єпископами опорожнені катедри різних епархій, за кожноразовим затвердженням з боку цього режиму..." Ватиканські джерела повідомили, що „в цих двох точках договорилися до угоди".

З.Р.В. — Кардинал Міндсенті 1949 р. був засуджений на досмертне ув'язнення. 1955 р. був випущений з в'язниці, але перебував у домашньому арешті на селі. Після розгрому угорського повстання 1956 р. втік до американського посольства в Будапешті, де перебуває доті.

НЬЮ-ЙОРК. - На виставі Світових Торгів, що ц.р. відкриються в Нью-Йорку (початок 22 квітня) і будуть тривати два роки, поставлено сім релігійних павільйонів", у тому: Грецький Православний Павільон, Павільон Православних і Протестантів, Павільон Біллі Грегема Там незміримої цінн релігійні пам'ятки на протязі історії Християнства Греції, почавши з 33 року по Н. Хр. по 1964 р. — це пам'ятки з Єрусалиму, Константинополя, Атен, Афону і ін. Росіяни, м. ін., виставляють 500-літню ікону Матері Божої Казанської.

Оцінка на замовлення

У часописі „Вільне слово" (Торонто) ч. 7, від 15. 2. ц. р. появилася стаття під назвою „Ватиканський Собор й Українське Православ'я" за підписом В-лод К-ч. Той допис цікавий поданими фактами, висновками, але не логічним, та більше, має в собі явну тенденційність

***

Звичайно, II Ватиканський Собор має історичне значення. Всі християнські Церкви, поважно стежать За ходом перебігу праці та не менше зацікавлені висліданми — реальних успіхів Собору, але цей Собор не є Собором об'єднання зі своєю системою, а лише впорядкування дисциплінарности внутрі своєї Церкви, відповідно духу часу та тих нових умов, які склалися на сьогодні за нашої тривожної доби — загострення добра і зла, світла і темноти, правди й неправди на нашій планеті.

Наступ московсько - комуністичного імперіялізму з метою захопити та закріпачити ввесь вільний світ а цим нищити Християнство та інші релігії, вимагає безумовно, спільної оборони, через контакти між собою у співпраці для кращої проти грізного ворога людства, який несе лише деспотію і новітнє рабство

Ця загроза і змусила римсько-католицьку Церкву шукати контакту в ім'я найбільшого скарбу в історії людства Христової Церкви

На зорі вільної Христової Церкви (поч. IV ст.), римська католицька Церква пішла іншим шляхом від Східної Православної Церкви намаганням вимоги першинства та безпосередньо заступити Христа на землі (і на Небі), все більше і більше в ході історій християнства, аж почерез насильство, жертви поділ правдивої віри. Це тоталітарне думання і діяння не принесли добрих плодів у нашу добу цивілізації й культури, в часи загрози наступу варварів зі сходу 900-літній розрив Римської Церкви від Східної Церкви та 500-літній брак контакту між ними, поставили це питання на чергу денну на II Ватиканському Соборі.

Українська Православна Церква в гронї Вселенської Православної Церкви в ході своєї історії була під натиском двох ворожих сил — московського Пр. славія і Римо-католицької агресії через Варшаву й унятство. Цей натиск і агресивна політика впродовж віків настільки відчутні на сьогодні для Української Православ. Церкви в часи нашого сеодержавія, що навіть на чужині наші зверхники Церкви виявляють найбільшу обережність в інтересах цілости народу пригнобленої нації ворожою силою і цим скріплюють дух до волі і самобутности традицій, святої і славної нашої Церкви серед народів світу.

Наша Церква ніколи за всю свою історію не вела жодної агресії, жодного поневолення до інших церков і народів і в думці не мала когось „оправославити", ані словом, ані ділом, як це робили московське православіє чи Римо-Католицька Церква, бо ж наша Церква правдиво вірила у свого Вчителя і Голову Церкви Христа-Спасителя, вірна і віддана Йому і за Нього й посьогодні страждає на Голготі в ім'я любови і щастя

Зовсім інше місце займає греко-католицька церква серед українського народу. По-перше, вона створена чужою силою, як міст між Україною, Москвою і Римом, між заходом і сходом, а основна ціль - - опанувати Московію, бо ж попереди „намісники" св. Петра давали такі доручення, а Іван 23 ясно висловився „Я прийшов з жертву моєму Господеві цілое єство для великого діла навернення цілої Росії до Кат. Церкви" (щоденник „Ле Монд"). Отже греко-католицька Церква має місію за-вжеть час свого існування бути лише помостом сприяти Риму оволодіти Україною для об'єднання з Московією, але ж всім відомо, що така місія для унятів не піднялу. Відкидаючи інтереси національної Церкви в лоні вселенської вселенськости, цим вона втрачає силу до виконання поручуного їй завдання та схильність того народу, який вбачає в тому лише „ту політику виконавости, а не суть віри. По-друге, дивність і „політика" греко-католицької Церкви та всіх громадських клітин в єдности так званої „Укр. католицької акції" з прибудівкою Укр. Християнського Руху" вже тепер, на нужині, ярко виявили способи, методи та цілі своєю працею та... агресією серед православних українців з прямій і схований дій. І) Опанувати своїми людьми всі громадські, політичні, наукові та культурні відтинки всього нашого життя на еміграції; 2) Шукати зв'язків із православними рядами засобами, як серед маси так і серед інтелектуалістів та духовних осіб; 3) Динамізувати Високий Провід нашої Церкви для досягнення своєї цілі

Якщо таку ведо один із чільних „апостолів", цинізм і вчений проф. Янів, голова „Укр. Християнського Руху", - діяльний і спритний на всі рухи, який досягнув поважних успіхів на цім фронті. Прикладом можна взяти діяння пж. Савіги та письм. І. Костецького, викривлення історій Укр. Православної Церкви в „Укр. Енциклопедії (проф. Полонського-Василенко), лист - звернення про насильне оправославлення Правобережної України (вчені православні „східняки" та останнє досягнення високої мірки участь православних українців на конференції „Укр. Християнського Руху" в Римі таких визначних осіб як: академіки Н. Полонська-Василенко, П. Кучинник, Ю. Бойко, Є. Главінський та ін. Ієрархія з УПЦ в Канаді на чолі з М. Ліпівським, Д. Андрієвський, а бо ред. Жданович-Штуль, чи інші. Всі вони йшли під фірмою НТША, ВУАН, Укр. Університету Укр. Державного Центру, всієї „еліти вчених, народу і визвольного фронту"; а ще цікавіще було питання на зустрічі з папою Павлом 6, де за всіх виступив із привітом до папи Митр. Ри. Сліпий такими словами, мовляв, ми прийшли „засвідчувати почування своєї синівської відданости Св. Престолові, згідно з вірою, яку прийняли Св. Ольга і Св. Володимир" (Шлях Перемоги" від 3. XI 63 р.). Очевидно цей виступ був від тягнув „Митрополит Київський і Галицький". Цікаві поди і цікаві були там люди, але найцікавіша сталася подія прибуття Арх. Мстислава, православного єпископа Нью Йорку до Риму та перебування його на II сесії Ватиканського Собору. Це було велике досягнення „Укр. Католицької Акції" та „Укр. Християнського Руху" не лише присутністю такої високої особи на сесії Собору, а більше своїм виглядом та порушенням уклад наради Єпископів 3-х юрисдикцій Української Православної Церкви на чужині, але це, очевидно, було і порушенням Єпископської присяги

Поява митрополита Ри. Сліпого в Римі з СССР, минулого року, скалихнула майже все українське суспільство на чужині радістю і привітами, а більше — надіями почути з уст бувшого каторжника конц-таборів дальнього непроходимого Сибіру, ісповідника про трагедію Церкви і народу. Всі українські католицькі часописи і редактори, сповіщали та інформували вільний світ про чудо — появу такої високої духовної особи, від якої чекали слова апостола, але гум і шум наших „католиків" затих, приглох, коли після довгого мовчання почули голос Митрополита, що він є „гражданин СССР", а тому він не може відповідати дні на запитання, ані на листи. Остання новина всіх українців захвилювала і бентежом раніла серце про участь Митрополита у відзначенні „Великої Жовтневої Пролетарської Революції" в советській амбасаді в Римі („Кан. Фармер" ч. 6 від 10. 2. 64 р.). Ясно було, як Божий день, що всі укр. католицькі часописи, або промовчать, або будуть так інформувати, як про причини та умови приїзду Митрополита до Риму, або про співіснування на нов.м етапі Риму з Москвою.

Про II Ватиканський Собор наші українські часописи багато вміщують інформативного матеріялу від крайньо-правих, аж до крайньо-лівих („Народня воля" — М. Стахів), але більше і правдивіше дізнаємося від чужинецьких часописів

Звичайно, II Ватиканський Собор може бути важливою подією у світі та може мати велике значення для всього людства у справі наближення християнських церков, їх взаємної кооперації, що було б полегшенням у взаємних між людьми і народами, скріпленням християнської моралі і Христової Церкви.

***

Український народ нехай віддано служить своїй Церкві і любить її, як найбільший Божий дар, — свою святу українську Православну Церкву, — але не так, як „православний" своїм дописом у часописі „Вільне слово", що з іддю і грубістю напав на Високий Провід нашої Церкви на замовлення недобрих людей. У любові свого та правді наше спасіння!

А. Степовий.

Зустріч папи з урядом Ізраїля

Папа в молитвах дякує Богові за „ релігійні заслуги жидівства

„Папа Павло VI під час своїх відвідин в Ізраїлі (в січні 1964 р.) сказав до президента Зальмана Хазара, що в свої молитви він включає жидів, як „синів народу, що заключив умову з Богом, і участь яких в історії релігії людства ніколи не може бути забутою", — подає „Джювіш Пост" (Вінніпег) 9. І. 1964.

Зустрінемося з папою, якщо він перше прийде до нас

Після опису величавої церемонії, з якою уряд Ізраїля зустрів папу в Єрусалимі, вицезгаданий часопис інформує:

„Головний рабін Ішак Ніссім тактично уникав цих церемоній. Рабін Ніссім, як верховний рабін Ізраїля, заздалегідь повідомив був, що він доти не привітає папи, поки папа перше не відвідає Великого Рабінату".

Советський амбасадор Бобров вітав папу

Здержавних дипломатичних представників в Ізраїлі, які вітали папу, очолив советський амбасадор в Ізраїлі Ніколай Бобров.

Наслідник єп. Котлярова в Ізраїлі

34-літній архимандрит В о лодимир Котляров був заступником архимандрита Варфоломія — голови Місії Московського Патріярхату в Ізраїлі (з центром в Єрусалимі).

З того часу, як з доручення Московської Патріярхії архим. Котляров вибав, як спостерігач Моск. Патріярхії, на першу сесію II Ватиканського Собору в Римі (10 жовтня 1962 р.), він уже не повернувся на свое становище в Єрусалимі, а був після закінчення першої сесії II Ват. Собору викликаний у Москву і там висвячений на єпископа та призначений на становище представника Московської Патріярхії в центрі Світової Ради Церков у Женеві.

У червні 1963 р. повідомлено: на місце Котлярова Московська Патріярхія вислала в Ізраїль священика Агафангела, як заступника голови Місії в Ізраїлі.

Свящ. Агафангел уже не застав там попереднього голови Місії, архим. Варфоломея, бо його а Ізраїля відкликали в Москву, а на його місце голови Місії призначили архимандрита Ювеналія — редактора германомовного в и д а н н я „Журналу Московской Патриярхии", що є головним органом Російської Православ. Церкви в СССР і в основному друкується по-російському, але видається також і в перекладі на німецьку мову.

Свящ. Агафангел два роки тому закінчив Московську духовну академію (йому тепер 26 літ) і його негайно призначено на службу в Департаменті закордонних церковних зв'язків, головою якого є Нікодим (Ротов) — архиепископ Ярославський і Ростовський, який не так давно сам був головою Місії Московської Патріярхії в Ізраїлі.

Місія Моск. Патр. в Ізраїлі була створена 1957 р., і за той час (7 років) там є вже п'ятий за чергою її голова. Першим був архим. Німеи, другим — архим. (тепер архиеп.) Нікодим, третім — архим. Августин, четвертим — архим. Варфоломій, п'ятий (теперішній) архим. Ювеналій.

З. Р. В. — Не кого небудь назначують до Місії в Ізраїлі і не легко там здобути собі добру опінію. Хто туди назначений — то назначений на крайне ризико: „або пан, або пропав"; як успіх, так і неуспіх не дозволяє такому довго „попасати" в Ізраїлі. Коли в Ізраїлі він здобуде собі добру опінію у властьімущих, то його чекає головокружна кар'єра: архимандрита Нікодима (Ротова) з Ізраїля вислали чи викликали в Москву і там Ротов, 31-літнього, поставили в єпископи та назначила головою Департаменту закордонних зв'язків Моск. Патріярхії. Архимандрита Володимира (Котлярова) з Ізраїля вислали як обсерватора Моск. Патріярхії на II Ватик. Собор, а після того поставили в єпископи і вислали як представника до Світової Ради Церков. А архим. Варфоломій, вибувши в Ізраїлі від грудня 1961 р. по травень 1963 р., при виїзді з Ізраїля отримав від „дипломатичного корпусу Ізраїля оправлену в срібло жидівську Біблію" (див. журн. AREO, ч. 5, 1963), цебто Тору. А є такі, що їхня кар'єра в Ізраїлі кінчається так, що їх раптом викличуть у Москву, і слід за ними пропаде, — як це було з архим. Августином.

Вісті із світу

СТЮБЕНВИЛ, Огайо. — Католицький тижневик „Стюбенвил Реджістер", орган місцевої катол. епархії, у числі за 6 лютого ц. р. ставить вимогу, щоб Католицька Церква встановила щорічний „Роковий День Відшкодувань", і робила грошову збірку, щоб покрити шкоди, заподіяні папськими „хрестоносцями" Константинопольському. П а т р іярхові 1204 р. Цей же тижневик подав довший опис того жахливого знищення, грабунку й звірств, яких допустилися папські збройні орди. т. зв. „хрестоносці", напавши на Константинополь 1204 р. Бо яке же без цього відшкодування тепер можна говорити про „зближення" Церков? — ставить питання цей часопис.

США. — В Америці створено православний Свтський Апостолят — „Товариство Св. Алостола Павла". Його члени зобов'язані: 1) регулярно бувати на Богослуженнях, 2) щоденно враиці й звечері відбувати домашні моління (Приватні Богослужения) Товариства; 3) причащатися принаймні шість разів на рік; 4) дотримуватися церковного посту; 5) принаймні шість годин на тиждень присвячувати читанню великих творів про духовність Православія; 6) виконувати якусь свячську роботу виключно як жертву Богові. Кожен член має відзнаку

Медалю Св. Павла, ґ під час ранньої та вечірньої молитви може здягатися в рясу з поясом і з „вузловатим шнуром". Кожен член зобов'язується жертвувати 10% свого заробітку: 5% на місцеву церкву, 4% на Товариство Св. Павла 1% на загальні потреби Православія. Церковним духовником такого відділу Т.С.П. є місцевий священик.

СССР. — Про зростання урядової боротьби з релігією в СССР свідчать такі дані: 1952 р. було видано атеїстичної літератури 2 мільйони примірників (119 назов); і 1962 р. - - 8 мільйонів 500 тисяч примірників (355 назов). 1963 р. атеїстичних гуртків було 300 тисяч. В Україні за 1961-63 рр. пройшли атеїстичний виклади 150 тисяч осіб (це агітатори). В Гродненській області (на Білорусі) діють 2,230 агітаторів-безбожників (Журнал „Православная Русь", ч. 5, 1964, США).

ОКСФОРД. — В Оксфордському університеті на всіх 8 тисяч студентів одна тисяча належить до атеістичного, т. зв. „гуманітарно-антирелігійного" руху.

США. — Дискусія між совєтським журналом „Наука и религия" і російським православним архиепископом Іоанном (князь Шаховський) із Сан Франціско на тему відношення Ломоносова до релігії виявили, що аргументи цього журналу, який намагався доказати „атеїзм" Ломоносова, безнадійно с л а б і („Православная Русь", ч. 5, 1964).

ВАТИКАН. — Наслідуючи свого попередника Івана XXIII, папа Павло VI у Великий Четвер 26 березня ц. р в базиліці Св. Івана Латеранського умив ноги 13-ом семінаристам, на знак покори, на спомин Христового вчиття ніг апостолам на Таїній Вечері. — **З. Р. В.** Ноги тих семінаристів напевно вже перед тим були добре обмиті. Краще було б обмити сльози з очей маси голодних дітей, що є в Римі.

США. — У своєму огляді усіх Православних Церков в США часопис „Визентайи Кетолик Ворлд" (16 2. 1964) про православних українців в США висловлюється так: „Вони поділені більше за всіх. У них е: Українська Православна Церква Америки (в юрисдикції Константинополя), Українська Православна Церква в США, Українська Православна Автокефальна Церква в Америці і Свята Українська Автокефальна Православна Церква в Екзилі, плюс сяи-тай деякі окремі групи.

ОРЕНБУРГ, СССР. — „Оренбурзька епархія Православної Церкви охоплює собою понад 47.800 квадратних миль з населенням коло 2-х мільйонів, 70% з того це росіяни й українці, традиційно приналежні до православної віри. У всій цій області тепер є тільки десять церков... перед революцією 1917 р. в самому лише місті Оренбурзі було 16 російських православних церков для нецих 135,000 населення" („Редіо Либерті", США).

ВАТИКАН. — Митрополит Атенагорас, єпископ Константинопольського Патріярхату на Британію, 16 січня ц. р. був у папи Павла VI на авдієнції, щоб висловити папі подяку за його зустріч з патріярхом Атенагорасом І в Єрусалимі (5—6, І. 1964). Митрополит Атенагорас помір удаштувати цю зустріч („Ассошейтед Пресс", 17. І. 1964). (Митрополит Атенагорас до 1963 р. включно очолював грецьку епархію в Канаді).

Пресовий Фонд „Вісника"

САСКАТУН, Саск. Пожертва місцевої громади, зібрана під час Богослужения й переслана о. Прот. М. Боднарчуком	$21.85
ТОРОНТО, Онт. Збірка о. Прот П. Самця з нагоди посвячення хати Митра і Марії Максимців	15.00
ТОРОНТО, Онт. Збірка н. Б. Мошука на Похороні бл. п. Василя Дичука	14.00
ВАНКУВЕР, Б.К. Збірка п. Ф. Богдана на принятті в честь о. Прот. С. П. Самчика з нагоди одержання ним диплома М. А.	14.00
КАДЕТ, Саск. Збірка о. І. Шведи з нагоди 25-літя вінчання Петра і Анастасії Рудесь	13.55
БОННВИЛЛ, Алта. Збірка п. В. Самчука з нагоди 25-літя вінчання Івана і Джін Ульяницьких	13.50
СОДБУРІ, Онт. Збірка п. М. Жовкевича з нагоди уводин панства Бориса і Люби Скобликовських до нової хати	12.00
ВІРДЕРІЛ, Саск. Збірка о. І. Шведа з нагоди 25-літя вінчання Івана і Марії Запаринюків	10.65
СТЕФФОРДВИЛЛ, Онт. Збірка о. Прот. Й. Тріски на Похороні бл. п. Михайла Ліска	10.50
ГЕФФОРД, Саск. Збірка о. С. Зузака на Поминальному Богослуженні по бл. п. Іванові Ошипкові	10.50
ЙОРКТОН, Саск. Збірка на місійних нарадах священиків Йорктонської Округи, переслана о. Г. Удодом	10.00
ВИЛЛИНГДОН, Алта. Збірка о. І. Гикавого на Похороні бл. п. Дозй Жуківської	10.00
ТОРОНТО, Онт. Збірка п. П. Семченка на Поминальному Богослужении, зарядженому п. Семеном Маликом по бл. п. батьках — Івані і Парасці та других членах родини	10.00
ЕДМОНТОН, Алта. Збірка п. С. Павлюка з нагоди 50-літя вінчання Ваврика і Агафії Підлужних	10.00
ПЕНО, Алта. Збірка о. Іг. О. Щербаня на Похороні бл. п. Трохима Михальчука	10.00
БРЕНТФОРД, Онт. Збірка о прот. Й. Тріски з нагоди 25-літя вінчання Івана і Марії Стефурів	9.50
ЛІМІНГТОН, Онт. Збірка п. Владарчика з нагоди Хрещення Михася, синка панства С. і Г. Онестюків	8.85
БРЕНТФОРД, Онт Збірка о. Прот. Й. Тріски з нагоди 25-літя вінчання панства І. і Е. Нівранських	7.75
ШІГО, Саск. Збірка о. Г. Удода на Похороні бл. п. Анастасії Федак Збірка о. Г. Удода на Похороні бл. п. Ліні Гоменюка	7.00
НОРТ СОРРЕЙ, Б.К. Пожертва п. Василя Лисака	7.00
ПРІНС АЛБЕРТ, Саск. Збірка о. І. Шведа на Похороні бл. п. Олени Кучірки-Соколюк	7.00
ЕДМОНТОН, Алта. Пожертва родини, з нагоди Поминального Богослужения по бл. п. Павлові Боднарові, $11.00 ($5.00 на кліщ)	6.87
ШИПМЕН, Саск. Збірка о. І. Шведа на Похороні бл. п. Анни Калин	6.50
САСКАТУН, Саск. Збірка п. Н. Козуня з нагоди 25-літя Вінчання Івана і Анни Глуханюків ...	6.37
ЕШВИЛ, Ман. Збірка о. М. Олесюка на Похороні бл. п. Григорія Мимка	5.50
Збірка о. М. Олесюка на Похороні бл. п. Пелагии Юрків ...	5.50
ВЕРНОН, Б.К. Збірка о. Прот. Й. Тріски на Похороні бл. п. Анни Ратушняк	5.50
САСКАТУН, Саск. Пожертва панства І. Рудевських	5.50
ЧІКАГО, Ілл. Пожертва п. Гр. Семочка на принятті з нагоди його уродин	5.50
ЛЕТБРИДЖ, Алта. Пожертва п. Івана Новодворського	5.00
РОБЛИН, Ман. Збірка о. П. Зубрицького на Похороні бл. п. Івана Лебедовича	5.00
ВАКАВ, Саск. Збірка о. М. Стеценка на Похороні бл. п. Евдокії Бабач (Кидрачука)	5.00
ЧЕТАМ, Онт. Збірка п. М. Якимовича з нагоди 16-літя уродин Марії Губерт і Гелени Гаврилюк	5.00
МЕЛФОРТ, Саск. Збірка о. Прот. М. Критюка на Похороні бл. п. Грицюк	5.00
Збірка о. С. Зузака на Похороні бл. п. Василя Ференса	5.00
Збірка о. С. Зузака на Похороні бл. п. Зонька Драгана	5.00
РОБЛИН, Ман, Збірка о. П. Зубрицького з нагоди 35-літя вінчання Митра і Марії Пашняків	5.00
КАГВИН, Алта. Збірка о. Іг. О. Щербаня на Похороні бл. п. Евфрозини Андрюк	5.00
ДАВНІНГ, Алта. Збірка п. Івана Васильєвського в першу річницю смерти бл. п. Пилипа Стрийського	5.00
КЕНОРА, Онт. Збірка п. Ратушського з нагоди 25-літя Вінчання панства Ф. Галів	5.00
ВЕРНОН, Б.К. Збірка о. Прот. Л. Дячини на Похороні бл. п. Олександра Ханасика	5.00
ЧІКАГО, Ілл. Збірка п. Гр. Семочка з нагоди 25-літя Вінчання Володимира і Марії Смеричанських	5.00
ДАВФІН, Ман. Пожертва пані Йосифини Лазарук в память н. м. ж., бл. п. Василя	5.00
СМАТС, Саск. Збірка о. М. Стеценка на Похороні бл. п. Меланки Щербань	5.00
ВЕРНОН, Б.К. Пожертва пані Марії Микитюк	5.00
ГИЛБЕРТ ПЛЕЙНС, Ман. Збірка о. М. Олесюка на Похороні бл. п. Варвари Барабаш	5.00
ЛОНДОН, Онт. Пожертва від родини на Похороні бл. п. Олени Співак, переслав о. М. Дебрин	5.00
ВЕРНОН, Б.К. Збірка о. Прот. Й. Тріски на Похороні бл. п. Анни Ратушняк	5.00
САСКАТУН, Саск. Пожертва панства І. Рудевських	5.00
ЧІКАГО, Ілл. Пожертва п. Гр. Семочка на принятті з нагоди його уродин	5.00
ЛЕТБРИДЖ, Алта. Пожертва п. Івана Новодворського	5.00
РОБЛИН, Ман. Збірка о. П. Зубрицького на Похороні бл. п. Івана Лебедовича	5.00
ВАКАВ, Саск. Збірка о. М. Стеценка на Похороні бл. п. Евдокії Бабач (Кидрачука)	5.00
ЧЕТАМ, Онт. Збірка п. М. Якимовича з нагоди 16-літя уродин Марії Губерт і Гелени Гаврилюк	5.00
МЕЛФОРТ, Саск. Збірка о. Прот. М. Критюка на Похороні бл. п. Василя Стасюка	3.25
СТРОНГ ПАРІН, Саск. Збірка о. І. Шведа на Похороні бл. п. Марії Паліброди	3.24

(Закінчення буде)

Прилудна заява відпавшої

„Християнство" тепер. перемінилося в „церквівнство", тобто в таку установу, що претендує на релігійно-християнську, але християнства в ній немае, — таку думку проводить 89-літня Елізабет Грінуя Вінніпезі, бувша пресвітеріянка, у своїй книжечці п. з. „Моє церковне життя закінчилося 1937 р.", що появилася друком под кінець минулого року.

Пані Е. Грін побачила у своїй Пресвітеріянській Церкві тільки таку організацію, яка претендує на релігійно-християнську, але релігійно-християнського духа я діл у ній немае, отже 1937 р. вона виступила з цієї Церкви, але... до жодної іншої не вступила.

У рецензії на згадану книжечку в щоденнику „Да Вінніпег Трибюн" сказано, що вона „е замітною завдяки тому, що ця старенька пані відважилася сказати, і то прилюдним друком, те, чого не посміли б сказати багато інших людей, із священиками включно", т о б то: що „християнство" підмінили „церковіянством".

Тут треба підкреслити основне непорозуміння в книжечці пані Грін та в рецензента, а саме: вони вважають можливим відділяти Християнську Церкву від Християнства, хоч обидва ці терміни означають одне й те саме. Отже, де немае Християнства, там немае Церкви, а е тільки організація, яка евентуально може претендувати на назву „Церква", але Церковою вона не е.

Одни азійський подорожник зараз по 2-й світовій війні сказав був, що в Европі й на американському континенті е „недільне християнство", — там релігійність людини мірять по тому, хто скільки разів ходить до церкви, а не дбають ни в душі і своїми ділами він е віруючим.

Отже цього роду заява пані Грін не е першою.

У дійсності справа представляється так: кожен член Церкви е частиною Церкви; і коли хто не бачить Християнства в Церкві, то це значить, що він не бачить Християнства у своїй власній душі. Коли ж хто не може знайти Християнства у своїй власній душі, той не добачае його ніде, навіть у Церкві, — а шкода...

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. МАРІЯ КАШУЛ
Ошава, Онт.

В неділю 1-го березня 1964 року в місцевій лікарні по довгій недузі упокоїлася бл. п. Марія Кашул дружина Олекси Кашула.

Покійна походила з Буковини. В Канаду прибула 50 років тому, а прожила 83 роки. Належала цілий час до української православної Церкви Різдва Пресвятої Богородиці в Ошаві. Коли при Церкві зорганізувалося Сестринство, Покійна належала до нього від самих початків, була вибрана до заряду: головою, секретаркою і касіеркою.

Похорон відбувся в середу, 4 березня при великім здвизі родини, членів Громади та приятелів і однослвьан.

Похоронні Відправи відслужив місцевий парох о. П. Запаринюк, при співі місцевого хору під проводом диригента п. А. Лойка.

Бл. п. Марію похоронено на місцевім цвинтарі.

Покійна оставила в глибокому смутку мужа Олексу, дві дочки: Віроніо і Анну, два зяти, 6 внуків, сестру і брата в Ошаві.

По Похороні був обід у церковній залі, який приготовало наше Сестринство.

Під час обіду було перевелено збірку на місцеву Церкву; з того уділено 5.00 доляра вибрана до заряду: головою, секретаркою і касіеркою.

Широка подяка Жертводавцям, а покійній Марії Вічная Пам'ять!

Присутній.

Бл. П. О. ФЕДАК
Лібав, Ман.

У вівторок, 21 січня ц. р., під час праці в Вінніпезі, попер трагічно бл. п. Олександер Федак, родом з Лібав, Манітоба. Він народився 23 березня 1945 року.

Покійний працював у будівельній компанії „Семкінс", через що й жив у Вінніпезі; але любивши дім, батьків, — він що-тижня побував дома і багато допомагав своїм родичам — Фомі і Еві Федакам.

Бл. п. Олександер був членом української православної Громади Пресв. Трійці в Поплар Парк, Ман., 24 січня 1964 року. Тіло Покійного спочило на цвинтарі згаданої Церкви. Похоронний обід відбувся в залі клюбу.

З Неуявимого Вічия 10 доляpів було призначено на „Новий Літопис", решта на місцеву Церкву.

Засмучених батьків, братів і сестер Покійного — нехай по тишить Господь, а їхнього сина — брата, Олександра, не хай спочтобіть блаженства вічного. Вічна Йому Пам'ять!

о. С. Ярмусь.

ПОХОРОН — Бл. п. судді Михайла Стечишина

Покійний суддя Михайло народився у Винярі, а Похоронений з Винярі, Саск., тож відбувся з Катедри Преславії Покійного в Катедрі Пресвятої Трійці, з участю катедрального хору під проводом диригента В. Богоноса.

Жалібну проповідь під час Панахиди виголосив о. д-р С. В. Савчук.

У суботу вранці, 21 березня, Вечір. Отці: С. В. Савчук, Т. Кавлишин, Є. Грицина, М. Юрківський і С. Ярмусь відслужили заупокійну Літургію. Під час Літургії проповідь виголосив митрат Є. Грицина. Похоронний спів виконували каторжани дяки.

Під кінець Заупокійної Літургії в Катедрі вийшов Почесне Товариство Митрополит Іларіон Вал побільш словами т... Покійного суддя Михайла Стечишина, а опісля від ним пропрівали молитву. Був при сутній в церкві до закінчення Заупокійних Відправ Літію, що її відслужив, у співслужінні присутнього духовенства, Владика Борис.

Покійного похоронено на цвинтарі Глен Ден у Вінніпезі.

По Похороні відбувся поминальний обід в залі Катедри Пресв. Трійці. Під час обіду з пропальними словами та спомиками про Покійного виступили: Владика Борис — бувший настоятель парафіяльної общини Шо Сесь з якої вихідний Трембіта Винярд, де жив Покійний, вдв. Т. Гуменюк з Торонта — голова організації Союз Українців самостійників, суддя І. Р. Соломон, проф. І. Рудевський від Інституту ім. Н. Мотиля в Саскатуні, редактор І. І. Сирник — від „Українського Голосу". Від родини, зо словом подяки всім за прихистість, звертались сини Покійного — др Володар Стечишин з Торонта і брат ... Ю. Стечишин з Саскатуну.

Обідньою програмою керувала голова Преслід. Консисторії - о. Прот. Т. Ковалишин.

На Похороні було багато визначних людей, бо ж Покійний суддя М. Стечишин був дуже видатною особою серед українського суспільства в Канаді і мав широке знайомство.

Зібрані на Невінчиний Вівторок було, кажуть Невінчиного Вівторка", на бажання родини Покійного, вирішено видати Невінчий фонд для видання ще не друкованих праць судді М. Стечишина.

Пожертви на цей фонд можна висилати на адресу дружини Покійного — пані Анастасії Стечишин, Винярд, Саск.

Покійний останніх у смутку трьох синів: Анастасію, двох синів ... др. Орестал ... Володара, дві доньки — Соню і Євгенію і одного брата — адвоката Юлійна Стечишина.

Вічна Йому Пам'ять!

Бл. п. Г. ДМИТРИШИН
Глеслин, Саск.

У лютому місяці цього року, сповнилося якраз рік, коли родина Дмитришиних відпровадила свого батька, Григорія, на вічний спочинок. Але приятелі і члени нашої Громади Св. Апп. Петра і Павла у Глеслин, Саск., також не забувають свого доброго парафіянина

Дня 14 лютого, ц. р. о год. 10-й ранку, зібралися рідні, приятелі та знакомі у нашій Церкві, на Поминальну річну Службу Божу, яку відслужив на сліпий парох о. С. Столярчук за душу бл. п. Григорія.

По Службі Божій дружина і діти Покійного з а п р о с или присутніх до дому на поминальний обід.

Про самопошану та заслуги, які мімо здобути собі за життя, а також подбати проте, щоб з Бога не стратити свою вічну нагороду, свідчить прикład життя бл. п. Григорія

Щоб вшанувати його, в ідеї йому честь на Вічную Пам'ять, парафіяни на заклик свого голови п. В. Чернецького зложили на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі, Ман., 20 долярів, а на „Вісник", орган нашої Православної Церкви 5.00 долярів.

Це на спомин Тобі мужу, батьку і наш приятелю.

Спи спокійно, Ми завжди будемо Тебе згадувати.

Вічна Тобі Пам'ять!

Приятель.

Бл. п. ІЛЬКО ЛУЦІВ
Едмонтон, Алта.

14-го лютого 1964 року, в річницю смерти бл. п. І Лучака була відслужена Заупокійна Служба Божа за спокій його душі в церкві Св. Ілії, в Едмонтон.

Цею трогою сповчалена дружина покійного Ілька сердечно дякує і всім тим, що брали участь у його Похороні, також тим що взяли участь в роковій поминках і на Службі Божої 14 лютого ц. р. Вона дякує всім за квіти, якими вшанувано Покійного, за пожертви під час Поминального Богослужения та висловлює співчуття.

К. Л.

Спіть, Любий Тату,
Аж збудять Янголи;
А ми не забудем
Тебе тут ніколи.

Рік-в-рік на могилу
Будемо ходити,
Щоб її квітками
Гарно обсадити...

Із глибини нашої душі дякуємо всім, що чимсь будь прислужилися нам під час Похорону, вітали прислугу нашому дорогому Татові під час Поминального Богослужения і тим участники наш біль на сиротинок.

Спіть, Дорогий Тату, спокійним вічним сном до другого приходу Господнього! Ми складаємо поклін Твоїй пам'яті та дякуємо Тобі за все, що Ти дав нам своєю працею, і що згадка нам світлий приклад до наслідування.

Земчучі діти: **Мирослав, Орест, Тарас, Борис, Дарія і Ярослав.**

ЛІТНІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА
Колегії Св. Андрея в Вінніпегу

відбудуться

в НОВИХ БУДИНКАХ КОЛЕГІЇ на КЕМПУСІ МАНІТОБСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

від понеділка 6 ЛИПНЯ до п'ятниці 14 СЕРПНЯ 1964 року.

На Курси приймається **хлопців і дівчат** від 14-го року життя. Приймається й нижче цього віку, але ці мусять мати закінчену 8 клясу (гроші) публічної школи.

В студентській резиденції Колегії є місце для 24-ох дівчат і 80 хлопців.

До **ПРОГРАМИ НАВЧАННЯ** входить між иншим такі предмети:

- Українська мова (писання й розмовна)
- Українська література
- Історія України
- Історія Української Церкви
- Історія українців Канади
- Релігія
- Громадське поведення й проводирство
- Театральні вистави й красномовство
- Диригентура й хоральний спів
- Груповий спів
- Вишивання й писання писанок
- Народні танки

Курсанти будуть поділені на класи (групи) відповідно до віку, шкільної освіти, знання української мови й т. ін.

ОПЛАТИ:

1. За кімнату в студентській резиденції, харчі й науку за цілий Курс $120.00
2. За сяму тільки науку (для курсантів, які не будуть мешкати в Колегії) ..... $ 25.00

Завважа: Курсанти, і мешкають в Колегії, можуть діставати обіди і вечері в їдальні Колегії (кафетерії) по встановленій оплаті.

За додатковими інформаціями й аплікаційними формулярами писати на таку адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

Бл. П. МАРІЯ ХЖАЙ
Едмонтон, Алберта

Дня 2-го грудня, 1963 року, померла бл. п. Марія Хжай дружина Григорія, що довший час замешкували на фармі біляко Еремент, а вже від року проживали в сина Михайла в Едмонтон.

Покійна Марія народилася в Галичині 81 рік тому. Там і вийшла заміж, і разом із мужем Григорієм, двома тільми в 1910 році прибули до Альберти.

Вони обоє виховали гарну родину і були шановані, як своїми так і чужими. Бл. п. Марія була ґлибокорелігійною членкинею нашої української Православної Церкви в Еремент, Алта., як також була й жертвенною людиною.

Похорони. Відправи відслужили в Катедр. Св. Йосафата в Едмонтон. На спочинок по Службі Божій в Церкві о. О. Хомишин виголосив слово.

По Похороні відбувся спільний обід в залі над Катедрою.

Покійна Марія, крім мужа Григорія, полишила в великому смутку трьох синів: Якова в Торгнід, Михайла в Едмонтон і п'ять дочок: Марію Біляву, Параску Мендрик, Катерину Войко, Вікторію Білінську, Анну Хлопецьку (всі в Едмонтоні), і 13 внуків і 13 правнуків.

Сни, Дорога наша Мамо, а земля, на якій Ти працювала довгі роки, Твої руки, що так багато зробили, нехай Тобі буде легкою.

Вічна Тоб. Пам'ять!

Присутній.

ПОДЯКА

Ми, нижче підписані, дякуємо всім тим, що взяли участь в Похороні нашої ... Покійної ... Особливо ... дякуємо ... Церкви ... за відправи ... Дякуємо ... за ... Дякуємо ... за ... Дякуємо ... за

вітньому і церковному житті, лише життя й працювати для усіх і вся, а тут неждано-негадано смерть 11 років тому, забрала її мужа Михайла о цього світа. Так Покійна осталася вдовою і давала собі раду на фармерській господарці ще з позіставшими, молодшими дітьми.

Так родинний і Народний Дім, як рівнож Церковна Громада Всіх Святих в околиці Шипмен, утратила в них обидвох невідкличну втрату, бо й Покійна належала до тих працьовитих громадянок, що завжди турбувалася громадськими й церковно-релігійними справами.

Бл. п. Михайло і Олена, пожертвували для церкви хоругви, а вся прикраса церкві в вишиттю, то була власноручна пряця Покійної Олени. За якийсь час перед відходом з цього світа, Покійна пожертвувала ще похоронні ризи. Після смерти мужа, покійна три роки тому, вийшла вруге заміж за Теодора Соколюка з тієї-ж самої колонії і так удвох вибралися на доживання свого віку до Принс Альберт, де стали членами Православної Громади Пресвятої Трійці. Після двох років їхнього співжиття забирає смерть з цього світу другого мужа, а мало-що не доставало року, як і вона відійшла з цього світу.

Тлінні останки Покійної було принищено в Похоронному Заведенні „МекКензі" в Принс Альберт, де в середу 4 грудня було відслужено Запокійну Литію, а в четвер 5 грудня тіло Покійної було привезено в Шипмен, де було також відправлено Похоронну Службу Божу з відповідною проповіддю. Після Останнього Цілування Святого Хреста, учасники Похорону зложили на Нев'янучий Вінок $27.37, з чого приділено на Колегію Св. Андрея в Віннінепезі — $16.00, а на „Вісник" — $11.37.

Тіло Покійної було поховано біля її мужа бл. п. Михайла, на цвинтарі Всіх Святих.

Після Похорону відбувся обід у залі Народнього Дому ім. Т. Шевченка.

Тугою і смутком оповиті попрощали свою маму сини з дружинами, Степан з Ганею, Іван з Вірою, Михайло з Рутою, Василь з Джіною, Петро з Ширлією, а Орест ще неженатий; дочки з мужами: Ганя Михалчук з Михайлом, Маруся Кучірка з Петром, Магдалія Вилій з Радієм й Олеся Мардел з Едвардом. Всі діти були на Похороні, крім сина Миколи. Ще прощали з жалем свою любу бабу 19 внуків. Попрощала свою рідну сестру наймолодша сестра Малайна Ткачук з мужем Данилом,. Ще остались з її родини на рідних землях один рідний брат Василь, три сестри, Софія. Параска й Євдокія. Прощали Покійну Братство і Сестринство, члени Народнього Дому, знайомі й односельчани.

Учасникам Похорону щира подяка за пожертви на Нев'янучий Вінок, а бл. п. Олені, нехай земля буде легкою. Милосердний Господь нехай прийме її до Оселі Праведних, а між тими, що її знали, вона залишиться в їх пам'яті на вічний спогад.

Вічна їй Пам'ять!

о. Ілія Швець.

Бл. п. А. КОСТЮК
Форт Вілліям, Онт.

У п'ятницю, дня 17 січня цього року, після довгої недуги упокомилася в Бозі бл. п. Анастасія Костюк.

Покійна народилася 27 січня 1893 року в селі Вербівка (Скала), Борщівського повіту, Тернопільської області.

До Канади вона прибула в 1913 році й три роки пізніше вийшла заміж за Івана Костюка й обоє постійно замешкали у Вест Форт Вілліям. За деякий час Господь наділив їх двома доненками: Ганею і Марусею. Уся родина належала до Православної Церковної Громади Св. Володимира, а Покійна мати була також активною членкинею Жіночого Т-ва ім. Олени Пчілки. Ще в молодому віці Господь покликав до себе старшу доньку Ганю, а пізніше забрав і слабу маму.

У понеділок вечером, дня 20 січня, в похоронному заведенні „Блейк", парох місцевої Громади о. Митрат. С. Герус відправив урочисту Панахиду, на якій була присутня вся родина Покійної та велике число приятелів і знайомих.

На першій лаві, зі сльозами в очах, сиділи члени родини: муж Покійної п. Іван Костюк, сестра пані Флорекс Лютс, донька Марія зі своїм мужем п. Васильом Сторожуком і дві внучки, Леся і Катруся Сторожукн.

Слідуючого дня, у церкві Св. Володимира о. Митрат С. Герус в співслужению о. дияконом М. Малюжинським, голова Громади Св. Володимира, який, в імені управи та всіх членів Громади, привітав присутніх гостей і висловив глибокі співчуття смутком сповитій родині.

Коротке, але дуже змістовне слово сказав о. Митрат С. Герус, підчеркнувши всі церковні й громадські заслуги Покійної та активність членів родини.

Відтак промовляв п. С. Пулях, член контрольної комісії Централі КУК і голова місцевого відділу ТУС, який — після висловів щирого співчуття родині, закликав присутніх зложити дар на „Нев'янучий Вінок" Покійній, який призначено на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Віннінепезі.

Збірку, яка принесла 53.00 доляри, перевели о. Митрат. С. Герус і о. дияком М. Малюжинський.

На закінчення, зять Покійної п. В. Сторожук, голова Т-ва „Просвіта" у Форт Вілліям, зложив щиру подяку всім учасникам Похорону, які покинули працю і прибули віддати останню прислугу Покійній, членкиням Жіночого Товариства ім. О. Пчілки за велику поміч у приготуванні Похоронної Трапези та всім тим, які відгукнулися й зложили свою пожертву на велике і благородне діло — на розбудову Української Православної Колегії Св. Андрея у Віннінепезі.

Вічна їй Пам'ять!

о. д. М.

Бл. п. М. ПАЛІБРОДА
Стронг Пайн, Саск.

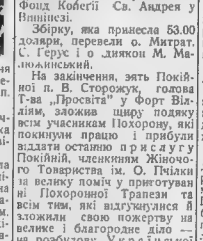

З прискорбленням смутком сприйняли сумну вістку такі колонії, як Сембург, Стронг Пайн, Калина, такі місточка як: Мітт Парк, Вірдейл, Факсфорд і Шипмен про смерть бл. п. Марії Паліброди, якій немовлята смерть перетяла нитку земського життя у Вікторія лікарні, в Принс Альберт, на окінчені 67 років, 10 місяців і 27 днів.

Народилася Покійна на Буковині, в селі Онорилівка, Заставського повіту., як дочка вже покійних батьків, Василя Чорного-й Аксенії, з роду Баранських, які спочивають на цвинтарі при Церкві Пресвятої Богородиці коло Шіго, Саскачеван.

Ще немовлятком, заледви маючи 15 тижнів життя, перед 67 роками приїхала з родичами і двома старшими сестрами, Оксаною, вже покійною і Василиною, до Канади, в провінцію Саскачеван, де оселилися на „гомстеді", коло Гемтон. Так зводила дитячі і молоді літа при батьках, а досягнувши повних 20 років життя перед 46 років, вийшла заміж на той час за 22-літнього молодця Івана Паліброду. Зараз по весілі, вирушили молодята на фармерську колонію — Стронг Пайн, де муж Іван ще заздалегідь перед одруженням при дбав собі „гомстед", де й прожила покійна Марія до цих пір.

Перед кількома роками покійну Марію стрінула недуга рака, і так на переміну в більших і менших познаках клопотала її аж до 11-го грудня 1963 року, коли Покійна відійшла на вічний спочинок.

У супружному житті поблагословили їх Господь 5-ма дітьми, цебто одним сином і 4 дочками, що всі, слава Богу, живі й здорові.

Супружне життя і господарку вели по зразковому, як рівно ж були добрими членами Української Православної Церкви Пресв. Трійці в Сембург. Виростили і виховали по взірцевому в церковно-релігійному дусі своїх дітей і кожне з них веде життя з праці своїх рук.

В похоронному заведенні „Мек-Кензі" в Принс Альберт, 15 грудня вечером було відслужено Заупокійну Литію, в асисті дяка п. Юрія Паскарука, а в понеділок 16 грудня в Сембург, в українській православній Церкві відбулася Похоронна Богослужба.

Під час Останнього Цілування учасники Похорону зложили пожертви на Нев'янучий Вінок на могилу Покійної в сумі $15.48, з чого по половині приділено на Колегію Св. Андрея і на „Вісник".

Тіло Покійної похоронено на цвинтарі, що міститься на площі посвячено-наміченої церкви.

Бл. п. Марія залишила в глибокому смутку мужа Івана, одного сина, 4 дочки і 13 внуків.

Покійну Марію попрощали найближча родина, односельчани.

З родини Покійної остались ще в живих, старша сестра і молодший брат.

Після Похорону відбулася перекуска в Народнім Домі.

Учасникам Похорону щира подяка за участь і за пожертви на Нев'янучий Вінок. А Покійна Маріє, нехай спочиває в Дворах Небесних між праведними і святими.

Вічна їй Пам'ять!

о. І. Швець.

Бл. п. А. КІНДРАКЕВИЧ
Глендон, Альберта

У понеділок раненько дня 24 лютого 1964 року, в лікарні в Бонивіл, Альберта, упокоївся Андрій Кіндракевич, прожившим 86 років.

Народився Покійний в селі Вужничо коло Дрогобича, а в Канаду прибув в 1902 році, самітним.

В три роки свого побуту в Канаді, спровадив заміжком дівчину зі свого села Анну, з роду Галик, з нею одружився і обоє замешкали на фармі в Бірмінгем, Саскачеван.

Початки, як і всіх емігрантів, не були як такі рожеві, але вони взялися щиро до праці, і по якомусь часі загосподарилися.

Коли провінцію Саскачеван навістила була сильна посуха, тоді Андрій з родиною в 1929 р. переїхся до Альберти і поселився близько Глендон.

Покійний Андрій, як в Саскачевані так само і в Альберті, відразу включається в церковно-громадську працю, та з кількома щирими і національно-свідомими одиницями — берається до активної праці. Найперше будують Народній Дім, а пізніше православну Церкву, що є прикрасою цього містечка, і резиденцію для священика. У вельому покійний Андрій Кіндракевич був тим промотором, що всіх закликав до праці.

Покійний Андрій разом зі своєю дружиною Анною, що два місяці скорше від свого чоловіка перейшла до вічности, вони обоє всещідо були віддані церковно-громадській праці, бо не раз їх можна було бачити в проводі.

Понадвсе бл. п. Андрій дорожив своєю Православною Церквою. Від самих початків відродження, він належав до православної Церкви, вчащав на Богослужения і піддержував матеріяльно, рівно ж дім п-ва Кіндракевичів був все відчинений для православних священиків чи навіть Владик, які час до часу відвідували православні громади в північно-східній частині Альберти.

Бл. п. п-во Кіндракевичі, залишили в глибокому смутку п'ять синів, п'ять дочок, 17 внуків і п'ять правнуків.

Похорони Відправи відслужили два священики: о. Г. Василів з Едмонтону і о. Е. Стефюк з Лек ла Біш.

В четвер вечером було відслужено Парастас. Проповідь сказав о. Стефанюк, а в п'ятницю 28 лютого було відслужено Похоронні Відправи з Заупокійною Службою Божою, де вже проповідував о. Г. Василів.

Рівнож у Похоронних Відправах брали участь місцеві хористи разом з трьома дяками.

Бл. п. Андрій був передплатником „Українського Голосу" і „Вісника" від самих початків їх появи. Тому й о. Василів при Останньому Цілуванні згадав про ці два нації часописи і Колегію Св. Андрея.

Присутні, щиро віднеслися на його закпик і зложили $51.36, що призначено: по 10 доларів на „Український Голос" і „Вісник", а $31.35 на Колегію Св. Андрея в Віннінепезі.

Тіло Покійного Андрея спочило на місцевому цвинтарі, побіч його дорогої дружини, а зараз по Похороні відбувся обід в залі Народнього Дому. Там були покликані до слова односельчанин — пан Стасик, п. Михайло Галик з Менвіл, Сеск., шваґер, син Петро з Америки дякував всім від родини, о. Стефанюк і невістка пань Кіндракевич Олексова.

На прикінці о. Василів подякував всім, що так громадно зійшлися на цей Похорон.

Рівнож подякував і за ці щедрі пожертви, тим,' що склали пожертви, бо вони є призначені на добрі цілі, та побажав їм, щоб мали що й на будуче жертвувати, а бл. п. Андрієві, щоб Господь Бог подав вічний упокій.

Вічна йому Пам'ять!

Приятель.

ПОДЯКА

По втраті нашого дорогого Батька і Діда, родина складає щиру подяку Всеч. оо. Василеву і Стефанюкові, за Відправи, дякам Мицакові, Балабанові і Д. Гинці та всім співакам, і тим, що так громадно прибули на цей Похорон. Дякуємо також всім за вінки, вуйкам, що прибули з Саскачевану, та всім тим, що дали свої пожертви при Останньому Цілуванні на Колегію Св. Андрея в Віннінепезі та на пресу.

Родина Кіндракевичів.

Бл. п. МИХАЙЛО ЛУЧКО
Ендру, Альберта

Дня 6-го лютого, 1964 року, в едмонтонській лікарні помер на 49 році життя Михайло Лучко, фармер з Ендру, Альберта.

Похорон відбувся дня 8-го лютого, з церкви Св. Петра і Павла в Ендру, Альберта, до якої покійний Михайло належав.

В Похороні служили всеч. о. Д. Лучик б Едмонтону і парох о. І. Гикавий з Виллінгдону.

Покійний Михайло залишив у глибокому смутку дружину Катерину з роду Косован, четверо дітей в шкільному віці, 3 дочки і 1-го сина.

Покійний Михайло залишив три брати і три сестрі та стареньких родичів, що мешкають в Ендру, Альберта.

Під час Похорону, було зроблено заклик до учасників, щоб зложили пожертви на Нев'янучий Вінок. Було зібрано $11.50. Гроші переслано на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Віннінепезі.

Всім Жертводавцям щире спасибі.

Нехай Милосердний Господь Бог прийме душу бл. п. Михайла у своїм Царстві Небеснім, а його дружині пошле доброго здоров'я і витривалости виховати осиротілих діточок в люди.

о. І. Гикавий.

Бл. п. І є. ШОСТАКИ
Гемилтон, Онт.

В суботу 28 грудня 1963 р в лікарні Св. Йосифа в місті Гемилтон, Онт., упокоївся в Бозі широковідомий громадянин бл. п. Петро Шостак, про живши 65 років. Його дружина бл. п. Євгенія з дому Сидор померла 1962 року. Обоє народилися в селі Войславичі, повіт Сокаль в західній Україні. Від цьому селі обоє виростали, вчащали до школи і подружилися. Петро був живої та ділової вдачі. Він мав великі бажання розгорнути якесь підприємство, та на це в рідному краю не було змоги. Він мокидає рідну стріху та подається в Канаду, щоб в Канаді розвинути свої матеріяльне життя. Та 1926 рік, в якому Петро прибув до Канади, був немов показчиком, що прийдеться довго робити заки можна буде стати на свої власні ноги. Покійний був всюди по Канаді. Нарешті 1945 року його мрія стала дійсністю. Цього року Петро з своєю дружиною Євгенією та дочкою Ярославою набувають готель під назвою „Дундури" на вулиці „Йорк" в Гемилтоні. З початку сам, а пізніше за помічю дітя п. Юрія Томаса, покійний Петро управляв цим готелем 18 років. Раділи своїми успіхами — та 1962 року родина Шостаків огортається великим смутком, бо помирає дружина Євгенія і своєю смертю завдає великого удару мужеві та цілій родині. Відхід з цього світу дружини Євгенії поглибив стан здоров'я Петра Шостака, та він не відставав від своєї праці в готелі. Працював до останнього дня.

Покійний Петро був щирою людиною, жертвував щедро на місцеву церкву. Покійний завжди давав велику коляду та коли помирав його дружина, він у її пам'ять склав 250 доларів на образ, який знаходиться на прекрасному Іконостасі в церкві Св. Володимира в Гемилтоні.

Це вічна пам'ятка, яка завжди нагадуватиме його дітям і внукам куди звернене було його серце і куди прагнула його душа.

В неділю 29 грудня в похоронному заведенні „Троскат Бродерс" була відслужена Панахида, яку відслужив о. Прот. І. Магас, бо місцевий парох о. Прот. В. Федак був в Віннінепезі на засіданні повної Консисторії Української Греко-Православної Церкви.

В понеділок 30 грудня Панахиду відслужив о. Прот. В. Федак, співав дир. М. Сушко. Службу Божу і Похорону Відправу відправлено в вівторок 31 грудня в церкві Св. Володимира при участі великого числа приятелів та знайомих; при чому о. Прот. В. Федак сказав зворушливе слово, в якому підкреслив заслуги обох Покійних.

Після Похорону дочка й зять покійних, Юрій і Ярослава Томас, влаштували поминальний обід в церковній залі, на який запросили всіх учасників Похорону. Під час обіду о. В. Федак зробив заклик, щоб присутні у пам'ять покійних Петра і Євгенії Шостаків склали свої пожертви на українську пресу: „Вісник" і „Український Голос". Всі радо відгукнулися на слово о. Прот. В. Федака і склали поміж собою 40 долярів, які розділено по рівному на „Український Голос" і на „Вісник".

В.Ш. Жертводавцям щира подяка, а покійних Петра і Євгенію нехай Господь оселить у Царстві Небеснім!

Вічна їм Пам'ять!

Приятель.

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ, ПОКІЙНОЇ МАРІЇ ГІЖОВСЬКОЇ
Шікаго, Ілл.

Дня 27 березня минув один рік, як перестало битися змучене хворобою серце Покійної Марії Гіжовської. Воля Божа, забрала звичаєву вірну дружину мого друга Дмитра Гіжовського, примірну матір синів — Андрія і Петра і бабцю двох внуків. Минув рік, а здається що лише кілька днів тому, як Покійна ще була між нами. Але як співається у пісні „чекає на всіх дорога, така то есть Воля Бога"!

Минув рік, а вірний муж, нема днини, щоб не поїхав на могилу Покійної і не відвідав її і не помолився за її душу. Літом, дорогий муж їздить і садить цвіти на могилі Покійної, а зимою поїде і по плаче над могилою, бо там, і тій холодній могилі, спочиває улюблена його дружина.

І так, як те Боже сонечко „заходить за гору і нам посилає на всю ніч прощай", — так і мила дружина Дмитра Гіжовського попрощала його на віки. Сонечко Боже знову огріє своїм теплом багатьох і освітить світлом, та для мужа покійної Марії Гіжовської те Боже сонечко за крите хмарами і вже ніколи не вернеться і не загріє його своєю любов'ю, своєю усмішкою, своєю порадою...

Прийшли Різдвяні Свята, зварив „пшеницю-кутю", поставив тарілку собі і окрему тарілку для Покійної. Та, заки покушав „Свято-вечірної пшениці!" то перше скропив її гарячими сльозами і знову та сама думка, як передше: „Чекає нас всіх дорога... така то есть воля Божа!"

Прийдуть Великодні Свята і знову сам і не висказаний жаль. Не буде дружини, не

буде кому писати „писанок", не буде з ким повести до Церкви святити „Свячене", і знову туга і жаль обгорне серце, а з жалю ледяне грудь.

І знову ті самі сумні, але справедливі слова від котрих ніхто і ніколи не може відкупитися, ані відпроситися „чекає нас вся дорога, така есть в тым воля Божа".

Прощай Дружино, прощай дорога Мамо, прощай дорога Бабцю, а від себе, прощай щира і вірна працівнице на народній і церковній ниві. Твоя вірність і співпраця своєму мужеві, Твоя щира своєм синам, Твій приклад до народніх праці в організациях, зістанеться з нами на віки.

Тепер нема, — і вже не родяться такі приклади людей, що не раз собі не позволяли невних розкошів, а помагали другим. Те щире і тепле серце помоч. ніколи не забудуть т., яким Ти, Маріе, не раз прийшла з допомогою і разом зі своим мужем показувала свою щирість.

Це зостанеться в пам'яті на віки в тих людей, котрим Ти за життя, і Твій муж, ніколи не жалів помочи для того, що есть „наше" і де есть чесна, а не зрадлива робота Ми всі пам'ятаємо Твої слова, які Ти не раз повторяла: „не робіть того, котре б мало при нести неславу для нашого народу і для нашої Церкви".

Нехай же добрий Бог прийме Твою душу в Свої Оселі, де нема ні клопоту ні журби, тільки життя вічне!

Г. Семочко.

Бл. П. С. ГИДИЛЕВИЧ
Ніягара Фалс, Онт.

Дня 29 лютого 1964 року в місцевій лікарні в Ніягара Фалс, відійшов у вічність бл п. Семен Гидилевич, по тяжкій і довгій недузі серця

Покійний народився у Дауфін Манітоба, 25 березня 1909 р. де працював з батьками на фарні. Прибувши 1942 року до Ніягара Фалс, працював в Інтернешонал Роджерс Силвер Компані аж до відходу в лікарню.

Як добрий християнин, Покійний прийняв Св. Тайни і бажав бути похороненим місцевим православним священиком з української православної Церкви Св Апп. Петра й Павла

Будучи не женатий, Покійний проживав в своїй хаті в дружнім відношенню зі своєю близькою рідньою: сестрою Мартою і шваґром Ґеря та мамою, яка померла 1957 року.

Як добрий прихильник місцевої Православної Громади. Покійний часто жертвував на потреби Церкви, приймав колядників і священика з Порданською Водою, а будучи лаґідної вдач. й гарного характеру, з'єднав собі багато приятелів, які часто його відвідували в лікарні, та які заповнили похоронне заведення Гетрінтон-Дикс, під час Паннахиди 1-го березня в неділю вечором, яку відслужили місцевий о. Прот. Ю. Ференсів з хором та о. Прот. Ю. Ференсіву за участю в Похорон. та за про мову на поминальному обіді, дякуємо щиро церковному хорові, диригентові В. Дорошенкові, дякуємо приятелям Покійного, що несли його домовину, дякуємо за квіти і вінки, а за пожертви на Нев'янучий Вінок і на Фонд плебану за раз, дякуємо Жіночому Товариству за приготування обіду, а Зарядові Громади за охорону цвіту і цілому тому

Родина.

Бл. П. ПЕТРО ХІЩ
Веланд, Онт.

В середину 21 лютого 1964 р. в Веланд, Онт. бл п Петро Хіщ в мешканні сина, по тяжкій і тривалій недузі, пере ставився до вічности. Покійний народився в Роблін, Ман., де більшу частину свого життя працював, як фарм.

Одружився Покійний 19 р. в. в Вінніпеґу з Евою Новак, від якої в Роблін поблагословив трьома дівчатками: Ніраською, Олесею і Ксенією

В 1949 р. прибув Покій ний до м. Веланд, де став жити й фарбувати дім. Також був активним членом місцевої Громади Святої Трійці, де й займав різні стано вища, в управі Громади, а останньо був головою Шкільного Комітету. Рідної Школи Крим цього він брав участь в житті місцевої громади та національній організації.

Покійний, як добрий сплав і мужній чоловік собі велике шанування серед приятелів, як в околиці Громади, так і в околиці. Тому всіх цього його несподіваного смерть потрясла, не тільки нашої Громадини, але також і англійських родичів, як численно відпровадили його в тяжкий, та взяли участь в його Похороні.

Похорон. Відправи, як Вечірня Домашня, Літія, вечірня і служба, вечором в похоронному заведенні Петрецкої.

Похорон. Відправи були в церкві Св. Михаїла парохом о. Протоєр Ю. Цукорником, та о. Прот Ю. Ференсівим, що прибули з Гримсбі, Онт., при участі місцевого церковного хору під управою диригента.

Покійного з Роблін, Ман., Похорону Службу Божу відслужено в середу 26 лютого. В середу рано обидва священики відслужили Заупокійну Службу Божу в Церкві Св. Трійці, що була заповнена рідною, членами Громади та друзями з Веланд, Ніягара Фалс, Ст. Катеринс й околиці, в тому велике число англійців, як, прибули, щоб в остан ньо попрощати цього дорогого чоловіка, сина, батька, брата, стрія та щирого друга Петра.

Заупокійну, та прощальну Проповідь виголосив в Церкві о. Прот. Юрій Цукорник. Він так обідну, промовляв о. Прот Ференсів, вказуючи на великі хрустальні прикмети Покійного, та висказав глибоке співчуття родині Покійного.

Бл п. Петра Хіщ, вглибоко сумують: горе оплакують: горем прибиті дружина Ева, вічки Петрася, Олеся, Ксенія, брати Михайло з родиною Іван, сестра Катерина Сулимик з мужем, старенький дядько дружини — Григорій Новак, сестри Марія і Розалія, брат Михайло Новосад з численних родин в Роблин, Манітоба, та брат Василь Новосад, що прибули на Похорон

Словом, вже по великій нам Покійного все членство нашої Громади, Братство, Сестринство, Сумківці, та з цілої Родини: Недільної школи.

Тіле Останки бл п Петра спочивище на цвинтарі у Вудленд.

На похороні займалися родичі при помочі д-ра К. Смишенського, який допомагав своїми вказівками й порадою хворій дружині Покій ній родині.

По Похороні відбувся в залі Громади поминальний обід, приготований Жіночим Товариством Громади.

В час обіду о. Прот. Цукорник зробив заїдки до пожертви на Нев'янучий Вінок. Зібрано пересвідчили п. С. Сокол голова Громади М. Безо точний Збірка принесла $146.79 з того призначено $75.00 до „Вісник, $10.00 на Український голос", $5.00 на кошт $76 000 на будову нової Колегії Св. Андрея у Вінніпеґу. Останніх 79 ц. на оплату почти.

Усім Жертводавцям щире спасибі., а бл п. Петра нехай Господь прийме в Царство Небесне, а дорогій дружині, з тим та родині подасть сили перенести цю велику втрату!

Нех Йому Вічна Пам'ять!

о. Ю. Ц.

ПОДЯКА

Великим сумом і горем прибита родина по втраті мужа, тата та брата, висловлюємо сердечну подяку всім тим, які подали нам поміч та в цих Сердечно дякуємо о. Прот Ю Цукорникові за відправи Покійного в лікарні, Прот. Ю. Ференсіву, що прибув з Гримсбі і брав участь у Похоронних Відправах, тим, які несли домовину, дякуємо всім тим, що несли домовину, дякуємо всім тим, що складали вінки і квіти на могилу. Також велика подяка Жіночому Товариству за приготування обіду, Дост. д-ровій К. Смильському за поради, а Зарядові Громади за поміч в Похороні.

Нехай Всевишній Господь Всіх Вас благословить і наділить Своїми ласками.

Дружина, діти і родина.

УВАГА! УВАГА!
УРОЧИСТІСТЬ В ПАПЛАР ПАРК, МАН.

У Фомин Неділю 10-го травня 1964 відбудеться **офіційне відкриття новозбудованої авдиторії-клюбу** ім. М. Грушевського в Паплар Парк Ман. Відкриття відбудеться після Соборної Літурґії в місцевій церкві.

Зараз Укр Гр-Православное Громади в Паплар Парк кличуть всіх своїх сусідів з Громад Гонор, Сетлмент, Лінд і Бовезур, Стеї, Вінніпеґу, а також Укр православне Духовенство міста Вінніпеґ на **Соборне Богослужіння і на відкриття авдиторії**, що відбудеться вранці по Богослужінні

У зв'язку урочистости открит ня цього Церковно житлових і нових авдиторно обід приготовить достойнішо прошу Жінок і дівчат

Буде велику гостину буде бал та приємного сотки гостей! Запрошуйте!

Заряд Громади Пресв. Трійці в Паплярі Парк.

ПОРЯДОК МІСІЙНИХ БОГОСЛУЖІНЬ
Місійної Округи Едмонтон на час Великого Посту.

СУБОТА 14-го квітня Службу Божа для студентів Інститут Св Івана в годині 6-ій вечора Сповідь. Всем о Прот С Симчик та Всем о Прот Г Васіян

НЕДІЛЯ 12-го квітня Служба Божа в Св Причастя в Інституті Св Івана

СЕРЕДА 15-го квітня ПОКЛОНІННЯ ВСІХ ПРАВОСЛАВНИХ ЦЕРКВАХ МІСТА ЕДМОНТОНУ

П'ЯТНИЦЯ 17-го квітня Чин Цілей з громади Св Андрея в годині 7:30 вечора Проповідує Всем о Прот О Хомяк Деканом бесіди виголосить о Прот С Симчик

СУБОТА 18-го квітня Службу Божа й Причасте в Церкві Св Андрея Проповідує Всем о Прот Г Васіян о годині 9-ій вечора Сповідь

НЕДІЛЯ 19-го квітня Службу Божа в Церкві Св Івана Чин Цілей в годині 7:00 вечора Проповідь виголосить Всем о Прот С Симчик Духовну Бесіду в залі виголосить о О Флак

СУБОТА 25-го квітня — Катедра Св. Івана — Службу Божа Проповідь виголосить Всем о Прот Г. Васіян

За Місійну Управу:
о. Остап Флак, голова
о. Дмитро Лучак, секр

Порядки Богослужінь:
ПІДВИННІПЕЗЬКА ОКРУГА

КВІТЕНЬ

19 Неділя (5 В Посту) Кенора Дуфюсе, Лезвіл Сельрк
26 Неділя (Пасха) Кенора Траскона, Гонор Поплярфілд, Сухо кват.

УВАГА: Під час Великого Посту по всіх Громадах відбувається Великодня Сповідь.

ТРАВЕНЬ

1 Неділя Пасхова — Вінос Пасхальний Кенора, Гонор.
2 Велика Субота — Служба Божа Кенора
ОБЄЗДНІЙ ПАСОК:
Субота год 2-га по полудні Сед. год 3:30 по пол. — Поплар Парк; Сельрк, год 2-га по полудні Ледьвил год 4:30 по полудні
3 **Воскресення Христове ПАСХА**
Кенора год 7-мі рано Гонор год 9-та рано Транскона год 11-та рано Дафферт год 2-га рано Пембина год 9-та рано, Гонор год 11-та рано, Поплярфілд, год 2-ге рано, Пасхові Гонор год 9-ге рано
10 Неділя Новозбудована церква Св. Покрови в Кенорі (Ґлендейл) Кенора, Гонор
17 Неділя Кенора Дафферт Ледьвил, Сельрк
24 Неділя Траскона Сельрк Деснеґ.
31 Неділя Кенора Гонор, Поплярфілд

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОНЮКА
КВІТЕНЬ

19 Неділя Брендон
26 Неділя Брендон
30 Страсний Четвер Брендон
(7 год. вечором Страстні
Address: 2204 MacDonald Ave. Brendon, Man. Tel: P. A 95814.

о. В. БОРЧУКА
КВІТЕНЬ

19 Неділя Рокстон Перед Службою Божою Сповідь
25 Субота Рокстон Сповідь для дітей, Сповідь дорослих, Служба Божа Вечірня з Виносом Плащаниці
26 Неділя Кенора Рокстон Рано Св Літурґія Готівка 7-ма годині Страсні Виноски
ТРАВЕНЬ
1 Страсний Четвер Рокстон год 10-та вино Царські Часи Готівка 24 по пол Вечірня з Виносом Плащаниці
2 Страсний Субота Рокстон Рано Св Літурґія
3 **ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ.** Свячення Паски Рокстон 12 год. Рано Літурґія Готівка 7-ма годині Страсні Виноски
10 Неділя Рокстон Перед Службою Божою Сповідь
17 Неділя Свої Ранді
24 Неділя Церковний
31 Неділя Арран
Address: Box 111. Hayes, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
КВІТЕНЬ

19 Неділя Сповідь Ревелсток
22 Середа Пасхова 7 год. вечір Служба
25 Субота Тіхарія Сповідь Вечірня
26 Неділя Пасха Сповідь Вечірня
29 Четвер Страсний 7 год. вечір Геффорд
ТРАВЕНЬ
1 Страсне Пятниця Вино Плащаниці — Редфіл, год 10-ій рано, — Бордень, год 2:00 по пол. — Крідор, год 7:00 веч. Геффорд.
2 Страсна Субота Освячення Паски і Артоса, год 7:00 веч. Більмі
3 **Неділя Великодня: Освячення** Паски і Артоса год 5:00 рано - Редфіл, год 7:00 рано — Крідор, год 9:00 рано Геффорд.
4 Святий Понеділок — Більмі
5 Святий Вторник Редфіл
6 Неділя День Матері і Спільне Свячене Геффорд
7 Неділя (на гробі) Крідор
11 Неділя (на гробі) Редфіл
12 Неділя (на гробі) - Геффорд
Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: Tel. 55.

о. П. БУБЛИКА
КВІТЕНЬ

19 Неділя - Мамей
25 Субота - Калдер
26 Неділя Тошет
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
КВІТЕНЬ

19 Неділя Сповідь Вечірня Пасхова Шеї Вечірня
25 Субота Вечірня Сповідь
26 Неділя Вечірня Сповідь
29 Четвер Страсний 7 год. вечір Служба Божа
ТРАВЕНЬ
1 Страсне Пятниця Вино Плащаниці — Редфіл, год 10-ій рано, — Бордень, год 2:00 по пол. — Крідор, год 7:00 веч. Геффорд.
2 Страсна Субота Освячення Паски і Артоса, год 7:00 веч. Більмі
3 **Неділя Великодня: Освячення** Паски і Артоса год 5:00 рано - Редфіл, год 7:00 рано — Крідор, год 9:00 рано Геффорд.
4 Святий Понеділок — Більмі
5 Святий Вторник Редфіл
6 Неділя День Матері і Спільне Свячене Геффорд
7 Неділя (на гробі) Крідор
11 Неділя (на гробі) Редфіл
12 Неділя (на гробі) - Геффорд
Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: Tel. 55.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
КВІТЕНЬ

19 Неділя Св Михаїла
26 Неділя Пасха Св Андрія 7 год вечірня Св Михаїла
29 Страсний Четвер, 7 год Страсти Св Михаїла
Address: 8541—89 Str. Edmonton, Alta. Tel: 466-8854.

о. І. Г. ГИКАВИЙ
КВІТЕНЬ

18 Субота Вечірня 7 год
19 Неділя Вечірня з Сповіддю
25 Субота Вечірня Сповідь
26 Неділя Пасх Сповідь
29 Четвер Страсні Вечірня
ТРАВЕНЬ
1 Страсний Четвер Сповідь 9-та год. Пасх Шеї Вечірня
2 Страсна Субота Сповідь 9-та год. Пасх Шеї Вечірня
3 **ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ** Свячення Паски Вечірня
10 Неділя Вечірня
17 Неділя Вечірня
24 Неділя Вечірня
31 Неділя Вечірня
Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
КВІТЕНЬ

19 Неділя Рейнер 9-та год ранку Сповідь
26 Неділя Тарасенд 9-та год ранку Сповідь
30 Страсний Четвер буде свячено по-святлено в горожанській залі трилітку.

УВАГА! Сь Сповідь вінос Св Плащиці та Свячення Паски парох проїжджається з Громадами на місця як ніяк час їх зве.
Address: Elnalbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕБЕНЮКА
КВІТЕНЬ

19 Неділя Вдиг.
26 Неділя Кенора (Успенська)
30 Страсний Четвер Страсти 7 год веч Фостон
P. O. Box 386. Watson, Sask.

о. С. ГРЕДЛЯ
КВІТЕНЬ

19 Неділя Арран Сповідь
25 Субота - Тенбрук Сповідь
26 Неділя Пайнс Свян Пічбі Сповідь
29 Четвер Страсти 7 год веч Синен
ТРАВЕНЬ
1 Вел Пятниця Плащаниці Синдж 10 год ранку, Арран 2 год по пол, Свян Пічбі 4 год по пол, Дес 7 год веч
2 Вел Субота Свячення Паски Сь в Ривер 10 год ранку Хорлн Кобдар Вайбрн 12 год в пол в церкві в Арран
3 Неділя Христове Воскресіння Свян Ривер Пічбі 8 год веч
9 Неділя Вдиг Хорлн в Нікол Сінен 7 год ранку Дес 9 год ранку Кобдар Вайбрн 1 год по пол
4 Субота Кобдар Синен
5 Сьв по Вакрових Дітей
6 Сьв по Вірних Сь в Пасці
10 Неділя Свян Ривер
17 Неділя Церковний
24 Неділя Арран
31 Неділя Дес
Address: Box 111. Hayes, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
КВІТЕНЬ

19 Неділя Сповідь Ревелсток
22 Середа Пасхова 7 год. вечір Служба
25 Субота Тіхарія Сповідь Вечірня
26 Неділя Пасха Сповідь Вечірня
29 Четвер Страсти 7 год. вечір Геффорд
ТРАВЕНЬ
1 Страсне Пятниця Вино Плащаниці — Редфіл, год 10-ій рано, — Бордень, год 2:00 по пол. — Крідор, год 7:00 веч. Геффорд.
2 Страсна Субота Освячення Паски і Артоса, год 7:00 веч. Більмі
3 **Неділя Великодня: Освячення** Паски і Артоса год 5:00 рано - Редфіл, год 7:00 рано — Крідор, год 9:00 рано Геффорд.
4 Святий Понеділок — Більмі
5 Святий Вторник Редфіл
6 Неділя День Матері і Спільне Свячене Геффорд
7 Неділя (на гробі) Крідор
11 Неділя (на гробі) Редфіл
12 Неділя (на гробі) - Геффорд
Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: Tel. 55.

о. М. КРИТЮКА
КВІТЕНЬ

19 Неділя — Брюкбі
26 Пятна Неділя — Гролія Університі
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛИША
КВІТЕНЬ

19 Неділя Сентрал Сповідь
26 Неділя - Сірко Сповідь старших
30 Страсти — Вайта
ТРАВЕНЬ
3 ВЕЛИКДЕНЬ Вайта
4 Святий Понеділок Самаван
5 Святий Вторник Сенкін
10 Неділя Хребка Св Миколая. Пасхи
17 Неділя Хребка Св Хр Петра й Павла
24 Неділя Вайта
31 Неділя Сірко
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-62.

1 Неділя ВЕЛИКДЕНЬ: початок 10-ої вечора Св Сповідь. Полуночниця Ст Божа та Свячення Пісок Шергдейл
Свячення Паски:
год 3 по півночі — Лемара; 5-та рано Микит; 6-та рано Тополині, 8-ма рано Воскресна Утреня та Свяч. Пасок — Робзин
8 Неділя ВЕЛИКДЕНЬ о 4-ій по пол Вечірня Зелена
9 Святий Понеділок — Грендлю
5 Святий Вторник Петлюра
6 Свят. Серед Св Юрія — Зелена
10 Неділя Томина вихід на Гробки — Робзин
10 Неділя о год 4-ій по пол. вихід на Гробки Зелена
17 Неділя Св Мироносиць вихід на Гробки Топориці
17 Неділя о год 4-ій вихід на Гробки Петлюра
21 Неділя Воскресіння — Росея
24 Неділя о год 2-ій по пол вихід на Гробки Лемара
4 Неділя Сімоніки вихід на Гробки Микит
3 Неділя о год 4-ій по пол вихід на Гробки Грендлю
10 Неділя, вихід на Гробки — Топориці
10 Неділя о год 5-ій по пол. вихід на Гробки Зелена
17 Неділя вихід на Гробки — Робзин
17 Неділя о год 5-ій по пол. вихід на Гробки Петлюра
24 Неділя вихід на Гробки Микит
24 Неділя о год 5-ій по пол. вихід на Гробки Лемара
1 Неділя Росея
8 Неділя о год 2-ій по пол вихід на Гробки Лемара
УВАГА! Після кожного Богослужіння по Великодніх Святах відправляється свячене
Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 486.

о. Ст. ЗУЗАКА
КВІТЕНЬ

19 Неділя Сповідь — Редфіл
24 Пятниця Сповідь дітей і СУМК о годині 7-ій веч Геффорд
25 Субота Прийняття дітей — Геффорд
26 Неділя Пасхова Сповідь — Геффорд
29 Четвер Страсний — Геффорд
30 Четвер Страсний о год 7-ій веч. Геффорд
ТРАВЕНЬ
1 Страсне Пятниця Вино Плащаниці — Редфіл, год 10-ій рано, — Бордень, год 2:00 по пол. — Крідор, год 7:00 веч. Геффорд.
2 Страсна Субота Освячення Паски і Артоса, год 7:00 веч. Більмі
3 **Неділя Великодня: Освячення** Паски і Артоса год 5:00 рано - Редфіл, год 7:00 рано — Крідор, год 9:00 рано Геффорд.
4 Святий Понеділок — Більмі
5 Святий Вторник Редфіл
6 Неділя День Матері і Спільне Свячене Геффорд
7 Неділя (на гробі) Крідор
11 Неділя (на гробі) Редфіл
12 Неділя (на гробі) - Геффорд
Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: Tel. 55.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
КВІТЕНЬ
19. Неділя — Бареґ, від 9 год. Сповідь і Причастя
22. Середа — Вестлок, місійна Св. Служба Божа
26. Неділя — Сібл, від 9 год. Сповідь і Причастя
30. Страсний Четвер. Страсти — Вестлок, 7 год. вечора

УВАГА! В середу 22 квітня відбудеться в церкві св. Володимира в Вестлок Свята Місія. Якщо не буде перешкод, приїде і очолить Св Службу Божу Вприсвіс. Владика Андрей, Архиепископ Едмонтону і Західньої Канади. З Владикою сослужитимуть шість священиків. Від 8 год. рано буде Сповідь. Служба Божа почнеться в 10 год., спільний обід в 12 год. та й духовні науки членовництва. Просимо всіх парафіян і гостей людей доброї волі прийти на цю торжественну Службу Божу!

ТРАВЕНЬ
1 Страсна Пятниця — Вестлок. Вечірня в 7 год. вечора
2 Страсна Субота: Свячення Пісок. Річмонд Парк — 11 год. ранку Вестлок — 2 год. по пол. Бареґ — 4 год. по пол Смугдно — 6 год. вечора Вайлдвуд — 9 год. вечора
3 ВЕЛИКДЕНЬ — Сібабіки, початок в 12 год ночі
4 Світлий Понеділок. Вестлок
10 Неділя — Смугдно
17 Неділя - Бареґ
24 Неділя Вестлок
31 Неділя Сібабіки
Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-3745

о. ІВАН МЕЛЬНИК
КВІТЕНЬ
19. Неділя — Ангусвіл
25. Субота — Онкборн, Сповідь 3-та год. по пол
ТРАВЕНЬ
2. Субота Свячення Пасок: Сенді Лейк і год. по пол.; Менні — 2-га год. по пол.; Січ - 3-та год. по пол.; Онкборн - 4-та год. по пол.; Росборн — 5.30 по пол.; Ангусвіл — 6.30 по пол
3. ВЕЛИКДЕНЬ — Онкборн
4 Світлий Понеділок — Сенді Лейк
5. Світлий Вівторок — Менні
10 Неділя Провідна — Росборн. Проводи
17 Неділя Мироносиць. — Ангусвіл. Проводи
24. Неділя — Глен Елмо. Проводи
31. Неділя — Онкборн. Проводи
Address: Oakburn, Man. Box 12 Tel. 336

о. М. ОЛЕСЮКА
КВІТЕНЬ
18. Субота Сповідь — Вдей Ривер
19. Неділя Сповідь - Дрифтінг Ривер
25. Субота. Сповідь — Сифтон
26. Неділя. Сповідь — Гимберт Лейкс (Освячення Верби)
28. Неділя. В год. 4.00 по полудні Освячення Верби — Давфин
30. Страсний Четвер. Сповідь - - Давфин
30. Страсний Четвер. Страсті год. 7.00 вечора — Давфин
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
КВІТЕНЬ
19 Неділя — Подор (за рікою) 9 год ранку
25. Субота Служба. Сповідь молоді) — Подор (м.)
25. Субота 7-ма год. Вечірня і Сповідь — Інсінгер (гайвий)
26. Неділя Квітна (Свячення верби) — Інсінгер (гайвий)
30. Четвер. Страсти 7-ма год. веч. — Подор (м.)
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
КВІТЕНЬ
17. Пятниця — Смокі Лейк. Вечірня і Сповідь 7-ма год. веч.
18. Субота — Смокі Лейк
19 Неділя — Стрий
24. Пятниця — Беліс. Вечірня і Сповідь 7-ма год. веч.
25. Субота — Беліс
25. Субота — Спеден. Вечірня і Сповідь 7-ма год. веч
26. Неділя — Спеден
30 Четвер — Смокі Лейк
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. В. СЕНИЦИНА
КВІТЕНЬ
19. Неділя — Вонда
26. Неділя Вічам
ТРАВЕНЬ
2. Субота - Кендік. Свячення Пасок
10-та год рано. о. Кішюк з Ріджайна
Сен 10-та год. рано С. Б. і Свячення Пасок. Кімберслей 2-га год по полудні; Прізейт — 4-та год., Мус Лейк 11-та год вночі
3 Неділя ВЕЛИКДЕНЬ
Вічам — 7 год. рано Утреня Вонда — 10.00 год
4 Понеділок - Обед
10 Неділя — Кімберслей
S. C. Latham Place, Saskatoon, Sask. Home tel. 343-7695. Office 653-1944.

о. В. СЛЮЗАРА
КВІТЕНЬ
19. Неділя — Канора
26. Неділя — Рама
26. Неділя. Вечірня, год. 7.00 — Канора
■ Страсний Четвер. Страсти, год 7.00 — Канора
ТРАВЕНЬ
1 Велика Пятниця - Плащаниця, год 2.00 — Рама, год. 3.30 по пол. - Бюкенан; год. 8.00 по пол. - Стриджес; год. 7.00 веч Канора
2 Велика Субота — Свячення Пасок, год. 6.00 — Рама; год. 7.00 - Бюкенан; год. 8.00 — Бірджес
3 ВЕЛИКДЕНЬ. Утреня, Свяч. Пасок год. 5.00 — Стриджес Початок Богослужения год. 7.00 - - Канора
4 Світлий Понеділок — Стриджес
5 Світлий Вівторок — Рама
10. Неділя — Бірджес
10. Неділя. Вечірня. Спільне Свячене — Канора
17. Неділя Канора
24. Неділя — Бюкенан
24 Неділя. Вечірня, год. 4.00 — Рама
31. Неділя — Канора
31. Неділя. Приводи на цвинтарі в Канорі, початок о год 2.00 по полудні
У випадку непогоді Проводи відбудуться 14 червня, в тій самій порі
Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
КВІТЕНЬ
17. Пятниця. Пасія 7.30 год. вечір Крейґенд
18 Субота. Вечірня й Сповідь 7.30 год. вечір — Сарепта
19 Неділя — Сарепта
24 Пятниця. Пасія й Сповідь 7.30 год вечір — Гіфорд
25. Субота - Гіфорд
25. Субота. Вечірня й Сповідь 7.30 год. вечір — Греслена
26. Неділя. Свячення Верби — Греслена
26 Неділя. Вечірня 8.00 год. вечір - Боїв
30. Четвер. Страсний Четвер — Ст. Пал
30 Четвер. Страсти Христові 7.30 год. вечір — Сарепта
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
КВІТЕНЬ
12 Неділя - - Альвена, Сповідь 9 г.
15. Середа Покложи — Вакав, 7 год. вечора
19 Неділя - - Кладворт, Сповідь 9 г.
25. Субота — Вакав. Сповідь від 7 год. вечора
26. Неділя Цвітна. Осв. Лози — Вакав. Сповідь
26. Неділя. Пасія і Осв. Лози — Ст. Джуліен 7 год.
30 Четвер Страсний — Тарнополь. Сповідь 9 год. рано
30. Четвер. Страсти — Лепін 7 год. вечора
УВАГА! Під час Великого Посту, будуть відправлятись Сороковусти у Вакав кожної середи, 9 год. рано
ТРАВЕНЬ
1. Велика Пятниця. Винос Плащаниці
Смуг- 12.30 (на час „Дейлайт Сейвінг Тайм")
Смуг - 12.30, Кладворт — 1.30; Ст. Джуліен — 2.30; Вакав 3.00; Лепін 4.00; Тарнополь 5.00; Єлнов Крік — 6.00
2 Велика Субота Єлнов Крік Освячення Пасок
Тарнополь - - 1.30; Лепін — 2.30; Смагс — 3.30; Альвена — 4.30. Великодня Утреня і Осв. Пасок - Вакав, 11.45; Ст Джуліен, 7 год
3 Неділя. ВЕЛИКДЕНЬ — Кладворт, 10 год. ранку
4 Світлий Понеділок - Тарнополь
5. Світлий Вівторок — Лепін
6. Світлий Середа. Юрія — Альвена
10 Неділя Томина. Проводи — Смагс
17 Неділя. Проводи Ст Джуліен
14 Неділя Проводи — Вакав
VI Неділя Проводи Єлнов Крік
VI Неділя Проводи — Тарнополь 4 год
Address: Box 4. Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
КВІТЕНЬ
19. Неділя. Сповідь - Роза
24 Пятниця. Сповідь молоді і старших — Толстой
25. Субота Лазарева. Служба молоді — Толстой
25. Субота. Сповідь молоді (3 год по пол.) — Гарденгтон
26. Цвітна Неділя — 7 год. Толстой — 9.30 Гарденгтон
30 Страсний Четвер 9 год. Велика Служба — Толстой
30. Страсний Четвер. Страсти: 4 год. - Гарденгтон: 7.30 Толстой
ТРАВЕНЬ
1 Вел. Пятниця Плащениця: 2 год. Гарденгтон; 4 год. Толстой
3 ВЕЛИКДЕНЬ 12 год. ночі Гарденгтон, 3 год. - Роза 5.30 Сарто; 8.30 Толстой
4 Великодний Понеділок (Спільне Свячене) Толстой
6 Середа Юрія, Онуцька Церква Гарденгтон
10. Неділя. Проводи — Сарто
17 Неділя. Проводи — Роза
24 Неділя Проводи — Гарденгтон
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
КВІТЕНЬ
19 Неділя Воскресна Сповідь
26 Квітна Неділя — Федора. Сповідь
30 Страсний Четвер — Редвелт
Служження Страстей о год. 7 веч
ТРАВЕНЬ
1 Велика Пятниця. Положення Плащениці
Редвелт від 11 год. рано
Весегна від 12.30 год. вполудні
Торгіард, о год. 2 по полудні
Егрімонт від 5 год. по пол
2 Велика Субота — Нюбурк Сповідь. Служба Божа. Свячення Пасок Федора. Свячення Пасок, від год. 4 по пол
3 ВЕЛИКДЕНЬ — Егрімонт. Утреня, Служба Божа, Свячення Пасок від 11.30 вночі перед Великоднем
Торгіард, від 2.30
Редвелтор від 4.30
Редвелт, від 7
Весегна, від 9 год. рано Воскр Утр. Служба Божа, Свячення Пасок
4 Світлий Понеділок — Редвелт
5 Світлий Вівторок — Торгіард
10 Неділя Томина — Редвелтор. Проводи
Візел Крік Проводи, від 3.30 год по пол
17. Неділя - - Федора. Проводи Алдорина. Проводи, від 3.30 год. по пол.
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
КВІТЕНЬ
18. Субота, Сорокоуст Гіеслени Сповідь
19 Неділя Гіеслени. Св. Причастя
25 Субота Вел. Всенічна, год. 7-ма веч Н Бетелфорд
26 Неділя Гедерлей. Сповідь і свячення лози
30. Страсний Четвер 7-ма год. веч Страсти — Норт Бетелфорд
Кожної Пятниці Вел. Посту, о год 10-ій рано Служба Божа Ранці Осв. Дарів у Норт Бетелфорд Просимо всі Зарядні Громад. а також і членство допильнувати за можливі один одного до усіх Богослужень Вел. Посту, які будуть оголошені по місцевих церквах нашим приходам
ТРАВЕНЬ
1 Велика Пятниця Винос Плащаниць по черзі:
Гіеслени — год 9-та рано
Гіеслени — год. 11-та до обіду
Витків — год. 1.30 пообіді
Норт Батлефорд — год. 3 по пол.
2. Велика Субота — Свячення Пасок по черзі:
Мелон Лейк — 8-ма год. вечора
Гіеслени 10-та год. вечора
Витків 12-та год. Північна
Воскр Відродза
Н Бателфорд — 5-та рано
3. ВЕЛИКДЕНЬ — Норт Бателфорд — год. 5-та рано
4. Світлий Понеділок — Бігар 9-та год рано
5. Світлий Вівторок Гедерлей 9-та год. рано
10 Неділя — Гіеслени — Проводи
17 Неділя — Норт Бателфорд Спільне Свячене
24 Неділя Витків — Проводи
VI Медов Лейк Проводи
Address: North Battleford, Sask. 972—108, St. Ph. 445-8280.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Rev. A. Teterenko, Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 486.

о. І. ШЕВЦЯ
КВІТЕНЬ
19 Неділя — Вірджіл
26. Неділя Цвітна — Сембург
Address: Wairdale, Sask. Ph. 486.

о. Г. УДОДА
КВІТЕНЬ
18 Субота Фелакси Сповідь
19. Неділя - Фовн Лейк. Сповідь
25. Субота — Куровські. Сповідь
26 Неділя Цвітна — Шіго (пол.). Сповідь
30. Страсний Четвер — Едмор. Сповідь
Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. А. ХРУСТАВКИ
КВІТЕНЬ
18 Субота — Слава Пол. Сповідь
19. Неділя — Слава Пів. Сповідь
25. Субота — Мирнам. (Служба Божа й Сповідь для дітей „Нельсонської й Української Шкіл")
26. Неділя Цвітна — Мирнам. Сповідь
30 Страсний Четвер. Страсти 7.00 год. вечером — Мирнам
Address: Box 87, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ІГУМЕНА О. ЦЕРБАНЯ
КВІТЕНЬ
18. Субота, Заупокійна — Калмар 8-ма год. веч. Вечірня й Сповідь Калмар
19 Неділя — Калмар
26. Неділя — Кемроз
30. Страсний Четвер — Страсти, 8-ма год. веч. — Торбей
ТРАВЕНЬ
1 Страсна Пятниця, винос Плащаниці
7.30 ранку — Торбей.
8.45 - - ранку Калмар
1-ша год по пол - Брудергайм
2.30 год. по пол Пено
8-ма год. вечора Оповій. по нашому Св. Сповідь.
2 Страсна Субота — Оповій, по Службі Божій свячення Пасок
6-та год. вечора, освячення Пасок — Катвін
7.30 год. веч. освячення Пасок Пено
8.30 год. веч. освячення Пасок Брудергайм
3. ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ
12-та год. ночі Світло Пасхальна Заутреня, Божественна Літургія й Свячення Пасок - - Торбей
7.30 год. ранку, Свячення Пасок - Калмар
10.30 год. ранку, Свячення Пасок — Кемроза
4 Світлий Понеділок — Брудергайм
5 Світлий Вівторок - Калмар
10 Неділя, Проводи - - Оповей
17 Неділя, Проводи - Брудергайм
4-та год по пол. — Пено
24 Неділя Проводи — Равигна
VI Неділя, Проводи — Катвін
Address: 9530—109 Avenue, Ph. GA 2-3053. Edmonton, Alta.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLI. ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го ТРАВНЯ, 1964. WINNIPEG, MAN., MAY 1, 1964. ЧИСЛО (2005) 9

ХРИСТОС — СВІТЛО ДЛЯ СВІТУ

Смиренний Іларіон, з Ласки Божої Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, до всього Преосвященного Єпископату, до всього Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх боголюбивих вірних, —

„Пильнуйте про мир зо всіма та про Святість!" (Евр. 12. 14).

У славний і світлоносний день Воскрéсення Христового, коли ми з ясною радістю вітаємо один доного Святим великоднім привітом „Христос Воскрес!" - - вітаю і я всіх вас і всю Канаду з найбільшим Святом нашим, із Празником Празником, і всім сердечно кличу:

— ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Ми віковічно радісно святкуємо Христове Воскрéсення, і завжди пильнуємо й самі воскреснути до Правди, до миру, до братської любови.

Пильнуємо воскреснути до нового життя, повно осяяного Світлом Христовим, бо Він же нам сповістив:

— „Я Світло для світу!" (Івана 8. 12).

По смертоносних Страстях, по кривавій Голготі Ісус Христос воскрес і вознісся на Небо. Але не позостався нас сиротами на тяжкій цій землі, — заклав нам Святу Свою Церкву, Церкву Новозавітню, зовсім іншу від Старозавітньої.

Нова Церква стала Світлом для світу, бо Сам Христос став Ті Головою.

- - „Я Світло для світу!" промовив Христос Своїм Учням, і це ж вічно промовляє й нам у Церкві Своїй вж до сьогодні.

Бо Церква наша ясно освітлює правдивим Світлом своїм увесь світ, бо Свята Церква Своїм Світлом розганяє зо світу всяку темноту та морок.

На Голготі покінчилося наше від вічку встановлене Відкуплення, і Христос незабаром послав Своїх Учнів на Християнізацію світу (Матвія 28. 19-20), — щоб через Церкву рознести Його найважнішу Науку по всьому світу, і звістить увесь світ: „Будьте совершенні, як совершен Отець Ваш Небесний!" (Матвія 5. 48).

І Свята наша Церква понесла і невпинно несе і тепер цю велику Заповідь Христову у світ усім людям доброї волі, і безперестань кличе їх жити в Христовому Світлі, бо Він же Сонце Правди для світу!

Христос у Своїй Церкві єднається зо всіма нами і голосно кличе до нас: „Хто вирує в Мене, то ріки Ж и в о ї В о д и потечуть із лона його!" (Івана 7. 38). Світлом Своїм Він освічує нас, і в Світлі Його ми все бачимо, і-в Світлі Його ми все чуємо, і Його оживляючим Воскресенням ми наближаємося до Нього і обожуємось Ним!

Христос через Своє Воскресення поставив нам у Своїй Церкві чудодійні Т а ї н с т в а, і вони спасають тих, хто їх прагне, і хто їх з глибокою Вірою виконує, і удосконалюють нас і роблять з нас синів Божих.

А найбільш величне і найбільш чудодійне це те, що Христос у Своїй Церкві завжди дає нам правдивий „Х л і б

Христос Воскрес!

Ж и т т я", яким ми живем, існуєм і творимо в світі.

Христос голосно кличе до всіх у Своїй Святій Церкві, до освітлених Світлом Його:

- - „Я Хліб Життя, що сходить із Неба, і коли хто споживатиме Хліб цей, той повік буде жити!" (Івана 6. 51).

Воскреслий Христос голосно кличе до всіх нас:

„Хто Тіло Моє споживає та Кров Мою п'є, той має Вічне Життя, - - і то-го воскрешу Я останнього дня! (Івана 6. 54).

У Своїй Церкві Христос позоставив нам Свій Животворящий „Хліб Життя", — це Святе Причастя, яке справді оживляє нас і справді обожує нас!

І душа наша вічно прагне Святого Причастя, а серце сумує за ним, і ми щоденно в Молитві Господній благаємо Його: „Хліб наш Насущний дай нам сьогодні!" Насущний — це „надістотний", цебто Хліб Життя, Хліб Небесний, Свяге Причастя!

(Закінчення на 2 ст.)

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ ДЖЕРЕЛО НАШОЇ РАДОСТИ

Смиренний АНДРЕЙ, Архиепископ Едмонтону й Західньої Канади, до Всечесного Духовенства й боголюбивих вірних Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

„Ви шукаєте Розп'ятого, Ісуса Назарянина. Він воскрес, — немає Його тут!" Мр. 16, 6).

Тільки два слова: „Він воскрес" — „Христос Воскрес!" А скільки радості й втіхи вони приносять нам!

Ось скоро буде вже дві тисячі років, як та радісна вістка переходить з уст до уст, від одних до других, від предків до батьків, від батьків до дітей, з роду до роду, і вона завжди є новою, урочистою й всеохоплюючою. Вона оживляє й зміцнює нашу віру, нашу надію й нашу любов до Бога, рідної Церкви та наших ближніх.

Джерелом цієї радости є воскресення Христа з мертвих. Христос Своєю смертю смерть подолав та всім з-ручним у Нього життя дарував. Він вічно живе й діє серед нас, як Сам пріобщив: **„Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку! Амінь"** (Мтв. 28, 20).

„О Божественний, о любий, о пресолодкий голос Твій: з нами бо істинно обіщав Ти бути до кінця віку, Христе. Його ж основою надії маючи, ми, вірні, радіємо" — співає Св. Церква про Христову обітницю у Великодньому каноні.

Тому то ми не визнаємо заступників чи вікаріїв Христа на землі, бо Христос таких не призначував. Значить, не було й нема місця для них у Церкві, вони непотрібні. Христос вічно живий і живою є Його Церква, яку Він побудував на Вірі в Нього, як Спасителя, та якої Він

(Продовження на 3-ій стор.

НОВА ПОЖЕРТВА
Д-ра Петра Смильського

Д-р Петро Смильський, Гемілтон, Онт., який попередньо пожертвував на Колегію Св. Андрея в Віннінегу $2455.00, тепер прислав нову пожертву в сумі тисячу долярів ($1,000.00); отже разом пожертвував на Колегію $3,455.00.

Висловлюємо Високодостойному Жертводавцеві щиру подяку й просимо інших наших професіоналістів та бізнесменів наслідувати приклад д-ра Смильського та інших українських професіоналістів і бізнесменів, які зложили дотепер поважніші пожертви на Колегію Св. Андрея в Віннінегу, як на одиноку в світі вищу українську православну школу в асоціяції з університетом.

КОМІТЕТ БУДОВИ КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

ПРИСИЛАЙТЕ Писанку НА КОЛЕҐІЮ СВ. АНДРЕЯ!

Христос – Світло для світу

(Закінчення з 1-ї стор.)

І як завершення чудодійного Воскресення, як плід Хліба Життя, Христос приніс на світ Свій спасенний м и р, свій чудодійний спокій! Без миру людина не може бути сином Божим!

Мир — це основа нашого життя, основа родини, основа Громади, основа держави! І часто Господь у Церкві кличе до нас: „Мир всім!" Або: „Майте мир між собою!" (Івана 14. 27).

Бо мир — найголовніше в світі, але мир чи спокій мусить бути необхідно поєднаний з Добром, зо Святістю, з Ісусом Христом!

Христос кличе до всього світу Сього: „Пильнуйте про мир зо всіма та про Святість!" (Євр. 12. 14).

Цебто, щоб ми через Церкву пильнували про правдивий мир, а він завжди пов'язаний зо Святістю. Тобто, хто не визнає Святости, той і миру не матиме!

Церква устами Ісуса Христа кличе до всього світу:

— „Мир вам усім в Ісусі Христі!" (І Петр. 5. 14). Цебто, — мир прийде до нас, але тільки коли-ми поєднані з Ісусом Христом!

Хто не визнає Ісуса Христа, той миру ніколи не матиме!

Христос Своїм Воскресенням приніс повне Світло для світу, і всіх нас освітив ним, усім нам дав пити „Воду Живу", і всім нам дав всеоживляючий і обожуючий „Хліб Життя", Святе Причастя!

Іще раз до всіх Вас, до всієї Канади і до всіх українців, по світі розсіяних, усіх щиро вітаю:

— ХРИСТОС ВОСКРЕС!

„Слава, і честь і мир кожному, хто чинить Добро!" (Рим. 2. 10).

† **Іларіон,**
ревний богомолець за всіх українців.
Всеканадійська Митрополича Катедра Пресвятої Трійці в Вінніпегу.

Року Божого 1964-го, місяця травня 3-го дня, урочистий і світлоносний день Воскресення Господа нашого Ісуса Христа.

Воскресення... джерело нашої радости

(Закінчення з 1-ї стор.)

є Єдиною Головою (Кол. 1:18; Єф. 1:22. 4:15, 2:20).

Радість Воскресення Христового, Великодня, є загально-людською, бо Христос Спаситель довершив діла спасіння для всіх людей: багатих і бідних, вчених і не вчених, чоловіків і жінок, старих і молодих, юнаків і дітей. Тому всі радіймо й веселімось, бо Христос Своїм воскресенням вказав нам дорогу до вічного життя та відкрив двері райські.

„Небеса нехай достойно веселяться, земля ж нехай радіє, і нехай святкує світ увесь видимий і невидимий, бо воскрес Христос — радість вічная", — проголошує врочисто Св. Церква.

Сповнена цієї вічної радости, кличе сьогодні вона: **„Христос Воскрес!"** Цей величний оклик повторює багато разів. І мільйони віруючих на наших українських землях, по всій Канаді та по всьому світі з великою радістю й глибокою вірою в Христа, що ради нас і ради нашого спасіння прийняв страшні муки, був розп'ятий і в третій день воскрес із мертвих, відповідають могутнім голосом: **„Воістину Воскрес!",**

Цих переможних голосів найбільшого християнського Свята, „свята із свят і торжества із торжеств", не є в стані заглушити безбожна пропаганда, яка в комуністичних країнах провадиться з такою великою завзятістю безбожними провідниками на державні кошти та затроює християнське повітря у вільних країнах.

„Воскрес Ісус із гробу, як провістив, і подав нам життя вічне і велику милість".

Нехай же воскреснуть до життя вічного, до життя в єднанні з Христом, усі ті, що блукають у темряві безбожництва, невіри, ліниві й байдужі до спасіння душ своїх, щоб стати учасниками „радости вічної", яку запевнює нам Христове Воскресення.

„Воскресення Христове побачивши, поклонімось Святому Господу Ісусу, Єдиному Безгрішному. Хресту Твоєму поклоняємось, Христе, і Святе Воскресення Твоє оспівуємо і славимо, бо Ти Бог наш, крім Тебе другого не знаємо, ім'я Твоє призиваємо. Прийдіть, усі вірні, поклонімось Святому Христовому Воскресенню, бо через Хрест прийшла радість всьому світові. Завжди благословляючи Господа, оспівуймо Воскресення Його, бо, потерпівши розп'яття, Він смертю смерть переміг".

З цією величною радістю Воскресення Христового, **Великодня,** я сердечно вітаю Преподобне Монашество, Всечесне Духовенство та Боголюбивих Вірних Західньої Єпархії!

Усім Вам бажаю, з глибини мого люблячого Вас Христовою любов'ю серця, просвітитися й наповнитися радістю цього великого дня, Великодня, щоб серед нас зростала й зміцнювалась братерська у Христі любов і єдність для дальшої творчої праці на славу Божу, для добра Святої Православної Української Церкви, що є складовою частиною Христової Вселенської Православної Церкви, з від віків є Церквою українського народу в Україні й по всьому світі розкиданому, та для добра наших ближніх і всього українського народу.

Христос Воскрес!

† *Андрей,* Архиепископ
Едмонтону й Західньої Канади.

Катедра Св. Івана Хрестителя.
Едмонтон, 3 травня 1964,
Великдень.

Осуджують грубість у церковній пресі

Журнал „Юнайтед Чорч Обзервер" у березні ц. р. у редакційній статті заявив, що деякі англіканські (церковні) достойники деколи говорять і пишуть „зо слабо затаєною грубістю"; і що не можна попускати їм у цьому.

З.Р.В. — Навіть найбільш арогантні писання котрогонебудь з церковних не-українських авторів усе ж таки е ще дуже делікатними в порівнянні з висловами в пресі одного з віроісповідань серед українців у Канаді в напастях на українців інших віроісповідань. Їх ритуєві тільки те, що інші етнічні групи не розуміють української мови. А своїх читачів ці редактори вважають за таких, що культурно писати для них не треба. Чим більше лайки і очорнень, тим, мовляв, „міцніше" написано!

ДО УВАГИ ДОПИСУВАЧІВ:

1. **Статті, прислані до „Вісника", мусять бути підписані дійсними іменами авторів. Евентуальним виїнятком тут можуть бути автори посмертних згадок і подібних оказійних дописів.**
2. **„Вісник" приймає тільки оригінали, а не копії.**
3. **Матеріял для „Вісника" мусить бути написаний на машинці, або дуже чітким ручним письмом. В обидвох випадках повинні бути широкі відступи між рядками.**
4. **Якщо вищеподані передумови не будуть виконані, то надісланий матеріял не буде поміщений у „Віснику".**

Церковні Громади на Колегію

(Дальший виказ)

Від проголошення першого виказу пожертв, які Церковні Громади прислали у відповідь на наш заклик у „Віснику" за 1-го квітня ц. р., такі додаткові Українські Греко-Православні Громади прислали свої пожертви на Колегію Св. Андрея в Вінніпегу:

Українська Грекo-Православна Громада Св. Покрови в Ст. Джуалєн, Саск.	$225.00
Українська Грекo-Православна Громада Св. Івана, Норт Беттлфорд, Саск.	150.00
Українська Грекo-Православна Громада в Прінкетт, Саск.	100.00
Українська Грекo-Православна Громада Св. Івана, Пено, Алта.	60.00
Українська Грекo-Православна Громада Св. Івана в Іннісфрі, Алта.	50.00
Українська Грекo-Православна Громада Св. Петра й Павла, Крідор, Саск.	25.00
Українська Грекo-Православна Громада в Гарденton, Ман.	25.00
Попередня листа	$1,775.00
Ця листа	635.00
Разом	$2,410.00

Всечесним оо. Парохам, Хвальним Зарядам та всім членам вищезгаданих Громад висловлюємо щиру подяку. — Висловлюємо також надію, що за їхнім прикладом підуть інші Церковні Громади.

КОМІТЕТ БУДОВИ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

Митрополичі Канонічні Візитації

Неділя 3-го травня, Великдень, — у Всеканадійській Митрополичій Катедрі Пресвятої Трійці в м. Вінніпегу.

Неділя 10-го травня, — у Соборі Св. Покрови в м. Вінніпегу.

Неділя 17-го травня, — 40-ліття Церкви Зшестя Св. Духа, в м. Реджайна, Саск. З Митрополитом будуть Преосвященний Єпископ Борис і Високопреподобний О. Архимандрит Йов.

Неділя 14-го червня, — у Церкві Св. Володимира в м. Судбурі, Онт. Повне Освячення Храму й Іконостасу.

Неділя 21-го червня, — у Всеканадійській Митрополичій Катедрі Пресвятої Трійці в м. Вінніпегу. Ман.

Субота й Неділя 4—5 липня, — Свято відкриття нової Колегії Св. Андрея в Вінніпегу. У суботу, - по полудні: Вдячний Молебень та посвячення нових бурсаків Колегії, а в Неділю рано — урочиста Св. Літургія, яку Митрополит служитиме у сослужінні всього Вінніпезького Духовенства.

Неділя 26-го липня, — Освячення Іконостасу в Храмі Св. Володимира в м. Оквборн, Ман.

Міжнародня протиукраїнська афера

ВЛАДА СССР „ВІДСТУПИЛА ПІД НАТИСКОМ ЖИДІВ"

ЖИДІВСТВО Й КОМУНІЗМ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ ОБОРОНЯЮТЬ ЖИДІВСЬКУ РЕЛІГІЮ В СССР

Влада СССР наказала видати книжку проти юдаїзму лише українською мовою

Так звана „Українська Академія Наук" 1963 р. видала книжку Трохима Кички п. з. „Юдаїзм без прикрас". Ця книжка видана в програмі загальної атеїстичної агітації советської влади проти всіх релігій. Але жиди кажуть, що в нежидів релігія й національність — це дві окремі речі. Отже коли влада СССР переслідує християнську Церкву даної нації, то це ще не значить, що ця влада переслідує національність, як таку, кажуть жиди. Натомість юдаїзм — це специфічно жидівська релігія, отже жиди кажуть, що не можна відділити жидівської національности від жидівської релігії, бо одне й друге — це те саме. Тому всякі виступи проти жидівської релігії вони вважають виступами проти жидівської національности, і навпаки. Отже про реакцію жидів на появу атеїстичної книжки проти юдаїзму, що її написав Кичко, преса інформує так:

„Ця книжка викликала протест з боку жидів за кордоном, які кажуть, що в ній точна представлений урядовий (советський) погляд на жидів, і (протест) з боку комуністичних партій за кордоном. Американська комуністична партія, як одна з них, заявила, що „такі стереотипові (роблені на одне копито) образливі карикатури... мусять бути осуджені, без огляду на те, звідки б вони не походили", — інформує С. С. Розенфельд у статті „Червоні подалися назад" (у щоденнику „Да Вашінгтон Пост", 27. 3. 1964).

У відповідь на протести жидів і закордонних комуністичних агенцій влада СССР дала наказ советській пресовій агенції проголосити, що автор Трохим Кичко, виступивши проти юдаїзму, не був тут „ані речником советського уряду, ані виразником його (уряду СССР) поглядів" (на жидівську релігію), а що він пробував (лише) викласти „наукові погляди на релігію", але „не зробив цього в найкращий спосіб", далі там таки каже Розенфельд. Спостерігачі вважають цю заяву агенції „Новостів" відступом влади СССР перед натиском жидівства й комуністичних партій у вільному світі, „Советський Союз продовжував свій відступ у п'ятницю (27 березня) від **української книжки** (згаданої книжки Кичка проти юдаїзму), що за границею широко атакується роз'яреними жидами й заклопотанними комуністами, як антисемітська", — інформує Розенфельд у „Вашінгтон Пост".

Заява ТАСС — дальший відступ влади СССР

Під натиском жидівства й комуністичних партій у вільному-світі советська влада продовжує свій відступ у цій справі. Телеграфна Агенція Советського Союзу (ТАСС) 27 березня з наказу влади СССР заатакувала Кичка в чотирьох точках, осудивши його за те, що у своїй книжці він 1) „згадав про негідну поведінку побіжників осіб з-поміж жидівського духовенства" (рабинів), замість показати лише ту „шкоду, що її спричиняє релігія"; 2) твердить, що давні жиди це створили нічого важливого, хоч „наукові дані заперечують це"; 3) „помилково" каже, що жидівський націоналізм раніше захопив був усіх советських жидів, коли фактично жидівський пролетаріят узяв був участь у російській (комуністичній) революції; 4) свою критику проти сіонізму розтягнув на внутрішнє життя (державні) Ізраїль, в якому, все ж таки, є „демократично-поступові організації робітників", тобто комуністична партія.

Але при тому ТАС каже, що Кичко сказав у своїй книжці правду, заявивши, що більшість жидів в СССР „назавжди порвали з релігією", і совісно працюють для своєї „батьківщини" та комунізму. ТАСС також інформує, що зараз таки після появи книжки Кичка (1963 р.) ця книжка була скритикована „в рецензії, що була опублікована в україномовній газеті в Києві", і що ТАСС критикує Кичка саме на основі згаданої рецензії.

„Висить питання"...

Стверджуючи той факт, що влада СССР заатакувала Кичка за його книжку проти юдаїзму, Розенфельд у вищезгаданій статті каже, що покищо не відомо, чи влада СССР почерез ТАСС проголосила те свое осудження Кичка лише „по-англійському, отже тільки для заграничного вжитку, чи може воно також було розповсюднене і для советської преси". „Від цього бо залежить питання: чи Кремль (уряд СССР у Кремлі в Москві) намагався лише защитькати заграничну критику, чи може це е зміною політики по відношені до жидів". (Пояснення в дужках і підкреслення належать ред. В.).

„Українська книжка"?

Хоч в державних межах Советського Союзу є аж 150 народів, отже й 150 мов, то однак лише українську мову вибрано для написання книжки проти юдаїзму; автором вибрано лише українця (Трохима Кичка), і так звану „Українську Академію Наук" у Києві вибрано для опублікування цієї книжки. А кінець такий, що під натиском жидівства й комуністичних партій у вільному світі, влада СССР відказується від цієї книжки, яку вона наказала написати, осуджує Т. Кичка, та каже, що він, мовляв, сам від себе ту книжку написав. А в заграничній пропаганді ця книжка фігурує не як комуно-большевицька, а лиш як „українська", щоб таким чином піддавати безкритичним читачам у вільному світі думку, що то, мовляв, українці під Советами атакують юдаїзм. Ця „штука магічна" політики стає тут ще яснішою, коли взяти до уваги факт, що так звана „Українська Академія Наук" в основному публікує свої праці російською мовою, а протиюдаїстичну книжку Кичка виняткове вона видала українською мовою...

Уся та афера, очевидно, „шита білими нитками", і вона ясна. Чи книжка Кичка, як така, заподіяла своєю пропагандою шкоду жидам в СССР — це окреме питання; але що в СССР протиукраїнські чинники сфабрикували книжку, під якою казали Кичкові й „Українській Академії Наук" підписатися, і таким робом в СССР змайстрували причину для того, щоб у вільному світі була формальна підстава очорнювати ім'я українства — це друга справа.

В СССР не можна дістати книжки Кички

„Американський репортер без успіху пробував у п'ятницю (27 березня) купити цю книжку (Кичка) у Москві. В одній україномовній книгарні, як він сказав, йому відповіли, що ця книжка вже „випродана". А в заяві ТАСС не сказано, чи цю книжку ще й далі можна набути".

Звідси виринає питання, чи книжку Кичка взагалі можна було набути в книгарнях в СССР, — бо її може видали лише для закордону, де вона розійшлася широко. А її відносно малий тираж (наклад) не міг вистачити для розповсюдження по СССР, а тим самим ця книжка не могла настроювати людських мас в СССР проти юдаїзму. Отже отеж одиноке практичне завдання, яке вона виконала — то дала нагоду жидівству й комунізмові у вільному світі заявляти, що, мовляв, вийшла антисемітська „українська книжка", як це бачимо у статті Розенфельда.

Канада вводить пенсійний плян

ОТТАВА. — 17 квітня ц. р. прем'єр Лестер Пірсон повідомив провінційні уряди Канади, що федеральний уряд уже устійнив схему пенсійного пляну.

Нормально буде так, що кожен, хто включений у цей плян, буде від 65 року життя отримувати державну пенсію (вона не має нічого спільного із старечою пенсією).

Кожен, хто затруднений у працедавця і заробляє понад 600 дол. на рік, мусить включитися в пенсійний плян. Кожен, хто працює у себе (фармер, підприємець і т. д.), мусить включитися в пенсійний плян лише тоді, коли його прибуток становить не менше 1,000 дол. річно; якщо його прибуток становить суму між 600 і 1000 дол. він може включитися в пенсійний плян добровільно.

Висота отримуваної пенсії становитиме одну четвертину тієї суми, яку працюючий заробляє річно, аж до суми 5,000 дол. річного заробітку. Коли хто заробляє більше, ніж 5,000 дол. річно, то тут допущена ніяка висота пенсії, але вона не сягає вище 104 дол. місячно.

Хто винятково добре заробляє, то отримає пенсію трохи пізніше — між 65—70 роками свого життя. Зате ж вдови й такі особи, що, даючи свій грошовий вклад у пенсійний плян через якийсь час, згодом стануть непрацездатними (напр. безнадійно хворі), отримають пенсію ще перед 65 роком свого життя.

При середній сумі заробітку грошовий вклад у пенсійний плян становить півтора процента щомісячного заробітку кожного працюючого, і що сумо покривають тільки працедавець і затруднений.

Пенсії почнуть виплачувати за 10 років; цей час потрібний на те, щоб зібрати потрібну суму фондів із щомісячних вкладів тих осіб, що включені в пенсійний плян, і реєстрація таких осіб уже почалася.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видав Видавничий Спілки Еклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЗА ЗБЕРЕЖЕННЯ СВЯЩЕННОЇ ІСКРИ ДУШІ НАРОДУ

ДОРОГІ БРАТТЯ И СЕСТРИ
ВЕЛИКОЇ РОДИНИ НАШОЇ!

День Воскресення Христового, — це Празник.в Празник, що наші предки також назвали ще й назвою Великдень, тобто Великий День. У Великий День зустрічаємо в душах, мислях і серцях наших Воскресшого Христа.

Присвятімо ж на Великдень хоч хвилину часу також і на те, щоб відсвіжити собі в пам'яті той факт, що всі ми, вірні нашої Церкви, становимо в Канаді одну велику родину.

Форми зустрічання В о с к р е с ш о г о Христа, тобто наш Великдень, надихані українським духом, — духом наших звичаїв, нашої національно-релігійної культури; наше Свячення Пасок, крашанки, писанки, традиційний церковний календар і.т. д., поруч нашої рідної мови, також пов'язують нас у-велику родину.

З Києва, столиці країни того народу, з якого ми походимо, прийняла Християнство вся східня Европа. Наші предки православні за старих княжих часів живим муром своїх грудей оборонили Християнство всього світу перед наступом давніх велетенських орд з Азії. Наші православні предки за Козаччини оборонили всю Европу, включно з Римом, перед великим наступом ісляму. Україна в 1917-20 роках з центром у Києві муром грудей своїх спинила похід велетенської комуно-большевицької орди, що її від світовий комуністичний інтернаціонал на знищення Християнства і свободи людини та народів.

За плечима української нації врятувалося Християнство, врятувалися держави, культура й цивілізація світу.

Не забуваймо ж, хто ми є, з якого народу ми походимо!

Нині наш народ в Україні переможений фізично. Сила Антихриста вже ось близько півстоліття чинить несамовиті зусилля, щоб знищити українську душу. І за душу нашого народу далі відбувається досі нечувана в історії людства боротьба, — народ наш не здається.

Нам, у Канаді, що походимо з українського народу, Бог призначив великий подвиг: допомагати зберігати священну іскру української душі. Подвиг цей не легкий. Ми, фізично розпорошені в живому хвилюючому океані різних релігій, віроісповідань, рас, національностей. І хвилі того океану погрожують погашенням іскри нашої душі. Ми живемо в добі всякого роду кличів за „об'єднання" й „поєднання" держав, націй, релігій, Церков. А ті „об'єднання" й „поєднання" — це тільки новий спосіб старої мети: щоб більша світсько-політична чи церковно-політична сила проковтнула й розтопила в собі меншу силу.

Хоч ми не є такі великі числом, як усі ті, що шляхом міжнародних „поєднань" чи „об'єднань" бажали б нас проковтнути, але ми існуємо й живемо так довго, як довго ми сильні; а сильні ми так довго, як довго жодної чужої зовнішньої політичної світської чи церковної сили не допускаємо до влади над нашим майном — дорібком рук наших у поті чола нашого, до влади над нашими душами. Треба бути постійно сторожкими, щоб жодні чужі чинники не проникли в нашу національно-релігійну душу.

Нам треба триматися разом! Нам треба розбудовуватися, укріплятися, утверджуватися! Зокрема, нам треба сильно й велично розбудувати Колегію Св. Андрея та українські й недільні школи.

Пам'ятаймо, що на нас дивляться очі наших предків і нащадків та очі нашого народу в Україні. На нас дивиться світ.

І молімося, щоб Господь Бог наш подрея та українські й недільні школи. здійснення цієї великої мети, яку Бог призначив нашому народові, коли творив його й призначив йому місце на землі.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

МІЛЬЙОНИ ІСПОВІДНИКІВ БЛАГАЮТЬ ВАС ПРОТЕСТУВАТИ

Серед офіційних політичних провідників вільної частини світу ширується ідея „коекзистенції" (мирного співіснування) з владою СССР. Більше того, та коекзистенція опанувала провідників Християнства у вільній частині світу.

Большевицька влада скорими темпами докінчує винищування Християнства в СССР, але на показ для вільної частини світу вона ще тримає формальний „провід" Російської Православної Церкви; той провід — то Московська Патріярхія, формально (на показ) очолена стареньким, безпомічним, стероризованим 86-літнім патріярхом Олексієм (Семанським, з аристократичного роду). Московська Патріярхія (нібито „провід" Церкви) є в руках влади СССР як примана для різних Церков у вільному світі. Влада СССР обіцяє проводові Католицької Церкви, що Московська Патріярхія (з наказу влади СССР) нав'яже „зближення" з Римською Церквою, яке згодом може довести до „поєднання", а потім і до „об'єднання" тих Церков, але за таку ціну, щоб провід Римської Церкви не виступив проти влади СССР. І провід Римської Церкви погодився на це.

Вислід такий, що Римська Церква, почавши від відкриття II Ватиканського Собору, принципово не виступає проти влади СССР, але ще й ширить пропаганду про „можливість співжиття" між Церквою і владою СССР.

Влада СССР обіцяє Протестантській Церквам у вільному світі, що Російська Православна Церква в СССР (конкретно: Московська Патріярхія) буде співпрацювати з Протестантськими Церквами в напрямку зближення між православієм в СССР і протестантизмом, але під умовою, що протестантські церковні провідники у вільному світі не будуть виступати проти влади СССР та будуть голосити можливість співжиття між Церквою і владою СССР; і провідники Світової Ради Церков (в якій переважають протестанти, хоч є й усі Православні Патріярхати й інші) погодилися на ту коекзистенцію так, як і Римська Церква.

Щодо менших Церков у вільному світі, то советська влада шантажами тероризує їх. Московський Патріярхат може отримати від влади СССР наказ прогосити даного православного ієрарха „неканонічним", і наложити на нього анафему, (як він це зробив супроти покійного митрополита Полікарпа (Сікорського), а всі інші патріярхи та решта так званих „канонічних" Церков будуть солідаризуватися з патріярхом Московським; і коли котрі з православних ієрархів дослівно всякою ціною бажають в очах світу мати опінію „канонічних", і вони залякані загрозою „анафеми" (прокляття), то вони хоч-не-хоч мусять дуже пильнувати, щоб чимнебудь не наразити собі влади СССР, щоб їм була не судилася така доля (викляття), як покійному владиці Полікарпові.

Ось це і є загальний образ коекзистенції провідників Християнства з владою СССР, — коекзистенція в одних своїх домах, в інших несвідома, спричинена чи то політичною фікцією „об'єднання" Церков, чи то зле зрозумілим і ще гірше спожитковним канонізмом, — але все це таки коекзистенція.

На цьому невимовно й трагічно страждає українська нація.

Минулого (1963 р.) сповнилося 30 літ з того часу, як советська влада в несамовитий спосіб вимордувала коло сім мільйонів українців штучним голодом, — у більшості жінок, старців і дітей.

Вони були страшно замучені за Христа, бо вони противилися комунізмові в ім'я Христа.

Де, в котрих країнах, і скільки було в усьому християнському світі, без уваги на різниці в віроісповіданях, щоб священики по церквах хоч панахидами помянули тих мучеників? Де, коли, і скільки тих панахид було? Бог усе те бачить. . . А майбутня історія все це буде пам'ятати.

Совєтська влада, забезпечившись „коекзистенцією", під її заслоною повела, почавши з 1959 р., генеральний і шалений наступ на релігію, щоб скорими темпами знищити дорешти це, чого ще не знищив був жорстокий сталінізм. За один тільки 1959 рік було знищено половину всього того числа церков, які ще були в 1958 році, відбуваються серцероздираючі сцени. Віруючі люди замикаються в церквах, щоб оборонятн їх перед знищенням, і готові згинути під руїнами, як це було, напр., під час зривання в повітря Андріївського собору в Києві; чекісти витягають людей з церков, жахливо б'ють, арештують, і ці люди „кудись цезають" навіки. . . Дітей заборонено хрестити, а хто хрестить, той засуджений на страшні кари. Потрясло світом несамовите переслідування чен.ців і прихожан Почаївської лаври. Але це тільки дрібна частинка загальної велетенської сатанської картини тотального винищування релігії в самому корені.

Де є послання протесту з боку Ватиканського Собору, чи взагалі проводу Католицької Церкви? Де є послання протесту Світової Ради Церков? Де є послання протесту патріярхів? І так далі і так далі. . . Дослівно ні одного послання протесту від провідників Християнства і його Церков! Уже не говоримо про те, що в Об'єднаних Націях немає від провідників Християнства і його Церков дослівно ні одного протесту проти винищування Християнства владою СССР. Чим же є блудний клич деяких високих церковних політиків про „спільний християнський фронт проти воюючого комунізму?!

Це наслідки „коекзистенції", на яку влада СССР зловила Християнські Церкви шляхом використування Московської Патріярхії як примани для „поєднання", „канонізму" і всякого роду інших політичних затій під фірмою „церковности". Значить, щоб була „єдність Християнства", щоб був „мир між Церквами", щоб був „канонізм" — для цього Церкви мусять мовчати перед лицем винищування Християнства! Це в них називається „релігійність", „віруання", „правовірність"; і хто не хоче бути проголошеним за „еретика", чи „безвірного" (о, гірка іроніе!) за протест проти такої безбожної політики провідників Християнства, той також мусить мовчати, бо інакше знайдеться цілий закуліс ний апарат, щоб навіть тут, у вільному світі, таку людину явно чи закулісно, але „екс катедра", анатемувати, щоб усунути її, позбутися, бо такі люди перешкоджають у коекзистенції.

Чи ж не має світ доказів на те, що мільйони мучеників за Христа німими очима в тихій розпуці без слів, самими поглядами благають чужоземних туристів, щоб вони протестували у вільному світі? Чи ж не маємо доказів, що дехто з них, наражуючись на муки й смерть, з одчаєм рішається нишком сунути в руку туристові з заходу писульку з короткими словами: Віруючих домучують! Рятуйте! Протестуйте!

Чому ж них протестів немає?

Коекзистенція забороняє це робити!

Дмитро Мануїльський — один з визначних комуно-большевицьких політиків, так навчав у Школі Політруків у Москві 1931 р.:

„Війна, і то до кінця, між комунізмом і капіталізмом неминуча. Тепер ми, очевидно, не маємо стільки сили, щоб наступати. Але наша година прийде за 20 або 30 років. Щоб перемогти, мусимо заскочити. Треба приспати буржуазію. Тому почнемо тим, що розпустимо найбільший мировий рух, який колинебудь існував. Будуть зворушливі пропозиції незвичайні уступки. Капіталістичні країни наївні й занепадницькі, з радістю співпрацюватимуть над своєю власною загибіллю. Вони кинуться на нову нагоду приязні. Коли ж їх чуйність ослабне, тоді стиснутим кулаком розчавимо їх" („Базель Нахріхтен", 26. 5. 1956).

Комуно-большевицька влада той „мировий рух" („коекзистенцію") уже розпустила, і сплела світову тонку сітку його, немов велетенський всесвітній павук.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

„Сум ваш обернеться в радість!... й ніхто радости вашої вам не відійме!" (Ів. 16:20:22).

Християнство — це релігія р а д о с т и. Святкування Христового Воскресення — це завершення цієї радости на землі. Бо Христос Воскрес, і з Ним радіє все. Ось де трапеза радости для людей! Так, безмежна Радость — Христе, овій Собою і нас, щоб кожен з нас на вістку „Христос Воскрес" своїм воскресним духом, — своїм життям відповідав:

„ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!"

У царстві Антихриста

ЖАХИ ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ХРИСТИЯНСТВА В СССР

(Власна кореспонденція з Парижу)

Париж, 11. 3. 1964. — У Сваль де ля Мютюалїте в Парижі сьогодні відбулися зорганізовані французами збори протесту проти переслідування релігії в СССР. Хоч це був будній день, присутніх було около двох тисяч. Серед організаторів цих зборів були такі визначні, у Франції, а декотрі славні у світі, особи, як відомий письменник Франсуа Моріяк, редактор журналу „Еспрі" Жан-Марі Домєнак, католицький абат Жан Даніелю, протестантський пастор Альберт Фіне, блискучий промовець та знавець СССР Олів'є Клємн, П'єр Даніелю й ін. Більше половини величезної залі заповнили французи, і вони ж були головними промовцями. Решта — емігранти різних національностей.

Доповіді французів цінні тим, що вони авторитетні своїми статистичними даними й фактами, що їх засвідчують очевидці. Французи бувають в СССР шляхом т. зв. „культурного обміну", а також їздять туди як журналісти, дипломати і т. д., отже їх свідчення — це документи з першої руки.

Руйна, віруючі далі борються, просять протестувати перед вільним світом

Зібрати всі числові дані й живі картини фактів, що показали промовці-французи, — то була б велика книга. У цьому репортажі подані, як ілюстрації, декотрі з новіших свідчень, що вибрані з доповідей різних промовців.

На протязі двох років в СССР закрито понад 7500 церков. За 1959 рік закрито половину з звгального числа тих церков, що ще існували 1958 р. **В СССР у початках 1960 р. залишилося 11,500 церков і 14,000 священиків.**

Із своїх крайньо мізерних прибутків кожен священик мусить віддавати владі 85 процентів у формі податку. Дітям і молоді віком від 3-х до 18-х років „законом" заборонняється бувати в церкві.

Нести дитину до священика хрестити мусить лише батько. Але перед тим він мусить повідомити владу, і вона за кару відбирає від нього картку праці, то значить, що він залишається безробітним. Обов'язкові лекції безбожництва в школі — часом і по три години денно, обов'язкові лекції безбожництва у війську, в дитячих садках, домах для старців, в університетах, в лікарнях, у клюбах, колхозах, совхозах, профсоюзах і т. д.

Від батьків, які вдома виховують дітей в релігійному дусі, відбирають дітей і віддають на державне виховання, або карають батьків, часом ув'язнюють, чи висилають на заслання в Сибір чи Казахстан, і часом замикають у домах для божевільних.

Студентка-француженка, яка деякий час проживала в СССР, бо буда через „культурний обмін", розповідала, що коли в Києві зривали Андреєвський собор, то віруючі люди замкнулися там і не хотіли виходити, рішилися разом з собором згинути в руїнах. Влада прислала поліцію, що повиламлювала двері, повитягали людей з церкви, били їх, арештували, і вони щезли. Що з ними зробили — не знати.

На основі точних даних розкривали кошмарні картини з переслідування чен.ців у Почаївській лаврі, її прихожан і паломників: катування у в'язниці, замикання в домах для божевільних, заслання на північ, грошові кари.

Глибоке враження на авдиторії зробила доповідь Олів'є Клемана. Матеріял його доповіді — то майже самі цифри советської статистики й числа параграфів „конституції" — все урядові дані у справі релігії, і урядові заяви, публіковані факти. І вся та урядова машинерія свідчить просто з тріском ломилася під тиском суворої логіки промовця, коли він одними советськими свідченнями викривав неправду інших урядових свідчень. Та советська обльда місцями доводила його до такого священного обурення, що він стукав п'ястуком об стіл.

Моріяк: Коли Христа розпинають у Москві, то Його розпинають і в Парижі

Славний, світової слави письменник-лавреат дивним, немов би пророчим голосом говорив:

„Що ж може бути ще сумнішим, як дивитися на переслідування Церкви Христової? Однак, те, що діється тепер у Росії, є чимсь ще гіршим. . . Тут ідеться про повне знищення релігії. Правда, в такому стані немає нічого нового. Це продовжується понад сорок років. Але коли раніше ми дивилися на це так, немов би воно відбувалося на іншій планеті, то тепер ми переживаємо його у своєму власному тілі. Адже ж, і справді, ми ж члени одного й того самого Тіла. Коли один з членів показується пораженим, то страждає все тіло. Коли Христа розпинають у Москві, то Його розпинають і в Парижі. Нині Він зазнає в Москві передсмертних мук. Ми не можемо залишатися байдужими!"

Благають протестувати

На основі свідчень очевидців, які їздили з Франції до СССР і зустрічалися з духовниками і світськими віруючими, доповідачі інформували, що ті мученики за Христа нишком, несміливо, але розпучливо благали їх всіми можливими способами протестувати у вільному світі проти урядового переслідування релігії в СССР і доказували світові, що то не видумка, не пропаганда, а страшна дійсність.

А. Соколів

Богоматір як перешкода до поєднання

Участь у II Ватиканському Соборі сторонніх делегатів-спостерігачів, зустрічі іншовірних церковних діячів з католицькими і приятельські між ними розмови, промови католицьких ієрархів до протестантської авдиторії й навпаки: все це факти, що ще, скажімо, десять років тому навіть у найпоступовіших церковних мислителів були на рахунку нездійсненних мрій. З Ватикану linули інші, свіжі вітерці, причинялись вони до потепління в церковно-релігійній атмосфері, а у висліді в міжвировизначених взаємовідносинах маємо тепер відлигу.

Проте, якщо хтось, беручи все те до уваги, думає, що благословенна година поєднання Церков прийде ще за життя сучасного молодшого покоління, то сподівання такої особливої людини треба, мабуть, вважати за продукт недостньої її поінформованости.

Звичайно, на основі газетних статтів та звідомлень різних кореспондент.а з Риму, така рожева думка може з'явитися. Але коли про них забудемо — вони ж бо переважно зредаговані в дусі смаків і уподобань окремих авторів і редакторів, — а звернемось до джерел і глибше зазнайомимося з суттю головних розходжень у навчанні окремих Церков, то побачимо, що на шляху до церковного поєднання лежать величезних розмірів камені спотикання. Оті камені щодня і допоможуть виробити, хоч може дехому й немилий, зате правильний погляд, допоможуть побачити справжню дійсність, а не ту, що її змальовує суб'єктивізм журналіста.

Коли католики й новозснайдені ними „вельми дорогі браття у Христі" з протестантської гілки християнства вийдуть з рамок приятельських розмов у справах що їх єднають, вони прийдуть урешті до справ, що їх ділять. І тоді наступить зудар. Нїодна сторона йому не піддасться, тільки його силою відштовхнуться одна від одної на свої старі, вихідні позиції.

Одною з таких справ є справа почитання Богоматері.

Католики й протестанти охоче й попріятельському ведуть тепер розмови на теми, пов'язані з екуменічним рухом. Згоди, очевидно, в багатьох випадках немає, але в таких критичних моментах приходить, звичайно, відблиск до християнської любови і на ній ставиться сильний наголос. Вона, мовляв, подиктує що треба зробити, тільки вона приведе до наближення й зрозуміння одних одними й доконає чуда, на яке упереджений людський розум неспроможний. Але досить тільки щоб католик порушив справу почитання Богоматері, як протестант миттю насторожується й суперечка готова.

Католицька Церква обдаровує Божу Матір надзвичайною шанобливістю, приписує їй виняткове значення і ставить на особливе, підвищене місце. У цьому її наука розійшлась навіть з наукою Православної Церкви, хоч в основному культ у них той самий.

З поняцій такої особливої відданости Діві Марії, католицька думка, в процесі свого дальшого розвитку, знайшла врешті оформлення в поглядї, що Пречиста, фактом народження Спасителя, взяла участь у спасінні людства. Послідовно, з'явилася думка, щоб до II Ватиканського Собору внести пропозицію формального ствердження цього погляду встановленням і проголошенням догмату про Діву Марію, як про співучасницю викуплення.

Треба відмітити тут, що католицька богословська думка пішла ще далі і прийшла до висновку, що так само як Діві Марії, виняткове шанування й по читання належиться й її опікунові, праведному Йосипові. Він бо, мовляв, разом із Спасителем і Богоматір'ю, завдяки своїм особливо високим духовним якостям, творить неначе б Святу Трійцю на землі.

Проект збільшення догматичного статуту Богоматері зустрінуто неприхильно. Собор, що має завдання промостити шлях до поєднання Церков, встановленням ще одного догмату про Богоматір у додатку до існуючого, усі намічепляни перекреслив би й тому проект занехато. У Ватикані знали, що протестанти ще до Собору висловили побоювання що він може поширити тріщину між Церквами, якщо схвалить догмат про співучасницю Богоматері у викупленні

У протестантському ставленні до Богородиці стверджуємо цілковиту протилежність. Пересічний протестант трактує її в найзвичайнісінький спосіб, він бачить у Ній тільки Матір Ісуса Христа і ніякими особливими актами почитання її не обдаровує. Щоправда, деяку шанобливість, відчуття й розуміння її ваги й значення, виявляє під час Різдвяних Свят. Та інакше не може й бути, бо ж у ці дні ніяк не можна об.йтися без згадки про Матір Дитяти, що Його народження святкуємо.

Свого критичного ставлення до почитання Богоматері протестанти не приховують. Вони не знаходять підстав для сильного наголосу, що його ставлять католики на її ролі в Церкві і заявляють, що католицьке захоплення в почитанні Божої Матері несумірне зо знанням, що його дає християнам про Неї Св. Писання. Тому то місце Богоматері в Церкві, що його приділила їй католицька догматика, являє собою, поруч папського примату й непомильности, одну з готовних причин протестантського скептизму, якщо мова про поєднання.

Католицька Церква опинилася перед проблемою, справді, важливою. Своїх догматичних дефініцій про Богоматір вона ніколи не зречеться. Водночас, у Ватикані ясно усвідомлюють собі, що вони перешкода не абияка. І затурбованість з цього приводу аже помітне; воно виявилось під час соборових дебат. Жадання поступовців, щоб декрет про Богоматір був включений до загального „Про Церкву" змотивовувалося власне тим, що окремий про Неї декрет викличе небажану протестантську інтерпретацію і підсилить їхне твердження про перебільшене її почитання.

З пресових повідомлень видно, що католицька думка покищо спрямована на те, щоб знайти якийсь вихід, щоб якось роз'яснити та допомогти протестантам зрозуміти чому саме Католицька Церква приписує Богоматері таку важливу ролю в спасінні людства та надає їй такий високий ступінь почитання.

За переконанням католицьких теологів, для цього є лише один засіб: спільне студіювання Біблії. Вони сподіваються, що глибоке роздумування над тим, що в ній сказано про Богоматір та чого вона вчить про Неї, поможе протестантам зрозуміти свої помилки. Доцільности такого студіювання заперечувати, звичайно, не доводиться. Та тільки питання: Чи знайдуть протестанти в Біблії дані, що вказали б їм на непорочне зачаття Пречистої Діви Мар.і та на її тілесне взяття на небо? А це ж католицькі догмати. Незмінні й непорушні істини. Першого проголосив Папа Пій IX в 1854 р., а другого Папа Пій XII в 1950 р.

На тлі цієї гостро полемічної справи звертає на себе увагу голос Paul-a J. Hallinan-a, американського римо-католицького архиепископа з Атланти в штаті Джорджія. Він сказав: „З уваги на те, що Діва Марія є Матір'ю Ісуса Христа, й слушно належиться наша синівсько-дочинна любов, властиве шанування й побожне ставлення до Неї. Але зосередження нашої ува.ги й Неї аж до перебільшування її культу, побільшування нашої їй відданости до того ступеня, що Вона аж Христа затьмарює, або антихсае Його з нашої пам'яти — це блюзнірство в стосунку до Сина, ставлення в ніякості Матері і жалюгідне відхилення з боку охрещених в ім'я Христа." (St. Cath. Standard, 4. X. 1963).

Католицтво й протестантство дуже-дуже далеко стоять від поєднання. Між ними не тільки чотири стол.ття гіркої історії, але й теологічні різниці, що для принципового і чесної людини є аж надто важні, щоб від них відмовитися.

Моральні поради для хворих на рака

ПАЛМ БІЧ, Флорида. — Діяльна жінка-науковець, 59-літня д-р Олив Салі Дейвис, яка призвичаїлася жити з невилічними раком, дає в п'ятьох точках поради тим, що хворіють на рака:

1) завжди вважайте себе за таких людей, які можуть жити вище середнього віку, але будьте усміхнені; 2) старайтеся уникати надмірної перевтоми й нервового напруження; 3) старайтесь бути чайнятими чимнебудь скільки можете; 4) знайдіть собі якесь розривкове заняття із замилування („габбі"); 5) у додатку до постійного медичного лікування, шукайте собі „лїчничого полегчення в природі: мулийтеся деревами, океаном ,бо всякою водою, і небом".

ІНСТИТУТ СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ
оголошує, що

ОСЕЛЯ БАРВІНОК

приймає аплікації на слідуючі позиції в оселі Барвінок на літо, 1964:

1. Головного директора оселі Барвінок;
2. Програмового директора;
3. Кухарки;
4. Помічниці кухарки;
5. Норси;
6. Радників для дітей.

—o—

Літні сесії відбудуться як слідує:

ПЕРША СЕСІЯ: **2 липня — 12 липня** для дітей 9 і 10 літ.

ДРУГА СЕСІЯ: **12 липня — 22 липня** для дітей 11 і 12 літ.

ТРЕТЯ СЕСІЯ: **22 липня — 31 липня** для дітей 13 до 15 літ.

Зголошення-аплікації посилати до 30-го квітня на адресу:

CAMP BAR - V - NOK,
c/o St. John's Institute,
11024 - 82 Ave., Edmonton, Alta.

Релігійні вісті

НЬЮ-ЙОРК. — Постанова Об'єднаних Націй проголосити міжнародню, обов'язкову для держав-членів ОН, Декларацію Свободи Релігії сталася в наслідок домагання Світового Жидівського Конгресу, предложеного жидами в ОН в початках другої половини січня 1964 р. Представником Світового Жидівського Конгресу в ОН є д-р М. І. Перльвайт („Джовіш Пост" ч. 4, 1964).

КВЕБЕК. — Протестанти далі протестують проти того, що влада Квебеку не дозволяє їм уживати в цій провінції французької мови у їхніх радіопередачах, а обмежує їх до англійської мови, щоб французи не розуміли їх. (Журн. „Протестант Екшен" ч. 5, 1964 р.). Лист СіБіСі Квебеку з відмовою допустити протестантські радіопрограми (також і телевізійні) був публікований у журн. „Протестант Екшен" ч. 5, 1964 р.). Лист

МОСКВА. — Заповіджена „Правдою" (2. 3. 64) нова хвиля наступу на релігію в СССР має бути нібито лише „науковою" агітацією, як каже цей щоденник. У дійсності ж справа представляється значно грізніше. Т. зв. Ідеологічна комісія (її програма включає й боротьбу з релігією) комуніст, партії Совєт. Союзу під кінець грудня 1963 р. стала на становиці, що Сталін (почавши з 1943 р.) надав релігії більші права, ніж на це дозволяє ленінська конституція, і, мовляв, тими незаконними привілеями релігія в СССР користується й досі. Про це заявив голова Ідеологічної комісії КПСС Леонід Ф. Ільїчев у статті в журн. „Комуніст" за січень 1964 р. Це значить, що повертаючись до „ленінської конституції", від якої Сталін нібито зробив „відхилення" на користь релігії, Хрущов „законами" ще гірше критикує релігію, ніж Сталін. Чи ж можливе ще більше обмежити „законами"? Хіба що ясно проголосити закон: релігія забороняється!

США. — З республіканської партії стараються отримати назначення на кандидата в президентських виборах у листопаді 1964 р. ці політики: Б. Голдвотер — епископалець (походить з жидів), Р. М. Никсон — Квакер, Н. А., Рокефелер — баптист, В. В., Скрентон — пресвітеріянин, Дж. Ромні — мормон, Г. Е. Стассен — баптист, Г. К. Лодж — епископалець, М. Ч. Смит — методист, — Теперішній президент США Линдон Б. Джонсон, найбутній кандидат в демократичної партії, належить до групи „Учеників Христа".

ЛОНДОН. — Лікарка д-р Анна Безнек має тут клініку „плянування родини", тобто нормування числа народжень дітей. Католицька Церква — після попередньої вимоги, щоб д-р Безнек, католичка, закрила цю клініку — відлучила її від причастя. Але д-р Безнек не уступила. „Цю роботу наказує мені робити моя совість", сказала вона. На протязі 13 років вона сама породила семеро дітей, і більше не хоче. Католицька Церква наказує родити стільки, скільки може вродитись.

СЕУЛ, Корея. — Цього року сповняється 10 літ християнських евангелізаційних радіопередач п. н. „Вечірній Гість" у Кореї. Займаються тим сліпі діти, і їхня евангелізаційна праця дуже успішна.

ВІННІПЕҐ. — Плян манітобського прем'єра (консерватист) Дафа Роблина, щоб державні школи Манітоби помагали приватним початковим і середнім школам (гай скул) книжками, приміщеннями, спортовим вирядом і т. п. (але не фінансами), в половині квітня переданий на розгляд спеціяльному комітетові. Ця справа затягається, і дехто думає, що вона так і „заморозиться".

НЮ ДЕЛІ, — Християни (переважно новонавернені католики) з племені Адівазі у східній Індії зудармлися з мусуманами. Боротьбу, що тривала від половини по кінець березня, припинило військо. Боротьба була жорстока, було понад 30 забитих, 200 пізніше померли з ран, спалено багато сіл.

ЕДМОНТОН. — Легіслятура Альберти ще минулого року ухвалила закон, що забороняє вести цвинтарі, як приватні доходові підприємства. Їх вільно вести лише Церквам і міським та муніципальним управам. У березні цього року видано додаток до цього закону, який забороняє комерційне оголошування всього того, що пов'язане з цвинтарями.

НЬЮ-ЙОРК. Книга кольорових біблійних краєвидів недавно вийшла тут у видавництві Harper & Row.

ЗАХ. НІМЕЧЧИНА. - Текст Св. Письма в перекладі Лютера вже поправлено, і зреві.ований старий переклад Старого Заповіту має вийти цього року. Поправлений переклад Нового Заповіту видано 1957 р. Займається цим комісія під проводом протестантського епископа Отто Дібеліуса з Берліна.

ТОРОНТО. — Настоятелем грецької Благовіщенської катедри в Торонто є 34-літній о. Георг Дімопулос — племінник Константинопольського патріярха Атенагораса І. Цей священик сказав був, що згаданий патріярх у листопаді 1964 р. прибуде до США; по дорозі побуває в Торонті. Але згодом появилися вістки, що патріярх, можливо, не прибуде на американський континент цього року.

ВЕЛЕТЕНСЬКЕ МАЙНО 20-ЧЛЕННОЇ ГРОМАДИ

Релігійна група „Давидів Дім" в Австралії складається лише з 20 осіб, але її майно (низки доходові підприємства) належить до найбільших у цій країні, подає „Кенедіен Пресс" 28. 3. 1964.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ

● ПАРИЖ. — У залі „Гаво" 5 березня відбулася величава Академія-Концерт у 150-літні роковини народження Т. Шевченка. До участі запрошено й французів. У Франції є 50,000 українців.

● НЬЮ-ЙОРК. — Щоденник „Новое Русское Слово" 28 лютого ц. р. твердить, що в Україні є „антисемітизм", бо Українська Академія Наук у Києві видала книжку Трохима Кінча „Юдаїзм без прикрас" (1963), в якій атакується жидівську релігію. „Н. Р. Слово" — жидівське видавництво. — Тут маємо чергову на світову скалю провокацію проти українців, змайстровану по обох боках „залізної заслони".

● КЕЛЬН, Зах. Німеччина. — У тутешньому видавництві „Кіперґоринд Він" ц. р. вийшла книжка Бориса Левицького „Ді Советукраїне, 1944-1963".

● ОТТАВА. — Сенатор Павло Юзик у своїй промові в сенаті 3 березня захищував права етнічних груп Канади, а при тому відзначив 150-ті роковини народження Т. Шевченка.

● СССР. — Советська влада мовчки поминула 10-ліття хрущовського вилюднення України. На пленумі ЦК КПСС в лютому-березні 1954 р. в Москві влада ухвалила закон про „освоєння цїнинних земель" Казахстану. З того часу почали масово вивозити туди українську молодь.

● НЬЮ-ЙОРК. — Управа Крайового Комітету Пам'ятника Шевченкові в США 7 березня повідомила, що відкриття пам'ятника Т. Шевченкові у Вашінґтоні відбудеться 27 червня 1964 р. Пам'ятника виконав відомий мистець-різьбяр з Вінніпегу Леонід Молодожанин (Мол).

● КИЇВ. — Академія Наук УССР 1939 р. рішила видати твори Т. Шевченка в 10-х томах. Тепер ось уже 150-ті роковини народження Шевченка, а ця праця не закінчена. Повне видання творів Шевченка почав був у 1925-27 рр. видавати С. Єфремов, але цю працю перервано й знищено. Так за ввесь час існування СССР в Україні досі ще немає повного видання творів Шевченка.

● БУЕНОС АЙРЕС. — Українська Центральна Репрезентація в Аргентині ц. р. видала багато нових українських патефонних платівок.

● КАНАДА. — Твори Тараса Шевченка ц. р. вийшли в перекладі на англійську мову. Перекладачі: проф. К. Андрусишин і проф. Кірконел.

● ЗАХ. НІМЕЧЧИНА. — Ц. р. видано твори Т. Шевченка в перекладі на німецьку мову. Переклав проф. Ганс Кох – німець з Галичини.

● КИЇВ. — Найсильнішою людиною світу тепер є українець Леонід Жаботинський, — подає „Радянська Україна" (24. 3. 64). Він витискає з силою тягару 360 кілограмів — рекорд досі небуваний у світі.

Закінчення шкільного року Богословського Факультету при Колегії Св. Андрея

Деканат Богословського Факультету Колегії Св. Андрея в Вінніпезі має шану запросити українське громадянство на

УРОЧИСТЕ ВІДКРИТТЯ ШКІЛЬНОГО РОКУ

Богословського Факультету Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, яке відбудеться в

п'ятницю, 15-го травня 1964 р., в залі Катедри Преєв. Трійці, 1175 Мейн Стріт.
Початок урочистости о годині 7:30 вечора.

ПРОГРАМА

1. Молебень — година 7:30 вечора.
2. Слово Принципала Колегії о. Д-ра С. В. Савчука.
3. Слово Секретаря Професорської Ради, о. Ів. Стуса.
4. Виклад Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона, Декана Богословського Факультету Колегії Св. Андрея.
5. Вручення дипломів абсольвентам.
6. Слово від студентів.
7. Чайне прийняття.

Чайним прийняттям гостинне Жіноче Товариство при Колегії Св. Андрея в Вінніпезі.

Деканат Богословського Факультету.

Документ дня

Заява речника Московської Патріярхії

Москва, 16 березня (ТАСС). — Кореспондент ТАСС звернувся до митрополита Крутицького й Коломенського Пимена з питанням: як він відноситься до публікованих західньою пресою, зокрема французькими часописами, вісток про положення Церкви й віруючих в СССР.

Митрополит Пимен — член Синоду Російської Православної Церкви сказав:

„Згідно з моїм глибоким переконанням, у західніх журналістів, та й у всіх тих, хто стурбований положенням Церкви, немає підстав для занепокоєння за долю її та її вірних у Советському Союзі.

Статті, що появилися в пресі, перекручено товмачать положення Російської Православної Церкви і неправдоподібно насвітлюють життя віруючих. Уважаю своїм конечним обов'язком внести ясність у це питання.

Загальновідомою є евангельська правда, що Церква будується на „кам'яні ісповідання віри". Віра нашої Церкви сильна, і вони свобідно ісповідують її.

Я думаю, що дійсна, справжня свобода ісповідування такої чи іншої релігії, в тому числі й православної віри в Советському Союзі, існує якраз у нинішніх умовинах, коли Церква відділена від держави.

Право Ісповідувати добрі релігійні переконання, або не ісповідувати жодних релігійних переконань горожанам СССР обезпечує 124 стаття основного закону.

Для того, щоб це право могло бути здійсненим, в розпорядження вірним дано прекрасні храми. У них звершуються богослужіння, таїнства, обряди, проповідується Слово Боже.

Російська Православна Церква має дуже велике число пастирів і проповідників. Їх підготовляють у семінаріях і академіях.

Московська Патріярхія почерез свій видавничий відділ час до часу друкує священні книги. Так, за останніх декілька років з благословення Патріярха Московського і всієї Русі Олексія були надруковані Біблія, Новий Заповіт, Псалтир, Молитовники, Богослужбові книги. Щороку виходять у світ церковні календарі. Крім щомісячного журналу Московська Патріярхія взялася також видавати „Богословський Вестник".

Православна Церква живе повним життям. Вона утримується з тих засобів, що їх добровільно жертвують віруючі. Ці засоби повністю вистачають на те, щоб утримати в повному порядку всі будинки храмів, проводити мистецьке коштовне відновлення старовинних ікон і фресок, позолочувати іконостаси, бані і хрести храмів.

У нас є можливість утримувати величавий церковні хори з талановитих співаків. Ці хори надають особливої урочистости й велич богослуженням.

У Советському Союзі поряд віруючих живе багато й невіруючих людей. Одні й другі є рівні перед советськими законами. Ми, віруючі, безпереречно жаліємо, що існує атеїзм. Своєю ж чергою, в атеїстів є право протиставити нашій вірі свій світогляд.

До речі, атеїсти ж є у всіх країнах! Саме й тому боротьбу різних поглядів в СССР не вільно розглядати як рух, спрямований проти віруючих. Виступи советської преси з осудженням хиб і поступків окремих осіб, серед яких бувають і віруючі, не можна назвати переслідуванням за віру. У Советському Союзі критикуються поступки всіх, ким би вони не були зроблені — віруючими, чи невіруючими, рядовими людьми, чи людьми, що займають високі становища в К. П. Мені хотілося б, щоб у західню пресу не попадали неправдиві вістки про життя в Советському Союзі, а в цьому й про життя Російської Православної Церкви. Усяке видавлення правди шкодить взаєморозумінню між народами, викидає між них підозріння й недовір'я підриває основи миру. А у справі закріплення миру на землі, ми — єпископат клир і віруючі, повністю поділяємо точку погляду Голови нашої Церкви — Святішого Патріярха Олексія.

Вліті минулого року, виступивши перед своїми гістьми — вищими ієрархами православними й інших християнських Церков багатьох країн світу, що побували в Советському Союзі, Патріярх сказав: „Мир на землі, мир між народами той мир, який захищають нині люди, які думають розумно й розсудливо відносяться до життєвих явищ, означає мир без війни, в умовинах мирного існування й міжнародньої співпраці.

Члени нашої Церкви, присвячуючи життя служби Богові і ближнім, беруть участь у будуванні нового суспільства у своїй країні, захищають разом зо всіми советськими людьми добрі волі мир на землі, що необхідний всім народам і можний людині".

З.Р.В. — Вище поданий повний текст заяви ТАСС (Телеграфної Агенції Советського Союзу), щоб показати типовий приклад комуно-большевицької пропаганди в устах одного з духовних-ієрархів, який є речником Московської Патріярхії. Ані одного слова правди не має в заяві митр. Пимена про дійсний стан відношення влади СССР до релігії й Церков. Це сатанська картина: серед тихого стогону переслідуваних багатьох десятків мільйонів віруючих, серед повного гріюкоту валених церков, на цвинтарищі мучеників за в-ру й на велетенських руїнах храмів — стоїть людина в духовних шатах, у сані митрополита, і перед усім світом заперечує очевидний факт переслідування релігії в СССР! Він намагається виповити у світ, що, мовляв, усіх людей обманюють очі, вуха й розум, — він намагається заклясти їх у слід глухих і непритомних бовванів! Не знаємо, чи митр. Пимен голосить це з власного переконання, чи може тому, що в інтерв'юз советським кореспондентом-чекістом він, під загрозою нагана з кишені, мусить говорити таку кричущу неправду. Як же він може надіятися, що світ повірить йому, коли він каже, що влада СССР, яка є атеїстичною, трактує переконання віруючих і атеїстів однаково? Коли абсолютно вся преса в СССР є в руках влади і коль вся та преса, з наказу влади, розбуджує пристрасті комуністів до нищення релігії й Церков, то чому ж та влада не дасть також і Церквам частину преси в руки, щоб віруючі люди могли вести пропаганду проти атеїзму? А це тому, що уряд атеїстичний, отже всякий виступ проти атеїзму трактується як виступ проти уряду, а це найвищий злочин, за який карають розстрілом, або жахливою мученицькою смертю. Одне тут е понурою правдою: митр. Пимен не заїав того, що провідники Московської Патріярхії запряжені до участи в творенні „нового суспільства", в продукованні такого жахливого штучного твору, що називається „советська людина". Те „нове суспільство" тобто спідлена „советських людей" — то суспільство комуністичне, бо так розуміє це советська влада, і так розуміє це сам митр. Пимен. А точніше кажучи, те „нове суспільство" — то має бути велетенська черева бездушних отварин'ших рабів, що була б повільним знаряддям у руках Антихриста. Антихрист тепер потребує для себе миру, щоб могти спокійно перетворити людей у велетенську орду худоби, а вже тоді він плянує напустити ту орду на християн у вільній частині світу.

Коли влада СССР у 1932-33 роках винищувала штучним голодом сім мільйонів українців, то всякі пимени (в рясах і в світських одягах) так само голосили перед світом, що, мовляв, в СССР „немає голоду", і що людей ніби очі обманюють; коли вони бачили маси трупів жертв голоду.

Советська пропаганда так уперто голосить неправду, бо знає, що часто повторювана брехня починає отуманеними людьми сприйматися за „правду". Але Церква — то не політики з Московської Патріярхії, Церква — то всі в.рую чі з тисячами своїх переслідуваних священиків і тих з-поміж епископів, які воліють бути гоненими й мученими, але не погоджуються стати агентами агітації советської безбожної влади, яких очолює „загадкова" (хоч розгадана) постать „митрополита Нікодима" (Ротова) який дає накази 86-літньому патріярхові Олексієві (Семанському).

Народження королевича

Чергова дитина королеви Єлисавети II й князя Филипа

Чергова дитина королеви Єлисавети II і князя Филипа народилася в березні ц. р.; це хлопець, якого назвали Едвардом, а крім того надали йому ще дальших три імена. Після народження він важив 5 фунтів і сім унцій.

У нього е два брати: 15-літній князь Валійський Павло й 4-літній Андрій, а також 14-літня сестра Анна.

„Привітання"!

Папа називає православних „відпавшими" від Риму

З Великодного посляння папи 1964 р.

„Передаємо наше доброзичливе привітання... Східні Церкви, що тепер в відлученими від нас („disunited from us"), але вже разом з нами в вірі. Поздоровлення й мир всім Англіканським Церквам, і з такою ж самою щиросердечністю та надією ми віримо, що одного дня зможемо бачити їх достойно воз'єднаних в єдину і вселенську паству Христову („Ассошіейтед Пресс", 28. 3. 1964).

З.Р.В. — Католицька Церква, відпавши від Православія, попала в єресь папізму, і тим самим відділилася сама від себе. Але, помиляючи це, християнська етика й культурність не повинні б були хоч би вже винятково у Великодньому Посланні ображувати православних словом „відпавші", що не є згідне з правдою.

Різні вісті

ТОРОНТО. — Міністр еміграції Тремблей сказав тут 11 квітня ц. р., що середній заробіток голови родини в Канаді 1961 р. становив $4,133.55.

МОСКВА. — „Кращий Хрущов, ніж був Сталін" — така опінія переважила в урядових сферах заходу і в пресі, коли 14 квітня ц. р. вийшла вістка від закордонних кореспондентів, що „Хрущов не живе". Але того ж дня що вістку спростували, як „непорозуміння". Можливо, що те „непорозуміння" було сфабриковане, щоб викликати в політиків Заходу „жаль за Хрущовим".

ДАЛЛЕС, США. — 29 квітня ц. р. тут почався суд, який ще раз перегляне справу Дж. Рубі (Рубінштейна), якого цей суд недавно засудив на смертну кару. Рубі вбив Лі Освальда, запідозреного у вбивстві през. Кеннеді, і полиція не вспіла зробити свідства над Освальдом.

ОТТАВА. — Прем'єр Пірсон 9 квітня ц. р. дуже урочисто остеріг парлямент, що справа Кебеку (його шораз більші домагання) може довести до розвалу Конфедерації Канади. (Через одну провінцію?).

НЬЮ-ЙОРК. — Найбільша в історії каса продажу квитків (білетів) то каса Світових Торгів у Нью-Йорку. Від половини по кінець березня ц. р. там наперед продано квитків вступу на суму $23,219,602 — по $2 за квиток. Тепер продають дешевші — по $1.50. Світові Торги почалися 22 квітня ц. р. і будуть тривати до 22. 4. 1966 р.

ЕМКОРЕДЖ, Аляска. — 27 березня ц. р. тут був найбільший з досі відомих на цьому континенті землетрусів. Місто Емкоредж (48,000 населення) знищене цілком. Але — „чудо": згинуло лише не сповна 200 осіб (дехто подає 176). Землетрус засягнув м. Порт Алберні, Б.К. в Канаді й Крезент Сіті в Каліфорнії. Найбільший на цьому континенті землетрус був у Сан-Франціско 1906 р. Сила землетрусу на Аляскі рівнялася силі вибуху 10 мільйонів атомних бомб та Гірошіму в Японії під час 2-ї світ. війни.

МОСКВА. — Советська преса збула мовчанкою 11-ті роковини смерти Сталіна, що припадають на 5 березня.

НІКОСІЯ, Кипр. — Хон Об'єднані Нації в березні ц. р. вислали „поліційні загони для припинення збройної боротьби між греками (400,000) і турками (100.000) на цьому острові, то однаке боротьба між ними не вгавае. Архиєпископ Макарій - президент Кипру, в квітні ц р. запросив з Атен на Кипр ген. Гріваса бувшого командира грецької терористичної організації ЕОКА на Кипрі, яка боролася за визволення Кипру з-під влади Британії.

БОНН, Зах. Німеччина. — Тут поборюються, що Франція, визнавши червоний Китай, може також заключити союз із СССР. Це побоювання висловив попередній прем'єр Зах. Німеччини д-р Аденауер.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. — Уряд США проголосив, що випустить півдолярові монети з портретом покійного през. Дж. Ф. Кеннеді. Замовлення на 3 мільйони 900 тисяч штук таких монет уряд отримав від збирачів рідкісних монет уже заздалегідь, і більше замовлень не приймае.

РИМ. — Ріка Тибр, що перепливае через Рим, взимі 1963-64 р. замерзла перший раз від 1460 року.

США. — Р. С. Кук — редактор журналу „Пантелейшен Референс Бюро", сказав, що коли населення США буде зростати так скоро, як тепер, то в 2000-му році там буде 344 мільйони осіб.

ОТТАВА. — Населення Канади з початком цього року перестунило цифру 19 мільйонів, — подало Домінільне Статистичне Бюро в березні.

МОСКВА. — Міністр хліборобства СССР Воловченко поінформував, що СССР створить „резерву зерна на посів" на випадок неврожаю. Бо 1963 р. був неврожай, запасу не було, отже влада мусіла 1963 р. закупити 10 мільйонів тонн зерна за кордоном.

ОТТАВА. — Сума прибутку канадських фармерів 1963 р. становила 3,222,335,000 дол., на 22% більше ніж 1962 р.

ПРИЯТЕЛІ І ДІТИ ВШАНУВАЛИ БАТЬКІВ

12-го жовтня 1963 року, відсвяткували свій 50-літній Ювілей добре знані і шановані в нашій Громаді п-во Николай і Марія Саламандичи. Ювілей почався Молебнем у Церкві, за здоров'я Ювілятів. Молебень відправив о. Симчич, настоятель Інституту Св. Івана в Едмонтоні, який заступав о. Крищука(який з поважних причин не міг бути в той день у Вегревіл).

Вечером зібралася чисельна родина і велике число приятелів у Народньому Домі, щоб вшанувати Ювілятів. По вечері були промови від ріжних організацій та знайомих.

Пан Мандрик, як голова Громади та як господар вечері, коротенько розповів про те, що п-во Саламандики побралися 1913 року. В початках свого супружнього життя поселилися вони на фармах в околиці Гомерики, в полудне від частини Алберти. З причини посухи в тих околицях по 9-х роках, вони переселися в околицю Вегревіл, де й фармують до цього часу. Ювіляти виховали 5 дітей і дали їм належну освіту і прищепили їм любов до своєї Православної Церкви і українського народу. Після цього п. Мандрик попросив до слова п. Василя Порийку, брата Ювілятки, який побажав Ювілятам всього доброго в їхньому житті.

Після цього о. Симчич в декількох словах, побажав Ювілятам щастя здоров'я і всього найкращого.

Посол Албертійського уряду п. Гордей вручив Ювілятам відзначення від уряду Алберти та склав привіт від достойника Алберти. Писемні привіти-телеграми наспіли від Владики Андрея, Дос. лейтенант-губернатора Алберти, премієра Пірсона, п. Дж. Діфенбейкера та від посла нашої округи п. Фийна.

На закінчення Ювілею, було переведено збірку, яка принесла 19.00 доларів. Всі гроші переслано на будову Колегії Св. Андрея у Вінніпезі. Також Ювілята пожертвували від себе 25.00 доларів на Колегію і на Інститут Св. Івана.

Всім В.Ш. Жертвователям, щира подяка за пожертви, а Ювілятам бажаемо щастя, здоров'я і всього найкращого!

Учасник.

ХРЕСТИНИ

Калет, Саск.

В неділю, 26 січня цього року відбулася відправа в українській православній Церкві Св. Апп. Петра й Павла, в Калет, Саск.

Після Богослужения було зібрано о. Настоятеля п-вом Орестом і Ольгою Козуними до їхнього дому на обід, на який рівнож, прибула родина Козунів, а між ними рідні батьки Антін і Анна Козуні.

Тієї ж самої неділі припали ще й Хрестини, а саме треба було охрестити внука п-ва Козунів, в домі їхньої дочки Зеновії, замужньої за Степаном Звездецьким.

Після обіду було рішено відтягнути Чин Хрещення на годину 7.30 вечора, а найперше докінчити звіданя з Святою Йорданською Водою вірних і прихильників ще з-перед кількох років о. Настоятелеві добре знаних, що й нам з п. А. Козуном вдалося на означений час виконати і повернутися на пору..

Чин Хрещення довершив о. Настоятель в присутності хрестних батьків, Славка Козуни і пані Евдокії Воронюк, та в присутності поважного числа гостей.

Після Чину Хрещення було побажання ново-охрещеному Евгенові-Зенонові, щастя та здоров'я і Божого благословення.

На закінк о. Настоятеля було зібрано на добрі цілі $15.25, з чого призначено 10 доларів на Інститут ім. Петра Могили в Саскатуні, а $5.25 на пресовий фонд „Вісника".

Всім Шановним Жертводавцям щире спасібі а новоохрещеному всього найкращого у його майбутньому!

о. І. Швець.

150-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ Т. Г. ШЕВЧЕНКА

Валей-Норт Суррей, Б. К.

В неділю 8-го березня, після Служби Божої, була відслужена Панахида о. Блажукам, по великому пророкові і поетові Тарасові Шевченкові.

Після Панахиди, всі вірні зайшли до парафіяльної залі, де Жіночим Т-вом ім. О. Кобилянської була приготована перекуска і чай. Підкріпившись, всі поїхали до залі „Канадійських ветеранів", де в 2-й годині по полудні розпочалася святочна академія.

Голова Церковної Громади, п. В. Арійчук в своєму вступному слові, сказав коротенько про значення свята і відкрив академію.

Церковний хор під керуванням диригентки пані Залубняк, мелодійно виконав: „Заповіт". „Реве та стогне" та ін ші пісні, які були на програмі, а хор СУМК під диригуванням о. Блажука, дуже гарно проспівав: „Думи мої", „Ой, три шляхи", „Встає хмара", „Поклін тобі Тарасе", а діти Рідної Школи, „Садок вишневий". Також діти Рідної і Недільної Шкіл, гарно деклямували вірші Шевченка. Олег Томченко, „Посланіе до живих і мертвих", пані добродійка Блажук „Розрита могила", Михась Болнар „Мені тринадцятий минуло": а також і інші діти: Оля Грицюк.

Марко Демчук, Ґлорія Нейдиш, Роман Бабюк, Альфа Демчук, Маруся Блажук, Мар та Ґрицюк та Дзвяд Лясас.

Тут треба віддати Богові Боже, а Кесареві Кесареве; о, Блажук найбільше патрудився над виготовленням програми, роздати відповідні ролі дітям, аби так величаво про вести це свято, також і пані Залубняк не менше потрудилася аби підготовити хор.

Слава тобі Великий Тарасе!!! Заповіти твої виконувати будемо поки сонце сяє в небі, тебе не забудем...

Грінченко.

Українські православні школи в 1963-64 навчальнім році на сході Канади

Школа при Громаді Св. Івана в Ошаві відвідана головою РУШ і членом К. Соколовою 13. 3. 1964 року. Школа міститься в 4-х просторих та умебльованих кімнатах. Дітей в школі є 79. Є чотири кляси і одна кляса англомовних. Против минулого року, школа зросла на третину.

Директор школи, учитель релігії й 3-і та 4-і кляс. разом 93 дітей, навчає о. Ростислав Панченко; першу клясу (20) дітей) вчить пані О. Сич; другу клясу (13 дітей) навчає добродійка Панченко і англомовну клясу (23 дітей) провадить О. Куць(учителька публичної а н г л о мовної школи). Навчання провадиться по всіх клясах тільки раз на тиждень (п'ятницями) і лише дві години. Програма навчання РУШ (крім англомовної кляси).

Побувавши по всіх клясах, представники РУШ мали нараду з педагогічним персоналом. Всі одноґлосно признали, що двох годин тижнево, є абсолютно замало. На засіданні був і секретар Батьківського Комітету п. Сосна.

В другій клясі є двоє дітей, які мають матерів англійок, а одно має матір голляндку, а батьків свідомих українців, і ці діти говорять і пишуть найкраще, бо батьки з ними говорять тільки по-українському.

Школа має бібліотеку.

Батьківський Комітет з 5-ти осіб, є досить активний і очолений п. Д. Бабієм. При школі діють співочий і танцовий ґуртки. За науку діти платять і долляр місячно, а учителям виплачують 15 доляр. місячно. Школярі беруть участь у всіх імпрезах Громади, в якій школа має окреме кіцто.

Школа при Громаді північного Торонта відвідана головою РУШ 28. 3. 64 року. Навчання відбувалося у найманих кімнатах під англіканською церквою. Умебльовання є убоге, діти сидять по четверо й більше за столом. Учнів 43 (22 хлопці й 21 дівчат), в минулого року було 44. Кляс в школі є п'ять. Навчання відбувається раз в тиждень (по суботах) 3 години (від 9 до 12). Директором вважається п. Б. Слонецький, якого під час відвідин не було. В 1-й клясі (9 учнів) у 2-й кляси (12 учнів). Другу клясу навчає Галина Ковальська — (учителька публичної англійської школи), 3, 4 і 5 кляси, вчить Галина Романенкова (мамбутня учителька). Предмети навчання: мова (уснa й телька— В. Логин. Навчання на Курсах Українознавства ім. Т. Шевченка відбувається раз на тиждень 3 год. (6-9 годин у п'ятницю). Навчають на Курсах Українознавства: о. В. Федак — історію України; учителька О. Кульчицька — українську мову й літературу, учитель М. Селегей — українську історію і географію. Співу навчає дириґент — М. Сушко, національні танки — Ю. Мінкотюк і пані Німець (молодших дітей). Недільну Школу провадить — пані добродійка Федак, Дитячим Садком керує — пані Д. Бродтвід. У танцювальних ґуртках є 65 учнів (45 старших і 20 малих). Проби танків відбуваються два рази на тиждень по дві години (середа й неділя). Дитячий Садок чинний по суботах 2 години (10 до 12 години) рано. При школах заснована бібліотека з 5 примірниками книжок. У кожній клясі й на курсах провадяться журнали, а крім цього ведуться деники школи й на Курсах, та окремо хроніка кур сів. Програми в Українській Школі за РУШ, на Курсах Українознавства складають самі учителі.

Учителька В. Логин виготовила для навчання в 1-й клясі багато на окремих більших листках малюнків тварин і рослин для наочного легкого засвоєння дітьми літер. Отець В. Федак свої виклади друкує сам на циклостилі і кожному учневі й курсантові дає безплатно, щоб полегшити засвоєння. Зокрема зібрав, видав і роздав брошурку про „Двонадесяті свята". Бажано б мати подібні допоміжні матеріали по всіх школах. По географії на Курсах Українознавства є невелика карта і слліні для заповнення курсантами.

Ціла шкільна система гармонійно пов'язана. Всі відгалуження мають: одну педагогічну раду з 9 осіб, що працюють в школах. отйєчком всього є о. Василь Федак, на школи й Курси Українознавства один директор — Ф. Ігнатюк, для всієї навчальної системи один Батьківський Комітет з 14 осіб на чолі з М. Кульчицьким. Батьківський Комітет веде господарські справи й організаційні. При школах організована „Українська Шкільна Оищадна Каса". Педагогічна Рада відбуває регулярні засідання. Рівно ж при школах відбуваються що місяця Батьківські збори, на яких батьками читаються доповіді й їх інформується про хід праці з навчанням їхніх дітей.

Діти платять в Українській Школі по 25 доляр. річно, на Курсах Українознавства по 18 доляр. річно. Учитель і учителька дістають по 70 доляр. місячно. Отець Василь Федак учить безплатно. На Курсах Українознавства учителі одержують по 3.00 доляр. на годину (в час викладів). За навчання національних танків п. Ю. Микитюк одержує 50 доляр. місячно, а пані Німець 2.00 доляри на годину. Директор всіх шкіл п. Ф. Ігнатюк одержує 15 доляр. на місяць.

Курсанти Курсу Українознавства організовані в „Студентський клюб". Учні й курсанти беруть участь у всіх імпрезах Громади, зокрема в колядуваннях. За рік стало відбуваються: Святомиколаїський концерт, Різдвяний концерт, Шевченківський концерт, а у травні місяці День Матері, в червні місяці З а к і н ч е н н я Шкільного Року. Школи мають свою літню оселю

По закінченні відвідин всіх Шкіл в Гемптоні, представники РУШ відбули наради з усіма учителями, г о л о в о ю Громади п. Василем Самцем. о. Василем Федаком і головою Батьківського Комітету М. Кульчицьким. На нараді обговорено досягнення й бажані поліпшення у веденні шкільної справи. Однозгідно визнано конечну потребу, — збудувати окрему школу. Голова Громади В. Самець заявив, що ще у цім році школа буде збудована. Вирішено також бувати мати поміч ним матеріялом для навчання жучнів для шкіл, яким був „Сонечник". Слід вжити заходів для відновлення цього журнялу. **В. І.**

СВЯТКУВАННЯ ЮВІЛЕЮ Т. Г. ШЕВЧЕНКА ПРИ КАТЕДРІ Св. ВОЛОДИМИРА В ТОРОНТІ

В неділю, 14 березня посіщали православні вірні міста Торонта та околиць до своєї Катедри Св. Володимира. Це був надзвичайний урочистий день. День 150-ліття з дня народження нашого Пророка Т Г. Шевченка, співця за кращу долю нашої Матері-України, нашої поневоленої батьківщини. Урочиста: Архиерейська Служба Божа; це була гаряча молитва до Всевишнього за спокій душі нашого незабутнього батька — Тараса.

Всі, хто тільки був у Церкві, молилися щиро і душами своїми неслися до Бога, відчували ту спільність з душею Покійного Тараса Шевченка, що теж був далеко поза межами своєї любої батьківщини, як і ми всі тепер. Ми теж не один раз згадуємі і повторюємо тут, далеко від рідної України слова поета: „І тут степи і там степи, та тут не та ті, руді, руді, аж червоні, а там голубі!"

По закінченню Служби Божої відправили Панахиду за спокій душі Тараса. Церква засяла свічками. Учень 6-ї кляси Української Школи, Богдан Яницюк читав Молитви під час Панахиди, а вся молодь — учні всіх шкіл при Катедрі, з-заранія були вже підготовлені по школах своїми учителями до цього урочистого дня і знали добре, за кого молятьсь. Тому жодний учень не вийшов з Церкви.

Перепочивши до 3-ї години по полудні, знову всі члени Громади зібрались у великій залі під Катедрою Св. Володимира, щоб почути концерт, який підготовили дуже добре учні: Курсів Українознавства, Української Школи, Суботньої Школи, Недільної Школи, а також члени молодечих організацій СУМК і ОДУМ, при Катедрі. Важко було готуватися при наших обставинах, коли діти-учні, майже цілий день, проводять в англійських школах навчання і змучені денною працею, лише вечорами можуть бути в нашій Українській Школі.

Але наполеглива праця дириґентів: хору — п. Ю. Голова та оркестри — п. Пасерба, достойних учителів під керівництвом директора всіх наших шкіл — пані добродійки Фотій, яка не щадивши свого здоров'я, щоденно працює в школах, керує працею, підказує відповіді лекцій для учнів, а часто і сама укладає для них доповіді та тези.

Вачимо прекрасне живо ціїй виданої праці всього разом педагогічного персоналу.

Концерт удався на славу!

Вступне слово, а також і керування порядком нашої програми виконав бувший студент Курсів Українознавства, молодий Віктор Гетьманчук— гордість нашої Громади.

Доповідь про тяжкий життєвий шлях нашого незабутнього Пророка Т. Г. Шевченка виголосив — Борис Мельник, якого Господь нагородив даром слова.

Далі співи хору та гра оркестря пересипалися прекрасними деклямаціями, як Віктора Духная „Молітесь братія", та всі інші, також мелодеклямацією виголошеною І. Котульським з великим відчуттям.

Літературна українська мова, правильність вимови та наголосів приємно сприймалися присутніми. А зала була переповнена.

На закінчення прослухали ч'ест. на дві дії „Столітній дід Тарасенка". Ролю діда дуже умило і натурально провів п. Я. Бизюк і так захопив малого Тарасика (Ю. Синицина), що той відчував себе справжнім Тарасиком.

Всі учесники концерту, це були учні наших шкіл, курсів та члени молодечих організацій при Катедрі, що так щиро співали, деклямували, грали в струнній оркестрі.

Всі пішли задоволені додому: батьки, бо їхні діти брали безпосередню участь у концерті, діти почували себе героями свята, бо вони дали своїми силами та стараннями, а також і керівники — бо праця не залишилася надарма. Діти добре вивчалися, бо програма була не перегружена і вони не були змучені.

Нехай Господь обдарує Своєю ласкою, здоров'ям та силою всіх і надалі.

Нехай буде назавжди між нами:

І чужого научайтесь,
І свого не цуряйтесь!"

Л. К.

ЛІТНІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Колеґії Св. Андрея в Віннінеґу

відбудуться

в НОВИХ БУДИНКАХ КОЛЕҐІЇ на КЕМПУСІ МАНІТОБСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

від понеділка 6 ЛИПНЯ до п'ятниці 14 СЕРПНЯ 1964 року.

На Курси приймається **хлопців і дівчат** від 14-го року життя. Приймається й нижче цього віку, але ці мусять мати закінчену 8-му клясу (грейд) публичної школи.

В студентській резиденції Колеґії є місце для 24-ох дівчат і 80 хлопців.

До **ПРОГРАМИ НАВЧАННЯ** входять між іншими такі предмети:

- Українська мова (писана й розмовна).
- Українська література
- Історія України
- Історія Української Церкви
- Історія українців Канади
- Релігія
- Ґромадське виховання й провідництво
- Театральні вистави й красномовство
- Дириґентура й церковний спів
- Ґуртовий спів
- Вишивання й писання писанок
- Народні танки

Курсанти будуть поділені на кляси (ґуртки) відповідно до віку, шкільної освіти, знання української мови й т. ін.

ОПЛАТИ:

1. За кімнату в студентській резиденції, харчі й науку за цілий Курс $120.00
2. За саму тільки науку (для курсантів, які не будуть мешкати в Колеґії) ..... $ 25.00

Завважа: Курсанти з міста, які не будуть перебувати в Колеґії, зможуть діставати обіди й вечері в їдальні Колеґії (кафетерії) по встановленій оплаті.

За додатковими інформаціями й апліка́ційними формулярами писати на таку адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ І. І М. ЗАПАРАНЮКІВ Вірдейл, Саск.

В суботу 16 листопада. 1963 року відбувся прийняття для п-ва Івана і Марії Запаранюків з нагоди їхнього 25-літнього подружнього життя.

О годині 8-й вечора, п-во Запаранюки прибули до Народного Дому в товаристві дружбів п. Василя Панчука і пані Оксани Будро.

На зустріч Ювілятам вийшли: о. Настоятель з бабкою Ювілята, Єлисаветою Лемюк, яка прибула з Саскатуну. Після кількох слів привіту, серед бурі оплесків, і співу Ювілята зайшли в залю, де вже були заставлені стравами столи.

Господарем Ювілейного прийняття був наймолодший брат Ювілята, Степан Запаранюк, з Кренбері Портедж, Ман.

Після вечері, найпершим був покликаний до слова брат Ювілята, Николай, який коротко, але річево розповів про їхне життя при батьках, та побажав Ювілятам всього найкращого у їхньому житті.

На цьому прийняті було заторкнуто коротенько про життя Ювілятів. Отже, Іван Запаранюк, народився в фармерській околиці Стоунвортбурн, Ман., як син вже покійного батька Теодора й матері Домки, з роду, Лабюк. По якомусь часі переселилися батьки з Манітоби до Саскачевану, в околицю Сембурґ, де, як зразкові батьки, виховували своїх дітей у релігійному і національному дусі.

Ювілятка, пані Марія Запаранюк, народилася в Онтеріо, в місті Форт Вілліямі, як дочка, вже покійного батька Семена Сеса і матері Емми, з роду Будняк. Заледве маючи шість місяців життя, як батьки переселилися в фармерську околицю, Гімлі, Ман., а по кількох роках переселилися у Саскачевая, в околицю Сембурґ, де Ювілята перед 25-ма роками і подружилися. Отак разом, безділно, ще з старенькою мамою Ювілятки,

УКРАЇНСЬКА ҐРЕКО-ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА УСПІННЯ ПРЕСВ. БОҐОРОДИЦІ в ОТТАВІ, ОНТ., 1000 БАЙРОН АВЕ.

ЗАПРОШЕННЯ.

Оцим парафія Успіння Пресв. Богородиці в Оттаві, Онт. має за честь і приємність запросити українське православне громадянство канадської Митрополії на

ПОСВЯЧЕННЯ Й ВІДКРИТТЯ ЦЕРКОВНОЇ ЗАЛІ

що відбудеться

в НЕДІЛЮ, 17-го ТРАВНЯ 1964 РОКУ

ПОРЯДОК СВЯТА:

9.30 год. ранку: Зустріч Його Високопреосвященства Владики М и х а й л а

10.00 год. ранку: Архиерейська Служба Божа

12.00 год.: Посвячення залі Його Високопреосвященством Архиепископом М и х а й л о м

1.00 год. по пол.: Братський Обід. Промови визначних гостей. Головний промовець: **посол Микола Мандзюк.** Привітин делеґатів від парафій.

8.00 год. вечора: Святочний Концерт.

Ваша участь на нашому Святі буде для нашої парафії великою честю та доказом, що Ви інтересуетеся будовою репрезентативного Храму православних українців в столиці Канади.

За УПРАВУ ГРОМАДИ:

о. Богдан Ґоргіца, Парох. **А. Криворучко,** Писар.
А. І. Лазарович, Голова.

Евкою Сас, господарюють на фармі, в околиці Вірдей. Опісля гості з рідною забавлялися до пізньої ночі, а при кінці забави на заклик господаря виступив о. Настоятель з словом подяки присутным за так численну участь, та заклик до збірки на добру ціль, де й було зібрано $31.65, з чого призначено на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі $15.00, на „Вісник" — $10.65 і на журнал „Промінь" $6.00.

Всім Жертводавцям щира подяка, а Шановним Ювілятам бажаємо багато радости, щастя і кріпкого здоров'я на многі літа!

о. Ілля Швець.

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ П. І А. РУДЕЙ
Кадет, Саск.

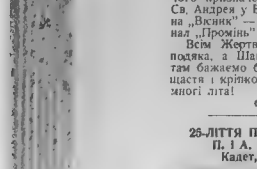

У неділю, 10-го листопада 1963 року, відбулося прийняття для п-ва Петра й Анастасії Рудеїв з нагоди їхнього 25-літнього подружнього життя. Прийняття було влаштоване їхніми дітьми.

На це родинне свято прибула вся рідня Ювілятів, а також поважне число друзів і знайомих. Ювілейне прийняття було заздалегідь на кілька тижнів секретно влаштоване підступним способом про-голосити Церковні Річні Збори точно о годині 7.30 вечора в Народнім Домі ім. І. Франка. Отже ж діти з батьками вибралися коло подяки в гостинну на фармерську молоднію, до дочки Наталі, яка є замужем за Володимиром На тащуком. З поворотом додому, маючи на плані явитися на час на сборі, які спіпся перемінилися в що-інше, а вже Народного Дому була цілком переповнена людьми.

Ювілейна несподіванка сповняться так: — у дверях залі, стрічають Ювілятів парох з матір'ю Шановного Ювілята, з хлібом і сіллю. Парох, вітаючи їх подаванем своєї правої руки, пригадує їм той Пролам'ятний Час, цебто, п'ятницю 18 листопада 1938 року, коли відбувалося їх Вінчання, уже покійним о. І. Дмитровим в українській православній Церкві Пресв. Богородиці в Шіго, Саск., де Ювіляти родилися, зростали і до школи ходили. Мати — Парання Рудей поцілувала Дар Божий — хліб і подала його до цілування Ювілятам, а так перелавши його дружбі, почала їх вітати поцілунком і плачем при помочі кількох сліз. Вітак парох зчучив їхні праві руки, благословить їх теплими словами на майбутнє, супружнє життя, вводить їх у супроводі матері, дружби, дружки, родини в залю, та примищує їх за столом, який був заставлений багатою вечерею, яка була приготована родинною і Жіночим Товариством ім. Олени Пчілки.

Господарем Ювілею був п. Іван Григор, з Нипавин, Саскачеван. Господар, в часі вечері, виступив з промовою, в якій накреслив значення цих сходин, передав дещо важніше про родовід Ювілятів, бо знані йому ще від їхнього дитинства, з околиці Шіго, де фармерували їхні батьки.

Якийсь час Ювілята фармерували близько батьків, а відтак перебралися на нову господарку в околиці між Ейлшан і Кадет, де відразу стали членами української православної парафії Св. Апп. Петра й Павла, а також включилися і до громадської праці.

Далі було покликаного до слова найстаршого з усіх в родині, сина Степана (Савелія), який зі своєю дружиною Марією учителюють у Вакав. Сини подякували батькам за примірне виховання своїх дітей, як на релігійному відтинку, так і на громадському.

Далі був покликаний до слова п. Василь Купровський, який з'ясував докладно про молодості літа Ювілятів, як ще разом з ними вчащав до школи на фармерській околиці, коло Шіго. Долі була покликана до слова сестра Ювілята, Ольга, замужня за Орестом Козуном і вручила Ювілятам від всієї родини дарунок. Після цього був покликаний до слова голова Громади п. Антін Юзва. Пан Антін Юзва висловив Ювілятам щиру подяку за їх віддану працю при Громаді, та побажав всього найкращого у їхньому майбутньому.

Також було покликано й о. Настоятеля до слова. о. Настоятель, пригадав ще ті часи, як обслуговував кадетську Громаду, де якраз і вінчався Ювілять, як щирих, ревних і відданих працівників для добра Церкви, Народнього Дому, Жіночого Товариства і загально-українських справ.

На закінчення ще раз забрав слово господар, який побажав Ювілятам всього найкращого, та подякував їм, що вони виховали своїх дітей на добрих українців. Рівнож подякував родині і всім присутнім за так численну участь на цьому прийнятті. Після цього було відтіпівано „Многоліття" Ювілятам.

На закінчення господаря, учасники зложили на конечні добрі цілі — $22.55, з чого призначено $13.55 на „Вісник", а 9.00 долярів на „Український Голос".

Всім Жертводавцям щира подяка, а Ювілятам — щире побажання многоліття!

о. Ілля Швець.

ВІСТІ ІЗ ВСЕКАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

Пущення

На закінчення м'ясниць наша Громада зарядила традиційну забаву-пущення в суботу 7-го березня в Меріон-готелі.

Комітет Підприємств, якого головою на цей рік є п. д-р П. Палапчук дуже добре вивязався з свого завдання. Була при-готовлена на цей рік д-р Палапчук, дуже добре вив'язавала.

Пущення завжди є многолюдне. Молодь і старші прибули, щоб провести час. Всі були вдоволені, а до каси прийшло чимало гроша.

Концерт Української Школи

У неділю 8-го березня Українська Школа при Катедрі виставила свій програмовий концерт, який відбувся в Катедральній Авдиторії, о годині 3-ій по полудні.

Гарним вступним словом пані Р. Кондри розпочато було рівнородне і добре приготовану програму.

Усі кляси пописувалися в цій програмі. Кляса п. М. Карпяка приготовила одноактівку „На Тарасовій могилі" і деклямацію „Адвокатів синок" та танець. Кляса пані О. Козориз заспівали пісеньку „Тупай ніжко..", гуртом відеклямували вірш „Вечір", а Олеся Назаревич відспівала сольо „Маленька господиня". Пані Р Кондра з своєю клясою вивела український танець, відспівала пісні „Був раз собі пустий хлопець" і „Сяв мужик просо...", та відеклямувала вірші „По воді підь", „Скільки душ", „Оріси" , „Зайчик на морозі".

Пані В. Мулик-Лучик вивела з своєю клясою сценку „Ве черинці". Гра дітей у ній була дуже цікава і повчальна. І діти також окремо виступили з танцем.

Така установа як Українська Школа завжди потребує фондів і заслуговує на підтримку широких кругів загалу. При цій нагоді була зарядження збірка на потреби Української Школи, яка принесла понад 200 долярів.

На закінчення промовляла пані М. Юрків, голова Комітету Української Школи.

Концерт дав нагоду школярам попоказуватися, учителям бачити вислід їхньої мозольної праці, а родичам радіти успіхами їхніх дітей.

Танці приготовляв учитель п. М Кончук.

Треба відмітити, що на концерт прибуло більше людей, як звичайно. І це добрий знак.

Панахида

У сороковий день після смерти бл. п. Григорія Мачули, зобого члена нашої Громади і старшого брата, вдова пані Олександра зарядила Панахиду відслужив о. Григорин. На Панахиді був також присутній ВПреосв Владика Борис.

Наради Катедрального Заряду

У понеділок 9 березня були наради Заряду. Важні вони були тим, що дібрано Комітет Членства, що було дорученим Загальним Зборам. Після цього був покликаний до слова голова Громади п. Антін Юзва. Пан Антін Юзва висловив Ювілятам щиру подяку за їх віддану працю при Громаді, та побажав всього найкращого у їхньому майбутньому.

Також було покликано й о. Настоятеля до слова. о. Настоятель, пригадав ще ті часи, як обслуговував кадетську Громаду, де якраз і вінчався Ювілять, як щирих, ревних і відданих працівників для добра Церкви, Народнього Дому, Жіночого Товариства і загально-українських справ.

На закінчення ще раз забрав слово господар, який побажав Ювілятам всього найкращого, та подякував їм, що вони виховали своїх дітей на добрих українців. Рівнож подякував родині і всім присутнім за так численну участь на цьому прийнятті. Після цього було відтіпівано „Многоліття" Ювілятам.

На закінчення господаря, учасники зложили на конечні добрі цілі — $22.55, з чого призначено $13.55 на „Вісник", а 9.00 долярів на „Український Голос".

Всім Жертводавцям щира подяка, а Ювілятам — щире побажання многоліття!

о. Ілля Швець.

ВІСТІ ІЗ ВСЕКАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

Пущення

На закінчення м'ясниць наша Громада зарядила традиційну забаву-пущення в суботу 7-го березня в Меріон-готелі.

Комітет Підприємств, якого головою на цей рік є п. д-р П. Палапчук дуже добре вивязався з свого завдання. Була приготовлена на цей рік д-р Палапчук, дуже добре вив'язавала.

Пущення завжди є многолюдне. Молодь і старші прибули, щоб провести час. Всі були вдоволені, а до каси прийшло чимало гроша.

Концерт Української Школи

У неділю 8-го березня Українська Школа при Катедрі виставила свій програмовий концерт, який відбувся в Катедральній Авдиторії, о годині 3-ій по полудні.

Гарним вступним словом пані Р. Кондри розпочато було рівнородне і добре приготовану програму.

Усі кляси пописувалися в цій програмі. Кляса п. М. Карпяка приготовила одноактівку „На Тарасовій могилі" і деклямацію „Адвокатів синок" та танець. Кляса пані О. Козориз заспівали пісеньку „Тупай ніжко..", гуртом відеклямували вірш „Вечір", а Олеся Назаревич відспівала сольо „Маленька господиня". Пані Р Кондра з своєю клясою вивела український танець, відспівала пісні „Був раз собі пустий хлопець" і

були українці з Ніягара Фалс, Ст. Катеринс, Веланд й околиці були місійної управи місто Веланд, Онт., щоб в 45-ту річницю Свята Державности України вшанувати день історичних подій при піднесенню українського і канадійського прапорів. На сходах міської управи спільний мішаний хор під управою Всеч. о. Маркіяна Буртинського починає „Молитвою за Україну" — „Боже вислухай благання!". Д-р Р. Осадчук вітає в англійській мові Дост. мейора міста Веланд, п. Перенжка, як також усіх присутніх, і просить Всеч. о. М. Буртинського провести Молитву в українській і англійській мовах. Іменем міської ради мейор п. Перенак вітає присутних українців, та вказує на день, що прийде для українського народу як „день Воскресення України", в якому буде відновлене це, найбільше історичне Свято Української Державности в столиці Києві.

Всеч. о. Прот. Юрій Цукорник, парох української православної Церкви Св. Трійці в Веланд, провів Молитву в памяті українського народу в англійській мові, а опісля було піднесено збиґва прапори та відспівано український і канадійський гимни. Помимо гострого морозного вітру, не лише чисто приявних українців взяли участь в цьому великому святі.

Це свято було влаштоване заходами зарядів: української католицької Церкви, української православної Церкви, УНО. СЛВУ. і молодечої організації СУМ.

По піднесенню прапорів, присутні перейшли до залі української католицької громади, де відбулася Святочна Академія в заповненій залі своїми й чужими гістьми. На сцені прибраній в емблеми „Свята Державности 22 січня 1919 р.", виступив мішаний хор під управою Всеч. о. М. Буртинського, який в своїм вступним слові привітав усіх присутніх, вказуючи на дати проголошення „Незалежности й Соборности України" нашого народу, який розданий ворогами сотки літ, діждатися свого „Воскресення поневоленої батьківщини", — проголошенням Акту Четвертого Універсалу. Цитати з Четвертого Універсалу прочитав п. І. Ворона. Виступ мішаного хору був знаменитий: Молитва за Україну: „Боже на землю нашу поглянь", — „Засяло сонце золоте", „Слава героям" і „Гей браття", хор виконав чудово, за що присутня публика оплескувала виконавців хору і їх Достойного о. дирігента.

Святочний реферат виголосив Всеч. о. Прот. Ю. Цукорник, настоятель української православної Громади Св. Трійці в Веланд, колишній сотник української армії і учасник Визвольних змагань, якого представив д-р Р. Осадчук. Виказуючи на історичне значення святкування 45-ліття ювілею „Злуки земель Української" 22-го січня 1919 року, промовець подав світлі історичні дати, зібройних сил української Державної війська, від першої злуки українських земель, які були виконані князем Володимиром Великим, також були подані всі етапи боротьби українського народу з віковічними ворогами аж до упадку держав в Европі, по першій світовій війні.

Тод. зійшло сонце волі 22 січня 1918 року, коли в тому дні Голова Центральної Ради — проф. Мих. Грушевський, проголосив, що від „нині Українська Народня Республіка стає вільною українською державою!" Однак найсвітліша подія відродженої України, був „День злуки земель" 22 січня 1919 року. Це був святий день України — народ з хоругвами й духовенством з Собору Св. Софії і Михайлівського монастиря, відслужили Службу Божу на площі коло пам'ятника Богдана Хмельницького. По 300 роках московського панування, перший раз залунав український національний гимн: „Ще не вмерла Україна", а після нього пролунало також „Слава"!— якого Київ досі не чув. Це історичне свято переводив тодішний Міністер Освіти, професор І. Огієнка, теперишній Блаженнійший Владика Митрополит Іларіон, а тодішній Диякон П. Корсунівський, своїм баритоновим голосом проголосив незабутні слова ЗЛУКИ. Цей Акт Злуки стоїть як вогневий стовп в історії славної Европи, в якому ми бачимо „Дію Божої руки"!, і хоч вже проминуло 45 років, і можуть пройти ще дальші десятки років, але одного дня той Акт Злуки, буде повторений та відновлений на той самий Софійській площі і в тому самому Києві. Так само в день його відновлення, будуть будити дзвони Святої Софії Київського Собору, та Собору Св. Юрія у Львові, з дзвонами столиці Буковини, з срібного Закарпаття, які пригадають світові Четвертий Універсал з 22 січня 1919 р. Молім Всевишнього Господа о єдність і братню згоду в нашому народі, об'єднаймося в одну українську цілість, та заговорім одним могутнім словом до цілого світу, про визволення України, з московської „соборної неволі"!

Довготривалими оплесками був нагороджений о. Прот. Юрій Цукорник за його старанно приготовану доповідь.

В дальшому ході програми пані Сокіл відделкламувала з чуттям і експресією: „Свято Державности". Вічливою спічею „Пригадування злуки земель в Києві", в якій мішаний хор та молодь СУМ, брали участь, а також були подані цитати, на підставі „Молитви Блаженнійшого Владики Митрополита Іларіона, Всеч. о. М. Буртинським, панею Сокіл і п. І Шпурком під спів присутніх на сцені.

Простора зала української католицької Церкви була заповнена українським громадянством, яке прийшло вшанувати це найбільше свято — Свято Державности, та їх творців, яких могили вкривають великі простори України.

Відспіванням: „Ще не вмерла Україна" і гимну Канади, було закінчено концертову програму.

Учасник Свята.

РІЧНІ ЗБОРИ ГРОМАДИ

Загальні річні збори Громади Церкви Св. Покрови в Монтреалі, відбулися 23 лютого ц. р. після Служби Божої при великій кількости людей. Річні збори відкрив голова Громади п. О. Канарейський, а Молитву переміз о. Олександер. Президію для ведення зборами обрали: М. Жовтонижка головою і секретарями — пані В. Нечай і п. І. Гайдука.

Після різних формальностей, перший звіт про свою працю склав о. О. Костюк, як душпастир, а за ним склав звіт голова Громади п. О. Канарейський, який подав повну картину праці управи і Громади за минулий рік та накреслив перспективи дальшої праці. Фінансовий звіт подав Ф. Шевченко (за відсутного провідника звіт п. П. Сарнавський) Звіт був сумлінно опрацьований та окремо надрукований для всіх членів Громади. За звітом фінансового секретаря прибутків за 1963 рік було: $28,554.16, а витрати — $28,386.05. За Контрольну Комісію звітував голова п. Д. Терещенко про фінансовий, матеріяльний стан та діловодство, з певною позитивною оцінкою та признанням управі на чолі з головою.

Після дискусій над звітами та діловими оцінками праці з вибором нового довір'я уступаючій управі, відбулися вибори нової управи на внесок п. М. Жовтонижка - голови номінаційної комісії: Голова Громади — В. Сойко, заступник голови — Р. Сапон, секретар — Олег Аксюк, скарбник — І. Штановрд, фінансовий секретар — І. Гайчук, титарі І. Цвітков і О. Радюк, податкових посадки — П. Сарнавський, господарський комісія — О. Мельник і О. Сидор, Рі. Нечай - члени. Контрольну Комісію обрали в такому складі: голова - Ф. Шевченко, заступник - проф. Степовий, секретар — Д. Терещенко, члени: І. Михайловський, М. Аксюк, А. Шапка і О. Федун. Завідуючим архівом Громади залишився п. І. Передерій.

Новий уряді Громади Церкви Св. Покрови, бажаємо повного успіху в дальшій праці на добро нашої рідної Церкви.

А. С-вий.

НЕБУВАЛЕ ПРИЯЙНЯТТЯ

В Ніягара Фалс, Онт., в суботу 6-го березня п. р. в залі української православної Громади Свв. Апп. Петра й Павла відбулася ще небувала в нас імпреза.

З ініціятиви приятелів та родичів, а за активною підтримкою цілої Громади, було урочисто відзначено 80-ліття уродин п. С. Самця та 82-ліття уродин п. П. Кокура, — двох найстарших членів нашої Громади, що рік тому рішенням загальних зборів Громади за їхні особливі заслуги перед громадою — дяно ім звання почесних членів.

Господарем того прийняття був секретар управи Громади, п. О. Лисий.

Відкриваючи таке небувале прийняття п. О. Лисий попросив о. Прот. Цукорник побагословити страви та піднести тост за здоров'я Ювілятів. Після відспівання „Многоліття", п. господар попросив до слова бувшого пароха нашої Громади о. Прот. Ю. Ференсіва, який разом із п-ні добродійкою прибув із міста Гремслі, Онт., щоб звеличити це небувале прийняття.

Теплими і гучними оплесками зустрили зібрані, бувшого пароха о. Ференцева, який від себе та пані добродійки щиро привітав Ювілятів п. Самця і п. П. Кокура, та сказав, що в його очах оці два старенькі заслужен. члени нашої Громади є такими патріярхами, як той біблійний патріярх Авраам, і тому йому, о. Прот. Ференсіву, будучи довголітнім парохом цієї Громади, було приємно провести дуже багато годин, то навіть і цілих днів в розмові з оцими двома „патріярхами" — п. Самцем і п. Кокуром, які мають такий довгий життєвий досвід, а головне мають такий великий - бо поверх 60 років - досвід життя в цій країні, Канаді.

Отець Прот. Ференсів, який прибув недавно до Канади, із приємністю згадує про те, як багато він особисто довідався від цих двох українських піонерів про оцю нову країну, про спосіб канадійського життя, а особливо про початки і дальший розвиток українського життя в Канаді.

На закінчення о. Прот. Ференсів щиро потиснув руки п. Самця і п. Кокура і побажав їм ще довгих років життя та кріпкого здоров'я.

Потім привіти Ювілятам склали: голова Громади — п. Д. Ребка, голова Жіночого Товариства пані Пограничня, від місцевого відділу СУС — п. Пограничний, родичі, добрі приятелі — всі бажали Ювілятам довгих років життя та кріпкого здоров'я.

Треба відзначити, що добра частина присутніх — то була родина п. Самця та п. Кокура. Особливо велика родина п. Самця, яка сама займати величезний стіл через цілу залю. Сини і дочки, внуки, правнуки обох Ювілятів, — прибули із різних міст Канади, щоб віддати пошану тим, що понад 60 років тому приїхали з далекої України в Канаду, щоб тут започаткувати нове життя і такий великий рід цілу плеяду молодих, молодших і наймолодших людей, що сьогодні є бізнесменами, професіоналістами, або ще студентами — всі активні будівничі Канади, як також активні працівники на україн

ського-церковному та громадському полі.

Урочистим моментом цього прийняття було вручення подарків Ювілятам.

Від імени всіх присутніх, голова Громади п. Губка, вручив під оплески п. Самцю і п. Кокору великі та гарні портрети Т. Шевченка в рамцях, оздоблених прекрасною українською різьбою.

На закінчення прийняття промовляли самі Ювіляти: спершу 82-річний п. Кокур, а потім 80-річний п. Самець. Коротко, але в цікавій формі вони переповіли деякі моменти із свого довгого та різноманітного життєвого шляху.

Молитвою, що й сказав о. Прот. Ференсів, було закінчено це небувале досі в нашій Громаді прийняття.

Треба зазначити, що до успіху цього прийняття спричинився господар п. Лисий, який так прекрасно вив'язався із своїм завданням.

За заклик п. Лисого, присутні склали $76.00, із яких на місцеву Церкву призначено $56 00, на прес. фонд „Українського Голосу" — $10.00, та на прес. фонд. „Вісника" — $10 00.

Всім Жертводавцям щире спасибі, а Шановним Ювілятам всього найкращого в їхньому житті!

Присутній.

ПРИЯТЕЛІ ВЛАШТУВАЛИ НЕСПОДІВАНКУ

Народня мудрість говорить: декілька друзів замало, а одного ворога забагато.

Пан Микола і пані Галина Бриштен, між членами Української Православної Громади Св. Володимира в Судбурах, членом якої є також п. М. Бриштен, мають не мало, а багато друзів, які влаштували для них 25 січня 1964 р. несподівану з нагоди набуття власної хати.

Ініціяторами несподіванки були куми п. Микола і пані Галини Бриштен: п-во Петро і Марія Бурак, п-во Мусій і Ольга Тихончук та брат п. М. Бриштена, Онуфрій Бриштен.

Вечір-несподіванка відбувся в домі п-ва Миколи і Галини Бриштенів, де було багато присутніх приятелів та парох Української Православної Церкви, о. Т. Славченко, який завітав до п-ва Бриштенів з Йорданською водою та одноразово довершив чин по свячення набутої хати.

В час Молебня співали всі присутні, які в більшості співають в церковному хорі, а їхній спів був тим кращий, що між співаками був присутній сам диригент хору Української Православної Громади — п. О. Мельничук.

Після Молебня всі енергійно проспівали для п-ва Миколи і Галини Бриштен „Много літа".

На пам'ятку про влаштовану несподіванку, для п-ва Бриштен від всіх приятелів вручено подарунок за що п. М. Бриштен з дружиною Галиною висловили щиру подяку всім присутнім і не при сутнім своїм друзьям, що взяли участь в зорганізуванні не сподіванки та зокрема подякували своїм кумам і братові.

Приємно відзначити, що влаштована несподіванка мала характер щиро-дружній, а також і патріотичний, бо на заклик п. М. Волинського та п. С. Самчука, — підтримати наші українські пресові органи, які близько стоять до Української Православної Церкви, присутні зложили 15 доларів та спільно ухвалили: надіслати по 5 доларів на пресовий фонд „Віри й Культури", „Українського Голосу" та „Вісника".

Крім цього також зібрано грошей в сумі 10 доларів на треби Української Православ ної Церкви Св. Володимира в Судбурах.

Всім присутнім в час несподіванки сердечна подяка за їхню щирість, а п. Миколі Бриштен і його дружина Галині, багато щастя в набутій хаті.

М. Б.

ПОДЯКА

За влаштовану несподіванку та вручений нам дарунок, з нагоди набуття власної хати, висловлюємо сердечну подяку: нашим кумам — Петрові і Марії Буракам, Мусійові і Ользі Тихончукам, братові Онуфрієві Бриштен та всім приятелям з Української Православної Громади Св. Володимира в Судбурах, що до цього влаштування причинилися.

Одноразово дякуємо священикові Т. Славченкові, який в час несподіванки завітав до нас з Йорданською водою та довершив чин по свячення набутої хати.

Микола і Галина Бриштен.

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

(Продовження)

З різних місцевостей.

По $1,000.00: Д-р Петро Смильський, Гемптон Онт (попередньо вже дозлав $2,455.55).

По $300.00: Іван Зазуляк, Сарнія, Онт., доплата до уме6лювання двох кімнат в резиденції

По $237.50: Відділ Союзу Українок Канади ім Лесі Українки, Давфин, Ман., доплата до уме6лювання кімнать.

По $225.00: Українська Греко-Православна Громада св Покрови, Ст Джуліен, Саск

По $200.00: Всеч о Дмитро Лучак, Едмонтон, Алта; п-во Микола і Параска Слижук (Васильо), Венко, Ман

По $150.00: Слідуючі члени родини бл п. Дмитра С. і Марії Фербіїв, Едмонтон, Алта., жертвували по $150.00 в пам'ять своїх родичів, на уме6лювання канцелярії принципала Колегії: пані Леся Ысюк, Едмонтон; О Фербей, Бонивіл Алта, Б С. Мельничук з дружиною Наталкою, Едмонтон, Б Фербей з дружиною Глорією, Едмонтон Попередньо вони вже жертвували на цю ціль $400.00, отже разом $1,000.00.

По $150.00: Українська Греко-Православна Громада Св Івана, Порт Ветгфорд, Саск.

По $100.00: Павло Камінський, Ніагара Фалс, Онт. (прислав о. Прот. Ю Цькорник); Всеч. о. Прот. Петро Сацевич, Ванкувер, Б. К., Українська Греко-Православна Громада в Прілейт, Саск

По $85.00: Стефан Пеєшюк, Балмертави, Онт; п-во Іван і Евдокія Буреники, Джесмин, Саск.

По $75.00: Пані А. Фаріон, в пам'ять свого покійного мужа, бл п Григорія; п-во Лука і Марта Ліяп, Едмонтон, Алта, Йосиф і Марія Йолюк, Торонто, Онт.

По $68.40: Товариство Історичних Досліджень та спільно ухвалили: надіслати по 5 доларів на пресовий фонд „Віри й Культури", „Українського Голосу" та „Вісника".

Крім цього також зібрано грошей в сумі 10 доларів на треби Української Православ ної Церкви Св. Володимира в Судбурах.

Всім присутнім в час несподіванки сердечна подяка за їхню щирість, а п. Миколі Бриштен і його дружина Галині, багато щастя в набутій хаті.

М. Б.

ПОДЯКА

За влаштовану несподіванку та вручений нам дарунок, з нагоди набуття власної хати, висловлюємо сердечну подяку: нашим кумам — Петрові і Марії Буракам, Мусійові і Ользі Тихончукам, братові Онуфрієві Бриштен та всім приятелям з Української Православної Громади Св. Володимира в Судбурах, що до цього влаштування причинилися.

Одноразово дякуємо священикові Т. Славченкові, який в час несподіванки завітав до нас з Йорданською водою та довершив чин по свячення набутої хати.

Микола і Галина Бриштен.

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

(Продовження)

З різних місцевостей.

По $1,000.00: Д-р Петро Смильський, Гемптон Онт (попередньо вже дозлав $2,455.55).

По $300.00: Іван Зазуляк, Сарнія, Онт., доплата до уме6лювання двох кімнат в резиденції

По $237.50: Відділ Союзу Українок Канади ім Лесі Українки, Давфин, Ман., доплата до уме6лювання кімнать.

По $225.00: Українська Греко-Православна Громада св Покрови, Ст Джуліен, Саск

По $200.00: Всеч о Дмитро Лучак, Едмонтон, Алта; п-во Микола і Параска Слижук (Васильо), Венко, Ман

По $150.00: Слідуючі члени родини бл п. Дмитра С. і Марії Фербіїв, Едмонтон, Алта., жертвували по $150.00 в пам'ять своїх родичів, на уме6лювання канцелярії принципала Колегії: пані Леся Ысюк, Едмонтон; О Фербей, Бонивіл Алта, Б С. Мельничук з дружиною Наталкою, Едмонтон, Б Фербей з дружиною Глорією, Едмонтон Попередньо вони вже жертвували на цю ціль $400.00, отже разом $1,000.00.

По $150.00: Українська Греко-Православна Громада Св Івана, Порт Ветгфорд, Саск.

По $100.00: Павло Камінський, Ніагара Фалс, Онт. (прислав о. Прот. Ю Цькорник); Всеч. о. Прот. Петро Сацевич, Ванкувер, Б. К., Українська Греко-Православна Громада в Прілейт, Саск

По $85.00: Стефан Пеєшюк, Балмертави, Онт; п-во Іван і Евдокія Буреники, Джесмин, Саск.

По $75.00: Пані А. Фаріон, в пам'ять свого покійного мужа, бл п Григорія; п-во Лука і Марта Ліяп, Едмонтон, Алта, Йосиф і Марія Йолюк, Торонто, Онт.

По $68.40: Товариство Історичних Досліджень та спільно ухвалили: надіслати по 5 доларів на пресовий фонд „Віри й Культури", „Українського Голосу" та „Вісника".

По $65.00: Впрел. о. М. Бомарчук, Саскатун, Саск., на конто декларації.

По $50.00: Українська Греко-Православна Громада Св. Івана, Нено, Алта.

По $50.32: Українське Жіноче Товариство при Українській Греко-Православній Церковній Громаді, Вестлок, Алта.

По $50.00: Відділ Союзу Українок Канади ім „Довбуш України", Ніагара Фалс, Онт; Іван Ширгельський, Ломбард, Ілл. (кодо Шікаго), ЗДА

По $35.50: Микола Гриців, Вонда, Саск., збірка на прийнятті в п Касіяна Скакуна, Едмонтон, Алта, з нагоди дня його народження (прислав п С. Д. Самолій); Українське Жіноче Товариство ім. Св Ольги, Елеберт, Ман., П Шаблонський, Торонто, Онт

По $28.85: Збірка на похороні бл. п Василини Бадюк, Спирит Ривер, Алта (прислав п. Семен Влад)

По $25.00: Українська Греко-Православна Громада, Гардентон, Ман.; Семен і Софія Влад, Спирит Ривер, Алта; Українська Греко-Православна Громада Св Петра й Павла, Крідор, Саск, з нагоди бл п. Андрія Куповського, Нііго, Саск. (прислав о. Г. Удол); Теодор І. Бишоп, Ніагара Фолс, Онт, з похорону бл п Юлії Жуковської, Толстой, Ман. (прислав о. Прот. П Стефюк); Впрел. о. Прот. Емануїл Горгіцяк, Торонто, Онт; Фезір Ткач, Вестлок, Алта; М. Костів, Вестлок, Алта.

По $20.00: Пані Ольга Кринюк, Монтреал-Вінніпег (на конто заявки на $100.00).

По $15.00: Збірка на 25-ювілею п-ва Івана і Марії Гуменних, Лек Ла Біш, Алта

По $10.00: Петро Лозаровичі, Едмонтон, Алта, замість квітів на могилу бл. п судді М. Стечишина; Т Мирошниченко, Келгарі, Алта, Прокоп Паращюк, Бренлон, Ман (прислав о. В. Аполюк), Олекса Гофан, Вінніпег

По $5.00: Марія Лупан, Кліверленд. О., ЗДА; Олександер Овчар, Брендон, Ман., (прислав п. І. Касюра).

По $3.00: Пані Марія Мігайчук, Парма, о., ЗДА.

По $2.00: Н. Н. Вернон, Б. К.

Збірка Комітету при Соборі Св. Софії в Монтреалі.

По $25.00: П. Пилипчук, Е Загурак.

По $10.00: М Садко. А. Яковіч, І Зеъшам, В Дмиш.

По $5.00: А. Кравченко.

По $3.00: В Картюк.

Збірка п. Івана Бабюка, Норквей, Саск.

По $5.00: Іван Бабюк, Френк Адамс, Федар Макарчук, Іван Гуляк, Олекса Бурлюк, Гр. Макарчук, Зейн Ременяк.

Збірка Всеч. о. І. Шведа. Вірдейл, Саск.

По $19.01: З похорону бл. п. Еміліана Малинтвенника, Вірдейл, Саск.

По $14.92: З нагалка по Т. Шевченком: Сембург, Саск., - $7.47; Нипавін, Саск., - - $7.45

Збірка п. В. Перепелюка, Фінч, Фнон, Ман.

В Денвер, Колорадо, ЗДА.

По $25.00: Стефан Кошуба.

По $20.00: Стефан Скиба.

По $16.00: Михайло Медведський Іван Ткаченко.

По $5.00: Н Антоненко, Джін Тимчук

По $1.00: П. Олекіценко.

Збірка Комітету при Катедрі Св. Володимира, Торонто, Онт.

По $15.00: Микола і Марія Скороїд.

По $10.00: Домка Кузик, Марія Монкл.

Збірка Григорія Черепахи, Кирквленд Лейк, Онт.

По $20.00: М В. Сусла, Г. С. Черепахи

По $15.00: І. В. Самоленко.

По $10.00: Н. Л Тодоренчук, П. М Марчук, пані М Радул, пані М. Стратула.

По $5.00: П. Товтрівський з дружиною

По $2.00: В Тембільський.

Збірка Відділу Союзу Української Молоді, Беліс, Алта.

По $50.00: Флин Куткш

По $18.00: Збірка на Шевченківським Концерті, Вільна, Алта.

По $13.00: Збірка на Шевченківськи Концерті, Беліс, Алта.

По $10.00: Георгій Куташ.

Збірки п. Н. Залозецького з Вінніпегу, під час відвідин в Лос Енджелес, Каліфорнія,

По $20.00: Васіль С Пилипів, Лявндейл, Каліф.

По $10.00: Прот о П. Мавсяський, Лос Енжелес; Андрій Оць рушко, Лос Енджелес.

По $5.00: П. Пастух, Лос Енджелес

Всім Жертводавцям та всім збірщикам щира подяка!

(Далі буде)

За Комітет Будови Колегії св. Андрея:

о. д-р С. В. Савчук.

Тел.: 284-8767

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ СОБОР СВ. ПОКРОВИ У ВІННІПЕГУ

Великодні Богослужіння 1964 Р. Б.

2-го травня - - СУБОТА год. 7.30 вечері: Освячення Пасок. Чинь Освячення доконає Блаженніший Владика Митрополит Іларіон в співслужінні Настоятеля Собору, о. І. Стуса.

Год 8.30 вечері: Читання ДІЯ Апостольських.

3-го травня - - ВЕЛИКДЕНЬ-ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ — год 6.30 ранку: Полукошення, а по ній - Обхід кругом Собору

год 7.00 ранку: Утреня.

год 8.00 ранку: Великодня Свята Літургія По Літургії — Освячення Пасок

год 4.00 по полудні: Великодня Вечірня.

4-го травня — Світлий Понеділок: год. 9.00 ранку: Утреня.

год. 10.00 ранку. Св Літургія.

5-го травня — Світлий Вівторок: год. 9.00 ранку. Утреня.

год 10.00 ранку: Св. Літургія

9-го травня — Субота — год. 6.30 вечері: Всенічна.

10-го травня — Неділя Томина. Проводи - -

12-го травня Зустріч Благовісного Владики Митрополита в Соборі

год. 10.00 ранку: Архиєрейська Служба Божа, яку відправить Блаженніший Владика Митрополит Іларіон в співслужінні о Настоятеля Собору Співає Соборний хор на управою п В Палика. Зараз по Службі Божій відбудеться в Соборній авдиторії Спільне Свячене, яке побласловить Владика Митрополит та на яке запрошуємо всіх соборан прихильників та гостей Прийдіть самі та приведіть з собою своїх приятелів та знайомих

Год 7.00 вечері Свято Матері. Святочну програму до цього Свята підготовлять діти Рідної і Недільної Шкіл та Соборний СУМК.

Сердечно просимо наших членів і прихильників нашого Собору з'явитись як свою Великодню Пасаику, належну пожертву на Собор, за що вже заздалегідь висловлюємо Вам сердечну подяку.

ЗА УПРАВУ СОБОРУ:

о. Іван Стус, настоятель.

П. Губка, голова

П. Гуцуляк, секретар

УВАГА! УРОЧИСТОСТІ В ПАПЛАР ПАРК, МАН.

У Фомину Неділю 10-го травня 1964, відбудеться **офіційне відкриття новозбудованої авдиторій-клюбу** ім М Грушевського в Паплар Парк, Ман. Відкриття відбудеться після Соборної Літурпії в місцевій церкві.

Зарад Укр Гр-Православної Громади в Паплар Парк запрошує всіх своїх сусідів з Громад: Гонор, Селькірк, Тінлет, Бонмаур, Стед, Вінніпег, - а також зар. православне Духовенство міста Вінніпегу, на **Соборне Богослужіння і на відкриття авдиторії,** що відбудеться зараз по Богослужінні.

У програмі урочистості відкриття буде виступ в новозбудованій авдиторії, обід, привітні від достойників провінції Манітоби і інше.

Заля велика, гостина буде багата, - погостимо сотки гостей! Запрошуємо!

Зарад Громади Преся. Трійці в Паплар Парк.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ТРАВЕНЬ

1. Велика П'ятниця — Винос Плащаниці — Кенора, Гонор.
2. Велика Субота — Служба Божа — Кенора.

ОСВЯЧЕННЯ ПАСОК:

Субота, год. 2-га по полудні — Стед; год. 3.30 по пол. — Поплар Парк; Селькірк, год. 2-га по полудні, — Ледвінг, год. 4.30 по полудні.

3. **Воскресення Христове — ПАСХА**

Кенора, год. 7-ма ранку; Гонор, год. 6-та ранку, — Транскона, год. 9-та ранку; Дуфрост, год. 6-та ранку, — Лембінг, год. 9-та ранку; Тінлет, год. 6-та ранку, — Божежур, год. 9-та ранку; Поплярфілд, год. 6-та ранку, — Пінсент Гоме, год. 9-та ранку.

4. Світлий Понеділок — Стед.
10. Неділя — Поплар Парк (по Богослужені відкриття нової авдиторії), Транскона, Сухуакат
17. Неділя Кенора, Дуфрост
24. Неділя Транскона, Сельпрк, Ледвінг.
31. Неділя — Кенора, Гонор, Поплярфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОНЮКА

ТРАВЕНЬ

1. Велик. Пятниця — 3 год. по пол. - Брендон; 6.30 вечером — Портедж Ля Прері (Вінчесення Плащаниці)
3. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ 12 год. у ночі - Брендон; 7 год. рано Портедж Ля Прері, Богослуження і Свячення Пасок в обох містах
4. Світл. Понеділок 10 год. рано — Брендон
10. Неділя - Портедж Ля Прері (спільне свячене)
17. Неділя - Брендон Сєвато-Матері)
24. Неділя — Брендон
31. Неділя — Брентфон

Address: 2204 MakDonald Ave, Brandon, Man. Tel.: P. A. 85814.

о. В. БОРЧУКА

ТРАВЕНЬ

1. Страсна П'ятниця — Йорктон. Год 10-та рано Царські Часи, Година 2-га по пол Вечірня з Винесенням Плащанниці
2. Страсна Субота — Йорктон. Рано Св Літургія
3. ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ. Свячення Пасок: Йорктон 12 год ночі, Райн год. 1 40 ранку, Гарлінд год. 3.45 ранку, Йорктон год. 5.00 ранку повна відправа
4. Світлий Понеділок — Йорктон
5. Світлий Вівторок — Йоркстон
6. Світла Середа Св. Велки Юрія Райн
10. Неділя Томина Йорктон. Спільне Свячене Свято Матері
17. Неділя Миронос'нь — Горанц Проводи
24. Неділя Розслабленого — Райн
31. Неділя Самаряни — Йоркстон

110 Wellington Ave. Yorkton, Sask. Phone 783-2995

о. ЯРОСЛАВА ПУКА

ТРАВЕНЬ

1. Вел П'ятниця. Вечірня і винос Плащанниці 2-га год. по пол. — Інсінгер (м) 4.30 по пол — Інсінгер Гай 7-ма веч — Тіодор (ма го)
2. Вел Субота Свячення Пасок 7 ма год веч. Мамоніе 8.30 веч. Дробот. 10-та веч - - Тіодор (за рікою), 11.30 веч. — Вестбрук, 1.30 ночі — Половин. 3-та ночі — Інсінгер (гайвий) 4.30 рано — Льора
3. ВЕЛИКДЕНЬ Світла Заутреня і Св Пасок 6-та год. ранку — Тіодор (м.)
3. ВЕЛИКДЕНЬ Св. Літургія і Св Пасок 8 год. ранку — Інсінгер (м.)
4. Світ Понеділок — Вестбрук
5 Світ Вівторок — Льора
6. Середа Св Юрія Побід. — Мамоніеиь.
10. Неділя — Тіодор (м.)
17. Неділя — Інсінгер (гай-вий)
24 Неділя — Половинь.
31. Неділя — Дробот

ЧЕРВЕНЬ

7. Неділя — Інсінгер (гай-вий)
11. Четвер Вознесення — Вестбрук. Храм
14 Неділя — Тіодор (м.)
15. Понеділок Св. Ів. Сучавського — Половинки Храм
21 Неділя Св. Трійця — Дробот Храм
22. Понеділок Св. Духа — Інсінгер (м.) Храм
28 Неділя Льора
28. Неділя Обідня Св. Божа — Мамоніеть 2-га год по обіді

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 88.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

ТРАВЕНЬ

1. Вел. Пятниця 6.30 веч. Винос Плащенниці — Св. Михаїла
3. ВЕЛИКДЕНЬ, 5 год рано Воск Утреня Св Михаїла
8 год ранку — Св. Андрія
4 Світлий Понеділок — Св. Михаїла
10 Неділя Томина, Свячене і День Матеи - Св Михаїла (тогда дня Проводи на цвинтарі Св. Михаїль) 4 по пол.)
17 Неділя Миронос'нць С Анарія (Проводи на цвинтарі Едмонтон 2 год. по полудні)
24 Неділя Розслабленого Св Михаїла

31. (Проводи Бічмонт цвинтар 2 год. по полудні)

Address: 8541—89 Str. Edmonton, Alta. Tel: 466-8864.

о. І. Г. ГИКАВИЙ

ТРАВЕНЬ

1. Пятниця Плащанниця 12 год Боривці, 1.30 год. Лужан; 2.30 год Прут, 4.00 год. Завалє; 5.00 год Сучава, 6.00 год Бидрь; 7.30 год Вилайгдон; 9.00 год Гемлин
2. Субота. Паска 11.00 год — Гемлин
3. ВЕЛИКДЕНЬ Боривці — 1.00 год.; Прут - - 2.00 год.; Лужан 3.00 год ; Завалє — 5.00 год.; Сучава - 6.00 год ; Бидрь — 7.00 год., Вилайгдон 9.00 год
4 Вел. Понеділок — Лужан
10 Неділя — Бидрь, Провоан
17 Неділя — Лужани Проводи
17 Неділя — Вилайгдон, Сумківський Джемборі
24 Неділя — Прут. Проводи
31 Неділя - Гемлин, Проводи

Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА

ТРАВЕНЬ

1 Вел. Пятниця (з причини недуги неназначку ще зле порозумію ь з громадзами)
2 Вел Субота, (також саме!)
3. ВЕЛИКДЕНЬ — Воскрес Утреня 6.30 рано і Пося Пасок — Елеберт; Пайн Ривер (9-та год рано повна відправа і Пося Пасок), (котра громада бажае мати Вечірню, хай зголоситься до пароха)
4 Світ Понеділок Елеберт
5 Світ. Вівторок Трай Ривер
6 Світ Середа — Зелена
10 Неділя Гаранид (по Богоса Паках на Гробах)
17 Неділя - Елеберт (3 год по пол на Гробах)
24 Неділя — Пайн Ривер (по Богослуженню на Гробі)
31. Неділя — Добрин (по Богосл. на Гробі)

УВАГА! 27 середа Прен. Пилипстинці — Котра Громада бажае мати Богослуження й відправу на Гробах, хай зголоситься до пароха.

Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 2264

о. С. ГРЕБЕНЮКА

P. O. Box 356. Watson, Sask.

о. С. ГРЕДІЛЯ

ТРАВЕНЬ

1 Вел Пятниця. Плащанниця Стінен 10 год. ранку; Аррап 2 год по пол ; Сван Плейн 4 год по пол.; Глес 7 год веч.
2. Вел. Субота Свячення Пасок. Сван Ривер 10 год ранку; Аррап, Кобзар, Вайтбіч 12 год. в пол в церкві в Аррап
Мелфорд 2 год. по пол, в домі пастиря Прихідьків в Печі
Норквей 4 год. по пол ,
Сван Плейн 6 год по пол.
Денфорд 8 год. веч.
3. ВЕЛИКДЕНЬ Утреня і Паски Стінен 7 год. ранку
Глес 9 год. ранку
Денфорд Вечірня 4 год. по пол.
4 Світлий Понеділок — Вайтбіч
5 Світлий Вівторок — Стінен
6 Середа Св Юрія Сван Плейн
10 Неділя - Сван Ривер
17 Неділя Норквей
24 Неділя — Аррап
31 Неділя - Глес

Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ

ТРАВЕНЬ

1. Велика Пятниця Плащаниця: 2-ій год — Вернон
2. Велика Субота. Сповідь — Кендалл
3. ВЕЛИКДЕНЬ 7 год. рано — Вернон
4 Світлий Понеділок — Вернон
5 Світлий Вівторок — Вернон
6 Середа Св Юрія — Вернон
10. Неділя — Вернон Спільне Свячене і (Панахида на гробах)
17. Неділя - Вернон (День Матері)
24 Неділя — Келовна (Панахида на гробах)
31 Неділя Розслабленого — Св Михаїла

Address: 2802-42 Ave. Vernon, B. C. Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ТРАВЕНЬ

1. Велика Пятниця винос Плащанниці. 10-та рано — Шортдєй 12.30 — Грендею; 2-га по пол. — Петлюра, 3.30 по пол. — Ленард; 5.30 по пол — Топорівці; 7-ма вечора — Роблин
2. Великодна Субота Свячення Пасок год. 1 по пол. - Зелена; 3 по пол. — Петлюра; 5 по пол — Грендею
3. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ: початок 10-та вечора Св. Сповідь. Полукошення Св Божа та Свячення Пасок — Шортдєй
Свячення Пасок.
год 3 по півночі — Ленарда; 5-та рано — Минкат; 6-та рано — Топорівці, 8-ма рано Воскресна Утреня та Свяч. Пасок — Роблин
3 Неділя ВЕЛИКДЕНЬ о 4-ій по пол. Вечірня — Зелена
4. Світлий Понеділок — Грендею
5 Світлий Вівторок — Петлюра
6 Світла Середа Св. Юрія — Ленард
10 Неділя Томина виїзд на Гробки — Роблин
10 Неділя о год. 4-ій по пол. виїзд на Гробки Зелена
17 Неділя Св. Миросюсць виїзд на Гробки — Топорівці
17 Неділя о год. 4-ій виїзд на Гробки — Петлюра
24 Неділя Розслабленого — Росея
31 Неділя о год 2-ій по пол. виїзд на Гробки - - Ленард
31. Неділя Самарянки — виїзд на Гробки — Минкат
31 Неділя о год. 4-ій по пол. виїзд на Гробки — Грендею
Проводи Гробки — Ленард

УВАГА! Після кожного Богослужения по Великодних Святах відбувається спільне свячене.

Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 456.

о. Ст. ЗУЗАКА

ТРАВЕНЬ

1 Страсна П'ятниця — Винос Плащанниці — год. 10.30 ранку — Редфіл, год 2.00 по пол. — Бордень, год. 5.00 по пол. — Крідор, год. 7.00 веч — Геффорд,
2 Страсна Субота — Освячення Пасок і Артоса:
год. 7.00 веч. — Більки
3. **Неділя Великдень:** Освячення Пасок і Артоса,
год. 5.00 ранку — Редфіл, год. 7.00 ранку — Крідор, год. 9.00 ранку — Геффорд,
4 Світлий Понеділок - - Більки
5 Світлий Вівторок — Редфіл
10 Неділя. День Матері і Спільне Свячене — Геффорд
17 Неділя (на гробі) — Крідор
24 Неділя (на гробі) — Редфіл
31 Неділя (на гробі) — Геффорд

Address: Box 185, Hafford, Sask., Tel.: 85.

о. М. КРИТЮКА

ТРАВЕНЬ

1 Велика Пятниця Винос Плащанниці
Мелфорд год. 1-ша по пол.
Гронлід (північна) год. 3.00 по полудні
Брускей год 5.00 по пол
2 Велика Субота — Освячення Пасок
Ерквуд год. 11.00 до обіду
Гаксон Бей год. 2.00 по пол.
3. ВЕЛИКДЕНЬ Воскресна Утреня і Освячення Пасок:
Брускей год. 12.00 в ночі
Мелфорд год 8.00 рано
Гронлід (північна) год. 9.30 рано
4. Світлий Понеділок — Брускей
5 Світлий Вівторок — Мелфорт
6 Світла Середа Св. Великомуч. Юрія Гронлід (північна)
10 Неділя - Гронлід (північна). Проводи
17 Неділя — Ерквуд Проводи
24 Неділя — Гаксон Бей, Хрым
31. Неділя Ендсвор

Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛЦА

ТРАВЕНЬ

3. ВЕЛИКДЕНЬ — Вайта
4. Світлий Понеділок — Сандвен
5. Світлий Вівторок — Сеньків
10. Неділя — Арбака Св. Миколая.

Проводи
17. Неділя — Арбака Св Ап. Петра й Павла
24. Неділя — Вайта
31. Неділя — Сірко
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-62.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ТРАВЕНЬ

1. Страсна П'ятниця — Вестлок, Вечірня в 7 год. вечора
2. Страсна Субота: Свячення Пасок:
Ричмонд Парк — 11 год. ранку
Вестлок — 2 год. по пол
Баргед — 4 год. по пол
Сангудо — 6 год. вечора
Найлянд — 9 год. вечора
3. ВЕЛИКДЕНЬ — Сіббіч, початок в 12 год. ночі
4. Світлий Понеділок — Вестлок
10. Неділя — Сангудо
17. Неділя — Баргед
24. Неділя — Вестлок
31. Неділя — Сіббіч
Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-3746

о. ІВАН МЕЛЬНИК
ТРАВЕНЬ

2. Субота Свячення Пасок: Сенді Лейк 1 год. по пол.; Менсі — 2-га год. по пол.; Сік — 3-тя год. по пол.; Оквборн — 4-та год. по пол.; Россборн — 5.30 по пол.; Амгусвіл — 8.30 по пол
3. ВЕЛИКДЕНЬ — Оквборн
4. Світлий Понеділок — Сенді Лейк
5. Світлий Вівторок — Менсі
10. Неділя Провідна — Россборн. Проводи
17. Неділя Мироносиць — Амгусвіл. Проводи
24. Неділя — Ґаєн Бламо. Проводи
31. Неділя — Оквборн. Проводи
Address: Oakburn, Man. Box 12 Tel. 336

о. М. ОЛЕСЮКА
ТРАВЕНЬ

1. Велика П'ятниця. Винос Плащаниці:
год. 1.00 по пол. — Дрифтінг Ривер
год. 3.00 по пол. — Ґуберт Плейнс
год. 6.00 вечора — Давфин
2. Велика Субота Свячення Пасок год. 10.00 ранку — Рорктон год. 11.00 ранку — Вінніпегосіс
год. 12.30 по пол. — Сифтон
год. 2.00 по пол. — Валей Ривер
год. 3.00 по пол. — Ашиз
год. 4.00 по пол. — Дрифтінг Ривер
год. 5.30 по пол. — Косін
3. ВЕЛИКДЕНЬ год. 11.30 ночі Полумошниця, Світла Заутреня і Освячення Пасок — Ґилберт Плейнс
Великодна повна відправа і Освячення Пасок год. 7-ма рано - Давфин
4. Світлий Понеділок — Косін
5. Світлий Вівторок — Ашиз
6. Середа. Великомуч. Юрія Побідоносця — Вінніпегосіс
9. Субота. Проводи — Дрифтінг Ривер
10. Неділя. Храм — Давфин
17. Неділя. Проводи — Валей Ривер
24. Неділя Проводи — Рорктон
31. Неділя — Дрифтінг Ривер
Неділя. В год. 3.00 по полудні Проводи на гробах - Ґилберт Плейнс

УВАГА! Громада Св. Юрія в Давфині запрошує довколишні Громади на свій Храм в неділю 10-го травня 1964 року. На Храмі буде сотруджити о. Прот. С. Гребенюк з нашої парох Громади Св. Юрія в Давфині в роках 1944-1948. Вечірня служитись цю неділі в год. 7-ій вечора в Давфині.
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. П. БУБЛИКА
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. УДОДА
Address: Shelho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. Я. РИБАЛКИ
ТРАВЕНЬ

1. Вел. Пятниця — Винос Плащаниці: Давфин 12.15, Сгрій 1.30, Вильна 2.45, Белїс 4.00, Едвард 5.15, Сиокі Лейк 6.30
2. Вел. Субота - Свячення Пасок: Бойн Лейк 9.00 вер., Стрий 10.30 ран.
3. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ — Сведен 12.00, Давфин 1.30, Белїс 3.00, Едвард 4.30, Вильна 5.45, Воркпайт 7.00, Сиокі Лейк 8.00
4. Вел. Понеділок — Вильна
5. Вел. Вівторок — Стрий
6. Середа — Давфин
10. Неділя — Едвард, Проводи
17. Неділя — Давфин, Проводи Стрий — Вечірня і Проводи 4-та год
24. Неділя - Сиокі Лейк. Проводи Вильна — Вечірня і Проводи 4-та год
31. Неділя — Белїс. Проводи Норт Кочман — Вечірня і Проводи 5-та год
Address: Smoky Lake, Alta. Box 809

о. В. СЕНИШИНА
ТРАВЕНЬ

2. Субота С. Б. — Осм, 9.00 год. рано
Свячення Пасок:
Кіндерслей, 2.00 год. по пол.
Прінлей, 5.00 год., вечерня
Мус Джав: 11.00 год в ночі
3. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ — Місач 7.00 год. рано
Конда — 9.30 год. рано
4. Вел. Понеділок — Кендік 9.30 рано
10. Неділя — Місач. Проводи
17. Неділя — Зелений Гай, СУМК з'їзд
24. Неділя — Кіндерслей. Проводи
31. Неділя — Мус Джав. Проводи
9. C. Latham Place, Saskatoon, Sask. Home tel. 343-7606, Office 653-1944.

о. В. СЛЮЗАРА
ТРАВЕНЬ

1. Велика П'ятниця — Плащениця, год. 2.00 — Рама; год. 3.30 — Бюкенен; год. 5.00 — Стпраджес; год. 7.00 — Канора
2. Велика Субота — Свячення Пасок, год. 6.00 — Рама; год. 7.00 Бюкенін; год. 8.00 — Бурдалес
3. ВЕЛИКДЕНЬ — Утреня, Свяч Пасок, год. 5.00 — Стпраджес, Початок Богослужения, год. 7.00 Канора
4. Світ. Понеділок — Стпраджес
5. Світ. Вівторок — Рама
10. Неділя — Бірджес
17. Неділя Вечірня. Спільне Свячення — Канора
24. Неділя — Канора
24. Неділя — Бюкенін
24. Неділя, Вечірня, год. 4.00 — Рама
31. Неділя — Канора
31. Неділя Проводи на цвинтарі в Канорі початок о год. 2.00 по полудні
У випадку непогоди Проводи відбудуться 14 червня, в самій порі
Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ТРАВЕНЬ

1. Велика П'ятниця — Винос Плащениці — 1 год. по пол. — Йорквіл; 3 год. по пол. — Крейгенд, 6 год по пол. — Лек Ла Біш
2. Велика Субота — Літургія 9.30 рано — Лек Ла Біш
Свячення Пасок — 6.30 год над ранок — Вондерфіл Ривер, 8.30 год. вечір — Атабаска; 10.00 год. вечір — Гресленд, 10.45 вечір — Сарепта; 11.30 вечір Бойл. Літургія
3. ВЕЛИКДЕНЬ 2.00 год. рано Норвуд, 3.30 — Лек Ла Біш; 4.30 Кокбурнз; 7.00 — Бонйнгс; 4.00 по пол. — Сарепта. Вечірня
4. Вел. Понеділок — Гресленд
5. Вел. Вівторок — Лек Ла Біш
6. Середа Юрія Поб. — Сарепта Проводи
10. Неділя - Атабаска. Проводи
17. Неділя - Еаж Понт. Проводи Вечірня о год. 4.00 по пол. - Ст. Пол. Проводи
24. Неділя — Норвуд. Проводи
31. Неділя - Гресленд. Проводи Вечірня о год. 4 по полудні Бойл. Проводи
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
ТРАВЕНЬ

1. Велика П'ятниця. Винос Плащаниці
Смаге. 12.30 (на час „Дейлайт Сейвінг Тайм").
Смаге — 12.30; Кілворт — 1.30; Ст. Джуліен — 2.30; Какав — 3.00; Лепін — 4.00; Тарнополь 5.00; Єлов Крік — 6.00
2. Велика Субота — Єлов Крік Освячення Пасок:
Тарнополь — 1.30; Лепін — 2.30; Смаге — 3.30; Альвена — 4.30.
Великодня Утреня і Осв. Пасок — Какав, 11.45; Ст. Джуліен, 7 год.
3. Неділя. ВЕЛИКДЕНЬ — Кадворт, 10 год. ранку
4. Світлий Понеділок — Тарнополь
5. Світлий Вівторок — Лепін
6. Світла Середа, Юрія — Альвена
10. Неділя Томина. Проводи — Смаге
17. Неділя. Проводи — Ст. Джуліен
24. Неділя. Проводи — Какав
31. Неділя. Проводи — Єлов Крік
31. Неділя Проводи — Тарнополь 4 год.
Address: Box 4. Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ТРАВЕНЬ

1. Вел. Пятниця Плащениця: 2 год. Гарденгтон; 4 год. Толстой
3. ВЕЛИКДЕНЬ 12 год. ночі — Гарденгтон, 3 год. — Роза 5.30 Сарто; 8.30 Толстой
4. Великодний Понеділок (Спільне Свячене) — Толстой
6. Середа. Юрія, Онучька Церква — Гарденгтон
10. Неділя. Проводи — Сарто
17. Неділя. Проводи — Роза
24. Неділя Проводи — Гарденгтон
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ТРАВЕНЬ

1. Велика П'ятниця. Положення Плащениці:
Редвей, від 11 год. рано
Восетин від 12.30 год. вполудні
Торгнлд, о год. 2 по полудні
Егрімонт від 5 год. по пол.
2. Велика Субота — Якобрук. Сповідь. Служба Божа, Свячення Пасок. Федора. Свячення Пасок, від год. 4 по пол
3. ВЕЛИКДЕНЬ — Егрімонт. Утреня, Служба Божа, Свячення Пасок від 11.30 вночі перед Великоднем
Торгнлд, від -2.30
Редвотер, від 4.30
Редвей, від 7
Восетин, від 9 год. рано. Воскр Утр. Служба Божа, Свячення Пасок
4. Світлий Понеділок — Редвей
5. Світлий Вівторок — Торгнлд
10. Неділя Томина — Редвотер. Проводи
Візел Крік. Проводи, від 3.30 год. по пол.
17. Неділя — Федора. Проводи Алдорина. Проводи, від 3.30 год. по пол.
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
ТРАВЕНЬ

1. Велика П'ятниця — Винос Плащаниці по черзі:
Медов Лейк — год 9-та рано
Гласгов — год. 11-та до обіду
Вітків — год. 1.30 пообідні
Норт Батлефорд — год. 3 по пол.
2. Велика Субота — Свячення Пасок по черзі
Медов Лейк — 8-ма год. вечора
Гласгов — 10-та год. вечора
Вітків — 12-та год. Північна
Воскр Відправа
Н. Бателефорд — 5-та рано
3. ВЕЛИКДЕНЬ — Норт Бателефорд год. 5-та рано -
4. Світлий Понеділок — Бігар 9-та год. рано
5. Світлий Вівторок — Гедерлей 9-та год. рано
10. Неділя — Гласгов — Проводи
17. Неділя - Норт Бателефорд — Спільне Свячене
24. Неділя — Вітків — Проводи
31. Медов Лейк — Проводи
Address: North Battleford, Sask. 972—108, St. Ph. 445-3280.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Rev. A. Teterenko, Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 488.

о. І. ШЕВЦЯ
ТРАВЕНЬ

1. Страсна П'ятниця: 10.30 до полудня повна відправа відносно заложення Плащаниці, в Кадет, 12.45 заложення Плащениці, в Нипавін; 2.30 заложення Плащениці, в Шипмен; 4.00 заложення Плащаниці, в Сембург; 7.00 заложення Плащаниці, в Ірдлей
2. Страсна Субота: повна відправа над Плащеницею і Літургія Васпля Великого з Вечірнею. Перед початком відправи Великодня Сповідь для запізнених, у Ірдлей; 11.00 в ночі Надгробіе, в Кадет
3. ВЕЛИКДЕНЬ: 12.00 полівночі Великодня Утреня, в Кадет
1.30 Свячення Пасок, в Нипавін
2.45 Свячення Пасок, в Шипмен
4.30 Свячення Пасок, в Сембург
8.30 Повна Воскресна Відправа з Літургією, у Ірдлей
4. Світлий Понеділок, Проводи Гробів — Шипмен
5. Світлий Вівторок: Проводи Гробів — Кадет
6. Середа· Св. Юрія Побідоносця, Проводи Гробів, в Сембург
10. Неділя. Спільне Св'ячече. День Матері і Проводи Гробів — Нипавін
17. Неділя: Спільне Св'ячене - Сембург
24. Неділя. Спільне Св'ячене, День Матері — Ірдлей
31. Неділя: Спільне Св'ячене, День Матері — Кадет
Address: Wairdale, Sask. Ph. 488.

о. А. ХРУСТАВКИ
ТРАВЕНЬ

1. Страстна П'ятниця Винос Плащениці
Слова по 1.30 по пол.
Мирнам — 3.00 по пол.
Мусідора 5.00 по пол
3. ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ Св Великодня Утреня — Свячення Пасок
Слава пол. 12 год. ночі
Мирнем — 2.00 год рано
Брегов — 3.30 год. рано
Лужани-Топ. — 5.00 год. рано
Мусідора — 6.30 год рано
Мирнам — 8.00 год. рано
Мирнам — 4.00 год. по пол (Великодня Вечірня)
4. Світлий Понеділок Мусідора
5. Світлий Вівторок Моркемб
10 Неділя Томина (Проводи) — Мирнам
17 Неділя. Проводи — Слава пол.
17. Неділя. (Вечірня-Проводи) 3.30 год. по пол. — Слава від
24 Неділя. (Св. Літургія-Проводи) Цвинтар Св. Параскеві)
31 Неділя. (Св. Літургія-Проводи) 9.00 год. рано — Лужани-Топ.
11 Неділя. (Проводи 12.30 год. по пол.) — Моркемб
ЧЕРВЕНЬ
7 Неділя. Св. Літургія — Проводи Брегов
7 Неділя. Св. Літургія, Проводи — Мусідора
(Вірвеп. о. Прот. С. П. Сичищ)
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ТРАВЕНЬ

1. Страсна П'ятниця, винос Плащаниці
7.30 ранку — Торебі
8.45 — ронку — Калмар
І-ша год по пол. — Брудергайм
2.30 год. по пол. — Пено
9-та год. вечора — Оновей, по цьому Св. Словідь
2. Страсна Субота — Оновей, по Службі Божій свячення Пасок.
6-та год. вечора, освячення Пасок — Кагвін
7.30 год. веч. освячення Пасок Пено
8.30 год. веч. освячення Пасок Брудергайм
3. ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ
12-та год. ночі, Світла Пасхальна Заутреня, Божественна Літургія й Свячення Пасок — Торебі
7.30 год. ранку, Свячення Пасок - Калмар.
10.30 год. ранку, Свячення Пасок — Кемрозі
4. Світлий Понеділок — Брудергайм
5 Світлий Вівторок — Калмар
10 Неділя. Проводи - - Оновей
17 Неділя. Проводи — Брудергайм
4-та год. по пол. — Пено
24 Неділя. Проводи — Рамнгам
31 Неділя. Проводи — Кагвін
Address: 9530—109 Avenue, Edmonton, Alta. Ph. GA 2-3053.

КВІТЕНЬ 1 9 6 4 КВІТЕНЬ 1 9 6 4

Від Редакції

Випускаємо в світ перше число Православного Вістника", вважаємо за вказане представитися, хто ми є і чого хочемо.

„Православний Вістник" появляється на те, щоби заступати інтереси Української Православної Церкви в Канаді. До того Українська Православна Церква в Канаді не зростала з гостинности світових українських чинників та духа „Українського Голосу", який перед правом з своїм речником заступав Українську Православну Церкву і тим цінував собі серед читачів, що в релігійних справах мали свої погляди. За гостинність і приязність... Українському Голосу" і другим часописам Української Православної Церкви є і на все остане дуже вдячні, але й ще собі хто сприяє, що годі відмовити і говорити з ними, як користувати Зрештою кожний брат Українець Православної Церкви вправі орган... висловлювати свої погляди справами сві церкви. І задачею „Православного Вістника" є дати якнаїще для стать про чисту релігійну правду з змаг на для обговорювання внутрішніх справ Церкви, яка Православної Церкви.

„Православний Вістник" буде, мистити статті чи ме- ріали та теоретичні теми, буде писати про справи загальні оригінального значення, о скільки чим достосують церкви, буде подавати історичні матеріяли та науково ро- вання а в міру можливости також оповідання та поезії ре- ...ного або морального змісту, і, очевидячи, буде по- ...дати вісті з церковного життя.

...ери сам „Православний Вістник" буде мати завсіди ...ий добрий український народу і оборону його права ...ородами практичним людським ремеєм.

Появи ось „Православний Вістник" буде виходити раз ... місяць З цього часу в порядок матеріяльного стану ...ьництва „Православний Вістник" буде виходити ча- ...ше можна буде собі видавати свою розширя і поширю- ...ий свій зміст. Се сподіваємся довідати в скорім часі. ...ім тим те, що Шановні Читачі і Прихильники Україн- ...ської Православної Церкви подадуть нам поміччи руку в поширенню „Православного Вістника" і збиранню по- передплатників него.

Слава Ісусу Христу!

РЕДАКЦІЯ.

З першим числом „Прав. Вістника"

Давніше вже робилося заходи, щоби почати видавати часопис Української Православної Церкви в Канаді, та на заходах кінчилося. Недостача рук і засобів, а також і деякі незалежні від нас причини примушували відкладати саме діло на пізнійше.

Відкладалося, хоч життя потребувало такого часопису не від нині. Церква, церковна справа, церковна робота, церковні потреби, церковні клопоти, се одна з великих наших народних життєвих справ, а дотогож народ розкиданий по широких просторах — отже все те разом взяте вимагає часопису, який би вязав собою народ, даючи йому змогу пізнавати і розумити себе взаїмно. Треба часопису, який би обзнакомив людей зі станом самої церкви і її роботою, а також самого з близшим і дальшим світом і людьми, з якими нашому народови сяк чи так треба мати до діла.

Нині приходить час, що давні заходи здійснюються, бо отсе перед українським загалом з'являється перше число церковного часопису „ПРАВОСЛАВНОГО ВІСТНИКА".

До релігійної області належить три чверти життя, кажуть учені люде. Тому, де релігія занепадає, там занепадає ціле життя; де релігія росте, там ціле життя народу підноситься.

Нікуди правди діти, що релігійне життя українського народу стоїть тепер надто низко, хоч що правда вина за те не лежить тільки на його совісти. Але на його совісти лежить нині обовязок піднести себе — піднести мораль, поглубити моральну свідомість і виробити собі ясний погляд на життя і працю для життя на будуче.

Церква — се інституція, що клопочеся релігійно-моральними справами людини, отже кругом Церкви мусить збиратися вся увага і вся робота. Коли Церква, як жерело релігійно-морального життя, буде мати подостатком животворної води, тоді поплине -вона рікою й оросить і збогатить ¶ віддалені ниви і девади життя.

Релігійне життя народу українського стоїть дотепер низко якраз через те, що його Церква була цілі століття залежною від чужих людей. А чужий собі рад. Історія говорить нам багато, а сучасність потверджує правдивість історії, що чужі не тільки не дбали і не дбають про наше добро, але противно — їх цілею завсігди було наш народ псувати, затемнювати і для себе використовувати.

Нині Українська Православна Церква є якраз тою Цер-

квою, до якої чужі люде не мають доступу; тою Церквою, яку колись мали наші славні предки; під проводом якої гуртувалися найкращі українські люде, в обороні якої клали свої голови найкращі сини нашого народу. Дбати про розвій і благодійну роботу Української Православної Церкви для народу і між народом, се головна задача нового часопису.

Широкий виднокруг праці простягаєсь перед нами. І до неї треба багато рук, багато витревалости і доброї волі не кількох людей, але цілого нашого загалу. Треба, щоби кождий доложив щиро свою цеглину, а тоді певно збудуєся та велика святиня, в якій збереся весь наш народ на спільну молитву і до спільної праці для теперішности і будучности.

Видавці, які взяли на себе тягар видавання „Православного Вістника", зачали святе, Боже діло і заслуговують на найщирішу піддержку у всіх православних Українців. І ми отсим взиваємо в першій мірі українське православне духовенство а дальше всіх вірних і прихильників Української Православної Церкви, щоби постаралися як найширше „Православний Вістник" розпросторонити, ширяти, збирати для нього передплатників, збирати жертви на пресовий фонд. Хто піддержить щиро сю богоугодну роботу, той заслужить собі на ім'я доброго робітника на ниві Божій і на ниві народній.

З християнським братнім привітом,

Консисторія Української Православної Церкви в Канаді.

(Передрук з 1-го числа „Прав. Вістника", квітень 1924 р.)

Національна Церква – Церква Божа

Лишаючи своїх учеників на землі, Господь наш Ісус Христос сказав їм: „Ідіть і навчайте всі народи!"

Не сказав їм Христос, щоби навчали тільки якийсь один нарід. Не казав їм, щоби навчали тільки деякі народи. Він казав їм навчати ВСІ народи. Христос не знає ніякого вибраного народу. Христос не признає народів ліпших, ні гірших, не признає народів важнійших, ні менше важних. Для Него всі народи однакові, всі рівні. Христос не хотів вивищувати ніякого народу і не хотів понижувати ніякого народу. Він наказав своїм ученикам навчати всі народи.

А як мали Христові ученики навчати всі народи? Чи якою вибраною мовою? Чи мали навчати їх своєю власною мовою? Чи може пануючою державною мовою? Або мовою вчених людей?

Ні. В пятьдесять днів по Воскресенню Христа зійшов на постолів Святий Дух і дав їм спромогу навчати всі народи. Він дав їм дар проповідувати слово Боже ріжними мовами. Він дав їм дар проповідувати кожному народови слово Боже в його **рідній** мові — без уваги на те, яка та мова була поважана, або понижена, розвинена, або проста. Господь Бог не вимагав, аби задля пізнання Його Святої Волі людина мусіла вчитися якоюсь спеціяльною мовою, жидівською, грецькою, латинською, чи староболгарською. Кождy мову вважає Господь Бог за однаково добру. Кождої мови вчив Святий Дух апостолів.

Святий Дух дав на спромогу апостолам бути серед Жидів Жидами, серед Греків Греками, серед Римлян Римлянами, серед Українців Українцями. Бо тільки той може в дійсности працювати для добра якогось народу, хто увійде в душу того народу, хто стане одним із того народу.

Апостоли мали за задачу людям служити, не панувати над ними, помагати їм, а не використовувати їх.

Про одного з апостолів, св. Андрія Первозванного, є передання, що він сповняючи волю Божу зайшов аж на Україну і на горах Києва проповідував нашу Христову. Якою мовою міг він там проповідувати? Жидівською, грецькою? Ні. Тих мов буйи там ніхто не розумів. Але св. Андрій мав від Святого Духа дар проповідувати чужими мовами, отже говорив до наших прабатьків тодішньою українською мовою. Він говорив до Українців, як Українець з України, бо мав служити українському народови.

Не булаби так скоро поширилася Христова віра по цілім світі, якби Христові ученики були зачинали серед кождого народу з того, щоби ображати його національні почування і зневажати його мову. Не булаби поширилася Христова віра, якби Христові ученики були зачинали з того, що прийшовши до якогось народу, закладалиб насамперед школу „вибраної" мови і говорили людям: Як навчитеся отсеї мови, тоді ми навчимо вас про Ісуса Христа і покажемо вам дорогу до неба.

Св. апостол Павло говорив: „Краще, щоб я сказав в церкві пять зрозумілих слів, чим маю уживати десять тисяч незрозумілих".

Якже безбожно у виду сего виглядають намагання представити темним людям, немов то Господь Бог погорджує простою, народною мовою і вимагає, щоби до Него звертатися якоюсь панською, чужою, чудною мовою. Нема більшої зневаги Бога, як вимагати від людей, щоби молилися до Него мовою, якої не розуміють. Чи може бути щось більше образливого для Бога, як казати Українцям, що вони мусять звертатися до Него в незрозумілій їм староболгарській мові після того, як на Україну приходив св. Андрій Первозванний з проповідями в українській мові? Чи може бути щось більше образливого для Бога, як давати до зрозуміння, що все-знаючий Бог не розуміє української мови?

Ісус Христос не вивищував ніякої мови ні народности понад другі. Святий Дух не обмежував знання апостолів на одну мову, або тільки на кілька мов; Він дав їм дар говорити всіми мовами. Тому зневагою Бога є приписувати Йому, що Він розуміє тільки деякі мови і що через те голос, ласку і право у Него мають тільки ті люде, що знають ті мови, а люде, що не знають тих мов, є вже тим самим гірші перед Богом. Коли хтось зневажає Бога в сей спосіб, то знайме, що се слуга діявола, хочби він називав себе не знати яким християнином.

Волю Божу в сій справі дуже добре розуміли первісні християне. В них не було того, щоби ділити себе на ліпших і на гірших християн, на християн першої кляси і на християн другої кляси. Один лише випадок є занотований в Діяннях Апостольських, що християне жидівського походження кривилися на те, що св. апостол Петро хрестив не тільки Жидів, але й поган. Се було в самих перших днях християнства і се питання зараз залагоджено понад всякий сумнів. Залагоджено його так, що бувші Жиди не підносили вже більше ніяких негодувань.

В первісних християн не було того, щоби Жидовин, або Грек, або Римлянин говорив, що йому належиться першенство перед Богом задля його національности. Кождий християнин, якоїб національности він не був, вважався за однаково доброго, коли його вчинки були добрі. Ніяка національність не приписувала собі права порядкувати церковю у другої національности. Люде кождої нації порядкували своїми власними церковними справами а людей чужої національности приймали між себе і вивищували між собою лише тоді, коли вони своїми надзвичайно добрими вчинками на те собі заслужили. Коликж хто сам втручувався в церковні справи чужої нації, того викидали споміж себе, як паршиву вівцю. Береження прав місцевого населення в церковних справах ішло так далеко, що в церковні канони поставлено заборону епископови втручуватися в справи другої дієцезії, і заборону парохови втручуватися в справи чужої парохії.

Найкраще зберігся по нинішний день слід самостійного господарювання кождої нації своїми власними церковними справами у східніх церквах в виді автокефалії церков та в виді патріярхатів. Право кождої нації господарювати самостійно своїми церковними справами було таке широке і таке самозрозуміле, що автокефалію признано навіть церкві на острові Кипрі. Населення того острову є грецьке і для него не булоби надзвичайної кривди в тім, якби в церковних справах воно підлягало грецькій церковній ерархії. Однак Кипр є доволі віддалений від Греції і жие своїм окремим життям, а се аже вистарчало на те, аби признати йому потребу церковної самоуправи, автокефалії.

Добитися визнання автокефалії церкви в початках християнства не було тяжкою річею, бо тоді ще панував серед християн правдивий християнський дух любови, виразумілости і бажання добра другим. З ходом часу, як число християн зросло і християнство стало більше звичаєвим та формальним, а ще більше коли християнство стало пануючою релігією, церковна ерархія в ріжних краях зачала сходити зі старого християнського становища, звчала забувати про Христову науку і Божу волю, а натомість зачала мріяти про вигоди, почести і політичну силу. Оттоді зачалися спори за першенство в церкві, за право ерархії пануючої або сильнійшої національности втручатися в домашні справи національности поневоленої або слабшої. Церкву зачалося уживати для політики. Тоді то сталося, що єпископ римський додумався проголосити себе головою християнської церкви задля того, що Рим був столицею римської держави, яка обіймала увесь відомий тоді світ. Все таки східні патріярхи ніколи не приписували собі аж таких прав, як папа римський і сему треба в великій мірі завдячувати, що у східній церкві не творилися так ріжні секти, як в области, обнятій зверхністю папи римського. Східна церква була більше демократична і коли навіть повставали в ній ріжниці думок, їх скорше вдавалося погодити.

Український нарід приняв Христову віру з Царгороду і хоч українська церква за часів самостійности української держави не була формально визнана автокефальною, то до повної автокефальности дуже мало їй бракувало. Зверхність Царгороду над церквою обмежувалась до того, що патріярх від часу до часу (але не кождого разу!) благословив для України митрополита, а той вже порядкував справами української церкви як її дійсний голова. Треба одначе зазначити, що і сей стан частинної залежности української церкви не був для України вповні вдоволяючий і кілька разів приходили між Українцями і царгородським патріярхом прикрі конфлікти, а остаточно таки з причини Царгороду українська православна церква попала проти волі українського народу під зверхність московського патріярха. Царгородський патріярх буквально за гроші продав Москві зверхність над українською православною церквою і за те був навіть скинений зі становища патріярха. І Москва, купивши для себе українську церкву, не занехала повернути її в могуче орудіе для поневолення українського народу.

Не краще вийшла українська церква під опікою Польщі. Польща старалася всіми силами накинути Українцям римо-католицизм, аби зеднати в сей спосіб Українців з Поляками вперед вірою, а дальше й зовсім повернути їх у Поляків. Відтак накинула їм унію, гадаючи посередньо дійти до того самого, до чого перше йшла прямо, — через унію думала перетягнути Українців в римо-католицизм, а відтак поробити їх Поляками. І в великій мірі Полякам се вдалося. Мільони Українців пропали для українського народу в той спосіб, що вперед ставали уніятами, відтак римо-католиками, а тоді вже й цілком польщилися. Холмщина була колись чисто українською країною; тепер вона на половину спольщена. В Галичині більше чим третина населення є римо-католики Українці, які задля своєї релігійної приналежности причисляють себе до польської народности і є найзавтятійшими ворогами українського народу.

Історія є учителькою життя — говорить стара латинська пословиця. З історії найкраще можемо навчитися, що і як треба робити, аби оминути похибки минувшини. Історія вчить нас, що навіть частинна залежність українського церкви від чужих людей виходила на шкоду українському народови. Історія вчить нас, що в початках християнства кождий нарід порядкував своїми церковними справами. Святе Письмо вчить нас, що Христос ані Святий Дух не дав ніякому народови ані одинці чужого народу права порядкувати в українській церкві. Отже заключення з того ясне: Українці не повинні до того допускати, що противиться Божій волі і що показався в історії противним інтересам українського народу.

Український нарід може славити Бога без чужих посередників і агентів. І як другі народи ще в початках християнства утворили в себе самостійні церковні організації, так і український нарід має право се зробити. Українську мову Господь розуміє так само добре, як мову польську, латинську, московську, староболгарську, чи грецьку. Молитву з українських уст вислухає Господь так само легко, як молитву з уст московських, польських чи італійських. І як буде робити Господеви Богови ріжницю особа того, хто молиться, то не задля того, якої він народности, тільки задля того, якої він морали, — чи він чоловік праведний, чи грішник.

А грішник є кождий, хто приписує собі, що він має більший голос в Бога, чим якийнебудь Українець. Грішник є кождий, хто намагається порядкувати справами совісти Українців тоді, коли сам не вважає себе за Українця між Українцями, тільки чим иншим. Бо хто між Українцями не є Українець, той є агентом якоїсь другої національности і старається під покришкою релігії витягнути з Українців користь для другого народу. Зі всіх родів лицемірства нема гіршого лицемірства над релігійне лицемірство, над бажання панувати над чужим народом при помочи релігії.

Церква може нарід підносити, але може його й понижувати. Підносить нарід церква правдива, котра служить Богови. Служба Богови йде завсігди в парі з бажанням добра людям. Церква, що дійсно служить Богови, дбає про добро народу. Церква, що не дбає про нарід, не служить і Богови. І коли бачимо церкву, яка на першім місці ставить не интереси того народу, який в ній гуртується, тільки интереси якогось другого народу, интереси держави-гнобительки, або интереси урядуючої кляси, чи родини, то нема що богато навіть застановлятися, над тим, яка се церква. Се не Божа церква і не правдива церква. Се глум над церковю, се використовування церковних форм для поневолення народу. Через те се є питанням першорядної ваги для кождого доброго християнина: Хто має рішаюче слово в моїй церкві? Коли рішаюче слово в моїй церкві має нарід, вірні, які в тій церкві гуртуються, то се правдива церква, церква Божа. Коли в церкві має рішаюче слово цар, то се церква і не правдива і не Божа тільки царева. Коли рішаюче слово має Польща, або Рим, чи взагалі хтось чужий, то се так само не є церква ні Божа, ні правдива, — се машина для поневолення народу в інтересі Польщі, в інтересі Риму, чи в чім там не було б інтересі.

Християнську релігію, на жаль, довгі часи уживали вороги українського народу як способу до панования над тим народом. Релігія була родом ярма, при помочи якого над тим українським народом з одного боку панувала Польща, а з другого Москва: релігію вони вживали на те, щоби той народ лекше використовувати, знищити. Польща при помочи унії, а Москва при помочи поневоленої православної церкви, яку зробила царесловною, убивали душу українського чароду. Церква в чужих руках і під чужим проводом була середником винародовлення українського народу. Церква, страшно сказати, була найстрашнійшим і найзрадливішим ворогом українського народу. Чиж диво, що між інтелігентнійшими верствами українського народу виродилося недовіря до церкви? Дуже зле свідчилоб се про нашу інтелігенцію, якби вона, люблячи щиро свій нарід, рівночасно одушевлялася церквами, які в дійсности помагали ворогам народу держати його дальше в неволі.

Отсе є причина, для чого український нарід нині відновляє свою власну національну церкву, українську православну церкву. Досить нам неволі під покришкою віри! Український чарід може сам порядкувати справами своєї совісти і український нарід твердо постановляє собі скинути з себе ярмо всіх церков, що держать його в неволі. А невільником під релігійним оглядом є кождий Українець, котрий належить до церкви, в якій порядкують якісь чужинці, а не Українці.

Молімо Господа, щоби вляв розум в уми маловидючих людей, що шукають між чужими людьми за посередниками, які запровадилиб їх до царства Божого, а тимчасом замість посередників находять грішників, які самі переступають закон Божий, бо беруться до того, до чого Господь Бог не дав їм ніколи права.

(Від ред. - Передрук з першого числа „Прав Вістника", квітень 1924 р. Автор статті бл. п. Мирослав Стечишин, тодішній редактор „Українського Голосу").

РЕДАКЦІЙНА

НА ПОРОЗІ П'ЯТОГО ДЕСЯТИЛІТТЯ

Із цим числом „Вісникові" сповнилося точно 40 років.

На протязі того часу в „Віснику" відбулася низка зовнішніх змін, як: первісну назву „Православний Вістник" з технічних причин (з уваги на замалий розмір місця) з початком 1929 р. змінено на „Вістник" і тоді ж таки з місячника він став двотижневиком.

Першим редактором „Вісника" був о. Протопреєв. Д-р С. В. Савчук (від 1924 до 1940). Від 1940 р. до 1954 р. його редактором був о. Прот. Василь Кудрик. Від самого початку аж по 1954 р. за „Вісника" було фінансово відповідальне видавництво „Українського Голосу", а 15. 8. 1954 р. фінансову відповідальність перебрало на себе видавництво „Екклезія", і тоді короткий час редактором був о. Прот. Єроним Грицина.

Але „Вісник" як і тепер, так і з самого початку був органом Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Коли „Вісник" уже був на фінансовій відповідальності в-ва „Екклезія", то згодом, за часів головування о. Протопреєв. Д-ра С. В. Савчука в Президії Консисторії і в в-ві „Екклезія (цей останній пост о. Д-р Савчук займає й досі) його заходами „Вісник" побільшився вдвоє, почав виходити на кращому папері, а його заголовок змодернізовано щодо стилю й правопису.

*

Внутрішньо „Вісник" не змінився, його ідеологія ця сама, що була із самого початку. І вона не зміниться.

Своє 40-ліття „Вісник" відзначає не з наголошуванням минулого, — бо для цього немає часу, і цим займуться історики нашої Церкви; нині, як і досі, головну свою увагу „Вісник" спрямовує на теперішнє й будуче.

Нива, яку оре „Вісник", — розлога, і вона все б.льшає. Це число „Вісника" вишатково є подвійним. Воно є таким не лише тому, що новолі.е, але й тому, що був надмір залеглого матеріялу.

„Вісник" — це одинокий у світі такий православний церковний орган, що ще сяк-так утримується з власного видавничого фонду, і що виходить найчастіше — як двотижневик. Усі інші у світі українські православні органи з власного фонду утриматися не можуть, і є або місячниками, або квартальниками.

З українського православного церковною пресою у світі справа представляється фатально, — її рішуче замало.

Напр., на кожну сторінку „Вісника" в самій Канаді приплаває приблизно 40 сторінок преси українців католиків, на кожне наше одне слово в них є коло 40 слів.

„Вісника" конечно треба побільшити. Але фонди на це не дозволяють. У нашій Церкві немає примусу, як у деяких інших Церквах, — що кожен без винятку член Церкви — без огляду на те, чи він читає, чи ні, — мусить передплачувати орган своєї Церкви. У нас є добровільність, отже треба засвідчити, що члени нашої Церкви добровільно, через свою свідомість здадуть моральний іспит, і дадуть „Вісникові" таку підтримку, щоб він міг збільшити число своїх сторінок. „Вісник" чинить усі зусилля в тому напрямку, щоб бути таким, яким він завжди був: живо, свобідно інформувати про всебічні прояви релігійного життя в нас та у світі, і відповідно реагувати на них під кутом правди й справедливости; бо ж правда і справедливість — це основа і християнства, і Української Православія, і українства взагалі.

„Вісник" досі виходив і виходить оборонною рукою з-перед усяких небезпек, які евентуально загрожують переміни його в щось у роді відсталих, давніх „старокраєвого" типу „Єпархіяльних Відомостей", яких тут майже ніхто не читав би, і це грозило б йому як фінансовою, так і моральною катастрофою, хоч є такі одиниці, які з цього не здають собі справи, а можуть бути й так., які собі цього бажали б.

„Вісник" зродився з народу й існує почерез народ та для народу.

З-поміж усієї української православної церковної преси тільки „Вісник" ніколи не диждався компліментів, а це власне і є для нього найкращий комплімент. Коли ворог ганить вас — це доказ, що ви на правильному шляху.

Колись був на Українську Православну Церкву наступ збройної інквізиції, а тепер „мирних поєднань".

Є ще грізніший наступ ук звиних „мирових поєднань", щоб у рядах православних українців знайти угодовців, заманених облудним „миром" ворога.

„Вісник" завжди стояв і буде стояти на тому становищі, що мир зі злом не є можливий.

***

З нагоди свого 40-ліття „Вісник" оцим хилить голову в пошані перед світлою й незабутньою пам'яттю покійного о. В. Кудрика, згадує з вдячністю і признанням усіх тих Піонерів, що підтримували „Вісника", а тепер вони вже відійшли у вічність, і сердечно дякує всім теперішнім своїм прихильникам відомим і невідомим, а перш за все — всім тим Громадам, які ввели в себе збірні передплати, як Торонто (Катедра Св. Володимира), Нью-Торонто (Громада Св. Димитрія), Гемилтон, Ошава (Св. Івана), Виндзор, Едмонтон (Катедра Св. Івана), Катедральна Громада Преси, Троїці в Вінніпезі (рішила десятину збірну передплату з початком 1965 року)., які тим самим навіки вписалися в історію „Вісника".

„МИР БЕЗ СПРАВЕДЛИВОСТИ"

Однією з ознак наших часів є клич „мир".

Слово „мир" у теперішньому його значенні означає брак війни. Але брак війни не завжди означає справедливого полагодження справ у світі. Коли сильніша нація переможе, і покопана нація капітулює, то припинення війни між ними називають „миром". І якраз такий так званий „мир" переживають тепер поневолені за „залізною заслоною" народи, а між ними й український народ. Серед так званого „миру" вони не мають миру.

Тепер уже навіть справжні приятелі поневолених народів настільки впали духом, що не радять нікому починати війни за визволення цих гнобленних народів, бо, кажуть вони, війна атомною зброєю знищила б усе людство; отже, мовляв, не виплатиться через кілька поневолених нації ризикувати існуванням усього людства. (Чи не тому Советському Союзові були тайно передані агентами-шпигунами атомові секрети?)

До таких песимістів належать і політики у Ватикані. Вони також голосять „мир", і то „мир" всякою ціною, чи, як кажуть вони, „ціною взаємних уступок" між Ватиканом і комуністичними режимами.

Що в комуністичної сили означає слово „мир" — це видно з їхнього вислову, який звучить: „Завоювати мир!" Цебто, силою зброї прислужати до „миру".

Лестер Пірсон удостоївся Нобелівської мирової премії за його ініціятиву створення Обединаними Націями міжнародньої поліційної сили для пильнування „миру" на Близькому й Середньому Сході, — щоб запобігти війні між арабськими державами й Ізраїлем.

Папа Іван XXIII близько перед смертю удостоївся Мирової нагороди Бальзана, фундації, що була створена для боротьби з італійським націоналізмом. Папа отримав цю нагороду за свою енцикліку (послання) п. з. „На землі мир".

Дивно, що наше людство уже перестало помічати, що замість клича „мир" треба клича „справедливість".

Зміна церковної політики в Квебеку?

Не так „ліберальний" Собор, як „більша освіта й рух часу"

Католицька Церква в минулому була такою силою, що надавала державі стійкості, але тепер у Квебеку „дехто з підприємців боїться, що Церква вже може більш не бути такою силою стійкості... і ця їх непевність спричинює їхню нехіть до вкладання капіталів в економічний розвиток країни", — сказав свящ. Лайнел Стенфорд з католицької колегії ім. Лойоли в Монтреалі.

У Квебеку „законодавство завжди чутке на погляди католицьких єпископів. Навіть тепер уряд не пропонує своїх цивільних законів без попередньої поради церковних властей, більшість рекомендацій яких він приймає", сказав цей священик — професор, як подає „Кенедіен Пресс" (4. 3. 64).

Але все ж таки Церква в Квебеку стає „ліберальною". Чи є це вплив „ліберального" подуху II Ватиканського Собору? Можливо, частково — так. Але о. Стенфорд не приписує II Ват. Соборові ріщального значення в справі „лібералізації" Церкви. „Вона (лібералізація Церкви) скоріш спричинена повищенням загального рівня освіти й духом наших часів, а це ж сталося б і без цього Собору" (II Ватиканського), сказав він.

Купуючи церковні речі в Складі Ц. Речей при Консисторії — тим Ви допомагаєте Церкві в її духовній праці.

С. В. Савчук

Унікальний нагрудний хрест

Восени 1922 року я виїхав з Канади в Польщу в церковних справах. Це, між іншим, дало мені нагоду також деякий час побувати у Львові, де я відвідав багато українських просвітніх установ та інституцій, а також деякі українські торговельні підприємства. Між тим одного разу я зайшов (вже не пригадую, в якій саме справі) до одного українського ювілера, якого імені, на жаль, уже не пригадую. У нього я побачив нагрудного хреста, який своєю формою й символікою, та ще й українським написом, сильно мене зацікавив. Це, фактично, був оригінальний зразок хреста, зроблений з якогось дешевого й тонкого, але досить твердого металю, і ще навіть не був належно вишлюфований, ні політурований.

Я запитав ювілера, що це за хрест, і почув, що він зробив його, як зразка, на замовлення якогось імігранта з Великої України. Чоловік цей приніс йому рисунок цього хреста, щоб ювілер зробив з нього оказового примірника, а також устійнити, скільки коштувало б вироблення якоїсь більшої скількости таких хрестів. Ювілер дальше пояснив, що певні частини лицевого боку хреста, а саме ті місця, що позначені дрібними крапками на ньому, мала покрити синя емаль, решта ж хреста мала бути золочена. Отже хрест мав бути викончений в українських, жовто-блакитних кольорах! Виявилося, однак, що з технічних причин у Польщі цієї роботи не можливо було виконати (головно йшлося про емаль), і треба б було вислати хрести до викінчення аж у Німеччину. Але на шляху до цього стояли якісь поважні перешкоди, правдоподібно найбільш таки фінансові, і на тому справа з виробом цього хреста застрягла.

Я запитав ювілера, чи йому цей зразок хреста ще потрібний та чи він міг би мені його продати. Відповідь була: що хрест йому більше не потр.бний та що я можу взяти собі його за п'ять тисяч польських золотих. У такий спосіб я набув цього, на мою думку, одинокого на ввесь світ того роду нагрудного хреста. У Канаді я дав його викінчити: місця, що мали бути покриті емалею, я був дав посріблити, а решту хреста позолотити — отже хрест у двох кольорах. Світлини обидвох боків цього хреста додаються до цієї статті (в дійсному розмірі). Також додається зміст напису.

Хрест цей відразу звертає на себе увагу багатьма його символічними ознаками, спільно пов'язаними в одну цілість. Тут є Тризуб — символ Української Державности; старовинної форми Хрест з похилими кінцями попереччя, створений з промінів сонця (на подобу цього хреста пізніше був створений так зв. хрест Симона Петлюри); трираменний хрест з терновим вінком на перехресті; корабельна керма (стерно), — корабель — це символ Церкви; Архистратиг Михаїл (у долішньому кінці лицевого боку) — герб Наддніпрянщини, і т. і.

Найцікавішою, а одночасно й загадковою прикметою цього хреста — це його дата: 1919 рік, подана в долішньому кінці відворотного боку хреста. Очевидно, що автор цього хреста мав на увазі відзначити ним якусь важливу подію в житті чи історії українського народу — подію, що має спільний зміст: і національний і релігійно-церковний, і що вона відбулася 1919 року.

На мою думку, ця подія — це ніщо інше, **як проголошення Українським Урядом Автокефалії Української Православної Церкви**, що **сталося 1-го січня 1919 року.** Бо наскільки мені відомо, в тому році не було ніякої іншої такої важливої події національного та церковно-релігійного значення, яка заслуговувала б на відзначення її таким хрестом, — крім проголошення згаданої Автокефалії.

Чи цей здогад правдивий, про це міг би сказати хіба тільки автор чи автори цього хреста, чи взагалі хтось такий, що займався цією справою. Якщо є де такі особи, що могли би внести цю справу, — було б дуже побажанним, що б вони це зробили.

Написи на хресті:

З лівого боку „Ви сіль земли"; з правого боку: „Ви світло світу"; посередині (зверху вдолину): „Пастир добрий душу свою кладе за вівці". Рік (на самому кінці): 1919.

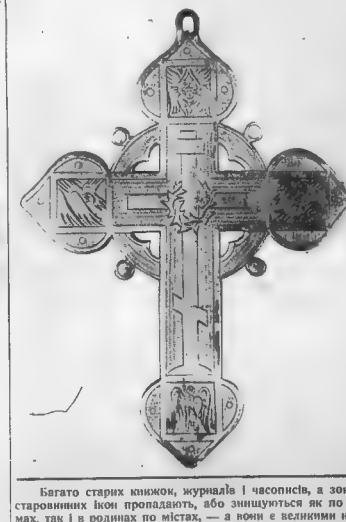

Багато старих книжок, журналів і часописів, а зокрема старовинних ікон пропадають, або знищуються як по фармах, так і в родинах по містах, — а вони є великими національно-культурними цінностями, які має зберігати Колегія Св. Андрея. То ж пришліть такі речі до Колегії, а вона їм зберігатиме століттями, і на них виховуватиме молоді покоління в українському дусі.

О. Д-р І. Гриньох про II Ватиканський Собор

Перший самостійний голос української греко-католицької людини на тему II Ватиканського Собору

Греко-католицький священик д-р Іван Гриньох — це одна з провідних постатей у сферах Організації Українських Націоналістів як під час II світової війни під час визвольного зриву УПА під проводом ОУН, так і на еміграції в зах. Європі (тут він належить до сфер ОУН-УГВР). Його стаття п. з. „Вселенський Собор", опублікована в надконфесійному журналі „Сучасність" (Мюнхен) за січень 1963 р., викликала собою розголос, що тепер дуже рідко трапляється серед української спільноти і її преси.

У ході підготови до II Ватиканського Собору, цебто від дня заповідження його (25. І. 1959) по день відкриття його (11. 10. 1962), серед римо-католиків час до часу відзивалися світські критичні голоси по адресі теперішнього стану Католицької Церкви. Але все ж таки не із світських, а з духовних римо-католицьких сфер найголосніше залунали голоси тієї критики, а серед них найбільший відгомін у всьому світі викликав виступ відомого італійського публіциста єзуїта Льомбарді та визначного німецького римо-католицького теолога священика Кюнга. Льомбарді виступив проти того багатства й розкішного блеску, серед якого живе папство, домагаючись повороту до скромности перших християн, та допущення до участи в житті Церкви світських людей і т. д. Свящ. Кюнг серед низки своїх критичних завважень, між іншим, т. зв. „папську непомильність" назвав словами: „помильна непомильність", а деспотизм у Катол. Церкві порівнав до деспотизму в СССР.

Серед українців греко-католиків — не тільки серед духовних, але й серед світських — о. д-р І. Гриньох є досі першою особою, яка висловила свої критичні завваження як про сам II Ватиканський Собор, так і по адресі Катол. Церкви з нагоди цього Собору.

Нижче подамо огляд деяких замітніших точок з вищезгаданої статті о. д-ра І. Гриньоха.

Українські греко-католицькі спільноти у справі Собору „нічо не відоме", бо й тримають у повній темряві

Про засекречення дійль (діяльности) II Ват. Собору о. д-р Гриньох пише так: „Є ще одна трудність в оцінці соборових дійль: вони огорнені своєрідною таємницею... Соборові наради відбуваються в мовчазних і цільних мурах собору святого Петра й поза мури дістаються тільки поодинокі окрушники, з яких можна догадуватися про те чи інше, що діється на Соборі. Але якраз ці окрушники й те, що діється на перефірії соборового видовища, є предметом розглядів, коментарів, оцінок і прогноз. І треба сказати, що й цього матеріялу є досить. Його вистачає для того, що про сам Собор можна сказати, що він не відбувається за на чотири замки замкненими дверима або що Собор втікає чи боїться денного світла.

„З названими труднощами в коментуванні й оцінках соборових дійль зустрічаються всі глядачі, спостерігачі, коментатори й журналісти. Ці труднощі вважаються чимсь звичайним, вони є, зрештою, для всіх однакові. Те, чого звичайний спостерігач чи кореспондент не може зрозуміти чи пояснити, доповнять йому самі актори, церковні достойники в інтерв'ю, висловлюваних чи в поглядах, які дають бодай загальний, а дуже часто й докладний огляд соборової тематики, соборових праць і перебігу нарад.

„Людині латинського світу вистачить послухати тижневі оглядки своїх кореспондентів у радіо, бачити картини соборових звітодавців чи перегорнути сторінки щоденної преси, щоб бодай у загальному знати, що діється на Соборі. Не в такому сприятливому становищі перебуває українська людина, що зацікавлена соборовими дійнями...

„Український християнин чи навіть збайдужілий до церковно-релігійних справ українець-емігрант так само хотів би знати щось про соборові дійня, як і його сусід — француз, голландець, бельгієць, німець... Очевидно, його „цікавости" можна не задоволити. Але не слід забувати, що тої пересічний християнин має право вимагати від своїх пастирів, щоб вони не залишали його в повній темряві про найважливішу сучасну подію, якою є Вселенський Собор (католицький II Ватиканський). Ця українська людина не може задовольнитися кількома фотознятками, чи кількома пересяжними цитатками. Вони хоче почути, що діється на Соборі, що є предметом соборових нарад, які погляди нуртують серед соборових отців, які теми ворушать уми репрезентантів Христової Церкви, не говорячи вже про те, з чим прийшли на Собор найвищі достойники, як виявляється на Соборі і яке місце приділяється там духовій спадщині християнського Сходу, до якого ця українська людина належить.

„Уся трудність для української людини і українського коментатора соборових нівень в тому, що їх забуто як у час підготови, як і в час перебігу соборових нарад. Коли б, для прикладу, хотілося скоментувати перший акт соборової дії (від 11. 10. 1963 до 8. 12. 1963) на підставі власних українських джерел — послань владик, інтерв'ю владик і богословів, пресових коментарів та оглядів — можна б було хіба в безсилі й гіркості опустити руки і з жалем стверднити: „Нічо не відоме", — каже о. д-р Гриньох.

Замітк. ред. „Вісника". — Тому, що „Вісник", не зважаючи на обмалі місця, намагається якмога більше інформувати українських читачів про II Ват. Собор, подаючи дослівні переклади з чужомовної преси тексти інформацій з Ватикану, то одна з укр. греко-катол. газет (у Канаді), що сама тих інформацій, звичайно, не подає, у рубриці „Редакторські ножиці" непристойними словами накинулася на „Вісника", вважаючи ці інформації з Ватикану... проявами ненависти до Катол. Церкви. Щоправда, цей часопис є органом другорядної ми ри серед інших укр. гр.-катол. часописів, отже немає підстав серйозно трактувати його опінії. Але навіть цей дрібнеський випадок виясняє причину, чому навіть укр. світська преса, яку видають католики, не поважається друкувати таких інформацій про II Ватик. Собор, якими могли б бути виляні в того роду рубриках, як „Редакторські ножиці", якими кормиться читачів, замість давати їм дійсні інформації про II Ват. Собор, як це робить „Вісник", нотуючи якмога більше матеріялів про цей Собор, щоб передати їх нащадкам, як документи для істориків.

Передплачуйте, читайте і поширюйте „Вісника"!

Єпископи укр. гр.-католиків не повідомили своїх вірних про свій виступ проти спостережників з Москви на II Ват. Соборі

Далі, о. д-р Гриньох так підкреслює вжливість потреби нотування в пресі всіх тих інформацій про II Ватиканський Собор, які тільки можливо роздобути:

„Майбутній дослідник цього найновішого часу в історичному бутті всього християнства мусітиме завдати собі багато труду, щоб зібрати та впорядкувати велетенський матеріял студійно-наукового та інформативно-журналістичного характеру і віднотувати всі важливіші події, які виникли внаслідок заповідження Вселенського Собору і стоять з ним в тісному чи тільки вільному пов'язанні...

А тим часом, каже о. д-р Гриньох, на II Ватиканському Соборі „український християнський світ не спромігся на те, щоб зорганізувати свою власну, різними кореспондентами представлену пресову службу...

З приводу того, що єпископи українців греко-католиків на своєму засіданні в Римі (поза програмою II Ват. Собору) своїм пастирським посланням запротестували були проти присутности спостерігачів Московської Патріярхії на II Ват. Соборі, о. д-р Гриньох пише ось що:

„Нам відомий факт, що Собор відбувається, нам відоме пастирське послання наших католицьких владик з закликом до молитов за успіх Собору, нам відоме, що перший раз в історії п'ятнадцять владик нашої Церкви беруть участь у соборових нарадах. Решта закрита таємницею. Широкій українській спільноті на еміграції відоме також, знову ж не в оригінальному справжньому змісті, а на підставі скупих і непрозірних вісток чужинецької преси, позиція, заява чи протест наших владик. Але це десь загубилося, розвіялося та зникло в якомусь тумані, що „заморозив цей виступ у своїх холодних обіймах".

З. Р. В. — Укр. греко-катол. єпископи не опублікували цього свого протесту, бо папа й II Ватик. Собор заборонив їм це зробити, тому, що Рим офіційно осудив цей їхній протест.

„Наївний і дешевий погляд..., мовляв, Церква — це ієрархія"

Особливо наголошується в о. д-ра Гриньоха ось це його понуре завваження, яке він старається стилізувати якмога делікатніше, — заявляючи:

„Важко повірити, щоб владики нашої Церкви відстоювали сьогодні дуже наївний і дешевий погляд на суть Христової Церкви, мовляв, Церква — це ієрархія. Залишаючи на боці саму наївність такого погляду і не зважаючи на те, що ця наївність ще живе явище, яке слава Богу, відуйрає на широких просторах християнського світу, треба згадати, що цей погляд невірний і не християнський, бо Христова Церква — це ж тіло, це живий організм, в якому кожний вірний є членом, що його можна загально назвати живою клітиною цього організму. Церква — це справжнє ціле тіло, а не тільки його торс" (погруддя).

„Коли б серед наших владик, у що не хочеться вірити, був ще доминаючим згаданий наївний погляд, який міг би мати не так з євангельської точки зору, як радше з оцінки дійсного рівня зрілости й ступня цивілізації своє виправдання щодо наскрізь примітивних племен сучасного світу, тоді зненацька б наша українська людина, забувалася б тисячолітня християнська традиція нашого народу і вигляділо б на те, що наші найвищі пастирі є пастирями овець безрідних, боязливих і незрячих...

О. д-р Гриньох каже, що не тільки в Німеччині, Франції і т. п., але навіть у самій Іспанії єпископи, підготовляючись до II Ватик. Собору, радилися в цій справі з духовенством, питалися про думку народу.

„Якщо з тим усім, що діялося на наших очах в безпосередньому нашому оточенні, порівняти те, що діялось у нас самих, то з болем треба сказати, що не діялось нічого. У нас не виявлено жодної ініціятиви; ні духовенства, ні вірних не питали наші ієрархи про думку чи хоч би сугестій. Справу Вселенського Собору потрактували наші владики, не як справу Церкви, а як справу виключно самої ієрархії".

„Яким був вклад" у Собор з боку представників українців греко-католиків?

„Цю нашу (Собор) використали зрілі християнські народи, здається максимально... Занотуємо тут тільки звернення віденського кардинала Кеніга до духовенства та вірних з закликом, щоб давати матеріяли і проекти, які мали б бути предметом соборових нарад... Цілі стоси резолюцій і побажань наливали до рук німецьких єпископів, які заохочували вірних до вияву своєї думки, які інформували вірних про кожночасний стан підготовних робіт, які знайомили вірних з проблематикою, що стоятиме перед Собором. Тому ці єпископи можуть спокійно сказати, що вони передають на Собор г о л о с усієї ім довіреної Церкви. З подібним динамічним приготуванням до Вселенського Собору ми зустрічалися на терені Бельгії, Голляндії. Про Францію навіть не доводиться говорити, бо там поставлено проблематику Собору з типовим для французів пляном, сміливістю й бистроглетністю думки...

„Яким був вклад наших представників (укр.-греко-катол. єпископів) та вчених фахівців і наскільки узгляднено в проектованих схемах (Собору) їхні сугестії, якщо такі впливали, це нам не відоме з уваги на таємницю, якою закриті праці комісій" (Собору), песимістично (і чи не іронічно?) пише о. д-р Гриньох.

Латинізація — „звихнена ідея „католицькости"

О. д-р Гриньох каже, що римську Конгрегацію для Східної Церкви очолюють такі „орієнтали" (східньо-обрядовці), „що є орієнталами тільки за формою, а при тому є наскрізь відчужені від свого рідного пня Східної Церкви... на відчужість складається... крім цього, окрім виховання у специфічному римському світі, також вплив особливого оточенння, що його можна загально назвати „римською курією".

„Чейже століттями працювали над тим ці латинські прелати в усіх країнах, де вони зустрічалися з християнським Сходом, щоб саме цих „орієнталів" відчужити від східнього християнства, щоб переобразити їхні обличчя, і не тільки обличчя, а й душу, на взір і подобу латинських прелатів.

„Сьогодні латинники, які „восхищаються" християнським Сходом, не винні забувати, що усе друге тисячоліття християнства йшло під знаком централізму на відтинку церковної адміністрації, під знаком уніформізму на відтинку літургічних форм та дисциплін і під знаком нівеляції будь-якої духовної окремішности. Латинські прелати повинні пригадати, що ще в нашому столітті виявки екстремного централізму, уніформізму та нівеляції були панівними в думках і діяннях більшости цих західніх прелатів.

„Не на християнському Сході, а на латинському Заході звихнено ідею „католицькости (вселенськости, кафолічности) Христової Церкви. Не на Сході, а на Заході звужено поняття „католицькости Церкви" до однієї культури, до одного географічного поняття „Західньої Европи" і до одного латинського типу християнства", — вказує о. д-р Гриньох.

Православні „воліють мати партнером своїх розмов латини", а не унітів з „унійними комплексами"

О. д-р Гриньох, відмітивши той відомий факт, що Рим завжди латинізував Східню Церкву, де тільки йому вдалося частину її собі підпорядкувати шляхом „уній", а також відбирав від неї її свободу; Рим централізував і централізує всю систему життя Церкви, і вважає, що католиком є тільки той, хто є латинником

Якщо б з цих завважень о. д-ра Гриньоха зробити кінцевий висновок, то треба було б сказати, що уніяти є не підметом, а тільки предметом у системі Римської Церкви, — вони там є тільки матеріялом для облатинення, а не є вони господарями у своїй Церкві, вони там є підрядним додатком, а не належать до основи. Тільки після зроблення цього висновку можна зрозуміти, чому о. д-р Гриньох каже: „Його (православія) репрезентанти воліють мати партнером своїх розмов латинян, в яких бачать ділових репрезентантів римської Католицької Церкви...

„Конгрегація Східної Церкви, як також її пересоборова комісія є в іх (православних) очах представником „уні", до якої вони відчувають історичне упередження і в якій не бачать повноцінного партнера. Не можемо цьому дивуватися, коли представники нез'єднаного (з Римом) християнського Сходу нав'язували контакти і розмови радше з Секретаріятом для єдности християн, ніж з Комісією для Східної Церкви. Секретаріят мав далеко вигіднішу позицію, ніж згадана комісія, обтяжена баластом історичних „унійних комплексів". Можна тільки боліти, що ці „унійні комплекси" ще не перебороні..."

Замітка ред. „Вісника". Римська Конгрегація Східної Церкви — це традиційна установа при римській курії, і вона існує для ширення уніі усіми ті тими минулого й сучасного, — уніі, яка є тільки перехідним станом від східнього, до латинського християнства; вона є тільки кладкою, яка веде або на латинський беріг, або назад на беріг православний. Звичайно, на II Ватиканському Соборі має спеціальну Комісію Конгрегація Східної Церкви. Але, бачучи, що Конгрегація Східної Церкви скомпромітована в очах православіїв, Рим створив для II Ватик. Собору зовсім іншу установу для розмов з православними, а також з протестантами, а нею є Секретаріят Сприяння Єдности Християнства, і цей Секретаріят розмовляє з православними не традиційними римськими такими термінами, як „рутені уніяти" („руськи уніяти"), якого тримається Конгрегація Східної Церкви; Секретаріят Сприяння Єдности Християнства намагається говорити термінами „християнство" — як такого, уникаючи означування словом „унія".

Співдіяння Св. Духа і Собор

Загально прийнято думати, що коли Собор Церкви зробить якісь свої постанови, то вони походять від Св. Духа, — цебто, що Св. Дух говорив устами Собору.

О. д-р Гриньох піддає цей погляд критичній ревізії; називаючи членів Собору терміном „актори", і відрізняючи „людське" від „Божого" на Соборі, він каже:

„Дуже часто буває так, що критичний спостерігач прицілюється до того людського, в актор заслоняється Божим... Сторонній спостерігач соборових дійнь натрапляє на грудку і сингру трьох.. принципів нерозгаданої трійці — людина-антропос, всесвіт-космос і Бог-теос,.."

Щодо ролі Св. Духа взагалі, а на Соборі зокрема — о. д-р Гриньох каже, що Св. Дух „Не діє він так, щоб внеділімнувати і всевіт і людину... Напевно не діє примусом і насильством над людською думкою і людськими рішеннями, бо це суперечне його (Св. Духа) природі; природі його твору, людини. Отже цей принцип (Св. Дух) може тільки с п і в д і я т и своїм просвіченням й збудженням, щоб людська думка була гострішою й рішення свободіної людської волі було самопевнішим..."

Коротко кажучи, о. д-р Гриньох стверджує, що Св. Дух на Соборах єпископів тільки співдіє з членами Собору, і вони або можуть послухати Св. Духа, або не послухати, бо в них є дана їм Св. Духом вільна воля робити такі чи інші постанови; отже їхні рішення або можуть бути зроблені при співдії Св. Духа, якщо члени Собору цю Його співдію відчують, зрозуміють і скористають з неї, а в протилежному випадкові їхні рішення можуть бути зроблені без співдії Св. Духа, що евентуально це також можливим.

Українці православні й греко-католики з нагоди II В. Собору

О. д-р Гриньох з жалем каже, що православні українці із свого боку не пішли на зустріч кличам II Ватик. Собору про єдність християнства.

Але при тому, каже він, „Наш біль за такий стан не є скерований в одний бік (тільки в сторону православних українців). Ми його звертаємо також на адресу наших католицьких церковних достойників, нашого духовенства (укр. катол.) і вірних. Ми, християни католики Східної Церкви, питаємо себе: що в нас зроблено, щоб переламати людей, щоб принаймні розпочати діялог, братній християнський діялог у дусі Християн-

ської любови. Отож, відповідять нам, що на початку передсоборових праць появилися звернення українських католицьких владик з простягненням руки і закликом повернутися до єдиного Христового стада; а напередодні відкриття Собору появилося подібне звернення з болючим ствердженням, що простягнена рука зависла в повітрі. . . Але питаємо далі: чи те все, що зроблено, достатнє, щоб нав'язати розмову між порізненими братами християнами? Якщо це справді все, то це дуже мало. Крім цього, можна б поставити знак запиту, чи такий шлях формальних, офіційних звершень, де важиться слова на вагу золота або де часто вживається окреслення, які радше віддалюють, ніж наближають, чи такий стиль взагалі надається до заініціювання розмови-зустрічі. Такий стиль тільки змушує другу сторону зайняти „тверді позиції".

Зам. ред. В. — Уході підготови до II Ватик. Собору греко-катол. єпископи у посланні з Риму 1959 р. досить вольовим тоном звернулися до українських православних владик, щоб ці перед надходячим II Ватик. Собором з „покірним проханням" (дослівно) піддалися під юрисдикцію (власть) папи. А вже коли II Ватик. Собор розпочався (11. 10. 1962), то десь понад місяць пізніше укр. гр-кат тол. владики видали до своїх вірних Різдвяне Послання, а в ньому, між іншим, звернулися й до укр. православних владик, щоб ці вислали своїх спостерігачів на II Ватик. Собор, — отже спізнено. Це все, з чим укр. гр.-катол. єпископи з нагоди II Ват. Собору зверталися до православних українців.

„Затрачення зв'язку з Церквою-Матір'ю"

О. д-р Гриньох каже, що в греко-католицтва поза межами України заникає дух українства в його християнсько-церковній площині. Він каже:

„Заіснував такий парадоксальний стан: в організаційній структурі нашої Церкви на чужині розбудовано її ієрархічну верхівку, натомість забуто про ідейно-духову злютованість та єдність, які губляться за цим зверхнім ритуванням. За який час, якщо скоро не дійде до усвідомлення цього стану і його вже зарисованих ліній розвитку, дійде до повного роздрібнення і навіть відчуження між окремими одиницями, якими є сьогодні пості митрополії, владичества чи екзархії. У площині цих декомпозиційних процесів ми дивимося також на недавній Синод канадської митрополії (у Вінніпезі 1962 р.). Хоч на ньому продемонстровано прив'язаність вірних до Церкви. . . , такий Синод тільки однієї частини нашої Церкви (лише в Канаді) на чужині закріпляє стан декомпозиції. А якщо вірити вістках про перебіг нарад і зміст синодальної тематики та прийняті постанови, то треба цей синод вважати невдалим, що більше — регресом у розвитку нашої церковно-релігійної думки. Чи Синод не був спробою, щоб глухий відгомін віджилого й безповоротного минулого прибрати в шати ще живого й дійсного?. . .

„З декомпозицією, яка зарисовується на структуральному та духово-ідейному елементах нашої Церкви. . . в'яжеться явище затрачення зв'язку з Церквою-Матір'ю. . . йдеться про н а ш у, в справжньому розумінні цього слова, Ц е р к в у; К а т о л и ц ь к у Ц е р к в у х р и с т и я н с к о г о С х о д у на у к р а ї н с ь к і й з е м л і с х і д н ь о - е в р о п е й с ь к о г о п р о с т о р у".

Щоб „вирвалися з пут чужої духовости", — „українська Церква мусить користуватися... суверенними правами"

По адресі православних українців о. д-р Гриньох висловлюється: „Нашим дальшим бажанням було б, щоб наші православні брати перебрідли в себе самих комплекси кривди, меншевартости і історичних, байдуже виправданих чи ні, жалі і упереджень, щоб вони вирвалися з пут чужої духовости і відшайшли шлях до вирізьблення свого християнського обличчя, в дусі давнього, чужими впливами не викривленого православія старої України. . ."

„Ми боремося за повернення позиції колишки християнства на європейському Сході — давньої Київської митрополії. . ." „. . . українська (п р а в о с л а в н а) Церква мусить користуватися такими ж суверенними правами, якими користуються православні церкви багатьох менших народів".

Про відношення до Російської Церкви

На II Ватик. Собор прибули офіційні спостерігачі Російської Православної Церкви в СССР, і ця подія була, з політичної точки зору, чи не найзамітнішою в першій фази (від 11. 10. 1962 — 8. 12 1962). Єпископи українців греко-католиків на своєму внутрішньому засіданні (поза рамками схеми II В. Собору) виступили проти приявності на Соборі спостерігачів з Москви, і цей Собор устами моніс. Віллебранда — секретаря Секретаріяту Сприяння Єдности Християн, осудив цей їхній протест.

Натомість о. д-р Гриньох інакше, ніж укр. гр.-катол. єпископат, дивиться на цю справу, і тут він погоджується з тактикою Ватикану.

„Ми українці, католики і православні", пише він, „не можемо підходити до комплексу російського православія виключно з позиції цілковитої засудження та заперечення його. Раз нам дано бути сусідами російського народу, — в національному й релігійному розумінні, так тоді нам призначено шукати доріг розв'язки цього сусідства, не зважаючи на те, які жалі, і таки виправдані жалі, ми не мали б до цих сусідів. . . Наріканнями, протестами, демонстраціями, ненавистю ні до чого не доведемо і нічого не досягнемо. Не забуваймо, що ми будували цей московський центр нашими українськими силами, духовними і фізичними. Але збудувавши його, ми втрачали себе самих. І тому до питання складного сусідства на народній і церковній площині ми мусимо підійти так, як годиться зрілій нації. Якщо йдеться про церковний бік справи ми мусимо бути готові простити і будувати своє відношення до Церкви наших сусідів на основах християнської любови. Не заперечуючи ревтітету Церкви нашого північного сусіда, ми боремося за суверенність своєї Церкви. Ми боремося за повернення позиції колишки християнства на європейському Сході — давньої Київської митрополії, з якої вийшов теперішній російський православний центр. Ми будемо російському православному ц е п т р о в і завжди нагадувати і в усьому християнському світі настоювати на тому, що, якщо ми маємо взагалі впорядкувати наші сусідські взаємини, українська Церква мусить користуватися такими ж суверенними правами, якими користуються православні церкви багатьох менших народів. Наши обов'язком є в повній свідомості стану і небезпеки, навіть нехристиянських вияві і дій Московської патріярхії звернути увагу на цей жалюгідний стан, але не з позиції ненависти та негації, а з позиції журби за Церкву нашого сусіда, журби за долю християнства, з позиції братньої християнської любови. Ми навіть мусимо закликати до молитовного походу за привернення в усій Православній Церкві, особливо їх керманичів, справжнього християнського духа. Ми мусимо молитися за те, щоб зберегтися не тільки мури православних російських храмів, щоб не тільки час до часу тут лунали, дуже часто напоказ, літургічні пісні, але за те, щоб у цих холодних мурах святинь переображувалося, переображувалося і просвічувалося духовно і внутрішньо російське православіє.

„Як уже згадано, світ рахується з реалітетами, і в його очах та оцінці московська патріярхія таким реалітетом є. Не сміємо забувати, як міцними були і є бажання широких, а ц тому числі римських кіл, щоб, нарешті, представники цієї історичної Церкви з'явилися у Ватикані. І вони з'явилися. Немає потреби з цього приводу впадати в дефетистичні настрої, в переполох чи розгубленість. Навпаки. Якщо глянути на сам факт присутности спостерігачів від Московської патріярхії з позиції довір'я до Божого Промислу, не зважаючи, хто б цими спостерігачами не був і з якими інтенціями вони не появилися б, то нам доведеться визнати незаперечний позитив такого факту. Це ж бо з'являються на Вселенський Собор представники-спостерігачі тієї Церкви і того московського центру, які бачать у Ватикані тільки жахливий центр світової реакції, моральну підпору капіталістичного світу, підшальовача воєн тощо; вкінці, Ватикан - це, мовляв, „реквізит минулих віків" і є „на порозі своєї смерти".

„Поява спостерігачів є посереднім запереченням усього цього пропагандивного і пасквільного матеріялу, що є визнання моральної сили вселенського центру всього християнського світу. Це вперше по довгих віках роздорів і підбурювання до постійної ненависти з'являються „люди з Москви" на Ватиканському горбі. Чи не може ця подія бути переломовим моментом у духовій поставі цієї Церкви до Апостольської Столиці св. Петра і до вселенськости Христової Церкви взагалі? Чи ця подія не може бути початком до оновлення російського православія на євангельських основах Христового благовістя?

„Нехай навіть вважатимемо цю справу актом наскрізь зовнішнім — без внутрішнього переконання і без скрушення душі, до того навіть актом наскрізь політичної рафінеси, то чи маємо ми перестати надіятися, що за цим ще порожнім актом не послідує в якомусь дальшому часі також акт духової переміни? Скаже хтось, що це не можливе! Відповімо: в Бога все можливе".

Познайомте ваших знайомих з „Вісником", якщо вони не мають його, щоб вони мали нагоду порівняти „Вісника" з пресою, яку вони читають.

Хто не читає „Вісника", тому важко говорити про н а ц і о н а л ь н о - церковні справи і про відношення між Церквою й політикою у світі.

УКРАЇНСЬКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ШКІЛЬНИЦТВО У 1963-1964 НАВЧАЛЬНОМУ РОЦІ НА СХОДІ КАНАДИ

Розвиток українського православного шкільництва при Катедральній Громаді Св. Володимира в Торонті, сильно позначився за останні 10 років (1953-1963 рр.).

До 1963 року, шкільництво представляли — Українська і Недільна школи з одним, згодом з двома учителями та інструктором національних танків.

З посвяченням Катедри Св. Володимира в 1948 р., шкільництво нашої Громади дуже зросло. Тепер при Громаді діють: 6-клясова школа, яка навчає 4 дні тижнево по 4 години в день, 5-клясова, суботня школа, навчають по три години на тиждень, Курси У країнознавства протягом 4-ох років один день тижнево по 4 години, Недільна Школа по неділях (одну годину), школа національних танків, музична школа та літня оселя.

У 1952-53 навчальним році Українську Школу відвідувало 84 учні, а в 1963-64 навчальним році до цієї школи, (включно з суботньою школою), ходять 255 учнів. За 10 років школа зросла втричі, учительок було дві, а тепер вісім. Добродійка М. Фотій 11-ий рік є директоркою цієї школи.

Релігії навчають два священики, а спів два диригенти: Ю. Головко і І. Пасерб. При школі працює д к т и в н и й Шкільний Комітет із 15 осіб, жінки очолює п. Барчи. Школа розполягає бібліотекою.

У цьому навчальному році всі класи й кожну вчительку відвідали представники Ради Українських Шкіл, а після цього відбулася нарада з усіми шкільними представниками.

Дня 27 лютого відбувся обмін думками всього персоналу з учителями Курсів У країнознавства.

Курси Українознавства доповнюють і поглиблюють навчання протягом 4-ох років по 4 години на тиждень. При Курсах активно працює окремий Шкільний Комітет з 7 осіб під головуванням п. Валера. Курсантів є 50, віком від 13 до 18 років життя.

Українська Школа й Курси Українознавства підлягають опіці РУШ, за програмою якої навчаються в школі. Тепер головою РУШ є проф В. Іваніс.

Недільна Школа в 1963 році мала 181 дитину, а тепер у цій школі є 430 дітей, яких провадять безплатно 20 учительок. Зверхником цієї школи є. о. Митрат Д. Фотій.

Музична Школа має 40 учнів, провадить цією школою п. І. Пасерб, який організував оркестру. Диригує п. Пасерба є п. Шульга.

Національно-танкову школу всіх дітей веде п. М. Вобробець.

Приміщення всіх шкіл належно умебльовані й тримаються в чистоті. Всі школи, крім навчання, беруть участь в імпрезах, як от: Свято Миколая, Йолинка, Свято Т. Шевченка, Свято Матері, як також в колядуванні та в радіопрограмах „Пісні України".

Літня оселя в „Київі" почала діяти літом 1954 року, коли на ній було 39 дітей, а в літі 1963 року, відпочивало 255 дітей. На оселі перебувають у дві зміни по два тижні. Кожна зміна закінчує відпочинок урядженим, та добре підготовленим концертом.

Священики, учительки й виховники (переважно з Курсів Українознавства) доглядають дітей на оселі.

Розвиток зазначеного шкільництва в значній мірі завдячує управі Катедральної Громади, що завжди ставилась з прихильністю до п о т р е б шкільництва. Особливо прихильністю шкільне життя головування в Громаді пінія тивного й енергійного п. Миколи Гетьманчука.

Голова РУШ, проф. Іваніс, та проф. А. Лицина, відвідали 29 лютого Українську Школу при Громаді Св. Димитрія в Лонг Бренч.

Ця школа міститься під церквою (з 3-ох малих кімнат) і в окремій прибудівці (дві кімнати). Приміщення чисті належно умебльовані. Школа має 6 клас. Діті навчаються в цій школі 99 (57 хлопців і 42 дівчат), в першій класі — 25 учнів. (1-ша „А" 15), в 2-ій класі — 15, в третій класі 9 учнів, в четвертій класі 15 учнів, в п'ятій класі — 12 учнів і в шестій класі — 4.

Директором школи і учителем 5 і 6 клас (і релігії) є настоятель т. Міненко. Інші класи навчають, як і минулого року - один учитель і чотири учительки. Проти минулого року, школа зросла на 30 відсотків дітей.

Співу всіх дітей навчав п. Н. Олійник, а національні танки — Е. Лівинський.

Навчання відбувається один раз тижнево (субота). Бібліотеки ще немає.

При школі діє Шкільний Комітет з 12 осіб, який очолює п. В. Брит

За науку діти платить по 2.00 долярів. Учителі одержують 35.00 долярів місячно.

У Недільній Школі при цій Громаді нараховується 84 дітей.

Після перебування на лекціях у кожній класі, представники РУШ відбули з учительським персоналом довшу нараду. На ці наради констатовано поступ у порівнянні з минулим роком, а також те, що учні бідніють на слова української мови. Помогти цьому сама школа не може, коли батьки не будуть у хаті з дітьми говорити по українському. Отже конче потрібно — щоб при кожній нагоді учителі радили батькам, більше приділяти уваги дітям, та говорити з своїми дітьми тільки українською мовою. Якщо можливо, то треба скликати батьків, щоб з ними міг поговорити представник Ради Українських Шкіл відносно української мови.

В. І.

Золотий Ювілей Григорія і Марії Михайлишиних

ЕДМОНТОН, АЛБЕРТА

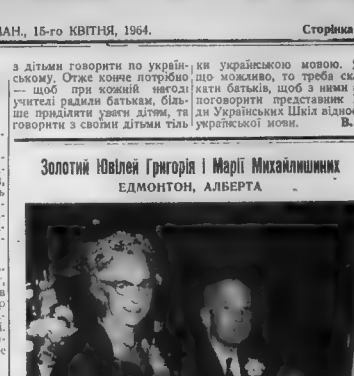

У вільній нашій батьківщині — Канаді, ми втішаємося духовними подібними, що їх створили українські піонери, завдяки яким сьогодні ми маємо рідну Українську Православну Церкву, інституції та свої громадські організації.

Одними із тих багатьох трудівників, які своєю відданою працею й пожертвами посіяли багато зусиль під розбудову нашого церковно-громадського життя є п-во Григорій і Марія Михайлишини в Едмонтоні.

В суботу вечером, 25 січня 1964 року, в залі ім. М. Грушевського відбулося урочисте ювілейне прийняття в честь Ювілятів. На Ювілейний Бенкет наспіли сотні визнаних гостей, місцевих та позаміських, а серед них: ВПреосв. Владика Андрей, Дост. посад ник міста Едмонтону Василь Гавриляк з дружиною, Дост. суддя й. Петро Грещук з дружиною. Вечерю Духовенство, представники організацій та інститутів.

О годині 7-й вечора прибули Ювіляти в окруженні їхніх дружбів та дружок (до речі дружки „оригінальні") тої Емілія Шкварок і Ева Медай. Лунають застукали п. Микола Малачук і брат Ювіляти п. Стефан Олексий, яких при столі до залі привітала голова комітету пані Марія Гаврили і вдекорували молодят корсажами гарних квітаних квітів, пані В. Кріса і пані С. Коваль.

При спів „Де згода в родині" Ювілята зайняли до перепоясної зали та зайняли призначені поміщі місця.

Ювілейний бенкет розпочав ся Молитвою „Отче наш", яку провів о. Д. Лучак, а ВПреосв. Владика Андрей поблагословив вечерю.

ВПреп. о. Прот. Хом'як — господар ювілейної гостини підніс тост в честь Ювілятів, підкресливши поважні їхні заслуги для Української Православної Церкви та українського громадського життя в Канаді, та зложив їм побажання: Божого благословення й помочі в добрім здоров'ї дочекати діямантового подружнього Ювілею. І прозвучало щиро-сердечне Многоліття.

По Ювілейній вечері, в часі якої пригравала прекрасно оркестра, п р о д о в ж увалася програма.

ВПреосв. Владика Андрей, у своїй промові дав високу оцінку ревної 40-літньої праці Ювілятів. Ювілят п. Грицій Михайлишин, це один із перших 12 основоположників Церковної Громади Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні, голова Дирекції Інституту ім. М. Грушевського в 1924-1926 роках, довголітній член Управи Церковної Громади. Ювілятка, пані Марія Михайлишин — одна з перших основоположниць Жіночого Товариства, яку організація Союзу Українок Канади вшанувала Почесним Членством, як перших передовсіх основоположницю й довголіт-

ню працівницю на громадському та культурному полі. Ювілятка, сказав Владика Андрей — має дві прикмети: багато витривалости й завзяття, й велику посвяту. Посідаючи ці прикмети пані М. Михайлишин була дійсним впливовим чинником у розвою Жіночого Товариства, як також немало причинилася до розбудови Церковної Громади, за що Церковна Громада ще в 1950 році визнавала її Почесним Членством вра з її мужем п. Григорієм Михайлишином, як перших основоположників й фундаторів Православної Громади в Едмонтоні.

З нагоди 50-літнього Ювілею Владика Андрей вручив Ювілятам Святе Письмо Старого й Нового Заповіту та уділив їм Архиєрейське Благословення.

Вп'реп. о. Прот. Олександер Хом'як відчитав привітання для Ювілятів від Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона — Первоієрарха Української Православної Церкви в Канаді, в якому Владика Митрополит дякує Ювілятам за всю проробleну працю та молить у Всевишнього багато ласк для Ювілятів у дальшому їхньому житті.

Про життєвий шлях Ювілятів промовляли д-р Іван Верхомин і пані Стефанія Пауш.

Наші Ювілята належать до тих людей, що поєднали в собі вірність українській справі з вірністю супроти свого доброго Канади.

Достойний Ювілят, п. Григорій Михайлишин походить із села Вільхівнк, повіт Гусятин, Україна.

До Канади прибув 1908 р.

Достойна Ювілятка, пані Марія Михайлишина, з роду Олексий походить із села Висоцько, повіт Ярослав

До Канади прибула 1907 р.

Тут в Канаді наші Ювіляти подружилися 26 січня, 1914 року. В їхньому подружньому житті Господь поблагословив їх одним сином й однією дочкою

Син Ювілятів, д-р Богдан Михайлишин, закінчив медицину, і тепер є лікарем в Університетській лікарні в Едмонтоні, а рівночасно є професором в Альбертійському університеті. Одружений з Осінню Колісник, у яких є четверо гарних діточок.

Доня Ювілятів — Наталія Базюк, вірна дочка українського народу та української Церкви. Разом зі своїм мужем п. Володимиром Базюком втішаються своїми двома дочками — Лелією та Марійною та одним сином Василем.

Наші Ювіляти — подружжя Михайлишини, напрадну мають приємність радіти своїми дітьми, як також радіють своїми внучками.

Д-р Іван Верхомин, висвітлюючи життєвий шлях Ювілятів та вказуючи на дітей та внуків Їхніх — сказав, що за раз нам усім треба зібрати всі сили душі, та закріплювати в душах нашої літвори та молоді любов до своєї Церкви, народу, навчати української мови і пісні.

Пані Стефанія Пауш, змальовала постать Ювілятки, як примірної членкині, щирої робітниці, яка всюдно включалася в організаційне життя Союзу Українок Канади. Свою діяльність для української справи в Канаді Ювілятка почала виявляти ще за молодих літ. Чи то був народний з'їзд наших Інститутів, чи з'їзд Союзу Українок Канади, чи церковний Собор, Ювілятка з зайтересованням свідомо ставилася в повному розумінні свого завдання супроти громадських справ.

Ще перед заснуванням Жіночого Товариства, Ювілятка брала активну участь в конкурсі на всю Канаду за збирання передплатників для „Українського Голосу", її енергійна праця увінчалася добрим успіхом, бо виграла другу нагороду. Пониряння „Українського Голосу" немало причинилося до освідомлення українського жіноцтва про потребу жіночої організації в Канаді.

Від самого початку заснування Жіночого Товариства, Ювілятка займала такі становища: голови, касієрки, секретарки, а в 1931 році зайняла становище першої голови провінціальної екзекутиви Союзу Українок Канади. У своїй довголітній громадській праці, Ювілятка очолювала багато різних комітетів: церковний, культурно-освітній, програмовий, бояровий, сиротський, добродійний, відділ хворих, як також ювілейні комітети відділу Союзу Українок Канади. Проживши Ювілятів треба сказати, що вони на кожному кроці підтримують своє рідне, а зокрема українське друковане слово — добру книжку та пресу, бо вони розуміють і знають, що преса-книжка — це душа народу, там звук рідної мови, там звук українських тонів, там вічний монюмент українського народу.

Далі слідували привіти: Дост. посадник міста Едмонтону п. Василь Гавриляк, пан К. Крутаг, Рада Едмонтонських від організації Союзу Українок Канади, Впреп. о. Прот. С. Сичич від Інституту Св. Івана, п. Онуфатій Лукіянчук — як голова Катедрального Громади, щиро привітав Ювілятів від усього Братерства Катедральної Громади, п. К. Теличко вітав від імені Товариства Українців Самостійників, д-р Б. Михайлишин сердечно вітав батьків із 50-літнім Ювілеєм та висловив подяку за виховання, науку-труд та побажав батькам всього найкращого.

Сердечно вітала бабцю та діда із 50-літнім Ювілеєм найстарша внучка — Лелія Базюк.

На цьому святі також був найстарший віком відданий та вельми заслужений громадський діяч п. Петро Заярич, який також вояв слово та висловив признання Ювілятам за проведену працю на ниві церковній і народній.

Промовляла також пані С. Савецька, яка прибувши в Канаду 1950 року, знайшла в нашій Ювілятів серце швидше й щиру поміч в перших днях та місяцях поселення на канадійській землі.

Поміж промовами та привітами відбулися концертові точки, що їх виконували внуки Ювілятів.

Під час цього прийняття зверпав на себе увагу гарний плякат „На многі літа" з цифрою „50" — ужитчний квітами, що висів посереду залі.

По програмі пані А. Шевчишин, від імені усіх гостей, вручила Ювілятам цінний подарунок, а внучка — маленька Елізавета Михайлишин передала дарунок від всіх внуків. Також були дарунки й квіти від ближчої родини і приятелів з Едмонтону й з-поза Едмонтону.

Серед програми прочитано 7 телеграм від державних мужів, премієра й міністрів Канади та провінції Альберти, і привіти від багатьох членів родини та знайомих — з різних сторін Канади й Америки

На прикінці промовляли Ювіляти. Вони щиро та сердечно подякували за таку милу їх ювілейну гостину та висловили для всіх почування найглибшої пошани та любови.

Цей побудений Ювілей закінчено Молитвою та многоліттям.

Ювілейну гостину дбайливо приготовили та гарно організували наші членкині під проводом пані Марії Гавриш, якій допомагали пані: Софія Коваль, Регіна Колісник, Анна Данилович, Гафія Яніщевська, Варвара Малачук, Анна Шевчишин, Вікторія Крисса, Домця Челядин і Катерина Круглак

Нечай Весвинний Господь подасть Ювілятам мир, здоров'я і спасіння та збереже їх на многі літа! —

Учасник.

З ЖИТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ПАРАФІЇ УСПІННЯ ПРСВ. БОГОРОДИЦІ В ОТТАВІ, ОНТ.

Свято Миколая

У ніч з 22 грудня 1963 р. „Св. Миколай" відвідав дітей недільних та українських шкіл. Заходами Союзу Українок Канади та їхньою материяльною поміччю, як також пожертвами пожертвами окремих осіб парафії та парафіяльного Сестринства, було приготовлено (під керівництвом добродійки Горгіни) для дітей 42 подарки

Шість Св. Літургій прибув „Св. Отець Миколай" і на початку сказав дітям повчальне слово. Коротеньке слово мав також о. Б. Горгіна. Відтак „Св. Миколай" роздав дітям подарки — не лише від вищезгаданих організацій але також і від батьків дітей.

Присутніх було около 40 дітей. Наїлюдь сказав кілька слів голова парафії п. А. Лазаревич, роздаючи дітям, від себе особисто, по 50 центів новими монетами (з 1964 р.).

Ролю Св. Миколая виконав артист Р. Васильєнко. Подяка належиться користам за допомогу при пакуванні подарунків

З діяльности парафіяльного хору

Парафіяльний хор (повний його склад — около 20 хористів) під управою диригента п. І. Токарика, окрім свого щоденільного співу в Церкві, виступав також, при кожній нагоді, перед ширшою оттавською публікою. Шорюку хор виступає на виставці центральної Канади в Оттаві під назвою „Хор Української Православної Церкви". — але, це вже довголітня традиція в Оттаві. У 1964 році — на наш Святий Вечір, хор співав колядки в місійній управі, під час новорічного відкриття контрольної ради та альдерменів, посадничкою міста Оттави — Дост. Шарлотою Вітон. По цей виступ хору були прихильні згадки та фотографії в оттавських провідних щоденниках „Оттава Джорнал" та „Оттава Ситізен". Хорові та його диригентові належиться повне признання за їх працю у поширенні популярности української колядки та пісні серед ширшої оттавської публики.

Ходив наш хор також з колядою до наших парафіян і прихильників, яка принесла парафії 1,365 долярів на Будівельний Фонд

Тут можна б було згадати, що і наші Сумківці ходили з колядою, що їм принесло 238 долярів.

В неділю, 26 січня, заходами Комітету Українців Канади в Оттаві (головою якого є член нашої парафії — п. О. Волох), відбулося в Академічній залі Оттавського університету Свято Державности.

Від православної парафії в Оттаві на цьому святі виступав хор під управою п. І. Токарика, що прекрасно відспівав декілька пісень, а також виступало подружжя відомих артистів — пан Ростислав і пані Віра Васильенко.

Головний реферат свята мав п. Б. Пончук з Монтреалу.

Слід згадати, що на цьому святі були відзначені ветерани МСС-ів, що живуть на терені міста Оттави, а між ними також о. Прот. М. Подольський

Сумківський концерт

У неділю, 9 лютого, в залі Мазонік Темпл, молодший і старший Сумківські відділи дали дуже успішний концерт. Цей концер був поставлений виключно власними силами оттавських Сумківців Це тим більше похвально для оттавських Сумківців, коли взяти від увагу, що СУМК в Оттаві існує всього-тільки два роки.

Програма концерту складалася з таких точок: 1. „Боже шасти їй", 2. Сумківський гимн (обидва гимни відспівав сумківський хор), 3. Вступне неслово — Ірина Кодак, голова Сумківського відділу, 4. Слово Кацеляна, 5. Колектив на Деклямація „Ми діти української" — члени молодшого відділу СУМК, 6. Танок „Козачок подільський" у виконанні Галини Кодак і Уляни Лазаровичу, 7. Деклямація „Для всіх ти мертва і смішна" — Ольга Кисилиця, 8. „Медитація" — музика Массне'єта і „Аллегро Бріляят" — музика Тенгеєва — скрипка й фортепіяно, у виконанні Олек сандра й Антонини Волохів, 9. Деклямація „Некультурні хазяї" — Петро Желем, 10. Пісня „Тихо над річкою" у виконанні дівочого квартету: Ірина Кодак, Галина Мосійчук, Лучія Савченко і Антоніна Волох, 11. Танок „Гопак" у виконанні молодших Сумківок: Лідія Лазаровичу, Євгенія Савченко, Уляна Лазаровичу, Марія Косенко, Галина Кодак і Ольга Тертишник. (Слідувала 15-хвилинна перерва). 12. „Від синього Дону" і „Марічка" — пісні у виконанні Сумківського хору, 13. Деклямація „Весна" — Софія Лящук, 14. Танок „Дощик" у виконанні Ірини Кодак, Галини Мосійчук, Люції Савченко і Антоніни Волох, 15. „Полонез" — дует на фортепіяні у виконанні Ірини Кодак і Галини Мосійчук, 16. Танок „Чумак" у виконанні Бориса Кодака і Тараса Мушкицький" — Ірина Марченко, 18. Танок „Гони вітер" у виконанні Люції Савченко, Антоніни Волох, Тетяни Мушки, Ірини Тертишник, Сузани Токарик і Ольги Кисилиці, 19. Пісня „Берізка" у виконанні Сумківського хору, 20. Після слово голови відділу Ірини Кодак, 21. Слово голови парафії — п. А. Лазаровича, 22. „Ще не вмерла Україна" — „Сумківський клич".

Концерт мав великий успіх в гостей, які численно прибули, щоб побачити й почути поспись наших Сумківців. Подяка у підготовці концерту належиться не тільки Сумківцям, але також пані В. Васіленко, пані М. Лазаровичу, п. Ю. Кодакові та п. Я. Фіяло (акомпаніяменст на фортепіяні) — всі вони вложили чимало труду, щоб концерт випав якнайкраще.

Будова церковної залі

Уже від листопада місяця 1963 року, будова церковної залі невпинно йде вперед. По сьогоднішний день не залі вже виключений дах, стіни вложені цементовими блоками, вставлені алюмінійові вікна. Йде праця над підготовкою до залиття цементом підлоги залі. Стіни (зі-вовні) будуть вложені світло-кремовою цеглою. Парафія надіється перейти в посідання залі з кінцем місяця квітня.

Великодні Свята наша Громада буде вже святкувати в новій залі.

Офіціяльне посвячення та відкриття залі парафія планує на 17 травня.

Весною розпочнеться кампанія на збірку фондів на побудову репрезентативного Храму в Оттаві по цілій канадійській Митрополії — згідно благословення Його Блаженства Владики Митрополита Іларіона та рішення УПЦКС, що відбулися при кінці місяця грудня 1963 року у Вінніпезі.

У половині лютого ц. р. парафія розпочала збірку поміж своїми парафіянами та прихильниками на поповнення будівельного фонду.

Для інформації парафіян про хід будови церковної залі та взагалі про церковне життя, о. парох, управа парафії та буд. вельний комітет, видає від місяця лютого місячник, Інформаційні Листки — „Вісті Української Православної Парафії Успіння Пресвятої Богородиці в Оттаві".

о. Б. Горгіна.

ВІСТІ ІЗ ВСЕНАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

Загальні Збори Катедральної Громади

У неділю 9 лютого відбулися Загальні Річні Збори Катедральної Громади. Були вони дуже ділові; полагоджено багато цікавих справ. Було подано звіти на письмі, до яких дехто з Зарядчиків додавав ще пояснення. Цього року було багато учасників Річних Зборів.

Збори перший раз вислухали звіту про Літню Оселю.

Предсідником зборів був п. суддя І. Р. Соломон, а секретарював п. В. Прощок. Після молитви спом'януто померлих членів. Прочитано протокол з попередніх зборів, а далі все було після програми. Як завжди найбільш важливою справою був вибір нового Заряду.

До Заряду вибрано слідуючих: Ф. Тесарський — голова, Н. Влад — заступник голови, В. Прощок — секретар, пані Марія Симчич — заступниця секретаря, суддя І. Р. Соломон — фінансовий секретар, А. Кріпякевич — касієр, І. Соломон — господар, д-р В. Черевик — член, В. Гривінський — предсідатник хору.

Будівельний Комітет: д-р П. А. Кондра, М. Ласько, П. Ковтун.

Жіночий Комітет: о. Прот. М. Юрківський, о. Митр. Є. Гринчина, А. Павлик, суддя І. Р. Соломон, С. Радчук, П. Кріпякевич, Д. Загарія, Н. Доличук, І. Вахняк, Е. Марко, І. Павлюк і М. Завісляк.

Комітет Підприємств: І. Аноайчук, пані Г. Павлюк, пані Люба Причук, д-р П. Пазанюк, Т. Монастирський, пані М. Речецда, пані Л. Совсе і І. М. Яриш.

Комітет Недільної Школи: М. Аноайчук, К. Друль, О. Кнідзака, Н. Одайський, П. Ольховецький, К. Романик.

Старші брати: В. Касіян, О. Шарган, Г. Осецький, Н. Косовап, Н. Когут і І. Чорний.

Старші сестриці: Г. Влад, С. Тесарська, М. Руда, О. Школьна, Е. Кенгров, А. Васіляк, М. Загарія, М. Гуриков, Д. Котелко.

Комітет Коляди: П. Кріпякевич, пані Г. Майба, М. Петров, пані О. Монастирська, Р. Павлик, М. Ласько (мол.).

Культурно-освітній референт: М. Кривецький.

Відпоручник Літньої Оселі: А. А. Романик.

Контрольна Комісія: П. Павлюкевич, Я. Масцюх і М. Новосад.

Вирішили мати членську вкладку однакову для всіх.

Збори Катедрального хору

У понеділок 3-го лютого відбув свої Річні Загальні Збори Катедральний хор. Предсідником був — Ф. Тесарський, Секретарював — С. Саранчук. Звіти були дібрі і цікаві.

Новий Заряд: В. Гривінський — голова, С. Саранчук — заступник голови, пані Ірина Кравчук — секретарка, Й. Гаяс — касієр

Представник голосів С. Петров сопрани, пані М. Богонос альти, М. Кравчук тенори і М. Завісляк баси

Соціяльний Комітет С. Касіян, К. Романик і О. Завісляк

Обговорено плян діяльности й намічено працю на будуче.

Збірковий комітет

Парафія обов'язана сплатити 20,000 долярів до банку, тому йде кампанія, щоб потрібну суму добути й банок сплатити. Розіслано від 4-ьох листів. Є надія, що кампанія буде мати успіх. Треба, о. парох, управа парафії та буд. вельний комітет, видає від місяця лютого місячник. Інформаційні Листки — „Вісті Української Православної Парафії Успіння Пресвятої Богородиці в Оттаві".

о. Б. Горгіна.

ВІСТІ ІЗ ВСЕНАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

Загальні Збори Катедральної Громади

У неділю 9 лютого відбулися Загальні Річні Збори Катедральної Громади. Були вони дуже ділові; полагоджено багато цікавих справ. Було подано звіти на письмі, до яких дехто з Зарядчиків додавав ще пояснення. Цього року було багато учасників Річних Зборів.

Збори перший раз вислухали звіту про Літню Оселю.

Предсідником зборів був п. суддя І. Р. Соломон, а секретарював п. В. Прощок. Після молитви спом'януто померлих членів. Прочитано протокол з попередніх зборів, а далі все було після програми. Як завжди найбільш важливою справою був вибір нового Заряду.

До Заряду вибрано слідуючих: Ф. Тесарський — голова, Н. Влад — заступник голови, В. Прощок — секретар, пані Марія Симчич — заступниця секретаря, суддя І. Р. Соломон — фінансовий секретар, А. Кріпякевич — касієр, І. Соломон — господар, д-р В. Черевик — член, В. Гривінський — предсідатник хору.

Будівельний Комітет: д-р П. А. Кондра, М. Ласько, П. Ковтун.

Жіночий Комітет: о. Прот. М. Юрківський, о. Митр. Є. Гринчина, А. Павлик, суддя І. Р. Соломон, С. Радчук, П. Кріпякевич, Д. Загарія, Н. Доличук, І. Вахняк, Е. Марко, І. Павлюк і М. Завісляк.

Комітет Підприємств: І. Аноайчук, пані Г. Павлюк, пані Люба Причук, д-р П. Пазанюк, Т. Монастирський, пані М. Речецда, пані Л. Совсе і І. М. Яриш.

Комітет Недільної Школи: М. Аноайчук, К. Друль, О. Кнідзака, Н. Одайський, П. Ольховецький, К. Романик.

Старші брати: В. Касіян, О. Шарган, Г. Осецький, Н. Косовап, Н. Когут і І. Чорний.

Старші сестриці: Г. Влад, С. Тесарська, М. Руда, О. Школьна, Е. Кенгров, А. Васіляк, М. Загарія, М. Гуриков, Д. Котелко.

Комітет Коляди: П. Кріпякевич, пані Г. Майба, М. Петров, пані О. Монастирська, Р. Павлик, М. Ласько (мол.).

Культурно-освітній референт: М. Кривецький.

Відпоручник Літньої Оселі: А. А. Романик.

Контрольна Комісія: П. Павлюкевич, Я. Масцюх і М. Новосад.

Вирішили мати членську вкладку однакову для всіх.

Збори Катедрального хору

У понеділок 3-го лютого відбув свої Річні Загальні Збори Катедральний хор. Предсідником був — Ф. Тесарський, Секретарював — С. Саранчук. Звіти були дібрі і цікаві.

Новий Заряд: В. Гривінський — голова, С. Саранчук — заступник голови, пані Ірина Кравчук — секретарка, Й. Гаяс — касієр

Представник голосів С. Петров сопрани, пані М. Богонос альти, М. Кравчук тенори і М. Завісляк баси

Соціяльний Комітет С. Касіян, К. Романик і О. Завісляк

Обговорено плян діяльности й намічено працю на будуче.

Збірковий комітет

Парафія обов'язана сплатити 20,000 долярів до банку, тому йде кампанія, щоб потрібну суму добути й банок сплатити. Розіслано від 4-ьох листів. Є надія, що кампанія буде мати успіх. Треба, о. парох, управа парафії та буд. вельний комітет, видає від місяця лютого місячник. Інформаційні Листки — „Вісті Української Православної Парафії Успіння Пресвятої Богородиці в Оттаві".

о. Б. Горгіна.

прийшли, щоб побачити й почути поспись наших Сумківців. Подяка у підготовці концерту належиться не тільки Сумківцям, але також пані В. Васіленко, пані М. Лазаровичу, п. Ю. Кодакові та п. Я. Фіяло (акомпаніяменст на фортепіяні) — всі вони вложили чимало труду, щоб концерт випав якнайкраще.

Будова церковної залі

Уже від листопада місяця 1963 року, будова церковної залі невпинно йде вперед. По сьогоднішний день не залі вже виключений дах, стіни вложені цементовими блоками, вставлені алюмінійові вікна. Йде праця над підготовкою до залиття цементом підлоги залі. Стіни (зі-вовні) будуть вложені світло-кремовою цеглою. Парафія надіється перейти в посідання залі з кінцем місяця квітня.

Великодні Свята наша Громада буде вже святкувати в новій залі.

Офіціяльне посвячення та відкриття залі парафія планує на 17 травня.

Весною розпочнеться кампанія на збірку фондів на побудову репрезентативного Храму в Оттаві по цілій канадійській Митрополії — згідно благословення Його Блаженства Владики Митрополита Іларіона та рішення УПЦКС, що відбулися при кінці місяця грудня 1963 року у Вінніпезі.

У половині лютого ц. р. парафія розпочала збірку поміж своїми парафіянами та прихильниками на поповнення будівельного фонду.

Для інформації парафіян про хід будови церковної залі та взагалі про церковне життя, о. парох, управа парафії та буд. вельний комітет, видає від місяця лютого місячник. Інформаційні Листки — „Вісті Української Православної Парафії Успіння Пресвятої Богородиці в Оттаві".

о. Б. Горгіна.

Весняний базар

Готується Весняний базар. Його організовує Жіноче Товариство при Катедрі. Розсилають базарові книжечки. Сподіються помочі від усіх. Дари в грошах і речах приймають з подякою.

У базарових комітеті є пані: А. Процюк, М. Ременда, Е. Васильчик, Г. Соломон і А. Черевик.

Усі поможім!

Концерт СУМК

Організація Союзу Української Молоді Канади приготовляє свій концерт у неділю 8-й лютого, о годині 8-й вечора у Катедральній Авдиторії. Обидва відділи при Катедрі Прсв. Трійці і при парафії Св. Покрови приготовили багату й різнородну програмову, за що належиться їм признання, а саме диригентам В. Соломонові і Я. Кантієві, та диригентові акордіонової оркестри Т. Джестадові, а також учителям танців М. Кончукові й Я. Кантієві.

На програму виключені такі точки: Вступне слово о. Прот. М. Юрківський, хорові пісні, танці, музика, дуети й деклямації.

Всім Сумківцям належиться щира подяка за працю і приготування концерту. Побажаним є, знову приготовити щось подібного. Було приємно, бо програма була добре підібрана й добре приготована, але й було багато цікаві.

Освітні вечори Жін. Т-ва.

Жіноче Товариство ім. Лесі Українки при Катедрі зарядило ряд вечорів в Катедральній залі з добрими викладами й дискусіями про виховання дітей і ролю батьків у ньому. Учасники мають нагоду багато цікавого послухати й навчитися. Тема на часі й дуже цікава. Вже відбуто два такі вечорі. Зацікавлення велике, бо аж бракує часу дати нагоду всім про справи сказати свою думку. Звичайно, на закінчення буває чай з перекускою.

Варто всім православним українцям зацікавитися цим і брати участь у таких вечорах.

Цікаві наради

У Катедральній Авдиторії відбулися 23 лютого наради представників Катедральної Громади і відпоручника Клюбу Молодих у справі живішої та тісніщої співпраці. Вирішено багато проблем та рішено оживити працю і відновити між обома організаціями, як також відпомогти праці старшого відділу СУМК.

Наради старших братів і сестер

Старші брати і сестри відбули свої наради в понеділок 24 лютого, о годині 8-й вечора у Катедральній Авдиторії.

Уплянували свою працю на цілий рік, поробили приготування, щоб згармонізувати якнайбільше.

Головою став п. В. Касіян. Незабаром буде підприємство для роздобуття фондів, потрібних для їхніх потреб.

Кредитова Спілка „Степ"

При Катедрі має свій осідок Кредитова Спілка „Степ", її урядник В. Гривінський урядує вечорами понеділками і середами від 7-ї години. Кредитівка відбула свої Загальні Річні Збори в п'ятницю о 6-го березня о годині 8-й вечора.

Після звітів, дискусій і винесень ухвалено зарядити Кредитовий Комітет і Надзірну Раду.

Новий Заряд Управи, складається з таких осіб: Петро Кріпякевич — голова, М. Кривецький — заступник голови, Р. Павлик — секретар, І. Соломон, Ю. Воробець, М. Стечишин і Т. Монастирський — члени.

Кредитовий Комітет: Б. Гай воронь, В. Касіян і М. Ласько.

Надзірна Рада: В. Барак, Б. Влад і І. Карасевич (мол.).

Директором є В. Гривінський.

Похорони

Дня 2-го лютого цього року відбувся похорон старшого брата нашої Громади бл. п. Григорія Мачуди.

Дня 20 лютого, похоронено бл. п. Надію Білецьку, вдову

по бл. п. проф. Л. Білецькому.

Панахида

В Україні помер Павло Довгейко. Син Дмитро з рідними та приятелями Покійного зарядили Панахиду в Катедрі 1-го березня, яку відслужив о. Прот. М. Юрківський, О.

З ЖИТТЯ СОБОРУ СВ. ПОКРОВИ В ВІННІПЕГУ

Різдво в Соборі

Цьогорічне Різдво в Соборі було відсвятковане вийнятково урочисто. В Свят-Вечір, з радіостанції СКСБ в Ст. Бонифас, була передана різдвяна програма з привітальним словом від настоятеля — о. Івана Стуса. Ця програма, під час якої дуже гарно виконували колядки дитячий хор Української Школи при нашій Громаді під дирегентурою пані О. Мельник, та парафіяльний хор під дирегентурою п. В. Палюка, вийшла успішно, на доказ чого отримано багато листів подяки зі сторони слухачів.

Цьогорічну Різдвяну Святу Літургію в Соборі відслужив, в сослужінні о. Протиерея Тита Яковенка, настоятеля о. І. Стуса та о. Диякона О. Сорочука, Відпоєв. Владика Борис. Він сказав з цієї нагоди до вірних своє Архиерейське глибоко змістовне Слово.

В неділю по Різдві, 12 січня, була відслужена друга Архиєрейська Свята Літургія, яку служив Блаженніший Владика Митрополит Іларіон. Йому сослужили, о. Ігумен І. Скакальський, о. І. Стус та о. Диякон О. Сорочук. За Св. Літургією було возведено в Архимандрити о. Ігумена І. Скакальського. В цю неділю Блаженніший Владика Митрополит Іларіон сказав під час Св. Літургії, яка була передана по радіо, своє Архипастирське глибоко змістовне Слово. Цієї самої неділі була також передана з Собору по телевізії - (з станції ч. 7). різдвяна програма з участю аж чотирьох хорів, а саме: дитячого хору під дирегентурою добродійки Н. Стус, Сумківського хору під дирегентурою п. Я. Кашія, жіночого хору ім. Ки Ольги під дирегентурою пані О. Мельник і парафіяльного хору під дирегентурою п. В. Палюка. Згадану програму провадив п. В. Палюк, і й мали нагоду бачити всі присутні цієї неділі на Св. Літурги парафіяни і гості тому, що після Святої Літургії всі були запрошені до нашої авдиторії на Спільне Свячене „Свято Вечері", де вже з'являється він заздалегідь був замальований чотири телевізори. Під час „Свято Вечері" Владика Митрополит Іларіон вкрутце сказав до присутніх своє зворушливе патріотичне Архиєрейське Слово на тему „Любимо свою Рідну Православну Церкви".

Різдвяні Збори Громади

Згідні Різдвяні Збори Громади Св. Покрови відбулися в неділю, 2-го лютого ц. р. Збори відбувся в дуже й атмосфері і на них були вирішені важні справи, однією з яких рішено започаткувати негайно загальну збіркову кампанію на терені Громади Собору Св. Покрови на будову нового іконостасу та на мистецьке розмалювання Собору, що мало би бути завершене ще до 40-літнього Ювілею Громади Св. Покрови, який ця Громада святкуватиме 1965 року. Також з милими змінами був перевибраний одноголосно на 1964-65 рок попередній Заряд Собору, в такому складі: Г. Баб'як — голова, Н. Кушнірик — заступник голови, П. Гучуляк — секретар, С. Хроль — заступник секретаря, Д. Чорноус — фінансовий секретар, М. Гаврилюк — скарбник. Директори: Л. Муренко, В. Масник і І. Каптій. Культурно-освітнім референт п. С. Поляшик. Бібліотекар — А. Кульчицький. Господарі: Ф. Ковальчук, М. Миславчук і М. Бабʼяк Братчики. В. Дудар, А. Кульчицький, І. Філь, П. Шмагей, Г. Демедчук і П. Ніб. Контрольна Комісія: М. Соломон, Л. Матусевич і Ліщенко.

Прийняття для дітей

Щоб висловити подяку та признання нашими дітьми, які цього року вдячилися в рекордовій коляді на Різдвяному Концерті Рідної Школи (коляда принесла цього року суму 852 доляри до каси Рідної Школи) заходами Комітету Матерів при Громаді було влаштовано 8 лютого ц. р. для наших дітей прийняття, яке складалося з перекуски і нагородження найкраще дитячого колядового фільму. Коляду цього року, від Митрного Комітету, зорганізувала пні. М. Зайчук. Слід також зазначити, що майже кожного неділі для наших дітей Недільної Школи висвітлюються фільми на релігійні, та виховні теми.

Рокові Збори Братства Св. Андрея

Такі збори відбулися в неділю, 9-го лютого, при активній участі, в яких більшістю членство згаданого Братства. На цих зборах вирішили багато важливих справ, між якими ухвалено поширити діяльність згаданого Братства також і для наших молодших соборян, створивши для них дитячий відділ при цьому Братстві. На цих зборах також вирішили назву Братства, було стверджено дальший успішний розвиток цієї типової чоловічої організації, яка цього року вступила в 33 рік свого існування і праці для себе і Громади Св. Покрови. Головою цього Братства переобрано п. В. Дячека, який вже 17 років виконує цей відповідальний і почесний обов'язок.

Молебень в намірені української народу

Дня 26-го січня ц. р., після Служби Божої в Соборі Св. Покрови був відслужений урочистий Молебень в намірені українського народу, з нагоди відзначення Свята Державности й Соборности України. Молебень служив о. І. Стус і о. Диякон О. Сорочук під співи церковного хору під дирегентурою п. В. Палюка.

Перед Молебнем, слово ,з цієї нагоди сказав о. І. Стус.

Ідея Державности і Соборности повинна бути голошена якнайбільше саме цього року, коли все українське про надянство святкує 150-річчя з дня народження нашого національного генія Т. Шевченка, який за цю ідею „карався, мучився, але не каявся.

В цю ж неділю, велика кількість парафіян взяли участь у Святі Державности й Соборности в залі Інституту Просвіти. Де Свято влаштувала місцевий відділ КУК.

Прийняття для дітей

Згадане прийняття для наших дітей Української Недільної школи при Соборі відбулося в суботу, 8-го лютого На цьому прийнятті було понад 200 дітей. Ця дуже корисна і необхідна для наших дітей товариська зустріч закінчилася висвітленням для них гарного та виховного дитячого фільму.

Це прийняття підготовив Малий Комітет при нашій Громаді особливо для того, щоб хоч в малій мірі висловити подяку та признання всім тим нашим дітям-колядникам, які відбули рекордово цьогорічну коляду.

В підготовці до цього прийняття велику допомогу подали панні: Н. Окрусько, М. Зайчук, Г. Баляс, Деда, Рантюк, Д. Любачик, А. Шантадер, О. Фуга, А. Музичук, О. Хроль, Г. Крачук і А Бондарчук.

Зустріч батьків з учителями Рідної Школи

Така зустріч відбулася в суботу, 22 лютого ц. р., в час вільні в Українській Школі при Соборі в приміщеннях державної школи „Кінг Едвард" ч. 2. Поміно дуже погани погоди, в цій зустрічі взяло участь понад 80 батьків, які нам нагоду бути при сутніми на лекціях в кожній класі нашої школи та обговорити більше з учителями справи дальшого успішного виконання їхніх дітей в релігійному та національному українському дусі.

Річниця Сестриства при Соборі

Щоб визначити пам'ять тих Сестриць, які постійно працюють для нашої Громади зразковим своєго життя та взірцевим в цінити в вічність, Сестринство при Соборі від дов чого часу встановило дуже гарний традиційний звичай відзначати рік-річно в місяці лютому окремою „Річницею" всіх своїх померлих членинь.

І так, в неділю, 23 лютого, було відзначково це вийнятково свято, в якому взяв також участь Владика Борис.

Після Служби Божої, на якій був присутній Владика Борис та яка була відслужена о. М. Клишо, І. Стусом та о. Дияконом О. Сорочуком, була відслужена також Панахида за спокій душ померлих Сестриць. Панахиду очолив Преосв. Владика Борис. Після Панахиди в залі під Собором, відбувся спільний поминальний обід, під час якого до присутніх дуже гарне змістовне слово сказав Владика Борис. Після цього до привітів та слова були проголошені ще сердечні особи: о. М. Клиш, о. Дияком О. Сорочук, делегати в сусідніх церковних громад, голова нашої Громади п. Г. Баб'як, від Жіночого Товариства ім. кн. Ольги — пані К. Шатт і голова Сестриства, (яке находиться при нашій Громаді) — А. Миславчук.

Цією частиною святкової програми вміло провадила пані. В. Грабовецька.

На закінчення, пару теплих слів сказав о. І. Стус. Він подякував Сестрицтву за так гарну підготовку „Річниці", а особливо за такий смачний обід, як також висловив подяку Владиці Борису Духовенству, делегатам, та всім тим, хто в тій чи іншій мірі спричинився до успішного відзначення цього свята для вшанування пам'яті всіх померших та сючних з Божої Сестриць при нашій Громаді.

„Весняний чай"

Заходами Жіночого Товариства ім. кн Ольги, і березня ц. р. був влаштований „Весняний чай", який вийшов дуже успішно, доказом чого була по береги переповнена заля Собору людьми. Цей „Весняний чай" відкрив інспектор державний школ п. М. Івачук. З цієї нагоди він сказав до присутніх, а особливо до батьків, дуже гарне і повчальне слово-пораду, — про їхні обов'язки, відносно їхніх дітей та як треба всім батькам поступати, щоб їхні діти виховувалися в релігійному та українському дусі.

Найбільше праці в підготовлі до цього прийняття, вложила пані голова відділу Союзу Українок Канади при нашій парафії — пані М. Сенішка, яка завжди при подібних нагодах виявляє вийнятковку енергію та організаційний хист.

Коннінержами цього „Весняного чаю", були пані: С. Керелюк (пона і провадила всю програмою), Грегорі, Шевель, Ковальчук, Кормило і ф Подольська.

Ювілейне святкування з нагоди 150-ліття з дня народження Т. Г. Шевченка

Ювілейні Шевченківські Святкування почалися при нашій парафії в неділю 8-го березня, урочистою Панахидою за спокій душ нашої національного Пророка-Кобзаря Т. Г. Шевченка. Ця Панахида було відслужена при співучасті церковного хору під дирегентурою п. В. Палюка та при численній участі наших дітей, молоді та парафіян, які прийшли, щоб

пом'янути не злим тихим словом, нашого безсмертного генія.

Перед Панахидою було прочитане о. настоятелем Послання Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона, видане з цієї знаменної нагоди. За Св. Літургією о. настоятель виголосив проповідь на тему „Шевченко, як православний християнин", а в Панахиді участь брав також і о. Диякон О. Сорочук.

Згадані Ювілейні Святкування продовжувалися в Соборі величавою Ювілейною Академією в неділю 22 березня о годині 3-й по полудні - при співучасті обох шкіл та молодечих і старших організацій.

Фільм „Шлях до визволення"

У понеділок 9-го березня, в залі при Соборі був виєвітлений фільм під назвою — „Шлях до визволення". Пояснення до цього повчального фільму, подавав д-р В Зайців. Після фільму була подана присутнім перекуска, як також відбулися мсячні сходини Матірського Комітету, яким провадила голова згаданого комітету — пані К. Кравчук.

Спільні сходини ініціативного комітету оселі

Ці сходини, в яких взяли участь оо. настоятелі Катедри Преєв. Трійці та Собору Пресв. Трійці, представники обох згаданих громад, відбулися у второк 10 березня в залі Собору. На цих сходинах було рішено покликати до життя в якнайскорішому часі, постійний адміністративно-виховавчий комітет для проведення осель. В Гімлі під час надходячого літнього відпочинкового сезону для дітей. Було також на цих сходинах обрано комісію з думаючих та світських представників обох громад, яка має виготовити проект правильника в справі адміністрації і виховання наших дітей на згаданій оселі. Сходинами провадив о. І. Стус.

Допоміжні підручники для Рідної Школи

Щоб хоч в деякій мірі заповнити дошкульний брак допоміжних підручників для дітей в нашій Рідній Школі, які не говорять ще українською мовою, а бажають її якнайскорше вивчити, управа Рідної Школи запросила своїх двох досвідчених учительок — пані О. Мельник і пні Н. Піп, виготовити такі допоміжні підручники для Рідної Школи при нашій парафії, що вони з старанням виконали. Ці підручники виявилися надзвичайно корисними і потрібними для цих вийнятково груп дітей, до яких ми приміняємо зовсім окрему методу виховання та навчання їх української мови, яка виявилася дуже успішною. Згаданим учителькам належиться за цю працю щире признання і подяка.

Культурно-освітня поїздка молодечої організації СУМК

22 - 23 лютого наш молодший відділ СУМК відбув разом з відділом СУМК з Катедри Пресв. Трійці спільну поїздку до Давфину і Овербурґ, з метою дати в цих містах для місцевої нашої молоді та старших концерт, з яким попередньо згадані від діл ви виступали в Вінніпезі..

Концерти в цих двох містах пройшли з великим успіхом. Після концертів місцеві громади та молодь влаштували для наших сумківців товариські прийняття.

Ця поїздка відбулася під проводом о Прот. М. Юрківського, пані М. Сенішко, пані М. Гетгорь та п. В. Гельмик.

о. І. Стус.

З посвячення на нову Колегію Св. Андрея у Вінніпезі

На північний схід від міста Едмонтону в Альберті, стоїть на березі великого озера, невеличке містечко Лек Ла Біш. Тут у цім містечку стоїть Українська Православна Церква, яка тільки минулого року, (6. 9. 1963) була посвячена, а 9-го червня 1955 року був перший початок будови нашої церкви, і вкрай з Божою помічю за 8 років, ця маленька, прикрасна церковця була зажичена і вже освячена на славу Божу, а українському народові на спасіння.

Вірні наші люди від давна вже замешкані в цім містечку, завжди мали на думці, що колись будуть мати свою власну церкву й не будуть більше йти до іншої церкви з своїм священиком, щоб там відправляти свої Богослужения Від початку вірні бачили, що наша Православна Церква — це Церква українського народу, і вони всіми своми силами організувалися, щоб збудувати свою рідну церкву. Бог допомігі, і сьогодні ві ді мають нагоду славити Бо та в свій рідній Церкві — Церква Православний.

Наші вірні, які були членами нашої Церкви в Лек Ла Біш від початку, так і до сьогодні ревно працювали й працюють при своїй Церкві. Як у всіх церквах, так і тут існує Жіноче Товариство, яке називається Марійська Громада, - це нашій перед початком збудування церкви Зорганізувалося було при жінок в жіночу організацію і не тільки на ревно працювали, щоб збудувати й мати свою церкву. Пізніше, коли церква вже була збудована, ця жіноча організація побачила, що вони тільки одинокі на цілу канадійську землю, що мають таку організацію лобальних, і вони почали тоді довідуватися про інші організації та почерпеві з них жінок почали про славну нашу жіночу організацію — Союзу Українок Канади. Тоді ці старанним нару старших жінок а саме в 1962 р. ця жіноча організація стає в ряди Союзу Українок Канади як Генія України. виголосив вдало заступник голови Громади Св. Михайла відбувся високомистецький концерт у пам'ять 150-річчя з дня народження Тараса Шевченка. 22-го березня 1964 року в залі під церквою Св. Михайла.

Вступне слово, навіяне релігійною думкою Безсмертного

теперь вони також постаралися для своєї церкви ще дві нові речі, набуті почерез Кон систорію, а це: Шлюбні Корони та Плащаницю.

Кожну церковну річ, яку вживається в церкві, треба доглянути, щоб вона була освячена. І якраз прийшов час, що треба було освятити Шлюбні Корони та Плащаницю. На 1-го березня після Святої Літургії, парох освятив нові набуті речі для вжитку в церкві. Але вже в нас зайшла традиція, що коли освячується якась церковна річ, то вірні при кінці освячення скидають маленький дар, як пам'ятник, на церкву з нагоди освячення та кої речі. Так само і цей раз, — після освячення церковних речей, вірні зложили свій дар на церкву, але на тім не закінчилося, бо почерез порозумлення церковного заряду, цей маленький дар був призначений на нову Колегію Св. Андрея у Вінніпезі. Отже цей маленький скромний дар в сумі $12,11 напа Громада переслала на Колегію. Нехай цей маленький дар стане пожертвою на пару маленьких цеголок, а ці цеголки, щоб збудували славну й велику нову Колегію у Вінніпезі — Колегію для всіх вірних, — Колегію Св. Андрея.

о. Є. С.

З ЖИТТЯ ГРОМАДИ СВЯТОГО АРХИСТРАТИГА МИХАЙЛА

Хочемо підчеркнути важливі імпрези, що мали місце в Громаді Св. Архистратига Михаїла, при Дізраелі вулиці у Вінніпезі від кінця 1963 р. по Різдвяні 1964

Дня 22-го грудня 1963 року завітав до нас „Св. Миколай", щоб роздати дітям Рідної Школи подарунки, що їх приготовано Жіноче Товариство ім. О. Кобилянської при нашій Громаді Це Жіноче Товариство піклується Рідною Школою й надалі. Майже всі діти Рідної Школи брали активну участь у тому Святі. Кожна з них виставлено сцені „Дєдовий подарунок" у двох відділах силами тих же дітей Рідної Школи. Добродійка С. Сасс уложила ноти на ці ст тої інсценізації, а пані Христя Сасс закомпанювала до співів. Декорація костюми для сцени пошила безплатно пані Р. Сидун і пані Громаки і В Сівчик мали вступне слово. Зали була вибілена ними і всі тяжко працювали, щоб здобувати й мати свою церкву. Пізніше, коли церква вже була збудована, ця жіноча організація побачила, що вони тільки одинокі на цілу канадійську землю, що мають таку організацію лобальних, і вони почали тоді довідуватися про інші організації та почерпеві з них жінок почали про славну нашу жіночу організацію — Союзу Українок Канади. Тоді ці старанним нару старших жінок а саме в 1962 р. ця жіноча організація стає в ряди Союзу Українок Канади як Генія України. виголосив вдало заступник голови Громади Св. Михайла відбувся високомистецький концерт у пам'ять 150-річчя з дня народження Тараса Шевченка. 22-го березня 1964 року в залі під церквою Св. Михайла.

Вступне слово, навіяне релігійною думкою Безсмертного

Дитячий хор під проводом добр С. Сасс, а при акомпанименту пані Х. Сасс, виконали пісню „А вже весна, а вже красна", а 2 „Ой, під гаєм, гаєм". Голова Рідної Школи п. М. Синенько виділяв дві пісні. Добродійка С. Сасс виділяла під акомпанементом пані Х. Сасс дві пісні: „Ой одна я, одна" та „Ой на горі та й женці жнуть" (муз. М. Лисенка), та „У перелику хлопці" (муз. М. Федорова). Пані Х. Сасс відіграла „Концерто" (муз. Ф. Ліпта) на піяніно.

Після короткої перерви слідувала інсценізація „Розарія могил", що її підготовила вчителька Рідної Школи пні. Матвіїва. Виконавці були учні: М. Паламарчук, Л. Щутц, А. Приємчюк, С. Ватсонюк, Г. Савченко, П. Варзаль, Б. Нічук, Л. Матвіїва, а в ролі козака: В. Осиченко, в ролі України: пані Л. Синенько.

Жіночий хор під управою добр С. Сасс, у складі: пання А. Приємчюк, пані Масло, пані П. Д. Терновенька, пані Д. Кристанович, п. Л. Щутло, пані М. Кравчук та добр - дійка С. Сасс, виконали: „Ре-

ве та стогне", „Заповіт", чим було закінчено вокальну про грамму. Акомпанювала панна Х. Сасс. Кінцеве слово сказав п. М. Синенко, голова Рідної Школи.

Головою Жіночого Товариства на біжучий рік обрано пані Піддубну, секретаркою — пані Р. Супрун.

Панахиду за вічний спокій душі Тараса Шевченка відслужив при переповненій Церкві, дня 15 березня о. настоятель д-р С. Сасс.

о. д-р. С. Сасс.

40-ЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ КАТЕДРАЛЬНОЇ ГРОМАДИ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ В ЕДМОНТОНІ, АЛБЕРТА

В неділю 17 листопада 1963 року Катедральна Громада Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні святкувала 40-літній Ювілей свого існування.

40 років минуло, від того пам'ятного дня — 11-го листопада 1923 року, коли було покладено основи під Українську Православну Громаду Св. Івана, яка з часом стала Катедральною Громадою із величним Катедральним Собором Св. Івана Хрестителя.

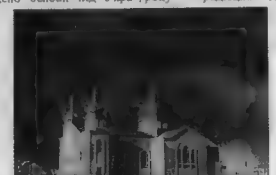

Коли доводиться писати про 40-ліття Української Православної Громади Св. Івана в Едмонтоні, перш за все, треба згадати імена основоположників. Ними були: — бл. п. Ілля Боднарчук, бл. п. Григорій Шевчишин, Григорій Михайлишин, б. п. Дмитро Пронюк, бл. п. Василь Челядин, д-р Драган, Андрій Солован, бл. п. Павло Мельник, бл. п. Іван Мельник, бл. п. Юрій Сиротюк, бл. п. Петро Михайлишин, Йосиф Янішевський.

Згадати належить тих священиків, які на протязі 40 років сіяли здорове зерно Христової та національної правди. Ними були: — о. Прот. Дмитро Сенета, бл. п. о. Прот. Петро Білоп, о. Митрат Петро Самець, о. Митрат Єроним Грицина, бл. п. о. Прот. Петро Мельничук, о. Прот. Амвросій Хрустовка, о. Прот. Тома Ковалишин, о. Прот. Михайло Фик, о. Протопресв. Григорій Метюк та о. Прот. Олександер Хом'як й о. Дмитро Лучак — теперішні настоятелі Катедральної Громади Св. Івана в Едмонтоні.

Слава, подяка й многих літ живим! Вічна Пам'ять й подяка тим, що вже відійшли у вічність!

Найвеличнішим пам'ятником великої праці наших основоположників та усього трудолюбивого членства у тісній співпраці із вищезгаданими священиками — це Катедральний Собор Св. Івана Хрестителя — Храм з достойнім православних українців міста Едмонтону, свідок великої жертвенности, посвяти й любови Бога, Церкви та народу.

Неділя, 17 листопада 1963 року — радісний день 40-літнього Ювілею Української Православної Громади Св. Івана, коли то членство та прихожани разом із Блаженнішим Владикою Митрополитом Іларіоном й ВПреосв. Архиепископом Андреєм в співслужені о. Прот. Томи Ковальшина голови Президії Консисторії Української Греко-Православної Церкви, о. Прот. Олександра Хом'яка, о. Прот. Стефана Сімчича, о. Прот. Григорія Василіва, о. Дмитра Лучака — стали до спільної молитви й принесли жертву сердець за всі ті ласки, якими Господь обдарував Громаду впродовж 40 років!

О годині 9.30 рано — діти, молодь, старші і вся Громада з Духовенством і Владикою Андреєм на чолі, зустрічають Блаженнішого Владику Митрополита Іларіона — Первоієрарха Української Православної Церкви в Канаді.

Довголітній голова Громади п. Никола Боднар, з властивою йому повагою сердечно вітає Владику Митрополита Іларіона від імені Катедральної Громади.

Зворушений Владика Іларіон відповідає тепло на ці щире правдиве привітання і наближається до дверей Катедри. Діти Недільної Школи під проводом пані Наталії Базюк та других учителів, засівають дорогу квітами перед Владикою Митрополитом.

У дверях Катедри зустріває Владику Митрополита з напрестольним Хрестом в руках ВПреосв. Владика Андрей і все Духовенство. І знову Владика Митрополит радісно відповідає на привіт, обійшовши дорогого для його серця Владику Андрея, цілує Хреста і попереджений Духовенством, входить у Катедральний Собор.

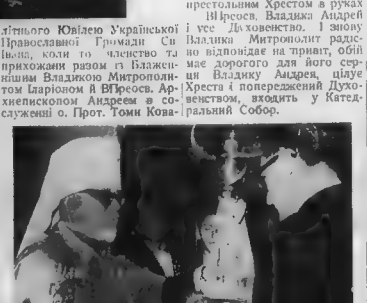

З хорів лунає прекрасний спів Архиерейського хору під високо-мистецькою диригентурою проф. Олександра Єфимичука.

Читаються облачальні молитви слідує облачення Владики Митрополита під спів хору: „Нехай радіє душа моя Господеві..."

З глибоким натхненням Митрополит Іларіон і Владика Андрей в співслужені Духовенства служать Св. Божественну Літургію, заносячи сердечні молитви до Всевишнього Господа за розцвіт Громади, за кращу долю українського народу.

За Малим Входом, у короткому слові Владика Митрополит, стоячи на Катедрі разом з Владикою Андреєм, розповів про великий зріст Православної Церкви в Канаді, проголошує торжество Акт піднесення Зах. Єпархії УГПЦ до стану Архиепархії, а її правлячого Єпископа Андрея до високого сану Архиепископа! Радість на очах усіх—віруючих! Чути радісне „Аксіос"!

Після Св. Євангелії виголошує Владика Митрополит Проповідь на тему: „Оберігаймо християнські наші родини перед безбожним комуністичним наступом".

Проповідь була глибокомислова й сильна, і якраз під сучасну пору. Митрополит сказав, що тепер зі сходу сюди суне на нас розкладовий комунізм, який намагається збити нам усю довговікову культуру нашого життя, нашої родини, нашого погляду на людину, на нашу Святу Православну Віру. Увесь світ повинен сильно боронить свою віковічну християнську культуру, а ним бороними і ми, українці в Канаді, і відповідаємо розкладовій і безбожній дійсності комунізму здобутками та посиленням християнської культури.

Проповідь Владики Іларіона була для вірних Заповітом на будуче! Вітав Митрополит вірних з радісним 40-літнім Ювілеєм.

Святу Богослужбу закінчено Многоліттям Владикам, Духовенству та всім Вірним. По Богослужбі відбувся Братський Обір. Катедральна Адміністрація переповнена вірними, так що не залишилося вільним найменшого куточка. За головним столом Блаженнішого Владика Митрополит Іларіон, ВПреосв. Владика Андрей, о. Прот. Тома Ковальшин, отці настоятелі, голова Громади та основоположники, яких Господь зберіг при житті та дозволив святкувати радісний 40-літній Ювілей, а саме: п-во Михайлишини, п-во Драгани зі Свскатуну, пані Анна Шевчишин, пані Емілія Пронюк, пані Анастасія Сиротюк, пані Агафія Янішевська.

Святочна програма велика й широка, виступають промовці з привітами та зі спогадами з життя Церковної Громади Св. Івана — між ними п. Григорій Михайлишин, д-р Юрій Драган, голова Громади — п. Микола Боднар.

Головне слово — Митрополита Іларіона, про спокон віку національність Української Православної Церкви, про її високу освіченість і про її впливи на другі слов'янські народи. В дальшому слові Блаженнішний Владика Митрополит Іларіон нав'язує свою промову в 45-літнім Українській Православній Церкви в Канаді та 40-літнім Української Православної Громади Св. Івана в Едмонтоні. „Наша Церква Первозванна — бережімо її", (ось головні думки доповіді). Гаряча промова Митрополита Іларіона сильно вплинула на слухачів і її часто оплескували, висловлюючи тим свою радість.

На прикінці промови Владика Митрополит сердечно дякував усім за достойну працю — основоположникам усім отцям настоятелям, усім членам Громади, та всіх закликав до дальшої ревної церковної та громадської праці і в радісних фарбах малював будуче нашої Церкви.

Після цього слідував привіт голови Президії Консисторії о. Прот. Томи Ковалишина, якого громадянство вислухало з надзвичайною увагою, тим більше, що о. Прот. Тома Ковалишин аж двома вже поверненнями був настоятелем нашої Громади, якого Громада полюбила та щиро за відану працю для Церкви та народу.

Цього дня відзначено похвальними грамотами основоположників та вручено грамоти п-ву Михайлишиним, п-ву Драганам, п-ву Соловам, панні Анні Шевчишин, панні Анастасії Сиротюк, панні Емілії Пронюк, п-ву Яніщевським, як признання та нагороду за проведену працю та заслуги в осягненні Української Православної Громади Св. Івана в Едмонтоні та як активних та жертвенних членів в розбудові церковно-національного життя на протязі 40 років.

Одним із найбільш імпозантних та радісних моментів 40-літнього Ювілею Катедральної Громади, це доручення Похвальної Грамоти для усього членства з нагоди 40-ліття.

Наводимо текст Похвальної Грамоти, яку вручили та підписали Блаженніший Владика Митрополит та ВПреосв. Владика Андрей.

Похвальна Грамота з нагоди 40-літнього Ювілею Катедральної Громади Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні

У ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа.

„З Благодаті Всесвятого Духа Владою Архиерейства, даною нам від вічного Архиерея Господа нашого Ісуса Христа, похваляємо основоположників-піонерів, які поклали основи під будову Української Православної Церкви та Катедральний Собор Св. Івана Хрестителя в місті Едмонтоні 1923 Року Божого.

Похваляємо тих, що започаткували в Едмонтоні велике й святе діло на славу Божу й спасіння українського народу відновленням Української Православної Церкви та збудували величний Катедральний Собор Св. Івана Хрестителя.

Похваляємо ктиторів, фундаторів, добродіїв и жертводавців Святого Храму цього.

Похваляємо ВПреосв. Отців Настоятелів, зарядні, будівельні комітети, парафіян Братів і Сестер, Жіноцтво — що працює в рядах Союзу Українок Канади, хористів й диригентів, членство Молодечого Братства, молодь — що працює в рядах Союзу Української Молоді Канади й дітей, що навчаються Божого Закону й української мови.

Дорога молодь! На тебе звернені очі батьків та матерів! Пам'ятайте, що їх достойними наслідниками ви будете тільки тоді, коли ніколи не будете цінити цієї святині, яку вони своїми великими жертвами та зусиллями збудували.

Катедральний Собор Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні це величний Храм Божий, свідок великої жертвенности, посвяти та любови до Бога й народу його парафіян.

Катедральний Собор Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні має бути повсякчасно для вас і всім місцем єднання з Богом.

Джерелом нашого вічного й доцьогочасного щастя, та місцем єднання з нашим українським народом, до якого ми належимо.

У 10-літній Ювілей, молимо Всевишнього Господа, щоб обдарував вас своїми великими й багатими щедротами.

Благодать Господа нашого Ісуса Христа і любов Бога й Отця, і причасть Святого Духа нехай буде зо всіма вами".

Мистецьке оформлення Похвальної Грамоти виконав п. Володимир Горбай, а текст Грамоти приготовили отці настоятелі Грамоту поблагословили та передали для Громади Блаженнішій Владика Митрополит Іларіон й ВПреосв. Владика Андрей.

Своїм змістом та мистецьким оформленням Похвальна Грамота авертає увагу усіх, які заходять до Катедральної Авдиторії. Похвальна Грамота — це найбільший дар та признання усім щирим та відданим працівникам Катедральної Громади на низах церковних та громадських.

Другою пам'яткою та вікопомним спомином 40-літнього Ювілею Катедральної Громади — є Пропам'ятна Книга на сторінках якої записано світлі моменти далекосяглої й багатої історії Громади Св. Івана в Едмонтоні за 40 років її плодотворчої праці. В Пропам'ятній Книзі є багато знімок, а зокрема є знимки Єпископату Української Греко-Православної Церкви в Канаді, знимки усіх отців настоятелів та основоположників, ієрархії, події з життя Громади, історія організацій, які діють та працюють для Катедральної Громади, список усіх тих членів, які від нас відійшли у вічність як також подання дозволений, адресар усього членства.

Тут належить згадати про редакційний комітет Пропам'ятної Книги та висловити подяку та признання за взірцеве її видання. Ректором її є др Л. Фарина, співредактором — о. Прот. О. Хом'як, члени комітету: д-р П. Лазарович, Н. Боднар, М. Гринчишин, А. Мельник і пані Л. Івасюк.

Хто бажав би набути цю цінну книгу та довідатися про Катедральну Громаду, прошу ласкаво писати на адресу:

Катедра Св. Івана,
10051—107 Ст.
Едмонтон, Альберта.

Ювілейний концерт

Завершенням Ювілейних Святкувань, а заразом підсумками мистецької самодіяльности був святковий концерт, влаштований в неділю 17 листопада 1963 року в Катедральній Авдиторії о годині 7.30 вечора.

Ювілейний концерт відкрив вступним словом о Дмитро Лучак парох Катедральної Громади, після якого Катедральний хор відспівав величальну „Тебе Бога хвалимо", музика Бортнянського.

По закінченні концерту цей хор відспівав кантату „Святий Миколай", із прекрасним мецівом-сольом п. Бориса Мисліцька Катедральний хор виступав під високим мистецьким проводом нашого диригента проф О Єфимичука. Виступав також хор Української Православної Громади Св. Покрови під отці диригентурою проф С. Яременка, який виконав: „Тихо над річкою", музика Батюка; „Ластівка летіла", музика С. Єремчука, „Жала Уляна", музика Степанишина.

Зіслухані оплески зібрали пісні Сумківні, які відспівали дві пісні: „Ой у полі терен" і „Ой, у полі криниченька" — обидві пісні в обробці М. Леонтовича. Після того Сумківні відограли на скрипках ряд супроводів на пізно такі гарні речі: „Думка", музика Пресовського, „Марш", музика Беха, „Ой там у Вільхівці", стрілецька пісня. Хор Української Рідної Школи під проводом п. І. Карпяка відспівав „Пильний школярик" і „Молитва Боже Ти край хороні".

Прикрасою ювілейного концерту був мистецький виступ проф. Д. Березницця, який від співав три пісні: „Молитва", „У долині село лежить", „Ой, не стелись, хрещатий барвінку", при фортепіяновому супроводі пані В. Добролік.

Милим та подяку гідним був виступ скрипачки п-ни В. Винничук, яка відограла „Романза ан да Люза" й „Шопоспарі" та виступ Сумківни Д. Івасюк, яка відограла на піяніно: „Українську прелюдію" і „Незабудка вальс".

Гарно вивязався з свого завдання Оксана Юндик, яка з відчуттям продеклямувала поему П. Тичини „Скорбна мати".

Центральною особою наших ювілейних святкувань був Блаженнішний Владика Митрополит Іларіон, який промовляв до своїх вірних та духовенства чотири рази.

Вже на передодні ювілейних святкувань, в п'ятницю 15 листопада Владика Митрополит промовляв на Святочній Академії в честь Св. братів Кирила та Методія (1,100-літній ювілей) на якому Владика Митрополит розпився про велич нашої праці — як Апостолів християнізації всіх століть, і як перших насадителів християнську культуру серед усіх слов'янських народів.

В неділю, 17 листопада Митрополит Іларіон проповідував в Катедральному Соборі, як також на ювілейному банкеті сьому обіді, про що ми вже згадали вище. Промовляв Владика Митрополит також і на ювілейному концерті, до слів, якого запросив відповідною інтродукцією — Високопреосв. Владика Андрей.

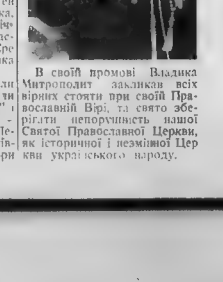

В своїй промові Владика Митрополит закликав вірних стояти при своїй Православній Вірі, та свято зберігати непорушність нашої Святої Православної Церкви, як історичної і незмінної Церкви українського народу.

На цьому місці Катедральна Громада Св. Івана в Едмонтоні висловлює Вам, Владико Митрополите, сердечну подяку за апостольські труди, за ярочисто натхненні Богослужіння, за проповідь та доповіді. Ваші слова науки, піднесли на дусі віруючих, які так численно були учасниками 40-літнього Ювілею.

Ще про дві події треба згадати, що мали місце на наших святкуваннях.

Як усі знаємо, що Надзвичайний Вселенський Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді, який відбувся в місяці травні 1963 року, підніс сан Митрополита до титулу Блаженнішій, а з цим присуговує право носити дві Панагії. І ось на 40-літньому Ювілеї Катедральної Громади о Прот. Олександер Хом'як вручив Митрополитові пожертву в сумі 500 долярів для придбання ще однієї Панагії.

Жертводавцями цього достойного дару були: пані Д. Яндова, пані Е. Верхомин, п-во Мельників.

Під спів „На многії літа, Владико" вручено цей дар.

В знаменний день 40-літнього Ювілею Катедральної Громади відзначено 40-ліття душпастирської праці ВПреосв. Владики Андрея у Винограднику Христової Церкви.

ВПреп. о. Прот. Олександер Хом'як, як секретар Єпархіяльної Ради Західньої Єпархії, вручив Достойному Ювілятові ВПреосв. Владиці Андрею Адреса глибокої пошани і вдячности — та щирої у Христі любови від усього духовенства та віриих Західньої Єпархії У. Г. П. Церкви.

Архиерейським Благословенням віриих та гимнами закінчено це урочисте Ювілейне Свято.

Пропам'ятні святкування відкрили новий період у дальшому розвиткові Катедральної Громади, а зокрема, зкріпило сильно велику ідею Святого Православія в серцях едмонтонців.

Православний.

Гр. Семочко.

ПОЧАТКИ ПЕРШОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ШІКАГО І В АМЕРИЦІ

(Закінчення)

І так, дорогі читачі цього цінного часопису „Вісника", оце вже приходить до кінця перша частина цієї „історійки" про першу Українську Православну Церкву в Америці і в Шікаго.

В першій мірі, я хочу від себе і від всіх Вас, дорогі друзі, що були колись у Шікаго і вийхали в інші сторони, котрі ще живуть у Шікаго та від всіх тих, що е передплатниками цього цінного часопису „Вісника", я в імені всіх, складаю щиру подяку, редакції й адміністрації за таку добру волю і щире серце, що вони були так добрі і відступали свої сторінки на цю „історійку". Бо помимо назви тажених всяких дописів з Канади, — будова Колегію Св. Андрея в Вінніпезі, будова різних храмів по різних місцевостях, — не раз „Вісник" мусів відкладати свої дописи, щоб не перервати цієї історії. Нехай добрий Господь нагородить редакцію всякими ласками, яких їм стільки потрібно, а ми від себе побажаємо нашому дорогому „Вісникові" з нагоди видання Ювілейного дво-тисячного числа, що 15 березня 1964 р. та щасливо дочекати 20-тисячного числа такого цінного часопису.

Правдою є, що я сам до певної міри розчарований тому, що я сподівався дістати далеко більше читачів „Вісника", не тільки з Шікаго, але з цілої Америки, а вже з Шікаго повинно бути найменше 20 раз стільки нових передплатників.

З великим жалем треба признати, що багато „своїх", замість заохочувати і підтримати таку важну справу, то ще в багатьох випадках відмовляли від передплати, не розумієчи того, що ним самим робили велику кривду перше собі, а потім тим, що їх вже мало зостало між живими, бо більше число відійшли у вічність, а їхній сталій пам'яті за їхню щиру працю повинна бути вічна вдячність.

Дехто, читаючи ці рядки, скаже від себе: та що таке вже такого вони зробили? Хтобудь міг те зробити! — Ні, панове! Так говорити не можна, бо тільки той зможе оцінити вартість такої колосальної праці, пожертви і посвяти, що брав активну участь у тій праці, в тих несприятливих умовинах життя і в такім стані, в якім були ці перші „піонери". Які зрозумли вагу і вартість того завдання, і з та кою неоціненою любов'ю і посвятою в тих часах відзивалися на такий крок праві. Це була сильна віра в Бога, любов до своїх дітей і до свого ближнього. Та не можна і промовчати ще й того, що в тих важливих часах депреси було сильно всяких збірок на „старий край"!! Площа Сокола, Дім інвалідів, Читальня-Просвіти, Фонд Визволення України, а поза тим,— скільки висилань грошей на сирот і всяку поміч до „односельчан!?"

Правда, що ті перші піонери, — не було їх багато з різними „дипломами" та всякими титулами, але вони мали те, чого тепер не мають і ніколи не будуть мати ті „титуловані", а це — християнську душу і українське серце. А доказом цього е те, що вже минає пів століття, але ще багато е внуків і правнуків тих піонерів, що говорять своєю рідною мовою, де сьогодні в новоприбулих (самі до цього признаються), що не минуло ще 15 років, а їхні діти вже не вміють говорити українською мовою.

На доказ того, що я кажу правду, наведу знову не багато, а кілька імен тих, яких вже нема на цьому світі, і тих кількох, що ще живуть, — як Січевські, Тягнибок, Медзяки, Савчині, Доманьчуки, Древницькі, Дибки, Шостаки, Мазурик, Панасюки, Іськові, Четвинські, Германович, Гладиновки, Маслей, Бортницький, Сенів, Вавриків, Новодворський, Риза, Косовські, Николишин, Підлісні і багато інших. Ті, що тоді ходили до школи, і які співали в хорі,— як Батюк, Лащук, Лоханські, Рожецькі,— вони вже мають сьогодні правнуків, але живе слово рідної мови ще жевріе в багатьох серцях, і таким вихованням своїх дітей не можуть похвалитися деякі новоприбулі.

Оце, дорогі читачі, — це е найдорожчий пам'ятник, якого будували ці перші піонери для своїх дітей, — це е рідна мова. Ті піонери вже тоді розуміли, що коли вони не дадуть своїм дітям науки, щоб їхні діти мали свою рідну Церкву і молилися в своїй Церкві рідною мовою, в своїй залі грали представлення і відбували концерти і цим означиломолили їх з велитними української культури, — то ті діти будуть для них пропащі. Тому вони докладали всього, що мали й що вміли, щоб тих своїх дітей утримати при собі, і щоб вони не були пропавшими для українського народу. Я тільки хотів би побажати і побачити, щоб діти решти українців бодай на половину того часу затримали свою рідну мову, як діти старих піонерів.

Я в цій першій частині зібрав дуже коротенько цю історійку, схоплюючи тут то там важніші події, і робив це на прохання покійного Йосифа Кусовського і щирого друга Кирила Січевського.

Я маю найбіж на окінченні другу частину, де сказано буде більше і в більшим масштаві, та я сумніваюся чи цю другу частину вдасться другкувати тому, що не відгукнулись багато навіть тих читачів з Шікаго, яких імена, чи їмих батьків, е дуже заслужені, і ця „історійка" повинна бути дорогоцінним скарбом родинної історії.

Це е наука для родини, це е приклад для грядучих поколінь, — це е дороговказ і новоприбулим, які повинні поступати так, як поступали їхні попередники в Америці чи Канаді, якщо вони хотять, щоб їхні діти не віддурелися їх, не відбили від них і свого народу взагалі, щоб затримали і продовжували культурні надбання свого народу, та щоб національно не загинули.

Ці піонери глибоко застановлялися і розважали справу, і вони зрозуміли, що треба для своїх дітей будувати щось тривкого, щось вічного, а не дочасного! І вони будували, в поті чола, церкви і народні інституції, будували школи і робили все, що тільки могли, щоб зоставити сво їм дітям щось у спадщину.

Сьогодні будують „пам'ятники". але ті пам'ятники е дочасні, не вічні. Чому? Бо, коли не виховується своїх дітей ва завтрішніх провідників, коли не прищеплюється в їхні серця віру в Бога, любов до свого ближнього, любов до своєї мови, то хто ж дочасні пам'ятники буде берегти? Що стануться з тими церквами, народними домами, союзами, як не буде кому до них ходити і про них дбати?

Про це думали наші піонери і вони бачили тільки одне — що в дітях буде жити наша будучність!

Тому ще раз дякую редакції „Вісника" за її так щиру прислугу для української справи, і дякую всім тим передплатникам, що хоч мале число та все ж знайшлися одиниці, що зрозуміли вартість цієї „історійки".

Ще раз прошу всіх заінтересованих, кому лежить на серці таке важне діло, як початкова праця наших перших піонерів в Шікаго, передплатить собі часопис „Вісник" і вишліть після Вашої змоги якийсь хоч маленький дар на докінчення будови Колегії Св. Андрея у Вінніпезі. Це е одиноький український університет поза залізною заслоною і найбільша й одинока інституція у вільному світі для нашої молоді. Дайте свою хоч найменшу пожертву на цю інституцію. Знайте одне: що це е одинока виховавча інституція для всієї української молоді у вільному світі!

Коли хочете читати другу частину „Першої Української Православної Церкви в Америці і в Шікаго" — присилай те передплату на „Вісник"!

Дуже буде я вдячний тим людям, які мене поправлять, або пригадають діла, які я призабув або не пам'ятаю, тому, що я не був в Америці від початку заснування першої Громади в Шікаго. Також і ті, що страдалися перелюстки мені подій, тому що багато призабули, тому, що пізнали десятки літ тому.

Багато тих перших піонерів вже на другім світі, а ті, що зостались, також підтоптані літами і старістю. А е в Америці багато людей — священиків, і світських, які е молодші і пригадують багато тіл, що їх варто було б згадати.

Тому ще раз звертаюся, як гальмуйте, як помагаете себе дійсними християнами, так важної справи, та поможіть в цьому так важному ділі! Присилайте поправки, передплачуйте „Вісник", висилайте під тержку на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі! Дбайте про молодь, про наукові інституції і пам'ятайте, як говорили старі піонери, що „в молоді наша будучність"!

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLI. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ТРАВНЯ, 1964. WINNIPEG, MAN., MAY 15, 1964. ЧИСЛО (2008) 10

Політичний документ

ВАТИКАН ЗАЧИСЛЮЄ ЗАХ. УКРАЇНУ ДО ПОЛЬЩІ

ОФІЦІЙНА НАЗВА: „РУТЕНІ"

„Аннуаріо Понтіфіціо" на 1964 р.

У „Папському Річнику" („Аннуаріо Понтіфіціо") на 1964 р. західньо-українські землі зо Львовом і Луцьком зачислені до Польщі.

Інформуючи про „Папського Річника" на 1964 р, лондонський щоденник „Дзеннік Польскі і Дзеннік Жолнежа" (12. 3. 1964), на вступі подає:

„Польща згадана з Митрополіями Краківською, Гнезненською, Познанською, Львівською, Варшавською, Віленською,а двома Митрополіями сходнього обряду у Львові і з Екзархатом Лемківщини. . . Пінськ вакує з адміністратором апостольським о. Михайлом Кживіцьким і епископом-помічником о. Владиславом Єндрушком. Луцьк вакує. Львів латинський вакує, Львів греко-руського обряду має Архиепископа Йосифа Сліпого „поза осідком, у Римі"...

„Уклад географічний і юрисдикційний"

Вищезгаданий польський щоденник каже, що дані „Папського Річника" представлені на основі „укладу географічного і юрисдикційного".

Це значить, що західньо-українські землі (Галичина, Волинь, Поліся) географічно включені до Польщі, тобто потрактовані Ватиканом як нібито корінні польські землі.

Означення „Україна", „українці" „український" не фігурують

Як ніколи в історії досі, так і тим разом у „Папському Річнику", розуміється, не фігурує така назва як „Українська Католицька Церква", ані назва „Україна", ані національні означення „українці", „український". Далі фігурує назва „Рутені".

У Римі політичне відношення до українського народу в основному залишається без змін.

З.Р.В. — Коли Ватикан між двома світовими війнами вважив західньо-українські землі за частину Польщі, то він ще міг оправдуватися тим, що ці землі були тоді включені в польську державу, отже Ватикан називав їх „польськими" на основі державного принципу. З 1945 року ці землі з-під польської окупації попали під окупацію СССР. Але Ватикан і тепер проголошує ці землі „польськими" за географічними принципом, тобто вважає їх етнографічними (корінними) „польськими" землями.

Це добре, що Ватикан прийняв географічний принцип як такий; але на цій (географічній) підставі він повинен ці землі називати українськими, і це саме він повинен був робити завжди, і колись за австрійської окупації і згодом за польської, а тепер — за советської.

Якщо б Ватикан польську Познанщину зачислив до „німецьких" земель, то поляки зробили б негайний рішучий протест у Ватикані. Їхній католицизм не перешкоджає їм боронити польські інтереси.

(Продовження на 3-й стор.)

Моління за Україну біля Гробу Господнього

ЄРУСАЛИМ. — У Страсний Четвер, 29 квітня ц. р., о. Архимандрит Іов Скакальський — паломник у Святу Землю з Канади — побувавши біля Гробу Господнього в Єрусалимі, возніс там особливе моління за Україну, Укр. Православну Церкву й український народ, і з цієї нагоди „поставив свічки у Гроба Господнього: за визволення України з неволі, за розцвіт УГПЦеркви в Канаді й за її Ієрархію та за ввесь український народ у розсіянні сущий", — повідомлено нас листом з Єрусалиму 29 квітня 1964.

Отець Архимандрит вилетів у свою паломичну подорож з Вінніпегу 14 квітня. Подорожуючи на Схід, він мав кількаденну зупинку в Константинополі. Вербну Неділю наш паломник святкував в Єрусалимі. У Святій Землі о. Іов пробуде побути 3—4 тижні. Повертаючись назад у Канаду, він відвідає Атени і проведе біля одного місяця в манастирях Св. Гори Афон.

Туреччина на шляху до усунення Патріярхії

Турецька влада „закрила друкарню Православної Патріярхії в Константинополі, усунула з Туреччини двох митрополитів і загрозила усунути ще чотирьох інших" (митрополитів), — подає з Ватикану пресова інформація щоденника „Вінніпег Трибюн" 1 травня ц. р.

Турецька влада минулого року видала заборону приймати таких кандидатів на студентів богословської семінарії в Галкі, що не е турецькими горожанами. Ця заборона автоматично веде до ліквідації цієї однокої богословської школи Константинопольської Патріярхії на державній території Туреччини.

Константинопольський Патріярхат обмежено такими заборонами, що він фактично е в'язнем Туреччини.

На яких умовах влада СССР „звільнила" митр. Сліпого?

Справа далі не вияснена прийдно

У паризькому українському націоналістичному тижневику „У к раїнське Слово" за 12 квітня ц. р. подана така інформація:

„Базлер Нахріхтен" подають, що московська амбасада в Римі вислала ноту до Ватикану, в якій протестує проти іменування Митрополита Йосифа Сліпого „Великим Архиепископом" і цим самим найвищим зверхником Української Греко-католицької Церкви. Москва вбачає в цій номінації „активізацію діяльности Митрополита", що „суперечить домовленню, на базі якого Митрополит був звільнений".

Нота зазначує, що це іменування і діяльність Митрополита-Ісповідника можуть мати „негативний вплив на дальші переговори (Ватикану) щодо модус вівенді між Церквою і державою в інших соціялістичних країнах".

Зокрема нота закидає Митрополитові Й. Сліпому взаємини „з антисоветськими українськими еміграційними колами".

З.Р.В. — Поважний католицький український щоденник „Америка" у Філядельфії в числі за 17 квітня ц. р. передрукував (на першій сторінці) цю вістку без коментарів, але з таким застереженням: „...ми передруковуємо на відповідальність згаданого часопису" („Укр. Слова").

Звернення канадських греків до Патріярха

За незалежність Канадської Митрополії від Екзархи в США

Майже всі території Канадської Митрополії Американського Екзархату Константинопольського Патріярхату підписали звернення до Константинопольської Патріярхії, щоб вона згаданій Канадській Митрополії надала привілей підлягати цій Патріярхії безпосередньо, а не посередньо, тобто не почерез американського Екзарха, як воно е досі. Тільки Монтреальська парафія цієї Митрополії відмовилася підписати згадане звернення.

Канадську Митрополію Американського Екзархату Константинопольського Патріярхату очолює Митрополит Тимофій у Торонті. Він також е, як кажуть, прихильником безпосередньої залежности від Патріярхії. Американськ. екзархом е митроп. Яків у Нью-Йорку. Православних греків у Канаді е 239,766 осіб у 20 парафіях, з того 43,196 осіб у Торонто і 29,761 у Монтреалі, (за журн. „АРЕО", квітень 1964, США).

Батьки! В українській школі наша майбутність. Висилайте своїх дітей на Літні Курси Українознавства

Церковні Громади на Колегію Св. Андрея в Вінніпегу

(Дальший виказ)

„Дуже милу несподіванку для Дирекції Колегії Св. Андрея в Вінніпегу зробила **Українська Православна Громада Св. Володимира в Келгарі, Алта.**, написавши їй ось такого листа, під датою 20-го квітня ц. р.:

„Хвальна Дирекціє! —

Ми дістали від Вас листа з 26-го лютого ц. р., в якім Ви звертаєтесь до зарядів Церковних Громад у справі пожертв на Колегію. Отже 19-го квітня ц. р. ми відбули загальні збори нашої Громади і ухвалили вислати Колегії **$700.00 в цьому році, і по $500.00 наступних чотири роки, цебто $2,700 за п'ять років;** але особисто члени нашої Громади можуть і повинні жертвувати хто тільки зможе. — В прилозі посилаємо Вам чека на $700.00".

Щира подяка Членам Келгарської Громади за їхню жертвенність і за практичний підхід до справи: вони знають, що Колегія буде потребувати фондів не лише цього року, але і в наступних роках (хоч би на сплату позички), отже наперед зобов'язуються вплачувати на потреби Колегії, через чотири роки, по $500.00 річно. Честь їм і слава!

Від проголошення останнього виказу (в числі за 7-го травня) вплинули від Громад такі пожертви:

Українська Греко-Православна Громада Св. Володимира, Келгарі, Алта.	**$2,700.00**
Українська Греко-Православна Громада Св. Духа, Саскатун, Саск.	**500.00**
Українська Греко-Православна Громада у Винярд, Саск...	**1000.00**
Українська Греко-Православна Громада Благовіщення Пресвятої Богородиці, Фт. Вилям, Онт.	**1000.00**
Українська Греко-Православна Громада Зіслання Св. Духа, Брендон, Ман.	**100.00**
Попередні листи	**$2,410.00**
Ця листа	**3,500.00**
Разом	**$5,910.00**

Всім Громадам, які дотепер зложили свої пожертви на Будівельний Фонд Колегії, висловлюємо щиру подяку. Разом з тим висловлюємо надію, що за їхнім прикладом підуть інші Церковні Громади.

Комітет Будови Колегії Св. Андрея в Вінніпегу

Пропаганда для СССР

Конференція СРЦ в Одесі

Перша в СССР конференція Світової Ради Церков

Конференція Світової Ради Церков, що відбулася в Одесі, в Україні 10—14 лютого ц. р. — це перша в СССР зустріч цієї світової церковної організації. Влада СССР тим разом дала дозвіл провідникам СРЦ прибути до СССР і відбути там конференцію. Світова Рада Церков охоплює собою майже всі протестантські Церкви, Англіканську, всі Православні Патріярхати й більшість менших автокефальних Православних Церков. Центр СРЦ є в Женеві у Швайцарії. Пару років тому членом СРЦ став і Московський Патріярхат.

Засідання в палаті патріярха Олексія

Участь у конференції взяло 17 провідних діячів СРЦ (хоч збиралися їхати 24). Председником конференції був д-р Франклін Каярк Фрай — голова Лютеранської Церкви в США. Конференція відбулася в Одесі в чітній палаті патріярха Московського Олексія (Семанського).

Екзекутивний Комітет СРЦ, який складається з 14 членів з усіх континентів світу (там є також архіеп. Яків з США), був репрезентований на конференції д-ром Чарлзом Парліном, провідним методистом з США. Був там і генеральний секретар СРЦ д-р Віссер't Гуфт.

Про обеззброєння, мир і відношення до Ватикану

Перед своїм виїздом на конференцію д-р Парлін сказав: „Ми будемо обмірковувати наш черговий крок у відношеннях до Ватикану"; д-р Фредерік Нольде — голова Комісії Департаменту Міжнародніх Справ СРЦ і він же знавець модерної дипломатії протестантського світу, здасть на конференції звіт із стану руху за обеззброєння і поінформує про загрозливі для миру місця у світі, подав „Бизантійн Кетолик Ворлд" (9. 2. 1964).

Конференція СРЦ не стала в обороні переслідуваного Християнства

„Єпископ Лільє (протестант), повернувшись звідтіля (з конференції СРЦ в Одесі), заявив, що це була найзмістовніша й найцікавіша екуменічна (церковно-об'єднувальна) зустріч, якої він лише зазнав у своєму житті! 17 членів (конференції СРЦ) під проводом всеч. Фрая були автобусом завезені в семінарію (в Одесі), яка зробила на них глибоке враження. „У цій семінарії є дух життєвости, якого бракує декотрим семінаріям в інших частинах світу" (сказав пастор Фрай). Коли всеч. Фрай вітав студентів, як майбутніх проповідників Христа, то почув він від ректора (семінарії) архимандрита Антонія замітку: „студентів (тут) навчають поважати переконання й інших" (людей). Під тим розуміся комунізм... Як відомо, ніякої такої постанови, що б осуджувала переслідування релігії, не було. Навпаки, під стіни замітки архим. Антонія, була прголошена свобода совісти в значенні рівноправности безбожництва з релігією. Той уклін у сторону „правди" був вичерпний тим, що, як свідчить Віссер't Гуфт, що „члени Ради (СРЦ) сказали советським офіційним особам, що вони думають".

А сам Віссер't Гуфт зверзується до советської влади з одним лиш проханням, а саме: щоб вона дозволила надрукувати Біблію". (Цитовано з журналу „Православна Русь" ч. 6, 1964. США. Слова в дужках ред. В.).

Пригадується пропаганда ватиканської делегації в СССР

„Славнозвісний отець Дюмон, один з видатніших ідеологів католицького екуменізму (руху за об'єднання з Римом), під час зустрічі на летовищі, коли він повернувся з СССР, де тоді (влітї 1963 р.) святкували ювілей патріярха Московського (Олексія), так почав своє інтерв'ю зо співробітником католицького часопису „Ля Круа": „Після тридцяти літ я починаю другу екуменічну (унійну) молодість. По тридцяти роках повного самовіддання справі зближення з Православієм я раптом бачу зрілі овочі, величні зрілі овочі!" А вкінці, коли його спитали, чи він, повернувшись з Ленінграду й Москви, залишається оптимістом; то він сказав: „Так, — не зважаючи на протирелігійні утиски, що тепер появилися. Советська влада показалася доброзичливою до загранічних делегацій. Само собою це приємно" (Журн. „Православная Русь" ч. 6, 1964. Слова в дужках ред. В.).

Це значить, що влада СССР наказала своїм ієрархам „зблизитися" з Католицькою Церквою, натякаючи, що може дійде й до об'єднання з Римом, але офіційні представники Кат. Церкви (а таким був о. Дюмон на ювілеї патріярха в СССР) забов'язуються показувати советську владу „доброзичливою" для властей Римської Церкви...

ДО УВАГИ ДОПИСУВАЧІВ:

1. **Статті, присланї до „Вісника", мусять бути підписані дійсними іменами авторів. Евентуальним виїмкам тут можуть бути автори посмертних згадок і подібних оказійних дописів.**
2. **„Вісник" приймає тільки оригінали, а не копії.**
3. **Матеріял для „Вісника" мусить бути написаний на машинці, або дуже чітким ручним письмом. В обидвох випадках повинні бути широкі відступи між рядками.**
4. **Якщо вищеподані передумови не будуть виконані, то надісланий матеріял не буде поміщений у „Віснику".**

Третя етнічна сила Канади

Свою першу промову в сенаті з березня ц. р. сенатор Павло Юзик присвятив темі: „третя етнічна сила" Канади. Це значить не лише два партнери: англійці і французи, бо є ще й третій партнер: ці етнічні групи, що не є ані англійцями, ані французами.

З.Р.В. — СУС ще перед тим вислав був до прем'єра Пірсона свою резолюцію, основану на принципі, так би мовити, „хору етнічних груп", а не „діялогу" між англійцями і французами.

У Канаді (згідно з даними перепису 1961 р.) є понад 25% такого населення, що не є ані англійським, ані французьким.

Митрополичі Канонічні Візитації

Неділя 31-го травня, — 40-ліття Церкви Зшестя Св. Духа, в м. Реджайна, Саск. З Митрополитом будуть Преосвященний Єпископ Борис і Високопреподобний О. Архимандрит Іов.

Неділя 14-го червня, — у Церкві Св. Володимира в м. Судбурі, Онт. Повне Освячення Храму й Іконостасу.

Неділя 21-го червня, — у Всеканадійській Митрополичій Катедрі Пресвятої Трійці в м. Вінніпезі, Ман.

Субота й Неділя 4—5 липня, — Свято відкриття нової Колегії Св. Андрея в Вінніпезі. У суботу, — по полудні: Вічний Молебень та посвячення нових будинків Колегії, а в Неділю рано — урочиста Св. Літургія, яку Митрополит служить у сослужінні всього Вінніпезького Духовенства.

Неділя 26-го липня, — Освячення Іконостасу в Храмі Св. Володимира в м. Овкборн, Ман.

Ватикан зачислює...

(Закінчення з 1-ї стор.)

терєси навіть перед політикою Ватикану. А в українців... Це вже справа відома всьому світові... Православні не вміщуються, бо греко-католики сказали б, що вони „упереджені" до Католицької Церкви; А самі греко-католики вважають, що їхня лояльність до Ватикану не дозволяє їм обороняти українські інтереси перед несправедливістю з боку ватиканської політики, мовляв: добро Ватикану на першому місці перед добром української справи!

Далі, провідники греко-католиків намагаються заспокоїти патріотичні почуття українців назвою „Українська Католицька Церква", але ця назва Ватиканом не створена й ним не прийнята, не дозволена. І жинток не сягає поза межі католицьких україномовних газет, на що Ватикан дивиться крізь пальці, ніби не бачить, — але й то лише дотя, доки Католицькій Акції що фіктивну назву треба вживати для політичної мети, щоб протиставити її назві „Українська Православна Церква".

Москва і Рим

Москва про зустріч патр. Атенагораса з папою

Лист патріярха Московського Олексія до патріярха К о нстянтинопольського Атенагораса і з приводу його (патр. Атенагораса) зустрічі з папою Павлом VI в Єрусалимі 5-6 січня 1964 р.

„Москва (RNS). — Патріярх Олексій - первоієрарх Російської Православної Церкви, вислав листа до Вселенського Патріярха Атенагораса в Константинополі (Істанбулі), тепло славословлячи запроектовану його зустріч з Папою Павлом VI під час паломництва того останнього до Святої Землі.

„Я сам з приємністю підприйняв би таке паломництво, якщо б моє теперішнє здоров'я могло дозволити мені на це" написав 86-літній Патріярх Московський.

Однак, він сказав Патріярхові Атенагорасові, що „Російська Православна Церква вважає майбутню зустріч Вашої Святішости з Римським Первосвященником як лише зустріч двох визначних паломників до Святої Землі, але без жодного зв'язку з постановами Родоської Конференції".

Він тут мав на увазі зустріч на острові Родосі в Греції в вересні 1963 р., де представники більших православних спільнот погодилися підприйняти „діялог" єдности „як рівні з рівними" з Римо-Католицькою Церквою в заключені Другого Ватиканського Собору.

У своєму листі до Патріярха Атенагораса, написаному по-грецькому, і якого проголосив ТАСС — советська пресова агенція, Патріярх Олексій сказав:

„У зв'язку з телеграмою, яку я отримав від Вашої Святішости з повідомленням про бажання Вашої Святішости зустрітися з Римським Первосвященником Павлом VI під час його паломництва до Святої Землі, в січні, ми вважаємо нашим братським обов'язком, згідно з тією шляхетною практикою, що недавно встановилася між автокефальними Церквами-посестрами, поінформувати Вашу Возлюблену Святішість, що — у висновку з цього нашого всеправославного домовлення, висловом якого був договір на Родосі про готовість усіх нас спільно й у властивому часі в майбутньому почати всеправославний належний і добре приготований діялог з Римо-Католицькою Церквою, як рівні з рівними — Російська Православна Церква вважає майбутню зустріч Вашої Святости з Римським Первосвященником за зустріч двох визначних паломників до Святої Землі, без жодного пов'язання з Родоськими постановами.

„Я сам з приємністю підприйняв би таке паломництво, якщо б моє теперішнє здоров'я дозволило на це. Інформуючи Вашу Святішість про це, ми по-братському обмінюємо Вашу Святішість". (Журн. „Да Ворд" (лютий 1964 р.) — орган Американського Екзархату Антіохійського Патріярхату).

З.Р.В. — Що провід Католицької Церкви не погодиться на переговори з Православієм на основі „рівні з рівними" — це, звичайно, відомо Московській Патріярхії. Ій відомо, що Рим хоче лише витворити в православних ілюзію розмов „рівних з рівними", аби таким чином постало у світі враження, що православні готові „наближатися" до Риму. Чому ж Московська Патріярхія, знаючи цю тиху політику Риму, все таки вдає, ніби вона вірить у можливість розмов з Римом, як „рівних з рівними", і готова піти на розмови з Римом на основі цієї ілюзії? А це тому, щоб давати Римові посмак, що Російська Православна Церква нібито хилиться до „збліження" з Римом, і за ціну того Рим не буде виступати проти влади СССР. І Рим проти советської влади справді перестав виступати. Як довго буде тривати той діялог, між Римом і Московською Патріярхією (та всіми іншими Патріярхатами), так довго Рим буде мати політично зв'язані руки, отже не буде виступати проти влади СССР, а навпаки — ще й час до часу буде добре відзиватися про неї. Саме з цією метою влада СССР дала наказа Московській Патріярхії ввійти в діялог з проводом Католицької Церкви. Так комуно-большевизм зискує собі „мир", і виграє на часі.

Релігійний розкол між жидами в Британії

Великий Рабінат не вмішується

В останньому тижні квітня ц. р. постав релігійний розкол між жидами.

Рабін д-р Луїс Джейкобс із синагоги Вест Енд — автор голосної книжки п. з. „Ві Гев Різон то Белів", виступив проти дослівного розуміння деяких частин Тори (Тойри), зокрема ж він твердить, що П'ятикнижжя постало не відразу як цілість, а писали його різні люди в різних часах.

Д-р Ізраель Броді — головний рабін жидів у Британії, виступив проти рабіна Джейкобса, але кагал синагоги у Вест Енд (найбагатші жиди в Лондоні) підтримує реформатора Джейкобса, — подає „Ассошіейтед Пресс" 2 травня ц. р.

Великий Рабінат в Єрусалимі не вмішується в цю справу.

З.Р.В. — Великий Рабінат стоїть на тому становищі, що жидів єднає Єговізм, сіонізм і жидівська свідомість. А другорядні розходження він не вважає суттєвими.

Третя сесія II Ватик. Собору від 14 вересня 1964 р. до 20 листопада 1964 р.

Третя сесія Другого Ватиканського Собору почнеться 14 вересня ц. р. й закінчиться 20 листопада ц. р.

Незакінчений кінець?

Папа Павло VI дав рішуче поручення, щоб кінець третьої сесії був узагалі закінченням Собору, Віденський кард. ал Франц Кеніг, однак, уважає, що історичне завдання цього Собору зреформувати Католицьку Церкву не буде виконане, якщо не буде четвертої й п'ятої його сесії.

З.Р.В. — Із слова папи Павла VI на закінчення 2-ї сесії II В. Собору, 4 грудня 1964 р., видно, що папа Павло VI не є ентузіястом реформ Церкви, яких бажав його попередник — папа Іван XXIII, що скликав цей Собор і був свідком його першої сесії. Мабуть саме тому Павло VI так спішиться закрити Собор. Нехай „брак часу" буде відповідальним за те, що Собор не встіє поробити реформ у К. Церкві.

Квебек і віроісповідання Канади

У зв'язку із зростанням загрози, що Квебек евентуально може політично відірватися від решти Канади, і проголосити себе державою, цікаво розглянути справу Квебеку в дзеркалі віроісповідного стану Канади — на основі перепису з 1961 р.

Французи становлять 30% усього населення Канади, тобто є їх коло 6,330.000 осіб. З того числа 76% усіх французів живе в Квебеку, 81% населення якого складається з французів, а 19% — інші етнічні групи. Із усього числа французів у Канаді 24% живуть поза Квебеком, — найбільше в Нью Брюнсвику, де вони становлять 39% усього населення.

Серед усього населення Канади 46% — то католики (8,740,000), з них дві третини (коло 5,826,666) становлять католики-французи.

Коло 55% з усього числа католиків Канади припадає на Квебек.

Без Квебеку в решті Канади католики становлять лише 20% усього населення.

З. Р. В. — Є багато таких парафіян, які фактично не вважають себе католиками. Але поскільки вони формально не скреслили своїх імен з католицьких парафіяльних лист, то, — не зважаючи на те, що вони не мають зв'язків з Катол. Церквою, — католицькі церковні власті подають їх у числі католиків.

ВИПРАВЛЕННЯ

В ювілейному числі „Вісника", за 15-го квітня ц. р., на сторінці 21, ми помістили статтю з-під пера С. В. Савчука (о. д-ра С. В. Савчука) п.н. **„Унікальний нагрудний хрест"**, але через недогляд не зазначили, що ми передрукували її з журналу **„Новий Літопис"**, ч. 4 (9), за жовтень-грудень 1963, защо оцим Хвальне Видавництво „Нового Літопису" перепрошуємо.

Редакція.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавничий Спілка Еклезія. Передплата: в Канаді — $5.00 на рік. За границю — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $5.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЦЕРКВА ХРИСТОВА НЕ Є ПОДІЛЕНОЮ

„Вірую в Єдину, Святу, Соборну Апостольську Церкву..." — це один з догматів Православія. Єдина, Свята, Соборна й Апостольська Церква — це Вселенська Церква Христова.

Коли Святі Отці цей догмат у Символі Віри" формулювали, то тоді були різні церковні юрисдикції, тобто не було одної спільної для всіх християн церковної людської організації, одного спільного найвищого людського Архиерея, — та цього й взагалі не було ніколи.

Єдина, Свята, Соборна й Апостольська Церква, тобто Церква Вселенська є єдиною, неподільною в сенсі містичному: що всі православні християни поєднані в визнанні Ісуса Христа Головою Вселенської Церкви, і всі вони поєднані спільним ісповідуванням догматів Церкви, Св. Таїнств, Догматичних Канонів і т. д. Тільки що, містичну, не якусь іншу Церкву мали на увазі Святі Отці перших сімох Вселенських Соборів, коли дефініювали поняття і науку про неї, як про Церкву Христову, Церкву Єдину, Святу, Соборну й Апостольську, не зважаючи на те, що тоді, як і тепер, не було одної спільної для всіх християн адміністративної світової людської організації, що називається „видимою церковною", людською, земною.

Отже Церква Христова, Церква Єдина, Свята, Соборна й Апостольська, Вселенська Церква, як установа Божественна (релігійно-містична), ніколи не роз'єдналася й роз'єднатися не може, бо ж не роз'єднався Голова Церкви — Господь наш Ісус Христос, не роз'єднався догмат Христової Церкви в науці „Вірую в Єдину, Святу, Соборну, Апостольську Церкву", не роз'єдналися всі інші догмати; Св. Таїнства, не роз'єднався Св. Письмо і Священне Передання, не роз'єднався сім перших Вселенських Соборів.

Що сталося — то це те, що частина православних християн, відступивши від Св. Вселенської Церкви, автоматично перестала бути православною. Але це не порушило єдности і вселенськости Церкви Христової. Бо якщо б при ній залишилося лише двоє-троє в ім'я Христа, ісповідуючих Його по-православному, то й тоді Церква Христова залишиться Єдиною, Святою, Соборною, Апостольською, Вселенською.

Отже, православні не можуть приймяти таких понять як „подія", „поєднання Церкви Христової", бо Церква Христова роз'єднаною не є для тих, хто вірує по-православному.

Вселенська Церква Христова лише молиться, щоб відпавші від неї через єресь назад повернулися до неї, тобто до Віри Православної — з правом і можливістю творити собі свою власну церковну організацію, яку називаємо „Церквами" в людському, земному, технічному розумінні.

ЧИЇ ЦЕ АВТОРИТЕТИ?

(У справі митр. И. Сліпого)

Один з неофіційних, приватних греко-католицьких світських часописів, приєднавшись до церковної греко-католицької преси в спробі обороняти відому поведінку митр. Сліпого, закликає, щоб українці мали „більше довір'я до своїх авторитетів", а конкретно — до митр. Сліпого. У редакційній статті цього часописа можна виділити три головні аргументи": 1) що вістка про участь митр. Йосифа Сліпого в комуно-большевицькій урочистості жовтневої революції в бенкеті в советській амбасаді в Римі в жовтні 1963 р. — то, можливо, видумка — советська провокація для підірвання авторитету митр. Сліпого в очах українців; 2) що, якщо ця інформація, може, й правдива, то митр. Сліпий був у советській амбасаді гостем з затаєною „вищою ціллю", про яку він не може відкрито говорити, але та „вища ціль" напевно є для „добра народу" українського; 3) що митр. Сліпий поступив тут, як дипломат; а дипломатів ніхто не посуджує у советській агентурності, коли вони таємно переговорюють з большевицькою владою.

Розглянімо коротко ці аргументації:

1) Вістку про гостину митр. Сліпого в советській амбасаді телефонічно подав польський офіційний католицький кореспондент у Римі Єжи Туровичу до краківського польського католицького тижневика „Тигодник Повшехни" ч. 47, за 24. 4. 1963 р. Далі цю інформацію подали польські національні часописи за кордоном: „Ожел Бяли" в Лондоні в січні 1964 р. „Час" у Вінніпезі 5 лютого 1964 р. „Дзєннік Чікагоскі" в Шікаго 8 квітня 1964 р. Очевидно, ні Рим, ні митр. Сліпий особисто не мають підстав, ні причини заперечувати цього. У згаданій інформації сказано, що в Римі „викликав велике враження той факт, що митр. Сліпий був присутній на прийнятті, що його давала советська амбасада в Римі з нагоди роковин Жовтневої революції". Там же сказано: „Присутнім на прийнятті журналістам митрополит заявив, що незабаром по закінченні сесії Собору має замір поїхати в Советський Союз".

Отже, в Римі члени II Ватиканського Собору, і дипломати й журналісти знали про гостину митр. Сліпого в советській амбасаді, і дуже оживлено говорили про неї, коли це зробило на них „велике враження". Усе це діялося не десь за залізною заслоною", а в Римі на очах світу. Отже заперечити це не вдасться.

2) Дипломати їхні уряди уповноважують до явних і тайних переговорів з советською владою, дають їм інструкції, контролюють їх і отримують від них звіт. А хто уповноважив митр. Сліпого до тайних переговорів і маніфестацій політичної „дружби" з советською владою? Хто дав йому інструкції? Хто контролює його? Українці — ні! Отже, — хто?

3) Чи і яку „вищу ціль" має митр. Сліпий у тих зносинах з советською владою? — ця справа не відома ні українській редакції, ні українським національним провідникам, ні українській спільноті, бо митр. Сліпий не інформує їх про це. А здогади греко-католицької преси не є дійсними й не є міродайними аргументами. Коли українські проводи (УНРада, КУК, УККА, й усі інші) не йдуть на співжиття з советською владою, то чинять це тому, що вважають (і правильно) таке співжиття абсолютно шкідливим для української справи. Як же хтонебудь може твердити протилежне у випадку митр. Сліпого? Що було б, якщо б українські провідники у [illegible] нашої спільноти (Церква, політика, мистецтво, наука) пішли тут слідами митр. Сліпого? Чи греко-католицька преса також і їх тоді оправдувала б?

Не можна ділити зла на „зло добре" і „зло зле" — зло є неподільне, — воно є тільки зло.

Так представляється справа афери митр. Сліпого в світлі інтересів і напрямних українства.

Можливо, що та „вища ціль" митр. Сліпого лежить в іншій площині, поза справою українства. Можливо, що є якась інша окрема від українства справа, добро якої вимагає, щоб митр. Сліпий накладав з советською владою, — тут сперечатися не будемо, і в цій площині не вважаємо себе уповноваженими критикувати митр. Сліпого. Ми лише можемо йому співчувати, а не вмішуватися в його інтимні діла. Але не також, консеквентно, означає, що особу й політику митр. Сліпого не вільно вмішувати у справи українства, бо все це стоїть поза ідеологією, політикою й тактикою українства, тобто стоїть поза межами справи добра української нації.

Вигляди на жнива в Україні знову понурі

В Україні (як також в інших країнах в СССР) минулого року був великий неврожай „через посуху", — як це визнала советська влада.

Цього року, заявила влада, зима була винятково дуже довга, отже вигляди на жнива знову понурі.

Квебек отримує від Оттави більше, ніж дає їй

Уряд в Оттаві 1963 р. отримав від Квебеку лише четвертину (точніше — 24.8%) з тієї суми, яку уряд Квебеку стягнув з цієї провінції. А в той же час уряд в Оттаві дав Квебекові грошей на таку суму, що становить 29,63% бюджету квебекського уряду (Журн. „Протестант Екшен" ч. 5, 1964).

ХРИСТОВЕ ВОСКРЕСЕННЯ І МИ

Христос Воскрес — Радість вічна

Слово Господнє „РАДУЙТЕСЯ", сказане не тільки до Жінок Мироносиць, але й до всіх християн, в тому й до нас. Бо це радість, про яку сказав Христос до Апостолів: „коли побачите Мене Воскреслого, то зрадується серце ваше і радости вашої вже ніхто не відбере від вас" (Ів. 16, 22). Так; бо то РАДІСТЬ ВІЧНА. Христос Господь Воскрес так, як наперед Їм сказав і цим Актом точно затвердив, що Він є Той обіцяний від Бога Месія-Христос Спаситель, про Якого вістив Дух Святий через пророків. А коли так, то яке ж їх було щастя, що саме їх обрав Господь бути Його учениками, вістителями Його вічної радісної Євангельської Науки. Але чи то тільки їхня радість? Хіба вона не поширюється й на нас? Всі ж ми у Христа христилися і у Христа одягнулися, бо стали синами й дочками Божими через Віру в Нього (Галат. 3, 26-27). А Він узяв гріхи всіх людей і за них страждав і вмер, і цим заплатив наш борг перед Отцем нашим Богом та визволив нас від гріха, прокляття і духовної смерти.

Ще давно, за 700 років Дух Святий устами пророка Осії сказав від Бога: „Від влади ада Я викуплю їх, від смерти визволю їх. Смерте! де твоє жало? Аде! де твоя побіда? Зміни в тому не буде в Мене (Ося, 13, 14).

І той час прийшов. Христос Воскресенням Своїм переміг смерть, і не тільки для Себе, а й для всіх людей. Бо, як каже Апостол: „Який був земний Адам, такі й ми — земні нащадки його, і Який Небесний Христос у Воскресенні, такі будемо й ми, що увірували в Нього"... Цебто: так і ми воскреснемо в свій час для життя з Ним у Царстві Божому. „Бо як у Адамові всі люди вмерли, так у Христові всі оживуть" (Див. І Кор. роз. 15). Але в Царство Боже ввійдуть ті, хто увірував у нього і живе за заповідями Його. Саме про це молився Христос Господь перед своїми стражданнями в саду Гефсиманському, коли казав:

„Отче, Я не за Апостолів тільки молю, а й за тих, які увірують в Мене через слово їх... Отче, тих, що Ти дав Мені, хочу, щоб де Я, там і вони були, щоб бачили Славу Мою, яку Ти дав Мені, бо возлюбив Мене раніше, аніж заснував світ" (Ів. 17, 20-24). Ось це ВІЧНА РАДІСТЬ для вірних послідовників Його, після воскресення нашого з мертвих, якого чекаємо... (Символ Віри, членя 11-12). А яка та радість буде, Він також сказав: „Ті, що воскреснуть, стануть рівні з Ангелами і вже не вмруть" (Див. Луки 20, 34-38). В іншому місці сказав: „Тоді Праведники засяють, як сонце у царстві Отця їх. І додав: „Хто має вухи, щоб слухати, нехай слухає (Мф. 13, 43). В цих словах особливе значення, воно таке: хто має розум, нехай прийме слова ці в серце своє. Це запевнення правдивости слів Його.

Ось чому таке радісне нам Його Світле Воскресення. Ось чому Свята Христова Церква такими радісними піснями славить Воскреслого Господа Христа:

„Небеса достойно нехай веселяться, земля нехай радується. Нехай празнує (торжествує) світ видимий і невидимий, бо Христос воскрес — Радість вічна".

„Нині все наповнилося світла — Небо і земля і преісподня. Нехай святкує (в радості) увесь світ Воскресення Христове. В ньому ми утверджуємось" (Канон). Утверджує нас Церква у Вірі в Воскреслого Господа; а преісподня — це шеол, де перебували душі померлих до принесття Христового, і які Він вивів із того темного аду. Ось що їм і нам дав Христос Своїми стражданнями і Своїм Воскресенням.

Ніхто не примусив Його страждати за нас. Він Сам, як Бог і Син Бога Отця, що вічно народжується від Нього, як Світло від Світла і Бог Істинний від Бога Істинного, із Своєї несказаної любови до нас людей, взяв на себе провини наші перед Богом. Для того Він зійшов з Неба, прийняв тіло від Св. Діви Марії з нашестя Духа Святого, народився в нашому тілі й душі, крім гріховности, пожив між людьми, щоб навчити їх устами до уст. Він явно сказав Хто Він і це затвердив Своїми Чудами і Воскресенням з мертвих, Він народився в народі Ізраїльському, бо таке обітування Бог дав Авраамові, синові його Ісаакові і внукові Яковові, повторив і Давидові, що народиться Він від нащадків Його. А через пророків відкрив: де і від Кого народиться, де буде виростати, де і як буде проповідувати і які діла буде робити, як постраждає за людей і як воскресне з мертвих. Тому все сталося так, як писано було в Св. Письмі.

Тож, Дорогі мої, коли вдумаємося в цю страшну й дивну Епопею несказаної любови Божої до нас людей, то серце обнімає страх і здивування, а разом і велика Радість. І хочеться скрикнути разом з пророком: „Господи, хто ж ми, що ти аж так полюбив нас? І за що?... Ти зранений був за гріхи наші і замучений був за беззаконства наші. Ти прийняв на Себе кару за всіх людей і ранами Твоїми ми уздоровилися (Іс. роз. 53). Чим же ми відплатимо Тобі за все, що Ти зробив для нас! О, як би нам хотілося так Тебе любити, як Ти нас полюбив! Дай же, Господи, (нам таку палаючу любов до Тебе, як мали її ті, що життя своє віддали за Тебе!...

Чи можемо ж ми бути невдячними й байдужими в цей Урочистий і Святий День, коли Ти воскрес і сказав до Жінок: „РАДУЙТЕСЯ!"? Чи можемо ще сумуватися, що Ти ВОІСТИНУ Воскрес, коли Ти сорок днів являвся Апостолам, їв з ними, і при них вознісся на НЕБО до Отця Твого?! О, ні, то була б для нас духовна смерть і втрата всіх отих обітниць, які Ти дав тим, що увірують в Тебе."

Тож, Любі мої! Святкуймо в Радості Світле Його Воскресення з мертвих, бо то й наше майбутнє воскресення для вічної Радости. Святкуймо і веселімося, бо Він і нам дав життя вічне та шануймо Його Воскресіння. Споминаймо Його щохвилини! Ми святимо паски наші на знак і спомин Його, як Хліба небесного, що дав Себе на поживу вірним. Святимо крашанки, як символи Гробу Господнього, з якого засяяло нам Життя Вічне. Святимо й споживаємо освячене в радості та вітаємо одні одних святим радісним вітанням: ХРИСТОС ВОСКРЕС! і відповідаємо на'ці привіти: ВОІСТИНУ ВОСКРЕС! Бо й це подяка Йому.

А разом з тим, відчуймо серцями всю тяжку скорботу тих християн і наших рідних, яким дух зла і тьми та слуги його не дають можливости святкувати і відчути ту Святу Христову Радість його Воскресення. Справді сталося так, як сказав Апостол: „Мудрі світу цього об'юроділи (одуріли) і замість Живого Бога, Який так явно показав Себе, поклонилися бездушній матерії та своєму хитрому розумові. Назовні проповідують „свободу", а насправді наклали на душі людей тяжкі кайдани атеїзму. Замість злету людського духа в небесну Божественну Висоту — прикували його до порох земного. Замість Небесної несказаної й вічної Радости — примушують радіти надуманими сурогатами фантазій. І справдилися другі слова Апостола: „Зате, що вони відвернулися від Бога, Він попустив їм вірити неправді (2 Сол. 2, 3-12). Але Господь заповідав нам молитися й за ворогів, то й ми молімось: „Господи дай їм пізнати й відчути Тебе та знову вернутися до Тебе!"

Ми ж у всій повноті використовуймо нашу свободу в цій країні. Святкуймо так, як святкували діди наші, з найбільшою Радістю, безліч разів співаючи: Христос Воскрес із мертвих, смертю смерти подолав і тим, що у гробах, життя дарував.

Йому Слава і Подяка з Отцем і Св. Духом на віки вічні. Амінь.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Архиепископ МИХАЇЛ.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ГОСПОДЬ МІЯ І БОГ МІЙ!" ... „ТОМУ ВВІРУВАВ ТИ, ЩО ПОБАЧИВ МЕНЕ? БЛАЖЕННІ ТІ, ЩО НЕ БАЧИЛИ І УВІРУВАЛИ! (Ів. 20:28—29).

Віра — це блаженне піднесення людського духа до Бога! Але тепер, як і завжди, одні вірують у Бога вірою переймчою, наприклад: коли діти переймають Віру від батьків; інші починають учитися вірувати аж з хвилини якихсь життєвих потрясень. Але чи однаково оцінює ці два приклади віри Христос? Батьки й молоде! Це питання особливо вам годилося б обдумати.

100-ліття Грецької Церкви в Америці

Перший настоятель першої Гр.-Православної Громади в США — українець

Восени цього року сповняється 100 років існування Грецької Православної Церкви в Америці.

Загально преса, а між ними англомовний православний журнал АРЕО, інформує, що хронологічно першим настоятелем першої грецької Парафії в США був росіянин. Натомість проф. Луців у книжці „Аляска Мен", інформує, що то отець Агапій Гончаренко, отже українець, був першим пароxом першої грецької Парафії в Америці.

ПОДЯКА
від родини бл. п. судді Михайла Стечишина

Щиросердечно дякуємо всім тим, що ласкаво подали останню послугу нашому мужеві, батькові, дідусеві, братові і рідному — бл. п. Михайлові Стечишину:

Його Блаженству Митрополитові Іларіонові — за святительські молитви на похороні; Його Преосвященству Єпископові Борисові за теплe слово; Всечеснішому Отцеві Протопресвітерові д-рові С. В. Савчукові — Президентові Колегії Св. Андрея — за головну доповідь про Покійного; Всечеснішому Отцеві Протоереєві Томі Ковалишину, Голові Президії Консисторії — за щире пропам'ятне слово про Покійного; Всечеснішому Отцеві Протоереєві Михайлові Юрківському, Настоятелеві Митрополитальної Катедри Пресв. Трійці — за провід над усім Похороном і за моральну опіку над Дружиною Покійного від час Похорону: Всечеснішому Отцеві Протоереєві Єронімові Грицині, Пароховi Митрополитальної Катедри Пресв. Трійці за щире слово-згадку про Покійного; Всечесному Отцеві Редакторові Степанові Ярмусеві з Консисторії і з Редакції „Вісника" — за участь у Похоронних Відправах; Його Достойності Судді Іванові Соломоновi й Пану Меценасові Теодорові Гуменюкові — за доброзичливе відзначення праці Покійного; Пану І. Сириновi; Головному Редакторові „Українського Голосу" — за провід над урочистістю, присвяченою пам'яті про Покійного після Похорону; Митрополитальному Хорові й його Диригентові Пану В. Богоносові; всім тим, що несли домовину, склали вінки, послужили автами, склали щедрі пожертви на Видавничий фонд творів Покійного і взяли допоміжну діяльність у Похороні, як також і тим, що взагалі прийшли востанне попрощатися з Покійним.

Хвальний Управі Митрополітальної Катедри в Вінніпезі наша щира подяка за її прихильність і самовідданий труд.

Зокрема ж з усього серця нашого дякуємо всім тим, що чи то усно, чи листами й телеграмами старалися злагіднити наш душевний біль по втраті Покійного.

Дружина Анастасія й уся родина.

КОНЦЕРТ УКРАЇНСЬКИХ ТАНЦІВ

Едмонтон. — У п'ятницю 22-го травня ц. р. о 8-мій год. вечера в концертовій залі Вікторія Гайскуа (101 стріт) відбудеться концерт українських танців. В концерті беруть участь: танцюристи школи танців при Громаді св. Івана і Громади св. Пророка Ілії, а також танцюристи з „Шумки". Понад 150 осіб будуть брати участь в цьому величавому концерті. Вступ на одну особу $1.00. Квитки належить набувати у зарядчиків концерту, або в Українській Книгарні, п. Б. Мельничука. Організацією концерту займається спеціяльно покликаний комітет, що його очолює пані Марія Лаварук.

. Концерт буде рідкісний, а тому кожен, чи кожна повинні відвідати його, зокрема молодше покоління.

М.К.

Небезпечно „забута" Фатіма
Зволікають з виявленням „3-ї тайни"

В останніх роках життя папи Пія XII було багато розголосу про можливість прилюдного проголошення „3-ї фатімської тайни". Її мав проголосити папа Пій XII, але він її не проголосив (помер 1958 р.). Його наслідник Іван XXIII навіть не згадував про це (помер 1963 р.). Черговий папа, Павло VI, повинен би розкрити цю „тайну", але він досі також не згадав про неї.

Виходить таке, що папи здають цю справу один на другого, і досі ні один з них не хоче брати на себе відповідальности за цю справу.

Адже ж, згідно з „об'явленням у Фатімі", „3-тя тайна" повинна була бути конечно проголошена ще до 1960 р. Конверт, на якому написано, щоб його розкрити не пізніше 1960 р., і в якому запечатувана „3-тя тайна", іспанський єпископ Венансіо з Леіри прислав був папі Іванові 23-му для проголошення „3-ї тайни", але цей папа не зробив цього, і ось уже шість років лежить ця „тайна" в Римі, а при тому вона вже на 4 роки спізнена.

Дві перші „Фатімські тайни"

Початок Фатімського „чуда" простий: 13 червня 1917 р. троє селянських дітей — пастушків у Португалії в околиці Фатіми сказали, що вони бачили на полі „білу пані" (в білій одежі), яка сказала їм якісь „тайни". Ці діти були певні, що ця „пані в білому" — то Мати Божа, і вони сказали це у своєму селі. Селяни поширили про цю справу легенди, і почали домагатися від єпископату, щоб той щось робив у тій справі, — оскільки Католицька Церква проголосила цю справу „Об'явленням Матері Божої в Фатімі".

Час ішов, — двоє з цих дітей повмирали, лиш одна з них, Лукія залишилася в живих. Коли вона підросла, її відділи в манастир монахинь чину Св. Доротеї. І аж тоді, в 1941-42 рр., вона вперше сказала, що хоче виявити ці „тайни", які „біла пані" виявила їй (та ще двом дітям, які вже повмирали) 1917 р. Тобто від 1917 до 1941-42 років Лукія нікому не сказала тих „тайн". Аж тоді, коли вже виросла і стала монахинею, вона всі ці три „тайни" (які сказала їй 1917 р. „біла пані") списала на папері, і дві „тайни" ще тоді таки (в 1941-42 рр.) дозволила проголосити, а „3-тю тайну" запечатувала і написала на конверті, щоб вона була проголошена до 1960 р.

Про всі ці три записані Лукією „Фатімські тайни" православний журн. „Америкен Ревю оф Істерн Ортодокс" за лютий 1964 р. писав ось що:

„Кажуть, що сестра Лукія, що одинока з усіх цих трьох дітей залишилася в живих, написала цей документ у 1941-42 роках. Вона писала його з розпорядження покійного єпископа Хозе Альвес Корреія да Сантос із Леіра, єпархія якого включає місцевість Фатіма в Португалії".

Перші дві проголошені „тайни", які „біла пані" виявила Лукії 1917 р., і що вже проголошені — такі: 1) Лукія і ще двоє дітей 1917 р. на пасовищі біля Фатіми мали „видіння пекла"; 2) друге видіння — це голос „білої пані" (мовляв, Матері Божої), яка вказала: щоб людство могло очиститися від гріхів і осягнути мир на землі, то для цього треба: причащатися кожної першої суботи щомісяця, і що Росія мусить бути „посвячена" Непорочному Серцю діви Марії.

Як бачимо, ці бідні селянські діти Португалії 1917 р. мали високополітичне „видіння", коли їм було виявлено плян Риму повернути Росію на католицтво. До речі, папа Пій XII у своїй відомій енцикліці „До народів Росії" „улюблений російський нарід" власне й „поручив Непорочному Серцю Діви Марії" — з пляном повернути Росію на католицтво.

Звичайно, вищезгаданий єпископ з Леіри в Португалії підиктував Лукії в 1941-42 рр. ці дві перші „тайни".

Те так зване „видіння" 3-х дітей (в між-ними була й Лукія) 1917 р. було чимось Католицької Церкви в Португалії сфабриковане під враженням большевицької революції 1917 р., в якій справді народжувалося пекло на землі. І Католицька Церква вирішила проголосити, що, мовляв, Мати Божа біля Фатіми виявила: щоб пекло з Росії не поширилося на ввесь світ, то Росію треба навернути на католицтво.

Третя тайна

Коли кардинала Ронкаллі 1958 р. обрано на папство (під іменем Івана XXIII), то єпископ Венансіо з Леіри прислав цьому папі запечатований конверт з „3-ю тайною", яку папа конче мусів відкрити, бо ж Лукія сказала, що 1960 р. має у світі статися щось переломове для всього людства, — це її, мовляв, виявила Діва Марія 1917 р. на пасовищі біля Фатіми, отже папа конче мусів проголосити ту „3-тю тайну" ще перед 1960 р., щоб люди приготовилися до тієї світової, переломової події.

Але час ішов, а папа Іван XXIII не проголошував „3-ї тайни".

Настав 1959 р., наближався рік 1960-й, Сповідник монахині Лукії заявив у пресі, що Лукія виявила йому, що 1960 р. буде „кінець світу" — це та „3-тя тайна". Ще дехто здогадувався, що ця „тайна" пророкувала навернення 1960 р. Росії на католицтво.

Коли ж Рим побачив, що 1960 р. не подобає ані на кінець світу, ані на перехід Росії на католицтво, ані інша переломова для всього людства подія, то тоді сталося таке „чудо": папа перед 1960 р. не проголосив „3-ої тайни", тобто злегковажив наказ (нібито Діви Марії), згідно з яким цю тайну треба було конче проголосити до 1960 р.

Католицькі джерела про заяву сповідника сестри Лукії щодо „кінця світу" і інші цього роду скандальні факти подані у довшій статті про „Фатіму" в числах „Вісника" за 1960 рік.

Що буде колись?

Не виключена можливість, що все те, що тепер на наших очах діється зо справою так званого „Фатімського Об'явлення", в майбутньому, коли дійсний стан його забудеться, а до глибини поважкої преси, яка ще десь може залишиться, ніхто заглядати не буде, то зроблений під диктат єпископа Хозе Альвес Корреія да Сайто в 1941-42 рр., монахинею Лукією „документ" (т. зв. „Три тайни об'явлені в Фатімі Дівою Марією") може бути „проголошений", як щось „автентичне", правдиве, як деяке „Боже повеління", щоб Росія таки навернулася на католицтво.

Чергова афера

Бувший єзуїт таємно зник

Ще в початках цього року Дон Франціско Лякуева в Англії опублікував у пресі статтю, в якій заявив, що спеціяльні медикаменти й шоки були применені єзуїтами в Еспанії для „вилікування" одного єзуїта, в якого запідозрили нахил до протестантизму. Цю свою статтю Дон Франціско Лякуева закінчив так:

„Римська інквізиція — то не лише імлистий спогад минулого. Не зважаючи на екуменічний рух, практичне єзуїтське правило, що „ціль оправдує засоби", і досі залишається в силі", — подає протестантський орган „Кріщіанітi Тудей" за 27. 3. 1964 р.

А тепер ось сам Дон Франціско Лякуева таємно щез з Англії.

Невідомий голос: він „не вернеться до дому"

Дон Франціско Лякуева жив з дружиною в місті Кенті в Англії. Бувший монах-єзуїт і професор богословів в католицькій семінарії в Іспанії, він згодом зляпищив католицтво, одружився, вийхав в Англію й там працював на відповідальному становищі в русі Світового протестантизму.

Одного дня він вийшов з дому, і довго не вертався. Дружина ждала його з хвилини на хвилину. Та ось хтось невідомий коротко повідомив її, що її чоловік уже не повернеться додому.

Почалося слідство. Поліція довідалася, що Дон Франціско Лящуева з Лондону вилав літаком у Париж, де він сів в авто, а куди поїхав — не відомо. . .

Його друзі лякаються, що він зник не з власної волі. . . — подає „Кріщіанітi Тудей".

З джунглі Африки

Ревеляція про легендарного Швайцера
Розвінчує „модерного святого"

„При зустрічі віч-на-віч Швайцер являється самовдяним політичним менеджером, ніж скромним лікарем", — атакує 88-літнього д-ра Швайцера 44-літній лондонський журналіст Джеральд Мекнайт у своїй голосній книжці про Швайцера, що вийшла з друку в останньому тижні квітня ц. р.

Альберт Швайцер (німець) доктор теології, доктор філософії, доктор медицини і відомий музик, уже має за собою 50 років самопосвяти й самаританської праці для негрів в джунглях Африки, де він основав християнську (протестантську) місію й лікарню в Лямберен, глибоко в бувшій французькій колонії Габон.

Д-р Швайцер став символом модерної святости, самопосвяти й самовідречення. Модерні людн у світі загально признають, що саме таким-має бути святий.

Отже опінія Мекнайта справді стала ревеляційною, коли він, побувавши у Швайцера, почав розвінчувати його із слави „модерного святого".

Він каже, що Швайцер далекий від скромности, а навпаки — що він має самовладну вдачу, а його відношення до африканців є „патерністичне" (з авторитетом самовладного батька, що не терпить спротиву). Африканців він уважає за „дитячі істоти нижчої раси". Мекнайт уважає, що в Швайцера є справа не самопосвяти, а тільки для власного вдоволення „філософський експеримент: створення такого способу життя, що суперечило б способові життя західнього світу".

Клара Арквард, що співпрацювала зо Швайцером 15 років, по СІБІСІ в Лондоні сказала репортерам:

„Мекнайт написав свою книжку в злій вірі. Він навмисне перекрутив ці інформації, які він отримав. Швайцер — то дуже жива й привабliва особа", — інформує „Кенедієн Пресс" (22. 4. 1964).

Розходження між Грецькою Церквою і Патріярхією
Грецька Церква проти зв'язків патріярха Атенагораса І з папою Павлом VI

Атенський щоденник „Етнос" повідомив, що первоієрарх Грецької Автокефальної Церкви архиепископ Атенський Хризостом прилюдно осудив зустріч Константинопольського патріярха Атенагораса І з папою Павлом VI в Єрусалимі 5—6 січня ц. р.

„Як подає „Етнос", цей грецький православний ієрарх (архіеп. Хризостомос) у своїх листах до первоієрархів усіх Православних Церков заявив, що Православіе „є в небезпеці через таку діяльність Вселенського Патріярха", — інформує журн. „Ворд" (квітень 1964), орган Американського Екзархату Антіохійського Патріярхату.

З усієї преси в греції тільки щоденник „Етнос" скритикував архіеп. Хризостома за те, що він осміливсь виступити проти авторитету патріярха.

„. . .Цей відклик архіеп. Хризостома до Слов'янських Церков з метою підірвати авторитет Патріярха скінчиться зо шкодою для Грецького Православія", остерігає „Етнос".

Провід Церкви Греції постановив розслідити справу взаємовідношення між патріярхом Атенагорасом і папою.

„Священний Синод в найближчому майбутньому плянує розглянути справу зв'язків Патріярха з Римо-Католицькою Церквою. Йому доручено збирати інформації про цю діяльність Патріярха", повідомляє „Ворд".

„Без розголосу"

Переговори Ватікан-Будапешт

З Будапешту повернулися два відповідальні представники Ватікану, які „без розголосу" були там у справі кард. Міндсенті.

Комуністична влада Угорщини готова випустити його, але під умовою, що він негайно особисто проситиме про амнестію, а після звільнення негайно виїде з Угорщини.

Кард. Міндсенті відмовляється виконати ці умови, а навпаки — вимагає, щоб влада Угорщини реабілітувала його.

Переговори ведуе уповноважений Ватикану о. Томен. Він сказав, що справа нолагднання добрих взаємин між Ватиканом і владою Угорщини є на добрій дорозі. Влада Угорщини дозволила обсадити опорожнені катедри єпископами, навчати дітей релігії й урухомити католицьку пресу (За „Кріст унд Вельт", 5. 3. 1964).

З.Р.В. — Кардинал Йозеф Міндсенті був засуджений комуністичною владою нібито за „колаборацію" до чого він під примусом був прилюдно на суді „признався". Після розгрому угорської національної революції він утік до американського посольства в Будапешті, де перебуває досі.

Комуністи будуть жити у згоді з Церквою?

„Вашінгтон, 8. 4. (NC). — Кардинал Франц Кеніг з Відня заявив тут на зборах Нешонал Прес Клаб, що народи комуністичні згодом навчаться жити разом з Католицькою Церквою. Маємо тільки один світ, і мусимо жити разом. Еволюція виявляє, що усунення релігії не є можливим, і деякгі з советських провідників починають добре собі це усвідомлювати".

Кардинал Кеніг заявив, що угорський уряд мусітиме знайти якийсь компроміс між урядовою політикою та релігією, яку ісповідують майже всі громадяни. Подібно буде і в інших країнах" (Денник Чікагоскі", 8. 4. 1964).

З.Р.В. — Кардинал Кеніг є одним з провідних римських політиків, що уповноважені папою вести тайні переговори з комуністичними режимами в напрямку заключення угоди (т. зв. коексистенції) між Католицькою Церквою та комуністичними владами. Кард. Кеніг, зокрема, очолює переговори між Римом і червоною владою Кадара в Угорщині, і при тому торгується у справі кард. Міндсенті.

ЮВІЛЕЙ 60-ЛІТТЯ
„Канадійського Фармера"

Тижневик „Канадійський Фармер" цього року відзначає ювілеєм 60-ліття свого існування, яке сповнилося в листопаді минулого року.

Уже сам той факт, що „Канадійський Фармер" — то хронологічно перший український часопис у Канаді, а другий у черзі (після щоденника „Свобода" в США) на американському континенті, вистачає для того, щоб усвідомити собі велику історичну заслугу його в піонерській історії української преси нашого народу поза межами України.

Якщо б хтонебудь звернувся до нас, щоб ми кількома словами схарактеризували основні прикмети „Канадійського Фармера" в його минулому й сучасному, ми б сказали: 1) українська національна ідеологія на загально-людському грунті; 2) канадсько-горожанська орієнтація; 3) демократизм: кожному слово на сторінках „К. Ф.", і заохота до свобідного висловлювання поглядів, без різниці переконань; 4) зрозумілість для читачів змісту й форми часописа; 5) безпосередній і живий зв'язок з читачами; 6) ініціятива в спонукуванні до живого обміну думками, і зрушування думки із застою; 7) послідовність лінії у своїй ідеології.

З повагою й з найкращими побажаннями дальшого успіху для „Канадійського Фармера".

Редакція й Адміністрація „Вісника"

Джерело сили жидів

Власть верховного рабінату

Верховний рабінат править духовністю жидів в Ізраїлі і у світі

„Для більшості по всьому світі Верховний Рабінат Ізраїля є найвищою духовною властю в релігійних справах, а для жидів в Ізраїлі до нього належить повна законна влада у справах подружжя й розводів", інформує журнал „Тайм" (27. 3. 1964).

Головний Рабінат дали проти „поступовості" в релігії

Цього року рабіни вибрали двох найвищих провідників обидвох головних напрямків юдаїзму: очолювати юдаїзм-сефарді обрано рабина д-ра Ішака Ніссіма, а юдаїзм-ашкеназі рабина д-ра Юдага Унтермана.

„Ці вибори... е побідою консервативно-старовірних сил в Ізраїлі, які відстоюють в традиційно настроєній виборчій колегії", подає цей же журнал.

Навіть невіруючі жиди повинуються Верховному Рабінатові

„Віруючі жиди становлять меншість в Ізраїлі, але цього досить, що б головні рабіни могли присилувати до кошерности господи, ресторани, літунські й корабельну комунікацію шляхом погрози позакривання їх...

Телеграфна обслуга припиняється в шабас (суботу) і у свята, а в більшости міст і містечок припиняється публічна комунікація. За винятком пари християнсько-арабських дільниць, вепровини не продають... По суботах і у свята до Ізраїля не можна ані приїздити літаками лінії Ель Аль, ані виїздити ними звідтіля, а харчівні продають лише кошерні харчі, що дивує пасажирів не-жидів..."

„Д-р Ніссім (головний рабін юдаїзму-сефарді)... недавно приєднував подавати виключно кошерний харч у новому жидівському пасажирському кораблі „Шалом". „Обрання Унтермана й Ніссіма означає, що багато з тих суворих релігійних правил, які не по душі непрактикуючим жидам, будуть продовжуватися", інформує „Тайм".

З.Р.В. — Говорення про „меншість" віруючих жидів не є обосноване, бо в дійсності ніхто не зробив статистики віруючих чи не віруючих жидів. Якщо б жиди справді не вважали, що ці суворі правила жидівської релігії їм шкодять, то вони не підлягали б їм. Уряд Ізраїля, якщо б хотів, не дозволив би Рабінатові мати владу над школами, родинами, транспортом і т. п. Адже цей уряд вибирає ізраїльський народ. Коли ж уряд добровільно підлягає моральному авторитетові Рабінату, то це значить, що така є воля всього жидівського народу, отже „віруючих" і „невіруючих" жидів.

Треба ствердити факт, що тільки таке суворе додержування релігійних приписів юдаїзму, як національної релігії, зберегло і далі зберігає жидів, отже, з своєї точки погляду, вони тут поступають правильно.

Коли ж одначе з-поміж жидів в інших країнах чуть голоси, щоб інші релігії, особливо ж християни, не були в релігії „консерваторами", а йшли за „поступом", то цьому дівуватися не можна, бо вони поступають так, як їм вигідніше. Але християнські спільноти повинні мати свій власний погляд на ці справи, а не йти за голосом пропаганди з тих джерел, що не є християнськими.

Це треба, зокрема, мати на увазі речникам т. зв. „нового стилю" святкувань і інших проявів зле зрозумілого „поступу" в релігії, і особливо в національній Церкві, якою в українців є лише й тільки автокефальна (незалежна від чужих церковних і інших властей) Українська Православна Церква.

Католицька Церква має „розгрішити" жидів

РАБІН НАСМІХАЄТЬСЯ З ТОГО „РОЗГРІШЕННЯ"

„Розгрішення для невинних", каже рабін Денбург

„Рабін насміхається з католицького „розгрішення" для жидів. У Монтреалі, в Канаді, старовірний рабін Хаїм Денбург сказав, що „антисемітизм є проблемою не жидівською, а християнською... це пляма на совісті християнства. Якщо обвинувачення за вбивство Христа буде усунене, то це очистить душу не нашу, а християнську".

Промовляючи на прилюдному форумі — де виступали він та католицький священик о. Жан Мартуссі з Монтреальського університету, він сказав:

„Звичайно, ми, жиди, не будемо винні Церкві (Католицькій) ані йоти вдячности, якщо нас очистять. Навпаки, то ця Церква повинна перепросити нас за свої темні діла супроти нас продовж століть... Другий Ватиканський Собор розглядає питання, чи „очистити" моральність жидів у справі смерті Христа... як нас можна розгрішити за щось таке, в чому ми не є винні?" (журн. „АРЕО", квітень 1964, США).

З.Р.В. — Проект відповідальної комісії католицького світового Другого Ватиканського Собору, щоб „розрішити" жидів за вбивство Христа був на цей Собор внесений на 2-гому засіданні Собору під кінець 1963 р., але цю справу відложили на 3-тє засідання Собору, що відбудеться в осени 1964 р.

Із заяви рабина Денбурга виходить, що тим „розгрішенням" Ватиканський Собор зніме вину не з жидів, а з Католицької Церкви, яка тим самим признається до своєї вини перед жидами. А з жидів вини знімати, мовляв, не можна, тому, що вбивство Христа сталося не з вини жидів.

Уніятський „Константинопольський Патріярхат" скасовано

З 1964 роком на листі уніятських „патріярхатів" уже перестав фігурувати уніятський т. зв. „Константинопольський патріярх", — його скреслили в „Анюаріо Понтіфіціо" („Папський Річник") на 1964 рік.

Уніятський „Константинопольський Патріярхат" існував у Римі лише на папері, як символ папиного непризнавання дійсним православного Константинопольського Патріярхату.

Але після зустрічі папи Павла VI з православним патріярхом Константинопольським Атенагорасом І в Єрусалимі 5—6 січня 1964 р. папа Павло VI зробив жест, і скасував фіктивний уніятський „Константинопольський Патріярхат".

Решта католицьких „патріярхатів" існує

Решта католицьких „патріярхатів" далі зберігається, і вони фігурують у „Папському Річнику" на 1964 рік, — а саме: „патріярхат" Єрусалимський латинського обряду, Єрусалимський уніятський мельхітського обряду, уніятський Олександрійський коптського обряду, уніятський Антіохійський сирійського обряду, уніятський Антіохійський мельхітського обряду, уніятський Антіохійський маронітського обряду, уніятський Вавилонський халдейського обряду, уніятський Кілікійський вірменського обряду.

Римо-католицькі єпископи з титулами „патріярхів" є: у Венеції (Італія), в Лісбоні (Португалія), у Східній Індії і в Західній Індії.

Кардинальський сан є вищим за сан католицького „патріярха".

Б. Панчук – перший українець на Міжнародній Учительській Конференції

Богдан Панчук був делегатом на Міжнародню Конференцію визначних учителів Америки й Канади, що відбудася в днях 28 квітня — 3 травня ц. р. в Філядельфії. Б. Панчук є вчителем у Розмаунт Гай Скул у Монтреалі. З канадського літунства 2-ї світової війни він вийшов у ранзі сотника з численними відзначеннями.

Після війни очолював Українське Допомогове Бюро в Лондоні й Канадську Допомогову Місію в Европі. Після повернення в Канаду 1952 р. був організатором Українського Відділу Міжнародньої Служби Сі-Бі-Сі („Голос Канади") до 1955 р.

Одночасно він у резерві продовжує військову службу й кінчає свій докторат у Монтреальському університеті.

Він активний у Союзі Вчителів Квебеку і в українському національно-культурному й релігійному житті, а особливо присвячується справам науки й культури.

Кошти прожитку в Канаді

Коли взяти за вихідну точку 1948 рік і означити тодішні кошти прожитку цифрою 100 пунктів, то на протязі слідуючих років кошти прожитку почали зростати, і в лютому та березні 1964 р. вони представлялися так (цифра пунктів у дужках означає висоту пунктів прожитку І лютого, а цифра поза дужками — за І березня).

Сейнт Джонс, Ню Фавнлленд 120 (120.8); Галіфакс 131.6 (131.6); Сейнт Джан, Ню Бронсвик 134.3 (134.3); Монтреал 134.5 (134.7); Оттава 135.5 (135.0); Торонто 136.4 (136.0); Вінніпег 131.7 (131.4); Саскатун — Ріджайна 128.9 (129.0); Едмонтон — Калгарі 127.8 (127.7); Ванкувер 132.1 (131.7).

Хрестини королевича

Королевич Едвард Антін Ричард Луіс син королеви Єлисавети II й князя Филипа, що народився в королівській палаті Бакінгтем 10 березня, був охрещений 2 травня по полудні у приватній королівській каплиці Виндзорського замку. Його імена особисто зареєстрував у цьому ж замку його батько князь Филип ще в квітні.

Королевич Едвард е третім у черзі наслідником престолу — після своїх старших братів: 16-літнім Карлом і 4-літнім Андреєм, але перед 14-літньою сестрою Анною.

В історії Англії вже було вісім королів Едвардів і три королі Ричарди.

Релігійні вісті

ЛОНДОН. — У світі вважають замітною подією цей факт, що вперше в історії (після відділення Риму) папа був зарепрезентований на Православному Богослуженні. Це мало місце на митрополичій інтронізації грецького владики Атенагораса, єпископа Тінтейрійського в Лондоні, де папу Павла VI офіційно репрезентував архіеп. Ігіно Кардінале — папський делегат у Британії, Первоієрарха Англіканської Церкви, архіеп. Кентерберійського М. Рамзі, репрезентував єпископ Вінчестерський Ш. Ф. Аллисон.

1963 р. митр. Атенагораса перевели з Канади в Британію. Він був головним організатором першої від часу відділення Римської Церкви зустрічі Константинопольського патріярха з Римським папою.

ЄРУСАЛИМ. — Ізраїльський прем'єр Леві Ешкол заявив, що на протязі 13 років (1952-64) в Ізраїлі було охрещено тільки 11 жидівських дітей, а за той час було навернено на юдаїзм 407 християн і мусульман. Він додав, що серед усієї шкільної християнської дітвори жиди становлять лише 17 відсотків (900 дітей) на ввесь Ізраїль (журн. „АРЕО", квітень 1964, США).

США. За останні роки в Америці 100,000 негрів християн перейшли на іслям (магометанство), і переходять щораз більше. Це так звані „чорні мусульмани". Їхнім провідником є Елієг Мугаммед. Посталий в початках 20-го століття в Америці, рух „чорних мусульман" ширяться дуже скоро на ґрунті розпалованих пристрастей проти білих, що їх утотожнюється з християнами.

НЬЮ-ПОРК. Прибувши сюди на кілька днів у приватних справах, бувший болгарський цар Симеон і його дружина у день Благовіщення молилися в російському Синодальному соборі знамення Божої Матері Цар сказав, що в Мадриді (столиця Еспанії), де він постійно перебуває, є лише одна православна святиня, а це приватна домова грецька каплиця.

КОНСТЯНТИНОПОЛЬ (Істанбул) — У сферах Патріярхії занепокоєні станом здоров'я патріярха Атенагораса І; він занедужав на лейкімію (білокров'я), — подає „Да Реджістер" 5 квітня ц. р.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ

● **Президія Комітету Українців Канади у початках березня видала за підписом о. д-ра В. Кушніра — президента й проф. В. І. Сарчука – генерального секретаря, „Звернення в 150-ліття народження Тараса Шевченка".**

● Цього року сповняється 100-ліття гимну „Ще не вмерла Україна". Гарний приклад дала Організація Оборони Лемківщини в Торонті, що відзначила, під покровом КУК, ці роковини Ювілеєм 12 квітня. У числі інших хорів також виступав Архиєрейський хор української греко-православної катедри Св. Володимира під дирігентурою Ю. Головка.

● У квітні ц. р. проф. д-р Олександер Шумило-Кульчицький об'їздив США й Канаду, щоб зібрати фонди на допомогу українським науковим установам у Зах. Німеччині. Проф. Шумило-Кульчицький — проректор Українського Вільного Університету в Мюнхені й професор психології філософського факультету цієї ж школи, містоголова централі Наукового Т-ва ім. Шевченка в Сарсель у Франції, визначний український учений і громадський діяч.

● У советському часописі „Літературна Україна" 29 листопада 1963 р. було опубліковане звернення п. з. **Великому Кобзареві — гідку пошану.** Слово до українців до української громади в США, до Комітету пам'ятника Т. Г. Шевченку", під яким підписані 34 „діячі української культури України". Ці діячі запросили ся в гості на відкриття пам'ятника Т. Шевченкові у Вашингтоні 24 червня 1964 р., а одночасно вони вихвалюють комуністичну партію і говорять про „столицю нашої Батьківщини Москву". Подібне (лиш трохи змінене) звернення вислала советська амбасада у Вашингтоні до української преси в США.

Управа Комітету Пам'ятника Шевченкові в США відхилила пропозицію тих „Діячів культури України" і правдиво назвала її комуністичним підступом.

У Судані світським католикам дозволено звершувати Св. Таїнства

ВАТИКАН. Римо-католицький єпископ, якого влада прогнала з Судану, прощаючись з своїми вірними, сказав їм, щоб вони самі хрестили й вінчали, поскільки в них немає священиків.

„Охрещуйте своїх дітей... Зберігайте закон Божий вінчанням... У неділі збирайтеся разом... Не припиняйте цього, коли місіонерів виженуть... Ми будемо молитися один за одних", сказав єпископ Сісто Мацціольді до своїх 2400 тутешніх автохтонів-католиків в окольці Юба перед своїм відлетом до Риму на початку цього місяця (березня), — інформує з Ватикану щоденник „Ассошіейтед Пресс" 28. 3, 1964 р.

З.Р.В. — Ісламська влада арабської держави Судан усунула з цієї країни одинокого там католицького єпископа й усуває також духовних католицьких місіонерів. Влада каже, що Католицька Церква розбиває єдність суданської нації і вмішується в справи держави.

Бажальне думання?

Архиєпископ Вестмінстерський про „непомильність" папи

Не папська „непомильність", а навпаки: „Повніша правда вилонюється з авторитету єпископів яко навчаючої Церкви"

„Велика інціятива патріярха Атенагораса І може успішно у висліді звести разом народи сходу з народами заходу", сказав архиєпископ Вестмінстерський Дан Гінен примає 4-х мільйонів католиків Британії, згадуючи зустріч Константинопольського Патріярха Атенагораса з папою Павлом VI в Єрусалимі 5—6 січня ц. р.

„Діеологічні різниці між Православною й Католицькою Церквами полягають лише в маленьких змінах. Тільки становище папи справді ділить нас. Навіть Православіе признає, що папа е найвищим провідником Християнства. Вони лише не признають папської непомильности. Це також хвилює протестантів", сказав архиєп. Гінен.

„Але, я думаю, тепер вони починають усвідомлювати собі, що обсяг її (папської „непомильности") властиво неправильно інтерпретується. У дійсності, папські непомильні проголошення подають до відома лише ту віру, що її дефініює вся Церква. Повніша ж правда (віри) вилонюється з авторитету єпископів яко навчальної Церкви".

З.Р.В. — З заяви архиєп. Гінена виходить, що непомильними у справі віри й моралі є лише Собор Єпископів, а папа лише проголошує їхні непомильні постанови. Однак це лише благородне бажання архиєп Гінена, щоб так воно було Папа має власть або затвердити, або не затвердити постанови Собору Єпископів В чому ж полягає „авторитет" Собору? Папа має право сам дефініювати й проголосити догмати, як це, напр., папа Пій XII 1950 р. проголосив догмат про вознесення з тілом на небо Діви Марії.

„Немає різниць"

Заява патріярха Атенагораса І

Константинопольський патріярх Атенагорас І їздив у Палестину на зустріч з папою Павлом VI, і там скоїлася, м. ін. така подія:

„Коли в Єрусалимі спитали Вселенського Патріярха (Атенагораса І), чи є різниці між Римо-Католицькою й Східньо-Православними Церквами, то його Святішість (патріярх) рухнувся всім своїм тілом на крісло, на якому він сидів, звів брови, щоб видніше було, як у той мент вогнем блиснули його очі, широко відкрив уста серед своєї велетенської широкої бороди й відповів: **„Тепер, — немає різниці!"**, — згадує у своїй статті Катерина Валоні в часописі „Грік Стар" у Шікаго (подаємо за журн. „Православная Русь" ч. 6, 1964, США).

„Що ж означають ці слова Його Святішості?" — здуміло питає К. Валоні (православна грекиня). Ми ж знаємо про фактично-непохідні різниці у віронавчанні!"

З.Р.В. — Патр. Атенагорас підкреслив слово „тепер". Це значить, що в моменті його зустрічі з папою він душевно почувається так, немов би між ними не було релігійних різниць.

Пресовий Фонд „Вісника"

ЧІКАГО, Ілл., США. **З тестаментального запису бл. п. Миколи Гудза. Пожертву переслав п. Іван Олійник** 190.00

ВЕЛЛЕНД, Онт. Збірка о. Прот. Ю. Цукорника на Похороні бл. п. Петра Хіця 25.00

ГЕМИЛТОН, Онт. Збірка о. Прот. В. Федака на Похороні бл. п. Петра Шостака і на Поминальному Богослуженні по бл. п. Гені Шостак 19.80

ВЕГРЕВИЛЛ, Алта. Збірка п. А. Білюка на Похороні бл. п. Марії Зварич 18.00

ШІГО, Сиск. Збірка о. Г. Удода на Похороні бл. п. Назара Малика 14.50

ВАРТА, Ман. Збірка о. І. Куліша на Похороні бл. п. Миколи Шепіта 10.50

ЕГРІМОНТ, Алта. Збірка о. Прот. Д. Ф. Стратійчука на Похороні бл. п. Наталії Плупик 10.50

ЛАШН, Кве. Збірка о. Прот. К.

Квасницького на прощальному вечірку в честь Михайла й Надії Шевченків 10.00

БРЕНТФОРД, Онт. Збірка п. В. Баюса з нагоди 45-ліття Вінчання Добр. і о. Прот. Й. Тріски 10.00

ГЛЕНДОН, Алта. Збірка о. Прот. Г. О. Василіва на Похороні бл. п. Андрія Кіндракевича 10.00

КЕЛГАРІ, Алта. Збірка о. Прот. М. Фика на Похороні бл. п. Марії Бзової 10.00

НАЄГАРА ФОЛЛС, Онт. Збірка п. В. Хлівняка з нагоди 82-ліття уродин п. Семена С. Кочори .. 10.00

ТОРОНТО, Онт. Збірка п. І. Байрайчного на Похороні бл. п. Анастасії Степанівни Шевченко 10.00

ВЕГРЕВИЛ, Алта. Збірка о. М. Крицука на Похороні бл. п. Тимофія Мишилюка 10.00

ВІННІПЕГ, Ман. Пожертва місцевої громади св. Михаїла 10.00

ЕДМОНТОН, Алта. Збірка о. Протоєрея А. Хом'яка з нагоди 50-ліття Вінчання Григорія і Марії Михайлишинів 10.00

ОШАВА, Онт. Збірка о. Р. Пінчен-, ка на Похороні бл. п. Івана Гаря 9.50

ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. Збірка о. Диякона Н. Малюжинського на Похороні бл. п. Анастасії Костюк 8.50

НЮ ТОРОНТО, Онт. Збірка о. Іг. О. Щербана на Поминальному Богослуженні по бл. п. Антоновій Чубаско 7.50

ПРИНС АЛБЕРТ, Саск. Збірка п. Н. Плюти з нагоди 25-ліття Вінчання панства Дмитруків (Михайла) 7.50

НОРТ СОРРЕЙ, Б. К. Збірка п. К. Боярчука на Похороні бл. п. Наталі Дробот 7.00

КЕНОРА, Онт. Збірка о. Іг. І. Скакальського на Похороні бл. п. Федора Слободяна 6.50

ТЮДОР, Саск. Збірка о. Я. Пука на Похороні бл. п. Марії Марчук 5.50

КЕНОРА, Онт. Пожертва пані Ольги Романюк на Похороні бл. п. Емілияна Романюка 5.50

НИПАВИН, Саск. Збірка о. І. Шевця з нагоди Хрещення Євгена, синка Степана і Зиновії Звоздецьких 5.25

СОДБУРІ, Онт. Збірка п. Н. Волінського з нагоди уводин до нової хати для Миколи і Галини Бристенів 5.00

ЕДМОНТОН, Алта. Пожертва пані К. Луців з нагоди Поминального Богослужения по бл. п. Ількові Луців 5.00

РАДВЕЙ, Алта. Збірка о. Прот. Д. Ф. Стратійчука на Похороні бл. п. Марії Волянської 5.00

ВІМФІЛД, Ілл., США. Пожертва п. Григорія Семочка з нагоди виходу 2000-го числа „Вісника" 5.00

МЕЛФОРТ, Саск. Пожертва п. Николи Романюка з нагоди виходу 2000-го числа „Вісника" 5.00

СТ. КЕТЕРИНС, Онт. Збірка п. Д. Віндзяка на Похороні бл. п. Олекси Федорука 5.00

НОРТ СОРРЕЙ, Б. К. Пожертва п. К. Боярчука 5.00

ВІННІПЕГ, Ман. Збірка о. Прот. Є. Грициин на Похороні бл. п. Олександра Мачули 5.00

ВАКАВ, Саск. Збірка о. М. Стеценка на Похороні бл. п. Анни Голінатої 5.00

СТ. ДЖУЛІЄН, Саск. Збірка о.

ЧІКАГО, Ілл. США. Збірка п. Г. Семочка на Похороні бл. п. Марії Гіжовської 5.00

НАЄГАРА Фолас, Онт. Збірка о. Прот. Ю. Цукорняка на Поминальному Богослуженні по бл. п. Симоні Гідилевичу .....

ЛАК ЛА БІШ, Алта. Збірка о. Є. Стефанюка на Поминальному Богослуженні по бл. п. Олексі Боривцю .....

БРЕНТФОРД, Онт. Збірка о. Прот. Й. Тріски на Похороні бл. п. Юсифа Горбуля .....

М. Стеценка на Похороні бл. п. Дмитра Лазорка .....

ОШАВА, Онт. Збірка о. Прот. П. Запарнюка на Похороні бл. п. Марії Качур .....

СПІРИТ РИВЕР, Алта. Збірка п. С. Влада на Похороні бл. п. Василини Бадюк .....

ДАВФИН, Ман. Пожертва місцевого Жіночого Товариства .....

ВІНФІЛД, Ілл., США. Пожертва п. Григорія Семочка .....

ТУ ГІЛЛС, Алта. Пожертва п. Василя Сорохана .....

МИРНАМ, Алта. Збірка п. І. К. Грикуляка на Похороні бл. п. Ірини Залявської .....

АШЕРВІЛЛ, Саск. Збірка о. С. Греділя на Похороні бл. п. Василя Григорія .....

САСКАТУН, Саск. Збірка о. Прот. М. Боднарчука на Поминальному Богослуженні по бл. п. Григорію Ференюк .....

МЕЛФОРТ, Саск. Збірка п. К. Копачівського з нагоди уводин о. Прот. і Добр. Критюків до нової хати .....

ВІННІПЕГ, Ман. Збірка п. М. Остріжнюка з нагоди Вінчання Ярослава Остріжнюка і Наталії Шевчук .....

НОРТ БЕТЛФОРД, Саск. Збірка о. С. Столярчука з нагоди 25-ліття Михайла і Джін Саранчуків .....

МАТРІ, Саск. Збірка п. С. Чорного на Поминальному Богослуженні по бл. п. Йосифові Федущакові .....

ВЕРОНА, Н. Й., США. Пожертва пані С. Н. Росицької .....

ДРІБНІ ПОЖЕРТВИ

Василь Никифочрук Кичинер, Онт. 2.00
Йосиф Слоновський — Гарленд, Ман. 2.00
Олекса Матайчук — Декер, Ман. 2.00
Пані Д. Максимич — Лашін, Кве. 2.00
І. Смчук — Вест Форт Вілліям, Онт. 2.00
М. Д. Шевчук — Наєгара-он-ділей, Онт. 2.00
Данило Кравчук — Елфрос, Саск. 2.00
Йосиф Слюка — Ди Па, Ман. .. 2.00
Адам Ковалишин — Райн, Саск. 2.00
В. Лащук — Торонто, Онт. 2.00
Петро Сарабін — Принс Альберт, Саск. 2.00
Павло Соляр — Киндерслей, Саск. 2.00
Іван Мазурик — Чікаго, Ілл., США. 2.00
Петро Курасниця — Паркервю, Саск. 2.00
Олекса Сторож — Кендагар, Саск. 2.00
Дмитро Бродер — Арран, Саск. .. 2.00
Кость Чеберяк — Вишарт, Саск. .. 2.00
Іван Слюзак — Оберон, Ман. 2.00
Стефан Байдак — Монтреал, Кве. 2.00
Данило Стефин — Бімсвилл, Онт. 2.00
К. Радомський — Атабаска, Алта. 2.00
Нестор Тимчак — Вені, Саск. .. 2.00
А. Соколів — Ст. Кетеринс, Онт. 2.00
А. Владарчук — Лімінгтон, Онт. 2.00
А. Филипчук — Вінніпег, Ман. .. 2.00
Пані Катерина Семотюк — Ньюбрук, Алта. 2.00
Громада св. Івана — Ошава, Онт. 2.00
П. Богоніс — Айлінгтон, Онт. .. 2.00
Василь Бурянник, Вінніпег, Ман. .. 2.00
о. Б. В. Забродський — Гарвей, Ілл., США. 1.50
Максим Бойчук — Ітонія, Саск. 1.50
р. І. Гундяк — Картерет, Н. Дж., США. 1.00
С. Рудукевич — Генрівлл, Кве. 1.00
Е. Шкурат — Монтреал, Квебек 1.00
О. Пастух — Вінніпег, Манітоба 1.00
К. Мельничук — Ошава, Онт. 1.00
Емілія Чорний — Віндзор, Онт. 1.00
Микола Сич — Монтреал, Квебек 1.00
Пані Марія Березюк — Айтуна, Саск. 1.00
Юрій Коропатницький — Фови Лейк, Саск. 1.00
Т. Дронь — Вейборн, Саск. 1.00
Іван Козак — Саскатун, Саск. .. 1.00
Василь Белзюк — Морнвилл, Алта. 1.00
Олександер Ліневич — Фінікс, Арізона 1.50
о. Г. Мостенський — Вунсакет, Ровд Айленд 1.50
Михайло Шибінський — Ембридж, Пенн. 1.50
М. Грицюк — Норт Соррей, Б.К. 1.30
М. Тарчук — Верион, Б.К. 1.00
К. Боярчук — Норт Соррей, Б.К. 1.00
С. Т. Тимчишин — Барнабі, Б.К. 1.00
М. Місюрик — Гилберт Плейнс, Ман. 1.00
Михайло Буряник — Бирч Ривер, Ман. 1.00
М. Кудловський — Лондон, Онт. 1.00
Кузьма Манько — Ошава, Онт. .. 1.00
Іван Корбутяк — Брод Веллій, Ман. 1.00
Пилип Кошлай — Монтреал, Кве. 1.00
Михайло Бабляк — Вердун, Кве. 1.00
Юрій Гаврелюк — Міннеаполіс, Мінн. 1.00
Михайло Гаджоса — Бовсиен Ривер, Ман. 1.00
Петро Воробець — Мондейр, Альберта 1.00
Єлисавета Кудла — Келовна, Б.К. 1.00
Дмитро Голота — Кенора, Онт. 1.00
Никола Кінар — Вадіна, Саск. .. 1.00
Прокіп Загарія — Прісвилл, Саск. 1.00
І. Галаган — Ванкувер, Б. К. 1.00
Гр. Клапоущак — Давфин, Ман. 1.00
Іван Данилевич — Вотерфорд, Онт. 1.00
Пані Анна Завальська — Норт Бетлфорд, Саск. 1.00
Петро Ткач — Ервуд, Саск. 1.00
Г. Шнурко — Содбурі, Онт. 1.00
Пані О. Палинчук — Лідер, Саск. 1.00
Кость Б. Федейко — Гаффорд, Саск. 1.00
Михайло Костучук — Веллій Ривер, Ман. 1.00
Іван Лесько — Вонда, Саск. 1.00
Андрій Коляда — Брендон, Ман. .50
В. Давидовський — Россел, Ман. .50
М. Бориславич — Гайленд Парк, Міч. ..... .50
Гр. Осьман — Брентфорд, Онт. .. .50
Павло Лях — Монтреал, Квебек .. .50
Василь Н. Лазарович — Саскатун, Саск. ..... .50
Іван Онищук — Гресленд, Алта. .50

З ЖИТТЯ СОБОРУ СВ. ПОКРОВИ В ВІННІПЕГУ

Початок Великого Посту

Напередодні Великого Посту, в Сиропусну Неділю, до Собору зїзжостин Преосв. Владика Борис і відслужив тут в сослужінні о. настоятеля Собору, Архиєрейську Св. Літургію. За Святою Літургією, під час якої велично співав хор під дирижентурою п. В. Палюка, Владика Борис — виголосив надзвичайно гарну та змістовну великопосну проповідь на тему: „Любов і всепрощення". З давен-давна наші предки цю неділю називали Неділею Прощення тому, що вступаючи в час Великого Посту, вважали за свій обов'язок просити один в одного прощення.

Виконуючи цю традицію, і в Соборі цей обряд прощення, особливо цього року, відбувся дуже урочисто і зворушливо, від час якого Хор Собору співав „Покаяння". Також за Святою Літургією і дитячий хор під проводом добродійки Н. Стус мило про співав „Отче наш". Собор по береги був заповнений вірними.

Збірковa кампанія на будову Колегії Св. Андрея

На заклик нашого церковного проводу, Собор Св. Покрови, глибоко зрозумівши потребу мати таку академічну інституцію, якою являється Колегія Св. Андрея з її Богословськими Факультетом, дуже рано зорганізував на терені Собору Св. Покрови Збірковий Комітет по збиранні фондів на будову нової Колегії Св. Андрея. Комітет, до якого входять: п. Б. Карпінський, п. П. Гуцуляк і пані М. Кушнірик, очолює о. І. Стус. Комітет зібрав вже на Колегію понад 3,000.00 доларів.

Разом з цим приємно також відзначити і дуже гарний жест всієї Громади, яка з загальної парафіяльної каси, через свій заряд, пожертвувала на будову Колегії Св. Андрея 500.00 доларів. Вона була чи не першою Громадою (а коли ні, то однією з перших), що започаткувала від церковних громад пожертви на цю благородну і конечно необхідну для всього українського православного загалу в Канаді і поза Канадою, ціль.

Збірковий Комітет успішно продовжує цю збіркову кампанію на нашу Колегію.

Ювілейна Шевченківська Академія

В неділю, 22 березня ц. р., Собор Св. Покрови устами своїх організацій та при великій участі парафіян і гостей, вшанував пам'ять нашого безсмертного національного Пророка та Кобзаря — Тараса Григоровича Шевченка, в 150-ліття з дня його народження.

Здавалося, що як для учасників у святковій програмі так і для всіх інших присутніх на цьому святі, простора сцена і авдиторія Собору були щільновито замало, бо всюди через переповнення, було тісно. Цим наші парафіяни дали доказ своєї глибокої пошани до цього нашого найбільшого сина українського народу.

І так, цю Ювілейну Академію розпочато спільним виступом церковного і сумківського хорів. Вони прославляли „Заповіт". За цим слідувала пісня: „Вечір" (у виконанні сумківського хору під дирижентурою п. Я. Каптія).

Виконавчими наступної точки був дитячий хор Рідної Школи при Соборі під пров. учителькою О. Мельник. Вони проспівали дві пісні: „Слава, слава Кобзареві" і „Реве та стогне". Їм слідувала дитячий садок з народною піснею „У діброві". Ними проводила учителька О. Онуфрійчук.

На винятковy увагу і признання заслуговує святочний реферат, якого виголосив д-р В. Зайців. Малючи на увазі рідний вік слухачів, він зумів приготовити його так, що кожному було цікаво цього змістовного реферату послухати. Після реферату, подвійний терцет Жіночого Товариства ім. кн. Ольги при Соборі виконав пісню „Спускайся вечіроньку", „Ой діброво, темний гай", муз. Степового.

Черговою точкою програми був виступ учнів Першої кляси Рідної Школи під проводом. Н. Стус. Вони виконали дві збірні деклямації (монтаж): „Вшануємо батька Тараса" і „Поклін Тобі, Тарасе". Третій монтаж з творів Тараса Шевченка був виконаний учнями другої і третьої кляс Рідної Школи під пров. учителів: О. Назаревича і В. Ковальчука.

„Шевченкову могилу" М. Зерова, гарно продеклямувала студентка Українських Курсів при Соборі, Л. Грегорі, після чого слідував виступ учнів 4-ї і 5-ї кляс Рідної Школи.

ЛІТНІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА
Колегії Св. Андрея в Вінніпегу

відбудуться

в НОВИХ БУДИНКАХ КОЛЕГІЇ на КЕМПУСІ МАНІТОБСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

від понеділка 6 ЛИПНЯ до п'ятниці 14 СЕРПНЯ 1964 року.

На Курси приймається **хлопців і дівчат** від 14-го року життя. Приймається й нижче цього віку, але ці мусять мати закінчену 8-му клясу (грейд) публичної школи.

В студентській резиденції Колегії є місце для 24-ох дівчат і 80 хлопців.

До **ПРОГРАМИ НАВЧАННЯ** входять між іншим такі предмети:

- Українська мова (писана й розговірна).
- Українська література
- Історія України
- Історія Української Церкви
- Історія українців Канади
- Релігія
- Громадське виховання й провідництво
- Театральні вистави й красномовство
- Диригентура й хоральний спів
- Гуртовий спів
- Вишивання й писання писанок
- Народні танки

Курсанти будуть поділені на кляси (гуртки) відповідно до віку, шкільної освіти, знання української мови й т. ін.

ОПЛАТИ:

1. За кімнату в студентській резиденції, харчі й науку за цілий Курс $120.00
2. За саму тільки науку (для курсантів, які не будуть мешкати в Колегії) ..... $ 25.00

Завважа: Курсанти з міста, які не будуть перебувати в Колегії, зможуть діставати обіди й вечері в їдальні Колегії (кафетерії) по встановленій оплаті.

За додатковими інформаціями й апліка ційними формулярами писати на таку адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА УСПІННЯ ПРЕСВ. БОГОРОДИЦІ в ОТТАВІ, ОНТ.,
1000 БАЙРОН АВЕ.

ЗАПРОШЕННЯ.

Оцим парафія Успіння Пресв. Богородиці в Оттаві, Онт. має за честь і приємність запросити українське православне громадянство канадської Митрополії на

ПОСВЯЧЕННЯ Й ВІДКРИТТЯ ЦЕРКОВНОЇ ЗАЛІ

що відбудеться

в НЕДІЛЮ, 17-го ТРАВНЯ 1964 РОКУ

ПОРЯДОК СВЯТА:

9.30 год. ранку: Зустріч Його Високопреосвященства Владики Михаїла
10.00 год. ранку: Архиєрейська Служба Божа
12.00 год.: Посвячення залі Його Високопреосвященством Архиепископом Михаїлом
1.00 год. по пол.: Братський Обід. Промови визначних гостей. Головний промовець: **посол Микола Мандзюк**, Привітн делегатів від парафій.
8.00 год. вечора: Святочний Концерт.

Ваша участь на нашому Святі буде для нашої парафії великою честю та доказом, що Ви інтересуетеся будовою репрезентативного Храму православних українців в столиці Канади.

За УПРАВУ ГРОМАДИ:
о. Богдан Горгіца, Парох. **А. Криворучко**, Писар.
А. І. Лазарович, Голова.

ли під пров. учительки Н. Піп.' Вони виконали монтаж „Думи мої, думи мої". Співом про водила учителька О. Мельник.

На особливе відзначення заслуговує виступ родини п-ва Синенків, які артистично виконали в цій програмі дві точки: пані О. Синенко продекламувала „Розрита могила", а п. М. Синенко виконав сольо „Дивлюсь я на небо". Йому на піяніно акомпанювала пані Л. Клименко.

Як і кожного разу, так і тепер, інж. В. Севериненко артистично виконав чергову деклямацію "Осії глава XIV".

На закінчення, парафіяльний хор виконав дві пісні: „Ой, у саду" (муз. Гайворонського) і „Зоре моя вечірняя" (муз. М. Леонтовича).

Національними гимнами закінчено це величаве всенаціональне Свято.

о. Іван Стус.

ВИПРАВЛЕННЯ

У „Віснику" за 15 квітня ц. р., в посмертній згадці про бл. п. И. Федушака, параграф 3, у реченні: „Там їх двох: батько й син..." треба розуміти батька дружини пок. Йосифа Федушака. В 3-му реченні цього ж пар. надруковано „... передавав братові своєму слова", я мало бути „братові моєму слова..."

За цю друкарську помилку заінтересованих перепрошуємо. — **Редакція.**

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. Н. СЕМЕНЮК

У неділю, 19 квітня ц. р., упокоївся в Бозі широковідомий у Виндзор, Онт., бл. п. Николай Семенюк.

Похорон відбувся в середу 22 квітня у Виндзорі. Допис про Похорон подамо пізніше.

Вічна Йому Память!

Прот. Ф. Корнійський.

Бл. П. ЙОСИФ ГОРБУЛЬ
Брентфорд, Онт.

В суботу 22 лютого 1964 р. після тяжкої недуги, упокоївся в Бозі бл. п. Йосиф Горбуль, в лікарні Ст. Томас.

Покійний народився 1881 р. в селі Колодрібці, повіт Заліщики, Україна.

До Канади прибув 1903 року до Сарто, Мантоба, де фармерував до 1944 року.

Покійний від перших років включився в церковно-громадське життя, де стає дбайливим і працьовитим. 1944 року переносується до Брентфорду, Онтеріо, де також стає членом української православної Громади Св. Михаїла.

Бл. п. Йосиф залишив у глибокому смутку сина Василя в Торонті, три дочки, Анна Беднив у Вінніпегу, Олена Миськовська в Торонті і Євдокія Ласадж в Монтреалі.

Тіло Покійного привезено до Брентфорду, де Похоронні Відправи відслужив о. Тріска 26 лютого 1964 року, при участі поважного числа учасників Похорону у Церкві Св. Михаїла.

Тіло Покійного спочивав на міському цвинтарі в Брентфорді.

По Похороні на запрошення родини, всі учасники Похорону зійшлися до парафіяльної залі на Заупокійну Трапезу.

Під час Трапези п. Б. Савицький заключав присутніх до збірки на Нев'янучий Вінок в пам'ять Покійного. Вічна Йому Пам'ять!

Присутній.

Бл. П. ГРИГОРІЯ МАЧУЛА
Вінніпег, Ман.

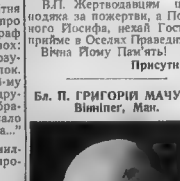

Дня 29 січня 1964 року відійшов у вічність бл. п. Григорій Мачула. Смерть наступила цілком несподівано, при поганому дж у в а н н ю денких справ у магазині.

Бл. п. Григорій народився 17 січня 1891 року в селі Павлівка на Запоріжжі. Одружив ся 18 лютого 1918 року. Перебуваючи у своїм селі до 1929 року, відтак був на засланні. В часі останньої війни вибрався до Німеччини, а звідтам до Тунісії, Африка, а 1950 року приїхав до Канади.

Приїхавши до Вінніпегу, Покійний став на працю і працював аж до 1960 року. Занедужав на серце, але не піддавався. Минулого літа перебув тяжку операцію. Здавалося, що вже гірше пройшло. Лікарі твердили, що небезпека проминула. А смерть таки прийшла, як звичайно, несподівано.

Належав Покійний до свідомих громадян. Живо цікавився життям нашого народу, на рідних землях і поза її межами. Читав пресу, книжки. Учащав на вібрання, концерти, свята. Свої обов'язки сповняв ревно і совісно. Завжди бував у церкві, ставився до Церкви особливо тепло, пересилкливо сповняв усі християнські обов'язки з вірою і любовю.

Помилував у смутку дружину Олександру, доньку Галину, заміжня за о. Слюзарем, який є на парафії в Канорі, Саск., сина Івана, який є одружений і перебуває в Торонті, двоє внуків Юрія і Віру, братів Федора, Івана, Василя й Михайла, та сестер Ольгу й Валентину в Україні.

Був членом Катедральної Громади й її фундатором, передплачував „Вісник" і „Український Голос" та багато інших часописів. Також належав до СУЖЕРО.

Похоронні Відправи почалися в п'ятницю 31 січня ц. р. в Катедрі. Служили Владика Борис, о. Прот. М. Юрківський, о. Митрат Є. Грицина, що сказав проповідь, і о. В. Слюзар, зять Покійного.

Другого дня, в суботу, відслужили, Владика Борис і ага дані вже священики. Заупокійну Св. Літургію й Похорон, з проповіддю о. Прот. Михайла Юрківського і прощальним словом Владики Бориса.

Похоронено Покійного на „Гадлі Ідеї" цвинтарі, на православній секції. Після Похоронів була перекуска в Катедральній Авдиторії. Там промовляли. Іван Павлюк від СУЖЕРО, син, і зять — о. В. Слюзар.

При Останнім Цілуванні, була переведена збірка на фонд Катедри, яка принесла $26.45. Окремо збирали й на будову Колегії Св. Андрея, де було зібрано $80.00.

Родина зложила по $5.00 на пресовий фонд „Вісника" і „Українського Голосу".

Родині сердечні співчуття. а Покійному Вічна Пам'ять!

ОЕГ.

ПОДЯКА

Після упокоєння з Божої волі дорогого нашого Мужа, Батька і Дідуся бл. п. Григорія Мачули — прибита горем родина почувається до обов'язку подякувати щиро всім тим, що причинилися до злагіднення перших болючих переживань по невиджалуваній втраті Покійника та віддали йому останню прислугу в день Похорону.

Найперше дякуємо сердечно Преосв. Владиці Борисові за співучтиве ставлення до опечаленої родини, за розрадну і підбадьорення в дні смутку, за очолення Похоронних Відправ зі Службою Божою, за теплі прощальне слово над домовиною Покійника та відправлення тіла до могили.

Завжди високо будемо цінити душпастирську дбайливість Всеч. о. Прот. М. Юрківського, який від самого початку виявив багато цінної помочі для родини.

Щиро дякуємо Впрел. о/ Митратові Є. Д. Гриціні за дружне ставлення до Покійника і родини від самого початку спільного знайомства, за часті відвідини.

Не проминаємо увагою також Впрел. Пропресв. о. Тита Яковкевича, який мимо свого достойного віку прибув також на Похорон і тим відав великну шану Покійникові.

З черги сердечно дякуємо п. В. Дячишен, студентам-богословам, п-ву Василюкам і Никитчукам за гарні співи під час усіх похоронних відправ; Катедральній Громаді, братчикам і сестрицям, Жіночому Товариству та окремим панам доброї волі за всі виявлені послуги; п. І. Павлюкові за теплі слова про Покійника на поминальним прийнятті; всім тим особам, що несли домовину з Покійником, та похоронному заведенню Кроло за чемну услугу й догляд.

Також дякуємо за квіти, що їх зложили Церковна Громада і Жіноче Товариство з Канори, Саск., п-во Подопригора з Лондону, Онт., п-во Крамарі і Дрозди з Торонта, а з Вінніпегу Церковна Громада, Т-во Волинь і СУЖЕРО.

Від щирого серця дякуємо добрій сусідці пані Рясі Сапрун за особливішу прислугу повдовілій жені-матері, дякуємо всім поіменно незгадали членам родини, приятелям і знайомим, що взяли участь в Похороні, розраджували нас словами потіхи та жертвували на Нев'янучий Вінок.

Всім Вам нехай щедро винагородить Господь за останні прислугу нашому дорогому Мужеві, Батькові й Дідусеві, а його душу — упокоїть в оселі Праведників.

Олександра Мачула, вдова; Іван і Раїса Мачули, син і невістка; о. Володимир і Галина Слюзар, зять і дочка; Юрко і Віра Слюзар, внуки.

Бл. П. МАРІЯ ОЛІЙНИК/
Ту Гилс, Алта.

20 листопада 1963 року відійшла на вічний спочинок через удар серця, бл. п. Марія Олійник, з дому Онищук, про живши 71 рік.

Покійна народилася 29 березня 1892 року в селі Берегмет на Буковині. Молодень кою дівчиною приїхала вона до Канади з своїми батьками.

Одружившись 1910 року з Яковом Олійником, вони оселилися на фарні в околиці Шипиці в Альберті.

Муж бл п. Марії помер 16 вересня 1962 року.

Покійна Марія Олійник із своїм мужем були дуже добрі, щедрі та жертвенні люди, вони завжди радо приймали гостей і брали діяльну участь в церковно-громадському житті. Ціле своє життя вони були діяльними православними християнами і так виховали своїх дітей.

Від часу смерти п чоловіка Покійна Марія постійно підупадала на здоров'ї, але скільки було в неї сили, старалася виявити свою любов до Церкви, до своїх дітей і до своїх приятелів.

Похоронні відправи почалися Панахидою в п'ятницю

22 листопада в Елкс Гал в Ту Гилс. Панахиду відслужили о. Прот. Амвросій Хруставка та о. Андрій Тетеренко.

На другий день, у суботу 23 листопада, перенесено тіло Покійної до місцевої Церкви Пресв. Трійці й там відбулася Свята Літургія та Похорон, що їх відслужили вищезгадані священики при співі церковного хору в Ту Гилс під управою п. С. Мульки.

При Останньому Цілуванні на заклик о. пароха замість квітів присутні зложили, як Нев'янучий Вінок, свої пожертви на будову Колегії, Св. Андрея у Вінніпезі $59.65, а діти Покійної доклали ще $10.45, отже, разом $70.00.

Усім Жертводавцям сердечна подяка!

Тайні останки бл. п. Марії похоронено на місцевому цвинтарі в Ту Гилс, Алта.

Після Похорону був обід численним вібранним, який приготовили членкині відділу Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки в Ту Гилс.

Покійна залишила у глибокому смутку 4-х синів: Івана, Миколу, Михайла та Олександра, 3 дочки: Райфту, Анну і Розу; 9 внуків і 3 правнуки, а також брата Івана Онищука.

Подай Господи, вічний спокій рабі своїй Марії та вчини їй Вічную Пам'ять!

Учасник.

Бл. П. МИКОЛА КРИВКО
Ошава, Онт.

Дня 8 січня 1964 р., несподівано відійшов від нас на 70-у році життя бл. п. Микола Кривко.

Покійний Микола народився 22 лютого 1894 року в селі Корнів, повіт Городенка, в Галичині.

До Канади прибув в 1913 році і перебував в Монтреалі п'ять років. До міста Ошава переїхав в 1918 році, де і з а м е ш к а в аж до кінця свого життя.

За свого життя, покійний Микола, через свою добру вдачу, придбав собі багато знайомих і приятелів, які гро мадно прибули, щоб відпровадити Покійного в його останню дорогу.

Похоронні відправи відслужив о. Р. Панченко, парох Церкви Св. Івана в Ошаві.

Під час поминального обіду присутні зложили дар на Нев'янучий Вінок в сумі 18.00 долярів, що було призначено на українську пресу.

В глибокому смутку, покійний Микола, залишив Тому Манила з родиною, якому Покійний приходився вуйком.

Всім Жертводавцям щира подяка за пожертви. А Бл. п. Миколу нехай Господь прийме в свої Оселі, де праведні спочивають.

Вічна Йому Пам'ять!

Приятель.

Бл. П. САВЕЛЯ СТАСЮК
Торонто, Онт.

По довгій недузі відійшла з цього світу бл. п. Савеля Стасюк. Народилася вона 38 років тому в місті Йорктоні, Саскачеван, а родині Михайла й Анни Гараснимюків.

Батько її був учителем публичної школи в Саскачевані. Побачивши замилування своєї донечки до музики, добрі родині дають їй нагоду вчитися на піяніно, спершу в місточку Тіодор, Саск., а так у середній музичній школі в м. Йорктоні.

1942 року Покійна одержує високе відзначення на провінціяльному фестивалі в місті Канорі. І вже по кількох роках бачимо Савелю на Торонтонському університеті в консерваторії музики.

Хоч по вдачі свій Покійна була дуже чемною і скромною, але місцева щодення пресса скоро виявила її здібності та широко оголосила, що молода українка одержала в музиці високу нагороду, (сколаршип).

1949 року виходить Покійна замуж за д-ра М. Стасюка. Господь поблагословив молоду родину двома діточками Михайлом і Роксоляною, але родина щастя не довго мала. Недуга молоденької мами змусила її покидати З'єднені Держави. З діточками повертається назад до Торонта на лікування під опіку дорогих своїх родичів, які дбайливо заопікувалися її діточками, а своїми внуками.

Поперла бл. п. Савеля 21 лютого цього року, а похоронна відправа відбудеся із Катедри Св. Володимира. Богослужбу відправив о. Д. Фотій, а о. П. Самець, давній приятель родини Гарасимюків, сказав прощальне слово. Жалібно та мелодійно співав церковний хор під управою п. Семченка.

Покійна залишила сиротами двоє гарних дітей, що гірко й болюче відчували втрату рідної мами, родичів своїх, братів Ореста з його родиною, стареньку бабуню в місті Йорктоні, вуйків, тіток і багато знайомих, що глибоко співчували родині Покійної, брали участь у Похороні і відпровадили тіло Покійної на цвинтар Проспект.

Відійшла з цього світу молода людина, що відзначалася невинними й благородними прикметами, якими прикрасила душу свою. Хай Всевишній Господь прийме її в оселі праведних.

о. П. С.

Бл. П. А. С. ШЕВЧЕНКО
Торонто, Онт.

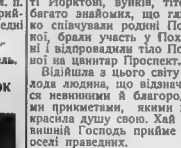

Дізнаємося сумною вісткою зі всіма знайомими і друзями, що в понеділок 9 вересня 1963 року, несподівано на 54 році життя відійшла в вічність бл. п. Анастасія Степанівна Шевченко.

Покійна народилася 25 грудня 1909 року в селі Дейкалівка, Зіньківського повіту на Полтавщині в родині Степана Васильовича та Мокрини з роду Приходько.

В 1928 році одружилася з Іваном Шевчуком з сусіднього села Лютенські Будища. Під час жахливого розгулу терору, голоду та переслідувань з боку безбожницької більшовицької влади, Покійна винайшла гіркі як полин чашу страждань, переживаючи роз стріл батька, виселення матері з маленькими братами та сестрами, тікаючи з рідного села, живучи між чужими людьми. Не зневіряючись, з малими дітьми, під час заслання чоловіка, Покійній прийшлося працювати на будові, носячи цеглу та камінь на багатоповерхові будинки. В жахливих умовах допомагала як могла чоловікові та рожденій переслідуваннями рідні. В час ні жецько-російської війни, пішла разом з чоловіком на скитальщину, пройшовши рідні землі та Европу в більшості своїми ногами, тягнучи за собою малих діток. Бл. п. Анастасія була вірним другом чоловікові на скитанні по таборах, прищі в бельгійських копальнях. Такий тяжкий життєвий шлях не міг не відбутися на здоров'ї Покійної. По приїзді в 1950 році в Канаду, життя бл. п. Анастасії Степанівни переповнене боротьбою за поліпшення підірваного здоров'я та допомогою чоловікові в надбанні свого кута для життя. В 1956 році перенесла дуже тяжку серцеву операцію, виджувши, Покійна прийняла жваву участь в виховані дітей та внуків. Проживаючи останніми роками в Еріндейл, побіжну Торонта, бл. п. Анастасія Степанівна належала до Святодмитрівської Громади в Лонг Бренч. В сердні місяці здоров'я нашої мучениці погіршилося, що Покійна мусіла лягти до лікарні. По двох тижнях в Торонтській лікарні Покійна відійшла спокійно в вічність, прийнявши Святі Тайни.

Бл. п. Анастасія залишила в глибокому смутку чоловіка Івана, дочок: Анну, Марію, Валентину, сина Віктора, зятів: Івана, Петра, внуків: Ольгу, Наталію, Петра Олександра та Володимира.

Бл. п. Анастасія Степанівна відзначалась прекрасними християнськими характером, була доброї і щирої вдачі, любила свою рідну Православну Церкву. Вона була глибоко-релігійною людиною і свою релігійність практично здійснювала в своєму житті, передаючи, як неоціненний скарб, своїм дітям та внукам. Від всіеї душі любила свій нарід, свою рідню мову й обряди, навчаючи для тому молодше покоління, яке народилося в Канаді.

Тіло бл. п. Анастасії спочивало в похоронному заведенні „Скінер і Міда Бруе" в Порт Кредіт, де вечером 9 і 10 вересня о. Т. Міненко при допомозі п. Корія відслужив Заупокійну Літію. В середу 11 вересня перох. о. Т. Міненко відправив Чин Похорону зі Службою Божою в українській православній Церкві Св. Димитрія в Лонг Бренч, Онт.

Після виносу тіла з Церкви, похоронна процесія при деякій кількості людей, прийшовши віддати останню пошану Покійній, прослідувала в супроводі о. Т. Міненка на цвинтар.

Тіло бл. п. Анастасії Степанівни поховане на цвинтарі „Спрінг Крік" в Кларксон, Онтеріо.

Після Похорону в залі при Церкві Св. Димитрія, відбувся поминальний обід, який відкрив Молитвою та дуже теплим словом о. Т. Міненко. Отець, знаючи Покійну, ще з тяжких доріг скитальщини, звернув увагу, що Покійна бу ла дійсним прикладом українських матері-жінки, якій ми завдячуємо же з б е р е ження нас як народу, при тому, народу глибокохристиянського.

В дуже зворушливому тоні земляк Покійної п. Я. Теся з Рочестер, згадав, що він знав Покійну ще з малих років, — живучи по-сусідському в рідному селі.

Ласкаве слово, повне співчуття до родини Покійної та

присутніх сказав п. Гуртовенко.

На заклик п. Хрякова, присутні склали $46.60 на Нев'янучий Вінок Покійній. З переведеної збірки, призначено $10.00 на „Вісник" в решту $35.60 на фонд будови Колегії Св. Андрея у Вінніпезі.

Тактовно й порядково провадив поминальним обідом, близький земляк Покійної п. М. Лагода з Онівки.

Родина бл. п. Анастасії Степанівни, складає всім друзям та знайомим, що співчували та прийняли участь в Похороні щиросердечну подяку.

Хай Милосердний Господь оселить душу Покійної Анастасії Степанівни в Оселі Своїй, а земля, хоч і не рідна, хай буде легкою.

Спочивай, спокійно дорога мамо, твої рідні вбережуть про Тебе якнайкращу згадку!

Вічна їй Пам'ять!

Зять Іван Байрачний.

Бл. П. НАЗАРІЙ МАЛИК
Шіго, Саск.

У суботу 7 грудня 1963 р. по довгій і тяжкій недузі упокоївся в Йорктонській лікарні бл. п. Назарій Малик.

Народився покійний Назарій 5-го березня, 1890 року в селі Вальова на Буковині.

1902 року прибув з батьками до Канади й замешкав в околиці Інсінгер. Року 1914 покійний Назарій одружився з Сандрою Палій.

В цьому часі Покійний з родиною перебрався в околицю Шіго, де мав власну фарму до кінця свого життя. З першою дружиною Покійний прожив сім років, після чого залишився вдівцем, а за деякий час вдруге одружився з Оленою Русиак, з якою й прожив до останнього дня.

Хворіти почав Покійний ще від 1946 року. З того часу хвороба вже не залишила Покійного.

У квітні місяці 1963 року, бл. п. Назарій переніс тяжку операцію.

Покійний Назарій був членом української православної Церкви в Інсінгер, жертвував для своєї Церкви і працю, і майно.

В глибокому смутку залишив Покійний дружину Елену, брата Дмитрія і двох сестер: Параскевію Копан та Домку Гара.

Похоронні відправи почалися Панахидою в домі Покійного Назарія, яку відслужив місцевий настоятель о. Г. Удод у вівторок 10 грудня, а другого дня у місцевій Церкві було відслужено чин Похорону й Заупокійну Службу Божу, яку соборно відслужили о. Г. Удод і о. Я. Пук, настоятель округи Тіодор, Саск.

При Останньому Цілуванні присутні склали на Нев'янучий Вінок Покійному $24.00, а чого призначено на вироблення кліше $4.50 і на пресовий фонд „Вісника" $14.50.

Нехай Господь потішить зосмучену дружину й рідню Покійного, а Йому нехай сотворить Вічную Пам'ять!

Всім Жертводавцям щире спасибі за пожертви.

Присутній.

Бл. П. І. БОРОВЕЦЬ
Глендон, Альберта

У вівторок раненько, о 5-й годині, в лікарні в Глендон, упокоївся в Бозі бл. п. Лькьо Боровець.

Покійний Лькьо народився в Україні в селі Новий Люблинець, Любачівського повіту, 12 травня 1898 року.

До Канади покійний Лькьо приїхав у місяці травні 1928 року, в околицю Чипман в Альберті. Як нам усім відомо, це починалися часи тяжкої кризи в Канаді. Покійний не мав де бути й ходив та робив у фармерів, щоб заробити на кусок хліба, та заробити цента, щоб сповадитись дружину і дітей з України.

Пізніше Покійний вже набіть був купив „гомстед" в околиці Пік Ривер коло Гайнс Крік, але й там тоді не можна було провадити життя самітньому, бо покійний Лькьо любив родину, український нарід і Українську Православну

Церкву. Отож Покійний лишає фарму в околиці Пік Ривер і вертається знову назад між своїх людей, недалеко околиці Вегревіл. Тут він тоді працював аж до травня 1937 року. Того ж самого року, прибула його родина з України, і вони всі разом перебираються до околиці Тіріен, де проживали на фармі 25 років, тобто до осени 1963 року.

Покійний Лькьо був примірною релігійною людиною.

Пам'ятка про Покійного лишається по багатьох місцях. Він був одним з тих, що коли треба було десь пожертвувати, то він був перший, а тоді й інших закликав до жертвенности та до помочі для народніх і церковних справ. Стоїть маленька церковця, Св. Архистратига Михаїла на північний захід від Глендон, і там залишилася пам'ятка про Покійного. В тій церковці Покійний напрацювався, та і інших закликав, щоб помагали. Там стоять пам'ятки у формі образів, та інших пожертв, які покійний Лькьо залишив. Покійний був членом Тіріенської Церкви від самих початків. Коли в селі 1963 року він перебирається до міста Глендон, то-також стає і там членом міської Громади, але й тим самим не залишаючи церковищо на фармі, яку Покійний підтримував.

Вже більше як рік, як Покійний перебув тяжку операцію в Едмонтоні, але хоч він і хворів, проте незабував про Бога і свою Православну Віру, і тому відійшов з цього світу з чистим сумлінням, дня 24 лютого цього року, прийнявши Св. Тайни Сповіді та Причастя.

Похоронні відправи почалися Панахидою в міській Церкві в Глендон, в п'ятницю 28 лютого. Після Панахиди, тіло Покійного було перенесене до дому, де спочивало через ніч, а в суботу рано відома була відправлена Панахида й після того тіло перенесено до Церкви, де відслужена була Свята Літургія за душу Покійного Лькьо. У Похоронних Відправах брали участь два священики, о. Прот. Г. Василів та о. Є. Стефанюк. По Св. Літургії, тіло Покійного було відвезене на міський православний цвинтер в Глендон, де й похоронено.

Після Похорону всі вірні зібралися в Народньому Домі в Глендон, де була перемуска. Під час Похорону, при сутні заложили на Нев'янучий Вінок $55.19, з чого було уділено на „Вісник" — $5.00, на „Український Голос" — $5.00, на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі — $16.00 і $30.19 на місцеву Церкву в Глендон.

Покійного оплакують, дружина Марія, три дочки з своїми чоловіками, чотири брати одна сестра, чотири внуки і одна правнука. Також залишилось багато дальшої родини, приятелів, сусідів, знайомих та односельчан.

В особі бл. п. Лькьа Боровця, наша Громада, як також і наш нарід, втратили цінного працівника на церковно-громадській праці.

Усім В.Ш. Жертводавцям сердечна подяка за пожертви на Нев'янучий Вінок. Нехай Господь Всіх нагородить щастям та здоров'ям. Родину нехай Господь потішить та розвеселить, а Покійному нехай подасть Царство Небесне.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Є. С.

Бл. П. НАТАЛІЯ ПЛУПЕК
Егрімонт, Альберта

Дня 7 березня, 1964 року в лікарні в Едмонтоні упокоїлася в Бозі на 80 році життя бл. п. Наталя Плупек з дому Муливка.

Бл. п. Наталя народилася в селі Піски, повіт Броди. В Україні одружилася з Томою Плупек, і вони разом прибули в Канаду 1909 року, і поселилися на гомстеді (фарні) в околиці Егрімонт. Тут вони щиро працювали для розвинення свого господарства, і також працювали щиро для громадського й церковного життя в своїй околиці. З початку брали участь у праці в церковній громаді в Федвен, а пізніше зорганізовано Церкову громаду в Егрімонт.

Перша організація збори була в домі дорогої Цілуєнки. Часто в цьому домі переховували священики, коли доїжджали до тої громади.

Бл. п. Наталя належала до Жіночого Товариства імени Ольги Кобилянської при церкві Православну Церкву, завжди ходила до своєї місцевої церкви, сповняла в ній свої релігійні обов'язки й була в ній довший час Сестрицею.

Працьовитість, побожність, доброта та щирість до своєї рідної української справи, і справи доброго горожанства Канади, були головними прикметами її характеру.

В часі своєї не дуже довгої слабості й передсмертних хвилинах Покійна заховала дійсний християнський душевний спокій. Не проявляла ні страху, ні надмірного жалю перед смертю. Велика віра в Бога, надія на нього, почуття сповнення своїх християнських обов'язків підтримувало її в останніх хвилинах.

З найближчої родини бл. п. Наталя полишила в смутку свого сина Володимира, дві дочки: Емілію Гавриленко і Розалію, а також 5 внуків.

Похорон відбувся в такому порядку: у вівторок 10 березня вечером, відслужено Панахиду в Народньому Домі в Егрімон, Альберта, по якій місцевий парох о. Прот. Д. Стратійчук виголосив гарну та змістовну проповідь про життя й смерть людини.

Другого дня відбувся Похорон разом з Заупокійною Службою Божою й з гарною прощальною проповідю отця пароха.

При Останньому Цілуванні привині в Церкві зложили пожертви на Нев'янучий Вінок на могилу Покійної. З того призначено 10.00 долярів на пресовий фонд „Вісника" і п'ять долярів на кліше.

По закінченні Похоронних Відправ відбувся обід в Народньому Домі.

Тим, що зложили пожертви щира подяка, а Покійній Наталії Вічная Пам'ять!

Учасник Похорону.

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

(Продовження)

З рядів місцевостей:

По $700.00: Українська Греко-Православна Громада Св. Володимира в Келгарі, Алта.

По $500.00: Українська Греко-Православна Катедра Св. Духа, Саскатун, Саск; Відділ Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Духа, Саскатун, Саск; Українська Греко-Православна Церква Св. Димитрія, Лонгбренч (Торонто), Онт.

По $100.00: Українська Греко-Православна Церква, Вінніпег, Саск; Українська Греко-Православна Церква Благовіщення Пресв. Богородиці, Фт. Вілліям, Онт; Українська Греко-Православна Місійна Округа Торонто, Онт; Українська Греко-Православна Церква Св. Духа, Брендон, Ман; Василь Гавриляк, старший, Едмонтон, Алта.

По $85.00: Відділ Союзу Українок Канади, Сенді Лейк, Ман. (Доплата до Офіярина для капинці Колегії).

По $55.00: — Петро Сірий, Флін Флон, Ман., на Липпаду до капинці Колегії.

По $50.00: З похорону бл. п. Варвари Михайленко, Саскатун, Саск. (прислав проф. А. Михайленко); Василь Гавриш, Бессет, Ман; С. Мухл, Мекдональд, Ман; Дмитро Яндл, Едмонтон, Алта. (на конто декларації); Вперп. о. в-р Вол. Левицький, Мінніеполис, Мінн., ЗДА. (доплата до декларації на $100.00).

По $25.00: З похорону бл. п. Петра Цуркана, Тюдор, Саск (прислав Всеч. о. Я. Пук); Юрій і Марія Гупка, Йорктон, Саск. (на „вічний вінок на могилу сина); пані Н. Квас, Барнабі, Б. К; пані А. Матвійчук, Декер, Ман.

По $22.00: З колядн при Катедрі Св Івана, Едмонтон, Алта.

По $20.00: Стефан Павлюк, Гонор, Ман; Дмитро Остаповин, Вінніпег, Ман; в-ва Ольга Кристюк, Вінніпег, Ман. (на конто декларації)

По $10.27: З хрестин сина п-ва Новосадів, Норт Беттлфорд, Саск. (прислав п. І. Врох).

По $10.00: Максим Войчук, Ігонів, Саск; Товариство фармацевтів Манітоби, замість квітів на могилу бл. п. Ілді Сінчина; Іван Г. Чоботар, Сірко, Ман. (прислав Всеч. о. І. Куліш).

По $5.00: Відділ Союзу Українок Канади „Тризуб", Торонто, Онт. (доплата до хоругви для капинці Колегії); Іван Шульга з дружиною, Лондон, Онт; пані Анна Галик, Вотерфорд, Онт. (в пам'ять свого покійного мужа).

Збірка Комітету при Церкві Св. Володимира, Гемптон, Онт., голова — Вперп. о. Прот. В. Федик.

По $100.00: Іван Ткач, Петро Петрук

По $50.00: Кредитова Спілка Св. Володимира.

По $30.00: Іван і Ніна Гордієнко.

По $10.00: Микола Кордан, Пилип Демчук.

По $5.00: Анна Станішька, Олекса Гурвіль, Микола Авраменко.

Збірка Комітету в Фт. Вілліям, Онт., голова — Прот. С. Герус.

По $100.00: Николай Слюзар.

По $75.00: Василь Сурмай.

По $50.00: Юрій Наталюк.

По $30.00: о. диякон Миколай Малюжинський.

По $25.00: Іван Воронкевич.

По $20.00: Петро Свириденко, Павло Кибюк.

Збірка Всеч. о. Є. Стефанюка, Лек Ла Біш, Алта.

Атабаска, Алта.

По $100.00: Матвій Ковальчук з дружиною.

По $10.00: Вол. Масцюх, Ник. Литвинець.

По $5.00: Петро Дорошенко; Н. Н; Мих. Салій.

По $3.00: Мик. Передерій.

По $2.00: Стефан Федчук, Петро Миронин, Юрій Фотій, Юрій Росевчук, Дмитро Костан.

Лек Ла Біш, Алта.

По $10.00 Всеч. о. Є. Стефанюк.

По $5.00: Григ. Керельчук, Павло Балабан (Крейгена), Василь Рацюй (Крейгена).

По $4.00: Федір Дячук.

По $2.00: Настя Войціховська, Захарія Іщичук, Мих. Дячук.

Бойд, Алта.

По $10.00: Петро Нікепіло.

Ст. Поль, Алта.

По $2.00: Іван Гамман.

Норад, Алта.

По $7.00: пані Михайліна Шелест.

Збірка Всеч. о. С. Зуляка, Геффорд, Саск., Річард, Саск.

По $25.00: Андрій Катеринич, Роман Никифорук, Петро Ковальський, Петро Дмитрук, Ярмусь Никифорук.

Редфід, Алта.

По $25.00: Пані Анастазія Заболотна.

Збірка Всеч. о. Василя Т. Дакова, Шерон, Па., ЗДА.

Українська Православна Церква Св. Івана, Шерон, Па., дрібна збірка — $32.76.

Всеч. о. Василь Дяків — $17.24.

Збірка Всеч. о. С. Столярчука.

По $80.00: Збірка на похороні бл. п. М. Підвербецького, Ришарда, Саск.

По $30.00: Василь Гавриляк, Гленлін, Саск.

Збірка з нагоди Свята „День Українського Православного Піонера", Ванкувер, Б. К., в неділю 5-го квітня 1964.

По $50.00: Стефан Кирстюк, І. Палапчук, Укр. Народний Дім, пані В. Пушка, Василь і ЕленаТокарюк.

По $25.00: Пані Д. І. Масцюх, С. Москаль, М. Савчук, Василь Лисак, Семен Нотарус, Михайло Оргинський, Михайло Гринівський, Стефан і Ева Пелех.

По $20.00: Василь Максимюк, Василь Воробець, Іван Решитник, Стефан Павлюк, Всеч. о. Н. Мороз, О. Міценко, Вас. Вол. Еленяк, Дж. Воронюк, Василь і Марія Запорожани, Іван Рабчик, пані Юстина Рабчак.

По $10.00: Ник. Киїський, Ник. Москалюк, Ф. Гузик, Едвард Кунник, пані М. Цярук, І. Ревнюковський, В. Кнігницький, Н. Бойкович, Ф. Чуганюк, І. Галаган, М. Ніжник, П. Олексій, Д. Стручинський, В. Ливак, І. Торупка, В. Москалюк, М. Лазаровичу, Я. Ясенчук, пані Анна Трач, Петро Заєдінк.

По $5.00: Е. Кобринович, пані К. Пурич, Д. Маражин, А. Кидищук, І. Олексій.

Збірка о. С. В. Савчука

Ванкувер, Б. К.

По $100.00: Н. Н; Н. Шпачинський (Едмонтон, Алта.), Д. Мицелюх.

По $50.00: Пані Павліна Клюкевич, Стар Інвестмент Лимитед (М. Голубій зний).

По $25.00: Українська Кінгарія (Дмитро Окос), Гонівенд Кенді Лимитед (О. О. Кіндрачук) Петро Гриценко.

По $20.00: Стефан і Оксана Сиротй, Петро Швайкоський.

По $10.00: Василь Бодиар.

Барнабі, Б. К. (Нью Вестмінстер).

По $50.00: Українське Жіноче Товариство при Церкві Св. Петра й Павла.

По $35.00: Антін Кізь.

По $20.00: Емілія і Анна Тарновецькі.

По $5.00: Василь Тимчук, пані Анна Кізь (Онкборн, Мекс.).

Волдей, Б. К. (Норт Сюрей)

По $25.00 Ф. Т. Гавриляк, Андрій Жучкан.

По $20.00: Василь Найдиш.

По $10.00: Климентій і Юлія Боярчуки, Стефан Гавриляк, Василь Бомар, Ілія і Анеля Кравчуки, Никола Горбай, Стефан Пантишин.

По $5.00: Митро Коропатницький, Василь Москалюк, Трофим Гриченко, Василь і Петруця Кошовальчуки, пані Ефрезина Рудик, Евграф Кобринюнчу, Вікторія Арійчук.

Келгарі, Алта.

По $100.00: Олекса Пасічний, Ілліріяя Готея, Іван Садовник, Квінс Готел (Іван Лашук).

Збірка Всеч. о. А. Тетеренка.

З похорону бл. п. Софії Крузе, Ту Гілс, Алта., — $63.45

З похорону бл. п. Марії Олійник, Ту Гілс, Алта., — .. $59.55

З похорону бл. п. Анни Кидрякевич, Гленлон, Алта., — $47.58

З похорону бл. п. Михайла Русинака, Шипиці, Алта., — . $23.55

З похорону бл. п. Василя Іщука, Кейлена, Алта., — $18.40

З похорону бл. п. Василя Федірчука, Ст. Поль, Алта., — $15.40

Пожертва дітей бл. п. Марії Олійник, Ту Гілс, Алта., — $10.45

З похорону бл. п. Якова Маковійчука, Шипиці, Алта., — $9.92

З похорону бл. п. Андрія Федорика, Іспас, Алта., — $8.70

З похорону бл. п. Николи Кичука, Шипиці, Алта., — ... $6.00

З похорону бл. п. Юрія Гакмана, Бризлі, Алта., — $5.38

Пожертва родини бл. п. Якова Олійника, Ту Гілс, Алта. $25.00

ВИПРАВЛЕННЯ: В числі за 1-го квітня ц. р., було проголошено, що п-во Михайло і Наталя Кушкин, Робліи, Ман., жертвували на Колегію $100.00, а мало бути п-во **Николай** і Наталя Кушкин, що ощим справляються.

(Далі буде)

За Комітет Будови Колегії св. Андрея:

о. д-р С. В. Савчук.

Порядки Богослужень:
ПІДВИННІПЕЗЬКА ОКРУГА
ПРАВОСЛАВНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ

17. Неділя — Кенора, Дуфрост.
24. Неділя — Трияконя, Селкірк, Ледяна.
31. Неділя — Кенора, Гонор, Поплярфіда.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОНЮКА
ТРАВЕНЬ

17 Неділя — Брендон Всвято-Матері)
24. Неділя — Брендон
31. Неділя — Брендон
Address: 2204 MacDonald Ave. Brendon, Man. Tel.: P. A. 96814.

о. В. БОЯРЧУКА
ТРАВЕНЬ

17. Неділя Мироносиць — Горанц. Проводи

24. Неділя Розслабленого — Райн
31. Неділя Самарянки — Брокстон

ЧЕРВЕНЬ

7. Неділя — Йорктон
11. Четвер. Вознесення Господне — Йорктон
14. Неділя Св. Отців І. Всел. Собору — Брокстон
21. Зелені Свята. Пресвятої Трійці — Йорктон. По полудні відправи на могилах спочилих на Цвинтарі.
22. День Святого Духа — Йорктон
28. Неділя Всіх Святих — Райн Храмове Свято

110 Wellington Ave. Yorkton, Sask. Phone 783-2996

о. П. БУБЛИКА
ТРАВЕНЬ

17. Неділя — Сторіновей. Проводи
24. Неділя — Мазепа. Проводи
31. Неділя — Довпея. Проводи

ЧЕРВЕНЬ

7. Неділя — Кемсек
11. Четвер. Вознесення Господне — Сторіновей
14. Неділя — Актюмійчукова
15. Понеділок, Іван Сучавського - Калдер
21. Неділя, Пресв. Трійці — Мазепа. Храм
22. Понеділок, Св. Духа — Довпея
28. Неділя, Всіх Святих — Кемсек. Храм

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-3447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ТРАВЕНЬ

17. Неділя Мироносиць — С. Андрія (Проводи на цвинтарі Едмонтон 2 год. по полудні)
24. Неділя Розслабленого — Св. Михаїв
31. (Проводи Вимоин цвинтар 2 год по полудні)

Address: 8541—89 Str. Edmonton, Alta. Tel: 466-8854.

о. І. Г. ГИКАВИЙ
ТРАВЕНЬ

17. Неділя — Лужани. Проводи
17. Неділя — Вилінчук, Сумків-Камий Джеборі
24. Неділя — Прут. Проводи
31. Неділя — Гемани, Проводи

Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ТРАВЕНЬ

17. Неділя — Етелберт (3 год. по пол. на Гробах)
24. Неділя — Пайн Ривер (по Богоса. на Гроби)
31. Неділя — Добрин (по Богосл. на Гроби)

УВАГА: 27 середа — Преп. Пятидесятниці — Котра Громада бажає мати Богослужения й відправу на Гробах, хай зголоситься до пароха.

Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 2264

о. С. ГРЕБЕНЮКА

P. O. Box 286, Watson, Sask.

о. С. ГРЕДІЛЯ
ТРАВЕНЬ

17. Неділя — Норквей
24. Неділя — Арран
31. Неділя — Гаєс

ЧЕРВЕНЬ

7. Неділя — Кобзар. Храм
11. Четвер. Вознес. Госп. — Денбирі
14. Неділя — Свян Ривер. Храм
21. Неділя, Зел. Свята — Арран. Храм
22. Понеділок. День Св. Духа — Найтбіт. Храм
28. Неділя — Стінен

Вечірня 7 год. веч. — Гаєс

Address: Box 111, Hayas, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ТРАВЕНЬ

17. Неділя — Верион (День Матері)
24. Неділя — Келовна (Панахида на гробах)
31. Неділя — Вернон

ЧЕРВЕНЬ

7. Неділя — Вернон
11. Четвер Вознесення — Вернон
14. Неділя Св. От. — Вернон
21. Неділя Св. Трійці — Ревелсток. Храм
22. Понеділок Св. Духа — Вернон
28. Неділя Всіх Святих. Храм — Кемлупс

Address: 2602-42 Ave, Vernon, B. C. Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ТРАВЕНЬ

17. Неділя Св. Мироносиць вихід на Гробки — Робінн
17. Неділя о год. 5-ій по пол. вихід на Гробки — Петакюра
24. Неділя, вихід на Гробки — Мікнат
24. Неділя о год. 5-ій по пол. вихід на Гробки — Грендако
31. Неділя — Росса
31. Неділя о год. 2.30 по пол. вихід на Гробки — Ленард

УВАГА! Після кожного Богослужения по Великодних Святах відбувається спільне свячене.

Address: Box 201, Robin, Man. Tel.: 456.

о. Ст. ЗУЗАКА
ТРАВЕНЬ

17. Неділя (на гроби) — Кридор
24. Неділя (на гроби) — Редфілд
31. Неділя (на гроби) — Геффорд

ЧЕРВЕНЬ

7. Неділя, (на гроби) — Бінни
11. Четвер, Вознесення — Кридор
14. Неділя — Геффорд
14. Неділя год. 7 веч. Вечірня — Редфілд
21. Неділя Зелені Свята. Храм — Геффорд
22. Понеділок. День Св. Духа — Писклявці (Гроби)
28. Неділя — Кридор

Address: Box 165, Hafford, Sask. Tel.: 88.

о. М. КРИТЮКА
ТРАВЕНЬ

17. Неділя — Ервуд. Проводи
24. Неділя — Гадсон Бей. Храм
31. Неділя — Ендевор

Address: Box 1418, Melfort, Sask. Tel. 752-5144

о. ІВАНА КУЛІША
ТРАВЕНЬ

17. Неділя — Арбака Св. Ап. Петра й Павла
24. Неділя — Вайта
31. Неділя — Сірко

ЧЕРВЕНЬ

7. Неділя — Вайта
11. Вознесення — Арбакка Св. Ап Петра й Павла. Проводи
14. Неділя — Синдавн
21. Пресв. Трійці — Вайта. Храм
22. День Св. Духа — Сеньків. Проводи
28. Неділя — Сірка Проводи

Box 46, Vita, Man. Tel. 5-94-52.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ТРАВЕНЬ

17. Неділя — Берсед
24. Неділя — Вестлок
31. Неділя — Сібсбіч

Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-3745

о. ІВАН МЕЛЬНИК
ТРАВЕНЬ

17. Неділя Мироносиць — Ангусвіл. Проводи
24. Неділя — Глен Елмо. Проводи
31. Неділя — Оквборн. Проводи

Address: Oakburn, Man. Box 12 Tel. 336

о. М. ОЛЕСІЮКА
ТРАВЕНЬ

17. Неділя. Проводи — Валей Ривер
24. Неділя. Проводи — Рорктон
31. Неділя — Дрифтінг Ривер
31. Неділя. В год. 3.00 по полудні Проводи на гробах — Гінбегг Плейнс

УВАГА! Громада Св. Юрія в Давфині запрошує довкольшні Громади на свій Храм у неділю 10-го травня 1964 року. На Храмі буде сослужити о. Прот. С. Гребенюк бувший парох Громади Св. Юрія в Давфині в роках 1944-1948. Вечірня служиться що неділі в год. 7-ій вечора в Давфині.

Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ТРАВЕНЬ

15. Понеділок Св. Ів. Сучавського — Половини. Храм
21. Неділя Св. Трійця — Дробот. Храм
22. Понеділок Св. Духа — Інсінгер (м.). Храм
28. Неділя — Льоре
28. Неділя. Обідня Св. Божа — Маморниць 2-га год. по обіді

Box 8. Theodore, Sask. Tel. 88.

о. Я. РИБАЛКИ
ТРАВЕНЬ

17. Неділя — Давінг. Проводи Стрий — Вечірня і Проводи 4-та год.
24. Неділя — Смокі Лейк. Проводи Вильна — Вечірня і Проводи 4-та год.
31. Неділя — Белйс. Проводи Норт Кошван — Вечірня і Проводи 5-та год.

Address: Smoky Lake, Alta. Box 308

о. В. СЕНИШИНА
ТРАВЕНЬ

17. Неділя — Зелений Гай, СУМК з'їзд
24. Неділя — Кіндерслей. Проводи
31. Неділя — Мус Джав. Проводи

ЧЕРВЕНЬ

7. Неділя — Прінсбт. Проводи
11. Четвер Вознесення — Вегіна
14. Неділя — Ойен
21. Неділя Пресв. Трійці — Кіндерслей. Храм
22. Понеділок. Зіся Св Духа — Мічам
28. Неділя. Пров З'їзд - Саскатун

9. C. Latham Place, Saskatoon, Sask. Home tel. 343-7995. Office 653-1944.

о. В. СЛЮЗАРА
ТРАВЕНЬ

17 Неділя — Канора
24 Неділя — Бакіенан
24 Неділя. Вечірня, год. 4.00 — Рама
31 Неділя — Канора
31 Неділя. Проводи на цвинтарі в Канорі — початок о год. 2.00 по полудні.

У випадку непогоди Проводи відбудуться 14 червня, в тій самій порі

Canora, Sask., Ph. 563-5163

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ТРАВЕНЬ

17 Неділя — Еле Поінт. Проводи Вечірня о год. 4.00 по пол. - Ст. Пал. Проводи
24. Неділя — Морал. Проводи
31. Неділя — Грелена. Проводи Вечірня о год. 4 по полудні — Боїз. Проводи

Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
ТРАВЕНЬ

17. Неділя. Проводи — Ст. Джулієн
14. Неділя Проводи — Вакав
31. Неділя Проводи — Єлов Крік
31. Неділя. Проводи — Тарнопіль 4 год.

ЧЕРВЕНЬ

7. Неділя. Проводи — Кадворт
11. Четвер Вознесення — Ст. Джулієн
14. Неділя Св. Отців — Тарнопіль Храм
14. Неділя. Вечірня — Єлов Крік. 7 год
20. Субота (Гаєчана) Служба по Покір. — Вакав
21. Неділя. Зелені Свята — Кадворт. Храм
21. Неділя. Вечірня Сматс, 5 год. вечера
22. Понеділок Св. Духа — Лепіс. Проводи
28. Неділя. Всіх Святих - Альвена Храм
28. Неділя. Вечірня. 7 год. — Вакав

Address: Box 4. Wakaw, Sask. Tel. [redacted]

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
17. Неділя. Проводи — Роза
24. Неділя. Проводи — Гарденton

ЧЕРВЕНЬ

7 Неділя — Сарто
11. Четвер. Вознесення — Толстой
14 Неділя Храм — Роза
21. Неділя. Зелені Свята. Храм — Толстой
28. Неділя — Гарденton

Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТЕЦЬМУРИЧА
ТРАВЕНЬ

17. Неділя — Федора. Проводи Алдорнна. Проводи, від 3.30 год. по пол.

ТРАВЕНЬ

17. Неділя — Федора. Проводи Алдорнна. Проводи, від 3.30 по пол.
24 Неділя — Тргнал. Проводи Ергімонт. Проводи, від 3.30 по полудні
31. Неділя — Йюбрук. Проводи Редвей. Проводи, від 3.30 по полудні

ЧЕРВЕНЬ

7. Неділя — Вебсена. Проводи
11. Четвер. Вознесення Господне — Редвей. Храм
14. Неділя — Торнхад. Окружне Богослужения.
21. День Святої Трійці — Редвater Храм
22. Понеділок. День Св. Духа — Йюбрук
28. Неділя Всіх Святих — Федора. Храм

Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
ТРАВЕНЬ

17. Неділя — Норт Бателфорд — Спільне Свячене
24. Неділя — Витнів — Проводи
31. Медов Лейк — Проводи

Address: North Battleford, Sask. 972—108, St. Ph. 446-3280.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
ТРАВЕНЬ

17. Неділя. Проводи — Ту Гилс
24. Неділя. Проводи — Іспас
31 Неділя. Проводи — Сейді Реппас

Address: Rev. A. Teterenko, Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 486.

о. Г. УДОДА

Address: Shoho, Sask., Box 82. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
ТРАВЕНЬ

17 Неділя. Спільне Свячене — Сембург
24. Неділя. Спільне Свячене, День Матері — Вірдель
31 Неділя. Спільне Свячене, День Матері - - [redacted]

Address: Weirdale, Sask. Ph. 486.

о. А. ХРУСТАВКИ
ТРАВЕНЬ

17. Неділя. Проводи — Слава пол.
17. Неділя, (Вечірня-Проводи) 3.30 год. по пол. — Слава лив.
24 Неділя. (Св. Літургія-Проводи) Цвинтар Св. Параскеві
31. Неділя. (Св. Літургія-Проводи) 9.00 год. рано — Лужанк-Топ.
31. Неділя. (Проводи 12.30 год. по пол.) — Моркемб

ЧЕРВЕНЬ

7 Неділя. Св. Літургія — Проводи Бросов
7 Неділя. Св. Літургія, Проводи - Мухіарко

(ВІПреп. о. Прот. С. П. Сімчич)

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 45.

о. ГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ТРАВЕНЬ

17. Неділя. Проводи — Брудергайм 4-та год. по пол. — Пено
24. Неділя. Проводи — Равнгил
31. Неділя. Проводи — Кагвин

ЧЕРВЕНЬ

7. Неділя, Проводи — Торобі, 4-та год. по пол. — Калмар
11. Четвер, Вознесення Господне — Брудергайм
14 Неділя — Оновей
15. Понеділок, Івана Сучавського, Соборна Служба — Кагвин
21. Неділя, Пресвятої Трійці, Храмове Свято, відслужить ВПреп. о. Прот. С. Сімчич — Кагвин
22. Понеділок, День Святого Духа, Свята Місія. Соборна Служба Духовенства Едмонтонської Місійної Округи — Пено
28. Неділя, Всіх Святих, Храмове Свято — Кенроз

УВАГА! Просимо взяти якнайчисленнішу участь в Храмових Святах та Святій Місії у вищезазначених Громадах довкольчні Парохії.

Address: 9530—109 Avenue, Ph. GA 2-3053. Edmonton, Alta.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ
в округзі Гленфон
ТРАВЕНЬ

17 Неділя — о. Є. Стефанюк. Проводи Еля Поінт. 4 год. по обіді Вечірня і Проводи в Ст. Пол.
31. Неділя. Проводи — о. А. Тетеренко — Сейді Реппас

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLI. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЧЕРВНЯ, 1964. WINNIPEG, MAN. JUNE 1, 1964. ЧИСЛО (2007) 11

З ВЕЛИКИХ ТАЇН ПОЛІТИКИ

ХРУЩОВ ДАВ НАКАЗ ЗНИЩИТИ КНИЖКУ ПРОТИ ЮДАЇЗМУ

ПРОПАГАНДА: „СВОБОДА" ХРИСТИЯНСТВА В СССР І ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ЖИДІВ

У пресі на заході публікують щораз більше зава советської пропаганди, що в СССР Християнство користується свободою. Одночасно ж советська влада видала книжку Кичка „Юдаїзм без прикрас" (у вільному перекладі може бути: „Жидівство без маски") з атакою на юдаїзм та сіонізм; тим самим влада СССР немов би заявляє світові, що вона переслідує жидів.

Великий паризький щоденник „Ле Монд" 20 березня ц. р. опублікував дуже цікаву статтю, в якій подав такі два аргументи: 1) Він передрукував заяву митрополита Нікодима (Ротова) з СС-СР„ який, вихваляючи свободу" Християнства в СССР, між іншим, сказав: „Закон (советський) забороняє релігійну дискримінацію так само, як і дискримінацію національну та расову, а вірую діяльно користаються своїми правами. 2) Цей же щоденник у згаданій статті підкреслив, що влада СССР переслідує жидів, що, мовляв, видно з советської книжки Кичка під заголовком „Юдаїзм без прикрас", в якій „синагоги описуються, як гнізда спекулянтів". Автором цієї статті в „Ле Монд" є Бернард Ферон.

Але автор статті в „Ле Монд" не поставив такого питання: Чому советська влада, яка чинить усе можливе, щоб з коренем винищити Християнство в СС-СР, у світ не випустила ні одної такої книжки, в якій вона нападала б на Християнство в СССР, і тим самим призналася б до переслідування Церкви? А чому ця влада, однак, вважала потрібним пустити у світ книжку Кичка проти юдаїзму, хоч ця влада знала, що цією книжкою вона дає жидам у світі нагоду протолосити владу в Москві „антисемітською"? Чи цій владі залежить на тому, щоб її за таку вважали? І нащо?

Особисте рішення Хрущова

„Аджубей записник французів у Парижі, що книга Кичка „Юдаїзм без прикрас" знята з обігу. Усі примірники книжки будуть знищені. Це — особисте рішення Хрущова, коли він познайомився з книжкою", — інформує журн. „Православна Русь" 28 квітня ц. р.

Книжку „Юдаїзм без прикрас" видала так звана „Українська Академія Наук" у Києві, і вона появилася у світі цього року. Розуміється, що без наказу влади в СССР не може появитися жодна книжка. Отже книжку „Юдаїзм без прикрас" видала влада СССР, а під нею підписали... українця Кичка, як „автора", та „Українську" Академію наук, як фірму.

Жиди у всьому світі своїми протестами „змусили" владу СССР знищити цю книжку. Але свою роботу вона вже виконала: показала советську владу „антисемітською".

Чи аранжери цієї справи наперед не знали, що воно скінчиться так, а не інакше?

Протест проти римського „індекса"

Голос декана з католицького університету

„Індекс" у Катол. Церкві — то список заборонених нею книжок. Не тільки рядові люди, але й науковці-католики, коли їм треба прочитати заборонену книжку, мусять звертатися за дозволом до епископа, а він їм подиктує, як треба на дану книжку дивитися, і що про неї писати.

Проф. М. Гаріг — декан соціологічного факультету Монтревальського університету (католицького) протестує проти римського „Індекса", качужи:

„Це не тільки відстале явище, що б католицький університет мав просити дозволу користуватися деякими книжками, але це також обмежує його (університету) працю та відповідальність у розумовому дослідуванні стану духа, коли дух зобов'язаний виправдувати виключення Індекса в його діяльність.

„Між деякими католиками вже стало поняття про академічну свободу завжди було і є утотожненим зо свободою совісти та з іншими свободами, проти яких Церква (Католицька) так сильно виступала в минулому" (Журн. „Протестант Екшен" ч. 5, 1964).

Високі школи в Україні

В Україні є тепер 133 „вузів" (вище учбове заведення), тобто університетів, інститутів, технікумів. У Київському університеті є 15 тисяч студентів. В Україні тепер є 550 тисяч спеціялістів з високою (академічною) освітою.

На близько 40 мільйонів населення лише приблизно півмільйона людей з високою освітою — це дуже мало. Де ж є решта? Їх вивозять з України.

Лише 13% населення Квебеку є сепаратистами

Лише 13% населення Квебеку можна назвати сепаратистами", - сказав Ф. Дж. Брендер у Кенедіен Клаб у Вінніпезі 13 травня ц. р. Брендер є видавцем журналу „Меклейнс Магезін".

Україна під чергoвим великим ударом

У напрямку дальшого загострення протирелігійних законів

Коли в „Правді" за 2 березня ц. р. заповіли, що комуністична партія постановила почати в 1964-65 рр. великий „пропагандивний" наступ на релігію, то преса на заході відзначує один із засобів того наступу, а саме — боротьбу з релігією шляхом „наукового атеїзму": серед дітей шкільного віку, аж до університетів включно. Але не згадується про урядові протирелігійні утиски.

Хрущов намагається перевищити Сталіна в боротьбі з релігією

За другої світової війни Німеччина вдарила на СССР, і він валився під неймовірно сильним ударом залізних німецьких дивізій; німці були під Москвою, з якої влада СССР зо Сталіном втікла далеко в Уфу в Азії; червона зо-

(Продовження на 3-й стор.)

Між атеїстами і злодіством

„Замість агітації розмова про релігію"

Вимагають не спокійних розмов про релігію, а ненависті до неї

„Протирелігійна пропаганда в школі не робить всіх без винятку атеїстами. Деякі викладачі більше ненавидять, наприклад, злодійство, ніж релігійність. Отже, через брак особистої ненависти учителя до всякої форми релігійности, на лекціях відбувається просто розмова про релігію, замість палкої агітації за атеїзм", — таку острогу й погрозу проголосив „Московський комсомолець" у числі за 18 лютого ц. р.

З.Р.В. — Це значить, що советська влада вимагає, щоб учитель-агітатор у школі заявляв дітям, що релігію він ненавидить більше, ніж злодійство, і щоб він істерично кричав проти неї, і погрожував вірую чими дітям.

Кампанія на Фонд Будови Колегії Св. Андрея

НОВІ „ТИСЯЧНИКИ"

На днях Колегія отримала на Будівельний Фонд дві додаткові одноти-сячні пожертви, а саме:

П-во Стефан і Марта Сітко, Ваділна, Саск. $1000.00

Адвокат Теодор Гуменюк, у пам'ять своєї покійної Дружини 1000.00 (Дотепер уже пожертвував $2,810.00, отже разом $3,810.00).

Жертводавцям щиросердечна подяка!

За КОМІТЕТ БУДОВИ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ
о. С. В. Савчук, Координатор.

Плянуйте прибути на відкриття Колегії 4 - 5 липня

Вперше в історії

Резолюції СРЦ і декларація ОН за свободу релігії й атеїзму

УХВАЛИ ПІД ВПЛИВОМ СССР

Резолюція Екзекутивного Комітету Світової Ради Церков в Одесі 10—14. 2. 1964 викликала великий відгомін у світі

Щоденник „Ню Йорк Таймс Сервіс" 2 травня ц. р. у своїй кореспонденції з Москви повідомив:

„Екзекутивний Комітет Світової Ради Церков на своєму засіданні в советському місті Одесі ухвалив такий принцип, щоб кожна людина мала законне право або вірити в релігію, або в атеїзм. . Нолде (протестант) предложив на цьому засіданні в Одесі два приципи:

— Щоб свобода релігії чи віруванн відносилася до всіх людей суспільства, „будь вони атеістами, чи прихильниками релігії".

„Співіснування й суперництво"

„Люди мусять мати право не тільки дотримуватися своїх віровань, але й також висловлювати їх, тобто мусять бути „коекзистенція" (мирне „співіснування") й суперництво між релігіями та переконаннями (атеїстичними), отже тому „свобода релігії як також протирелігійна пропаганда мусять бути забезпечені конституцією, законом, юридичною акцією і публічною практикою".

Екзекутивний Комітет (Світової Ради Церков в Одесі) „затвердив" ці два приципи" (право вірувати, чи не вірувати в Бога), — далі подає „Ню Йорк Таймс Сервіс".

Митрополит Нікодим був господарем

„Митрополит Ленінградський Нікодим (Ротов), визначний російський церковний діяч, займав місце за столом промовців. Російська Православна Церква, що є від 1961 р. членом (Світової) Ради (Церков), була господарем засідання в Одесі", — інформує цей же щоденник.

Советське радіо передало звіти

„Звіти про це засідання Екзекутивного Комітету СРЦ, що оце вперше відбувося в Росії, були передавані советською радіостанцією", — с п о в і щ а є журн. „Ворлд" (США) за квітень 1964 р.

Резолюція ЕК СРЦ і Декларація ОН

Об'єднані Нації 15 лютого цього року подали до відома свій проект декларації про свободу віруванна. Як інформував щоденник „Ассошіейтед Пресс" 4 квітня ц. р., советська делегація в ОН поставила вимогу, щоб „у проекті цієї декларації було ясно й категорично сказано про право безрелігійних переконань, включно з атеїстичними", а не лише про право релігійних людей.

І приблизно в тому ж таки часі Екзекутивний Комітет Світової Ради Церков в Одесі (10—14 лютого ц. р.) ухвалив резолюцію в дусі советської пропозиції в ОН.

Декларація ОН, Резолюція ЕК СРЦ і советська конституція

З нагоди вищезгаданої резолюції Екзекутивного Комітету СРЦ в Одесі, щоденник „Ню Йорк Таймс Сервіс" (2. 5. 1964) відмічує ось цей факт:

„Советська конституція є одною з нечисленних таких конституцій у світі, в якій включено клявзулю на користь „свободи протирелігійної пропаганди". Артикул 124 цієї конституції стверджує „свободу релігійного віруванна і свободу протирелігійної пропаганди".

З.Р.В. — Артикул 124 конституції СССР навіть на папері не є аж таким демократичним, як це дехто може думати. Бо ж там не випадково сказано лише про „свободу релігійного віруванна", але не сказано про свободу релігійної пропаганди, чи хоч би прилюдного релігійного виховання, місій і т. д. Сам термін, що звучить: „свобода релігійного віруванн" автоматично не включає свободи релігійної пропаганди, натомість атеїстам дано право на „протирелігійну пропаганду". Ця різниця з першого погляду ніби, не помічається, бо теоретично вона дуже тонка, замаскована, але ця різниця існує, і вона дуже суттєва. Це власне на цій конституційній основі влада СССР застерегла собі „законне" право ширити атеїзм, а релігіям заборонено навіть захищатися, бо це вважається за „релігійну пропаганду", права на яку конституція віруючим не забезпечила.

Якщо в проект декларації ОН про свободу релігійного віруванна, чи невіруванна буде прийнятий советський додаток, щоб усі люди мали право не тільки вірувати, чи не вірувати, але й проповідувати свої переконання, то тоді у всіх тих державах, які належать до ОН, уряди муситимуть законом забезпечити атеїстам право голосити атеїзм, отже комуністи тут зискають. Але в СССР, звичайно, буде далі переслідування релігій. Декларації ОН про свободу релігійного переконання й вислову його та практикування релігії влада СССР респектувати не буде. Проект декларації ОН про свободу релігії й переконань буде готовий 15 червня ц. р., і після того його піддадуть під голосування.

До Світової Ради Церков належать майже всі (за нечисленними винятками) протестантські Церкви, Англіканська, всі без винятку Православні Патріярхати й більшість менших автокефальних Православних Церков.

У засіданні ЕК СРЦ взяли участь такі визначні протестантські церковні діячі, як: Фредерік Нолде з Нью-Йорку, д-р Ф. К. Фрай — президент Екзекутивного Комітету СРЦ, д-р В. А. Віссер'Т Гуфт — генеральний секретар СРЦ і ін.

Єзуїти з жидами роблять ревізію католицьких підручників

У підручниках католицьких парафіяльних шкіл „часом ще далі бувае фальшуве'ня негативне" відношення до жидів і протестантів", — заявила комісія, що її спільно очолюють єзуїт Пєтя С. Райнер — ректор єзуїтського університету Св. Людвика в США, і жидівський діяч Моріс А. Абрам. Вони вже зцензурували 65 різних релігійних католицьких підручників, і зробили висновок, що „в католицьких текстах е расизм". „Це дослідження в університеті Св. Людвика відбувається за спонукою Американського Жидівського Комітету".

У католицьких шкільних підручниках „негативне відношення до жидів зосереджується на таких точках, як відкинення Християнства жидами, розп'яття Христа й фарисеї", — інформує І. Шпігель у статті п. з. „Кажуть, що в католицьких текстах е расизм". (Цитовано за „Да Виннипег Трибюн" 9. 5. 64).

ДО УВАГИ ДОПИСУВАЧІВ:

1. **Статті, присилані до „Вісника", мусять бути підписані дійсними іменами авторів. Евентуальним виїнятком тут можуть бути автори посмертних згадок і подібних оказійних дописів.**
2. **„Вісник" приймає тільки оригінали, а не копії.**
3. **Матеріял для „Вісника" мусить бути написаний на машинці, або дуже чітким ручним письмом. В обидвох випадках повинні бути широкі відступи між рядками.**
4. **Якщо вищеподані передумови не будуть виконані, то надісланий матеріял не буде поміщений у „Віснику".**

З.Р.В. — Папа Іван XXIII наказав був основну ревізію католицьких богослужбових книжок, щоб усунути з них такі слова, що образливі для жидів, як: „дикані Юдеї", „невірні жиди" і т. д. Америк. журнал „Нюзвік" 6 квітня ц. р. повідомив, що папа Павло VI дотримується цієї постанови папи Івана XXIII.

Очевидно, якщо б Католицька Церква називала жидів „нез'єдиненими", як вона називае православних, то жиди дали б Римові наказ, щоб він викинув це слово, і Рим це виконав би.

Суд і кара на грунті приватного шкільництва

Подружжя Роджер і Аліція Сен Онж, жителі Сейнт Вітал у метрополькому Вінніпезі, цього року були покарані судом Куслі за те, що вони від листопада 1963 р. аж по лютий ц. р. не посилали своїх дітей до початкової школи. Як католики, вони не хотіли посилати дітей до державної школи. А до католицької приватної школи не посилали, бо треба було платити 6 дол. місячно від дитини за доїзд автобусом, і вони домагалися, щоб уряд платив за них. Їх засуджено на 90 дол. кари, плюс судові кошти.

75% за фізичною карою в школі

В найбільш аристократичній школі в Ітоні в Англії традиційно карають учнів фізичною карою, тобто б'ють.

Цього року серед учнів проведено анкету (запитник), і 75% учнів висловилися за тим, щоб тілесну кару практикувати далі.

Митрополичі Канонічні Візитації

Неділя 14-го червня, — у Церкві Св. Володимира в м. Судбурі, Онт. Повне Освячення Храму й Іконостасу.

Неділя 21-го червня, — у Всеканадійській Митрополичій Катедрі Пресвятої Трійці в м. Вінніпезі, Ман.

Субота й Неділя 4—5 липня, — Свято відкриття нової Колегії Св. Андрея в Вінніпезі. У суботу, — по полудні: Вдячний Молебень та посвячення нових будинків Колегії, а в Неділю рано — урочиста Св. Літургія, яку Митрополит служить у сослуженні всього Вінніпезького Духовенства.

Неділя 19-го липня, — Служба Божа в м. Айтуна, Саск.

Неділя 26-го липня, — Освячення Іюностасу в Храмі Св. Володимира в м. Овкборн, Ман.

Україна під черговим ударом

(Закінчення з 1-ї стор.)

ря на шлях Кремля погасла. Советська влада тоді вирішила, що, як кажуть, „не час жаліти троянд, коли горять ліси", і трохи попустила релігії взагалі, а Російській Православній Церкві зокрема. Це була від 1943 по 1954 рік нібито „відлига" в політиці влади СССР щодо релігії.

Т. зв. „ленінська конституція", очевидно була спрямована на знищення релігій. Але терор Сталіна суворти релігії — аж по 1943 р. далеко перевищив терор Леніна з його „конституцією". І коли Сталін 1943 р. був війною змушений трохи злагіднити свій терор, що все ж таки навіть та „відлига" являла собою терор більший за ленінський, хоч і як малів т. зв. „воюючий атеїзм" за Леніна.

І ось після переходової боротьби за владу в Кремлі по смерті Сталіна і в ході зализування повоєнних ран держави, коли не було часу на основну акцію проти релігії, як такої — Хрущов нарешті міцно „сів у сідлі", і тепер він вирішив, що Сталін, мовляв, дав релігії такі „привілеї, на які не дозволяе „ленінська конституція". Отже Хрущов вирішив ті „привілеї" релігії скасувати, щоб назад повернутися до ленінських „законів".

Коли несамовитий сталінський терор проти релігії Хрущов уважае за надання релігії „привілеїв", то не трудно собі уявити, яке переслідування релігії запові́дає Хрущов!

Постанови КПСС з грудня 1963 р.

Головний партійний ідеолог боротьби з релігією Леонід Ф. Ільїчев у статті „Формування наукового світогляду й атеістичного виховання" (в журналі „Комуніст" за січень 1964 р.) заявив, що „в 1943-1944 роках і в черговому десятилітті (по 1954 р. — р. В.) церковники дістали можливість закріпити свої позиції внаслідок тодішнього допущення відхилень від ленінського законодавства в відношенні до релігії й церкви. Тоді мало місце пряме погодження (Сталіна? — р. В.) на протизаконну діяльність церковників, на нічим необоснований полегшіі в ланці початкової політики, в управлінні діяльністю громад (релігійних, — р. В.), у матеріяльному забезпеченні церкви".

Л. Ф. Ільїчев — це голова Ідеологічної Комісії Комуністичної Партії Советського Союзу, а його вищезгадана стаття (на 12 сторінок) у журн. „Комуніст" написана на основі постанов ідеологічної комісії КПСС з кінця грудня 1963 р., — до завдань бо цієї комісії належить, м. і., і боротьба з релігією.

Західня Україна перед понурим маревом найбільшого наступу

Ільїчев у цій же своїй статті погрозливо підкреслює, що „церковники" зокрема (він хоче сказати: найбільше, — р. В.) діють „у західніх областях України й Білорусі, на Молдавщині й у прибалтійських республіках", — тобто Зах. Україна, Волинь, Полісся, Галичина, Буковина, Закарпаття, а над Балтійським морем: Литва, Латвія, Естонія. Тобто тут ідеться про всі ті землі, які до 2-ї світової війни не були під советською окупацією, і тому большевицька влада застала там Церкви і велике число святинь та духовенства.

Влада СССР, окупувавши ці землі внаслідок 2-ї світової війни, подекуди „ступнево" ліквідувала там Церкви, а тепер хоче повести посилену велику кампанію за їх повне винищення — так, як вона це зробила за 50-літній період свого терору на центральних і східніх землях Украіни і в усьому СССР взагалі. Отже західньо-українські землі тепер е перед понурим маревом великого наступу.

За димовою заслоною коекзистенції

Митрополит Йосиф Сліпий ходив до советської амбасади в Римі 1963 р. на урочистість 46-х роковин большевицької Октябрської революції, то така поведінка того найвищого серед українців ієрарха греко-католика помагае большевиком у вільному світі витворювати враження, що з комуно-большевицькою владою Церкві треба та можна мирно співжити. Тією своєю політичною дружбою з большевицькою владою Митр. Сліпий хоч-не-хоч в очах світу перекреслив свій епітет „ісповідника", тобто переслідуваного за віру, перекреслив переслідування греко-католицтва в Галичині, перекреслив протест усієї решти українських греко-католицьких єпископів проти Москви в обороні переслідуваного нею греко-католицтва в Галичині, — протест зроблений ними в Римі восени 1962 р.

Та мирне співіснування митр. Сліпого (коекзистенція) з большевицькою владою е для большевиків на українському відтинку тією димовою заслоною, за якою червоній Москві е безпечніше в очах світу винищувати релігію в Україні.

„Українці" — так і не інакше офіційно зве нас Ватикан

Вінніпезький укр. греко-католицький „Поступ" за 24 травня 1964, ч. 21, надрукував статтю під вищенаведеним заголовком „у відповідь „Вісникові", в якій частинно заперечує поміщену у „Віснику" за 15 травня 1964 статтю „Ватикан зачислює Зах. Україну до Польщі".

Із цим заперечинням „Поступу" не все гаразд.

Що в „Аннуаріо Понтіфіціо" на 1964 р. зах. українські землі, з Львовом, Луцьком, Пінськом, а також із Вільном, зачислені до Польщі, — того „Поступ", як видно, й сам не заперечує. Коли ж „Поступ", за „Аннуаріо Понтіфіціо" на 1964 р., каже, що Львів, Перемишль, Галич е названі в тому Річникові українськими, то чи Ватикан не зацитькує такими назвами обох сторін: українців і поляків, називаючи ці міста то українськими, то польськими? Бо ж лондонський щоденник „Дзеннік Польскі і Дзеннік Жолнєжа" за 12 березня 1964, також за „Аннуаріо Понтіфіціо", називае їх польськими.

Якщо Ватикан врешті вжив назви „Україна", „український", як пише „Поступ", — то це вже найвищий час, і цим можуть радіти не тільки українці греко-католики, але також українці православні.

НЬЮ-ЙОРК. — Покійний сенатор Маккарті робив чистку серед комуністів в Америці. Він мав опінію антисеміта. Одним з найближчих його співробітників був жид Рой Кон, якого тепер судять („Ассошіейтед Пресс" 13. 4. 64).

Священик Орест Сорочук

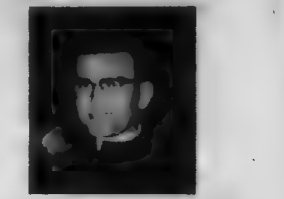

Цього року, в неділю 5 квітня, в Катедрі Преся. Трійці в Вінніпезі, Блаж. Вл. Мтр. Іларіон рукоположив в сан Священика о. Диякона Ореста Сорочука.

Отець О. Сорочук народився 25 жовтня 1928 року, в околиці Роблина, Ман., — син Івана й Марії Сорочуків.

Початкову й середню науку молодий Орест побирав у Роблині. 1946 року вихав був у Ванкувер на працю. Там він належав до місцевої молодечої організації СУМК і був членом церковного хору. 1949 року, тодішній п. О. Сорочук, повертається з Ванкуверу в свої родинні околиці й одружується з Вікторією — дочкою Ількі й Катерини Шевчуків, і це молоде подружжя поселилось було на фармі в околиці Мекнат, Саск., і там замешкувало до 1960 року, коли, сьогодні вже Священик, Орест Сорочук вступив у Колегію Св. Андрея на богословські студії, які закінчив успішно цього 1964 року.

У сан Диякона о. О. Сорочук був рукоположений Блаж. Вл. Мтр. Іларіоном 29 вересня 1963 р. в Соборі Св. Покрови в Вінніпезі.

У сім'ї о. Ореста Сорочука е четверо дітей: один, найстарший, син Денис і три доньки: Марія, Катерина й Елисавета. Вся ця сім'я е дуже активна, побожна, — всі діти дуже гарно говорять по-українському. Сам о. Орест е вийнятково працьовитим і господарним чоловіком, отже е найкращі надії на успішну його душпастирську працю.

Священ. О. Сорочук, до часу постійного призначення на парафію, помагае в обслугованні Підвінніпезької Округи Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Митрополит Іларіон у лікарні

У вівторок, 19 травня, Блаж. Вл. Мтр. Іларіон відійшов у лікарню. У зв'язку з дозрінням катаракти, Вл. Митрополитові було конечна операція обох очей. Перша успішна операція (на одне око) була переведена в середу 20 травня; операція на друге око відбулася в середу 27 травня.

Вл. Митрополит перебуває в місце; від вінніпезькій лікарні Мізеркордія; ним заопікувався лікар-спеціяліст.

У зв'язку з відходом Його Блаженства в лікарню, Президія Консисторії Укр. Греко-Православної Церкви в Канаді видала спеціяльного обіжника до Духовенства й вірних нашої Церкви із закликом до окремих молінь за полекшення Його Блаженству терпінь і щасливе пережиття цих важливих операцій.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Вісник. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢: in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ХТО НЕ РОЗУМІЄ „СТАНУ РЕЧЕЙ"?

(Про лист ВО УНРади до Сіонізму)

Виконний Орган Української Національної Ради 10 квітня ц. р. вислав підписом свого голови Миколи Лівицького, до Світового Жидівського Конгресу листа, в якому осуджується видану в СССР книжку Кичка „Юдаїзм без прикрас", як прояв „антисемітської" акції влади Советського Союзу.

„Антисемітська пропаганда практикується також в Советському Союзі", сказано в цьому листі ВО УНРади, і підкреслено, що книжка Кичка, яку видала влада СССР, але видала її лише українською мовою і під іменем автора-українця (Кичка) „скерована в однаковій мірі і проти жидівського, і проти українського народу: проти жидів вона кидає ганебні обвинувачення, а українцям вона намагається накинути тавро антисемітизму і тим самим сіяти поміж жидами і українцями ворожнечу. На наш погляд, одинокою правильною і розважною відповіддю на ці провокації було б порозуміння між жидівською та українською демократією, щоб спільними силами давати відсіч наступові Москви як на жидівський, так і український народ. Ми були б раді, Пане Президенте, якби очолювана Вами установа зрозуміла стан речей; витягла з цього відповідні висновки", — так кінчається цей лист до Світового Жидівського Конгресу (Сіонізму), адресований до його президента д-ра Нагума Гольдмана. (Текст листа опублікований „Укр. Інформаційним Бюром УНРади у квітні ц. р.).

Лист ВО УНРади до проводу вищезгаданого організованого Світового Сіонізму подиктований проводові УНРади якнайкращими українськими та людськими баженнями. Але політичний світогляд проводу УНРади в даному випадкові, на нашу думку, являється досить недвадчим. Бо чи ж е підстави думати, що б провід світового Сіонізму справді не розумів політики влади СССР щодо жидів, і що б аж українські політики з проводу УНРади мусіли Сіонізм повчати, щоб жидівська еліта „зрозуміла стан речей, і витягла з цього відповідні висновки"?

Адже ж не може бути сумніву, що про взаємовідношення між жидівством і владою СССР не поінформований ніхто краще як лиш самі жиди.

Однак, якщо Світовий Жидівський Конгрес відповість УНРаді на цього її листа, то можна заздалегідь сказати, що жиди із свого боку, не дватимуть УНРаді політичної лекції, щоб УНРада зрозуміла стан речей, і витягнула з нього відповідні висновки" із свого боку.

ПОЛІТИКА „НА ВЕРШИНАХ" І „НА НИЗИНАХ"

Константинопольський патріярх Атенагорас І думає, що Православ'є фактично вже не існує в Малій Азії і-за „залізною заслоною" (Східня й південна Европа, за винятком Греції). Сам же цей патріярх в Константинополі (Істамбулі) є своїми рухами „обмежений", — турки натискають на нього.

Отже, патр. Атенагорас бачить майбутність Православ'я на нових для нього територіях: в Африці, Австралії, західній Европі, на всьому американському континенті. Але це ті території, на яких Католицька Церква найсильніша. Отже, щоб вона не поглостила Православ'я, то для того патр. Атенагорас шукає „зближення" з Римом.

Так представив церковно-політичну платформу патр. Атенагораса міжнародній діяч католицької „акції освідомлення" А. Негропонте у своїй кореспонденції з Константинополя, опублікованій у катол. журналі „Да Реджистер" (26, 4, 64) в США.

Звичайно, Негропонте вважає таку тактику патр. Атенагораса ідеальною.

У дійсності ж ця платформа побудована на помилковій (бо нереальній) основі. Це ж бо патр. Атенагорас шукає „замирення" з Римом, але Рим його не шукає. Однак наступ на території Православ'я він і веде Рим. Православ'є ніколи не наступало на території Католицтва. Як же патр. Атенагорас може перестати „війну" з Римом, якої він не вів?

Рим завжди наступав на Константинопольську патріярхію — навіть тоді, коли вона була значно сильнішою, ніж тепер. Як же можна сподіватися, що Рим припинить свій наступ тепер, коли Константинопольська патріярхія фізично така слабка, якою досі ще ніколи не бувала?

Ще ніколи не бувало й бути не може так, що б хтось заключив „мир" лише тому, що його противник почувається слабо.

Константинопольська патріярхія почала свою політику „на вершинах" з церковними інтернаціоналами, де вже щораз більше впливів з-поза залізної заслони; ця політика „на вершинах" — це ставлення на такі ставки, як Світова Рада Церков, „зближення" з Римом, створення „Постійної Конференції Православних Канонічних Єпископів" в США, започаткування т. зв. „Всеправославних" Конференцій на Родосі. Ця політика „на вершинах" не дає Константинопольській патріярхії виходу з її чотирокутника трагедії, яким є натиск з боку Москви, Туреччини, Риму й Протестантизму.

Одинокою моральною й фізичною силою, яка могла б цілком безінтересовно, з християнського обов'язку, допомогти Константинопольській патріярхії, є національні Православні Церкви, а не церковні інтернаціонали, які щораз більше просякають агентурою інтернаціонажу, ворожого Християнству.

Очевидно, щоб знайти собі грунт опору в національних Православних Церквах Заходу, Константинопольська патріярхія перш за все мусіла б змінити свою досьогочасну негативну й нерезальну політику щодо факту поставання й існування національних, тобто незалежних Православних Церков на Заході, — бо їхня сила якраз і є в їхній незалежності від чужонаціональних церковних властей.

Але зміна тієї політики — це був би перехід від політики „на вершинах" до політики „на низинах", — але на низинах лежить новий, міцний фундамент, що тримає на собі будівлю Православ'я, а на вершинах тепер є лише дах, що вже готовий до упадку, бо ним розрушився старий політичний фундамент.

Про свободу релігії

Від ред.: Центром нарад II Ватиканського Собору є предмет, званий по-латинському „De ecclesia" („Про Церкву"), що поділений на схеми, а між ними є схема, що називається „Екуменізм" („Вселенськість", тобто всесвітність Церкви). Розділи 4-й і 5-й схеми „Екуменізм" відносяться до справи жидів (заява Катол. Церкви, що все людство винне за замучення Христа, а не жиди) і також до справи свободи релігії. Проект постанови про жидів виготовив Секретаріят Сприяння Єдності Християнства, і голова того Секретаріяту кардинал Августина Беа (німець) предложив цей проект на ухвалу 2-ї сесії II Ватиканського Собору, але Собор не голосував над ним, а відложив цю справу на 3-тю сесію Собору, що відбудеться восени 1964 р. Проект постанови про свободу релігії виготовив один з підкомітетів під головуванням еп. де Смедта (de Smedt із Бюрґен), який також предложив його під голосування 2-ій сесії Собору минулого року, але Собор відмовився тоді голосувати над ним, і відложив цю справу на 3-тю сесію. Конверт із текстом проекту навіть не був розпечатуваний.

Чи Собор на 3-й сесії буде голосувати над проектом постанови „Про Свободу релігії", чи ні, а якщо буде, то чи прийме його таким, яким він є, чи з якимись поправками, — ще не відомо. Але коли епископ де Смедт предкладав проект постанови „Про свободу релігії" 2-й сесії Собору, то він сказав на Соборі промову, в якій висловив свій погляд на тему свободи релігії, а це значить, що в такому самому дусі й уложений цей проект, який він предложив був Соборові під голосування, яке ще не відбулося.

Справа свободи релігії хвилює все людство — без уваги на рід релігії, чи віроісповідання даної релігії, тому ширше поінформуємо про ту важливу промову еп. де Смедта на II Ватиканському Соборі (2-га сесія) 1963 р., а ці інформації подаємо за статтею: W. L. Emerson, „Rome and Religious Liberty" (журн. „Liberty", March-April 1964, Vol. 59. No.2. Washington, U.S.A).

В. Л. Емерсон каже, що хоч Собор має опінію „поступового", і що консервативна партія назовні є „слабенькою, то однак фактично сталося воно так: на-

(Продовження на стор. 5)

„Вісник" — орган Укр. Гр.-Православної Церкви в Канаді

З нагоди 40-літнього існування.

Всі церковні об'єднання мали і мають свої друковані органи, в яких освітлюють своє церковне життя і свої потреби, але далеко не всі відслужили тиху організаційну службу, як наш Церковний орган „ВІСНИК" на протязі сорока років аж до сьогодні. Крім розвивання внутрішньої свідомости серед православних українців та скупчування їх в одне ціле під крильми Рідної Православної Церкви серед чужого моря інших віровизнань, він, як певний і досвідчений Вартовий, стояв і стоїть, як охорона рідної Церкви та певний інформатор про все, що діється в віроісповідному світі, — сприятливе і несприятливе для нашої Святої Церкви, щоб заключати до обережности. Саме тому віруючі так шанують „ВІСНИКА", що не вважають можливим викидати його з іншими газетами, а зберігають, як щось дороге й рідне.

Тож і я вітаю, по-перше, Первоієрарха нашої Церкви — Блаженнішого Митрополита ІЛАРІОНА, під благословенням якого цей орган виходить, а разом Консисторію під Його головуванням, і Редакційну Колегію та Редактора з цим так поважним Ювілеєм. Бажаю дальшої так корисної праці та найбільшого поширення його між віруючими по всіх країнах.

† Михаїл,
Архиепископ Торонто
й Східньої Канади.

Про свободу релігії

(Закінчення з 4-і стор.)

зовні Собор у великій більшості є ніби „ліберальним", а консервативна партія стушувалася, і діє потаємно, але в неї досить сили для того, щоб гальмувати всі проекти поступовців на Соборі. Емерсон каже про це так:

„Хоч промови в залі були переважно „поступові", то дедалі більше ставало очевидно, що опозиція лише „відійшла в підпілля", та що з-поза сцени вона постійно накладала гальму на справи собору. І тільки після великої боротьби предсідникам було дозволено провести декілька пробних голосувань під кінець дискусій над темою „Про церкву". (Це стадося на 2-й сесії Собору, бо на І-й, 1962., не було жодних, навіть пробних, голосувань, а всю сесію загально виключно на справи процедури. Предсідниками на 2-й сесії були кардинали: Агагіяніан, Леркаро, Депфнер, Зюненс, — два останні видатні поступовці).

Отже, Собор на сцені (для пропаганди у світі) є „поступовий", а за сценою консервативним. Практично воно є так: на словах є багато „поступовости", а ні в ділі консерватизм. Нижче — уривки з промови еп. де Смедта.

1. Чотири причини потреби свободи релігії

„Є чотири причини, задля яких Собор повинен авторитетно проголосити своє вчення про свободу релігії:

По-перше, тому, що право на свободу релігії — це є правда Христова, якою Христос зобов'язав Церкву, щоб вона об'явила це людям. Отже, її (свободу релігії) треба навчатися і захищати її: нарівні з усякою іншою євангельською правдою.

По-друге, тому, що в теперішніх часах майже половина людства світу позбавлена свободи релігії. Отже проголошення її (свободи релігії) особливо потрібне і своєчасне.

По-третє, тому, що вона (свобода релігії) вказує шлях мирного співіснування між численністю релігій і філософій у світі сьогодні.

По-четверте, тому, що в інтересі екуменізму (руху за об'єднання Церков) необхідно розвіяти підозрення не-католиків, що в минулому в Римі у справі свободи релігії досі був маккевіялізм (підступна дволичність), бо Рим домагається її (свободи) там, де Церква (католицька) становить собою меншість, але (Рим) відмовляється признати її (свободу для інших релігій) там, де вона (Римська Церква) є панівною."

2. Дві сторони свободи релігії: у внутрішньому і в зовнішньому житті людини

„В основному, у свободи релігії є аспекти (сторони): один внутрішній — у внутрішньому житті людини; другий зовнішній — у спільноті.

Щодо свободи релігії у внутрішньому житті людини, то Церква завжди навчає нас, що кожна людина має священну свободу думання й віровання — тобто, що негальмоване **внутрішнє** життя в вірі. Вона ніколи не накладала гальму на справи совісти. І тільки після великої боротьби предсідникам було дозволено провести декілька пробних голосувань під кінець дискусій над темою „Про церкву". (Це стадося на 2-й сесії Собору, бо на І-й, 1962., не було жодних, навіть пробних, голосувань, а всю сесію загально виключно на справи процедури. Предсідниками на 2-й сесії були кардинали: Агагіяніан, Леркаро, Депфнер, Зюненс, — два останні видатні поступовці).

„Свобода релігії була б безплідною, якщо б люди не були спроможними йти за наказами своєї совісти в зовнішніх ділах — як у приватному житті, так і в суспільному, чи публічному, а так само якщо б їм перешкоджали творити релігійні групи, члени яких могли б ісповідувати Найвище Божество шляхом спільних суспільних дій і вести релігійне життя".

„Отже, у позитивному сенсі, свобода релігії — це право людської одиниці свобідно ісповідувати свою релігію згідно в наказами своєї совісти".

„У негативному сенсі, вона (свобода релігії) є імунітетом (забезпеченням) перед усякою зовнішньою силою в її (людини) особистих зносинах з Богом".

„Свобода релігії нарушується тоді... коли свобода людської одиниці у справі почитання Бога й повинування Богові згідно з наказами її (людини) совісти якимнебудь способом унеможливляється".

3. Проти світського й церковного насильства

„На цій основі стає ясно, що держава не має права вмішуватися в індивідуальне і спільнотне особисте релігійне життя, з вільним веденням його в суспільстві, згідно з наказами непримушеної волі, не зважаючи на те, чи вона ісповідує правдиво, чи може є в подолі чи то помилки, чи недостатнього знання **про правду і священні справи".**

„Публічні власті мусять признати й респектувати це право (на свободу релігії) таким чином, щоб людська одиниця була в суспільстві забезпечена перед усякого роду насильством".

Це основне право людини так само вимагає, щоб Церква у своїх **завданнях голошення Євангелії** послуговувалася **тільки методами переконування, а ніколи насильством з метою позискати людей для Христа.**

4. Переслідування за помилку у вірянні

„Католики мусять змагати до евангелізації у Святому Дусі, щоб принести не-католиків до благословення евангельського світла й до життя (католицької) Церкви. Вони мусять любити й допомагати своїм братам не-католикам шляхом щирих добродійних діл. Але, в цих своїх завданнях **вони мусять стриматися від прямого чи посереднього насильства... Ім не вільно посягати по релігійну свободу одиниці!".**

„А якщо людська одиниця помиляється в добрій вірі, то католики мусять респектувати й поважати її право йти за своєю совістю".

„Ця доктрина має свої якнайглибші корінння у Священному Писанні, яке навчає, що людина створена по образу Божому, і з цієї науки походить постійне пастирське піклування Церкви справою збереження справжньої свободи людини".

З.Р.В. — Навіть у цій, досі немислимій пропозиції „свободи релігії" в Катол. Церкві, що її подав еп. де Смедт, усе ж таки покутує традиційний римський дух; бо там не сказано, що й погодитися на право не-католиків навертати католиків на свою віру; на право католикам залишати католицтво; або навчатися в такій школі, в якій дехто з них бажає і щоб не ображати не-католиків акцією „навертання", отже не трактувати їх як лише предмет, і т.д. і т.п.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ТОДІ ПРИВЕЛИ ЙОМУ ДІТОК... УЧНІ Ж ІМ ДОКОРЯЛИ. ІСУС ЖЕ СКАЗАВ: „ПУСТІТЬ ДІТОК, І НЕ БОРОНІТЬ ІМ ПРИХОДИТЬ ДО МЕНЕ, — БО ЦАРСТВО НЕБЕСНЕ НАЛЕЖИТЬ ТАКИМ" (Мт. 19:13-14).

Ісус Христос навчав людей і наверстав їх до покаяння. Він також дуже мило відносився до дітей, коли зустрічався з ними. Самі ж діти, без батьківського керівництва, не приходили до Господа, як це бувало й тепер. А це благословення ознайомлення дітей з Ісусом Христом є пам'ятне на все їхнє життя. Батьки й матері! Чи ваші ви скеровуєте своїх дітей до Господа?

Нові праці Митроп. Іларіона

Цього року Інститут Досліджів Волині видав дві праці з-під пера Митроп. Іларіона: 1. **Релігійність Шевченка;** 2. **Митрополит Мученик Арсеній Мацієвич.**

Книжки ці розпродує канцелярія Інституту Досліджів Волині, 509 Stella Ave., Winnipeg 4, Man.

Національна єдність і релігійні різниці

У статті п. н. „Час релігійних воєн минув" („Поступ", 20. 4. 64), під якою підписаний „Мирянин", стверджується, що збройні релігійні війни вже минули, і що живемо в добі демократії. І це правда. Але чи радіє тим Ш. Автор? Час релігійних воєн минув, але п. Мирянин пропагує релігійну партизанку й революцію серед українських православних „низів", яких він закликає, щоб вони збунтувалися проти проводу своєї Церкви, і піддалися під власть Римської Церкви.

Ш. Автор стверджує, що живемо „в країні найбільшої демократії", де всі живуть у згоді, а лише „українці ведуть між собою релігійну війну". Ш. Автор або сам не поінформований, або свідомо невірно інформує читачів у цій справі. То Католицька Церква належить до тих чинників, які є проти демократії, і вони зловживають нею. У Католицькій Церкві є „Індекс" (Список) заборонених книжок, отже та Церква навіть забороняє своїм вірним читати книжки без її дозволу. Це не є демократія! Досить пригляднутися атакам Католицької Акції на уряд Манітоби, щоб здобути урядове фінансування для католицьких приватних шкіл, і відразу видно, що релігійна війна є не лише серед українців. Як настроєна Кат. Церква супроти демократії — це видно там, де Кат. Церква має фізичну перевагу, наприклад, в Іспанії, де Кат. Церква урядовою силою поліційних законів заборонила свободу всім іншим Церквам. Ш. Автор це знає! А ми знаємо, що подібне могло б бути і в Канаді, якщо б Католицька Церква здобула тут фізичну перевагу.

Провід Кат. Церкви намагається нацькувати своїх вірних на боротьбу проти інших релігій, щоб відвернути увагу своїх вірних від того, що їхня Церква поневолює свободу людини. Вірні не мають рішального голосу в Кат. Церкві: Католицька Акція з насмішком говорить про інші Церкви, мовляв: „Церковна демократія!"

Шановний Автор питає: „Чому всі наші національні святкування відбуваються окремо?" — а на ділі йому йдеться про унію. Він зчиняє фальшивий переполох, коли твердить, що факт існування різних Церков перешкоджає українцям виступати спільно в національній ділянці. Цьому твердженню Ш. Автора заперечують такі явища, як КУК, ЗДАК, УККА, УНРада й інші. ООН мельників'ів і ООН бандерівців також не йдуть разом, але Ш. Автор знає, що це діється не через релігію.

Хто ширить паніку, що коли всі українці не з'єднаються під владою папи, то в нас не може бути національно-політичної єдности, той фактично бажає не національної єдности, а тільки „єдности" в підлеглості папській владі.

Ш. Автор чинить демагогічний закли к до революції й партизанки українських православних „низів", пишучи:

„Акція за збliження усіх українців повинна вийти з низів. Коли верхівка Української Православної Церкви у вільному світі... не бажає приєднатися до загальноєвітського екуменічного руху за збliження між різними християнськими Церквами — тоді вірні повинні всіми способами, при кожній нагоді підносити цю пекучу справу наших часів і домагатися її здійснення. В обличчі тотального наступу безбожницького комунізму на всі релігії й Церкви — наказ хвилі диктує всім християнам об'єднатися до протидії проти воюючого комунізму. Це не мусить бути формальне підпорядкування під один центр, — але наперед — збliження, пізнання, устійнення програми співпрації..."

Гарно співаєте, але не дуже, п. Мирянине! Ви почали говорити про те, що всі релігії й Церкви не мусять підпорядкуватися під один центр (Рим), і тут швиденько, з переляку (щоб Рим не виклав Вас?) поспішили застерегтися: „... але наперед — збliження". Тим самим Ви кажете: наперед збliження, а потім уже п. орядкування Римові; але помаленько ...ловку капусти обирати по листочку... Кажете, що треба наперед „пізнатися"... Ми вже пізналися на Римові, вірте нам!

Як же Ви, Ш. Авторе, думаєте „збliжуватися", коли канони (церковні закони) Кат. Церкви забороняють Вам і всім іншим її вірним бувати в православних українців на похоронах, хрестинах, вінчаннях, посвяченнях будинків і т. д. і т.п

Я хотів би вірити, що Ви, може, бажали б збliжитися, але ж чужа власть, римська, забороняє Вам і всім греко-католиками сходитися з православними українцями! Бідні ви... Чому ж Ви не кажете того нашим „низам"? Чому Ви, Ш. Авторе, згори засудили православних українців на таку долю, що вони таки мусять піддатися під римську власть, яка є чужою нам? Це ж не демократія! Це не справедливо! Це приниження людської й національної гідности!

Чи відомо Вам, Ш. Авторе, що Провід Української Греко-Православної Церкви в Канаді запропонував греко-католицькій ієрархії в особі митр. Максима Германюка виступати разом у всіх загально-українських справах, а греко-католицька ієрархія збула це мовчанкою? Отже ваша ієрархія не хоче збliження на загально-українських національних основах: разом виступати проти комунізму, разом пропагувати українську мову, разом посвячувати пам'ятники і т. д. Провід нашої Церкви пропонував греко-католицькій ієрархії спільне посвячення пам'ятника Шевченкові у Вінніпезі, а ваша ієрархія взагалі відмовилася від посвячення, бо Шевченко для вас — „схизматик", що значить „нез'єднений". Але зате ваші греко-католицькі ієрархи разом виступають з ієрархами москалями-уніятами, як, наприклад, архиєп. Вучко виступає з епископами Катковим, Єреїновим і ін. в Римі. Архиєп. Мстислав збliжується з вами, отже він правив прохальний Молебень за визволення митр. Йосифа Сліпого з неволі в СССР. А чому ж ви не наслідуєте архиєп. Мстислава, і не молитеся за Шевченка, Петлюру, не правите панахид по сімох мільйонах жертв голоду в Україні 1932-33 років — жертв комунізму? Бо для вас усі вони — „схизматики". Про все ж наших „низи" треба знати!

Як же, тоді, ви хочете „збliжуватися"? Ага, ви хочете, щоб Українська Православна Церква вислала спостерігачів (обсерваторів) на католицький II Ватиканський Собор. Он де має бути „українське збliження" — аж у Римі! То це було б збliження не звами, а з римлянами!

Пане Мирянине, ви певно не знаєте, що Рим не запросив Українську Православну Церкву вислати обсерваторів на цей Собор, щоб не розгнівати червбну Москву. Запрохати має право лише папа устами кардинала Бея, головн Секретаріяту Сприяння Єдности Християнства, — ніхто інший! Але папа устами кардинала Бея не запросив нашу Церкву! Усі інші „запрошення" задніми дверми — це не запрошення, а приниження, наруга; вони є безвідповідальні, нелегальні. Архиєп. Мстислав також не отримав у США запрошення. Він поїхав до Риму й запросився сам на обсерватора на Собор; правда, йому не відмовили, але... Але може йому це ввійшло, бо, як він каже, він поїхав туди „приватно". Значить, Ш. Автор пропонує, щоб Українська Православна Церква сама вилонилася і запросилася на католицький Собор?!!! Москалів увічливо запрошував папа!!!

Треба „низам" знати й це!

Але то справи формальні. Незалежно від них треба сказати, що наша Церква, якщо б і мала запрошення, то не вислала б обсерваторів на той Собор, де так цинькаються з советськими обсерваторами.

Ш. Автор хотів би бачити нашу Церкву в екуменічному (церковно-світсько-об'єднувальному) русі, бо той рух творить спільний фронт проти червоної Москви, — каже Ш. Автор. Об'єднання у Конференції на Родосі — то православний екуменізм, об'єднання у Світовій Раді Церков — то православно-протестантський екуменізм, унійні кличі II Ватиканського Собору — то католицький екуменізм. Але ні Родоська Конференція, ні СРЦерков, ні II Ватиканський Собор не виступають проти червоної Москви, а навпаки — вони є за співжиттям з нею! Чи ж не знає того Ш. Автор? Хто є за екуменізмом, той включається у фронт за червоною Москвою, а не проти неї. Де є хоч одна заява Родоської Конференції, Світової Ради Церков чи II Ватик. Собору проти червоної Москви? Нехай же Ш. Автор назве таку заяву, якщо він її знає! Отже нашим „низам" і те треба знати!

Папа Пій XII 1952 р. у посланні „До народів Росії" українців назвав „росіянами", а 1953 р. молився за здоров'я Сталіна. Папа Іван XXIII дружньо сходився з Аджубеєм (зятем Хрущова) і передав Хрущову благословення й подарунки. Папа Іван XXIII й II Ватик. Собор осудили греко-католицький єпископат українців 1962 р. (митр. Й. Сліпого між ними ще не було) за їхній протест проти червоної Москви в обороні переслідуваного греко-католицтва. Митр. Йосиф Сліпий у жовтні 1963 р. взяв участь у советській амбасаді в Римі у комунобольшевикому „святі" октябрської революції і в банкеті. II Ватиканський Собор ніде ні разу не видав заяви з осудженням червоної Москви.

Як же Ш. Автор може допуститися аж до того, щоб вмовляти в „низи", що Католицька Церква творить фронт проти червоної Москви! Хто хоче виступати проти червоної Москви, той мусить поборювати всі ті „екуменізми".

І, вкінці, такі „збliження", як робить „Наша Мета" (з 11 квітня 1964 р.), що злочинно очорнює нашу Церкву в Канаді як нібито тяр „ворожої" сили з-поза океану (читайте: Москви), яка хоче роз'єднати українців в Канаді — без обвинків зраджують ціль і тактику агентів міжнародного католицького інтернаціоналу для поборювання українства. А що сказала б „Наша Мета", якщо б преса нашої Церкви голосила, що митр. Й. Сліпий є знярядям у руках советської сили? Що сказала б Католицька Акція, якщо б (не допусти Боже!) котрийнебудь з українських православних владик з якихось своїх мотивів змовлявся з совеською амбасадою?!!!

Д. Бартошук.

Закінчення академічного року Богословського факультету Колегії Св. Андрея

У п'ятницю 15 травня відбулося урочисте закінчення академічного року Богословського факультету при Колегії Св. Андрея у Вінніпезі.

Вдячний Молебень з цієї нагоди, в Катедрі Пресв. Трійці, відслужив Владика Борис (Яковкевич) з прот. Є. Гринюком і свящ. І. Стусом. Студентським хором під час Молебня диригував абсольвент Олег Левицький. На Молебні був присутній Митр. Іларіон.

Дальша церемонія того вечора продовжувалась у катедральній авдиторії.

Цього року Богословський факультет Колегії Св. Андрея випустив 5 абсольвентів; з них трьох з Канади: свящ. Орест Сорочук, Іван Фургаль і Ярослав Анонійчук, і двох з Америки: Олег Левицький і Степан Сліпко.

Як завжди, одною з точок програми цього вечора був виклад Митр. Іларіона, цей раз на тему: „Наказ (цариці Катерини — р. В.) Комісії нових законів".

В протязі кількох років, Кредитова Спілка „Союз", Торонто, Онт., видає нагороду в сумі 100 дол. богословові, який найкраще вив'язується на семінарах проповідництва. Вручення нагороди відбувається під час церемонії закінчення академічного року. Цього року першу нагороду, 50 дол., отримав студент Іван Фургаль; інші нагороди, по 25 дол., отримали: о. О. Сорочук і Гр. Фіяь.

Після вручення абсольвентам дипломів і закінчення програми вечора, гостинні членкині Жіночого Т-ва, що працює при Колегії Св. Андрея, подали присутнім чай.

Черговий академічний рік Богословського факультету відбуватиметься в нових будинках Колегії Св. Андрея на площі Манітобського університету.

ВИПРАВЛЕННЯ

Пожертви на Пресовий Фонд „Вісника"

У виказі пожертв на Пресовий фонд „Вісника", що був поміщений у „Віснику" за 15 травня 1964, зайшли слідуючі помилки:

Оголошено „збірка о. Прот. О. Хом'яка"... а мало бути: **Пожертва п-ва Г. і М. Михайлишин** з нагоди 50-ліття подружжя, Едмонтон, Алта., — $10.00.

Оголошено пожертви по 5 долярів: „Пожертва місцевого Жіночого Товариства", а мало бути: **„Пожертва Українського Жіночого Добродійного Товариства, Давфин, Ман.";**

„Пожертва п. Ніколи Романюка", а мало бути: **„Пожертва п. Ніколи Романюка, з нагоди виходу 2,000-го числа „Вісника", Мелфорт, Саск."**

„Пожертва п. Григорія Семочка, Винфілд. Ілл., США", а мало бути **„Пожертва п. Д. Гіжовського з приводу річниці упокоєння його дружини — Марії Гіжовської,** прислав п. Г. Семочко".

Вищезгаданих Жертводавців дуже перепрошуємо. **Адміністрація „Вісника".**

Кипр, Туреччина, НАТО

Турецька влада переслідує Константинопольський Патріярхат

Патріярх Константинопольський є „в'язнем" Туреччини і предметом міжнародньої політичної гри

Кривава боротьба 425.000 греків і 120,000 туріків на Кипрі цього року викликнула світом, і в березні ц. р. ОН вислали туди свої збройні сили, щоб берегти мир.

Замітне явище: турки на Кипрі мордують грецьких православних духовників. Преса в початках ц. р. повідомила про замордування мирних, безборонних членів туріками: Макарія, Зосіма й 14-літнього послушника. Три інші членці були важко поранені.

У Константинополі (перезваному туріками на Істанбул) 1956 р. турки палили й руйнували православні церкви, пустошили цвинтарі, били греків, чинили наругу над грекинями... Турецька влада поставила охорону лише біля патріярших будинків у Фанарі — передмісті Константинополя (Царгороду), а решті православного населення охорони не дала.

У вересні 1963 р. турецька влада заборонила всім тим, хто не є грецьким горожанином, студіювати в одинокій патріяршій православній школі — семінарії на острові Галкі, що є школою з 300-літньою традицією. Грецький патріярх мусить бути турецьким горожанином, отже він не має вільної руки цілком незалежно від турецької політики правити своєю паствою як в Константинополі, так і поза його межами. Туреччина почерез нього намагається мати політичний вплив на життя патріяршої Церкви у світі. Почерез „дружні" політичні зв'язки з Туреччиною Рим завжди натискав і далі натискає на Константинопольську Патріярхію до її уступок на користь політики Риму.

Політичні сили Сходу й Заходу промовисто мовчать...

Столицю давньої грецької імперії турки окупували 1453 р., вирізали масу її населення, а церкви, в тому й славну Св. Софію, перемінили на мечети. Захід, тоді політично залежний від папи, радів тим розгромом Константинопольської Патріярхії. Грецький острів Галкі й досі залишається під турецькою владою. Окупований турками грецький острів Кипр був визволений Британією, але там залишилося багато турецьких колоністів.

Царська Москва вважала себе „третім Римом", тобто політично-церковним центром усього Християнства — після упадку політично-церковної імперії Риму в Італії („Перший Рим"), а згодом після упадку політично-церковної імперії Візантії („Другий Рим", тобто „Новий Рим" — після упадку „Першого Риму"). Отже царська Москва не спішилася рятувати Константинопольську Патріярхію перед турецьким розгромом. Комуно-большевицька влада в теперішній Москві тим більше не стане в її обороні, бо ця влада, взагалі, по-перше, завзялася знищити Християнство; по-друге, ця влада послуговується Московською Патріярхією для своїх політичних комуно-большевицьких цілей на міжнародній арені, тому вона хоче політично знищити Московську Патріярхію понад Патріярхію Константинопольську.

Теперішнім Державам Заходу потрібна Туреччина в огляду на військові бази НАТО (Організація Північно-Атлянтійського Договору) проти СССР, — отже Захід, а США й Британією включно, не хоче дразнити Туреччину. А при Ватикані (папській державі) є турецький представник.

Вищезгадані причини вияснюють, чому політичні потуги світу (комуністичні, так і християнські) мовчать, бачучи, як Туреччина намагається остаточно зліквідувати Константинопольський Патріярхат.

Потреба екстериторіяльності патріярхії

Константинопольська Патріярхія, тобто сам її центр, повинен бути таким же екстериторіяльним (політично самостійна територія), як є Ватикан, — інакше бо він і надалі буде залишатися політично залежним від турецької влади (вона мусульманська), і це загрожує йому небезпекою щодо його поваги, морального титулу „Вселенський" (у сенсі „першого між рівними") у православному світі, збереження деяких принципів і напрямних Православія, а також і технічних труднощів в адмініструванні своєю паствою. Досить пригадати, що коли Православна Церква в Україні колись була в юрисдикції (церковній адміністративно-правній залежності Константинопольської Патріярхії під турками, то Католицька Церква, з одного боку, називала грецьких і українських духовних політичною „турецькою агентурою", а з другого боку вливала на Туреччину (політично й грішми), щоб Туреччина ініціяла Константинопольську Патріярхію.

Теперішня Константинопольська Патріярхія мусить мовчати, коли турки руйнують її і переслідують, бо вона боїться, щоб турецька влада зовсім не зліквідувала її.

Негайна потреба зміни церковної політики

Константинопольському патріярхові, — замість шукати рятунку в сповідях поєднатися з Римом, і замість цілуватися з папою (як це вчинив патріярх Атенагорас і.з папою Павлом VI в Єрусалимі 6 січня 1964 р.), — і цей поцілунок уживати як пугача проти Туреччини й Москви (а вони знають, що це не пістоль, а лише пугач), — доцільніше було б знайти собі опертя внутрі православних Церков у вільному світі. Константинопольська патріярхія повинна б нарешті визбутися своїх неоправданих і нереальних, нібито „канонічних" претенсій на деякті національні Православні Церкви, і погодитися з фактом їхньої незалежности на американському континенті, в Австралії й зах. Європі, та постаратися позискати для себе їхню приязнь. А тоді ці Церкви напевно пошукали б можливості, щоб, в ім'я християнської правди й справедливости, по-братському улегчувати важке положення Константинопольської патріярхії в її „трикутнику смерті" — між Туреччиною, Римом і Москвою.

Як довго це не стане ться, так довго тратить на цьому Константинопольська патріярхія, а не ці т. зв. „невизнані" цією патріярхією національні Православні Церкви у вільному світі.

Молодий дипломат українського походження

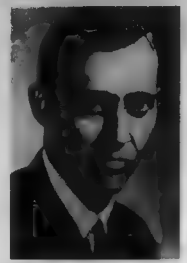

Цього року федеральний уряд Канади призначив тридцятилітнього Зенона В. Буряника на становище торговельного представника, з дипломатичним ступнем „торговельний секретар-асистент", при канадській амбасаді в Сантіяго, Чіле.

Пан Зенон В. Буряник — син Василя, народився в Саскатуні 4 січня 1934 р. 1959 р. він закінчив Мичиганський Державний університет з науковим ступнем „В.А." в економіці. У 1960 році він спеціялізувався в Мексиканському Автономному університеті, в місті Мексіко.

На різних становищах при федеральному уряді п. З. В. Буряник працює від 1961 р. 1963 р., в червні, він був призначений урядовцем першої класи при Міністерстві Закордонних Справ.

БІБЛІОГРАФІЯ

Українська Радянська Енциклопедія – У.Р.Е.

Головна редакційна колегія: М. П. Бажн (Гол. Ред.), О. І. Білецький, І. К. Білодід, В. Г. Боднарчук, П. А. Власюк, Б. В. Гнеденко, Г. В. Голованіо, І. О. Гуржій, К. Г. Гуслистий, К. Ф. Данькевич, Ю. К. Делімарський, П. Ф. Жибченко, О. З. Жмудський, В. Г. Заболотний, Д. К. Зеров, Р. Є. Кавецький, В. І. Касіян, О. К. Касименко, П. О. Козицький, В. М. Корецький О. Є. Корнійчук, І. П. Крип'якевич, Ю. Ф. Макарченко, О. П. Маркевич, І. Д. Назаренко, О. О. Нестеренко, Д. Х. Остряниця, О. В. Палладіїн, М. В. Пасічняк, П. М. Першин, А. Г. Петрицький, І. Г. Підоплічко (заст. голови, редакт.), М. В. Птуха, Л. М. Ревуцький, М. Т. Рильський, В. М. Самафалов, К. Ф. Старолубов, К. І. Татомир, В. М. Терлецький (відпов. дальш. секретар), П. Г. Тичина, І. І. Чабаненко, А. Т. Чекаиюк, М. З. Шамота, Ф. П. Шевченко, З. П. Шульга, О. Н. Щербань. (всіх 46 осіб – всі визначні діячі в Україні тепер).

У передмові першого тому говориться: УРЕ видає А. Н. Укр. РСР за пост. Ком. КПУкр. і Ради Міністр. УРСР. Підкреслено зразу ж: „Україна стала суверенною державою". Далі в передмові підкреслюється: „Показати братерську єдність українського народу з великим російським народом". Говориться також про спотворення й фальсифікацію українського буржуазного націоналістичного руху на еміґрації, але подає про видатних людей минулого й сучасного та про „трудову укр. еміґрацію в США, Канаді й Аргентині."

УРЕ — 16 томів, за 4—5 років. Вже є 12 томів; перший том здано до друку 1959 р. в Києві. В кінці передмови відверто сказано: „якнайповніше використовується цінний досвід, набутий колективом Головної Редакції „Большой Советской Энциклопедії". Вже з передмови видно, що правопис загальноєвропейської наукової термінології пишеться не в спосіб природних законів української літературної мови, а в спосіб російського правопису.

Зовнішній вигляд УРЕ (10½ на 7 інчів) робить солідне і навіть ефектне враження. В тексті повно карт і малюнків, виконаних на доброму папері й першосортною фарбою. Довідковий бік в тексті виконання стоїть на високому рівні. Все зв'язане з українською культурою й живим поточним її процесом приховується в скороченнях і округленнях.

На своєму місці полковника Евгена Коновальця і Симона Петлюри нема, але „Петлюрівщина" (том 11, стор. 110-112) негативно й вороже-зневажливо описана в полемічно-унизливому тоні, як „контрреволюційний буржуазно-націоналістичний рух на Україні в період іноземної военної інтервенції". Такою ж полемічно-задиркуватою писаниною заповнено відомості про видатних українських вчених істориків: Володимир Боніфатійович Антонович і Михайло Сергійович Грушевський.

Буржуазністю в УРЕ та ще й націоналістичною пройняті титули: історик, археолог, етнограф, Голова Т-ва Нестора Літописця, редактора тощо. Інкримінується Антоновичу в непростимий гріх, що: а) „фальсифікував історичний процес", б) „розвивав буржуазно-націоналістичну теорію про безкласовість і безбуржуазність української нації"; в) заперечував єдність історичного розвитку укр. і рос. братських народів; г) всіляко протиставляв укр. народ російському; д) заперечував прогресивне значення їх (укр. і рос.) спільної боротьби проти внутрішніх і зовнішніх поневолювачів і т. д.

Концепції Антоновича використав учень його М. С. Грушевський. Доставсться же йому в УРЕ найтяжче (том 3, стор. 509-510). Завзята полеміка ведеться проти всіх томів історії. І історії літератури. Скрізь підкреслено вказується, що документальні матеріали він (Грушевський) „трактував і обробляв у дусі своєї націоналістичної ідеології, фальсифікуючи історичну дійсність, що раніше виразно появилася в працях В. Б. Антоновича. Обидва ці історики вважали, що Київська Русь належить виключно до історії України. А автори УРЕ рішуче це заперечують і називають націоналістичною й контрреволюційною ідеологією. Вони на підставі маркс-ленінських істориків своїх твердять: а) Київська Русь — російська; б) Виговський і Мазепа — „підлі зрадники укр. народа" і т. д., в) Великий російський народ очолює три вітки. . . !?

В УРЕ поетичні терміни, як епітет, метафора, гіпербола і т. д. подаються коротко в описовий спосіб без науково-теоретичного визначення (досвідчені теоретики на еміґрації при нас). Не всі терміни з поетики й коротко не описані (нема — гекзаметр). В правописі й термінології слідно йдуть за російською практикою, механічно часом переставляють терміни: вираження (внутрішній), зображальну тощо. Пройняті російським духом науковці належно відзначені в УРЕ, наприклад: М. К. Грунський. Його й портрет навіть подано.

Вже були спроби творити „Енциклопедію Українознавства" з тими чи іншими недотягненнями, але такого словесного страхопуда-гноїбника садить нам вперше А.-Н. Укр. РСР за Пост. Ком. КПУкр. і Міністр. УРСР., „ставши суверенною державою". Таким величним титулом користується хтось з-за плечей: „Головна Ред. Больш. Советск. Енцикл.", щоб показати братерську єдність укр. народу з великим російським народом". На офіру цій „єдності" з „вел. рос. нар." принесено всю минулу історію України з Києвом включно, обсипавши все це нац.-націоналістичною й контрреволюційною вигадкою, позбавленою всякої реальної підвалини. Найстаріша Київська Русь називається (вони так твердять) „великому російському народові", як-зверхників трьох віток: росіяни, українці й білоруси. Так ніби встановили історики-марксисти в СРСР.

На еміґрації існує УВАН і працює стало в ЗДА й Канаді. Від 1873 року існує й стало працює НТШ як УАН. Грушевський з Франком сотками томів наукової літератури заповнили бібліотеки міжнародного союзу Академій, бо фондами НТШ було стало забезпечене зібрки мистецтва з України (Конишський, Милорадович, Семиренко, Чикаленко тощо).

Повна такого страхопуда-гноїбника „як не тепер, то в четвер" вимагатиме протидій й нейтралізації шкідливого впливу в бібліотеках всієї України. Багато московської отрути вже зліквідовано чи нейтралізовано. Треба тільки знати шкідника, щоб встановити нейтралізатора.

А по всьому видно, що „суверенна держава" коштами не обмежується й видруковує УРЕ в великій кількості примірників, щоб розіслати в найдрібніші бібліотеки колгоспів. Значить, нейтралізацію треба буде проводити в найширшому розмірі, починаючи з колгоспів й кінчаючи Києвом.

Нехай Бог помагає й благословляє на таке добре діло!

Проф. С. Гаєвський.
(† Архиепископ Сильвестер)

Уряд Манітоби у справі позичок

Ревеляції в „Виннипег Трибюн"

Манітобський прем'єр Дафі Роблин в телевізійному інтерв'ю 14 травня ц. р. поінформував, що уряд Манітоби уже займався справою розслідження позичок („моргеджів") у цій провінції, і Легіслятура видасть низку відповідних законів.

У травні ц. р. щоденник „Виннипег Трибюн" опублікував документи про безконтрольні здирства (12% плюс багато інших „додатків") декотрими компаніями, в яких потребуючі позичають гроші.

Досі небувалий спосіб збирання пожертв

Пастор В. Рід з Кармен Мемориял Юнайтед Чирч у Торонті важить 296 фунтів. Він погодився схуднути на 96 фунтів, але щоб йому дали по 100 дол. за кожен втрачений фунт, бо він хоче купити органи до церкви. („Да Виннипег Трибюн" 14. 5. 64).

Для молоді й учителів-виховників

Українська православна молодь в Канаді зорганізована у свій СОЮЗ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ КАНАДИ (СУМК), що являється складовою частиною ширшої світської організації Союзу Українців Самостійників так, як православне жіноцтво зорганізоване в СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ, є жіночою складовою частиною СУС, яка виконує також ролю й обов'язки сестринства. Ці світські орґанізації в рамцях СУС мають однак не тільки обов'язок підтримувати Українську Греко-Православну Церкву в Канаді, але й багато ширші обов'язки, — в першу чергу культурно-освітні.

Коли йде мова про СУМК, то статут СУМК вимагає щоб кожний сумківець, чи сумківка, були практикуючими вірними Української Греко-Православної Церкви, ходили до церкви регулярно, і в додатку до світської програми, під проводом своїх капеланів, виконували також і програму релігійного змісту.

Тут подаємо начерк праці відділу СУМК на цілий рік, і обов'язки СУМК-івця-християнина, за Благословенням Первоієрарха нашої Церкви в Канаді, Блаженнішого Митрополита Іларіона. Відділи що програму мають в себе на місцях, але треба щоб загал, а в першу чергу самі батьки, знали що така програма є і старалися допильнувати щоб СУМК-івці, при допомозі місцевих капеланів, що програму виконували.

Б. ПАНЧУК,
голова Програмового Комітету при Домініяльній Екзекутиві СУМК.

НАЧЕРК ПРАЦІ ВІДДІЛУ СУМК НА ЦІЛИЙ РІК І ОБОВ'ЯЗКИ СУМКІВЦЯ-ХРИСТИЯНИНА

Кожний СУМК-івець (-івка), згідно Статуту, є віруючий (-ча) і належить до Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Має жити так, як наша Віра нас вчає. Як віруєш, те робиш. Не тільки в неділі, великі свята, а кожного дня, на кожному кроці: вдома, в школі, в дорозі, в розвозі, при науці, спорті чи забаві, думай, говори і роби згідно твоєї Віри.

Тому треба знати науку своєї Віри, а щоб знати, треба вчитися. Ото ж ми починаємо вчитися поступово на протязі цілого року, а то й цілого життя.

І ЧАСТИНА — обов'язки на цілий рік — ціле життя (загальні):

Кожного дня молитися, — і вранці, — і ввечері.
Перехреститися сідаючи до їди і по їді.
Знай потрібні Молитви на пам'ять. Читай Євангелію по можності частіше.
Шануй батька і матір свою і шануй кожну людину.
Читай церковні видання.
У неділі і свята ходи до Церкви.
Один раз на місяць робити тарілочний збір в Церкві (йти з тацою).
Прислуговувати Священикові при Службах Божих.
Належати до Церковного Хору.
Допомагати Церкві у її праці.
Признаватися до Української Православної Церкви й її оборонити при всяких відповідних випадках.
Скрізь гідно поводитися.
Вважати Священика за свого духовного батька і з ним радитися в важливих випадках твого життя.

ІІ ЧАСТИНА — заняття розділені по місяцях:

ВЕРЕСЕНЬ

Святкуємо Воздвиження Чесного Хреста Господнього, тому нав'язуємо лекції до цього.

1. Форми хреста, святість знам'я Хреста, Андреївський Хрест, Розп'яття православне. Розп'яття католицьке.
2. Тому, що в місяці жовтні буває З'їзд СУС, і СУМК, беремо обов'язкову участь, — готуємось до З'їзду. Треба бути в Церкві на Богослуженні, а на концерті щось релігійного змісту співати. Можна взяти щось із подання: Велику, або малу Ектенію, Святий Боже, Достойно, Отче наш, Боже Великий, Під Твою милість.

ЖОВТЕНЬ

1. Богородичні Свята. Покрова. Чудотворні Ікони.
2. Наука православна про Богородицю Наука католицька про Богородицю. Наука Протестантської Церкви про Богородицю.
Масова участь у З'їзді.

ЛИСТОПАД

1. Шанування-почитання Святих: Великомученика Димитрія Солунського, Юрія Переможця, Миколая Чудотворця та інших.
Що таке канонізація? Котрих святих з українського народу маємо? Як дивляться протестанти на Святих? Ангелів?
2. Храмові Свята, Покровителі. Манастирі в Україні. Києво-Печерська Лавра, Почаївська Лавра.
3. Участь всіх СУМК-івців у Панахидах.
а) Героїв Листопадового Зриву (1-го лист. н. ст.)
б) Героїв Базару (21 листопада н. ст.).

ГРУДЕНЬ

1. Апостоли Христові. Апостол Андрей Первозванний на Київських Горах. (Свято Андрея 13 грудня н. ст.).
Українська Православна Церква — Первозванна.
Охрещення України — Рівноапостольний Св. Князь Володимир Великий.
Початки Української Православної Церкви в Канаді.
2. Підготовлення до Різдва. Вивчення колядок. Різдвині обряди.
3. Влаштування Свята Миколая (19 грудня н. ст.).

СІЧЕНЬ

1. Свята Господські: Різдво, Хрещення. Свята Йорданська Вода, — відвідування хат. Ісус Христос — Син Божий, друга особа Пресвятої Трійці.
2. Іван Хреститель. Інші Пророки.
3. Присутність на Молебні за Українську Державність і на Святі.
Присутність на Панахиді по юнаках з-під Крут.

ЛЮТИЙ

1. Стрітення, Господне. Молитва Праведного Симеона (співати її).
2. Пресвята Трійця. Перша Особа Пресвятої Трійці — Бог Отець. Його властивості.
3. Участь у шануванні української поетеси Лесі Українки.

БЕРЕЗЕНЬ

1. Великий піст і його значення. Інші пости: довгі, короткі.
2. Сила Віри. Наш Символ Віри. Догмати. Душа людська. Віруючий Шевченко.
3. Участь зо свічками на Панахиді за Тараса Шевченка.
Читання початкових Молитов у Церкві.

КВІТЕНЬ

1. Сповідь. Св. Причастя. Життя християнина освячується у Таїнствах. Таїнства в Католиків і в Протестантів.
2. Великдень, великодні обряди, звичаї. Проводи.
3. Позагробне життя: Рай, ад, пекло (Вірування Православних і Католиків).
4. Другий прихід Христа. Воскресення мертвих.
5. Участь у спільному Святеному. Співати „Христос Воскрес".

ТРАВЕНЬ

1. Всесвітні Собори. Визначні Собори в Україні. Канони.
2. Собори нашої Церкви в Канаді. Устрій нашої Церкви. Поділ адміністративний. Хто нормує наш церковний устрій.
3. Імена наших Владик. Де їхні Катедри. Парафії, кількість. Хто керує в парафіях.
4. Молебен за здоров'я матерів. Участь у Святі Матері.

ЧЕРВЕНЬ

1. Зелені Свята — Зішестя Святого Духа. Святий Дух — третя Особа Пресвятої Трійці. Освячення мови в Богослуженні. Українська Церква — Церква національна.
2. Поняття „Церква". Форма будов Церкви Православної і Католицької. Хто голова Церкви? Як визнають католики?
3. Устрій нашої Церкви в Канаді. Де ще маємо Українські Православні Мит рополії?
4. Місія СУМК-івців — бути місіонарями Церкви.

ЛИПЕНЬ і СЕРПЕНЬ:

1. Участь у Літніх Оселях.
2. Участь на Літніх Курсах Українознавства.

— — — — — — — — —

Благословляю для тимчасового вжитку. 6. XI. 1963 р.

† М. Іларіон

Коли уряд в Оттаві займеться цим?

Кошти прожитку безконтрольно зростають

У травні ц. р. федеральний прем'єр Лестер Пірсон у телевізійному інтерв'ю обіцяв, що уряд задумує „щось зробити" у справі безконтрольного підвищування цін за товари щоденного широкого вжитку (харчі, одежа тощо).

Коли це станеться, — прем'єр не сказав. А ціни бистро „скачуть" далі. . .

1,600,000 дол. за відпущення гріхів

РИМ (АП). — Багатий фармер з Феррари (Італія) більшість із своєї посілости на суму 1 мільйон 600 тисяч долярів залишив папі й Католицькій Церкві. Адвокати, що завідують маетком Маріо Маґраві, повідомили, що він вирішив передати свій маєток папству, щоб йому були прощені гріхи" (Журн. „Протестант Екшон" ч. 8, 1964).

ПОШТОВА СКРИНЬКА

У СПРАВІ ТРИРАМЕННОГО ХРЕСТА

В.П.Н.Н., Торонто. — На Ваше питання відповідаємо: Так, в Україні на православних храмах були й однораменні (чотирохінцеві) хрести. Але тут, у Канаді, на храмах Укр. Греко-Православної Церкви, як правило, ставимо хрести трираменні (восьмикінцеві); вони різко відрізнюють наші храми від храмів інших віровизнавців, і навіть наші співгорожани канадці так привикли до трираменного хреста, що побачивши завершену таким хрестом церкву, самі пізнають її, як церкву православну — українську.

Ширше про трираменний хрест дались: „ТРИРАМЕННИЙ ХРЕСТ" **зо сміхом підніжком — національний Хрест України"** — Митр. Іларіон, Вінніпег 1951.

Короткі вісті

МОСКВА. — Перше число за 1964 р. органу Російської Православної Церкви в СССР, „Журнал Московской Патриархії", заповнений майже виключно „екуменічним" змістом, тобто на тему потреби „зближення між християнами", — тобто, їм потрібний „церковний інтернаціонал"

АФОН. — Советський посол в Греції ц. р. відвідав „російський" Пантелеймонівський манастир на Афоні, щоб підготовити його до переходу під юрисдикцію Московської патріярхії. Ні настоятель, ні ченці вже не ставили спротиву, як це було раніше („Православна Русь", ч. 8, 1964).

МАДРИД. — Цьогорічна анкета між студентами-католиками в Іспанії виявила, що: 29% з них є за тим, щоб держава була урядово-церковною, а 71% є за відділенням Церкви від держави; 45% не цікавляться II Ватиканським Собором. В Іспанії тепер уряд є в руках Катол. Церкви, а ця Церква є урядовою. Інші християнські віроісповідання переслідуються.

ВАТИКАН. — 14 квітня ц.р. папа Павло VI заявив, що третя сесія II Ватиканського Собору, що відбудеться восени ц. р., не мусить бути закінченням цього Собору, але він є проти затягання Собору полеміками в боку консервативної частини єпископату, які протиляться реформам Церкви.

ВІННІПЕҐ. — **Ректора (президент) католицької колеґії Сейнт Пол, о. Ґю П. Кіранс переведено на становище декана катол. університету Св. Марії в Галіфаксі.** Ректором колеґії Сейнт Пол назначено взуїта о. Стеффорда Бірк-Гоффей, що досі був професором теології в Колеґії Лойолі в Монтревлі.

Згідно з правилами, більшість католицьких шкіл змінюють управителів що шість літ.

КОНСТЯНТИНОПОЛЬ. — На шляху до „зближення" між Константинопольською патріярхією і Ватиканом „є одна дрикра перешкода, — це є Православна Церква Греції, яка визнає Патріярха (Константинопольського) за першого між усіми єпископа, а разом з тим є незалежного від нього", — подає з Константинополя кореспонденція часопися „Бизентайн Католик Ворлд" (10. 5. 64).

КУРИТИБА, Бразилія. — 25. 2. 1964 р. упокоївся адміністратор і голова Генерального Церковного Управління Укр. Автокефальної Православної Церкви в Бразилії Протопресвітер Петро Добрянський. Ця Адміністратура в Бразилії є в юрисдикції митр. Івана (Теодоровича) в США.

ПРЯШІВ (під окупацією Чехославкії). — „Натомість сильно впадає в очі приплив студентів на православний теологічний факультет у Пряшеві, де навчається 80 студентів теології, а тому 35 екстерністів, для православної Церкви, що охоплює ледве 70,000 вірних переважно українців, яка постала через „повернення" на православіє з'єднених з Римом", — подає укр. катол. „Християнський Голос" (5. 4. 1964) з Мюнхену на основі інформацій Отта Туреска — співробітника віденської газети „Ді Прессе" який недавно побував у Чехословаччині. У католицьких богословських школах є лише 58 студентів у Літомежицях і 80 студентів у Братіславі; число студентів-теологів протестантів: 13 студентів на евангелицькому факультеті біля Братіслави, 33 евангелицьких теологів у Празі і там же 13 студентів богословів Чехословацької Церкви (гусити).

ВАТИКАН. — У Ватикані неофіційно кажуть, що папа Павло VI 1965 р. правдоподібно поїде до Маніли на 400-ліття католицтва на Філіпінах („Ассошіейтед Прес" 24. 4. 64).

ОДЕСА. — Преса навесні ц. р. поінформувала на основі радіовістей з Києва, що в Одеській області розв'язано 78 релігійних спільнот, а 75 церков перетворено на бібліотеки й клюби.

СССР. — Проф. О. Осінов заявив, що релігія не вірє своєю „природньою смертю, — її треба знищити". Так само на цьогорічному пленумі (повний з'їзд) ЦК КП(б)У (Центральний Комітет Комуніст. Партії (большевиків) України постановив, що одним з перших завдань ком. партії є протирелігійна боротьба.

Проф. Осінов тривожно заявив, що в деяких місцевостях СССР вірують 50—60% населення. До 1959 р. Осінов був професором Ленінградської духовної академії.

НЬЮ-ЙОРК. — Новозаснована в США українське православне Братство Св. Михаїла з нагоди свого установчого з'їзду видало відозву „До православних українців" на Проводі 1964 р. До Управи Братства входять: д-р С. Ничай — голова, проф. Ів. Гончаренко — заст. голови, ред. С. Кравець — секретар, В. Шафранський — скарбник, Г. Марчак, М. Павленко, С. Вучацький — члени. — Братство є проти всяких „зближень з Римом.

Курс української мови в Манітобському університеті

Манітобський університет відкриває цього літа 6-тижневий курс української мови для учителів, які будуть навчати української мови в державних школах. Курсанти отримуватимуть за цей курс 4 академічні кредити. Від майбутніх учителів укр. мови в державних школах вимагатимуть закінчення трьох курсів, тобто: вони повинні здобути 12 академічних кредитів.

Цього року курс укр. мови в Манітобському університеті відбудеться в місяцях липні й серпні.

Зголошення на цей курс приймає реєстратура Манітобського університету.

ЛІТНЯ ОСЕЛЯ „ТРИЗУБ"

коло КРИСТАЛ ЛЕЙК, Канора, Саск.

Курси українознавства, релігії, провідництва, мистецтва і спорту відбудуться цього літа в двох періодах:

ПЕРШИЙ КУРС — для дітей 9 до 12 літ, в днях від 5 до 19 липня;
ДРУГИЙ КУРС — для дітей від 13 літ вгору, в днях від 19 липня до 2 серпня.

Навчання і кошти повного утримання за 2 тижні виносять: І дитина — $25.00, двоє дітей з тої самої родини — $45.00, троє дітей з тої самої родини — $55.00.

За додатковими інформаціями й аплікаційними формами пишіть до Секретаря управи оселі на адресу: **Mr. Andrew Stefaniuk, Hyas, Sask.**

APPLICATION FORM

..... 1964

Please accept my child to TRIDENT - Ukrainian Orthodox Church Summer Camp at Crystal Lake for the period:

July 5 to 19 ☐ or July 19 to August 2 ☐

Child's Name ..... Age: .....

Signature of Parent: .....

Address: ..... Phone: .....

This application form must be mailed to *Mr. Andrew Stefaniuk*, Hyas, Sask. on or before June 20th, 1964.

БҐОСЛУЖБОВІ КНИЖКИ

АПОСТОЛ — на всі неділі і свята цілого року — 232 стор. Оправлений. Ціна — $5.00

ДЯКІВСЬКІ НОТИ — Збірник Церковного Співу на Нотах — (на ксіографі) 57 стор. Ціна — .....

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, золотими тисками. Ціна — 7.50

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній оправі. Ціна 2.75

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій шкіряній оправі — золочений. — Ціна — 8.00

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій полотняній оправі. Ціна — 0:60

МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі. Ціна — 1.00

МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній білій оправі. Ціна 1.25

ОКТОІХ — або Восьмигласник — видання УГПЦК — 194 стор. Ціна — 5.00

СЛУЖБА БОЖА на 2 голоси, на нотах — Прот. В. Кудрик — 21 стор. Ціна — 1.00

СЛУЖБА НА П'ЯТДЕСЯТНИЦЮ або ДЕНЬ СВ. ТРОЇЦІ (Зелені Свята) 24 стор. Ціна — ..... .50

ЧИН ПОХОРОНУ СВЯЩЕНИКА. Ціна — 1.00

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЛІТНІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу

відбудуться

в НОВИХ БУДИНКАХ КОЛЕҐІЇ на КЕМПУСІ МАНІТОБСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

від понеділка 6 ЛИПНЯ до п'ятниці 14 СЕРПНЯ 1964 року.

На Курси приймається **хлопців і дівчат** від 14-го року життя. Приймається й нижче цього віку, але ці мусять мати закінчену 8-му клясу (грейд) публичної школи.

В студентській резиденції Колеґії є місце для 24-ох дівчат і 80 хлопців.

До **ПРОГРАМИ НАВЧАННЯ** входять між іншими такі предмети:

- Українська мова (писана й розмовна)
- Українська література
- Історія України
- Історія Української Церкви
- Історія українців Канади
- Релігія
- Громадське виховання й провідництво
- Театральні вистави й красномовство
- Диригентура й хоральний спів
- Ґуртовий спів
- Вишивання й писання писанок
- Народні танки

Курсанти будуть поділені на кляси (ґуртки) відповідно до віку, шкільної освіти, знання української мови й т. ін.

ОПЛАТИ:

1. За кімнату в студентській резиденції, харчі й науку за цілий Курс $120.00
2. За саму тільки науку (для курсантів, які не будуть мешкати в Колеґії) ..... $ 25.00

Завважа: Курсанти з міста, які не будуть перебувати в Колеґії, зможуть діставати обіди й вечері в їдальні Колеґії (кафетерії) по встановленій оплаті.

За додатковими інформаціями й аплікаційними формулярами писати на таку адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

ЮВІЛЕЙ о. ПЕТРА Й ДОБРОДІЙКИ БЛАЖУКІВ

У неділю 16 лютого ц. р., члени Церковної Громади Успіння Пресв. Богородиці у Волей, Б. К., вирішували юбілейною несподіванкою о. П. Блажука і пані Добродійку, з нагоди їхнього 18-літнього подружнього життя.

Ювілейне святкування почалося Молебнем в церкві, якого відслужили о. Прот. П. Сацевич і о. М. Мороз, під молодійний спів місцевих дяків. У церкві було велике число вірних. Зворушливе слово з цієї нагоди виголосив отець Прот. П. Сацевич, пов'язуючи його зо змістом Євангелії. Молебень закінчено відспіванням многоліття.

Після Молебня, заходами Жіночого Товариства було влаштовано в честь Ювілятів вечерю в залі канадійських ветеранів.

Господарем ювілейного прийняття був п. Андрій Жучок. На початку, він попросив о. Прот. П. Сацевича провести Молитву. Після Молитви при сутні засіли за багаті смачною вечерею столи.

По вечері слідувала відповідна програма в честь Ювілятів. Господар свята попросив першого до слова о. П. Сацевича — пароха з Ванкуверу. Отець Петро щирими словами привітав Достойних Ювілятів з їхнім Ювілеєм, після чого розповів про тернистий шлях їхнього життя, а зокрема підкреслив невтомну працю о. Петра Блажука, що в Німеччині в сені дяконом, а в Канаді в сані священика. Окремо було згадано й те, що якраз в місяці лютому припадає 14-ліття священства о. Петра Блажука.

Бл. п. Блаженніший Владика Митрополит Полікарп 24 лютого 1950 року, рукоположив П. Блажука в сан диякона в таборі Гайденау, Німеччина. У сан священика о. Петро був рукоположений Владикою Митрополитом Іларіоном 24 квітня 1955 року, в Соборі Св. Покрови у Вінніпезі.

Милими словами було згадано й добродійку Блажук, яка дуже дуже допомагає своєму мужеві — о. Петрові, в його церковно-громадській праці.

Сини Ювілятів — Василь Блажук, привітав своїх батьків теплими словами, побажав їм довголітнього життя, і подякував гостям за присутність. Він, між іншим, сказав, що має 17 років, але чогось подібного цьому Ювілею не бачив і не пам'ятає. Він був мило вражений тим, що його батьки, за такий короткий час, придбали собі стільки приятелів і прихильників.

Слідуючим бесідником був о. М. Мороз з Барнабі. Він найперше висловив подив, що на цей Ювілей зійшлося так багато людей. За це о. Микола дав велике признання громадянам. Він звернув увагу на сина Ювілятів — Василя, що перед хвилиною так зворушливо висловлювався про своїх батьків, що аж широ заплакав. і тим, не тільки батькам, але й присутнім викликав сльози... При кінці о. М. Мороз побажав Ювілятам якнайкращих успіхів у їхньому житті.

З черги промовляли: пані Антонишко, яка щирими словами привітала Ювілятів і подякувала їм за їхню невтомну працю в Громаді; пані Ліда Яблонська привітавши отця Петра й Добродійку, подякувала їм за їхню щиру працю, яку вони віддають для нашої молоді; пані С. Залубняк — голова молодшого відділу СУМК, по привіті, подякувала Ювілятам за їхню щиру поміч у Рідній Школі; з такими ж теплими словами виступила учениця Недільної Школи — Катруся Ліскак.

Попрошений до слова п. Д. Мацелюх — голова Церковної Громади з Ванкуверу, привітавши Ювілятів з їхнім особистим святом, між іншим, сказав: „Як є згода поміж священиком і Громадою, то й робота йде успішно. Вачу, що Ви за минулий рік зробили великий поступ, і сьогодні приємно подивитися, як велично Громада вшановує свого священика і його добродійку".

Пан Коропатніцький — голова Церковної Громади з Барчабі, привітавши Ювілятів і побажавши їм многоліття, сказав: „Вачу тут велику вирозумілість у Громаді. То ж і далі працюйте в згоді з о. Петром, а отець Петро буде працювати з вами". Він висловив бажання, що наші Громади і далі будуть співпрацювати і допомагати одна другій.

Пан В. Арійчук — голова Церковної Громади в Волей, привітавши о. Петра й добродійку, сказав, що вони прибули до нашої Громади в найтяжчий час, де тепер є найбільше роботи, бо ж Громада розбудовується у більший центр. Розбудовується Народній Дім, резиденція для священиків, але сподіваємося, що цього літа ми все закінчимо.

Господар свята попросив до слова пані добродійку Блажук, яка щиро подякувала всім присутнім за милу несподіванку. Пані Добролійка сердечно дякувала **Жіночому Товариству ім. Ольги Кобилянської за приготування такого величавого прийняття.** Вона при цьому пригадала, що навіть їхнє весілля, 18 років тому, було багато відмінне й скромніше. Пані добродійка Блажук розказала, як німці забрали її з дому в Німеччину на роботу, — як її хрестний батько вирижав у дорогу і вона пригадало його благослов я ючі слова: (батьків у неї вже не було): „Дай, дитино" — казав він — „може ти там знайдеш своє щастя. '" і „я його знайшла' сказала пані Добродійка. „Дякую Богові, що маю мужа священика. Хоч священичне життя незавидне, — все ж ми з о. Петром ралі, що можемо щось доброго зробити для українського народу". Слова пані добродійки були настільки зворушливі, що й мужчи-

ни втирали сьвоза...

Останнім промовляв сам о. Петро Блажук. Він сердечно подякував всім присутнім, що так численно прибули на цю оказію, — зокрема подякував зарядові Церковної Громади, Жіночому Товариству, всім комітетам, учительським Рідної й Недільної шкіл за щиру співпрацю. Він сказав, „Дійсно, сьогоднішнє прийняття для нас є дуже зворушливе. Правда, наше весілля було бідне, але гідне, бо ми й там мали багато приятелів...

„Вже минуло півтора року, як ми прибули до Волей і ввійшли в велику оцю родину, — бо ж Громада — це є велика родина, і так, родино, ми повинні жити й працювати згідно, бо де є згода — там є й добробут!

„У Канаду ми приїхали недавно. Майна ми з собою не привезли, — хіба валізку... На початках нам також приходилося працювати фізично на хліб щоденний. Тепер, слава Богу, все змінилося...

„Сьогодні особливо пробую вас: будьте згідні, бо „згода будує, а незгода руйнує". Будьте такими примірними громадянами, щоб вам і інші позавидували!" — сказав на закінчення о. Петро Блажук.

Після цього всі присутні підходили до о. Петра й Добродійки Блажуків і вітали їх особисто. По цих привітах — Добродійка ділила торт...

Б. К.

45-ліття подружжя Прот. і Добродійки Тріски

Дня 15 лютого 1964 року, минуло 45 років шлюбного подружнього життя о. Прот. й Добродійки Тріски. На той день було влаштовано ювілейну гостину для них, ініціятором якої був місцевий відділ С.У.К. ім. Л. Українки.

Тої одня вечером, громадяни Брентфорду й гості з Кічнер, Гемптону, Гримсбі, Бімсвил, Сминтвил, Вотерфорду й Лондону почали з'їжджатися до церкви Св. Михаїла в Брентфорді, в якій о. Прот. Ю. Ференсів — настоятель Громади Св. Юрія в Гримсбі, о годині 7-й вечора відслужив з цієї нагоди Молебня. Н. Зінчук привіз до церкви о. Прот. Рі. Тріску з Добродійкою. У дверях церкви Ювілятів привітав секретар Громади Св. Михаїла й господар цього Ювілею — п. П. Савіцький. Дружбами були: п. В. Баюс і пані М. Шебець.

Під час Молебня, о. Прот. Ю. Ференсів виголосив відповідну проповідь, привітав Ювілятів і побажав їм многоліття.

Після Молебня, всіх гостей було запрошено до церковної залі на ювілейну вечерю, яку приготовило Жіноче Товариство. Коли гості засіли за столи, господар Ювілею попросив о. Прот. Ференсіва поблагословити страви. „Весільними батьками" були Олексій і Марія Яремії.

Після вечері господар поясним присутнім ціль урочистости і попросив до привітів слідуючих: п. В. Кістка — голову Громади Св. Михаїла, п. В. Баюса і Гемптону — дружбу, о. Прот. Ференсіва з Гримсбі, п. Н. Іванця — голову відділу ТУС, п. Б. Осьмака від СУМК ім. М. Залізняка, пані Е. Бурдейну — голову відділу С.У.К. ім. Лесі Українки. Після цього господар п. П. Савіцький, представив всіх позамісцевих гостей. Останній з черги вітав Ювілятів, від себе й своєї дружини, п. С. Цибульський.

По вручені Ювілятам подарунків, господар попросив до слова Ювілята о. Прот. Рі. Тріску. Отець Ювілят дав свій короткий життєпис: він народився в Україні, в м. Сокалі, служив в українській Чортківській Бригаді як старшина (чотар), брав участь у чортківській офензиві, був ранений у наступі на Сороки під Львовом; під час перебування в лікарні одружився, і знову повернувся на фронт.

У священика висвятився в 1926 році. По висвяті їде на місійну працю в Лемківщину й осідається в селі Воловець, Горлицького повіту. Побувши там пару років, польська влада, за українізацію Православної Церкви в Лемківщині, наказала йому виїхати з Лемківщини й Митрополит перенісе о. Рі. Тріску на Волинь, де стрінула його та сама доля, бо за українізацію Православної Церкви на Волині дістав „третій падограф" (звільнення з усіх парафій у Польщі).

Стараннями Волинської Консисторії о. Рі. Тріска дістав парафію в Ковельськім повіті і там працював до 1939 року. Під натиском большевиків вимушене до родинного міста, а звідтам холмщаки забирають його до себе на парафію до Вишневи, але по короткому часі о. Рі. Тріці приходиться виїхати в Німеччину. 1949 року рідня забере його з дружиною в Канаду. Приїхавши в Канаду, він зголосився до Консисторії Української Г р е к о-Православної Церкви в Канаді, і Консисторія призначила його настоятелем парафії у Лашін, Квебек. З 1951 році отець переїжджає на парафію в Вилмингдон, Алта. По цьому був настоятелем парафії в Саскатуні і в Бюкенен, Саск. 1963 року Консисторія перенесла о. Рі. Тріску на парафію в Гримсбі, Онтеріо, а 1966 року він займа парафію і Вотерфорді і Брентфорді. Коли в 1969 році Громада Св. Михаїла в Брентфорді стала окремою парафією, її настоятелем став о. Рі. Тріка, і в цій Громаді він працює досі.

На закінчення о. Прот. Рі. Тріска зложив подяку від себе і Добродійки за відзначення їхнього Ювілею, і з цієї нагоди пожертвував на церкву Св. Михаїла 50.00 доларів, на Колегію Св. Андрея — 25 доларів і на Інститут Св. Володимира в Торонті — 25 доларів, що присутні привітали гучними оплесками. Пан Костюк зробив заклик до збірки на українську пресу. Збірку перевели пані: Шалай і Ковальська. Зібрано $45.75, з чого $12.50 призначено на Колегію Св. Андрея, $12.50 на Інститут Св. Володимира, і по 10 доларів на „Український Голос" і „Вісник". 75 ц. на поштові витрати пересилки.

На закінчення господар ювілею подякував ініціяторам за влаштування ювілею, а іншим за поміч і присутність та попросив о. Ю. Ференсіва перевести взаємну Молитву.

Усім учасникам і Жертводавцям щира подяка, а Ювілятам побажання щастя й здоров'я на многі літа!

В. Б.

ВЕЛИКОПІСНА СПОВІДЬ І ЗБОРИ ОБ'ЄДНАНОЇ МІСІЙНОЇ ОКРУГИ

Саскатун — Принц Альберт

При Катедрі. В часі обіду представлено присутнім гостей священників і їхніх добродійок, й о. парох розповів про працю Місійного Округа і збори духовенства.

Місійні збори духовенства відкрив о. Прот. М. Боднарчук прочитанням листа від Блаженнішого Митрополита Іларіона, в якому зарядженно скликання місійних зборів і створення одного Місійного Округа Саскатун і Принц Альберт. Прочитано протокол по передніх зборів і обрано новий зарід в такому складі: о. Прот. М. Боднарчук — голова, о. С. Зузак — секретар.

Збори прийняли з задоволенням поєднання двох Місійних Округів в одну, за що висловлюють сердечну подяку Блаженнішому Владиці Митрополиту Іларіону, в сильній надії, що це вийде на користь спільних праці в обох округах.

Постановлено, щоб місійні збори в будучому відбувалися в понеділок, починаючи їх Вечірнею в неділю вечером.

Рішено просити Його Блаженство взяти участь у наступних зборах об'єднаного Місійного Округа.

Обговорено ряд важливих справ, таких як „Вісник"—орган Церкви, його зміст і формат, збірку на Колегію Св. Андрея, будова Інституту ім. П. Могилян, працю з нашою молоддю, дітьми при оселі „Зелений гай", відвідування хворих в лікарнях та обслугу вірних у деяких вимкових потребах.

На тому збори закінчено й духовенство розїхалося додому в сильнім переконанні, що ці збори Об'єднаної Місійної Округи будуть поштовхом до більш плідної місійної праці по громадах.

о. Прот. М. Боднарчук
голова.

о. С. Зузак — секретар.

ВІДВІДИНИ ВЛАДИКИ
Монтреаль, Квебек

У четвер 9-го квітня цього року вечірньої годині прибув з Торонта Вп'реосв. Владика Архиепископ Михаїл, правящий епископ Торонта і Східньої Канади до Громади Св. Покрови в Монтреалі.

На станції „Віндзор" зустрічали Владику група прихожан на чолі з о. О. Костюком та головою Громади п. В. Сайком, які тепло привітали дорогого Владику.

У п'ятницю 10 квітня та в суботу 11 квітня відбувалися Святі Літургії та Св. Вечірні з сповіддю та Св. Причастям для дітей Рідної Школи, молоді та дорослих, що мало масовий характер та склало миле враження для Владики.

У неділю 12 квітня о годині 9.30 рано біля церкви відбулася врочиста зустріч Високо преосвященнішого Владики Михаїла за традиційним нашим звичаєм — хлібом і сіллю з теплим привітом голови Громади п. В. Сойком, а учні Рідної Школи обдарували живими квітами та привітаннями.

Архиерейська Служба Божа пройшла величаво, а слово-проповідь Владики було глибоко-змістовне, повчаюче, тепле і батьківське на тему „Пісті — всепрощення в Ім'я нашого Спасителя". Гарно співав церковний хор у повному складі під проводом п. І. Козачка, а зокрема було приємне враження від співу „Отче наш", і „Покаяння".

Під час Служби Божої Владика Михаїл вручив похвальну грамоту бувшому голові Будівельного Комітету п. О. Канарейському за добру працю на церковному полі.

Після Служби Божої відбулося прийняття в церковній залі в честь Владики, який перевів молитву, а голова Громади тепло привітав Владику, присутніх отців і добродійок та членів Громади і гостей, яких було поверх 200 осіб та попросив до слова Владику Михаїла.

Промова Владики була духовним кормом для всіх присутніх. Жіноче Товариство ім. Лесі Українки під проводом пані Віри Нечай вгостили чудовим пісним обідом, який був приготований членкинями.

У понеділок 13 квітня о 7-й годині вечора відбулася ширша нарада Управи Громади під проводом голови п. В. Сойка. Молитву перевів Владика Михаїл. Слово виголосив Владика на тему: „Другий Ватиканський собор" і про „Скликання Вселенського Православного Собору". Після того було багато запитів, на які Владика подав вичерпуючі відповіді. Нарада була дуже корисна.

У неділю 19 квітня о годині 7-й вечора в Церкві Св. Покрови відбулася Місійна Сьв. Вечірня 3-х православних гр. мад. Св. Вечірню перевів Владика Михаїл у співслужені о. О. Костюка,о. Протопресв. В. Слюзара, о. Ф. Легенюка й о. С. Цитухіна. Слово виголосив Владика на тему: „Вербна Неділя". Співав гарно зібраний хор під керівництвом п. В. Босого. На Місійній Сьв. Вечірні був присутній Вп'реосв. Архиепископ Андрей, правящий епископ Едмонтону і Західньої Канади, заслужений Архиерей в Канаді і як дорогого гостя всі присутні тепло, по-синівському привітали після Сьв. Вечірні.

Постова Відпустова Владики Михаїла була духовним піднесенням та душевним задоволенням для нашої Громади і за все щира подяка дорогому Владиці.

А. С-вий.

ХРАМОВЕ СВЯТО І ДЕНЬ МАТЕРІ — ФОРТ ФРЕНСЕС

В неділю 10 травня, Парафія Св. Юрія відсвяткувала своє Храмове Свято і День Матері.

На передодні в суботу 9-го травня в церкві була відправлена Вечірня Вп'реосв. Владикою Борисом в співслужені о. С. Ярмуся і пароха Громади о. М. Овчаренка.

У неділю о 9.30 ранку Громада урочисто зустріла Владику. Під час Богослужіння Владика виголосив сильну проповідь на тему „Віра й без від'ємна". По Богослуженні був Хрестний Обхід навколо церкви. Мирування людей і роздачу Артосу Владика провадив на дворі, бо був дуже гарний, теплий і сонячний день.

Під час братського обіду, Владика промовляв на тему „Церква".

Вечором був концерт на честь Владики й День Матері. Владика говорив на тему „Мати і дитина". В своїй промові Владика звершив особливу увагу на питання релігійно-національного виховання дітей. Діти Рідної Школи говорили вірні присвячені Дню Матері, а хор молодшого відділу СУМК проспівав три пісні. Хочемо відмітити, що, не дивлячись на те, що СУМК організовано лише два місяці тому, хор Сумківців вивчив аж три пісні, серед яких є й „Рушничок". Діти — Сумківці збиралися лише раз на тиждень, але за цей невеличкий час вони змогли здобути великий поступ.

М.

ПОКЛІН КОБЗАРЕВІ

У неділю 5-го квітня ц. р. в Монтреалі, Квебек, відбулося величаве свято дітей і молоді, з нагоди 150-ліття з дня народження Т. Шевченка, в залі „Плато Гал". Зали театру була заповнена вщерть юними глядачами і дорослими, біля 1,500 осіб.

Програма свята була перевантажена, але вкалася в три години і пройшла досить успішно.

За браком місця не можна подати всіх учасників у концерті, яких було біляя 70 осіб.

Програма складалася з таких точок: 1. Привіт найменших батьківої Тарасові, збірний привіт учнів Р і д н о ї Школи у кількости 600 осіб. 2. „Присвята Шевченкові" — Рідня Школа з міста; 3. „Мені однаково" — Рідна Школа з Розмавнт; 4. „Пророк" — Рідна Школа Церкви Св. Покрови; 5. „Т. Шевченко" — Рідна Школа „Просвіта"; 6. „Розпрягайте хлопці коні" — Рідна Школа Церкви Св. Юрія; 7. „Сонце заходить" — Рідна Школа Церкви Св. Успіння; 8. „Портрет Т. Шевченка" — Рідна Школа Собору Св. Софії; 9. „Ми вкупі колись росли", інсценізація — Рідна Школа Собору Св. Софії; 10. „Суботів" — Рідна Школа Церкви Св. І. Хрестителя; 11. „Дитячі роки Тараса" ,інсценізація — Рідна Школа СУМ; 12. „Реве та стогне", скрипковий дует — Рідна Школа Церкви Св. Покрови; 13. „Три душі" — Рідна Школа Церкви Св. Покрови; 14. „Чигирине, Чигирине" — Рідна Школа Церкви Св. Духа; 15. „Радуйся ниво нелитая" — Курси Українознавства „Просвіта"; 16. „Невмирає душа наша", монтаж — Рідна Школа при УНО; 17. „Посланіе" — Курси Українознавства ім. Шептицького.

Виступ збірного дитячого хору в кількости 600 осіб під керівництвом магістра В. Гревинського, який виконав такі точки: 1. „Заповіт", 2. „Присяга", 3. „Заповіт", 4. „Прощ тобі Україно", 5. „Учітеся брати мої".

Далі виступав студентський хор у кількости 100 осіб під диригентурою В. Бренявського, який виконав: 1. „Слава, слава" — Заремби; 2. „Реве та стогне" — Стецепка, 3. „Думки мої" — Лисенка та 4. „Боже Великий Творче Всесильний".

Панна Іванна Карасевич, виконала дві пісні під акомпаніямент Мирона Гаврилюка: 1. „Нащо мені чорні брови" — Зарембн, 2. „Ой,я сього чоловіка" — Лисенка.

Вступне слово виголосив — І. Тах ученъ Рідної Школи Собору Святої Софії, а реферат виголосив І. Березовський — СУМ. Заключне слово мав о. Федір Легенюк настоятель Собору Св. Софії.

Це величаве свято відбулося соборно, всіх рідних шкіл і молоді Монтреалю й околиць вперше в історії монтреальської колонії українців та мало великий успіх, як мораль но, так і матеріяльно. До успіху соборного свята причинився голова Місійної Округи о. Протопресв. В. Слюзар, а практично перевів, за дорученням, проф. А. Степовий.

У Шевченківському Комітеті на початку своїх засідань не було парітету, а лише гасло „приєднуйтеся", але така непорозумінність не приносила жадної користи до взаємопорозуміння в організації поважних справ, аж до часу, коли на чолі не став сотник Б. Панчук, а пізніше, коли очолив Програмову Комісію о. Федір Легенюк. Необхідно відмітити поважну і солідну працю Шевченківського Комітету під зверхністю місцевого відділу КУК, а також окремих осіб.

Більша частина чистого прибутку від цього свята в сумі 400 доларів призначено на фундацію ім. Т. Шевченка при централі КУК.

А. С-ий.

ПОДЯКА

Не маючи іншої нагоди зложити щиру подяки всім тим, що в часі мого перебування в лікарні в Давфині, Ман., відвідували мене, молились, чи будь-якими іншими способами спричинилися до полегшення моєї недуги, а родині моїй перехування її, я хочу цією дорогою щиро здожити скромну, але щиру подяку.

У першу чергу висловлюю щиру вдячність Його Блаженству Митрополитові Іларіоні за співчуття й побажання, які він вислав мені до лікарні та за молитви, щоб Господь Бог підвів мене з постелі недуги, на якій я перележав майже п'ять тижнів.

Сердечно дякую Всеч. о. М. Олесюкові та його Добродійці за їхню самарянську допомогу під час моєї недуги тепер, а також і минулого літа в часі мого перебування в тій же лікарні; Всеч. о. П. Зубрицькому і його Добродійці за відвідини; Всеч. о. Е. Трубинові за співчуття; Дорогому й Шановному пану д-ру М. Потоцькому, який, з помічю Божою, врятував моє життя і взагалі до його батьківську опіку. Всеч. о. Овчариковій за його часті відвідини; п. Стрільчуку і його співпрацівникам з похоронного заведення за відвідини й прислугу в лікарні телевізором; Жіночому Товариству ім. Лесі Українки, СУМК і іншим громадянам з Давфину за відвідини, квіти й подарунки.

Окрему подяку складаю пані Сетник, п-ві Костучок за квіти й подарунки.

Сердечну подяку складаю моїй Етелбертській Громаді й Жіночому Товариству за відвідини мене в лікарні, квіти та іншу поміч.

Господь підвів мене з ложа тяжкої недуги, що спричинила для багато турбот та переживань моїм дітям, а особливо Добродійці. Коли дружина привезла мене з лікарні додому, тіеї ж ночі сама занедужала так, що рано відвезено її й до лікарні і вона перенесла тяжку операцію. Операція вдалася, за що складаємо щиру подяку д-рам М. Потоцькому, Диксові та Гайові.

Коли я був ще недужий, а Добродійка перебувала в лікарні, деякі члени Громади Етелберт, як: Н. Григорчуки, М. Григорчуки, Н. Ковалі, членкині Жіночого Товариства ім. Св.Ольги в Етелберт, а особливо пані Ф. Плащанська, як також пані: Шевчук, Маланик і Бурда — багато допомагали мені й дітям навіть приготуванням харчів, — за це все ми всі нашою родиною складаємо сердечну подяку!

Всіх Вас мені не можливо перечислити; за незгадання Ваших імен перепрошую. Але всім, хто чим-небудь спричинився до полегшення наших переживань, я і моя родина будемо завжди ,сердечно вдячні!

Нехай Господь Бог має Вас всіх у Своїй опіці та обдаровує Вас Своїми щедротами!

о. Т. Глуханюк.

БІБЛІОТЕКА ПРИ ГРОМАДІ
Боїв, Альберта

У північно-східній частині Альберти в округа Української Греко-Православної Церкви з центром в Лек ла Біш. У цій окрузі є дев'яти-членна Громада в містечку Боїв. Але чи ці справді відповідають кличові „один за всіх — всі за одного!"

Біля маленької церковці цієї Громади стоїть церковна залля; було в ній невикористане місце, — отже й прийшла думка: чому б не організувати маленької бібліотеки? Задумане сталося. Знайшлося 3-х смільчаків, які задумали перетворити цю залю в читальню і заснували маленьку бібліотеку. Початок, як звичайно, не був легкий, бо ж не всі однаково ставляться до книжки, — не однаково оцінюють вартість книжки.

Одного разу наш парох о. Є. Стефанюк, виголосив коротку доповідь про книжку. Це дало гарні наслідки! Відношення до книжки змінилося так, що тепер кожний член Громади стає членом читальні, при чому вплачує одного доляра до неї, як свою членську вкладку.

Читальня свого заряду ще не має. Все ж ентузіясти почали книжки, і так збагачено її понад 300 примірниками. Тепер там можна знайти все: Історію України, „Кобзар" Т. Шевченка, „Трилогію Мазепи", „Пропащу тітку Кунгу", Книгу „Історія Українського Війська" і багато інших видань. До року в бібліотеку вплинуло понад 450 книжок. Багато з них було подаровано, а деякі були куплені з фонду, які приходять до читальні. Книжки до бібліотеки наплинають досі.

За маленьку оплату, хтонебудь може взяти собі книжку з цієї бібліотеки і прочитати її.

Це такі початки нашої маленької бібліотеки. Що буде

з нею пізніше — не знаємо. Але дотепер: не забувається українська книжка!

Член Читальні.

ГОСТИНА І ЗБІРКА НА КОЛЕҐІЇ
Едмонтон, Алта.

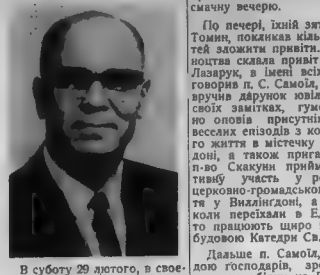

В суботу 29 лютого, в своєму просторому новонабутому домі, п-во Касіян і Рахиля Скакунчик справили милу гостину з нагоди дня уродин п. Скакуна.

Пан Скакун народився переступного року — 29 лютого, тому може святкувати свої уродини раз на 4 роки. Він прожив 64 роки, але це був його 16-й день народження.

Запрошено було близьку й дальшу родину, як і багато знайомих з Едмонтону та з Виллінгдону. Вітаючи гостей, п. Скакун вручив кожній пані гарну червону троянду на кожаж. Пані Скакун, яка має широку славу в кухарстві, — приготовила надзвичайно смачну вечерю.

По вечері, їхній зять, п. Н. Томин, покликав кількох гостей зложити привіти. Від жіноцтва склала привіт пані М. Лазарук, в імені всіх гостей говорив п. С. Самойл, а також вручив дарунок ювілятові. В своїх замітках, гумористично оповів приступим кілька веселих епізодів з колишнього життя в містечку Вилліпґдоні, а також пригадав, що п-во Скакунчик приймали активну участь у розбудові церковно-громадського життя у Вилліпґдоні, а пізніше коли переїхали в Едмонтон, то працюють щиро над розбудовою Катедри Св. Івана.

Дальше п. Самойл, за згодою господарів, зробив заклик на збірку на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі. Було зібрано 40 долярів, з яких 35 долярів призначено на Колеґію і 5.00 долярів на кліше до „Вісника".

Цей надзвичайно милий вечір та щира гостинність господарів залишив приємний спогад для всіх гостей.

С. Самойл.

Українські православні школи в 1963-64 навчальному році на сході Канади

11-го квітня 1964 року, в суботу, голова Ради Українських Шкіл на Східню Канаду та членкиня тієї ж Ради пані К. Сакалюк, відвідали школу при Громаді церкви Св. Анни в Скарборо. Помітних змін у порівнянні з минулим роком є дуже мало. Діти сидять в невеликій залі вздовж стін за рухомими столами, які легко виносити при відбуванні „бінго" в цій залі. Навчальні приміщення не від ділені. Голова Громади зазначив, що робити перегородки не можуть, бо це б перешкоджало б проводити „бінго". Через це не можуть використовувати й парт, які мають.

Учнів у школі находиться 28 (8 хлопців і 20 дівчат), (минулого року було 30 учнів). Кляс е п'ять. 1-ша кляса має 15 учнів, 2-га кляса — 2, 3-тя — 6, 4-та — 3, і 5-та — одного учня. Директор, учитель релігії й 3, 4 і 5 кляс є настоятель о. С. Гуцуляк; Першу й другу кляси навчає пані Т. Козурко. Діти 1-ої й 2-ої кляс (від 5 до 7 років) української мовой не знають (деякі сяк-небудь розуміють). Навчання провадиться по-англійському і особливих осягнень не помітно. У 3-й, 4-й і 5-й класах всі діти неплого говорять по-українськ ому (всі мають батьків українців). Читають виразно, але запас слів— обмежений. Всі пишуть з книжок добре, а диктант з багато ма помилками. Бібліотеки школа не має. Навчають за програмою РУШ, якої немо жуть належно виконати. Різниці в знанні між трьома класами немає. Навчання відбуваються раз на тиждень, по суботах 3 години. Діти навчаються співу та національних танців.

При школі існує Батьківський Комітет з 4-х осіб під головуванням В. Тимофійчук. Цього року діти платять за науку 20 долярів річно. Настоятель одержує 25 долярів місячно, а учителька працює безплатно. В Недільній Школі навчається 39 дітей.

За 15 хвилин перед 9-ю годиною ранку 18 квітня коло школи Св. Юрія в Гримсбі, вісили з самоходу голова й член РУШ проф. А. Лішина. За хвилину вийшов із приміщення школи настоятель і учитель другої кляси о. Юрій Ференсів і запросив до середини. Як і минулого року, школа міститься у двох належно умебльованих кімнатах коло церкви.

Учнів у цій школі 15 (9 дівчат і 6 хлопців) — минулого року було 14. У Недільній Школі коло 39 дітей. Кляс у школі дві (1-ша і 2-га) — минулого року було три. Першу клясу навчає учителька пані Емілія Степова, а другу клясу о. Ю. Ференсів, який є й директором школи. У 1-ій класі діти від 5 до 8 років. Всі діти говорять українською мовою (походять переважно з укра ських фармерських родин), але убогенька лексика, для розповіді бракує слів. Ніяких співочих чи танцювальних гуртків при школі не існує, але в імпрезах цієї малої Громади учні беруть активну участь. Навчання відбуваються один раз на тиждень (по суботах) три години. Бібліотека в зародковому стані.

Батьківський Комітет складається з 3-х осіб під головуванням К. Шпетковського. За науку діти платять 2 доляри (при двох з одніеї родини — 1.50) за місяць. Отець (директор) і учителька, не стало, одержують дуже малу (невизначену) платню.

Того ж дня у 10.30 представники РУШ відвідали Українську Школу при Громаді Церкви Св. Юрія, в Ст. Кетеринс. Школа приміщується в громадському будинку позаду церкви у двох кімнатах: одної невеличкої, добре умебльованої і в залі зі сценою для імпрез. У цій другій відбуваються й навчання співу та танців.

Всіх школярок і школярів е 27 (минулого року було 21). Кляс 4: В першій класі — 7 учнів, в 2-ій класі — 7 учів, в 3-ій класі — 8 учнів і в 5-ій класі — 5 учнів, 4-ої кляси нема. Навчання відбуваються раз в тиждень по 4 і 5 годин. До Різдва цього навчального року учили два рази на тиждень. З місяця січня фармері зайняті роботою і можуть привозити дітей лише раз в тиждень. Директор навче ре лігії і 5-ту клясу (о. Е. Чижів). Диригент п. Казанівський. Всі діти говорять українською мовою. Перші три класи навчає фахова учителька пані А. Кущова. Пишуть діти гірше ніж чують. Бібліотеки е. Навчання відбуваються за програмою РУШ. При школі існують діяльні гуртки співу й національних танців. У 5-ій класі навчає о. Чижів історії й географії. Для розповіді у дітей бракує слів.

Батьківський Комітет при школі діяльний із 3-х людей. Очолює той комітет п. О. Федь. Діти за науку платять 2 доляри місячно (при двох з одніеї родини — 3 доляри місячно). За директорство й навчання о. Чижів відмовився брати платню. Учителькі платять 40 долярів місячно. У всіх імпрезах і коляді учні беруть активну участь.

В. І.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. п. ВАСИЛИНА БАДЮК
Спірит Ривер, Альберта

Дня 7-го березня 1964 року, несподівано упокоїлася в Бозі на 80 році життя, бл. п. Василина Бодюк.

Покійна народилася 23-го грудня 1884 року в селі Онуті на Буковині в родині Краскевичів. У Канаду приїхала зі своїми родичами 1902 року, що поселилися були на фармі в Манітобі в околиці Арбака. 1903 року в Арбаці вийшла заміж за Георгія Бодюка і там обоє працювали на фармі до 1924 року, поки обставини не заставили їх перебратися в Саскачеван в околицю Принс Альберт, де також фармерували до 1929 року. Згодом переїхали з родиною в Піс Ривер, де поселилися в околиці Спірит Ривер на фармі і там проживали до 1946 року. У тому році муж Покій ної Георгій упокоївся і вона осталася при своєму синові Іванові до останніх днів свого життя.

Похорон Покійної відбувся 11 березня 1964 року з місцевої православної Церкви Св. Трійці, до якої Покійна належала. Панахиду й Службу Божу відслужив о. С. Стаховський.

Покійну Василину похоронено на цвинтарі при церкві Св. Трійці.

Покійну оплакують: дочки: Марія Ковалюк і Софія Влад, сини: Іван і Петро, 14 внуків, 10 правнуків, і сестри: Дарія Головацька і Марія Де Ду.

Родина й присутні склали на Нев'янучий Вінок Покійній $61.85, з чого призначено на місцеву церкву 20 долярів, на „Український Голос" — 10.00 долярів, на „Вісник" — $5.00 і на Колеґію Св. Андрея — $26.85.

Усім Жертводавцям щира подяка, а Покійній Вічная Пам'ять!

Присутній.

Бл. п. Е. ЗАЛЯСКА
Слава, Альберта

У п'ятницю, 27 грудня 1963 року, упокоїлася в Мирнамській лікарні, по тяжкій недузі, бл. п. Ерина Заляска, прожившим 67 років.

1964 Покійна народилася в селі Борщів, Снятинського повіту. У Канаду приїхала зі своїм батьком Дмитром Максинюком 1912 року, і того ж року вийшла заміж за Антона Заляского. Антон Заляский мав „гомстед" в околиці Слава, і там вони обоє жили й працювали на своїй землі, і ця їхня щира праця вивилася гарним дорібком. Коли в Славі будувалася церква, то вони обоє багато потрудилися коло неї. Згодом Покійна почала підупадати на здоров'ї і вони перебралися до містечка Дервент, і там вклю чилися в церковне життя. Покійна ходила на кожне Богослужения і брала участь у всіх підприємствах, які вдшатовувало Жіноче Товариство на користь нашої православної Церкви й Народнього Дому. Останніх два роки недуга примусила Покійну більшість часу перележати в лікарні.

Покійна Ерина залишила в смутку мужа Антона, дочку Олю Томків, 6 онів і 24 внуків.

У понеділок, 30 грудня, о годині 8-й вечора місцевий священник о. А. Хруставка з о. М. Крищуком з Бегревіля відслужили Панахиду в Народньому Домі в Славі, який був переповнений сусідами та знайомими Покійної. Похорон відбувся 31 грудня з місцевої церкви, яка також була переповнена людьми. Похоронну Відправу відслужили оо.: А. Хруставка і М. Крищук під спів хору з Мирнам, яким диригував п. Т. Лишковський. Обов'язки дяка виконував п. П. Запаринюк.

Тіло Покійної похоронено на цвинтарі коло церкви в Славі.

Після Похорону відбувся похоронний обід в Народньому Домі, під час якого промовляли обидва отці і сини Покійної — Іван ;він подякував отцям за слова розради, і всім присутним за участь у Похороні та помічі.

При цілуванні хреста, родина й участники Похорону зложили на Нев'янучий Вінок $24.77, а син Покійної Ернин — Іван від себе пожертвував $9.00. Загальну суму призначено, як слідує: 20 долярів на Колеґію Св. Андрея у Вінніпезі, 4.00 доляри на „Вісник", 5.00 долярів на кліше, $4.22 на „Український Голос" і 55 ц. на пересилку грошей.

Усім Жертводавцям щира подяка, а Покійній Ерині, нехай канадійська земля, яку во на любила буде легкою. Вічна їй Пам'ять!

І. К. Б.

НА ВИДАВНИЧИЙ ФОНД ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Замість квітів на могилу бл. п. студі Михайла Стечишина, слідуючі зложили свої пожертви на Видавничий Фонд його праці:

По $50.00: Д-р Орест Стечишин, Едмонтон; Г. Мекитяк з дружиною, Келгарі, Алта; д-р Володимир Стечишин, Торонто.

По $40.00: Михайло Дверничук Вінніпеґ, Саск.

По $25.00: Союз Українців Самостійників Канади (Головна Екзекутива); Василь Якимішак, Вайта, Ман; пані М. Гюмен, Торонто, Онт; В. Савсгук, Вінніпег.

По $15.00: Екзекутива ТУС на Манітобу; Моррі Копоть з дружиною, Келгарі; Відділ ТУС. Вінніпег.

По $10.00: П. Крепакевич, Вінніпег; пані Анна Якимішак, Вінніпег; І. Гуменюк, Торонто; Всеч. о. Єромім І добр. Марія Гришина; Василь Бурдяник, Вінніпег; Іван Стечишин, Едмонтон; Гордон Росз з дружиною, Фт. Франсес, Онт; І. Якимішак з дружиною, Вінніпег; Іван Басараб, Вінніпег; пані В. Онуфрів, Торонто; І. Г. Сирник, Вінніпег, К. Продан з дружиною, Вінніпег; пані М. А. Стечишин, Вінніпег; Укр Жіноче Товариство, Вінніпег, Саск; Укр. Греко-Прав. Громада, Вінніпг, Саск; М. Чорнейко, Вінніпг, Саск; С. Копоть, Едмонтон; Л. Янів, Едмонтон; Стефан Василків, Вінніпег.

По $6.00: Петро Зварич, Едмонтон.

По $5.00: Е. В. Бачинський, Филадельфія, Ман, Гр. Марко, Вінніпег; Павло Якимішак, Вінніпег; Андрій Савчук, Шіго, Саск; Ф. Тесарський з дружиною, Вінніпег; Пилип і Анна Сайянки, Вінніпег; А. Павлик, Вінніпег; Григорій і Стефанія Угринюки, Вінніпег; Петро Будзінський, Вінніпег; Ст. Хрептик, Вінніпег; п. Кравчук, Елфрос, Саск; пані Марта Пінь, Оваброн, Ман; Гр. Тюкун, Вінніпег; Стефан Савчук, Ріджайна, Саск; В. Я. Сарчук, Вінніпег; пані Л. Мікошька, Вінніпег; Іван Похильчук, Вінніпег; К. Залавтинський, Вінніпег; Орест Якимішак з дружиною, Вінніпег; д-р В. Черевик, Вінніпег; Марія Якимішак, Вінніпег; д-р П. А. Кондра, Вінніпег; Всеч. о. Д. Л. Лещишин і Всеч. о. Голутин, ЗДА.

По $2.00: пані Г. Блок, Вінніпег; Марія Марко, Вінніпег; пані Стечишин (Мирославова), Вінніпег; Пі Кревельський з дружиною, Вінніпег;

По $1.00: В. Лячик, Вінніпег; Н. Н.

Всім Жертводавцям Родина Покійного судді М. Стечишина високе цирю подяку.

Кампанія на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея

(Продовження)

По $1,000.00. Адвокат Теодор Гуменюк, Торонто, Онт; Стефан і Марта Сітко, Вадіна, Саск.

По $444.30: Українська Православна Ліга в Заучених Державах Америки, на конто умебльования канцелярійної кімнати.

По $253.30: Пані Анна Новак, Вінніпег, на конто устаткування канцелярійної кімнати (в пам'ять свойого мужа Аполінарія); Павло і Целіна Кравчуки, Давфин, Ман., на конто устаткування канцелярійної кімнати.

По $115.00: Іван і Марія Березюки, Айтуна, Саск., на конто Офірника до каплиці Колеґії Св Андрея.

По $100.00: Всеч. о. Володимир Слюзар, Кипора, Саск. (на конто заяви); Вирел. о. Митрат Володимир Слюзар, Монтреал, Кве. (на конто заяви); Українська Греко Православна Громада, Сарнія, Онт

По $50.00: Всеч. о. Василь Бойчук, Йорктон, Саск. (на конто заяви); Андрій Кучерук, Ричард, Саск; Всеч. о. Петро Будзінь, Кемсек, Саск. (на конто заяви); Ернест Міхалевський. Ешвіл, Ман; пані Марія Барбаза, Сарнія, Онт. (в пам'ять свойого покійного мужа бл. п. Юрія, упок. 20 червня 1954 р.)

По $35.00: І. А. Громик, Венкувер, Б. К.

По $25.00: Українська Греко-Православна Громада, Рейні Ривер, Онт; Митро Керелик, Ріджайна, Саск; Григорій Процишин, Йорктон, Саск. (річна пожертва), Д. Пелех (Грейс Драг Лтд.), Бернибі, Б. К; Всеч. о. Е. Трубин, Фанн Фалон, Ман; Василь Гавриляк, Норт Бетафорд, Саск. (пригадує Всеч. о. С. Столярчук); Григорій Філь (студент Теології), Вінніпег, Ман.

По $20.00: Всеч. о Стефан Ярмусь, Вінніпег, Ман. (на конто заяви); пані Христина Присяжнюк, Пайн Ривер, Ман

По $10.75: пані Р. Сивак, Пембіна, Н. Дак. (Писанка).

По $10.00 Олекса й Катерина Боднарчуки, Ретвел, Ман; Константин Кепелачійський, Астерія, Іл., ЗДА; пані Софія Бурко, Монтреал, Кве.

По $5.00: Микола Грона, Рама, Саск. (прислав о. В. Слюзар); Федір Сидорчук, Монтреал, Кве.

По $2.00: Н. Н. Б. К.

Збірка Вирел. о. М. Овчаренка
Рейні Ривер, Онт.

По $25.00: Василь Половичук.

По $10.00: Марія Марчук, Олександер Ящишин, Евген Карабін.

По $3.00: Микола Петрук.

По $2.00: Василь Смоляк, Михайло Лунич.

Збірка п. В. Перепелюка,
Фанн Фалон, Ман.

Під час похорону бл. п. Василя

По $44.75: Збірка під час похорону в церкві, Фанн Фалон, Ман.

По $25.00: Пані Анна Галятовська, Фанн Фалон, Ман.

По $15.00: Іван Галятовський, Торонто, Онт.

По $10.00: пані Евгенія (Джін) Панграс, Павло Петричко, В. І. Перепелюк.

По $5.00: Іван Якимів (Вінніпег).

Збірка Вирел. о. С. П. Сичичка.

По $20.00: Евстахій Слотюк, Норт Стар, Алта.

По $5.00: Андрій Вірі, З. Горошко, Іван Шевчук, всі з Норт Стар, Алта; С. Костюк, Михайло Кулик, Франко Кулик, всі з Дидвуд, Алта.

По $1.00: Волтер Прошок, Дидвуд, Алта.

Збірка Всеч. о. П. Бубланка.

По $25.00: Пані Марія Яремко, Кемсек. Саск; з похорону бл. п. Домки Месенюк, Кемсек, Саск.

По $7.00: З панихиди по бл. п. о. Е. Присутні.

Збірка Комітету при Соборі
Св. Покрови у Вінніпегу.

По $20.00: І. Кравчук з дружиною.

По $15.00: Г. Брик з дружиною.

Пожертви на Нев'янучий вінок на могилу бл. п. Онуфрія Іваха.

По $25.00: С. І Кзим, Росел. Ман.

По $10.00: Василь і Перепелюк, Фанн Фалон, Ман.

По $5.00: Петро Сірий, Фанн Фалон, Ман; Микола Залозецький, Вінніпег.

ВИПРАВЛЕННЯ

У виказі пожертв на Колеґію, що був поміщений у „Віснику" за 5. травня помилково оголошено: „По $75.00: Пластово Луки і Марта Лаки". Ця пожертва, на Всеночник до Колеґіальної Каплиці, була від п-ва Луки і Марти Лехацків, Едмонтон, Алта., що ошибки справляється.

(Далі буде)

За Комітет Будови Колеґії
св. Андрея:
о. д-р С. В. Савчук.

НА НЕВ'ЯНУЧИЙ ВІНОК

Жертвуємо на Колеґію Св. Андрея в Вінніпегу $25.00, як нев'янучий вінок на могилу нашого сина шеп. Івана, що упокоївся тридцять років тому:

Цього року напровесні
Тридцять літ минає,
Як наш синок молоденький
В гробі спочивав.

Пам'ятаємо ще нині
Ту сумну годину,
Як із школи прийшли діти
У нашу хатину.

Прийшли вони подивитись.
На нашого сина.
Як він тихо спочивав
В новій домовині.

І з собою школярику
Чорний прапор мали,

І редочком та й довкола
Труни поставали.

Сумно-сумно коло труни
Діти поставали
І сльозами дрібненькими
Личка умивали.

Усі вони за Васильком
Важко сумували,
І з прапором, милень кого,
В вічність виряджали.

Сви, Василько, спи наш любий,
Ніхто тя не збудить,
Аж як Ангел святий з неба
У трубу затрубить.

Юрій і Марія Гупка.
Йорктон, Саск.

ВІЗИТАЦІЯ АРХИЄПИСКОПА АНДРЕЯ

Українська Греко-Православна Громада в Смокі Лейк, Алта., запрошує всіх вірних з Округи Смокі Лейк та сусідніх громад взяти участь в Архиєрейській Літургії Високопреосвященійшого Архиєпископа Андрея в неділю 14-го червня 1964 р.

Програма:

8.30 ранку — Утреня
9.30 — устрій Василики
10.00 — Архиєрейська Літургія
12.00 — Обід в Українському Народньому Домі
1.30 — Концертова програма з довколишніх Архиєпископа Андрея

Порядки Богослужень:

ПІДВИННІПЕЗЬКА ОКРУГА
ЧЕРВЕНЬ

7 Неділя — Трийсюня, Поплар Парк, Тіндал.
14. Неділя — Кенора, Бозекур, Нємбіна, Стед
21. Неділя — Зелені Свята — Трансона, Дуфрост, Сулуквит; Храм в Поплярфілд і Поплар Парк.
22. Понеділок — Святого Духа — Храм в Сендгіл.
28. Неділя — Кенора, Говор, Ледвил, Плезент Гоме.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОНЮКА
ЧЕРВЕНЬ

7. Неділя — Брендон
11. Пятниця. Вознесення — Брендон
14. Неділя — Портедж Ля Прері
21. Неділя. Зелені Свята — Брендон. Храм
22 День Святого Духа — Йорктон
28. Неділя — Брендон

Address: 2204 MacDonald Ave. Brandon, Man. Tel.: P. A. 95814.

о. В. БОЙЧУКА
ЧЕРВЕНЬ

7. Неділя — Йорктон
11. Четвер. Вознесення Господне — Йорктон
14 Неділя Св. Отців І. Всел. Соборів — Броктон
21. Зелені Свята. Пресвятої Трійці — Йорктон. По полудні відправи на могилах спочилих на Цвинтарі.
22. День Святого Духа — Йорктон
28. Неділя Всіх Святих — Райн. Храмове Свято

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА
ЧЕРВЕНЬ

7. Неділя — Кемсек
11. Четвер. Вознесення Господне — Сторновей
14 Неділя — Артимівчукова. Храм
15. Понеділок, Іван Сучасського — Калгер
21. Неділя, Преса. Трійці — Мазепа. Храм
22. Понеділок, Св. Духа — Довпел
28. Неділя, Всіх Святих — Кемсек. Храм

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-8447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

Address: 8541—89 Str. Edmonton, Alta. Tel: 466-8854.

о. І. Г. ГИКАВИЯ
ЧЕРВЕНЬ

7. Неділя — Вербиці, Проводи
11. Четвер, Вознесення — Прут. Храм
14. Неділя, Полеве Богослужіння коло Сенді Лейк. На случай дощу в Виллінгдон.
21. Неділя, Зелені Свята —

Вікінгтон. Храм
22. Святого Духа — Завалє
28. Неділя — Лужани
Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЧЕРВЕНЬ
7. Неділя — Пайн Ривер (4-та год. по пол. на гроби в Драй-Ривер)
11. Четвер — Вони (Вознесення Господнє)
14. Неділя — Етелберт
21. Неділя — Венлаз
22 Понеділок — Етелберт (Св. Духа)
28. Неділя Дорбин (Всіх Святих — Проводи. Щиро всіх запрошуємо)
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ЧЕРВЕНЬ
7 Неділя — Ватсон
11. Четвер. Вознесення Господнє — Фостон. Храм
14 Неділя — Кіер
21. Неділя. Зелених Свят — Фостон Храм
22. Понеділок Св. Духа — Київ.
28. Неділя Всіх Святих — Ваґіна. Храм
P. O. Box 386. Watson, Sask.

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЧЕРВЕНЬ
7. Неділя — Кобзар. Храм
11. Четвер. Вознес. Госп. — Денбюрі
14. Неділя — Сван Ривер. Храм
21. Неділя. Зел. Свята — Арран. Храм
22. Понеділок. День Св. Духа — Райтбік. Храм
28. Неділя — Стівен
Вечірня 7 год. веч. — Гаєс
Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ЧЕРВЕНЬ
7. Неділя — Вернон
11 Четвер Вознесення — Вернон
14. Неділя Св. От. — Вернон
21. Неділя Св. Трійці — Ревелстон Храм
22 Понеділок Св. Духа — Вернон
28 Неділя Всіх Святих. Храм — Кемлупс
Address: 2602-42 Ave. Vernon, B. C. Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЧЕРВЕНЬ
7. Неділя — Роблин
11. Четвер Вознесення Господнє — Мікілат
14. Неділя Св. Отців — Росел
15. Понеділок Вмуч. Івана Сучавського — Роблин
21. Неділя. Зелені Свята. Храм — Ленард
21. Неділя. Зелені Свята. Вечірня, о год. 8-ій вечора — Роблин
21. Неділя. Зелені Свята. Храм — Шортдейз
22. Понеділок. День Св. Духа. Храм — Петлюра
28 Неділя Всіх Святих. Храм — Гренвью
УВАГА!-В неділю Зелені Свята в Громаді Шортдейз мене заступає другий отець після умовлення
Лишаю прощу всіх членів моєї Округи прибувайте на Храмові свята та до своїх сусідських Парафій.
Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 455.

о. Ст. ЗУЗАКА
ЧЕРВЕНЬ
7. Неділя, (на гроби) — Білики
11. Четвер. Вознесення — Крідор
14. Неділя — Геффорд
14. Неділя год. 7 веч. Вечірня — Редфід
21. Неділя Зелені Свята. Храм — Геффорд
22. Понеділок. День Св. Духа — Пісскінсіз (Гроби)
28. Неділя — Крідор
Address: Box 149, Hafford, Sask., Tel.: 85.

о. М. КРИТЮКА
ЧЕРВЕНЬ
7 Неділя — Гронліз (нівічна)
11. Четвер. Вознесення Господнє — Гронліз (над річкою). Храм
14. Неділя — Гадсон Бей
21. Неділя. Зелені Свята — Гронліз (нівічна). Храм
22. Понеділок. Св. Духа — Брускбі
28. Неділя Всіх Святих — Мелфорт. Храм

Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-5144

о. ІВАНА КУЛИКА
ЧЕРВЕНЬ
7. Неділя — Вайта
11. Вознесення — Арбакіз Св. Ап. Петра й Павла. Проводи
14. Неділя — Сандаєн
21. Пресв. Трійці — Вайта. Храм
22. День Св. Духа — Семьків. Проводи
28 Неділя — Сірка. Проводи
Box 46, Vita, Man. Tel. 8-34-42.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЧЕРВЕНЬ
7. Неділя — Вестлок
11. Вознесення Господнє — Свнгуло
14. Неділя. Св. Отців — Вайавуд. Храм
21. Неділя. Пресв. Трійці — Річмонд Парк Храм
28 Неділя Всіх Святих Баргед. Храм
Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-3745

о. ІВАН МЕЛЬНИК
ЧЕРВЕНЬ
7. Неділя Проводи — Сенді Лейк
14. Неділя. Празник Вознесення — Анучсвіл
21. Неділя. Зелені Свята. Празник Віста
22. Понеділок День Св Духа — Онкборн
28. Неділя — Онкборн
Address: Onkburn, Man. Box 12 Tel. 336

о. М. ОЛЕСІЮКА
ЧЕРВЕНЬ
6. Субота Проводи — Косів
7. Неділя — Гімберт Плейнс
7 Неділя В год. 3.00 по полудні Проводи на гробах — Давфин
11. Четвер Вознесення Господнє. Храм і Проводи — Ашвіл
14 Неділя. Служба Божа по радіо, Станція СІ-КЕЙ-ДІ-ЕМ — Давфин, Ман., від год. 11.00 рано до 12ої 15 хв — Давфин
15 Понеділок. Вмуч. Ів. Сучавського — Рорктон
21 Неділя Зелені Свята. Храм і Проводи — Сифтон
22. Понеділок. Св. Духа Храм — Валей Ривер
28. Неділя. Полеве Богослужіння влаштоване на Брокен Пайн Лейк Громади Св. Юрія, Давфин, Ман., і запрошує довколишні Громади Давфинського Округа і сусідні Округи прибути на Полеве Богослужіння на Брокен Пайн Лейк. Початок Служби Божої в год. 10.00 рано, а по Богослужінні обід приготовлений сестрицтвом для всіх присутніх. Запрошуємо всіх прибути на Полеве Богослужіння, зустрінете багато знайомих і проведете гарно час Буде світський бесіднік, або священик з іншого округа.
Вечірня служиться що неділі в год. 7-ій вечора в Давфині.
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЧЕРВЕНЬ
7 Неділя — Вознесення (гай-вий)
11 Четвер. Вознесення — Весбрук. Храм
14. Неділя — Тіодор (м.)
15 Понеділок Сч. Ів. Сучавського Поломінк. Храм
21. Неділя Св. Трійці — Дробот.
22 Понеділок Св Духа Інсінгер (м.) Храм
28. Неділя — Льора
28. Неділя. Обідня Св. Божа — Мамориюс 2-га год.
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
ЧЕРВЕНЬ
7. Неділя — Спелен Проводи
11. Четвер Вична
14. Неділя — Сяоні Лейк. Храм і Візитація Архиепископа Андрея
15. Понеділок Елвана
21. Неділя — Спелен. Храм
22. Понеділок Стрий. Храм
29. Неділя — Белїс. Храм
Address: Smoky Lake, Alta. Box 809

о. В. СЕНИШИНА
ЧЕРВЕНЬ
7. Неділя — Прілейт. Проводи
11. Четвер Вознесення — Вонда
14. Неділя — Обен
21. Неділя Пресв. Трійці — Кінгсмірсей. Храм
22. Понеділок. Зісл. Св. Духа — Мічам
28. Неділя. Пров. З'їзд — Саскатун
S. C. Latham Place, Saskatoon, Sask. Home tel. 343-7898. Office 653-1944.

о. В. СЛЮЗАРА
ЧЕРВЕНЬ
7. Неділя — Рама
7. Неділя. Вечірня, год. 7.00 — Стирджес
11. Вознесення Іс. Хр. Храм — Бірджес
14. Неділя — Канора
14. Неділя. Вечірня, год. 7.00 — Бакенан
21. Неділя, Св. Трійці. Храм — Стирджес
22. День Св. Духа (Зелений Понеділок) — Могила
28. Неділя — Канора
Canora, Sask., Ph. 563-5188

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЧЕРВЕНЬ
7. Неділя — Лек Ла Біш. Проводи
7. Неділя Вечірня о год. 4 по пол. — Кревгенз. Проводи
11. Четвер. Вознесення Господнє Вондерфіл Ривер Проводи
14 Неділя — Бонівал
21. Неділя. Пресв. Трійці — Вогіа Храм
21. Неділя. Вечірня о год. 8 вечір — Грезленд
22 Понеділок. День Св. Духа Атабаска
28. Неділя. Всіх Святих — Лек Ла Біш. Храм
28. Неділя. Вечірня о год. 8 вечір — Сереїа
Address: Box 617 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
ЧЕРВЕНЬ
7. Неділя. Проводи — Кадворт
11. Четвер. Вознесення — Ст. Джузіен
14. Неділя Св. Отців — Тарнопіль Храм
14. Неділя. Вечірня Єлов Крік, 7 год.
20. Субота (Глєчна) Служба по Піонір Вакав.
21 Неділя Зелені Свята Кадворт Храм
21. Неділя Вечірня — Сматс, 5 год. вечера
22. Понеділок. Св. Духа — Лепін Проводи
28. Неділя. Всіх Святих — Альвена. Храм
28. Неділя. Вечірня, 7 год. — Вакав
Address: Box 4. Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЧЕРВЕНЬ
7. Неділя Сарто
11. Четвер. Вознесення — Толстой
14. Неділя. Храм — Роза
21. Неділя. Зелені Свята. Храм — Толстой
28. Неділя — Гардентон
Address: Teistel, Man.

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА
ЧЕРВЕНЬ
7 Неділя — Восетна. Проводи
11 Четвер. Вознесення Господнє — Редвей. Храм
14. Неділя — Торгилд. Окружне Богослужіння
21. День Святої Трійці — Редвагер Храм
22. Понеділок. День Св. Духа — Небрук
28. Неділя Всіх Святих — Федора. Храм
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
ЧЕРВЕНЬ
7. Неділя — Норт Батлефорд
7. Неділя, год. 3-тя по обіді — Кендо. Проводи
11. Четвер. Вознесення — Гласлин
14. Неділя Св. Отців — Бігар. Храм
15. Понеділок. Св. Ів. Сучавського — Норт Батлефорд
21. Неділя Зел. Свята — Гедерлей Храм
22. Понеділок. Св Духа — Вигілз. Храм
28. Неділя. Всіх Святих — Медов Лейк. Храм
УВАГА! Пригадую всім, що на 7-го в неділю є З'їзд нашої молоді з нашого Округа із Гефорду також, прошу всіх численно прибути, щоби молодь бачила, що старші нею зацікавлені, а то дасть їм охоти заступати місця своїх батьків.
Address: North Battleford, Sask. 972—106, St. Ph. 445-3280.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Rev. A. Teterenko, Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 486.

о. Г. УДОДА
ЧЕРВЕНЬ
7. Неділя — Виквуд
11. Четвер, Вознесення Господнє — Елмор
14. Неділя — Фелкіз
15. Понеділок, Св. Івана Сучавського — Мелвичкн
21. Неділя, П'ятдесятниця — Шпо (місто) Храм
22. Понеділок. День Св. Духа — Стадвикн. Храм
28. Неділя, Всіх Святих — Вишарт. Храм
Address: Shoho, Sask., Box 82. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
ЧЕРВЕНЬ
7. Неділя Слиповарожденого — Нипавин. Громадський обід Зїзд Союзу Українок Канади. Жіноче Товариство ім. Ольги Басгарбської, в Нипавин, Сяск., має честь запросити делегатов від довколишніх громад на вже не нинічний Оружний З'їзд, на якому вже заздалегідь усіх присутніх дуже радо і щиро витаємо
11. Четвер. Вознесення Господнє Кадет
14 Неділя св. Отців — Віраейл
21. Зелені Свята (Пресв. Трійці) — Сємбург Храмове Свято і Храмовий обід, а після всього Проводи Гробів на обох цвинтарях
22. Зелений Понеділок. День Св. Духа — Нипавин
28. Неділя Всіх Святих Шипмен Храмове Свято і Обід, а після всього Проводи Гробів на цвинтарі
Address: Weirdale, Sask. Ph. 466.

о. А. ХРУСТАВКИ
ЧЕРВЕНЬ
7 Неділя Св. Літургія — Проводи Брісон
7 Неділя Св. Літургія, Проводи — Мусідора
(Відпр. о Прот С. П. Сінчину)
11. Четвер Вознесення Господнє — Мирнам
14 Неділя Лойдмінстер
21 Неділя (Пресв. Трійці — Храмовий Празник) — Мирнам
22 Понеділок — (Св. Духа Храмовий Празник) — Брісон
28 Неділя — Всіх Святих — Храмовий Празник — Слава пів.
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЧЕРВЕНЬ
7. Неділя, Проводи — Торсбі, 4-та год. по пол. — Калмар
11. Четвер. Вознесення Господнє — Брудерґеймз
14 Неділя — Оновей
15. Понеділок. Івана Сучавського, Соборна Служба — Калгарн
21. Неділя, Пресвятої Трійці, Храмове Свято — Калмар
21 Неділя. Пресвятої Трійці, Храмове Свято. відслужить ВПреп о. Прот. С. Сінчин — Калгарн
22 Понеділок. День Святого Духа, Свята Місія, Соборна Служба Духовенства Едмонтонської Місійної Округи — Пено
28. Неділя. Всіх Святих. Храмове Свято — Кемрос
УВАГА! Просимо взяти якнайчисленнішу участь в Храмових Святах та Святій Місії у вищезгаданих Громадах довколишні Парохії.
Address: 9330—109 Avenue, Ph. GA 2-3053. Edmonton, Alta

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ в округі Гленбон

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ УГ.ПЦ.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash

РІК XLI. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЧЕРВНЯ, 1964. WINNIPEG, MAN., JUNE 15, 1964. ЧИСЛО (2008) 12

II ВАТИКАНСЬКИЙ СОБОР „ПОСВЯТИТЬ" РОСІЮ

ПАПА БУДЕ МОЛИТИСЯ ЗА РОСІЮ ПЕРЕД ІКОНОЮ „ПОКРОВИТЕЛЬКИ РОСІЇ"

500 католицьких єпископів підписали петицію до папи й II Ватиканського Собору на користь моління за Росію. Підписи єпископів напливають дальше.

„Посвячення Росії папою і єпископами Непорочному Серцю Марії очікується з надією на чергове засідання (восени цього року) Собору (II Ватиканського в Римі). 500 єпископів підписали петицію. Необхідність багатьох інших петицій дальше актуальна", — подає католицький журнал „Сова" (березень-квітень 1964 р.) — орган Фатімської Голубої Армії.

Далі, журн. „Сова" інформує, що папський орган — щоденник „Ль'Осерваторе Романо" 7 грудня 1963 р. повідомив, що папа Павло VI буде молитися за Росію, тобто, що в нього є замір, „у відповідь на те загальне гаряче бажання, висловити ці почування, які поділяють всі Отці Вселенського Собору (II Ватиканського), великим синівським актом, тобто звершити одиноке й сповнене глибоких почувань м о литвоприношення Цариці Небес" (за Росію).

Ікона „Покровительки Росії" буде на II Ватиканському Соборі

Нинішнім цього року православна російська ікона Матері Божої Казанської — „Покровительки Росії" була з великими масовими католицькими церемоніями обношувана по католицькій святинях.

„...Довідуємося, що мають замір завезти цю Ікону на найближче засідання (восени цього року) Ватиканського Собору, при чому предложено папі Павлові VI „звершити акт посвячення всього світу, з особливою згадкою про Росію, Непорочному Серцю Божої Матері на зборах всіх єпископів (католицьких) світу". Мається на увазі, що це посвячення буде звершене перед Іконою Матері Божої Казанської під час Божественної Літургії Східного Обряду, що буде звершена в Базиліці Св. Петра в Римі". — сповіщає журн. „Православная Русь" ч. 8, 1964 р. в США.

Російське греко-католицьке й російське православне духовенство спільно моляться за Росію, Римо-католики й православні різних національностей помагають їм.

Часопис „Русская Жизнь" (в США) 16 квітня ц. р. широко описав молїння перед іконою „Покровительки Росії" — Матері Божої Казанської, що відбулося в днях 11—12 квітня ц. р. в Сан Франціско. У Голубій Кімнаті місцевої римо-католицької церкви св. Боніфатія 12 квітня відбулася зустріч католицького і православного духовенства декотрих національностей для спільного молитовного поклоніння іконі Матері Божої Казанської.

Російських греко-католиків очолював о. Андрей Урусов (князь), православних росіян очолював архиеп. Іоан (князь Шаховський) у супроводі православного сирійського священика Еліяса Каріма. Від римо-католиків був архиеп. МекГлюкен і о. А. Беддекер. Співали два об'єднані сербські православні хори з Овкленд, місцевий православний антіохійський хор парафії св. Миколая, американський православний хор із Пало Алто і католицький хор церкви св. Боніфатія.

Катол. журнал „Да Реджистер" (26. 4. 64) описав поклоніння католиків іконі „Покровительки Росії" в каплиці католицького Фордгемського університету в Нью-Йорку. Подібне відбулося і в інших містах Америки, про що масово сповіщала в квітні ц. р. преса в Америці; „Кетолик Ньоз", „Ньоз Колл Кронікл", „Сан Франціско Кроніка", „Новая Зоря", „Да Реджистер", „Русская Жизнь", „Православная Русь" і ін.

З.Р.В. — З II Ватиканським Собором понад 400 мільйонів католиків світу об'єднаються в молитві за Росію. А в тому візьмуть участь і всі ті не-католики, що будуть обсерваторами на цьому Соборі. Католицька Акція серед українців на такий собор закликає й обсерваторів від православних українців.

90% німців проти судів над нацистами

Правники в Зах. Німеччині, які організують суди над бувшими німецькими нацистами — гітлерівцями за їхні злочини під час 2-ї світової війни, масово отримують від німців листи з домаганнями припинити ці суди. На основі тих листів стверджено, що 90% німців є проти суджения тих бувших гітлерівських злочинців.

Німці мотивують свій спротив тим, що ці злочини відбувалися „давно", отже не треба тих справ відпорпувати, бо постійні судові процесь виробляють у світі недобру опінію про німецьке ім'я.

Комунізм — звичайний гріх

Домагаються, щоб Китай був прийнятий в ОН

Американський епископальний журнал „The Witness" за 23 квітня ц. р. надрукував статтю К. Соула (видна пастать методистів), в якій цей автор виступає за прийняттям червоного Китаю в ОН. Його аргумент (щоб Китай був прийнятий в члени ОН) — чисто евангельський: „Христос заохочував сходитися з грішниками, якими є й комуністи". Отже „комуністів не можна цуратися, як це роблять християни" (християнські держави).

Питанням конечного прийняття червоного Китаю в ОН займається також і Світова Рада Церков, з осідком в Женеві. Це виявилось на її недавній конференції в Америці. Головним промотором цього включення Китаю в ОН з кіл СРЦ є Нольде, подає журнал „Православная Русь" ч. 9, 1964.

З.Р.В. — Д-р Фредерік Нольде — це голова Комісії Департаменту **Міжнародніх Справ** Світової Ради Церков. Отже ця міжконфесійна Рада не ограничується тільки релігійним екуменізмом; вона пропагує також „екуменізм" чисто політичний.

Щоб Церква не відірвалася від більшости людей

У Великій Британії і в більшості країн Европи Церква відірвалася від більшости людей. Це саме може статися в Канаді й Америці, де Церква вже спирається лише на середню клясу, але відірвалася від інтелігенції та робітництва. Церква практично нічого не робить для евангелізації студентів і робітництва, — вона не йде до них.

Це була головна тема доповіді пастора д-ра Мекквіна, бувшого модератора (голови) Юнайтед Чорч, на конференції організації Християн і Жидів у Торонті 6 травня ц. р.

ЦІЛЬ „КУЛЬТУРНОГО ОБМІНУ"
Советский хор співає в Римі комуністичний гимн

Преса в квітні повідомила, що совєтський „Ансамбль песні і пляскі Красной Армії" свій виступ у Римі закінчив гимном комуністів Італії „Червоне знамено переможе".

Протикомуністична група студентів зробила демонстрацію, але поліція розігнала їх.

Совєтський хор роз'їжджає в програмі „культурного обміну" між Заходом і СССР.

УРОЧИСТЕ ВІДКРИТТЯ КОЛЕҐІЇ ВІДБУВАТИМЕТЬСЯ 4-5 ЛИПНЯ. БУДЬТЕ УЧАСНИКОМ ЦІЄЇ ІСТОРИЧНОЇ ПОДІЇ

Помер М. Д. Шемелюк

(ОСНОВНИК СТИПЕНДІЙНОГ ФУНДАЦІЇ ПРИ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ ІМ. ЄВГЕНА ШЕМЕЛЮКА, СВОГО ПОКІЙНОГО СИНА)

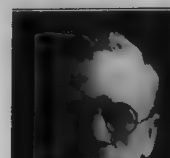

(Фото в часу трудощів)

В п'ятницю 15 травня помер у Смокі Лейк, Альберта, М. Д. Шемелюк, один з передових українців Альберти і щирий громадський працівник. По фаху агроном з укінченою університетською освітою, Покійний працював також як учитель і багато свого часу віддавав громадській праці та жертвенно піддержував українські інституції і українські справи.

Покійний походив з околиці Етельберт у Манітобі. Університетську освіту здобував на Саскачеванському університеті, перебуваючи в Інституті П. Могили в Саскатуні, де був одним з діяльніших членів студентського товариства „Каменярі". Учительованням під час літніх місяців заробляв на продовжування університетських студій і власними силами вибився на самостійне становище. В організаційному житті був відданим членом Союзу Українців Самостійників. Дуже болюче відчув він втрату сина Євгена, що загинув в нещасливому випадку в серпні 1961 року. Євген був надзвичайно блискучим студентом і гордістю сім'ї. Для увіковічнення його пам'яті Покійний зі своєю дружиною створив стипендійну фундацію при Колегії св. Андрея в Вінніпегу, зложивши на цю ціль $5,000.

Панахиду в Смокі Лейк відслужив у понеділок 18 травня о. Яків Рибалка, а похоронні Відправи відбулися 19 травня в Едмонтоні, в Катедрі св. Івана, з участю Архієпископа Андрея і священиків О. Хом'яка і Д. Лучака. Тіло Покійного похоронено на Бічмавнт цвинтарі.

Покійний оставив дружину Анастасію, сина Дениса в Торонті, дві дочки — Мирну і Марійну в Смокі Лейк, брата Петра в Чікаго, і чотири сестри: Павлину (замужня Фінк) у Данфіні, Марію (замужня Ярема) в Онтеріо, Анну (замужня Андруськ) в Дітройті і Анастасію (замужня Карп'як) в Ошаві.

Проти коекзистенції Ватикану з Москвою

Націоналістичний тижневик „Шлях Перемоги", (у Мюнхені) редагований греко-католиками, в числі за 29 березня ц. р, м. ін., пише таке:

„Антихрист Ніходим боронить большевицьке царство сатанц точно по всіх правилах московсько - большевицької пропаганди. Тому немає чому дивуватися. Трагічною однак є інша справа, а саме, що всяких Ніходимів та інших КГБ-істів приймають у Ватикані як „представників московської Церкви", та святотацьку большевицьку організацію створену Сталіном і очолюваку „патріярхом" Алексієм у Ватикані на Заході вважають таки „Церквою". Чи може бути більший удар по християнах, що вмирають за віру Христову і народ переслідувані московськими антихристами?..

...Нагінка проти української Церкви та духовенства ведеться тепер зі скріпленою силою. Це жалюгідне явище, що на Заході ті, які повинні найбільше і найголосніше про ту справу кричати та мобілізувати світову опінію до боротьби з новітніми Неронами, обдурюють себе і других можливостями зговорення з такими злочинцями як Алексєї, Ніходим та їм подібні."

З.Р.В. — Митрополит Ленінградський Ніходим (Ротов), довірений влади СССР, який фактично править Російською Православною Церквою в Советському Союзі та її 88-літнім патріярхом Алексієм (Семанським) бував в папи Павла VI на дружніх довірочних розмовах. — Римові завжди йшлося про політику, а не про Християнство, тобто дійсне Християнство — те, що в Євангелії. А щодо відношення Риму до українців, то хіба ж Рим колинебудь ставав в обороні слабших?

Папа осудив критиків папства й курії

„Місто Ватикан (НС). — Папа Павло VI звернувся до вірних з вимогою, щоб вони любили Церкву й папство, і остеріг їх перед „майже засліпленим шукканням за помилками" (в папстві). На з в и ч а й н і й авдієнції (6 травня, 1964), що відбувається по середах у базиліці Св. Петра папа сказав: „Церква й папство кусить любити одне одного. Св. Катерина навчає нас поступати так навіть тоді, якщо вони (Церква й папство) виявилися б небездоганними через людську хитність... Здається, що саме цієї лекції не розуміють багато-хто з-поміж модерних людей, хоч вони називаються католиками, постійки вони майже засліплено шукають помилок у Церкві і в Рим. Курії (папська адміністр. рада), критикуючи в такій формі, що не завжди є спокійно та безстороннього..." (Витяги з „Бизентайн Католик Ворлд", 10. 5. 1964. Пояснення в дужках належать „Б.К.В.").

З.Р.В. — Якщо б у Католицькій Церкві не було догмату про т. зв. „непомильність" папи, то вірні напевно менше дошукувалися б помилок у папи. Але коли хто протендує на „непомильність", а допускається помилок, то вислід є такий, що вірні хотять доказати папі, що він таки є помильний, бо ж „помилятися — це властивість людини", каже стара римська мудрість.

ДО УВАГИ ДОПИСУВАЧІВ:

1. **Статті, прислані до „Вісника", мусять бути підписані дійсними іменами авторів. Евентуальним виїнятком тут можуть бути автори посмертних згадок і подібних оказійних дописів.**
2. **„Вісник" приймає тільки оригінали, а не копії.**
3. **Матеріял для „Вісника" мусить бути написаний на машинці, або дуже чітким ручним письмом. В обидвох випадках повинні бути широкі відступи між рядками.**
4. **Якщо вищеподані передумови не будуть виконані, то надісланий матеріял не буде поміщений у „Віснику".**

Церковні Громади на Колегію Св. Андрея

Від останнього виказу пожертв на Будівельний Фонд Колегії від Громад, оголошеного у „Віснику" за 15 травня, досі слідуючі Церковні Громади прислали свої пожертви на цей фонд:

Катедральна Громада Пресвятої Трійці, Вінніпег, Ман.	**$500.00**
Українська Грекo-Православна Громада Всіх Святих, Кемсек, Саск.	**200.00**
Українська Грекo-Православна Громада в Сарнії, Онт.	**100.00**
Українська Грекo-Православна Громада Св. Димитрія, Брудергайм, Алта.	**100.00**
Українська Грекo-Православна Громада в Рейні Ривер, Онт.	**25.00**
Попередні листи	**$5,910.00**
Ця листа	**925.00**
Разом	**$6,835.00**

Просимо Громад, які ще не прислали своїх пожертв, зробити це якнайскоріше, жертвуючи такі суми, які вони відповідали б їхньому станові. До офіційного відкриття нової Колегії залишилось вже лише пару тижнів, і дуже побажанним є, щоб до того часу якнайбільше Громад прислали свої пожертви.

Всім Жертводавцям щира подяка.

КОМІТЕТ БУДОВИ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

В США 7,000,000 алькоголиків

В Америці тепер є сім мільйонів „безнадійних" алькоголіків. Серед того числа є багато тисяч нещасливих родин, що розбиті через п'янство.

Митрополичі Канонічні Візитації

Неділя 21-го червня, — у Всеканадійській Митрополичій Катедрі Пресвятої Трійці в м. Вінніпезі, Ман.

Субота й Неділя 4—5 липня, — Свято відкриття нової Колегії Св. Андрея в Вінніпезі. У суботу, — по полудні: Вдячний Молебень та посвячення нових будинків Колегії, а в Неділю рано — урочиста Св. Літургія, яку Митрополит служить у сослуженні всього Вінніпезького Духовенства.

Неділя 19-го липня, — Служба Божа в м. Айтуна, Саск.

Неділя 26-го липня, — Освячення Іконостасу в Храмі Св. Володимира в м. Оквборн, Ман.

Закривають зловживання Катол. Допомогової Служби у Вітнамі

Конфіскують документи, щоб американські урядові чинники „не були оскаржені в антикатолицизмі"

САЙГОН. — „Досвідчені американські дослідувачі виготовили звіт... про широке надужівання й спекуляцію на чорних ринках 68-мільйоновою допомогового харчовою програмою (абериканською — р. В.), що була започаткована тут (у Вітнамі — р. В.) 1954 р."

„Ні один із цих звітів не був опублікований, хоч деякі з них були призначені в и с и л к и у Вашингтон".

Ці документи про розбазарування Католицькою Допомоговою Службою у Вітнамі американської харчової допомоги голодуючим вітнамцям „були взяті під замок, а копії, що мали бути вислані у Вашингтон були вибрані з дипломатичних мішочків, щоб не допустити їх до висилки". „...копії, які були вислані директорові публічної безпеки й розслідувачам сільсько-господарчого департаменту у Вашингтоні були сконфісковані" (у Вашингтоні).

„...американські урядові чинники... не пам'ятають, що б якийсь інший документ був відкликаний у такий спосіб" як цей документ про розбазарування Кат. Допомогового Служби американських харчових запасів („надвишок"), що були призначені голодуючим у Вітнамі. Все ж цей документ (на 100 сторінок), як заявив один член Кат. Допомогової Служби у Вітнамі — католик, був „терпимий", „фактично — сказав він — я сам міг би дещо додати до нього".

Що саме діялося з цією американською харчовою допомогою, що висилася голодуючим вітнамцям? — про це говорить цей „захований" документ:

„...велика скількість харчів була відвернена від голодуючих і скерована на чорний ринок; інша велика скількість була запущена до гниття в магазинах... деякі священики (католики — р. В.) роздавали ці харчі безкоштовно католикам, а від некатоликів (80% усього населення р. В.) вимагали заплати... у деяких випадках ці харчі (призначені голодуючим — р. В.) уживались на корм свиней..., а величезна скількість роздавалась безпосередньо високим урядовцям (католикам — р. В.) для їхнього приватного вжитку".

Стверднивши, що в цій спекулянтській афері ні один американець не був замішаний, „Да Лос Енджелес Таймс" повідомляє, що „цей ревізійний звіт концентрується на організації Кат. Допомогової Служби..."

„Не зважаючи на заведені реформи в операціях Кат. Доп. Служби (у Вітнамі — р. В.) в наслідок минулорічного ревізійного звіту, спекуляція (даруванням Америкою харчами — р. В.) ще досі є широко розповсюджена".

З.Р.В. — Уривки з вищезгаданих документів надрукував Да Лос Анджелес Таймс"; в Канаді їх передрукували лише вінніпезький щоденник „Фрі Прессс" за 28 квітня, і „Протестант Акшон" за червень ц. р.

Діяльність Католицької Акції у північному Вітнамі доходила буяв до таких вершин, що й тепер, після урядового повалення її, американські урядові чинники „встидаються" про неї говорити. Правда, у конфіскації вищезгаданих документів про католицькі злодійства криється їхня боязнь, щоб Католицька Акція не накинула їм п'ятна „антикатолицизму", бо тепер цих різних „анти. . .измів" остерігаються всюди. У цьому, правда, американці можуть мати чисто політичні мотиви: у південному Вітнамі ведеться затяжна боротьба з комуністичною партизанкою; опублікування документів про католицькі злодійства по відношенні буддистів-антикомуністів могло б викликати війну в таборі антикомуністичному — поміж буддистами і католиками. До цього ж американські чинники у Вітнамі могли побоюватись евентуальних репресій вітнамського уряду проти Католицької Акції у тій країні.

Що справа католицизму у Вітнамі є така, що про неї краще мовчати — це видно навіть із „зніяковіцти" папи Павла VI. Мадам Нгу звернулася недавно до папи з проханням, щоб він заступився за засудженого на смерть брата бувшого президента Дієма — Нго Дінґкана. Папа збув це прохання бувшої покровительки Католицької Акції у Вітнамі мовчанкою.

Торгівля між Канадою й СССР

Пшениця з Канади, ропа — з СССР

Торговельна приватна канадська місія в Москві повідомила 13 травня ц. р., що є можливість заключити такий договір на довший час: що б Советський Союз купував у Канади пшеницю, а Канада купувала б в СССР нафтову ропу („оливу").

Члени канадської місії — це генеральний управитель Роял Бенк оф Кенеда Чарлз Б. Нікол з Монтреалу і А. Ричардсон з Вінніпегу — експортер збіжжя.

СССР закупив у Канаді 6 мільйонів тонн пшениці минулого року, а перед тим щороку купував по 400,000 тонн.

Архієп. Мстислав шкодує

До справи поїздки Архієп. Мстислава до Риму

„2) У зв'язку з цією моєю поїздкою до Європи зокрема до Риму я не мав жодних доручень і уповноважень від Владики Митрополита нашої Церкви та керуючих нею установ;

3) Дуже шкодую, коли через це я наразив на шкоду авторитет Владики Митрополита Іоана, що Первоієрарха нашої Церкви", — це, між іншим, сказано в заяві п. з. „Важливе вияснення", що опубліковано в журналі „Українське Православне Слово (ч. 4, 1964 р.), що є офіційним органом Української Православної Церкви в США.

Ця заява була видана президією Ради Митрополії, Контрольної Комісії та Консисторії згаданої Церкви на їхньому спільному засіданні 19 березня ц. р., як інформує вищезгаданий журнал.

З.Р.В. — Тут мова про поїздку Архієп. Мстислава (Скрипника) в ролі обсерватора на світовий католицький Другий Ватиканський Собор на кінець його другої сесії восени минулого року.

Якщо це „Важне вияснення" можна вважати висловом полагодження справи між архіеп. Мстиславом та митрополитом Іоаном (Теодоровичем), авторитет якого був наражений, — то, однак, досі ще не маємо відомостей, як буде полагоджена справа нараженого авторитету „Соборного Послання Архіпастирів" усіх трьох Українських Православних Церков — Митрополій, даному 30 квітня 1960 р. в Вінніпезі, що його, разом з іншими Архипастирями підписав був архіеп. Мстислав, і в якому (Посланні) між іншим було сказано:

„Українська Православна Церква вважає за неможливе для себе брати якунебудь участь у Соборі Римо-Католицької Церкви."

Папа: „Юдаїзм — основа всіх релігій"

„Сердечна дружба і конструктивна співпраця між жидами і католиками"

„Папа Павло VI 16 березня прийняв трьох провідників американського юдаїзму, висловивши пошану до юдаїзму, як „основі всіх релігій".

Вручивши їм на пам'ять медалі, він попрощався з ними словом „Шалом".

Представники юдаїзму описля висказали в пресі своє повне вдоволення цим прийняттям (у папи), сказавши, що папа висловив своє вдоволення з того приводу, що зростає „сердечна дружба між жидами й католиками". (Журн. „Православная Русь", ч. 6, 1964. США).

З.Р.В. — У Католицькій Церкві тепер після II світової війни, (частково за папи Пія XII, а зросла за папи Івана XXIII і тепер — за папи Павла VI) продовжується основна чистка в навчанні Церкви з усього того, де було раніше сказано, що жиди „невірні", тобто „неправдиво" вірують. У Католицькій Церкві після II світової війни почали все менше говорити про навернення жидів на католицтво, а почавши від папи Івана XXIII там зовсім заборонено про це говорити. Навпаки, папа тепер каже, що юдаїзм (жидівська релігія) є „основою всіх релігій".

І так ось, Рим проголошує, що без потреби жидам переходити на християнство (специфічно — на католицтво), тобто, без признавання папської власти, Рим проголосив „сердечну дружбу й конструктивну співпрацю жидів з католиками".

Християни не-католики так само очікують, щоб Рим нарешті вирікся своїх претенсій „навертати" їх на католицтво, претендувати на власть над ними і вмішуватися у справи їхніх душ і тіл, і щоб він нарешті перестав ображувати їх такими словами, як „нез'єдинені" і т. п. На жаль, римські церковні полїтики вважають, що християни не-католики не заслуговують на це, бо Рим уважає, що їх не треба йому боятися...

Надія на вилікування рака

Д-р Альберт Сабін відкрив такого вірусу, який дослідникам досі ще не був відомий. Відкривши цього вірусу у 18-літнього хлопця, що хворий на рака, д-р Сабін надіється, що цей вірус спричиняє недугу рака.

Д-р Сабін із Сан Франціско — це визначний учений-дослідник, який удосконалив той лік проти поліо, що його визнайшов д-р Сок із США.

Якщо відкритий д-ром Сабіним вірус справді є вірусом рака, то це значить, що тепер зможуть лікувати рака. „Це звнадто добре, що б було правдивим, але воно може бути правдивим", сказав д-р Сабін 11 травня ц. р., — подав „Ассошіейтед Прессс" 11 травня ц. р.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видавець Спілка Взаємна. Передплата: в Канаді — $5.00 на рік. За границею — $5.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $5.00 — Foreign — $5.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса: THE HERALD, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПЕРЕД ВЕЛИКИМ ДНЕМ ІСТОРІЇ

(До Свята Відкриття Нової Колегії Св. Андрея)

Ще коло трьох тижнів залишилося до урочистого відкриття Колегії Святого Андрея при Манітобському університеті — дня 4 липня ц. р.

Ще є відносно досить часу, кому це можливо, для улягнування своїх справ так, щоб вони не перешкодили взяти безпосередню участь у цій великій, досі небувалій події в історії українського народу поза Україною, а саме: відкриття першої української академічної школи, асоційованої з державним університетом.

Сповнилися задушені мрії наших піонерів, які, прибувши першими з України в Канаду, тужили за тим, щоб їхня мова й культура знайшла собі місце десь на вершинах — у храмах науки, щоб їх світ бачив, цінив, поважав.

І той величний храм українського духа на вершинах фізично вже збудований, — він чекає на те, щоб дихнути в нього „душу" змісту та ідей: перенести в нього Теологічний факультет, і щораз більше розвивати його; започатковувати огнище українознавства такого, що охопило б собою якнайбільше ділянок духового життя українського народу: мови, літератури, історії, культури, мистецтва, і звичаїв і т. д.; створити на високому рівні науково-дослідний апарат у ділянці українознавства, а згодом і в інших ділянках духового життя людства взагалі, — це гуманістичні науки („арте"); почати науково-видавничу працю на основі досліджень; створити огнище виховання української молоді на високому поземі, до великих завдань.

На площі великого державного університету, крізь який проходять тисячі студентів різних рас, національностей і релігій з усіх континентів світу, на видному місці, серед інших академічних шкіл у великій системі Манітобського університету, як рівна з рівними, величньо пишаються чудові, найкращі з усіх інших колегій різних Церков, будинки Колегії Св. Андрея, — Вашої Колегії! Тут Ваша праця, самопожертва, тут Ваші мрії, Ваша душа, Ваша майбутність — почерез дальші й дальші покоління!

І ті тисячі й тисячі людей з усього світу, що проходять почерез Манітобський університет, назавжди несуть з собою в душах картину всього Університету, а з ним і нашої прекрасної Колегії, і будуть згадувати про неї по всіх краях світу, а з нею й національне ім'я Ваше та Вашої рідної Святої Церкви.

Пройдуть роки, а імена Ваші, як Жертводавців, будуть вписані в Золоту Книгу в Колегії, а деякі будуть утривалені на пропам'ятних таблицях мармуру і на портретах на стінах Колегії, — отже це також буде пантеон імен Жертводавців. Кожного буде згадано, передано в історію Колегії по заслугах його.

Перше найбільше діло, яке звершили українці поза межами поневоленої України — то створення тут своєї рідної Церкви. Друге найбільше в черзі діло створення Колегії Св. Андрея, в найвищим станом її розвитку е пов'язання її з державним університетом, поставлення для неї нових, величавих будинків і запізнавання її праці в напрямку все глибшого, вищого й ширшого розвитку.

Створення Колегії Св. Андрея — це окремий, світлий розділ в історії українського народу, його Церкви, науки й культури. Це подія, що своїм значенням рівна заснуванню Острозької та Києво-Могилянської академій у давній Україні, — це в історії українського народу епохальна подія!

Щасливі ми, що Бог сподобив нас до того великого моменту дожити, і бути особистими учасниками такого одинокого в історії Свята — Відкриття Колегії Св. Андрея.

ЗАБОРОЛО ПРОТИ ІНТЕРНАЦІОНАЛУ

Антихристовим інтернаціональним силам не трудно проникати в ті Церкви, що є інтернаціональними.

Католицький II Ватиканський Собор, трохи „відхиливши браму Католицької Церкви, показав, що Рим уже не спроможний контролювати свого інтернаціоналу. Не лише далеко від Риму, але й в самому Римі е на відповідальних становищах „дорадники", які працюють проти Християнства. Це вони е неофіційними архітектами політики співжиття між Римом і Москвою.

У так званих „Всеправославних" Родоських Конференціях представники з-поза „залізної заслони" фактично здобули собі провідні ролі. Це саме діється в проводі Світової Ради Церков. Це саме ось-ось станеться і в т. з. „Постійній Конференції Православних Канонічних Єпископів" в США, в склад якої прибуває щораз більше членів з-поза „залізної заслони".

Агентура Антихристового інтернаціоналу легко маскується на грунті церковного інтернаціоналу. Досвід показав, що найбільшою обороною перед інтернаціоналом е національне заборола.. Тільки національна Церква, тобто Церква зложена з членів одної етнічної спільноти, і незалежна від чужих церковних властей, в основному е непроникливою для ворожої агентури міжнародніх сил Антихриста.

Це не е відірвані від життя міркування. Нині вже можна цитувати імена агентів сил Антихриста, які на протязі історії проникали в Церкву Христову, а тепер проникають ще більше, щоб розкладати Християнство з нутра. Католицька Церква часто й з радістю мотує імена „навернених". Це саме е в протестантів. Вони не усвідомлюють собі, що е такі, які лише чекають, щоб їх „навернути" і впустити у нутро Церкви, та ще й на відповідальні становища.

Сила жидів е в тому, що вони у свою спільноту не впускають чужинців. У США е подібні-негри. Але жиди вважають їх не жидами, а лише „жидовтілими", і тому не впускають їх між себе, а тільки вважають їх своїми помічниками в зовнішній роботі.

Джерело успіху Антихристового інтернаціоналу е не в його силі, а в слабості політики Церков. Це треба запам'ятати собі всім тим, що безкритично-захоплюються кличками церковних інтернаціоналів, але при тому не здають собі справи з того, що про ці справи існує велетенська маса доказових документів, для яких треба присвятити роки пильних і затяжних студій, але вони про це не знають.

„А таки крутиться"

Ватикан прилучився до відзначення 400-ліття Галілео Галілеї

Великий переможець над „Святою Інквізицією"

„Цей погляд, що сонце е центром світу, і що воно не рухається із свого місця — то абсурд і фальшива філософія та формальна єресь тому, що вона виразно противиться Святому Писанню", — так, з наказу папи, судово-карольний орган Католицької Церкви — „Свята Інквізиція" засудив славного італійського фізика й астронома, який сміливо захищав Коперникове відкриття: що сонце стоїть на місці, а земля крутиться навколо нього; Католицька ж Церква, фальшиво інтерпретуявши Св. Письмо, повчала, що земля стоїть на місці, а сонце рухається.

Галілео Галілеї „реабілітований"

Цього року (1964) сповняється 400 років з дня народження Галілео Галілеї (1564—1642). Італійська нація під проводом свого уряду, яка завжди відкрито вважала цього генія великим сином своїм і одним з геніїв людства, цього року у великих масштабах відзначає 400-ліття з дня народження Галілео Галілеї, і тим разом також „римо-католицтво зайняло інше становище. Ватикан прилучився до італійського святкування 400-ліття народження Галілео", — подає америк. щоденник „Ассошіейтед Пресс" 18 квітня 1964 р.

Світлий дух великого мученика за правду й науку по 400-х роках переміг темного духа „Св. Інквізиції" ". Рим змушений поклонитися тому, кого він замучив.

„Шкодую, осуджую і відкидаю свої помилки і єресі"

Коли понура „Св. Інквізиція" в червні 1633 року судила 69-літнього Галілео, то його чекали страшні муки (ломання костей і т. п.) і смерть — напр., спалення на кострі.

Здригнувся перед жахливою візією такої картини Галілео, і рішився „пока-

(Закінчення на 5-й стор.)

Ватикан прилучився до відзначення Галілеї...

(Закінчення з 4-ї стор.)

ятися", отже заявив: „Зо щирим серцем і непохитною вірою осуджую, шкодую й відкликаю ті помилки й єресі, які я був висказав!";

„Засуджуємо тебе на ув'язнення у Святому Уряді!"

Присуд „Св. Інквізиції" був такий:

„Ми засуджуємо тебе на в'язницю у Святому Уряді на такий час, який нам буде приємним, і вимагаємо, щоб протягом трьох слідуючих років ти раз на тиждень повторяв сім псалмів покути!"

„А таки крутиться"

На суді Галілео признався, що він висказував цю свою „єресь" і „помилки" навіть після того, коли отримав від церковних властей осторогу, щоб він припинив це.

Завдяки деяким своїм приватним зв'язкам серед церковних властьімущих і з огляду на те, що він прилюдно покаявся" та „відкликав" свою науку, Галілео добився того, що в'язничну кару йому змінено на досмертний домашній арешт в його віллі у Флоренції в Італії, де він після суду прожив ще дев'ять років.

Кажуть, що після того, як його присилували відректися від своєї науки, то він усе ж таки до смерті час до часу повторяв сам до себе: „А все ж таки крутиться!" — тобто: таки сонце не рухається, а земля крутиться навколо нього.

Голос з-поміж речників „діялогу"

„Боюся, що опоненти такого „діялогу" з рядів православних мають рацію", сумніваючися в добрій вірі дискутанта з другого боку".

У парижському націоналістичному „Українському Слові" (26. 4. 64) Денис Квітковський-Квітка — автор „Моїх міркувань. — Розмова з самим собою", між іншим пише ось що:

„І хоч наші люди, по всіх закутинах світу, читають „Мої Міркування" і також міркують, то наша „велика" преса мовчить. Не знаю причини. А тих причин може бути дуже багато. Але замість спекулювати, я спинюся на одному чи двох прикладах.

В тижневику „Українське Слово" (Париж) в числі 1.160, була моя стаття п. н. „Владика Мстислав про свою подорож до Царгороду й Риму". Це була перша така розмова з Владикою Мстиславом після його повороту з Європи й думки висловлені там — включно з моїми завваги — були також оригінальні, ніде не публіковані до того часу. Я був певний, що наша преса, особливо та, що так завзято говорила про „об'єднання", „зближення" чи бодай про „діялог" між українською Православною та Греко-Католицькою Церквами, якщо не передрукує то хоч зреферує ту статтю.

Але я помилився. Ніде ані „чичирк". Редактор англомовних видань УККА, п. В. Душпяк, хоч був кілька тіжнів кореспондентом у Римі на Другому Ватиканському Соборі, й помимо того, що написав десятки статтей про Собор, а зараз вийджає з рефератами на ту тему — не тільки не спімнув ані словом про моє свого роду інтерв'ю з Владикою Мстиславом, але й про самий „діялог нічого більше не пише. Читайте англомовні видання УККА й самі переконаетеся, що там продовжується той самий „монолог"...

Це тим дивніше, що Владика Мстислав, в ім'я християнської любови ближнього та в ім'я братерського замирення в рядах того самого народу на релігійному полі, був прихильником такого „діялогу", щонайменше в наших рядах. Я був і е за таким доброзичливим „діялогом" у наших рядах. Але чи наша преса допомагае в цьому? Я дуже сумніваюся. Боюся, що опоненти такого „діялогу" з рядів православних мають рацію, сумніваючися в добрій вірі дискутанта з другого боку. Пан В. Душник е великим діячем у рядах Католицької Церкви. Що зробив він, щоб усунути запідозрення й створити атмосферу довір'я та доброзичливости в рядах „дискутантів"?

З приводу 70-літнього ювілею Українського Народного Союзу в Дітройті, я прилюдно поставив був запит Головному Секретареві УНСоюзу, д-рові Я. Падохові, чому „Свобода" не помістила або не зреферувала на своїх сторінках моєї „розмови" з Владикою Мстиславом, тим більше, що та стаття розглядала в позитивному аспекті справу т. зв. „діялогу" й через що Владика Мстислав має певні неприємності в рядах УПЦеркви? Не маючи безпосереднього відношення до газети, д-р Падох не міг мені дати вичерпної відповіді, він тільки висловив погляд, що „Свобода" не передруковує статтей з інших газет.

Випадок хотів, що я мав якраз під рукою найновіше число „Свободи" (ч. 28, з 11. лютого 1964 р.) і в тому числі була на цілу шпальту стаття п. н. „Жидівський дівч про Собор". І далі читаємо в тому числі „Свободи": „Під таким заголовком вмістили польські „Видомості" з Лондону в додатку „На Антени" з 22.-29. грудня 1963 р. цікаве інтерв'ю свого співробітника К. Комлі з відомим жидівським дівчем Йосифом Ліхтеном] І так далі. Не цікаво?

„Свобода" присвячує цілу сторінку реферуванню статті з польської газети про інтерв'ю з жидівським дівчем про Собор у Римі,'а не згадує ані одним словом про інтерв'ю українського журналіста з українським православним Владикою про той самий Ватиканський Собор! Я абсолютно не е проти таких інформацій, але я все ж таки гадаю, що перші речі мають бути першими."

З.Р.В. — По-перше, справа формальна: католики не мають права вести жодних релігійних „діялогів" з не-католиками, коли не мають дозволу своїх вищих церковних властей у Римі, бо це забороняють їм їхні канони. По-друге, Рим хоче не „діялогу", а переходу на унію, і повинно бути відомим кожному, хто претендуе на провідну особу на церковній ниві. Українці греко-католики не мають права ані дискутувати, ані замирюватися з православними українцями, бо вони не мають права рішати від себе, почерез себе й за себе, — вони залежать від чужих церковних властей у Римі.

Дехто з тих православних українців, що ще не зробили висновків з цього стану справи, тепер має нагоду отримати чергову лекцію розчарування, і то коштовну, але цілком зайву.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ЧОГО Ж СТОІТЕ И ЗАДИВЛЯЄТЕСЬ В НЕБО? ТОЙ ІСУС, ЩО ВОЗНІССЯ НА НЕБО ВІД ВАС, ПРИЙДЕ ТАК, ЯК ВАЧИЛИ ВИ, ЯК ІШОВ ВІН НА НЕБО" (Дії 1:11).

У цих словах Ангела можна відчути докір релігійному бездіяльству. Християнство — це постійна активність. Колись нам треба буде стати віч-на-віч із тепер вознесеним Ісусом Христом, і тоді згадається оця наша релігійна активність. Вона, правда, широка і кожен може мати в ній свій особливий вклад. Отже кожному годилося б подумати: де, і який є мій вклад у цю релігійну й життєву активність?

Московська патріярхія „модернізує" свій екзархат в США

Канонічна Російська Православна Церква в Америці перша пішла на зустріч новому поколінню, яке чекае на нормалізацію церковної практики в американських умовинах життя. . . Недалекий той день, коли в цій країні буде одна Православна Церква з американською канонічною ієрархією і з одною, англійською, богослужбовою мовою та з одним, новим, календарем", — таку заяву в російській газеті „Правда" (4 березня) в філядельфії проголосив свящ. Климент Пялмер, настоятель одної з парафій, що належить до згаданої ним „Канонічної Російської Православ. Церкви" в США, якою е американський екзархат Московської Патріяршії в СССР.

З.С.В. — Якщо б Московською Патріяршією правили росіяни, а не хто інший за плечима росіян, то, розуміється, вони не спішилися б „американізувати" екзархат (очолений екзархом Іоаном Венландом). Але ці сини, які фактично правлять Московською Патріяршією в Москві, не росіянами, не е російськими патріотами, і тому вони з легкої руки беруться „американізувати" згаданий екзархат. У дійсності ж не американізація, а тільки прийняття англійської мови й „нового" стилю церковного календаря, щоб таким чином гармонізуватися, з теми так звними „поступовими елементами", яким релігія й Церква байдужі взагалі. Але клич Москви про „об'єднання" всіх Православних Церков в Америці в одну Церкву, американську, — це лише пропаганда. Москва не має замір вирікатися своєї юрисдикції над своїм екзархатом в США, бо ж почерез той екзархат вона намагається здобути собі впливи в житті американців.

Павло VI в обороні Пія XII

ВАТИКАН. — У суботу 30 травня „Папа Павло VI обороняє діяльність папи Пія XII під час 2-ої світової війни, і вболівав над тяжкими переживаннями жидів у недавньому минулому" („Ассошіейтед Пресс").

Папа Павло VI згадував „невтомну працю" свого попередника, Пія XII, „повну освітлення й терпінь". Під час 2-ої світової війни папа Пій XII складав „сильні протести проти постійних незаконностей поповнюваних наступаючими арміями", подає „Фрі Пресс" за 1 червня 1964.

З.Р.В. — Ролф Гохгут робить заходи в Римі, щоб поїхати туди зо своєю виставою „Намісник". Католицька Акція в Італії підготовляє свою акцію, щоб Р. Гохгута з „Намісником" в Італію не впустити. У цій акції бере голос і папа, щоб хоч якнебудь збивати несляву про Пія XII, що її розносить Р. Гохгут своєю виставою „Намісник". Папа Павло знає всі політичні кроки Пія XII, отже він міг би документами, якби такі були, заперечити всяку несляву про нього (що Пій XII не заступався за жидів, коли Гітлер нищив їх геноцидом). Але теперішній папа говорить тільки про „невтомну працю й освітлення" Пія XII, бо ж він знає також і про ревеляції кардинала Тіссерана (дивись „Вісник" за 15 квітня 1964: „Між Ватиканом і Гітлером була тайна угода").

Павло VI прилюдно заступався за папу Пія XII вже при кількох нагодах. Про „незаконності заподіювані наступаючими арміями", що проти них Пій XII „сильно протестував", папа Павло говорив членам італійського товариства буйних полонених. Тими „наступаючими арміями" були армії: американська, британська, канадська, австралійська, — отже армії аліянтів. Італія була союзником Гітлера під час 2-ої світової війни.

У СССР — „35,000,000 вірних"

ЖЕНЕВА. — Архиеп. Антоній Блюм (він жид) — екзарх Московського Патріярхату на Західню Европу, у своєму інтерв'ю з женевським щоденником „La Suisse" заявив, що тепер в СССР є „35 мільйонів вірних, які вчащають на Богослуження, чи в інший спосіб практикують свою віру". Але він також сказав, що Церква в СССР не може проявляти будь-якої місійної праці, ані навіть доброчинної діяльності; Церква в СССР може бути лише „Тілом Христовим у молитві".

В СССР „парафії — це мішанина (вірних) різного віку, як всюди в світі". „Цікавим є те" — каже архиеп. Антоній, „що дорослі вірні — це ті, що народились вже після Революції... це значить, що мільйони вірних (в СССР) прийшли до релігійних переконань у часі 46 років від Жовтневої Революції"... В СССР є „між 12—15% віруючої молоді... Чи може Захід похвалитися більшим відсотком віруючої молоді?" — питав представника щоденника „La Suisse" архиеп. Антоній Блюм.

З.Р.В. — Якщо Церква в СССР може бути тільки „Тілом Христовим у молитві", і якщо вона не може проявляти будь-якої діяльності назовні — це значить, що вона скривається в серцях віруючих людей. Яке ж проникливе око зробило статистику цих затаєних віруючих душ і нарахувало їх аж 35 мільйонів!?, або хто зробив статистику віруючої молоді? — і хто на це погодився б? Бо ж піддатися такій статистиці — це дуже ризикована справа в СССР!

Мафія й Ка. Церква

„Мафія, звичайно, — то „скрите товариство" сицилійсько - корсиканських католиків. У них свій власний уряд, закони, виконавчу силу, а навіть свое духовенство. Покійний провідник Мафії, Анастасія, застрілений у готелю (фризі)рні) в Нью-Йорку, отримав обрядове обслуження від свого брата, що є католицьким священиком у Бруклині. Замордований, мовляв, „не вчинив жодного зла", — а поліція ствердила, що він відповідальний лише за 60 убивств.

„Доки Римо-Католицька Церква відмовляється відкрито осудити Мафію, доти її прихильники, і духовенство, „товариство" будуть бушувати в суспільстві, протегований рубчиком Ватикану. Це зло могло б бути стримане лише тоді, коли б відповідальні чинники проголосили своє осудження його і наложили на нього анафему (прокляття) — так, як вони наложили на комуністів (але лише у вільному світі, — не на тих за Залізною заслоною, — р. В.), — але чому не на Мафію? Що те „товариство" і його члени дають на Церкву (Католицьку) великі суми грошей, то це не значить, що б ця Церква мала дивитися на це зло „крізь пальці". (Журн. „Америкен Ревю оф Істерн Ортодоксі", березень 1964 р. США).

Ватикан творить Секретаріят для некрхистиян

РИМ. — „Ми оголосимо тут (у Римі — р. В.) таке повідомлення... що воно буде мати голос і силу П'ятнадесятниці", сказав папа Павло VI у своєму зверненні до 6,000 кат. семінаристів. „Від нині ніякий паломник не буде почувати себе чужим у Римі" („Православная Русь", ч. 10 ц. р.).

Павло VI говорив про створення окремого Секретаріяту для некрхистиян, що включатиме мусулманство, індуїзм, буддизм і юдаїзм. Плян створення такого Секретаріяту „накреслив ще пок. Іван XXIII, коли відкрив широко двері Кат. Церкви для всіх християн і для всіх людей доброї волі" („Наша Мета" ч. 23 ц. р.).

Головою згаданого Секретаріяту намічено кардинала П. Мареллу.

Шевченко — антисеміт

ВАШИНҐТОН. — „Контроверсійна стаття українського поета з 19 століття буде поставлена на свое місце у вашингтонському парку в середу" (3 червня 1964).

Поставленню пам'ятника Шевченкові у Вашингтоні „був спротив на тих основах, що цей поет (Шевченко) був антисемітом і ідолом комуністичної партії" подає „Ассошіейтед Пресс".

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. — Журнал „Войовничий атеїст" навесні ц. р. поінформував, що 1949 р. в Дніпропетровську було 190 християнських спільнот (громад), а тепер є лише 48.

ЛІТНЯ ОСЕЛЯ „ТРИЗУБ"

коло КРИСТАЛ ЛЕЙК, Канора, Саск.

Курси українознавства, релігії, провідництва, мистецтва і спорту відбудуться цього літа в двох періодах:

ПЕРШИЙ КУРС — для дітей 9 до 12 літ, в днях від 5 до 19 липня;
ДРУГИЙ КУРС — для дітей від 13 літ вгору, в днях від 19 липня до 2 серпня.

Навчання і кошти повного утримання за 2 тижні виносять: 1 дитина — $25.00, двоє дітей з тої самої родини — $45.00, троє дітей з тої самої родини — $55.00.

За додатковими інформаціями й аплікаційними формами пишіть до Секретаря управи оселі на адресу: **Mr. Andrew Stefaniuk, Hyas, Sask.**

APPLICATION FORM

..... 1964

Please accept my child to TRIDENT - Ukrainian Orthodox Church Summer Camp at Crystal Lake for the period:

July 5 to 19 ☐ or July 19 to August 2 ☐

Child's Name ..... Age: .....

Signature of Parent: .....

Address: ..... Phone: .....

This application form must be mailed to *Mr. Andrew Stefaniuk*, Hyas, Sask. on or before June 20th, 1964.

Хрущов — лавреат Шевченківської премії на 1964 р.

„Урядовий республіканський комітет УРСР по преміях ім. Т. Г. Шевченка ухвалив присудити премію імені Т. Г. Шевченка за 1964 рік товаришеві М. С. Хрущову" — повідомляє газета „Вісті з України" ч. 11, 1964 р. Зашо? Бо, як пише ця газета, Шевченкові „ідеї і думи запалюють серця українського народу, допомагають йому ще яскравіше і глибше усвідомити всю грандіозну велич справ, що їх звершують радянські люди під керівництвом Комуністичної партії, її ленінського Центрального Комітету на чолі з товаришем Микитою Сергієвичем Хрущовим в ім'я заповітної мети — торжества комунізму в нашій країні".

З.Р.В. — Комуно-большевизм не зміг вирвати з українського народу культу Шевченка, українського національного Пророка, проти якого червоні агітатори вели кампанію ще до 1934 р., а в 1917-20 роках розстрілювали, в кого знайшли портрет Шевченка. А тепер пропаганда пробує перемальовати постать Шевченка в свідомості народу на „комуніста". Оце така „українізація", в яку дехто з наївних на Заході ще вірить.

Національність і моральність

Кат. архиеп. у Півд. Африці за расовою сегрегацією

Проти змішування етнічних груп в „безформену космополітичну масу"

„Католицький архиепископ підтримує сегрегацію. — Архиепископ Вилиям Велян (Whelan) із Блемфонтейн у Південній Африці видав формальну заяву у справі сегрегації. Він заявив:

„Згідно із становищем Церкви, кожна така політика, що прямує до перемішання етнічних груп в безформену космополітичну масу, є неморальною".

Провідники уряду Південної Африки висловили своє вдоволення з приводу того, що цей католицький прелат підтримав політику „апартгейд" (расову сегрегацію). Вони окреслили його заяву як „великий переломовий крок" в боку католицьких властей.

Цей архиепископ є не тільки головою архиепархії, — він бо також очолює відділ преси, радіо і кіно в адміністративній раді (католицького) „Південно-Африканського Епіскопату" (Журн. „Америкен Ревю оф Істерн Ортодоксі", березень 196:).

З.Р.В. — Уряд (біляй) Південно-Африканського Союзу строго дотримується своїх законів, що забороняють змішування негрів з білими. Негри становлять велику більшість.

Коли національності й раси змішуються і творять „безформену космополітичну (безнаціональну) масу — то Церква (катол.) вважає це неморальним", — таке становище провідника католицької політики в Південній Африці цікаве й знаменне; його заява, розуміється, була видана в порозумінні з Ватиканом. Ця політика Кат. Церкви приноровлена до потреб політики расистської влади Південно-Африканського Союзу. Знову ж політика Катол. Церкви за залізною заслоною приноровлена до політики комуністичної влади.

Короткі вісті

АТЕНИ. — Грецькі урядові чинники виявили турецький плян „зруйнувати вщерть патріярший центр в Істамбулі". Це мотивується „проектом розширення вулиці" (на якій знаходиться осідок патр. Атенагораса I — р.В.) та „оновленням цієї дільниці міста"... „Цього грецький уряд не допустить перевести без його протизаяв".

Мотивом цього турецького пляну (збурити патріярший п р а в о славний центр) є „жадоба мусулманів викорінити Християнство" з Туреччини, повідомляють грецькі урядові чинники (АРЕО за травень ц. р.).

З.Р.В. — Такими дикими плянами „оновлення міст" комуністи порушували в Україні сотки українських старовинних святинь. Тепер турки застосовують такі самі мотиви в їхньому пляні збурення православного центру в Істамбулі.

МОНТРЕАЛЬ. — Митрополит Тимофій — керівник Грецької Православної Церкви в Канаді й Аляски, „втихомирив" домагання 19-ти грецьких парафій в Канаді, щоб підлягати безпосередньо Константинопольській Патріярхії (а не патріяршому Ехзархатові в США). Митр. Тимофій при цьому заявив, що „це є справа духовенства, а не вірних".

ЄРУСАЛИМ. — Старовинна Святиня Гробу Господнього в Єрусалимі освічена електричним світлом. До цього часу ця Святиня освічувалась лише свічками (живим світлом). Ця „революційна зміна" сталася в наслідок довгих переговорів поміж грецькими, вірменськими й католицькими „охоронцями" цієї Святині. З цієї „революційної зміни" перший скористав папа Павло VI під час його „паломничих відвідин" Святої Землі" 4-6 січня ц. р. (АРЕО).

АНКАРА. — Турецький міністр зовнішніх справ — Фєрідун Кемал Еркін, дав запевнення Світовій Раді Церков, що „Вселенський Патріярхат в Істамбулі остається непорушним". Це запевнення було вимушене „накопиченими домаганнями", що турецький уряд спинив свій натиск на особу й посілості Вселенського Патріярха (Атенагораса І).

Міністр Ф. К. Еркін заявив, що в Туреччині є „свобода релігії" і сказав: „я хочу звернути вашу увагу на факт, що ми не можемо спинити ушкоджень заподіяних туркам певними духовниками... в Кипрі"...

З.Р.В. — Згадка міністра Ф. К. Еркіна про події в Кипрі була потрібна, щоб оправдати турецьке відношення до православних греків у Туреччині. Щождо його запевнення про „непорушність особи й посілостей патр. Атенагораса І," то воно також може дуже легко уневажнитись „волею народу", як це бувае в СССР, від якої турки, як видно, дечого навчились. Та й сам Ф. К. Еркін застеріг туркам це „право" подіями на острові Кипрі.

АТЕНИ. — Причиною виганання з Туреччини двох митрополитів — Емілияна і Якова — членів Патріярщого Синоду, було „висвітлення ними фільму (з п а домництва патр. Атенагораса І до Святої Землі в січні ц.р.) грецьким дітям. У цьому фільмі патр. Атенагорас висвітлюється зодягненим у візантійські ризи, що забороняється в Туреччині", бо там „бояться старовинних облачень" (АРЕО за квітень ц. р.).

З.Р.В. — Турецький уряд позбавив горожанства і вигнав з Туреччини цих двох ієрархів — членів Патріяршого Синоду, лише за висвітлення ними грецьким православним дітям фільму, в якому патр. Атенагорас показується в архиєрейському одязі. У Туреччині священичу рясу може зодягати і виходити в ній між людей однокий патріярх. Іншим ієрархам і священикам це урядово забороняється. Це саме стосується до духовників-туристів, що бувають в Туреччині. Коли ж 20 квітня ц. р. патріярха Атенагораса відвідувала в Істамбулі папська делегація — Йосиф Марія Мартен, І. Вілмбрандс і о. П. Дюпре, вони також були зодягнені в священичу римську одежу, але проникливі турецькі власті їх „не зауважили".

МОСКВА. — А. Рогов у своїй статті „Сумерки богів", поміщеній в „Известіях", виступив проти групи французів, що взялися п'ятнувати комунізм за переслідування Церкви в СССР, і в доказ того, що влада СССР Віри не переслідує, він наводить заяви (що комуністи Церкви не переслідують) митрополитів Никодима, Пимена і архиеп. Антонія (Блюма), інформує „П р а в о славная Русь".

ЛОНДОН. — Старовірний рабін д-р Луіс Джейкобс у Лондоні твердить, що П'ять Книг Мойсея були написані пізніми авторами в різних часах, а не Мойсеєм, і не з Божого Откровіння (об'явлення). Головний рабін Британії д-р Айзик Броді осудив це вчення рабіна Джейкобса як єресь. Але 750 членів кагалу с Вест Енд в Лондоні пішли за рабіном Джейкобсом, — і то найбагатші люди. Головний рабінат в Єрусалимі мовчить. Провідники Об'єднаної Синаґоги Британії зійшлися на нагалу конференцію, щоб помирити рабінів Джейкобса й Броді; у проводі конференції е: світового імені банкир барон Едмонд де-Ротшілд, сер Айзик Вольфсон і сер Бернард Велі-Коген, бувший посадник („морд мейор") Лондону. У Лондоні є 80 синаґог. У Британії є 450.000 жидів. (За „Ассошіейтед Пресс' 9. 5. 64).

БУЕНОС АРІРЕС. — Горст Айхман, 24-літній син повішеного в Ізраїлі Адольфа Айхмана, на пресовій конференції в Буенос Айрес заявив: „Мій батько боровся за всіх тих, що терплять під інтернаціональною жидівсько-сіоністичною загрозою".

Г. Айхман явився на цю прес. конференцію в чоботях, і з сфастиком на руках. Він належить до аргентинської націстської партії, заснованої 1960 р., про яку, каже він, „ніхто не говорить, бо ми не йдемо за терористичними атаками" („Ассошіейтед Пресс").

ЛІНЦ, АВСТРІЯ. — Проф. Зуккер під час свого виклалу в Лінці про діяльність II Ват. Собору сказав, що колись католики розуміли поєднання тільки як поворот „нез'єднених" до католицтва. Тепер, після заяви папи Івана XXIII про „нову П'ятидесятницю", сталось щось інше: католики хотять „відновитись" так, щоб їхній католицизм стався „приваблюючим" для всіх інших християн.

ТУНІСІЯ. — Католицькі церкви в Тунісії перемінюються урядом у музеї й бібліотеки. Це — виконання пляну націоналізації чужих посілостей у цій країні, щоб викорінити колонілізам. Все робиться за погодженням туніського уряду з Ватиканом. „Націоналізації" підпала також славетна Картагенська Катедра. На цілу країну останеться лише кілька кат. церков, повідомляе „Ассошіейтед Пресс".

Вільне суспільство — небезпека для жидів

У вінніпезькому жидівському щоденнику „Да Джювіш Пост" за 14 травня ц. р. була поміщена стаття д-ра Морріса Керцера — рабіна з Ларчмонт, США, під заголовком „Меррінг Авт" („видружування" жидів поза юдаїзм), в якій обговорюється проблема жидів в США в аспекті одружень жидів з нежидами. Від себе „Да Джювіш Пост" подає коротенько як ця справа „видружування" жидів представляється в Канаді:

„Мішані одруження між жидами в Канаді бувають одне з шістьох, колихаючись одне з десяти в Квебеку до половини всіх жидівських одружень у прн-атлянтійських провінціях.."

Щождо цієї небезпеки „видружування" жидів (поза юдаїзм) у США, рабін М. Керцер пише:

„Кілька років тому, коли одна південна (в США — р.В.) жидівська спільнота пізнувала свої двохсоті роковини, були зроблені розшуки за нащадками одної з основуючих (цю спільноту — р. В.) родин. Без щастя. Не знайдено ні одного, що практикував би юдаїзм!

І це не ізольований феноменон. Протягом історії Америки, жиди, без стримуючого фактора зорганізованого релігійного життя, одружувались поза їхньою вірою... До 2-ої світової війни з метрополньних дільницях менше як 1 з 20 одружувались з нежидами. Тепер 1 з 8 одружуються з чужими. Багато партнерів (нежидів — р. В.) у мішаних подружжях приймають віру" (жидівську — р В.), але це „навернення майже завжди... „прямує вгору". Те, що ми, жиди, підносимось наверх соціяльної й культурної драбини, ми здобуваємо прихильників...

Мед-сестра нежидівка — дочка робітника... очевидно підноситься в соціяльне середовище свого чоловіка хірурга — в це включає релігію", пише рабін Морріс Керцер.

Жиди такими навереннями не тішаться, бо ж вони бувають „майже завжди" не з переконання нежидів стати юдаїстами, а тільки з жадоби „піднестись наверх соціяльної драбини". Але тому, що в мішаних одруженнях бувають „висмики" жидів поза їхню віру, то рабін М. Керцер наспорожує жидів до протидії таким утечам жидів від юдаїзму. Він, між іншим, далі пише:

„Це покоління було свідком усунення багатьох соціяльних перепон, особливо у відношенні братання й сестрення. Борючись успішно за докінчення дискримінацій (антисеміпізму — р. В.), ми **тепер мусимо вторатись з небезпекою вільного суспільства"** (підкреслення р. В.).

„...Може соціяльні сили є такі, що ніяка протидія не зможе спинити цієї стрчї, але поки ми приймемо цей факт як неминучий, ми можемо певно вистукувати проти цього виклику з більш зорганізованим, більш реалістичним і більш творчим спротивом, ніж ми виставляємо тепер". Так закінчує свою статтю рабін Морріс Керцер.

З.Р.В. — Закон самозбереження є присущий всім етнічним меншостям, коли ці меншості знаходяться в оточенні іншонародньої більшості, що грозить їм поглоченням. І це явище природне. Природнім є й те, що коли більший подужує меншого — менший завжди оборонюється, як може, і того ніхто не рахує йому за гріх. Але заклики жидів до „зорганізованої", „реалістичної" і „творчої війни проти вільного суспільства пахнуть протипридністю. Бо ж їхне „братання й сестрення" з нежидами можливі тільки в цьому „вільному суспільстві".

Пропаганда митр. Нікодима

Митрополит Ленінградський Нікодим (Ротов), розуміється, продовжує совєтську пропаганду про нібито „свободу" релігій в СССР, і недавно він знову заявив:

„Переслідування — це означає адміністраційні заходи скеровані проти віруючих. Але в нас рівність прав для всіх громадян не є тільки проклямована в конституції, вона теж здійснювана на практиці. Закон забороняє релігійну дискримінацію так само як дискримінацію національну і расову, а віруючі активно користають зі своїх прав"...

Цю його заяву опублікувала комуністична газета „Л'Юманіте" у Франції, а звідти передрукував її великий французький щоденник „Ле Монд" (20. 3 64) у Парижі.

З.Р.В. — Про совєтську „конституцію" в Україні кажуть: „Конституція, як дишло: куди повернеш, туди й вийшло". Конституція СССР устійнює **„право всім громадянам вільно практикувати всяке релігійне вірування, або антагонізватися в протирелігійну пропаганду".** Отже віруючим вільно лише вірувати, а не вільно пролагувати віру та не вільно дискутувати з атеїстами, бо це також була б пропаганда релігії. Натомість атеїстам дано право пропагувати атеїзм, тобто наступати на релігію, отже совєтська конституція навіть на папері не дає рівних прав у справі вірування й невірування.

Згідно з законами СССР, кожен партієць-комуніст мусить бути атеїстом, а в члени влади СССР допускаються лише комуністи-партійці, отже лише атеїсти. Кожен комуніст, отже й влада СССР, зобов'язані боюрювати релігію, і влада її поборює. Але віруючі боронити релігію не можуть, бо хто виступає проти влади, того судять і ліквідують, як ворога совєтської влади. Звичайно, знає це „Л'Юманіте", знає й не-комуністичний „Ле Монд" та знає митр. Нікодим.

Прем'єр-міністр Неру помер

НЬЮ ДЕЛІ. — 27 травня ц. р. помер на атак серця прем'єр Індії — Джавагарлал Неру. Цей будівничий модерної Індії прожив 74 роки. За свою політичну діяльність, до унезалежнення Індії, він пережив 9 англійських ув'язнень. Коли 1947 року Індія остаточно виборола собі незалежність, Неру все таки погодився на те, щоб вона була членом британського коммонвелту.

Із політичного переконання Неру був соціялістом; у своїх переконаннях релігійних він був агностиком (без певних релігійних заключень щодо сфер духа) і таке його релігійне становище сприяло тому, що він викликав до себе довір'я майже всього 470-мільйонового населення Індії: індусів, ісламців і християн.

Його тіло було спалене.

На тимчасове становище прем'єра Індії був записжений Гулзаріал Нанда - бувший міністр внутрішніх справ.

У перші роковини упокоєння Івана XXIII

ВАТИКАН. — У Бергамо (північна Італія), 50 тисяч католиків підписали петицію, щоб Католицька Церква канонізувала пок. папу Івана XXIII. Папа Іван помер 3 червня 1963.

Ця петиція була вручена Клементові Гадді — єпископові провінції Бергамо, щоб він переслав її Конгрегації Обрядів у Ватикані. Якщо Конгрегація Обрядів і папа Павло VI приймуть цю петицію, і якщо процес канонізації папи Івана XXIII відбудеться, то він буде зачислений до „хору блажених". Це може бути перший ступінь до проголошення Івана XXIII святим, повідомляє „Ассошіейтед Пресс".

Уряд Зах. Німеччини фінансує німецькі школи в Вінніпезі

„Проф. Енц висловив признання урядові Зах. Німеччини за те, що він дає грошову підтримку німецьким школам у Вінніпезі", інформує „Вінніпег Фрі Пресс" (13. 4. 1964).

Проф. Вернер Енц, голова німецького департаменту Брендонського коледжа, афілійованого з Манітобським університетом, при тому заявив, що „уряд Канади повинен фінансувати вивчання німецької мови в Канаді".

„Свято німецької мови"

Німці в Канаді увели щорічне „Свято німецької мови" („Фест дер Дойчен Шпрахе"). На цьому роковому святі в Меноніпському Братському коліжейті у Вінніпезі 11 квітня ц. р. повідомлено, що німецькі приватні школи існують при церквах, і в Манітобі вони охоплюють коло 1,800 дітей, а в Манітобі й Саскачевані в цих школах працює 86 учителів — добровольців.

ПРОПАДАЮТЬ РЕЧІ З ПОСИЛОК

Вислана родиною з Вінніпегу посилка рідними на Київщині дуже довго не доходила. Після довших розшукувань виявилося, що вона застрягла в Москві. Коли її на Київщині отримали, то виявилося, що з неї пропав дорогий светер і високоякісна бритва.

Прізвища осіб і фірма (приватна), що вислали цю посилку, нам відомі,

На продаж

ЦЕРКВА (БУДИНОК)

та мистецький

ІКОНОСТАС

Укр. Прав. Громада в Канорі, Саск., продасть заінтересованій українській церковній Громаді дерев'яну церкву з мистецьким іконостасом, або одне чи друге — окремо.

Розмір іконостасу: ширина — 24 ф, 10 ц', в висота в центрі — 19 ф.

Знимка цього іконостасу міститься на 40 стор. (внизу) в Каталозі Складу Церк. Речей за 1963 рік, або на 28 стор. того ж Каталогу за 1958 рік.

За точнішими інформаціями звертайтеся на адресу:

HOLY TRINITY UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH

Box 425 — Canora, Sask. — Ph. 5535155

Місійний Фонд У.Г.П.Ц.К.

о. Прот. А. Хруставка — Лужани Алта.	$ 9.85
о. Є. Стефаніук — Ст. Поля, Алта.	15.50
Гленлон, Алта.	11.64
Боннівілл, Алта.	9.70
Гіффорд, Алта.	8.15
Биг Медов, Алта.	5.15
Терієн, Алта.	5.00

———ооо———

ДОПОМОГОВИЙ ФОНД У.Г.П.Ц.К. 1964

о. Іг. І. Скавкальський — Пембіна, Н. Д., США	$12.20
Кенора, Онт.	26.50
о. Прот. М. Овчаренко — Форт Френсес, Онт.	42.70
Атіюкан, Онт.	21.00
о. С. Ярмусь — Дуфрост, Ман.	10.21
Гонор, Ман.	10.85
о. М. Клиш — Іст Селкирк, Ман.	9.55
о. Прот. М. Боднарчук — Саскатун, Саск.	32.65
о. др. С. С. Сасс — Вінніпег, Ман. (св. Михаїла)	28.31
о. М. Дебрин — Лондон, Онт.	17.50
о. Прот. Й. Тріска — Брентфорд, Онт.	18.60
о. Прот. О. Хом'як — Едмонтон, Алта. (св. Івана)	165.92
о. Прот. В. Апоюк — Брендон, Ман.	10.10
о. Прот. С. Гребенюк — Ватсон, Саск.	11.85
Канора, Саск. (Успенська)	7.75
о. Прот. П. Самець — Торонто, Онт. (св. Володимира)	175.85
о. Прот. В. Сенишин — Прілейт, Саск.	7.55
Кіндерслей, Саск.	10.00
Оен, Алта.	14.35
о. Прот. П. Гаіцький — Вотерфорд, Онт.	20.00
о. Прот. В. Слюзар — Монтреал, Кве., (св. Софії)	100.00
о. Прот. Ю. Туржанський — Принс Альберт, Саск.	47.10
Гонімун, Саск.	11.20
МекДавеля, Саск.	6.75
о. Прот. С. Герус — Форт Вілліям, Онт.	30.90
Вест Форт Вілліям, Онт.	47.55
о. Прот. Е. Горгіца — Вест Торонто, Онт.	30.00
о. Прот. М. Юрківський — Вінніпег, Ман. (Пресв. Трійці)	136.50
о. І. Крісфалюсі — Четам, Онт.	8.50
Лімінгтон, Онт.	5.62
о. Прот. Є. Чижів — Ст. Кетеріяс, Онт.	20.00
о Б. Горгіца — Оттава, Онт.	13.00
о. Прот. Ю. Цукорник — Наегара Фоллс, Онт.	15.00
Велленд, Онт.	35.50
о. Прот. Ф. Керницький — Виндзор, Онт.	35.00
о. І. Швець — Вірдейл, Саск.	4.39
Кадет, Саск.	14.14
о. Іг. О. Щербань — Брудергайм, Алта.	12.80
о Прот. Л. Дячина — Вернон, Б.К.	18.50
о В. Бойчук - Йорктон, Саск.	19.61
Брокстон, Саск.	19.35
Райн, Саск.	14.00
Горліц, Саск.	4.50
о. О. Фляк — Едмонтон, Алта. (св. Іллі)	30.00

(Дальше буде)

ХРАМОВЕ СВЯТО

Катедральної Громади Превятої Трійці

в ВІННІПЕЗІ

буде

в перший день ЗЕЛЕНИХ СВЯТ, у НЕДІЛЮ 21 ЧЕРВНЯ.

8:30 рано — УТРЕНЯ.

10:00 рано — Архиерейська СЛУЖБА БОЖА; відслужить Його Блаженство Владика Митрополит ІЛАРІОН з оо. Настоятелями.

Після богослужения — СПІЛЬНИЙ ОБІД для всіх у Катедральній Авдиторії.

При обіді буде промовляти др. П. А. Кондра, який вернувся з відвідин з Радянського Союзу; він розкаже про свої враження з України.

ЗАПРОШУЄМО ВСІХ, далеких і близьких, гостей, як також парафіян.

ЗАРЯД КАТЕДРАЛЬНОЇ ГРОМАДИ.

ЛІТНЯ ОСЕЛЯ УКР.-ГР.-ПРАВОСЛАВНОЇ ОКРУГИ ВАКАВ, САСН.

APPLICATION FORM

Please accept my child to the Ukrainian Orthodox Camp, at Wakaw Lake, for the period: (mark-X)

July 12—25th ☐ July 26 — August — 9th ☐

Child's Name: ..... Age .....

Signature of Parents: .....

Address: ..... Phone .....

Аплікацію висилати на адресу:

Mr. STEVE RUDY
Box 521,
Wakaw, Sask.

„Цариця чарівниць"

В Англії 600 ячейок чарівництва

„Цар чарівників" Англії, Брусєо-Гардкер, цього року помер, а його вілау під назвою „Відза чарівниць" відкупила (за 25 тисяч фунтів) якась „лейді Овея", і таким чином вона стала „царицею чарівниць", символом якої є мітла, — повідомив швайцарський щоденник „Ля Сюіс" 7 березня ц. р.

До США прибула з пропагандивними цілями відома в Англії „чарівниця" Сибіль Лік, що є „матір'ю" модерного чарівництва Англії (а була ще й її попередниця, „бабка"). Знімка Сибілі Лік була в щоденнику „Нью Йорк Таймс" 14 квітня ц. р., який поінформував, що в Англії є тепер 600 ячейок (організаційних гнізд) відродження руху „чарівництва".

Богословська й загально-релігійна література в англійській мові

Книжковий відділ Складу Церковних Речей при Консисторії Укр. Греко-Православної Церкви в Канаді має для розпродажі слідуючу богословську й загально-релігійну літературу в англійській мові:

THE GREEK ORTHODOX CATECHISM — C. N. Callinicos	$ 2.25
THE ORTHODOX CHURCH (Its Past and Its Role in the World Today) — John Meyendorff	5.95
WORSHIP — Evelyn Underhill	4.95
ORTHODOX-CHISTIAN APOLOGETICS	1.50
HISTORY OF THE ORTHODOX CHURCH — Rev. C. Callinicos	2.95
THE MYSTICAL THEOLOGY OF THE EASTERN CHURCH — Vladimir Lossky	3.50
CHRISTIAN WORSHIP (Its Origin and Evolution)	5.25
THE EARLY CHRISTIAN FATHERS — Henry Bettenson	5.50
THE HISTORICAL ROAD OF EASTERN ORTHODOXY — Alexander Schemann	7.50
A FABLE — William Faulkner	5.95
HANDBOOK OF PATROLOGY — Tixeront-Raemers	6.00
THE LITURGY OF THE ORTHODOX CHURCH — S. M. Sophocles	3.50
THE MORNING SACRIFICE — Demetrius Hellopoulos	3.50
THE PAPACY — Abbe Guettee	2.75
THE THEOLOGY OF ST. PAUL, Vol. 2 only — Fernand Prat	6.50
BYZANTINE ICONS with an introduction and notes by David Talbot Rice)	3.50
HISTORY OF CHRISTIAN PHILOSOPHY IN THE MIDDLE AGES	9.25
NOSTALGIA FOR ORTHODOXY — "ZOE" Brotherhood of Theologians	2.00
THE ORTHODOX CHURCH — Timothy Ware	1.45
THE ORTHODOX CHURCH — Arehbishop Michael	1.50
ST. JOHN EUDES	5.00
ATHOS, THE HOLY MOUNTAIN — Sydney Loch	5.50
MOUNT ATHOS (The Call From Sleap) — Erhart Daestner	5.00
ANCHORED IN GOD (Life, art and thought on the holy mountain of Athos) — Constantine Cavarnos	3.85

(Докінчення буде)

ВІСТІ ІЗ ВСЕНАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

Всепрощення

У Сиропустну Неділю, 15 березня, Архиєрейську Службу Божу відслужив Блаженніший Владика Митрополит Іларіон з нашими отцями настоятелями. Це остання неділя перед Великим Постом, тому проповідь Архиєрей присвятив відповідно до часу.

При кінці Св. Літургії відбувся „Чин Всепрощення". Це глибоко-релігійний додаток до Богослужіння де духовенство й вірні ревно моляться, каються за свої провини, просять Бога і одні других о прощення всяких провин.

Чин Всепрощення практикує Православна Церква від давніх часів. Він завжди зворушував людські душі, викликав певні побожні почування й цим зробив він на вірних глибоке враження.

Повчальний фільм

У середу 18 березня Культурно-Освітній Комітет Жіночого Товариства при Катедрі зарядив висвітлювання фільму про Малаю. Це край у південно-східній частині Азії. Туди їздять учителі і професори з Канади для збільшення освіти серед населення тієї країни. Займається цим спеціяльна установа, яка оплачує таких учителів. Ціл установі щорічно помагає фондами й персонажем Канада. Туди їздили п-во Топольницькі і там перебували якийсь час.

Пан Топольницький там учителював. Обоє вони назбирали багато світин і фільмів про ту країну, що є вартісним документальним матеріялом. Частину образків і фільмів вони висвітлили з поясненнями в Катедральній залі.

За короткий час присутні мали нагоду побачити багато цікавого й не менше навчитися. Справді є в світі прекрасні країни, гарні будівлі, дивні звичаї, особливі відносини й різні овочі й земледоди.

Знаємо, що не всі образки нам показано і не всі фільми висвітлено. Було оповіщено, що ще колись буде їх продовження. На закінчення упущено всіх чаєм.

Похорон

У суботу 21 березня в Катедрі був надзвичайний похорон. Відпроваджено до гробу суддю бл. п. Михайла Стечишина. Відслужено Заупокійну Службу Божу і Похорон. По всьому був поминальний обід у Катедральній залі.

Неділя Православія

Перша неділя Великого Посту зветься „Неділею Православія". У цю неділю звершується торжество Православія. Воно установлене в Греції в першій половині IX століття, на спомин перемоги Православної Церкви над усіми єресями, а головно над єресю іконоборства. Для тієї цілі уложив Константинопільський патріярх Методій спеціяльне Богослужіння, яке називається „Чин Православія".

У Катедрі було повно людей. Торжественну Архиєрейську Службу Божу служив Блаженніший Владика Митрополит Іларіон з нашими священиками. Вірні вислухали надхненної науки свого Первоієрарха.

На закінчення був „Чин Православія" з відповідними молитвами і наукою.

А що тієї неділі наша парафія святкувала Ювілейні Роковини Т. Шевченка, то о. Прот. М. Юрківський відчитав спеціяльне послання Владики Митрополита з тієї нагоди, а далі відслужено й Панахиду за спокій душі бл. п. Тараса. Співав катедральний хор під проводом п. В. Богоюса.

Ювілейна Академія

Вечером того самого дня відбувся концерт у Катедральній залі. Участь у концерті взяв Катедральний хор під керівництвом п. В. Богоюса. Сольо на скрипці відограв п. Д. Крипякевич. Була точка „Широкий луг", присвячена Т. Шевченкові. Складалася вона з рецитацій панни Софії Яресько, співу з участю панів Петрусі Арсеній, Оксені Онуфрійчук, Софії Яресько й Йосипи Пінь, та панів Сергія Радчука і Василя О. Соломона.

Оригінальний, але дуже вдалий і змістовний реферат — „Тарас Шевченко — поет волі", виголосив інж. В. Северинченко, який був переплітаний піснями „Плавай, плавай лебедоньку", що її відспівала панна О. Онуфрійчук, і „Гомоніла Україна", яку виконав тернет панни Р. Біляч, С. Яресько і П. Арсеній, а також і деклямаціями: „Мені тринадцятий минало" виконав Б. Павлюк, „Тарасова ніч" і „Мені однаково" відеклямувала Г. Северинченко, „Гайдамаки" (уривок) рецитував Г. Філь, „Розрита могила" продеклямувала рабина С. Мухін, „Пісня в неволі дні і ночі" виконав теолог О. Равлюк.

Програму почав змістовним вступним словом о. Прот. М. Юрківський, на закінчення дуже влучно промовляв п. В. Сарчук.

Оформлення програми спочивало на плечах пп. В. Сарчука і п. В. Северинченка, а тех нічною частиною завідував п. М. Кревецький.

Дискусійний вечір

„Українська Культура в практиці" так названо тему для дискусій, що відбулися в Катедральній залі в середу 25 березня ц. р. о год. 8 вечора.

Дискусійний вечір зарядив відділ Товариства Українців Самостійників. Було запрошено до референтів: п. адв. І. Карасевича, прокурора п. О. Сарчука і д-ра І. Гайнику, які виложили багато цінного й цікавого матеріялу. Була широка й цікава дискусія, яка затягнулася до пізна.

Присутні мали можливість багато цікавого почути. До дискусії зголосилося багато осіб, а не всі мали привілей додати і своє слово, за браком часу.

Відділ Товариства Українців Самостійників часто влаштовує повчальні вечори. Варто з них користати. Гостям завжди раді. Приємно е провести вечір серед добірного товариства людей та дещо почути.

Фільм з нашого оточення

У неділю 22 березня після вечірні о годині 8-й вечора у Катедральній залі п. П. Крипякевич висвітлив два цікаві фільми. Один з життя Української Православної Оселі „Веселка", яку набуто минулого року. Це дуже цікавий фільм, бо показує свіжі образки з життя оселі. Так е люди, які працюють, одні при очищуванні площі, другі коло будинків, треті насаджують дерева й кущі. Оселю приведено до вдоволяючого стану і порядку, а це завдяки охотникам, які безплатно пожертвували багато часу і труду для неї. Вони е на фільмі. Через це фільм е історичним, бо документує перші проби життя оселі, показує працівників, що її оформили.

Додатково було висвітлено другий фільм з життя нашої Катедральної Громади. Не бо гато часу проминуло від подій, що схоплені на фільму. Сьогодні він вже цікавий. Пізніше він буде ще цікавіший. Приємно бачити будову Катедри і життя коло неї.

Добре, що техніка пішла вперед, що можна фільмувати події, особи і все інше, що торкається її. Наша Громада щаслива, що має людей, які на власну руку і на власний кошт рекордують все на фільм.

Варто допильнувати в будучині, щоб усі події з життя Катедральної Громади були набрані на фільми, бо це модерний спосіб записування історії.

Постові Богослужения

У середу і п'ятницю Великого Посту відбуваються в Катедрі Святі Літургії Передосвячених Дарів. Особливо торжественні вони бувають в п'ятницю, коли їх служив архимандрит о. Іов, під опіку хору студентів теольогії. Хто не мав нагоди бути учасником тих відправ, багато стратив.

Суботами були Богослужения через ввесь час Посту. Були тоді Заупокійні Служби, а були і звичайні.

У всі ці згадані дні, вірні мали нагоду висповідатися, запричаститися й помолитися. При тім могли присвятити час на побожні розважання, каяття та й рішення добрих, богоугодних постанов.

Неділями Катедра була церковлена вірними. В усі неділі були гарні проповіді, були численні сповідники, були додаткові Богослужби, що припадають в часі Посту. А вечорами були Пасії, що роблять особливший вплив на учасників. Читання Св. Евангелій, покаянний спів, молитви, головно останнім молитва на колінах таке глибоке робить враження, що справді Православіе мае спасенні способи зворушувати душу, м'ягчити закаменілі почуття, кликати людей на дорогу каяття й покути, очищувати від гріхів, духово обновляти.

ЛІТНІ КУРСИ УКРАТНОЗНАВСТВА

Колегії Св. Андрея в Вінніпегу

відбудуться

в НОВИХ БУДИНКАХ КОЛЕГІЇ на КЕМПУСІ МАНІТОБСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

від понеділка 6 ЛИПНЯ до п'ятниці 14 СЕРПНЯ 1964 року.

На Курси приймається хлопців і дівчат від 14-го року життя. Приймається й нижче цього віку, але ці мусять мати закінчену 8-му клясу (грейд) публичної школи.

В студентській резиденції Колегії є місце для 24-ох дівчат і 80 хлопців.

До **ПРОГРАМИ НАВЧАННЯ** входять між іншим такі предмети:

- Українська мова (писана й розмовна).
- Українська література
- Історія України
- Історія Української Церкви
- Історія українців Канади
- Релігія
- Громадське виховання й провідництво
- Театральні вистави й красномовство
- Дириґентура й хоральний спів
- Гуртовий спів
- Вишивання й писання писанок
- Народні танки

Курсанти будуть поділені на кляси (гуртки) відповідно до віку, шкільної освіти, знання української мови й т. ін.

ОПЛАТИ:

1. За кімнату в студентській резиденції, харчі й науку за цілий Курс $120.00
2. За саму тільки науку (для курсантів, які не будуть мешкати в Колегії) ..... $ 25.00

Завважа: Курсанти з міста, які не будуть перебувати в Колегії, зможуть діставати обіди й вечері в їдальні Колегії (кафетерії) по встановленій оплаті.

За додатковими інформаціями й аплікаційними формулярами писати на таку адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

Поклони

У Хрестопоклінну середу, що цього року припала на 15 квітня, відправлено в Катедрі Канон Св. Андрея Критського або, як у нас прийнято називати, „Поклони". Це особливше Богослужения, що співом, молитвами, а головно поклонами, робить особливший вплив на вірних.

Це Богослужения відслужили обидва отці пархи. Співав хор студентів теольогії.

Благословення обруса

У другу неділю Великого Посту, 29 березня, після Служби Божої відбулося в Катедрі благословення прекрасно вишитого обруса на тетрапод.

Його вишила і подарувала пані Е. Павлюкевич.

Після благословення його, о. Прот. М. Юрківський подякував за дар. При тім заохотив інших до подібних богоугодних вчинків.

Панахида

У сороковий день після похорону бл. п. Надії Білецької, вдови по проф. Л. Білецькому, яку похоронено на цвинтарі „Глен Іден", відправлено Панахиду за спокій душі її в Катедрі, в неділю 29 березня. Вічна Їй Пам'ять.

(Докінчення буде)

СВЯТА МІСІЯ И ПОСВЯЧЕННЯ ДЗВОНА

Ніягара Фалс, Онт.

В суботу 4 квітня 1964 р. в українській православній Громади Св. Арп. Петра і Павла в Ніягара Фалс, Онт., відбулася цьогорічна Місія Гемилтонської Округи, на яку прибули: голова Місійної Округи, о. Прот. В. Федак, настоятель Гемилтонської парафії, Прот. Е. Чижів, настоятель Парафії в Ст. Катеринс і о. Прот. Ю. Ференсів, настоятель Парафії в Гримсбі, Онт.

Свята Місія розпочалася Соборною Богослужбою Св. Великого Посту т. з., Пасії, в якій взяли участь усі згадані отці та місцевий настоятель о. Прот. Ю. Цукорник. Вже о 6-й годині вечора почали вірні заповнювати гарну нашу Церкву, прикрашену новими лавками та килимом по середині Церкви. Прибувші отці подивляли великий, новий дзвін, який був приготований до посвячення на другий день, т. е. в „Хрестопоклонну Неділю".

З великою увагою вислухали вірні при кінці Богослужби. „Великопістної проповіді", яку виголосив о. Прот. Е. Чижів, на тему життєвих, матеріяльних та духовних вартостей, та безмежних користей для спасіння душі, переведення правильного Святого Великого Посту. Ця проповідь була духовою поживою для всіх, що її вислухали. Святу Евангелію читали по черзі усі священики, та після коліноприклонних молитов, проспівали хрестопоклінну пісню, Хресту Твоїму, поклоняємось Владико. Опісля приступали вірні до Святої Сповіді, яку переводили усі отці.

Настоятель Парафії о. Прот. Цукорник зложив подяку при буйним оттям суседам, які помимо дощевої погоди прибули, щоб виконати свій душпастирський обов'язок. Після відправи в Церкві перейшли усі священики й вірні до парафіяльної залі, де Жіноче Товариство приготувало чайне прийняття. Після перерви молитви і благословення отців. о. Прот. Ю. Цукорник, як господар, запрошував усіх отців до слова, які в своїх глибокообдумних промовах вказували шлях та напрям праці в рідному житті в Громаді. Отець Федак вказав напрям виховання нашої молоді в Рідній та Недільній школах, закликав до висилання пожертв для докінчення будови Колегії Св. Андрея, та висилання своїх синів до Богословської Академії, щоб там вихователи їх на священників нашої Православної Церкви в Канаді. Отець настоятель полякував усім отцям-сослужителям за їх участь в Місії Жіночій Організації за приготування чайного прийняття та запросив до зложення подяки п. Д. Губку. який, як голова Громади, щиро подякував усім. При кінці о. В. Федак, запросив усіх прибулих до Гемилтону в середу рано, до Церкви, де відбудеться „Говіння духовенства Східної Єпархії", та духова конференція з Владикою Архиепископом Михаїлом.

На другий день, т. е. в неділю 5 квітня, Церква від ранку почала заповнятися вірними, як своїми членами і приязниками так і гістьми, які прибули, щоб бути свідками посвячення нового великого дзвона, після оголошення на українській радіо станції п. Шарвана в Боффало. При кінці Служби Божої, яку відслужив місцевий парох о. Прот. Цукорник при гарному церковному співі, відбулося торжественне посвячення прекрасного дзвона, закупленого старанням старшого брата п. Луки Кісілюка, який від початку заснування Громади та докінчення будови нової Церкви, збирав пожертви і самий найбільше пожертвував, і наконець дочекався цього, радісного дня, коли його іменем „Лука", був іменований дзвін, та який перший мав честь дзвонити. Коли було піднесено о. настоятелем — „Многоліття" п. Луці Кислюкові, як Жертводавцеві, вся Церква співала Многоліття, а прекрасний мелодійний голос нового дзвону розносився по цілій Церкві.

По відбувшім Мируванні, виходили вірні з чуттям радости, що цього року в день Воскресення Христового, почують, як свої вірні, так і чужинці, чудовий голос „православного дзвону" з Ніягара Фалс.

Щасти Боже арядові і всьому членству Громади для дальшої корисної праці на славу Божу й добро українського загалу на границі нашої батьківщини Канади і Америки!

о. Прот. Ю. Цукорник.

ХРЕСТИНИ

Судбурі, Онт.

У суботу 11 березня 1964 р., відбулося хрещення Петруся, сина п-ва Олекси і Анни Мельничуків.

Хрещення відбулося в українській православній Церкві Св. Володимира в Судбурах. Чин Хрещення довершив о. Тарас Славенко.

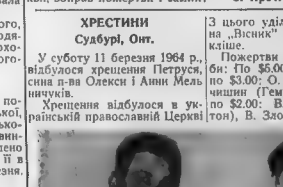

Хрестними батьками були: пані Марія Макаренко і Євген Тарасюк.

Хрестини з забавою відбулися в церковній залі, де п-во Мельничуки гостили досить поважне число гостей.

Під час гостини куми з гостями обдарували новоохрещеного Петруся, а також на закликі хрестних батьків, при сутні склали пожертву на місцеву церкву і пресу 42 дол.

З цього уділено 5,00 долярів на „Вісник" і 5,00 долярів на кліше.

Пожертви склали таку основу: По $5.00: О. Мельничук; по $3.00: О. Макаренко, Панчишин (Гемилтон), Є. Ленг; по $2.00: В. Роенко (Гемилтон), В. Злочевський, М. Назарук, Буба, Хитра; по $1.00: Є. Тарасюк, М. Волинський, В. Андрущенко, В. Литвинець, М. Вовк, В. Макаренко, М. Горуля, О. Рибський, Ф. Осінковський, Порницький, М. Тичончук, П. Бурак, Д. Бурденюк, О. Добровольський, Ф. Стеланчук, С. Ємчук, Бриштен, Шнурко.

Щира подяка всім Жертводавцям, а маленького Петруся нехай Господь обдарує многими літами та кріпким здоров'ям на потіху родичам.

Кума.

СПІЛЬНІ ЮВІЛЕЙНІ СВЯТКУВАННЯ З НАГОДИ 150-ЛІТТЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Ніягара Фалс — Велланд, Онт.

Місцеві українці з рамени української православної Громади і української католицької Громади в Ніягара Фалс, створивши Святочний Комітет, відсвяткували торжественно світлу дату 150-ліття з дня народження Тараса Шевченка спільним концертом, що відбувся в неділю 22 березня цього року в залі православної Громади. В цю неділю по Службі Божій була відслужена Панахида, за спокій душі Тараса Шевченка, яку відслужив місцевий парох о. Прот. Ю. Цукорник при співучасті церковного хору під управою п. Дорошенка, під час якої о. настоятель

відчитав Послання Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона, закінчуючи пропо-відію: „Віруючий Шевченко".

Перед 3-ою годиною до-лудні почалася заповнюватися досить простора заля. Концерт почався в і д с п іванням „Заповіту". Вступне слово ви голосив о. Бобовський, парох української греко-католицької Громади в Ніягара Фалс. Після цього слідували хорові пісні, як: „Думи мої", „Садок вишневий", які були гарно виконані. Дитячий хор Рідної Школи при нашій Громаді під керівництвом о. Протоєрея Ю. Цукорника виконав мелодійно п'ять пісень і п'ять деклямацій. Мішаний хор Сумківців під управою о. настоятеля виконав три пісні. Сумківка Ірина Сиротюк деклямувала: „Захід сонця", а Петро Ленц відділямував „Мені однаково".

Дитячий хор католицької Рідної Школи відспівав чудово п'ять пісень під керівництвом о. Бобовського, як також виступали з деклямаціями, поодинако та групово.

Святочну доповідь виголосив о. М. Буртинський, парох католицької Громади в Велланд, про життя, твори, муки й страждання нашого генія-льного Пророка Тараса Шевченка.

Кінцеве слово подяки і признання Святочному Комітетові, хористам, дітям обох шкіл, Достойним Отцям за їх ласкаву участь в цьому спільному святі, та усім учасникам, сказав о. Прот. Ю. Цукорник.

Приємно було бачити нашу літвору та хористів, які так гарно співали: „Ще не вмерла Україна".

Ввесь дохід з концерту переслано до НТШ в Європі.

В неділю 5 квітня 1964 року відбувся спільний величавий концерт в поклоні Тарасові, даний спільними силами обох громад: католицької і православної, який почався о 5-й годині вечора в залі католицької Громади.

Спільний мішаний хор під управою о. М. Буртинського, **відспівав величаво: „Заповіт", при співучасті діточого хору Рідної Школи католицької Громади.**

Вступне слово виголосив о. Прот. Ю. Цукорник, парох місцевої української православної Церкви в Веланд, який привітавши присутніх з Веланд, Порт Колборн, Ніягара Фалс і околиць з'ясував значення 150-ліття Ювілею з дня народження Т. Шевченка в цьому році, який святкують не тільки українці, але усі культурні народи світа. Хор почав співати: „Учітеся брати мої", муз. Д. Котка, яку виконав знаменито.

Святочну промову виголосив п. О. Желтвай, передаючи все життя і творчість поета і маляра, якого ввесь світ назвав: Апостолом правди!

Виступ дитячого хору Рідної Школи католицької Громади виконав декілька пісень і деклямацій. Деклямації. „Тополя", виконала пані О. Со-

Богдан Жовтоногa

Василь Жовтоногa

Так пише магазин „Нюсік" в 1962 року.

З 4-х студентів найвищі осягнення здобули: Стефан Варгіш — Кодумбія, Давид Рос — Ир Форт, Василь Кирилюк-Жовтоногa; університет Каліфорнія, Лос Анджелес, Джон Кірбай, і Вірджінія.

Василь Кирилюк-Жовтоногa, студент філософії, капітан „вреслінг тім" приїхав до Лос Анджелес з Шікаго разом зі своєю мамою і братом-близнюком Богданом. Працюючи 35 годин на тиждень, як джемітор і „клерк", він все таки здобув гоноровий ступінь і ній чи громадський не працював!) в житті, а коли й трапилося їй таке, то було воно таким несподіваним, як оті землетру си у світі. В більшості такі не заслужені некрологи пишуть-ся по заможних особах, які B.S. з філософії. Приїхавши до Лос Анджелос, студіював в університеті і здобув „Родес скаларшип" до Оксфордського університету в Англії. Він виїжджає до Англії на студії і дістає 2,700 долярів на рік, а крім того їда, помеш кання і всякі „експенси". Тут студіює філософію, інтерна ціональну політику і економію. По 3-х роках, цебто в році 1963, повертається знову до Америки, де студіює право.

Богдан учащав до Санта Моніка Сіті Каледж". Днями працює і помагає мамі, а вечорами ходить до школи. Закінчивши школу в минулому році, записався на університет, де вивчає поліційну адміністрацію, кримінологію, а по здкінченні цього, думає також записатися на студії права.

Було б гріхом, не згадати про маму цих вищезгаданих студентів, як рівнож про родину Кирилюків. Всім знана родина Грища і пані Кирилюків з Вінніпегу. Це були одні з перших громадян собору Св. Покрови у Вінніпезі. А хто не знає п. Івана Кирилюка, сина п-ва Кирилюків і брата пані Євгеній Кирилюк-Жовтоногa? Це славний співак-бас і принципал. Дві сестри є учительками. брат Василь також учителює, і всі діти родини Кирилюків мають вищу освіту і є приміркими до наслідування громадянами.

Цього року, 13 травня був радісний день для всієї родини Кирилюків, бо в цей день, вищезгадані сини пані Євгеній Кирилюк-Жовтоноги обходили день своїх уродин. Раділи з цієї нагоди всі, не тільки родина Кирилюків, але також приятелі і знайомі, включаючи Хрестних батьків, пані Анну і Григорія Семочка, але найбільше раділа мама Євгенія, раділа тому, що ця мама пережила жахливі часи, поки Бог допоміг їй виголу-

нати цих славних синів.

Подружжя не пощастило, і вся відповідальність вісталася на плечах матері тоді, коли синам було всього б нед ель. Тяжко приходилося матері. Треба було працювати довгі години і платити старшій жінці за догляд дітей. Працювала довгі години, бо треба було. А вечорами й но чами колисала своїх синів соколів і колишучи, мріяла про їхню долю Однак, мають взірцеве виховання від своїх батьків, що добра мама ніколи не заломилася і не зне вірилася, помимо всяких не вигод і клопотів, але з вірою в Бога і надією на Нього, сама молилася і вчила молитися своїх синів, як підростали.

А з приходом до Шікаго сл. п. О. Галицького, він навчив цих взірцевих студентів об служувати при Престолі в Церкві.

Отож, чи може бути краща заплата від Бога, як та, що син цієї бідної матері, американський українець, дістає найвище відзначення в науці на цілу Америку? Мало того, минулої осени, школа де учиться Василь, влаштувала „Бенкет", на якому був присутний бувший премєр-Міністрів Гон. Мек-Міллон, а Василь Кирилюк-Жовтоногa, був „дост-мєер", мав на году представити такого визначного гостя і довший час розмовляв з ним та розказував про Америку і про українців. Також радісно нам згадати ще й те, що Богдан заробляючи днями, а вечорами ходив до школи і зложили разом з дорогою мамою собі гроша, і виїхали минулого літа до Англії відвідати Росия, побачити багато країн в Європі, бувши там приблиз но три місяці.

Ось так благословить Бог тих, що Його благословлять і тих, що на Нього надію покла дають!

Гр. Семочко.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

На смерть пок. Дем'яна Куця

„Знайте тих, що працюють між вами.... І в великій пошані їх майте за їхню працю."
(1), Сол. 5: 12-13).

І ми, як добрі християни, в своєму житті так перейнялися отим розбагатінням, що, як той Євангельський багач, забули за смерть свою. Тоді, ощасливлені спадкоємці такого багача находять вина вону людину в суспільстві, яка (не без кабара) розмахо вує незаслужену літанію. Або й самі родичі пишуть такє славословіє і шлють в редакцію разом із доброю фарисейською лептою. Редактор, не знаючи людей у цій країні, ощасливлює такого дописа по приступлучаному дарові. А вислід з того буває, що віддані громадський праці люди скидають обвинувачення на редактора.

А де ж, — скажуть читачі, — ота згадка про бл. п. Дем'яна Куця?

Вірю в те, що душа покійного Дем'яна, яка є всевидющою істотою Бога, знає та бачить думки мої і одобрить, як справедливі. Бо ж подробить усіх про Покійного не можу сказати, коли в пізнав його несповна дев'ять років тому, як життєвою долею опинився в Гемилтоні. То ж і зга дую про все те, про що душа болить, а про що в нас часто недобачається.

Покійний Дем'ян Куць народився 1884 року, в селі Олеша, Бучацького повіту, в західній Україні. 1911 року прибуває до Канади, зупинившися у Форт Вілліям, де наневно включився в громадське життя, як це зробив він, коли прибув до Гемилтону в 1916 році, ставши в ряди товдішнього Товариства Просвіта, та одночасно приучився до подібних собі завзятців-каменярів, щоб з ними разом очистити камінин чужинної духовної пустелі і поставити святиню українського духа— Православну Церкву. Свідком трудів отих завзятців-піонерів, стоїть тепер величня святиня — Церква Св. Володимира в Гемилтоні, — що нею ми всі так пишаємося, хоч не знаємо з чиєї праці і поту основане підложжя святині.

В ході своєї діяльности при Громаді Св. Володимира бл. п. Дем'ян був довгі роки секретарем та на інших ділянках у керівництві Громадою.

Свою жертвенність проявляв не лише при Громаді, а щедро помагав своїм часописам — „Віснику" та „Українському Голосові", що нехай Кобзарі, обстоювали підлеглість української Церкви Константі, а тепер принципал Колегії Св. Андрея в Вінніпегу.

А коли в початках 50-их років рішили збудувати теперішню церкву, бл. п. Дем'ян був невсипущим оком її: Він від світанку до смерка доглядав усього, бо переживав всі недоліки, всі недостачі.

Натомість, коли вже було поставлено дорогоцінного іконостаса в церкві. Покійний вже не міг сам поглянути на довершене діло: його мусіли привезти з передсмертного ложа, щоб у останне подивився на те, про що ввесь час мріяв — прикрасу своєї святині.

Як і кожна одиниця, віддана щиро суспільній діяльності, так і бл. п. Дем'ян, не міг залишити по собі великих маєтків. Все ж, як правдивий християнин, розпорядився нележно всім, що за життя міг придбати. Не забув за Церкву, не забув за Колегію Св. Андрея, як і не забув за жінку та двоє дочок на рідній українській землі — всім роздінив, як належиться. Та й за себе подбав, щоб ніхто не журився, за що його мали б поховати.

Такі одухотворенні одиниці в Канаді, як покійний Дем'ян, створили нам неоцінені пам'ятки. Вони не лише побудували святині, але усвідомили багато нашого народу, відчайшовши безліч заблуканих синів та дочок своєї Церкви. Вони створили те, чого століттями не зважди створюється.

Коли вони залишили нам неоцінені скарби духа, а свідотові показали, чиї ми діти, ким за що закуті, то ж і ми створім для них такі пам'ятки, які світили б нам в майбутньому, як символ непокорливого злом духа української людини.

Як і канадійська земля хоронитиме останки тіла бл. п. Дем'яна, так і Господь Небесний посадить душу його в вічне місце вічности Царства Свого. А ми зробімо все потрібне, щоб пам'ять про нього залишилася між нами такою, як він проявив себе в житті між нами на землі. Бо, як сказав о. Федак у прощальному слові, „Покійний Дем'ян любив свою рідну Церкву-Маму над усе. Хоч ця Церква-Мати була бідна, чужими зне вижена, осміяна, поневолена, блукала обдертою на роздоріжжях. Покійний любив її, бо розумів, що рідна мати найдорожча. Він не пішов шукати багатої мачухи в розкішних шатах, а взяв свою знедолену Церкву-Маму, обтер сльози її, вдягнув у одежу рідну, не дивлячись на різних чужинців-нелюдів, які насміхалися з нього та його матері — Української Православної Церкви!".

Хоч у понеділок, 20 квітня, доцова негода оросювала весняні обрії землі, проте чимало людей прибуло, попрощати покійного Дем'яна в дорогу вічности.

Під час обіду не забули приєднати до Нев'янучий Вінок Покійному. Збірку, з якої дано по: 10 долярів на „Вісник", „Український Голос" та Колегію Св. Андрея, 30 долярів на місцеву Церкву, а решту на виготовлення кліщі та на пересилку.

Дарували слідуючі: 20 дол. М. Стефанишин; 3 дол. І. Завгородній; по 2 дол. Г. Пришняк та Т. Кінар; по 1 дол. С. Савчук, Г. Лаврик, М. Пилипюк, М. Олеськів, В. Гуляновська, О. Свистун, П. Одескок, Ю. Новак, М. Волковська, М. Валлуда, Д. Бричка, В. Фестрига, І. Саврук, С. Бриняк, А. Криворучко, В. Кіналь, Д. Чабан, Д. Сядовий, Л. Кульгавець, В. Довбета, М. Корнелюк, Г. Саврук, С. Горук, Д. Стасюк, М. Стасюк, З. Калинюк, П. Фарбатюк, Д. Смильська, В. Смит, М. Гринів, Г. Буданик, І. Данилюк, П. Логин та С. Сорока; По 50 ц.: М. Стерниджак, О. Антонюк, Я. Климашко та М. Ковальчук 25 центів.

Ст. Сорока.

Місійна Округа — Ванкувер, Б. К.

В неділю 5-го квітня 1964 року, заходами Місійної Округи Ванкуверу вшанували святом „День Українського Православного Піонера". На таке рідкісне і небуденне свято на запрошення Місійної Управи, прибув з Вінніпегу ВІпреп. о. д-р С. В. Савчук, бувший довгодітній голова місійної консисторії, а тепер принципал Колегії Св. Андрея в Вінніпегу.

В суботу вечером перед самим святом, заходами місцевого Жіночого Товариства при Громаді Пресв. Трійці було влаштоване чайне прийняття на честь дорогого гостя, при якому голова місцевого відділу ТУС, п. Дзюбен ко представив п р и я в ним Вирен. о. д-ра С. В. Савчука.

Після того було висвітлення світлин з ново-збудованої Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, а це дало велику змогу для присутніх належно ознайомитися з цією будівлею, як одиною, новою Православною і Духовною Академією на цілий православний український світ. У тій же Академії мають навчатися на високоосвічених духовних провідників, найкращі сини українського народу, як майбутні пастирі для нашої рідної Церкви. Майже до кожної висвітленої світлини о. д-р Савчук, подавав змістовні пояснення, що означала кожна частина цієї понад мільйонової будівлі. Після висвітлення і змістовного пояснення п. Дзюбенко теп ло подякував о. д-рові С. В. Савчукові, а приявні нагородили рясними оплесками за це все вказане.

В неділю 5-го квітня було відслужено Службу Божу, яку очолив о. д-р Савчук з участю ще трьох священників, а саме: о. Прот. П. Сацевич, о. М. Мороз і о. П. Бляжук з поміж Божими і надхненими молінням асистували о. Митрат овві під милозвучний і п р е к р а сний спів церковного хору під керівництвом пані Марії Вакалюк.

В час Служби Божої були моління також і за тих піонерів, що відійшли у вічність, а окребу після Служби Божої, було відправлено Молебень за здоров тих, які ще живуть.

Після прочитання Святого Євангелія, о. д-р Савчук, виголосив глибоку змістом духовну науку до вірних, яких було по береги церкві.

Спільний братський обід

Заходами трьох відділів Жіночих Товариств від Громад: Волей, Бернабі і Ванкуверу було влаштований обід в авдиторії „Калверт" на вул. Бродвей.

Спільний обід розпочато молитвою: „Отче наш", що проспівав церковний хор під управою пані М. Вакалюк, а відтак поживу поблагословив о. д-р С. В. Савчук.

Позвобідню програму було розпочато вступним словом господаря цього свята о. Прот. П. Сацевича, після чого було покликано голову

провінціяльної екзекутиви Союзу Українок Канади на Британській Колюмбію, пані Мастюк, яка від імени провінціяльної екзекутиви сказала змістовне слово і сердечно привітала Дорогого Гостя в особі о. д-ра Савчука.

На чергового бесідника було покликано п. Й. Ясеньчука, який коротко, але ядерно підкреслив заслуги на громадському відтинку наших піонерів. Після чого, представив всіх піонерів особисто.

Слідуючим було зачитання привітального листа від Владики Кир. Привітального листа зачитав о. П. Бляжук. Він же мав честь представити одного із основоположників церковно-громадського розвитку в заснуванні Української Греко-Православної Церкви в особі проф. Ф. Т. Гаврилюка.

До речі слідує згадати, що проф. Ф. Т. Гаврилюк в 1907 році вийшов з наукового світу, як один з перших 20 учителів з учительського семінара в місті Вінніпегу. Цілих 51 років свого життя присвятив на полі шкільництва не лише, як учитель, але інспектор і професор. А в між часі отримав „Бечелор оф Едюкейшин" та „Бечелор оф Артс" на Манітобському університеті.

Другий диплом отримав „Бечелор оф Едюкейшин" на Саскачеванському університеті. Від 1926 до 1946 року (повних 20 років) був інспектором шкіл в Саскачевані. Цілих шість років словив почесну ролю і функцію, як глибоко довідчений голова Інституту ім. П. Могили. Був перших членом в початках при уряду важні Світлої Консисторії, як один з основоположників УГПЦеркви в Канаді. І нарешті був чотири роки принципалом Колегії Св. Андрея у Вінніпегі.

Господар свята о. П. Сацевич попросив до слова проф. Ф. Т. Гаврелюка, який дійсно своїм змістовим словом на тему: „Про українське національне відродження в Канаді" зробив надзвичайно захоплюючі враження на слухачів. Вінці своєї доповіді розповів також і про великі заслуги і невтомну працю Вприп. о. д-ра С. В. Савчука, якого представив під довготривалі оплески.

Опісля господар свята попросив до найголовнішої доповіді о. д-ра Савчука. Це справді було всім радісно і приємно вислухати науково історичної доповіді. о. д-ра Савчука, який найперше у своїм вступі розповів про важливу ролю бувшого Інституту ім. П. Могили звідки і пішло відродження нашої Української Православної Церкви в Канаді. „Хоч і були кри тичні моменти..." говорив Достойний о. д-р Савчук, в певний момент згаданий Інститут мало що не був закритий, але завдяки таким добрим і визначним українцям, як був бл. п. пан Гошко, що не мав своїх грошей, але пожертвував на це благородне діло, (існування Інституту) 1,000 долярів, які пожертвував для підтримки Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні, у якім дійсно кувалася доля нашої Церкви в Канаді. Другим „Пам'ятником нашого завершення — це є Колегія Св. Андрея у Вінніпезі вже побудова на на площі Манітобського університету". Це є наша гордість і слава нашим братам і сестрам українцям за їх пообжие і жертвенне ставлення, а зокрема також згадавши і тих піонерів бл. п. суддю М. Стечишина, письменника Киський.

Моляці склали на Нев'янучий Вінок в пам'ять по Покійній 38 долярів, з чого призначено 35 долярів на будову Колегії. Св. Андрея в Вінніпезі та 3.00 доляри на пресовий фонд „Вісника".

По Похороні відбулася перекуска в Народньому Домі, для всіх, хто прийшов віддати останнюю прислугу Покійній.

Покійну оплакують: муж Михайло, діти, внуки та правнуки.

Всім, що взяли участь у Похороні, як також, що зложили квіти та пожертву на Нев'яну чий Вінок, щира подяка, а Господь Всемогущий Милосердний Господь оселить там, де всі праведники спознаються.

Вічна їй Пам'ять!

ОПБ.

В РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

В четвер, 26 грудня 1963 р., в Церкві Св. Ап. Петра і Павла відбулася з намірення пані Меланії Драган і її синів Заупокійна Служба Божа за бл. п. Зонька Драгана в річницю його смерті.

Службу служив місцевий парох з дяком п. І. Павлушем. Багато людей зібралося в Церкві, щоб тут з'єднати свої молитви в Св. Літургії за упокій душі заслуженого діяча, одного з основоположників нашої Громади в Кридор.

Покійний Зонько народився 1901 року в селі Тудорковичах, Сокальського повіту в Галичині.

До Канади приїхав 1922 року і осівся в Кридор.

Бл. п. Зонько мав великий хист до торгівлі і в тій ділянці він працював майже весь час свого перебування в Канаді. Спочатку Покійний купував та перепродував худобу, а відтак заснував свою власну крамницю, яку з допомогою своєї трудолюбивої дружини Меланії розбудував.

Покійний Зонько був шанований і знаний в цій околиці.

Свою активність і здібність Покійний Зонько проявляв не лише в розбудові свого власного підприємства, а також віддавав час, і працю в розбудову громадсько-церковного життя. Бл. п. Зонько був активною, жертвенною у праці цьовитою людиною, був членом української православної Громади в Кридор, був членом Народнього Дому, та членом відділу КУК, був передплатником „Вісника" і „Українського Голосу", був шеровцем Інституту ім. Петра Могили, на який пожертвував 500 долярів та завжди підтримував наші культурно-освітні установи.

По закінченні Заупокійного Богослужіння пані Меланія запросила всіх присутніх у Церкві до Народнього Дому на заупокійний обід, що був приготований панею Меланією та членинями Жіночого Товариства.

В річницю смерті свого дорогого й незабутнього мужа -- пані Меланія пожертвувала 70 долярів на Інститут ім. П. Могили в Саскатуні, а 10 долярів на „Український Голос".

Хай Господь приймє нами моління за душу бл. п. Зонька, а річниця Його Блаженної смерті, хай буде річницею Його народження у Вічне Життя.

о. С. Зузяк.

Бл. п. ФЕДІР КАЛИН
Геффорд, Саск.

Ще недавно, до літом 1963 року Федір і Анна Калин свят кували 50-літній Ювілей свого подружнього життя, а вже через кілька місяців після того, вістка сумна облетіла Геффорд і околицю, що в неділю 5-го січня в місцевій лікарні упокоївся бл. п. Федір Калин.

Народився Покійний 1892 року в селі Гортовець, Городенського повіту в Галичині.

15-літнім юнаком Покійний приїхав з родичами до Канади і осівся в околиці Фиш Крік в Саскачевані.

1910 року бл. п. Федір перехав на фірми в околицю Геффорд. Тут одружився з Анною Ікалюк 1913 року.

Обоє виховали 5 дітей. Дали дітям добре виховання, гарну освіту, зацінили в дітей любов до своєї Церкви і українського народу.

Фармерував Покійний до 1955 року, а тоді переїхав до Геффорду, щоб тут дочекати старости, трохи в кращих умовинах.

Бл. п. Федір був людиною глибоко-віруючою і вложив великий вклад праці в розбудові нашої Громади.

Минулого року сповнялося вже 40 років, як Покійний перебрав на себе обов'язки старшого брата в Церкві і солідно ці обов'язки виконував. Наша Громада ніколи не забуде того вкладу праці невтомного громадсько-церковного працівника бл. п. Федора.

За останній рік стан здоров'я Покійного значно погіршався, і він пролежав довший час в лікарні. Перед своїм відходом на вічний спочинок Покійний висповідався і запричастився Св. Тайн, а в неділю ранком 5 січня віддав Богу духа.

Покійний Федір Калин залишив у смутку свою дружину Анну, трьох синів, дві доньки, чотири брати, дві сестрі, 13 внуків і 1 правнука.

Похорон бл. п. Федора відбувся в четвер 9 січня. Людей зійшлося дуже багато. Співали дяки — Д. Сиччич та п. І. Павлуш. По Похороні відбувся Заупокійний обід в залі під Церквою.

В сороковий день по смерті бл. п. Федора, відбулася Заупокійна Служба Божа в Церкві Св. Духа в Геффорді. І знову було запрошено всіх молящих до залі під Церквою на Заупокійну Тризну, під час якої було переведено збірку на Нев'янучий Вінок, що й було зібрано 30 долярів, чого призначено: 10 долярів на „Вісник", 10 долярів на „Український Голос" і 10 долярів на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі.

Всім Жертводавцям щира подяка, родині Покійного нехай Господь подасть розраду, а душу бл. п. Федора хай оселить в Небесних Оселях, де всі праведні спочивають.

о .С. Зузяк.

ПОДЯКА

Ми оповісті смутком по втраті мого дорогого мужа і нашого тата, висловлюємо щиросердечну подяку Всеч. отцям — Прот. В. Сенишиному з Саскатуну і С. Зузякові та дяком п. Д. Сичничеві і п. І. Павлушеві за Похоронні Відправи, а також Всім що прийшли на Похорон і своєю участю віддали останню прислугу моєму Мужеві і нашому Татові. Дякуємо всім за висловлені нам співчуття, молитви та квіти.

Анна Калин, сини і доньки.

Бл. п. В. МИХАЙЛЕНКО
Саскатун, Саск.

Дня 21 березня ц. р. поверла на 77 році життя Варвара Михайленко, з роду Катеринич.

Покійна приїхала до Канади молодою дівчиною з своїми родичами Василем і Парас кевією Катеринич з Галичини, з села Городенки в 1899 році.

Приїхавши до Канади, родина осілася на гомстеді біля містечка Костерн, Саск., як і інші поселенці в той час.

1905 року вона вийшла заміж за Матвія Михайленка і від того часу аж до 1944 року господарила на фармі в околиці Борден-Геффорд.

Від самих початків Михайленки стали взірцевими фармерами, цікавилися громадськими справами та культурно-освітнім рухом між українцями. Муж Матвій був чи не першим українського роду муніципальним радним (кан ціяментом) в Редберді, потім служив кілька років як ріф, також у муніципалі. Свого часу він був членом дирекції Інституту ім. П. Могили в Саскатуні.

Бл. п. Варвара брала активну участь в церковному житті, і була членкинею Союзу Українок і Жіночого Товариства в Борден (коло Бдинків), а пізніше в Саскатуні.

В них було 4 дітей. Всіх вони посилали до вищих шкіл і до університету в Саскатуні, де вони були питомцями Інституту ім. П. Могили.

Муж Матвій і син Микола померли передчасно в 1934 і 1940 роках. Остались дочка Олена Даркевич в Оттаві, Віра Гейл в Торонті та син Андрій в Саскатуні.

24-го березня відбулася Заупокійна Літургія і похорон, котрі совершив о. Прот. М. Боднарчук при асисті дяка і хору саскатунської парафії.

Після похорону діти і внуки Покійної прийняли учасників обідом в Катедральній залі. При обіді п. Ю. Стечишин в своїй промові натякнув на приємні риси та здобутки родинни, котра віддала належну увагу на виховання дітей і добробут української спільноти в Канаді.

На обіді, присутні зложили $83.50 на Нев'янучий Вінок, на пам'ять покійної Варвари. Інші приємні та чемні родинні і православна Громада в Оттаві надіслали $36.50. Ці датки придіено на інституції, котрі Покійна піддержувала за життя, іменно по 50 долярів на Колегію Св. Андрея і Інститут ім. П. Могили, а по 10 долярів на „Український Голос" і „Вісник".

Родина Покійної сердечно дякує о. Прот. Боднарчукові і всім тим, що асистували при Панахиді і Похороні, як і всім тим, що прибули на Похорон чи в інший спосіб вшанували пам'ять дорогої матері.

А. М.

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

(Продовження)

По $500.00: Консисторія Української Православної Церкви в США, на уможливлення викладової залі в Колегії; Катедральна Громада Преся. Трійці, Вінніпег, Ман

По $200.00: Українська Греко-Православна Громада Всіх Святих Кемсек, Саск.

По $125.00: Місія Вемкучерського Округа, прихід а Дня Українського Піонера, 5 квітня ц. р., Ванкувер, Б. К.

По $100.00: Українська Греко-Православна Громада Св. Димитрія, Брудерґайм, Алта; Вправ. о. Прот. М. Фин, Келгарі, Алта; Ин рослав Кулів, Келгарі, Алта; Дмитро Боярчук, Келгарі, Алта. (прислав о. М. Фин); Григорій Гандюк, Ніягара Фолас, Онт. Іван Хрипуда, Відділ на Саск. в пам'ять батька, бл п. Василя Хрипуда, Шіго Саск.

По $30.00: Замість квітів на могилу бл. п. Михайла Шемелюка, Сюкі Лейк, Алта, від його сестер Анастазії Карпяк в Ошаві, Онт., і Павлові Фик в Дафині, Ман.

По $25.00: Всеч. о. Борис Забродський, Гарві, Іал., ЗДА, на конто уможливлення приміщення в пам'ять о. Прот. В. Кудрика.

По $21.00: Микола Гуцуляк, Гарві, Іал., ЗДА.

По $20.00: Ф. Кнба, Фанк Фолн, Ман, на конти перевозу бібліотеки бл. п. судді М. Стечишина; Іван Григорів, Келгарі, Алта; Ольга Крисюк, Вінніпег (на ═══ декларації); Товариство Взаїмна Поміч, Відділ ч. 17, Фт. Френсес, Онт; збірка в пам'ять бл. п. Стефана Анарушка, Вінніпег (передав п. Іван Андрушко).

По $10.00: Збірка на похорові бл. п. Д. Кузь, Гемптон, Онт. (прислав п. С. Сорока). Всеч. о. С. Гуцуляк, Торонто, Онт. (на конто декларації).

По $5.00: П-ня Віки Мендоро, Вінніпег, Ман.; п-во Вилям Майкал, Пітерфілд, Ман., замість квітів на могилу бл. п. Григорія Пашца.

Замість квітів на могилу бл. п. пані Новак, вдови по д-рові Гр. Новакові, Вінніпег, Ман.

По $5.00: Пані І. Макдоналя, Вінніпег; Павло Арсенич з дружиною, Лівнуд, Ваш., ЗДА; М Арсенич з дружиною, Вікторія Б. К., Стефан Арсенич з дружиною Рідкліфф, Саск; М. Тимбо з дружиною, Вест Де Мойн Айова, ЗДА

Замість квітів на могилу бл. п. Ганкерї Подольської, Вайта, Ман.

(Прислав Всеч. о. І. Куліш)

По $25.00: Загальна збірка на похорові

По $10.00: Українське Товариство Взаїмна Поміч, Відділ ч. 24, Вайта, Ман; П. П. Подольський, Вайта, Ман

По $7.00: Відділ Союзу Українок Канади, Вайта, Ман.

По $.00: Сестринство при Українській Греко-Православній Церкві, Вайта, Ман

Пожертви в пам'ять бл. п. о. Прот. Петра Мельничука, на конто уможливлення викладової залі в Колегії.

По $75.00: Андрій М. Мельничук, Едмонтон, Алта; д-р П. Джейкобс з дружиною, Мімі, Арізона, ЗДА; Никола Боднар з дружиною, Едмонтон; Тарас Мельничук з дружиною, Едмонтон

По $50.00: Василь Мельничук з дружиною, Едмонтон; Богдан Мельничук з дружиною, Едмонтон

(Далі буде)

За Комітет Будови Колегії
ім. Андрея:
о. д-р С. В. Савчук.

НА ВИДАВНИЧИЙ ФОНД ІМ. СУДДІ МИХАЙЛА СТЕЧИШИНА

По $15.00: Українська Греко-Православна Громада, Йорктон, Саск.

По $10.00: В. Франчук, Вінніпег, Ман.

ОКРУЖНА РАДА УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, СМОКІ ЛЕЙК ОКРУГУ

запрошує українське громадянство на

СОБОРНУ ПОДЬОБУ
СЛУЖБУ БОЖУ

яку відправлять кількох Священиків в НЕДІЛЮ, 5-го ЛИПНЯ 1964 р. коло ОЗЕРА близько ВІЙНА, Альберта.

ПРОГРАМА

10.00 год. — Служба Божа
12.00 год. — Обід
2.00 год. — Промови
4.30 Коронація королеви

Будуть промовляти бесідники, представники уряду та наших складових організацій.

КОМІТЕТ.
о. Я. Рибалка, парох.
Ол. Матвійчук, голова
Н. В. Гавінчук, секретар

УВАГА! УВАГА!

КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ ПРВОСВЯЩЕННІШОГО ЕПИСКОПА БОРИСА

Відбудеться в день Первоверховних Апостолів Петра й Павла в НЕДІЛЮ 12 ЛИПНЯ 1964 р.

ГАНІМЬ ' САСК.,
ві слідуючим порядком:

7.45 ранку Водосвята
8.00 Всенічна.
9.30 Урочиста зустріч Преосвящ. Єпископа Бориса.
10.00 Архиєрейська Служба Божа, в якій візьме участь Високопрп. о. Є. Трубчук з Вани Фолнс, Ман. та місцевий о. Парох.
12.30 Святочний обід в Народнім Домі з відповідною програмою, на який буде промовляти Преосвящ. Владико Борис, Всеч. Отці, та визначні промовці.
7.30 вечером Преосвященнійший Владика Борис відслужить урочисто Молебня в Церкві Пресвятої Трійці в ПРИНС АЛБЕРТ, САСК. з участю тих самих священиків.

На ще Храмове Свято, та перший Канонічну Візитацію Преосвященнійшого Бориса, Єпископа Саскатунського, сердечно запрошуємо доокличне Громадянство.

Заряд Громади:
о. Прот. Юрій Турманський, Парох.
Василь Павідвдь, Голова.
Адольф Дависмібе, Секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
ЧЕРВЕНЬ

21 Неділя -- Зелені Свята — Трійця
Свя. Духа. Храм в Поплярфілд і Полвар Парк.
22. Понеділок — Святого Духа — Храм в Сендзіна.
28. Неділя — Конора, Гокор, Ледвин Плезент Говм.

ЛИПЕНЬ

І. УВАГА: в неділю 5-го липня в Громадах підвінніпезької округи Богослужень не буде. Всіх запрошується прибути на Відкриття Колегії.

12 Конора, Пембінк, Тиндал, Храм.
19. Божекур, Дуфорст, Транскона
26. Конора, Говор, Паплярфіла

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave, Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОНЮКА
ЧЕРВЕНЬ

21. Неділя. Зелені Свята — Брендон. Храм
22. День Святого Духа — Йорктон
28 Неділя -- Брендон

Address: 2204 McDonald Ave. Brendon, Man. Tel.: P. A. 95814.

о. П. ШПИЧКА
ЧЕРВЕНЬ

21. Зелені Свята, Пресвятої Трійці — Йорктон. По полудні відправи на могилах спочинків на Цвинтарі.
22. День Святого Духа — Йорктон
28. Неділя Всіх Святих — Райн. Храмове Свято

110 Wellington Ave. Yorkton, Sask. Phone 783-2900

о. П. БУБЛИКА
ЧЕРВЕНЬ

15. Понеділок, Іван Сучавського — Кадер
21. Неділя, Преся. Трійці — Мазепа. Храм
22. Понеділок, Св. Духа — Домвел
28. Неділя, Всіх Святих — Кемсек. Храм

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Кемсек
7. Вівторок, Різдво Ів. Хрестителя — Мазепа
12. Неділя, Св. Апп. Петра і Павла

— Донеел Храм
12. Неділя, Св Апп. Петра і Павла — Антимчукова. Храм
19 Неділя — Стоянівей. Храм
26. Неділя — Донеел
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-8447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЧЕРВЕНЬ
21 Зелена Неділя - Св Михаіла
28 Неділя Всіх Святих — Св. Андрія
ЛИПЕНЬ
6. Неділя — Св. Михаіла
12. Св. Рівн. Апос. Петра й Павла — Св. Андрія. Прот. О. Хомяк
19. Неділя — Св Михаіла
26 Неділя — Св. Андрія
Address: 8561—99 Str. Edmonton, Alta. Tel: 466-8854.

о. І. Г. ГИКАВИЯ
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя, Зелені Свята — Вилінгдон. Храм
22. Святого Духа — Зовале
28. Неділя — Лужани
Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЧЕРНЕНЬ
21. Неділя — Венкав
22. Понеділок — Ехельберт (Св. Духа)
28. Неділя — Дорбин (Всіх Святих - Празник. Щиро всіх запрошуємо)
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 2264

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя, Зелених Свят — Фостон Храм
22. Понеділок Св. Духа — Київ. Храм
28. Неділя Всіх Святих — Вадіна Храм
P. O. Box 386. Watson, Sask.

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя, Зел. Свята — Арран. Храм
22 Понеділок, День Св. Духа — Вайтбік Храм
28. Неділя — Стінен
Вечірня 7 год. веч. — Глес
ЛИПЕНЬ
5 Неділя — Мейбридж
7. Вівторок. Різдво Ів. Хрест — Гакс. Храм
12. Неділя, Св. Петра і П. — Свян Плейн. Храм
19 Неділя Морквей. Храм
26. Неділя — Ленбриї Храм
Вечірня 7 год. Стінен
28. Вівторок. Св. Володимира — Кобзар
Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя Св. Трійці — Ревелсток. Храм
22 Понеділок Св Духа — Верной
28 Неділя Всіх Святих. Храм — Кемлупс
Address: 2602-42 Ave. Vernon, B. C. Phone 542-4312

о. П. ЗУБРІЦЬКОГО
ЧЕРНЕНЬ
21 Неділя, Зелені Свята. Храм — Ленард
21 Неділя, Зелені Свята. Вечірня, о год. 8-ій вечора — Роблин
21 Неділя, Зелені Свята. Храм — Шортлейд
22 Понеділок День Св. Духа. Храм Петлюра
28 Неділя Всіх Святих. Храм - Грендвю
УВАГА! В неділю Зелені Свята в Громаді Шортдейл, мене заступає другий отець після умовлення
Ласкаво прошу всіх членів моєї Округи прибувайте на Храмові свята до своїх сусідських Парафій
Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 455.

о. Ст. ЗУЗАКА
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя Зелені Свята. Храм — Геффорд
22. Понеділок, День Св. Духа — Пискаюшї (Гробн)
28. Неділя — Кридор
ЛИПЕНЬ
5. Неділя — Геффорд
7. Вівторок. Св. Ів. Хрест. — Пигеннші, пікнік
12. Неділя, Св. Петра і Павла — Кридор, Храм
19. Неділя — Геффорд
19. Неділя. Вечірня, 7 год. — Біляки
26. Неділя. Храм — Редфіда
Address: Box 163, Hafford, Sask. Tel.: 85.

о. М. КРИТЮКА
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя. Зелені Свята — Громада (північна). Храм
22. Понеділок. Св. Духа — Брусксбі
28. Неділя Всіх Святих — Мелфорт. Храм
ЛИПЕНЬ
5. Неділя — Видевор. Храм
7. Вівторок. Різдво Св. Ів. Хрестителя — Ервуд. Храм
12. Неділя Св. Апост. Петра і Павла — Брусксбі. Храм
19. Неділя Гадсон Бей
26 Неділя — Громада (північна)
28. Вівторок. Св. Володимира — Мелфорт
Address: Box 1412, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛЯША
ЧЕРВЕНЬ
21. Пресв. Трійці — Вайта. Храм
22. День Св. Духа — Сенькін. Проводи
28. Неділя — Сірки. Проводи
Box 46, Vita, Man. Tel. 9-34-62.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЧЕРВЕНЬ
21 Неділя. Пресв. Трійці — Річмонд Парк. Храм
28. Неділя Всіх Святих — Барсед. Храм
Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 349-3746

о. ІВАН МЕЛЬНИК
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя. Зелені Свята. Празник — Вінта
22 Понеділок. День Св Духа — Овкборн
28. Неділя — Овкборн
ЛИПЕНЬ
5 Неділя — Сенді Лейк
7. Вівторок. Івана Хрестителя — Мензі
12. Неділя, Петра і Павла — Січ. Храм
19 Неділя — Росборн
26 Неділя Вінтанін Владики Іва рдіона — Овкборн
Address: Oakburn, Man. Box 12 Tel. 336

о. М. ОЛЕСІОКА
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя. Зелені Свята. Храм і Проводи — Сифтон
22 Понеділок. Св. Духа. Храм — Валей Ривер
28 Неділя. Полеве Богослужения вапштовує на Брокен Пайн Лейк Громада Св. Юрія, Давфин, Ман., і запрошує довколишні Громади Давфинського Округа і сусіані Округи прибути на Полеве Богослужения на Броken Пайн Лейк. Початок Служби Божої в год. 10.00 рано, а по Богослужений обід приготовлений сестрицтвом для всіх присутніх. Запрошуємо всіх прибути на Полеве Богослужения, зустрінете багато знайомих і проведете гарно час. Буде світський бесідник, або священик з іншого округа.
Вечірня служиться що неділі в год 7-ій вечора в Давфині.
Address: 910 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЧЕРВЕНЬ
21 Неділя Св. Трійці — Дробот. Храм
22. Понеділок Св. Духа - Інсінгер (м.) Храм
28. Неділя — Льора
28. Неділя. Обідня Св. Божа — Мамореиц — 7-ий год.
Box 6, Theodore, Sask. Tel. 88.

о. Я. РИБАЛКИ
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя Спедеп. Храм
22 Понеділок - - Стрий. Храм
29. Неділя — Белкс Храм
Address: Smoky Lake, Alta. Box 806

о. В. СЕНИШИНА
ЧЕРВЕНЬ
21 Неділя Пресв. Трійці — Кіндерслей. Храм
22. Понеділок. Зіся. Св. Духа — Мінам
28. Неділя Пров. 37ця — Саскатун **S. C. Latham Place, Saskatoon, Sask. Home tel. 343-7696, Office 653-1844.**

о. В. СЛЮЗАРА
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя, Св. Трійці. Храм — Стиржес
22. День Св. Духа (Зелений Понеділок) — Могила
28. Неділя - Канора
ЛИПЕНЬ
5. Неділя — Рама
7. Різдво Св. Івана Хр. Храм — Бюкенан
12. Неділя Св. Апост Петра і Павла — Канора
19. Неділя — Канора
26. Неділя — Архиерейська Візитація Преосвященнішого Владики Єп. Бориса — Стиржес
28. Св. Володимира — Канора
Canora, Sask.; Ph. 563-5158

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя. Пресв. Трійці — Боїв. Храм
21. Неділя. Вечірня о год. 8 вечір — Греселена
22. Понеділок. День Св. Духа — Атабаска
28. Неділя Всіх Святих — Лек Ля Біш. Храм
28. Неділя. Вечірня о год. 8 вечір — Сарепа
ЛИПЕНЬ
5. Неділя — Вег Медов. Храм
7. Вівторок. Різ. Ів. Хрес. — Норая Храм
12. Неділя, Св. Ап. Петра й Павла — Сарепа. Храм
19. Неділя — Атабаска Храм
26. Неділя — Лек Ля Біш
28. Вівторок. Св. Рівнодя Князя Володимира — Ешшав. Храм
УВАГА. В неділю на 12 липня в громаді Сарепа відбувається Освячення Хрому Божого якого совершить Високопреосвященніший Владика Андрей. Це є Храмове Свято. Вінтанція Владики Андрея, і освячення Храму Божого Запрошуються всіх вірних округи Лек Ла Біш і бажаючих окрут взяти участь в цім великим святі цієї громади.
Address: Box 617 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЩЕНКА
ЧЕРВЕНЬ
20. Субота (Глечана) Служба по Пюмір — Вакав
21. Неділя. Зелені Свята — Калворт. Храм
21. Неділя Вечірня — Смитс, 5 год. вечера
22. Понеділок. Св. Духа — Лепін. Проводи
28. Неділя. Всіх Святих — Альвена Храм
28. Неділя. Вечірня, 7 год. — Вакав
ЛИПЕНЬ
5. Неділя — відпустка
12. Неділя, П. й Павла — Єлов Крік. Храм
19 Неділя — Вакав
19. Неділя. Вечірня, 7 год. веч. - Лепін
26. Неділя — Ст. Джузіен
26. Неділя. Вечірня, 5 год. — Тарнополь
28. Вівторок. Св. Володимира — Калворт
Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФІКА
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя. Зелені Свята. Храм — Толстой
28. Неділя - - Гардентон
ЛИПЕНЬ
5. Неділя — Толстой
7. Вівторок. Івана Хрестителя — Толстой
12. Неділя. Петра і Павла. Храм — Сарто
19 Неділя — Роза
26 Неділя — Гардентон
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЧЕРВЕНЬ
21. День Святої Трійці — Редвагер Храм
22. Понеділок. День Св. Духа — Ніобрук
28. Неділя Всіх Святих — Федора Храм
Box 128. Redway, Alta. Tel. 10.

от **С. СТОЛЯРЧУКА**
ЧЕРВЕНЬ
21 Неділя Зел. Свята — Гедерлей Храм
22. Понеділок. Св. Духа — Витків. Храм
28. Неділя. Всіх Святих — Медов Лейк. Храм
ЛИПЕНЬ
5. Неділя — Всі ідемо на відкриття Колегії св. Андрея у Вінніпегу. Ман.
7 Вівторок — Норт Бателфорд. Різдво Св. Ів. Хрестителя. Храм
12 Неділя. Св. Ап. Петра і Павла — Єлезавн. Храм
19 Неділя — Витків
26. Неділя — Медов Лейк
28. Вівторок. Св. Володимира — Гедерлей
Address: North Battleford, Sask. 972—105, St. Ph. 446-8280.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Rev. A. Teterenko, Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 486.

о. Г. УДОДА
ЧЕРВЕНЬ
21 Неділя. П'ятидесятниця — Шіго (місто) Храм
22 Понеділок. День Св. Духа — Стадники. Хрм
28. Неділя. Всіх Святих — Вишарт. Храм
ЛИПЕНЬ
5 Неділя — Тафіса. Храм
7. Вівторок — Шіго (місто)
12. Неділя — Св Апп. Петра й Павло — Фокс Лейк. Хрм
19 Неділя — Метьничуки. Храм
26. Неділя — Шіго (пол.)
28 Вівторок. Св. Володимира Великого — Куповський
Address: Sheho, Sask., Box 62. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
ЧЕРВЕНЬ
21. Зелені Свята (Пресв. Трійці) — Сечбург. Храмове Свято і Храмовий обід, а після всього Проводи Гробів на обох цвинтарах
27 Зелений Понеділок. День Св. Духа — Вишавін
28. Неділя. Всіх Святих — Шіпмен Храмове Свято і Обід, а після всього Проводи Гробів на цвинтарі
Address: Weirdale, Sask. Ph. 466.

о. А. ХРУСТАВКИ
ЧЕРНЕНЬ
21 Неділя (Пресв. Трійці — Храмовий Празник) — Мирнам
22. Понеділок — (Св. Духа — Храмовий Празник) — Бросов
28. Неділя — Всіх Святих — Храмовий Празник — Сапа пік.
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel./48.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя, Пресвятої Трійці, Храмове Свято — Калмар
21 Неділя, Пресвятої Трійці, Храмове Свято, відслужить Вітрел. о. Прот. С. Сиччч — Кагарн
22. Понеділок. День Святого Духа, Свята Місія, Соборна Служба Духовенства Едмонтонської Місійної Округи — Пено
28. Неділя. Всіх Святих, Храмове Свято — Кемроз
УВАГА! Просимо взяти якнайчисленішу участь в Храмових Святах тих Святій Місії у вищезгаданих Громадах довколишні Парохії.
ЛИПЕНЬ
5. Неділя — Брудерґаїм
7. Вівторок. Івана Хрестителя. Храмове Свято — Пено
12. Неділя. Петра й Павла, Храмове Свято — Торсбі
19 Неділя, Храмове Свято — Онослей
26. Неділя - Кемроз
УВАГА: Рідна Школа в Брудерґаїм з 1-го до 16-го липня; в Калмар з 20-го до 31-го липня.
Address: 9530—109 Avenue, Ph. GA 2-3063. Edmonton, Alta.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLI. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЛИПНЯ, 1964. WINNIPEG, MAN., JULY 1, 1964. ЧИСЛО (2009) 13

4-5 липня відбувається Відкриття Колегії

Канадський Пресовий Клюб гостем у Колегії Св. Андрея

Канадський Пресовий Клюб — це вітка крайової організації етнічної преси в Канаді — Федерації Канадської Етнічної Преси, під найвищим патронатом Канадського генерал губернатора Джорджа Ванье.

Чергові наради Канад. Прес. Клюбу у Вінніпезі відбулися в авдиторії Колегії Св. Андрея 18 червня ц. р.

Через великий дощ, не всі члени згаданого Клюбу могли прибути на ці наради, а разом із тим оглянути нові приміщення Колегії. Все ж, ті, що прибули не зважаючи на дощову погоду, не витерпіли, щоб ще перед засіданням не оглянути імпозатних будинків.

Протопресв. о. д-р С. В. Савчук — президент Колегії, і він же, від „Вісника", скарбник Федерації Канадської Етичної Преси, провів гостей по будинках, і пояснив їм, що в окремих їхніх відділах буде міститись.

Просторя модерна будівля робила миле враження на гостей, і вони подивляли православних українців, що вони знайшли велику силу збудувати цю кузню українського духа — Колегію Св. Андрея на терені Манітобського університету Було чути висловки, що сама ідея побудування такої школи як Колегія Св. Андрея, найкраще відповідає включенню її в систему державного університету.

Л. Лізак — президент Канадського Пресового Клюбу, висловлював українцям признання, що вони спромоглись побудувати ці приміщення для своєї вищої школи у відносно короткому часі

У згаданих нарадах Канад. Прес. Клюбу взяли участь від української преси о. С. Ярмусь — від православного „Вісника"; ред. І. Сирник — від „Українського Голосу"; о. С. Ілжик і редактор А. Курдидик — від католицького „Поступу"; ред. Пігічин — від „Канадійського.

(Закінчення на 2 ст.)

Печерську Лавру повністю перемінено в протирелігійний музей

Хоч велика більшість приміщень Києво-Печерської Лаври була советською владою забрала на всякі державні потреби, а також під протирелігійний музей, то все ж таки хоч у невеличкій її частині було дозволено жити гуртові ченців. Та ось 2 червня ц. р. американська преса повідомила, що й ту решту ченців влада усунула, а всю Лавру перемінила в протирелігійний музей. Пишучи про це, американська преса, як звичайно, й далі називає цю величаву українську святиню з XI століття „найсвятішою пам'яткою Російської Православної Церкви".

ПРОГРАМА УРОЧИСТОГО ВІДКРИТТЯ НОВОЇ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ
4–6 липня 1964

П'ЯТНИЦЯ, 3 ЛИПНЯ:

7.00 год. вечора — початок реєстрації Членів Колегії й Гостей та оглядини ними будинків Колегії. Реєстрація відбудеться в головній канцелярії (офісі) Колегії.

СУБОТА, 4 ЛИПНЯ:

9.00 год. ранку — продовження реєстрації Членів Колегії і Гостей та оглядини ними будинків Колегії.

10.30 год. ранку — Організаційні Збори Товариства Абсольвентів Колегії (Alumni Association of St. Andrew's College).

1.30 год. по полудні:

а) Вдячний Молебень і посвячення нових будинків Колегії — Впресв. Архнеп. МИХАЇЛ, заступаючи Його Блаженство Владику Митрополита ІЛАРІОНА.

б) Церемонія передачі ключів управі Колегії.

в) Перерізання стяжки д-ром Г.-Г. Сандерсоном — президентом Манітобського університету.

г) Привіти від урядових та університетських чинників, — між іншим, і від д-ра Г. Г. Сандерсона — президента Манітобського університету, Манітобського прем'єра Дафа Роблина, посадника (мейора) Вінніпегу Є. Дзюби, голови муніципалу Форт Геррі Л. Р. Фенна та ін.

г) Чайне прийняття для всіх учасників урочистости.

7. год. вечора — Концертна програма.

НЕДІЛЯ, 5 ЛИПНЯ:

9.30 год. ранку — в каплиці Колегії, Соборна Архиерейська Служба Божа, яку очолить Вл. МИХАЇЛ, заступаючи Його Блаженство Владику Митрополита ІЛАРІОНА, в сослужені з присутніми Архиереями, й духовенством. — Усі вінніпезькі Громади беруть участь.

12.00 год. дня — Спільний Святковий Обід в їдальні Колегії.

2.00 год. по полудні — Програма з привітами та промовами в Авдиторії Колегії.

5.00 год. вечора — Поклин Тарасові Шевченкові в 150-роковини його народження, — коло його пам'ятника на площі Манітобської Легіслятури.

За оздоровлення родинного життя

З Ініціятиви губернатора Канади — Високодостойного Джорджа Ванье. 7-10 червня ц. р. в Оттаві відбулась Канадська Конференція Родини, на яку були запрошені вищі достойники Канади й представники різних Церков. Від Укр. Греко-Православної Церкви в Канаді був запрошений Митр. Іларіон. Тому, що Вл. Митр. Іларіон перебував у лікарні, його заступив на цій Конференції протопресвітер о. д-р С. В. Савчук — Президент Колегії Св. Андрея.

Увага Конференції була зосереджена на питаннях оздоровлення родини, як основного фактора суспільного життя, бо ж здорове родинне життя — це перший чинник в здоровому розвиткові громадянства держави.

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ: З приводу відпочинкової відпустки для працівників редакції й адміністрації, чергове число „Вісника" вийде за 1 серпня 1964 з позначенням: ч.ч. 14 (2010) — 15 (2011).

— Довбеш. Храм -
12. Неділя, Св. Апп. Петра і Павла — Антимінчукова. Храм -
19. Неділя — Сторожевй. Храм
26. Неділя — Довбеш
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г.-О. ВАСИЛЕВА
ЧЕРВЕНЬ
21. Зелена Неділя — Св. Михаїла
28. Неділя Всіх Святих — Св. Андрія
ЛИПЕНЬ
6. Неділя — Св. Михаїла
12. Св. Рівн. Апос. Петра й Павла — Св. Андрія, Прот. О., Хомяк
19. Неділя — Св. Михаїла
26. Неділя — Св. Андрія
Address: 8541—87 Str. Edmonton, Alta. Tel: 466-8854.

о. І. Г. ГИКАВИЙ
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя, Зелені Свята — Вікінгсон. Храм
22. Святого Духа — Завале
28. Неділя — Лужани
Address: Wilkingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя — Вевлак
22. Понеділок — Етельберт (Св. Духа)
28. Неділя — Дорбин (Всіх Святих — Празник. Шлюб всіх запрошуємо)
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя, Зелених Свят — Фостон. Храм
22 Понеділок Св. Духа — Київ. Храм
28. Неділя Всіх Святих — Вадіна. Храм
P. O. Box 386. Watson, Sask.

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя, Зел. Свята — Арран. Храм
22. Понеділок, День Св. Духа — **Вайтбїк** Храм
28. Неділя — Стінен
Вечірня 7 год. веч. — Гаєс
ЛИПЕНЬ
5 Неділя — Мейбридж
7 Вівторок Різдво Ів Хрест — Гаєс. Храм
12. Неділя, Св Петра і П. - Свян Плейн. Храм
19. Неділя Норквей Храм
26. Неділя Денбіри Храм
Вечірня 7 год Стінен
28 Вівторок Св. Володимира — Кобзар
Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя Св. Трійці — Ревелстон. Храм
22. Понеділок Св Духа - Вернон
28 Неділя Всіх Святих. Храм — Кемлупс
Address: 2602-42 Ave. Vernon, B. C. Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя, Зелені Свята. Храм — Ленора
21. Неділя, Зелені Свята Вечірня, о год. 8-ій вечор — Робзин
21 Неділя, Зелені Свята. Храм — Шортлейт
22. Понеділок, День Св. Духа. Храм — Петаква
28. Неділя Всіх Святих. Храм Гренфел
УВАГА! В неділю Зелені Свята в Громаді Шортлейт, мене заступає другий отець після умовлення
Ласкаво прошу всіх членів моєї Округи прибувайте на Храмові свята до своїх сусідських Парафій.
Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 455.

о. Ст. ЗУЗАКА
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя Зелені Свята. Храм — Геффорд
22. Понеділок. День Св. Духа — Писканнні (Гробн)
28. Неділя — Кридор
ЛИПЕНЬ
5 Неділя Геффорд
7. Вівторок Св. Ів. Хрест — Писканнні, вівчик
12. Неділя, Св. Петра і Павла — Кридор, Храм
19. Неділя — Геффорд
19. Неділя. Вечірня, 7 год Бівнки
26. Неділя. Храм — Редділ
Address: Box 105, Hafford, Sask. Tel.: 98.

о. М. КРИТЮКА
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя. Зелені Свята — Гронлія (північна). Храм
22 Понеділок Св. Духа — Брускбі
28. Неділя Всіх Святих — Мелфорт. Храм
ЛИПЕНЬ
5. Неділя — Ендевор. Храм
7. Вівторок. Різдво Св. Ів. Хрестителя — Ервуд. Храм
12. Неділя. Свв. Апост. Петра і Павла — Брускбі. Храм
19. Неділя — Гадсон Бей
26. Неділя — Гронлія (північна)
28. Вівторок. Св. Володимира — Мелфорт
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-8744

о. ІВАНА КУЛЬША
ЧЕРВЕНЬ
21. Преєв. Трійці - Вайта. Храм
22. День Св. Духа — Сельків. Проводи
28. Неділя — Сірка. Проводи
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЧЕРВЕНЬ
21 Неділя. Преєв. Трійці — Річмонд Парк. Храм
28. Неділя. Всіх Святих — Баргел. Храм
Address: Westlock, Alta, Box 908, Tel. 342-8746

о. ІВАН МЕЛЬНИК
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя. Зелені Свята. Празник — Вікта
22. Понеділок. День Св Духа — Овкборн
28. Неділя — Овкборн
ЛИПЕНЬ
5. Неділя — Семді Лейк
7 Вівторок. Івана Хрестителя — Мензі
12 Неділя. Петра і Павла — Сич. Храм
19. Неділя — Госборн
26. Неділя Вшанування Ікладіни Іларіона — Овкборн
Address: Oakburn, Man. Box 12 Tel. 338

о. М. ОЛЕСЮКА
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя. Зелені Свята. Храм і Гронлія — Сифтон
22. Понеділок. Св. Духа. Храм — Балей Ривер
28. Неділя. Полеве Богослужения влаштовує на Брокен Пайн Лейк Громада Св. Юрія, Давфин, Ман., і запрошує довколишні Громади Давфинського Округа і суслні Округи прибути на Полеве Богослужения на Брокен Пайн Лейк. Початок Служби Божої в год. 10.00 рано, а по Богослуженні обід приготовлений сестрицтвом для всіх пристлнів Запрошуємо всіх прибути на Полеве Богослужения, зустріннете багато знайомих і проведете гарно час Буде світський бесідник, або священик з іншого округа.
Вечірня служиться що неділі в год 7-ій вечора в Давфині.
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЧЕРВЕНЬ
21 Неділя Св. Трійці — Дробот. Храм
22. Понеділок Св. Духа — Інсінгер (м.) Храм
28. Неділя — Льора
28. Неділя. Обідня Сл. Божа — Маморнець 2-гв год.
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 90.

о. Я. РИБАЛКИ
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя Спедеп. Храм
22 Понеділок — Стрий. Храм
29. Неділя Белле Хрен.
Address: Smoky Lake, Alta. Box 809

о. В. СЕНИШИНА
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя Преєв. Трійці — Кіндерслей. Храм
22. Понеділок. Зіся. Св. Духа — Мічам
28. Неділя. Пров. З'їзд — Саскатун
9. C. Latham Place, Saskatoon, Sask. Home tel. 343-7696. Office 653-1944.

о. В. СЛЮЗАРА
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя, Св Трійці. Храм — Стирлінг
22. День Св. Духа (Зелений Понеділок) — Могила
28. Неділя — Канора
ЛИПЕНЬ
5. Неділя — Рама
7. Різдво Св. Івана Хр. Храм — Бюкенан
12. Неділя Св. Апост. Петра і Павла — Канора
19. Неділя — Канора
26. Неділя — Архиєрейська Візитація Преосвященішого Владики Кір Ів. Борися — Стирлінг
28. Св. Володимира — Канора
Canora, Sask., Ph. 563-5168

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЧЕРВЕНЬ
21 Неділя. Преєв Трійці — Боїв. Храм
21. Неділя Вечірня о год. 8 вечір — Греслена
22. Понеділок День Св. Духа — Атабаска
28. Неділя. Всіх Святих — Лек Ла Біш Храм
28. Неділя. Вечірня о год. 8 вечір — Сарепа
ЛИПЕНЬ
5. Неділя — Нег Медов. Храм
7. Вівторок. Різ. Ів. Хрес. — Норвей. Храм
12. Неділя, Св. Ап. Петра й Павла — Сарепа. Храм
19. Неділя — Атабаска. Храм
26. Неділя — Лек Ла Біш
28. Вівторок. Св. Рівнооп. Князя Володимира — Еншіа. Храм
УВАГА: В неділю на 12 липня в громаді Сарепа відбувається Освячення Хрому Божого якого совершить Високопреосвященний Владика Андрей. Це є Храмове Свято, Візитація Владики Андрея, і освячення Храму Божого. Запрошуються всіх вірних округи Лек Ла Біш і ближчих округ взяти участь в цім великім святі цієї громади.
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
ЧЕРВЕНЬ
20. Субота (Глечана) Служба по Помір - Вакав
21. Неділя. Зелені Свята — Калдор. Храм
21. Неділя. Вечірня Смате, 5 год. вечера
22. Понеділок. Св. Духа — Лейк. Проводи
28. Неділя. Всіх Святих — Альвена. Храм
28. Неділя. Вечірня, 7 год. — Вакав
ЛИПЕНЬ
5 Неділя відпустка
12 Неділя II й Павла Єлов Крік Храм
19. Неділя — Вакав
19. Неділя Вечірня, 7 год веч. — Лейк
26. Неділя Ст. Джулієн
28. Неділя Вечірня, 5 год. — Тарнопоть
28. Вівторок Св. Володимира — Казворт
Address: Box 4. Wakaw, Sask. Tel, 233-4281

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя Зелені Свята. Храм — Толетой
28 Неділя - Гардентон
ЛИПЕНЬ
5. Неділя — Толстой
7. Вівторок. Івана Хрестителя — Толстой
12. Неділя Петра і Павла. Храм Сарто
19. Неділя — Роза
26 Неділя — Гардентон
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЧЕРВЕНЬ
21. День Святої Трійці — Редватер Храм
22. Понеділок. День Св. Духа — Нюбрун
28 Неділя Всіх Святих — Федора. Храм
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
ЧЕРВЕНЬ
21 Неділя Зел. Свята — Гедерлей Храм
22. Понеділок. Св Духа — Вигнів. Храм
28. Неділя Всіх Святих — Медов Лейк. Храм
ЛИПЕНЬ
5. Неділя — Всі ідемо на відкриття Колегії св. Андрея у Вінніпегу, Ман.
7. Вівторок — Норт Бателфорд. Різдво Св. Ів. Хрестителя, Храм
12. Неділя. Св. Ап. Петра і Павла — Глеслін. Храм
19 Неділя — Вигнів
26. Неділя - Медов Лейк
28. Вівторок. Св. Володимира — Гедерлей
Address: North Battleford, Sask. 972—105, St. Ph. 445-3280.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Rev. A. Teterenko, Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 486.

о. Г. УДОДА
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя, П'ятидесятниця - Шіко (місто). Храм
22. Понеділок, День Св. Духа — Стадинки. Храм
28. Неділя, Всіх Святих — Вишарт, Храм
ЛИПЕНЬ
5 Неділя Тафвел. Храм
7 Вівторок Шіко (місто)
12. Неділя — Св. Апп. Петра й Павло — Фовм Лейк. Храм
19 Неділя — Мельничук. Храм
26. Неділя — Шіко (пол.)
28. Вівторок. Св Володимира Великого — Куприовські
Address: Shaho, Sask., Box 62. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
ЧЕРВЕНЬ
21 Зелені Свята (Преєв, Трійці) — Сембург. Храмове Свято і Храмовий обід, а після всього Проводи Гробів на обох цвинтарях.
22 Зелений Понеділок, День Св. Духа - Нипавін
28 Неділя Всіх Святих — Шіпмен. Храмове Свято і Обід, а після всього Проводи Гробів на цвинтарі.
Address: Weirdale, Sask. Ph. 486.

о. А. ХРУСТАВКИ
ЧЕРВЕНЬ
21 Неділя (Преєв Трійці — Храмовий Празник) — Мирнам
22. Понеділок (Св. Духа — Храмовий Празник) — Бросов
28 Неділя — Всіх Святих — Храмовий Празник. Слава пів.
Address: Box 57, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЧЕРВЕНЬ
21 Неділя, Пресвятої Трійці, Храмове Свято - Камар
21 Неділя, Пресвятої Трійці, Храмове Свято, відслужить Відпр.
о. Прот. С Семчик Кегани
22 Понеділок, День Святого Духа, Свята Місія. Соборна Служба Духовенства Епархіяльної Місійної Округи Пено
28. Неділя, Всіх Святих, Храмове Свято - Кемроз
УВАГА! Просимо взяти якнайчисленійшу участь в Храмових Святах та Святій Місії у вищезгаданих Громадах довколичні Парохій.
ЛИПЕНЬ
5. Неділя — Брудергайм
7 Вівторок, Івана Хрестителя, Храмове Свято — Пено
12 Неділя, Петра й Павла, Храмове Свято Торсбі
19 Неділя, Храмове Свято — Оноей
26. Неділя — Кемроз
УВАГА Рідна Школа в Брудергайм з 1-го до 16-го липня, в Кадмар з 20-го до 31-го липня.
Address: 9630—109 Avenue, Ph. GA 2-3053. Edmonton, Alta.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLI. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЛИПНЯ, 1964. WINNIPEG, MAN., JULY 1, 1964. ЧИСЛО (2009) 13

4-5 липня відбувається Відкриття Колегії

Канадський Пресовий Клюб гостем у Колегії Св. Андрея

Канадський Пресовий Клюб - це вітка крайової організації етнічної преси в Канаді — Федерації Канадської Етнічної Преси, під найвищим патронатом Канадського генерал губернатора Джорджа Ванье.

Чергові наради Канад. Прес. Клюбу у Вінніпезі відбулися в авдиторії Колегії Св. Андрея 18 червня ц. р.

Через великий дощ, не всі члени згаданого Клюбу могли прибути на ці наради, а разом із тим оглянути нові приміщення Колегії. Все ж, ті, що прибули не зважаючи на дощову погоду, не витерпіли, щоб ще перед засіданням не оглянути імпозантних будинків.

Протопресв. о. д-р С. В. Савчук президент Колегії, і він же, від „Вісника", скарбник Федерації Канадської Етнічної Преси, провів гостей по будинках, і пояснив їм, що в окремих їхніх відділах буде міститись.

Простора модерна будівля робила миле враження на гостей, і вони подивляли православних українців, що вони найшли велику силу збудувати що кузню українського духа — Колегію Св. Андрея на терені Манітобського університету Було чути висловп, що сама ідея побудування такої школи як Колегія Св. Андрея, найкраще відповідає включенню її в систему державного університету.

Л. Лізак — президент Канадського Пресового Клюбу, висловлював українцям признання, що вони спромоглись побудувати ці приміщення для своєї ви щої школи у відносно короткому часі

У згаданих нарадах Канад. Прес. Клюбу взяли участь від української преси о. С. Ярмусь - від православної „Вісника", ред. І. Сирник від „Українського Голосу"; о С. Ікик і редактор А. Курдидик - від католицького „Поступу", ред. Пігічин — від „Канадійсько-

(Закінчення на 2 ст.)

Печерську Лавру повністю перемінено в протирелігійний музей

Хоч велика більшість приміщень Києво-Печерської Лаври була советською владою забрала на всякі державні потреби, а також під протирелігійний музей, то все ж таки хоч у невеличкій її частині було дозволено жити гуртові ченців. Та ось 2 червня ц. р американська преса повідомила, що й ту решту ченців влада усунула, а всю Лавру перемінила в протирелігійний музей. Пишучи про це, американська преса, як звичайно, й далі називає цю величаву українську святиню з XI століття „найсвятішою пам'яткою Російської Православної Церкви".

ПРОГРАМА УРОЧИСТОГО ВІДКРИТТЯ НОВОЇ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ
4—6 липня 1964

ПЯТНИЦЯ, 3 ЛИПНЯ:

7.00 год. вечора початок реєстрації Членів Колегії й Гостей та оглядини ними будинків Колегії. Реєстрація відбудеться в головній канцелярії (офісі) Колегії.

СУБОТА, 4 ЛИПНЯ:

9.00 год. ранку — продовження реєстрації Членів Колегії і Гостей та оглядини ними будинків Колегії.

10.30 год. ранку — Організаційні Збори Товариства Абсольвентів Колегії (Alumni Association of St. Andrew's College).

1.30 год. по полудні:

а) Вдячний Молебень і посвячення нових будинків Колегії Впровсв. Архиеп. МИХАЇЛ, заступаючи Його Блаженство Владику Митрополита ІЛАРІОНА.

б) Церемония передачі ключів управи Колегії.

в) Перерізання стяжки д-ром Г. Г. Сандерсоном - президентом Манітобського університету.

г) Привіти від урядових та університетських чинників, — між іншим, і від д-ра Г. Г. Сандерсона — президента Манітобського університету, Манітобського прем'єра Дафа Роблина, посадника (мейора) Вінніпегу С. Дзюби, голови муніципалу Форт Гаррі Л. Р. Фенна та ін.

г) Чайне прийняття для всіх учасників урочистости.

7. год. вечора — Концертна програма.

НЕДІЛЯ, 5 ЛИПНЯ:

9.30 год. ранку — в каплиці Колегії, Соборна Архиерейська Служба Божа, яку очолить Вл. МИХАЇЛ, заступаючи Його Блаженство Владику Митрополита ІЛАРІОНА, в сослуженні з присутніми Архиереями й духовенством. Усі вінніпеські Громади беруть участь.

12.00 год. дня - Спільний Святковий Обід в ідальні Колегії.

2.00 год. по полудні - Програма з привітами та промовами в Авдиторії Колегії.

5.00 год. вечора — Поклін Тарасові Шевченкові в 150-роковини його народження, — коло його пам'ятника на площі Манітобської Легіслятури.

За оздоровлення родинного життя

З ініціятиви губернатора Канади — Високодостойного Джорджа Ванье, 7-10 червня ц. р. в Оттаві відбулась Канадська Конференція Родини, на яку були запрошені вищі достойники Канади й представники різних Церков. Від Укр. Греко-Православної Церкви в Канаді був запрошений Митр. Іларіон. Тому, що Вл. Митр. Іларіон перебував у лікарні, його заступив на цій Конференції протопресвітер о. д-р С. В. Савчук — Президент Колегії Св. Андрея.

Увага Конференції була зосереджена на питаннях оздоровлення родини, як основного фактора суспільного життя, бо ж здорове родинне життя — це перший чинник в здоровому розвиткові громадянства держави.

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ: З приводу відпочинкової відпустки для працівників редакції й адміністрації, чергове число „Вісника" вийде за 1 серпня 1964 з позначенням: ч.ч. 14 (2010) — 15 (2011).

Канадський Пресовий Клюб...

(Закінчення з 1-ї стор.)

го Фармера"; ред. Стефанія Бубнюк — від „Жіночого Світу"; Л. Лізак — від „Джюніш Пфєс"; пані Гикава — секретарка Клюбу, і ін.

На нарадах обговорено ряд актуальних питань і ухвалено резолюції для предложення їх Конференції представників етнічної преси в Канаді, що має відбутися в місяці жовтні ц. р. в Торонті.

Перед закінченням нарад, председник — Л. Лізак, висловив подяку президентові Колегії — о. д-ру С. В. Савчукові за запрошення відбути ці наради в авдиторії Колегії Св. Андрея, і з офіційного крісла знову висловив і подив, і признання українцям за збудування найкращої на терені Манітобського університету будівлі — Колегії Св. Андрея „Вона буде виконувати велику наукову службу і українцям, і Канаді" — сказав він. „Ця Колегія — це не тільки гордість українців, що її збудували; вона буде гордістю всієї Канади". Вкінці п. Л. Лізак, в імені Канад. Прес. Клюбу, побажав найкращих успіхів Колегії в її науковій праці для українців і канадців взагалі.

Влада остерігає

Проти „Пасторальної гіпнози"

Міністр справ здоров'я д-р Даймонд видав суворе остереження, щоб духовенство провінції Онтаріо (Канада) не поважилося вживати „пасторальну гіпнозу". Онтарійський закон про гіпнозу з 1961 р. тільки кваліфікованим лікарям, дентистам і психологам дозволяє по-требі практикувати гіпнозу, а нікому іншому.

Гіпноза як засіб „релігійного лікування"

Група пасторів у Торонті — 4 англіканські, 3 баптистські, 1 пресвітеріянський, вишколювані є п нескопальном каноником Дж. Віткофським із Шарльлеоуза, Па., США, — постановили шляхом гіпнози виконувати свою місію шнрення релігійности між людьми. Пастор Кінґ — один з вищезгаданої групи, заявив, що „жоден закон не може нормувати взаємовідносини між пастором і вірними, що звертаються до нього за допомогою" (душевною).

Влада погрожує карою

Міністр д-р Даймонд остеріг, що коли неуповноважені й некваліфіковані особи (тобто пастори) будуть гіпнотизувати людей, то влада буде карати їх: від 1000 до 2000 дол. грошової кари.

З.Р.В. — Душевна „сила" відомого Распутіна полягала в тому, що він гіпнотизував свої жертви.

Спростування

Совєтська влада осудила повищення й поведінки митр. Й. Сліпого

Український католицький тижневик „Християнський Голос" (у Мюнхені) у числі за 20. 5. 1964 р. спростовує:

„У 15-му числі нашого часопису з 12 квітня ц. р. повторили ми за Німецькою Католицькою Інформаційною Агенцією (КНА) вістку про те, що, мовляв, совєтська амбасада в італійській республіці повідомила Ватиканський державний секретаріят, що Совєтський Союз осуджує іменування Митрополита Сліпого Великим Митрополитом і т. п.

„На основі одержаних інформацій стверджуємо, що подібного роду демарш з боку совєтського уряду перед Державним секретарем у Ватикані не був зроблений...

„Ні ватиканський щоденник „Ль'Осерваторе Романо", ні „Вісті з Риму" цієї вістки не подали".

З.Р.В. — У періоді 2-ї сесії 2-го Ватиканського Собору папа Павло VI повищив титул митрополита Сліпого до ступеня „Великого Митрополита". КНА подала, що влада СССР, мовляв, запротестувала проти цього повищення митр. Сліпого й проти його „зв'язків з українськими націоналістами" в Римі, бо все ще „противиться тим умовам, на яких митр. Сліпому дозволено приїхати з СССР до Риму".

Цю вістку також подав був часопис „Українське Слово" в Парижі, а за тим - щоденник „Америка", з яких був передрукував її й „Вісник". А тепер ось, як спростовує „Християнський Голос" на основі інформацій з Ватикану, ця вістка не правдива.

Надія на Голдвотера?

„Амендмент Бекера"

Справа молйння в державних школах США вирішується в Конгресі

Верховний Суд під проводом Воррена заборонив молйння й читання Св. Письма в державних школах США. Ця заборона (вона сталася за часів президента Дж. Ф. Кеннеді) основана на конституційному відділені Церкви від держави.

Конгресмен з Республіканської Партії Ф. Дж. Бекер виніс пропозицію, щоб внести в Конституцію відповідну поправку, на основі якої було б дозволено в державних школах США молитися й читати Св. Письмо. Ця пропозиція стала відомою як „Амедмент Бекера" („Поправка Бекера"), і, почавши з 22 квітня 1964 р., її розглядає Юридична Комісія Конгресу. Щоб Конгрес міг голосувати у справі цієї пропозиції, для цього треба, щоб спершу підписалася під нею потрібна кількість конгресменів, але такої кількости підписів покищо немає.

Голдвотерові підсказують підтримати „Амендмент Бекера"

„Нешонел Ревю" (орган правого напрямку) підсказує сенаторові - республіканцеві з Арізони Б. Голдвотерові, щоб він (Голдвотер) включив її в програму своєї кампанії за номінацію в кандидати на президента США, яку Голдвотер симе тепер проводить, і то з успіхом більшим, ніж сподівалися безсторонні спостерігачі.

„Нешонел Ревю" вірить, що якщо б Голдвотер підтримав Бекера, то тоді напевно пройшов би „Амедмент Бекера" в Конгресі, а консерватист-націоналіст Голдвотер став би президентом США.

Конгресмен Бекер — католик. Сенатор Голдвотер, що походить з жидівських кругів, є протестантом. У червні преса повідомила, що Бекер сказав, що він уже має підтримку 167 конгресменів.

4 точки „Амендмента Бекера"

Нижче подаємо (за журналом „Чорчендж Стейт", червень 1964 р.) повний текст „Амендменту Бекера":

SECTION 1. Nothing in this Constitution shall be deemed to prohibit the offering, reading from, or listening to prayers or biblical scriptures, if participation therein is on a voluntary basis, in any government or public school, institution, or place.

SECTION 2. Nothing in this Constitution shall be deemed to prohibit making reference to belief in, reliance upon, or invoking the aid of God or a Supreme Being in any government or public document, proceeding, activity, ceremony, or obligation of the United States.

SECTION 3. Nothing in this article shall constitute an establishment of religion.

SECTION 4. This article shall be inoperative unless it shall have been ratified as an amendment to the Constitution by the legislatures of three-fourths of the several States within seven years from the date of its submission to the States by the Congress.

У цій справі немає такого стану, що б котрась із партій і Церков була за пропозицією Бекера, а друга партія й Церква була проти неї. І серед Демократичної, і серед Республіканської Партії є такі одиниці й гуртки — так само, як і одиниці та гуртки серед різних вироіспоодних груп і релігій, — що підтримують Бекера, або виступають проти нього.

Напр., на переслуханні в Юридичному Комітеті Конгреса висловилися проти пропозиції Бекера такі видні особи, як: католицький професор права в Бостоні єзуїт Кінілі, епископальні- епископ — В. Крейтон і Б. Мозлі, як подає журн. „Православная Русь" (США) ч. 9, 1964 р. Рабін Айзендрат в імені 650 синагог там же також рішуче став проти пропозиції Бекера (журн. „Православная Русь" ч. 10, 1964).

Проти Бекера є також протестантська Крайова Рада Церков, але одна з її відомих діячів Д. Полінґ є за Бекером, якого підтримує відомий протестантський церковний діяч д-р Мекинтайр.

Це тільки приклади, але вони свідчать, що подібний стан є і в ширшому обсязі суспільства.

Як бачимо, серед прихильників пропозиції Бекера форма фронту не є однолінійною, - вона має вигляд шахівниці як назовні, так і внутрі.

Щодо противників Бекера, то цей табір назовні також має вигляд шахівниці, але внутрі під ним є підклад організований, однолінійний.

Відкриття пам'ятника Т. Шевченкові у Вашингтоні

Головна Управа Комітету Пам'ятника Шевченкові у Вашингтоні на своїх нарадах під проводом прод. д-ра Романа Смаль-Стоцького з участю членів Екзекутиви Централі Українського Конгресового Комітету Америки під проводом свого президента д-ра Л. Е. Добрянського в Нью-Йорку 6 червня ц. р. повідомила, що відкриття пам'ятника Т. Шевченкові (статуя роботи скульптора Л. Молодожанина) буде урочисто відкрита 27 червня ц. р.

Комітет Почесних Спонзорів Пам'ятника із 150 найвидатніших американських громадян очолює Г. С. Труман, бувший, 33-й, президент США.

Чи при відкритті пам'ятника Шевченкові у Вашингтоні в програмі урочистостей буде посвячення Пам'ятника — не знаємо. (У Вінніпезі не було). Це питання важливе з різних дуже істотних для українства й християнства мотивів.

УККА ОСУДЖУЄ АНТИСЕМІТИЗМ, ПЛЕКАНИЙ МОСКВОЮ В УКРАЇНІ

ЕКЗЕКУТИВА УККА В ОБОРОНІ ЖИДІВ І УКРАЇНЦІВ
Одним з авторів передмови до книги Трохима Кичка є жид Г. Д. Пільоткін

„Да Юкрайінян Бюлетин" (1. 4. 1964) — орган Українського Конгресового Комітету Америки подав під заголовком **„УККА осуджує антисемітизм, плеканий Москвою в Україні"** комунікат, початкову частину якого в перекладі на українську мову подаємо нижче:

„Нью-Йорк, Н. Й. (Спеціяльне). — Український Конгресовий Комітет Америки, промовляючи в імені понад 2-х мільйонів американців українського походження, осудив антисемітизм, який совєтська влада плекає в Україні, і відкинув усякі здкі натяки на те, що поневолений народ України є відповідальним за дяла комуністичних маріонеток, які правлять у Києві з допомогою і вказівками Кремля.

Це осудження проголошено в заяві, яку одноднно схвалила Управа Екзекутиви Українського Конгресового Комітету Америки на його зборах у Нью-Йорку 3. 4. 1964 р., де було докладно обговорено недавню публікацію „Юдаїзм без прикраси" — книжку, що її написав Трохим К. Кичко, а видала Академія Наук Української ССР в Києві.

Розглядаючи цю книжку, як „акт злобного антисемітизму, є грубим протиукраїнським кроком", Український Конгресовий Комітет Америки видав у 8-х точках заяву, якою осудив цю книжку як нахабний акт, спрямований як проти книжки, так і проти українців, і проти постійно зростаючої гармонійности взаємовідносин цих двох народів".

У комунікаті в „Да Юкрайінян Бюлетин", між іншим, також сказано про заяву Управи Екзекутиви УККА:

„Дал, там же сказано, що хоч книжка Кичка опублікована українською мовою, а н видала Академія Наук УССР, то все ж таки більшість приписок у цій книжці взято з російських авторів і з джерел написаних російською мовою, а обидва автори передмови до книжки Кичка не є українці. „Один з них — Андрей А. Веденський, уроджений в Перм, в Росп, 1891 р., є російським історик; другий — співак, і григорій Давидович і Пільоткін, український жид, уроджений в Одесі 1917 р."

З.Р.В. — Книжка Кичка — це наступ на жидівську релігію (юдаїзм) та на поваяний з цією релігією Сіонізм. В СССР у кінгарнях немає цієї книжки, — н легче дістати за кордоном.

Як відомо, антисеміти голосять, що влада СССР, мовляв, є в руках жидів. Книжка Кичка проти жидівської религи є в руках ворогів антисемітизму це одним доказом того, що влада СССР не є в руках жидів, а, навпаки, — що влада СССР є антисемітською, бо ж ця влада, не бачимо, веде агітацію проти жидівської религи й Сіонізму. Книжка Трохима Кичка „Юдаізм без прикрас" видана 12 жовтня 1963 р.

Пожежа знищила Академію Наук у Києві?

ЗАГАДКА ОПОВИТА ТАЇНОЮ
Підозрівають зв'язок між пожежею Академії Наук і виданням книжки Т. Кичка

У розгарі шуму на Заході з приводу книжки Трохима Кичка „Юдаізм без прикрас", яку видала Академія Наук у Києві 12. 10. 1963 р., і проти якої на Заході запротестували жиди, — у травні й червні ц. р. поширилися вістки, що дотла згоріли будинки Академії Наук у Києві, і цілком згорілп там великі скарби науки й культури.

Мовчанка в СССР, мовчить преса Заходу

Вістку про цю пожежу подали пресові агенції: Ройтер, ЮПІ, АПФ та інші. Але з Совєтського Союзу немає про це жодних інформацій, — ні потвердження, ні заперечення. Вищезгадані міжнародні пресові агенції поінформували, що вогонь появився одночасно в кількох місцях. З цього евентуально можна зробити висновок, що Академію підпалено. Але якщо Академія згоріла, то у влади СССР є якісь причини не розголошувати цього факту. Український католицький щоденник „Америка" за 5 червня ц. р. інформує, що, за винятком австрійської газети „Зальцбургер Нахріхтен", ні одна інша західно-европейська газета не подала вістки про цю пожежу в Києві.

Хто і яким чином вплинув на пресу західньої Европи, щоб вона не розголошувала цієї справи?

На роздоріжжі здогадів

Коли Академія Наук у Києві видала книжку Т. Кичка „Юдаізм без прикрас" (книжка українською мовою), то в деяких жидівських органах на заході це було названо проявом українського „антисемітизму". Провідники українців на Заході одноголосно виявили жидам, що то, мовляв, московсько-націоналістична антисемітська влада СССР, що маскується під фірмою „комуністів", дала наказ Академії Наук у Києві видати цю книжку Кичка, щоб атакувати жидів, а при тому вину за цей антисемітизм звернути на українців, і так посварити жидів з українцями.

Послідовно, частина української преси на Заході в першій половині червня ц. р. висловила здогад, що, мовляв, московсько-націоналістична антисемітська влада СССР сама підпалила Академію Наук у Києві, щоб після того вину за підпал звернути на жидів, що то, мовляв, вони підпалили Академію з-ліпсти за видання нею книжки Кичка „Юдаізм без прикрас".

З.Р.В. — Якщо Академія Наук у Києві згоріла, і якщо її підпалено, то це явище не тільки трагічне (бо там були історичні, з-перед большевицьких часів, великі скарби української національної науки й культури), але й також явище повне таємности. Вияснювати його „на колінї", „одним помахом пера" неможливо. Хто хотів би вияснювати цю „загадку", той перш за все мусів би дати доказ, що він знає тайни самої істоти комуно-большевицької влади СССР: він мусів би знати: ким ця влада є, яка її сила й мета.

Протикомуністична „чистка" в Кат. Церкві в Бразилії

Найбільше комуністів у Католицькій Акції

„Чергова урядова кампанія за „вичищення комунізму" в Бразилії нині досягнула й Римо-Католицьку Церкву, особливо ж Католицьку Акцію. Ця, в основному світська, організація зосереджується на своїй діяльності серед робітництва й молоді.

Карльос Ляцерда — губернатор провінції Гванабара, що був одним з провідників руху, шляхом якого повалено президента Гуляра (симпатика комунізму) і квітня ц. р. нап'ятнував архиепископа Гельдера Пессоа Камору з Ресіфе, який є секретарем бразилійської Крайової Конференції Єпископів. Він назвав цього архиепископа р е ф о р маторомо, який так „плекає нужду, немов головки салати".

Низка часописів приналюють військових слідчих, щоб вони зайнялися справою „комуністичного проснкання" в організацію Католицької Акції".

(„Да Нью Йорк Таймс", 5. 4. 1964)

Шукають за Борманом

Реченець судів над націстами кінчається 8 травня 1965 р.

На Нюрнберзькому процесі 1946 р. Мартин Борман — шеф гітлерівської партії („нації") був засуджений заочно як злочинець ч. 2. Борман утік і досі переховується.

У Західній Німеччині вже шість літ діє центральна агенція, очолена правником Ервіном Шюле, яка займається вишукуванням бувших гітлерівських военних злочинців. На послугах агенції є 11 відділів детективів по 35-40 осіб у кожному.

На протязі ще одного року агенція надіється відбути коло 500 чергових процесів над бувшими німецькими военними злочинцями. Найбільша погоня відбувається за М. Борманом.

Згідно з німецьким законом, процеси над гітлерівськими злочинцями дозволені в Зах. Німеччині лише до 8 травня 1965 року.

Коли після того викриють бувшого военного злочинця, то його судити вже не вільно нікому.

Але Борман був уже засуджений (заочно) военним трибуналом аліянтів 1946 р., отже цей суд завжди буде правосильним. Отже, якщо б Бормана зловили після 8 травня 1965 р., то тоді бувші аліанти (Британія, Америка, СССР і ін.) знову мусять скликати военний трибунал, що виконав би присуджену Борманові кару смерті.

Митр. Іларіон повернувся з лікарні додому

Як повідомлялось у „Віснику" за 1 червня ц. р., Його Блаженство Вл. Митрополит Іларіон пережив дві операції очей. Операції ці пройшли успішно, і Вл. Митрополит вже повернувся з лікарні додому. За порадою лікарів, він не зможе виконувати своїх звичайних обов'язків протягом двох місяців по операціях.

Вл. Митр. Іларіонові сповнилося 83 роки в січні ц. р.

Побажаємо йому повного видужання й скорого повороту до дальшої праці!

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавництво Східна Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: In Canada — 20c; In U.S.A. — 25c.

Адресувати:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ДЛЯ КОГО „ІНСТИТУТ АТЕЇЗМУ"?

Коли советський щоденник „Правда" ц. р. повідомив, що влада СССР творить Інститут атеїзму, то вістка про це швидко поширилася по світі, однак вона не стала сенсацією. Світ прийняв її як самозрозуміле для положення під Совєтами явище.

Безперечно, це явище самозрозуміле, отже воно не є несподіванкою, коли брати до уваги лише **мету** уряду СССР — мету його намагання знищити релігію.

Але коли цю справу розглядати під кутом **методи** (способу) для осягнення цієї мети (знищення релігії), то факт осунування Інституту атеїзму подекуди таки є несподіванкою, і то перш за все несподіванкою для самої влади СССР.

Для кого советська влада творить Інститут атеїзму? Очевидно, не для робітників і не для колхозників. Інститут — це академічна школа, отже вона призначена для інтелігенції; тобто совєтська влада вважає, що релігія існує не лише серед робітників і колхозників, але й серед інтелігенції. І є підстави думати, що саме релігія серед інтелігенції, тобто серед провідної суспільної верстви, непокоїть владу СССР ще більше ніж релігія серед селянства й робітництва.

„Правда" заявила, що „більшість совєтських людей уже порвали з релігією", але зробили це не всі.

Є підстави думати, що влада СССР найбільше тривожиться тим фактом, що ці, які „порвали з релігією", лише формально відійшли від Церкви — відійшли або із страху, або навіть переконовно, внаслідок атеїстичної пропаганди — але їхній світогляд, ба — навіть їхня психіка дальше залишається релігійною. Правда, серед багатьох офіційних ніби-то „атеїстів" ця релігійність не є такою, якої вимагає Церква, але все ж таки в них є свідоме чи хоч би й підсвідоме відчуття існування „якоїсь" Вищої Сили, і в туга за Нею.

Євангельський заголовок відомої повісті „Не самим лиш хлібом" сучасного советського письменника Дудінцова не є випадковим; і цей заголовок узятий з Євангелії не лише для престижного стилю. Люди в СССР, як і завжди і всюди, раніше чи пізніше конечно, невідвратно стверджують, що „не самим лише хлібом людина житиме", бо в неї є душа, яка прагне духовного хліба; а тим духовним хлібом є, перш за все, такі справи, як: Первопричина постання світу, мети існування його та остаточної мети постання й існування людини у світі, таємність джерела незалежних від людини Законів безмежного світу, туга людини за вічністю й безмежністю, що виходить поза межі землі, і т. д. і т. п. Ці явища в людській душі є природні, бо людина родиться з паростком Божественного, і знищити його не можна; цей паросток своїм тихим голосом завжди нагадує істоту людини: „Не самим лише хлібом житимеш!"

Коли людина підноситься на все вищий і вищий духовий рівень, то цей тихий голос душі відзивається дедалі голосніше, — він освідомлює людину в тому, що вона не хоче бути твариною, тому, бо вона не є твариною, якою їй іноді вважає атеїзм.

Найбільший супротив атеїзмові існує там, де він невидимий; супротив, владою СССР таврується навіть не як релігійність, але як „девіалізм"; супротив який голосно не говориться; супротив неофіційний і часто навіть несвідомий, і відруково-стихійний; це супротив у душі кожної інтелігентної й при тому освіченої людини.

Тут є найбільший опір проти атеїзму, і влада СССР ніколи не переможе цього опору, бо перемогти його неможливо.

ВАТИКАН, ПОЛЬЩА, ЗАХ. УКРАЇНА

Польський часопис „Дзєннік Жолнєжа" ц. р. лише мимохідь відмітив, що римо-католицькі й грецько-католицькі епархії на **західньо-українській території** згадані в цьогорічному „Папському Річнику" як такі, що знаходяться „в Польщі", тобто на **території Польщі.**

„Вісник" поінформував про це своїх читачів.

Інформацію „Дзєнніка Жолнєжа", а за ним і „Вісника" один з українських католицьких часописів у Канаді спростував як нібито „фальшиву". Цей укр. катол. часопис подав, як аргумент, ось цей факт: при іменах греко-католицьких єпископів, згаданих у „Папському Річнику", подано їхню українську національність.

Розуміється, що цей український католицький часопис відповів не на властиву тему, бо він згадав лише про те, що „Папський Річник" подає українську етнічну приналежність греко-католицьких єпископів; але цей же часопис промовчав справу **територіяльного** означення Ватиканом західньо-українських земель, — а саме про це йшлося „Віснико" в його попередній інформації.

Хто на ці справи дивиться безкрітично, той, після прочитання того нібито спростування в цьому укр. катол. часописі, міг стати жертвою ілюзії, і повірити, що цей укр. катол. часопис справді відповів на тему, — хоч так воно не є.

Ватикан у міжнародніх політичних справах виступає як **Ватиканська держава.** Як довго Ватиканська держава, очолена папою як її правителем, юридично не визнає Советського Союзу, а Советський Союз не визнає Ватиканської держави, так довго Ватикан, послідовно, не визнає советськими територіями ці землі, що їх СССР окупував унаслідок 2-ї світової війни, а саме території Литви, Латвії, Естонії, західньо-української й західньо-білоруської землі і т. д. Ватикан офіційно й надалі в цій справі тримається стану з-перед 2-ї світової війни, і тому він і досі стоїть на тому становищі, що західньо-українські й західньо-білоруські землі легально й надалі належать до державної території Польщі, що їх СССР окупував нелегально.

Звичайно, якщо б між Ватиканом і СССР дійшло до політичного договору й взаємного державного визнання, то тоді влада СССР зажадала б, щоб Ватикан західньо-українську, зах.-білоруські литовські і т. д. землі, окуповані внаслідок 2-ої світової війни, офіційно зарахував до території Советського Союзу. Як тоді поступив би Ватикан? Відповідь на це, можливо, дасть майбутність

Цей міжнародньо-політичний принцип, на основі якого Ватикан досі не визнав теперішніх границь СССР, належить до політичної „азбуки", яка повинна б бути відомою кожному, хто збирається на ці теми писати, щоб інформувати читачів. Такі інформатори повинні, напр., знати, що Литва між двома світовими війнами не визнавала тодішніх границь Польщі, і Литва зазначувала місто Вільно на мапі Литви, хоч це місто фактично знаходилося на державній території Польщі

Очевидно, якщо б Ватикан, столиця папи, одночасно не був і державою, то в нього не було б потреби означати території на основі їх державно-політичної приналежности, і тоді він мав би вільну руку також і зах.-українські землі означувати на етнографічній основі, і тоді він, послідовно, мусів би назвати ці землі частиною України, а не Польщі.

Як довго Ватикан є не лише центром Католицької Церкви, але й також державою, так довго він сам буде в трудному положенні серед політичних порахунків між різними націями, так довго також життя буде іноді ставити Ватикан перед потребою підтримувати дану державу, у висліді чого інша держава, чи нація, буває покривдженого Ватиканом.

„Вашінґтон Пост" атакує Т. Шевченка

Американська преса великою більшістю прихильно поставилася до справи будови пам'ятника Т. Шевченкові у Вашінґтоні. У проводі неприхильних голосів став щоденник „Вашінґтон Пост", який безперервно до останнього дня атакував цю справу.

Коли 3 червня ц. р. пам'ятника Шевченкові ставили на п'єдестал, то „Вашінґтон Пост" помістив з цієї роботи світлини, і зараз після того заявив на своїх сторінках:

„Проти встановлення памятника Тарасові Шевченкові у Вашінґтоні була опозиція на тій підставі, що поет був антисеміт ом та що він є ідолом комуністичної партії.. Памятник спонсорували анти-комуністичні українсько-американські групи, які відсилюють його 27 червня". (Цитовано з щоденника „Америка" 9. 6. 1964).

А. Соколів

Камені спотикання

Відколи за кермою Католицької Церкви ставув покійний Папа Іван XXIII, в її настанові до інших християнських Церков почав відбуватися процес перетворення гніву на ласку. Повіяв з Ватикану новий дух, а у висліді констатуємо сякетаке покращання у взаємовідносинах.

Проте, іновірний християнський світ, навіть за теперішнього відпруження, багатообіцяючих зустрічей і розмов та всіляких інших небувалих досі подій, не забуває конфлікту, започаткованого Римом тим, що накидав йому багато дечого такого, чого він не хотів і не міг покірно прийняти.

Від нового духу, що повіває з Ватикану, можна очікувати якихсь духовних користей, але дуже неросудливо було б сподіватися від нього розв'язки складної проблеми з'єднання Церков, та ще й у недалекому майбутньому, як дехто пророкує. Бо до всього того, що накидалось у давнину, на протязі останнього століття дійшло ще й дещо нове, по суті своїй куди поважніше. Справа дуже ускладнюється ще й тим, що до загальної суми розходжень у віронавчанні входить папський авторитет. А він містить у собі такі дві неприйнятливі претенсі, як „примат" і „непомильність".

„Примат"

Ідея папського „примату" з'явилася в Римі на початку п'ятого століття. З часом знайшла вона свій вислів у формально встановленому догматі, що й увійшов до католицької віри, як одна з основних її засад.

Догмат цей не має стійких основ. У його фундаменті багато матеріялу сумнівної вартости, а ще більше явно безвартісного. Лежить у ньому довгий ланцюг зручно використаних подій і сприятливих політичних обставин, всіляких інтриг і вчинків, що стоять у явній суперечності з наукою Христа, в ім'я Якого, і ніби для Якого, все те робилося. Догмат явно спекулятивний. Це твір, виродукований казуистикою римської групи для своїх власних вигід і користей, і так його й треба розглядати.

В основному базується він на переказі про те, що Церкву в Римі заснував і був першим її єпископом св. ап. Петро. Звідси твердження: папа наступник ап. Петра. А що за католицькою наукою ап. Петро був першим серед апостолів, їхнім князем і головою та що тільки йому Христос доручив керувати й опікуватися заснованою Ним Церквою, тому доручення це, як і всі права й привілеї та влада з головством пов'язані, від ап. Петра переходять спадково на кожночасного папу. Твердження це знає кожний католик і завжди тримає його напоготові як найнадійнішу зброю в оборони папського „примату".

Незаперечна істина доказів не потребує, бо ж для всіх вона очевидна. Чи треба доказувати, що два рази два чотири? У випадкові щодо ап. Петра ще й тепер у Римі шукають доказів. Серед наукових одностайности щодо цього немає. Немає її навіть у творах католицьких дослідників. Знайшлись серед них учені, що їхня академічність не дозволила їм кривити душею і в ім'я правди відверто заявили: перебування ап. Петра в Римі й заснування ним Римської Церкви доказати не можна. Цей факт перечисному католикові невідомий, бо спеціяльні трактати в предметовій справі йому недоступні, а ті, що знають не сказали йому про те й не скажуть.

Наведеного переказу про ап. Петра та евангельських текстів, що на них звичайно католицька наука посилається для обгрунтування папського примату, навіть самі римські експерти не вважали за цілком вистачаючу й переконливу для такого підставу. Наводить на таку думку збірник фальшивок, відомих під назвою „Лже-Сидорові Декретали". Цим „шедевром" у мистецтві фальшування довгі століття годувалось людство. Протестанти нарешті викрили той обман. А він лежить в основі „примату". Ті самі „Декретали" довели й до, просто, неймовірного розгрому папської влади, якою так безоглядно й деспотично послуговувались папи середніх віків.

Рим знав вартість тим „Декреталам", знав, що то карнігані фальші. Не завагався проте посилатися на них у полеміці з Царгородом. Твердження нашого грекo-католицького священика (імен не називають), що „він не потребував на них (Декреталах. А.С.) спирати свого примату", Риму не рятує. А втім, якщо з тим його твердження на хвилину й погодимось, то зараз таки набігає питання: З якою метою сфабриковано ті фальшивки? І далі: Що треба думати про папу, що, знаючи їхнє походження, користувався ними для здобуття Христового намісництва?

Усі ми знаємо як сучасне правосуддя скваліфіковує такі вчинки. Знаємо й про те, що ніхто, ані особа фізична ані правна, не може викреслити з свого життя поганих, несправедливих учинків; без сліду стерти залишених ними плям.

Джерело кожного зла — це жадоба. Якого б характеру вона не була, в якій би ділянці людського життя не виступала, вона завжди веде тільки до зла. Жадоба привела й до зла поділу Церкви, конкретно: римська жадоба влади. Спершу до розриву 1054 р. коли то Рим вийшов із складу однієї Вселенської Церкви Христової, а пізніше до Вікліфа, Гуса, Лютера й багатьох інших більших і менших реформаторів. А всі вони разом, кожний на свій лад і смак інтерпретували Св. Писання, на кавалки пошматували Церкву. У висліді маємо християнство тепер таким, яким його маємо. Це наслідок „примату", наслідок необмеженої, ніким не контрольованої влади однієї особи.

Православна Церква ніколи не визнавала папського „примату" й не визнає, не годиться з ним і протестанти. Більшменш конкретний проект розв'язки цього спірного питання вийшов, покищо, тільки з кругів Англіканської Церкви Англіканці, як видно з заяв декотрих епископів, не заперечують потреби епископського першинства в Церкві. Вони навіть допускають можливість визнання папи за первоієрарха об'єднаної Церкви, але без його теперішнього абсолютизму та будь-якого натяку на те, що він заступає собою Бога на землі. На їхню думку догмат папського примату мусить бути грунтовно переробленій, він не повинен містити в собі ознак самодержавства. Вони схильні прийняти римський примат після викроєння з нього найсучаснішої для Риму частини його змісту, після зведення його тільки до почесного титулу без будь-якого практичного значення. Англіканці схильні прийняти такий примат, що в ньому папа дуже неозначною мірою, майже непомітною, символізував би єдність Церкви та був би з того титулу першим тільки, й виключно, у шані.

Слід, одначе, відмітити, що навіть така розв'язка проблеми натрапляє на опір з боку рядових англіканців.

„Непомильність"

Христос заповів своїм ученикам, що Його Дух завжди перебуватиме в заснованій Ним Церкві та що Він охоронятиме й вестиме її в усій її правді аж до кінця віку. Цей заповіт Христа католицькі теологи й поклали в основу догмату папської „непомильности". Маючи вже готове вчення про примат, вони твердили тоді й тепер твердять, що ця гарантія відноситься до папи, як до заступника Христа на землі, як до голови Його Церкви.

Догмат непомильности схвалено на І Ватиканському Соборі в 1870 р. Цим догматом проголошено, що папа не може помилятися в своїх рішеннях. Точніше: він означає, що коли папа промовляє, „екс катедра" як заступник ап. Петра, Сам Христос охороняє свого вікарія й кермує ним і саме тому він не може зробити помилок у своїх дефініціях щодо віри й моралі.

Догмат цей сильно схвилював усіх християн загалом. Викликав він замішання, призвів до жвавої обміни думок і гострих суперечок; зустрінувся з нещадною критикою, підсилив ворожнечу до католицтва і спровокував повінь антипапського друкованого слова.

Наслідків не довелось довго чекати. В черговому, 1871 р., Католицька Церква знову надщербилась. З її лона виділилась незалежна від папи Старо-Католицька Церква.

Пропозиція встановлення догмату непомильности натикнулась на неприхильність багатьох учасників Собору. Його схваленню й проклямації поставлено було сильний опір. Подивугідному відвагою прозвучав тоді голос хорватського архиепископа Штросмаєра. Він сміливо виступив в оборові правди, рішуче заперечував і відкидав папські претенсії. Підтримав його своєю промовою один з дев'ятьох канадських учасників Собору Томас Л. Коннолл (Thomas L. Connolli), за

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ХТО ВІРУЄ В МЕНЕ, ТО, ЯК КАЖЕ ПИСАННЯ, РІКИ ЖИВОЇ ВОДИ ПОТЕЧУТЬ ІЗ СЕРЦЯ ЙОГО" (Іо. 7:38).

Так, в образовій формі, Ісус Христос говорив про Духа Святого, що вселюється в серця віруючих людей. Коли в людей є жива Віра, то що течію Духа Святого вони можуть відчувати в собі. Це дуже вщасливлююче переживання; воно, бодай зрідка, буває у кожного з нас, наприклад, під час спокійної й живої молитви. Чи часто буває з Вами таке?

того часу архиепископ Галіфаксу в Новій Шкоції.

Догмат проте схвалено. Соборовій більшості бракувало Шт р о с м аерової чесноти й відваги, і вона покірно вчинила волю Папи Пія IX.

Загалом, правління папи Пія IX (1846-1878) позначилось архиконсервативними ділами. І, як виникає з дотичної літератури, були вони подиктовні тільки бажанням влади. Св. Писанням прикривалось прагнення зосередити її в особі папи та скріпити папський теократичний абсолютизм. Його декотрі рішення й заяви схарактеризовано як зневагу людської гідности. Заперечування природного людини права голосу, свободи преси й релігійної волі в часі, коли народи Европи боролися вже з останніми рештками феодалізму; все те було очевидною протидією новим течіям у суспільно-політичному ладі, намаганни рятувати занижаний клерикалізм. Демократичний лад не мав прихильника в особі Папи Пія IX, і цей папа викляв конституційно-демократичний лад.

Тим то тепер, у час екуменічного руху, думка мимохіть звертається до його особи, як до творця найбільшої перешкоди для з'єднання Церков. Навіть найекуменічніше настроєні не можуть забути й простити її йому.

Хоч як непереконливо, просто фальшиво звучав цей догмат у час його проклямації, а в обставинах модерного світу ще й надто, хоч трухлявість його очевидна, проте нехай ніхто не чекає, що теперішній II Ватиканський Соборо зробить зворотний хід. Новий, подекуди, курс ватиканської політики ані трохи не вказує на можливість відходу від вчення про папську непомильність.

У процесі підготови до II Ватиканського Собору виринула на поверхню й справа догмату непомильности; порушили її єпископи Голляндії. Вони внесли пропозицію, щоб Собор докорінно переглянув основи, що на них він базується, як і саме його визначення. Дебат ще не було. Соборові заощаджено, покинуто великих турбот, сполучених із розглядом цієї вельми клопітної справи. Можна також думати, що тих дебат зовсім не буде, бо їхне видруковане внесення вилучено з обігу.

Для католика догмат непомильности — це аксіома, це невіднятна частина його віри. Для всіх інших християн — це найбільша, непрохідна перелона на дорозі до з'єднання. З нього ж бо випливає, що кожного разу коли папа промовляє й висловлює ті чи ті твердження, він, як „заступник" Христа, проголошує воднораз, що вони містять у собі Божественне відкриття. З цим іновірний християнин не погодиться, його сумління не прийме аксіоматичної для католика істини, що папа є центром і джерелом авторитету щодо віри й моралі.

Кожна людина помилялася в житті й помилятиметься, помилялися й помилятимуться й папи, бо ж вони, як і кожний з нас, звичайні смертельні люди, в людській натурі притаманна помильність.

Візьмім, наприклад, справу ставлення до комунізму. Папа Пій XII був непримиренним його ворогом і проклив усіх тих католиків, що з комуністами співпрацюють, але... тільки у вільному світі, а не за „залізною заслоною".

Папа Іван XXIII нав'язав приятельські зносини з к о м у ністичним центром. В його енцикліці „Pacem in Terris" (Мир на землі) сказано, що співпраця між католиками й комуністами вповні можлива. Питання: Котрий з них помиявся? А помилятися котрийсь мусів.

Не так то вже й давно лунав великий галас з приводу п'єси „Der Stellvertreter" (Вікарій). У ній обвинувачується Папу Пія XII за те, що не промовив з усією силою свого авторитету в обороні жидів та не засудив публічно бестіяльського гітлеріського їх винищування. Католики, звичайно, вирушили на його захист, промовив в його обороні й папа Павло VI. Усі інші зайняли становище протилежне. Недавні ревеляції французького кардинала Е. Тіссерана підкопують, що слушність таки по стороні тих інших.

Дискусія в цій справі ще раз може спалахнути, ексцеси подібні паризькому можуть повторитися, а переможця, ймовірно, не буде". Та по котрій бо стороні правда не була б, ясним є те, що, як сказав англіканський священик К. Хлітор, „лекція ця не повинна забуватися у ватиканському папському апартаменті. Не помильний папа повинен бо краще діяти непомильно.

* *

З котрого б боку до проблеми церковного з'єднання ми не підходили, як би не думали, якби не застановлялися прийдемо до одного й того самого висновку: найбільшу перешкоду являє собою особа самого папи. Факт, що папі символізує не може бути непомічений

Можливість викликання цими слова ми обвинувачення в папоненависництві не повинна стримувати від їх висловлення. Правда, кінець-кінцем, мусить бути колись сказана не зважаючи на неохочість почути її висловлену в прямій і ясний спосіб. Від промовчування факт не перестає бути фактом.

Примат і непомильність — це два камені спотикання, що ніяк не можна про йти повз них, ідучи до з'єднання, щоб не спіткнутися й не затриматися.

) В Парижі, під час виставн п'єси "Der Stellvertreter" у грудні минулого року, кілька із групи „антивікаріїв" вдерлися на кін і почали бійку з актором-виконавцем.

Пильне, важливе, невідкладне!

Уряд Західньої Німеччини відмовився покрити відшкодування Бібліотеці ім. С. Петлюри в Парижі

Уряд Зах. Німеччини в Бонн відхилив звернення Ради Бібліотеки ім. С. Петлюри в Парижі у справі відшкодування за пограбування цієї Бібліотеки німецькими окупаційними силами у Франції під час 2-ї світової війни.

У числі 9 (12), травень 1964 р. Інформаційного Бюлетеня Української Бібліотеки ім. Симона Петлюри в "Парижі опубліковано ось це повідомлення:

Справа відшкодування Бібліотеки

„У своєму Інформаційному Бюлетені за січень 1964 р. ч. 8 (11) Рада Бібліотеки подала про перебіг справи відшкодування за забране майно Б-ки німецькими окупаційними владами.

НЬЮ ЙОРК. — Советська влада посилила акцію грабування церковних дзвонів по селах України. У багатьох селах це злодійство урядовими чинниками СССР переводиться ночами, бо днями безборонне населення все таки збігається і протестує проти цих насильств, інформує „Радіо Свобода".

Вона звернулася до українського громадянства із закликом, щоб одностайно, масово і категорично запротестувати проти негативної опінії Міністра Фінансів Німецької Федеративної Республіки і тих фальшивих тверджень, плямуючи українське національне ім'я, які висловлені в меморандумі керівника Відділу Міністерства Фінансів у Берліні по справам вішкодування, де справа Бібліотеки знаходиться.

Звернення Ради Б-ки було послано до всієї української преси у вільному світі з проханням його опублікувати, а також і до всіх українських організацій і окремих осіб.

На превеликий жаль не всі українські часописи вважали за потрібним помістити на своїх сторінках це звернення, виправдуючись тими чи іншими мотивами, як і не всі українські організації звернули належну увагу, щоб одностайно дати належну відсіч черговій провокації, на цей раз, офіційних німецьких урядових чинників.

Справа з протестами є в току, тому Рада Б-ки поновно звертається до всього українського громадянства, які ще не вислали протестів до німецьких Амбасадорів у країнах їхнього перебування, прискорити їх висилку, а копії обов'язково прислати до Бібліотеки.

Про дальші конкретні заходи Ради і, якщо вважатимемо акцію протестів закінченою, буде подано до загального відома, як вірно ж про всіх, хто виконав свій національний обов'язок — висилкою протестів.

Bibliothèque Ukrainienne
Symon Petlura à Paris
Українська Бібліотека імени С. Петлюри в Парижі

ДЛЯ ЛИСТІВ:
24, rue de la Grac̀ière,
Paris XIII, France

ДЛЯ ГРОШЕЙ:
Paris C/C 836906
Bibliothèque Ukrainienne
Symon Petlura
24, rue de la Grac̀ière, /
Paris (13)

ДОПОМОЖІТЬ БІБЛІОТЕЦІ КНИЖКОЮ, ПОЖЕРТВОЮ І ПРИХИЛІТЬ ДО ТОГО ИНШИХ!"

Слідство у справі убивства Кеннеді завершиться під кінець червня

Чи слідчі органи проголосять усе, що вони знають у справі замордування през. Кеннеді

В останніх (за вінніпезьким часом) телевізійних вістях СІБІСІ 21 червня повідомлено, що слідство у справі вбивства президента Дж. Ф. Кеннеді завершиться під кінець червня ц. р. Це повідомлення передано на основі заяви верховного судді США Воррена, який очолює слідчу комісію у справі вбивства Кеннеді.

Прилюдна опінія (хоч, щоправда, більш усна, ніж писана), нетерпляче очікуючи висліду того слідства, почала попадати під враження, що, мовляв, слідчі органи в США „скривають" перед суспільством якісь закулісні тайни. Може проголошення висліду слідства нарешті розвіє що шептану опінію непоінформованого загалу.

Короткі вісті

АТЕНИ. — У Греції є 11 опорожнених епархій. Це в наслідок непорозуміння поміж грецьким урядом і Синодом Православної Церкви в Греції. Уряд є проти переміщування єпископів з одної епархії в другу і, опираючись на „піддержку мас", не погоджується на призначення на опорожнені епархії єпископів, які робить Синод. Синод стоїть за правом переміщування єпископів, бо є епархії „більш притягаючі, як інші!". А вибрання епископа на дану епархію самою цією епархією й одобрення такого вибрання урядом, позбавляє заслужених ієрархів можливості зайняти ці „притягаючі" епархії (АРЕО, травень 1964).

З.Р.В. — У богословії є думка, що і єпископи, і священики під час їхнього висвячення вінчаються із своїми епархіями чи парафіями, і що вони, ідеологічно, не повинні переноситися з одного місця призначення на друге.

МІННЕАПОЛІС. — Католицькі єпископи в червоному Китаї піддалися „полоскання мозків", заявив своїм слухачам абат Кляйн з Тієру, Зах. Німеччина. Отже Рим веде переговори з Москвою, чи не візьме Московська Прав. Патріярхія тих єпископів (з „прополосканими мозками") під свій покров, бо „лише Православіе може їх спасти", сказав бенедиктинець Кляйн.

З.Р.В. — Чи це практичні наслідки „екуменічного руху", чи безрадність папи, чи криється в цьому якась інша мета - нього ще не виявлено.

МЕЛЬБОРН, — У днях 13- 15 червня ц. р. в Мелборні відбувся спільний Собор двох Єпархій УАПЦеркви з Австралії (вони є під керівництвом єпископів Варлаама й Доната). Собор вирішував питання організаційного поєднання цих двох Єпархій. Архиеп. Сильвестер, що перебуває в стані спочинку також був запрошений до участи в працях цього Собору („Рідна Церква", квітень-червень 1964).

КЕМПБЕЛЛС КРІК, Зах. Верджинія США. — 16-літній юнак Спенсер Кембел — християнин без приналежности до якоїсь віроісповідної церковної організації, оповідає, що він вже в кількох повторенних мав видіння Христа. Одного разу, каже він, це сталося, як він готовився до виголошення проповіді в церкві. „Христос відкрив двері і ввійшов в церкву. З Його обличчя виходило дуже ясне світло... Обличчя не було видно. Але я бачив Його одежу, руки й кров, що витікала з ран. Це видіння бачили також деякі парафіяни", подає за Спенсером „Ассошіейтед Пресс".

МАЇНЦ. — Католицький Літургічний Конгрес, що відбувався в квітні ц. р. розглядав питання творчої реконструкції Богослужения. У заключенні виявилось що ця „творчість" полягає в привернені всього того, що латинство втратило відлавши від Православія. („Православная Русь" ч. 9, 1964.).

США. — В США є всіх 18 православних єпархій різних національностей і юрисдикцій. З числа тих православних, які раніше були в юрисдикції Церков за „залізною заслоною", три четвертини зірвали зв'язки із старокравними церковними властями після 1945 р. (Журн „Америкен Рев'ю оф Істерн Ортодоксі ч. 5, 1964).

СЕНТ ДЖОНС, Канада. — Член Ліберальної партії Дж. Смоллвуд — премієр провінції Ньюфавиленд, заявив ц. р. і журн. „Обзервер" — органі Юнайтед Чирч, що ця провінція може за 20 років стати цілком католицькою, якщо Юнайтед Чирч не об'єднається з Англіканською Церквою і не розбудить у собі євангелізаційного духа.

КАІРО, Єгипет. — Тут створено Раду Церков Близького Сходу, що складається з англіканців, протестантів і православних. (Журн. „Православная Русь" (США) ч. 10, 1964).

ШЕРБРУК, Квебек. — Лицарі Колюмба на своєму 65 роковому конгресі схвалили тут резолюцію, щоб уряд Канади встановив своє дипломатичне представництво при Ватикані. (Журн. „Протестант Екшон" (Торонто) ч. 9, 1964).

США. — Первоієрарх Російської Зарубежної Церкви (незалежний від Москви) митр. Анастасій відходить „на покій" з уваги на свої похилі літа й слабий стан здоров'я.

КАІРО. — Коптський патріярх Кирило VI дав дозвіл своєму 54-літньому єпископові з Каїро, Афанасієві Закі, грати ролю священика-патріота в єгипетському патріотичному протибританському фільмі „Між двома палатами". В Єгипті Судані, Абісинії, Нубії і в містах захід. Африки є 3,000,000 осіб християн коптського віроісповідання.

ЛОНДОН. — Тут очікують ц. р. приїзду патріярха Московського Олексія, який відвідає свою західньо-европейського екзарха архиеп. Антонія Блюма з катедрою в Лондоні. Архиеп. Антоній Блюм своєю участю в манифестації (на Йордань ц. р.) в Лондоні протиставлювання релігії владою СССР і своїми заявами, що в СССР немає свободи релігії здобув собі на заході симпатії, і, як каже журн. „Православная Русь" (ч. 10, 1964), в західній Європі видно „акцію в напрямку нині успішно веденої роботи архиеп. Антонія Блюма за скріплення Совітської церкви".

---

2 карбованці від бабусі з України на пам'ятник Шевченкові в США

Старенька убогá жінка з України переслала через свою сестру в Америці лист до Комітету Будови Пам'ятника у Вашингтоні і два карбованці пожертви на пам'ятник Шевченкові, інформує щоденник „Америка" (9. 6. 1964).

Бл. п. Єлисавета Прокопович з гр. Веселовських

Дня 18 лютого 1964 р. в Парижі упокоїлася 81-літня Єлисавета Прокопович з дому графиня Веселовська, вдова по бл. п. Вячеславові Прокоповичеві — прем'єрові уряду УНР в екзилі.

Покійна нерозлучно пов'язала була себе з визвольними змаганнями за Українську Державу в 1917-20 рр. На еміграції Покійна присвятилася головно для справи моральної й матеріяльної підтримки політичної еміграції.

Упокоїлася вона на становищі членкині Адміністративної Ради Відпочинкових Будинків для старих українців в Абонадані, Почесної Членкині Т-ва Бувших Вояків Армії УНР у Франції, діяльної членкині Паризької Парафії Української Автокефальної Православної Церкви і Голови Ради Української Бібліотеки ім. С. Петлюри в Парижі.

Покійну похоронено на цвинтарі в Бесенкурі, поруч її мужа бл. п. В. Прокоповича.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Від Ред. — Покійна Єлисавета Прокопович була одною з найбільших українських дівчок, і тому українське організоване жіноцтво достойно пом'яне її пам'ять. Обширні дані про Покійну опубліковані в Інформаційному Бюлетені Української Бібліотеки ім. С. Петлюри в Парижі ч. 9 (12) травень 1964.

Новина для української школи

„ПРАЦЯ І РОЗВАГА"

Підручник для дітей віком від 7 до 12 років.

Найлегша метода вивчення української мови —

ЛЕГКО, СКОРО і ПРИЄМНО

Спеціяльно для українських дітей поза межами України.

Мова упрощена.

Це досі небувала в нас книжка!

„ПРАЦЯ Й РОЗВАГА"

написала **Марія Юркова**, одна з відомих спеціялісток методики навчання в державних школах.

Це висліл довголітніх дослідів у ділянці найморерніших способів, якими дітки найлегше засвоюють українську мову.

Дітки вивчають мову граматично, але без граматики.

Образково-звукова метода — вчителям улегшує роботу наполовину, але подвоює їхній успіх.

Наклад книжки обмежений.
Спішіться з замовленням!

Книжку видала РАДА УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ в Канаді, за редакцією Валентини Мулик-Луцик. Ілюстрації О. Погорельського. Друковано в друкарсько-графічному заведенні „Акрограф" у Вінніпезі — в спеціяльній для цього роду книжок друкарні.

Ціна 1 доляр.

Адреса замовлення:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

Церковні Громади на Колегію Св. Андрея

Від останнього виказу пожертв на Будівельний Фонд Колегії від Громад, оголошеного у „Віснику" за 15 червня, слідуючі Церковні Громади прислали свої пожертви на Будівельний Фонд Колегії:

Укр. Греко-Православна Громада, Кендіяк, Саск. $150.00

Укр. Греко-Православна Громада, Стрий, Алта. 25.00

Попередні листи $6,835.00

Ця листа 175.00

Разом $7,010.00

Просимо Громад, які ще не прислали своїх пожертв, зробити це якнайскоріше, жертвуючи такі суми, які вповні відповідали б їхньому станові. До офіційного відкриття нової Колегії залишилось вже лише пару днів, і дуже побажанним є, щоб до того часу якнайбільше Громад прислали свої пожертви.

Всім Жертводавцям щира подяка.

КОМІТЕТ БУДОВИ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

Богословська й загально-релігійна література в англійській мові

Книжковий відділ Складу Церковних Речей при Консисторії Укр. Греко-Православної Церкви в Канаді має для розпродажі слідуючу богословську й загально-релігійну літературу в англійській мові:

(Продовження)

MODERN SCIENCE AND CHRISTIAN BELIEFS — Arthur F. Smethurst	5.95
THE RUDDER	10.00
TREASURY OF THE CHRISTIAN WORLD — A. G. Nasby	5.95
THE MEDIEVAL WORLD — Friedrich Heer	8.95
WRITINGS FROM THE PHILOKALIA ON PRAYER OF THE HEART	7.00
EARLY FATHERS FROM THE PHILOKALIA	8.00
A COMMENTARY ON THE DIVINE LITURGY — Nicholas Cabasilas	5.00
THE HOLY FIRE (The Story of the Fathers of the Eastern Church) — Robert Payne	5.00
EASTERN CHRISTENDOM — Nicolas Zernov	8.50
THE ART OF CANSTANTINOPLE — J. Beckwith	7.95
REDISCOVERING EASTERN CHRISTENDOM — Fry-Armstrong	6.75
A MANNUAL OF THE ORTHODOX CHURCH'S DIVINE SERVICES — Arch-Priest D. Sokolof	2.50
MY LIFE IN CHRIST, Part I — John Biytch Sergieff	3.50
MY LIFE IN CHRIST, Part II — John Biytch Sergieff	3.50
WHAT WE SEE AND HEAR IN A GREEK EASTERN ORTHODOX CHURCH — Bishop G. Polizoides	2.25
THE ORTHODOX FAITH — Archbishop Andrew	2.00
FAITH OF OUR FATHERS — The Eastern Orthodox Religion — V. Rev. L. Soroka	3.00
THE ORTHODOX COMPANION — Rev. D. F. Abramtsov	2.50
SERVICE BOOK OF THE HOLY ORTHODOX CATHOLIC APOSTOLIC CHURCH — Isabel P. Hapgood	8.00
NEW TESTAMENT — Translated into English from the approved Greek Text. — Metropolitan Fan S. Noli	9.00
BYZANTINE SACRED MUSIC — Constantine Cavarnos	1.00
THE PROBLEM OF ORTHODOX UNITY — V. Rev. Dr. S. W. Sawchuk	.25
A COMPARISON OF VARIOUS CHRISTIAN Denominations with the Eastern Orthodox Faith — Bishop G. Polizoides	.25

Допоміговий Фонд У.Г.Ц.К., 1964

(Продовження)

о. М. Клиш — Ледьин, Ман.	$ 5.35
Попларфіад, Ман.	9.85
о. Ір. О. Щербань - Кламар, Алта	23.61
о Прот. К. Квасницький — Лашін, Квебек	48.50
о. Е. Труфин — Флін Флон, Ман.	18 40
о. Прот. А. Хруставка — Слава, Алта. (Пшеничі)	8.50
Лужани-Топорівці	8.75
Слава, Алта. (Полудень)	8.70
Мирнам, Алта!	14.25
о. Прот. В. Федак — Гемилтон, Онт.	80.00
о. І. Куліш Вайта, Ман.	19.00
Сандавн, Ман.	15.00
Сеньків, Ман.	7.20
о. Прот. М. Критюк — Брукссбі, Саск.	10.00
Годсон Бей, Саск.	16.00
Ендевор, Саск.	9.00
Мелфорт, Саск.	7.50
Гродлид, Саск. (Північ)	10.00
о. Т. Славченко — Содбурі, Онт.	21.80
о. М. Крищук — Вегревіл, Алта.	60.00
Січ-Коломия, Алта.	13 45
Іннісфрі, Алта.	15.15
о. М. Стеценко — Вакав. Саск.	21 00
Єлов Крік, Саск.	16 00
Ст. Джулієн, Саск.	17 00
Смате, Саск.	7.00
Авена, Саск.	13.00
Кадворт, Саск.	15 00
Тарнопол, Саск.	14.10
о. С. Греділь — Свон Ріівін, Саск.	5.05
Норквей, Саск.	4 20
Свон Ривер, Ман.	6.30
Гаєс, Саск	7.10
Мейбридж, Саск.	2 60
Арран-Кобзар, Саск.	3 60
Стінен, Саск.	4.75
Арран-Місто, Саск.	6.05
Денбурі, Саск.	6.55
Гвайтбіч, Саск.	6.68
о. С. Зузак — Геффорд, Саск.	17.00
Редфілд, Саск.	10.10
Кридор, Саск.	9.40
о. Є. Стефанюк — Лак Ла Біш, Алта	7.24
Бойл, Алта.	6.84
Норал, Алта.	5.04
Атабаска, Алта.	3.50
Крейгенд, Алта.	3.45
Гресленд, Алта.	3.01
Сарсейл, Алта.	2.50
о. І. Уход Вишарт, Саск.	15.05
Шіго-місто, Саск.	7.73
Фовм Лейк, Саск.	16 60
Шіго-полудне, Саск.	3.35
о. Прот. Д. Ф. Стратійчук — Торгилд, Алта.	11.25
Радвей, Алта.	4.50
Васетна, Алта.	3.05
Егрімонт, Алта.	3.85
Редвотер, Алта.	9.30
о. В Слюзар — Канора-місто, Саск.	55 85
Стордженс, Саск.	20.41
Рама, Саск.	17 65
Бюкенан, Саск.	13.56
Борджис, Саск.	11.58
Канора-Могила, Саск.	4.80
о. Т. Міненко Ню Торонто, Онт.	42 61
о. П. Зубрицький Роблин, Ман.	10 51
Грендвю, Ман.	12.50
Петлюра, Ман.	4 55
Леонард, Ман.	6.35
п. І. Іванишин — пожертва	10 00

АРХИЄРЕЙСЬКУ ВІЗИТАЦІЮ та ВЕЛИКЕ ОСВЯЧЕННЯ ХРАМУ СВ. ТРОЇЦІ в Стирджес, Саск.

довершить

в НЕДІЛЮ 26-го ЛИПНЯ 1964 р.

Преосвященніший Владика БОРИС,

Єпископ Саскатунський Вікарій Середньої Архиепархії,

в сослужінні Вирел. Отця Архимандрита Іова Скакальського та Отця Пароха Володимира Слюзара.

8:00 Утреня

9.00 Зустріч Владики

9:30 Освячення Храму та Архиерейська Служба Божа

12:00 — Братський обід зі святочною програмою

Всіх православних українців з ближніх і дальших околиць на це небуденне й велике свято запрошує від імені Церковної Громади Св. Троїці в Стирджес — Отець Парох і Заряд Громади

ЛІТНЯ ОСЕЛЯ УКР.-ГР.-ПРАВОСЛАВНОЇ ОКРУГИ ВАКАВ, САСК.

APPLICATION FORM

Please accept my child to the Ukrainian Orthodox Camp, at Wakaw Lake, for the period: (mark X)

July 12—25th ☐ July 26 — August — 9th ☐

Child's Name ..... Age .....

Signature of Parents' .....

Address: ..... Phone .....

Аплікацію висилати на адресу:

Mr. STEVE RUDY
Box 521,
Wakaw, Sask.

ВІСТІ ІЗ ВСЕКАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

Місія

У Катедрі тривала триденна місія, в днях 17, 18 і 19 квітня. Першого дня, в п'ятницю 17 квітня відбулися говіння і сповіді духовенства Вінніпегського Місійного Округа, студентів теольогії і багатьох вірних. Св. Літургію служили чотири священники о. Прот. Т. Ковалишин, о. Прот. М. Юрківський, о. Прот. М. Овчаренко і о. Прот. П. Стефюк. Проповідь мав о. Прот. Т. Ковалишин. Проповідь була добре обдумана та належно виголошена.

По закінченні Богослужби, відбулося прийняття дух. товариства в Катедральній залі, яке приготувало Жіноче Товариство ім. Лесі Українки при Катедрі. Були присутні Блаженніший Владика Митрополит Іларіон і ВПреосв. Владика Борис.

Владика Митрополит подякував Жіночому Товариству за прийняття в імені всіх присутніх. Усім дякував настоятель Катедри о. Прот. М. Юрківський за участь і побажав здоров'я та Божих ласк. Молитвою закінчено це прийняття.

Після обіду відбулися збори Місійного Округа. Обговорено багато актуальних справ, і намічено ряд місій до кінця місяця вересня цього року.

Вечером о годині 7-й була Богослужба й місійна проповідь, яку виголосив о. С. Ярмусь. Того вечора приступило багато людей до сповіді.

У суботу ранком була сповідь. А далі Служба Божа, яку відслужив настоятель Катедри о. Прот. М., Юрківський. Він і проповідував. Сповідники приступили до Св. Причастя. Вечером того дня була Вечірня і сповідь для всіх. Того часу прибуло багато молоді, щоб висповідатися. Науку, про обов'язки християнина в часі посту, мав о. Митрат. Є. Грицина.

У неділю 19 квітня була Утреня. Багато вірних посповідалися. Архиерейську Службу Божу і місійну проповідь виголосив ВПреосв. Владика Борис. З ним служили обидва отці пароxи.

Вечером було закінчення Місії. З тієї нагоди відслужили Пасію отці І. Стус, Прот. М. Юрківський і Митрат. Є Грицина. Співав хор студентів теольогії, як завжди, під проводом Олега Левицького. Проповідь була присвячена хвилі, як християни повинні готовитися і стрічати свято Воскресення Христове. Учасники дійсно багато з неї скорис тали. Дуже обдумано і вміло проповідував о. Іван Стус. парох Собору Св. Покрови.

Місійна діяльність нашої Церкви найважніша в цю пору. Вона приносить всім вірним і всі повинні з неї користати. Через Місію до кращого завтра, це клич, що лунає і дове ше до оживлення та скріплення нашого духовного життя

Хрестопоклонна Неділя

Третя неділя Великого Посту має назву „Хрестопоклонна Неділя". В цю неділю виносять на середину церкви, на тетрапод, гарно прикрашений Чесний Святий Хрест з відповідним обрядом.

Тієї неділі Блаженніший Владика Митрополит Іларіон відслужив Архиерейську Службу Божу. З ним служили: диякон о. О. Сорочук, о. М. Клиш і отці настоятелі.

Після „Херувимської" була хиротонія в священика диякона о. О. Сорочука. Цей торжественний Чин Висвяти в священика пройшов дуже урочисто і глибоко закорбувався в свідомости учасників цього торжества. Прекрасно співав хор під проводом В. Богоноса. На кінець Служби Божої було винесення Чесного Хреста і поклін Йому, перше духовенства, а далі всіх вірних.

По закінченню Богослужби було поблагословлено свічники, які подарував для Катедри старший брат Г. Осецький. Йому подякував за дар о. Прот. М. Юрківський.

Практичні лекції

Молодший відділ СУМК мав практичну лекцію писання пи санок у четвер 2-го квітня, а також у наступний четвер 9 квітня. Демонструвала це писання пані Е. Павлюкевич і добродійка С. Юркіська. Сумківки з великим захопленням і не меншим зацікавленням приглядалися цій штуці, а також самі пробували її писати.

У четвер 16 квітня пані А. Бабинець демонструвала печення великоднього печива. І тут було всім цікаво запізнатися з нашим кулінарним мистецтвом. Для молодших, це є дуже потрібне.

Перед Цвітною Неділею, в четвер 23 квітня о. Митрат Є. Грицина мав в и к л а д про Страстний Тиждень. Розповів Сумківцям про події від в'їзду Спасителя в Єрусалим, аж до Його смерти на Голгофті. З зацікавленням прослухали Сумківці тієї науки, яка була дуже цікава.

Відділом підключаються пані О. Завісляк, Г. Ласько і М. Солоника.

Квартальні збори

Дня 20 квітня відбулися загальні збори Громади, що поінформувати парафіян про життя й виноги парафії. Збо ри мали відбутися тиждень перед тим, але квітнева, несподівана сніговія цьому перешкодила.

Збори були цікаві. Учасники довідалися від голови Громади п. Ф. Тесарського про пляни праці парафії на кілька будучих місяців так внутрі парафії, як рівнож і в організаціях, які приміщуються при парафії

Найбільше уваги було присвячено найближчим тижням, Страстному і Світлому. Обговорили плян помочі будові Колегії Св. Андрея, та кампанії за фондами для Катедри, бо маємо довг у банку та в приватних людей, а також маємо немалі видатки на адміністрацію.

Уплановано продаж печива в „Поло Парк Шапінг Центр", пікник у оселі „Веселка" на 1-го липня, ліцитацію („окшен сейл") осінню, як рівнож усистематизування збірок рослин на потреби парафії і ін.

Сповідь і Причастя дітей

Цього року Сповідь для дітей Недільної й Української школи відбуто в п'ятницю 24 квітня вечером. А що було багато дітей до Сповіді, то помагав їх сповідати о. Прот. Т. Ковалишин.

До Сповіді приступили і діти, які не вчащають до згаданих шкіл. У суботу прибули діти парафії Всіх Святих у Трансконі.

Усі діти запричащалися на Службі Божій у суботу, яку відслужив о. Митрат Є. Грицина.

Квітна Неділя

Архиерейську Службу Божу відслужив того дня Блаженніший Владика Митрополит Іларіон з нашими оо. пароxами. Після Служби Божої відбулося освячення вербн і роздача її вірним.

По полудні був Весняний Чай Жіночого Товариства ім. Лесі Українки при Катедрі. Був гарний, привітний день. То ж багато мостей і парафіян прибуло на ц юрниему. товариську гостину Комвінер камн були пані Є. Відич і К. Крипякевич. На вступі промовляла пані Ольга Фуга, шкільна радна „трості" міста Вінніпегу. Були розігравки. А на закінчення говорила голова Жіночого Т-ва пані А. Павлик.

Страстний Тиждень

У всі дні Страстного Тижня відбувалися Богослужби в Катедрі після церковного уставу. Багато вірних сповідалося і причащалося. У Страстний Четвер була Архиерейська Служба Божа, яку відслужили ВПреосв. Владика Борис з о. Прот. М. Юрківським. Вечером того дня були Страсти. Служили обидва отці настоятелі. Було багато парафіян на відправі.

У Велику П'ятницю, в 2-ій годині п ообіді була Вечірня з виносом Плащаниці. Вечером відслужено було особливу Богослужбу „Плач Богородиці".

У Велику Суботу була Служба Божа, Сповідь і Причастя вірних в 9-й годині рано. Слу жив о. Прот. М. Юрківський. Вечером перед Плащаницею читали „Дії Св. Апостолів".

Великдень

У день Воскресення Господнього Богослужения почалося о 6-й годині рано. Величні й урочисто проходила Служба Божа. Настрій свята збільшив наш Блаженніший Владика Митрополит Іларіон своєю участю у відправі. По Святій Літургії освячено Паски, на дворі, кругом Катедри. Мимо зливного дощу над ранком, свято випало, як завжди, дуже величо і в найкращім святочнім настрої.

По обіді в 4-й годині була Вечірня, яка е величня і радісна, і притягає багато людей.

У Світлий Понеділок і Вівторок було відслужено в Катедрі величі урочисті Богослужения. У середу (свято Св. Юрія Великомученика) святочний настрій притемнив по хорон бл. п. О. Івана, якого відпровадили на вічний спочинок з Катедри в 2-й годині по обіді. Було жаль даброї людини і друга, громадянина і патріота, який мав поважне число приятелів і знайомих у нашому місті.

О.

25-ліття душпастирства о. Прот. Франка Керицького та 25-ліття подружнього життя

У неділю 8 грудня 1963 року, українська греко-православна Громада Св. Володимира в Виндзор, Онт., гідно відзначила 25-ліття душпастирського служіння Всеч. о. Прот О. Керицького, а також і 25-ліття подружжя о. Прот. Франка й добродійки Марусі.

Свято почалося в ново-збудованій Церкві Молебнем за здоров'я Ювілятів і їх родини. Служив голова президії Консисторії Української Греко-православної Церкви Канади, о. Прот. Т. Ковалишин з Вінніпегу в сослужении о. В. Метулинського з Дітройту, ЗДА, і о. І. Крисфалусого, пароха з Четам-Ямінгтон, Онт.

Прекрасно співав хор під керівництвом дяка п. М. Чаборика.

По відслуженню Молебня, о. В. Метулинський в своїм слові, про Тайну Священства, пояснив присутнім, чим священик відрізняється від інших членів Церкви, які обов'язки і відповідальности священик з своєю дружиною несе перед Богом і Церквою.

Він сильно підкреслив, що без цих працівників, не легко було б обійтися українському народові у Канаді, та по цілому світі. Рівнож підкреслив великий вклад шановних Ювілятів в розбудові Громади Св. Володимира, котра сьогодні заслуговує на право зачислитися до найкращих громад в Канаді, як матеріяльно так і релігійно, бо не лише що чле ни збудували таку просторну і вигідну церкву, школу і залю, але що більше, зуміли зібрати біля себе найкращих українських працівників в Вишдзорі, і створити центр українського життя.

Після Молебня, всі перейшли до просторої бенкетової залі, і зайняли відповідні місця.

В залю ввели Шановних Ювілят син Йоан, дочка Олеся, сестра Анна Подольська і брат Іван та його дружина. В дверях привітав їх голова Громади п. В. Вахна, і попросив займати місце за головним столом. Громада під проводом п. М. Чаборика відспівала Многая Літа, опісля господар п. Вахна, попросив о. Прот. Т. Ковалишина поблагословити їжу.

По вечері, господар свята, врочисто відкрив святочну програму, щирим привітом від Громади, вказуючи на переповнену простору залю, рідсіних обличч, як доказ пошани й любови до свого отця, настоятеля і його родини, за ту щиру і віддану працю для Церкви і українського народу, а зокрема за 11-літню працю в Вишдзорі, сказав п. Вахна, Громада вшанує Вас цим бенкетом. Після цього прочитав привіт і благословення Блаженнішого Владики Митрополита, і ВПреосв. Архиепископа Михаїла.

Перший до привіту був покликаний, брат пані добродійки, п. Іван Ткач з Дітройту, Америка.

В своїй промові, п. Ткач привітав Ювілятів від присутніх членів, блищої родини тих, що відлаль та обставини не дозволили їм прибути на це родинне свято. Рівночасно подякував Громаді, що гідно вшанували своїх повновідда них церковно-громадських працівників, з чого родина є дуже горда.

Від Управи Громади Св. Володимира, яка привітала Шановних Ювілятів до Вишдзору, 1962 року, був покликаний п. Іван Ткачук, що тепер живе в Вотерфорд, Онт. В своїм слові п. Ткачук розказав про першу зустріч нового пароха з родиною в Вундзорі, про перше звіданнє Церковної Управи, та про ту обіцянку о. Ювілята що, „я своє виконаю, а ви мені поможіть". Це прикречення дало нашій Громаді надзвичайно великі жнива. При цім, я хочу сказати, що і закуплення нової площі для збудування нової церкви, не є лише моя заслуга і провідних членів Громади, але і отця та добродійки, які переконали нас про її конечність. Якби був хто мені сказав 1952 року, що Громада Св. Володимира в Вишдзорі так скоро розбудується матеріяльно і духово, то я б був сказав, що він бавиться фантазією. Однак мушу признати, що те, що видавалося неможливе, стало дійсністю, і тому мені творить велику приємність, не лише знаходитися серед такого милого окружения сьогодні, а також я є горділ, що я є членом Української Православної Церкви, що своєю працею, підсилала нас всіх українців на такий високий рівень посеред всіх народів в Канаді".

Дальше до Ювілят промовляв їх син Йоан, який підчеркнув, що цей день 25-ліття священства і подружжя, найсильніше з усіх присутніх від чуває він з сестрою Олесею. Ми є горді, що наші родичі віддали себе нести Хрест християнства і українського народу. Рівночасно, ми є дуже вдячні своїм родичам за те святе українське православне виховання. А дальше сказав, „Ви були наші філософ і приятель, і той час що ви посвятили на нас не буде змарнований. Почерез Ваше пильне бережения, ми прагнемо до світа прийняти свої обов'язки. Наша родинна любов не вимагає золота ані срібла, щоб забезпечити її за'язок, вона є могутня сила, котра була є, і все буде".

Після цього Олеся вручила батькам мальовані портрети з себе і брата, на милу пам'ятку цього свята.

Головну і дуже цікаву промову виголосив о. Прот. Т. Ковалишин, товариш і друг з студентських днів отця Ювілята

По короткій біографії, шановний промовець, згадав веселі та сумні моменти з студентських часів, ті невідрадні переживання в часі страшної кризи в 30-х роках. Все це, сказав о. Прот. Ковалишин, не страхало нас. Ми знали одно, що ми мусимо знести холод і голод за для того, щоб стати українськими православним священиком, провідником і робітником на церковно-національнім полі. Ми високо цінили посвяту і відданість наших церковно-національних провідників і пра цівників, і тому радо та з посвятою, готовилися нести той хрест віри і любови, Бога Святого і свого народу.

Перша Церковна Округа, де отець і добродійка започаткували свою працю на церковно-народнім полі, була Рама, Саск., що начислювала сім Місійних Громад. Праця була важка, громади далеко були розкинені. Треба було справляти довгі подзди, літом автом або возом, а зимою саньми, щоб послужити вірним Святої Православної Церкви. По двох роках праці, Консисторія призначує о. Ф. Керніцького на Канорський Округ. Канорська Громадда, так як і багато інших, почерез „кризу" знаходилася у фінансовім клопоті, однак парафіяни не впадали на дусі, а скучували свої фізичні і духові сили і йшли вперед. цирили і відданим проводом, Громада збудувала одну з найкращих в той час церковну залю в Саскачевані, при якій зорганізувалася Недільна і Українська школи, театр, хор, а до того прибули нові працівники, професіоналісти, і це віднесло Громаду духово і національно на дуже високий рівень.

Осінню 1942 року, Консисторія творить новий Місійний Округ, Канора-Йорктон, з осідком в Йорктоні, і надлі призначує о. Керніцького пароха тієї округи. А треба сказати, що і тут на цім новостворенім, побільшенім округ праця не зменшим темпом розвивалася, бо в кожній громаді замітним був поступ і успіх.

В 1946 році, Консисторія перенесть о. Керніцького з родиною на Вакавський Округ, де він попрацював тільки три роки, але в тім короткім часі, там збудувалося три нові церкви і за його ініціятивою закуплено першу сумківську відпочинкову оселю в Канаді, „Зелений гай". Вакавський Округ знає отця й добродійку Керніцьких як щирих і відданих працівників на релігійному і національно-культурному полі.

Рік 1949 приніс велику зміну в житті Шановних Ювілят. Консисторія на прохання Управи Катедральної Громади Св. Володимира в Торонто, переносить їх з лагідного щировідданого їм Округа, з Заходу на рухливий і повсяк час змінливий Схід. Це був дуже несприятливий час на таку зміну, і тому о. Керніцький після одного року праці, опустив громаду. Однак, навіть за цей короткий час, повстояння по собі гарні спомини. Зорганізував систематичну Недільну Школу і пред бав помешкання для катедрального пароха.

Вертаючись на Захід, Світле Консисторія призначає. о. Ф. Керніцького першим парохом Всеканадійської Катедри Пресвятої Трійці в Вінніпегу, а пані добродійку запрошують настоятелькою Дівочого Інституту при Колегії Св. Андрея. А що громада була лише в організаційній стадії, і не було де служити, то о. Ф. Керніцькому припала доля, згідно з постановою 10 Собору, перевести грошеву збірку по цілій Канаді на будову Катедри Пресв. Трійці. Треба сказати, що о. Ф. Керніцький доконав святого діла. Не лише що зібрав найбільше грошей, але і поорганізував комітети, які помагали побудувати Катедру. Поза своїм місійну працю, посвячував Отець багато часу, щоб розбудувати громаду та скріпити виховавчі відділи при ній.

Після двох років перша частина Катедри була побудована і готова до регулярного служіння. Однак були і такі, які настоювали, щоб священик дальше продовжував збірку по Канаді, з цим о. Керніцький не годився, і по через цю різницю, Управа Катедри Пресв. Трійці звільнила його.

В вересні 1952 року о. Керніцький переїхав до Відзору.

Треба сказати, що о. Керніцький через довший час був членом Консисторії і займав позицію секретаря, а також належить до п е р ш о рядних священиків в Канаді.

Після промови о. Прот. Т. Ковалишина, пан предсідник, покликав до привітів слідуючих: о. Івана Крисфалусого, від своїх громад, Четам і Дімінгтон, о. В. Метулинського від громади Св. Покрови в Дітройт, ЗДА, п. Юрія Торошенка від Т-ва „Просвіта", пані М. Телегу від Жіночого Товариства ім. Лесі Українки, пані О. Гаталай від СУМК відділ ім. С. Петлюри, п. Мирослава Нагнибіду від СУМК ім. Т. Шевченка, Юліяну Нагнибіду і Ромка Гейзена від Недільної Школи Таню Войцик від Української Школи, п. Євгена Римара від молодшого Братства Св. Володимира, п. Івана Ржижка від Взаїмної Помочі, п. Осипа Яворського від Будівельного Комітету і Денеса Квасницького від службових (п і д д я к о н і в) при священикові в святім вівтарі.

Пан предсідник після кожного привіту, також зачитував привітальні листи і телеграми, які наспіли від братів і сестри з далекого заходу Канади, від приятелів і слідуючих громад та священників: Всеч. о. д-ра С. В. Савчука, Всеканадійської Катедри Пресв. Трійці в Вінніпезі і її пароха о. Прот. М. Юрківського, Катедральної Громади Св. Володимира з Торонта, Громади Св. Духа і Жіночого Товариства ім. О. Кобилянської з Мазепи та її пароха о. Бубника, Громади Пресв. Трійці в Канорі і її пароха о. В. Слюзара, Громади Преображения Г. Н. І. Х. в Йорктоні і Жіночого Товариства ім. Олени Пчілки та її пароха о. В. Бойчука, Вишдзорської Місійної Округи та її секретаря о. Н. Дебрина, о. І. Пестуна з Саскачевану, від громад — з Рами, Бюкенен, Горлиці, Кадворт, і Вроктон а Саскачевану, та від Громади Су Лукаят з Онт.

По закінченню привітів, Голова Громади п. В. Вахна передав грошевий дар любови від всіх присутніх, а пані М. Телега, Е. Паркас і А. Момотюк вручили Шановній Добродійці і Отцеві срібний подарунок на милу пам'ятку — Срібного Ювілею.

Після цього, о. Ювілят зложив щиру подяку, перше Ювілейному Комітетові, Управі Громади, Всечесним Отцям, Жіночому Товариству за приготування бенкету, за всі дарунки та всім присутнім, що прибули взяти участь в їхнім Ювілеї. Особливу увагу звернув о. Ювілят на минулий шлях 25-літньої праці, на заході Канади і на сході. Також заторкнув веселі та сумні моменти, що приходилося переживати і дякував Всевишньо Господеві за силу і витри валість, та що берігі його і його родину, і додав, що почувається радий і щасливий, що посвятився в священство. Може воно не є таке поплатне, як другі професії, але за те найкраще і найбільше задоволяюче, бо людина працює для Бога і свого ближнього.

Пані добродійка в своїм слові також щиро подякувала всіх-хто будь чим причинився до зарядження такого приємного свята і за таку поміну і дар любови для свого священика і його родини. Шановна Ювілятка підкреслила важну і не легку працю дружини українського священика, і тому вдячна Богові, що подавав її сили і здоров'я, працювати в Його Святій Українській Православній Церкві.

При цій нагоді, Шановні Ювілята зложили на слідуючі церковно-громадські цілі: По 25.00 долярів на Будівельний Фонд Церкви Св. Володимира в Вишдзорі, на Колегію ім. Андрея у Вінніпезі, на Інститут Св. Володимира в Торонті, на Жіноче Т-во ім. Лесі Українки в Вишдзорі; По 15.00 долярів: на Недільну і Українську школи при Громаді Св. Володимира в Вишдзорі; По 5.00 долярів на прецу: „Вісник", „Віра і Культура", „Промінь" і „Український Голос".

В. Вахна.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ Т. І М. ГРІНЧЕНКІВ
Волей, Б. К.

В п'ятницю дня 20 березня 1964 року, приятелі і члени Громади Успіння Пресв. Богородиці в Волей, Б. К., гідно відзначили Ю в і л е й н и й Святом п-во Трохима і Марію Грінченків, з нагоди їх 50-літнього супружого життя.

Святкування р о з п о ч а т о Вдячним Молебнем, в місцевій Церкві, з присутністю великого числа приявних, приятелів і членів Громади. По закінченні Молебня і благословення Ювілятів, місцевий парох висловив сердечні побажання з многоліттям.

Саме гостинне прийняття в честь п-ва Грінченків відбулося в родинному домі п-ва Василя і Раїси Демчуків.

Господарем цього свята був п. З. Томченко, який попросив до проведення Молитви о. Блажука, після чого піднято традиційний тост в гідну честь Ювілятів.

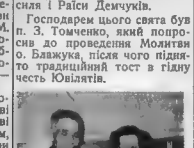

Після гостинної, традиційної вечері, що була приготована досвідченими господинями, розпочато коротеньку програму. Господар цієї несбуденної оказії найперше привітавши Ювілятів щирими словами, а потім попросив до привіту дружбу і дружку, що сиділи в окруженні Ювілят, а ними були п-во Кобринівичі, які щиро висловилися про родину Грінченків і побажали для них найкращих успіхів на будучс, а відтак вручено цінні дарунки Ювіля там, від приявних приятелів членів Громади.

Після того, господар попросив зо слова п. Т. Грінченка, який висловив свою сердечну і щиру радість, від себе і своєї дружини з приводу такої великої і несподіваної урочистости, що таке велике чис до людей зібралося на їх Золотий Ювілей. Дальше Шановний Ювілят розповів про свій всежиттєвий і терністий шлях, по якому під Божою охороною пройшли з його дружиною, та зазнали всяких трудноцїв, але Господь був з ними і поблагословив дочекатися до такого мало буваного аж 50-літнього супружого життя, за це належиться Господеві слава і хвала, що Він Милосердний був до нас.

Відтак п. Т. Грінченко щиро й тепло подякував всім приявним і отцеві настоятелеві за духовну обслугу, приятелям і членам Громади та те, що обдарували їх такими дорогоцінними гостинцями, та збагатили їх Золотий Ювілей такою великою присутністю.

Належиться згадати, що родина Грінченки, належать не лише до вірщених громадян Канади, але є також активними і діловими членами української православної Громади в Волей, а саме: п. Т. Грінченко довший час сповняв роль рекордового писаря Громади, і дальше виконує цю почесну функцію. Крім громадської праці п. Грінченко, як свідомий українець, з його дружиною Марією читають багато української літератури і дуже цікавляться церковними і народними справами.

Родина Грінченки вихована на свідому українську патріотику і їх доненку Раїсу, яка тепер виконує ролю секретарки нашої Церковної Громади в Волей.

Милосердний Господь доповнив Шановним Ювілятам дочекатися також зятя Василя Демчука і двоє внуків — Марка і Альфу.

Ювілейне Свято закінчилося відспіванням: „Де згода в родині" і Многоліттям.

Нехайже Милосердний Господь подасть Ювілятам ще довгого віку, щастя й здоров'я та найкращого успіху в їхньому житті. На Многі Літа!

о. П. Б.

ЮВІЛЕЙ С. І Е. ОЛЕКШІВ
Калмар, Алта.

Подружжя Степан і Евдокія нього життя.

Олекші, з Калмар, Альберта, відзначили цього року свій ювілей — 40-ліття подружнього життя.

П-во С. і Е. Олекші — це активна православна родина, що завжди цікавиться долею своєї Церкви, працює при ній, і не раз виявляє свою прив'язаність до неї повторною жертвенністю.

П-во Олекші провели своє життя в Калмар. Там вони виховали і своїх двох синів — Ярослава та Ореста. Ярослав вже одружений і має три доненки. Він є адвокатом в Едмонтоні. Молодшого сина — Ореста, батьки скерували на інший шлях життя. Для них Церква — це життя. Отже й їхній син повинен стати священиком Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Коли Орест закінчив середню школу, батьки вислали його в Колегію Св. Андрея на богословські студії, які Орест закінчив успішно 1962 року, й одержав дипломи ліценціята богословія. Тепер Орест студіює гуманістику в Манітобському університеті.

Честь батькам — це гарні діти. Степан і Евдокія Олекші шу честь собі забезпечили.

З нагоди свого Ювілею п-во Олекші пожертвували на пре совий фонд „Вісника" й „Українського Голосу" по $20.00.

Нехай Господь обдаровує їх добрим здоров'ям, щастям у синах і многоліттям!

Н. Н.

З ЮВІЛЕЮ НА ПРЕС. ФОНД
Солбері, Онт.

В неділю 17 травня в домі п-ва Федора і Анни Степанчуків зібралося багато гостей, щоб гідно вшанувати 61-й день уродин п. Федора Степанчука. Між присутніми були гості з Торонта, п. І. Ковальчук, брат пані Анни Степанчук та п. О. Селенюк, п. Т. Кінар з Гемілтону, як також брат пані Степанчук Яків і Ан на Кравчук з Содбері.

Прийняття відбулося в дуже веселому настрої. При цьому треба сказати, що гості прибули до п-ва Степанчуків як на звичайний обід і тільки після того, як обід розпочався, довідалися що п. Ф. Степанчукові сповнилося 60 років, а також 26 років їхнього подружнього життя, а тому радість в гостей була велика й. п. О. Мельничук попросив присутніх заспівати для ювілятів „Многая Літа" з обох нагод.

Коли гості поздоровляли ювілятів й велися веселі розмови з ініціятиви п. Т. Кінара, з Гемілтону, гості склали скромний дарунок для п-ва Степанчуків, а вони пожертвували той дарунок, додаючи і від себе 5.00 долярів до фонду Сестрицтва Св. кн. Ольги при православній Громаді Св. Володимира в Содбері, а з того було приділено й на пресу 5 долярів на „Вісник" і 3 доляри на „Жіночий світ".

Всім присутнім щира подяка за дарунок, а п-ву Степанчукам за їхню пожертву на фонд Сестрицтва та дай Боже їм многих літ прожити в щастю й доброму здоров'ї, щоб і в майбутньому святкувати щасливі ювілеї.

Присутній.

ПЕРЕДВЕЛИКОДНІ І ВЕЛИКОДНІ ДНІ В УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ ЦЕРКВАХ В ЕДМОНТОНІ

Найбільше досягнення українців у Канаді

Вже неодноразово було стверджено на різних загально-українських здвигах, що найбільшим досягненням українців у Канаді є відновлення Української Православної Церкви. Це була важлива подія історичного значення, що сталася 46 років тому. Українська Православна Церква, як єдина історична Церква українського народу відограла і відограє велику ролю серед українців у Канаді, зокрема в збереженні українства й української мови. Одно те, що всі Богослужби відправляються в рідній українській мові, а не в чужій, це гуртує і зберігає свідомість серед вірних цієї Церкви.

Друге, що історія Української Православної Церкви, це історія України, чи навпаки. У Канаді, ця Церква об'єднує національно насвідомий український загал. Сорок шість років тому, це вже не так і давній час, але як сильно розрослася Українська Православна Церква в Канаді! З кожним роком все виростають нові і нові Святині.

Сорок років тому, в Едмонтоні, дослівно декілька осіб розпочали працю організацією Української Православної Громади Св. Івана. А тепер,ось вже декілька років серед Едмонтону — столиці Альберти, красується Катедра Св. Івана Хрестителя, а на околицях міста, розмістилися Храми Божі Св. Пророка Іллі, Св. Архистратига Михаїла й Св. Апостола Андрея Первозванного. А крім цього ще є розкішна каплиця в Інституті Св. Івана Золотоустого і друга капличка в резиденції Високопреосвященнішого Владики Андрея.

Число вірних, в цих Храмах Божих, з кожним роком все збільшується і збільшується. Колись вірні містилися в одній Церковці Св. Івана Хрестителя, а тепер під час Богослужень не пройти, не проступитися в усіх цих українських православних церквах міста Едмонтону, а зокрема це було помітно в Передвеликодні і Великодні дні. Протягом Великого Посту дуже багато вірних, старших і дітей по всіх Церквах приступили до Святих Таїнств Сповіді та Причастя.

У Вербну Неділю в Катедрі Св. Івана

Ранок соняшний і теплий. З усіх сторін вірні поспішають до своєї святині Катедри Св. Івана Хрестителя. Ще й відправа не почалася, а просторий Храб Божий переповнений. Обличчя у всіх молитовні. Придивляєшся і бачиш старших і молодших і думаєш, ось де вона соборна Україна, бо тут немає поділу на галичан, волиняків, наддніпрянців, буковинців — це є діти однієї Церкви і однієї України, що позбавилися церков, які в минулому накинули українцям наші вороги: одні з заходу, а другі з півночі. Тут немає тих, що продали душі своїм ворогам, а нащадки тут зібрався цвіт Української Православної Церкви. Храм Божий по святковому прикрашено. Святу Божественну Літургію служить ВПреосв. Владика Андрей у сослужінні о. Прот. О. Хом'яка та о. Д. Лучака. Змістовну проповідь по Святій Євангелії сказав Владика Андрей на тему: „Зустріч Христа Господа в Єрусалимі й наша в Едмонтоні", яку вірні вислухали з великою увагою та любов'ю до свого Архиєрея Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви.

Божественно і лагідно розливаються звуки катедрального хору під дирингентурою проф. О. Єфимчука. Багато разів чути милий голос катедрального реента п. П. Паушенка. Співол Віри з великим надхненням рівномірно виводить д-р Л. Фарина — це улюблене його сольо.

По Святій Божественній Літургії відбулося посвячення двох Хоругов, що пожертвували до Катедри наші членихи Трохими і Оксана Грінченки. До речі, Трохим Грінченко вже від довшого часу перебуває в лікарні, а тому не був присутній на посвячені цих хоругов. Жертводавцям — нашим парафіянам Трохиму і Оксані Грінченкам сердечна подяка за їх дар! Нехай Господь винагородить сторицею! Рівночасно відбулося посвячення верби. І знову, в різні кінці міста розходилися і розїжджалися вірні з посвяченою вербою в руках, звіщаючи одні одних, що за тиждень Великдень.

У цю неділю відбулася уроча Служба Божественна Літургія і в українських православних Церквах Св. Пророка Іллі, що її відслужив о. Остап Фляк, та в Церкві Св. Апостола Андрея Первозванного, яку відслужив о. Прот. Г. Василів. В Церкві Св. Архистратига Михаїла служила Вечірня з освяченням верби, що її відслужив Впреосв. Прот. Г. Василів.

Посвячення Голгофи, Кивоту, Семисвічника та Церковних

У Вербну Неділю вечером в Катедрі Св. Івана Хрестителя ВПреосв. Владика Андрей в сослуженні отців настоятелів Катедри Прот. О. Хом'яка й о. Д. Лучака довершив акту посвячення Голгофи, яка собою зображає Розп'яття Господа нашого Ісуса Христа на Хресному Дереві, у стіп якого стоять Пречиста Божа Мати і Св. Євангелист Іоан Богослов. Голгофа — являється великою дорогоцінністю та прибіжищем для вірних, у стіп якої багатьох християнське віруюче серце знайде нівпенно пільгу та душевну розраду. Голгофа — виконана артистом-малярем Вадимом Доброляжем, а фундаторами являються поодинокі члени Катедральної Громади. Усім Жертводавцям щира подяка!

Після освячення, було відслужено Пасію з проповіддю, що її виголосив о. Прот. Ол. Хом'як, настоятель Катедри.

Того вечора, також було довершено посвячення дорогоцінного Кивота, Семисвічника та нових церковних риз. Усі ці речі були зфундовані за ініціятивою Жіночого Товариства, відділу Союзу Українок Канади, а зокрема за ініціятивою церковного Жіночого Комітету.

З належною пошаною та признанням потрібно згадати достойну пожертву пані Марії Руснак, яка пожертвувала на Кивот 500 долярів у Вічну Пам'ять свого дорогого мужа, бл. п. Василя Руснака.

На Пасії у Вербну Неділю й на самий акт посвячення Голгофи, Кивота та усіх інших новонабутих речей, зібралося дуже багато вірних та отців із сусідніх церковних громад міста Едмонтону.

Згадуючи про окремі пожертви наших членів на Катедру та її прикрасу, належить зокрема згадати про книжий дар наших добрих та щирих парафіян, Миколи й Параскеві Малишських, які з нагоди Святого Празника Христового Воскресення зложили 1,000 долярів на Іконостас, який згодом за Божою поміччю побудується в нашому Катедральному Соборі.

Панство Микола і Параскевія Малишські своїми щедрими пожертвами вже неодноразово виявили свою любов та пошану до своєї Церкви, Інституцій чи організацій. Вони пожертвували багато на Катедру Св. Андрея у Вінніпезі, багато жертвували на Інститут Св. Івана в Едмонтоні, а зокрема багато жертвують на Катедру Св. Івана Хрестителя, як її почесні члени. Україну. В Україну, що є далеко за морем, де лютий окупант знищив церкви і поневолив український народ. Але, кожний є в надії, що прийде ще той час, коли воскресне Україна.

В 11.30 вечора розпочалася Полупошниця, що її відслужили отці настоятелі, й під спів „Не ридай, моя мати..." перенесли Плащаницю на Св. Престіл.

О 12-й годині ночі Світла Заутреня, а вітах Св. Божественна Літургія, що її служив ВПреосв. Владика Андрей в сослуженні отців настоятелів Катедри.

По 12-й годині ночі вперше в повітрі під звуки дзвонів пролунало радісне: „Христос Воскрес! і це радісне Христос Воскрес наповнило цієї ночі вщерть Катедру Св. Івана. „Христос Воскрес" неслося з уст Владики, з уст отців настоятелів і спільне з уст вірних та катедрального хору. Це була велика радість для всіх і на кожне Христос Воскрес було чути спільну відповідь Воістину Воскрес! У великій радості христосувався Владика Андрей з отцями настоятелями та іподияконами. У великій радості, за сталоукраїнським звичаєм, христосалися й окремі вірні. По прочитанні Св. Євангелії, яку читали Владика й отці настоятелі на чотирьох різних мовах (українськ, грецька, латинська, англійська), о. Прот. О. Хом'як відчитав Архиєрейські Послання Владик, після яких Владика Андрей з Хрестом в руках і на устах „Христос Воскрес" — щиросердечно вітав вірних з Празником Христового Воскресення.

Над ранком — після північної Великодньої Богослужби, відбулося в залі Катедри посвячення пасок.

О 8-й годині ранку відбулася: друга Великодня Богослужба, що її служили отці настоятелі з участю катедрального хору, який вдруге проспівав Святу Божественну Літургію та своїм чудовим співом надав ще більшої краси та маєстатичности Великодній Відправі. Цього разу Катедра була переповнена вірними. По відправі отці настоятелі довершили акту посвячення Великодніх Пасок.

Вечером, першого дня Великодніх Свят була передача по телевізії Великодньої Служби Божої та Освячення Великодніх Пасок, що відбулося в Катедрі.

В Церкві Св. Пророка Іллі, Великодня Відправа відбувалася на Великдень рано о годині 5.30 під спів церковного хору, що її відслужив о. Остап Фляк.

Вприч. о. Прот. Г. Василів служив Світлу Заутреню з Посвяченням Великодніх Пасок в Церкві Св. Михаїла о 5-й годині рано, а Святу Божественну Літургію в Церкві Св. Апостола Андрея Первозванного було відправлено о 8-й годині рано.

Всі церкви цього радісного дня були переповнені вірними, а серед них багато було й таких, що вперше чи тільки раз на рік відвідують Храм Божий. Але, не залежно від всього, все ж їх християнська стежка привела до Української Православної Церкви.

М. К.

Другого і третього дня — Світлий Понеділок та Світлий Вівторок відбулися Великодні відправи в усіх українських православних Церквах.

Провідна Неділя

ВПреосв. Владика Андрей у Провідну Неділю в сослуженні отців настоятелів Катедри відслужив Святу Літургію та виголосив проповідь на тему: „Христова Віра й сучасне невірство". Владика сказав, що Христова Віра є завжди в згоді із правдивою наукою, а тільки фальшива наука протиставиться Христовій Вірі.

О 3-й годині по полудні українська православна дітвора в залі Катедри влаштувала концерт з нагоди Дня Матері. Голова Рідно-Шкільного Комітету пані М. Гринчук, відкриваючи Свято Матері, привітала усіх присутніх матерів, та вказала на ці великі ідеали, що їх українська мама повинна плекати і плекає в серці української дитини — Любов до Бога, Церкви та народу. Зокрема пані М. Гринчук привітала сердечно присутнього на залі ВПреосв. Владику Андрея, який так багатою увагою присвячує нашим дітям, що навчаються й виховуються під покровом Церкви чи то в Недільних та Українських Школах, в Садочку чи в молодечих організаціях.

Концертова програма була виконана належно, завдяки стараннам та щирій працї учителів: п. І. Карпяка, пані Д. Корпан, пані Н. Боднар і п. В. Купченка.

Концерт закінчено чайним прийняттям.

Подібне Свято Матері в спілуці зі традиційним Спільним Святочним відбулося в Громаді Св. Пророка Іллі й Св. Архистратига Михаїла.

Дуже багато можна гарного писати про український Великдень в Едмонтоні, але розміри цього допису не дозволяють усе переказати. Але мусимо зазначити, що православні українці надзвичайно урочисто святкували Великдень — Торжество усіх Торжеств. Православні українці не хочуть ні поєднання ні збліження з чужими церквами, хочуть навіть з ними не помикано називаються українськими, а по суті вони є чужі духові українського народу. Українці поза межами України і в Україні тримаються, тримаються і будуть триматися своєї Матері-Церкви, Церкви Православної, початки якої сягають від Києва — столиці України.

Другий Тиждень Великодній

Понеділок Великодній був присвячений Пасхальній Вечері, що її влаштувало Братство Катедри Св. Івана. Вечеря відбулася в залі Катедри. Було багато гостей, а між ними Владика Андрей з Владичкою, о. Прот. Г. Василів з Вінніпегу, о. Прот. О. Хом'як з Едмонтону, о. Прот. Ол. Хом'як з Едмонтону, о. Прот. Ол. Хом'як з Едмонтону, о. Прот. Ол

В. Михайлів та Е. Мельник. Учителями-інструкторами в цьому курсі були: Реймонд і Роналд Сенюки, панна Надія Матусевич і панна Еленора Равлюк. Закінчений курс танків був подібний на дві групи. Старшою групою цього курсу керував п. Я. Каптій.

Панахида по бл. п. С. Петлюрі

Така Панахида була відслужена в неділю, 31 травня.

Перед Панахидою коротке змістовне слово про С. В. Петлюру сказав о. настоятель.

Комедія „На перший гул!"

Заходами відділу СУМК, в неділю 31 травня була відіграна комедія Васильченка „На перший гул!". Ця вистава, завдяки посильній праці режисерові, п. С. Поліщуку та сумлінній підготовці сумківців пройшла з великим успіхом. Тому велике признання за його зверхенну працю з нашою молоддю належиться нашому невтомному. режисерові п. С. Поліщуку. Поодинокі ролі в цій комедії виконали: Роман Прихошко (Савка), Вероніка Бартошук (Василина), Н. Кучер (Олена), Юрій Мотох (Тимміш), Ю. Гордієнко (дід Северин). Додатковими точками цього

По $10.00: Адвокат П. Лазарович, Едмонтон, Алта; д-р Федір Любай

По $5.00: Василь Косташ, Сиксі Лейк, Алта.

Замість квітів на могилу бл. п. Гр. Паніна, Віннінег, Ман.

По $3.00: Союз Українок Канади: Відділ Лісі Українки, Віннінег.

По $4.50: Учительський персонал Морс Плейс Джуньор Гай Скул, Іст Кладонал, Ман.

Замість квітів на могилу бл. п. Слави Новик, Віннінег, Ман.

По $10.00: Д-р Павло, Зінуг з дружиною, Віннінег; пані Марія Сенчич, Віннінег

По $5.00: Микола Залозецький з дружиною, Віннінег.

В пам'ять бл. п. судді Михайла Стечишина.

По $10.00: Вілямз Франчук, Віннінег.

ЗАВВАГА: Пожертви, які отримано поштою з нагоди врочистого відкриття нової Колегії, будуть проголошені пізніше, разом з пожертвами, зложеними під час відкриття.

ВИПРАВЛЕННЯ

В останньому числі „Вісника" за 15-го червня п. р., у виказі пожертв на умебльовання викладової залі в пам'ять бл. п. о. Прот Петра Мельничука, були подані неправильно імена жертводавців тому на цьому місці це справляється. Жертвували так:

По $75.00: Андрій і Марія Мельничуки, Едмонтон; д-р Джессі і Віра Джейкобс, Міямі, Арізона; Никола і Надія Боднарі, Едмонтон; Тарас і Маріанна Мельничуки, Едмонтон

По $50.00: Добродійка Ю Мельничук Едмонтон; Богдан і Наталка Мельничуки, Едмонтон.

(Далі буде)

За Комітет Будови Колегії св. Андрея:
о. д-р С. В. Савчук.

Порядки Богослужень:

підвінніпезька округа

ЛИПЕНЬ

5. УВАГА: в неділю 5-го липня в Громадах підвінніпезької округи Богослужень не буде. Всіх запрошується прибути на Відпуст Колегії.
12 Кенора, Пембіна, Тиндал, Храм
19 Дуфорст, Транскона
26 Кенора, Гонор, Пайпарфідд

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОНЮКА

Address: 2206 MacDonald Ave. Brendon, Man. Tel.: P. A. 95814.

о. В. БОРІЧУКА

110 Wellington Ave. Yorkton, Sask. Phone 783-2968

о. П. БУБЛИКА

ЛИПЕНЬ

5 Неділя — Кесєєв
7. Вівторок. Різдво Іо. Хрестителя — Мазепа
12 Неділя. Св. Апп. Петра і Павла — Доніел. Храм
12 Неділя, Св. Апп. Петра і Павла — Атгінгуков. Храм
19. Неділя — Стоновеей. Храм
26. Неділя — Доніел

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

Address: 8541—89 Str. Edmonton, Alta, Tel: 465-8854.

о. І. Г. ГИКАВИЙ

ЛИПЕНЬ

5 Неділя — Сунява. Храм
7 Вівторок. Різдво Івана Хрестителя — Вилінгтон
12 Неділя, Апос. Петра і Павла — Ендру. Храм
19. Неділя — Дукани
26 Неділя — Гемлин

Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Драй Ривер св. Іо. Хр. — Храм, щиро всіх запрошуємо)
7. Вівторок — Гарленд (св. Іо. Хр. Храм, щиро всіх запрошуємо)
12. Неділя - Етельберт (свв. ап. Петра і Павла — Храм, сердечно запрошуємо довколишні громади)
19. Неділя — Пайн Ривер
26. Неділя — Зелени
28. Пайн Ривер (св. Володимира-додаткова)

Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3284

о. С. ГРЕБЕНЮКА

P. O. Box 886, Watson, Sask.

о. С. ГРЕДЛЯ

ЛИПЕНЬ

5 Неділя — Мелбридж
7 Вівторок. Різдво Іо Хрест. — Гасс. Храм
12. Неділя. Св. Петра і П. — Свян Плейн. Храм
19 Неділя — Норквей. Храм
26 Неділя — Денбурі. Храм
Вечірня 7 год. — Стінен
28 Вівторок. Св. Володимира — Кобзар

Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ

ЛИПЕНЬ

5 Неділя — Вернон
7. Вівторок. Р. Св. Іо. — Вернон
12. Неділя. Храм — Келовна
19 Неділя — Вернон
26 Неділя — Вернон
28. Вівторок Св. Р. Воз. — Вернон

Address: 2602-42 Ave. Vernon, B. C. Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ЛИПЕНЬ

5 Відкриття Колегії у Вінніпегу
7. Вівторок. Різдво Івана Хрестителя Храм — Шел Вейнй
12 Неділя Св. Петра Павла. Храм Мерцедіз
19 Неділя Полеве Богослужения біля Велий Ривер гайвей нумер 5-ий
26 Неділя Храм — Россел
28. Вівторок. Св. Володимира — Роблин

Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 455.

о. Ст. ЗУЗАКА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Геффорд
7. Вівторок. Св. Іо. Хрест. - Писклящі. пікнік
12. Неділя, Св. Петра і Павла — Крикор. Храм
19. Неділя — Геффорд
19 Неділя, Вечірня, 7 год — Білики
26. Неділя. Храм — Редфілд

Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. М. КРИТЮКА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Елдевор. Храм
7. Вівторок. Різдво Св. Іо. Хрестителя — Бряуд. Храм
12 Неділя. Св. Апост. Петра і Павла — Брюсбі Храм
19 Неділя — Галсон Бей
26. Неділя — Грозділ (північна)
28. Вівторок. Св. Володимира — Мелфорт

Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛЯША

ЛИПЕНЬ

5 Неділя — Вайта
7 Різдво Івана Хрест — Арбакка Св Ап. Петра й Павла
12 Неділя — Сандалн
19 Неділя — Сірко
26 Неділя — Сенькін

Box 45, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. ІВАН МЕЛЬНИК

ЛИПЕНЬ

5 Неділя — Сенді Лейк
7 Вівторок, Івана Хрестителя — Менгз
12 Неділя, Петра і Павла — Сім. Храм
19 Неділя — Росборн
26. Неділя Вознесіння Владики (празднує — Оквборн

Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Вестлок
12. Св. Апост. Петра і Павла — Сібабік. Храм
19. Неділя — Байлявд (полеве Богослужения)
26. Неділя — Сангуло

Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-8746

о. М. ОЛЕСЮКА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя. На відкритті Колегії Св. Андрея в Віннінегу
7. Вівторок. Різдво Іо. Хрестителя. Храм — Ідрифтінг Ривер.
12 Неділя Св Апостолів Петра і Павла Храм — Косів
19. Неділя. Полеве Богослужения Громади Возвр. Чесного Хреста в Віннінегосіс на Віннінегосіс
26. Неділя — Давфин
28. Вівторок. Св. Володимира — Гиберт Плейнс

УВАГА! Громада в Віннінегосіс запрошує довколишні Громади Давфинського Округа і Етельбертського Округа на Полеве Богослужения в неділю 19-го липня 1964 року, на Віннінегосіс Біч в Віннінегосіс

Вечірні не буде в місці липень і серпень в Давфині

Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА

ЛИПЕНЬ

5 Неділя — Інсінгер (м.)
7 Вівторок. Різ. Іо. Христителя — Тодор (рікоу) Храм
12. Неділя Петра і Павла — Інсінгер (гай) Хрм
19 Неділя — Тодор (м.)
26 Неділя — Вестбрук

Box 8. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ

Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. В. СЕНИШИНА

9. C. Latham Place. Saskatoon, Sask. Home tel. 343-7835, Office 653-1944.

о. В. СЛЮЗАРА

ЛИПЕНЬ

5 Неділя — Рома
7. Різдво Св. Івана Хр. Храм — Бюкенан.
12 Неділя Св. Апост Петра і Павла - Канора
19. Неділя - Канора
26. Неділя — Архиєрейська Візитація Преосвященнішого Владики Єп. Бориса - Стирджес
28 Св. Володимира — Канора

Canora, Sask., Ph. 563-5158

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Нет Медоз. Храм
7 Вівторок. Різ. Іо. Хрес. — Норал. Храм
12. Неділя, Св. Ап. Петра й Павла — Сарепа. Храм
19. Неділя — Атабаска. Храм
26 Неділя — Лек Ла Біш
28 Вівторок. Св. Рівноап. Князя Володимира — Ешава. Храм

УВАГА: В неділю на 12 липня в громаді Сарепа відбувається Освячення Храму Божого якого совершить Високопреосвященніший Владика Андрей. Це в Храмове Свято. Візитація Владики Андрея, і освячення Храму Божого. Запрошуємо всіх вірних округи Лек Ла Біш і ближчих округ взяти участь в цім великим святі цієї громади

Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА

ЛИПЕНЬ

5 Неділя відпустка
12 Неділя, П й Павла — Єлов Крік Храм
19 Неділя — Вакля
19. Неділя Вечірня, 7 год. веч. — Лелія
26 Неділя — Ст. Джулієн
26. Неділя Вечірня, 5 год. — Тарнополь
28. Вівторок. Св Володимира — Кадворт

Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. 233-4281

о. ПЕТРА СТЕФІОКА

ЛИПЕНЬ

5 Неділя — Толстой
7. Вівторок. Івана Хрестителя — Толстой
12. Неділя. Петра і Павла. Храм — Сарто
19 Неділя — Роза
26 Неділя — Гарденгон

Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Редвей
7. Вівторок. Св. Рівноа Хр. — Ергімонт. Храм
12. Неділя. Свв. Петра і Павла — Торгнад. Храм
19. Неділя — Редвагер
26 Неділя — Восетна Храм

Box 128, Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА

ЛИПЕНЬ

5 Неділя — Норт Бетелфорд. Храм Заряд запрошує на цей Храм усіх сусідів з околиці
7. Вівторок — Норт Бетелфорд. Різдво Св. Іо. Хрестителя. Храм
12 Неділя. Св. Ап Петра і Павла — Гасселн, Храм
19 Неділя - Витків
26. Неділя - Мелов Лейк
28. Вівторок. Св. Володимира — Гедерлей

Address: North Battleford. Sask. 972—108, St. Ph. 445-3280.

о. А. ТЕТЕРЕНКА

Address: Rev. A. Teterenko, Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 486.

о. Г. УЛОДА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Шіго (полудиева)
7. Вівторок, Різдво Св Івана Хрестителя — Купровські
12 Неділя. Св. Апп. Петра і Павла — Мельничука. Храм
19 Неділя - Фовн Лейк. Храм
26 Неділя - Едмор
28. Вівторок, Св. Володимира Великого Шіго (місто)

Address: Sheho, Sask., Box 62. Tel. 21.

о. І. ЧЕВІЯ

ЛИПЕНЬ

7 Вівторок. Різдво Івана Хрестителя. Храм, а після всієї відправи відбудеться — храмовий обід — у Відділ, Саск Просяться усіх вірних прибути на не Храмове Торжество, та за те всіх учасників радо витаємо і зазлагедіть вже щиро дякуємо
12. Неділя. Св. Апостолів Петра і Павла. Храмове Свято в Кадет. Саск. Після всієї відправи відбудеться храмовий обід. Просяться усіх вірних прибути на не Храмове Торжество, та за те всіх учасників радо витаємо і зазлагедіть вже щиро дякуємо.
19 Неділя — Сембург, Саск.
26. Неділя — Кипавик, Саск

Address: Weirdale, Sask. Ph. 486.

о. А. ХРУСТАВКИ

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Слава пов.
7. Вівторок Різдво Св. Іо. Хрестителя — Храмовий Празник Моркемб
12. Неділя Св Апостолів Петра і Павла — Гріфорд
19 Неділя — Мирнам
26. Неділя — Мученика Вікторія ВПреосв Архиепископа Андрея Лускаво просимо вірних Округи Мирнам і околиць прибути на це Архиерейське Богослужения ВПреосв. Владиці будуть достигати — ВПреп оо. Протоієрей О. Хомак і А. Хрусталка. Буде співати Церковний Хор з Мирнам, під проводом дирігента п. Т. Лимаковського По Св. Літургії — Спільний Обід в Народнім Домі з програмом

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ґУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Брудерґайм
7. Вівторок, Івана Хрестителя, Храмове Свято — Пено
12 Неділя, Петра й Павла, Храмове Свято — Торсбі
19 Неділя, Храмове Свято — Оно
26 Неділя Кенроз

УВАГА: Рідна Школа в Брудерґаймі з 1-го до 16-го липня; в Калмар з 20-го до 31-го липня.

Ph. GA 2-3053. 9 Edmonton, Alta. Address: 9530—109 Avenue,

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLI. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го СЕРПНЯ, 1964. WINNIPEG, MAN., AUGUST 1, 1964. ЧИСЛО (2010-11) 14-15

КОЛЕГІЯ СВ. АНДРЕЯ У ВІННІПЕЗІ ОФІЦІЙНО ВІДКРИТА НА ПЛОЩІ МАНІТОБСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ (4-ГО ЛИПНЯ 1964 РОКУ).

Чудові будинки Колегії посвячені Ієрархією Української Греко-Православної Церкви в Канаді

Українське православне суспільство Канади, що вже не раз маніфестувалось наслідками своєї творчости, 4 і 5 липня заманіфестувалось у свому черговому осягненні — в офіційному відкритті нових будинків Колегії Св. Андрея на площі Манітобського університету. Ще перед кількома роками ця подія могла видаватись лише приємною мрією; тепер — ця мрія сталась дійсністю! Колегія Св. Андрея — як символ життєвости православних українців Канади — стала нарівні іншим Колегіїв у системі державного Манітобського університету й офіційно почала свою службу, прийнявши перших студентів Літніх Курсів Українознавства й Провінціалізма, що почались у понеділок 6-го липня цього року.

***

46 років тому, свідомі з-поміж української спільноти Канади духово відродились і оформили із себе самих — без будь-якої зовнішньої місії — Українську Православну Церкву, — Церкву своїх предків. У цю самоорганізацію себе в історичну Церкву свого народу, православні українці — оті самовизначені місіонери — вложили свою душу, свій час, свій труд, — у мозольній праці зароблений гріш... І так, та тоді ще незрозуміла „маса" людей православна Церква українців Канади жже людина". 1918 року українці офіційно творять із себе самих Церкву що справді була б для них духовним кормом, традиційну Православну Церкву українського народу, — переважна більшість із них покидаючи Церкву уніятську.

Коли початок цього церковного оформлення був зроблений, цій молоденькій вітці Української Православної Церкви в Канаді доводилось багато попрацювати, щоб себе організаційно зміцнити. Все це, з Божою допомогою, було зроблене.

Церква не може бути без духовенства — бідне духовенство без школи. І вже в 20-их роках молоденька Укр. Греко-Православна Церква в Канаді організує Пастирські Курси (в Саскатуні, в Ріджайні), щоб хоч сяк-так підготовити кандидатів у Священство. 1932 року вона організує свою Духовну Семінарію з 4-річним курсом навчання, а року 1946, 4 вересня, вона офіційно відкриває новоосновану Колегію Св. Андрея з її Богословським факультетом, що в першій стадії свого існування служив Українській Греко-Православній Церкві до цього 1964 року.

Старі приміщення Колегії були не зовсім вигідні для неї. І оце працею, пожертвами і духом українських нащадків під кінець 1963 року було закінчено розпочату в тому ж році будову нової Ко-

Світлина з акту посвячення нових будинків Колегії св. Андрея. На світлині видно слідуючих: прот. М. Юрківський (з Евангелією), Архієп. Андрей, Архим. Йов Скакальський, Архіеп. Михаїл, свящ. М. Олесюк, Єп. Борис і богослов Орест Олекший.

легії Св. Андрея на площі Манітобського університету.

У березні ц. р. Дирекція Колегії проголосила, що офіційне відкриття й посвячення новозбудованих будинків Колегії Св. Андрея відбудеться 4 і 5 липня 1964.

(Продовження на 2-ій стор.)

(Продовження з 1-ї стор.)

Відкриття й посвячення Колегії Св. Андрея.

Наспілі й ці історичні дні: 4—5 липня 1964.

Ще в п'ятницю, 3 липня, Колегію Св. Андрея почали відвідувати гості, що з'їхались з усіх закутків Канади, а навіть з Америки. Ні, це не гості; це власники своєї Колегії! Бо ж у її стіни кожен вложив свою цеглинку. Не важно якого розміру ця цеглинка була; кожна із них зайняла своє місце в колегіяльній фізичній споруді із силою евангельської легенди.

Ця світлина представляє акт перетяття стяжки, що загороджувала вхід у Колегію. Після цього моменту д-р Г. Г. Сандерсон — президент Манітобського університету (на світлині перетинає стяжку) проголосив Колегію св. Андрея відкритою на площі Манітобського університету. Зліва о. д-р С. В. Савчук — президент Колегії св. Андрея.

У Колегії збирається народ. Тут не перебільшується, а тільки стверджується, що величава будова Колегії захоплювала всіх. Колись, коли лише починались розмови про будову нової Колегії, людям насувались різні питання: хто збере таку суму грошей? (перша стадія будови коштує понад мільйон долярів!), хто буде господарем цієї Колегії?; чого будуть у ній навчати? і т. ін., і т. п. Тепер, побачивши, як гордо красується Колегія Св. Андрея на площі Манітобського університету, кожен веселів, признавав рацію ідеї будови нової Колегії, — кожен ділився своїми тихими душевними переживаннями з іншими.

У цей саме час, у Вінніпезі відбувався Конгрес Українців Католиків Канади. Ще в п'ятницю групки учасників цього Конгресу почали прижджати на огляди-ни Колегії Св. Андрея. Вони оглядали будинки Колегії, мешкальні кімнати, канцелярії, класні кімнати, бібліотеку, авдиторію. Представляючись при реєстраційному столі, вони то висловлювали подив православним українцям, то бажали успіхів у праці Колегії, при чому не один висловлював признання Православній Церкві за те, що вона вивела свою школу в люди, добившись включення її у систему державного університету.

Субота 4 липня.

Реєстрація гостей, що почалась у п'ятницю вечером, продовжувалась у суботу цілий день.

Прижджає більше людей, у Колегії пожвавлюється рух: оглядини, зацікавлення, запити...

***

О годині 11 ранку, в одній із класних кімнат, відбуваються організаційні збори богословів, абсольвентів Колегії Св. Андрея.

Після формального прийняття резолюції про створення Богословського Товариства Абсольвентів Колегії Св. Андрея, зібрані абсольвенти вибрали першу управу Т-ва в особах: о. М. Крищук - голова, о. І. Стус — заст. голови, о. С. Ярмусь — секретар, о. М. Клиш - скарбник, ліц. богосл. Орест Олекший — член. До Статутової Комісії ввійшли: президент Колегії, о. д-р С. В. Савчук - (екс офіціо), о. Г. Удод, ліц. богосл. Олег Левицький, о. О. Сорочук.

На цих організаційних зборах абсольвентів був присутній Архіеп. Михаїл і президент Колегії — о. д-р С. В. Савчук.

***

Ще далеко перед моментом початку програми відкриття, Колегія заповнилась учасниками цієї історичної події. Д-р П. Кондра — голова Будівельного Комітету, оголошує, щоб всі вийшли на майдан. Цю площину всередині будинків Колегії заповнює хвиля людей, що притишено очікує торжественного моменту. З тимчасової капличи виходить Ієрархія Укр. Греко-Православної Церкви в Канаді: Архіеп. Михаїл, Архіеп. Андрей, Еп. Борис, а за ними присутнє духовенство. Зупинившись перед головним входом у Колегію, Архіеп. Михаїл, заступаючи Його Блаженство Митрополита Іларіона, благословляє початок Вдячного Молебня, а по Молебні виконує посвячення нової Колегії Св. Андрея. Представник будівельної фірми Волпес і Бікенс передає о. С. В. Савчукові — президентові Колегії, ключі, коротенько висловлює своє вдоволення, що його фірмі було доручено виконати будову й бажає Колегії успіхів. Головний архітект від фірми Грін Бленкстін — п. А. В. Ничик, дякує Дирекції за доручення їм виконати плани нової Колегії і кінчає свою подяку побажанням успіхів у праці Колегії. Президент Манітобського університету — д-р Г. Г. Сандерсон, виконує церемонію перетяття стяжки й офіційно оголошує Колегію Св. Андрея відкритою.

Відкриваються двері і маса людей у святковому піднесенні вливається всередину Колегії і вщерть заповнює її авдиторію.

На підвищеній платформі займають місця: Архіеп. Михаїл, Архіеп. Андрей, Еп. Борис, през. Мян. університету — д-р Г. Г. Сандерсон, канцлер цього університету — суддя Фріймен, през. Брендонської Колегії — д-р Дж. Е. Роббінс, представники католицьких Колегій: Св. Боніфас і Св. Павла, англійської Колегії Св. Івана, прем'єр Манітоби — Даф Роблин, о. д-р В. Кушнір — від КУК, проф. Я. Рудницький — від УВАН, д-р Дж. Симпсон — професор-емерит Саскатунського університету; від Дирекції Колегії Св. Андрея: о. д-р С. В. Савчук — президент, д-р П. Кондра і прот. М. Юрківський та декілька гостей.

Під проводом акордів піяніно, присутні відспівали гимн „О, Канадо!"

Д-р П. Кондра — голова Будівельного Комітету, відкриває першу сесію офіційного відкриття Колегії. У своєму короткому зверненні д-р Кондра, між іншим, сказав:

„...Ваша присутність тут сьогодні у такому великому числі, сама промовляє про ваше зацікавлення в діяльності цієї інституції. І це зрозуміле, бо ж оця Колегія була збудована вами, для вас, або, правдивіше, для ваших дітей.

„Ми й надалі очікуємо вашого постійного зацікавлення і піддержки у всіх працях цієї інституції вищого навчання".

Після цього д-р Кондра попросив до слова о. д-ра С. В. Савчука.

У своїй промові о. С. В. Савчук, підкресливши значення цього історичного дня для українців, коротенько переповів про ці обставини, які зродили думку про основання своєї богословської школи, які врешті привели в життя Колегію Св. Андрея 1946 р., а при ній Богословського факультету. Ця Колегія постачала курси II і 12 „грейдів" середньої освіти (кредитовані матуральні курси) і 4-річні курси богослов'я. Вона провела також 13 сесій Літніх Курсів Українознавства, провідництва і ін., а „14 червня 1962, Колегія Св. Андрея вступила в асоціацію з Манітобським університетом. Нашим бажанням є, щоб у скорому часі Колегія Св. Андрея була афільйована з університетом (Манітобським), і щоб вона постачала академічні курси з гуманістики. Досі Колегія постачає 4-річні курси богослов'я, що дають змогу осягати студенці ліценціяту і магістратуру богословія... Починаючи 1965 роком вимогою вступу в Колегію буде вищий ступінь матури, а пізніше ця вимога піднесеться до академічного рівня, що буде мінімальною кваліфікацією на право студій богословія", сказав о. д-р С. В. Савчук.

Далі у своїй промові о. Савчук висловив вдячність усім, хто чимнебудь прислужився в доведенні першої стадії будови до успішного закінчення. При цьому він висловив подяку провінціяльному урядові Манітоби і властям Манітобського університету, які уможливили Колегії Св. Андрея розміститись на площі університету. Окрему подяку о. Савчук висловив д-ру Сандерсонові —

(Продовження на 3-ій стор.

(Закінчення з 2-ї стор.)

зидентові університету, за його вичливе відношення під час переговорів і угод у справі включення Колегії в систему цього університету. Він дякував Будівельному Комітетові за його вклад праці в процесі будови Колегії, працівникам затруднених Дирекцією фірм за пляновання й виконання будови. „Але — продовжував о. Савчук — „не зважаючи на найбільшу посвяту вищезгаданих осіб, вони не осягнули б багато без підтримки членів і прихильників Колегії з усієї Канади... Я знаю, що ви всі, слухачі, у цей чи інший спосіб давали серцевину підтримку Колегії в минулому. Вірю, що ви будете продовжувати це і в майбутньому, і я висловлюю вам, а почерез вас усім іншим друзям Колегії, ...нашу найглибшу вдячність.

„На закінчення скажу оце: проект, якого ми розпочали і частинно виконали, буде належним пам'ятником українцям канадським піонерам, без чиїх уявлень, завзяткости і віри в майбутність Канади, ми не мали б такого життя, яким ми втішаємось тепер. Цей проект є також в виключ теперішньому поколінню продовжувати розбудовувати й збагачувати його власне життя...

„Завершення ще двох стадій будови Колегії буде вимагати багато праці, щедрих пожертв і завзяття. Я певний, що все це наспіне, і Колегія Св. Андрея може дивитись у майбутнє з довір'ям".

Предсідник цієї сесії — д-р П. Кондра, долучився до вислову подяк о. С. В. Савчуком, і зверпув увагу слухачів на скромну особу самого президента Колегії — о. д-ра С. В. Савчука, що найбільше потрудився для цієї інституції від початків її заснування аж до сьогодні. Коли він закінчив ці свої слова вдячности о. д-ру Савчукові, всі присутні встали і вшанували цього піонера українського православного життя в Канаді довгими і учними оплесками.

(Далі буде).

Патріотизм і націоналізм

Єп. Райт за патріотизмом, але проти націоналізму

„У всякому разі, патріотизм залишається чесностю і формою любови, якої треба навчитися і формувати її, як це є з усіма формами любови... Патріотизм полягає в сентиментах, у ніжних почуваннях і любові, він виражається в поезії, піснях і добрих ділах, як це завжди діється в любові".

„Націоналізм — це гін до агресії, дефензиви; він радніш виключає всіх інших і ненавидить їх тільки тому, що й вони люблять свої країни; він виражається в політичних і потенційно насильницьких формах".

Так означив різницю між патріотизмом і націоналізмом Піттсбурзький католицький епископ Ф. Джон Дж. Райт (Wright) у своїй проповіді в роковій відправі Червоного Богослужения в катедрі Св. Павла в Піттсбурзі навесні 1964 р.

„Римо-католицький епископ Джон Дж. Райт з Піттсбурга нарікав тут, що патріотизм, як видно, перестає бути собою, тобто „формою особливої любови", інформує місцевий часопис „Бизентайн Кетолик Ворлд" (31. 5. 1964), який подав, що еп. Райт виступив проти націоналізму.

„Христос у фраку"

Велика несподіванка в атеїстичній орґії в Московському Державному Театрі

Недавно в Московському Державному Театрі проходила п'єса „Христос у фраку". Всі школи, комсомольські організації повинні були висилати на цю п'єсу всю свою молодь.

Головну ролю повинен був виконати відомий артист лександер Ростовцев.

В безмежно переповненому театрі, в першому акті був показаний для забави глядачів веселий діялог. На сцені стояв „престол", заставлений пляшками з горілкою й розбитими склянками. З порожніх пляшок від горілки й пива був зроблений хрест. П'яні „попи" і „манашки" танцювали навколо „престолу" і дикими голосами, з відповідною мімікою, підносили догори очі й звершали „молитви". На долівці валялися п'яні грубі „манахині", які ввесь час лили горілку, грали в карти й вигукували різні богозневажливі слова.

На другій дії виступив у ролі Христа сам Ростовцев. Він був одітий по-східньому звичаю, який був у Палестині за часів Христа. В руках він тримав великого розміру Євангелію, з якої він повинен був прочитати два вірші з Нагірної Проповіді. Потім, він повинен був кинути геть Євангелію, скинути з себе плащ і крикнути: „Дайте мені фрака й циліндра!" Але вийшло не так, як мало бути. Ростовцев гідно і врочисто читав перших два вірші: „Блаженні убогі духом, бо їхне є Царство Небесне. Блаженні засмучені, бо вони будуть втішені"... і затримався. Тут уже режисер не знав, що робити, бо Ростовцев відійшов від своєї ролі, не звертаючи на нього уваги. Глядачі відразу збагнули, що з артистом щось не так. В залі запанувала глибока тиша...

Після короткої надуми артист нахилив голову і почав знову читати всі наступні блаженства. „Блаженні голодні та спраглені правди, бо вони нагодовані будуть"... і з особливим чуттям він прочитав: „Блаженні ви, як ганьбити вас та переслідувати будуть, і будуть обмовлювати вас наговорювати всяке лихе через Мене. Радійте та тіштеся ви, — нагорода бо ваша велика на небі. Бо так переслідувано і пророків, що були перед вами". І, не затримуючись, він прочитав усі 48 віршів Євангелії від Матвія 5 розділу.

У Великому Московському Театрі була велика тиша. Всі слухали з найбільшою увагою і чекали, що буде далі. А Ростовцев, скінчивши читання, схилився і, вдаривши себе в груди, голосно крикнув: „Спом'яни мене, Господи, коли прийдеш у Царство Своє!" (Лук. 23: 42).

Правдива ця подія була надрукована в газеті „Арізона Ньюз" від живого свідка, а її потім передрукували й українські часописи.

(Журн. „Християнський Вісник" ч. 5-6, 1964. Вінніпеґ).

Уряд не буде зволікати з пенсійним пляном

„Провінції в загальному вже погодилися на запропонований пенсійний плян... У нас немає заміру ані змінити його, ані зволікати з ним", — сказав федеральний міністр Мичел Шарф на пресовій конференції на летовищі у Вінніпезі 15 липня.

Жиди змагаються за релігійні права в Іспанії

Вінніпезький „Джюиш Пост" (14. 5. 1964) інформує про положення жидів в Іспанії:

„Від часу вигнання жидів з Іспанії 1492 р. малесенькі залишки їх, що далі там живуть (тепер коло 3.000 на все 31,000,000 нас.), зазнають усяких упосліджень і різних форм дискримінації, — яку терпить в Іспанії також і протестантська меншість, якої нараховується зо тридцять тисяч родин.

Ніхто з жидів в іспанській армії не може бути повищений понад рангу сержанта; у цивільній державній службі упосліджується жидів; на жодних інших, крім католицьких, релігійних будинках не вільно вивішувати жодного релігійного символа, — а це значить, що будинку синагоги в Барцельоні не вільно позначити Щитом Давида.

Сеньйор Кастієлля — міністр закордонних справ Іспанії, минулого року відмітив, що хоч у Хартії Іспанського Народу з 1945 р. є „загальне ствердження толеранції", то однак у законах Іспанії немає більш нічого позитивного, крім лише самого цього ствердження, „яке ще й досі не винесене шляхом додаткових законів і правил".

Усе ж таки це положення може значно покращало б, якщо б Кортез (парламент Іспанії) схвалив — як це й, можливо, він зробить — нарис статуту, який гарантував би в цій країні права не-католицьким меншостям; а цей нарис статуту вже затверджений приватним засіданням Ради Дванадцяти Єпископів Іспанії.

Цей статут опрацьовували сім років; оригінал його проекту приготовив сеньйор Кастієлля, закінчивши його 1961 р., і тоді вислав його до папи Івана XXIII. Ватикан затвердив його, і повернув Іспанській Церкві, щоб вона розглянула його. Однак, не зважаючи на затвердження Ватиканом, є багато єпископів невдоволених нарисом цього статуту, — і саме тому ця справа так довго проволікається.

Згідно з конкордатом, заключеним між Іспанією й Ватиканом 1953 р., Іспанія „зобов'язана законом" предложити „не-католицькі проблеми в Іспанії" на розгляд Ватиканові, — каже сеньйор Кастієлля.

Поскільки ж, як видно, Ватикан дав свій „вислів згоди", то можна очікувати, що Іспанія в не надто далекому майбутньому усе зробить для покращання положення своєї малесенької жидівської меншини".

З.Р.В. — Якщо жидам удасться виборти права для своєї релігії в Іспанії, то це буде означати, що Іспанія надала б права тако ж і всім іншим не-католицьким релігіям в Іспанії: протестантам, православним, мусульманам і т. д., яким не дає свободи Католицька Церква, не послугах якої стоїть державна влада. — Ось так стоїть справа свободи релігії в країні, що належить до „вільного світу".

МЕД — ЛІК НА НЕРВИ И СЕРЦЕ

У німецькій медичній пресі останньо щораз більше місця присвячується лікувальним властивостям меду; німецькі учені вважають, що ніщо так не підтримує здоров'я нервів і серця, як мед.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

НОВА КОЛЕҐІЯ ВІДКРИТА

„Ці величаві мури Колеґії Св. Андрея — це тільки початок. Віримо, що Колеґія дасть вклад у розвиток української спільноти і в поступ Канади та людства", сказав президент Манітобського університету д-р Ґ. Ґ. Сандерсон на церемонії відкриття будинків нової Колеґії Св. Андрея при Манітобському університеті 4 липня ц. р.

У такому ж дусі говорив і прем'єр Манітоби Дафф Роблін.

Безперечно, з такими самими думками прибули на цю урочистість ректори й принципали двох католицьких, англіканської, протестантської й одної державної колеґій, афільованих з Манітобським університетом, щоб Колеґію Св. Андрея привітати у своїй сім'ї як рівну з рівними, бо ж ця Колеґія вже асоційована (1962 р.) з цим же університетом.

Ці два, вищезгадані, високі державні авторитети у своїх промовах ясно й недвозначно сказали, чого вони по нашій Колеґії сподіваються; ці їхні сподівання — то не поетичні фрази барвистого стилю й святкового ентузіязму, — це твердий наказ дійсності; інакше бо Колеґія не змогла б була включитися в систему Манітобського університету.

В Америці і в Канаді саме тепер починається кампанія за те, щоб в університети й колеґії (коледжі) приймати лише здібну й добре підготовану молодь, та щоб викладачі тих шкіл були не лише кваліфікованими вчителями академічного рівня, але щоб вони одночасно були ученими-дослідниками високої якості; щоб з університетів і колеґій виходили не лише добре підготовані абсольвенти-фахівці, але щоб з цих шкіл виходили небуденні наукові твори, їхніх професорів, як плоди їхньої науково-дослідної праці, і займали почесне місце серед праці учених з інших академічних шкіл.

До цього неуникнимо зобов'язана й Колеґія Св. Андрея.

Амбіцією кожного університету й кожної колеґії є відзначитися чимсь особливим серед інших академічних шкіл: чи то своїм високим рівнем, чи якимись такими предметами в її програмі навчання, яких немає в інших школах; ця амбіція — це, так би мовити, рація існування даної академічної школи.

Ця амбіція морально зобов'язує й нашу Колеґію.

Хоч гуманістичний факультет (Артс) нашої колеґії буде зваснований пізніше, то все ж таки існуючий Теологічний факультет має перед собою виглядИ розвинутися до такої міри, що він міг би давати всебічне знання не лише про православних українців, але й про інші православні народи, головно слов'янські — про їх історію, культуру, психологію, соціологію, мови і т. д. — у зв'язку з релігією; такі викладИ, коли вони будуть на високому рівні й науково-дослідних основах, пороблених викладачами Колеґії, в деяких предметах були б зацікавленої студенти теології й інших факультетів різних національностей та релігій; у цьому також був би зародок частини (слов'янознавства) майбутнього гуманістичного факультету з його центром — українознавством.

Ректор Колеґії Св. Андрея протопресв. д-р С. В. Савчук — ще коло 1957 р., коли одного разу виказався з „мрією" пов'язати Колеґію Св. Андрея з Манітобським університетом, — сказав:

„Дуже трудно роздобути фонди на поставлення репрезентативних будинків Колеґії при університеті, але ще більшою турботою є справа виповнення нової Колеґії відповідним змістом, що оправдувала би її включення в університетську систему".

Протопресв. ректор д-р С. В. Савчук на урочистості відкриття нової Колеґії, де він був головним доповідачем, розуміється, не міг говорити про цю головну турботу; але очевидно, він не міг і в той момент не мати її на мислі. Натякнув на це д-р Сандерсон, сказавши:

„Відколи я настав президентом цього університету, то о. д-р Савчук з того часу почав ділитися зо мною своїми мріями про пов'язання Колеґії Св. Андрея з нашим університетом та про дальший її якнайбільший розвиток", — тобто, про піднесення її до якмога вищого рівня.

Ми віримо, що наша спільнота повністю свідома того, що Колеґія Св. Андрея — це не установа типу наших інститутів — бурс для студентства та пастирські курси для вишколювання кандидатів на священиків, а щось далеко ширше, вище й глибше. Її призначення — бути храмом українського духа, кузнею українського інтелекту на вершинах. І коли о. д-р Савчук у своїй доповіді підкреслив, що нова Колеґія Св. Андрея — це „пам'ятник українським піонерам", то, звичайно, він мав на увазі, як „пам'ятник", не величаві мури Колеґії, а цей храм українського духа — зміст Колеґії життя, утвердження і все дальшого духового розвитку українства.

Саме тому президент університету д-р Сандерсон з натиском заявив перед численною добірною авдиторією, що Колеґія Св. Андрея гідна якнайбільшої фінансової підтримки, і він висловив непохитну віру в те, що українська спільнота, а особливо наші піонери, і надалі ще щедріше будуть жертвувати на Колеґію.

ЗАГАДКОВИЙ УСПІХ ГОЛДВОТЕРА

Ліберал-республіканець Рокефеллер заявив, що Беррі Голдвотера підтримують „нацисти" з Товариства ім. Джона Бирча, які називають себе „консерватистами"; і „консерватистом" уважає себе Голдвотер.

Але члени Т-ва Дж. Бирча відпекуються від Голдвотера, і остерігають перед ним, бо він жид (з родини Гольдвассер). Жиди ж (напр. „Джювіш Пост" у Вінніпезі) відповідають бирчистам, що Гольдвотер не юдаїст, а християнин протестант), тобто вихрест.

Советські політики голосять, що Голдвотер належить до „кабали мільйонерів, які, наспілку з АфБіАй, вбили президента Дж. Ф. Кеннеді, щоб промостити Голдвотерові шлях до президентства США", — сказав 15 липня телевізії СІБіСі Марк Ґей (жид, співробітник торонтонського „Глоб енд Мейл"), що недавно повернувся з подорожі по СССР. Голдвотер, якщо б став президентом, Америки, своєю агресивною непримиренністю супроти комуністичних держав міг би довести якщо не до вибуху збройної третьої світової війни, то напевно до відновлення холодної війни, — переказав Марк Ґей погляд влади СССР, і він каже, що сам погоджується з таким поглядом.

Заяви влади СССР, що Гольдвотер є „мекартистом", ворогом число один комунізму, гуртують антикомуністичні маси навколо Голдвотера. Президент Линдон Джансон (з Демократичної партії) у липні ц. р. підписав „Бил оф Райтс" — закон проти упосліджування (сегрегації) негрів в США. Голдвотер став проти цього закону, і цим з'єднав собі білих сегрегаціоналістів (расистів) — крайньо праві елементи. Але негри досить слабенько протестують проти Голдвотера. Це тому, що він „не є таким правим екстремістом, як його представляють" — так голосить помірковані, як поінформував журналіст Волтер Неш з США 15 липня.

Це саме каже й бувший президент США генерал Двайт Айзенгавер, і він свій важний і авторитетний голос віддав за Голдвотера, — той Д. Айзенгавер, якого бирчисти таврують за „уступки" Советському Союзові, як сказав Рокефелер.

Волтер Неш сказав, що Голдвотер не в усьому погоджується з масами крайньо-правих, які його підтримують, але все ж він став „символом антикомуністичних настроїв" в США.

Отже і його прихильники (крайньо праві) і противники, включно з комуністами, роблять йому пропаганду як найбільшому в США ворогові комунізму.

Ці крайні суперечності складають із себе те тло, на якому зарисовується загадкова постать Голдвотера, який побідно пройшов усю Америку серед республіканців, і ця партія 15 липня номінувала його своїм кандидатом на президента. Кандидатом від Демократичної партії буде теперішній президент Джансон. Чи в виборах він переможе Голдвотера (мільйонера, сенатора з Арізони), не відомо. Якщо б жив президент Кеннеді, — він напевно переміг би Голдвотера. Але серед демократів немає кандидата, що порівнявся б з Кеннеді, і тому шанси Голдвотера зростають.

„Америці треба президента, що був би не слугою, а правителем нації!" заявив Голдвотер, і при тому послужився цитатою з... Євангелії.

Хто такий Голдвотер?

Послання Єрусалимського Патріярха Венедикта

До всіх Християнських Церков і до ОН, проти переслідування Константинопольської Патріярхії турками.

Від редакції: Константинопольська Патріярхія опинилась під владою турків ще 29 травня 1453 р. Турки — це фанатики магометани.

Хоч після зайняття Константинополя й жорстокого розправлення з його населенням та православними Святинями турецька влада поставила патріярха мало не державним адміністратором всіх християн під її владою, — положення патріярхів під турками було завжди критичним.

У часі турецьких воєн з козаками, турки не раз закидали патріярхам зв'язки з ними і, наприклад, патріярха Кирила Лукаріса турки 1638 р. втопили за це в Босфорі. В роках 1651 і 1657 патріярхи Парфеній II і Парфеній III були повішені. Грошове оподаткування турками кожного нововибраного патріярха доводило до того, що в рр. 1620-1702 турки змінили понад 50 патріярхів!

Ця Патріярхія зазнавала турецького гніту ввесь час поневолення її турками; це положення не змінилося досі. Християнський світ завжди дивився на це і, з різних мотивів, мовчав.

Після Кримської війни 1854 р. турки урядово проголосили деякі полегшення по відношенні до християн, але це було лише про людське око, і масові погроми християн в турецькій імперії продовжувалися. І так 1860 р. в Друселі, Ливан і в Дамаску тисячі християн згинули в масакрах; в рр. 1876, 1885 і 1896 тисячі вірменів були змасакровані в Константинополі і в інших місцях Оттоманської Імперії; року 1922 турки вчинили погром над мільйонами християн — вірменів і греків — в Малій Азії, подає К. Калінікос в „Історії Грецької Церкви".

Коли 1956 р. турецька фанатична юрба мордувала православне населення в Істамбулі (Константинополі), плюндрувала православні церкви, — світ — навіть у другій половині XX століття! — також це промовчав. Тих жахів були свідками й закордонні журналісти і, хоч не свобідно, словіщали про це свої пресові служби. Але це не піднесло світової опінії навіть до нап'ятнування турків за ці переслідування християн.

Навесні 1957 р. в турецькому парламенті був поставлений внесок, щоб осідок Патріярхії був усунений з Істамбулу; це домагання довго підтримувала турецька преса, — але протестів від християнського світу проти цієї акції не було.

Коли цього року грецькі урядові чинники виявили турецький план усунення осідку Константинопольської Патріярхії під претекстом „оновлення міста", — проти цього, з широкого світу, запротестувала лише Свїтова Рада Церков, членом якої є й Константинопольська Патріярхія.

Сьогодні положення православних в Істамбулі є таке, що вірні бояться заходити в церкви, а коли проходять біля якоїсь церкви, то лише краєчком насилюються перехреститись. Сама ж Патріярхія встоюється досі лише за плечима сильної військової охорони, що окружує її осідок бронь-овиками й танками, бо турецьке населення, що досі перебуває в дусі середньовічних орд, є завжди готове наскочити на неї. Цей стан, як кажуть очевидці, не є викликаний подіями на острові Кипрі; це є стара затяжна ситуація, що має чисто релігійні мотиви — непримиримість турків-магометан з християнами.

У травні ц. р. патріярх Єрусалимський Венедикт звернувся посланням до всіх християн світу та до Організації Об'єднаних Націй, щоб вони стали в оборону Константинопольської Патріярхії, текст якого подаємо нижче:

„Єрусалимський Греко-Православний Патріярхат з великим зворушенням, невимовним болем у серці та гнівом у душі спостерігає жорстоке переслідування, що Турецька Держава пускає в хід супроти Вселенського Патріярхату.

„Цей Вселенський центр Всесвітнього Православія (Патріярхат Єрусалимський) з жахом — осудом дивиться на ті руйницькі кроки Турецької Держави супроти Великої Християнської Церкви.

„Ця віками освячена інституція, яка непошкоджена пережила всілякі конфлікти під час її історії та яка є забезпечена Міжнародними Договорами, цей Патріярхат (Єрусалимський), у справедливому обуренні підносить протестуючий голос в опозиції до тих несправедливих турецьких вчинків, які показують номсту, що відноситься до політичних питань, які є цілковито чужі та несподіяні до справ Вселенського Патріярхату та показують (вчинки турків), їх расовий і релігійний фанатизм, що аж надто непослідовний з життям двадцятого століття і цивілізацією, якою він (фанатизм) смертельно поранив.

„Єрусалимський Греко-Православний Патріярхат живе в братській любові серед мусульманів і процвітає під захистом улюбленого короля свого народу, короля Гуссейна, від якого духовенство та миряни всіх рас і Релігій, отримують рівні нагороди, всі їхні права й свободу в мові та в Релігії.

„Ось чому ці турецькі вчинки гніту викликають ще більше обурення з більшим здивуванням.

„Отже, доносячи про ці шкоди цілому цивілізованому світові, ми робимо найсильнішій заклик до всіх християнських Церков, до їхніх урядів і до Організації Об'єднаних Націй, просячи їхньої підтримки та їхньої негайної інтервенції, щоб запобігти здійсненню турецьких намірів, ціль яких є знищення Вселенського Патріярхату та щоб забезпечувати повагу для людських прав і трьох принципів справедливости.

„У скромній та теплій молитві благаю Небесного Джерела всіх Дарів для Церкви, щоб Він охороняв свою найсвятішу Церкву від усіх небезпек.

† Венедикт,
Патріярх Єрусалиму і всієї Палестини.

Єрусалим, місяць травень, 1964 рік."

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ОКО — ТО СВІТЛО ДЛЯ ТІЛА. ТО Ж ЯК ОКО ТВОЄ БУДЕ ЗДОРОВЕ, ТО Й ВСЕ ТІЛО ТВОЄ БУДЕ СВІТЛЕ. А КОЛИ Б ТВОЄ ОКО ЛИХЕ БУЛО, ТО Й ВСЕ ТІЛО ТВОЄ БУДЕ ТЕМРЯВЕ" (Мт. 6:22-23).

У житті часто зустрічаємось зо злом. Та сказано, що й сам світ „у злі лежить". Все ж у світі не все лихе, й людина може бути доброю і злою. Добачування добра і зла в світі, і в людях, дуже часто залежить від того, якими очима ми на них дивимось. Частіше розду-муймо: чи „лихо", яке ми спостерігаємо, не є часом лихом у наших власних очах?

Яка доля ченців Києво-Печерської Лаври

„Бінгамтон Сан-Буллетин" (США) за 2 червня ц. р. подав таку новинку:

„Святиня. — Советський Союз у своєму новому наступі, щоб відвести від релігії, перемінив манастир Київську Лавру з 11-го століття — найсвященнішу святиню Російської Православної Церкви — на світський музей. Її ченці (монахи) розбрелися по тих нечисленних манастирях, що ще залишилися відкритими й діяльними".

З. Р. В. — Хоч преса в США свідомо подає неправдиві інформації, коли українські святині називає „російськими", то однак це маскування не може закрити того факту, що комуно-большевицька влада перш за все ліквідує **українські святині.**

Відомо, що при ліквідації Почаївської Лаври її ченців мордовано, ув'язнювано й засилано на Сибір. Тому-то є підстави тривожитися й долею ченців Києво-Печерської Лаври; є підстави із застережениями відноситься до такої інформації, що ці ченці, мовляв, свобідно „розбрелися" по інших манастирях.

Рим не визнає уніятських „східніх Патріярхів"?

У показнику („шематизмі") Католицької Церкви на 1964 р. не згадано уніятських т. зв. „східніх патріярхатів". Одночасно ж уніятський архиепископ Зоґбі з уніятського так званого „мелькітського патріярхату" (Олександрія в Єгипті) видав цього року книжку, в якій каже: якщо б дійшло до об'єднання Католицької Церкви з Православієм, то треба було б, щоб уніяти в усьому світі (в українців: греко-католики) раніш „назад повернулися до своїх вихідних Церков", тобто до Церков, з яких вони вийшли (Православних), а тоді вже щоб усі разом приєдналися до Римської Церкви.

З.Р.В. — Рим створив кілька уніятських псевдо-„патріярхатів" для соперництва і спроб приняшти дійсні Патріярхати, тобто Патріярхати Православні. Наявність тих уніятських „патріярхатів" є одною з політичних перешкод для розмов між Православними Патріярхатами й Католицькою Церквою, тому з показника Кат. Церкви на цей рік „вичистили" згадку про уніятські „східні патріярхати".

Телеграма папи Павла VI до патріярха Московського Олексія

Папа „ревно молиться за цілу російську націю"

Тільки цього року Московська Патріярхія проголосила за кордоном текст телеграми папи Павла VI до патріярха Олексія, — ось він:

„Його Блаженство Олексій,
Патріярх Московський і всієї Росії
Москва

Ми глибоко зворушені і вдячні Вашому Блаженству за поздоровлення, висловлені Вами в Ім'я Христове.

Вони воскрешають у нашій пам'яті всю історію, що сягає в минуле аж до спільного джерела Християнської Віри, і розбуджують у нашому серці теплу надію на мир і згоду, що ми супроводимо нашими молитвами за цілу російську націю.

Павло VI, Папа

Місто Ватикан
26 червня 1963".

— -- — —

Ця папська телеграма є відповіддю на телеграму патріярха Олексія, якою він 22. 6. 1963 р. поздоровив папу Павла VI з нагоди його обрання на папство. Обидві ці телеграми — патріяршу і папську — опублікував журн. „Ван Чирч" (ч. 1, 1964), орган Американського Екзархату Московського Патріярхату.

Під своїм висловом „ціла російська нація" папа Павло VI розуміє все населення Советського Союзу, а головно всі православні народи в межах СССР — москалів, українців, білорусів і ін., що знаходяться в примусовій юрисдикції патріярха Московського, який титулується: „Патріярх Московський і всієї Росії", тобто всього Советського Союзу.

Комунізм проти національностей

„Марксистсько-ленінські партії борються проти буржуазного націоналізму в робітничому русі, прагнуть направити по правильному руслу процес формування національної самосвідомості. ... В. І. Ленін писав: „Марксизм неприємний з націоналізмом, хоч би він був найбільш „справедливий", „чистенький", тонкий і цивілізований. Марксизм висуває на місце всякого націоналізму — інтернаціоналізм, злиття всіх націй у найвищій єдності. . ."

ч. 7 „Комуніст (журнал ЦК комуністичної Партії СССР).

З.Р.В. — У дійсності, як це сказано вище, комунізм бореться не лише з націоналізмом, як доктриною, але й змагає до затерти національностей.

Частина католиків в Ізраїлі почала святкувати суботу

Католики мельхітського обряду в Ізраїлі перейшли із святкування неділі на святкування суботи, — інформує часопис „Бизентайн Кетолік Ворлд", США в числі за 7. 6. 1964. Таким чином та частина католиків святкує кінець тижня разом з жидами.

Католиків мельхітського обряду, які є в юрисдикції Римського папи, очолює єпископ Гакім Акрійський.

Короткі вісті

БЕОГРАД, Югославія. — Синод Сербського Патріярхату навесні ц. р. позбавив сану свого бувшого єпископа в США Діонисія в Либертівілл, Іллінойс. Але на всіх 74 сербських парафій в США 19 підтримують еп. Діонисія, як свого єпископа, незалежного від Сербської Патріярхії в Югославії.

КАНАДА. — Навесні ц. р. папський делегатом (т. зв. „Апостольський Делегат") у Канаді папа назначив архіеп. Сергія Пінъедолі — на місце архіеп. Баддоккіо, що переведений у Бразилію на пост нунція.

МОСКВА. — Лютневе число органу Московської Патріярхії, що ним є „журнал Московської Патриархии", відкривається телеграмою патріярха Олексія до Микити Сергійовича Хрущова „з сердечними побажання нових незмінних успіхів у великому ділі турботи на добро нашої „Батьківщини". „Нехай же цей рік буде роком благодатного миру для всіх народів". (Коментарі тут зайві. . .).

НЬЮ-ЙОРК. — Спільний павільон „Протестантський і Православний Центр" на Світових Торгах у Нью-Йорку був відкритий 26. 4. 1964 р. Головною поставтю на цій церемонії був архіеп. Яків — американський екзарх Константинопольського Патріярхату і він же один з президентів Світової Ради Церков. Ватиканський Павільон відкрив кардинал Павло Мареляя.

ПОДЕРБОРН, Зах. Німеччина. — „Під час володіння Сталіна в Росії було відкрито дві богословських школи (академії) і вісім богословських семінарій. Три семінарії з того часу були закриті тепер-ішнім режимом (Хрущова)", сказав католицький експерт у справах комунізму єзуіт професор Густав Феттер з Риму на католицько-протестантській конференції в Подербори у травні ц. р. („Бизентайн Кетолик Ворлд", 24, 5, 1964).

ВАТИКАН. — Папа Павло VI проголошуючи в день П'ятидесятниці ц. р. в соборі Св. Петра факт створення ватиканського Секретаріяту Зносин з Некатоликами, сказав, що цей Секретаріят охопить собою й жидів (журн. „Православная Русь" ч. 10, 1964). Головою цього Секретаріяту є кардинал Павло Мареляя, а секретарем — Петро Гумбертяльо.

ДЕНВЕР, Колорадо, США. — Тутешнього священика Мелетія Діаканджю екзарх архіеп. Яків висвятить на єпископа під час Церковного Конгресу (28, 6 — 4. 7.) Американського Екзархату Константинопольського Патріярхату. Цей новий єпископ буде очолювати патріяршо-грецьку епархію Південної Америки.

МОСКВА. — На Великдень ц. р. з СССР відбулося перше в історії СССР паломництво до в. Землі. 14 паломників, переважно священиків, виїхали з Москви літаком, і побували в Ізраїлі, Йорданії, Сирії й Ливані. Провідником паломників був архимандрит Ювеналій — голова Російської Церковної Місії в Єрусалимі. Крім Бориса Кудінкіна — „уряд-довця Закордонного департаменту Московської Патріярхії і архим. Ювеналія, всі решта були за кордоном перший раз. Патріярх Олексій назвав дозвіл на паломництво „дарунком на празник Світлого Воскресення" з боку советської влади („Бизентайн Кетолик Ворлд" 24. 5. 1964).

САН ФРАНЦИСКО. — Уповноваженим Беррі Голдвотера очолитити кампанію за проведення Голдвотера на пост президента США є католик конгресмен Віліям Мицлер, який своїм впливом наділеться з'єднати для Голдвотера голоси католицьких мас. („Совтгем Нюз Сервис" 16. 7. 64). Сенатор з Арізони, республіканський кандидат на президента — це жид-вихрист (протестант).

ОДЕСА. — Протоерей Михаїл Варжанський, священик з Волині, останньо був ректором православної духовної семінарії в Одесі. Його — постриженого в чернці, в сані архимандрита — 3 серпня 1963 р., висвячено на єпископа Віленського і Литовського. За німецько - гітлерівської окупації України він відмовився бути в Українській Православній Церкві, а вважав себе в юрисдикції Московської Патріярхії. (Журн. „Вон Чирч" ч. 2, 1964).

ВАТИКАН. — 2-й Ватиканський Собор, пляновуючи зміни в Літургії, між іншим, уповноважить єпископів давати священикам дозвіл правити Літургію не в неділю, а в суботу, якщо цього вимагають життєві обставини. (Журн. „Православная Русь", ч. 12, 1964).

ВІННІПЕГ. — Більшість баптистів західньої Канади відмовилася користуватися підручниками релігії для недільних шкіл, що їх видала Юнайтед Чирч Канади. У цих підручниках не признається за правдиві перших 11 розділів Старого Заповіту, відкидається історію перемоги Давида над Голіятом, про ковчег Ноя, дівоче материнство Св. Марії, появу хору ангелів і особливої зірки під час народження Христа. Речник баптистів заходу Канади пастор Віліям С. Брентінгем заявив: „Ми віримо в надприродне, і глибоко переконані, що ціх частин писання не можна ані усунути, ані підважати ревізії". Але частина баптистів таки погоджується користуватися тими підручниками Юнайтед Чирч. („Да Виннипег Трибюн", 16. 7. 64).

БЕРЛІН. — Тут відбулося засідання німецьких протестантських журналістів, на якому предсідник Шарф оптимістично висловлювався про положення Церков у комуністичних державах. Але вся решта учасників засідання одноголосно й рішуче заявили, що церковні провідники в цих державах є „знаряддям у руках комуністичної партії". („Гердер Корреспонденч", червень, 1964).

ПРАГА. — На другий рік (1965) 6-го липня сповняється 550-ліття спалення „Святого" Інквізицією Івана Гуса. До цих роковин уже тепер готовиться Чехословацька Академія Наук; вона випустить друком твір І. Гуса п. з. „Про Церкву", будуть випущені ювілейні поштові марки, пропам'ятні медалі, влаштується виставку і т. д. Комуністам на руку пригнуті діла інквізиції, бо вони служать їм для пропаганди проти Християнства як такого.

США. — Досьогочасний первоієрарх Російської Православної Церкви заграницею митр. Анастасій відійшов „на покой" (у стан спочинку) з приводу свого старечого віку. Собор Єпископів цієї Церкви у травні - червні вибрав своїм первоієрархом - митрополитом-архиепископа Філарета з Австралії — наймолодшого з-поміж єпископів, яких є 16 в різних частинах світу. Ця Церква не визнає патріярха московського, — так само, як не визнає його й Російсько-Американська Православна Церква під проводом митр. Леонтія.

Проти расизму

Католицький священик проти кардинала

Свящ. Дюбей злегковажив наказ уступити з парафії

Римо-католицький священик 29-літній Віліям Дюбей (Du Bay) у Лос Анджелес у другій половині червня ц. р. написав до папи Павла VI листа, в якому домагається усунення кардинала Джеймса Френсиса Мекинтайра з його посту, бо цей кардинал відмовився підтримати негрів у США у їхніх змаганнях за повноправність.

Прилюдно осудив кардинала

Свящ. Дюбей прилюдно прочитав парафіянам текст того листа, що він написав до папи проти кардинала Мекинтайра. Коли кардинал почув, що о. Дюбей прилюдно осудив його, то він (кардинал) видав наказ, щоб о. Дюбей уступив із становища вікарного священика церкви Св. Альберта Великого в Комптон — передмісті Лос Анджелес. Однак негри, які становлять 80% членів цієї парафії однодушно підтримують о. Дюбея проти кардинала Мекинтайра, —подає „Да Дітройт Фрі Пресс" 13 червня 1964 р.

Проти утисків

„У своєму листі, висланому до папи минулого тижня, о. Дюбей домагається усунення кардинала тому, що той відмовився виступити проти сегрегації (негрів) і признати, що тут є „справа моралі". Свящ. Дюбей у понеділок (15. 6. 1964) сказав, що поскільки кардинал Мекинтайр відмовився висказатися в справі обвинувачення проти нього, то тим самим „він признався до вини", — інформує „Да Дітройт Фрі Пресс" 16. 6 1964 р.

А тим часом негри — члени вищезгаданої парафії ходять перед церквою з протестаційними таблицями, на яких є написи: „Дозвольте священикам говорити у всіх справах моральности!" „Ми бажаємо проводу, але не „утисків!" — подає вищезгаданий часопис у числі за 13. 6. 1964.

Особи та Ідеї

Професор католицького Джорджтаунського університету єзуіт о. Джордж Г. Дан (Dunne) 15. 6. 1964 р. підтримав о. Дюбея в його домаганні, щоб найвищі церковні власті стали проти расового упослідження негрів; хоч, щоправда, він заявився проти того, що о. Дюбей написав листа до папи проти кардинала Мекинтайра.

Безперечно, це не сенсація, — це один з проявів широкого й глибого поділу думок серед католиків у справі расизму. Це боротьба ідей, але в практиці не можливо відділити особи від ідей.

Що о. Дюбея позбавлено лише права бути парохом, але не позбавлено священичого сану, — це доказ, що провід Католицької Церкви з одного боку голосить антирасизм, але з другого боку (в практичному житті) він не бажає наразитися й расистам, щоб не втратити їх для себе. А тим часом життя ставить цей провід перед вибором одного з двох: або — за, або — проти.

Новина для української школи

„ПРАЦЯ І РОЗВАГА"

Підручник для дітей віком від 7 до 12 років.

Найлегша метода вивчення української мови —

ЛЕГКО, СКОРО і ПРИСМНО

Спеціяльно для українських дітей поза межами України.

Мова упрощена.

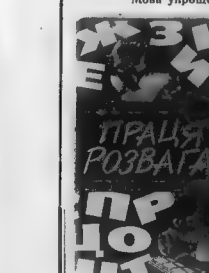

Це досі небувала в нас книжка!

„ПРАЦЯ Й РОЗВАГА"
написала **Марія Юркова,** одна з відомих спеціялістох методики навчання в державних школах.

Це вислід довголітніх дослідів у ділянці найморедерніших способів, якими діти найлегше засвоюють українську мову.

Діти вивчають мову граматично, але без граматики.

Образково-звукова методя — вчителям улегшує роботу наполовину, але подвоює їхній успіх.

Наклад книжки обмежений.
Спішіться з замовленням!

Книжку видала РАДА УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ в Канаді, за редакцією Валентини Мулик-Луцик. Ілюстрації О. Погорецького. Друковано в друкарсько-графічному заведенні „Акрограф" у Вінніпезі — в спеціяльній для цього роду книжок друкарні.

Ціна 1 доляр.

Адреса замовлення:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

Усе для трудящої людини?

„Нема у світі іншої країни, де так дбали б про людей, як у нас. Все для людини, для її щасливого життя, задоволення матеріяльних і духових потреб - так сказано в нашій Програмі комуністичного будівництва. . .

Проблема чистої сорочки — У Харкові існує завод прального устаткування Але, на жаль, його продукція і якістю і кількістю не може задовольнити сьогоднішніх потреб. Уже настав час забезпечити випуск машин далеко більшої пропускної спроможності і вищого ступеня автоматизації.

. . . по новому організується робота у 70 пральних республіки.

. . . Крім великих пралень нині в республіці є 220 домових. Цього природно замало.

. . . Поки ця проблема лишається нерозв'язаною, слід було б організувати прийом і видачу білизни у замовника вдома. Так уже роблять, але не дуже часто. Чому? Як правило, через брак транспорту.

. . . пральні підприємства республіки мають лише 120 автомашин.

. . . У 1960 році існувало лиш 5 фабрик хімчистки і фарбування одягу. Нині їх 35".

„Радянська Україна"
(5 травня 1964 р.)

Богословська й загально релігійна література в англійській мові

THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR — Rev. N. Fedoravich	.50
OUR FAITH (A Catechism of the Orthodox Christian Faith) — A. Bilonenko	1 25
MEET YOUR PRIEST — Rev. E. Stephanou	1 25
A LETTER FROM A NUN TO HER LUTHERAN UNCLE ABOUT ORTHODOXY	.25
RELIGIOUS-MORAL EDUCATION OF YOUTH — Rev. V. Boschanovsky	.25
THE BRIDE OF CHRIST — Chrysostomos H. Stratman	.30
UNBELIEVABLE FOR MANY, BUT ACTUALLY — A True Occurrence — K. Ueksnieli	.60
THE WITNESSES OF JEHOVAH — Rev. A. Kolesnikoff	.25
ORTHODOX LIGHT ON ROMAN CATHOLICISM — E. A. Papastephanou	.75
THE CHALLENGE OF THE ECUMENICAL MOVEMENT FOR THE ORTHODOX CHURCH — Rev. E Stephanou	.75
THE CATACOMB CHURCH — Archved Gustavson	1.50
TO THE ORTHODOX CHRISTIANS OF THE UNITED STATES OF AMERICA	.25
THE CHURCH OF CHRIST	.25
THE GREAT CANON (The Work of Saint Andrew of Crete)	.35
THE ORTHODOX CHURCH — S. Bulgakov	5.95
FROM GLORY TO GLORY — Jean Danielou	5.95
EARLY STIES OF CHRISTIANITY — Bamm	5.50
THE UNDISTORTED IMAGE — Archim. Sofrony	3.95
HISTORY AND TEACHINGS OF THE EASTERN GREEK ORTHODOX CHURCH — Polizoides	2.25

Замовлення й гроші посилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

„Окружне Послання до всіх православних християн" Східних Патріярхів 1848 р. навчає:

„У нас ні Патріярхи, ні Собори ніколи не могли ввести щонебудь нове, тому що сторожем благочесть (православія) у нас є саме тіло Церкви, тобто сам народ, який завжди бажає зберегти свою віру незмінною і згідною з вірою предків його".

Москва дала ініціятиву висилки православних обсерваторів на II Ватиканський Собор

Свідчення Московської Патріярхії

Західньо-европейський екзархат Московського Патріярхату видає свій орган журн. „Вестник", а в числі за січень-березень 1964 р. цього журналу архиепископ Василій (Крівошеін), що підлягає патріярхові Московському, опублікував французькою мовою статтю на тему т. зв. „Всеправославної" Конференції на Родосі 1963 р.

Нижче передаємо декотрі з його свідчень.

Крім представників з СССР, усі решта проти висилки обсерваторів на II Ватиканський Собор

Першою точкою нарад вищезгаданої Родоської Конференції 1963 р. була справа висилання чи невисилання православних обсерваторів на світовий католицький церковний II Ватиканський Собор у Римі.

Архиеп. Василій (Пірвошеін) каже, що владика Ілля митрополит Алеппський — представник патріярха Антіохійського і владика Аристовул митр. Кирінополійський — представник патріярха Єрусалимського були передовими противниками висилки православних обсерваторів на II Ватиканський Собор.

Їхні аргументи такі: у православних є повнота істини (правди), отже їм немає чого приглядатися до католицького Собору; крім цього, католицтво далі звинувачує ворожими православію.

Так само принциповими противниками висилки православних обсерваторів на II Ватиканський Собор були представник патріярха Олександрійського і представник Кипрської Церкви (очоленої архиеп. Макаріем), — хоч свій спротив вони висловили „м'якшою формою": „Нехай і немає принципових причин відмовлятися, але й немає підстав для висилки. Положення обсерваторів буде лише принизливим для Православія".

Представник патріярха Сербського заявив, що оскільки немає в цій справі одноду шності, то не треба висилати обсерваторів на II Ват. Собор.

Владика Яків митрополит Філядельфійський — представник патріярха Константинопольського, заявив, що справу запрошення Риму до православних висилати обсерваторів на II Ватиканський Собор православним слід переключити на справу „діялогу" з Римом на основі рівних з рівними.

Лише делегати з СССР обстоювали справу висилки обсерваторів на II В. Собор

Далі пише архиеп. Василій, що за висилання обсерваторів на II Ватиканський Собор стали лише делегати з СССР під проводом митр. Никодима (Ротова), а їх підтримали делегати Румунії, Болгарії й Чехословакії. (Тобто делегати з тих країн, що є „сателітами" СССР).

Представники інших Православних Церков докоряли, що Московська Патріярхія висилала на II Ват. Собор (на першу сесію восени 1962 р.) своїх обсерваторів, не порадившись про це з іншими Церквами. Митр. Никодим відповів на це так: коли інші Православні Церкви (напр., Константинопольська Патріярхія) вступали в членство Світової Ради Церков, то тим самим вони входили у зв'язки з протестантами, але вони „не радилися росіян". „Чому ж тепер таке невдоволення, що Москва, не порадившись з іншими, вислала своїх обсерваторів у Ватикан. Адже ж протестанти дальші нам. ніж католики!"

Уступки Москві

„Нехай кожна Церква сама рішає — чи посилати їй обсерваторів, чи ні", — заявив митр. Никодим. „Особливого спротиву цій пропозиції не було, але в кулюарах митр. Ілля Алеппський гаряче настоював на неможливості посилати обсерваторів. А втім, і він, нарешті, погодився на те, щоб кожна Церква вирішувала це питання згідно із своїм власним поглядом", — пише архиеп. Василій.

Отже ця постанова була дальшою уступкою Москві. Перша уступка була зроблена на самому початку Конференції. Коли відкривалися наради, то загал учасників хотів найперше поставити питання про офіційний „діялог" Православних Церков з Католицькою Церквою, але делегати з СССР вимагали, щоб першою була справа обсерваторів на II Ват. Собор. Після телеффонічної розмови з Константинопольським патріярхом Конференція уступила цій вимозі делегатів з СССР.

„Діялог рівних з рівними"

Пропозицію почати „діялог" з Римом зробив митр. Яків Філадельфійський — представник Константинопольської патріярха, — але „діялог на принципах рівности", сказав він. „На цьому всі так чи іначе погодилися", пише архиеп. Василій. „Тільки митр. Ілля Алеппський спеціяльно підкреслював, що повинні дотримуватися абсолютної рівности, тобто — не кард. Беа, а папа сам особисто має бути партнером діялога".

Обсерватори — лише священики і миряни, — не єпископи

Коли було рішено, що кожна з Церков нехай сама собі рішає, чи їй висилати обсерваторів на II Ват. Собор, чи ні, то, пише архиеп. Василій, „одночасно рішили лише одне: не можна обсерваторами позначати єпископів, — а лише священиків, чи світських".

Москва бажає православного світового центра

Під кінець свого звіту архиеп. Василій висловив жаль, що Православні Церкви не створили одного спільного світового центра, який займався б організуванням часових конференцій, як ось на Родосі. „Такий постійний орган повинен бути своєчасно створений", каже він тоном вимоги, очевидно — в уповноваженням Москви.

Патріярх Атенагорас I надіється: приїхати до США навесні 1965 р.

„Патріярх Атенагорас... надіється приїхати до США навесні 1965 р., замість восени ц. р. Відложення цієї поїздки спричинилося його недавньою недугою", — інформує журн. „Америкен Ревю оф істерн Ортодокс" ч. 5, 1964 р.

З.Р.В. — Патріярх Константинопольський Атенагорас I, мав приїхати на 1001-ліття Грецької Православної Церкви на американського континенті, яке припадає на осінь 1964 р. Як повідомляли з кругів близьких до Константинопольської Патріярхії, Патріярх при нагоді мав побувати також у Канаді, конкретно — в Торонті.

Із слова папи Павла VI на закінчення другої сесії II Ватиканського Собору

(Причинки до документів сучасности)

В останній день другої сесії Другого Ватиканського Собору, тобто 4 грудня 1963 р., папа Павло VI сказав слово, метою якого, як видно було з його тексту, подати підсумки 2-ї сесії Собору, оправдати його дії, побільшити його світлі моменти й прислонити світлом його невидрадні факти, підкреслити його успіхи й затушувати неуспіхи. Він також згадав про напрями третьої сесії Собору, що почнеться восени 1964 р. (Наділюється, що це буде взагалі кінець цього Собору). Папа Павло VI висловлював такі думки і таким тоном, немов би постанови тієї майбутньої (3-ї) сесії були вже вирішені заздалегідь. Витяги з цього тексту, які вважаємо найголовнішими, подаємо з офіційного католицького джерела — „Український Християнський Рух. Інформаційна Служба. Бюлетень ч. 5., 11. 12. 1963. (Сарсель, Франція). З цього „Бюлетеня" подані лише цитати (витяги в знаках наведення), — а вся решта (замітки, коментарі і т. д.) подана редакцією „Вісника".

„Відлучені брати"

У своїй промові папа називав християн не-католиків лише словами „відлучені брати", — тобто, що вони, мовляв, відлучилися від Риму, з яким колись нібито були злучені під владою папи. Говорячи про 2-гу сесію цього Собору, папа сказав:

„Ніколи не втратила вона з уваги пастирської орієнтації Собору, шукаючи постійно метод і способу вислову, що зближили б нас до відлучених братів".

Наближаючись до кінця своєї промови, папа вперше прилюдно повідомив, що поїде в Палестину, і, м. і., сказав:

„Побачимо тут благословенну землю, з якої вийшав св. Петро і до якої ні, коли не вернувся нікий його наступник. Ми вернемося до неї якнайсмиренніше, на дуже коротко, вернемося в дусі молитви, покути та обнови, щоб офіярувати Христові Його Церкву, — щоб приклікати до Нього, Єдиного та Святого, відлучених братів. . . ."

Отже, папа сказав, по-перше, що він і Собор постійно шукають методів (способів), щоб підпорядкувати Римові „відлучених братів" (християн не-катол.), а пляни підпорядкування їх Рим почав з політики „збліження", — католики мають зблизитися до не-католиків так близько, щоб могли досягнути їх рукою для притягнення до Риму. Як бачимо, Рим розробляє складну й тонку павутинно невидиму сітку способів для підкорення своїй владі християн не-католиків.

По-друге, папа сказав, що він поїде в Палестину — (він там був 4—6 січня 1964 р.), щоб звідтіля „приклікати до Нього (до Бога)... відлучених братів" (християн не-католиків). Іншими словами кажучи, папа вважає, що християни не-католики так довго не йдуть до Бога, як довго вони не піддалися під власть папи. Їдучи до Палестини, щоб з самої Святої Землі заклікати християн не-католиків до папи, він каже, що їде клікати їх до Бога...

Називання християн не-католиків словом „відлучені" (від Риму, отже й від Бога) і заява, що вони ще не є при Богові — це найбільша образа, яку тільки можна вчинити християнам!

Заява, що Рим комбінує всякі способи, щоб ними опанувати християн не-католиків — це грізний виклик!

І християнські не-католицькі спостережники (обсерватори) на Соборі все це мовчки вислухали...

Дві перші сесії Собору (1962-63) закінчилися лише двома ухвалами

На першій сесії II Ват. Собору восени 1962 р. (ще за життя папи Івана 23-го) не було ухвалено нічого. На 2-й сесії Собору (1963 р., вже за папи Павла 6-го) зроблено лише дві ухвали: 1. прийнято нову Конституцію св. Літургії (голосами 2147 за, 4 проти) і 2. Декрет про засоби модерного порозуміння (тобто, про засоби публікації, чи інформації модерного типу в користуванні Церкви, а фактично — пропаганди, — голосами 1960 за, а 164 проти. (Які іншим, з нагоди Собору папа сам особисто надав єпископам таких 40 уповноважень і 8 привілеїв, яких вони раніш не мали, а все відносяться до таких дрібних технічних функцій, у справі яких єпископи раніш мусіли звертатися за дозволом до Риму, а тепер уже не мусять).

Чому ж так мало зроблено?

Відповідь на це питання треба шукати в тих замітках папи, що на обидвох попередніх сесіях Собору була **„довга, і часто скомплікована дискусія" і що „висловлені в дискусії погляди були такі різні, нюансовані, навіть заперечливі".** Розуміється, папа не осудив цього виразно, а навпаки — намагався ніби виправдати це. Однак він зробив натяк на те, що на третій сесії Собору він не допустить до таких дискусій, — бо, сказав він, будуть, як проекти для ухвал, приготовлені **„на майбутні засідання ґлибоко передумані тексти, що узгляднюватимуть зокрема опінії Отців, висловлені на Генеральних Конгрегаціях, — що в текстах будуть точні вислови, відповідно скорочені з подиянням основного змісту, так щоб дискусія — залишаючись завжди вільною — могла бути легшою та успішною".**

Коротко кажучи, папський соборо-апарат підготовляє третю сесію так, щоб утрудинти дискусію.

Осторога перед спробами нарушити папський „примат" і догмат про папську „непомильність"

Папа сказав про другу сесію Собору, що **„Були вони дуже напружені й проходила в повній свободі вислови".** Очевидно, він має на увазі той факт, що „повна свобода вислови" довела до того, що „висловлені в дискусії погляди були такі різні, нюансові, навіть заперечливі", і, очевидно, тому дійшло до того, що ця сесія була „напружена". Щоб затерти враження про ту „напруженість" через „заперечливі погляди", папа вважав потрібним завважити, ніби лиш мимохіть, — так, немов би він висказував щось очевидне, що **„Ще раз наповнив нас подивом вид базиліки, що береги виповненої дисциплінованим та пошанґідним зібранням Отців. . ."**

Прикідне говорення про те, що, мовляв, поважні отці Собору в базиліці св. Петра були „дисципліновані" — це, по-перше, ледве чи можна вважати достойним висловом, він скоріш міг би бути спрямованим до вояків, до молодих юнаків організацій, до дітей, але не до сивих отців Собору. Але, як видно, папа мусів ужити аж такого міцного „дисциплінарного стилю, щоб затушувати явище „напружености" й „заперечливих поглядів" на Соборі, — тобто, що обидві перші сесії не були такі „дисципліновані", як цього бажав би папа й римська курія (папський урядовий апарат). Якщо б не вияснити цього факту (що на Соборі не все було гаразд з тією „дисциплінованістю"), то тоді було б неможливо зрозуміти, чому у своїй промові папа вважав потрібним остережливо, з тонкими нютками погрози підкреслювати свій „примат" і „непомильність". Адже ж кожен член (отець) Собору знають про таку власть папи! Нащо ж він ще раз і ще раз прикадував це Соборові? Нащо підкреслив перед Собором, що цю владу дав папству ще Перший Ватиканський Собор (1868-1870)? Навіть не Христос, а таки І Ват. Собор...

Папа сказав, що найважливіші питання будуть обговорені на третій сесії Собору. Між іншим, на першому місці він підкреслив, що третя сесія буде займатися також і „питанням Божого Об'явлення". Здавалося б, що вже не може бути важливішої справи, як питання про Откровіння (Об'явлення), бо ж це фундамент Християнства і його Церкви. Але все ж таки папа у своїй промові вважав потрібним заявити, що справа епископату займає „перше місце" на Соборі, тобто, що вона для папи найважливіша, — важливіша, ніж справа Об'явлення, дарма що не Об'явлення залежить від єпископату, а навпаки — єпископство залежить від Об'явлення (Откровіння).

Проблема відношення між властю папи й властю єпископів буде обговорюватися на третій сесії Собору. А у своїй промові папа висловився про цю проблему так:

„...велике й скомпліковане питання епископату, що займає перше місце в логічнім порядку другого Ватиканського Собору, з огляду на важливість теми. Собор бажає послідовно довести — згідно із думкою Христа-Господа і згідно з автентичною традицією Церкви, — природу і функцію епископату з Божого встановлення, при чому аж ніяк не протиставляючи епископату найвищим прерогативам признанним папі і походячим від Христа, — прерогативам, коли дефініюється, яка є влада і які є уповноваження епископату і як ця влада має бути виконувана, чіто якщо йдеться про поодиноких епископів, чіто про їх зґромадження. Ідеться про те, щоб гідно вказати на високу позицію епископату в Божій Церкві, не як на інституцію незалежну й окрему, а тим ще менш противну владі Петра, але як на інституцію у спілці із ним і під його керівництвом. . ." — Отже, власть, власть і ще раз власть! Власть на першому місці. . .

Після цієї заяви папа порушив інші питання, а потім вважав потрібним ще раз повернутися до наболілої на Соборі теми про справу взаємовідносин між властю папи і властю епископату, і заявив:

„Звичайно, буде для Нас великою радістю, якщо будемо могти вибрати з рядів епископату цілого світу й з чинів — як це вже мало місце у передсоборових, підготовних, комісіях — найкращих і найдосвідченіших братів, які враз із компетентними членами св. Колеґії послужать Нам радою та допомогою, щоб загальні рішення Собору переміняти на деталізовані і відповідно достосовані приписи. В той спосіб, без ніякого посягання на прерогативи Папи (які то прерогативи були здефінійовані на першому Ватиканському Соборі), досвід та допомога Божого Провидіння вкажуть Нам згодом, як зробити більше ефективним сердечну й повну віддання співдню епископів у службі Вселенській Церкві". . . .

Папа Павло VI у цій своїй промові вважав конечним пригадати Соборові, що Перший Ватиканський Собор офіційно надав папі право (прерогативи) „примату" (першенства) й „непобійности", і що зміняти цього не можна. Папа мусів пригадати це отцям-поступовцям на Соборі.

Ця заява папи буде неясною для тих, що не слідкували за ходом дискусії на другій сесії Другого Ват. Собору, де поступові єпископи домагалися, щоб їхня власть була менше, ніж досі, залежною від папи, і щоб представники епископату з усього світу були допущені до Риму, де вони брали б участь у правдівні Церковно, щоб влада не була лише в руках папи. Дискусія на цю тему між поступовцями й консервативні була така гостра, що митрополит Йосиф Сліпий, як крайній консерватист, заявив поступовцям, що „власть папи походить від Бога, а не від єпископів!" Отже митр. Сліпий легковажить цей факт, що папу вибирають епископи (щоправда, лише ті, що мають рангу кардиналів), отже його влада походить таки від єпископів. Адже ж вибирання на папство — це не те саме, що рукополагання ченця на єпископа за принципом апостольського наслідства. Папство — це лиш уряд. Папа не є й бути не може єпископом якось більше, ніж єпископ узагалі, тобто кожен єпископ.

Так ось на 2-й сесії Другого Ват. Собору провів „протяг" невидимо, але фактично, спрямований проти папського самовласття. Але, що його самовласти не може бути обмежене якось інакше, як тільки шляхом ревізії таких папських прерогативів, як „непомильність", то цей „протяг" був автоматично, в консеквенції, в якійсь мірі спрямований і проти тієї „непомильности". Коли католицький священик Кюнг — професор католицького догматичного богословія в Тюбінгенському університеті, у своїй книжці „Собор, реформація і возєднання", написаній в ході підготови до II Ват. Собору, вважав потрібним говорити про „помильну непомильність" папи, і в нього була сміливість сказати це, то тут його голос був голосом поступових членів Собору, де о. д-р Кюнг є одним з експертів-дорадників.

Справа Откровіння (Об'явлення) Божого

Крім справи відношення між властю епископату і властю папи, на третій сесії Собору буде низка інших важливих питань, і найголовніші з них, одна за одною, подамо нижче.

Між ними буде також дискутована справа Откровіння, про що папа у своїй промові сказав таке:

„Так напр. є з питанням Божого Об'явлення. Собор відповість на нього так, щоб сторонити святу спадщину Божих правд перед всіми блудами, зловживаннями чи сумнівами, що могли б паразити об'єктивну вартість тих правд, — але відповість у той спосіб, щоб визначити напрям біблійних, патристичних та теологічних студій, що їх католицька думка штовхне вперед з повним довір'ям, ревністю та розвагою, — у вірності учительському урядові Церкви, але з різночас-

ними використаны поважного вкладу сучасного знання".

Чому Собор буде займатися справою Откровіння Божого (воно основане на Біблії, тобто на книгах Старого й Нового Заповіту на Священному Переданні, тобто на Традиції Церкви)? Чи Собор буде піддавати ревізії саму сутність поняття про Откровіння Боже, чи лише займеться ревізією способів викладання справи сутності Откровіння? Далі: при чому тут згадка папи про рішення дозвати до справи Откровіння також і справу „використання поважного вкладу сучасного знання"?

Щоб ця згадка в промові папи про рішення Собору розглянути на третій сесії справу Откровіння стала ясною, для цього треба повернутися до першої сесії цього ж Собору (1962 р.), коли була дискусія на тему: чи декотрі вислови у Біблії (Старий і Новий Заповіти) розуміти дослівно, чи може як лиш стилістично-образні (фігуративні) вислови? Отже тут наявний плян піддати ревізії справу інтерпретування Біблії. Далі, на першій сесії Собору були дискусії на тему життя святих, і там переважала думка, щоб з життя святих усувати все легендарне, фантастичне. А це вже частькова ревізія у Священному Переданні. Папа Іван XXIII очолив був напрямок за ревізію життя святих, і він це перед скликанням II Ват. Собору усунув з життя святих, ім'я св. Юрія і св. Філомени, кажучи, що немає доказів на те, щоб такі особи колинебудь існували.

Безперечно, дискусія над справою Откровіння — це у всіх відношеннях найбільш ітригуюча справа. Але тут знаменна річ: папа ухилився від висловлення своїх поглядів і планів у справі майбутньої дискусії над цією справою. Це значить, що на цій точці можуть бути несподіванки. І висліди треба буде порівнювати з постановами Трентського Собору про Св. Передання.

„Мати Божа — Мати Церкви"

У своїй промові папа сказав, що третя сесія Собору буде дискутувати також над справою почитання Матері Божої:

„...очікуємо розв'язки, що відповідала б гідності Собору, в справі схеми, що стосується Найсв. Пречистої Діви; ідеться про однодушне і гаряче визначення місця — якнайбільше упривілейованого, яке Матір Божа займає в Церкві. І в цій справі Собор має насамперед висказатись. Адже ж Марія займає після Христа місце найвище, а одночасно нам найближче, так що ми можемо вживати їй імени надання назви „Матері Церкви", для її прославлення, а нашого покріплення".

Цими словами папа Павло VI вже наперед передвирішив постанову майбутньої, третьої, сесії Собору у справі Діви Марії. Але все ж таки над тим буде дискусія Собору. Ця дискусія започаткувалася була ще на другій сесії. Частина членів Собору були за тим, щоб поробити такі заходи, які припинили б почитання Діви Марії вище Христа, як це подекуди видно серед католицьких мас у латинських країнах Америки. А втім, хто знайомий з опінією великої більшости католицьких церковних маріологів (учених знавців Діви Марії), що висловлялися були на своєму конгресі в Шікаго 1957 р., той знає, що в Катол. Церкві є сильний напрямок за тим, щоб почитання Діви Марії не доводити до таких меж, що фактично означає вважання її за Божество. Проти цього остеріг Катол. Церкву й офіційний грецький найбільший богослов проф. Алівізатос (з нагоди II Ват. Собору, заявивши, що Православна Церква не визнає догмату про „тілесне вознесення" Діви Марії на небо. (Такий догмат проголосив папа Пій XII 1950 р.). Теперішній же папа Павло VI — це в основному однодумець папи Пія XII, якого він був найближчим співробітником, — а тією різницею, що він не містик, а холодний і тонкий дипломат.

Ревізія канонів

Папа у своїй промові сказав, що коли Собор зробить свої постанови, то потім їх оформить і подрібно викладе для практичного вжитку низка післясоборових комісій.

„Серед тих післясоборових комісій головні завдання напевно припадуть тій, яка займеться опрацюванням нового кодексу канонічного права, і то в рівній мірі як для Церкви Західньої, так і Східньої", сказав папа.

Вислів папи, що серед католицтва є „Церква Західня" і „Церква Східня" (отже дві Церкви?) суперечить католицькому догматові про єдину Католицьку Церкву і це, на нашу думку, вона повинна б унормувати відповідним каноном (і то, розуміється, каноном догматичного характеру). Адже ж папа Іван XXIII 1957 р. нагадував, що Церква є ніш о д н а: Римська, Вселенська Церква„ Канони для „католиків східнього обряду" були скодиф.ковано видані недавно, після 2-ї світової війни, отже каноністам буде цікаво порівняти їх з тим майбутнім кодексом для них, що його напрямні в загальному накреслить третя сесія Собору.

Щодо основних принципів канонічного законодавства, то папа у своїй промові висказався так (покликаючись на Ефес. 2, 19-20):

„...якщо канонічне законодавство в Церкві розвинеться, то піде воно в двох напрямках: визнання за кожною людиною й за кожною функцією більшої гідности й більшої ефективности, а одночасно скріплення згоди та взаємного поважання (наче у виразі внутрішньої вимоги любови), отже скріплення функцій, що в ерархічний спосіб керує спільнотою".

У цій заяві папи — що „якщо канонічне законодавство в Церкві розвинеться" — слово „розвинеться" являє собою слово-маску; це слово-маска („розвинеться") як надто часто вживається богословами там, де треба сказати „зміниться" в самій суті, а не: „розвинеться". В самих основах доктрини Катол. Церкви немає таких зародків, які можна було б „розвинути" в наказ признати людині гідність, — гідність уже хоч би як члена Церкви. Чи, напр., католицька доктрина признає гідність отців Собору, коли дає їм наказ їхати на Собор, дає наказ голосувати, робити постанови, а папа має право потім усі ці постанови не приймати, коли не захоче? То це не Собор, а щось у роді советських „показових процесів". На що ж той Собор, коли папа має право не приймати його „постанов"? Це не Собор, — це тільки збори проектодавців. Коли папа має право не приймати постанов „Собору", то це тому, що папі велить так Святий Дух, який говорить устами папи. А хто ж говорить устами „Собору", коли папа устами Св. Духа має право вважати, що „Собор" помилився?

Чого не згадано в програмі 3-ї сесії?

На другій сесії Собору була одною з соборових комісій предложений проект про „свободу релігії", — про свободу релігії для кожної людини, не лише для католиків. Хоч цей проект (наскільки це відомо з промови на Соборі) досить далекий від задовільного хоч приблизно, то все ж таки він тут є „доступом" (тобто, що поступові світські чинники, головно не-католицькі, підійхали Катол. Церкву, щоб вона поступилася трохи). Але папа у своїй промові не згадав навіть про такий проект, яким він є, — промовчав його існування. Текст цього проекту не проголошений. Друга сесія Собору прийняла запечатуваний конверт з проектом, і відложила справу до третьої сесії...

Папа також не згадав про предложений (ватиканським секретаріятом Сприяння Єдности Християнства, згідно з бажанням покійного папи Івана 23-го) другій сесії Собору проекту створити також вчення Католицької Церкви, яке б вимагало вірити, що не живди, а все людство є винне за замучення Христа. (До речі, деякі натяки в цьому дусі були вже зроблені Трентським Собором). Отже в цих обидвох справах мовчанка папи була досить загадковою для тих, хто не познайомлений зо світоглядом і з політикою папи Павла VI в минулому (як кардинала Монтіні, і його ролі при папі Пієві XII та сучасному. Отже ці дві справи також будуть особливо цікаві на третій сесії Собору.

„СЛУЖБА БОЖА"

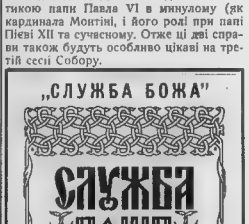

Недавно появився з друку збірник „СЛУЖБА БОЖА" для мішаного хору.

Збірник виданий, за редакцією Петра А. Пауша, на дуже добірному папері, розміром 8½ х 11 цалів, в грубих обкладинках, у двох кольорах та золоті; графічне оформлення В. Ніньовського.

Ціна збірника — $6.00.

Для парафій, що замовлять 9 примірників, або більше, ціна $5.00 за примірник.

Замовлення й гроші послати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Avenue
Winnipeg 4, Manitoba
Canada

ВІСТІ ІЗ ВСЕКАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

Проводи

Неділями 17 і 24 травня були Панахиди на цвинтарях. У неділю 17 травня наші отці настоятелі відслужили Парастас під Хрестом на українській секції „Глен Ідєн" цвинтарі. Також було відслужено Панахиду в мавзолею, де похоронений бл. п. проф. Л. Білецький, і де тимчасово спочивають бл. п. о. Прот. В. Кудрик і бл. п. суддя М. Стечишин.

Дальше були Панахиди на гробах обох цвинтарів „Глен Ідєн" і „Всіх Святих".

Наступної неділі, 24 травня, були відслужені Панахиди на цвинтарях „Елмвуд" і „Бруксайд".

Спільне Свячене

У Провідну Неділю служили отці настоятелі. По закінченні Відправи була молитва на освячення Артоса. Після Відправи всі парафіяни і гості зійшлися в залі під Катедрою на Спільне Свячене. Страви освятив о. Прот. М. Юрківський, настоятель Катедральної Громади.

При цій нагоді голова Громади п. Ф. Тесарський привітав учасників обіду, побажав усім сезонових святочних побажань, подякував Жіночому Товариству за приготування їди, і висловив належне признання старшим сестрицям і старшим братикам парафії за ревну і повну посвяти працю в Божім Домі. Пригадав також не забувати грошвих зобовязань, які має парафія з приводу будови Катедри, та просив помагати Зарядові парафії успішно виконятися з своїх завдань.

Того дня припало свято Матері, бо це була друга неділя місяця травня. Обидва відділи СУМК, молодший і старший, виконали відповідну гарно підготовлену програмку, яку приявні тепло прийняли.

Вступним словом голови парафії п. Ф. Тесарського, було розпочато програму. Від повідну промову сказав сумівець Солоник. На закінчення промовляв о. Прот. М. Юрківський. Були пісні, деклямації і музикальні точки. Успішно й пожитково проведено цей день у Катедральній Громаді.

Молитви за здоров'я Владики Митрополита

Блаженніший Владика Іларіон мав операцію на очі. І тому на зарядження Президії Консисторії, було відслужено в усіх церквах нашої Митрополії Молебні за успішну операцію і виздоровлення Владики. Такий Молебень відслужено і в Катедрі Преєр. Трійці в неділю 24 травня, зараз після Служби Божої з хором під проводом В. Богоноса. Його відслужили: ВПреосв. Владика Борис, о. Прот. М. Юрківський і о. Митрат Єронім Грицина.

Слідуючої неділі помолилася парафія за свого Митрополита знову. Владика Митрополит передав вісті на престіл Катедри з лікарні, і попросив молитов. Цим разом, як і попередньої неділі, уся церква гаряче молилася, щоб Господь Бог поміг Владиці Митрополитові н а й с к о р ш е прийти до повного здоров'я після успішної операції.

Пом'януто С. В. Петлюру

У травні місяці припадають роковини трагічної смерті бл. п. Симона Васильовича Петлюри. Він був великим провідником нашого народу в часі недавніх Визвольних Змагань.

Тому була проповідь присвячена трагічній смерті бл. п. С. В. Петлюри, а при кінці Св. Літургії було відслужено Панахиду за спокій його душі. Панахиду відправили о. Прот. М. Юрківський і о. Митрат Є. Грицина. Співав хор під проводом В. Богоноса.

Закінчення шкільного року

Наука Богословського Факультету Колегії Св. Андрея, закінчилася в половині місяця травня. З тієї нагоди був заздженний Молебень в Катедрі Преєр. Трійці в п'ятницю 15 травня о годині 7.30 вечора. Молебень відслужив ВПреосв. Владика Борис з о. Митратом Є. Грицією і о. І. Стусом. Були присутніми декан Богословського Факультету Блаженніший Владика Митрополит Іларіон, увесь професорський персонал і багато гостей. Співав хор студентів теології.

Після цього відбулася друга частина свята в Катедральній Авдиторії. На вступі промовляв і проводив програмою о. І. Стус, секретар Професорської Ради Факультету. Він відмітив, що це був останній шкільний рік, який проведено в старім будинку Колегії. Слідуючий навчальний сезон буде в нових будинках Колегії, на площі Манітобського університету. Це буде подія радісна й історичного значення.

Отець І. Стус сказав, що за даними Богословського Факультету є виховувати кандидатів на священиків У.Г.П.Ц. в Канаді. І це проводиться роками. Отже тепер тверднти, що тих кандидатів є замало. А повинно їх бути більше. Але це вже справа нашого православного загалу. Тільки громадянство може і повинно б подбати, щоб було подостатком кандидатів на священиків, заохочуючи своїх синів посвятитися на службу Богові і нашому побожному народові.

Він представив лекторів, якими були в навчальнім році: Блаженніший Владика Митрополит Іларіон, ВПреосв. Владика Борис, о. д-р С. Сасс, о. І. Стус, д-р Ю. Мулик-Луцик, В. Сарчук, В. Богонос і о. Є. Грицина.

Отець І. Стус представив також абітурієнтів Богословського Факультету. Закінчили науку: Ярослав Анонійчук, Олег Левицький, Степан Сліпко, Іван Фургаль і -о. Орест Сорочук.

При цій нагоді Владика Іларіон мав дуже повчальний і цікавий виклад. А так відчитано листа від духовного наставника Богословського Факультету о. Пі. Скакальського, який був відсутнім з приводу виїзду в дорогу до святих місць.

Слідувала роздача дипломів абітурієнтам і нагород за успіхи в науці. На закінчення промовляв від студентів теології Г. Подгурець.

Піснею „Христос Воскрес" і благословенням архиєрея закінчено цю урочисту частину свята.

На кінці Жіноче Т-во при Колегії Св. Андрея, подало чай і перекусу. При тому час пройшов у дуже приємній атмосфері.

Продаж печива

У суботу 30 травня наша парафія зарядила продаж домашнього печива в „Поло Парк Сентр". Звичайно наші пані понапікали всякого роду печива. Жіноче Т-во ім. Лесі Українки при Катедрі подбало про те, щоб те печиво було готове на означений час, щоб було доставлене на місце, і щоб була для цього відповідна обслуга.

За короткий час, від 10 години ранку до 1.30 по обіді все печиво було розпродане.

Признання належиться всім, що причинилися будь чим до цього. Природньо в того був чималий прихід до каси парафії.

Наші потреби

Тому, що наша Громада з кожним днем все зростає і потребує все більше і більше фондів на свою працю, управа Громади закликає всіх вірних складати пожертви на Будівельний Фонд.

Будівельний Фонд потрібний на те, щоб оплатити позички в банку і в приватних людей. Щорічно обов'язані всі на нього щось пожертвувати, щоб його чим скорше сплатити, та позбутися тягару і відсотків, які треба оплачувати.

Фонди також потрібні на викінчення долішньої частини Катедральної залі для шкільних потреб. Там вчимо наших дітей, і вони потребують, — клясс, сиджень, стольків і тому подібне, а на це все потрібно грошей. Уже є парафіяни, які свою повинність щодо цього виконали. Але треба, щоб усі це зробили.

Лавки закуплені, але їх треба заплатити. І тому всі повинні жертвувати на Будівельний Фонд Катедри.

Усі православні українці з округи Вінніпегу обов'язалися помогти в будові Катедри Преєр. Трійці в Вінніпегу. Є потреба. Тому не м о ж н а здержуватися з поміччю для Катедри. Всі повинні знати, що кожний дар, який зложений на час, має подвійну вартість.

О.

Виставка ручної роботи дітей Недільної Школи

Недільна Школа при церкві Святого Володимира у Вест Форт Вілліям, в цьому навчальному році осягнула багато гарних успіхів. Цьому сприяли такі обставини: належне забезпечення школи всім необхідним і підбор учительських сил. Матеріяльно школою опікується „Молоде Братство Св. Володимира", яке оплачує всі видатки, що пов'язані з веденням школи, як книжки, папір, фарби, олівці та таке інше. Директорою школи від Братства є панна Н. Юрій, яка уміло і з посвятою працює для шкільних дітей.

Цього року до школи вчащає понад 60 дітей. Релігії вчать: пані А. Стасів, пані О. Венгер, панна Ф. Підлужна і панна П. Гельмич. Три перші є учительками державних шкіл, отже вповні кваліфіковані.

Співу вчать: пані М. Сторожук, учителька, і панна Клярa Кашган. Дитячий хор вже виступав у церкві, прославляши на Літургії „Отче наш", і попереджуючу цю молитву екстенію: „Подай, Господи".

Щоб більше призвичаїти дітей до своєї Православної Української Церкви, Рада Недільної Школи рішила пошрити програму школи, впровадивши для проби ще додаткове навчання такої штуки, як вишивання й малювання. Діти радо відгукнулися, і в при значений час церковна зала заповнилася молодощю. Дівчата, під проводом пані О. Венгер і пані М. Дутки взялися вишивати, а хлопці — малювати. Учителем малювання став о. диякон М. Малюжинський, голова Заряду Громади, фахівець цього діла. Як став наближатися Великдень, то виникло питання про писання писанок. Тоді вся школа взялася за писання писанок. З дітьми приходили їхні мами, і всі уважно спрямували цю науку, що нею уміло керувала й навчала пані О. Венгер.

В своїх ручних роботах діти здобули гарних успіхів, тому й рішено було зробити прилюдний показ тієї роботи, що вони виконали. З тією ціллю, у неділю 17 травня, церковна зала була прикрашена експонатами, і в призначений час родичі й гості заповнили залю. Спеціяльна Комісія в фахових сил; пані Гарасимчук (малярка), пані Карпяк (від писанок), та пані Вацик і пані Пахолків (від вишиття) видала свій присуд та відзначила найкращі роботи. Вислід Комісії оголосила пані Венгер, і відповідно тому, було роздано нагороди. Лиця

дітей сяяли від радости. Моральні наслідки цієї імпрези були знамениті.

Програма цієї імпрези була збагачена ще й музикально-вокальною точкою. В ній взяли участь такі діти: Женя Головка, Катя Буряк і Леся Сторожук — піяно сольо. Микола Малюжинський та Еді Половик — скрипкове сольо. Леся і Катя Сторожуки — дует. Катя Сторожук і Женя Головка — сольо співи. Венді Мандрик — акордіон. Евлін Куцій — декламація.

На закінчення був чай, яким частували діти присутніх гостей.

Сердечна подяка вчителям Вестфортвіллямської Недільної Школи за їхню жертвенну працю для наших найменших.

Учасник.

УКРАЇНСЬКІ ПРАВОСЛАВНІ ШКОЛИ В 1963-64 НАВЧАЛЬНОМУ РОЦІ НА СХОДІ КАНАДИ

У суботу 9 травня 1964 року голова РУШ і її члени пані К. Сакалюк та проф. Ліщина о 9-й годині ранку відвідали Українську Школу при Громаді Св. Ап. Андрея Первозваного в Торонті. Приміщення школи розкидані аж у трьох поверхах в дуже малих (особливо 2 й 4 класи) і занадто великій залі (3 класа). Ужеблювання збірне і засунуте так, що діти сидять разом по 5 й 4 в одній ряді, перешкоджаючи одно-одному. Все це розміщення здається за тимчасове. По класах не видно навчальних приладів, крім невеликих дощок для писання крейдою.

Всіх учнів у школі 54 (32 хлопці і 22 дівчини), минулого року було 42 учні, переведено в слідуючі класи 34. По класах учнів: 1-ша класа — 17 учнів, 2-га класа — 2 учні, 3-тя класа — 12 учнів, 4-та класа — 6 учнів, 5-та класа — 8 учнів і 6-та класа — 9 учнів. У Недільній Школі 30 дітей. Вражає майже відсутність дітей у 2-й класі, до якої з 1-ї класи не переведено жодного учня, бо двоє, що є, прийняті з іншої школи. Навчання в одному дні (суботами) по 4 години тижнево від 9-1 до 1-ої родини дня.

Директор і вчитель 5-ї класи С. Сидоренко, Л. Чумак учить шесту класу, решту нав чають учительки: С. Солотвинська — першу класу, Т. Сарачук — 2 і 4 класи та Недільну Школу, О. Гринь — третю класу. Під час відвідин С. Солотвінської не було, а її заступала пані Полешок. Навчання за програмою РУШ. Релігії навчає о. Горгіца. Бібліотеки в школі немає. Сталих співочих і танцювальних гуртків також не організовано. Представники РУШ були присутніми по 45 хвилин в кожній класі.

При школі існує Батьківський Комітет очолений п. Пінасюком. За науку діти платять по 2 доляри місячно; директор одержує 20 доларів, а решта учителів по 15 доларів місячно.

Закінчивши відвідини класів, представники РУШ відбули нараду з педагогічним персоналом. Вирішено доцільніше, щоб від 1-ї до 4-ї класи, про водив один учитель, а не так, як тепер, що кожний учитель веде лише одну класу. Розкласти науку на два дні на тиждень по 2 години, щоб осягти більший успіх, поки що не можливо, бо деякі учителі працюють до пізніх годин.

16 травня, 1964 року в суботу голова РУШ відвідав Українську Школу при Громаді Св. Володимира в Судбурах. Ця Громада мала (коло 70 родин, а активних 40), але дружна. Вона збудувала прекрасний Храм Божий, ікономастас і придбала велику відпочинкову площу в 150 акрів, біля озера Вермільйон з довгим і мілким піскуватим пляжем. Ціна площі — $4,800. Великих боргів Громада вже немає.

Школа все ж не розпоряджає належним приміщенням: навчання в 1 і 2 у вестиб під церквою на залі й сцені, розділених тільки завісою (при навчанні чути сусіда). На залі діти сидять за легкими столиками по троє й четверо. При іншій потребі ці столи виносяться. На сцені діти мають зручні пристосовані до віку парти, які також легко усуваються. В обох приміщеннях є добрі дошки для писання крейдою і одна фізична карта С. Рудницького. По стінах залі є декілька образів українських дівчат. Загально ці класи є провізорією і Громаді треба буде поклопотатися про стале й відповідне приміщення для школи.

Учнів, як і минулого року, є 37. Під час відвідин сиділо 34 учні (решта не прийшли). Поділені учні на: 2, 3 і 4 класи — разом 23 учні (9 хлопців і 14 дівчат) і на 5 і 7 класи — разом 11 (4 хлопці і 7 дівчат). Навчання відбувається два рази на тиждень по 2 години (в середу і суботу). До 1-ї класи у цьому році зголосилося тільки два учні, а з підлітей до другої класи сн до наступного року, в яку ну сподіваються більше зголошень і до них приєднаються ще двоє учнів.

Директором школи й учителем 5 і 7 класи є мячнанин всіх релігій — е о. Т. Славченко. 2, 3 і 4 класи навчає Є. Тарасюк. Отець Славченко дає завдання до дому у формі запитів, (друковані на машинці), розлає кожному учневі, на які вони письмово відповідають. При диктанті, читанні, відповіддях, виправляється всі хиби і в наголосах. До дому задаються читання, які учні мусять переказувати. Розгляд граматики також після розʼяснюється і дається до дому, щоб в наступній лекції учні розповіли про ті лекції.

В перегляднутих домашніх справах і в диктантах помилок небагато.

У 2, 3 і 4 класах всі діти читають майже однаково. Також можна сказати й про писання диктанту на дошці. Всі діти говорять українською мовою, але більше потребують розʼяснень слів. Загально, бракує уявних слів. Пишуть також непогано, чітко. Переважно це діти робітників-шахтарів, що працюють в шахтах.

У 5-й класі перепитувалась молитва „Царю Небесний" і тільки декілька дітей затиналось.

Школа має бібліотеку, є-нють співочі й танцювальні гуртки, до яких ходять і стар ші. Батьківський Комітет складається з трьох осіб, головою комітету є пані М. Макренко. Діти платять за науку 2.00 доляри місячно. (в коли в родині є більше як одна дитина, то платяться по 3.00 доляри місячно). Директор і вчитель одержують по 25 доларів місячно. Діти беруть участь в імпрезах Громади, творять основу церковного хору, читають „Часи" і обслуговують священики при Богослужбах.

22-го травня 1964 року в пʼятницю, голова РУШ відвідав у 6-й годині вечора Українську Школу при церкві Св. Трійці в Лондоні, Онт. Школа міститься в двох кімнатах старого громадського будинку, одна з яких тісновата, і обидві є трохи темноваті. Пар ти старі, але кожна дитина сидить окремо. Крім дощок на стінах в 1-й і 2-й класах виситься автопортрет Т. Шевченка. В Громаді є біля 80 родин.

У школі вчиться 53 дітей (34 хлопці і 19 дівчат), минулого року було 36 учнів. У Недількій Школі — 60 дітей, якими безплатно опікуються: добродійка К. Дебрин, пані Н. Шульга та панни: Т. Подопригора й З. Володченко. В дитячому садочку — 14 дітей, яких безплатно провадить пані Г. Жидовка.

Директор школи, учитель релігії й співу, о. М. Дебрин, що працює безплатно. В Українській Школі є дві учительки: 1 і 2 класи провадить учителька В. Яременченко, а 3, 4 і 5 добродійка К. Дебрин. Обидві учительки зразково провадять класні журнали. Навчання за програмою РУШ, значно спрощеної і пристосованої до підготовки дітей. Наука відбувається у вівторок і пʼятницю по дві години. Клас є пʼять: у 1-й класі є 10 учнів, у 2-й класі є 14 учнів, у 3-й класі є 8 учнів, у 4-й класі є 3 учнів і в 5-й класі є 4 учні. Підручники переважно видання „Нова Дні", які вважаються затяжними за лексикою, а через це потребують багато розʼяснень.

В 1-й класі діти читають повільно, а пишуть лінше. У 2-й класі діти читають і пишуть добре. В 3, 4 і 5 класах діти крім читання й писання, проходять граматику. Діти на шкільній дошці швидко і вправно пишуть, розбирають і аналізують їх. Поступ навчання є дуже виразний. Однак з географії й історії, діти знають дуже мало.

Всі діти говорять українською мовою, але часто затинаються за браком слів. До ма діти здебільшого говорять українською мовою. Бібліотека в школі є.

Батьківський Комітет є активний і складається з чотирьох осіб, головою якого є пані Н. Шульга.

Школа розпоряджає окремою каєєю, яка поповнюється з різних імпрез. Зараз в касі є 200.00 доларів, які є зібрані для поліпшення меблів при переході осінню до нових приміщень під новою церквою. Рік-річно школа видає піврічний виказ для бать ків, але відбування нарад з батьками дуже рідкі, бо вели ка дистанція й зростаюча байдужість зростає з кожним днем.

За науку діти платять два доляри місячно, лише дві учи тельки оплачуються по 30 доларів місячно..

При школі існують дитячий хор і гурток танців.

Після цих оглядин, було від буто нараду з учителями та з батьками, яких прийшло по-ловина. В розмові з ними об говорювалися важкі підручники.

У суботу 23 травня, голова РУШ о 10 годині ранку побував в Українській Школі під опікою Т-ва „Просвіти" при Громаді Св. Володимира у Віндзорі, Онт.

Школа розпоряджає просторими та гарними приміщеннями під церквою, хоч ще не всі викінчені. Зараз займається одна кімната школою, а друга садочком. У шкільній кімнаті є добра дошка і мапа з кордонами УРСР і приблизна етнографічна карта України.

Дітей у школі 41 (минулого року було 52 учні). Навчання відбувається два рази на тиж день по дві години. Клас було 4, а тепер діти зведені до двох груп: 1 і 2 групу: Програми писання нема, учитель сам складає програму.

Директор і єдиний учитель є пані Віра Добровольська, за фахом дириґентка. Різниці в знанні мови в групах не помітно. Лише деякі діти, говорять українською мовою. Навчання відбувається з поясненнями англійською мовою. В дитячому садочку є 12 дітей (від 4 до 7 років). Садочок провадить пані М. Строкан, безплатно.

Недільна Школа існує при Громаді (160 дітей). Школу провадить пані доб. Керніцька, а релігії навчає о. Ф. Керніцький.

Батьківського Комітету не-ма. Його функції до певної міри виконує Т-во „Просвіта". Діти платять 2.00 доляри місячно. Лише учителька В. Добровольська одержує 100.00 доларів місячно.

Вечером прийшло трохи бабтків, о. Ф. Керніцький з добродійкою й заступником голови Т-ва „Просвіти". Після короткої інформації голови РУШ з порадою відновити по дія школи на класи і поклика ти додай ще одну учительську силу, щоб програма скла далася колегіяльно. Рівно ж треба тримати необхідний тіс ніший контакт з батьками яких слід зрушити з пасивности.

Слід згадати про працю го лови Т-ва „Просвіти" п. Богдана Ведчука, який створив з українських студентів університету, старших учнів середніх шкіл, активний патріотичний СУМК. Члени СУМК постійно беруть участь в Імпрезах Громади (виступають з доповідями), допомагають викінчувати церковні будови (фарбують), організували більшу танцювальну групу і озоче працюють над поширенням знання з рідної мови, історії й культури.

В. І.

СВЯТО 150-ЛІТТЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ШЕВЧЕНКА
Келгарі, Альта.

Україні в Келгарі щороку святкують пам'ять Пророка України — Тараса Григоровича Шевченка.

Цього року, святкування роковин Шевченка відбулося у нас з особливим піднесенням, бо цього року ми святкували 150-ліття з дня народження поета.

Православна Громада Св. Володимира відзначила ці роковини Шевченка 15 березня. У Церкві, під час Служби Божої, о. Прот. М. Фик прочитав Послання Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона — „Усі помолімось за Тараса Шевченка" й відслужив Панахиду за душу Тараса.

Цього ж дня вечером, в переповненій церковній залі відбувся Шевченківський концерт. У цьому концерті особливу увагу звернули на себе наші діти — учні Рідної Школи. Програма концерту складалася з 16 точок: пісень, музичних виступів, декламацій, промов тощо. Ця, хоч і широка програма, була виконана успішно, за що належиться признання виконавцям і керів никам концерту.

Концерт закінчено національними гимнами.

Тиждень пізніше, цебто в неділю 22 березня, ці Шевченківські роковини були від значені в Келгарі соборно, за ходами КУК, при участі всіх складових організацій.

Хотілося вірити, що цей раз українці в Келгарі масовою участю вшанують Пророка України — Т. Шевченка, але, на жаль, так не сталося; Академія відбулася при дуже малому числі учасників, не зважаючи на посилене розголошення про неї.

Програма була добре підготовлена й зала була помистецькому адекорована малярем В. Шостаківським.

Академію відкрив п. В. Семенець — голова місцевого відділу КУК, а святковий реферат виголосив п. Шоетаківський. Інші точки програми, виконували, між іншими, хор організацій: ЛБУ і СУМ, декляматори, солісти і ін.

Академію закінчено відспіванням національних гимнів.

По закінченні Академії, при сутні питали один одного: Чому на Академію прибуло так мало людей? Чому свя щенство, крім православного, не взяло участи в Академії?... Одна жінка (католичка) пі дійшла до православного свя щенка й сказала: „Отче, як я бачу, то з Вашої Громади було більше людей в порівнянні з нами. А це знаєте чому? Тому, що наші священи ка не проголосили цієї Академії в церкві".

У висліді цього, замість під несення, людей огорнуло при гнічення, і люди почали пояс нювати це по-своєму: деякі обвинувачували місцевого голову КУК, інші складали вину на священиків, що не прого лошують подібних подій у Церкві.

Ця справа була піднесена на рокових зборах КУК. Під час зборів уступаючий голова спростовував різні поголос ки й сказав приблизно таке:

На засіданні КУК в справі Свята Шевченка, було вибра но двох делегатів, що мали поробити заряджання з обо ма нашими церковними гро мадами щодо спільного свят кування. За те, що з того вий шло, то я в тому невинний. По цьому говорив і делегат, що був уповноважений поро бити заряджання до святкування роковин Шевченка. Він сказав, що він говорив із сво їм священиком, а чому з то го нічого не вийшло, він „не знає".

Так у нас відбулося святкування 150-ліття з дня народження Т. Шевченка. Тим, що вклали багато праці в під готовці цього свята і що взя ли участь у ньому — честь і хвала! До цього можна лише навести слова самого Пророка України — Т. Шевченка:

Добре! Ведіть, показуйте!
Нехай стара мати
Научається, як дітей тих
Нових догладати!
Не турбуйтеся, — буде
Материна добра плата
Роздадеться луда
На очах ваших неситих.

М. Д.

ВШАНУВАЛИ 90-ЛІТТЯ ПАНІ ВАСИЛИНИ ГУРАН

У неділю 1-го березня ц. р. у церковній залі Громади Св. Володимира в Форт Вілліям, Онт., зібралося багато людей, щоб вшанувати пані Василину Гуран, якій минуло вже 90 років з дня народження.

Жіноче Т-во ім. Олени Пчілки приготовило чай, смачну перекусу та спекло великий торт ,який зо свічкою стоявв посередині головного стола.

Пані Василина Гуран прихала до Канади повід 52 років тому й увесь час проживала в Форт Вілліямі.

Господь нагородив її 6-ма дітьми: трьома синами й трьо ма дочками. Тепер вона з гор дістю дивиться своїх 10 внуків, 10 правнуків та двое пра-правнуків.

Господарем святкового ве чора був голова Громади — о. диякон М. Малюжинський, а головні привіти виголосили: парох — о. Митрат С. Герус голова Жіночого Т-ва — пані С. Музика та представник ме ра міста — п. І. МекДоналд, який вручив Ювілятці почес ну грамоту, як довголітній та взірцевій мешканці м. Форт Вілліяму.

О. М. Д.

З ХРЕСТИН НА „ВІСНИК"

Серед більшости членів і пі рафіян української право славної Громади Св. Володи мира в Соборі виробився та кий звичай, щоб з нагоди якихось загально-громадських чи родинних оказій зібрати частину грошей на пресовий фонд українського часопису, а зокрема на „Вісник".

29-го березня 1964 року, п-во Миколя і Ніна Жовкевичі охрестили свою новона родженку доиечку Віру, яку охрестив о. Т. Славченко, а хрестними батьками були — п. Віктор Андрущенко і пані Галина Торбяк.

Після звершеного чину хре щення, в домі п-ва Жовке вичів відбулася гостина для запрошених ближчих приятелів і знайомих.

Після всіх формальностей, що на хрестинах бувають, голова української православної Громади, він же й кум п-ва Жовкевичів, звернувся з зак личком до гостей, щоб спіль но зложити якусь суму гро шей на сплату церковного боргу.

Присутні щиро відгукнули ся на той заклик та із зібра ної суми, призначили $5.00 на пресовий фонд „Вісника".

Варто згадати, що п-во Ми коля і Ніна Жовкевичі є ак тивними членами Громади.

Пан Микола Жовкевич кілька разів виконував обов'язки голови Громади, майже без перерви є членом управи, а особливо приділив багато уваги і часу, після за кінчення будови Церкви, для зборки грошей на закупно цер ковних речей, щоб прибрати Церкву всередині.

Пані Нина Жовкевич є актив ною членкинею сестрицтва ім. Св. княгині Ольги, якого в свій час була головою, е однією з передовик хориств церковного хору та багато праці віддала для дітей, як учитель ка Української Школи при Громаді.

П-во Жовкевичі крім новонародженої Віри, мають ще сина Петра та дочку Оксану.

Всій родині бажаємо багато щастя.

М. В.

ВШАНУВАЛИ РОДИЧІВ
Глеслин, Саск.

Дня 29 березня ц. р. в домі Михайла Гаврилюка зібралися рідні, знайомі й приятелі, щоб вшанувати наших заслужених піонерів — Василя й Марію Гаврилюків. Це був 70-літній Ювілей п. М. Гавриліва.

Пан В. Гаврилів народився 30 березня 1894 року в селі Улична, Дрогобицького повіту. Він одружився з Марією Петрівською, ще в Україні; 25 жовтня 1920 року.

У Канаду приїхав разом з дружиною 1924 року й посе лився в Глеслині, Саск., де це подружжя проживає досі.

Бог обдарував їх двома доч ками Розалією і Анною, та одним сином Михайлом.

Подружжя Гавриліві мають дуже велику родину по своїх братах, серед яких втішають ся великою пошаною.

У день цього родинного свя та зібралася вся родина: діти і внуки, щоб вшанувати цих старезних піонерів і зложити їм подарки. Вони зібрали поміж собою 25.00 доларів, і попросили присутнього на цьому святі пароха Громади — Всеч. о. С. Столярчука, пе реслати з цих грошей $20,00 на Колегію Св. Андрея, $4.00 на „Вісник", а $1.00 на покрит тя пересилки.

При цьому варто згадати, що достойний Ювілят — п. Василь, зложив обітницю, що коли отримає від уряду пер шого пенсійного чека, то роз ділить його так: на Колегію Св. Андрея — 25 доларів, на місцеву церкву — 25 доларів і на Інститут П. Могили в Сас катуні — 25 доларів. Цю свою

обітницю п. В. Гаврилів вже виконав.

З цього приводу о. С. Столярчук зложив щиру подяку шановному Ювілятові, і побажав йому і його родині кріпкого здоров'я і многих літ щасливого життя.

о. С. С.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. П. СОРОХАН
Шіго, Саск.

У п'ятницю 8 травня по короткій недузі відійшла у вічність у лікарні в Фовм Лейк, бл. п. Параскевія Сорохан.

Покійна Параскевія походила з роду Куповських. Народжена 16 квітня 1907 року в с. Кадубівці, повіт Заставна на Буковині. Того ж року малою дитиною прибула до Канади з мамою й бабунею й замешкали в околиці Шіго, Саск., де Покійна й прожила свої молоді літа.

15-го лютого 1925 року бл. п. Параскевія вийшла заміж за Івана Сорохана й від того часу родина Сорохань проживала на власній фармі в цій околиці. Уся родина належить до Громади Успіння Пресв. Богородиці (коло Куповських), а особливо Бл. п. Параскевія була однією з най активніших членкинь цієї Громади.

Похоронні Відправи відслужив місцевий парох о. Григорій Удод. В понеділок вечером в домі Покійної була відправлена панахида при великому зібранні рідних, приятелів і знайомих з усієї околиці. Другого дня 12 травня в місцевій церкві був відправлений Чин Похорону й Заупокійна Служба Божа, під час якої о. Г. Удод попрощав Покійну від родини й багатьох вірних, які востаннє прийшли віддати прислугу — помолитися за спокій її душі. Тлінні останки Покійної поховано тут же біля церкви на громадському цвинтарі. Після Похорону для всіх присутніх у домі Покійної відбувся величний поминальний обід. В глибокому смутку покійна Параскевія залишила свого мужа Івана, доньку Марусю, зятя Малиновського з Тіодору, двох синів Дмитра й Володимира та внучку, а також багатьох приятелів і сусідів.

При Останньому Цілуванні на закликь о. настоятеля вірні зложили на Нев'янучий Вінок Покійній $31.70, з чого $25.00 призначено на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпезі, а решту на пресовий фонд „Вісника".

Усім Жертводавцям щира подяка, а душу Покійної нехай Господь оселить в оселях праведних і потішить її засмучену родину.

Присутній.

Бл. П. Г. БАБЕНКО
Лондон, Онт.

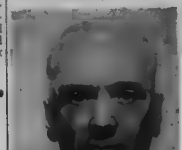

У вівторок 21 квітня ц. р., по довгій хворобі відійшов у вічність член української православної Громади в Лондон, Онт., бл. п. Григорій Бабенко.

Покійний народився 1902 року у місті Кіровограді, в Україні. По всіх життєвих стражіттях радянської дійсности, включно з засудом на кару смерти — покійний Григорій з родиною, крізь воєнну хуртовину пробивається на еміграцію, до Канади. Оселившись у Лондоні, Онт., Покійний починає нове життя і завдяки своїй працездатності по борює всі труднощі чужини; однак, при цім, із-за надмірного труду підриває своє — хоч як кріпке — але лише людське здоров'я.

Покійний Григорій визначався особливо солідним виконанням обов'язків, і то як в щоденній праці, яку розвинув до власного підприємства в галузі будівництва, так і в суспільно-громадському житті, як член і голова Управи Громади, в місцевих відділах СУЖЕРО, Кредитівки, КУК і інше.

Лондонське громадянство утрачає в особі бл. п. Григорія солідного учасника розбудови рідного життя тут, і скромного, але совісного заступника інтересів покинутої батьківщини.

В п'ятницю, 24 квітня ц. р., о. М. Дебрин з церковним хором і численним громадянством з Лондону й інших місцевостей похоронили бл. п. Григорія на лондонському цвинтарі „Моунт Плезент".

Над гробом Покійного від місцевого відділу СУЖЕРО, тепло попрощав покійника п. В. Тріль. На поминальній обіді в парафіяльній залі вислови лювали своє співчуття родині: о. М. Дебрин, приятелі та земляки Покійного з Канади і Америки, та особливо зворушливо висловився про свого сопутника скитальщини п. генерал М. Садовський, що прибув на похорон з Торонта.

На заклик господаря обіду п. Ф. Подопригори — зібрано на Нев'янучий Вінок 60.00 доларів, з чого 16.00 доларів призначено на „Вісник".

Покійний Григорій залишив у смутку тут: дружину Олександру, дві дочки Віру Ланджейд і Валентину Міщенко, сина Василя, брата і 5 внуків, а в Україні — колись квітучe рідне село, а з ним, в розпачний самоті старезьку матір.

Незабудьмо її там, горем прибиту, перешлім їй хоч цією дорогою — наше щире співчуття.

Всім Жертводавцям щира подяка, а бл. п. Григорієві Бабенкові, хай буде легкою вільна канадійська земля.

Вічна Йому Пам'ять!

о. М. Д.

Бл. П. П. ЩЕРБІЙ
Гронлід, Саск.

У понеділок вечером 6 квітня 1964 року розійшлася сумна вістка про трагічну смерть бл. п. Параскеві Щербій та Василя Нівранського. Смерть зустріла бл. п. Параскевію на 71 році життя в дорозі з Вінніпегу до Гронлід, Саск.

Здучи тагаровим самоходом із Вінніпегу до Гронлід,Саск. із сином Филипом, при якому перебувала Покійна, та внуком Василем Нівранським, на гайвей ч. 1 недалеко Гренфилл, Саск., їхній трок зударився із великим транспортовим трюком, що й спричинило смерть бл. п. Параскеві, Щербій та Василя Нівранського.

Син Покійної Филип, тяжко придушений, але живий, був відвезений до лікарні в Ріджайні, Саск., а опісля був перевезений до Вінніпегу.

Бл. п. Параскевія Щербій (з дому Гренек) народилася 17 січня 1883 року в селі Хлівище, Кіцманського району, Чернівецької області на Буковині.

До Канади Покійна прибула зі своїми родичами в 1896 році ,які поселилися в Стоярбриджі, Манітоба. В 1909 році Покійна одружилася з Николаєм Щербієм та перебували в Гарденток, Ман., а в 1912 році вони перебралися до Саскачевану та поселилися на гомстеді в околиці Гронлід, Саск.

Подружжя Щербій мали 13 дітей, 6 синів і 7 дочок. В 1937 році упокоївся бл. п. Никола, залишаючи Покійну з малими дітьми. Однак Покійна, будучи вірною дружиною свого покійного мужа, лишилася вдовою до кінця свого життя. Господь допоміг Покійній подружити всі свої діти, за вий пятьох сина Филипа, при якому Покійна перебувала перед смертю.

Як бл. п. Параскевія, так і її муж Никола все своє життя були активними членами Української Греко-Православної Церкви і Церковної Громади у Гронлід, Саск. Таком, Покійна була й активною членкинею Жіночого Товариства при Громаді ім. кн. Ольги.

Бл. П. В. НІВРАНСЬКИЙ
Гронлід, Саск.

Бл. п. Василь Нівранський, народився 28-го березня 1940 року у Гронлід, Саск. Син Стефана і Василини Нівранських. Маючи 6 років Покійний вихав з родичами в 1946 до Рестон, Ман., де перебували до 1963 року, а відтак повернулися назад до Саскачевану та поселилися на фармі в околиці Бруксбі. Покійний Василь був вихав до очного лікаря у Вінніпезі, а чертіжничись із Вінніпегу додому, разом із бабою бл. п. Параскевією та дядьком Филипом Щербаєм, скінчив своє молоде життя трагічною смертю.

Напередодні Похорону в п'ятницю о годині 8-й вечора була відправлена Панахида над тілами Покійних, а на другий день у суботу 11 квітня 1964 року відправлено Заупокійну Службу Божу та Чин Похорону в Церкві Різдва Пресв. Богородиці в Гронлід, Саскачеван.

Похоронні відправи відправляв місцевий парох, а дяькували: п. І. Іванусь, і п. П. Боднарчук.

На Похорон бл. п. Параскеві Щербій, прибула вся родина, за вийнятком сина Филипа, який після того випадку перебуває в лікарні.

Бл. п. Василь Нівранський лишив у смутку своїх родичів Стефана і Василину Нівранських, 4 брати і одну сестру.

Похоронно бл. п. Параскевію Щербій і бл. п. Василя Нівранського біля церкви на парафіяльнім цвинтарі в Гронлід, Саскачеван.

Під час Послідного Ціхування на закликь о. настоятеля Церкви зложили на Нев'янучий Вінок Покійним 76 доларів. Цю суму розділено на такі цілі: на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі — 25 доларів, на Інститут ім. П. Могилян у Саскатуні — 10 доларів, на вироблення дві кліші — 9 доларів, на „Вісник" — 10 доларів, на „Український Голос" — 10 доларів, на журнал „Промінь" — 5 доларів, на журнал „Віра й Культура" — 5.00 доларів, а решту на пошт тові видатки.

Усім Жертводавцям щире спасибі! Нехай Милосердний Господь потішить опечалену родину і нагородить своїми щедрими ласками, а душі бл. п. Параскеві Щербій і бл. п. Василя Нівранського прийме до Царства небесного.

Вічна Їм Пам'ять!

о. М. К.

Бл. П. МАРІЯ ПИЛИПІВ
Гудів, Саск.

В околиці Гудів, Саск., на цвинтарі біля старенької-старенької Церкви Св. Ілії, 2-го червня цього року відбувся Похорон бл. п. Марії Пилипів.

Попрощалась Марія з своїм земним життям, коли їй сповнилося 93 роки, лишивши по собі в живих п'ятеро дітей, 29 внуків, 53 правнуки і 3 праправнуки.

Бл. п. Марія Пилипів — з роду Орищак, походила з Гвличини, село Улично, біля м. Дрогобич. У Канаду прибула 1903 року, оселилась в околиці Гудів, де й проживала до свого упокоєння.

Як добру пам'ять про Покійну, присутні на Похороні зложили 108 доларів. З цієї суми 50 доларів призначено на Колегію Св. Андрея, 30 доларів на Інститут П. Могили. 30 доларів на Церкву в місті Гудів і 18 доларів на пресовий фонд „Вісника".

Учасникам Похорону й Жертводавцям — щира подяка, а Покійній Марії Вічная Пам'ять!

о. Ю. Ягодський.

Бл. П. Е. МОЛИТВЕНИК
Вірдейл, Саск.

Сумна вістка, неначе громовим дзвоном, понеслася по цілій околиці нашого містечка Вірдейл, про невиджалувану страту для всіх нас в особі бл. п. Емілияна Молитвеника, якому невмолима смерть перетяла нитку туземного життя на окінченні 76 років. Смерть стрінула Покійного в лікарні „Пресв. Родини", а Принц Альберт, Саск, в середу, 12 лютого 1964 року, о годині 4.30 на світанку дня. Тяжка, через повних 3 місяці хвороба рака в кості руки, попередила його смерть, а яка

раз щойно проминуло 5 місяців і 2 дні, як відійшла в вічність його дружина Юстина.

Покійний походив родом з села Колодежі, Луцького повіту, на Волині. Свої літа, поки чавши від дитинства до зрілости літ, проводив у родинному домі, при батьках. Наспіла йому пора одружитися з Юстиною Мацюк з сусіднього села Смикова, Дубенського повіту, на Волині. Так молоде подружжя Господь поблагословив 5-ма дітьми. З цими дітьми Покійний з дружиною мусів вихати в час війни на Екатеринославської губерні, а після війни Покійний повертається знову до свого села, де застає майже все господарство знищене. Велика родина, що складалася з 10 дітей, великі недостатки, заставили покійного Еміляна шукати кращої долі в невідомих степах Канади.

Покійний Емілян, прибувши до Канади, взявся з дружиною Юстиною і дітьми, які тільки були в силі працювати на „гомстеді", в околиці Факс форду, Саск., на запущеній землі, щоб улегчити одне одному працю.

Через 19 років покійний продав свою фарму, а натомість купив дві, одну для сина Петра, а другу для себе в околиці Вірдейл, де господарили через 11 років, цебто до 1955 року, а опісля перенеслися до містечка Вірдейл, а фарму перебрала їхня дочка Віра з мужем Андрієм Косован.

Так здавалося, що усміхнулося для них життя, аж тут стрінуло Покійного тяжке горе, смерть невістки Саламенки, а опісля дочки Ольги, зам мужньої за Йосифом Кравцем.

Покійний Емілян був вірующою людиною, як щирий і вірний член Громади, дуже багато причинився, при будові української православної Церкви Різдва Св. Івана Предтечі.

Перед смертю прийняв Св. Таїнства Сповіді й Причасти, щоб приготовити себе до віч ности.

Святі Таїнства вділив отець Прот. Ю. Туржанський, парох міста Принс Альберт.

Похорон відбувся по порядку — в суботу, 15 лютого о 7.30 вечора в похоронному заведенні „Мекензі", в Принс Альберт, було відслужено Заупокійну Літію, при співучасті о. Прот. Ю. Туржанського, в асисті дяка п. І. Пакарука, які послужили ще і в понеділок 17 лютого в повній Похоронній Відправі, в Церкві Пресв. Трійці в Принс Альберт.

Після прочитання Св. Євангелії, було виголошено проповідь на тему: „Про вартість туземного життя", а перед останнім прощанням ще о. Прот. Ю. Туржанський висловив прощальну промову на тему його переживань, почавши від народження Покійного як до могили, а кінчаючи високовим подяки учасникам Похорону, та попросив присутніх скласти пожертви на Нев'янучий Вінок на могилу Покійного. Пожертви принесли $43.01, з чого призначено $19.01 на Колегію Св. Андрея, 15 доларів на „Вісник", 9 доларів на „Український Голос".

Тлінні останки Покійного спочивають на парафіяльному православному цвинтарі — „Сант Гма Семетері" в Принс Альберт, біля його покійної дружини Юстини.

Тугою оповіті попрощали Покійного три сини з дружинами, три дочки з чоловіками, 37 внуків, 38 правнуків, і одна сестра.

Учасників Похорону було запрошено на перекуску під церковну залю, де ще раз при перекусі було висловлено подяку від родини всім присутнім, що брали участь у похороні їх батька, діда і прадіда, з крівною було висловлено подяку за пожертви на Нев'янучий Вінок.

Щира подяка в сім присутніх за пожертви, а Покійному Вічная Пам'ять!

о. І. Швець.

Бл. П. В. ХРИПТУЛ
Інсінгер, Саск.

У суботу 25 квітня по довгій і тяжкій недузі упокоївся у Бозі, в місті Тіодорі, бл. п. Василь Хриптул, на 81-му році життя.

Народився Покійний 1883 року в с. Вуянчук на Буковині. Молодим хлопцем прибув з батьками до Канади у 1900 році, де й оселилися в околицях Шіго, Саск. 1905 року бл. п. Василь одружився з Василиною, з роду Остапович. Родину Хриптулів Господь поблагословив 9-ма дітьми, з котрих двоє померло в молодому віці, а решта, семеро, в сучасну пору живуть уже зі своїми родинами по різних місцях Канади.

23 роки тому, бл. п. Василь залишив господарювати й перебрався до Інсінгер, Саск., де перебував на відпочинку по довгих роках праці.

Від осени минулого року Покійний почав підупадати на здоров'ї і з того часу постійно перебував в лікарні, до кінця свого життя.

Похоронні Відправи розпочалися в понеділок 27 квітня Панахидою в Українському Народньому Домі в Шіго, при великому зібранні членів родини, приятелів та багатьох знайомих Покійного.

Другого дня у вівторок 28 квітня у місцевій Церкві Пресвятої Трійці відбувся Похорон і Заупокійна Служба Божа, яку відправив о. Г. Удод, настоятель парафії. Знову, як і попереднього вечора, Храм Божий був переповнений вірними з близьких і далеких околиць, які прийшли віддати останню прислугу Покійному.

Після Похорону в залі Українського Народнього Дому відбувся величний поминальний обід. Під час Похорону, так і під час обіду о. настоятель звертався до зібраних зі словом християнської надії, яку посилає Спаситель вірую чим в Нього. Також на поминальнім обіді висловив співчуття родині Хриптулів о. Я. Пук, настоятель Тіодорської Громади, до якої належать два сини Покійного.

Покійний Василь був піонером-основоположником українського православного життя в цій околиці. Був щирим жертводавцем на церковні й народні потребн. Одна з його пожертв — це прекрасна велика площа на якій стоїть Церква Успіння Пресв. Богородиці в Шіго. Сини й доньки Покійного також є жертвенними й передовими членами наших православних громад в різних околицях Канади: Ілля — в Келгарі, Алта., Іван — в Ріджайні, бувший дириґент хору в Йорктоні, Дмитро — в Паркерзбо, Саск. та Степан — в Інсінгер. Теж залишив Покійний трьох донь ок: Елізавету й Агафію, які проживають у Вернон, Бритіш Колюмбія і Марію, яка проживає у Вірдейл, Саскачеван. Вдова Покійного Василя проживає в Інсінгер, а брат Покійного Теодор Коротатницький — в Шіго, Саск. Також в глибокому смутку залишив Покійний 11 внуків і 1 правнучку та багато приятелів і знайомих.

У четвер 4-го червня, заходами родини Покійного, відбулася Заупокійна Служба Божа з посвяченням Надгробного Хреста. Також, як і на Похороні, у Храмі Божому зібралися усі члени родини та вірні з різних околиць. Після Служби Божої в Народньому Домі знову відбувся великий поминальний обід для усіх присутніх.

В пам'ять спочилого мужа і бабтка, родина Хриптулів зложила від себе щиру пожертву, а саме 100.00 доларів на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпезі, 100.00 доларів на Будівельний Фонд Інституту ім. П. Могили в Саскатуні та 10.00 доларів на українську пресу, з чого 5.00 до-

лярів на „Вісник".

Нехай Господь прийме душу Спочилого Василя в свої Небесні Оселі, а його засмучену вдову, дітей, внуків та приятелів потішить в час їхнього смутку по втраті. Вічна Йому Пам'ять.

Присутній.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Транскона, Суїткват.
9. Неділя — Кенора, Тандал
16. Неділя — Транскона, Селкірк.
23. Неділя — Кенора, Поланрфілд
30. Неділя — Транскона, Гонор, Ледвик — Храм.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОНЮКА
Address: 2204 MekDonald Ave. Brendan, Man. Tel.: P. A. 95814.

о. В. БОРЧУКА
СЕРПЕНЬ

2. Неділя Св. Пр. Ілії — Йорктон Год. 7-ма веч. Вечірня — Райн
9. Неділя — Брокстон Храм
16. Неділя — Йордан
19. Середа Преображення Господне — Райн. Свячене овочів
23. Неділя — Йордан. Храм
28. Пятниця. Успіння Пресв. Богородиці — Мачорнинць. Храм
30. Неділя — Йордан

110 Wellington Ave. Yorkton, Sask. Phone 783-2896

о. П. БУБЛИКА
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Кемсек
9. Неділя — Клайер
16. Неділя — Мазепа
19. Середа, Преображення Госп — Довбея. Храм
23. Неділя — Кемсек
28. Пятниця, Успіння Пресв. Богородиці — Атхнлйчукони
30. Неділя — Сторіновей

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
Address: 8541—89 Str. Edmonton, Alta. Tel: 466-8854.

о. І. Г. ГИКАВИЙ
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Вадлнгтон
9. Неділя — Ендру
16. Неділя — Лужани
19. Середа, Преображення Господне — Ендру
23. Неділя — Прут
30 Неділя — Борінці

Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Пайн Ривер
9 Неділя — Етелберт
14. Пятниця — Ревнер (Хрещення України — поч. Спас. — винос Чес. Хреста)
16 Неділя — Дорбин
19. Середа — Пайн Ривер. Храм Преобр. Г. Іс. Хр. — Щиро всіх запрошуєм!
23. Неділя — Гарленд
28 Пятниця — Зелена. (Храм — Усп. Пр. Богород. — Щиро всіх запрошуєм!)
30 Неділя — Бенвая

Address: Ethelbert Box 71 Ph. 3284

о. С. ГРЕБЕНЮКА
СЕРПЕНЬ

2. Неділя. Св. Прор Ілії. Храм Св Володимира — Келвінгтон
9. Неділя Ватсон
16. Неділя Вімнер
19. Середа. Преображення Господне. Храм — Київ
23. Неділя — Вадінз
28. Пятниця Успіння Пресв. Богородиці — Канора Успенська
30. Неділя — Фосстон

P. O. Box 386. Watson, Sask.

о. С. ГРЕДІЛЯ
СЕРПЕНЬ

2 Неділя — Стінен
9. Неділя — Гвес
Вечірня 4 год. — Сван Плейн
16. Неділя — Норквей
Вечірня 4 год. — Денбирі
19. Середа, Спаса — Арран
23 Неділя — Сван Ривер
Вечірня 4 год. — Кобзар
28. Пятниця, Усп. Пр. Богор. — Мелбрідж. Храм
30. Неділя — Байрон

Address: Box 111, Hayan, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Вернон
9. Неділя — Вернон
16. Неділя — Вернон
19 Середа Преобр. — Вернон
23. Неділя — Вернон
28. Пятниця Усп. Бог. — Вернон
30 Неділя — Вернон

ВІЗИТАЦІЯ АРХІЄПИСКОПА АНДРЕЯ

Українська Греко-Православна Громада Св. Успіння в Вернон, Б. К з а п р о ш у є всіх вірних з околиці Вернон сусідніх громад, як Келовна, Ревелсток, і Кемлупс, взяти участь в Архиєрейській Візитації Високопреосвященішого Архиепископа Андрея в неділю 80 серпня 1964 р.

П Р О Г Р А М А

9.00 ранку — Утреня
9.30 - Зустріч Владики.
10.00 — Архиєрейська Літургія
12.00 — Обід з Українському Народному Домі
2.00 год. по обіді програма з говлюю доповіддю Архиепископа Андрея.

Address: 2602 32 Ave. Vernon, B. C. Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
СЕРПЕНЬ

2 Неділя Св. Пророка Ілії. Храм Брокстон-Пороніці
9 Неділя — Робінн
16 Неділя — Мижнат
19. Середа. Спаса — Шортлєія
23. Неділя — Ленард
28. Пятниця. Успіння Присв. Богородиці — Робінн
30 Неділя — Гренлею

Address: Box 201, Robiln, Man. Tel.: 486.

о. Ст. ЗУЗАКА
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Кридор
9. Неділя — Гефорд
16. Неділя — Редфіл
19. Середа, Преображення — Геффорд
23. Неділя — Пискливці
28. Пятниця, Успіння — Редфіл о год. 7 вечером
30 Неділя Храм — Бізнки

Address: Box 1165, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. М. КРИТЮКА
СЕРПЕНЬ

2 Неділя — Гадсон Бей
9. Неділя — Гровілл (північна)
16 Неділя — Брускої
19. Середа. Преображення Господне — Ервуд
23. Неділя — Гровілл (північна)
28. Пятниця. Успіння Пресв. Богородиці — Ендевор
30 Неділя — Мелфорт

Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛЬША

2. Неділя. Св. Прор Ілії — Сірко Храм
9 Неділя — Вайта
16. Неділя — Сандавн
19. Преображення Господне — Арбажка. Св. Миколая
22 Неділя — Вайта
28 Успіння Пресв. Богородиці — Арбажка Св. Ап. Петра й Павла
30 Неділя — Семкін

Box 46, Vita, Man. Tel. 8-34-62.

о. ІВАН МЕЛЬНИК
СЕРПЕНЬ

2. Неділя, Пр. Ілії — Россборн — Храм
9 Неділя — Сенді Лейк.
16. Неділя — Амгусгін
19. Середа. Преображення — Мензі — Храм.
23 Неділя — Висота.
28. Пятниця, Успіння Пресв. Богородиці — Глен Елмо, Храм
30. Неділя — Овкборн

Просимо доповнічних Громад взяти участь в вишевказаних Храмах.

Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Вестлок. Храм св. Володимира
9 Неділя — Самгудо
16. Неділя — Ремонд Парк
23. Неділя — Сідбіч
30. Неділя — Самгудо. Храм Успіння Пресв. Богородиці

Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 542-3745

о. М. ОЛЕСЮКА
СЕРПЕНЬ

2. Неділя. Св. Прор. Ілії. Храм — Гилберт Плейнс
9. Неділя — Давфин
16. Неділя — Родертон
19. Середа. Преображення Господне — Сифтон
19. Середа. В год. 7.30 вечора Вечірня і Освячення овочів — Давфин
23. Неділя — Давфин
28. Пятниця. Успіння Пресв. Богородиці — Ашвія
30 Неділя — Дрифтінг Ривер

Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Інсінгер (м.)
9. Неділя — Полор (м.)
16. Неділя — Половики
19 Середа. Преобр. Господне — Дробот
23. Неділя — Інсінгер (гай-вий)
28. Пятниця Усп. Пр. Богородиці — Хора. Храм
28. Пятниця Усп. Пр. Богородиці — Маморнець. Храм
30. Неділя — Вестбрук

УВАГА: У Маморнець на Храм буде служити Всеч. о. В. Бойчук з Йорктону

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 80.

о. Я. РИБАЛКИ
Address: Smoky Lake, Alta. Box 806

о. В. СЕНИШИНА
9. C. Latham Place, Saskatoon, Sask. Home tel. 343-7592. Office 665-1944.

о. О. СОРОЧУК
СЕРПЕНЬ

2. Неділя. Св. Прор. Ілії — Боніфея. Храм
9. Неділя — Ст. Пал
16. Неділя — Глендон
19. Середа. Преображення Господне — Тірін
23. Неділя — Ейк Понт
28. Пятниця. Успіння Пресв. Богородиці — Сенді Репедс
30. Неділя — Гіфорд

Glendon, Alta.

о. В. СЛІВОЗАРА
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Бженкан
2. Неділя. Вечірня, год. 4.00 — Рама
9. Неділя — Канора
16. Неділя — Бірдмес
19. Преображення Госп. — Рама
23. Неділя — Канора
28. Успіння Пресв. Богородиці — Могилів
30 Неділя — Стокджес

Canora, Sask., Ph. 563-8183

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
СЕРПЕНЬ

2 Неділя Св. Прор. Ілії. Подєва Служба Божа коло Бок Лейк
9 Неділя — Боїв
9 Неділя. Вечірня 4 год. по полудні — Атабаска
16. Неділя — Лек Ла Біш
19. Середа Преображення Господне — Гасленд. Храм
23. Неділя — Крейгена
28. Пятниця. Успіння Пресвятої Богородиці — Сарепа
30 Неділя — Атабаска

УВАГА! На 2-го серпня недалеко громади Норая 4 миля на північ від Кесвена округа влаштовує Подєне Богослужения коло озера Бок Лейк. Запрошується всіх вірних прибути на цей день на цю Полеву Службу. Кожна родина хай приведе із собою свій обід.

Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Альвена
9. Неділя Закінчення курсів. Богослужения для всіх Громад в оселі „Зелений Гай". Потім обід і збори.
14. Пятниця. Хрещення України — Вт. Джулієн
16. Неділя — Лепін
19. Середа. Преображення Господне — Свято
23. Неділя — Калворт
28. Пятниця. Успіння — Вакав. Храм
30. Неділя — Елоз Крік

Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Толстой
9. Неділя — Сарто
16. Неділя — Роза
19. Середа. Преображення — Толстой
23. Неділя — Гардентон
28. Пятниця Успіння Богород. Храм — Гардентон

Address: Telnisi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА

Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
СЕРПЕНЬ

7. Неділя — Норт Бетлфорд
9. Неділя — Гасленн
14. Пятниця. Хрещ. України — Н. Бетлфорд
16. Неділя — Вітнів
19. Середа. Преображення-Спаса — Гедерлей
23. Неділя — Кендо
28. Пятниця. Успен. Пресн. Богород. Біґар
30. Неділя — Мелов Лейк

Address: North Battleford, Sask. 972—108, St. Ph. 445-3280.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Rev. A. Teterenka, Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 486.

о. Г. УДОДА
Address: Shaho, Sask., Box 62. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
СЕРПЕНЬ

2. Неділя Св. Пророка Ілії — Вірдель
9. Неділя — Кадет
16. Неділя — Кипвин
19. Середа. Преображення Господне-Спаса — Сембург
23. Неділя — Кадет
28. Пятниця. Успіння Пресв. Богородиці — Вірдель
30. Неділя. Храмове Свято Успіння Пресв. Богородиці в Кипвин. Храмовий обід відбудеться для всіх учасників в залі Народного Дому ім. Тараса Шевченка Все наперед усіх щиро витаємо!

Address: Weirdale, Sask. Ph. 466.

о. А. ХРУСТАВКИ
СЕРПЕНЬ

2. Неділя — Лужани-Толорівці — (Св. Пророка Ілії. Храм
9. Неділя — Мирнам
16. Неділя — Броссов
19. Середа — Мирнам. Преображення Господне
23. Неділя — Савва пів.
28. Пятниця — Слово пол. (Успення Пресв. Богородиці. Храм
28. Пятниця — Мусідора — (Успення Пресв. Богородиці. Храм Всеч. о. А. Тетеренко
30. Неділя — Моркемб

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ЙУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
СЕРПЕНЬ

2 Неділя — Торсбі
9. Неділя — Брудергайм
16. Неділя — Кемроз
19. Середа, Преображення Господне. Освячення Плодів — Кагани
23. Неділя — Камнар
30 Неділя — Пено

УВАГА: Рідна Школа в Торсбі з 3-го до 15-го серпня; з 16-го до 22-го в Кагани; з 24-го до 29-го в Кемроз

Ph. GA 2-3053. Edmonton, Alta. Address: 9530—109 Avenue,

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLI. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го СЕРПНЯ, 1964. WINNIPEG, MAN., AUGUST 15, 1964. ЧИСЛО 2012) 16

В обороні жидів

АРХИЄПИСКОП МЕТИСЛАВ ОСТЕРІГАЄ

ЗАКЛИК ДО ПРАВОСЛАВНИХ

Справа поїздки архиеп. Мстислава до Риму і його к заклик до православних протестувати в обороні советських жидів пов'язується в одноцїзе на базі намагання вивести Українську Православну Церкву з „ізоляції" на світову арену.

Ньюйоркський щоденник „Новое Русское Слово" (23. 5. 64) подав текст звернення групи католицьких і протестантських церковних авторитетів до влади СССР в оборони советських жидів. „Н. Р. Слово" текст цього звернення подало під заголовком „Заклик до сумління".

Можуть сказати, що „всі православні — антисеміти"

Архиеп. Мстислав опублікував у журналі „Українське Православне Слово" (ч. 7-8, 1964) статтю (по-українському й по-англійському) п. з. „З а к л и к до сумління". Він почав її згадкою про текст заклику групи католицьких і протестантських церковних авторитетів в США в оборони советських жидів, що опублікувало „Н. Р. Слово". „Реєструючи цю подію, одночасно висловлюємо похвалу тим, що той заклик підписали. З інформації „Н. і Р. Слова не видно, щоб той заклик підписали й православні єпископи й священники. Коли дійсно ніхто з православних той заклик не підписав, тоді велика шкода, бо такий факт людзлої волі можуть використати для закиду, що, мовляв, усї православні антисеміти", — продовжує архиеп. Мстислав

„І наша вина"

Далі, архиеп. Мстислав пише так:

„...Шкода, що ініціятори протесту проти переслідування в СССР жидів і їхньої религи не звернулися до нас православних українців з проханням приєднатись до того протесту; з відомою вони напевно не зустрілися б!

Проте, думаємо, і наша вина, що до нас — православних українців ніхто з нічим не звертається, що нас ніде не видко, що нас попросту трудно добачити. Яка ж, хтось запитає, тому причина? Одна і тільки одна: ми ізолюємо наше церковне життя, городимо довкола нього парафіяльні плоти і, треба правду сказати, вперто культивуємо ізоляцію Української Православної Церкви (ще тільки у вільному світі існуючої), від усього і всїх".

Проти „фанатичних ізоляціоністів"

Текст цієї своєї статті архиеп. Мстислав віддав і до друку в журналі „Український Самостійник", який більше всіх інших журналів присвячує місця статтям на українсько-жидівські теми; і цей журнал у числі 82, 1964 р. опублікував декілька місць із присланої архиеп. Мстиславом статті „Заклик до сумління".

„Український Самостійник" заклик архиеп. Мстислава до православних українців включитися в оборону жидів і поїздку архиеп. до Риму восени 1963 р., пов'язує в одну цїлість, тобто як прояви одної і тієї ж спроби вивести Українську Православну Церкву з ізоляції на світову арену.

„Перші, гідні похвали та наслідування, способи архиепископа — канцлера Мстислава вивести нашу православну церкву з ізоляції і поставити її, як рівну в колї рівних, найшли лише позитивний відголос серед української православної громади на чужині. Фанатичні „ізоляціоністи" прихильники церковного гетта, повели проти архиепископа Мстислава несамовиту пропаганду після його повороту з Константинополя, Атен і Риму",

додає від себе редакція „Укр. Самостійників" до витягів із статті архиеп. Мстислава п. з. „Заклик до сумління".

З.Р.В. — Лише Російська Православна Церква в СССР вийшла з „ізоляції", і вислала своїх обсерваторів (двох священників, не єпископів) на II Ватиканський Собор до Риму, — ні одна інша з Православних Церков слідами Москви тут не пішла, і до Риму обсерваторів не вислала, і ніхто їх „фанатичними ізоляціоністами" не проголошує.

Ні папа Римський, ні його Курія (правляча центральна адміністрація), ні II Ватиканський Собор, ні католицькі кардинали й єпископи з інших країн, з Ізраїлем включно, крім групи єпископів з США, протесту в обороні советських жидів не вислали, як не вислала його й Світова Рада Церков (що складається в більшості з протестантів), ні головний Рабінат в Ізраїлі, ні уряд Ізраїля, ні Організація Об'єднаних Націй протесту до влади СССР в боронї советських жидів не вислали, а однак ніякі „люди злої волї" не називають їх „антисеміт ами". Отже й немає підстави думати, що, мовляв, хтось може сказати, що „всі православні — антисеміти", бо жидн знають, що так воно не є. Для жидів важливим є це питання. Хто з церковних достойників в Европі під час II світової війни приєднав осуджував німецько-гітлерівську владу взагалі, а в оборонї жидів зокрема, і хто з них рятував жидів?

Провідник Сіонізму: Не натискати на Ватикан

Преса в липні ц. р. повідомила, що д-р Нагум Гольдман — провідник Сіонізму у світі, радив в Ізраїлі, щоб не натискати на II Ватиканський Собор у справі проекту уневинненя жидів за розп'яття Христа.

Хоч з боку Ватикану те „уневинненя" було б благородним жестом, але все ж таки гідність жидівської нації вимагає того, щоб жиди не натискали на Ватикан, — сказав він.

З.Р.В. — До речі, д-р Гольдман, на пресовому інтервю в Вінніпезі пару років тому сказав, що небезпека тримає жидів разом; отже, щоб жидівська молодь трималася жидівства — для того їй потрібний новий визов („челлендж").

Протест Патріяршого Екзархату проти переслідування християн у Туреччині

„Нью Йорк (СР) — Грецька Православна Церква в західній геміс фері протестувала перед У Тантом — генеральним секретарем Об'єднаних Націй і перед різними головами урядів включно з прем'єр-міністром Пірсоном, проти доказаного переслідування членів Церкви в Туреччині.

„Архидіецезія Північної й Південної Америки виявила текст телеграми, в якій вона оскаржує уряд Туреччини, що він застосовує пригноблюючі міри проти релігійних і наукових інституцій Константинопольського Вселенського Патріярхату в Істамбулі, і турецьку пресу в атаках проти патріярха Атенагораса І.

„Ця телеграма, підписана Впрел. Георгієм Бакопулосом — канцлером Архидіецезії, вказує, що ці акції (турецьких властей — р. В.) є протинні турецькій конституції, і турецьким зобов'язаннями під хартією ОН.

„Ця телеграма була вислана також Джансонові — президентові 'ЗДА, Ергардові — канцлерові Зах. Німеччини, Дьглес-Гюмові — прем'єр-міністрові Велико-британії, де Голлеві — през. Франції, як також Гурселеві — през. Туреччини і грецькому прем'єрові Папандреу", подав Вінніпезький щоденник „Фрі Пресс" за 5 серпня ц. р.

У Римі скрута і знавцями Сходу

Відповідальне становище митр. Максима Германюка

Секретаріят Сприяння Єдности Християнства — унійна агенція II Ватиканського Собору, тобто орган Собору для порозуміння з православними й протестантами, відчуває брак знавців Сходу; тому він часто не може відрізнити духа православія від духа протестантизму.

„Секретаріят не розрізняв задовільно проблему екуменізму Східніх Церков від такої ж проблеми протестантів. Насправді Секретаріят не мав для цього і відповідного числа справжніх знавців Сходу. Щойно на 2. сесії Собору вибрано до Секретаріяту З'єднення Митрополита Максима Германюка ЧНІ, який зможе своїм обширним знанням заповнити цю прогалину, щонайменше у відношенні до української православної Церкви", — інформує з Риму Українська Пресова Служба („Українське Слово" 21. 6. 64, Париж).

Перші білі поселенці в Канаді — французькі протестанти?

Перші білі поселенці в Канаді — це були французи-протестанти, — інформує, на основі історичних документів, стаття п. з. „Забута сторінка історії" в журналі „Протестант Екшон" (Торонто) в числі за травень ц. р.

Мощі Апостола Андрея папа поверне Греції

„Місто Ватикан (NC). — Пала Павло VI повідомив, що він поверне мощі Св. Андрея, брата Св. Петра, Православній Церкві в Патрасі, Греція, де, як каже передання, він був замучений.

Папа сказав зборові кардиналів, що перенесення цих мощів виконується на вимогу православного митрополита Константина в Патрасі.

Ці мощі, як сказано, — це голова цього Апостола, яку 1204 року хрестоносці забрали з Константинополя", — подає часопис „Бизентайн Кетолик Ворлд" 5 липня ц. р.

Унійна ціль

Папа не таїться з тим, що цей жест він чинить з унійною метою, — що може мощі Ап. Андрея, коли будуть повернуті Греції, згодом добровільно повернуться до свого брата (Ап. Петра), тобто до Риму, і приведуть з собою греків. Це видно з цих слів у вищезгаданій заяві папи Павла VI: „Вони (мощі Св. Андрея) достойні того, щоб їх зберігати другими в черзі після гробу Св. Петра — з тим замором, що вони одного дня, з волі Божої, можуть назад повернутися". Цей жест, сказав папа, „свідчить про шану до Грецької Православної Церкви і наше бажання відкрити наше щире серце в вірі й ласці".

Ватиканський Собор у поклоні мощам Ап. Андрея

„Папа Павло сказав, що отці Собору поклоняться цим мощам на третій сесії Ватиканського Собору, а після цього папська місія забере їх до Патрасу", далі інформує згаданий часопис.

З.Р.В. — Папські війська („хрестоносці"), напали на Грецію, щоб „навернути" її на католицтво, і пограбували масу православних святощів, а при тому з Константинополя й мощі Апостола Андрея. Ці мощі тепер знаходяться в католицькій катедрі в Амальфі, в центральній Італії.

Під час зустрічі патріярха Атенагораса І й папи Павла VI в Єрусалимі 5 січня ц. р. папа назвав патріярха іменем „Андрей", і тим він сказав, що папа Римський — наслідник Апостола Петра, а патріярх Константинопольський — наслідник Апостола Андрея — молодшого брата Ап. Петра.

Ап. Андрей — це основоположник Православної Церкви в Греції і в Україні.

40% населення СССР — колхозники

В СССР „майже 40% населення затруднені в хліборобстві, — у порівнянні з 8 % в США" („Ассошіейтед Пресс", 7. 7. 63).

Митрополичі Канонічні Візитації

Неділя 27-го вересня, — Митрополича Візитація в Катедрі Пресвятої Трійці в Вінніпезі.

Неділя 4-го жовтня, — Митрополича Візитація і освячення нового Храму Пресвятої Трійці в м. Лондоні, Онт.

Неділя 18-го жовтня, — Митрополича Візитація в Соборі Св. Покрови в м. Вінніпезі.

Чи це заява архиєпископа Мстислава?

ЗРОБЛЕНО ПРИЧЕТНОЮ ОСОБУ БЛАЖЕННІШОГО ІЛАРІОНА

Пресові revelяції з поїздки архиєп. Мстислава до Риму

Українське православна Церква мусить вийти з ізоляції, щоб показати себе світові. „Цей обов'язок лежить на її Єпископах. З цих думок зародився і серед проводу українських Православних Церков і обмірковувався плян поїздки одного з владик УПЦ до центрів християнства: Царгороду, Атен і Риму. Відбути цю подорож мав бажання Владика Митрополит Іларіон, але з деяких причин замість нього подорож цю відбув Владика Архиепископ Мстислав", — подав тиждневик „Українське Слово" в Шікаго з довшій статті; цю статтю, п. з. „Архиепископ Мстислав про себе. Промова, що багато дечого виясніє", передрукував вищезгаданий укр. катол „Поступ" (5 липня ц. р.).

Редакція „Поступу" у своєму вступному поясненні каже, що згадана стаття основана на тих даних, що їх виявив архиєп. Мстислав у своїй промові в Шікаго ц. р.

З.Р.В. — Архиєп. Мстислав восени 1963 р. побував у Блаженнішого Митрополита Іларіона у Вінніпезі; архиєп. Мстислав після того повідомив на сторінках щоденника „Свобода" в США, що між ним і Блаженнішим Владикою Іларіоном у згаданій приватній розмові була згідність думок щодо того, щоб Українська Православна Церква активізувалася світовими церковними рухами. Там таки, у „Свободі", архиєп. Мстислав повідомив, що він поїде до Риму, як обсерватор на II Ватиканський Собор. Ці інформації у „Свободі" були зредаговані так, що читачі, евентуально, могли зробити й такий висновок, що архиєп Мстислав їхав до Риму внаслідок згаданої приватної розмови з Блаженнішим митр. Іларіоном. Однак, ще поки архиєп. Мстислав успів виїхати до Риму, вийшло спростування за підписом о. архимандрита Іова Скакальського — секретаря канцелярії Блаженнішого Іларіона, в якому було внесено, що в розмові між Блаженнішим Іларіоном і Високопреос. Мстиславом не було згадки про поїздку до Риму. Це спростування було у „Віснику".

А тепер ось згадані часописи подали таку revelяційну вістку, що зацитована вище, і вони інформують, що це сказав архиєп. Мстислав у своїй промові.

Якщо часопис „Українське Слово" в Шікаго через непорозуміння неточно передав ці слова із промови архиєп. Мстислава, то в такому випадкові, без сумніву, слід очікувати, що це непорозуміння буде спростоване офіційними чинниками Української Православної Церкви в США, канцлером Консисторії якої є архиєпископ Мстислав.

Хоч ця справа є досить замітною, однак ледве чи слід уважати її аж настільки серйозною, що б канцелярія Його Блаженства Митрополита Іларіона — особливо ж тепер, з уваги на його вік і хвилево ослаблений стан здоров'я — вважала необхідним реагувати на цього роду пресові revelяції.

З іменем митр. Шептицького проти українського народу

Чергова протиукраїнська напасть жидівського автора

Коли українські полемісти доказують жидам, що українці не були й не є антисемітами, і що, зокрема, вони не помагали німецько-гітлерівським нацистам винищувати жидів, а навпаки — ще й помагали жидам рятуватися, то вони перші за все (майже завжди і всюди) заявляють, що митр. Андрей Шептицький прихильно відізвався проти гітлерівської влади в обороні жидів під час німецької окупації України. На цьому приладі, звичайно, починається й кінчається.

А вислід? Вислід такий: жид Йозеф Вайнберг свою книжку п. з. „Мертві не проливають сліз" присвятив пам'яті митр. Шептицького, якого звеличив такими словами: „Навіть у Содомі знайшовся праведний", —, але український народ, як такий, він змішував якнайчорнішими барвами, як таких, що нібито помагали німецьким нацистам мордувати жидів.

„Почалися агапи крови. Вилізли всі помічники Звіря, щоб узяти участь у сарабанді. Чоловіки й жінки в вишиваних сорочках, українські „патріоти", співаючи гимни на честь Хмельницького і на честь масакр (жидів) у Кишиневі, пізнали в німцях своїх братів по крові. Вони, мов шакали, вже нюхать жидівські трупи", — так, між іншим, пише Вайнберг.

Й. Вайнберг написав книжку „Мертві не проливають сліз" мовою ідіш. На французьку мову переклав її Арнольд Мандель. Передмову написав Пєр Гескар. Післяслово — поляка М. Боровіча. Книжка в перекладі вийшла в Парижі ц. р.

З.Р.В. — Пару років тому подібного типу у Франції появилася книжка А. Шварц-Барта (жида) п. з. „Останній праведник", а також маса книжок інших як П. Равіча і т. д., а також повінь статтей. Навіть на процесі Адольфа Айхмана в Єрусалимі ізраїльський суд заявив, що німці „в аскезі українців" убивали жидів.

Чи жидівські автори вірять у ці протиукраїнські фантазії, які вони пишуть?

Бл. П. проф. Євген Олексійович Гловінський

Із центру Української Народньої Республики прийшло повідомлення, що у вівторок 7 липня ц. р. упокоївся в Бозі бл. п. проф. Є. О. Гловінський.

Проф. Є. О. Гловінський був членом УНР та її Президії, заступником її Голови, а також Заст. Голови Президії ЦК УНДС.

В особі бл. п. Є. О. Гловінського українська еміграційна спільнота втратила визначного науковця — члена багатьох наукових і громадських установ, палкого українця-патріота.

Похорон відбувся з Української Автокефальної Православної Церкви в Мюнхені, Німеччина, 9 липня 1964.

Вічна Йому Пам'ять!

Конвенція Укр. Православної Ліги в США

Цьогорічна, з черги 17-та, конвенція Укр. Православної Ліги в США відбулася в Міннеаполісі, Міннесота, 20-24 липня. У цій конвенції взяв участь Первоієрарх Української Православної Церкви в США — Високопреосвященніший Вл. Митрополит Іоан. Православна Ліга — це організація української православної молоді.

На цій конвенції Вл. Митр. Іоан, між іншим, зробив слідуючу заяву відносно подорожі Архиеп. Мстислава до Константинополя і Риму:

1. Ця поїздка Архиеп. Мстислава була вчинена без дозволу Церкви та проти волі Митрополита цієї Церкви.

2. Ця поїздка не могла бути приватною, бо Архиеп. Мстислава приймали як Архиепископа Укр. Православної Церкви в США.

3. Коли Архиеп. Мстислав передавав хреста Католицькому Архиепископові від католиків, то він не дотримувався етики православного єпископа.

4. Коли Архиеп. Мстислав був присутній на Богослуженні в церкві св. Йосафата в Римі, то тим він допустився акту проти довгої і болючої історії нашої Церкви.

5. Чужі люди оплатили кошт поїздки Архиеп. Мстислава. Таким способом чужа сила вмішалася у справи нашої Церкви, на шкоду їй.

6. Обов'язком Митрополита Укр. Православної Церкви в США є пропагувати цю чужу силу із нашої Церкви.

Вислухавши свого Первоієрарха, Конвенція прийняла у цій справі таку резолюцію:

„Українська Православна Ліга в США цим заявляє, що (вона) буде цілковито підтримувати Високопреосвященнішого Митрополита Іоанна на Соборі Церкви, який є оголошений на жовтень 1964 р."

Члени Ліги, між іншим, висловили жаль, що Архиеп. Мстислав міг поїхати аж до Риму, щоб ознайомитись з процесом Ватиканського Собору, але уже кілька років не появлявся на конвенціях Ліги, і так ізолював себе від своєї православної молоді, — цієї часто підкресловуваної „надії" нашої Церкви.

На цій своїй конвенції члени православної Ліги зайняли дуже прихильне становище відносно Колегії Св. Андрея у Вінніпезі. Вони постановили рекомендувати студентам, щоб вони записувалися на вищі курси в Манітобському університеті і замешкували в Колегії Св. Андрея, щоб у такий спосіб бути ближче зорганізованого життя українського студентства, а також ознайомлювались із життям і працею православного студента-богослова.

Головним промовцем на бенкеті учасників конвенції був прот. Михайло Юрківський — настоятель Катедри Пресв Трійці у Вінніпезі.

Свящ. М. Клиш.

Христос сказав: „Я — Світ — прийшов до світу, щоб кожен, повірувавши в Мене, не залишився в темряві; і якщо хто почує Мої слова, а не повірить, то Я не осуджу його: бо ж Я прийшов не судити світ, а спасти його" (Євангелія Св. Івана, 12. 46-47).

Вписи

НА ТЕОЛОГІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ

Деканат Теологічного Факультету Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, асоційованої з Манітобським Університетом, цим проголошує конкурс на прийняття студентів на академічний рік 1964—1965.

Студії на Теологічному Факультеті тривають чотири роки. По успішному закінчені їх, абсольвенти отримують ступінь Ліценціята Теології і можуть бути висвячені в сан Священика. Кандидати до студій на Теологічному Факультеті повинні мат скінчену принаймні повну одинадцяту (XI) клясу (грейд), цебто м. трикуляцію в Канаді, або мати однозначний ступінь освіти з-поза Кана. и. (Починаючи з академічним роком 1965—1966, на Теологічний Факультет будуть прийматися лише ті студенти, що матимуть щонайменше XII клясу, тобто т. зв. Senior Matriculation).

Академічний рік на Теологічному Факультеті Колегії Св. Андрея триває від 15-го вересня до 15-го травня. Виклади цього року почнуться у вівторок, 15-го вересня.

Наука цього року буде відбуватися вже в новому будинкові Колегії Св. Андрея на кемпусі Манітобського університету, і в Колегії також будуть мешкати й харчуватися студенти Теологічного Факультету.

Зголошення на студії на Теологічному Факультеті приймаються до 10-го вересня.

Студенти-богослови з Канади, які є членами Української Греко-Православної Церкви, отримують від Консисторії цієї Церкви певну грошову допомогу.

За ближчими інформаціями та за аплікаційними формулярами звертатися на адресу:

ST ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
Winnipeg 19, Man. Tel. 474-2325

КІМНАТИ І ХАРЧІ ДЛЯ СТУДЕНТІВ УНІВЕРСИТЕТУ В КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ

Українські студенти й студентки, які будуть навчатись цього академічного року (1964—1965) в Манітобському університеті, можуть **мешкати й харчуватися** в новій Колегії Св. Андрея на кемпусі того ж університету.

Студентська резиденція, їдальня і кухня Колегії Св. Андрея є устатковані найновішими системами огрівання, провітрювання та освітлення, а студентські кімнати вигідно та зі смаком умеблювані, — кожна з окремим термостатом для контролювання температури по кімнатах.

ОПЛАТИ такі:
Осібна кімната і харчі, на один тиждень — $17.00.
Подвійна кімната і харчі, на один тиждень — $15.50

Зголошення приймаються до 12-го вересня, але хто хоче запевнити собі місце, **повинен вже тепер прислати своє зголошення.**

За аплікаційними формулярами та додатковими інформаціями вдаватись на адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
Winnipeg 19, Man. Tel. 474-2325

Первоієрарх Греції за „діялогом" з Римом?

Первоієрарх Грецької Православної Церкви архиєп. Хризостом схильний вислати представників на Третю конференцію Православних Церков на острові Родосі, що відбудеться восени ц. р. і буде займатися підготовою до „діялогу" з Римом, але цю справу має вирішити Св. Синод Грецької Церкви, — повідомив щоденник „Ассошіейтед Пресс" (10. 7. 64). Грецька Церква відмовилася була вислати представників на 2-гу Родоську Конференцію (1963), бо була проти всяких розмов з Римом; друга ж Родоська Конференція погодилася на розмови з Римом на основі „рівних з рівними".

Христос сказав: **„В який дім увійдете, спершу скажіть: „Мир домові цьому!"** (Єв. Св. Луки, 10. 5).

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавництво Church Ecclesia. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в США — 25 ц.

THE HERALD,
Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

НОВИЙ СВЯТИЙ РОСІЙСЬКОЇ ЦЕРКВИ

Російська Православна Зарубежна Церква (автокефальна, незалежна від патріярха) на своєму Соборі Єпископів у Нью-Йорку 26 травня — 18 червня ц. р. канонізувала отця Іоана Кронштадського (священика Іоана Сергієва, б. настоятеля собору в м. Кронштадті, народ. 19. 10. 1829, помер 20. 12, 1908).

Тому що ця Церква автокефальна, то акт канонізації звершила на власну руку, без порозуміння з жодними іншими Церквами та їхніми первоієрархами.

Відмічуємо цей факт не лише тому, що це ця Церква є першою з-поміж Православних Церков, яка за кордоном звершила акт канонізації, але головно тому, що у зв'язку з цією подією тим чіткіше зарисовується питання щодо положення у справі канонізації достойних того українських православних угодників.

Ці з-поміж українців, що їх прославлено як Святих, були канонізовані або ще тоді, коли Українська Православна Церква була в юрисдикції Константинопольського Патріярхату, або тоді, коли вона згодом опинилася в юрисдикції Московського Патріярхату, — ніколи інакше. Отже такі проголошення деякого з угодних українців Святими звершували чужі церковні власті.

Здійснення автокефалії (незалежности від чужих церковних властей) Української Православної Церкви дає їй, розуміється, право самостійно звершувати канонізаційні акти.

Очевидно, в історії українського народу є такі постаті, що угодні того, щоб прославити їх як Святих.

ДВА ДИПЛОМАТИЧНІ ХОДИ АРХИЄП. МСТИСЛАВА

Архиєп. Мстислав голосить, що Українська Православна Церква є в стані „ізоляції", тобто — що вона відокремлюється від світових церковних рухів. За прояви тієї ізоляції, він уважає, перш за все ось ці два факти: 1) що Українська Православна Церква не захотіла вислати обсерваторів на світовий католицький Другий Ватиканський Собор у Римі і 2) що Українська Православна Церква (а точніше — „усі православні") не включається у протести проти переслідування жидів у Советському Союзі.

Архиєп. Мстислав заявляє, що він вважає корисним для православних українців (бв, для українства взагалі) вивести їхню Церкву з „ізоляції" від світу, і показати її світові. Він каже, що з цією метою архиєп. Мстислав восени 1963 р. на власну руку поїхав, як обсерватор до Риму на світовий католицький Другий Ватиканський Собор. Він також каже, що з цією ж метою цього року він докорче всім православним (а зокрема православним українцям) за те, що вони не включаються в рух протесту проти урядового переслідування жидів у СССР.

Ми тут не кажемо, що та так звана „ізоляція" Української Православної Церкви є на руку архиєп. Мстиславові, бо дає йому нагоду такі церковно-політичні виступи робити; але це очевидна річ, що якщо б тієї „ізоляції" не було, то архиєп. Мстислав не мав би нагоди ці свої виступи зробити.

Ми тут не кажемо, що архиєп. Мстиславові насправді йдеться не про зломлення „ізоляції" Української Православної Церкви, а лише про шукання нагоди для роблення своїх голосних виступів; але це очевидна річ, що своєю поїздкою до Риму на Собор архиєп. Мстислав з'єднав собі прихильність українців католиків; при тому він також з'єднав собі прихильність українських національних кіл (ОУН), у найвищому проводі яких стоять католики. Таким чином між архиєп. Мстиславом і українськими націоналістами настало відпруження взаємовідносин, яке було зазінувало між двома світовими війнами в західній Україні під Польщею, коли архиєп. Мстислав (тоді ще як світська особа) був послом Партії Безпартійного Блоку Співпраці з урядом Польщі, проти чого були українські націоналісти.

Коли взяти до уваги факт, що в найвищому проводі всіх так званих „соборних" українських організацій стоять католики, тобто вони серед українства є „властимущими", отже вони репрезентують українство, і що своєю поїздкою до Риму архиєп. Мстислав здобув собі серед них велике признання, то цей перший виступ архиєп. Мстислава (поїздка до Риму) безперечно був його успішним дипломатичним кроком у внутрішньому українському секторі, бо він здобув собі добру опінію серед властимущих найвищих українських провідників.

На міжнародньому форумі тепер має велику силу жидівство. Своїм закликом до всіх православних (а зокрема до православних українських церковних провідників), щоб вони протестували проти урядового переслідування жидів у Советському Союзі архиєп. Мстислав евентуально може здобути собі добру опінію серед жидів. Ми не кажемо, що мотивою цього виступу архиєп. Мстислава якраз є ця добру опінію серед жидів собі здобути. Можливо, що це сталося випадково, що якраз у той час, коли совєтська преса атакує архиєп. Мстислава під замітом „колляборації" з німцями під час 2-ї світової війни, архиєп. Мстислав виступив в обороні урядового переслідуваних жидів в СССР; але факт є фактом, що цей його виступ евентуально може виробити йому серед жидів особливо добру опінію. Очевидно, ми могли б радіти, щоб українці як такі, а зокрема їхні провідники — як світські, так і церковні, а між ними й архиєп. Мстислав — втішалися пошаною серед інших націй, а в тому й серед жидів.

У першому випадку (поїздка архиєп. Мстислава до Риму), архиєп. Мстислав здобув собі признання серед найвищих „властимущих" провідників українства, якими є католики,—здобув собі це коштом виступу проти Української Православ. Церкви за її так звану „ізоляцію" (відмова мати контакти з Римом); бо Католицька Акція серед українців тут показала його в світлі церковно-політичного „співжиття" з Римом узагалі, а з українськими католицькими церковними сферами зокрема. Отже вдареною (за її т. зв. „ізоляцію") тут залишається тільки одна — політично слабша — частина українства, а саме - - православна.

У другому випадку (у справі жидів) архиєп. Мстислав також атакує лише православних узагалі, а зокрема й православних українців за їхню т. зв. „ізоляцію", через яку вони не протестують в обороні совєтських жидів. Але посилки в обороні жидів в СССР не запротестував ні Рим узагалі, ні українські католицькі провідники зокрема, то докір - закликів архиєп. Мстислава по адресі всіх православних (а зокрема й українців), що вони не протестують в обороні жидів, хоч-не-хоч, шляхом імплікації, нагадує церковним сферам українців католиків, що вони також не протестують в обороні совєтських жидів. Питання: чи українцям може це подобатися? Скажемо, з опінією православної сторони — як тут слабшої — і тим разом можна не числитися, але щодо католицької сторони — справа може бути евентуально небезпечною. Чому?

Цеться про ось що: архиєп. Мстислав заявив: тому що православні не ставять в обороні совєтських жидів, то „такий факт людни злої волі можуть використати для закиду, що, мовляв, усі православні антисеміти".

На основі цього твердження архиєп. Мстислава хоч-не-хоч, шляхом імплікації, можна, у висновку, сказати, що люди злої волі евентуально можуть сказати, що сучасні української католицькі церковні провідники є, мовляв, „антисеміти", бо й вони не протестують в обороні жидів в СССР.

Такий аргумент архиєп. Мстислава треба вважати неґдалим (може тільки стилістично), бо люди злої волі можуть цей вислів використати проти нього для пропаганди, що, мовляв, тут є провокація проти православних провідних церковних сфер.

Звичайно, ані як не всі католики, й протестанти, так і не всі православні є антисемітами, отже навіть люди злої волі не можуть усіх православних прогошувати антисемітами; принаймні досі цього не було; такий вислів („усі православні антисеміти") — хоч лише у фірмі негативного припущення по адресі людей злої волі — уперше вийшов лише з-під пера архиєп. Мстислава. Це є, хоч-не-хоч так би мовити, „викликання вовка з лісу"; і після цього — хто знає! - справді евентуально можуть знайтися люди злої волі, що підхоплять вищезгаданий вислів.

Таким чином той другий дипломатичний виступ (в обороні жидів) архиєп. Мстислава щодо його методи не можна вважати щасливим; ці методи, мабуть, були пляновані напоспіх, ніби нервово.

Чи цей виступ архиєп. Мстислава виключе собою прихильний відгомін серед жидів? Не відомо. Досі не маємо з боку жидів жодних даних для того, щоб твердити, що їм залежить на тому, щоб Церкви ставали в обороні жидів в СССР, і щоб вони вважали за „антисемітів" тих, хто в цій обороні не стає. Натомість жиди доріжають лише всім тим, а зокрема церковним провідникам, які були під час 2-ї світової війни в Європі, але не стали в обороні жидів проти нацистів-гітлерівців.

Один з українських націоналістичних провідних діячів науковець і відомий публіцист д-р В. Маркусь у журналі „Український Самостійник" ч. 82 (у Мюнхені) каже, що крім митрополита А. Шептицького ніхто інший з українських провідників в обороні жидів проти німецьких нацистів під час 2-ї світової війни не виступив.

Очевидно, що це твердження д-ра Маркуся люди злої волі евентуально можуть використати для закиду, що під час 2-ї світової війни, крім митр. Шептицького, всі інші українські провідники (а серед них був і архиєп. Мстислав — спочатку як світський, а потім як вилиновий архиєпископ), мовляв, були антисемітами, — хоч це, розуміється, не є правдою і д-р Маркусь також так не твердить.

Третя сесія II В. Собору почнеться 14 вересня

Третя сесія Другого Ватиканського Собору почнеться 14 вересня ц. р., — в імені папи повідомив ватиканський державний секретар кардинал Амлето Чіконьяні 3 липня ц. р., а це повідомлення було опубліковане 4 липня.

Як довго буде тривати третя сесія — не повідомлено. Думають, що вона закінчиться перед 25 листопада ц. р., щоб дати можливість членам Собору взяти участь у католицькому Міжнародньому Евхаристичному Конгресі в Бомбаю. (Індія), що почнеться 25 листопада ц. р.

Другий Ватиканський Собор почався 11 жовтня, 1962 р. і його перша сесія тривала до 8 грудня 1962 р. Друга його сесія почалася 29 вересня 1963 р. і тривала до 4 грудня 1963 р.

Чи третя сесія буде кінцем цього Собору? У цій справі Ватикан ще не зробив жодної заяви.

100-ліття української православної Церкви на американському континенті

1 січня 1965 р. сповниться сто років, як на американський континент прибув перший (як на досьогочасні відомості) українець і він же православний священик Аґапій Гончаренко.

На своєму хуторі поблизу Сан Франціско він у печері влаштував собі церковцю.

Одночасно це також буде століття української еміґрації на американському континенті.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ВСЕ МІСТО ВИЙШЛО НАЗУСТРІЧ ІСУСОВІ! КОЛИ Ж ВОНИ ПОБАЧИЛИ ЙОГО, ТО СТАЛИ БЛАГАТИ, ЩОБ ВИЙШОВ ІЗ ІХНЬОГО КРАЮ" Мт. 8:34).

Це зробили гадаринці, і за це вони посуджуються досі. Вони випросили Ісуса Христа від себе геть... Ми п'ятнуємо цю давню „гадаринщину". Але, чи не буваємо часом і ми в ролі гадаринців? Наприклад: ми відкрито визнаємо Христа; але, чи не відхилялємось і ми часом від чисто релігійних закликів, часто повторюваних за Тим же Ісусом Христом?

ВІДКРИТТЯ Й ПОСВЯЧЕННЯ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ НА ПЛОЩІ МАНІТОБСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

(Закінчення)

ПРИВІТИ

Як було згадано в попередньому числі „Вісника", на урочистостях відкриття й посвячення нових будинків Колегії Св. Андрея на площі Манітобського університету були запрезентовані деякі українські наукові установи й організації, а також уряд провінції Манітоби в особі прем'єра Дафа Роблина, Манітобський університет в особах: д-р Г. Г. Сандерсон — президент і суддя Фрідман — канцлер, богословські й світські колегії пров. Манітоби і деякі урядові установи м. Вінніпегу.

Що Колегія Св. Андрея у Вінніпезі — це єдина православна наукова інституція, на яку надійно приглядаються не тільки самі українці, але також і вищі державні власті й наукові круги Канади,

видно хоч би з цих привітів, що були висловлені їхніми речниками під час урочистостей відкриття й посвячення нової Колегії Св. Андрея на площі Манітобського університету. Особливої уваги заслуговують ось ці:

Дост. Даф Роблин — прем'єр Манітоби: він виступив з привітом в імені манітобців і їхнього уряду. Висловивши радість з нагоди цієї оказії, Д. Роблин сказав, що він є свідомий того факту, що Колегія є побудована в столиці Манітоби, і що Вінніпег — це неофіційна столиця українців Канади. До цього він сам не раз гордо признається. Для нього, розвиток українського суспільства й цієї Колегії — це образ розбудови й розвитку Канади. Колись українці були чужинцями; тепер вони мають своє місце в Канаді, і вносять свій окремий вклад у розвиток особливої канадської персонали. Він знає, що багато людей присвятились справі розвитку Колегії; все ж окреме признання він висловив „керуючому духові" цього розвитку — о. д-ру С. В. Савчукові. Саме ж значення і місце Колегії в житті Канади Д. Роблин підкреслив у слідуючих словах:

„Великий це день, сьогодні; але ми очікуємо постійного розвитку в цій галузі. Бо в цей спосіб ми зможемо додавати до глибини, ми зможемо додавати до кольору, ми зможемо додавати до різноманітності людського досвіду, що є суттю чим повинен бути університет, і що є базою, на якій ми намагаємось будувати наш народ".

Висловивши радість, що він сам міг взяти участь і що міг промовляти до учасників цієї історичної події — відкриття Колегії, — Даф Роблин закінчив свої признання й побажання всім будівничим Колегії біблійними словами, сказавши: „Ідіть від сили до сили!"

Д-р Г. Г. Сандерсон — президент Манітобського університету, як один із тих, що є може найкраще зорієнтований відносно Колегії Св. Андрея із-зовні, офіційно привітав Колегію в сім'ю університету з миром вдоволенням. Це ж за нього, властиво, починались заходи про включення Колегії Св. Андрея в систему Манітобського університету, і він розумів, чому українська молодь повинна мати свій академічний притулок; він знає також, що колись — це була лише мрія. Тепер ця мрія сталась матеріяльною дійсністю в контексті університету, і „ми є мило вдоволені, що ви вже з нами", сказав д-р Сандерсон.

Щоб Колегія Св. Андрея могла додавати кольориту до „різноманітності людського досвіду" в системі університету, - як сказав Д. Роблин, — це є бажанням цього університету. Д-р Сандерсон не говорив про це в прямому відношенні. Його увага була звернена на ці фактори, що є необхідні для Колегії, щоб вона могла що свою „вівчілливість" перед університетом виконати. Отже він продовжував:

„Як вже було сказано, ще ще не є остаточним завершенням плину (розбудовування Колегії). Чи міг би я піддати вам гадку про те", сказав він, „що найбільшою данною, у вашому ентузіязмі і в інтузіязмі інших, у вашому почутті вірності своїй Церкві й країні буде: уможливити молодим членам ваших родин... осягати вищу освіту..., щоб вони були добре підготовлені до священства. Це станеться, якщо ви будете далі давати фінансову підтримку (Колегії), яку ви давали досі... Не можна оперувати колегією без гроша! Я вірю, що ентузіязм, якого ви виявили сьогодні буде продовжуватись у дійсний і матеріяльний спосіб, як в основній піддержці, яку ви виявляєте ідеалам вищої освіти для ваших молодих людей", сказав д-р Сандерсон.

Привіт Колегії на її новому місці від Української Греко-Православної Церкви в Канаді склав Впреос. Андрей, Архиепископ Едмонтону. Ось деякі витяги із його привіту (в імені Церкви):

„Нова Колегія Св. Андрея... — це гордість і слава Української Греко-Православній Церкві в Канаді"... це великий осяг нашої Церкви, бо він уможливлює створення догідних умовин для нашої молоді щодо студій богословських і загальної освіти теологів, як теж для тих студентів, що студіюватимуть на інших факультетах та матимуть приміщення в будинках Колегії".

Колегія, „як одинока академічна богословська школа Української Право-

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавничий Спілки Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в США — 25 ц.

THE HERALD,
Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Address:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

НОВИЙ СВЯТИЙ РОСІЙСЬКОЇ ЦЕРКВИ

Російська Православна Зарубежна Церква (автокефальна, незалежна від патріярха) на своєму Соборі Єпископів у Нью-Йорку 26 травня — 18 червня ц. р. канонізувала отця Іоана Кронштадського (священика Іоана Сергієва, б. настоятеля собору в м. Кронштадті, народ. 19. 10. 1829, помер 20. 12. 1908).

Тому що ця Церква автокефальна, то акт канонізації звершила на власну руку, без порозуміння з жодними іншими Церквами та їхніми первоієрархами.

Відмічуємо цей факт не лише тому, що ця Церква є першою з-поміж Православних Церков, яка за кордоном звершила акт канонізації, але головно тому, що у зв'язку з цією подією тим чіткіше зарисовується питання щодо положення у справі канонізації достойних того українських православних угодників.

Ці з-поміж українців, що їх прославлено як Святих, були канонізовані або ще тоді, коли Українська Православна Церква була в юрисдикції Константинопольського Патріярхату, або тоді, коли вона згодом опинилася в юрисдикції Московського Патріярхату, — ніколи інакше. Отже такі проголошення декого з угодних українців Святими звершували чужі церковні власті.

Здійснення автокефалії (незалежности від чужих церковних властей) Української Православної Церкви дає їй, розуміється, право самостійно звершувати канонізаційні акти.

Очевидно, в історії українського народу є такі постаті, що угодні того, щоб прославити їх як Святих.

ДВА ДИПЛОМАТИЧНІ ХОДИ АРХИЄП. МСТИСЛАВА

Архиєп. Мстислав голосить, що Українська Православна Церква є в стані „ізоляції", тобто — що вона відокремлюється від світових церковних рухів. За прояви тієї ізоляції, він уважає, перш за все ось ці два факти: 1) що Українська Православна Церква не захотіла вислати обсерваторів на світовий католицький Другий Ватиканський Собор у Римі і 2) що Українська Православна Церква (а точніше — „усі православні") не включається у протести проти переслідування жидів у Советському Союзі.

Архиєп. Мстислав заявляє, що він вважає корисним для православних українців (бо, для українства взагалі) вивести їхню Церкву з „ізоляції" від світу, і показати її світові. Він каже, що з цією метою архиєп. Мстислав восени 1963 р. на власну руку поїхав, як обсерватор до Риму на світовий католицький Другий Ватиканський Собор. Він також каже, що з цією ж метою цього року він докоряє всіх православним (а зокрема православним українцям) за те, що вони не включаються в рух протесту проти урядового переслідування жидів у СССР.

Ми тут не кажемо, що та так звана „ізоляція" Української Православної Церкви є на руку архиєп. Мстиславові, бо дає йому нагоду такі церковно-політичні виступи робити; але це очевидна річ, що якщо б тієї „ізоляції" не було, то архиєп. Мстислав не мав би нагоди ці свої виступи зробити.

Ми тут не кажемо, що архиєп. Мстиславові насправді йдеться не про зломлення „ізоляції" Української Православної Церкви, а лише про шукання нагоди для робления своїх голосних виступів; але це очевидна річ, що своєю поїздкою до Риму на Собор архиєп. Мстислав з'єднав собі прихильність українців католиків; при тому він також з'єднав собі прихильність українських н а ц і о н а л і с т і в (ОУН), у найвищому проводі яких стоять католики. Таким чином між архиєп. Мстиславом і українськими націоналістами настало відпруження взаємовідносин, яке було заіснувало між двома світовими війнами в західній Україні під Польщею, коли архиєп. Мстислав (тоді ще як світська особа) був послом Партії Безпартійного Блоку Співпраці з урядом Польщі, проти чого були українські націоналісти.

Коли взяти до уваги факт, що в найвищому проводі всіх так званих „соборних" українських організацій стоять католики, тобто вони серед українства є „властьімущими", отже вони репрезентують українство, і що своєю поїздкою до Риму архиєп. Мстислав здобув собі серед них велике признання, то цей перший виступ архиєп. Мстислава (поїздка до Риму) безперечно був його успішним дипломатичним кроком у внутрішньому українському секторі, бо він здобув собі добру опінію серед властьімущих найвищих українських провідників.

На міжнародньому форумі тепер має велику силу жидівство. Своїм закликом до всіх православних (а зокрема до православних українських церковних провідників), щоб вони протестували проти урядового переслідування жидів у Совєтському Союзі архиєп. Мстислав евентуально може здобути собі добру опінію серед жидів. Ми не кажемо, що метою цього виступу архиєп. Мстислав якраз є ця добру опінію серед жидів собі здобути. Можливо, що це сталося випадково, що якраз у той час, коли совєтська преса атакує архиєп. Мстислава під замітом „колябораціі" з німцями під час 2-ї світової війни, архиєп. Мстислав виступив в обороні урядового переслідуваних жидів в СССР; але факт є фактом, що цей його виступ евентуально може виробити йому серед жидів особливо добру опінію. Очевидно, ми могли б радіти, що українці як такі, а зокрема їхні провідники — як світські, так і церковні, а між ними й архиєп. Мстислав — втішалися пошаною серед інших націй, а в тому й серед жидів.

У першому випадку (поїздка архиєп. Мстислава до Риму), архиєп. Мстислав здобув собі признання серед найвищих „властьімущих" провідників українства, якими є католики, — здобув собі це коштом виступу проти Української Правосл. Церкви за її так звану „ізоляцію" (відмова мати контакти з Римом); бо Католицька Акція серед українців тут показала його в світлі церковно-політичного „співжиття" з Римом взагалі, а з українськими католицькими церковними сферами зокрема. Отже вдареною (за її т. зв. „ізоляцію") тут залишається тільки одна — політично слабша — частина українства, а саме — православна.

У другому випадку (у справі жидів) архиєп. Мстислав також атакує лише православних узагалі, а зокрема й православних українців за їхню т. зв. „ізоляцію", через яку вони не протестують в обороні совєтських жидів. Але поскільки в обороні жидів в СССР не запротестував ні Рим узагалі, ні українські католицькі провідники зокрема, то докір закликом архиєп. Мстислава по адресі всіх православних (а зокрема й українців), що вони не протестують в обороні жидів, хоч-не-хоч, шляхом імплікації, нагадує церковним сферам українців католиків, що вони також не протестують в обороні совєтських жидів. Питання: чи українцям може це подобатися? Скажемо, з опінією православної сторони — як тут слабші — і тим разом можна не числитися, але щодо католицької сторони — справа може бути евентуально небезпечною. Чому?

Ідеться про ось що: архиєп. Мстислав заявив: тому що православні не стають в обороні совєтських жидів, то „такий факт лише злої волі можуть використати для закиду, що, мовляв, усі православні антисеміти".

На основі цього твердження архиєп. Мстислава хоч-не-хоч, шляхом імплікації, можна, у висновку, сказати, що люди злої волі евентуально можуть сказати, що сучасні українські католицькі церковні провідники є, мовляв, „антисеміти", бо й вони не протестують в обороні жидів в СССР.

Такий аргумент архиєп. Мстислава треба вважати невдалим (може тільки стилістично), бо люди злої волі можуть цей вислів використати проти нього для пропаганди, що, мовляв, тут є провокація проти православних провідних церковних сфер.

Звичайно, ані як не всі католики, й протестанти, так і не всі православні є антисемітами, отже навіть люди злої волі не можуть усіх православних прогошувати антисемітами; принаймні досі цього не бувало; такий вислів („усі православні антисеміти") — хоч лише у фірмі негативного припущення по адресі людей злої волі — уперше вийшов лише з-під пера архиєп. Мстислава. Це є, хоч-не-хоч так би мовити, „викликання вовка з лісу"; і після цього — хто знає! — справді евентуально можуть знайтися люди злої волі, що підхоплять вищезгаданий вислів.

Таким чином той другий дипломатичний виступ (в обороні жидів) архиєп. Мстислава щодо його методи не можна вважати щасливим; ці методи, мабуть, були пляновані напоспіх, ніби нервово.

Чи цей виступ архиєп. Мстислава викличе собою прихильний відгомін серед жидів? Не відомо. Досі не маємо з боку жидів жодних даних для того, щоб твердити, що їм залежить на тому, щоб Церкви ставали в обороні жидів в СССР, і щоб вони вважали за „антисемітів" тих, хто в цій обороні не стає. Натомість жиди дорікають лише всім тим, а зокрема церковним провідникам, які були під час 2-ї світової війни в Європі, але не стали в обороні жидів проти нацистів-гітлерівців.

Один з українських націоналістичних провідних діячів науковець і відомий публіцист д-р В. Маркусь у журналі „Український Самостійник" ч. 82 (у Мюнхені) каже, що крім митрополита А. Шептицького ніхто інший з українських провідників в обороні жидів проти німецьких нацистів під час 2-ї світової війни не виступив.

Очевидно, що це твердження д-ра Маркуся люди злої волі евентуально можуть використати для закиду, що під час 2-ї світової війни, крім митр. Шептицького, всі інші українські провідники (а серед них був і архиєп. Мстислав — спочатку як світський, а потім як впливовий архиєпископ), мовляв, були антисемітами, — хоч це, розуміється, не є правдою і д-р Маркусь також так не твердить.

Третя сесія II В. Собору почнеться 14 вересня

Третя сесія Другого Ватиканського Собору почнеться 14 вересня ц. р., — в імені папи повідомив ватиканський державний секретар кардинал Амлето Чіконьяні 3 липня ц. р., а це повідомлення було опубліковане 4 липня.

Як довго буде тривати третя сесія — не повідомлено. Думають, що вона закінчиться перед 25 листопада ц. р., щоб дати можливість членам Собору взяти участь у католицькому Міжнародньому Евхаристичному Конгресі в Бомбаю. (Індія), що почнеться 25 листопада ц. р.

Другий Ватиканський Собор почався 11 жовтня, 1962 р. і його перша сесія тривала до 8 грудня 1962 р. Друга його сесія почалася 29 вересня 1963 р. і тривала до 4 грудня 1963 р.

Чи третя сесія буде кінцем цього Собору? У цій справі Ватикан ще не зробив жодної заяви.

100-ліття української православної Церкви на американському континенті

1 січня 1965 р. сповниться сто років, як на американський континент прибув перший (як на досьогочасні відомості) українець і він же православний священик Агапій Гончаренко.

На своєму хуторі поблизу Сан Франціско він у печері влаштував собі церковцю.

Одночасно це також буде століття української еміграції на американському континенті.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ВСЕ МІСТО ВИЙШЛО НАЗУСТРІЧ ІСУСОВІ! КОЛИ Ж ВОНИ ПОБАЧИЛИ ЙОГО, ТО СТАЛИ БЛАГАТИ, ЩОБ ВИЙШОВ ІЗ ІХНЬОГО КРАЮ" Мт. 8:34).

Це зробили гадариці, і за це вони посуджуються досі. Вони випросили Ісуса Христа від себе геть... Ми п'ятнуємо цю давню „гадаринщину". Але, чи не буваємо часом і ми в ролі гадаринців? Наприклад: ми відкриті визнавці Христа; але, чи не відхилялись і ми часом від чисто релігійних закликів, часто повторюваних за Тим же Ісусом Христом?

ВІДКРИТТЯ Й ПОСВЯЧЕННЯ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ НА ПЛОЩІ МАНІТОБСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

(Закінчення)

ПРИВІТИ

Як було згадано в попередньому числі „Вісника", на урочистостях відкриття й посвячення нових будинків Колегії Св. Андрея на площі Манітобського університету були запрезентовані деякі українські наукові установи й організації, а також уряд провінції Манітоби в особі прем'єра Дафа Роблина, Манітобський університет в особах: д-р Г. Г. Сандерсон — президент і суддя Фрідман — канцлер, богословські й світські колегії пров. Манітоби і деякі урядові установи м. Вінніпегу.

Що Колегія Св. Андрея у Вінніпезі це єдина православна наукова інституція, на яку надійно приглядаються не тільки самі українці, але також і инші державні власті й наукові круги Канади, видно хоч би з цих привітів, що були висловлені їхніми речниками під час урочистостей відкриття й посвячення нової Колегії Св. Андрея на площі Манітобського університету. Особливої уваги заслуговують ось ці:

Дост. Даф Роблин — прем'єр Манітоби: він виступив з привітом в імені манітобців і їхнього уряду. Висловивши радість з нагоди цієї оказії, Д. Роблин сказав, що він є свідомий того факту, що Колегія є побудована в столиці Манітоби, і що Вінніпег — це неофіційна столиця українців Канади. До цього він сам не раз горло признається. Для нього, розвиток українського суспільства й цієї Колегії — це образ розбудови й розвитку Канади. Колись українці були чужинцями; тепер вони мають своє місце в Канаді, і вносять свій окремий вклад у розвиток особливої канадської персони. Він знає, що багато людей присвятились справі розвитку Колегії; все ж окреме признання він висловив „керуючому духові" цього розвитку — о. д-ру С. В. Савчукові. Саме ж значення і місце Колегії в житті Канади Д. Роблин підкреслив у слідуючих словах:

„Великий це день, сьогодні; але ми очікуємо постійного розвитку в цій галузі. Бо в цей спосіб ми зможемо додавати до глибин, ми зможемо додавати до кольору, ми зможемо додавати до різнонаціональності людського досвіду, що є суттю чим повинен бути університет, і що є базою, на якій ми намагаємось будувати наш народ".

Висловивши радість, що він сам міг взяти участь і що міг промовляти до учасників цієї історичної події — відкриття Колегії, — Даф Роблин закінчив свої признання й побажання всім будівничим Колегії біблійними словами, сказавши: „Ідіть від сили до сили!"

Д-р Г. Г. Сандерсон — президент Манітобського університету, як один із тих, що є може найкраще зорієнтований відносно Колегії Св. Андрея із-зовні, офіційно привітав Колегію в сім'ї університету з милим вдоволенням. Це ж за нього, властиво, починались заходи про включення Колегії Св. Андрея в систему Манітобського університету, і він розумів, чому українська молодь повинна мати свій академічний притулок; він знає також, що колись — це була лише мрія. Тепер ця мрія сталась матеріяльною дійсністю в контексті університету, і „ми є мило вдоволені, що ви вже з нами", сказав д-р Сандерсон.

Щоб Колегія Св. Андрея могла додавати кольориту до „різноманітності людського досвіду" в системі університету, як сказав Д. Роблин, — це є бажанням цього університету. Д-р Сандерсон не говорив про це в прямому відношенні. Його увага була звернена на ці фактори, що є необхідні для Колегії, щоб вона могла цю свою „вивідчинність" перед університетом виконати. Отже він продовжував:

„Як вже було сказано, це ще не є остаточним завершенням плляну (розбудовування Колегії). Чи міг би я піддати вам гадку про те", сказав він, „що найбільшою данниою, у вашому ентузіязмі і в інтузіязмі інших, у вашому почутті вірности своїй Церкві й країні буде: уможливити молодим членам вашої родини... осягати вищу освіту..., щоб вони були добре підготовлені до священства. Це станеться, якщо ви будете далі давати фінансову підтримку (Колегії), яку ви давали досі... Не можна оперувати колегією без грошей. Я вірю, що ентузіязм, якого ви виявили сьогодні буде продовжуватись у дійсний і матеріяльний спосіб, як в основній підтержці, яку ви виявляєте ідеалам вищої освіти для ваших молодих людей", сказав д-р Сандерсон.

Привіт Колегії на її новому місці від Української Греко-Православної Церкви в Канаді склав Впреосв. Андрей, Архиепископ Едмонтону. Ось деякі витяги із його привіту (в імені Церкви):

„Нова Колегія Св. Андрея... — це гордість і слава Української Греко-Православній Церкві в Канаді"... це великий осяг нашої Церкви, бо він уможливлює створення догідних умовин для нашої молоді щодо студій богословських і загальної освіти теологів, як теж для тих студентів, що студіюватимуть на інших факультетах та матимуть приміщення в будинках Колегії".

Колегія, „як одинока академічна богословська школа Української Право-

славної Церкви в світі буде приготовляти достойних кандидатів на пастирів та будучих наставників і професорів, що будуть озброєні належним знанням загальним та богословським".

„Господь Бог не даремно послав нас на широкі простори світу!"

„Радісними і квітучими нехай буде життя Колегії Св. Андрея та нехай вона буде джерелом багатих плодів на ниві науково-виховній, церковно-релігійній і культурно-народній..."

„Нехай Господь Бог винагородить всіх тих, що сприяли будові Колегії чи то добрим словом, чи ділом..."

Далі Архиеп. Андрей висловив признання Блаженнішому Вл. Митр. Іларіонові — деканові Богословського факультету та д-ру С. В. Савчукові — теперішньому президентові, а від 1946 р. голові Дирекції Колегії, за їхній вклад праці для добра й розвитку цієї богословської школи.

„Нехай Господь Бог поблагословить працю Колегії Св. Андрея, щоб вона належно виконувала покладені на неї надії щодо приготування нашої молоді до тих великих завдань, які стоять перед нею як будучими пастирями, провідниками... членами Церкви і країни".

Цей привіт Архиеп. Андрей закінчив ось такими словами-благословенням:

„Благодать Господа нашого Ісуса Христа та Його Благословення нехай будуть на всіх тих, що будуть в Колегії Св Андрея навчатися й виховуватися та на тих, що будуть навчати й виховувати нашу молодь на добрих громадян неба і землі".

Після першої сесії суботньої програми відкриття й посвячення Колегії відбувсь чайне прийняття для всіх учасників у колегіяльній аудиторії. Цю гостинну сесію закінчив д-р П. Кондра розповіддю про свої враження з поїздки по СССР. Д-р Кондра ілюстрував свої оповідання світлинами.

О годині 7.30 вечера відбувся концерт, головною атракцією якого були виступи мужеського хору під диригентурою Володимира Богоносів. Сольові точки в концертній програмі виконали: добролійка С. Сасс — „Ой вербо, вербо" і вірш Одарки з опери „Купала"; Роман Полинчук — скрипкове соло; Оксана Брянь — відспівала низку пісень.

Першу частину концерту завершив д-р Дж. В. Симпсон промовою на тему „Тоді і тепер". Д-ра Дж. Симпсона — професора-емерита Саскатунського університету, представив слухачам адвокат Ю. Стечишин. Із слів адв. Ю. Стечишина слухачі довідались, що д-р Дж. Симпсон — це найкращий друг українського народу. Ось деякі важливіші моменти промови д-ра Симпсона:

Приглядаючись церемонії відкриття й посвячення Колегії Св. Андрея на площі Манітобського університету, д-р Дж. Симпсон, мимоволі, полинув думками в недалеке минуле, до тих буйних років, коли в Канаді народжувалась Українська Православна Церква. В його уяві проходить ціла процесія визначних людей, які двигали цими подіями, а з-поміж них він виділяє скромну особу свого старого друга — о. С. В. Савчука, для якого цей день — це день тріумфу.

„Це є оказія, коли ми можемо переглядати минуле, погордитись тим, що було осягнене, вшанувати тих, що брали участь у цій благородній праці", говорив д-р Симпсон.

Майже 50 років пройшло від того часу, коли українська вітка Православної Церкви в Канаді починала лиш зроджуватись... Багато змінилось від того часу, і для українців Канади настав майже новий вік...

Проф. Дж. Симпсон повів своїх слухачів думками геть у минуле, до років 1917-1924. Тоді ми виходили із першої світової війни, — все змінювалось... Увага українців з-відусіль, і з Канади, зосереджувалась на можливостях постання незалежної Української Держави. Перегляньте лиш „Укр. Голос" за ті роки!.. Зацікавлення було широке..., але прискорений хід історичних подій перебив усе... почав змінювати ідеал українця Канади.

Колись ідеал українця старшої генерації описувався в літературних працях, в похоронних промовах тощо. То був переважно енергійний, інтелігентний хлібороб, він мав велику сім'ю, він ревно підтримував свою Церкву, організації, він цікавився долею своєї батьківщини (України); він любив українські пісні, звичаї, жертвенно підтримував хори, концерти, — передплачував свою пресу. Він вперто відстоював думку, що він береже звичаєві чесноти і вартості свого народу. Цей старий тип був вартісний і гідний пошани, — він і досі є показним членом свого суспільства.

Все ж тепер вже появляється нове поняття ідеалу українця Канади. Тепер українець почине бути міщанином. Ним двигає та сама сила: інтелігентність і настійчивість його попередника, але його енергія скеровується вже не на консервування минулого; він починає вникати в поле науки й знання, що в фундаментальний спосіб змінюють умовини життя в усьому світі. Він ще цікавиться Україною, але для нього — це вже світова проблема. Він інтересується своєю Церквою; все ж він вже думає про чисто духовий спосіб духовного життя, що зробив би цю Церкву динамічним чинником і інтелектуальному збудженні й моральному безладді модерного часу. Він менше цікавиться міжконфесійним суперництвом; татомість він більше цікавиться підвищенням і охороною християнських точок погляду в світі.

Закінчуючи свою промову д-р Дж Симпсон сказав: „Сьогодні ми переглядаємо ті напружені роки, через які ми пройшли. Ми радуємось, ми вшановуємо, ми розмірковуємо. Ми також вглядаємо в те, що лежить перед нами в роках, що будуть не менше напружені, і які будуть вимагати тих саме солідних якостей інтелігентности, зусиль і посвят. Сьогодні я апелюваю за виявлюю себе проникливістю. Я апелюю до особливо вдумчивої, відображаючої, до молодої інтелектуальности, до амбітних й активних студентів, що будуть вчащати до Колегії Св. Андрея".

„Українці в Канаді показали, як канадці, що вони є обдарований і відданий народ. Я не мало найменшого сумніву, що їхній рекорд у майбутньому не перевершить їхнього рекорду в минулому. У цьому впевнений я висловлюю свої конгратуляції і сердечні побажання" — сказав, кінчаючи свою промову, д-р Дж. В. Симпсон.

Після промови д-ра Симпсона слідувала перерва і друга частина концерту, яка закінчилась відспіванням національних гимнів.

Неділя 5 липня

Програма другого дня (неділя) з нагоди відкриття й посвячення Колегії була виповнена вранці Архиерейською Літургією, обідом, пообідньою сесією: привітами від українських установ і організацій, рецитацією, сольо-співом, кінцевими промовами й поклоном Т. Шевченкові біля його пам'ятника.

У відслуженні Св. Літургії взяли участь всі Архиереї Укр. Греко-Православної Церкви в Канаді: Його Блаженство Вл. Митрополит Іларіон, Архиепископи Михаїл і Андрей та Єпископ Борис. Їм співслужили 6-ох священників. Цю Літургію відспівали: хор Катедри Пресв. Трійці, під диригентурою В. Богоносса, і хор Собору Св. Покрови, під диригентурою В. Палюка, — проповідував Вл. Архиеп. Михаїл.

Святковий обід відбувся в колегіяльній авдиторії і в спортовій залі (в підвалі Колегії).

Під час пообідньої тесії Колегію Св. Андрея на площі Манітобського університету привітали слідуючі представники українських установ і організацій: д-р А. Данильчук — від Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні, прот. С. Симчич — від Інституту Св. Івана в Едмонтоні, д-р П. Смильський — від Інституту Св. Володимира в Торонті, адв. Т. Гуменюк — від Союзу Українців Самостійників, пані Токарик — від Союзу Українок Канади, д. Б. Радиш — від Союзу Української Молоді Канади, свящ. М. Кришук — від Богословського Т-ва Абсольвентів Колегії Св. Андрея та інші.

З-поза Канади було зарепрезентоване лише Братство Св. Архистратига Михаїла, з централею в Нью Йорку, в особі о. д-ра В. Левицького. Цей одинокий офіційний репрезентант православних українців Америки привітав Колегію Св. Андрея від свого Братства. Виступивши з імені цієї організації, о. д-р В. Левицький коротенько поінформував учасників відкриття Колегії про те, які саме причини покликали це Братство до життя й праці, та які завдання це Братство виконує. Змістом його привіту було признання православним українцям Канади щодо їхньої зорганізованості, жертвенності, з якими вони ось тих досягнень: матеріяльних, інтелектуальних і духовних, з якими він мав нагоду ознайомитись. „Від нині, через Колегію Св. Андрея, що стає осередком української православної науки богословія й інших світських наук, Канада переступила вже свої крайові границі, бо на вас дивляться й приклад будуть брати всі православні українці у вільному світі. Колегія Св. Андрея — це майбутній православний університет на американському континенті із завданням стати огнищем тієї української науки, яка колись проміновала з України на Схід, дала йому невмируший Катехізм Православної Віри, джерело славного проповідництва й інших наук", сказав о. д-р В. Левицький.

Ця сесія, в неділю по обіді, була прикрашена рецитацією „Каменярі", що її виконав майстер цієї штуки — Володимир Северинепко, і сольоспівом панни Оксани Онуфрійчук. Вона вже не раз чарувала вінніпезьців своїм співом; а оце, в майбутньому осередку української культури, виступила перед представниками українців із широкої Канади й Америки; вони нагороджували її пісні довгими гучними оплесками.

У своїй кінцевій промові о. д-р С. В. Савчук, висловивши подяку всім українцям — добродіям Колегії Св. Андрея — за прихильне відношення, за працю, за пожертви на її будову, звернув увагу слухачів на те, що є ще перед нами. У системі розбудування Колегії не все закінчене. Щоб Колегія Св. Андрея стала тим, чим вона має стати — вона буде вимагати ще багато праці і грошей...

З окремим словом подяки виступив суддя І. Р. Соломон — голова Збіркового Комітету на будівельний фонд Колегії Св. Андрея. Висловлюючи подяку всім жертводавцям, що збудували своїми пожертвами цю вже й так величаву будівлю, він закликав всіх присутніх до дальших пожертв; Колегія потребує грошей. На цей заклик судді І. Р. Соломона присутні зложили поміж собою біля 20 тисяч долярів.

У залі був присутній найбільший донесі жертводавець на будівельний фонд Колегії Св. Андрея — п. Юрій О. Котелко. Цього першого з-поміж меценатів Колегії було вшановано окремою грамотою подяки, яку вручив йому суддя Солокон.

Урочистості відкриття й посвячення нової Колегії Св. Андрея на площі Манітобського університету закінчив своїм кінцевим словом-благословенням Преос. Владика Борис, Єпископ Саскатуну.

Поклін Шевченкові

У неділю, по закінченні всіх церемоній у Колегії Св. Андрея, учасники цієї епохальної події — відкриття й посвячення Колегії переїхали на площу Манітобської Легіслятури, щоб поклонитись Т. Г. Шевченкові біля його пам'ятника. Тут, під проводом Владики Бориса, була відслужена Заупокійна Літія за душу Тараса, судця І. Р. Соломон поклав вінця у стіп пам'ятника, — всі присутні закінчили вияв своєї пошани й вірности Тарасу Григоровичу Шевченкові відспіванням „Заповіту".

Доповідь о. архимандрита Іова (Скакальського)

Як повідомляють у „Віснику" за 15 травня ц. р., о. архим. Іов відбув цього року паломничу подорож до Св. Землі, при чому відвідав ще й інші православні центри, як: Константинополь, Атени й Афон. У свою подорож о. Іов виїхав з Вінніпегу 14 квітня, а повернувся назад 26 червня.

На прохання настоятеля Катедри Пресв. Трійці у Вінніпезі поділитися своїми враженнями з православного Сходу із вірними м. Вінніпегу, о. Архиман. виголосив доповідь в авдиторії Катедри 22 липня ц. р. Ось деякі моменти, що їх розказав своїм слухачам о. Архим. Іов (Скакальський):

Найперше, він вдячний Господу Богові, що удостоїв його цю подорож відбути. Про це він мріяв давно: його спонукали до цього друзі —ченці з Афону і Єрусалиму, а в усіх потрібних формальностях з церковними властями Атен, Константинополя і Єрусалиму, йому допомогли Митрополити Грецької Прав Церкви в Канаді — Атенагорас і його наступник Тимофій.

Виїхавши з Вінніпегу, першу довшу зупинку о. Іов зробив у Константинополі (тепер Істамбул). Там відразу вразив його понурий вигляд і такий же настрій скрізь. Туреччина належить до „вільного світу"; але коли один грек побачив, що о. Іов несе рясу, то з переляку прощався йому: „бійся Бога й заховай видне обличчя!" Це на вулиці. Але православні не сміливіші й у церквах. Коли наш паломник зайшов у церкву на патріярше Богослужения, то нарахував там ледве 10 осіб, і це сама духовна обслуга. В церкві ні одного мирянина! Так ты бояться виявитись християнами...

Під час візит у патріярха Атенагораса І, патріярх виявився дуже ввічливим. Він володіє болгарською мовою, отже розговоритись було легко. Цей перший з-поміж достойників Православія знає все про Укр. Православну Церкву: правдиве — від грецьких епископів з Канади; неправдиве — від північних сусідів України, що тепер проживають на чужині, головно в Америці. Про неканонічність Української Православної Церкви ніхто там не говорить. Наша ієрархія канонічна, Церква поважається як слід.

Патріярший центр в Істамбулі сидить у постійному страху; лише світова опінія рятує його від ліквідації, бо на інше турки не дивляться, наприклад: у той час на видних місцях Істамбулу були розвішені карикатури православного духовенства; цим самим турецькі маси кормляться їхньою пресою (для прикладу о. Іов показав часописи, які він вивіз із Істамбулу). Ця акція турецьких властей очевидна: це — ліквідація Християнства. Таке положення православних у Туреччині.

Отця Архимандрита поцікавив Босфор. Там, під його природньою красою розсіяні кості наших козаків і невільників. Вони вмирали за Віру Православну за укр. народ. Там їм годилася б якась згадка. Але все це під турками, ніде не згадується, занедбане...

Єрусалим: це вже інший світ. В Єрусалимі Православіє у всій його величі і красі. Там маси різнорасового народу. Вони, правда, на вигляд бідні; але проявляють релігійного духа поражає паломника. Там є всі! Нема лише паломництва з нашої України. Але українців і досі мають по чому згадувати.

Патріярх Єрусалимський Венедикт — скромна й усім доступна людина. Але яка слава й пошана навколо нього! Дивишся на все, порівнюю з нашою розкішшю, можливостями...

Отець Іов був запрошений до участі у всіх Богослуженнях і, між іншим, мав щасливу нагоду служити в Храмі Гроба Господнього. Це був Страсний Тиждень. Особливий чин Богослужб, піднесений дух має народу, сама свідомість, що це є центр усього Християнства заставляють людину забути про себе, линути десь у тайни блаженства, — і в цих переживаннях так і дочуваються слова Ап. Петра „Господи, добре нам бути ось тут"... Пізніше, коли починаєш роздумувати згадаєш про нарікання, що „Християнство падає", що „Церква без глибин" то й задумаєшся: чого людям бракує?.

Доповідач опрвідав. між іншим, яка буває реакція народу після моменту отримання Благодатного Огня в Храмі Гроба Господнього. Це буває у Велику Суботу Коли цей Огонь зійде і подається від свічки до свічки людям, — з грудей народніх мас виривається крик: „Славі Православію!" Це такий зворушливий момент, що повинен заглушити всі смертні запити людей про Віру, про Церкву.

В Єрусалимі о. Іов відвідував патріярха Єрусалимського Венедикта. Ось його висновки із цих візит:

Про нашу Церкву патріярх в дуже добре поінформований; відношення до українців і їхньої Церкви дуже миле; підкреслюється потреба обміну церковною пресою. Подібне враження о. Іов виніс з візити в Архиепископа Хризостомоса - Первоієрарха Православної Церкви в Греції.

Св. Гора Афон: це суто черничий світ. Там ще видно його давню силу і славу. Тепер, через брак допливу молодого чернецтва, цей центр чернечого життя жалюгідно підупадає. Це відчувається особливо до слов'янських монастирів, а втім і до українського скита Св. Прор. Ілії, в якому осталось тільки 4 старечьких монахів, найомолодшого з яких 79 років. Доживаючі ченці благають доповення, щоб цей скит не обезлюдів зовсім, але досі туди ще ніхто не зголосився. Грецький уряд вже не стягнув перепон, і цей український скит можна ще зберегти, коли б тільки знайшлося декілька молодших людей, що посвятилися б Богу і Україні та пішли на Афон, і так продовжили жевріння цього погасаючого огнища українського чернецтва на Афоні, поки зміняться політичні відносини в світі так, що б українці із свого материка могли звопікуватися своєю Святинею на Св. Горі Афон. Знакше, всі вікові надбання українських ченців цієї „черничої республики": багатства храмів, бібліотеки з унікатами — за рік-два перейдуть у чужі руки.

Оце деякі частини із доповіді о. Архим. Іова (Скакальського). У скорому часі о. Іов видасть книжечку про свою паломничу подорож з багатьма світлинами так, що кого це буде цікавити, він зможе ознайомитись із нею ближче.

Третя Родоська Конференція цього року

Константинопольський патріярх Атенагорас І скликає голов Православних Церков на третю Конференцію на острові Родосі на вересень цього року, щоб підготовити „діялог" з Католицькою Церквою, — повідомив з Атен кореспондент „Ассошіейтед Прес" у липні.

З. Р. В. — Т. зв. „всеправославні" Конференції на грецькому острові Родосі досі відбулися дві: перша — у вересні-жовтні 1962 р., друга — у вересні 1963 р. Конференцію офіційно очолює делегат Константинопольської Патріярхії, але фактично там найбільше диктує митр. Нікодим (Ротов) з Московської Патріярхії. На 2-ій конференції (1963) було рішено говорити з Ватиканом на богословські теми як „рівні з рівним".

НЕГАЙНО ЗАТРУДНИМО ДОБРОГО ДЯКА

Громада Всеканадійської Української Греко-Православної Катедри Пресвятої Трійці у Вінніпезі негайно потребує кваліфікованого дяка.

Платня після угоди.

Заінтересованих проситься звертатися до секретаря Громади — п. Висиля Процюка.

Адреса:

1175 Main Street
Winnipeg 4, Man.

ЗАРЯД КАТЕДРИ ПРЕСВ. ТРОЇЦІ У ВІННІПЕЗІ.

Червона тінь над Афоном?

Влада СССР відкриває брами Афону

„ПОСЕРЕДНИК"

Щоденник „Торонто Дейлі Стар" за 25 червня ц. р. подав був вістку з Атен (столиця Греції) під заголовком „Нині Совєти — борці за Церкву, в якій між іншим сказано: „Советська влада, яка гордиться тим, що вона без Бога, перший раз в історії виступила як борець за Церкву".

Далі, цей же щоденник інформував, що советське посольство в Атенах старається в грецького уряду про дозвіл привезти з СССР групу молоденьких монахів, щоб заселити на Афоні російський манастир Св. Пантелеймона, який уже майже вилюднівся.

Секретар советського посольства запевнював, що советська влада в цьому не зацікавлена. „Ми лише посередники. Це послуга Патріярхові Олексієві" (в Москві), каже він, Ми, як держава, можемо проявляти зацікавлення лише історичним значенням цього манастиря (Св. Пантелеймона) і його змістом".

Советська влада бажала прислати в цей манастир 18 молоденьких ченців (монахів) з СССР.

„Це будуть справні монахи", запевнював советський посол

Чи евентуально прислані на Афон юнаки в чернечих шатах це будуть монахи? О, так, — „це будуть справжні, автентичні монахи", запевнив журналістів советський посол в Атенах Миколай Корюкін.

Потім прийшли б советські „монахи" з Болгарії й Румунії. . .

Посол Корюкін сказав, що, якщо б справа прислання з СССР „монахів" на Афон увінчалася успіхом, то можна сподівятися, що після того прибули б на Афон „монахи" з Румунії й Болгарії.

„Несподіване підслення"

„Да Філядельфія Інквайрер" за 28 липня ц. р. повідомив, що тих „вісімнадцять молодих ченців із Советського Союзу долучаться до заникаючої групи старих монахів у колись великому російському манастирі Св. Пантелеймона на Св. Горі Афон".

„Підслення" цьому підупадаючому манастиреві приходить „несподівано" завдячуючи заходам советського амбасадора в Атенах, що недавно сам був 5 днів на Афоні, і обіцяв ченцям — посленцям Пантелеймонського манастиря, що він допоможе монахам з СССР приїхати на Афон, „якщо вони знайдуться" подає „Да Філядельфія Інквайрер".

З.Р.В. — Отже уряд Греції дав владі СССР дозвіл половинити ряди ченців у манастирі Св. Пантелеймона. Чому влада СССР у цьому зацікавлена?

У чекістській централі на скриавленій Луб'янці в Москві вишколюються агенти чекістів також і в. . . духовних шатах — також: для п'ятої колони (диверсійно-розвідча сітка). Про це на основі советських даних інформується в книжці Есад Бея п. з. „У нитях ГПУ" (видана в Берліні між двома світовими війнами). Вона є в перекладі (з німецького) й на українське.

Короткі вісті

КОНСТЯНТИНОПОЛЬ. — У першому тижні червня ц. р. патріярх Констянтинопольський Атенагорас і під час 3-годинного Богослужения раптом упав, але його підхопило на руки духовенство; з рук йому випав жезл. Ним негайно заопікувався лікар, і приписав йому повний спокій принаймні на місяць. Між лікарями немає згідности думок щодо роду недуги цього патріярха („Крищаниті Тудей", 3. 6. 64).

НЬЮ-ЙОРК. — 24. 5. 64 р. тут, у катедрі Св. Володимира Української Православної Церкви в США рукоположено священника протидякона Миколу Рябачука — 6. полковника армії Української Народньої Республіки.

ДЖОРДАНВИЛЛ. — Тутешній російський православний церковно-монархістичний журнал „Православная Русь" (ч 13, 1964) каже, що американські провідні круги підтримали будову пам'ятника Шевченкові у Вашингтоні тому, бо вони показують Шевченка символом ворожости лише до бувшої царської Росії, але не до Советського Союзу. — З.Р.В. — Українці ставлять Шевченкові пам'ятники українського національно-самостійницького мотиву, а з якою метою чужинці (включно з журн. „Прав. Русь") атакують чи „підтримують" Шевченка — це їм абсолютно байдуже.

ВІДЕНЬ. — У склад управи Українського Православного Братства Св. Володимира в Відні входять: дипл. інж. Лука Гавриш — голова, радник Микола Іванович — містоголова, мгр Віра Буш — секретарка.

СССР. — В Україні, згідно з останнім переписом, понад 75% жидів в Україні за свою рідну мову подали мову російську, а 3% жидів подали українську мову (Журн. „Самостійна Україна", ч. 82, 1964).

США. — Управа Братства Св. Архистратига Михаїла в США 16. 5. 1964 р. відвідала митр. Іоана (Теодоровича). „Розмова, що відбувалася в ділових і теплій атмосфері, виявила тотожність поглядів Владики Митрополита з поглядами Братства св. Архистратига Михаїла на заторкнені справи" (Часопис „Наша Батьківщина" 30. 6. 1964). — З.Р.В.

Братство Св. Архистратига Михаїла в США являється світським організованим речником спротиву Українського Православія в США усяким його контактам з Римом, включно з рішучим спротивом участи в II Ватиканському Соборові в ролі спостерігачів.

МОСКВА. — Советська газета „Вечерняя Москва (29 травня) інформує, що бібліотеку Академії Наук у Києві 27 травня ц. р. підпалила одна з працівниць цієї бібліотеки внаслідок того що вона „несподівано втратила розум". Інші ж советські газети кажуть, що в справі цього підпалу далі „ведеться слідство".

НЬЮ-ЙОРК. — У червні ц. р. тут вийшло перше число журналу „Голос Братства", що є органом українського православного Братства Св. Архистратига Михаїла.

ВІННІПЕГ. — На 8-му Всеканадійському Конгресі Українців Католиків, що відбувся 1-5 липня ц. р. в Вінніпезі, між іншими промовляв і сенатор Павло Юзик (католик) і в своїй промові осудив владу СССР за заборонення нею існування Української Православної Церкви та Української Католицької Церкви.

БУДАПЕШТ. — Угода між Ватиканом і комуністичним режимом Угорщини у справі випущення кардинала Йозефа Міндсенті з Угорщини вже готова до підпису, — подає з Риму америк. катол. журн. „Да Реджистер" (12. 7. 64). Виїзд цього кардинала відбудеться не відразу, а чекають якоїсь нагоди, напр., на 3-тю сесію II Ватиканського Собору, що почнеться 14. 9. 1964. Кард. Міндсенті перебуває в америк. посольстві в Будапешті, куди він сховинся 1956 р. — внаслідок розгромлення Советами угорської національної революції.

НЬЮ-ЙОРК. — На Надзвичайному Соборі Російської Зарубежної Церкви (з центром в США) в травні-червні ц. р. в Нью-Йорку митрополитом-первоієрархом обрано наймолодшого хіротонією єпископа з Австралії, 60-літнього Філярета (поставленій в епископи 1963 р.), Митрополитові Анастасієві, який уступив із становища первоієрарха через свій старечий вік, при відході на покой надано титул „Блаженніший".

ВАТИКАН. — На 3-ій сесії II Ватиканського Собору м. і. плянують внести реформу в римо-католицькому Причасті: дозволять Причасти під двома видами (як це є в православних), але тільки у виняткових випадках, як: у перший день після охрещення, з нагоди надання якогось церковного звання і т. і.

США. — Православні українці в США цього року урочисто й масово відзначують 40-ліття єпископського служения в Українській Православній Церкві в США митрополита-первоієрарха Іоана (Теодоровича).

АТЕНИ. — Між Констянтинопольською Патріярхією й Ватиканом ведуться переговори у справі оснування при цій Патріярхії папського „бюро" для зв'язків з православними. Кардинал Августин Беа готовиться відвідати патріярха Атенагораса І.

США. — Собор Української Православної Церкви в США заповіджено на жовтень ц. р.

НЬЮ-ЙОРКУ. — У липні ц. р., тут, в одному з найкращих готелів „Коммодор" відбувся з'їзд Міжнародного Братства Магів і Т-ва Американських Магів. Було понад 1000 делегатів.

МЮНХЕН. — Спілка українських журналістів у Німеччині, головою якої є ред. З. Пеленський, 15. 4. 1964 р. у своєму комунікаті осудила советську книжку Т. Кичка „Юдаїзм без прикрас", метою якої є „нацькувати українське населення на евреїв в Україні", сказано в комунікаті. — У Мюнхені 21. 4. 1964 р. відбулися українські громадські протестаційні збори з приводу книжки Кичка „Юдаїзм без прикрас", — це „антисемітський та антирелігійний памфлет, тенденцією якого є ширити ненависть між українським та єврейським народами". Збори скликано з ініціятиви інж. Д. Андрієвського, інж. Ф. Гаенка, ред. М. Добрянського, проф. д-ра М. Кордюка та ред. В. Стахова, (за журн. „Самостійна Україна", ч. 81, 1964).

З. Р. В. — Перед усіми тими протестами краще було б зробити розслідження „містерії", якого оповите джерело й причина появи книжки, під якою підписали Кичка. Добре було б, що не лише українці, але й жиди заявили, що вони є проти ширення ненависти між жидами й українцями — бо протести лише з українського боку — це явище дуже однобічне.

Були „погані папи й погані єпископи", каже католицький богослов

о. Кюнг оправдує Лютера

За часів поставання Реформації „були погані папи й погані єпископи", заявив о. Ганс Кюнг у телевізійному інтерв'ю в програмі „Клоз Ап" СіБКі 6 липня ц. р.

„У Католицькій Церкві тоді не було добрих теологів ,і вони не розуміли дурмок Лютера", сказав він, оправдуючи Лютера.

Свящ. Г. Кюнг — професор католицької догматики в університеті в Тюбінгені (Зах. Німеччина) і дорадник на II Ватиканському Соборі, вважається найбільшим сучасним католицьким теологом Німеччини і одним з найбільших у сучасному світі. У своїй голосній книжці „Собор, реформація й возз'єднання", написаній у часі підготови до скликання II Ватиканського Собору, о. Кюнг недвозначно виступає проти папської „помильної непомильности" і оправдує Лютера. Роля цієї книжки о. Кюнга схожа на ролю книжки „Папа й Собор", яку

Редактор М. Погорецький упокоївся

У неділю 26 липня упокоївся Михайло С. Погорецький — редактор „Нового Шляху". Покійний прожив 64 роки.

М. С. Погорецький народився в Гвинниківцях, у Західній Україні. Він служив у Легіоні УСС, вищу освіту звінчив у Львівському університеті. Прибувши в Канаду 1926 р. і поселившись в Едмонтоні, він редагував там „Відродження", „Західні Вісті", а згодом, 1930 р., започаткував часопис „Новий Шлях" і, з короткими перервами, редагував його до свого упокоєння. Крім того, Покійний брав активну участь у працях Українського Національного Об'єднання, кооперативи „Калина", кредитової спілки „Карпатія", Осередку Укр. Культури й Освіти і ін.

Похорон відбувся у Вінніпезі з церкви Св. Володимира й Ольги на цвинтар Всіх Святих, 30 липня 1964.

Вічна Йому Пам'ять!

Богословська й загально релігійна література в англійській мові

BOOKS BY APOSTOLOS MAKRAKIS

A new Original Philosophial System (2 vols.)	$17.00
The Foundation of Philosophy	5.50
The Bible and the World, and Trilumінal Science (1 vol.)	6.00
Interpretation of the Entire New Testament (except the Book of Revelation) (2 vols.)	21.50
The Interpretation of the Gospel Law	6.00
An Interpretation of the Book of Revelation	6.00
The Paramount Doctrines of Orthodoxy (Three books in one volume)	9.00
Commentary on the Psalms of David and the Nine Odes	11.95
Concerning the Dues to God	3.00
Kyriakodromon, or Sunday Sermony, and Festal Sermons	7.50
Three Great Friday Sermons and other Theological Discourses	3.00
Freemasonry Known by Masonic Diploma	3.00
Divine and Sacred Catechism	4.00
Papal Primacy and Innovations of Roman Catholic Church	1.50
Siriptural Refutatuin of Pope's Primacy, and Misc.	2.00
Memoir on the Nature of the Church of Christ	3.50
The Two Contrariant Schools, and Concerning the Establishment of a Christian University (1 vol. paper bound)	1.50
An Orthodox-Protestant Debate	1.50
A Revelation of Treasure Hid	1.50
Proofs of the Authenticity of the Septuagint	.75
God's Law and Commandments, the Decalogue and the Gospel	1.25
The City of Zion, or the Church Built Upon the Rock	2.50
Philosophical Discussions	.75
The Real Truth Concerning Apostolos Makrakis	2.50
The Idea of Being	4.00
Roman Rite in Orthodoxy	1.50
The Repose of Our Most Holy and Glorious Lady of Theotocos	.75

Замовлення й гроші посилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Canada

З Літніх курсів Колегії Св. Андрея

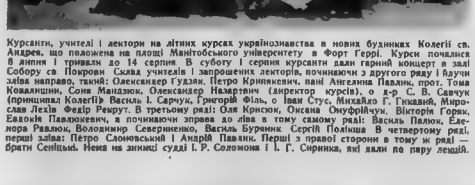

Курсанти, учителі і лектори на літніх курсах українознавства в нових будинках Колегії св. Андрея, що положена на площі Манітобського університету в Форт Гаррі. Курси почалися 8 липня і тривали до 14 серпня. В суботу і серпня курсанти дали гарний концерт в залі Собору св. Покрови. Склад учителів і запрошених лекторів, починаючи з другого ряду і вдучи зліва направо, такий: Олександер Гудзик, Петро Крипякевич, пані Ангелина Павлик, прот. Тома Ковальшин, Соня Мандзюк, Олександер Назарович (директор курсів), о. д-р С. В. Савчук (ґрунтовий Колегії Васьль І. Сарчук, Григорій Фінь, о. Іван Стус, Михайло Г. Гнидий, Мирослав Лехів Федір Рекрут. В третьому ряді: Оля Крисюк, Оксана Онуфрійчук, Вікторія Горяк, Евкокія Павлюкевич, а починаючи зправа до ліва в тому самому ряді: Василь Палюх, Елеонора Равлюк, Володимир Северяненко, Василь Бурянник Сергій Поліщак В четвертому ряді, перші зліва: Петро Слоновський і Андрій Паванк. Перші з правої сторони в тому ж ряді — брати Семіцьні. Неяка на зимниці судді І. Г. Сириняк, які дали по пиру лекцій.

Новина для української школи

„ПРАЦЯ І РОЗВАГА"

Підручник для дітей віком від 7 до 12 років.

Найлегша метода вивчення української мови —

ЛЕГКО, СКОРО і ПРИЄМНО

Спеціально для українських дітей поза межами України.

Мова упрощена.

Це досі небувала в нас книжка!

„ПРАЦЯ Й РОЗВАГА"

написала Марія Юркова, одна з відомих спеціялісток методики навчання в державних школах.

Це вислід довголітніх дослідів у ділянці найсучасніших способів, якими діти найлегше засвоюють українську мову.

Діти вивчають мову граматично, але без граматики.

Образково-звукова метода — вчителям улегшує роботу наполовину, але подвоює їхній успіх.

Наклад книжки обмежений.

Спішіться з замовленнями!

Книжку видала РАДА УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ в Канаді, за редакцією Валентини Мулик-Луцик. Ілюстрації О. Погорецького. Друковано в друкарсько-графічному заведенні „Акрограф" у Вінніпезі — в спеціяльній для цього роду книжок друкарні.

Ціна 1 доляр.

Адреса замовлення:

Consistory Church Goods Supply,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Canada

А. ЗАЯЧКОВСЬКА
Гласвин, Саск.

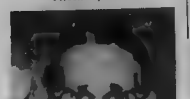

У вівторок, 5-го травня ц. р., в Гласвині була влаштована несподіванка пані Агафії Заячковській, з нагоди її народження. Пані А. Заячковській минуло 76 років. Ювілейне прийняття відбулося в церковній залі.

Після привіту Ювілятки, гості подарували їй окремий подарунок. Всі гості засіли за столи, п. Н. Савчин (місцевий дяк), перевів Молитву, й гості почали споживати смачні страви.

Після того слідувала коротка програма, — головно привітання й побажання.

З привітом виступила пані Р. Савчин і вручила Ювілятці скромний подарунок.

Вінець промовляла сама Ювілятка, дякуючи за цю несподіванку.

Пані А. Заячковська приїхала в Канаду, з мужем, 1913 року з села Тешиківців, Городенського повіту.

Приїхавши до Канади п-во Заячковські поселилися були на фармі в околиці Мирнам.

Подружжя Заячковських виховали 2-х синів і 5 дочок.

По втраті мужа, пані А. Заячковська переселилася до Гласвин.

Пані А. Заячковська — це дуже релігійна й жертвенна людина. Вона пожертвувала багато речей своїй місцевій Церкві, а також багато попрацювала в місцевому Жіночому Товаристві.

На закликі п. В. Чернецького була переведена збірка, на Колегію Св. Андрея у Вінніпеґу. Із зібраної суми на Колегію призначено 25 долярів, а на „Вісник" і вироблення кліше — 10 дол. Сама Ювілятка пожертвувала 25 долярів.

Всім Жертводавцям щира подяка, а пані А. Заячковській — побажання многих літ та щасливого життя!

В. Чернецький.

ВІСТІ ІЗ ВСЕКАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

Недільна Школа

Після закінчення науки релігії в Недільній Школі при Катедрі, було устроєне свято, яке відбулося в неділю 7-го червня о 3-й годині по обіді в Катедральній залі.

Впорядники подбали про те, щоб відповідно уставити крісла для вдітей, для родичів і стіл для президії. Був гарний вид, коли всі зайняли свої місця.

Програма почалася молитвою-піснею „Христос Воскрес", яку провів о. Прот. М. Юрківський і благословенням Вл.реосв. Владики Бориса.

Голова Комітету Недільної Школи пані М. Анонійчук, розказала скільки дітей училося в Недільній Школі, хто саме вчив у ній, хто нею опікувався, і який є з цього вислід.

Дітей було понад 200. Наука відбувалася кожної неділі під проводом учителів. Ними були: Павлина Ігнаш, Наталя Остряжнюк, Михайлова Анонійчук, Євгенія Соломон, Степан Юрківський, Ярослав Анонійчук, Галина Ласько і добродійка С. Юрківська.

Були й заступники учителів: Катерина Друль, судня І. Р. Соломон, Денис Юрківський і Марія Трегоран.

Школою опікувався Комітет, що складався з таких осіб: Михальда Анонійчук, К. Друль, Кароліна Романик, Петро Ольховецький, О. Кіндрама і Никола Олайський.

На святі був присутній Владика Борис, який сказав теплу промову до присутніх. Передав і привіт та благословення від Владики Митрополита.

При тім підкреслив вартість науки релігії для виховання дітей. Висловив п р и з н а ння працівникам Недільної Школи і родичам за те, що виховують своїх дітей у релігійному дусі, і, наречті, вияснив ролю Церкви в вихованні молодого покоління.

Опісля промовив о. Прот. М. Юрківський, який розказав про Літню Оселю „Веселка", про конечність посилати дітей до оселі, про плян праці в оселі на час вакацій, а також просив родичів подбати, щоб туди вислати всі дітей, щоб вони там провели свої літні вакації. Пригадав усім, що в Оселі є ще трохи праці, яку треба конче виконати, щоб приладу до неї для навчального сезону. Висловив також подяку всім за працю для Недільної Школи, а тим самим для дітей і для нашої Церкви.

Свідоцтва роздавав о. Прот. М. Юрківський, а Владика Борис зворушив наторопи за пильність у науці і учащання на лекції. Отець Митрат Є. Гриниа дав нагороди учителям і о. Прот. М. Юрківському за працю для Недільної Школи.

Голова Громади п. Ф. Тесарський склав привіт від Громади і подав кілька корисних порад. Закінчено програму деякими пригадками і піснею „Христос Воскрес".

Після того, було зроблено спільну фотографію, а пізніше подано чай і перекушку.

Великру працю виконала Недільна Школа, і тому вона обов'язково мусить продовжуватися. Усі ми мусимо подбати, щоб не було й одної дитини в Громаді, яка не була б охоплена опікою Недільної Школи. Знання релігії є конечне для добра дітей. Без нього вони не будуть щасливі, ані не будуть мати успіху в житті.

Похорон

Наша парафія стратила доброго члена. В середу 3-го червня похоронено бл. п. Г. Папіша. Було багато людей. Зібрано видні суми гроша на будову Колегії Св. Андрея і на будову Катедри Пресв. Трійці.

Нехай земля йому буде легкою, а Господь подасть йому Царство Небесне.

ПЕРШЕ СВЯТО МАТЕРІ

Громада Св. Апостола Андрея Первозваного в Торонті збудувала на протязі 2-х рр. ків величавий Храм Божий, який може помістити повад 500 осіб. До 1-го грудня цього року буде поставлений ко нострас, а 13 грудня, в день Апостола Андрея, буде він посвячений. Під Церквою є простора заля зі сценою, кімнати для Рідної Школи, кухня та інші пбтрібні приміщення.

До Рідної Школи ходять цього року 54 дітей. На жаль ще не всі діти охоплені Рідною і Недільною школами, бо до Сповіді і Святого Причастя прийшло повад 130 дітей.

Отож дочекавшись власних приміщень, маємо можливість улаштовувати необхідні імпрези.

Цього року в неділю 24-го травня відбулося в нашій Громаді перше Свято Матері. Свята Шевченка відбувалися в час вже й попередніми роками, як рівнож і цього року Свято в 150-річчя з дня народження Т. Шевченка, а Свято Матері — це перший раз.

Програма свята, хоч довга, але була відповідно вложена. Діти були солідно підготовлені й захоплювали своїми виступами многочисленну публіку так, що ніхто не нудився. Коли відкривалася завіса, то надзвичайно гарний образ — понад 60 дітей в народніх строях, захопив не тільки серця матерів, а й усіх присутніх і це захоплення тривало до кінця свята.

Програма відбулася в такому порядку: Діти Недільної Школи привітали найстарішу матір пані Прушинську — Оленка Сарапчук гарним віршем, а Федір Галіповський вручив китицю гарних квітів. Оля Лантух, учениця 6-ї кляси прочитала добре і виразно реферат. Вірш „На свято матері", продеклямував Коваленко, учень 1-ї кляси; „Дзвони" (акордіон) — відграла Надя Савчук, учениця 1-ї кляси; „Дзвони" (пісняно) — Віра Чиленко; „На свято матері" (вірш) — продеклямувала Мируся Гринь, учениця 1-ї кляси; „Чумак (танець)— знаменито виконав Микола Журавель; „Подяка неньї" (вірш) — виконала Оленка Кисіль, учениця 3-ї кляси; „Аллегретто (піснію) — виконала Христя Галич, учениця 5-ї кляси; „Нашим матерям" (вірш) — виконали учні II кляси колективно; „Моя мама" (піснію) — виконав Володимир Кисіль, учень 4-ї кляси; „Героїня мати" (вірш) — виконала Віра Чиленко, учениця 1-ї кляси; „Маруся" (танець) — виконали Оленка Балдецька та Ірина Кожушко, учениці 3-ї кляси; „Мамо" (вірш) — виконала Ніна Литвинець, учениця 5-ї кляси; „Карнавал" (акордіон) — виконав Петро Людвинченко, учень 3-ї кляси; „Козачок" (танець) — виконала Марія Балдецька, учениця 3-ї кляси; „Мамо" (вірш) — виконала Оницшук, учениця Недільної Школи; „Чи є в світі що дорожче" (вірш) — продеклямувала Ірина Кожушко, учениця 3-ї кляси; „Іхав козак за Дунай" (танець) виконав Роман Панасюк, учень 4-ї кляси, Петро Людвинченко та Петро Журавель, учні 3-ї кляси; „Садок весною" (пісняно) - виконали сестри Гануся і Оля Лантухи; „Українська шумка" — в и к о н а л а Катруся Хомич, учениця 5-ї кляси; „Мамі" (вірш) — продеклямувала Гануся Лантух; „По той бік гора" (пісняно) — виконав Володимир Коваленко, учень 5-ї кляси; „Горлиця" (танець) — виконали Оля Балдецька і Андрій Людвиченко.

За влучне переведення Свята Матері, Церковна Громада висловлює велике признання й щиру подяку учительці Рідної Школи — пані А. Сарапчук, яка так багато муснла по труднтися, щоб як слід приготовити дітей до цього першого Свята Матері.

Щира подяка належиться учительці Рідної Школи — пані С. Солотвинській, яка приготовила дітей першої кляси до колективної деклямації й привітання найстаршої матері.

Признання й подяку треба висловити п. Балдецькому, що під час цілого учбового року безкоштовно провадив курс народніх танців для учнів Рідної Школи, що були виконані на Святі Матері.

До успішного переведення Свята Матері багато потрудився також п. Власенко, який оформив і зараз по святі пристосував два звукові фільми, під назвою: „Перехід до статі до нової Церкви" та „Свято в 150-річчя Шевченка", при нашій громаді. За його допомогою та п. Журавля була награна музика для танців, що їх виконували учні на святі.

Честь і слава названим особам, за їх труд та всім іншим, що чим небудь прислужилися до переведення Свята Матері, яке так глибоко й мило зворушило не тільки матерей, але у всіх присутніх.

Присутній.

НЕСПОДІВАНКА
Брентфорд, Онт.

В неділю 31 травня 1964 року, Жіноче Товариство ім. Леси Українки, родина і приятелі влаштували для примірних членів української православної Церкви Св. Михаїла в Брентфорді, Онт., Петра і Олени Бізюкиків приємну несподіванку.

По Службі Божій Отець Йосип Тріска відслужив Молебень, поблагословив ювілятів та виказав їх заслуги перед Церквою і Громадою та побажав їм щастя, здоров'я і дочекати 75-літнього ювілею.

По Молебні відбувся обід в парафіяльній залі. Дружки причепили ювілятам букети. Господар п. П. Савіцький попросив усіх засісти до столів. За головним столом, що був прикрашений цвітами і весільним тортом засіли п-во Бізюкиси Петро і Олена, а коло них дружби, дружки і родина. Після чого, господар попросив о. Й. Тріску провести Молитву.

Наступив обід, а після обіду промови. Привіти склали: о. парох від себе побажав ювілятам всього найкращого і вручив Благословенні грамоти ювілятам, які були пересланні від Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона і Вл.реосв Владики Архиепископа Михаїла, п. В. Костюк від Громади, п. Н. (танець від СУМС, пані Броніслава Цибульська від СУК, сини, дочка і внуки.

Ювілятів наділено гарними дарунками від присутніх.

Петро Бізюкиси народився 1892 року в селі Небостіна, на Буковині. До Канади прибув 1910 року до Монтреалу, працював на залізній дорозі в Сіпіяр компанії. Думка все була заробити грошей і вертати ся додому, але сталося так, що знайшов дівчину в Монтреалі і одружився, а це була Олена Курик, яка народилася в 1893 році в селі Бережниця Вашківського повіту на Буковині. Вінчання відбулося в православній Церкві на фармі коло Монтреалю.

По весіллі молоде подружжя виїжджає до Свині, а по двох роках зі Свині до Брентфорду де й перебувають до сьогоднішнього дня.

П-во Бізюкиси мають 3 сини, одну дочку, 5 внуків і 3 правнуки.

Від заснування української православної Громади в місті Брентфорді, п-во Бізюкиси є активними членами Громади, а пані Олена є також членкинею Жіночого Т-ва ім. Лесі Українки.

По обіді п-во Бізюкиси подякували всім, що причинилися до влаштування їх ювілею, та зложили на церкву Св. Михаїла 50.00 долярів, на Жіноче Т-во 25.00 долярів.

На закінчення всі присутні заспівали ювілятам „многая літа", а по цім п. П. Савіцький закликав до збірки на громадські справи. Було зібрано 27 долярів, які розділено: 12 долярів на „Вісник, 10 долярів на „Український Голос", 5.00 долярів на журнал „Віра і Культура".

Всім Жертводавцям щира подяка, а ювілятам побажано багато літ прожити в вірою і надіює на Божу поміч в здоров'і і вірі.

о. Прот. Й. Тріска.

СРІБНЕ ВЕСІЛЛЯ

Лондон, Онт.

В суботу вечером, 30 травня п. р., дочка та приятелі п-ва Арсена й Софії Степанюків, врядили їм в новій парафіяльній залі ювілейне прийняття з нагоди 25-ліття їхнього подружнього життя.

По благословенні Ювілят о. М. Дебрином в Церкві — вітали їх при вході до залі численно зібрані друзі і знайомі з Лондону, Ст. Кетеринс, Торонта і дальших околиць. Тут, при гарно приготовленій вечері, як звичайно, слідували — по вступнім слові господаря — благословення вечері, многоліття та привіти для ювілятів.

Вже зі вступного слова господаря вечора, п. Г. Савюка, близького земляка п-ва Степанюків — довідуємося про їхне волинське походження й перші кроки їхнього життя. Докладніші дані про життєпис ювілятів — подає також їхня земячка, пані М. Волосевич з Торонта.

Перші кроки спільного життя починають ювілята в тяжкій дійсності польської окупації Волині, але повні надій і готовости служити рідній справі. Д а л ь ш е приходять жорстокі воєнні події, підпілля, німецький концтабор для пані Софії, терниста дорога скитальщини й на кінець — нове життя в Канаді, в Ст. Томасі і Лондоні.

І тут бачимо ювілятів — таких же завзятих до праці при рідній Церкві, своїх організаціях, КУК, Союзі Українок Канади, тобто. У сприятливих чи тяжких обставинах — без тіни нарікання чи знеохіти, з болем душі за нелолю свого народу, але завжди задивлені в краще його майбутнє.

Що більше? Всі привіти (п. Г. Савюка, о. М. Дебрина, пані Г. Володченко, п. Дудчака і дочки Ганни), викликали в ювілятів і присутніх сильне зворушення перебутих подій і почуття обов'язку для дальшої, безоглядної на різні перепони праці, для визвольних змагань рідної землі.

Зворушливі слова подяки дочки Ганни — за взірцеве виховання її батьками в національному дусі — були найкращим виразом признання й поваги для них.

Вкінці, пані Е. Слюзар підчесла ювілятам дарунок від всіх присутніх: Нове видання Біблії, перекладу Блаженнішого Митрополита Іларіона, та $50.00, до яких ювілята додали ще $50.00. разом 100 долярів — пожертвували на будову Церкви Пресв. Трійці в Лондоні, а 5.00 долярів призначено на пресовий фонд „Вісника". Були й інші, особисті дарунки для ювілятів.

Прийняття закінчено щирими словами подяки від ювілятів.

Належиться висловити всім учасникам щиру подяку за дружбу, а особливо пані Г. Володченко, п. Е. Слюзар та дочці Ганні — за організування ювілею, а ювілятам бажаємо щиро кріпкого здоров'я й сили — так-же продовжувати гідне подружне життя й працю для рідної справи.

Присутній.

ВІННІПЕҐ, МАН.

Вінчання і збірка на пресу на поправинах

п-во О. і Т. Монастирські

В Катедрі Пресв. Трійці у Вінніпеґу відбулося в суботу, 8 лютого 1964 року, вінчання Тараса Монастирського й Олі Сич, що його довершив о. Прот. М. Юрківський. Під час вінчання співав хор під проводом В. Соломона, а „Апостола" відчитав А. Шкільний. Катедра була заповнена вірними. Після вінчання парох о. Прот. М. Юрківський сказав повчальну проповідь, в якій відмітив, що батьки обох молодят навчили своїх дітей української мови. З нагоди вінчання п-во Монастирські дали 100 долярів на Катедру Пресв. Трійці і цвіти в Катедрі.

Весільна забава відбулася в Українськім Національнім Домі в Ст. Боніфас. Весільним старостою був Тарас Юзвишин, який попросив о. Прот. М. Юрківського провести молитву перед обідом. Дружба Р. Павлик підніс тост за здоров'я молодих. Після обіду староста відчитав жнтовні привіти з Альберти, Саскачевану й Онтеріо.

На другий день п. Монаський запросив ближчих з родини і приятелів на поправини. На закінк пані Вахник і пані Бодначук гості зложили 25.00 долярів, які призначено так: по 10 долярів на „Український Голос" і на „Вісник", а 5.00 долярів на вироблення кліше.

Батьки молодої влаштували весільну гостину 15 лютого в українській залі в Аррян, Саск., де були гості з Вінніпеґу. Господарем весільної забави був учитель І. Лабюк, який прибув із Сторджис, Саскачеван.

П-во Сичі є активними членами Церковної Громади Пресвятої Трійці в Аррян, Саск. Оля закінчила гайскуи у Кемсей, Саск., та учительський семінар у Вінніпеґу. Тарас закінчив гайскул у Вінніпеґу, а на університеті в Саскачевані успішно закінчив курс будівельного інженера. Перебуваючи в Інституті Петра Могили в Саскатун, Тарас брав участь у роботі українських організацій.

Коли повернувся до Вінніпеґу, був один рік головою провінціального СУМК. Тепер бере участь у комітетах при Катедрі Пресв. Трійці. Брав участь у драматичній гуртку на виставах, за що дістав нагороду за добрі успіхи.

Після весільної забави молода пара виїхала до Флориди. Бажаємо молодій парі добрих успіхів у їхньому життї.

О. Паліброда.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. п. К. СИЧЕВСЬКИЙ
Шікаго, Ілл., ЗДА

В неділю 14 червня цього року, перестало битися змучене довголітньою хворобою серце, одного з перших піонерів і перших організаторів церковно громадського життя в Шікаго, бл п. Кирила Сичевського.

Покійний народився в селі Хмільно. Радехівського повіту, західна Україна, 9 липня 1885 року.

До Америки Покійний приїхав 1911 року, а в рік пізніше одружився з панною Евою. Господь поблагословив це молоде подружжя дітьми: трьома дочками, одним сином, 4 внучами і одним правнуком.

Зменшуються ряди тих щирих і давніх піонерів і не так легко заповнити спорожнілі

місця другими, бо тепер таких рідко знайти. ..

Покійний Кирило не тільки був членом У.Н.Союзу повер'х 50 років, але був і організатором 301 відділу імені Д. Вітовського. Був багато разів урядником, яким тільки треба було.

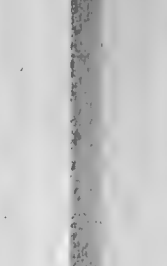

Покійний був одним з перших організаторів Української Православної Церкви в Шікаго і першої в Америці, бо від 1914 року, такі світлі імена як Ю. Маслей, М. Клим, Й. Косовський, — включаючи і бл .п. Кирила Січевського — організували першу православну Громаду в Шікаго, де пізніше ця Громада прибрала ім'я „Ярівських козаків".

До організування української православної Громади в Шікаго дуже багато причинилася дружина бл. п. Кирила — Ева, бо довший час відбувалися „громадські збори" в хаті п-ва Січевських тому, що тоді були дуже тяжкі часи, грошей не було і не було за що найняти залі.

Покійний був дуже лагідною людиною, мало говорив, але ділами доказував свою любов до Бога, до Церкви і до свого народу. Минувши поверх 10 років, Покійний хворів на ревматизм ніг і був примушений лежати то дома, то в лікарні, де дружина Ева тяжко перепрацьовуючись, мусіла доглядати покійного Кирила.

Похорон Покійного відбувся в середу 17 червня з похоронного заведення Братів Оленьців, до Церкви **Св.** Володимира при Кортез і Овклей, а звідси на цинтар Елмвуд.

Поминого того, що це була середа і всі люди працювали, але багато людей зоставили працю і прибули на похорон бл. п. Кирила, щоб віддати останню прислугу тому „Ярівському козакові", який ніколи, нічого не жалів для народньо-церковної справи, працював щиро з основою дружиною і завжди брав дітей зі собою і ним давав добрий приклад другим.

Мабуть, бл. п. Кирило — був одним з перших організаторів в Шікаго, і одним з останніх піонерів, що відійшов у вічність. Відійшов до Господа Бога, щоб отримати заплату за свою мозольну працю, яку Покійний клав кожного часу, коли йому позволяло здоров'я, а вже коли не міг ходити, то своєю порадою помагав і просив всіх, котрі приходили відвідати його, щоб: „нічого не боялися! Коли у Вас є добра воля, і коли є що боз у Громаді, так Ви все переборете. Ми пережили тяжкі часи і не піддалися, так і Ви не піддавайтеся, бо козаки ніколи не піддавалися"! Це була порада того, що не словом, пір, доки буде жити дух українського народу в серцях тих, котрі бачили і оцінили працю тих перших піонерів і оставили всім нам такий прекрасний приклад. Спи козаче! Нехай Тобі присниться, даша люба Україна, для котрої Ти так щиро працював ціле своє життя. Прощає Тебе в далеку дорогу, Твій давній друг,

Гр. Семочко.

ПОДЯКА

Вдова по бл. п. Кирилові Ева Січевська, діти і внуки цією дорогою складають щиру подяку всім приятелям, рідні і знайомим, котрі прийшли до них з розрадою і спів чуттям в такім тяжкім горі і смутку. Дякують парохорі о Білецькому за Похоронні Від прави, дякують всім за квіти і за участь у Похороні, дякують тим, що несли домовину, дякують братім Оленьцям за так гарне і совісне зарядження похорону і всім тим, котрі будь чим причинилися до заговення глибокої рани по утраті Покійного Мужа, Батька і Дідуня. Ще раз прийміть щиру подяку.

. . Дружина, діти і внуки.

Бл. п. СОФІЯ ВОРОНЧАК
Вернон, Б. К.

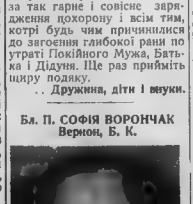

У понеділок 25 травня 1964 року, упокоїлася по довшій недузі в своєму домі у Вернон, Б. К., бл. п. Софія Ворончак.

Покійна народилася 21 листопада 1892 року в селі Хлопівка, Гусятинського повіту в західній Україні.

До Канади приїхала із своїми родичами маленькою дівчиною 1897 року.

Перше її помешкання з родичами було в Етелберт, Ман. на фармі.

1912 року софія вийшла замуж за Василя Ворончака, і прожили між собою щасливо як законне подружжя 52 роки.

1924 року Покійна із своїм мужом Василем замешкали в Армстронг, Б. К., на фармі, де примірно господарній й доробилися доброго майтку. Від довшого часу вони належали до Української Греко-Православної Церкви, дбали про розвій Церкви, також пожертвували чимало грошей на будову Церкви; купили дзвін і процесійний образ до місцевої Церкви у Вернон, Б. К., також жертвували на Катедру Пресв. Трійці у Вінніпезі та жертвували на Катедру Св. Івана в Едмонтоні, рівнож зложили пожертву на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі.

Покійна Софія завжди була щира й вирозуміла як в справах церковних, так і народніх, — ніколи не відмовлялася у помочі нікому.

Похоронна Служба Божа відбулася в Православній Церкві Св. Успіння у Вернон 28 травня, Заупокійну Літургію й Похоронну Відправу відслужив о. Прот. Л. Дячина; асистував п. Ф. Боровнік при помочі місцевих пань, що співають в хорі.

Тіло бл. п. Софії, похоронено на міському цвинтарі в Армстронг.

З великим смутком супроводжали Покійну на вічний спочинок її муж Василь, три сини, 4 дочки, зяті, невістки, 9 внуків і 3 правнуки. Рівнож висловили жаль по утраті родині п. В. Гакман, потім подякувала всім присутнім за похоронну участь дочка Покійної Анна з Венкувер. Від родини на Нев'янучий Вінок, вислано на пресовий фонд „Вісника, — 10 долярів, з чого п'ять долярів пішло на виробленя кліші.

Усім учасникам Похорону щира подяка від родини. Нехай Всемилосердний Господь дасть Вам много літ прожити! Покійну Софію нехай Господь Бог прийме в Свое Царство, де праведні спочивають.

Вічна Їй Пам'ять!

о. Л. В. Дячина.

Бл. п. ЮРІЯ ГЛАДИШ
Кіндерслей, Саск.

У неділю 24 травня цього року упокоївся в Бозі бл. п. Юрій Гладиш, прожився 77 років.

Покійний приїхав до Канади 1907 року, а 1911 року одружився з Марією Конашевич. Молоде подружжя прожило один рік у Пайн Ривер, Ман., а 1912 року перебралося до Кіндерслей. Тут Покійний працював два роки в Сі-ен-Ар", а після цього перейшов

на „гомстед" в Прізлейт, Саск. і там прожив до 1923 року. Після того Покійний перебрався на фарму коло Кіндерслей, де пізніше купив собі хату, в якій проживав до кінця свого життя.

Покійний належав до української православної Громади в Ітонія, а пізніше в Кіндерслей.

Бл. п. Ю. Гладиш оставив у смутку дружину, 5 синів, 3 дочки, 13 внуків і 7 правнуків.

У вівторок вечером 26-го травня, о. М. Боднарчук відправив Панахиду в похоронному заведені, а в середу, о годині 10 ранку, відслужив Заупокійну Службу Божу. Цю Служби відспівав хор з Кіндерслей, під дирингентурою п. А. Бия. Обов'язки дяка виконував п. О. Копчак. Церква була переповнена. На цьому Похороні були люди з Едмонтону, Келгарі, Саскатуну, Прізлейту й Ітонії.

По закінченні Похорону на цвинтарі, о. М. Боднарчук — в імені родини — запросив усіх учасників на обід, що від бувся в залі під церквою. Під час обіду, на заклик о. М. Боднарчука була переведена збірка на Нев'янучий Вінок. З цієї збірки $48.50 призначено на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі, 5.00 долярів на кліше і 0.25 центів на поштові видатки.

Сни спокійним сном, дорогий Муже. Батьку, Діду. Нехай канадійська земля — буде Тобі легкою.

Вічна Тобі пам'ять! **П. К.**

ПОДЯКА

Оцим складаємо щиру подяку о. М. Боднарчукові за відслужения Богослужень, панам А. Бицеві і О. Копчакові — за спів, Жіноцтву — за приготування обіду, і всім учасникам — за співчуття й молитви.

Марія Гладиш і діти.

ЗГАДКА
ПРО Бл. П. Ю. ПОНОМАРА

Дня 26 травня 1964 року відійшов у вічність бл. п. Юхим Пономар. Смерть спіткала покійного Юхима після тяжкої хвороби в лікарні в місті Маграт, Алберта.

Похоронна Служба Божа мала відбутися в Українській Греко-Православній Церкві у місті Летбридж, а суботу 30 травня 1964 року. Перед 10-ю годиною до Церкви стала при бувати велика кількість людей, друзів і знайомих не лише з околиць Маграту, Летбриджа, а також і з дальших околиць. З міста Келгарі, при були також знайомі та прияте лі зі своїм парохом о. Фикон.

О 10-й годині тіло Покійника перевезено з каплиці до української православної Церкви, де два священики відправили Заупокійну Службу Божу.

По Службі Божій велика вал ка авт супроводила Покійного на цвинтар, щоб віддати останню прислугу Покійному Юхимові.

Похорон скінчився. Всі присутні масово повернулися до залі під Церквою, щоб сповнити нашу стару традицію на поминальний обід.

Церковне Сестринство прийняти нашу стару традицію, на ду з коротенькими словами співчуття виступали о. Фик і о. Змійовський, а також голова Церковної Громади п. М. Бузовський.

Покійний Юхим народився 2-го лютого 1894 року на Великій Україні. Ще в сільській школі він гарно вчився і любив читати українські книжки, яких у той час було не легко дістати, але він майже всі поемі з Кобзаря знав на пам'ять. В 10 років Покійний вже співав в церковному хорі, маючи гарне сопрано.

Вибухнула перша світова війна, а за нею хуртовина революції. Покійний маючи гарний голос включився в культурно-освітню роботу на селі, беручи участь у хорових і драматичних гуртках.

В час „суцільної колективізації" Покійний попадає в списки переслідуваних, що примусило його з родинною покинути рідну хату і скитатися по „широкой необятной стране".

Хуртовина другої світової війни пронялася гребло-кордон на захід і в цю прірву хли нув потік цих переслідуваних людей з думкою, що гірше не буде ніде як на поневоленій московським окупантом Україні.

Цей потік виніс на еміграцію і бл. п. Юхима Пономаря з усією родиною. В таборах Покійний організував хорові гуртки і виступав в концертах та виставах.

В 1949 році виявилась можливість виїхати за океан на американський континент. Ка нада потребувала робітників на фарми для обробки буряків. Родина Пономарів хотіла виїхати, але потрібні робітники, а старих і малих жодна країна не хотіла брати. Вирішивши, що старший син Сергій, який уже мав свою родину, молодший син Микола і старша донька Олександра поїдуть самі, а старі батьки з молодшими сестрами залишуться ще в Німеччині, чекати поки ті не стягнуть і їх до Канади. Старша родина приїхавши до Канади і працюючи на буряках, зразу ж почали клопотатися за батьками і молодших сестер аби і їх стягнути до Канади.

В грудні місяці 1949 року, приїхали сюди вже вся родина і поселилась в місті Маграт, Алберта. Коли організувалась українська православна Громада в Летбридж, бл. п. Юхим став членом і громади і брав активну участь в церковному хорі.

Довгий і терністий шлях пережив Покійний і всі його знали й шанували як добру спокійну людину і тому так масово приїхали віддати останню пошану. Покійний залишив дружину, двох синів, трьох дочок і 10 внуків.

Спочивае Покійний на міському цвинтарі в місті Летбридж, Алберта.

Вічна Йому Пам'ять!

Під час поминального обіду на пропозицію голови церковного заряду п. М. Бузовського, було зібрано $09.00, які призначено на пресу і на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі.

Друг.

У ПЕРШІ РОКОВИНИ
Бл. п. ДОБРОДИЙКИ РОЗАЛІЇ ГОРБАЙ

Коли вліті пташки засипають, цвіти в городах зацвітуть, — вдовець іде на цвинтар до свіжої могили, — іде з дружинною поговорити...

Не сумуй, що Теде сонце не гріє, не гадай, що забули Тебе. Для Тебе все змінилося: сум? — він з нами остався! Тепер не сонцю, а Господу огрівати Тебе. Коли зійдемося з дітьми в Провідну Неділю помолитися над Тобою, щоб Тобі легше було, — ми будемо сумувати, а Ти радій у Господі.

У перші роковини упокоєння бл. п. Розалії — моєї дружини, кладу скромний Нев'янучий Вінець на її могилу — 5.00 дол. на пресовий фонд „Вісника", якого Покійна дуже любила і довгими роками читала його.

Вічна Їй Пам'ять!

о. Прот. Т. А. Горбай.

Бл. п. КАТЕРИНА ЄМЧУК
Форт Вілліям, Онт.

У неділю, дня 17-го травня 1964 року, рознеслася сумна вістка, що в місцевій лікарні упокоїлася Катерина Ємчук.

Хоч це й не було несподіванкою, бо Покійна довгі роки хворіла та часто, нераз цілими місяцями, перебувала в лікарні, все ж таки ця вістка зробила велике враження на всіх приятелів і знайомих у містах Форт Вілліям, Порт Артурі й околиці.

Бл. п. Катерина Ємчук, дочка Андрія і Марії Сеньків, народилася 18 жовтня 1891 року в селі Козівка Тернопільського повіту в західній Україні.

В 1909 році Покійна виеміґрувала до Канади й поселилася у своїх рідних в місті Вінніпегу. Рік пізніше вона переїхала до Форт Вілліям, де 18 травня 1912 року вийшла заміж за Федора Ємчука.

Слідуючого року народився у них син Мирослав, а 5 років пізніше Господь нагородив їх другим сином, якого назвали Нестором.

Родина Ємчуків була свідомою українською родиною і

через свою віддану працю, як на громадському так і на церковному полі здобула собі широку популярність серед місцевого українського громадянства.

Бл. п. Катерина була дуже активна, вона співала в хорі Гасана, брала участь в драматичному гуртку, а також була в танцювальній групі Авраменка. Рівночасно Покійна була кольпортерком журнала „Жіноча доля", для якого приєднала понад 40 передплатників, також займалася сирозаженням і розпродажем календарів. За свою визначну кольпортерську працю Покійна отримала нагороду в формі книжки „Перший вінок" Кобрянської, яка тепер разом з кількома річниками „Жіночої долі" знаходиться в музеї Союзу Українок Канади в місті Саскатун.

Ті цінні видання подарував до музею п. Ємчук, які абе-рігатимуть там на довгі роки та будуть гарною пам'яткою про його милу дружину.

Треба також згадати, що бл. п. Катерина Ємчук дуже гарно вишивала й багато її експонатів були на виставках у західній Канади.

Покійна Катерина була довголітньою членкинею української православної Громади Св. Володимира, заслуженою членкинею Союзу Українок Канади, а також належала до Товариства „Просвіта" імені Івана Франка та місцевого від ділу „Взаємної Помочи". Багато праці Покійна вложила при Церковній Громаді та жіночому відділі ім. О. Пчілки, де протягом 16 років займала різні становища в управі.

В 1962 році, хоч вже тяжко було боротися з недугою, Покійна ще була фінансовою секретаркою Жіночого Відділу при Церковній Громаді й дуже совісно та старанно виконувала свої обов'язки.

Всі, хто тільки знав Покійну, мусять дати їй повне при-

знання за великий і жертвенний вклад праці та фінансову поміч своїй рідній Українській Православній Церкві та різним с у с п і л ь н о-громадським організаціям. І коли взяти під увагу те, що майже половину свого життя вона терпіла на цукровицю, яка помимо родинної опіки та медичних заходів остаточно її перемогла, то дійсно праця і здобутки Покійної заслуговують на особливе відзначення.

У вівторок, 19 травня, у місцевому похоронному заведенні відбулася урочиста Панахида, після якої о. Митрат С. Герус висловив глибокі співчуття присутнім членам родини та виголосив коротку, але дуже змістовну науку базовану на християнській вірі в позагробове життя.

Слідуючого дня відбулася торжественна Служба Божа з похоронною відправою. Похоронні відправи відслужив о. Митрат Герус в сослуженні о. диякона М. Малюжинського при допомозі хористів під управою дяка К. Чехового. Мимо того, що то був будний день, багато людей зваблячися від праці і прийшли віддати останню пошану Покійній.

На міському цвинтарі, коло свіжо викопаного гробу, прощальне слово виголосив голова Тов. „Просвіти" у Вест Форт Вілліям п. А. Музика, який підчеркнув чисельні заслуги Покійної, згадуючи рів ночасно про її нерівну боротьбу з недугою.

У Похороні взяла участь вся смутком сповита родина: муж Федір, син Мирослав з дружиною, син Нестор, який при їхав з Оттави, де він служить в канадійському легучстві, сестра Анна Ревакоська з Вінд зор і внук Євген, який цього року закінчив студії в Квінс університеті й отримав ступінь інженера хемії. Молодий Євген Ємчук є сином Мирослава й був улюбленцем Покійної бабуні й дуже часто пересиджував коло її постелі.

Після похорону родина Покійної запросила всіх присутніх до церковної залі на перекуску, яку приготовили членкині Жін. Тов. ім. О. Пчілки, за ініціятивою голови товариства пані С. Музики.

Під час Похоронної тризни гарне слово виголосив п. С. Пуляк, голова контрольної комісії централі КУК, в якому описав особу Покійної як свідому й працьовитну українську жінку.

На закінчення свого слова п. Пуляк зробив заклик до всіх присутніх, щоб склали свій дар на „Нев'янучий Вінок Покійної.

Збірка принесла 80 долярів, що й було розподілено: на Колегію Св. Андрея — 50.00 долярів, на „Український Голос" — 15.00 долярів (включно виробленням кліше), на „Вісник — 5.00 долярів, на журнал „Віра й Культура" — 5.00 долярів і на журнал „Промінь" — 5.00 долярів.

Щира подяка Жертводав-

цям, а Покійній Катерині, нехай канадійська земля буде легкою!

Вічна їй Пам'ять!

о. д. М.

Бл. п. П. М. ВОЛОШИН
Лужани, Алта.

Дня 13 травня 1964 року в Едмонтоні помер бл. п. Михайло Волошин, прожившии 54 роки. Він прибув у Канаду зі своїми батьками маючи один рік життя. Вони жили довший час в околиці Ту Гілс, Альберта. Одружившись з В. Рудковською, покійний Михайло фармерував в околиці Лужан продовж 33 роки.

Покійний Михайло оставив при житню любу дружину Василину (Белла), 3 сини — Петра, Едвина і Віктора, маму Анну Іцюк, одного брата Сильвестра, сестру Марію Ядура і одну внуку.

Дня 16 травня в місцевій православній Церкві відбулося похоронне Богослуження, яке відслужив о. А. Хрусталка. Він виголосив змістовну проповідь про важливість життя та розрадив засмучену родину і приятелів.

В похороні взяло участь багато людей, як місцевих так і з околиці.

Тлінні останки Покійного похоронено на місцевім церковнім цвинтарі.

По похороні відбувся поминальний обід в церковній залі.

Бл. п. Михайло був свідомий, віруючий, працьовитий, лагідної вдачі і жертвенний. Він був примірним мужем любої дружини, добрим батьком дітей і добрим членом Української Православної Церкви.

Нехай Вселаскавий-Господь прийме його благородну душу в Небесні Оселі. Спочивай дорогий наш брате в Христі по Ліжній праці, поки Бог не збудить Тебе, а ми, що знали Тебе, будемо споминати у своїх молитвах.

Вічна Тобі Пам'ять!

о. А. Х.

Бл. п. М. ПІДВЕРБИЦЬКИЙ
Ришард, Сяск.

Як блискавка рознеслася по радіо вістка про упокоєння бл п. Михайла Підвербицького. Це було великого несподіванкою як для рідні, так і для знайомих, хоч це не повинне нас дивувати, чи тривожитись, бо кожний з нас повинен пам'ятати слова Господа: „Не знаєш ні дня, ні хвилини, коли покличу душу твою". Отже, ми завжди повинні бути готові на поклик Спасителя, і ніколи того поклику не лякатися.

Бл. п. Михайло народився в родині Андрія і Марії у місті Городенка, Західня Україна.

У Канаду прибув з батьками ще маленьким хлопцем 1910 року, тут виростав і ходив до школи. 1930 року одружився з Ягегесею Дмитрук, і Бог поблагословив їх гарними діточками. У них було три сини: Павло, Нестор і Денис, і одна дочка, тепер замужня за Стефаном Токариком.. Покійний втішився 5-ма внуками. Покійний залишив у глибокому смутку 3 брати і 4 сестри.

31 рік Покійний фармерував, 3 роки був у „бізнесі" і мав крамницю у Ришарді, Сяск.

Бл. п. Михайло був активним при Церкві, бо дуже її любив. Він також працював і при Народньому Домі.

Похорон Покійного відбувся в Норт Бетлфорд, тут же він і похований. Похоронні Відправи почалися Св. Літургією, яку служили Всеч. о.о. С. Зузак і С. Столярчук. По Службі Божій Всеч. о. С. Зузак виголосив прощальну проповідь. На цвинтарі Покійного попрощав о. С. Столярчук.

Учасники Похорону, на заклик о. С. Столярчука, зложили на Нев'янучий Вінець $87.24. Із цієї суми $80.00 призначено на Колегію Св. Андрея, і $7.00 на „Вісник".

Усім Жертводавцям щира подяка, а Покійному Михайлові земля нехай буде пером.

Вічна Йому Пам'ять!

о. С. З.

Бл. п. МАРФА СЕНИК
Ошава, Онт.

Дня 27-го травня 1964 року розійшлася сумна вістка, що в той день відійшла у вічність Марфа Сеник (Смішко).

Покійна Марфа народилася 18-го травня 1896 року в селі Орлянське, коло Запоріжжя. Заміж покійна вийшла в 1918 році за Андрія Сеника. Від самого початку родинного життя, віддано працювала для добра і виховання своєї родини.

Під час комуністичного панування, Покійна зазнала багато горя. Чоловік її Андрій, мусів переховуватися. У 1931 році Покійна і діти були вивезені з рідного села. Чоловік їх віднайшов і забрав до себе. Але спокійного життя не було. Часто мусіли міняти місце свого перебування, так що до приходу німців перейжджали 12 разів з міста до міста.

Маючи шестеро малих дітей і постійне переїжджання, голод в 33-х роках, доводило молоду маму до розпуки. Одначе вірв в краще майбутнє надія на Бога і любов до своєї родини, надавали Покійній сил переборювати всі життєві труднощі. Працювала Покійна тяжко, щоб виховати і вигодувати свою родину.

Під час війни, коли забрали мужа і сина до війська, біда почала знову заглядати до хати. Все було знищене і зруйноване війною. Переживання за сина і мужа, тяжка праця при відновленні господарства не давали спокійного життя Покійній.

По тяжкій праці, господарство відбудувалося, але не на довго. З наступом комуністів, Покійна з чоловіком, забравши свою родину, покинули господарство і вийхали до Німеччини. Тут кожного дня можна було сподіватися смерти від бомб. Одначе тут надія на Бога помогла і всі остали ся живими.

По закінченні війни п-во Сеники перебували в таборах: Мунстер, Фіхбек і Фалкенберг. Переживши репатріацію і всі невигоди таборового життя, покійна Марфа з мужем і дітьми в 1950 році переїхала до Канади.

В Канаді перше зупинилися в Ейджакс. По короткому часі перебираються до Ошави, де купують фарму. Ті всі переживання, невигоди і тяжка праця не остався без наслідку. Покійна тяжко захворіла, її забрали до лікарні з якої вже не повернулася.

Будучи доброї і лагідної вдачі, бл. п. Марфа за свого життя придбала собі дуже багато приятелів, які прийшли на Похорон, щоб віддати останню пошану Покійній.

В Церкві Св. Івана була відправлена Заупокійна Служба Божа, настоятелем парафії о. Р. Павченком. Після Богослуження було відправлено Чин Похорону, в якому брав також участь о. П. Запарнюк. Після Похоронних Відправ, відпроваджено бл. п. Марфу на місце вічного спочинку. А вже після Похорону в церковній залі вудбувся поминальний обід.

Покійна Марфа будучи сама дуже віруючою і побожною жінкою, так і виховувала свою родину. Вона ніколи не опускала Богослужень. Чоловік Покійної Андрій Сеник був диригентом в Церкві Св. Івана, а син Михайло і донька Катерина співають в хорі.

Бл. п. Марфа залишила в смутку мужа Андрія, три сини і три доньки, 9 внуків і одного правнука.

Спи спокійно, дорога Марфо! Нехай земля буде Тобі легкою, а ми Тебе ніколи не забудемо.

Вічна Тобі Пам'ять!

Приятель.

Бл. п. В. ТАРНОВЕЦЬКА
Келвінгтон, Сяск.

У неділю 12 квітня ц. р. по довгій і тяжкій недузі упокоїлася в Бозі бл. п. Василина Тарновецька, з роду Стінка.

Народилася Покійна 7 листопада 1887 року в селі Добринівці на Буковині. Молодою 15-літньою дівчиною прибула з батьками до Канади. Прибувши до Канади батьки Покійної замешкали в околиці Дробот, Сяск.

Року 1902 бл. п. Василина одружилася з Леонтієм Тарновецьким і від того часу аж до 1945 року подружжя Тарновецьких проживали на власній фармі в околиці Інсінгер, Сяск. В час свого проживання в цій околиці уся родина Тарновецьких були активними працівниками українських народніх організацій, членами своєї Рідної Церкви, а зокрема покійна Василина була активною членкинею місцевого

відділу Союзу Українок Канади.

Року 1945, родина Тарновецьких переїжджає на інше місце проживку, а саме до Келвінгтон, з мотивою лишше устаткувати свое життя на старші літа. Але вже незабаром, а саме 1947 року Покійна залишається вдовою, коли її чоловік того року помер. Решту 17 років свого життя Покійна проживала самітньо, хоч, як і раніше, не переставала активно працювати для добра Рідної Церкви і українського народу, виконуючи свої обов'язки в С.У.К. і як членкиня У.Г.П.Ц.К.

Також потіхою і розрадою її старших років життя були її діти, які п о с т і й н о відвідували свою маму, допомагали їй усім в чому була потреба і взагалі жили в любові і пошані до своєї мами, до останнього дня її життя.

За час свого перебування в Келвінгтоні, Покійна була ру шієм усього у к р а ї н с ь к о г о церковного життя. І хоч до цього часу там ще не збудовано свого Храму Божого, то місцеві православні українці, в тісній мірі завдяки стараннню покійної Василини Тарновецької мали періодичні Відправи й готувалися до зорганізування Громади і побудови своєї Святині.

Зі смертю Покійної наша Церква, а особливо Українська Громада в Келвінгтоні, втратила одну зі своїх к а й кращих членкинь.

Похоронні Відправи розпочалися у середу 15 квітня вечером у місцевому похоронному заведенні. Відправив Панахиду о. Г. Удод, настоятель Шіговської Парафії. Спі мав п. Т. Коронатницький, дяк з Шіговської Громади. В Панахиді взяли участь численні членкині родини Покійної, приятелі і знайомі та місцеві мешканці.

Другого дня у випозначеній місцевій З'єднаній (Юнайтед) церкві відбувся чин Похорону й Заупокійна Служба Божа, яку соборно відправили о. Прот. С. Гребенюк — місцевий настоятель і о. Григорій Удод.

Першу проповідь на евангельську тему, говорив о. Г. Удод, а другу прощальну о. Прот. Гребенюк.

На заклик о. Прот. С. Гребенюка вірні, при Останньому Цілуванні склали на Нев'янучий Вінок Покійній 80.00 долярів, які призначено на початок Будівельного Фонду місцевої Церкви, яку так Покійна хотіла бачити в цьому місці.

Тлінні Останки бл. п. Василини похоронено на місцевому цвинтарі. Після Похорону в місцевій залі Канадійського Легіону відбувся великий поминальний обід для усіх учасників Похорону.

Покійна Василина залишила в глибокому смутку п'ять синів, дві дочки, 15 внуків і семеро правнуків, одну сестру та двох братів.

Нехай Господь прийме душу Покійної Василини в сад Небесні Оселі, де праведні спочивають, а численній родині нехай допоможе перенести болючу втрату.

На рідну пресу, в пам'ять бл п. Василини, члени родини скали 20.00 долярів, з чого $4.50 на кліше, а 10.00 долярів на пресовий фонд „Вісника".

Присутній.

На Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпегу

(Продовження)

Пожертви в честь офіційного відкриття Колегії — отримані поштою перед відкриттям,

По $1,000.00: Д-р Петро Дрогомер (Дрогомирецький), Дейтона Біч, Флорида, ЗДА; Іван Гевин, Торонто; Катедральна Громада Св. Володимира, Торонто.

По $250.00: Епіфанія Кочa, Торонто.

По $200.00: Григорій Ф. Стратійчук, Камора, Сяск; Онуфат і Павлина Лумінчуки, Едмонтон, Алта

По $153.00: Українська Греко-Православна Церква Ясланни Св Духа, Ріджайна, Сяск.

По $100.00: Пані К. Ксьонзина, Ст. Альберт, Алта; Др. Іван Верхомін, Едмонтон, Алта; Василь Зарубій, Вегревіл, Алта; Йосиф Дзьобко, Вірден, Ман; Альфред Б Котеико, Торонто; о. Григорій Удод, Шіго, Сяск; Стефон А. Склерович, Корона, Каліфорнія; Володимир і Іванна Дженис, Едмонтон, Алта; С. Цибульський, Брентфорд, Онт; Стефан і Марта Сітко, Вадіна, Сяск; о. Прот. Г. О. Васильв, Едмонтон, Алта; Іван Григорій, Едмонтон, Алта; о Прот. Ф. Керницький, Виндзор, Онт; Кредитова Спілка СОЮЗ, Торонто; о. Прот. С. Гарус, Фт, Вілліям, Онт; Мих. Ридзе, Вестон Онт; Українська Греко-Православна Громада Св. Юрія, Давфин, Ман; д-р Юрій Драган, Саскатун, Сяск; Н. І К. Сакалюки, Торонто, Онт.

По $50.00: Адольф Котишин, Ту Гілс, Алта, Василь Е. Косташ, Едмонтон, Алта; Товариство Читальня „Просвіта" Вінніпег, замість квітів на могилу бл. п. Х. Радчука; Наталка Юрик, Фт. Відділим, Онт; Олекса Мех, Оттава; Дмитро Хмара, Содбурі, Онт; Д Жаботинський, Кенора, Онт.

По $35.00: Збірка на 25-літню подружого життя п-ва Сойків, Сарнія, Онт., передав В. Григорак, Мейпл, Онт. Збірка на похорони бл. п. Юхима Пономаря, Маграт, Алта

По $30.00: Іван Турченюк і його діти Тарас і Ірина, Монтреал, Кве.

По $25.00: Прокоп і Анна Загарія, Пріскна, Сяск; Михайло Серінюк, Едмонтон; о. Володимир Слюзар, Камора, Сяск; Ізидор Горецький, Торгіла, Алта; К. П. Федейко з дружиною, Гефорд, Сяск, пані Марія Семащук, Торонто Орест Мисик, Камора, Сяск; о В. Войчук, Рівертон, Сяск; Українське Жіноче Добродійне Товариство, Давфин, Ман; Ф. Музика з дружиною, Вегревіл, Алта; о Прот. П. Запарнюк, Ошава, Онт; Українська Греко-Православна Громада, Ревелстон, Б. К; М Марчук, Ріджайна, Сяск; І І Галех, Ріджайна, Сяск; о архімандрит С. Магалас, Мімі, Флорида, Василь Котишин, Мирним, Алта, Ю Слюсарчук, Едмонтон; Ст Гадійчук, Монтреал; Моррис М Григор, Вінніпег.

В неділю, 24-го травня ц. р. зібрано під час Панахиди за душу пок. Симона Петлюри

Українська Православна Парафія Св. Димитрія, Картерет, Н. Дж., ЗДА., С. Ничка, Едмонтон, Алта; Тома Лазарук, Едмонтон, Вірен. о. Віталій і Добродійка Ковалевські, Ковтеена, Па., ЗДА; Вас. Шупенюк, Торонто; Василь Лисик, Норт Соррі, Б. К; Петро Лубінка, Брокстон, Сяск; о. Борис В. Забродський, Гарві, Ілл., ЗДА; Микола і Марія Солован, Едмонтон, Алта; о. Стефан Ганкевич, Калвленд, О., ЗДА.

По $20.00: Гр Крачук, Винярд, Сяск; Ольга Крисюк, Вінніпег; Семен Сиротюк з дружиною, Едмонтон, Алта., К Жеребецький, Ріджайна, Сяск; І Назіна Ріджайна, Сяск, В Весельовський, Ріджайна Сяск, Парвня Литвин, Вінніпегосис, Ман; Дмитро Дверничук Вінніпд, Сяск; Олекса і Кася Стасин, Гаелдо, Алта; пані М Гудзчак, Рорвстон, Ман; пані Анеля Бучій, Давфин, Ман; Юрій Крайнюкин, Флін Флон, Ман; Федір Стефанюк, Вінніпег.

По $14.75: З хрестин дівчини п-ва Михайла і Рузьки Мамчурів, Фрейнс, Алта. (прислав о. Є. Стефанюк).

По $15.00: С. Лучанко, Монтреал, Кве; пані В. Катеринич, Саскатун, Сяск.

По $12.00: Невянучий вінок на могилу бл. п. Павла Ковальчука (збірка), Торонто, Онт.

По $10.00: Іван Гринин, Струган, Сяск; Іван Корбутяк, Брод Велзі, Ман; Іван Залізький, Дервент, Алта; Іван Р. Наконечний, Тейлор, Па., ЗДА; о. М. Критюк, Мелфорт, Сяск; М. Процичук, Келгарі, Алта; пані Т. Озійчук, Фт, Френсис, Онт; Васьо Будник, Ню Вестмінстер, Б. К; Микола Мендрик, Едмонтон, Алта; Стефан Копоть, Едмонтон; Леон Бобіцький, Бітон, Алта; Андрій Тимрик, Ерровгед, Б. К; Томі Тимрик, Ерровгед, Б. К; Г. Мамарик, Ріджайна, Сяск; Юрій Скрипник, Ріджайна, Сяск; І. Зінчишин, Ріджайна, Сяск; С. Дворнік, Ватерфорд, Онт; Дмитро Горбашевський, Вилзінгдон, Алта; Юрій Балюк, Фт. Френсис, Онт; Василь Шейкер, Лівін Лейк, Ман; о. Прот Т. Горбай, Лемонт, Алта; Леон Бобіцький, Бітон, Б. К; о. Прот П. Опаренко, Бриджпорт, Па., ЗДА; Матей Стефюк, Голден, Б. К, Павло Бобіцький, Ревелстон, Б К; Мих. Петрацук, Ревелстон, Б. К; Петро Севишин, Ревелстон, Б. К; П. Андрейчук, Ріджайна; О Пасека, Ріджайна; М. Коропан, Ріджайна; о. Ф. Кульчицький, Трентон, Н. Дж; пані Анна Підручна, Вегревіл, Алта; Мих. Шевчук, Вилзінгдон, Алта; Іван Шур, Дорбен, Ман; Богдан Шук, Дорбен, Ман; Захарій Демчук, Сенгі Лейк, Ман; Андрій Гришин, Монтреал, Кве; Іван Шидловський, Вінніпег; Карпо Мельничук, Ошава, Онт. пані К. Менярро Роблін, Ман; В. Мудрик, Ріджайна; І. А. Антинюк, Ріджайна, Сяск

По $2.00: С. Столяр, Фенруд, Сяск; Ю. Бідник, Вилзінгдон, Алта; Петро Шур, Дербин, Ман, Н. Н Вернон, Б. К.

По $1.00: Гр. Ільницький, Еррогед, Б К

Збірка замість квітів на могилу бл. п. Григорія Палія, що впочилося 30 травня 1964 р., в Вінніпегу (передав о. Прот. М. Юрківський).

По $10.00: Петро Крепкевич, Д-р Василь і Марія Богонос, М Григор з дружиною, Вінніпег; Сільський відділ СУС, Василь Буранич

По $5.00: Іван Михальчук, Фт. Вілліям, Онт; Стефан Папіш, Тшей, Сяск; Григорій Арабський, Транскона, Ман, Ілія Зволдецький, Сенгузо, Алта

По $3.00: Борис Богонос

По $2.00: Г. Восяер з дружиною, Пітерсфілд, Ман; Юрій Котелко, Ст. Боніфас, Ман; Д-р В Черевик з дружиною, Кінгс Парк, Ман; А. Шараган з дружиною; Михайло Бобей з дружиною; Петро Андрейв з дружиною, М Пасечка з дружиною, Доненбі, Ман; Федір Стефанюк з дружиною.

По $1.00: Михайло Папіш, Мих. Бальон, Іван Папіш.

Збірка п. В. Черненького, Гласвіли, Сяск.

По $25.00: Збірка на прийняттю з нагоди 76-их імення пані Агафії Зачковської

По $10.00: Збірка на прийняттю в нагоди 60-літніх імення з. К. Левчука. Пожертва від п. Миколи Малика.

Збірка п. В. Перепелюка

По $50.00: Семен Гулька, Вотерфорд, Онт.

По $25.00: Павло Петричко, Флін Флон, Ман.

По $20.00: Михаїл Царук, Вірджія, Сяск.

По $10.00: Петро Семенець, Сут Ст. Мері, Онт; Дмитро Гайдамака, Флін Флон, Ман.

По $2.00: Йосиф Візник, Дрейден, Онт.

Збірка Комітету при Громаді Св. Володимира, Вегревіл, Алта.

По $200.00: Юрій П. Шевчук, Вегревіл, Алта.

По $20.00: Іван Богайчук, Інісфрі, Алта.

По $10.00: Дмитро Басюк, Михайло Сорока, Іван Хомик, Параня Корнілюк.

По $5.00: Михайло Гордей, Михайло Стрипадка, Дамило Луцик, Едвард Напора, Михайло Сабі, Олекса Е Кшик, Павло Богайчук, Микола Богайчук, Іван Мельник, Васьо Дронник, Васьо Пухкий (Вайкнью, Алта)

По $3.00: Микола Н. Богайчук, пані Параска Кузик.

По $2.00: Стефан Лучко.

Збірка о. М. Крицука, Вегревіл, Алта.

По $46.50: Збірка на похорові бл. п. Ореста Корпана.

По $34.50: Збірка на похорові бл п пані Непеі Якімчук.

(Далі буде)

ST. ANDREW'S COLLEGE
IN WINNIPEG
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

Порядки Богослужень:
підвінніпезька округа

СЕРПЕНЬ
16. Неділя — Трансконя, Селкірк.
19. Неділя — Кенора, Поплярфілд
30 Неділя — Трансконя, Гонор, Ледвин — Храм.

ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Кенора, Поплар Парк.
13. Неділя — Трансконя, Бочевзр.
20 Неділя — Кенора, Пилент Гоув. Стед.
27 Неділя. Воздвиження — Трансконя, Гонор, Поплярфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. John's Ave. Winnipeg 4, Canada

о. С. СТОЛЯРЧУКА
Address: 2204 MekDonald Ave.
Brendon, Man. Tel.: P. A. 95814.

о. В. БОРЧУКА
СЕРПЕНЬ
16 Неділя — Горлиці
19. Середа. Преображення Господне — Ріки Свячени овочів
23 Неділя — Ябрдин. Храм
28. Пятниця. Успіння Пресв. Богородиці — Мачорінць. Храм
30. Неділя — Йордан
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2900

о. П. БУБЛИКА
СЕРПЕНЬ
16 Неділя — Макела
19. Середа. Преображення Госп. — Довлел. Храм
23. Неділя — Кемсек
28. Пятниця, Успіння Пресв. Богородиці — Актишівчукова
30 Неділя — Сторноєй
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-8447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
СЕРПЕНЬ
16. Неділя — Св. Михаїла
23. Неділя — Св. Андрія
30 Неділя — Св. Михаїла
ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Св. Андрія
13. Неділя — Св. Михаїла
Address: 8541—89 Str.
Edmonton, Alta. Tel: 466-8284.

о. І. Г. ГИКАВИЙ
СЕРПЕНЬ
16. Неділя — Лужани
19. Середа. Преображення Господне Кидрн
23. Неділя — Прут
30. Неділя — Борівці
Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
СЕРПЕНЬ
14. Пятниця — Реннер (Хрещення Україні пов. Спас - винос Чес. Хреста)
16. Неділя — Дорбнв
19. Середа — Пайн Ривер. Храм — Преобр. Г. Іс. Хр. — Щиро всіх запрошує!
23. Неділя — Гарфілд
28. Пятниця — Зелена (Храм Усп. Пр. Богород. - Щиро всіх запрошуємо!)
30. Неділя — Вендан
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕБЕНЮКА
СЕРПЕНЬ
16. Неділя — Вімер
19. Середа Преображення Господнє. Храм — Київ
23. Неділя — Саскатун
28. Пятниця Успіння Пресв. Богородиці — Кайзер Успенська
30. Неділя — Бодяна
P. O. Box 386. Watson, Sask.

о. С. ГРЕДІЛЯ
СЕРПЕНЬ
16. Неділя — Норквей
Вечірня 4 год. — Дембіріг
19. Середа Спасе — Арвон
23. Неділя — Свап Ривер
Вечірня 4 год. — Кобзар
28. Пятниця Усп. Пр. Богор. — Мейфлдж Храм
30. Неділя — Вайбрн
ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Гасс
13. Неділя — Спінел
20. Неділя — Свап Ривер
21. Понеділок. Різдво Пр. Б. — Свап Ривер
27. Неділя Возд. Чесн. Хр. — Ленбріг
Address: Box 111. Hayas, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
СЕРПЕНЬ
16. Неділя — Вернон
19. Середа Преобр. - Вернон
23. Неділя Вернон
28. Пятниця Усп. Бог. — Вернон
30. Неділя — Вернон
ВІЗИТАЦІЯ АРХИЄПИСКОПА АНДРЕЯ
Українська Греко-Православна Громада Св. Успіння в Вернон Б. К запрошує всіх вірних з Окрузі Вернон сусіди: ніх громад як Кеслоик, Ренектоик і Кемлупс, взяти участь в Архиєрейській Візитації Високопреосвященнішого Архиепископа Андрея в неділю 30 серпня 1964 р.
ПРОГРАМА
9.00 ранку Утреня
9.30 Зустріч Владики
10.00 — Архиєрейська Літургія.
12.00 — Обід в Українському Народному Домі
2.00 год. по обіді програма з годовою доповіддю Архиепископа Андрея
ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Вернон
11. Пятниця Усіч. Гол. Пр. — Вернон
13. Неділя Вернон
20. Неділя Кеслоик
21. Понеділок Різд. Б. — Вернон
27. Неділя Возд. Ч. Х. - Вернон
Address: 2602-42 Ave. Vernon, B. C. Phone 542-3812

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
СЕРПЕНЬ
16. Неділя — Мікинт
19. Середа. Спасо — Шортдейл
23. Неділя — Ленард
28. Пятниця. Успіння Присв. Богородиці — Роблін
30. Неділя — Гренлво
ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Роблін
о 3-ій по вол. Вечірня — Шортейл
13. Неділя — Петлюра
о 3-ій по вол. Вечірня — Гренлво
26. Неділя — Мікинт
о 3-ій по вол. Вечірня — Мерідель
21. Понеділок Різдво Пресв. Богородиці Храм Коздер (Жучки)
27. Неділя Воздвиження Чесн. Хрестат Ленард
27. Неділя о 3-ій по пол Вечірня з Винесом Чесн Хр — Толорівці
Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 466.

о. Ст. ЗУЗАКА
СЕРПЕНЬ
16. Неділя — Редфіл
19. Середа. Преображення — Геффорд
23. Неділя Пискаливці
28. Пятниця. Успіння — Редфіл о год 7 вечером
30. Неділя. Храм — Бінкс
ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Кридор
13. Неділя Геффорд
20. Неділя Бінкс
29. Неділя Вечірня Різдва Пр. Богородиці о год 7-ій веч — Редфіл
27. Неділя. Воздвиження Ч Хр — Геффорд
Address: Box 168, Hafford, Sask. Tel.: 55.

о. М. КРИТЮКА
СЕРПЕНЬ
16. Неділя — Брокгей
19. Середа Преображення Господне Ервуд
23. Неділя — Громіда (північна)
28. Пятниця. Успіння Пресв. Богородиці — Ендевор
30. Неділя — Мелфорт
ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Гадсон Бей
13. Неділя — Громіда (північна)
20. Неділя — Брукфілд
21. Понеділок. Різдво Пр. Богородиці - Громіда (північна)
27. Неділя Воздвиження Чесн Хреста Мелфорт
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛІША
СЕРПЕНЬ
16. Неділя — Сандвін
19. Преображення Господне — Арбакка, Св. Миколая
22. Неділя — Вайта
28. Успіння Пресв. Богородиці — Арбакка Св. Ап. Петра й Павла
30. Неділя — Сеньків
Box 48, Vita, Man. Tel. 5-84-82.

о. ІВАН МЕЛЬНИК
СЕРПЕНЬ
16. Неділя — Антусвіл
19. Середа. Преображення — Менні — Храм.
23. Неділя — Вінсента.
28. Пятниця. Успіння Пресв. Богородиці — Глен Елмо, Храм
30. Неділя — Оакборн.
Просимо доокольчих Громад взяти участь з вищезазначених Храмах.
ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Сенді Лейк
13. Неділя — Роскорн
20. Неділя — Менні
21. Понеділок Різдво Пр Богородиці — Оакбан
27. Неділя. Воздвиження Чесного Хреста Оакборн
Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
СЕРПЕНЬ
16. Неділя — Ріймонд Парк
23. Неділя — Сібабіч
30. Неділя — Санґудо. Храм Успіння Пресв. Богородиці
ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Вестлок
13. Неділя — Санґудо
20. Неділя — Барвед
27. Неділя — Сібабіч
Address: Westlock, Alta, Box 902. Tel. 342-5745

о. М. ОЛЕСЮКА
СЕРПЕНЬ
16. Неділя — Рорктон
19. Середа Преображення Господне — Сифтон
19. Середа. В год. 7.30 вечора Вечірня і Освячення овочів —
Данфрн
23. Неділя — Данфрн
28. Пятниця Успіння Пресв. Богородиці — Ашвіл
30. Неділя — Дрифтінг Ривер
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
16. Неділя — Подовики
19. Середа. Преобр. Господне — Дробот
23. Неділя — Інсінгер (гай-вай)
28. Пятниця Усп. Пр. Богородиці — Льюра. Храм
28. Пятниця Усп. Пр. Богородиці — Маморнель. Храм
30. Неділя — Вестбрук
УВАГА: У Маморнель на Храм буде служити Всеч. о. В. Бойчук з Йорктону.
ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Інсінгер (м.)
11. Пятниця Усіч. Гол Ів. Прет — Половики
13. Неділя — Льюра
20. Неділя — Подор (м.). Храм
21. Понеділок Різ. Пр. Богородиці (гай-вай)
27. Неділя Вестбрук
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 88.

о. Я. РИБАЛКИ
СЕРПЕНЬ
14. Пятниця — Белс
16. Неділя — Стрий
19. Середа — Вільна
23. Неділя — Ворспайт
Єванд Вечірня 4-та год веч
28. Пятниця — Смокі Лейк
30. Неділя — Стеден
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. О. СОРОЧУК
СЕРПЕНЬ
16. Неділя — Глендон
19. Середа. Преображення Господне — Тіріен
23. Неділя — Ель Понт
28. Пятниця. Успіння Пресв. Богородиці — Семді Рендс
30. Неділя — Гіфорд
Glendon, Alta.

о. В. СЛЮЗАРА
СЕРПЕНЬ
16. Неділя — Бірдлес
19. Преображення Госп. — Рама
23. Неділя Капора
28. Успення Пресв. Богородиці — Могила
30. Неділя — Стрендлес
Canora, Sask., Ph. 563-5188

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
СЕРПЕНЬ
16. Неділя — Лек Ла Біш
19. Середа Преображення Господне Гіесленд Хрсч
23. Неділя Крейгенд
28. Пятниця Успіння Пресвятої Богородиці — Сереба
30. Неділя Атабаска
Address: Box 617 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
СЕРПЕНЬ
14. Пятниця Хрещення України — Ст. Лжутієн
16. Неділя — Ленін
19. Середа. Преображення Господне Смате
23. Неділя — Шантер
28. Пятниця — Успіння — Вакав. Храм
30. Неділя — Елоов Крік
ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Ленін
11. Пятниця. Успіновання — Калворт
13. Неділя — Гарнополь
20. Неділя Вакав
21. Понеділок. Різдво Богородиці — Ел. Крік
27. Неділя — Смате
27. Неділя —Альверна
Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel, 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФІКА
СЕРПЕНЬ
16. Неділя — Роза
19. Середа. Преображення — Толстой
23. Неділя — Гарденton
28. Пятниця. Успіння Богород. Храм — Гіденton
ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Толстой
13. Неділя — Сарто
20. Неділя — Роза
21. Понеділок. Різдво Богородиці — Толстой
27. Неділя — Гарденton
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЧУКА
СЕРПЕНЬ
16. Неділя — Родвагер
18. Середа. Преобр. Господне — Торнтад
23. Неділя - Егрімонт
28. Пятниця Успення Пречистої Д. М. - Нюбрук. Храм
30. Неділя — Восетна
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. О. КРАВЧЕНКО
СЕРПЕНЬ
14. Пятниця Хрещ. України — Н Бетафора
16. Неділя Вітчів
19. Середа. Преображення-Спасо — Гелдерлей
23. Неділя — Кендо
28. Пятниця Успен Пресв. Богород. Бібер
30. Неділя — Медов Лейк
Address: North Battleford, Sask. 972—108, St. Ph. 445-3280.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Rev. A. Teterenko, Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 466.

о. Г. УДОДА
СЕРПЕНЬ
14. Пятниця. Хрещення України — Федлин
16. Неділя Шіло (місто)
19. Середа. Преображення Господне — Фовз Лейк
23. Неділя - Стадакли
28. Пятниця. Успіння Пресвс. Богородиці — Шіго (возднженс).
30. Неділя — Едмор, Храм
Address: Shoho, Sask., Box 82. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
СЕРПЕНЬ
16. Неділя — Мпнавн
19. Середа Преображення Господне-Спасо — Сембург
23. Неділя — Калет
28. Пятниця. Успення Пресв. Богородиці — Вірдейл
30. Неділя. Храмове Свято Успіння Пресв. Богородиці в Мпнавн. Храмовий обід відбудеться для всіх учасників в залі Народного Дому ім Тараса Шевченка. Вже наперед усіх щиро вітаємо!
Address: Weirdale, Sask. Ph. 486.

о. А. ХРУСТАВКИ
СЕРПЕНЬ
16. Неділя — Броссов
19. Середа — Мирний. Преображення Господне
23. Неділя - Слава пів.
28. Пятниця — Слава пол (Успення Пресв. Богородиці. Храм
28. Пятниця — Мусідора — (Успення Пресв. Богородиці. Храм Всеч. о. А. Тетеренко
30. Неділя — Моркемб
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ПУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
СЕРПЕНЬ
16. Неділя — Кемроз
19. Середа. Преображення Господне, Семенських Плодів — Калвин
23. Неділя — Калвер
30. Неділя — Пено
УВАГА: Рідна Школа в Торсбі з 3-го до 15-го серпня; з 16-го до 22 го в Калвин; з 24-го до 29-го в Кемроз.
ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Торсбі
13. Неділя — Брудергайм
20. Неділя — Калвер
27. Неділя — Кемроз
Ph. GA 2-3063. Edmonton, Alta. Address: 9530—109 Avenue,

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ УГ.ПЦ.К.
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК
THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorised as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLI. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ВЕРЕСНЯ, 1964. WINNIPEG, MAN., SEPTEMBER 1, 1964. ЧИСЛО (2013) 17

ПІДГОТОВА ДО ВИСИЛКИ ЛЮДСЬКОЇ ЕКСПЕДИЦІЇ НА МІСЯЦЬ

Після поцілення Місяця ракетою Рейнджер 7 Америка підготовляється вислати на що пляшету ракету з людською залогою 1970 р.

Американська ракета Рейнджер 7 30 липня ц. р. о 9 годин 25 хвилин ньюйоркського часу долетіла до Місяця і впала на його поверхню з 9—10-милевим відхиленням від точки прицілу; але перед тим вона встпіла переслати до США 4,320 фото-телевізійних фотографій з поверхні Місяця від сторони Сонця. Звичайно, ця ракета не повернулася назад.

Цей успіх є здійсненим т. зв. „Проєкту Рейнджер". Америка тепер пляную („Проект Сорвеер"; він полягає в тому, що на Місяць вишлють ракету з камерою, приспосібленою для людської залоги, але покищо без людської експедиції, і це станеться 1965 р.

Американські вчені й техніки пляную ть до 1970 р. вислати на Місяць ракету з людською експедицією.

Шлях до Місяця — 243,665 миль; ракета Рейнджер 7 пролетіла цю відділ за 68 годин 35 хвилин.

Телеграма архіеп. Макаріоса до Хрущова

Архіеп. Макаріос вислав до М. Хрущова телеграму з подякою за те, що Хрущов заявив свою готовність обороняти самостійність Кипру, — подали телевізійні вісті СіБіСі 19 серпня.

З.Р.В. — М. Хрущов у своїй ноті остеріг Туреччину, що її евентуальний напад на Кипр міг би спричинити війну, бо СССР узяв би Кипр в оборону. Кажуть, що архіеп. Макаріос — голова Кипрської республіки звернувся був до влади СССР за допомогою після того, як турки в серпні скинули на Кипр пару бомб. Архіеп. Макаріос каже, що США й Британія підтримують Туреччину, отже Кипру немає кому оборонити. Чи архіеп. Макаріос просив у Хрущова допомоги - офіційного потвердження цих вісток покищо немає.

Італія проти допомоги католицьким школам

В уряді Італії Християнсько-демократична партія (Католицька Акція) має тільки відносну більшість, не абсолютну, отже вона створила коаліційний уряд, що його очолив, як прем'єр, християнський демократ Альдо Моро.

Коли християнські демократи зголосили проект ухвалення фінансової допомоги приватним (тобто, фактично католицьким церковним) школам (сумою 238,000 дол.), то соціялісти під проводом П'єтро Ненні спротивилися цьому, а соціялістів підтримали ліберали, монархісти, неофашисти, а навіть десять послів з-поміж християнських демократів.

У висліді — прем'єр Моро на переломі липня-серпня зрезигнував після 6-місячного урядування. (Журн. „Тайм" 3. 7. 64).

З.Р.В. — Висліодм збільшення політичного співіснування („коекзистенції") Ватикану, почавши з часів папи Івана XXIII, комуністичні впливи в Італії зростають усе більше, що показали останні вибори.

Заява митр. Нікодима

За політичну співпрацю Москви й Ватикану

МОСКВА СПОНУКАЛА ІНШІ ПРАВОСЛАВНІ ЦЕРКВИ ДО КОНТАКТІВ З ВАТИКАНОМ

Московська Патріярхія обіцяє легко розв'язати найголовніші релігійні різниці між православієм і католицизмом

Кореспондент католицького щоденника „Ль Квотідіяно", органу Католицької Акції в Італії, взяті ц. р. відбув у Ленінграді інтерв'ю з влад. Нікодимом (Ротовим) митрополт. Ленінградським і Ладозьким. Голос митр. Нікодима звітний тому, що цей ієрарх є фактичним керманичем Московської Патріярхії (проводу Російської Православної Церкви в СССР), бо серед ієрархів в СССР він є найбільш довіреною особою у владі СССР і надаленій цією владою спеціяльними повноваженнями. Роля старенького патріярха Московського Олексія (Семанського) обмежується тільки титулярно-формальним головуванням у цій Церкві.

Зміст згаданого інтерв'ю тут подано цілком цитат із „Бизентайн Кетолик Ворлд" (ч. 32, 9. 8. 1964).

Різниця в ученні про походження Св. Духа може бути розв'язана з „крихіткою доброї волі"

„...Він (митр. Нікодим) сказав, що проблема походження Св. Духа „далі залишається до розв'язання". „...Одна з головних богословських дискут, що нею є диспута про походження Св. Духа, могла б бути полагоджена „з крихіткою доброї волі та з допомогою богословів з обидвох сторін".

З.Р.В. — Це значить, що митр. Нікодим пропонує розв'язати цю проблему компромісово — щоб православіе й католицтво у своїх учениях про походження Св. Духа взаємно пішли на уступки. Однак, евентуально ідучи на уступки в цій справі, і православіе, і католицтво таким чином зсвідчило б, що досі воно вибори.

(Продовження на 3-ій стор.)

Програмова енцикліка

У К. Церкві без основних змін

ПАПА ПАВЛО VI ПІДКРЕСЛЮЄ СВОЄ „ПЕРШИНСТВО"

Папа „не поступиться" непорушністю католицької віри в пранмуванні до єдности християн

Папа Павло VI 9 серпня ц. р. проголосив свою енцикліку (послання) — першу від часу його обрання на папство рік тому.

Христос збудував Церкву „на Петрі", заявляє папа

Ця енцикліка називається по-латинському „Ecclesiam Suam" („Церкву Свою" це слова з того місця в Євангелії, де Христос каже до Апостола Симона (Петра): „...Церкву Свою збудую на камені" (тобто, з грецького, „на петрі").

Це значить, що папа Павло VI продовжує вчення Католицької Церкви, — що Христос збудував Церкву Свою нібито лише на особі Ап. Петра, а тим самим і на папстві, бо ж мовляв, папи це „наслідники Ап Петра".

З'єднати християн — це підпорядкувати не-католиків під власть папи

„Він відновив своє рішення працювати для християнської єдности і говорити, щоб знайти „більше мужности в підприйнятті необхідних реформ", що їх започаткував Ватиканський Собор", — інформує америк. щоденник „Ассошіейтед Пресс" 9 серпня ц. р. Це сказано в ному розділі енцикліки.

(Продовження на 2-ій стор.)

Третя Родоська Конференція

Патріярх Атенагорас І заповів скликання чергової світової конференції Православних Церков

Преса повідомила, що патріярх Константинопольський Атенагорас І заповів скликання чергової світової конференції Православних Церков на грецькому острові Родосі.

Що ця конференція буде відбуватися у вересні ц. р. — не цій точці сходяться вісткі різних часописів. Але подо дати від ,дття конференції, то тут інформації розбіжні: одні подають, що вона почнеться 23 серпня й триватиме по 3 вересня; інші ж інформують, що вона відкриється незабром після 14 вересня.

Місіонер відрізав собі язика, щоб не видати тайн сповіді

Альоро Емальді — італійський місіонер у Китаї — відрізав собі язика, щоб не видати комуністичній владі Китаю тих тайн, що вірні виявляли йому на сповіді. Влада шляхом тортур вимагала від цього місіонера видачі тих тайн.

А. Емальді розповідає про це у своїй книзі, що ц. р. вийшла в Мадриді. (Чому не в Італії, ближче Риму? Це ж протикомуністична книга італійського, а не іспанського місіонера!).

У Католицькій Церкві без змін

(Закінчення з 1-ї стор.)

Однак папа ставить таку вимогу, лише таким чином, щоб визнали „першинство" („примат") папи над усім Християнством, бо це „першинство" папству надане Христом, як сказано в енцикліці.

Уже із самої назви („Церкву Свою") цієї енцикліки видно, що претенсії папства на „першинство" над усім Християнством папа Павло VI зачислює до найсуттєвіших справ католицької віри, і папа не може поступитися (йти на компроміс) тим своїм „першинством" навіть для справи з'єднання християн.

„Ассошіейтед Пресс", переповідаючи головніші думки цієї енцикліки, інформує:

„Але він ще раз потвердив римо-католицький концепт папського першинства, і сказав, що його пригнобив такий погляд багатьох християн-некатоликів, що папство є „перепоною" на шляху до єдности. Він заявив, що в прямуванні до єдности він не може „поступитися непорушністю католицької віри" (а до тієї „непорушности" папа зачислює й папські претенсії на його „першинство", — р. В.).

„Воз'єднання християн не можливе якщо б не було папського першинства", заявляє папа „відділеним братам"

Розділ 3-й енцикліки. — „Обговорюючи справу папства, Павло сказав, що, на думку декотрих християн-некатоликів, воз'єднання Церкви було б можливим, „якщо б воно було без першинства папи". Він додав: „Ми благаємо тих відділених братів узяти до уваги неподслідовність такого становища... без папи бо Католицька Церква перестала б бути католицькою... без верховного, апостольського й рішального пастирського уряду Петра (тобто папи, як т. зв. „наслідника Петра" — р. В.) єдність Церкви Христової безумовно розвалилася б. Апостолування — це дуже ризкована штука... бажання зійтися по-братському не мусить терпіти відплиском чи відхиленням від правди", — передає „Ассошіетед Пресс".

Другий Ватиканський Собор не введе основних змін в істоті Католицької Церкви

„Реформи, що їх уводить Собор, „не можуть відноситися ані до суттевих концепцій Церкви (Католицької), ані до основ її структури", додав він (папа), - далі інформує „Ассошіейтед Пресс".

Отже, світовий католицький II Ватиканський Собор, не вводячи суттевих новин, ним самим не може претендувати на собор епохального значення.

Католицька Церква готова порозумітися з комуністичними державами

„Папа Павло осудив комунізм і атеїзм; атеїзм, кажучи, що підпинювання релігії безбожною науковою концепцією „є одною з найсерйозніших проблем нашого часу". Але він висловив надію на те, що ті ідеологічні системи, які завдячують Богу, „котрогось дня зможуть вступити в діялог з Церквою позитивний за сучасний, який ми тепер з жалем оплакуємо", — цитує „Ассошіейтед Пресс", і додає:

„Відмічуючи те, що папа Іван 23-ій (попередник Павла VI — р. В.) сказав був, що системи (напр., державні устрої, — р. В.) можуть змінятися навіть тоді, коли їхні доктрини (напр., комуністична ідеологія, — р. В.) не зміняються, папа Павло висловив надію на евентуальний діялог (Катол. Церкви, — р. В.) з такими ідеологічними системами як комунізм", — сказано в третьому розділі енцикліки.

З.Р.В. — Насправді ж той „діялог" (розмови для взаємного порозуміння) між Ватиканом і комуністичними урядами вже ведуться.

„Реформи" для скріплення... консерватизму і римських нововведень

„Папа Павло сказав, що слово „реформа" повинне вживатися не тільки „в значені змін, але в значенні сильнішого рішення зберігати характеристичні прикмети, що Христос витиснув їх на Церкві", — далі інформує „Ассошіейтед Пресс".

З.Р.В. — Тому що Католицька Церква вважає себе досконалою, тобто такою, що зберігає всі характеристичні прикмети, надані їй Христом, то вищезгадана вимога папи, щоб католики „зреформувалися" в напрямку зберігання досьогочасного вчення й стану Католицької Церкви-е такою нібито „реформою", яка фактично закликає до ще більшого скріплення досьогочасного римського консерватизму.

Але він додав: „Не обманюймо себе таким думанням, що будівля Церкви повинна бути зредукованою до своїх ранніх мінімальних пропорцій — так, немов би то тільки вони були правдивими й добрими", — продовжує цей же щоденник.

З.Р.В. — Тут папа повчає, що Християнство у своїх початках мало відносно лише невелику кількість принципів. Але з ходом історії Католицька Церква додала від себе свої „істини", щоб їх було більше, і вони так само добрі, як і ці істини (правди), що є в Св. Письмі, і вони так само повинні зберігатися, бо такі ж правдиві й добрі, як ці, що походять з початків християнства.

Католицька Церква готова до діялог/ з жидами, магометанами й „послідовниками великих африкансько-азіятських релігій"

У третьому розділі енцикліки папа заявив, що Католицька Церква готова також порозумітися не лише з християнами-некатоликами у справі християнського „воз'єднання", і готова до контактів з комуністичними режимами, але й також згідна говорити з людьми не християнських релігій, і тут на першому місці поставлено жидів, на другому — мусульман (магометан), на третьому — інші нехристиянські релігії.

„Він говорив про жидів, мусульман і про „послідовників великих африкансько-азіятських релігій", і додав: „Ми... признаємо і поважаємо моральні й духовні вартості різних нехристиянських релігій, і ми бажаємо злучитися з ними в дусі сприяння й оборони спільних ідеалів свободи релігії, людського братерства, доброї культури, суспільної добродійности і горожанського порядку... Із свого боку ми готові нав'язати розмови на тему цих спільних ідеалів, і не завагаємося виступити з почином — там, де наше предложення щодо розмов у щирій, взаємній пошані було б прийнятим...", але він підкреслив, що „чесність змушує його" сказати, що „одиноко правдивою релігією є Християнство".

Папа пропонує свою „інтервенцію" у справі світового миру

„Папа Павло VI у своїй енцикліці запропонував сьогодні свою інтервенцію в тих диспутах, що загрожують мировi світу", — так починає „Ассошіейтед Пресс" (9. 8. 64) свої інформації про першу енцикліку папи Павла VI.

З.Р.В. — Ця заява, коли її розглядати з боку справи „світового миру", є благородною, але, з боку папи, тут є намагання папи відновити давню політичну ролю й значення папства, що було в тих часах, коли папі підлягали всі володарі Заходу, а папи були „царями царів".

Організація ІКОН

„Ікона" — журнал „для росіян"

Американський орган для релігійного освідомлення народів в СССР

У серпні ц. р. з Вашингтону повідомили, що в США почнуть видавати журнал „для релігійного освідомлення росіян". (Під словом „росіянин" тут розуміють усі народи в межах держави СС-СР). Журнал видаватиме американська організація ІКОН (Интернешонал Комюнікейшен оф ди Ортодокс Нейшонс). Ця організація, що вважає себе „надконфесійною" і... „нерелігійною" (?!), створена 1963 р. Першим її головою був монсіньйор Петрик Дж. Раен — містоголова видавництва журналу „Кетолик Дайджест".

Головним редактором журналу є Олександер С. Александер — „уроджений росіянин" (уродженій в Росії?), „який останніми роками був в американській закордонній службі", — він каже, що „в Советському Союзі є коло 50 мільйонів людей, які ходять до церкви і визнають релігію". Журнал „Ікона", каже він, „буде публікуватися саме для цих людей (віруючих?), щоб „скріпити їхні нахили до релігії і поінформити їм поняття громадян вільного світу про проблеми релігії й філософії".

Далі, в інформації з Вашингтону сказано, що „в планах помноження числа читачів нового журналу є якмога більше досягнути советських громадян почерез усі законні шляхи не тільки у вільному світі, але й в самому Советському Союзі".

Між авторами статтей у першому числі журналу „Ікона" згадано імена: католицький єпископ Фултон Шін, методистський єпископ Джеральд Кеннеді, редактор журн. „Крищіанітї Тудей" д-р Чарлз Ф. Г. Генрі.

Митрополичі Канонічні Візитації

Неділя 27-го вересня, — Митрополича Візитація в Катедрі Пресвятої Трійці в Вінніпезі.

Неділя 4-го жовтня, — Митрополича Візитація і освячення нового Храму Пресвятої Трійці в м. Лондоні, Онт.

Неділя 18-го жовтня, — Митрополича Візитація в Соборі Св. Покрови в м. Вінніпезі.

За політичну співпрацю Москви й Ватикану

(Продовження з 1-ї стор.)

не вірили у свої досьогочасні вчення про походження Св. Духа, — коли тепер вони були б готові зміняти це.

Москва перемогла опозицію інших Православних Церков проти висилання обсерваторів на Собор до Риму

„Він (митр. Нікодим) сказав, що рішення Російської Православної Церкви (в СССР) вислати обсерваторів на Ватиканський Собор зустрілася була „з внутрішньою опозицією" (з боку всіх інших Православних Церков), — але він не входить у характер цієї опозиції".

З.Р.В. — Цією заявою митр. Нікодим подав Римові й світові до відома, що, мовляв, тільки Москва проявила добру волю нав'язати контакти з Ватиканом, і тому Московська Церква перша й досі одинока серед Православних Церков виславла обсерваторів на II Ватиканський Собор у Римі (на його першу (1962) і другу (1963) сесії. Цією заявою митр. Нікодим також сказав, що якщо б не було цієї ініціятиви й наполегливости з боку Москви, то Православні Церкви на своїй другій т. зв. „Всеправославній" конференції на Родосі 1963 р. були б не пішли Римові на уступки, тобто були б не зробили такого рішення, що кожній з Православних Церков дається вільну руку вислати своїх обсерваторів на II Ватиканський Собор, якщо котра з цих Церков бажає собі цього. Таким чином Москва тут підкреслила свою заслугу перед Римом.

Роля советських обсерваторів на II В. Соборі „не лише церковна але й позацерковна"

„Щодо мети, яка прикрилила Церкву (в СССР) вислати обсерваторів (на Собор до Риму), то вона (ця мета) була „не лише церковною, але й позацерковного характеру", сказав він (митр. Нікодим).

З.Р.В. — Розуміється, що та „позацерковна мета" — це мета політична, що потрібна владі СССР; і, властиво, у цих обсерваторів була виключно політична мета, а не церковна. Перед відкриттям II Ватиканського Собору Московська Патріярхія заявила (устами того ж таки митр. Нікодима), що вона ні в якому разі не вишле обсерваторів на цей Собор. Але під натиском влади СССР вона змінила це своє рішення, і вислала обсерваторів. Натиск влади СССР на Московську Патріярхію відбувся внаслідок політичних переговорів між владою СССР і Ватиканом, у зв'язку з чим, між іншим, Олексій Аджубей (зять М. Хрущова) відвідав папу Івана XXIII, — з нагоди II Ватиканського Собору, — а цей папа передав Хрущову подарунки.

Раніш політична співпраця між Москвою й Римом, а вже потім богословські розмови

„Я переконаний, однак, що ми (православні й католики) повинні починати не виключно з богословських питань але й також з питань практичних, в яких співпраця вже є можливою. Одним з них є оборона миру. Це не значить, що я (митр. Нікодим) хочу сказати, що богословські справи не мали б бути обговорювані, — але що ними краще б займатися тоді, коли згодом уже розвинеться атмосфера сердечних взаємовідносин" (з Римом).

З.Р.В. — Очевидно, владі СССР ідеться тут лише про те, щоб за посередництвом Московської Патріярхії нав'язати політичну „співпрацю" (нібито для спільного захищання світового „миру"), а не про релігійні справи; і тому митр. Нікодим каже, що передумовою для пізніших теологічних компромісів між Римом і Москвою має бути найперше політична співпраця між ними.

Митр. Нікодим визнає унійний Флорентійський „собор"?

„Ця суперечність (між православними й католиками): чи Св. Дух походить і від Отця, і від Сина, — католицьке становище, — чи лише просто від Отця, — православне становище, — була навбач згладжена представниками обидвох сторін на Соборі у Флоренції 1439 р., — але вона (ця суперечність) скоро знову буде в центрі уваги, і з того часу й досі вона стала головною точкою в різницях між католицтвом і православієм" (сказав митр. Нікодим).

З.Р.В. — Хоч так званий „собор" у Флоренції (в Італії) 1439 р. був унійним Собором, на якому декотрі з православних ієрархів на власну руку пішли на деякі уступки папі, — проти чого стали всі без винятку Православні Церкви, то однак митрополит Нікодим говорить про це в такому дусі, немов би він признав цей „собор" законним, а його узгіднення справи походження Св. Духа між католиками й православними нібито правильним. Папських претенсій на т. зв. „першинство" й „непомильність" він навіть не згадує, — немов би не вважав їх за важну причину незгоди між православієм і католицтвом. Отже митр. Нікодим зробив таку заяву в такому дусі, щоб Рим зрозумів її, як нібито схильність Москви до унії з Римом, але... наперед треба нав'язати політичну „співпрацю". Певно, атеїстична советська влада готова спекулювати теологією, і присилувати провід Російської Церкви в СССР уступати з православних позицій на користь католицьких у теології, аби таким чином добитися політичної співпраці з Римом на користь комуно-большевизму.

Родоські Конференції і „діялог" з Катол. Церквою

„Минулого року на другій Всеправославній Конференції на Родосі ми постановили вступити в діялог з Католицькою Церквою, але ми ще не устійнили виразної термінології щодо тих справ, які мають бути порушені (в діялозі). Ця платформа має бути вирішена почерез згоду представників усіх православних спільнот" (церков), — сказав митр. Нікодим.

З.Р.В. — На Родоських Конференціях, які формально відбуваються під проводом Константинопольського патріярха, фактично диктує митр. Нікодим. Отже, звичайно, він поведе справу так, щоб „діялог" з Катол. Церквою перш за все мав політичну ціль, і то по лінії міжнародніх політичних інтересів влади СС-СР.

Папа, ключі й сітка

Про „зв'язування й розв'язування"

„На цій скелі збудую Церкву Свою", ці слова Христа до Апостола Петра зацитував папа Павло VI у червні ц. р. у своєму слові до кількох тисяч людей на одній із щотижневих авдіенцій, — подає „Бизентайн Кетолик Ворлд" (28. 6. 64).

„Папа відмітив ще два інші символи, вибрані Христом, щоб показати ролю Св. Петра, — а це: ключі й рибацька сітка. . ." „Ключі, наприклад, тобто власть, було дано тільки Петрові між усіми Апостолами, що означає повноту його власти, виконуваної не лише на землі, але й на небі", — сказав він.

„Намісник Христа"

У своїй першій Енцикліці (посланні), проголошеній 9 серпня ц. р. (після свого 13-місячного панування) папа сказав, що він є „головою Католицької Церкви, Намісником Христа". (Звичайно, термін „католицька" Церква означає в папи „вселенська" Церква, тобто єдина Церква Христова, поза якою іншої Церкви Христової немає).

З.Р.В. — Як після цієї заяви папи Павла VI первоієрархи тих Православних Церков, що є членами т. зв. „Всеправославної" Конференції на Родосі думають розмовляти з папою як „рівні з рівними" (що було постановлено на 2-й Родоській конференції 1963 р.) — це годі збагнути.

Співпраця католиків з комунізмом виходить на користь комуністам

Католицький професор остерігає

„РІО ДЕ ЖАНЕІРО. — Церква дозволяє католикам співпрацювати з комуністами у розв'язуванні соціальних проблем", сказав тут о. Жан Ів Кальвез, Чину Єзуїтів. Однак о. Кальвез, професор Паризького університету й знавець марксизму, додав на пресовій конференції, що „ця спільна участь не відноситься до політичних партій". В Європі співпраця (комуністів з католиками) на таких (політичних) умовах не принесла вислідів (тобто, шкодить католицтву). Той факт, що Угорщина і Югославія має замір зав'язати дипломатичні зв'язки з Ватиканом (з Ватикан — з ними) не означає можливости співпраці з цими режимами. Щодо дипломатичних зв'язків Святої столиці (Риму) з комуністичними урядами він сказав: „Церква (Католицька) звичайно признає ті держави, які признають Ватикан."

З.Р.В. — Тобто, якщо б влада СССР визнала Ватиканську державу (очолену папою), то Ватикан визнав би советську владу.

Місто — фортеця на Львівщині з-перед 4000 років

„Археологічні розкопки на Львівщині виявили, що на місці сучасного села Звенигородки ще за бронзової епохи (чотири тисячі років тому) було велике заселене місто — фортеця, про яке уперше згадується в записах Лаврентіївського літопису 1086 р." („Вітчизна" ч. 5, 1964 р.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,
Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адресувати:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

МОРАЛЬНИЙ КІНЕЦЬ II В. СОБОРУ

Коли папа Іван XXIII заповів був, що скличе II Ватиканський Собор, то всі провідники некатолицьких Церков (з православними включно) віряли, що це буде всехристиянський Собор (бо папа назвав його „вселенським"!), і вони вже між собою радилися, чи їхати їм на цей Собор.

Нарешті папа Іван XXIII визволив їх із цього положення, коли згодом виявив, що це буде католицький Собор.

Отже, всі некатолицькі найвищі церковні провідники не з'єдували собі, що Католицька Церква лише до себе обмежує слово „вселенськість".

Далі, всі некатолицькі найвищі церковні провідники (включно з православними) почали твердити, що II. В. Собор є великою подією в усьому Християнстві". Не лише в католицькій, але й православній (зокрема й в українській) пресі підтверджувалося це емоційними статтями, і не один з найвищих церковних провідників голосив це в не одному своєму „сильному слові".

Нарешті папа Павло VI у своїй енцикліці (посланні) п. н. „Церкву Свою" в серпні ц. р. заявив, що II В. Собор не поробить жодних суттевих змін у католицькому віроісповіданні та в структурі своєї Церкви.

Висновок з цієї заяви папи — очевидний: тому що II В. Собор не поробить суттевих, що значить переломово-епохальних, тобто великих змін у католицтві, то він не є великою подією не тільки в усьому Християнстві, але й навіть у самому католицтві.

Отже ясно, що всі некатолицькі найвищі церковні провідники виявилися не-підготованими до оцінювання суті II. В Собору.

Щождо католиків — то їхні найвищі провідники, звичайно, розуміють суть цього Собору, але Католицька Церква виявилася непідготованою відбути цей Собор; папа Іван XXIII, прочувавчи свою кончину, заповів скликання цього Собору несподівано, з метою зробити цей Собор великим —, таким, щоб він був великою подією в усьому Християнстві; це можна було зробити тільки шляхом якихсь суттевих реформ у католицтві. Папа Іван XXIII мріяв про такі реформи, але точно не окреслив собі, в чому вони мали б полягати, — він об також скликанням Собору закончив самого себе, отже не був приготований до нього. Так ось на Соборі була атмосфера великих реформ, але не було великих реформ. Горських не то рішень, але й навіть про ектів з боку комісій (якщо не брати до уваги проекту папи Івана XXIII, що „унеможливити" жидів у справі розп'яття Христа).

Папа Павло VI продовжує скликання своїм попередником (іваном XXIII) II. В. Собор, — продовжує (хоч має право припинити його), щоб не чинити зри вів шляхом пущення в рух соборової машинерії. Однак папа Павло VI лише фізично, „для форми", продовжує цей Собор, бо морально він уже припинив його, — припинив своєю заявою, що цей Собор не поробить жодних суттевих змін у католицтві.

Пропаганда Католицької Акції, яка з одного боку, нишком не бажає основних змін у католицтві, а одночасно, з другого боку, проголошує цей Собор великою подією у світі, безперечно буде пригноблена тим, що папа признався перед світом до того, що постанови II В. Собору не мають суттевого значення. Щоо це своє приголомшення прислонити, преса К. Акції підкреслює, що папа Павло VI у згаданій енцикліці осудив комунізм. Тобто виявився ревелящю з того, що первоієрарх однієї з Церков осудив комунізм за його безбожництво! А чи ж міг він очікувати, що папа чи котрийнебудь інших з християнських найвищих провідників має би похвалити комунізм разом з його атеїзмом? Отже, факт виступу папи проти комунізму — це ствердження того, що біле — це біле, а чорне — це чорне. Однак цей крок папи — не мертвий, — він має свою ціль, а саме: папа осудив комунізм, мабуть, тому, щоб II В. Собор не мусів у своїх постановах осуджувати комунізм, — що хотіла б бачити протикому істична частина людства. А втім, папа Павло VI, в цій же енцикліці заявивши про готовість Католицької Церкви переговорювати з комуністичними режимами з метою співжиття з ними, тим самим, у політичному сенсі, сам унеціквідлишив своє осудження комунізму.

ОДНОБІЧНА АКЦІЯ

Жидівські провідники кажуть, що юдаїзм (жидівська релігія) й жидівська національність — це є одне й те саме. У висновку вони кажуть, що урядова нагінка на юдаїзм в СССР — це те саме, що й переслідування жидівства, тобто антисемітизм.

Коли появилася советська антиюдаїстична брошура під нібито „українською" фірмою (бо написана лише українською мовою, автором українцем — Трохимом Кичком, видана Академією Наук у Києві) — брошура п. з. „Юдаїзм без прикрас", то провідники українців у вільному світі проголосили протест; запротестували: УНРада, КУК, УККА, ЗП УГВР, організовані українські журналісти в Зах. Німеччині і т. д., а також майже вся українська преса у вільному світі. Цей український протест складається з трьох основних точок: 1) проти переслідування українства, 2) проти видання російською націоналістичною, антисемітською владою СССР брошури „Юдаїзм без прикрас" під „українською" фірмою з метою спричинити ворожнечу між українцями й жидами, і 3) проти переслідування жидів в СССР.

Архіеп. Мстислав (Скрипник) останньо поставив вимогу, щоб і православні, а в тому й православні українські церковні провідники виступили з протестом проти переслідування жидів в СССР.

Звичайно, у нас немає застережень супроти пропозиції, щоб українські церковні провідники протестували в обороні свободи всякої релігії, — таку пропозицію вважаємо похвальною, але з такою передумовою: щоб хтонебудь з наших церковних провідників найперше виступив з пропозицією протесту (на форумі ОН і т. д.) в обороні релігійного переслідування українців владою СССР, і щоб такий протест був здійснений. Однак, досі ще не було в цій справі ні протесту, але й навіть пропозиції.

Ми погоджуємося з архіеп. Мстиславом, що українські православні Церкви занадто ізольовані у своїх внутрішніх правах, і замало цікавляться життям інших релігій. У висновку, додаємо від себе: нам справді треба більше цікавитися положеннями інших національностей і релігій в СССР. Напр., ми знаємо, скільки українських єпископів (православних і реко-католицьких) советська влада замучила за віру, але не знаємо, скільки в СССР замордовано духовних мусульманських, рабинів і т. д. А це потрібно знати для протестів в обороні тієї чи іншої релігії.

Якщо б у виступах проти національного й релігійного переслідування в СССР жиди бажали собі партнерства з українцями для спільної самооборони, то вони відзаємнилися б українцям за їхню оборону жидів жидівським протестом проти влади СССР в обороні національности й релігії українського народу, що переслідуваний владою СССР.

Коли ж з боку жидів такої взаємности немає, і якщо це, може, слід інтерпретувати як небажання з боку жидів назустрічу партнерство з українцями в протисоветській акції, то це значить, що акція вищезгаданих українських провідних організацій є однобічною; та однобічність не є на користь престижові українства, бо створюється враження, що воно саме нав'язується жидам із своїм партнерством. Знову ж, без престижу протестаційна акція, як і кожна поважна акція, не робить поважного ефекту, отже й розминається із своєю метою.

ЗАГАДКА КИПРУ

Кипр — це спокон-вічно грецький острів. Турки свого часу окупували були його (так само, як і Константинополь, який тримають і досі), і з того часу там є турецькі колоністи (греків понад 400 тисяч, турків коло 100 тисяч), тобто, гурки є національною меншиною на грецькому Кипрі.

Очевидно, з людяної й громадянської точок зору — греки й турки повинні б толерувати одні одних, і гармонійно співжити. Однак такого співжиття там не було й немає; котра сторона тут завинила, чи може обидві, — і як цю проблему розв'язати — це окреме питання.

Нашою тут темою є не грецько-турецькі взаємовідносини на Кипрі, а тільки відношення до цих взаємовідносин з боку великодержав світу.

Президент Кипрської республіки архіеп. Макаріос — первоієрарх Кипрської Православної Церкви, є того погляду, що Америка, Британія й інші великодержави закупу підтримують турків; і тому, якщо вірити пресі, архіеп. Макаріос звернувся за допомогою до влади СССР, а дехто з політичних коментаторів каже, що архіеп. Макаріос поступив так тому, бо він „советофіл".

Немає жодного сумніву, що архіеп Макаріос є рішучим противником комунізму. Зате ж можна підозрівати, що в політичному світі є такі сили, які поставили архіеп. Макаріоса в таке положення, щоб він не отримав іншої допомоги проти загрози турецької інвазії на Кипр, і тому силою факту, хоч і лише з одчаю, мусів звернутися за допомогою до СССР, та щоб таким чином зручно, хоч і затаєно, поштовхнути його в лабети СССР. Якщо б саме так воно було, то це було б продовження ялтанської політики, але тим разом уже тайне, не явне.

З боку архіеп. Макаріоса треба вважати крайньо нещасливим кроком цей факт, що він — духовна особа та ще й первоієрарх — в принципі погодився очолювати державу, поминаючи вже те, що ця держава заздалегідь була засуджена на таке складне положення, яке ось тепер проявляється в дедалі більшій гостроті.

Звернення державних авторитетів в США до влади СССР

„Ми глибоко схвильовані вістками про існування упослідження жидів і переслідування жидівської релігії в СССР. Тому звертаємося до Совет. Уряду:

1. Надати жидам в СССР рівноправність — згідно з гарантією Советської Конституції;

2. Негайно поробити енергійні кроки проти всяких актів антисемітизму;

3. Дозволити жидам зорганізувати центральний релігійний авторитет для виконування їхніх релігійних потреб;

4. Дозволити советським жидам входити у зв'язки з жидівськими релігійними громадами в інших країнах;

5. Відновити жидівські культурно-освітні організації, щоб таким чином дати жидівській культурі нагоду знову процвітати в СССР як мовою ідіш, так і гебрейською — мовою Біблії;

6. З погляду чистої людяности дозволити тим жидам, що нащисти розлучили їхні родини, виїздити з СССР, щоб злучитися з своїми родинами, — і

7. Припинити використування жидів як жертовних козлів за господарський провал в СССР".

Це звернення, що під ним підписані: нью-йоркський кардинал Френсис Спелмен і бостонський кардинал Ричард Кушінг, 15 католицьких епископів в США, 17 президентів католицьких університетів в США, 7 протестантських епископів, 10 президентів і деканів протестантських університетів і ряд визначних пасторів, проголосила жидівська організація „Б'най Б'ріт"; вищеподаний текст опубліковано також в щоденнику „Новое Русское Слово" (23. 5. 1964), що видає жид Вайнбаум в США. „Новое Рус. Слово" опублікувало текст цього звернення п. з. „Заклик до сумління".

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„БЛАЖЕННА УТРОБА, ЩО ТЕБЕ НОСИЛА..." — сказала Ісусові Христові одна жінка, а Він відповів їй: „ТАК. БЛАЖЕННІ І ТІ, ЩО СЛУХАЮТЬ БОЖОГО СЛОВА І БЕРЕЖУТЬ ЙОГО" (Лк. 11: 27-28).

Тут мова про Богоматір — Пресв. Діву Марію. Вона є найвищим прикладом святости. Так навчає Церква. А Іван Золотоустий каже, що Діва Марія осягнула цю святість смиренням і послухом, тобто своїми людськими чеснотами. Церква закликає до цих чесноті і-шас. До цього ж малючи на увазі вищенаведені слова Ісуса Христа, чи не зрозуміло із них, що й релігійному удосконаленню наших душ нам не ставиться жодних границь?

СОБОРНЕ АРХИПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ* Української Греко-Православної Церкви в Канаді, — до всього Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх Боголюбивих вірних, —

„Майте спокій між собою!" (Марко 9. 50).

З глибоким душевним болем повідомляємо всіх, що Вселенська Православна Патріярхія, на чолі з Святішим Патріярхом Атанагорасом І в Константинополі (в Істамбулі), знаходиться у тяжкому переслідуванні від турків і від Турецької Держави.

Магометанська Турція ще року 1453-го окупувала Візантію чи Грецію, і з того часу не перестає тяжко переслідувати і Православну Віру, і православне населення, — вони в Туреччині от уже п'ять віків у постійному гонінні!...

Европа не могла спокійно дивитися на ці нелюдські знущання турків над православними, і багато раз вмішувалася в ці смертельні утиски Православної Віри й православної людности в Туреччині, і не раз забезпечувала свободу Православія міжнародніми договорами з Туреччиною.

Але свої зобов'язань Туреччина ніколи не додержувала, і переслідувала й переслідує й тепер православних та православні установи, напр. православні духовні школи. Дуже багато православних вірних тисячами виганялися і виганяються з Туреччини, православне Духовенство тяжко переслідується...

За останній час турецькі переслідування Православія — значно побільшилися. Року 1956-го в Константинополі (в Істамбулі) і по всій Туреччині відбулися жорстокі погроми православних Церков... Багато Церков попалено, а православних повбивано!...

Те саме робиться й тепер: Православна Церква в Туреччині сильно переслідується. Переслідується Вселенська Патріярхія, переслідується сам Патріярх, переслідується Духовенство, переслідуються всі православні вірні... Усі належані, усі держать за завтрішній день!..

І ніхто не заступається за тяжко гонимну Православну Віру, ніхто не вистукає проти турецьких насильств та погромів!..

Цим нашим Собором Архипастирським Посланням звертаємося до всіх наших Святої Церкви з голосним закликом: усі помоліться до Милосердного Господа з гарячим проханням, щоб припинили ці нелюдські насилля над православними в Туреччині!..

Довгий час (988-1686), цілих 700 літ Українська Православна Церква знаходилася в канонічній юрисдикції Константинопольського Патріярха, і за цей довгий час привикла дивитися на Вселенську Патріярхію, як на свою Духовну Матір. Тому ми всі й тепер голосно взиваємо до Господа по всіх своїх Церквах:

— Милостивий і Справедливий Господи, — зглянься над православними в Туреччині!

† **Смиренний ІЛАРІОН,**
Митрополит Вінніпегу,
і всієї Канади.

† **Смиренний МИХАЇЛ,**
Архиепископ Торонта
і Східньої Єпархії.

† **Смиренний АНДРЕЙ,**
Архиепископ Едмонтону,
і Західньої Єпархії.

† **Смиренний БОРИС,**
Єпископ Саскатуну
і Вікарій Середньої
Єпархії.

Року Божого 1964-го, місяця серпня 9-го дня. Всеканадійська Катедра Пресвятої Трійці в Вінніпегу.

*) Це Соборне Послання читається по всіх Церквах УГП Церкви в Канаді в неділі вересні цього року. У кожній Церкві правиться Пролальний Молебень і читається це Послання.

Проти співжиття католиків з комуністами

Католикам загрожує розкол

Л. Буденц (бувший комуніст) у журналі „Да Тайдингс" (число за 17 липня ц. р.) закликає католиків, щоб вони поборювали між собою таке переконання, що папа Іван XXIII нібито був прихильником зближення з комуністами. Якщо такі переконання існуватимуть далі, то католикам загрожує розкол: на симпатиків зближення з комуністами й противників того зближення.

З.Р.В. — Зближення Ватикану з Московською Патріярхією (поїздки Монсіньйора Віллебрандса в Москву і присутність обсерваторів Московської Патріярхії на II Ватиканському Соборі в Римі) зручно використовують комуністи для своєї політики.

Патріярх Атенагорас поїде в Москву?

„Восени очікуються відвідини архиепископа Атенського Хризостома в Москві. Є дані, що має замір поїхати в Москву й патріярх Атенагорас" (патріярх Константинопольський), — подає журн. „Православная Русь" (в США) за 28 липня ц. р.

Розслідують тайну пожежі в Академії наук у Києві

Совєтська влада промовчувала факт пожежі в Академії Наук у Києві так довго, поки про це раніш повідомили на Заході.

„Створено урядову комісію, яка веде розслідування"

Совєтський часопис „Радянська культура" (28 травня 1964 р.) коротко повідомив:

„24 травня в приміщенні Державної публічної бібліотеки Академії наук УРСР виникла пожежа.

Завдяки рішучим діям пожежних частин міста Києва пожежу вдалося локалізувати і загасити.

За повідомленням керівництва Академії наук УРСР весь рукописний фонд і картотека не пошкоджені, а основні книжкові фонди постраждали незначно і можуть бути поповнені за рахунок дублетної літератури.

Створено урядову комісію, яка веде розслідування причин пожежі та розробляє заходи щодо відбудови бібліотеки"

Преса Світу промовчувала

Совєтські чинники ще нічого не згадували були про цю пожежу, коли австрійський часопис „Зальцбургер Нахріхтен" 26 травня 1964 р. поінформував:

„Москва (Ройтер, АФП, ЮПІ). — Від суботи (23 травня — р. В.) найбільша бібліотека України — бібліотека Академії Наук Української Совєтської Соціялістичної Республіки в Києві стоїть у полум'ї. З менту виникнення пожежі пожежна сторожа Києва й околиць працює безперервно вдень і вночі. Офіційно не подано жодних інформацій про цю пожежу. У бібліотеці є кругло шість мільйонів книжок, понад двісті тисяч рукописів, багато унікатів і понад десять мільйонів штук газет. Згідно з інформаціями у Москві, велику кількість книжок знищено вже водою пожежників".

Швайцарський часопис „Ное Цюрхер Цайтунг" 27 травня 1964 р. повідомив:

„Москва, 25 травня (ЮПІ). — У найбільшій бібліотеці української Академії Наук у Києві в суботу ввечері (23 травня — Р. В.) вибухла пожежа, що лютувала впродовж цілої неділі. При тому мало бути знищено вогнем або водою з сильників пожежників багато тисяч книжок і часописів, а також велика кількість рукописів і творів мистецтва".

Як бачимо, західня новинкарська агенція Ройтера ще 23 травня подала з Москви вістку про цю пожежу, а совєтська преса зробила це щойно 28 травня, та ще й промовчала, що бібліотека горіла аж два дні (в суботу й неділю, 23 й 24 травня), а подала, що пожежа виникла 24 травня й тоді її загашено. Совєтська преса й сильно поменшує шкоди заподіяні вогнем, хоч при тому вона необережно обмовилася згадкою про заходи для „відбудови бібліотеки", — тобто згоріло так, що треба відбудовувати.

Чому преса Заходу (за винятком лише двох вищезгаданих часописів) так однодушно промовчала факт цієї пожежі. У чиїх руках ця преса? Чому й совєтська преса у своїй масі також промовчала факт цієї пожежі?

Затьмена рука

Жиди на Заході цього року протестували проти книжки „Юдаїзм без прикрас", на якій підписаний, як автор, українець Трохим Кичко, та яку видала Академія Наук у Києві восени 1963 р.

Майже вся українська преса (тобто національна преса українців на Заході) висвітлювала цю справу так: мабуть москалі знищили українські історичні скарби — пам'ятники в бібліотеці й архіві Академії Наук у Києві, а вину, можливо, звернуті на жидів, — що жиди, мовляв, спалили бібліотеку Академії Наук у Києві з помсти за видання цією Академією книжки „Юдаїзм без прикрас" — атеїстичного твору проти жидівської релігії.

Як типовий приклад такого погляду української преси, — ось опінія націоналістичного „Шляху Перемоги" (Мюнхен з 7 червня ц. р.:

„Хто підпалив, не можна сказати. Але чіпляючи намагання Москви знищити всі культурні здобутки України, можна припускати, що вона є дим злочинцем. А за якийсь час Москва скине вину за спалення українських скарбів — стародавніх рукописів, пергаментів і ін. — на.. жидів, які недавно протестували проти одного видання київської Академії Наук".

З.Р.В. — З такого становища української преси треба б зробити висновок, що москалі мають великий вплив на всю пресу світу, коли вона солідарно промовчала справу спалення бібліотеки в Києві

Щодо книжки „Юдаїзм без прикрас", то в її виданні брали участь і жиди, бо ж одним з авторів передмови до цієї книжки є жид Пільтоків.

Совєтська влада намагається знищити християнство — на цій підставі, що вона явно деклярує себе ворогом усякої релігії. Чим же ця влада пояснила б таку евентуальність, що не вела б пропаганди також і проти жидівської релігії (юдаїзму)? З цією метою й була видана книжка „Юдаїзм без маски". Але її навмисне видано лише українською мовою і в Україні, і випущено лише на Захід (в СССР її не можна дістати), щоб таким чином оскаржити українців в „антисемітизмі", в чому їх оскаржує влада СССР і жидівство світу. З приводу книжки „Юдаїзм без прикрас" значна частина жидівської преси на Заході також обвинувачила українців в „антисемітизмі".

Справді химерна й цікава „кабала".

Пожертви на Церкву $147.78 від особи річно

Віроісповідна спільнота, що називається „Церквою Назарету", між іншим, відома з того, що її члени найбільше жертвують на свої церковні цілі, — пересічно по $147.78 від особи річно, — інформує журн. „Тайм" (3. 7. 64). Друге місце після них займають Об'єднані Пресвітеріяни, що жертвують по $80.08 від особи річно.

Члени Церкви Назарету жертвують на церковні цілі кожен 10 відсотків свого прибутку.

Христос сказав: **„Блаженні ті, що переслідувані за правду, бо таких є Царство Небесне"** (Євангелія Св. Матвія, 5 10).

Літні Курси Українознавства Колегії Св. Андрея закінчено концертом студентів

Навчання на цьогорічних Курсах Українознавства Колегії Св. Андрея (з черги 14-ті) відбувалось від 6 липня до 14 серпня. На цих Курсах було біля 50 студентів.

У п'ятницю 14 серпня, силами самих студентів, був влаштований кінцевий концерт, що відбувався в авдиторії Катедри Пресв. Трійці у Вінніпезі. Перша частина концерту була присвячена рокотинам Тараса Шевченка.

Концертну програму (13 точок) виконували: студентський хор — під диригентурою п. Ф. Рекрута, танкової групи, солісти, декламатори.

Беручи під увагу відносно короткий час праці Літніх Курсів, глядача мило чарувала добра підготовка та технічне виконання цього концерту, бо ж виконавці його — це збір молоді з усієї Канади. Добре попрацював із студентами концертний комітет в особах: В. Сарчук — директор концерту, Ф. Рекрут — диригент хору, Оксана Онуфрійчук — народній співь, сольоспіви, дуети, С. Поліщука - режисер, В. Северіненко — рецитації з красномовство та М. Лехів — народні танці.

Під кінець концертної програми, президент Колегії — о. д-р С. В. Савчук, звернувсь до студентів короткою промовою й роздав їм свідоцтва.

Цей вдалий концерт студентів Літніх Курсів Колегії Св. Андрея, що вперше відбулись на площі Манітобського університету, був гарним моральним вдоволенням не тільки для глядачів, але й для самих студентів. А їхні батьки, що деякі здалека приїхали на цей концерт, сотий раз переконались, що можуть зробити з їхніми дітьми курси українознавства а фахова опіка над ними.

Поборювання релігії — у влади СССР „проблема число один"

„Атеїстичне виховання населення столиці Молдавії залишається, як і раніш „проблемою число один", заявив А. С. Константінов перший секретар горкома (городського комітету) міста Кишенева, столиці Молдавії, у своїй промові на засіданні горкома у справі поборювання релігій, — подає часопис „Советская Молдавія" 11 липня ц. р.

Хто є релігійним? Студенти, жиди, секторіяни, — там таки заявила К. П. Журалева, секретарка райкома (районного комітету) міськвости Октябр. Хто ухиляється від атеїстичної агітації? Письменники, композитори, мистці, актори, вчителі, члени комуністичної партії, учені, — заявила вона.

Горком ухвалив „прийняти міри" для поборювання релігій.

Етнічна преса в США 30 мовами

В Америці тепер публікуються чотириста часописів і журналів 30 мовами різних етнічних груп у цій країні.

Населення Америки складається з людей, що або самі безпосередньо, або через своїх предків походять із 70 різних країн світу.

Література для Недільних Шкіл

Листкові лекції — прикрашені гарними образками із Старого й Нового Заповітів (в англійській мові без образків):

I кляса — в англійській мові (40 лекцій)	$1.00
I кляса — в англійській мові (40 лекцій)	.50
II кляса — в англійській мові (40 лекцій)	$1.00
II кляса — в англійській мові (40 лекцій)	.50

Підручники для Недільних Шкіл:

АЗОР — оповідання з часів життя Ісуса Христа, 48 стор. — Прот. С. В. Савчука	.15
БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ Старого Заповіту — Прот. П. Мельничук	.75
ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ — Прот. С. В. Савчук	.25
ПРАВОСЛАВНА ВІРА — Orthodox Faith, Православний Катехизис українською й англійською мовами — Єп. Андрея, 255 сторінок	
брошурований	$2.00
в оправі	3.25

SUNDAY SCHOOL COLORING BOOKS:

ABC Coloring Book — Beginners	.60
ABC Primary coloring book	.60
Coloring Ikons of 40 Saints	.60
Beginners Color Book	.40
Color Book "We Worship God"	40
Pictures to Color-The Life of Christ part II	.35
Bible Coloring Book	.35
New Testament Coloring Book	.35
New Testament Stories Coloring Book	.35
Life of Christ (48 pictures)	60
More Pre-School Bible Pictures to color	.90
Pre School New Testament Pictures (48 pictures)	.90
Classroom Pictures to color — Jesus Loves Us (48 pictures — 8 each of 6 designs)	1.00

SUNDAY SCHOOL LESSONS

Geginners Old Testament Lessons (1)	.75
Beginners Lessons (New Testament (2)	.75
Theophany Kindergarden Series — 40 Lessons	1.25

For Ages 8 to 12 (Graded Series)

Unit 1 (Lessons 1—10)	.40
" 2 " 11—20	.40
" 3 " 21—30	.40
" 4 " 31—40	.40
" 5 " 41—50	.40
" 6 " 51—60	.40
We live in God's World (1st Grade)	.85
Theophany Series for Juniors	1.25

SUNDAY SCHOOL BOOKS

Beginner, Sunday School	.60
Primary	.60
Junior	.60
Intermediate	.60
Advanced	.60
Catechism	.60
Forty Saints	.60
Orthodox Christian Year	.60
Church History	.60
Twenty Parables	.60
Alter Boys Guide	.60

Orthodox Instruction (Three Series)

Beginners Series	1.25
Primary Series	1.25
Junior Series	1.25

Замовлення висилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Мої враження з подорожі до Вінніпегу на відкриття Колегії Св. Андрея

Помимо того, що старість та ще й моя хвороба пригнічували мене майже кожного дня, я таки рішився „на Божу волю", за намовленням моєї дружини, відбути подорож до Вінніпегу і взяти участь у відкритті Колегії Св. Андрея. І вже, перед самим від'їздом на кілька хвилин, я не міг рішитися чи їхати, чи ні, – чи брати це рязнко, чи ні?

Здвоюсь, на Божу Волю, в четвер 2 липня, виїжджаємо обоє з дружиною з Шикаго. Потяг спішить, а мені не в думці глядіти по обох сторонах на прекрасні поля, і чудовий краєвид. Мені в голові думка, чи зможу я заїхати туди, куди прямую? Чи буде нагода стрінутися з моїми друзями, чи прибудуть ті друзі і чи буде їх багато? Чи прийде багато гостей з Америки?

У Ст. Павл, змінявши поїзд з „Нортенд Пасифік" на „Грейт-Нортерн", повечерявши і переглядаючи часописи, збираюся на сон. В п'ятницю рано прибули до Вінніпегу.

У суботу раненько під'їжджають п-во Грушки і всі ідемо до Манітоба Університету на паюцу, де є побудована Колегія Св. Андрея. Приїжджаємо туди, а тут праця мов у муравлинні. Пан В. Буряник сидить при столі і реєструє гостей Очам не віриться, що це все, де знаходимося — ці величаві й прекрасні будинки -- належать до українців!

Оглядаємо найменшу частину цієї величавої Української Святині. І сльози радості капають по старечім і зморщенім лиці, що українці дочекалися цієї хвилини, що можуть бути горді такими здобутками, де більші від нас національності — не мають того, що маємо ми.

Оглянувши найменшу кімнату, пан Буряник — наш старий друг, пояснює нам все. Час не стоїть, — йдемо на пресконференцію Колегії, бо за короткий час починається відкриття.

Сотки народу приїжджають зо всіх сторін Канади, як також дуже маленьке число з Америки. Я став розчарований.

Одинокий, що офіційно прибув на відкриття Колегії з Америки, це був о. д-р В. Левицький із сином з Міннеаполіс. Цей парох, хоч і хворий на ноги, таки приїхав. Він запланкав, дивлячись на таку колосальну працю православних українців Канади. Плакав він, і мені потекли сльози жалю тому, що ми в Америці маємо багато кращі можливості щось подібного творити і далеко кращі обставини, а що ми в Америці маємо? — В нас в Америці нема єдности...

Про подробиці отворення Колегії, з браку місця в часописі, не буду описувати, бо це все опишуть здібніші люди Я хіба скажу одне: я радий, що я поїхав Я бачив багато людей, тисячі щирих українців-зо всіх закутків Канади. Люди прибули, і своїми очима оглядали те, що вони посилали більші чи менші пожертви. Кожний виславий доляр на цю святу ціль зробив своє, - не пропав ані один цент, бо там є контроля народу.

Вони бачили, що їхні доляри зробили й довідались, що ще треба багато докінчувати, бо це тільки перша частина Колегії. Але, при допомозі добрих людей, при помочі Божій і з вірою у власні сили дасть Бог, що діло буде доведене до кінця. Вже з початком слідуючого шкільного року буде приміщення для понад 100 студентів. Все умебльоване й устатковане, і це все знаходиться на кемпусі Манітобського університету! Честь Вам, канадські українці! Нехай буде Богом благословенна думка тих одиниць, що завжди чувають над долею дітей свого Народу! Нехай Господь нагородить довгим і щасливим життям тих, що так щиро й вірно працювали над завершенням такої прекрасної і величавої святині! Нехай Всевишній благословить всіх тих, що будуть учитися в цій Колегії! Нехай повік будуть благословенні ті старі батьки, котрі не тільки що вже дали обильні пожертви, але й записали свої реальності на поміч Колегії. Нехай добрий Господь благословить всіх тих, котрі зложили княжі дари на Колегію і дали зобов'язалися помаги їй. і всіх тих, котрі будь чим — більшими чи меншими пожертвами причинилися до будови такої величавої Святині! Ще багато треба докінчувати і добудовувати, але це, що зроблене до цих пір — це є понад сподівання, бо багато людей не вірили, що цю думку можна буде так скоро зреалізувати. І я, дивлячись на ті чудові і так гарно збудовані будинки, так прекрасно все змодернізоване, прощаючися, зі своїми друзями, котрих я стрінув там на отворенні, — я сказав собі в своїм серці: „тепер я можу спокійно відійти у вічність, бо побачили очі мої спасіння, котре приготоване для багатьох дітей Українського Народу!" Ця Колегія — це є вічна Інституція, це є щось немінучого. Тут будуть студенти побирати „духовий корм", котрий буде жити в їхніх серцях вовіки. Я цією дорогою подякую всім тим щирим і свідомим одиницям в Шікаго й околиці, котрі також більшою чи меншою пожертвою обдарували цю Колегію. Та буду просити далі, коли кому тільки можливо, дайте більшу чи меншу пожертву, але дайте і то скоро! Бо багато ще треба добудовувати. Знайте одне: нам ніхто з чужих не поможе, коли ми самі собі не поможемо.

Знайте одне: ця Інституція, ця Колегія людьми збудована, люди зложили гроші, все люди контролюють, все люди беружуть, а не одиниці. Тому тут є справедливість і чесна роботр.

Я радію і дякую Всевишньому Богові, що дозволив мені дочекатись цієї радісної хвилини, бути на отворенні однокої у вільному світі української наукової Інституції — Колегії Св. Андрея у Вінніпезі. А всім людям раджу, коли хто має вільний час, або при нагоді буде колись у Вінніпезі — чи з Канади чи з Америки — не забудьте відвідати і оглянути цю прекрасну святиню української культури і науки!

Гр. Семочко.

НЕГАЙНО ЗАТРУДНИМО ДОБРОГО ДЯКА

Громада Всеканадійської Української Греко-Православної Катедри Пресвятої Трійці у Вінніпезі негайно потребує кваліфікованого дяка. Платня після угоди.

Заінтересованих проситься звертатися до секретаря Громади — п. Василя Процюка.

Адреса:

1175 Main Street
Winnipeg 4, Man.

ЗАРЯД КАТЕДРИ ПРЕСВ. ТРОЇЦІ У ВІННІПЕЗІ.

Короткі вісті

ВІННІПЕҐ. — Юнайтед Чирч відкликала попередньо задекларовану нею підтримку консервативному Манітобському урядові в його рішенні допомогти приватним церковним школам (такі є переважно католицькі) державними засобами, як: підручники, лабораторії, користування деякими приміщеннями, транспортацію тощо, — але не грішми. (А чи всі ці інші державні шкільні засоби не коштують грошей?).

БЕОГРАД. — Сербська Патріярхія офіційно повідомила, що вона вишле обсерваторів на II Ватиканський Собор (Влада СССР присилувала Московську Патріярхію вислати обсерваторів на цей Собор, а тепер слідами влади СССР пішла й комуністична влада Югославії при силувавши Сербську Патріярхію вислати обсерваторів на згаданий Собор до Риму).

БРИДЖПОРТ, Конн., США. — Духовні різних віроісповідань у цьому місті беруть (по п'ятницях і суботах) участь в об'їздах міста нічних поліційних патруль щоб краще познайомитися з проблемами молоді.

РИМ. — Промовляючи вкінці червня ц. р. до 26 кардиналів Курії, папа (Павло VI) сказав, що в світлі нового розвитку медицини контроля народжень „стала предметом дослідження (в Католицькій Церкві) широко й глибоко настільки, наскільки це можливо в такій справі що мусить бути чесною і її треба вважати дуже важливою". Для багатьох католиків можливість, що їхня Церква може змінити своє становище у справі контролі народжень є найбільшою проблемою морального характеру. (З.Р.В. — Католицька Церква забороняє обмежувати народження. Католики очікували, що в першій енцикліці папи Павла VI буде порушена ця справа, але так не сталося).

ТУНІС. — У Тунісі на всіх 100 католицьких церков влада цього року закрила 95, а залишила тільки п'ять; і Ватикан, на основі своєї угоди з владою Тунісу, погодився на це, щоб врятувати хоч тих п'ять католицьких святинь. Населення Тунісу (араби) мусульманської віри. Католики — це там переважно французи — колоністи.

АТЕНИ. — Грецька Православна Церква погодилася вислати делегатів на третю т. зв. „Всеправославну" Конференцію на Родосі, що відбудеться восени ц. р., але вона й далі відмовляється вислати обсерваторів на II Ватиканський Собор. Греція не вислала представників на другу „Всеправославну" Конференцію на Родосі 1963 р. тому, що там обговорювали справу „діялогу" з Римом, а Греція є проти цього.

НЬЮ-ЙОРК. — Новий первоієрарх (наслідник митр. Анастасія) Російської Зарубежної Православної Церкви митр. Філарет ц. р. об'їздитиме Америку й Канаду, щоб безпосередньо познайомитися з своєю паствою.

КОНСТАНТИНОПОЛЬ. — У червні ц. р. папа Павло VI прислав патріярхові Атенагорасові побажання скоро видужати, коли той 78-літній патріярх був важко занедужав.

МЮНХЕН. — „Факт існування серед української спільноти великого числа українських протестантів, як на рідних землях так і в розсипищі, не можна далі ігнорувати. Згідно останньому перепису в Канаді на 475,000 українців припадає 101,000 протестантів", — так, між іншим, лише пресвітерський пастор Михайло Веселко в листі до журн. „Самостійна Україна" (травень 1964).

ТОРОНТО. — Журнал „Нові Дні" (ч. 172) опублікував листа владики Михаїла, архиепископа Торонтонського й Східньої Канади, у справі вислову й правопису хрестних імен. Напр., архиеп. Михаїл обстоює форму „Андрей", не „Андрій". Архиеп. Михаїлові відповів д-р Микола Аркас листом до „Нових Днів (ч. 173). Він, між іншим, твердить, що „Андрей" абсолютно чуже нашій мові. На Наддніпрянщині у відношенні до священства уживалося тільки „Андрій", — твердить д-р Аркас. — **З. Р. В.** „Андрій" — це народна вимова, що постала тільки в говорах Наддніпрянщини. Українські офіційні церковні форми зберегли старокраїнську форму „Андрей" з грецького „Андреас".

НЬЮ-ЙОРК. — У роз'єднанні християнські католики, і православні, — таке становище зайняв був папа Іван 23-ій, і під час відкриття 2-ї сесії 2-го Ватиканського Собору він в імені католиків заявив: „Якщо згрішили ми, то ми просимо прощення" (у православних), — на гадує тепер архиеп. Гакім; він же додав що поєднання православних і католиків має полягати не в поверненні до одного правдивого стада, а в дусі погодження обидвох груп, що помиляються, і в дусі спокутування" (помилок). Він сказав це у доповіді в Джорджтаунському університеті в США. Архиеп. Гакім мельхітського обряду є одиноким католицьким епископом в Ізраїлі.

Кількість молодечих злочинців не зменшується від 1959 р.

Відсоток молодечих злочинців м. Вінніпегу в відношенні до числа населення цього міста тепер такий самий, як і був п'ять років тому, 1959 р. тут було 81.170 осіб молоді, а в цьому 2,062 карних за злочини. 1963 р. було 97,680 осіб молоді, а в тому 2,454 карaних, отже п. обидвох випадках на кожних сто осіб молоді припадає 2.51% злочинного елементу.

Випадків злочинности серед молоді 1922 р. тут було більше, як тепер; найбільше в історії цього міста було їх 1942 р.

Ці дані цього року опублікував звіт вінніпезького Суду для родини і молоді. Там сказано, що такий стан в середньому існує у всій Канаді.

З відкриття пам'ятника Шевченкові у Вашінґтоні

ПАНАХИДИ НЕ БУЛО

Молитви двох українських ієрархів: католицького й православного.

Освячення (лише усне) звершив православний митрополит.

Урочистість відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашінґтоні відбулася 27 червня ц. р.

Урочистості започаткував католицький митрополит

Цю урочистість започаткував митрополит українців католиків в США владика Амвросій Сенишин, — він започаткував її молитвою. Митр. Амвросій молився за мир на землі, за превернення свободи релігії владою СССР в Україні, за любов між українцями й за пізнання Правди (Бога) людством. Він згадав і Шевченка — при кінці зацитував шість рядків з твору Шевченка, де, м. ін. сказано: „І Тобі Одному поклоняться всі язики" (народи).

Це була релігійно-місійна молитва загального характеру.

Благословення й освячення молитвами вірних Української Православної Церкви

Молитву українського православного митрополита — первоієрарха в США владики Івана (Теодоровича) призначено на закінчення урочистостей. Основною темою його молитви був Тарас Шевченко. У цій молитві були, між іншим, і такі слова:

„В цю величну мить я, Митрополит Української Православної Церкви в цій країні, в імені Божім благословляю цей пам'ятник, освячую його молитвами всіх тут присутніх, віруючих моєї Церкви і доручаю його отій всемогучій опіці".

З.Р.В. — Текст цих обидвох молитов, м. ін. опублікований у щоденнику „Свобода" (США) за 30 червня ц. р.

Перших п'ять років найгрізніші для подружжя

Перші п'ять років подружнього життя найнебезпечніші, бо розвід найбільше загрожує якраз у цьому періоді часу, сказав суддя Вінсент М. Шілдс з Монтґомерської Округи в США. Він є суддею спеціально в родинних справах, і в справах розводів має великий досвід.

Він підкреслив, що суспільство легковажить небезпеку впливу розводів батьків на духовість дітей; це для них дуже трагічний духовий перелом, і з них найбільше рекрутуються молодечих і дорослих злочинців.

Дійсне обличчя Голдвотера

Голдвотер у „найкращому вигляді" лише в масонській ложі

Америк. журнал „Нешонал Рев'ю" (серпень), що підтримує республіканського кандидата на пост президента США сенатора Беррі Голдвотера інформує:

„Місце, де можна бачити Голдвотера в його найкращому вигляді, — це Масонік Темпл, де він приймає на вдавіції ЯНФ (Янґ Американс фор Фрідом). Він масон, і він ніжно любить молодіж. Тут він всецілo вдома".

З.Р.В. — Сенатора Голдвотера з Арізони називають „піжакидом", бо він жид, але вихрист.

Вписи

НА ТЕОЛОГІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ

Деканат Теологічного Факультету Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу, асоційованої з Манітобським Університетом, ціни проголошує конкурс на прийняття студентів на академічний рік 1964—1965.

Студії на Теологічному Факультеті тривають чотири роки. По успішному закінчені їх, абсольвенти отримують ступінь Ліценціята Теології і можуть бути висвячені в сан Священика. Кандидати до студій на Теологічному Факультеті повинні мати скінчену принаймні повну одинадцяту (XI) клясу (ґрейд), цебто матрикуляцію в Канаді, або мати однозначний ступінь освіти з-поза Канади. (Починаючи з академічним роком 1965—1966, на Теологічний Факультет будуть прийматися лише ті студенти, що матимуть щонайменше XII клясу, тобто т. зв. Senior Matriculation).

Академічний рік на Теологічному Факультеті Колеґії Св. Андрея триває від 15-го вересня до 15-го травня. Виклади цього року почнуться у вівторок, 15-го вересня.

Наука цього року буде відбуватися вже в новому будинкові Колеґії Св. Андрея на кемпусі Манітобського університету, і в Колеґії також будуть мешкати й харчуватися студенти Теологічного Факультету.

Зголошення на студії на Теологічному Факультеті приймаються до 10-го вересня.

Студенти-богослови з Канади, які є членами Української Греко-Православної Церкви, отримують від Консисторії цієї Церкви певну грошову допомогу.

За ближчими інформаціями та за аплікаційними формулярами звертатися на адресу:

ST ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
Winnipeg 19, Man. Tel. 474-2325

КІМНАТИ І ХАРЧІ ДЛЯ СТУДЕНТІВ УНІВЕРСИТЕТУ В КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ

Українські студенти й студентки, які будуть навчатись цього академічного року (1964—1965) в Манітобському університеті, можуть мешкати й харчуватися в новій Колеґії Св. Андрея на кемпусі того ж університету.

Студентська резиденція, ідальня і кухня Колеґії Св. Андрея є устатковані найсучаснішими системами огрівання, провітрювання та освітлення, а студентські кімнати вигідно та зі смаком умеблювані, — кожна з окремим термостатом для контролювання температури по кімнатах.

ОПЛАТИ такі:
Осібна кімната і харчі, на один тиждень — $17.00.
Подвійна кімната і харчі, на один тиждень — $15.50

Зголошення приймаються до 12-го вересня, але хто хоче запевнити собі місце, повинен вже тепер прислати свое зголошення.

За аплікаційними формулярами та додатковими інформаціями вдаватись на адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
Winnipeg 19, Man. Tel. 474-2325

Злочинність в Америці

Число злочинів є в п'ять разів більше ніж число народжень в Америці, поінформував Едгард Гувер — шеф Ефбі-Аї.

Впродовж перших трьох місяців цього року число злочинів збільшилося на 19 відсотків упорівень зо спільністю злочинів на протязі такого самого часу минулого року.

Наступ на церковні свята в СССР збільшується

Совєтська газета „Правда" (2 червня ц. р.) влярмує, що церковні свята „відводять громадян від праці, і через те держава тратить на продукції". З другого боку, „святкові урочистості шкідливо впливають на тілесне й душевне здоров'я пролетарських держав".

Зміна католицької формули Причастя

Досьогочасна латинська формула священика при Св. Таїнстві Причастя „Нехай же Тіло Господа нашого Ісуса Христа збереже душу твою на життя вічне. Амінь." починалася словами „Корпус Доміні. . ." і складалася з 11-х латинських слів. Ц. р. папа Павло VI скоротив цю формулу лише до двох слів: „Корпус Крісті" („Тіло Христа"), а причасник відповідає: „Амінь".

Новина для української школи

„ПРАЦЯ І РОЗВАГА"

Підручник для дітей віком від 7 до 12 років.

Найлегша метода вивчення української мови —

ЛЕҐКО, СКОРО і ПРИЄМНО

Спеціально для українських дітей поза межами України.
Мова упрощена.

Це досі небувала в нас книжка!

„ПРАЦЯ Й РОЗВАГА"
написала **Марія Юркова**, одна з відомих спеціялісток методики навчання в державних школах.

Це вислід довголітніх дослідів у ділянці найсучасніших способів, якими діти найлегше засвоюють українську мову.

Дітей вивчають мову граматично, але без граматики.

Образково-звукова метода — вчителям улегшує роботу наполовину, але подвоює їхній успіх.

Наклад книжки обмежений. Спішіться з замовленням!

Книжку видала РАДА УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ в Канаді, за редакцією Валентини Мулик-Луцик. Ілюстрації О. Погорецького. Друковано в друкарсько-графічному заведенні „Акрограф" у Вінніпезі — в спеціяльній для цього роду книжок друкарні.

Ціна 1 доляр.

Адреса замовлення:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

УКРАЇНСЬКА ШКОЛА при Катедрі Пресв. Тройці у Вінніпезі

Вписи до Української Школи при Катедрі Пресвятої Трійці у Вінніпезі відбудуться в суботу 12-го вересня, о годині 10-ій рано. Початок навчання 19 вересня о годині 9.30 ранку.

Цього року буде спеціяльна кляса для дітей звавансованих в українській мові.

Управа.

СВЯТКУВАННЯ 150-ліття народження Тараса Шевченка

ВІННІПЕГ, 5-6-7 ВЕРЕСНЯ 1964

СУБОТА 5 ВЕРЕСНЯ 1964

Год. 9.30 ранку до 4.00 пп. — VII Сесія ПАУК в Авдиторії КУК при 456 Мейн.
Год. 6.30 веч. — Бенкет у Роял Александра Готелі.
Год. 8.30 веч. — Вишиваний Баль у Роял Александра Готелі.

НЕДІЛЯ 6 ВЕРЕСНЯ 1964

Вранці — Служби Божі в українських церквах і Пом'янення Тараса Шевченка.
Год. 12.00 — Офіційне відкриття Залізної Шевченківської Фундації і презентація видань — Авдиторія КУК при 456 Мейн.
Год. 1.15 пп. — Загальна збірка на вул. Ломбард і МекДермот: Чоловіки — Жіноцтво — Молодь — Дітвора з прапорами і транспарантами під проводом Всецерковного Духовенства, Учительства та Управ Громадських Установ, Товариств і Організацій, теж представництва етнічних груп.
Год. 2.15 пп. — Демонстраційний Похід до **Пам'ятника Тараса Шевченка.** ГАСЛО: „За здійснення волелюбних ідеалів Шевченка". Похід очолює Союз Українських Канадійських Ветеранів. Участь духових оркестр.
Год. 3.15 пп. — Програма коло Пам'ятника з концертом Української Духової Оркестри з Чікаго, ЗДА, та складанням вінців від українців Канади.
Год. 8.00 веч. — Академія-Концерт у Вінніпег-Авдиторії. Хори, мистці-солісти, хореографія.

ПОНЕДІЛОК 7 ВЕРЕСНЯ 1964

Год. 9.30 рано до 4.00 пп. — Передконгресова Конвенція.

***

Святочні відзнаки $1.00 — Відзнаки для молоді $0.25. Академія-Концерт $2.50, $2.00 $1.50 і $1.00.
Бенкет і Баль (разом) $6.00 — Баль (окремо) $3.50.

Квитки набувати в своїх організаціях і церковних громадах або в канцелярії КУК при 456 Мейн, тел.: 942-4627 і 943-1927.

Земля з могили Тараса Шевченка

В програмі Шевченківських святкувань у Вінніпезі в неділю 6 вересня год. 3.15 передбачений церемоніяльний приміщення землі у стіп пам'ятника Шевченка з його могили в Каневі. Це буде символічний акт духового єднання з Україною всіх нас „не в Україні сущих", яких Шевченко закликав не забувати України і любити її „во врем'я люте".

Та програма буде попереджена маніфестаційним походом, що його організує Союз Українських Канадійських Ветеранів.

Промову коло пам'ятника виголосить В. Дост. Джан Діфенбейкер, що тому з нагоди, в характері голови уряду Канади, відкрив його в присутності 50-тисячної маси народу.

Комітет Українців Канади

Треба жаліти. . .

До взаємин з часів 2-ї світ. війни

„Щодо взаємин супроти євреїв під час останньої війни, то українців повинні турбувати не безвідповідальні вчинки чи колаборація купки криминальних елементів українського роду, а радше той факт, що більшість українців зайняла неповне чи нейтральне становище стосовно німецької винищувальної політики супроти євреїв. Є правдою, що український народ не схвалював депортації й винищування євреїв, але він не противився цьому, за винятком відважних інтервенцій і публичного засудження в устах митр. Андрея Шептицького. Треба жаліти, що українські політичні групи не піднесли публічно свого голосу з метою засудження нацистського винищування євреїв, хоч, щоправда, багато українців, у окремих випадках, допомагали єврейським жертвам та засудили співучасть деяких українців в німецьких акціях". (Цитата із статті д-ра В. Маркуся п. з „Євреї і українці" в журналі „Сучасна Україна" (червень 1964) органі УГВР ОУН. Мюнхен).

З.Р.В. — Тому що провідну ролю серед українців під час 2-ї світової війни відограваля Організація Українських Націоналістів двох формацій, то тут тільки вони компетентні авторитетно розглядати порушену д-ром Маркусем справу.

Управа Української (Рідної) школи при Соборі Св. Покрови у Вінніпезі

ПОВІДОМЛЯЄ

всіх батьків, що навчання в згаданій Школі почнеться цього року в суботу 12-го вересня урочистим Молебнем в намірі нових дітей. Молебень буде відслужений в Соборі Св. Покрови о. І. Стусом, о год. 9.30 ранку, після закінчення якого діти під проводом учителів своїх кляс і зорганізованому порядку перейдуть до державної школи „Кінг Едвард Ч. 2", в якій цього року буде провадитися наша Рідна Школа.

Просимо батьків Громади Собору Св. Покрови і взагалі всіх батьків подбати про те, щоб їхні діти **о б о в ' я з к о в о** вчащали до Рідної Школи, бо це конечно необхідне для них тому, що тільки тут вони матимуть змогу виховуватися в українському й релігійно-православному дусі. Все це зможуть вони здобути в нашій великій і добре зорганізованій Рідній Школі при Соборі.

Для дітей (дитячого садка, початкових та старших кляс), які взагалі не говорять по-українському, ми зорганізували паралельні кляси, в яких згадані діти навчаються української мови за випробуваним методичним способом по всіх державних школах під проводом фахових двомовних учителів.

У справі впису дітей до нашої Рідної Школи при Соборі (до всіх кляс і Дитячого Садка) просимо звертатися телефонічно до пані М. Зайцев, на GR 5-0513.

Управа Української (Рідної) Школи при Соборі Св. Покрови у Вінніпезі.

Архиєп. Макаріос за збереження самостійности Кипру

Генерал Гривас — бувший командир грецько-кипрської збройної визвольницько-терористичної організації ЕОКА, продовжує свою ідею з'єднання (ено-грецькому „енозіс") Кипру з Грецією. Однак архиєп. Макаріос далі є за незалежністю Кипру.

З.Р.В. — Якщо б Кипр з'єднався з Грецією, то Кипрський Православний Церкві, що є автокефальною (незалежною) ще з апостольських часів, можливо загрожувало б включення в Православну Церкву Греції.

ПРАВОСЛАВНИЙ КАТЕХІЗИС

українською й англійською мовами

ПРАВОСЛАВНА ВІРА — THE ORTHODOX FAITH

Написав Преосвященний Владика Єп. А Н Д Р Е Й, Єпископ Едмонтону й Західньої Єпархії; на англійську мову переклав Всеч. о. Мирон Клящ; для вжитку в Недільних та Українських Школах, а також по домах благословив Високопреосвященніший Владика М и т р о п о л и т І ЛАРІОН, Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

Катехізис ПРАВОСЛАВНА ВІРА надрукований на прекрасним жниккови папері, великими читкими черенками, пошитий нитками, 255 стор. друку.

Має 28 ілюстрацій.

Ціна: В міцній паперовій оправі, з пересилкою - - **$2.00**
У твердій полотняній оправі, з пересилкою — **$3.25**

Книгарням, на більших замовленнях, спеціальний опуст.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.
C A N A D A

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ

Торонто. Катедра Св. Володимира. Був сонячний, теплий, спокійний день. День 14 червня, 1964 року, яким Господь обдарував нас, щоб пережити радісні хвилини разом із нашими дітьми, що навчаються у школах при українських православних церквах міста Торонта.

Зрання, на оселю „Київ", почали в'їжджати авто за автом та декілька автобусів. В авдиторії на оселі о 10 годині почалося Богослужения. Співав Катедральний хор, під управою диригента Ю. Головка, як завжди, молитовно. Проповідь виголосив о. Д. Фотій про значення української мови в наших домах та про виховання наших дітей. Опісля відбувся громадський обід у авдиторії оселі за старанням управи Катедральної Громади та при співучасті нашого працьовитого жіноцтва.

Після обіду, о 2-й годині по полудні, авдиторія оселі заповнилася дітьми та молодощами наших торонтоньких шкіл, парафіянами та гостями. Програмою керував п. А. Ліцина, член Ради Української Школи на Сході Канади.

Ця програма була присв'ячена великому пророкові українського народу Тарасові Шевченкові, бо це ж його ювілейний рік, а ми його діти. Немає вичувалось, що дух його осінює нас, і закликає бути свідомими — чиї ми діти, та яких батьків... Перше виступив хор Катедри, де брали участь учні українських шкіл, Курсів У к р а ї н о з н а в с т в а, С.У.М.К. та О.Д.У.М. при акомпаніяменті нашої шкільної оркестри і під управою дир ита І. Пасерба проспівали „порушуюче „Заповіт" та „Думи мої". Повчаюче і гідне уваги вступне слово сказав проф. В. Іванис, голова РУШ, як тлі хору, присутні і діти вислухали з зацікавленням. Всі знають старенького професора, що він ціле життя служив чесно українській справі та ще й сьогодні несе відпові д а л ь н и й обов'язок, очолюючи Раду Української Школи на Східню Канаду.

„Учітеся брати мої", „На високій дуже кручі" та „Реве та стогне", проспівав молодечий дівочий хор під управою диригента Ю. Головка. Учениця 6-ї кляси Леся Галябар, прекрасно виконала мелодеклямацію „Б'ють пороги".

Опісля слідували багато ще виступів шкіл: Північного Торонта, Західнього Торонта, Скарборо, Лонг Бренч. Концерт в цілости показав, скільки праці вкладено по школах з нашою дітворою. Чергувались співи — соля, гуртові співи, деклямації, оркестра диригента І. Пасерба, танці. Програма була багата, добре укладена і за дві години закінчилася.

Слід ще відмітити нашого знаного декляматора Бориса Мельника, абсольвента Курсів Українознавства при Катедрі. Він продеклямував „За образом Христа" з великим відчуттям. Ось уривочок:

„Брати по крові, становімось
[вряд,
Відзначим день незрушної
[твердині!
Хай Православіє, як
[вишний сад, —
Цвіте для нас в правдоцвіт
[жовто-синіх.
Ніхто не зломить нашого
[хреста —
Поставлений він Богом
[перед нами,
Бо наша путь — величча
[і проста,
Бо Сам Ісус Христос
[завжди із нами".

Після концерту всі розійшлися по широкому зеленому полі, хто-куди. Оглядали садок, будинки, басейни, а інші пішли відпочивати по-під дерева.

Із чистого доходу, що принісе цей день, призначено 300 долярів на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі, на установку, яка в першу чергу буде осередком Православія.

Треба скласти сердечну подяку всім тим, що організували День Української Школи, що потрудилися для нього. Напевно він залишив добрий слід у пам'яті дітей та всіх присутніх. Хай Господь усіх благословить і на дальшу добру працю.

Д-ка М. Фотій.

УКРАЇНСЬКІ ПРАВОСЛАВНІ ШКОЛИ В 1963-64 НАВЧАЛЬНОМУ РОЦІ НА СХОДІ КАНАДИ

Українська Школа парафії Св. Покрови в Монтреалі

Щоб відвідати українські православні школи в Монтреалі, голова РУШ 6-го червня побував у цьому місті. В Монтреалі існують три школи: в Лашін при Громаді Св. Юрія, в Монтреалі, при Громаді Св. Софії та при Громаді Св. Покрови.

В Лашін було переведено річні іспити 30 травня 1964 р. Школа була в нечинному стані. Ця школа у минулому навчальному році виявила великий прогрес: учнів мала тільки 22 (минулого року 40), 4 кляси замість 6-ох в минулому році. Дитячого садочку при ній Громаді нема, як і минулого року. Директорком і єдиною вчительською була пані Білоцерківська, а релігії навчав о. К. Квасницький. Навчання провадилося 2-3 години тижнево. При школі є заквартована раніше бібліотека. Програма навчатта самої вчительки. Існує при школі Батьківський Комітет. Діти платили за науку по 2.00 доляри за одного учня місячно і по $1.75 при двох з однієї родини. Учителька мала платню 50,00 долярів місячно. При школі організована оркестра. Недільна Школа мала 51 дитину.

При Громаді Св. Покрови школа є під Церквою, вповні кована приміщення з індивідуальними партами. Під час відвідин в школі відбувалися річні іспити, на яких були крім учителів в кожній класі і представники Громади.

Учнів у школі 47 (хлопців - 21, дівчат — 26), минулого року було 50 учнів. Кляс — 6, а було 7. Навчання проводить ся 5 годин тижнево, одни день (по суботах). Програма навчання РУШ. При школі є дитяча бібліотека й існують співочі й танкові гуртки, гарний дитячий хор. Недільна Школа має 51 дитину, але приходять не регулярно.

Директорком і учителем релігії є о. О. Костюк, учителькн: добр. Г. Костюк, пані Н. Грицина і пані Л. Роговська.

При школі працює активний Батьківський Комітет із семи осіб; комітет очолює пані В. Бусята. Діти платять за науку по 2.00 доляри від дитини, а $3.50 від двох дітей з однієї родини, а $4.50 від 3-х дітей з однієї родини. Співом керує диригент церковного хору п. І. Козачок. Отець настоятель керує Й навчанням в школі безплатно. Учительки: одна бере $2.50 за годину, а дві по $2.00 за годину.

Учні активно допомагають у Церкві: читають часи, шестопсалмів й ін., деякі співають у хорі та прислуговують іподияконами.

Голова РУШ побував в кожній класі на іспитах; діти по всіх класах відважно відповідають на запитання з витягу того білету, плянною українською мовою (речення, а не одностовно). Між учителями й учнями помітна тісна співпраця.

Школа при Громаді Св. Софії має приміщення для навчання у французькій школі поблизу Церкви. Під час відвідин, в школі переводився річний іспит учителями в присутності о. митрата В. Слюзара і одного представника від Громади.

У цьому році училося 121 учнів (53 хлопців і 68 дівчат), минулого року було 122 учні. У Недільній Школі біля 50 дітей. Кляс в школі, як і минулого року — 7: Перша класа має — 26 учнів, друга класа — 24 учні, третя класо — 21 учнів, четверта класа — 21 учнів. П'ята класа — 13 учнів шеста класа — 11 учнів і сема класа — 5 учнів; вину гру складається з 17 учнів, в Дитячому Садочку — 11 дітей. Навчання відбувалося 5 годин тижнево (тільки по суботах). Програма РУШ, але пристосована кожним учителем до обставин. Школа провадить співочий і танковий гурток. В шкільній бібліотеці є 250 книжок.

Директор школи (безплатний) і учитель релігії о. Ф. Легенюк; учителі: пані О. Третяк, п. О. Третяк, п. Г. Михальчук, пані О. Бучацька, М. Світуха, пані М. Стрілецька (садок), О. Турченюк.

Батьківський Комітет складається з п'яти осіб під головуванням В. Веверчак. Навчання оплачується по $2.50 від дитини, коли більше з одніє родини, то на 0.50 центів менше. Всі учителі одержують по $10.00 за суботу.

Голова РУШ побував на переведенні іспитів по класах. У 3-й класі п. О. Третяка, перегляднув добре виконані дітьми шевченківські зошити з відповідними розповіданнями й багатьма малюнками. Діти на запитання відповідали май же всі певно й річево. У 6-й класі учитель демонстрував економічно-географічні мапи по областях УРСР з умовними ілюстраціями (видання совєтські). Однак з учні, що були викликані, дуже слабенько розуміли й орієнтувалися в цьому матеріялі.

По закінченні іспитів в цій школі відбулася нарада з учителями. На нараді був присутній також о. митрат В. Слюзар. Коротенько були порушені питання програми, підручників і відбуття зібрань учителів Місійної Округи. Голова РУШ пропонував всі незрозумілі слова в підручниках виписувати, як також цілі віршики чи оповідання, які неналежаться до навчання, при складі до РУШ і вона те все впорядкує з видавцями.

Отець митрат В. Слюзар запропонував, щоб інспекція шкіл, відбувалася цілий день (до обіду й по обіді). З цим згоджувалися, але все залежатиме від самих шкіл.

Піднесено було також питання користування однаковими зошитами з малюнками на обкладинках а україніки.

В. І.

50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ Ю. І Р. ПАВЛІВИХ

Глеслин, Саск.

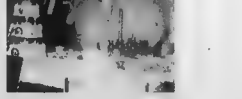

Всякий ювілей—це радість; отже й таку радісну хвилину пережили ми в нашій Громалі Св. Петра й Павла в Глеслин. Саск.

Найперше познайомимо вас з нашими Ювілятами — Юрієм і Разалією Павлівними.

Пан Юрій Павлів прийхав до Канади ще молодим парубком; це саме зробила молода Руся Озамлоська. Вони обоє прибули сюди з одного повіту — із Стрийщини, але з різних сіл.

Прийхавши в Канаду, вони поселилися з батьками в Гу-

діві, Саск. й працювали на господарстві. Там Юрій з Розалією познайомились, і 1914 року повінчались.

Це подружжя Господь Бог нагородив 12 дітьми: 5 синів і 7 дочок. Всі діти живуть щасливо, подружені, самостійні, і п-во Павлюки втішаються своїми дітьми.

Треба згадати, що подружжя Павлюк від початку свого подружнього життя є взірцевими членами Церкви. Доказом цього є хоч би й цей Ювілей, що його діти не забули, а належно разом з Громадою відзначили чесно.

На день 9-го червня ц. р. в Глеслині було призначено Богослужіння. На це Богослужіння, що його відслужив о. С. Столярчук, зібралося багато громадян, рідня — були всі діти, а також 31 внуків, — були також гості з Америки. На цьому Ювілейному святі п-ва Павлюків була й дружка пані Розалія Тимків, яка приїхала з Шікаго.

Під Кінець Служби Божої о. С. Столярчук витолосив гарну проповідь. Він відчитав вдячні молитви за здоров'я Ювілятів і їхньої родини, а присутні відспівали „многоліття".

Із Церкви всі перейшли до залі, де відбувся ювілейний обід, що його приготовили членкині Жіночого Т-ва ім. О. Басарабової (Ювілятка є також членкинею цього так поважного Товариства).

Всю обслугу при обіді виконували членкині згаданого Жіночого Товариства.

Господарем Ювілею був п. М. Гаврилів, секретар Громадян. Він же започаткував цю Ювілейне свято привітом, та коротенько розповів про життєвий шлях Ювілятів.

У програмі цієї щасливої оказії були вислухані привітання, відчитані привітальні телеграми від нашого проводу, від губернатора, від провінціального уряду, а також була грамота від прем'єра. Вкінці знову промовляв Всеч. о. С. Столярчук.

При цьому варто згадати дуже зворушливу подію, як о. Столярчук підвів до Ювілятів їхню стареньку 89-літню маму. Отець подав цій старенькій жінці вінки, і вона наложила їх на своїх дітей.

Господар — п. М. Гаврилів, подякував всім за все, і обід закінчився і почалися обдарування Ювілятів, а вкінці забави.

З цієї нагоди Ювілята пожертвували на „Вісник" — 10 доларів.

Щире спасибі Ювілятам за пожертву, а рівнож бажаємо їм кріпкого здоров'я і многоліття!

М. В. Гаврилів.

ВІСТІ ІЗ ВСЕКАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

Храмове свято

Цьогорічне наше храмове свято відбулося трошки відмінніше, чим попередніми роками. Богослужения відслужили самі наші отці парохи, бо Блаженніший Владика Митрополит Іларіон із-за певних причин не міг бути на Богослуженні. Людей було багато так місцевих, як і позамісцевих. Були і представники сусідніх Громад.

Проповідь виголосив отець Прот. М. Юрківський.

По закінченні Богослужби був спільний обід, який приготовило Жіноче Товариство ім. Лесі Українки при Катедрі. При столах усі місця були заповнені, а декому треба було чекати до другого стола.

Обідньою програмою проводив голова парафії п. Федір Тесарський. Він вітав відпоручників від інших парафій, представляв гостей, дякував усім за працю в парафії та за поміч, якої Громада зазнала на протязі року. Він також апелював за фондами, бо в касі Громади їх не багато. Відгук був вдоволяючий, бо учасники зложили поважну суму грошей.

На закінчення д-р П. А. Кондра розповів пр освої вражіння з поїздки по Радянському Союзі, а головно по Україні.

Він обмежився тільки до релігійної частини своїх вражінь, бо час не дозволив усього розказати, й усіх образців висвітлити, бо має їх велике число. Присутні мали нагоду дізнатися про те, як безбожні люди завзято поборюють Христову Церкву, її висміюють, зневажають, та намагаються її знеморити, — однак не можуть її знищити.

Там загально руйнують церкви. Кращі зберігають, переміняють у музеї, а в них мають своїх людей, вишколених безбожників, які відвідувачам дають інформації по лінії, яка потрібна безбожним гнобителям християнства і українського народу.

Успіхів великих не мають, бо люди сьогодні добре визнаються на таких справах, розрізняють правду від брехні, і добре знають модерних „лисів микитів". Мимо величезних перешкод, погроз з боку уряду, а навіть явних переслідувань, як за часів давнішого поганства, люди підтримують релігійне життя, „обряднюють святощі", і в одній церкві, в час Богослуження, не дозволяють туристам брати знімки (фото). І це показально.

Приємно було довідатися, що там є професори університетів і члени Академій Наук, що ходять до церкви. Побожні люди там дбають про красу Богослужень. Всюди в церквах є гарний хоровий спів, а в одній церкві співало аж два хори.

Большевики дбають про науку й шанують учених, та дають їм відповідні привілеї. Тому там є в усіх намагання вчитися, щоб дістатися на ліпші посади, виглядні посади. Комунізм діє 50 літ, але людей не перемінив. Змін на краще не видно.

Загально люди там відчувають неволю й тужать за свободою.

На кінці предегент висвітлив багато гарних і цікавих образків і до них дав свої пояснення.

Цьогорічне храмове свято дало велике вдоволення всім його учасникам.

Благословення Літньої Оселі

Настав нарешті час, коли ми приготовили літню оселю для вжитку на час вакацій. Управа її зарядила [redacted] ми, щоб були успіхи. **О.**

Хрещення Віри Сідор

В суботу, 28 вересня 1963 року в Церкві Св. Димитрія в Лонг Бренч, Онт., відбулося Хрещення Віри Сідор, донечки п-ва Василя і Фені Сідор.

Таїнство Хрещення довершив настоятель Громади Св. Димитрія о. Т. Міненко, а хрестними батьками були о. І. Григоряк і пані А. Крізел.

П-во Сідори є добрими членами Української Православної Церкви і діяльними членами Громади Св. Димитрія.

Пан В. Сідор походить із Буковини, а його дружина пані Феня з Київщини. Обоє перенесли страхіття останньої війни, — зазнали поневіряння й скитання по країнах західньої Европи.

В наслідок воєнної хуртовини стратившии все, одначе не стратили вони найголовнішого — бути свідомими українцями і відданими членами нашої Української Православної Церкви. Стало це і твердою основою їхнього родинного життя.

Приїхавши до Канади в 1951 році і оселившись в Содбурі, Онтаріо, а пізніше переїхавши до Торонта, Онтаріо, всюди вони пильно дбали за виховання своїх дітей.

Крім новохрещеної Віри, п-во Сідори мають ще дві доньочки — Наталку і Катерину. Вони добре говорять по українському, що треба завдячувати п-ву Сідорам, які дбають про те, щоб їх діти вчилися в українській школі, а в домі щоб панувала рідна українська мова. Наталка вже співає в церковному хорі. Пильно плекані добрі прикмети в родині з'єднали прихильність багатьох і п-во Сідори втішаються доброзичливістю знайомих. Не випадково на прийняття з нагоди хрестин їхньої донечки, прибуло багато знайомих, щоб розділити родинну радість п-ва Сідорів.

Прийняття з нагоди Хрестин відбулося в парафіяльній залі. Гостина була багата. Під час прийняття говорив о. Т. Міненко, який підкреслив добрі прикмети батьків новохрещеної Віри, які дбають за своїх дітей, виховують їх добрих і свідомих українок та примірних членів Української Православної Церкви. Сердечно привітав батьків та побажав, щоб Господь обдарував батьків життєрадісними рисами новохрещеної Віру і щоб вона була завжди для своїх батьків радістю і втіхою. Дальше говорили куми та знайомі, які щиро вітали щасливих батьків та висловлювали найкращі побажання радости і втіх.

Вкінці куми о. І. Гриняк і пані А. Крізел разом з гостями обдарували маленьку Віру подарунками. А на закликшвагра п-ва Сідорів п. О. Макаренка було переведено збір ку на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі та на пресу. Було зібрано $70,75.

Всім Жертводавцям щире спасибі, а новохрещену Віру нехай Господь благословляє щастям і здоров'ям!

тб

30-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ

Роблин, Манітоба

В середу 27 травня цього року відбувся ювілей п-ва Йосипа й Марії Швайківських, який зарядила їхня дочка Надія з своїм мужем о. М. Крищуком, а їм допомогли на місці їхня родина та п-во Анна й Петро Горбай. Цього дня 27 травня, ще перед 6-ю годиною вечора почали сходитися гості на прибуті з місцевої української православної Церкви Св. Івана в Роблин, Ман., а о годині 6.30 вечора, коли в Церкві зібралося поважне число гостей, при везли шановних Ювілятів до Церкви, де місцевий парох о. П. Зубрицький попросив Ювілят приступити до Титаїнства, а за ними приступили і дружби, якими були: п. Петро Швайківський з Шортдей, Ман. та пані Тетяна Келир з Стінен, Саск. (сестра Ювілятки). Вони ж були дружбами, як шановні ювілята побралися 30 років тому.

Коли все було приготовлено, то парох Громади з зятем Ювілятів о. М. Крищуком відправили спеціальний Молебень та чин Благословення супругів у 30-ліття їхнього сопружного життя. Дякував місцевий дяк п. П. Горбай.

По Молебні о. настоятель виголосив привітальне слово до Ювілятів та до всіх присутніх. При цьому о. парох підкреслив, що Ювілята є при мірними християнами, та зразковитими членами місцевої Парафії в Роблин, Ман.

Отець настоятель навів слова Ісуса Христа; що дерево пізнається по овочах його, а батьків пізнаємо, які їхні діти, та як виховані; і додав, що шановних ювілятів дитина, яка тепер є дружиною о. М. Крищука, гарно вихована, де взяла на свої рамена частину важкої праці в Божому Виноградництві — Церкві Христовій разом з її мужем. Честь і слава таким батькам, а їх потрібно більше посеред нашого народу.

Шановний Ювілят Йосип Швайківський народився 8 січня 1890 року в селі Шарпанці, Сокальського повіту в західній Україні. До Канади прибув 1914 року.

Шанована Ювілятка пані Марія з дому Богуцька, народилася 6 вересня 1912 року в околиці Роблин, Ман. на фармі.

В 1934 році (3-го травня), п-во Швайковські подружилися і осілися на власній фармі в околиці Роблин, Ман., де фармерували до 1947 року, а від 1947 року по 1960 рік, замешкали у Ванкувері.

П-во Швайковських Бог обдарував був двома дітьми, доненькою та сином, але була воля Божа, що синок ще малим помер, а дочка Надія виросла своїм родичам на втіху. Закінчила середню школу в Роблин, Ман. та 3 роки Манітобського університету.

Одружилася 1956 року з теперішнім священиком Української Православної Церкви о. М. Крищуком, парохом Вегревільської Округи.

Від часу одруження п-во Швайковські належать до Української Православної Церкви і є добрими і працьовитими її членами. Пан Швайковський заступає старшого бра та, як потрібно, був господарем при Парафії і завжди ста рається допомогти чим може при Парафії та є жертвенним на всякі церковно-громадські справи, також є передплатником „Українського Голосу" і „Вісника". Пані Швайковська належить до Союзу Українок відділу ім. „Доньки України" в Роблин, Ман., та щиро працює при відділі на добро Рідної Церкви і передплачує жіночий журнал „Промінь".

В кінці промови о. настоятель побажав Ювілятам всього найкращого в їх майбутньому, та співом „Многая літа", було закінчено вшанування Ювілятів в Церкві.

Тоді всі гості перейшли до міської залі, де було приготовлено вечерю родинною та членкинями місцевого відділу Союзу Українок.

Вечеря почалася Молитвою.

Господарем вечора був знайомий п-ва Швайковських п. Петро Горбай з Роблин, Ман.

По вечері господар вечора, теплим словом привітав Ювілятів, а відтак складали привіти слідуючі: дружба п. П. Швайковський, який в своїй промові пригадав ті тяжкі часи, коли побралися шановні ювілята, дружка пані Тетяна Келир, п. С. Лебедович від Окружної Ради, пані А. Горбай від місцевого відділу Союзу Українок. Вітали короткими привітом ще від родини: п. Фідевич та брат Ювілята П. Швайковський з Ванкуверу, який прибув спеціяльно з своєю дружиною на це Ювілейне свято. Склала привіт також і сваха Ювілятів, а мати о. М. Крищука — пані Анна Крищук, що прибула на це родинне свято з своїм чоловіком [redacted] Й. Крищуком з Федора, Алта.

Після цього промовляла дочка Ювілятів, добродійка Н. Крищук, яка сказала: будучи одинокою в родичів, я маю велику честь вітати своїх добрих батьків з їхнім 30-літнім Ювілеєм. При цьому побажала своїм батькам всього найкращого в їхньому житті.

П-во Швайковських Бог обдарував був двома дітьми, доненькою та сином, але була воля Божа, що синок ще малим помер, а дочка Надія виросла своїм родичам на втіху. Закінчила середню школу в Роблин, Ман. та 3 роки Манітобського університету.

Одружилася 1956 року з теперішнім священиком Української Православної Церкви о. М. Крищуком, парохом Вегревільської Округи.

Від часу одруження п-во Швайковські належать до Української Православної Церкви і є добрими і працьовитими її членами. Пан Швайковський заступає старшого бра та, як потрібно, був господарем при Парафії і завжди ста рається допомогти чим може при Парафії та є жертвенним на всякі церковно-громадські справи, також є передплатником „Українського Голосу" і „Вісника". Пані Швайковська належить до Союзу Українок відділу ім. „Доньки України" в Роблин, Ман., та щиро працює при відділі на добро Рідної Церкви і передплачує жіночий журнал „Промінь".

В кінці промови о. настоятель побажав Ювілятам всього найкращого в їх майбутньому, та співом „Многая літа", було закінчено вшанування Ювілятів в Церкві.

Тоді всі гості перейшли до міської залі, де було приготовлено вечерю родинною та членкинями місцевого відділу Союзу Українок.

Вечеря почалася Молитвою.

Господарем вечора був знайомий п-ва Швайковських п. Петро Горбай з Роблин, Ман.

Навчання в Рідній Школі почалося Молебнем в Церкві 7-го вересня 1963 року, Дітей було вписано 15. Завдяки бо шому голові Громади п. Котрутові, отець настоятель їздив від хати до хати, шукаючи ук раїнських православних родин, які б записали своїх дітей до Рідної Школи при пра вославній Громаді. І так 1964 року ми мали повер 20 уч нів, які щосуботи приходили точно на навчання від 9 годи ни ранку до 1 години по по лудні. По Різдвяних святах, був переведений підручний іс пит, після якого більша ча стина дітей перейшла до ви щої класи.

Діти є чемні і пильні, та до помагають учителеві взаємо вувати концерти.

Підручники вживаються в школі такі: 1-ша класа Деповича; 2-га класа Барвінок; 3-тя класа Київ; 4-та класа Лани. Граматика — Д. Кислиці, історія України — Д. Дорошенка, Географія — видання 1918 року в Києві, Українська культура — проф. І. Огієнка (теперішнього Митрополита Української Греко-Православної Церкви в Канаді), Релігія: Катехизм — Владики Архиепископа Андрея, підручники — о. д-ра С. В. Савчука, о. Прот. М. Мельничука і образ-

ЗАКІНЧЕННЯ ШКІЛЬНОГО РОКУ

Нінгара Фолс, Онт.

В неділю 14 червня 1964 р. о годині 3-й по полудні, відбулося „Рідно-шкільне свято" в залі української православної Громади, з приводу закінчення дітвори Української Рідної Школи, як також і дітвори Недільної Школи, в присутности членів заряду Громади, членів Шкільного Комітету та батьків і гостей.

Пан В. Хлівняк, як голова Шкільного Комітету, запросив до президії: Д. Губку, голову Громади, п. І. Пограничного, голову СУС, та членів Батьківського Комітету: пп. П. Самця, Я. Ленца, Д. Колуту, В. Токара і вчительку Недільної Школи пані Галю Відему (студентку Гай скул). Присутній був також д-р Потран з дружиною.

Як господар свята, п. Хлівняк привітав усіх присутніх, та попросив до привіту всіх членів президії, а опісля попросив о. Прот. Цукорника, як настоятеля Громади і вчителя, перевести молитву. При вітавши усіх присутніх о. парох подав звіт своєї праці при Громаді, а з особа з дітворою в 1963-64 роках.

кові лекції — нашої Консисторії.

При кінцевих іспитах перейшло 22 учнів, а інші через вживання англійської мови в дома, вважили цілковито Рідну Школу.

Висказавши велике признання о. Настоятелеві за його так велику працю, п. Хлівняк, гратулюючи кожному з учнів, передав свідоцтва і подарунки від Шкільного Комітету. Рівнож діти Недільної Школи одержали свідоцтва від своєї вчительки пані Г. Відемі, а на кінець девятеро найкращих учнів, одержали від свого о. вчителя похвальні грамоти за їхню щиру працю та гарне поведення в школі.

Д. Губка, голова Громади.

ХРЕСТИНИ

Серейл, Алта.

У суботу 13 червня 1964 року відбулися хрестини Керин Лин Мамчур, донечки Михайла й Руськи Мамчурів з Фрейис (Сарейл), Алта. Батьки маленької Керин ще є молодими й це їх перша дитинка. Вони обоє походять з добрих, чесних християнських родин. Батьки Михайла вже покійні, але за свого земного життя вони багато працювали для української православної Церкви в Серейл. Батьки Руськи, п-во Ковалики, також є примірними членами Церкви в Серейл і за своїми родичами пішла молода пара, що наслідують своїх батьків працею та всім іншим для Господнього Дому.

Тайну Хрещення звершив парох о. Є. Стефанюк в присутности великого числа людей. При Хрещенні парох сказав пару слів побажання для родичів, хресних батьків та для дідуся й бабусі. Він та мож розказав хресним батькам про їхні обов'язки до маленької Карен.

Після Хрещення в домі діда і баби, в п-ва Коваликів, була приготована смачна вечеря. Всі гості засіли за столи. Парох перевів молитву і всі споживали смачну вечерю.. Після вечері парох знову сказав пару слів, дякуючи всім, що прийшли на хрещення та передав привіт для молодої пари (батьків) і їхньої донечки, бажаючи всього найкращого. Куми — Іван Юрдига, Софія Швець і Михайло Горгут та Надія Кузик також сказали пару слів, бажаючи від себе всього найкращого для Керен

Щоб не забути про такі події як це, парох після вечері закликав вірних, щоб вони зложили дар на будову Колегії Св. Андрея у Вінніпезі. На закинк присутні зложили $14.75.

Усім Жертводавцям щира подяка за пожертву на Колегію Св. Андрея, а маленьку Карен Лин, нехай Господь Бог обдарує кріпким здоров'ям, на потіху родичам, хресним батькам, дідусеві, бабусі та українському народові, а Господу Богу на славу!

Присутній.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. п. ПЕТРО ЧОПИК

Гонор, Ман.

У четвер 25-червня ц. р. упокоївся в Бозі бл. п. Петро Чопик, проживши 77 років.

Покійний народився на Буковині, в Канаду приїхав ще малим хлопцем. Більшість свого трудового життя, бо аж 35 років, Покійний відпрацював у СіеНаР-а.

Бл. п. Петро Чопик був неодружений. Останніх 11 років свого життя прожив у домі покійного брата Миколая.

Покійний оставив у смутку сестру Параску, брата Василя і братову Анну Чопик.

Похорон відбувся 29 червня з церкви Св. Миколая в Гонор, Ман.

Покійного Петра похоронено на цвинтарі згаданої церкви.

Із збірки на Нев'янучий Вінок $4.70 передано на „Вісник".

Вічна Йому Пам'ять!

Бл. п. МАРІЯ ЕВАНС

Вінніпег, Ман.

Дня 7-го квітня ц. р. упокоїлася в Бозі бл. п. Марія Еванс. Покійна прожила 56 років.

Покійна Марія народилася у Кромвел, Ман., — 42 роки про жила у Вінніпезі.

Бл. п. Марія Еванс залишила в смутку дві дочки, два брати і три сестри.

Похорон відбувся з Церкви Св. Івана в Стед, Манітоба, і там же поховано Покійну.

Під час Останнього Цілування, присутні зложили на Нев'янучий Вінок 19.00 долярів. З цієї суми 15.00 долярів передано адміністрації „Нового Літопису" і 4.00 доляри на пресовий фонд „Вісника".

Вічна їй Пам'ять! **С. Я.**

Бл. п. АННА ФЕРБЕЙ

Едмонтон, Альберта

Дня 25 червня 1964 р. упокоїлася в Бозі на 70 році життя Анна Федора Фербей з роду Винничук.

В глибокому смутку та в безмежному болі залишила Покійна мужа Михайла, чотирьох синів, чотирьох дочок, 21 внуків, 12 правнуків, двох братів і 5 сестер.

Бл. п. Анна Федора Фербей народилася 4 березня 1894 р. в селі Драгасимів, Снятинського повіту, західня Україна.

До Канади Покійна приїхала малою дівчиною (12 років) в 1906 році зі своїми родичами—Андрієм та Марією.

В 1913 році вийшла заміж за Михайла Фербея і це щасливе подружжя прожило повних 50 років у відданій службі Богові, Церкві та народові. В минулому році діти й родина Фербеїв відсвяткувала радісно 50-літній Ювілей, а в цьому році наші Ювіляти задумали в товаристві своїх дітей відвідати найстаршу дочку Зорю в Лос Енджелес. В дорозі до Лос Енджелес Анна Фербей тяжко захворіла, треба було піддатися належному лікуванню в лікарні й там, далеко від Едмонтону, в Лос Енджелес Анна Фербей по причині тяжкої недуги закінчила своє трудяще життя.

Бл. п. Анна Фербей була вірною подругою, достойною матір'ю, активною членкинею Катедральної Громади Св. Івана в Едмонтоні, відданою членкинею Організації Союзу Українок Канади та свідомою дочкою українського народу.

Бл. п. Анна, як добра подруга та мати, належно виховала своїх дітей, зацепивши у їхні серця любов, пошану до свого рідного, а зокрема навчила їх української мови, вказуючи їм на слова М. Шашкевича, який так кликав:

„Мово рідна, слово рідне,
Хто вас забуває, той у грудях
[не серденько
А лиш камінь має".

Бл. п. Анна цілим серцем любила Бога, Церкву та зберігала Закон Божий. Вона була жертвенною на церковні та народні цілі, брала активну участь у всіх церковних та громадських імпрезах.

Живучи із своїм мужем в околиці Федора в Альберті, Покійна багато причинилася до зорганізування української православної Громади в Федора, а опісля до побудови української православної Церкви.

Покійна Анна, разом зі своїм мужем Михайлом, належала до тих людей, які поклали перші основи під будову Інституту ім. М. Грушевського. Ще сьогодні можна побачити у домі Покійної безмежне число Пропам'ятних Лент із тих многих з'їздів, які сягають ще 1918 років. За її відданну працю для організацій, відділ Союзу Українок нагородив Покійну Анну Почесним членством відділу С.У.К. при Катедрі Св. Івана.

Покійна відійшла у вічність, але пам'ять про неї житиме завжди. Своїми добрими ділами на службі Богові, Церкві та народові, світитиме гідним прикладом для всіх тих, що люблять свою Українську Православну Церкву, свій народ, свою організацію та Інституції.

У понеділок, 29 червня 1964 року в Катедрі Св. Івана в Едмонтоні о годині 8-ій вечора Всеч. отці: Прот. О. Хом'як, о. Д. Лучак, Прот. Г. Василів, Прот. А. Хруставка, Прот. С. Семчин відслужили Велику Поминальну Літію, після якої проповідь виголосив о. Д. Лучак.

У вівторок, 30 червня о 10-й годині ранку Всеч. Отці відслужили Заупокійну Божественну Літургію та Чин Похорону. По Св. Євангелії проповідував о. Прот. А. Хруставка, а прощальне слово сказав о. Прот. О. Хом'як.

Згідно з бажанням родини при Последньому Цілуванні, було переведено збірку на Нев'янучий Вінок, яка принесла понад 225 долярів на Катедру Св. Івана.

Тлінні останки Покійної Анни спочили на цвинтарі „Бічмавр". Відпалено могили бл. п. п. Олі Киріяка, який був хресним батьком найстаршого сина бл. п. Анни Фербей.

Над могилою промовляв о. Прот. Г. Василів. Він підкреслив заслуги Покійної та висловив щирі співчуття її родині.

В похоронних Богослужбах взяло участь понад 300 осіб.

Після Похорону муж, діти, внуки й правнуки прийняли всіх присутніх на поминальний обід в залі Катедри Св. Івана, що його приготовили членкині відділу Союзу Українок. Господарем поминального обіду був п. Петро Магера з Федори (зять Покійної).

Від Церковної Громади після обіду промовляв п. Н. Солован, від Інституту Св. Івана — якого Покійна та її муж були будівничими — прощав о. Прот. С. Семчин, від Жіночого Товариства промовляла пані Калина Засібіда, від Товариства Українських Піонерів прощав Покійну п. Г. Фарина, від Товариства Самостійників — п. К. Телічко, а на закінчення ще раз промовляв о. Прот. О. Хом'як.

Нехай Милосердний Господь прийме Покійну в лоно Авраама, Ісаака та Якова, де немає ні смутку ні журби, а життя безконечне. А Вам, дорогий мужу і діти Покійної, нехай Господь подасть сили перенести цю велику втрату і обдарить Вас всіми щедротами.

Вічна їй Пам'ять!

о. Прот. О. Хом'як.

ПОДЯКА

Горем прибитий муж Михайло Фербей з усією родиною, висловлюють свою глибоку подяку Всеч. Отцям за похоронні Відправи, за слова розради та за прощальні проповіді.

Також щира подяка всім тим, що молилися Господу Богу за душу Покійної, та що так громадно прибули віддати останню пошану Покійній, а зокрема щира подяка за пожертви, що їх зложили при сутні на Нев'янучий Вінок Покійній, що було передано на Катедру Св. Івана в Едмонтоні.

Михайло Фербей і родина.

Бл. п. ЯКІВ МАРУЩАК

Гемілтон, Онт.

У п'ятницю 26 червня ц. р. упокоївся в Бозі бл. п. Яків Марущак, проживши 76 р.

Покійний народився 4 листопада 1888 року в Баранних Перегонах Сокальського повіту, західня Україна.

1913 року Покійний був покликаний до австрійського війська, відбув першу світову війну, був у російському полоні, а в роках 1918-20 служив в Українській Армії. Повернувшись додому, Покійний одружився з Теклею Іванець.

Бувши активним чоловіком, він був одним із тих, що зорганізував Кооперативу й Товариства Просвіти в своєму селі, за що був переслідуваний польською владою, і через те 1928 року мусів виїхати в Канаду.

Працюючи на фармах в околиці Роблин, Ман., 1930 року Покійний спроваджує до себе дружину й дітей, і від того часу починає господарювати самостійно в околиці Зелена. 1936 року Покійний продає господарку і переїжджає в околицю Вінона й Гримсбі, Онт., де займається садівництвом.

По втраті сина 1956 року, Покійний почав сильно підупадати на здоров'ї. 1961 року бл п. Яків пережив операцію, але здоров'я не відзискав, і так в червні місяці цього року упокоївся.

Похоронні Відправи відслужили отці В. Федак і Й. Трісткт. Тіло Покійного спочило на цвинтарі Вудленд. По Похороні відбувся похоронний обід в домі Покійного. Під час обіду була переведена збірка на Нев'янучий Вінок, яка принесла 39 долярів.

Сли спокійно, дорогий друже, Якове. Нехай земля буде Тобі легкою, а ми Тебе не забудемо ніколи. Вічна Тобі Пам'ять!

Учасник.

Бл. п. ГНАТ ЧИРКО

Тиндал, Ман.

У четвер 30 липня ц. р. на 93-му році життя, упокоївся в Бозі бл. п. Гнат Чирко.

Покійний Гнат народився в Україні. До Канади приїхав 54 роки тому. Тут ввесь час фармерував у Тиндал, Ман. Переможений старістю, Покійний пережив пару своїх останніх років у старечому домі.

Похорон відбувся з церкви Сов. Петра й Павла в Тиндал, Ман., 3-го серпня ц. р.

Дружина Покійного Анастасія упокоїлася 1962 року. У живих бл. п. Гнат залишив трьох синів, одну дочку, 12 внуків, 15 правнуків і 2 праправнуки.

Тіло Покійного спочило на місцевому цвинтарі в Тиндал.

Із пожертв на Нев'янучий Вінок, що були зложені під час Останнього Цілування, 15 долярів, переслано на „Новий Літопис", а $13.40 передано на пресовий фонд „Вісника".

Довгі роки земного життя прожила Покійний Гнат. Нехай же Милосердний Господь його блаженством вічним.

Вічна Йому Пам'ять!

С. Я.

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ УПОКОЄННЯ ФРОЗИНИ АНДРУК

Один рік минув уже —
[другий наступає,
Як моя дружина в Бозі
[спочиває.
Зивжди і щоднини думаю
[про тебе
І за тебе молю Господа
[у небі.
Щоб Тебе прийняв Він
[до раю святого
А я тебе не забуду до кінця
[свого.

***

Хоч і відійшла ти у вічність, дорога дружино, мамо і бабуню, — пам'ять про тебе живе, поки ми живі. Як доброю ти була для нас, такі й згадки про тебе остались у нас. Нехай Милосердний Господь Бог оселить душу твою там, де праведні спочивають!

У річницю упокоєння моєї дружини Фрозини Андрук посилаю 10 долярів на пресовий фонд „Вісника".

Андрій Андрук.

Бл. п. ГРИГОРІЙ ПАПІШ

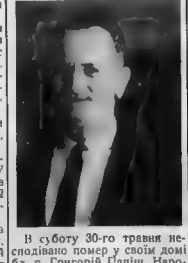

В суботу 30-го травня несподівано помер у своїм домі бл. п. Григорій Папіш. Народився він у містечку Стоянові, Україна, 15 серпня 1908 року. Батько його Степан, а мати Ева з Завісляків. З родичами приїхав він 5-літнім хлопчиком до Канади. Осіянов в оці лиці Твей, Саскачеван. Тут він ходив до школи, і тут провів він свої молоді літа.

Після закінчення школи покійний Григорій помагав у господарстві своїм родичам, і в цім самім часі був він активним у громадській праці при парафії, Народнім Домі і серед молоді в Тернополь, Саскачеван. Яку громадську роботу треба було виконати, Покійний завжди до неї прикладав руки, гріш і час, і все був у передових рядах.

Бл. п. Григорій був першим сотником СУМК у своїй околиці, належав до Окружної Ради суддівців, і в часі війни, відбував кожного року великі здвиги СУМК, яким завдячує Літня Оселя „Зелений гай" у Вакав свій початок, бо з тих фондів, що лишалися із з'їздів, було започатковано купно згаданої оселі.

Одружилася Покійний 1944 року з панною Докією Цинвик, яка походить з околиці Витом, Саск., (по фаху учителька). Любив працювати на землі. Тому, вписне і завели молодята господарство в Бруксбі, де Покійний Григорій також працював на церковно-громадському відтинку, був головою Громади, та помагав в різних громадських справах.

По деякім часі подружжя Папіші переселилися до Пітерсфіалд, Ман., 30 миль на північ від Вінніпегу. Завели господарство та включилися також в місцеве церковно-громадське життя і належали до активних працівників. Там Господь поблагословив їх трьома дітьми — двома дочками і одним сином.

Пані Докія, бажаючи помогти чоловікові, вернулася до вчительювання, щоб якось звести кінці до купи, бо з фармерування не можна було вижити. В тім часі стали членами Катедральної Громади — Пресвятої Трійці у Вінніпезі і членами організацій, що гуртуються при Громаді. Мимо далекої відлалі, вони бували часто на Богослужбах, в всяких підприємствах, та рівнож привозили своїх дітей до Рідної і Недільної шкіл.

Бажанням їхнім було поселитися в Вінніпезі, щоб бути ближче до церковно-громадського життя та дати можливість дітям закінчити школи.

1962 року подружжя Папіші поселилися у Вінніпезі, де від разу включилися в церковно-громадське життя.

Здавалось, що бл. п. Григорій міг з родиною спокійно глядіти в будучність, але несподівано прийшла смерть, зайшло сонце для родини, яка так дуже потребувала його тепла, світла і потіхи.

Оставив Покійний у смутку дружину Докію, дітей, братів, сестер, багато рідних, приятелів і знайомих.

У вівторок 2-го червня ц. р. о 8-й годині вечора був Панахид у похоронніми заведеними Служили отці: Прот. М. Юрківський і Митрат Є. Грицина. Проповідь сказав о. Митрат Є. Грицина.

У середу 3-го червня був Похорон у Катедрі Пресв. Трійці в Вінніпегу. Проповідував о. Прот. М. Юрківський. При тому учасники Похорону зложили більше як 200.00 долярів на Будівельний Фонд Катедри.

Покійний Григорій похоронений на українській православній секції „Гаєн Іден" у Вінніпегу.

Після Похорону була тризна (поминки) в Катедральній Авдиторії. Отець Прот. Михайло Юрківський промовляв і подякував всім за участь у Похороні, а родині за обід.

Також говорив і о. Митрат Є. Грицина, який знав Покійного ще в тих часів, коли бл. п. Григорій проживав у Тернополі, Саск.

На цвинтарі виросла ще одна могила, де буде спочивати бл. п. Григорій, свідомий громадянин, добрий муж, дорогий батько і добрий християнин, аж поки трубн Ангелів збудять Його до нового, вічного життя.

Вічна Йому Пам'ять!

Бл. п. ІВАН ПАНЧИШИН

Мелфорт, Саск.

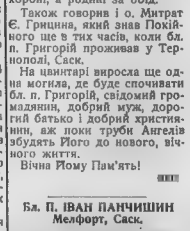

У понеділок 22 червня 1964 року, по довгій і тяжкій недузі спочив у Бозі бл. п. Іван Панчишин.

Бл. п. Іван Панчишин народився 12 жовтня 1895 року, в селі Сеньків, Заліщицького повіту в західній Україні. До Канади прибув з родичами в 1899 році, які поселилися в околиці Стюартбрн, Ман. В 1910 році вони перебралися до Саскачевану та поселилися в околиці Круксбі, Саск. В 1914 році бл. п. Іван одружився з Євдокією Яремій. Однак не судилося їм жити разом довго, бо після чотирьохрічного подружнього життя дружина Євдокія упокоїлася, лишаючи своєму мужеві трое маленьких діточок.

В 1920 році бл. п. Іван оружився вдруге з Анною Гандзюк, з якою й прожив аж до

смерти. В другому подружжі Господь Бог поблагословив бл. п. Івана і Анну 5 синами і 3 дочками.

Покійний Іван за свого життя фармерував та 18 років працював на секції. Належав до Української Греко-Православної Церкви. Був членом Заряду, а перед своєю хворобою був головою Громади в Мелфорт, Саск. Був розважний у розмові, доброї вдачі та добре відносився до всіх людей.

Напереднії Похорону в четвер о 8-й годині вечером, була відправлена Панахида над тілом Покійного, а на другий день, у п'ятницю 26-го червня, відправлено Заупокійну Службу Божу та Чин Похорону. Похоронні Відправи відправляв місцевий парох о. Прот. М. Критюк, а дякував п. К. Копачівський.

На Похорон бл. п. Івана прибула вся родина за винятком брата Семена, який слабий та знаходиться в старечому домі у Мелфорт та другого брата, який живе в Гемилтоні, Онт.

Бл. п. Іван лишив у смутку: дружину Анну, 6 синів, 4 дочки, 3 зяті, 14 внуків, 2 правнуки, 2 брати і 1 сестру.

Під час Останнього Цілування на заклик отця пароха присутні зложили на Нев'янучий Вінок Покійному $59.00.

За порадою дружини Покійного цю суму розділено на такі цілі: на місцеву Церкву в Мелфорт — 35 долярів, на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі — 5.00 долярів, на „Вісник" — $6.50, на „Український Голос" — $6.50, на вироблення кліші $4.50, а решту на поштові видатки.

Похоронено Покійного Івана Панчишиного на міським цвинтарі в Мелфорт, Саск.

Усім Жертводавцям щире спасибі! Нехай Милосердний Господь потішить опечалену родину і нагородить своїми щедрими ласками, а душу Покійного Івана нехай прийме до Царства Небесного.

Вічна Йому Пам'ять!

о. М. К.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ВЕРЕСЕНЬ

6 Неділя — Кенора, Поплар Парк
13 Неділя — Транскона, Бояжур
20 Неділя — Кенора, Плезент Говм Стед
27 Неділя. Воздвиження — Транскона Гонор, Повларфілд
Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОЙЧУКА
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2996

о. П. БУБЛИКА
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Весілок
13. Неділя — Сангудо
20. Неділя — Барєд
27. Неділя — Сбабін
Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-8746

о. М. ОЛЕСІЙКА
ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Давфин
13. Неділя — Гилберт Плейнс
27. Неділя — Сунава
Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 8284

о. С. ГРЕБЕНЮКА
P. O. Box 386. Watson, Sask.

о. С. ГРЕДІЯ
ВЕРЕСЕНЬ
6 Неділя — Гакс
13 Неділя - Стімен
20. Неділя — Сван Ривер
21. Понеділок. Різдво Пр. Б. — Сван Плейн
27 Неділя. Возди. Чесн. Хр. — Деніфері
Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Л. В. ЛЯЧИНИ
ВЕРЕСЕНЬ
6 Неділя — Вернон
13. Пятниця Усіч. Із. Пр. — Вернон
13 Неділя — Вернон
20 Неділя — Кеклова
21. Понеділок Різд. Б. — Вернон
27. Неділя Возди. Ч. Х. — Вернон
Address: 2602-42 Ave. Vernon, B. C. Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ВЕРЕСЕНЬ
6 Неділя — Робини
о 3-ій по пол. Вечірня — Шортейл
13. Неділя — Пеллюра
о 3-ій по пол. Вечірня — Грендлю
20 Неділя — Микант
о 3-ій по пол. Вечірня — Мереділ
21 Понеділок Різдво Пресв. Богородиці. Храм — Калдер (Жучки)
27 Неділя Воздвиження Чесн. Хрестат — Ленард
27 Неділя о 3-ій по пол. Вечірня з Виносом Чесн. Хр. — Топорівці
Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 455.

о. Ст. ЗУЗАКА
ВЕРЕСЕНЬ
6 Неділя — Крилор
13 Неділя — Геффорд
20 Неділя — Блінкн
20 Неділя. Вечірня Різдва Пр. Богородиці о год. 7-ій веч. — Редфіл
27. Неділя. Воздвиження Ч. Хр. — Геффорд
Address: Box 168, Hafford, Sask. Tel.: 56.

о. М. КРИТЮКА
ВЕРЕСЕНЬ
6 Неділя — Гасон Бей
13. Неділя — Громадя (північна)
20 Неділя — Бруксбі
21. Понеділок. Різдво Пр. Богородиці — Громадя (північна)
27. Неділя. Воздвиження Чесн. Хреста — Мелфорт
Address: Box 1418, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛЯША
ВЕРЕСЕНЬ
6 Неділя — Вейта.
13. Неділя — Пембіна, Н. Д.
20 Неділя — Сірко
21. Різдво Пресв. Богородиці — Санзавн
27. Неділя — Сеньків Храм
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-94-62.

о. ІВАН МЕЛЬНИК
ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Сенді Лейк
13. Неділя — Росборн
20. Неділя — Мензі
21. Понеділок. Різдво Пр. Богородиці — Овкборн
27 Неділя. Воздвиження Чесного Хреста — Овкборн
Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ВЕРЕСЕНЬ
6 Неділя — Весілок
13. Неділя — Сангудо
20 Неділя — Барєд
27. Неділя — Сбабін
Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-8746

о. М. ОЛЕСІЙКА
ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Давфин
13. Неділя — Гилберт Плейнс
20. Неділя. Вшанування Бажаннішого Митрополита Іларіона в Громаді св. Юрія в Давфині
21. Понеділок. Різдво Пресв. Богородиці. Храм — Рорктон
27. Неділя. Воздвиження Чесн. Хреста. Храм — Вінніпегосіс
УВАГА! Українська Греко-Православна Громада Св. Юрія в Давфині, Ман., запрошує всіх вірних з Давфинського, Робаинського і Етелбертського Округів, взяти участь в Архиерейській Відправі Бажаннішого Митрополита Іларіона в неділю 20-го вересня 1964 р. Бажаннішій Митрополит Іларіон звершить Освячення гарно вимученого нового Храму.

ПРОГРАМА

8.30 ранку — Утреня
9.30 - Зустріч Бажаннішого Владики.
10.00 — Архиерейська Літургія і Освячення Храму
12.30 — Обід, місце буде проголошене в церкві.
2.00 — год. по обіді — Програма з головною доповіддю Блаженнішого Митрополита Іларіона. Вечірня служиться що неділі в год. 7-ій вечора в Давфині.
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ВЕРЕСЕНЬ
6 Неділя — Інсінгер (м.)
11 Пятниця Усіч. Гол. Із. Прет. — Половкн
13. Неділя — Льора
20 Неділя — Теодор (м.). Храм
21. Понеділок Різ. Пр. Богородиці — Інсінгер (гай-вай)
27. Неділя — Вестфрк
Box 8. Theodore, Sask. Tel. 88.

о. Я. РИБАЛКИ
ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Смокі Лейк
11. Пятниця — Давінг
13. Неділя — Бейс
20 Неділя — Вильна
Смокі Лейк — Вечірня 7 год. веч
21. Понеділок — Спелен
27 Неділя — Бойн Лейк Храм
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. О. СОРОЧУК
ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Бавінея
11. Пятниця. Усіхнення Голови Св. Івана Хрест. — Ехк Монт
13. Неділя — Ст. Пал
20. Неділя — Сенді Репідс
21. Понеділок — Різдво Пресвятої Богородиці — Тіфорд
27 Неділя — Гаскон
Rev. O. Sorochuk
Bonnyville, Alta.

о. В. СЛОЗАРА
ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Канора
13. Неділя — Бюкенан
13. Неділя. Вечірня год. 5 — Рама
20. Неділя — Канора
20. Неділя. Вечірня год. 4 — Бірджес
21. Різдво Пресв. Богородиці — Стінджес
27. Неділя. Чесного Хреста — Перша Річниця Вікрита нової Церкви Святочне Богослужения очолить Впрп. Отець Д-р С. В. Гречук — Канора
Canora, Sask., Ph. 563-8188

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Лек Ла Біш
13. Неділя — Норая
13. Неділя. Вечірня 4 год. по пол. — Крейгена
20. Неділя — Сарепа
20. Неділя. Вечірня 4 год. по пол. — Атабаска
21. Понеділок. Різдво Пресвятої Богородиці — Боїк
27 Неділя. Воздвиження Чесного Хреста — Грескленд
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
ВЕРЕСЕНЬ
6 Неділя — Летія
11. Пятниця. Успіновення — Кодворт
13. Неділя — Гермополь
20. Неділя — Вакна
20. Неділя — Ст. Джулієн
21. Понеділок. Різдво Богородиці — Ст. Кріх
27. Неділя — Свяге
27. Неділя — Альсена
Address: Box 4. Walkaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Толєтой
13. Неділя — Сарто
20. Неділя — Роза
21. Понеділок. Різдво Богородиці — Толєтой
27. Неділя — Гардентон
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТИЙЧУКА
ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Федора
13. Неділя — Редвей
20. Неділя — Торгілд
21. Понеділок Різдво Пресв. Діви Марії - Редвятер
27 Неділя Возвр. Чесного Хреста Егрімонт
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. О. КРАВЧЕНКО
Address: North Battleford, Sask. 972—108, St. Ph. 445-5280.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Rev. A. Teterenko, Box 294, Two Hills. Alta. Tel. 486.

о. Г. УДОДА
ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Шіго (місто)
11. Пятниця. Усіченння Голови Івана Хрестителя — Едмор
13. Неділя — Фови Лейк
20 Неділя — Вінніпа, Храм
21 Понеділок. Різдво Пресв. Богородиці — Купровські Храм
27 Неділя — Шіго (пол.)
Address: Shako, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Шінмен
13. Неділя — Відлеїа
20. Неділя — Сембург
21. Понеділок. Різдво Пресв. Богородиці — Кадет
27. Неділя. Св. Воздвиження Чесного Хреста — Нітовин
Address: Weirdale, Sask. Ph. 486.

о. А. ХРУСТАВКИ
ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Мирнам
13. Неділя — Лойдмінстер
20. Неділя — Лужани-Топорівці
21. Понеділок — Мирнам. (Різдво Пресв. Богородиці)
27. Неділя — Слава пол. (Воздвиження Чесн. Хреста)
Address: Box 87, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. Ю. ЯГОДСЬКИЙ
ВЕРЕСЕНЬ
Айтуська Округа
6. Неділя — Айтуна
13. Неділя — Мелвна
20. Неділя — Айтуна
21. Понеділок. Різдво Пресв. Богородиці — Габард
27. Неділя. Воздвиження Чесн. Хреста — Гуйя
Address: Box 148, Ituna, Sask. Tel. 57.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Торсбі
13. Неділя — Брудергайм
20. Неділя — Калмар
27. Неділя — Кемровз
Ph. GA 2-3053. Edmonton, Alta. Address: 9530—109 Avenue,

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ УГ.П.ЦК.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLI. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ВЕРЕСНЯ, 1964. WINNIPEG, MAN., SEPTEMBER 15, 1964. ЧИСЛО (2014) 18

РЕВЕЛЯЦІЙНА ЗАЯВА

II ВАТИКАНСЬКИЙ СОБОР ВІДКИДАЄ УНЕВИННЕННЯ ЖИДІВ

КАРДИНАЛ РІТТЕР ВИЯВЛЯЄ ТАЙНУ СОБОРУ

„Сейнт Люїс (США). - Кардинал Джозеф Е. Ріттер потвердив, що Світовий Собор (католицький II Ватиканський) покинув відкинув декларацію про уневиннення жидів як народу відповідального за вбиття Христа", — поінформував щоденник „Нью Йорк Таймс Сервіс" 25 серпня ц. р..

З.Р.В. — Жиди надіялися, що II Ватиканський Собор у своїх постановах заявить, що жиди не відповідальні за розп'яття Христа, і тому вони вже заздалегідь були поднижували палі Іванові XXIII, (помер 1963 р.), який був за тим, щоб II Ватиканський Собор „звільнив від вини" жидів у справі замучення Христа, і щоб проголосив, що винне тут „усе людство", а не жиди.

Проект декларації відкинув II Ват. Собор на 2-й сесії

„В оригіналі декларації (лише проекту декларації), — Ватиканського Собору про жидів, яка була коротко обговорювана під кінець 2-ї сесії (Собору) восени 1963 р. було спецнфічно аналізовано справу боговбивства (тобто винування жидів за замучення Христа), і видано осудження його, що мало бути обов'язковим для всіх католиків", — продовжує „Нью Йорк Таймс Сервис.

З.Р.В. — Коли папа Іван XXIII склнкав світовий католицький II Ватиканський Собор (що очолює кардинал Августин Беа (Захінчення на 2 ст.)

Переслідування Православія

Влада СССР наказала агітаторам вивчати Православіє для поборювання його

„В школах Ровенщини в минулому навчальному році діяли семинари з питань атеїзму за тематикою, розробленою обласним інститутом удосконалення кваліфікації учителів. . .

На заняттях вчителі глибоко знайомилися з ідеологією сучасного православ'я і сектанства, з працями класиків марксизму-ленінізму з питань релігн Вивчали також кращий досвід роз'яснювальної роботи з віруючими, атеїстичного виховання в школі і сім'ї. На семінарі було організовано перегляд кінофільмів на атеїстично і науково-природничі теми". („Радянська Освіта", 8 липня 1964 р.).

З.Р.В. — Вищеподана офіційна совєтська інформація ще раз потверджує відомий факт, що влада СССР головне своє атеістичне ударне вістря спрямувала проти Християнства, а на першому місці — проти Православія.

„Правдиво християнські православні мандрівники"

Урядова нагінка на нову загадкову релігійну групу

„У недавньому числі партійного часописа „Ленінградская Правда" описано, як члени секти „Правдиво християнські православні мандрівники" користуються осьлоною нічної темряви для своїх сходин у приватних домах на вселичні молитовні збори.

Цей же партійний часопис пише, що ті тайні збори відбуваються серед „стогонів, ридань і незліченними поклонами в супроводі стихійного моління", — інформує американський бюлетень у Нью-Йорку „Радіо Либерті" (сфрія TN 7-5200, Nights TN 7-5653).

„Знавці релігійних справ у Радіо Либерті переконані, що ця секта широко розповсюджена по всьому СССР". Згідно з недавніми даними, ті „Православні Мандрівники" є і в Альма-Ата, столиці Казахської республіки", — інформує згаданий бюлетень.

З.Р.В. Дехто здогадується, що згадана релігійна група — це, мабуть, ці православні, яких не може задовольнити офіційно визнаний і нібн „толерований" владою СССР провід Російської Православної Церкви в СССР (Московська Патріярхія), що політично співпрацює з владою СССР.

„Загальне здивування"?

Акт номінації Голдвотера закінчений православною молитвою

„Після промови Голдвотера на республіканських зборах у Сан Франціско, на яких він дав свою згоду на номінацію (кандидувати на пост президента США, р. В.), кінцеву молитву прочитав, при загальному здивуванні, грецький православний священик о. І. Германос" (журн. „Православная Русь" ч. 15, 1964 р. США).

З.Р.В. — Сенатор Беррі Голдвотер, син батька-жида і матері-шотландки, яка охрестила його в протестантизмі, в серпні ц. р. відвідав кардинала Спелмена в Нью-Йорку, і висловився за федеральною урядовою допомогою парафіяльним школам, — інформує „Бизентайн Кетолик Ворлд" 23. 8. 1964 р.

Грецька Православна Церква далі відмовляється висилати обсерваторів на II В. Собор

Тим разом, однак, Грецька Православна Церква вишле своїх представників на третю Родоську конференцію

„Тим разом Священний Синод Греції знову постановив не висилати (на II Ватиканський Собор) делегатів — спостерігачів від своєї Церкви. Велике число грецької ієрархії і дбді відмовилися з підозрінням і недовір'ям до будь-якого зближення з Католицькою Церквою. Однак злагіднення такого відношення проявилося в тому, що Синод згодився вислати представників на Всеправославну Конференцію на острові Родосі, яка має відбутися при кінці місяця вересня" („Бизентайн Кетолик Ворлд" 23. 8. 64).

З.Р.В. — Восени ц. р. відбудеться третя „Всеправославна" Конференція на Родосі. На другій „Всеправославній" Конференції на Родосі восени 1963 р. було вирішено почати розмови з Катол. Церквою на основі „рівних з рівними", і тільки розмови на богословські теми. Православна Церква Греції, тоді заявившись проти всяких розмов з Катол. Церквою, відмовилася була взяти участь у другій Родоській Конференції.

На третій Родоській Конференції будуть обговорювати процедуру пляновних розмов з Римом. Але Московська Патріярхія є за тим, щоб ці розмови (з Римом) спочатку мали не виключно богословський характер, а щоб відносини до справи „миру" і т. п. Звичайно — це голос влади СССР.

Латина далі обов'язкова в римо-католицькому Богослуженні

„Хоч в Австралії запроваджується англійська мова в римо-катол. Богослуженя, згідно з рішеннями Конференції Єпископів Австралії, щоденідні в кожній парохіяльній церкві одна Служба Божа має служитись латинською мовою. Австралійські епископи вирішили також, щоб на приватні Служби Божі, на яких немає вірних, служились латинською мовою.

Також в Літургіях, в яких допускається англійська мова, головна частина залишиться латинська". (Укр. катол. щотенник „Америка" 22. 8. 1964).

З.Р.В. — Що тільки в декотрих Літургіях допускається не-латинська мова, і то лише в другорядних частинах Літургії, тоді як основна частина мусить надалі відправлятися латинською мовою, — це обов'язує не лише римо-католиків в Австралії, а в усьому світі; таку бо постанову зробив II Ватиканський Собор на своїй 2-й сесії восени 1963 р. Тільки ті, що не знають згаданої постанови цього Собору, помилково думають, що цей Собор цілком усунув латину з римо-католицького богослужбового обов'язкового вжитку.

В СССР багато віруючих жидів

„У Кішеневі (столиця Молдавії, — р. В.) є значне число ісповідників юдаїстичної віри; це призвело до того, що створено (совєтською владою) спеціяльну групу атеїстів, які проходять особливий вишкіл, щоб познайомитися з критикою юдаїзму", інформує часопис „Советская Молдавія" 11 липня 1964 р.

З.Р.В. — За часів Леніна почавши з 1922 р., для поборювання агітацій проти жидівської релігії були призначені виключно жидівські агітатори (головно молодь-комсомольці), — інформує жидівський історик в США Натан Аусубель у своїй „Пискориял Гисторі оф Джювиш Піпл".

Сенсаційна знахідка в Києві

Твір Рембранта в Києво-Печерській Лаврі

„Мистецтвознавець Панько Мусієнко знайшов у Києво-Печерському ширококультурному заповіднику портрет жінки, виконаний рукою всесвітньовідомого живописця Рембранта. Це портрет матері голяндського художника. Картина відноситься до раннього періоду творчости Рембранта" (Радіо Київ, 2. 7. 1964 р.).

„В архіві заповідника Києво-Печерської Лаври знайдено невеликий старовинний портрет, дослідження якого виявило приналежність його до пензля Рембранта. Думають, що портрет був привезений кимсь із закордонних малярів, що працювали в Лаврі в половині XVIII століття" (журнал „Православная Русь", США, 14. 8. 1964).

Думають, що причина рака вже відкрита

„...Завдяки науковим дослідам і клінічному знанню рак перестає бути такою недугою, що з нею не можна дати ради", недавно сказав д-р Чарлз Гіггінс, лікар — учений з університету в Шікаго.

У кожній клітині людського тіла є гени — у кожній клітині біля 10 тисяч генів, які керують життям і ростом клітин. Гени „наказують" клітині, як довго їй вільно рости, і коли спинити свое зростання.

Коли в клітину попаде вірус, то він знищує гени, і тоді такі клітини безконтрольно ростуть усе більше, і діляться та ростуть далі, — так постає рак (пістряк).

Якщо це дійсно причина рака, то думають, що вже недалекий той час, коли знайдуть лік, який буде забезпечувати організм людини перед тим вірусом.

Цю вістку подав щоденник „Ассошіейтед Пресс" у першому тижні липня ц. р., й, як сенсаційну, передали всі більші щоденники.

Митрополичі Канонічні Візитації

Неділя 27-го вересня, — Митрополича Візитація в Катедрі Пресвятої Трійці в Вінніпезі.

Неділя 4-го жовтня, — Митрополича Візитація і освячення нового Храму Пресвятої Трійці в м. Лондоні, Онт.

Неділя 18-го жовтня, — Митрополича Візитація в Соборі Св. Покрови в м. Вінніпезі.

Релігійна приналежність Голдвотера

Сенатор з Арізони Беррі Голдвотер — кандидат Республіканської партії на президента США — це син жида з Польщі; батько сенатора, прибувши в Америку, одружився з шотляндкою, і вона охрестила свого сина (і ще інших двоє дітей) у протестантизмі — в Епископальній Церкві. Беррі Голдвотера охрестив о. В. Скарлет, — тепер епископ.

Хоч сен. Голдвотер не є особливо певним парафіянином, однак він совісно бере участь у житті своєї Церкви (Епископальної). Він каже, що, крім матері, церковно-релігійний вплив мали на нього о. В. Скарлет і еп. Мітчел (епископальний ієрарх). Але тепер обидва ці епископи, як ліберали, різко розходяться в політичних поглядах з консерватистом Голдвотером.

Сен. Голдвотер є противником абсолютного відділення Церкви від держави, якого бажають майже всі провідники протестантизму; він є за молитвою в державних школах і за матеріяльною державною допомогою парафіяльним школам.

Але в політиці він не бажає спиратися на підтримку релігійних організацій. На одних зборах, де були присутні представники провідних пресових органів, сен. Голдвотер відмовився виявити своє переконання в церковно-політичній ділянці. (Подано за протестантським журналом в США „Крищіанітї Тудей").

4 мільярди рублів річно з України в Москву

Так звана Українська Совєтська Соціялістична Республіка із свого щорічного бюджету мусить платити у всесоюзну касу СССР в Москві приблизно 4 мільярди рублів річно.

Ці дані є в совєтській книзі (українською мовою) п. з. „Національний дохід Української РСР в період розгорнутого будівництва", авторами якої є понад 20 економістів з України.

З.Р.В. – Звичайно, колоніяльний визиск України владою СССР у Москві направді є далеко більший, ніж це дозволяється виявляти в офіційних совєтських даних.

Україну не вважають поневоленою нацією?

Демократична партія в США відмовилася включити Україну в список націй, поневолених в межах СССР

„Не зважаючи на наполегливі зусилля з боку трьох українських американських представників, у платформі демократичної партії 1964 р. Україну не зараховано в число поневолених націй", інформує щоденник „Свобода" за 29 серпня ц. р. у своїй англомовній секції.

З.Р.В. — Так само й у політичній платформі Республіканської партії, та взагалі в офіційній платформі Америки, Україна не фігурує на листі тих народів, що поневолені червоною Москвою.

„А ми знаємо, що Закон (Божий) добрий, якщо хто законно (правдиво) **вживає його"** (І Послання Св. Павла до Тимофія, 1. 8).

II ВАТИКАНСЬКИЙ СОБОР ВІДКИДАЄ УНЕВИННЕННЯ ЖИДІВ

(Продовження з 1-ї стор.)

Бея, німець) опрацювати проект декларації, в якій було б уневинненo жидів у справі замучення Христа. Кардинал Беа предложив проект цієї декларації щойно 1963 р., тобто на 2-й сесії Собору, але папа Іван уже не дожив до того часу, і 2-га сесія Собору відбулася за папи Павла VI. Однак Собор не затвердив предложеної декларації.

Чи Собор прийме декларацію на 3-й сесії?

Ця декларація (властиво ж проект декларації в справі жидів) у своїй зревізованій версії, як окремий документ, правдоподібно буде ще обдискутована, коли Собор знову збереться 14 вересня (1964 р., 3-тя сесія), — далі передає заяву кард. Ріттера цей же щоденник.

Антисемітизм і деіцид

„Обвинувачення жидів у деіциді (боговбивстві, тобто в убивстві Христа) — це вважання їх відповідальними за розп'яття Христа. Багато з-поміж офіційних осіб жидівства вірять, що чимало коріння антисемітизму знаходиться саме в християнських країнах", — продовжує свою інформацію „Н. Рі. Т. Сервис" про заяву кард. Ріттера.

З.Р.В. — Декотрі жидівські провідники морально натискали на Ватикан, щоб він усунув з Католицької Церкви все те, що спричиняється до антисемітизму. Коли ж II В. Собор на своїй 2-й сесії восени 1963 р. відкинув проект декларації про „уневинненні" жидів, то незабаром після того, бо вже в початках січня 1964 р. папа Павло VI відвідав Ізраїль, і був гостем уряду цієї держави (це були перші в історії папства відвідини папи в Палестині). Можливо, що таким жестом папа пробував злагіднити розчарування жидівства з приводу цього спротиву 2-ї сесії II В. Собору. (У цитатах пояснення в дужках наші, — Р. В.).

КОЛЕГІЯ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

ЗАПРОШЕННЯ

Деканат Богословського факультету Колегії Св. Андрея в Вінніпегу цим запрошує українське громадянство на відкриття АКАДЕМІЧНОГО РОКУ (1964-1965) цього факультету, яке відбудеться в **четвер, 24-го вересня 1964 року, в авдиторії Колегії** на площі Манітобського університету.

Початок урочистості о год. 7.30 вечора.

Програма:

1. Молебень (в Каплиці Колегії).
2. Вступне слово принципала Колегії, о. д-ра С. В. Савчука.
3. Виклад Блаженнішого Владики Митрополита ІЛАРІОНА, Декана Богословського факультету.
4. Чайне прийняття для всіх гостей, заходом Жіночого Товариства при Колегії Св. Андрея.

Деканат.

Небувала кар'єра, — загадкова?

Кандидат на наслідника московського патріярха

Преса в початках м. р. повідомила, що митрополит Нікодим Ротов, який в серпні минулого року був з архиепископського сану повищений до сану митрополита — з титулом Мінського й Білоруського, під кінець жовтня м. р. був назначений на становище митрополита Ленінградського й Ладозького.

Прот. Боровой робить кар'єру завдяки митр. Нікодимові

Протоерей Віталій Боровой відзначився, як богослов, — він був найменований на становище професора Ленінградської Духовної Академії. Коли митр. Нікодима назначено на становище голови Департаменту заграничних зв'язків Московської Патріярхії, він вибрав собі проф. прот. В. Борового на одного з відповідальних співробітників у заграничній церковно-політичній ділянці; ця нова кар'єра прот. Борового почалася з того, що митр. Нікодим вислав його, як одного з двох духовних спостерігачів Московської Патріярхії на першу сесію II Ватиканського Собору (від 11 жовтня до 8 грудня 1962 р.). Другим спостерігачем був архимандрит Володимир Котляров. З ними ще була світська особа Афіногенов (неофіційний спостерігач, якого в прес промовчують).

Прот. Боровой заявив у Ватикані, що він „білорусин"; архим. Котляров там же подав себе за „українця"; але внтляд їхніх облич не схожий на український, чи білоруський, або російський

Прот. Боровой був висланий як спостерігач також і на другу сесію II Ватиканського Собору, що почалася 29 вересня 1963 р., а з ним вислано другого спостерігача — священика Якова Ільїча, сослуживця в Преображенському соборі в Ленінграді; свящ. Ільїч у Ватикані подав себе за „білоруса". Архимандрит В. Котляров, повернувшись 1962 року з першої сесії II Ват. Собору, був повищений в сан епископа, — також, очевидно, завдяки протекції митр. Нікодима.

Прот. Боровой „визволяв"

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Еклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в США — 25 ц.

THE HERALD,
Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

УНІКАЛЬНИЙ ПРОТЕСТ

„З глибоким душевним болем повідомляємо всіх, що Вселенська Православна Патріярхія, на чолі з Святішим Патріярхом Атанагорасом і в Константинополі (в Істамбулі), знаходиться у тяжкому переслідуванні від турків і від Турецької Держави. Магометанська Туреччина після року 1453-го окупувала Візантію чи Грецію, і з того часу не перестає тяжко переслідувати Православну Віру, і православне населення", — так починається датоване 8 серпня ц. р. „Соборне Архипастирське Послання Української Греко-Православної Церкви в Канаді, — до всього Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх Боголюбивих вірних", — „з голосними закликом: усі помоліться до Милосердного Господа з гарячим проханням, щоб припинилися ці нелюдські насилля над православними в Туреччині..", — сказано там таки. У примітці до Послання сказано: „Це Соборне Послання читається по всіх Церквах УГПЦеркви в Канаді в місяці вересні цього року. У кожній Церкві правиться Прохальний Молебень і читається це Послання".

Це Послання (а воно фактично протестаційне) є особливо замітним документом для історії. У православних українців у вільному світі ще не було жодного офіційно-церковного протестаційного документа в обороні Української Православної Церкви в окупованій Україні; і коли перший протест Єпископату нашої Церкви — це протест в обороні Константинопольської Патріярхії, то це доказ дійсно великого болю з приводу недолі Константинопольської Патріярхії з якої Україна прийняла Християнство.

По-друге, Константинопольська Патріярхія не окреслила свого офіційного відношення до нашої Церкви в Канаді; і коли, не зважаючи на те, Єпископат нашої Церкви все таки став в її оборолі, то це доказ того, що це Послання.спричинене не мотивами церковно-політичного користолюбства, а тільки релігійними мотивами, які навіть подекуди сповнені самопосвятою. Інші ж бо Церкви різних вірісповідань на Заході, які привітно „співчувають" Константинопольській Патріярхії, не протестують в її оборолі тому, щоб не виступати проти турецького народу й Турецької держави; Туреччина — це найбільший і найпевніший на Близькому Сході плацдарм західніх держав проти Москви, яка дуже ворожа супроти Туреччини. Отже інші Церкви на Заході не мають виступати проти Турецької держави, щоб не йти проти політики своїх урядів, в інтересах яких є підтримувати Туреччину.

Але коли йдеться про Україну, то від часів окупування України Москвою Туреччина стала природним політичним союзником України проти Москви. На території магометанської держави скоронилися православні запорожці розбиті православною Москвою і туди ж скоронився православний гетьман Іван Мазепа перед православною Москвою. Турецька держава визнала проголошену 1918 р. Української Народню Республіку. Отже для України Туреччина, особливо почавши з 18-го століття, показувалася не менше важною, як для Заходу. Отже Єпископат нашої Церкви, виступивши проти Турецької держави в обороні Константинопольської Патріярхії, дав доказ того, що його протест в обороні Константинопольської Патріярхії спонуканий не мотивами національно-політичними, а тільки православно-християнськими.

Вищезгадані факти свідчать, що політичні обставини для цього протесту в нашого Єпископату досить трудні й складні, а однак усе ж таки вони не стали перешкодою для цього Послання.

Обставини патріярха Єрусалимського також трудні, бо він є на території арабської держави з магометанською владою, а проте він запротестував проти магометанської Туреччини в обороні Константинопольської Патріярхії.

Крім патріярха Єрусалимського і єпископату нашої Церкви, ніхто з провідників інших Церков не протестує в обороні К. Патріярхії; не протестує Світова Рада Церков, т. зв. „Всеправославна" Конференція на Родосі, т. зв. „Конференція Православних Канонічних Єпископів" на американському континенті, папа Павло VI, який свою приязнь з патріярхом Атенагорасом І заманіфестував соціяльнюм, — не протестують ці, що Константинопольська Патріярхія вважає своїми союзниками, партнерами, приятелями, як православними, так і протестантськими та католицькими, і які є в значно кращому положенні для протестів, ніж патріярх Єрусалимський і Єпископат нашої Церкви. Отже вищезгадане Послання нашого Єпископату з цього боку також є особливо замітним документом для історії Православія.

Дипломатичні ноти папи Павла VI

„Папа Павло пильно слідкує за такими місцями світового неспокою, як Кипр, Вієтнам і Конго, — подають ватиканські джерела в Римі. На їхню думку, він не завагається інтервеніювати, якщо б положення там погіршало. Це видно з першої енцикліки „Церкву Свою" цього папи, — кажуть ці самі джерела, і з папської заяви в останньому тижні серпня ц. р., яку він видав у справі миру. У цих же джерелах згадуються ці дипломатичні ноти, які папа вислав був в Анкару, Атени й Нікосію тоді, коли криза на Кипрі була особливо напружена. Але, кажуть вони, тепер покищо немає даних твердити, що б папа мав почати дипломатичну акцію" (Да Вінчіпег Трибюн 1. 9. 1964).

З.Р.В. — Папа виступає в двох офіційних ролях: як голова Католицької Церкви і як голова (монарх) Ватиканської держави. У своїй енцикліці (посланні) „Церкву Свою" з 9 серпня ц. р. (це перша енцикліка цього папи після 13 місяців його понтифікату) папа виступив як голова К. Церкви, отже там він уникає називання держав, щоб таким чином витримати її в якомога більше релігійному дусі, а не в політичному. Але висловлені в цій енцикліці концепції бути моральним мировим посередником у світі не можна інтерпретувати як „неполітичні" по тому, що справа миру у світі — це передусім політична проблема.

Щодо вищезгаданих папських дипломатичних нот до урядів Туреччини, Греції й Кипру, то папа вислав їх як голова Ватиканської держави.

Як видно, папа Павло VI вважає, що теперішні конфлікти між державами можуть бути нагодою для відновлення давнього політичного престижу й скріплення морального поваги папства у світі в напряму здобуття провідної ролі у світі.

Протест баскійських католицьких священиків на II Ват. Соборі

Трагедія переслідуваного, забутого світом народу — басків

200 католицьких священиків, що обслуговують басків, поневолених Іспанією, вислали на II Ватиканський Собор у Римі протест проти переслідування басків диктаторським режимом Іспанії (диктатор генералісимус Франческо Франко) а Католицькою Церковою в Іспанії, де ця Церква утотожнюється з урядом.

Цей протест був уперше опублікований у французькому протестантському тижневику „Реформ" у Франції, звідки передрукував його американський протестантський журн. „Да Чирчмен" (червень 1964).

У протесті сказано, що з боку місцевого проводу Католицької Церкви в Іспанії, обсадженого іспанцями, ту уряду „права етичних меншостей ніколи не були признані ані респектовані".

З.Р.В. — Територія басків здавних-давен завойована іспанцями і включена в державну територію Іспанії. Баски (народ не-романського походження, але католицького віроісповідання) так жорстоко переслідуються іспанською владою, як українці переслідуються червоною владою в Москві, — з цією різницею, що мова басків законом заборонена навіть у літературному вжитку. Усякі не лише національні, але й людські домагання Басків влада Іспанії приборкує вогнем мечем. Католицька Церква в Іспанії допомагає поневоленим басків.

Очевидно, Рим забороняє навіть світовій католицькій пресі згадувати про нонюру трагедію басків. Як бачимо, Захід для басків не є „вільним світом" так, як не є ним СССР для поневолених там народів.

II В. Собор, обсерватори, УАПЦ

Провід УАПЦ про обсерваторів на II Ватиканський Собор

З постанов Восьмої Сесії Вищої Ради Митрополії Української Автокефальної Православної Церкви 2 червня 1964 р.

Вища Рада Митрополії Української Автокефальної Православної Церкви на Чужині, очолена митроп. Ніканором Абрамовичем, з центром у Зах. Німеччині, на своїй 8-й сесії 1964 р. проголосила заяву щодо деяких справ, більшість тексту якої точно цитуємо нижче з журналу „Рідна Церква" (Рік XII, ч. 59, за липень-вересень 1964 р., Карльсруге і Ліндсгут, Зах. Німеччина), що є головним офіційним органом цієї Церкви:

„З доручення Вищої Ради Митрополії Української Автокефальної Православної Церкви на чужині Відділ Інформації повідомляє:

Дня 2 червня 1963 року в м. Шисбіш Гмюнд (Німеччина) відбулися наради VIII Сесії Вищої Ради Митрополії Української Автокефальної Православної Церкви. Головував на Сесії ВПР Митрополит Ніканор. Присутні були наступні члени Вищої Ради Митрополії: Протопресвітер С. Молчанівський, митр. прот. П. Дубицький, митр. прот. Д. Бурко, прот. А. Дублянський, п. І. Іножарський і п. П. Закусило та член Вищого Церковного Управління протодиякон Л. Король.

На Сесії ВПР Митрополит Ніканор виголосив Інформаційну доповідь про життя УАПЦеркви на чужині за останній рік. Інформаційну доповідь прийнято до відома та розглянено важливіші пункти внутрішнього церковно-адміністративного життя УАПЦеркви в Німеччині, приймаючи в цих справах відповідні постанови...

У зв'язку з кампанією певних осіб в США, провадженою проти ВПР Архиепископа Мстислава, Вища Рада Митрополії УАПЦеркви цілком солідаризується зі статтею „В обороні авторитету Української Православної Церкви", що була, як відкритий лист, вміщена в часописі „Вільне Слово" в Торонто ч. 17 за 25 квітня 1964 року.

В самій справі поїздки ВПР Архиепископа Мстислава до Європи восени минулого року Вища Рада Митрополії УАПЦ висловлює наступний погляд:

Вища Рада Митрополії УАПЦ уважає подорож до Європи ВПР Мстислава, від буту минулого року, цілком приватною (з власної ініціятиви), а не службовою (з доручення Церкви)...

Своїми відзивами Конституційного Собору Архиепископа Мстислав не заслужив на висунені, проти нього в деяких органах преси і приватних писаннях деякими особами закиди й обвинувачення, бо не діє під час своєї подорожі в Європі він не вчинив нічого такого, що могло би дати підставу обвинувачувати його в яких будь намірах зради православній вірі чи Українській Православній Церкві.

У зв'язку з твердженнями, що з'явилися в деяких органах української преси, що нібито Українська Автокефальна Православна Церква на чужині ухвалила „не брати участи у Ватиканському соборі", Вища Рада Митрополії УАПЦ змушена твердити, що ніякої ухвали в цій справі наша Церква не виносила, бо ніякого запрошення з Ватикану вислати своїх спостерігачів на цей Собор Римо-Католицької Церкви вона не одержувала, а тому не мала жадних підстав розглядати це питання і виносити якісь рішення."

З.Р.В. — 1) У цій заяві згадано, що архіеп. Мстислав з Української Православної Церкви в США у своїй „подорожі до Європи" восени 1963 р. відвідав патріярха Константинопольського Атенагораса І; але не згадано, що тоді ж таки він був також обсерватором на католицькому світовому II Ватиканському Соборі в Римі, — отже не згадано, з церковно-політичної точки зору, найсуттєвішого факту з цієї „подорожі до Европи".

2) Там сказано, що ця „подорож до Европи" архіеп. Мстислава була „цілком приватною (з власної ініціятиви) а не службовою (з доручення Церкви)" Але при тому там таки сказано, що цією своєю „приватною" подорожжю „Архиепископ Мстислав проломав сумний стан ізоляції Української Православної Церкви, за що йому належиться похвала і вдячність". — На нашу думку, якщо архіеп. Мстислав виступав тут як „приватна" особа, отже не діяв в імені Церкви, то, логічно, ця його подорож не мала зв'язку з Українською Православною Церковою, і тому не могла вивести її з так званого „стану ізоляції".

3) У заяві правдиво сказано, що Українська Православна Церква не отримали запрошення вислати обсерваторів на II Ватиканський Собор. Додаймо від себе: УАПЦ тут не була винятком, — бо такого запрошення тобто офіційного запрошення — від ватиканського Секретаріяту Сприяння Єдності Християнства, що є одинокими органом, уповноваженим ці запрошення видавати — не отримали ні одна з Українських Православних Церков, як таких; логічно, у процедуральному висновку, не прислано офіційного запрошення ні одному з ієрархів цих Церков. Їхати ж без запрошення, тобто запрохатися самому (чого Ватиканові з увічливости не випадає відхилятн) — це крок суперечний престижові Церкви, а звідси для Церкви моральна шкода.

4) У заяві сказано, що УАПЦ не зробила такої постанови: „не брати участи у Ватиканському Соборі", — вона такої постанови, мовляв, і не могла зробити, бо ж „ніякого запрошення вислати своїх спостерігачів на цей Собор Римо-Католицької Церкви вона не одержувала, а тому не мала підстав розглядати це питання і виносити якісь рішення".

- У зв'язку з цією точкою заяви слід пригадати ось цей факт: у „Соборному Посланні Архипастирів Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Української Православної Церкви в Сполучених Штатах Америки й Української Автокефальної Православної Церкви на Чужині" 30 квітня 1960 р. про своє відношення до II Ватиканського Собору згадані Церкви видали таку постанову:

„Українська Православна Церква вважає за неможливе для себе брати будь-яку участь у цьому Соборі Римо-Католицької Церкви". — Вищезгадане Послання з цією постановою підписав, разом з іншими ієрархами, і архіеп. Мстиславом, а в імені УАПЦ в юрисдикції митр. Ніканора підписав протопресвітер Сергій Молчанівський. Вищезгадане Послання з постановою не брати жодної (взагалі „будь-якої") участи в II Ватиканському Соборі було видане на Соборі трьох Митрополій (тобто Церков: УГП Церкви в Канаді, УП Церкви в США і УАП Церкви на Чужині (на еміграції), що відбувся в Вінніпезі (Канада) в днях 28 квітня — 1 травня 1960 р. Протопресвітер С. Молчанівський — адміністратор УАПЦ в Британії, (в юрисдикції митр. Ніканора в Зах. Німеччині), взяв участь у згаданому укр. прав. Соборі як офіційний представник всієї УАПЦ на Чужині, і він пред'явив для цього формальне уповноваження.

У зв'язку з цим буде до речі пригадати ось це свідчення протопресв. С. Молчанівського:

„На сесії Вищої Ради Митрополії УАПЦ на еміграції мені було доручено репрезентувати УАПЦ на еміграції і бути представником ВПР Вл. Митрополита Ніканора на Соборі 3-х Митрополій, що мав відбутися в днях 28-го квітня — 1 травня 1960 року в м. Вінніпегу в Канаді" (Протопресвітер С. Молчанівський, „Вражіння з подорожі на Собор трьох Митрополій", Журнал „Відомості Генерального Церковного Управління УАПЦ у Великій Британії", число за травень-червень-липень 1960 р.). У цьому ж числі згаданого журналу („Відомості Г. Ц. У. УАПЦ у В. Б.") опублікований текст цього Послання 3-х Митрополій, в якому є постанова не брати жодної участи в II Ватиканському Соборі, і під цим Посланням, серед підписів Єпископату та офіційно-керівних священиків, також є підпис протопресв. С. Молчанівського в заступстві хворого тоді митр. Ніканора, — він підписаний так: „Представник Високопреосвященнішого **† Ніканора** Митрополита УАПЦ на Еміграції Протопресвітер **Сергій Молчанівський,** Адміністратор УАПЦ у Вел. Британії".

У цьому Посланні 3-х Церков-Митрополій, між іншим сказано, що **„Українська Православна Церква вважає за не-**

(Закінчення на ст. 6).

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„НАРОД ЦЕЙ НАБЛИЖАЄТЬСЯ ДО МЕНЕ УСТАМИ, Й ШАНУС МЕНЕ ЯЗИКОМ; СЕРЦЕ Ж ЙОГО ДАЛЕКО ВІД МЕНЕ. ТА НАДАРЕМНЕ (так неуважно — р. В.) ШАНУЮТЬ МЕНЕ..." (за Ісаєю, Мт. 15:8-9).

Вищенаведеними словами зовсім уневажнюється механічне відношення людей до Господа Бога. Так і Православна Церква не знає механічної релігійности; за православним навчанням, всяка дія по відношенні до Бога мусить відбуватись з участю розуму й серця (почуття). Чи не насторожить що нас до перевірки своєї практики відносно, наприклад, нашої участи в Богослуженнях, а також відбування приватних молінь?

Помер НЕСТОР

У п'ятницю 21 серпня зранку після затяжної хвороби відійшов у вічність на 79 році життя великий майстер української народньої пісні — Нестор Теофанович Городовенко. Його смерть схвилювала і засмутила всю українську Громаду в Монтреалі. У той же день рознеслися повідомлення про це по Канаді, США, Европі і на рідну землю родичам, приятелям і знайомим.

У суботу о 1 год. дня, українська радіо-передача м-ра Є. Орищука повідомила сумну вістку про відхід у вічність великого диригента Нестора, з виступами вислову співчуття дружині-вдові — пані Анастасії Городовенкової та українській громаді — головою місцевого відділу КУК проф. О. Кушніром та представником від У.Н.О. проф. Б. Ковальським; І... затужила Україна... неслася в етері пісня виконана хором „Україна" з Монтреалу.

Чотири дні сотні людей прощалися у похоронному заведенні „Делярі" на вулиці Бельшас де о.о. В. Слозар, Ф. Лесенюк, О. Костюк, К. Квасницький і Сава Цитухін відправляли Панахиди, а в неділю 23 серпня вечором тіло небіжчика було перенесено до Собору Св. Софії щоб вмістити велику громаду українців Під час Панахиди увесь час співав збірний хор із усіх співаків церковних і світських хорів під дир. С. Босого.

У вівторок, 25 серпня, ранком була відправлена Панахида, а опісля перенесено тіло небіжчика до Собору Св Софії та була відправлена Арх. Служба Божа В.П. Арх. Михаїлом з участю всіх православних священників, а о 1 год. дня на цвинтарі „Монт-Роял" відбулися похорони, де над свіжою могилою виголосили прощальне слово: Є. Василишин — від У.Н.О., проф. Степовий — від Централі СУЖЕРО, проф. Андрухів — від КУК, пані М. Смолій — від хору „Україна", В. Кохно — від хору „Україна" в Німеччині, І. М. Логуш — від Літ.-Мистецького Клюбу. Піснею „Чуєш брате мій" закінчилися похорони на цвинтарі.

О 1 год. дня в залі У.Н.О. відбувся поминальний обід, де було присутніх понад 100 осіб (це був робочий день). Зо споминами виступили: В.П. Арх. Михаїл, проф. Д. Кислиця — від православної Громади Оттави, п. Безручко — від КУК і У.Н.О. з Оттави, пані С. Викарук — від ОУК ім. О. Басараб, о. Ф. Легенюк від деканату УГПЦеркви і проф. Б. Ковальський.

Була переведена збірка на нагробний пам'ятник, яка у висліді дала 409 дол.

Від імені дружини — вдови Анастасії Городовенкової і від У.Н.О. подякував за співчуття та участь у похоронах української громади та В.П. Арх, Михаїлові і всім Священикам УГП Церкви за відправи та величаві похорони — проф Б. Ковальський. Уперше в Монтреалі три греко-католицькі священики: о. д-р Зелеський, О. Колянківський і о. І. Гаврилюк відправили за небіжчика сл. п. Нестора Городовенка Панахиду в знак пошани до великого диригента Нестора це було похвально для всієї української громади в Монтреалі.

Прощав Покійного у суботу в похоронному заведенні Майстер танків, відомий Василь Авраменко з Нью-Йорку.

Належиться повне признання організації У.Н.О. за доброзичливе ставлення як із морального, так і матеріяльного боку під час хвороби Нестора Теофіловича до нього і до його дружини, а також за величаві похорони великої людини сл. п. Нестора Городовенка. В.Я.П.!

А.С.

Голдвотер і „загроза війни"

Сенатор з Арізони (з м. Фінікс) Баррі Голдвотер — кандидат Республіканської партії на президента США, відомий був, між іншим, і своєю непримиримістю супроти комуністичних держав. З уваги на те, Хрущов заявив, що якщо б Голдвотер був вибраний президентом то він спровокував би третю світову війну.

Так само й усі противники Голдвотера в Америці ширять вістки, що якщо Голдвотер став президентом, то немінуче повів би до світової війни, і широкий загал також і в інших країнах вірить у це.

Але сенатор Голдвотер у початках вересня заявив, що війна завжди вибухала тоді, коли при владі в США була Демократична партія; коли ж влада перехопила в руки Республіканської партії, то війна кінчалася. (Цю інформацію перетягали телевізійні вісті в Канаді 2 вересня ц. р.).

Таким чином Голдвотер виразно нагинув на те, що якби його вибрали президентом, то не було б війни.

Ця заява ще раз потверджує факт, що поїхать сен. Голдвотера, яка деким уважається контроверсійною, є ще складнішою, ніж спочатку могло здаватися, — в його політичній платформі показується дедалі більше „фірток".

Провід УАПЦ про обсерваторів на II Ватиканський Собор

(Закінчення з ст. 5)

можливе для неї брати будь-яку участь у цьому Соборі (II Ватиканському) Римо-католицької Церкви". „Не можливе брати **будь-яку участь**" — це значить не брати жодної участи, в жодному характері — ні як делегати, ні як обсерватори, ні як дорадники і т. д. і т. п.; — отже, не чекаючи, чи Ватикан ексгуальніс прислав би запрошення, чи може не прислав би, — всі ці вищезгадані, наші три Церкви-Митрополії звздалегідь постано вили не брати жодної участи в II Ватиканському Соборі, тобто не бути причетними до нього в жодній формі. У цій загально-принциповій постанові цих трьох Церков-Митрополій (з УАПЦ включно) самі собою (імпліктивно) міс тяться й виникаючі з цього специфіки, тобто також і рішення не висилати обсерваторів на II Ватик. Собор до Риму.

5) Хоч Вища Церковна Рада УАПЦ у цій своїй заяві з признанням висловилася про відвідини архіеп. Мстислава з Константинопольського патріярха Атенагораса I, — а ці відвідини — це части на „подорожі до Европи, як цілости" архіеп, Мстислава. Вища Рада Митрополії УАПЦ у цій своїй заяві не згадує, що частиною цієї „подорожі до Европи" архіеп. Мстислава була також і його поїздка, в ролі обсерватора, до Риму на II В. Собор. Чи, коли, акцентуючи „подорож до Европи", як ціліть, архіеп. Мстислава, тим самим, логічно, Вища Церковна Рада Митрополії УАПЦ всамперед акцентує також і ту одну з частин „подорожі до Европи" архіеп. Мстислава, якою (частиною) є його подорож, у ролі обсерватора, до Риму на II Ватиканський Собор? У цій заяві Вищої Ради Митрополії УАПЦ немає відповіді на це наше питання, бо там не згадано про цю подорож архіеп. Встислава до Риму.

6) У заяві Вищої Р. М. УАПЦ висловлене негативне становище до т. зв. „стану ізоляції" Української Православної Церкви, і висловлено архіеп. Мстиславові високе признання, що своєю подорожжю до Константинопольської Патріярхії (а чи також і на Собор до Риму? - Р. В.) він вивів У. П. Церкву із „стану ізоляції". У цій справі слід відмітити цей факт; усі три наші Церкви —

Митрополії в принципово-загальному сенсі не зробили постанови бути „в ізоляції", тобто не мати офіційних контактів з іншими Церквами, — і це справа суті. Вони тільки зробили таку постанову: **„Але хоч адміністративно самостійні, усі ці три Митрополії становлять собою одну духовну цілість, і, в разі потреби, спільно виступають, як члени одної і тої самої Української Православної Церкви"**, — і ця постанова є справою процедури: тобто, що в зовнішніх зносинах, у контактах з іншими Церквами має бути спільне порозуміння й згода Проводів усіх Церков-Митрополій.

Ніхто не робить застереження щодо підтримування Константинопольської Патріярхії, нашими Ієрархами, коли що правну розглядати з точки зору суті; наомість ці застереження виникають не с суті, а з процедури, бо в наших зовнішніх зносинах Ієрархів нашої Церкви потрібне спільне порозуміння Ієрархів всіх 3-х Церков-Митрополій. Це справа процедури, і вона не може нікого ображувати, а навпаки — вона лише свідчить про необхідність системи порядку в Української Православній Церкві, щоб не було неладу

7) Вищеподані наші висновання не є ні полемікою, ані висловом будь-яких упереджень чи анімозій. Вони мають виключно інформативний характер. З уваги на це, в них немає також наших коментарів до згаданої заяви Вищої Ради Митрополії УАПЦ, текст якої в вищезгаданому числі журн. „Рідна Церква" подавний у „Комунікаті Відділу Інформації УАПЦеркви". Коли підходити до цієї справи з політично-психологічного становища, то нам відоме те специфічне положення (з уваги на окруження), в якому знаходиться УАПЦ в Зах. Европі, і яке від 1960 р. (від часу Собору 3-х Церков-Митрополій і виданого ними Послання) дедалі більше ускладнюється.

Це наше (Редакції) завваження морального характеру, звичайно, не є спробою розв'язати цю проблему, що пов'язана з вищезгаданою заявою Вищої Ради Митрополії УАПЦ, яку (цю проблему) є компетентними вирішувати тільки Проводи наших Церков

Ним не відоме майбутне поєднання наших 3-х Митрополій-Церков в одну духовну цілість. Але одне тут певне: майбутній історик буде дивитись, що наша Церква в Канаді виявила із свого боку максимум доброї волі причинитися до ствердження української православної міжцерковної духовної єдности і до підтримування її, що є можливим тільки в консеквентному дотримуванні постанов єдности, зверщених цими нашими Церквами: без теоретичного й практичного дотримування цих постанов єдність встояти не може так, як без кріпких підвалин не може встояти будівля.

Лондон, Москва, Атени

Грецьке королівське весілля і політичний конфлікт

Ніхто з членів британської королівської родини не повинен їхати в Атени на вінчання грецького короля Константина з данською княжною Анною Марією що відбудеться 18 вересня ц. р., — таке становище зайняв масовий лондонський щоденник „Дейлі Скеч" І вересня ц. р.

На це вінчання збираються їхати: князь Филип (муж королеви Єлисавети), їхня дочка княжна Анна, як дружка, їхній син князь Кардо (Чарлз) і Михаїл князь Кентський.

„Дейлі Скеч" своє застереження мотивує тим, що архіеп. Макарій — президент Кипру, свіжий своїм фліртом з Москвою, а тепер заграє з Нассером в Єгипті", отже будь-яка присутність британської королівської родини на цьому весілі в Атенах (столиця Греції) була б „нерозумною".

З.Р.В. — У вересні ц. р. Хрущов у своїй ноті погрозив Туреччині, що якщо б вона напала на Кипр, то СССР візьме Кипр в оборону. Але чи архіеп. Макарій президент Кипру просив у Москви помочі — у цій справі немає офіційних потверджень, натомість під кінець вересня ц. р. архіеп. Макарій зустрівся в Олександрії (місто в Єгипті) з провідником Федеративної Арабської Республіки. Нассером, який заявив, що в потребі дасть Кипрові збройну допомогу. Звичайно, архіеп. Макарій не віддасть Кипру під фактичну владу СССР, а без цього Москва не дасть Кипрові допомоги отже нота Хрущова — це лише жест без реального значення. Знову ж звернення Архіеп. Макарія до Нассера, очевидно, знайде неприхильний відгомін в Ізраїлі. Щодо щоденника „Дейлі Скеч", то він досі нікого не атакував за дипломатичні зв'язки з владою СССР, і йому добре відомо т. зв. „фліртування" архіеп. Макарія з Москвою — це лише пропагандивний пуч. Звідси питання: чи „Дейлі Скеч" насправді тривожиться справою відносин між СССР і Кипром, чи може більше справою відношення між Кипром і Федеративною Арабською Республікою?

Чорний ринок немовлят у Монтреалі

Продаж немовлят (звичайно, нелегальна) далі процвітає. Тереса Л. Гет каже, що в Монтреалі вона недавно хотіла купити немовля, за яке гангстери заждали 3,000 дол. Однак один спекулянт з іншої шайки гангстерів вирвав їй з рук те немовля, яке вона хотіла купити, а запропонував їй немовля своєї шайки — також за 3,000 дол.

Тереса Л. Гет — жінка з тайної поліції в Нью-Йорку, слідила за сітковою торгівців немовлятами, і по слідах попала аж у Монтреал.

Вона складала відповідні свідчення в слідчому сенатському підкомітеті США, де свідчення збирає сенатор Томас Дж. Додд. („Кенедіен Пресс" 17. 7. 64).

Теолог оправдує самогубство

Самогубство дозволяється католицькою релігією в таких випадках: коли його допускається шпигун, щоб зберегти тайну у службі батьківщині; коли цього вимагає служба виконання наказу свого начальства, і взагалі — коли самогубство спричинене не самогубством, а внаслідок служби суспільним ідеалам.

Так висловив це католицький теолог о. Гарінг в італійському церковному журналі „Християнська Родина", — подає щоденник „Да Вінніпег Фрі Пресс" 18. 7. 1964.

Справа М. Муррей

Ініціяторка заборони молитви в школах США на лаві підсудних

Коли справа почала торкатися жидів...

Меделин Муррей з Балтимор, США, стала голосно тому, що це вона переконала Верховний Суд США (очолений Ворреном), щоб він заборонив усе релігійне в усіх державних школах: молитву, читання Св. Письма, співання колядок тощо. Далі, вона домагалася, щоб уряд США не звільняв Церкви від податків.

Побідний похід цієї атеїстки закінчився тоді, коли жид Леонард Абрамовіц і його дружина подали Меделин Муррей на суд за те, що вона перемовила на атеїзм їхню 17-літню дочку Сузен, яка втікла до неї від батьків, і вийшла заміж за 18-літнього Била, сина Меделин Муррей.

Навколо Меделин Муррей громадиться щораз більше обурення і судових обвинувачень.

Англійська мова в Православній Церкві в США

Американський Екзархат Константинопольського Патріярхату до цього часу вживання англійської мови (поруч грецької) у своїй Церкві на американському континенті, щоб „піти на зустріч потребам Церкви".

У Св. Літургії, у звершуванні Св. Таїнств, у читанні Євангелії в декотрих молитвах і обрядах Вінчання, Хрещення і т. д. відтепер допускається також і англійська мова.

Про це повідомив голова цього Екзархату архіеп. Якобос на 17-му Конгресі цієї Церкви в США, що відбувається ще два роки.

Місійна потреба

„Це рішення зроблено у висліді нашого особистого переконання, і також з метою піти на зустріч деяким оправданим вимогам з боку членів нашої Церкви, особливо ж тих, що приєднялися до нашої Церкви з інших віроісповідань", сказав архіеп. Якобос.

Взуття шиють... агрономи

„...Конструкторське бюро фабрики взуття очолює Г. Бесараб, який закінчив Харківський інститут механізації сільського господарства... Разом представлені на фабриці і спеціялісти сільського господарства середньої ланки. Серед них техніки-гідрологи О. Кратюк і Л. Бондаренко, технік-плодоовочівник Т. Дороган (кладовщик фабрики), зоотехнік Є. Балакірева, технік-лісовод М. Крнуліна, ветеринар В. Афанасенкова та ін. Отож чи треба дивуватися, що організація виробництва на фабриці і якість взуття — м'яко кажучи „не на висоті". („Радянська Україна" 8. 7. 1964).

Католицький абат про „федерацію християн"

Різні віроісповідання Християнства не повинні „навертати" одні одних, каже абат Кляйн

У своїй доповіді в Міннеаполіс, США, о. Кляйн, абат католицького бенедиктинського манастиря Св. Матвія в Трір, Зах. Німеччина, сказав, що поєднання християн різних віроісповідань може бути здійснене лише шляхом „федерації", і що різні ісповідання не повинні, „навертати" одні одних. (Журн. 'REO, No. 5, 1964).

З. Р. В. — о. Кляйн розуміє „федерацію" як мир між різними християнськими ісповіданнями, взаємну релігійну толеранцію, а не нав'язування одних одним своєї релігії.

Христос сказав: **„Горе вам, книжники і фарисеї, лицеміри, що даєте десятину** (десяту частину свого прибутку як пожертву на храм)..., **але занехали важніше в Законі: осуждення, милість і віру! І що** (пожертву) **треба чинити, і того** (віри й любови до ближнього) **не покидати"** (Євангелія Св. Матвія, 23. 23).

В Америці половина населення вміє провадити авто.

АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ

УВАГА! Українська Греко-Православна Громада Св. Юрія в Давфині, Ман., запрошує всіх вірних з Давфинського, Роблінського і Етельбертського Округів, взяти участь в Архиерейській Візитації Блаженнішого Митрополита Іларіона в неділю 20-го вересня 1964 р. Блаженніший Митрополит Іларіон звершить мале Освячення гарно викінченого нового Храму.

ПРОГРАМА

8.30 ранку — Утреня.
9.30 — Зустріч Блаженнішого Владики.
10.00 — Архиерейська Літургія і Освячення Храму.
12.30 — Обід, місце буде проголошене в церкві.
2.00 — год. по обіді — Програма з головною доповіддю Блаженнішого Митрополита Іларіона.

Парох: **о. М. Олесюк**
Голова Громади: **Ф. Чайковський**
Секретар: **И. Ситник.**

З переслідування релігії в СССР

„Релігія проповідує ідеологію, чужу комуністичному світоглядові", — погрожує влада

Один з советських органів, „Соціялістична культура" за квітень 1964 р., у своїй, подиктованій владою, нагінці на релігію, між іншим, заявляє:

„...Хоч би як докладно були проведені заходи по атеїстичному вихованню, успіх насамперед залежить від практичної роботи партійних організацій. Червневий Пленум ЦК КПРС закликав партію розгорнути наступ на всіх ділянках ідеологічного фронту. Ця вимога Пленуму прямо стосується і боротьби проти релігійних пережитків. Всі партійні організації покликані активно наступати на релігійну ідеологію, виробляти в усіх радянських людей науковий світогляд, наукову ідеологію.

Обговорення питання про атеїстичну роботу на Ідеологічній комісії показало, що на жаль, ще не всі партійні організації проводять боротьбу проти релігійних пересудів. В ряді випадків проявляється благодушність і недбалість, не враховується той факт, що релігія в нашій країні — ідейний противник, який відверто проповідує ідеологію, чужу нашій і комуністичному світогляду, що завдає шкоди нашому суспільству. Іноді партійні організації миряться навіть з фактами додержання релігійних обрядів комуністами. Вони байдуже споглядають на порушення деякими церковниками радянських законів, хоч життя вимагає від організації дійового контролю за додержанням законодавства про релігійні культи. Слабість і пасивність в атеїстичній роботі об'єктивно сприяють поширенню релігійної ідеології, відкривають простір для діяльності церковників і сектантів".

З.Р.В. — Червневий Пленум ЦК КПРС — це повні збори Центрального Комітету Комуністичної Партії Радянського (Советського) Союзу, що відбувся в червні 1963 р. У рамках цього Пленума відбувалися також наради очоленої Ільічовим Ідеологічної комісії, яка є урядовим органом боротьби з релігією.

Як бачимо, найвища влада СССР, якою є Центральний Комітет Комуністичної Партії Советського Союзу, наказує своїм службовцям, щоб вони винищували релігію й переслідували віруючих людей за допомогою протирелігійних „законів" СССР. Значить, пропаганда виявляється безсильною, то головний вавоть простір для діяльности церковників стає проти віруючих людей.

Жінка — пастор

Маргіт Залін —це одинока в західньому світі жінка - пастор. Вона є настоятелькою однієї з протестантських парафій у Швеції. (До речі, за „залізною заслоною" після 2-ї світової війни появилися жінки-пастори серед протестантів-гуситів у Чехословаччині. Але церковного успіху вони не мають. Якщо для деякого вони атрактивні, то лише з мирських мотивів, бо вони молоді й виняткова пристійні).

Англіканський єпископ А. Т. Робінсон з Вулвич, Англія, побувавши ц. р. у Швеції, захоплений цією жінкою-пастором, і вважає, що вона маніфестує собою боротьбу з „порабощенням жінки" мужчинами. Хоч, щоправда, жінка-пастор у самому таки протестантському світі має серед жінок ще менше прихильників ніж серед мужчин.

Між іншим, ще й досі не вирішено, як жінку-пастора титулувати: чи „отець", чи „мама"? І дехто злобний посувається аж так далеко, що на цю тему творить неприємні жарти, що ставлять жінку-пастора в немиле положення.

Конференція лівенних пресвітеріян в США ц. р. також дала дозвіл жінкам бути пасторами, — не зважаючи на те, що Св. Письмо (I Посл. Павла до Тимофія 2. 11-14) не дозволяє жінці бути священником.

Ціна пам'ятка – набуток Укр. Православної Церкви в США

Рукописний Іркологіон з України з 1603 року придбала від д-ра І. Йоффе професора Колюмбійського університету (в Нью-Йорку) архів-бібліотека Української Православної Церкви в США, подає журн. „Укр. Правосл. Слово" (ч 7-8, 1964).

З.Р.В. — У цьому заслуга не лиш Укр. Прав. Церкви в США, що вона так цінності набуває, але й заслуга проф Йоффе, який хоч і не українець, уважа своїм моральним обов'язком зробити так, щоб ця українська православна па'ятка дісталася в руки нікому іншому а тільки Української Православній Цер кві.

Пропаганда є замість відпочинку робітників

„До знайомого літнього пейзажу подільської ниви в цьому році додалися нові деталі, нові барви. Де б ви не поїжджали — всюди бачите легкі різнокольорі споруди пересувних агітпунктів. Під час відпочинку колгоспників агітатори й пропагандисти проводять тут бесіди, голосні читки газет та журналів" („Радянська Україна" 3. 7. 1964 р.).

З.Р.В. — Коли „колхозник" під час кріпацької праці на колхозному полі з дозволеній законом короткій перерві сяде на кілька хвилин передихнути, то й тут він не має спокою: агітатори примусово тягнуть його слухати комуністичної пропаганди — таки, на полі. . .

Процес „царівни Анастасії"

Анна Андерсон у Західній Німеччині твердить, що вона є „царівною Анастасією" — дочкою останнього російського царя Миколая II Романова. Інші жакжуть, що вона є дівчина з Польщі Франціщка Шанджовська.

Ця справа опинилася в суді, що триває вже довгий час. Цього року ця справа опинилася в найвищій судовій інстанції в місті Гамбурзі; у квітні ц. р. розправа вже почалася, і потриває кілька місяців.

Якщо вона справу виграє, то отримає велику фортуну — царський спадок, що зберігся в банках на Заході. Якщо програє, то в неї будуть мільйонові борги — кошти довгого процесу, яких вона не зможе поплатити.

КОРОТКІ ВІСТІ

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. — Сенатор Беррі Голдвотер у своїй промові тут у серпні ц. р. сказав, що він є за тим, щоб федеральний уряд США давав допомогу парафіяльним школам, поскільки цей уряд дає допомогу державним школам. Але Голдвотер сказав, що він у самому принципі є проти федеральної допомоги всім школам, будь вони приватні, чи й державні.

З.Р.В. — Політичні „фіртки" сенатора Голдвотер все збільшуються.

ЖЕНЕВА. — Провід Світового Союзу Церков, який об'єднує у членстві майже всі протестантські і Православні Церкви у світі, у серпні ц. р. назначив своїх обсерваторів на третю сесію II Ватиканського Собору — в особах: протестантпастор Вішер і проф. Нікос Нісіотіс — православний світський грек.

ВІННІПЕГ. — 3 вересня відбулося перше таке засідання Академічного сенату („Професорської ради") Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, на якому обговорювано навчальну справу студій вже в новій, асоційованій з Манітобським університетом, Колегії. Після багатьох років, з моментом переведення Колегії на університетську площу, число її студентів збільшилося

КИЇВ. — 24 липня ц. р. помер найбільший поет у підсоветській Україні Максим Тадейович Рильський, що народився 19 березня 1895 р. в с. Романівці Попільнянського району Житомірської области (історична східня Волинь). Великий поетичний талант Рильського влада СССР терором використовувала для себе.

ЄРУСАЛИМ Тут буде заснований науково-дослідний центр порівняльного (компаративного, чи „систематичного") богословія, де працюватимуть учні теотоги різних християнських віроісповідань: католицькі, православні й протестантські. Ініціятором і організатором цього є папа Павло VI, а фінансуватимуть американці.

АВСТРАЛІЯ. — Спільний Собор обох Єпархій УАПЦеркви в Австралії, що був заповіджений на 13-15 червня ц.р. і що мав відбутись у Мелборні — не відбувся (Цим спростовується вістку у „Віснику" за 1 липня ц. р., в якій помилково повідомлялось, що цей Собор відбувся).

Жінки не мають права бути членкинями судової лави присяжних (джюрі) в 3-х провінціях: Квебек, Принс Едвард Айленд і Ньюфавядленд.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей Українського Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі якнайкращої якости та по умірковаиих цінах, наприклад:

Євангелії, Киоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоругви, Облачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Свято, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число: **JUstice 9 - 1191**

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Good's Supply 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Агенти чекістів серед молодих священників в СССР

Український націоналістичний тижневик „Шлях Перемоги" (Мюнхен) за 7-го червня ц. р. подав таку новинку:

„Єзуїт Вольтер Цішек, який минулого року прибув після 23-річної сибірської каторги до США, виявляє за більше-вицьке подружжя шпигунів Єгорових, заявив недавно, що віруюче населення в СССР не довіряє молодим попам московської патріярхії, бо вони в більшості є агентами КГБ.

„Хитрим способом вони пропагують у своїх проповідях безбожництво, — каже отець Цішек, — і зраджують тих, хто в релігійних справах звіряється їм у своїх поглядах. Але віруючі скоро пізнають цих вовків в овечих шкурах і оминають їх".

Московсько - большевицький режим, за твердженням єзуїта, підтримує лише тих єпископів і священиків, які співпрацюють з комуністами і слпо виконують їхні накази. А все таки, і за цими „священиками" постійно слідкують кагебісти, пильнуючи, щоб вони не зійшли з наказаного їм шляху. Кожне відхилення від партійної „лінії" гостро карається, до заслання на Сибір включно. „А життя на Сибірі дуже важке, — пояснює о. Цішек, — і не кожний його витримує. Населення в Сибірі голодує, багато людей хворіють на сухоти і серцеві недуги".

З.Р.В. — КГБ це перефарбована назва одного й того самого криваного Че-Ка. Було б краще, якби о. В. Цішек сказав це не десь у закутку, а на порумі Ватикану. Фактичним правителем Російської Православної Церкви (Московського Патріярхату) в СССР є не старенький, безвільний патріярх Олексій (понад 80-літній аристократ селянський), а молодий митрополит Нікодим (Ротов), що має від влади СССР великі повноваженості й він же є у близьких зв'язках з папою.

Католики молилися за спокій душі Неру

Прем'єр Індії, Неру, помер на серцевий удар 28 травня ц. р. Католицький часопис в США „Бизентайн Кетолик Ворлд" (7. 6. 1964) звітував: „Похорони прем'єра Неру зібгалися з католицьким святом Тіла Ісуса Христа, і так ось вірні на всіх Св. Богослужениях молилися за спокій душі голови держави. Також було заряджено дзвонити у всі дзвони по всіх церквах держави на знак смутку".

З.Р.В. — В Індії є близько 600 мільйонів населення, а в тому католиків лише коло шість мільйонів. Неру був агностиком, а однак індуси-католики правили за нього Панахиди. (Українці католики лише зрідка і самовільно правлять Панахиди за спокій душ українців-некатоликів). Новим прем'єром Індії є Л. Б. Шястрі.

Відшкодування б. кацетникам

Уряд Німецької Федеративної Республіки (Західня Німеччина) досі виплатив 29 мільярдів марок бувшим жертвам гітлерівсько-німецького нацизму (втрата здоров'я, майна і т. п.).

На протязі 1964 р. уряд цієї держави має ухвалити ще 40 мільярдів для дальшого, вже кінцевого, виплачення згаданих відшкодувань.

В. Будзиновський

ДО ВІРИ БАТЬКІВ

(Історичне оповідання)

(Про автора: Вячеслав Будзиновський народився 1908 р. в Галичині, помер 1955 року. Це галицький політик, публіцист, популяризатор і, між іншим, посол до австрійського парляменту в роках 1907—1918; автор праць на економічні теми: „Хлопська посібність", „Аграрні відносини в Галичині", — він написав декілька історичних повістей і оповідань; для молоді написав між іншим, твори „Отаун Пікова", „Під одну булаву". Його історичне оповідання „До віри батьків" будемо друкувати частинами у „Вісник-у". — Редакція).

В садку перед двором галицького шляхтича Гаварецького, при камяним столі під великою грушею сидили два шляхтичі. Сам Гаварецький і його найближчий сусід Лущинський. Сусід що лиш приїхав, бо від ще не стояв на столі.

Добре, що ви самі навідалися до мене, — промовив Гаварецький, — бо я й так хотів послати до вас, просити на польовання. Позавтра у мене великий похід на лиси. Ся погань так розвелася, що вже й курки в селі нема.

Вибачте сусідоньку, але я не до вас. Я по вас. Я вибрався відвідати нашого спільного сусіда, старого Липського. Подорозі поступив до вас, щоби тут переночувати і завтра разом з вами відвідати Липського. Я чув, що він недужий

То добра гадка. Поїду з вами. Але й другий сусід наш, Крипський, вже довший час не встає з постели. Годилось би його відвідати.

Від Липського поїдемо до Крипського... А то хто? Маєте ще одного гостя.

В воротах появився ізделець.

Слава ісусова ломовка — промовив Гаварецький, побачивши ізділя, — Говоримо про Липського, а тут, правда, не сам Данило, але його слуга.

Таки так, то Татомир. Може, сохрань Господи, старий Липський помер?

— Перед обома шляхтичами станув Татомир. Також шляхтич, але безземельний бідолаха, яких тоді було багато. Був, як тоді казали, рукодайними слугою старого Данила Липського, управителем його маєтку.

З якими вістями? — спитав Гаварецький. — Мабуть щось важне, коли сусід вислав не гайдука, але вас.

Не вислав гайдука, бо то діло доволі вирочне — Татомир відповів. — Липський хоче знищити своє завіщане, яке при вас написав був. Загадав списати нове. Хоче, щоби ви оба і тепер були свідками, як були тоді. Отже вислав мене по вас. Але кваптеся, бо його кінець близький. Вже зачала бити його остання година. Добре, що ви оба тут. Пан Лущинський приїхав сюди неначе на замовлене І я вже не потребую телепатися до него і ви оба будете скорше у Липського.

То з Липським справді так зле? спитав Лущинський.

— Він сам каже, що завтрішнього дня вже не побачить, відповів Татомир.

То він кличе тільки нас обох, чи ще кого? — спитав Гаварецький.

Просив також свого найблизшого сусіда, Крипського. Але і той на постели. Мабуть зараз за Липським піде туди, де вже ні болізни, ні печали. Замість него, приїхав до нас його син, Павло. Але сей до такого діла, як завіщане, не потрібний. І замолодий і може бути сторонний.

— Поїдемо, сусідо? — Гаварецький звернувся до Лущинського.

Саме в сій хвили приїшов слуга і поставив на камінній столі коновку з медом і чарки.

— Поїдемо! — відповів Лущинський і то зараз. Коновку випорожнимо, заки осідлають наші коні.

Гаварецький поналивав до чарок меду і взяв чашу в руку.

За здоровле сусіда Липського, щоби ще не один схід сонця оглядав, не одну весну веснував!

Сусіди вихилили чарки.

Іди, — Гаварецький звернувся до слуги, що приніс мід, нехай зараз осідлають коні. Коня пана Лущинського і мого таркатого. Нехай зараз осідлають і приведуть сюди.

— Кажете, — Лущинський звернувся до Татомира, — що молодий Крипський, що Павло приїхав до Липського? Що в ділі завіщання між би бути сторонничий? Він мабуть суджений доньки Липського? Дивуюся, що старий Крипський позволив на таке. Чейже він знає, що стара і молода Липська обважилися. — Вони потайні Лящки, — замітив Гаварецький. — Але він також знає свого сина. Син з такої криці, як батько. В такім ділі не піде за жінкою. Навпаки, жінка буде танцювати, як він засвище. Впрочім я знаю Марійку Липську. То добра дівчина і щиро любить Павла. Окатоличилася під впливом матери. Але вона не така загоріла, як мамуня. Нехай вийде з-під опіки старої і дістанеся під опіку розумного мужа, то й сама прийде до розуму.

Вона справді добра дитина. Як щиро любить Павла, то не буде навертати його. Але тоді буде пекло в хаті. Свого мужа стара Липська боїться. Найбільше боїться того, щоби не видідничів й. Отже як довго він жиє, вона сидить тихо. Не так буде, як він на віки замкне очи. Або не дасть Марійки Павлови, або в хаті буде пекло. Павло буде твердо держа-

(Продовження на ст. 10).

Підручники для Українських (Рідних) Шкіл

Нова Початкова Читанка для Рідної Школи — І. Скляпки $1.75

Читанка „Маруся" — І. Кирієнка буквар 1.25

Українська Читанка для 2-го року навчання у к р а їнської мови (Романчука) 2.00

Українська Мова — граматичні й правописні вправи для 2-го року навчання української мови (Романчука) 1.00

Українська Читанка для 3-го року навчання української мови (Романчука) 1.75

Українська Читанка — для 4-го року навчання української мови (Романчука) 2.00

Праця і Розвага — Підручник для дітей віком від 7 до 12 років. Найлегша метода вивчення української мови — Марія Юркова 1.00

Замовлення й гроші посилати на адресу:

Consistory Church Goods Supply 7 St. Johns Avenue, Winnipeg 4, Man.

ДО ВІРИ БАТЬКІВ

(Продовження із ст. 9).

тися свого, теща скоче завести в хаті католицький-польський дад. Марійка буде між молотом і ковалом: між волею мужа і примхами матери.

— З Павлом стара справи не виграє. Як буде йому за багато, то бабу прожене.

— Сего не зробить, щоби не оскорбити жінки. Але я дам йому добру раду. Нехай для вдови знайде жениха. Відбасться, то відчепиться і його і доньки.

— Незла рада... Але ми так говоримо, неначе б Липський справді вже помер. А він може ще і нас переже...

Сіли на коні, затупотіли копита і заглушили дальшу розмову.

В дворі Липського тишина. Всі ходили на вспятках, розмовляли пошепки. По селу пішла чутка, що пан вмирає.

— Дивно мені, що Липський не кличе мене, — промовив піп до жінки. — Хіба то не правда, що він такий недужий?

— Може вже такий недужий, що й кликати не годен? — відповіла попадя. — Що його жінка приключе тебе, не надійся. Не діждеш того. Чейже знаеш, яка вона. Ліпше не жди, аж покличуть, але йди сам... Щоби не було запізно. Я чула, що вона висилала до міста повозку. Чи не по якого ксендза?

— Таки піду, бо і мені люди казали, що пані післала до міста по пріора Франціішканів.

— Бачиш?! Вона потайна католичка. Мабуть схоче чоловіка бодай перед самою смертю навернути на католицтво... Біжи боржій, щоби не сталося нещастє!

Піп пішов до двора і здивувався, що пані аж на подвіре вийшла йому на зустріч. Побачила його крізь вікно в воротах і зараз вибігла з хати.

— Як несправедливо я судив її — подумав. — Ще гірше моя жінка...

— Ви чого до нас, паночтче? — спитала пані солодко.

— Люди кажуть, — відповів піп — що пан дуже хорий. Може я йому потрібний...

— Вже пройшло. Було дуже зле, але в ночи перейшла кріза і залізна вдача мужа поборола недугу. Тепер йому потрібний лише спокій.

— Всєж таки...

— Кажу вам, йому потрібний спокій!

Крикнула, відвернулася і, лишаючи дона на подвірю, побігла назад до хати.

— Як би піп на силу пхався до хати, не впусти! — сказала гайдукови, що стояв у дверях.

Гайдук справді завернув попа.

Піп недуже вірив у сей користний зворот в недузі Липського, отже пішов до церкви, котра припирала до двірського саду. Там промишляв, яким би то-способом дібратися до недужого.

По хвили на подвіре двора зійхала коляса з пріором. Пані і до него вийшла аж на подвіре. На її лиці сяяла радість.

(Далі буде)

Увага! Увага!

З Благословення Високопреосвященішого Владики АНДРЕЯ, Архиепископа Едмонтону й Західньої Єпархії, Українська Православна Громада Успіння Пресвятої Богородиці в Волей, Б.К.,

СЕРДЕЧНО ЗАПРОШУЄ

все українське громадянство з міста Ванкуверу і сусідніх Громад: Бернабі, Чиловек, Еґґазі, Мишон Сіті, Вікторії, Порт Алберні і Вернон на

КАНОНІЧНУ ВІЗИТАЦІЮ
Преосв. Владики Андрея
і
ОФІЦІЙНЕ ВІДКРИТТЯ НОВОЗБУДОВАНОЇ АВДИТОРІЇ

при нашій православній Парафії в ВОЛЕЇ.

Візитація й Відкриття Авдиторії відбудеться **в неділю дня 20-го вересня, 1964 року,** за слідуючим порядком:

8:00 год. ранку — Утреня.
9:30 год. ранку — Зустріч Владики
10.00 год ранку — Архиерейська Св. Літургія.
12.00 год. — Офіційне Відкриття: Перерізання стяжки, Посвячення й Прийняття — Обідом.
1:00 год. Промови з привітами, та головною доповіддю Впреосвященішого Владики АНДРЕЯ. Опісля слідуватиме Концертова Програма.

В Архиерейській Св. Літургії візьмуть участь також місцеві Отці-сусіди.

ЗА УПРАВУ ЦЕРКОВНОЇ ГРОМАДИ:

В. Арійчук — Голова, **о. П. Блажук** — Парох,
Р. Демчук — Секретарка.

БУДІВЕЛЬНИЙ КОМІТЕТ:

Василь Бонар, голова, **Степан Панчишин,** Писар.

КАТЕДРАЛЬНА ГРОМАДА СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ В ЕДМОНТОНІ!

в НЕДІЛЮ 27-го ВЕРЕСНЯ 1964 р. у день ВОЗДВИЖЕННЯ ЧЕСНОГО ХРЕСТА

відбудеться

в КАТЕДРІ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ в ЕДМОНТОНІ

КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ

Високопреосвященішого Владики АНДРЕЯ, Архиепископа Едмонтону й Західньої Канади.

Порядок:

8:30 ранку: Всенічна й Винос Святого Хреста
9:45 ранку: Зустріч Владики
10:00 ранку: Свята Божественна Літургія Архиерейським Чином, що її відслужить Високопреосвященніший Владика АНДРЕЙ в сослуженні Духовенства.
12:30 по полудні: Братський Обід в Залі Катедри й Святкова Програма.

о. Архимандрита ІОВА (Скакальського)
о. Архимандрита ІОВА СКАКАЛЬСЬКОГО

В НЕДІЛЮ 27-го вересня 1964 р. Високопреподобний о. Архимандрит ІОВ (Скакальський), з Вінніпегу, виголосить ДОПОВІДЬ про своє ПАЛОМНИЦТВО до СВЯТОЇ ЗЕМЛІ, на якій народився, вчив, постраждав помер й воскрес наш БОЖЕСТВЕННИЙ СПАСИТЕЛЬ-ГОСПОДЬ ІСУС ХРИСТОС.

ДОПОВІДЬ буде ілюстрована діпозитивами (слайдс)!

ДОПОВІДЬ відбудеться в ЗАЛІ КАТЕДРИ СВ. ІВАНА о год. 7-мій вечора!

ЗАПРОШУЄМО ВСІХ, близьких і далеких гостей, як також усіх наших Парафіян і Прихожан.

Отці Настоятелі й Заряд.

УКРАЇНСЬКА РІДНА ШКОЛА ПРИ КАТЕДРАЛЬНІЙ ГРОМАДІ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ В ЕДМОНТОНІ!

ОГОЛОШЕННЯ!

УКРАЇНСЬКА РІДНА ШКОЛА при Катедральній Громаді Св. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ в Едмонтоні подає до загального відома Членів та Прихожан Катедральної Громади, що НОВИЙ ШКІЛЬНИЙ РІК в Українській Школі, яка провадитиметься при Катедральній Громаді, починається в СУБОТУ 5-го вересня 1964 р. о год. 9:30 ранку.

Управа Української Рідної Школи при Катедральній Громаді Св. Івана в Едмонтоні звертається із сильним закликом до усіх Батьків сповнити гідно свій національний обов'язок, а саме: ВПИСАТИ Й ПОСИЛАТИ ДІТЕЙ НА НАВЧАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ, яка провадитиметься в приміщеннях КАТЕДРИ СВ. ІВАНА при 10951-107 вул. в Едмонтоні.

При помочі Української Школи дітвора та молодь набуватиме знання, любов та пошану до УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ! ПИЛЬНУЙМО, щоб з наших дітей виростали свідомі ПРАВОСЛАВНІ УКРАЇНЦІ! Саме тому, даймо нагоду навчатися нашим дітям УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ТАК В РІДНИХ ШКОЛАХ, як також по наших власних ДОМАХ!

За всіми потрібними інформаціями звертайтеся до Голови Комітету Вп. п. М. Гринчук або до Всеч. Отців Настоятелів.

Комітет Української Рідної Школи при Катедральній Громаді Св. Івана в Едмонтоні.

НАША ЛІТНЯ ОСЕЛЯ

Вест Форт Вілліям, Онт.

Цього літа, від 11 до 19 липня, діти вестфорвіліямської церковної Громади провели час в „Літньому таборі". Табор відбувся у власній оселі Громади, яку придбало Братство Св. Володимира, що існує і працює при Церкві Св. Володимира у Вест Форті.

Згадане Братство — це колишні СУМК-івці, які, з часом, самі стали родичами молодшого покоління, теперішнього нашого СУМК-у. Оцінюючи велике значення літніх таборів у ділі релігійно-національного виховання молоді, Братство Св. Володимира пішло за прикладом передових громад нашої Православної Церкви в Канаді, і собі здобуло цю виховну позицію.

Наша Літня Оселя знаходиться у віддалі 48 миль на південний захід від Форт Вілліям, в лісі при озері „Сансет".

Минулого року, в саме 7-го липня, було урочисте посвячення цієї Оселі, а вже через рік відбувся там перший табор. Правда, що Братство багато вклало ще додаткової праці у розбудову оселі на протязі цього року, бо треба було устаткувати кухню, поширити площу, збудувати бараки тощо. Але, завдяки дружній праці, членів Братства та співпраці його з „Жіночим Товариством і Управою Громади, все це здобуто, і на бжучий літній сезон оселя була готова прийняти до себе певне число дітей. На площі оселі високо здіймався тримаючий Хрест, чепурненькі бараки виглядали з лісової зелені, а літнє сонечко куналося в озері й своїм промінням зогрівало воду для своїх майбутніх насельників.

В суботу, 11 липня, сюди прибули діти. Їх розмістили по бараках. Директорство прийняв на себе о. диякон М. Маложинський, голова Управи Громади, і почалось в оселі таборове життя.

Табірний день починався рано. О 7-ій годині ранку діти вставали вмивалися, одягалися, прибирали в бараках, а о годині 8-ій вже був готовий для них сніданок. Перед сніданком була спільна молитва. По сніданку директор переводив інспекцію бараків і особистого стану дітей. Зазвичаєний порядок і чистоту, відзначений барак здобував переходового флага.

У програму дня, крім спорту, купання в озері, ручних робіт та забав, входили ще: релігія, україністика, спів, перша поміч у нещасних випадках і т. д. Про першу поміч у нещасних випадках знайомила дітей „морса" Анна Репей — дружина голови Братства, яка перебувала в таборі цілий час з „морсою" п. Малошинця. Співу навчала пані Орися Яремчук — диригентка нашого хору, ручні роботи і деякі україністики провадив о. диякон М. Маложинський, а релігії навчав о. С. Герус. Заступником директора був голова Братства М. Репей. Він займався переважно спортом.

Швидко пробігли таборові дні, завершувані спільною молитвою дітей під відкритим небом. Діти почувалися добре, бо й погода була сприятлива. Харчі були добрі, бо кухню керувала досвідчена кухарка пані Анна Захарій, а їй допомагали пані Тереза Кудій, пані Вероніка Скриднюк, пані Ірена Вдовяк та пригідні відвідувачки табору. Діти ще добре не натішилися таборовим життям, як прийшла неділя 19 липня — закінчення табору. Знаючи це, ще в суботу діти з своїм директором приготовили провізорочний Вівтар, та прибрали його квітами, для Польової Служби Божої. На цю урочистість прибули парафіяни й родичі дітей. У свій час розпочалася Відправа. Участь у Богослуженні приймав о. диякон М. Маложинський, який постійно співслужить своєму парохові — о. Митрату Сергію Герусові. Співав хор під управою пані Орисі Яремчук, а Молитву „Отче наш" і екстенію перед нею проспівав діточий хор. Крім того, діточий хор заспівав ще молитву за Україну, якої він навчився в таборі. Все було гарне й урочисте. Відчувалося, що наші молитви йшли у відкрите Небо до Престолу Господнього.

По Службі Божій, у просторій їдальні оселі відбувся Спільний обід, а по цьому мала бути ще певна програма, яку не дозволив виконати несподіваний зливний дощ. Зате гості й родичі мали багато часу на оглядини ручних робіт, дозвершених дітьми в таборі, а також познайомилися з денними програмами та фотознимками таборового життя, які були виставлені і розвішані в їдальні.

Видно було, що діти жалували покидати свій табір, але вони покидали його з любов'ю і надією, що на другє літо вони знову тут зберуться вже в більшому числі, бо цього літа їх було всього 27 осіб. На більше не було місця. Віримо, що Братство Св. Володимира на слідуючий рік розбудує свою оселю до тієї міри, що вона прийме до себе не тільки дітей вестфортвіліямської церковної Громади, як було цього літа, а всього Форт Вілліяму.

о. С. Г.

НА УВІКОВІЧНЕННЯ ПАМ'ЯТІ

Бл п. Володимир С. Плавюк

На увіковічнення пам'яті бл. п. Володимира С. Плавюка Едмонтон Алта., дружина його, пані Емілія Плавюк уможливила шкільну ґімназію у зложенню зиску в новій Колегії Св. Андрея на Кемпусі Манітобського університету, коштом $75.00

Вічна Пам'ять Плавюк вірна подяка, а Покійному Вічна Пам'ять!

Управа Колегії.

ВІСТІ ІЗ ВСЕКАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

Літня Оселя.

Цього року сповнилася мрія людей, які зацікавлені вихованням молодого нашого покоління. Перший раз діти православних родичів були в своїй оселі, яку закуплено позаминулого року; уторік кипіла праця в оселі, яку названо **„Веселка"**: будували будинки, вирівнювали площу, висипували дорогу, та й пристосовували площу коло води. Словом — приготовили оселю до вжитку.

Цього року Катедральна Громада з своїми дітьми займала оселю через три тижні, від 6 до 26 липня. Парафія св Покрови мала курс для своїх дітей два тижні, від 26 липня до 9 серпня.

Велика це втіха для наших парафій мати власне пристановище для своїх дітей літом,

не мусіти йти в найми, платити добрий гріш і не мати вигоди. Чуже — не своє.

Пізнемо заїхати до оселі Лоборе є почуватися, як у себе дома. Богові подяка, що поміг нам набути й устаткувати її. Пізнанням Зарядові оселі за труд і опіку для неї. Напевне найдуться добрі люди, що своїми фондами допоможуть їй до тої міри, що вона буде одною з найкращих осель нашої Церкви.

Хрещення.

Господь Бог поблагословив добродійку й о. Степана Ярмусів гарним сином.

У четвер 9 липня 1964 р. охрещено його в Катедрі й дано ім'я — Андрей.

Чину Таїнства Хрещення уділяв Преосв. Владика Борис у співслужінні оо. Є. Гринишин і М. Клиша. Кумами були: теолог Василь Василів і Оксана Онуфрійчук.

Нечай новоохрещений Андрей росте батькам на радість, а Богові на славу.

Похорон.

Наша парафія втратила доброго члена і господаря. Після короткої, але важкої недуги, заопатрений св. Таїнами, розпрощався з цим світом у

неділю 12 липня — Василь Бординюк.

Похорон відбувся в середу, 15 липня з Катедри. Хоронив о. Є. Грищина. Спочиває на Елмвуд цвинтарі. Оставив дружину Маргарету і двох синів: Івана й Михайла та й кіль коро онуків. Прожив 58 літ. Вічна Йому Пам'ять!

Враження з подорожі.

Архимандрит Іов Скакальський був два місяці в дорозі по Близькому Сході. Був у Константинополі, Бейруті, Єрусалимі, Єрихоні, над Йорданом, коло Мертвого Моря, в Вифлеємі і на Атоні.

Вернувшись щасливо, він по ділився своїми враженнями з нашими вірними 22 липня в Катедральній Авдиторії. Він розповів про зустріч з високими церковними достойниками, про участь у Богослуженнях в Єрусалимі в Страстний Тиждень і на Великдень, про відвідини святих місць і інші цікаві пригоди.

Ніче на екрані представив о. Іов велич православних Богослужб у святих місцях і вражіння, які вони роблять на учасників. Він сам цим усім захопився, що бачив й це захопленна частинно передав слухачам.

Довгі дві з половиною годин розповідав він все, що бачив, і що пережив. Усьо було цікаве, бо присутні уважно слухали бесідника й готові були довше його слухати.

о. Іов обіцяв приготовити образці й їх висвітлити осінню та доповнити те, що того вечера розповів. Заявив, що приготовляє матеріял до преси і книжки про що всім було приємно довідатися, бо напевне друковане буде повніше з відповідними ілюстраціями.

Закінчив він заявою, що почувається дуже щасливим, що Господь Бог сподобив його побувати в святих місцях і пережити радісні та щасливі моменти там, де Син Божий ходив Своїми святими стопами, де народився і помер за нас людей і за наше спасення.

При тому заохочував усіх відвідати Святу Землю. Головно радив тим, що плянують погулькувать. Дорога до святих місць дає багато вдоволення і настрое душу змагати до досконалости.

Усі слухачі очікують того дня, коли побачуть образці й почують доповнення вражінь ВПрепод. Паломника о. Іова.

Кінцевий Концерт.

На закінчення Літніх Курсів Українознавства Колегії св. Андрея відбуся в Катедральній Авдиторії концерт у п'ятницю 14 серпня.

Програма складалася, як звичайно, з промов, деклямацій, танців, сольвоних і хорових пісень і т. п. Взагалі була вона різнородна.

Виконання програми було добре. Було приємно слухати пісень, деклямацій, промов, бачити танці і милуватися видом поважного числа курсантів, дівчат у чудових народних одягах.

З програми було видно, що учні попрацювали добре над собою і за це їм належиться похвала. Родичам признання за старання дати дітям добре підготування в рідній мові. Учительському персоналові й Управі Колегії щира подяка за труди, получені з Курсами.

Приємно пройшов вечір. Усі присутні надіються за рік знов мати насолоду бачити подібний концерт і радіти поступами нашої молоді в діянці українства.

О.

Батьки і діти гідні наслідування

Шіго, Саскачеван

У п'ятницю 19 липня 1963 року в місцевій українській православній Церкві Пресв. Трійці, відбулося вінчання молодої пари — Юліяна Доманського з Марією Копан. Хоч був звичайний будний день, коли відбувалось вінчання, Храм Божий був переповнений вірними, співав хресний хор Громади на прозві всієї Відправи — явища, які не завжди трапляються при таких оказіях.

В своєму привітальному слові о. Григорій Удод, настоятель Громади, який звінчав молодят, сказав, між іншим, що головною причиною такого великого числа присутніх є не звичайна цікавість, чи велике число ближчої й дальшої рідні, але тут зібралася українська православна Громада з Шіго й ближчих і дальших околиць, щоб бути свідками великої події — початку нової української родини з двох достойних родин.

Юліян Доманський, син Дмитра й Катерини Доманських з Шіго, — родини відомої своєю жертвенністю, свідомістю і відданістю Української Православній Церкві і народній справі. Як на своєму власному господарстві, так і в Громаді п-во Доманські постійно і невтомно трудяться, виконуючи рівні обов'язки — особе є членами церковного хору, а крім того п. Дмитро є заступником голови Громади, а пані Катерина головою відділу С.У.К. ім. Ольги Кобилянської. В дусі такої ж працьовитости й відданости, вони вихували й свого сина Юліяна. Від дитячих років до закінчення 12 класи Юліян був членом церковного хору, активним і провідним членом місцевого відділу С.У.М.К. та примірним учнем у школі, кожного року отримуючи нагороди й відзначення. Після закінчення „Гай Скул", вписався до університету в Саскатуні на агрономічний відділ. Кожний рік студій Юліян закінчував з відзначенням, отримуючи кожного року спеціяльні стипендії за успіхи в науці.

Панна Марія Копан, родом з Інсінгер, донька відомої в цій околиці відданої української православної родини — Дмитра і Сари Копанів. Була також членкинею місцевого церковного хору, активною сумківкою. Закінчивши середню освіту та учительський курс, працювала учителькою в околиці Ватрос, Саскачеван.

Після шлюбу молода родина Доманських замешкала в Саскатуні, де п. Юліян докінчував свої студії, а пані Марія учителювала. В цьому році п. Юліян Доманський закінчив свої студії, отримавши науковий ступінь „Мастер оф Сайенс" з відзначеннями. За свої знання й здібності отримав від австралійського уряду спеціяльну урядову стипендію, від якої одначе відмовився, вирішивши виїхати на одний рік праці до Малаї.

Цього ж року Господь обдарував Юліяна й Марію Доманських сином, який був охрещений в лікарні при народжені ВПреп. о. Прот. М. Боднарчуком.

У неділю 17 травня ц. р. в домі батьків Юліяна у Шіго, відбулося доповнення Св. Таїнства Хрещення й Миропомазання, яке звершив о. Г. Удод.

Свідками й учасниками цього великого родинного свята було багато присутніх членів родини й місцевих громадян. Під час Відправи гарно співав хор присутніх співаків з о. Т. Коропатницьким на чолі. По Відправі відбулося велике прийняття в честь новоохрещеного і його батьків.

Тиждень пізніше численна громада рідних і приятелів, зібралися знову в домі п-ва Доманських у Шіго, щоб провести в далеку дорогу молоду родину, яка 31-го травня уже відлетіла на прожиття до Малаї. Того ж дня у Церкві Успіння Пресв. Богородиці в Шіго о. настоятель з усіма вірними помолився за здоров'я цієї молодої надійної пари і їхнього синочка, щоб Господь зберігав їх в щасті й здоров'ї на життевих дорогах та провадив дорогою, яку вони собі вибрали, дорогою своїх батьків — служити своєму народові, Господеві і ближнім своїм, усім тим, чим їх Господь обдарував.

Приятель.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧІР З НАСТОЯТЕЛЕМ ЦЕРКВИ

28-го липня 1964 року парафіяни Української Православної Церкви, Успіння Пресвятої Богородиці в місті Оттаві влаштували Прощальну Зустріч своїому бувшому настоятелеві церкви, отцю Богдану Горгіці, який перейшов на працю до церкви св. Андрія Первозванного в місті Торонті.

Не дивлячись на літні вакації та дошкульну спеку, за здабайно накритими столами до традиційного чаю зібралася значна частина парафіян, щоб попрощатись зі своїм настоятелем та вишкувати його чотирирічну працю в церковній громаді. Прощальний вечір відкрив молитвою Протоієрей отець М. Подольський. Пан А. Лазаровий, голова місцевої церковної управи, у своїй вступній промові лучинився докладно на священичій праці отця Горгіци в громаді і на його заслугах в організації будови нового парафіяльного центру.

Пан Василь Сидор, з доручення церковної управи, вручив бувшому настоятелеві розкішного видання „Енциклопедію Українознавства".

Пані Ірина Мушка, від відділу Союзу Українок Канади в теплих та щирих словах подякувала бувшому настоятелеві церкви за працю в громаді, і добродійці за працю в відділі, побажала всіляких успіхів на майбутнє, і підчесла добродійці пані Л. Горгіці кришталеву вазу. Пані К. Мосійчук від громади вручила для добродійки кришталеву миску з двома свічниками. Від парафіяльного сестринства, пані Г. Желем подерувала полотняний обрус з допованними серветками. Добрі побажання від СУМК-у склала панна Люся Савченко.

При кінці офіційної частини вечора промовляв гість з Едмонтону, член Консисторії нашої Церкви в Канаді, Іван Петро Лазарович у своєму короткому слові промовець відкреслив великі здобутки й досягнення оттавської парафії щодо будови парафіяльної залі й церкви. За словами пана П. Лазаровича, оттавська парафіяльна заля є гордість цілої метрополії нашої Церкви.

Треба висловити щиру подяку організаторам: відділові С. У. К. та Сестрицтву за дуже гарно приготований чай та також за добре зорганізовану обслугу.

Українська Православна Парафія Успіння Пресвятої Богородиці в місті Оттаві складає щиру подяку своєму бувшому настоятелеві за духовну працю в громаді та бажає гарних успіхів у майбутній плодотворній праці на добро та розквіт нашої Церкви.

Парафіянин.

БОСЕЖУР, МАН.

В неділю 26-го липня Українська Православна Громада при церкві св. Володимира в Босежур, святкувала перший раз Храмове свято при співучасти сусідних громад й гостей.

Свято відповідно підготовив Заряд Громади й воно відбулося величаво при великім числі народу.

Торжественну Службу Божу й Водосвяття відслужив Всеч. о. Ярмусь, парох громади. Співав мішаний хор з Тиндал під кермою п. З. Мороза.

По Службі Божій о. парох запросив всіх на спільний обід з відповідною програмою свята, яку переводив місцевий голова Громади п. П. Сулятицький.

В часі обіду промовляли: п. З. Мороз, диригент хору, Всеч. о. Ярмусь і учитель з Лібав п. Лесайчук. Всі бесідники висловлювали признання Зарядові за його так щиру працю в користь своєї Церкви.

Святочний обід приготовили Жін. Т-во надсподівано добре, так що не тільки українці, але й чужинці, які були привітними гостями давали признання господиням за так багатий обід.

Цей день Храму св. Володимира лишиться в пам'яті нашої громади, бо це було урочисте храмове свято, яке піднесло на дусі усіх громадян і гостей, скріпило в них глибоку свідомість потреби ще більшого зусилля в праці для нашої Православної Церкви й нашого народу.

Молитвою о. пароха, закінчено це свято. Дай Боже щоб зерно посіяне на цім святі вросло в могутнє дерево сильної громади й несло глибоке православне життя для всього нашого народу у Босежур і сусідних громадах.

А. Сабат.

ІЗ ХРЕСТИН НА ПРЕСУ

Громлд, Саск.

В неділю 9-го серпня 1964 р., п-во Яків і Кароліна Щербій хрестили свою донечку Якилину Марію. Таїнство Хрещення уділив Прот. о. М. Критюк, парох Української Грекo-Православної Церкви в Громлд, Саск. Кумами були п. Йосиф Щербій і пані Виктория Корнацька. Згодом після хрещення, в домі п-ва Щербіїв, в присутності родини відбулася гостина.

Серед милої і приємної атмосфери кум п. Йосиф Щербій попросив до слова о. пароха, який говорив про значіння християнської родини та велике завдання родини перед Богом і народом, щоб виховувати своїх дітей на примірних, побожних християн.

Опісля п. Й. Щербій попросив присутніх, щоб увіковічнити цю подію, зробити збір куна пресу. Присутні відгукнулися щедро та зложили 21. дол.

За порадою кума п. Й. Щербія і родичів новоохрещеної, цю суму розділено так: на Інститут ім. Петра Могили в Саскатун 11.00 дол., на „Вісник" 5.00 дол. та на „Український Голос" 5.00 дол.

Всім Жертводавцям щире спасибі! Хай росте новохрещена Якилина Марія на славу Божу, користь нашій Церкві і українському народові та потіху своїм щасливим батькам. Бажаємо Тобі Якилинко Марічко прожити многая, многая літ!

Присутній.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. п. ІВАН ВИЛИЧКА

Дня 21 липня ц. р. в Інніскфрі, Саск., упокоївся в Бозі старий піонер — бл. п. Іван Виличка, прожившии 84 роки.

Покійний Іван був взірцевим членом Української Грекo-Православної Церкви, довголітнім передплатником „Вісника" і „Канадійського Фармера".

Коли організувалась Церковна Громада в Інніскфрі, покійний негайно вписався в її члени. Бувши будівничим, він взявся до будови церкви і дуже радів, коли ця церква була викінчена. Він, між іншим, сам збудував Престола для цієї церкви і Кивота. Покійний Іван був жертвенний, і коли заходили якісь потреби в церкві — він завжди жертвував, що міг.

Бл. п. Іван Вилička залишив у смутку дружину, двох синів, одну дочку, чотирьох внуків і два правнуки.

Похоронне Богослуження відслужив о. Мирослав Крищук.

При останньому цілуванні присутні зложили на Нев'янучий Вінець Покійному 34.25, з чого на Колегію Св. Андрея призначено 15 дол., на „Вісник" — 10 дол. і 9 дол. на місцеву Церкву.

Жертводанням щира подяка, а Покійному Іванові Виличкові — Вічна Пам'ять!

І. Б.

Бл. п. ОЛЕНА СИМЧИЧ

Геффорд, Саск.

В суботу 30 травня у лікарні в Геффорд закінчила свою земську мандрівку і відійшла на вічний спочинок Олена Симчич.

Бл. п. Олена народилася 1892 року в селі Березова Вишня, Коломийського повіту в Галичині, де 1909 року вийшла заміж за Василя Симчича.

Прибула до Канади 1930 року разом зі своїм чоловіком, з яким осілись в околиці Геффорд, де фармерували до 1950 року. Тоді купили хату в Геффорді і перебралися жити до міста, залишивши господарку синові Антонові.

Господь поблагословив їм виховати три сини: Миколу, Петра і Антона та шість доньок: Параску, Марію, Ольгу, Рузю, Галю і Юльцю.

Від самого початку свого фармерування в Каналі Покійна на зі своїм мужем включилися в громадське життя і були активними членами нашої Церкви на фармах біля Пискліців, а пізніше новозбудованої Церкви в місті.

Бл. п. Олена була членкинею Сестрицтва при Громаді і була практикуючою християнкою. Регулярно сповідалася і причащалася Св. Тайн. Була працьовитою людиною, ощадною, а щирою у відношенні до людей і приємної вдачі.

В останні роки Покійна потрохи хворіла, але старалася працювати і сповнити свої обов'язки до останніх днів свого життя. Померла в суботу на недомагання серця.

Залишила бл. п. Олена у смутку свого мужа Василя, 8 дітей, 17 внуків і 6 правнуків та 7 братів і одну сестру.

На Похорон, що відбувся в середу 3-го червня, з'їхалося багато людей, а також всі діти Покійної.

Хоронив місцевий парох з допомогою дяка п. І. Павлуша.

Тіло покійної відбуся заупокійний обід в церковній залі для всіх учасників Похорону.

Згідно з традицією нашої Церкви в сороковий день по смерті бл. п. Олени, відбувався Заупокійна Служба Божа, а по Службі Божій знову заупокійна тризна, під час якої о. парох закликав присутніх зло жити пожертви на Нев'янучий Вінок бл. п. Олені.

Збіркою зайнявся п. Володимир Габриш. Зі збірки призначено 12.00 долярів на „Вісник" і 7.00 долярів на „Український Голос".

Щира подяка всім Жертводавцям. Хай Господь потішить засмучену родину, а душу Бл. П. Олени хай оселить між святими і праведними.

о. С. Зузак.

ВАСИЛИНА ГАМАЛЮК

Кагвін, Альберта.

В неділю, дня 19-го липня ц. р. в Роял Александра шпиталі в Едмонтоні померла Василина Гамалюк дружина Михайла Гамалюка з Кагвін, Альберта, прожила 53 роки, з того замужньою 29 років.

Народилася Василина з дому Вупіна в Кагвін і довший час, разом зо своїм чоловіком фармерували в цій околиці. Останніми часами занедужала так, що лікарі вже не могли її привести до здоров'я.

Полишила свого чоловіка Михайла, три дочці: Євангелину, Елисавету і Ріту ще незамужню, сина Давида. Рівнож два брати Федька і Василя Купінів, та три сестрі.

Відправи похоронні відслужив о. Прот. Г. О. Василів з Едмонтону при участі дяків п. Рахмтрухк і п. Івана Гуцуляка з Андрю, Альберта.

При кінці о. Василів заклика до пожертв на нев'янучий вінок, що звичайно в наших церквах практикується, та крім збірки, що відбулася раніше на місцевій церкві, вірні ще зложили $10.40 на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі.

Тіло покійної спочило на місцевому цвинтарі біля церкви в Кагвін, а опісля відбуся ще обід в просторій салі під церквою, що приготовило його місцеве сестрицтво.

Вічна їй Пам'ять!

Присутній.

Бл. п. А. СТАСІНСЬКА

Вест Форт Вілліям.

Церковна Громада і місцевий відділ Союзу Українок Канади попрощали з цим сві-

том і відпровадили у вічність свою членкиню Агафію Стасінську.

Покійна походила з села Новосілки, Заліщицького повіту в Галичині. Всього прожила 73 роки, а в Канаді, понад 50 літ. Вік свій доживала вдовою, та останнім роком тяжко слабувала.

Похорон Покійної відбувся 25 серпня з церкви Св. Володимира у Вест Форт Відліямі, при великому числі людей. На закінчення похоронного обряду, місцеве Жіноче Товариство, під проводом пані С. Музики, виготовило традиційну перекуску, а парох о. С. Герус заключив присутніх до збірки на Нев'янучий Вінок. Було зібрано $53.50, які розподілено так: на Колегію Св. Андрея — 30 долярів, на журнал „Промінь" — 6.00 долярів, на „Вісник" — 6.00 долярів, на „Український Голос" — 5.00 долярів і на журнал „Віра й Культура — 5.00 долярів, а решта на покриття поштових видатків.

Більші пожертви склали такі особи: пані А. Стасів — 5.00 долярів; В. Стасінський, 11. Кирилюк, пані М. Підгайська (родина Покійної) по 5.00 долярів; С. Ткач-2.00 доляри.

Щира подяка ВШ Жертводавцям, а Покійній Вічная Пам'ять!

о. С. Г.

Бл. П. МИКОЛА ДЕГОД
Восетна, Алта.

Дня 6-го липня, 1964 року, після короткої недуги, в лікарні у Редвей помер Микола Дегод, член української православної Громади у Восетні.

Покійний народився в селі Біле, Борщівського повіту в західній Україні. Був молодим юнаком, коли Австрія розпалася, і він, в рядах Січових Стрільців, довго воював за українську державність.

В 1922 році Покійний одружився з Теклею Криса. В Канаду приїхав сам 1925 року, на вицінянній землі в Скаро, почав фармерувати. В 1927 році спровадив свою дружину і маленького синка Павла. В 1935 році Покійний переїхся з родиною в околицю Восетна, де далі працювали на землі.

Крім праці в господарстві, Покійний Микола працював також на церковно-громадському полі. Будучи свідомим українцем, Покійний разом з другими, багато працював для розвитку громадського життя у Восетні. Громада має гарний церковний будинок з відповідною залею, а це довершено завдяки праці цих людей, між якими також був і Покійний Микола. Він широ піддержував не тільки місцеву справу, але своїми пожертвами піддержував також справи ширшого значення.

Покійний був урядником місцевої церковної Громади, а в останньому часі був урядником Окружної Ради Редвейської парафіяльної округи.

Покійний Микола залишив у смутку свою дружину Теклю, одного сина, дві дочки, одну сестру і одного брата в Канаді, одну сестру і трьох братів в Україні, а також зятів трьох внуків.

Похорон Покійного Миколи відбувся в четвер 9-го липня при участі великого числа людей. Служили два священики: о. парох Д. Ф. Стратійчук і бувший парох о. Фляк, який приїхав з Едмонтону. Співали дяки п.: А. Швець і п. М. Коваль з Редвей.

В середу вечером в 8-й годині було відслужено Параставас, а слідуючого дня було відслужено Світу Літургію й Чин Похорону.

Похоронено Покійного на цвинтарі коло місцевої Церкви

Із збірки на Нев'янучий Вінок Покійному, яку переведено при Останньому Цілуванні, уділено на пресовий фонд „Українського Голосу" — $5.00, і $5.00 на кошт поміщення кліші Покійного в часописі.

Після Похорону відбувся обід, який приготовило Жіноче Товариство при місцевій Громаді.

Щира подяка тим, що злożили свої пожертви на Нев'янучий Вінок, а по Покійному нехай буде Вічна Пам'ять!

Учасник Похорону.

Бл. П. ИОСИП КОСТИНЮК
Брод Валей, Ман.

Дня 16 червня цього року упокоївся в Бозі бл. п. Йосип Костинюк, прожившн 80 років

Покійний закінчив своє земне життя в лікарні Фішер Брнеч, Манітоба.

Цей взірцевий господар, — один із перших піонерів околиці Фішер Брнеч, народився 7-го січня 1884 року в селі Дзвинячі, Заліщицького повіту в західній Україні. Там він виростав, там він виробив велику любов до машин і вже за молодих літ, ще в Україні, працював машиністом. Коли йому сповнилося 20 років, він був покликаний до війська і вислужив у ньому три роки. По військовій службі Покійний одружився із Саффобою Третяк 1910 року, а рік пізніше виїхав до Канади, куди 1912 року спроваджує дружину і сина Василя. Все своє життя в Канаді п-во Костинюки прожили в Брод Валей, Манітоба.

Дружина Покійного, уподобляся 28 лютого 1962 року.

У Канаді бл. п. Йосип Костинюк був взірцевим фармером; він, між іншим, продукував найкраще насіння для фармерів у своїй околиці. У громадському житті він був жертвенною людиною; він жертвував на Катедру Пресв. Трійці в Вінніпезі, брав участь у церковному житті православної Громади в Паплярфілд, Ман.

Похорон відбуся в Брод Валей, з Народнього Дому

У четвер 18 червня о. О. Сорочук з дяком Д. Угриняком відслужив Панахиду, а в ді'ятницю Службу Божу і Чин Похорону

У похоронах взяло участь багато людей із Фішер Бренч, Четфілд, Поплярфілд і Брод Валей.

Під час Заупокійної Служби Божої дуже миле враження на присутніх зробив син Покійного Михайло, який понад 20 років живе в чужому оточенні моряків (він є в ранзі поручника канадського морського фльоту), коли він підступив до о. Ореста, щоб цей прочитав Евангелію над його головою.

Бл. п. Йосип Костинюк залишив у смутку 4-х синів.

При Останньому Цілуванні учасники Похорону склали на Нев'янучий Вінок Покійному $31.85, з яких 15.00 долярів призначено на „Вісник", а $16.85 на „Новий Літопис".

Спи, Дорогий наш Тату, Діду спокійним сном! Нехай Милосердний Господь буде ласкавим до Тебе і оселить Тебе там, де нема ні болю, ні печалі, ні турбот, а життя безконечне.

Вічна Тобі Пам'ять!

Учасник.

Бл. П. ДОБР. М. ДЯЧИНА
Келгарі, Алберта

По довгій недузі в неділю раненько 28 червня упокоївся в Бозі бл. п. добродійка Марія Дячина в Дженерал госпітал, Келгарі, Алберта.

Покійна по першій операції 1959 року почала дуже хворіти і з того часу не могла прийти до здоров'я.

Бл. п. добродійка Марія народилася в Стінен, Саск. в родині Івана і Зофії Анака 12 січня 1912 року.

В 1929 році вийшла заміж за о. Л. В. Дячину, і з того часу активно разом зі своїм мужем о. Леонідом працювала для добра Української Православної Церкви і свого народу. Бо де б вона не була по громадах з о. Леонідом, там вона завжди організувала хори, як церковний так і світський, і крім Богослужень виступала з хорами на різних імпрезах, концертах та академіях, як також на радіо та телевізії в Йорктон, Саск. і за це дістивала признання здібної дирижентки. Поминого того цікавилася молодиж, з дітьми Недільної і Рідної шкіл, мала концерти, помагала СУМК-ові, була секретаркою провінціяльної екзекутиви С.У.К. на Саскачеван, як рівнож була активною. в зарядах льокальних товариств, декілька років була секретаркою Жіночого Товариства ім. Олени Пчілки в Йортоні, Саск. Була жертвенна, а саме, зі своим мужем жертвували на Катедру Пресв. Трійці в Вінніпезі, на Колегію Св. Андрея, на Інститут ім. П. Могили в Саскатуні, на парафіяльну залю в Йорктоні, на Церкву в Принц Алберт, Саск. і Мирнам, Алберта.

Бл. п. добродійка Марія любила багато читати, була передплатницею жіночого журналу „Промінь", як також „Українського Голосу" і „Вісника".

Покійна була тихої вдачі і розсудливого характеру, про жила в щасливим подружнім житті з о. Леонідом 34 роки і хоч багато часу віддавала для української справи, однак була доброю мамою, бо діти є виховані в українському дусі і добре говорять українською мовою.

Залишилися в смутку і оплакують її, муж о. Прот. Л. В. Дячина, Вернон, Б. К., син Володимир, Монтреал, Квебек, дочка Галя (замужня) Горбак, Келгарі, Алта., сни Ігор, Лондон, Онт., родичі Іван і Зофія Анака Стінен, Саск., 5 внуків, 4 брати і одна сестра

В неділю 28 червня о. Прот. М. Фик по Службі Божій відслужив Панахиду по бл. п. добр. Марії, а в понеділок тільки для самої родини. У вівторок Панахиду відслужили оо. Василів, О. Фляк, А. Хруставка, Д. Лучак і М. Фик.

Заупокійну Службу Божу правили новище згадані священики в Церкві Св. Володимира і о. П. Змієвський. Співав місцевий хор під управою пані Надії Кобильник, а дяківський спів виконували п.п. І. Сеньків і Ю. Романюк.

Проповідь і біографію по бл. п. добр. Марії говорив о. Василів, по закінченню Служби Божої промову мав про життя вічне о. О. Фляк.

Похорон відбувся 1-го липня 1964 року. На похорон зійшлося багато людей, щоб віддати останню пошану трудолюбивій, добродійці Марії.

Тіло Покійної відпроважено на місцевий цвинтар Квінс Парк.

По похороні відбувся поминальний обід в церковній залі. Обід приготовало Жіноче Товариство ім. О. Басарабової при Громаді Св. Володимира в Келгарі.

Співчуття для засмученої родини висловлювали: п. Д. Кобильник (голова Громади) від Церковної Громади, пані Марія Чернецька від Жіночого Товариства, а від священиків говорив о. Д. Лучак.

Від родини о. Прот. Л. Дячина склав подяку всім Вінрподобним отцям, пані Н. Кобильник — диригентці хору і хористам, дякам, Церковній Громаді, Жіночому Товариству, і тим, що відвідували Покійну в лікарні, та всім, хто був присутній на похороні.

Замість вінків, було зібрано при Останнім Цілуванні 67 долярів. З чого призначено на пресовий фонд „Українського Голосу" і „Вісника" по 10 долярів.

Всім, що зложили квіти та пожертву на Нев'янучий Вінок, щира подяка, а Покійній добродійці Марії нехай Господь поможе оселитися в Небесній Оселі, бо вона старалася того заслужити.

Вічна Їй Пам'ять!

Учасник похорону.

Бл. П. ДМИТРО ГОЛОТА
Кенора, Онт.

У четвер вранці 25 червня цього року, під час праці на залізній дорозі СПР, трагічно відійшов у вічність бл. п. Д. Голота. На його наїхав поїзд.

Бл. п. Д. Голота народився 8-го листопада 1899 року в селі Дамамаричах, Тернопільського повіту в західній Україні.

Приїхавши в Канаду 1927 року йому доводилось працювати в лісах, на фармах, при будові доріг, а останніх 27 років працював на залізниці СПіПаР, звідки восени цього року мав відійти на пенсію.

Покійний Дмитро Голота був жертвенним членом Української Православної Громади Св. Володимира в Кенорі, Онт. Він, між іншим, був старшим братом у цій Громаді і багато допомагав при будові православної Церкви в Кенорі. По своїй вдачі Покійний був лагідною людиною і втішався пошаною від своїх співгромадян.

Бл. п. Дмитро Голота мав ближчу родину в Україні, якій постійно допомагав із свого заробітку.

Похорон відбувся в Церкви Св. Володимира в Кенорі, Онтеріо 27 червня цього року. Похоронні Відправи відслужив о. Протопресвітер Тит Яковсевич з Вінніпегу.

Покійного прощала численна Громада з Кенори й околиць.

Бл. п. Дмитро залишив у смутку дружину Анну, дочку Євдокію, 2 внучки, двох братів і дві сестрі.

З Похорону 5.00 долярів призначено на Катедру Пресв. Трійці у Вінніпезі, 5.00 долярів на Колегію Св. Андрея, 10 долярів на „Вісник" і вироблення кліші і ін.

Покійного Дмитра похоронено на місцевому цвинтарі в Кенорі.

Нехай канадська земля буде Йому легкою, а пам'ять про Нього нехай буде вічною.

Упокой Його, Господи, у Царстві Своїм!

Присутній.

На Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпегу

(Продовження)

Збірка під час офіційного відкриття нової Колегії в неділю, 5-го липня 1964 р.

По $5,000.00: Із заповідання бл. п. Петра С. Огризли, Форк Ривер, Ман

По $1,000.00: Микола і Евгенія Ковтуцькі, Вінніпег, Ман, д-р А Данильчук, Канора, Саск.

По $800.00: Іван і Ольга Доличичи, Вінніпег, Ман. (доплата до $1,000.00)

По $800.00: Іван Ю. Карасевич Вінніпег, Ман. (доплата до $1,000.00)

По $715.65: пані Емілія Плавюк, Едмонтон, Алта., уміблювання викладової залі в пам'ять її покійного мужа, бл. п. Володимира Плавюка

По $715.00: пані Анна Москалюк, Вінніпег, Ман., на уміблювання шкільної (викладової) залі: в пам'ять її покійних синів Василя й Олександра.

По $500.00: С. Продан, Вінніпег, Ман; Ілія і Анна Звоздецькі, Сентуло, Алта. пані Емілія Плавюк, Алта; (на уміблювання викладової зали)

По $300.00: Українська Кредитова Спілка СОЮЗ, Торонто, Онт; Відділ Союз Українок Канади в Гренфелл, Ман.

По $250.00: Семен Пуляк, Фт. Вілліям, Онт.

По $225.00: Орест і Анна Бабинець, Вінніпег, Ман

По $208.97: Іван Кушнірик, Вивард, Саск.

По $200.00: Григорій Туртак, Гримсбі, Онт; Василь Сарчук, Вінніпег; Іван Н. Мандзюк, Оттава, Онт; Домініяльна Екзекутива Союзу Українців Канади, Гемілтон, Онт; Іван А. Негрич, Вайта, Ман; Микола Григорчук, Етельберт, Ман.

По $100.00: П. Крепякевич, Вінніпег; Союз Українок Канади, Відділ при Катедрі Св. Івана, Едмонтон, Алта; Іван і Сесілія Крилтуя, Ріджайна, Саск; Денко Хоростівський, Гримсбі, Онт; д-р Петро і Розалія Кондри, Вінніпег; Андрій і Марія Мельничук, Едмонтон, Алта; Микола і Варвара Малачук, Едмонтон, Алта; пані Г. Грекуа, Едмонтон, Алта; Василь Малюта, Давфин, Ман; пані Зоня Ситник, Давфин, Ман, Йосиф Кузик, Баффало, Алта; Юлян Білоус, Давфин, Ман; Союз Українок Канади Відділ ім Лесі Українки, Вінніпег; Йосиф Якимчук, Вінніпег; о. Максим Олесюк, Давфин, Ман; пані Марія Микитюк, Вернон, Б. К; Михайло Лесько, Вінніпег; Павло і Леонідя Кришук, Вінніпег; Іван Ярмій з дружиною, Четфілд, Ман; І. Максимчук, Лахлорт, Ман. Микола Кудрик, Вінніпег; Василь Буряник, Вінніпег; Нестор Грабовський, Торонто, Онт; д-р Павко Фарина, Едмонтон; Михайло П. Оліпка, Ст. Джуайен, Саск; Райт-Вей Клінерс, Вінніпег; Д. Батрошук, Вінніпег; Провінціяльна Екзекутива СУС на Манітобу, Вінніпег; Георгій Підбудний, Вінніпег; Петро і Марія Ониськи, Транскона, Ман; Микола Андрушко, Фт. Франсис, Онт; Олексе і Клавдія Довжук, Толстой, Ман; Фі. Галас з дружиною, Вінніпег; д-р Павло Закус, Вінніпег; Григорій О. Фарина, Едмонтон, Алта; Стефан Пелешок, Балмертрам Онт; о. Прот. Т. Ковалишин, Вінніпег; Соня Мандзюк, Вінніпег; д-р В. Черешик, Вінніпег; Антон Керелюк, Гелдок, Мнин; Дмитро Яндз, Едмонтон, Алта; о. М. Стеценко, Вакав, Саск; пані Марія Симчич, Вінніпег; Н. Штогрин, Сундкант, Онт; Михайло Н. Григорчук, Етельберт, Ман; В. Григорчук, Торонто, Онт; Григорій Тимжук, Вінніпег; Владика Архиепископ Андрей, Едмонтон, Алта, Український Народний Дім, Вінніпег, В. Т. Склепович, Дробот, Ман; Кирило Левицький з дружиною, Вінніпег, Ман.

По $50.00: Іван Магус, Саскатун, Саск; Іван Андрушко, Торонто; Відділ Товариства Українців Самостійників, Торонто, Онт; о. Прот. С. Сиччик, Едмонтон, Алта; Павло Кіт, Торонто, Онт; Іван Бугеро, Дуфрост, Ман; Іван Ландик, Фт. Вілліям, Онт; Стефан Мануляк, Вінніпег, Ман. Товариство „Волинь", Вінніпег; Григорій Угрицюк з дружиною, Вінніпег; Ольга Козак, Торонто; Василь Стефанюк, Кенора, Онт; Івина Любінська, Вінніпег; пані Віра М. Джекобс, Міпеі, Айзоне, ЗДА; Богдан Мезьничук, Едмонтон; Григорій Семочко, Вининфіда, Ді., ЗДА; Михайло і Стефанія Павлишин, Брендон; Семен Фітковський, Роблін, Ман; А. Боднарчук, Ратвел. Ман; Іван Куцак, Фт. Френсис, Онт; Іван Касюрак, Брендон, Ман; пані Анна Комгур, Едмонтон, Алта; П. Лазарович, Едмонтон, Алта; Іван Зазуляк, Сарнія, Онт; Микола Л. Залозецький, Вінніпег; Іван Трач, Вінніпег; пані Анна Токарик, Гемілтон, Онт.

По $75.00: Микола Боднар, Едмонтон, Алта; Тарас Мельничук, Едмонтон, Алта

По $40.00: Микола Солончинний, Сенді Лейк, Ман; Миколов Совсун, Вінніпег.

По $27.15: Григорій Кудрик, Ватсон, Саск.

По $25.00: Михайло Крулик, Едмонтон; Андрій Крепякевич, Вінніпег; пані Доротея Міхоцька, Вінніпег; пані Марія Якімщак, Вінніпег, пані Н. Боднар, Едмонтон; Пилип і Анна Олійник, Вінніпег; пані Евдокія Буряник, Джесмин, Саск; пані Марія Березюк, Айтуна, Саск; пані Катерина Ковальчук, Вінніпег; Петро Бугера, Роблін, Ман; С. Онишко, Ріджайна, Саск; Олександер Гавриляк, Роблін, Ман; пані Марія Маєук, Брендон, Ман; Мих. Новосад, Н. Олійник, Ріджайна, Саск; Дмитро Лисайчук, Лібан, Ман; Іван Боднарчук, Торонто, Онт; Григорій Пацьорка, Вайта, Ман; Владика Єпископ Борис, Вінніпег; Василь і Марія Касіян, Вінніпег, Іван і Марія Григор, Нипавин, Саск; М. І. Кривецький, Вінніпег; о. д-р Володимир Левицький, Миннеаполис, Мнин., ЗДА: Джейкоб Стащук, Вінніпег; В. Білецький, Вінніпег; Михайло Вавчук, Вінніпег; пані Евдокія Бойко, Фт. Вілліям, Онт; о. Архидіякон Микола і Оксана Бринь, Миннеаполис, Мнин., ЗДА.

По $15.00: панна Аніна Фігус, Торонто, Онт.

По $10.00: Василь і Ольга Василишин, Реслі, Калів, ЗДА; Микола Білозор, Вінніпег, Ман; Теодор Бабський, Брендон, Ман; Йосиф Назаревич, Толстой, Ман; Микола С. Шевчук, Бегревіл, Алта; пані Е. Буряник, Джесмин, Саск., в пам'ять бл. п. судді М. Стечишина; п. Т. Курилюк з дружиною, Йорктон, Саск; М. Воробон, Келгарі, Алта; Олександер Гуздик, Вінніпег; Йосиф Дороган, Канора, Сбск; Микола Зюбрак, Овсборн, Ман; Мих. Овчар, Брендон, Ман; пані Грейс Гикава, Вінніпег, Ман; пані Весселина Кулачковська, Вайта, Ман; пані Анастазія Зеленська, Вінніпег; Роман Долинчук, Вінніпег; пані Ева Вентер, Фт. Вілліям, Онт; п-на Марія Марко, Вінніпег; Микола Котелко, Ворден, Ман; М. Д. Котелко, Ворден, Ман; пані Палагна Підбудна, Вайта, Ман; Стефан Волинець, Вінніпег; Йосиф Музика, Вайта, Ман; Іван Несимчук, Вайта, Ман

По $6.00: Анна Фігус, Торонто, Онт.

По $5.00: Дмитро Танчук, Толстой, Ман; о. Прот. Ф. Железківський, Провіденс, Р. Ай., ЗДА, Гр. Микитишин, Вінніпег, Ман, Богдан Ковальчук, Вінніпег; Жіноче Тов. ім. Лесі Українки, Ленсинг, Мнш. ЗДА; пані Анастазія Забродська Ленсинг, Мнш ЗДА; Євген Ладовський, Вінніпег; Іван Е. Ладовський, молодший, Вінніпег; Петро Чик, Йорктон, Саск; Іван Іванишин, Роблін, Ман.

По $2.00: С. Столяр, Февнуз, Саск; Юрій Будник, Вналлінден, Алта; Петро Шур, Дорбен, Ман; Н. Н. Верник, Б. К.

Збірка о. Прот. С. Гребенюка, Ватсон, Саск.

По $12.35: Збірка на похороні в Валіях, Саск.

По $10.50: Збірка на похороні в Фосско, Саск.

(Всім жертводавцям щира подяка!)

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG

University of Manitoba WINNIPEG 19, MANITOBA

Порядки Богослужень:

ПІДВИННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Конора. Пічент Гом. Стед.
27. Неділя. Воздвиження — Транскона. Гонор. Пилярфіяк.

ЖОВТЕНЬ

4. Неділя - - Келоуна. Поцлер Парк. Ледяни.
11. Неділя — Транскона. Возвижу. Сентжик. Суттикат
18. Неділя — Конора, Дуффорст, Тинтал.
25. Неділя — Транскона, Попларфілф. Гонор.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОРЧУКА

ВЕРЕСЕНЬ

20 Неділя — Йорктон
21 Понеділок. Різдво Пресв. Богородиці — Йорктон
27. Неділя. Воздвиження Чесного Хреста Йорктон Передача Служби Божої по радіо. Год. 10.30 — 12.00. Станція СЮК Йорктон, Саск.

ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Йорктон
11 Неділя — Рави
Середа. Покрова Пресв. Бйгородиці — Горлиц
18. Неділя — Йорктон
25 Неділя Йорктон

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2908

о. П. БУБЛИКА

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 8-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

ВЕРЕСЕНЬ

20 Неділя — Св. Андрія. Всеч. о С Семчин
27 Неділя Воздвиження Чесн. Хреста Св Михаїла

ЖОВТЕНЬ

4. Неділя Св Андрія
11 Неділя Св Михаїла
18 Неділя Св Андрія
25 Неділя Св Михаїла

Address: 13208—117 Str. Edmonton, Alta. Tel. 455-7877

о. І. Г. ГИКАВИЙ

ВЕРЕСЕНЬ

20 Неділя Лужин
21. Понеділок. Різдво Пресв. Богородиці — Гемлин
27 Неділя Сучава

Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 807.

о. Т. ГЛУХАНЮКА

ВЕРЕСЕНЬ

20 Неділя — Ренвер. Різд. Пр Б-ці Храм
21 Понеділок Боян. Різд. Пр Б-ці Храм
27 Неділя Зелена. Возд. Ч. Хр

ЖОВТЕНЬ

4 Неділя — Пайн Ривер
11 Неділя — Етельберт
14 Середа — Вегавіл. Покрова
18 Неділя Горбин (мале поєя Храм)
25 Неділя Ірай Ривер

УВАГА: — 18-го жовтня ц. р. відбудеться з Благословення Блаженній но Владики Іларіона урочисте посвячення Храму Всіх Святих в Горбин, Ман Цю Священнодію доконає о. Протоєрей о. Сильвестр Прот. О. Майбор, довголітнього Пароха цієї громади Зголосяться всі довголітні громадяни, взяти численну участь з цій урочистості!

Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕБЕНЮКА

P O. Box 386. Watson, Sask.

о. С. ГРЕДІЛЯ

ВЕРЕСЕНЬ

20 Неділя — Сван Ривер
21 Понеділок. Різдво Пр. Б Сван Ривйи
27. Неділя. Возд. Чесн. Хр Денбриг

ЖОВТЕНЬ

4 Неділя — Норвей
11 Неділя — Арран
14 Середа. Покрова Пр. Богор Сгінеи
18 Неділя — Вайтбіч
25. Неділя — Гоєс

Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ

ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Келовна
21. Понеділок Різд. В. — Вернон
27. Неділя Возд. Ч. Х. — Вернон

ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Вернон
11. Неділя — Камлупс
14 Середа П. Пр. Бог. — Вернон
18. Неділя — Вернон
25. Неділя — Вернон

Address: 2502-42 Ave. Vernon, B. C. Phone 542-4812

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Минкант о 9 год по пол. Вечірня — Мерідель
21. Понеділок Різдво Пресв. Богородиці. Храм — Калдер (Жучки)
27. Неділя Воздвиження Чесн. Хрестат — Демарл
27. Неділя о 3-ій по пол. Вечірня з Виносом Чесн. Хр. Топорівці

ЖОВТЕНЬ

4. Неділя. День Подяки Спільний обід, то відбудеться Окружний з'їзд СУК. з участю голови СУК. на Манітобу пані. Ольги Заясам, ласкаво запрошуємо з околиць Парафій прибути на цей день з'їзду до нашої Парафії — Робин
11. Неділя. День Подяки о 6.30 вечора Вечірня та вечера — Петлюра
12 Понеділок, День Подяки спільний обід — Микант
14. Середа. Покрова — День Подяки, спільний обід — Ленара
18. Неділя. День Подяки, спільний обід — Мерідель
18. Неділя. День Подяки о 6.30 вечора Вечірня та спільна вечеря Шворцеті
25 Неділя День Подяки, спільний обід Грендон
25. Неділя. День Подяки о 6.30 вечора Вечірня та спільна вечеря - Руссел

Address: Box 201, Robiin, Man. Tel.: 455.

о. Ст. ЗУЗАКА

ВЕРЕСЕНЬ

20 Неділя Бінкі
20. Неділя Вечірня Різдва Пр. Богородиці о год. 7-ій веч. — Рейфнд
27 Неділя. Воздвиження Ч. Хр. — Геффора

ЖОВТЕНЬ

4. Неділя. День Подяки Кридор
11. Неділя. День Подяки — Геффора
18 Неділя. День Подяки — Рейфнд
25 Неділя Геффора
25. Неділя о год 7-ій День Подяки Бінкі

Address: Box 168, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. О. КРАВЧЕНКО

ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя Бігар
21. Понеділок. Різдво Пресв. Богородиці — Елеслин
27. Неділя — Возд. Чесн. Хреста Медов Лейк

Address: North Battleford, Sask. 972—108, St. Ph. 445-3280.

о. М. КРИТКОЇ

ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Вруксбі
21. Понеділок Різдво Пр. Богородиці — Гронкіа (північна)
27 Неділя. Воздвиження Чеси Хреста — Мелфорт

Address: Box 1416, Melfort, Sask Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛИША

ВЕРЕСЕНЬ

6 Неділя Вайта
13 Неділя Пембіна Н. Д.
20 Неділя Сірко
21. Різдво Пресв Богородиці — Сандаин
27 Неділя Сеньків. Храм

ЖОВТЕНЬ

4 Неділя — Вайта
11 Неділя — Пембіна, Н. Д.
14 Покров Пресв. Богородиці — Сірко
18 Неділя — Вайта
25. Неділя — Сандаин

Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-62.

о. ІВАН МЕЛЬНИК

ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Менові
21. Понеділок. Різдво Пр. Богородиці — Онкборн
27. Неділя. Воздвиження Чесного Хреста — Онкборн

Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА

ВЕРЕСЕНЬ

20 Неділя — Бергед
27 Неділя — Сібабіч

Address: Westlock, Alta, Box 908, Tel. 542-3745

о. М. ОЛЕСЮКА

ВЕРЕСЕНЬ

20 Неділя. Відпуття Блаженнішого Митрополита Іларіона з Громадії св. Юрія в Давфині
21. Понеділок. Різдво Пресв. Богородиці. Храм — Рорктон
27 Неділя. Воздвиження Чесн. Хреста. Храм — Вініпегосіс

УВАГА! Українська Греко-Православна Громада Св. Юрія в Давфині, Ман., запрошує всіх вірних з Давфинського, Роблинського і Етельбертського Округів, взяти участь в Архиєрейській Відпусті Блаженнішого Митрополита Іларіона в неділю 20-го вересня 1964 р. Блаженніший Митрополит Іларіон звершить Освячення гарно викінченого нового Храму.

ПРОГРАМА

8.30 ранку — Трєвя.
9.30 — Зустріч Блаженнішого Владики.
10.00 — Архиєрейська Літургія і Освячення Храму.
12.30 — Обід, місце буде проголошене в церкві.
2.00 — год. по обіді Програма з головною доповіддю Блаженнішого Митрополита Іларіона.
Вечірня служиться що неділі в год. 7-ій вечора в Давфині

Address: 810 Main St, South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА

ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя - Пудор (м.). Храм
21. Понеділок Різ. Пр. Богородиці — Інспіпер (гай-вий)
27. Неділя — Вестбрук

Box 8. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ

ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Вишня
Смокі Лейк Вечірня 7 год веч
21. Понеділок — Спелен
27. Неділя — Бойл Лейк. Храм

Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. О. СОРОЧУК

ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Семпл Репідс
21. Понеділок — Різдво Пресвятої Богородиці — Гіфора
27 Неділя — Гленлон

Rev. O. Sorochuk
Bonnyville, Alta.

о. В. СЛЮЗАРА

ВЕРЕСЕНЬ

20 Неділя — Конора
20 Неділя Вечірня год. 4 - Бірдлнес
21 Різдво Пресв. Богородиці — Стірдлес
27. Неділя. Чесного Хреста — Перша Річниця Відкриття нової Церкви. Святочне Богослужіння очолить Впрп. Отець Д-р С. В. Савчук — Конора

ЖОВТЕНЬ

4 Неділя - Рамо
4 Неділя. Вечірня год. 7 — Бюкенан
11. Неділя — Стірдлес
11. Неділя. Вечірня год. 4 — Могила
14 Покрова Пресв Б-ці Бірдлнес
18 Неділя - - Конора
25 Неділя — Бюкенан

Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. ЄВГЕНА СТЕФАНІВКА

ВЕРЕСЕНЬ

20 Неділя - Сарепа
20 Неділя Вечірня 4 год. по пол. Атабаска
21. Понеділок. Різдво Пресвятої Богородиці — Бойл
27 Неділя Воздвиження Чесного Хреста — Гресленд

Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА

ВЕРЕСЕНЬ

20 Неділя — Вакав
20. Неділя — Ст. Джуліан
21. Понеділок. Різдво Богородиці — Ел. Крік
27. Неділя — Смітс
27. Неділя — Альдерта

ЖОВТЕНЬ

(День Подяки у кожній громаді)

4. Неділя — Вакав
11. Неділя — Кадворт
14. Середа. Покрова — Ст. Джуліан. Храм
18. Неділя — Лепін
25. Неділя — Єлов Крік

Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Роял
21. Понеділок. Різдво Богородиці — Толстой
27. Неділя — Гарденток

Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА

ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Торгилд
21. Понеділок. Різдво Пресв. Діви Марії — Редактер
27. Неділя. Возд. Чесного Хреста — Ерґімонт

ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Федора
11. Неділя — Редвей
18 Неділя — Торгилд
25. Неділя — Нарбурк

Box 123. Radway, Alta. Tel. 10.

о. А. ТЕТЕРЕНКА

Address: Rev. A. Teterenka, Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 486.

о. Г. УДОДА

ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Винярд, Храм
21. Понеділок. Різдво Пресв. Богородиці — Куперовськ Храм
27. Неділя — Шіго (пол.)

Address: Shaho, Sask., Box 62. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ

ВЕРЕСЕНЬ

20 Неділя — Семборг
21. Понеділок. Різдво Пресв. Богородиці - Калет
27. Неділя. Св. Воздвиження Чесного Хреста — Кипавна

Address: Wainrdale, Sask. Ph. 484.

о. А. ХРУСТАВКИ

ВЕРЕСЕНЬ

20 Неділя Лужани-Топорівці
21. Понеділок Мирнам. (Різдво Пресв. Богородиці)
27 Неділя Служа пот (Воздвиження Чесн. Хреста)

Address: Box 87, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. Т. СЛАВЧЕНКО

ВЕРЕСЕНЬ

Айтунська Округа

20 Неділя — Айтуна
21 Понеділок. Різдво Пресв. Богородиці — Габара
27. Неділя Воздвиження Чеси Хреста — Гуїв

ЖОВТЕНЬ

4 Неділя — Айтуна
11 Неділя — Мелвил
14 Середа — Покров Пресв. Богородиці. Храм у Мелвил (Ці свято переноситься на не дітю 13-го жовтня)
18 Неділя — Гуїв
25. Неділя Айтуна

Address: Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

ВЕРЕСЕНЬ

20. Неділя — Калмар
27. Неділя — Кемрозз

ЖОВТЕНЬ

4. Неділя, День Подяки — Торсбі
11. Неділя День Подяки - Брудерґайм
18. Неділя, День Подяки — Калмар
25. Неділя, День Подяки — Кагвін

Ph. GA 2-3053. Edmonton, Alta. Address: 9530—109 Avenue.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ УГ.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLI. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЖОВТНЯ, 1964. WINNIPEG, MAN., OCTOBER 1, 1964. ЧИСЛО (2015) 19

ПОЧАТОК 14 ВЕРЕСНЯ

ТРЕТЯ СЕСІЯ II ВАТ. СОБОРУ, — ЧИ ОСТАННЯ?

СПІШНО ШУКАЮТЬ ВІДПОВІДІ НА ПИТАННЯ: ЩО ЦЕ ТАКЕ — ЦЕРКВА ?

Єпископам заборонено пересиджувати в каварні

Папа Павло VI 14 вересня ц. р. відкрив третю сесію Другого Ватиканського Собору.

„...Єпископи Римо - Католицької Церкви сьогодні почали свою роботу на Ватиканському Екуменічному Соборі, і їм наказано спішитися, а не гаїти часу. — щоб закінчити Собор", — інформує з Ватикану американський щоденник „Ассошіейтед Пресс" 14 вересня. „Директори секретаріату Собору подали до відома 2,500 прелатів, що схема їхньої праці буде продовжена на півдодини кожного дня, і що кавярня в бібліоці Св. Петра буде щоденно закрита аж до 11 години дня".

З.Р.В. Мало-хто з 2,500 делегатів (єпископат) Собору знає латинську мову настільки, що б міг добре розуміти все те, про що говориться на Соборі, з розпуски єпископи забагато часу проводили в каварні, тому-то тепер години вчащання до каварні вже обмежили.

Зміст теми „Про Церкву" змінено

„Головним предметом займать першого дня (14 вересня) була схема (тема) про істоту Церкви. Ця схема, чи тема, на дільному засіданні Собору сьогодни називається „Де Екклезія", тобто - про істоту Церкви. Її значно змінено впорівнь з цією її версією, чотири розділи якої були дискутовані на другій сесії Собору восени минулого року", подає згаданий щоденник.

З.Р.В. — На першій сесії цього Собору (11. 10. 1962 — 8. 12. 1962) і на його другій сесії (29. 9. 1963 — 4. 12. 1963) не знайдено відповіді на питання: що це таке Церква? Тобто: у чому полягає суть Церкви? Католицька Церква, в ході Собору, постійно закликала і далі закликає всіх католиків молитися, щоб Собор міг успішно відповісти на це питання Папа Павло VI чинить зусилля, щоб наречті третя сесія Собору дала відповідь на це питання, а це значить — щоб спішно шукали відповіді. Узагалі ж папа Павло VI показує нахил як мога скоріше закінчити той Собор, що його зачинав (1962 р.) його попередник — покійний папа Іван XXIII, і якому (Соборові) папа Павло VI, здається, не дуже то радий.

Відповідь Римові

„Жиди не є братами інших вір"

ЗАЯВА У ЗВ'ЯЗКУ З II ВАТ. СОБОРОМ

„Ми не кружляємо, немов сателіти навколо жодної орбіти, ані не належимо до жодної іншої релігійної спільноти як „брати", хоч би й відкремлені", заявив рабін Соловейчик

„Жиди не є братами інших вір", — під таким заголовком на першій сторінці опублікував вініпейський часопис „Да Джювиш Пост" (ч. 35, 1964 р.) заяву рабіна Джозефа Дова Соловейчика в Нью-Йорку.

„Коли в демократичному суспільстві між релігіями може процвітати співпраця і взаємне зрозуміння, то однак є „виразним абсурдом" шукання теологічної єдности між християнством та юдаїзмом. Кожна релігія мусить підкреслювати свою „окремішність та індивідуальність" як релігійну спільнотність", — так передає згаданий часопис зміст заяви рабіна Соловейчика.

Жиди не є „сателітом", що мав би кружляти навколо не-жидівської планети

„Ми не кружляємо, немов сателіт, навколо жодної орбіти, ані не належимо

(Закінчення на 2 ст.)

Модерна тактика оборони релігії

Атеїсти відсталі, неприготовані і заскочені цілком новими способами Церкви в обороні релігії, — наріжає советська преса.

Релігія в СССР принародилася до духа часу нашої „атомової доби", і вже не є тим, чим її у своїй пропаганді показують атеїсти; та модернізація релігії в СССР заскочила атеїстів, і вибила їм з рук відсталу, примітивну зброю пропаганди, і це тривожно схвилювало урядову атеїстичну акцію в СССР.

Так коротко можна підсумувати висновки знавців, що досліджують цю справу в рамках праці Інституту Досліджування СССР в Мюнхені, як про це свідчить нью-йоркський бюлетень „Інститют фор до Стаді оф да ЮССР" (Серія ТN 7 - 5200) 1964 р.

Учені відмовляються вести атеїстичну агітацію

Часопис „Комсомольская Правда" (за 14 червня 1964 р.) нарікає, що хоч учені в СССР „втішаються великою пошаною серед народу", отже вони, як люди авторитетні і впливові, могли б успішно вести протирелігійну пропаганду, але вони, на жаль, ухиляються від голошення „наукового атеїзму"; і це є одною з причин провалу атеїстичної пропаганди.

„Священножерство" атеїстів обертається проти атеїзму

„Священножерство" — це популярне, советського виробу слово: воно означає брутальне переслідування священика.

„Комсомольская Правда" (те ж чис-

(Продовження на 3-й стор.)

Грецький Митрополит гостем

Початок академічного року в Колегії Св. Андрея

Митрополит Канадської Єпархії Константинопольського Патріярхату Владика Митофій відкидав нову Колегію Св. Андрея при Манітобському університеті

Початок першого академічного року в нових будинках Колегії Св. Андрея при Манітобському університеті, між иншим, познавчився відвідинами цієї школи грецьким ієрархом у Канаді Митрополитом Тимофієм, що в юрисдикції Константинопольського Патріярха Атенагораса I, 18 вересня ц. р., тобто в той день коли почалися виклади в Колегії.

Митрополита Тимофія привітали Блаженніший Митрополит Іларіон — декан Богословського факультету Колегії, о. Протопресвітер Д-р С. В. Савчук ректор Колегії і ін.

Протест про переслідування Константинопольської Патріярхії

Його Блаженство Митрополит Іларіон з цієї нагоди особисто вручив Митрополитові Тимофієві копію Послання Єпископату Української Греко-Православної Церкви в Канаді в обороні Константинопольської Патріярхії, переслідуваної на релігійному ґрунті деякими нетолерантними иншовірними чинниками в Туреччині, на державній території якої знаходиться традиційний центр цієї Патріярхії в місті Константинополі (що 1930 р. турками перезваний на Істанбул).

Митрополит Тимофій був схвильований теплою зустріччю в Колегії, величю будинків якої і її атмосфера зробили на нього помітне враження.

З.Р.В. — Колегія Св. Андрея при Манітобському університеті, з яким вона асоційована, за короткий період від часу її збудування, уже вспіла неодноразово привітати у своїх мурах визначних осіб різних національностей із церковних, наукових, державних і инших сфер, ставши репрезентативним центром православного українства в Канаді, і всі вони складають признання нашій етнічно-релігійній спільноті, а зокрема нашим піонерам, за їхню свідомість щодо потреби такої школи та за жертвенність на це діло. Провід Колегії з надією дивиться вперед, — що жертвенність на Колегію не поспабиться, а навпаки — збільшиться.

Чарівниці в Британії організуються

Чарівництво в Англії набуває собі права горожанства, перестає бути чимсь скритим, таємним. Одна з відомих „чарівниць", Сибілла Лік, 42-літня власниця антикварної крамниці, має замір об'єднати всіх чарівниць Англії, яких вона нараховує п'ять тисяч, в якусь „дослідну асоціяцію", яка мала б надати чарівництвам більш привабливе „суспільне обличчя".

„Жиди не є братами інших вір"

(Закінчення з 1-ї стор.)

до жодної іншої релігійної спільноти як „брати", хоч би й „відділені", заявив він (рабін Соловейчик), — що є натяком на заклик папи Івена XXIII і папи Павла VI, щоб настало зближення між римо-католиками і нашими „відділеними братами", — далі звітує „Джювіш Пост" про виступ рабіна Соловейчика.

Жиди не будуть нагинати свою релігію в угоду Християнству

„Рабін Соловейчик, підкреслюючи індивідуальний характер різних релігій, звернувся з закликом до жидівських провідників, щоб вони „здержалися від суґестій" вводити зміни в обряді та „приноровлювання текстів" (жидівських священних книг) до християн, — і це очевидний натяк на так званий „жидівський розділ у Схемі про Екуменізм, що предложена Ватиканському Соборові", так кінчає свою інформацію „Джювіш Пост".

З.Р.В. — Рабін Соловейчик — це професор талмудизму в жидівському університеті Єшіва в Нью-Йорку і голова Комісії Ради Галаха в Америці.

У жидів є своя окрема (жидівська) релігія-юдаїзм, і вони є рішуче проти всяких теологічних зближень та з'єднань з іншими релігіями, тому по релігії вони не вважають себе „братами" шановірців.

Уведений в Римі з нагоди II Ватиканського Собору термін для окреслення некатоликів „відділені брати" ображує жидів, бо жиди до Римської Церкви ніколи не належали, отже й тому не можна говорити про них як нібито „відділених" від Риму.

У своїй релігії жиди підкреслюють не спільність, а окремішність від інших релігій, щоб таким чином краще зберігати свою жидівську тотожність (ідентичність) тобто забезпечитися перед асиміляцією. Жиди — це нація, свідома своєї духової самостійности, отже духовно тобто й релігійно, вони не бажають бути залежними від нежидівських духовних авторитетів, не бажають бути духовими „сателітами" чужих планет. Вони не шукають „релігійно-моральної батьківщини" в Римі чи взагалі в чужих центрах серед чужинних духових авторитетів, як це чинять ті народи чи їхні групи, які духово ще не визволилися. Тут є тайна національного самозбереження.

II Ватиканський Собор на своїй третій сесії буде розглядати проект „унеповнення жидів" у справі замучення Христа; цей проект — то так званий „Жидівський розділ", що є частиною теми про „Екуменізм", тобто „вселенськости" (світовости) Католицької Церкви. Шяхом проекту „унеповнити жидів" („жидівський розділ" у плянах нарад II Ватиканського Собору) Католицька Церква хоче „помиритися" з жидами. Звичайно, жиди радо привітають заяву II Ватиканського Собору, що вони не винні за замучення Христа, а винне все людство; однак рабін Соловейчик остерігає, щоб за цю уступку Риму для жидів жиди не робили у своїй релігії жодних уступок Християнству. Розуміється, жиди таких уступок не зроблять.

Боротьба з релігією предметом нарад пленума ЦК КПСС

ГОЛОВНЕ ВІСТРЯ ПРОТИ ПРАВОСЛАВІЯ

Леонід Ф. Ільїчов: „Не було ніколи в минулому і не буде ніколи в майбутньому можливим мирне співжиття ідеології" (комуністичної й релігійної)

У першій половині вересня ц. р. відбулося під головуванням Микити Хрущова пленарне засідання Українського Комітету Комуністичної Партії Советського Союзу.

Одною з головних точок нарад були намагання знайти успішні способи для поборення релігії. Головним доповідачем у цій справі був Леонід Ф. Ільїчов — один з секретарів ЦК КПСС і він же головний теоретик боротьби з релігією.

„Безбожники сходяться з безбожниками в клюбах, а віруючі з віруючими в церквах", заявив православний священик

Не було ніколи в минулому і не буде ніколи в майбутньому можливим мирне співжиття ідеології" (тобто в даному випадкові ідеології комуністичної і релігійної), — заявив Ільїчов у своїй тригодинній доповіді, — подає „Бизентайн Католик Ворлд" (США) 13 вересня ц. р. на основі советської преси, яка широко писала про засідання пленума ЦК КПІСС.

Намагаючись доказати, що віруючі православні не вважають для себе загрозливою уридову атеістичну пропаганду, Ільїчов з ідкою іронією по адресі членів ЦК КПСС навів таку заяву православного священика Введенського з Уральської области:

„Безбожницька акція не перешкоджає нам у нашій роботі. Безбожники сходяться з безбожниками в клюбах, а ми навчаємо віруючих по церквах. Безбожники не приходять на наші молитви, а ми не ходимо на їхні лекції", — цитує з советської преси вищезгаданий часопис. І далі подає таку заяву Ільїчова: „Така оцінка (православним священиком) безбожницької акції свідчить про дійсний стан" (тобто неуспішність атеістичної агітації).

Ільїчов за „моюючою атеїстичною акцією" для „здушення" релігії

Ільїчов критикував опінію тих членів комуністичної партії СССР, які думають, що „релігія вире сама собою без жодного зусилля для її здушення". „Нам треба поставити релігії спротив активного, воюючою протирелігійною акцією", — заявив він погрозливо.

З.Р.В. — Найбільша частина населення в державних межах СССР — це православні християни, отже цілком зрозуміло, що влада СССР саме православних уважає найбільшою перешкодою для прищеплення атеїзму, В. Ільїчов відомий як речник все більшого посилення фізичного переслідування віруючих, бо в успіх атеїстичної пропаганди він не вірить.

Але, з другого боку, аж надто великий фізичний терор (як це було за часів Сталіна) витворює настрій мученицьких за віру, а це ще погибельне віру, — так пару років тому висловився Хрущов, речник більш поміркованого терору, але при одночасному посилюванні атеістичної пропаганди.

Рим повертає Греції мощі Св. Андрея

У світлі часів папи Пія II й сучасности

Римські „хрестоносці" (папське військо), вдавшину напавши на Грецію, вивезли з неї до Риму багато православних скарбів мистецтва й святощів, а між ними забрали з грецького міста Патрасу мощі (голову) Апостола Андрея та передали їх тодішньому папі Пієві 2-му.

Журнал „Православная Русь" (в США) 28 серпня ц. р. підкреслює, що тепер цікаво відмітити ці слова, які сказав папа Пій 2-й, коли отримував мощі Св. Андрея, заявивши:

„Будь благословенна, свята й почитаєма апостольська голово! Ти шукаєш притулку у свого брата Петра — князя апостолів. Ти будеш повернена на свою землю, коли бажатиме цього Бог. А поки що оставайся зо своїм братом і разом з ним приймн належну честь".

Сучасний папа Павло VI завітає головою Ап. Андрея в Грецію, до міста Патрасу, на домагання Патріяршого православного митрополита. Повернення Риму мощів Св. Андрея Грецькій Церкві відбудеться після закінчення II Ватиканського Собору. Це має бути „жест" Риму у зв'язку з його унійною акцією, щоб злагіднити греків, які відмовляються від всяких контактів з Римом.

Колгоспник немає теплої хати взимку

„... Так-так, у багатьох селах та містечках взимку не вистачало палива. І не вперше і кажуть не востанне."

На питання „Хіба вам його не дають?" селяни відповідають:

„Де там! Підходить зима, хоч кричи. Кожну стеблинку в полі вискубеш кожен лист, що з'дерева впаде, зметеш. Хмизок хворостиння ото наше паливо. А поля зараз прибирають чисто зайвої соломинки не побачиш...

Я слухав їх і питав себе чому у колгоспників немає чим топити і чому ми про це не подбаємо як слід? Напевно обмалі ми ще виробляємо фабрикету.

...Алеж до цього часу ми не спромоглися подумати про торфбрикет, а отже й нашого годувальника-колгоспника, щоб він жив узимку в теплій хаті. Тому взимку він змушений платити сто карбованців новими грішми за одну машину брикету, тобто за дві тонни. Це називається спекуляцією і карається законом, але факти — вперта річ. Не хити ж людині без палива!

...донецьке вугілля йде на заводи, в міста а бурого добуваємо мало. Де ж візметься тоді паливо для наших сіл? Ось тому і зимно бувае в деяких оселях на Україні."

„Літературна Україна" (5 травня 1964 р.)

Митрополичі Канонічні Візитації

Неділя 27-го вересня, — Митрополича Візитація в Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпезі.

Неділя 4-го жовтня, — Митрополича Візитація і освячення нового Храму Пресвятої Тройці в м. Лондоні, Онт.

Неділя 18-го жовтня, — Митрополича Візитація в Соборі Св. Покрови в м. Вінніпезі.

Неділя 25-го жовтня, — освячення церкви в Транскоті, Ман.

Дві заяви УАПЦ

Чи вислати українських православних обсерваторів на II Ватиканський Собор?

ПЕРША ЗАЯВА — 1962 Р.

У справі питання, чи евентуально вислати обсерваторів (спостерігачів) на Другий Ватиканський Собор, провід Української Автокефальної Православної Церкви (УАПЦ) на Чужині (чи на Еміграції), з центром у Західній Німеччині, видав 1962 р. спеціяльний комунікат, який починається такою заявою:

„Провід УАПЦеркви справді цілком поважно обміркував і дискутував ту справу і спинився на рішенні: обсерваторів не висилати і старань про запрошення їх не робити".

(Цей комунікат УАПЦ був опублікований у парижському „Українському Слові" за 28 жовтня 1962 р. п. з. „Становище Митрополії УАПЦ." Повний текст цього комунікату подано на іншому місці в цьому числі „Вісника").

ДРУГА ЗАЯВА — 1964 Р.

Двома роками пізніше провід УАПЦ видав заяву, в якій він каже, що УАПЦ ніколи перед тим не вирішувала того питання — висилати їй, чи не висилати спостерігачів на II Ватиканський Собор, і ту другу свою заяву провід УАПЦ подав до відома в „Комунікаті Відділу Інформації УАПЦеркви", опублікованого в журналі „Рідна Церква" ч. 59, липень-вересень 1964 р., що є органом УАПЦ. У згаданому „Комунікаті Відділу Інформації УАПЦеркви" сказано, між іншим ось що.

„У зв'язку з твердженням, що з'явилися в деяких органах української преси, що нібито Українська Автокефальна Православна Церква на Чужині ухвалила „не брати участи у Ватиканському соборі", Вища Рада Митрополії УАПЦ змушена ствердити, що **ніякої ухвали в цій справі наша Церква не виносила,** бо ніякого запрошення з Ватикану висилати своїх спостерігачів на цей Собор Римо-Католицької Церкви вона не одержувала, а тому не мала жадних підстав розглядати це питання і виносити якісь рішення". (Підкреслення чорним друком — наше, — Ред. В.).

Повний текст того другого комунікату провіду УАПЦ поданий в органі УАПЦ „Рідна Церква" ч. 59, липень вересень 1964 р., і передрукований у „Віснику" за 15 вересня 1964 р.

Колективізація — причиною недостачі харчів

„Москва (АП). — У російському краєвиді є так багато спражньої краси, що чужинці дивуються, чому там такі великі неврожаї, — дивуються так довго, поки не приглянуться способі господарювання. Землі бракує доброго сільськогосподарського догляду, добрих машин, хемічних добрив, що всюди вживається на Заході.

Західні сільськогосподарські знавці переконані, що советські пляновики, після років невиясненого перескакування з одного пляну на інший, можуть таки попасти на якусь найкращу програму, яку лиш може дозволити їхня політична система...

Багато з-поміж західніх спостережників твердять, що хліборобське питання ніколи не може бути розв'язане під комунізмом. Перш за все, у хліборобів не спізнається серцем, а не розумом. має власної землі, яку б вони могли управляти. Багатьом з них, щоправда, дозволяється користуватися виключно для себе присадибною землею — біля одного акра, і на цьому вони вирощують дивно багато продуктів, що являють собою непропорційно велику частину всіх продуктів Советського Союзу".

(„Да Виннипег Трибюн", 8. 7. 1964).

З. Р. Й. — Знавці обчислюють, що присадибна земля (властно, — город) селянина, яку управляє лише для себе, дає часом у сотню разів більше продуктів, ніж такого ж розміру площа в колхозі. Чому? Бо хлібороб на присадибній землі працює для себе самого, а в колхозі він є на панщині.

Модерна тактика оборони релігії

(Продовження з 1-ї стор.)

ло — 14. 6. 1964) признається, що „священожерство" підвело атеїстів; отже цей часопис остерігає пропагандистів — безбожників, що „п'ястуки являються дуже бідною допомогою в протирелігійній роботі."

З.Р.В. — Тут, по-перше, „Комсомольська Правда" не затаює того факту, що атеїстичні агітатори фізично знущаються над духовенством і віруючими світськими; по-друге, ця газета не з милосердя до віруючих стає проти тих знущань, а лише, очевидно, тому, що фізичний терор витворює собою культ мученництва, що ще більше скріплює релігію.

Курйози в трагедії: атеїст наверне жінку з одного віроісповідання на інше

Советська влада називає „сектами" ці релігійні групи, що не мають такої своєї організованої церковної системи з ієрархією, як має Російська Православна Церква і Римо-Католицька Церква; тому-то баптистів („штундистів"), „свідків Єгови" і т. п. називають сектантами.

„Комсомольская Правда" з їдким насміхом згадує одного атеїстичного пропагандиста, який не вмів наверпути одну жінку-баптистку на атеїзм. Однак уперто постановивши таки намовити її покинути „сектантство", почав намовляти її, щоб вона краще перейшла до Російської Православної Церкви, і це йому вдалося. Це був „успіх" того атеїста! — з докором іронізує „Комсомольская Правда".

Священики „зодягнули релігію в нові шати, які гармонізують з нашими часами"

„Комсомольская Правда" тривожиться тим, що „служителі культу (священики) зодягають релігію в нові шати, які гармонізують з нашими часами".

„Духовенство не уникає тих пильних, що ставлять йому вірні, а відповідає їм своїми інтерпретаціями про всі життєві явища й наукові відкриття, навіть такі, як здобування просторів", інформує цей же часопис.

„Комсомольская Правда" каже, що священики вже давно занехали дослівне розуміння Біблії: напр., „пекло" тепер пояснюється як „символ моральних мук", „диявол" — це „збірний образ усього зла", а Бог показується тільки в душі віруючого, божественні ж правди

З.Р.В. — „Комуністичні теоретики атакують як особливо небезпечне (для атеїзму) сучасне твердження Православія (в СССР), що Бог — це любов до всього людського роду", — інформує вищезгаданий бюлетень „Інститут фор да Стаді оф да ЮССР".

Боротьба за душі

Цей же бюлетень дає ще таку інформацію:

„Як стверджується дослідами Інституту (Інститут Дослідження СССР в Мюнхені) для советських провідників є клопотом новий крутий поворот, який Церква зробила в її боротьбі з Кремлем за душі советських народів; а це є твердження (Церкви), що „правдивий комунізм є втіленням релігії", що „Христос був першим комуністом". Цей сміливий удар духового грому поставив пропагандистів партії в таке положення, що вони безпомічно шкірять зуби".

З.Р.В. — Такий оргумент на послугах оборонців Християнства в СССР є самосуперечним, різиковним і загрозливим для істоти не тільки Християнства, але й усякої релігії взагалі; бо ж суттевою прикметою марксизму-комунізму є матеріялізм, тобто заперечення існування нематеріяльної сфери буття, Душі, Вищої Сили — Бога, невидимого світу нематеріяльного. Церква, звичайно, тут має на увазі тільки суспільно-економічну сторону комунізму, а не його матеріялізм.

Положення Церкви в СССР на ґрунті порозуміння Москви з Римом

Вищезгаданий бюлетень свої інформації кінчає так:

„У додачі до свого трудного завдання, ідеологи партії і вищі функціонери атеїстичної акції утруднили своє становище через недавню зміну сов. політики щодо Ватикану. Це правдоподібно скріпило становище Церкви в советському суспільстві. Як-не-як, ця нова політика, яку китайський комуністичний часопис „Чінг-По" називає (з докором) „Хрущовське наближення до Бога", посіяла непевність між советськими протирелігійними пропагандистами", — такий висновок робить Інститут (Дослідження СССР) із своєї аналізи.

З.Р.В. — Ватиканські провідники вважають, що Католицька Церква є такою силою, з якою влада СССР мусить числитися, а звідси й нахил Хрущова до переговорів з Ватиканом. Звідси Ватикан також уважає, що Хрущов наближається до Бога, і Ватикан ширить серед католиків віру в те, що Хрущов (чи евентуально влада СССР взагалі) може повернутися на католицтво. Це, очевидно, небезпечна пропаганда. Бо якщо Католицька Церква вважає себе аж такою силою, що з нею світовий комунізм змушений переговорювати, то чим пояснити, що Ватикан уважає себе змушеним переговорювати з комуністичними режимами?

Мучеництво Православія (бо воно е релігією вселенською більшости людей в СССР) відбувається при одночасно тонкій, складній і далекосяглій міжнародній політиці провідників світового комунізму — політиці „на сцені" й „за кулісами". Небезпека є в тому, що церковні провідники бачать советську політику лише „на сцені", а не добачають її поза сценою.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Embassy. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік, за границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц., в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЧИ ГРУНТ ДЛЯ СКВУ УЖЕ ГОТОВИЙ?

То не правда, що українці „дуже стрівнялися" з проектом створення Світового Конгресу Вільних українців (СКВУ — спільної для всіх українців у вільних країнах організації. Якщо б українці в західньому світі були створили таку організацію перед Другою світовою війною, то під час тієї війни німецько-гітлерівська влада переслідувала б тих українців, що належали б до спільної організації з українцями Британії, Канади, Америки, Франції і ін., бо вважала б їх „агентами" згаданих держав. Знову ж, Франція підзорливо дивилася б на українську еміграцію; яка належала б до спільної світової організації з українцями в бувшій гітлерівській Німеччині, і могла б уважати їх „гітлерівськими агентами".

До речі, в такій загрозі є світова жидівська Сіоністська організація. Совєтська влада, напр., кожного запідозреного в приналежності до Сіонізму жида вважає „американським агентом".

Однак тепер, після Другої світової війни, держави вільного світу, тобто некомуністичні держави, поєднялися в спільному фронті оборони перед комуністичною загрозою, і тому між ними немає гострих конфліктів. Одночасно ж українці в різних країнах вільного світу стоять у передових протикомуністичних лініях.

Така міжнародня кон'юнктура дуже пригожа для створення української світової організації у вільних країнах, а це значить, що в цьому відношенні (міжнародньо-політичному) час уже повністю назрів для того, щоб українців у вільних країнах об'єднати в одній організації. Але чи дозріли для цього самі українці?

По-перше, треба було б знайти таку форму організації, що ні в чому не суперечила б горожанським правам і обов'язкам українців у поодиноких державах, де вони є горожанами; і щоб не нехтувала їхнього емігрантського статусу в тих країнах, які гостинно приймали їх, як політичних емігрантів.

По-друге, треба було б знайти таку форму організації, де б неможливо було жодній з партійно-політичних чи релігійно-політичних груп, чи коаліцій груп, послуговуватися такою організацією для своїх групових цілей, як це, на жаль, має місце в декотрих українських теперішніх організаціях, що мали б бути собор вищими, надпартійними, і надконфесійними.

Якщо провідники української спільноти певні того, що обидві ці проблеми будуть розв'язані успішно, то це означало б, що українці повністю дозріли для того, щоб створити Світовий Конгрес Вільних Українців.

МАНІФЕСТАЦІЯ З НЕСПОДІВАНКАМИ
(ПІСЛЯ ШЕВЧЕНКОВОГО 150-ЛІТТЯ)

Українці з приємністю вислухали 6 вересня промову провідника парламентарної (прогресивно - консервативної) опозиції Джана Діфенбейкера біля пам'ятника Шевченкові у Вінніпезі; тим разом він осудив владу СССР за невплачення нею своїх фінансових членських зобов'язань в ОН. Слухаючи цього, українці більш вслухалися в той минулий гомін слів Дж. Діфенбейкера, якими він, перед роками, бувши прем'єром Канади, на форумі ОН осудив владу СССР за поневолення нею Україну та інших країн.

Звичайно, українці також були б радо вислухали й провідника Ліберальної партії — прем'єра Лестера Пірсона, якщо б він прибув.

В українському маніфестаційному поході до пам'ятника Шевченкові одна з оркестр була в „скачманських" строях, і ця несподівка залишилася загадковою для учасників здвигу. Завдяки батькам, рідношкільному вчительству й провідникам організацій молоді, наші найстарші досягнень.

Урочистість зібрала українців різних партій і різних віроісповідань, — це було в нас нечасто, — це одне з наших внутрішніх

Урочистість засвідчила перед неукраїнцями, що українці існують як спільнота, що вони зорганізовані й виступають, як єдність. Було б добре, якщо б та єдність була не лише про свято, але й на будні дні.

Відомий канадський поет Мекдонала у доповіді на Шевченківському „конгресі" (святковій академії) зацитував слова Шевченка з твору „Іван Гус" („Єретик") з осудженням папства з часів Івана Гуса:

„Кругом неправда і неволя,
Народ замучений мовчить,
А на апостольськім престолі
Чернець годований сидить".

(А за цим у тексті поеми слідує:
„Людською кровію шинкує
І рай у наймани оддає").

Це доказ, що на цій урочистості — під кличем свободи — дух Шевченка не був цензурований.

Час підготови до урочистостей був, мабуть, задовгий аж до тієї міри, що ота „безпечність" заскочила декотрі організації так, що вони не встигли належно приготовитися, — але таких було, на щастя не багато.

Родина пожертвувала сто тисяч дол. на православну Церкву

500 членів парафії за один вечір пожертвували 210 тисяч дол. на будову церкви

Сирійська православна парафія Св. Юрія в Дітройті зобов'язалася за один вечір зібрати 210 тисяч долярів на будову церкви, і зобов'язання своє виконала: зійшлося 500 членів і склали 210 тисяч.

У цій сумі сто тисяч дол. пожертвували три брати (Фред, Луїс і Джан) Еліас. По смерті своїві матері вони зобов'язалися збудувати церковну залю на її честь; і коли доробилися майна, то зобов'язання своє виконати. Свою матір вони шанують за те, що виховала їх в релігійному дусі.

Брати Еліас походять з убогої родини. Майна вони доробилися шляхом основування „ланцюга" ресторанів „Біг Бой" у різних містах штату Мичиган. (За журналом „Ворд", вересень 1964 р.).

II В. Собор і обсерватори

Становище Митрополії УАПЦ

Від Ред. — Інж. Дмитро Андріївський — провідний член проводу Організації Українських Націоналістів під проводом полк. А. Мельника і визначний член Проводу Української Національної Ради, як представник від ОУН в УНРаді опублікував 1962 р. в „Українському Слові" (Париж) і в „Новому Шляху" (Вінніпег) свою статтю, в якій він уважає, що український православний Єпископат повинен був вислати своїх спостерігачів на II Ватиканський Собор Катол. Церкви. Інж. Дмитро Андріївський — православний.

У відповідь на цю статтю інж. Д. Андріївського Митрополія Української Автокефальної Православної Церкви на Чужині, в юрисдикції Митрополита Ніканора (Абрамовича) з катедрою в Зах. Німеччині, видала свою заяву, яку опублікував п. з. „Становище Митрополії УАПЦ" часопис „Українське Слово" (в Парижі) за 28 жовтня 1962 р., що є одним з органів ОУН під проводом полк. А. Мельника. Цю заяву згаданої Митрополії передруковуємо з „Українського Слова" разом із вступними й кінцевими зауваженнями редакції „Українського Слова".

„СТАНОВИЩЕ МИТРОПОЛІЇ УАПЦ

У питаннях, що порушені у статті Дм. Андріївського про Вселенський Собор Католицької Церкви, який почався у Ватикані, від Канцелярії Його Високопреосвященства Високопреосвященнішого Ніканора, Митрополита Української Автокефальної Православної Церкви ми отримали вияснення, в якому м. ін. сказано:

„Провід УАПЦеркви справді цілком поважно обміркував і дискутував ту справу і спинився на рішенні: обсерваторів не висилати і старань про запрошення їх не робити. Це рішення наступило не тому, що Церква наша має якийсь гнів чи жаль проти Церкви Католицької, а ми — боронь Боже, — якусь непошану до Проводу Церкви Католицької. А виключно лише тому, щоб не викликати в лоні Церкви нашої непотрібного подразнення і шкідливої полеміки, якої не далося б уникнути і яка могла б збігатися з виступами кол, ворожих усій Церкві Христовій.

(Закінчення на ст. 5-ій)

СТАНОВИЩЕ МИТРОПОЛІЇ УАПЦ

(Закінчення з 4-ї стор.)

Ми уникаємо всяких дразливих тем, щоб не збільшувати непотрібного напруження як між Християнськими Церквами, так і окремими конфесіями. А найбільше боїмося „святити ножі" на нашого брата-українця. Тому, з поважних причин, які до опублікування не надаються, передали справу на волю Божу, обійшовши її мовчанкою. Інформуючи Вас про це, як Редактора шановного нами органу друку, ми просимо й Вас підтримати нашу позицію, не осуджувати нас, ради мира церковного.

„Наше загальне наставлення в справі міжцерковних взаємин нами твердо і назавжди окреслено ухвалою Надзвичайного Собору УАПЦ з 28 жовтня 1953 р. в Парижі, яка гласить в т. 7.:"

„В справі відношення УАПЦеркви до інших Християнських Церков, Надзвичайний Собор закликає Пастирів і Вірних УАПЦ до мирного співжиття з ними, до незагострювання відносин, але заразом і до захисту чести Української Православної Церкви, коли б вона була загрожена. . ."

„Уявала ця цілком відповідає науці Христовій: „Коли любимо один одного, Бог у нас перебуває". Тому й Апостол навчає: „Коли можна і це від вас залежить, будьте в мирі зі всіми людьми".

Приймаємо до відома це офіційне становище Митрополії УАПЦ, розуміємо наявність причин, які таке становище викликали, але не думаємо, щоб будь-яке рішення могло бути остаточним назавжди, тим більше у справах, що не торкаються Св. Догматів".

З.Р.В. — „Українське Слово", голос якого є голосом Організації Українських Націоналістів під проводом полк. А. Мельника, як видно, мало ще 1962 р. підстави передбачувати, що рішення проводу УАПЦеркви 1962 р. не висилати обсерваторів УАПЦеркви на II Ватиканський Собор до Риму і не старатися про запрошення їх на цей Собор — не буде „остаточним назавжди". Це передбачування пресового органу „Українського Слова" 1962 р. покищо справдилося настільки, що пізніше — через два роки — провід УАПЦ заявив, що він, мовляв, ніколи перед тим не казав, що він вишле чи не вишле своїх обсерваторів на II Ватиканський Собор, бо для цього не було формальної причини, а саме: Катол. Церква не запросила УАПЦеркву прислати своїх обсерваторів на II Ватиканський Собор. (Таке своє становище провід УАПЦеркви окреслив у своєму комунікаті, опублікованому в журналі „Рідна Церква" ч. 59, липень-вересень 1964 р., що є головним органом УАПЦ. Див. про це в цьому числі „Вісника": інформація п. з. „Дві заяви УАПЦ").

Запрошенням Католицької Церкви до інших Церков прислати обсерваторів на II Ватиканський Собор є виключно запрошення від ватиканського Секретаріяту Сприяння Єдності Християнства (уніяний орган), за підписом його голови кардинала Августина Беа, — все інше „запрошення" насправді запрошенням не є. Ні одна з Українських Православних Церков запрошення на II Ватиканський Собор не отримала.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ЧОМУ Ж НЕ ВІДДАВ ТИ МІНЯЛЬНИКАМ СРІБЛА МОГО, — І Я, ПОВЕРНУВШИСЯ, ВЗЯВ БИ СВОЄ З ПРИБУТКОМ?" (Із притчі Ісуса Христа про 10 мін срібла, — Лк. 19:23).

Тут, під словом „срібло", можна розуміти кожне уповноваження до певного обов'язку, особливо ж у сферах церковного життя. Ці обов'язки бувають, звичайно, добровільного характеру, і дуже похвально, коли вони виконуються з певним „прибутком". Коли ж ні: нічого не слід би тим, хто такі уповноваження приймає, робити моральний розрахунок із самим собою та прийняти одну із двох порад, поданих шляхом імплікації, у вищенаведеному уривку із притчі Ісуса Христа?

Вперше в шевченкіяні

Шевченко і папа Павло VI

Світогляд Шевченка пов'язано з папським Посланням

Ватиканський, півофіційний папський орган, щоденник „Ль'Оссерваторе Романо" 24. 8. 1964 р. опублікував статтю д-ра Василя Федорончука під заголовком „Тарас Шевченко — людина віри й речник свободи".

„Ця стаття про Шевченка була надрукована у зв'язку з текстом першої енцикліки папи Павла VI п. з. „Церкву Свою", і таким чином ця стаття є свого роду коментарем до папської енцикліки" (послання), — інформує укр. кат. щоденник „Америка" 10 вересня ц. р. у своєму англомовному виданні.

З.Р.В. — З інформації „Америки" виходить, що основною темою статті д-ра Федорончука була видана цього року папою Павлом 6-им енцикліка (послання), що починається словами „Екклезіам Суам" („Церкву Свою"). Натомість тема про Шевченка була тут тільки побічною, допоміжною, бо вона послужила лише як засіб у похвальному коментарі на це папське послання.

Шевченко був проти папизму (напр., у своєму творі „Іван Гус" („Єретик"); послання ж папи Павла 6-го „Церкву Свою" є, розуміється, строго-папістською. Яким чином автор статті в ватиканському органі пробував погодити ідеологію Шевченка з ідеологією папизму, - сказати не можемо, бо не маємо тексту згаданої статті.

Д-р В. Федорончук — відомий український діяч у Римі і визначний член Організації Українських Націоналістів під проводом полковника Андрія Мельника.

„Історична подія"?

Православне вінчання в католицькій церкві

„Чудово! Чудово!" — сказав папа.

Католицький єпископ Френсис Грін дозволив, щоб сирійський православний священик Антоній Габріел 2 серпня ц. р. звершив православне Вінчання в римо-католицькій церкві в м. Фенікс в Арізоні, США.

„У Православної й Католицької Церков є так багато спільного в галузі Таїнств і Священства, що воно видається нам природнім відступленням наших приміщень отцеві Габріелові" — сказав єп. Грін, — інформує журнал „Да Ворд" (ч. 7, 1964) — орган Американського Екзархату Антіохійського Патріярхату (екзарх — митрополит Антоній Башір), в юрисдикції якого є о. Габріел. Цей же журнал називає цю подію (православне Вінчання в римо-католицькій церкві) „подією історичного значення".

Коли папу Павла VI повідомили про цю подію, то він відповів: „Вондерфул! Вондерфул!" („Чудово! Чудово!"), — подав журн. „Православная Русь" в США (ч. 16, 1964).

З.Р.В. — Актом так званої „унії" в Бересті 1596 р. папа прийняв у склад католицького єпископату українських і білоруських православних єпископів без пересвячення їх, тобто дав доказ свого визнавання православних Таїнств. Уподрівень із згаданим фактом, така незначна подія, як у Фенікс, не може вважатися „історичною подією" в римських „уступках" для православних — „уступках" з уніянми замірами.

Про останнього московського греко-католицького єпископа-екзарха в СССР

Останнім папським екзархом у Росії був московський греко - католицький єпископ Леонід Фйодоров.

Висвячений на єпископа в Римі ще перед большевицькою р е в о л юцією (1917 р.), він повернувся в Росію, що б навертати росіян на унію. Большевицька влада 1923 р. заслала його на Сибір, де він також він серед православних уніїну роботу аж до смерти — 1935 р.

Це був останній московський греко-католицький єпископ в СССР.

Книжку про еп. Фйодорова цього року опублікував катол. священик Пол Мее — директор Центра Церковно-Східніх Студій ім. папи Івана 23-го при Фордгамському університеті в США. На еміграції в московські греко-католицькі єпископи.

В СССР урожай добрий, а живиа погані

„Група американських хліборобських знавців уже закінчила свою одномісячну об'їздку по Совєтському Союзі — з враженнями про досить добрий урожай.

„Ці чотири американці сказали, що в частинах південної Росії (Україна — р. В.) і на цілинних землях совєтської центральної Азії (Казахстан, — р. В.) вони бачили добрий урожай. Але вони також сказали, що е ознаки не дуже добрих жнив", — інформує „Да Вінніпег Трибюн" 15. 9. 1964 р., і додає:

„Комуно-партійна газета „Правда" каже, що колхозники досі зібрали тільки 87 відсотків зерна. . ., бо „бракує комбайнів і їх водіїв і запасних частин" (для хліборобської машинерії).

Проти згадування України в „тижні поневолених націй"

Протиукраїнський виступ „Вашінгтон Пресс"

Щоденник „Вашінгтон Пресс" домагається, щоб уряд США змінив закон про щорічне відзначення „Тижня поневолених націй" в державних межах СССР, бо, каже він, частина тих „націй" є видуманою, як Україна й Білорусь, і являються більш „бажаними", ніж „дійсністю". (Подано за російським органом в США „Наша Страна" 18. 8. 1964).

З.Р.В. — Влада СССР бажає, щоб українська нація та інші, поневолені червоною Москвою нації, перестали існувати, однак ця влада не заперечує самого факту існування цих націй, бо не може заперечити дійсности. Що „Вашінгтон Пресс" заперечує факт існування того, що існує, — це неповажна справа; затє ж поважною справою є та мета, з якою ця газета так поступає. У зв'язку з цим виринає питання: хто видає цю газету?

Очевидно, росіяни вдоволено сприймають те, що „Вашінгтон Пресс" заперечує існування України, Білорусі й інших націй, поневолених комуністичною владою в Москві в межах СССР. Але коли для них є авторитетними в справі СССР такі голоси, як голос „Вашінгтон Пресс", то чому ж для російської еміграції не є авторитетними ці чинники в США, які не допустили до згадування російської нації в числі поневолених комунізмом націй? Ці чинники кажуть, що нації в межах СССР є поневолені не комунізмом, як таким, а лише російським націоналізмом та імперіялізмом, отже російська нація не є поневолею, а є панівною в СССР; тому російська нація не згадується під час „Тижня поневолених націй", і це є, очевидно, потрібне таким середовищам, які видають часопис „Вашінгтон Пресс", — а росіяни на еміграції протестують проти такого відношення до російської нації з боку тих впливових в США чинників. Але коли йдеться про виступи проти української нації, то росіяни солідаризуються з опінією цих же чинників в США.

II В. Собор

Третя сесія II Ват. Собору почалася 14 вересня

ПАПА ОСТЕРІГАЄ ПЕРЕД „ФАНТАЗІЯМИ И МРІЯМИ"

Чи це папський натяк на справу відношення Собору до жидів?

Третя сесія Другого Ватиканського Собору, що почалася 14 вересня ц. р. передбачується як найбільш вирішальне з усіх досьогочасних сесій. А проте справа „відношення Католицької Церкви до жидів, що має нібито остаточно вирішитися на третій сесії Собору, у світі стала найголоснішою

Собор на другій сесії відкинув був проект „уневиннення" жидів у справі замучення Христа. Після другої сесії оригінальний текст того проекту змінено, і в новій версії він буде предложений Соборові на третій сесії.

Таке становище Собору розчарувало багатьох жидів і тих з-поміж нежидів які підтримували проект „уневиннення" жидів.

Як поставився до того їхнього розчарування папа?

Папа обіцяє?

У неділю 13 вересня, на передодні відкриття третьої сесії Собору, папа Павло VI сказав слово до 20-тисячної маси народу, що зібралася на площі Св. Петра в Римі.

Папа остеріг перед „фантазіями й мріями" тих людей, які думають, що Собор заведе в Католицькій Церкві таке „відновлення, яке дасться відчути негайно". Папа не сказав, що віднови не буде, але обіцяюче підкреслив, що „діла в царстві Божому завжди відбуваються повільно і тихо".

Американський щоденник „Ассошіейтед Пресс" (14. 9. 64), з якого тут подано цитату із цього слова папи, хоч не каже виразно, але натякає на те, що папа остеріг перед „фантазіями й мріями" на тему „уневиннення" жидів, хоч папа не назвав цієї справи її іменем.

З.Р.В. — У висновку, виходить, що папа так заспокоює жидів: Не треба розчаровуватися тому, що Собор не полагоджує справи „уневиннення" жидів так як цього бажали б жиди; це ж бо, мовляв, буде полагоджено як слід, але не відразу й не з розголосом, але повільно й тихо, — лише треба терпеливости.

Папа Іван 23-й доручив Секретаріятові Сприяння Єдності Християнства під головуванням кардинала Августина Беа (німця) виготовити проект „уневинення" жидів. Проект був готовий лише на другу сесію Сообру (1963 р.), але папа Іван 23-й того року (1963) помер, а оригінал проекту, затвердженого папою Іваном 23-м і предложеного кардиналом Беа другій сесії Собору під проводом папи Павла 6-го, був Собором відкинений (в офіційній заяві: „відложений"). Оригінал проекту був устійнений кардиналом Беа у порозумінні з жидівськими чинниками. Третя сесія Собору буде розглядати цей проект, але вже в зміненій формі. Текст оригінального проекту „уневинення" жидів, ані змінений його текст повністю ще не були Ватиканом опублікані.

Перша сесія (початок Собору) Другого Ватиканського Собору тривала від 11 жовтня по 8 грудня 1962 р. під проводом папи Івана 23-го; друга сесія тривала від 29 вересня по 4 грудня 1963 р. під проводом папи Павла VI; третя сесія почалася 14 вересня ц. р. під проводом цього ж папи; чи ця сесія буде останньою — це ще не відомо.

II В. Собор

Про Діву Марію і інших святих

Проти „переборщеного" почитання Діви Марії. Домагаються більше „світських" і „не-європейських" святих

Справа святих була порушена ще на першій сесії (від 11 жовтня по 8 грудня 1963 р.) II Ватиканського Собору, що відбувався за життя папи Івана XXIII. Тоді обговорювано справу ревізії в числі святих, щоб провірити, чи даний святий справді існував і чи він був святий. За такою ревізією був сам папа Іван XXIII, який ще перед скликанням II Ватиканського Собору скреслив з числа святих Св. Юрія й Св. Філомену, вважаючи їх лише творами уяви давніх легенд, а не реальними постатями. Так само висловлено застереження щодо Св. Олексія і ін.

На другій сесії (від 29 вересня по 4 грудня 1963 р.), яка відбулася (по смерті папи Івана XXIII) під проводом папи Павла VI, частина єпископату, як: кардинал Августин Беа (німець), кардинал Зюненс (бельгієць) і ін., а також частина єпископату латинської Америки, домагалися, щоб у Католицькій Церкві обмежити обсяг почитання Діви Марії, де її, особливо ж народні міси в Латинській Америці, вважають за „Божество", а протестанти використовують це проти католицтва.

Кардинал Беа очолює рух за поміркованість в почитанні Діви Марії

На третій день (16 вересня) третьої сесії II Ватиканського Собору, яка почалася 14 вересня 1964 р. відновлено вирішення питання щодо культу Діви Марії.

Американський щоденник „Ассошіейтед Пресс" 16 вересня ц. р. поінформував з Ватикану:

„Кардинал Августин Беа — визначний ватиканський знавець у справах з'єднання християнства, Поль Еміль Леже з Монтреалу і багато єпископів стали проти надмірного почитання Марії Кард. Беа у зв'язку з цим сказав, що це надмірне почитання є перешкодою в заходах з'єднати християнство. Ця справа особливо важлива для провідників руху за з'єднання християнства, бо ж багато протестантів думають, що католицьке почитання Марії деколи доходить до вважання її за Божество".

Замало святих з-поміж світських і не-европейців

„Бруссельський кардинал Лев Йосиф Зюненс заявив перед 2,500 отців Собору в базиліці Св. Петра, що групи крайових єпископів повинні мати власть беатифікування у своїх районах, а не доручати це Ватиканові. Беатифікація — це крок у напрямку канонізації на святого.

Цей же бельгійський кардинал (Зюненс) нарікав, що Католицька Церква замало світських осіб та не-европейців проголосила святими", — інформує „Ассошіейтед Пресс".

Канадські телевізійні вісті СіБіСі 16 вересня подали з Ватикану таку вістку:

Критики (під проводом кардинала Зюненса) на Соборі заявили, що 85 відсотків святих у Католицькій Церкві походять з монашества, — отже ще несправедливість супроти замалого числа святих з не-монахів, а особливо — із світських. Несправедливо також і те, що Католицька Церква і досі вибирає кандидатів на святих лише з приблизно 15-х европейських країн, а інші національности тут покривджені.

Другий шлюб Хрущова

Хрущов з дружиною взяли другий шлюб, — звичайно, цивільний. Це сталося під час їхніх відвідин міста Одесзе з Дані цього року, де вони попросили посєдника (бургомистра) міста, щоб вінчали їх.

Їх одягнули в відповідні, приписові шати, й посадили на належних місцях. На традиційні питання (чи згідні вінчатися?) обидвоє вони відповіли: „так". Після закінчення церемонії Хрущов з дружиною вписалися в книгу одружень. („Хріст унд Вельт" 17. 7. 1964, Зах. Нім. мєччина).

Греки пересвячують наверінених з католицтва духовних

У зв'язку з унійними зусиллями II Ватиканського Собору, Рим постійно підкреслює „спільність Св. Таїнств" у Православії й Католицтві та „спільність" більшости Догматів.

З уваги на це журнал „Да Ворд" (ч. 7, 1964 р.) в США — орган Американського Екзархату Антіохійського Патріярхату передрукував з часописа „Бизнтайн Католик Ворлд" статтю греко-католицькою „карпаторусского" священика Стефана Гудовича п. з. „Доктрина Російської Церкви", в якій зацитовано таку заяву відомого російського теософа В. Соловйова:

„Коли греки, немов би насміхаючись із своїх власних зусиль в напрямі розєднання (Християнства, — р. В.), далі зберігають безглуздний і профанаційний звичай перехрещувати всіх тих західних християн (католиків, — р. В.), які бажають приєднатися до їхньої (Православної) Церкви (не роблячи різниці між католиками й протестантами), та в Росії — навпаки: не тільки хрещення західніх християн признається дійсним, але, що торкається Католицької Церкви, то ми (православні росіяни, — р. В.) також признаємо важність і інших Таїнств, звершених католиками, особливо ж Св. Таїнство Священства. Послідовно, коли католицькі єпископи й священики приймаються до нашої (російської Православної, — р. В.) Церкви, то ім дозволяється далі зберігати їхній духовний сан".

Свящ. С. Гудович цю заяву цитує з „Меморандум" В. Соловйова до папи Лева XIII.

З.Р.В. — Ціллю В. Соловйова в його „Меморандум" до папи Лева XIII було доказати, що Російська Православна Церква по суті не відрізняється від Католицької Церкви, і вона признає католицтво, включно з „першинством" папи, тоді як Грецька Православна Церква не визнає католиків за правовірних християн.

У висновку, треба відмітити, виходить, що от „московське православіє", яке так таврують українські греко-католицькі дівчі, в Римі трактується ближчим і вигіднішим для католицтва, ніж Православіє греків, від яких Україна прийняла Християнство.

Мабуть ота близькість до католицтва Російської Православної Церкви є одною з головних причин, задля якої Ватикан уважає (на основі інформацій католицького журналу „Да Реджистер", серпень 1964 р., в США), що тільки Російська Православна Церква (в СССР) є найкраще з усіх Православних Церков підготованою до „діялогу" (унійного) з Католицькою Церквою, а натомість цілком неприготованою є грецька Церква.

– А Україна ж з Греції прийняла християнство!

Чи патр. Атенагорас І ще зустрінеться з папою?

Що мав би він сказати папі?

Монсіньйор Арістіде Брунелльо влітці р. відвідав Константинопольського патріярха Атенагораса І. Патріярх сказав о. Брунелльо, м. і., таке:

„Католицька Церква і Церква Православна — то Церкви-сестри, засновані двома братами, Петром і Андрієм...

„Маю велике бажання поїхати до Риму і тим відповісти на відвідини Папи в Орієнті (зустріч папи Павла VI й патр. Атенагораса в Палестині в січні 1964 р., – р. В.)... Папі я скажу знову те саме, що вже в Єрусалимі я йому сказав: „Ви перший єпископ Церкви. Від вас залежить скликати конференцію всіх голов християнських Церков, яка має знайти шлях, щоб усунути поділ". (Укр. гр.-кат. „Християнський Голос" 30. 8. 1964. Мюнхен.

З.Р.В. — Патріярх Атенагорас І, в періоді II Ватиканського Собору, почав заявляти, що папа є традиційно „першим між рівними" (щодо чести, а не щодо власти) єпископом між усіми християнськими єпископами всіх вірсісповідань. Цією своєю уступкою патр. Атенагорас І надіється добитися від Риму такої уступки, щоб папа не вважав себе непомильним та першим у власті над усім Християнством.

Розуміється, Рим на жодні уступки в ученні про папство не піде; так само й погляду, що папа є „першим між рівними" загал християн усіх вірсісповідань також не прийме.

Бажання патр. Атенагораса, І щоб Християнство об'єдналося — є благородні, а до того ж його Патріярхів під турками (в Істанбулі) є в трагічному політичному положенні, і тому він намагається знайти десь опору для себе, – звідси й його уступки для Риму. Але дійсність є сильнішою за ці його щирі бажання.

Рим попереджує

„Не будьте введені в блуд, – зміна віросповідання не є шляхом до з'єднання"

Під вищеподаним заголовком статтю опублікував католицький журнал „Да Реджистер" (серпень 1964 р.) в США.

Цей журнал цитує ці дві статті, що їх недавно опублікував ватиканський (папський) щоденник „Ль'Оссерваторе Романо": одна стаття професора папського Григоріянського університету в Римі, Шарля Буае, а друга — редактора цього ж щоденника, Р. Манціні.

Обидва вони заявили (це голос Ватикану), що Римська Церква ніколи не змінить своєї доктрини (віронавчання).

З.Р.В. — Це відповідь тим некатолицьким церковним провідникам, які вірять, що Рим уступить у дечому із своєї доктрини, щоб таким чином довести до „об'єднання Християнства".

ЗАПРОШЕННЯ

на

ПЕРШУ МИТРОЛИЧУ ВІЗИТАЦІЮ

Блаж. Владики Митр. Іларіона, як і чергову Канонічну візитацію ВПреосв. Владики Михаїла,

та

ОСВЯЧЕННЯ НОВОЇ ЦЕРКВИ ПРЕСВ. ТРОЇЦІ в ЛОНДОНІ, Онт. в неділю, 4-го жовтня, б.р. при 151 Кінг Едвард Ев.,

в сослуженні о.о.: Настоятеля, Прот. Ф. Керпіцького та бувших Парохів Громади й з участю Катедрального Хору з Торонта, під пров. Ю. Головка. Поч. 9.30 рано; Обід — 1-ша п.п., тамже.

Щиро ЗАПРОШУЄМО українське громадянство з Лондону й околиць та сусідних наших Громад Онтарійського Півострова — взяти участь в цьому торжестві.

Настоятель: **о. М. Дебрин**
Голова: **М. Співак**
Секретар: **А. Степанюк**

Новина для української школи

„ПРАЦЯ І РОЗВАГА"

Підручник для дітей віком від 7 до 12 років.

Найлегша методя вивчення української мови —

ЛЕГКО, СКОРО і ПРИСМНО

Спеціяльно для українських дітей поза межами України.

Мова упрощена.

Це досі небувала в нас книжка!

„ПРАЦЯ Й РОЗВАГА"

написала Марія Юркова, одна з відомих спеціялісток методики навчання в державних школах.

Це вислід довголітніх дослідів у ділянці найморденіших способів, якими діти найлегше засвоюють українську мову.

Діти вивчають мову граматично, але без граматики.

Образково-звукова метода — вчителям улегшує роботу наполовину, але подвоює їхній успіх.

Наклад книжки обмежений. Спішіться з замовленням!

Книжку видала РАДА УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ в Канаді, за редакцією Валентини Мулик-Луцик. Ілюстрації О. Погорецького. Друковано в друкарсько-графічному заведенні „Акрограф" у Вінніпезі — в спеціяльній для цього роду книжок друкарні.

Ціна 1 доляр.

Адреса замовлення:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

ІНФОРМАЦІЯ

Комісія Видавничої Допомоги проф. В. М. Іваницсу повідомляє громадянство, що після великих труднощів удалося видати п'ятий (останній) том спогадів проф. В. М. Іваниса — „Стежками Життя". Цей том охоплює понад 40 років життя й діяльности автора у різних еміграційних обставинах після Першої світової війни, життя й діяльности в окупаційних лихолітгях Другої світової війни та у післявоєнних літах в Європі, подорож за Атлянтик і фрагменти з перебування в Канаді — до кінця 1961 року. У п'ятому, ілюстрованому томі (понад 500 сторінок), поміщений зміст всіх п'яти томів чотирма мовами, схематична мапа територій неросійських народів, на яких відбувалася визвольна боротьба против СССР.

П'ятий том коштує 4 доляри.

Проф. В. М. Іваниє, в часі революції в російській імперії 1918—1920 рр., був прем'єром революційного уряду Кубані і заступником Військового Отамана кубанських військ. На еміграції був професором Подебрадської Академії та Українського Технічного Господарського Інституту, довголітнім головою Союзу Українських Інженерів Емігрантів і головним редактором журнала „Український Інженер". Крім багатьох наукових праць проф. В. М. Іваниє написав ще й такі книги: „Промисловість і енергетичні господарства України й Північного Кавказу"; „Імперіялізм Московщини, Росії та Советського Союзу", „Козацтво і Україна", „Симон Петлюра — Президент України", „До проблеми Кавказу", „Родовід Л. М. Мосендза" та інші.

Остання праця проф. В. М. Іваниса, це 5 томів мемуарів — „Стежками Життя". У всіх томах тих спогадів насвітлює на характеристика змагань українського народу за всебічне ставання — національно-політичну безперервну боротьбу за державну незалежність України. У тих процесах української політичної й наукової діяльности минулих десятиліть - - проф. В. М. Іваниє, на всіх стежках свого життя, завжди був активний. Про це якраз свідчать його спогади.

Тепер у автора є такі томи його спогадів: 2-гий том — 3 доляри, 3-тій том — 3 доляри, 4-тий том — 3.50 доляри, і 5-тий том — 4 доляри. Першого тому спогадів уже немає в запасі.

Автор дуже вдячний усім за поміч. Комісія також щиро дякує всім нашим громадянам, котрі дали велику допомогу авторові, за якої пощастило видати ці спогади — понад 1800 сторінок.

Прямо з друкарні — окремим особам вислані книжки 5-тиї том „Стежками Життя". Хто одержить ту книжку, а не бажатиме задержати її собі у власності і вислати за неї заплату — щиро просимо відіслати книжку на адресу автора.

Всім, що прішлють заплату за одержану книжку - - наперед висловлюємо щиру подяку. Належність і замовлення на книжки просимо висилати авторові на таку адресу:

B. IWANYS, 134 Dovercourt Rd.,
Toronto 3, Ont., Canada

За КОМІСІЮ ВИДАВНИЧОЇ ДОПОМОГИ:

Д-р І. В. Нітефор-Тимошенко
(голова)
І. Т. Дубилко (секретар)

Серед жидів тривога?

Проект II В. Собору на тему жидів далі загадковий

УСІ ЖИДИ БУЛИ ВИННІ В ЗАМУЧЕННІ ХРИСТА? ЖИДИ ПОВИННІ БУТИ ПОВЕРНЕНІ НА КАТОЛИЦТВО?

Жиди знають зміст зміненого, неопублікованого тексту проекту на тему жидів, над яким буде дискутувати третя сесія II Ватиканського Собору

Папа Іван XXIII, який заявив був жидам: „Я ваш брат", приготовив був для ухваленого тексту проекту нову, ще виразнішу декларацію, яким жиди були мени-більш вдоволені, і за це подякували цьому папі.

Лондонський щоденник „Да Сандей Таймс" (як подає „Вінніпеґ Фрі Пресс" 15. 9. 1964) інформує, що в тексті проекту папи Івана-XXIII було сказано, що „жидівський народ тоді (за часів замучення Христа) і тепер не може бути обвинувачений за розп'яття Христа".

Але папа Іван XXIII умер (1963 р.) між першою і другою сесіями II Ватиканського Собору, і не вспів предложити цей проект Соборові. На другій сесії предложив його кардинал Беа, заявивши, що він виконує волю покійного папи Івана XXIII. Але друга сесія Собору під голодуванням папи Павла VI відхилила текст цього проекту. У Ватикані змінили його текст і предложили третій сесії Собору Зміст цього тексту — це так звана його „друга версія", у зв'язку з якою „Да Сандей Таймс" подає таку інформацію:

„Провідні жиди в Ізраїлі, Північній Америці й Британії заалярмовані другою версією начерку (проекту) в заяві Римо-Католицької Церкви про взаємовідношення між жидами й християнами (католиками), яка (ця друга версія зміненого проекту) має бути обговорювана на екуменічному Соборі (Ватиканському) що почнеться в понеділок" (14 вересня 1964 р.).

У зміненому тексті обвинувачується всіх жидів з часів розп'яття Христа, — кажуть жиди

„Да Сандей Таймс", далі, інформує „У новій версії (зміненому тексті проекту) сказано просто:

„Усі повинні вистерігатися того, щоб не вмішувати жидів наших часів до того, що пов'язане з Христовими Муками".

„У цьому (вищецитованому зміненому проекті) міститься така ідея, що жидів з часів Христа таки треба обвинувачувати, — кажуть жиди", — продовжує свою інформацію згаданий часопис.

Жиди протестують проти вважання їх за „матеріял для навёртання"

Жиди кажуть, що в вищезгаданому тексті проекту про жидів є виразною традиційна римська ідея, згідно з якою жиди кінець-кінцем таки мусять пізнати істину Христову, отже вони конечно призначені для навернення на Християнство, і це неукиктима справа.

У зв'язку з цим „Да Сандей Таймс" інформує:

„Жиди є проти такого безперечного вірення (серед католиків), що їх (жидів) кінцевим призначенням є навернутися на римо-католицтво"

Проф. Гешел воліє смерть, ніж „навернення"

Жиди кажуть, що лише їхня національна релігія (юдаїзм) зберігає їх як націю у світовому розсіянні; вони кажуть, що юдаїзм (релігія) і жидівство (як нація) — це одне й те саме; отже, якщо б згинув юдаїзм, то щезло б і жидівство.

У зв'язку з цим д-р Абрагам Йошуа Гешел проголосив, що „кожна така заява, яке вважає жидів за кандидатів для навернення, тим самим „голосить, що призначенням Юдаізму є зникнути". Цьому „спротивляються жиди всього світу", сказав він", — подає вінніпезький „Джювиш Пост" (10. 9. 1964), і продовжує:

„Кажучи, що він (д-р Гешел) ще й ще раз говорив „провідним особам Ватикану", що він (д-р Гешел) „будь-коли готов іти до Аушвіцу, якщо б мав вибрати між своєю смертю а навверненням" (на іншу віру); він заявив, що жиди всюди були б „абзентежені замиком Ватикану відкритися своєї віри в тому покоління, яке було свідком масакри 6-х мільйонів жидів і зруйнування тисяч синагог у християнській Європі".

Д-р Гешел - це професор жидівської богословської семинарії і провідний жидівський теолог.

Анти-Дефамейшон Ліг проти нового ватиканського проекту

Голова Анти-Дефамейшон Ліг Б'наі Б'ріт Доре Скарі (Schary) „також скритикував цей уступ у зміненому начерку екуменічного Собору (II Ватиканського) на тему католицько-жидівських взаємовідносин, в якому (начерку-проекті) висловлене традиційне (католицьке) бажання навернути жидів", — подає Джювиш Пост" (10. 9. 1964).

Анти-Дефамейшон Ліг, з центром у Нью-Йорку, це світова жидівська організація для боротьби з антисемітизмом.

Жиди нагадують за Трентський Собор

Католицький „Трентський Собор, чотири століття тому, висловив погляд, що все людство винне у Розп'ятті Христа. А теперішній проект (II В. Собору) відступив навіть від цього", — нагадує лондонський „Джювиш Кроніка" (інформує „Вінніпеґ Фрі Пресс" 15. 9. 1964).

Катол. єпископат в США обстоює жидів

Католицький єпископат з Америки домагається, щоб II Ватиканський Собор уневинний жидів, а винними за замучення Христа проголосив усе людство

„Понад 200 католицьких єпископів, які є делегатами на 3-й сесії II Ватиканського Собору, на своїх надзвичайних зборах, спеціяльно для цього скликаних, у четвер 17 вересня ц. р. поставили вимогу, щоб II Ватиканський Собор уневинив жидів у справі замучення Христа, а щоб проголосив, що винними за це є все людство", — подає з Ватикану американський щоденник „Ассошіейтед Пресс" 17 вересня.

Папа Іван XXIII звелів кардиналові Беа виготовити на цей Собор проект, в якому було б сказано, що тут „винне все людство", але Собор на 2-й сесії (1963 р.) цей проект відкинув (тоді папа Іван 23-й уже умер); папа Павло VI звелів створити новий („зреві дований") проект, в якому не обвинувачується ані всього людства, ані теперішніх жидів, але обвинувачується всіх жидів не-християн з часів мучення Христа. — Передове місце в вищезгаданому домаганні католицького єпископату з Америки займає богословський кардинал Ричард Кушінґ відомий із свого лібералізму.

В. Будзиновський

ДО ВІРИ БАТЬКІВ

(Історичне оповідання)

(Продовження)

— Сталося чудо і такий закаменілий некрист-шизматик хоче навернутися? — спитав пріор. — Очевидно, коли почув кінець і перед його очима стануло страшне пекло... Вихрещу його...

— Та де там! — відповіла пані, цілуючи пріора в руку. — І не подумає про се, щоби навернутися. Але я надіюся, що може в послідній хвили стане ся чудо. Тоді, коли скаже прикликати попа. Я попа не впущу, а дам вам орудку до тебе. Чей же не викину його!

- Чому ні?!.. Таки зараз! — крикнув, бо досада дала силу його голосови.

- Як не хоче вступитися, вигнати псами! Коли ж бо попа нема. Як тобі без слуги Божого покинув сей світ?! Пріор неначе з неба впав.

- Як нема нашого, то пішли по сусіднього!

Дивне! Готово бути запізно. Чи то не все одно, грецький чи римський? Одного Бога, одного Христа, одну Богоматір почитують.

Очи недужого загоріли лютим гнівом.

— Я піду, може таки знайду попа, промовила донька і благально глянула на маму.

— Сама піду, — відповіла мати.

Пані вийшла і моргнула на пріора, щоби йшов до недужого.

Слава Ісусу Христу! — сказав пріор, відчинивши двері до спальні.

Від кількох днів недужий був такий безсильний, що без чужої помочи не годен був обернутися на другий бік, не то підвестися. Тепер, побачивши в порозі пріора, схопився і сів. Підвів руку і перстенем став бити об грубу мідяну бляху, що висіла над його головою. Чуючи дзвін, вся челядь, сама не знать чого, увалилася в спальню. За челядю затріснувся пані.

— Нічого з того не буде, — шепнув до неї пріор, вступаючися взад. — Він як лиш побачив мене, кинувся, неначе б гадина вкусила його. Піде на дно до пекла, в найгорячійшу смолу!

— Нехай сюди зараз прийде піп! — промовив пан таким сильним і гучним голосом, яким давав приказн ще тоді, коли свою челядь водив проти Турка — Як нашого нема, то нехай прийде сусіл! Люди побігли до церкви і привели попа.

— Лишіть мене з одним пяконцем, — промовив недужий. — Як розрахуюся в Богом, призву, хто мені буде потрібний.

Досада подіяла на недужого так, що він тепер сидів о власних силах, говорив голосно і виразно. По годині піп вийшов і попросив увійти до спальні обох сусідів, що прийхали саме тоді, коли піп входив до недужого.

— Ти, брате, промовив — Гаварецький — виглядаєш і говориш так, наче б ще нині хотів сідати на коня.

— І я хочуя у собі велику силу. Але то лише на хвилю Бог дав мені таке, щоби я відвернув небезпеку, яка грозила моєму родови і через мій рід нашій землі. Тим скорше вичерпаються останки моїх сил. Але тепер не пора на пусту балачку. До діла!.. Ось в сій скрині, під паперами в дубовій коробці може завіщанне. Ви знаете його...

— Де піп дівся? — спитав Липський, озираючися по хаті. — Нехай зараз прийде. І він нехай буде свідком.

Піп прийшов і сів на ліжку у ніг недужого.

— Отже моє завіщання в скрині... в дубовій коробці. Вийміть його і киньте в піч. Пильнуйте, щоби цілком згоріло. Зробимо нове.

Гаварецький видобув зі скрині коробку, з коробки суверток паперу, подивився, чи се справді завіщане і кинув у піч. Липський ждав, аж завіщане цілком спеліло і став тягнути далі:

— Соромно так домашні брудн прати на очах чужих, але мушу, бо в тім ділі потрібна мені поміч чужих. Я вже давно помітив якусь зміну в поведеню жінки супроти попа і якийсь холод при наших розмовах про церковні справи. Але я не думав, що жінці з такого давного і славного українського роду, що й моїй, моїй жінці, якийсь польський ксьондз заверне голову. І не думав я, що моя жіночка така хитра і так вміє маскуватися. Аж моя недуга отворила мені очи. В часі моєї недуги жінка була менше обережна і я міг доповнитися, що вона стала ляшкою. Се відкриття, очевидно, здоровля не поправило мені. Найбільше стурбувало мене відкриття, що й донька пішла за мамою.

Марійка — замітив Гаварецький - як її візьме твердий Українець, заверне з блудної стежки.

(Дальше буде)

Діялог Рим-Православіє

Тільки з Московською Патріярхією числяться римські авторитети?

Католицький експерт заявляє, що тільки Російська Православна Церква в СССР стоїть на такому високому рівні, який дає їй можливість вести „діялог" з Римом

„З усіх Православних Церков одна тільки Російська здібна до серйозної богословської й літургічної дискусії", — заявив М. Вилсон — кореспондент поважного католицького журнала в США „Да Реджістер" (у числі за серпень ц.р.), у своїх інформаціях з Риму.

М. Вилсон заявив це у зв'язку з Третьою „Всеправославною" Конференцією на грецькому острові Родосі, яку заповідано на осінь цього року, і на якій мають устійнити початок дискусії чи „діялогу" Православія з Католицтвом як „рівних з рівними".

З.Р.В. — Голос М. Вилсона з Риму, очевидно, віддзеркалює собою такі ж погляди ватиканських сфер папи Павла 6-го, з яких походить Вилсонова інформація. Отже, та заява римських авторитетів, що, мовляв, тільки провід Російської Православної Церкви в СССР, тобто Московська Патріярхія, є підготованою до „діялогу" з Римом в такому дусі, як Рим собі бажає, — це явище значне і цікаве. Адже ж Московська Патріярхія буде вести „діялог" з Римом тільки в такому дусі, якого собі бажає рядя СССР! Як це розуміють католики? З Риму ширять вістки, що й сам Хрущов може начинається на християнство (читайте: на католицтво), бо „в Бога все можливе".

Тільки з Московською Патріярхією числяться римські авторитети?

Католицький експерт заявляє, що тільки Російська Православна Церква в СССР стоїть на такому високому рівні, який дає їй можливість вести „діялог" з Римом

„З усіх Православних Церков одна тільки Російська здібна до серйозної богословської й літургічної дискусії", — заявив М. Вилсон — кореспондент поважного католицького журнала в США „Да Реджістер" (у числі за серпень ц.р.), у своїх інформаціях з Риму.

М. Вилсон заявив це у зв'язку з Третьою „Всеправославною" Конференцією на грецькому острові Родосі, яку заповідано на осінь цього року, і на якій мають устійнити початок дискусії чи „діялогу" Православія з Католицтвом як „рівних з рівними".

З.Р.В. — Голос М. Вилсона з Риму, очевидно, віддзеркалює собою такі ж погляди ватиканських сфер папи Павла 6-го, з яких походить Вилсонова інформація. Отже, та заява римських авторитетів, що, мовляв, тільки провід Російської Православної Церкви в СССР, тобто Московська Патріярхія, є підготованою до „діялогу" з Римом в такому дусі, як Рим собі бажає, — це явище значне і цікаве. Адже ж Московська Патріярхія буде вести „діялог" з Римом тільки в такому дусі, якого собі бажає рядя СССР! Як це розуміють католики? З Риму ширять вістки, що й сам Хрущов може начинається на християнство (читайте: на католицтво), бо „в Бога все можливе".

„Соціялістичні ритуали"

Щоб усунути релігійні обряди, в Одесі створено комісію для створення „нових соціялістичних ритуалів". Комісія має „виробити - урочистий ритуал реєстрації шлюбів і народження... Тепер в Одесі батькам надсилають художньо оформлені візитні картки з запрошенням прибути для реєстрації новонародженого до бюро загсу в певний день і годину. Підчас реєстрації немовлятн батькам вручають свідоцтво у красивій обкладинці і медаль виготовлену на Одеській ювілірній фабриці. На лицьовому боці медалі напис: „Народженому в Одесі..." Медалі для дівчаток мають рожеве забарвлення, для хлопчиків — голубе". („Радянська Україна", 25. 5. 64).

З. Р. В. — Порожні, декоративні урядові „ритуали" релігійних обрядів не заступлять тому, що релігійні обряди — це не форма сама собою, а тільки символічний акт релігійного духа — його вірення в Бога.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей Українського Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі якнайкращої якості та по умірковапих цінах, наприклад:

Євангелії, Кивоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоругви, Облачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Свїтло, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число:

JUstice 9 - 1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Good's Supply
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Отець Михаїл

РОЗМОВА З ВІРНИМИ

(Від редакції: Починаючи з цього числа, о. Михаїл буде мати у „Віснику" свій відділ „Розмова з вірними", в якому буде провадити короткі бесіди на церковно-релігійні теми, а також відповідати на питання наших читачів, які вже надходять до редакції „Вісника". Редакція просить Шановних Читачів нашого органу дальші запити спрямовувати до Отця Михаїла на адресу „Вісника", як слідує: Отець Михаїл, „Вісник",
/ St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.).

Світлі й темні ризи

Священнослужителі при відслужуванні Богослужб одягаються в особливу Священну одіж. Цю одіж шиють з відповідної дорогої матерії, т. зв. „парчі", або й іншої подібної матерії. Ця Священна одежа (ризи) виготовляється з матерій різних кольорів, для вжитку на різні пори й дні церковного року.

Протягом перших трьох століть християнської доби немає записків, які вказували б на кольор, чи на форму Священної одежі. Із того, що знаходимо в писаннях цих часів знаємо, що Священнослужителі одягалися в нову й освящену одежу. Від четвертого століття знаходимо дещо більше інформацій про цю одежу. До дев'ятого століття згадана одежа, при відслужуванні Богослужб, була б і л а. Цю білу Священну одежу прикрашували золотими, срібними й пурпуровими (або фіолетними) вишитими оздобами.

Світлі ризи, із золотими оздобами, вживалися в Богослужбах цілого року, крім постних днів, і крім Поминальних або Похоронних Богослужбових Відправ. Вже після дев'ятого століття було прийнято й освячено виготовляти Священну одежу із кольорової матерії.

Чорні ризи

Православна Церква не визнавала чорного кольору в Священних ризах. Чорний кольор символізує безнадійність. У Дні Посту, в дні, коли святкується страждання Господа нашого Ісуса Христа, в Поминальних і Похоронних Богослужбах Православна Церква приписувала Священнослужителям одягатися в „темні" ризи. „Темні" ризи були малинового, пурпурового або фіолетного кольору — ніколи чорного. Ризи чорного кольору вживалися латинською Церквою. У Православний світ чорні ризи ввійшли до Російської Православної Церкви за Імператора Петра Великого, а до Української Церкви — після Унії та впливів латинської Церкви.

Темні Ризи

Богослужбові книги першої половини 17-го століття (наприклад Постний Тріод Митрополита Петра Могили, 1640 р.) вказують, що на Вечірню Богослужбу Сиролусної Неділі Священик виходить „в пурпуровім (фіолетнім) фелоні" із кадильницею і свічкою. В Цвітному Тріоді, що був виданий у Львові 1663 р. вказано, що під час Святої Літургії Великої Суботи, Священик здіймає „пурпуровий фелон і надіває білий".

Ризи нашого часу

За приладом найдавніших часів, і за практикою Святої Православної Церкви в Україні та й Візантії, в нас вживаються Священні ризи білі, золоті, червоні, сині, зелені й пурпурові (чи фіолетні).

Б і л і — На Великдень і всі дні до Вознесення Господа нашого Ісуса Христа.

З о л о т і — В усі дні, коли приписані „світлі ризи" та в Чинах Хрещення і Вінчання.

Ч е р в о н і — також білі й золоті — в дні, якими відзначуємо події в житті Господа нашого Ісуса Христа.

С и н і — в дні вшанування Богородиці.

З е л е н і — в дні Зелених Свят (П'ятидесятниці) і в дні вшанування Мучеників.

П у р п у р о в і (фіолетні) в пісні дні, і в Поминальних та Похоронних Богослужбах.

— — — — —

ПИТАННЯ І ВІДПОВІДІ:

„Чому осіняємо себе знаком Хреста? — в Святому Письмі нема згадки про це."

У Св. Євангелиста Івана читаємо таке: „Багато є й іншого, що Ісус учинив. Але думаю, що коли б написати про все те зокрема про кожне, то й сам світ не вмістив би написаних книг!" (Іван 21:25). А Апостол Павло пише: „. . . братця, стійте й тримайтеся передань, яких ви навчились чи то словом, чи нашим посланням." (2 Сол. 2:15).

Навчання про Віру черпаємо із Святого Письма і Святого Передання. Святим Переданням ми називаємо те навчання про Віру, про Святі Таїнства та про побожні звичаї, які спочатку передавались з уст до уст віруючим, як каже Святий Апостол Павло, а пізніше все те було записане Святими Отцями Церкви. Осіняння себе знаком Хреста належить до навчання Святого Передання.

„Я даю одного доляра на тацу кожної неділі, коли буваю в церкві. Чи це не досить?"

[illegible]

Ваше питання робить на мене таке враження, що Ви не є учасником усіх рядових Богослужб Вашого Храму. Я припускаю, що без огляду Вашої присутности чи відсутности, в Храмі звершуються Богослужби, а при Церкві, і в Громаді, провадиться уся належна праця. Кошти належного втримання Храму, і кошти втримання всього „апарату" церковно-суспільного життя Церкви й Громади — не зменшуються. Чи „досить" вложуєте на втримання Храму і церковно-суспільної праці при Церкві? Якщо сума Ваших пожертв за цілий рік є близько десять відсотків (а в крайньому випадку не менше п'ять відсотків) річного Вашого заробітку — Ваші пожертви, на мою думку, вистачальні, хібащо Ваша Громада має особливі потреби. На особливі потреби т р е б а давати окрему, д о д а т к о в у пожертву.

Христос сказав: **„Оце заповідь Моя: любіть один одного так, як Я полюбив вас; немає більшої любови за таку, коли хто душу свою віддасть за друзів своїх"** (Євангелія Св. Івана 15. 12-13).

— — — — —

„Він (Христос) сказав їм у відповідь: „Добре пророкував про вас — лицемірів Ісаія, як написано: „Ці люди почитають Мене (Бога) устами, але серце їхне віддалене далеко від Мене" (Євангелія Св. Марка, 7. 6).

— — — — —

„Один же Бог, один і Посередник між Богом і людьми — це Чоловік Христос Ісус" (І Послання Св. Павла до Тимофія, 2, 5).

Короткі вісті

БЕОГРАД, Югославія. — Сербський Патріярхат вирішив вислати своїх спостережників (обсерваторів) на ІІ Ватиканський Собор, — на його третю сесію.

КИЇВ. — В академічних школах („вузи") України в 1964-65 шкільному році навчається 640 тисяч студентів у 132 вузах. На 145 тисяч прийнятих цього року студентів 87 тисяч „буде зараховано на перші курси для навчання без відриву від виробництва" („Вісті з України" ч. 33, 1964 р. Київ); тобто вони зарібково будуть регулярно працювати, а студіювати будуть у часі призначеному для відпочинку.

ЖЕНЕВА. — Генеральний секретар Світової Ради Церков Віссер-т-Гуфт відійде в стан спочинку. У серпні цього року йому дали заступника в особі шотландського єпископального пастора 43-літнього Патрика Роджера, який, як майбутній генеральний секретар СРЦ, вже тепер фактично почав виконувати ці обов'язки. Віссер-т-Гуфт є головним творцем СРЦ і її ідеологом та генеральним секретарем від часу заснування СРЦ.

РИМ. — У Бомбеї (Індія) від 28 листопада по 6 грудня відбуватиметься 38-ий світовий католицький Евхаристійний Конгрес. Катол. прес. агенція КГІ повідомила, що папа Павло VI 6 грудня прибуде на цей конгрес. До речі, президент Індії Радакрішнан прислав папі запрошення відвідати Індію.

ЕССЕНДОН, Англія. — Вліті ц. р. тут відбулося відкриття української православної церкви, що є пам'ятником для всіх тих українців, що полягли за незалежність України.

СССР. — Советський орган для ширення т. зв. „наукового атеїзму" — журн. „Наука і релігія" домагається, щоб збільшити продукцію дешевих картин советських малярів, щоб дати можливість за кілька копійок продавати їх масово для декорування стін по хатах.

Цей журнал каже, що багато людей зберігають ікони на стінах, оправдуючись тим, що „не мають чим прикрасить свої помешкання". (**З.Р.В.** — Таким аргументом віруючі люди намагаються боронитися від урядового протирелігійного переслідування).

ПАРИЖ. — Недалеко цього міста вліті ц. р. помер румунський митрополит Віссаріон, який був румунським єпископом в Одесі під час румунської окупації цього міста за 2-ї світової війни.

США. — У жидівських школах всіх типів в Америці навчається 600 тисяч жидівської молоді. (Джювиш Пост" 10. 9. 64).

ВАРШАВА. — Згідно з польськими урядовими статистичними даними, в Польській державі тепер є таке число національних меншин: 180,000 українців, 165,000 білорусів, 31,000 жидів, 21,000 словаків, 19,000 росіян, 12,00 німців, 10,-000 литовців і невеличка кількість чехів.

КЛИНТОН, Кон., США. — Союз жидівських студентів у цій країні виступив проти расової дискримінації „чорних жидів" в США. Цей протест — то перше цього роду жидівське зацікавлення „чорними жидами" (негри-юдаїсти, які вважають себе жидами). Рабін М. Г. Перис з Нью-Йорку — провідник „чорних жидів" заявив, що „вони мають труднощі, бо різні жидівські учбово-виховні й суспільні установи в цій країні не визнають їх" (чорних жидів) за жидів. („Джювиш Пост". 10, 9. 64, Вінніпег).

Громади, які вже сплатили овій бюджет до Консисторії за 1964 рік

(Виказ по день 20-го вересня 1964)

Альвена, Саск.; Андру, Алта.; Енгусвил, Ман.; Арбакка, Ман. — Громада Св. Миколая; Арран, Саск.; Баргила, Алта.; Бервин, Алта.; Бігар, Саск.; Бордел, Саск. Бойл, Алта.; Брентфорд, Онт.; Брудергайм, Алта.; Борджис, Саск; Келгарі, Алта. Кендіяк, Саск.; Крийгейн, Саск.; Кадворт, Саск.; Дробот, Саск.; Дорбен, Ман.; Катедра Св. Івана, Едмонтон, Алта.; Ендевор, Саск.; Форт Френсис, Онт.; Гилберт Плейнс, Ман.; Гаєслин, Саск.; Гонеймун, Саск.; Габард, Саск.; Гаєс, Саск. Інсінгер, Саск. — Громада Св. Петра й Павла; Інсінгер, Саск. — Громада Св. Івана Сучавського; Кагвин, Алта.; Келовна, Б.К.; Кендерслей, Саск.; Кридор, Саск.; Лек ла Біш, Алта.; Сенд Гил, Ман.; Лапін, Саскачеван; Ленард, Манітоба; Мазепа, Саск.; Медов Лейк, Саск.; Мелвин, Саск.; Мензі, Ман.; Нипавин, Саск.; Овкборн, Ман.; Оен, Алта.; Оттава, Онт.; Пембіна, Н.Д.; Пено, Алта.; Петлюра, Ман.; Пайн Ривер, Ман.; Портедж ла Прейрі, Ман.; Прілейт, Саск.; Принс Альберт; Саск.; Рама, Саск.; Редфілд, Саск.; Райн, Саск.; Річмонд Парк, Алта.; Робілин-Зелена, Ман.; Росборн, Ман.; Кемпровз, Алта.; Ст. Джулієн, Саск.; Сенді Лейк, Ман.; Сарнія, Онт.; Сирийл, Алта.; Саскатун, Саск.; Шіго, Саск.; Су Лукавт, Онт.; Смокі Лейк, Алта.; Спеден, Алта.; Стид, Ман.; Сторновей, Саск.; Сторджис, Саск.; Тарнополь, Саск.; Торгилд, Алта.; Торсбі, Алта.; Катедра Св. Володимира, Торонто, Онт.; Ту Гилс, Алта ; Велей Ривер, Ман.; Венлав, Ман.; Вайта, Ман.; Вонда, Саск.; Вакав, Саск.; Восетна Алта.; Ватсон, Саск.; Вест Форт Вилиям, Онт.; Вилингдон, Алта.; Вилингдон-Боріяці, Алта.; Вінніпег, Ман. — Громада Св. Михаїла; Брокстон, Саск.; Винярд, Саск.; Елов Крік, Саск.; Завале, Алта.

Канцелярія Консисторії.

З канадської амбасади

Чи СССР далі купуватиме пшеницю в Канаді?

Цьогорічні жнива в СССР центром уваги як советської, так і американської та канадської

1963 р. в СССР був великий неврожай; це змусило владу закупити велику кількість зерна за границею, а найбільше в Канаді, — разом у 1963-64 рр. 11 мільйонів 600 тисяч тонн пшениці та муки. Американське міністерство хліборобства обчислило, що 1963 р. в СССР було на 12.5 мільйонів тонн жита й пшениці менше, ніж це потрібно для прохарчування населення.

Щоденник „Кенедіен Пресс" у кореспонденції з Москви 5 вересня ц. р. поінформував:

„Невеличка група закордонних дипломатів, особисто оглянувши урожай пшениці на цілинних землях в Казахстанській Советській Республіці, повідомила, що урожай буде добрий.

„Він (урожай в Казахстані) виглядає добре", сказав канадський амбасадор (у Москві) Роберт А. Форд.

У цій групі було сім амбасадорів, переважно із світового значення хліборобських країн: Аргентини, Австралії, США, Канади.

Советські власті хотіли, щоб ці дипломати самі побачили цей урожай пшениці, який, як каже Росія, є найкращим в історії тієї цілинної землі (Казахстану).

Минулого року в цій самій країні був великий неврожай, і це змусило СССР закупити величезну кількість пшениці на світовому ринку.

На дипломатів це зробило враження.

„Я ніколи не думав, що в своєму житті колинебудь побачу стільки пшениці", сказав Канадський амбасадор на інтерв'ю.

З.Р.В. — Справа не в тому, скільки збіжжя матиме влада СССР, а в тому, яку пайку з цього вона дасть на прохарчування населення (і то тільки тих, що працездатні, отже працюють).

Св. Григорій Богослов навчав: **„Треба раніш очистити себе самого, а вже потім очищати інших; треба спершу самому наповнитися мудрістю, а потім навчати мудрости й інших; треба раніш самому стати світлим, а вже потім просвіщати інших; треба раніш самому наблизитися до Бога, а потім наближати інших; треба раніш самому освятити себе, а потім освячувати інших".**

Заклик до умеблювання кімнат в Інституті Могили в Саскатуні

Новий будинок Інституту матиме кімнат для мешкання студентів — 54, з них одноособових — 32, двоособових — 22. Ці кімнати необхідно умеблювати уже в найближчому часі. За теперішніми цінами повне умеблювання одноособової кімнати (чи для дівчат, чи для хлопців) виносить $325.00, а кімнати двоособові — $375.

Тому, що справа умеблювання кімнат дуже пильна. Дирекція Інституту звертається з гарячим закликом до всіх людей доброї волі, щоб вони взяли на себе умеблювання кімнат за свій рахунок. Ім'я такого жертводавця а іменні того на чию пам'ять жертводавець це зробить, буде вибите на окремій табличці, а табличка ця буде приміщена в тій кімнаті.

Умеблювуючи кімнату, жертводавець робить не тільки добре і потрібне діло, а він ще й увіковічує тим **своє ім'я й ім'я своєї родини.**

Отож, усі ті, що мають добру волю і бажання умеблювати одну із кімнат у Інституті, нехай уже відтепер повідомлять про це Інститут, заславши разом з тим чека чи поштового переказа на повну ціну умеблювання.

Для Вашої вигоди подаємо нижче аплікацію на цю ціль. Аплікацію треба виповнити, відтяти і, разом з своїм чеком, вислати до Інституту на адресу:

MÖNYLA INSTYTUTE (1958), 401 Main St., Saskatoon, Sask.
Дирекція.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

АПЛІКАЦІЯ

Я ..... , що мешкаю
(повне ім'я)

в ..... прошу Інститут
(адреса)

умеблювати за мій рахунок ..... .
(одно-чи двоособову кімнату)

у пам'ять і на честь ..... .
(подати ім'я і спорідненість)

Залучую на цю ціль чеком чи поштовим переказом

$ .....

....
(дата, місяць) (підпис)

Ювілей 50-ліття супружнього життя п-ва Петра й Агафії Мелещаків у Фостон, Саск.

Дня 12 липня 1964 року о 5-й годині по полудні в Українському Народньому Домі у Фостон, Саск., відбулося величаве свято і день радости для п-ва Петра й Агафії Мелещаків, що вони дочекалися обоє свого Ювілею 50-ліття супружнього життя, тут у своїй прибраній батьківщині, — Канаді.

Наш Ювілят п. Петро уроджений 1883 року в селі Лящки, Ярославського повіту в західній Україні.

1907 року п. Петро Мелещак полускае свою рідну землю і вирушає за кращим куском хліба до Канади.

По приїзді у Канаду п. П. Мелешак працював на різних роботах. А 1911 року приїхав в околицю Фостон, Саскачеван на фарми і одружується 1914 року з Агафією Ямнюк, яка походить також з України з села Осівці, Бучанського повіту.

П-но Мелещаків Господь по благословив 8-ма дітьми. (3 сини і 5 дочок), які вже е пожружені. Усі знають українську мову і дорожать своєю Українською Греко-Православною Церквою.

Коли вже гості засіли за столи, то староста п. Д. Федорчук привітав Ювіятів і побажав їм щастя, здоров'я і всього найкращого у їхньому супружньому житті.

На Ювілеї п-ва Мелещаків, Стронський і пані Кравець з Вінніпегу, У програмі цього

Ювілею були промови і привітання від родини і приятелів.

На кінець староста — п. Федорчук, вручив коштовний дарунок Ювілятам, від гостей і їхніх дітей.

По цьому п. Федорчук попросив до слова Ювілятів. Ювіляти були вдоволені, що їх так гарно привітали з їхнім Ювілеєм 50-ліття, і подякували всім гостям, а також дітям, що прибули на ювілей своїх батьків.

З прощальної гостини на пресовий фонд

В неділю 26 липня цього року Громада Свято - Троїцької Церкви в місті Летбридж, Альберта, родинно зібралася попрощати свого настоятеля о. П. Змієвського з родиною. Резиденція пароха була переповнена членами і прихильниками. Молитвою розпочалося це прийняття. Вступне слово виголосив наш дяк П. Корнійчук. Дякував отцеві за його співпрацю, за науку, яку він провадив з дітьми, за концерти, які були приготовані на кожне свято. Також дякував і добродійці, за її співпрацю з жінками, яку так старанно виконувала нарівні з усіма парафіянами. А опісля ще раз дяк П. Корнійчук побажав о. Змієвському і його родині всього найкращого на новому місці, та просив їх незабувати про усіх парафіян, з якими приходилося працювати на церковно-громадському відтинку.

Опісля говорив о. протоієрей Б. Юрченко, який передав дарунок від усіх присутніх, а разом з тим, подякував о. Змієвському за співпрацю з парафіянами.

Опісля говорив о. настоятель, який подякував усім присутним за те, що так численно зійшлися попрощать його з родиною і обіцяв, що буде згадувати усіх у своїх молитвах.

Опісля о. Змієвський попросив присутніх зложити пожертви на добрі цілі. Збіркою займалась пані О. Тамза.

Збірка принесла 30.00 долярів, з яких призначено: 5.00 долярів на „Вісник", 5.00 долярів на журнал „Промінь", 5.00 долярів на „Український Голос" і 15.00 долярів на місцевий Церкву.

Всім В.Ш. Жертводавцям щира подяка, а нашому о. П. Змієвському, бажаємо всього найкращого у новій громаді!

Присутній.

На закінчення урочистостей, гості пожертвували $7.50 на пресовий фонд „Вісника", а також $7.50 на „Український Голос" і 5.00 долярів на вироблення кліші. А наші Ювіляти від себе пожертвували 50.00 долярів на Інститут ім. П. Могили в Саскатуні.

Всім Жертводавцям щире спасібі, а Ювілятам нехай Господь Бог допоможе дочекати ще до Ювілею 75-ліття!

Гість.

Канонічна Візитація Архиєпископа Андрея у Вернон, Б. К.

Цим разом згадаємо про успішну Візитацію Владики Андрея. Наш Архипастир приїхав до Вернон автом із о. Прот. С. Симчичом (це було в п'ятницю вечором)і заїхали до місцевого пароха о. Прот. Л. Дячини. Тут же парох заопікувався приміщенням дорогих гостей, нашого Архиєрея при міщено було в п-ва Винничуків, а о. С. Симчина було приміщено в п-ва Б. Ханасик, в наших щирих та передових громадян.

Неділя 30 серпня 1964 року надовго залишиться в пам'яті православних українців міста Вернон і околиці Окенаган долини Британської Колюмбії.

Того прекрасного дня українська православна Громада Св. Успіння Пресв. Богородиці, вітала в себе ВПреосв. Владику Андрея. О годині 9.30 рано церковний дзвін звіщав про зустріч Владики. Тут при гарно прибраній брамі, по нашому традиційному звичаї, хлібом і сіллю та гарними словами вітав Владику наш голова Громади і дерегент хору п. П. Малиш. Кілька кроків далі, мала учениця Рідної Школи Соня Кіндрачук вітала Владику від ім. дітей Рідної Школи та вручила Владиці букет живих квітів, за що Владика щиро подякував.

Діти Недільної і Української школ стелили квіти. При вході до церкви витав Владику о. Прот. Л. В. Дячина. При хоругві „Достойно" всі вірні увійшли в Церкву.

По облаченні Владики, почалася Архиєрейська Служба Божа в супроводі о. Прот. С. Симчича — ректора Інституту Св. Івана в Едмонтоні, й місцевого пароха о. Прот. Л. Дячини.

Службу Божу співав місцевий хор під проводом п. П. Малиша.

За Малим Входом Вл. Андрей нагородив прот. Л. Дячину Єлігонятом.

По прочитанні Св. Євангелії, Владика виголосив високозмістовну проповідь, якою були всі вірні захоплені.

По Службі Божій відбувся Храмовий обхід кругом Церкви з читанням Св. Євангелій, а опісля відбулося „мирування" і роздача дару (маленьких іконок), що їх роздавав Владика Андрей всім вірним.

Спільний обід відбувся в Українському Народньому Домі, а по обіді відбулася дальша програма свята.

Після обіду програмою керував п. В. Винничук.

До привітів були покликані: п. П. Малиш, як голова Церковного Заряду, щиросердечно привітав ВПреосв. Владику, та зложив подяку всім вірним, що взяли участь у цій Візитації. Далі були покликані до привітів: пані В. Кучер — голова Жіночого Т-ва ім. княгині Ольги. Пінн Висота говорила від Недільної і Української школ, п. В. Винничук говорив в імені заряду і членства Українського Народнього Дому. Був покликаний до слова також о. Прот. С. Симчич, який говорив в імені Інституту Св. Івана в Едмонтоні. Пан М. Медвічук говорив від Громади Св. Петра і Павла з Келовни. Пан Л. Бобіцький говорив в імені Громади Св. Трійці з Ревелсток, Б. К.

До довшої доповіді був попрошений ВПреосв. Владика Андрей; він говорив по лінії Православної Церкви, її Соборности й національности. Тема була дуже повчаюча так, що вірні багато скористали, і були вповні задоволені.

При кінці був покликаний до слова о. Прот. Л. В. Дячина, який склав подяку від себе і Громади Владиці Андрееві і о. Прот. С. Симчичові за їхне прибуття, також подякував Жіночому Товариству за їхне старання а приготуванні обіду, та за те, що так відважно працюють для загальної справи ви; сердечно дякував хорові та диригентові п. П. Малишові, дякував хлопцям, які прислуговували в Св. Вівтарі, дякував всім громадам, які прислали своїх делегатів, і самі прибули, а також дякував всім присутнім, що зволичали таке торжество.

Молитвою „Достойно" і „Гад сейв да Квін" було закінчено це наше величаве цього річне Свято.

о. Л. В. Дячина.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ
ГЕМІЛТОН, ОНТЕРІО

В місяці червні 1914 року, Іван і Марія Фищуки повінчалися в Вінніпегу у православній Церкві Св. Трійці.

В неділю 21 червня 1964 року, вони разом з дітьми, внуками і правнуками і також зі своїми приятелями відсвяткували свій Золотий Ювілей супружнього життя. Це була весела подія для ювілятів, сиків, внуків і правнуків, а також для родини і приятелів.

Після вечері була гарна концерт, який складався з двох частин: перша частина була присвячена відзначенню 150-ліття з дня народження Тараса Шевченка, а друга частина — закінченню літнього сезону на оселі „Веселка".

Програмою вміло керував учитель В. Ковальчук. Треба ще додати, що в рамках годинах в той день о. І. Стус від служив Св. Літургію, на яку прибуло велике число наших парафіян та гостей. Під час Літургії як звичайно, до читання Апостола включно, виконували все діти.

Після обіду відбувся, як вже згадано, дитячий концерт і у першій частині цього концерту, що був присвячений Т. Шевченкові, коротке слово сказав учень Г. Шевель. Програма концерту складалася з збірних деклямацій, різноманітних народних та побудовних пісень, ритмічних вправ (під проводом пані М. Зайцев) та народніх танків від проводом балетмайстра М. Лехова і бра тів Сеніцьких. В програму входили ще цікаві діві точки: сольо-акордіон, яке виконав учень Ю. Красний і точка „від наших господинь". Дитячий хор під проводом добр. І. Стус виконав 10 пісень, які діти вивчили під час відпочинкового сезону на оселі.

Перед закінченням, голова Громади Св. Покрови — п. Г. Бабяк висловив від Громади щиру подяку всім тим, які в тій чи іншій мірі спричинилися до успішного проведення нашої дитячої оселі. Після цього, усі діти і присутні перейшли до прапорів, де під спів національних гимнів були опущені прапори як знак офіційного закінчення відпочинку.

І так, в почутті глибокого вдоволення покидали наші діти цьогорічну дитячу оселя, бо дійсно здобули вони на ній дуже багато. В додатку до головної програми, наші діти допомагали кожного дня господиням в кухні, як також втримували по своїх кабінках взірцеву чистоту. Найчистіша кабіна була нагороджувана кожного дня „препорцем чистоти".

За що головно дбала управителька, пані М. Зайцев, яка в додатку до руханкових вправ кожного вечора, які вона виконувала з дітьми та в додатку до своєї функції як медичної сестри, яку функцію вона сповновала на оселі, вона ходила ще час на догляд за чистотою по кабінах і на оселі. Щира подяка належиться також і п. д-рові В. Зайцеві за його пильну і безкорисну лікарську опіку над нашими дітьми на оселі. Велика подяка п. Кіпранові за висвітлювання дитячих фільмів, якому в цьому допомагав п. М. Кушнірик та п. В. Ковальчук, як також дякуємо балетмайстрові М. Лехову за те, що він приїжджав з Інструкторами на оселю і вчив наших дітей народніх танків.

Та здається чи не найбільшу подяку заслуговують на-

УРОЧИСТОСТІ ПАРАФІЇ ВСІХ СВЯТИХ У ТРАНСКОНІ, МАНІТОБА

ЗАПРОШЕННЯ

Українська Греко-Православна Парафія Всіх Святих у Трансконі, Манітоба, ощим запрошує всіх вірних Української Греко-Православної Церкви із міста Вінніпегу і всієї Під-Вінніпезької Округи

ПОСВЯЧЕННЯ
НОВОЗБУДОВАНОЇ ЦЕРКВИ ВСІХ СВЯТИХ
І
НАРІЖНОГО КАМЕНЯ,

що відбудеться в неділю 25-го жовтня 1964-го року, під проводом Його Блаженства Блаженнішого ІЛАРІОНА, Митрополита Вінніпегу і всієї Канади, з участю Його Преосвященства Преосвященного БОРИСА, Єпископа Саскатунського й українського православного Духовенства міста Вінніпегу.

ПРОГРАМА:

Година 9:30 ранку — Зустріч Його Блаженства Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона й Мале Посвячення Храму;

Година 10:00 — Архиерейська Літургія;

Година 12:00 — Посвячення Наріжного Каменя;

Година 12:30 — Братський Обід у парафіяльній Авдиторії й відповідна святкова програма.

За ЗАРЯД ПАРАФІЇ ВСІХ СВЯТИХ
Василь Перик — Голова. **Т. Никифорук** — Секретар.

ротка програма. о. Прот. В. Федак, парох Церкви Св. Володимира у Гемілтоні, виголосив гарну проповідь у честь ювілятів, защо отцеві сердечна подяка від ювілятів і родини.

Господарем програми був Григорій Фищук, син ювілятів.

Іван Фищук народився 1893 року в селі Мітків на Буковині, Чернівецької області. У Канаду приїхав 1910 року. По прибутті до Канади, в короткому часі він почав працювати на залізній дорозі в СІПаР, а пізніше у СіеНаР разом 49 років на одній роботі.

Пані Марія Фищук з дому Гуменюк, народилася в селі Щитівці, Заліщицького повіту, західня Україна. До Канади прибула 1913 року.

Ювіляти мають два сини одного внука і три правнуки. Вони були членами православної Церкви Св. Михаїла у Вінніпезі.

Приятель.

ЛІТНЯ ДИТЯЧА ОСЕЛЯ СОБОРУ СВ. ПОКРОВИ У ВІННІПЕГУ

Після довших заходів та пошукувань за відповідними теренами, православні українці міста Вінніпегу, на чолі з Дер стойним суддею І. Соломоном закупили в околиці м. Гімлі прекрасний кусок землі над озером, де, за відносно короткий час, в наслідок великих зусиль парафіян як Катедри Пресв. Трійці, Собору Св. Покрови і Церкви Св. Михаїла, постала українська православна оселя „Веселка", — яку, дня 28 червня ц. р. посвятили: настоятель Катедри Пресв. Трійці о. Прот. Михайло Юрківський і настоятель Собору Св. Покрови о. Іван Стус.

І ось, мрія якою жили ми багато років, стала дійсністю, і нарешті ми маємо для своїх дітей чудовий відпочинковий осередок на літній оселі, — осередок, де наші діти кожного літа будуть мати зорганізований відпочинок, під здбайливою опікою своїх отців та учитель-виховників.

Ця літня оселя, хоч на короткий відносно час, заступатиме їм дім, Церкву і школу.

Звідси наші діти виходитимуть з прекрасними споминами, які напевно залишаться в них на ціле їхне життя, спомини, які будуть пригадувати їм, що вони е дітьми славного українського народу.

У перших три тижні у місяці липні (від 6 до 26 липня) дитячу оселю провадила Громада Катедри Пресв. Трійці, про що вже було попередньо подано в пресі.

Від 27 липня до 9 серпня дитячу оселю провадила Громада Собору Св. Покрови, про що ми власне хочемо дещо описати.

Підготовка до згаданої дитячої оселі провадилася майже два місяці перед відкриттям, і тому, коли в неділю, 26 липня ми прибули на оселю „Веселка", то ми вже точно знали про те, що кожний учитель-виховник, включно до настоятеля, повинні були виявити якнайбільше зусиль в праці для наших дітей, бо час короткий, а праці було так багато.

І дійсно, наші сподівання ані трохи нас не завели. Успіхи нашої дитячої громади, як духово-морально, так і матеріяльно, — перейшли всі наші сподівання. На цій цьогорічній дитячій оселі „Веселка" виховувалося 82 дітей, а могло бути далеко більше, але через брак місця, багатьом треба було відмовляти.

Для цих дітей, добре обдумана і устална програма, була пристосована до того, щоб наші діти відчули, що вони не в другій школі, а на дійсному літньому відпочинку на своїй рідній землі, та що при цьому відпочинку, вони навчаться всього того, чого вони через брак часу і місця, не могли здобути в наших Рідних і Недільних школах, а то нить і вдома.

День, що починався на нашій оселі о годині 7.30 ранку і кінчався о годині 10 вечора, був розплянований в той спосіб, щоб до обіду діти мали можливість, під проводом фахових інструкторів, придбяти якнайбільшу увагу практичним зайняттям і ручним виробам, які справляли дітям велике задоволення, що й вони вже можуть самостійно виробляти дуже гарні речі, які вони після виставки, забирали собі додому на гарний спомин з оселі. Зробили б тільки ті чудові вишивки, лозоточені і налиплені макаронами слої ки, різні вироби з горіх, квіти з зирізаних папірів, мисочки з паперу і багато інших ручних робіт, щоб переконатися в тому, що наші діти цього літа багато на оселі таки навчилися.

Друга половина дня, після смачного обіду який, як і всі інші страви дуже смачно готували наші господині, та після одногодинного відпочинку, була призначена на купання, прохід, різні спортові гри і забави та на загальне прикрашення оселі.

При цьому слід згадати, що під час перебування дітей нашої Громади, були поставлені два високі стовпи на українській і канадійській трапорах, які кожного ранку і кожного вечора перед спільною молитвою, піднімялися (рано) і опускалися (вечером) при співі національних гимнів. При цих стовпах і драпорах були гарно уложені з камінців на піску Тризуб і Кленовий листок — н а ц і о н а л ь н а емблема Канади. При кожній кабіні, які мали окремі назви, були вироблені і розмальовані символи тих назв як: „Орлині", „Бобри", „Жабки", „Мавки", „Метелики" і „Лебеді".

Вечірні годинки в програмі були призначені на дозвілля, різні гутірки на релігійні і виховні теми та співів. В різні вечори були поставлені дітям два побутові „скечі" та дві соціяльні вечірки.

Впродовж перебування наших дітей на оселі, наші діти, під проводом добр. Н. Стус, співали під час Богослужень, які служив о. І. Стус в кожну неділю та свято під час сезону. Він також при цьому виголошував для дітей різні духовні науки. Було приємно також запримітити, що всю прислугу під час кожного Богослуження виконували вибрані діти як: читання Апостола, стояння з братськими свічками та ходження з тацею. Також кожного вечора діти влаштовували „гарні концерти" в яких співаючи, декламували особливо господиням за їх завжди смачні страви. Діти відвідали також сусідське литовище в Гімлі, як також всі їздили „на конниках" на сусідній фармі.

В цих всіх програмах усі діти брали активну участь під проводом своїх виховників, які, доречі, були всі учителями наших Рідної і Недільної шкіл при Соборі. Ними були: Управительська оселі — пані М. Зайцев, виховники: — пані А. Музичук, пані Н. Гордієнко, добр. Н. Стус, п-на Г. Гурин, пані А. Шевель і пп. В. Окрушко і В. Ковальчук.

За господарчу частину нашої оселі відповідали наші сестриці на чолі з їх головою, панею А. Миславчук. Господинями на оселі під час літнього сезону були: пані М. Михайлов, пані О. Кормило, пані Е. Строкан, пані К. Боднарчук, пані О. Ловгинен, пані А. Муренко і пані М. Прихоцько. Допомагала також пані Окрушко.

Наша оселя мала щастя мати також цього сезону дуже добрих господарів. Ними були: п. М. Миславчук, п. І. Боженко, п. О. Муренко і пані О. Дячук. Головною касієрою та фінансовою секретарюю була пані М. Кушнірик.

Та найбільш зворушливим днем для всіх був день 9 серпня, коли було закінчення літнього відпочинку на оселі. На цей день був приготований силами наших дітей концерт, який складався з двох частин: перша частина була присвячена відзначенню 150-ліття з дня народження Тараса Шевченка, а друга частина — закінченню літнього сезону на оселі „Веселка".

Програмою вміло керував учитель В. Ковальчук. Треба ще додати, що в рамках годинах в той день о. І. Стус від служив Св. Літургію, на яку прибуло велике число наших парафіян та гостей. Під час Літургії як звичайно, до читання Апостола включно, виконували все діти.

Після обіду відбувся, як вже згадано, дитячий концерт і у першій частині цього концерту, що був присвячений Т. Шевченкові, коротке слово сказав учень Г. Шевель. Програма концерту складалася з збірних деклямацій, різноманітних народних та побудовних пісень, ритмічних вправ (під продом пані М. Зайцев) та народніх танків від проводом балетмайстра М. Лехова і братів Сеніцьких. В програму входили ще цікаві діві точки: сольо-акордіон, яке виконав учень Ю. Красний і точка „від наших господинь". Дитячий хор під проводом добр. І. Стус виконав 10 пісень, які діти вивчили під час відпочинкового сезону на оселі.

Перед закінченням, голова Громади Св. Покрови — п. Г. Бабяк висловив від Громади щиру подяку всім тим, які в тій чи іншій мірі спричинилися до успішного проведення нашої дитячої оселі. Після цього, усі діти і присутні перейшли до прапорів, де під спів національних гимнів були опущені прапори як знак офіційного закінчення відпочинку.

І так, в почутті глибокого вдоволення покидали наші діти цьогорічну дитячу оселя, бо дійсно здобули вони на ній дуже багато. В додатку до головної програми, наші діти допомагали кожного дня господиням в кухні, як також втримували по своїх кабінках взірцеву чистоту. Найчистіша кабіна була нагороджувана кожного дня „препорцем чистоти".

За що головно дбала управителька, пані М. Зайцев, яка в додатку до руханкових вправ кожного вечора, які вона виконувала з дітьми та в додатку до своєї функції як медичної сестри, яку функцію вона сповновала на оселі, вона ходила ще час на догляд за чистотою по кабінах і на оселі. Щира подяка належиться також і п. д-рові В. Зайцеві за його пильну і безкорисну лікарську опіку над нашими дітьми на оселі. Велика подяка п. Кіпранові за висвітлювання дитячих фільмів, якому в цьому допомагав п. М. Кушнірик та п. В. Ковальчук, як також дякуємо балетмайстрові М. Лехову за те, що він приїжджав з Інструкторами на оселю і вчив наших дітей народніх танків.

Та здається чи не найбільшу подяку заслуговують на-

ші будівничі і жертводавці на нашу оселю „Веселка". До таких великих жертводавців на лежать: д-р А. Г. Котик та адв. І. Свистун, які в додатку до своїх попередніх пожертв, зложили на дитячу оселю „Веселка" — $491.07 на покриття коштів за бідних дітей, що перебували на оселі, як також на частинний закуп портових речей.

Усім цим людям, жертводавцям, виховникам і вихованцям, господиням і господарям висловлюємо від імені на шої Громади щиру подяку за їх цінну допомогу і працю для наших дітей на дитячій оселі „Веселка".

Хай Господь допоможе нам і надалі продовжувати цю відповідальну працю у вихованні наших дітей та у збереженні у них щирої української православної душі.

о. Іван Стус.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. п. М. ГАРАСИМЮК
Торонто, Онт.

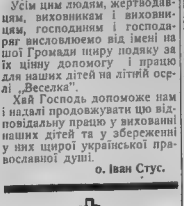

В суботу 8 серпня ц. р., помер Михайло Гарасимюк на 65-му році свого життя

Маленькою дитиною привезли його родичі з Галичини до Канади й поселилися в околиці Гудів, Саск. Тут виростав Михайло, а також ходив і до публічної школи.

Від 1918 року Покійний перебував в Інституті ім. Петра Могили й закінчив середню школу й учительський семінар у місті Саскатуні.

Учителював Покійний довший час в околиці Йорктону.

1924 року Покійний одружився з Анною Гребенюк. Господь Бог поблагословив молоду пару дуже чисельними й гарними дітьми. Одна дочка Савела мала велике замилування до музики й здобула собі й родичам велике признання й нагороди за гру на піяніно на фестивалях в Саскачевані і в Торонті. Друга дочка Оля не довго тішилась своїм особистим щастям.

Минулої весни, передчасно відійшла з цього світу й осталася двоє гарних дітей, а вслід за нею пішов її батько. Син Орест, по фаху аптекар, успішно веде свою власну Аптеку в Річмонд Гил, біля Торонта.

Щоб дати кращу нагоду своїм дітям користуватися вищою школою, Покійний переселюється до Торонта. Але й сам не перестає вчитися. Іде до Шікаго й записується на курси орудування Х-рей машинами. Наші лікарі й дентисти в Торонті й Гемилтоні давали йому заняття в своїх канцеляріях орудувати оцими машинами.

За останніх чотири роки Покійний почав підупадати на здоров'ї. Серце не видержувало надмірної напруги і в суботу рано 8-го серпня, перестало битися. Так закінчив своє земне життя в місцевій лікарні Св. Йосифа, добрий українець Михайло Гарасимюк.

Багато доброго можна сказати про Покійного. Він відзначався лагідною та спокійною вдачею. Був гідним членом своєї родини, співучасником нашого церковного й громадського життя, а також був членом катедральної Громади, Союзу Українців Самостійників та Товариства „Взаімної Помочі".

Покійний залишив вдовою свою вірну дружину Анну, сина Ореста з його родиною, четверо внуків, три брати і дві сестри.

Похорон відбувся 11 серпня з катедри Св. Володимира.

Похоронні Відправи служили о. Прот. Д. Фотій і о. П. Самець, давній знайомий родини Гарасимюків.

Жалібно й милозвучно співав п. Семченко зі своїми хористами.

Тлінні останки Покійного спочивають на цвинтарі „Проспект".

Після Похорону всі учасники були запрошені на поминальний обід.

Під час обіду п. Орест (син Покійного), передав 10.00 доларів на пресовий фонд „Вісника", щоб подати коротку згадку про його доброго батька.

Царство Йому Небесне!

о. П. С.

Бл. п. М. ГАНЧАРИК
Торонто, Онт.

У суботу 8-го серпня цього року, відпровадили на вічний спочинок бл. п. Миколу Ганчарика, що прожив 62 роки.

У п'ятницю вечером була відправлена Панахида за спокій душі Покійного в похоронніми заведенні Кардинала.

Співав хор під диригентурою п. П. Семченка.

На Похороні було багато членів родини Ганчариків, сосельчан, приятелів і членів Катедральної Громади Св. Володимира в Торонті.

Домовину прикрашували численні вінки квітів.

Чин Похорону і Заупокійна Служба Божа відправлялися в українській православній Катедрі Св. Володимира в Торонті.

Чин Похорону і Службу Божу та прощальне слово виконав о. Прот. Д. Фотій.

Тіло Покійного похоронено на цвинтарі „Проспект".

Після Похорону, згідно з українськими традиціями, відбулися поминки в домі вдови — пані Юстини Ганчарик. При цьому згадувалося Покійного, як то він покинув рідне село Підлипін'я, Борщівського повіту 1926 року і виїхав до Канади, щоб знайти кращі умовини до життя. По приїзді до Канади, Покійний осівся в Форт Вілліямі. Там він і одружився з Юстиною Тарнавською і обоє належали до місцевого хору впродовж 12 років.

1941 року подружжя Ганчарики переїхали в місто Торонто, де відразу стали членами української православної Громади Св. Володимира.

Покійний був улюблений всіми за його постійний гумор, яким багатьох розвеселяв.

Останніми роками Покійний почав підупадати на здоров'ї, і так 31 липня втративши при томність, був відвезений до лікарні, а 6-го серпня відійшов з цього світа.

Покійного прощали: дружина, сини покійного брата Кирила, вуйко, що прибув з Монтреалю, та багато односельчан. В Україні осталися три сестри.

На закличк п. С. Юсипчука, на поминках була переведена збірка на добру ціль, яку було розділено, як слідує: на „Вісник" — 10.00 доларів, на „Український Голос" — 10.00 доларів, на „Віру і Культуру" — 10.00 доларів і на новонабутий будинок Громади Св. Володимира під Українську Школу — $44.25.

Нехай канадійська земля буде Покійному легкою, а душу Його, нехай Господь оселить у Царстві Небесному!

Щира подяка всім, що вшанували Покійного Молитвою, квітами, трудом і грошевими датками, щоб згадати з часописах його пам'ять. Вдову Юстину, нехай Господь має під своєю опікою, та дасть їй силу перенести родинне горе.

А. Б.

Бл. п. СОФІЯ ГРИЦІВ
Вонда, Саск.

В другу річницю смерти бл. п. Софії Гриців, її муж і родина запросили свого пароха о. В. Сенишина, відслужити Поминальну Службу Божу за душу своєї дружини і мами.

В суботу 11 липня цього року родина і велике число парафіян прибули на це торжественне хоч і смутне свято, щиро помолитися за спокій душі свідомої громадянки, доброї мами і вірної дружини. Вона була свідома українка, дала належне виховання і своїм дітям, щиро працювала для Церкви, свого народу і щедро жертвувала на всякі громадські та церковні потреби.

На Нев'янучий Вінок і Вічну Пам'ять, родина передала 10.00 доларів на пресовий фонд „Вісника".

Нехай канадська земля буде для Покійної легкою, а добрі діла залишаться на вічність.

Вічна Їй Пам'ять!

о. В. С.

Бл. п. ВАСИЛЬ СИРОІД
Спеден, Алта.

Дня 7-го січня 1964 року відійшов на вічний спочинок бл. п. Василь Сироїд на 71-му році життя після довшої недуги.

Покійний Василь народився 9-го травня 1893 року в селі Волевин, Сокальського повіту, західня Україна.

Молодим юнаком приїхав до Канади 1911 року, і працював по різних роботах в Альберті, а 1914 року взяв (гомстед) фарму в околиці Спеден.

Літом чистив фарму, а на зиму йшов на заробітки до копальні вугілля, або до лісу і іншої роботи.

1926 році 19 лютого, одружився з Ксенею з родини Ожга. Після одруження Покійний купив другу фарму.

Переживали ріжні трудноші як і інші піонери на фармах, треба було корчувати ліс і тягнути каміння, щоб виробити поле.

Покійний Василь був тихої і терпливої вдачі і переносив всі свої труднощі і недомагання без нарікань, інтересувався також громадським життям, був вибраний до муніципальної ради канцлером. Покійний також був одним з перших, що організував українську православну Громаду в Спеден, і був членом заряду і ріжних комітетів через довгі роки, служив як старший брат в Церкві. Належав Покійний також і до Товариства „Просвіта".

Покійний був працьовитий на всіх ділянках громадського життя, був щирий і жертвенний, і тому Громада втратила одного з найкращих членів.

Від осени 1949 року, Покійний почав хворіти, перебув три операції і так вже хворів до смерти.

Бл. п. Василь залишив у глибокому смутку дружину Ксенію, два сини, одну дочку і 5 внуків.

В суботу 11 січня була відправлена Служба Божа в місцевій українській православній Церкві.

Всі Похоронні Відправи відслужив місцевий парох о. Й. Рибалка.

Після Похорону відбувся Поминальний обід в церковній залі. При обіді о. настоятель закликав присутніх зложити пожертви на новозбудовану Церкву і на пресу, де і було зібрано $52.16. З того призначено: $26.16 на Церкву, 10.00 доларів на „Український Голос", 10.00 доларів на „Вісник" і 5.50$ на вироблення кліші, а 50 центів на пересилку.

Всім Жертводавцям щире спасибі.

Нехай Господь Бог буде ласкавим суддею, та оселить Покійного Василя у Своїх Оселях.

Вічна Йому Пам'ять!

А. І. Матвійчук.

Бл. п. МАРІЯ МАЛЮТА
Гадсон Бей, Саск.

В середу 19 серпня 1964 року після тяжкої хвороби упокоїлася в Бозі, у лікарні в Гадсон Бей, Саск., бл. п. Марія Малюта з дому Панасюк, прожривши 77 років.

Покійна Марія народилася 14 грудня 1887 року в селі Торках, Сокальського повіту, західня Україна. Виростала в рідним селі при родині. 1910 року Покійна прибула до Канади з своїми родичами, які поселилися в околиці Україна, Манітоба, а через рік родичі Покійної Марії переселилися в околицю Мерідель, Ман., в з ними і Покійна. 1911 року бл. п. Марія одружилася з Іваном Малютою з яким прожила спільно 50 років.

По одруженні Покійна фармувала з своїм мужем також в околиці Мерідель, Ман. 1939 року п-во Малюти зі своєю родиною переїхали в околицю Гадсон Бей, Саскачеван.

Дня 5-го травня 1961 року вмирає бл. п. Іван Малюта, і Покійна Марія залишилася жити біля сина Михайла в Гадсон Бей, Саск., до останнього дня свого життя.

Бл. п. Марія в своєму житті не була ніколи поважно хвора, не мала жодного випадку каліцтва, або чогось подібного, аєє всьому є свій час, і так після трьох років слабости, Покійна відійшла у вічність 19 серпня 1964 року у Гадсон Бей, Саск.

Похоронні Відправи відбулися в Роблин та Мерідель, Манітоба, тому, що тут спочиває її муж і тут Покійна провела свої молоді роки.

Похоронні Відправи відправив о. П. Зубрицький.

У п'ятницю 21 серпня о 9 годині вечора відправилась Вечірня Панахида в похоронніми заведенні в Роблин, Ман, а 22 серпня в суботу, відбувся Похорон зі Службою Божою в українській православній Церкві Св. Апп. Петра й Павла в Мерідель, Ман. Дякував п. О. Гаврилюк з Роблин, Ман. Під час Похорону о. парох в своїй промові підкреслив, що Покійна була членкинею Рідної Церкви з перших днів її відродження в околиці Мерідель, Ман., брала активну участь у будові Церкви зі своїм мужем, була жертвенна на потреби Церкви, передплачувала до самої смерти рідну пресу, була вірною дружиною своєму мужеві, та доброю матір'ю своїм дітям, дбала про їхне релігійне виховання, жила зі всіми у згоді.

Відходячи на вічний спочинок, Покійна лишила в смутку: три сини, сім дочок (всі заміжні), 34 внуки, 5 правнуків, три сести, брата і дальшу родину.

Під час Останнього Цілування була переведена збірка на Нев'янучий Вінок, де було зібрано $25.75, з яких: $5.25 приділено на пресу, а $20.50 лишили на місцеву Церкву.

Родина Покійної від себе склала $15.25 на пресу, які розділено так: 5.00 доларів на „Вісник, 5 доларів на „Український Голос", $4.50 на вироблення кліші, і 0.75 центів на пересилку.

Родині Покійної Марії та всім Жертводавцям щире спасибі.

Тлінні останки Покійної спочили на місцевому цвинтарі біля Церкви.

Після Похорону діти бл. п. Марії запросили всіх на перекуску, яка відбулася в Народньому Домі біля Церкви в Мерідель, Ман.

Нехай Господь потішить замучену і горем прибиту родину, а бл. п. Марію прийме в Свої Небесні Оселі.

Вічна Їй Пам'ять!

о. П. З.

Бл. п. МИКИТА КЛЕШЕЧ
Бруксбі, Саск.

У неділю вранці 21 червня цього року, о годині 2.25, несподівано відійшов у вічність один із основоположників і передових членів Української Греко-Православної Церкви в Бруксбі, Саск., бл. п. Микита Клешич.

Покійний народився в селі Шарипполь, колишньої Київської губерні, 1895 року.

1913 року, 17-літнім юнаком, приїхав у Канаду і на початку працював при будові залізних доріг в Онтеріо, пізніше переїхав до Ліпас в Манітобі і працював у трачці, а 1918 року перебрався в Саскачеван і працював в одного фармера. По цьому купив собі фарму і 1920 року одружився з Яриною Антонійчук. Це подружжя Господь поблагословив 4-ма синами.

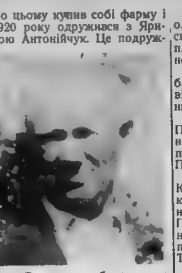

Бл. п. М. Клешеч тяжкою працею став доробляться і згодом купив собі 4 фарми.

Покійний був також діяльним у церковній Громаді Св. Апп. Петра й Павла в Бруксбі, Саскачеван. Він був свідомим українцем, читав українську пресу, між іншими — „Вісник" і понад 40 років передплачував „Український Голос". Із своїм старшим сином Михайлом працював на фармах, а інших трьох посилав до шкіл: Степан вивчився на агронома - працює в Лефт Брич, Альберта, Семен вивчився на доктора — має своєю канцелярію в Сван Ривер; Манітоба, найменший син Олексій — має диплом „пламера".

Покійний був взірцевим батьком своєї родини.

15 червня цього року члени місцевої Громади малювали Церкву й покривали гонтами; Покійний, працюючи при цьому ремонті Церкви, дістав „строки", стратив пам'ять і таким відвезли його до лікарні, де він пролежав 6 днів без притомности, і в неділю 21 червня упокоївся.

Вістка про смерть бл. п. Микити схвилювала всіх, хто його знав, а зокрема Церковну Громаду в Бруксбі, якої він був довголітнім членом і понад 20 років старшим братом.

Покійний Микита Клешеч залишив у смутку дружину, 4 сини, 3 невістки і 7 внуків.

Похоронні Відправи відбулися як слідує: у вівторок 23 червня о годині 5-й вечора, тіло Покійного було привезене до його хати і там було від правлено над ним Панахиду. Після цієї Панахиди Покійного перевезено до Народнього Дому і тут вечером, при великому числі вірних, було відслужено Парастас. Через всю ніч дяк п. І. Іванусь із Гронлид (північна) при помочі Іва на Письменного і Василя Боднарчука, читав над Покійним Псалтиря. У середу вранці тіло Покійного було перенесено в Церкву Св. Апп. Петра й Павла, де було також відправлено Чин Похорону й Заупокійну Службу Божу. Всі Відправи звершив місцевий парох — о. М. Критюк при помочі дяка І. Івануся, Григорія Яремія і Василя Боднарчука.

По прочитанні Євангелії о. Прот. М. Критюк виголосив проповідь і попрощав бл. п. Микиту на вічний спочинок.

На цей Похорон зійшлося багато людей різних віроісповідань, що за життя дуже цінили бл. п. Микиту Клешеча.

Після Служби Божої тіло Покійного Микити було віднесено на місцевий цвинтар і під спів жалібної пісні „Вічна Пам'ять" зложено до гробу...

По Похороні о. Прот. М. Критюк, в імені родини Покійного, запросив всіх учасників до Народнього Дому на Поминальний обід, заряджений вдовою Клешеч при допомозі місцевого Жіночого Товариства.

Після обіду промовляв о. Прот. М. Критюк. Він же передав щире співчуття родині Покійного, та подякував, в імені родини, всім за участь у Похороні Покійного Микити Клешеча.

У 40-й день упокоєння бл. п. Микити Клешеча, в четвер 30 липня, вранці, заходами родини Покійного була відправлена Заупокійна Служба Божа в Церкві Св. Апп. Петра й Павла в Бруксбі, Саск. На цю Службу Божу прибуло багато людей, після якої всі процесією пішли на цвинтар, де на гробі Покійного був відслужений Парастас. Із цвинтаря всі перейшли до Народнього Дому на обід. При обіді промовляв п. С. Возняк.

Щоб згадка про Покійного залишилася у пам'яті всіх, хто його знав, він запропонував збірку на Нев'янучий Вінок. Присутні зложили з цієї нагоди $33.55, а родина Покійного від себе пожертвувала 28.00 доларів, отже разом було $61.55. Цю суму розділено як слідує: на Колегію Св Андрея у Вінніпезі — 10 доларів, на Інститут ім. Петра Могили — 15 доларів, на „Вісник" і кліше — 15 доларів, на „Український Голос і кліше — 20 доларів, а решта — на поштові видатки.

Щира подяка всім Жертводавцям, а душу бл. п. Микити нехай Милосердний Господь оселить в оселях святих і дарує йому життя вічне.

Вічна Йому Пам'ять!

ПОДЯКА

По втраті дорогого Мужа, Тата й Дідуся складаємо щиросердечну подяку о. Прот. М. Критюкові за Похоронні Відправи і за зворушливу проповідь; дяках — І. Івасеві, Г. Яремію та В. Боднарчукові зо спів; Жіночому Товариству за допомогу при Поминальному обіді; дякуємо родині, приятелям і всім людям доброї волі за їхне щире співчуття, за вінки, квіти та за участь у Похоронній Службі Божій. Нехай Милосердний Господь Бог обдарує Вас ласкою Своєю!

Дружина Ярина, діти і внуки.

Бл. п. ПЕТРО ГРИЦІВ
Абердін, Саск.
(В роковини смерти)

В середу 19 серпня в Церкві Св. Трійці в Сматс, Саск. на

прохання вдови по бл. п. Петрові Грицеві, пані Йосифини Гриців, по Службі Божій, буде відправлено Панахиду в річницю смерти по Покійнім Петрові та І. Ксьондзині, який відійшов з цього світу трохи давніше.

Панахиду відслужив о. Микола Стеценко, а дякував відомий старожилий дяк, батько добродійки Малюжинської, п. І. Дзендзик з Ванди, Саск. Так як Покійний Петро Гриців також дякував за свого життя і був знаний в цій місцевості, тому і прийшло досить багато вірних, щоб помолитися за душу Покійного.

Покійний Петро був рожений в Україні, а до Канади прибув двохрічним хлопцем з своїми родичами 1908 року. Все своє життя Покійний проживав на фармі в околицях Аберден.

Покійного не можуть забути, вдова Йосифина, дочка Наталія, яка проживає у Ванкувері та два сини Мирон та Василь.

По закінченні Молитов у Церкві пані Гриців запросила всіх присутніх з Церкви на заупокійний обід, до себе додому. По обіді вдова зложила, свою лепту на церковно-національну пресу: на „Вісник — 5.00 долярів та на „Український Голос" — 5.00 долярів.

Щиросердечне спасібі від вдови Йосифини і її дітей, всім тим, що брали участь у Заупокійній Відправі по дорогому мужеві, а Покійному Петрові, нехай буде Вічна Пам'ять!

Присутній.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЖОВТЕНЬ

4 Неділя — Йорктон
Ледяна
11 Неділя — Транскона, Бозеж'р, Сетклір, Сулуквант.
18. Неділя — Кенора, Дуфрост, Тандер
25. Неділя — Транскона, Поплар-Філд, Гомор.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОРЧУКА
ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Йорктон
11 Неділя — Раян
11. Середа. Покров. Пресв. Богородиці Горлиці
18. Неділя — Йорктон
25. Неділя — Брокстон

110 Wellington Ave.
Yarkton, Sask. Phone 783-2996

о. П. БУБЛИКА
ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Кемсек
11. Неділя — Сторновей
14. Середа (Покров Пресв. Богородиці) — Калдер
18. Неділя — Мазепа. Окружний День Подяки
25. Неділя — Донвел

ЛИСТОПАД
1. Неділя — Кемсек
8. Неділя — Калдер
15. Неділя — Мазепа
21. Субота (Собор Архістр Михаїла) — Сторновей
22. Неділя — Кемсек
29. Неділя — Донвел

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Св. Андрія
11. Неділя — Св. Михаїла
11. Неділя — Св. Андрія
18. Неділя — Св. Андрія
25. Неділя — Св. Михаїла
25 Неділя — Св. Анарія
Address: 13208—117 Str. Edmonton, Alta. Tel. 465-7877

о. І. Г. ГИКАВИЙ
ЖОВТЕНЬ

4 Неділя — Виллінгтон
11 Неділя — Емерг. День Подяки
14 Середа Покров Пресв. Богородиці — Борівці. Храм
18 Неділя Лужани
25 Неділя Прут

ЛИСТОПАД
1 Неділя — Виллінгтон
8. Неділя — Лужани. Храм
15. Неділя — Емерг
21. Субота, Архістр. Михаїла — Лаваль. Храм
22 Неділя — Гемлин
29 Неділя Сучава
Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЖОВТЕНЬ

4 Неділя — Пайн Ривер
11 Неділя — Етелберт
14 Середа — Векленд. Покрова Пресв. Богородиці
18 Неділя — Дробин (заві посв. Храму)
25. Неділя — Драй Ривер

УВАГА: — 18-го жовтня ц. р. відбудеться з Благословення Блаженнішого Владики Іларіона, урочисте мале посвячення Храму Всіх Святих в Дробин, Ман. Цю Священнодію доконає о. Парох в соборуючині Прот. О. Мабби, довголітнього Пароха цієї громади. Запрошується всі довколишні громади, взяти численну участь у цій урочистості.
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 8264

о. С. ГРЕБЕНЮКА
P. O. Box 586. Watson, Sask.

о. С. ГРЕДИЛЯ
ЖОВТЕНЬ

4 Неділя — Норквей
11. Неділя — Арран
14. Середа, Покрова Пр. Богор. — Стінен
18. Неділя — Вайтбіч
25. Неділя — Гаас
Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Вернон
11. Неділя — Камлупс
14. Середа П. Пр. Бог. — Вернон
18. Неділя — Вернон
25. Неділя — Вернон
Address: 2602-42 Ave. Vernon, B. C. Phone 542-4512

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЖОВТЕНЬ

4. Неділя. День Подяки Спільний обід, та відбувається Окружний з'їзд СУК, з участю голови СУК, на Манітобу пані Ольги Завісляк, засадно запрошуємо з околичних Парафій прибути на цей день з'їзду до нашої Парафії — Роблин
11. Неділя. День Подяки, спільний обід — Топорівці
11. Неділя. День Подяки: о 6.30 вечора Вечірня та вечеря — Петлюра
12 Понеділок, День Подяки спільний обід — Мінкет
14. Середа Покрова — День Подяки, спільний обід — Ленард
18. Неділя. День Подяки, спільний обід Мерідейл
18 Неділя День Подяки о 6.30 вечора Вечірня та спільна вечеря Шортленз
25 Неділя День Подяки, спільний обід Гренфел
25. Неділя. День Подяки о 6.30 вечора Вечірня та спільна вечеря — Руссел
Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 465.

о. Ст. ЗУБАКА
ЖОВТЕНЬ

4 Неділя. День Подяки — Кридор
11. Неділя. День Подяки — Геффорд
18 Неділя День Подяки — Редфілм
25. Неділя — Геффорд
25. Неділя, о год. 7-ій День Подяки — Бінкер
Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. О. КРАВЧЕНКО
Address: North Battleford, Sask. 972—108, St. Ph. 446-3280.

о. М. КРИТОКА
ЖОВТЕНЬ

4 Неділя — Тадсон Бей
11. Неділя — Брускіл
14. Середа. Покрова Пр. Богородиці — Ернуд
18. Неділя — Гронкіл (північна)
25. Неділя — Медфорт
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛИША
ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Вайта
11. Неділя — Пенебіна, Н. Д.
14. Покров Пресв. Богородиці — Сірко
18. Неділя — Вайта
25. Неділя — Сандаун
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-62.

о. ІВАН МЕЛЬНИК
ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Сенді Лейк
11. Неділя — Россборн
14. Середа, Покрова — Сенді Лейк
18. Неділя — Менві
25. Неділя — Оакборн
Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Вестлок
11. Неділя — Санрудо
18. Неділя — Рімонд Парк
Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-2746

о. Н. МОРОЗ
ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Бірнабі
11 Неділя — Мишон Сіті Храм Св. Покрови
14. Середа — Бірнабі. Покрови Пресв. Богородиці
18. Неділя — Порт Альберні. Храм Покрови
25. Неділя — Бірнабі
Address: 7197 Grandview Hwy., Burnaby, B. C. Tel. LA. 1-6900

о. М. ОЛЕСЮКА
ЖОВТЕНЬ

4. Неділя. День Подяки. Спільний обід — Давфин
4. Неділя. День Подяки. Вечірня о год. 5.30 вечора і спільна вечеря — Гемберт Плейнс
11. Неділя. День Подяки. Спільний Обід — Валей Ривер
14. Середа. Покрова. День Подяки. Спільний обід — Косів
17. Субота. День Подяки. Спільний обід — Дрифтінг Ривер
18. Неділя. Спільний обід, та відбудеться Окружний З'їзд СУК, з участю голови СУК на Манітобу пані Ольги Завісляк. Засадно запрошуємо з околичних Парафій прибути на цей день з'їзду до нашої Парафії — Роблин
24. Субота. День Подяки — Сифтон
25. Неділя — Гилберт Плейнс

Вечірні, за винятком неділі 4-го жовтня, служаться в год. 7-ій вечора в Давфині.
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЖОВТЕНЬ

4 Неділя — Інсінгер (м.)
11. Неділя — Подор (м.)
14 Середа. Покр. Пр. Богородиці — Подор (за рікою)
18 Неділя — Дробот
25 Неділя — Льора

ЛИСТОПАД
1 Неділя — Інсінгер (м.)
8 Неділя — Подор (м.)
15. Неділя — Інсінгер (гай-вий)
21. Субота Арх. Михаїла — Льора
22. Неділя — Макорнеш
29. Неділя — Весбурк
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 30.

о. Я. РИБАЛКИ
Address: Smoky Lake, Alta. Box 509

о. О. СОРОЧУК
ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Бонніленд
11. Неділя — Еж Пойнт
14. Середа. Покров Пресв. Богородиці — Ст. Пал
18. Неділя — Гіффорд
25. Неділя — Сенді Репідс
Bonnyville, Alta. Tel. 826-3226
Rev. O. Sorochuk
Bonnyville, Alta.

о. Т. СЛАВЧЕНКО
ЖОВТЕНЬ

4 Неділя — Айтуна
11. Неділя — Мелвил Храм
14. Середа, Покрова Пр. Богородиці — Гулів
18. Неділя — Айтуна
25. Неділя — Гулів
Address: Box 148, Ituna, Sask. Tel. 57.

о. В. СЛОЗАРА
ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Рама
4. Неділя. Вечірня год. 7 — Бюкенан
11. Неділя — Стриджес
11. Неділя. Вечірня год. 4 — Могкая
14. Покрова Пресв Б-ці — Бірджес
18. Неділя — Канора
25. Неділя — Бюкенан
Canora, Sask., Ph. 563-5155

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
ЖОВТЕНЬ

(День Подяки у кожній громаді)
4. Неділя — Вакав
11. Неділя — Кадворт
14. Середа. Покрова — Ст. Джуліен. Храм
18. Неділя — Деніл
25. Неділя — Елвов Крік
Address: Box 4. Wataw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФІКА
ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Толстой
11. Неділя — Сарто
14. Середа. Покрова — Толстой
18. Неділя — Роза
25. Неділя — Гарвентон

ЛИСТОПАД
1. Неділя — Толстой
8. Неділя. Димитрія — Сарто
15. Неділя — Роза
21. Субота. Михаїла (Онуцька Церква) — Гардентон
22. Неділя — Гарвентон
29. Неділя — Дуфрост
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА
ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Восетна
11. Неділя — Редвей
18. Неділя — Торгилд
25. Неділя — Нюбрук
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Rev. A. Teterenko, Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 486.

о. Г. УДОДА
ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Жучкани
11. Неділя — Шіго (місто)
14 Середа, Покрова Пресв. Богородиці — Федаюк. Храм
18 Неділя — Винярд

Вечірня Ск. Божа — Шіго (пол.) Поч. 7-ма год.-веч.
25. Неділя — Фовм Лейк

Вечірня — Едмор Поч. 7 г. веч

ЛИСТОПАД
1. Неділя — Тафнел
8. Неділя — Шіго (місто)
15. Неділя — Винярд
21. Субота, Св. Архістр. Михаїла — Шіго (пол.)
22. Неділя — Едмор
29. Неділя Фовм Лейк
Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Шипмен
11. Неділя — Сембург
14. Середа. Покрова Божої Матері Кадет
18 Неділя. Окружні Збори. З'їзд делегатів — Вірдель
25. Неділя — Сембург
Address: Weirdale, Sask. Ph. 486.

о. А. ХРУСТАВКИ
ЖОВТЕНЬ

4. Неділя — Мирний
11. Неділя — Мусюра
14. Середа. Покров Пресв. Богородиці — Слава пол.
18. Неділя — Бросов
25. Неділя — Лойалмістер
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЖОВТЕНЬ

4. Неділя, День Подяки — Торсбі
11. Неділя, День Подяки — Брудергейм
18. Неділя, День Подяки — Калмар
25. Неділя, День Подяки — Кагани
Ph. GA 2-3068. Edmonton, Alta. Address: 9530—109 Avenue,

ВІСНИК

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorised as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLI. ВІННІПЕГ, МАН., 16-го ЖОВТНЯ, 1964. WINNIPEG, MAN., OCTOBER 16, 1964. ЧИСЛО (2016) 20

УГОДА: ВАТИКАН-КОМУНІСТИ

ВАТИКАН ПЕРЕДБАЧУЄ ДАЛЬШЕ КАТОЛИЦЬКО-КОМУНІСТИЧНЕ ПОРОЗУМІННЯ

„МІСТО ВАТИКАН (АП). — Ватиканські офіційні чинники з надією очікують дальших кроків у зближенні між Римо-католицькою Церквою й комуністичними урядами.

Проголошена у вівторок (15 вересня) угода між Ватиканом і Угорщиною була тутешніми сферами сприйнята як справжній перелом у відносинах між цією Церквою і режимами за „Залізною Заслоною".

Ватиканські власті підкреслили, що ця угода не означає послаблення з боку цієї Церкви спротиву комунізмові як філософії. Але тут є безсумнівний доказ того, що ця Церква бажає вийти у зв'язки з комуністичними провідниками, щоб поліпшити життєві умовини католиків у країнах під комуністичною владою.

Ця Церква і комуністичний світ через цю угоду виразно осягнули більшу переломову точку. Католицька Церква — найбільша серед християнських спільнот, і представники системи і в минулому часто проявляли такі самі очевидні нахили договоритися, не зважаючи на їхні цілком протилежні філософії.

Папа Іван (XXIII) — своєю енцикликою „Пацем ін Терріс" („Мир на землі") завдав тон цій зміні.

Зміна системи

У своїй заяві, яку широко сприйняли як майже революційну, папа Іван сказав, що католики в деяких випадках можуть співпрацювати з комуністами для добра світу. Він сказав, що системи змінюються навіть тоді, коли їхні філософії залишаються ці самі.

Комуністичний світ похвалив таке становище папи Івана як крок у напрямку миру.

Ця політика продовжується й за папи Павла (VI) у формі **непроголошуваних зв'язків між Ватиканом і різними комуністичними урядами у важливих церковних справах.**

Угода з Угорщиною вможливила папі назначити єпископів і шість затвердити на цих катедрах, які здавиш були опорожнені тому, що уряд у Будапешті вимагав, щоб церковні назначення були ним затверджувані. Ватикан же волів, щоб ці катедри залишалися опорожненими, ніж би мав погодитися на ці умови. Нарешті ж, очевидно, пішов на уступки. Йозеф Прантнер — начальник департаменту церковних справ при уряді Угорщини, сказав, що, згідно з цією угодою, Ватикан отримав право назначувати єпископів, яких затверджуватиме уряд Угорщини.

Ватиканські чинники сказали, що, згідно з їх поняттям, ця угода дає Церкві в Угорщині контактуватися з Ватиканом, вишколювати священиків і членів релігійних чинів та навчати релігії. Але, сказав Прантнер, священики й надалі будуть зобов'язані присягати режимові Угорщини.

Передбачається, що черговим кроком, мабуть, буде переведення кардинала Йозефа Міндсенті з його екзилю, який він сам собі вибрав у посольстві США в Будапешті, в Рим на волю. Він є одиноким серед найвищих католицьких прелатів, якому комуністич. режим ще й досі не дозволяє виконувати свої обов'язки. Другим прелатом, якого Ватикан уважає „зв'язаним", є архієпископ Йозеф Беран у Чехословакії.

Про справу встановлення дипломатичних зв'язків між Святою Столицею і комуністичними режимами в Ватикані не говориться. Але загально потверджується, що в майбутньому будуть ще й інші зміни, включно з усуненням перешкод священиків подорожувати за Залізну Заслону, дозвіл обсаджувати опорожнені катедри в Чехословакії, більше толерантції для релігії в Польщі і зменшення урядово-комуністичного вмішування в церковні справи".

З.Р.В. — Текст цієї інформації перекладений на українську мову з англомовного тексту, опублікованого в американському щоденнику „Ассошіейтед Пресс" за 17 вересня 1964 р. Пояснення в дужках і підкреслення чорним зроблені редакцією „Вісника").

Нові горожани й присяга

Справа Бергеми

Преса у вересні, напр., щоденник „Да Виннипег Трибюн" (17. 9. 1964), принесла вістку п. з. „Атеїстові відмовили горожанства".

Подружжя Ернест Бергема й його дружина, батьки 4-х дітей, іміганти з Голляндії, які перебувають у Канаді 10 років, уже два рази старалися про горожанство, але суд у Келедонії, Онт., від мовив їм тому, що Е. Бергема заявив, що він не віруе в Бога; суддя ж вимагав, щоб вони присягали формулою „так мені, Боже, допоможи".

Подружжя Бергема останньо склали заяву про горожанство у квітні 1963 р., а до судді явилися в першій половині вересня ц. р.

Бергема е зварювачем у фабриці „Стіл Компані оф Канеда" в Гемилтоні. Щоденник „Кенедіен Пресс" 17 вересня ц. р. повідомив, що посол Ново-Демократичної Партії з південного Гемилтону 17 вересня доповів про цю справу в Палаті Послів в Оттаві, і міністр горожанства Тремблей обіцяв прослідити цю справу.

Справа релігії, чи формальности?

Чи подружжю Бергема не надано горожанства з приводу суті справи, тобто через те, що вони (чи лише він?) атеїсти? Чи може суд не зацікавлений у тому, вірують вони, чи ні, а поступив він так лише через справу процедуральної рутини, тобто — що в суді зобов'язує формула присяги „так мені, Боже, допоможи"? При тому суд не зацікавлений у тому, чи той, хто цією формулою присягає, віруе в Бога, чи ні.

(Закінчення на 2 ст.)

Французи воліють англомовну пресу

Канадці французького роду становлять близько третини (30 процентів) усього населення Канади, одна їхня преса (французькою мовою) становить не 30, а лише 16 процентів усієї преси Канади; решта (84 проценти) — це англомовна преса.

Новоприбулі в Квебеку, особливо ж у Монтреалі, воліють англомовну пресу; але й коло 48% канадських французів воліють англомовну пресу, а франкомовної не читають.

Ці факти відмітив Льоренцо Пар, головний редактор франкомовного часописа „Ляксіон" у Квебеку. (Подано за журн. „Протестант Екшен" ч. 12, 1964).

З.Р.В. — Франкомовна преса в Квебеку і взагалі в Канаді, контролюється Католицькою Церквою.

ЗАГАЛЬНИЙ З'ЇЗД І РОКОВІ ЗБОРИ ЧЛЕНІВ КОЛЕГІЇ

Оцим повідомляється всіх зацікавлених, що Загальний З'їзд Колегії Св. Андрея в Віннипегу та чергові Рокові Збори Членів Колегії відбудуться в суботу й неділю, 7-го й 8-го листопада 1964 року. Програма Загального З'їзду буде оголошена пізніше, а програма Роковах Зборів Членів Колегії, що відбудуться в суботу, 7-го листопада, о год. 2.30 по полудні, в Авдиторії нової Колегії на площі Манітобського університету, складається з таких точок:

1. **Відкриття Зборів**
2. **Вибір Президії і Комісій: Реєстраційної, Верифікаційної, Резолюційної, Номінаційної та ін.**
3. **Протокол з попередніх Зборів.**
4. **Звіти: Голови Дирекції, Секретаря Дирекції, Принципала, Голови Будівельного Комітету, Настоятеля Богословського Відділу, Авдитора (фінсовий звіт).**
5. **Дискусія над звітами й ухвали.**
6. **Вибір Членів Дирекції і назначення Авдитора.**
7. **Інші справи.**

За ДИРЕКЦІЮ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ
Суддя І. Р. Соломон, Голова.

З життя Колегій Св. Андрея

Відкриття Академічного Року

Колегія Св. Андрея у Вінніпезі вже з самого початку свого заснування (6 квітня 1946 р.) стала унікальним явищем у історії українського народу, бо, по-перше, — це одинока під сучасну пору українська академічна православна школа в усьому світі, і по-друге, — її Богословський факультет є першою цього роду українською школою поза межами нашої батьківщини.

Колегія Св. Андрея з 1962 року стала також унікальною в соборницькому аспекті українства, бо з цього часу вона стала першою, і досі одинокою ціза межами України академічною школою, що ввійшла в систему державного університету; тут мається на увазі цей факт, що Колегія 14 червня 1962 року ввійшла в асоціацію з Манітобським університетом у Вінніпезі.

Асоціяція Колегії з Манітобським університетом — це є доказ сили нашої Української Греко-Православної Церкви в духовному житті Канади: вона також ставить усіх нас, православних українців, більше повноцінними в очах наших співгорожан інших походжень та віроісповідань, — та відкриває необмежені перспективи дальшого розвитку нашого національно-релігійного життя.

Своєю діяльністю Колегія в майбутньому обхопить усю українську православну студіюючу молодь та дасть їй належне релігійно-національне виховання, а також приготовить кадри працівників як на церковній, так і на народній ниві.

У проводі нашої Української Греко-Правосл. Церкви в Канаді ще в процесі заснування Колегії були заміри шукати всіх можливих заходів, щоб поставити Колегію на якнайвищий рівень, чого, власне, дочекалися аж у 1964 році, коли всі православні українці з'їхалися на Відкриття нової Колегії на площі Манітобського університету. А ось через короткий час після того, українське громадянство міста Вінніпегу зібралося у нових будинках Колегії, щоб відкрити Академічний рік Теологічного факультету. Це урочистість відкриття Академічного року (1964-65) відбулася в четвер 24 вересня в Авдиторії Колегії при великому числі громадянства, духовенства та наших Владик — Блаженнішого Владики Іларіона та Преосв. Владики Бориса.

Програма урочистостей почалася о год. 7.30 вечора Молебнем (в Каплиці Колегії). Молебень правив о. Архимандрит Іов Скакальський, а студенти Богословського факультету, при допомозі Преосв. Владики Бориса, співали під час Молебня. Другою точкою урочистості було вступне слово президента (ректора) Колегії о, Д-ра С. В. Савчука. У своєму слові о. Д-р С. В. Савчук привітав наших дорогих Владик, гостей, духовенство та студентів Богословського Факультету, а після цього попросив до слова Блаженнішого Владику Іларіона. У своєму слові Владика Іларіон привітав усіх присутніх та звернувся до студентів з закликом, щоб вони ревно працювали над собою та в майбутньому були відданими своїй Православній Церкві і українському народові. Після цього Владика мав виклад на тему: Як треба служити своїй Церкві і народові. Виклад Владики був сильний і глибокий змістом, і тому присутні слухали Владику Митрополита з глибокою увагою. По викладі Владики студенти разом з усією громадськістю заспівали Владиці „Многая літа".

Під кінець урочистостей відбулося чайне прийняття для всіх гостей заходом Жіночого Товариства при Колегії Св. Андрея. Вечір пройшов у дуже житерадісному настрої.

❦

ГРЕЦЬКИЙ МИТР. ВІТАЄ СТУДЕНТІВ

Дня 15 вересня ц. р. було розпочато науку Теологічного Факультету при Колегії Св. Андрея. На першій лекції Благословенний Владика Іларіон представив студентам гостя в особі грецького Владики Тимофія (керуючого епископа Грецької Православною Церквою в Канаді). Владика Тимофій у своєму короткому слові привітав студентів з початком науки, та побажав всього найкращого в науці.

❦

ВИБІР УПРАВИ ТЕОЛОГІЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ

Збори відбулися в приміщенні Колегії 28 вересня 1964 р. В склад управи увійшли:

В. Лакуста — голова
Б. Кравченко — зást. голови
Ігор Куташ — секретар
Орест Гудима — фін. референт
Євген Богуславський — культ.-освіт. референт
М. Сарамаха — бібліотекар
Ф. Осипенко — прес референт
Орест Равлюк — делегат до Клюбу „Іларіона"

Контрольна Комісія:
Гр. Підгурець — голова
Г. Філь і Р. Семотюк — члени.

Бажаємо успіху в новій праці.

❦

ЗУСТРІЧ СТУДЕНТІВ

У п'ятницю 2 жовтня відбулася зустріч студентів Теологічного Факультету зі студентами Клюбу „Іларіона" в приміщеннях Колегії. Вечір пройшов у дуже теплій атмосфері.

❦

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ при Колегії Св. Андрея

В каплиці Колегії відбуваються кожного дня Молитви Ранішні і Вечірні для всіх студентів.

Окрім Молитов відправляється кожного четверга Вечірня, в п'ятницю вечором Утреня, а в суботу рано Св. Літургія. Кожної суботи о год. 6.30 вечора править Всенічна, а в неділю о 10 год. ранку відбувається Служба Божа. У Богослужбах беруть участь студенти Теології. Гостям раді.

Пресовий референт
Ф. Осипенко.

Мінерали з-перед 3,5 мільярдів літ

„Найдавніші руди світу відкрили геологи Академії наук Української республіки на південь міста Запоріжжя. Вік їх обчислюється на 3,5 мільярдів років. Вони всього на мільярд років молодші від самої планети. Цікаво, що час народження знайдених порід, дослідники встановили з допомогою... атомів.

Геофізикам вдалося встановити товщину земної кори в цьому районі. З'ясувалося, що гранітний шар простягається до глибини 8-10 кілометрів. Тут тебредбачається закласти надглибоку свердловину в 10-12 кілометрів".

(Радіо Київ, 6 серпня 1964 р.).

Нові горожани і присяга

(Закінчення з 1-ї стор.)

На питання, чи судля В. В. Ліч у Кеджоній, до якого згодосився був Бергема, був зацікавлений відношенням Бергеми до релігії, чи може йому йшлося лише про те, щоб він механічно виголосив що релігійну присягу, а в Бога, мовляв, він у душі може собі не вірувати, — відповісти покицо неможливо.

Щоденник „Савтгем Нюз Сервис" 21 вересня ц. р. пригадує, що, замість слів „так мені Боже, допоможи", „в деяких судах є така формула, яка дозволяє особі сказати „Я це потверджую" без згадки про Бога в присязі; і це, з точки зору кари за фальшиве свідчення, зобов'язує особу так само, як і присяга іменем Бога".

Далі, цей же щоденник інформує: „Урядові чинники в Оттаві, однак, є такого погляду, що судля В. Ліч, який відвідомовно полагодив заяву (апліяцію) п. Бергеми... міг би був надати його на основі тієї Секції Іміграційного Акту, що вже є правосильною.

На основі цієї Секції судді отримали право надавати горожанство — від умово, що їх вдовольняє добрий характер цієї особи, яка зголошується по горожанство".

Отже, судді дано право вибирати одну з двох формул: або „так мені Боже, допоможи", або „я це потверджую". Суддя Ліч вибрав собі цю другу формулу, традиційно-старшу.

Чи у законах буде зміна присяги?

У престольному слові (генерал-губернатора Канади, Ванье) у лютому ц. р. було подано федеральному парляментові, що уряд поробить зміни в Іміграційному Акті, однак ця справа ще не предложена Палаті Послів. Але чи в цій евентуальній зміні (якщо б її проект був ухвалений) буде також і зміна в формулі присяги, — невідомо.

З.Р.В. — У той час, коли подаємо цю інформацію (21 вересня), федеральний міністр справедливости Гюї Фавро у вищезгаданій справі ще не видав був жодної заяви. Ново-демократ (соціяліст) посол Гав інтерпеловав у Палаті Послів в обороні Бергеми на цій підставі, що в Канаді конституційно Церква відділена від держави, отже, мовляв, суд, як державний орган, не має права вимагати релігійної формули присяги. Але, з другого боку, теперішні закони Канади дають суддям право вимагати релігійної присяги, якщо котрий суддя бажає собі з цього права скористати, — і тут міністр справедливости нічого порадити не може, бо зміняти закони може лише парямент.

США. — ЕфБіАй повідомило, що число злочинців у цій країні 1963 р. було на 10% більше, як 1962 р. За роки 1958-1963 скорість зростання злочинів була вп'ятеро більша, ніж скорість приросту населення.

Митрополичі Канонічні Візитації

Неділя 18-го жовтня, — Митрополича Візитація в Соборі Св. Покрови в м. Вінніпезі.

Неділя 25-го жовтня, — освячення церкви в Трансконі, Ман.

Загадки суперечності

Третя Родоська Конференція

НАРАДИ 1-15 ЛИСТОПАДА Ц.Р.

Москва найперше волію політику, не теологію. Проф. Алівізатос: Чи православні не є відсталими в науковій і теологічній ділянках?

Вліті ц. р. преса писала, що Третя Родоська Конференція почнеться на переломі серпня-вересня; інші інформували, що — у вересні, чи на переломі вересня й жовтня. Аж журн. „АРЕО" („Американ Ревю оф Істерн Ортодокс" (вересень ц. р.) подав, що ця конференція відбудеться в днях 1—15 листопада.

Той факт, що провідники Родоської Конференції й досі офіційно не прогласили реченця її початку, є замітним явищем. Вони, очевидно, чекали на хід подій третьої сесії II Ватиканського Собору, а також ще й досі не вповрялися із суперечностями між членами Конференції. Звідси ти проволока з визначенням дати Конференції, до якої належать усі Православні Патріярхати й більшість інших автокефальних Церков, але не всіх; усе ж таки її названо „Всеправославною" Конференцією.

Рим - Православіє, як „рівні з рівними"?

На Другій „Всеправославній" Конференції (на грецькому острові Родосі) восени 1963 р. було постановлено, що „Всеправославна" Конференція буде переговорювати з Римом на базі „рівних з рівними". На це нібито мав погодитися пана Павло VI під час своєї зустрічі з патріярхом Константинопольським Атенагорасом І в Єрусалимі в першому тижні січня 1964 р.

Але через приблизно сім місяців після цієї зустрічі папа Павло VI видав 9 серпня 1964 р. свою першу енцикліку п.з. „Екклезіям Суам" („Церкву Свою"), в якій повторив традиційне становище папства і що папа — це „наслідник Петра" (що само собою для католиків розуміється: і „намісник Христа" — р. В.), і що Католицька Церква „не поступиться" нічим у своєму вченню, хоч би це й перешкоджало з'єдиненню християн; він же підкреслив, що тільки католицька віра є одинока правдивою.

Чи ж папа, вважаючи себе „за наслідника Христа", а кат. віру — за „одиноко правдиву", — чи, консеквентно, може він сказати, що він уважає первоієрархів інших Церков за рівних йому, а інші віросповідання — за рівні католицтву? Очевидно, що — ні; і ніде немає ні одного документа, в якому було б свідчення, що провід Католицької Церкви погодився вести діялог з православними, як „рівний з рівними".

Греки: Науково-богословський діялог

Друга Родоська Конференція постановила, що її представники вестимуть з Римом, як „рівні з рівними", діялог виключно науково-богословського (теологічного) характеру.

У зв'язку з цією постановою журн. „Америкен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (вересень 1964 р.) інформує:

„Проф. Гамільнар Алівізатос з Атен, визначний богослов, ще раніше цього року, заявив був, що той діялог Православія з Римом на основі „рівного з рівним" міг би „назавжди затерти згущене взаємне обайдужения, невіжість, підозрливість, ненависть, злочинки й фанатизми багатьох століть". До цього він додав: „Горе нам, якщо ми не спроможні сперти наші рівниці на справжніх біблійних і наукових доказах... Я сповнений страхом, що, коли йдеться про Православіє, то ми (православні), прийнявні ми, сучасні, не є належно озброєні для того, щоб стати віч-на-віч з багатою й повністю озброєною теологією. Заходу... цей діялог мусить бути діялогом реальности, а не ораторством... діялогом покути і взаємного визнання помилок... щоб у кожної групи було право висловлювати застереження супроти іншої групи — на основі рівних з рівними, без принципу першинства".

Москва: Політичний діялог

А тим часом фактичний правитель Московської Патріярхії Митрополит Ленінградський і Ладозький Нікодим (Ротов) уже після 2-ї Родоської Конференції, бо вліті 1964 р., заявив кореспондентові італійського католицького щоденника „Іль Квотідіяно":

„Я переконаний, однак, що ми (православні й католики) повинні починати (діялог) не виключно богословських питань, але й також — з питань практичних, в яких співпраця є можливою. Одним з них є оборона миру. Це не значить, що я хочу сказати, що богословські справи не мали б бути обговорені, але — що ними краще б займатися тоді, коли вже, згодом, розвинеться атмосфера сердечних взаємовідносин" (з Риму). (Цитовано з „Бизентайн Католик Ворлд" ч. 32, 9. 8. 1964, США).

Це значить, що фактичного правителя Московської Патріярхії, митр. Нікодима, який діє за інструкціями влади СС-СР, в дійсності цікавлять тільки політичні взаємовідносини з Римом; — політичне завдання, згідно з дорученнями влади СССР, — ось яка мета Москви в її бажанні вести діялог з Римом; теологія ж тут має бути тільки формальним претекстом, ширмою.

„З усіх Православних Церков одна тільки Російська Церква (в СССР) здібна до серйозної богословської й літургічної дискусії", — заявив з Ватикану кореспондент католицького журналу „Да Реджистер" серпень 1964 р. США) — на основі ватиканських джерел.

Те Ватиканське вивищення Московської Патріярхії (Російської Церкви в СССР) понад усі інші Церкви свідчить, що Римові залежить передусім на діялозі з Московською Патріярхією, а не з іншими Церквами, що є членами Родоської Конференції.

Заяву Риму про найкращу богословську підготованість Московської Патріярхії, як найбільш гідного партнера для діялогу з Римом, не слід розуміти дослівно; бо цією заявою Рим у дійсності вжив тут теологію для претексту; а Московську Патріярхію він волів за її найкращу підготовленість до політичного діялогу, бо саме такого діялогу (політичного, а не науково-теологічного) бажає й Ватикан.

Діялог Рим - Родоська Конференція і діялог Рим — Залізна Заслона

Рим заявив, що він не відступить від своєї теологічної доктрини (богословського вчення) і він знає, що православіє не відступить від свого богословського вчення. Рим, повний реалізт, не може вести розмов (діялогу) над питаннями, про які він знає, що вони завдалегідь засуджені на невдачу, що було б проти самоповаги Риму і свідчило б про брак реалізму в нього.

Коли ж, однак, Рим готов переговорювати з Родоською Конференцією, то це головно тому, що її членом є Московська Патріярхія, делегат якої, митр. Нікодим, є фактичним керманичем цієї Конференції (моральний провід Константинопольського патріярха Атенагораса І над тією Конференцією є тільки номінальний).

Отже під претекстом переговорів з Родоською Конференцією Рим матиме можливість офіційно й відкрито — нібито з богословською метою — говорити з Московською Патріярхією, щоб вона була затаєним посередником у закулісних переговорах між владою СССР і Римом.

Адже Рим, проголосивши факт підписання 15 вересня 1964 р. своєї угоди з червоним режимом Угорщини, сам з цієї нагоди висказався, що між ним і червоними режимами є „невиявлювані" (таємні) контакти, — як інформував з Ватикану америк. щоденник „Ассошіейтед Пресс" 17 вересня ц. р.

У таємних переговорах Рим - Москва у справі звільнення з заслання в Сибірі й вивезення з СССР до Риму митр. Сліпого (1962 р.) була посередником Московська Патріярхія, з дорученням якої та з дорученням влади СССР архимандрит В. Котляров (тепер єпископ), делегат Московської Патріярхії на першу сесію II Ватиканського Собору, (1962 р.) був посередником між владою СССР і Римом у справі митр. Сліпого.

Отже академічне побоювання проф. Алівізатоса, що православні можуть бути не підготованими до науково-богословського діялогу з Римом тут не реальне, — до такого діялогу насправді не готується ні Рим, ні Москва, бо він лайвий ім. Що до такого діялогу поважно готується старенький довірливий Константинопольський патріярх Атенагорас і патріярхи Близького Сходу — це вигідно для Риму й Москви, бо політичний діялог, який буде відбуватися за заслоною ілюзії богословського діялогу, — ілюзії, що її в добрій вірі, створять згадані патріярхи.

Комісія „Звязку" Родоської Конференції з Римом

„Як подає католицький щоденник „Іль Квотідіяно", Монсіньйор Аристид Брунелльо заявив, що патріярх Атенагорас сказав йому, що чергова (третя) Родоська Конференція „майже напевно схвалить уповноваження створити Місію Зв'язку в Римі". Згідно з інформацією цього ж часопису, ця Комісія (Місія Зв'язку) правдоподібно буде складатися з двох російських, одного сербського і трьох грецьких митрополитів; і що та нова Комісія спочатку буде займатися не богословськими питаннями, а тільки менш колючими предметами", — подає „Амер. Рев. оф Іст. Орт." (вересень 1964 р.).

Коли не богословськими предметами, то чим же „спочатку" має займатися та православна Місія (чи Комісія) в Римі? Очевидно, вона буде переговорювати з Ватиканом про „світовий мир" і про тому подібні політичні справи, про які говорив митр. Ніходим.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавництво Church Ecclesia. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адресувати:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПРАВА Й ОБОВ'ЯЗКИ

Коли ставили нові будинки Колегії Св. Андрея — тим разом уже на площі Манітобського університету, то провід Колегії час до часу отримував листовні й усні запити: а які є церковні права нашої спільноти щодо цієї Колегії?

Провід Колегії відповідав у пресі цитатами з Чартера Колегії, де сказано, що Колегія належить до Церкви.

Отже справу рано тут полагоджено позитивно.

Провід Колегії був вдоволений тим зацікавленням різних одиниць з нашої спільноти щодо тих прав. Але провід Колегії одночасно був би також вдоволений, якщо б були запити і в справі обов'язків щодо Колегії: щоб напливали листи з зобов'язаннями, що, мовляв, я, такий-то зобов'язуюся пожертвувати від себе і зібрати серед інших таку-то суму грошей; і зобов'язуюся знайти стільки-то кандидатів на Літні Курси Українознавства Колегії і на її Богословський факультет.

Є дві протилежні крайності: ці одиниці, що жертвують найбільше і працюють найбільше, виконують свої обов'язки, не звертаючи уваги на свої права, — це „сірі плугатарі", які становлять собою фундамент, на якому стоїть уся структура нашої національно-церковної спільноти. Отже їм таки треба було б час до часу поцікавитися своїми правами. А є такі, що зосереджуються головно на своїх правах у спільноті, проочуючи справу своїх обов'язків.

У демократичному суспільстві, — та й взагалі в усякій культурній спільноті, — права й обов'язки є невід'ємні одні від одних; але обов'язки є метою, а права є тільки одним із засобів для кращого виконання обов'язків.

Є одиниці з ініціятивою: вони пропонують, щоб наша Церква, чи хотрась із наших організацій, видавала такий-то орган; але вони не кажуть, чи і що вони зробили для того, щоб внески до бюджету Консисторії („дієцезійний фонд") був виконаний своєчасно; вони не кажуть, скільки кандидатів на передплатників, жертводавців і співробітників преси вони вже мають.

Є такі особи, що мають певні титули й провідне становище у спільноті, але наріжають, що спільнота не шанує їх, отже є заклики до пошани.

Тут є трагічне непорозуміння... Пошана й дисципліна — це дві різні справи. Спільнота може повинуватися певним правилам тоді, коли її провідник виконує свої службові функції, добровільно прийнятими спільнотою, і це є дисципліна по відношенні до службових функцій цього провідника, а не по відношенні до нього, як особи взагалі. Коли даний провідник, як людина, є негідний, то спільнота не буде його ні любити, ні шанувати, і до цього не спонукує й жоден титул провідника.

Коли дана службово-провідна особа особисто, як людина, не заслуговує на любов і пошану, то тоді їй трудно, а часом і неможливо, вимагати від своєї спільноти дисципліни в тих обов'язках, які спільнота бере на себе добровільно, а ніхто її до цього присилувати не може.

Христос навчав, що хто понижується — повищений буде, а хто повищує себе, того понижать. Христос особисто дав тут приклад, коли Своїм ученикам ноги

Хто йде на громадську роботу служити ближньому своєму, той повинен погодитися бути слугою ближніх своїх, без уваги на свій титул і службово-провідне становище; він повинен виректися свого „я", а перетворити себе в працю для ближніх, і тоді він природньо відчує, що метою є обов'язки, а права є одним із засобів вільного й добровільного, з власного переконання, виконування обов'язків.

Кожен провідник очолює таку спільноту, на яку він заслуговує.

УГОДА: ВАТИКАН – ЗАЛІЗНА ЗАСЛОНА

Акт з 15 вересня цього року — день підписання угоди між Ватиканом і комуністичним режимом Угорщини в Ватикані вважають за „перелом у взаємовідносинах між цією Церквою і режимами за Залізною Заслоною". Насправді ж тих „переломів" було більше, бо Ватикан у попередніх роках заключив угоду з комуністичними режимами Польщі й Югославії.

Фактично це угода з Москвою, бо ж Польща й Угорщина контролюються владою СССР; якщо б влада в Москві не наказала режимам Польщі й Угорщини заключити угоду з Ватиканом, то вони не заключили б її.

Згідно з угодою, комуністичні режими привертають папі право виконування юрисдикції (церковної власти) над католицькими єпископами в комуністичних державах, отже дозволяють Ватикані право вступу в ці країни.

Ватикан таким чином проникає за Залізну Заслону.

Згідно з угодою, Ватикан признає комуністичним режимам право затверджувати, чи евентуально відкидати, запропонованих Ватиканом кандидатів на католицьких єпископів у комуністичних державах. Це значить, що, якщо в цих державах узагалі мають бути католицькі єпископи, то ними є і будуть тільки такі особи, що є лояльними до комуністичних режимів. Лояльні єпископи завжди і всюди підтримуватимуть політику комуністичних режимів, і таке своє становище вони проведуть і в Ватикан.

Крім цього, щоб не наражувати Католицьку Церкву за Залізною Заслоною на небезпеку ліквідації, Ватикан зобов'язується не виступати проти комуністичних режимів, як таких.

Усе це разом, і багато дечого іншого, відкриває комуністичним режимам брами до Ватикану, куди вони будуть старатися проникати своїми впливами.

І Ватикан, і провідники комунізму свідомі того, що вони заключають угоди з (метою взаємної інфільтрації (проскакання), щоб угодою перемогти один одного. Комунізм вірить, що ці угоди видадуть на шкоду Ватикану, Ватикан вірить, що ці угоди видадуть на шкоду комунізму.

Звідси питання: котрий же з цих двох противників, що стали партнерами угоди, зазнає від цієї угоди більшої шкоди?

Це є основне питання, що виринає у зв'язку з цими угодами.

Якщо в цій справі можна сказати щось заздалегідь і напевно, то це ось що: ці угоди є політичною грою на велику ставку, отже котрий з партнерів тут програє, то цей його програш може бути таким же великим, як виграш його партнера-противника.

МІСІЯ ДЕ ГОЛЯ

У зовнішній політиці провідника Франції, генерала Шарля де Голя, є три головні моменти: 1) він найперше висловив свою ідею створити союз західньоєвропейських держав, але включити майже самі католицькі держави, отже створити ерзац (штучну подобу) давньої католицької імперії з часів імператора Карла Великого, якою фактично правив папа; 2) він, після того, несподівано визнав червоний Китай, а чому — це і досі залишається загадкою для інших держав; 3) він, восени цього року почав об'їздити держави Латинської Америки, щоб зробити їх політичними сателітами Франції, а ці держави — католицькі.

До цього слід додати той факт, що Ш. де Голь буває в папи на нарадах, і є в постійному зв'язку з Ватиканом. Отже політика Ш. де Голя безперечно пов'язана з планами й політикою Ватикану.

Папа Пій XII після 2-ї світової війни не таївся у своїх заявах, що він намагається створити союз католицьких держав. Його наслідник папа Іван XXIII і наслідник цього останнього — теперішній папа Павло VI, безперечно, далі обстоюють цю ідею, а вже головно папа Павло VI, бувший міністр закордонних справ Ватиканської держави за папи Пія XII.

Ватикан вибрав собі Ш. де Голя, що б старався здійснити ідею створення союзу католицьких держав, і тим союзом теофіційно правив би папа.

Папа у Середньовіччі вважався „царем царів", і був не лише духовним, але й світським найвищим володарем усіх католицьких народів, і претендував на світову владу над усім людством.

Папство й досі не зрезигнувало з цих претенсій. Папа є первоієрархом усіх католиків, — це його церковна роля; одночасно папа є монархом Ватиканської держави, — це його світова роля. Папа Павло VI у своїй першій енцикліці (посланні) „Екклезіам Суам" („Церкву Свою"), виданій цього року, запропонував свою особу на мирового посередника між усі-

(Закінчення на ст. 5-ій)

II В. Собор

Зудар кардиналів у дискусії над свободою релігії

ДЕВ'ЯТИЙ ДЕНЬ ТРЕТЬОЇ СЕСІЇ СОБОРУ

Серед кардиналів з американського континенту речники свободи всякої релігії становлять велику більшість, — їх очолює кардинал Річард Кушінг.

Три американські кардинали — Річард Кушінг з Бостону, Альберт Меєр з Чікаго і Йосиф Ріттер із Сейнт Луіс — 23 вересня видали, в імені „майже всіх 244 єпископів з США", резолюцію, в якій вони звернулися з закликом до II Ватиканського Собору, щоб він видав таку декларацію, що „кожна людська істота має право на повну свободу релігії", — інформує з Ватикану америк. щоденник „Ассошіейтед Пресс" 23 вересня ц.р.

Таємний проект декларації

Ватиканський Секретаріят Сприяння Єдності Християнства під головуванням кардинала Августина Беа (німець, ліберал) опрацював проект декларації на тему пролонованого відношення до справи свободи всякої релігії. Текст проекту цієї декларації предложений Соборові на дискусію, але він відомий тільки делегатам Собору, — прилюдно ж його не виявляють.

У програмі Собору, між іншим, є схема (тема) „Про єдність Християнства", і до цієї теми належать справи: відношення Католицької Церкви до жидів та інших не-християн, свобода релігії і ін., — проекти яких опрацював і предложив Секретаріят Сприяння Єдності Християнства.

Про свободу релігії в проекті декларації

Текст проекту декларації не поданий до прилюдного відома. Але кардинали, яким вручено копії цього проекту, у своїх промовах цитують деякі уривки з нього, то на підставі цих цитат можна довідатися про деякі точки (може й головні) проекту цієї декларації — на основі інформацій „Ассошіейтед Пресс" з Ватикану 23 вересня; з цих інформацій видно, що проект декларації вимагає: 1) щоб Католицька Церква визнала право кожній людині на повну свободу віруважання так, як вона хоче; 2) щоб уважати правдивою тільки католицьку віру, 3) але щоб при тому визнати що і всі „інші релігії заслуговують на пошану" в Католицькій Церкви.

Саме тому проект цієї декларації в основному відповідає ліберальним поглядам кард. Кушінга, коли він у своїй промові 23 вересня (це його взагалі перша промова на Соборі) так висловився про цей проект декларації:

„Ми мусимо наполягати на цю декларацію тому, що вона важлива для всіх народів... Вона є чимсь таким, на що очікують однаково як католицький світ, так і світ некатолицький".

Далі, інформує „Ассошіейтед Пресс", „кардинал Кушінг сказав на Соборі, що Католицька Церква бажає всім людям такої самої свободи, які ця Церква завжди бажала для себе самої".

„Тільки католицька віра правдива"

Хоч текст (проекту) декларації далі залишається таємним, то однак уже відомо, що в одній з її точок є твердження, що одиноко правдивою є тільки католицька віра, але там додано, що ісповідники інших вір усе ж таки заслуговують на пошану", — продовжує „Ассош. Пресс".

Опозиція італійських та іспанських кардиналів

„Проти декларації за свободу релігії — що являється одною з найбільш контроверсійних тем Собору — заявилися кардинали Альфредо Оттавіяні та Ернесто Руффіні з Іспанії та іспанські кардинали Фернандо Квірога і Хозе Буено", — подає цей же щоденник.

„Кардинал Оттавіані с п р отивився цьому, кажучи, що „в нас повинна бути ласкавість і ввічливість (до інших релігій), але мені не зрозуміло, чому ми повинні говорити про гонор" (честь, пошану до інших релігій).

Кардинал Леже з Канади і делегати з Чіле за свободою для іншовірців

„Підтримку становищу американців дав кардинал Паль-Еміль Леже — архиєпископ Монтреальський. Промовляючи в імені кількох єпископів з Канади, кард. Леже з признанням висловився про текст (проекту) цієї декларації, що є далі таємною — як дуже „сприємливої", і сказав, що вона допомогла б Католицькій Церкві в її зусиллях в напрямку єдности Християнства", — подає „Ассош. Пресс".

— „Консервативні ж іспанські та італійські кардинали зганили цей проект як небезпечний для Римо-Католицької Церкви".

„Католицька Церква обстоює свободу релігії тільки там, де сама вона становить меншість"

„Підтримку (проектові) декларації дав кардинал Раул Сільва Генрікез із Чіле, що промовляв в імені 58 латиноамериканських єпископів. Він сказав, що вона (така декларація) викликала б собою в Латинській Америці далекосяглі наслідки, бо вона усунула б той погляд, що ця Церква (Католицька) обстоює свободу релігії тільки там, де вона (Кат. Церква) становить собою меншість" (серед некатолицької більшости), — продовжує „Асс. Пресс".

Кард. Кушінг: „Церква має стати чемпіоном свободи релігії!"

„Кардинал Кушінг у своїй промові, згідно з інформаціями, заявив: „Ця Церква має стати чемпіоном свободи релігії!" — цитує „Асс. Пресс".

Опозиція зростає

На другий день, 24 вересня, американських кардиналів в їхній обороні свободи всякої релігії, підтримав „австрійський кардинал і німецький єпископ", — повідомив з Ватикану „Ассошіейтед Пресс" 24 вересня. Але ще більше зростала опозиція. „Отці Ватиканського Собору з п'ятьох країн сьогодні осудили проект декларації про свободу релігії".

„Головне застереження було виражене в атаках (опозиції) проти всякої згадки (в проекті) про те, що хоч дана людина й помиляється, то все ж таки їй треба дати таке саме право сумління (віри), як дається цій людині, яка визнає це, в що вірімо як у правду", — подає цей же щоденник і додає:

„Тут (в опозиції) віддзеркалюється традиційний консервативний погляд римо-католицтва, що тільки в католиків є правда, а всі інші є в заблудженні".

З.Р.В. — Усі делегати (отці) на Соборі твердять, що тільки в католиків є правда. А при тому ці ж отці сперечаються одні з одними навіть на тему питання: що це таке Церква? То ж, розуміється, що в котрихсь з цих отців правди немає, а може й усі вони помиляються.

Чому в Британії порожніють церкви?

Таке питання стоїть перед провідниками Церков у Британії. „Вони хотіли б знати, чому приходячих (до церков) є так мало, і що треба було б зробити, щоб їх було більше? Може я знайду деякі відповіді на ці питання під час того одномісячного перебування в Канаді", — сказав пастор д-р Доникан Фрейзер — модератор (голова) Шотландської Церкви у Вінніпезі в половині вересня ц. р.

„Одне з перших явищ, яке на мене тут (у Канаді) зробило враження — це велике число людей у церквах", сказав він.

Місія де Ґоля

(Закінчення з 4-ї стор.)

ми державами світу; у ролі світового мирового посередника папа намагається стати найвищим політичним арбітром людства, — це мало б бути воскресення давнього папства, як володаря світу, але вже в модерній формі.

Заключаючи угоди з комуністичними режимами в Європі, щоб проникати за залізну заслону, Ватикан намагається проникнути й за Бамбусову Заслону — в червоний Китай, де влада заборонила католикам підлягати папі, а католицтво бистро ліквідується.

Уряд Франції під проводом Ш. де Голя визнав владу червоного Китаю, нав'язав з нею офіційні зв'язки, і таким чином Ш. де Ґоль став посередником у переговорах між Ватиканом і владою червоного Китаю.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„УЧИТЕЛЮ, ЩО РОБИТИ МЕНІ, ЩОБ ВІЧНЕ ЖИТТЯ ОСЯГНУТИ? — запитав законник І. Христа, а Христос заставив його самого відповісти ось так: „ЛЮБИ ГОСПОДА БОГА СВОЄГО ВСІМ СЕРЦЕМ СВОЇМ, ВСІЄЮ ДУШЕЮ СВОЄЮ, І З ЦІЛОЇ СИЛИ СВОЄЇ, І ВСІМ СВОЇМ РОЗУМОМ", А СВОГО БЛИЖНЬОГО, ЯК САМОГО СЕБЕ". Тоді Христос сказав: „ПРАВИЛЬНО ТИ ВІДПОВІВ. РОБИ ЦЕ, І БУДЕШ ЖИТИ" (Лк. 10:25-28).

Норми релігійного життя не є лиш для того, щоб їх знати; ними треба жити. Ці релігійні норми: чи кличуть вони нас аж до якихсь посвят? Яке є відношення між релігійними нормами життя і нашою людською гідністю?

Короткі вісті

ТОМПСОН. — З церковних протестантських і католицьких шкіл у Томпсоні й Флин Флон влада перевела індіянських дітей у надконфесійні (нецерковні) школи.

ОТТАВА. — Прогресивно-консервативний посло Кен Мур у вересні ц. р. сказав у парляменті в Оттаві, що батьки в Саскачевані затривожені тим, що професор А. Б. Ніколаєв „буде ширити комунізм у студентському середовищі", викладаючи в 1964-65 шкільному році економіко в коледжі в Ріджайн, що вдруге відбований з Саскачеванським університетом. Проф. Ніколаєв приїхав сюди з університету в Москві як професор — гість з програмі т. зв. „культурного обміну" між Канадою й СССР. Уряд в Оттаві відповів, що проф. Ніколаєв перебуває тут легально („Да Виннипег Трибюн" 23. 9. 64).

ТОЛЕДО, США. — Православні сирійці в цій країні тепер безпосередньо підлягають двом ієрархам, що рівні один одному: митрополитові Антонієві Башірові і митрополитові Михаїлові Шакіпові (в Толедо), якого 20. 5. 1964 р. визнав Синод Антіохійської Патріярхії на своєму засіданні під головуванням патріярха Феодосія VI і 8-х членів Синоду.

ДЖОРДАНВИЛ, Н.Й., США. — Митрополит Філарет (Вознесенський) — первоієрарх Російської Церкви за границею, 9. 8. 1964 р. висвятив на епископа архимандрита Кирила Йончева (болгарина), який буде обслуговувати ці парафії, які відірвалися від Американського Екзархату Болгарського Патріярхату. Екзарх Андрей (в юрисдикції патріярха Болгарського)) сказав, що від нього відірвалися 22 парафії в США.

ФЛЬОРЕНЦІЯ, Італія. — У серпні ц. р. з тутешньої російської православної церкви вкрадено дорогоцінний хрест з самоцвітами й великої вартості старовинні ікони, між ними одна з 15-го століття, подаровану одною з дочок останнього російського царя Миколая II.

АТЕНИ, Греція. — Архимандрит Августин Кантіотіс буде суджений Синодом Грецької Церкви за те, що він обрав єпископат цієї Церкви, грубо висловившись, що грецькі єпископи тільки „благословляють свої бороди", тобто лише дбають за себе (журн. „Америкен Ревю оф Істерн Ортодокс", вересень 1964). Архим. А. Кантіотіс — редактор органу „Епіфа", визначний церковний публіцист і найпопулярніша серед народніх мас духова особа — автор голосного листа до патріярха Атенагораса I.

Сподівана несподіванка

„Звіт Воррена" про вбивство Кеннеді

Назначена президентом Ліндоном Джансоном державна слідча комісія під проводом верховного судді США, Воррена, після 10-місячного слідства у справі вбивства (22 листопада 1963 р.) президента Дж. Ф. Кеннеді видала під кінець вересня ц. р. книгою свій звіт, що є вислідом слідства.

У звіті сказано, що през. Кеннеді вбив Лі Освальд на власну руку — без зв'язку з будькою організацією; і що Дж. Рубі (дійсне прізвище Рубінштейн) убив Освальда також на власну руку — без зв'язку з будькою організацією.

З.Р.В. — Арештований, зараз після вбивства през. Кеннеді, Освальд в арешті твердив, що він не убив през. Кеннеді. Освальда не приловили на евентуальному вчинку вбивства. Другого дня після арешту, коли Освальда переводили коридором в арешті, Дж. Рубі якому дозволили ввійти до арешту, виступив з гуру журналістів і застрілив Освальда, якого законним вели два детективи, отже поліція не вспіла зробити слідства над Освальдом. Освальд був комуніст. Перед прилюдною опінією було питання: чи Рубі, був, не забив Освальда, щоб той не виявив на слідстві тих осіб (чи організованої сітки змовників), які послали його на це вбиство? Або: може Освальд не вбив Кеннеді, отже Рубі його вбив, щоб не дати Освальдові можливости довказати, що він не був убивником, і щоб тавро нібито „вбивника" залишилося на ньому по смерті?

Але урядові круги у Вашингтоні, пресові агенції і т. д. з самого початку висували здогади (ще перед слідством Воррема), що це Освальд убив президента — з власного, особистого „фанатизму", чи „емоції", і не наполягали на здогади про будький зв'язок між Освальдом і Рубі та якоюсь організацією.

З цієї попередньої загальної отмосфери можна було заздалегідь передбачувати, який буде звіт Воррена. „Звіт Воррена" — це, формально, новинка, отже в цьому сенсі вона є „несподіванкою", але її наперед можна було сподіватися що той звіт буде саме таким, яким він є.

Амбасадор Дж. П. Сівгальдсон між представниками етнічної преси у Вінніпезі

На своїх чергових нарадах 24 вересня ц. р. „Канада Пресс Клаб", що об'єднує видавців і редакторів етнічної преси у Вінніпезі, після обговорення своїх біжучих справ, мав милу нагоду привітати достойного гостя — Канадського амбасадора до Норвегії й Ісляндії п. Дж. П. Сігвальдсона.

Дж. П. Сігвальдсон звітав на ці наради згаданого Клюбу з дружиною.

У своїй короткій промові до представників етнічної преси Достойний Гість, між іншим, сказав, що чужинецькі амбасади в кожній країні, а втім і в Канаді, постійно прислухаються до голосу навіть окіеї „дрібної преси" і по ній, властиво, робляють відповідні висновки щодо опінії і настрою народніх мас даної країни. А цим підкреслюється і важливість, і відповідальність всіх пресових органів, тобто й органів етнічної преси

Після своєї промови п. Дж. П. Сігвальдсон познайомився особисто з усіми присутніми видавцями й редактора ми та погостився із ними кавою.

У програмі ділових нарад „Канада Пресс Клюбу" була обговорена справа чергової конференції канадської етнічної преси, що відбудеться 23-25 жовтня в Торонті, і вибрано делегатів на неї. На цій конференції українську пресу з Вінніпегу зарепрезентують: о. д-р С. В. Савчук („Вісник"), ред. І. Г. Сірник („Український Голос"), Н. Когуська „Промінь"), о. С. Ївжик („Поступ"), А. Добрянський („Новий Шлях"), Марія Климків („Жіночий Світ").

Французи в „мелтінг пат"

Канадські французи серед англомовного окруження асимілюються

Французи, що розмовляють тільки по-англійському (цифри в процентах): у Манітобі 29.1% (на всіх 83.936 французів); у Саскачевані 41.1% (на всіх 59.824); в Альберті 48,8% (на всіх 83,319); в Британській Колумбії 61.4% (на всіх 66.870). Ці числа подані в урядовій статистиці з 1961 р.

Юнайтед Чирч може ввести єпископат?

СЕРНТ ДЖОНС, Ньюфавидленд. — Юнайтед Чирч (Об'єднана Канадська Церква протестантська) на своєму синоді в цьому місті під кінець першої половини вересня ц. р. обмірковувала справу евентуального введення у себе єпископату, — повідомили телевізійні вісті СіБіСі.

У цій Церкві немає єпископів. Її очолює модератор з-поміж пасторів.

Первоієрарх польської Старо-Католицької Церкви

40-ліття єпископства Леона Гроховського

18 серпня ц. р. сповнилося 40 років з дня хіротонії теперішнього первоієрарха Польської Національної Католицької Церкви (Старокатолицької) на американському континенті. Його висвятив 17 серпня 1924 р. еп. Францішек Годур — перший первоієрарх-основоположник цієї Церкви. Єп. Гроховський формально став первоієрархом 15 травня 1955 р.

Покійний еп. Ф. Годур був висвячений на епископа в старо-католицькій катедрі Св. Гертруди в Утрехті (Голяндія) 29 вересня 1907 р.

Старо-католиків у Польщі тепер очолює еп. Максиміліян Роде, якого висвятив еп. Л. Гроховський в соборі Св. Гертруди в Утрехті в липні 1959 р.

Ця Церква не підлягає папі.

Цінна новинка для хорів і любителів церковного співу

Довідуємось, що п. П. Ткачук з Саскатуну, розпочав видання оригінальних українських церковних творів. Першим виданням з'явилась Літургія і І. Заяця. Музика Літургії є чудова. Написана в церковно-українському дусі. В його творах відчувається давноминуле, вплив Київського розспіву, мелодійність Веделя і терпковість співу Києво-Печерської Лаври.

Протоерей о. І. Заяць народився в Кременчузі на Полтавщині. Музичну освіту здобув у Київській Консерваторії в класі М. Вериківського.

Крім церковних творів, писав музику для світських хорів і для симфонічної оркестри.

Незабаром вийдуть з друку ще й такі твори-Літургії: о. К. Стеценка і Я. Яцишевича.

Партитури видані фотостатично, технічно гарно опрацьовані, на доброму папері.

Такі видання — це великий дар Українським Церквам та народові, та любителям музичного мистецтва.

Безсумнівно, що розпродаж уже виданих партитур прискорить видання наступних.

С. Яременко.

Отець Михаїл

РОЗМОВА З ВІРНИМИ

Свято „Покров Пресвятої Богородиці" (в народі „Покрова") зазначене в Типіконі як велике свято, але не зачисляється до дванадцяти великих Свят року. Серед Православного Світу це Свято найвеличніше святкується в Україні. На честь Прокрови Пресвятої Богородиці збудовано велике число Божих Храмів, створено багато пісень і витворено багато народніх приповідок.

Свято Покрови Пресвятої Богородиці встановлено в пам'ять події в Царгороді (Константинополі), в день 1-го жовтня (старий стиль), 911 Р.Б. У цьому часі місто Царгород і Грецька країна були в великій небезпеці. Серед людей лютувала слабість, а саме місто обложили війська Сарацинів. Народ оборонявся себе останніми ослабленими фізичними силами, користаючи захистом оборонних мурів.

В день 1-го жовтня (14-го жовтня за нов стилем) у Влахернській Церкві, що стояла тоді на краю міста Царгороду, звершалася Всенічна. В Храмі були, між іншими, Андрей Юродивий (що мав би походити з України) і його учень Епіфаній. Під час молінь з благанням Божого заступництва над народом, що останніми силами захищав себе перед ворогом, Андрей Юродивий і Епіфаній побачили видіння Пречистої Діви Марії над вірними, яка, разом з Пророками, Апостолами й Ангелами молилася із сльозами. Вони бачили як Пресвята Богородиця підняла свій омофор (шаль, яким покривала свою голову і плечі) і розпростерла його над усім народом, ніби захищаючи його від нещастя.

Вістка про покров (заступництво) Пресвятої Богородиці скоро розійшлася поміж народом міста. Місто наповнилося звуками радости, і тієї ж ночі війська Сарацинів відійшли від міста. Щоб належно відзначити цей вияв заступництва Пресвятої Богородиці, Церква встановила день 1-го жовтня відзначати урочистими Богослужбами.

Хоч це чудо сталося в самому Царгороді, свято Покрови Пресвятої Богородиці там не святкувалося і тільки від другої світової війни це свято введено в грецький календар

В Україні свято Покрови, як і всі інші свята в честь Пресвятої Богородиці, дуже шанувалося. Та й сама Україна мала вияви заступництва й охорони її Пресвятою Богородицею. В самому осередку українського козацтва, в Запорізькій Січі, була збудована церква в честь Покрови Пресвятої Богородиці. Такі церкви були по всій Україні. Образ Покрови був розшитий на хоругвах козаків, які виступали в боях проти татар і турків.

Покров Пресвятої Богородиці народ оспівує в піснях та, з вірою, висловлюється про нього в приповідках та кличах.

У нас є всім відома пісня „Нині прославився Почаєвська скала", в якій оспівується, як 1770 року лютувала велика пошесть в Галичині й у Волоині, і хто широ віддавав себе під опіку Діви Марії — одержував поміч. Пісня „Пасли пастирі вівці на горі" оповідає як на Почаїв напали турки та як, коли вірні всецільо віддали себе в опіку Діви Марії, турецька сила розсипалася.

„Нам поможе Святий Юр і Пречиста Мати турка воювати!", — співало козацтво в маршових піснях.

В Україні було багато місць, де були Чудотворні Ікони Богородиці. До цих місцевостей люди приходили з щирими молитвами, і відходили з поміччю.

Святкуючи свято Покрови Пресвятої Богородиці, ми повинні б з вірою та з любов'ю згадати не тільки чудо Царгороду, але також заступництво й поміч Божої Матері над вірними української землі. А саме свято, що в нас майже відходить у забуття, конче піднести на належний рівень, щоб урочистості вряджувалися посеред усіх наших вірних і по всіх Українських Православних Храмах, як це було в минулих і недавніх часах в Україні.

— — — — —

(ПИТАННЯ і ВІДПОВІДІ)

„Скажіть: як треба одягнутися щоб увійти до церкви в неділю і в будні?"

Коли приходите в Храм Божий, Ви ставте перед Святим Престолом цього Храму, Ви входяте в Святе Місце, — Ви стоїте перед Престолом Господнім. Одягайтеся, отже, в „святкову" одежу, — в одежу гарну, чисту, притійну. Святість Храму Божого не міняється з одного дня до іншого, і тому одежа не може бути буденною. Мущини входять в Божий Храм з **непокритою** головою; жінки і дівчата вчодять в Храм з **покритою** головою. А всі, поза тілесну одежу, зодягаються в молитовний, побожний настрій, щоб з вірою і любов'ю стоятн перед Святим Престолом.

— — — —

„Чому міг наш о. Настоятель відмовитися відправити Панахиду за померших минулого Різдва?"

Сам від себе о. Настоятель рішення не виніс. Свята Христова Церква, як скарбниця наук Спасителя нашого Ісуса Христа, Святих Апостолів, Святих Отців і Учителів, навчає нас як і коли сповняти обов'язки своєї Віри й любови. Різдво Господа нашого Ісуса Христа є дне **великого і радісного** свята. Усі Богослужби цього дня переповнені святою радостї того дня: Христос народився!

Свята Христова Православна Церква навчає, що в дні Великих Свят (напр. Різдво Христове, Великдень й інші), Поминальних Богослужб не відслужуємо. Також не відслужуємо Поминальних Богослужб в перший тиждень Великого Посту (до п'ятниці вечора того ж тижня), в дні Страсного Тижня і в Світлий Тиждень. Коли б припала річниця упокоєння, або 40-й день упокоєння когось на Страсний тиждень, або Світлий тиждень — Поминальна Богослужба повинна б відложитися до Томиної Неділі (Провідної Неділі.)

Почаїв в облозі чекістів

У листі з України, що його отримано в Канаді у вересні ц. р., натякано сказано, що всі шляхи до Почаєва густо обставлені поліцією, яка не допускає прочан до Почаївської Лаври.

Однак, люди, не зважаючи на велику небезпеку, масово йдуть до цієї Святині полями й лісами; ідуть не тільки з усіх сторін України, але й з Біхорусі та з Московщини.

З.Р.В. — Перший великий наступ чекістів на Почаївську Лавру відбувся 1962 р., коли мучено й мордовано та вивожено чернців і арештовано прочан. Тоді ж таки (1962) з Почаївщини передали до Світової Ради Церков листа з благанням якось заступитися за них. Лист наробив розголосу. Митр. Ніколим (Ротов) з СССР, коли був в США 1963 р. гостем протестантської Світової Ради Церков, запитаний у цій справі, відповів, що це, мовляв, кілька чернців-ворохобників, зчинили „бунт" проти архимандрита Лаври, але церковна власть уже полагодила це. Митр. Ніколим сказав це, що йому подиктувала влада СССР.

II. В. Собор

Кардинал Леже захищав права атеїстів

Дискусія на II Ватиканському Соборі над проектом декларації свободи вірування

„Місто Ватикан (АП), — Кардинал Поль Еміль Леже в середу (23 вересня) поставив вимогу, щоб світовий Собор (Католицький II Ватиканський) декларацію свободи вірування дефініював так, що вона виражала б права не тільки для віруючих — християн і нехристиян, але й також права для невіруючих", — інформує з Ватикану „Ассошіейтед Пресс" 23 вересня ц. р.

„Треба визнати свободу тим, які не належать до жодної з релігій", сказав він. Цей кардинал, архиепископ Монтреальський, також жадав, щоб та основа, на якій спирається свобода вірування, була уформована так, щоб її могли зрозуміти й сприйняти як віруючі, так і невіруючі.

Кардинал Леже проголосив цю заяву, уже третю на цій сесії, в імені кількадцять єпископів з Канади".

У свободі вірування надія переслідуваних за віру

„Ця декларація (проект її) свободи релігії здається мені дуже пригожою", сказав кардинал. „Вона розвіяє сумніви щодо того, яким є вчення Церкви в таких справах, що торкаються багатьох людей. Вона (проектована декларація) відповідає надії всіх тих, що ще й нині страждають у переслідуванні, несправедливості й упередженні з приводу їхніх релігійних почувань. Вона (проектована декларація) задовольняє одну з вимог екуменічного діялогу з іншими релігіями".

З.Р.В. — Коли Об'єднані Нації цього року створили комісію для опрацювання проекту міжнародньої Декларації Свободи Релігії, то влада СССР поставила домагання, щоб у цій Декларації було виразно сказано, що забезпечується свободу не лише вірувати в Бога, але й свободу не вірувати. (Проект цієї Декларації ОН ще не ухвалений). Провід Світової Ради Церков на своїй конференції в Одесі цього року також схвалив резолюцію про право вірувати й право не вірувати. І таке саме становище займає велика частина делегатів на II Ватиканському Соборі. Вони вважають, що це допоможе Католицькій Церкві договоритися з комуністичними режимами.

ВІННІПЕГ. — Дж. Дж. Маєрс — директор місцевої Суспільної опіки, у вересні ц. р. поінформував, що в цьому місці є 297 родин з 870 дітьми, яких повідрікалися батьки; Суспільна опіка видає на їх утримання 500,000 дол. річно — на кошт податкових. Він домагається, щоб влада більше зацікавлялася такими батьками.

ЖОВТЕНЬ--МІСЯЦЬ КНИЖКИ

У КНИГАРНІ КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ МОЖНА НАБУТИ ТАКІ КНИЖКИ:

АПОГОЛЕТИКА — або Оборона Християнства (на ілюграфі). 108 стор. $2.00

АРХИЄРЕЙСЬКА ЛІТУРГІЯ ЇЇ ВІЗИТАЦІЯ — Митрополит Іларіон — 80 стор. 1.00

БУДЬМО ВІРНІ ЗАПОВІТАМ Святого Рівноапостольного князя Володимира Великого — Єпископ Андрей — укр. і анг. мовами ..... .50

ВЕЛИКІ РОКОВИНИ — 20-літній Ювілей УГПЦК — 224 стор. Ціна 1.25

ЖИВЕ СЛОВО — Збірка духовних бесід на церковні свята й різні випадки — Проф. Ів Власовського — Частина І ... 1.00
Частина ІІ 1.00

ЖИТТЯ ПОСАФАТА КУНЦЕВИЧА — Прот. В. Кудрик. 190 стор. Ціна ..... .50

ІКОНОБОРСТВО — історично - догматична монографія — Митрополит Іларіон — 240 стор. Ціна 1.00

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Розділ 7 — Відродження Української Церкви — Митрополит Липківський — Із вступом і замітками — Прот. С. В. Савчука — Брошурована 3.00
В оправі 4.50

ІСТОРИЧНІ МАТЕРІЯЛИ ДО СПРАВ УНІ. Прот. В. Кудрик — 154 стор. Ціна ..... .50

КНИГА НАШОГО БУТТЯ НА ЧУЖИНІ — Митр. Іларіона. Ціна ..... .50

КНЯЗЬ КОСТЯНТИН ОСТРОЗЬКИЙ — Митр. Іларіон ..... .75

КОРОТКИЙ НАРИС ІСТОРІЇ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ЦЕРКВИ — Проф. Д. Дорошенко — 100 стор. — Ціна 1.00

МАЛОВІДОМЕ — з історії унійської Церкви. Прот. В. Кудрик. Том. І — 254 стор. .75
Том ІІ — 286 стор. Ціна .75
Том ІІІ — 252 стор. Ціна .75
Том ІУ — стор. 265. Ціна .75

МЕЛХІСЕДЕК ЗНАЧКО-ЯВОРСЬКИЙ — о. В. Кудрик. 220 стор. Ціна ..... .75

МУЖ ЦЕРКВИ І ПРАЦІ — в 50-ліття громадсько-журналістичної та церковної праці о. В. Кудрика 1.00

НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Ів. Власовський — Том І — стор. 294, брошурований .. 6.00
Том ІІІ — стор. 390, брошурований .. 6.00
Том ІІ — стор. 390, брошурований . 6.00
Том ІУ — стор. 384, брошурований 6.00

НАУКА ПРО СВЯТУ ЛІТУРГІЮ — Ухвалена Всеукраїнськими Церковними Соборами 1629 і 1640 років — переклад і до друку виготовив Митрополит Іларіон ..... .70

НАША УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРНА МОВА — Митр. Іларіон — 424 стор. 2.00

ОБОЖЕННЯ ЛЮДИНИ — шлях людського життя — Митр. Іларіон — 96 стор. ... .25

ОСНОВНІ ЗАСАДИ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ — Прот. С. В. Савчук ..... .25

ПОДІЛ ЄДИНОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ — Канонічна монографія — Митр. Іларіон — 384 стор. Ціна 1.50

ПОЛЬЩА І БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ — А. Соколів ..... .25

ПОМІНИК ПОМЕРШИХ, для родини, 28 сторін. Ціна ..... .50

ПРАВОСЛАВНА ВІРА — послання східніх патріархів — Митр. Іларіон — 200 стор. .50

ПРЕПОДОБНИЙ ЮВ ПОЧАТВСЬКИЙ — Митр. Іларіон — стор. 64. Ціна ..... .25

ПРОБЛЕМА ПРАВОСЛАВНОЇ ЄДНОСТИ — о. С. В. Савчук, двома мовами — українською і англійською ..... .25

ПРОПОВІДІ на неділі і свята року — Прот. М. Угорчак 4.00

ПРОТОКОЛ ОДИНАДЦЯТОГО СОБОРУ УГПЦК — 1955 — 136 стор. 2.00

ПРОТОКОЛ СЬОМОГО СОБОРУ УГПЦК — 1935 — 90 стор. ..... .50

ПРОТОКОЛ НАДЗВИЧАЙНОГО СОБОРУ УГПЦК — 1951 — 102 стор. ..... .50

РІДНА НИВА — Календар — на рік 1965 1.00

РЕФЕРАТИ — виголошені на Духовних Конференціях — 69 стор. 1.00

РОЗП'ЯТИЙ МАЗЕПА — Митр. Іларіон .. .75

СВЯТА ПОЧАТВСЬКА ЛАВРА — Митр. Іларіон 4.00

СВ ДМИТРО ТУПТАЛО — Митр. Іларіон 1.00

СЛОВНИК ШЕВЧЕНКОВОЇ МОВИ — Митр. Іларіон' 2.00

СТАТУТ І ПРАВИЛА УГПЦК — 77 стор. .50

ТАЇНСТВО ХРЕЩЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митр. Іларіон — 128 стор. .30

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА за Богдана Хмельницького — Митр. Іларіон — 180 стор. .75

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ЗА ЧАС РУТНИ — (1657—1687) — Митр. Іларіон — 564 стор. 4.00

ЦЕРКОВНІ КАНОНИ В ТЕОРІЇ Й ПРАКТИЦІ — Прот. С. В. Савчук ..... .50

ЦЕРКОВНІ ПІСНІ для академій — на ноти. Прот. В. Скоцлар. 13 ст. 1.00

ЧАРТЕР і СТАТУТ УГПЦК — 40 стор. .50

ЧЛЕНСЬКА КНИЖЕЧКА — для записування Церковної членської вкладки .. .15

ЧУЖА РУКА — або хто нас руйнує (про унію) — Прот. В. Кудрик. 208 стор. .50

ЩО ПРИНЕСЛА УКРАЇНІ УНІЯ — д-р В. Антонович. 110 стор. ..... .50

ЮВІЛЕЙНА КНИГА УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ ІМ. П. МОГИЛИ В САСКАТУНІ — 429 стор. Брошурована 3.00

ЯК ВИХОВУВАТИ НАШИХ ДІТЕЙ — Проф. Ів. Гончаренко ..... .75

ЯК ПРАВИТИ СВ. ЛІТУРГІЮ — Митр. Іларіон — 48 стор. ..... .25

„ІСИДОРИЗМ У РИМСЬКІЙ ЦЕРКВІ", написав суддя Михайло Стечишин .. 2.00

„СВ. ПЕТРО ЇЇ РИМ", автор суддя Михайло Стечишин 2.50

КОЛІЯДНИК З НОТАТКИ НА ДВА ГОЛОСИ, впорядкував Протопресвітер В. Слюзар ..... .50

„УКРАЇНСЬКІ СВЯТІ", — автор Прот. А. Дубанівський 1.50

ВЕЧІРНЯ З НОТАМИ НА ОДИН ГОЛОС, за редакцією д-ра П. Маценка, брошурована 5.00

СЛУЖБИ БОЖІ НА СТРАСНИЙ ЧЕТВЕР, ПЯТНИЦЮ ЇЇ СУБОТУ 2.00

„БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ 1596", автор Архиепископ Сильвестр, брошурована

„ЗВІДКИ МИ, ЯКІ МИ ДІТИ?", автор д-р С. Я. Парамонов 1.25

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

АЗОР — оповідання з часів Ісуса Христа — 48 стор. Прот. С. В. Савчук .15

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ СТАРОГО ЗАПОВІТУ — Прот. М. Мельничук — 171 стор .75

БОГОСЛУЖІННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митрат С. Герус .50

ЛЬСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ — Прот. С. В. Савчук. 63 стор .25

КОРОТКА НАУКА ЗАКОНУ БОЖОГО — (Старий Заповіт) — Арх. Ігор. 45 ст. .30

ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА — Прот. С. В. Савчук .50

ПРАВОСЛАВНА ВІРА ORTHODOX FAITH Український Православний Катехізис українською й англійською мовами — Преосв. Владика Архиеп. Андрей. 225 стор брошурована 2.00
в оправі 3.25

ПРОГРАМА НАВЧАННЯ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ У КАНАДІ 1.00

ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

Листкові лекції прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповіту.

Кляса І — українською мовою — 40 лекцій, з малюнками 1.00

Кляса І — англійською мовою — 40 лекцій, без малюнків .50

Кляса ІІ — українською мовою — 40 лекцій, з малюнками 1.00

Кляса ІІ — англійською мовою — 40 лекцій, без малюнків .50

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ (РІДНИХ) ШКІЛ

НОВА ПОЧАТКОВА ЧИТАНКА для Рідних Шкіл — І. Ширанка 1.75

ЧИТАНКА „МАРУСЯ" — І. Кирик — буквар 1.25

УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 2-го року навчання української мови (Романенчука) 2.00

УКРАЇНСЬКА МОВА — граматичні й правописні вправи для 2-го року навчання української мови (Романенчук) 1.00

УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА — для 3-го року навчання української мови (Романенчука) 1.75

УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА — для 4-го року навчання української мови (Романенчука) 2.00

РІДНЕ СЛОВО — читанка для 4-го року та позашкільного навчання (Л. Білецького) 1.50

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,

7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man.

Єпископат і Духовенство Української Греко-Православної Церкви в Канаді

ЄПИСКОПАТ

Блаженніший ІЛАРІОН, Митрополит — Вінніпег;
Архиепископ МИХАЇЛ — Торонто; Архиепископ АНДРЕЙ — Едмонтон; Єпископ БОРИС (Саскатунський) — Вінніпег;

ДУХОВЕНСТВО:

Прот. В. Апостюк — Летбридж, Алта; Свящ. П. Бляжук — Норт Саррей, Б. К.; Прот. М. Болмарчук — Саскатун; Свящ. П. Бубник — Кемсак, Саск.; Свящ. В. Войчук — Йорктон, Саск.; Свящ. С. Цетухин — Монтреаль; Свящ. М. Хоменко—Фт. Гери, Мян.; Прот. О. Хом'як—Едмонтон; Прот. А. Хрусталка — Мирнам, Алта.; Прот. Е. Чижів — Ст. Катеринс, Онт.; Свящ. М. Дебрин — Лондон, Онт.; Прот. Д. Денисюк — Едмонтон; Прот. Л. Дячина — Вернон, Б. К.; Прот. В. Федак — Гемптон, Онт.; Прот. Ю. Ференсів — Гримсбі, Онт.; Свящ. О. Фінк — Едмонтон; Митроф. Прот. Д. Фотій — Торонто; Прот. М. Фінк — Келгарі, Алта.; Митроф. Прот. С. Герус - Форт Вилям, Онт.; Прот. П. Гліцький — Вотерфорд, Онт.; Свящ. Б. Горгіца — Скарборо Онт.; Прот. Е. Горгіца — Скарборо, Онт.; Свящ. Т. Глуханюк — Вудсберт, Ман.; Прот. Т. Горбай - Лямонт, Алта.; Прот. С. Гребінюк — Ватсон Саск.; Свящ. С. Гредінь — Гавс, Саск.; Митроф Прот. Є. Грицина — Вінніпег; Свящ. С. Гуцуляк Торонто; Свящ. І. Гикавий — Вілліямгадон, Алта.; Свящ. С. Ярмусь — Вінніпег; Свящ. Ю. Ягодський — Содбурн, Онт.; Прот. Ф. Керницький — Вилдзор, Онт.; Прот. С. Кішок — Ріджайна, Саск.; Прот. Т. Кисілюк — Кукевіл, Онт.; Свящ. М. Клиш — Вінніпег; Свящ. О. Костюк — Монтреаль; Прот. Т. Ковалишин — Вінніпег; Свящ. О Кравченко — Норт Бетафорд, Саск.; Свящ. І. Крисфалусі — Вилдзор, Онт.; Свящ. М. Крицюк — Вегревил, Алта.; Прот. М. Критюк — Мелфорт, Саск.; Свящ. І. Куліш — Вайта, Мян.; Прот. К. Квасницький - Лівніх, Кне.; Свящ. Ф Легенюк - Монтреаль; Свящ. Д. Лучак — Едмонтон; Прот І. Майба — Бенітo, Ман.; Прот І. Мигас — Торонто; Прот. В. Мельничук - Вестлок, Алта.; Свящ. І. Мельник—Оквбори, Мян.; Свящ Т Миненко — Торонто; Свящ. М. Мороз — Карнвіл, В. К.; Прот. М. Онишенко — Форт Фремонс, Онт.; Свящ. М. Пилипів — Порт Артур, Онт.; Свящ. М. Олесюк — Давфин, Ман.; Свящ. Р. Панченко — Ошава, Онт.; Свящ. І Нестун — Сарнія, Онт.; Прот. М. Подольський — Оттава; Свящ. Я. Пук — Тіодор, Соск.; Свящ. Я. Рибалка — Смоки Лейк, Алта ; Митроф. Прот Н. Самець — Ніагара Фолс, Онт.; Свящ. С. Сасс - Вінніпег;-Прот. П. Сидевін — Ванкувер; Протопресвітер С. В. Савчук — Вінніпег; Ігумен О. Щербань — Едмонтон; Прот. В. Семишин — Оттава; Прот. І. Шваць — Вірдейл, Саск.; Архим І. Скакальський — Вінніпег; Свящ. Т. Славченко — Айтуна, Саск.; Протопрвсв. В. Слюзар — Монтреаль; Свящ. В. Слюзар — Кенора, Саск.; Свящ. О. Сорочук — Вояжиль, Алта.; Свящ. Є. Стефанюк — Лек ла Віш, Алта.; Прот. П. Стефюк — Толстой, Ман.; Свящ. М. Стеценко — Якаб, Саск.; Свящ. С. Столярчук — Брендон, Ман.; Прот. Д. Стратійчук — Редвей, Алта.; Свящ. І. Стус — Вінніпег, Прот. С. Сиччик — Едмонтон; Свящ. А. Тетеренко — Ту Гилс Алта.; Прот. І. Трісса — Брентфорд, Онт.; Свящ. Е. Труфин — Фанн Фолн, Ман.; Прот. Ю. Цюкорнюк — Торонто; Прот. Ю. Турканський — Принс Алберт, Саск.; Свящ. Г. Улод — Шіго, Саск.; Прот. Г. Васнів — Едмонтон; Протопреся. Т. Яковлевич — Вінніпег; Прот. М. Юрківський — Вінніпег; Прот. П. Запарнюк — Ошава, Онт.; Свящ. П. Зибівський — Мус Джа, Саск.; Свящ. П Зубрицький — Роблин, Ман.; Свящ. С. Зузак — Гефорд, Саск.

ДО ВІРИ БАТЬКІВ

(Історичне оповідання)

(Продовження)

В. Будзиновський

— Се одинока моя надія. Може й моє нове завіщання заверне її з тої дороги, на яку її справила мамуня. Маєток дяді прадідів не сміє перейти в ляцькі руки... Я вже не годен писати, отже напише один з вас. Я лише підпишу. Послухайте, яка моя воля:

— Жінці даю лише доживотя. Але й се тільки поти, поки буде при грецькій вірі своїх батьків. Маєток дяді дощі, але також під тою умовою, і як не вийде за ляха. Коли би донька пішла на ту дорогу, на яку силкується звести її мама, маєток передаю моєму братанчеви Олексі Липському, бо брат вже помер. Олекса живе під Луцьком. Але тепер його дома нема, бо пішов до Хмельниччини. Як би з походу не вернув, або помер нелишаючи православних наслідників, на моїм маєтку построїти монастир, школу і шпиталь, та на їх удержане оберцути всі доходи з маєтку...

Недужий хвилю мовчав.

— Тілько всего? — спитав Гаварецький.

— Тільки. Сідайте і пишіть... Але, щоби така грамота видержала довші часи, щоби її читали от рода в род, напишіть на пергамені. Кусень пергаміну знайдете таки в тій самій скрини, де було спалене завіщане. Як вже напишете, прочитаете мені і я підпишу.

Гаварецький став писати.

— Шкода — тягнув недужий дальше — що не міг приїхати сусід Крипський. Він так як і я прикований до постелі. Не довго пережне мене. Ми оба були умовилися, що наші діти, його Павло і моя Марійка побируться... як полюбляться. Моє око добре. Знаю, що вони навидять ся.

— Він Павло Крипський тут, — сказав Лущинський. Другий сусід ще писав завіщане.

— Нехай прийде сюди!

— Увійшов двацятьлітний молодець. Приступив до недужого і поцілував його в руку...

— Я, батьку, вибрався в далеку дорогу, отже поступив до вас розпрощатися з вами, на якийсь час. Тепер кажуть мені прощатися на віки... Гадаю, що так але не буде... Хіба, що я не верну.

В очах молодця пердили ся сльози.

— Хлопче! Нехай Бог веде тебе і приведе назад здорового та цілого... Бо, гадаю, ти не до польського війська, що збирає ся бити Хмеля... Боже! Чому я вже не можу сісти на коня? Чому ти не дав мені сина?

— Я до Хмеля. І не один я... Богато Галичан іде туди.

— Добре, добре. Іди з Богом і нехай твоя шабля вражої крови не жалує!.. Добре, що ти поступив до мене. Може зробиш мені виговту... Ти лише до Височина, чи може до самого Хмеля?

— Я до самого Хмельницького, бо і мої товариші ідуть до него.

— Дуже добре! Я не знав, як йому передати пару червінців.

Липський став немічною рукою порпати під подушкою.

— Ти ідеш безпечними дорогами? Не переймать тебе Ляхи? — спитав, витягаючи спід подушки шкіряний гаманець.

— Безпечними. Зайдемо до мети цілі і здорові.

— То возьми тих пару червінців і передай Хмелеви. Йому не лиш шаблі, але й гроші потрібні. Скажеш, що се на порох, щоби добре підсмалив пірє білій птиці... Тепер не шкодую грошей, бо Хмеля знаю. Як він взявся за діло, то з того таки щось буде.

— Передам разом з грішми мого батька.

— Завіщане написане! — промовив Гаварецький.

На жадане Липського Гаварецький прочитав написане голосно.

— Добре... точно, так як я хочу — сказав недужий, але голосом слабим. — Тепер позвіть жінку і доньку!

— Пріора чорт взяв звідси? — спитав, коли прикликані увійшли.

Вони мовчали.

— Питаю, чи пріор вже пішов!

Тепер відповіли обі одночасно, але не одинаково.

— Пішов! — сказала жінка злісно.

— Ще ні, — сказала донька, дивячися тривожно на батька. Вона ще не вміла так брехати як мамуня.

Він цілий затрусився.

— Що то буде, як я вмру?!.. Прочитайте їм завіщане. Нехай знають, що їх жде, як покинуть віру батькіе, віру свого народу.

Сусід став читати. Жінка слухала мовчки, бліда, з затисненими зубами і устами.

— Чи ти чула? — спитав Липський. Жінка не відповідала.

— Дайте сюди... І перо! — застогнав недужий. — Боржкій!

Завіщане поклали перед ним і подали перо. Недужий на силу підвівся, підписав і впав на подушку. Сусіди і пін підписали як свідки.

— Вже! Зараз вписати в гроді!

Се були його послідні слова. Донька кинулася йому на груди. Пані висунулася з комнати, побігла до пріора і розказала йому, яке завіщане.

— Не журіться! — сказав пріор. — Добре, що знаю. Моя голова в тім, щоби воно не попало в гродські книги.

(Далі буде)

ВІСТІ З ГРОМАДИ СВ. МИХАЙЛА У ВІННІПЕЗІ

Цього року зачала Громада Св. Михаїла Великий Піст Архиерейською Службою Божою, що її відслужив Преосвященніший Владика Борис у сослуженні Настоятеля Громади й Всч. Отця Степана Ярмуся. Відповідно привітав Владику Настоятель поздоровляючи його з Неділею Православія. Після Служби Божої відбувся обід Жіночого Товариства ім. О. Кобилянської. Були привіти. Промовляв теж редактор „Українського Голосу", п. Сирник. Обід відбувся під проводом голови Товариства, п. Підлубної. Після кінцевої молитви, що її провів о. Настоятель, п. Ю. Підлубний зачав, а прибулі підхопили, національний гимн; „Ще не вмерла Україна". Так закінчено Неділю Православія.

Кожної середи в Пості служив Настоятель Громади Божественну Літургію. Раніш Освячених Дарів, яка тут була служена чи не перший раз як довго існує Громада. Вірні сповідалися і причащалися в цеї нагоди. По суботам служив о. Настоятель Заупокійні Служби Божі і Сорокоусти. Вірні приходили доволі численно. Всіх хворих членів по шпиталях, о. Настоятель теж висповідав.

В Цвітну Неділю, 26-го квітня знову служив Преосвященніший Владика в нашій Церкві в сослуженні о. Настоятеля. А ввечорі в 7-ій годині відслужили оо. Є. Грицина, Голова Місійної Округи Вінніпегу, секретар М. О. І. Стус, Настоятель Соборної Грома-

ди та о. Настоятель, Св. Пасхою, під час якої проповідав Всч. о. І. Стус. Добровільно пожертви на потреби Місії виділано Отцю Є. Гриціні. На Св. Місію Парафіяни прийшли численно. Про жертвенність Членів Громади свідчить і те, що вони при щасливі Христи після Недільної Служби Божої зібрали для незаможького студента Теології $44.05. Ця сума була прийнята з подякою Громаді.

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА КАТЕДРАЛЬНА ГРОМАДА СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ й ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ в ЕДМОНТОНІ

влаштовують

в НЕДІЛЮ, 18-го ЖОВТНЯ 1964 р.

ДЕНЬ ПОДЯКИ І ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОГО ПРАВОСЛАВНОГО СТУДЕНТА

за такою програмою:

10-та год. ранку: Свята Божественна Літургія Архиерейським Чином в Катедрі Св. Івана.

12:30 по полудні: Спільний обід з відповідною програмою.

Запрошується усе Членство та Прихожан Катедральної Громади, Українських Православних Студентів Університету й Технічних Шкіл міста Едмонтону, Українську Православну Молодь зорганізовану в рядах С.У.М.К., Членство Молодечого Братства, Дітей Українських та Недільних Шкіл при Катедральній Громаді.

УСІХ ПРИВІТАЄМО СЕРДЕЧНО!

ПРИБУДЬТЕ ГРОМАДНО!

Оніфатій Лукіянчук
(голова Громади)

о. Прот. Ол. Хом'як	**Наталія Базюк**
о. Дмитро Лучак	(голова Святкового
Калина Засіпіда	Комітету)
(голова Відділу СУК)	**Андрій Мельничук**
Василь Косташ	(голова Програмового
(секретар)	Комітету)

За Благословенням Високопреосвященнішого Владики АНДРЕЯ, Правлячого Архиепископа Едмонтону й Західньої Канади,

в НЕДІЛЮ, 25-го ЖОВТНЯ 1964 Р.Б.,

Українська Православна Молодь й Дітвора, що навчається в Українських та Недільних Школах при Катедральній Громаді Св. Івана Хрестителя, при Церковних Громадах Св Пророка Іллі, Св. Архистратига Михаїла й Св. Апостола Андрея в місті ЕДМОНТОНІ

влаштовують

СВЯТОЧНУ ІМПРЕЗУ П.Н.

„СВЯТО УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ й ДІТВОРИ"

з наступною програмою:

Год. 9:45 ранку: Зустріч Високопреосвященнішого Владики АНДРЕЯ.

Год. 10:00 ранку: Свята Божественна Літургія, що її відслужить Владика АНДРЕЙ в сослуженні Духовенства.

Год. 3.00 по полудні: Великий концерт у виконанні дітей та молоді Українських Православних Церковних Громад міста Едмонтону, яка виступить під проводом та дирингентурою Вп-п. Євгена Вавринюка, — в залі Катедри Св. Івана.

Святковий Комітет й Місійна Едмонтонська Округа запрошують Українське Православне Громадянство міста Едмонтону й Околиць ГРОМАДНО ПРИБУТИ на це Свято та своєю присутністю заявити, що Українська Православна Молодь й Дітвора та виховання їх в українсько-православному дусі під Покровом Церкви та Організацій є дорогими для нас.

ПРИБУДЬТЕ ГРОМАДНО!

ВІТАЄМО УСІХ СЕРДЕЧНО!

Місійна Едмонтонська Округа й Святковий Комітет.

„День Матері" відсвятковано 17-го дня травня силами „Рідної Школи", що є під опікою Жіночого Товариства ім. О. Кобилянської.

Дитячий хор вивчив добродійка С. Сасс, а Христя Сасс акомпанювала. Вдале „Вступне слово" мала п. Л. Синенко. Всч. о. др. С. С. Сасс мав коротке слово у формі рефлексій „Моя Мама". Закінчив голова „Р.Ш." М. Синенко, що мав теж свою точку в програмі, бо з чуттям відспівав „Рушничок".

Точки програми, крім співів, приготовила вчителька „Р. Ш." п Матвіїва.

Панахида за Президента С. Петлюру.

Спільно з Організацією „СУЖЕРО", члени Громади молились за душу Президента України Симона Петлюри в неділю 31-го травня ц. р. Ціла Проповідь була присвячена вшануванню для Петлюри. Вплив Кубані на формування патріотичного духа Петлюри. Смерть С. Петлюри затерла межі між наддніпрянцями й галичанами.

Панахиду служив о. Настоятель величаво над землею з Києва, з-під пам'ятника Шевченкові. Землю цю привіз о. Настоятелеві, на його прохання, член Громади Григорій Фотій, що спільно зо своєю дружиною відвідав Україну минулої осени. Панахиду співав гарно наш хор під диригентурою п. О. Скегар.

Був молитовно - жалібний настрій.

Помінальна Сл. Божа і Панахида за жертви голоду.

Цим разом прибули всі члени „СУЖЕРО" до нашої Церкви в неділю, 7-го червня ц. р. О. Настоятель відслужив Службу Божу, сказав відповідну до моменту проповідь, та відслужив Панахиду за Жертви народовбивства Українського Народу російськими комуністами. Це Торжество було Святом „СУЖЕРО". Воно закінчилось спільним обідом членів „СУЖЕРО" та членів Громади як гостей.

Програму відкрив п. І. Павлюк, письменник О. Гай-Головко мав доповідь на історичні теми України, інж. В. Северинко відговорив урівок про голод, це саме й п. І. Мухін. Пан Л. Синеко з чуттям дав слухачам власний спогад. О. др. С. С. Сасс мав слово про неправильне представлювання причин голоду істориками світу, а то й деякими українськими. Закінчив Свято п. Гр. Кукса, голова Відділу „СУЖЕРО".

Участь Отця Настоятеля в обидвох Святкуваннях була інтенсивна. Членя Громади щиросердно багато з імпрез. „СУЖЕРО" прислало о. Настоятелю гаряче письменне признання і подяку.

Закінчення Шкільного Року „Р. Ш.".

Дня 13-го червня ц .р. відбулись іспити учнів „РШ". Предсідником Комісії був о. др. С. С. Сасс, настоятель, та пана В. Савчука, п. Ю. Пілубний, заст. голови Громади, та Микола Синенко, голова „Р. Ш.".

Учні відповідали знаменито. Вчителька п. Матвіїв одержала даруночок від учнів. Всі учні перейшли до вищої кляси. Багато було відмінників.

Відкриття Колегії на площі Університету 4—5 липня.

Громада погодилась, щоб не було Служби Божої в Церкві в неділю 5-го липня, бо всі мають бути на Сл. Божій в Колегії. Замість хору, виступила з вокальними точками добродійка С. Сасс в супроводі 4-го липня в концертовій частині Свята. Акомпанювала панна Христя Сасс.

Пожертви на Колегію.

З нагоди відкриття Колегії, зложили на руки принципала $1000.00 (тисячу) долярів Панство М. Ковтуцькі, голова Громади п. В. Савчук зложив $20.00, пані Олена Олеськів $40.00. Разом: $1,060.00

Освячення Церковних Речей і обід.

Отець Настоятель проголосив, щоб справити деякі Речі для Богослужб. І так п. Ксенія Винничук, вдовиця, купила Чашу і Дискос за $150.00. Одна пані, що вже давніше подарувала Ризи для Церкви, подарувала світлі Ризи за суму $225.00, пані Теодосія Феленчюк подарувала багряні Ризи за $228.00. Пан і пані Петро Олійник і родина справили православну кадильницю за $98.50, Пані Гранко купила Офірник за $130.00, пан і пані І Кабан купили Хрест на Тетрапод за $40.00, пані Марія Медвецюк лежачий Хрест на Тетрапод за $35, Панство Безручаки свічник за $34.00, Панство Ю. і В. Горжки два свічники на Тетрапод за $28.00, Панство Євген і Ольга Скегар рамці до Образа (запрестольного) за $22.00. За збірні гроші куплено Тетрапод прикрашений Тризубом, і другий Офірник за $130.00, справлено коробку на Св. Миро. Разом усі пожертви виносять $1,268.00 в грошах. Це все справлено на протязі одного року за добровільні пожертви. Збірних жертводавців було 73.

Ці всі Речі освятив і благословив о. Настоятель в неділю 6-го вересня ц. р. Освятив теж Образа Спасителя, що його подарував маляр Д. Бартошук, як запрестольний Образ. Службу Божу сослужив Впр. о. Прот. Апонюк, що тепер має Громаду Летбридж, Альта. В Святковій молився Владика Борис.

А що саме в ту неділю припадали Торжества в сполуці з 150-літтям Т. Шевченка, о. Настоятель поминав в Службі Божій Великого Праведника.

Церква була повна. На обіді були майже всі. Тим обідом Громада вшанувала Жертводавців. О. Настоятель читав їхні імена, а привяні оплесками вітали кожного. Майже всі Речі були закуплені через Консисторію.

Шевченківські Святкування.

В неділю, 6-го вересня Служба Божа скінчилась в год. 11:30, обід тривав до години 1-шої, щоб дати змогу членам узяти участь у Торжестві в честь Т. Шевченка. Громада справила вінок, що його в поході несли: п. В. Савчук, голова Громади і пані Л. Синенко. Вінок зложено перед Пам'ятником Т. Шевченкові.

Наше жіноцтво брало чисельно участь у зібраннях при свячених Святкуванню 150-ліття з дня народження Найбільшого Пророка України, Тараса Г. Шевченка.

о. др. С. С. Сасс.

ВІСТІ З КАТЕДРИ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ В ЕДМОНТОНІ

І знову завітала осінь, а з нею новий шкільний рік, нові завдання для кожної Церковної Громади, інституцій і організацій. З початком шкільного року починають діяти Рідні Школи, Недільні Школи, Дитячий Садок, Молодечі Організації, в з молоддю відновляють свою працю й наше громадянство.

Пам'ятаючи про глибоку істину „ХТО ЗДОБУДЕ ДУШУ ДИТИНИ — ЗДОБУДЕ МАЙБУТНЄ", наша Катедральна Громада Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні приступила знову до повної праці так на відтинку шкільництва, як також на відтинку організаційному та громадському.

Початок шкільного року в Українській та Недільній Школах при Катедрі Св. Івана.

Шкільний рік в наших Школах почався цього року урочистим Молебнем в Катедрі, в суботу 5-го вересня.

О год. 10:30 ранку Високопреосвященніший Владика Андрей в сослужені Вирел. о. Прот. Олександра Хом'яка й Всеч. о Дм. Лучака відслужив Молебня та передав дітям свое Архиерейське Благословення, закликаючи їх пильно вивчати свою українську мову та свято зберігати традиції своїх батьків.

Після Молебня діти під проводом Голови Комітету Української Школи та учителів організовано перейшли до залі Катедри, де відбулися вписи дітей до Рідної Школи. Комітет Рідної Школи приготовив для дітей смачну перекуску та було висвітлено декілька повчаючих коротких фільмів. Цього дня промовив також до батьків та дітей о. Дмитро Лучак, підкреслюючи потребу знання української мови. Учитель п. Іван Карп'як подав дітям докладні інформації про день та час навчання української мови по поодиноких класах.

Навчання УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ в Рідній Школі при Катедрі Св. Івана відбуватесь КОЖНОЇ СУБОТИ, починаючи о год. 9:30 рано до год. 3-тої по полудні включно з навчанням української пісні. Українська Рідна Школа нараховує 140 дітей, яких навчають 4 учителі, а це: п-ні Д. Корпан, п-ні Оля Лукомська, п-ні Надія Боднар й п. Іван Карп'як.

Українською Школою адміністративно та господарчо опікується Рідношкільний Комітет, який складається з наступних осіб: п-ні М. Гринчук — голова, п-ні М. Довганюк — секретарка, п-ні М. Мельничук — касіерка, а членками Комітету є: Добр. М. Хом'як, Добр. Ю. Лучак, п-ні П. Стечишин, п-ні Ольга Камінська, п-ні Осипа Михайлишин, п-ні М. Голейчук, п-ні Я. Кунченко. Комітетові та учителям належиться признання за усі зусилля, які вони віддають для того, щоб наші діти вивчали українську мову, пісню, історію та в такий спосіб будували свій український світогляд.

Дорогі Батьки! Одним з найбільш пекучих питань для українців в Канаді є ЗБЕРЕЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ, бо МОВА Є НОСІЄМ КУЛЬТУРИ. Народ, який хоче жити — мусить затримати свою мову. Отож кидаємо клич: КОЖНА УКРАЇНСЬКА ДИТИНА ОБОВ'ЯЗКОВО НАВЧАЄТЬСЯ СВОГО РІДНОГО СЛОВА! КОЖНА УКРАЇНСЬКА ДИТИНА ВЧАЩАЄ НА НАВЧАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ДО РІДНОЇ ШКОЛИ!

Рідна Школа багато навчить наших дітей, але тут мусить бути тісна співпраця батьківського дому з Рідною Школою ГОВОРИТИ в дома, в товариствах, в організаціях по-українському, читати з дітьми кожного дня по-українському, молитися по-українському — це наш батьківський СВЯТИЙ ОБОВ'ЯЗОК!

Недільна Школа.

Одним з дуже важних чинників виховання дітей є Недільна Школа, бо починаючи від наших найменших, Недільна Школа защіплює в серцях наших дітей любов до Святої Православної Церкви, навчає їх Божого Закону, навчає їх любити Бога та все своє рідне.

Кожної неділі від год. 10-тої до 11-тої провадиться при Катедральній Громаді Недільна Школа.

В цьому році в Недільній школі навчають такі учителі:

Початкуюча кляса: п-ні М. Гнатюк, п-ні О. Прокопів, п-на Олена Верхомин.

Перша кляса: п-ні М. Лазарук, п-ні Я. Мельник, п-ніа М. Паранич.

Друга кляса: п-ні М. Сулима, п-ні П. Стечишин.

Третя кляса: п. Н. Боднар, п. Ф. Пелех.

Четверта кляса: п. Андрій Мельничук.

П'ята кляса: п. В. Лобай, п. В. Савчук.

Церковного співу навчає п. Є. Вавринюк, як також займає становище касіера в Недільній Школі. Управителькою Недільної Школи є п-ні Наталя Базюк.

Управа Недільної Школи та учителі присвячують багато часу та праці для наших дітей, бо вони свідомі цього, що Недільна Школа засіває в дитячу душу все що свяге, що найкраще. В цьому мудрість та заслуга тих, що не жалують труду при цій праці. Попри навчання, хлопці з Недільної Школи прислуговують біля Святого Престола в часі Святої Божественної Літургії, а дівчата йдуть з тацою та переводять збірку серед вірних. Недільна Школа навчає наших дітей бути жертвенними. Кожен раз дитина приносить свій „ДАР" на Церкву. Тим вони змалку привчуються християнської чесноти. ДАВАТИ МИЛОСТИНЮ НА ЦЕРКВУ, яка є невідлучною частиною Богослужения.

Хто любить своїх дітей та хоче їх бачити ДОБРИМИ, РОЗУМНИМИ та ЧЕСНИМИ ЛЮДЬМИ, нехай подбає, щоб діти їхні виховувалися в релігійному дусі під покровом Церкви.

Дорогі Батьки! Обов'язком батька та матері є самим особисто КОЖНОЇ НЕДІЛІ вчащати на Богослужения, як також провадити з собою своїх дітей так до Недільної Школи, як також до Святого Храму Божого.

Катедральна Громада будує Парафіяльну Школу в Авдиторію

На протязі останніх років у Катедральній Громаді Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні виросла нова проблема, а саме: потреба будови Парафіяльної Школи та Авдиторії з приміщеннями для культурно - освітньої праці.

Дня 1-го вересня 1964 року почато будову запланованого будинку, для якого плани виготовив архітект Н. Строїч. Катедральна Громада доручила будову Парафіяльної Школи й Авдиторії Будівельній Фірмі „БІРД Конструкшен" і після умови будова має бути завершена в місяці березні 1965 року.

Біля Катедрального Собору Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні в скорому часі буде пишатися тридцяти осередок для виховання наших дітей в релігійному та національному дусі. Тут будуть знаходитися класи для Української та Недільної Школи, прекрасна Авдиторія з широкою сценою, ряд зал для наших світських організацій.

За Божою поміччю здвигнемо і цю будову, бо наш Український Православний Загал носить непохитну віру в успіх початого діла ,а серця наші наповнені зрозумінням посвяти та жертвенности для громадських справ.

Високопреосвященим і ш и й Владика Андрей разом з Отцями Настоятелями, Катедральний Заряд на чолі із п. Оніфатієм Лукіянчуком та Будівельний Комітет на чолі із п. Миколаєм Боднаром заклинають усіх наших вірних до дальших щедрих пожертв.

Дотеперішні пожертви є доказом того, що український православний загал розуміє та відчуває потребу Школи та Авдиторії.

Дальші пожертви будуть виявом громадської СПІВПРАЦІ та ЗАПЕВНЕННЯМ цього, що за кілька місяців — на ПРОВЕСНІ біля чудового Катедрального Собору святкуємо ПАРАФІЯЛЬНА ШКОЛА ТА АВДИТОРІЯ для цього, щоб навчати наших дітей РІДНОГО СЛОВА, ЛЮБОВИ БОЖА І РІДНОГО НАРОДУ.

Нехай Всевишній благословить наше СПІЛЬНЕ ДІЛО та запалить наші серця до СПРАВЖНЬОЇ ЖЕРТВЕННОСТИ!

Свято Української Православної Молоді та Дітей.

За Благословенням Високопреосвященнішого Владики Андрея, Архиепископа Едмонтону й Західньої Канади, українська православна молодь і діти, зорганізовані в Недільних та Українських Школах, як також в Молодечих Відділах СУМК підготовляється до Святкової Імпрези п. з. „СВЯТО УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ й ДІТЕЙ". На спільних нарадах Духовенства міста Едмонтону та учителів й голів Комітетів Українських та Недільних Шкіл, створено Комітет для переведення в життя запланованого Свята, та намічено певний план.

Свято рішено відсвяткувати в неділю, 25-го жовтня 1964 року. Головним учителем спільного хору дітей з усіх наших Церковних Громад міста Едмонтону обрано Вп. п. Євгена Вавринюка, а до помочі йому є п. Андрій Мельничук.

Старше громадянство так часто питає себе: хто буде продовжувати працю наших попередників? Очевидно, наші нащадки — грядучі покоління — повинні продовжувати велику й святу ЦЕРКОВНУ й НАЦІОНАЛЬНУ СПРАВУ наших батьків. Але до цього ТРЕБА НАШУ МОЛОДЬ-ДІТЕЙ підготовляти від свіганку! Треба нам старшим знаходити ті рушійні сили, які розбудовували б та закріплювали б релігійного та національного духа в молодечих серцях наших дітей.

Родиною, Церквою, Недільною та Українською Школою, організацією та влаштуванням РЕЛІГІЙНИХ та НАЦІОНАЛЬНИХ ІМПРЕЗ виховуємо наших дітей та молодь на добрих синів та дочок Церкви та народу.

Отож, СВЯТОМ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ Й ДІТЕЙ хочемо повести загальну та всесторонню акцію за ХРИСТИЯНСЬКИМ й НАЦІОНАЛЬНИМ ВИХОВАННЯМ української православної молоді та дітей. Таким святкуванням наша молодь та діти заманіфестують, що вони виховуються під покровом Церкви на здорових засадах в любові до Бога, Церкви та народу.

На цьому місці заклинаємо усіх українських православних батьків міста Едмонтону виявити ПОВНУ СПІВПРАЦЮ із учителями, які на місцях підготовляють програму свята та просимо прислати дітей на заряджені спільні проби.

ЯК БУДЕ ЦЕ ГАРНО ТА МИЛО ГЛЯНУТИ ТА ПОСЛУХАТИ, коли то українські православні діти міста Едмонтону, в НЕДІЛЮ, 25-го ЖОВТНЯ 1964 р. виступлять в залі Катедри Св. Івана Хрестителя із приготованим концертом й скажуть нам, що вони ГІДНО та ЧЕСНО продовжуватимуть працю своїх батьків та що вони під покровом Церкви виховуються на ІДЕЙНИХ СИНІВ та ДОЧОК Української Православної Церкви та українського народу.

Осіння праця у Відділах С.У.М.К. при Катедрі Св. Івана

На протязі останніх 30 років існують при Катедральній Громаді Св. Івана два Відділи С.У.М.К.: Молодший та Старший, в яких є зорганізована наша молодь. Обидва Відділи нараховують понад 100 ЧЛЕНІВ. Ці, що є в рядах нашої однакової української православної організації зрозуміли прекрасні ідеї організації С.У.М.К., якої завданням є виховувати українську православну молодь на засадах любови до ЄДИНОЇ ВІКОВІЧНОЇ ЦЕРКВИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ-ЦЕРКВИ ПРАВОСЛАВНОЇ, на засадах свідомости свого НАЦІОНАЛЬНОГО ПОХОДЖЕННЯ та ПРИНАЛЕЖНОСТИ до українського народу й на засадах корисного та чесного ГОРОЖАНИНА нової нашої батьківщини — КАНАДИ. Кожної П'ЯТНИЦІ о год. 7-мій вечора збираються молодші сумківці на свої тижневі сходини, які відбуваються в залі Катедри. Управительською в цьому році Молодшого Відділу СУМК є Вп. п-ні Наталя Фарина, яка має до помочі активний Комітет.

Старший Відділ при Катедрі Св. Івана збирається ДВА-ТРИ рази на місяць на свої сходини.

Отці Настоятелі являються Духівниками наших Відділів.

На цьому місці закликаємо наших юнаків та юначок СТАВАТИ В РЯДИ СУМК, який поведе вас до гарних успіхів на шляху поступу та виховає вас на добрих, свідомих й корисних громадян, сильних духом, зріляк розумом й гордих нашого національного імені.

Дитячий Садочок й Школа Українських Танків.

При Катедральній Громаді Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні, під опікою Союзу Українок Канади, провадиться Дитячий Садочок, яким провадить п-ні Стефанія Магус. При помочі української пісенки, української казочки, повідань та легеньких віршиків наші найменші навчаються РІДНОГО СЛОВА, набираються любови до свого рідного.

Хто з батьків ще не вписав своїх діточок до УКРАЇНСЬКОГО САДОЧКУ, який провадиться два рази на тиждень в залі ім. М. Грушевського при 10660-98 вул., просимо НЕГАЙНО ВПИСАТИ ДІТОЧОК, а напевно не пожалієте!

При Катедральній Громаді існує вже понад 10 років Школа Українських Танків, що її провадить досвідчений учитель п. Мирослав Кунь. В 1959 році, за ініціятивою п. Мирослава Куня, з учнів, які закінчили школу українських танків при Катедральній Громаді, створено Мистецький Ансамбль „ШУМКА", що є найкращою групою українських танцюристів в Альберті.

Оце короткий огляд цього, що тепер провадиться в нашій Катедральній Громаді Св. Івана в Едмонтоні. Пишемо ці рядки не для цього, щоб себе самих похвалити та показати які ми тут в Едмонтоні великі працівники на ниві церковній та народній; але пишемо саме тому, щоб цією працею заінтересувати тих, що ще покицо позаду та не йдуть з нами вперед.

МИ КЛИЧЕМО УСІХ ДО СПІЛЬНОЇ ПРАЦІ В ЦЕРКВІ, В ОРГАНІЗАЦІЯХ, а ЗОКРЕМА КЛАДЕМО УСІМ НА СОВІСТЬ СПРАВУ НАЛЕЖНОГО ВИХОВАННЯ НАШОГО МОЛОДОГО ПОКОЛІННЯ.

о. Прот. л. Хом'як.

ВІСТІ З ОТТАВИ

У Канаді, в столичній місті Оттаві, перебуває багато членів різних дипломатичних місій. Ці дипломатичні представники своїх держав є знавцями різних політичних обставин у світі. Знають вони й про Україну; але рідко на канадійських просторах вони зустрічаються з виявом бажань тих, котрі мріють про незалежну, суверенну, від ніякого незалежну Українську державу.

Вони можливо знають, що Українська Православна Церква на рідних землях є переслідувана, що вона існує в катакомбах, або приховна в селянських хатках. Чи знають вони, що українці в Канаді мають свою рідну Українську Православну Церкву з своєю Ієрархією на чолі з Блаженнішим Іларіоном, Митрополитом Вінніпегу і всієї Канади? Чи знають вони, що ця Церква в Канаді молиться за страдальну Матір Україну, за її воскресіння і свободу? Чи знають вони, що ця Церква задержала найдорожчі цінности своєї культури, віри і традицій? Чи знають вони, що ця Церква одинока має свою богословську Калегію Асоційовану з Манітобським університетом?

Нам, українцям, перед всіми амбасадами світу, що мають своїх відпоручників в Оттаві, треба мати свій репрезентативний Дім Божий. Храм Божий — не тільки для мешканців Оттави, але показовий столичний. Храм, що б був гордістю всіх православних українців Канади!

При цім Храмі буде бібліотека, яка дасть змогу тим, що інтересуються нами, довідатися про наше життя, наші стремління, — нагоду пізнати велич української культури. Там, правдоподібно, буде містится малий музей нашого мистецтва і ручних робіт.

Самі православні українці — мешканці Оттави не зможуть побудувати такого репрезентативного Храму. Тамошній буднок мусить бути збудований зусиллями української православної Канади. Консисторія і наші Владики це зрозуміли, і наполегливо настоюють, щоб це зробити. За Божою допомогою та щедрими пожертвами громадянства це буде зроблено.

Громадянство Оттави вже дуже багато зробило і почало це благородне діло: закупило прекрасну площу і збудувало доцільний комплекс цієї святині

Звернення Митр. Іларіона в справі будови Храму в Оттаві

„ПОСТАВМО НАЛЕЖНИЙ ХРАМ БОЖИЙ У СТОЛИЦІ КАНАДИ!

До всіх людей доброї волі!

„Листом цим звертаюся до всього Духовенства і до всіх вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді допомогти, чим хто може, Українській Греко-Православній Громаді Успіння Пресвятої Богородиці в місті Оттаві, Онт.

„Оттава — це столичне місто Канади, і Оттавська Православна Громада постановила побудувати тут належний Храм Божий, бо так вимагає сучасне життя.

„І цим своїм листом я звертаюся до всіх людей доброї волі допомогти матеріяльно доброму наміру Оттавській православній Громаді в виконанні їхнього історичного задуму.

„Усе наше Духовенство закликаю любовно й сердечно допомогти в цій великій справі, бо сама Громада мала, і сама виконати необхідну справу не в змозі.

„Закликаю й усіх вірних, людей доброї волі, відгукнутися на цей мій заклик, і взяти участь, чим хто може, у цьому великому й історичному ділі!

„Виконаймо Заповіт Ісуса Христа:

„Кожному, хто в тебе просить — подай. Давайте — і дадуть вам"! (Лука 6. 30, 38).

† Митрополит Іларіон,
постійний богомолець за розвій нашої Церкви".

Прот. В. Сенишин.

ХРИСТИНИ У П-ВА БОРОВСЬКИХ

Сердець взаємності вже повільно листя
Фарбою осінніх укриває днів,
На дитячім личку, на маленьких щічках
Ніжний усміх щастя тихо заблисків.
Там десь неозорі хорунжків зори
Оратбрики співом тішать небожів,
Що на цих христинах ще одна хліборна

Введена батьками в християнський світ.

Так починається вірш, що його одна з гостей прочитав на христинах Віри Боровської, першої дитини Раїси і Євгена Боровських з Оттави, Онтаріо.

Христини відбулися 23-го серпня в м. Арнпрер, біля Оттави, в будинку діда маленької Віри п. Павла Авильовича Новицького. Другий дід онуки проф. Боровський живе у Вінніпегу і на жаль присутній не був. Панство Софія та Іван Новицькі не пошкодували зусиль і прийняття гостей було дійсно царським.

Христив Віночку Боровську о. Прот. В. Сенишин і будучи з Добродійкою почесним гостем на прийнятті мав змогу познайомитись як живуть українці на сході Канади.

Хрестні батьки, панна Ірина Кодак і п. Євген Новицький зібрали для своєї хрищенці серед гостей $160, з яких Панство Боровські дали $50 на православну церкву в Оттаві, $15 на Інститут Св. Володимира і $10 на „Вісник".

Христини мали чисто український характер, відчувалася щирість, теплота і давня українська традиція.

Там на Україні серпень теж є ніні,
Косарі у полі косами дзвенять,
Та у вінцях світі все як Боровських діти
Будуть крашу долю, ніж діди їх, мають!

Читав гостям автор вірша-присвяти артист Ростислав Василенко.

Голова Управи Православної Громади в Оттаві Р. І. Лазарович в своєму слові-привіті висловив надію що маленька Віночка буде, щасливе, бо як тепло, по дружньому члени Громади святкують її христини.

Молода мати Раїса (з дому Новицькі) і молодий батько Євген Боровський дякували всім гостям, а гості Панству Новицьким за такі гарні і справді українські христини. Признання належиться молодим батькам за їх жертвенність на церковні і громадські цілі.

Присутній.

З ХРЕСТИН НА „ВІСНИК" Йорктон, Саск.

В суботу, 22-го серпня 1964 р. панство Василь і Марія Равлюки, які мешкають в Оклагома Сіті, США і які приїхали в відвідини своїх батьків у Йорктоні, охрестили свого синка Богдана-Василя. Св. Тайну Хрещення довершив Всеч. о. В. Бойчук, а хресними батьками були пан Теодор Старчук зі Саскатуну й пані Марія Гупка з Йорктону. Дякував при хрещенні брат батька дитинки, богослов Орест Равлюк.

По Христинні в домі діда й баби, панства Івана й Агафії Равлюків, відбувався з цієї нагоди, вечера для всіх присутніх. Після смачної вечері не забуто нашої преси. Зібрано $5.00, які призначено в цілості на пресовий фонд „Вісника". Жертводавцям щира подяка за це.

Панство Василь і Марія Равлюки, побувши ще кілька днів у своїх батьків, повернули з новоохрещеним своїм сином Богданом і зі своєю донечкою Лідою до Оклагома Сіті, де Василь працює в шпиталі Св. Антонія в рентгеновім відділі як „супервайзер".

Маленькому Богданові й його батькам бажаємо многих щасливих літ.

Присутній.

ХРЕСТИНИ Пайн Ривер, Ман.

В неділю, 2-го серпня 1964 р. по закінченні Св. Літургії у місцевій Церкві, батьки Богдана та Єлесавти Грицаї, принесли свого синка (перша дитина) Богдана, щоб звершити над ним Св. Тайну Хрещення, якому звершив місцевий парох о. Теодот.

Батько малого Богданчика, Богдан, це син свідомих членів нашої громади Етельберт, родини Грицаїв, а мати — дочка також примірних членів громади Гарленд, Ман.

Хресними Батьками малому Богданчику були Е. Валеруш і Ліна Бурла.

Після звершення Святої Тайни Хрещення, батьки новоохрещеного, запросили всіх гостей до свого дому на обід, після якого ще довго гості бавились, радіючи разом з батьками, що Господь Бог, нагородив молоду пару гарним синочком!

На заклик Отця Пароха, гості зложили на Колегію Св. Андрея й на Пр. Ф. „Вісника" пожертву, щоб таким чином відзначити це велике торжество родини Грицаїв!

Пан Антон Джумага з Етельберт, пожертвував 5.00 дол. (на Колегію), а решта гостей — по долярю, які розділено як слідує: 12.00 дол. на Колегію, а 6.00 дол. на „Вісник".

Щира подяка всім жертводавцям, малому Богданчику бажаємо правдивого Божественного щастя, а молодим батькам — уміння виховати належно свого синка, та потіхи з нього!

О. Т. Г.

НЕСПОДІВАНЕ СВЯТО В АТІКОКАН

В Атікокан, Онт. е невелика православна українська громада, в якій Богослужения відправляється один раз на місяць. Громада ще не має Церкви, а лише „селер", в якому провадиться і Богослужения й інша праця Громади.

В неділю, 20 вересня було чергове Богослужения, яке о-бернулося у велике свято, бо несподівано (лише в суботу 19 вересня це стало відомо) завітав до Атікокан Церковний хор з Форт Вільям і о. диякон М. Малюжинський.

Для Громади в Атікокан це була велика радість, бо Богослужения з дияконом при гарному співі хору пройшло дуже величаво.

По Богослужении п. Василь Біяк запросив всіх хористів і о. диякона до себе додому, а потім Заряд Громади улаштував для них обід в готелі Steep Rock, власники якого е членп Громади православні українці Іван і Дора Гайдуки.

По обіді всі поїхали оглядати копальні в околицях Атікокан, а після цього всі були запрошені п. Дмитром Біяком до його хати.

В товариській бесіді і співах українських пісень швидко проминув час і гостям треба було повертатися додому.

Трудно переоцінити значення цієї братньої допомоги фортвільямців Атікокану.

Заряд і Громада в Атікоканан складає щиру подяку о. дияконі М. Малюжинському, диригенту хора пані Орисі Яремчук і хористам, більшість яких було з Церкви Св. Володимира West Fort William. Щира подяка й адвокату з Форт Вільям пану Василю Стасіву, який і сам приїхав з дружиною, і хористів привіз з собою.

Всі гості бачили, як щиро їх вітали і радісно приймали в Атікокан.

Заряд попросив о. диякона і хористів приїхати на Храмове Свято, яке відбудеться в Атікокан 15 листопада. Згода о. диякона і хору приїхати викликала велику радість у Заряда.

Запрошуємо всіх з околиць Атікокан на наше Храмове Свято 15 листопада, яке з участю о. диякона і гарному співі хора безсумнівь пройде дуже величаво. Запорукою цього е день 20 вересня.

о. М. О.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. пам.
ВАСИЛЬ БАЛАНЮК
Кемсек, Саск.

Дня 26-го липня ц. р. в Кемсецькій лікарні на 75 році життя, упокоївся в Бозі бл. пам. Василь Баланюк.

Народився покійний 6-го серпня 1888 року в с. Гаврилівці, Буковина. До Канади приїхав 1908 року, а 1909 року одружився з Софією Москалик, з якою фармерували в околиці Кемсек, Саск. Господь сподобив нагородити їх 6-ма дітьми. Коли найменший донці було два місяці, дружина Покійного упокоюється 1937 року. В 1941 році Покійний одружується вдруге з Магдалиною Кравчук, з якою й прожив до кінця свого земного життя, в чесних трудах виховуючи цих 6-ро діточок. Покійний був тихої вдачі й читав постійно свій улюблений часопис „Український Голос".

Заупокійну Сл. Божу і чин Похорону та прощальне слово довершив парох П. Бублик в Кемсецькій Церкві Всіх Святих, виповнивши по береги вірними, які склали Невянучий Вінок Покійному, з яких уділено $7.00 на пресовий фонд „Вісника".

Тлінні останки Покійного спочивають на Кемсецькому цвинтарі. По похороні відбувся поминальний обід в Коронейшен залі, який приготовало жіноче товариство Йорктонської Громади.

Покійного оплакують діти: Елсі Тодощук в Кемсек, Саск., Нані Шевчук в Діпа, Ман., Марія Короляк в Брокстон, Саск., Марія Гергіц в Роблин, Ман., Петро Ворощук в Калдер, Саск., Дмитро Ворощук в Інгліс, Ман., онуків 19; правнуків 7.

Процвітай дорогий брате Нестор! Нехай Канадська земля, на якій ти чесно і тяжко працював, буде легкою, а пам'ять про Тебе між тими, що знали тебе буде вічною.

В. Р. П.

(опб).

Бл. Пам. ЕЛУЦА АНДРУСЯК,
Елов Крік, Саск.

Дня 30 серпня 1964 року рознеслася сумна вістка по

Бл. пам. НЕСТОР ВОРОЩУК
Брокстон, Саск.

У середу 22-го липня ц. р. упокоївся в Бозі (у хаті своєї доньки Марії Королюк в Брокстон, Саск.), на недугу серця, бл. пам. Нестор Ворощук, проживши 82 роки.

Покійний Нестор Ворощук народився 9 листопада 1882 року в с. Чогор, Україна. До Канади приїхав 1902 р. й поселився в околиці Медиин Гет, Алта, потім переїхав до Брендон, Ман. В 1911 році покійний переїзджає на власну фарму в околицю Калдер, Саск., на якій чесно трудився до заслуженого відпочинку, на який пішов в 1948 р. до міста Йорктон, Саск., де й проживав до 1959 року; потім до кінця свого земного життя проживав у своїх дітей.

Покійний за свого земного життя був двічі одружений і виховав 6 дітей. Був лагідного характеру та глибоко релігійним, і цим придбав багато приятелів, які дуже численно прибули на його похорон, що відбувся в Йорктонській Православній Церкві. Заупокійну Сл. Божу, чин Похорону та прощальне слово довершив Всеч. о. П. Бублик з Кемсек, Саск., 25-го липня ц. р. З „Невянучого Вінка" уділено $5.00 на пресовий фонд „Вісника". Тлінні останки Покійного спочивають на Йорктонському цвинтарі.

По похороні відбувся поминальний обід в Коронейшен залі, який приготовало жіноче товариство Йорктонської Громади.

Покійного оплакують діти: Елсі Тодощук в Кемсек, Саск., Нані Шевчук в Діпа, Ман., Марія Короляк в Брокстон, Саск., Марія Гергіц в Роблин, Ман., Петро Ворощук в Калдер, Саск., Дмитро Ворощук в Інгліс, Ман., онуків 19; правнуків 7.

Процвітай дорогий брате Нестор! Нехай Канадська земля, на якій ти чесно і тяжко працював, буде легкою, а пам'ять про Тебе між тими, що знали тебе буде вічною.

В. Р. П.

(опб).

Бл. Пам. ЕЛУЦА АНДРУСЯК,
Елов Крік, Саск.

Дня 30 серпня 1964 року рознеслася сумна вістка по

УРОЧИСТОСТІ ПАРАФІЇ ВСІХ СВЯТИХ У ТРАНСКОНІ, МАНІТОБА

ЗАПРОШЕННЯ

Українська Греко-Православна Парафія Всіх Святих у Трансконі, Манітоба, оцим запрошує всіх вірних Української Греко-Православної Церкви із міста Вінніпегу і всієї Під-Вінніпезької Округи

на

ОСВЯЧЕННЯ
НОВОЗБУДОВАНОЇ ЦЕРКВИ ВСІХ СВЯТИХ
І
НАРІЖНОГО КАМЕНЯ,

що відбудеться в неділю 25-го жовтня 1964-го року, під проводом Його Преосвященства Преосвященного БОРИСА, Єпископа Саскатунського з участю українського православного Духовенства міста Вінніпегу.

Богослужения відспіває хор під проводом диригента Ф. Рекрута.

ПРОГРАМА:

Година 9:30 ранку — Зустріч Його Преосвященства Преосвященного Бориса й Мале Освячення храму;
Година 10:00 — Архиерейська Літургія;
Година — Освячення Наріжного Каменя;
Година 12:30 — Братський Обід у парафіяльній Авдиторії й відповідна святочна програма.

Головну промову під час обіду виголосить **проф. П. Кондра.**

За ЗАРЯД ПАРАФІЇ ВСІХ СВЯТИХ
Василь Перяк — Голова. **Т. Никифорук** — Секретар.

Єлов Крік і околиць, що в „Ст. Полс госпітал" у Саскатуні, по короткій недузі, упокоївся в Бозі Елуна Андрусяк на 93 році життя.

Покійний народився в селі Маморнець, Чернівецького повіту на Буковині 1872 року. Залишив свою рідну землю молодим хлопцем і з родичами переїхав у Канаду 1901 року. Будучи майже першим українським піонером у тій околиці, поселюється на фармі у Маморнець коло Бюкенен у Саскатун. Ця місцевість називається Маморнець тому, що тут поселилися люди, котрі приїхати в Канаду з села Маморнець, Чорновецького повіту з Буковини.

Одружився з панною Александрою Чоропита, з котрою мали 3-е діточок: син — Ілія, доньки — Домко і Анна. Рідна дружина померла 1933 року. З другою дружиною жив до 1954 року. Коли залишився вдівцем і став підупадати на силі, 1958 року рішився переїхати до молодшої доньки і зятя у Єлов Крік, де дожився глибокої старости, помер.

Залишив своїм дітям заповіт, щоб його поховали в цій місцевості, де він прожив свої молоді роки. Згідно з тим заповітом, тіло Покійного було перевезено з Єлов Крік до Церкви Св. Успіння Пр. Богородиці у Маморнець, котрої він був членом. Похорон відбувся на цвинтар коло Церкви 3-го вересня 1964 р.

Залишив Покійний у смутку сина — Ілію, доньки — домку і Анну, 16 внуків, 22 правнуків.

Покійний був релігійною людиною, помагав Церкві по своїх силах. У час Похорону зібрано на Нев'янучий Вінок 10 дол. З цієї суми призначено на пресовий фонд „Вісника" 5 дол. і 5 дол. на місцеву Церкву.

Сини, наш тату і дідусю, спокійно вічним сном до Другого Пришестя Господнього! Хай Твоя душа оселиться в Оселях Праведників, а земля нехай буде Тобі легкою!

Вічна Тобі Пам'ять!

о. Ярослав Пук.

ПОМИНАЛЬНА БОГОСЛУЖЕННЯ

Бл. пам. Никола Шмир

Мелфорт, Саск. У четвер 2-го липня 1964 року в річницю смерти бл. п. Николи Шмир, в громаді Української Греко - Православної Церкви в Мелфорт, Саск., відправлено Поминальну Службу Божу.

Після Служби Божої всі присутні поїхали на місцевий цвинтар, де поховано бл. п. Николая Шмир та на могилі покійного був відправлений Парастас та Чин Освячення Хреста.

Всі відправи відправляв місцевий парох УГПЦ о. Прот. М. Критюк, а дякував п. К. Копачівський. Після відправи на цвинтарі всі присутні повернулися до Народного Дому, де місцеве Жіноче Товариство — на прохання дружини покійного пані Олександри Шмир — приготовило поминальний обід.

Бл. п. Никола Шмир народився 12-го грудня 1887 року в селі Постолівці, Гусятинського повіту в західній Україні. До Канади прибув Покійний із своїми родичами в 1897 році, які поселилися на фармі в околиці Стуартбурн, Ман. В 1907 році Покійний одружився з Олександрою Ткачик та фармерував там до 1916 року.

В 1916 році Покійний з дружиною переїхали до Кеполь, Альберта, де продовжували фармерувати. В 1926 році переїхали в околицю Бітті, Саск. та далі фармерували аж до 1952 року. Опісля Покійний перебрався з дружиною до Мелфорт, Саск., де він і помер.

Покійний був тихої вдачі. Належав до Української Греко-Православної Церкви та сумлінно сповнив свої обов'язки при громаді.

У річницю смерти бл. п. Николи Шмира дружина Покійного зложила пожертву: на Колегію Св. Андрея у Віннипегу 3.00 дол. та на „Вісник" 2.00 дол.

Нехай милосердний Господь прийме душу Покійного Николи до Своїх Осель Небесних, а залишену в смутку дружину Покійного Олександру не оставить Небесних Ласк.

Вічна Йому Пам'ять!

о. М. К.

Бл. П. КОСТЬ ФЕДЕЙКО
Кридор, Саск.

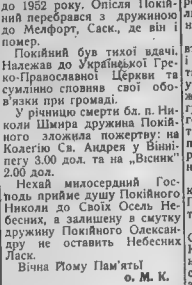

Неждану-радану втрату для нашої Громади в Кридор була смерть її довголітнього діяка Костя Федейка, що упокоївся 31-го липня ц. р.

Бл. п Кость Федейко походив з села Несинч Сокальського повіту, зах. Україна, де народився 1890 року.

До Канади Покійний прибув 1906 року зі своїми батьками, які оселися на фармі в околиці Крилору.

В 1912 році бл. п. Кость одружився з Розалією Базуркевич. Пайство Федейків Господь поблагословив двома синами — Едвардом і Павлом.

Будучи ще молодим хлопцем бл. п. Кость співав на крилосі в Церкві, а з моментом відродження в Канаді Української Православної Церкви, Покійний став дяком у Кридорі та Геффорді.

В хаті п-ва Федейків на стіні висить Похвальна Грамота, що була видана Консисторією нашої Церкви за їхню участь по Першому З'їзді, який відбувся 1918 року, де було рішено відновити Українську Православну Церкву від нікого незалежну.

Бл. п. Кость — це один з основоположників нашої Громади в Кридорі, та її постійний член і довголітній голова.

Покійний брав уділ у всіх ділянках праці як при Громаді, так і при Народному Домі. Також належав до звряду відділу КУК у Геффорді, був шеровим Інституту ім. П. Могили і членом дирекції, був членом місцевого відділу СУС.

Рік тому родина Федейків втратила свого сина Едварда і та сумна подія дуже пригнітила Покійного; він почав під упадати на здоров'ї, і незважаючи на лікарську допомогу та дбайливого догляду його дружини Розалії, недуга таки остаточно перемогла і в п'ятницю 31-го липня цього року бл. п. Кость упокоївся на 74 році життя.

Покійний залишив у смутку дружину Розалію, сина Павла, дві невістки, дві сестри та п'ять внуків.

В неділю вечером в Церкві Св. Апп. Петра й Павла в Кридорі, була відслужена Панахида, а в понеділок відбувся Похорон при великому здвизі знайомих і приятелів.

Похоронено Покійного в Кридорі на цвинтарі біля Церкви.

Після Похорону всі присутні були запрошені до Народнього Дому на Заупокійну Тризну.

В часі Останнього Цілування учасники Похорону зложили на Нев'янучий Вінок — 66.00 долярів. Цю суму було розділено в такому порядку: 5.00 долярів на „Український Голос", 10.00 долярів на „Вісник", 25.00 долярів на Колегію Св. Андрея у Віннипезі і 26.00 долярів на Інститут ім. Петра Могили в Саскатуні. До повищої суми слід додати ще 25.00 долярів пожертвуваних на Колегію Св. Андрея в пам'ять свого вуйка Костя — п. Василем Федейком з Форт Саскачеван, Альберта, і 10.00 долярів пожертвуваних на Колегію в пам'ять свого свата бл. п. Костя, які пожертвували п-во В. і Р. Лащуки з Торонта, Онт.

Всім Жертводавцям щире спасибі, а засмучену родину, нехай Господь потішить і допоможе перенести родинне нещастя, а душу Покійного Костя нехай Господь оселить у Своїх Небесних Оселях.

о. С. Зузяк.

Бл. П. Н. ГНЯДИЙ
Гефорд, Саск.

В неділю 10 липня цього року відійшов у вічність бл. п. Микола Гнядий.

Покійний Микола народився 1875 року в селі Кошиловцях, Заліщицького повіту, зах. Україна.

В 1899 році бл. п. Микола Гнядий одружився з Парасковю Терлецькою. По одруженні Покійний продав хату і 1911 року виїхав до Канади, з надією, що заробить грошей і зможе стягнути свою дружину з дітьми.

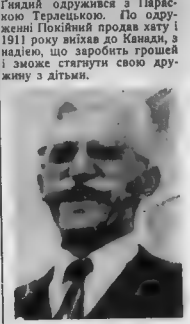

Прибувши до Канади, Покійний впацював в копальні. Праця була тяжка, але Покійний жив надією щоб стягнути свою родину. Через два роки по приїзді до Канади бл. п. Микола спровадив до Канади дружину і дві доньки.

По приїзді родини до Канади, Покійний залишив працю в шахті та осівся з родиною на фармі в околиці Мейфир в Саскачевані.

Бл. п. Микола був глибокорелігійною людиною і від самих початків був активним членом при Церкві: перше в Мейфир, де був довголітнім старшим братчиком, а пізніше переїхавши до Геффорду в 1942 році він включився в церковно-громадське життя місцевої Громади.

Разом зі своєю дружиною Параскою, Покійний пожертвував до Церкви в Геффорді передпристольний килим, хоругву, запрестольну ікону, на престольну Євангелію, напрестольний Хрест, 300.00 долярів пожертвуваних на різні та багато купили дрібніших речей. Тому правильно завважив один із наших членів, що коли б ми мали багато таких членів як Покійний Микола, то наша Церква була б уся в золоті.

Бл. п. Микола Гнядий також був членом Інституту ім. Петра Могили, пожертвував значну суму на місцеву лікарню, а також жертвував там, де треба було.

Від кількох років Покійний хворів на ноги, а тому мусів часто вдаватися до лікарів за допомогою, а також деякий час перебував і в лікарні.

Перед смертю Покійний Микола прийняв Св. Тайни, а в неділю 10 липня на 89-му році життя відійшов з цього світу.

Крім дружини Параски, Покійний залишив у смутку 6 дітей: п'ять дочок і одного сина, а також 32 внуків, 51 правнуків та два праправнуків.

В середу 13 липня в Церкві Св. Духа в Геффорді був відслужений Парастас, а в четвер відбувся Похорон при великій участі людей.

Після Похорону в сі учасники Похорону були запрошені на Заупокійний обід, що відбувся в залі під Церквою.

З намірення пані Параски в вівторок 18 серпня відбувався Заупокійна Служба, а по Богослуженні відбувся Поминальний обід в залі під Церквою, а часі обіду о. парох попросив присутніх зложити пожертви на Нев'янучий Вінок по бл. п. Миколі. Зять Покійного п. В. Калин зайнявся збіркою, яка принесла 17.00 долярів, з чого було пришачено 11.00 долярів на пресовий фонд „Вісника", а 6.00 долярів на „Український Голос".

Щира подяка всім учасникам Похорону і Жертводавцям на Нев'янучий Вінок.

Нехай Господь потішить засмучену родину, а душу бл. п. Миколи нехай Господь Бог оселить там, де Праведники спочивають!

о. С.Зузяк.

БЛ. П. Ф. СУХОЛОТКИЙ,
Інсінгер, Саск.

26 липня 1964 року, після тяжкої серцевої недуги, упокоївся в „Університет госпітал" у Саскатуні, Саск., бл. п. Федір Сухолоткий на 76 році життя.

Покійний народився 22-го серпня 1887 року в селі Ставчане, Кицманського повіту на Буковині.

У Канаду приїхав 1908 року маючи 21 рік. З початку свого поселення у Канаді працював на залізній дорозі й у лісі в пров. Онтаріо. 1912 року переїхав у пров. Саскачеван і поселився коло м. Інсінгер на фармі. Там одружився в 1919 року з паною Василиною Равлик з котрою судилося їм мати 7-ро діточок.

У середу 28 липня, увечорі, була відслужена Панахида, а 29 липня відбувся Похорон зі Службою Божою в Церкві Св. Івана Сучавського коло Половиків, при великому здвизі людей.

Під час Останнього Цілування, родина Покійного та приятелі зложили на Нев'янучий Вінок 43 долярів, з яких призначено 20 дол. на місцеву Церкву, 15 дол. на Колегію Св. Андрея у Віннипезі, 5 дол. на прес. фонд „Вісника", а 3 дол. на різні канц. розходи. Жертводавцям щиро дякуємо.

Покійний залишив у смутку дружину, два сини — Івана і Василія, 5 донок — Анну, Марію, Настазію, Агафію і Савелю, 17 внуків.

Після Похорону відбувся поминальний обід у церковній залі, що приготовила родина Покійного при помочі Жіночого Товариства. Підчас обіду о. Я. Пук висловив співчуття родині в імені всіх присутніх.

Нехай Милосердний Господь упокоїть слугу свого Федора в Царстві Небеснім, а пам'ять його поміж нами нехай буде вічною!

о. Ярослав Пук.

Бл. П. С. МУШІЙ
Венлав, Ман.

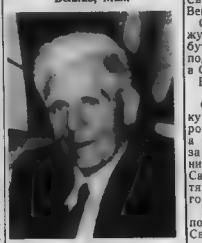

У четвер, 18 червня цього року о 11-ій годині ранку, відійшов у вічність бл. п. Сафат Мушій, в лікарні в Гілберт Плейнс, Ман.

Покійний Сафат, народився 1890 року Сокальського повіту в західній Україні, в родині Миколи і Євфросінії Мушій.

До Канади Покійний прибув з своїми родичами 1899 року, маючи всього 9 років.

По приїзді до Канади батьки Покійного набули собі фарму в околиці Венлав.

Бл. п. Сафат, одружився в 1919 році з Анною Міщук. По одруженні п-во Мушії набули собі фарму, також у околиці Венлав, де працювали ціле своє життя.

Покійний був примірним членом української православної Громади у Венлав. Також був передплатником „Української Православної Голосу" і „Вісника".

Бл. п. Сафат, почав хворіти на серцеву недугу шість років тому, яка примусила його і дружину залишити фарму і перебратися до міста Гілберт Плейнс два роки тому, лишаючи фарму своєму синові Іванові. Останніх цих два роки, недуга все частіше і частіше давалася відчуватись Покійному

В глибокому смутку Покійний Сафат залишив свою дружину Анну, 4 сини, 1 дочку, 12 внуків, свою Громаду, приятелів та знайомих, що масово прийшли, щоб попрощати та відпровадити Покійного в далеку — Блаженну путь!

Заупокійна Панахида над Покійником була відправлена 22 червня вечером в залі у Венлав, а Похоронні Відправи від бувся у вівторок 23 червня, о 10-й годині ранку в місцевій Церкві Св. Архістратига Михайла у Венлав.

Похоронні Відправи відслужив о. Т. Глуханюк.

При Останньому Цілуванні, присутні зложили дар на Нев'янучий Вінок в сумі $58.25, які дружина Покійного й діти розділили як слідує: 10 долярів — на Колегію Св. Андрея, 5.00 долярів — на прес. фонд „Українського Голосу", 5.00 долярів — на прес. фонд „Вісника", 5.00 долярів на вироблення кліші та доложивши ще своїх 10.00 долярів, купили в Консисторії пару Трисвічників на Св. Престіл для Церкви Св. Архістратига Михаїла у Венлав, які коштували $40.00.

Спи спокійно Дорогий Мужу, Батьку, Дідусю та незабутній приятелю, нехай Господь Бог оселить Душу Твою в Оселях Своїх!

Вічна Тобі Пам'ять!

ПОДЯКА

Оцим складаю щиру подяку Всеч. о. Теодору за Похороні Відправи, дяконі за співи, а всім учасникам Похорону за віддання останньої пошани до Покійного мого мужа Сафата, та за вислови співчуття з пригоди мого особистого горя.

Нехай Милосердний Господь вінагородить Вас за це Своїми щедротами!

Анна Мушій.

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

(Продовження)

По $550.00: Василь Костюк, Брентфорд, Онт. (на умеблювання подвійної кімнати).

По $340.00: В. Перепелюк, Фаїн, Фзон, Ман. (на холодільник „дін-фріз").

По $250.00: Українська Греко-Православна Громада Св. Івана, Ошава, Онт.

По $200.00: Готель Меріон, Ст Боніфас, Ман. (управитель п. Г. Марко). "S. J. P..M."

По $156.81: Українська Православна Громада Св. Петра й Павла, Шікаго, Ілл., ЗДА.

По $100.00: Іван Дорош Єлов Крік, Саск; Теодор Тальчин, Едмонтон, Алта; Українська Греко-Православна Громада Успіння Пресв. Богородиці, Верион, Б. К; П. А. Міськів, Едмонтон, Алта, С. Миськ, Едмонтон, Алта; Вирел о. Митрат Володимир Слюзар, Монтреал, Кве; Михайло Кіцюк, Вайта, Ман; Василь і Анна Гуменні, Кендреслей, Саск; Товариство Українців Самостійників Відділ у Вінніпегу, Ман; пані Анастазія Забродська, Ленсінг, Мич., ЗДА, пані Парасковія Кирпак, Сегелен, Вашг., ЗДА; Вирел. о. Прот. Д. Ф. Стратійчук, Редвей, Алта.

По $85.00: Іван Басараб, Віннінег, доплата до Плящанці.

По $75.00: В память бл. п. Якова Кіцюка в 34-ту річницю його смерти жертвують жена Анна Кіцюк з дітьми й родиною (Торсбі, Алта).

По $50.00: Дмитро Савчук, Вегревіл, Алта; Всеч. о. О. Костюк, Монтреал; Федір Андрущак з дружиною, Геффорд, Саск; Всеч. о. С. Зузяк, Геффорд, Саск; Н. Н. Рарктон, Саск; Володимир і Елісавета Кокорудзи, Канора, Саск; пані Стефанія Гринюк, Віннінег; д-р Павло Охітва, Порт Кредит, Онт; Олекса і Зеновія Вусовичі, Ст. Катеринс, Онт; Федір і Соня Осипенки, Віннінег.

По $40.00: Петро Будзінський, Віннінег.

По $30.00: Юрій Кухта, Єлов Крік, Саск.

По $25.00: Українська Греко-Православна Громада в Кирклеид Лейк, Онт; Гр. Яремій, Мелфорт, Саск; Петро І. Оцюпок, Геффорд, Саск, Всеч. о. І. Швець, Вірдейл, Саск; Всеч. о. М. Дебрин, Лондон, Онт; Всеч. о. А. Двораківський, Нортемптон, Па., ЗДА; Всеч. о. Прот. Пахолок, Трой, Н. Й., ЗДА; Союз Українок Канади Відділ Лесі Українки, Монтреал, Кве; Никола Лабюк, Стордж, Саск, Григорій-І.-Марія Михайлишин, Едмонтон, Алта; Всеч. о. Й Пук, Тідор, Саск; Всеч. о. О. Кравченко, Дорвал, Кве; Н. Кінь з дружиною, Пембіна, Н. Д, ЗДА; Павло Семень, Окр Ривер, Ман; Павло Ніпчук, Анола, Ман; Українська Греко - Православна Громада, Оттава, Онт; А. І. Лазарович, Оттава, Онт; Всеч. о. О. Кулик, Шікаго, Ілл; Всеч. о. А. Бек, Гарнегі, Па., ЗДА; пані Рі. Чепесюк, Фт. Виллям, Онт; Петро і Катерина Біляві, Келгарі, Алта; пані Марія Вагнер, Віннінег; М. Мекосс, Литрбіт, Мнш., ЗДА; Українська Гр. Прав. Громада, Пембіна, Н. Д; В. Северинепко, Віннінег.

По $22.50: Всеч. о. Прот. Т. Коваліщин, Віннінег, Ман.

По $20.00: пані Марія Юрків, Мікадо, Саск; Михайло Божик, Вайта, Ман; Михайло і Марта Маркові, Батлер, Па., ЗДА; Никола і Катерина Сакалюки, Торонто, Онт.

По $15.00: Волтер Габриш, Геффорд, Саск., (в пам'ять покійного батька).

По $10.00: пані Анна Ф. Калин, Геффорд, Саск; (в пам'ять свого мужа Федора); пані К. Притулл, Саскатун, Сеск; І. Касюрик, Брендон, Ман; Г. Дж. Крокош, Оттава, Онт, Олекса Лінвиц, Фінікс, Арізона, ЗДА; Вирел. о. Прот. К. Квасницький, Лашін, Кве; д-р В. Ларковіч, Оттава, Онт; Вирел. о. Прот. Анатоль Дублянський, Німеччина; М. Гранко, Боррен, Мнш., ЗДА; Вирел. о. П. Маєвський, Лос Енджелес, Каліф., ЗДА; Всеч. о. Іван Стус, Віннінег; Іван Сінчич (Емпайр Драг, Віннінег, в пам'ять бл. п. С. Радчука); Стандард Інвестмент Ко. (П. Крепакевич), в пам'ять бл. п. С. Радчука; д-р Е. Данчук, Віннінег; пані Н. Малишка, Едмонтон, Алта; пані Дамила Вівер, Вікторія, Б. К; пані О. Мисик, Ніпавін, Саск.

По $6.00: Михайло Остряжник, Віннінег.

По $4.70 Владика Варлаам, Вікторія, Австралія.

По $4.00: Стела Багрій, Гонор, Мнн.

По $5.00: В. Цесмиструк, Вайта, Ман; М. Сторожук, Вайта, Ман; Богдан Музика, Вайта, Ман; М. Тесарський, Вайта, Ман; Г. Черепаха, Кирклеид Лейк, Онт; Іван Главацький, Виловодеїл, Онт; Т Колісник, Сарто, Мнн; М. Дан, Принс Альберт, Саск; Адам Касіянчук, Транскона, Ман; М. Процик, Фт. Виллям, Онт; Вирел. о. Прот. Н. Литвиковський, Мидвіл, Н. Дж., ЗДА; пані Г. Галлок, Батлер, Па; пані І. І. Михальчук, Віннінег; Петро і Галина Даниляк, Віннінег; п-во Семенів, Віннінег; п-во Карпінки Віннінег; Іван і Текля Безкоровайні, Віннінег.

По $3.00: пані Александра Шмир,

Мідфорт, Саск.
По $2.00: Н. Ролоський, Вайта, Ман; Петро Мушка, Вайта, Ман; Дм. Тхлук, Саскатун; Н. Н. Верюн, Б. К.
По $1.00: А Муренко і Н. Н., Вінніпег, в пам'ять бл п. С. Радчука.

ПОЖЕРТВИ ДЛЯ КОЛЕГІЇ В РІЧАХ

Олекса Бородій, Порт Артур, Онт., подарував Колегії новий пилосос (vacuum cleaner) вартості $250.00.

Дирекція Товариства „Взаїмна Поміч" надрукувала коштом Товариства програмки обіційного відкриття нової Колегії, 4-5 липня ц. р.

Пані Катерина Іващук, Порт Кредит, Онт., подарувала для Каплиці Колегії гарні нею самою вишиті й обрамовані ікони Ісуса Христа й Божої Матери

Пані Підпитна, Даффін Ман., подарувала вишиту нею на полотні і обрамовану молитву „Отче Наш".

Василь Перепелюк, Фанн Флон, Ман пожертвував новий заморожувач (freezer), в цінї $349.00

Всім цим жертводавцям Дирекція Колегії висловлює цією дорогою щиру подяку!

(Далі буде).

ST. ANDREW'S COLLEGE
University of Manitoba,
Winnipeg 19, Man.

Повідки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
ЖОВТЕНЬ
18. Неділя — Кенора, Дуфрост, Тиндал.
25. Неділя — Транскона Поплар-філд, Гонор.

ЛИСТОПАД
1. Неділя — Кенора, Поплар Парк
УВАГА: У неділю 1-го листопада в церкві Пресвятої Трійці в Поплар Парк, Ман., відбудеться Місійне Богослужіння, на яке одним запрошується все українське православне громадянство Під-Вінніпезької Округи Української Греко-Православної Церкви в Канаді
Після Богослужіння відбудеться обід в авдиторії цієї Громади й спеціальна місійна програма під проводом Голови Місійної Округи
Програма цієї Місії оголошиться окремо.
8. Неділя — Транскона, Божежур
15. Неділя — Кенора, Тиндал.
Празник Гори.
22. Неділя — Транскона, Селкирк Хром
29. Неділя — Кенора, Гонор, Поплар-філд Дуфрост (У Дуфрості служить Прот П Стефюк)

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОРЧУКА
ЖОВТЕНЬ
18. Неділя — Йорктон
25. Неділя — Йоркстон
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2996

о. П. БУБЛИКА
ЖОВТЕНЬ
18. Неділя — Мазепа. Окружний День Подяки
25. Неділя — Донрел
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Кемсек
8. Неділя — Калдер
15. Неділя — Мазепа
21. Субота (Собор Архістр. Михаїла) — Сторновей
22. Неділя — Кемсек
29. Неділя — Донрел
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-8447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЖОВТЕНЬ
18. Неділя — Св. Андрія
25. Неділя — Св. Михаїла
25. Неділя — Св. Андрія
Address: 18206—117 Str. Edmonton, Alta. Tel. 455-7877

о. І. Г. ГИКАВИЙ
ЖОВТЕНЬ
18. Неділя — Лужани
25. Неділя — Порт
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Вилайнґдон
8. Неділя — Лужанк. Храме
15. Неділя — Ендру
21 Субота, Архістр. Михаїла — Завале. Храм
22 Неділя — Гемлин
29. Неділя — Сучава
Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 357.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЖОВТЕНЬ
18. Неділя — Дорбин (мале посв. Храму)
25. Неділя — Драй Ривер
УВАГА — 18-го жовтня ц. р., відбудеться з Благословення Блаженнішого Владики Іларіона, урочисте мале посвячення Храму Всіх Святих в Дорбин. Цю Св. Літургію доконає о. Парох в співслужінні Прот. О. Майби, довголітнього Пароха цієї громади. Запрошується всі довколишні громади, взяти численну участь у цій урочистості!
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ЖОВТЕНЬ
18. Неділя — Фосстон
25 Неділя — Вадіна
P. O. Box 386, Watson, Sask.

о. С. ГРЕЦІЛА
ЖОВТЕНЬ
18. Неділя — Вайтфіл
25. Неділя — Гасс
Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ЖОВТЕНЬ
18. Неділя — Вернон
25. Неділя — Вернон
Address: 2602-42 Ave. Vernon, B. C. Phone 542-4512

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЖОВТЕНЬ
18. Неділя, День Подяки, спільний обід — Мерідель
18. Неділя, День Подяки о 6.30 вечора Вечірня та спільна вечеря — Шортлеґ
25. Неділя, День Подяки, спільний обід — Гемлер
25. Неділя, День Подяки о 6.30 вечора Вечірня та спільна вечеря — Руссел
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Роблин
8. Неділя Св. Вмуч. Димитрія — Пітлюра
8. Неділя, о год. 7-ій Вечірня — Топорівці
22. Неділя — Ленард
29. Неділя — Шортлеґ
УВАГА! З листопада місяця Богослужіння зачинаємо: Утреня — 9.30 рано Св. Божі — 10.30.
Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 455.

о. Ст. ЗУБАЧА
ЖОВТЕНЬ
18. Неділя. День Подяки — Редфіл
25. Неділя — Геффорд
25. Неділя, о год. 7-ій День Подяки — Білики
ЛИСТОПАД
1 Неділя — Кридор
8. Неділя — Геффорд
15. Неділя — Редфіл
21. Субота, Арх. Михаїла — Геффорд
22. Неділя — Білики
29. Неділя — Геффорд
Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: 88.

о. О. КРАВЧЕНКО
ЖОВТЕНЬ
14. Середа. Покрова Пресв. Богородиці — Норт Батафорд
18. Неділя — Витків
25. Неділя — Мелов Лейк
Address: North Battleford, Sask. 975—108. St. Ph. 446-5290.

о. М. КРИТЮКА
ЖОВТЕНЬ
18. Неділя — Громіда (північна)
25. Неділя — Мідфорт
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛЯША
ЖОВТЕНЬ
18. Неділя — Вайта
25. Неділя — Сандаян
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. ІВАН МЕЛЬНИК
ЖОВТЕНЬ
18. Неділя — Мекаї
25. Неділя — Оквборн
Address: Oakburn, Man. Box 18

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЖОВТЕНЬ
Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 348-3748

о. Н. МОРОЗ
ЖОВТЕНЬ
18. Неділя — Порт Аберді. Храм Покрови
25. Неділя — Бернабі
Address: 7187/Grandview Hwy., Burnaby, B. C. Tel. LA. 1-6800

о. М. ОЛЕСІЖКА
ЖОВТЕНЬ
18. Неділя. Спільний обід, та відбудеться Окружний З'їзд СУК, з участю голови СУК на Манітобу пані: Ольги Завісяяк. Ласкаво запрошуємо всіх з сусідніх Парафій на з'їзд до — Дафіну
24. Субота. День Подяки — Сифтон
25. Неділя — Гілберт Плейнс
Вечірні, за винятком неділі 4-го жовтня, служиться в год. 7-ій вечора в Дафіні.
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЖОВТЕНЬ
18. Неділя — Дробот
25. Неділя — Льора
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Інсінгер (м.)
8. Неділя — Підор (м.)
15. Неділя — Інсінгер (гай-вий)
21. Субота Арх. Михаїла — Льора
22. Неділя — Маморнець
29. Неділя — Весбурк
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 88.

о. Я. РИБАЛКИ
ЖОВТЕНЬ
14. Середа — Едванд. Храм
18. Неділя — Смокі Лейк
Спільний — Вечірня 4 год. веч.
25. Неділя — Сиелен
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Смокі Лейк
8. Неділя — Вильна. Храм
15. Неділя — Смокі Лейк
21 Субота — Белїс
22. Неділя — Давінг
29. Неділя — Сиелен
Address: Smoky Lake, Alta. Box 808

о. О. СОРОЧУК
ЖОВТЕНЬ
18. Неділя — Гіффорд
25. Неділя — Сенді Рейкс
Bonnyville, Alta. Tel. 826-2226
Rev. O. Sorochuk Bonnyville, Alta.

о. Т. СЛАВЧЕНКО
ЖОВТЕНЬ
18. Неділя — Айтуна
25. Неділя — Гуэія
Address: Box 148, Iduna, Sask. Tel. 57.

о. В. СЛЮЗАРА
ЖОВТЕНЬ
18. Неділя — Конора
25. Неділя — Бюкенан
Canora, Sask., Ph. 563-5155

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЖОВТЕНЬ
14. Середа. Покров Пресв. Богор. — Крейгена
18. Неділя — Гресленд
18. Неділя. Вечірня в год. 3.30 — Сарепа
25. Неділя — Боїв
25. Неділя. Вечірня в год. 3.30 — Норая
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Лек Ла Біш
8. Неділя. Вмуч. Димитрія Солунського — Крейгена. Храм
15. Неділя — Сарепа
15. Неділя. Вечірня в год. 3.30 — Атабаска
21. Субота. Собор Архістр. Михаїла — Норая
22. Неділя — Гресленд
22. Неділя. Вечірня в год. 7.00 — Лек Ла Біш
29. Неділя — Боїв
29. Неділя. Вечірня в год. 3.00 — Крейгена
Address: Box 817 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
ЖОВТЕНЬ
18. Неділя — Ленін
25. Неділя — Єлов Крік
ЛИСТОПАД
21. Субота Св. Михаїла — Ленін. Храм
22. Неділя — Св. Джулєн
22. Неділя. Вечірня, 5 год. — Калворт
29. Неділя — Єлов Крік
Address: Box 4. Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЖОВТЕНЬ
18. Неділя — Роза
25. Неділя — Гардентон
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Толстой
8. Неділя. Димитрія — Сарго
15. Неділя — Роза
21 Субота. Михаїла (Овруцька Церква) — Гардентон
22. Неділя — Гардентон
29. Неділя — Дуфрост
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЖОВТЕНЬ
18. Неділя — Торгилд
25. Неділя — Ньобурґ
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Rev. A. Teterenko, Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 486.

о. Г. УДОДА
ЖОВТЕНЬ
18. Неділя — Вінберд
Вечірня Св. Божа — Шіго (пол.) Поч. 7-ма год. веч.
25. Неділя — Фовм Лейк
Вечірня — Емор Поч. 7 г. веч.
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Тафнел
8 Неділя — Шіго (місто)
15 Неділя — Вінберд
21. Субота. Св. Архістр. Михаїла — Шіго (пол.)
22 Неділя — Емор
29 Неділя — Фовм Лейк
Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
ЖОВТЕНЬ
18. Неділя. Окружні Збори. З'їзд делегатів — Вірдель
25 Неділя — Сембург
Address: Waterdale, Sask. Ph. 486.

о. А. ХРУСТАВКИ
ЖОВТЕНЬ
18. Неділя — Брокос
25. Неділя — Лойдмінстер
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ЙУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЖОВТЕНЬ
18. Неділя. День Подяки — Калмар
25 Неділя. День Подяки — Кагвин
ЛИСТОПАД
1 Неділя — Торсбі. Після Літургії, Панахида по Героях Листопадового Зриву. Після перекусок, концерт в Народному Домі.
8. Неділя. Св Вмуч. Димитрія, Храмове Свято й Візитація Архиєпископа Андрея — Брузерґайм. Просимо всіх громадян Ендрю, Калвин, Пено. Редвотер та сусідні Громади взяти численну участь в Богослуженні.
15. Неділя. День Подяки — Пено.
21. Субота. Собор Арх. Михаїла — Калмар.
22. Неділя. День Подяки — Оновей
29. Неділя. День Подяки — Кемрова
Ph. GA 2-3053. Edmonton, Alta. Address: 9530—109 Avenue.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLI. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЛИСТОПАДА, 1964. WINNIPEG, MAN., NOVEMBER 1, 1964. ЧИСЛО (2017) 21

Епізкопам англіканців і католиків

ПАТРІЯРХ МОСКОВСЬКИЙ ГОСТЕМ АНГЛІКАНСЬКОГО ПЕРВОІЄРАРХА В ЛОНДОНІ

ЛЕГАТ РЕПРЕЗЕНТУВАВ ПАПУ НА БОГОСЛУЖЕННІ ПАТРІЯРХА МОСКОВСЬКОГО

Патріярх Олексій: „Між Церквами немає поважних різниць". Взаємне зобов'язання патріярха Олексія і первоієрарха Англіканської Церкви. Катол. преса в Англії захоплена відвідинами патріярха в Англії і вбачає в них „екуменічне значення"

Патріярх Московський Олексій (Семанський) і первоієрарх Англіканської Церкви Майкел Рамзей — архиепископ Кентерберійський, 26 вересня ц. р. „перед високим вівтарем Кентерберійської катедри взаємно зобов'язалися змагати до єдности християнства", — повідомила католицька пресова агенція NC з Лондону 27. 9. 1964 р.

Патріярх Олексій прибув до Лондону ревізитуватися архиепископської Рамзеві за його відвідини в Москві 1962 р.

Папський легат архиеп. Ігіно Кардінале на російському Богослуженні

Архиепископ Ігіно Кордінале — папський легат (посол) на Велику Британию, був на Богослуженні, що його відправив у Лондоні 27 вересня патріярх Олексій, — інформує вищезгадана католицька пресова агенція. (Легат репрезентував там папу, в імені якого він офіційно виступає, — р. В.).

„Кетолик Геральд" у Лондоні тепло вітає патр. Олексія

Лондонський щоденник „Кетолик Геральд" „тепло привітавши цього патріярха", заявив, що його відвідини в Лондоні „мають високої міри екуменічне (об'єднувально-християнське, — р. В.) значення", — звітує ця сама католицька пресова агенція.

„Кетолик Геральд": сила особистих контактів між Католицькою, Англіканською і Російською Церквами є більшою, як політичні договори

„Постійно зростаючі контакти між Церквою (Католицькою, — р. Б.) і Англіканською та Російською Церквою (в СС-

(Закінчення на 2 ст.)

Революційна заява

Акція за створення укр. нат. патріярхату на руку Москві?

МИТР. СЕНИШИН ВБАЧАЄ КОМУНІСТИЧНУ ІНФІЛЬТРАЦІЮ

Осуджено тих, що домагаються від папи створення Українського Католицького Патріярхату Київського і всієї України

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. — Драматичну заяву — осудження й обвинувачення зробив тут 9 вересня ц. р. кир Амвросій Сенишин, архиепископ Філядельфійський, митрополит українців католиків в Америці.

Ворог, тобто ком. партія червоної Москви, знищив Українську Католицьку Церкву в Галичині. Цей же ворог намагається підкопати цю Церкву і у вільному світі, шляхом інфільтрації (просякання) комуністів у релігійне й національне життя українців католиків, — заявив митр. Сенишин, осуджуючи тих українців, які збирають підписи під петицію до папи з вимогою, щоб він створив український Католицький Патріярхат (Київський і всієї України). Ця акція проводиться без згоди української католицької ієрархії і це-е проявом непослуху супроти ієрархії та загроза розкладу в Церкві, а це на руку ворогові (червоній Москві), який намагається знищити „сильний" український католицький осередок у Філядельфії.

„Далі, цей же Митрополит остерігав перед комуністичною інфільтрацією,

(Продовження на 3-й стор.)

Світ схвильований

Червоний Китай має атомну бомбу

ПЕКІНҐ. — Тутешня радіостанція 16 жовтня передала повідомлення китайського комуністичного режиму, що Китай того дня (16 жовтня) о год. 3-й східньо-часу випробував свою першу атомну бомбу.

Того ж дня президент США Ліндон Джансон заспокоював Америку, що з мілітарної точки погляду, не треба „перебільшувати" того факту, що Китай має атомну зброю, бо, сказав през. Джансон, ще треба багато часу, щоб продукувати запас атомної зброї. (У Канаді передано промову през. Джансона вечері 16 жовтня по телевізійній сітці СіБіСі). Але в Вашингтоні, „старші члени Об'єднаного Конгресового Комітету для справ атомної енергії вважають, що це випробування (першої атомної бомби в Китаї) є поважною політичною подією", — інформує з Вашингтону кореспондент „Трибюн Ньюз Равндап" 17 жовтня.

Японія й Індія та інші країни Азії загривожені тим фактом, що Китай уже має атомну зброю, — подали телевізійні вісті в Канаді (у Вінніпезі — вечері 16 жовтня по каналі 7).

Грецький учений каже, що Рим повернув Греції не мощі Ап. Андрея, а „підрібку"

АТЕНИ. — Миколай Томмадакіс — професор візантійської літератури Атенського університету заявив, що ці мощі (череп) Апостола Андрея, які папа Павло VI повернув (23 вересня цього року) Грецькій Церкві, не є мощами Св. Андрея.

У листі, поміщеному в консервативному часописі „Катімеріні", цей професор **заявив:**

„У Візантійській імперії аж по 10-те століття ніхто не чував про останки Св. Андрея. Голова й тіло цього святого, про які кажуть, що вони були в Амальфі в Італії, є підрібкою пізніших століть. Кажуть, що Грецька Церква не покликала знавців, що б провірили справу автентичности цих мощів" (За пресовою агенцією RNS подав щоденник „Да Вінніпег Фрі Пресс" 13. 10. 1964).

З.Р.В. — Рим твердить, що голову Св. Андрея вивезли до Риму в 15-му столітті самі греки, щоб урятувати їх перед турками.

Але Рим також каже, що французькі хрестоносці в 13-му столітті вивезли з Греції в Італію ще й „інші мощі Св. Андрея", — подає „Візентайн Кетолик Ворад" 11 жовтня ц. р. Однак Рим не повернув Греції тих „інших мощів" цього святого.

95% бюджету парафії на православне виховання студентів

Грецька православна парафія в Коломбос, штат Агайо в США, настоятелем якої є о. Антоній Сарріс, 95% із усього свого бюджету призначає на православне виховання студентів у державному Огайському університеті, а також і студентів у сусідніх штатах. (Журн. „Да Ворд", жовтень 1964 р.).

Хрущова усунули від влади

МОСКВА. — Орган КПСС щоденник „Правда" і ТАСС (Телеграфна Агенція Совєтського Союзу) 16 жовтня повідомили, що пленум (повне засідання) Центрального Комітету Комуністичної Партії Совєтського Союзу (ЦК КПСС) 14 жовтня звільнив Микиту Сергійовича Хрущова від обов'язків першого секретаря КПСС і голови (прем'єра) Ради Міністрів та з членства в Президії ЦК КПСС.

Першим секретарем КПСС назначено 57-літнього Леоніда Ільїча Брежнєва, уродженця міста Дніпродзержинська в Україні, а головою Ради Міністрів — 60-літнього Олексія Миколаєвича Косигіна, уродженця Ленінграду.

З.Р.В. — Пост першого секретаря Комуністичної Партії в СССР є найвищим, отже хто займає цей пост, той уважається лідером СССР. Однак пост голови Ради міністрів щодо своєї важливости сперничає з постом першого секретаря КПСС.

ПАТРІЯРХ МОСКОВСЬКИЙ ГОСТЕМ...

(Закінчення з 1-ї стор.)

СР, — р. В.) мусить наповнити надією всіх тих, які вірять, що особиста дружба, на довшу мету, для діялогу між Сходом і Заходом зробить більше, ніж політичні договори", — заявив лондонський „Кетолик Геральд" у вищезгаданій статті з приводу відвідин патр. Олексія в Лондоні, — далі інформує ця ж катол. пресова агенція.

З.Р.В. — Папа Іван 23-й, коли він заповів був, що скличе II Ватиканський Собор, видав католикам інструкції, щоб вони нав'язували з некатоликами „особисті контакти", і таким шляхом впливали на них, щоб вони „з'єднялися" з Катол. Церквою, тобто піддалися під власть папи.

Владі СССР сподобалася ця тактика папи Івана 23-го, яку приймав і папа Павло VI; отже Хрущов вислав свого зятя Олексія Аджубея з дружиною (дочкою Хрущова) на відвідини до папи Івана 23-го. Митр. Ґ. Слепий був гостем у совєтській амбасаді в Римі на большевицький урочистості роковин Октябрської революції. З нагоди продовження своєї угоди з червоною владою Угорщини, — Ватиканські джерела поінформували, що у проводу Катол. Церкви є також і такі зв'язки з комуністичними режимами, про які Ватикан не інформує.

Владі СССР потрібні особисті зв'язки з Заходом для комуністичної інфільтрації (проникнення в некомуністичні сфери).

Чи тайна викрита?

„Звіт Воррена" заспокоїв не всіх

СЕНСАЦІЙНА ЗАЯВА МАТЕРІ ОСВАЛЬДА ПРО ВБИТТЯ КЕННЕДІ

Гороженська Комісія в Даллас веде своє власне розслідження

Президента США Дж. Ф. Кеннеді вбив Лі Освальд на власну руку — без жодного зв'язку з будь-якою організацією. Джен Рубі (дійсне прізвище: Рубінштейн) убив Освальда на власну руку — без зв'язку з будь-якою організацією.

Таке твердження о н у бліквованого „Звіту Воррена".

Воррен — найвищий суддя США — з доручення президента Ліндона Джонсона очолював урядову комісію для розслідження справи вбиття президента Кеннеді.

Мама Освальда: „У Кеннеді були вороги в Державному департаменті"

„У Кеннеді були вороги в Державному департаменті" (в Міністерстві закордонних справ) — заявила мати Лі Освальда на телевізійному інтервю висвітленому в Канаді по телевізії СіБіСі (канал 3) 4 жовтня ц. р. Вона висловила здивування, як Джек Рубі міг дістатися в підвал арешту в Далласі і застрелити Освальда тоді, коли його вела поліція.

Освальд заздалегідь сподівався, що Рубі може вбити його?

Рубі твердить, що він Освальда не знав і зв'язків з ним не мав; а вбив він його з особистих спонук, — щоб помстити смерть Кеннеді, якого він „дуже любив". У такому ж дусі витримані і „Звіт Воррена".

Але мати Освальда у цьому ж телевізійному інтервю твердила, що коли він (Освальд) побачив обличчя Рубі ще перед тим, поки Рубі вистрілив у нього, то на його (Освальдовому) обличчі показався переляк. В цій заяві матері Освальда є натяк, що Освальд і Рубі були знайомі один з одним, і Освальд знав наперед, що в випадку вбиття Кеннеді (але — ким?) Рубі може вбити його.

Комісія в Даллас: Освальд заявив, що він не вбив Кеннеді. Освальда оскаржено по смерті, коли він не може боронитися

У Далласі створився Горожанський Комітет, який на власну руку (незалежно від урядової Комісії Воррена) веде слідство. Речник цього комітету,/ і він же його адвокат, заявив у вищезгаданому телевізійному інтервю, що комісія в Далласі уважає незадовільним Звіт Воррена. А втім, це лише звіт слідства, а не суд.

По-перше, Освальд продовж свого 24-годинного арешту твердив, що він не вбив Кеннеді. По-друге, через 24 години після арештування Освальда вбив Джек Рубі, і так стало неможливо дальше допитувати Освальда. По-третє, Комісія Воррена й органи ЕфБіАй не взяли до уваги декотрих фактів, що важливі у справі цього вбивства; між іншими, вони відмовилися переслухати гурт тих осіб, що були безпосередніми свідками вбиття Кеннеді.

З.Р.В. — Серед прилюдної опінії були голоси, що през. Кеннеді вбили агенти якоїсь політичної змови в США. Щоб заспокоїти прилюдну опінію, теперішній президент Ліндон Джансон (який був заступником (віцепрезидентом) Кеннеді) створив спеціяльну слідчу комісію, очолену Ворреном. Воррен є під сильною атакою крайньо-правих елементів в США. Це він, як голова Верховного Суду США, усунув усе релігійне з державних шкіл США — молитву, читання Св. Письма, колядки на Різдво і т. д.

Головна мета: „унія"

Католицька Церква співвідповідальна за роз'єднання християн

Одна з найрадикальніших ухвал Другого Ватиканського Собору

Катол. „Церква мусить нести співвідповідальність за непорозуміння, яке розкололо християнський світ", — повідомив америк. щоденник „Ассошіейтед Пресс" 6 жовтня ц. р. про вищезгадану постанову третьої сесії II Ватиканського Собору 5 жовтня ц. р. Це було схвалено числом 1926 голосів проти 300, а 209 були за ухвалою, але з деякими застереженнями.

Три схеми про „єдність" християн

У програмі II В. Собору одною із схем (тем) нарад є схема, що називається „Де екуменізмо" („Про єдність", тобто про єдність християн), яка складається з трьох розділів. Перший розділ — про співвідповідальність Католицької Церкви за роз'єднання християн — був ухвалений 5 жовтня.

„Навертання серця"

Другий розділ схеми „Про єдність" (християн) — це рішення Католицької Церкви почати з християнами некатоликами „спільні моління й прилюдні зустрічі католиків з іншими християнами", далі інформує „Ассошіейтед Пресс", — і цей розділ ухвалено 6 жовтня ц. р.

„Собор — збори прелатів з усього світу — погодився на цій точці, щоб католики всюди мусіли самі піддатися „навернінню серця" в їхньому наставленні до інших (християн некатоликів), щоб таким-чином наблизитися до мети, якою є єдність християн. . .", тобто щоб католики „відкрили свого духа для інших".

За усунення помилок з Католицької Церкви

Другий розділ схеми „Про єдність" поставив вимогу, щоб Католицька Церква визбувалася помилок всюди, де тільки вони трапляються, І Собор так само ухвалив і цей проект 6 жовтня.

„Собор отців на зборах у Базиліці Св. Петра також схвалив таку декларацію: що Церква мусить бути готовою провірити себе там, де в неї можуть трапитися помилки", продовжує „Асс. Пресс".

„Унія — основна ціль Собору"

З приводу схвалення двох вищезгаданих розділів схеми (теми) „Про єдність християн" „Ассошіейтед Пресс" інформує:

„Схвалення цих засобів сталося шляхом голосування над другим розділом схеми „Де екуменізмо" — унія („з'єднання"), яка є основною метою цього Собору".

Духовні й світські зобов'язані шляхом сердечности ширити серед християн-некатоликів унію з Римом

Собор 6 жовтня схвалив (у другому розділі схеми „Про єдність") „декларацію, що католицьке вчення — як з боку духовних, так і світських — мусить їти по лінії засад руху в напрямку з'єднання християн таким способом, щоб „мати відкритого духа в наставленні до інших", і щоб самим „піддатися навернінню серця", — подав „Асс. Пресс".

З.Р.В. — Це значить, що II В. Собор дав католикам наказ, щоб вони не сварили в полеміках, а щиросердечним відношенням до християн некатоликів з'єднували собі серед них симпатії для справи унії.

Константинопольський патріярх вперше вислав обсерваторів на II В. Собор

КОНСТЯНТИНОПОЛЬ. — Константинопольський патріярх Атенагорас І вперше вислав своїх спостережників (обсерваторів) на II Ватиканський Собор щойно цього року, тобто на третю сесію Собору, що почалася 14 вересня.

Ці спостережники — о. Пантелеймон Родопулос — ректор Грецької Святохрестської Православної Богословської Школи в Брукліні, Масс., США, о. Іван Романідес — професор цієї ж школи, і о. Андрей Скріма — румунський священик з Парижу, що в юрисдикції патріярха Атенагораса І. (журн. „Да Ворд", жовтень 1964 р.)

З.Р.В. — На дві попередні сесії (першу і другу) В. Собору патріярх Атенагорас не вислав обсерваторів.

МИТР. СЕНИШИН ВБАЧАЄ...

(Продовження з 1-ї стор.)

яка могла б підкопати ці сильні релігійні й національні рухи у Сполучених Штатах Америки. Цей Архиепископ назвав пригнобливим той факт, що комуністи послуговуються деякими з українців для цієї руйнівницької роботи", — подає укр. католицький щоденник „Америка" (в Філядельфії) в англомовному виданні 17 вересня 1964 р.

Митр. Сенишин: „Ворог не спить!" (Більше про заяву митр. Сенишина)

Вищезгаданий щоденник — „Америка" в іншому числі (ч. 172, 1964 р.) ширше поінформувала про вищезгадану заяву митр. Сенишина:

„Дякуючи Божій помочі та єдності і співпраці в ній Духовенства і віриих з нашою Єрархією, Церква наша в ЗДА зростає в силу, а разом із цим кріпшає згода й організованість та значення нашої спільноти в ЗДА.

„Але, ворог не спить, казав далі Владика, і намагається дібратися до нашої Церкви також і тут, знищивши її організацію на Рідних Землях. В останньому часі зайшли, нажаль, деякі прояви поважного відхилення від цього порядку, бо навіть без спроби порозуміння з церковною владою започатковано збирання підписів на листи до Святішого Отця у справі утворення Патріярхату Української Католицької Церкви.

„Ця акція ведена без узгіднення з нашою католицькою Єрархією людьми не покликаними до цього, може бути шкідлива для такої важливої справи, як патріярхат. Всі ми є за патріярхатом, але на це є свій шлях і спосіб для осягнення цієї мети."

„Тому, — пише далі „Америка", Владика перестеріг Отців Духовних, а через них і віриих, щоб не вірили підшептам і не давали себе збаламутити жадними „акціями", які на перший погляд мають, начебто, шляхетну мету, але в дійсності ця мета може бути протилежна, якщо така акція проходить без порозуміння з церковною Владою."

З нагоди від'їзду до Риму на II В. Собор

Вищезгадану заяву митр. Сенишин виголосив у Філядельфії 9 вересня ц. р. напередодні свого виїзду до Риму на третю сесію Другого Ватиканського Собору, коли громада українців католиків з цієї нагоди влаштувала йому „бон вуаяж диннер" (обід з побажанням щасливої дороги).

„Понад 40 священиків, представників українсько-американських світських організацій і преси 9 вересня в кафетерії парафіяльної школи Непорочного Зачаття вшанували цього Митрополита „бон вуаяж диннером" напередодні його від'їзду до Риму", — подає „Америка" 17 вересня.

Проєкт унезалежнення Конституції від Британії

ОТТАВА. — У третьому тижні жовтня відбулася під проводом федерального міністра сприяедливости Фавро нарада провінційних прем'єрів над проектом додатка до дотеперішньої Конституції Канади („Бритиш Норт Америкен Ект"), на основі якого лише Канада мала б вирішувати про свою конституцію, — без згоди з парляментом Британії, як це є досі. Особливо оживлені дебати на цю тему відбулися 16 жовтня.

Осамітнений голос

Кард. Кеніг: нехай II Ват. Собор упом'янеться за християнами за „залізною заслоною"!

Чому II Ватиканський Собор не осуджує комуністичних режимів?

Австрійський кардинал Франц Кеніг звернувся до Другого Ватиканського Собору, щоб той в імені всього людства домагався свободи релігії за Залізною Заслоною" (в комуністичних державах).

Кард. Кеніг поставив цю вимогу на 2-й сесії (що відкрилася 14 вересня ц. р.) цього Собору, коли (в четвертому тижні вересня ц. р.) відбувалася дискусія над проектом декларації про „свободу релігії", — і про цей виступ кард. Кеніга поінформувала католицька пресова агенція NC.

Кард. Кеніг: Тільки християн не допускають на високі урядові пости

Кард. Кеніг сказав, що в комуністичних державах є „дві кляси горожан: ті, що визнають атеїзм, і тому мають доступ до найвищих становищ у країні, і християни, що їх виключають з цих становищ".

З.Р.В. — Кард. Кеніг — це (за протяг третього року тривання II В. Собору) перший голос на цьому Соборі, що домагається від Собору офіційної заяви в обороні християн, переслідуваних комуністичними режимами. Але голос кард. Кеніга на Соборі осамітнений у цій справі. Можна без рицика помилки передбачувати, що II В. Собор не піде на зустріч цьому домаганню Кеніга, бо цей Собор (згідно з інструкціями Ватикану) не хоче скаламутити політики „мирного співжиття" Катол. Церкви з комуністичними режимами. Виступ епископату українців греко-католиків проти влади СССР в обороні переслідуваного в Галичині греко-католицтва відбувся восени 1962 р. не на Соборі, а на окремих зборах цього епископату; однак Собор уставі одного із своїх офіційних речників (монс. Ґ. Відлебрандса) осудив укр. катол. епископат за той їх виступ проти влади СССР. Звичайно, Собор не поважився осудити кард. Кеніга так, як він осудив укр. катол. епископів, але він (Собор), звичайно, й не послухає цього кардинала.

Зокрема ж, заява кард. Кеніга з якої виходить, що тільки християн не допускається на високі державні становища в комуністичних державах, напевно збентежила II В. Собор, який у програмі (схемі) своїх нарад, між іншим, має також дразливу для нього й для жидів точку про відношення Кат. Церкви до жидів.

Університет Східніх Студій в Єрусалимі

Папа Павло VI збудує тут Університет Студій Сходознавства, де головним предметом буде православна теологія, а крім цього будуть студії й інших релігій. Це було пам'ятник зустрічі цього папи з патріярхом Константинопольським Атенагорасом І в Єрусалимі 6 січня ц. р.

Організація цього університету буде під наглядом президента католицького університету в Нотр Дейм в США. Гроші на це дасть великий багатій із Сейнт Пол, Мінн., в США. Обидва вони вже відвідали папу в цій справі.

Будування має початися незабаром, але ще не вияснено, в якій частині Єрусалиму буде цей університет збудований — чи на ізраїльській стороні, чи на арабській.

Плян нової асекурації урожаю

Федеральний міністр хліборобства Гейс повідомив у парляменті в Оттаві 16 вересня, що федеральний уряд пляпує зреформувати „Кроп Іншюренс Ект" (Закон Асекурації Збіжжя), — інформує щоденник „Сактґен Ньюз Сервис" 16 вересня ц. р.

У систему федерально - міжпровінційного обезпечення урожаю досі включилися тільки три провінції. Уряд пляпує так удосконалити свою систему обезпечення, щоб вона заохотила і всі інші провінції включитися в неї.

Це не збільшило б фармерських асекураційних коштів (премій), а в випадку неврожаю чи якоїсь катастрофальної стихії (град і т. д.) федеральний уряд покривав би 75 процентів відшкодування.

КИЇВ. — У печерах Києво-Печерської Лаври, яка цього року вже вся повністю перемінена в музей, надалі зберігаються мощі 73 святих; совєтська влада зберігає їх як „історичну цінність" (журн. „Да Ворд", жовтень 1964).

ЗАГАЛЬНИЙ З'ЇЗД І РОКОВІ ЗБОРИ ЧЛЕНІВ КОЛЕГІЇ

Оцим повідомляється всіх заінтересованих, що Загальний З'їзд Колегії Св. Андрея в Вінніпегу та чергові Рокові Збори Членів Колегії відбудуться в суботу й неділю, 7-го й 8-го листопада 1964 року. Програма Загального З'їзду буде оголошена пізніше, а програма Рокових Зборів Членів Колегії, що відбудуться в суботу, 7-го листопада, о год. 2.30 по полудні, в Авдиторії нової Колегії на площі Манітобського університету, складається з таких точок:

1. **Відкриття Зборів.**
2. **Вибір Президії і Комісій: Реєстраційної, Верифікаційної, Резолюційної, Номінаційної та ін.**
3. **Протокол з попередніх Зборів.**
4. **Звіти: Голови Дирекції, Секретаря Дирекції, Принципала, Голови Будівельного Комітету, Настоятеля Богословського Відділу, Авдитора (фінсовий звіт).**
5. **Дискусія над звітами й ухвали.**
6. **Вибір Членів Дирекції і назначення Авдитора.**
7. **Інші справи.**

За ДИРЕКЦІЮ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ
Суддя І. Р. Соломон, Голова.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавництво Church Ecclesia. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

НАЦІОНАЛЬНІ МОВИ В К. ЦЕРКВІ Є ЗАГРОЗОЮ?

Другий Ватиканський Собор на другій сесії (1963 р.) дозволив усунути латинську мову з більшої частини римо-католицької богослужбової сфери, а залишити її тільки для декотрих коротших, але найсуттєвіших, точок в Богослуженнях.

На цю тему розмовляв католицький журналіст Денис О'Брієн з єпископом Юріем Гакімом, арабським греко-католицьким єпископом мельхітів (арабів католиків східного обряду) в Ізраїлі.

Д. О'Брієн інформує:

„Я запитав цього єпископа (Гакіма), яка його опінія в справі такого погляду одного з українських (греко-катол.) священиків, що світсько-національні мови в Богослуженні (римо-католицькому) ступнево можуть причинитися до знищення (католицьких) Церков Східнього Обряду", — подає часопис „Бизантайн Кетолик Ворлд" 27 вересня ц. р.

„Католицтво Східнього Обряду" Римові потрібне не з якогось сентименту до Східнього (Візантійського) Обряду, як такого, а тільки з практичних потреб, задля яких Рим трактує „Східній Обряд", як necessarium („необхідне зло"). На цю практичну потребу виразно був указав, між іншими, і митр. Андрей Шептицький такою заявою:

„Kościół uważał zawsze wschodnie obrządki w katolickiej wierze za pomoś, który miał obrześcijanom wschodnim odłączonym od powszechnego Kościała ułatwić powrót do jedności. Misyę naszą dla tej świętej jedności pracować, za tę jedność w razie potrzeby i życie położyć za przykładem św. Jozafata. ." („List pasterski Andrzeja Szeptyckiego, Metropolity Halickiego, Arcybiskupa Lwowskiego, Biskupa Kamieńca Podolskiego do Polaków obrządku grecko-katolickiego. Żółkiew, w drukarni OO. Bazyljanów, 1904").

Тобто, іншими словами: східній обряд у католицтві потрібний нате, щоб він був кладкою, по якій православним було б легше перейти на католицтво, бо перехід з православія відразу в латинський обряд — це занадто гострий перелом; і це відстрашує православних.

Католицтво Східнього Обряду легше втримати там, де греко-католики живуть густою масою на своїй етнографічній території, як це, напр., було в Галичині під Польщею до 2-ї світ. війни. Коли ж греко-католики розпорошені в густій масі римо-католиків, то тут вони загрожені тиском з боку римо-католицького (латинського) обряду.

Латинська мова римо-католицького Богослужіння в Канаді (так само і в США і т. .) була одним з поважних чинників, які відштовхували українців греко-католиків від римо-католицтва. Тепер же, коли серед частини народжених у Канаді й США поколінь українців греко-католиків є нахил до англійської мови в Церкві, і коли англійська мова буде введена в римо-католицьких церквах, то чи не буде це спокусою для згаданої частини греко-католиків ходити на Богослуження до римо-католицьких церков?

Це є той приклад, що виясню, чому той, згаданий Д. О'Брієном, український греко-катол. священик ставить питання, чи усунення латини з римо-католицьких церков, буває, не буде загрозою існуванню Католицтва Східнього Обряду.

Початок Католицтва Східнього Обряду був такий, щоб воно було кладкою переходу православних на беріг католицтва. А чи кінець не може бути такий, що по цій самій кладці самі греко-католики перейдуть на римо-католицький беріг? Це питання тривожить декого серед провідних греко-католиків.

Коли ж підходити до цієї справи з національно-політичними термінами, то нічим сумніву, що ці з українців греко-католиків, які переходять на сторону римо-католицтва з його латинськими обрядами й звичаями та англійською (чи італійською, французькою, німецькою) мовами Богослуження стають втраченими для українства.

ПРОМОВЧАНИЙ МОТИВ МІЖНАРОДНЬОЇ АКЦІЇ ДЕ ГОЛЯ

Шарль (Карло) де Голь — правитель Франції — у вересні й жовтні ц. р. об'їздив 10 країн Латинської Америки, щоб настроїти їх проти США і взяти їх під політичні впливи Франції.

За тією акцією Ш. де Голя є такі мотиви, у зв'язку з якими пригадається роля Карла Великого (Шарль Мань).

Володар Західньо-германського племені франків, Карло Великий, покорив був велику більшість Европи і створив велику імперію з центром у Галії (теперішній Франції), і що імперію він віддав під контролю Католицької Церкви, отже що імперію названо „Святою Римською Імперією". Папа Лев III на Різдво 800 року коронував Карла Великого на імператора цієї імперії, що був збройним покровителем і підданим папи.

Папи постійно мріють про відновлення „Святої Римської Імперії", якою вони володіли б. Тепер неможливо зробити це в старій формі, отже Рим пробує відновити „Св. Римську Імперію" в модерній формі — шляхом створення союзу чи блоку католицьких держав.

Папа Пій XII недалеко своєї смерті розкрив політичні карти Риму аж так далеко, що відкрито закликав створити „блок католицьких держав".

Ш. де Голь уявся за таку ролю, що вказує на спробу творення ним блоку католицьких держав. Ш. де Голь бував і буває на нарадах з папами (з Пієм XII — умер 1958 р., з Іваном XXIII — умер 1963 р., і з сучасним папою Павлом VI).

Католицькими країнами Европи править папа за посередництвом міжнародньої Католицької Акції, до якої також належить Християнсько-Демократична Партія в Італії і в Німеччині.

Християнсько-демократичні (католицькі) уряди Італії й Зах. Німеччини (особливо ж за довгої каденції канцлера (прем'єра) Конрада Аденауера — діяча Католицької Акції) погодилися були на створення блоку Катол. Держав під „невидимим" проводом Франції, а точніше — Ш. де Голя. Але на це не погодився амбітний диктатор Іспанії Франческо Франко, який уважає себе не гіршим за Ш. де Голя.

Об'їжджаючи країни Латинської Америки, Ш. де Голь пробує намовити їх до світового блоку католицьких держав. Не цікавлений і Квебеком, де є група сепаратистів (рух за відділення Квебеку від решти Канади).

Папа Павло VI, у своїй першій енцикліці (посланні) „Екклезіям Суам" („Церкву свою"), у серпні ц. р. запропонував свою особу на „мирового посередника" у світі; це спроба папи стати політично-моральним провідником усіх держав. Якщо б Ш. де Голь створив блок католицьких держав — оту неофіційну „Св. Римську Імперію", то вона, була б під неофіційною владою папи.

Західні держави були поражені „несподіванкою", коли уряд Франції під проводом Ш. де Голя визнав червоний Китай і наладнав з ним дипломатичні зв'язки. По кладці цих зв'язків Рим буде пробувати проникнути в червоний Китай, щоб відновити там свою юрисдикцію над католиками, до яких йому влада Китаю покинцо забороняє доступ.

Тут є одне із замітних явищ: політичні обсерватори вбачають в акції Ш. де Голя різні мотиви: економічні, політичні, престижеві, мілітарні, культурницькі й інші, але мотиву церковно-політичного ніхто ніде в цій справі не згадує. Чому?

Тут є різні причини, які являють собою окрему проблему.

Сильна реакція в Канаді

Парлямент перепросить королеву

ОТТАВА. — Пол Мартин (у заступстві неприсутнього прем'єра Лестера Пірсона) заявив 15 жовтня, що уряд поставить на порядок нарад парляменту проект, щоб парлямент перепросив Королеву Єлисавету II за ті прикрості, яких вона зазнала від французьких сепаратистів у Квебеку під час її відвідин міста Квебеку 10 жовтня ц. р. Цей проект предложив провідник опозиції Джан Діфенбейкер, а всі партії прийняли його опіскими. Кеаль Каветт — провідник квебекських кредитистів в імені французької Канади, у висновку, висловив королевій перепрошення за те трактування, якого вона зазнала в Квебеку". (Щоденник „Савтгем Нюз Сервис" 15 жовтня).

СССР

Чергова велика хвиля гоніння на православіє

Настає посилення терору

„Красная Звезда" пресовий орган міністерства оборони, у вересні ц. р. звернувся до комуністів-партійців з закликом, щоб вони боролися з релігією не тільки серед цивільних, але й серед військових. Автор статті в цій газеті каже, що було б великою помилкою думати, що б „опій народу" висох сам собою. Навпаки, треба якнайскоріше робити всі можливі заходи на викорінення тих передорозвинень, — передає „Бизентайн Кетолик Ворлд" (20. 9. 1964).

З.Р.В. — Уряд завів загальне атеїстичне виховання, головно ж серед молоді, завівши примусові лекції атеїзму по школах, курси в комсомолі, в клюбах і т. д. Але „Красная Звезда", як видно, вважає, що хто надіється поборати релігію шляхом пропаганди, то це значить, що він вірить у те, що „релігія високе сама собою". „Красная Звезда" (тобто голос міністерства оборони) не вірить у це. Отже її пропозиція „робити всі можливі заходи для викорінення" релігії означає пропозицію фізичного терору, — не інакше.

Головний терор — проти Православія

„Знавці советської ситуації догадуються, що атеісти будуть почерез комуністичну партію домагатися старатися прислухати провідників уряду, щоб вони закінчили довгу перерву в переслідуванні Православної Церкви", — далі інформує „Бизентайн Кетолик Ворлд".

З.Р.В. — Хто знає недавню (1962 р.) трагедію Почаївської Лаври з її мучеництвом ченців, тому ясно, чим у дійсності був „довгий перерив у переслідуванні Православної Церкви". І коли те постійне гоніння влада СССР не вважає за переслідування, то тепер стає ясно, чим має бути те гоніння, яке сама влада СССР вважатиме за переслідування.

Плянують „покінчити з релігією раз назавжди"

„На основі тих вістох, що надходять з Советського Союзу подобає на те, що організація безбожників готовиться до всебічного нападу на віру у всіх установах країни. Цим разом вони плянують назавжди покінчити з релігією", — продолжує цей же „Б.К.В.".

Бабусі й дідусі — вчителями релігії

„Красная Звезда" робить такий приблизний донос:

„Найслабшою точкою нашого атеїстичного виховання є початкова школа, коли бабусі й дідусі стають головними вчителями дошкільної дітвори".

Наводячи ту цитату з цієї советської газети „Биз. Кет. Ворлд" ілюструє її такою інформацією:

„З інших частин Росії надходять вісті, що в деяких областях місцеві урядовці забороняли молоді від 3-х до 18 років вступ до церкви".

Урядові куратори

Почавши з 1961 року, влада заборонила священикам адмініструвати парафією. Влада призначила для цього своїх кураторів. „А призначені урядом куратори дбають більше за свою кишеню, як за церковні потреби. В деяких місцевостях куратори везуть дрова й вугля на свое подвір'я, хоч вони призначені для церкви. Велике число монастирів і церков були змушені закритися через недостачу огрівання, або через брак грошей на податки", пише „Б.К.В."

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„УСЕ МЕНІ МОЖНА, ТА НЕ ВСЯ ДОЦІЛЬНЕ; УСЕ МЕНІ МОЖНА, АЛЕ МНОЮ НІЩО ВОЛОДІТИ НЕ ПОВИННО" (1 Кор. 6:12).

Це слова чоловіка, який знає хто він є, та що йому відповідає найкраще, хоч „усе йому можна". Ми — члени Православної Церкви. Ця Церква повчає нас, що ми повинні робити, щоб мати право на членство у ній, а від чого ми повинні ухилятись, хоч нам також „усе можна" (ми ж вільні!). Чим же в практиці ми керуємось: тим, що нам, православним, відповідає найкраще, чи й тим, що „нам можна"?

З життя студентів Колегії Св Андрея

Богословське життя в новому будинку Колегії Св. Андрея на площі Манітобського університету дуже цікаве. Хоч будинок новий, але Колегія наша вже давня і знана в православному українському світі.

Звичайний день студентів теології починається о годині 7.30 ранку, коли правляться ранні молитви в капліці о. настоятелем І. Скакальським. Після цього студенти йдуть до їдальні на сніданок і мають відпочинок до дев'ятої години ранку, коли починаються лекції.

Цього року викладаються слідуючі предмети: українська мова — викладає д-р Ю. Муник-Луцик. Літургіка та церковний спів — Преосвященний Вл. Борис. Старий і Новий Заповіт, „течії в Христовій Вірі", грецька мова та історія філософії — о. д-р С. Сасс. Історія Української Греко-Православної Церкви Блаженніший Митрополит Іларіон. Церковно-слов'янська мова та Церковний Устав — о. Архимандрит І. Скакальський.

Ті студенти, які добре не знають української мови, звільнені від деяких предметів, та посвячують найбільше часу на вивчення української мови.

На гомілетиці студенти богословія мають нагоду говорити проповіді, і це одна з важливих точок у програмі навчання. На семінарі богослови приготовляють та читають реферати на призначені теми.

Обід о 12 годині дня, а вечеря о годині 5.00 вечора. Після цього вільний час на приготування денних лекцій. Вечірні молитви о годині 10.30 ночі.

У каплиці Колегії кожного четверга ввечері правиться Вечірня, в п'ятницю — Утреня, а в суботу вранці — Служба Божа. У суботу ввечері правиться Всенічна, а в неділю вранці о год. 10:00 правиться Служба Божа; так само і в роковi свята. На ці Богослужіння приходять вірні також з-поза Колегії.

Крім цього студенти-теологи їздять по місцевих церквах, де помагають у дяківстві, прислужують і вчителюють в українських школах.

Студенти-теології цього року є: на 3-му курсі — Орест Гудима; на 2-му курсі — Григорій Філь, Григорій, Подгурець, Микола Сарамаха, Микола Савченко, Орест Равлюк, Віктор Лакуста; на 1-му курсі Ярослав Іваюта, Федір Осипенко, Степан Сенайко, Богдан Кравченко, Ігор Куташ, Ричард Семотюк, Іван Наконечний, Яків Басет і Володимир Радоевич. Також доповнюють тут свої курси п.п. Володимир Кукуруз, Євген Богуславський та Степан Слінко.

У середу 23 вересня всі студенти, які живуть у Колегії Св. Андрея, мали свої організаційні збори. У склад управи ввійшли: Зеновій Долинчук — голова; Орест Равлюк — заступник голови, Олена Робак — секретарка, Степан Слінко — касир, Гордон Яцюк — культурно-освітній референт, Віктор Лакуста — спортовий референт.

У п'ятницю 2 жовтня, члени українського студентського клюбу при Манітобському університеті Альфа-Омега мали свою товариську зустріч у Колегії Св. Андрея у відпочинковий залі.

Ігор Куташ.

Перша ракета з 3-особовою залогою

В СССР 12 жовтня випущено в простір навколо землі ракету „Восход" з трьохособовою залогою: В. Комаров, К. Феоктістов і Б. Єгоров. Це перша цього роду ракета. Досі випускали ракети тільки з одною людиною в них.

„Восход" кружляв навколо землі раз на кожних 90 хвилин на висоті від 255 до 110 миль; пробувши в просторі 24 години 17 хвилин, залога 13 жовтня повернулася на Землю.

Західні обсерватори, роблячи висновки з першого повідомлення (12 жовтня) советської інформативної агенції ТАСС, здогадуються, що лет ракети „Восход" був заплянований на п'ять днів, але, як видно, це не вдалося.

Кеннеді був проти бомбування Куби

За бомбардуванням Куби було тільки п'ять з усіх 12-х найвищих дорадників президента Кеннеді, а сім було проти. Кеннеді послухав більшості, тому-то уряд США не бомбардував Кубу, а тільки проголосив їй блокаду.

Це виявив 13 жовтня брат покійного президента Роберт Кеннеді, — подає „Нью Йорк Таймс Сервис" (13. 10. 64).

З.Р.В. — Чи в уряді Кеннеді були такі, які були не тільки проти бомбування, але й проти блокування Куби президентом Дж. Ф. Кеннеді, — в цій справі не подано інформацій.

Новий Екзарх України

ЗМІНА НА КИЇВСЬКОМУ МИТРОПОЛИЧОМУ ПРЕСТОЛІ

Митр. Йосаф Лелюхін в групі митр. Никодима

На постї митрополита Київського й Галицького — екзарха України настала зміна: 87-літній екзарх митр. Іоана Соколова (росіянина) звільнили на його „власне бажання" з приводу „слабого здоров'я", а не його місце назначено 61-літнього митр. Йосафа Лелюхіна (росіянина).

Це сталося силою постанови Синоду Російської Православної Церкви 30 березня 1964 р., — подає головний орган цієї Церкви „Журнал Московской Патриархии" ч. 5, 1964 р.

Хрущовська „десталінізація" в проводі М. Патріярхії

Хрущов, захвативши у свої руки диктатуру в СССР, застав ту правлячу верхівку Російської Православної Церкви, яка залишилася із сталінської ери; а саме: патріярх Олексій (Семанський), митр. Миколай (Ярушевич), митр. Пітірим (Свірідов), митр. Іоан (Соколов), митр. Борис (Вік).

Ця верхівка діяла згідно з угодою, яку вона заключила із Сталіном, і діяла згідно з директивами сталінської політики в ділянці Церкви.

Хрущов, проводячи „десталінізацію" („вищичування" від буйних провідних сталінських елементів) державного апарату, звичайно, не поминув і тих ієрархів, що ще із сталінської доби залишилися в проводі Московської Патріярхії.

10 липня 1960 р. 31-літнього архимандрита Никодима Ротова висвятили на єпископа і відразу призначили на пост заступника голови Департаменту Закордонних Зв'язків Московської Патріярхії. Голова цього Департаменту митр. Миколай (Ярушевич) у половині грудня 1961 р. раптом помер на „серцевий удар" („Америкен Ревю оф Істерн Ортодоксі", січень 1962). І тоді ж таки, в грудні 1962 р., еп. Никодима призначили на пост голови згаданого Департаменту.

В особі митр. Миколая зійшов у могилу найморгтіший церковно-політичний сталінський активіст, що називав себе „християнином-комуністом" („Амер. Рев оф Іст. Орт.", січень 1962).

Другою в ряді, за митр. Миколаєм, щодо своєї сили фігурою був митр. Пітірим (Свірідов) — з 28.8.1960 р. голова Комісії Міжхристиянських Зв'язків Московської Патріярхії — керманич закордонної „церковної" політики М. Патріярхії за часів Хрущова, дуже активний в цій ділянці. Але 10 серпня 1963 р. митр. Пітірим помер, — „помер несподівано", як інформує журн. „Единая Церковь" ч. 2, 1964 р. — орган Американського Екзархату Московського Патріярхату.

Митр. Іоана (Соколова), звільнено із посту екзарха України, — звільнено „на його прохання" з приводу „слабого здоров'я", а на його місце назначили людину хрищовського чару — митр. Йосафа Лелюхіна, з никодимівської групи, людину, яку висвячено в єпископи вже за диктатури Хрущова.

З верхівки сталінської доби залишився ще патріярх Олексій і митрополит Одеський і Херсонський Борис (Вік) — бувший екзарх Американський (якого влада США не впустила в цю державу, отже М. Патріярхія відкликала його з цього поста).

Митр. Никодим формує свою партію

Влітї 1963 р. 34-літнього архіеп. Никодима Ротова повищено в сан митрополита.

З нагоди ювілейних святкувань патріярха Олексія влітї 1963 р. преса на Заході висловила здогад, що митр. Никодим є кандидатом на патріярха. Хоч у патр. Олексія покищо, як видно, серце здорове, але все ж йому вже 87 років.

Одиноким поважним суперником щодо церковно-політичної сили є митр. Борис (Вік) в Одесі, який, з одного боку, не стоїв так близько до „сталінців" митр. Миколая (Ярушевича), як митр. Пітірим, а одночасно він же (митр. Борис) відзначається заслугами в советській влади. (Через ці його „тихі заслуги" влада США не впустила його у свою державу на пост екзарха).

Тактика влади СССР така, що вона зобов'язує, щоб слідкував один за одним; зокрема ж у ділянці церковної політики влада послідовно утримується методи „дзін, і володій". Висуваючи на провідне становище даного ієрарха, як ось митр. Никодима, влада одночасно тримає в резерві його потенційного суперника, а ним може бути митр. Борис.

Щоб зломити Російську Православну Церкву, Ленін, а потім Сталін (аж до 2-ї світ. війни) розбивали цю Церкву на частини, сприяючи різним „роскольникам", як ось „живоцерковникам" і т. д., як це правильно відмітив був митр. В. Липківський „Відродження Української Православної Церкви".

Але з 1943 р. Сталін змінив політику, бо багато Церков і різних сект владі контролювати тяжче, ніж одну Церкву. Замість ділити Церкву, Сталін згодом рішив централізувати її та контролювати її верхівку. Хрущов також волів централізовану Церкву, щоб контролювати її верхівку. Але немає підстав сподіватися, що б він дозволив був одному з ієрархів, напр., митроп. Никодимові Ротову, у своїх руках централізувати всю владу. Принаймні дві групи між ієрархами — це вже були б їхні перегони у вислузі владі СССР.

Митр. Борис отаборений в Успенському манастирі й Успенському соборі в Одесі, де є також одна з двох Духовних Семинарій в Україні (друга — в Луцьку на Волині). У митр. Бориса (Віка) є свої групи ієрархів і єпископ Подільський Онисифор, митрополит Кішиневський і Молдавський Нектарій, архіеп. Віленський і Литовський Антоній (Варжанський) в Волині — до 24 серпня 1963 р. ректор Одеської Семинарії, висвяту якого здійснював митр. Никодим Ротов, (Це видно з журн. „Единая Церковь" ч. 2, 1964 р.).

Як видно, митр. Никодим покищо небагато прихильників має серед ієрархів в Україні, і намагаючись розтягнути свої впливи на епископат в Україні, він повів наступ на самий її центр, і йому вдалося: він посадив на пості екзарха України митр. Йосафа.

Митр. Йосаф — росіянин, задомовлений в Україні

Віталій Лелюхін — син священика з села Дубасиці на Смоленщині, випускник В'язенської духовної школи і Смоленської духовної семинарії перед 1917 р. вступив у Смоленський університет, якого не докінчив через вибух революції 1917 р. Після заочних студій у Харківському відділі Московського інституту зв'язків він працював на державній посаді. За німецької окупації за 2-і світ. війни він 1942 р. був рукоположений на священника в юрисдикції Московської Патріярхії. 1944 р., коли влада СССР наново окупувала Україну, він продовжував обслуговування сільських парафій Дніпропетровщини, а якийсь його призначено на парафію Свято-Троїцького Собору в Дніпропетровську й на пост секретаря Дніпропетровської Єпархіяльної Управи там таки. Хіротонізований 1958 р., був призначений на єпископську катедру Дніпропетровську, а 1961 р. — на катедру Вінницьку й Брацлавську, звідки його покликано на пост екзарха України.

Є підстави думати, що митр. Никодимові не легко було провести о. Віталія Лелюхіна в епископи. Хоч його висвячено в епископи 17 серпня 1958 р. з призначенням на єпархію Сумсько-Охтирську, то одначе він туди, мабуть не появився ще коло двох місяців, коли що єпархію ще 20 жовтня 1958 р. обслужував еп. Зиновій (що видно з ЖМП ч. 12, 1958 р.).

Але коли митр. Никодима призначено 1960 р. на пост заступника голови Департаменту Закорд. Зв'язків М. Патріярхії (у дійсності він уже тоді став фактичним керманичем цього Департаменту), то він відразу звернув увагу на еп. Йосафа, і вислав його як члена церковної делегації з СССР на т. зв. Світовий Всехристиянський конгрес „оборонців миру" в Празі 13-18 червня 1961 р. А 1962 р. він і митр. Никодим були супутниками патр. Олексія до патріярхів Сербського і Румунського, де участь у конференціях (очевидно, довірочних) брали митр. Никодим і еп. Йосаф — без патр. Олексія.

Чи митр. Йосаф у цих церковно-політичних місіях з доручення влади СССР виправдав себе своїми власними здібностями, — невідомо. А що про цю його службу видав добру опінію митр. Никодим — це факт. Немає підстав думати, що б митр. Никодим брав собі в „сателіти" людей здібніших за нього (митр. Никодима); люди середніх якостей самі бувають на поверхню не можуть, отже будуть залежні від митр. Никодима.

В особі митр. Йосафа митр. Никодим матиме за собою постійного члена Синоду (таке місце належиться митрополитові Київському й Галицькому, а також предношення хреста й інші ієрархії привілеї).

Коли провід Московської Патріярхії 1943 р. просив у Сталіна авдієнції, щоб добитися дозволу на обсадження опорожненого (від часу смерті патр. Тихона) Московського патріяршого престолу, то верхівка цього проводу (акцентована Сталіном) складалася з ієрархів таких катедр: Московської (митр. Сергій Старогрядський — містоблюститель патріяршого престола), Л е н и н г р а д с ь к а (митр. Олексій Семанський) і Київської та Галицької (митр. Миколай Ярушевич — екзарх України) („Патриарх Алексей и его духовное наследство". Видання Московської Патріярхії. Москва 1947).

Очевидно, ця сама пропорція позицій екзарха України в схемі проводу Московської Патріярхії залишається й досі, отже й тому її обсаджують лише росіянами.

Отець Михаїл

РОЗМОВА З ВІРНИМИ

Святий Великомученик Димитрій

Через перших 300 років християни сильно переслідували. Протягом цього часу тисячі вірних віддали своє життя в обороні своєї Віри. Більшості цих мучеників давалась нагода зректися Віри в Христа. Ті, що відмовилися положити жертву на поганські жертівники, чи будь яким іншим актом дати згоду поклонитися ідолу, не тільки наражували себе на тіжесні труднощі, але й втрачували спокійне життя, родинне майно, посади й всякі громадські привілеї. Визначніші особи були сильно мучені, щоб через болі й муки привести їх до вречення своєї Віри.

Між такими великими ісповідниками Христа був Димитрій із Солуня, в північній Греції. Зберігаючи свою Віру, Димитрій став прикладом для вірних у Солуні й прикладом до наслідування в усіх віках і по всій землі, де живуть християни.

***

Батько Святого Димитрія був начальником міста Солуня. У Солуні була Христова Церква ще від часів Св. Павла. (В Святому Письмі збережено два листи (послання) Ап. Павла до вірних в Солуні). Батьки Димитрія померли в молодих роках. Синові вони залишили велике майно, й що важніше, дали йому глибоке християнське виховання. Цар римської імперії, Максиміян, поставив Димитрія на батькове місце, доручив йому провадити всіми справами міста Солуня та приказав переслідувати християн.

Ставши начальником міста, Димитрій почав явно визнавати Віру в Христа. Він заохочував інших робити те саме. Димитрій був сильним промовцем — оратором й використовував цей дар в проповідуванні Християнства.

Димитрій знав, що в недовгому часі цар Максиміян довідається про все. Він сподівався, що наступить час витерпіти переслідування й прийняти мученицьку вінець, — невідомо. А що про цю його службу видав добру опінію митр. Никодим — це факт. Немає підстав думати, що б митр. Никодим брав собі в „сателіти" людей здібніших за нього (митр. Никодима); люди середніх якостей самі бувають на поверхню не можуть, отже будуть залежні від митр. Никодима.

Коли цар Максиміян повертав з війни, треба було сподіватися, що зупиниться в Солуні. Димитрій наказав своєму слузі, щоб цей роздав усе його майно потребуючим.

Цар прибув до Солуня й покликав Димитрія. Перед царем Димитрій заявив: „Я християнин!" Цар намовляв Димитрія, грозив йому, просив його й наказував зректися Християнства. Димитрій відмовлявся зректися своєї Віри. Тоді його посаджено у в'язницю. У місті почалося сильне переслідування вірних.

Для переслідування цар вживав усяких можливих засобів. Щоб захитати віру християн, цар використовував великого силача Лія. Серед міста була збудована велика сцена. Навколо цього підвищення були вставлені списи, щоб вістря стирчали вгору. Кожного ранку Лій виступав на сцену і кликав: „Коли між вами є християни, то ходіть зо мною поборотися! Якщо це правда, що ваш Бог правдивий Бог, то Він вам поможе і ви поборите мене. Коли я вас поборю, то це доказ, що ваш Бог неправдивий!" Будучи людиною великої сили й вправленим до тяжких змагань, Лій кожного перемагав і викидав на списи гинути.

У Солуні був ревний молодий християнин на ім'я Нестор. Він сильно переживав насмішки силача. Отже Нестор рішився відізватися на виз Лія, але перше пішов у в'язницю відвідати Димитрія. Димитрій промовив до Нестора: „Гідний молодче! Ти йдеш оборонити гідність імені нашого Спасителя і Господа. Господня сила буде з тобою. Ти переможеш гордого й невірного Лія. Знай, однак, що пізніше муситимеш віддати своє життя за Христа."

На площі серед міста зібралося велике число людей. Коли Лій знову почав кликати, щоб християни з ним змагувалися поборотися із ним, Нестор відізвався. Людям здавалося, що за мить Лій кине Нестора на списи. На велике здивування усіх, Лій полетів на списи! І тоді піднеслися сильні голоси: „Великий Бог християнський!"

Погани переживали посоромлення, а з ними цар Максиміян. Але, коли довідався, що Нестор перше відвідав був Димитрія і Димитрій благословляв його, то гнів царя перейшов усі межі. Цар зараз приказав вбити Димитрія, Нестора й Димитрієвого слугу.

Коли військові прийшли до в'язниці, вони застали Димитрія на колінах в молитві. На цьому місці його вбили списами.

Пам'ять про мученика Димитрія зберіглася між людьми. Його високо шанували. Над його гробом вірні збудували великий Храм. Тут відбувалися чуда. А коли, роками пізніше, гріб Мученика Димитрія був відкритий, то знайдено, що його тіло збереглося нетлінним. Та не тільки тіло було нетлінним; а із тіла протікав пахучий елей — миро. З приводу цього, Димитрія звуть Мироточцем.

В Україні пам'ятє Святого Димитрія була у великій пошані від найдавніших часів. Літописець Нестор оповідає, що в тому часі, коли український князь Олег пішов з військом проти Цареграду і переміг греків, то „настрашившися Греки сказали: це не Олег, але Святий Димитрій післаний на нас від Бога".

Українські князі й війська підлавали себе під опіку Святого Димитрія. В суботу перед святом в пам'ять Святого Великомученика Димитрія помиваються померших, особливо тих, що полягли під час військової служби.

У 1198 році зі Солуня привезено було велику й дорогоцінну Ікону Святого Димитрія до Князя Всеволода Володимирського. Ікона була вставлена в Володимирському Храмі і великими почестями.

Свято Св. Димитрія святкуємо в день 8-го листопада за новим стилем, 26 жовтня за старим стилем.

— — — — —

ПИТАННЯ І ВІДПОВІДІ

„Хто може приймати Святе Таїнство Причастя в шпиталі?"

Кожен хворий в шпиталі може й повинен, просити Святого Причастя. Сам хворий, або члени його родини мають обов'язок повідомляти Отця Пароха, що хворий бажає Причастя.

Дозвольте звернув увагу: хто готується вступити до шпиталю, повинен прийняти Святе Причастя в храмі перед відходом до шпиталю. Хто несподівано попаде до шпиталю, й хто довший час бувае в шпиталі, повинні приймати Причастя в шпиталі.

— — — — —

Що означають слова „Іс полла ети, деспота"?

Українською мовою „Іс полла ети, деспота" читаємо: „На многі літа, Владико". Архиерей в Храмі собою зображає Христа. Так, як Ангели оспівували Христа при Його вознесенні на Небо, так славимо при вході в Вівтар і Архиерея, який зображає Христа, що возноситься на Небо. Співці співають „на многі літа, Владико", щоб прославити не чоловіка, але Христа, великого Царя й Архиерея.

— — — — —

Як можна вирахувати „голос" тропарів на звичайну неділю? — Дяк.

Тропарі звичайних неділь поділені на 8 голосів. По 8-му голосів співаються Тропарі 1-го голосу. Щоб знати, який голос припаде на дану неділю, треба перше знати, яка це неділя по Зелених Святах. Від числа цієї неділі відтягніть число 1, а залишене число поділіть на 8. Залишок, після поділу на 8, вказуе вам голос тієї неділі. Приклад: Візьмемо 15-ту неділю по Зелених Святах: від числа 15 відберімо 1. Остається 14. Поділімо 14 на вісімки. Маємо одну вісімку і лишається число 6. В цю неділю співаються Тропарі шостого голосу. Коли після поділу на вісімки немає залишку, тоді припадає голос 8.

— — — — —

Записи й листи висилати на слідуючу адресу:

Father Michael,
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.

На II В. Соборі „правдоподібно не буде зайнято становища до Церкви в СССР"

„На ІІ Ватиканському Соборі із знаних уже причин правдоподібно не буде зайнято становища до положення Церкви в СССР, а Української Католицької Церкви зокрема", — здогадуються редакція одного з органів ОУН „Гомін України" (в Торонті), 19 вересня 1964 р., — „проте сама присутність наших владик на Соборі і їх участь в публічних і приватних розмовах, повинна бути використана для видвигнення проблем, що стосуються Української Католицької Церкви в діяспорі, а в дальшому й положення на Україні".

З.Р.Б. — Українці католики із сфер ОУН (Організація Українських Націоналістів) цілком правдиво передбачують, що церковна справа українців католиків на ІІ В. Соборі порушена не буде — „із знаних уже причин". (До речі, як показує досвід, ширший загал українців католиків не поінформований про ці „знані причини", бо їхня преса не вияснює їм цього. Католицькій церковній пресі не вільно цього вияснювати, а світська преса? . . .).

Громади, які вже сплатили свій бюджет до Консисторії за 1964-ий рік

Гудзів, Саск.; Канора, Саск.; Етелберт, Ман.; Данбері, Саск.; Атікокан, Онт.; Гарланд, Ман.; Рорктон, Ман.; Вернон, Б. К.; Нью Торонто, Онт.; Норт Бетлфорд, Саск.; Інсінгер (місто), Саск.; Сенді Репидс, Алта.; Віндзор, Онт.; Сматс, Саск.

Канцелярія Консисторії.

БІБЛІОГРАФІЯ

„БЕЗСМЕРТНІ", — збірник спогадів про М. Зерова, П. Филиповича і М. Драй-Хмари. Редакція текстів та примітки М. Ореста. Інститут Літератури ім. Мих. Ореста. Мюнхен, сторінок 334+IX (Так значиться на титульній сторінці). Рік стоїть на виданні — 1963.

Видано збірника досконало, з додатком першорядних фотознимок всіх названих неокласиків, між сторінками 252-3 вміщено на всю сторінку добре фото, навіть краще, як в „Попелі Імперій". Печатка на книжці: „ТОВАРИСТВО ПРИЯТЕЛІВ ТВОРЧОСТИ М. ЗЕРОВА В АВСТРАЛІЇ*), — свідчить про те, чому з Австралії книжка розходиться світами й досягає Канади та ЗДА.

Спогади лягли в книжку 25 осіб. Вони освітлили неокласиків зі всіх боків найповніше й найрізноманітніше. Дається говорити про неокласиків у історичній перспективі, як про чинника епохи і чинника значного й заслуженого.

У всіх епохах тяжких катастроф ні одна нація не зазнала таких болючих затрат і вбивчих жертв, як це понесла Україна. Хто, де коли чув про смертність від штучного-навмисного голоду 7 мільйонів живих людей? А сотні тисяч засланих в концентраційні табори поза Воркутою й Єнісеєм, де вони й загинули! Хіба про це щось видно?

Але Божа прозорливість провиділа за такі втрати нації послати живі таланти співців художнім словом, щоб наступним поколінням своїми поетичними творами розказати в найяскравіших образах всю суть ницівної доби й в молодих душах юнацтва защепити глибокі бажання до розплати.

Один з авторів спогадів про М. Зерова закінчує свою розповідь так: „вони вимираючи, могли б з глибокою повністю сказати, що їх душа, втілившися в творах, переживе їхній прах і уникне тління" (стор. 252).

Продовжуючи цю думку в реально розкриваних живих обставинах, доводиться стверднти, що головні персонажі М. Зеров і Ю. Клен серед неокласиків стали творцями епохи і то епохи на майбутнє зо встановленням для шкільного педагогічного світу цілої готової програми праці з молоддю.

У М. Зерова існує велика кількість надрукованих і видних поетичних творів, у яких він, поминувши застарілий український етнографізм, встановляє живий поетично-художній зв'язок української творчости з найновішою художньо-поетичною творчістю західньо-европейського світу. А це ж ціла проблематика для педагогів у майбутньому, для поетичних напрямків та літературознавців.

Накреслене коротко відносно М. Зерова в творчості Ю. Клена розгортається цілою всесвітньою панорамою: 1) „Попіл Імперій", 2) „Прокляті Роки", 3) „Спогади про неокласиків", — розгортають перед читачем в художніх образах моральні, побутові, трансцедентно-воскресаючі ілюстрації з осуджених комуністичною владою братів наших, в Сибіру й на Соловках перебуваючих. В „Проклятих Роках" Ю. Клен за „Безсмертних" молиться:

„Помолимось за тих, що у розлуці
помруть, відірвані від рідних хат;
помолимось за тих, що у розлуці
вночі гризуть залізні штаби грат,
що душать жаль у невимовній муці,
за тих, кого веде на страту кат.

Над ними, Господи, в небесній тверді
простри свої долоні милосердні!"

„Попілом Імперії" Ю. Клен охопив всю дику картину большевицького варварсько-нищівного злочинства, оспівавши і кожного неокласика на засланні. Особливо Драй-Хмарі уділено і в спогадах, і в „Попелі Імперій" досить місця, залетівши разом з Данте аж на Колиму до конаючого Драй-Хмари.

Коли М. Зеров становиться сполукою з новітнім художньо-поетичним світом, то в „Попелі Імперій" Ю. Клен, зв'язавшись аж з Данте, в своїх всебічних оглядинах большевицької згубно-шкідницької авантури, ніби ненароком зачепить, залюбується, зконстатує чи нагадає давні середньовічні і навіть давніші установи, назви, особи, звичаї тощо.

Все це педагогічний світ і його молоде покоління в майбутності на Батьківщині заставить вдивлятися в старовину не тільки своєї рідної української літератури, а й на сторінки европейської давньої та новітньої літератури. До такого становища призводять ляші педагогічний і шкідливий світ творів М. Зерова і Ю Клена.

Перспективи на майбутність в Україні з погляду старого педагога досить привабливі. Працювати буде над чим, і буде з чим! . . .

Видання книжки „БЕЗСМЕРТНІ" вимагає додатку — „мученики". Заслужено вміщено і Ю. Клена поруч трьох „безсмертних". Без нього, як бачимо, не обійтися.

Матеріялу аж надто багато. Еміграційна дійсність тільки підказує нам спричинятися до того, щоб твори М Зерова й Ю Клена та ін. неокласиків ціслюдопроваджувалися на територію Батьківщини з Торонта, Мюнхена, ЗДА тощо.

Досі в пертрактації виступають чотири неокласики: три з них на Соловках Колими загинули. Ю. Клен 1947 р. несподівано помер в Німеччині в шпиталі, недоглядений його ж учнями.

А в сонеті Драй-Хмари художньо трактується „п'ятірне гроно". Десь п'ята частина затратилася? То мусів бути М Рильський, що такими ефектними віршами величав диктатора Сталіна. Жива дійсність показує, що 1960 р. видана книжечка прози М. Рильського: естетично-художнього вірша йому страшно торкнтися. В „Проклятих Роках" Ю. Клен в молитві молиться і за М. Рильського, рахуючи його муки найтяжчими. Оце несподівано часописи повідомляють, що 24 липня 64 р. Максим Тадейович Рильський помер в титулі „академіка" АН УСРР.

Все перестраждале, передумане приняла історія. Наступні покоління мають над чим працювати й думати! Нехай всім спокійно зітхнеться! . . .

* Адреса: K. Kandoba. 10 Beaconfield Street, Unley, South Australia

Проф. С. Гаєвський
(† Архиепископ Сильвестер)

Конференція рабінів проти мішаних подруж

Реформовано-жидівська Центральна Конференція Рабінів в США устами свого президента рабіна Л. І. Фокса висловилася проти мішаних подруж жидів з нежидівськими елементами в Америці. (Журн. „Америкен Ревю оф Істерн Ортодоксі", вересень 1964).

З відвідин королеви

Британська преса обурена на Квебек

Загальне враження британців про відвідини королеви Єлисавети II у місті Квебеку виразилося в британській пресі 13 жовтня:

„Да Дейлі Мейл":

„Це місто, що образило королеву: поставило Канадську Конфедерацію в азартне положення, цієї понурої неділі (10 жовтня) пішло собі до церкви — так немов би й ніде нічого не скоїлося. Звичайно, для величезної більшості 230-тисячного населення Квебеку не скоїлося нічого. Королева прибула. Вони ж сиділи вдома. Без сумніву, це була найбільша й найболісніша образа, якої тільки монархія (Британія) зазнала".

„Дейлі Телеграф":

„Для королеви було принизливим, що її пильнувала густа маса вояків, матросів, літунів і поліції — так багато, що й Гітлер ніколи не потребував стільки. . ."

„Дейлі Міррор":

„Королевій повинно бути ясно, що уряд Канади збудив, дозволивши, чи дораджувавши їй відвідати Квебек. Франко-канадці відмовляються визнати її як королеву Канади".

„Дейлі Експресс":

„Це таке місто, яке дозволило, щоб ним крутила, киринла в ньому й шантажувала його жменя гульвістів. . Прийняття було мовчазне, понуре, льодовате. По суті, це місто було защіпеліло зо страху". — Цей щоденник називає Квебек „містом сорому".

З.Р.В. — Сепаратисти в Квебеку були проти приїзду королеви Єлисавети II до Квебеку, отже влада могла підозрівати їх і в замірі виконати атентат на королеву. Під час проїзду королеви вулицями (доми якого не були вдекоровані прапорами), глядачів було так мало, що, як подавали телевізійні вісті, „військя й поліції було більше ніж глядачів". Королівська пара їхала в опанцереному авті.

Запляновані сепаратистами „мовчазна демонстрація" була її провідниками відкликана. А заколот юрби молоді був припинений роз'яреною поліцією.

Королева й її муж князь Филип були в Канаді з нагоди 100-ліття Конфедерації Канади (започаткованої 1864 в Шарлоттавн у Провінції Принс Едвард Айленд „батьками Конфедерації"), і тому королева найперше прибула до Шарлоттавн. Після 8-денного перебування в Канаді, вона повернулася в Англію 13 жовтня.

Києво-Печерська Лавра цілком перемінена в музей

Києво-Печерська Лавра цілком перемінена в музей; з неї усунено решту монахів. Хоч влада не усунула звідти мощів святих, але вона їх трактує як історичну цінність.

Відвідувачів у Лаврі обводять провідники - атеїсти. (Румунський часопис „Солія" 30. 8. 64).

Закордонні туристи, які побували в Лаврі, кажуть, що над мощами є напписи з атеїстичними поясненнями.

II В. Собор

Папа підтримав поступовців на Соборі

„Велика перемога поступу"

„Ассошейтед Пресс" 13 жовтня інформує з Ватикану:

„Папа Павло (VI) діяв на користь поступовців на світовому Ватиканському Соборі в критичній боротьбі проти консерватистів, — повідомлено сьогодні з офіційного джерела.

Це джерело — то д-р Ґастон Крузат, шеф пресової канцелярії Епископату Латинської Америки, який сказав, що папа перекреслив намагання консерватистів усунути чи загальмувати акцію Собору щодо жидів, свободи релігії, папсько-епископського співвласта і таких модерних світових проблем, як контроля народжень.

П'ятнадцять визначних прогресивних кардиналів в неділю (11 жовтня) подали до папи петицію, щоб він інтеренівав у цій справі, яку пресова канцелярія Епископату Латинської Америки назвала „найтяжчою кризою від самого початку Собору".

Про цю акцію консерватистів д-р Крузат повідомив у понеділок (12 жовтня). У цьому повідомленні є нарікання на те, що консерватисти:

● намагаються деклярацію (проект деклярації) про жидів зредукувати до розміру одного параграфу;

● силкуються проект деклярації про свободу релігії перевести з Секретаріяту Єдності Християнства, що є у великій мірі поступовим, до спеціяльного комітету, що складається з переважно консервативних кардиналів;

● текст (проекту деклярації) про те, щоб папа ділився властю з епископами, вони стараються змінити так, щоб стерти слово „повна" (власть), бо це, мовляв, означало б, що й епископи мали б таку (як папа) „повну й верховну власть";

● намагаються усунути з дебат (Собору) ту схему (тему), на яку в Римо-католицькій Церкві в модерному світі найбільш чекали.

Д-р Крузат сказав, що з усіми цими чотирма точками становища поступовців папа погодився, — щоб не було ухилів у цих напрямних, якими Собор і його комісії досі кермувалися, — сказав він.

„Це велика перемога поступу", сказав д-р Крузат.

З.Р.В. — Другий Ватиканський Собор на третій сесії дискутує над проектом, в якому поступові епископи домагаються, щоб папа допустив представників епископату до урядування в Ватикані, де вони спільно з папою адміністрували б Церквою. Розуміється, та спільна папська і епископська власть в адміністрації не відноситься до справ віри й моралі, — тут папа далі залишає за собою „першинство" й „непомильність" та свою одноособову власть.

Домагання поступових епископів, щоб папа ділився з епископатом церковно-адміністративною владою в Ватикані, було поставлене ще на другій сесії Собору (восени 1963 р.), але тоді його не вирішили.

Між іншим, коли йдеться про епископів українців католиків, то митр. Максим Германюк тоді (1963 р.) став по стороні поступовців, а митр. Йосиф Сліпий виступив по стороні консерватистів, отже домагався, щоб папа не допустив епископату до співвласти в найвищому адмініструванні Церквою.

Папі досі помагала адмініструвати Церквою Римська Курія, тобто папський адміністративний апарат, членів якого назначає сам папа. Натомість представників епископату для співуправління Церквою делегував би до Ватикану сам епископат.

Грецька Церква проти контактів з Римом

Католицька газета „Да Тайдингс" (в Лос Анджелес) 18. 9. 1964 р. поінформувала, що Православна Церква Греції далі є рішуче проти „діялогу" з Католицькою Церквою.

З.Р.В. — Усі Патріярхати й декотрі інші Автокефальні Церкви, на своїй 2-й т. зв. „Всеправославній Конференції" восени 1963 р. постановили почати „діялог" з Католицькою Церквою, як „рівні з рівними", на що погодився папа Павло VI під час своєї зустрічі з патріярхом Константинопольським Атенагорасом I в Єрусалимі 5-6 січня 1964 р. Грецька Церква є проти всяких контактів з Римом, отже й проти „діялогу" з ними.

Кардинал Спеллмен підтримав Ізраїль

Жид-приятель кардинала виявив закулісну справу

„Кардинал Френсис Спеллмен, римо-католицький архиепископ Нью-Йорку, причинився до того, що Ізраїль був допущений у членство Об'єднаних Націй. Американський сіоніст Чарлз Г. Силверс, приятель цього кардинала, виявив цю інформацію на роковинному обіді в лікарні Бет Ізраїль Госпиталь. Він сказав, що кард. Спеллмен допоміг переважити голоси кількох південно-американських делегацій на сторону Ізраїля" (журн. „Чирч енд Стейт", жовтень 1964, США).

Жиди проти згадування про жидівське походження Голдвотера

„Коли кандидат на віцепрезидента Вилліям Е. Міллер (республіканець) згадав, що кандидат на президента Беррі Голдвотер (республіканець) є „пів-жид", то Американська Рада Юдаізму спротивилася цьому. Ця Рада вявила, що хоч вона й не сумнівається в добрих замірах п. Міллера, то все ж такі слово „пів-жид" вказує на „расову ідентичність жида", а це в деяких країнах призвело до нищівних висліднів" (Журнал „Чирч енд Стейт" ч. 9, 1964).

Цьогорічний урожай у Канаді менший

Цьогорічний (на 1964-65 р.) урожай пшениці в Канаді обчислюють на 520 мільйонів бушлів. З цього буде продано: 150 мільйонів бушлів на домашньому ринку, 260 мільйонів бушлів на загранічний ринок для постійних (регулярних) покупців (Британія, Зах. Европа, Японія) і 100 мільйонів бушлів на ринок комуністичних країн, — разом на суму 1 більйона дол.

Минулого року (1963-64) справа представлялася краще: було зібрано 700 мільйонів бушлів пшениці, а продано 650 міл. бушлів — з цього: 150 міл. буш. на домашньому ринку і 500 міл буш. за кордон (у цьому 250 міл. буш. до СССР, комуніст. Китай, Польща), — разом на суму 1 більйон 300 мільйонів дол.

Але минулий рік був доволі небувалим урожайним і хліборобсько-торговельним роком. У попередніх роках (перед 1963-64 рр) середній урожай давав 450 мільйонів бушлів річно. (Подано за „Да Винніпег Трибюн" 21. 9. 1964).

Жидівський поет Л. Файнберг критикує Т. Шевченка

Він каже: „Хрущов вважає себе майже за українця"

„Шевченко дуже вихвалює гайдамаків, які в боротьбі проти шляхти вирізали десятки тисяч жидів в Україні. Випрадувати це виразування жидів Хмельницьким і його отаманами, Шевченко не критикує гайдамаків, а це й представляє їх героями. . .

„І в Москві 10 червня 1964 р. відкрили пам'ятника Шевченкові. На цій урочистості був, між іншим, сам прем'єр Микита Сергійович Хрущов, який уважає себе майже за українця".

Таке, між іншим, написав відомий жидівський поет і публіцист Лейб Файнберг у жидівському часописі „Тут Морген Журнал" (Нью-Йорк) у числі за 12. 7. 1964 р. З нагоди відкриття пам'ятника Т. Шевченкові у Вашингтоні 27 червня 1964 р. Лейб Файнберг живе в США; він народився в Україні (в Одесі ще за царсько-російської влади, і писав свої поезії також і по-російському.

З.Р.В. — Л. Фейнберг змішав дві різні речі: Хмельниччину і Гайдамаччину. По-друге, він не згадує тієї причини, яка довела український народ до крайнього одчаю, що проявився у визвольницькому зриві, званому „Гайдамаччина".

ШТУТТҐАРТ, Зах. Німеччина. — Біблійна установа в цьому місці у вересні ц. р. подала, що Біблію продовжують перекладати на все більше різних мов (коло 500), і над цим тепер працює коло трьох тисяч перекладачів.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей Українського Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі якнайкращої якости та по умірковаиих цінах, наприклад:

Євангелії, Кивоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоругви, Облачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Свїтло, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число:

JUstice 9 - 1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Good's Supply
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

В. Будзиновський

ДО ВІРИ БАТЬКІВ

(Історичне оповідання)

(Продовження)

Пріор вийшов, сів на повозку і виїхав. Яку годину пізніше виїхали Гавлерецький і Лущинський, щоби завіщане виписати в гродських книгах.

Поїхав також молодий Крипський. На похорон не лишився, бо мусів поспішати. Ішов не сам. Ішов з товаришами, отже квапив ся, щоби поспіти в пору на збірне місце.

На другий день п. чав пріор з гайдуками.

— Маю! — кричучи, показуючи пані Липський завіщане. — Православні не будуть ликувати.

— Яким способом воно у ваших руках? — спитала вдова.

— Способом цілком звичайним. Я знав, що приятелі небіжчика того самого дня поїдуть до гроду, щоби завіщане в книги виписати. Я з моїми гайдуками засів при дорозі, перейняв їх і завіщане відобрав. Приятелі небіжчика, як хочуть, нехай в гроді вишукують свій протест.

— Же ще братанич небіжчика Олекса Липський. У него якісь грамоти покійного... Чи не доежні?! Як нема завіщання, то він загорне маєток і готов мені лишити ще менше, ніж давало мені завіщане покійника.

— До того ще далеко, дуже далеко. Так далеко, що й не зайдеш. Думаю, Олекса Липський не зайде. Чейже знаєте, які в нашій Польщи права. Маєток, покищо, в ваших руках. Олекса буде мусів насамперед правуватися. Він, що найбільше виграє процес в суді. Дістане декрет на маєток, тай тільки всього. Але судовий декрет, то ще не сам маєток. Село вигране в суді, треба самому взяти в посідане... Своїми власними гайдуками. Чи він має тілько гайдуків, щоби з під Луцька аж сюди прийти і взяти двір приступом? Якби вдурів і наважився на таке, то вам прийдуть на поміч мої гайдуки. Прожемемо!

— Що зробите з завіщанем?

Завіщане гадаю спалити і попіл дати небіжчикові в домовину. Нехай понесе в собою на той світ і пожалує ся на мене Люцинперови... Або зроблю ще ліпше. Сей пергамін дам йому в домовину. Нехай возьме з собою до пекла. Бо шизматик чей же до неба не піде. Там свою послідну волю впише в книгах Люцинперського гроду. Або чорти вилищуть горячою смолою на його власнім хребті...

Пріор затирав руки з утіхи. Коли мерця поклали в домовину, пріор всунув під його голову малу коробочку з завіщанем. Коло домовини поставив двох гайдуків. Вони пильнували щоби хто з під голови небіжчика не виймив коробки.

— Що в тій коробці може бути? Замітив один гайдук.

— Мабуть пару червівців на дорогу — відповів другий.

— Та мерцеві?!

— Бог знає, який там лад в неві! Може й там треба платити мито? Може й святий Петро без хабаря не впустить до неба?

— Та хіба справді червівці... А може кісточки з якого святого?

— Як би то були мощі святого, то той ксьонда, пхаючи їх під голову мерця, був би поцілував їх і перехрестився.

— Правду кажеш... Ще й небіжчик був православний, а ксендз католик. Не дававби православному свого святого... То безпечно не що инше як червівці... Не шкода?

Та шкода...

Липського поховали в гробниці під церквою. Ховав його православний піп, але то була його послідна роботе в селі. Коли по похороні хотів увійти до церкви, гайдуки пріора заступили йому дорогу і до церкви не впустили. Одночасно друга ватага гайдуків знищала з пепіства його річи, його жінку й дітн. До села прийшов ксендз, бо пані й панна вихрестили ся не католички. Вигнали також старого слугу Татомира. Він пішов до Крипського і коли сей по році помер, лишився управителем його маетку.

Минув рік, минув другий. Хоч пріор успокоював Липську, що нічого боятися, вона жила в постійній тривозі. Все потерпала, що братанич мужа, Олекса Липський, як верне з війни, прийде, з військом, щоби забрати маєток.

— Він мабуть вже погиб, — говорив пріор — коли так довго нема вже него ніякої вісти. Ще й його маєток дістанете. Дістане ваша донька.

— Коби, коби! — зітхала вдова. — Як справдить ся ее, що ви кажете, то той його маєток дамо на Боже... Дамо вашому орденови.

Нарешті, нарешті прийшла вість радісна, хоч затроєна крапливою гіркого полину. Прийшла вість, що Олекса жие, але... що він баніт. Вийшло на верх, що він в козачім війську і бе Польщу. Отже його зараз засудили на баніцію і сконфіскували його маєток. Вдова Липська взяла доньку і поїхала на Волинь, щоби маєток взяти в посідане. Але прогнав її якийсь польський ротмістр, що вже загорнув той опорожнений маєток, як тогді казали, правом кадука. Тут не пощастило Липській, але вона бодай вже не потребувала боятися, що той Олекса від неї відійме відумерщину Даниля Липського.

(Далі буде)

Коротні вісті

США. — Прот. Олександер Шмеман, професор російської Св.-Володимирівської Духовної Школи (в юрисдикції митр. Леонтія) був гостем Ватиканського Секретаріяту Сприяння Єдності Християнства на 2-й сесії II В. Собору 1963 р. На третю сесію (тобто цього року) о. Шмеман не поїхав, бо „цікільні обов'язки" не дозволять на це („Да Ворд", ч. 8, 1964).

ЛОНДОН. — Патріярх Московський Олексій під час своїх відвідин у Лондоні в останньому тижні вересня був в асисті митр. Никодима (Ротова), архиепископа Кипріяна — Західньо-Европейського екзарха Московського Патріярхату, епископа Волоколамського Пітірима і д-ра Анатолія Алексеева — особистого патріяршого лікаря.

МОСКВА. — Радіо з Москви повідомило в жовтні, що Собор Св. Софії в Новгороді, пошкоджений під час 2-ї світ. війни, вже відремонтований, але влада не поверне його Церкві, а зберігатиме тільки, як стару архітектурну пам'ятку. Цей собор століттями був одним з паломницьких центрів.

ВІСТІ ІЗ ВСЕКАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

З вереснем місяцем оживає організаційне громадське життя. Через місяці липень і серпень трохи воно було менше активне в-за природних причин. Люди спочивали, більше бували на лоні природи, одні коло своїх домів, другі десь над озером, а ще інші подорожували, відвідуючи своїх рідних та відсвіжуючи приятельство з друзями, а були й такі, що мусіли працювати на місцях.

Громадська праця в часі вакацій, була видніщою на Літній Оселі. Там відбувалися курси для двох груп: для дітей меншого віку, а також для більших. Певна скількість старших осіб мусіли себе поєднтити для тої, корисної, потрібної і важної виховної праці.

150-літні Роковини народження Т. Шевченка.

Комітет Українців Канади мав свою програму, яка тривала три дні. А що і неділя була включена в ній, то в Катедрі відмічено-роковини особливо урочистісто. Була Архиерейська Служба Божа, що її відслужив Митр. Блаж. Іларіон з нашими отцями настоятелями. При тому Владика сказав глибокозмістовну проповідь про великого сина України Т. Шевченка. Особливо ясно змалював він убо́лівання Тараса над недолею нашого народу, який виконував у тих часах панщину. Могутній був протест поета проти панщини.

У молитвах вірні разом з духовенством і Владикою згадували Шевченка так, що справді Катедральна Парафія долучилася цим до тих величних і пам'ятних святкувань, яких Господь сподобив нас дочекати.

Сумківський Відділ Старших.

Відділ почав свою діяльність Загальними Зборами 8 вересня, в год. 8 вечером. Відбудився вони звичайним порядком. Вислухано звітів уступаючого заряду й вибрано новий в такім складі: Орест Бабій голова, Нестор Паніш заступник голови, Леся Паніш секретарка, Данил Довбуш касієр.

Провідники Комітетів: Програмового Степан Юрківський, соціяльного Діяна Бабій, спортового Данило Ласько, церковного Джуді Демаиюк і Марко Воробець, пресового Софія Яреско.

Капелляном Відділу е прот. М. Юрківський.

Постановили мати сходини кожного вівторка. На початку е лекція українських танців, далі виклад і дискусія, а на закінчення наради й спортові розривки.

Побажати їм треба поступу й успіхів у їхній праці.

Рідна Школа.

Цього року вписи до неї відбулися в суботу 12 вересня. Вписалося більше кандидатів до неї, чим минулого року. Покищо відбувають навчання для кількох класс. Є одначе вигляди, що треба збільшити кількість класс і кількість учителів, імена яких подамо іншим разом.

Садочок.

Урухомлено і „Садочок" для найменших дітей. Учительською його е пані Олена Козоріз. Комітет „Садочка", головою якого е пані Анна Назаревич, працює, щоб якнайбільше дітей з нього користало, а також, щоб навчання було найбільше корисним для них.

Наука в ньому відбувається кожної суботи від год. 9.30 рано до обіду.

Недільна Школа.

Потрібно нашим дітям науки рідної мови, а також треба їм знати Закон Божий. Для цього маємо при Катедрі широко розгорнену працю, щоб навчити дітей релігії.

Реєстрація дітей на науку релігії відбулася 20 вересня, в заразом і перша лекція релігії. Вписалося багато дітей, і за це належиться признання родичам, які дбають про те, щоб дітей навчити того, що для них найважніше.

Є девять класс Недільної Школи. В них навчають такі вчителі: Павлина Ігнащ, д-ка С. Юрківська, Марія Карасевич, Євгенія Соломон, Михайлда Анонійчук, Олена Ласько, Катерина Друль, Марія Грегораш і Степан Юрківський.

Молодший Відділ СУМК.

Перші збори цього відділу відбулися в четвер 10 вересня з доцільними і поучаючим викладом капелляна прот. М. Юрківського. Закликав панотець молодь працювати для себе на громадським полі, бо вартісніщою е людина та, яка поза свої особисті справи, жертвує час для загальних народніх цілей.

При тім пригадав сумківцям наші гарні народні звичаї, прекрасні обряди й їх значіння та й заохочував памятати про сумківські ідеали, які варто молоді собі засвоїти й ними руководитися в життю.

Натиск клав на те, що так як правдивий християнин не може свого християнства закрити, так дійсний українець не може закрити свого українства.

У четвер 17 вересня відділя мав нагоду послухати викладу о. Є. Грицини, який в своїм короткім поученню вказав на потребу кожної неділі, без різниці чи то вакації, чи інший сезон, бути в церкві й вислухати Богослуження. Добре від молодих літ засвоїти собі цю практику. Також заохочував стояти в організації, тепер в молодечій, пізніше для старших. Людина, яка е в рядах організації й активно з ній працює е вартішою за ту, яка стоїть осторонь організованого життя.

Відділом опікується Жіноче Товариство ім. Л. Українки для чого виделегувує окремий панель для праці з сумківцями. Цю роботу виконують пані: О. Завісляк, Г. Ласько, М. Солонина і Г. Майба.

Відділ має свої сходини кожного четверга. Перша частина їх — справа організації і праці в ній, а в другій частині е розвага і спорт. Бажаний е, щоб усі діти користали з наших організацій, які дають для їхнього добра.

Релігійні Чини.

Дійшла до нас вість, що д-р Ю. Драгаїв з Саскатуну поважно захворів. Рідня його попросила помолитися за його виздоровлення. Прот. М. Юрківський відправив Молебен за його здоровя зараз після Служби Божої, в неділю 13 вересня.

Дружина покійного Василя Симчича Марія замовила Панахиду за спокій його душі. Цим разом служили оо. М. Юрківський і Є. Грицина.

У четвер 17 вересня похоронено б. п. Параню Шевчук. Вона закінчила життя в неділю 13 вересня. Тіло її спочивае на цвинтарі „Гаен Іден", православна секція.

Панахида була напередодні похорону в похоронній заведенню „Кроло". Служба Божа з Похороном була в Катедрі. Служили обидва наші священники о. М. Юрківський і о. Є. Грицина.

Після Похорону був поминальний обід. Там промовляли др. В. Черевик, о. Є. Грицина і чоловік померлої Василь. Зібрано $45.000 на будівельний Фонд Катедри, і $52.85 на пресовий Фонд „Променя".

У вівторок 22 вересня похоронено б. п. Василину Таску. Похороном провадило похоронне заведення „Кроло". Панахиду в понеділок, і Похорон з Службою Божою в вівторок, відслужив о. М. Юрківський. Замість вінків злождили учасники похорону $46.00 на Будівельний Фонд Катедри.

Вічна Їм Пам'ять. **ОЄГ.**

ВИПРАВЛЕННЯ

У „Віснику" за 1 жовтня ц. р. допущено слідуючих помилок у посмертних згадках:

І. Бл. п. М. Гарасимюк, **Торонто, Онт.** У п'ятому параграфі надруковано: „Покійний одружився з Анною Гребеньок", а мало бути з Анною **Гребеник.** З допису, помилково, виходить, що поружжя Гарасимюків мали дві доньки. У них була лиш одна донька Савеля, яка померла.

2. Бл. п. **М. Малюта, Гадсон Бей, Сиск.** У згадці надруковано, що родина Покійної пожертвувала $15.25 на пресу, а мало бути **$10.00.**

Редакція.

НЕСПОДІВАНКА В ГАМІЛТОНІ, ОНТ.

З нагоди набуття нового дому п-вом Григоренками, друзі та куми, в понеділок 7 вересня, улаштували для них несподіванку. Забавляючись до пізнього вечера, гості не забули також і за пресу. Зібрали 17 дол. 25 цент.

З цього призначено 11 дол. до „Вісник", 6 дол. 25 цент. на „Український Голос".

З цієї нагоди бажаємо кріпкого здоров'я та всякого добра для Родини п-ва І. Григоренків.

І. Г.

СВЯТА МІСІЯ

в Українській Православній Парафії Пресвятої Трійці в Палмер Парк (Лібав), Мап., відбудеться в неділю 1-го листопада.

Год. 8.30 рано — Утреня і св. Сповідь.

Год. 10.00 — Соборна Служба Божа.

Панахида за Полеглих.

12.30 — Спільний обід з релігійною програмою.

Усіх православних українців, молодь і старших, з ближчих і дальших околиць сердечно запрошуємо до участи в місії.

Місійна Управа Вінніпезького Округа.

ПРИВІТАННЯ ПАРОХА Й ОСВЯЧЕННЯ НОВОЇ РЕЗИДЕНЦІЇ В БОННИВІЛ

День 30 серпня ц. р. був особливим днем в окрузі Боннивіл (Гленлон), Алта. У цей день Боннивільська Православна Округа привітала в себе нового пароха й відбула освячення нової резиденції для нього.

О 4-ій годині по полудні Всеч. оо. А. Тетеренко з Ту Гнас і О. Сорочук — новий парох Боннивільської Округи, відслужили Вечірню, а по Вечірні, з участю Всеч. о. Є. Стефанюка з Лек ла Біш, освятили нову резиденцію для священника Боннивільської Округи. Не дивлячись на сильний дощ, на ці урочистості зібралося багато вірних.

Після освячення резиденції всі перейшли в залю під церквою на церемонію привітання нового пароха.

Пан Н. Болотюк — голова Боннивільської Округи, провадив цією частиною окружного свята. Він попросив гостей сісти за столи, а о. А. Тетеренка провести молитву.

Гостиною заопікувалось жіноцтво Боннивільської Округи.

Після гостини п. Н. Болотюк звернувся до присутніх короткою промовою й описав причини й значення цього окружного свята. Він подякував Всеч. оо. А. Тетеренкові й Є. Стефанюкові за їхню опіку Округою минулого року та висловив втіху, що Боннивільська Округа врешті дочекалася свого пароха — та ще й молодого — в особі Всеч. о. Ореста Сорочука. Тоді п. Болотюк вручив о. Орестові гарний подарунок від всіх вірних, а пані Велецук обдарувала Добродійку від жіноцтва.

Після цього господар свята — п. Н. Болотюк попросив до привітів представників Громад Боннивільської Округи. З привітами виступали: І. Савараиський, Д. Гишка, І. Озьницький і І. Ільчук. Всі вони вітали о. Ореста, висловлювали втіху, що тепер Округа, а особливо діти будуть мати належну душпастирську опіку.

Пан Болотюк не оминув і жінок; він попросив до слова пані Савараиську, пані Ватрич, пані Ільчук і пані Чубей. Ці представниці жінок висловлювали привіти, найкращі побажання й заявляли, що будуть помагати своєму пароху в його нелегкій праці.

Господар свята попросив до промов Всеч. Отців.

Отець Євген Стефанюк, з Лек ла Біш, висловив свою радість, що він є учасником Боннивільського окружного свята, особливо ж тому, що тут, в особі о. Ореста він вітає свого друга з студентських років у Кализі Св. Андрея. Він подякував вірним Боннивільської Округи за співпрацю в часі його обслуги цієї Округи, висловив надію, що вони так само будуть співпрацювати зо своїм новим парохом, а о. Орестові висловив найкращі побажання в його початкуючій душпастирській праці.

Отець А. Тетеренко висловив подяку вірним, що вони постаралися набути нову резиденцію для свого пароха. Він передав присутнім радість Владики Андрея з нагоди прибуття в цю Округу о. О. Сорочука, з нагоди набуття резиденції для нього, бо це ж докази того, що Єпархія розвивається. В кінці о. Тетеренко висловив найкращі побажання своєму новому сусідові — о. Орестові і його родині.

Пан Болотюк попросив до слова голову Комітету для набуття хати — п. Н. Велецука. Пан Велецук — це винитковв в цій Окрузі людина. Його знають всі. Це його заслуга, що Боннивільська Округа має свою нову резиденцію. Але промовляючи, він віддавав честь і признання іншим людям за це. Він дякував всім, що віддають себе для Бога, для свого народу, — він закликав всіх іти вперед у громадській праці. Пан Велецук привітав о. Ореста Сорочука з родиною і висловив надію, що їхне перебування в Боннивіл буде приємне, веселе і мирне.

Прийшла черга о. Орестові Сорочукові промовити до своїх вірних. Він радий почу-

ти, як тут всі вміють гарно працювати для своєї Церкви; він дякує за привіти, подарунки й пообіцяв, що буде служити цій Окрузі чесно.

Промовляла й добродійка Сорочук. Вона вдячна за милу гостину з нагоди їхнього прибуття в Бонниных і висловила сердечну подяку жіноцтву за подарунок. Вона сказала, що ця оказія буде пам'яткою для неї, дяк. о. Ореста і для всієї родини на все їхне життя.

З нагоди цього окружного свята вірні зложили дар на Колегію Св. Андрея в сумі $18.75.

Є. С.

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ ПЕТРА ТА ЯВДОХИ КОРЧАКІВ, Роблин, Ман.

В неділю 6 вересня 1964 р., діти й родина п-ва Корчаків влаштували їм несподіванку з нагоди 40-ліття подружого життя, яке відбулося в домі Стефана Корчака, сина шановних Ювілятів. Шановні Ювіляти є побожними і щирими християнами, членами УГП Парафії в Роблин, Ман.

Петро Корчак народився 27 червня 1896 р. в селі Драчинці, Буковина. Виростав у родиннім селі при родичах до 18-ти років. 1910 р. шановний Ювіляр залишив рідний край та свою родину і від'їхав до Канади шукати кращого життя. Прибувши в Канаду замешкав в околиці Мекнат, Сacк. у свого дядька, від якого ходив по різних роботах. Пізніше переселився в околицю Шел Велий, Ман. 1918 р. купив собі власну ферму і почав сам господарювати. 10 лютого 1924 р. одружився з Явдохою з дому Піць. Шлюб брали в Православній Церкві у Шел Велий, Ман. Чину Вінчання довершив о. Олекса Шовганюк. Побравшись, Шановні Ювіляти фармерували тут, в околиці Шел Велий, Ман., до 1955 р., а коли сили почали знемагати то Шановні Ювіляти цего 1955 р. переселися в Роблин, Ман., де мешкають досі.

Пані Явдоха з дому Піць, народилася 15 лютого 1906 р. в Канаді, в околиці Мекнат, Сacк. Коли Шановна Ювілятка мала 8 років, то помер її тато, отож в десять років Шановна Ювілятка мусіла йти на роботу, і так працювала дома і не одружилася, Шановних Ювілятів Бог благословив трьома дітьми; два сини, а одна донечка. Найстарший син Стефан з дружиною Павліною та трьома діточками мешкає в околиці Роблин, Ман., де фармерує і має спілку в підприємстві транспортових троків. Обоє Стефан і Павліна є примірними й жертвенними членами місцевої УГП. Парафії в Роблин, Ман. Шановна пані Павліна помагає навчати дітей в Недільній Школі. Другий син п-ва Корчаків, Олекса, з дружиною Домкою та двома діточками замешкує в Едмонтоні, Алта. Там вони є побожними та жертвенними членами УГП. Парафії Св. Іллі. Донечка мешкає з чоловіком та одною дитиною разом з Шановними Ювілятами.

З нагоди цього Ювілею діти й родина п-ва Корчаків приготовили родинний обід, а по обіді забаву. Діти й родина Шановних Ювілятів купили їм в дарунок коштовні перстені. З нагоди Ювілею п-ва Петра й Явдохи Корчаків їхній син Стефан склав пожертву на слідуючі ціли: На будівельний фонд Колегії Св. Андрея $20.00, на місійний фонд $20.00, на прес. фонд „Вісника" $5.00, на вироблення кліші $4.50, а 0.50 ц. на пересилку.

Щире спасибі Вам, Шановні Стефан й Павліна, за вашу пожертву. Нехай Бог Милостивий винагородить Вас сторицею! Шановні Ювіляти склали і від себе пожертву, а саме: $10.00 на прес. фонд „Вісника", а $10.00 на потреби місцевої УГП. Парафії в Роблин, Ман.

Щире спасибі і Вам, Шановні Ювіляти, і нехай Милосердний Господь Бог подасть доброго здоров'я, багато життєвої втіхи Вам і Вашим діточкам, всій родині та збереже Вас на Многі Літа в достатку та спокої прожити. Щастя Вам Боже, Шановні Ювіляти!

о. П. З.

ЗВЕРНЕННЯ ДО ВСІХ ВІРНИХ Української Православної Церкви в Канаді

Оттавська Громада Успіння Пресв. Богородиці!

Брати і Сестри!

Назрів найвищий час, щоб православні українці в Канаді були зарепрезентовані Божим Храмом, достойним наших славних історичних традицій.

Українська Православна Громада Успіння Пресвятої Богородиці в Оттаві зобов'язалася побудувати Храм гідний честн столиці Канади. Цей Храм стане нашою посольською церквою і лишно високитиме на славу Бора й Українського Народу. Великий обов'язок налiг на нашу маленьку столичу громаду, бо живемо в сусідстві федерального парляменту та всіх амбасад світу, і наш Єпископат зовсім правильно радить нам спорудити в Оттаві репрезентативний столичний Храм.

Наша громада, на жаль, невелика (70 членів), але живуча і працьовита. Віра і праця тримає нас на ногах. Минулого року громаця придбала за 40 тисяч долярів гарну площу, а в місяці травні ц. р. була закінчена і посвячена долішна частина церкви. Кошт побудованої частини виносить 115 тисяч долярів. Позв річними деклярціями на будівельний фонд, кожний член громади має на собі $3,000.00 гарантійної позички. Вже в потічола зроблено половину праці. За Божою і вашою допомогою збудуємо ще й церкву.

Ця церква стане вашою кровною святинею, вашою законною власністю, вашим моральним здобутком. Не цурайтеся цього діла, поможіть нам! Ваша поміч, хоч мала і скромна, буде нам велика і рішаюча. Нехай кожен вірний нашої Митрополії, що перейшов 18 років, складе свою ласкаву пожертву на будову оттавської церкви в сумі ОДНОГО ДОЛЯРА, на руки нашого пароха, або спеціяльному уповноваженого збірщика. Не збідніе щедра рука, що положить однодоляровий дар на добре, Боже діло! Хто дасть більше — також спасибі, — милості просимо.

Наближається століття Канади і світова виставa у сусідньому місті, в Монтреалі. В той час сотки тисяч чужинців відвідають також і Оттаву, тому всі наші стремління є спрямовані на те, щоб будову цього прекрасного архітектурного пам'ятника закінчити до 1967 р.

В добрій надії чекаємо на вашу поміч. Нехай Боже Провидіння тримає всіх Вас під Своєю Святою Опікою.

Громада Української Греко-Православної Церкви в Оттаві Успіння Пресвятої Богородиці

Лист голови Президії Консисторії до нашої Громади у зв'язку з будовою Храму в Оттаві.

„Хвальна Громадо!

„Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді сердечно вітає Ваш почин — побудування репрезентативного Храму Української Греко-Православної Церкви в Оттаві. Знаючи, що Вашими власними силами такого Храму не побудується, Консисторія рішила на своєму останньому засіданні 26-28 грудня 1963 р. піти Вам назустріч і одобрити Ваш замір перевести збірку на цей Ваш Храм по всіх Громадах нашої Церкви в Канаді. Рвзом з тим, Консисторія закликає всіх вірних нашої Церкви в Канаді відгукнутися на звернення Оттавської Громади, вислати ій свою пожертву і так допомогти ій у цьому її всеканадійському ділі.

„Консисторія Української Греко - Православної Церкви вірить, що кожен вірний і кожна вірна нашої Церкви привітає цей Ваш задум — побудування репрезентативного Храму в Оттаві — і вищe Вам свою пожертву на фонд будови цього столичного Дому Господнього для українців. Бо ж всі ми є свідомі того, що Храм цей в столиці Канади буде служити не тільки українцям Оттави в їхніх релігійних потребах; його завданим буде також свідчити перед зарепрезентованим у нашій столиці світом про релігійну і національну живучість українців у Канаді. У зв'язку з цим Консисторія вірить, що збірка на фонд будови церкви Успіння Пресв. Богородиці в Оттаві буде успішною по всіх Громадах нашої Церкви і що цей репрезентативний Храм побудується скоро.

„Молимо Господа Бога, щоб Він додавав Вам кріпкої віри й палкої охоти до завершення початого діла, і віримо, що не буде православного українця в Канаді, який останеться пова жертводавцями на Ваш новий Храм.

З християнським привітом,

За Президію Консисторії,

о. Т. Ковалишин, голова".

Пожертви з нагоди відкриття залі

Оттава:

По $100.00: Н. Н.
По $250.00: п. А. І. Лазаровичі.
По $200.00: А. Данилюк, О. Самець, З. Самець.
По $100.00: Всеч. о. Б. Горгіца, Г. Крокош, Ф. Липчук, В. Ляшевський, П. Ляшук, С. Марченко, О. Мех, Н. Наркевич, Д. Решітник, І. Твердун, Р. Фодчук, Сестрицтво, Відділ С.У.К., Відділ С.У.М.К.
По $75.00: п-і С. Кір.
По $70.00: А. Стефюк.
По $50.00: В. Сидор, О. Терешишник, М. Штепа.
По $47.00: Ф. Фіяло.
По $29.00: А. Криворучко.
По $25.00: М. Н., Ліда Лазарович, Уляна Лазарович, Б. Михаль, І. Новицький, О. Романів, Ліга Визволення України, Осередок Спілки Укр. Молоді.
По $20.00: Т. Голюк, І. Голюк, В. Цупер, д-р Шпилька.
По $15.00: З. Янковський, У.Н.О.
По $10.00: П. Бобецький, п-а Гвіттон, Р. Василенко, Є. Данчук, Ф. Крупильницький, п-стово Коротущак, М. Липкан, Г. Остапик, п-а Семенович, п-і С. Середа, п-і В. Седеренко, С. Саварин, С. Футало, І. Штепа, Д. Яремчук, Ліга Католицьких Жінок, Українська Студентська Громада.
По $5.00: п-і Гопак, п-і А. Сорофтій, п-і Дж. Саган, п-і Чижів, п-і Л. Широварковська.
По $3.00: І. Іванюк.

Торонто:

По $100.00: Гуменюк, Т., Вахна д-р І., Самець, о. П., Катедра св. Володимира, Кредитова Спілка (Союз), Ночa, Є.
По $50.00: Мудрий, П., Пригориньский.
По $25.00: Кіт, П., Відділ С.У.К., Братство св. Володимира, Тов. Волинь, Громада Св. Дмитрія, Відділ Т.У.С.
По $10.00: Холявка, В., Телюк, Головацький, Голуб, Фігус, п-а А.

Монтреаль:

По $200.00: Собор св. Софії.
По $100.00: Левинець, С., Шевчук, п-на.
По $50.00: Жеребецький, Церква Св. Юрія.
По $25.00: Шевчук, Є.
По $20.00. Фотій, Ю., Запаранюк, В.
По $15.00: Мадиньский, В., Церква св. Покрови.
По $10.00: Томащук, Л., Кравченко, о. Олег, Костюк, о. О., Німий, П., Мушка, О., Бокій, Маланчук, п-а, М. Нехай, К. Левченко, В.
По $5.00: Вівчарук, п-а Г.

Інші місцевості:

По $100.00: Т.У.С., Гемілтон, Онт.
По $50.00: Говдин, С., Кінгстон, Онт.
По $25.00: Т.У.С., Ошава, Онт., Тямочко, І., Ошава, Онт.
По $20.00: Чіх, М. Ренфру, Онт.
По $15.00: Криворучко, п-а Є., Гемілтон, Онт.
По $10.00: Котелко, Ю. Вакав, Саск., Мазурик, Вал Д'Ор, Квебек.
По $36.00: Парафія У.Г.П. Церкви в Пайн Ривер, Ман.

Декляранції:

По $500.00: Токарик, І. І., Оттава, Онт.
По $300.00: Архиеп. Михаїл, Торонто, Онт.
По $250.00: Волох, О., Оттава, Онт.
По $50.00: Костинюк, Д., Оттава, Онт.

Прот. В. Сенишин.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ПОХОРОН ПІОНЕРА МИХАЙЛА ФАРАЩУКА в Торсбі, Альберта

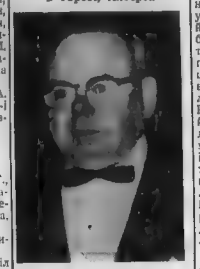

Добре знаний у Торсбі, Михайло Фаращук, відійшов несподівано у вічність 14 серпня 1964 р., у своїому домі на 71-ми році життя. Це заслужений парафіянин Української Православної Церкви Св. Петра й Павла в Торсбі, невтомний працівник на культурно-національним полі, муж, батько і дідусь, усіми улюблений і шанований.

У понеділок 17 серпня, о. Ігумен Олександер Щербань й Прот. Михайло Фик відправили Парастаса в похоронному заведенні, а наступного дня відбувся величавий Похорон при переповненій Церкві людьми, а багато, які не вмістилися в Церкві, стояли на дворі, слухаючи відправу через голосники. Люди прийхали з усіх усюдів, щоб вшанувати пам'ять покійного.

Після Св. Літургії, яку правили оо. О. Щербань і Фик, рушив, здається небувалий тут похоронний похід на цвинтар. Проповідь під час Парастаса й на Літургії по Євангелії сказав о. Фик, як бувший парох цієї Громади, та особистий приятель Покійного й родини, який розповів про життя його з піонерських часів в Біфорд-Торсбі, а про історію життя Покійного й врощання сказав Настоятель Церкви о. Ігумен О. Щербань. Під час Похорону співав хор під орудою місцевого дяка Василя Сташка.

Михаїл Фаращук нар. 1893 року в Залісі, Зах. Україна. До Канади прибув з батьками 1907 р. в околицю Саннбрук, Альберта на гомстед. 1918 р. одружується з Антоніною Явною. 1929 р. був одним з початкуючих бізнесменів в Торсбі, який мав свій „пульрум" на протязі 32-х років. Останніми роками тяжко хворів і, за порадою лікарів, продав свій бізнес й допомагав синові Николаєві в керівництві Джан Дір Кампані, в якій був активним агентом 34 роки. Він був активним членом Рідної Української Православної Церкви, яку любив понад все, та яку прикрасив власним коштом: Образ Тайної Вечері в Іконостасі, Тетрапод й Жертівник та виконував всі обов'язки супроти неї непорочно. Працював разом з усіми при перевезенні Церкви з Народного Дому до м. Торсбі, що коштувало йому багато труду, клопотів і чимало прикрощів. Він був людиною, що на признання і подяку уваги не звертав ,а робив сумлінно добре діло для своєї Рідної Православної Церкви й українського народу. В подружому житті був добрим мужем, відданим батьком своїх дітей, гарним дідусем, що так добре розумів свого внука. Мав великий круг приятелів, з яких першими були Православні Священики, парафіяни, члени Народного Дому та багато людей з околиці.

Залишив горем прибиту Антоніну, осиротив двоє добрих дітей і їхніх подругів: сина — Николая й невістку Лору та внука Михайла в Торсбі, дочку Луізу й зятя Франка Панелі в Спокен, Вашінгтон, Америка. Брата Николая в Торсбі, три сестри: Йосифину Скибан в Вирдлей, Ві. К., Милю Воркун в Калмар та Франку Сенечко в Едмонтоні.

В день Похорону бизнеси в Торсбі були замкнені на знак пошани Покійного і всі взяли участь в Похороні.

Після Похорону відбувся поминальний обід в Народному Домі, який приготовила Жіноче Товариство. На закінчення обіду говорив о. ігумен О. Щербань, Прот. М. Фик та пані Маріїка, представляючи Покійного, як примірного й щирого українця-патріота та будівничого Рідної Православної Церкви, який відограваа велику ролю в будові Церкви й Народного Дому, підкреслюючи провідницький хист і заслуги в Громади.

В 40-й день, ігумен О. Щербань відправив Заупокійну Літургію, де дружина Покійного зложила $15.00 на прес-фонд „Вісника", за що належиться ій щира подяка, а доброму громадянинові-українцеві й щирому православному християнинові нехай зуде Вічна Пам'ять у Бога і в людей!

Приятель.

ПОДЯКА

Після втрати мужа, батька й дідуся почуваємося до миронні Відправи та слова розлогого обов'язку скласти нашу щиру подяку Настоятелеві Церкви о. ігуменові О. Щербаню, Прот. М. Фику, лякові Василеві Сташкові за Похорали й щиру згадку про Покійного в проповідях; Архиепископові Андрею за співчуття, яке передав о. ігумен в прощальному слові. Дорогим друзям, що несли труну: Стейлі Скібан, Тедові, Вельфреду, Риджі Сенечкам, Ричардові й Павлові Фаращукам. За численні вінки квітів, за пожертви на Служби Божі, голові Жіночого Товариства п-ні Ірині Павлик й жінкам за приготовання обіду, усім учасникам Похорону й обіду, всім що розрадкували нас у часі великого болю й причинилися до вшанування пам'яті Покійного, що гідно оцінили його заслуги для Святої Православної Української Церкви й української спільноти в Торсбі.

Нехай канадська земля буде йому легкою, а Господь Бог упокоїть душу його там, де всі Праведники спочивають.

Дружина — Антоніна, син — Николай з жінкою й внуком, дочка — Луїза з чоловіком та ціла родина.

Бл. п. ВАСИЛЬ БРЕНЗІЙ Ст. Кетерине, Онт.

15 вересня ц. р. упокоївся в Бозі, на удар серця, основоположник і через 15 років старший брат Української Греко - Православної Церкви Св. Юрія в Ст. Кетерине, Онт., бл. п. Василь Брензій.

Покійний походив з Буковини, із села Жучка, Чернівецького повіту. В Канаду прийхав 1910 р. й оселився в Оттаві, а пізніше переселився до Ст. Кетерине, Онт., де прожив останніх 17 років свого життя.

Бл. п. В. Брензій і його дружина від самих початків заснування церковної громади в Ст. Кетерине працювали в ній примірно й не раз виявляли свою жертвенність для неї в трoщах. Їхня відданість своїй Православній Церкві завжди була прикладом для інших людей. Покійний Василь був старшим братом при церкві Св. Юрія, а його дружина Василина — це постійна господиня й сестрица при ній.

Покійний залишив в смутку дружину, 2 сини: Стефана в Оттаві, Василя в Ст. Кетерине, і дві сестри на Буковині.

Похоронні Відправи почались Панахидою в похоронім заведенні в середу ввечір, яку відслужив прот. Є. Чижів, а Службу Божу з Похороном в Укр. Православній Церкві Св. Юрія, в четвер вранці, відслужили прот. Є. Чижів і прот. В. Федак з Гемілтону.

Під час Богослужень співав хор під дирингентурою п. Павла Казанівського.

Похоронний похід складався з 33-х авт.

Після Похорону відбувся поминальний обід в парафіяльній залі, який зарядила дружина Покійного — Василина. Пан Гр. Реніцький виконував обов'язки господаря.

Із словами спогадів і співчуття виступали слідуючі: прот. Є. Чижів, Т. Ткачук, сини Покійного — Стефан і Василь, а кінцеве слово виголосив прот. В. Федак, який одночасно закликав присутніх до збірки на Нев'янучий Вінок, яка принесла $41.25, з яких 7.50 переслано на прес. фонд „Вісника", і 10 дол. на Колегію Св. Андрея.

Жертводавцям щира подяка, а Покійному Василеві нехай буде Вічна Пам'ять!

Г. Реніцький.

ПОДЯКА

Сумом і великим горем прибиті по втраті моєї дорогої дружини, доброї мами і любящої бабусі, почуваємося до обов'язку щиро подякувати всім тим, що віддали їй останню прислугу в день Похорону.

Найперше дякуємо Високопреосвященніому Архиєпископу Андрею за його співчуття та батьківські поради відносно Похорону. Сердечно дякуємо Його Блаженству Блаженнійшому Митрополиту Іларіону, що подав нам свою батьківську потіху, розраду, співчуття і благословення для нашої родини.

Щиросердечно дякуємо Високопреподобним Отцям: най перше настоятелю парафії Св. Володимира в Келгарі — о. Прот. М. Фиков за Його обслугу Покійної в Дженерал Госпітал та відправлення Паназид перед Похороном; Прот. Г. Василіву, Прот. А. Хруставці, Прот. О. Фляков, о. Н. Змійському, о. Д. Лучкові за Вашу Соборну Службу Божу, що Ви відслужили за спокій душі добродійки, та висловили Ваше співчуття до нас. Щиросердечно дякуємо нашій Світлій Консисторії, Голові Президії Високопреподобному о. Прот. Т. Ковальшиному, за Ваше співчуття і розраду в нашому горі.

Сердечно дякуємо всім тим братам і сестрам, що прислали свое співчуття, та зложили квіти на могилу Покійної: о. Прот. П. Гінікому, о. П. Бубликові, о. Прот. С. Сичиочові, п-ву М. Савіцким, Жіночому Товариству у Йорктон, Саск., Жіночому Товариству в Мазепа, та Жіночому Товариству в Горлец, Саск.

Складаємо Щиросердечну подяку Жіночому Товариству в Келгарі, Алта., що приготовило обід для всіх присутніх на Похороні. Тим Ви доказали любов до своєї бувшої Добродійки. Нехай Всевишній Господь надгородить Вас сторицею за Ваше вирозуміння.

Щиро дякуємо Зарядові й всій Громаді, що зложили вінок на могилу Покійної, і подяка тим, що несли тіло до гробу. Сердечна подяка для пані Н. Кобильник як диригенці ,і всім хористам, що співали Похоронну Службу Божу. Сердечна подяка Келгарським дякам: І. Сенькові і Г. Романюкові, що прислужили дяківством в часі Похорону.

Від щирого серця дякуємо всім учасникам Похорону, що зложили пожертви на Нев'янучий Вінок Бл. п. добродійці Марії.

Від щирого серця дякуємо емо подяку Жіночому Товариству ім. Св. Ольги у Вернон, Б. К., всій Громаді за вінок на могилу своїй Добродійці. Рівнож сердечна подяка всьому громадянству, братам і сестрам, що дали обід по Службі Божій в 40-вий день, та за висловлені співчуття в імені Громади п. В. Гайманом.

Нехай Милостивий Господь нагородить вас всіх довгим віком. А нашу дружину, маму і бабусю нехай Господь Бог оселить там, де праведні спочивають.

Муж, діти і внуки.

Бл. п. Т. СЕРНОВСЬКИЙ
Паркерею, Саск.

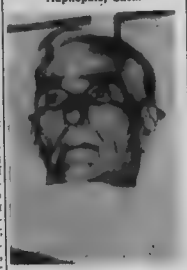

У четвер 27 серпня, по довгій недузі, упокоївся в Йорктоні лікарні бл. п. Теодор Серновський.

Покійний народився 1896 р. в селі Репужинці на Буковині. Там же прожив і свої молоді роки і у 1922 році одружився з Параскевією Процюк, з якою прожив шість років.

У 1922 році виїхав до Канади з метою заробити грошей і повернутися до рідного села до родини. Але не так сталося, як Покійний собі плянував. Рік за роком минав і скоро уже через війну не стало можливости повернутися до дому. Тимчасом дружина померла і покійний Теодор, не бажаючи проводити дальше самітнього життя, одружився вдруге з Євдокією Процюк, донькою п-ви Петра і Анни Процюків в Паркервю, Саскачевен, з якою прожив 29 літ, виховавши двох дітей, сина Степана і дочку Соню.

Останні 10 місяців свого життя Покійний пролежав хворий (4 місяці дома, а від 25 травня в лікарні в Йорктоні), аж до дня свого відходу з цього світу.

Похоронні Відправи рівночасно відправили Панахидою в Церкві Св. Івані (коло Жучканів) в неділю 30 серпня, яку відправив о. Г. Удод, настоятель парафії, при великому зібранні вірних — рідні і приятелів Покійного та громадяни місцевої й сусідніх громад.

Після Панахиди в залі Громади була дана перекуска для всіх присутніх.

Другого дня в понеділок 31 серпня була відправлена Заупокійна Служба Божа в Чин Похорону при переповненій церкві вірних.

Тлінні останки Покійного поховані на місцевому цвинтарі Громади.

Після Похорону відбувся великий поминальний обід в залі Громади.

В Церкві після прощального слова о. Гр. Удод звернувся до присутніх з проханням скласти свої пожертви на Нев'янучий Вінок Покійному.

Було зібрано $28.50, з чого 10.00 долярів призначено на місцеву Церкву, а $18.50 на пресовий фонд „Вісника" в виробленя кліші.

В глибокому смутку Покійний залишив дружину Євдокію, сина Степана, дочку Соню, зятя Дмитра, двох внуків Борися й Тараса.

В рідному селі на Буковині, Покійний залишив двох дочок, двох зятів, 5 внуків і одного правнука.

Крім того, в Канаді Покійний залишив брата, а також багато дальшої родини, в яких багато прибуло на Похорон Покійного Теодора.

Присутній.

ПОДЯКА

Я, дружина Покійного Теодора, і наші діти ощи складаємо сердечну подяку о. Г. Удодові за теплі слова розради в нашому горі та за Похоронні Відправи, співакам пп. О. Федорчукові та В. Сандулові, тим, що несли труну в тілом Покійного та всім, що складали свої вінки на могилу Покійного. Дякуємо Жіночому Т-ву, яке співчутливо відносилося до нас в нашому тяжкому горі і допомогли приготувати п о м и н а л ь н и й обід. Дякуємо усім людям доброго християнського серця, які відвідували Покійного в час його недуги як дома, так і в клініці, а також щиро дякуємо усім членам родини і приятелям, які з далеких околиць прибули провести в останню дорогу Покійного.

Нехай Господь вам усім відплатить добром, а Покійному нехай сотворять Вічную Пам'ять!

Дружина, діти і внуки.

Бл. п. ПЕТРО БУДНИК

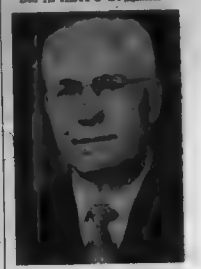

Дня 1-го вересня 1964 року перестало битися благородне серце ктитора та почесного члена Катедрального Собору Св. Івана — Бл. п. Петра Будника. Він відійшов до Господа, щоб отримати заплату за всю свою мозольну працю, що її виконав за свого життя для Церкви та різних світських організацій.

В глибокому смутку Покійни залишив дружину Михайлину з роду Овчар, дві доньки, Галю і Мирославу, п'ять внуків та дві сестри.

В середу, 3-го вересня 1964 року о 8-ій годині вечора Тіло Покійного було привезено до Катедри, де ВПреосв. Владика Андрей в сослуженні о. Прот. О. Хом'яка, відслужив Панахиду при співі дяка п. П. Пауша. Проповідь про життєвий шлях бл. п. Петра, його працю для Катедри та України, інституції Св. Івана Золотоустого та суспільно-громадським організаціям міста Едмонтону.

Коли будувалася Катедра Св. Івана, Покійний Петро, як голова Будівельного Комітету, виявив багато посвяти та віддав багато праці біля її будови. Він жертвував поважні суми грошей на Катедру, а також вимагав і від других, щоб жертвували на добру ціль.

Катедральна Громада, оцінюючи працю Покійного, нагородила Його в 1951 році почесним членством.

Багато праці, часу та пожертв Покійний виявив для Інституту Св. Івана. Як голова фінансового комітету та як член Дирекції, Покійний зібрав на будову Інституту грубі тисячі долярів, і сам, разом зі своєю дружиною, увійшов в родину меценатів Інституту Св. Івана.

Покійний належав до наших самостійницьких організацій. Він постійно передплачував „Український Голос" та „Вісник". Покійний завжди цікавився справами своєї Катедральної Громади. Ще недавно був на надзвичайних зборах членів Катедральної Громади (12 серпня) тоді, коли ціла Громада вирішувала справу прийняття плянів будови адиторії та школи.

Покійний стояв на становищі конечности будови, був свідком прийняття та одобрення плянів, але не дочекав того радісного дня, коли ця будова буде завершена.

Саме в той день, коли почалася будова авдиторії, 1-го вересня 1964 року, Покійний Петро упокоївся.

Зайшло сонце не тільки для родини, яка завжди потребувала його тепла, світла й поради, але також ціла наша Громада втратила свого щирого працівника та жертводавця.

І так несподівано, на цвинтарі „Едмонтон", виросла ще одна могила, а якій спочив бл. п. П. Будник, вірний син Української Православної Церкви, добрий громадянин, муж, батько та дідусь.

Нехай канадська земля буде Йому легкою, а Пам'ять про Нього збережеться на віки!

Після Похорону в домі Покійного відбувся Поминальний обід.

о. Прот. О. Хом'як.

ПОДЯКА

Горем прибита дружина Михайлина Будник, з усією родиною, висловлюють свою глибоку подяку ВПреосв. Владиці Андрееві та о. Прот. Од. Хом'якові за Похоронні Відправи, за слова розради та за прощальні проповіді.

Також щира подяка всім тим, що молилися Господу Богу за душу Покійного, подяка тим, що несли домовину Покійного, щира подяка за численну участь наших парафіян в Похороні, а зокрема щира подяка за пожертви на Нев'янучий Вінок Покійному та за квіти.

Усім щире спасибі!

Михайлина Будник і родина.

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

(Продовження)

По $500.00: Українське Православна Оселя „Зелений Гай", Ваква, Саск.

По $300.00: Олександер Назаревич, Вінніпег; Іван Погранчний з дружиною, Навгара Фолс, Онт., з нагоди їхнього 40-літнього ювілею подружого життя.

По $250.00: Микола Чуман, Торонто, Онт; Українська Грекоправославна Громада св. Іллі, Едмонтон, Алта., на доплату залп

По $200.55: Юрій П. Шевчук, Вегревіл, Алта., доплата на уметблювання подвійної кімнати в резиденції Колегії.

По $100.00: Микола й Катерина Самалюки, Торонто, Онт; Жіноче Товариство ім. Марії Марковичі, Канора, Саск; Нестор Божик, Вайта, Ман; Богомілъ Васюк, Венезуела, Пол. Америка; Д-р І. А. Луцкий, Йорктон, Саск., цьогорічна пожертва на заяву.

По $75.00: Виреп. о. Прот. Л. Дячина, Вернон, Б. К.

По $65.00: А. Гудзяк, Вінніпег, Ман.

По $60.00: Збірка в домі п-ва Михайла і Марії Пацуків, Торонто, Онт., з нагоди набуття ними власної хати.

По $55.00: Пані Олена Олесько, Вінніпег, Ман.

По $50.00: Н. Н., Йорктон, Саск; Виреп. о. Прот. Дмитро Фотій, Торонто, Онт; Всеч. о. Борис Забродський, доплата на уметблювання подвійної кімнати в резиденції Колегії, в пам'ять бл. п. о. Васяя Кудрика; пані Ірина Федорович, Едмонтон, Алта., в пам'ять бл. п. Дмитра Данилюка.

По $40.00: Збірка на прийнятто з нагоди 50-ліття від дня народження Юрія Стефановича, Торонто, Онт; Іван Мачуга, Вайта, Ман.

По $30.00: Збірка на похорої бл. п. Агафії Станишської, Вест Форт Вилям, Онт.

По $25.00: Збірка на похорої бл. п. Параскевії Сорохан, Громада коло Купровських, Шіго Саск; Провінціальна Екзекутива Союзу Української Молоді і Відділ Союзу Української Молоді ім. Симона Петлюри, Виндзор, Онт; Союз Українок Канади, Відділ ім. Лесі Українки, при Катедрі Преєв. Трійці, Вінніпег; збірка на похорої бл. п. Івана І. Березки, Брусо, Алта; Іван Дучтшин, Кемсак, Саск; Виреп. о. Прот. Ю. Турканський, Принс Альберт, Саск; добродійка Кришталович, у пам'ять мужа бл. п. о. Прот. Гр. Кришталовича; Теодор і Ева Гринюк, Ембрідж, Па., США.

По $20.00: Володимир Савчук, Вінніпег; Василь Ковальчук, Кенгарі, Алта; пані Текля Кудрик, Ватсон, Саск; Петро Приложко з родиною, Вінніпег; пані Олена Мельничук, Вегревіл, Алта; Антон Буяр, Фт. Франсис, Онт; пані Марія Мадюк, Саскатун, Саск; Кость Кошман, Торонто, Онт; збірка на похорої бл. п. Назарія Бондаря, Йорктон, Саск; Іван і Теодота Клим, Едмонтон, Алта. в пам'ять бл. п. о. Прот. Гр. Кришталовича; Антін Стонога з дружиною, Вінніпег, Ман; пані Михайлина Котик, Давфин, Ман; Стефан Корчак, Робкін, Ман., з нагоди 40-літнього ювілею подружого життя його родичів Петра і Евдокії Корчаків.

По $18.75: Збірка з нагоди посвячення парафіяльної хати Церковної Округи Вовиків, Алта.

По $290.00: Жіноче Товариство Ольги Кобилянської, Відділ Союзу Українок Канади, при Церкві Св. Михаїла в Вінніпегу, на уметблювання канцелярійної кімнати

ОГОЛОШЕННЯ

Вівтарію Високопреосвященнішого Андрея, Архиепископа Едмонтону й Західньої Єпархії в Брудерґайм, Альберта, відбувається

8-го ЛИСТОПАДА 1964 року.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ:

9.30 год. — Утреня.

10.15 — Зустріч Архиепископа Андрея, який відправить Божественну Літургію — Архиерейським Чином в співучасті Настоятеля Церкви о. Ігумена О. Щербані й Прот. О. Хом'яка. Співатиме Хор з Едмонтону під орудою проф. С. Еременка.

12.30 по полудні — Спільний Храмовий Обід, на якому промовитимуть Архиепископ Андрей, Отці, Делегати й Гості.

На цю врочистість й Храмове Свято, сердечно запрошуємо Едмонтон, Ерімонт, Ендрю, Федора, Редвотер, Редвей, Восетия, Вікнайт, Кагвин, Пено та сусідні Громади

о. Ігумен О. Щербань, настоятель.
Петро Білоцерковець, голова.
Володимир Рудько, секретар.

СВЯТА МІСІЯ

в днях 7 і 8 листопада відбудеться в українській православній парафії св. Юрія в Форт Френсис, Онт.

Субота 7 листопада:
9.00 вечору — Сповідь і Богослужіння.

Неділя, 8 листопада:
2.00 по пол: — Наука для молоді.
7.00 вечором — Вечірня.

Неділя, 8 листопада:
9.00 год. рано — Утреня. Сповідь.
10.00 — Соборна Служба Божа.
СПІЛЬНИЙ ОБІД У ЗАЛІ „ПРОСВІТИ".
2.00 по пол. — Цікава й повчальна програма.
7.00 вечором — Вечірня.
8.00 — Виклад і дискусія в залі „Просвіти".

Запрошуємо всіх православних українців, молодь і старших, прибути на місію, духово обновитися і набрати знання так дуже потрібного всім для успішного життя.

Управа Вівтарського Місійного Округа Української Греко-Православної Церкви в Канаді.
о. Є. ГРИЦИНА, голова.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЛИСТОПАД

1. Неділя — Кенора, Поплар Парк
УВАГА У неділю 1-го листопада в церкві Пресвятої Трійці в Поплар Парк, Ман., відбудеться Місійне Богослужіння, на яке одним запрошується все українське православне громадянство Під-Вінніпезької Округи Української Греко-Православної Церкви в Канаді.
Після Богослужіння відбудеться обід в авдиторії цієї Громади й спеціальна місійна програма під проводом Головн Місійної Округи.
8. Неділя — Траянсвіль, Бозежур
15. Неділя — Кенора, Тиндал, Плезент Говм.
22. Неділя — Траянсвіль, Селкірк, (Храм), Сулуквіст.
29. Неділя — Кенора, Гонор, Поплар-філд, Дуфрост (У Дуфрості служить Прот. П. Стефюк).

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОРЧУКА
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Йорктон
8. Неділя. Св. Великомуч. Димитрія — Райн
15. Неділя — Йорктон
21. Субота. Св. Архист. Михаїла — Йорктон
22. Неділя — Горлиц
29. Неділя — Йорктон
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2908

о. П. БУБЛИКА
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Кемсек
8. Неділя — Каллер
15. Неділя — Мазепа
21. Субота (Собор Архистр. Михаїла) — Стоуровел
22. Неділя — Кемсек
29. Неділя — Донвел
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Св. Андрея
8. Неділя — Св. Михаїла
8. Неділя — Св. Андрея
15. Неділя — Св. Андрея
Edmonton, Alta. Tel. 455-7877

о. І. Г. ГИКАВИЙ
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Вилінгтон
8. Неділя — Лужани. Храм
15. Неділя — Елдур
21. Субота, Архистр. Михаїла — Завале. Храм
22. Неділя — Гемлин
29. Неділя — Сучава
Address: Willingdon, Alberta. P. O.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Пайн Ривер
8. Неділя — Етельберт
15. Неділя — Гранада
21. Субота — Вельмз (Св. Арх. Михаїла. Храм)
22. Неділя — Етельберт
29. Неділя — Ренвер
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 8264

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Келвінгтон
8. Неділя — Віммер
15. Неділя — Фосстон
21. Субота, Св. Михаїла — Ватсон (Храм)
22. Неділя — Клейр
29. Неділя — Вадіна
P. O. Box 386. Watson, Sask.

о. С. ГРЕДІЯ
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Кобзар
8. Неділя. Св. Димитрія — Стінен (Храм)
15. Неділя — Денбриґ
21. Субота, св. Михаїла — Норквей
22. Неділя — Сван Ривер
29. Неділя — Сван Плейн
Address: Box 111, Hyas, Sask Tel. 190-2.
Address: Box 111, Hayas, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИЙ
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Верной
8. Неділя Св. Димитрія — Верной
15. Неділя — Верной
21. Субота Св. Арх. М. — Верной
22. Неділя — Келовна
29. Неділя — Верной
Address: 2802-42 Ave. Vernon, B. C. Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЛИСТОПАД
1 Неділя — Роблин
8. Неділя Св. Вмуч. Димитрія — Петлюра
8 Неділя, о год. 7-ій Вечірня — Роблин
15. Неділя — Микинт
21. Суботі. Собор Арх. Михаїла — Топорівці
22. Неділя — Ленвард
29. Неділя — Шортдейл
УВАГА! З листопада місяця Богослужіння зачинаються: Утреня — 9.30 рано. Сл. Божа — 10.30
Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 455.

о. Ст. ЗУЗАКА
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Крикор
8. Неділя — Геффорд
15. Неділя — Рекфіла
21. Субота, Арх. Михаїла — Гефорд
22. Неділя — Бінкн
29. Неділя — Геффорд
Address: Box 183, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. М. КРИТЮКА
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Гадсон Бей.
8. Неділя — Св.Велич. Димитрія — Брукссї
15. Неділя — Гронлід (співоча)
21. Субота. Архистр. Михаїла — Прейрі Ривер. Храм
22. Неділя — Мелфорт
29. Неділя — Гронлід (співоча)
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. О. КРАВЧЕНКО
Address: North Battleford, Sask. 972—108, St. Ph. 446-3280.

о. ІВАНА КУЛЕША
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Вайта
8. Неділя — Пембіна
15. Неділя — Санднви
21. Собор Архистр. Михаїла — Сельків
22. Неділя — Вайта
29 Неділя — Сірко
Box 46, Vita, Man. Tel. 8-34-68.

о. ІВАН МЕЛЬНИК
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Сенкі Лейк
8. Неділя — Росборн
15. Неділя — Мензі
21. Субота — Св. Арх. Михаїла. Храм — Сенкі Лейк
22. Неділя — Ангусвіл
29. Неділя — Оквборн
Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Вестлок
8. Неділя — Сангудо
15. Неділя — Вайлвуд
22. Неділя — Барґед
29. Неділя — Сібабіки
У всіх громадах буде День Ізяки — посвячення овочів земних.
Address: Westlock, Alta, Box 905, Tel. 942-3746

о. Н. МОРОЗ
ЛИСТОПАД
1. Неділя. День Українського Студентства — Бірнабі
8. Неділя. Св. Вич. Димитрія. Храм — Чилівек
15. Неділя — Бірнабі
21. Субота. Собор Арх. Михаїла — Бірнабі
22. Неділя — Агасі
29. Неділя — Бірнабі
Address: 7187 Grandview Hwy., Burnaby, B. C. Tel. LA. 1-8800

о. М. ОЛЕСІЮКА
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Дафкін
1. Неділя. О год. 7-ій вечора Вечірня — Глаберт Плейнс
8. Неділя. Св. Вич. Димитрія Солдуг. — Ашвіл
11 Середа. Покинки полягань — Рорктон
15. Неділя — Глиберт Плейнс
21. Субота. Собор Архистр. Михаїла — Дрифтінг Ривер
22. Неділя — Дафкін
29 Неділя — Сефтон
За винятком неділі 1-го листопада Вечірні служаться в год. 7-ій вечора у Церкві.
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Інсінгер (м.)
8. Неділя — Тіодор (м.)
15. Неділя — Інсінгер (гай-вий)
21. Субота. Арх. Михаїла — Льорз
22. Неділя — Маворицець
29. Неділя — Весбрук
Box 8. Theodore, Sask. Tel. 88.

о. Я. РИБАЛКИ
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Снокі Лейк
8. Неділя — Вилька. Храм
15. Неділя — Снокі Лейк
21. Субота — Беалс
22. Неділя — Давнінг
29. Неділя — Сведен
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. О. СОРОЧУК
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Банівея
8. Неділя. Димитрія — Ст. Пах
15. Неділя — Гандсон
Rev. O. Sorochuk
Bonnyville, Alta.

о. Т. СЛАВЧЕНКО
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Габбард
8. Неділя — Св. Димитрія — Айтуна
15. Неділя — Гуділ
21. Субота, Собор Арх. Михаїла — Мелвил
29. Неділя — Айтуна
Address: Box 148, Huna, Sask. Tel. 67.

о. В. СЛЮЗАРА
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Канора
1. Неділя. Вечірня год. 7 — Стирджес
8. Неділя. Вич. Димитрія — Могнка
8. Неділя. Вечірня год. 5 — Бюкенан
15. Неділя — Канора
Canora, Sask., Ph. 563-6153

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Лек Ля Біш
8. Неділя. Вмуч. Димитрія Солунського — Крейґанк. Храм
15. Неділя — Сарепа
16. Неділя. Вечірня в год. 3.30 — Атабаска
21. Субота. Собор Архистр. Михаїла — Норак
22. Неділя — Треслена
22. Неділя. Вечірня в год. 7.00 — Лек Ля Біш
29. Неділя — Боїл
29. Неділя. Вечірня в год. 3.00 — Крейґанд
Address: Box 617 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
ЛИСТОПАД
(Богослужіння починаються „на слов тайн").
1. Неділя — Вокав
8. Неділя — Тарнополь
15. Неділя — Сматс
16. Неділя. Вечірня 5 год. — Альзена
21. Субота Св. Михаїла — Лепін. Храм
22. Неділя — Ст. Джуліен
22. Неділя. Вечірня, 5 год. — Кадворт
29. Неділя — Єлвов Крік
Address: Box 4. Wakaw, Sask. Tel. 233-4251

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Толстой
8. Неділя. Димитрія — Сарто
15. Неділя — Роза
21. Субота. Михаїла (Опульска Церква) — Гардентон
22. Неділя — Гардентон
29. Неділя — Дуфорст
Address: Tolstoi, Man.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Rev. A. Teterenko, Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 486.

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Редвотер
8. Неділя. Св. Димитрія — Федора
15. Неділя — Весгена
21. Субота Арх. Михаїла — Редвей
22. Неділя - Ерімонт
29. Неділя — Торгард
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. Г. УДОДА
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Тафнел
8. Неділя — Шіго (місто)
15. Неділя — Викард
21. Субота. Св. Архистр. Михаїла — Шіго (пол.)
22. Неділя — Едмор
29. Неділя — Фокз Лейк
Address: Shebe, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Кедет
8. Неділя. Св. Вич. Димитрія — Шпімен
11. Середа. День Подяки — Нилавин
15. Неділя — Вірдейл
Address: Wairdale, Sask. Ph. 486.

о. А. ХРУСТАВКИ
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Мирнам
8. Неділя — Боссер
15. Неділя — Лужани-Топорівці
21 Субота — Мирнам (Михаїла)
22. Неділя — Сакс (співч.)
Вечірня год. 4-та
29. Неділя — Едмонтон, Катедра св. Івана
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Торсей. Після Літургії. Панахида по Героях Листопадового Зриву. Після перекуски, концерт в Народному Домі.
8. Неділя. Св. Вич. Димитрія. Храмове Свято й Візитація Архиепископа Андрея — Брудергайм.
15. Неділя. День Подяки — Пако.
21. Субота, Собор Арх. Михаїла — Калнар.
22. Неділя. День Подяки — Оповей
29. Неділя. День Подяки — Кемроз
Ph. GA 8-3058. Edmonton, Alta. Address: 9530—109 Avenue.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorised as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLI. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЛИСТОПАДА, 1964. WINNIPEG, MAN., NOVEMBER 15, 1964. ЧИСЛО (2018) 22

ДЕЩО ІЗ ЗАГАЛЬНОГО З'ЇЗДУ ЧЛЕНІВ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ Й ПРОВІНЦІЙНОГО З'ЇЗДУ СКЛАДОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ СУС.

З'ЇЗД ВІДБУВСЯ ПІД КЛИЧЕМ „ВИВЧАЙМО Й БЕРЕЖІМО ВСЕ УКРАЇНСЬКЕ!"

(Репортаж змісту промов)

Праця рокового провінційного з'їзду складових організацій СУС почалася в п'ятницю 6 листопада о год. 6-ій вечора сесією Союзу Українок Канади в Манітобі. Головною атракцією (таки атракцією) цієї сесії була промова пані Олександри Черненко з Едмонтону на тему: „Українська жінка й сучасна доба". Ця сесія відбулась в авдиторії Катедри Пресв. Трійці.

Розповівши про постать української жінки ще в дохристиянську добу, про її місце в родині й суспільстві та про її ролю в творенні історії України, — пані Черненко, підійшовши до сучасности, зупинилась на місійних завданнях українки й українців взагалі в їхній діяспорі (доповідачка підкреслила, що не буде вживати терміну „на еміграції", бо з моментом, коли емігрант стає горожанином названої батьківщини — він перестає бути емігрантом). Це Божим Промислом — раніше, чи пізніше — говорила доповідачка, ми опинились поза межами нашої батьківщини — України. В Україні все, що українське, гнітиться окупантом. Там дозволяється друкувати книжки українською мовою, але тираж цих книжок такий, що їх не вистачає навіть для міських бібліотек в Україні. Української книжки в Україні не можна купити! Ті книжки, що й видаються в Україні — переповнюють книгарні за кордоном, а книгарні в Україні заповнені російською літературою. В діяспорі є доволі українських письменників. Але навіть добрі автори видають свої літературні праці своїми власними накладами, хоч не завжди їм вдається свої видрукувати твори пробити в народ. У народі витворилась нехіть до своєї книжки. Причини цьому різні, а головна причина — це незнання української мови. Ця мова (розговірна) зникає навіть з наших українських шкіл й інституцій! Тому й українська книжка лежить на полиці в книгарні, а не в українській хаті. Чи в такому стані будуть працювати українські літератори? — питала пані Черненко.

Промисл Божий, вивівши нас у діяспору, поклав на нас обов'язки не лиш зберігати самих себе, а зробити щось корисного України. Фізично Україна нас не дуже потребує. Вона від нас вимагає того, чого їй бракує: вона потребує від нас слова правди про неї! Ми ж вільні, і можемо зробити це для неї. Не зробимо — нас посудить історія, чого ми повинні боятися так, як бояться вірні Страшного Суду!

Пані Олександра Черненко шукала причини, чому не всі діти українських батьків розмовляють українською мовою; зробивши це, вона прийшла до висновку, що діти в цьому невинні. Діти роблять те, що роблять батьки: коли батьки між собою розмовляють українською мовою — це саме роблять і їхні діти, і навпаки.

Ми побудували розкішні будинки українських виховних інституцій; вони будуть українськими лиш до того часу, поки в них буде українська мова. Ми маємо українську православну Церкву: вона буде української доти, поки в ній буде українська мова, інакше вони може стати православною Церквою Канади.

Своє язык навчання своїх дітей української мови лежить наперше на українській матері.

Учні середніх шкіл Канади вивчають історію України, наприклад, ось з такими інформаціями: українські військові відділи занімають польське місто Львів. Польське населення Львова — жінки і

(Продовження на 2 ст.)

II В. Собор

Католикам дозволено приймати Св. Таїнства у православних священників

Предложена кардиналом Амлето Чіконьяні пропозиція „про Східні Церкви" (Православні) складається з трьох головних точок:

1. Ті православні християни, що приєднуються до Католицької Церкви, обов'язково мають залишатися у східньому обряді.

2. Коли молоде православне подружжя перейшло б у католицтво, то католицький священик не повинен ще раз вінчати їх, а визнати православне Таїнство Вінчання важним; католицький священик може тільки поблагословити їх „з увічливости", а не для важности шлюбу.

3. Католикам дозволяється приймати Св. Таїнства у православних священників там, де немає католицького священика, — якщо дозвіл на це дасть католицький єпископ. У випадку ж браку католицького духовенства, з єпископом включно, католики можуть без жодного дозволу від своїх церковних властей — у випадках необхідности — приймати Св. Таїнства у православних священиків, і в цих випадках звершення Таїнств Катол. Церкви признає важними.

Дискусія II Ватиканського Собору над цією пропозицією почалася 15 жовтня ц. р. на 102-му засіданні Собору і тривала майже по кінець жовтня. Перша точка з цих трьох точок (що подані вище) перепала під час голосування на 106-му засіданні, а решта точок (дві) Собор прийняв. (Подано за „Визентайн Котолик Ворлд" 1 жовтня ц. р.).

МАНІТОБСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Вшанували Колегію Св. Андрея НА УРОЧИСТОСТІ В СТ. ДЖАНС КОЛЕДЖІ

Цьогорічна конвокація в англіканському Сейнт Джанс Коледжі була особливо урочиста. Ця школа, афілійована з Манітобським університетом, знаходиться на площі згаданого університету.

У сім'ї всіх коледжів, пов'язаних з Манітобським університетом, на цю урочистість автоматично була запрошена й Колегія св. Андрея.

Колегію св. Андрея на цій урочистості репрезентував о. д-р С. В. Савчук.

Колегія св. Андрея оце вперше була офіційно запрошена на урочистість на університетському кемпусі, де вона, почавши з 1964-65 академічного року, тепер знаходиться.

Декан Вуд за фінансову допомогу меншим Коледжам

Провід Ст. Джанс Коледжу особливо тепло поставився до Колегії св. Андрея. Колегію св. Андрея вшановано також і тим, що й президента посадженo на почесному місці як другого в ряді поруч о. Б. Дж. М. Вуда — декана теологій Ст. Джанс Коледжу. На цій урочистості о. д-р С. В. Савчук був з панею Добродійкою.

Декан Вуд у своїй промові тепло і з пошаною привітав Колегію св. Андрея в сім'ї Коледжів, пов'язаних з Манітобським університетом, і при тому поставив вимогу, щоб молоді Коледжі, які знаходяться в стані розбудови, як, напр., Колегія св. Андрея, були урядом підтримані фінансово („гренти") так, є підтримувані старші Коледжі.

Архиеп. Кларка удостоєно почесним докторатом

Архиепископові Говардові Гюлетові Кларкові, верховному ієрархові Англіканської Церкви в Канаді на цій урочистості надано почесний докторат канонічного права.

На цій урочистості, де всі репрезентанти університетів і коледжів офіційно виступали в традиційних тогах, були численні високі представники проводу університетів — Манітобського, Св.-Марійського в Галіфаксі та місцевих і позамісцевих Коледжів.

Після офіційної урочистості відбулося товариське прийняття й гутірка — „конверзашіоне".

До уваги передплатників „Вісника"

У зв'язку з тим, що оплата за друк „Вісника" була піднесена на 15%, ще в січні 1964 р., ми змушені піднести передплату нашого органу від $3.00 до $3.50 передплатникам у Канаді; поза Канадою — від $3.50 до $4.00.

Ця зміна ввійде в силу 1-го січня 1965 р.

Адміністрація „Вісника".

ДЕЩО ІЗ ЗАГАЛЬНОГО З'ЇЗДУ ЧЛЕНІВ КОЛЕГІЇ

(Продовження з 1-ї стор.)

діти — не бажали собі цього, й українське військо мусіло опустити місто; (пані Черненко назвала цього підручника для вивчення історії, що вживається у школах Канади). Чи в такому випадкові українська дитина не буде встидатись признаватись, що вона є українського походження? — запитувала себе й слухачів пані Черненко.

Ми, що платимо податки на утримання канадських шкіл, повинні подбати про те, щоб такі і подібні нісенітниці були усунені з підручників, з яких навчаються наші діти в школах Канади, говорила доповідачка.

Це лиш деякі моменти промови пані Олександри Черненко.

Доповідь пані Черненко не тільки своїм змістом ,але й технікою виголошення тримала взірцеву тишу в аудиторії Катедри Пресв. Трійці у Вінніпезі більш одної години часу.

Сестро Олександро, спасибі Вам!

Маловідоме з церковних взаємовідносин і на перехресних шляхах коекзистенції

У суботу, 7 листопада до полудня в будинках Колегії св. Андрея конференція СУС була присвячена панельній дискусії на тему: 1) міжнародних церковних відносин та становищу в них Української Православної Церкви, та 2) коекзистенції некомуністичних держав з комуністичними.

Інформатором у першій дискусії був д-р Юрій Мулик-Луцик, професор Колегії св. Андрея. В інформативному вступі він сказав, що:

1. Теперішнє християнство зосередилося на церковній політиці за кошт дійсної християнізації народів і людини,

2. Моск. Патріярхія створила „Екзархат України", а не „Екзархат Український", що апробований владою. Концепція „Патріярха Московського і всієї Русі" (в значенні: Московщина, Україна й Білорусь) з одного боку, і концепція „союзних республік", а так званою „Української Соціялістичною Советською Республікою", як нібито „державою" — це дві самосуперечні концепції, що їх влада СССР намагається „погодити". Московська Патріярхія назначує екзархів лише для тих територій, які вважає за держави, отже Екзархат України має бути одним з доказів, що так звана Укр. Соц. Сов. Республіка є „державою". Надавши митрополитові Київському й Галицькому титул екзарха в юрисдикції патріярха Московського, Моск. Патріярхія хоче скріпити цим свої претенсії на Київ, як нібито першу столицю Російської Прав. Церкви. Але екзархами України під Советами досі були і є тільки росіяни.

3. Щоб тримати українців в відповідних рамках, власті в Москві висилають в Україну здібніших єпископів, ніж у Московщині, бо в Україні більш скомплікована ситуація, і ближче Заходу. Але, внаслідок цього, Москва мусить також і більше числитися з епископатом України, як здібнішим. Отже кожен, хто змагає до влади в центрі Московської Патріярхії, намагається прихилити на свою сторону Єпископат України, який складається з різних національностей, не лише з українців.

4. Доповідач - інформатор сказав, що католицька Церква має свої науково-дослідчі осередки, які працюють над тим, щоб узгідники своє християнсько-католицьке вчення з усіми новими відкриттями — дійсними й потенційними — в природознавстві, космології і т. д., включно з питанням про постання життя на землі, і людини зокрема, та з еволюційністю відкриття людини на інших планетах, з чим є пов'язане питання: чи „первородний гріх" також тяжить на людях з інших планет. Прелегент назвав декотрі з цих осередків та подав дещо з досьогочасних висліджів їх праці.

5. Світовий католицький II Ватиканський Собор не вводить жодних суттєвих (тобто догматичних) змін у Католицькій Церкві. Тому що катол. Церква й надалі тримається догмату про „непомильність" і „примат" папи, то кличі ІІ Ватиканського Собору про „поєднання" християн означають приєднання їх до юрисдикції папи, але методу тут змінено на „хрестоносний похід здобування прихильности" серед не-католиків.

6. Політика коекзистенції між Римом і Москвою полягає в тому, що католики намагаються проникнути в комуністичну сферу, а комуністи — проникнути в католицьку сферу. Це складна, відповідальна й ризикована політична гра; хто тут переможе, чи може з цього постане щось третє, — це справа вгадування.

7. Доповідач з деякою дозою гумору, але з відтінком смутку сказав, що як православні, так і протестантські провідники — всі без винятку — спочатку вірили, що II Ватиканський Собор — це буде Собор представників усіх християн; вони вірили в це тому, що термін „екуменічний" (Собор), як себе називає II Ватиканський Собор, вони інтерпретували як „вселенський" у значенні „всехристиянський".

8. Прелегент підкреслив, що згідно з православними ученнями, у Церкві Христовій подіяу ніколи не було, немає й бути не може, а є тільки поділ християн через їхній відхід від правдивої Віри.

Головний редактор „Українського Голосу" І. Сирник був доповідачем інформатором у дискусійному панелі на тему сучасної коекзистенції не-комуністичних держав з комуністичними і наслідків цього для визвольно - державницької справи українського народу в Україні.

Прелегент сказав, що та коекзистенція відбувається зо стратою для не-комуністичних держав.

Він також розповів про ці заходи, які чинить КУК, УККА й ПАУК на міжнародньому форумі в українській справі в трудній ситуації коекзистенції не-комуністичних держав з комуністичними.

Ред. Сирник сказав, що коекзистенція — це нічого нового; бож у дійсності вона почалася ще тоді, коли поставав Советський Союз — при пасивному споглядании великодержав, які визнали СССР та утримували з ним зв'язки.

У дискусіях, якими проводив п. В. Сарчук з Манітобського міністерства освіти, брали участь о. д-р С. В. Савчук — президент Колегії св. Андрея, суддя І. Соломон, п. В. Буряник з квестури Колегії св. Андрея, д-р Ю. Мулик-Луцик, адвокат Т. Гуменюк з Торонта.

Крім вищезгаданих, між добрими учасниками цієї сесії, яку очолювала президія під проводом п. Павлика, був присутній Преосв. Єпископ Борис (Яковкевич), а також о. Прот. Т. Ковалишин — голова президії Консисторії, о. Ігумен Скакальський—духовний настоятель Колегії св. Андрея, о. С. Столярчук, проф. д-р П. Кондра з Манітобського університету й проф. д-р Черевик з цього університету й ін.

Доповідь інспектора М. Іванчука

На загальній сесії ТУС в авдиторії Колегії св. Андрея учасники З'їзду вислухали 3 звіти-промови. Перша з черги була доповідь інспектора державних шкіл у Манітобі — п. М. Іванчука, „Перспективи навчання української мови в середніх школах Манітоби".

Навчання української мови в державних школах Манітоби почалось 3 роки тому. Це навчання залочатковано з 9-ої класи.

Початок був дуже трудний через те, що діти, які знали українську мову, ніде не були клясифіковані щодо рівня їхнього знання цієї мови. Початок все таки був зроблений і то самими учителями українцями, що навчають у державних школах. Це велика заслуга українських учителів. Навчання української мови в державних школах відбувається в цілій низці місцевостей, де живуть українці. На диво, навчання української мови зорганізоване найкраще у Вайтмаут, Ман., де нема ні православної, ні греко-католицької українських церковних громад.

У більшості місцевостей відчувається сильний брак учителів. Щодо програм навчання, найкраща програма є в школі Сенді Лейк. Там зводять дітей до одної школи і навчання відбувається під час обідньої перерви.

Зауважено, що діти навчаються української мови з практичних потреб. Неуспіх навчання української мови взагалі полягає в тому, що вона відбувається в ненормальних умовинах, і ще нема повної системи. Української мови ще не навчають у XII класі.

Діти не мають відповідної літератури, — не мають чого читати. Мова книжок — затяжка для дітей. Рекомендовані книжки для читання — дітям не відповідні (в вийшов з враження, що референт дбянть нашу мову на українську й „українську". „Хустинонька" — може й затяжке слово для деяких дітей. Але цей термін відповідає власне дитячій мові. Мені відомий спосіб одного батька, що починав навчати свою доньку української мови з видуманого терміну „перекролуцебричинся". Вона володіє „українською мовою свобідно).

Було б добре, як би в нас були дитячі платівки: колядок, пісень і ін.

Культурність заохочує студентів вивчати українську мову, бо й рівень університету вимагає цього. При теперішніх методах навчання — 5 літ не втримаємось. Студенти, які навчаються української мови в середній школі, за пару років підуть у Колегію св. Андрея на дальші студії. Колегія вже повинна готуватись до цього.

На думку референта, було б найкраще, якби діти вивчали українську літературу; але цю літературу треба ще написати, говорив інспектор М. Іванчук.

„Наша рідношкільна статистика".

Цю, не дуже приємну, статистику реферував Василь Буряник. Із даних, які він міг зібрати, виходить, що в 105 наших церковних громадах відбувається навчання дітей релігії й української мови в Недільних і Рідних Школах, у деяких місцях це навчання відбувається в державних школах, в деяких громадах діти навчаються згаданих предметів під час літніх вакацій і т. ін. З 98 громад запитники прийшли лиш з кресками, інші не сказали про себе нічого.

Отже статистика не дуже мила. Причиною цього п. Буряник подав байдужість батьків, деяких священників, брак приміщень, учителів, організаторів.

Зразковими громадами щодо Українських і Рідних Шкіл референт назвав українські православні громади в Едмонтоні, Вінніпезі, Торонті й Монтреалі.

Обов'язок виховання дітей повинна перебрати на себе наша Православлна Церква. Нехай Церква росте не лиш будинками, але й духом, закінчив Василь Буряник.

„Завдання Ради Української Школи"

Доповідь на цю тему мав виголосити прот. Т. Ковалишин. Але затяжність попередніх точок суботньої програми в бенкет у Роял Александра готелі ограничили його до того, що він лиш подав коротеньку історію цієї Ради.

Рада Української Школи була започаткована 1943/44 р. в Саскатуні при Інституті Петра Могили. Тоді нею керувала Дирекція Інституту. Директорами згаданої Ради були: о. Єроним Гринцнів, Іван Сирник, проф. Григорій, а з перенесенням її у Вінніпег вона була під проводом пок. проф. Білецького. Тепер Рада Української Школи є при Українській Греко-Православній Церкві. Вона складається з 12 членів; 6 членів Ради вибирає Церква і 6 — Інститути й Складові Організації Союзу Українців Самостійників.

Урочистості в Катедрі

У неділю 8 листопада з наголи З'їзду членів Колегії й Провінційного З'їзду СУС, в Катедрі Пресв. Трійці була відслужена урочиста Літургія під проводом Його Ексцеленства Митр. Іларіона, Єпископа Борйса з участю протопресвітера С. В. Савчука, прот. Михайла Юрківського, свящ. Степана Столярчука з Брендону і свящ. Степана Ярмуся. По Літургії відслужено Панахиду за покійних членів всіх організацій, що працюють при Українській Православній Церкві Канади. Обидві Богослужби відспівав катедральний хор під проводом диригента Володимира Богоноса.

Остання сесія й промови

По обіді, що відбувся в Катедральній авдиторії, продовжувалась остання загальна сесія З'їзду.

Пан адвокат Т. Гуменюк з Торонта привітав З'їзд від Централі СУС. Він згадав промову молодого адвоката Федака, що була виголошена на бенкеті в суботу, і сказав: що прив'язати молодь — ми, старші, повинні передати їй більше праці. Молодь є готова, охоча, — нехай працює!

За багатьох бувших наших працівників ми відслужили сьогодні Панахиду. Нехай це вейдє в традицію, щоб у цей спосіб пов'язувалось сучасне з минулим. Це головно з огляду на наше молоде покоління.

Наша Православна Церква в Канаді й Союз Українців Самостійників сильно пов'язані поміж собою. Вони ростуть чи падають разом, сказав Г. Гуменюк — голова Союзу Українців Самостійників.

Промова Митрополита Іларіона

„Мені приємно виступити перед вами й цього року", сказав Вл. Митрополит. „Дякую Вам за виконану працю! Дякуючи цій праці українці розвиваються в Канаді (українська нація).

Нація твориться багатьма чинниками: Церкви, мови й традицій.

Церква — душа народу. Перестане жити Церква — перестане жити й нація.

Старої Церкви нема. Тепер все вже біля Церкви, і тому ми розвиваємось. Як митрополит проводжу до того, щоб Церква була чисто національна. При Церкві всі наші організації — Церква при народі.

"Церкву творимо всі, — кожне, хто щонебудь зробить для неї. Творімо ж свою Українську Православну Церкву, українську націю, бо інакше загинемо!

Живемо у віці національного відродження. Всі хотять своєї Держави. На нас чекають за Дніпром! Тому ми творимо все. Ми канадці, але не лишаємо й свого, — ми розвиваємось. У Канаді хочемо, і маємо своїх сенаторів, послів, суддів, адвокатів. Це праця, яку похвалив передо мною сам прем'єр.

Церква Православна — це душа нації. Всі тягнуть до Церкви! — і тут найсильніший розвиток усього.

Наша Церква все! Соборна, Апостольська, Вселенська й національна. Цієї правди не дамо зламати!

Нам вкрали патріярхат... А ми? Він (патріярхат) у серцях наших! Це відчули ті, хто слухає. Теперішні католики захотіли цього, але не в православному розумінні. Для них — це тільки форма епископату, бо патріярхати є правдиві і неправдиві.

Жаліємо, що патріярхатом хотять надужити. Патріярхат буде над Дніпром! Себе розбити не дамо! Патріярхат буде, але наш, православний над Дніпром.

Наша Церква Вселенська. Що це є? Церква Вселенська у Вірі, в Догматах, — у тій Вірі, під якою підписався був і Рим! Це зрозуміла друга сторона (католицька). Вона йде до того, що ми робили 300—400 років тому. Нехай же наближуться до нас, тоді буде можливе й поєднання.

Мова — душа нації. Замре мова — замре нація. Любімо ж свою мову! Робімо все, щоб всюди були українські школи! Я, митрополит, чуваю, щоб мова українська жила і щоб була такою, як має бути.

Молодь! Будь мудрою! Працюй, — тебе кличуть батьки. Вивчай свою мову!

Звичаї: Яке ж це сильне. Дорогі брати, сестри! Вміймо святкувати свої свята, бережімо все своє, навчаймо цього нашу молодь. Шануймо, бережімо й любімо свою Церкву, свою мову, свої звичаї. Переміновати, зангліщувати свої імена? На що це!

Молоде, почуй мене! Дружись з українцями! Хіба нема українців? Я кличу до шлюбів українських, національних...

Все це є те, що творить націю. Є думка, що ми меншеварті. Чому! В нас стара культура; де дані на нашу меншевартість? Тільки попрацюймо, — вміймо постояти за своє.

Колись єврейці плакали на берегах Вавилону. Пророки каялись, за що караються й співали своїх пісень, граючи. Коли вавилонці хотіли, щоб вони і їм заграли, — єврейці повідрубували собі пальці.

Уміли боронитись, стояти за своє.

Закликаю вас боронити й розвивати своє. На це ж ми будуємо Інститути, Колегію. Підтримуйте їхі (При цьому Вл. Митрополит передав своєю пожертву на Колегію св. Андрея).

Нехай Господь допоможе нам і нашим братам у неволі!" — молитовно закінчив свою промову Вл. Митрополит Іларіон.

„Ідеологічні основи нашого життя"

(Промова судді І. Р. Соломона)

Якраз тепер ведеться дебата над будучністю Канади, що відома всім під терміном „двомовности й двокультуралізму". Це торкається і нас. Щоб зрозуміти що проблему краще, треба йти в історію.

За колонії в Канаді йшла боротьба поміж англійцями й французами. Англійці були виліші, і цю боротьбу виграли. Прийшло до відомого Акту 1864 р., що дав французам деякі права в Квебеку. Дальша будучність обох груп мала ще вирішитись. Пішла тиха боротьба — заохочування імігрантів із своїх матірних країн обидвома групами. Але це спинимо. (Закінчення на ст. 5).

Полк. А. Мельник упокоївся

(12. XII. 1890 — 1. XI. 1964)

Дня 1-го листопада ц. р. в м. Кельн у Зах. Німеччині упокоївся 75-літній полковник Української Народньої Республіки і вождь Організації Українських Націоналістів (ОУН), а точніше — Організованої ОУН.

Народившись 12-го грудня 1890 р. в Якубовій Волі, Дрогобицького повіту в Галичині, гімназію закінчив у Стрию 1910 р., у Відні закінчив студії лісництва з дипломом інженера.

Почавши з ранги сотника Українських Січових Стрільців (1915-16) дослужився до високої ранги — почерез заступника коменданта корпуса, аж до ранги коменданта Групи УСС. Ставши на соборницькому становищі, 1919 р. був начальником Штабу Дієвої Армії Української Народньої Республіки, а 1920-21 р. був ревізором закордонних військових місій УНР.

Коли, 1921 р., творилася Укр. Військова Організація (УВО) під проводом полк. Є. Коновальця, то полк. Мельник був одним з провідних її основоположників. Коли полк. Коновалець виїхав за кордон, пол. Мельник став першим Крайовим Комендантом УВО на Зах. Укр. Землях (1922).

Після трагічної смерті полк. Є. Коновальця, Великий Збір Укр. Націоналістів 1939 р. обрав полк. Мельника головою Проводу Укр. Націоналістів (ПУН).

Після роз'єднання в рядах ОУН під час 2-ої світової війни на дві фракції (ОУН революційна (під проводом С. Бандери) і ОУН організована) полк. Мельник залишився головою ОУН організованої.

За часів 1-ої світової війни був у російському полоні; після 1-ої світової війни був польським в'язнем; за 2-ої світової війни був німецько-гітлерівською владою поставлений в стан домашнього арешту (1941 р.), а 1944 р. був засланий у концентраційний табір у Саксенгавзен.

Похорон покійного відбувся 7-го листопада.

❦

Дня 8-го листопада у Соборі св. Покрови в Вінніпезі о. Ігумен Йов Скакальський в сослуженні настоятеля цього ж Собору о. Івана Стуся відправив по Покійному Панахиду при великому здвизі народу. Члени УНО й ОУН прибули організовано, з прапорами.

В. Р. П.!

В І С Н И К

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границю — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 30 ц.; в ЗДА — 25 ц.

ΙΧΘΥΣ

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 80¢; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЧИ ВЖЕ ДОРОСЛИ ДО ОБ'ЄДНАНЬ?

Дехто з авторів у листах до редакції „Вісника" бажав би бачити більше писань на тему українських об'єднань — як світських, так і церковних; напр., про планований Світовий Конгрес Вільних Українців, про проблему об'єднання Українських Православних Церков і т. п.

Справа „об'єднань"? У цій справі хотілося б відповісти коротко, — мовою політиків: „Но коммент!" — і на цьому скінчити.

Мати добрі бажання національні й церковні — це ще не все; бо щоб ці бажання здійснити, для цього треба мати також і необхідні людські чесноти: мати сильний характер, тверді засади, контролю над власними нервами, справно зорганізоване думання, треба суспільної дисципліни і особистої чесности, а в цьому нарешті таки треба навчитися дотримувати слова.

Але коли після „урочистого об'єднання" і власноручно підписаних зобов'язань хтонебудь з партнерів домить власні зобов'язання, які він добровільно підписав, і до яких його ніхто не силував, — тоді хто йому може це заборонити? Яка може бути проти нього екзекутива? Адже ж живемо у вільних країнах, а, зокрема, всі наші установи основані на добровільному членстві, отже тут кожен „сам собі пан".

А попробуйте звернути такому увагу на те, що він виломлюється з системи суспільної дисципліни, легковажить підписані ним зобов'язання в об'єднанні, то такий відразу дасть вам багато „доказів" на те, що, мовляв, він має рацію, а не ви; він вам скаже, що як людина, він в вільній, і має вільну руку діяти так, як він хоче; він стане голосити, що він діяв у найкращому бажанні для добра своєї спільноти; і, вкінці, він почне голосити, що він нещасна жертва напастей з боку членів отого об'єднання, — він „мученик"! Ви мусите перепрохати його, — „прости мені моя мила, що ти мене онеї" бо інакше за ним піде група його однодумців, отже ще одною групою стане більше, і так зольшується розкол. Не хочете розколу, то поєднаєтеся з тим „мучеником", простіть йому все, ба — навіть перепросіть його, а ви, великодушно простить вам.

І ось, після деякої дискусії (чи пак сварні) починають миритися, щоб рятувати єдність. миряться, цілуються, людям сльози течуть з очей із зворушення, а після цього проголошують цей бенкет емоції в газетах, як, мовляв, велику історичну подію, якою втішиться ввесь наш народ — навіть на батьківщині, бож, мовляв, усі вже давно чекали на цю велику подію!

А далі? Далі все наново „починається з початку"... Знову легковаження зобов'язань — очевидно, легковажиться „для добра справи". І знову бенкет п'яніння емоціями „поєднання"... і так воно „колесом вертиться".

Над цим можна, спочатку, глибоко призадумуватися й дискутувати, а навіть попадати в розпуку. Але згодом не залишається нічого іншого, як тільки перестати трактувати це поважно. Отже, як кажуть французи, „від великого до смішного тільки один крок".

Тут головно маємо на увазі проблему об'єднання між організованими нашими спільнотами в різних країнах, тобто — справу українських міжнародніх об'єднань, коли то наша спільнота а давній країні є поза межами контролі для нашої спільноти в іншій країні.

Чи ця справа безнадійна? Очевидно, що ні! Але треба вважати на те, хто з ким заключає об'єднання, — щоб з цього не вийшло таке, як у байці про лебедя, щуку й рака, запряжених у спільний віз.

ПРОБЛЕМА УКР. КАТ. ПАТРІЯРХАТУ Й СОВЄТСЬКОЇ АГЕНТУРИ

„Митрополит (Амброзій Сенишин) далі, остеріг перед проникненням комуністів у сильні релігійні й національні рухи українців в США, щоб підкопати ці рухи. Той факт, що для цієї своєї руйнівницької роботи комуністи послуговуються деким з українців, цей Архиепископ назвав пригноблюючим", — так передав вицезагадану заяву укр. катол. митрополита А. Сенишина — архиепископа Філядельфійського, укр. катол. щоденник у Філядельфії „Америка" у своєму англомовному виданні 17 вересня ц. р.

Очевидно, митр. Сенишин зробив цю свою заяву на цій підставі, що він, як архиепископ своєї архиепархії, знає внутрішні напрямки її членства.

Зайво тут підкреслювати той факт, що кожного чесного свідомого українця пригноблює вістка про те, коли виявляється совєтська тайна агентура в даному середовищі українців — без уваги на те, якого б вироїсповідання те середовище не було.

Отже, митр. Сенишин у цьому випадкові може бути певний, що це пригноблює не тільки його, але й усіх свідомих чесних і релігійних українців.

Але коли, зокрема, йдеться про акцію збирання серед українців католиків в Америці підписів під прохання до папи, щоб він створив Український Католицький Патріярхат, то митр. Сенишин недвозначно натякнув, що ця акція є проявом того, що „ворог... намагається дібратися до нашої Церкви також і тут, винищивши її організацію на Рідних Землях", — як подає „Америка" (ч. 172, 1964).

Підписи під це прохання до папи (за створення Українського Католицького Патріярхату Київського й Галицького та всієї України) збирали члени укр. катол. Епархії св. Отця Николая в Шікаго, і текст цього прохання опубліковний, між іншим, і в українському католицькому тижневику „Доступ" (20 вересня ц.р.), офіційному органі архиепархії митр. Максима Германюка; і цей тижневик у редакційній статті п. з. „Справа Патріярхату" солідаризується в цій справі з членами Епархії св. Николая в Шікаго.

Треба вважати, що митр. Сенишин повинен був відділити одну від одної ці дві справи: 1) спроби руйнівницької протирелігійної і протиукраїнської роботи затаєної совєтської агентури, і 2) збирання серед українців католиків підписів під прохання до папи за створення Укр. Кат. Патріярхату.

Адже ж немає підстав вірити, що Москві було б на руку евентуальне створення Українського Патріярхату — як православного, так і католицького.

Навпаки, це ж якраз Москва через свої впливи в Римі із свого боку також причиняється до того, що Рим не хоче створити Українського Катол. Патріярхату. Рим має надію на те, що Московський Патріярхат колись таки об'єднається з Римом, і тому Рим не хоче розгнівати росіян, отже й тому не творить Укр. Катол. Патріярхату, — як це видно з інформації укр. катол. епископа у Франції, Кир Володимира Малянчука (Див. паризьке „Українське Слово" за 20 вересня ц. р.).

Ідею створення Укр. Катол. Патріярхату Рим приносить у жертву своєї політики співжиття з Москвою так, як він приніс у жертву митр. Сліпого, який восени 1963 р. уже був учасником большевицького свята в совєтській амбасаді в Римі, і як він (Рим) приніс у жертву єпископат українців католиків, осудивши його (укр. катол. епископат) за те, що той восени 1962 р. в Римі виступив проти влади СССР та Російської Православної Церкви в СССР, ставши в обороні переслідуваного греко-католицтва в Галичині.

Коли православні українці обороняються перед натиском міжнародної Католицької Акції, то пропагандисти Кат. Акції демагогічно голосять, що, мовляв, почерез православних українців діє з-поза океану „ворожа рука".

А тепер ось дехто з католицьких ієрархів цю саму зброю обернув і проти тих дівчів Католицької Акції, які бажають створення Укр. Катол. Патріярхату, — обернув цю зброю проти них, заявляючи, що й почерез них діє та сама „ворожа рука" з-поза океану.

Цей аргумент, коли його вживається демагогічно, не на властивому місці, і надуживається його, призводить до того, що люди починають не вірити йому; і можуть призвичаїтися не вірити до тієї міри, що не будуть вірити й у тих випадках, коли „ворожа рука" справді діє, — а це, розуміється, на руку тій „ворожій руці".

Це треба деяким католицьким дівчам нарешті глибоко усвідомити собі, коли вони так часто неперебірливою зброєю наступають на Українське Православ'я на американському континенті.

ДЕЩО ІЗ ЗАГАЛЬНОГО З'ЇЗДУ...

(Продовження із ст. 3)

лось. Тоді треба було йти й заохочувати імігрантів в центральної Европи. В Канаду приїхали українці і їх розміщено по найбідніших землях. Це були переважно бідні й неграмотні люди. Прибувши в Канаду, вони відразу попали під намагання обивязок вищезгаданих груп, щоб втягнути їх, українців, під свої впливи. На щастя, українці тоді вже мали поміж собою багато своїх учителів українців, які зорієнтувались у справі речей, і які почали велику місію — перетворити оцю тоді ще несвідому масу людей у свідомих українців. Ці учителі ні англійців, ні французів не слухали, а робили своє. На творення своєго стета вони не рішились. Національний ріст у своєму геті був би забезпечений, — зберегласа б і мова. Але тоді ми не мали б сенаторів, послів, суддів і т. ін. А як гарно тепер бачити свого сенатора, мейора міста тощо. Гето цього не дало б.

Тодішні наші учителі знали, що робили. Вони на легкий хліб не пішли, часто втрачували учительську працю, працювали у тяжких обставинах, плекали українство, — вони робили все, і дякуючи їм, ми маємо сьогодні ім'я.

Пізніше що ідеологію наших учителів перебрала організація СУС. Ця ідеологія така, що її перейняли тепер всі українці в Канаді.

Мені пригадується, говорив суддя Соломон, як один преи'ер сказав перед нашим старим учителем, що він бачить Канаду під спільним знаменником різних національних груп. Пачувши таке, старий заплакав і сказав: „За 25 літ англійці починають нас розуміти".

Тепер це признають усі великі люди. Про асиміляцію вже не говорить ніхто.

У висліді цього: що ж нам робити на будуче? Як поставитись до надхолячого життя, щоб зберегтись своєю групою?

Тепер світ змінився і змалів. Тепер не тільки для себе треба зберігати своє. Ми повинні робити це і для прикладу іншим! Якби ми всі позатрачували своє, колись видавалися б величезні гроші на те, щоб 'вивчати душу отих заникнулих людей, досліджувати їхні традиції тощо.

Канада, як держава, нехай іде шляхом плюралізму започаткованого нашими учителями. Це вже розуміють і приймають всі. А нашим учителям-місіонерам цієї ідеології, треба збудувати коло Колегії св. Андрея хатину-музей, щоб там вконялися їм всі, хто туди зайде! Це ж їхня величезна заслуга перед всією Канадою! — говорив суддя Соломон.

Колись було так, що ми старалися зробити українцями тих, що говорили українською мовою. Тепер мусимо вчити українців української мови... Колись українським дітям у школах давали відділені місця, бо не хотіли з ними мішатись; сьогодні українці вже горді, що вони є українського походження!

Але ми є у небезпеці, бо ми є менші числом. Ми мусимо далі шукати й знайти таку ідеологію на будуче, щоб її розуміли всі і гордились нею.

Як підійти до людей? Як треба, то до них треба піти із тою мовою, яку вони розуміють, щоб з ними порозумітись. Але це треба зробити, щоб привабити їх до себе. А як вони прийдуть між нас і полюблять себе, і тоді може навчаться і своєї мови.

Якщо хочемо жити – мусимо знайти відповіді на ці питання, сказав суддя І. Р. Соломон.

Після цього проф. П. Кондра попросив присутніх перевести поміж собою збірку на Колегію св. Андрея, що присутні зробили, зложивши понад 1,500 долярів.

У неділю увечорі в Катедральній авдиторії відбувся сумківський концерт. Це було завершенням цьогорічного загального З'їзду Колегії св. Андрея й складових організацій СУС Манітоби.

Свящ. С. Ярмусь.

У Собор УПЦ в Америці

АРХИЕП. МСТИСЛАВ ЗНОВУ ГОЛОВОЮ КОНСИСТОРІЇ

Митр. Іоанові в 40-ліття його архипастирства надано титул „Його Блаженство". Собор виявив повне довір'я архиеп. Мстиславові. Започатковано молитовне єднання з Церквою очоленою архиеп. Григорієм.

ЧЕСТЕР, Пен. — 23-25 жовтня ц. р. тут відбулося П'ятий Собор Української Автокефальної Церкви в Америці, первоієрархом якої є митрополит Іоан (Теодорович).

Архиеп. Мстислав бажає, щ об Собор Єпископів трьох Церков видав своє рішення про його „справу".

Собор складався з трьох ієрархів (митр. Іоан, архиеп. Мстислав, архиеп. Володимир), 85 священиків і 130 мирян.

Собор виявив повне довір'я Впреосв. Архиепископові Мстиславові, і перевірав його на пост голови Консисторії, — інформує щоденник „Свобода" (27 жовтня), за якою подані усі ці інформації про Собор.

„Архиепископ (Мстислав) прочитав під кінець освідчення такого змісту: кляче і просить у можливо скорому часі скликати Собор Українського Православного Єпископату трьох молитовно об'єднаних Митрополій УПЦеркви поза Батьківщиною (ЗДА, Канада і Західня Европа), щоб цей Собор Єпископів розглянув його справу і виніс своє рішення".

„Майже геройським зусиллям врятовано духову єдність Церкви"

Собор — „це найвище законодатне тіло УПЦеркви в ЗДА — у своїй великій більшості виявило найкращі християнські чесноти, щоб майже геройським зусиллям зберегти духову одність Церкви... бо свідомість історичної хвилини і журба зібраних за долю своєї Церкви перемогли розбурхані людські пристрасті", — поінформовано у „Свободі":

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„МАРТА ВЕЛИКОЮ ПОСЛУГОЮ КЛОПОТАЛАСЬ... „МАРТО, МАРТО" — говорив їй Христос, — „ТУРБУЄШСЯ Й ХВИЛЮЄШСЯ ТИ ПРО БАГАТО ЧОГО; А ПОТРІБНЕ ОДНЕ" (Лк. 10: 40-42).

Нам також не завжди ясно, що нам вартісніше: матеріяльне, чи духове; земне, чи небесне. Часто переживаємо хвилеві прив'язайи і до надземних вартостей. Де? Коли? Таки десь там, у самих собі. Бувае! Тоді, коли відчуваємо в собі спокій, щастя, щось Божественне, — і таке своє! Вартість його очевидна. Грізна життєва дійсність легко заглушує ці наші блаженні переживання, і багато чого земного турбує нас. Але що нам вартісніше?

Митр. Іоан про поїздку архиеп. Мстислава до Константинополя й Риму

„Словами доброзичливої критики Митрополит (Іоан) змалював свої побоювання, також і рефлексії деяких осіб і деяких українських груп у зв'язку з цією позаслужбовою поїздкою Владики Мстислава у дві старинні столиці християнства: Цагород (Константинополь) і Рим. Під кінець Митрополит сказав, що цей Собор має рішити, якою стежкою має іти УПЦерква в ЗДА на майбутнє — в обличчі світових змін і нових течій в лоні самого християнства", — подає згадваний щоденник.

Архиеп. Мстислав про свою поїздку до Константинополя й Риму

„Архиепископ (Мстислав) пригадав, що контактів з Царгородом довго і наполегливо домагалась молодь цієї Церкви, зорганізована в Українській Православній Лізі. „Чому ж тепер ховаємося і пропагуємо ізоляцію, — казав Владика Мстислав. Життя висуває все нові проблеми, хто замикає на них очі, цей не думає провідницькими категоріями". Він, Владика Мстислав, не має жалю до нікого".

„Подорож повна добрих бажань, при деяких недотягненнях"

„Архиепископ Володимир заторкнув теж справу подорожі Архиепископа Мстислава в Европу (до Константинополя й Риму), сподіваючись, що прийде до доброго і до спрацьної злагоди. Владика казав м. і.: Подорож Архиепископа Мстислава в Европу була повна добрих інтенцій, хоч, можливо, при деяких недотягненнях".

Єпископат УАЦеркви в США усе полагодив мирно.

„Глибоко зворушливим був момент, в якому всі три найвищі Духовні Достойники Собору (митр. Іоан, архиеп. Мстислав, архиеп. Володимир) по-братському обнялися і тричі поцілувалися", далі інформує „Свобода", яка подає, що „Собор... виявив повне довір'я Впреосв. Архиепископові Мстиславові, переобравши його на голову Консисторії".

З.Р.В. — Вищеподані інформації подано (скорочено) за щоденником „Свобода" (27, 10, 64), де вони підписані ініціялами автора: „М. Ф.", яким є один із священників УПЦеркви в США, отже ці інформації, розуміється, апробовані офіційними чинниками цієї Церкви.

Вищезгадана „справа" архиеп. Мстислава, через яку Собор з „майже геройським зусиллям врятував духову одність Церкви" (Укр. Прав. Церкви в Америці) — це відбута на власну руку поїздка архиеп. Мстислава до Константинополя й до Риму в ролі обсерватора на другу

(Закінчення на ст. 6)

В країні неволі

Лист від матері

...Є у мене маленька донька, яка відвідує дитячі ясла. Все, здається, гаразд, але ж ясла працюють лише до п'ятої години вечора, а повертаюсь я з роботи значно пізніше. Забрати з ясель дочку, крім мене, нікому, та й вдома нема кому з нею няньчитися. Таке саме становище не тільки в мене, а й у багатьох інших жінок, які працюють на змінній роботі..."

(„Радянська Україна" 20. 9. 1964).

Конвенція Федерації Етнічної Преси

Федерація Етнічної Преси в Канаді — організація видавців і редакторів пресових органів у Канаді за виїнятком англійських і французьких — відбула свою конвенцію в Торонті 23-24 жовтня. Ця конвенція працювала під проводом президента федерації — Б. Тенгуменa.

Поза полагодженими процедуральних справ, згадана федерація мала нагоду привітати на своїй конвенції гостей від федерального - уряду Канади: Рене Тремблея (міністр імміграції й горожанства), і Мичела Шарпа (міністр торгівлі). Обидва міністри брали участь у дискусіях над питаннями, які відносились до компетенцій їхніх відділів. На дискусії на тему двомовности й двокультуралізму було представництво Королівської Комісії в справі Двомовности й Двокультуралізму в особах М. Фрита і проф. Я. Рудницького.

Р. Тремблей — міністр горожанства й імміграції, й онтарійський міністр Іван Яремко звертались до учасників конвенції окремими промовами.

Управа Федерації на чергову каденцію (2 роки) складається із слідуючих нововибраних осіб: Чарлс Доячек (видавець „Канадійського Фармера") — президент, Ф. Глоговські і Л. Лізак — заступники, І. Сирник — секретар, П. Гавлик — скарбник, д-р Р. Кіршбаум, В. Мавко, К. Морі, о. д-р С. В. Савчук, Н Витман, Г. Белло, Р. Маг — директори. Голова редакційного комітету — о. С. Жик, адміністратор С. Мокшицкі.

Осідок централі Федерації перенесено на слідуючих 2 роки з Торонта у Вінніпег.

ШОСТИЙ ЄПАРХІЯЛЬНИЙ З'ЇЗД

З Благословення Його Високопреосвященства, В и с о копреосвященнішого АНДРЕЯ, Архиепископа Едмонтону й Західньої Канади, подаємо до відома Всечесніших Отців та Хвальних Зарядів Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви, що ШОСТИЙ ЄПАРХІЯЛЬНИЙ З'ЇЗД ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ якого очолить Блаженніший ІЛАРІОН, Митрополит Вінніпегу й всієї Канади, та в якому візьме участь Голова Президії Консисторії Прот. Тома Ковалишин, від будеться в четвер і п'ятницю 26-го і 27-го листопада 1964 р. в місті Едмонтоні.

На цей Єпархіяльний З'їзд запрошуємо Духовенство та Делегатів від Громад.

Радо привітаємо й Гостей.

Єпархіяльна Рада Західньої Єпархії.

Аналіза соціяльно-економічних взаємин поміж Україною і Москвою

Український Технічно-Господарський Інститут почав друкувати монументальний твір проф. Костя Кононенка

УКРАЇНА І РОСІЯ

Соціально-економічні підстави української національної ідеї.

Автор аналізує взаємини між Україною і Москвою від революції в 1917 р. по 1960 р., спираючися на статистичних даних з царині сільського господарства, промисловости і фінансів, та доказує прямо безприкладну московську експлуатацію нашої Вітчизни.

Твір проф. Кононенка є першим у нашій науковій літературі, який аж так обширно на багатьох сотнях сторінок в ясному викладі зображує московський колоніялізм на Україні і тим то мусить бути настільною книгою в хаті кожного українця для власного повного усвідомлення дій на Рідних Землях і для сповноцінування національного обов'язку — кожночасного поширювання правди про Україну серед чужинців при допомозі наукових доказів.

З огляду на великі кошти друку цієї надзвичайно цінної книги, розписуємо передплату на неї в ціні дол. 10. — за один примірник. Окремо прохаємо наші організації в скорому часі фундувати її для українських і чужинецьких бібліотек, бо наклад дуже малий. Книга має появитися при кінці цього року. Передплату просимо надсилати з допискою „Кононенко" на адресу:

Ukrainisches Technisch-Wirtschaftliches Institut
Bayerische Staatsbank, München
Bankkonto Nr. 1833 „Kononenko"

Платня духовних

Рабіни оплачувані найкраще

ТОРОНТО (ДЖТА). — Між духовенством різних релігій у Канаді найвищу платню мають рабіни, — інформує єврейська Телеграфна Агенція на основі даних у щоденнику „Торонто Стар".

Найнижча платня пасторів Юнайтед Чирч — 6 тисяч дол. річно, а найвища — 20 тисяч дол. річно.

Найвища платня пресвітеріянського пастора — 11 тисяч дол. річно. Найнижча платня англіканського пастора — 3 тисячі дол. річно, а навийща — 10 тисяч Баптистський пастор отримує середньо 10 тисяч дол. на рік.

Унітаріянські пастори навіть у відносно невеликих громадах отримують 12 тисяч дол. річно.

Католицькі священики отримують гроші не в формі платні, а тільки в формі „допомоги на прожиток" („еламенс") і це не підлягає оподаткуванню.

Платня рабінів є найвищою, — її максімум для рядового рабіна становить 35 тисяч річно регулярної платні (без требів).

Д-р Стюарт Розенберґ — рабін громади Бет Цедес, отримує 50 тисяч дол на рік; рабін Гунтер Пляут — 30 тисяч дол., рабін Йорлан Пірлсон при синагозі Синайська Святиня — 18 тисяч дол.

При винятково маленьких синагогах рабіни отримують трохи менше як 10 тисяч дол.

В юдаїзмі не злучується побожности з бідністю

„Бідність і побожність не пов'язуються одне з одним в юдаїзмі, це є в християнській традиції", сказав один рабін.

„Рабінь шанує його громада, і тому вона горда тим, що добре оплачує його".

(Подано за „Да Джовиш Пост" 8. 10. 1964).

Релігії людства в числах

Християн 930,155,000, релігійних нехристиян 2,067,118,000 (мусулман 487,-278,000, конфуціян 334,549,000, індуїстів 340,844,000, буддистів 155,265,000, примітивні релігії і безрелігійні 219,639,000

Короткі вісті

КОНСТАНТИНОПОЛЬ (Царгород, Істанбуд). — У цьому місті, бувшій грецькій столиці, що тепер під турецькою окупацією, залишилося тільки 62 тисячі православних, — у цьому 12 тис. греків і 50 тисяч інших національностей. Осідок Константинопольського патріярха знаходиться в дільниці Фонар.

ТОКІО, Японія. — Православну Японську Церкву (коло 100 тисяч вірних) тепер очолює російський єпископ Володимир з США, призначений туди в літі ц. р. Японська Церква є в юрисдикції Російсько - Американської Церкви під проводом митр. Леонтія, яка не підлягає Московській Патріярхії в СССР.

НЬЮ-ОРЛІН, США. — На осінь цього року припадає 100-ліття першої грецької парафії на американському континенті; це парафія в Нью-Орлін, яку для греків оснував український православний священик Агапій Гончаренко.

ВАТИКАН. — Папа Павло VI під час третьої сесії 2-го Ватиканського Собору заявив, що він особисто не похваляє тілоспалення (у крематорії) покійників; але, сказав він, тілоспалення не є гріхом, отже воно дозволяється Церквою. (Католицька Церква 78 років тому заборонила була тілоспалення).

ЄРУСАЛИМ. — Британські й канадські археологи ц. р. відкопали старовинні мури Єрусалиму, що існували вже 1800 років перед християнською ерою.

СОБОР УПЦ В АМЕРИЦІ

(Закінчення з 5-ї стор.)

сесію всекатолицького II Ватиканського Собору восени 1963 р.

А тим часом, Собор Єпископів двох Церков-Митрополій (УГПЦеркви в Канаді, УПЦеркви в Америці 1957 р.) постановив у всіх важливих справах порозуміватися й виступати спільно, а Собор Єпископів і представників трьох Митрополій 1960 р. постановив не брати жодної участи в II Ватиканському Соборі. Обидві ці постанови також підписав і архиеп. Мстислав.

Архиеп. Мстислав оправдався на V Соборі УПЦеркви тим, що він їздив до Константинополя (до патріярха Атенагораса I) й на Собор до Риму тому, щоб вивести Українську Православну Церкву з „ізоляції", тобто із стану її самовідмежування від контактів з іншими Церквами у світі. Як видно з інформацій, більшість V Собору УПЦеркви погодилася з цими аргументами архиеп. Мстислава, і тому виявила йому повне довір'я. Отже покривдженим тут почувався архиеп. Мстислав за те, що частина духовенства й вірних („група") повела проти нього „важке напастування" за його поїздку до Риму, але архиеп. Мстислав, до них „не почував жалю", тобто прощає їм.

Отець Михаїл

РОЗМОВА З ВІРНИМИ

ЩО Є СВЯТЕ ПЕРЕДАННЯ?

Богооб'явлені Істини поширюються між людьми і зберігаються в Церкві двома способами: через Святе Письмо й Святе Передання.

Святим Переданням ми називаємо те навчання про Віру, про Святі Таїнства та про побожні звичаї, які спочатку передавались з уст до уст віруючими, а пізніше все те було записане Святими Отцями Церкви.

Святий Василій Великий в Проповіді про Св. Духа (розділ 27), між іншим каже: „...хто вчив писанням, щоб ті, що надіються на Господа нашого Ісуса Христа, осіняли себе знаком Хреста? Яке писання нас учило, щоб у молитві повертатися на схід? Хто із Святих залишив нам писане слово про признання Святого Духа в перетворенні хліба в Святій Евхаристії й вина в чаші благословення?... По якому писанні благословляємо й воду Хрещення й оливу Помазання, а також і самого хрещеника?..."

Святе Передання згідне з Святим Письмом і доповняє Святе Письмо. Святе Передання треба відрізняти від видуманих переказів (апокрифів), що їх Свята Церква не визнає.

Запити висилати на адресу:

FATHER MICHAEL,
7 St Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Наступ укр. католицьких властей в США на проф. Кубійовича

ВІДОМОГО УКРАЇНСЬКОГО ВЧЕНОГО, ПАТРІОТА Й КАТОЛИКА ПОСУДЖУЮТЬ У „НАГІНЦІ" НА КАТОЛИЦЬКУ ЦЕРКВУ

Своїм твердженням, що Укр. Католицька Церква в Америці є лише українською більше в назві, ніж своїм змістом та ідеологією, проф. Кубійовичу викликав проти себе масові, організовані церковними властями, протести.

„Ми опрокинули таке кривдяче твердження п. Проф. В. Кубійовича та додаємо, що для діяспори (розсіяння по світі; тут — розсіяння українців — р. В.) трагедією рядніше є те, що в нашому суспільстві знову від верхів починає зависнити духом лібералізму, радикалізму і соціалізму, які колись на Рідних Землях поклали підложжя під нинішній комунізм. Цього роду нагінка на українську Католицьку Церкву в США проявляє свою ворожість під претекстом ложних закидів..." — так, між іншим, сказано в одному з тих протестаційних листів-заяв до проф. Кубійовича.

„З цього огляду такий несправедливий, кривдячий і клеветний осуд Української Католицької Церкви в США є гідний радше ворога українського народу й Української Католицької Церкви, ніж об'єктивного професора й науковця.

„Проте ми нижче підписані вимагаємо від автора статті (проф. Кубійовича, — р. В.), щоб він відкликав публічно й офіційно ті свої невмісні й неправдиві закиди і щоб дав Українській Католицькій Церкві в США повну сатисфакцію", — так кінчається протестаційний лист Деканського Соборчика в Йонгстаун. Огайо, де деканом є о. монсіньйор Гресько.

Цитати з більшого числа протестів, які зразки, проф. Кубійовичу подає в статті п. з. „Ще про церковні справи", в журналі „Листи до Приятелів" (Нью-Йорк) ч. 137-138, 1964 р.; ця його стаття є відповіддю укр. католицьким властим в Америці, і та ній основуємо подані тут інформації.

За що укр. катол. власті в Америці атакують проф. Кубійовича

У журналі „Листи до Приятелів" (книга 1-а й 3-4 за 1964 р.) проф. Кубійович опублікував дві статті на тему української діяспори (розсіяння по світі) і про її культурну політику.

У першій статті („Листи до Приятелів" книга 1-ша за 1964 р.) проф. Кубійович, між іншим заявив, що перевага українців над іншими народами є в тому, що „маємо наші національні Церкви". Але він поставив питання, „в якій мірі українські Церкви — в дійсності українські: „Якщо мова про Українську Католицьку Церкву в США, вона більше з назви, ніж по суті, українська. Грішить вона зматеріялізуванням, браком удуховлення. В великій лише мірі піддержує вона наші зболілі душі і серця; вона і більшість її духовенства не гріє нас; вона зимна, байдужа. Це одна з найбільших трагедій нашої діяспори. Не беремося ближче аналізувати цю проблему; частинно до неї ще може повернемось. Вона порушена в „Листах до Приятелів" кн. 11-12 за 1963 р.", — так писав проф. Кубійович у журн. „Листи до Приятелів" у книзі 1-2 за 1964 р.

„Ці критичні зауваження викликали протести (з боку укр. катол. властей в США, — ред. В.), — виясняє проф. Кубійович у згаданому журналі, книга 137-138 за 1964 р. і додає:

„На річних зборах Головної Управи Союзу Українців Католиків „Провидіння" (Католицька Акція, — р. В.), що відбулися 9 і 10 квітня 1964 р. у Філядельфії (цитую за „Америкою" ч. 77 з 22 квітня (1964); „на внесок о. сов. І. Прокоповича одноголосно рішено дати належну відповідь на статтю проф. Кубійовича, що появилася в одному з українських журналів, у якій є крайне несправедливий випад проти Української Католицької Церкви в ЗДА"...

„Незабаром після цього", продовжує проф. Кубійович, „консисторія филадельфійської Архиепархії Української католицької Церкви в ЗДА розіслала священникам письмо, затитуловане „За віщо мене б'еш". Це письмо, видно, було заплянованe як та вище згадувана „нелжива відповідь" на мої статті. Священики отримали те письмо з дорученням писати до мене протести на основі цього зразка. Перший протест був схвалений священиками Пітсбурського деканату вже 11 травня" (1964 р.)...

„Церква — це ми" — кажуть монсеньори

„У посланні (проти проф. Кубійовича, — під заголовком „За віщо мене б'еш?" — ред. В.)филадельфійської консисторії" є згадка і про „Листи до Приятелів" і про мене, їх редактора", — відмічує д-р М. Шлемкевич (католик) у „Листах до Приятелів", книга 137-138, 1964 р. „Вважаємо, що для здоров'я суспільства — критика потрібна. Тому не можемо мати жалю до осіб, що нас критикують. Зате можемо мати жаль до них, коли йде мова про зміст і про рівень критики.

Филадельфія лежить в ЗДА. В цій країні саме ведеться жива передвиборча кампанія... Опозиційна партія гостро критикує президента і його уряд... Але ніхто не називає критики президента й уряду підриванням держави як установи. Інакше в посланні консисторії й у протестах деканальних соборчиків. Критика нинішнього духовного стану Церкви і критика нинішнього її проводу — для них це наруга на Церкву взагалі. „Церква — це я" —казав Людвик 14-ий. „Церква — це ми" — кажуть монсеньори... „Король сонце" (Людовик 14-ий) правив Францією в 17-18 століттях. Послання консисторії писане в ЗДА у 2-ій половині 20-го століття!... Мовляв, „Листи до Приятелів" підривають авторитет, роз'єднують суспільство, розбурхують уми... Відомі з історії закиди всіх автократів (диктаторів), с к е р о в а н и х проти вільного, критичного духа... Особливим анахронізмом заносить від страшення лібералізмом, себто вільно думством, радикалізмом, соціялізмом... Це ті страхополи, що ними у нас лякали наївних людей майже сто років тому! Сьогодні свобода думки, поза комуністичними країнами, це всіми шанована цінність людини. Потвердження цього наші монсеньори легко можуть знайти в дискусіях, що тепер ведуться в Ватиканському Соборі... А мусимо пам'ятати, що послання консисторії писане не для „наївних" людей з-перед сотні років, але для теперішніх священиків... Чи не образа?" — питає д-р Шлемкевич.

II В. Собор

Пропозиція східніх католиків відкинена на користь латинства

Православним вільно переходити на римо-католицтво, — вирішив Собор

ВАТИКАН. (RNS). — „Другий Ватиканський Собор на своїй 106-й загальній конгрегації відкинув ту пропозицію, яка вимагала, щоб ті особи, які з православія бажали б повернутися на католицтво, мусіли пристати до католиків східного обряду, — за винятком тих, що мали б спеціяльний дозвіл з Риму.

Відкинення цієї пропозиції відбулося через голосування над вступом до пропозиції про Східні Церкви та над групою артикулів цієї ж пропозиції" (про Східні Церкви), — подає „Визентайн Кетолик Ворлд" 1 листопада ц. р.

З.Р.В. — Простішою мовою це означає ось що: якщо б хто з православних бажав перейти на католицтво, то щоб Рим заборонив йому приймати католицтво в латинському (римо-католицькому) обряді, приймав такого виключно в католицтво східного, тобто візантійського обряду (греко-католицтво); православний міг би перейти не на греко-католицтво, а на римо-католицтво тільки тоді, коли б Рим винятково дав йому на це спеціяльний дозвіл.

Таку пропозицію зробили католики східного обряду, але третя сесія II Ватиканського Собору шляхом голосування відкинула її, тобто, Собор став на тому становищі, що коли хто з православних бажав би прийняти католицтво, то він не мусить стати католиком східного обряду, бо йому вільно стати римо-католиком.

Голову Ап. Андрея повернули з Італії в Грецію

Папа Павло VI 23 вересня ц. р. повернув мощі (голову) Апостола Андрея Первозванного Грецькій Православній Церкві, — їх зложено в православній святині в місті Патрас у Греції, звідки їх колись було вивезено в Італію.

Мощі з Риму до Патрас супроводили: з боку папи — кардинал Августин Беа і монсіньор Йоган Вілебрандс, а з боку Константинопольського патріярха — архимандрит Андрей Скріма й архимандрит Андрей (Пантелеймон? — Р.В.) Родокулос.

Представників від Грецької Православної Церкви, очоленої архиєпископом Атенським Хризостомом, на цій урочистості не було.

Уже вийшов з друку церковний календар

„РІДНА НИВА" на 1965 рік

1. Цінні матеріяли до історії нової Колегії св. Андрея, асоційованої з Манітобським університетом: промови о. д-ра С. Савчука — президента Колегії св. Андрея, д-ра Г. Г. Сандерсона — президента Манітобського університету, Дафа Роблина — прем'єра Манітоби з нагоди відкриття нової Колегії. Тексти, подані повністю, в оригіналах (по-англійському) із знімками промовців — це документи, що вже тепер є дуже рідкісні.

Разом з тим подана історія старої й нової Колегії св. Андрея.

2. Історія старого й нового Інституту Могили в Саскатуні, — вперше написана знавцем цієї історії проф. І. Рудевським з Інституту Могили.

У своїх промовах при збірці фондів на новий Інститут і при звохочуванні молоді вступати до нього ніхто не зможе обійтися без знання історії Інституту.

3. **Лист Митрополита Андрея Шептицького до поляків греко-католицького обряду** — це такий документ, що став просто „казковий", і його дуже трудно дістати.

Це перший його передрук, — текст поданий точно, в польському оригіналі.

Уже набуття самого цього документа виплатить Вам набуття календаря „Рідна Нива". Це документ, за яким масово питають українці на цьому континенті, але досі лише нечисленні одиниці мали доступ до нього.

4. Статті на теми почитання Ікон, про т. зв. „націоналізовані" св. Письмо в Україні і ін.

5. Численні матеріяли до історії українських церковних громад у Канаді.

6. Великий, в значно поширений формі Церковний Устав.

7. У Передмові — головні напрямні діяльности Консисторії нашої Церкви під сучасну пору. **Календар багато ілюстрований.**

Число примірників надруковане відповідно до завдалегідь надісланих замовлень, плюс невеличка надвижка про запас.

Тож поспішайте з замовленнями.

Ціна: 1 дол.

Адреса замовлення:

Consistory Church Good's Supply
7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man., Canada.

У Римі урочистості підготови передачі цих мощів Греції тривали три дні. Папа Павло VI особисто приніс ці мощі і в срібному моделі голови поставив їх, замість Євангелії, на престолі в соборі Св. Петра в Римі, — перед нарадами II Ватиканського Собору того дня (20 вересня). Богослужіння правив настоятель Собору Св. Петра кардинал Мареллія, проповідував примас Австрії кард. Кеніг.

Митрополит Патрасу, владика Константин, приймаючи 23 вересня ці мощі, передав папі (через кардинала Беа) золоту медаль із зображенням Ап. Андрея.

З Патрасу кард. Беа прибув до Атен, де попросився на авдиєнцію до архиєпископа Хризостома — первоієрарха Грецької Православної Церкви, і був ним прийнятий 28 вересня. Кард. Беа передав архиєп. Хризостомові подарунок від папи Павла VI: архиєпископський золотий нагрудний хрест. і власноручно підписаний папою лист з благословенням і висловами пошани до Грецької Православної Церкви. (Подано за „Визентайн Кетолик Ворлд" 11.10.1964).

Унійна мета повернення мощів Ап. Андрея з Греції в Італію?

З приводу повернення Греції мощів (голови) Апостола Андрея, кардинал Ернесто Руффіні з Палермо висловився, що „Цей жест Папи є дійсною самопосвятою з боку католиків", — інформує „Визентайн Кетолик Ворлд" (11.10.1964) у статті „Св. Андрей — символ Єдности Християнства". „Але кардинал Руффіні не забув додати, що надії на возєднання, які з цим пов'язані, „радують і ущасливлюють нас".

Хто вивіз голову Ап. Андрея з Греції в Італію?

Що голову Св. Андрея з Риму в Грецію супроводив голова ватиканського Секретаріяту Сприяння Єдності Християнства кардинал Августин Беа (німець) і секретар цього ж Секретаріяту монсіньйор Йоган Вілебрандс (голландець) — це також вияв унійної акції Ватикану, бо ж цей Секретаріят створений як унійний орган II Ватиканського Собору.

Знаючи цю унійну мету Ватикану, Грецька Церква відмовилася брати участь у перенесенні голови Ап. Андрея з Італії в Грецію; другою причиною є те, що ці мощі були в 13-му столітті вивезені з Греції католицькими збройними військами-„Хрестоносцями", які напали на Грецію.

У Ватикані кажуть, що голову Ап. Андрея вивіз в Італію Тома Палеолог — брат останнього грецького імператора, коли, після здобуття турками Константинополя 1453 р., він утік в Італію, куди прибув 16 листопада 1460 р. Хоч при цьому Ватикан не заперечує цього факту „...записано, що французькі хрестоносці в 13-му столітті здобули Константинополь і взяли інші мощі Св. Андрея та й привезли до міста Амальфі в Італії", як подає з Риму католицька інформативна агенція NS (цитує „Визентайн Кетолик Ворлд" 11. 10. 1964 р.).

З.Р.В. — Греки не вірять у правдивість римської історії щодо вивезення в Італію голови Ап. Андрея православним греком, щоб уплатувати її перед турками — так, як не вірять, що мощі Св. Миколая з православного Сходу православні нібито самі віддали ці мощі в Італію, щоб уплатувати їх перед мусульманами. У цих історіях не взято до уваги одної простої, але суттєвої справи: що мусульманська релігія строго забороняє рухати тіла покійників, отже мощам нічого не загрожувало, тому й не було потреби рятувати їх перед мусульманами.

Віщування папи Пія II

Римський переказ каже, що коли 12 квітня 1462 р. голову Ап. Андрея привезено до Риму, то папа Пій II вийшов на зустріч їй на Мільвіянський міст, що є свідком побіди Імператора Константина (прихильника Християнства) над претендентом на Імператорський престіл Максентієм (ворогом Християнства), і там привітав ці мощі такими словами:

„Ти прибула, о, найсвятіша й найвеселіша голово святого апостола! Ти прибула схоронитися у свого брата — князя апостолів: Ти повернешся на свою землю у славі, така бо воля Божа!"

А Ватикан тепер додає від себе: „І Божа воля тепер сталася", —інформує „Визентайн Кетолик Ворлд" (11. 10. 64), подавши текст вищезгадано привітання голови Ап. Андрея папою Пієм II.

З.Р.В. — Так, Божа воля здійснилася, — голова Ап. Андрея повернулася в Грецію, але не шляхом унії з Римом, А чи таке її повернення мав на увазі папа Пій II? Відповідь на це питання не можливо дати на основі тільки самого того короткого тексту його привітання голові Ап. Андрея.

ПЕТРО й РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІ РИМУ
У двох томах
Написав Михайло Стечишин

Чому Римська Церква кожне намагається доказати, що Ап. Петро був у Римі? Який це має зв'язок з намаганням Римської Церкви доказати, що Христос нібито настановив Ап. Петра своїм намісником на землі? На ці теми написана праця

„ПЕТРО Й РИМ"

В православній літературі слов'янських народів це **перша** в формі книги праця на цю тему.

На якій підставі Римські папи вважають себе Намісниками Христа й Наслідниками Апостола Петра? І чи правдиві ці підстави?

Цими питаннями основно займається автор у своїй праці „Петро й Рим".

ЧАСТИНА І
написана на основі подрібного розгляду Св. Письма Нового Заповіту

ЧАСТИНА ІІ
написана на основі багатого джерельного матеріялу історичних документів.

Хто не знає істоти папства, той не зможе зрозуміти складних кличів II Ватиканського Собору про „поєднання" християнства.

А хто не знає, на яких підставах Римські папи претендують на „Намісників Христа" і „Наслідників Ап. Петра", той не зможе збагнути суті папства.

Судця Михайло Стечишин 40 літ присвятив бувь студіюванню цих притенсій Римських пап.

ЧАСТИНА І — **ціна 2.50 дол.**
ЧАСТИНА ІІ — **ціна 2 дол.**
Обидві разом **4 дол.**

Частина І вже близько вичерпана.
Частина ІІ тільки що вийшла з друку, але наклад її обмежений.

Адреса замовлення:

Consistory Church Good's Supply
7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man. Canada.

В. Будзиновський

ДО ВІРИ БАТЬКІВ

(Історичне оповідання)
(Продовження)

Перестала вдову турбувати справа матєку, та тим ще не збувався другої турботи. Літа Марійки йшли... Вже крайна була пора віддавати, а вона завзялася дожидати Павла Крипського. Були женихи. І зрідливі і багаті. А Марійка ні, тай ні. Кожного, що вернув з походу Марійка питала, чи не бачив Павла Крипського, чи не чув що про него. Кождий лише здвигав раменами:

— Не бачив, не чув.

Найчастіше Марійка чула таку відповідь:

— Мабуть згинув десь в перших днях, ще заки зайшов до війска, бо я й не чув, щоби такий був між нашими. Може в дорозі до війська попав на загони збунтованих хлопів і ті вбили його.

Очевидно що не чув, бо його між „нашими", себто між Поляками цілком не було. Марійка питала тільки таких, що були в польському війску. Вона не знала, що Павло пішов не до ІІ „ваших", а до своїх, до козаків. Але і звідтам не могла дійти до неї жадна чутка про него, бо між козаками Крипський звався инакше. Він не смів виявити того, що бореся за волю своєї землі, бо Польща сконфіскувалаби його батьківщину. Як инші шляхтичі-повстанці, що мали маєтки в межах польської влади, так і він змінив своє прізвище.

-- Не думай про него... — говорила мати. — Бог знає, чи він же. Впрочім, він шизматик. За шизматика тебе не дам... І ти не схочеш такого. Кажу тобі: вибий собі його з голови.

— Моє серце каже мені, що він же і що верне. За шизматика, очевидно, не вийду. Але він мене так любить, що для мене вихреститься. Таки буду ждати і діждуся.

— То ще велике питене, чи вихреститься. У него батьківська вдача. Твої очи не зломлять його завзяття. І хто знає, чи не пішов він до козаків та з ними бє нашу віру, костели рубує?! Для такого ти марнуєш свої літа.

— Я, мамо, иншого не хочу. Як він для мене не наверне, то взагалі не вийду замуж. Піду до кляштору.

— Дурне ти! Ще знайдеся для тебе гідний хлопець. І готовий католик... Не такий, котрого треба що лиш перелицьовувати.

— Кажу тобі, мамо, що иншого не хочу. А хоч-би й сподобався який готовий католик, то я, очевидно, як би не любила Павла, таки волілаби шизматика...

— Що ти плетеш?

— Щоби його навернути!.. Як не наверну до православної віри бідай одного, то моє житє буде змарноване. Пріор все каже мені, що головною задачою мого життя повинно бути спасти бодай одну душу. Без того не можу надіятися ласки Божої на тім світі. Скорше наверну такого, що мене вже щиро любить, ніж такого, котрому треба що лиш голову завертати. Отже сяк чи так, все виходить на таке, що мушу ждати на Павла.

Коли так балакали, відчинилися двері і до комнати вбігла задихана покоївка.

— Панночцо! Панич приїхав... Вже в воротах.

У Марійки зацимілo серце. Забило так, начеб хотіло розперти груди. Потому втихло, наче-би в грудях цілком не було його. Вона побліднла.

— Який панич? — спитала пані.

— А той небіжчик сусіда... Панич Павло... Я була коло воріт, як він загукав. Я одразу пізнала його, бо з ним його чура. І парубки пізнали. Вони пішли відчинити ворота, я скочила сюди.

Марійка схопилася.

— Сиди тут, я вийду до него! — промовила мати.

Але Марійка не слухала. Випередила маму і вибігла з комнати. Заки надбігли мати, вона вже була в обіймах Павла.

Недобрій... Так довго не давав ніякого знаку жита!

— Війна не позволила. Але я мав вісти знав, що ти жиеш, що здорова.

— І знав, що дожидаю тебе? — питала ведучи його до хати.

— Я вже був дома, — розпочав Павло, коли його ввели в комнату. — То лиш так кажеся „дома", бо самі знаєте, що мій двір спалений. Нема ні одного будинку. Що і мій батько помер, царство йому небесне, я вже давно знав. Але того, що пріду на згарища я ще не знав. Аж тепер сам побачив. Заки відбудуюся, буду мешкати в курній хлопській хаті.

— Коли ти приїхав, — спитала Марійка — так що ми про се нічого не чули? Ми сумежники, отже люди були би вже перекazали, хоч би се лиш вчера сталося.

(Далі буде)

КАРТКИ

Маємо гарні Різдвяні Картки українською мовою, в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім папері.

Картки з конвертами продаються такі:

1. Різні — 10 ц. одна, 12 карток за $1.00.
2. Пачка карток (20 штук) з конвертами — $1 75 пачка.
3. Картки з українською Різдвяною тематикою, розміром 4½x5¾ — чотири серії. 15 ц. одна — 2 за 25 ц.

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

З ЖИТТЯ ЦЕРКОВНОЇ ГРОМАДИ І ВІЗИТАЦІЇ ВПРЕОСВ. АРХИЄПИСКОПА АНДРЕЯ ТА ВІДКРИТТЯ НОВОЗБУДОВАНОЇ АВДИТОРІЇ В ГРОМАДІ ВОЛЕЙ, Б. К.

Українська Православна Громада Успіння Пресв. Богородиці в Волей, Б. К., розпочала своє існування від дати 15-го лютого 1946 року. А це завдяки тій маленькій горстоці свідомих православних українців, які переселилися з інших провінцій у Західню Канаду, до Британської Колюмбії, поселюючись тут, над Тихим Океаном в цій провінції, яка з привабливою чарівною природою і теплим кліматом являється ніби „Каліфорнією" в Канаді.

Наші перші поселенці разом зо своїм особистим матеріяльним життям, міцно намагалися сполучити і життя духове. „Бож не самим тільки хлібом житиме людина"... З ініціятиви О. Козака, С. Москалюка, М. Василовича, В. Москалюка, Ґ. Парасія, І. Копропатницького і В. Бонара, — запрошено на перше Богослужения о. С. Симчича. Пізніше обслуговання Громади переб рав о. І. Гикавий. Богослужения вже відбувалися в невеличкій залі, яка побудувалася завдяки стараниям отої невеличкої групки свідомих українців.

Будову нової Церкви розпочато в 1952 році, що була закінчена в 1955 році. З приходом новопризначеного о. О. Костюка в 1955 році, за стараннями членів і о. Настоятеля було збудовано невеличку резиденцію на церковній площі. До першого Збору Громади належали: І. Копропатницький, С. Москалюк, С. Назар, М. Євчин, Ґ. Парасій і М. Василович.

У році 1961 Громада купила площу під будову нової авдиторії, будову якої розпочато навесні 1963 р.

Крім розпочатої будови нової авдиторії, Громада в цім році добудувала також парафіяльну резиденцію для священика. І тим наша Громада є морально вдоволена, що Милосердний Господь здійснив оті доброзичливі колишні мрії своїх вірних.

Візитація Впреосв. Архиєпископа Андрея і відкриття нової Авдиторії

Як рік-річно наша Громада запрошувала на Канонічну Візитацію наших Владик, так і цього року було запрошено Впреосвященішого Архиєпископа Андрея з Едмонтону на Візитацію й офіційне відкриття новозбудованої авдиторії.

В суботу 19-го вересня о год. 8:45 ранку на зустріч Владиці виїхали о. П. Бажук з Добродійкою, о. М. Мороз, п. В. Арійчук — Голова Церковної Громади з його дружиною та поважне число наших вірних. На сіонарському дзвоні вищезгадані привітали Владику вивом сердечної радости. Після того Владика від'їхав на гостинний сніданок до п-ва Федора і Анни Максимюків у Волей.

Пізніше Владика від'їхав до п-ва Кобриновичів на відпочинок, де було приготоване йому чотиридневне замешкання.

У вечорі того ж дня Годова Церковної Громади п. В. Арійчук запросив Владику і членів комітетів нашої Громади з о. Парохом на вечерю. Після вечері слідувала нарада з Владикою про біжучі справи нашої Громади в Волей. Владика, як наш любляний Архипастир, давав свої поучення і відповіді на наші запитки.

Урочиста зустріч Владики Андрея

Неділя 20-го вересня 1964 року, буде записана золотими буквами в історії Громади Волей та українців в Британській Колюмбії взагалі.

Ще вчора побожні серця вірних підносили моління во своїм о. Настоятелем, щоб Милосердний Господь послав гарну погоду, бо в суботу, падав безперервний дощ. І сталося чудо; недільний погідний ранок з променями чарівного світла сонця, неначе таємничо прошептував, що в Бога не має нічого неможливого, і справдилось: „по вірі вашій буде вам", О годині 8:30 ранку пролунав голос церковних дзвонів, що гармонійним тоном на хвилях етеру звіщали про початок радісного Свята. Почалася рання Відправа і Освячення води, що було звершено Отцями-Сусідами, після чого слідувала самa зустріч Архиєрея.

На призначений час приїчав самохід, і тут на церковнім дворі появилася постать Владики Андрея. Владика, в окруженні справних іподияконів і великого числа молоді з процесією, в супроводі шкільних діточок, що встелю-

вали запашними квітами дорогу, підходить до Церкви. Процесія зупинялась при церковній брамі, яка була прикрашена масами живих квітів і написом „ВІТАЄМО ВАС ВЛАДИКО". Теплий привіт з врученням живих квітів Владиці висловлено молоденькими панночками: Марусею Бонар і Алфою Демчук. Хлібом і сіллю Архиерея привітав в брамі п. Ю. Фелющко. При вході до Божого Дому, тепляним синівським словом і Св. Хрестом Владику привітав о. Настоятель в окруженні оо. П. Сацевича, М. Мороза, та зо всім церковним причетом. Пронеслось в и г о л о ш е н и я „Премудрість!" Ц е р к о в н и й Хор під управою досвідченої дириґентки п-ні Анни Залубняк, проспівав „Достойно єсть" і „Увійшов еси Архиерею".

Архиерейська Св. Літургія

Св. Божественна Літургія почалась надхненo й урочисто. Владиці асистують три Священики, під прекрасний спів церковного хору під керівництвом п-ні Анни Залубняк. Церква переповнена вірними. Св. Відправа поєднала земне з небесним. Церква не змогла вмістити всіх вірних, тому багато вірних слухають Св. Літургію через голосники біля Церкви і в новій авдиторії. На цей раз наш Хор співав, як ніколи. За це належиться признання нашій дириґентці п-ні А. Залубняк, як і всім співакам-хористам.

По Св. Євангелії глибоку змістом ПРОПОВІДЬ виголосив Владика Андрей, на тему Євангельського „Господаря з виноградником і його слугами". Глибока змістом духовна наука Владики полонила вірних і перевела їх з природнього в надприродне. Св. Православна Віра, як Віра Христова має плекатися на засадах християнських чеснот: Віри, Надії і Любови, та правди й справедливости, сказав Вл. Андрей.

Св. Літургію закінчено Мио голіттям, після чого о. Настоятель сердечно подякував Владиці за відслужения Св. Літургії, та за його благодатне слово до наших вірних. Він подякував Отцям-сусідам, їхнім вірним з Громад: Ванкувер й Бернабі, що прибули на цю урочисту Відправу.

Після Літургії відбувся процесійний обхід навколо церкви.

Процесійним походом до новозбудованої Авдиторії

Мабуть ще ніколи в історії цієї Громади не відбувався такий величавий процесійний похід, як цей раз. Великий здвиг народу з духовенством перейшли процесійним походом з Церкви до нової величавої авдиторії, до українського культурного осередку в Волеї, Б. К.

Під час цього походу, для вдержання вуличного руху, услуговувала Королівська Поліція. Великий здвиг народу зупинився біля нової авдиторії, на якій майоріли національні прапори: англійський і український.

(Докінчення буде).

ВІСТІ ІЗ ВСЕКАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

Візитація

Цьогорічна візитація Бласк. Вл. Митр. Іларіона була успішною. Митрополита вітали голова парафії Ф. Тесарський і настоятель — прот. М. Юрківський. Архиерейську Службу Божу служили з Владикою протосвящ. о. Тит Яковкевич, настоятель і о. Є. Грицина. Вірні мали нагоду вислухати проповіді свого Митрополита про пошану св. Хреста, символу християнської релігії. Гарно, як завжди, співав Катедральний хор, під проводом В. Богоноса.

При кінці Служби Божої відбувся урочистий Чин Піднесення Чесного Хреста, який глибоко зворушив вірних.

По закінченні Служби Божої всі зійшли до Катедральної Авдиторії на спільний обід, який приготовило Жіноче Товариство ім. Л. Українки при Катедрі.

Після обіду була відповідна святкова програма. Голова Громади привітав Владику Митрополита, священиків, делегатів від сусідних громад і гостей. Було багато людей, а додатково наспіли ще сусідні священики о. д-р С. Сасс — парох церкви св. Михаїла з Роднею, о. І. Стус — парох собору св. Покрови і о. Архим. І. Скакальський, настоятель Богословського Факультету при Колегії св. Андрея. Між гостями були Єдисавета й Іван Прокінчуки з Едмонтону.

Також було поважне число нових членів, яких окремо відзначено відповідними відзнаками, прочитано їхні прізвища й тепло їх привітано.

Бласк. Вл. Митр. Іларіон мав довшу промову, в якій підкреслив великий і постійний зріст нашої Церкви, важність Катедральної Громади, світлі її події, й її завдання на будуче. Він вивівів вірним бажання Сербської Православної Церкви стати під його омофор, що було приємно почути. Але невесело було дізнатися, що над Вселенською патріярхією нависли темні й грізні хмари; це загроза зо сторони турків, вічних ворогів св. Православія. Владика згадав нетакт одного з ерархів Української Православної Церкви в ЗДА, відносно його самовільної участи в Ватиканським Католицькім Соборі, на другій його сесії.

Дуже тепло похвалив Владика Митрополит працю жіноцтва в нашій Церкві взагалі, а в Катедральній Громаді зокрема. Він підкреслив високе значіння організації Союзу Українок Канади, її відданість нашій Церкві, і низенько клонив свою голову перед членкинями цієї організації на знак подяки і пошани.

Владика заключив вірних по магати Катедральній Громаді. Особливо дякував усім за грошеву поміч їй у минулому, і пригадував, що вона ще не викінчена, що ще потребує фондів, які всі вірні нашої Церкви — не тільки в єпархії Вінніпезі, але з усієї Канади, повинні їй зложити. Владика пригадав, що він всецілo пожертвував себе народові, здоров'я віддав для нього і свої очі. Він подякував оо. настоятелям, хорові, усім працівникам Катедри за їхню працю.

Закликом до всіх — щиро працювати, не жалувати часу ні фондів для нашої Української Православної Церкви, зберігаючи яку — ми зберігаємо себе, як свідомих і правдивих українських горожан Канади, закінчив Владика свою більш як годинну промову, яку присутні прийняли з великою умагою і вдоволенням.

Ще промовляв П. Павлюкевич, від почитків член Катедральної Громади і її передовий працівник, бо був головою і касиром Громади, а тепер член Контрольної Комісії та щедрий жертводавець на її потреби. Вони обоє з дружиною співають в хорі. Він говорив про Катедральну Громаду, її значення для всієї УГПЦК., з чим в'яжуться й наші обов'язки, як її членів. Підкреслив світлу ролю Української Православної Церкви в історії нашого народу, яку Боже Провидіння призначило нам продовжувати в Канаді. Як центральна, наша парафія обдарована великими привілеями, але й не малими обов'язками. Тому, пам'ятаючи це все, стараймося бути взірцевими, щоб сповнити надії всього українського православного загалу в Канаді.

Кінцевим словом прот. о. М. Юрківського і благословенням Митрополита закінчено нашу осінню візитацію.

Щедрий дар

Наш добрий член, хіропрактик д-р П. Палащук, зафундував для Катедри гарний позолочений напрестольний хрест і дві розмальовані свічки. Всі члени Катедральної Громади дуже вдячні йому за цей цінний дар.

Осінній чай

Жіноче Товариство ім. Л. Українки при Катедрі приготовляло що імпрезу, виделегувуючи окремий Комітет, в якім були павіт: Анна Григор, Катерина Крипякевич і Е. Стахурська.

Катедральна Авдиторія була повна людей. Все було дорбре зорганізоване, а програмою включно. Чай відкрив Преосв. Еп. Борис. Перед ним промовляла пані А. Григор. Прот. М. Юрківський представив Владику. Студент університету, Карасевич, представив студентів, яких Т-во того часу вітало, і подякував за увагу та честь, яку їм, студентам, зроблено. Були розігравки нагород, а понад усе була смачна закуска до чаю. За працю — велика подяка всім, а найбільше конвінерам.

Квартальні Збори

У понеділок 19-го жовтня відбулися чергові квартальні збори Катедральної Громади. Було порушено й обговорено багато важних справ. Якихсь важніших рішень не було. Одначе були такі справи, що їх ще буде треба обговорити на рокових зборах. Було поважне число учасників, але добре було б, як би таки всі члени, чоловіки й жінки, були присутні.

оег

Хрещення Івасика Малюжинського
ФОРТ ВИЛЛІЯМ, ОНТ.

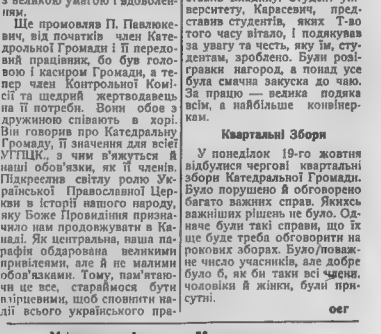

Неділя 13-го вересня була урочистим Святом громади Св. Володимира у Вест Форт Вилліямі, Онт.

Того дня відбулось Хрещення маленького Івасика Малюжинського, синочка голови Управи цієї громади., отця диякона Миколая і його дружини Марії, Малюжинських.

Диякон Малюжинський — це син відомого Волинського Протоєрея — Миколая Малюжинського, трагічно загинувшого в часі німецької окупації. У наслідок військових подій, молодий Малюжинський був одірваний від своєї родини, перервав свою духовну освіту і опинився на чужині. Великими зусиллями він здобув у Канаді високу освіту і тепер працює в Форт Вилліямі на державній посаді.

Тут він став членом церковної громади Св. Володимира, і в скорому часі був обраний до управи громади, а потім став головою Управи, і достойно несе цей обов'язок вже три роки.

Вірний заповіту свого батька, інженер Миколай Малюжинський прийняв Священний сан диякона, і співслужить во своїм Настоятелем, Митрофорним Протоєреєм о. Сергієм Герусом в церквах Форт Вилліямській парафії, асистуючи йому у всіх Відправах.

Громада любить і поважає свого голову, і коли стало відомо, що в згадану неділю мають відбутися хрестини його синочка, то парафіяни численно заповнили церкву, а місцеве Жіноче Т-во, на чолі з головою п. Музикою, постановило приготовити для всіх громадський обід.

По Св. Літургії, яку за звичаєм було відправлено соборно, з участю диякона, почалось Таїнство Хрещення.

Присутні уважно приглядались до цього Священного Чину, довершуваного о. Митратом Герусом, а особливо пригладались діти Недільної Школи, для яких ця Священнодія була нагляднюю лекцією Хрещення. Хрещення відбувалось [illegible] Чином, через занурення. Співав хор, яким керує пані Орися Яремчук (донька о. Пахолкова), Апостола прочитав ред. — піонер К. Чеховий, а ектенії виголошував о. диякон, батько.

Хресними батьками були: п. Павло Мисяк з Вінніпегу і п. Вікторія Карнюк з Форт Вилліяму та п. Дмитро Мандрик і п. Наталка Юрів з Вест Форт Вилліяму.

Було помітно, що цей торжественний Акт Хрещення зробив сильне враження на присутніх.

По закінченні Чину Хрещення всі присутні були запрошені до церковної залі на прийняття, приготоване Жіночим Т-вом. Гості заповнили Залю по береги. Господарем свята був п. Никола Слюзар, секретар Управи. Серед почесних гостей за головним столом, поруч з о. Настоятелем засів о. Митрат Лука Сологуб, Адміністратор Церкви Владики Богдана в Канаді. Як звичайно водиться, були промови, поздоровлення і побажання для хрещеника і його батьків. Вдячною молитвою скінчилась „Громадська гостина", і маленький Івасик Малюжинський, ставши членом дорогої нашої Української Православної Церкви, відправився до рідного дому, щоб зайняти там місце п'ятого сина в родині.

Зростай, малий Івасику батьках своїм на втіху, Богові на славу, а рідній Церкві на користь!

Учасник.

Предсідник, п. А. Лазарович покликав до слова дорогого гостя Владику Михаїла. Владика підбадьорив громаду і закликав до дальшої праці. Пан В. Томашевський склав подяку від присутніх. Це саме зробив і о. прот. М. Подольський.

Гостя-бесідника, п. Миколу Мандзюка, федерального посла, представив предсідник. Пан Мандзюк, вказуючи на посольську трибуну, сказав, що це наша місія в Канаді, говорив М. Мандзук.

Отець настоятель, прот. В Сенишин, подякував бесідникам, а особливо панові послові, й зробив заклик, щоб вірні відзначили цей радісний день своїми пожертвами на будівельний фонд. Збірка при несла $1,160.00 готівкою.

Отавська громада показала, що вона вміє дорожити своїм рідним. Вона дала доказ своєю працею, своїми пожертвами, що вона розуміє вагу своєї репрезентативности цієї української православної церковної спільноти в Канаді. Тепер чекаємо, що скаже решта Канади.

* *
*

Пожертви на Будівельний Фонд, що впливали від останнього повідомлення Від 1-го червня до 1-го жовтня, 1964

ВІСТІ З ОТТАВСЬКОЇ ГРОМАДИ

Храмове Свято
і Архиерейська Візитація

Оттавська парафія з великою радістю вітала в новозбудованім комплексі будучого репрезентативного столичного храму, Високопреосвященішого Владику Михаїла, Архиепископа Торонто і Східньої Канади, в неділю 30-го серпня, ц. р. Це було перше Храмове Свято в новім приміщенні.

Вперше привітав дорогого гостя, Владику Михаїла, один з діяльних членів громади, п. О. Мех. Владика висловив від волення в поступу, який зробила Оттавська громада. Діточки, під проводом Сестрицтва, вручили Владиці житницю квітів з відповідним привітом та встелили дорогу квітами аж до храму. Тут о. настоятель привітав Владику в новий храм. Під спів хору, о. протопресв. В. Слюзар і о. прот. В. Сенишин супроводили свого Владику в Храм Божий.

Владика у своїй теплій і щирій проповіді звернув увагу вірним, на те, щоб вони дивилися у майбутність. Він майстерно змалював образець, чого від них сподіється Церква, наріг і українська Канада, як від столичної громади.

Треба відмітити, що церковний хор, під проводом п. І. Токарика, виконав своє завдання по-майстерському. Хоч цей хор не великий числом, але добре зіспіваний і кожний член його відав все, що міг для Божої Слави.

Після св. Архиерейської Літургії відбувся спільний обід, яким занялися сестриці. По обіді слідувала коротка пообідня програма, котрою провадив п. А. Лазарович, голова громади. Він привітав гостей, здав короткий звіт пробленої праці, і познайомив почесних гостей з присутніми.

Привіти зложили слідуючі: від Сестрицтва — п-ні Чуликівська; від відділу С.У.К. — п-і І. Мушка, від від. С.У.М.К — п-а Ірина Кодак, п-і С. Василишин — гості. Бувша голова Централі СУК передала привіт від центральної організації й Едмонтонської Громади; о. протопресв. Вол. Слюзар передав привіт від Соборної Громади в Монтреалі і дав заяву, що Соборна Громада прийде з фінансовою підтержкою. Також прочитано привіт від Катедральної Громади св. Володимира у Торонто. Пан Івон Токарик передав привіт від Церковного хору.

Оттава, Онт.	
І. І. Токарик	$200.00
Криворучко, А.	100.00
Керелюк, В.	100.00
Мех, О.	100.00
Сидор, Василь	100.00
Боровський, Євген ..	75.00
Чіжівський, М.	75.00
Мушка, В.	50.00
Рибак, Павло	50.00
Твердун, І.	50.00
Волох, О.	50.00
Жалем, Павло	40.00
Томашевський, Вас. .	30.00
Голюк, Я.	25.00
Даркович, В.	25.00
Крокош, Г.	25.00
Новіцький, Іван	25.00
Плосенський, М. І. ..	25.00
Романов, О.	25.00
Стрілецький, Іван ...	25.00
Токарик, Никола ...	25.00
Управа ПЛАСТ	25.00
Брончук, С.	20.00
Іваніок, Т.	20.00
Костенюк, М.	20.00
Лялюк, Павло	20.00
Шпілка, д-р Ю. В. ..	20.00
Стефюк, О	20.00
Гретон, п-і Бернік ..	10.00
Навіцький, Анатоль .	10.00
Зорик, Мыко	10.00
Коротущак, п-і Марія	5.00
Цопа, Вол.	2.00
Онтаріо	
Самець, В., Гемілтон	$25.00
Скрипник, Н., Солдрі	25.00
Цукорник, о. прот. Ю., Пагтара Фалс	25.00
Інші провінції	
Антимнюк, І., Реджайна, Васк.	$ 5.00

МИТРОПОЛИЧА ВІЗИТАЦІЯ В ЕДМОНТОНІ

Запрошення

Українська Греко-Православна Катедральна Громада Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні має честь запросити Українське Православне Духовенство й Громадянство міста Едмонтону й Західньої Єпархії У. Г. П. Ц. на

КАНОНІЧНУ ВІЗИТАЦІЮ

Блаженнішого Владики Митрополита ІЛАРІОНА, яка відбудеться в Катедрі Св. Івана
В НЕДІЛЮ, 29-го ЛИСТОПАДА, 1964 Р. Б.

ПРОГРАМА:

9:30 год. ранку: ЗУСТРІЧ Його Блаженства Владики Митрополита ІЛАРІОНА Духовенством на чолі з Високопреосв. Владикою АНДРЕЄМ.

10:00 год. ранку: СВЯТА БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ, що її відслужить Митрополит ІЛАРІОН в співслужебні Владики АНДРЕЯ, Прот. ТОМИ КОВАЛИШИНА — Голови Президії Консисторії, Отців Настоятелів і Всього Отців. гостей.

12:30 год. по полудні: БРАТСЬКИЙ ОБІД й СВЯТКОВА ПРОГРАМА з Промовами та Привітами Владики Андрея й Вправ. о. Прот. Т. Ковалишина. ГОЛОВНЕ СЛОВО виголосить Блаженніший Владика Митрополит ІЛАРІОН. КОНЦЕРТНА ЧАСТИНА у виконанні Катедрального Хору та інших.

4:30 год. по полудні: РАДІОВА ПРОГРАМА із станції Сі-Кей-Ю-Ей, на якій промовлятиме БЛАЖЕННІШИЙ ВЛАДИКА МИТРОПОЛИТ ІЛАРІОН.

СЛУХАЙТЕ!

З Християнським Привітом,

о. Прот. Ол. Хом'як (Настоятель)	Онісфат Лукінчук (Голова Громади)	о. Дм. Лучак (Настоятель)
Василь Косташ, секретар		Василь Савчук, секретар

Богдан, Ф., Ванкувер, Б. К.	10.00
Крепякевич, П., Вінніпеґ, Ман.	25.00
Карнаух, Ю., Саскатун, Саск.	25.00
Кушнір М. (п-во), Едмонтон, Саск.	20.00
Лазарович, П. І., Едмонтон	100.00
Михайлишин, п-і Г., Едмонтон	10.00
Мазурик, М., Вал Дор, Квебек	10.00
Підвисоцький, Р., Монтреал	20.00
Рудевський, проф. І. й Е., Саскатун	5.00
Василишин, п-і С., Едмонтон	25.00
Мандзюк М., Овкборн, Ман.	25.00
Заярич, Петро, Едмонтон	200.00
Волчанський, О. Едмонтон	5.00
Збірки при У.Г.П.Ц. Парафіях	
Норт Бетлфорд, Саск.	$20.00
Форт Френсіс, Онт. р.	25.00
Брокстон, Саск.	12.00
Прілейт, Саск.	36.00
Кіндерслей, Саск.	35.00
Мічам, Саск.	51.00
Вонда, Саск.	31.50
Ойен, Альберта	24.00
Мус Джав, Саск.	26.00
Деклярації	
Іванків, п-і І.	$ 25.00
Лазарович, А. І.	100.00
Подольський, Всеч. о. М.	100.00
Степа, Іван	25.00
Савченко, Ігнат	100.00
Токарик, І. І.	100.00

Всім жертводавцям щире спасибі.

Наша адреса:
Ukrinian Orthodox Church
1000 Byron Ave. Ottawa 13, Ont.

Прот. В. Сенишин.

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ
Стрий, Алта.

В суботу 1-го серпня 1964-го року, в місцевій Українській Греко - Православній Церкві відбулося Поминальне Богослужіння за спокій душі бл. п. Миколи Бунди в річницю Його смерти.

Покійний Микола народився в селі Коросток, повіт Остріг в Україні 1886-го року. До Канади приїхав 1913-го року і на початку працював на залізній дорозі у Брятіш Коломбії форманом, а в 1922-му році одружується з Клименстиною Сироїд та попрацювавши ще один рік на залізній дорозі, Покійний з дружиною в 1923-му році беруть „гомстед" в околиці Стрий, Алберта і поселюються в цій околиці на постійне життя.

Поселившись в околиці, де вже було багато замешкалих українців, Покійний цікавиться народньою працею і стає одним з основоположників Українського Народнього Дому і на землі, яку Покійний подарував, будується Народній Дім, а коло Народнього Дому трохи пізніше будується Українська Греко - Православна Церква.

Покійний був членом Української Греко - Православної Громади і Українською Народнього Дому в Стрий, Альберта, та передплатником „Українського Голосу" і „Вісника".

Покійний був взагалі людиною жертвенною, коли це відноситься до релігійно-української справи.

Покійний залишив в смутку дружину Клементину, двох синів: Григорія і Петра, дві дочки: Марію і Катерину і 9 внуків та ближку і дальшу родину, як також сусідів, з якими Покійний прожив в згоді й співпраці.

Після Поминального Богослужения відбувся обід в місцевому Українському Народньому Домі при великій участі родини і приятелів Покійного.

Після обіду о. Яків Рибалка, згадуючи Покійного як бувшого доброго члена Православної Церкви та передплатника української преси, закликав присутніх зложити пожертви на пресовий фонд „Вісника", що присутні зробили, зложивши $17.00.

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ
НОРТ БЕТЛФОРД, САСК.

В суботу 4 липня ц. р. діти, рідня й приятелі подружжя Доці й Стефана Кіндрачуків зійшлися в залі Укр. Нар. Дому в Норт Бетлфорд, щоб відсвяткувати ювілей 25-ліття їхнього подружжя.

По прибутті в залю, присутне жіноцтво взялось до праці й заставило столи смачними стравами. Дочка подружжя Кіндрачуків — Галя, зо своїм мужем поїхали привезти ювілярів. Коли подружжя Кіндрачуки ввійшли в залю — гості привітали їх гірмкими оплесками.

Ювілярів посадили за стіл разом з їхніми дружками й дружбами. Господар ювілейного прийняття — син подружжя Кіндрачуків, попросив решту гостей сісти за столи.

По вечері, господар попросив кількох присутніх до слова. Промовці висловлювали привіти й найкращі побажання ювілятам.

Доця й Стефан Кіндрачуки є щирими й ідейними членами Української Греко-Православної Церкви; вони завжди живо цікавляться її долею, жертвують на її потреби, — вони не забувають також інших народньо-організаційних потреб.

Пан С. Кіндрачук довгі літа займав становище голови місцевої Церковної Громади. Пані Д. Кіндрачук щиро працює в Жіночому Товаристві, яке міститься при церкві, і якого вона є головою.

Дім Кіндрачуків завжди був і тепер є відкритий для українських священиків, і для всіх працівників українських організацій.

Ювілейна забава, що була переплетена промовами, співом українських пісень, гутірками продовжувалась до пізньої ночі. Вимінені ювіляти були обдаровані подарунками від дітей, братів, сестер і приятелів. Ювілярів подякували своїм дітям і всім гостям за милу несподівану й подарунки.

На заклик пана Зеліска присутні зложили поміж собою 21 дол., які розділено по рівній частині на пресовий фонд „Укр. Голосу" і „Вісника"; а ювіляти пожертвували 25 дол. на Колегію Св. Андрея.

Відзначення ювілею 25-ліття подружжя Доці й Стефана Кіндрачуків було радісною подією для всіх. Та це не була нагода лиш для милого переведення вечера; це була нагода для віддання належної честі заслуженим громадянам.

Й. Войтюк.

ДЕНЬ МАТЕРІ В СВАН РИВЕР, МАН.

Через кількаднадцять років Український Греко-Православний рух в Сван Ривер, Ман. то оживав, то затихав, а десь з приходом 1960 року (коли о. П. Зубрицький мав перенестися на інший округ, а о. С. Греділь сюди), то громада значно поширилася і робота віджила наново. За цих минулих кілька років прийшло вже до того, що минулого літа громада почала будувати власний храм і до весни зроблено стільки, що в ньому вже можуть відбуватися Богослужіння.

Ще десь зараз по „колядах" Паньство Стратійчуки запропонували, щоб прилагоджувати до відзначення Дня Матері концертом, і таки зараз всі взялися до діла. В „бейсменті" під церквою збудували в одним кінці сцену і там наша молодь провела багато часу на вправі і проби різних точок та співанок потрібних до програми.

Пан Григорій Стратійчук, як добрий інструктор, вклав чимало праці і труду в це діло. Зголосився і п. Богдан Ничка і почалися вправи українських народних танків. Розписування ролі, співанок тощо, припало на нашого секретаря Івана Яцентюка. Цей також занявся прикрасою сцени та деякими приборами конечними до програми. Жіноцтво занялося костюмами та народними строями.

Прийшло 10-го травня і свято почалося. Службу Божу відслужив о. С. Греділь, а співом провадили пп. Мих. Брищук та Гр. Стратійчук. Церква була заповнена по береги громадянами та гостями з сусідніх громад. По Службі Жіноцтво подало смачну перекуску і таки зараз по цьому почалася святкова програма.

Першою точкою було відспівання Великодної Пісні „Христос Воскрес!", котру наша молодь виконала дуже вміло і це, здається, зачарувало всіх присутніх, бо всі сиділи — здавалося, що й не дихали. Вступне слово виголосив п. Вас. Барабаш і по цьому цілому „вступі" відспівали „Для Тебе, Мамо". Далі слідував танок — „Метелиця", а тоді віршований образ — „Поклін Матерям". За ним відспівали „Баба і Курчата" по тім танок — „Гопак Колом". Далі — „Коли Настане Чудний Май" і вправи з прапорцями та співанка „Що Я люблю".

Саме тут п. Лабюк із Сторджис, Саск., виголосив дуже повчаючий реферат — „Мама". Щире спасибі йому! Програма продовжувалась співанкою „Мати сина колихала", а тут і танок „Катерина". Дуже гарно відспівали дует „Се наша земля, Се наше поле" дівчата з Лензвуду — панночки Чепіль і Кобелка, а їм приграв на гітарі молодий Кобелка. Далі слідувала Великодня Гагівка з дзвонами, по чому наймолодший співак Михась Брищук дуже виразно відспівав „Козуню, любуню". А найгарніше вийшов танок „Козачок подільський", бо танцюристів кілька разів викликали, а оплескам і кінця не було.

Тут слідували віршовані поздоровлення та побажання і співи дітей „На Многі Літа" мамам, татам, дідусям і бабусям. Дуже вдячно відограли учні віршовану точку „Рідна Школа", по чому слідував „Козачок" двох молоденьких дівчаток — Соні Костюк і Ганусі Брищук. Цю точку привіти п. Іван Костюк з Бирч Ривер.

По цьому п-і Гелена Винтоник, голова нашого жіноцтва, попросила на сцену пані Єлену Яцентюк (як найстаршу маму) на приготоване крісло і маленька Маруся Винтоник вручила їй букет живих квіток. Кінцеве слово, дуже зворушливо, виголосив наш парох та поблагував всім тим, хто причинився збільшити це велике свято. Слідував ще живий образ-молитва „Боже Великий, Творче Всесильний", а по відспіванню „Гад Сейв да Квін" всі розійшлись домів.

День 10-го травня 1964 останеться дуже довго в пам'яті всіх тих, що там були, бо до цієї пори в історії Сван Ривер, Ман., подібного ще не було, і я вірю що, як молодь котрі брали участь, так і старші — гадаємо, будуть дуже вдоволені. Програми виконяли діти з таких околиць: Гвайт Біч, Саск., Дорбен, Бирч Ривер, Лензвуд, Бовзман. Не забуваймо й молодого Анаку з нятя в місцевім банку, і дуже вміло танцював. Подяка й належиться панам Стратійчукові та Ничкові за так вмілу роботу та всім тим, хто чим будь їм допомагав, що так урочисто вшанували Матерів своїх. Честь Вам!

Один з громади.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. п. МОТРІЯ БИЦЬ, Нипавин, Саск.

Сумна вістка сколихнула до глибини всіх сердець рідних і знакомих з околиць Нипавин, Кадет, Еблшем, як рівнож доскональна вона неначе громом дзвона й околицю містечка Броклид про невідчалувану для всіх нас втрату в особі покійної Мотрії Биць, якій невмолима смерть перетяла нитку туземного життя на осінченні 66 років, 3 місяці і 21 днів. Смерть стрінула її у Юніон Лікарні, в Нипавин, Саск., в неділю, 9-го серпня, 1964-го року, 5-та годинь, денного світла. Причина смерти була недуга „рака", який проявлявся меншими познаками з-перед двох років.

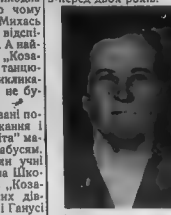

Покійна походила родом з села Токи, збаражського повіту, Східня Галичина, цебто Західньо - Українська Територія, дочка покійних батьків, Івана Жуня й Марії, з роду Шевчуків. Дитячі й юні літа провела при родичах, а дівшовши до повних зрілих літ, вийшла замуж за Прокопа Биця, з того ж самого села й іхне супружне життя почалось з 1920-тим роком, днем 10-го травня на власній господарці. Молоде подружжя Господь поблагословив на той час двома діточками, Марією й Іваном, якому денне світло туземного життя погасло на окінченні 4-го року життя й Господь, як ще невинне дитя, покликав до хору Небесних Духів-Ангелів.

З 1927-ним роком, ще за вчасної старокраевої в селі, вимуджає муж, поки-що сам шукати кращої долі в невідомих степах новопризбраної вітчини, Канади. Завдяки Всевишнього трудолюбивості й ощадності після 4-рьох літ, заледве спромігся спровадити дружину з 6-літньою на той час дитиною, Марією, яка тепер замужня за Петром Григором і вже втішаються своїми 4-ма дітьми.

Початком іхнього співпружинного життя була фармерська околиця містечка Гронлид, Саск., а не маючи ніде своєї домівки, скитались по роботах за мізерну платню і замешкували в чужих хатах. Не звертаю уваги на фінансово-економічні недомагання, не оминали церкви і сейчас вступили в члени Українсько Греко-Православної — Рідзь Божої Матері — Церкви, Гронлид — Північна, де покійна Мотря була сестрицею, а рівнож увійшла в членство до Союзу Українок Канади ім. Княгині Ольги.

З 1937-ним роком набули власну фарму, яка для них видалась неначе це їхній цілий світ. З часом судилась доля їхній дочці Марії у супружім стані відійти до Нипавин, то як родичі через весь час скучали за одинокою дитиною і по кількох роках спродавши фарму, переселились в околицю Нипавин, де знову набули форму, а близько міста що зокрема купили 3 акри землі, де побудувалися, а через весну, літо й осінь занимались звідсіля з дому фармерством.

Як свідомі громадяни під взглядом релігійним і національним, вступили в члени Української Греко-Православної — Успіння Божої Матері — Церкви, Народного Дому ім. Т. Шевченка, а зокрема покійна ще пристала до членства Союзу Українок Канади ім. Ольги Басарабової. Як у Гронлид, так і тут у Нипавин, усі її любили й шанували на кожній ділянці її поступования. Предчувавши близький кінець життя, забажала прийняття Св. Тайн, як Сповіді, так Причасть, щоб відійти з цього світа з любовю, вірою, надією у життя вічовічне і радісне.

Як тільки покійна замикала свої очі на віки, так сейчас поручено тілини останки до опорядження завідателеві Похоронного Заведення, у Нипавин, а в вівторок, 11-го, ввечорі, перенесено тілині останки до Народнього Дому, де відслужено Заупокійну Литію в асисті п. І. Івануся, дяка Гронлидської Громади, а односелчана покійної. Підчас Заупокійної Литії зала Народнього Дому наповнилась по береги по більшій часті односельчанами, сусільно-сельчанами, як з Нового Села, Палчинець і Воробинки, з якими покійна жила, сходилася і працювала ще при Українській Греко - Православній Громаді, в Гронлид. Після Заупокійної Литії поблагословлено п. Івануся на читання Псалтиря, якого читали через ніч, на переміну, односельчани.

У середу, 12-го рано, точно 9-та година, почався похорон у Народнім Домі з вигосом тілних останків у поході читань Св. Евангелій до церкви, де відслужено Похоронну Богослужбу в якій взяв участь хор у Гронлид — односельчани й сусільно-сельчани під проводом п. І. Івануся спільно з місцевим хором. Після Богослужби відслужено ще додаткові, похоронні треби, включаючи кінцеве Прощальне Слово, а відтак останнє прощання через цілування Св. Хреста, з проханням до пожертви на Невянучий Вінець на могилу покійниці. Так сейчас односельчани — п-во Іван й Текля Безкоровайні, з учасниками, що молилися господу Богу за спасіння душі покійної Мотрії і прибули громадно віддати останню повагу покійній Мотрії, а зокрема щира подяка односельчанинові І. Іванусеві за дякібство і провід хором з Гронлид, спільно з місцевим хором, за пожертви на Невянучий Вінець, за даровані вінки від Церковної Громади, Сестринства, Жіночого Товариства і від всієї родини, як рівнож щира подяка завідателеві Похоронного Заведення за ревну і сумлінну опіку тілними останками покійної аж до вложення їх у місце вічного спочинку.

Муж Прокоп Биць і Родина.

СЛОВО ПОДЯКИ

Горем прибитий муж Прокоп Биць з цілою родиною, як дочкою Марією й її мужем Петром Григором, як рівнож іхніми дітьми, а його внуками: Галею, Денисом, Орестом і Петрусею Попрощало Братство й Сестринство Церковне, Жіноче Товариство ім. Ольги Басарабової, як рівнож церковні члени, одно й сусільно-сельчане. Ще попрощали покійну свати — Іван й Марія Григорі, Іван й Марія Юзви, сусіди, приятелі, знакомі і всі і вся. На рідних землях у рідному селі — Токи — осталися ще в живих з її найближчих рідних, один брат Василь Жунь, дві замужні сестри, Марія Гасай й Олена Казюка.

Після похорону муж, діти та внуки прийняли всіх присутніх, в Народнім Домі, багатою поминальною перекускою, приготованою за ставраниям Жіночого Товариства. На закінчення перекуски забрав слово сусідосельчан, п. Андрій Гурський з Гронлид, на тему життя-буття п-ва Прокопа й Марії Биць, як працівників на релігійно - народньо - просвітній ниві ще на рідних землях і в тою ідеєю вони пописалися підчас попереднього побуту в Гронлид, а сват Іван Григор з болем серця у закінченій своїй промові потвердив іхню корисну роботу й тут, у Нипавин.

Нехай Милосердний Господь прийме покійну в лоно Авраама, Ісаака та Якова, де немає смутку, ні журби, ні терпіння, а життя безконечне.

А Вам, дорогий мужу, діти і внуки, нехай Господь подасть сили перенести цю велику втрату й обдарить вас всіми щедротами.

Вічна Їй Пам'ять!

о. Ілля Швець

ПОХОРОН ПІОНЕРА БЛ. П. ВАСИЛЯ РУТАРЯ

Брудергайм - Ярослав, Алта.

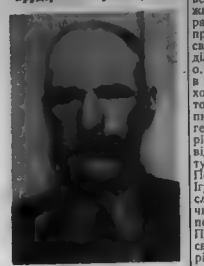

Сумна вістка розійшлася на хвилях етеру, що в п'ятницю 11-го вересня в Арчер Мемориял Госпіталі, в Лемонті, упокоївся в Бозі Василь Рутар, взірцевий й заслужений Піонер Української Православної Церкви Св. Димитрія в Ярославі, Алберта, проживши 78 років.

Покійний нар. 15 грудня 1885 р. в селі Мавнівська Воля, повіт Мостиська, Зах. Україна. Відбувши трьох-річну військову службу іде на працю до Німеччини. 1912 р., разом з товаришами по долі прибуває в Канаду, в околицю Дейзленд, Алберта, до праці на секції. Потім працює в Едсан та Бенфі. 1914 р. прибуває в околицю Ярослав, біля Брудергайму, й працює по фармерських роботах. 15-го лютого 1918 р., одружується з Марією Береза й фармерує до кінця свого трудолюбивого життя.

З відновленням Рідної Української Православної Церкви, бере активну участь й разом з свідомими українцями — патріотами будують Церкву Св. Димитрія в Ярославі, Алберта, в якій був й основоположником та взірцевим християнином — повним пошани та любови до неї аж до смерти. В Рідній Православній Церкві виховав своїх дітей і ніколи не шкодував для неї пожертв, труду та відданости в церковно-релігійному й культурно - національному житті. Як свідомий українець-патріот відогравав велику роль в організації Народного Дому при Церкві. Мав широкий круг приятелів й ділився з ними своїми порадами та був людиною, що на признання й подяки не звертав уваги, а завжди робив добру роботу, виконуючи сумлінно свої обов'язки супроти Української Православної Церкви. Був не раз Головою Громади, а на останку свого життя Старшим Братом.

В неділю, 13 вересня в Церкві Св. Димитрія, о. Ігумен О. Щербань, при переповненому Храмі людей, відправив Парастаса та виголосив слово „Смерть праведника не знає докору сумління". Після Парастасу, тіло Покійного перевезли до хати, де воно пролежало через ніч. За старим українським звичаєм, родина запросила всіх на перекуску в своєму домі. Ранком, в понеділок 14 вересня, о год. 9.30 о. Ігумен відправив Панахиду в хаті, а по тому великим походом з Хоругвами й Хрестом, тіло Покійного несли, зупиняючись на читання Євангелії на всіх перехрестях доріг, аж до церкви. По цьому відслужено Божественну Літургію й Чин Похорону. Перед Останнім Цілуванням о. Ігумен сказав з в орушуюче слово, в якому ще раз відзначив великі заслуги Покійного перед Рідною Українською Православною Церквою, насвітлюючи патріотичну сторінку його життя, а також прощав його від Архиєпископа Андрея, парафій, родини, приятелів та знайомих.

Під час Парастаса й Похорону співали люди під проводом місцевого дяка Кандла Іващука й Миколи Лопушинського.

Після Похорону всі прибули пішки до Народного Дому на поминальний обід, на якому син Михайло подякував всім присутнім за участь у Похороні та розраду в смутку.

Діти Покійного зажертвували $15.00 на пр. фонд „Вісника", з яким Покійний не розлучався до кінця життя, з них $4.50 на вироблення кліше, а решта поштові видатки.

Дітям-жертводавцям сердечна подяка, а Господь Бог нехай упокоїть душу бл. п. Василя Рутаря, де всі Праведники перебувають, а пам'ять про нього нехай буде між нами з роду в рід!

Приятель.

Бл. п. Іван Ю. Денисик

Сембург, Саск.

Бл. п. Іван Ю. Денисик з дружиною і дочкою

Сумна вістка пройняла тугою усіх, хто тільки знав бл. п. І. Денисика, який на окінченні 76-ти років, з-рьох і 5-ти днів цего земського життя, відійшов у вічний упокій, в понеділок, 14-го вересня, 1964 року, в вечірній порі 8.45 у Викторія Лічниці, Принс Альберт, Саск. Народився у селі Онут, Заставнецького повіту, Буковина, Західньо-Українська Територія, як сим покійник вже батьків, Юрія Денисика й Катерину, з роду, Запарянюків. На вкінченні 17½ років юного життя, перед 59-ти роками прибув самітник до Канади, а провінцію Манітобу, в околицю Гарденток, де по більшій части працював на лісовій роботі. Тут, у Манітобі, оженився з Іванкою Шнайт і після 4-рох років переселились у Саскачеван. За час першого їхнього співсупержого, 8-дітнього життя, Господь побагатословив їх 3-ма дітьми, 2-ма синами — Миколаєм, який учителює у Вердон, Саск., жонатий з Лідією Орищук, то вже їх покійний діждався втішатись 4-ма внуками: Крістіною, Богданом, Томіем і Михайлом. Другий син Юрій (Джордж), ще самотній у Британській Колюмбії і дочка Василка, замужня за Юрієм (Джорджом) Годжиксом, в Порт Ленд, Стейт — Оригон, США.

Ще за часів першого супружжя повірено покійникові носити пошту на Сембург з пошти Стіп Крік, що знаходиться на протилежній стороні ріки Саскачеван, через який на той час треба було дарабою переправлятись. Це була не легка на той час робота, а деколи небезпечна і ризиковна. Рівночасно фармерував, завів крамницю — склеп, а 1913-го року за згодою всього фармерського населення винесено його до гідности поштового урядника, в Сембург. Як поштовий урядник справував ту роботу до 1958 року, коли якраз покінчив 70 літ життя, а рівночасно на вкінченні 45-річної праці на пошті, то з поручення Головного Поштового Департаменту, головний, поштовий інспектор нагородив його Золотою Медалею від імені П Величности Королевої Єлисавети Другої, а на пост того заняття призначено наймолодшого сина Окексу, а другого подружжя Аксені, дочки покійних батьків, Єлуди Балана й Ангелини з роду Бадюк.

В другім супружжі співжив-ся 1.75

ті Господь обдарив їх 7-мома дітьми — 5-тьома синами і 2-ма дочками. З того числа сини, які остались при житті, то Дмитро, що нежонатий, учителює у Лойдмінстер, Саск., Михайло, жонатий з Ольгою Лашта, фармерує на Сембург, Андрій, жонатий з Марією Пілі, учителює на Сембург, найменший син Олекса, що нежонатий, як наслідник батьківського майна, а 2-гий з ряду Василь на вкінченні 12-ти років, відійшов у вічний упокой. Відносно дочок, то Марія за Володимиром Сухорабою, на фармі, пошта Вірдейл і Павліна за Петром Паскаруком, на фармі, при пошті Калнін. Покійний Іван був сідомим, вірним сином свого народу, а рівночасно ктитором, фундатором і дійчим членом Української Греко-Православної Церкви — Пресвятої Трійці, — в Сембург. Завдяки своїй релігійності виховав своїх дітей і повів їх на шлях морального життя, яке прямує з роду і в рід.

Похорон покійного відбув-ся по порядку: в четвер, 17-го вересня, 8.00 година вечора відслужено Заупокійну Литію у Похоронному — „Мекензі" — Заведені, Принс Альберт, при співучасті о. Прот. Юрія Турканського, в асисті двох дяків — Георгія Паскарука й Матвія Дяка. Наступного дня — п'ятниця, 18-го, 9.00 година ранку відслужено Панахиду в тому ж Заведені, а відтак перенесено тлінні останки, при співучасті поважного числа вчастників, до церкви — Пресвятої Трійці, в Принс Альберт. В церкві відслужено Похоронну Богослужбу з додатковими, необхідними требами при помочі попередньо-намічених дяків, до яких приднався і юний дяк Шевченської Громади, п. Василь Бодначук. Після відчитання Св. Євангелії, забрав слово о. Ю. Турканський на тему — „Вартість земського життя", — а після всього вислови доповідь на тему: „Родовід, Життя-Бутта" покійника парох Сембурської Громади, до якої то покійник належав від початків її заснування, був ініціятором, а вкінці після процального слова, закликав учасників до останньої прощі через цілування Св. Хреста.

Тлінні останки похоронено на православнім цвинтарі, Принс Альберт. Тугою приголомшені попрощали поперше найближчі рідні: дружина Ангеліна, з якою покійник прожив повних 45 літ, дальше з дітей, які вчастивували на похороні, цебто 6 синів, дві дочки й 1 внуків, а в додатку попрощали його односельчани, сусідньосельчани, члени Сембурської Громади і місцева Церковна Управославна Громада міста Принс Альберт. Після погребення тлінних останків запрошено учасників похорону на багату перекуску до підцерковної залі, де пожертвовано на Нев'янучий Вінець на могилу покійника суму $45.57, з чого розіграно на пресовий фонд „Вісника" і на вироблення кліші.

Вічна Йому Пам'ять!

О.С.

діхево на Колегію Св. Андрея $16.00, на „Вісник" — $12.57, „Український Голос" — $7.00. Катедру Пресвятої Трійці — $5.00 й Інститут ім. Петра Могили в Саскатуні — $5.00.

Учасникам похорону за пожертви на Нев'янучий Вінок на могилу покійника щира подяка й побажання з здоров'ї, благословенстві Божім щасливо провживати, а душі покійного Івана в Дворах Небесних оселитись, як рівнож його тлінним останкам у святій, сирій землі легко-спочивати.

Вічна Йому пам'ять!

о. Ілля Швець.

БЛ. П. ПЕТРО ФІВЧУК

Гонор, Ман.

26 вересня ц. р., увечорі, впав жертвою нещасного випадку бл. п. Петро Фівчук. На нього наїхало авто.

Покійний прожив 83 роки. Він народився 26 червня 1881 р. в Кіцмані на Буковині. В Канаду приїхав 1906 р., поселився на фармі в Киркнес. Ман., і там прожив все своє життя. Він одружився в Канаді 1909 р. з Парасковю Чопек.

Бл. п. Петро Фівчук залишив смутку дружину Парасковю, 4 сини: Івана, Василя, Михайла й Миколу в Киркнес, 10 внуків і 3 правнуки.

Похорон відбувся з церкви Св. Миколая в Гонорі, до якої Покійний належав все своє життя, 30 вересня ц. р. У вівторок 29 вересня Панахида за спокій душі Покійного була відслужена о. Мироном Клішем у похоронному заведенні в Селкирк. Заупокійну Літургію й Похорон відслужив свящ. С. Ярмусь.

10 дол. з Нев'янучого Вінця призначено на пресовий фонд „Вісника".

Нещасний випадок з покійним Петром Фівчуком стався на „гайвей 59", яку він переходив, ідучи відвідати свого сина Миколу, що мешкає над цією дорогою з другого боку.

Вічна Йому Пам'ять!

БЛ. П. АННА ДЕРБАВКА

Дуфрост, Ман.

У четвер 27 серпня ц. р., у шпиталі в Ст. Пієр, Ман., упокоїлася в Бозі бл. п. Анна Дербавка, прожившн 80 років.

Покійна Анна народилася в західній Україні; в Канаду приїхала зо своїми батьками 1894 р. Проживаючи в Дуфрості, Покійна була постійною членкинею Укр. Греко-Православної Громади Успіння Пресв. Богородиці в Дуфрості, як також належала до Товариства ім. Івана Франка при цій Громалі.

Бл. п. Анна Дербавка залишила в смутку мужа Миколая, три сини: Петра в Ошаві, Якова й Романа в Дуфрості, дві донькн: Марію Кануку в Дуфрості, Ірину Манчуленко в Фалкон Лейк, Ман., 9 внуків, і 1 правнука; два брати: Тому Стадника в Ст. Пієр, Ман., і Петра Стадника у Вайті, Ман.

Похорон Покійної відбувся з церкви Успіння Пресв. Богородиці в Дуфрості, Ман. Напередодні Похорону була відслужена Панахида в Народному Домі прот. Т. Ковалишиним.

У суботу 24 жовтня, заходом дітей Покійної Анни, була відслужена Заупокійна Літургія за спокій її душі, після якої відбувся поминальний обід в залі Народного Дому.

Похорон 1 вересня й Заупокійну Літургію 24 жовтня відслужив свящ. С. Ярмусь з Вінніпегу.

Вічна їй Пам'ять!

БЛ. П. МАРІЯ ДОРОЩУК

Плезент Говм, Ман.

У четвер 24 вересня ц. р. похоронено на цвинтарі Св. Стефана в Плезент Говм., бл. п. Марію Дорощук.

Покійна народилася в Троянівці на Волині 21 вересня 1888 р. У Канаду приїхала зо своїм мужем Охимом (він упокоївся в квітні ц. р.) 1907 р. Вони поселились були на фармі в Гемберт, Ман., а в 1932 переселились в Плезент Говм. З причини похилого віку подружжя Дорощуки 1945 р. покидають фармерування й переселюються у Вінніпег Біч на відпочинок.

У покійних Марії й Охима Дорощуків був лиш один син, який помер ще в дитинстві.

Перед своїм упокоєнням Покійна пожертвувала на Церкву Св. Стефана в Плезент Говм 100 дол. 7 дол. з Нев'янучого Вінця передано на прес. фонд „Вісника".

Вічна їй Пам'ять!

БЛ. П. МИТРО ВЕЛИЧКА

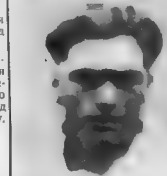

1890 — 1964

У суботу 11 липня 1964, в Келгарі, Алта., упокоївся в Бозі бл. п. Митро Величка, прожившн 50 років.

Покійний народився в Гленденні, Алта., 10 жовтня 1914 р.

Похорон відбувся з Української Греко-Православної Церкви в Гіффорд, Алта., 15 липня ц. р.

Покійний залишив у смутку 3 брати: Фред і Леон Велички, що живуть в Келгарі, Алта., Юрій Величка — в Бонниві, Алта.; 4 сестрі: пані Олена Сорохан і пані Марія Матичук — в Едмонтоні, пані Рут Онофрійчук — у Френчир, Алта., і пані Меггн Пасічнюк — в Бонниві, Алта.

8 дол. з Похорону передано на пресовий фонд „Вісника" і на вироблення кліші.

Вічна Йому Пам'ять!

О.С.

БЛ. П. НИКОЛАЯ ГАВРЕЛЮК

Тіодор, Саск.

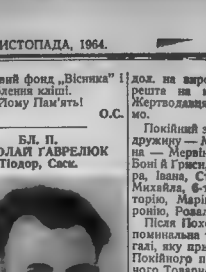

У вівіторок 6 жовтня ц. р., коло год. 7-ої вечора, розійшлася сумна вістка по Тіодорі й околиці, що в катастрофальному випадку, при зударі трактора з автом, загинув Николай Гавреляк на 45-му році життя.

Вечером, коли Покійний вертався з фарми додому зо своїм 10-літнім сином, ідучи трактором, що тягнув машину — „бейлер", над'їхало авто великою скорістю і вдарило машину; шофер, що провадив авто, вилетів через вікно на дорогу, не дуже вшкоджений, а пан Н. Гавреляк з сином Мервином опинилися в рові, кілька ярдів від трактора. За півгодини, поки приїхав амбулянс з доктором, Покійний заснув на віки, а сина відвезли амбулянсом до шпиталю у Саскатун, де доктори стверднли, що синок не дуже ушкоджений і може взяти участь у Похороні свого тата.

Покійний народився 14 жовтня 1919 року в родині Ануфрія і Захарії Гаврелюк у м. Тіодор, Саск. Тут він закінчив восьму кляcу публичної школи. Під час другої світової війни Покійний був в Европі, але повернувся з війни неушкоджений; а ось тепер, у розквіті життя, його стрінула несподівана смерть.

Вернувшись з Европи, одружився в 1949 року з панною Марією Кателяк, з котрою сумлнлося їм мати 3-е діточок.

У п'ятницю 9-го жовтня, увечорі, була відслужена Панахида за спокій душі Покійного, а 10 жовтня ц. р. відбувся Похорон зо Службою Божою в Церкві Св. Різдва Пресвятої Богородиці у Тіодор, при великому здвизі народу.

Під час Останнього Цілування, родина Покійного та друзі зложили на Нев'янучий Вінок 62 доларів, з яких призначено 30 дол. на Інститут Петра Могилн в Саскатуні, 17 дол. на місцеву Церкву, 6 дол. на прес. фонд „Вісника", 5 дол. на вироблення кліші, а решта на місцеві розходи. Жертводавцям щиро дякуємо.

Покійний залишив у смутку дружину — Марію, одного сина — Мервіна, дві доньки — Боні й Гриси, 5-ть братів: Петра, Івана, Стефана, Василя і Михайла, 6-ть сестер — Вікторію, Марію, Василину, Веронію, Розалію і Катерину.

Після Похорону відбулася поминальна трапеза у міській галі, яку приготовила родина Покійного при помочі Жіночого Товариства.

Нехай Милосердний Господь упокоїть слугу свого Николая в Царстві Небесному, а земля нехай буде йому легкою.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Ярослав Пук.

ОГОЛОШЕННЯ

Візитація і Храмове Свято в Громаді Св. Михаїла в Едмонтон, Альберта відбудеться в неділю дня 22 листопада, 1964, при участі Високопреосвященішого Андрея, Архиєпископа Едмонтону і Західньої Єпархії, та місцевих священиків.

Заряд церковної громади має честь запросити на це торжество Православних Українців з Едмонтону і сусідніх громад.

о. Прот. Г. О. Васькин, парох
Василь Березяк, голова.
Марія Панчишин, секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

15. Неділя — Кемсек, Тинділ, Плезент Говм.
22. Неділя — Трансконта, Селкирк. (Храм), Судукват.
29. Неділя — Кекора, Гонор, Поплярфілд, Дуфрост (У Дуфрості служить Прот. П. Стефюк).

ГРУДЕНЬ

6. Неділя — Трансконта, Поплар Парк, Стед.
13. Неділя — Кекора, Бозевкр, Ледаин, Ст. Боніфас.
20. Неділя — Трансконта, Дуфрост, Су Лукват.
27. Неділя — Кекора, Гонор, Поплярфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОЯЧУКА

ЛИСТОПАД

15. Неділя — Йорктон
21. Субота. Св. Архист. Михаїла — Брокстон
22. Неділя — Горлнд
29. Неділя — Йорктон

ГРУДЕНЬ

4. Пятниця. Введення в Храм Пресв. Богородиці — Райн
6. Неділя — Йорктон
13. Неділя. Св. Ап. Андрея Первозванного — Йорктон
19. Субота. Миколая Чудотворця — Йорктон
20. Неділя — Горлнд
22. Вівторок. Зачатт Пресв. Богородиці від Св. Анни — Брокстон
27. Неділя Праотців — Йорктон

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2906

о. П. БУБЛИКА

ЛИСТОПАД

15. Неділя — Мазепа
21. Субота (Собор Архистр. Михаїла) — Сторновей
22 Неділя — Кемсек
29. Неділя — Домпед

ГРУДЕНЬ

4. Пятниця. Уведення в Храм Пресв. Богородиці — Кемсек
6. Неділя — Сторновей
13. Неділя — Кемсек
19. Субота. Миколая — Каллер
20. Неділя — Мазепа
22. Вівторок (Зач. Пресв. Богородиці від Св. Анни) — Домпед
27. Неділя — Кемсек

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Св. Андрей
21. Собор. Арх. Михаїла
Св. Михаїла
22. Неділя, Відпуста
Св. Михаїла
29. Неділя — Св. Андрея
ГРУДЕНЬ
6. Неділя — Св. Михаїла
6. Неділя — Св. Андрея
13. Неділя, Відпуста —
Св. Андрея
20. Неділя — Св. Михаїла
20. Неділя — Св. Андрея
27. Неділя, Празднік — Св.
Андрея
Edmonton, Alta. Tel. 488-7877

о. І. Г. ГИКАВОГО
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Ендру
21. Субота, Архистр. Михаїла —
Завван. Храм
22. Неділя — Гемлин
29. Неділя — Сунава
Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Гарлина
21. Субота — Вегвал (Св. Арх.
Михаїла. Храм)
22. Неділя — Етгеберт
29. Неділя — Ревнер
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Фосстон
21. Субота, Св. Михаїла — Ватсон
(Храм)
22. Неділя — Клейр
29. Неділя — Вадіна
P. O. Box 386. Watson, Sask.

о. С. ГРЕДИЛЯ
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Денбірі
21 Субота, св. Михаїла — Норквей
22. Неділя — Свен Ривер
29. Неділя — Свен Плейн
ГРУДЕНЬ
4 Пятниця. Введення в Храм
Пресв. Богор. — Гвес
6 Неділя — Арран
13 Неділя — Мейбридж
19. Субота, Св. Миколая — Свен
Ривер
20. Неділя — Стінен
22. Вівторок, Зачатія Пресв.
Богородиці — Денбірі
27 Неділя — Норквей
Address: Box 111, Hyas, Sask Tel. 190-2.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ЛИСТОПАД
15 Неділя — Вернон
21. Субота Св. Арх. М. — Вернон
22. Неділя — Келовна
29. Неділя — Вернон
ГРУДЕНЬ
4. Пятниця. Увед. Бог. — Вернон
6. Неділя — Вернон
13. Неділя — Ревелсток
19. Субота, Микол. Чуд. — Вернон
20. Неділя — Вернон
27. Неділя — Вернон
Address: 2602-42 Ave. Vernon, B. C. Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Мікнат
21. Субота. Собор Арх. Михаїла —
Бірнабі
22. Неділя — Ленард
29. Неділя — Шортлеґ
УВАГА! З листопада місяця Богослужіння зачинаються: Утреня —
9.30 рано. Св. Божі — 10.30.
ГРУДЕНЬ
4. Пятниця. Уведення — Мікнат
6. Неділя — Роблин
13. Неділя — Топорівці
19. Субота. Миколая — Петлюра
20 Неділя — Ленард
22 Вівторок. Зач. Пресв. Богор. —
Роблин
27. Неділя — Грендвю
Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: [redacted]

о. Ст. ЗУЗАКА
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Кридор
8. Неділя — Геффорд
15. Неділя — Рейфіка
21. Субота, Арх. Михаїла —
[redacted]
22. Неділя — Бінкі
29. Неділя — Геффорд

ГРУДЕНЬ
4. Пятниця. Введення — Геффорд
6. Неділя — Кридор
13. Неділя — Геффорд
19. Субота, Николая Чуд. — Бінкі
20 Неділя — Геффорд
27. Неділя — Рейфіка
Address: Box 165, Melfort, Sask., Tel.: 55.

о. М. КРИТОКА
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Гровілл (співоча)
21. Субота. Архистр Михаїла —
Прейрі Ривер. Храм
22. Неділя — Мелфорт
29 Неділя — Гровілл (співоча)
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. О. КРАВЧЕНКА
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Гедерлей
21. Субота. Св. Архистр. Михаїла
— Кендо. Храм
22. Неділя — Гласлин
27. Пятниця, Початок Посту (Пасхальний) Вечірня в Норт
Бетлфорд
29. Неділя — Медов Лейк
Address: North Battleford, Sask. 972—106, St. Ph. 446-3290.

о. ІВАНА КУЛІША
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Сандвін
21. Собор Архистр. Михаїла —
Сеньків
22. Неділя — Вайта
29. Неділя — Сірко
ГРУДЕНЬ
4 Уведення в Храм Пресв.
Богородиці — Сандвін
6. Неділя — Пембіна
19 Св. Миколая — Арбакка Св.
Миколая. Храм
22. Зачатія Пресв. Богородиці —
Сірко
27. Неділя — Сельвін
Box 48, Vita, Man. Tel. 5-54-52.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Менді
21. Субота — Св. Арх. Михаїла.
Храм — Сандал Лейк
22. Неділя — Ангусвін
29. Неділя — Онкборн
Address: Onkburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Вайзвуд
22. Неділя — Вагнер
29. Неділя — Сібабіч
У всіх громадах буде День Подяки — посвячення плодів земних.
ГРУДЕНЬ
6. Неділя — Вестлок
13. Неділя — Річмонд Парк
20. Неділя — Сангуло
27. Неділя — Сіба біч
У неділю 6. 12. відбудуться у Вестлоку Окружні Збори цієї парафії. По Службі Божій буде обід і потім пічпучість зборів. Просимо всі громади в шестлоській парафії прислати делегатів.
Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-3745

о. Н. МОРОЗА
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Бірнабі
21. Субота. Собор Арх. Михаїла —
Бірнабі
22. Неділя — Агасі
29 Неділя — Бірнабі
Address: 7157 Grandview Hwy. Burnaby, B. C. Tel. LA. 1-5800

о. М. ОЛЕСІЮКА
ЛИСТОПАД
21. Субота. Собор Архистр. Михаїла — Ватрос. Храм
22. Неділя — Давфин
29. Неділя — Сифтон
Вечірня служиться що неділі в год 7-ій вечора в Давфині.
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Інсінгер (гай-вий)
21. Субота. Арх. Михаїла — Льора
22. Неділя — Маморнець
29. Неділя — Весбрук
ГРУДЕНЬ
4. Пятниця. Увед. Пр. Богородиці — Полювики
6. Неділя — Інсінгер (м.)
13. Неділя — Подор (м.)
19. Субота. Св. Миколая Чудотворця — Дробот
20. Неділя — Подор (за рікою)
22. Вівторок. Св. Анни Зачатої —
Подор (м.)
27. Неділя — Вестбрук
Box 8. Theodore, Sask. Tel. 88.

о. Я. РИБАЛКИ
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Смокі Лейк
21. Субота — Бейс
22. Неділя — Давнінг
29. Неділя — Сперен
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. О. СОРОЧУКА
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Гленвон
21. Неділя. Архистр. Михаїла. Храм — Тірон
22. Неділя — Елк Пойнт
29. Неділя — Тіффорд
УВАГА: У неділю 22 листопада в церкві Св. Прор. Ілії в Бонніввіль, Алта., відбудеться Місійна Вечірня, на яку щирі запрошується все українське православне громадянство Округи Бонніврід і сусідніх Округ.
Вечірня почнеться о год. 7-ій вечора, в якій візьмуть участь 4 Священників. Після Вечірні слідуватиме маленька гостина у церковній залі, для всіх присутніх, а після гостини відбудеться спеціальна Місійна Програма під проводом голови Місійної Округи.
Rev. O. Sorochuk Bonnyville, Alta.

о. Т. СЛАВЧЕНКА
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Гудів. Вечірня о 4 год. — Мелвіна
21. Субота, Соб. Архист. Михаїла
22 Неділя — Айтуна
29 Неділя — Гудів
ГРУДЕНЬ
4. П'ятниця, Введення — Айтуна
6. Неділя — Мелвіна
13. Неділя — Айтуна
19. Субота, Св. Миколая — Габард. Храм
20. Неділя — Гудів
27 Неділя — Айтуно
[redacted] Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57.

о. В. СЛЮЗАРА
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Канора
21. Собор Арх. Михаїла — Рама
22. Неділя — Канора
29. Неділя — Канора
ГРУДЕНЬ
4. Уведення Пресв. Б-ці —
Бюкенан
6. Неділя — Канора
13. Неділя — Канора
19. Св. Миколая — Стирджес
20. Неділя — Канора
22. Зачатія Пресв. Б-ці —
Канора
27 Неділя — Канора
УВАГА: Служба Божа в Канорі і Стирджес починається в годині 10-ій, а в інших громадах о годині 10.30.
Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Сарепа
15. Неділя. Вечірня о год. 3.30 — Атабаска
21. Субота. Собор Архистратига Михаїла — Норал
22. Неділя. Вечірня о год. 8.00 — Лек Ла Біш
22. Неділя — Греслена
22. Неділя. Вечірня о год. 7.00 — Бонніленз
29. Неділя — Боїл
ГРУДЕНЬ
4 Пятниця. Уведення в Храм Пресв. Богор. — Сарепа
6. Неділя — Норал
6. Неділя. Вечірня о год. 7.00 — Лек Ла Біш
13. Неділя — Атабаска
13. Неділя. Вечірня о год. 7.00 — Смокі Лейк
19. Субота. Св. Миколая Мирликійського Чудотворця — Лек Ла Біш
20. Неділя — Греслена
22. Вівторок. Зач. Богор. від Анни — Крейтена
27. Неділя — Боїл
27. Неділя. Вечірня о год. 3.00 — Сарепа
УВАГА! На 22 листопада відбувається Місійна Вечірня в Бонніввіл в 7.00 год. вечір. На 13 грудня така ж Вечірня також відбувається у Смокі Лейк, в годині 7.00 вечір. Тому що округа Лек Ла Біш належить до Місійної округи Смокі Лейк, то проситься всіх вірних з округи Лек Ла Біш, взяти участь в цих вечірках по місцевостях згаданих.
На 29 листопада Західна Єпархія буде святкувати 5-ліття свого існування. Проситься всіх вірних на цей день прибути до Едмонтону до Катедри Св. Івана й взяти участь в цім святі
Address: Box 817 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Сиаст
15. Неділя. Вечірня 5 год. —
Альвена
21. Субота Св. Михаїла — Ленін. Храм
22. Неділя — Ст. Джуліен
29. Неділя — Кадвор
ГРУДЕНЬ
4 Пятниця. Введення —
Тарроль
6. Неділя — Вакав
13. Неділя — Ленін
19. Субота — Джуліен
20. Неділя — Кадвор
22. Вівторок. Зачатія — Альвена
27. Неділя Св. Пратотів — Сиаст
Address: Box 4. Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Роза
21. Субота. Михаїла (Онуська Церква) — Гарденгтон
22. Неділя — Гарденгтон
29. Неділя — Дуфорст
Address: Telstol, Man.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Rev. A. Teterenko, Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 466.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Весенгз
21. Субота. Арх. Михаїла — Редвей
22. Неділя — Егрімонт
29. Неділя — Торгилд
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. Г. УДОДА
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Винкрд
21. Субота, Св. Архистр. Михаїла — Шіго (пол.)
22. Неділя — Едмор
29. Неділя — Фовм Лейк
Address: Shoho, Sask., Box 62. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Вірдейл
21. Субота. Собор Архистр. Михаїла й інших Ангелів — Сембург
22 Неділя — Нипавин
29. Неділя — Кадет
Address: Weirdale, Sask. Ph. 426.

о. А. ХРУСТАВКИ
ЛИСТОПАД
15. Неділя — Лужани-Топорівці
21. Субота — Мирнам (Михаїла)
22. Неділя — Самва (співоча)
Вечірня год. 4-та
29. Неділя — Едмонтон, Катедра св. Івана
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ЄГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЛИСТОПАД
15. Неділя, День Подяки — Пено.
21. Субота. Собор Арх. Михаїла —
Калмар.
22. Неділя, День Подяки — Оновей
29. Неділя, День Подяки —
Вегрозз
Ph. GA 2-3065. Edmonton, Alta. Address: 9530—109 Avenue.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ
УГ.ПЦ.К.
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLI. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ГРУДНЯ, 1964. WINNIPEG, MAN., DECEMBER 1, 1964. ЧИСЛО (2019) 23

ТРЕТЯ СЕСІЯ II ВАТ. СОБОРУ ЗАКІНЧИЛАСЯ

ДЕКЛАРАЦІЯ ПРО ЖИДІВ ДАЛІ ЗАЛИШАЄТЬСЯ ТАЄМНОЮ

Папа Павло VI знав з нарад 3-ї сесії 2-го Ват. Собору точну про „свободу релігії"

Другий Ватиканський Собор на своїй третій сесії, яка закінчилася 21 листопада ц. р., ухвалив декларацію, якою Католицька Церква заявила, що вона не вважає жидів винними за замучення Христа, бо винним тут є „все людство". З того часу, як проект цієї декларації був предложений на обговорення 2-му Ват. Соборові (це сталося на другій сесії, тобто 1963 р.), текст проекту цієї декларації був змінюваний два рази. Але ані оригінального тексту, ані його дворазової зміни не було проголошено. І теперішнього, вже ухваленого Собором, тексту декларації про уневинення жидів Рим не опублікував.

Проекти декларації у справі „свободи релігії" відложено на четверту сесію

Католики домагаються свободи релігії лише там, де вони є в меншості, або там, де їх переслідують; там же, де вони мають силу, вони не дають свободи іншим релігіям (напр., в Еспанії); Католицька Церква повинна нарешті проголосити, що вона є за свободою релігії в принципі, отже за свободою всякої релігії завжди і всюди, — щоб кожен вірував у Бога так, як він хоче й може, — таке становище зайняли ни Соборі поступові делегати.

Натомість консервативні делегати заявили, що правдивим віруванням є тільки католицьке вірування, і що Катол. Церква не повинна погодитися на те, щоб кожен вірував так, як йому велить совість згідно з його свідомістю.

Цю справу мав вирішити Собор шляхом голосування 19 листопада, але того ж дня кардинал Євген Тіссеран в імені папи заявив, що проект декларації про „свободу релігії" на цій сесії не буде предметом голосування, — його відложено на четверту сесію Собору, яка, можливо, відбудеться 1966 р.

Болгарський патріярх Кирило арештований

Болгарський патріярх Кирило знаходиться в домашньому арешті в Софії (столиця Болгарії), — повідомляє в США часопис „Македонська Трибуна" (9. 10. 64).

Великий патріярший собор Олександра Невського в Софії призначений комуністичною владою на перетворення його в музей.

Вигнанця помилували

Отець Юнтель повернувся у Квебек

Молодий монах — педагог у Квебеку, Фрер Юнтель, чотири роки тому опублікував книжку на тему католицьких шкіл у Квебеку. Він так живо й правдиво представив те на сотні років відстале шкільництво середньовічного типу, що люди, читаючи цю книжку „разом реготали й плакали". Ця книжка стала в Квебеку найпопулярнішою („бест селлер"), але на ній не було дозволу церковної цензури, — отже це була провина проти канонічного права.

Католицькі церковні власті за кару виселили о. Юнтеля з Квебеку — на посаду університетського викладача в Зах. Європі.

Колиж прилюдна опінія щораз голосніше почала критикувати заскорузлість квебецьких шкіл і почала упоминнатися за о. Юнтелем, то цього року, нарешті, церковні власті дозволили йому повернутися до рідного Квебеку. (За журнал. „Протестант Екшен" ч. 12, 1964).

Третя Родоська Конференція закінчилася

ЗАГАДКОВА ПОВЕДІНКА РОСІЙСЬКОЇ ДЕЛЕГАЦІЇ

Митр. Никодим (Ротов) далі був провідною фігурою Конференції. Папа Павло VI прислав Конференції привітання з молитвами за успіх нарад. Грецька Церква далі проти діялогу з Римом. Східні Патріярхати (з арабських країн) проти діялогу з Римом з уваги на арабське осуджування Риму за „уневинення" 2-им Ватиканським Собором жидів у справі замучення Христа.

Від 1-го до 15-го листопада ц.р. на грецькому острові Родосі відбувалася т. зв. „Всеправославна Конференція".

Справа плянованого богословського (теологічного) „діялогу" з Римом фактично (хоч і неофіційно) була найважливішою точкою нарад Конференції.

У ході підготови до цієї Конференції Константинопольська й Московська Патріярхії сильно натискали на Грецьку Церкву й Східні Патріярхати (в арабських країнах), які противилися „діялогові" з Римом, щоб ці Церкви погодилися брати участь у „діялозі".

Але під час Конференції, зараз таки в першому дні нарад, в політиці делегатів Московської Патріярхії скотялася нагла зміна, — вони чомусь почали зволікати зо справою діялогу з Римом, до якого Москва ще так недавно (до часу усунення Хрущова з проводу СССР)

(Закінчення на ст. 2)

Інвазія комуністичної партії на західню Україну

У Львівській області вже діють дві тисячі комуністичних партійних осередків

„В партійних організаціях промислових підприємств і будов області приділяють велику увагу створенню і зміцненню цехових партійних організацій і парт-груп. Тільки за останній час їх створено близько 500. Зараз в області діє близько 800 цехових парторганізацій і 1200 партійних груп. . ."

(„Радянська Україна" 10, 9, 1964. „В партійних організаціях Львівщини", стор. 2).

З.Р.В. — Кожен партієць-комуніст автоматично мусить бути активним вірогом релігії і співпрацювати з чекістами.

Погоня агентів Ізраїля за нацистом з Аушвіцу

БОНН (Ройтер), — Німецький журнал „Дер Шпіґель" 22 вересня повідомив, що д-р Йозеф Менгеле — бувший головний лікар — есесівець з концентраційного табору смерті в Аушвіц — ледве втік з рук тайних ізраїльських агентів, які навесні ц. р. зробили на нього облаву в Парагваю, де він переховувався.

Шість агентів Ізраїля з пістолями напоготові окружили готель „Тироль" між Енкарнакціон і Гогенау, але д-р Менгеле, завчасу остережений одним селянином, на 20 хвилин раніше втік з готелю.

Одного з шістьох тих жидівських агентів після того було знайдене вбитим біля Пуерто Штресснер — Фон, поблизу уругвайсько-бразилійської границі, яку д-р Менгеле часто переходив.

Домагання з Індії

„Пане Папо, вертайтеся додому!"

„Нью-Делі. (Ройтер), — Індійський тижневик правого напрямку „Да Оргенайзер" у п'ятницю (23 жовтня) на першій сторінці опублікував атаку на заду-мані папою Павлом (6-им) відвідини Індії, і ця атака появилася під заголовком „Пане Папо, вертайтеся додому!" — подає щоденник „Да Виннипег Трибюн".

Після закінчення третьої сесії Другого Ватиканського Собору 21 листопада ц. р. в Індії відбудеться світовий католицький Евхаристійний Конгрес, на який, як кажуть, поїде й папа Павло VI.

3.Р.В. — Коли партієць-комуніст автоматично мусить бути активним вірогом релігії і співпрацювати з чекістами.

До уваги передплатників „Вісника"

У зв'язку з тим, що оплата за друк „Вісника" була піднесена на 15%, ще в січні 1964 р., ми змушені піднести передплату нашого органу від $3.00 до $3.50 передплатникам у Канаді; поза Канадою — від $3.50 до $4.00.

Ця зміна ввійде в силу 1-го січня 1965 р.

Адміністрація „Вісника".

Революції Казинса про вивезення митр. Сліпого з СССР до Риму

Норман Казинс, редактор католицького „Сатердей Ревю" в Америці, в числі за 7 листопада 1964 р., у статті під заголовком „замітки про відвідини в Хрущова 1963 р.", виявляє, що це він був посередником між папою Іваном 23-ким і Микитою Хрущовим у справі вивезення ним митр. Йосифа Сліпого з СССР до Риму.

Митр. Сліпий тут титулується, як „голова Українського Обряду" в Католицькій Церкві.

Н. Казинс виявив, що він тут дізнав, як „приватний емісар" (висланець) Риму. Він утримував зв'язок з папою Іваном 23-им почерез священика Фелікса Морліона, ректора католицького університету Про Део в Римі.

У справі митр. Сліпого Н. Казинс був у Хрущова 7 грудня 1962 р., і йому вдалося, в імені папи Івана 23-го переконати Хрущова, щоб той випустив митр. Сліпого з СССР до Риму.

Н. Казинс виявляє: „Я був уповноважений

ТРЕТЯ РОДОСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ...

(Продовження з 1-ї стор.)

пригадувати. Звичайно, Грецькій Церкві і Східнім Патріярхатам з арабських країн ця зміна політики російської делегації з СССР стала дуже на руку.

Константинопольська Патріярхія з своїм приналежанням до „діялогу" залишилася осамітненою.

Справу „діялогу" відложено на два роки.

Наради були тайні

На Першою (1961 р.) і Другою (1963 р.) Родоською Конференцією, так і Третьою формально проводив імені Константинопольського патріярха Атенагораса І митр. Геліопольський Мелітон, але фактично і цим разом (як і на двох попередніх) найвпливовішою фігурою був митрополит Ленінградський і Ладозький Никодим (Ротов) — голова делегації Московської Патріярхії.

Які були причини того, що Москва раптом почала зволікати з урухомленням діялогу з Римом, покинуто невідомо, бо наради були тайні.

Західні обсерватори вгадують, що Московська Патріярхія у справі свого відношення до Риму раптом стала на розпуттях, і не знає, що їй діяти, бо це невідомо, чи після усунення Хрущова влада СССР (очолена Брежньовим) буде продовжувати хрущовську політику співжиття з Римом.

Підготова до Вселенського Православного Собору

На повістці нарад 3-ї Родоської Конференції були, крім справи „діялогу" з Римом, також і інші точки, а формально першою з них — точка про майбутнє скликання Перед-Собору, який підготовить справу скликання Вселенського (світового) Православного Собору.

Решта точок нарад: віра й догма; Божественні Богослужения; адміністрація й церковні установлення; відношення до „східніх" Церков; Православіє в усьому світі; богословіє; суспільні проблеми мирян і молоді в Православії.

У Конференції взяли участь представники 14 різних Православних Церков з усіми Патріярхатами включно.

женій (Римом) сказати (Хрущову), що папа Іван (23-й) надіється, що цей єпископ (Сліпий) міг би провести свої кільканайстих років — він був тоді у своїх 70-х роках — десь далеко в якійсь семінарії" (поза межами СССР).

Москва повідомила про звільнення Сліпого 9 лютого 1963 р., а папа Іван 23-й потвердив це 10 лютого 1963 р. і цього ж дня по полудні прийняв митр. Сліпого на авдієнції в Римі (Митр. Сліпий прибув до Риму (через Відень) вночі з 9-го на 10-го лютого 1963 р. — Р.В.).

Хрущов сказав до Казинса:

„У тому моменті, коли він (митр. Сліпий) буде випущений, то в газетах (поза СССР) появляться великі заголовки, які голоситимуть, що червоні мучили цього єпископа. А це ні трохи не помогло б справі покращання взаємовідносин" (між Римом і Москвою).

Казинс, далі, пише: „Я відповів, що, згідно з моїм розумінням цієї справи, папа Іван старається про випущення єпископа Сліпого не для того, щоб використати його для пропаганди" (проти СССР). Він (папа) напевно турбується здоров'ям і добробутом цього єпископа. Маючи на увазі основну людську справедливість, він сподівається, що цей єпископ буде випущений".

З.Р.В. — З інформацій Н. Казинса виходить, що митр. Сліпого вивезли з СССР до Риму напостійне, що й він тепер доживав свого віку. Але ті, що напостійно вийжджають з СССР, мусять свої советські паспорти здавати советській владі, а тим часом митр. Сліпий прибув до Риму з советським горожанським паспортом.

Червоні прапори над Італією

В Італії є коло 26 тисяч парафій, а комуністичних ячейок понад 30 тисяч.

„Червоні прапори над Італією" — це заголовок статті, яку опублікували два італійські автори А. Ґліоцціо і Г. Джіорджіані в журн. „Digest des Oaten" за жовтень ц. р. Їхня стаття досить тривожна. Вони кажуть, що, почавши з 1957 р. найбільша політична партія Італії „Демократія Христіана" постійно падає, а число комуністів зростає. Організаційна мережа комуністів там велетенська: різ них їхніх ячейок є понад 30 тисяч (натомість усіх парафій є тільки коло 26 тисяч.

Комуністичний центр у Римі зорганізований просто подивугідно; він поділений на 15 комітетів, а кожен з них має такий адміністративний апарат, як міністерство.

По всій Італії є велика сітка курсів комунізму; крім цього, є три комуністичні центральні партійні академічні школи: в Римі — „Інститут для вивчення комунізму" та „Інститут Ґрамші", в якому особливо кваліфіковані спеціялісти викладають комунізм студентам університетів та інтелігенції взагалі; у Больоні є комуністичний „Інститут Марбіні".

Щоб впливати на суспільство, комуністи натворили масу всяких побічних організацій, які формально не вважаються комуністичними, — і їх так багато, що навіть трудно перечислити. Італійський автор Чезаретті у своїй книзі „Комуністи в домі" дійшть до зясикованої комуністичної організації на п'ять груп: 1) пацифізм (пропаганда за „мир" і антифашизм) 2) культура, 3) спорт, 4) економіка й матеріяльна допомога, 5) професійні організації.

Проникання комуністичних елементів між викладачів академічних шкіл — величезне; природничі науки майже виключно в руках університетських професорів-комуністів. Лише в Римі можна нарахувати коло 130 університетських професорів, що настроєні по-комуністичному; більшість з них — це викладачі природознавства й технології.

Університетську катедру історії християнства займає в Римі комуніст — професор Доніні. Але — це виняткові випадок.

У середніх школах вплив комунізму це більший, ніж в академічних (університетах, академіях, інститутах). Тут, у середніх школах, учителі-комуністи напружують якнайбільші зусиля, щоб впливати на молодь.

Історія й філософія опановані вчителями-комуністами в такій мірі, що вони невтралізують і ослаблюють навчання релігії по школах; отже ті моральні шкоди (в ділянці боротьби з релігією), які вони заподіюють, просто незмірні.

У культурному житті загалу в італійської інтелігенції марксизм став таким впливовим, що людині, яка не є марксистом, просто вже трудно дістати будь-яке становище в суспільстві.

У радіо й телевізії приналмні половина персоналу — це комуністи. Уже взагалі немає такої ділянки й такої установи, де б не було сильного й впливового комуністичного чинника, — це діється навіть у військових та судових органах. Суспільна думка вже наближається до такого стану, коли в Італії більшість народу може спитати: „а чому ж би не спробувати комунізму" (тобто: чому б не перетворити державу на комуністичну)?

З.Р.В. — Італія — це друга в Європі (після СССР) держава щодо числа членів комуністичної партії.

Папа Павло VI у своїй енцикліці (посланні) „Екклезіям Суам" („Церкву Свою") особисто осудив комунізм, як філософію й політичну систему, але він одночасно заявив, що в різних ділянках життя (напр., харитативна, мирова і т.п.) католики можуть співпрацювати з комуністами, — а це була ідея попереднього папи — Івана XXIII. Зяову ж, світовий католицький Другий Ватиканський Собор, що, почавши з 1962 р., відбуваєтьсяя й досі, взагалі не осудив комунізму.

Латинська Америка

На 92.5% католиків по містах тільки 10–15% віруючих

У країнах Латинської Америки 92,5 відсотків населення охрещені в римо-католицтві, — стверджує католицький священник і він же професор католицького Нотрдамського університету Джан А. Обрен, але він зараз же додає: „Величезна більшість з них, на жаль, лише охрещена, і вони переважно лише називаються католиками, а про свою віру вони мало знають і рідко-коли практикують її. І справді, як свідчить обчислення, лише коло 10 чи 15 відсотків міського населення практикує свою віру". (Католицький часопис „Да Реджистер" 30. 8. 1964. Денвер, Колорадо, США).

Як вирішить ієрархія?

Проф. М. Чубатий за старо-церковно-слов'янською мовою Богослуження

У католицькій пресі немає відгомону про становище проф. Чубатого

Не погоджуючись із становищем проф. Миколи Чубатого, який недавно виступив в обороні старо-церковно-слов'янської мови в католицькому Богослуженні українців, — Д. Кузик (католик) опублікував свою статтю п. з. „За українську мову в нашій Церкві. Чи мають основу аргументи тих, що є проти української мови в Богослужбах" (у часописі „Народня Воля" 17. 9. 1964. США).

Ця стаття кінчається так:

„Не я, не мої опоненти і самі світські люди рішають про введення української живої мови до наших Церков. Ми можемо тільки дораждувати. Це ми робимо. А наші Ієрархи, як судді, будуть рішати. І що вони ухвалять, так і буде".

З.Р.В. — Всекатолицький II Ватиканський Собор на своїй другій сесії восени 1963 р. постановив, що в більшій частині римо-католицького Богослуження можна усувати латинську мову, і замінити її місцевими національними мовами. Тільки в невеличкій, але зате ж і найважнійшій частині Богослуження латинська мова надальше залишається обов'язковою. Чи в українських греко-католицьких церквах на місце старо-церковно-слов'янської мови (старобългарської) буде введена українська мова — принаймні в цих частинах, в яких у римо-католиків дозволено усунути латину? Цього не знаємо.

Проф. Чубатий — найбільший серед українців католиків авторитет в ділянці історії Церкви, стоїть близько сфери Ієрархії українців католиків. Звідси й питання: чи голос проф. Чубатого, бувае, не є відгомоном також становища цієї Ієрархії в справі Богослужбової мови?

Католицька преса — як церковна, так і редагована українцями католиками світська преса — загалом не зареагувала на цей виступ проф. Чубатого.

З України

На кожних 10 колхозів один партком

У кожному селі 36-50 комуністів

„Помітно зросла чисельність комуністів в колгоспних парторганізаціях. Нині в середньому на кожну сільську організацію припадає 36 членів і кандидатів партії. В області створено 62 колгоспних паркоми. Отже, в кожному десятому колгоспі є тепер партійний комітет, діють бригади парторганізації.

Найбільші кількісні зміни сталися останнім часом в парторганізаціях Бершадського району. В середньому на колгосп тут припадає 50 комуністів. В 16 колгоспах із 46 створені парткоми". („Радянська Україна" 15 липня 1964 р.).

З.Р.В. — Кожен комуніст-партієць в СССР автоматично є чекістом і гонителем віруючих людей.

Уряд США вважає Україну частиною СССР

„Державний департамент уважае Україну частиною Советського Союзу. Тому він є проти викликання непорозумінь з Росією через прикодне вшанування пам'яті Шевченка".

Таку відповідь одержав Комітет Побудови пам'ятника Тарасові Шевченкові в США від Мен Джорджа Бонді — асистента президента Ліндона Джансона, коли згаданий комітет хотів запросити президента Джансона, чи міністра закордонних справ Діна Раска до участі в урочистості відкриття пам'ятника Шевченкові у Вашінгтоні 27 червня 1964 р.

З.Р.В. — Тижневик „Шлях Перемоги" (Мюнхен) за 6 вересня ц. р., цитуючи вищенаведену заяву речника уряду США, піддавань українцям в США думку, щоб вони під час виборів президента США в листопаді ц. р. голосували не за перевибрання Ліндона Джансона (з Демократичної партії), а за сенатора Голдвотера (з Республіканської партії), бо бувший президент — республіканець Двайт Айзенгавер узяв участь у відкритті пам'ятника Шевченкові.

Голос обурення „Шляху Перемоги" в цій справі оправданий. Але заковина в тому, що... українці „не мають щастя". Республіканська партія з кандидатурою сен. Голдвотера йшла до виборів свідомою, що за нею була (принаймні під час передвиборчої кампанії) -меншість народу, і тому ця партія робила усі можливі ходи, щоб з'єднати собі більшість, включно з українцями. Якщо б республіканці почувалися так сильно як демократи, то можна напевно сказати, що ніхто з них, з Айзенгавером включно, не взяв би участи в цій Шевченківській урочистості.

Нас тішить це, що нам приємно було почути, що Айзенгавер промовляв на Шевченківській урочистості, але Республіканська партія тут хотіла якмога дешевшим коштом купити голоси українських виборців з демократичного табору. Але Республіканська партія у свою політичну платформу не включила Україну на листу **поневолених націй** (на якій фігурує Польща, Угорщина, Литва, Латвія, Естонія, Румунія, Болгарія і ін.); не зробила цього й Демократична партія. Обидві ці партії тому не вважають Україну поневоленою націею, бо зараховують її до „етнографічної" частини Росії.

В СССР щорічно видають 6 мільйонів атеїстичних книжок

У Советах появляється щорічно коло 300 атеїстичних книжок із загальним накладом 6 мільйонів. Це подає советський атеїстичний орган „Наука і релігія", який одночасно розглядає питання, яка є доля цих 6 мільйонів атеїстичних книжок. Він стверджує, що ці книжки у багатьох випадках заповняють склади або засмічують полиці харчевих крамниць по селах.

З причини малого попиту, який досі оживає тільки в час великих релігійних свят завдяки інтенсивній праці атеїстичних пропагандистів, у багатьох підприємствах запересталн стратягся про такі „товарові запаси", нарікає орган безбожників. („Християнський Голос" ч. 35, 1964, Мюнхен).

Нова організація

Європейська Конференція Церков

Восени цього року офіційно оформлено пан-европейську церковну організацію, що охоплює собою протестантські, англіканські, старо-католицькі й православні церковні спільноти з 21 европейських країн з участю 250 делегатів.

Акт проголошення цієї організації, під назвою „Европейська Конференція Церков", відбувся на кораблі „Бернадотт" на екстериторіяльних водах між Данією і Швецією, а не в Данії, бо влада цієї країни відмовилася впустити на свою територію протестантських делегатів із Східньої Німеччини.

Збори вибрали свій провід — сім президентів, з яких два — православні: митрополит Юстин з Румунії і архиепископ Талліньский і Естонський Олексій.

Повна репрезентативна Ассамблея ЕКЦ плянується на 1966 р. в м. Ниборзі в Данії.

Підготова до проголошення ЕКЦ відбувалася ще з 1957 року шляхом півофіційних нарад представників вищезгаданих віроісповідань, що відбувалися що два роки.

ЕКЦ буде співпрацювати з Світовою Радою Церков.

Д-р Л. Е. Кук, генеральний секретар Світової Ради Церков, сказав, що цю нову організацію „треба вважати за чудо Промислу Божого".

Православіє в Африці перед непевним майбутнім

Православія в західніх країнах Африки чекає непевне майбутне, — через брак місіонерів і фінансів, — сказав митрополит Акрійський Евстатіс, який очолює православні спільноти в Камеруні, Гані, Нігерії, Сіерра Леоне, Ліберії та інш.

Він сказав, що в його епархії збудовано кільканадцять церков для приблизно 2000 вірних, але місійної праці немає. „Африканцям треба харчів, одежі, ліків, допомогового постачання..., а в нас цього немає".

З наступу урядового атеїзму в Галичині

„Партійна організація колгоспу ім. Шевченка Сокальського району на Львівщині багато уваги приділяє антирелігійній пропаганді. З її ініціятиви створено раду, яка координує всю атеїстичну роботу в селах Новоукраїнка, Русин, Першотравневе і Дубнівка.

При колгоспній парторганізації працює масова школа, де навчаються агітатори-атеїсти..."

„Радянська Україна" 19 вересня 1964 р.

З.Р.В. — Декотрі з укр. католицьких часописів пишуть, що влада СССР, заборонивши в Галичині греко-католицтво, мовляв, підтримує православіє, — так немов би влада СССР була за християнством, але православним, не католицьким. Але, як бачимо, воно там зовсім не так.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавничий Спілки Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адресат:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПРОЗЕЛІТИЗМ І МІСІОНЕРСТВО

У всіх Церквах тепер значно помітне явище прозелітизму, тобто перехід частини вірних даної Церкви до іншовірних груп.

У тих державах, де дана Церква є урядово-панівною, церковні власті урядовою силою (тобто поліційно) забороняють ширити прозелітизм. Так напр., в Еспанії урядова Католицька Церква переслідує протестантів, становище яких там є майже незавидним. Грецька Церква (що її підтримує уряд Греції) подібними способами намагається недопустити в цю країну руху „свідків Єгови".

Звичайно, не тільки демократичні закони, але совість кожної справді культурної людини не може дозволити їй переслідувати іншовірців.

У демократичних країнах провідники даної Церкви послуговуються переконуванням людей, щоб вони приєднались до Церкви й були вірні їй. Вони викладають істини (правди) віри, аргументують, усвідомлюють.

Але часто бувае так, що людина, щиро переконавшись у правдивості віри даної Церкви, все ж таки не хоче до неї належати. Чому? Бо вона зле себе почуває в даній громаді. Справа не в тому, хто тут винен — чи та одиниця, чи громада, а важне те, що коли одиниця зле себе почуває в громаді, то вона не хоче йти туди.

Щоправда, відносно небагато є таких винятковых одиниць, які завжди і всюди, навіть у найкращій громаді, почуваються зле. Але величезна більшість таких „невдоволених" одиниць напевно почувала б себе краще, якщо б громада захотіла щось зробити в цьому напрямку. Адже людина — це з природи суспільна істота, і її тягне до гуртy. Коли ж, однак, ради того гурту щораз більше пророджуються, то це значить, що з людськими якостями там щось не гаразд.

Якщо б людина, прийшовши до церкви, стала предметом обсудження через свою одежу або що, чи, прийшовши на збори громади, стала предметом напастей і чула там лише сварку, то певно, що до громади її тягнути не буде.

Людина йде туди, де їй мило бачать, де бажають їй усього найкращого, де готові їй допомогти словом і ділом, — де вона добре почувається.

Давній славний римський провідець Ціцерон сказав:

„Добрий проповець — це добра людина". Нехай хтось голосить високі ідеали, великі істини, але коли слухачі знають, що сам він їх не виконує, і що він є негідною людиною — злий, скупар, сяволюбець, дволичний, і що він проповідуе „не для Ісуса, а для хліба куса", як говорили наші побожні предки, то його аргументи (хоч вони й правдиві) ніяк не промовляють до переконання слухачів. Гарні слова в устах негідної людини — це немов дороге вино в брудній посудині, отже ніхто цього вина не хоче пити.

Між народи Африки й Азії християни з Европи й американського континенту висилають дуже здібних, самовідданих і освічених священиків-місіонерів; але їхня місія не має успіху, коли вони не накормлять голодних, не простять винуватим, не потішать засмучених, не приодягнуть півнагих. Вони там не можуть робити з Церкви щось немов у роді урядової інституції, з її холодними службовцями, з її наказами, з формальними обов'язками вірних.

Місіонерові не поможе ані заклинання до обов'язків, ані його титул і становище, ані красномовство й авторитетна міна лиця та поведінки, ані маса місіонерської літератури, якщо його першими словами при зустрічі з людиною не будуть такі питання: Як ви почуваетеся? Як ваші діточки? Як уся родина? Чи може вам чимсь допомогти?

Це має бути не „тактика для зловлення душі", а має це випливати природньо, щиро з душі.

І це морально зобов'язує всіх кращих одиниць громади.

Треба, щоб кожна одиниця почувалася в громаді так, як у найкращій родині, — щоб кожен жертвував своїм „я" для того, аби вдовольнити ближніх своїх. Коли хто без праці, або хворий, або у в'язниці, або став предметом якихсь зовнішніх напастей, то нехай він відчує над собою теплу, опікунчу, сердечну руку громади, і нехай він буде спокійний за долю своєї дружини, своїх діточок, бо ними заопікується громада.

І тоді Церква може бути певною, що в ній прозелітизму майже не буде, а ряди її вірних почнуть бистро зростати, — будуть зростати незважаючи навіть на те, що кількість місійної літератури може бути невеличкою.

Релігія — це віреня в існування Бога шляхом свідомості та релігійного життя й переживання.

Самої релігійної свідомости ще замало, коли немае релігійного життя й переживання. Релігійне життя й переживання вимагае, щоб мати серце й дивитися в серце.

Це добре, що Церква е учительна; але зле е там, де думають, що Церква не мае бути добродійною, — хоч Христос навчав, що слово без добрих діл е мертве.

Документи

Про акцію папи Пія на користь нацистів

ГАМБУРГ, Західня Німеччина. — Папа Пій 12-й намагався перевести Америку й Британію на сторону нацистської Німеччини, щоб спільно вислати „хрестоносний похід" проти Советського Союзу. Про це свідчать ці німецько-гітлерівські документи, що їх недавно відкрито, і які знаходяться в архівах міністерства в Бони (столиця Зах. Німеччини). Ці документи незабаром будуть опубліковані.

Обширні інформації на цю тему опублікував гамбурзький журнал „Дер Шпігель" у числі за 18 листопада ц. р.

Тайний папський посланець до кардинала Спеллмена

„Дер Шпігель" подае, що папа Пій 12-ий вислав свого тайного посланця, італійського архітекта Енріко Петро Галеаццї, до нью-йоркського кардинала Френсиса Спеллмена з дорученням, щоб цей кардинал вплинав на уряд США по лінії нацистської політики цього папи.

„Дер Шпігель": Звіти аліянтів про масове газування жидів „трохи переборщені з пропагандивною метою", сказав папа Пій 12-й

Нововідкриті документи докажуть, що хоч цей папа знав про долю жидів під владою Гітлера, але він майже нічого не чинив для їх рятування — навіть тоді, коли їх зганяли на очах Ватикану, щоб вислати на смерть у газових камерах Аушвіцу, — каже „Дер Шпігель".

Ще в січні 1943 р. папа заявив американському дипломатові Г е р о л ді Пітгманнові, що, на його (папи) думку, звіти аліянтів про масове газування жидів „трохи переборщені з пропагандивною метою".

Папа Пій не осудив нацистських злочинів

„Цей намісник Христа (папа Пій 12-ий) не промовив ясного пастирського слова проти злочинів брунатних (нацистів) властьімущих", каже „Дер Шпігель".

„Він ніколи не погрожував нацистам екскомунікою (відлученням від Причастя), як це він учинив супроти комуністів 1949 р., і його не зворушили заклики західних аліянтів, щоб він поблагословив".

(Закінчення на ст. 5)

Проти духового ґетто

Критикують заскорузлість парафіяльного шкільництва

„Багато католиків з псевдо-Католицькою духовістю прив'язані до своєї віри скоріш страхом перед нею, ніж любов'ю до неї; вони не вміють відрізнити в ній всього суттевого від несуттевого..."

„Ми мусимо створити собі якнайкращі приміщення й умовини для шкіл. Ми мусимо вибзутися застарілих поглядів. Ми мисимо виховувати таких християн, що б були людьми наших часів із знанням поступу на всіх ділянках як науки, так і виробництва; ми мусимо виховати таких громадян, які б не відчували, що вони не йдуть разом з сучасним життям". Так сказав адвокат Френсис Дж. Картер у своїй промові на 4-й роковій конференції Канадської Католицької Асоціації Шкільних Повірених „Trostie") у Вінніпезі 19 вересня, — подае „Вінніпег Трибюн" 21 вересня. Він домагався, щоб католицькі діти „вийшли в ґетто (своїх парафіяльних шкіл), і щоб їх зробити дільними членами суспільства".

Картер е спеціялістом судових справ католицького шкільництва в Канаді.

РІДНА ЦЕРКВА

(етюд)

Вакській церкві в Брадфорді присвячую

Автор.

Тихо... Горить червоний вогник лямпадки... Горять дві воскові свічі... А довкола тихо-тихо...

Та не мертва ця тиша вечірньою порою в українській рідній церкві на чужині...

О, ні не мертва!... Вона промовляе невидимими голосами в душу, повна скоро 2000-літньої правди Христової віри на землі і рідного духа рідної церкви у чужій земли...

— Коли ми вернемось додому?...

Святі очі з великих ікон дивляться у душу і говорять-говорять у ній...

— Коли святощі ці збудуете дома...

А тепер тут ваше дома...

Ласкаво й весело блимае червоний вогник лямпадки. На аналої в квітах Образ Матері Божої. По боках, ще на двох аналоях, в квітах образи Покрови і Преєвятої Богородиці і Спасителя з розкритою Книгою Правди...

Перед Іконостасом квіти: білі жоржини перед Матір'ю Божою і Ісусом Христом, барвисті й радісні — перед Воскресінням, жовті — з дарів золотої осени — перед Покровою...

Хоругви... З них св. Княгиня Ольга глядить із мудрістю в очах... Св. Апостол Андрій руку звів з благословенням для України від віків...

Золото шовку й кольори Образів. Хвилина... Миг... Було... Буде...

Промінчик сонця заграв на хоругвах. Спинився на святих Лицях і оживив усе...

Промінчик сонця зник і знову в вечірню тишу вгорнулось все... Заговорило а неї тисяччю віків.

Отак життя людське... Промінням сонця засіває на землі й уже... Було... Буде... Лиш вічністю залишиться Свяге...

Он там, у Вівтарі, Престол-Жертівник перед Богом за людське життя... Спаситель в Образі „Моленія о Чаші"...

Підсвічник — дар чийсь щедрий на Престол, свята Євангелія, Хрест... Святі місця...

Побожно хтось вклоняється в вечірній тиші на колінах... Молитву шепче... З любов'ю слухае Господню мову в серці... Радіе втіхою у своїй власній церкві.

Здаеться дома... Воцарився Господь наш у чужій будові на чужій землі, — а нашій вже по праву. Тут кожного пожертва право те купила. Труд кожного створив свою Святиню...

Усе найкраще, що людина мае, несе до церкви. Чись вже вази повнять пусті вікна, барвисті квіти їм дають життя. В кольорах різних скатерті на аналоях. А над іконами цвітуть квітами наші руш-ники... Чисто... Вимили жертвенні чиїсь руки, жінок незнаних руки, лавки, підлоги, вікна... До аналоя килимок полiг...

Довкола все святе...

І радісно горить святий вечірний вогник... Радіють святі очі із ікон.

І-говорять-зовуть: — Прийдіть нужденні, змучені і вбогі... Прийдіть багаті з неспокоем в душі — ми втішим вас...

— Творіть, створіть найкращу тут, свою Святиню... Усе зробіть, щоб в чужині була вона вам рідним Божим Домом... Усім багатством вашої душі, майна і сил вкрасіть й радійте... Всі, усі радійте святим своїм місцем.

— Хай в Празник повниться ця Церква людом-людом... Свічками, молитвами і квітами-життям... Прекрасним вашим співом... фіміямами кадил і спільною великою молитвою до Бога за всіх вас тут, за нарід свій, за Україну — землю вашу любу...

...Бо вже тут є, вже буде тут, Святиня ваша рідна... Вже буде тут за вас і після вас... Ви гість вже в ній.

— Вітайте ж ласкою й багатствами усім Господаря свого на цій чужій землі... Ідіть, ідіть до нього, коли вас Він кличе, у день Святий молитов перед Ним... Дарами щедрими вкрашайте Його, Божий оцей дім,— Святиню рідну вашу вже в чужій, дялекій... і вашій стороні.

13. 9. 64.

В. Черняївська.

75% всіх жидів живуть в США й СССР

Величезна більшість усього жидівства знаходиться на трьох територіях: Америка, Советський Союз та Ізраіль.

Усіх жидів на світі е 13,121,000. В Америці (США) е їх коло 5,000,000, а з цього 2,381,000 в Нью-Йорку; в СССР е 2,420,000 жидів, а в сателітних комуністичних державах в Европі — 320,000; в Ізраілі — 2,143,000. Решта жидів живе в інших країнах.

80 відсотків усієї жидівської молоді в Америці — це студенти коледжів та університетів, — тоді як з усієї американської молоді студіюють у коледжах та університетах лише 27 відсотків.

Ці інформації подані в „Америкен Джювіш Ір Бук" за 1964 рік.

Укр. студентське огнище

З життя Колегії Св. Андрея

У неділю 25 жовтня, о 8 годині вечора Клюб Іларіона — організація українських православних студентів Манітобського університету, відбув збори в диторії Колегії Св. Андрея.

Після зборів проф. П. Кондра виголосив доповідь та висвітлив знімки із своєї подорожі по Україні, яку відбув цього року.

Студенти були глибоко зацікавлені сучасними обставинами в країні їхніх предків, та відчували, що вечір був для них дуже корисним.

У четвер 22 жовтня хор СУСК — організації, яка об'єднує українські студентські організації у Вінніпезі, почав свої проби у відпочинковій залі Колегії Св. Андрея. Хором проводить диригент п. Гнатюк з Вінніпегу. У поточному академічному році хор плянує виступити з концертом у Міннеаполіс, США.

У п'ятницю 30 жовтня Клюб Іларіона влаштував товариську зустріч у відпочинковій залі Колегії Св. Андрея.

Так ось Колегія Св. Андрея починае являтися центром культурного життя українських студентів, а крім цього й виховуе майбутне українське православне духовенство.

Ігор Куташ.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ЗБУЛИСЯ ЧАСИ, — І БОЖЕ ЦАРСТВО НАБЛИЗИЛОСЬ. ПОКАЙТЕСЯ, І ВІРУЙТЕ В ЄВАНГЕЛІЮ!" (Мр. 1:15); ЦАРСТВО БОЖЕ НЕ ПРИЙДЕ ПОМІТНО, І НЕ СКАЖУТЬ (що воно — р. В.): „ОСЬ ТУТ", АБО: „ТАМ". БО ЦАРСТВО БОЖЕ ВОСЕРЕДИНІ-ВАС!" (Лк. 17:20-21).

Господь Ісус Христос сказав, що Царство Боже набизилось до людей ще з Його (Христовим) виступом на проповідь Євангелії, і що воно зумовлюється, в людях, вірою в Євангелію й духовим переродженням людини з гіршої на кращу. Чи не зрозуміло, що Господь не обмежує цього Свого царювання в людях і не втаемничує його лиш до певного числа людей, а що ввесь рід людський е потенціяно призваний до нього?

Про акцію папи Пія...

(Закінчення із ст. 4)

словив демократичний хрестоносний похід проти Адольфа Гітлера".

Папа захищав лише католиків

Згаданий журнал каже, що коли папа Пій 12-й осуджував злочини нацистів, то чинив це досить невиразно; але він протестував лише тоді, коли справа торкалася католиків".

Уряд Британії опублікував нацистські документи про папу Пія

Уряд Британії 18 листопада ц. р. опублікував документи про німецько-гітлерівську закордонну політику; ці документи були захвачені британцями під час 2-ї світової війни.

„Ассошіейтед Прессе" (18. XI. 1964) інформуе, що один з цих документів — це меморандум Фрица Менсгаузена, радника німецької амбасади при Ватикані; у цьому меморандумі (він датований 12 вересня 1941 р.) Ф. Менсгаузен запевнює владу Німеччини, що „це й ще раз потверджуеться, що папа Пій 12-й у своему серці стоіть по стороні сил осі" (союз Гітлера з Муссоліні).

Другий документ, також з 1941 р., — це меморандум, що його склав Бернардо Аттоліко, італійський амбасадор при Ватикані. Він (цей амбасадор) пише в меморандумі, що хоч папа Пій 12-й висловив своє невдоволення з приводу відношення нацистів до Римо-Католицької Церкви в Німеччині, але він (папа) й надалі охоче вітав німців (нацистів) у Ватикані.

З.Р.В. — Теперішній папа Павло VI. під час 2-ї світової війни був при папі Пієві 12-му міністром закордонних справ Ватиканської держави, монархом якої е папа.

Тінь „смертельного десятиліття"

Католики в Коломбії далі переслідують протестантів

Протестанти в Коломбії (країна в Латинській Америці) знову „пригадали собі „смертельне десятиліття" („декаду смерти"), 1949-1959, коли біля 118 протестантів було вбито і понад 100 протестантських святинь зруйновано хвилею „біготерії" католиків, — подає журн. „Чирч енд Стейт" (ч. 9, 1964) з нагоди поновної хвилі переслідування протестантів у цій країні.

Катол. священник націкував товпу фанатиків

Коломбійський щоденник „Ель Темпо" (8. 5. 1964) у Боготі повідомив, що юрба числом коло 200 в місті Сабанагранде напала на адвентистську святиню, яка була в стані добудови, і доценту зруйнувала її, а все будівельне знаряддя заграбувала.

Римо-католицький священик Фідель Гарція, після відіграння коломбійського національного гимну через гучномовець назовні церкви, намовив юрбу до зруйнування адвентистської святині.

Немов за давніх часів

Вінчання короля Греції

Маса детективів стерегла перед злодіями

Вінчання короля Греції, 24-літнього Константина, з 18-літньою данською королівною Анною Марією звершив 18 вересня в соборі в Атенах первоієрарх Грецької Православної Церкви архіеп. Хризостом.

1800 гостей

На баль 16 вересня перед Вінчанням, було запрошено 1800 гостей. До королівської палати в Атенах (столиця Греції) прибудовано було спеціяльне крило, щоб було більше місця для танців.

На весілля прибули: муж королеви Єлисавети II принц Филип і їхня донечка Анна, Голляндська королева Юліяна, бельгійська королева Фабіола, тайляндська королева Сірікіт, президент Кипру архіеп. Макарій, дочка президента США Линдона Джансона. З Греції запрошено 600 найзнатніших гостей.

Вінчальна проба відбулася 16 вересня.

Монарші гості сяяли самоцвітами

На передвінчальному балю ввечері 16 вересня, що являв собою вершок весільної забави, шати гостей з королівських родин рясно миготалн самоцвітами. Багато детективів у цивільних одягах в коридорах і при входах та виходах палати й атенських найкращих готелів пильно стежили за людьми, пильнували біжутерії перед злодіями.

Дотримувались старого звичаю у Вінчанні

У день Вінчання (18 вересня) молоді, згідно з традиційним православним звичаєм, не бачилися аж до часу виходу до церкви на Вінчання.

Спостережники кажуть, що король Константин і його дружина Анна Марія відзначаються рідкісною в історії королівських подруж красою.

„Скандал" у справі приданого прятях

Преса інформувала, що під час заручин мати короля Константина, вдова-королева Фридерика, домагалася, щоб її невістка Анна Марія принесла мільйон дол. приданого, а точніше — щоб таку суму грошей було на її (Анни Марії) зложено в банку. Анна Марія одначе в банку мае тільки 50 тисяч дол.

Це домагання королеви Фридерики викликало вдивування й прикре вражіння в Данії, — якщо вістка про „придане" взагалі правдива.

Королева мати — вдова, Фридерика отримує сто тисяч дол. пенсії річно.

Королівське весілля й конфлікт на Кипрі

Королева Єлисавета II не була на цьому весіллі, і це мотивувалося тим, що вона готувалась до недалекого відвідання Канади. Однак, деякі з британських великих щоденників домагалися, щоб ніхто з британської королівської родини не їхав на весілля грецького короля, бо, мовляв, президент Кипру й він же провідник кипрських греків, архіеп. Макарій, шукаючи допомоги проти загрози з боку Туреччини, оглядається на Москву, а з Нассером — диктатором Єгипту (і головним ворогом Ізраїля, — ред. В.) він заключив мілітарний договір про збройну допомогу.

Не зважаючи на те, принц Филип (він з грецького королівського роду) все ж заявив був, що він поїде на це весілля.

100 мільйонів дол. річно на шкільництво Манітоби

Уряд Манітоби тепер видає на шкільництво 100 мільйонів долярів річно. У державних школах Манітоби, населення якої сягає близько мільйона осіб, навчаються 210 тисяч дітей.

Шість років тому уряд видавав на шкільництво 53 мільйони дол., а на університет у Вінніпезі на 450 відсотків менше, як тепер.

Влада Румунії торгує „живим товаром"

Комуністична влада Румунії дозволяє виїжджати з Румунії тим особам, які бажали б утікти з цієї країни, але за них хтось за кордоном мусить давати великий „викуп" чужою валютою, головно ж долярами.

Влада Румунії досі пустила за кордон коло 70-100 тисяч осіб, і заробила на тому не менше 200 мільйонів долярів.

За кордоном існує нелегальна сітка агентів, які вишукують своїхків і знайомих, яких намовляють до викупу даних осіб з Румунії, бо їм там загрожує небезпека. (Отже це урядовий шантаж — „блекмейл").

Ці інформації подали два відомі вашинґтонські репортери Р. С. Еллен і П. Скат на основі даних розвідки Державного Департаменту у США. Державний Департамент деякий час не хотів розкривати цієї тайни, але під натиском конгресмена Фігена нарешті подав її до прилюдного відома.

Подібні сітки агентів діють і з інших комуністичних держав (крім СССР), — сказано в цих інформаціях.

Влада в Британії перейшла в руки соціялістів

ЛОНДОН, — 16 жовтня вранці подано вислід виборів до Палати Послів Британії: Партія Праці (соціялісти) здобула 317 посольських місць, консерватисти — 303 місця, ліберали 9, інші — 1; разом 630.

Попередній уряд (консерватистів) під проводом прем'єра сер Алека Догласа-Гюма уступив, а його місце займав соціялістичний уряд під проводом прем'єра Герольда Вилсона.

Президент США Л. Джансон у своїй промові по телевізії 18 жовтня тепло привітав уряд Вилсона.

К. Церква ввела жонатий диякона т

Другий Ватиканський Собор на третій сесії голосами 1,523 проти 702 увів жонатий дияконат, і папа Павло VI затвердив це, — інформує „Визентайн Кетолик Ворлд" 11 жовтня ц. р.

Жонаті диякони мають право: хрестити, причащати й проповідувати, але не мають права сповідати й правити Богослужения.

Хто хоче бути одруженим дияконом, той мусить одружитися перед прийняттям цього сану. Коли ж хто вступає в цей сан неодруженим, той мусить скласти обід безженства (целібату).

Священики на Богослуженні мають бути ближче до народу

ВАТИКАН, — Тут офіційно проголошено (16 жовтня), що Другий Ватиканський Собор на третій сесії зробив таку постанову, що її затвердив папа Павло VI:

- щоб вівтарі по церквах були звернені до народу;
- щоб священик при читанні Євангелії був звернений лицем до народу;
- щоб Богослужения кінчалося благословенням після Причастя, а не читанням Євангелії й молитвами;
- щоб священик проказував усі молитви голосно.

Ці постанови входять у практику з 7-ним березня 1965 р., — подає „Ассошіейтед Пресс" 16 жовтня ц. р.

Обсерватори Олександрійського Патріярхату на II В. Соборі

Православний Олександрійський Патріярхат вислав на третю сесію Другого Ватиканського Собору двох обсерваторів: духовного — архимандрита Кирила Кукуланіса і світського — д-ра Теодора Москонаса — патріяршого архівіста й бібліотекаря.

На першій (1962) і другій (1963) сесіях цього Собору обсерваторів цього Патріярхату не було.

АРХЕОЛОГІЮ УКРАЇНИ
проф. д-ра Ярослава Пастернака
можуть ще набути любителі
стародавньої історії України
в ціні $15.00,
Dr. YAROSLAV PASTERNAK
32 Hewitt Ave., Toronto 3, Ont.

Отець Михаїл

РОЗМОВА З ВІРНИМИ

ПИТАННЯ:

„Свідки Єгови" доказують, що тільки вказане число спасеться („підуть до неба"), а частина буде жити на землі вже в раю. На доказ цього цитують з книги Об'явлення Святого Івана Богослова: „І почув я число запечатаних: сто сорок чотири тисячі запечатаних від усіх племен Ізраїльських синів"... (7:4). „І Ти їх зробив для нашого Бога царями, і священиками, — і вони на землі царюватимуть!" (5:10). Я розумію, що після міщя цього світу, не буде жадної намацальної землі. То до яких людей це відноситься? (М.П.)

Повну відповідь на Ваше питання можна б тільки тоді подати, коли б була написана повна есхатологічна праця. Моя відповідь буде коротка й у двох розділах: 1. Наука Апостолів і Христової Церкви, і 2. Наука „Свідків Єгови".

1. Наука Апостолів і Христової Церкви

Сам Господь наш Ісус Христос навчав Своїх учнів про другий Свій прихід на землю „в славі" й про кінець віку (Матв. 24:3-44, Лука 17:20-37, Марка 13:3-37). Цю науку проповідували всі Апостоли, а за ними й Святі Отці. Про це пише Святий Іван Богослов. У книзі „Об'явлення" він подає науку і пророцтва символічними образами й поетичною мовою. У вищеподаних цитатах немае „нового" пророцтва. Тут Св. Іван Богослов повторює слова Бога Отця до Мойсея: „Коли справді послухаете Мого голосу, і будете дотримувати заповіту Мого, то станете Мені власністю більше всіх народів, бо вся земля — то Моя! А ви станете Мені царством священиків та народом святим". (Вихід 19:5-6). Апостола Петро, в Першому Соборному Посланні, навчає: „Але ви — вибраний рід, священство царське, народ святий, люд власности Божої. . ." (2:9). Про це говорить Святий Іван Богослов у перших стихах Об'явлення: „Йому (Ісусу Христу), що нас полюбив і кров'ю Своєю обмив нас від наших гріхів, що вчинив нас „царями, священиками Богові й Отцеві Своєму — Тому слава та сила на вічні віки! Амінь." (Об. 1:5-6).

„Вибрані", „попечатані", і „царі й священики Богові", „народ святий", це вірні, що „успокоення приймали" (Галат. 4:4-5), про яких Бог Отець говорив Мойсеєві (Вихід 19:5-6), і про що говорив Сам Спаситель коли навчав учнів, кажучи: „Ще недовго, і вже сіеіт мене не побачить, але ви Мене бачите будете, бо живу Я — і ви жити будете! Того дня ви пізнаете ви, що в Своїм Я Отці, ви в Мені, і Я в вас". (Ів. 14:19-20).

Господь Бог створив людину, і вдунув у цей тілесний (земний) храм живу, безсмертну, вільну й розумну душу. Людина, духово, є розумна, вільна й безсмертна (Буття 1:26). Тілесно людина не є призначена на вічне земне життя; вона є призначена на вічне (небесне) життя духово. Вона призначена до вічного Царства Божого — „царювати" з Христом і Богом Отцем. Нам дано знати, що цей світ минеться, і що в будучому, духовному, віці людина буде жити безконечно, отримавши належну заслугу від Господа Бога. Як це станеться? Коли це станеться?

Господь наш Ісус Христос навчав, що такий час попередиться певними подіями й ознаками. Але Він застерігав, промовляючи: „Стережіться, щоб хто вас не звів!"

Ознаки будуть! Появляться фальшиві спаситалі, кажучи: „Я Христос". Будуть і інші фальшиві заяви. Їх треба стерегтися. Будуть тяжкі часи: війни, голод, мор та землетруси. Але це не кінець, але часи терпіть. У цих часах і в наступних часах кожен перейде сильне випробування своєї віри й любови до Господа. Багато людей не видержуть і відпадуть. Помино всяких трудів, Євангелія Божа буде проповідуватися по всій землі. Святі Місця будуть спустошені й настане доба панування Антихриста. Аж тоді з'явиться знак Христа Спасителя й кожен пізнае, що Христос приходить із великою силою й славою! Але цей час прийде несподівано. Каже Ісус Христос: „Бо так само, як за днів до потопу всі їли й пили, женилися й заміж виходили, аж до дня, „коли Ной увійшов до ковчегу", і не знали, аж поки потоп не прийшов та й усіх не забрав, — так буде і прихід Сина Людського". (Матв. 24:38-39).

Святий Іван Богослов об'являе, що тоді воскреснуть мученики й подвижники Христової Церкви, що перші прийняли Віру Христову — „сто сорок і чотири тисячі попечатаних від усіх племен Ізраїлевих синів" (7:4). Всіх цих племен Святий Іван іменуе, крім племена Дана, бо з цього племена ніхто не прийняв Христової Віри. Ці, що перші прийняли Віру Христову будуть і першими учасниками радости Царства Небесного (будуть „царювати"). Вони „попечатані", „царі й священики Богові" і „царюватимуть" з Христом „тисячу років" (Об. 20:6).

„Царювати", у відношенню до цього змісту, означае: „бути учасниками, чи співучасниками", „поділяти р а д ість". „Царство" — означае образ цілости, об'єднання й гармонії. Земні царства, яких творять люди, складаються із пануючих і підданих. Царство Небесне об'єднується любов'ю, в якому і Цар, тобто Господь Бог, і „піддані", тобто праведники, є співучасниками Царства. Тому праведників іменуеться „священством царським", „царями", „народом святим". „синами Божими" і т. п.

2. Наука „Свідків Єгови"

Хто е „Свідки Єгови"? Це питання доволі ставимо, бо коли знаемо, хто говорить, можемо краще зрозуміти про що він говорить.

„Свідки Єгови" е послідовниками Чарлса Тейза Росселла. Чарлс Т. Росселл народився 1852 року. Молодші літа провів в стейті Пенсильванія. Він був вихований в досить строгій дисциплині Конгрегаційної (протестантської) Церкви. Основуючи свою секту „Росселіти", він зберіг організаційну форму Церкви, в якій був вихований.

В 1870 році, будучи тоді 18-літним юнаком, Чарлс Т. Росселл організуе товариство „учнів Біблії". В 1876 році ця „громада" проголошуе Чарлса Россела своїм „пастором". Три роки пізніше, Россел засновуе видавництво, яке існуе по нинішний день з різними відділами.

Россела був людина енергійна, працьовита й відважна. Він не міг погодитися з наукою, яка сповідалася в Англіканській Христовій Церкві, або її й не знав. Він сильно виступав проти „організованої релігії" (так він звав Церкву — особливо Римо-Католицьку), отже зорганізував „свою релігію". Назву „Свідки Єгови" Росселіти прийняли в Коломбас, Огайов, 1931 року із двох головних причин: по-перше, щоб відрізнити себе від тих, що створили відлам від головного тіла Росселіте, а по-друге, щоб новою назвою затерти пам'ять свого основателя, бо з його особою були пов'язані кілька прикрих скандалів: розвід з дружиною Марією, фінансові й організаційні неточності.

Нова назва й новий провід, в основному не змінили первісної науки, яку перше проголошував Чарлс Тейз Россела, і яку він виложив у сімох томах писаної праці.

Ми не можемо тут навести всієї науки, якої навчають „Свідки Єгови". Ми подамо лиш головні тези їхнього навчання про Царство Боже:

1. „Свідки Єгови" навчають, що „душа людини не е безсмертна, а е смертельною і може померти. Тварини також мають душі. Але душа людини перевищуе душу тварин через особливий дар при творінні людини".

2. Вони навчають, що „Ісус Христос сотворений Богом. Він е князем серед інших творінь. В небі носив інше ім'я, а саме: Михаїл".

3. „Тільки 144,000 душ увійде до Царства Божого (Небесного)".

4. „Ці 144,000 душ будуть мати власть священиків і царів і будуть царювати 1000 років з Ісусом Христом".

5. На питання: над ким будуть цих 144,000 спасенних царювати відповідають, що з-поміж безтілесних ангольських сил, незлічима кількість, будуть вісниками Божими. А на землі вірні старозавинних часів, воскресши, будуть володіти як князі. І всі ті, що спаслться після знищення Антихриста (після Армагедону), ці заселять землю на тисячу років. Ці будуть розмножуватися і наповнять землю, і діти їхні будуть вірними слугами Вищих Сил. Воскреснуть і грішники, але ті, якщо не приймуть правління Вищих Сил, будуть знищені.

6. „Свідки Єгови" навчають, що непереможна ціль Єгови Бога е заснування праведного царства, а ми вже е учасниками перших десятиліт цього царства, яке, кажуть, почалось 1914 року.

Це, коротко, наука „Свідків Єгови" про Царство Боже.

Звідки взялись такі поняття? „Свідки Єгови" кажуть: „це наука Святого Письма". Беруть навчання Чарлса Т. Росселла, або Рутерфорда, чи Нейтена Г. Норра з колегією вченик, і потверджують це навчання окремими цитатами із Святого Письма.

Святе Письмо зберігае Об'явлення і науку про ЄДИНОГО БОГА, про ЄДИНУ ВОЛЮ БОЖУ. Учні Россела не вміють, чи не хотять проповідувати всього Святого Письма; вони волюють доказувати свою „науку" окремими витягами із Святого Письма.

„Свідки Єгови" — це секта. Секти виторювалися і будуть виторюватися під проводом одиниць. І такі одиниці завжди знайдуть собі „учнів". І коли знайдеться така одиниця, а коло неї збереться громада учнів, ми завжди будемо стрічати „нову правду", якої досі не знала Єдина Свята, Соборна і Апостольська Церква.

Запити висилати на адресу:

FATHER MICHAEL,
7 St Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

В. Будзиновський

ДО ВІРИ БАТЬКІВ

(Історичне оповідання)

(Продовження)

— Бо я нині приїхав — відповів Павло паленіючи.

І Марійка спаленіла. Але видко була з того вдоволена. Посміх, з яким Павло навідався до них свідчив, що йому було кварно побачити її. Вона замовкла. Щаслива, що його вже має коло себе, лише вдумувалася в своє щастє, вдивлялася в його лице. Коли так лїпше приглянулася йому, затривожив її його вигляд. Був дуже марний.

— Военний хліб, бачу ж дуже ситить, — замітила. — Ти такий, начеб рік не їв, не спав.

— Бо я халіка. Пострілений. Цілий рік був одною ногою в могилі. Але тепер вже мені добре. Лише десь-колись, як сфорсуюся, коле мене. Дасть Бог, то на власнім сїнїку скоро подужаю до решти.

— Коли так, то сидїти в курній хлопській хаті не дуже здорово. Тобі потрібні вигоди, потрібний воздух. В хлопських хатах таке задушливе повітре...

— Годї! Якийсь час треба витерпіти.

— Не треба! Твоє дворище від нас наче тільки через переляз. Роботи при відбудові твого двора можеш наглядати від нас. Друга наша хата, отся, що видко крізь вікно, незамешкана...

Мати з докором глянула на доньку і попід стіл штовхнула її ногою в коліно. Гість не замітив сего.

— То занедбана хата, — замітила мати. — Там таке нехарство...

— Та де там нехарство! Ви мамо, хіба там не були в послідних днях, хата чистісенька. Пан Павло може таки зарвз спровадитися до неї.

— Хиба на сю ніч, — промовив Павло, — як мама позволять... Бо я сю ніч справді ще не маю де спати. Завтра вже злагоджу собі хату у котрого хлопа. Бо й попівство у мене спалене. Піп також сидить в хлопській хаті.

Павло лишився ночувати в дворі Липських, в тій другій хаті. Коли відійшов, мати сіла на канапі коло доньки, взяла її за руку і стала поучати.

— Як можна бути такою необережною! Твоє поведене, як новонародженої дитини. Ще не знаєш, який він вернув. Не знаєш, чи ти йому взагалі ще в голові, і гониш до него. Щей кидаєшся йому на шию!

— Я, мамо, й не думала що роблю. Щось мене кинуло до нього. Я й сама після того засоромилася. Але нїчо злого не сталося. Зараз показав, що він такий, який був. Який поїхав, такий вернув. Любить мене. Любить мене так, як я його люблю.

— В тім то й біда, що він може в нічім не змінився, що може у всім такий який був. Може вернув такий твердий шизматик, який був перед війною.

— Змякне! Як справді любить мене, то змякне і навернеся.

— Не знати, чи він з такої мягкої глини? Ось твій тато! Також любив мене і незмяк. Знаєш, яке лишив завіщане...

— Бо ти, мамо, тата й не пробувала навертати.

— Що ти знаєш! Ще нині жах бере мене, коли згадаю ту хвилю. Я боялася отверто сказати йому, що в мене на умі. Я лиш так, будьтобй жартуючи... До смерти не забуду того погляду, яким змірив мене. Я гадала, що на місци вбе мене. Вдруге я вже не пробувала.

— Бо тато постарівся у своїй блудній вірі, Боже спаси душу йогої Запізно було навертати. Треба було перед шлюбом, або зараз по шлюбі. Тепер мусимо лише молитися за його нещасну душу.

Павло молодий ще не закаменів у своїй вірі. І йому, міркую, віра взагалі байдужа. Не затверд у тій ділизні так, як нещасні тати... мій і йогo... Хоч я все таки не хочу вірити, щоби тато був у пеклі. Був такий добрий! І не знав, що його віра проклята.

— І я гадаю, що молодий скорше дасть себе навернути. Щей коли буде знати, що тільки під тою умовою дістане тебе і твій маєток. Але все таки, „гоц!" говори аж тоді, коли вже перескочиш. Будь обережніша. Водай перед людьми не показуй, що ти вже заручена з ним. Анук то впертий цап?! Анук таки не схоче вихреститися і будеш мусіла дати йому гарбуза? То не дуже мудро було, що ти запросила його мешкати у нас. Готов піти поговір!

— Якжеж можна було його, що й недужого, лишити в хлопській хаті? Щоби його задусило повітре?! І чи не лїпше мати його під боком, що дня балакати з ним? Лекше буде навернути.

— Ся одна надія спонукала мене не перечити тобі, коли ти запоквано вихопилася зі своїми запросинами.

Павло мешкав в дворі Липських. Разом з Павлом мешкав також йогo слуга Панько, що перебув з ним цілу военну баталію, плекав його в недузі і взагалі був йому більше товариш, ніж слуга. Павло приходив сюди на ніч. Цілий день був в своїм селі, де будував новий двір. Марійка що вечера нетерпеливо дожидала його. Мати квапила її, щоби раз вже зачала говорити з ним про зміну віри. Вона не раз цілий день думала, як розпочати розмову про ту віру, але все, коли тільки побачила його, то цілий, до найменших подробиць о б м і ркований план вилетів їй з голови.

— Коби сам зачав про щось таке, — думала, — до чого можнаби навязати справу його віри!

Що Липська і її донька окатоличилися, що в їх руках лишився маєток покійного Липського проти його волї, бо вірор заховав завіщане розбаєм, і десь спрятав, Павло вже знав. Про все те розказав йому прогнаний Липською Татомир, котрого прияв старий Крипський, і перед смертію зробив управителем свого маєтку аж до повороту сина. Решту доповіли йому сусіди Гаваpецький і Лущинський. Павло всю вину того, що сталося, приписував пріорові і старій Липській. Не сумнівався, що як ожениться з Марійкою і вирве її з опіки матери, то вона зміниться. Тому він тепер ніколи не розпочинав розмови про віру, ані про се, що по смерти Липського сталося. Він здогадувався, що як мати так і донька хотїлиби й його окатоличити. Чуючи, що висить у воздусі, він все дуже зручно зводив розмову на иншу справу, коли мати, донька, або хто иний, що случайно знайшовся в їх товаристві, розпочав про віру.

Раз було так, що тричі день по день вернув домів дуже пізно в ночи. Ішов, очевидно, просто до позиченої хати в дворі Липських, і з Марійкою не бачився. Лише службою переказав, що задержували його так довго справи відбудови його двора. Четвертого дня прийшов скорше. Марійка приняла його докорами.

— За те — відповів Павло — скорше прийде днина, коли вже цілком не буду потребувати приходити сюди, бо не буде до кого. Та сама сила, котра мене тепер тягне сюди, прикує мене до моєї власної хати.

(Далі буде)

Уряд США не випустив „Шевченківських марок" з уваги на Хрущова?

Вілліям Брей з Індіяни — конгресмен з Республіканської партії, дорічне урядовці США, а зокрема федеральному поштмайстрові Джанові Гранавському за те, що він відмовився видати поштову „Шевченківську марку Свободи" з нагоди відзначення пам'ятника Шевченкові у Вашингтоні.

„Це була чудова нагода для політичного потягнення в користь 45 мільйонів українців в Україні. Уряд пропустив її з уваги на бажання Хрущова", заявив конгресмен Брей.

Український щоденник „Америка" (5. 9. 64) присвятив цій справі більше уваги в інформації п. з. „Демократи скасували випуск Шевченківських марок".

„Демократи" — це уряд Демократичної партії США під проводом президента Ліндона Джансона.

Жиди протестують, чому ж мовчать Церкви покривджених?

„Ось тут справжня трагедія!"
заявляє д-р Шлемкевич

„В американських газетах постійно друкуються вістки про те, як в СССР переслідують релігійне життя жидівського населення. Жидівські організації в ЗДА закликають світову опінію до протестів. Вони вимагають інтервенції уряду ЗДА, інтервенції Об'єднаних Націй. Це їхне право і справедлива боротьба. Релігійний утиск у 20-му ст. — це разючий анахронізм", — пише д-р М. Шлемкевич, редактор „Листів до Приятелів" в ч. 137-138, 1964 р. цього журналу.

Жиди: „всі інші віровизнання в СССР уже мають деяку свободу, всі — крім жидівського"

„Але обороняючи своїх братів в СССР, жидівські організації й редактори американських газет фальшиво інформують своїх читачів. В їхніх закликах завжди повторяється одне: — всі інші віровизнання в СССР мають уже деяку свободу, всі — крім жидівського. Про те, що обі українські Церкви, православна і католицька до основ зруйновані, що владики і священики фізично знищені — про це не згадується. Сумно!" — продовжує д-р Шлемкевич.

Докоряє Церквам, що не протидіють проти фальшивої пропаганди

„Однак, сумніше те, що під цими неправдами підписуються християнські церковні організації ЗДА. Католицькі й різні некатолицькі церковні достойники, заступаючися за релігійне переслідування жидів, повторяють у своїх заявах фальшиве твердження, неначе всі інші віровизнання в СССР втішаються свободою.

„Але найсумніше те, що ми не чули досі про організовану протидію наших, католицької і православної, Церков", — далі каже д-р Шлемкевич, і кінчає словами: „Ось тут справжня трагедія!"

Першинство Єпископів

За апостольських часів і взагалі за давніх віків Християнства для всіх народів не було одного спільного, тобто „вселенського" (світового) єпископа (патріярха, папи). У кожного народу був свій місцевий першій (найвищий) єпископ, який не підлягав жодному іншому вищому закордонному єпископові.

Але навіть той перший (найвищий) епископ не мав привілею у справах Церкви нічого чинити сам, — бо всі церковні справи спільно обмірковували всі епископи кожного народу; 34-те Апостольське Правило (Канон) говорить про це так:

„Єпископам кожного народу треба знати п е р ш о г о з-поміж них і признавати його за г о л о в у, і без його думки не чинити нічого такого, що перевищувало б їхню власть, — а чинити кожному лише не, що відноситься до його епархії та до тих місцевостей, які до неї належать. Але нехай же й перший нічого не творить без думки всіх. Бо ж саме так буде згода думок".

США. — Румунська княжна Юліяна оснує в цій країні православний жіночий манастир. У православному жіночому манастирі в м. Бюссі у Франції вже підготовляється перша монахиня до цього манастиря, — це православна українка.

Уже вийшов з друку церковний календар

„РІДНА НИВА" на 1965 рік

1. Цінні матеріяли до історії нової Колегії св. Андрея, асоційованої з Манітобським університетом: промови о. д-ра С. Савчука — президента Колегії св. Андрея, д-ра Г. Г. Сандерсона — президента Манітобського університету, Дафа Роблина — прем'єра Манітоби з нагоди відкриття нової Колегії. Тексти, подані повністю, в оригіналах (по-англійському) із знімками промовців — це документи, що вже тепер є дуже рідкісні.

Разом з тим подана історія старої й нової Колегії св. Андрея.

2. Історія старого й нового Інституту Могили в Саскатуні, — вперше написана знавцем цієї історії проф. І. Рудевським з Інституту Могили.

У своїх промовах при збірці фондів на новий Інститут і при заохочуванні молоді вступати до Інституту ніхто не зможе обійтися без знання історії Інституту.

3. **Лист Митрополита Андрея Шептицького до поляків греко-католицького обряду** — це такий документ, що став просто „казковий", і його дуже трудно дістати.

Це перший його передрук, — текст поданий точно, в польському оригіналі.

Уже набутя самого цього документа виплатить Вам набутя календаря „Рідна Нива". Це документ, за яким масово питають українці на цьому континенті, але досі лише нечисленні одиниці мали доступ до нього.

4. Статті на теми почитання Ікон, про т. зв. „націоналізоване" св. Письмо в Україні і ін.

5. Численні матеріяли до історії українських церковних громад у Канаді.

6. Великий, в значно поширеній формі Церковний Устав.

7. У Передмові — головні напрямні діяльности Консисторії нашої Церкви під сучасну пору. **Календар багато ілюстрований.**

Число примірників надруковане відповідно до зазделегідь надісланих замовлень, плюс невеличка надвижка про запас.

Тож поспішайте з замовленнями.

Ціна: 1 дол.

Адреса замовлення:

Consistory Church Good's Supply
7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man., Canada.

Громади, які вже сплатили свій бюджет до Консисторії за 1964 рік

Дальший вказ (по день 23-го листопада 1964)

Ешвил, Ман.; Вестлок, Алта.; Січ, Ман.; Кичинер, Онт.; Горлиц, Саск.; Монтреал — Катедра Св. Софії; Греслед, Алта.; Дуфрост, Ман.; Роблин, Ман.; Ошава, Онт. — Громада Св. Покрови; Велленд, Онт.; Белис, Алта.; Йорктон, Саск.; Валей, Б.К.; Сифтон, Ман.; Вінніпег, Ман. — Собор Св. Покрови; Гримсбі, Онт.; Косів, Ман.; Лашін, Кве.; Ватерфорд, Онт.; Мус Джо, Саск.; Тиндал, Ман.; Сарто, Ман.; Гронлид (Полуд.)), Саск.; Брокстон (Топорівці), Саск.; Реджайна, Саск.; Ервуд, Саск.; Агасиз, Б. К.; Ніягара Фаллс, Онт.; Кемсак, Саск.; Форт Вилиям, Онт.; Мирнам, Алта.; Мусідора, Алта.; Сопоф, Саск.; Давфин, Ман.; Ледвин, Ман.

Канцелярія Консисторії.

Місійний Фонд Укр. Гр.-Прав. Церкви в Канаді – 1964

Округа: ПІД-ВІННІПЕГ:

Кеноря, Онт. — о. С. Ярмусь	$37.15
Стед, Ман. — о. М. Кляш	6.00
Поплярфілд, Ман. — о. М. Кляш	8.00
Поплар Парк, Ман. — о. Т. Ковалишин	17.96
Ледвин, Ман. — о. М. Кляш	12.10
Бозежур, Ман. — о. М. Кляш	11.00
Дуфрост, Ман. — о. М. Кляш	14.50
Гонор, Ман. — о. Т. Ковалишин	16.05

Округа: ЕТЕЛБЕРТ, Ман. —
Парох: о. Т. Глуханюк

Етелберт, Ман.	14.05
Венлав, Ман.	12.00
Дорбан, Ман.	8.04
Пайн Ривер, Ман.	11.85

Округа: ОВКБОРН, Ман. —
Парох: о. І. Мельник

Роаборн, Ман.	27.35
Мензі, Ман.	31.00
Овкборн, Ман.	60.00
Сейді Лейк, Ман.	47.90

Округа: РОБЛИН, Ман. —
Парох: о. П. Зубрицький

Мекнат, Саск.	12.00
Брокстон, Саск. (Топорівці)	25.00
Зелена, Ман.	8.25
Роблин, Ман.	14.09
Стефан Корчак — Роблин, Ман.	20.00

Округа: ДАВФИН, Ман. —
Парох: о. М. Олесюк

Ешвил, Ман.	17.45

Округа: ВАЙТА, Ман. —
Парох: о. І. Куліш

Пембіна, Н. Д.	18.00
Вайта, Ман.	17.00
Сандавн, Ман.	8.10
Сенкіз, Ман.	5.00

Округа: МЕЛЬФОРТ, Саск. —
Парох: о. М. Критюк

Брукбі, Саск.	20.00
Мелфорт, Саск.	13.50
Годсон Бей, Саск.	11.50
Ендевор, Саск.	4.50
Лузяни, Саск.	9.85

Округа: ПРИНС АЛБЕРТ, Саск. —
Парох о. Ю. Туржанський

Принс Алберт, Саск.	35.00
Гонімун, Саск.	15.45

Округа: НОРТ БЕТЛФОРД, Саск. —

Норт Бетафорд, Саск.	55.09
Гласлин, Саск.	33.60

Округа: ЛЕК ЛА БІШ —
Парох: о. Є. Стефанюк

Ст. Павл, Алта.	15.50
Глендон, Алта.	11.64
Бонівіл, Алта.	9.70
Гифорд, Алта.	8.15
Биг Медов, Алта.	5.15
Терієн, Алта.	5.00

Округа: ВІРДЕЙЛ —
Парох: о. Е. Швець

Вірдейл, Саск.	6.00
Нипавин, Саск.	8.00
Кодет, Саск.	5.00
Сембург, Саск.	3.00
Шипман, Саск.	3.20

Округа: ЙОРКТОН —
Парох: о. В. Бойчук

Йорктон, Саск.	39.00
Брокстон, Саск.	20.00
Райн, Саск.	19.10

Округа: ВАКАВ —
Парох: о. М. Стеценко

Вакав, Саск.	16.00
Сматс, Саск.	12.00
Кадворт, Саск.	19.00
Ст. Джуліен, Саск.	12.00
Лапін, Саск.	9.65
Єлов Крік, Саск.	22.00

Округа: АЙТУНА —
Парох: о. Т. Славченко

Айтуна, Саск.	29.50
Гудів, Саск.	29.00
Гобард, Саск.	8.45

Округа: ГАЄС —
Парох: о. С. Греділ

Сван Ривер, Ман.	6.25
Денбурі, Саск.	4.00

КАРТКИ

Маємо гарні Різдвяні Картки українською мовою, в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім папері.

Картки з конвертами продаються такі:

1. Різні — 10 ц. одна, 12 карток за $1.00.
2. Пачка карток (20 штук) з конвертами — $1.75 пачка.
3. Картки з українською Різдвяною тематикою, розміром 4½x5½ — чотири серії. 15 ц. одна — 2 за 25 ц.

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

Норквей, Саск.	7.30
Свон Плейн, Саск.	3.10
Арран, Саск.	4.70
Стінен, Саск.	4.25
Вайт Біч, Саск.	4.10
Гаес, Саск.	4.60
Кобзар, Саск.	3.05
Округа: ФОРТ ВІЛЛІЯМ — Парох: о. С. Герус	
Форт Вілліям, Онт.	33.15
Вест Форт Вілліям, Онт.	35.00
Округа: ЧЕТАМ - ЛІМІТОН — Парох: о. І. Крисфалусі	
Четам, Онт.	9.20
Лімінтон, Онт.	6.50
Округа: ФОРТ ФРЕНСЕС —	
Парох: о. М. Овчаренко	
Форт Френсес, Онт.	19.60
Атікокан, Онт.	17.45
Рейні Ривер, Онт.	6.75
ПООДИНОКІ ГРОМАДИ:	
Вінніпег, Ман. (Св. Михаїла) Парох: о. Д-р С. Сасс	17.12
Вінніпег, Ман. — Катедра Пресв. Трійці, Парохи: оо. Прот. Є. Грицина і М. Юрківський	138.00
Ватерфорд, Онт. — Парох: о. П. Гаїський	18.00
Вінніпег, Ман. — Собор Св. Покрови, Парох: о. І. Стус	198.35
Брентфорд, Онт. — Парох: о. І. Тріска	15.00
Гримсбі, Онт. — Парох: о. Ю. Ферренсів	21.50
Ріджайна, Саск. — Парох: о. С. Кіцюк	92.45
Торонто, Онт. — Катедра Св. Володимира, Парох: о. Д. Фотій	193.69
Монтреал, Кве. — Катедра Св. Софії, Парохи: о. Протопрєв. В. Слюзар і о. Ф. Легенюк	140.00
Едмонтон, Алта. — Катедра Св. Івана, Парохи: о. Прот. О. Хомʼяк і о. Д. Лучак	208.10
Прінсетт, Саск. — Парох: о. П. Зміївський	7.55
Медов Лейк, Саск. — Парох: о. О. Кравченко	33.40
Торонто, Онт. — Семен Юсипчук	15.78
Оттава, Онт. — Парох: о. В. Семишин	28.00

З ЖИТТЯ СОБОРУ СВ. ПОКРОВИ В ВІННІПЕГУ

(ХРАМОВЕ СВЯТО)

Віддаючи поцінку нашій Небесній Покровительці, Соборна Громада Св. Покрови у Вінніпезі і цього року традиційно відсвяткувала своє Храмове Свято, яке сильно піднесло на дусі всіх соборян та заохотило їх до дальшої праці.

Це Храмове Свято було знаменним ще й тому, що в черговим роком наша Громада входить в 40-й рік свого існування й усердної праці своїх боголюбивих вірних, які, помимо багатьох труднощів, що їх зустрічає кожна працююча людина, провадять її з непослабленою самопожертвою та утішаються чимраз більшим успіхом на цьому полі.

Доказом цього може бути добре зорганізована і чотирирази більша Українська Школа, двічі збільшена Недільна Школа та велика робота — побудова нового Іконостасу і мистецького розмалювання Собору, яка повинна бути закінчена у червні-липні 1965 року.

І так, в неділю 18-го жовтня ц. р., вже раннім-ранком соборяни поспішали до Собору, де вони тепло зустріли нашого Первоієрарха-Блаженнішого Владику Митрополита Іларіона, який вже 18-ий раз святкує з соборянами це рокове Храмове Свято та допомагає їм висувати чимраз більше світлих сторінок до історії цієї Святині.

Блаженнішого Владику Митрополита Іларіона, при вході до Храму, традиційних хлібом-сіллю привітав голова Громади — п. Гр. Бабяк, а в самому Храмі тепло привітав Його Настоятель Собору — о. Іван Стус.

Подякувавши за привіти, Блаж. Митрополит Іларіон висловив, між іншим, надію, що ця одна з найстарших Святинь у Вінніпезі, і в Канаді, і надалі буде вписувати в історію нашої Рідної Церкви світлі сторінки із своєї всебічної діяльности, як в церковному так і в національно-культурно-освітньому напрямку.

Соборна Громада також радо вітала в цей її знаменний День, Преосв. Владику Бориса, Протопресв. о. Т. Яковкевича, голову Президії Консисторії — о. Прот. Т. Ковалишина, які взяли участь в Архиерейській Св. Літургії.

У своїй глибоко-змістовній проповіді, Блаженніший Митрополит Іларіон многократно підкреслював головні духовно-моральні обов'язки вірних по відношенні до своєї Церкви, як також вказував, на основі Св. Письма, що така праця повинна провадитися в дусі морального закону та на основі Божих Заповідей.

Урочистість Св. Літургії збільшували співи нашого хору під дир. п. Я. Калтіз та виключе прислуговування студентів-богословів і місцевих сумківців.

Після Св. Літургії Настоятель Собору висловив подяку нашим Архиереям, Духовенству та всім присутнім за численну участь у цьому Храмовому святі та, в імені Заряду і Сестринства, запросив усіх на братський обід, який приготували наше Соборне Сестринство й Жін. Т-во ім. кн. Ольги.

Цього другого частиною, яка відбувалась в авдиторії Собору, проводив заст. голови Заряду — п. Н. Кушнірик. Після Молитви „Отче Наш", яку відспівав хор, благословення святочної Трапези Владикою Митрополитом та короткого привіту присутніх голови Громади п. Гр. Бабяка, господар свята представив головних гостей, між якими були: Наші Архиереї, о. Прот. М. Юрківський, о. Архім. Я. Скакальський, о. Д-р С. Сасс з добродійкою і донечкою. Господар також тепло привітав делегатів від сусідніх Громад в особах подружжя Вждів від Катедри Пресв. Трійці та п. В. Савчука від Громади Св. Архистратига Михаїла. Короткий привіт Громаді від Теологічного Товариства Колегії Св. Андрея висловив голова — п. В. Лакуста.

З черги до головного слова був попрошений Блаж. Митрополит Іларіон, який говорив про сучасний стан Української Православної Церкви та про обов'язки вірних супроти неї. Наш Достойний Промовець згадав також про велике діло, яке започаткувала наша Громада — побудову нового Іконостасу і розмалювання Собору, і висловив надію, що це похвальне діло належно буде доведене до успішного кінця.

Другим промовцем був Преосв. Владика Борис. Вл. Борис говорив про значення Свята Покрови Божої Матері для нашого боголюбивого українського народу, як також вказував на ту велику пошану, з якою наш народ завжди відносився до Божої Матері.

Третім промовцем був голова Президії Консисторії — о. Прот. Т. Ковалишин. Він, висловлюючи признання нашій Громаді за її працю, вказав на конечну потребу поширення церковної діяльности у м. Вінніпезі і на потребу тіснішої співпраці між місцевими Церковними Громадами.

До чергового привіту попрошено голову Сестринства при Соборі — п-ні А. Мисьлавчук. Вона тепло привітала Громаду з її Храмовим Святом та, від Сестринства, пожертвувала на наш Храм $1,500. Тут треба додати, що наше Сестринство, як також Жін. Т-во вкладають надзвичайно багато своєї жертвенної праці для церкви, за що їм належиться щиросердечна подяка

Слідуючий привіт був від Жін. Т-ва ім. кн. Ольги при Соборі, якого висловила голова — пані М. Сенічька, передавши при цьому від Жін. Т-ва пожертву на Іконостас в сумі $500.00, до церковної каси $200.00. Дальше слідували ще такі пожертви: На Іконостас: від Молодшого Відділу СУМК „Під-Тризуб" $100.00, від Недільної Школи при Соборі $25.00 (декларовано $100.00), від курсу народніх танків при Соборі — $20.00. Хоч формальної збірки на Іконостас цього дня не проголошено, то все таки присутні із своєї власної ініціятиви пожертвували пару тисяч долярів.

Перед закінченням цієї другої частини храмових святкувань, до слова було попрошено Настоятеля Собору — о. І. Стуса, який висловив щиру подяку нашим Архиереям, Духовенству і всім присутнім які, в тій чи іншій формі, спричинилися до успішного переведення цього Храмового Свята.

Молитвою „Достойно є" та Архиерейським благословленням закінчено наше Храмове святкування. Вірні розходилися домів в глибокому почутті пошани і вдячности Божій Матері, своїй Небесній Заступниці.

Будемо й далі з постійною любов'ю звертатися до Пресвятої Діви Богородиці, щоб Вона, Милосердна, простягнула свій Святий Омофор над нашою страждаючою Вітчизняною Україною, над нашою Рідною Православною Церквою та над нашою Громадою.

о. Іван Стус.

ВОНИ ГІДНІ ЦЬОГО

Торонто, Онт.

27 вересня ц. р. невеличкий гурток приятелів подружжя Юрія й Розалії Стефановичів завітали до їхньої хати, щоб вшанувати п. Юрія Стефановича у день 50-ліття його народження, а разом і його дружину Розалію, яка відзначала свої уродини 2 неділі скоріше.

Пан Ю. Стефанович приїхав у Канаду по другій світовій війні, і відразу ж таки його можна було бачити в колах українського громадського життя. Він є членом катедральної громади Св. Володимира в Торонті, свого часу був членом парафіяльної управи як культурно-освітній референт; він був також голосовою СУЖЕРО. Виконуючи обов'язки культурно - освітнього референта, п. Стефанович підготовив був декілька дуже успішних вистав.

Пані Розалія Стефанович є активною членкинею СУК (відділ ім. княгині Ольги).

Подружжя Стефановичі мають своє власне підприємство, яке, буває, стоїть їм на перешкоді щодо активности в громадському житті; та, не зважаючи на те, вони виконують свої громадські обов'язки як слід. Такими людьми ремено влаштовувати несподіванки, що мають не тільки родинний, а й громадський характер.

Господар вечірка привітав п. С. Стефановича з його 50-літтям, побажав йому і його дружині всього найкращого, а присутні відспівали їм многоліття.

Ювілят подякував присутнім за миле несподіванку, як також висловив вдячність своїй дружині за її участь у цій „тайні".

У нас вже завелось, що при таких оказіях люди завжди пам'ятають про свої громадські обов'язки (подібні оказії ініціятивні пожертвували пару тисяч долярів.

Перед закінченням цієї другої частини храмових святкувань, до слова було попрошено Настоятеля Собору — о. І. Стуса, який висловив щиру подяку нашим Архиереям, Духовенству і всім присутнім які, в тій чи іншій формі, спричинилися до успішного переведення цього Храмового Свята.

Молитвою „Достойно є" та Архиерейським благословленням закінчено наше Храмове святкування. Вірні розходилися домів в глибокому почутті пошани і вдячности Божій Матері, своїй Небесній Заступниці.

Будемо й далі з постійною любов'ю звертатися до Пресвятої Діви Богородиці, щоб Вона, Милосердна, простягнула свій Святий Омофор над нашою страждаючою Вітчизняною Україною, над нашою Рідною Православною Церквою та над нашою Громадою.

о. Іван Стус.

ВОНИ ГІДНІ ЦЬОГО

Торонто, Онт.

27 вересня ц. р. невеличкий гурток приятелів подружжя Юрія й Розалії Стефановичів завітали до їхньої хати, щоб вшанувати п. Юрія Стефановича у день 50-ліття його народження, а разом і його дружину Розалію, яка відзначала свої уродини 2 неділі скоріше.

Пан Ю. Стефанович приїхав у Канаду по другій світовій війні, і відразу ж таки його можна було бачити в колах українського громадського життя. Він є членом катедральної громади Св. Володимира в Торонті, свого часу був членом парафіяльної управи як культурно-освітній референт; він був також голосовою СУЖЕРО. Виконуючи обов'язки культурно - освітнього референта, п. Стефанович підготовив був декілька дуже успішних вистав.

Пані Розалія Стефанович є активною членкинею СУК (відділ ім. княгині Ольги).

Подружжя Стефановичі мають своє власне підприємство, яке, буває, стоїть їм на перешкоді щодо активности в громадському житті; та, не зважаючи на те, вони виконують свої громадські обов'язки як слід. Такими людьми ремено влаштовувати несподіванки, що мають не тільки родинний, а й громадський характер.

Господар вечірка привітав п. С. Стефановича з його 50-літтям, побажав йому і його дружині всього найкращого, а присутні відспівали їм многоліття.

Ювілят подякував присутнім за миле несподіванку, як також висловив вдячність своїй дружині за її участь у цій „тайні".

У нас вже завелось, що при таких оказіях люди завжди пам'ятають про свої громадські обов'язки (подібні оказії ініціятивні пожертвували пару тисяч долярів.

Перед закінченням цієї другої частини храмових святкувань, до слова було попрошено Настоятеля Собору — о. І. Стуса, який висловив щиру подяку нашим Архиереям, Духовенству і всім присутнім які, в тій чи іншій формі, спричинилися до успішного переведення цього Храмового Свята.

Молитвою „Достойно є" та Архиерейським благословленням закінчено наше Храмове святкування. Вірні розходилися домів в глибокому почутті пошани і вдячности Божій Матері, своїй Небесній Заступниці.

Будемо й далі з постійною любов'ю звертатися до Пресвятої Діви Богородиці, щоб Вона, Милосердна, простягнула свій Святий Омофор над нашою страждаючою Вітчизняною Україною, над нашою Рідною Православною Церквою та над нашою Громадою.

о. Іван Стус.

ВОНИ ГІДНІ ЦЬОГО

Торонто, Онт.

27 вересня ц. р. невеличкий гурток приятелів подружжя Юрія й Розалії Стефановичів завітали до їхньої хати, щоб вшанувати п. Юрія Стефановича у день 50-ліття його народження, а разом і його дружину Розалію, яка відзначала свої уродини 2 неділі скоріше.

Пан Ю. Стефанович приїхав у Канаду по другій світовій війні, і відразу ж таки його можна було бачити в колах українського громадського життя. Він є членом катедральної громади Св. Володимира в Торонті, свого часу був членом парафіяльної управи як культурно-освітній референт; він був також голосовою СУЖЕРО. Виконуючи обов'язки культурно - освітнього референта, п. Стефанович підготовив був декілька дуже успішних вистав.

Пані Розалія Стефанович є активною членкинею СУК (відділ ім. княгині Ольги).

Господар попросив до слова п. В. Шевчука, який знає родину Стефанівців ще із Саскачевану. Пан Шевчук згадав минуле, розповів про життя наших людей під час депресії в 30-тих роках. Все це, слава Богу, минуло, змінилось на краще. Вкінці він висловив найкращі побажання своїм давнім друзям Стефанюкам.

О. Паліброда попросив при сутніх зложити з цієї нагоди деякий гріш на Церкву й на пресу, при чому пояснив велике значення пресу у житті людей. Присутні зложили помiж собою $16.75, з яких 8 дол. призначено на „Вісник", а $8.75 на Катедру Пресв. Трійці у Вінніпезі.

Жертводавцям щира подяка, а господарів дому — Стефанюків, нехай Милосердний Господь поблагословить щастям і здоров'ям на довгі роки їхнього життя!

О. Паліброда.

З ЮВІЛЕЮ НА ДОБРІ ЦІЛІ

Гедерлей, Саск.

18 жовтня ц. р., пакна Катря Гаргара запросила рідню до дому подружжя Степана й Теклі Гаргарів, щоб родинною гостиною вшанувати 40-ліття подружжя. Перед тим Всеч. о. О. Кравченко відправив Молебеня в церкві Св. Трійці в Гетерлей за здоров'я Ювілятів.

Гостину приготовили діти подружжя Гаргарів — Катря й Богдан Гаргари.

Після вечері, пісень та гутірок, п. І. Ворох попросив присутніх зложити подарунок, у честь Ювілятів, на Колегію Св. Андрея, що вони зробили, зібравши поміж собою $28.50.

Подружжя Гаргари пожертвували з цієї нагоди 25 дол. на місцеву церкву, а пані Т. Саранчук — ікону Ювілятам.

Степан і Текля (з дому Гоян) Гаргари приїхали з Канади 1928 і з весь час проживали в околиці Гетерлей, Саск. Ювіляти є постійними читачами „Укр. Голосу" і „Вісника", як також взірцевими батьками супроти своїх дітей і добрими громадянами.

Нехай Всевишній Господь благословляє їх всяким добром і обдарує многоліттям.

Присутній.

ЦЕГОЛКА НА КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ

Шікаго, Ілл.

Николай і Іван Пилати — брати й власники торгівельної автомобільної фірми в Шікаго. — це жертвенні українці. Дружина Николая — Катерина, походить з відомої в Канаді православної родини Касьораків. Брати Пилати — це мої друзі ще з 30-их років.

Під час моєї недавньої зустрічі з ними, я їм згадав Колегію Св. Андрея у Вінніпезі. У наслідок цього, Н. і П. Пилати передали мені 25 дол., і просили переслати їх на Будівельний фонд Колегії, — цієї одинокої на ввесь світ української православної духовної школи.

Щира подяка братам Пилатам за їхню лепту!

Т. Семочко.

З НАГОДИ ХРЕЩЕННЯ НА ПРЕС. ФОНД „ВІСНИКА"

Роблин, Ман.

У неділю 1 листопада 1964 р. відбулося Хрещення Кент Роберта Стефанова, сина Івана й Анни Стефанових, які мешкають на фармі в околиці Роблин, Ман.

Тайну Хрещення звершив о. П. Зубрицький. Хрестними батьками були: Йосип Гринків з Роблин, Ман. та Флорень Гевко з Гренлею, Ман. Після Хрещення о. парох сказав повчальне слово до хресних і рідних батьків охрещеного. Він звернув увагу хресним батькам на їхні обов'язки супроти їхнього похрестника ,а рідним батькам пригадав їхні обов'язки супроти їхніх дітей взагалі.

Після Хрещення, в домі п-ня Стефанових відбувся обід. Після обіду, о. Парох мав коротеньку промову з нагоди цього родинного свята, а гості проспівали многоліття малому Кенет Робертові та його батькам.

З нагоди Хрестин тато охрещеного — п. Іван Стефанів та хресна мама зо своїм чоловіком Йосипом Гевком склали по $5.00 на прес. фонд „Вісника".

Жертводавцям щира подяка, а малому Кенет-Робертові, нехай Господь Бог подає кріпкого здоров'я, щоб він ріс на потіху своим батькам.

Присутній.

НАЯГАРА ФАЛС

Людська мудрість говорить: за добро платять добром ,а за зло злом. Тому завжди поплачується сказати ласкаве слово, зробити комусь добре діло, в потребі прийти з допомогою, чи то родині, чи сусідові, чи організації. А прийде час, і ото добро пам'ятають і належно відсотками, з подякою. Люди добро пам'ятають і належно віддячуються за нього.

П-во Володимир і Катерина Жишкевичі тільки один рік з половиною живуть у м. Наягара Фаллс, а вже приєднали собі гарний гурток друзів, які справили їм ювілейне прийняття з нагоди їхнього сорокріччного подружжя, що відбулось в неділю ввечорі, 20-го вересня ц. р., в парафіяльній залі місцевої української православної громади. Голова громади — п. Губка, привітав Ювілятів і попросив о. П. Семця поблагословити столи.

Приємно було послухати тепаї й щирі привіти від парафії, родини, сусідів, від жіночих організацій СУК, ОУК й УНО. На ці всі привіти сімпатично й зворушливо відповіла пані Жишкевич: „Ми так мало знаймі вам чут, з ви влаштували нам таку миш несподіванку. На завжди буде демо вам вдячні". Рівнож дуже річево промовив п. Володимир.

П-во Жишкевичі жили в м. Едмонтоні понад 25 років. А так попробували щастя на півночі в м. Атабаска, де около 13 років мали своє власне підприємство, — пекарню і крамницю. Тамже й дали початок заснуванню української православної громади.

На старості літ ця родина переселилась до Онтарію в м. Наягара Фаллс. Тут купили собі хату й понад три акри землі з городом і гарним садочком, де вони почуваються вдоволені. Обоє були активними громадянами в Альберті й тут, на новому місці, одразу включились у громадське й церковне життя.

Найбільше подрудились у влаштуванні прийняття пп. Губка і Митран. Вони ж і передали Ювілятам гарний дарунок від присутніх гостей на милий спомин.

Щоб краще закінчити оце родинне свято, була переведена збірка на пресу, яка принесла $86.75.

Збірку призначено на три часописи: $11.00 на „Вісник"; $10.00 на „Український Голос" і $10.00 на „Новий Шлях", н'ять дол. на кліщу, а 75 ц. на пересилку.

Щасти Вам Боже, Дорогі Ювілята, в нашому місті, Вас радо вітаємо.

о. П. С.

МАРІЯ ВИННИК,

Едмонтон, Алберта

Дня 9 жовтня ц. р. померла бл. п. Марія Винник з роду Крайковська, дочка пок. Максима Крайковського і Марини Фіщич, дружина Василя Фіщича з Вакав, Саск.

Народилася 36 літ тому в Смоки Лейку, Алберта, там виростала, вчащала до школи і виховувалася, а в 1947 році вийшла заміж, за Йосифа Винника і замешкала в Едмонтоні.

Останніми часами почала підупадати на здоров'ї, відвідувала лікарів, однак серцева недуга була сильнішою і в понеділок, 9 жовтня, Марія упокоїлась.

У понеділок, 12 жовтня, вечером був відслужений Парастас в похоронному заведенні „Парк Мемориял", а у вівторок рано Похоронні Відправи в Церкві Св. Михаїла.

На Відправи зійшлося поважне число людей, а при останньому цілуванні парох— Всеч. о. Г. Василів, пригадавши присутнім, що Свято-Михайлівська громада в скорому часі задумує будувати новий церковний будинок, закликав присутніх до збірки. Збірка принесла $84.00, які передано на будівельний фонд нової святині.

Тіло Покійної спочило на цвинтарі Св. Михаїла. Похорон закінчився обідом, що відбувся в церковній залі.

Пок. Марія, крім чоловіка Йосифа, осиротила двох синів: Левка і Богдана, маму Маринку в Вакав, Саск., сестру Анну Павлюк і брата Стефана Крайковського в Вилна, Алберта, як рівнож велику родину по чоловікові.

Спочивай у Бозі, дорога дружино і мамо, а земля канадська нехай буде тобі легкою.

Вічна Тобі Пам'ять!

Знайомий.

76-ті РОКОВИНИ НАРОДЖЕННЯ
Келгарі, Алта.

Дня 9 серпня ц. р. я мав приємність бути присутнім на іменинах і роковинах п. Григорія Комариницького, якому минуло 76 років. Це була мила гостина, якою займались пані: Ткачук, Петращук і Білява. Господарем був п. Г. Пилипчук.

Пан Гр. Комариницький є одним з перших фундаторів Церкви Св. Володимира в Келгарі, а також постійним старшим братом при ній. Церква, Служби Божі — це його життя.

Коли гості були готові тоститись, я перевів молитву. Після перекуски, господар вечірка попросив декого з гостей до привітів, а за цим слідувала церемонія із свічками на торті, під час якої Ювілят вишукує собі якесь особливе побажання. Коли Ювілят був попрошений до слова, то він признався, що його бажанням було те, щоб Господь Бог дав йому здоров'я для дальшої служби своїй Православній Церкві.

Пан Г. Пилипчук попросив гостей перевести поміж собою збірку, яка принесла $21.15, 5 дол. із цих грошей призначено на „Вісник", а 16 дол. на Колегію Св. Андрея.

Вечірок закінчено відспіванням многоліття. Відходячи, гості підходили до Ювілята й висловлювали йому побажання доброго здоров'я і спокійного дальшого життя.

Від всіх членів Громади, приятелів, і від своєї родини бажаю Ювілятові Божих щедрот і благословення.

о. М. Фик.

Вісті Оттавської Громади

Українська Рідна Школа

Хоч громада має зареєстровано 52 дітей у віці від 4 років, то з того числа лиш 39 дітей учащають на науку. Початкуючих учнів цього року є 16. Їх навчає доб-ка С. Сенишин. У другій і третій класах є 6 дітей, яких навчає о. В. Сенишин, а четверту і п'яту класи, в яких є 11 дітей, навчає п. Рос. Василенко. Шестеро старших дітей учащають на курси українознавства, де також навчає п. Р. Василенко. Крім вищеназваних курсів, є також курс розговірної української мови для старших і для мішаних подруж.

При Українській Рідній Школі є також курс українських народних танків. Їх раніше провадила п-і В. Василенко, а тепер провадить п-і Прокопович. Рідна Школа є під керівництвом окремого батьківського комітету.

Недільна Школа

У недільній Школі є три учительки, а всіх дітей є 36. Класи поділені на садочок, початкуючих і перша класи. Старші хлопці і дівчата мають навчання релігії кожної суботи, перед українськими лекціями.

Вечір „Нових Днів"

3-го жовтня відбулася зустріч громадянства з редактором і видавцем „Нових Днів" — П. Волиняком. Доповідь про 15-ліття журналу зробив проф. Д. Кисілиця. По цьому слідували запити, відповіді редактора і обговорення журналу.

У концертній частині взяли участь діти: Ліда Василенко і Наталка Мигаль. Дмитро Романик з Торонто читав „Мати" — твір П. Волиняка. Віра Василенко читала поезії М. Ситника, а на закінчення арт. Ростислав Василенко прочитав монтаж з поеми М. Рильського „Марина". Головою вечора був мгр. В. Мигаль. Присутніх було біля 80 осіб.

Вечір у пам'ять 150-річчя народження Т. Г. Шевченка

У неділю 4-го жовтня вечір був присвячений відкриттю пам'ятника Т. Г. Шевченку (з нагоди 150-річчя його народження) у Вашінгтоні. При цій нагоді був висвітлений фільм, що був набраний п. О. Волохом під час урочистостей у Вашінгтоні. Музику і пояснення награвали на ленту пані Волох і п. Р. Василенко.

О. прот. В. Сенишин висвітлював кольорові світлини з урочистостей відкриття пам'ятника Т. Г. Шевченкові у Вінніпезі.

П. Анат. Криворучко прочитав вступне слово, підкреслюючи ті труднощі, які мали американські українці в тім, бути місця на пам'ятник та відбивані наклепів, які на них підсували ті, що ненавидять борця за волю українського народу — Т. Шевченка.

П. Анат. Данилюк, референт культурно-освітнього сектора, був головою цього вечора. Було біля ста осіб, котрих відділ Союзу Українок угостив чаєм.

Провінційний З'їзд СУС в Монтреалі, 10, 11, і 12-го жовтня

Відділи СУМК, СУК і ТУС взяв повну і активну участь у всіх нарадах провінційного З'їзду в Монтреалі. Хор Української Православної Громади, під диригентурою п. І. Токарика, виступав не тільки в Службі Божій, але також під час величавого концерту в неділю вечером, 12-го жовтня. Там взяла участь наша танцювальна група СУМК. Слідуючий Провінційний З'їзд відбудеться в Оттаві, слідуючої осені. До З'їздового Комітету ввійшли: п. В. Тріщук, п. А. І. Лазарович і п. І. Токарик.

Забава

В суботу 31-го жовтня, була забава-маскарада. Членів гарно і примірно забавлялися, і з цього був дохід для громади.

Збірка на Будівельний Фонд продовжується

Оттава:

Голуб, п-і І.	$ 62.50
Світуха М.	30.00
Іванків п-ство І.	25.00
Косенко М.	25.00
Штепа М.	25.00
Костюк О.	20.00
Киналь, п-ство В.	10.00

З інших місцевостей:

Содбурі, Онт.

Бабюк М.	$ 1.00
Андрущенко В.	5.00
Литвинець В.	5.00
Макаренко О.	10.00
Палига Анастасія	2.00
Скоморовський Н.	5.00
Жовтевий Н.	2.00

Ту Гіс, Алта.:

Тетаренко, о. А.	$ 5.00
Орлецький Дм.	5.00
Хонько, д-р М.	5.00
Головайчук Дм. (іспас)	1.00

Етелберт, Ман.

Григорчук Н. А.	$25.00
Григорчук М. Г.	5.00
Інші члени громадя	14.00

Саскатун, Саск.:

Катедра Пр. Трійці	$ 91.00
Гнатишин п. А. Саск.	10.00
Дорбін, Ман. (Збірка)	**8.00**
Ніпавин, Саск. (збірка)	**11.00**

Брудергайм, Алта.:

Збірка на поминальнім обіді в 40 днів смерти бл. п. Рутара:

Білоцерковець П.	$5.00
Рутар І.	2.00
Рудько Вол.	5.00
Головач П.	5.00
Дума Семен	5.00
Семко Йос.	2.00
Мелинко Ед.	1.00
Крис Ів.	1.00
Лега Олекса	1.00
Рутар М.	1.00
Рутар С.	1.00
Головецький П.	1.00
Крис П.	2.00
Н. Н.	1.00

Бл. п. Рутарові Вічная Пам'ять

Брендон, Ман.:

Збірка $40.00

Всім жертводавцям щире спасибі, також сердечна подяка всім тим, що займались збіркою.

Спростування

Оцим щиро перепрошуємо Всеч. о. прот. Ю. Цукорника, за пропущення його пожертви в сумі $25.00, в останньому оголошенні.

Пожертви надсилати на слідуючу адресу:

Assumption of the Blessed Virgin Ukrainian Orthodox Church 1000 Byron Ave., Ottawa, Ontario.

о. В. Сенишин.

З НАГОДИ ДНЯ НАРОДЖЕННЯ НА ДОБРІ ЦІЛІ

Норт Бетлфорд, Саск.

18 жовтня ц. р., увечорі, в домі подружжя Олексія й Харитини Саранчуків зійшлася рідня, щоб вшанувати пані Харитину відзначенням дня її народження.

Зі цієї нагоди, п. І. Ворох попросив присутніх зложити грошові пожертви на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі, на що гості радо погодились, і у висліді пожертвували: подружжя Саранчуки — 5 дол., Всеч. о. О. Кравченко, А. Штокалко, В. Спиличин, І. Саранчук, І. Ворох — по одному долярові.

Крім того, пані Харитина Саранчук пожертвувала 10 дол. на „Промінь".

Жертводавцям щира подяка, а пані Харитині Саранчук — побажання многоліття.

Присутній.

З ЖИТТЯ ЦЕРКОВНОЇ ГРОМАДИ І ВІЗИТАЦІЇ ВПРЕОСВ. АРХИЄПИСКОПА АНДРЕЯ ТА ВІДКРИТТЯ НОВОЗБУДОВАНОЇ АВДИТОРІЇ В ГРОМАДІ ВОЛЕЙ, Б. К.

(Докінчення)

Відкриття й посвячення авдиторії

Церемонію перетяття стяжки Впреосв. Архиєп. Андреєм став історичним актом. Велика лава дозвід півтисячного народу входив у нову авдиторію, в Культурний Осередок православних українців на заході Канади. Внутрі авдиторії пролунали Благословення з уст Архиєрея, та молитовне й побожне „Спаси Господи народ наш"... Церковного хору, а за цим слідувало посвячення авдиторії.

Посвячення закінчилось виголошенням Многоліття о. Настоятелем: за фундаторів, працівників, будівничих і жертводавців, яке могутньо й гармонійно відспівав церковний хор.

Спільний обід

Спільний Обід розпочато Молитвою і благословенням Впреосв. Владики Андрея. Обід, що був пригадженний нашими господинями, був знаменитий.

Пообідня програма

Господар Свята — п. Андрій Жучок дякує господиням за обід і щиро вітає Впреосв. Владику Андрея, та почесний стіл і всіх гостей прибулих на цю знаменну оказію. Після чого Марта Грицюк вручує Владиці букет квітів і передає йому від української дітвори щирий привіт.

Дальше господар покликає до привітів о. П. Сацевича і о. М. Мороза. Висловивши привіт від Громади Бернабі, о. Мороз прикінці сказав: „Ми, Громади Барнабі й Ванкуверу, нині почуваємось дуже маленькими перед Громадою Волей, з її великим осягом цієї модерної і величавої Авдиторії. Це доказує, що Громада Волей виявила що працю в згоді, любові і спільному порозумінні між членами і о. Настоятелем".

Не з меншим вислови признання говорив і о. Прот. П. Сацевич, який змістовним словом привіту бажає нашій Громаді дальшого успіху в плідній праці благочестивої Громади. Пізніше о. Сацевич представляє Впреосв. Владику та переповідає про життєвий шлях Владики, який багато страждав за Православну Церкву і свій народ.

По цьому слідувало відчитання привітального листа від Блаженнійшого Митрополита Іларіона до Громади Волей. Ось текст його листа:

„Благочестива Громадо! З радістю я довідався, що Ваша Церковна Авдиторія вже закінчена, а в Неділю 20-го вересня буде й освячена й офіційно відкрита. Шлю Вам свій сердечний привіт з таким великим Вашим досягненням, і благаю Милостивого Господа, щоб послав Вам і належних сил плідно вести працю в новій Авдиторії.

Кличу Боже Благословення на всіх Вас і на Вашу історичну працю!

Митрополит Іларіон
Ваш постійний богомолець".

Привітального листа відчитав о. П. Блажук. Він же зробив щирий заклик до збірки. На цей заклик о. Настоятель присутні відгукнулися своїми пожертвами, й зложили біля трьох тисяч готівки.

Привіти з нагоди відкриття Авдиторії передали також і наші молоді сумківки: Ліда Яблонська — від старшого Відділу СУМК, а Дженет Арійчук — від молодшого Відділу. Голова Церковної Громади п. В. Арійчук дякував всім присутнім за участь в святі, а зокрема подякував всім жіночкам за велику працю і почастування обідом.

Голова Жіночого Товариства п-ні Марія Антоніщко також сказала кілька змістовних слів, якими пригадала, що працьовиті членкині нашого Відділу вложили також своєю мозолистою і муравлиною працею великий уклад в цю величаву авдиторію.

Концертна програма

Щоб надати більшого тону значенню цього небувалого свята, на сцені з'являється диригентка п-ні А. Залубняк з її улюбленим церковним хором. Хор майстерно виконав дві пісні: „Ой зійшла Зоря" (Дума про Почаївську Божу Матір) з сольо-співом баритона п. Я. Гориатюка, та пісню „Закувала зозуленька". Сольо на акордіоні відграла п-ніна С. Залубняк. У програмі концерту головну доповідь виголосив Впреосв. Владика Андрей, який найперше висловив щиру вдячність і признання Громаді Волей і о. Пароху. Далі Владика розповів про великий розріст Української Церкви в Канаді, та закликав до посиленої праці в розбудові церковно - народнього життя на терені Британської Колюмбії, а зокрема Ванкуверщини.

Не з меншим вислови признання говорив і о. Прот. П. Сацевич, який змістовним словом привіту бажає нашій Громаді дальшого успіхів в плідній праці благочестивої Громади. Пізніше о. Сацевич представляє Впреосв. Владику та переповідає про життєвий шлях Владики, який багато страждав за Православну Церкву і свій народ.

По цьому слідувало відчитання привітального листа від Блаженнійшого Митрополита Іларіона до Громади Волей. Ось текст його листа:

„Благочестива Громадо! З радістю я довідався, що Ваша Церковна Авдиторія вже закінчена, а в Неділю 20-го вересня буде й освячена й офіційно відкрита. Шлю Вам свій сердечний привіт з таким великим Вашим досягненням, і благаю Милостивого Господа, щоб послав Вам і належних сил плідно вести працю в новій Авдиторії.

Кличу Боже Благословення на всіх Вас і на Вашу історичну працю!

Митрополит Іларіон
Ваш постійний богомолець".

Привітального листа відчитав о. П. Блажук. Він же зробив щирий заклик до збірки. На цей заклик о. Настоятель присутні відгукнулися своїми пожертвами, й зложили біля трьох тисяч готівки.

Привіти з нагоди відкриття Авдиторії передали також і наші молоді сумківки: Ліда Яблонська — від старшого Відділу СУМК, а Дженет Арійчук — від молодшого Відділу. Голова Церковної Громади п. В. Арійчук дякував всім присутнім за участь в святі, а зокрема подякував всім жіночкам за велику працю і почастування обідом.

Голова Жіночого Товариства п-ні Марія Антоніщко також сказала кілька змістовних слів, якими пригадала, що працьовиті членкині нашого Відділу вложили також своєю мозолистою і муравлиною працею великий уклад в цю величаву авдиторію.

Концертна програма

Щоб надати більшого тону значенню цього небувалого свята, на сцені з'являється диригентка п-ні А. Залубняк з її улюбленим церковним хором. Хор майстерно виконав дві пісні: „Ой зійшла Зоря" (Дума про Почаївську Божу Матір) з сольо-співом баритона п. Я. Гориатюка, та пісню „Закувала зозуленька". Сольо на акордіоні відграла п-ніна С. Залубняк. У програмі концерту головну доповідь виголосив Впреосв. Владика Андрей, який найперше висловив щиру вдячність і признання Громаді Волей і о. Пароху. Далі Владика розповів про великий розріст Української Церкви в Канаді, та закликав до

посиленої праці в розбудові церковно - народнього життя на терені Британської Колюмбії, а зокрема Ванкуверщини.

О. Парох тепло подякував Владиці за змістовну доповідь і за його труд в очоленні цієї минифестації духового і національного розросту нашої Громади.

Після того були виконано дві пісні — „Владико Неба і Землі" і „Ставок заснув", чудовим сопрано п-ні Еденик.

Голова Ванкуверського Відділу КУК — п-ні О. Крпіс, зо своїми танцуристами, з'явилися з великим успіхом виконала український танок „Гуцул-Коломийка" і „Женці", після чого вона висловила привіт від Відділу КУК нашій Громаді та побажала успіху в її культурній праці.

Молоді танцюристи, також з місцевої Громади, під проводом В. Блажука виконали „Гопак колом" і „Аркан". Особливі танцювальні групи нагороджено довгими оплесками. До танців пригравала українська оркестра під проводом п. Андрія Ісевича.

Концертна програма була добра.

Це велике свято закінчено молитвою і відспіванням національних гимнів.

Митрополит Іларіон
Ваш постійний богомолець".

Привітального листа відчитав о. П. Блажук.

Він же зробив щирий заклик до збірки. На цей заклик о. Настоятель присутні відгукнулися своїми пожертвами, й зложили біля трьох тисяч готівки.

Привіти з нагоди відкриття Авдиторії передали також і наші молоді сумківки: Ліда Яблонська — від старшого Відділу СУМК, а Дженет Арійчук — від молодшого Відділу. Голова Церковної Громади п. В. Арійчук дякував всім присутнім за участь в святі, а зокрема подякував всім жіночкам за велику працю і почастування обідом.

Голова Жіночого Товариства п-ні Марія Антоніщко також сказала кілька змістовних слів, якими пригадала, що працьовиті членкині нашого Відділу вложили також своєю мозолистою і муравлиною працею великий уклад в цю величаву авдиторію.

Концертна програма

Щоб надати більшого тону значенню цього небувалого свята, на сцені з'являється диригентка п-ні А. Залубняк з її улюбленим церковним хором. Хор майстерно виконав дві пісні: „Ой зійшла Зоря" (Дума про Почаївську Божу Матір) з сольо-співом баритона п. Я. Гориатюка, та пісню „Закувала зозуленька". Сольо на акордіоні відграла п-ніна С. Залубняк. У програмі концерту головну доповідь виголосив Впреосв. Владика Андрей, який найперше висловив щиру вдячність і признання Громаді Волей і о. Пароху. Далі Владика розповів про великий розріст Української Церкви в Канаді, та закликав до посиленої праці в розбудові церковно - народнього життя на терені Британської Колюмбії, а зокрема Ванкуверщини.

Не з меншим вислови признання говорив і о. Прот. П. Сацевич, який змістовним словом привіту бажає нашій Громаді дальшого успіхів в плідній праці благочестивої Громади. Пізніше о. Сацевич представляє Впреосв. Владику та переповідає про життєвий шлях Владики, який багато страждав за Православну Церкву і свій народ.

По цьому слідувало відчитання привітального листа від Блаженнійшого Митрополита Іларіона до Громади Волей. Ось текст його листа:

„Благочестива Громадо! З радістю я довідався, що Ваша Церковна Авдиторія вже закінчена, а в Неділю 20-го вересня буде й освячена й офіційно відкрита. Шлю Вам свій сердечний привіт з таким великим Вашим досягненням, і благаю Милостивого Господа, щоб послав Вам і належних сил плідно вести працю в новій Авдиторії.

Кличу Боже Благословення на всіх Вас і на Вашу історичну працю!

Митрополит Іларіон
Ваш постійний богомолець".

Привітального листа відчитав о. П. Блажук. Він же зробив щирий заклик до збірки. На цей заклик о. Настоятель присутні відгукнулися своїми пожертвами, й зложили біля трьох тисяч готівки.

Привіти з нагоди відкриття Авдиторії передали також і наші молоді сумківки: Ліда Яблонська — від старшого Відділу СУМК, а Дженет Арійчук — від молодшого Відділу. Голова Церковної Громади п. В. Арійчук дякував всім присутнім за участь в святі, а зокрема подякував всім жіночкам за велику працю і почастування обідом.

Голова Жіночого Товариства п-ні Марія Антоніщко також сказала кілька змістовних слів, якими пригадала, що працьовиті членкині нашого Відділу вложили також своєю мозолистою і муравлиною працею великий уклад в цю величаву авдиторію.

Концертна програма

Щоб надати більшого тону значенню цього небувалого свята, на сцені з'являється диригентка п-ні А. Залубняк з її улюбленим церковним хором. Хор майстерно виконав дві пісні: „Ой зійшла Зоря" (Дума про Почаївську Божу Матір) з сольо-співом баритона п. Я. Гориатюка, та пісню „Закувала зозуленька". Сольо на акордіоні відграла п-ніна С. Залубняк. У програмі концерту головну доповідь виголосив Впреосв. Владика Андрей, який найперше висловив щиру вдячність і признання Громаді Волей і о. Пароху. Далі Владика розповів про великий розріст Української Церкви в Канаді, та закликав до

Церкві й українському народові.

Від місцевого Відділу Жіночого Товариства ім. О. Кобилянської привіт Владиці висловила п-ні Марія Антоніщка, а скромний дарунок Ювілятові від Громади Успіння Пресвятої Богородиці передав п. Віктор Арійчук. Після цього всі присутні підступали до Владики за благословенням. Свято закінчено відспіванням Многоліття Владиці і молитвою: „Достойно

Місійні наради і прощання з Владикою

Другого дня, у вівторок, відбулися Місійні Наради в присутності Владики. Владика вислухавши звітів оо. Парохів, що звітували свою пастирську працю в Місійній Окрузі Ванкувер. Владика подав для Отців наставлення до дальшої благородної праці.

Після цього Владика з Отцями від'їхав на обід до П-ва Кобриновичів. Незадовго Владика, попрощавшись, від'їхав на станцію в супроводі о. П. Блажука з Добродійкою, та Управи Громади.

Т. Грінченко

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. МАРІЯ І ГРИГОРІЯ ХІЖАНИ

Дня 2-го грудня, 1963 р. відійшла у вічність Бл. п. Марія Хіжан, прожившн 80 років. Шість місяців пізніше 16-го червня 1964 р. упокоївся в Бозі її муж Григорій Хіжан, що прожив 88 літ.

Бл. п. Марія і Григорій Хіжани довший час замешкували на фермі близько Егремонт, Алберта, а останньо проживали в сина Михайла в Едмонтоні, Алберта.

Про Бл. п. Марію й Григорія можна написати багато, бо вони були прикладними Православними Християнами. Родина Хіжанів широко відома за її велику любов і жертвенність до своєї Рідної Церкви та свого українського народу! Вони належно виховали свою родину, що сьогодня займає їхне місце у суспільстві. Читання Акафистів,

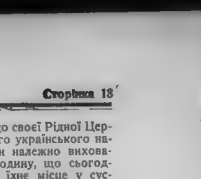

Святого Письма та проказування щоденних святих молитов були на порядку денному в цьому домі. Пригладаючись до своїх батьків, і діти виростали на побожних членів Церкви Христової. В цьому заслуга добрих батьків.

Похорон Бл. п. Марії та Григорія відбувався з Катедри Святого Івана в Едмонтоні. Похоронними Відправами бл. п. Марії Хіжан займалися два священики: о. Прот. Т. Василів і о. Прот. О. Хом'як. Похоронні Відправи бл. п. Григорія Хіжан відслужив о. Дмитро Лучак. Тіла бл. п. Марії та Григорія похоронено на міському цвинтарі „Едмонтон".

Покійні залишили трьох синів: Якова в Торгилд, Михайла в Едмонтоні, і Василя в Торгилд, і п'ять дочок: Марію Біляву, Параску Мендрик, Катерину Бойко, Вікторію Біліду, і наймолодшу Анну Джансон (всі в Едмонтоні), 31 внуків і 32 правнуків.

Діти, прощаючись із своїми дорогими батьками глибоко віруючі й ісповідують слова Господа нашого Ісуса Христа що сказав: „Поправді кажу вам: наступає година і тепер уже є, коли голос Божого Сина почують померлі, а ті, що почують ОЖИВУТЬ" (Ів. 5:25).

Вічна Їм Пам'ять!

о. Дм. Лучак.

ПОДЯКА

Цією дорогою бажаємо висловити найщирішу подяку всім Всечесним Отцям за їхню обслугу та усім вірним, що взяли участь у похоронах, як також за цвіти та вінки. Подяка також і похоронному заведенню — „Парк Мемеріял" за гідну обслугу.

Родина Хіжан.

БЛ. П. ІВАН БЕРЕЗКА

Бросов, Алта. — В четвер 6-го серпня ц. р. в Ст. Паул, Алта., відійшов у вічність один з наших добрих батьків-піонерів бл. п. Іван І. Бе-

резка, проживши 79 років і три місяці.

Покійний Іван уродився в

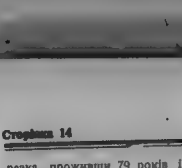

селі Лужани, пов. Кіцмань, на Буковині. До Канади прибув у 1910 році й поселився на „гомстеді" в околиці Лейк Елайза, Алта.

В році 1916 пок. Іван одружився з Марією з дому Поповичь. Року 1926-го перебрався в околицю Бросов, де фармерував, а в 1952-р. перебрався на відпочинок до Ст. Паул, Алта. Покійний Іван був ділянним членом Української Церкви в Бросові і основником Церковної Громади в Ст. Паул.

Він оставив свою дружину Марію в Ст. Паул; синів Івана в Бросові і Дмитра в Дезленд, Алта.; 4 дочки — Степанію Хранко в Едмонтоні, Геню Лозар в Бросові, Анну Тимко в Дромгелер і Марію Купченко в Ту Гілс, Алта.; брата Миколая в Торонті і дві сестри — Анну Лакусту й Домку Грушку в Західній Україні; також оставив 13 внуків і 9 правнуків.

9-го серпня в церковній залі в Бросові о годині 8-ій вечора була відслужена Панахида за Покійного, а 10-го серпня о годині 10-ій ранку в церкві у Бросові відслужено Службу Божу й Похорон. Отцеві парохові в Богослуженнях асистували Всеч. оо. А. Тетеренко й О. Сорочук. В часі Панахиди проповідував парох о. Хрустанка, а в часі Служби Божої о. А. Тетеренко. В Богослуженнях взяло участь багато людей, _ місцевих і з околиць. Тлінні останки Покійного поховано на церковнім цвинтарі в Бросові.

По Похороні в церковній залі відбувся поминальний обід. В часі обіду Всеч. о. О. Сорочук, парох Округи Бонавенчер, передав щирі співчуття родині покійного й закликав усіх продовжувати працю на наших славних батьків піонерів.

В часі Похорону переведено збірку на Нев'янучий Вінок. Зібрано $116.43. Із збірки призначено 5 дол. на виробления кліші, на пресовий фонд для „Українського Голосу" і „Вісника" по 10 дол., а $66.43 на місцеву церкву в Бросові.

Покійний Іван був свідомий, віруючий, лагідної вдачі й працьовитий. Він був добрим мужем, батьком і дбайливим членом Церкви.

Нехай же Вселаскавий Господь прийме його благородну душу в Небесні Оселі.

Вічна Йому Память!

о. Прот. А. Х.

БЛ. П. АНАТОЛІЯ МАТУСЕВИЧ
Вінніпег, Ман.

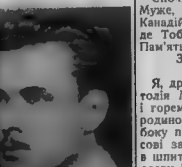

У неділю, 18 жовтня ц. р. о год. 4-ій по полудні, в Ст. Боніфас шпиталі упокоївся в Бозі бл. п. Анатолій Матусевич, проживши 44 роки. Це несподіване упокоення Анатолія було ударом для його рідні й приятелів.

Покійний народився у місті Володимир Волинський 8 січня 1920 р. Під час війни, 1943 р., німці вивезли його в Німеччину, де він перебував до 1948 р. Цього ж 1948 р. пок. Анатолій виїжджає в Канаду й оселюється у Вінніпезі, де він жив до свого упокоєння. Тут Покійний працював у пекарні Брайсес Ко., а останньо працював мулярем. Він був членом Кооперативи „Карпатія".

20 жовтня була відслужена Панахида за спокій душі бл. п. Анатолія в похоронніім заведенні Завідовського, яке було переповнене рідною й приятелями Покійного. Панахиду відслужив о. Іван Стус з участю хору Собору Св. Покрови під диригентурою Славка Каптія.

21 жовтня, вранці, тіло Покійного було перевезене в Собор Св. Покрови, де була відслужена Заупокійна Літургія й Похорон. Покійного поховано на цвинтарі Глен Іден.

Після цього участники Похорону були запрошені на перекуску, що була приготовлена в залі ім. Т. Шевченка в Ст. Боніфас.

На Нев'янучий Вінок було зібрано $41.80 в Соборі Св. Покрови, а під час перекуски — $82.25. Ці гроші були призначені на розмалювання Собору.

Бл. п. Анатолій Матусевич втішався широким приятельством. Він залишив у смутку дружину Татяну, дві дочки: Анну й Наталку, батьків: Степана й Надію, брата Леонтія з його дружиною Лукією, сестру Леоніду, племінницю Надію Гудиму з її мужем Орестом, племінника й покоєчника Ореста, друзів і приятелів.

З приводу цього Похорону, брат Покійного Анатолія — Леонтій, пожертвував по 5 дол. на прес. фонд „Умр. Голосу" і „Вісника".

Спочивай у Бозі, добрий Муже, Батьку, Сину і Брате. Канадійська земля нехай буде Тобі легкою. Вічна Тобі Пам'ять!

Земляк Б. Карпінський.

ПОДЯКА

Я, дружина покійного Анатолія Матусевича, — сумом і горем прибита, — з усією родинною повагою висловлюємо глибоку подяку всеч. о. І. Стусові за відвідини Покійного в шпиталі, за похоронні Відправи і за прощальне слово.

Щира подяка дякам, церковному хорові й диригентові С. Каптієві, тіяносиям, усім тим, що прислали квіти, а також тим жінкам, що потрудилися при поминальнім обіді.

Нехай Милосердний Господь винагородить Вас Своїми Щедротами.

Татіяна Матусевич.

БЛ. П. ЕМІЛІЯН І ЮСТИНА МОЛИТВЕНИКИ

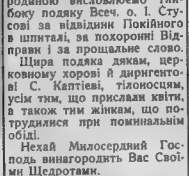

Бл. п. Юстина Молитвеник упокоїлася в Бозі 8 вересня 1961 року; бл. п. Еміліян Молитвеник упокоївся 12 лютого 1964.

Посмертні згадки про них були поміщені у „Віснику" за 15 лютого і за 1 серпня 1964 року.

Вічна їм Пам'ять.

БЛ. П. МАРІЯ ЄРІЧУК
Вилингдон, Альберта.

Дня 4-го жовтня 1964 р. відійшла у вічність бл. п. Марія Єрічук на 87-му році життя.

Покійна Марія прибула до Канади 1900 р. зо своїм мужем та двома маленькими діточками. Із села Іспас, Буковина. Тут, на новій землі, вони починають своє господарство в околиці Васел, Альберта. Як першим піонерам, їм доводилось поборювати немало різних труднощів та горя, але з Божою поміччю все пережилось. Покійна Марія належала до тих матерів, про яких згадує у своїй повісті, „Сини Землі", бл. п. Ілля Кириюк.

Муж покійної, Іван, упокоївся в Бозі 18-го листопада, 1930 року. Від цього часу приходилось бл. п. Марії, частково перебувати із своїми дітьми та внуками. В останній же час перебувала у домі своїх внуків Павла й Ілени Лучаків у Вилингдон, Альберта. Останніх сім місяців тяжко хворіла й майже ввесь час перележала в місцевому шпиталі, де отримувала добрий догляд. Перед упокоєнням, бл. п. Марія прийняла Св. Таїнства Сповіді, Причасти та Маслосвятлення.

Покійна залишила одного сина, Олексу, що живе у Вернон, В. К., дві доньки: Катерину Лучак у Вернон, Б. К. та Вікторію Пердичук у Калгарі, Альберта, 26 внуків та 34 правнуків. Її внук, Дмитро Лучак, є священником нашої Церкви в Канаді.

Панахида по покійній Марії відбулася в суботу 9-го жовтня в Церкві Св. Духа у Вилингдон, Альберта, а слідуючого дня, вранці, відбулася Служба Божа з Похороном, що їх відслужили два священики: Всеч. о. І. Гикавий та о. Дмитро Лучак. Співав дяк п. Іван Лакуста.

Тіло похоронено на цвинтарі у Гемлин, Альберта. Після Похорону відбувся поминальний обід у народньому домі у Вилингдон, Алта.

Від родини зложено на пресовий фонд „Вісника" та вироблення кліші 15 дол.

Душу покійної слуги Божої Марії, хай Господь прийме в Свої Небесні Оселі, де праведні спочивають!

Вічна їй Пам'ять!

ПОДЯКА

Цим самим складаємо найщирішу подяку за щирохристиянський догляд та дбайливання — Д-рові В. Лазарукові, Мидічним Сестрам та шпитальній управі. За Духову опіку, подяка місцевому парохові Всеч. о. І. Гикавому. Жіночому Товариству за прилагодження поминального обіду та усім, учасникам похорону.

о. Дм. Лучак.

ОБДАРУВАЛИ КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ ГОРОДНИЮ

На заклю Вперп. о. Прот. П. Стефюка, пароха округи Толстой, Ман., парафіяни церковних громад Гарденton, Толстой і Роза пожертвували для кухні Колегії Св. Андрея кількадесять мішків бараболь та іншої городини, — капусти, буряків і фасолі. До збірки приучинився також кілька парафіян з округи Вайта, парохом якої являється Всеч. о. І. Куліш. Міхи для городини пожертвував п. Василь Перепелюк з Фдин Флон, Ман., а безплатну доставу городини перебрали на себе пп. Тодосій Стефюк і Михайло Сторожук: перший позвозив городину до Вайти, а другий доставив її з Вайти до Вінніпегу.

Городину жертвували слідуючі:

З **Гарденton:** Николай Бурин, п. Гасюк, Георгій Ковалюк, Іван Дяків, Георгій Онисько, Василь Собчак, Домка Самборська, Іван Шевчук.

З **Толстой:** Василь Воронюк Іван Домітрак, Йосиф Назаревич, Андрій Матійчук, Н. Н.

З **Роза:** Павло Чубей, Іван Чубей, Назарій Чубей, Дмитро Чубей, Іван Баран.

З **Вайти:** М. Сторожук і Яків Пілубний.

З **Сірко** — імена не подані.

Всім тим, які причинилися до цієї збірки ділом і словом управа Колегії Св. Андрея висловлює щиру подяку.

На Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

(Продовження)

По $1,000.00: Зі спадщини св. п. Параски Керниц, Вінніпег, Ман.

По $300.00: Д-р Карл М. Сиськівський, Белланд, Онт. (доплата до $1,000.00).

По $110.00: Збірка на весіллі п-ра Юрія і Ізабелли Гончарик, Ошава, Онт. (в цій сумі включена пожертва п. Семена Гончарика $40.00).

По $100.00: Василь Михайлюк, Саскатун, Саск.

По $50.00: Союз Української Молоді, Відділ у Гефферд, Саск.

По $25.00: Стефан і Евдокія Кіндрачук, Норт Беттафорд, Саск., з нагоди 25-ліття Їхнього вінчання; Василь Федейко, Форт Саскачеван, Алта., в пам'ять його стрийка бл. п. Костя Федейка, Гефферд, Саск; збірка на похороні бл. п. Костя Федейка, Гефферд, Саск. (прислав о. С. Зубач).

По $20.00: А. Фучко з дружиною, Принс Альберт, Саск.

По $18.40: Українська Православна Громада Св. Николая, Гарві, Іах., ЗДА.

По 16.10: Зо збірки на похороні бл. п. Івана Денисюка, Сембург, Саск., прислав о. І. Швець.

По $10.00: Збірка на прийнятті з нагоди дня уродин п. Г. Комарянського, Келгарі, прислав о. М. Фик.

По $13.50: Частина збірки на 40-літньому ювілею Вінчання п-ва Стефана і Текли Гаргарів, Норт Бетафора, Саск., прислав п. І. Ворох.

По $10.00: Володимир і Ірена Лапуки, Торонто, Онт., в пам'ять бл. п. Кости Федейка, Гефферд, Саск; Николай А. Григорчук, Етельберт, Ман., в пам'ять бл. п. Онуфрія Рурака; Стефан і Текла Гаргари, Норт Бетафора, Саск., з нагоди їхнього ювілею Вінчання; о. Т. Гаухинюк, збірка під час посвячення нової церкви в Дорбен, Ман.

По $7.50: Збірка на похороні бл. п. Емануїла Дарійчука, Гонор, Ман. (передав о. Прот. М. Юрківський).

По $5.00: Іван Гоян, Норт Беттефора, Саск; О. Саранчук з дружиною з нагоди дня уродин пані Катерини Саранчук, Норт Беттафорд, Саск; збірка на прийнятті з нагоди дня уродин пані Катерини Саранчук, Норт Беттафорд, Саск. (Ці пожертви прислав п. І. Ворох).

Збірка Комітету при Громаді Св. Володимира.

Вегревіл, Алта.

По $100.00: Іван Соколовський

По $38.35: Збірка на похороні бл. п. І. Яворовського, Вінніпеґ Алта.

По $32.00: Збірка на Похорон. бл. п Марії Терлецької, Вінніпеґ Алта.

По $25.00: Николи Бегара

По $10.00: Ілія Семотюк з дружиною.

По $8.40: З похорону бл. п. і Волошина, Вінніпеґ, Алта

По $5.00: Стефан Семотюк, п-на Міріам Чернявська, Маршал Хаук. Іван Онищук.

По $4.00: Николи Семотюк.

Збірка в Віндзор, Онт.

(З нагоди відїзди о. С. В. Савчука, в неділю 25-го жовтня 1964)

По $50.00: Д-р Річард Гавриляк

По $30.00: Теодор Шпіткowський

По $25.00: Стефан Сенайко, Михайло Телегз. Відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки

По $20.00: Юрій Тороненко, Нестор Костинюк, Йосиф Яворський.

По $10.00: Дмитро Лазарович, Мих. Тофан, Василь Кушнір, Михайло Іван, Вольтер Ваупа, Степан Свінтик. Богдан Федчун, Павло Боднарчук, Федір Касюрак.

По $5.00: Онуфрій Косик (Амгерстбург, Онт.), Степан Прокопчук, Антін Полуянн, Джордж Ендрюз, Вас. Боянок.

По $3.00: Пані Марта Петрук.

По $2.00: М. Стах, Михайло Юрків.

Пожертви в нагоди цьогорічного З'їзду Колегії, отримані поштою перед З'їздом.

По $1,268.90: Адвокат Теодор Гуменюк, Торонто, Онт., доплата до кошту уможливлювання помешкання для настоятеля в резиденції Колегії.

По $250.00: „Д. К. Н."

По $200.00: В. І. Перепелюк, Фдин Флон, Ман.

По $100.00: Семен Семець, Ніагара Фалс, Онт; адвокат А. В. Прошок, Саскатун, Саск; Олекса Мех, Оттава, Онт; Дмитро Нівранський, Вотерфорд, Онт; Н. Шпачинський, Едмонтон, Алта; Антін Керелюк, Гелюк, Мінн., ЗДА; пані Анна Стасюк, Кемлерлей, Саск., у пам'ять свого покійного мужа, бл. п. Дмитра Стасюка.

По $75.00: Павло Конарський, Вінніпег, Ман.

По $50.00: Високопреосв. Владика Архиепископ Михаїл, Торонто, Онт; Українська Греко-Православна Церковна Громада в Роркетон, Ман; Іван Костів, Гримсбі, Онт; Д-р Павло Охітва, Порт Кредит, Онт; Іван Гладинюк, Ніагара Фалс, Онт; Високопреосв. Владика Архиепископ Андрій, Едмонтон, Алта.

По $35.00: Николай Мариє, Брокстон, Саск.

По $30.00: В. Пушкар, Монтреаль, Кве; Всеч. о. Стефан Стоякрчук, Брендон, Ман; Михайло Гриньок, Вонда, Саск; Олександер Кравченко, Дорвал, Кве.

По $25.00: Гаврилі Сабоата, Вінніпег; Іван Василик, Едмонтон, Алта; В. Підлужний з дружиною, Едмонтон, Алта; о. І. Труфин, Фдин Флон, Ман. Іван Михайліна Котик, Давфин, Ман; Павло Пеничка, Фдин Флон, Ман; Луна Пільний Вегрев, Саск; Федір Якубишин Ватсон, Саск; Василь І. Гамара, Видводейл, Онт; Марія і Стефан Ничка, Едмонтон, Алта; В. Сурмай, Фт. Вилям, Онт; Антін Вівельний, Роркетон, Ман; Виктор Грабовський, Торонто Онт; Михаїл Бабій, Вінніпег. Ман; Григорій Гладинюк, Ніагара Фалс, Онт; Василь Довгань, Торонто, Онт; Павло Ничук, Анола, Ман; Жіноче Товариство Св. Анни при Українській Православній Церкві в Пембіна, Н. Д., ЗДА; Василь Шепенюк, Торонто, Онт.

По $20.00: Олекса Матійчук, Декер, Ман; пані Надя Неделюк, Саскатун, Саск; Василь Ленько, Су Лукаут, Онт; Джек Гаврилюк, Спринь, Онт; Іван Сапченко, Вінніпег, Ман; Марія Юрків, Мікадо, Саск; Петро Луніцька, Брокстон, Саск, Григорій Кравчук, Вінард, Саск; Іван і Евдокія Бурянники, Дьюсмик, Саск; Григорій Стасюк Мареніго, Саск; Назарій Чубей, Роза, Ман., Мих. Боднарчук, Вайт Мон

По $15.00: Іван Якимів, Вінніпег, Ман.

По $10.00: Всеч. о. М. Критюк, Мелфорт, Саск; Н. В. Гавінчук, Смокі, Лейк, Алта; Петро Колтуцький, Сенді Лейк, Ман; П. Пилипів, Вінніпег, Ман; Юрій Фтібчук, Вегревіл, Алта; Іван Домітрак, Толстой, Ман; Николай Мендрик, Едмонтон, Алта; Петро Бугера, Робліи, Ман; Михайло Прончук, Келгарі, Алта; пані Анна Гайчук, Медисин Гет, Алта; пані П. Маліцька, Едмонтон, Алта; Іван Костирська, Брод Велкі, Ман; Анна Костирська, Пайн Ривер, Ман; Дмитро Забитовський, Кенора, Онт; О. Квас, Кингстон, Онт; М. Якимович, Четем, Онт; пані Катерина Войнюк, Брендон, Ман; о. Прот. К. Квасницький, Лашін, Кве; Стефан Пелехпок, Балмертан, Онт; о. Прот. П. Запрянюк, Ошава, Онт; Іван Мартин, Содбурі, Онт; в пам'ять своїх родичів, які повмирали в Україні: батько Андрій впокоївся в жовтні 1963, а мама Марія в листопаді того ж року; Олекса Тофан, Вінніпег; Дмитро і Анна Орещуки, Гейрі Гид, Алта; пані Софія Бурко, Монтреаль; Стефан Надибайло, Стові Крік, Онт; Мих. Бабик, Монтреаль; С. Катеринич, Саскатун; пані Марія Танчак, Вінніпег; І. В. Іванишин, Мелов Лейк, Саск; С. Халанчук, Брендон, Ман; Іван Касюрак, Брендон, Ман; Теодор Бабський, Брендон; Павло Костенко, Вінніпег; С. Петрик, Портедж ля Прері, Ман; о. В. Бойчук, Йорктон, Саск; Юрій Бадюк, Фт. Френсис, Онт; о. Іван Крисфалюсі, пані Анна Вікарчук, Монтреаль; А. Боднарчук, Ветреа, Ман; Николай і Анна Гусар, Павеа Ривер, Б. К.

По $5.00: Василь і Катерина Черевко, Транскона, Ман; о. С. Гречіль, Гаес, Саск; Матей Дяк, Принс Альберт, Саск; І. Костюк, Торонто; Н. С. Шевчук, Вегревіл, Алта; Стефан Гарих, Етельберт, Ман; Юрій Нестор, Лашгтон, Онт; М. А. Кукьба, Монтреаль; К. Корець, Торонто; Данило Калявський, Гай Прері, Алта; Іван Данилевич, Вотерфорд, Онт; Микола Мослан, Монтреаль; А. Северин, Лондон, Онт; К. Мельничук, Ошава, Онт; Андрій Гришишин, Ст. Мішел, Кве; Марія Семацук, Торонто; Ніна Пелеяська, Монтреаль; пані Меланія Бурячик, Порт Кредит, Онт; Іван Павлюк, Вінніпег; Григорій Кукса, Вінніпег; Николай Корінь, Вінніпег; Юрій Красюк, Вінніпег; Дмитро Яременко, Вінніпег; Анатоль Мінейко, Вінніпег; Райса Супруи, Вінніпег; пані Ксенія Блок, Вінніпег, в пам'ять покійного мужа бл. п. Григорія; о. Ілія Швець, Вірдейл, Саск; Дмитро Котик, Фт. Френсис, Онт; А. Шевчук, Монтреаль.

По $3.00: Ю. Шпурко, Содбурі, Онт; І. В. Дорошенко, Рама, Саск.

По $2.00: Іван Ткаченко, Летбридж, Алта; М. Середюк, Лашгтон, Онт; Петро Малик, Едмонтон, Алта; Н. Н.; Павло Чесняк, Мікадо, Саск; Ілія Онуфрійчук, Вінніпег; Іван Багрій, Четем, Онт;

По $1.00: пані Анна Крамар, Едмонтон, Алта.

ВИПРАВЛЕННЯ:

1. В „Віснику" за 15-го вересня 1964 року, у виказі пожертв на Колегію Св. Андрея, зложених під час врочистого відкриття нової Колегії, було подано, що „Домініальна Екзекутива Союзу Українців Канади, Гемілтон, Онт." жертвувала $200.00, а мало бути: Відділ Товариства Українців Самостійників, Гемілтон, Онт., жертвував $200.00. Виправляючи цю похибку, рівночасно висловлюємо Відділові ТУС щиру подяку за його пожертву.

2. В числі за 15-го вересня, у виказі пожертв (під час врочистого відкриття Колегії було подано, що „Йосиф Якимчук" з Вінніпегу жертвував $100.00, а мало бути: Йосиф Якимцак з Вінніпе-

гу, що оцінка справляється, в Шановного Жертводавця щодо перепрошується.

3. У випадку пожертв, які були зложені з нагоди врочистого відкриття нової Колегії, були пропущені такі імена жертводавців:

Йосиф і Софія Семенців, Ошава, Онт. — $200.00

С. П. Геральос, Камоор, Онтбори, Ман., — 25.00

К. Гондзьолів, Камоор, Сасх. — 25.00

С. Мригляд, Калгарі, Алта. — 10.00

Всіх цих Високодостойних Жертводавців щиро перепрошуємо за цю помилку.

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG

Порядки Богослужень:
ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ГРУДЕНЬ

6. Неділя — Транскона, Повлар Парк, Стед.
13. Неділя — Кенора, Бозекур, Неджик, Ст. Боніфас.
20. Неділя — Транскона, Дуфрост, Гонор — Храм.
27. Неділя — Кенора, Поплафілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОЙЧУКА
ГРУДЕНЬ

4. Пятниця. Введення в Храм Пресв. Богородиці — Райн
6. Неділя — Йорктон
13. Неділя. Св. Ап. Андрея Первозваного — Йорктон
19. Субота. Св. Миколая Чудотворця — Йорктон
20. Неділя — Горлиц
22. Вівторок. Зачаття Пресв. Богородиці від Св Анни — Брокстон
27. Неділя Православія — Йорктон
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА
ГРУДЕНЬ

4. Пятниця. Уведення в Храм Пресв. Богородиці — Кемсек
6. Неділя — Сторновей
13. Неділя — Кемсек
19. Субота. Миколая — Каддер
20. Неділя — Мазепа
22. Вівторок (Зач. Пресв. Богородиці від Св. Анни) — Лонгей
27. Неділя — Кемсек
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ГРУДЕНЬ

6. Неділя — Св. Миколая
6. Неділя — Св. Андрея
13. Неділя. Різдвяна — Св. Андрея
20. Неділя — Св. Михаїла
20. Неділя — Св. Андрея
27. Неділя. Православія — Св. Андрея
Edmonton, Alta. Tel. 488-7877

о. І. Г. ГИКАВОГО
ГРУДЕНЬ

6. Неділя — Вишлінґтон
13. Неділя — Ендру
19. Субота. Св. Миколая — Борівці
20. Неділя — Лужани
27. Неділя — Прут
Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ГРУДЕНЬ

4 Пятниця — Етельберт. Введення у Храм Пресв. Бр.
6. Неділя — Пайн Ривер
13. Неділя — Етельберт
19. Субота — Етельберт (Св. Миколая)
20. Неділя — Зелена
22. Вівторок — Добрин (Зач. Пр. Богородиці)
27. Неділя — Гарленд
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕБЕНЮКА
P. O. Box 326. Watson, Sask.

о. С. ГРЕДІЛЯ
ГРУДЕНЬ

4. Пятниця. Введення в Храм Пресв. Богор. — Глес
6. Неділя — Арран
13. Неділя — Мейбрідж
19. Субота, Св. Миколая — Свян Ривер
20. Неділя — Стівен
22. Вівторок. Зачаття Пресв. Богородиці — Денбері
27. Неділя — Норквей
Address: Box 111, Hyas, Sask Tel. 190-5.

о. Л. В. ЛЯЧИНИ
ГРУДЕНЬ

4. Пятниця. Увед. Бог. — Вернон
6. Неділя — Вернон
13. Неділя — Ревелсток
19. Субота. Миколая Чуд. — Вернон
20. Неділя — Вернон
27. Неділя — Вернон
Address: 2402-42 Ave. Vernon, B. C. Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ГРУДЕНЬ

4. Пятниця. Уведення — Минкат
6. Неділя — Робина
13. Неділя — Топорівці
19. Субота. Миколая — Петахра
20. Неділя — Ленарк
22. Вівторок. Зач. Пресв. Богор. — — Робина
27. Неділя — Грендвю
Address: Box 257, Roblin, Man. Tel.: 455.

о. Ст. ЗУЗАКА
ГРУДЕНЬ

4. Пятниця. Введення — Геффорд
6. Неділя — Крікор
13. Неділя — Геффорд
19. Субота, Миколая Чуд. — Біґнки
20. Неділя — Геффорд
27. Неділя — Редфід
Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: 56.

о. М. КРИТЮКА
ГРУДЕНЬ

4. Пятниця. Введення в Храм Пр. Богородиці — Брускеб
6. Неділя — Гадсон Бей
13. Неділя — Ерруд
19. Субота. Св. Миколая Чудотв.— Гронлід
20. Неділя — Мелфорт
22. Вівторок. Зачатія Пр. Богор. — Гронлід (північна)
27. Неділя — Гронлід (північна)
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. О. КРАВЧЕНКА
ГРУДЕНЬ

4. Пятниця. Увед. в Храм Пресв. Богородиці — Гедерлей
6. Неділя — Норт Батлфорд
13. Неділя — Вітфіт
19. Субота. Св. Миколая Мир. Чудотворця — Норт Батлфорд
20. Неділя — Гаслелм
22. Вівторок — Зач. Пресв. Богородиці від св. Анни — Медов Дішз
27. Неділя — Норт Батлфорд
Address: North Battleford, Sask. 972—106, St. Ph. 446-3280.

о. ІВАНА КУЛИША
ГРУДЕНЬ

4. Уведення в Храм Пресв. Богородиці — Сандвен
6. Неділя — Вейта
13. Неділя — Пембіна
19. Св. Миколая — Арбакка
Св. Миколая. Храм
20. Неділя — Вейта
22. Зачотія Пр. Богородиці — Сірко
27. Неділя — Сеньків
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-54-62.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
ГРУДЕНЬ

4. Пятниця. Уведення в Храм Пр. Богородиці — Росборн
6. Неділя — Сенді Лейк
13. Неділя — Сіу
19. Субота. Св. Миколая — Сенді Лейк
20. Неділя — Менді
27. Неділя — Оквейрн
Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ГРУДЕНЬ

6. Неділя — Вестлок
13. Неділя — Річмонд Парк
20. Неділя — Сангудо
27. Неділя — Сібо бін
У неділю 6. 12. відбудуться у Вестлоку Окружні Збори цієї парафії. По Службі Божій буде обід і потім пічнуться збори. Просимо всі громади з вестлокської парафії прислати делегатів.
Address: Westlock, Alta, Box 802, Tel. 542-3746

о. Н. МОРОЗА
Address: 7187 Grandview Hwy., Burnaby, B. C. Tel. LA. 1-6809

о. М. ОЛЕСІЙКА
ГРУДЕНЬ

4. Пятниця. Уведення в Храм Пресв. Богор. — Дрифтінг Ривер
6. Неділя — Лавфія
6. Неділя. О год. 7-ій вечора Вечірня — Гилберт Плейнс
13. Неділя. Св. Ап. Андрія Первозваного — Йорктон
19. Субота. Миколая Мир-Лик. Чудотворця — Вінніпегосіс
20. Неділя — Косів
22. Вівторок. Зач. Пр. Богородиці від Св. Анни — Гилберт Плейнс
27. Неділя — Лавфія
За винятком неділі 6-го грудня, Вечірня служиться о год. 7-ій вечора в Лавфія.
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ГРУДЕНЬ

4. Пятниця. Увед. Пр. Богородиці — Половкин
6. Неділя — Інсінґер (м.)
13 Неділя — Тодор (м.)
19. Субота. Св. Миколая Чудотворця — Дробот
20. Неділя — Тодор (за рікою)
22. Вівторок Св. Анни Зачатої — Тіодор (м.)
27. Неділя — Вестбрук
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 68.

о. Я. РИБАЛКИ
ГРУДЕНЬ

4. Пятниця — Давнінг
6. Неділя — Сисні Лейк
13 Неділя — Стрий
19. Субота — Вильна
20. Неділя — Елвана
22. Вівторок — Сисні Лейк
25 Пятниця — Белс
27. Неділя — Сваден
Address: Smoky Lake, Alta. Box 509

о. О. СОРОЧУКА
ГРУДЕНЬ

4. Пятниця. Уведення в храм Пресв. Богор. — Вис-Медов
6. Неділя — Бонівіл
13. Неділя — Ст. Пал.
19 Субота — Гаендон
20. Неділя — Сенді-Репідс
27 Неділя — Гіффорд
Rev. O. Sorochuk
Bonnyville, Alta.

о. Т. СЛАВЧЕНКА
ГРУДЕНЬ

4. П'ятниця. Введення — Айтуна
6. Неділя — Мелвил
13. Неділя — Айтуна
19. Субота, Св. Миколая — Габарл. Храм
20 Неділя — Гудін
27. Неділя — Айтуно
Address: Box 148, Ituna, Sask. Tel. 57.

о. В. СЛЮЗАРА
ГРУДЕНЬ

4. Уведення Пресв. Б-ці — Бюкенан
6. Неділя — Канора
13. Неділя — Канора
19. Св. Миколая — Стирджес
20. Неділя — Канора
22. Зачатія Пресв. Б-ці — Канора
27. Неділя — Канора
УВАГА: Служба Божа в Канорі і Стирджес починається в годині 10-ій., а в інших громадах о годині 10.30.
Canora, Sask., Ph. 563-5182

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ГРУДЕНЬ

4. Пятниця. Уведення в Храм Пресв. Богор. — Сарепа
6. Неділя — Норал
6. Неділя. Вечірня о год. 7.00 — Лек Ла Біш
13. Неділя — Атабаска
13. Неділя. Вечірня о год. 7.00 — Сисні Лейк
19. Субота. Св. Миколая Мирлікійського Чудотворця — Лек Ла Біш
20. Неділя — Гресленд
22. Вівторок. Зач. Богор. від Анни — Крейгена
27. Неділя — Боїз
27. Неділя. Вечірня о год. 3.00 — Сарепа
Address: Box 817 Lac La Biche Telephone 187

о. М. СТЕЦЕНКА
ГРУДЕНЬ

4. Пятниця. Введення — Тарнополь
6. Неділя — Вакав
13. Неділя — Лепін
19 Субота — Джуалеп
20 Неділя — Калворт
22. Вівторок. Зачатія — Альвена
27. Неділя Св. Праотців — Сватс
Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФІОКА
ГРУДЕНЬ

4. Пятниця. Введення — Толстой
6. Неділя — Толстой
13. Неділя. Андрея — Сарто
19. Субота, Миколая — Толстой
20. Неділя — Рова
27. Неділя — Гарденгтон
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТИЙЧУКА
ГРУДЕНЬ

4. Пятниця. Введення в Храм Пр. Д. М. — Федора
6. Неділя — Редвагер
13. Неділя — Боссетна
19. Субота. Св. Миколая — Ерґімонт
20. Неділя — Редвей
27. Неділя — Нюбрук
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Rev. A. Teterenko, Box 256, Two Hills, Alta. Tel. 486.

о. Г. УДОДА
ГРУДЕНЬ

4. Пятниця. Введення в Храм Пресв Богор. — Жучкини
6. Неділя Шіго (місто)
13. Неділя Винярд
19 Субота. Св. Миколая Чудотворця — Мельничук
20. Неділя — Шіго (полудневa)
22. Зачаття Пресвятої Богородиці — Едмор
27. Неділя — Фовм Лейк
Address: Gheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
ГРУДЕНЬ

4. Пятниця. св'ято Уведення в Храм Пресв. Богородиці — Вірдлей
6 Неділя Нипавич
13. Неділя. Св'ятого Ап. Андрія Первозваного — Калет
19 Субота, св'ято — Миколая Мирлікійського Чуд. — Шипмен
20 Неділя Сефорс
22. Вівторок, св'ято — Зач. Пр. Богородиці від св. Анни — Нипавич
27. Неділя. Православія — Вірдлей
Address: Welrdale, Sask. Ph. 488.

о. А. ХРУСТАВКИ
ГРУДЕНЬ

4. Пятниця — Свята пол. (Уведення в храм Пресв. Богор.)
6. Неділя — Мирнам
13. Неділя — Лойдмінстер
19. Субота — Мусікора — (Миколая Мир-ликс. Чудотвор.)
20. Неділя — Слава пів.
22. Вівторок — (Зач. Пресв. Богр.)
27. Неділя — Мирнам
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. КУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

4. Пятниця. Уведення в Храм Пресв. Богор. — Брудерґайм
5. Субота. Річниця смерти Бл. п. Михайла Іващука — Брудерґайм
6. Неділя — Торсбі
13. Неділя, Св. Ап. Андрія Первозваного — Брудерґайм
19. Субота, Миколая — Пено
20. Неділя — Катвін
22. Вівторок, Св. Анни — Торсбі
27. Неділя — Кемроз
Ph. GA 2-8053. Edmonton, Alta. Address: 8530—109 Avenue,

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.ЦК.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLI. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ГРУДНЯ, 1964. WINNIPEG, MAN., DECEMBER 15, 1964. ЧИСЛО (2020) 24

„ДУХОВНО МИ ВСІ Є СЕМІТАМИ", ЗАЯВИЛА ЄПИСКОПАЛЬНА ЦЕРКВА В США

СИНОД ЄПИСКОПІВ ЄПИСКОПАЛЬНОЇ ЦЕРКВИ В АМЕРИЦІ В ОБОРОНІ ЖИДІВ

„Обвинувачування жидів у боговбивстві (замучені Христа) є трагічним незрозумінням внутрішнього значення Розп'яття Христа. Крім цього, щодо істоти віри, то християнин розуміє це так, що всі люди завинили у факті смерті Христа, бо ж усі вони по-своєму не признавали його", — таку заяву проголосив Синод Єпископальної (Англіканської) Церкви в Америці в половині жовтня 1964 р. (За „Ассошіейтед Пресс" подав „Да Виннипег Трибюн" 17. 10. 64).

„Ісус був жид, а тому, що Християнська Церква походить з ізраїльського корення, то духовно ми є семітами", — сказано в цій же заяві згадано єпископату.

Цей же Синод висловив докір Католицькій Церкві за те, що II Ватиканський Собор довго зволікав з постановою „розгрішити" жидів у справі замучення Христа.

„Ассошіейтед Пресс" каже, що постанова цього Синоду являє собою найвище оправдання жидів, яке будь-коли досі проголосила котранебудь з більших Церков.

З.Р.В. — Єпископальна Церква трохи поспішилася з докором по адресі Католицької Церкві в жовтні ц.р., бо II Ватиканський Собор тоді вже був рішений „уневинити" жидів, і в листопаді він ухвалив це, а папа Павло VI затвердив. Однак найвище в цій справі посунулися не єпископальні єпископи, а тільки архиєп. Теоклїт, первоієрарх Православної Церкви Греції (уже покійний), попередник теперішнього первоієрарха Христостома. Коли папа Іван 23-й звелів викреслювати з богослужбових книг усе

Читайте:

Жиди не будуть дякувати Ватиканові

Католицька Церква звільнила жидів від вини, хоч „жиди невинні", заявив рабін Морис Айзендрат

Другий Ватиканський Собор Католицької Церкви на своїй третій сесії видав декларацію, в якій „уневинним" жидів у справі замучення Христа.

Визначний рабін Морис Айзендрат у телевізійному інтервю (СІБСІ, в Канаді, увечері 30 листопада ц. р.) заявив, що в жидів немає підстав дякувати Католицькій Церкві за цю декларацію, — бо ж ця Церква „звільнила жидів від вини" в цій справі, в якій жиди „не винні".

Отже тут треба говорити про „дрібність", але можна говорити про свого роду моральне „полегшення".

Третя сесія 2-го Ват. Собору закінчилася 21 листопада ц. р. Дати четвертої (кінцевої) сесії ще не проголошено.

Текст декларації про уневинення жидів ще не виявлений.

Українець рекомендує
Римові інші напрями

Меморіял голови АБН до папи й делегатів на II В. Собор

Ярослав Стецько ставить вимогу, щ об Рим виступив проти Царства Антихриста

Ярослав Стецько, голова АБН (Антибольшевицького Блоку Народів) і один з чільних проводників ЗЧ ОУН з-під стягу покійного Степана Бандери, у жовтні-листопаді 1964 р. перебував у Римі і там роздав делегатам на II Ватик. Собор і їхній пресовій службі меморіял, текст якого складений англійською, італійською і німецькою мовами.

Зокрема, перш за все він особисто вручив меморіял кардиналові Оттавіані — секретареві Св. Офіцію (давніше Св Інквізиція) і кардиналові Чіконьяні — державному секретареві Ватикану (міністрові закордонних справ Ватиканської держави).

Меморіял до папи Павла VI

Тижневик „Українське Народне Слово" (США) за 19 листопада 1964 р. у статті п.з. „За хрущіяту проти безбожницької Москви" ширше Інформуючи про вищезгаданий меморіял Яр. Стецька, далі подає таке:

„В окремому меморіялі висланому до (Продовження на 2 ст.)

Організується американсько-австралійська Грецька Автокефальна Церква

Архиєп. Фотій (який був помічником архиєп. Макарія — первоієрарха Кипрської Православної Церкви) зрікся свого становища на Кипрі, і 23 жовтня ц. р. прибув в Австралію, де проголосив себе головою автокефальної Грецької Церкви Австралії й Америки. Речник архиєп. Фотія, А. Курліос, заявив в Австралії, що більшість австралійських греків не признають архиєп. Єзекиїла своїм ієрархом, бо він підлягає патріярхові Константинопольському, під церковною властю якого ці греки не бажають бути.

Архиєп. Єкзекиїл у відповідь на це заявив, що його назначив 1959 р. на Австралію сам патріярх Константинопольський, отже жоден інший єпископ, крім нього, не має прав у грецькій епархії в Австралії.

Вістки про вищесказане подала австралійська преса 23 жовтня ц. р.

Австралійський щоденник „Дейлі Телеграф" 2 листопада ц. р. помістив світлину одної з грецьких церков в Австралії, а біля церкви — видно масу народу; на фотографії показана лише частина тих двох тисяч греків, які згромадилися навколо церкви, щоб привітати архиєп. Фотія, який має приїхати на візитацію цієї церкви. Але він не приїхав, бо австралійська влада на прохання архиєп. Єзекиїла нікого не впускала до церкви. Грецький священик відправив Богослужения надворі біля церкви, а після того відбувся церемоніяльний складення вінка (бо це було грецьке національне свято), під час якого маса народу приспівувала: „Фотій... Фотій!"

Промовець заявив: „Будете мати Фотія, але ми повинні діяти згідно з законами".

Папська конфіската в тексті Постанови II В. Собору

Другий Ватиканський Собор на своїй третій сесії видав постанову, силою якої єпископат допущено до помочі папі адмініструвати Католицькою Церквою. При означуванні цих уповноважень для єпископату в тексті було слово „повне" (уповноваження), і так цей текст ухвалив Собор великою більшістю голосів. Після цього, однак, цей текст (уже ухвалений) ще раз цензурували різні комісії, і одна з них скреслила це слово („повне"). Коли приватно вивідалися, що це слово скреслив кардинал Мареляя, то цей кардинал оправдався (також приватно) тим, що він учинив це „з доручення звище" (тобто з наказу папи Павла VI).

Цю справу перший подав до прилюдного відома Гастон Крюза — шеф Пресового Бюра єпископату Латинської Америки на Ватиканському Соборі. Після цього його негайно звільнили з цього становища. (Подано за німецьким „Хріст унд Вельт" в 23 листопада 1964 р.)

Архієп. Вестмінстерський поїде до СССР

Перший з визначніших католицьких достойників відвідає Московську Патріярхію

ЛОНДОН. — Архиєпископ Вестмінстерський Джан С. Гінен, повертаючись з католицького 28-го Євхаристійного Конгресу в Бомбаї (Індія), який почався 29 листопада, по дорозі заїде в Москву у відвідини до митр. Нікодима. (За агенцією NS подав катол. „Progress" 6. 12. 64. Вінніпег).

З.Р.В. — Архиєп. Гінен — це перший з визначніших католицьких церковних достойників, що відвідає Московську Патріярхію; а точніше —митр. Нікодима (Ротова), голову Департаменту Закордонних Зв'язків Московської Патріярхії.

Коли владу СССР очолював М. С. Хрущов, то між Ватиканом і владою СССР нав'язалися були контакти, у зв'язку з якими Московська Патріярхія вислала обсерваторів на II Ватиканський обор і погодилася негайно почати „діялог" (переговори) з папою. Коли ж Центральний Комітет Комуністичної Партії СССР 14 жовтня усунув Хрущова від влади, то Московська Патріярхія припинила справу підготови до „діялогу" з Римом. Це значить, що ще не відомо, чи політика теперішніх п р о відників СССР (Брежньова й Косигіна) щодо Ватикану буде така сама, що була й за влади Хрущова.

У зв'язку з цим поїздка архиєп. Гінена в Москву стає тим більш замітним явищем.

Собор Українського Евангельського Об'єднання Північної Америки

Цьогорічний Собор УЄО Півн. Америки складався з двох сесій: 1. перша сесія була Шевченківська; вона відбулася під час відкриття пам'ятника Т. Шевченкові у Вашінгтоні 27 червня 1964 р.; 2. друга сесія відбулася в Торонті 5-6 вересня 1964 р., і цією сесією п р о в о д и в пастор Іван Роберт-Ковалевич з Монтреалю. Головою УЄО на чергову каденцію обраний пастор Іван Яцентій з Ошава (Канада). Решта членів Управи: М. Козак, В. Багрій, пастор М. Фесенко, паст. І. Роберт-Ковалевич, паст. Володимир Кучер, Петро Гончар, паст. Володимир Вінявський, паст. Володимир Боровський, Петро Смит і М. Савицький.

У поданих офіційних інформаціях відмічено, що деякі з пасторів належать до евангельсько-реформованого, а деякі до пресвітерського віроісповідання.

Постанови УЄО

Собор УЄО проголосив постанови, які нижче подаємо дослівно із звіту, що в „Українських Вістях" (Новий Ульм, Зах. Німеччина) за 18. 10. 1964 р. опублікований за підписом Президі Собору УЄО:

„Між важніщими постановами можна назвати полагодження справи з підшуканням кваліфікованого історика для написання історії українського евангельського реформованого руху, над якою незадовго розпічнеться праця; справа апелю з метою якнайскоршої збірки фондів на видання книжки інж. Л. Биковського про життя й діяльність бл. п. пастора В. Кузіва; справа видрукування українського евангельського требника; видання окремою відбиткою праці „Християнство і націоналізм", яка довший час друкувалася в „Евангельському рамку", оскільки знайдеться фундатор, що погодиться покрити кошти її друку.

Слідуючі резолюції собору заслуговують на увагу: резолюція, в якій виявляється закон про урівноправнення всіх громадян у США; заклик до Українського Конгресового Комітету Америки та Комітету Українців Канади повести мобілізацію опінії світа проти жахливих умовин життя людей у колгоспах в Советському Союзі; резолюція проти дальшого переслідування релігійного життя під советами та непосильної митної оплати за пакунки, які висилається населенням Північної Америки в ту країну; заклик до ініціаторів випрадення та перекладення Біблії І. Кушша, щоб до цієї справи були притягнені не тільки Українські евангельські віровизнання, але й всі інші українські в і р о в и з н а н н я та центральні релігійні організації. Ця справа має бути трактована як справа загально українського значення, а не приватна чи групова. Висловлено обурення з приводу недопущення Комітетом будови пам'ятника Т. Шевченкові в Вашінгтоні ані до молитви, ані до привіту представника українських протестантів під час відкриття цього пам'ятника, чи під час бенкету. Висловлено здивування з того, чому не православний, а католицький митрополит розпочинав молитвою урочистість відкриття цього пам'ятника.

Ухвалено вислати привіти королеві **Єлисаветі** II, президентові Д. Л. **Джонсонові**, Президентові УНР в екзилі д-рові **С.Витвицькому**, прем'єр-міністрові Л. **Пірсонові** та генеральному губернаторові Канади".

Меморіял голови АБН до папи...

(Закінчення з 1-ї стор.)

Святішого Отця Папи Павла VI, Я. Стецько порушує зокрема такі справи, прохаючи зосередження на них уваги Собору: а) боротьби проти воюючого безбожництва як головне завдання нашої доби і найтривалішу базу єдности в акції християнських Церков і взагалі монотеїстичних релігій; б) на воюючі підпільні Церкви за залізною заслоною, зокрема в Україні — Українську Греко-Католицьку Церкву і Українську Автокефальну П р а в о с л а в н у Церкву, на переслідування Ц е р к о в; в) акцент духового, морального й ідейного відродження світу в змисли християнства, що розпочався в 19-ім і 20-ім століттях; г) духову й ідейну круціяту проти царства Антихриста з його центром в Москві; ґ) окреме вшанування відносними ухвалами Собору мозаїчної, але воюючої Церкви Мучеників і Героїв в Україні й в інших уярмлених країнах; д) розгорнення фронту духовної, моральної й ідейної боротьби проти материялізму, гедонізму і проти знецінення духовних і моральних вартостей у вільному світі, у навязанні до мучеництва вірних, священиків і Єрархів в Україні і в інших країнах, уярмлених владою Антихриста; е) виключення з Собору як обсерваторів — представників „церкви" Алексія, що служить владі Антихриста; е) для підкреслення значення в сучасному бою проти воюючого безбожництва, проти насилля, проти народо-і людиновбивства нашої мученицької Церкви, прохає зокрема створити Українській Греко-Католицький Патріярхат з тимчасовим осідком у Римі, а Патріярхом призначити Мученика за Христову віру і незламного Борця за правду Христа, Митрополита-Ісповідника Келикого Архиепископа Кир Йосифа Сліпого.

Своєю великою жертвою і вірністю ідеалам Христа продовж 18-ти років мучеництва Кир Йосиф став гордістю Християнської Церкви нашого часу.

Цілою Ярослава Стецька було вплинути розмовами і документацією на Отців Собору підняти на котрійсь із сесій Собору як головну справу боротьбу проти воюючого безбожництва і уярмлювання людини — Богоподібного єства і націй — „думок Бога."

З.Р.В. — Яке значення має меморіял Яр. Стецька? Інформативно-освідомленого — ні, бо як папа Павло VI, так і делегати на II Ватиканський Собор і без цього досить добре визнаються в українських і світових справах. Вони також знають, якими церковно-політичними й релігійно-моральними шляхами вони повинні б ітн, але не йдуть, бо деякі з сучасних вітрів збивають їх на інші шляхи.

Якщо меморіял Яр. Стецька все таки якесь значення буде мати, то тільки особисте значення для нього самого, а саме — що серед українців католиків (і то беззастережних) знайшлася принаймні одна мужня особа, яка в рішучій і достойній формі (без прохань) скаже папі й II В. Соборові свою думку про їхне відношення до українського народу взагалі, а до українців католиків зокрема, а також про їхне відношення до релігій взагалі, і зокрема до дійсного Християнства та до ворогів Християнства, які становлять собою царство Антихриста.

Світовий провід Царства Антихриста відкрив свої філії в Москві, на всьому Китайському материку, на Кубі в частині Кореї, в частині В'єтнаму, дедалі більше опановує Італію й інші країни, діючи із свого рукомого, безіменного світового центра. Анонімні володарі Царства Антихриста поліційним терором ваньок та іванів заборонили легальне існування Українського Православія й Греко-Католицтва та поліційним терором запрягли собі на службу найвищих провідників адміністративного центру Московської Патріярхії. Але коли в Римі, у тій частині світу, яка вважається ще вільною, II Ватиканський Собор добровільно, тягнений невидимою рукою всяких закулісних інтриг, у різних формах іде на далекойдучі уступки-„коекзистенцію" володарям Царства Антихриста, іде аж до тієї міри, що це декому дає підстави підозрівати змову проти Церкви, то це вже справді понура трагедія, — це „знак часу" Апокаліпси.

До уваги передплатників „Вісника"

У зв'язку з тим, що оплата за друк „Вісника" була піднесена на 15% ще в січні 1964 р., ми змушені піднести передплату нашого органу від $3.00 до $3.50 передплатникам у Канаді; поза Канадою — від $3.50 до $4.00.

Ця зміна вийде в силу 1-го січня 1965 р.

Адміністрація „Вісника".

Постанови третьої сесії Другого Ватиканського Собору

Третя сесія 2-го Ватиканського Собору закінчилася в суботу 21-го листопада ц. р. На закінченні цієї сесії був сам папа; це була перша присутність папи на Соборі від часу Трентського Собору (1545-1563), коли там був присутній папа.

За весь час своїх діянь (почавши з осені 1962 р.) Собор ухвалив три декрети (постанови), тобто „конституції", що мають догматичну силу. 21 листопада ц. р. над усіми цими декретами відбудося кінцеве голосування, і того ж дня їх проголошено. Ось ці декрети:

1) **„De Ekklesia" („Про Церкву"), де найважливіший розділом є постанова про введення під проводом папи колективного адміністрування Католицькою Церквою,** — на цій основі, що всі інші єпископи також є наслідниками Апостолів. (Постанова прийнята 2,151 голосами проти 5).

У своїй кореспонденції з 2-го Ват. Собору щоденник „Свобода" (США) за 24 листопада ц. р. інформує: „Папа Павло VI має остаточно вірішити справу поклікання постійного Сенату єпископів, чи пак постійної єпископської Ради при Ватикані для управління Католицькою Церквою.

Хоч у декреті „Про Церкву" виразно стверджено колективну відповідальність єпископів, як наступників обраних Христом Апостолів, за долю Церкви, проте так само виразно підкреслено там, що ніякі постанови єпископського колективу не можуть бути дійсними й обов'язуючими без згоди і затвердження Папою та що Папа, як Христовий Намісник, залишається надалі зверхником Церкви. Таким чином тепер виключно від Папи залежить, чи, коли і як він покличе до життя отакий єпископський колектив, як дорадчий орган в Апостольській Столиці."

З.Р.В. — Папи досі адміністрували Церквою самі, без дорадчого єпископського органу. Найвищий адміністративно-службовий апарат у Ватикані — це Курія, членів якої номінує папа. Курія одночасно є і дорадчим, і екзекутивним (виконавчим) органом папи, і фактично вона переважно впливає на головні напрями діяльности папи. Курія була проти проекту створення єпископського дорадчого органу при папі. Яке буде відношення між Курією і створеною II Ват. Собором Єпископською Радою при папі — про це покищо не інформують з Ватикану.

2) **„Про християнську єдність" — це друга серед найважливіших постанов, а найголовнішим розділом у ній є рішення про поширення прав католиків східніх Патріярхатів.** (Постанова прийнята 2,110 голосами проти 39).

Укр. катол. щоденник „Америка" (24 листопада 1964 р.) подає про цю постанову таку інформацію:

„У додатку до конституції „Про Церкву" є теж декларація про можливу єдність християн, і тому затверджено відносну автономію східніх обрядів Католицької Церкви".

З.Р.В. — Та „відносна автономія" найбільше відноситься до католицьких Східніх Патріяхатів, які домагалися значно більшої автономії, як їм оце надано; вони мотивували це тим: коли б православні побачили, що католицькі Східні Патріярхати мають широку автономію, то це привабило б православних піддатися в юрисдикцію (під церковну власть) папи, отже таким чином була б здійснена найважливіша точка пляну об'єднати християн під властю папи.

3) **„Про Вселенськість" (тобто про єдність Церкви в сенсі охоплення нею всіх християн) — це третя серед найважливіших постанов. Вона прийнята 2,137 голосами проти 11). Головним розділом цієї постанови є проголошення Пречистої Діви Матір'ю Церкви".** Однак ця постанова вийшла не в почину й рішення Собору, а з особистого почину й рішення папи Павла VI, і він же особисто проголосив це у своєму 40-хвилинному Слові на закриття тієї сесії Собору 21 листопада ц. р., присвятивши половину свого Слова культові Св. Діви Марії.

Щоденник „Свобода" (24 листопада 1964 р.) у своїй кореспонденції з Ватикану так інформує про цю справу:

„Водночас Папа проголосив Пречисту Діву „Матір'ю Церкви"... Проголошення Пречистої Діви „Матір'ю Церкви" пішло — за коментаторами — по лінії тих Церков, головно в Італії, Еспанії, Південній Америці і в Церквах східнього обряду, включно з Українською Католицькою Церквою, де Пречиста Діва втішається особливим культом. Половину 40-хвилинної промови Папа присвятив культові Пречистої Діви і її значенню для Церкви і віри. Урочистий характер цієї церемонії підкреслив історичне значення Другого Ватиканського Собору".

Укр. катол. щоденник „Америка" (24 листоп. 1964 р.) інформує:

„Святіший Отець проголосив теж Матір Божу Матірю Церкви словами:

„Для слави Пречистої Діви Марії і для нашого потішення проголошуємо Матір Божу Матірю Церкви, цебто Матірю всіх Божих людей, вірних і їхніх пастирів. І ми бажаємо, що через це окреслення Матір Божу мають більше почитати і просити Її про поміч усі християни".

З.Р.В. — Одною з головних причин цієї постанови є її роля в „екуменічних" цілях II Ват. Собору, тобто в його цілях об'єднати всіх християн шляхом залучення їх в папську юрисдикцію, а найголовніше — приєднати до Риму православних християн. Це саме тому папа Павло VI, вітаючи Третю Всеправославну Конференцію на Родосі (1-15 листопада 1964 р.), підкреслив, що православні, так само як і католики, почитають Св. Діву Марію. Але тут є ще й друга причина: папа Пій XI 1950 р. проголосив догмат про вознесення Діви Марії з тілом на Небо (по-латинському „Ассумпціо"), отже папа Павло VI вирішив застосувати цей догмат у поширенні й поглибленні церковного вчення (доктрини) про Св. Діву Марію. Рим тут не зважав на опінію протестантів, які в ході II Ват. Собору підкреслювали, що „надмірний" культ Діви Марії в католицтві є одною з перешкод порозуміння між католицтвом і протестантизмом. Підкресливши тут і протестантизмом. Підкресливши у Своєму Слові на Соборі, щоб Діву Марію почитали „усі християни", папа Павло VI, очевидно, спеціфічно мав на увазі протестантів.

Текст постанов, тобто Конституції, всіх трьох досьогочасних сесій II Ват. Собору складається з 30-х тисяч слів. Звичайно, там є й постанови, значення яких уважають трохи меншим, як, напр.; дозвіл римо-католикам послуговуватися в Богослуженні іншими мовами (не конечно латинською, як було досі), при одночасному обов'язковому вживанні латинської мови в найважливіших частинах Богослужіння, щоб таким чином зберегти традиційні латинські релігійні формули. Також уведено жонатий дияконат і поробleno деякі формальні зміни в Літургії, особливо ж пороблено деякі скорочення.

Декрет про уневинення жидів

На третій сесії II Ват. Собору постановлено „уневинити" жидів у справі замучення Христа. Християнські пресові чинники, подавши вищезгадані три постанови, як найголовніші, більшістю не згадують між ними декрету про „уневинення" жидів, тобто вони або вважають цю справу другорядною, або надто „делікатною".

Жиди ж із свого боку також зайняли таке становище, з якого можна винести враження, немов би ця справа не є аж дуже важливою для них. Відомий на американському континенті рабін Морис Абзендрат у телевізійному інтерв'ю (по станції СІБІСІ) в Канаді 30 листопада ц. р. (за вінніпезьким часом це було о год. 11-й ночі) заявив, що жиди не мають підстав „дякувати" Католицькій Церкві за її „уневинення" жидів, бо ця Церква „уневинила" жидів у цій справі (замучення Христа), в якій жиди взагалі не були й не є винуваті.

Усе ж таки, не зважаючи на таке формальне становище жидів (нібито „байдужість" з їхнього боку) і на промовчливу тенденцію в Католицькій Церкві в цій справі, постанова II Ват. Собору про жидів насправді має підстави вважатися найважливішою з усіх постанов, бо вона відноситься до егзегези (інтерпретації Св. Письма), що є основою Віри.

Четверта сесія буде останньою

Перший Ватиканський Собор відбувся в 1869-70 роках за папи Пія IX. Це був перший між католицькими Соборами, що відбувся в Ватикані, який є частиною історичного Риму. Згаданий Собор не був докінчений, бо наступ Італійського війська на Рим, які відібрали це місто від папи, як бувшу столицю папської держави, перервав цей Собор. На I Ват. Соборі був проголошений догмат про папське „першинство" й „непомильність" у справах віри й моралі.

Другий Ватиканський Собор зібрався 29 вересня 1962 р. за папи Івана XXIII, а його перша сесія скінчилася 8 грудня 1962 р. Папа Іван XXIII помер 3 червня 1963 р. Його наслідник, папа Павло VI, скликав другу сесію цього ж Собору на 29 вересня 1963 р., і вона тривала до 4 грудня 1963 р. Третя сесія тривала від 14 вересня 1964 р. до 21 листопада 1964 р. Папа Павло VI у своєму Слові на Соборі 21 листопада повідомив, що відбудеться ще четверта сесія, і вона буде закінченням Собору, але він не сказав, коли ця сесія відбудеться. Дехто думає, що вона почнеться в березні 1965 р., а дехто — що аж 1966 р.

Передплачуйте, читайте і поширюйте „Вісника"!

В І С Н И К

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Еклезія. Передплата: в Канаді — $5.00 на рік. За границею — $5.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в США — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $5.00 —Foreign — $5.50. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЧОМУ ПОСУДЖУЮТЬ В „ІЗОЛЯЦІОНІЗМІ"?

Українські політичні провідні чинники, як: УНРада, ОУН і ін., відмовляються брати участь у всякій такій акції, яка хоч і спрямована проти червоної Москви, але в якій беруть участь російські емігранти-націоналісти, що стоять на становищі відомого „непередрішенства", тобто вони кажуть: треба раніше повалити комуно-большевизм, а вже лиш потім будемо говорити про те, чи Україна має надалі залишатися під Москвою, чи може повинна бути незалежною.

Поступаючи так, українські політичні провідні чинники поступають правильно, дарма що провідники „білої" російської еміграції посуджують українців у „самоізоляції", тобто в самовідокремленні від спільного організованого західнього протибольшевицького фронту.

Але чи ж українські політичні провідники можуть засідати разом з російськими націоналістами, які не визнають навіть самого факту існування української нації, не її лише права на державницьке самовизначення? Безперечно, що не можуть!

У так званій „Всеправославній Конференції" на Родосі однією з учасниць (ба, вона фактично відограє там найголовнішу ролю) є Московська Патріярхія, яка не визнає української нації та права на незалежність Української Православної Церкви, яку ця Патріярхія насильно підпорядкувала під свою юрисдикцію (церковну власть).

Римська Церква не признає Православія за повністю правдиве Християнство — тому, що Православіє не визнає претенсій папи на „першинство" (примат") і „непомильність". Крім цього, Ватикан не визнає української нації, а вороже Росію, а якою нав'язує політику співжиття; при тому ж, зокрема, всекатолицький Другий Ватиканський Собор, як такий, не виступає проти червоної Москви, і папа забороняє поодиноким делегатам чи групам на цьому Соборі виступати проти влади СССР.

Тому що православні українці не бажають брати причетними до тих імпрез на Родосі і в Римі, то дехто з провідних українських політичних діячів (з деким із сфер ОУН включно) дорікають за те, що вони (православні українці), мовляв, церковно „ізолюються" від світу.

Відповідь на ці докори така: православні українці в церковних справах не можуть брати участи там, де супроти православних українців є наявна атмосфера й політика „непередрішенства", тобто вони не бажають бути причетними до імпрез у Римі, й на Родосі й т. п. з тих самих мотивів, через які ні одна українська політична організація не бажає брати участи в такому політичному русі у світі, де супроти українського народу існує „непередрішенство".

Щоб включитися в усякі світові „екуменічні" рухи (рухи світових релігійних об'єднань), що неприязні до українського народу та його Церкви, для цього треба заплатити таку високу моральну, політичну й матеріяльну ціну, що через вступ у ці рухи, втрата далеко перевищала б прибуток, вартість якого (навіть мінімальна) була б дуже сумнівною.

Чи ж не знають цього всього ті з наших діячів, які є проти церковного „ізоляціонізму"? Є підстави думати, що вони це знають.

ЦЕРКВА, СВІТСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ Й МІСІЇ

Церкви всіх віроісповідань деколи тривожніше сповіщають про постійне зменшення числа священників. Хто підходить до цієї справи механічно, тобто поверховно, той не бачить тут небезпеки, — бож, мовляв, один священик може обслуговувати кілька парафій; тобто, він таки зможе виконати всі свої треби: хрестити, вінчати, сповідати, причащати, правити Богослужения і т. п.

Але служення священика не обмежується самим виконуванням требів.

Коли у священика є лише стільки часу, щоб успіти показатися в церкві для Богослужения, а з поодинокими вірними здибатися лише тоді, коли він виконує треби, тобто хрестить, вінчає, хоронить і т. д., то це значить, що поза тим він відірваний від щоденного життя своїх парафіян, бо в нього не вистачає часу.

Коли парафіяни не бачать священика цілий тиждень (і то часом ще в найкращому випадку), а в кінці тижня (у неділю) побачать його в церкві та за Богослуженням вислухують його кількахвилинну проповідь, — це ще замало, бо замало часу присвячується виховно-релігійній справі, тобто справі місійній.

І священики, і миряни глибоко відчувають це й болісно переживають, — але який тут вихід, коли священників замало, і всі вони понад міру перевантажені працею.

На тлі такої дійсности світлими моментами є Місії, що їх деколи влаштовують священики по декотрих Церковних Округах. Уже сам той факт, що священик, не зважаючи на свою надмірну перевантаженість регулярно душпастирськими й громадськими обов'язками, усе ж таки напружує всі свої сили, щоб ще й час до часу брати участь у Місії і то іноді в іншій окрузі, — є моральнобудівним прикладом для інших.

Сама свідомість того, що священик безпосередньо контактується з вірними, так би мовити, не лише у свято, але й у будень, має своє безперечне виховне значення.

На Місії священики, і також належно підготовані до цього особи з-поміж мирян, мають одиноку нагоду знайомитися з проблемами відношення Церкви до різних ділянок життя: національного, суспільного, політичного, економічного, наукового і т. д. Але найпершою, найголовнішою тут є справа релігійного освідомлення й виховання, тобто: навчання про основи Віри Християнської Православної — про її Догмати, Св. Таїнства, Обряди, етику, про її історію і т. д., і це, розуміється, належить до священиків.

Де Місії відбуваються, там світські організації йдуть їм на зустріч, і спрагнено сприймають з уст священиків слова істини Христової. Де Місії відбуваються, і поставлені на належному рівні, там вони на довший час залишають по собі запас духовного корму для місцевих людей.

Хоч якою необхідною є релігійна книжка й преса, але все ж таки живого безпосереднього слова місіонерів не заступить ніщо інше.

Другий „Всехристиянський Мировий Конгрес"

„Екуменічне" Богослуження

Вайт ц. р. в Празі відбувся другий за чергою „Всехристиянський Мировий Конгрес". Перед початком конгресу відбулося „екуменічне" (тобто релігійно-об'єднувальне) Богослуження, яке в Вифлеємській каплиці відправили протестантські пастори І. Громадка (з Чехії) і М. Німеллер з США та митр. Нікодим (Ротов) — голова Департаменту закордонних зв'язків Московської Патріярхії.

Телеграма від архіеп. Макарія

Архіеп. Макарій — первоієрарх Греко-Кипрської Православної Церкви привітав Конгрес телеграмою на руки митр. Нікодима. Висловивши надію на те, що зусиллями можна завести мир на землі, архіеп. Макарій з жалем повідомив, що положення на Кипрі не дозволило йому взяти участь у конгресі.

(Подано за офіціозом „Журнал Московской Патриархии" ч. 8, 1964 р.).

З.Р.В. — „Мирові Конгреси" в Празі влаштовуються з наказу влади СССР. Архіеп. Макарій — президент Кипрської Республіки звернувся до СССР за допомогою в випадку збройного наступу Туреччини на Кипр, і влада СССР обіцяла йому допомогу. Західні держави відмовилися обороняти Кипр перед загрозою турецької інвазії, і таким чином вони хоч-не-хоч поштовхнули Кипр в політичну орбіту СССР. Тим і пояснюється факт висилання архіеп. Макарієм телеграми до митр. Нікодима, який, як особливо довірений влади СССР, фактично править і Московським Патріярхатом і особою 87-літнього патріярха Московського Олексія (Семанського).

У Москві обікрали Історичний музей

„Окраденим виявився в Москві Історичний музей, — шелзи деякі речі „рідкісні й безцінні", — подав на основі інформацій з СССР журн. „Православная Русь" (США) ч. 21, 1964 р.

Третя Православна Родоська Конференція

Грецька Церква діяла проти „діялогу" з Римом. Східні Патріярхати проти „діялогу" з Римом, бо вбачають в проти проекту декларації II Ватиканського Собору про уневинення жидів у справі замучення Христа. Константинопольська Патріярхія осамітнена у своїй ініціятиві почати „діялог" з Римом, і то почати зараз. Митр. Нікодим (Ротов) з Москви був найвпливовішою особою на 3-ій Родоській Конференції (подібно, як і на двох попередніх Р. Конференціях); але сам попередній поспіх почати „діялог" з Римом він раптом змінив на проволоку, бо ще не відомо, чи Брежньов буде продовжувати започатковану Хрущовим політику порозуміння з Ватиканом.

3-тя Родоська Конференція потвердила постанову 2-ї Родоської Конференції (1963 р.), щоб діялог між Православними Церквами й Римом відбувся на статусі „рівного з рівними". Папа Павло VI у своєму привіті 3-й Родоській Конференції не згадує не лише принципу „рівного з рівними", а взагалі не порушує справу „діялогу".

Православна Конференція, що відбулася 1-15 листопада на грецькому острові Родосі, — це в останніх роках вже третя за чергою цього роду конференція; офіційна її назва — „Всеправославна Конференція", хоч на ділі в ній беруть участь не всі Православні Церкви, а тільки 14 з них, а в цьому і всі Патріярхати.

Нарадам Конференції — це були „тайні щоденні засідання", — інформує журнал „Тайм" (за 13 листопада 1964 р.), за яким подаємо тут усі інформації про Третю Родоську Конференцію.

Константинополь наглить, а Москва вимагає вичікування

Однозгідність була тільки тоді, як першого дня 14 епископів правили в ставровинному соборі Божественну Літургію перед початком нарад. Але в ході нарад серед делегатів виявилися розбіжності думок.

Одним з важливіших предметів нарад була справа запляновaного діялогу між Православієм і Римом.

„У перших днях нарад між делегатами були розходження думок у справі того часу, в якому мав би цей діялог відбутися", — подає „Тайм". І зникоме точніше, — що патріярх Константинопольський „Атенагорас та патріярхи Антіохійський і Єрусалимський бажають, щоб конференція якнайскоріше точно визначила час і місце" цього діялогу з Римом. „Росіяни ж навпаки: вони бажають, щоб почекати з цим дотя, поки закінчиться (католицький) Ватиканський Собор".

„Головний дипломат-епископ"

Далі, „Тайм" інформує:

„Патріярх Вселенський Атенагорас і Константинопольський, „перший між рівними" православними епископами, був ініціятором Конференції; але жоден з-поміж визначніших патріярхів не були присутні. На становищі заступника патріярха Атенагораса в ролі предсідника щоденних таємних нарад був Митрополит Геліопольський Мелітон. Мабуть найвпливовіший серед присутніх був митрополит Ленінградський Ніколим, головний дипломат-епископ найбільшої у світі православної спільноти — Патріярхату Московського".

Інші точки непорозуміння: пам'ять про різню в Хорватії і жидівська проблема

„До важливіших тем конференції належить найрозливіша тема, яка тепер виринула перед православієм, а саме: як почати й вести богословський діялог з Римом, на який погодилися (патріярх) Атенагорас і папа Павло VI під час своєї зустрічі в Єрусалимі в січні цього року". — подає „Тайм", і продовжує:

„Як лиш було що справу (діялогу з Римом) поставлено (1963 р.) як предмет нарад, то Грецька Православна Церква збойкотувала минулорічну конференцію, бо епископи Греції, по-перше, боялися римської могутности і, по-друге, митрополит Атенський Хризостом (первоієрарх Грецької Церкви) заздрить (патріярхові) Атенагорасові зростання його впливів серед Православія. Під сильним натиском деяких поступових митрополитів і уряду (Греції) грецькі епископи цього року вислали делегатів на Родос".

„Інші Православні Церкви погоджуються з тим холодним відношенням Греції (до діялогу з Римом). Делегат з Югославії — митроп. Загребський Дамаскин пригадав про ворогування між православними сербами і хорватами — католиками за Другої Світової війни (коли Хорватська Католицька Акція масово різала всіх православних, включно з православними хорватами, — р.В.). Митрополит Емеський Олександер (делегат Патріярхату Антіохійського) вказав на те, що Патріярхат Антіохійський стурбований тим, що (Другий) Ватиканський Собор може схвалити декларацію проти антисемітизму; араби ж дивляться на це так, що Рим фактично визнає Ізраїльську державу.

Крім цього, (патріярх) Атенагорас і його відпоручники мають ще взяти до уваги погляди Світової Ради Церков, до якої всі ці Православні Церкви (які є членами Родоської Конференції), крім трьох, належать, і які надіються, що їхні поважні пересправи з Римом не причиняться до зменшення зацікавлення православних в їхніх екуменічних розмовах з протестантами.

Папі поставлено передумову

„Тайм", далі, подає:

„Усі ці Церкви погодилися на тій точці, що передумовою цього діялогу є вимога, щоб Рим погодився трактувати православних як рівних (Римові) партнерів, а не як схизматиків (нез'єднених), які прохають, щоб їм було дозволено повернутися до (одного) стада (піддатися під власть папи)".

„Делегати також одноду шно погодилися створити комітет епископів, що б він поінформував папу про ті основні правила, на основі яких (Родоська) Конференція пропонує розмову" (з Римом).

Папа привітав Родоську Конференцію

„Тайм" ці свої інформації кінчає так:

„Одним з проявів відвертости з боку делегатів (Родоської Конференції) була їхня тепла відповідь на поздоровлення від папи (Павла VI), який молився за те, щоб Святий Дух проводив їхніми постановами, і він же (папа) нагадав їм, що обидві Церкви (Православна й Католицька) спільно почитають Марію. Делегати (члени Родоської Конференції) відповіли (папі) французькою мовою: „Щиросердечно вітаємо ті слова любови й миру. Ми слідуємо шляхом Заповідей Божих, з надією довести до досконалости здійснення волі Господа нашого Ісуса Христа і Його Церкви". (Цитати, тобто слова в знаках наведення, подані з тексту, що опублікований в журналі „Тайм". Пояснення в дужках наші, — р. В.).

Влада СССР у порозумінні з Римом присилувала Московську Патріярхію виславти обсерваторів на Другий Ватиканський Собор і взагалі нав'язати контакти з Римом

Перша Православна Родоська Конференція (20-30 вересня 1961 р.) постановила не брати жодної участи в II Ватиканському Соборі, отже й також — не висилати туди православних обсерваторів. (При нагоді слід відмітити три Українські Православні Церкви — Митрополії, тобто УГПЦ в Канаді, УПЦ в США й УАПЦ в Зах. Європі спільно зробили таку саму постанову роком раніше, бо ще 1960 р.).

Московська Патріярхія, яка шляхом своєї участи в Першій Родоській Конференції вперше тоді включилася в організовані взаємини більшости Православних Церков з усіми Патріярхатами включно, звичайно, погодилася з рішенням Першої Родоської Конференції 1961 р. не брати жодної участи в II Ватиканському Соборі.

Тоді ж таки, на Родосі у вересні 1961 р. сталося ось що, як подає „Да Бизентайн Католик Ворлд" (15 квітня 1962 р.):

„Архиепископ Нікодим (Ротов) очолював делегацію Московського Патріярхату на Всеправославній Конференції на острові Родосі у вересні минулого (1961) року. В інтерв'ю під час одноденних зборів (Першої Родоської Конференції) він (митр. Нікодим) сказав, що, на його думку, якщо б Римська Церква навіть прислала таке запрошення, то його Церква (Московський Патріярхат) не могла б у жодному характері брати участи в Другому Ватиканському Соборі".

(Закінчення на ст. 6)

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ВІЗЬМІТЬ ВИ НА СЕБЕ ЯРМО МОЄ, І НАВЧІТЬСЯ ВІД МЕНЕ, БО Я ТИХИЙ І СЕРЦЕМ СМИРЕННИЙ, — І ЗНАЙДЕТЬ ВИ СПОКІЙ ДУШАМ СВОЇМ" (Мт. 11:29).

Життя людини може бути різне: легке й тяжке; але, у кожному випадкові, спокій людської душі — в повній християнізації її. Господь наш Ісус Христос не скерував нас до цього лиш теоретично, а радить нам, щоб ми, шукаючи спокою для своєї душі, взорувались на Нього, і по зразку Христовому — християнізували себе. Він був тихий і серцем смиренний. Якщо нам бракує душевного спокою: чи не підказує нам Христос, як ми повинні шукати його?

Третя Православна Родоська Конференція

(Закінчення з ст. 5)

Але приблизно через рік (1962 р.) Московська Патріярхія під натиском „політичних чинників", тобто влади СССР, змінила це своє становище, і мусіла вислати обсерваторів на II Ватиканський Собор. Американський екзарх Константинопольського Патріярхату, митр. Яків (Яковос) тоді (1962 р.) поінформував:

„Ватикан став висилати своїх спеціяльних відпоручників до різних Патріярхатів та інших автокефальних Православних Церков, запрохуючи їхніх провідників узяти участь у (2-му Ватик.) Соборі..., але ця його тактика була успішною тільки в Московській Церкві (в СССР) завдяки політичним чинникам" (Журн. „Америкен Ревю оф Істерн Ортодокси", листопад 1962 р.).

Советська влада вирішила змусити Московську Патріярхію вислати обсерваторів до Риму на 2-й Ватик. Собор, щоб таким чином зобов'язати цей Собор, щоб він не виступав проти Советського Союзу, чи пак — проти советської системи і її влади; бож тільки під такою умовою влада СССР зобов'язалася перед Римом змусити Московську Патріярхію, вислати обсерваторів на 2-й Ватик. Собор.

У висліді таємних переговорів між владою СССР і представниками папи (монсіньор Йоган Віллебрандс) сталося ось що, як подавав „Бизентайн Кетолик Ворлд" 15 квітня 1962 р.:

„Провідний єпископ (Нікодим Ротов) Московського Патріярхату зрікався своє становище проти висилки російських православних обсерваторів на надходячий (2-й) Ватиканський Собор.. Було цитовано слова архиєп. Нікодима, який сказав, що... російські православні обсерватори були б вислані на надходячий Собор у Ватикані, якщо б там не скоїлося нічого такого, що було б спрямоване проти Православних Церков, чи проти Росії" (точніше: проти влади Советського Союзу).

Рим зобов'язався не виступати проти влади СССР, і він цього дотримується на протязі всіх досьогочасних сесій 2-го Ватик. Собору, а взаміну за це Москва вислала своїх „церковних" обсерваторів на II Ватик. Собор.

13 березня 1963 р. у папи Івана 23-го був на таємних нарадах Олексій Аджубей (зять тодішнього советського диктатора Микити Хрущова).

Щоб вирвати Московський Патріярхій (чи пак советській владі) ініціятиву в шуканні контактів з Ватиканом, Константинопольський патріярх Атенагорас і пішов ще далі, і в січні 1964 р. добився зустрічі з папою Павлом VI в Єрусалимі та домігся згоди папи на „діялог" між Православієм і Римом. Отже патріярх Атенагорас І хоч-не-хоч учинив це — шляхом реакції — під соперницьким натиском Москви, щоб не допустити її до провідної ролі на світовій церковній арені. Звичайно, Москва без вагання й охоче схвалила цей почин (проект „діялогу" з Римом) патріярха Атенагораса. Але проти цього „діялогу" в самого початку була й досі є Грецька Православна Церква та ці Східні Патріярхати, які знаходяться в арабських країнах; ці останні є проти „діялогу" з Ватиканом тому, що 2-й Ватик. Собор взяв до уваги проект очистити жидів з обвинувачення за замучення Христа, — проти чого є араби. Знову ж, Сербський Патріярхат був і є проти „діялогу" з Римом тому, що він не може забути масової різні, яку вчинила православним Католицька Акція в Хорватії в 1942-45 роках під осльонюю німецько-гітлерівської армії.

Натомість Московська Патріярхія, яка досі була ревним речником негайного діялогу з Римом, щойно в листопаді цього року (на 3-й Родоській Конференції) раптом чомусь почала холодно відноситися до того „діялогу". Звичайно, усім іншим Церквам (крім Константинопольської Патріярхії) є на руку ця зміна становища Московської Патріярхії. Але слід підкреслити, що в цій справі (неохота до діялогу з Римом) ані інші Церкви не вплинули на Моск. Патріярхію, ані та остання не вплинула на інші Церкви, бож кожна з Церков має свої місцеві, власні причини бути проти діялогу з Римом.

Ці вияснення були потрібні нате, щоб спростувати декотрі хиби у справі відложення „діялогу" з Римом, що бачимо, напр., в ось цій вістці, яка подана у щоденнику „Свобода" (США) за 17 листопада 1964 р.

„Родос. — В неділю 15 листопада закінчився на Родосі панправославний Собор Архиєрейського Богослужбою і збіжним Пастирським Листом до всіх православних у світі. За найважливішу справу вважалося на тому Соборі — дальше відношення до Католицької Церкви. Остаточно рішено відкласти проектований „діялог" з Апостольською Столицею на два роки „внаслідку відсутности відповідних умов для такого діялогу в теперішньому часі". За твердженням кількох кореспондентів, прийнято таке рішення під натиском збоку представників шістьох Православних Церков з-поза залізної завіси, які діяли під проводом і за вказівками московсько-православних владик. Знову ж ці останні, твердять західні обсерватори, були, як усі люди в СССР і його сателітських країнах, заскочені останньою палатною революцією на Кремлі і не знали, як поставляться нові кремлівські правителі до дальших контактів з Ватиканом: чи продовжуватимуть ці контакти, новозявлені авдіенцією Алексея Аджубея у покійного Папи Івана XXIII і заманіфестовані появищем московсько-православних „обсерваторів" на Вселенському Соборі, чи завернуть до давніх гострих атак проти Ватикану і всієї Католицької Церкви у стилі з часу холодної війни Сталіна."

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ
проф. Онацького

Вже появилась 13-а книжка

УКРАЇНСЬКОЇ МАЛОЇ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ, проф. Є. Онацького.

Книжки коштують по 2 амер. доляри кожна. 14 книжка появиться на початку 1965 р. Замовлення і гроші слати на адресу видавництва

VRev. Boris Arijczuk, Casilla de Correo Central 160, Buenos Aires, Argentina або в США-Америки: VRev. Ivan Tkaczuk, 132 E-7 Str. New York 9, NY, Канада: Ivan Hayduk, Hotel Steep Rock, Atikokan, Ont.

Католицька Панахида по протестантському пасторові

РІЧМОНД, Квебек. — Римо-католицький священик Антоніо Дюпюї в цій місцевості недавно відправив Панахиду по покійному місцевому англіканському пасторові Гю Імрі Аплсові, — повідомив щоденник „Кенедіен Пресс".

„Я думаю, що треба завжди вважати за добру ідею те, щоб люди різних релігій молилися одні за одних, бо ж ми всі є браття", сказав о. Дюпюї.

З.Р.В. — Українське греко-католицьке духовенство не править Панахид по Шевченкові (ані по жодному іншому православному). З вищеподаної новинки можна зробити висновок, що римо-католики не відмовилися б відправити Панахиди по Шевченкові, якщо б до них звернутися в цій справі.

Із закулісся II В. Собору

Зв'язки Риму з Москвою перешкодою до створення Укр. Кат. Патріярхату

Заява еп. кир Володимира

ПАРИЖ. — „...Справа створення Українського (Католицького) Патріярхату, хоч би навіть на еміграції, не буде легкою справою, з огляду м. і. на можливий спротив Московського Патріярхату, з яким Католицька Церква в цю екуменічну добу буде числитися", — поінформував єпископ Кир Володимир Малančук, апостольський екзарх українців католиків у Франції, в інтервю з редактором паризького „Українського Слова". Це інтервю опубліковане в згаданому часописі, число за 20 вересня ц. р.

НА РІЗДВЯНІ ПОДАРУНКИ

У Складі Церковних Речей при Консисторії УГПЦерквей в Канаді можнабути слідуючі речі:

Порцелянні сільнички з іконками Ісуса Христа і Божої Матері (ч. 919) — ціна (за пару) **$3.50**

Порцелянні цукорнички (подібного виробу, як сільнички) з іконками Ісуса Христа і Божої Матері (ч. 919) — ціна **$3.20**

Намисто (reversible necklace) із золотим ланцюжком, з якого звисає кругла, прикрашена кольоровими камінчиками (під склом) іконка Ісуса Христа і Божої Матері (ч. 1088P) ціна **$3.00**

Брошка (золота), у формі кокарди, з якої звисають дві маленькі (під склом) іконки Ісуса Христа і Божої Матері (ч. 100-M) — ціна **$3.00**

Наручники (bracelets) — золоті й срібні — на ланцюжку з перлами і хрестиками (ч. 74-5) — ціна **$2.00**

При замовленні обов'язково подавати число речі.
Замовлення і гроші посилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Avenue
Winnipeg 4, Manitoba

Отець Михаїл

РОЗМОВА З ВІРНИМИ

Ім'я дитини

Недавно, під час Святої Літургії, приступив один молодий чоловік до Святого Таїнства Причастя і цим спричинив жваву дискусію між вірними. Підійшов цей молодий чоловік до Царських Дверей, вклонився з усякою побожністю, заложив руки на грудях, і став перед Священиком. А Священик, причащаючи його, промовив: „Причащається раб Божий ВОЛОДИМИР Дорогоцінного і Святого Тіла й Крови Господа й Бога, і Спаса нашого Ісуса Христа, на відпущення гріхів своїх і на життя вічне".

Володимир? Як це? Та ж його ім'я Джефрі! Всім же відомо, що ім'я його Джефрі, а не Володимир! Чому Священик проголошує, що це раб Божий „Володимир"?

Наречення імені дитині

Новонародженим дається ім'я. За звичаєм Старого Завіту, і за прикладом самого Господа нашого Ісуса Христа, в Новому Завіті, у 8-й день давалося ім'я дитині. Свята Православна Христова Церква має „Чин Благословення Дитини, що приймає ім'я восьмого дня по своєму народженні".

У перших століттях християнської доби Єпископи або Священики надавали дітям імена. Це також відносилося до тих, що приймали Христову Віру й охрещувалися дорослими. Пізніше, ім'я дитині давали „куми" (восприемники) — хрещені батьки. А вже від сьомого століття загально було прийнято, що самі батьки зголошували ім'я новонародженого.

Батьки дають ім'я

Батьки нашого молодого дали йому ім'я „Джефрі". Це українська родина. Це члени Православної Церкви. Знали вони, що часто виголошувалася наука про іменування дітей іменами Апостолів, Мучеників й Святих, або іменами визначних українських діячів, що їх імена вписані в історію українського народу.

Але батьки не зважали на Православну науку, яка навчає, що віруючі бувають під опікою Ангелів і мають заступництво Святих. Вони вибрали „модерне", „популярне" ім'я для свого синка. Чому саме дали йому ім'я „Джефері" — не знаємо. Мабуть вичитали з газети або журналу, чи може з фільму підняли. Не знаємо.

Нове ім'я

Молодий чоловік носив це ім'я протягом двадцять років. Носив це ім'я наче кару і тягар. І одного часу вдався до свого Отця Настоятеля і сказав:

„Отче! Чи можу я змінити свое ім'я? Я позбавлений молитви: не можу святкувати Дня Ангела, не можу звернутися про заступництво Божого угодника, бо ім'я угодника мені не дано!"

Священик поясни молодому чоловікові, що Церква завжди звертала увагу на конечність зберігати особливості нашої Віри. На Вселенських Соборах встановлено, що тільки християнські імена можна надавати тим, що приймають Таїнство Хрещення. В Требнику Митрополита Петра Могили, 1646-го року, написано: „Нехай пильнує Священик давати ім'я не соромливе, не з яких басень узяте, не сміху варте, чи поганське, чи людей нечистивих, але одного зо Святих Божих, щоб охрещений наслідував його чесноти й притягав себе до чеснотного життя, і щоб його Молитви й заступство перед Богом придбати собі на поміч і покрову".

Справді ім'я „Джефері" невідповідне для щирого православного українця. Помилку треба направити. Отже заряджено, що під час Причастя Священик виголосить нове ім'я.

Нове життя

Яка користь молодому чоловікові з нового християнського (й історичного) ім'я? Від тепер він має свого помічника і молільника в особі Святого Рівноапостольського Володимира. День 28-го липня буде відсвятковуватися в родині Володимира як родинне свято — День Ангела. Володимир має можливість заряджувати Молебні своєму Святому. Ікона Святого Володимира займе почесне місце серед інших Ікон в його домі. В щоденних молитвах, Володимир промовлятиме: „Моли Бога за мене Святий Угодниче Божий, Рівноапостольний Володимире, бо я усердно прибігаю до Тебе, скорого помічника і молитовника за душу мою".

Обдарованій дітей відповідними іменами. Не карайте їх...

—o—

ПИТАННЯ і ВІДПОВІДІ

На якій підставі не дозволено „знайомому" тримати дитину до хресту?

Хрещені батьки для дитини, яка охрещується в Православній Церкві, мають бути Православної Віри. Інші Церкви вимагають цього самого.

Хрещені батьки (куми, чи по церковному: восприемники) є поручителями віри дитини. Дитина за себе не може відповідати. За неї відповідають і поручаються „хрещені батьки".

Батьки дитини повинні зо всякою увагою вибирати хрещеного батька й хрещену матір для своєї дитини. Куми мають бути Православними християнами. Куми повинні бути повнолітні, — кум мусить мати не менше 15 літ, а кума не менше 13 літ. Куми повинні бути чесними людьми.

Кумів не вибирається із причини суєсідства, знайомства, чи будь яких інших соціяльних відносин між людьми. Хрещені батьки є „духовними батьками" дитини на все її життя. Куми мали б читати „Вірую" під час Чину Хрещення. Часто „Вірую" читає дяк в імені кумів. Коли кум, кума, чи куми неправославні як вони можуть читати Символ Православної Віри, коли іншу Віру ісповідують? Вони або заперечують свою віру, або кривлять душею, а це зводиться до того, що відносяться до Святого Таїнства нерозважно.

Дитина буде підростати: як їй пояснити, що хрещений батько, чи хрещена мати, або й обидвоє, не православні? Чим оправдаються батьки перед своєю дитиною, коли вона запитається їх про це?

Запити висилати на адресу:

FATHER MICHAEL,
7 St Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

США. — Журнал „Десижин", що його видає світової слави баптистський проповідник Білгі Греем, під кінець серпня 1964 р. осягнув тираж 2-х мільйонів примірників; він видається чотирма мовами: англійською, французькою, німецькою й іспанською.

Українська хроніка

● Полк. Андрія Мельника, голову Проводу Українських Націоналістів (ОУН організованої) похоронено 7 листопада 1964 р. в Люксембурзі на цвинтарі.

● Цього року сповнилася перша річниця смерти відомого письменника, діяча й публіциста Івана Багряного, що помер на становищі віцепрезидента Української Національної Радн.

● Проф. Евгенові Онацькому, заслуженому українському діячеві й ученому, цього року сповнилося 70 років життя. Він проживає в Аргентині.

● Олег Штуль-Жданович (редактор „Українського Слова" в Парижі) з днем 1 листопада 1964 р. зайняв становище голови ПУН (по смерти полк. А. Мельника) до того часу, поки Великий Збір Українських Націоналістів виберe голову ПУН, що станеться через 12 місяців.

● Восени 1964 р. Закордонне Представництво Української Головної Визвольної Ради (ОУН під проводом Миколи Лебедя) подало до Організації Об'єднаних Націй обвинувачення проти режиму СССР під замітом підпалення ним бібліотеки й архіву Академії Наук у Києві.

● У листопаді 1964 р. централя КУК (у Вінніпезі) видала до українців відозву, з закликом складати пожертви на Народню Фундацію Українців Канади ім. Тараса Шевченка, управа якої складається з цих осіб: д-р Ізидор Гнинка — голова, сенатор Павло Юзик — містоголова, інж. Андрій Качор — секретар-скарбник; суддя Іван Соломон, Марія Дима, Теодора Гаврисишина, Теодор Хімко — члени дирекції; Марія Ваврикова — голова Контрольної Комісії; Володимир Кохан — екзекутивний директор.

● Цього року сповнилося 5-ліття трагічної смерти Степана Бандери, убитого в Мюнхені советським агентом Сташинським.

● У листопаді ц. р. Америку відвідав світової слави український маляр О. Гриценко, що постійно проживає в Парижі.

Коротні вісті

БОМБАЙ, Індія. — 29 листопада ц. р. тут почався 28-й світовий католицький Євхаристичний Конгрес. Папа Павло VI прибув (літаком) на цей конгрес 2 грудня. Щоб запевнити папі безпеку, влада Індії арештувала 200 ідійських націоналістичних провідних діячів, які противилися приїздові папи в Індію. (Телевізійні вісті СІВІСі 2 грудня ц. р., Вінніпег). — Католики в Індії становлять тільки півпроцента всього населення Індії.

БОСТОН, США. — Централя Крайової Протипожежної Асоціації в жовтні ц. р. поінформувала тут, що в США 1963 р. пожежами було охопленo 3,500 церков, — зо шкодою на суму 19 мільйонів дол. В США 1962 р. було пожежами охоплено 2.900 церков, — зо шкодами на суму 16,500,000 дол.

ЙОГАННЕСБУРҐ, Півд. Африка. — Уряд Південно-Африканської Федерації (УНП) рішуче протиставиться тим чинникам, які намагаються завести телевізію в цій державі. Уряд заявляє, що тепер ніякі телевізійні програми заплановані на те, щоб розкладати психіку молоді.

— Уряд Ізраїля також забороняє заводити телевізію в своїй державі.

В. Будзиновський

ДО ВІРИ БАТЬКІВ

(Історичне оповідання)

(Продовження)

Павло взяв дівчину за обі руки і зазирнувши в очи, говорив дальше. — Правда Марійко, що зараз, як тільки буде готовий мій дім, ти підеш газдувати в ньому?

Дівчина потупила очи в землю і відвернула на бік головку.

— Як що не стане між нами, — відповіла тихим голосом — яка пропасть.

— Хтож би міг бути тою перешкодою? Хто отворить ту пропасть?

— Я не казала „хто", лише „що"! — додала тихше.

— Не второпаю.

— Ти знаєш, що мама католичка і що я пішла за мамою. Не знаю, чи так сильно любиш мене, щоби аж...

Доси, говорячи дивилася йому в очи. При сих словах потупила очи в землю і замовкла.

— Докінчи! — сказав Павло збентежений.

Вона мовчала. Довго так стояли попри себе, обоє німі. Він дивився їй просто в лице, вона в землю.

— Отже я таки не довідаюся, чим маю дати доказ, що люблю тебе? — Павло перебив довгу мовчанку.

Вона розплакалася.

— Мама казала мені, — промовила хлипаючи — що той, що любить дівчину, сам вичитує з її очий. Вона не потребує говорити йому...

— Ти хочеш, щоби я здогадався, що ти хотіла сказати? щоби я закінчив твоє питане і дав на него відповідь?

Вона мовчала.

— Отже ти хотіла спитати мене, чи я тебе люблю так сильно, щоби аж... зрадив віру прадідів; щоби подоптав ногами ту віру, в котрій родився, в котрій виріс, для котрої боровся і готов був покласти свою голову? Чи таке питане застрягло тобі в горлі? Чи на таке питане ти хотіла мати відповідь?

Вона підвела голову і глянула йому в очи, тревожно вижидаючи відповіди на її питане висказане його устами.

— Марійко! Сю рану в моїй грудни, під самим серцем... я дістав в обороні землі і віри моїх батьків... І твоїх Марійко!.. В кровавій боротьбі з тими, що станули під прапором теперішної твоєї віри. Та про те я так люблю тебе, що якої ті віри, не питаю. Будь тобі така, якою сама хочеш бути/.. Я гадаю, що ти так само мене любиш. Тиж знала й знаєш, який я. Тепер бачу, твоя любов не така.

Павло випустив з своєї долоні її руки. Вона стояла хвилю неподвижна, бліда. Стала на силу коватти слези. Нарешті захлипала і обняла його за шию.

— Я тебе так люблю, Павле, що як вийду замуж, то тільки за тебе. За нікого иншого. Як ти не будеш мій, то лишуся старою дівкою.

— Значить, тої пропасти мі жнами не буде? — спитав цілуючи її.

— Як її засипемо, то не буде.

— На се кажу тобі твоїми власними словами: — Я тебе так люблю, що як оженюся, то тільки з тобою. Як ти не будеш моя, то лишуся старим парубком

— Але до сих слів додам, — говорив дальше рішучим голосом — що пропасти, про яку ти говориш ,ані сам засипувати не буду, ані жадаю, щоби ти засипувала... Чи се, що ти сказала, було твоє послідне слово? Чи маю відійти і більше не приходити?

— Не відходи! Ще пора про се говорити. До послідного твого слова ще далеко. Сідай. Забудь за цілу ту розмову.

Павло лишився, але хоч вона знов повседіла і щебетала по давному, розмова не клеїлася.

— Твердий горіх! — сказала мати, коли Павло відійшов і Марійка переповіла їй свою розмову з Павлом. — Але й наші зуби не мяткі, щоки не слабі. То добрий знак, що не робив тобі докорів їзза того, що ти вихрестилася; що, як шизматики деклямують, зрадила віру батьків. Тим показав, що він не такий шизматицький запека, як був його батько. Як він на стілько змяк, що готов взяти католичку, то й до решти змякне і для католички сам стане католиком. Зкатоличили жінки такий булат шизматицький, яким були князі Острожські, окатоличить також шляхотку Крипського!

— Давби Бог! Але я боюся тої хвилі, коли його двір буде готовий. Йому буде зараз потрібна пані дому, газдиня. Схоче оженитися... Чи до тої пори здужаємо зломити його опір?.. Боюся, що в осени, замість перенестися до його двора, я опинюся в монастирі... Але в якімсь дуже далекім на краю світа.

— За монастир і не думай. Як справді розійдетеся, то скоро переболіеш ту втрату. — Закн я відлалася за твого батька то переболіла таких двох... Але, чому кажеш, в дуже далекім? Чи то не все одно в близькім, чи в далекім? Кождий монастир, як монастир... Світ для себе.

— Бо на случай розлуки він переболіе мене. Мужчини беруть лекше таку розлуку. До монастиря він не вступить. Дома без газдині не обійдеся. З конечности, щоби маєток не марнувавсь оженитьси з нишою, хоч би не любив її, хоч би в його серци й дальше я була. А вісти, що він оженився, я не пережилаби. Ось тому я мусілаби запрокатити себе десь дуже далеко, куди не могли б доходити до мене ніякі вісти з відси... вісти про него.

— Як можна було так задуритися?! Мене бере жах, бо для него ти готова назад вернути до віри Антихриста-

— Ні, мамо! Правда, я не можу подумати жити без него. Ще страшнійша була би для мене відомість, що він в обіймах другої. Але щось так страшне, як пекло, й уявити собі не можу. Для дочасної роскоші не думаю лізти в пекло... Хоч, чи не менше пекло буде в моїй груди, як почую, що він оженився... ще й з шизматичкою; коли подумаю, яка вона щаслива в його обіймах, тішиться з того, що я не хотіла шизматика і він їй дістався... тішиться і сміеся з дурної католички!

(Далі буде)

Будова святині-пам'ятника в Австралії

Український Православний Собор — Пам'ятник жертвам полеглим за Волю України

КАНБЕРІ, Австралія. — Будова цієї величавої святині-пам'ятника, що почалася ще кілька років тому, продовжується. Стиль цієї святині візантійсько-український.

Більшість споруди вже зроблена, але на викінчення ще потрібні значні кошти. Тому що українська православна громада там невелика, то навіть дехто з неукраїнців допоміг їм своїми датками.

Парафіяльна Рада Свято-Миколаївської Парафії Української Автокефальної Православної Церкви в Австралії, яка будує цю святиню в Канбері, у вересні ц. р. опублікувала в газеті „Українець в Австралії" (20. 9. 64) Відозву до українців з проханням допомогти їм поставити ту першу репрезентативну православно-національну святиню на австралійському континенті.

Ця святиня стане там першим видимим наріжним каменем української національно-православної традиції.

Перший раз у Канаді

з Різдвом Христовим

вітає Вас поздоровленнями і колядками Хор Дітей з Української Православної Катедри Преєв. Трійці у Вінніпезі

На довгогральній платівці (long-playing record), що називається

„Українські діти співають Різдвяні Коляди"

На платівці нагарно різдвяні поздоровлення і 12 українських колядок. Мова дітей виразна й гарна. Колядки — найпопулярніші, що без них не обходяться родини на українське Різдво.

У хорі дві колядки співає сольо відома у нас з української сцени молода співачка Оксана Онуфрійчук —диригентка дитячого хору.

На українське Різдво послухайте, як **колядують українські діти!**

Ця платівка буде милим Вашому серцю незвичайним гостем на Різдво у Вашій родині. Вона буде небуденним і гарним різдвяним даруноком від Вас для Ваших найближчих.

Ціна одної платівки (рекорду): **$4.20**

Адреса замовлення:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Avenue
Winnipeg 4, Manitoba

КАРТКИ

Маємо гарні Різдвяні Картки українською мовою, в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім папері.

Картки з конвертами продаються такі:

1. Різні — 10 ц. одна, 12 карток за $1.00.
2. Пачка карток (20 штук) з конвертами — $1.75 пачка.
3. Картки з українською Різдвяною тематикою, розміром 4½x5⅝ — чотири серії. 15 ц. одна — 2 за 25 ц.

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

Їхали до Риму, а потрапили до Криму

Де Рим, де Крим, а де дядькова хата — далеко!

Тож як його, їдучи до Риму, можна потрапити до Криму? Не з руки ж! Не по дорозі!

Одним, серед звоєкенних українців знайшлися люди, що, їдучи з Нью-Йорку до Риму, зуміли потрапити до Криму. Та ще ж які люди!

А втім, щоб часом не спікнувся на чиїсь прізвища, давайте, читачу, процитуємо дещо з журналу „Українське православне слово".

Цитата перша:

„В Нью-Йорку постав комітет, що його створили 18 українських католиків, а саме — 3 професори, 6 докторів, 2 інженери, 2 редакторн, 1 магістер та 4 пані без титулів".

Тепер ви читачу, самі бачите, що то за люди. Не люди — сметанка!

То хіба оця „сметанка", спитаєте, і їхала з Нью-Йорку до Риму, а потрапила до Криму?

Та всеж не хто — вона сама! А як це з нею сталося, слухайте далі.

Цитата друга:

„Про мету цього комітету згадано в його відозві, зміст якої подається нижче:

„Українці в Північній Америці! На другій сесії II-го Ватиканського Собору наш Митр. Ісповідник Йосиф Сліпий, Первоієрарх Української Католицької Церкви, поставив внесення на оснування КИЇВСЬКОГО (підкреслення всюди мої — М.З.) Патріярхату. Цей внесок опрацювали всі Отці Собору. На III-ій сесії Собору, яка починається 14-го вересня ц. р., оця преважлива справа для ВСІХ УКРАЇНЦІВ, повинна бути остаточно вирішена".

Поперше, чому КИЇВСЬКИЙ Патріярхат?

Подруге, чому ця справа має бути „приважливою для ВСІХ УКРАЇНЦІВ"?

Цитата третя, в якій комітет закликає „українців в Північній Америці" підписуватися під петиціями, які після підуть до Папи Павла VI:

„Оця акція наших підписів на петиціях до Св. Отця це наш плебісцит. Отож докажімо, що створення вже тепер КИЇВСЬКОГО Патріярхату це вікове домагання УКРАЇНЦІВ завершити устрій нашої церкви".

І, нарешті, ще **одна цитата,** з якої читачі довідаються про те, як ота українсько-католицька „сметанка", їдучи до Риму, потрапила прямісінько до Криму:

„Ми щиро бажаємо посвятити себе відбудові Східної Католицької Церкви на українській землі і ПОВЕРНУТИ (слухайте, читачу!) НАШИХ ПРАВОСЛАВНИХ БРАТІВ (ще уважніше слухайте, читачу!) у СТАДО, ВЕДЕНЕ НАСЛІДНИКОМ СВ. ПЕТРА".

Іншими словами — підписані під петиціями обіцяють Папі залучити до його „стада" понад 30 мільйонів православних українців. Оце так Крим! Після цього тим і хочеться піддійти до кожного з отих „посметанених" професорів, докторів, інженерів, редакторві, магістрів та пань без титулів, — підійти й запитати кожного зокрема:

— Ми вам, шановний пане (пані), все гаразд у вашій голові?

Справді бо! Адже подібне, скажу, антинаціональне маячіння може виникнути лише в людей, яким украй замакітрилося в їхніх головах.

А втім, якщо „сметаноносні герої" і справді думають реалізувати оте своє маячіння, то, вирушаючи в Україну, нехай набирають з собою побільше масла. Навіщо здалося їм те масло? Щоб замазувати ним „православних братів" до „стада, веденого наслідником Св. Петра"? Ні, не на те! Масло їм буде потрібне, щоб мазати ним свої п'яти, коли „православні брати" випроваджуватимуть їх з „Криму до Риму". А що в ними таке станеться, годі сумніватися. „Православні брати" важкі на руку. Особливо ж від них дістанеться тим „католицьким братам", які замість загортати Збруч беруться поглибляти його.

Наостанку, щоб бути об'єктивним, варт зазначити: українсько-католицька „сметанка" розпочала оту свою акцію без згоди на те католицької церковної влади. Про це повідомив на сторінках „Свободи" митрополит Сеніцин. Доводиться тільки дивуватися з того, що сама „Свобода" досі ще ані слова не надрукувала про оте антинаціональне маячіння української-католицької „сметанки". Чи, може, котрийсь з її редакторів і собі „посметанився"? Не хочеться, звичайно, вірити, проте, — один Бог без гріха.

Мартин Задека

(„Українські Вісті" (Н. Ульм, Зах. Німеччина) 25, 10, 1964 р.)

ВИПРАВЛЕННЯ:

У „Віснику" з 1 грудня ц.р. у посмертній згадці бл.п. Григорія Хіжана подано, що „Похорон відслужив о. Д. Лучак" а має бути: „Похоронні Відправи бл. п. Гр. Хіжана відслужили Прот. О. Хом'як, і о. Д. Лучак".

У цій самій згадці подано: „...Вікторію Дулібу, і найменшу Анну Джансон", а має бути: „Вікторію Дулібу, і наймолодшу з дочок Анну Джансон".

Свящ. Д. Лучак.

ХРАМОВЕ СВЯТО І ВІЗИТАЦІЯ В ЦЕРКВІ СВ. МИХАЙЛА

в Едмонтон, Альберта

Вже четвертий раз з ряду, в неділю 22 листопада, громада Св. Михайла відбуває Храмове Свято получене з Візитацією, що її перевів наш Владика Західньої Єпархії Високопреосвященний Архиепископ Андрей.

День був соняшний, а вірних зійшлося поважне число так, що їх наша церква ледве вмістила в своїх стінах. О годині 9.30 ранку, церковний дзвін дав знати, що Владика вже близько церкви. Тоді о. Василів — парох Громади, з Впрен. о. Прот. Хом'яком — настоятелем Катедри Св. Івана, вийшли з вірними, щоб привітати Владику.

В брамі привітав Владику хлібом і сіллю заслужений наш піонер — пан Дмитро Мицак; квіти від дітей Неділької і Української школи вручила Владиці студ. Одарка Самотюк, а в церковних дверях привітав його отець Парох. Свята Літургія розпочалася о 10 годині, під спів хору під диригентурою п. проф. Гр. Пивоварова.

По Св. Євангелії, змістовну проповідь виголосив Впреосв. Владика Андрей, який указав на руйнуючу роботу атеїстів, головно деяких вчителів, що навчають дітей у школах, бо саме цими днями стався такий випадок в нашому місті. Святу Літургію закінчено о 12 годині, а при кінці Владика роздав шкільній молоді образки на пам'ятку з Візитації.

Обід, приготований нашим жіноцтвом, відбувся в просторій міській залі. Після обіду відбулася програма, господарем якої був п. Володимир Тесій — голова громади від 1965 р.ік. Він привітав Владику, священників, добродійок і гостей від сусідніх едмонтонських громад та околиць, а на першого бесідника покликав адв. п. Петра Лазаровича.

Пан Лазаровнч, як член Консисторії, привітав всіх від нашої Консисторії та побажав, щоб в скорому часі громада Св. Михайла збудувала нову святиню, бо ця, що чотири роки тому куплена від іншої деномінації, потребує перерібки. Члени лежай не лякаються задовжень, бо при добрій волі людей та Божій помочі, можна зробити велике діло. Опісля говорив Впреп. о. Прот. Хом'як, що в початках обслужував цю громаду. Після цього громаді було висловлено низку привітів.

Довшу промову виголосив Впреосв. Владика Андрей радіючи, що наша церковна справа постійно розширюється, завдяки свідомості й жертвенності праВославних українців. Впреп. о. Прот. Симчич — ректор Інституту Св. Івана дав цінні зауваги щодо громад в Окрузі Пісривер, що якраз повернувся з тих північно-західніх околиць, які саме

ЗАПРОШЕННЯ

Богословське Товариство при Колегії Святого Андрея у Вінніпезі має честь запросити Вас на

СВЯТО-АНДРЕЇВСЬКИЙ ВЕЧІР

в НЕДІЛЮ, 13-го ГРУДНЯ, 1964-го року, який відбудеться в **авдиторії Св. Андрея** на кемпусі Манітобського університету.

ПРОГРАМА СВЯТА:

Година 10-та ранку:
Архиерейська Літургія в Каплиці Св. Андрея.

Година 7-ма вечора:
1. Можебень до Святого Апостола Андрея.
2. Слово Блаженнішого Митрополита Іларіона.
3. Святковий реферат — п. Григорій Підгурець.
4. Концертна частина:
   а) Мішаний хор СУМК при Соборі Св. Покрови під диригентурою п. Ярослава Каптія.
   Сольо-спів — панна Оксана Онуфрійчук.
   в) Деклямація — панна Софія Яресько.
   г) Теологічний хор
   г) Сольо на піяніні — п. Степан Сенайко.
   д) Мішаний хор СУМК при Катедрі Пресвятої Трійці під диригентурою п. Олега Левиць; кого.
5. Кінцеве слово Принципала Колегії Св. Андрея — о. Протопресвітера д-ра С. В. Савчука.
6. Чайне прийняття.

Чайним прийняттям буде гостити Жіноче Товариство при Колегії Святого Андрея.

Просимо своєю присутністю звеличати це наше Свято.

Управа Богословського Товариства.

тепер опинилися без обслуги.

До привіту був покликаний і Всеч. о. Остап Фаик — парох громади Св. Іллі, який вказав на „відлігу" Ватикану до інших Церков, а головно до Православних та перестеріг, щоб в ту „добру волю" Ватикану не вірити, бо Рим ще нічого доброго не вчинив Україні.

Говорив і старенький наш піонер та заслужений діяч на полі як громадському так і церковному п. Петро Зварич. Присутні вислухали його з великою увагою.

На бажання деяких присутніх відбувався збірка на будову нової святині, що принесла на початок $1,260.00, що управа церковної громади складає щиру подяку.

Кінцевим словом отця пароха і благословенням Впреос. Владики Андрея закінчено наше рокове торжество.

о. Г. О. Василів.

60-ЛІТТЯ ГОЛОВИ РОДИНИ

Лондон, Онт.

У неділю, 1-го листопада, п.р., родина й приятелі п. Андрія Співака — зібравшись в домі його сина Миколи — „многоліттям" і щирими привітами відзначили ювілей його 60-ліття, як голови активної в громадському житті родини Співаків, п е редового члена Української Православної Громади й старшого брата при Церкві Преєв. Трійці.

По війні, поживши деякий час у Франції, родина А. Співаків прибуває до Канади й тут, в околиці Лондону, у відносно короткому часі, завдяки талановитій працьовитості — розвинули, під проводом сина п. Миколи, власне підприємство у ділянці будівництва. Та не меншою являється жертвенність родини Співаків і для громади. Їхня щедра відданість громаді — не лише для матеріяльного, але й організаційного піднесення її життя, — виявилась головно за час 2-річного розбудування у громаді сина ювілята, п. Миколи Співака.

Тому приятелі й знайомі щиро відносили до цього відзначення ювілею п. А. Співака, висловлювали побажання й передали йому гарні дарунки.

Ювілятові, бажаємо „многих літ".

Присутній.

Освячення нової церкви в Лондоні, Онт.

У неділю, 4 жовтня, п.р., Українська Православна Громада в місті Лондон, Онт., вперше вітала в себе свого Первоієрарха, Блаженнішого Владику Митрополита Іларіона, як і черговий раз свого Правічного Архиєрея, Впреос. Архиепископа Михаїла, з нагоди освячення нової церкви Преєв. Трійці, при 151 Кінг Едвард Ев.

Членству громади доводилось зложити багато пожертв і поборотя чимало труднощів, щоб їхні стремління завершились освяченням гарного Храму, в українському стилі козацької доби, за пляном роботи інж. Г. Грегорі (Г. Хорошого).

У громаді всі належно попрацювали, щоб гідно приготовитись до повного Архиєрейського Чину Освячення нового Храму. Торжество розпочато ще в суботу, очолюючи ВПреосв. Владикою Михаїлом Всенічною; далі все йшло своїм порядком, величньо, про що свідчать хоч би такі важливіші моменти: крім Владик, служили 8 Священиків (о.о. І. Пестун, Прот. К. Квасницький, Ст. Гулуляк, Прот. І. Магас — як бувші Парохи Громади, М. Дебрин — настоятель, а Прот. Ф. Корніцький, І. Крисфалюсі та Ол. Костюк — гості). Прот. В. Федак і Г. Чижів прибули пізніше. Богослужба, включно з чином освячення відбулась торжественно, під спів Катедрального Хору під пров. Ю. Головка, при здвизі численних вірних — своїх і гостей з наших 12-ох о н тарійських православних громад, грекоКатоликів з Лондону й Ст. Томас, організованої молодіжної СУМ і ОДУМ, шкільної дітворн багатьох гостей, неукраїнців, на чолі з мейором міста Лондону тощо.

Проповідь Б л аженнішого Митрополита Іларіона, достосована до події, завершила величу урочистости, яка покрила всі турботи, буденні труднощі й лучила всіх в один акорд святкового піднесення християнської спільноти. Було гарно й велично.

Святкове прийняття п і д Церквою вилотоване місц. Відділом СУК ім. Кн. Ольги, також увінчалося успіхом. Святковий Комітет під голов. Б. Яременчика доложив всіх старань, щоб усе відбулось як слід. Програму переводив п. В. Триль.

Всі привіти, включно з головною промовою Блаженнішого Владики Іларіона, ВПреосвященнішого Владики Михаїла, мейора міста — п. Стронека й інших гостей, всіх Отців, представників Централю СУС і СУК, громад і місц. установ зводяться до підсумку праці лондонської громади, признань та побажань для її дальших досягнень.

Громада в Лондоні, що у відносно короткому часі вибилась із своїх низин, — у цей день здала іспит своєї зрілости. Жертвенно виконана праця — переважно новоприбулого членства громади, свідчить про їхню релігійно-національну свідомість і зрозуміння того, що Церква — це ми українці, й що наше практичне існування й діяння може бути лише у вільній національній Церкві, яка втілює в собі нашу батьківщину — Україну.

Підним згадки документом являється — видана з цієї нагоди пропам'ятна книжка громади, в якій докладно висвітлено історію постання й зросту громади, ж е р т венність членства й пляни праці на майбутнє. В дотеперішню розбудову громади (при її теперішньому членстві около 80 родин), із закінченими новою церквою й резиденцією — у прибл. вартості 130 тис. (включаючи 30 тис. позичку) — постепенно вложували свою частку почавши від 1950 р. всі; особоположники, поперед сві щеннослужителі, управи, не в т ом у жіноцтво тощо. Всім ім — велика подяка за пожертви й працю, та тверду віру в перемогу. Але завершити цю роботу судилося а к т ивові громади в минулих двох роках, якому, не чолі з енергійним головою М. Співаком — його особистим п р иміром праці і жертвенности, — вдалося осягнути співпрацю всіх чинників у громаді й так довершити це діло. Нехай заплатить їм Господь сторицею за уміле використання своїх талантів і теплу любов до рідної Церкви.

На закінчення, слід ще зверкнутись до свідомости громадян, що так величну відбуте торжество — це ніякий кінець, а початок нового, вищого етапу Їхнього розвитку; це успішна зупинка перед черговими завданнями, найперше: супроти посвяченого Храму, щоб наповнити його змістом взаємної любови, єдности й молитвами за поневолених братів і сестер в Україні, а тут — розгублених і кинких примерщи до Матері-Церкви. Інше важне завдання супроти дітей — наших нащадків: щоб їм передати в спадщину не лише збудований Храм, але й обов'язок зрозуміння наших великих зобов'язань, як супроти Матері-Церкви й поневоленого народу, так і нової нашої батьківщини — Канади, яка дала нам неоцінимий скарб свободи.

За це можились ми всі під проводом наших д о р огих Владик у новому Храмі, при Святому Чині запалення Первоверархом „вічного вогню", — з вірою, що він загориться і в наших серцях.

о. М. Д.

З несподіванки на пресу

13-го вересня ц. р. сповнилося 70 років життя одного з передових членів Української Греко-Православної Громади Преєв. Трійці у Шго — п. Дмитра Федака. З цієї нагоди діти і внуки п-ва Дмитра і Анастасії Федаків рішили влаштувати своєму татові несподіванку й привітати його з цією датою у його житті та побажати щастя й міцного здоров'я на майбутнє.

У неділю 11-го жовтня, в час, коли п. Дмитро був у церкві на Богослужбені, 10 дітей (з усіх 13-ти) з'їхались з різних околиць Канади, і разом із своїми родинами прибули також до Храму Божого помолитися за здоров'я свого тата. При кінці Богослужження о. Григорій Удод — настоятель Громади, від себе, від усіх присутніх дітей і внуків та від усієї Громади привітав коротким словом Ювілята, а прекрасний хор Громади, як завжди, урочисто відспіва Многоліття.

По Службі Божій в домі п. Федака відбулося тепле родинне прийняття, вшанування дітьми і внуками для п-ва Дмитра й Анастасії Федаків.

Під час прийняття о. Настоятель вручив цінні дарунки для Ювілята й пані Анастасії від дітей і внуків, а також закликав присутніх відзначити цю урочистість пожертвами на українську пресу. Присутні, відгукнувшись на цей заклик, склали $21.00, з чого п. Дмитро Федак пожертвував від себе $10.00.

При цьому треба підкреслити, що п-во Федаки є не лише добрими батьками своїх дітей, яких усіх належно виховали, дали освіту й належне місце в суспільстві, — але вони також є передовими членами нашої Церкви, перелатниками української преси та постійними жертводавцями на церковні й громадські потреби.

Нехай Господь вберігає їх обох ще на довгі роки корисного життя!

Із суми зібраної при цій нагоді $10.00 призначено на пресфонд „Вісника", а $6.50 на „Український Голос".

Присутній.

УРОДИНИ ЗЕМЛЯКА

Лондон, Онт.

10 жовтня ц. р., вечером, у залі Української Православної Церкви Преєв. Трійці в Лондон, Онт., відбулося дружне прийняття - несподіванка для одного з передових членів цієї громади — п. Олексія Северина, з нагоди сповнення йому 55 років життя.

Задум цього відзначення хочеться добачувати в недавньому успішнім закінченні будови нової Церкви, посвяченої 4-го жовтня, ц.р. Це була затяжна праця, в якій ювілят брав активну участь, як один з членів Будів. К о м ітету. Вдячне громадянство за велику його працю вибрало що нагоду з огляду на щедрість п. О. Северина щодо виконаної ним праці при будові Церкви, із зрозумінням, щоб у цей спосіб вшанувати працю всіх будівничих, які на чолі з їхнім енергійним головою — п. М. Співаком, виявили велику відданість цій справі.

Так, у дружній атмосфері, при обслузі нашого жіноцтва, всі покликані панею О. Співак до привіту, з уваги на вищесказане цього вітали ювілята. Він є одним із тих новоприбулих, що на рідних землях переживав неймовірно великі труднощі, включно з тим, що судилось йому мандрувати в світ без родини, самітним. Громада стала йому рідною й для неї він не жаліє не лише своїх рук, але й душі.

Вечір зробив гарне враження на всіх присутніх і викликав почуття вдоволення по виконанні дружнього обов'язку. А наш ювілят, хочу вірити, відчув родинне тепло й щире відношення до нього своїх співгромадян, — бликих і дальших земляків. Він скромно, але не без зворушення дякував всім за цю увагу для нього. Із зібраних грошей, ювілята обдаровано речами для вирду мисливця, яким п. Ол. Северин є. З призначеної суми на рідну пресу приділяно 6 дол. на „Вісник".

Організаторам прийняття й жертводавцям — щира подяка, а ювілятові — „многих літ"!

М. Д.

ЛЕТБРИДЖ, АЛТА.

У неділю 11-го жовтня 1964 р. після Служби Божої родина і приятелі відзначили 40-ліття подружжя п-ва Катерини й Івана Мисиків.

Звичайно це відбувається у той спосіб, що жіноче т-во разом з членами родини і друзів роблять ювілятам приємну несподіванку — готують заг. обід, в церкві відправляють заздравний Молебень, виступають промовці перечисляють заслуги ювілятів перед Церквою і Громадою тощо. Пайстро ж Мисики через свою уродженку скромність не захотіли такої церемонії. Навпаки, самі запросили родину і приятелів до власного дому. Коли гості зійшли за стіл Всечесний о. прот. Апонюк прочитав молитву і поблагословив їжу, а сини Володимир з дружиною вручив батькам дарунок в честь роковин подружжя. Щойно тоді присутні зорієнтувались з якою інтенцією їх було запрошено. Тут же відспівано ювілятам „Многая літа" і полились спогади з минулого. До речі, пан Іван Мисик вступив до українського війська у 1916 році, і був у ньому до останніх днів його існування. У військових маршах пройшов усю Україну. Приймав участь у боях за Київ, Одесу, Жмеринку та інших боях.

До Канади прибув в 1929 р. Спочатку був фармерським робітником, пізніше н а б був власну фарму в околиці Кінderслей, Саск.

З прибуттям до Канади, п-во Мисики зразу включились в активне церковне і національне українське життя, від якого не відступають по сьогодні. П-во Мисики мають троє дітей — 2 дочки і сина.

Діти всі одружені, вже є 8 внуків. Старша доня Ганя працює у централі КУК, молодша Оля працює учителькою рідної школи і диригентом хору У.Н.О. в Судбурах, Онт., а син Володимир помагає батькови у бізнесі. В 1960 р. прибули до Летбридж, купили готель і зразу стали активними членами місцевої православної Громади: пан Мисик була вибрана на голову сестрицтва Свято-Троїцької Громади, а пан Мисик — членом церковного заряду.

По обіді на заклик п. Нововорського переведено збірку, яка принесла 20 дол., які розділено на укр. пресу 5 дол на „Вісник", 5 дол. на „Укр Голос", 5 дол. на „Н. Ш.", і 5 дол. на Укр. Стрілецьку Громаду в Вінніпезі.

Всім жертводавцям щира подяка, а ювілятам ще багато років прожити у Бозі для добра Церкви і українського народу.

Присутній.

ПОДЯКА

Всім, хто прийняв участь у похоронах нашого Дорогого Тата Теодора Мадзія, котрий відбувся 3-го жовтня 1964 р., складаємо щиру подяку.

Діти покійного:
Анна, Степан, Михайло і Марися із Золочева.

ВІСТІ ІЗ ВСЕКАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

Культурно-освітний вечір

Жіноче Т-во ім. Лесі Українки при Катедрі зорганізувало спеціяльні сходини в Катедральній Авдиторії 21-го жовтня о годині 8-ій вечером. Після вичерпання і полагодження біжучих справ висвітлено образці з подорожі в Україну і по Европі. Пояснення до них давала пані Р. Кондра, яка минулої весни там була.

Цікаві були образці, які дали нагоду приявним побачити інший світ. А пояснення помогли краще зрозуміти життєві обставини тамошніх жителів.

Жіночому Товариству належиться признання за старання уряджувати подібні вечори.

Свято Книжки

Згадане Жіноче Товариство відсвяткувало тиждень пізніше, 28 жовтня, „Свято книжки" в Катедральній Авдиторії. Головну промову відчитала пані Д. Папіш. У дальшій програмі попису валася наша надійна піяністка Даруся Романик відіграним на піяні двох чудових мелодій.

Вечір пройшов приємно.

Листопадове Свято

Цього року це свято відбулося в Катедрі разом із „святом замирення", що припадає на 11-го листопада. Вечером о год. 8-ій була Панахида в Катедрі з відповідною наукою й участю численних комбатантів, що прибули з військовими прапорами. Панахиду відслужив настоятель Катедри о. прот. М. Юрківський.

Після Панахиди всі зійшли до Катедральної Авдиторії, де відбулася друга часть свята. Проводив нею голова місцевого відділу Т-ва Українців Самостійників п. А. Павлик.

На програмі були дві промови. Першу виголосив учасник визвольних змагань, Всеч. о. д-р С. Сасс на тему „Дії, які довели до Листопадового Зриву". У своїй добре обгрунтованій промові він насвітлив, наче на іскрині, дії й особи з нашої історії, що відограли підготовчу ролю й довели до історичного 1-го Листопада 1918 року і до проголошення Західно-Української Держави. Були недоліки в тих діях, заповільно йшли приготування, а й були світлі моменти, якими нині радіємо і їх славимо. Все таки маси нашого народу, які повинні рішати свою долю, не виявили зрілости й розуміння хвилини. Багато жертв поклав нарід за свою свободу, але „встоятись не було сили". Надіятися треба, що зусилля і жертви, які зложив український нарід у тих часах, не пішли намарне. Ще „вернеться наша сława", це настане час, що „наш нарід засяде у народів вольних колі", чого всі ми повинні бажати й усіми силами помагати до сповнення цього пророцтва.

Другим промовцем був ветеран канадійської армії з першої світової війни п. В. Бурянин. Говорив дуже цікаво. Подав багато повчального і статистичного матеріялу. Поклав натиск на участь українців у военних діях Канади в обидвох війнах. Кожному було приємно довідатися, що українці в Канаді старалися до держивних новинностей краще, як можна було того сподіватися.

При кінці промовець подав влучні поради тим, що відрікаються українства і ніби канадійщаться, щоб тим виправдати своє байдуже відношення до долі нашого народу на його землях. Канада, казав він, зовсім не потребувала встрявати в обидві війни, бо вона не була ані територіяльно, ані іншим способом зачеплена. Її було дуже виглідно не мішатися в конфлікт. А вона пішла до війни, багато жертв у майні і людях зложила за мир і лад у світі. Вона дала доказ політичної зрілости. Нині за те а її голосом числяться. Те, що робить держава, обовязані виконувати одиниці.

Канадійські українці мають почесне завдання помагати своєму народові в його змаганнях за волю і власну незалежну державу. Не можна українцям у Канаді стояти на боці від українства, не цікавитися до долею наших братів чи то на еміграції, чи на рідних землях. Канадійські вояки були на побоевищах Франції, Італії, Німеччини, Голляндії, Гонг Конга, Кореї, а нині вони є в Палестині, на Кипрі та в інших країнах, щоб боронити людей від насилля. Тож канадійські українці повинні подіяти цю ідею у відношенні і до наших братів в Україні.

Свято було урочисте і повчальне. Воно зробило добре враження на учасників. Гимнами українським і канадійським свято закінчено.

Дім і Школа

Під повищим гаслом відбулися сходини учителів Недільної Школи і родичів

у Катедральній Авдиторії в неділю 15 листопада о годині 8-ій вечором. Проводжа ними голова Комітету Недільної Школи пані М. Анонійчук.

Головною точкою вечора була промова настоятеля Катедри о. прот. М. Юрківського. Він широко розповів про завдання Недільної Школи, про виховання дітей і особливі труднощі в наших часах, про матеріяли до навчання, які нам доступні, про проблеми при навчанню, які мусимо розвязувати. Закликав родичів пильнувати своїх дітей, помагати їм вдома, а головно на час і кожночасно посилати їх на науку в Недільній Школі.

Після доповіді була дискусія. Видно було, що родичі мають велике бажання помогти дітям при навчанню Божого Закону. Висловлено побажання, щоб лекції були разом в одній книзі; присутні довідалися, що є додаткові лекції на випадок запотребування затрачених чи знищених листків. Висловлено побажання звернути увагу на моральну сторону, а не лише на навчання історії біблійної. Родичі бажають, щоб їхніх дітей навчити церковного співу, щоб п о к о р и с т о в у в а т и фільмами і світлянними образцями при навчанні релігії.

Було покладено натиск, що дім наших дітей повинен бути вповні релігійний і поважний, де практикується все, чого навчає Церква Христова.

Вечір був корисний, повчальний і приємний. Побажаним є, щоб родичі дітей були присутні й усі помагали в праці Недільної Школи. А такі вечори будуть у майбутньому. Голова Громади п. Ф. Тесарський закінчив програму кількома практичними завваганн.

На останку був чай і перекуска.

Кампанія за членами

Комітет Членства розіслав запрошення до всіх парафіян вписуватися в членки Катедральної Громади. Всі, що отримають запрошення, нехай уважно його прочитають, над прочитанни передумають і рішать стати членами нашої Громади. Вкладка досить низька. Обовязки приємні і почесні.

Базар

У пятницю і суботу, 11 і 12 грудня, буде Базар нашої Громади для придбання фондів на потреби Катедри. Закупилюйте базарові тикети, готуйте речі на розіграшки, приїдьте на базар, приведіть з собою ще кого, щоб зробити добре діло. На базарі багато місця і всіх радо вітають. ог.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ЮРІЯ (ДЬОРДІЯ) ВОЛОВІДНИК
Керрот Ривер, Саск.

Сумний голос дзвона, що зранку, поніся від Української Греко-Православної Церкви — Святих Апостолів Петра й Павла, в Кадет, Саск, звіщаючи пригноблюючу новину про кончину земського життя, з яким розстався бл. п. Дьордій Воловідник у Юніон Лічниці, Керрот Ривер, 1-ша година ночі, в вівторок, 6-го жовтня, 1964-го року, на вікінченні 71 років і 4 місяців.

Покійний народився у селі Валява, повіт Кіцман, на Буковині, як син покійних батьків, Николая Воловідника й Анастасії з роду Івасюків. Покійник ще малолітнім хлопцем втратив свойбрго рідного батька, а мати осталась вдовою з 5 дітьми: Василем, Іваном, покійником Дьордієм, Николаєм і дочкою Марією. За якийсь час, найстарший син Василь виїхав у Канаду, а в рік, чи два роки, цебто перед 57-ми роками, мати-вдова з рештою рідні виїхала у Канаду також, коли-то покійник був у віку 14 літ.

Досить них повних літ, увійшов перед 47-ми роками в супружу зв'язь з Домною, дочкою покійних батьків Григорія Гнатюка й Євдокії з роду Моргоч. Як молоде на той час супружжя, почали свою господарку на „гомстеті", коло Паркв'ю, Саск. За час їхнього супружого життя Господь обдарив їх 5 дітьми: 3 синами — Николаєм, Іваном, Давидом і 2-ма дочками — Анастасією і Саветою.

Прийшла пора, коли дочка Анасія вийшла заміж за Петра Рудея, то молодята задумали пошукати собі більш відповідної під управу землі, яку закупили в околиці Ейлшам, Саск., куди, по кількох роках спровадили до себе родичів, які 1939-го року закупили кводер землі, а 1940-го року переселились у свіжу кольонію. Після 42 років фармерування з причини виснажених фізичних сил, залишають фармерування і перед 5-ти роками замешкали в Керрот Ривер.

Тепер лиш жити спокійно, а тут вкорінюється недуга рака і чим раз більше і більше проявляється п о з н а к а м и, якими мусів улягти і підчинитись смерті.

Похорон відбувся як слідує: у похоронному заведені „Коентрі'с" в Нипавин, у четвер ввечорі відслужено Велику Заупокійну Литію в асисті Прокопа Биця і Николая Козуня. Наступного дня, в п'ятницю, 9-го жовтня, о год. 9.15 ранку винесено тлінні останки з Похоронного Заведення при поважному числі авт перевезено до Кадетської Церкви, де відслужено Похоронну Богослужбу, в дяківстві якої причинився п. П. Биць з Нипавин. Вірні члени, як Братство і Сестринство Української Греко-Православної Церкви Святих Апостолів Петра й Павла, як рівнож Жіноче Товариство ім. Олени Пчілки і члени Народного Дому ім. Івана Франка, супроводили покійника на вічний упокій, на цвинтар при церкві, на яку, будучи в Лічниці Покійний пожертвував сто долярів.

Під час останнього прощання з покійником, учасники похорону пожертвували на Нев'янучий Вінок на його могилу $18.18 з чого відлено на — „Вісник" — $8.18, на „Український Голос" — $5.00, на Інститут ім. Петра Могили в Саскатуні — $5.00.

Тугою сповиті попрощали його найближчі рідні, як дружина Домна, сини з дружинами: Николай з Айною, Іван з Катериною і Давид, так само ж дві дочки з журмами, Анасія Рудей з Петром, Савета Сандерс з Френьком, рідний брат Николай з женою Домною з Вінніпегу, сестра Марія Гриньок з мужем Іваном, з Інсінгер, свати, велика родина Козунів, Звоздецьких, Рудеїв, Свати Юрко й Євгенія Наташаки, з Бруксбі, 15-ть внуків і одна правнучка Петруся, з сунружества внуки Наталі з Володимиром Наташаком. Не годилося б оминути двох швагрів п о к і й н о г о, Дьордія Гнатюка, з Шіго і Василя Гнатюка з Ґрендв'ю, Манітоба, як і його дружину Елену, що прощали його своєю присутністю.

Після всього родина покійного вгостила вчастників похорону перекускою в Народнім Домі, ім. Франка.

Учасниками похорону щира подяка за пожертви на Нев'янучий Вінок на його могилу, ще в кріпкім здоров'ю, благословенстві Божім проживаючи, а душі покійного в Дворах Небесних оселитись, а тайним останкам у сирій, святій землі легко спочивати.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Іляя Швець.

РОКОВИНИ СМЕРТИ
БЛ. П. ВАСИЛЯ ЛАЗАРУКА

Давфин, Ман.

У неділю 18 жовтня 1964 року, по Службі Божій, відслужено Панахиду в роковини смерти бл. п. Василя Лазарука.

Покійний Василь Лазарук був довголітнім голосною Громади Св.-Юрія в Давфині; він вклав багато праці в будову нового Храму, який цього року Громада остаточно викінчила й освятила.

Не судилось Покійному дочекатися цієї радісної хвилини — викінчення нового Храму, про яку Покійний завжди мріяв. Нехай радість його буде в Царстві небесному!

У вівторок 20-го жовтня 1964 року, о год. 5-й вечора, з'їхалась рідня Покійного і багато парафіян на цвинтар, де на гробі Покійного відслужено Панахиду і відбулося освячення пам'ятника. Місцевий парох о. М. Олесюк, по освяченні пам'ятника, в короткому слові сказав: „Цей пам'ятник, якого поставила дружина Покійного, символізує гріб, а живий пам'ятник залишив Покійний у серцях всіх нас своєю посвятою, трудом, уміннями регулювати громадським життям, трудом на ниві духового життя і всіми добрими ділями за свого життя між нами. І пам'ять про Покійного вічно буде в серцях наших".

Із цвинтаря пані Юзефіна Лазарук, дружина Покійного, запросила присутніх на вечеру до свого дому.

У роковини смерти свого мужа Василя, пані Ю. Лазарук зложила $5.00 на пресовий фонд „Вісника".

Нехай удостоїть Милосердний Господь покійного Василя вічної радости у Царстві Своїм, а між нами збережемо ВІЧНУ ПАМ'ЯТЬ!

Парафіянин.

СВІЖА МОГИЛА

Монтреал, Кве.

16 липня ц. р. облетіла сумна вістка всіх членів Свято-Софіївського Собору, а вокрема членок Жіночого Товариства „Доньки України", відділу Союзу Українок Канади, що їхня довголітня членка Анна Ковальчук відійшла у вічність. Смерть наступила зовсім несподівано як для її дітей і рідні, так і для цілої громади. Цю втрату відчулося тимбільше, що Покійна була надзвичайно милої вдачі, примірною християнкою й членкою Церковної Громади та в проводі Жіночого Товариства. Її було видно кожної неділі в Домі Божім. Вона не опускала сходин улюбленої нею Жіночого Товариства і, по змозі своїх сил, брала в ньому живу участь. Своїми пожертвами піддержувала всі добродійні цілі. Цієї жертвенности вчила вона й своїх дітей.

Покійна побачила світ в селі Залуже, Збаражського повіту, 7 серпня 1893 року, в родині Іваськів. Вийшовши заміж за Микиту Ковальчука, Господь п о благословив їх двома діточками: сином Антоном і донечкою Софією. Обоє подружені й мають своїх дітей.

Покійну похоронено на місцевому Мавнт-Роял цвинтарі біля її покійного чоловіка Микити, який у відійшов у вічність 13 червня 1953 р. Похорон покійної відбувся в понеділок, 20 липня, 1964 р. із Собору Св. Софії при великому здвизі народу, які прийшли впослідне попрощати дорогу й милу людину на вічний спокій. Через три вечори були відправлені Панахиди в похоронному заведенню, а в день похорону св. Літургія та остання похоронна Відправа, яку відслужили наші Отці Настоятелі: В. Слюзар та Ф. Легенюк. На поминальному обіді, улаштованому членками Жін. Тов. „Доньки України", головою якого була дружина Антона, сина Покійної, пані Анастасія Ковальчук, зложено присутніми на нев'янучий вінок в пам'ять Покійної, 34.00 доляри, яку то суму розділено на українську пресу, а іменно: Жін. журнал „Промінь", „Вісник" і „Український Голос". З великої любові до своєї Матері діти Покійної зложили: сни Антон з своєю дружиною Анастасією й дочка Тофія, замужня Карас зо своїм чоловіком 500 дол. на Собор Св. Софії. Це був дійсно гідний поклони своєї дорогої Матері дар! — Спи дорога Сестро, Анно, спокійним сном а канадська земля нехай буде Тобі легкою!

Приятелька.

БЛ. П. ІВАН КОТЕЛКО
Кадворт, Саск.

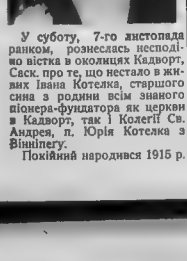

У суботу, 7-го листопада ранком, рознеслась несподівана вістка в околицях Кадворт, Саск. про те, що нестало в живих Івана Котелка, старшого сина з родини всім знаного піонера-фундатора як церкви в Кадворт, так і Колегії Св. Андрея, п. Юрія Котелка з Вінніпегу.

Покійний народився 1915 р. і прожив усе своє життя в Кадворт. Одруження був в 1948 році з Софією з дому Паскуряків з Принс Альберт, Саск. Тяжкі піонерські часи батька Юрія, також були знані і Покійному. Однак, він витримував всяку недолю, а потіхою його було четверо щемлих діточок. Всі вони залишаються сиротами без батька.

На похоронні Відправи з'їхалась родина з усіх кінців Канади. Місцевий Парох о. Микола Стецюнко відправив Панахиду у похоронному заведенні в Кадворт в неділю 8 листопада. У своєму зверненні до присутніх на Панахиді о. Стецюнко підкреслив те, щоб ми всі не дуже сумували, а також і не радувались, коли нам з якоїсь нагоди співають „На многі літа", бо не ми маємо право на наше життя; його має Отець Небесний. Він знає, як довго ми проживемо на цьому світі. Прикладом цього є, що батько Покійного Івана, як і кожний батько сподівався, що він перше відійде з цього світу, а потім його діти. Сталося навпаки: син відходить, а батько залишається.

У понеділок 9-го листопада, при великій участи вірних, відбулись похоронні Відправи, які очолили два священики: о. М. Стецюнко та о. Прот. Ю. Турчанський з Принс Альберт, при асисті дяків п.п. В. Радзіона, Гр. Савчука, Ю. Луцюка та великого числа хористів.

По словах Ап. Павла, сильну проповідь після Євангелії, Тофія, замужня Карас зо своїм чоловіком 500 дол. на Собор Св. Софії. Це був дійсно гідний поклони своєї дорогої Матері дар! — Спи дорога Сестро, Анно, спокійним сном а канадська земля нехай буде Тобі легкою!

Приятелька.

БЛ. П. ІВАН КОТЕЛКО
Кадворт, Саск.

У суботу, 7-го листопада ранком, рознеслась несподівана вістка в околицях Кадворт, Саск. про те, що нестало в живих Івана Котелка, старшого сина з родини всім знаного піонера-фундатора як церкви в Кадворт, так і Колегії Св. Андрея, п. Юрія Котелка з Вінніпегу.

Покійний народився 1915 р. і прожив усе своє життя в Кадворт. Одруження був в 1948 році з Софією з дому Паскуряків з Принс Альберт, Саск. Тяжкі піонерські часи батька Юрія, також були знані і Покійному. Однак, він витримував всяку недолю, а потіхою його було четверо щемлих діточок. Всі вони залишаються сиротами без батька.

На похоронні Відправи з'їхалась родина з усіх кінців Канади. Місцевий Парох о. Микола Стецюнко відправив Панахиду у похоронному заведенні в Кадворт в неділю 8 листопада. У своєму зверненні до присутніх на Панахиді о. Стецюнко підкреслив те, щоб ми всі не дуже сумували, а також і не радувались, коли нам з якоїсь нагоди співають „На многі літа", бо не ми маємо право на наше життя; його має Отець Небесний. Він знає, як довго ми проживемо на цьому світі. Прикладом цього є, що батько Покійного Івана, як і кожний батько сподівався, що він перше відійде з цього світу, а потім його діти. Сталося навпаки: син відходить, а батько залишається.

У понеділок 9-го листопада, при великій участи вірних, відбулись похоронні Відправи, які очолили два священики: о. М. Стецюнко та о. Прот. Ю. Турчанський з Принс Альберт, при асисті дяків п.п. В. Радзіона, Гр. Савчука, Ю. Луцюка та великого числа хористів.

По словах Ап. Павла, сильну проповідь після Євангелії, Тофія, замужня Карас зо своїм чоловіком 500 дол. на Собор Св. Софії. Це був дійсно гідний поклони своєї дорогої Матері дар! — Спи дорога Сестро, Анно, спокійним сном а канадська земля нехай буде Тобі легкою!

Приятелька.

БЛ. П. СОФІЯ ЖУЧКАН,
Інсінгер, Саск.

У вівторок 20-го жовтня 1964 року перестало битися серце Софії Жучкан на 81-му році життя. Вона відійшла до Господа, щоб отримати заплату за свої добрі діла, що їх виконувала за свого життя на землі для Церкви і своїх ближніх.

Покійна Софія народилася в родині Андрійчуків, Кіцманського повіту на Буковині в 1883 р. Вийшла заміж у 1904 року за пана Василя Жучкана. Шукаючи кращої долі, вони вийхали з своїм мужем Василем і двома діточками — Марією і Петром, у Канаду 1910 року і поселилися на фармі фоло м. Інсінгер у Саск.

Покійна була г о стинною людиною і постійною любителькою церковно-релігійного життя; вона відвідувала Богослужения і приступала до Св. Тайн Сповіді і Причастя. Втративши мужа в 1956 р., прожила коло півмільйонового сина Михайла і невістки Катерини. Ще за життя чоловіка, вони подарували землю під Церкву і багато причинялися коло її будови. Церква до сьогодні має назву: „Церква коло Жучканів". Покійна належала до Жіночого Товариства в Інсінгер і завжди допомагала у праці на різних відтинках громадського життя.

У четвер 22 жовтня, увечорі, була відслужена Панахида за спокій душі Покійної, а 23 жовтня ц. р. відбувся Похорон зо Службою Божою в церкви св. Духа в Інсінгер, при великому здвизі народу.

У вівторок 20-го жовтня 1964 року перестало битися серце Софії Жучкан на 81-му році життя. Вона відійшла до Господа, щоб отримати заплату за свої добрі діла, що їх виконувала за свого життя на землі для Церкви і своїх ближніх.

Покійна Софія народилася в родині Андрійчуків, Кіцманського повіту на Буковині в 1883 р. Вийшла заміж у 1904 року за пана Василя Жучкана. Шукаючи кращої долі, вони вийхали з своїм мужем Василем і двома діточками — Марією і Петром, у Канаду 1910 року і поселилися на фармі фоло м. Інсінгер у Саск.

Покійна була г о стинною людиною і постійною любителькою церковно-релігійного життя; вона відвідувала Богослужения і приступала до Св. Тайн Сповіді і Причастя. Втративши мужа в 1956 р., прожила коло півмільйонового сина Михайла і невістки Катерини. Ще за життя чоловіка, вони подарували землю під Церкву і багато причинялися коло її будови. Церква до сьогодні має назву: „Церква коло Жучканів". Покійна належала до Жіночого Товариства в Інсінгер і завжди допомагала у праці на різних відтинках громадського життя.

У четвер 22 жовтня, увечорі, була відслужена Панахида за спокій душі Покійної, а 23 жовтня ц. р. відбувся Похорон зо Службою Божою в церкви св. Духа в Інсінгер, при великому здвизі народу.

Похоронні Відправи з'їхалась родина з усіх кінців Канади. Місцевий Парох о. Микола Стецюнко відправив Панахиду у похоронному заведенні в Кадворт в неділю 8 листопада. У своєму зверненні до присутніх на Панахиді о. Стецюнко підкреслив те, щоб ми всі не дуже сумували, а також і не радувались, коли нам з якоїсь нагоди співають „На многі літа", бо не ми маємо право на наше життя; його має Отець Небесний. Він знає, як довго ми проживемо на цьому світі. Прикладом цього є, що батько Покійного Івана, як і кожний батько сподівався, що він перше відійде з цього світу, а потім його діти. Сталося навпаки: син відходить, а батько залишається.

У понеділок 9-го листопада, при великій участи вірних, відбулись похоронні Відправи, які очолили два священики: о. М. Стецюнко та о. Прот. Ю. Турчанський з Принс Альберт, при асисті дяків п.п. В. Радзіона, Гр. Савчука, Ю. Луцюка та великого числа хористів.

По словах Ап. Павла, сильну проповідь після Євангелії, Тофія, замужня Карас зо своїм чоловіком 500 дол. на Собор Св. Софії. Це був дійсно гідний поклони своєї дорогої Матері дар! — Спи дорога Сестро, Анно, спокійним сном а канадська земля нехай буде Тобі легкою!

Приятелька.

Під час останнього цілування, родина Покійної та приятелі зложили на Нев'янучий Вінок 34 дол., з яких призначено 14 дол. на місцеву церкву, 10 дол. на Інститут Петра Могили в Саскатуні, 5 дол. на вироблення кліщі і 6 дол. на прес. фонд „Вісника". Жертводавцям щиро дякуємо.

Покійна залишила у смутку 3 сини: Петра, Онуфрія і Михайла, 4 доньки: Марію, Анну, Василину і Вікторію, 23 внуків і 25 правнуків.

Після Похорону відбулася поминальна трапеза у Народнім Домі, яку приготовила родина Покійної при помочі Жіночого Товариства. Після обіду, о. Ярослав Пук подякував Жіночому Товариству від іменї родини Покійної, за допомогу у виданні обіду, та висловив співчуття родині від імені всіх присутніх.

Нехай душа Покійної оселиться в Оселях Праведників, а земля нехай буде їй легкою.

Вічна їй Пам'ять!

о. Ярослав Пук.

СТЕФАН СОЛЮК

Монтреал. — Дня 6-го липня 1964 року рознеслася сумна вістка, що нагло помер бл. п. Стефан Солюк.

Покійний Стефан народився 15 липня 1909 року в місті Утюзі, повіт Рава Руська, Західна Україна. До Канади приїхав 1928 року і працював на різних роботах. Одружився з Анною Войнюк, одинокою дочкою пані Юстини Войнюк. Три роки тому, його дружина Анна померла і це дуже підірвало здоров'я Стефана. А рік пізніше померла його мати Анна, при якій був покійний Стефан.

У своїм завіщанні покійний Стефан призначив 1,000 долярів на Православний Собор Св. Софії в Монтреалі.

Великий Похорон відбувся 10 липня. Тіло Покійного поховано на цвинтарі Монт Роял.

Покійний Стефан залишив у смутку сестру Марію в Монтреалі, а в старім краю залишив братів Сильвестра у Львові і сестру Анну в Польщі.

Учасникам Похорону щира подяка, а покійному Стефанові нехай земля буде пером.

Учасник похорону.

A Merited Tribute

to the members of the Canada Press Club for their enviable record of dedicated service to Canada for over twenty years.

In their untiring efforts they have sought to integrate the ethnic groups into the democratic Canadian Scene and thus help build Canada as a "Land of the Free."

The value and effect of these efforts has been recognized by those most closely associated in the field of citizenship and immigration:

In 1964, The Honourable Monsieur Rene Tremblay
Minister of Citizenship and Immigration

"I realize that the ethnic press is called on to play a different role than that expected of the average newspaper. Not only do they keep in touch with the languages and tradition of their homelands, but with the culture and viewpoint of Canadians as well.

Editors of ethnic publications could be described as liaison officers between new and old Canadians — guiding the former and interpreting the viewpoints of the latter. I know of the untiring efforts of ethnic editors in this vital process."

In 1961, The Honourable Ellen L. Fairclough
Minister of Citizenship and Immigration

"I know that I am addressing a very influential group and I want to assure you of the interest of the Government in your work.

The editors of ethnic publications I know, are conscious of the role they play as liaison officers between new and old Canadians. The work that you perform in interpreting Canada to immigrants, in keeping older Canadians in touch with the culture and events of their homeland, is most useful indeed.

You are in a strategic position to help newcomers, and I think it is particularly fortunate that you perform your work so well."

The Canada Press Club is non-political and non-partisan except in its advocacy of democracy and its opposition to all totalitarian forms of government. As a club, and through affiliate organizations, including its member newspapers, it strives to work as a positive force towards the integration of Canadians of all ethnic origins. The valuable services it performs are well illustrated by the following excerpts from the Aims and Purposes of the Canada Press Club's Constitution.

To study and interpret the Canadian scene and the integration of ethnic cultures into that scene, thus striving to contribute to a more united and a richer Canadianism

CANADA PRESS CLUB
EST. 1945

To study and interpret Canada's role in international affairs and her position in relation to all nations dedicated to the ideals of freedom and democracy

The following newspapers are published in Winnipeg and are members of the Canada Press Club.

Canada Tidningen (Swedish)
Canadian Farmer (Ukrainian)
Canadian Hungarian News
Croatian Voice
Czas (Polish)
Der Nordwesten (German)
The Herald (Ukrainian)
Icelandic Canadian
Israelite Press
Jewish Post
Logberg-Heimskringla (Icelandic)
Mennonite Review (German)
Norrona (Norwegian)
New Pathway (Ukrainian)
Progress (Ukrainian)
Promin (Ukrainian)
Ukrainian Voice
Woman's World (Ukrainian)

"Recognizing that the Canada Press Club is performing an invaluable service to Canada, the following public-spirited individuals and business concerns are pleased to endorse and to encourage the furtherance of the worthwhile efforts of this group. They do so by sponsoring this message which will appear in all of the publications listed above."

R. H. G. BONNYCASTLE
DICKSON MOTORS LTD.
GREAT WEST LIFE ASSURANCE CO
MAYOR STEPHEN JUBA
MONARCH LIFE ASSURANCE CO.
K. A. POWELL (CANADA) LTD.
HARRY SILVERBERG

CANADIAN WHEAT POOLS
(Alberta Wheat Pool)
(Manitoba Pool Elevators)
(Saskatchewan Wheat Pool)
T. EATON CO. CANADA LTD.
IMPERIAL ROADWAYS LTD.
LABATT'S MANITOBA BREWERY LTD.
NATIONAL GRAIN CO. LTD.
JAMES RICHARDSON & SONS

THE CARLING BREWERIES (MANITOBA) LTD.
FEDERAL GRAIN LIMITED
INTERNATIONAL INN
JAMES LOVICK LTD. Advertising
NORTHWEST NITRO-CHEMICALS LTD.
SAAN STORES LTD.
Sam Cohen—President
FRANK SIMKIN

DIANE INVESTMENTS LTD.
D. A. Zaharia—President
GREATER WINNIPEG GAS CO.
THE INVESTORS GROUP
MOORES TAXI LTD.
O'KEEFE BREWING COMPANY (MANITOBA) LTD.
SEARLE GRAIN COMPANY LTD.
MARK SMERCHANSKI
VICTOR THIESSEN,
Victor Investment Corp. Ltd.

БЛ. П. А. ФОСТАКОВСЬКИЙ
Росборн, Ман.

Дня 1 листопада ц.р. упокоївся в Бозі Олександер Фостаківський.

Покійний народився в селі Товсте скалатського повіту в Західній Україні. У Канаду приїхав з родиною 1909 р. і поселився на фармі біля Росборну, Ман. Тут він був членом Української Греко-Православної Громади Св. Ілії.

Дружина Покійного — Катерина, упокоїлася ще 1950 р.

Похорон відбувся з церкви Св. Ілії в Росборн 4 листопада.

Покійний залишив у смутку синів: Стефана й Івана в Росборн, Тому в Вінніпезі та двоє внуків. Покійний Олександер мав ще одного сина, який упокоївся.

8 дол. з Похорону передано на прес. фонд „Вісника" і вироблення кліщі.

Вічна Йому Пам'ять!

Т. Ф.

Бл. п. ВАСИЛЬ ДОВГОЛІС
Брентфорд, Онт.

Дня 24 вересня 1964, у Брентфордському шпиталі, упокоївся в Бозі бл. п. Василь Довголіс, проживши 96 років.

Покійний походив із села Вікно, Заставнецького повіту, Буковина. В Канаду приїхав з дружиною — бл. п. Василиною з р. Куроляків, 1900 р. Вони поселились були в околиці Шіго, Саск., на фармі. Біля впорядкування цієї ферми Ім доводилось тяжко працювати; але не зважаючи на те, Покійний знаходив час і для своєї Православної Церкви. Він був глибоковіруючою і жертвенною людиною (багато пожертвував на будову й прикрасу церкви).

1939 р. його дружина упокоїлась, а 1941 р. упокоївся син Стефан. Року 1945 син Покійного — Теодор, залишаючи фарму, забрав батька до міста Брентфорду, Онт.

Тяжка піонерська праця відбилась на здоров'ї бл. п. Василя. В останніх роках недуга і поважний вік поклали його в ліжко. Тільки добрі діти і внуки улегшували його одноманітне життя останніх літ...

Покійний Василь залишив у смутку сина Теодора з його дружиною Марією, Агафію — дружину бл. п. Стефана, в Шіго, 14 внуків і 25 правнуків.

25 жовтня увечорі, в похоронному заведенні, парох — о. Рт. Тріска, відслужив Панахиду; 26 вересня відслужено Службу Божу з Похороном в укр. православній церкві Св. Михаїла.

Тіло Покійного поховано на міському цвинтарі.

Похорон завершено поминальним обідом у церковній залі, під час якого внуки згадували свого дідуся зо щирим жалем.

На Нев'янучий Вінок зібрано 27 дол., з яких 12 дол. призначено на Колегію Св. Андрея, 10 дол. на „Укр. Голос" і 5 дол. на „Вісник".

Спи блаженним сном, Дорогий наш Дідусю. Світла пам'ять про Тебе залишиться в серцях Твоєї родини, приятелів і знайомих на все їхнє життя!

Той, кому Ти був дорогий.

На Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

(Продовження)

Збірка з нагоди З'їзду Колегії, що відбувся 7-8 листопада 1964 р.

По $500.00: пані Катерина Пригуля, Саскатун, Саск; адвокат Михайло Пилип, Гемілтон, Онт; Лука Новосад, Саскатун, Саск.

По $350.00: Адвокат А. Ващинюк, Даффін, Ман.

По $300.00: Зі спадщини бл. п. Анни Кобильник, яка упокоїлася в Едмонтоні, Алта. 14 вересня 1963 року (передав її син, Д. Ф. Кобильник, Келгарі, Алта.)

По $200.00: Кирило Кеверига, Гренд Пойнт, Ман. (коло Вінніпегу)

По $250.00: Федір Бойко, Едмонтон, Алта

По $150.00: Степан Данилко Ванкувер, Б. К., Петро Слонівський, Вінніпег

По 100.00: Суддя Іван Соломон Вінніпег; пані Марія Ковтун, Вінніпег; пані Варвара Комариніцька, Кетгарі Алта., Вирп. о. Прот М Фінк, Келгарі, Алта; Гнат Гужда, Ісмінтон, Онт; д-р Володимир Стечишин, Торонто, Онт; Іван Сирник, Вінніпег; Українська Греко-Православна Громада, Наггара Фолс, Онт.

По $77.00: З похорону бл. п Івана Бабійчука, Брентфорд, Онт., на капелицю Колегії, в пам'ять Покійного.

По $75.00: Українська Греко-Православна Церква Зіслання Св Духа, Мирнам, Алта.

По $61.20: З похорону бл. п. Івана Котежки, Кедворт, Саск. (прислав о. М. Стеценко).

По $50.00: пані Анна Гавриш, Саскатун, Саск; Григорій Марко з дружиною, Вінніпег; Петро Крикивич, Вінніпег; В. І. Сарчук, Вінніпег; Василь Буринин, Вінніпег; Мирослав Павлюк, Шіго, Саск; Юрій Завідовський, власник погребного бюра „Завідовський Меморіял Чепел", Вінніпег; Михайло і Юстина Савчуки, Гемілтон, Онт; Микола Шпигрин, Су Лукаут, Онт; Михайло Зайсєвич з дружиною, Вінніпег; пані М. Козловська, Лідер, Саск. (на капелицю Колегії).

По $37.00: Пані Марія Барбала, Сарнія, Онт., в пам'ять її сина, який помер 21-го грудня 1932 р.

По $25.00: Вольтер Гавриш, Бисет, Ман; М. Карпин, Вінніпег; Митрополит Іларіон, Вінніпег; С. Слюсук, Вінніпег; Прот. Т. Ковалишин, Вінніпег; Андрій Павлик Вінніпег; Прот. М. Юрківський, Вінніпег; Іван А. Юрків, Вінніпег; Л. Яворський, Вінніпег; Відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки (місцевість не подана); Ярослав О. Масцюх, Вінніпег; Григорій Соломон, Вінніпег; Николя Пилат, Шікаго, Ілл., США. Петро Корпус, Реджайна, Саск; Антін Керецюк, Фінікс, Арізона, в пам'ять бл. п. пані Кантій, Ст. Боніфас, як взірцевої матері й членки організацій; Б. Турченюк, Філядельфія, Па., США; Яків Зеленський, Вінніпег, Ман; Михайло Крепкевич, Вінніпег; Йосиф Бучковський, Вінніпег; Н. В. Роговський, Вінніпег; д-р М. Потоцький, Давфин, Ман.

По $20.00: Преосв. Владика Борис, Вінніпег; о. С. Ярмусь, Вінніпег; Ф. Тесарський, Вінніпег; Впрел. о. Іов Сакальський, Вінніпег; Іван Корба, Селкірк, Ман. (попередньо вже зложив $110.00, які не були проголошені); Андрій Крепкевич, Вінніпег; Марія Грицюк, Вінніпег; Андрій Школьний, Вінніпег; Николя П. Мельник Едмонтон. Алта

По $15.00: Петро Будзінський, Вінніпег

По $10.70: Марія Рожинська, Верион, Н. Рг., ЗДА

По $10.00: Іван Аконійчук, Вінніпег, Гр. Черепаха, Кирклєнд Лейк, Онт; Марія Марко, Вінніпег; Карло Вежник, Вінніпег; В. Соломон, Дугалд, Ман; Г. Кривоніжка, Вінніпег; п-на Доняк Юрків, Вінніпег; Анна Бельбас, Росборн, Ман; С. Соломон, Вінніпег; Петро Друзь, Менді, Ман; В. Гринчарук, Кічинер, Онт; Стефан Гавриляк, Норт Сорєй, Б. К; Відділ КУК у Монтреалі, Кве; Жіноче Товариство при Колегії Св. Андрея, в пам'ять бл. п. Вільги Гаскій і бл. п. пані Семенюк, Вінніпег

По $5.00: Відділ Союзу Українок Канади ім. Ольги Кобилянської, Сильван, Ман; Елена Дорош, Вінніпег; Том Л иповий, Гайнсбург, Алта; Антін Причун, Ричмонд, Б. К; Д. Павич, Джералтон, Онт; А. Ф. Шумовський Торонто, Онт; Никола Разундалл, Солборі, Онт

Збірка Комітету при Церкві Св. Володимира, Ветреніз, Алта.

По $100.00: Стефан В. Павлик, Всеч. о. М. Крищук, Іван Ошуст.

По $5.00: Петро В. Воробець, Мондер, Алта.

По $3.00: Михайло Семотюк, Мондер, Алта.

Замість квітів на могилу бл. п. Василини Онуфрейв, в дому Якимівцах, померлої в Торонто, похоронена в Вінніпегу.

По $10.00: Йосиф і Марія Гюзен, Торонто; пані Анна Якимівцак, Вінніпег.

По $5.00: Д-р В. Черевик, Вінніпег; Михайло і Елена Ласькн, Вінніпег; пані Анастазія Стечишин, Вінніпег; М. Якимівцак, Вінніпег; пані Марія Симчич, Вінніпег; Андрій Крепкевич, Вінніпег; пані І. Бачевич, Брайсон, Ман; Федір Онуфрейв, Вінніпег; Відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки, Вінніпег

По $4.00: Орест Якимівцак, Вінніпег.

По $3.00: Марія Марко, Вінніпег; І. Кондра, Вінніпег.

По $2.00: Г. Марко, Вінніпег.

Збірка з нагоди виїзду проф. д-ра Кондри в Читальні Просвіти, Кенора, Онт., в неділю 15-го листопада 1964. Передав д-р П. Кондра.

По $8.00: С. Гангарин; дрібна збірка.

По $2.00: Я. Трембач, І. Забитовський, П. Горбатюк, М. Чюк, П. Ратуський

По $1.00: І. Пакон, Н. Заярич, М. Микитюк, С. Козицький, А. Цуркан, А. Галянок, Д. Кіт, Д. Степанюк, О. Барчук, Т. Богославець, Рі. Воляк, М. Войтович, М. Атаманюк, А. Брикайло, В. Пекарчук, М. Стручинський, А. Романюк, Д. Самусь, п. Гавайло, А. Сенюк, А. Ратушняк, Н. Атаманюк, Ф. Гаяк, о. С. Ярмусь, О. Романюк, Е. Цуркан, І. Куайо, П. Кіт, Рі. Лозовський, Д. Кожушук, А. Гусак, П. Войціховська, В. Кондрат, Я. Москав. — Разом $50.00.

ВИПРАВЛЕННЯ:

В числі за 1-го грудня було проголошено, що п. Николя Марїс з Брокстон, Саск., жертвував $35.00, а мало бути: п. Николя Марїс з Ватсон, Саск., що оцим справляється.

Просьба:

Під час цьогорічного З'їзду Колегії Жіноче Товариство ім. Лесі Українки пожертвувало на Колегію $25.00, але на жаль секретарі не записали, в якій місцевості це Товариство знаходиться. Проситься, отже, згадане Товариство подати свою адресу, щоб можна висловити йому подяку.

ВІСІМ жертводавцям щира подяка.

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG

РІЗДВЯНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ В БОЗЕЖУР. МАН.

Оцим повідомляється українське громадянство міста Бозежур й околиць, що цьогорічне Різдвяне Богослужіння відбудеться в Українській Православній Церкві Св. Володимира в Бозежур у СВЯТ ВЕЧІР, 6-го січня 1965 р. о годині 11-ій ночі.

Богослуження відспіває церковний хор з Тандалу під проводом диригента З. Мороза.

Просимо всіх громадян нашої околиці взяти участь у цьому Різдвяному Богослуженні.

Управа Громади Св. Володимира в Бозежур.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ГРУДЕНЬ

20. Неділя — Транскона, Дуфрост, Гонор — Храм.
27. Неділя — Кенора, Поплярфілд.

СІЧЕНЬ

3. Неділя — Транскона, Поплар Парк.
6. Середа — СВЯТ-ВЕЧІР — Божежур о год. 11-ій ночі.
7. ЧЕТВЕР — РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Кенора, Транскона, Гонор, Дуфрост.
8. П'ятниця — Собор Преєв. Во-

городищі — Тинлал, Стед.
9. Субота — Архід. Стефана — Плезант Гоум (Храм).
10. Неділя — Кенора, Божекур, Селкірк.
17. Неділя — Транскона.
19. Вівторок — Богоявлення — Кенора, Транскона, Гонор.
Неділя — Кенора
31 Неділя — Транскона, Гонор, Поплярфія, Дуфорст (у Дуфорсті служить Прот. П. Стефюк).
Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОРЧУКА
ГРУДЕНЬ
19. Субота. Св. Миколая Чудотворця — Йорктон
20. Неділя — Горлиц
22. Вівторок. Зачаття Пресв. Богородиці від Св. Анни — Брокстон
27. Неділя Празднств — Йорктон
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2980

о. П. БУБЛИКА
ГРУДЕНЬ
19. Субота. Миколая — Кляйдер
20. Неділя — Мазепа
22 Вівторок (Зач. Пресв. Богородиці від Св. Анни) — Донвеа
27. Неділя — Кемсек
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 3-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ГРУДЕНЬ
20. Неділя — Св. Михаїла
20. Неділя — Св. Андрея
27. Неділя, Празднств — Св. Андрея
СІЧЕНЬ
3. Неділя — Св. Михаїла
3. Неділя — Св. Андрея
7. РІЗДВО — Св. Михаїла
7. РІЗДВО — Св. Андрея
9. Св Стефана, муч. — Св. Михаїла
10. Неділя — Св. Андрея
14. Новий Рік — Св. Михаїла
17. Неділя — Св. Михаїла
17. Неділя — Св. Андрея
19. Йордан — Св. Михаїла
19 Йордан — Св. Андрея
24. Неділя — Св. Андрея
31. Неділя — Св. Михаїла
31. Неділя — Св. Андрея
Edmonton, Alta. Tel. 486-7877

о. І. Г. ГИКАВОГО
ГРУДЕНЬ
19. Субота, Св. Миколая — Борівці
20. Неділя — Лужани
27. Неділя — Прут
Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ГРУДЕНЬ
19. Субота — Етелберт (Св. Миколая)
20. Неділя — Зелена
22. Вівторок — Добрин (Зач. Пр. Богородиці)
27. Неділя — Гарленд
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3284

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ГРУДЕНЬ
13. Неділя — Вімер
19. Субота Св. Миколая — Фостон
20. Неділя — Ваділа
27 Неділя — Кенора (Успенська)
P. O. Box 326. Watson, Sask.

о. С. ГРЕДІЛЯ
ГРУДЕНЬ
19. Субота, Св. Миколая — Сван Ривер
20. Неділя — Стінен
22. Вівторок, Зачаття Пресв. Богородиці — Денбірі
27. Неділя — Норкей
СІЧЕНЬ
3. Неділя — Кобдер
7. Четвер. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Сван Плейн
8. Пятниця, 2-й день Різдва — Стінен
9. Субота. 3-ій день Різдва — Гвес
10. Неділя — Арран
14. Четвер. Новий Рік — Мейбридж
17. Неділя — Сван Ривер
19. Вівторок, Йордан — Стінен
20 Середа, св. Йоана Хрес. — Сван Плейн
24. Неділя — Денбірі
31. Неділя — Норкей
Address: Box 111, Nyas, Sask Tel. 190-2.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ГРУДЕНЬ
19. Субота. Миколі. Чуд. — Вернон
20. Неділя — Вернон
27. Неділя — Вернон
СІЧЕНЬ
3. Неділя — Вернон
7. Четвер. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Вернон
8 Пятниця, Соб. П. Бог. — Вернон
9. Субота, Св. Стефана — Вернон
10. Неділя — Кемлупс
14 Новий Рік — Вернон
17. Неділя — Вернон
18. Понеділок. Щедрий Вечір. Вечірня і Велике Освячення Води о год. 5.30 веч. — Вернон
19. Вівторок. Йордан — Вернон
24. Неділя — Келовна
31 Неділя — Вернон
Address: 2602-42 Ave. Vernon, B. C. Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ГРУДЕНЬ
19. Субота. Миколая — Петлюра
20. Неділя — Лекарт
22. Вівторок. Зач. Пресв. Богор. — — Робини
27. Неділя — Грендаю
СІЧЕНЬ
3. Неділя Св Отців — Робини
7. Четвер РІЗДВО, 10-та рано — Топорівці
8. Пятниця, Собор Пресв. Богородиці — Лекарт
9. Суботи, Стефана — Грендаю
10. Неділя — Меріделя
14. Четвер Новий Рік — Шех Велий
17. Неділя — Шортделя
18. Понеділок. Щедрий Вечір Свячення Води — Топорівці
19. Вівторок Йордан, Свячення Води — Робини
20. Середа. Собор Св. Івана Хрестителя, Свяч. Води — Петлюра
24. Неділя — Минкат
31. Неділя — Росея
Address: Box 201, Robiln, Man. Tel.: 455.

о. Ст. ЗУЗАКА
ГРУДЕНЬ
19. Субота, Николая Чуд. — Вінки
20. Неділя — Геффорд
27. Неділя — Редфіля
СІЧЕНЬ
3. Неділя — Геффорд
6. Середа. Святий Вечір — Геффорд
о год. 10.30 веч.
7. Четвер, РІЗДВО — Кридор
8. Пятниця Богородиці — Вінки
9. Субота, Стефана муч. — Редфіля
10. Неділя — Кридор
14. Четвер, Новий Рік — Геффорд
17. Неділя — Вінки
19. Вівторок, Йордан — Редфіля
24 Неділя — Геффорд
Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: [redacted]

о. М. КРИТЮКА
ГРУДЕНЬ
19. Субота. Св. Николая Чудотв.— Гровіля (північна)
20. Неділя — Медфорт
22. Вівторок. Зачаття Пр. Богор. від Анни — Єлюв Крік
27. Неділя — Гровіля (північна)
СІЧЕНЬ
3. Неділя — Гадсон Бей
7. Четвер. РІЗДВО Господа Нашого Ісуса Христа — Гровіля (північна)
8. Пятниця, Собор Пресв. Богородиці — Брукс6і
9. Субота. Св. Первомуч. Стефана — Медфорт
10. Неділя — Гровіля (північна)
14. Четвер. Новий Рік — Єлюв Крік
17. Неділя — Брукс6і. Освячення Води.
19. Вівторок. Богоявлення. Йордан — Гровіля (півн.) Освячення
20. Середа. Собор Св. Івана Хрестителя — Ендевор. Освячення Води.
24. Неділя — Ервуд
31. Неділя — Гровіля (північна)
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛЬША
ГРУДЕНЬ
19. Св. Миколая — Арбакел Св. Миколая. Храм
20. Неділя — Вайта
22. Зачотія Пр. Богородиці — Сірко
27. Неділя — Сеньків

СІЧЕНЬ
3. Неділя — Арбакел
7. РІЗДВО Господа Ісуса Христа — Вайта
8. Собор Пресв. Богородиці — Сірко
9. Св. Первомуч. Стефана — Сандовей
10. Неділя — Пембіна
14. Новий Рік — Арбакел
17. Неділя — Вайта
19. Йордан — Сірко
24. Неділя — Санаван
31. Неділя — [redacted]
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-82.

о. О. КРАВЧЕНКА
ГРУДЕНЬ
19. Субота. Св. Миколая Мир. Чудотворця — Порт Батлфорд
20. Неділя — Гасельна
22. Вівторок — Зач. Пресв. Богородиці від св. Анни — Медов
27. Неділя — Порт Батлфорд
Address: North Battleford, Sask. S72—106, St. Ph. 445-3280.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
ГРУДЕНЬ
19. Субота. Св. Миколая — Селкі Лейк
20. Неділя — Менні
27. Неділя — Онкборн
Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ГРУДЕНЬ
20. Неділя — Сангуло
27. Неділя — Сібл бін
Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-3745

о. Н. МОРОЗА
ГРУДЕНЬ
13. Неділя — Бірнабі
19. Субота, Миколая Чудотворця — Бірнабі
20. Неділя — Мишюн Сіті
27. Неділя — Бірнабі
Address: 7137 Grandview Hwy., Burnaby, B. C. Tel. LA. 1-6800

о. М. ОЛЕСЮКА
ГРУДЕНЬ
19. Субота. Миколая Мир-Лик. Чудотворця — Вініпегосіс
20. Неділя — Косів
22. Вівторок. Зач. Пр. Богородиці від Св. Анни — Гилберт Плейнс
27. Неділя — Давфин
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ГРУДЕНЬ
19. Субота. Св. Миколая Чудотворця — Дробот
20 Неділя — Тіодор (за рікою)
22. Вівторок. Св. Анни Зачатої — Тіодор (м.)
27. Неділя — Вестбрук
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 80.

о. Я. РИБАЛКИ
ГРУДЕНЬ
19. Субота — Вільна
20. Неділя — Едванд
22. Вівторок — Смокі Лейк
25. Пятниця — Белс
27. Неділя — Спеден
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. О. СОРОЧУКА
ГРУДЕНЬ
19. Субота — Гвендон
20. Неділя — Сенкі-Репідс
27. Неділя — Геффорд
Rev. O. Sorochuk Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ГРУДЕНЬ
19. Субота. Св. Миколая Мирликійського Чудотворця — Лек Ла Біш
20. Неділя — Гресленд
22. Вівторок. Зач. Богор. від Анни — Крейгенд
27. Неділя — Боїн
27. Неділя. Вечірня о год. 3.00 — Сарепа
Address: Box 817 Lac La Biche Telephone 167

о. Т. СЛАВЧЕНКА
ГРУДЕНЬ
19 Субота, Св. Миколая — Гібарт. Храм
20. Неділя — Гуділ
27. Неділя — Айтуна
СІЧЕНЬ
3. Неділя — Медвил
7. Четвер, РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Айтуна
8. Пятниця, С. Пр. Б. — Гуділ
9. Субота, Вмч. Степана — Габард
10. Неділя — Айтуна
14. Четвер, Новий Рік — Гуділ
17. Неділя — Мелвил
18. Понеділок. о год. 2-ій по вол. — Айтуна
19. Вівторок. Богоявлення — Гуділ
24. Неділя — Айтуна
30. Субота, Науки Ранній в Гуділ о год. 2-ій по вечірні
31. Неділя — Гуділ
Address: Box 143, Nuna, Sask. Tel. 57.

о. В. СЛЮЗАРА
ГРУ[redacted]
19. Св. Миколая — Стирджес
20. Неділя — Канора
22. Зачатія Пресв. Б-ці — Канора
27. Неділя — Канора
СІЧЕНЬ
3. Неділя — Канора
7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Канора
8. Собор Пресв. Богородиці — [redacted]
9. Св. Прмч. Стефана — Рама
10. Неділя — Стирджес
14. Новий Рік — Канора
17. Неділя — Канора
18. Понеділок — Навечірія Богоявлення — Канора
19. Богоявлення — Йордан — Рама
24. Неділя — Канора
31. Неділя — Вюкенан
Canora, Sask., Ph. 563-5158

о. М. СТЕЦЕНКА
ГРУДЕНЬ
19. Субота — Джуніен
20. Неділя — Кадворт
22. Вівторок. Зачаття — Альвена
27. Неділя Св. Празднств — Сентс
Address: Box 4. Watson, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ГРУДЕНЬ
19. Субота, Николая — Толстой
20. Неділя — Роза
27. Неділя — Гардентон
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ГРУДЕНЬ
19 Субота Св. Миколая — Егремонт
20. Неділя — Редвей
27. Неділя — Нюбрук
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Rev. A. Teterenka, Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 486.

о. Г. УДОЛА
ГРУДЕНЬ
19. Субота, Св. Миколая Чудотворця — Мельничуки
20. Неділя — Шпго (полудневна)
22. Зачаття Пресв. Богородиці — Елмор
27. Неділя — Фовм Лейк
Address: Shehe, Sask., Box 82. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
ГРУДЕНЬ
19. Субота, св'ято — Миколая Мир-Ликійського Чуд. — Шипьєн
Неділя — Сенбург
22. Вівторок, св'ято — Зач. Пр. Богородиці від св. Анни — Нитавін
27. Неділя, Празднств — Вірдейл
Address: Weirdale, Sask. Ph. 496.

о. А. ХРУСТАВКИ
ГРУДЕНЬ
19. Субота — Мусдора — (Миколая Мир-лик. Чудотвор.)
20. Неділя — Слава пів.
22. Вівторок — (Зач. Пресв. Богр.)
27. Неділя — Мирнам
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ІГУМЕНА О. ШЕРБАНЯ
ГРУДЕНЬ
19. Субота, Миколая — Пено
20. Неділя — Кагвин
22. Вівторок, Св. Анни — Торсбі
27. Неділя — Камрова
Ph. GA 8-3053. Edmonton, Alta. Address: 9530—109 Avenue.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ УГПЦК.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLII. ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го СІЧНЯ, 1965. WINNIPEG, MAN., JANUARY 1, 1965. ЧИСЛО (2021) 1

НЕБО Й ЗЕМЛЯ СЬОГОДНІ З'ЄДНАЛИСЯ...

ВО ВИФЛЕЄМІ

Во Вифлеємі нині новина,
Пречиста Діва зродила Сина,
В убогій стайні, в виді дитяти
Спочив на сіні Бог необнятий.

Вже Херувими славу співають,
Ангельські хори Спаса витають,
Пастир убогий несе, що може,
Щоб обдарити Дитятко Боже.

А ясна зоря світу голосить,
Месія радість, щастя приносить!
До Вифлеєму спішіть всі нині,
Бога витайте в бідній Дитині.

. . . . . .

Ісусе милий, ми не багаті,
Золота в дарі не можем дати,
Но дар цінніший несем від мира,
Се віра серця і любов щира.

★

ОЙ ВИДИТЬ БОГ

Ой видить Бог, видить Творець,
Що мир погибає,
Архангела Гавриїла
В Назарет посилає, —
Возвістити в Назареті:
Стала слава у вертепі.
Тріє, тріє, тріє царі
Несуть Христу дари.

Ливан, злато і кадило
Йому в дар подали,
А ввійшовши у храмину,
На коліна впали.
Ірод вельми засмутився,
Що Христос Цар народився,
Слуги свої посилає,
Христа убити шукає.

БЕРЕЖІМО Й ШАНУЙМО СВОЮ НАЦІЮ!

†

Смиренний Іларіон, з Божої ласки Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, до всього Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх Боголюбивих вірних, —

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

„Щоб кожен чоловік був паном у домі своїм, і говорив мовою свого народу!" (Естер 1. 22).

Ми живемо в час, коли національна свідомість сильно розвивається по всьому світі. Кожне окреме плем'я, навіть маленьке, тепер пильнує жити своїм окремим національним життям, пильнує творити свою окрему національну культуру.

За останній час сильно зросла і наша українська свідомість. І ввесь український народ, де б він не проживав, пильнує тепер творити свою українську національну культуру.

Те само робимо і ми в Канаді, — усі працюємо, щоб створити свою українську етнічну групу, — групу свідому, сильну і велику!

У кожній окремій нації є три головних ознаки, які її творять. Це будуть: Церква, мова і рідні звичаї.

Українська Церква — це душа, це істота нашої нації. Церква нанна, Українська Православна Церква — це правдива наша історія, жива душа нашого народу. Во-це Православна Церква створила всю нашу культуру, бо це вона створила нам науку, створила всю нашу свідому Українську націю!

Наша Українська Православна Церква від початку свого має окремі високі якості, які поставили її на перше місце серед усіх не тільки слов'янських, але й позаслов'янських Церков.

Наша Свята Українська Церква має такі великі ознаки: вона Апостольська, Первозванна, Вселенська і національна.

Нашу Церкву заснував ще в І столітті Апостол Андрей Первозванний. Він подорожував по Дніпрі і проповідував Науку Ісуса Христа там, де пізніше постало місто Київ. Апостол проповідував тут, і передрік, що тут постане багато Церков.

Так і сталося: рано-рано появилося Християнство серед того народу, що жив по берегах Дніпра, і наша історія зве Апостола Андрея Первозванного Основоположником Української Церкви.

А через те, що наша Церква Апостольська, вона має всі права бути Церквою незалежною, Церквою автокефальною.

Мало того, наша Українська Православна Церква через те, що вона Апостольська, вона має право бути Церквою Патріяршою, цебто її Первоєрарх має повне право зватися Патріярхом. Право мати на чолі своєму Патріярха тепер мають, крім Церков перших, Церкви Болгарська, Сербська, Московська і Румунська, — і тільки через свою політичну недолю не має цього права одна Україна і тепер.

Українська Православна Церква є

ЙОГО БЛАЖЕНСТВО МИТРОПОЛИТА-ПЕРВОЄРАРХА, СВЯЩЕННИЙ ЄПИСКОПАТ, СВІТЛУ ПРЕЗИДІЮ КОНСИСТОРІЇ І ГОЛОВУ ІІ, КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ ТА ПРЕЗИДЕНТА І ГОЛОВУ ІІ ДИРЕКЦІЇ, ВСЕЧЕСНІШЕ ДУХОВЕНСТВО, ВІРНИХ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ, ЇХНІ ОРГАНІЗАЦІЇ, ПРИХИЛЬНИКІВ „ВІСНИКА". ЙОГО ПРАЦІВНИКІВ І ДОПИСУВАЧІВ ТА ВВЕСЬ НАРОД УКРАЇНСЬКИЙ ПОЗДОРОВЛЯЄМО З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ

і

НОВИМ РОКОМ

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

Видво „ЕККЛЕЗІЯ", АДМІНІСТРАЦІЯ Й РЕДАКЦІЯ „ВІСНИКА"

Церква справді **В с е л е н с ь к а**, бо всі Догмати її Віри дійсно вселенські, цебто визнані на сімох Вселенських Соборах не тільки Сходом, але й Заходом, не тільки Патріярхами Східніми, але й Папами Риму.

Н а ш а Православна Українська Церква має ще одну дорогоцінну ознаку, — вона національна ще з свого початку, як національні всі Православні Церкви.

Отже, ми тішимося своєю Українською Православною Церквою, бо Вона Єдина, Свята, Соборна й Апостольська! І ми маємо все, щоб зватися Церквою автокефальною: маємо повну своїх Єпископів, Священиків, маємо свої українські Богослужбові Книжки, свою богословську літературу, маємо і свій переклад Біблії!

М о в а наша українська виросла в сильну церковну літературну мову, як душа українського народу. Вона в нас стала живою Богослужбовою мовою, зрозумілою всім вірним нашої Церкви. Наша Церква стала на сторожі своєї української мови, і скрізь провадить навчання її в Школах Недільних та Українських.

Навчає її і в своїх Інститутах та в Колегії. Так само кожна родина Української нації обов'язана навчати своїх дітей української мови, і до цього закликає всіх наша Церква.

Працюймо ж ревно, щоб наша українська молодь уся говорила українською мовою. Це велике завдання нашого часу!

Український народе, — закликаю вас усіх гаряче любити свою Святу Православну Церкву, неодмінно навчати дітей своїх української мови, а також додержувати своїх українських православних звичаїв!

Ми маємо багато своїх рідних звичаїв на Свята, або при великих подіях нашого життя, неодмінно виконуймо їх, бо вони здавен-давна щиро наші, серцю нашому милі.

Українці розсіяні тепер по цілому світу, і скрізь додержують усе те, про що я тут розповідаю вам!

Ми в Канаді маємо повну волю плекувати й берегти свою українську націю, — робімо ж це все! Ми ніде не творимо якогось окремого гетта, — ми тільки хочемо свято берегти все своє рідне: Православну Церкву, Українську мову, українські звичаї — традиції!

А найперше всі гаряче любімо й свято бережімо свою Українську Православну Церкву, ту Церкву, що створила нам українську культуру і перетворила нас на свідому українську націю!

Як буде сильна Православна Церква, то буде сильна і Українська нація!

Усіх Вас сердечно вітаю з великим Святом Народження Господа нашого Ісуса Христа, і всім посилаю своє рідне:

Христос Раждається!

Вітаю Вас усіх і з Новим Роком, і всім бажаю повного спокою та правдивого щастя. А вони прийдуть до нас тільки тоді, коли ми всі будемо належно виконувати Заповідь Святого Писання: „Щоб кожен чоловік був паном у домі своїм, і говорив мовою свого народу!"

† *Іларіон,*
Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

Року Божого 1965-го, січня 7-го дня, на Святий день Народження Христового.
Всеканадійська Митрополична Катедра Пресвятої Трійці в Вінніпезі.

Різдвяне привітання до вірних Східньої Єпархії

СМИРЕННИЯ МИХАИЛ, ЗЪ ЛАСКИ БОЖІЯ АРХІЕПИСКОПЪ ТОРОНТА І СХІДНЬОЇ КАНАДИ

Дорогі мої Соластирі, Браття, Сестри, Молодь і Діти!

Милосердний Господь і цього року дав мені можливість привітати вас із Величним Святом НАРОДЖЕННЯ ГОСПОДА НАШОГО ІСУСА ХРИСТА на землі.

Тож в радості вітаю всіх вас і бажаю, щоб ви всім серцем відчули святість цих Днів та близькість Господа у ваших серцях, і у ваших хатах.

Хіба можна словами висказати несказану Любов Божу до нас грішних, Який так полюбив нас, що й Сина Свого Єдинородного послав, щоб навчив нас знати Отця нашого — Бога, вернути нам право знову Дітьми Божими стати та спасти нас від загибелі?

Каже Дух Святий устами Апостола: „Коли сповнилася повнота часу, Бог послав Сина Свого, щоб народився від Жони (Св. Діви Марії), став під закон, щоб підзаконних викупити, та повернути їм синівство Боже.

„А коли ви стали синами (й дочками) Божими, то Бог послав у серця ваші Духа Сина Свого, Який кличе: Авва Отче!

„Через те ти вже не чужий, а син (і дочка), а коли син (дочка), то й співнаслідник Божий через Ісуса Христа" (Галят. 4:4-7).

Вдумайтеся у ці слова і зрозумійте: Чи може бути для нас більша радість, як та, що Отець наш Бог знову приймив нас, як Дітей Своїх?! З цього зрозуміймо, яке значення має для нас Народження Сина Божого на землі. Зрозуміймо й те, Кому ми справляємо зустріч за Святою Вечерею у Свят-Вечір! Каже Христос Господь: „Ось Я стою коло дверей і стукаю, і хто відчинить Мені, до того входжу Я і вечеряю з ним, а він зо Мною" (Об'явл. 3:20).

Наші Батьки найглибше розуміли це, тому виповнили цей Свят-Вечір високим змістом та піснями на честь народженого Дитятка Христа.

Ми, як Православні Християни, повинні знати все, що стосується до приходу Сина Божого — Христа, на землю. Не випадково це сталося. Бог створив людей не для того, щоб вони родилися та вмирали, як інші тварини. Каже Премудрий від Бога: „Бог створив людину для нетління і содіяв її образом вічного буття Свого. Але заздрістю диявола ввійшла в людей смерть і зазнають її ті, що зробили себе уділом Її" (Прем. 2:23-24).

Бог створив людей, щоб вони втішалися найвищим блаженством в Любові Його, як Діти Божі. Тому й створив Господь Адама і Єву мало чим меншими від Ангелів; меншими тільки тим, що вони в тілі. Але заздрощами сатани ввійшла ще в першу пару людей непокора Богові, а з нею гріховність та відчуження від Божого життя, а наслідок того всього — оте тяжке життя на землі, яке й тепер терпимо через нашу непокору Богові.

Але Бог, як Люблячий Отець, хоч і визначив кару за ту непокору, зразу ж визначив і спасіння через Сина Жони, Який знищить владу диявола, що став князем світу цього і нашим губителем. Бог тоді сказав до нього:

„Ворожнечу покладу між тобою і між Жоною, між насінням Твоїм і Насінням Її. Він буде бити тебе в голову, а ти будеш жалити Його в п'яту" (Буття 3:15). Це була перша обітниця Спасителя світу. Ця обітниця стала провідною зіркою для всього людства Старого Заповіту. Це була для нього Світла Надія на краще майбутнє. Коли ж люди забували цю обітницю Божу, то Бог повторював її багатьом святим людям. Так сказав Він Авраамові: „У Нащадкові твоєму благословляться всі народи землі" (Буття 12:13). Те ж повторив Він синові його Ісакові і внукові Яковові, потім прор. Давидові та іншим Пророкам. Перше через Мойсея: „Я воздвигну їм Пророка із-серед братів їх... і вкладу слова Мої в уста Його і Він буде говорити їм все, що Я звелю Йому... А хто не послухає слів Моїх, з того Я пошукаю..." (5 М. 18:19-19).

Сказав Бог і через поганського пророка Валаама (проти його волі): „Бачу Його, але це нема Його; бачу Його, але не близько. Сходить звізда від Якова і Жезл від Ізраїля..." (4 М. 24:17).

Але найясніше сказав Дух Святий через пророка Ісаію: „Ось Діва в утробі прийме (Духа Святого) породить Сина і дадуть Йому Ім'я Еммануїл (З нами Бог). (Ісаї 7, 14; Мт. 1:23).

Далі Дух Святий устами Пророка каже Хто Той Еммануїл: „Дитятко народилося нам, Син Божий даний нам, Влада Його на раменах Його, Ім'я Йому, — Дивний Радник (із Св. Трійці), Бог Всесильний, Отець вічности, Князь миру (примирення з Богом)" (Ісаії 9:5-6).

Цього пророка справедливо називають „старозавітнім Євангелистом", бо Дух Святий його устами наперед сповістив, що буде робити Христос, коли прийде на землю: як буде навчати, які творитиме чуда, як постраждає на хресті, як буде похований, як воскресне, як введе померших із шеолу. Все те, що звіщається в Євангелії.

Пророкові Даниїлові Дух Святий навіть показав Бога Отця в образі Ветходенними (мови старого віком) і самого Сина Божого — Христа. (Дан. 7:9; 13-14). Йому ж Ангел сповістив, що Христос прийде через 70 сімиць (490 років) від часу відбудови Єрусалиму після полону вавилонського. (Дан. 9:24-27).

Через прор. Міхея Дух Святий сповістив, що Христос народиться в Вифлеємі: **„І ти, Вифлеєме, ти меншій ти між тисячами Юдиними? Бо з тебе вийде Мені Той, Який стане Володарем в Ізраїлі. Походження Його від початків, від днів вічности... Він буде Великий до країв землі** (Михея 5:1-3).

Так Дух Святий говорив через Пророків, як читаємо ми в Символі Віри. Тому то й каже Ап. Петро: „Ви добре робите, що звертаєтеся до пророчого слова... Бо пророцтво ніколи не висловлювалося по волі людській, але висловлювали його святі Божі люди, надхнені Духом Святим" (2 Петра, 1:19-21).

Всі надії старозаповітніх людей були на Месію. Його з нетерпінням ждали. Так казав пророк Аввакум: „На сторожі моїй стану і буду ждати..." (Авв. роз. 3). Але люди більше гадали, Хто Він буде. Сподівалися Його як сильного земного царя, який підкорить ізраїльтянам усі народи. Це й спричинилося до того, що коли Він прийшов, як кроткий і смиренний серцем (Мф. 11, 29; Ісаї 42, 1-9), то Його не прийняли як Месію-Христа, а зневажили, осудили і розп'яли на хресті.

Нам же нема про що гадати, бо віщення Пророків справдилося на Ньому дослівно. Сам Він, Христос, виявив нам Хто Він, і виявлення Своє потвердив не тільки словами, а такими ділами, яких ніхто ніколи не міг утворити: ходив по воді, давав зір сліпонародженим, воскрешав мертвих, наказував вітрам, дивно збільшував п'ять хлібин, щоб нагодувати 5 тисяч людей і все те одним словом. Сам же сказав, що буде з Ним в Єрусалимі, але не ухилявся, а йшов на смерть. Сам же сказав, що воскресне на третій день, і воскрес, і являвся багатьом. Сказав, що вернеться до Бога Отця і при учениках вознісся на Небо. Наука Його — то наука Бога. Він виявив нам Бога і навчив, як служити Йому. Він виявив нам хто ми, як нам жити, щоб прийти в Царство Бога.

Отже, ми щасливіші від старозаповітніх, бо Він дав нам силу знову дітьми Божими стати (Івана 1, 12). Тому у нас не може бути найменшого сумніву, Хто такий Христос. Ми повинні не тільки вірувати, а й безмежно любити Його так, як Він нас полюбив. Але любов до Нього виявиться в тому, коли будемо Заповіді Його виконувати так, як Він сказав.

А Церква Христова у співах і молитвах навчає нас із свого боку, як нам розуміти Христа Господа, і як зустрічати Його в день Його народження:

Христос Народжується — славте!
Христос з Небес — зустрічайте!
Христос на землі — возноситеся!
Співай Господеві вся Земля.
І весело заспівайте, люди, бо Він прославився. (1 пісня канона).

Небо і земля нехай веселяться, Ангели і люди нехай торжествують, бо Бог явився тілесно... (Стихира).

Отож, дорогі мої, з нами Бог! І ми будьмо з Ним.

Каже Господь: „Святі будьте, бо Я святий Господь Бог ваш!"

Тож у святості зустріньмо Його в наших хатах на Свят-Вечір піснями й радістю. Зустріньмо Його і в наших Храмах спільними співами та хвалами, як вірні сини й дочки Бога нашого.

Згадаймо й тих, що в Україні, яким богопротивні не дають відчути Різдвяну радість та отрюють сурогатами грішовних розваг. Молімося, щоб Господь зупинив ті душевні тортури вірних Своїх, а тим, яких затуманив сатана, щоб Господь розвіяв їхню темряву та облуду, аби вони зрозуміли вічне й величне „З нами Бог!"

Вітаю й з Новим Роком! Нехай Господь примножить нам нашу в Нього Віру та всіх подасть здоров'я, любов та згоду.

Богу слава в Святій Трійці на віки вічні. Амінь.

† *Михаїл,*
Архиепископ Торонта й Східньої Канади.

Дано перед Різдвом Христовим в Катедрі Св. Володимира в місті Торонто, Р.Б. 1964.

Читайте та й другим передавайте.

НЕДУГА СВЯЩ. ІВАНА СТУСА

5 грудня 1964 Всеч. о. Іван Стус — настоятель Собору Св. Покрови у Вінніпезі й лектор Богословського факультету при Колегії Св. Андрея, був оперований на апендицит. Ця операція була дещо ускладнена, але, дякуючи Богу, отець Іван повернувся додому 22 грудня м.р.

Побажаємо йому повного видужання й скорого повороту до своєї праці; а з нагоди Свят — християнської й родинної втіхи та щасливого Нового Року!

Христос Народився!

„Коли прийшла повнота часу послав Бог Сина Свого, що народився від Діви... і викупив усіх" (Гал. 4:4-5).

Ось ця повнота часу вже й наступила. Вже знову всі ми радісно святкуємо великі дні приходу Правди Божої на землю, — вже знову святкуємо Різдво Христове.

Подію народження Спасителя треба вважати найбільшим виявом Божественної любови по відношенні до всіх нас, — до всього людського роду, як свідчить Св. Апостол Іван Богослов: „Так полюбив Бог світ, що й Сина Свого Єдинородного дав, щоб кожен хто вірує в Нього не загинув, а мав життя вічне" (Іоан 3:16).

Наш український народ, неначе пам'ятаючи, чи постійно усвідомлюючи ці слова Апостола любови, здавен-давна найбільше чутливо й урочисто святкував і святкує дні Різдва Христового; він осягував і оспівує це Свято своїми безмежно зворушливими колядками, дитяче його дарами своєї землі — сіном і снопами. Він утворював і тепер утворює по своїх домах, по своїх родинах у ніч під Свято Багату Вечерю.

У наших православних Храмах під час Свят Різдва Христового завжди лунали й лунають радісні ангельські співи на честь народженої Божої Дитини; а наша молодь, діти та й старші відвідують усіх по домах — ніколи не минають, — колядують, славлять Христа та вітають всіх і скрізь із Святами.

Ось і я також сердечно вітаю з Різдвом Христовим і Новим Роком Первоієрархи нашої Святої Української Греко-Православної Церкви в Канаді — Блаженнішого Митрополита Іларіона.

Вітаю Високопреосвященних Архиепископів Михаїла і Андрея, Високопреподобних і Всечесніших Отців, нашу дорогу молодь та всіх вірних нашої Святої Церкви.

Мило й приємно мені і в цьому новому році передати щирий святковий привіт, найкращі побажання й благословення Впрел. Отцеві Настоятелеві моєї Саскатунської Катедри, Управі та всім Вірним Української Православної Громади при Катедрі Св. Духа в Саскатуні.

Христос, що в вертепі народився і в яслах був положений, задля нашого спасіння, нехай всіх нас спасе й помилує. А ми — прославляймо Його!

† **Борис,**
Єпископ Саскатунський.

Фрагмент з українських родинних різдвяних звичаїв

Діти несуть бабусі, дідусеві та хрещеним батькам Святу Вечерю

Коли на вілію нікому з членів родини не вільно виходити з дому й взагалі кудись ходити, нікому нічого на сторону не можна давати, не можна й позичати, то зараз таки по Святій Вечері, діти (10-15 років) в обов'язковому порядку носили „ВЕЧЕРЮ" дідусеві, бабусі та хрещеним батькам. Звичайно, коли близько; а коли далеко, то це робилося на 1-й день Різдва разом з батьками.

Зараз по Вечері мати споряджає дітей з „Вечерею". Кладе в миску пампушню, чи книша, а в деяких місцевостях три коливі, трошки кутї, вареників та інших страв, зав'язує в хустку й діти „несуть Вечерю". Прийшовши в хату, а їх завжди ждали в ту пору, казали:

— Будьте здорові з Святим Різдвом! (Чи: Святами!) Тато й мама просять вас на Святу Вечерю, й я прошу. (Коли двоє чи троє дітей — „ми просимо").

Миску з „Вечерею" ставили на стіл, потім підходили до дідуня та бабуні, чи хрещених батьків і цілували руку, а ті їх (дітей) у голову.

— Дякуємо (чи спасибі) татові, мамі і тобі, сину чи унучку (вам дітоньки). Хай Господь дасть вам усім здоров'я, а померлим панування в небі! — відповідали дітям.

Після цього роздягали дітей, саджали за стіл і приймали Святою Вечерою. По цій вечері обдаровували дітей дрібними грішми, яблуками, горіхами, насінням та цукерками (останнім, звичайно, уже в наші часи).

По цьому, бабуня розв'язувала хустку, міняла всю „вечерю", зав'язувала знову й вирядялися дітей додому чи до хрещених батьків.

Декому здається, що це звичайна ввічливість... Насправді це дуже стародавній звичай, іще з часів родового (клановного) побуту й мав у давнину не абияке значення.

„Нести Вечерю" — це значить шанувати старійшину (найстаршого в роді), ділити надію, долю, добро, багатство з старшим роду, а разом — це нести „вечерю" й для Діда-Лада — духа, найстаршого опікуна не родини, а роду. Виникає питання, чому ж саме на Багату Кутю „несуть Вечерю" не дорослі, а діти?

Етнографія намагається це пояснити ось чим:

З первісних часів діти вважалися чистими, непов'язаними й найближчими до добрих духів. Отож прихід їх у дім старійшини — це вважалося, що завітали „вістуни бога багатства та Діда-Лада", а з ними невидимо й добрі духи завітали на добро, на урожай, на здоров'я. Дорослі ж, в силу анімістичного світогляду, своїх вірували (про це сказано в підрозділі „Свята Ніч") — не могли залишати двір, господарство, хату, а мусіли гостити з добрими духами та стерегти, щоб лихі духи не завітали в господарство.

„Носити Вечерю" — для дітей це була цілорічна мрія, радість, гордість й глибоке задоволення.

(Передрук із „Український Рік у народніх звичаях", том І, ст. 35-36, автор — проф. С. Килимник).

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Еклезія. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

СЛАВА, СПОКІЙ, БЛАГОВОЛІННЯ

У першу Різдвяну Ніч, як тільки народився Христос, Ангели Божі сповістили про це землю піснею „Слава Богу в небі, і на землі спокій, в людях благовоління".

Цією піснею Ангели прославили Бога, сповістили землю про спокій, а людям пророкували благовоління.

Цю Ангельську Пісню почули вбогі пастухи в полі.

Народження Сина Божого, як Богочоловіка, — це така подія, яка зовсім змінила дотогочасний характер релігійности світу. Але все це відбулось скромно, тихо, — і першими з-поміж людей, що почули про це, були лиш убогі пастухи. Вони кому лиш могли розповіли про все, що чули й бачили в ту першу Різдвяну Ніч, і тим незамітним людям — пастухам, повіряли, — і сьогодні цю Ангельську Пісню переспівують усі християни в Богослуженнях, і в колядках.

Слава, Спокій і Благовоління стали змістом Свята Різдва Христового.

Коли ж у це Ангельське тристів'я вдумаємося глибше, то не можна не відчути, що це тристів'я — це не тільки гарна Різдвяна пісня; це ж бо переживання людини, вбогої й багатої, вченої і невченої, великої й малої, вбогого пастуха й мудреця-філософа. І воно є переживанням не лише хвилевим, а постійним: минулим, сучасним і майбутнім. У першу Різдвяну Ніч його відчули вбогі пастухи; це духове переживання відчувають люди й тепер, і йому не буде кінця. І це блаженне переживання — це не тільки хвилевий зміст Різдва Христового; це ж бо універсальна повня Християнства! Його не можна відзначити лиш споминами, ані обмежити датами. Тому й Різдва Христового не святкується так, що воно відбулось колись, а ми тепер лиш згадуємо про це; бо ж Різдвяна радість — це постійна життєва дійсність. Якщо механічність сучасного життя силує людину бути менш чутливою на цю релігійну правду, то Різдвяні Свята є, між іншим, нате, щоб цю людську чутливість відсвіжувати, оживляти. Увесь зміст Різдвяних Богослужбових пісень, Різдвяних проповідей, Різдвяних послань — це перші засоби Церкви, в яких зосереджується вся її благовісницька сила нате, щоб допомогти вірним зрозуміти саму суть Різдва Христового, і щоб нести їм добру Різдвяну новину, — ущасливлювати їх не тільки на мент Різдвяних Свят, але й на все їхне життя.

Шкода, якщо вірним не звертається уваги на те, що святкування Різдва Христового, Християнство, особиста християнізація людей — це переживання Божественного на землі. А це те, про що заспівали Ангели в першу Різдвяну Ніч. Без цього ледве чи можна говорити про Християнство, про християнізацію людей, про християнські Свята з Різдвом включно.

Слава, Спокій і Благовоління — це зміст святкування Різдва Христового. А людина — це така „таємна істота", яка є людиною лиш тоді, коли вона насолоджується прославленням Бога, шукає спокою для своєї душі, а між людьми сіє благовоління. У цьому й повнота людини.

Аж дивно, що ця велика Правда була передана людям лиш почерез убогих пастухів, — простою пастушою мовою. Але в цьому її сила. Усе Божественне передається людям не гучними, а тихими, покірними словами, прикладом чого є вищезгадане Ангельське тристів'я: Слава, Спокій, Благовоління. Що спільного може мати людина з Християнством, а зокрема — з Різдвом Христовим, якщо вона не присмирніє до тієї міри, щоб це тристів'я стало прикметами і змістом її власного життя? Це тристів'я містить у собі таку правду, без якої Християнство буде без християнськости, Християнські Свята стануть лиш „празниками" (безділлям), а проповідництво — лиш „празними" (порожніми) словами.

Слава, Спокій, Благовоління — це наше блаженне переживання в Бозі; це те, що Христос приніс людям Своїм народженням, як Богочоловік; це те, що перемінює людину в Людину, а „празники" — у Свята для наших душ. На це ж бо й народився Христос. Прославмо ж Його!

Різдвяна Ніч

Різдвяна ніч. Гаснуть зорі, встає поранок. У Храмі обудились дзвони. Дзвонять, дзвонять, кличуть вірних. Зітхнув великий дзвін і на хвилину замовк, щоб з новою силою, голосніше задзвонити в усі кінці села. Немов жива істота говорить.

— Чи можна спати у Ніч Святу? Там далеко, далеко на світ приходить Боже Дитя. Радіють пастухи в полі, радіє їхня отара. Це ж чудо, велике чудо! Вони почули спів ангелів в небі і довідались що в їхній стайні, де загаяють нерад свою отару, народився Христос. Спішать, щоб поклонитись. Вони ж бо перші почули цю радісну вістку. Вслід за ними з далеких країв спішать три царі з багатими дарами. Вони вичитали в книгах і пізнали по зорях, що сталася велика подія.

Минули вже віки. А день цей, день Різдва Христового, — це подія ще така нова, що ось ніби тепер народився Христос.

Ми у церкві. Горять лямпади біля образів. Лики Святих ясніші, веселіші. Пахне ладаном. Але на душі мені так тужно!

— Чому? Бо я на чужині. —Ні, я там у Рідним Краю!

Священник відправляє, співають співаки, народ шепоче молитви, співаки співають коляди, а з ними й уся церква.

— Ох боляче мені! Не чути там тепер коляд, нема й церков.

— Неправда! В серці все живе. Це храм душі і серця людини пригнічений.

Вночі, зорі в небі запалились мороз щипає. Горять вогні, село мов храм. Співають люди коляди. Іде гурток дітей. Поважно спереду ступає хлопець зо звіздою. Хоч і померзлі, але веселі, під кожний день стають під вікна, тупцюючи ногами співають коляду.

„Бог Предвічний народився. . ."

Та чому ж моя душа далі сумна? Тому, відповідає серце, — що ти в чужому краї. А твій Рідний Край залитий кров'ю.

— О, люди, люди куди ви пнетесь!? Хочете дістатись на місяць, зорі? Хочете відслонити Божі таємниці?!

— О, Святе, Мале Дитятко, що простягаєш рученята бідним пастушкам і царям країн, схорони любов в серцях вірних Твоїх!

— Бам-бам! Несуться дзвони, з далекої любої моєї Волині.

Маргарита Пилипчук.

„Шлях православної молоді" переключився на друк

Одинокий у світі україномовний орган української православної молоді

Журнал „Шлях Православної Молоді", почавши з числа 3 (14), за серпень 1964 р., з досьогочасної циклостилевої публікації переключився на друковане видання, і буде виходити періодично, як квартальник.

Зміст журналу багатий, корисний і різноманітний, цікавий, православно-всеукраїнський.

Мова журналу полулярно-доступна й зразкова. Журнал багато й чудово ілюстрований. Загальне оформлення гарне, культурне.

У згаданому числі чимало місця приділено СУМК-ові на тлі інформацій про Укр. Греко-Православну Церкву в Канаді.

Хоч не офіційно, але фактично журнал є немов зв'язковим — трибуною української православної молоді у світі.

Журнал видає Товариство Української Православної Молоді ім. св. Первомученика Архидиякона Стефана в США.

Редагує Колегія в складі: Гадя Берко, Юрій Базилевський, Володимир Гайдук, Олексій Животченко, Юрій Макуленко, Леонід Харченко.

Адреса: Ukrainian Orthodox Youth Society Inc., — P.O. Box 169, Peter Stuyvesant Station, New York, N.Y., 10009, U.S.A.

Видавництво не вимагає передплати, а тільки просить про пожертви на нього, якщо хто з читачів спроможний допомогти журналові.

Християни всіх віросповідань ідуть до православної Церкви

„Маси паломників ступають на шлях, що веде до великої Рождественской церкви — найстаршої з усіх храмів Греко-Православної Церкви, збудованої на тому місці, де, як думають, була господа (заїзд) і стайня, в якій народився Христос, — вони йдуть поклонитися новонародженому Цареві. У думках наших ідімо й ми з ними до того маленького Дитятка, народженого від Пренепорочної Діви", закликає канадський протестантський журнал „Протестант Екшен" (грудень 1964 р.).

Від Всеканадійської Катедри

Христос Народився!

Збликається велике християнське свято — РІЗДВО ХРИСТОВЕ. Серед суспільства йдуть приготування до нього на всі лади. Серед них вирізнюються два напрямки: релігійний і бизнесовий.

Одні люди приготовляються до Різдва постом, сповіддю і причастям; вони плянують засісти як одна родина коло одного стола і відчути сердечну, необмежену радість і щастя у взаємній любові, і в святковому настрої разом заколядувати — славити Месію-Христа. Інші постановляють обов'язково заговорити по телефоні, з нагоди Різдва, зо своїми рідними і близькими, або вислати їм телеграму, або щонайменше різдвяну картку. Ще інші клопочуться, щоб зробити бизнес, зібрати грошей, матеріяльно забагатітись продажжю карток, забавок, ласощів тощо.

При тому треба відмітити, що в тих радощах і святочних настроях бувае багато добра. Загибані миряться, ображені прощають образи, віддалені зближуються, розсварені єднаються, грішники освячуються, злі поправляються, добрі ють. Через свята Народження Христа все людство обновляється.

З Різдвяними Святами пов'язаний звичай, наслідуючи пастирів і мудреців з далекого сходу — давати дари. Свята нагадують Благословенну Ніч, вертеп, Пресвяту Діву з Немовлям Ісусом, пастирями і мудрецями, ангельським співом та зорею. Нагадують і дари, зложені Новонародженому Спасителеві.

Які ж дари ми повинні зложити з нагоди цього Різдва? І кому? Найперше, ми повинні присвятити Христові наше життя. А воно повинно бути чисте, святе, богоугодне... Повне добрих учинків, думок, бажань і стремінь. А далі нашим обов'язком є зложити дари на святі справи. Ми повинні дати „коляду". Обов'язково зложити „коляду" для Всеканадійської Катедри. Не без того, що всюди є місцеві справи, і їх не можна переочувати; але з позамісцевих — на першому й найголовнішому місці, за Колегією, є Всеканадійська Катедра.

Нехай цьогорічна коляда на Всеканадійську Катедру буде найбільша за всі часи. Всі ми, молодші і старші, з усіх місць і околиць Канади відчуваємо повинність виконати добре діло, помогти Всеканадійській Катедрі.

Зрозуміло всім, що Всеканадійська Катедра, це перша і центральна наша Святиня в Канаді. Вона заслуговує на те, щоб зложити їй добру і гідну „коляду". Бо вона є осередком нашого духового, релігійного і народнього життя.

Поки проминуть Свята, по можливости, відвідаймо з колядою всіх, а при тому не забудьмо заколядувати для Всеканадійської Катедри і для неї зложити „коляду". Грошеві перекази, чеки переемлати, або готівкою особисто доручити на адресу:

Holy Trinity Ukrainian Greek-Orthodox Cathedral
1175 Main St., Winnipeg, Man.

З величніми, славними і радісними Святами Різдва Христового та Богоявлення поздоровляємо наших Владик — Блаженнішого Митрополита Іларіона, ВПреосвящ. Архиеп. Михаїла, ВПреосв. Архиеп. Андрея, Преосв. Єп. Бориса, всіх ВШ. і Преп. членів Консисторії, усе наше ВПреп. Духовенство, всіх вірних нашої Церкви і всіх парафіян нашої Катедральної Громади, Катедральний Хор, усі Комітети, усі організації і товариства при Катедрі, всіх жертводавців з Канади і Заучених Держав Америки та бажаємо всім успіхів у праці, доброго здоров'я, багато добра і щасливого Нового Року!

Управа Катедральної Громади.

РІЗДВЯНА НОВИНА

(Замість „Хвилини розслаблення")

„НЕ ЛЯКАЙТЕСЬ, БО Я ОСЬ БЛАГОВІЩУ ВАМ РАДІСТЬ ВЕЛИКУ, ЩО СТАНЕТЬСЯ УСІМ ЛЮДЯМ. БО СЬОГОДНІ В ДАВИДОВІМ МІСТІ НАРОДИВСЯ ДЛЯ ВАС СПАСИТЕЛЬ, ЩО ВІН ХРИСТОС ГОСПОДЬ" (Лк. 2:10-11).

Ці Ангельські слова пастухам „не лякайтесь" можна розуміти ось так: не турбуйтесь, відложіть усе земне, ущасливлюйтесь Різдвяною Новиною, бо народження Дитятка-Христа — це така радісна подія, яка перевищує все інше у житті віруючих людей.

У Різдвяний День кожен наповнюється радістю спасіння, веселіє своїм духом, очікуює народження Сина Божого на землі. Це ж бо через народження Богочоловіка-Христа земля стає Небом для віруючих людей!

Утомлена душе! — Чи можеш ти очікувати ще чогось більшого від того, що для тебе народжується Христос нате, щоб і ти могла відродитись у Ньому своїм духом? Будь вдячна за те чистою вірою у Нього, і доброю волею прославляй Його. Це все, що ти можеш пожертвувати Йому. Зате ж, через Христа, ти можеш увійти в радість безконечну.

Екуменічна постанова Собору УПЦ в США

Собор Української Православної Церкви в США за всехристиянську єдність і співдію всіх християнських Церков

П'ятий Собор Української Православної Церкви в США, що відбувся 23-25 жовтня 1964 р. в Честері, Пенсильванія, ухвалив низку резолюцій, а між ними й таку:

„Учасники Собору щиро вітають зростаюче стремління до всехристиянської єдности та до співдії всіх християнських Церков... Собор вітає й підтримує прямування Вселенського Патріярха Атенагораса І до ближчих контактів Вселенської Православної Церкви з іншими християнськими Церквами, в тім і з Рим.-Кат. Церквою, та декларує співдію нашої Церкви в ЗДА і її участь в поході до всехристиянського зближення... Потребу участи в таких конференціях, нарадах, в кожному окремому випадку, буде стверджувати Собор. Собор Єпископів нашої Церкви, який, одночасно, й визначатиме своїх делегатів на них". (з резолюції V Собору УПЦ в США, надісланих офіційними чинниками до редакції „Свобода", і опублікованих у цьому щоденнику 7 грудня 1964 р.).

Недобре дієть ся

Редакційну статтю під вищеподаним заголовком опублікував торонтонський „Гомін України" в числі за 5. 12. 1964 р.:

„На іншому місці реєструємо факти, що погано говорять про ситуацію в Українській Католицькій Церкві в США — введення частинно англійської мови до Богослужень. Вістки, які надходять з різних місцевостей Канади, також сигналізують про власновільні рішення деяких священників святкувати за новим стилем та вводити англійську мову до Богослужень. Виняткову ревність в тому чомусь виявляють священники, що належать до деяких монаших чинів. Латинізація українського східнього обряду — це й саме результат політики тих священослужителів.

Виникає питання, чому треба завдячувати таке рапідне пристосування до ніби нових умов? Чи насправді час і факти того вимагають? Навпаки! В Ватиканський Собор наголосив справу Східніх Церков, куди й належить Українська Католицька Церква, їх ролю не тільки в минулому, але й місіонерську й майбутньому. Чи з новим календарем, англійською мовою в проповідях і частинно в Богослуженнях та перейнятих від латинників окремих додатків, незнанних у Східніх Церквах, можна буде мислити про якібудь місіонерські завдання?

Потягнення деяких ревнителів латинізації Української Католицької Церкви породжують зрозумілі порушення серед вірних, що викликані тривогою за майбутнє цієї Церкви.

Мовчанка українських владик з приводу такої ситуації і брак з їх боку спільного рішення ще більше ускладнює справу. Незважаючи на те, який зміст мало б спільне послання українських владик, вони далеко більше важило б, ніж їх дотеперішне мовчання."

З.Р.В. — „Гомін України" очолюють українці католицького віросповідання.

Новий прапор Канади

Сенат 17 грудня 1964 р. більшістю голосів затвердив новий прапор, що перед тим був ухвалений більшістю федерального парляменту. Новий прапор — червоний кленовий листок на білому полі з синіми смугами по боках, праворуч і ліворуч, — введено на місце досьогочасного прапора, було відхинене урядом (Ліберальна Партія) під проводом Лестера Пірсона.

Тайний розкол на III Родоській Конференції

АТЕНИ. — „Щось дивне коїться з Родоськими нарадами, що цим разом відбуваються таємно". Катол. преса, однак сповіщає, що на нарадах, на відкритті яких грецький міністр закордонних справ привітав початок діялогу з папою, і на яких тим разом були представники й Грецької Церкви, вирішили вислати до Риму делегацію.

Інакше ж повідомляється з Атен: „розкол стався на Родосі, і працює комісія, щоб знайти розв'язку для замирення" (Журн. „Православная Русь" ч. 21, 1964. США).

Так звана „всеправославна", третя за чергою, Конференція на грецькому острові Родосі відбувалася від 1-го по 15-го листопада включно.

Конференція поділилася на три табори

Часопис „Бизентайн Кетолик Ворлд" (США) за 22 листопада ц. р. інформує:

„На Всеправославній Конференції на острові Родосі були виражені три погляди у справі зближення Православних Церков з метою переговорювання з Католицькою Церквою.

На зборах представників 14-х Церков Сходу дискусії зосереджуються навколо таких питань: Коли мають початися переговори (з папою), і як вони мають відбуватися?

Хоч розмови на засіданні ведуться в повній тайні, то все таки було виявлено, що в промовах делегатів були предложені три відповіді й пропозиції у справі вищезгаданих питань.

Однак, згідно з правилами процедури, всі предложення повинні бути прийняті одноголосно.

Перше продложення на Конференції полягає в тому, що перш за все треба визначити час і місце початку цих переговорів (з папою). Цей погляд підтримує його Блаженство (Святіший — р. В.) Патріярх Константинопольський Атенагорас І, який і скликав Конференцію, а також Патріярхи Олександрійський, Антіохійський та Єрусалимський, і автокефальна Церква острова Кипру.

Другу пропозицію предложила Православна Російська Церква Московського Патріярхату, — згідно з якою, переговори (з папою) мали б початися по закінченні Ватиканського Собору. Цей погляд підтримують Патріярхати Болгарії та Румунії, і Церкви Чехословакії та Грузії. Спостережники вбачають у цій пропозиції політичні причини Московського Патріярхату, — щоб так дочекатися, які рішення зробить Ватиканський Собор щодо деяких питань.

Третю пропозицію предложили делегати Православної Церкви Греції, які пропонують, щоб переговори (з папою) відложити на довший час. За цією пропозицією стоїть сам Архиепископ Христостом, голова Православної Церкви Атен і всієї Греції, який противиться всякими переговорам (з Катол. Церквою). Цей крайній погляд підтримують делегати Православних Церков Фінляндії і Сербської Церкви в Югославії. Речники тієї останньої пропозиції стоять за відложенням, бо бояться, що якщо б переговори почати тепер, то це може причинитися до поглощення Православія Католицькою Церквою".

З.Р.В. — Ніде не сказано, що б ці розходження між Церквами може полагоджено. Це значить, що ні один з цих таборів не відмовився від своєї пропозиції. А тому що тільки одноду шництво голосів усіх делегатів можна робити ухвали, то це значить, що Конференція в цій справі (діялог з Римом) не ухвалила жодної постанови, бо тут не було одноголосности.

Короткі вісті

МОСКВА. — Зірваний советський владою (восени ц. р.) Преображенський собор був катедральним собором митр. Нікодима (Ротова). Його зірвання влада мотивує тим, що цей Собор заважав на шляху прокопання входу до підземної залізнички (метро). („Православная Русь" ч. 21, 1964).

БРУКЛИН, США. — Настоятель епископської церкви Св. Трійці в Брукліні о. Едм. Міллер, у своїй проповіді гостро осудив епископального еп. Пайка з Каліфорнії, який не визнає Св. Трійці, бо, каже він, сама ідея про Св. Трійцю не існувала ні в Христа, ні в Апостолів. Промову о. Міллера опублікував журн. „Да Америкен Чирч Нюз" (листопад 1964 р.). „Свобода слова дана всім, отже і всі мовляться за те, щоб Господь зрозумів еп. Пайка, а якщо — ні, то щоб звільнив його від обов'язків епископа, — нехай уже він як приватна особа проявляє собі повноту свободи!" — заявив о. Міллер. (Епископальна — це Англіканська Церква в США).

КИЇВ. — Кореспондент „Літературної України" в числі за 13. XI. 64 р. радіє, що в долині Дністра в Галичині вже „не мулюють очей придорожні капличкн та боввани-хрести", — цебто, з того ясно, що безбожна влада поницила ці зовнішні вияви побожности українського народу.

МЮНХЕН. — 29 листопада 1964 р. тут на 48-му році життя помер редактор Геналій Котович, один з найвизначніших українських журналістів.

Покійний — син українського православного священика — народився в Гучві на Холмщині.

САН ФРАНЦІСКО. — У цьому місті за останні роки повернулося до Православія коло п'яти тисяч французів римо-католиків. Їхнім епископом — в владика Жан-Нектарій, якого 11 листопада 1964 р. хіротонізували російський епископ Іоан і румунський епископ Теофія. Єп. Жан-Нектарій — це бувший священик Євграф Ковалевський.

(„Православная Русь" ч. 22, 1964 р.)

ТОРОНТО. — Високопреосв. Владика Михаїл, Архиепископ Торонта й Східньої Канади, 21 жовтня 1964 р. прийняв на авдієнції редакторів місцевого укр. греко-катол. журналу „Світло", о. О. Куранця й о. В. Ваврика. Зміст їхнього короткого інтервю з нашим Владикою поданий у журн. „Світло" за грудень 1964 р. Ці священики цікавилися поглядами Владики на католицький II Ватиканський Собор.

АВСТРАЛІЯ. — Значне число греків в Австралії виступили з-під юрисдикції Константинопольського Патріярха і включилися в недавно проголошену автокефальну Грецьку Православну Церкву Америки й Австралії, яку очолив прибувший з Кипру митр. Фотій. Константинопольський патріярх Атенагорас І і первоієрарх Кипрської Православної Церкви проголосили митр. Фотія позбавленим духовного сану, але він не визнав цього розпорядження. Митр. Фотія підтримує автокефальна Сербська Церква (еп. Діонисій і автокефф. Білоруська Церква в США).

ЙОГАННЕСБУРГ, Південно Африканська Федерація — Протестантська Студентська Християнська Асоціяція (США) цієї держави виступила з членства протестантської Світової Студентської Християнської Федерації (ССХФ). ССХФ веде кампанію проти білого уряду Південної Африки за його расистську політику (сегрегацію) / супроти негрів, натомість США є лояльною до свого уряду („Да Реформд Чирч Нюзлеттер" ч. 82, 1964 р. Йоганнесбург).

ФРАНКФУРТ, Зах. Німеччина. — У Франкфурті над Майном у серпні 1964 р. відбувись 19-ті збори Ген. Ради Світов. Союзу Реформованих Церков. Членами цієї організації є 90 Реформованих Церков у 66-х країнах, і вони охоплюють собою 400 мільйонів вірних, інформує „Виннипег Трибюн" (14. 12. 64). Президентом ССРЦ є пастор Раяф Вальдо Лойд з США.

ПІТТСБУРГ, США. — 700 делегатів на 2-й Конвенції Лютеранської Церкви в США, що відбулася 1964 р., більшістю голосів вирішили, що збирання грошей на Церкву шляхом базарів, гри в карти, платних обідів і т. п. шкодить повазі Церкви. Але призначена для цього комісія зробила висновок, що без таких способів здобування фондів усі 6,200 церковних лютеранських громад в США були б матеріяльно зруйновані.

ТОРОНТО. — Об'єднана Канадська Церква (Юнайтед Чирч) цього року випустила накладом 15 тисяч примірників брошуру з пропозицією англіканського епископа Стівена Ніла, щоб Англіканська Церква в Канаді й Юнайтед Чирч об'єдналися; це, однак, можливе лише тоді, коли Юнайтед Чирч погодиться ввести в себе епископат. Пастор Річард Дейвідсон очолює 10-членну Комісію Юнайтед Чирч, яке в цій справі переговорює з Англіканською Церквою.

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ СОБОР СВ. ПОКРОВИ У ВІННІПЕЗІ

Христос Рождається!

Отець Настоятель, Управа та всі вірні Українського Православного Собору Св. Покрови у Вінніпезі щиро вітають з Різдвом Христовим та Новим Роком, Блаженнішого Владику Митрополита Іларіона, Високопреосвященнішого Владику Архиепископа Михаїла, Високопреосвященнішого Владику Архиепископа Андрея, Преосвященнішого Владику Бориса, Світлу Консисторію нашої Церкви в Канаді з її Президією, о. Принципала та Дирекцію Колегії Св. Андрея у Вінніпезі, Професорську Раду і Декана Теологічного Факультету Колегії Св. Андрея, Всечесне Монашество та Духовенство нашої Церкви в Канаді. Достойних членів та прихильників Собору Св. Покрови у Вінніпезі, жертводавців та всіх вірних нашої Церкви в Канаді.

Бажаємо всім

ВЕСЕЛИХ СВЯТ ТА ЩАСЛИВОГО 1965-го НОВОГО РОКУ.

Христос Рождається!

о. Настоятель
і Управа Собору
Св. Покрови.

Отець Михаїл

РОЗМОВА З ВІРНИМИ

Різдво в українському домі в Канаді

Український народ святкує усі свята дуже урочисто. Для кожного великого свята народ витворив традицію і звичай. Західня культура, щодо святкувань, основує свої звичаї на понятті, що свято — це спогад історичної події минулого часу. Східня культура (і українська культура) основує свої звичаї на понятті, що свято — це вічно існуюча подія, в якій, у свому ментї, бере участь кожний християнин. У цьому дусі зросли наші традиційні звичаї, за якими українська родина святкує Різдво Господа нашого Ісуса Христа.

Піст

Люди чекали приходу Спасителя довгими віками. Це був час підготови, — час молїння. До кожної великої надії бував час приготування. Сам Господь наш Ісус Христос дав приклад на це, бо через сорок днів і ночей готувався постом і молитвою до виходу проповідувати Новий Заповіт. До дня великого свята Різдва Христового ми також готуємося молитвою і постом.

Свят-Вечір

Вечірні години, які попереджують день Різдва Христового, закінчують час приготування до цього великого менту в житї людей. Це наш Свят-Вечір.

Урочистості Різдва починаються Святим Вечором. Свят-Вечір починається від з'явлення на небі першої зорі. У цей час родина починає святкувати. Все, що до звичаїв святкування треба було приготовити, приготовано цього дня, або й тижнями наперед.

Головний зміст Свят-Вечора — це „Свята Вечера". Це вечера останнього дня передріздвяного посту. Страви Святої Вечері строго пісні. До Вечері сідають тільки члени родини, бо кожна сім'я справляє Вечеру у власнім домі. Подорожних і бездомних родина приймає до себе.

Дім приготований до Свят-Вечора традиційно. Він представляє собою вифлеємський вертеп, де народився Христос, а також домашню Церкву, в якій з'єднуються члени родини всїх віків так, як в Храмі Божому поєднується Церква Земна із Церквою Небесною.

Приготування дому

„Ще далеко до Різдва починали готуватися до цього великого зимового свята. Господар сберігав сніп „Рай-Дідух" з обжинків у клуні. З косовищі відкладалося найкраще запашне зелене сіно для Різдва; вгодував кабанця; бив свіжого олію; дер достатньо проса та гречки на пшово та крупи; варив мед. .

„Господиня завчасно пошивала й вишивала нову білизну для усіх членів родини (сорочки, штани, запаски, плахти. .); приготовляла нові чисті рядна, рушники, скатерки й все нощене й нове було попрано й покачано. . . За два-три дні до Різдва качали свічки з воску. . . і хату вибілювали". . . (Український Рік у Народніх Звичаях, Проф. С. Килимник).

Зараз перед вечерою господар вносив „Дідуха" в хату. Переступаючи поріг вітав своїх, а свої вітали його: .

— Будьте здорові з Святами, з Різдвом Христовим. Христос раждається!

— Славімо Його!

„Дідуха" ставляють на покутї. Це кут кімнати, на стїнах якої висять Святі Ікони в лямпадками (домашній іконостас). Місце, де має стояти сніп „Дідух" притрушене сіном. „Дідух" символізує членів родів цього дому, що пов'язуються через цю родину. Тому і найпочесніше місце дому призначується для „Дідуха".

Стіл приструшують сіном і покривають найкращою скатеркою, а підлогу під столом покривають сіном (або соломою). Стїл і кімната символізують вифлеємський вертеп, де Христос народився і де Йому першими поклонилися пастухи.

Посередині стола господиня ставить колачі. Свічі (одна, три, або п'ять) розставлені по столі. На стїл господиня ставить усі страви нараз, бо Святу Вечеру споживають усі разом. Страв має бути 12 на спомин дванадцяти Апостолів Христових. Кутя споживається як перша страва й її, за найбільш поширеним звичаєм, найперше кушає господар, а тоді подає іншим членам родини, при чому поздоровляє всїх.

Свята Вечера

При появленні світла першої зорі, а в домі при світлі свічок, родина засідає за свят-вечірній стіл. Найстарший дому, тобто господар, сідає на головному місці. Він переводить молитву; він також бере кутю і ділить її поміж родиною при чому вітає всїх:

У Святий Вечір цей, ждемо дня свята Різдва Христового з вірою і любовю один до одного, — таку ж любов мав Господь Бог, Отець Небесний, до нас, що Сина Свого послав нам на спасіння. Нехай же всїх нас збереже Бог в щастї і в здоров'ї; Христос раждається!

У кожному домі текст привітання є окремий, але всі привітання однозгідні змістом. Батько і всі інші члени родини вітають один одного привітом: „Христос Раждається!"

Кожної страви треба покушати. Дванадцять страв складаються із таких плодів, які є можливі до набуття. У деяких частинах господиня долюбувала всїх своїх куховарських умінь, щоб і з йєщого числа плодів приготувати 12 страв.

Родина не приспішує вечері. Після спожиття вечері не встають, а співають перші колядки. Стола не опорожнюють; збирають хіба тільки такі страви, які інакше не могли б сберегтися. За Вечерею можна згадувати тільки родинні справи; покійників, врожай, худібку, все родинне.

Загальний вид хати на Святий Вечір

Хата прибрана святочно. . . Палає свічка. . . Лямпадка блимає. . . Пахне запашним сіном, зіллям, ладаном, смачними стравами. Всі святочно одягнені. . . А з покутя величо споглядає сніп „Дідух". . . Радісні обличчя родини. . . Урочистий настрій. . . Тиша, заглибність, спокій, доброта й любов. . . (Проф. С. Килимник: Укр. Рік).

Різдво Христове

Після Святої Вечері, в призначений час, родина встає і всі разом ідуть в Храм Божий на відправу Різдвяних Богослужб. З Храму вертаються надранком.

Христос Народився!, Христос Народився! — вітаються всі.

Колядками вітають одні одних і поздоровляються різдвяним привітом. Піст закінчився. Настав день радости для світу і для родини. Домн радуються гостями, колядниками й гутірками.

Новий час — новий дім

Багаті звичаї, якими родина відзначала Свята Різдва Христового, мають сільсько-господарський зміст. Як можна зберегти звичаї свого народу і християнувати їх до міста й міського дому?

Звичаї, що дійшли до нас, пройшли довгий і трудний шлях. Український народ віками святкував свята „за звичаями своїх батьків" — на волі й у неволї, вдома й на чужині, в добрих і в лихих годинах.

Родина, як у всякому віку, так і тепер старається придбати все, чого треба, наприклад сніпок збіжжя і сіна. На фармах господарі й досі зберігають сніп і сіно на Різдво.

Під час посту треба постарати про все, що дім буде потребувати на Свята. У цей час всі вивчають колядки, всі приступають до Сповіді й приймають Святе Причастя.

День Свят-Вечора родина проводить у строгому пості. Тихо прибирається дім, готуються страви. Дещо приготовано наперед. Коли в родині прийнято декорувати ялинку, то це робиться у цей день. Не прийнято прикрашувати дому паперовими прикрасами на лад неукраїнського дому, де свята збувають бенкетами з поганськими ритуалами.

Свят-Вечір — це родинне свято, і члени родини святкують його в своєму домі. Гостей не запрошують на Свят-Вечір. Кожна родина обов'язана приймити до свого дому того, хто не може святкувати вдома: подорожуючий, бездомний, студент, або хтось такий, хто не може бути в своєму домі із поважних причин.

Дарунки, звичайно, даються у день свята Святого Миколая. Коли ж є звичай обмінюватися дарунками в часі Різдва, то це робиться аж після Святої Вечері, або по повороті домів із Різдвяних Богослужб.

Страви Святої Вечері обов'язково пісні: кутя, риба, борщ або капустняк (пісні), підпеньки, голубці з крупою або з рижу, фасоля, біб, горох, вареники, узвар, книші, пампушки, періжки і т.п. Алькогольних напитків на Свят-Вечір не вживається.

Немає такого дому, якого українська родина не могла б прибрати по звичаю „своїх батьків". „Дідух" може бути менший від того, якого ставив у домі наш прадід. Стола й підлогу можна гарненько й чепурненько притрусити сіном. „Дідуха" конечно поставити на найпочесніше місце кімнати-їдальні.

Треба тільки знати значення цього дня й символіку цього часу.

Греко-Католицька єпархія вводить англійську мову в Богослуження

Греко-католицький епископ Йосиф Шмондюк, що очолює Стемфордську епархію українців греко-католиків в США, видав розпорядження, згідно якого, почавши з 29 листопада 1964 р., в цій епархії частково вводиться англійську мову в Богослуження (на місце старо-болгарської, тобто т. зв. „церковно-слов'янської").

Точніші інформації про це подав укр. греко-катол. часопис „Шлях" (ч. 47, 1964) у Філядельфії.

Тайний розкол на III Родоській Конференції

АТЕНИ. — „Щось дивне коїться з Родоськими нарадами, що цим разом відбуваються таємно". Катол. преса, однак сповіщає, що на нарадах, на відкритті яких грецький міністр закордонних справ привітав початок діялогу з папою, і на яких тим разом були представники й Грецької Церкви, вирішили вислати до Риму делегацію.

Інакше як повідомляється з Атен: „розкол стався на Родосі, і працює комісія, щоб знайти розв'язку для замирення" (Журн. „Православная Русь" ч. 21, 1964. США).

Так звана „всеправославна", третя за чергою, Конференція на грецькому острові Родосі відбувалася від 1-го по 15-го листопада включно.

Конференція поділилася на три табори

Часопис „Бизентайн Кетолик Ворлд" (США) за 22 листопада ц. р. інформує:

„На Всеправославній Конференції на острові Родосі були виражені три погляди у справі зближення Православних Церков з метою переговорювання з Католицькою Церквою.

На зборах представників 14-х Церков Сходу дискусії зосереджуються навколо таких питань: Коли мають початися переговори (з папою), і як вони мають відбуватися?

Хоч розмови на засіданні ведуться в повній тайні, то все таки було виявлено, що в промовах делегатів були предложені три відповіді й пропозиції у справі вищезгаданих питань.

Однак, згідно з правилами процедури, всі предложення повинні бути прийняті одноголосно.

Перше продложення на Конференції полягає в тому, що перш за все треба визначити час і місце початку цих переговорів (з папою). Цей погляд підтримує його Блаженство (Святішість — р. В.) Патріярх Константинопольський Атенагорас І, який і скликав Конференцію, а також Патріярхи Олександрійський, Антіохійський та Єрусалимський, і автокефальна Церква острова Кипру.

Другу пропозицію предложила Православна Російська Церква Московського Патріярхату, — згідно з якою, переговори (з папою) мали б початися по закінченні Ватиканського Собору. Цей погляд підтримують Патріярхати Болгарії та Румунії, і Церкви Чехословакії та Грузії. Спостережники вбачають у цій пропозиції політичні причини Московського Патріярхату, — щоб так дочекатися, які рішення зробить Ватиканський Собор щодо деяких питань.

Третю пропозицію предложили делегати Православної Церкви Греції, які пропонують, щоб переговори (з папою) відложити на довший час. За цією пропозицією стоїть сам Архиепископ Христодом, голова Православної Церкви Атен і всієї Греції, який противиться всяким переговорам (з Катол. Церквою). Цей крайній погляд підтримують делегати Православних Церков Фінляндії і Сербської Церкви в Югославії. Речники тієї останньої пропозиції стоять за відложенням, бо бояться, що якщо б переговори почати тепер, то це може причинитися до поглощення Православія Католицькою Церквою".

З.Р.В. — Ніде не сказано, що б ці розходження між Церквами може полагоджено. Це значить, що ні один з цих таборів не відмовився від своєї пропозиції. А тому що тільки одноголосність голосів усіх делегатів можна робити уховали, то це значить, що Конференція в цій справі (діялог з Римом) не ухвалила жодної постанови, бо тут не було одноголосности.

Коротні вісті

МОСКВА. — Зірваний советський владою (восени ц. р.) Преображенський собор був катедральним собором митр. Ніходима (Ротова). Його зірвання влада мотивує тим, що цей Собор заважав на шляху прокопання входу до підземної залізнички (метро). („П'ятдесятниця Русь" ч. 21, 1964).

БРУКЛИН, США. — Настоятель епископської церкви Св. Трійці в Бруклині о. Едм. Міллер, у своїй проповіді гостро осудив епископського еп. Пайка з Каліфорнії, який не визнає Св. Трійці, бо, каже він, сама ідея про Св. Трійцю не існувала ні в Христа, ні в Апостолів. Промову о. Міллера опублікував журн. „Да Америкен Чирч Нюз" (листопад 1964 р.). „Свобода слова дана всім, отже і всі моляться за те, щоб Господь зрозумів еп. Пайка, а якщо — ні, то щоб звільнив його від обов'язків епископа, — нехай уже він як приватна особа проявляє собі повноту свободи!" — заявив о. Міллер. (Епископальна — це Англіканська Церква в США).

КИЇВ. — Кореспондент „Літературної України" в числі за 13. XI. 64 р. радіє, що в долині Дністра в Галичині вже „не мулянть очей придорожні капличкн та бовванн-хрести", — цебто, з того ясно, що безбожна влада понищила ці зовнішні вияви побожности українського народу.

МЮНХЕН. — 29 листопада 1964 р. тут на 48-му році життя помер редактор Геналій Котерович, один з найвизначніших українських журналістів.

Покійний — син українського православного священика — народився в Гучві на Холмщині.

САН ФРАНЦІСКО. — У цьому місті за останні роки повернулося до Православія коло п'ятсот тисяч французів римокатоликів. Їхнім епископом — є владика Жан-Нектарій, якого 11 листопада 1964 р. хіротонізували російський епископ Іоан і румунський епископ Теофіл. Єп. Жан-Нектарій — це бувший священик Євграф Ковалевський.

(„Православная Русь" ч. 22, 1964 р.)

ТОРОНТО. — Вицекопреосв. Владика Михаїл, Архиепископ Торонта й Східньої Канади, 21 жовтня 1964 р. прийняв на авдиенції редакторів місцевого укр. греко-катол. журналу „Світло", о. О. Куприяна й о. В. Ваврика. Зміст їхнього короткого інтервю з нашим Владикою поданий у журн. „Світло" за грудень 1964 р. Ці священики цікавилися поглядами Владики на католицький II Ватиканський Собор.

АВСТРАЛІЯ. — Значне число греків в Австралії виступили з-під юрисдикції Константинопольського Патріярха і включилися в недавно проголошену автокефальну Грецьку Православну Церкву Америки й Австралії, яку очолив прибувший з Кипру митр. Фотій. Константинопольський патріярх Атенагорас І і первоієрарх Кипрської Православної Церкви проголосили митр. Фотія позбавленим духовного сану, але він не визнав цього розпорядження. Митр. Фотія підтримує автокефальна Сербська Церква (еп. Діонисій і автокефф. Білоруська Церква в США).

ЙОГАННЕСБУРГ, Південно Африканська Федерація — Протестантська Студентська Християнська Асоціяція (СХА) цієї держави виступила з членства протестантської Світової Студентської Християнської Федерації (ССХФ). ССХФ веде кампанію проти білого уряду Південної Африки за його расистську політику (сегрегацію) супроти негрів, натомість СХА є лояльною до свого уряду („Да Реформд Чирч Нюзлеттер" ч. 82, 1964 р. Йоганнесбург).

ФРАНКФУРТ, Зах. Німеччина. — У Франкфурті над Майном у серпні 1964 р. відбулись 19-ті збори Ген. Ради Світов. Союзу Реформованих Церков. Членами цієї організації є 90 Реформованих Церков у 66-ти країнах, і вони охоплюють собою 400 мільйонів вірних, інформує „Виннипег Трибюн" (14. 12. 64). Президентом ССРЦ є пастор Ралф Вальдо Лойд з США.

ПІТТСБУРГ, США. — 700 делегатів на 2-й Конвенції Лютеранської Церкви в США, що відбулася 1964 р., більшістю голосів вирішили, що збирання грошей на Церкву шляхом базарів, гри в карти, платних обідів і т. п. шкодить повазі Церкви. Але призначена для цього комісія зробила висновок, що без таких способів здобування фондів усі 6,200 церковних лютеранських громад в США будн б матеріяльно зруйновані.

ТОРОНТО. — Об'єднана Канадська Церква (Юнайтед Чирч) цього року випустила накладом 15 тисяч примірників брошуру з пропозицією англіканського епископа Стівена Ніла, щоб Англіканська Церква в Канаді й Юнайтед Чирч об'єдналися; це, однак, можливе лише тоді, коли Юнайтед Чирч погодиться ввести в себе епископат. Пастор Ричард Дейвидсон очолює 10-членну Комісію Юнайтед Чирч, яке в цій справі переговорює з Англіканською Церквою.

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ СОБОР СВ. ПОКРОВИ У ВІННІПЕЗІ

Христос Рождається!

Отець Настоятель, Управа та всі вірні Українського Православного Собору Св. Покрови у Вінніпезі щиро вітають з Різдвом Христовим та Новим Роком, Блаженного Владику Митрополита Іларіона, Високопреосвященнішого Владику Архиепископа Михаїла, Високопреосвященнішого Владику Архиепископа Андрея, Преосвященнішого Владику Бориса, Світлу Консисторію нашої Церкви в Канаді з її Президією, о. Принципала та Дирекцію Колегії Св. Андрея у Вінніпезі, Професорську Раду і Декана Теологічного Факультету Колегії Св. Андрея, Всечесне Монашество та Духовенство нашої Церкви в Канаді. Достойних членів та прихильників Собору Св. Покрови у Вінніпезі, жертводавців та всіх вірних нашої Церкви в Канаді.

Бажаємо всім

ВЕСЕЛИХ СВЯТ ТА ЩАСЛИВОГО 1965-го НОВОГО РОКУ.

Христос Рождається!

о. Настоятель
і Управа Собору
Св. Покрови.

Отець Михаїл

РОЗМОВА З ВІРНИМИ

Різдво в українському домі в Канаді

Український народ святкує усі свята дуже урочисто. Для кожного великого свята народ витворив традицію і звичай. Західня культура, щодо святкувань, основує свої звичаї на понятті, що свято — це спогад історичної події минулого часу. Східня культура (і українська культура) основує свої звичаї на понятті, що свято — це вічно існуюча подія, в якій, у свому менті, бере участь кожний християнин. У цьому дусі зросли наші традиційні звичаї, за якими українська родина святкує Різдво Господа нашого Ісуса Христа.

Піст

Люди чекали приходу Спасителя довгими віками. Це був час підготовки, — час моління. До кожної великої надії бував час приготування. Сам Господь наш Ісус Христос дав приклад на це, бо через сорок днів і ночей готувався постом і молитвою до виходу проповідувати Новий Заповіт. До дня великого свята Різдва Христового ми також готуємося молитвою і постом.

Свят-Вечір

Вечірні години, які попереджують день Різдва Христового, закінчують час приготування до цього великого менту в житі людей. Це наш Свят-Вечір.

Урочистості Різдва починаються Святим Вечором. Свят-Вечір починається від з'явлення на небі першої зорі. У цей час родина починає святкувати. Все, що до звичаїв святкування треба було приготовити, приготовано цього дня, або й тижнями наперед.

Головний зміст Свят-Вечора — це „Свята Вечера". Це вечера останнього дня передріздвяного посту. Страви Святої Вечері строго пісні. До Вечері сідають тільки члени родини, бо кожна сім'я справляє Вечеру у власнім домі. Подорожних і бездомних родина приймає до себе.

Дім приготований до Свят-Вечора традиційно. Він представляє собою вифлеємський вертеп, де народився Христос, а також домашню Церкву, в якій з'єднуються члени родини всіх віків так, як в Храмі Божому поєднується Церква Земна із Церквою Небесною.

Приготування дому

„Ще далеко до Різдва починали готуватися до цього великого зимового свята. Господар зберігав сніп „Рай-Дідух" з обжинків у клуні. З косовиці відкладалося найкраще запашне зелене сіно для Різдва; вгодував кабанця; бив свіжого олію; дер достатньо проса та гречки на пшоно та крупи; варив мед. .

„Господиня завчасно пошивала й вишивала нову бізизну для усіх членів родини (сорочки, штани, запаски, плахти. . .); приготовляла нові чисті рядна, рушники, скатерки й все новісне й нове було попрано й покачано. . . За два-три дні до Різдва качали свічки з воску. . . і хату вибілювали". . . (Український Рік у Народніх Звичаях, Проф. С. Килимник).

Зараз перед вечерою господар вносив „Дідуха" в хату. Переступаючи поріг вітав своїх, а свої вітали його:

— Будьте здорові з Святами, з Різдвом Христовим. Христос раждається!

— Славімо Його!

„Дідуха" ставляв на покутті. Це кут кімнати, на стінах якої висить Святі ікони з лямпадками (домашній іконостас). Місце, де має стояти сніп „Дідух" притрушене сіном. „Дідух" символізує членів родів цього дому, що пов'язуються через цю родину. Тому і найпочесніше місце дому призначується для „Дідуха".

Стіл приструшують сіном і покривають найкращою скатеркою, а підлогу під столом покривають сіном (або соломою). Стіл і кімната символізують вифлеємський вертеп, де Христос народився і де Йому першими поклонилися пастухи.

Посередині стола господиня ставить колачі. Свічі (одна, три, або п'ять) розставлені по столі. На стіл господиня ставить усі страви наразі, бо Святу Вечеру споживають усі разом. Страв має бути 12 на спомин дванадцять Апостолів Христових. Кутя споживається як перша страва й її, за найбільш поширеним звичаєм, найперше кушає господар, а тоді подає іншим членам родини, при чому поздоровляє всіх.

Свята Вечера

При появленні світла першої зорі, а в домі при світлі свічок, родина засідає за свят-вечірній стіл. Найстарший дому, тобто господар, сідає на головному місці. Він переводить молитву; він також бере котю і ділить її поміж родиною при чому вітає всіх:

У Святий Вечір цей, ждемо дня свята Різдва Христового з вірою і любовю один до одного, — таку ж любов має Господь Бог, Отець Небесний, до нас, що Сина Свого послав нам на спасіння. Нехай же всіх нас збереже Бог в щасті і в здоров'ї; Христос раждається!

У кожному домі текст привітання є окремий, але всі привітання однозгідні змістом. Батько і всі інші члени родини вітають один одного привітом: „Христос Раждається!"

Кожної страви треба покушати. Двадцять страв складаються із таких плодів, які є можливі до набуття. У деяких частинах господиня доложувала всіх своїх куховарських умінь, щоб і з йомшого числа плодів приготувати 12 страв.

Родина не приспішує вечері. Після спожиття вечері не встають, а співають перші коляди. Стола не опорожнюють; збирають хіба тільки такі страви, які інакше не могли б зберегтися. За Вечерею можна згадувати тільки родинні справи: покійників, врожай, куйдіку, все родинне.

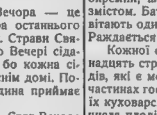

Загальний вид хати на Святий Вечір

Хата прибрана святочно. . . Палає свічка. . . Лямпадка блимає. . . Пахне запашним сіном, зіллям, ладаном, смачними стравами. Всі святочно одягнені. . . А з покуття велично сплогядає сніп „Дідух". . . Радісні обличчя родини. . . Урочистий настрій. . . Тиша, лагідність, спокій, доброта й любов. . . (Проф. С. Килимник: Укр. Рік).

Різдво Христове

Після Святої Вечері, в призначений час, родина встає і всі разом ідуть в Храм Божий на відправу Різдвяних Богослужб. З Храму вертаються надранком.

Христос Народився!, Христос Народився! — вітаються всі.

Колядками вітають одні олних і поздоровляються різдвяним привітом. Піст закінчився. Настав день радости для світу і для родини. Домі радуються гостями, колядниками й гутірками.

Новий час — новий дім

Багаті звичаї, якими родина відзначала Свята Різдва Христового, мають сільсько-господарський зміст. Як можна зберегти звичаї свого народу і пристосувати їх до міста й міського дому?

Звичаї, що дійшли до нас, пройшли довгий і трудний шлях. Український народ віками святкував свята „за звичаями своїх батьків" — на волі й у неволі, вдома й на чужині, в добрих і в лихих годинах.

Родина, як у всякому віку, так і тепер, наперед старається придбати все, чого треба, наприклад сніпок збіжжя і сіна. На фармах господарі й досі зберігають сніп і сіно на Різдво.

Під час посту треба постарятися про все, що дім буде потребувати на Свята. У цей час всі вивчають колядки, всі приступають до Сповіді й приймають Святе Причастя.

День Свят-Вечора родина проводить у строгому пості. Тихо прибирається дім, готуються страви. Дещо приготовано наперед. Коли в родині прийнято декорувати ялинку, то це робиться у цей день. Не прийнято прикрашувати дому паперовими прикрасами на лад неукраїнського дому, де свята збувають бенкетами з поганськими ритуалами.

Свят-Вечір — це родинне свято, і члени родини святкують його в своєму домі. Гостей не запрошують на Свят-Вечір. Кожна родина обов'язана приймати до свого дому того, хто не може святкувати вдома: подорожуючий, бездомний, студент, або хтось такий, хто не може бути в своєму домі із поважних причин.

Дарунки, звичайно, даються у день свята Святого Миколая. Коли ж є звичай обмінюватися дарунками в часі Різдва, то це робиться аж після Святої Вечері, або по повороті домів із Різдвяних Богослуж6.

Страви Святої Вечері обов'язково пісні: кутя, риба, борщ або капустняк (пісні), підпеньки, голубці з круп або з рижу, фасоля, біб, горох, вареники, узвар, книші, пампушки, періжки іт.п. Алькогольних напитків на Свят-Вечір не вживається.

Немає такого дому, якого українська родина не могла б прибрати по звичаю „своїх батьків". „Дідух" може бути меншний від того, якого ставив у домі наш прадід. Стола й підлогу можна гарненько й чепурненько притрусити сіном. „Дідуха" конечно поставити на найпочесніше місце кімнати-ідальні.

Треба тільки знати значення цього дня й символіку цього часу. Найперше

Греко-Католицька єпархія вводить англійську мову в Богослуження

Греко-католицький епископ Йосиф Шмондюк, що очолює Стемфордську епархію українців греко-католиків в США, видав розпорядження, силою якого, почавши з 29 листопада 1964 р., в цій єпархії частково вводиться англійську мову в Богослуження (на місце старо-болгарської, тобто т. зв. „церковно-слов'янської").

Точніші інформації про це подав укр. греко-катол. часопис „Шлях" (ч. 47, 1964) у Філядельфії.

треба перемогти незнання, а з тим також „страх", що, мовляв, „делікатні меблі й підлога потерпять!"

— — —

Вішую Вас, чесний та славний Читачу, господарю й господине — усім добром, усім гараздом, чого собі від Господа Бога бажаєте та думкою думаєте, щоб так сталося Вам! Поможи Вам, Боже, ці свята мирно відсвяткувати, а другіх у радості і веселості дочекати. А мені ласкаві будьте, не за ле мати, що у ваш чесний дім та двір завітав сторінкою „Вісника". Завітай до Вас, Боже, ласкою своєю на цілий рік і вік! Цим Вас вінчую. Здорові будьте та в гаразді оставайтесь. Нехай буде честь і хвала народженому Ісусу Христу на віки. Амінь. Христос Народився! Славте Його!

Запити висилати на адресу:

FATHER MICHAEL,
7 St Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

ДО УВАГИ ЗАЦІКАВЛЕНИХ

Усі запити, признання й зауваги у справі рубрики „Розмова з вірними" прошу скеровувати на адресу о. Михаїла, а не на мою адресу, бо що рубрику веду не я.

Свящ. С. Ярмусь.

Богослуження в Катедрі Пресв. Трійці, в різдвяному сезоні – січень 1965

3. **Неділя.** — 9.30 ранку Богослужения. 2.30 по пол. Концерт Нед. Школи.
6. **Середа, Святий Вечер.** — Коляди Катедр. Хору по радіо „С.К.У." від 8:40 — 8.55 вечером.
Год. 10 вечером — Вел. Повечір'я.
Год. 11 вночі. — Архиерейська Служба Божа.
7. **Четвер. Різдво Христове.** — 9.30 ранку Богослуження.
8. **П'ятниця, Собор Пр. Богородиці.** — 9.30 ранку Богослуження.
9. **Субота, Св. Степана.** — Год. 9.30 ранку Богослуження.
10. **Неділя.** — Год. 9.30 ранку Богослуження.
14. **Четвер, Новий Рік.** — 9.30 ранку — Богослуження.
17. **Неділя.** — 9.30 ранку Богослуження.
18. **Понеділок, Щедрий Вечер.** — Год. 9.30 ранку Богослуження.
Год. 6.00 вечером — Водосвятя.
Год. 6.30 вечером — Різдвяна Свята Вечеря для всіх парафіян.
19. **Вівторок, Йордан.** — 9.30 ранку — Архиерейська Служба Божа.
20. **Собор св. Івана.** — 9.30 ранку Богослужения.

Відвідини з Свяченою Водою

Від Йордану почавши, наші священники відвідають домі всіх парафіян з молитвою і свяченою водою. Годиться їх радо повитати і прийняти з пощаною й любовію.

Лютий.

7. **Неділя.** — Богослужения год. 9.30 ранку.
Загальні Річні Збори в год. 2.30 по полудні.

КОЛЯДНИКИ

Наші колядники прийдуть до Вас з колядою. Проситься їх прийняти й щедро обдарувати, бо ввесь прихід з коляди йде на вибудування Катедри і сплату її довгів.

Управа Катедри Пресв. Трійці.

З життя Колегії Св. Андрея

Враження з подорожі

Отець Архимандрит Іов Скакальський був два місяці в дорозі по Близькому Сході. Був він у Константинополі, Бейруті, Єрусалимі, Єрихоні, над Йорданом, біля Мертвого моря, в Вифлеємі і в Греції — в Афінах, Салоніках і на Афоні.

Вернувшись щасливо, він поділився всіми враженнями з нашими вірними в Катедральній Громаді Пресв. Трійці, в Соборі Св. Покрови, а тепер в неділю вечером 6-го грудня, 1964 р., в Колегії Св. Андрея, о. Архимандрит Іов дав доповідь і висвітлив світлини (слайд), які зробив під час його подорожі. Він розповів про зустріч з високими церковними достойниками, про участь у Богослуженнях з Єрусалимі в Страстний Тиждень і на Великдень, про відвідини святих місць і інші цікаві пригоди.

Довгі дві з половиною години розповідав він про все, що бачив, і що пережив. Усе було цікаве, бо студенти слухали з великим зацікавленням, а навіть були готові довше ще послухати його цікаві хвилини, які він пережив та чим сам був дуже захоплений.

Закінчив о. Іов такими словами: що почувається дуже щасливим, що Господь Бог сподобив його побувати в святих місцях і пережити ті радісні та щасливі моменти там, де Син Божий ходив Своїми Святими Стопами, де народився і помер за нас людей і за наше спасення.

Під кінець доповіді о. Архимандрита, студенти і гості мали перекуску у їдальні Колегії.

На доповіді о. Архимандрит Іова — окрім студентів Колегії Св. Андрея, були члени Дирекції, принципал о. Д-р С. В. Савчук, Владика Борис і дуже багато гостей з Вінніпегу і околиць.

Представники з України відвідали Колегію Св. Андрея

Дня 9-го грудня в пообідню пору відвідали Колегію представники з України. В короткій розмові з принципалом Колегії о. Д-ром С. В. Савчуком, вони найбільше цікавилися життям українців, а в особливо життям Колегії Св. Андрея. А коли довідалися, що що Колегію збудували самі українці без будь-якої допомоги зі сторони держави чи ще якої-небудь установи, то вони висловили признання канадійським українцям за осяги.

У Пропам'ятній Книзі Колегії вони підписалися як слідує: Юхим Ярощук — Луцьк, УРСР, Богдан Дудикевич — Львів, Степан Крежанівський — Україна.

Свято-Андреївський вечір

Дня 13-го грудня, по старому стилю 30-го листопада, Св. Церква Христова з давніх віків християнства згадує пам'ять, подвиги й страждання Св. Апостола Андрея Первозванного. Св. Апостол Андрей це той з дванадцяти перших учеників Христових, з ім'ям якого в українському народі заховався побожний переказ про те, що Божим Провидінням доходив Св. Апостол Андрей в своїй проповідницькій подорожі річкою Дніпром і до гір київських. По прибуттю в українські землі Св. Апостол Андрей поблагословив ці гори, поставив на одній з них Святого Хреста та пророк учекам, що були при ньому, про будуче тут, як на цих горах засяє благодать Божа, як повстане місто велике та багато церков побудується в ньому. На підставі цього народнього переказу, занесеному нашими найдавнішим літописцем в Київський Літопис XIIго віку, Українська Православна Церква вважає Святого Апостола Андрея своїм основоположником, і так Його помнене на рідних землях, як також скрізь і на Заході, де є українські православні громади за церковними відпустами при Богослуженнях.

Св. Апостол Андрей Первозваний залишився назавжди в пам'яті нашого народу, та став світлом для всіх православних українців, та завжди пригадує нам ті обов'язки, які ми прийняли з тайною Святого Хрещення.

У Канаді від самих початків поселення українців, особливо від самого початку заснування Української Греко-Православної Церкви, православні українці рік-річно згадують свого покровителя в Церкві. Особливо цей день 13-го грудня найурочистіше відзначують студенти Богослови при Колегії Св. Андрея у Вінніпезі.

Попередніми роками це свято відбувалося в приміщеннях старих будинків Колегії, де не можна було зібрати більшого числа українського громадянства і тому може це свято не виходило так урочисто.

Тепереж, коли вже наша Богословська школа знаходиться в нових і відповідних будинках Колегії на кемпусі Манітобського університету, ми студенти позволили собі відзначити цей день більш урочисто і при більшій участі нашого громадянства.

У неділю 13-го грудня о 10-ій годині ні ранку, наш дорогий Преосв. Владика Борис відслужив урочисту Службу Божу в асисті о. Протопресвітера С. В. Савчука та о. Архимандрита Іова Скакальського, а вечером о 7-ій годині було від служено Молебень. Молебень відслужив настоятель Богословського Факультету о. Архимандрит Іов Скакальський. Співали студенти богослови. На Молебні були присутні також наші Високодостойні Владики: Блаженніший Владика Митрополит Іларіон та Преосвященніший Владика Єпископ Борис, а також було багато присутніх з Вінніпегу й околиць.

Після Молебня всі присутні перейшли в авдиторію, де відбувся концерт в честь (пам'ять) Св. Апостола Андрея Первозванного.

Перша точка: Сумківський хор з Собору Св. Покрови, виконав дві пісні під дирігентурою п. Я. Каптія; 2) Слово Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона. У своєми коротенькому своєї „Андреївська ідеологія Української Православної Церкви", Блаженніший Владика розповів про Св. Апостола Андрея як Основоположника нашої Церкви, та закликав нас до праці на церковно-громадській ниві. Особливо звернув увагу Блаженніший Владика молоді, — закликав молодь, щоб вона не забувала своєї Церкви, щоб брала якнайбільше участи в церковній праці, та щоб вивчала свою рідну українську мову — мову наших предків. 3) Студенти богослови відспівали дві пісні під дирігентурою студента богослова п. С. Синейка. 4) Реферат п. Гр. Подгурця „Апостол Андрей — основоположник Української Православної Церкви". 5) Сольо на піянїно виконав студент-богослов п. С. Синейко. 6) Деклямація „Не Київських горах",

В. Будзиновський

ДО ВІРИ БАТЬКІВ

(Історичне оповідання)

(Продовження)

— Я тобі кажу, що подужаєш чорта, котрий стоїть над ним і витягає по його душу свої кігті. Тепер, коли вже раз забалакала до него про віру, то не пропускай ні одної днини без того, щоб навернути його. Капля води видовбає скалу... Впрочім, або він змякне і буде твій, або ти, бачучи безуспішність твоїх заходів, станеш привикати до думки, що тобі треба буде забути про него.

***

Раз під сам вечір причвалав до двора Панько сам, без Павла. Марійка була на подвір'ю.

— Прикажіть пануищо, — промовив до неї Панько зіскакуючи з коня — двом парубкам щоби зараз бігли, туди дорогою вісьма, до панича. Я за той час винесу килим.

Панько скочив до мешкання Павла. Марійка, хоч не знала на що, прикликала двох парубків і казала їм бігчи дорогою в сторону Павлового двора. Зміркувала, що бусїло статися щось вже дуже, бо в лиці Панька була тривога.

— Що таке сталося? — спитала, коли з хати вийшов Панько, несучи під пахою килим.

— Нема часу розказувати, бо панич лежить на дорозі безпомічний — відповів, вискакуючи на коня.

— Матінко Божа! — скрикнула і пустила ся бігцем за Паньком, котрий ніг нав чвалом.

Коли Марійка прибігла на місце, якої чварт милі за двором, парубки вже клали Павла на килим розпростертий між обома кіньми. Лежав неподвижно, бледний, з заплющеними очима. Тепер Панько розказував.

— Ми вертали від нас, тай балакали На конях сиділи ми недбало. Ані повід в руках не мали, ані ніг в стременах. Нараз перед нами поперек дороги майнула серна. Десь та бестія так близько дворя!.. Кінь панича скочив в бік і скинув його. Я також зарив носом у порох але впрочім нічо мені не сталося. Панича... хто знає, чи не завинила зле загоєна пострілова рана... заморочило. Може й головою вдарив... Требаби зараз до міста по лікаря.

— Може справді впав на голову! — замітила Марійка, ковтаючи сльози.

— Може... Хоч мені бачиться, що впав на плечі. Може відбив собі легки, печінки? Може зломив хребет?

Павла привезли до двора. Покляли в ліжко і роздягли. На сорочці і на груди була кров. То справді, як Панько здогадував ся, отворила ся зле загоєна пострілова рана.

Прийхав лікар, оглянув недужого і похитав головою.

— Рана була зле вичищена — сказав — Лишилися кусники одягу, які разом з кулею залізли в тіло. Рана загоїлася лише з верха, при шкірі. В середині вона далі гнила. Колись булаби сама відчинила ця. Упадок з коня прискорив... Мабуть він з сего сну більше не пробудить ся. А очуняє, то на те, щоби заснути ще раз, але на віки.

Марійка стояла біля ліжка бліда і, про око, спокійно вслухувалася в слова лікаря. Гадала, що дочує ся бодай одного слівця надії. Аж лікар відїхав, видухла голосним плачем. Хоч мав ся відтягала ії, вона від ліжка недужого не відступила. Лишилася біля него цілу ніч і цілу ніч навколішках молилася. Просила Бога, щоби ії милому лишив житє, вернув здоровле.

Бог, начеб вислухав ії молитву, бо в ранці недужий очуняв. Лежав неподвижно, німий. Лише величезними очима дивився, начеб питав.

— Що зі мною сталося?... Що ти тут робиш? Тут в моїй спальні!

Марійка розказала йому, що з ним сталося. Сказала також, що Божа ласка поборе недугу, бо вона цілу ніч благала Бога, щоби йому вернув здоровле.

— Правда, любий мій — закінчила — що як ласка Бога поборе твою недугу, то ти невідплатишся йому невдячністю, але... Лише се, простогнав Павло. — З Богом поєднає мене ніч і бесконечна доброта самого Бога. Тепер мушу полагодити, що деякі людські справи. Як хочеш зробити мені прислугу, то пішли по сусідів Луцинського і Гавлицького. Нехай зараз прийдуть. Перекажеш їм, щоби квапилися, бо мій кінець вже недалекий.

Марійка, ще більше мати, не дуже були вдоволені з сего, що він в такій хвили кличе до себе свою віру. Але, що се було мабуть в якихсь маєткових справах, вводили його волю. Дві повозки поїхали, і за кі три години оба шляхтичі вже були коло него. На його просьбу лише вони оба лишилися коло него, всі инші вийшли з комнати.

(Дале буде)

Різдвяне Богослужения по радіо

З Благословенства Блаженнішого ІЛАРІОНА, Митрополита Вінніпегу і всієї Канади, в Різдвяну Ніч з 6-го на 7-го січня 1965 року, о годині 12-ій вночі („сентрал стендарт" час), буде передане РІЗДВЯНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ з Української Православної Церкви в ПРИНС АЛБЕРТ, Саск., почерез РАДІОСТАНЦІЮ СКВІ на хвилях 900.

Богослужения відслужить місцевий Парох Всеч. о. Прот. Юрій Турканський з участю церковного Хору під управою пана Петра Кіндрачука.

Просимо й цього року вислухати Різдвяне Богослужения, та вислати Ваш дар на покриття коштів, які зв'язані з радіо-передачою.

Пожертви просимо надсилати на адресу:

M. KINDRACHUK,
243-26th St. East.
Prince Albert, Sask.

або

Ukrainian Orthodox Church,
301-6th St. East.
Prince Albert, Sask.

За Ваш дар наперед сердечно дякуємо.

Прот. Юрій Турканський, парох
Т. Паскарук, голова
М. Кіндрачук, секретар.

Весілля богослова Василя і Марусі Василівих

Вінніпег. — У суботу, 19 вересня 1964 року, в Соборі Св. Покрови відбулося вінчання богослова Василя, сина о. прот. Григорія і добродійки Марії Василиних з Едмонтону, з панною Марусею, дочкою п-ва Павла і Леоніди Крещукіх з Вінніпегу.

Святу Тайну Вінчання довершив Преосв. Владика Борис в асисті о. протопресвітера Тита Яковкевича, о. митрата Єроніма Гринцини, о. прот. Томи Ковалишина і Всеч. о. і. Стуса — настоятеля Собору.

По вінчанні Преосв. Владика Борис сказав тепле слово на нову дорогу молодят, тим більше, що він знає молоду Марусю з малих років, він хрестив ії, а також знає і молодого.

По вінчанні в одній із міських заїзд відбулася весільна вечеря, господарем якої був Орест Олекший, богослов, албертієць і близький приятель молодого. Вечерю розпочалася молитвою, що ії произав Всеч. о. прот. Г. Васильв, а справи поблагословив Владика Борис. Під час вечері промовляли: Владика Борис, П. Крещук (батько молодої) о. прот. Г. Василів. А при кінці мав слово молодий. Вечерю і програму закінчено молитвою, що ії произав Всеч. о. д-р протопресвітер С. Савчук.

Весільну вечеру дали батьки молодої; було понад 300 гостей, а серед них дехто з родини молодого з Альберти. По вечері

відбулась весільна забава й обдарування молодих.

Друга весільна вечера

Посильки батьки молодого мешкають в Едмонтоні, а до того мають багато рідні, а приятелів ще більше, — в тому в суботу 26 вересня вечером в одній із міських заль відбувася друга весільна вечеря, що її влаштували батьки молодого. Гостей також було понад 300.

Господарем вечері був д-р Л. Фарина, який по майстерному справлявся зо своїми обов'язками. Молитву прокавав Всеч. о. прот. О. Хом'як, а страви поблагословив ВПреосв. Владика Андрей. Тост до молодих підніс д-р Л. Фарина. Промовляли Преосв. Владика Андрей, пані Крещук (мама молодої), вдв. П. Лазарович, П. Зварич, П. Рипка (дідусь молодого), Всеч. о. прот. Г. Василів, а при кінці молодий висловив подяку батькам і всім гостям. Всі промови прийнято гучними оплесками. Багато разів гриміло на залі многоліття на честь молодих. По вечері відбувась весільна забава і обдарування молодих.

Коротко про молодих

Василь Василів народився в Редвей, Альберта. До школи почав ходити у Вилінгдоні. Гай скулс скінчив у Верион, Б.К., у 1959 році. Того ж року вступив до Колегії св. Андрея, яку скінчив з успіхом в 1963 році. Тепер продовжує студії і працює в Консисторії УГПЦеркви.

Він належить до СУМК і є заступником голови екзекутиви на провінцію Манітобу.

Маруся, молода, народилась у Володимирі Волинському, в Україні, її батьки виїхали з України під час другої світової війни. На початку вони перебували в Австрії, а потім прибули в Канаду і поселилися у Вінніпезі.

Маруся вчащала до початкової школи в Йорет, Ман., а гай скуз скінчила у Вінніпезі і дальші студії продовжує в Манітобському університеті, де є на 4 курсі.

Маруся перейшла також повний пластунський вишкіл і належить до Студентської Організації ім. Іларіона.

Щасти, Боже, цій молодій парі!

М.К.

З життя Собору Св. Покрови у Вінніпезі

(Хроніка за місяць вересень і жовтень)

Панахида по бл. п. Т. Г. Шевченка

Дня 6-го вересня, зараз по Св. Літургії, за участю Соборного Хору і всіх присутніх в той день в Соборі, була відслужена урочиста Панахида за спокій душі Т. Г. Шевченка в нагоди святкувань 150-річчя з дня народження нашого безсмертного Кобзаря. Перед Панахидою, змістовне слово про нашого найбільшого національного Пророка, виголосив Настоятель Собору, о. І. Стус.

Того ж самого дня, Соборня Громада Св. Покрови під проводом свого Настоятеля, голови Громадин, п. Г. Баб'яка та члена Соборного Заряду, п. Д. Чорноуса взяла участь в демонстраційному поході до пам'ятника Т. Г. Шевченка на парляментарній площі Манітобської Легіслятури, як також в усіх наступних святкуваннях які відбувались в той час у Вінніпезі під проводом Комітету Українців Канади.

Початок шкільного року в Соборних школах

В суботу, 12-го вересня ц.р., почалось навчання в нашій Українській Соборній Школі, яка провадиться в державній школі „Кінг Едвард ч. 2", кожної суботи від год. 9.12 ранку. Перед початком навчання, усі учні Української і Недільної шкіл при Соборі прибули до Собору на Молебень, що його відслужив під спів дітей, Настоятель Соборних шкіл, о. І. Стус і о. М. Клиш. Перед Молебнем о. Настоятель сказав до дітей з цієї нагоди душпастирське слово заохочуючи їх пильно навчатися і укріплятися духовно та в усіх знаннях, які будуть подаватися їм в наших школах. Після Молебня, учні під проводом своїх учителів перейшли до школи, де провадитиметься цьогорічне навчання. Наша Українська Соборна Школа нараховує 215 дітей, яких навчають 8 кваліфікованих учителів. Вони є слідуючими: п-на О. Онуфрійчук, Дитячий Садок, Добр. Н. Стус — І кл. „А", пані О. Мельник — І кл. „Б", пані Г. Матвіїв — ІІ кл. „А" п. В. Ковальчук — ІІ кл. „Б", Добр. Л. Клиш — ІІІ кл., пані Н. Піп — IV і V кл. (вона також виконує обов'язки управительки школи), і п. Г. Фінь VI кл. Діти які вписуються до нашої української школи, не знаючи взагалі української мови, вивчають її успішно за спеціяльно приготованими для них підручниками які приготовили учителькими нашої Соборної школи — пані О. Мельник і пані Н. Піп. Згадані підручники підготовлені за окремою методою, яка вживається учителями по всіх державних школах.

Початок навчання

в Недільній Соборній Школі

Таке навчання почалось в неділю, 13-го вересня, ц.р., і воно провадиться в авдиторії і приміщеннях Собору Св. Покрови. Управительком нашої Недільної Школи є Добр. Н. Стус і в ній навчаються 155 дітей. Учителями Недільної Соборної Школи є слідуючі: пані М. Зайцев, пані А. Шевель, пані А. Музичук, панна Д. Музичук, пані Н. Гудима, пані Г. Матвіїв, пані Бондарчук, панна Г. Онуфрійчук, панна С. Бояновська, і панна М. Хоптяна.

Наша Недільна Школа провадиться під постійним наглядом о. Настоятеля Собору за точно і систематично розпланованою програмою. З уваги на обставини і на скарги учнів, деякі кляси Недільної Школи провадяться двомовно, за загальною програмою навчання, яка охоплює: Катехизис нашої Православної Церкви, Богослужби та історію Української Православної Церкви. Для молодших кляс кожної неділі висвітлюються повчальні фільми на виховно-моральні теми. Кожної неділі усі діти Недільної Школи беруть також участь у Богослуженні та співають від проводом Д-ки Н. Стус.

Недільна Школа провадиться кожної неділі від години 10-ої ранку в приміщенні Собору.

Курс народних танків

Такий курс розпочався в середу, 9-го вересня і провадитиметься впродовж цілого року в соборній авдиторії від год. 7-ої почавши. Курс є поділений на дві групи: старша група під проводом п. Я. Каптія і молодша під проводом балетмайстра М. Лехова. За курс відповідає Жін. Т-во ім. кн. Ольги при Соборі через своїх референток — пані Е. Мельник і пані Михайлов. Цьогорічний курс нараховує 65 курсантів, які саме тепер підготовляються до окремих виступів на сцені.

Шкільний Комітет при Соборі

Цього року опіку над нашими школами (Рідною і Недільною перебрало Жін. Т-во ім. кн. Ольги при Соборі. З рамени згадаиної організації був вибраний Шкільний Комітет до якого увійшли: пані М. Зайцев, олова; пані Д. Бабинчук, фін. секретарка; пані М. Кушнірик, касіерка. Члени комітету: Д-ка Н. Стус, пані А. Шевель, пані А. Музичук, пані М. Ковальчук, пані М. Парлюк і пані Г. Кравчук. Новому Шкільному цьогорічному Комітетові бажаємо якнайкращих успіхів в їх праці.

Панахида по бл. п. О. Кошицю

В неділю, 20-го вересня ц.р., після Св. Літургії, в Соборі Св. Покрови була відслужена Панахида по бл. п. О. Кошицю, в 20-ту Річницю з дня його смерти. На Панахиді була присутня дружина покійного — пані Т. Кошиць та багато інших визначних осіб з міста Вінніпегу. Перед Панахидою, яку служив о. І. Стус під спів Соборного Хору було сказане останнім відповідне слово про

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

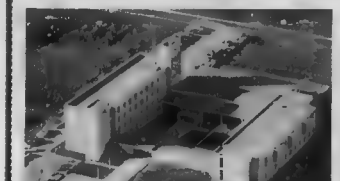

(Будинки Нової Колегії Св. Андрея)

ВИСОКОДОСТОЙНИХ ФУНДАТОРІВ, ОСНОВОПОЛОЖНИКІВ, КТИТОРІВ, ЧЛЕНІВ і всіх інших ЖЕРТВОДАВЦІВ НА КОЛЕГІЮ з **Різдвом Христовим і Новим Роком** поздоровляє **КОЛЕГІЯ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ**

о. д-р С. В. САВЧУК, Принципал.

ього нашого великого композитора, диригента і вірного сина українського народу.

Прийняття для Соборного Хору

В п'ятницю, 2-го жовтня відбулася спільна вечеря та Річні Збори Соборного Хору. Господарем цього прийняття, як також председінком згадаких Зборів був п. Я. Каптій. Під час прийняття до слова були попрошені: Настоятель Собору — о. І. Стус, голова Соборної Громади — п. Г. Бабяк, як також бувший диригент — п. В. Павлюк. Всі вони у своїх промовах підкреслювали велике признання для Соборного Хору за його зусильну працю для церкви, як також заохочали всіх хористів до дальшої праці, яка напевно причиниться до ще кращого розвитку Хору. Під час Річних Зборів був обраний новий Заряд, який очолив п. Данило Голіят.

День Соборного СУМК-у та Українського Православного Студента

В неділю, 4-го жовтня ц.р., в Соборі Св. Покрови був відсвятковний День Соборного СУМК-у та День Українського Православного Студента. До програми, в якій взяли участь оба відділи Соборного СУМК-у („Тризуб" і „Під-Тризуб") входила також і градуація членів молодшого Відділу до старшого. За обідом що його підготовили наші пані за допомогою сумківців, головніщими промовцями були: п. А. Павлик, п. С. Слоновський — голова Пров. Екзек СУМК та делегатів з сусідніх відділів. Студентів привітав капелян Соборного СУМК — о. І. Стус, а загальною святковою програмою проводив голова Старшого Відділу СУМК — п. Я. Каптій. Концертова програма включала виступ хору Соборного СУМК-у, деклямації і народні танки. Слово до градуантів сказав п. І. Панченко, а до Старшого Відділу — привітав.їх студент богослов М. Савченко.

Дитяча Інструментальна Оркестра

Заходами Жін. Т-ва ім. кн. Ольги при Соборі цього року зорганізовано ще одну музичну одиницю — Дитячу Інструментальну Оркестру.

Оркестра знаходиться під опікою Шкільного Комітету, а дирігентом її є відомий диригент — п. Г. Пона. Оркестра нараховує тепер 22 члени і є вигляди, що в короткому вже часі зможе виступати під час концертів на сцені. Бажаємо нашим молодим музикантам якнайкращих успіхів в їх такій надійній праці.

Панахида за полеглих воїнників

Така Панахида була відслужена в Соборі в неділю, 4-го жовтня при участі великого числа вірних та при співі Соборного Хору. Перед Панахидою відповідне слово про полеглих і замучених сказав о. Настоятель Собору, пригадуючи присутнім вірних про ті страшні звірства, які доконували над нашими людьми окупанти, а особливо на Волині, під час другої світової війни.

(Далі буде)

о. І. Стус.

ВІСТІ ІЗ ВСЕКАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ

Жіноче Т-во ім. Л. Українки при Катедрі зарядило спеціяльні сходини в Катедральній Авдиторії 21 жовтня, о год. 8-ій увечорі. Після полагодження біжучих справ було висвітлено світлини з подорожі в Україну і по Европі. Пояснення до них давала пані Р. Кондра, яка минулої весни там побувала.

Світлини були цікаві, бо вони дали присутнім нагоду побачити інший світ. А пояснення помогли краще зрозуміти життєві обставини тамошніх жителів.

Жіночому Товариству належиться признання за старання просвічувати своє членство у тяжкуваннями подібних вечорів.

Свято Книжки

Згадане Жіноче Товариство відсвяткувало 28 жовтня „Свято Книжки" в Катедральній Авдиторії. Головну промову прочитала пані Д. Папіш. У дальшій програмі відзначилася наша надійна піяністка Даруся Романик відіграванням на піяні двох чудових мельодій.

Вечір пройшів приємно. Учасники вечора скористали чимало, набувши додаткового знання.

Листопадове Свято

Цього року це свято відбудося в Катедрі разом зо „святом замирення", що припадає на 11-го листопада. Вечером, в год. 8-ій, буде Панахида в Катедрі з відповідною наукою з участю численних комбатантів з військовими прапорами. Панахиду відслужив настоятель Катедри прот. М. Юрківський.

Після Панахиди всі зійшли до Катедральної Авдиторії, де відбулася друга частина свята. Нею проводив голова місцевого відділу Т-ва Українців Самостійників п. А. Павлик.

На програму зложилося дві промови. Першу виголосив учасник Визвольних Змагань – Всеч. о. др. С. Сасс на тему: „Дії, які довели до Листопадового Зриву". У своїй доборе обгрунтований промові він наспівав, наче на екрані, дії й особи з нашої історії, що відограли підготовчу ролю й довели до історичного 1-го Листопаду 1918 р. і до проголошення Західньо - Української Держави. Були недоліки в тих ділях, заповільно йшли приготування, але були й світлі моменти, якими нині радіємо і їх славимо. Все таки маси нашого народу, які повинні рішати свою долю, не виявили зрілости й розуміння хвилі. Багато жертв покляв народ за свою свободу, але „встоятись не було сили". Надіятися треба, що зусилля і жертви, які зложив український народ у тих часах не пішли на марне. Ще „вернеться наша слава", ще настане час, що „наш нарід засяде у народів вольних колі", чого всі ми повинні жадати й усіми силами помагати до сповнення цього пророцтва.

Другим промовцем був ветеран канадійської армії з першої світової війни п. В. Буряник. Він говорив дуже цікаво. Подав багато повчального і статистичного матеріялу. Поклав натиск на участь українців у повоєнних діях Канади в обидвох війнах. Кожному було приємно довідатися, що українці в Канаді ставляться до державних повинностей краще, чим можна було того сподіватися.

При кінці промовець подав влучні поради всім, що відрікаються українства і ніби канадійщаться, щоб тим виправдати своє байдужне відношення до долі нашого народу на його землях. Канада, казав він, зовсім не потребувала входити в обидві війни, бо вона не була загрожена ані територіяльно ,ані якимсь іншим способом.-Їй було дуже вигідно не мішатися в конфлікт. А вона пішла у війну, зложила багато жертв у мйжні і людях, за мир і лад у світі. Вона дала доказ політичної зрілости. За це ж нині з її голосом числяться. Те що робить держава, обов'язані виконувати одиниці. Канадські українці мають почесне завдання помагати своєму народові в його змаганнях за волю і власну незалежну державу. Не дозволено українцям у Канаді стояти на боці від українства, не цікавитися долею всіх наших братів чи то на еміграції, чи на рідних землях. Канадійські вояки були на побоєвищах Франції, Італії, Німеччини, Голяндії, Гонг Конга, Кореї, а инні вони є в Палестині, Кипрі і інших сторонах, щоб боронити людей від насилля. Тож канадські українці повинні поділяти цю ідею у відношенні і до наших братів в Україні.

Свято було урочисте й повчальне. Воно зробило добре враження на учасників. Його закінчено українськими і канадійськими гимнами.

Дім і Школа

Під цим гаслом відбулися сходини учителів Недільної Школи і родичів у Катедральній Авдиторії в неділю 15 листопада в год. 8-ій вечера. Ними проводила голова Комітету Недільної Школи пані М. Анюшйчук.

Головною точкою того вечора була промова настоятеля Катедри прот. М. Юрківського. Він широко розповів про завдання Н. Школи, про виховання дітей і особливі труднощі в наших часах, про матеріяли до навчання, які нам доступні, про проблеми при навчанні, які мусимо розв'язувати. Він закликав родичів пильнувати своїх дітей, їм помагати вдома, а головно на час і кожночасно посилати на науку в Н. Школі.

Після доповіді була дискусія. Видно було, що родичі мають велике бажання помогти дітям при навчанні Божого Закону. Висловлене було побажання, щоб лекції були разом у одній книжці; присутні довідалися, що є резервові лекції на випадок запотребування затрачених чи знищених листків. Було висловлене побажання звертати увагу на моральну сторону, а не лише чи навчення біблійної історії. Родичі бажають, щоб їхніх дітей навчити церковного співу, щоб при науці релігії користовуватися фільмами і світлинами.

Було покладено натиск, що дім наших дітей повинен бути вповні релігійний і поважний, де практикується все, чого навчає Церква Христова.

Вечір був корисний, повчальний і приємний. Побажанням є, щоб родичі всіх дітей інтересувались цією справою і щоб всі помагали в праці Н. Школи. А такі вечері будуть в будуччині. Голова Громади, п. Ф. Тесарський закінчив програму кількома практичними завагами.

На останку був чай і перекуска.

Кампанія за членами

Комітет Членства розіслав запрошення до всіх парафіян вписуватися в члени Катедральної Громади. Всі, що отримають запрошення нехай уважно його прочитають, над прочитаним передумають, і рішать стати членами нашої Громади. Вкладка досить низька. Обов'язки приємні і почесні.

ред.

Величаве Храмове Свято

Громади церкви Св. Покрови в Монреалі, протягом півтора місяця інтенсивно та добайливо підготовлялася до свого Храмового Свята. І це не припадково, бо ж Свято Покрови має особливе значення не лише, як символ свята Храму, і не лише відзавання чести і похвали Патронові Божого храму. Більше — Свято Покрови це велике церковно-релігійне свято — значення народного, всенаціонального — ще з давньої сивини нашої, християнської історії — Русі-України: від київських часів, почерез гетьманщину, визвольні змагання, і в наші, страшні, хижі, окупаційні дні та боротьби народу за визволення з-під московсько-комуністичної неволі і тиранії. Звідціля наше свято Покрови, Пресвятої Богородиці. Є велика Благальна Молитва до

Покровительки, Божої Матері на лише для нашої громади, але і для всього українського народу, який не може вільно у своїй рідній, Українській Православній Церкві молитися і жити по Законам Божим, як це звичайно, відбувається у вільних християнських країнах. Усі чому, Громада Церкви Св. Покрови у Монтреалі, дбайливо з відповідальністю приготовлялась до свого Храмового Свята для всіх віруючих українців великого міста Монтреалу. Таке завдання взяла на себе наша Управа Громади, а зокрема Голова п. Василь Сойко своєю настирливою і вимогливою ініціятивою та своєю безпосередньою відданою працею, мобілізуючи добродійних членів Громади до праці і фінансових засобів провели велику роботу — пофарбували церкву та привели її до святкового вигляду.

Це вдалося зробити власними силами та пожертвами, здійснити бажання громади за короткий час; мати чудово розмальовану церкву за пляном і вказівками архітекта Гр. Хорошого і безкоштовно. У п'ятницю 16 жовтня, вечором, урочисто зустріли Владику Михаїла на залізничній станції „Віндзор" групою людей парафії на чолі з головою В. Сойком і наст. о. Олександром Костюком, а в суботу 17 жовтня вечором відбулася Св. Вечірня з проповіддю Владики і з чудовим співом церковного хору під дир. І. Козачка при більшій кількости молящих. У неділю, 18 жовтня о 9.30 ранку була врочиста зустріч В. П. Арх. Михаїла перед храмом — головою п. В. Сойком і В. Гелою за стародавнім українських звичаєм хлібом-сіллю та теплим привітом, і група дітей на чолі з Галиною Жовтоніжкою і Володимиром Грициною, які були в українському строї з кошиком живих, чудових квітів та своїми ясними і радісними личками й очиками вітала улюбленого і дорогого Владику.

Дітки дякували Владиці за приїзд та прохали помолитися за Україну. Був у цю хвилину, чудовий соняшний, осінній ранок, а небо чисте без хмаринок, і ці дитячі ніжні і добрі серця, немов разом з Небом, дивилися на старого і доброго Архипастиря, .. помолімося! Настоятель о. Олександер при вході Владики Михаїла до Церкви, привітав із належним урочистим достойністю Правлячого Єпископа та просив Владику помолитися за громаду та за ввесь православний український народ, а церковний хор у повному складі з 60 осіб супроводжував чудовим співом „Достойно" вхід Архиерея до Божого Храму.

Молящих була повна церква, зокрема дітей і молоді ряснілo. На початку було Повсвячення Престолу з відповідною церемонією, побожністю та церковною красою чину, а опісля величава Архиерейська Сл. Божа, відслужена Владикою в співучені о.о. О. Костюка, Ф. Легенюка, С. Цимбалюка і прот. К. Квасницького. Ревно і побожно молилися поверх 400 осіб молящих: старші, молодь і діти. Проповідь на євангельську тему Храмового Свята і життєвих потреб дня виголосив Владика Михаїл глибокозмістовну, а більше своїм добрим серцем і батьківською опікою вказував шлях до Правди і Бога, як той православний гуманіст-філософ Гр. Сковорода в давнину. Оце життєва мудрість Владики, нашого Духовного батька. Гарно читали під час Служби Божої Апостола богослов Микола Бова і студент Віктор Цвітаєв — одужівець. Гарно, а особливо в день Храмового Свята співав церковний хор у складі 60 осіб співаків під орудою Івана Козачка, зокрема у виконанні молитво-співів „Херувимська", „Хвалітє ім'я", „Величає душа моя" і „Отче наш", ведучими голосами пані Паліни Корсавенко, пані Віри Бурці й Ів. Козачка. Молитво-пісня „Херувимська" — музика Владики Михаїла зробила приємне і миле враження. Музична ,й емоційна сила й краса безперечна, особливо в переходах партій голосів: басів, баритонів й тенорів, або в сопранах чи альтах до крайньої ніжности та в обєднаних партіях у сильному і приємному звучанні інтерпретація диригентом була його досягненням. Ця музична річ для уливу грецького, а чисто української, і тому вона вартісна на сьогодні для нашої Церкви.

Під час Служби Божої Владика нагородив похвальними грамотами диригента І. Козачка та церковний хор за довголітню працю при Церкві.

Після Служби Божої, відбулося прийняття з обідом при великій кількости людей поверх 400 осіб, а дітей помістили в другій малій залі. Це прийняття відкрив голова Громади в Сойко, а молитву перевів Владика. Вшанували всіх членів громади з бувшим наст. о. Петром Архангельським, які відійшли у вічність однохвилинною мовчанкою та відспіванням „Вічної пам'яті".

Господарем прийняття був почесний голова Громади п. М. Жовтоніжко. Владика Михаїл виголосив святочне слово, а з привітами виступили: голова Громади Собору Св. Софії інж. В. Дмитрук, о. Ф. Легенюк, о. прот. К. Квасницький, почесний голова КУК — А. Гукало, член Консисторії — сот. Б. Панчук. голова Тов. Сприяння УНРаді — полк. С. Вальштайн, дир. І. Козачок від хору, від Жіночого Товариства СУК ім. Л. Українки пані Віра Вуста (відповідальна за обід), наст. о. О. Костюк та інші.

Слово до збірки виголосив голова Громади В. Сойко, який від себе і дружини пожертвував на Церкву 600 дол., О. Канарейський послідував за ним і пожертвував теж 600 дол., а Жіноче Товариство пожертвувало 1,500 дол., а з маєвсмы пожертвуванням у вигляді, біля 6,000 дол. Закінчили свято в Храмовим обідом співом всіма присутніми „Достойно".

Храмові свята Церкви Св. Покрови завжди проходили багатолюдно і величаво, але протягом існування нашої Церкви були найбільш величаві уперше, коли прибрали дім під церкву на Розмонт бульвері, вдруге, під час посвячення новозбудованої церкви за участю Бл. Митрополита д-ра Іларіона та в 1964 році.

Належиться признання Голові Громади В. Сойкові і всій Управі. В.П. Арх. Михаїлові за участь у святкуванні наст. о. Олександрові за переведення великого й величавого Храмового Свята, а всім парафіянам за відданість до своєї Української Православної Церкви.

А.С.

ЛИСТОПАДОВЕ СВЯТО
Брендон, Манітоба

У неділю, 15-го листопада ц. р. Громада Св. Духа УГП-Церкви у Брендоні, Манітоба, урочисто відзначила Свято Листопадових Днів. У цю неділю вранці зібрались вірні, а також і гості, на Богослуження, яке почалося о год. 10.15. Службу Божу служив наш парох Всеч. о. С. Столярчук, як завжди, дуже молитовно при співі церковного Хору, який провадить наш дяк — п. Іван Касюрак, та його помічник - братчик Теодор Бабський (всі наші братчики і сестрині співають у хор, а також працюють та дбають про Церкву). Цікаво було нам послухати дуже змістовної і відповідної проповіді нашого Пароха. Нема де правди діти і треба признати, що наш парох — Всеч. о. С. Столярчук є винятковий проповідник.

По Службі Божій, була відправлена Панахида за полеглих.

Того самого дня по обіді, о годині 2.30 відбулася Академія в честь полеглих за волю України, а також і за тих жовнірів-канадійців, що, воюючи, полеглися в обороні волі.

Програмою Свята провадив наш парох — о. С. Столярчук, що й відкрив Свято своїм вступним словом. Після цього наш церковний хор започаткував програму піснями: „Видиш брате мій" та „Закаїтчали дівчатонька". Реферат виголосив наш секретар — п. Іван Касюрак: „Перший Листопад" (поема) відчитав, п. Теодор Бабський. Джім Бюга, студент Р. Школи, відограв на акордіоні дві мелодії: „Взяв би я бандуру" і „Вийський марш", „На лєнь першого листопаду", мелодекламацію, виконала Добр. З. Столярчук. „Це наша земля", відспівали, жіноче тріо, пп. Оля Басс, Стефа Щурко і Марія Халанчук. „Невідомому Вояові" віддекламувала студент Р. Школи, Данило Халанчук. Дві мельодії відограла на акордіоні маленька Сандра Халанчук. „Кого я люблю" (рецитація) виконала Дія на Халанчук. Тріо жінок виконали пісню „Ой там на горі", при акомпаніменті гітари.

На закінчення програми, наш церковний Хор відспівав ще три пісні: „Ой у лузі червона калина", „Ішов стрілець на війноньку", „В горах грім гуде".

Присутні з приємністю вислухали пісень та деклямацій своєї молоді. Вони з великою увагою вислухали дуже змістовний реферат, якого доповідач закінчив словами: „приходом того ясного дня — дня волі України".

Дуже зворушливо було, коли наш Парох взяв поміж присутніми відзначеного медалями у визвольних змаганнях Листопадового Зриву комбатанта — друга Теодора Бабського, а також комбатантів канадійської армії, відзначеного медалями, вояка Михайла Прокопчука.

Кінцеве слово і подяку сказав всім і за все голова Громади п. Теодор Бабський, а всі відспівали обидва гимни.

По Академії, всі присутні перейшли до ідальної залі і засіли до перекусок, яку подало Жін. Тов. При перекусці всі поділялися враженнями в нашого Листопадового Свята та обмінювалися думками. На закінчення Свята знову попросили до слова нашого Пароха. Всі з увагою вислухали коротких, але вартісних пару слів, і на заклик Священика зложили свій скромний дар на воєнних інвалідів, які перебували до нашої Консисторії.

Оце я висловив свое враження, як присутний на Академії.

Г. Т. Б.

ПРАЦЯ В ОСЕЛІ „ЗЕЛЕНИЙ ГАЙ"
Вакав, Саск.

На зборах „Оселі", які відбулися в листопаді 1963 р., було вибрано Дирекцію Оселі „Зелений Гай" в такім складі: о. М. Стеценко — голова, інж. Ст. Франко — перший заступник, п. Ст. Рудей — другий заступник, Мих. Остапович — секретар - скарбник, п. В. Фіцич — голова господарського комітету. Тоді ж таки постановлено навезти „граву" ще в зимі на лід, щоб таким способом уможливити краще купання в озері, як для дітей, так і дорослих. Рішено також направити всі сходи до будинків, які з бігом часу попереглинавали і потребували або капітальної направи, або цілковитої заміни новими. У звязку з тим, що всі будинки в Оселі ставилися з різному часі і по-різному розпаковувались ,а деякі і зовсім не малювались, то рішили перемалювати в зелено-білому кольорі всю Оселю. Для здобуття фінансів рішено зорганізувати контест королеви „Зеленого Гаю" та відбути (уже за традицією) роковe бінґо в Зеленій Понеділок, а також відбути загальні збори при кінці літнього курсу.

Виконання постанов

Народня приповідка говорить: „Де дві, або більше господинь, то там ніколи не буде хата впорядкована". Сама Оселя належить організації СУМК, а її земля є записана на Консисторію, хоч остання цього і не дамагалась. Отож, коли якусь роботу потрібно зробити в Оселі, а ще й таку роботу, яка потребує фінансів, то тоді, безумовно, шукається за господарем, бо решта нашого православного загалу за уже втертою звичкою „ми робили і ми давали" каже, що нехай Консисторія шукає за робітниками чи то безпланими, чи нехай заплатить їм. Безумовно, що за такою „підтримкою" свідомого громадянства ніхто не хоче брати на себе обов'язку в членстві Дирекції Оселі. Консисторія знаходиться у Виннипезі, а Оселя в Саскачевні, при Вакавському Озері. То що ж тут робити? Консисторія, як головне управління нашої Церкви, мусить подбати про урочисте відзначила Св. в то Листопадових Днів. У цю неділю вранці зібрались вірні, а також і гості, на Богослуження, яке почалося о год. 10.15. Службу Божу служив наш парох Всеч. о. С. Столярчук, як завжди, дуже молитовно при співі церковного Хору, яким провадить наш дяк — п. Іван Касюрак, та його помічник - братчик Теодор Бабський (всі наші братчики і сестрині співають у хор, а також працюють та дбають про Церкву). Цікаво було нам послухати дуже змістовної і відповідної проповіді нашого Пароха. Нема де правди діти і треба признати, що наш парох — Всеч. о. С. Столярчук є винятковий проповідник.

По Службі Божій, була відправлена Панахида за полеглих.

Того самого дня по обіді, о годині 2.30 відбулася Академія в честь полеглих за волю України, а також і за тих жовнірів-канадійців, що, воюючи, полеглися в обороні волі.

Програмою Свята провадив наш парох — о. С. Столярчук, що й відкрив Свято своїм вступним словом. Після цього наш церковний хор започаткував програму піснями: „Видиш брате мій" та „Закаїтчали дівчатонька". Реферат виголосив наш секретар — п. Іван Касюрак: „Перший Листопад" (поема) відчитав, п. Теодор Бабський. Джім Бюга, студент Р. Школи, відограв на акордіоні дві мельодії: „Взяв би я бандуру" і „Вийський марш", „На лєнь першого листопаду", мелодекламацію, виконала Добр. З. Столярчук. „Це наша земля", відспівали, жіноче тріо, пп. Оля Басс, Стефа Щурко і Марія Халанчук. „Невідомому Вояові" віддекламувала студент Р. Школи, Данило Халанчук. Дві мельодії відограла на акордіоні маленька Сандра Халанчук. „Кого я люблю" (рецитація) виконала Дія на Халанчук. Тріо жінок виконали пісню „Ой там на горі", при акомпаніменті гітари.

На закінчення програми, наш церковний Хор відспівав ще три пісні: „Ой у лузі червона калина", „Ішов стрілець на війноньку", „В горах грім гуде".

Присутні з приємністю вислухали пісень та деклямацій своєї молоді. Вони з великою увагою вислухали дуже змістовний реферат, якого доповідач закінчив словами: „приходом того ясного дня — дня волі України".

Дуже зворушливо було, коли наш Парох взяв поміж присутніми відзначеного медалями у визвольних змаганнях Листопадового Зриву комбатанта — друга Теодора Бабського, а також комбатантів канадійської армії, відзначеного медалями, вояка Михайла Прокопчука.

Кінцеве слово і подяку сказав всім і за все голова Громади п. Теодор Бабський, а всі відспівали обидва гимни.

По Академії, всі присутні перейшли до ідальної залі і засіли до перекусок, яку подало Жін. Тов. При перекусці всі поділялися враженнями в нашого Листопадового Свята та обмінювалися думками. На закінчення Свята знову попросили до слова нашого Пароха. Всі з увагою вислухали коротких, але вартісних пару слів, і на заклик Священика зложили свій скромний дар на воєнних інвалідів, які перебували до нашої Консисторії.

Оце я висловив свое враження, як присутний на Академії.

Г. Т. Б.

ПРАЦЯ В ОСЕЛІ „ЗЕЛЕНИЙ ГАЙ"
Вакав, Саск.

На зборах „Оселі", які відбулися в листопаді 1963 р., було вибрано Дирекцію Оселі „Зелений Гай" в такім складі: о. М. Стеценко — голова, інж. Ст. Франко — перший заступник, п. Ст. Рудей — другий заступник, Мих. Остапович — секретар - скарбник, п. В. Фіцич — голова господарського комітету. Тоді ж таки постановлено навезти „граву" ще в зимі на лід, щоб таким способом уможливити краще купання в озері, як для дітей, так і дорослих. Рішено також направити всі сходи до будинків, які з бігом часу попереглинавали і потребували або капітальної направи, або цілковитої заміни новими. У звязку з тим, що всі будинки в Оселі ставилися з різному часі і по-різному розпаковувались ,а деякі і зовсім не малювались, то рішили перемалювати в зелено-білому кольорі всю Оселю. Для здобуття фінансів рішено зорганізувати контест королеви „Зеленого Гаю" та відбути (уже за традицією) роковe бінґо в Зеленій Понеділок, а також відбути загальні збори при кінці літнього курсу.

Виконання постанов

Народня приповідка говорить: „Де дві, або більше господинь, то там ніколи не буде хата впорядкована". Сама Оселя належить організації СУМК, а її земля є записана на Консисторію, хоч остання цього і не дамагалась. Отож, коли якусь роботу потрібно зробити в Оселі, а ще й таку роботу, яка потребує фінансів, то тоді, безумовно, шукається за господарем, бо решта нашого православного загалу за уже втертою звичкою „ми робили і ми давали" каже, що нехай Консисторія шукає за робітниками чи то безпланими, чи нехай заплатить їм. Безумовно, що за такою „підтримкою" свідомого громадянства ніхто не хоче брати на себе обов'язку в членстві Дирекції Оселі. Консисторія знаходиться у Виннипезі, а Оселя в Саскачевні, при Вакавському Озері. То що ж тут робити? Консисторія, як головне управління нашої Церкви, мусить подбати про урочисте відзначила Св. в то Листопадових Днів. У цю неділю вранці зібрались вірні, а також і гості, на Богослуження, яке почалося о год. 10.15. Службу Божу служив наш парох Всеч. о. С. Столярчук, як завжди, дуже молитовно при співі церковного Хору, яким провадить наш дяк — п. Іван Касюрак, та його помічник - братчик Теодор Бабський (всі наші братчики і сестрині співають у хор, а також працюють та дбають про Церкву). Цікаво було нам послухати дуже змістовної і відповідної проповіді нашого Пароха. Нема де правди діти і треба признати, що наш парох — Всеч. о. С. Столярчук є винятковий проповідник.

По Службі Божій, була відправлена Панахида за полеглих.

Того самого дня по обіді, о годині 2.30 відбулася Академія в честь полеглих за волю України, а також і за тих жовнірів-канадійців, що, воюючи, полеглися в обороні волі.

Програмою Свята провадив наш парох — о. С. Столярчук, що й відкрив Свято своїм вступним словом. Після цього наш церковний хор започаткував програму піснями: „Видиш брате мій" та „Закаїтчали дівчатонька". Реферат виголосив наш секретар — п. Іван Касюрак: „Перший Листопад" (поема) відчитав, п. Теодор Бабський. Джім Бюга, студент Р. Школи, відограв на акордіоні дві мельодії: „Взяв би я бандуру" і „Вийський марш", „На лєнь першого листопаду", мелодекламацію, виконала Добр.

Чолюк ,Ф. Тецюк, Б. Михайлюк, Дм. Гнідий, Ів. Шевчук, А. Гнідий, В. Луцюк, Ю. Кохан, Ілько Гнатюк, Дм. Хомин, Л. Колібаб, Павло Михайлюк, М. Олексин та Павло Котелко. Літом возили пісок на берег озера: п. П. Ф. Іванишин, П. Кіндрачук, М. Струган, Ф. Вережак та Микола Угрин. Всієї тієї роботи доглядав невтомно-досмертний голова господарського комітету п. В. Фіцич. Всім їм належиться щире сосердечне спасибі від усього православного загалу за те, що вони працю виконували сумлінно і безплатно, не дивлячись на невідповідну погоду взимі.

СУС при малюванні Оселі „Зелений Гай"

Надійшла весна, хоч і неприкрасна..., бо м. року вона була холодна. Союз Українців Самостійників з Ріджайни захотів подихати свіжим повітрям фармерського „обилля". Десь у березні місяці приходить до Вакав перша депеша від СУС за підписом писаря п. Ів. Стратійчука. У листі нас повідомляють, що їхні члени не дуже то люблять засиджуватись в „капітал сіті" і слухати шуму моторів авт, отже вони в 1963 році помагали малювати Оселю „Соняшний Купіль", до того ж не то що брали винагороду за свою працю, але навіть помогли заплатити за закуплену фарбу. Під кінець листа запитують, чи не можуть вони зробити такий „бізнес" в Оселі „Зелений Гай" і 1964 року. Хто ж міг би відмовити таким молодцям, що працюють безплатно, а до того ще й із своєї скарбниці гроші жертвують на фарбу? Тому Дирекція Оселі відписала до них чимскоріше (ану ж роздумають!) з позитивною для них відповіддю. Але мало того, як за народньою приповідкою: „коли подаються вареники на стіл, то хочеться і сметани до них". Писар п. Ів. Стратійчук, після деяких нарад в себе вдома, повідомляє голову Дирекції, що прийдуть малювати Оселю не тільки члени Ріджайнівського СУС, а також із Саскатуну і Принц Альберт. Він особисто не може взяти участи, через свій похилий вік. „Нехай, пише, — молодики розгулюють при малюванні, а нам уже і на дідину страшно ставати". Під кінець просить, щоб ми подбали для них про „кобасу і житній хліб та воду на каву. Цей лист безумовно мене вразував, але разом і зацікавив. По-перше, мене зацікавило те, що сусіді з Ріджайни в комунікуванні з Саскатуном і Принц Альбертом. Для чого вони це робили? Цю загадку мені прийшлось розгадати, як уже всі з'їхались до малювання Оселі. Голова СУС з Ріджайни — п. В. Бойчук, признався по секрету, що вони це зробили тому, щоб гурті буде краще їстись ковбаса і житній хліб...

Коли рознеслась вістка, що малярі в Оселі будуть з усіх головних міст Саскачевану і то під проводом голови СУС на провінцію Саскачеван — п. П. Кіндрачуком з Принц Альберт, то тоді й у Вакавській Окрузі зчинився рух, і на суботу 27 червня до Оселі прибула група з таких панів: М. Гуменюк, В. Фіцик, В. Доманський, Е. Лабач, В. Бойчук, В. Романович, П. Глек, М. Калинка, П. Кіндрачук, І. Скоробагач, В. Боднарчук, В. Михайлюк, В. Сопотик, С. Франко, І. Коваль, С. Бокшований, Д. Сорокан, Ст. Рудей, П. Місюра, П. Сорокан, М. Сорокан, Ів. Гулик. Більшість з них — це люди пера і книжки, а тут прийшлось орудувати щіткою та валком. Мабуть не до одного з них його дружина сказала „тепле" слово, коли привіз додому розмальоване урання в зелено-білу фарбу. Лід проломано, тобто голови будинки Оселі: ідальня, заля та кухня, будинок для хлопців були помальовані того ж дня. Для підтвердження п о п середньої перепустки з Ріджайнівським відділом СУС, Оселя отримала грошову допомогу в сумі 75 дол. на закупленя фарби. Як і за безплатну працю, так і грошову допомогу; всім їм належиться щ и р о с ердечне спасибі. СУС з Ріджайни став прикладом для всіх організацій в Канаді, не тільки на папері, але і на ділі.

о. М. Стеценко.
(Далі буде).

РОДИННА ПОДІЯ

У неділю, 15-го листопада б. р. в Церкві Св. Покрови в Монтреалі відбулося хрещення сина подружжя Тані і Олега Аксюків. Подія радісна — перша дитина та й до того син, а ім'я дали Андрій.

Охрестив сина Андрія настоятель о. Олександр, а кумами були: пані Клавдія Ващенко — хресна мати, а пан Володимир Кандиба — хресним батьком.

Пан Олег Аксюк активний працівник О.Д.У.Му та є секретарем Управи Церковної Громади, а пані Таня Аксюк співачка Церковного хору Св. Покрови.

З цієї щасливої і радісної події відбулося прийняття численних приятелів та знайомих. Після привітань та дарунків для сина Андрія, була переведена збірка на добродійну ціль яка у висліді дала 132 доляри. За згодою батьків та приятелім ця сума розділена так: на Церкву 92 дол., на пресовий фонд „Української Віскі" 10 дол.; „Молода Україна" — 10 дол.; „Вісник" — 10 дол.; Інформації (Церковний бюлетень) — 10 дол.

Усім жертводавцям велике спасибі, а Андрієві і Батькам багато щастя на довгі літа.

В. С-о.

ХРЕСТИНИ
Калгарі, Альберта

В неділю, 15-го листопада 1964 р. подружжя Антон і Евдокія Марковські охрестили доньку Наталку. Таїнство Хрещення довершив о. Прот. М. Фик — парох місцевої громади св. Володимира. Хресними батьками були пані Оля Курчаба та п. І. Чернецький.

Обід в честь новохрещеної Наталки відбувся в домі подружжя Марковських. По обіді була переведена збірка на „черевички". З цієї збірки 5 дол. призначено на пресфонд „Вісника".

Хочеться при цій- нагоді згадати, що подружжя Марковські, а тамож дід і баба маленької Наталки п-во Ониськів — це активні члени при громаді св. Володимира. Пан Марковський є головою батьківського Комітету Рідної Школи, пані Марковська належить до Жін. Товариства. Вони мають ще двоє дітей: Єлисавету і Йосипа, якими можуть похвалитися, бо ці діти прекрасно говорять, пишуть і читають по-українському му.

Щира подяка жертводавцям.

Бажаємо Наталці многоліття, а батькам, щоб належно її виховали.

Кум.

Осінні вісті з Катедральної Громади Св. Іван Хрестителя в Едмонтоні

Катедральна Громада Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні, по довгому відтинку її церковно - освітнього життя, в цьогорічному осінньому сезоні приступила до ще більш посиленої праці, а голосно зверзнула свою увагу на Молодь та Дітвору. Про що намічену ра цю чи то у Відділах СУМК, чи то у Недільній та Українській Школах, писалося в попередніх числах „Вісника" та „Українського Голосу", а тепер хочемо поділитися з вірними нашої Церкви вістями, що вже відбулися у нашій Катедральній Громаді.

Візитація Владики Андрея в Катедрі Св. Івана

У неділю 27-го вересня 1964 р., у Свято Воздвиження Чесного Хреста Господнього, в Катедрі Св. Івана відбулася Візитація Високопреосвященішого Кир Владики АНДРЕЯ.

Катедральна Громада запросила Владику на Свято Воздвиження Чесного Хреста Господнього саме тому, що це День у якому Владика АНДРЕЙ прийняв сан Священика. Цей День Владика завжди згадує якнайбільш молитовно, а до цього ж у цьому році сповнилось СОРОКЛІТТЯ душпастирської праці Високопреосвященішого Владики Андрея у ВИНОГРАДНИЦІ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ на Рідних Землях й в Канаді, в тому й П'ЯТИЛІТТЯ АРХИЄРЕЙСТВА.

У неділю 27-го вересня 1964 р. сповнилось СОРОК РОКІВ, коли Високопреосвященніший Владика Андрей прийняв на себе Сан Священика, віддав себе на Службу Богові та Його вірному українському народові. „На МНОГІ ЛІТА, ВЛАДИКО"!

Візитація пройшла дуже урочисто та при великому числі вірних.

О год. 9:45 ранку Катедральна Громада вийшла назустріч Владиці з Процесією. Писар Катедральної Громади, п. Василь Косташ, привітав Владику хлібом та сіллю, дітвора Недільної Школи стеляли квітами перед Владикою, коли Він входив у Храм Божий, а Отці Настоятелі при вітали Дорого Владику при вході у Катедральний Собор Св. Івана.

Читаються Молитви, слідує обличення Владики під спів: „Нехай радіє душа моя Господеві...".

Почалася Св. Божественна Літургія. Катедральний Хор, як завжди, прекрасно співає під мистецьким проводом Проф. Олександра Єфимчука.

Проповідь виголосив Високопреосвященніший Владика Андрей. Ось основні думки проповіді:

„Господь кличе нас на вечірню службу, яку Він приготовив для всіх людей (Матв. 22. 1-13). Ця весільна гостина — це є Царство Боже, Царство вічної щасливости. Для того під час нашого земного життя стараймося зодягнутися у весільний одяг, що ним є наше чесноти побожне життя, щоб не сталося з нами так, як сталося з тим чоловіком, що прийшов на весільну гостину не вбраний у весільний одяг: „Тоді Цар сказав слугам: Зв'яжіть йому ноги та руки, та і киньте до темряви зовнішньої, — буде плач там і скрегіт зубів".

„Отож, — говорив Владика, — зодягаймося в одяг Христовий, виконуючи сумлінно наші обов'язки по відношенні до своїх родин, до своєї Церкви, до свого українського народу та своїх ближніх".

Проповідь Владики вислухали усі з належною увагою.

Після Богослужения відбувся обід з належною програмою, господарем якої був п. Мирослов Андрій Мельничук.

Вправі. о. Прот. Ол. Хом'як відчитав листа від Блаженнішого Митрополита Іларіона, в якому Первоієрарх Церкви сердечно вітає Владику Андрея із 40-літтям Духовного Служіння та висловлює Владиці Андрееві щирі побажання: віку довгого, а здоровя міцного. Листа цього присутні прийняли гучними оплесками та проспівали Владиці „НА МНОГІ ЛІТА".

Голова Катедральної Громади, Вп. п. Онуфат Лукінчук, привітав Владику із Сорокаліттям Духовного сану, а далі говорив про велике діло, що його почала Катедральна Громада „а саме: про Будову Катедральної Школи й Авдиторії, яка являється конечністю для нас саме тому, щоб вести дальшу працю з Молоддю та Дітворою.

Цього дня був присутній так в Катедрі, як також на Обіді Посадник міста Едмонтону — Достойний п. Василь Гавриляк, який у свому слові вітав Владику Андрея із Сокоролітям священства та П'ятилітям Єпископського Сану, а у свому зверненні до присутніх вказав на необхідність активної приналежности до своєї Громади, яка полягає в виконуванні спільної громадської праці в згоді та любові.

Від Жіноцтва промовляла голова місцевого Відділу СУК — пані К. Засібіда. Цього дня промовляв також Вп. п. Інженер Кость М. Теличко — голова Провінційної Управи СУСТ на Альберту. У своїй промові заторкнув справи навчання української мови в середніх школах провінції Альберта а зокрема в місті Едмонтоні, говорив про це, що нам належить зробити на протязі цього року, щоб навчання української мови поширити, хоч в чотирьох середніх школах в Едмонтоні ,а найсильніше під кресленням, що ПЕРШОЮ ШКОЛОЮ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ це ДІМ, де БАТЬКИ є ПЕРШИМИ ВЧИТЕЛЯМИ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ.

При кінці промовляв Високопреосвященніший Владика АНДРЕЙ. У своєму слові Владика Андрей закликав всіх парафіян Катедральної Громади бути СПІЛЬНИКОМ для інших Громад міста Едмонтону та цілої Західньої Єпархії, бо ж КАТЕДРА СВ. ІВАНА — це ЦЕНТР нашого церковного та культурно - освітнього життя. Владика закликав всіх СТОЯТИ ПРИ СВОЇЙ СВЯТІЙ ПРАВОСЛАВНІЙ ЦЕРКВІ та ВІРІ, та СВЯТО ЗБЕРІГАТИ НЕПОРУШНІСТЬ нашої Святої Церкви — Церкви ПРАВОСЛАВНОЇ, як історичної і незмінної Церкви українського народу.

(Далі буде)

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ СОБОР СВ. ПОКРОВИ У ВІННІПЕЗІ

ПОРЯДОК РІЗДВЯНИХ БОГОСЛУЖЕНЬ

6-го січня — Середа — Навечір'я Різдва Христового — Свят Вечір: Св. Літургія Василія Великого з Вечірнею — год. 9 ранку.
Різдвяна радіопередача по радіо CKSB на хвилях 1050 — год. 10.00 — 10.30 вечері (на Свят Вечір).
Співає Соборний Хор під управою дир. Я. Каптія.
Різдвяний привіт скаже Настоятель Собору — о. Іван Стус.

7-го січня — Четвер — Різдво Господа нашого Ісуса Христа: Велике Повечір'я з Літією — год. 6.30 ранку. Утреня — год. 7.30 ранку. Архиерейська Св. Літургія (з колядками) — год. 8.30 ранку. Архиерейську Св. Літургію відслужить Преосв. Владика Борис в сослуженні Настоятеля Собору — о. І. Стуса та місцевого Духовенства.

8-го січня — Собор Пресвятої Богородиці — другий день Різдва: Утреня — год. 9 ранку. Св. Літургія — год. 10 ранку.

9-го січня — Субота — Св. Первомученика Стефана — третій день Різдва. Утрен. — год. 9 ранку. Св. Літургія — год. 10 ранку.

10-го січня — Неділя по Різдві Христовім: Зустріч Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона в Соборі год. 9.30 ранку. Архиерейська Св. Літургія — год. 10 ранку.
Ця Архиерейська Св Літургія буде передавана по радіо СКУ на хвилях 580 від год. 11-ої ранку до год. 12-ої.
Архиерейську Св. Літургію відслужить Блаженнійший Владика Митрополит Іларіон в сослуженні Настоятеля Собору — о. Івана Стуса Владика Митрополит скаже з цієї нагоди по радіо своє Архиерейське Слово. Співатиме Соборний Хор під управою дир. Я. Каптія.
Телевізійна Різдвяна Програма з Собору Св. Покрови, буде передана в цю саму неділю (10 січня) о год. 12.30 з телевізійної станції „канал 7". В програмі візьмуть участь: Соборний Хор під дир. Я Каптія і Дитячий Хор під управою Добр. Н. Стус. Коментатором буде п. В. Павлюк, а різдвяне привітання скаже Настоятель Собору — о. І. Стус.

13-го січня — Середа — Всенічна з Благословенним Хлібом — год 7 вечері.

14-го січня — Четвер — Новий Рік (Обрізання Господне, Св. Василя Великого): Літургія Св. Василія Великого і Новорічний Молебень — год. 10 ранку.

18-го січня — Понеділок — Навечір'я Богоявлення — Щедрий Вечір (Піст). Літургія Св. Василія Великого з Вечірнею — год. 9 ранку.
Після Літургії — Чин Великого Освячення Води.
ЮРДАНСЬКА СПІЛЬНА ВЕЧЕРЯ (Голодна Кутя) — год. 7 веч.
На цю Святу Вечерю, що відбудеться в цей Щедрий Вечір в Соборній авдиторії, та яка буде приготовлена нашим Соборним Сестринством при співучасті Жін. Ів. Ів. зо. Ольги при Соборі, щиросердечно запрошуємо всіх наших соборян та гостей.

19-го січня — Вівторок — Богоявлення Господнє: Велике Повечір'я з Літією — год 6.30 ранку. Утреня — год. 7.30 ранку. Св. Літургія — год 8.30 ранку. Після Літургії — Чин Великого Юрданського Освячення Води.

20-го січня — Середа — Собор Івана Хрестителя: Утреня — год. 9 ранку Св. Літургія — год. 10 ранку.

о. НАСТОЯТЕЛЬ І УПРАВА СОБОРУ СВ. ПОКРОВИ.

25-ліття подружжя — Петлюра, Ман.

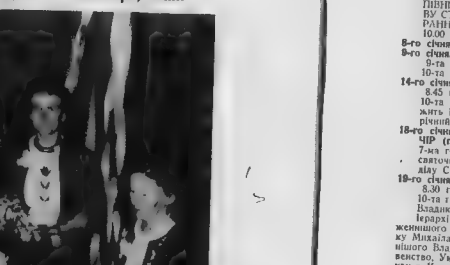

У неділю 11 жовтня ц.р. в Громаді Св. Трійці в Петлюра, Ман., сини Лаврін і Євген Лещишині з приятелями вшанували своїх батьків — п-во Василя й Марію Лещишиних з їхнім Ювілеєм 25-ліття подружжя.

У Церкві Парох відправив спеціального Молебня та чин Благословення Супругів у 25-ліття сопружого життя. По Молебні о. Парох виголосив привітання і повчаюче слово до Ювілятів та до всіх присутніх, яких була повна Церква з дооколичних місцевостей, та аж з Нью-Йорку. У своїй промові о. Парох підкреслив, що Ювіляти є добрими християнами, та працьовитими членами місцевої Парафії в Петлюра, Ман.

Ювілят п. Василь Лещишин, народився 1 лютого 1914 р. в Розборі, Ман. Він є сином Івана та Анни Лещишиних. Виростав і ходив до школи біля родичів. 9 жовтня 1939 р. одружився з Марією з дому Батрох.

Шановна Ювілятка — пані Марія, народилася 20 січня 1922 р. в околиці Окборн, Ман., в домі Маріяна та Анни Батрохів. Виростала і ходила до школи біля своїх родичів. Після одруження, Ювіляти поселилися на власній фармі в околиці Петлюра, Ман., де мешкають та гарно господарять до сьогодні. Шановних Ювілятів Бог обдарував двома синами, які мешкають з ними і помагають в господарці. Варто пригадати, що Ювіляти в молодих роках належали до СУМК; Ювілят був Сотником при 21-м відділі в околиці Петлюра, Ман. Вкінці промови о. Парох побажав Ювілятам всього найкращого в майбутньому та співом „На Многі Літа" закінчено вшанування Ювілятів в Церкві.

З церкви всі перейшли до залі. Під спів „Многая Літа" Ювіляти зайшли до залі і зайняли місця біля столів. Після обіду, що був в залі, де підкреслив, що ювіляти своїм гарним, побожним та чесним життям прибали собі багато приятелів, доказом чого е ось цей вечір.

Після промови о. Пароха, Ювілятам вручено дарунки: від всіх — „сівер сет", від сестри Ювілятки — Розалії Лібгат з Нью-Йорку, срібну вазу з додатками. Після цього говорив син Ювілятів Лаврін; він сказав, що він і його брат тішаються, що вони дочекались цього вечора і мають нагоду віддячитись своїм родичам, за їхню батьківську опіку та науку. Він подякував о. Парохові, родині і всім, що помогли йому в з'ладштувати цей Ювілей, також подякував всім тим, що прибули на цю ювілейну забаву, та в кінці побажав батькам від себе і брата всього добра.

В кінці промовляли шановні Ювіляти, які подякували всім, що спричинилися до влаштування їхнього Ювілею та всім присутним. Відтак о. Парох закликав при сутніх скласти на пресову ціль, що було призначено на пресовий фонд „Вісника" $5 00 та на вироблення кліші $5 00.

Всім жертводавцям щире спасібі, а Ювілятам бажаю: прожити багато років спільно з вірою і надією на Бога помічі, в здоров'ї, добрі, мирі та спокої.

Щасти, Вам, Боже!

о. П. З.

РІЗДВЯНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ В БОЗЕЖИР, МАН.

Оним повідомляється українське громадянство міста Божежир й околиць, що цьогорічне Різдвяне Богослужения відбудеться в Українській Православній Церкві Св. Володимира в Божежир у СВЯТ ВЕЧІР, 6-го січня 1965 р. о годині 11-ій ночі.

Богослужения відспіває церковний хор з Тиндалу під проводом диригента З. Мороза.

Просимо всіх громадян нашої околиці взяти участь у цьому Різдвяному Богослужении.

Управа Громади Св. Володимира в Божежир.

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ КАТЕДРАЛЬНИЙ СОБОР СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ В ЕДМОНТОНІ

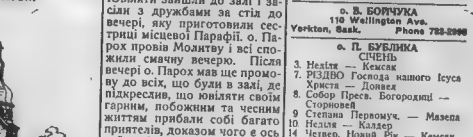

БОГОСЛУЖЕННЯ НА РІЗДВО ХРИСТОВЕ І НОВИЙ РІК

6-го січня, СЕРЕДА: Навечір'я Різдва Христового — СВЯТ-ВЕЧІР (піст), 8.30 вечора Різдвяна Радіопередача Колядок у виконанні Катедрального Хору, з Різдвяним Словом Високопреосвященнішого Владики Андрея.
10.30 вечора Велике Повечір'я-Всенічна

7-го січня, ЧЕТВЕР: Різдво Господа Нашого Ісуса Христа
ПІВНІЧНА СЛУЖБА: 12.05 год. по півночі Свята Божественна Літургія що її відслужать Владика Андрей в сослуженні Отців Настоятелів.
ПІВНІЧНУ РІЗДВЯНУ СЛУЖБУ передаватимемо через РАДІЄВУ СТАНЦІЮ СІ-Ей-Ей-Ей на хвилях 680
РАННЯ РІЗДВЯНА СЛУЖБА в 9.30 год. ранку ВСЕНІЧНА.
10.00 год. ранку Свята Божественна Літургія

8-го січня, П'ЯТНИЦЯ: Собор Пресвятої Богородиці.

9-го січня, СУБОТА: Св. Первомученика Стефана.
9-та год. ранку. ВСЕНІЧНА
10-та год. ранку. Свята Божественна Літургія

14-го січня, ЧЕТВЕР: НОВИЙ РІК.
8.45 год. ранку ВСЕНІЧНА
10-та год. ранку Свята Божественна Літургія, що її відслужать Владика Андрей в сослуженні Отців Настоятель й Новорічний Молебень.

18-го січня, ПОНЕДІЛОК: Навечір'я Богоявлення — ЩЕДРИЙ ВЕЧІР (піст). 6-та год. вечора Чин Великого Водосвячення.
7-ма год. вечора Спільна СВЯТА ВЕЧЕРЯ в залі Катедри зо святочним словом та програмою з виконанні Молодшого Відділу СУМК.

19-го січня, ВІВТОРОК: БОГОЯВЛЕННЯ:
8.30 год. ранку: Повечір'я - Всенічна.
10-та год. ранку. Свята Божественна Літургія, що її відслужать Владика Андрей Велике Освячення Води — ЮРДАН.
Ієрархія Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Блаженнішого Митрополита Іларіона, Високопреосвященнішого Владику Андрея, Преосвященнішого Владику Бориса, Світлу Конституанту УГПЦ, Всечесне Духовенство, Український Народ, Вірних Української Православної Церкви в Канаді, Членів, Проводи Українських Організацій, Установ та Інституцій поздоровляємо зо Святами Різдва Христового та Новим 1965 Роком.

о. Прот. Ол. Хом'як, парох. **о. Дм. Лучак, нарох.**

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ КАТЕДРАЛЬНИЙ СОБОР СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ В ЕДМОНТОНІ

РІЗДВЯНА ПІВНІЧНА РАДІОПЕРЕДАЧА

У Величний День РІЗДВА ХРИСТОВОГО, 7-го СІЧНЯ 1965 Р. Б., передаватимемо з РАДІЄВОЇ СТАНЦІЇ С. Н. Р. А на хвилях 680 (Французька станція — Едмонтон), для тих, що з огляду на приналежність УКРАЇНСЬКОГО ПРАВОСЛАВНОГО СОБОРУ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ В ЕДМОНТОНІ о год. 12.05 по півночі

ПІВНІЧНУ РІЗДВЯНУ СВЯТУ БОЖЕСТВЕННУ ЛІТУРГІЮ З КОЛЯДАМИ,

що її відслужить Високопреосвященніший Владика АНДРЕЙ, Архиепископ Едмонтону й Західної Єпархії У. Г. П. Ц. в сослуженні Вправі. о. Прот. Олександра Хом'яка й Всеч. о. Дмитра Лучака при співучасті Катедрального Хору під управою Проф. Ол. Єфимчука

СЛУХАЙТЕ НАШУ ПІВНІЧНУ РІЗДВЯНУ РАДІОПЕРЕДАЧУ!

Якщо Ваша ласка, перешліть Вашу КОЛЯДУ на Катедральний Собор Св. Івана в Едмонтоні на адресу:
St. John's Cathedral, 10961—107 St. Edmonton.
З Христіянським Привітом
ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ! СЛАВІТЕ ЙОГО!
Отці Настоятелі й Заряд Катедрального Собору Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні.

Порядки Богослужень:

ПІДВИННІПЕЗЬКА ОКРУГА

СІЧЕНЬ

3. Неділя — Транскона, Поплар Парк.
6. Середа — СВЯТ-ВЕЧІР — Божежир о год. 11-ій ночі.
7. ЧЕТВЕР — РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Кенора, Трансконо, Гонор, Дуфрост.
8. П'ятниця — Собор Преєв. Богородиці — Поплярфіл, Стед.
9. Субота — Арлнд. Стефана — Плезант Говм (Храм).
10. Неділя — Кенора, Селкірк, Тиндал.
17. Неділя — Трансконо.
19. Вівторок — Богоявлення — Кенора, Трансконо, Гонор.
24. Неділя — Кенора
31. Неділя — Трансконо, Гонор, Поплярфіл, Дуфрост (у Дуфрості служить Прот. П. Стефюк).

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОРЧУКА
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА

СІЧЕНЬ

3. Неділя — Кемсак
7. РІЗДВО Господа нашого Ісуса Христа — Довпея
8. Собор Преєв. Богородиці — Сторновей
9. Степана Первомуч. — Мазепа
10. Неділя — Калдер
14. Четвер. Новий Рік — Кемсак
17. Неділя — Мазепа
31. Вівторок. Богоявлення — Калдер
24. Неділя — Брукстон
31. Неділя — Кемсак

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

СІЧЕНЬ

3. Неділя — Св. Михаїла
3. Неділя — Св. Андрея
7. РІЗДВО — Св. Михаїла
7. РІЗДВО — Св. Андрея
9. Св. Стефана, муч. — Св. Михаїла
10. Неділя — Св. Андрея
14. Новий Рік — Св. Михаїла
17. Неділя — Св. Михаїла
17. Неділя — Св. Андрея
19. Йордан — Св. Михаїла
19. Йордан — Св. Андрея
24. Неділя — Св. Андрея
31. Неділя — Св. Михаїла
31. Неділя — Св. Андрея

Edmonton, Alta. Tel. 488-7877

о. І. Г. ГИКАВОГО

Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА

СІЧЕНЬ

1. Неділя — Пайн Ривер. Св. Отців
6. Середа — Етельберт. Св. Вечір — 8-ма год. веч.
7. Четвер — Пайн Ривер РІЗДВО
8. П'ятниця — Драй Ривер 2-ий день Різдва
9. Субота — Ревнер, 3-ий день Різдва
10. Неділя — Етельберт
14. Четвер — Великдя. Св. Василія — Новий Рік
17. Неділя — Гарленд
19. Вівторок — Дробин. Йордан — Освячення Води
20. Середа — Етельберт, Соб. Із. Хр. Освячення Води
24. Неділя — Пайн Ривер. Осв. Води
31. Неділя — Зелена. Осв. Води

Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 2284

о. С. ГРЕБІНЮКА

P. O. Box 386. Watson, Sask.

о. С. ГРЕДІЛЯ

СІЧЕНЬ

3. Неділя — Хобзар
7. Четвер. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Сван Плейн
8. П'ятниця, 2-й день Різдва — Стінер
9. Субота. 3-ій день Різдва — Гвес
10. Неділя — Арран
14. Четвер. Новий Рік — Мейбрайт
17. Неділя — Сван Ривер
19. Вівторок. Йордан — Стінер
20. Середа, св. Йоана Хрес. — Сван Плейн
24. Неділя — Денбігі
31. Неділя — Норквей

Address: Box 111, Hyas, Sask Tel. 190-2.

о. Л. В. ДЯЧИНИ

СІЧЕНЬ

3. Неділя — Вернон
7. Четвер. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Вернон
8. П'ятниця. Соб. П. Бог. — Вернон
9. Субота. Св. Стефана — Вернон
10. Неділя — Кенлунг
14. Новий Рік — Вернон
17. Неділя — Вернон
18. Понеділок. Щедрій Вечір. Вечірня і Велике Освячення Во-

дн о год. 5.30 веч. — Вервон
19. Вівторок. Йордан — Вервон
24. Неділя — Келовна
31. Неділя — Вервон
Address: 2608-42 Ave. Vernon, B. C. Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
СІЧЕНЬ
3. Неділя Св. Отців — Робзин
7. Четвер РІЗДВО, 10-та рано — Топориці
8. Пятниця. Собор Пресв. Богородиці — Лиман
9. Субота, Стефана — Гредлю
10. Неділя — Мерідель
14. Четвер Новий Рік — Шел Велий
17. Неділя — Шортдель
18. Понеділок. Щедрий Вечір Святкечки Води — Топориці
19. Вівторок. Йордан. Свячення Води — Робзин
20. Середа. Собор Св. Івана Хрестителя. Свяч. Води — Петлюра
24. Неділя — Микнат
31. Неділя — Росел
Address: Box 201, Robilin, Man. Tel.: 465.

о. Ст. ЗУЗАКА
СІЧЕНЬ
3. Неділя — Геффорд
6. Середа, Святий Вечір — Геффорд
9 год. 10.30 веч.
7. Четвер, РІЗДВО — Кридор
8. Пятниця, Богородиці — Вітки
9. Субота, Стефана муч. — Редфіл
10. Неділя — Кридор
14. Четвер, Новий Рік — Геффорд
17. Неділя — Вітки
19. Вівторок, Йордан — Редфіл
24. Неділя — Геффорд
Address: Box 188, Watford, Sask. Tel.: 55.

о. М. КРИТОКА
СІЧЕНЬ
3. Неділя — Гадсон Бей
7. Четвер РІЗДВО Господа Нашого Ісуса Христа — Громлід (співочна)
8. Пятниця. Собор Пресв. Богородиці — Брукесбі
9. Субота. Св. Первомуч. Стефана — Медефорт
10. Неділя — Громлід (співочна)
14. Четвер. Новий Рік — Ёлнов Крік
17. Неділя — Брукесбі. Освячення Води
19. Вівторок. Богоявлення. Йордан — Громлід (співч.) Освячення Води
20. Середа. Собор Св. Івана Хрестителя — Ендевор. Освячення Води.
24. Неділя — Ерауд
31. Неділя — Громлід (співочна)
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛІША
СІЧЕНЬ
3. Неділя — Арбакка
7. РІЗДВО Господа Ісуса Христа — Вайтс
8. Собор Пресв. Вігородиці — Сірко
9. Св. Первомуч. Стефана — Сандовн
10. Неділя — Пембіна
14. Новий Рік — Арбакка
17. Неділя — Вайтс
19. Йордан — Сірко
24. Неділя — Сандовн
31. Неділя — Сандовн
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-82.

о. О. КРАВЧЕНКА
СІЧЕНЬ
8. Неділя — Норт Батафорд.
6. Середа. Сві Вечір, 12 год. ночи Різд. Богосл — Норт Батафорд
7. Четвер. РІЗДВО ХРИСТОВЕ. 11 год. р. Різд. Утреня в Бігар
8. Пятниця. Соб. Пресв. Богородиці: Різд. Богосл. у Вітків
9. Субота. Св. Первомуч. Стефана — Гласгов
10. Неділя — Гаверделй
11. Четвер. Новий Рік — Медов Лек
17. Неділя — Бігар
17. Неділя. Вечірня — Норт Бателфорд
18. Понеділок. Щедрий Вечір — Вітків
19. Вівторок. Йордан — Гласгов
20. Середа Соб. Іо. Хрестителя. Вечірня — Медов Лайк
24. Неділя — Норт Бателфорд
31. Неділя — Медов Лайк
Address: North Battleford, Sask. 972—108, St. Ph. 446-5290.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
СІЧЕНЬ
3. Неділя — Сенді Лейк
7. Четвер. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Оміборк
8. Пятниця. Собор Пресв. Богор. — Сенді Лейк
9. Субота. Степана — Січ
10. Неділя — Росборн
14. Четвер — Вінста
19. Вівторок, Богоявлення — Менці
24. Неділя — Акгусвна
31. Неділя — Оміборн
Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
СІЧЕНЬ
3. Неділя — Вестлок
7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Сібабіч
10. Неділя — Річмонд Парк
17. Неділя — Свигудо
18. Велико Водохрещя в 10 год. рано — Вестлок
19. Богоявлення — Йордан — Барсгз
24. Неділя — Вайлауд
31. Неділя — Сібабіч
Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-8746

о. М. ОЛЕСЮКА
СІЧЕНЬ
3. Неділя — Валєй Ривер
7. Четвер. РІЗДВО Ісуса Христа. Служба Божа по радіо. Станція СКДМ Вандфи, Ман., від год. 10.45 рано до 12 полудня — Давфин
8. Пятниця. Собор Пресв. Богородиці — Косів
9. Субота. Пере. арх. Стефана — Дрифтінг Ривер
10. Неділя — Сифтон
18 Четвер. Новий Рік — Ашвіл
17 Неділя — Гладвотр Пасбис
18. Понеділок. В год. 7-ій вечора Вечірня і Йорданське освячення Води — Давфин
19. Вівторок. Йордан — Рорктон
20. Середа. Соб. Св. Іо. Хрестителя — Дрифтінг Ривер
24. Неділя — Давфин
31. Неділя — Вінніпегсіс
Вечірня служиться що неділі о год. 7-ій вечора в Давфині.
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
СІЧЕНЬ
3. Неділя — Інсінгер (м.)
7. Четвер. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Тіодор (м.)
8. Пятниця. Собор Пр. Богородиці — Тіодор (ва рікою)
10. Неділя — Мадорнцець
14. Четвер. Св. Василія (Новий Рік) — Вестбрук
17. Неділя — Тіодор (м.)
19. Вівторок. Йордан (Св. Води) — Інсінгер (гой-ний)
24. Неділя — Половини
31. Неділя — Льюра (в Тіодор м.)
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 00.

о. Я. РИБАЛКИ
Address: Smoky Lake, Alta. Box 809

о. О. СОРОЧУКА
СІЧЕНЬ
3. Неділя Св. Отців — Тирін
7. РІЗДВО Господа нашого Ісуса Христа — Банівел
8. Собор Пресв. Богородиці — Елк Пойнт
9. Стелана Первомуч. — Сенді Рендж.
10. Неділя по Різдві — Ст. Пін
14. Четвер Новий Рік — Гіффорд
17. Неділя перед Йорданом — Банівел
19. Йордан — Богоявлення — Сенді Рендж
20. Собор Івана Хрестителя — Бнг Медов
24. Неділя — Ст. Пал
31. Неділя — Гіффорд
Rev. O. Sorochuk Bonnyville, Alta.

о. СВГЕНА СТЕФАНЮКА
СІЧЕНЬ
3. Неділя — Лек Ла Біш
6. Середа. Св. Вечір. Велике Повечірня 8.00 год. вечір — Лек Ла Біш
7. Четвер РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Гресленн
8. Пятниця. Собор Пресв. Богор. — Сарепа
9. Субота. Св. Первуч. Стефана — Атабаска
10. Неділя — Боїз
14. Четвер. Обрізання Господне. Новий Рік — Лек Ла Біш
17. Неділя — Норад
18. Понеділок. Велике Повечірня й Освячення Води год. 7.30 вечір — Атбіська
Вівторок. Освячення Води о год. 7.30 рано — Лек Ла Біш
Вівторок. Богоявлення. Йордан Освячення Води — Крейгенд
Середа. Собор Іо. Хрестителя — Сарепа
24. Неділя — Гресленд
31. Неділя — Боїз
Після 19-го січня парох буде відвідувати доми зі свяченою водою.
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 187

о. Т. СЛАВЧЕНКА
СІЧЕНЬ
3. Неділя — Мелвил
7. Четвер, РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Айтуна
8. П'ятниця, С. Пр. Б. — Гудз
9. Субота, Вич. Степана — Габара
10. Неділя — Айтуна
14. Четвер, Новий Рік — Гудз
17. Неділя — Мелвил
18. Понеділок. о год. 2-ій по пол. — Айтуна
19. Вівторок. Богоявлення — Гудз
24. Неділя — Айтуна
30. Субота, Наука Реліґії в Гудз о год. 2-ій по полудні
31. Неділя — Гудз
Address: Box 142, Ituna, Sask. Tel. 57.

о. В. СЛОЗАРА
СІЧЕНЬ
3. Неділя — Канора
7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Канора
8. Собор Пресв. Богородиці — Божени
9. Св. Прзич. Стефана — Рама
10. Неділя — Стирджес
14. Новий Рік — Канора
17. Неділя — Канора
18. Понеділок — Навечір'я Богоявлення — Канора
19. Богоявлення — Йордан — Рама
24. Неділя — Канора
31. Неділя — Божени
Canora, Sask., Ph. 563-5188

о. М. СТЕЦЕНКА
СІЧЕНЬ
3. Неділя Св. Отців — Лепін
6. Середа Св. Вечір — Вадов
7. Четвер. РІЗДВО Господа Ісуса Христа, 9 год. рано — Ст. Джулієн
8. Пятниця, 2-й день Різдва Христового — Смітс
9. Субота, 3-й день Різдва Св. Первомуч. Степана — Калворт
10. Неділя — Вахав
14. Четвер. Обрізання Господне. Св. Василія Нового Рік — Тарнопольз
17. Неділя — Альвена
18. Понеділок. Осв. Води — Калворт
19. Вівторок. Богоявлення, Йордан (6 год. рано — Вадов
20. Середа. Собор Св. Івана Хрестителя 9 год. рано — Лепін
24. Неділя — Ст. Джулієн
31. Неділя — Калворт
Address: Box 4. Wakaw, Sask. Tel. [illegible]

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
СІЧЕНЬ
3. Неділя — Толстой
7. Четвер. РІЗДВО 8 год. — Толстой
10 год. — Гардентон
10. Неділя — Сарто
14. Четвер. Новий Рік — Толстой
17. Неділя — Рош Пойнт
19. Вівторок. Йордан — Толстой
24. Неділя — Гардентон
31. Неділя — Дуфорст
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
СІЧЕНЬ
3. Неділя — Торгилд
7. Четвер. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Редвагер, від 11 год. в ночі перед Різдвом.
7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Егрімонт, від 9 год. рано.
8. Собор Пресв. Діви Марії — Восетна
9. Св. Первомуч. Стефана — Федора
10. Неділя — Редвеєй
14. Четвер. Новий Рік — Нюбурк
17. Неділя — Етабберт
18. Понеділок. Св. Вечір. Свячення води: Нюбурк, від 10.30 год рано. Восетна, від 12 год. полудня, Егрімонт, від 2 год. по пол. Редвагер, від 3.30 год. по пол. Редвей, від 5 год. по пол.
19. Богоявлення Господнє — Торгилд
24. Неділя — Редвагер
31. Неділя — Восетна
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Rev. A. Teterenko, Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 460.

о. Г. УДОДА
Address: Shoal, Sask., Box 82. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
СІЧЕНЬ
3. Неділя Св. Отців — Никлавки
7. Четвер. РІЗДВО Господа Ісуса Христа — Кадет
8. Пятниця. Собор Пресв. Богор. — Сембург
9. Субота. Степана Первуч. — Шпімен
10. Неділя — Відделй
18. Четвер. Новий Рік. Обрізання — Василя Великого — Відделя
17. Неділя перед Йорданом — Никлавки
18. Понеділок, Щедрий Вечір — Навечір'я Богоявлення 9-та година ранку Велике Освячення Води в Відделя, а 11.00 год. в Сембург
19. Вівторок, Йордан — Богоявлення-Водохреш'я — Кадет
20. Середа, Собор Івана Хрестителя: звідування вірних зй свяченою Йорданською водою околиці — Кадет, Вілкшен, Керот Ривер і Муз Рейндж
24. Неділя — Відделя
31. Неділя — Відделя
Address: Weirdale, Sask. Ph. 486.

о. А. ХРУСТАВКИ
СІЧЕНЬ
3. Неділя — Брюсов
7. Четвер. РІЗДВО Г. Н. Ісуса Христа — (12 год. співночі) — Долдьюстер
7. РІЗДВО Г. Н. Ісуса Христа — (9 год. рано) — Мірнам
8. Пятниця — Собор Пресв. Богородиці — Слава пол.
9. Субота — Стефана Первомуч. Слава пів.
10. Неділя — Мусіорга
14. Четвер. Новий Рік — Мірнам
17. Неділя — Лужани-Топорівці
18. Понеділок. Щедр. Вечір — Освячення Води: Брюсов — 10.30 год. рано; Лужани-Топорівці — 1.00 год. по пол.; Мусіорга — 3.00 год. по пол. — Мірнам; Освячення Води 6.00 год. ввечір, по Водохрещу — Св. Вечір в церковній залі
19. Вівторок. Богоявлення — Мірнам. (Богоявлення о год. 9.00 рано)
24. Неділя — Моркемб
31. Неділя — Слава пів.
Address: Box 87, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ПУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
СІЧЕНЬ
3. Неділя — Калмар
7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ, 12-та год. ночі — Торсбі
7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ, 10-та год. ранку — Бруджерайз
8. Собор Пресвятої Богородиці — Кагвія
9. Первомученика Стефана — Пено
10. Неділя — Кемроз
14. Четвер, Новий Рік — Калмар
17. Неділя — Оповей
19. Вівторок, Йордан — Бруджерайз
24. Неділя — Торсбі
31. Неділя — Пено
Ph. GA 2-3053. Edmonton, Alta. Address: 9630—109 Avenue,

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ УГПЦ.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLII. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го СІЧНЯ, 1965. WINNIPEG, MAN., JANUARY 15, 1965. ЧИСЛО (2022) 2

З ПОЧАЄВА І ЛЬВОВА

ПРОТЕСТ ДО ОН ПРОТИ ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ЦЕРКВИ В УКРАЇНІ

Російська Зарубежна Православна Церква вислала до Об'єднаних Націй листи з України зо скаргою на переслідування православних в Україні.

ЖЕНЕВА (Ассошіейтед Пресс). — Російська Зарубежна Православна Церква в західній Європі опублікувала три довгі листи з Росії, автори яких скаржаться, що вірні християни в Советському Союзі терпіють переслідування, утиски й приниження.

Владика Антоній — епископ Російської Зарубежної Церкви в західній Європі, що вислав ці листи до генерального секретаря Об'єднаних Націй У Танта, вручив тут копії згаданих листів репортерам. Найбільш незвичайним у цих листах є те, що в них є повні імена й прізвища та адреси їхніх авторів.

„Комуністи-атеїсти почали жахливу кампанію переслідування (релігії) по всій Росії", пише пані Феодосія К. Варавва зо Львова.

Пані Єфросинія Володимирівна Щур з Почаєва пише про переслідування монахів у Почаївському манастирі, а між ними й її сина. „Ці утиски продовжуються", пише вона.

Третій лист, підписаний групою громадян і монахів з Почаєва, являє собою петицію до православних патріярхів Константинополя, Антіохії та Єрусалиму і до Об'єднаних Націй — з проханням про молитви й допомогу проти „всіх тих жорстокостей, яких атеїсти нині допускаються супроти Православної Церкви".

(Текст вищеподаної вістки передруковано із щоденника „Да Виннипег Трибюн" за 26 грудня 1964 р.).

З.Р.В. — На форумі Об'єднаних Націй досі є тільки два протести від християнського світу, один від епископату в обороні християнства, переслідуваного владою Советського Союзу; обидва ці протести походять від епископату Російської Зарубежної Православної Церкви: перший протест був висланий цією Церквою з Америки 1964 р., а другий — цією ж Церквою з західньої Європи 1964 р.

Не зважаючи на те, від кого б протести в обороні християнства не походили, — вони є християнським ділом, коли до цієї справи підходити з чисто релігійної точки погляду. Але тому, що

(Закінчення на 2 ст.)

Дискусія на тему: „Вибраний народ" і „гої"

Як жиди в майбутньому справляться з тим, щоб визбутися дискримінування не-жидів, яких вони називають „гоями", а себе вважають „вибраним народом"?

Над цими питаннями почалася на сторінках торонтонського щоденника „Телеграм" (24 листопада 1964 р.) дискусія між католицьким монахом Т. Дейвисон і рабіном Р. Слонімом.

З.Р.В. — Всекатолицький Другий Ватиканський Собор на свій третій сесії (від 14 вересня по 21 листопада 1964 р.) видав декрет, в якому заявив: „Наніщець — щоб усі уникали зачислювати на рахунок теперішніх жидів те, що було вчинено за часу Христових терпінь", — подає ватиканський (папський) щоденник „Ль'Оссерваторе Романо" (29 вересня 1964 р.). Тобто Католицька Церква уневинила жидів у справі замучення Христа. Католицька Церква видала цей декрет внаслідок домагання жидів, щоб з християнства (отже й з християнських церковних книг) усунути все те, що може спричинятися до антисемітизму.

Розуміється, що таку вимогу, щоб піддати ревізії жидівські релігійні поняття про жидів як „вибраний народ", і про не-жидів, як „гоїв" (ці поняття особливо підкреслені в „Талмуді"), в даному випадку ставить не Католицька Церква як така, бо ж ні одна з Християнських Церков не вмішується в справу релігійних жидівських книг; католицький монах Дейвис почав цю дискусію на власну руку, як приватна особа.

Різдвяні привітання від Колегії Св. Андрея

Колегія Св. Андрея при Манітобському університеті цього року вперше вислала офіційні привітання на спеціяльних формальних картках із Свято-Андреївською емблемою Колегії.

Це привітання, висланє специфічно від Колегії, було окремим від тих привітань, якими президент Колегії, Протопресв. Д-р С. В. Савчук з Пінею Добродійкою приватно поздоровили різних осіб.

Віра джерелом миру

Різдвяне Послання Блаженнішого Митрополита Іларіона

Християнська Віра — це одиноке дійсне джерело миру в світі, — це була тема Різдвяного Послання Блаженнішого Митрополита Іларіона, переданого по радіо з Вінніпегу, у Різдвяну Ніч з 6-го на 7-го січня.

Коротке, кількахвилинне, Слово Первоієрарха Української Греко-Православної Церкви в Канаді було попереджене піснопінням хору Митрополичої Катедри-Пресв. Трійці в Вінніпезі, що співав колядки також по закінченні Послання. Хором диригував п. В. Богонос — диригент Катедрального Хору.

Подивляють

Багатство й теплота звичаїв Українського Різдва

Англомовна преса з симпатією описує святкування православними українцями Різдва за старим стилем

ВІННІПЕГ. — „Багатство й теплота звичаїв Українського Різдва" — під таким заголовком опублікував місцевий щоденник „Да Виннипег Трибюн" (7. 1. 65) статтю свого співробітника Манфреда Джейгера.

„Десять тисяч вінніпежців починають своє свято Різдва в середу (6 січня). Вони є членами чотирьох українських православних громад у цьому місті і становлять собою частину (української) православної спільноти в Манітобі", — інформується у статті.

„Різдво в Православній Церкві святкується пізніше тому, що її вірні дотримуються Юлійського календаря, якого в західній Європі в 16-му столітті було замінено Григоріянським календарем. Юлійський календар відстає 13-ма днями від західної системи (григоріянської).

„Хоч українська молодь мусить трохи довше чекати на це святкування, то зате ж їхні Свята приносять їм з собою багатство й теплоту звичаїв, що мають своє значення. Усе це починається в навечір'я Православного Різдва", — продовжує Джейгер. А далі він із знанням цього предмета описує українські Різдвяні звичаї.

З.Р.В. — Навіть ті з українських єпископів, що під великим польським тиском були присилувані піддатися під власть папи (актом так званої Берестейської „унії" 1596 р.) у 33 точки унійної угоди вставили й таку точку, якою домагалися від Риму й Польщі, щоб їм і нядалі було дозволено святкувати церковні свята лише за старим стилем; це ни включили в систему українського християнського обряду. Тепер, однак, одни з українських католицьких часописів у Канаді в грудні 1964 р., полемізуючи з „Українським Голосом", заявив, що Церковний Календар, мовляв, „до обряду не належить".

Збори Консисторії УГПЦеркви в Канаді

Збори Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді відбулись у днях 26-28 грудня 1964 у Вінніпезі.

Консисторія, під проводом Його Блаженства Митрополита Іларіона, між іншим, постановила, щоб черговий Тринадцятий Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді відбувся у Вінніпезі 22, 23 і 24 травня 1965 р. Собор буде попереджений Всеканадською Конференцією Духовенства УГПЦеркви.

НАГОРОДИ

ДУХОВЕНСТВУ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ за 1964-ий рік

Смиренний Іларіон, з Божої Ласки Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, до всього Всечесного Духовенства і Преподобного Монашества, —

Христос Рождается!

Наше Українське Духовенство — це Духовенство спокомонічної Української Первозванної Православної Церкви, і про це воно глибоко пам'ятає в серці своєму, приймає це як своє віковічне Передан. свій віковічний Канон.

І загальною й спільною працею наших Архиереїв та всього Всечесного Духовенства, а разом з ним і всіх наших Благочестивих вірних наша Свята Церква й далі помітно зростає та міцніє, і помалу вона стала нашою правдивою Найріднішою Матір'ю для всіх нас!

Наша Свята Церква широко й глибоко розрослася і належно зміцніла, і має все необхідне для свого незалежного життя.

Як Первоієрарх Української Греко-Православної Церкви в Канаді сердечно всім дякую за цю велику їхню працю, — усім нашим собратам Архиереям, всьому нашому Всечесному Духовенству, Преподобному Монашеству, і всьому нашому Благочестивому українському народові в Канаді.

Кожен „робітник достойн своєї нагороди!" (Матвія 10. 10), і я рік-річно пильную нагородити кожного, кому прийшла черга на його нагороду.

Цього року я благословляю наше Всечесне Духовенство такими нагородами за 1964-ий рік:

1. **Митрополича Грамота:** О. Протопресвітер Семен Савчук.

Митрополичою Грамотою за ревну працю в нашій Церкві нагороджуються і вірні: Суддя Іван Соломон та Професор Д-р Петро Кондря.

2. **Митра:** О. Дмитро Стратійчук, О. Касіян Квасницький і О. Епіфаній Чижів.

3. **Хрест з оздобами:** О. Михайло Фиг, О. Теодор Кисілюк і О. Франко Керницький.

4. **Протопресвітство:** О. Іван Пестун і О. Василь Бойчук.

5. **Золотий Хрест:** О. Степан Зузак.

6. **Камілавка:** О. Петро Зубрицький, О. Іван Кулиш, О. Максим Олесюк, О. Яків Рибалка і О. Олександер Костюк.

7. **Скуфія:** О. Микола Стеценко, О. Степан Столярчук, О. Іван Стус, О. Мирослав Крищук і О. Микола Дебрин.

Усіх тут згаданих Всечесних Отців сердечно вітаю з заслуженою нагородою, і всім бажаю чесностною працею заслужити ще вищих нагород!

Усе Всечесне Духовенство сердечно вітаю з радісним Святом Різдва Христового!

А в Новому 1965-му Році щиро бажаю всім трудящим на Ниві Христовій повних успіхів, здоров'я міцного, а віку довгого!

Христос посеред нас!

† **Митрополит Іларіон,**
главний богомолець за розквіт Української Православної Церкви і за кращу долю Українського народу.

Року Божого 1965-го,
січня 7-го дня.

Різдвяне послання королеви: молодь — надія майбутности

Свобода є доцільною лише тоді, коли вона здисциплінована

„.... слово „свобода", подібно як і слово „демократія", є просте, і його ідея проста, а однак свобода, щоб бути доцільною, мусить бути здисциплінованою. Абсолютна свобода — це такий стан, що невідомий історикам... Щоб свобода не стала звиродніялою, то вона мусить спиратися на тисячі невидимих сил самодисципліни, суспільного закону, горожанського права зборів, слова й дискусії. Ми не бажаємо жодному з народів світу нав'язувати специфічної форми уряду; ми лиш кажемо ось що: нам відомо, що хоч вона не є досконалою, але це найкраща з тих систем, яку ми зможли створити після багатовікових випробувань і помилок", — сказала королева Єлисавета II у своєму цьогорічному Різдвяному посланні, переданому по телевізії на перший день Різдва — за григоріянським стилем 25 грудня.

Боротьба з нуждою, недоживленням та ігноранцією тепер тяжча, як будь-коли досі

„Дехто каже, що вік пригодництва й підприємливости вже минув. Навпаки, досі ніколи не були ці визови більшими за теперішні. Боротьба з нуждою, недоживленням та ігноранцією тепер тяжча, як будь-коли досі, отже ми мусимо чинити все можливе, щоб наука служила справі розв'язання цих проблем".

До молоді: „На тобі спирається наша надія на майбутнє!"

„Я бажала б сказати ще одне слово до молоді Коммонвелту. На тобі спирається наша надія на майбутнє! Ви, молоді люди, потрібні! Перед вами велике завдання — будувати новий світ. У вас є розум і сміливість, уява й людяність; спрямуйте ж їх на ті речі, що мають бути осягнені ще в цьому столітті, якщо людство має жити спільно — в щасті й доброзичливості.

Нехай же Бог милує вас, і бажаю усім вам якнайщасливіших Свят Різдва Христового".

(Вищенаведені відривки-цитати з послання королеви Єлисавети II подані в тексту, переданого міжнародною інформативною агенцією Ройтера, передрукованого тут з щоденника „Да Виннипег Трибюн" за 26 грудня 1964 р.).

Колегія Назаретської Церкви не може перенестися до університету

Віннінеська колегія Назаретської Церкви (Чирч оф Назарін) робить заходи, щоб перенестися до Манітобського університету, але зустрічається з труднощами. Університет не може прийняти її на свою площу тому, що ця колегія не становила напостійне вести богословські курси для таких студентів, які мають ступени БІБЛ.

Коли ж ця колегія хотіла поставити собі будинки на власній площі, що поза університетською площею, але близько університету, то муніципалітет Форт Гаррі спротивився цьому, бо він каже, що не матиме з цих будинків податкових прибутків.

Тепер ця справа опинилася в уряді Метро Віннінегу.

Протест до ОН проти переслідування Церкви в Україні

(Продовження з 1-ї стор.)

Організація Об'єднаних Націй є політичною установою, то до цих протестів вона буде підходити з політичної точки зору. Тому-то в ОН може вирнути питання: чому в оборонні переслідуваних за віру українців під Советами стає саме Російська Зарубежна (незалежна від Москви) Православна Церква? А це може бути на руку тим, що проголошують українців „росіянами".

Шоправда, від українців є один протест в ОН у справі переслідування за релігію українців під Советами, — це протест від КУК, в якому осуджується переслідування українців православних і греко-католиків, з головним підкресленням справи переслідування Почаївської Лаври.

Єпископат українців греко-католиків у Римі восени 1962 р. запротестував був проти переслідування українців греко-католиків під Советами, але римські церковні власті заборонили проголошувати й поширювати цей протест, отже, звичайно, він не був переданий і на форум ОН.

Українці глибоко переживають трагедію переслідування владою СССР всіх релігій; одним з доказів цього є той факт, що коли архіеп. Мстислав 1964 р. запропонував, щоб Українська Православна Церква стала в обороні жидівської релігії в СССР, то цей його заклик знайшов відгомін в українській пресі (Журнал „Український Самостійник" у Мюнхені, журн. „Українське Православне Слово" в Америці і ін.). Однак жидівські дячі голосять, що в СССР переслідується юдаїзм (жидівська релігія), а християнство, мовляв, не переслідується. У зв'язку з цим журнал „Листи до Приятелів" (в Америці) 1964 р. поставив вимогу, щоб українці своїм церковним протестом спростували саме таке представлення цієї справи.

Ось так, у найзагальніших рисах, представляється в міжнародній площині справа протестів проти переслідування релігії владою СССР.

„Вісник" завжди радо вітав та вітає протести в обороні всіх релігій, що переслідуються владою СССР, не зважаючи на те, від кого б ці протести не походили, але „Вісник" при цьому вважав та вважає реальним, конечним і логічним явищем, коли дані Церкви перш за все виступають в обороні своєї власної Церкви й релігії, не здіючись на інших, що б їх обороняли інші на міжнародньому форумі, напр., в ОН.

АРХІПАСТИРСЬКА ЗУСТРІЧ З ДІТЬМИ

Діти Української й Недільної шкіл при Катедральній Громаді Пресв. Трійці відвідали Його Блаженство з Колядою. Святитель прийняв їх надзвичайно тепло, розмовляв з поодинокою дитиною зокрема, розпитував про дещо, заохочував шанувати батька-матір.

Урочиста обстанова митрополичої резиденції, її домашньої капліці й величавої бібліотеки, а особливо — сама маєстатична постать 84-літнього біловолосого первоієрарха в білих шатах і його по-батьківському тепле, проте безпосередне відношення зробили на дітей хвилююче-зворушливе враження.

Католицький Акт уневинення жидів у справі розп'яття Христа

Постанова третьої сесії 2-го Ватиканського Собору (14 вересня — 21 листопада 1964 р.). Додаток до догматичного декрету „Про екуменізм"

(Текст вищезгаданого акту в скороченій формі найперше опублікував ватиканський щоденник „Ль'Оссерваторе Романо" в числі за 29 вересня 1964 р. Цей текст подається нижче).

Шоправда, від українців є один протест в ОН у справі переслідування за релігію українців під Советами, — це протест від КУК, в якому осуджується переслідування українців православних і греко-католиків, з головним підкресленням справи переслідування Почаївської Лаври.

1. Церква визнає, що на основі откровіння Божого, початки її віри знаходяться в патріярхах і пророках. Церковно ніколи не може бути забутим і новий Тєр — Новий Заповіт, який, властиво, є продовженням того народу, з яким Бог у своїй безмірній милості уклав Старий Заповіт і повірив йому откровіння, що міститься в книгах Старого Закону. Церква не забуває й того, що Христос тілом походить з жидівського народу, як і Пречиста Діва Марія й апостоли, які є її основою і стовпами. Крім цього ж. у Церкви є постійно на оці слова св апостола Павла, який сказав про жидів (Рим. 9, 5): „вони — ізраїльтяни, їм належить усиновління й слава, і заповіти, і законодавство, і богослужіння, й обіти".

За це спадкоємство, передане християнам жидівським народом, Собор по становив підтримувати й поручати взаємне пізнання, що буде поглиблюватися в богословських дослідах і в братських розмовах. Крім цього, Собор висловлює жаль з приводу кривд, які будь-коли були заподіяні людям, а особливо осуджує ненависть і звірства, що були заподіяні жидівському народові.

Треба ще пригадати, що самовилучення жидівського народу в Церкву зашлавається предметом християнської проповіді. На основі вчення св. Павла (Рим 11:25) Церква з вірою й тугою очікує включення цього народу в цілість людства Божого, обновленого Христом.

Тому-то в катихізисах, проповідях і щоденних розмовах слід пильнувати того, щоб жидівського народу не вважати за відкинений, і взагалі — щоб не говорилося й не чинилося нічого такого, що б могло жидів відділити від нас. Накінець же — щоб усі уникали силування на рахунок теперішніх жидів того, що було вчинено за часу терпінь Христових.

2. Бог — отець усім людям. Ця істина вже була подана в Старому Заповіті, і її ясно підтвердив Христос. Не можемо ж відрувати в Бога та ісповідувати Його як Отця всіх, якщо при цьому будемо ненавидіти інших, що створені на образ Божий. Хто просить у Бога прощення, той мусить перше прощати ближньому своєму; хто ж не любить брата свого, якого бачить, той нехай не твердить, що він любить Бога, якого бачити не може.

У дусі любови до братів наших бажаємо з пошаною дивитися на такі погляди і вчення, які, хоч у багатьох точках відхиляються від нашого вчення, все ж таки містять у собі багато променів тієї правди, яка просвічує всіх людей. Тому-то стараємося зрозуміти також і мусульман, які вірують в одного особового Бога-відплатителя, а своїм релігійним почуваннам у багатьох моментах близькі нам.

3. Проти дискримінації: Коли вільмемо до уваги вищевведені істини, то відпадає всяка основа для таких учень, які вводять між поодиноких людей і народи такі різниці щодо людської гідности й прав, які виникають з них.

Усі чесні люди, а особливо християни, мусять уникати всяких дія, що ведуть до дискримінації чи погорди іншим з приводу їхньої раси, барви шкіри, соціяльного стану чи релігійного переконання. Собор наполегливо закликає всіх християн, поскільки це залежить від них, жити мирно з усіма людьми, любити всіх, і своїх евентуальних ворогів, щоб таким способом бути справжніми дітьми Отця, який велить сонцю сходити над усіма.

Дещо із святкувань Різдва українцями у Віннінезі

У Різдвяну Ніч Його Блаженство Митрополит Іларіон — Первоієрарх Української Православної Церкви в Канаді відслужив Різдвяне Богослужіння в Катедрі Пресв. Трійці. Митрополит Максим Германюк — Первоієрарх Греко-Католицької Церкви в Канаді — служив у Катедрі Свв. Володимира й Ольги.

Групи колядників відвідували доми українців з Колядою від церковних громад Колегії Св. Андрея, українських шкіл, організацій тощо. Але було й таке, як подає „Віннінеґ Фрі Пресс" за 7 січня ц. р.:

„Біля 300 осіб, що зібралися (на Свят-Вечір — р. В.) в парафіяльній залі Св. Миколая, як раз напротив Катедри Св. Володимира, на гру в більярд, опустили що залю пізніше (не витримали їхніх дзвонів? — р. В.) й перейшли до Катедри на Богослужіння. Церква Св Миколая святкувала Різдво 25 грудня", тобто за новим стилем, — подає вищезгаданий часопис.

з Закарпаття

В Україні віруючі на поліційній чорній листі

Один урядовий агітатор-наглядач на 2-3 віруючі родини. Акція викривання („виявляння") віруючих.

Советський орган „Соціялістична культура" (ч. 9, 1964 р.), у статті „Атеїстичний світогляд юному поколінню", заявляє:

„У радянській країні давно вже підірвано соціалістичні корені релігії, але віруванням ще живуть серед деякої частини людей. Особливо міцно тримаються ці вони на Закарпатті...

Однак зроблено ще не все, бо і нині на Закарпатті чимало віруючих, особливо сектантів, які так чи інакше намагаються прищепити дітям віру в Бога (у тексті „Бог" написано з малої букви, — ред. В.) та різні релігійні забобони. Отже, атеїстичну роботу треба проводити не тільки серед дорослих, а й серед дітей, бо церковники використовують всілякі засоби впливу на їх свідомість.

Якось у селі піп одягнувся „дідом Морозом" (український відповідник Різдвяного „Сейнт Никласа", — р. В.) і став розважати дітлашню..., а священник М. Балог у селі Дзвінкове, не задовольнившись дорослою „паствою", взявся вкладати в голови дітей основи релігії. Ці „заняття" проводились в хаті колгоспника О. Шутеєва...

В школах майже при кожному батьківському комітеті діють атеїстичні секції. До роботи в них залучено досвідчених атеїстів, які допомагають агітаторам виявляти віруючих і проводити серед них бесіди та індивідуальну роботу...

Разом з партійною організацією та агітаторами бібліотека села взяла на облік сім'ї віруючих і склала план роботи з ними. За агітаторами закріплено по 2-3 сім'ї. Щоб виявити кожну родину, вони щотижня бували вдома у віруючих, в колгоспі і всюди, де працювали ці громадяни..."

Взаємини між Москвою й Римом кращають

Місія архиепископа Кентерберійського в Москві

Головний католицький ієрарх Британії, архиепископ Кентерберійський Доноен С. Гінен заявив, що він „радіє поліпшенням взаємин між Католицькою Церквою і Московською Православною Патріярхатом, які (взаємини) за останній час дуже прогресували", — інформує часопис „Бизентайн Кетолик Ворлд" (США) 27 грудня м. р. Він сказав це на Богослужені, яке відправив у каплиці в аргентинській амбасаді в Москві на латинське Різдво.

Восени 1964 р. архиеп. Гінен поїхав з Ватиканського Собору в Рим і зв'язався з католицькій Евхаристичний Конгрес у Бомбаї (Індія), а звідти в грудні подався просто в Москву, де був п'ять днів.

Участь у третій сесії Ватиканського Собору й в Евхаристичному Конгресі та подорож у Москву разом відлучили архиеп. Гінена від дому аж на три місяці.

З.Р.В. — Архиеп. Гінен — це перший з таких високих католицьких достойників, що відвідав СССР. Очевидно, він зробив це з доручення проводу Кат. Церкви в Ватикані, щоб виконати місію дальшого „поліпшування взаємин між Католицькою Церквою і Московським Православним Патріярхатом". Ясно, що одним з партнерів тут був і советський уряд, але в інформаціях про це, як звичайно, не говориться.

Хоч без дозволу влади СССР ніхто туди поїхати не може, то „Биз. Кетолик Ворлд" усе ж таки вважав потрібним підкреслити, що архиеп. Гінен „отримав дозвіл советського уряду". Цього дозволу він у Москві протягом п'ятьох днів, крім відправлення одного Богослужения в Москві, в інформаціях також не сказано. Справа цих відвідин мусіла бути пильною, невідкладною, коли їй не перешкодила ані втома (тримісячна активність з подорожами поза межами Британії), ані час Різдва.

Уже відомо, що в Римі виринає питання, чи новий режим (Брежньова й Косигіна) СССР буде за такими добрими взаєминами з Римом, як був режим Хрущова. За режиму Хрущова Московська Патріярхія готова була негайно почати переговори з папою, а за нового режиму СССР вона раптом почала зволікати з цими переговорами, як це виявилося на „Всеправославній" Конференції на Родосі восени 1964 р.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Еклезія. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в США — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адресс:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

З НОВИМ РОКОМ!

Настав Новий Рік — рік Божий 1965. Чи той новий (черговий) рік буде для нас щасливим?

Це питання ставить собі майже кожна людина.

Щастя людини залежить не від зовнішніх обставин нашого життя, а від внутрішнього світу людини, тобто від її погляду на життя і його явища; щастя людини залежить від того, як вона дивиться на світ, на всі речі й справи, і як вона оцінює їх та як реагує на них.

Не треба будувати фундаменту під своє буття з земної „сутри сует" (марноти марнот), бо такий фундамент обсунеться з-під ніг, як пісок. Не треба за ціль свого буття ставити багатства, слави, титулів, влади; треба визбуватися злоби, фальшивої гордости, честолюбства, заздрости, ненависти, гону до „непомильности". Безперечно, людина мусить працювати, дітяти, займати становища, здобувати знання, повищувати рівень свого матеріяльного життя, а навіть може здобувати багатства. Але людина не повинна пристрасно **всією** істотою віддаватися їм, не повинна робити собі з них „ідолів", не повинна ставати їхнім духовним рабом; на всі свої здобутки людина повинна дивитися „звище", під кутом вічности; вона повинна дивитися на них, як на „пилюземлі", і повинна бути приготованою на те, що всі ці її земні надбання рано-чи-пізно можуть щезнути, як щезає дим, і людина повинна зустріти це із спокоєм людини, яка сподівалася цього. Тоді людина буде паном своїх надбань, а не їхнім рабом. Тоді людина не буде безумно зачаровуватися своїми успіхами й розпучливо розчаровуватися неуспіхами.

Людина не повинна бути рабом свого життя, бо те життя не є її власністю. Бог міг узагалі не дати нам життя; а коли ми Він нам дав його, то воно полягає в тому, що ми, вийшовши з одного берега вічности, немов тіні, проходимо через землю-кладку на другий беріг вічности. Тому-то наша тілесна смерть не повинна лякати нас, не повинна бути причиною нашої трагедії, одчаю.

Така є Правда про життя. Св. Письмо каже: „Пізнайте правду, і вона визволить вас!" Пізнайте Правду — розплющте очі вашого духа на суть життя, і це визволить вас із рабства пристрастей „марноти марнот"; тоді осягнете високий степень внутрішньої духової гармонії, душевної рівноваги, душевного миру, бо тільки він є основою щастя. Саме в цьому сенсі Св. Письмо фігуративно каже, що „Царство Боже внутрі вас".

Поздоровляємо Вас з Новим Роком! Дай, Боже, цей рік провести і на будучий рік діждати — в щасті, здоров'ї, в мирі християнськім!

УПЦ В США ДОМАГАЄТЬСЯ „ПРИВЕРНЕННЯ" ІЙ ПРАВ

П'ятий Собор Української Православної Церкви в США, що відбувся 23-25 жовтня 1964 р., ухвалив таку резолюцію:

„Вважаючи Українську Православну Церкву за наслідницю й невід'ємну частину колишньої Київської Митрополії, яка, як Екзархат Вселенської Царгородської Патріярхії, користала з повних прав і привілеїв автокефальної православної помісної Церкви, Собор доручає Свящ. Соборові (Єпископів? — ред. В.) нашої Церкви подбати про привернення Української Православній Церкві в ЗДА, як частині колишньої Київської Митрополії, належних їй автокефальних прав".

(Текст цієї резолюції подаємо за щоден. „Свобода" (США) за 2 груд. 1964).

Хто й чому мав би „привернути" Українській Православній Церкві в Америці „належні їй автокефальні права", коли ця Церква від самого **свого** постання й досі вважає себе автокефальною (незалежною)? Розуміється, тут мова про те, щоб усі інші Церкви, а головно Константинопольська Патріярхія визнали цю Церкву автокефальною.

На якій канонічній (церковно-правній) основі постановила українська Православна Церква в США добитися того, щоб інші Православні Церкви у світі визнали цю Церкву? На цій канонічній основі, що Українська Православна Церква в США є наслідницею й частиною колишньої Київської Митрополії, тобто церкви-Митрополії Києва і всієї України, яка була Екзархатом у складі Константинопольського Патріярхату, і вона, як Екзархат, „користала з повних прав і привілеїв автокефальної православної помісної Церкви", — сказано в резолюції.

У резолюції є внутрішня самосуперечність, а саме: з одного боку — там сказано, що колишня Київська Митрополія „користала з повних прав і привілеїв автокефальної православної помісної Церкви", тобто — що Київська Митрополія була автокефальною Українською Православною Церквою; з другого боку — там стверджено факт, що Київська Митрополія була Екзархатом у складі Константинопольської (Царгородської) Патріярхії, тобто Первоієрархом (найвищим головою) Київської Митрополії був Константинопольський Патріярх, а не Митрополит Київський і всієї України. Тому що первоієрархом Київської Митрополії був Константинопольський Патріярх, то це значить, що Київська Митрополія була в юрисдикції Константинопольської Патріярхії, а тим самим вона не була автокефальною.

Це правда, що колишня Київська Митрополія користувалася широкими правами своєї внутрішнього самоуправління; але які б там широкі ці права не були, то все ж таки, коли до цієї справи підходити з канонічного (церковно-правного) боку, то ці широкі права не надавали Київській Митрополії статус автономний (широке внутрішне самоуправління в рамах Константинопольського Патріярхату), а не статус автокефяльної Церкви, посіяли Київська Митрополія була в юрисдикції Голови закордонної Церкви, тобто Константинопольського Патріярхату.

Автокефалія — це повна незалежність Церкви, тобто також і незалежність від жодного закордонного Первоієрарха.

Уже сам той факт, що Київська Митрополія була лише Екзархатом (тобто одною з автономних церковних провінцій) Константинопольського Патріярхату, абсолютно виставає як доказ того, що колишня Київська Митрополія не була автокефальною.

З уваги на факт наявности вищезгаданої внутрішньої самосуперечности понять про „екзархат" і „автокефалію" в засновку (посилці) вищезгаданої резолюції, висновок цієї резолюції висловлений неясно, тобто з нього не можна вгадати, чи Собор Української Православної Церкви в США постановив добитися привернення своєї Церкви до церковно-юридичного статуса колишньої Київської Митрополії, тобто до статуса Екзархату в складі Константинопольського Патріярхату, чи, може, робити заходи, щоб Констянт. Патріярхія визнала цю Церкву автокефальною.

При цій нагоді ще раз треба підкреслити той факт, що Українська Греко-Православна Церква в Канаді створена тими горожанами Канади, які не були ані в юрисдикції Константинопольської ані Московської Патріярхії, а були в юрисдикції Римської Церкви, з-під власти якої вони вийшли, і без жодної зовнішньої ініціятиви й допомоги, а своїм внутрішньо-місійним способом створили собі автокефальну Українську Греко-Православну Церкву — створили її за тією найголовнішою передумовою, щоб ця Церква була автокефальною (незалежною від закордонних первоієрархів); бо якщо б ця передумова (автокефальність) не могла бути здійснено, то творці цієї Церкви були б і надалі залишилися в юрисдикції Римської Церкви — зо шкодою справи Православія.

Тому що Українська Греко-Православна Церква в Канаді постала з горожан Канади і лише ними вона створена, і тому що творці та основна маса вірників цієї Церкви з-під юрисдикції Римської Церкви звільнялися, а в юрисдикції ані Константинопольської, ані Московської Патріярхії, ані жодної іншої з Православних Церков не були, то й, у висліді, жодна з Церков не має канонічних основ претендувати на юрисдикцію (церковну власть) над Канадською Укр. Греко-Православною Церквою.

„ТИ СИН МІЙ УЛЮБЛЕНИЙ"

З нами Бог!

Кожнорічно ми святкуємо Свято Народження Христа Спасителя, що належить до найбільших і найрадісніших Християнських Свят, у таємничому тремтінні свого духа переживаємо Боговявлення Господнє. У цей час ми прагнемо відновити наші душі, зміцнити любов до нашого Спасителя, що „для нас, людей, і ‘для’ нашого спасіння з неба зійшов і тіло прийняв від Духа Святого і Марії Діви і стався чоловіком", та скріпити нашу Віру в Його Божественне посланництво: „Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне." (Ів. 3, 16).

Істоту величного й радісного Свята Народження Христа Спасителя Свята Церква висловлює зворушливими словами: *З нами Бог!*

Ось чому всі віруючі у святочні дні Народження Христа Спасителя такі радісні, так глибоко переймаються братерською у Христі любов'ю, легко прощають один одному, щирим серцем вітають один одного, одним серцем і одними устами прославляють в церквах і домах Христа Спасителя та благаючи Його: „Просимо Тебе Царю, Небесний Володарю, даруй волю, верни славу нашій Україні. Дай нам мирно жити, Тобі угодити, і з Тобою в Твоїм Царстві во вік віки жити."

З великою тугою колись людство очікувало приходу на землю Спасителя.. „Як настало ж виповнення часу, Бог послав Свого Сина" (Гал. 4, 5); „Той, на Якого всі чекали, з тугою ждали, з Діви народився, в Вифлеємі появився, родився, явився... щоб до неба нас запровадив і престолі місце приладив."

Впала, нарешті, та перепона, та стіна, яка існувала поміж небом і землею, яка віддаловала Бога від людовіка: *З нами Бог!*

Боже Провидіння, що піклувалося спасінням усього людства, про що звіщали Патріярхи. Пророки, Апостоли, Отці й Учителі Церкви та всі Богомудрі проповідники Божої благодаті, прилучило до того спасіння також український народ, **вибравши** на Апостола-Хрестителя князя Володимира.

Скоро вже буде 1,000 років, як про цю величну таємницю втілення Христа Спасителя перший Митрополит-українець **Іларіон** Київський, Первоієрарх Української Православної Церкви в Україні в XI столітті — у своєму богонадхненному Слові про Благодать, що з'явилась у світі з пришестям Христа Спасителя, так каже:

„Народжений перше всіх віків від Отця, єдиний сопрестольний Отцеві, одноістотний Йому, як світло сонцю, зійшов на землю; прийняв тіло від Чистої й Непорочної Діви; прийняв тіло олив, цей від Трійці — в двох істотах: Божій і чоловічій. — досконалий чоловік по втіленні й досконалий Бог щодо Божества. На землі Він виявив властивості й діла Божі й людські: як людина, зростав у утробі Пречистої Матері, і як Бог народився, не порушуючи її дівства; як людина був повитий пеленами в яслах, і як Бог супроводив волхвів зо звіздою; як людина втікав до Єгипту, але як Богові Йому поклін **віддадуть**, „баввани — рукотворення Єгипту" (Ісаії 19, 1); як людина, Він прийшов хреститися, вийшов у води Йорданські, і як Бог прийняв свідчення від Отця: *„Ти Син Мій улюблений;* як людина, постив сорок день і ягоди, і як Бог переміг спокусника; як людина піпов на весілля в Кані Галілейській, і як Бог перемінив воду на вино; як людина заснув на кораблі, і як Бог заборонив вітрові й морю, і вони були послушні Йому; як людина заплакав по Лазарі, і як Бог воскресив його з мертвих; як людина сів на осля, але як Богові Йому кричали: *„Благословен, хто йде в Господнє Ім'я!"*; як людина був розп'ятий, і як Бог силою Своєї влади запровадив до раю того, що з Ним був розп'ятий; як людина прийняв оцту й віддав духа, і як Бог затьмив сонце й потряс землею; як людина був покладений до гробу, і як Бог зруйнував пекло й звільнив душі; як людина був запечатаний у гробі, і як Бог вийшов з гробу, зберігаючи непорушними печаті; юдеї старались затаїти Його воскресення, як людини, підкупляючи сторожу, але як Бога, Його пізнали всі кінці землі. Воістину, *„Хто Бог Великий, як Бог наш? Ти єси Бог, що творить чудеса!"*

Так, Великий є Бог наш! Непереложними, правдивими є слова Його: „І ото з вами Я повсякденно аж до кінця віку!" (Мтв. 28, 20). З нами Він у Своїй Святій Церкві, якої є Він **ЄДИНОЮ** Головою (Еф. 1, 22; 5, 23), та яка збудована на Вірі в Христа, як нашого Спасителя (Еф. 2, 20), а не на одному з Апостолів. З нами Він є Своєю благодатію й Своїми великими та багатими млостями й щедротами, якими щоденно обдаровує нас, бо „Щедрий і Милостивий Господь, довготерпеливий і многомилостивий."

Коли ми думками своїми переносимось до Вифлеєму, де Христос в вертепі народився і в яслах був положений задля нашого **спасіння**, коли ми уявляємо собі полію над річкою Йорданом, — ми особливо відчуваємо, що наші серця стають оселями Божими, бож Христос Спаситель сказав: „Як хто любить Мене, той слово Моє бережтиме, і Отець Мій полюбить Його, і Ми прийдемо до нього й оселю заложимо в нього" (Ів. 14:23).

Тому нехай не засмучують нашої духової радости теперішні тяжкі часи, які переживає людство... коли то безбожні сили намагаються всіми способами порушити той спокій, про який співали Анголи: „Слава Богу на небі, а на землі спокій людям доброї волі" (Лк. 2, 14).

Всі сили пекла вийшли з своїх сховищ, щоб знищити людство жахливими війнами, жорстокими переслідуваннями, всякими роздорами й ненавістю. Але ми вірнімо, що Христос Спаситель, що народився на землі й приніс на землю спокій, справедливість й любов, знищить сили зла й ворожнечі, „дорогу бо праведних знає Господь, а дорога безбожних загине" (Пс. 1, 6).

Для того всі ми, вчені й невчені, старі й молоді, діти й молодь поєднаймось, за прикладом волхвів-мудреців і простих пастушків, в поклоні Дитячі-Христу, у нашій спільній праці для Слави Божої й для добра нашої Святої Церкви, а всякий гнів й злобу відженімо від себе, бо тоді тільки Бог оселюється в наших серцях, і тоді тільки ми можемо проголошувати: *З нами Бог!* „Благаю вас, браття, ім'ям Господа нашого Ісуса Христа, щоб ви всі говорили те саме, і щоб не було поміж вами незгоди, але щоб були ви поєднані в одній розумінні та з думці одній" (І Кор. 1, 10).

Тому молімо Господа Бога, щоб Він перебував з нами повсякчасно та щоб Він, що народжується в нашому серці, яке стає Його **оселею**, не був вигнаний з нашого любячого серця, щоб ми не стали по відношенні до Нього ні зрадливим Юдою, що продав Христа за срібняки, ані Пилатом, що осудив Його, невинного, на смерть... Ось тоді Він, Цар неба й землі, і нас не залишить: З нами Бог, а ми з Богом тепер, і завжди і на віки вічні.

Бог Миру й Любови нехай повсякчасно перебуває з нами та подає нам добрі успіхи у нашій праці для Слави Божої, для добра Святої Православної Української Церкви та добра й спасіння українського народу.

Минулого року Господь Бог побла-

(Закінчення на 6-й стор.)

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ЯК У НОРДАНІ ХРЕСТИВСЯ ТИ, ГОСПОДИ, ТОДІ ОБ'ЯВИЛАСЯ ПОШАНА ТРОЇЦІ" (З Богоявленського тропаря).

Господь Бог об'явився й шанується в Св. Трійці. Християнин приймає цю Істину Божества своєю вірою, і цього йому вистачає, щоб блаженствувати в Бозі. А й скептики по відношенні до цієї Істини. Чи щось подібне не спонукувало, буває, і вас задумуватись, шукати собі роз'яснення? Не пробуйте пояснювати Того, Хто є поза всякими поясненнями. Господа можна лише відчувати. А щоб збагнути й пояснити собі Таїну Пресвятої Трійці? — Св. Григорій Назіянський на подібне припущення відповів: „ми були б вражені до безумства, якщо б ми пробували вглянути в Таємницю Божества!" Шукайте і живіть з Богом своїм почуттям; а прийде час, що побачимо Його, як Він є.

Заграва червоної зорі над Італією

Ще недавно говорили лише про „червоний пояс" навколо Риму з уваги на густу масу комуністів навколо цього міста; а тепер уже доводиться говорити про „заграву червоної зорі над Італією".

День за днем протягом 13 днів 20 разів спільно голосувала палата послів і сенат Італії, і ні один з кандидатів на президента цієї держави не міг отримати потрібного числа голосів — комуністи не могли перемогти християнських демократів (Католицька Акція), а ці останні не могли перемогти комуністів.

Аж за 21 разом, 28 грудня 1964 р., партії пішли на компроміс і вибрали президентом соціял-демократа Джозеппе Сарагата.

„Християнські демократи, соціялісти, соціял-демократи і республіканці — всі включно з коаліційним (центро-лівиця) урядом прем'єра Альдо Моро, і комуністи, всі вони перед голосуванням (останнім) заявили, що вони готові підтримати Сарагата", — повідомляла агенція Ройтера з Риму 28 грудня 1964 р.

Пост президента, досі обсаджуваний християнськими демократами, тепер обсаджений поміркованим соціялістом Сарагатом.

Через ту кладку поміркованого соціялізму влада дедалі більше переходить в руки щораз лівіших елементів.

Італія і доля західньої Европи

З уваги на важливе політичне й господарське значення Італії в системі держав західньої Европи, а також і з уваги на те, що там є центр проводу Католицької Церкви — найбільшої з усіх християнських Церков, то кожен християнин і кожен противник комунізму взагалі не може не тривожитися долею Італії.

Коли Італія готовилася до виборів до міських і провінціяльних рад у листопаді 1964 р., то за кілька днів до цих виборів (вони відбулися 22-23 листопада) коментатор римського радіо висловив таку думку, що вислід цих виборів має значення для всього світу. Цей погляд підтримали й декотрі з впливових часописів.

Церковні зв'язки Рим—Москва

Влада СССР прислухала Московську Патріярхію вислати обсерваторів до Риму на II Ватиканський Собор під умовою, що цей Собор не видаватиме жодної заяви проти комунізму. І папа та Собор погодилися на це.

Провід Католицької Церкви в Ватикані повірив своїм дорадникам, що через дружні зв'язки з владою в Москві він зможеться того, що влада СССР присилує Російську Православну Церкву в СССР піти на угоду з Римом. Зять Хрущова, Олексій Аджубей, відвідав папу Івана 23-го, духовні обсерватори з СССР приїхали до Риму на 2-й Ватиканський Собор, а цей Собор і папа заборонили виступати на Соборі проти влади СССР і взагалі проти комунізму.

З уваги на це все, італійські національні католики 1962 р., коли почався 2-й Ватиканський Собор, опублікували книгу „Змова проти Церкви" (католицької), в якій твердиться, що в проводі цієї Церкви діють затаєні вороги Християнства. Націоналістична преса Італії почала голосити, що порозуміння проводу Католицької Церкви в Римі з Москвою допомагає комуністичній пропаганді серед католиків взагалі, а в Італії зокрема.

У статті „Тінь Маркса над Італією" Борис Вітошинський в органі ОУН „Шлях Перемоги" (6 грудня 1964 р. Мюнхен) пише:

„Тепер ще заздалегідь підраховувати шкоди, що їх принесли розмови високопоставлених церковних достійників (католицьких) з висланниками більшовицьких неронів, як напр. Аджубеєм і ін. Неясне ставлення Риму (папи і його помічників) до большевицької урядової організації, що називається „Московською Православною Церквою", це небільше ідейний заколот та баламутить італійського патріота".

Католицька газета в США „Да Вондерер" (1. 12. 1964) (у кореспонденції Е. Черчила Бравна з Риму) зо смутком зазвважує, що на дві тисячі єпископів — делегатів на II Ватиканському Соборі тільки 70 рішилися протестувати проти того, що цей Собор не осудив комунізму.

А тим часом головний католицький ієрарх Британії, архиєпископ Кентерберійський Доноен С. Гінан в останньому тижні грудня 1964 р. поїхав у Москву, інформує часопис „Визентайн Католик Ворлд" (США) 27 грудня 1964 р.

Червоні числа зростають

Голосування до міських та провінціяльних рад (провінціяльних парляментів) в Італії 22-23 листопада 1964 р. виразилося в таких числах: християнські демократи отримали 37.4% всіх голосів (1960 р. вони мали 40.4% голосів, а 1963 р. — 38.2%); поміркові соціялісти (соціял-демократи) Сарагата — 6.6% голосів (1960 р. — 5,75%; 1963 р. — 6.3%); комуністи 1964 р. — 26% голосів (1960 р. — 24.7%; 1963 р. — 25.3%.). (Ця статистика подана за „Шляхом Перемоги" з 6. 12. 1964).

Справа не так у тому, що 1964 р. за християнських демократів (католиків) населення Італії віддало лише 37.4% своїх голосів, а за комуністів аж 26% та за соціялістів 6.6%; справа в тому, що ще недавно (1960 р.) християнські демократи мали аж 40,4% голосів, а комуністи лише 24.7%). Отже доч вовільно, але постійно зростає число голосів за комуністами й соціялістами, а за християнськими демократами голосують усе менше й менше. Б. Вітошинський у статті „Тінь Маркса над Італією" („Шлях Перемоги" 6. 12. 64) правильно завважує, що преса загалом волію не розголошувати успіху комуністів в Італії, натомість вона розголосила, що комуністична партія в Італії голосом свого провідника Пальміро Тольятті (помер 1964 р.) „унезалежнилася" від Москви. А насправді ж ця партія далі дістає директиви з Москви", стверджує він.

Комуністичний тижневик в Італії „Ріанчіта" в березні 1964 р. поінформував, що в Італії комуністична партія зорганізована так: 113 федерацій, 17 регіональних, 87 міських і 387 комунальних комітетів та 11,222 секцій і осередків, поділених на 33,646 ланок, а в цьому 4,536 жіночих клітин.

Публікація „Дер Комунізмус ін Італієн" (вид. Студієнцентрум Петрус Канісіус у Римі) і інформує, що офіційних членів (з партійними квитками) в Італії в кінці 1963 р. було 1,615,112 осіб (не враховуючи незареєстрованих), а з цього 860 тисяч у північній Італії, 419 тисяч у середній і 334 тисячі в південній.

В Італії є лише 25 тисяч парафій, тобто зорганізованих католицьких клітин, а комуністи мають 33 тисячі зорганізованих клітин.

Комуністична централя в Римі — це немов малий Кремль: вона складається з 15-х комісій, що являють собою немов міністерства, включно з шкільною комісією, якій підлягають комуністична академія, інститути й ін.

Цією могутньою агентурою править Червона Москва.

У Конго замордовано 206 місіонерів

Три жертви з Канади

Підтримувані комуністичним Китаєм повстанці-негри в Конго від листопада по кінець грудня 1964 р. замордували 206 місіонерів, — повідомила новинкарська агенція Ройтера 1 січня.

Між місіонерами (протестантськими й католицькими — Бельгії, США, Британії й ін.) замордовано двох місіонерів з Канади: о. Гектора Мекмиллена з Едмоинор, Онт., і Мюріела Гармана з Вікторії, Б. К.; без вісті пропав місіонер о. Честер Бирк з Келгарі, Алта., — інформує „Ассошиейтед Пресс" 1 січня п. р.

Місіонерок-монахинь перед їх замордуванням затягали в корчі й насилували. Трапляються випадки, що повстанці-дикуни з джунглів допускалися людоїдства супроти поморданих жертв.

Повстанці танцювали на 28-літньому Вілліямові Мекчесні — місіонерові з Фенікс, Арізона, США, так довго, поки він не помер.

Протиповстанській збройній акції довелося вирвати з рук повстанців коло 700 европейців: греків, греко-кипріїців, італійців, португальців, данців, бельгійців, британців, американців, іспанців, канадців і ін., а в тому значне число місіонерів. Але в руках повстанців є ще принаймні 500-600 европейців.

Повстанці борються проти теперішнього уряду (негритянського) держави Конго, яку очолює Мойсе Чомбе, рішучий антикомуніст.

Отець Михаїл

РОЗМОВА З ВІРНИМИ

Христос народився!

Найперше висловлюю щире „Спасибі" всім Вам, що висловили признання й завваги та взагалі виявили зацікавлення до моїх „розмов". Я буду дуже вдячний Вам за дальші запити й завваги. Все ж таки, приємніше писати на теми, які Вас цікавлять. Криє цього я думаю подавати дещо із того, що писалося давнішими віками та дещо із цікавих інформацій сучасности й минулого в житті Христової Церкви.

При цьому дякую всім, особливо учителям Недільних Шкіл, які просили „широшої дописи" про Богоявлення й Водосвячення. Я не згадую, в цьому пор вірування і звичаї нашого народу. Це тому, що не маю на це місця, і часу для опрацювання цього матеріялу не стає. Ми маємо дуже цінні книжки на цю тему. Особисто я користаю із слідуючих видань:

„Український Рік в Народніх Звичаях", праця Проф. С. Килиминка.

„Звичаї нашого народу", праця Олекси Воропая.

„Українська Мала Енциклопедія", праця проф. Є. Онацького.

Рекомендую згадані праці всім, хто цікавиться цією темою.

о. Михаїл.

—o—

БОГОЯВЛЕННЯ
(6/19 січня)

Богоявлення описано Святими Євангелистами так:

„Тими же днями приходить Іван Хреститель, і проповідує в пустині юдейській, та й каже: „Покайтесь, бо наблизилось Царство Небесне!" (Мт. 3:1-2). Я хрещу вас водою на покаяння, але той, Хто йде по мені, потужніший від мене: я недостойний понести взуття Йому! Він хреститиме вас Святим Духом й огнем". (Мт. 3:11).

„Тоді прибуває Ісус із Галілеї понад Йордан до Івана, щоб хреститись від нього. (Мт. 3:13). А Сам Ісус мав років із тридцять, бувши, як думано, сином Йосипа... (Лк. 3:23). Іван бачить Ісуса, що до нього йде, та й каже: „Ось Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере! Це Той, що про Нього казав я: За мною йде Муж, що передо мною Він був, бо був перше, ніж я. І не знав я Його; та для того прийшов я, хрестивши водою, щоб Ізраїлеві Він з'явився". (Ів. 1:29-31).

Але Іван перешкоджав Йому й говорив: „Я повинен хреститись від Тебе, і чи Тобі йти до мене?" А Ісус відповів і сказав: „Допусти це тепер, бо так годиться нам виповнити усю правду". Тоді допустив він Його. (Мт. 3:14-15).

„І сталось, як охрестились усі люди, (Мт. 3:21) і охрестившись, Ісус зараз вийшов із води (Мт. 3:16), розкрилось небо і Дух Святий злинув на Нього в тілесному вигляді, як голуб, і голос із неба почувся, що мовив (Лк. 3:21-22): „Це Син Мій Улюблений, що Його я вподобав!" (Мт. 3:17).

І свідчив Іван, промовляючи: „Бачив я Духа, що сходив, як голуб, із неба, та зоставався на Ньому. І не знав я Його, але Той, Хто хрестити водою послав мене, мені оповів: „Над Ким Духа побачиш, що сходить і зостається на Ньому, — це Той, хто хрестить Духом Святим". І я бачив, і засвідчив, що Він — Божий Син!" (Ів. 1:32-34).

„А Ісус, повний Духа Святого, вернувся з-над Йордану..." (Лк. 4:1).

Де було Богоявлення в Трійці Святій? Сталося це над Йорданом куди, в покаянні, виходив Єрусалим, і вся Юдея, і вся йорданська околиця, щоб визнавати гріхи свої і хреститись від Івана (Мт. 3:5-6).

Тут же виповнилося Писання! Тут же Бог в Трійці Святій об'явився: Бог Отець із неба мовив „це Син Мій Улюблений!"; а Син Божий був Той, що хрестився від Івана, і про Нього свідчив голос Отця; Дух Святий зійшов на Сина в виді голуба.

За Іваном Хрестителем, за народом, що був при ріці Йордані, й за Святими Євангелистами, віками Свята Церква співає:

„Як в Йордані хрестився Ти, Господи, тоді об'явилася пошана Трійці, бо голос Отця свідчив про Тебе, улюбленим Сином Тебе називаючи, а Дух, у постатті голубиній, стверднив Слово об'явлене. Слава Тобі, Христе Боже, що явився і мир просвітив".

Члени Церкви Христової є постійними учасниками всього дійства Спасителя і не позбавляються освячення Йорданської води, бо через Святу Церкву повторюється освячення, як і постійно повторюються причасти Таїнства Тіла й Крови Господньої в Святій Літургії.

Богоявлення Свята і Водосвячення

Порядок Богослужб Богоявлення такий, як на свято Різдва Господа нашого Ісуса Христа.

Особливість свята Богоявлення є „Велике Освячення води", Чин Великого Освячення води чинився тільки два рази у рік: 1. у Навечір'я Богоявлення (5/18 січня) і 2. У день свята Богоявлення (6/19 січня). Чин Великого Водосвячення в Навечір'я Богоявлення чинимо в самому Храмі, в Хрестильниці, якщо вона є. А на свято Богоявлення Водосвячення чинимо поза Храмом, — ідемо на річку, до джерела, (до криниці) чи взагалі на приготовлене для того місце; але коли для цього е перепони, то чинимо Велике Водосвячення в самій Церкві. (Требник, ч. 1).

Чому Чин Великого Освячення води чиниться два рази? Вказується, що Велике Освячення води в Навечір'я Богоявлення було на одноразове вжиття: для хрещення оголошених, що приймали Таїнство Хрещення в цей день; для причастя („велика агіяся") для тих, що причащалися Свяченою Водою і Антидором; для освячення того дня. Воду, що освячувалася в день Богоявлення зберігали на всякі потреби всього року: в харамі й у домах. („Нова Скрижаль"; „Устав"; Прот. К. Нікольського; „Літургіка"; д-ра Брандзана; „The Polity of the Christian Church" by A. A. Pellicein).

На річці

У тижні перед днем Богоявлення окремі господарі приготовляли місце на річці, де має совершатися Чин Великого Освячення води. В льоді прорубували ополонку і випиловали з льоду великий хрест. Льодний хрест ставили над ополонкою і, часто, обливали буряковим квасом, щоб був червоний. В деяких околицях фарбували хрест краскою та пописувши написами. Біля хреста будували — теж з льоду — престол. Все це оздоблювали зеленю з ялинкових або соснових гілок. Це були „царські врата". (Зи О. Воропаєм: „Звичаї нашого народу").

Братство готовило „трійці" — три свічі. Їх сплітали, перев'язували квітчастою хусткою, або гарним ручничком і оздоблювали їх квітами і стрічками, а часто і намистом.

Ранком, в день Богоявлення, відбувається Богослужения в Храмі. По Богослуженні вивсь народ іде процесією на річку до хреста — ідуть „на Йордан".

Священик несе золотого хреста в обох руках, прикладши його до чола. Перед Священиком ідуть свічконоси й Диякон з кадилом. Поперед їх Старший Брат несе Святу Євангелію. Далі несуть процесійну Ікону, а перед нею хоругви. На самому передї несуть процесійного церковного Хреста. За Священиком іде хор і народ. А хор співає: „Голос Господній на водах взивае..."

До річки на Водосвячення йдуть усі: старі, молоді і діти. Кожен несе з собою пляшку або глечик на воду.

На річці, біля хреста, весь похід зупиняється і стає на льоду великим барвистим колом, що здалека яскраво вимальовується на тлі білого снігового покривала. (За О. Воропаєм: „Звичаї нашого народу").

Перед хрестом читаються три Паремії з пророцтва Ісаії, в яких передсказується прихід Спасителя і про благодаті для світу із пришестям Його на землю. В Апостолі споминається про перехід Ізраїльтян через Червоне Море й про чудесне кормлення їх в пустині. В Євангелії описується хрещення Ісуса Христа від Івана.

В Ектеній й Молитві Священик просить, щоб Господь освятив воду силою і зшестям Святого Духа, і щоб обдарив ій благодатию на визволення від гріхів, на сцілення душі і тіл, та на всяку особливу користь тим, що черпають і бережуть її, що причащаються нею, і що освячують нею.

Потім Священик знаменує воду навхрест засвяченими „трійцями", виголошуючи тричі: „Великий Ти, Господи, і дивні діла Твої...". Цим зображується Святу Трійцю, що була об'явлена людям при хрещенні Ісуса Христа.

У дальшій Молитві Священик прославляє чудесні діла Господа від часу самого сотворення світа, і тоді тричі благословляє воду навхрест рукою, промовляючи: „Сам і нині, Владико, освяти воду цю Духом Твоїм Святим!"

Продовжуючи дальше Молитву Священик просить, щоб Господь „дав усім, що доторкаються до неї, і причащаються, і помазують нею — освячення, здоров'я, очищення і благословення" і щоб „спас і помилував усіх православних Єпископів та все Духовенство" та щоб „зберіг нас під Покровою Своєю у спокої" і „подав усе прошене на спасіння і життя вічне".

Тоді Священик, трикратно, погружує Святий Хрест в воду при співі тропаря: „Як в Йордані хрестився Ти, Господи..."

І Священик цілує Хреста й бере його в ліву руку. В праву руку приймає кропило (з васильок), повертається до людей і окропляє їх освяченою водою на всі сторони. По цьому люди підходять до Священика, а Священик знаменує їм чоло освяченою водою.

Після Водосвячення всі люди повертаються до своїх домів.

Йорданське Освячення домів

Священик обов'язаний благословляти Йорданською Водою доми всіх вірних дорученої йому Парафії. Вірні ні-

коли не бажали б собі такого, щоб їх дім не був благословений під час Йорданських свят. Отож в найближі дні по Йордані, а не пізніше Стрітення, Священних вступить до кожного дому „в кропилом". Цим закінчується чини Йорданських Свят.

Дім, що чекає своєї черги благословення, старанно прибраний. Господиня тримає напоготові посудину із Йорданською Водою, колач або коляч, трійцю або свічку-і, як це часто бувае в родинах, списки імен померших і живих, яких Священник пом'яне в молитвах.

Священик, увійшовши в дім, прочитує належні Молитви й тоді, при співі тропаря Богоявлення і при супроводі свічок окропляює Святою Водою увесь дім і всіх, що присутні. Виробився гарний звичай, що Священика супроводить зо свічкою одне із дітей дому; звичайно молодше в родині. Це добрий звичай і повинен зберігатися й поширюватись.

На кінець всі члени родини підходять поклонитися Святому Хресту і отримати благословення Священика. Звичайно родина використовує цей час для того, щоб обдарити свого Пароха Різдвяним даром. І цей звичай гідний похвали.

—o—

Всяку кореспонденцію у справі цієї рубрики, просимо висилати на адресу:

Father Michael,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

З тайн убийства Кеннеді

Звіт комісії Воррена — це „димова заслона"?

Британський учений не вірить звітові комісії Воррена

Восени 1964 р. американська урядова комісія, очолена Верреном — председником Верховного Суду, опублікувала довгий звіт із свого слідства у справі вбиття президента Джона Фицджеральда Кеннеді 1963 р. У звіті сказано, що през. Кеннеді вбив Лі Освалд, і що він учинив це на власну руку, з особистих спонук, і що тут не діяла жодна сітка зорганізованої змови на життя цього президента.

Цю комісію покликав і Верреном її очолив теперішній президент Ліндон Джансон, який був заступником президента Кеннеді.

Професор історії Гю Тревор-Ропер з Оксфордського університету (Англія) під кінець 1964 р. на сторінках британського щоденника „Сандей Таймс" скритикував „Звіт Комісії Воррена" за те, що ця комісія 1) обвинуватила Освальда, який не мав змоги оборонятися (бо його через добу після арештування в арешті вбив Дж. Рубі (Рубінштейн); 2) комісія не взяла до уваги того дивного факту, що поліція в Даласс протягом 24-х годин допитувала Освалда, але жодних протоколів з цього допиту чомусь ніде немає, отже невідомо, які були зізнання Освалда; 3) комісія чомусь не покликала декого з тих осіб, що були свідками вбиття Кеннеді, і могли в цій справі дати важливі свідчення.

Проф Тревор-Ропер, заявив, що комісія зовсім не доказала, що це, мовляв, Освалд убив Кеннеді.

Проф. Тревор-Ропер відбиває атаки своїх противників

У своїй першій статті (під кінець 1964 р.) проф. Тревор-Ропер „висловив погляд, що між самим тим звітом та поданими в ньому доказами є низка „самосуперечностей", і він же став на становищі, що ця комісія повісила „димову заслону" над справою вбивства Кеннеді, — інформує з Лондону щоденник „Да Виннипег Трибюн" 4 січня 1965 р.

Коли проти погляду проф. Тревора-Ропера виступили критики (в Америці й Британії), то він у початках січня 1965 р. відповів їм статтею на сторінках „Сандей Таймс".

Тим разом він знову повторив своє попереднє твердження. „Він сказав, що не погоджується з поглядом, що тут була широка конспірація. Але й також він не знайшов жодних „позитивних доказів" для твердження, що це, мовляв, Лі Гарвей Освалд приніс у будинок складу шкільних підручників у Даллас (Техасс), і якого не бачив ніхто вбивника, а кріса, який залишив на місці свого злочину. Кажуть, що цей кріс був власністю Л. Г. Освалда (комуніста), якого через приблизно годину після вбивства арештовано на вулиці. Освалд був в арешті лише 24 години. Бо після того його вбив там Дж. Рубі (дійсне прізвище: Рубінштейн), і таким чином позбавив поліцію можливости далі допитувати Освалда. Арештований Освалд в інтервю по телевізії рішуче заявив, що це не він убив Кеннеді. А що він ще говорив на допиті в арешті — невідомо, бо немає протоколів... Після того почалися поголоски, що Дж. Рубі вбив Освалда, щоб затерти сліди того, що Кеннеді вбила якась зорганізована сітка змовників. Щоб покласти край тим поголоскам, президент Ліндон Джансон покликав слідчу комісію, очолену Верреном. Воррен не втішається доброю опінією серед крайньо-правих і консервативних кругів в США, бо це під його проводом Верховний Суд усунув усе релігійне (молитву, читання Св. Письма і т. п.) з державних початкових і середніх шкіл США, вважаючи це „протиконституційним".

„Кеннеді був жертвою людей в державному департаменті", каже мати Освалда

„У мене є докази, які в відповідний час подам до відома, що президент Кеннеді був жертвою людей в Державному департаменті" (міністерстві закордонних справ), . . сказала мати Лі Гарвея Освалда в інтерв'ю з кореспондентами американського щоденника „Ассошіейтед Пресс" 22 листопада 1964 р., тобто в перші роковини трагічної смерти Кеннеді.

Дружина Освалда обвинувачує свого чоловіка, допомагала комісії Воррена, і стала багатою...

Ці самі кореспонденти „Ассошіейтед Пресс", тоді ж таки (22 листопада 1964 р.) поінформували, що Марина, дружина Освалда, повністю погоджується зо звітом комісії Воррена, якій вона чимало допомогла своїми свідченнями проти свого покійного чоловіка у справі вбивства Кеннеді. Марина стала популярною. Різні жертводавці дали їй сто тисяч дол., і вона живе в розкошах. Крім цього, вона одержала говорар за свої спомини про свого чоловіка. (Звичайно, і в цих споминах вона буде твердити, що її чоловік убив Кеннеді, і вчинив він це на власну руку, та що тут не було жодної сітки змовників. Марина походить з Совєтського Союзу, де з нею одружився Освалд, коли на деякий час виїхав був до СССР).

Чи Дж. Ф. Кеннеді був би переобраний на президента?

Джон Ф. Кеннеді був одним з найпопулярніших президентів в історії Америки. Дедве чи можна сумніватися, що він був би переобраний і на другу президентську каденцію. Звичайно, в Америці й у світі були також могутні противники його зовнішньої і внутрішньої політики, а це тим більше, що він був дуже популярний серед широкого загалу.

През. Кеннеді, зокрема, непримиренно ставився до комуністичного режиму Кубі — так, що його дорадники якмога стримували його від мілітарної акції проти Куби.

Із звіту комісії Воррена виходить, що президента Кеннеді вбили не його політичні вороги, а „химерний" Освалд вчинив це на власну руку.

Коптська Церква осуджує Католицьку Церкву за уневинення жидів

Патріярх Кирило VI заявив, що 2-й Ватиканський Собор своїм уневиненням жидів у справі замучення Христа порушив правду Св. Письма. Патріярх назвав це ділом „сіоністської змови".

Ватикан називає цю свою постанову **„повністю згідною з Євангелією".**

Журнал „Православная Русь" (14. 12. 1964) в США інформує:

„У відповідь на оправдання Ватиканським собором жидів у „Богозбивстві" голова православних коптів патріярх Кирило VI хоче скликати „проти-собор" з усіх патріярхів і епископів Єгипту й Етіопії. Цей собор повинен буде заклинати християн до того, щоб спільно утвердити вірність Біблії. У закликові коптської церкви рішення Ватиканського собору розглядається, як дія, що входить у склад „імперіялістичної" сіоністської змови".

Далі, цей же журнал інформує:

„У відповідь на хвилювання арабів, Ватикан заявив, що в постанові собору (Ватиканського) про жидів жодного політичного відтінку не було... Кардинал Бея заявив, що текст собору (уневинення жидів) був виключений лише почуттям „правди, справедливости, християнської любови, очевидно — в повній згідності з Євангелією".

Остання сесія Ватиканського Собору почнеться 14 вересня ц. р.

Папа Павло VI повідомив, що остання сесія 2-го Ватиканського Собору почнеться 14 вересня ц. р. і що на ній будуть продовжувати дискусію над справою свободи релігій та інші проблеми; — інформує „Ассошіейтед Пресс" 5 січня ц р.

Цей Собор почався 11 жовтня 1962 р. за папи Івана 23-го (помер 1963 р.)

В. Будзиновський

ДО ВІРИ БАТЬКІВ

(Історичне оповідання)

(Продовження)

— Ви оба, — Павло промовив до сусідів — жили в тісній дружбі з моїм батьком. Коли я вибрався в похід він вже лежав на смертній постелі. Не позволив, щоби я через його недугу загав похід. Працюючи мене, сказав мені, що коли би я по моїм повороті вже не застав його в живих то його завіщане буде в ваших руках. Щей те сказав мені, що ви його випробовані приятелі, випробовані сини нашої землі і нашої грецької церкви. Приказав мені в кождій скруті просити вас помочи, взагалі віддавати себе під вашу опіку, начеб ви були мої рідні батьки. Отже тепер прийшла така хвиля. Я попав у велику скруту. Таку з якої вже не вийду. Утім ви мені вже не поможете. Але по мені лишиться сиротою моя дідизна. На жаль, війна і моя рана зробили, що я загаявся і невстиг подбати за те, щоби маєток лишився в моїм роді. З мого роду я послідний. Мій обовязок подбати бодай про се, щоби моя дідизна неопала в руки ворогів нашої землі, нашого народу, нашої віри. . .

— У ваші руки мій батько зложив своє завіщане, — Павло тягнув дальше. — Те саме зробить його син. Воно готове. Воно заховане ось у сій евангелію, що на полиці. В завіщаню дію нему слузі і товаришеви, Паньокови пятьдесять морґів і свободу. Дальше кажу коротко, що моїм маєтком орудуєте ви оба до вподоби, начеб то був ваш маєток. Можете самі на нім газдувати, можете арендовувати його, а то й спродати. Ніхто не має права вторкатися до того, що ви з усім тим робите. Ніхто не має права жадати від вас рахунків, ані позивати вас до суду... Таке моє завіщане на письмі. У нім лиш те, що вам дає змогу виграти в суді проти кождого, хто схотів би обмежити ваше право орудувати маєтком як самі схочете. Решту доповім вам устно. Отже уважайте. Доходи з маєтку держіть у себе в депозиті, аж до часу, коли віддастеся Марійки Липська. Як віддастеся за православного Українця і сама верне до батьківської віри, то маєток передасте їй, для досмертного ужиткування. На власність її дітий перейде тоді, коли вони вихованються у вірі нашого народу. Як Марійка до пяти років по моїй смерти не віддасться, або вийде за Ляха, і як вийде за Українця, але сама лишиться при своїй новій вірі, тоді маєток і прибраний в доходів гріш віддасте Ставропігійському Брацтву у Львові. Нехай воно за се бере до школи кількох хлопців з мого села, котрим ви дасте волю. Коли би хто з вас працював з сим світом, нехай сам визначить свого наслідника і перенесе на него всі ті права до мого маєтку, які я вам даю... Ось таку просьбу маю до вас. Чи возьмете сей клопіт на ваші голови?

— Хто не взяв би! — відповів Лущинський.

— Хоч на мою думку се не буде потрібне. Ти ще не виглядаєш як такий, що вже попалив за собою всі мости на сім світі.

— Ще одно прошу вас. Моє устне доповнення писаного завіщання нехай лишиться вашою тайною. Марійка про се не сміє знати.

Сусіди здоймили з полиці евангеліє, вийняли з него грамоту з послідною волею виписаною, обіцяли завтра позавтра відвідати недужого, на случай його смерти виписати завіщане в гроді, робити все так, як він їм се устно сказав і відїхали.

По відїзді сусідів приїхав лікар. Оглянув Павла і скинув очима на жінки. Вони зрозуміли, що лікар хоче сказати їм щось таке, чого недужий не повинен чути. Коли всі троє вийшли до другої комнати, лікар справився коротко. Знав, що Павло не своєю Липських, отже не крутив, але говорив отверто, що думав.

— Більше мене не кличте — сказав. Моя поміч йому вже не потрібна. Не спасу його. Як я вчера предвидів, пішло в кров. Тепер лікар потрібний його душі. Пішліть по попа. Сумніваюся, чи пережие завтрішний день.

— Ви всеж таки прийдьте завтра, — благала Марійка. — Хто знає, що може зробити Божа ласка!

Лікар обіцяв прийхати, але ще раз повторив, що недужому вже ніяка лікарська штука не поможе.

Лікар ще не покінчив, а мати вже вибігла з хати і приказала запрягати коні.

— Поїдеш до міста, — сказала візникови — до пріора. Проси, щоби приїхав. Але зараз, бо панич вмирає.

Марійка на силу здержувала вибух болю, але чула, що не здержить. Щоби не трівожити недужого, вийшла з хати в сад. Там захлипала. Мати бічала се, але не пішла потішити, бо знала, що тим ще більше розжалобить дівчину. По добрій хвили Марійка вернула до Павла. Саме тоді від него відходив Паньоко, Павло вислав його по попа. Вислав ако до свого села, бо тут від смерти Липського православного попа не було.

— Щож вам сказав лікар?.. — спитав Павло Марійку. — Мабуть те саме, що я й без него знаю. Що мої години почислені?.. Покидаю тебе, Марійко! Побачимо ся аж на тім світі.

— Не побачимося, Павле — вітхнула закриваючи лице долонями. — Не заживу без тебе. Ти мій рідний батько. Як одна віра добра, то друга блудна. Як одна веде до неба, то друга...

— Павле, не покидай мене! — скрикнула, хапаючи його руку, що безсильно лежала на постели. (Далі буде).

Велика наукова дискусія

О. Зімін твердить, що „Слово о полку Ігореві" є твором з 18-го століття

Учені більшістю стали проти припущень Зіміна

У „Віснику" була ще 1963 року подана коротка вістка про це, що совєтський учений Зімін заявив, що він має докази на те, що твір: „Слово о полку Ігореві" є твором не з 12-го, а з 18-го століття, і що він (Зімін) пише наукову працю на цю тему.

1964 року Зімін виступив з цією темою прилюдно, і над нею відбулася велика наукова дискусія, звіт про яку широко (на 20 сторінок) подав совєтський науковий журнал „Вопросы истории" (число 9, 1964 р.).

Тут подамо інформацію про це за іншим джерелом (бо воно коротше), саме — за вісткою в „Радянській Освіті" за 30 вересня 1964 р., де сказано:

„...Дискусія відбулася у Відділенні історії Академії наук СРСР. Приводом для неї стала концепція, висунута доктором історичних наук Олександром Зіміним. Дослідник стверджує, що „Слово" не є, як це прийнято вважати на підставі існуючої в науці думки, пам'ятником старо-руської літератури. Зімік датує „Слово" не XII сторіччям, а останньою четвертю 18 сторіччя і вважає автором його ярославського архімандрита Іоїля Биковського. Зімін припускає, що до тексту, складеного Биковським, потім були зроблені деякі вставки, графом Мусіним-Пушкіним. . .

В процесі обговорення Зімін назвав „Слово" „загадкою з п'ятьма ключами". Він вважає, що один з цих ключів підібрав французький дослідник Мазон, який відкрив головне джерело, що ним користувалися автори „стилізації", створюючи „Слово". Джерело це поетична оповідь про Кулаковську битву — „Задонщина", пам'ятник старорусської літератури. Його різні редакції створювались (за даними Зіміна), починаючи з 14 і до 16 століття. Решту — чотири ключі до „Слова" — запропонував, як сказав про це на обговоренні Зімін, він сам. . . Це одни із списків Іпатіївського літопису і частково Кенігсбергський літопис. Зімін вважає, що він визначив походження мовного складу „Слова", зокрема, склад оріенталізмів, які в ньому зустрічаються. Він немовби розгадав таємницю співпадання одного уривку „Слова" з уривком Псковського рукопису Апостола. Зімін вважає, що цей уривок списав з Апостола і додав до „Слова" Мусін-Пушкін, який зробив і інші вставки до оригінального твору Биковського. І нарешті, . . . він перший назвав справжнього автора.

Деякі положення концепції Зіміна дістали позитивну оцінку серед окремих істориків і літературознавців (Авдєєва, Лур'е, Ніколаєва). Але більшість промовців, серед яких були відомі дослідники староруської літератури, вважають зовсім не обгрунтованими всі концепції Зіміна. . .

Три дні продовжувалось обговорення. Підводячи його підсумки, академік Жуков сказав, що Зіміну не вдалося довести правдивість своїх концепцій. . ."

Д-р П. Смильський деканом факультету дентистики

Професора доктора. Петра Смильського, визначного науковця в ділянці дентистики, в 1964/65 академічним роком запрошено на становище декана дентистичного факультету Торонтонського університету.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей Української Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі якнайкращої якости та по уміркованих цінах, наприклад:

Евангелії, Кивоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоругви, Облачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Свічто, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число: . JUstice 9-1191

Листи, замовлення і гроші-слати на адресу:

Consistory Church Good's Supply
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Чи є вигляди на створення патріярхату українців католиків

(На основі репортажу В. Душника, пресового відпоручника „Свободи" на третю сесію II Ват. Собору)

Редактор щоденника „Свобода" (в США) Володимир Душник їздив, як пресовий відпоручник згаданого щоденника, на третю сесію 2-го Ватиканського Собору.

У своєму репортажі з Риму в 6 листопада 1964 р. опублікованому в англомовному тижневику „Свободи" за 21 листопада 1964 р., п.з. „Інтервю з Єпископом Йосифом Шмондюком у справі Українського Патріярхату", він подає цінну інформацій у цій справі, і головніші з них передаємо нижче. Пояснення в дужках належить редакції „Вісника"

Митр. Сліпий перший на Соборі поставив пропозицію створити Українській Католицький Патріярхат

„На другій сесії Екуменічного Собору (катол. II Ватиканського) в Римі 1963 р. Вископресесь. Йосиф Сліпий, Архиепіскоп Львівський і Митрополит Української Католицької Церкви в Західній Україні..., промовляючи на пленарному засіданні Собору, піддав думку, що інтереси українців католиків, а також і православних, та добро Католицької Церкви вимагають того, щоб був створений Український Патріярхат" (католицький), — інформує В. Душник.

Собор не буде займатися справою евентуального творення нових патріярхатів

На третій сесії (весни 1964 р.) Собор розглядав проект поширення автономії католицьких патріярхатів; цей проект називається „схемою про Східні Церкви". У частині 4-й цієї схеми була порушена проблема евентуального творення нових патріярхатів для католиків східного обряду. Цей проект Собор у принципі полагодив, „залишивши Святому Отцеві (папі) кінцеве вирішення справи створення нових патріярхатів у Східних Церквах — там, де він бачить це необхідним і практичним", — продовжує В. Душник.

Лише один з неукраїнських отців Собору радив створити патріярхат для українців католиків

„Треба також пригадати, що під час дебат (на другій сесії) на тему ролі патріярхатів тільки один з отців Собору згадав, що патріярхат для України повинен бути створений як наго рода за терпіння українського народу за свою віру. Був ним (тим отцем Собору) Йоганнес Гек — президент Баварської Конгрегації Чину Св. Бенедикта", — так кінчає В. Душник першу частину свого репортажу.

Надії на створення патріярхату перед „багатьма труднощами"

Друга частина репортажу — це зміст інтервю В. Душника з українським католицьким епископом Стемпфордським (США) М. Шмондюком.

Про бажання українців католиків мати свій патріярхат еп. Шмондюк сказав, між іншим, таке:

„Однак, багато труднощів лежить на шляху до здійснення цих завітних мрій і аспірацій українського народу. Тепер же, під релігійним і політичним ярмом Росії й комунізму, Україна (у справі укр. катол. патріярхату) зустрінеться з немалою опозицією з боку Московського Патріярхату й комуністичного режиму Росії.

„Патріярх Константинопольський також заявляє свого роду претенсії на Українську Церкву. Крім цього, розсіяння великого числа українців по вільному світі... також спричинене трудноші Українському Патріярхатові..."

„Дальшим ускладненням є те, що українці „домагаються" патріярхату — так немов би він нам належався. Таке домагання може пошкодити навіть тоді, коли б справа Патріярхату була навіть евентуально на добрій дорозі".

З.Р.В. — Митр. Сліпий, пропонуваши на II В. Соборі створити укр. катол. патріярхат, мотивував це тим, що це було б в інтересі не лише католиків, але й православних українців. Той „інтерес православних українців", на його думку, полягав би в тому, що, якби був створений укр. кат. патріярхат, то він, можлив, привабив би їх (прав. українців) перейти в унію з Римом.

Світські українці католики у вільному світі в ході II В. Собору провели цікаву акцію збирання підписів під петицію до папи, щоб він створив укр. катол. патріярхат.

Після старань українців католиків, щоб папа найменував українця кардиналом, а потім — щоб папа канонізував митр. Андрея Шептицького святим, — прохання у справі патріярхату є вже третім за чергою проханням українців католиків до папи після 2-ї світ. війни. Усі прохання покищо безуспішні.

Практична лекція української мови,

виголошена на учительській конференції 20-го листопада 1964 року учителькою Варварою Логиновою

I-ША КЛЯСА
ЛЕКЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ
(чит. розв.)

Організація кляси до лекції: 10 хвилин.
а) Молитва.
б) Перевірка присутніх учнів на лекції.

Тема лекції:
Вивчання звука (букви) „М" та слів із цим звуком: СОМ, САМ, МАМА, СО... СА... МА... МУ... (буквар ст. 7).
Наочний матеріял: малюнки та розрізна абетка.

Зміст лекції:
Перевірка домашнього завдання. 10 хвилин.
Усне повторення букв, що їх вивчили на попередніх лекціях, це: О, А, У, С.
Учитель: Яку букву ми вивчили попереднього разу?
Учень: Попереднього разу ми вивчили букву „С".
Учитель: Діти, хто мені прочитає слова з цією буквою?
Учень: Один учень читає слова та склади з буквою „С" (буквар ст. 6).
Учитель питає ще других учнів, щоб прочитали те саме.

Подача нового матеріялу
Учитель: А тепер діти розглянемо малюнок на ст. 7. Учні відкривають буквар на ст. 7.
Учитель: Що ми бачимо на цьому малюнку?
Учні: Рибу.
Учитель: Хто мені скаже, як ця риба називається?
Учні: „СОМ".
Учитель: Діти, а хто мені скаже відповідь не одним словом?
Учень: Ця риба називається „СОМ".
Учитель: А тепер скажіть усі разом — „С О М"
Учні: Всі разом (хорóм) кажуть „СОМ".
Учитель: Тепер скажіть, який ми чуємо тут новий звук?
Учні: Ми чуємо звук „М".
Учитель: Діти, придумайте мені слова із звуком „М".
Учні кажуть слова: мама, масло, молоко, мило, муха, мука та інші.
Учитель: А хто придумає ім'я хлопчика чи дівчинки, щоб починалося цим звуком „М"?
Учні: Микола, Миров, Мар'янка, Марійка, Мурко.
Учитель: А хіба „Мурко" є ім'я хлопчика чи дівчинки? (сміх).
Учні: Ні! Ні! Це ім'я (власна назва) котика.
Учитель: Ось ми сьогодні вивчили звук „М", а тепер я вам напишу на таблиці, як цей звук позначається на письмі. Учитель пише на таблиці букву „М", а також показує цю букву на розрізній абетці.
Учитель: Хто мені, діти, складе слова із цих уже вивчених букв?
Учні підносять руки, а вчитель викликає їх по імені до таблиці. Учні складають слова з розрізненої абетки на таблиці та читають їх особно і цілою клясою. Слова: СОМ, САМ, МАМА, СУМ. Якщо учитель непевний за якого учня, то ще раз питає того учня самого.

Завдання додому.
Учитель: Дома діти намалюєте рибу, малину, муху і молоток. Навчіться добре читати слова та склади (буквар ст. 7). Намалювати на окремому папері друковану букву „М" і малюночки ті, що є тут (учитель показує в буквері на ст. 7). Підписати лише під рибою „СОМ".

Після цього учитель питає чи діти знають, що треба зробити дома? Можна запитати одного, або двох учнів, щоб повторили завдання.

Варвара Логинова.

Брежньов біля домовини папи Івана XXIII

Леонід Брежньов відвідуючи пам'ятки старовини у Ватикані, як турист, зійшов до склепу (крипти) в соборі Св. Петра, щоб побувати біля могили папи Івана XXIII. Брежньова супроводив советський амбасадор в Італії Семен Козиров. Брежньов був представником СССР на похороні провідника італійських комуністів Пальміро Тольятті.

Інформуючи, що в Брежньова „не було ніяких переговорів з ватиканськими офіційними особами", „Бизентайн Кетолик Ворлд" (20 вересня ц. р.) однак досить підкреслено відмічував, що Брежньов „може стати наслідником Хрущова".

З.Р.В. — Брежньов, недавній голова Президії ЦК КПСС, волів відвідати папу Івана XXIII мертвого, а не відвідав папу Павла VI живого. Це міг бути жест-натяк нате, щоб, мовляв, папа Павло VI ішов слідами Івана XXIII, який, після своєї (невиявленої) розмови з ятем Хрущова, Олексієм Аджубеєм, передав був Хрущову дарунки.

РЕЗОЛЮЦІЇ

КОНФЕРЕНЦІЇ УЧИТЕЛІВ УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ ПРАВОСЛАВНОЇ ЄПАРХІЇ СХІДНЬОЇ КАНАДИ,

що відбулася в Торонті 20-го листопада 1964 року.

1. Учительство Українських Шкіл Сх. Єпархії УГПЦеркви, зібравшись на свою 13-ту конференцію, одним висловлює свою глибоку синівську пошану й відчитість Його Блаженству, Блаженнішому Владиці Митрополитові Іларіонові, Первоієрархові УГПЦ в Канаді і Високопреосвященішому Архиепископові Михаїлові, Правлячому Архиєпархові Сх. Канада, за їхній високоцінний архипастирський провід і батьківські вказівки й настанови для праці учителів в українських школах Східньої Єпархії.

Конференція при цім прикре точно виконувати ті настанови, які прямують до збереження серед наших дітей і молоді рідної української мови, а тим самим української нації й прабатьківської Православної Церкви.

2. Конференція, заслухавши надхненні архипастирські вказівки, уважає потрібним поновно заапелювати до батьківського зрозуміння й авторитету — звернути всю свою увагу на національно-релігійне виховання дітей, особливо збереження рідної мови в українському домі.

3. Заслухавши й обговоривши виголошення на засіданні доповіді, конференція поручає учительству —

а) Підсилити свою увагу до навчання релігії в межах програми рідних шкіл, відповідно до важливости релігійного виховання молоді у сучасну пору;

б) У початкових клясах застосувати методу навчання викладового матеріялу поодинокими лекціїй і якнайбільше його унаочнювання, а також хорового вивчання віршів і пісень, що й викличе зацікавлення учнів та їх активну участь у навчанні;

в) При оглядом пристосування навчального матеріялу до потреб наших шкіл — то є вживання шкільних підручників, придержуючись вказівок 1-ї підручникової комісії з 1959 року.

4. Заслухавши звітів членів Управи РУШ, як складової частини (підбудови) Єпархіяльної Ради — по відношенню на'язування живої співпраці із школами — Конференція апелює до шкільних управ і Батьківських Комітетів, щоб уважали відвідини на місцях членів РУШ за важливі й корисні і під кожним оглядом сприяти таким зустрічам.

5. Узглядюючи також невідкличні потреби фінансових засобів РУШ, як для уможливлення праці Підручникової Комісії, так і зростаючих коштів адміністрації, Конференція одноголосно приняла постанову: створити з цією метою т. зв. „Сталий фонд РУШ"; для зреалізування цього Конференція уважає за найвідповіднійше апелювати до місцевих Шкільних Комітетів прийти з допомогою одноразової датки у висоті щонайменше 10 доларів річно від кожних 50 учнів.

6. Учительська Конференція висловлює Високопреподобному о. Томі Ковалишинові, Голові Президії Консисторії щиру подяку і Центральній Раді Шкіл за їх поміч і вказівки для переведення праць. Рівно ж сердечно дякує хвальним редакціям „Вісника" й „Українського Голосу" за уможливлення опублікування звітових матеріялів з діяльности РУШ Сх. Єпархії і з відвідування шкіл на місцях.

7. Учительська Конференція виносить подяку й признання членам Управи РУШ на чолі з проф. В. Іваницом за їхню цілочічну жертвенну працю для добра справи українських шкіл у Сх. Єпархії.

Населення Канади — 19,361,000

Статистичне Бюро в Оттаві 17 листопада 1964 р. повідомило, що населення Канади становить 19,361,000 осіб.

Курси Українознавства ім. І. Котляревського при Катедральній Громаді в Торонто

Названі Курси приймають учнів, що закінчили шість клас Української школи. Контингент курсантів складають головно учні Православної української школи при катедральній Громаді Св. Володимира, віком 12-17 років. Цього, 1964-65, навчального року прийнято на I-й курс 24 особи і всього тепер навчається 67 курсантів обох статей. Тимчасово для Курсів відведено кляси української школи у 3-х поверхах. Педагогічний персонал також тулиться з канцелярією й бібліотекою в чужій проходній кімнаті.

Навчання на курсах тягнеться 4-ри роки (I-й, II-й, III-й і IV-й курси). Абсольвенти курсів загально одержують 10-річне навчання українською мовою з українських предметів: української мови, української літератури, української історії, географії України, українського мистецтва й культури та історії Української Православної Церкви. Кожного предмету навчає окремий фаховий учитель з відповідними кваліфікаціями. Навчання відбувається 6—10 годинами вечора по п'ятницях один раз на тижні. Провадження навчання лише один раз в тиждень робиться за браком помешкання, бо окремо школа ще належно не в порядкована. Більшість курсантів нормально навчається в англійських публичних школах, а частина і в гай-скулах. Очевидно Курси не розпоряджають таким урядженням (меблі, навчальні прилади тощо), до якого вони (учні) призвичаєні в англійських школах.

Курсанти приходять на науку вечером, відбувши англійську школу, дещо втомлені (особливо після гай-скул), мляві і треба великого хисту педагогів, щоб викликати жваве зацікавлення українською тематикою. Особливо ж тяжкою є праця з курсантами, яких батьки байдужі до виховання своїх дітей, які часто дома говорять не своєю мовою. Ще досить є батьків, що не підтримують сталого контакту з учителями своїх дітей, дирекцією курсів, а часто й з головою Батьківського Комітету, самими ними обраного. Слід також уважати на те, що учителі Курсів виконують ощі свої обов'язки після щоденної своєї праці вечірньої. Отже учителі стають до навчання зморені цілоденною працею і лише з ідеалістичного побудження, бо платня $2.50 за годину великого матеріяльного зацікавлення не представляє.

18 грудня 1964 року (в п'ятницю) представники Ради Українських Шкіл Східної Канади (ск. РУШ, голова й членкиня Калина Сакалюк) відвідали ці курси. Вони побували на лекціях кожного курсу на таких викладах: української мови, яку викладає учителька Галина Одаренко (вона є і директорою Курсів), історію української літератури, що її веде учитель Дмитро Романець („Енеїда", Довбуш, письм. Федькович), історії України викладає учитель Ярослав Балян і географії України, якої навчає учитель Андрій Лішчина. Методично всі ці предмети викладають добре хоч із великими труднощами. У курсантів здебільшого вдого женська, бракує слів. Відповідають на запити однословно: „так", або „ні". Учителі ж намагають

Сербський король гостем православних українців

МЮНХЕН. — З нагоди свого побуту в Мюнхені король Петро II відвідав сербську колонію і був на українсько-сербській Службі Божій, яку відправили два українські православні священики і дияком та один сербський священик. Співав український хор.

Після Богослуження король сказав до сербів промову по-сербському.

Від українців привітав короля французькою мовою проф. Дмитро Андрієвський.

На обіді король висловив православним українцям вдячність за те, що вони підтримують сербів у церковних справах. Проф. Андрієвський у своїй промові українською мовою (яку перекладали на сербську) відмітив спільність політичних позицій українців і сербів.

У Мюнхені (Зах. Німеччина) серби користуються тією ж церквою, що й православні українці. (За щоденником „Америка" 20 листопада 1964 р.).

Сім жінок кормлять своїми грудьми одну „дитину-містерію"

„Це медична містерія", — так у Дитячій Лікарні у Вінніпезі називають хлопчика-немовля Олександра Паппаса з Брендону, Ман.

Він має смертельну алергію до всяких харчів, крім жіночого молока. Матін не може накормити його лише молоком із своїх грудей, отже немовля мало не вмерло з голоду. Згодом зголосилося сім жінок давати йому молоко із своїх грудей, але під кінець грудня і в початках січня немовля знову почало худнути, бо йому замало цього молока.

Лікарі шукають ще 10-15 матерів, щоб кормити його.

У РОКОВИНИ СМЕРТИ БЛ. П. ГРИГОРІЯ ЦИМБАЛІСТОГО

Кенора, Онт.

У неділю 15 листопада 1964 пані Софія Цимбаліста, у перші роковини упокоєння її мужа — бл. п. Григорія Цимбалістого, вшанувала його пам'ять відслуженням Панахиди. У цих заупокійних молінях взяла участь уся Громада Св. Володимира в Кенорі, Онт. Панахиду відслужив священик С. Ярмусь з Вінніпегу.

З нагоди цих роковин, пані Софія Цимбаліста пожертвувала по 5 дол. на „Укр. Голос" і на „Вісник".

Бл. п. Григорій був одним з основоположників Православної Громади в Кенорі, Онт. Він упокоївся 16 листопада 1963.

Вічна Йому Пам'ять!

ються, щоб відповідь давалась цілими реченнями. Курсанти, крім слабої лексики, в англійських школах призвичаєні відповідати однословно — „так, ні", або з кількох слів вибирати одно. Однак на III-му й IV-му курсі уже помітна опанована фразеологія. Деякі курсанти свобідно розповідають. Але цими успіхами можуть похвалятися, курсанти, з якими дома батьки не тільки по-українському розмовляють, а ще й перевіряють їхні завдання на дім і часом помагають зрозумінню тих чи інших речень. Як і можна було сподіватися, на всіх лекціях, у кожному вислові бренить український патріотизм...

Курси мають бібліотеку, з якої курсанти позичають книжки під контролею учителів.

Обоє відвідувачів порозмовляли з активною головою Батьківського Комітету панею Лідою Мельниковою, яка вважає своїм обов'язком бувати по п'ятницях у приміщеннях курсів та підтримувати контакт з батьками курсантів. Вона ж з Комітетом Батьків допомагає при уряджені різних імпрез, як ось: свято Св. Миколая, улаштування ялинки, організація колядування з курсантами тощо.

В. І.

ПОЧАВСЯ УЧБОВИЙ РІК
Гемілтон, Онт.

Церква. Тиха молитва-молебень. Поважно-спокійні постаті, молитовно задумливі обличчя батьків, матерів. Діти-школярі стоять чемно. Уважно, пильно дивляться на священика, слухають зворушливі слова молитви до Бога, щоб Він подав їм здоров'я та успіху у навчанні. Схилили свої голівки, прийнявши на себе окроплення Святою водою.

Почався новий учбовий рік у гемілтонській Рідній Школі при Українській Православній Громаді Церкви св. Володимира. По Молебні усі зібрались у парафіяльній залі. Коротенькі привітальні до дітей виступи та інформації керівника школи п. Ігнатюка, священика о. В. Федака, учительки пані Логвин. Настрій у дітей бадьорий, веселий.

На превеликий жаль, більшу частину цього року учителям та учням ще таки доведеться проводити навчання, як і минулі роки, на сцені парафіяльної залі та в незручній кімнаті поруч тієї ж залі, де завжди хтось щось улаштовує, завжди завважає спокійному ходові лекцій. Є глибока надія, що навесні 1965 року таки почнеться будування шкільного будинку. Він крайньо потрібний, бо школа має 1, 2, 3 і 4 кляси, у яких загалом є біля 90 учнів. Як незвід'ємний, після учорний ступінь для учнів, що закінчують четверту клясу Рідної Школи, існують курси українознавства. На цей рік є перший і другий курси з 53-ма курсантами. Організовано дитячий садочок, який відвідують регулярно 12 дітей. Ці діти у свій час будуть учнями Рідної Школи і послідовно курсантами Курсів Українознавства. Навчання у школі проводиться для кожної кляси двічі на тиждень. Курсам українознавства залишається п'ятниця. Дитячому садочкові приділена субота.

Отже, при нашій церковній громаді створено цілу шкільну систему з добре кваліфікованими учителями, шкільним керівником та працьовитим, чутливим духовним пастирем.

М. Селегей.

З життя Собору Св. Покрови в Вінніпезі
(Хроніка за місяць вересень і жовтень)

(Докінчення)

Річниця ветеранів і Панахида за полеглих воїнів

Згідно з традиційно українських ветеранів відзначувати кожного року свою Річницю та помолитися при цьому за спокій душ тих воїнів, які в обороні рідного краю та християнських ідеалів в і здали своє дорогоцінне життя на різних полях бою світа, цього року така Панахида була відслужена в Соборі Св. Покрови 11-го жовтня при участі кількох сотень ветеранів, воїнів і кадетів. Перед Панахидою відповідне слово до ветеранів сказав о. І. Стус.

Після Панахиди в домівці ветеранів (Українського Легіону) відбулося прийняття, в якому взяли участь: Настоятель Собору, голова Зарядy та інші члени Громади Собору. Програмою проводив голова легіону — П. Українець.

Храмове Свято в Соборі

Таке Свято було урочисто відсвятковано в неділю 18-го жовтня. Цей Храмовий „Празник" очолив Блажен. Владика Митрополит Іларіон в сослуженні Преосв. Владики Бориса, Голови Президії Консисторії — о. Прот. Т. Ковалишина, Протопреса. Т. Яковкевича та Настоятеля Собору. (Про Храмове Свято в Соборі буде окремий допис).

Надзвичайні збори Громади

Згадані Збори відбулися в понеділок, 19-го жовтня і вони були скликані в справі затвердження проекту нового Іконостасу і мистецького розмалювання Собору. Надзвичайні Збори одноголосно такий проект затвердили, а разом з тим уповноважили Заряд Собору полагоджувати всі фінансові і технічні справи, які зв'язані з цим проектом. Проект Іконостасу і розмалювання Собору виготовив відомий на цьому континенті артист-маляр С. Гординський. Підготовчі роботи до будови Іконостасу вже почалися, і згідно з планом, цей проект повинний бути закінчений в кінці місяця червня 1965-го року.

Річні Збори обох відділів СУМК при Соборі

Згадані Річні Збори відбулися 25-го жовтня. Збори заслухали звітів уступаючих членів Заряду обох Відділів, як також намітили плян праці на біжучий сезон. Між іншими важливими справами, які обговорювалися на цих Зборах, було вибрано Заряд Старшого Відділу „Тризуб", якого очолив п. О. Моргоч і Заряд Молодшого Відділу „Під-Тризуб", якого очолив п. В. Хоми. Збори висловили щире признання за велику працю для нашої молоді, яку виконала довголітня опікунка та організаторка СУМК при Соборі — пані М. Сеніцька. На закінчення цих Зборів до сумлінців промовив також капелян СУМК при Соборі.

Свято Книжки і доповідь про Святі Землі

Заходами Жін. Т-ва ім. кн. Ольги при Соборі, в неділю, 25-го жовтня було відсвятковане Свято Книжки. Програма Свята була цього року зовсім відмінна й оригінальна тому, що вона включала дуже цікаву доповідь про Святі Землі, яка була виголошена о. Архим. Й. Скакальським. Вступне слово і доповідь про значення доброї книжки та додатній вплив на суспільство сказала голова Т-ва, пані М. Сеніцька. Після цього до слова був попрошений Настоятель Богословського Факультету о. Архим. Й. Скакальський, який виголосив дуже цікаву доповідь про враження із своєї поїздки до Царгороду, Єрусалиму, Атен і Св. Афонської Гори. Хоч доповідь тривала понад три години, вона була надзвичайно захоплююча і присутні вислухали її з непослабленою увагою до кінця. Доповідь була ілюстрована відповідними світлинами.

У цій доповіді о. Архимандрит Йов дуже яскраво змалював сучасний стан Святих Земель та поділився зо слухачами навіть своїми інтимними переживаннями з цієї поїздки. Він також закликав присутніх, по можливостях, відвідати ці святі місця, які повинні вважатися найдорожими для кожного християнина, а особливо православного.

о. Іван Стус.

Осінні вісті з Катедральної Громади Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні

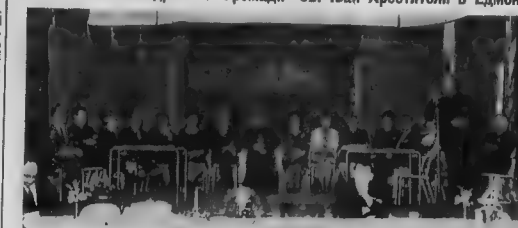

„День Подяки" в Катедрі Св. Івана. На сцені Президія, в присутності якої прот. О. Хом'як робить заклик до збірки у висліді якої зібрано $32,000.00 на Будівельний Фонд Авдиторії.

(Продовження)

ДЕНЬ ПОДЯКИ — $32,000.00 НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КАТЕДРАЛЬНОЇ ШКОЛИ ТА АВДИТОРІЇ

У неділю, 18-го жовтня, Катедральна Громада Св. Івана відмітила ДЕНЬ ПОДЯКИ. О год. 10-тій ранку Високопреосвященніший Владика АНДРЕЙ, в сослуженні Духовенства, відслужив Святу Літургію, під час якої ПРОПОВІДЬ виголосив Вс. о. Дмитро Лучак.

Після Богослужіння відбувся в Катедральній Залі-СІНЬ НИЙ ОБІД, що його приготовило Жіноче Товариство. Сумківці й Сумківки Молодшого й Старшого Відділів прислуговували біля столів та старанно обслуговували усіх присутніх.

Після обіду слідувала ПРОГРАМА, господарєм якої був п. Мирослав Андрій Мельничук — голова програмового Комітету. Представивши гостей головного стола, попросив до слова Високопреосвященнішого Владику Андрея, що їх почули вже з уст Владики та ще почують від дальших бесідників.

Промовила Пані Калина Заєшбіда, а після неї промовив п. Никола Охота, який висловив щиру Подяку Старшому Громадянству за всю досі проведену працю та заявив, що МОЛОДЕ ПОКОЛІННЯ продовжуватиме її. Перед Братство, СУМК, Недільна Школа, Драматичний Урток ім. Лесі Українки, Катедральний Хор, Українська Школа, Танкова Школа, Дитячий Садочок, як також усім ЖЕРТВОДАВЦЯМ — ЩИРА ПОДЯКА!

Секретарі в праці під час збірки в „День Подяки", яка принесла $32,000.00 на Будівельний Фонд Авдиторії.

Своє слово Владика Андрей почав текстом Святого Письма, а саме: „БЛАГОСЛОВИ ДУШЕ МОЯ ГОСПОДА, І НЕ ЗАБУВАЙ ЗА ВСІ ДОБРОДІЯСТВА ЙОГО". Кожного дня, говорив Владика, й кожної хвилини дякуймо Господеві за всі добродійства, якими Він нас обдаровує. А ті добродійства є такими великими, що ми з Вами є МІЛІОНЕРАМИ... ТАКІ МІЛІОНЕРАМИ! Бо коли б, наприклад, ми стратили зір, а мали б в банку один МІЛІОН доларів, то ми напевно дали б цей МІЛІОН, щоб відзискати зір. Так само слух, так само мову... Тепер маємо нагоду, підкреслив Владика, виявити свою вдячність НАШОЮ ЩЕДРОЮ ПОЖЕРТВОЮ НА БУДОВУ Катедральної Школи та Авдиторії. Владика закінчив такими словами: „ПАМ'ЯТАЙМО, ЩО ДАВАТИ — ЦЕ ВЕЛИКИЙ ПРИВІЛЕЙ"!

Пані Калина Заєшбіда — голова Відділу СУК при Катедрі Св. Івана, передає на Будівельний Фонд Авдиторії $5,000.00.

Промовляв також Вп. п. Онуфат Лукіянчук — голова Катедральної Громади, який від-

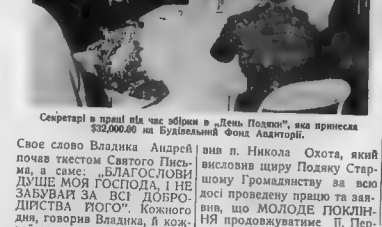

Орест Мулька передає на Будівельний Фонд Авдиторії $10,000.00 від Молодого Братства.

тав Катедральну Громаду із Святою — „День Подяки" та просив усіх парафіян бути уважними до тих ЗАКЛИКІВ, що їх почуємо ще в цій Церкві від наших достойних Духовних Отців, а також від Братства, Сестринства, Сумківців та Сумківок, Молодшого й Старшого Відділів СУМК, Недільної Школи, Танкової Школи, Дитячого Садочка, Хору, Братства Катедральних Прислужників, Братства Молодечого Братства при Катедральній Громаді Св. Івана буде старатися добувати якнайбільші ФІНАНСИ, а до цього і самі Члени Молодечого Братства будуть ЖЕРТВУВАТИ ОСОБИСТО.

Остаточний ЗАКЛИК до ЗБІРКИ на БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КАТЕДРАЛЬНОЇ ШКОЛИ та АВДИТОРІЇ зробив Вправ. о. Прот. Олександер Хом'як. Вказавши на слова Святого Письма, що: „ЩИРОГО ДАТЕЛЯ ЛЮБИТЬ ГОСПОДЬ", о. Хом'як сказав, що ЖЕРТВЕННІСТЬ є ВИЯВОМ НАШОЇ РЕЛІГІЙНО - НАЦІОНАЛЬНОЇ СВІДОМОСТИ, є СИМВОЛОМ НАШОГО РЕЛІГІЙНО-МОЛИТОВНОГО НАСТРОЮ і завжди пригадує нам, що: „ВІРА БЕЗ ДІЛ МЕРТВА Є".

Почалася ЗБІРКА. ВИСЛІД її БУВ ПРЕКРАСНИЙ! ЦИМ РАЗОМ ЗБІРКА НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КАТЕДРАЛЬНОЇ ШКОЛИ та АВДИТОРІЇ ПРИНЕСЛА 32,000.00 ДОЛЯРІВ!

Усім Організаціям, які працюють при нашій Катедральній Громаді, а це: Жіноче Товариство — Відділ СУК, Молодече Братство, СУМК, Недільна Школа, Драматичний Урток ім. Лесі Українки, Катедральний Хор, Українська Школа, Танкова Школа, Дитячий Садочок, як також усім ЖЕРТВОДАВЦЯМ — ЩИРА ПОДЯКА!

Хоч у День Подяки зібрано повищу суму ПОЖЕРТВ, то одначе на цьому не можемо СТАТИ! Наші збірщики відвідають кожного нашого члена та прихожанина, та будуть просити про дальші ПОЖЕРТВИ! БУДЬМО ЩЕДРИМИ ДЛЯ СЕБЕ САМИХ. СКЛАДАЙМО ДОСТОЙНИЙ ДАР НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КАТЕДРАЛЬНОЇ ШКОЛИ ТА АВДИТОРІЇ!

Шоб улекшити працю для збірщиків, ПОЖЕРТВИ можна ПЕРЕСИЛАТИ на адресу Катедри: St. John's Cathedral, 10951-107 St. Edmonton.

День Подяки закінчено молитвою „ДОСТОЙНО ЄСТЬ".

Прот. О. Хом'як. (Далі буде)

Літні Курси в оселі „Зелений Гай"

(Продовження)

У зв'язку з тим, що минулого року в початках липня відбувалось відкриття нових будинків Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, літні курси почались один тиждень пізніше, тобто 12 липня. Оселя знаходилась, після деякої направи та малювання, в найкращому вигляді. Вигляд свіжий і привабливий. Почались з'їжджати батьки і діти, розпочався шум і гамір. Управителями Оселі були п. Ст. Рудей і його дружина Марія, а до помочі вони мали два інструктори: п. С. Гаврилів з Гледзін, Саск. та панна К. К. Грицюк з Кадворт, Саск. Кухарки: пані М. Лабач з Сматс і пані С. Ковбуз з Кадворт. Учителем релігії та лікарем всіх тих дітей, що були „гом сик" був о. М. Стеценко.

На перший курс з'їхалось 73 дітей, а на другий 51. Що з ними робити? Ця проблема виникає кожного року, коли починаються літні курси. Що можна навчити різнолітніх дітей, та з різними знаннями чи то релігії, чи рідної мови (а деякі зовсім не були по Парафіяльних школах), за 12-13 днів побуту в Оселі? При перевірці дітей виявляється, що на першім курсі 49 дітей взагалі не розуміють української мови. 24 дітей не знають Господньої Молитви „Отче Наш" в жодній мові. З чого починати і якою мовою? Адже батьки у більшості сподіваються, що їхня дитина повернувшись додому з літніх курсів, буде говорити по-українському і Закон Божий знатиме від початку до кінця, а до того скріпиться фізично, відпочивши, викупавшись в Осені. Осмілюсь заявити, як учитель релігії, що того ніколи не станеться за такий короткий час! На мою думку, перед тим, як почати вчити дітей релігії чи в недільних школах, чи Оселях, то найперше треба подбати, щоб діти знали як хреститись та молитись. Тому я уважав за потрібне, таки змусити дітей вивчити на пам'ять по-українському бодай ці молитви: „Отче Наш" - „Царю Небесний" і молитви по їді та за родичів. Поза тим, щоб дітям не було скучно вивчати тільки молитви, провадились дискусії у формі запитів і відповідів, на різні церковно-релігійні теми. Доводилось послуговуватись переважно англійською мовою. Чи був у цьому якийсь успіх? Так. Можу сказати сміло, що 85% дітей поїхали додому зо знанням усіх вищезгаданих молитов, а решта 15% — неповністю. Крім того, в дискусій діти довідались, яка різниця між Православною Церквою та іншими Церквами щодо управління, Богослужіння, Св. Таїнств і інше. Читачам буде цікаво знати, що майже усі 124 дітей літніх курсів не знають імен наших 6-ох Архипастирів в УПЦК. Ім'я Первоієрарха УПЦК — Блаженнішого Владики Іларіона, хоч дехто і чув, то не зна яке його функція в нашій Церкві. Щодо рідної мови, то таке саме. Тих, що зовсім

не знали (брати від увагу, що ще не навчались взагалі), то починалось від абетки та найпростіших слів домашнього вжитку, особливо при зверненні до батьків. Так, що мали свої такі початки, то їхне знання поліпшилось у формі читання і писання, у вивченні декламацій та в перекладі текстів. Всіх разом навчалось української пісні, танку, а хлопців спортових вправ, дівчат вишивати і писати писанки.

Концерти обох курсів

Не буду описувати про зміст, та мистецьке виконання тих концертів, а особливо про „шопис та бездоганну українську мову". Читачі мали змогу довідатись з преси про такі діточі концерти, які відбувались у вашій громаді, чи Оселі. Жоден такий діточий концерт не був на „низькому рівні", але завжди на „високому рівні". То чому в Оселі „Зелений Гай" концерти мали б відбуватись на низькому рівні? Співали, декламували, танцювали та робили спортові вправи всі курсанти, а я переживав за сценою всі ті виступи, щоб подай не заїхали у пліт „по мистецьки" та якось точкою концерту на сміх присутнім і на глум всім учителям Оселі. Переживання мої, виходить, не були оправдані. Хоч деякі діти і не знали слів пісні, то тут допомогло знання мелодії, які вони чули кожного дня ходячи по Оселі, а уміле тримання дисципліни при гуртовім співі управителем п. Ст. Рудеєм вивело діточий хор та різні точки концертів „на чисті води". Концерти відбулися без помилок на сцені, чим були задоволені як присутні, так і ті, що підготовляли концерти.

На концерт першого курсу, Дирекція Оселі уважала потрібним запросити промовця, в особі всім знаного національно-церковного діяча, почесного голову СУС, та члена Консисторія УПЦК, п. адв. Ю. Стечишина з Саскатуну. Не дивачись на те, що перший концерт відбувався у робочий день, п. Стечишин залишивши свою працю, приїхав з своєю дружиною Савелею (відомою кореспондентою жіночого відділу в Укр. Голосі) якраз на вареники-пирогову вечерю, чим спричинили замішання поміж кухарками Оселі, які знають, що пані Савеля — це авторка куховарської книжки, без якої, мабуть, не може обійтися жодна господиня дому. При виступі на сцену п. Стечишин був зустрітий овацією присутніх, яка також продовжувалась декілька разів під час його промови.

У своєму слові п. адвокат коротко переповів про розвиток українсько церковного життя в Канаді, та підкреслив позитивне значення осель у вихованні молоді. Він сказав також: „Мені закидають, що я не ходжу по провінції провідною генерацією в нашім народнім житті в Канаді. Це не є правдою. Бо від старого пенька з дерева виростають нові галузки, які стають з часом деревом. Так і я, думаю, що той пеньок українських піонерів, які започаткували нашу загальну національно-церковну працю уже пустив гарні галузки молодих провідників як на сході, так і на заході Канади. Але як і старі ветерани, так і молоді бойовики, мають бути разом, як той пеньок з галузками." Так закінчив, під бурхливі оплески присутніх, свою промову п. адв. Ю. Стечишин.

Закінчення літнього сезону
Збори та коронація королеви.

Закінчення другого курсу, а тим і літнього сезону, відбулося в неділю 9-го серпня. Воно почалося службою Божою, яку відправив о. М. Стеценко в залі Оселі, при співі кору Вакавської громади, під диригуванням п. Р. Скакуна. По Службі Божій, відбувся загальний обід, який приготовило жіноче т-во в Ст. Джулієн, Саск. Прихід з обіду заповнився на розбудову Оселі. Відразу по обіді розпочала працю комісія в складі: п.п. В. Кіндрачук з Вакав, проф. Ф. Кіндрачук з Саскатуну та управитель Оселі п. Ст. Рудей. Ціль комісії — установити, котра з 12-ти дівчат-контестанток вийшла б королевою „Зеленого Гаю" в 1964 році. Зрозуміла річ, що сама суть контесту королеви, це придбання грошей для дальшої розбудови Оселі. Отож, хто з дівчат принесе найбільшу суму грошей до 2-ої год., то така дівчина, автоматично здобуде найбільше точок у продажі білетів і стане королевою.

О третій годині по обіді розпочались, при великому числі присутніх, збори Оселі. Ціллю зборів було найперше, що Дирекція мала виконати припоручення річних зборів, на яких було постановлено такі збори скликати при кінці сезону, а по-друге і найголовніше, це розвиток і управління Оселею в майбутньому. Головував на зборах п. М. Дорош з Саскатуну, а секретарював п. Мих. Остапович. Вислоховувались поодинокі члени: з Принц Альберт, Саскатун, Тарнополь, Еллов Крік, та інші. З Священників забирали слово: о. Прот. Ю. Турганський, який завітав в Оселю з добродійкою, а також о. М. Стеценко, як голова Дирекції. Всі признавали потребу Оселі, як культурно-виховної інституції, стверджували великий розвиток Оселі в останніх роках; але коли прийшло до того, щоб Оселю перебрати на 1-3 роки і провадити працю в ній, давши змогу заквапим відпочити, то принц-альбертці сказали, що вони вже провадили Оселею в минулому, а Саскатунці не відважились взяти цих обов'язків на себе. Отож, після всяких дискусій та внесків, прийнято на пропозицію п. проф. М. Кіндрачука з Саскатуну, звернутись при кінці року до організації СУС з Саскатуні, щоб вони перебрали провід Оселі на 1965. рік.

Кінцевою точкою цього дня, уже по концерті, була коронація королеви. Після підсумків комісії, перше місце у розпродажі білетів на королеву осягнула наймолодша з констенантток, (кошики на вишитя) вручив голова Дирекції, а окремі подарки для останніх трьох і корона-цію королеви довершив секретар Оселі п. Мих. Остапович.

(Закінчення буде)
о. М. Стеценко.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ОЛЕНА МОЛЯЦА
Волей, Б.К.

У п'ятницю 10-го грудня, 1964 року, у місцевім шпиталі Кловердейл, упокоїлася у Божій Ласці п. Олена Моляца, прожившим всього 65 літ, а з П. мужем 44 роки.

Покійна народилася 17-го березня 1899 р. у селі Новосіяки, пов. Яворів, Зах. Україна. До Канади приїхала з родиною в 1926 році до Саскачевану, також з родиною оселилася в околиці Мамант на фармі. Пізніше в році 1934 переїхала з Ії мужем і дітьми до Британської Колумбії на сталий побут (спочатку проживала в Ленглій, а пізніше в Волей, Б. К.) Важка неумолима недуга підкосила здоров'я, і покійна понад п'ятнадцять років важко хворувала; всі обіцані ноги були безвладні. Постійне піклування і добрий догляд для своєї дружини, всю сердечну і добродушну услугу давав їй муж Михайло Моляцій, коли то і він на силах своїх літ і важкого захворювання, змушений був передати свою дружину під лікарську і шпитальну опіку. Та не судилося покійній довго проживати; вона відчула, що незадовго має відійти у вічність. Поклікано Священника, який уділив їй Св. Таїнства Сповіді і Причастя, і через кілька днів навіки перестало битися серце Олени Моляцої.

Похорові Відправи відслужив о. П. Блажук з Волей, у похоронному заведенні в Ленглій, при великім числі родини, приятелів і сусідів. Тління останки Покійної поховано на місцевім цвинтарі в Ленглій.

Покійна Олена Моляца залишила в глибокім смутку її мужа Михайла, п'ять синів, шість невісток, (один із синів відійшов у вічність в молодім віці) і вісімнадцять внуків.

Покійна була лагідної вдачі, добросичливою для всіх і примірною християнкою. Щодо Віри і Церкви — свої обов'язки виконувала сумлінно і чесно.

Після Похорону відбувався тризна в домі невістки Софії Моляцої в Ленглій. На тризник Священника приявні зібрали 50 долярів, з чого по 5.00 долярів призначається на „Вісник" і „Українських Голос". Решту, на бажання родини, призначено на потреби місцевої Громади в Волей.

Жертводавцям щира подяка, а для бл. п. Олену Моляцу нехай Милосердний Господь оселить в оселях праведників.

Вічна Їй Пам'ять!

о. П. Б.

БЛ. П. МАРІЯ МАЛЮТА
Помінальне Богослужения
Гадсон Бей, Саск.

У понеділок 5-го жовтня 1964 року в місцевій українській православній церкві відбулось Помінальне Богослужения за бл. п. Марію Малюту.

Бл. п. Марія Малюта упокоїлася в Бозі 19-го серпня 1964 року на 77 році життя в лікарні Гадсон Бей, Саск. Похоронено бл. п. Марію Малюту в Мерідейл, Ман. Похоронні Відправи відправив о. П. Зубрицький з Роблин, Ман.

Покійна Марія Малюта, з дому Панасюк, народилася 14-го грудня 1887 року в селі Торках, Сокальського повіту, західня Україна. До Канади прибула Покійна з своїми родичами в 1910 році, які поселилися в околиці Україна, Ман. В 1911 році родичі Покійної переселилися в околицю Мерідейл, Ман. Того ж року Покійна одружилася з Іваном Малютою, з яким прожила в супружому житті 50 років. Після одруження Покійна з мужем фармерували в околиці Мерідейл, а в 1939 році переїхали в околицю Гадсон Бей, Саск.

Після смерти мужа Івана, який помер у 1961 році, Покійна почала слабувати та по тих роках слабування відійшла у вічність. Бл. п. Марія була активною, побожною членкинею Української Православної Церкви. Бачучи недалекий кінець свого земного життя, Покійна приймала Св. Таїни, які уділяв їй місцевий парох прот. о. М. Критюк.

Поминальне Богослужения відправляв місцевий парох о. М. Критюк, а дякував п. Ілія Калничук. Після Служби Божої, на прохання родини Покійної, всі присутні які були в церкві перейшли до Народного Дому, де родина Покійної при помочі Жіночого Товариства видали поминальний обід.

По обіді, на закликпароха, присутні зложили 20.00 дол. на Нев'янучий Вінок Покійній. З тієї суми призначено: 15.00 дол. на місцеву церкву, а 5.00 дол. на „Вісник". Всім Жертводавцям щире спасибі. Нехай Господь Милосердний потішить опечалену Родину Покійної, а душу бл. п. Марії приймє до Царства Небесного.

Вічна Їй Пам'ять!

о. М. К.

БЛ. П. АНАСТАСІЯ ВОЛОШИН

Дня 5-го грудня, 1964 р. відійшла у вічність бл. п. Анастасія Волошин, прожившим 66 років.

Бл. п. Анастасія Волошин походила з Толстой, Манітоба. Народилася вона 18-го липня, 1898 року. В січні 1917 року Покійна одружується з Дмитром Волошин, а навесні цього самого року вони виїжджають до Сск в ергиль, Саск. і розпочинають свою господарку.

Покійна Анастасія зо своїм мужем Дмитром і дітьми, якими їх обдарував Господь, довший час господарують в околиці Витків, Саск.

У 1952-ім році вони рішають перебратися до міста. Отже, купують собі хату й перебираються до Норт Батлфорд, Саск.

Бл. п. Анастасія Волошин була довголітньою членкинею Жіночого Т-ва у Витків, Саск. А коли перенеслася до Норт Батлфорд, то належала до Жіночого Т-ва при Народньому Домі.

Похорон бл. п. Анастасії Волошин відбувся з церкви Св. Івана Хрестителя в Норт Батлфорд. Похоронними Відправами проводив о. парох О. Кравченко, дякував п. Атанас Козакевич. Тіло Покійної поховано на міському цвинтарі.

Бл. п. Анастасія залишила: мужа Дмитра; дві дочки: Анну Козловську з Естевен і Тетяну Савчук з Ріпард; сина Гринця Волошина з Вінніпіґ; двох братів: Петра Фостія з Гронлид, Саск. і Якова Фотія з Вайта, Ман.; вісім внуків і два правнуки.

Похорон закінчився обідом-поминками в Народньому Домі в Норт Батлфорд, на якому було зібрано в пам'ять Покійної $25.85. З цього було призначено $10.00 на „Укр. Голос", а $15.85 на Колегію Св. Андрея.

Приятель.

НАШ НОВИЙ ЗДОБУТОК

У списку тих абсольвентів албертійського університету, що на літніх курсах докінчили свої академічні студії і на осінній конвокації того ж університету отримали належні наукові дипломи, знаходимо також одно широко відоме українське ім'я, а саме, Зоні Лазарович, найстаршої дочки наших загально відомих громадян, пана Петра й Тетяни Лазаровичів в Едмонтоні. Вона успішно покінчила свої студії на виховному полі і здобула академічний ступінь „Бечлор оф Едюкейшьон", а її спеціяльність є музика, яку вона те-

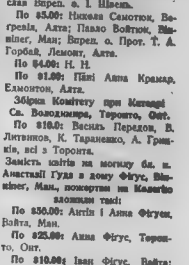

пер викладає у двох середніх школах міста Едмонтону.

Про небувалий музичний талан Зоні вже здавна чувало наше громадянство не лише провінції Альберти, але й Манітоби, бо у Вінніпезі вона ходила до XI і XII класу у „St. Mary's Academy" і рівночасно брала лекції гри на скрипці у Вотергразза, якого знає ціла Канада, як одного з найкращих учителів і віртуозів скрипки. Ще майже з дитячих літ Зоня дає з успіхом у провінційних та доміціальних музичних фестивалях, на яких вона виступала із своєю грою на скрипці, якою вона здобула собі багато дуже поважних нагород, між ними одну з найбільших — а це Британський імперіял — „The Royal School of Music in London". Поза академічний ступінь від албертійського університету, Зоня має також музичний ступінь А.Т.С.М. від Музичної Консерваторії в Торонті, що чинить її високо компетентною передати любов до музики своїм учням.

Кінчаємо цю приємну новинку щирим побажанням для Зоні, щоб її благородна праця на виховному полі увінчалася якнайкращими успіхами, а також високом нагодій, що у тій праці вона зверне увагу десяткам її учнів українського походження на красу української музики, а особливо на красу української пісні, бо з ними вона є також добре ознайомлена.

В. Б.

Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпегу

(Продовження)

По $135.00: Іван Мудрий, Вінніпег, Ман; Теодор і Емілія Кашш, Джансон Сент, Н. Рі. — залишок на стипендію вищих студій в Теології; Українська Греко-Православна Громада Св. Покрови, Ватерфорд, Онт; Впреп. о. Прот. В. Федак, Гемилтон, Онт., на конто заяви; І. Г. Присько, Ст. Ріджис Готел, Норт Бей, Онт; д-р Дмитрій Мельник, Едмонтон, Алта.

По $51.85: Збірка на Поминальному Богослуженню в сороковий день по смерти бл. п. Йосифіни Каптій, Ст. Бонифас, Ман.

По $50.00: Відділ Союзу Українок Канади ім. „Довбуш України", Вінярд, Саск; Корнило Шевадуський, Россборн, Ман; Василь Шур, Тимішин, Онт; В. Суховай, Фт. Вілліям, Онт; Українська Православна Церква Пресв. Трійці, Кілвелена, Онт; Студентське Богословське Товариство при Колегії Св. Андрея, — в розпродажі сайчок та інших декорацій власного виробу; Д-р Б. Дима, Вінніпег; Михайло Коваль, Кеагрі, Алта; Яків і Катерина Дивидюки, Едмонтон, Алта; Союз Українок Канади, відділ ім. „Довбуш України", Робайн, Ман; Степан і Анастазія Закалюки, Стед, Ман.

По $41.00: Пані Анастазія Забродська, Лесмінстер, Манш., ЗДА, — $31.00 на доплату умеблованих кімнати й $10.00 на Будівельний Фонд Колегії.

По $36.10: Збірка на похороні бл. п. Яцківни Ксьондзини, Сьлтс, Саск., прислав Впреп. о. М. Стеценко.

По $35.00: Збірка на похороні бл. п. Петра Стрільця, Ватсон, Саск., прислав Л. Полюзинг.

По $30.00: Михайло і Софія Стручинські, Кемлоп, Онт., в нагоди 50-ліття їхнього подружжя.

По $25.00: Орест Котнини, Едмонтон, Алта; Українська Греко-Православна Громада Св. Волюдимира, Боснивіл, Алта; Яків і Параскевія Фарина, Вінніпег, Ман; Впреп. о. Митрат Є. Чмаїл, Ст. Катеріне, Онт; Всеч. о. С. Крупильницький, Брандонрій, Комм., ЗДА; Петро Бутера, Робайн, Ман.

По $20.00: Йосиф Яворський, Селкирк, Ман; пані Софія Лакуста, Едмонтон, Алта; збірка на ювілею 50-ліття супружого життя Федора й Марини Кіндрачуків, Принс, Альберт, Саск., прислав п. Николя Котелко, Ворреп, Ман.

По $17.00: Збірка з нагоди 25-ліття подружжя п-ва Михайлюків, Торонто, Онт., прислав п. Ст. Яніцький.

По $15.85: Збірка на похороні бл. п. Анастазії Волошин, Норт Батлфорд, Саск., прислав Всеч. о. О. Кравченко.

По $15.00: Яків Зеленський, Вінніпег, Ман.

По $12.55: Збірка на похороні бл. п. Анни Стецій, Брендон, Ман., прислав Всеч. о. С. Стоцярчук.

По $10.00: Семен Еліяк, Монтреал, Кве; Михайло Остряниця з дружиною, Едмонтон, Алта; Йоанни Домитрак, Вінніпег, Ман; Впреп. о. Прот. П. Запарнюк, Ошава, Онт; збірка на 50-их роковинах народження В. Черепецького, Гаселна, Саск., прислав К. Левчук; Николя Чорний, Джемейка, Н. Рі., ЗДА; збірка з нагоди 75 роковин від дня народження Николи Малика, Гаселна, Саск., прислав В. Черепецький; Борис Е. Серадока, Кінгстевіл, Онт.

По $8.50: Збірка на похороні бл. п. Георгія Будзіньського, Ем-

густвіл, Ман., прислав Всеч. о. І. Мельник.

По $8.00: Збірка з нагоди 85-их роковин подружжя Юрія і Юлїяни Косовань, Вірдейл, Саск., прислав Впреп. о. І. Шевель.

По $5.00: Никола Самотюк, Вегрепіл, Алта; Павло Войтюк, Вінніпег, Ман; Впреп. о. Прот. Т. А. Горбай, Лемонт, Алта.

По $4.00: Н. Н.

По $1.00: Пані Анна Крамар, Едмонтон, Алта.

Збірка Комітету при Катедрі Св. Володимира, Торонто, Онт.

По $10.0: Василь Передюк, В. Литвинюк, К. Тараненко, А. Гринів, всі з Торонта.

Замість квітів на могилу бл. п. Анастазії Гуда в дому Вічн. Вінніпег, Ман., пожертви на Колегію вложили такі:

По $50.00: Антін і Анна Фігус, Вайта, Ман.

По $25.00: Анна Фігус, Торонто, Онт.

По $10.00: Іван Фігус, Вайта; Василь Василькоі Повечі ч. 23, Вінніпег; Теодора Гаврасишин, Вінніпег; Василь і Анна Цесмиструкн, Вайта; Іван Н. і Анна Цесмиструкн, Вайта, Ман; Йосиф і Марія Музики, Вайта.

По $5.00: Василь і Анастазія Сарчуки; Вінніпег; Марія Цесмиструк, Брентфорд, Онт; Богдан Музика, Вайта; Михайло Сторожук, Вайта; Василь і Савела Баки, Вінніпег; Іван Смілянський, Вінніпег; Григорій Пацьорка, Вайта; Федір і Анна Цесмиструкн, Вайта; Михайло і Ольга Зваїськи, Вінніпег. Збірка Впреп. о. Ориста Кулиняк, Шікаго, Ілл., ЗДА.

По $30.00: Николя Кунця, Шікаго, Ілл.

По $5.00: Дмитро Осудар, Шікаго, Ілл.

По $2.50: Дрібна збірка.

Всім жертводавцям щира подяка.

(Далі буде)

ST. ANDREW'S COLLEGE
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

Порядки Богослужень:
підвенчишська округа

СІЧЕНЬ

17. Неділя — Транскона.
19. Вівторок — Богоявлення — Конора, Транскона, Говор.
24. Неділя — Конора
31. Неділя — Транскона, Говор, Поплярфілд, Дуфферст (у Дуфферсті служить Прот. П. Стефюк).

ЛЮТИЙ

7. Неділя — Конора, Тандал, Поплар Парк.
14. Неділя — Транскона, Боевнкур.
21. Неділя — Конора, Дуфферст, Селкирк.
28. Неділя — Транскона, Говор, Поплярфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. Борчука

СІЧЕНЬ

14. Четвер. Новий Рік — Йорктон
17. Неділя перед Йорданом — Йорктон
18. Понеділок. Навечір'я Богоявлення — Йорктон. Велике Водосвятня
19. Вівторок. Богоявлення — Йорктон. Початок відправ годинні 8-ма рано. Велике Йорданське Водосвятя.
24. Неділя — Йорктон
31. Неділя — Райн

ЛЮТИЙ

1. Неділя — Йорктон
12. Пятниця. Трьох Святителів — Райн
14. Неділя — Йорктон
15. Понеділок. Стрітеннє Господнє

— Йорктон. Посвячення свічок
21. Неділя — Горлиці
28. Неділя — Йорктон
110 Wellington Ave. Yorkton, Sask. Phone 783-2908

о. П. БУБЛИКА
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Мазепа
19. Вівторок. Богоявлення — Каліфер
24. Неділя — Вроктон
31. Неділя — Кемсак
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Кемсак
12. Пятниця. Трьох Святих — Вроктон
14. Неділя — Мазепа
15. Понеділок. Стрітення Господнє — Кемсак
21. Неділя — Кемсак
28. Неділя — Донвел
Box 1841 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕЙКА
17. Неділя — Св. Михаїла
17. Неділя — Св. Андрея
19. Йордан — Св. Михаїла
19. Йордан — Св. Андрея
24. Неділя — Св. Андрея
31. Неділя — Св. Михаїла
31. Неділя — Св. Андрея
Edmonton, Alta. Tel. 466-7877

о. І. Г. ГИКАВОГО
Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box

о. Т. ГЛУХАНЮКА
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Гарленд
19. Вівторок — Дробин. Йордан — Освячення Води
20. Середа — Етельберт. Соб. Із. Хр. Освячення Води
24. Неділя — Пайн Ривер. Осв. Води
31. Неділя — Зелена. Осв.. Води
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Пайн Ривер
12. Пятниця — Гарленд (3-ох Св.)
14. Неділя — Етельберт
15. Понеділок — Зелена. Стрітення
21. Неділя — Беліза
28. Неділя — Ривер
Address: Ethelbert, Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕДЛЯ
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Сван Ривер
19. Вівторок. Йордан — — Стівен
20. Середа. св. Йоана Хрес. — Сван
24. Неділя — Денбирі
31. Неділя — Норквей
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Гнес
12. Пятниця. Трьох Святих — Арран
14. Неділя — Денбирі
15. Понеділок. Стрітення Госп. — Кобзар
21. Неділя — Сван Ривер
28. Неділя — Норквей
Address: Box 111, Hyas, Sask Tel. 190-2.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Вернон
18. Понеділок. Щедрий Вечір. Вечірня і Велике Освячення Води о 4 год. 5.30 веч. — Вернон
19. Вівторок. Йордан — Вернон
24. Неділя — Келовна
31 Неділя — Вернон
ЛЮТИЙ
7 Неділя — Вернон
12 Пятниця Трьох Свят. — Вернон
14. Неділя — Вернон
15. Понеділок Стріт. Гос. — Вернон
21. Неділя — Ревелстон
28. Неділя — Вернон
Address: 2602-42 Ave. Vernon, B. C. Phone 542-4512

о. П. ЗУБРИЛЬСЬКОГО
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Шортаєв
18. Понеділок. Щедрий Вечір Свят. Чернув Води — Топорівці
19. Вівторок Йордан, Свячення Во — Рослави
20. Середа. Собор Св. Івана Хрестителя, Свяч. Води — Петлярка
24. Неділя — Мінкат
31. Неділя — Росея
Address: Box 201, Robiln, Man. Tel.: 885.

о. Ст. ЗУЗАКА
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Вінкн

19. Вівторок, Йордан — Радфіхд
24. Неділя — Гоффорд
Address: Box 162, Hafford, Sask., Tel.: 56.

о. М. КРИТЮКА
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Брукс6і. Освячення Води
19. Вівторок. Богоявлення — Йорктон-Гровнд (північна). Освячення Вода
20. Середа. Собор св. Із. Хрестителя — Ендевор. Освячення Води
24. Неділя — Ернгх
31. Неділя — Гадсон Бей
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Гровнд (північна)
12. Пятниця. Трьох Святих — Брукс6і
14. Неділя — Мелфорт
15. Понеділок. Стрітення Господнє — Єлоь Крік
21. Неділя — Гадсон Бей
28. Неділя — Гровнд (північна)
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛИША
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Вайєта
Йордан — Сірко
24. Неділя — Сандавн
31. Неділя — Сеньків
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Вайєт
12. Трьох Святих — Сірко
14. Неділя — Пембіна
15. Стрітення — Сеньків
21. Неділя — Сандавн
28. Неділя — Вайєта
Box 46, Vita, Man. Tel. 84-52.

о. О. КРАВЧЕНКА
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Бінгер
17. Неділя. Вечірня — Морт Батлефорд
18. Понеділок. Щедрий Вечір — Вітнів
19. Вівторок. Йордан — Глескин
20. Середа Соб. Із. Хрестителя. Вечірня — Медов Лейк
24. Неділя — Морт Батлефорд
31. Неділя — Медов Лейк
Address: North Battleford, Sask. 972—108, St. Ph. 445-8290.

о. ІВАНА МЕЛЬНИЧКА
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Вегта
19. Вівторок. Богоявлення — Мемлі
24. Неділя — Ангусвил
31. Неділя — Оквборн
Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Сангудо
18. Велике Водосвятя в 10 год. рано. — Вестаск
19. Богоявлення — Йордан — Барґед
24. Неділя — Вайлавд
31. Неділя — Сібабіч
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Вестаск
14. Неділя — Сангудо
21. Неділя — Барґед
28. Неділя — Сібабіч
Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-5745

о. Н. МОРОЗА
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Порт Алберні
19. Вівторок, Йордан — Вирнабі (Святочна Вечеря 6 год. веч.).
24. Неділя — Вирнабі
31. Неділя — Мишон Сіті
Address: 7187 Grandview Hwy., Burnaby, B. C. Tel. L.A. 1-8800

о. М. ОЛЕСІЙКА
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Гилберт Плейнс
18. Понеділок. В год. 7-ій вечора Вечірня і Йорданське освячення Води — Давфин
19. Вівторок. Йордан — Рорктон
20. Середа. Соб. Св. Із. Хрестителя — Дрифтінг Ривер
24. Неділя — Давфин
31. Неділя — Вінніпегосіс
Вечірня служиться що неділі о год. 7-ій вечора в Давфині.
Address: 510 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Тодор (м.)
19. Вівторок. Йордан (Св. Води) — Інсінгер (гой-ний)

24. Неділя — Половина
31. Неділя — Льора (з Тодор м.)
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Інсінгер (м.)
12. Пятниця. Трьох Святих — Тодор (за рікою)
14. Неділя — Тодор (м.)
15. Понеділок. Стрітення Господнє — Мамормець
21. Неділя — Інсінгер (гай-ний)
28. Неділя — Вестбурн
Box 8, Theodore, Sask. Tel. 99.

о. Я. РИБАЛКИ
[illegible]
14. Четвер — Стрий
17. Неділя — Вадьна
18. Понеділок — Освячення Води — Сведен 12.30, Вильна 2.00, Давидт 3.30, Беліс 5.00.
19. Вівторок — Смокі Лейк
24 Неділя — Смокі Лейк
31. Неділя — Смокі Лейк
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. О. СОРОЧУКА
[illegible]
17. Неділя перед Йорданом — [illegible]
19. Йордан — Богоявлення — [illegible] Ренка
20. Собор Івана Хрестителя — Биг Медов
24. Неділя — Ст. Пал
31. Неділя — Гіффорд
Rev. O. Sorochuk Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Норал
18. Понеділок. Велика Повечірня й Освячення Води год. 7.30 вечір — Атабаска
19. Вівторок. Освячення Води о год. 7.30 рано — Лак Ла Біш
19. Вівторок. Богоявлення. Йордан Освячення Води — Крейгенд
20. Середа. Собор Із. Хрестителя — Сарепа
24. Неділя — Гресленд
31. Неділя — Боїв
Після 19-го січня парох буде відвідувати доми зі свяченою водою.
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Лек Ла Біш.
12. Пятниця. Трьох Святих — Гресленд
14. Неділя — Атабаска
15. Понеділок. Стрітення Господнє — Боїв
21. Неділя — Сарепа
28. Неділя — Норал
Address: Box 817 Lac La Biche Telephone 623-4532

о. Т. СЛАВЧЕНКА
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Мелвнн
18. Понеділок. о год. 2-ій по пол. — Айтуна
19. Вівторок. Богоявлення — Гудів
24. Неділя — Айтуна
30. Субота. Наука Релігії в Гудів о год. 2-ій по полудні
31. Неділя — Гудів
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Айтуна
14. Неділя — Мелвнл
14. Неділя — Всенічна в Айтуні о 4-ій год. по полудні
15. Понеділок. Стрітення — Айтуна
21. Неділя — Гайвард
27. Субота, Наука Релігії в Гудів
28. Неділя — Гудів
Address: Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57.

о. В. СЛЮЗАРА
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Канора
18. Понеділок — Навечірня Богоявлення — Канора
19. Богоявлення — Йордан — Рама
24. Неділя — Канора
31. Неділя — Бінгенан
Canora, Sask., Ph. 563-5158

о. М. СТЕЦЮКА
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Альберта
18. Понеділок. Осв. Води — Калворт
19. Вівторок. Богоявлення, Йордан В год. рано — Вахва
20. Середа. Собор Св. Івана Хрестителя 9 год. рано — Лелін
24. Неділя — Ст. Джуалєн
31. Неділя — Калворт
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Тарнополь
12. Пятниця. Собор 3-ох Святителів — Лелін

14. Неділя — Вахва
15. Понеділок. Стрітення Господнє — Альвена
21. Неділя — Ст. Джуалєн
27. Субота, Задушна з- Смятс
28. Неділя — Калворт
Address: Box 4. Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Рома
19. Вівторок. Йордан — Толстой
24. Неділя — Гардентон
31. Неділя — Дуфрост
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Толстой
12. Пятниця. Трьох Святих — Толстой
14. Неділя — Сарто
15. Понеділок. Стрітення — Толстой
21. Неділя — Рома
28. Неділя — Гардентон
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Етельберт
18. Понеділок. Св. Вечір. Свячена вода: Нюбрун, від 10.30 год ранo. Восетка, від 12 год. полудня, Егрімонт, від 2 год. по пол. Редвагер, від 3.30 год. по пол. Редвей, від 5 год. по пол.
19. Богоявлення Господнє — Торгилд
24 Неділя — Редвагер
31. Неділя — Восетка
Box 123. Radway, Alta. Tel. 10.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Rev. A. Teterenko, Box 264, Two Hills, Alta. Tel. 482.

о. Г. УДОДА
Address: Shaunavon, Sask., Box 62. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
СІЧЕНЬ
17. Неділя перед Йорданом — Кипавин
18. Понеділок. Щедрий Вечір — Навечір'я Богоявлення 9-та година ранку Велике Освячення Води в Вірдейл, а 11.00 год. в Сембург
19. Вівторок. Йордан — Богоявлення-Водохреща в — Кадет
20. Середа, Собор Івана Хрестителя: звіздування вірних зі свяченою Йорданського водою околиці — Кадет, Вялшем, Керот Ривер і Муз Рейндж
24 Неділя — Вірдейл
31. Неділя — Вірдейл
Address: Wetaskiwin, Sask. Ph. 486.

о. А. ХРУСТАВКИ
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Лужани-Топорівці
18. Понеділок. Щедр. Вечір — Освячення Води: Бросов — 10.30 год. рано; Лужани-Топорівці — 1.00 год. по пол.; Мусідора — 3.00 год. по пол. — Мирнам: Освячення Води 6.00 год. ввечір, по Водосвятто — Св. Вечери в церковній залі
19. Вівторок. Богоявлення — Мирнам. (Богоявлення о год. 9.00 рано)
24. Неділя — Моркемб
31. Неділя — Сандал пів.
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Озовей
19. Вівторок, Йордан — Брудергайм
24. Неділя — Торсбі
31. Неділя — Пено
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Кагани
12. Пятниця, Трьох Святих — Пено
14. Неділя — Торсбі
15. Понеділок, Стрітення Господнє — Калнар
21. Неділя — Брудергайм
28. Неділя — Кемрова
Ph. GA 2-5265. Edmonton, Alta. 9530—109 Avenue,

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ УГ.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XI.II. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЛЮТОГО, 1965. WINNIPEG, MAN., FEBRUARY 1, 1965. ЧИСЛО (2023) 3

Єп. Флейгифф розкриває дещо з тайн В. Собору

„ХРИСТИЯНИ КРИВДИЛИ ЖИДІВ", ЗАЯВИВ КАТОЛИЦЬКИЙ АРХИЄПИСКОП

АКТ УНЕВИННЕННЯ ЖИДІВ БУДЕ ЩЕ ДОПОВНЕНИЙ ЧЕТВЕРТОЮ СЕСІЄЮ СОБОРУ?

„Ліберальна опозиція" не заспокоїлася актом „уневинення жидів" третьої сесії II Ватиканського Собору

Щоденник „Да Винніпег Трибюн" (15 січня ц. р.) інформує:

„Вінніпезький римо-католицький архиепископ Дж. Б. Флейгифф на міжрелігійних зборах у синагозі Шерея Зедека в четвер (14 січня ц. р.) сказав, що християни тепер починають усвідомлювати собі, що на протязі століть вони дуже кривдили жидів..."

Єп. Флейгифф: Акт уневинення жидів II В. Собору — це „ще одне Откровіння Боже"

„У Римо-Католицькій Церкві ми тепер робимо іншу оцінку нашого відношення до Юдаізму — оцінку, як ще одного Откровіння Бога і Його отцівства", — сказав архиепископ Флейгифф.

Постанова II В. Собору у справі його прихильної оцінки Юдаїзму ще не закінчена

„Постанова у справі Юдаізму, яку було опрацьовано на третій сесії світового Собору (II Ватиканського) в Римі минулого року, ще не завершена тому, що велика група в цій Церкві хотіла, щоб вона (постанова про уневинення жидів) вийшла сильнішою", — поінформував цей епископ.

Оприюднення акту уневинення жидів відбудеться на четвертій сесії II В. Собору

„Тепер ми знову поідемо до Риму - на четверту сесію (II В. Собору), що почнеться 14 вересня ц. р., і тоді буде оприлюднена ця постанова" (акт уневинення жидів), — сказав він.

Католицька Церква офіційно визнає, що вона „відповідальна за велику частину страждання братів-жидів"

„Ця постанова (II В. Собору), коли вона буде проголошена, стане офіційним визнанням (з боку Католицької Церкви) того, що „ми (католики) в великій мірі відповідальні за ці страждання наших братів-жидів", поінформував епископ.

„Історики обчислили, що ще до 1940 року (тобто ще до часу гітлерівської масакри жидів) з рук християн згинуло від 6 до 7 мільйонів жидів", — сказав він.

Вінстон Черчил помер

Сер Вінстон Черчил 15 січня ц. р. внаслідок мозкового удару попав у стан несвідомости, чи, як подавали біюлетені, „заснув". Його найбільше догладала лейді Черчил і його приятель 82-літній лікар лорд Морен.

В. Черчила (йому 90 літ), називають „найбільшим англійцем". До самої смерти не відзискавши свідомости, він помер 24 січня.

Єпископ: „Були і є випадки нетолерантції з боку римо-католиків"

„Він (еп. Флейгифф) не бачить підстав казати, що так воно є загально, але він свідомий того, що бували й бувають випадки нетолерантції з боку римо-католиків", — продовжує цей щоденник.

Римо-католики за толерантнішу лише там, де вони є в меншості

„Цілими роками взаємовідносини між християнами й жидами часто були чимсь більшим, як лиш взаємна опозиція, і особливо римо-католиків було обвинувачувано за нетолерантцію (нетерпимість супроти інших). Їх обвинувачувано в тому, що вони завжди готові до толерантції там, де вони є в меншості, а проти толерантції там, де вони сильніші за інших", — сказав єпископ.

З.Р.В. Постанову про жидів (акт уневинення їх у справі замучення Христа), ухвалену II В. Собором на його третій сесії (восени 1964 р.), скорочено папоївів папський щоденник „Ле'Оссерваторе Романо" за 29 вересня 1964 р., і зміст її поданий у „Віснику" за 15 січня ц. р. Тепер, з інформацій еп. Флейгиффа виявляється, що II Ватиканський Собор згаданої постанови не оприлюднив тому, що вона має бути ще більше допрацьована в напрямку уневинення жидів та з ширшим признанням для їхньої релігії — Юдаізму.

Митр. Йосип Сліпий в Колегії Кардиналів

„Ватикан. — Папа Павло VI проголосив 27 нових кардиналів", — повідомляє з Риму „Ассошіейтед Пресс" 25 січня 1965.

Між новими кардиналами є українець Йосип Сліпий, який перебуває в Римі. З Канади в Колегію Кардиналів є призначений архиеп. Квебеку Моріс Рой. Цим своїм першим призначенням папа побільшив Колегію Кардиналів до найбільшого в історії числа — 103.

ЗИМА НАСТАЄ — ОДЕЖІ В КРАМНИЦЯХ НЕМАЄ...

„...іноді шукаючи потрібну річ — ми ходимо з магазина в магазин... Купив новий костюм. Потратив під дощ — залишився один спомин! (костюм на до щі розлізся. — Ред. В.). Як же це так, товариші?... Зима все наполегливо стукає в двері. І біля прилавків магазинів (крамниць, — р.В.), які торгують теплим одягом, зростає потік покупців... І можливо тому дешевого і красивого одягу не вистачає". (Радіо Київ, 13. 10. 64).

Новий намісник Почаївської Лаври, архим. Августин (Шкварко)

Попередній Намісник, Ігумен Варфоломій, звільнений з цього становища

„Настоятель Покровської парафії в місті Запоріжжі, Дніпропетровської епархії, архимандрит Августин назначається виконуючим обов'язки намісника Почаївської Лаври, як той, що починав (свій монаший стан) у, ній і в числі братії її пробув впродовж більше як 10 літ. Ігумен Варфоломій звільняється від тимчасового виконування обов'язків намісника".

(Це дослівний текст „Указу" Московського патріярха Олексія з 20 серпня 1964 р., опублікованого в органі „Журнал Московской Патриархии" ч. 10, 1964 р. Москва).

З.Р.В. — о. Ігум. Августин (Шкварко), як монах Почаївської Лаври, відомий ще з-перед совєтської окупації західньої Волині (тоді під Польщею). Персональна зміна на становищі намісника Почаївської Лаври сама собою була б явищем несуттєвим, якщо б справа Почаївської Лаври в останніх роках не стала була голосною у всьому світі, а саме — переслідування її „революційним" способом. Колн пару років тому в Америці спитали Митр. Нікодима (Ротова) з СССР, що діється з Почаївською Лаврою, то той, розуміється, заперечив факт переслідування її владою СССР з метою зліквідувати її; він натомість сказав, що, мовляв, дехто з монахів і прихожан Лаври невдоволений її намісником (Ігуменом Варфоломієм) і ці невдоволені чинять нелад та голосять тривогу, що їх переслідують, коли Іг. Варфоломій хоче вдержати порядок. Але, мовляв, цією справою зайнялася Консисторія в Тернополі.

У світлі вищезгаданої заяви Митр. Нікодима, факт звільнення Іг. Варфоломія з обов'язків Намісника (голови) Почаївської Лаври, а обсадження цього поста Іг. Августином, е, звичайно, якимсь чергови кроком влади СССР в відношенні до Почаївської Лаври, але яким — покищо невідомо. Звичайно, що переслідування Почаївської Лаври продовжується.

Колхозник заробляє 58-60 рублів місячно

„Добрі заробітки колгоспника", — голосить преса СССР

„...Середньомісячний заробіток механізаторів — 80-86 карбованців, тваринників 74 карбованців, всіх інших колгоспників 58-60 карбованців..."; — інформує совєтський україномовний часопис „Радянська Україна" в числі за 3 грудня 1964 р. у статті п. з. „Добрі заробітки колгоспників". (1 карбованець (рубель) — це 100 копійок. За урядовим курсом 1 доляр рівняється 90 копійкам).

Роковини Митрополита Іларіона

15 січня 1965 Його Блаженству Митр. Іларіонові сповнилося 83 роки життя. З нагоди цих роковин, Преосвященний Борис з Духовенством і добродійками міста Вінніпегу (в суботу 16 січня увечорі) завітали до резиденції Його Блаженства, чим справили йому помітну милу несподіванку. Владика Борис привітав Митрополита в імені присутнього Духовенства, а прот. М. Юрківський вручив йому спільний подарунок.

Митрополит, зворушений у в ягою свого Духовенства, подякував всім за пам'ять про нього, коротенько поділився своїми думками про нашу церковну працю, а за цим слідувала гостина. Саме у цей час до Митрополита завітали щедрівники від української літньої оселі в Гімлі (ця оселя є власністю вінніпезьких православних громад). Старовинні щедрівки, віншування збільшують святковий настрій усіх. Митрополит і всі присутні обдаровують оселю своїми „щедротами". Сивий Первоієрарх дякує щедрівникам за відновлення традиції щедрування, за їхній труд для оселі, — це ж бо поширення нашої церковної праці! — і бажає їм успіхів.

Щедрівники відходять, розходяться й гості. Митрополит дякує, архиерейським поцілунком прощає всіх, благословляє, — білий від старості, але поставою простий ніби запевнює: „привітаю вас і в черговому році!"

Нехай буде! — На Многі Літа, Владико!

Вісті з Закарпаття

Православний Богословський факультет у Пряшеві

Деканом Православного Богословського факультету в Пряшеві тепер є о. митроф. прот. д-р А. Михальов, проде-канон (новообраний 1964 р.) — о. прот. д-р С. Балог, віцеректором (він же й управитель бурси) А. Гиндяк, а секретарем М. Копчак. У своїй промові на інавгурації 1964-65 академічного року цієї школи М. Копчак підкреслив, що випускники (абсольвенти) цієї богословської школи мусять бути „на рівні випускників інших факультетів" (тобто також і світських), — вони мусять бути „всебічно підготовленими". 1964-65 академічний (шкільний) рік цієї школи почався (1 жовтня) промовами, а 2 жовтня був Молебень у каплиці школи.

На інавгурації був владика Дорофій — Архиепископ Пряшівський, владика Мефодій — вікарний епископ Михайлівської епархії. Привіт від Окомуцько-Брненської епархії передав її канцлер о. митроф. прот. д-р І. Новак. (Подано за журн. „Заповіт св. Кирила і Мефодія" ч. 11, 1964 р. Братислава. Цей журнал-місячник є органом автокефальної Православної Церкви в Чехословаччині).

З.Р.В. — Первоієрарх автокефальної Чехословацької Православної Церкви є владика Іоан. У вищезгаданому журналі його титулують так: „Його блаженство Др. Іоан, митрополит Празький і всієї Чехословаччини".

Папа відбудовує православну святиню, зруйновану Католицькою Акцією Хорватії

„Папа Павло VI. дарував 10 тисяч швайцарських франків для побудови православного кафедрального храму в Баналуці в Югославії, який під час другої світової війни зруйнували усташівці. Сербський патріярх Герман щиро подякував за його дарунок". (Журн. „Заповіт св. Кирила і Мефодія", ч. 11, 1964. Братислава).

З.Р.В. — Хорватські збройні загони, що складалися з членів Католицької Акції Хорватії, що були знаряддям влади Анте Павеліча, голови „уряду" Хорватії, який співпрацював з німцями під час другої світової війни, в роках 1942-45 вимордували понад півтора мільйона православних; серед несамовитих тортур вони замучували не лише православних сербів, але й православних хорватів, а тому й усіх православних духовних, жінок, старців і дітей. Вони також мордували жидів і протестантів. Їм допомогали мадяри. Хорватський визначний діяч, бувший хорватський посол до парляменту Югославії, Грізогоно, осудив католицького примаса Хорватії архиеп. Алойзія Степінача за те, що той не хотів відізватися в обороні тих мучеників. Артуковіч, права рука Анте Павеліча, тепер е в Америці. Папа Пій XII, який також не став в обороні тих мучеників, по війні найменував архиеп. Степінача кардиналом. На основі слідства комісії Об'єднаних Націй, які вібрали в цій справі масу документів і свідків, авторка Моніка Фарел видала брошуру „Рейвенінг Вулфс" („Хижі вовки").

Православні Церкви на Родоській Конференції

НЕ ВИЗНАЮТЬ „ПОДІЛУ" ЄДИНОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ

Православні Церкви, які е в членстві організації, що називається „Всеправославна Конференція", яка, почавши з 1962 р., щороку відбувається на грецькому острові Родосі, і до якої належать також усі Православні Патріярхати, а її скликає й очолює Патріярх Константинопольський почерез свого делегата, на своєму другому роковому засіданні, що відбулося в днях від 26 вересня до 1 жовтня 1963 р., заявила, що не існує „поділ" Єдиної Церкви Христової, бо Церква як була, так і е єдиною. Ось ця заява:

„Ми в усьому збереглиживим перед живання Єдиної і Неподільної Церкви нашої, що в Православлі завжди пере живається... згідно з яким Вона в питаннях віри й благочестя зберігає непохитну єдність, в більш внутрішньому і менш суттевому рухається свобідно, але ніколи, однак, не відступаючи від пристановленого їй по суті і Богом обезпеченої єдности, право правити у всьому істину і соборно спрямовуючись упе ред". (Цитовано, в перекладі, з органу „Журнал Московської Патриархии", ч. 1, 1964 р. Москва).

З.Р.В. — Вищеподана заява, як бачимо, основана на тому догматі з „Символа Віри", в якому сказано: „Віруємо в Єдину, Святу, Соборну й Апостольську Церкву". „Церква Єдина" полягає в тому, що її єдиноє Один Голова — Ісус Христос у Єдність усіх членів Церкви почерез їхне вірування в спільні для них Істини Церкви Христової. Коли котрий з Єпископів з паствою на його помісній території нарушує ці Істини, то тим самим відлучується від Церкви, але це не значить, що він „поділив" Церкву, бо ж Істин Церкви поділити не можна.

Урядовий звіт

У Канаді лише 12.2% двомовного населення?

Урядові чинники під словом „двомовність" далі розуміють лише англійську й французьку мову. Отже такі „двомовні" люди становлять лише 12.2 відсотка усього населення Канади. Щодо решти всього населення — то справа представляється так: 67.4 відсотка знають тільки англійську мову, 19.1 відсотка знають лише французьку мову, 1.3 відсотка не вміють говорити ні по-англійському, ні по-французькому.

Такі люди, що знали обидві мови — англійську і французьку — ще 1951 року становили 12.3 відсотків усього населення Канади, а тепер їх уже менше — 12.2 відсотка.

Серед тієї частини населення Канади, що походить з Британських Островів, лише 4.4 відсотка знають французьку мову. На все число французів у Канаді 30 відсотків знають англійську мову.

У Квебеку, Ню Бронсвик й Онтаріо разом стільки французів, що вони становлять 92.4 відсотка всіх тих канадців, що є французького походження. І в цих трьох провінціях є стільки французів, які знають обидві згадані мови (англійську і французьку), що вони становлять там 87.2 відсотка всього числа „двомовних" французів у Канаді.

Манітоба — це така провінція, в якій процентово е найбільше таких людей, які не знають ні англійської ні французької мови; таких е тут 19,400 осіб, тобто 2.1 відсотка всього населення Манітоби, чи інакше на кожних 50 осіб припадає одна така особа.

З усіх тих людей, що знають ці обидві мови (англ. і франц.) 80.5 відсотка живуть у містах.

Ці дані (перша в історії Канади урядова повніша статистика в цій справі) проголосило Домініяльне Статистичне Бюро в Оттаві. (Ці дані цитовані за „Кенедієн Пресс" 15 січня 1965 р.

З.Р.В. — Звичайно, в цій статистиці справа поставлена так: до тих, що знають тільки одну з офіційних (урядових) мов — або лише англійську, або лише французьку, або тих, що знають обидві ці мови, зачислено не лише канадців британського і французького походження; але й канадців усіх інших етнічних груп, які, крім англійської чи французької, або одної й другої разом, знають також свою етнічну мову (напр., українську, чи німецьку, чи польську і т. д.). Але справа тих інших етнічних мов у статистиці не взята до уваги.

Передплачуйте, читайте і поширюйте „Вісник"!

Церковні контакти Рим–Москва

Зміст розмов Архиепископа Вестмінстерського в Москві не виявлений

Після закінчення третьої сесії II Ватиканського Собору восени 1964 р. і після світового католицького Евхаристичного Конгресу в Бомбаї (Індія), який відбувся безпосередньо після закінчення 3-ї сесії II В. Собору, головний католицький ієрарх Британії Д. С. Гінен, Архиепископ Вестмінстерський безпосередньо з Бомбаю поїхав у Москву (в грудні 1964 р.). (Ширше про це див. у часописі „Визентайн Кетолик Ворлд" за 27 грудня 1964 р., на основі якого „Вісник" поінформував про це в числі за 15 січня ц. р. Там через механічний недогляд подано, що — ієрарх Гінен, Архиеп. „Кентерберійський", а має бути „Вестмінстерський"). Архиепископ Кентерберійський — це примас Англіканської Церкви).

Поїздка Архиеп. Гінена в Москву була, як видно, негайною справою, коли він мусів їхати в Москву, не зважаючи на наближення латинського Різдва, яке й захопило його в Москві, після майже тримісячного відсутнення цього ієрарха з дому, бо ж він був на Соборі в Римі, а після того — в Бомаї, а далі — в Москві.

Що зміст розмов Архиеп. Гінена з чинниками Московської Патріярхії і владою СССР не оприлюднений — цей факт ще більше підкреслює важливість цієї поїздки. Що ж за цим таїться?

Московські обсерватори — о. В. Боровой і о. Л. Воронов — на 3-й сесії II В. Собору в Римі і раптова зміна відношення московської делегації на третій православній Конференції на Родосі

На третій сесії II Ватиканського Собору в Римі, що відбулася восени минулого року, обсерваторами Московської Патріярхії (проводу Російської Православної Церкви в СССР) були професор богословія протоерей Віталій Боровой і доцент прот. Ліверій Воронов. Коли поведінка московських обсерваторів — архимандрита (тепер епископа) Володимира Котлярова й прот. Борового — на першій сесії II Ват. Собору в Римі восени 1962 р. була досить рухливою й голосною, то поведінка прот. Борового й прот. Воронова там же восени 1964 р. була настільки стриманою й малопомітною, що навіть у католицькій пресі можна було лише з трудом знайти згадку про те, як ці московські обсерватори називалися. Чому? Може тому, що коли почалася третя сесія II В. Собору в Римі, то лідери СССР уже готовилися до звільнення „диктатора" Микити Хрущова з його посади провідника компартії і прем'єра СССР.

Голова делегації Московської Патріярхії, Архиеп. Ленінградський і Ладозький Ніходим (Ротов), на третій конференції Православних Церков (вона називається „Всеправославною Конференцією") на острові Родосі восени 1964 р. раптом заявив, щоб не спішитися зо справою „діялогу" (розмов) Православних Церков з Римською Церквою. Чому? Адже ж Архиеп. Ніходим раніше був за тим поспіхом „діялогу", а тепер він змінив своє становище. Цю несподіванку коментатори пояснювали тим, що Московська Патріярхія тоді ще не знала, чи нові „диктатори" СССР (лідер компартії СССР Брежньов і прем'єр Косигін, яких компартія вибрала восени 1964 р., після усунення Хрущова) захочуть продовжувати такі близькі контакти Московської Патріярхії з Римом, що були започаткованої Хрущовим і папою Іваном 23-ім.

У Москві в цій справі була абсолютна тиша, холод, стриманість, і в Римі, очевидно, це сприйняли як непевність, а може й як зловіщий знак.

Покищо тільки цим можна, здогадно, пояснювати оту раптову й загадкову поїздку Архиепископа Вестмінстерського Гінена в Москву. Чому туди їздив саме Архиеп. Гінен, а ніхто інший? Коли Хрущов і папа Іван 23-й нав'язували між собою близький контакт, то з боку Риму посередником був монсеньор Йоган Вілебрандс (голляндець) — секретар ватиканського Сприяння Єдності Християнства, створеного папою Іваном 23-м, а головою того Секретаріяту він номінував кардинала Августина Беа (німець).

Але коли Хрущов тепер у неласці лідерів СССР, то тим самим монсеньор Вілебрандс там уважається за небажану особу, бо ж він, так би мовити, „хрущовець". Тому Рим вирішив вислати в Москву іншого зв'язкового, і вибрали Архиеп. Гінена для цієї місії. Чому саме його? Може тому, що коли Патріярх Московський Олексій (Семанський) був 1964 р. в Лондоні, як гість англіканського примаса Майкела Ремзея — Архиепископа Кентерберійського, то його (Патр. Олексія) вітали і на його Богослуженні були також католицькі церковні достойники; з цього можна здогадуватися, що Архиеп. Гінен мав тоді нагоду нав'язати безпосередні контакти з Патріярхом Московським, а по суті — з Митр. Ніходимом (Ротовим), який фактично править Патріярхом Олексієм, бо він для цього уповноважений владою СССР.

Сепаратні переговори Московської Патріярхії з Римом

Безпосередньо перед тим, як мав початися всеправославний II Ватиканський Собор (тобто восени 1962 р.), відбулася на острові Родосі перша конференція Православних Церков, і там було рішено не висилати обсерваторів до Риму на цей Собор.

Московська Патріярхія, як член згаданої конференції, розуміється, також погодилася на це рішення.

Але ось, коли почався II Ватиканський Собор, то на нього прибули (хоч і з опізненням) обсерватори Московської Патріярхії, — обсерваторів з інших Православних Церков не було. Це зломання Московською Патріярхією готовилися до першої конференції на Родосі сильно зваскочило й збентежило всі інші Православні Церкви взагалі, а Константинопольську Патріярхію зокрема, яка після того (восени 1962 р.) прилюдно висловила своє неодобрення такої поведінки Московської Патріярхії, бо вона на власну руку (сепаратно), тобто без згоди, а навіть без порозуміння з іншими Православними патріярхатами почала переговори з Римом. А Рим якраз бажав собі цього.

Це тільки Архиепископ Кентерберійський — Примас Англіканської Церкви заявив, що без порозуміння з Патріярхом Константинопольським Атенагорасом І він не буде говорити з Московською Патріярхією про церковне поєднання, коли йому це запропонував Патріярх Московський Олексій під час відвідин в Англії 1964 р. (Див. журн. „Православная Русь" ч. 24, 1964 р. США).

Ще навесні 1962 р. Митр. Ніходим заявляв, що Московська Патріярхія „за жодних передумов не візьме участи в II Ват. Соборі". Але вже влітті того ж року (1962) він раптом заявив, що Московська Патріярхія може й змінила б це своє рішення, якщо б II Ватиканський Собор не виступав проти Православія і... проти Советського Союзу! І Рим погодився на це, отже II Ватиканський Собор не виступає ані проти Советського Союзу зокрема, ані проти комунізму взагалі. Взаміну за це Московська Патріярхія вислала своїх обсерваторів на II В. Собор до Риму, зломивши тим постанову першої православної конференції на Родосі, яку сама вона (Моск. Патріярхія) підписала.

З цього ясно, що це Хрущов присилував Московську Патріярхію що постанову зломити, і таки вислати церковних обсерваторів на Собор до Риму, щоб таким чином зобов'язати II Ват. Собор до мовчанки у справі СССР і комунізму взагалі.

Так почалися явні сепаратні контакти Московської Патріярхії з Римом.

На другій православній конференції на Родосі восени 1963 р. було постановлено почати „діялог" (розмову) Православія з Римом, але лише „як рівних з рівними". Але було рішено, що „діялог" з Римом не може вестн на власну руку жодна з Православних Церков. І Московська Патріярхія підтвердила це таким своїм рішенням:

„Уважати за можливе практично приступити до діялогу тільки після обміркування шляхом листування між головами Помісних Автокефальних Православних Церков питань діялогу і його процедури" („Журнал Московской Патриархии" ч. 1, 1964. Москва).

Але чи Московська Патріярхія дотримається цієї постави? Чи може почне діялог з Римом на власну руку, без згоди, а навіть без порозуміння з іншими Православними Патріярхатами? І чи взагалі вона почне той діялог з Римом? Усе це буде залежати від наказів влади СССР, — чи влада СССР тут договориться з Римом.

У зв'язку з цим треба мати на увазі „загадкову" поїздку Архиепископа Вестмінстерського у Москву.

Критика „модерного" навчання читати по-англійському

У початкових школах з недавнього часу почали вчити читати по-англійському так, що діти мусять читати шляхом вивчання кожної букви згідно з її звучанням, щоб потім ці букви зложити у слово, а мусять відразу зороно запам'ятувати написане слово немов образок, тобто сприймати його як символ і разом завчати його звучання.

М. Дж. Дж. Мекмоллен, бувший шкільний радний, гостро скритикував той новий спосіб навчання. Він сказав, що старий спосіб навчання — вчитися читати букви і тоді вже складати їх у слова — був успішним у Манітобі на протязі 175 років. А тепер ось невеличкий гурток інноваторів змінив цей спосіб на значно гірший.

Вінніпежець Мекмоллен сказав це у своїй промові на зборах Манітобської Асоціяції Конвенцій і Подорожування у Вінніпезі 15 січня ц. р.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавництво Східна Єпархія. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границю — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,
Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЧИ ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСТВА В КАНАДІ?

Дехто бачить в Канаді „відродження українства", тобто новий зрив українського духа. Це помічається в останніх роках.

Чи так воно є, і як тут розуміють „відродження українства" — над цим евентуально можна б дискутувати.

Одне тут треба вважати за бездискусійну справу, а то це, що всякі зриви — це щось випадкове; це висліди такого плянування, яке кермується „хвилиною дня".

Якщо дана етнічна спільнота вирішує зберегти себе в морі іншого окруження, то вона мусить виробити собі „догматичні канони" самозбереження; мусить створити собі філософію самозбереження, щоб вона діяла „на мету вічности".

Бог дав нам природні закони, силою яких зберігається народ, якщо він не хоче щезнути з лиця землі. Одним з таких природніх законів є зберігання різниць. Тобто, треба триматися всього того свого, що нас відрізняє від нашого окруження (інших етнічних спільнот). Натомість уподібнювання до того окруження веде до асиміляції.

Дехто каже: нащо нам триматися старого Обрядового Календаря, коли через нього ми святкуємо різдво не тоді, як усі інші?

А ще інші кажуть: нащо нам зберігати українську мову, коли наше окруження не говорить нею? Отже можна почати уподібнюватися з календарем, а на чому те уподібнювання скінчиться? Ніхто на тому, що поставлять питання нащо нам триматися назви „українці".

Хто вважає, що старий Обрядовий Календар, який хоч і є замітною частиною нашої українсько-християнської традиції, все ж таки сам собою є „малою" справою, той повинен мати на увазі, що саме з тих „малих справ" складається та велика справа, яка є українством.

Плекання етнічних різниць, як засобу етнічного самозбереження, це один з природніх законів, які вирішують про наше національне „бути чи не бути".

Якщо б наша спільнота, а найперше її інтелігенція — поцікавилися тими природніми законами, на яких даний народ може втримати своє „я", і якщо б вони збагнули тайну тих законів, тоді це справді було б відродження українства в Канаді.

ЧИ БУДЕ ПЕРЕОЦІНКА АКТУ 22 СІЧНЯ

Дня 22 січня 1918 р. у Києві на Софійській площі було проголошено акт відновлення Української Держави, а в це включався й акт Соборности всіх українських земель.

Українська Держава проіснувала лише три роки, і була розбита її ворогами-окупантами. З того часу й досі тодішні українські офіційні провідники з різних партій обвинувачують одні одних за упадок цієї держави. Загалом переважає думка, що роки 1917-18 були повністю пригожі для відновлення й втримання української державности, якщо б в українського народу був тоді добрий провід; отже мовляв, це просто неймовірне явище, що б за такої пригожої кон'юнктури, коли навіть маленькі нації (литовська, естонська, латишська) потворили і вдержали держави, а українці — ні.

Зцього може вирнути таке питання: чи в майбутньому буде переоцінка досьогочасного погляду на цю справу? Тобто, чи колись буде переважати така думка: що не є неймовірним фактом, що Українську Державу було розбито, а навпаки — неймовірним фактом, просто чудом є те, що українці таки зуміли відновити свою державу і втримати її аж три роки?

Протягом століть у неволі український народ і його провідні люди не були приготовані не лише до відновлення Української Держави; але й навіть до самої думки про відновлення її.

Українці мусіли на кількох фронтах боротися з армією сусідів. Українська Держава не могла мати союзників за кордоном, бо за кулісами офіційних провідників держав, які входили в склад Антанти (Франція, Британія, Америка) скрито діяла така міжнародня сила, яка вирішила, щоб не допустити до створення Української Держави, бо Україну вже заздалегідь було включено в склад таємно плянованого Советського Союзу. Тоді це діялося таємно офіційними й неофіційними керманичами міжнародної політики, а згодою в Ялті (1944 р.) політики великодержав Заходу офіційно й відкрито підтвердили вже давнішє „прилетчану" цією ж силою долю України. Бо, в Ялті подаровано Советському Союзові держави Европи аж по Балкани і східній Берлін включно. На інші держави тоді це було зарано, бо вони були далі від Москви, де була тоді перша з найбільших філій інтернаціоналу. Інші держави було рішено проковтнути лише тоді, коли б це вдалося без ризика втратити СССР на випадок невдачі і без ризика підозрення невтаємничених у цю змову полководців і політиків Заходу, які не знали, що воно діється.

Міжнародня сила, яка була озброєна не лише дипломатією, але й правила кому-но-большевицькою збройною ордою, яку Симон Петлюра назвав „міжнародніми бандитами". Цю орду Українська Держава спинила на такий час, який вистачив Заходові для того, щоб приготовитися до самооборони.

Антисемітська пропаганда на розгляді в уряді

З Америки напливає в Канаду антисемітська преса, брошури, книжки, летючки. Жиди — через своїх провідних людей (посол до парляменту Орліков і Нової Демократичної Партії (соціялісти), радний Міської Управи Зукін (комуніст) у Вінніпезі, відомий рабін Файнберг у Торонті і багато інших) — почали домагатися, щоб влада якось припинила наплив такої преси й іншої літератури. Жидів офіційно, в формі петицій до уряду в Оттаві, підтримали різні особи й групи не-жидів.

Українці у вільному світі, проти яких у різних країнах ведеться постійне пресове очорнення (обвинувачення у сповідному „антисемітизмі", „нацизмі" і т. д.) дуже добре розуміють прикре самопочуття жидів через ту антисемітську кампанію з Америки, яка голосить, що всі жиди є комуністами, і що це вони створили СССР і тримають його.

Провідники українства — без різниці на партійну чи конфесійну приналежність — усі без винятку щиро вірять, що комуно-большевизм є витвором москалів і що він існує не сам для себе, а є лише штучною маскою, за якою ховається лице московського націоналізму й імперіялізму. А коли жиди масово стали в проводі комуно-большевицької революції, щоб створити СССР, то це лише тому, що хотіли таким чином усунути царсько-російську владу, яка була антисемітською. Але москалі перехитрили жидів, бо використали їх для створення СССР, яка є відновленою націоналістичною імперією москалів, де московська нація панує, а жиди там переслідувані так само, як і українці.

Як дивляться жидівські політики на таке становище українців — не відомо.

Звичайно, таке твердження, що жидівство як таке є комуністичне — розминається з правдою. Жиди є патріотами свого народу не меншими за патріотів іншого народу; свою релігію (етовізм) вони зберігають не менше, як інші народи зберігають свої релігії. А патріотична й релігійна нація не є комуністичною. Треба також згадати, що в Ізраїлі належить до комуністичної партії значно менший відсоток жидів, ніж це є в державах інших народів.

В блудні комуністичні кличі вірять тільки темні люди, або дехто з заплутаних у кабінетні міркування науковців. Крім цього, є ще платні агенти, які служать тому, хто заплатить більше.

Але серед жидів темноти немає. І свого патріотизму вони не продають.

Жиди не винні, що хтось є темний, і тому приймає кличі комунізму і вірить їм, та виступає проти патріотизму своєї нації і проти своєї релігії.

Коли заборонити антисеміську літературу, бо вона очорнює жидів, то треба б заборонити всяку літературу, яка будь-кого очорнює, а перш за все — заборонити наплив у Канаду советської преси й памфлетів, які очорнюють ук-

(Продовження на стор. 5)

Патріярхати й українці

„Пора б дещо обговорити прилюдно, щоб люди не блукали в темряві"

„А пора б цю мовчанку порушити. Наші читачі часто домагаються цього. От хоч би справа патріярхату, що стала дуже голосною серед католиків, які намагаються добитись від Риму призначення католицького патріярха в Київ. Виникає питання: чого ж мовчать православні, а тільки лають католиків, що вони „лізуть" аж до Києва? А чому б їм і не лізти? Відома ж істина природа порожнечі не терпить... Признаюсь, що 8 років тому я розмовляв на цю тему з нашим митрополитом (Блаженнішим Іларіоном) радив йому відвідати вселенського (Константинопольського) патріярха і поробити цілий ряд заходів у цьому напрямку. Митрополит тоді сказав, що на його думку ще не час на такі речі, бо до цього не підготовлена громадська думка. Я мовчав. Тепер же, коли громадянство хвилюється, я вважав за потрібне висловитись на цю тему, бо треба ж комусь громадську думку підготовляти. Пора нашим православним владикам уважніше прислухатись до віряни (вірних світських, мирян), пора дещо обговорювати прилюдно, щоб люди не блукали в темряві... Чому про це мовчить не лише консисторія канадської церкви нашої, а й решта церков і преса? Чи не пора б заговорити?" („Нові Дні", грудень 1964, ст. 22).

З.Р.В. — Усі важливі справи, що хвилюють вірних, вірні порушують і полагоджують на Соборі Церкви почерез своїх делегатів, яких вибрали, отже й мають до них довір'я; вони полагоджують справи почерез тих своїх делегатів, які є членами Консисторії, що їх вибрав Собор.

Ця народньо-соборноправна організація адміністрування Церквою виключає таку евентуальність, що б вірні не були поінформовані про це, що вони хотіли б знати у важливих справах (на те протоколи Соборів і обіжники Консисторії), і таку евентуальність, що б у Церкві не було здійснене те, чого бажала б більшість членів Церкви, а також таку евентуальність, що б вірні у своїх громадах не могли продискутувати дану справу, і передати її на розгляд Консисторії та Собору.

Така організаційна побудова адміністрації Церкви дає безпосередньо членові Церкви право голосу в справах Церкви і право та можливість безпосередньо-особисто контактуватися з Проводом Церкви щодо сугестій, інформацій й т. п., отже тут відпадає потреба брати собі пресу за трибуну для контакту вірних з проводом, дискусій, важливих інформацій, які відносяться не лише до вірних даної Церкви, а до кожного, — розуміється, якщо тут не нарушується істоти Віри, цебто догматичних принципів.

Наші Владики прислухуються до голосу вірних, цебто прислухуються до голосу делегатів на Собор, що вірні їх вибрали, і до членів Консисторії, яких вибрав Собор.

Вірні нашої Церкви досі ще не висловлювалися, почерез своїх відпоручників на Соборі, щоб наша Церква в Канаді підлягала Патріяршому Київському у всієї України; а тому що українського Первоієрарха в такому сані досі ще не було й немає, то, мовляв, треба, щоб українці, які є горожанами Канади, в Торонті, чи в Вінніпезі, створили й проголосили Патріярхат Київський і всієї України, та запропонували, щоб Україна, коли буде вільною, прийняла цей патріярхат від горожан їхньої держави.

Але якщо б вірні нашої Церкви тепер надумалися це зробити, то в них для цього є Собор (який, до речі, вже недалеко, бо він відбудеться в травні ц. р.). А Собор є голосом народу, де вирішує голос більшости. Якщо хто вірить, що справді більшість українців у Канаді бажає створити собі первоієрархат у сані Патріярха, і то Патріярха Київського і всієї України, створити його для себе в Канаді і разом для України, і підлягати йому, тобто — щоб наша Церква в Канаді підлягала українському Проводові Церкви в Києві, тобто, щоб зрекалася своєї незалежности, коли Україна буде вільною, — якщо хто вірить, що більшість членів нашої Церкви в Канаді цього хоче, то він може бути певним, що та евентуальна більшість (якщо така справді є) почерез своїх делегатів на Собор цю справу вирішить так, як вона собі бажає, — отже дискусія в пресі на цю тему автоматично стає недоцільною.

КНИЖОК ЩЕ МЕНШЕ, ЯК БУЛО ДЕСЯТЬ РОКІВ ТОМУ

„Коли десять років тому на читача сільської бібліотеки припадало 25 примірників (книжок), то тепер — лише 10...", — нарікає „Соціалістична Культура" ч. 9, 1964 р.

Антисемітська пропаганда...

(Закінчення з 4-ї стор.)

рвинців узагалі, а позаднюкі особи зокрема, тавруючи їх словами „націсти", „фашисти", „антисеміти" і т. п. та яка є проти демократичного ладу Канади.

Але уряд Канади стоїть перед питанням: коли він заборонить дані часописи, то це буде такий початок, що не відомо де він спиниться, і це може загрозити свободі слова

Яка буде розв'язка цього? Уряд створив комісію, яка цю справу досліднть, дасть урядові рекомендації. У комісії є такі визначні наукові авторитети, як університетський професор Макс Коган, з Монтреалу, який справу антисемітизму знає добре (він сам є жидом), отже можна сподіватися, що комісія допоможе урядові вийти з цього положення.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„НАВЧІТЬСЯ ВІД МЕНЕ, БО Я ТИХИЙ І СЕРЦЕМ СМИРЕННИЙ, — І ЗНАЙДЕТЕ ВИ СПОКІЙ ДУШАМ СВОЇМ" (Мт. 11:29).

Минувся круг наших зимових Свят — Різдва-Богоявлення Господнього, — зворушливі святкування завершились. Надходить час, щоб ми з особливою увагою самоперевірки вглянули в свої особисті таємники — душу й серце: у них повинен бути блаженний спокій, — той спокій, який дає людям право називатись і Християнами, Г-Людьми. Коли ж знаходимо час (це повинно бути щодня) для таких духовних перевірок, і коли заспокоєння не знаходиться, чи знаємо чим лікувати себе? Правда, молінння — це найкращий заспокоюючий лік; але, щоб виправитись: чи не звернути б увагу на пораду Ісуса Христа „навчіться від Мене..."? Це одна з найкращих порад.

Константинопольська Патріярхія про формулу розрішення у Св. Таїнстві Сповіді

Вселенська Патріярхія Константинопольська навчає, що зміст формули „я тебе розрішаю" („его те абсольво") є католицький, не православний

Вселенська Константинопольська Патріярхія навчає:

„Святі Таїнства є невід'ємною частиною Православної Віри, і ця Віра виражається в обрядах, молитвах і в священнодії. Наприклад, римо-католицький священик, згідно з ученням своєї Церкви, каже: **„Я охрещую тебе"**, **„Я вінчаю тебе"**, **„Я розрішаю тебе"**, — натомість православний священик каже: **„слуга Божий охрещується"**, (вінчається, і т.д.). (Отже й також: „розрішається", .. р В.).

У Св. Таїнствах Римо-Католицька Церква підкреслює особу священнодійного священика, натомість Православна Церква підкреслює істоту Христа і Святого Духа, що діють почерез священника".

(Вищеподана цитата наведена з віронавчальної книги п. з. „Що таке Православна Церква", яка частинами друкується в журналі „Ортодокс Параретерес — Да Ортодокс Обзервер", і цитата подана з числа за грудень 1964 р. Згаданий журнал є головним органом Американського Екзархату Константинопольського Патріярхату).

З.Р.В. — Остереження з боку поодиноких православних богословів, що „Я тебе розрішаю" є католицькою, перекладеною з латинського: „Его те абсольво", а не православною, були вже два рази цитовані у „Віснику", щоб поінформувати читачів, як на цю справу дивиться той чи інший з православних богословів. Перший раз про це було коротенько подано у „Віснику" за 15 березня 1964, а вдруге, ширше, в інформативній статті о. Степана Ярмуся („Вісник" за 15 квітня 1964).

З уваги на це, що вищезгадані інформації викликали особливий інтерес з боку тих, що не мають у цій справі грецьких православних джерел, вище було подано в цій справі офіційне джерело віронавчання Вселенської Константинопольської Патріярхії, з якої Україна прийняла Християнство, отже й також православне віронавчання.

Уряд США заявив:

„Протоколи Старших Сіонських Мудреців" — це підробка

Звіт Сенатської Підкомісії США, складений на основі даних Дослідного Відділу, що його очолює Венямін Мендель

„Протоколи Старших Сіону — сфабрикований „історичний документ", — під таким заголовком опубліковано звіт Сенатського Підкомітету США, датований 6 серпня 1964 р. Цей звіт надруковано в Державній Друкарні.

Сенатський Підкомітет оснував цей звіт на даних свого Дослідного Відділу, головою якого є Венямін Мендель. Вступ до звіту заголовлений так: „Звіт про фальсифікат: Протоколи Старших Сіонських Мудреців"; під Вступом підписані імена сенаторів Кітінга й Додда.

Свою заяву (що „Протоколи Старших Сіонських Мудреців" — це видуманий „документ") Сенатський Підкомітет США оснував на твердженнях не лише жидівських авторитетів, але й також на заявах не-жидів, як напр., польської княгині Радзівілл, росіянина В. Бурцева і ще декого.

Між іншим, у Звіті цитується також стаття Юдаістично-Християнського Інституту в США, директором якого є монсіньор Остеррайхер (навернений з юдаїзму на католицтво).

„За навернення Росії"

Російська православна ікона у Ватиканському Павільоні на Світових Торгах в Нью-Йорку

Російська православна ікона Казанської Божої Матері була 16 жовтня ц.р. на цілу ніч виставлена в Ватиканському Павільоні на Світових Торгах у Нью-Йорку.

Римо-католики почитали цю ікону цілонічною Відправою **„за Другий Ватиканський Собор, за навернення Росії** (на католицтво, — р. В.), **за світовий мир і за збереження нашої країни від комунізму"**, — інформує ньюйоркський часопис „Кетолік Нюз" 22. 10. 1964 р.

Римо-католицьке духовенство — о Джан Раен і о. Джозеф Лейгі — випозичили собі цю ікону у Російського Православного Павільону на Світових Торгах. Свящ. Джан Раен з Балтимор — це директор Недолужного Товариства Непорочного Серця Марії в США; о. Джозеф Лейгі — містодиректор Ватиканського Павільону.

З.Р.В. — Тут мова про цю ікону, що є власністю російського православного архієпископа Іоанна (князя Шаховського) з кафедрою в Сан Франціско.

„Історія колективізації"

Влада СССР признається, що колективізацію заведено терором

Советська газета „Радянська Україна" в числі за 8 жовтня 1964 р. повідомила:

„Випуск фундаментальної наукової праці „Колективізація сільського господарства і колгоспне будівництво в СССР (1927-1941 рр.) розпочинає видавництво соціально-економічної літератури „Мисль". Велику роботу в двох томах підготувала група по історії радянського селянства і колгоспного будівництва Інституту Академії наук СРСР... Автори вперше використовують багато документів, повідомляють про події, раніш невідомі не тільки широкому козу читачів, але й спеціалістам-історикам. Робота дає змогу оцінити чергий досвід соціалістичного перетворення села, з'ясувати його загальні і специфічні риси, джерела, маштаби, наслідки допущених при цьому перекручень і помилок, викрити згубність методів насильства, примусу і репресій, що застосовувались в умовах культу особи Сталіна..."

Визначний католицький богослов домагається свободи слова в теології

Ганс Кюнґ — один з визначних речників руху обновлення Католицької Церкви

„О. Ганс Кюнґ, один з видніших ідеологів обновлення Католицької Церкви, виступив у Вашингтоні на одній богословській конференції, захищаючи свободу богословського слова. Як приклад зміни поглядів Церкви, він навів Тому Аквінського, який через три роки по своїй смерті був осуджений єпископатом Парижа й Оксфорду, а опісля став зразком католицького богословствування". (Журн. „Православная Русь" ч. 23, 1964. США).

Свящ. д-р Ганс Кюнґ є університетським професором католицької догматики в Зах. Німеччині і одним з папських дорадників на 2-му Ватиканському Соборі. Його книга „Собор, реформація й воз'єднання", написана з нагоди підготови до 2-го Ватиканського Собору, здобула собі великий розголос. Її також перекладено на англійську мову. Він у великій мірі оправдує Мартина Лютера (основоположника лютеранства), критично дивиться на деякті періоди минулого Католицької Церкви і з застереженням відноситься до догмату про „папську непомильність" у справах віри й моралі.

Москва бере з України 700 мільйонів пудів зерна

Жнива ще не почалися, а контингент зерна влада вже устійнила

„Ми зобов'язуємося продати (!?) державі:" по Україні — 700 (сімсот) пудів зерна, по області — 51 мільйонів пудів, по району — 6.1 мільйонів пудів, по колгоспі — 180 пудів!"

Такі заяви густо розповсюджені афішами по Україні перед минулорічними жнивами, коли це невідомо, скільки зберуть зерна. „Продаж" зерна державі примусовий; влада платить за нього колхозам ціну нижчу, ніж це коштує колхозам виростити те зерно.

Заробіток колхозника грішми майже жодний. Влада цього року обіцяла, що 1970 р. заробіток колхозника буде „великий", бо аж... 40 рублів місячно! Але це тільки теоретично, бо практично — після відтягнення податку і всяких інших налогів — з тієї заробітньої плати майже нічого не залишиться.

Маніфестація дружби між рабінатом і Московською Патріярхією в СССР

Представники Московської Патріярхії на великій урочистості верховного рабіна в СССР

1 березня м. р. в Великій Московській хоральній синагозі відбулося урочисте жидівське богослужіння з нагоди ювілею 70-ліття з дня народження та 40-ліття рабінського служіння головного рабіна в СССР Лейби Ільвіча Левіна; на цьому богослуженні були присутні представники Московської Патріярхії владика Олексій — єпископ Таллінський і Естотинський, і ректор Московської Духовної Академії прот. К. Ружицький, яких запросив рабінат. (Подано за „Журнал Московской Патриархии" ч. 4).

З.Р.В. — Як видно, жиди не конче потребують, що б Православні Церкви маніфестували свою прихильність до них протестами в обороні советських жидів. Провід (Патріярхія) Російської Православної Церкви в СССР не протестує проти влади СССР в обороні советських жидів, а проте жиди й без того дружать з проводом цієї Церкви, і простягають до них руку приязні, а провід цієї Церкви простягає дружню руку до жидів. Отже тут навіть злі язики не могли б сказати, що може „всі православні є антисемітами".

Між церковною Єрусалимською Місією Московської Патріярхії і урядом та рабінатом Ізраїля також є дружні взаємовідносини.

Увага! ТОРОНТО Увага!

РЕЛІГІЙНО-ІНФОРМАТИВНА ДОПОВІДЬ
(з висвітленням світлин)
виголоситься
заходами Інституту Св. Володимира
у неділю 14-го лютого 1965
в залі Катедри Св. Володимира,
400 Бетурст Ст., Торонто
Доповідач
Впреп. о. Архимандрит Іов
(Скакальський) — Настоятель Богословського факультету при Колегії Св. Андрея в Вінніпезі.
Отець Архимандрит ІОВ оповість про свою двомісячну подорож по Близькому Сході (Константинополь, Бейрут, Св. Земля, Єрусалим, Вифеєм, над Йорданом, над Мертвим Морем, Атени, Св. Гора Афон і т.п.

ЗАПРОШУЄТЬСЯ ВСІХ!
Богослужения в Каплиці Інституту
У неділю 14-го лютого 1965 о. Архимандрит ІОВ відслужить Службу Божу в Каплиці Інституту Св. Володимира для всього українського студентства Метрополії Торонта.
Початок Богослужения
о годині 10:30 ранку.
Після Богослужения **Спільна Трапеза** для всіх учасників.
Крім молоді, на всі Богослужения в Каплиці Інституту запрошуємо й старше громадянство.
Інститут Св. Володимира.

Криза духовного поєднання трьох Церков

(Доповідь „Криза духовного поєднання трьох Церков" була виголошена головою Президії Консисторії УГПЦерков в Канаді — Прот. Т. Коваликним, на Епархіяльних З'їздах — Східної Епархії в Торонті 22 листопада 1964, Західної Епархії в Едмонтоні 29 листопада 1964).

Ми є свідками епохального значення подій у християнстві. За нашої доби появилися комуністичні держави, і там постало перше в історії людства масове, систематичне переслідування релігії як такої, переслідування віруючих в Бога.

Крім цього, християнство спонукане шукати свого відношення до всіх нових ділянок життя наших часів — „атомної доби", бо появилися такі людські зацікавлення, яких давніше не було; отже до цього часу християнство не мусіло займатися цього роду питаннями.

Серед християн всіх віроісповідань стихійно — навіть поиад голови церковних проводів — постають рухи за релігійне поєднання.

Сто років тому на американському континенті постала перша Православна парафія — це грецька парафія, створена українським священником Агапієм Гончаренком в Нью-Орлін в Америці. Ще в початках 20-го століття справа поширення Православія на цьому континенті була тільки в зародках; а тепер ось на наших очах Православіе тут бистро розростається у велику систему, в якій одне з передовних місць займає Українське Православіе, коли взяти до уваги той факт, що в Канаді найбільшою серед Православних Церков є Українська Греко-Православна Церква в Канаді.

В Україні Українська Автокефальна Православна Церква стала першою жертвою-мученицею комунізму. І ось тоді як в Україні ворог переслідує Українське Православіе, волею Промислу Божого постає Українська Православна Церква поза межами України. Ця Церква розросласа в три великі Митрополії, які створили своїм поєднанням одну Українську Православну Церкву.

На тлі цих і тому подібних подій особливого значення, несподівано сталася в житті Української Православної Церкви подія, про яку Ви, напевне, чули чи читали, а це: справа поїздки Архиеп. Мстислава до Риму. Там він був 24 грудня 1963 р. обсерватором на 2-ій сесії 2-го Ватиканського Собору. На деякий час ця подія стала серед православних українців найголоснішою.

Чи це не дивно? І так, і ні, — це залежить від того, з якої точки зору хто підходить до цієї справи..

Дня нашої Церкви в Канаді це справа не особи, а тільки певних основних церковно-суспільних принципів української православної спільноти.

Преса українців католиків підкреслює **особу** Архиепископа Мстислава, і ця преса також підкреслює, що наша Церква, мовляв, стала проти Архиеп. Мстислава специфічно через його поїздку до Риму на згадний католицький Собор, та що вона таким чином намагається обмежити свободу думки й рухів Архиеп. Мстислава і вмішується у внутрішні справи Української Православної Церкви в США.

Такий підхід преси українців католиків неправдиво показує дійсне обличя нашого відношення до цієї справи.

Наша Церква в Канаді була і є проти будь-якої причетности до II Ватиканського Собору. Але якщо б між трьома Церквами — Українською Греко-Православною Церквою в Канаді, Українською Автокефальною Православною Церквою в Західній Европі і Українською Православною Церквою в США, в юрисдикції якої є Архиеп. Мстислав — якщо б між цими трьома Церквами не було звершено духовного поєднання, і якщо б Проводи цих Церков, і Архиеп. Мстислав спільної постанови не брати жодного роду участи в II Ватиканському Соборі, то наша Церква в Канаді тоді не вмішувалася б у справу поїздки Архиеп. Мстислава до Риму на цей Собор, бо вважала б це виключно внутрішньою справою Української Православної Церкви в США.

Але тому, що Єпископат усіх трьох духовно поєднаних Церков спільно постановив був не брати жодної участи в II Ватиканському Соборі, і тому що цю постанову також підписав Архиеп. Мстислав, але він після цього таки поїхав до Риму на II Ватиканський Собор, то справа вже не в тому, як називається той Єпископ, що так поступив; і справа не в тому, з якої нагоди він не дотримався постанови Єпископату цих трьох Церков. Тут справа вже має загальний і принциповий, отже суттєвий характер, а саме: що **один з архиереїв свідомо зломив одну з постанов** Єпископату трьох Українських Православних Церков-Митрополій, хоч він знав, що лише на основі дотримування спільних постанов Єпископату цих трьох Церков може існувати їх духовне поєднання. Отже, хто порушує постанови Єпископату цих трьох Церков, той тим самим нарушує той фундамент, на якому збудоване духовне поєднання наших трьох Церков. А котра з Церков солідаризується з тією особою, яка ці постанови дамає, така Церква автоматично також порушує угольний камінь духовного поєднання цих трьох Церков, — тобто трактує справу так, наче б те духовне поєднання не існувало взагалі.

Провід нашої Церкви підходить до цієї справи саме з цієї, а не іншої, точки зору.

Поза Канадою є голоси деяких одиниць з православних українців, які питають: А чому ж би православні українці не мали вислати своїх церковних обсерваторів на II Ватиканський Собор? Отже, чи варто було Проводам трьох Українських Православних Митрополій робити цю спільну постанову — не брати жодної участи в II Ватиканському Соборі?

У відповідь на такі питання з-поза Канади треба підкреслити ось цей факт:

Згадана спільна постанова Проводів трьох Українських Православних Митрополій 1960 р. була звершена, як відомо, на поолання Єпископату українців католиків з Риму 1959 р., в якому (посланні) був заклик, щоб український православний Єпископат прибув на „недалекий вже" тоді II Ватиканський Собор „з покірним проханням" до папи, щоб папа прийняв наших Єпископів з їх Церквою під свою папську власть.

Рим — через Єпископат українців католиків — саме в такій формі і до такої „участи" в II Ватиканському Соборі запросив Український Православний Єпископат"!

У світлі цього, чи можна допускати, що б спільна постанова трьох Українських Православних Митрополій 1960 р. не брати жодної участи в II Ватиканському Соборі могла бути іншою ніж вона була?

Це справа настільки ясна й очевидна без жодних коментарів, що вона стоїть поза межами великої дискусії.

А тепер погляньмо ближче на деякі події і факти:

1. У щоденнику „Свобода" 23 жовтня 1963 р. було опубліковане інтервю з Архиеп. Мстиславом під заголовком:

„Архиепископ Мстислав відбув нараду з Митрополитом Іларіоном. Вдосконалення й скріплення Української Православної Церкви було предметом нарад, на яких приділено увагу також Вселенському Соборові Католицької Церкви".

У цьому ж щоденнику „Свобода" за 26 жовтня 1963 р. опубліковано статтю п. заг. „Українські Православні Владики приділяють велику увагу Ватиканському Соборові, плянуючи спільну конференцію", — і ця друга стаття також була основана на тих відвідинах Архиеп. Мстислава у Блаженнішого Митрополита Іларіона 12 жовтня 1963 р., на чому основана була й перша, вищезгадана стаття у „Свободі" (за 23 жовтня 1963).

Інформації обидвох цих статтей походили від Архиеп. Мстислава, і вони були зредаговані так, щоб читач міг інтерпретувати їх нібито Архиеп. Мстислав збирається до Риму в порозумінні з Блаженнішим Митрополитом Іларіоном. З уваги на це Блаженніший Митрополит Іларіон у листі до Митрополита Іоанна 8 листопада 1963 р. подав ось цю інформацію про свою розмову з Архиеп. Мстиславом 12 жовтня 1963 р.:

„Владика Мстислав сказав мені, що Ватиканський Собор має величезне значення, і він хоче поїхати на нього. Я багато вговорював його, що нам на цьому католицькому з'їзді не місце, і тому я відмовився їхати" . . .

Канцелярія Блаженнішого Митрополита Іларіона у своєму вияснені, за підписом о. Ігумена Іова Скакальського, опублікованому у „Вісникy" за 15 листопада 1963 р. спростувала сугестії статтей у „Свободі" (за 23 і 26 жовтня 1963 р.), що Архиеп. Мстислав їде до Риму нібито в порозумінні з його Блаженством Митр. Іларіоном, і що евентуальна конференція Українських Православних Єпископів трьох Митрополій мала б обговорювати справу II Ватиканського Собору. У цьому спростуванні сказано, між іншим, таке:

„Останнього часу в „Свободі" і в деяких інших органах преси появилися різні повідомлення від Консисторії Української Православної Церкви в США, в яких згадується ім'я Блаженнішого Митрополита Іларіона... Листом цим стверджуємо, що цей лист-Комунікат часто виходить поза обсяг того, про що говорилося на нараді. І коли збереться З'їзд Єпископів Української Православної Об'єднаної Церкви, то зовсім не для тих справ, про які подає Комунікат Американської Консисторії".

(Далі буде)

ТЯЖКО ДІСТАТИ ОКУЛЯРИ

До редакції часопису „Радянська Україна" (за 29 жовтня 1964 р.) прислано листа, автор якого скаржиться:

„Авторові листа лікар приписав окуляри з нескладними скельцями — 1.5. А придбати їх в районі він не може".

На міжнародній арені

У зв'язку з папою Пієм XII таврують українців

У драмі Гохгута „Намісник", в якій осуджується папу Пія XII у зв'язку з нацистсько-гітлерівським винищуванням жидів, також згадується й українців.

У своїй драмі „Намісник" молодий німецький її автор Рольф Гохгут гостро атакує покійного папу Пія XII (номер 1958 р.) за те, що той відмовився виступити з заявою в обороні винищуваних німецькими нацистами жидів за 2-ї світової війни.

Німецький офіцер есесів (окремі нацистські довірені збройні відділи), який нагляда за винищуванням жидів у газових камерах у Белзаці, описи ним так оповідає папському нунціеві в Берліні про поведінку жидівських родин перед їхньою мученицькою смертю:

„Можете сказати, що родини були в конвульсійних обіймах, немов у гаках, але їх розділювано. Цю службу виконували жиди. Українці ж підганяли їх нагаями".

З.Р.В. — Драма Гохгута в оригіналі (по-німецькому) називається „Штельфертретер", і в англійському перекладі називають її „Депюті". а звідси українці перекладають це словом „Заступник". Однак німецьке „Штельфертретер" означає не лише „заступника", але й „намісника" (англійське „вайкар"). У відношенні до папи це треба перекладати словом „намісник", бо Катол. Церква вважає папу „Намісником Христа", і це мав на увазі Гохгут.

Не зважаючи на це, що драма Гохгута з літературного боку є твором відносно невисокої якости, все ж таки вона стала дуже голосною; її виставляють по столичних театрах багатьох країн і перекладають на різні мови, а передмову до неї написав сам світової слави д-р Альберт Швайцер.

Дехто з католиків (також і з-поміж українців, як ось автор у „Народньої Волі" за 24 грудня 1964 р.) твердить, що ця драма написана проти папи Пія XII лише тому, що її автор (Гохгут) протестант. На нашу думку, такий погляд необоснований. Жиди самі, а також посередньо — почерез американських українських дипломатів, звертались з проханням до папи Пія XII, щоб він прилюдно осудив режим Гітлера за винищування жидів, але цей папа відмовився на цій підставі, що, мовляв, жидів це й так не врятувало б, а своїм виступом папа наразив би Католицьку Церкву на ще більші переслідування з боку німецьких нацистів.

Далі, в драмі Гохгута очорюється також і українців, але тут ще більше ясно, що Гохгут поступив так не тому, що він протестант, бо ж він не згадує, якого віроісповідання українців він має на думці.

Треба мати на увазі, що як у драмі Гохгута, так і на процесі Айхмана в Єрусалимі суд Ізраїля заявив, що жидів винищував Айхман „в асисті українців".

Ці й тому подібні факти свідчать, що тут є одна устійнена лінія антиукраїнської пропаганди у світі. Тут звертає собою увагу те явище, що в цій пропаганді не говориться про окремі особи чи авентуально групи українського роду, а узагальнюється словом „українці", що можна інтерпретувати як українців узагалі, українців як таких.

З Антіохійського Патріярхату

Повідомлено про знайдення мощів ап. Фоми

Антіохійська Патріярхія недавно повідомила, що восени м. р. знайдено мощі Апостола Фоми; їх знайдено в урні на вершку піляра в церкві Св. Фоми в м. Мосул в Іраку. Згадана святиня належить до Антіохійського Патріярхату. На знайденій там урні з мощами є напис: „Св. Фома — апостол, який евангелізував Індію".

Про знайдення цих мощів Антіохійська Патріярхія повідомила первоієрарха Сирійської Православної Церкви в Індії, — інформує журн. „Америкен Ревю оф Істерн Ортодокс" (грудень, 1964 р.)

З.Р.В. — Згідно з традицією, Ап. Фома першим проповідував Христянство в Індії. Він прибув туди кораблем 52 р і висів у старій пристані Музіріс на західньому побережжі Індії. Його замучили 68 р. у місцевості, яку згодом названо Горою Св. Фоми, що знаходиться в 16-х милях від Мадрас в Індії, а похований його в Мілаяпур (Індія) на тому місці, де тепер є собор. — Така традиція приймалася в Індії.

У католицькій Церкві є інша традиція в цій справі, а саме — що мощі Ап Фоми були 394 р. перевезені з Едесси на Хіоський острів на Егейському морі, а звідтіля їх привезено до Ортони в Італії

З уваги на вищезгадані традиції, повідомлення Антіохійського Патріярхату про знайдення мощів Ап. Фоми не в Індії, не в Італії, а в Іраку — це факт важливий і цікавий.

З України

Дитячі ясла, рідна мова й „плохі слова"

„Літературна Україна" за 6 жовтня 1964 р. цитує такі слова одної з вихователь ок дітей.

„Ми боремося за те, щоб діти не чули плохих слів, але не все зависить від нас. Діти чують їх і поза яслями".

Почувши таку засмічену москалізмами мову — „плохі" (погані), „зависить" (залежить) і т. д., редакція „Літературної України" обурюється:

„Оце тобі, як той сказав, побалакали!

І нічого не зробиш... Адже майбутніх вихователів навчають багатьох мудрощів, окрім одної — любити, шанувати рідну мову, прищеплювати її дітям...

Останнім часом на сторінках газет пожвавлюється розмова про чистоту, культуру мови. То чи не пора звернути увагу й на мову дітей у дитячих садках, піонерських таборах, школах?"

През. Кеннеді був хворий на рака крови

Восени м. р. з нагоди першої річниці трагічної смерти президента Д. Ф. Кеннеді було про нього багато написано в пресі Америки й інших країн.

З цієї нагоди також уперше виявлено, що Кеннеді був хворий на рака крови („люкімія"). Лікарі часто, і то регулярно, давали йому застрики, і саме тут тайна його мутно-зеленкавого кольору обличчя; це від тих застриків. През. Кеннеді не розголошував цього. Лікарі не відшували йому життя більше, як 45 літ.

Крім цього, Кеннеді вернувся з 2-ї світов. війни (він був старшиною морської фльоти на Тихому океані, хворий на малярію й на „диск" (пошкодження хребта). Операція хребта була майже смертельно небезпечною, але після неї він почувався небагато краще.

Він не мав особливого нахилу до політики, а був ідеалістом інтелектуального (тверезого) типу; можливо, що, зваджений в обрії ідеалів у рамках можливості: він поринув у вир політичного життя, кориячись на вершини частково, і з цих причин, щоб не думати про смерть, яка постійно, але невблаганно наближала до нього його недуга („люкімія").

През. Кеннеді вперше одружився 1953 р., а вдруге 1954 р.

Про це інформує один з друзів през. Кеннеді, Йозеф Алзон у статті в журналі „Пост" (число за 21 листопада 1964 р.).

Гамір з приводу ікони „Казанської" Божої Матері в США

У російському журналі в США „Свободное Слово" ч. 1-6, 1964 р. сказано, що ця ікона, яку за півмільйона долярів купив в Америці Іоан (князь Шаховський) не є ані оригіналом, ані навіть одною із старих копій російської ікони, що відома під назвою Казанської Божої Матері. Отже, в дійсності заплачено не за сам образ Божої Матері, а за брилянти, якими ця ікона оздоблена.

З.Р.В. — Архиєп. Іоан (Шаховський) вважає цю ікону за оригінал, що вивезений з Росії. Катедра цього архиєпископа знаходиться в Сан Франціско; він є в юрисдикції Російсько-Американської Православної Церкви, очоленої митр Леонтієм.

Ця ікона відома ще й тим, що римо-католицька ієрархія в Америці час до часу виставляє її в римо-католицьких святинях для почитання.

ВЕЛИКОПІСНІ БОГОСЛУЖБОВІ КНИЖКИ

ВЕЛИКОПІСНІ СЛУЖЕННЯ. з таким змістом: Пасії, Канон про Розп'яття Господне і про Плач Богоматері; Надгробна Утреня в Страсну Суботу; Непорочні в Страсну Суботу; Утреня в Страсний Четвер, П'ятницю й Суботу, такого змісту: Утреня в Страсний Четвер; Служба Божа у Великий Четвер (Літургія); Страсті; Вечірня Великої П'ятниці; Утреня Великої Суботи; Служба Божа у Велику Суботу (Літургія); Освячення Пасок; Молитва на роздріб Артоса; Похорон у Великодньому Тижні. — **Ціна $2.00**

ПОКАЯННИЙ ВЕЛИКИЙ КАНОН СВ. АНДРЕЯ КРИТСЬКОГО: Утреня з Поклонами; Великий Канон Св. Андрея Критського. **Ціна $1.00**

СЛУЖБИ БОЖІ в Страсний Четвер, П'ятницю й Суботу, такого змісту: Утреня в Страсний Четвер; Служба Божа у Великий Четвер (Літургія); Страсті; Вечірня Великої П'ятниці; Утреня Великої Суботи; Служба Божа у Велику Суботу (Літургія); Освячення Пасок; Молитва на роздріб Артоса; Похорон у Великодньому Тижні. — **Ціна $2.00**

Замовлення й гроші посилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Canada

В. Будзиновський

ДО ВІРИ БАТЬКІВ

(історичне оповідання)

(Продовження)

— Покидаю тебе лише тут, на сім світі, бо така воля Божа. Там на тім світі тебе дожидатиму.

— Ні, ні! Не дури себе. Як ти тут покидаєш мене такий, то покидаєш і на тім світі... Павле, не зробиш того, що конечне, щоби ми могли зійтися бодай тім світі?!

— Зійдемося, Марійко. Ти неспосібна до таких діл, щоби за них Бог присудив тебе на вічний огонь. А я?.. Я грішив, та все таки жив по правді. Не скривдив нікого...

Залющив очи, неначе заснув. Марійка сиділа біля ліжка і думала, яким би способом ще в послідній хвилі скорушити твердого духа і спасти від пекольних мук, та щоби з ним таки зійтися на тім світі.

— Недужий здрігнувся і розкрив очи. На порозі станули одночасно Панько і Пріор.

— Піп занедужав. Лежить в ліжку і не може прийти, — сказав Панько. — Хіба поїду до якого сусіда?

— Буде запізно, — шепнув недужий. — Мій кінець вже приходить.

— Случай надніс мене, сину, — промовив пріор — в саму пору. Чи я не можу бути посередником між тобою і Всевишнім? Лише відречися твоєї блудної віри. Сам Бог хоче спасти твою душу, бо зарядив, що саме в такій хвили случа татани занедужав і я, цілком случайно знайшовся у тебе. Чи не добачуєш в тих, про око людське, случаях Божої руки? Безконечної доброти Всевишнього? Не відпихай тої руки, котру до тебе сам простягає!

— Любий! — просила Марійка. — Використай случайну присутність пріора, та облегши свою душу. І він слуга божий.

— Про мене! — недужий шепотів. — Щоби зробити рахунок совісти, визнати свої гріхи і покаятися, гадаю, взягалі недоконче потрібний висвячений слуга Божий. На случай наглої потреби кождий смертельник може охрестити дитину і тим здоймити з неї найтяжчий, бо первородний гріх. Отже гадаю, що й тих гріхів, які чоловік пристарав за свого життя, можна таксамо спекатися, визнавши їх будькому і каючися. Але, вибачте, моєї віри не відречу ся.

Пріор гадав, що ослабленого таки загулюкав. Приступив до него, надувся і вачав громовим голосом:

— Закаменілий грішнику! Ще мала хвилинка і станеш перед найвищим справедливим, але страшно строгим судією. Станеш придавлений до землі тягарем гріхів твоїх. Не забувай, що ти окрім гріхів придбаних за життя, ще двигаеш первородний гріх, бо тебе хрестив піп православний, який немав права ні сили касувати людські гріхи, ще й такі, з якими чоловік приходить на світ. Чи не страшно подумати тобі, що саме в сій хвили чорти аж тропака трацюють з утіхи, роздувaючи огонь під котлом смердячої смоли, яку люципер приладив для тебе?!

— Отче духовний! — Павло промовив. — Я в моїм житю чув уже не одну таку проповідь. Чув від католицьких ксендзів, чув від наших попів. Але Божий слуга... чоловік. І він може помилятися. І в нас і у вас один Бог. Він Бог любови, не Бог кінти і мести. Він судія і батько, не кат. Я твоїми устами хочу мого і твого Бога просити о прощення гріхів. Хочеш, то вислухай мене. Не хочеш, то лиши мене, нехай я сам розмовлюся з ним. Дай мені в спокою розпрощатися з моїми любими. Моєї віри, яку я вийс з під рідної стріхи, тої віри, за яку катували мої прадіди і батьки; тої віри, за яку клали і кладуть свої голови мої товариші; тої віри, за котру й я проливь мою власну кров і тепер вимираю, я не покину. Не покину, хоч би ти й як гримав на мене та пуджав пекольними муками. Не покину, бо хоч би вона й хибна була, тр Бог судія і батько, не кат!

— Висповідайте його так, — Марійка шепнула до пріора. — Може сповідаючися прозрить і навернеся. Впрочім сам заявив охоту визнати вам свої гріхи. Чи для безконечної доброти Божої не досить сего? Він правду каже, що Бог судія і батько, не кат. —

— Музіер тацетат ін еклезіас! — крикнув пріор. — Се значить, коли говорять про віру, то баба нехай держить язик за зубами. Не тобі розбирати, який Бог... щей повторяти ереси шизматика! Що в справі віри скаже висвячена особа, то баба має вірити, неміркуючи чи воно, чи ні... Поки голосно і ясно та недвозначно не заявить, що покидає ересь і пристає до нашої церкви; поки не зажадає, щоби я вихрестив його, не зроблю йому той послідної прислуги...

Але й того ще змало. Він неабиякий грішник. З його кількох слів виходить, що він не лиш закаменілий шизматик, але й бив нашу віру! Се він мусить направити якимсь важним ділом в користь нашої церкви. І не сміє позволити, щоби його маєток був розсадником шизми й нових гріхів, як лишиться в шизматицьких руках. Не вихрещу і не висповідаю його, поки не добачу його завіщання. Воно мусить бути таке, щоби з його маєтку не могли користати сини гріха, такі шизматики, як він. Аж тоді приступаю до діла, буду спасати його душу.

Недужий склав руки, впялив очи в стелю і став пошепки відмовляти „Вірую".

— На милість Бога, висповідайте його! — крикнула Марійка. — Такого, як е. Він показав добру волю. Нехай не вимре без нінкої потіхи.

Благаючи пріора Марійка обняла його коліна.

— Чи вже й до тебе чорт приступив? — пріор спитав грізно. — Поки не скаже вихрестити себе, не дасть маєтку на Боже, не вільно мені потішити його. Се моє послідне слово!

(Далі буде)

З України

Словник мови Шевченка

„Видавництво Академії України „Наукова Думка" випустило словник мови Шевченка — перший том Словникa. Цей словник є посібником для вивчення української мови, разом з тим вивчення літературної спадщини Т. Г. Шевченка. Двотомне видання охоплює всі українські слова з основних текстів та різних редакцій і варіянтів поезії Кобзаря, а також його листи. Лексичний матеріял наведено за другим, допоміненим і виправленим виданням повного зібрання творів Т. Шевченка в 10-ти томах, що вийшла в видавництві Академії України в 1949-1963 роках".

Радіо Київ, 7 вересня 1964 р.

З.Р.В. — Оте закорінене вживання в Україні й за кордоном терміна „словник мови Шевченка" е нелогічне. Бож немає „мови Шевченка", а є українська мова, якою говорив і писав Шевченко. Отже тут треба говорити про „лексикон творів Шевченка".

Єдина совєтська „загальнонародна" держава прямує до злиття націй в один „совєтський народ"

Нижче подаємо цитати з редакційної статті (передова) в „Радянській Україні" (число за 5 грудня 1964 р.), в якій ясно сказано, що Совєтський Союз — не одна держава „(а з цього висновок, що всі ці так звані „союзні республіки"

це лиш провінції Совєтського Союзу, — р. В.). Там же ясно сказано, що влада Совєтського Союзу прямує до злиття всіх поневолених нею націй в один „совєтський народ" (цей термін уже прийнявся в СССР) не лише шляхом злиття їхніх культур (уже без національного змісту) в одну совєтську культуру, а навіть шляхом вироблення спеціальної совєтської психіки, спільної для всіх поневолених народів.

„Спільні комуністичні риси культури, моралі і побуту"

„...Розгорнуте комуністичне будівництво означає новий етап і у розвитку національних відносин в СРСР (СССР), говориться в Програмі КПРС (Комуніст. (Партії Радянського Союзу). Він характеризується дальшим зближенням націй і досягненням повної єдности... Стирання граней між класами і розвиток комуністичних суспільних відносин посилюють соціальну однорідність націй, сприяють розвиткові спільних комуністичних рис культури, моралі і побуту... Розвивається для всіх радянських націй інтернаціональна культура... Надаючи вирішального значення розвиткові соціалістичного змісту культур народів СРСР, вказується в Програмі КПРС, партія сприятиме їх дальшому взаємозбагаченню і зближенню, зміцненню їх інтернаціональної основи і тим самим формуванню майбутньої єдиної загальнолюдської культури комуністичного суспільства..."

Майбутня нова Конституція Совєтського Союзу новими „законами" ще виразніше стверднть, що СССР — це єдина держава

„Цей розквіт радянської демократії, виключні за глибиною і маштабом зміни, що сталися в розвиткові нашого суспільства в ході розгорнутого будівництва комунізму, безперечно дістануть своє законодавче ствердження в новій Конституції СРСР (СССР) — конституції загальнонародної держави (СССР)..." — поінформовано в „Радянській Україні". (Слова в дужках — наші. Ред. В.).

З.Р.В. — Вищесказане є офіційним ствердженням того факту, що так звана „Українська Радянська Соціалістична Республіка" не є державою, — вона е лише провінціею у складі єдиної держави для всіх поневолених народів, а нею е держава СССР.

Загадкова стихія глаголалії

Церква залучила учених розслідити справу. Уряд США

Лютеранський Медичний Центр у Бруклині, Н.Й., США, недавно повідомив, що він отримав з міністерства здоров'я допомогу для наукового дослідження „глаголалії". „Глаголалія" — це лепетання людини, яка попадає в екстазу (стан несвідомості в великому стані зворушення), і того лепетання не розуміє ані сам мовляння, ані його слухач, — це звуки, які не є мовою.

Серед членів декотрих релігійних груп глаголалія має місце під час молитви: спочатку моляться мовою, отже нормально, але мірою дедалі більшого зворушення мова переходить в „лепетання", у незрозумілі звуки.

Залучають мовознавців, психіятрів і психологів

Лютеранський Медичний Центр залучає мовознавців, психіятрів і психологів для досліджування типів лепетання, причини його постання і дедалі більшого розпоширення, — інформує журн. „Америкен Ревю оф Істерн Ортодоксі" ч. 6. 1964 р.

Давніше глаголалія була найбільше розпоширена серед п'ятидесятників („Пентекостали") в США, а в останніх роках вона почала масово ширитися і серед лютеран, баптистів, пресвітеріян і методистів.

Американська Лютеранська Церковна Рада недавно голосувала за звільнення від пасторських обов'язків пастора Герберта Міджорода (Mjorud) за його сприяння глаголалії. Цей пастор, коли викладав у Вашингтонському університеті, доводив студентську молодь до стану лепетання (глаголалії), що відоме також як „говорення мовами", тобто ніби якимись „чужими" мовами, бо вони незрозумілі. Цей пастор оправдувався тим, що він отримав „дар сповнення Святого Духа" (Діяння 2. 4) ще два з половиною роки тому, — інформує цей же журнал.

Покупна спроможність робітника в США і в СССР

Міністерство Праці в США 1964 р. опублікувало дані про те, скільки часу мусять працювати американський і совєтський робітник, щоб купити собі харчі й одежу.

Товари	Америк. робіт. Хрилин	Совет. робіт. Хрилин
1 фунт хліба	6	36
1 ф. картоплі	1½	6
1. ф. ростбіфу	19	90
1. ф. масла	19	210
1. ф. цукру	3	54
1 квінта молока	7	36
1 мужеська сорочка	75	780
1 пара муж. черевик	420	3240
1 муж. вовняний костюм	1380	14640
1 пара жіночих черевик	312	3060
3½ унції мила	2½	28

(Подано за журн. „Прав. Русь" ч. 22, 1964 р., США)

З переслідування Православія

Єпископи ув'язнені за захищання Церкви й віруючих

Архиепископ Іов (Кресович) недавно випущений з в'язниці і живе у Львові під домашнім арештом; влада заборонила йому виконувати духовні обов'язки. Свого часу висланий на становище архиепископа Казанського і Марійського, він кілька літ тому був ув'язнений.

Архиепископ Чернігівський і Ніжинський Андрей (Сухенко), також кілька років тому арештований, далі знаходиться у в'язниці — в місті Мікунь (Комі АССО).

Цю вістку подав, за Православним Інформаційним Центром у Парижі, журн. „Православная Русь" ч. 24, 1964. США).

ОПОВІСТКА

Цьогорічні роковини Державности і Соборности України відсвяткує українська громада Вінніпегу Святковою Академією-концертом, що відбудеться в **неділю 7 лютого о год. 3-ій по полудні** в Авдиторії Інституту „Просвіти" (Арлінгтон-Пічард).

Усі українські організації й церковні громади просяться того пополудня не влаштовувати своїх імпрез.

Комітет Українців Канади Відділ у Вінніпезі

Мале Освячення Храму в Дорбин, Ман.

З благословення Блаженнішого Митрополита Іларіона, 18-го жовтня 1964 р. відбулось Мале Освячення Храму Усіх Святих у Дорбин, Ман., двома священиками: о. Т. Глуханюком — парохом громади й Всеч. о. І. Майбою, парохом цієї громади в часі будови цього Храму, який своїми порадами та вказівками спричинився багато до успіху цієї великої праці.

О год. 9:30 ранку, відбулось Освячення Води (мале), а дальше Освячення Євангелії, яку купив в подарунок для церкви основоположник цієї громади, п. І. Осадчук. Це не перша пожертва, що її зложив п. І. Осадчук своїм любим Церкві, що підкреслили оба священики, дякуючи йому за останню. Дальше слідувало Освячення свящ. ризи о. Парохом, яку зложили в подарунку місцеве Жін. Т-во, за що ім належиться велика подяка, бо це перші нові ризи ще від заснування цієї Громади, а це 1940 р. Ці ризи зробили гарне враження на присутніх та піднесли святковий настрій головно членів нашої громади, коли наш Парох о. Глуханюк став перед Св. Престолом у новім Облаченні.

Наступив великий момент: Освячення відновленого Храму (він був помальований), яке звершив о. Т. Глуханюк в сослуженні Прот. о. І. Майби. Після акту Освячення Храму всередині, Всеч. Отці, попереджені хоругвами, вийшли на подвір'я разом з вірними, де після обходу церкви з читанням 4-ох Євангелій, був звершений акт Освячення Угольного Камення. На кінець, Всеч. о. Майба прочитав коротенько історію цієї громади, яка замурувалась в приготовленому на це місці.

Усі зайшли в Храм, де Всеч. Отці почали правити Св. Літургію. Хоч погода була дуже холодна, то Храм був виповнений по береги гістьми з околичних і дальших сусідніх громад. Хор, хоч не організований, співав прекрасно, чим підніс побожний настрій всіх вірних, за що належиться їм сердечна подяка. Між хористами були: дівчина о. Майби, пані Славка, Добр. Глуханюк, сестра о. Майби пані Шевчук з Етелберт та пару панянь та мужчин членів цієї громади, які завжди своїм співом звеличують Богослужіння в Дорбин. Багато задовільнувати треба двом молодим дякам, п. Костишину з Етелберт й п. Феницку з Найт Ривер, як також один з Сван Ривер, які приємними своїми голосами стояли в керівництві цього хору. Проповідь виголосив о. Парох на тему: Значіння Богослужень в нашій Церкві, зокрема Св Літургії.

По закінченні Сл. Божої, всі перейшли до міської залі, щоб спожити багатий та смачний обід, який приготовили членкині місцевого жіноцтва. Через досить холодну погоду, багато сподіваних гостей не прибуло на цю урочистість, але поза все це було поважне число гостей, представників громад навіть дальших, як Етелберт, Драй Ривер, Найт Ривер, Роблин, Сван Ривер, Кавл, Кобзар, Вайтбіч, Грендвю, (б. учитель, п. Демчук) і ін.

За головним столом засіли: Всеч. оо. Т. Глуханюк, І. Майба з Добродійками, та всі представники громад. Господарем свята був п. І. Шур, який виконав своє завдання якнайкраще. О. Т. Глуханюк поблагословив страви і всі почали споживати цей дар Божий. По закінченні обіду, п. І. Шур почав покликати всіх представників громад до зложення привітів. Всі вони коротенько, але щиро зложили свої привіти та признання такій малій громаді за живучість та ревну працю для своєї рідної св. Церкви взагалі, а зокрема своїй громаді, за взірцевий парядок підчас посвячення храму та обом священикам за докончання цього Акту. Після представників, був покликаний Всеч. о. Майба, який переповів коротенько про піонерську працю в нашій св. Церкві в Канаді, а зокрема спинився довше на місцевій громаді Дорбин, про розвиток якої добре ознайомлений, бо не мало праці вложив у неї. На кінець промовляв Всеч. о. Глуханюк, який підкреслив заслуги піонерів в Канаді в нашій св. Церкві, але сказав, що завершення цієї праці буде тоді, коли батьки зуміють виховати своїх дітей так, щоб наша молодь заступила місця своїх батьків в церковно-національному житті нашого народу в Канаді, щоб не змарнувались всі досягнення та тяжка праця наших батьків. Це завдання батьків чи не найважче й найбільш пекуче в ці часи, бо воно стоїть на порядку денному не лише в нас, українців, в Канаді, але й в усіх меншостей, канадського населення.

На кінець, господар п. І. Шур, в кількох словах згадав про нашу Колегію, яка потребує невпинно нашої помочі як фінансової, так і моральної, про нашу пресу, і закликав до збірки на ці цілі. В цій справі о. Глуханюк забрав слово, пояснюючи ширше про наші інституції в Канаді, про їхні потреби як матеріяльні так й моральні. Хоч ми йдемо постійно вперед на всіх відтинках нашого життя, але це не значить що ми осягнули вінець вершка і вже можемо спокійно зложити руки, бо інакше може пропасти вся мозольна праця наших піонерів, ідея, за яку вони боролись ціле своє життя; а ця ідея велика та свята: збереження своєї св. Церкви, своєї мови, національности, звичаїв, та збереження самого себе. Оце наше святе завдання: повсякчас пам'ятати про це і робити все можливе, щоб ми продовжали їхні ідеали, зберегли все своє рідне, та передали в свою чергу майбутньому поколінню. Тоді зможемо сміливо сказати, що завдання своє супроти наших батьків, народу та історії — ми чесно й належно виконали!

П. голова громади п. П. Осадчук, зібрав між присутніми 20 дол., які передав Отцеві Настоятелю, щоб їх поділити в такому порядку: на Колегію Св. Андрея 10 дол., на „Вісник" й „Укр. Голос" по 5 дол.

Свято цю закінчив Отець Настоятель Молитвою, після чого ще довго гуторили присутні поміж собою, обмінюючись враженнями з цього великого та небуденного свята в Громаді Дорбин.

Іван Шур.

З ХРЕСТИН НА ЦЕРКВУ І ПРЕСУ

У суботу, Собор Св. Архістратига Михаїла, відбулося хрещення спинка п-ва Жаботинських, Михайла. Таїнства Хрещення й Миропомазання уділив о. прот. Юр. Цукорник, в Катедрі Св. Володимира в Торонто.

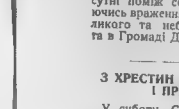

На другий день під час обіду в п-ва Жаботинських, кум перевів збірку на Катедру і „Вісничк". Збірка принесла 30.00 дол., яку-то суму призначено: 15.00 дол. на Церкву, а 15.00 дол. на „Вісник" і вироблення хліщи із світлини хрещення.

Щира подяка шановним жертводавцям, а мамі Михасеві кріпкого здоров'я прожитта довгих, радісних літ бажає

К у м.

Вісті з Оттавської Громад

ПОЖЕРТВИ НА БУДОВУ ЦЕРКВИ, ЩО ВПЛИНУЛИ ВІД ПОЧАТКУ РОКУ ДО 17-го ТРАВНЯ, 1964

О т т а в а:

Токарик Н. $471.00; Керелюк В. $421.00.

По $250.00:

Чунківський В., Голюк Як., Лазаровичі А. І.

По $230.00:

Томашевський В.

По $200.00:

Береговенко Р., Д-р Кисличця Д., Токарик І. І.

По $150.00:

Мушка В.

По $100.00:

Іванюк Т., Костащук Д., Др. Міхалюф М. В., Мендзак В., Мех О., Стрілецький І., Твердун І., Волох Ол.

По $55.00:

Войтанюк І.

По $50.00:

Глевка Ю., Костюк Ол., Лакуста В., Процценко Ю., Пустяк Ол., Романюк Ю., Штепа М., Штепа І.

По $45.00:

Пані Сорофтій А.

По $40.00:

Будько Степ., Костенюк Дм.

По $35.00:

ВПреосв. Архиепископ Михаїл.

По $25.00:

Чунківський М., Мудрий П. (Торонто), о. протопресв. В. Слюзар (Монтреал).

По $20.00: Линкан М.

По $15.00: Титор Міхал.

По $10.00: Шульц В. В., Софротій В., Зорик Ілько.

По $5.00: Антимюк І. (Реджайна), Андрушенко В. (Содбурі).

Пожертви за місяць листопад.

По $500.00: Семенців Йосип і Анна, Ошава, Онт.

По $100.00: Кіба Маркіян — Оттава, Онт.

По $70.00: Лакуста Василь - Оттава.

По $50.00: Тертишник О., Оттава, Онт; Желем Павло, Оттава, Онт.

По $40.00: ВПреосв. Архиепископ Михаїл — Торонто, Майстренко Гр. Оттава.

По $25.00: Фарина Г. Г., Едмонтон, Алта.; Міськів П. А., Едмонтон; Гужда Гнат, Ісліштон, Онт.; Перепелюк В. І. Флін Флон, Ман.; Шич М., Монтреал, Кве.; Турченюк В., Монтреал, Кве.

По $20.00: Гусак В., Торонто, Онт.; Миколишин С., Редфтон, Онт.; Титор Мих., Оттава.

По $12.00: Косенко Н., Оттава, Онт.

По $10.00: Світуха, а Н., Едмонтон, Алта.

По $2.00: п-а Бояда, І., Едмонтон, Алта.

Громади Української Православної Церкви:

Бейн Лейк-Кридор ..	$31.00
Річмонд Парк, Алта	5.00
Шіго (збірка)	54.00
Вайта (збірка)	22.00
Валей, Б.К. (збірка) .	26.00
Вірдейл, Саск. (збірка)	8.00

Всім жертводавцям і збірщикам сердечна подяка.

Пожертви посилайте на адресу:

Assumption Of The Blessed Virgin
Ukrainian Orthodox Church
1000 Byron Ave.,
Ottawa, Ontario

о. В. С.

Золотий Ювілей піонерів

Піонери Форт Вилліяму — панство Іван і Анастасія Ландяки, відсвяткували цього року золотий ювілей свого подружжя. Це своє Свято вони відбули спершу в колі своєї рідні й високих достойників у Роял Едвард готелі м. Форт Вилліямі, 24-го жовтня м. р.

Серед численних поздоровлень, які наспіли в той час на адресу Ювілятів, було поздоровлення від Прем'єра Канади Дост. Пірсона, від місцевого посла до Парляменту Дост. Г. Бадані, від Провінційного Уряду та Управи міста.

Провінційний Уряд особисто репрезентував Онтарійський міністр кольлеж Дост. Вудро з дружиною, а міську Управу — п. Макдоналд з дружиною.

Пан Ландяк прибув до Канади з села Цанівці в Галичині, 1910 року, а пані Ландяк з дому Чехова, з села Городниці, пов. Гусятин, теж з Галичини, 1912 року. У Форт Вилліямі вони 1914 року поодружились, і щасливо прожили в свому подружжі вже п'ятдесят років, дочекавшись дітей, внуків і правнуків.

Як свідомі українці, панство Ландяки були і є активними в українському організованому житті: в Просвіті, в організаціях і в Церкві. Місцева церковна громада Української Православної Церкви має їх за примірних парафіян.

У зв'язку з цим, місцеве Жіноче Т-во у Вест Форт Вилліямі побажало й від себе вияви пошану Ювілятам, і приготовало свою святкову вечерю для них на першого листопада.

У призначений час, у неділю, 1-го листопада, зійшлись приятелі Ювілятів до церкви, де о. Настоятель — митрат С. Герус, відслужив на інтенцію присутніх тут Ювілятів урочистого Молебня, та щиро їх поздоровив. По цьому акті почалась вечеря в церковній залі. На головному столі, перед Ювілятами, красувався майстерно вдекорований торт, виготовлений панею Гельмич. За прийняттям звичаєм, були промови й привіти та побажання.

Господарем Свята був голова громади — о. диякон Малюжинський, який насамперед поздоровив Ювілятів від себе й громади. Крім о. Пароха, пані Музика привітала їх від Жіночого Т-ва, як голова. Пан Музика, Голова Просвіти, привітав від Просвіти. Пані Процик, голова Жіночого Відділу КУК, привітала зі свого становища, також і буша голова Жіночого Відділу КУК, пані Тацион, сказала своє похвальне слово на адресу пані Ландяк, яка завзято працювала в жіночих організаціях. Покликаний до слова брат Ювілятки, пан К. Чеховий, теж заслуженний і діяльний член місцевого суспільства та довголітній наш дяк, у своєму слові ствердив велику активність Ювілятів в українському житті. Отже виявлена пошана Ювілятів була ними вповні заслужена.

Панство Ландяки, в своєму слові до присутніх, висловили свою подяку за милу несподіванку, і піднеслися на дусі, бо побачили перед собою своїх друзів, яких може то того часу не знали.

Ще раз, на цьому місці, бажаємо достойним Ювілятам дочекати бриліянтного Ювілею!

оСГ

ЗВІТ
з діяльности Ради Українських Православних Шкіл на Сході Канади за 1963/64 навчальний рік

Рада Українських Шкіл (скор. РУШ) на Сході Канади постала з ініціятиви З'їзду Православних Педагогів Східної Канади 13-17 березня 1959 року в м. Торонті. Ця установа добровільна й допоміжна. Вона має завдання оплекувати православними українськими школами всебічно, Курсами Українознавства й іншими навчально-виховними закладами, що можуть постати в майбутньому при Громадах УГПЦеркви в Східній Канаді.

На З'їзді православних учителів 6-го грудня 1963 року в Торонті ухвалено 10 точок резолюцій для виконання в 1963/64 навчальному році (гл. „Вісник" за 15. І. 64, стор. 6). У т. 2-й резолюцій З'їзд апелював до батьків за навчання й плекання української мови насамперед в українській хаті, бо українська мова — це мова української душі. Однак, цей заклик особливо не вплинув на наше суспільство. Учительський З'їзд вважав конечним якнайскоріше

досягти одностайного виконання програм (т. 3). Як ця справа представляється тепер, ми довідалися з доповіді п. А. Лішини, якому РУШ доручила справу шкільних програм. З'їзд звернувся до дирекцій шкіл, щоб вони звітували про стан шкіл на початку й при кінці навчального року. У виконанні цієї постанови, РУШ притягувала обіжниками дирекціям, щоб вони не гаючись, присилали звіти. Під кінець звітного року лише дві школи не подали звітів; про початковий стан 1964/65 навчального року, як довідуємося нижче, РУШ так само не має образу деяких шкіл.

Учительський З'їзд радив частіше скликати батьківські збори, щоб і н ф о р м у в а т и батьків про навчання їхніх дітей, робити короткі доповіді на виховні теми і т. д. Однак, у цьому напрямку дещо зробили лише деякі школи. Тому 4-ю З'їзд доручив РУШ видати більшу географічну карту України, але на запитання Ради до шкільних дирекцій лише одна школа бажала придбати таку карту. Треба також додати, що показана на попереднім З'їзді геогр. карта вимагала перерібки. Через це, виготовлення зазначеної карти перестало бути актуальним. З'їзд звернув також увагу (т. 6) на потребу поліпшення шкільних приладів, побільшення бібліотек тощо. У цьому дещо зроблено; в 1965 році можна сподіватися, що дві школи (Катедральна в Торонті та в Гемілтоні) матимуть цілком окремі модерно устаткровані приміщення. Збільшення навчальних годин також досягнено (сьогодні тижневе навчання є від 3-х до 5 з половиною годин). Тільки одна школа з вісьмома учнями навчає 1 годину на тиждень.

Протокол минулого Учительського З'їзду, прийняті на ньому резолюції й виголошені доповіді були надруковані у „Віснику". Звіти про „Шкільний День" надруковані в „Українському Голосі".

У 1963/64 навч. році представники РУШ відвідали по одному разу 16 шкіл і два курси українознавства; з незалежних від РУШ обставин, вони не побували тільки у Нігара Фолс, Брентфорді та Лашін. Про кожну відвідану школу подавався короткі звіти у „Віснику". У звітах про матеріяльну частину кожної школи (приміщення, устаткування, бібліотеки) обговорено найголовніше, відмічено склад п е д а г о г і ч н о г о персоналу, згадано про розмови, якщо такі були, з представниками Батьківських Комітетів, а також про уможливлені бесіди з батьками учнів. Через це, нижче подано лише про стан учнів чи курсантів (скільки переведено до наступних кляс по класах і де одержані відомості, — скільки записалося на 1964-65 навч. рік), а також педагогічний склад шкіл.

ТОРОНТО. Школа при Громаді Катедрального собору Св. Володимира.

1963/64 навч. рік, у тижневих класах переведено до наст. кляс:

I — 20, II — 22, III — 27, IV — 25, V — 29, VI — 22, VII — 0, двомовна — 0, разом — 145.

Кляси по суботах: I - 16, II — 28, III — 16, IV — 22, разом — 82.

Разом: I — 36, II — 50, III — 43, IV — 47, V — 29, VI — 22, разом 227.

Всього виписалося на 1964-65 н. р.: I — 34, II — 40, III — 20, IV - - 64, V — 18, VI - 36, двомовна — 28, разом - - 240. Різниця: I —2, II —10, III —23, IV +17, V - 11, VI + 14, двомовна +28, разом +13.

Педагогічний персонал у 1963/64 н. р.: директор і учителька — д-ка М. Фотій, оо П. Самець і Д. Фотій, учителі: К. Дорковська, Н. Юзій, Г. Одаренко, О. Павленко, Н. Насерб, О. Скрипківська, Ю. Головко (дир.), І. Пасерб, М. Воробець (інст. танків). Разом 13 осіб педагогічного персоналу.

Курси українознавства ім. Ів. Котляревського

1963/64 н. р. переведено до наст. курсів: кл. I — 25, II 13, III — 7, IV - - 6, разом 51.

1964 65 н. р. всього виписалося: кл. I — 22, II — 23, III — 12, IV - - 8, разом — 65.

Різниця: кл. I —3, II +10, III +5, IV +2, разом +14.

Викладачі курсів українознавства: директ. і викладач М. Муха, Г. Одаренко, Д. Романик, Я. Балан, П. Магденко, дир. Ю. Головко. Разом 6 осіб. Усього пед. персоналу при Катедральній Громаді 17 осіб; з них 8 учительок та 9 учителів. Навчалося 278 дітей, виписалося на 1964/65 навч. рік 240 учнів та 65 курсантів, разом 305 обох статей.

Школа при громаді св. Ап. Андрея Первозванного

(Навчання по суботах)

1963/64 навч. р. переведено до наст. кляс: I — 13, II — 2, III — 12, IV — 5, V — 8, VI — 8, разом 49.

1964/65 навч. р. всього виписалося: кл. I —18, II — 10, III — 9, IV — 15, V — 5, VI — 7, разом — 64.

Різниця: кл. I +5, II +8, III —3, IV +5, V —4, разом +15.

Пед. персонал: о. Б. Горгіца (рел.), директор і учитель С. Сидоренко, учителі: О. Гринь, А. Семенчук, С. Солотавинська, М. Чумак. Разом 6 осіб.

Курси українознавства перший рік: на I-й курс записалося 6 курсантів. Навчання відбувається п'ятницями. Педагогічний персонал: о. Б. Горгіна (релігія), дир. і учитель мови та літератури — І. Непрепадченко, П. Грабар (історія та геог. України). Всього при школі 7 педагогів (3 вчителі й 4 вчительки).

Північне Торонто (Школа ні при якій церкві)

(Навчання суботами)

1963/64 навч. рік, переведено до наступних кляс: I — 10, II — 9, III — 10, IV — 3, V — 6, разом — 38.

1964/65 навч .рік, виписалося: (немає відомостей).

Педагогічний п е р с о н а л складався: о. П. Самець (релігія), учительки: Г. Романенко, Г. Ковальська та М. Воробець (інстр. танків). Разом 4 особи.

Скарборо. Школа при громаді церкви св. Анни

(Навчання суботами)

1963/64 навч. рік, переведено до наст. кляс: I — 4, II — 4, III 3, IV — 3, V + 5, разом - 19.

1964/65 навч. рік, виписалося: (немає відомостей).

Педагогічний п е р с о н а л складався з двох осіб: о. С. Гуцуляк (релігія й інші предмети) та вчителька Т. Козурко.

Лонг Бренч. Школа при гром. церкви св. Димитрія

(Навчання суботами)

1963/4 навч. рік, перев. до наст. кляс: I — 18, II — 9, III — 9, IV — 19, V — 9, VI — 4, разом — 68.

1964/65 навч. рік, виписалося: кл. I — 40, II — 11, III — 7, IV — 11, V — 17, VI — 3, VII — 4, разом — 93.

Різниця: кл. I +22, II +2, III —2, IV —8, V +8, VI —1, VII +4, разом +25

Пед. персонал: директор і вчитель о. Т. Міненко (релігія), учителі: М. Климків, Л. Климків, П. Кумпан, І. Лингер, дириг. Н. Олійник. Разом 6 осіб.

(Далі буде)

Світлина з авдиторії Української Греко-Православної Громади у Волей, Б.К. Допис про відкриття цієї авдиторії був поміщений у „Віснику" у числах за 15 листопада і 1 грудня 1964 р.

Осінні вісті з Катедральної Громади Св. Іван Хрестителя в Едмонтоні

(Докінчення)

СВЯТО УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ДІТВОРИ ТА МОЛОДІ

Діти і Молодь — як будучі переємники ДУХОВОЇ СПАДЩИНИ НАРОДУ — це найближчий нашим серцям СКАРБ, а обов'язок їхнього ВИХОВАННЯ це найважніша справа. Одним із многих середників виховання нашої Дітвори та Молоді, це влаштування С В Я Т К О В И Х І М ПРЕЗ Дітворою та Молоддю.

І ось Українська Православна Дітвора та Молодь міста Едмонтону влаштувала ВЕЛИКИЙ ІМПРЕЗУ п. н. „СВЯТО УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ДІТВОРИ ТА МОЛОДІ", яка відбулася в неділю 25-го жовтня під Почесним Патронатом Високопреосвященичого Владики Андрея.

О год. 9:45 ранку Діти та М о л о д ь зустріли Владику Андрея при вході до Катедри Св. Івана. Два ряди дітей зо свічками в руках, а посередині дівчатка: Василина Мельничук, Орися Лучак, Дарця Гриньук з китицею квіток обв'язаних блакитно-жовтою стрічкою, Христина Фарина і Лариса Хом'як вітають Владику такими словами:

„МИ УКРА"ІНСЬКІ ДІТИ,
СЬОГОДНІ ДЛЯ ВАС ВЛАДИКО, КВІТИ,
КВІТИ ЛЮБОВІ І ПОШАНИ
ЩОБ ВИ В ЗДОРОВІЮ ПРОЖИВАЛИ.

МИ МОЛИМО БОГА
ЩОБ ПОСЛАВ ВАМ ДОВГИЙ ВІК
В ЩАСТЮ, ЗДОРОВІЮ ПРОЖИВАТИ
НА СЛАВУ БОЖУ ПРАЦЮВАТИ.

НА СЛАВУ БОЖУ ПРАЦЮВАТИ
І НАС МАЛИХ ПРОСИВШАТИ,
ЩОБ СВЯТЕ ПРАВОСЛАВ'Є
В НАШИХ ДУШАХ ЗБЕРІГАТИ.

ЖИТТЕ ДЛЯ НАС МНОГО ЛІТ
У СВЯТИЙ ХРАМ УВИДІТЬ
І ЗА НАС МАЛИХ
БОЖЕ ЇМ ВОЗХВАЛИТЬ".

А далі хлопчики у вишиваних сорочках: Антон Єринюк, Михась Михайлишин та Мар'ян Карп'як, в руках яких на тацї був святий хліб та сіль зустрічають Владику, в імені яких вітає Владику гарною української мовою — наймолодший син П-ства Єринюків, АНТОН ЄРИНЮК такими словами:

„ХЛІБОМ І СІЛЛЮ МИ ВАС ВІТАЄМ
ЩАСТЯ, ЗДОРОВ'Я МИ ВАМ
БАЖАЄМ.
ДАРИ СВЯТІ ОТСІ ПРИЙМІТЬ
І НАС МАЛИХ БЛАГОСЛОВІТЬ
НАС МАЛИХ БЛАГОСЛОВІТЬ
В „КАТЕДРАЛЬНИЙ СОБОР СВЯТОГО
ІВАНА СЬОГОДНІ УВИДІТЬ.

Дітвора і Молодь міста Едмонтону вшанувала ВЕЛИКОГО ІМПРЕЗАРІО п. н. „СВЯТО УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ДІТВОРИ ТА МОЛОДІ", яка відбулася в неділю 25-го жовтня під Почесним Патронатом Високопреосвященичого Владики Андрея.

О год. 9:45 ранку Діти та Молодь зустріли Владику Андрея при вході до Катедри Св. Івана. Два ряди дітей зо свічками в руках, а посередині дівчатка: Василина Мельничук, Орися Лучак, Дарця Гриньук з китицею квіток обв'язаних блакитно-жовтою стрічкою, Христина Фарина і Лариса Хом'як вітають Владику такими словами:

„МИ УКРА"ІНСЬКІ ДІТИ,
СЬОГОДНІ ДЛЯ ВАС ВЛАДИКО, КВІТИ,
КВІТИ ЛЮБОВІ І ПОШАНИ
ЩОБ ВИ В ЗДОРОВІЮ ПРОЖИВАЛИ.

МИ МОЛИМО БОГА
ЩОБ ПОСЛАВ ВАМ ДОВГИЙ ВІК
В ЩАСТЮ, ЗДОРОВІЮ ПРОЖИВАТИ
НА СЛАВУ БОЖУ ПРАЦЮВАТИ.

НА СЛАВУ БОЖУ ПРАЦЮВАТИ
І НАС МАЛИХ ПРОСИВШАТИ,
ЩОБ СВЯТЕ ПРАВОСЛАВ'Є
В НАШИХ ДУШАХ ЗБЕРІГАТИ.

ЖИТТЕ ДЛЯ НАС МНОГО ЛІТ
У СВЯТИЙ ХРАМ УВИДІТЬ
І ЗА НАС МАЛИХ
БОЖЕ ЇМ ВОЗХВАЛИТЬ".

А далі хлопчики у вишиваних сорочках: Антон Єринюк, Михась Михайлишин та Мар'ян Карп'як, в руках яких на тацї був святий хліб та сіль зустрічають Владику, в імені яких вітає Владику гарною українською мовою — наймолодший син П-ства Єринюків, АНТОН ЄРИНЮК такими словами:

„ХЛІБОМ І СІЛЛЮ МИ ВАС ВІТАЄМ
ЩАСТЯ, ЗДОРОВ'Я МИ ВАМ
БАЖАЄМ.
ДАРИ СВЯТІ ОТСІ ПРИЙМІТЬ
І НАС МАЛИХ БЛАГОСЛОВІТЬ
НАС МАЛИХ БЛАГОСЛОВІТЬ
В „КАТЕДРАЛЬНИЙ СОБОР СВЯТОГО
ІВАНА СЬОГОДНІ УВИДІТЬ.

Дитячий хор співає на „Святі Української Молоді та Дітвори". Диригент хору — п. Євген Ваврінюк.

МОЛИТВУ СВЯТУ ЗА НАС БОГУ
ПРИНЕСІТЬ
ПІД ГОСПОДНЄ ВОЗХВАЛІТЬ
ЩОБ МИ НА СЛАВУ БОЖУ
ВИРОСТАЛИ
УКРАЇНСТВО Й СВЯТЕ ПРАВОСЛА-
ВІЯ ЗБЕРІГАЛИ"

Зворушений Владика Андрей, який так любить та дорожить справою належного виховання нашої молоді та дітей, відповідав тепло на сердечні привітання наших дітей та благословляв їх своєю Архиєрейською Десницею. Владика вийшов у Храм Святий при зустрічі Духовенства. Читаються Молитви, слідує облачення Владики.

Почалася Свята Божественна Літургія. З глибоким натхненням Владика Андрей служить Святу Службу в співслужбі Священників, виносячи сердечні молитви за ДУХОВИЙ та НАЦІОНАЛЬНИЙ ЗРІСТ ДІТЕЙ та МОЛОДІ.

Проповідь Владики була спрямована до батьків та дітей. Основні думки проповіді: „Для моєї ноги Твоє Слово —СВІТИЛЬНИК, та Світло для стежки моєї" (Пс. 119, 105).

Владика Андрей підкреслив значення Недільної Школи, яка навчає наших дітей ходити у Світлі Христової Науки, а тим самим провадити чесноте християнське життя для звеличення Імени Божого серед Українського Народу.

Обов'язком родичів є якнай більше брати про церковно-релігійне и культурно-національне навчання й виховання своїх дітей, бо вони - найвище цінність нашим дітям та нашій Церкві і української спільноті на вільній канадійській землі.

Проповідь Владики була висловлена дуже гарним прикладом, як Недільна Школа допомагає нашим дітям ходити у світлі навчання Христа Спасителя. ОТОЖ, ВИХОВУЙМО НАШИХ ДІТЕЙ НА ДОБРІЙ ГРОМАДЯН ЗЕМЛІ ТІ НЕБА".

Святу Божественну Літургію закінчено МНОГОЛІТТЯМ Й МОЛИТВОЮ: „БОЖЕ ВЕЛИКИЙ".

О год. 3-тій по полудні в залі Катедри Св. Івана відбувся ВЕЛИКИЙ КОНЦЕРТ у виконанні дітей та молоді, яка виступала під диригенту рою Вп. п. ЄВГЕНА ВАВРІНЮКА.

Концерт почався церковною піснею - Запричасником: „ХВАЛІТЕ ГОСПОДА", а далі у цілій програмі - належно розміщений — Збірний Хор Дітей та Молоді відспівав такі пісні: „СОНЦЕ ЗАХОДИТЬ", „МРІЇ ШКОЛЯРІВ", „САДОК ВИШНЕВИЙ", „ПТАШКА ВІЛЬШАНКА", „ОСІНЬ". До усіх тих пісень був сумровід на піяно у виконанні: Бориси Фаїка, Галини Мануз, Лізи Фарини та Мирослави Хом'як. Збірний Хор Молодших Сумківок виконав такі пісні: „ГЕЙ ПО ГОРІ, ПО ГОРІ - КУРАЛІ".

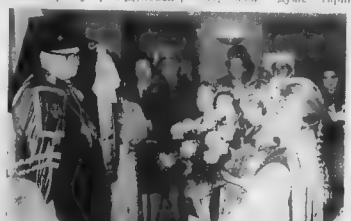

Діти вітають Владику Андрея при вході в Катедру Св. Івана (з нагоди „Свята Укр. Молоді та Дітвори").

Гарним був музичний виступ „бірної" оркестри під проводом п. Євгена Ваврінюка, які відограли такі мельодії: „УКРАЇНСЬКЕ СЕЛО" й „ПЛАЧ ГАЛИЧАНОК", а вже вісім до серця припав дует на кзирстах у виконанні Василька Базюка та Івася Купченка, які відограли такі пісеньки: „ЧУТІЙ ДЗВІНОЧОК" й „В ГОРАХ КАРПАТАХ" при супроводі на піяно Марияни Базюк.

У програмі концерту були деклямації, а саме: Борис Фляк відтеклямував поему Івана Франка: „НА СВЯТО ЮРСЬКИЙ ГОРІ". Одарка Семотюк: „ПОКЛИК ДО ЗГОДИ ТА ЛЮБОВИ" а найменший декламатор НЕСТОР ПЕГРІВ усім присутнім ясно та гарно сказав вірш: „Я ЗНАЮ ТРО ШЕВЧЕНКА".

З надзвичайною увагою а ло й з подивом всі присутні вислухали повчальне слово молодого юнака Дмитря Кичилиш п. з. „ШАНУЙМО РІДНУ УКРАЇНСЬКУ МОВУ". Мо ке молодий вислухавши цієї громови, зробив корисне заключення для себе самого та для своїх діток: „ВІД СЬОГОДНІ ПОЧНУ В ДОМА ГОВОРИТИ ПО-УКРАЇНСЬКОМУ"! Дай Боже, щоб така постанова зродилась у серцях багатьох!

У часі перерв присутні прослухали дві пісні „а це: „ОЙ ЗІДНО СЕЛО" та „ОЙ У ПОЛІ" при супроводі на піяно панни Ірини Ваврінюк.

На Концерті промовляв Високопреосвященійший Владика Андрей. В основу своєї промови поклав текст із Святого Письма: „ДЛЯ ВСЬОГО СВІЙ ЧАС, І ГОДИНА СВОЯ КОЖНІЙ СПРАВІ ПІД НЕБОМ" (Екклез. 3. 1) та слова Тараса Шевченка: „ЧУЖОГО НАУЧАЙТЕСЬ, І СВОГО НЕ ЦУРАЙТЕСЬ".

Діточий і молодечий вік — говорив Владика — це час фізичного й духово-інтелектуального формування. Цей час має бути належно використаний, щоб діти й молодь росли та зміцнювалися духом, набираючись мудрости (Матв. 2, 40). Народня поговірка каже: „ДІТИ — ЯК КВІТИ: ПОЛИВАЙ, ТО РОСТИМУТЬ"!

Оркестра грає під час „Свята Укр. Молоді та Дітвори" в залі Катедри св. Івана в Едмонтоні. Диригент — Євген Ваврінюк

Треба пригадіяти — сказав Владика — шкідливим впливам радія, телевізії, злої літератури та охороняти від них наших дітей і молодь. Не накіймо на наших дітей й молодь, а допомагаймо їм вирастати на добрих членів нашої Церкви й українського суспільства та примірних горожан Канади — закінчив Владика.

Концерт відкрив Всеч. о. Остап Фляк, а заключне слово сказав Вприл. о. Прот. Григорій Василів.

Концерт закінчено Молитвою „БОЖЕ ВЕЛИКИЙ — ТВОРЧЕ ВСЕСИЛЬНИЙ".

На цьому місці належить зложити подяку Високопреосвященійному Владиці Андреєві, який дав своє Благословення на цю імпрезу, який завжди і всюди підкреслює важливість праці з Молоддю та Дітворою.

Велика подяка та признання належиться Вп. п. Євгенові Вавринюкові, який вложив багато праці та посвяти для підготовки цього концерту. Багато годин а то й днів треба було присвятити для цього, щоб приготовити слова та музику для поодиноких пісень та розписати це все і розлавити дітям, щоб мали з чого навчатися.

Треба тут згадати також учителів Української школи, які допомагали у підготовці цієї так важливої та корисної імпрези, а саме п. І. Карп'яка, п. Андрія Мельничука та п. Муханика, як також Всечесних Отців Парохів Церковних Громад міста Едмонтону.

Ціле Свято з Концертом так, як воно відбулося і як його оцінила людська опінія, що вивчили тільки молитву „Отче Наш" від мами чи бабусі, не поможе англійська мова при вивченні слова Божого та Св. Таїнств. Вони просто заявляють, що не розуміють і по-англійському бо для них це „гай ленгвич", якої вони кожного дня не чують. Щож робити? Найперше по недільних школах та Оселях взятись за вивчення нашого Катехизму „Добрий Пастир"" в українській мові. Наші Служби Божі (Літургія), майже беззмінні кожної неділі за вийнятком :Трипарів, Апостола та Євангелії. Отож навчитись чи т а ння Служби Божої з молитовника (тим дітям, що знають читати по-українському) і розуміти прочитане уже легко при помочі родичів, Священика і вчителя недільних шкіл. Читання Апостола, Євангелії з проповіддю, які припадають на неділі, окремо можна розповісти і показати де написано в Св. Письмі, чи то Священиком, чи знову учителям недільних шкіл, для дітей такою мовою, щоб вони розуміли. І коли діти знатимуть по порядку Службу Божу в українській мові, то до Церкви будуть охоче вчащати і слідкувати по книжку, а не позіхати в Церкві. Аж тоді приступити до вивчення Старого і Нового Заповіту та Св. Таїнств по лекціях нашої Церкви. В теперішній час ці лекції можуть надаватись для науки студентів вищої школи, позашкільної молоді, батьків, та взагалі членів УПЦК. Таке саме і з Українською мовою. У нас, по громадах, побільшости існують Рідні школи для того, щоб діти приготовили такі концерти: „Різдвяний", „Шевченка" та „День Матері" і т.д. і цим потішили батьків та бабунь у „пописах" на сцені. До деякої міри це добре, а в деякій і зле. Прихильники концертів будуть казати, що дитина, вивчаючи я к и й с ь вірш, чи пісню, або ролю у представленні, тим навчається слів до говорення. Так, це також правда. Але ми забуваємо, що у підготовці таких „пописів" забирається дещо часу і в тої дитини, що ще не засвоїла добре різниці поміж вимовою української і англійської азбуки, бо ж у концертах за традицією беруть участь і три-літні їхась та Марійка. І тоді виходить, що дитина відвідує Рідну школу по одній годині на тиждень (так по більшости є на фармах), через п'ять років і не знає прочитати, чи навіть сказати простий вираз з української мови, без помочі учителя. Потрібно зупинити це безладдя. Коли дійсно підготовляємо концерти, то до участи в тих концертах брати тільки тих дітей, що уже навчились читати і писати по-українському, а вчителі підготовляють такі концерти через „гом ворк" дітей, а не забираючи час при вивченні слів пісні, чи диклямації в класах. В класі можна тільки перевірити вимову даної диклямації, чи пісні, щоб почати гуртовий спів.

Коротко щодо Оселі „Зелений Гай". Вона знаходиться в доброму стані і мабуть перший раз в історії її існування з „непорожною кишенею", тобто без довгів. Невспичує око п. В. Фіцика, голови господарського комітету, спочиває на Оселі як в літні так і в зимі. На другий рік буде потрібно Управителя і більше учителів, щоб можна було окремо зайнятись наукою українознавими і англомовними дітьми.

Всім жертводавцям, а особливо жіночому т-ву з Ст. Джуліен, Саск. та п. М. Крайникові з Вірдейл, Саск., конгестантками Королеви „Зеленого Гаю" та їхнім батькам, що помагали в розпродажі білетів, та всім тим, що купували, а ним підтримували Оселю фінансово, Дирекція „Зеленого Гаю" цим складає щиросердечне спасибі. Нехай вас Бог винагородить сторицею!

о. Микола Стеценко,
голова Дирекції.

Літні Курси в оселі „Зелений Гай"

Закінчення

Найперше хочу вибачитись перед усіма тими, що працювали, або якимсь способом спричинювались для розвитку Оселі в цьому минулому сезоні, а іхне ім'я тут не згадано. Зроблено це незловмисно, але по людській непам'яті. Також, коли в деяких підрозділах помічається самокритика з маленькою тінню іронії, то це також не для образи, але тільки для покращання справи в майбутньому. Уважаю, що праця у вихованні дітей є найтяжчою працею серед праць, які мені приходилось виконувати взагалі. На протязі 4-ох років в Оселі, перепустивши через свої руки (принаймні з релігії), понад 400 дітей, а також будучи майже увесь час головою Дирекції, дало мені зрозуміти, що діти не є квіти, як висловлюються поети. Діти, це є сирий матеріял у 6-16-му віці. Із цього матеріялу батьки, Священики, учителі, можуть виплекати не тільки квіти, але можуть виростити і бурян. Ми сьогодні усі спішимо і „немаємо часу". Тому, коли хочемо навчити наших дітей, наприклад релігії, то вчимо 6-15-річну дитину чи в недільних школах, чи по Оселях тими лекціями, що навчаються Богослови Колегії Св. Андрея, які мають стати Священиками. Поря нам усім зрозуміти, що найбільші труднощі у вивченні релігії не є в тому, якою мовою навчаємо: українською, чи англійською; але полягають ці труднощі в тому, чого ми навчаємо. Знаю з досвіду, що діти, які не говорять по-українському, аж ніяк не можуть зрозуміти в іхньому віці Св. Таїнств, Св. Трійці та інше, з англійських лекцій, виданих нашою Церквою. Тому, що до зрозуміння цих речей потрібно старший вік і принаймні знання Молитов та Богослужения нашої Церкви.

Дітям, які бувають мало на Богослужениях по Церквах, а дома слабенько і нерозяснено вивчили тільки молитву „Отче Наш" від мами чи бабусі, не поможе англійська мова при вивченні слова Божого та Св. Таїнств. Вони просто заявляють, що не розуміють і по-англійському бо для них це „гай ленгвич", якої вони кожного дня не чують. Щож робити? Найперше по недільних школах та Оселях взятись за вивчення нашого Катехизму „Добрий Пастир"" в українській мові. Наші Служби Божі (Літургія), майже беззмінні кожної неділі за вийнятком :Трипарів, Апостола та Євангелії. Отож навчитись чи т а ння Служби Божої з молитовника (тим дітям, що знають читати по-українському) і розуміти прочитане уже легко при помочі родичів, Священика і вчителя недільних шкіл. Читання Апостола, Євангелії з проповіддю, які припадають на неділі, окремо можна розповісти і показати де написано в Св. Письмі, чи то Священиком, чи знову учителям недільних шкіл, для дітей такою мовою, щоб вони розуміли. І коли діти знатимуть по порядку Службу Божу в українській мові, то до Церкви будуть охоче вчащати і слідкувати по книжку, а не позіхати в Церкві. Аж тоді приступити до вивчення Старого і Нового Заповіту та Св. Таїнств по лекціях нашої Церкви. В теперішній час ці лекції можуть надаватись для науки студентів вищої школи, позашкільної молоді, батьків, та взагалі членів УПЦК. Таке саме і з Українською мовою. У нас, по громадах, побільшости існують Рідні школи для того, щоб діти приготовили такі концерти: „Різдвяний", „Шевченка" та „День Матері" і т.д. і цим потішили батьків та бабунь у „пописах" на сцені. До деякої міри це добре, а в деякій і зле. Прихильники концертів будуть казати, що дитина, вивчаючи я к и й с ь вірш, чи пісню, або ролю у представленні, тим навчається слів до говорення. Так, це також правда. Але ми забуваємо, що у підготовці таких „пописів" забирається дещо часу і в тої дитини, що ще не засвоїла добре різниці поміж вимовою української і англійської азбуки, бо ж у концертах за традицією беруть участь і три-літні їхась та Марійка. І тоді виходить, що дитина відвідує Рідну школу по одній годині на тиждень (так по більшости є на фармах), через п'ять років і не знає прочитати, чи навіть сказати простий вираз з української мови, без помочі учителя. Потрібно зупинити це безладдя. Коли дійсно підготовляємо концерти, то до участи в тих концертах брати тільки тих дітей, що уже навчились читати і писати по-українському, а вчителі підготовляють такі концерти через „гом ворк" дітей, а не забираючи час при вивченні слів пісні, чи диклямації в класах. В класі можна тільки перевірити вимову даної диклямації, чи пісні, щоб почати гуртовий спів.

Коротко щодо Оселі „Зелений Гай". Вона знаходиться в доброму стані і мабуть перший раз в історії її існування з „непорожною кишенею", тобто без довгів. Невспичує око п. В. Фіцика, голови господарського комітету, спочиває на Оселі як в літні так і в зимі. На другий рік буде потрібно Управителя і більше учителів, щоб можна було окремо зайнятись наукою українознавими і англомовними дітьми.

Всім жертводавцям, а особливо жіночому т-ву з Ст. Джуліен, Саск. та п. М. Крайникові з Вірдейл, Саск., конгестантками Королеви „Зеленого Гаю" та їхнім батькам, що помагали в розпродажі білетів, та всім тим, що купували, а ним підтримували Оселю фінансово, Дирекція „Зеленого Гаю" цим складає щиросердечне спасибі. Нехай вас Бог винагородить сторицею!

о. Микола Стеценко,
голова Дирекції.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ІВАН БАБІЙЧУК
Брентфорд

Дня 3 листопада 1964 р. упокоївся в Бозі бл. п. Іван Бабійчук, член української греко-православної церкви св. Михаїла в Брентфорді. Упокоєння наступило несподівано в міським шпиталі в Брентфорді і покрило жалобою все українське громадянство міста Брентфорду, яке в особі покійника втратило українського соборника, який свій патріотизм умів виявити не так словом, як ділом.

Покійний любив, шанував та допомагав своїй рідній Церкві, та своєму поневоленому народові. Він приймав активну участь у всіх зборах та засіданнях. Ні одна найменша ділянка парафіяльного життя не була йому байдужою, не здавалася йому незначною. Був розсудливим працьовитим, дбайливим і многоразовим урядником української православної церкви в Брентфорді. Дбав про прикрасу храму Божого, багато речей зробив для церкви безкоштовно.

Блаж. п. Іван Бабійчук народився 1910 р. в Монтреалі. З родичами малим юнаком виїжджає до старого краю. Родичі лишаються в старім краю, а молого Івана стягає до Канади, у Форт Вилліям, стрий його п. Степан Цибульський. Тут він кінчає школу, відбуває військову службу й одружується із Зиновією Комариницькою в 1964 р. в Едмонтоні. З Едмонтону переселюється до Гамільтону, а по чотирьох літах до Брентфорду, де він упокоївся.

Похоронні Відправи розпочалися 5 і 6 лист. Парастасами, 7 листопада відправилася заупокійна Служба Божа зо всіма похоронними відправами, яку відслужив о. Й. Тріска в укр. православній церкві св. Михаїла в Брентфорді.

Покійного прощала родина і велика громада друзів та знакомих. Тілесні останки зложено на міським цвинтарі в Брентфорді.

Покійний залишив в смутку: дружину Зиновію і її родину, стрийка п. С. Цибульського з родиною і багато друзів та знайомих.

По похорони дружина покійного запросила всіх на спільний обід. Під час поминального обіду, згідно з волею дружини Покійного, замість квітів на могилу, які скоро в'януть, зібрано на ве'янучий вінок 275 дол. 95 центів.

Більшими жертводавцями були:

По 20 дол.: п. В. Костюк, Н. Бабійчук.

По 10 дол.: п. І. Бурдейний, п. Савицький, Н. Іваненць, С. Цибульський, Б. Цибульський, Є. Кокоруз, п. Кенедий, В. Продан — СУМК, Н. Цибульський.

По 7 дол. — Д. Лазарук.

По 5 дол.: П. Немеровський, Д. Іваників, В. Комариницький і син, М. Пирожак, В. Яремій, М. Яремій, І. О. Сич, М. Сихимструк, В. Кисілюк, Альберт Белог з р., Н. Семиволос та інші дрібніші.

Розділено: 106 дол. церква св. Михаїла — 77 дол. Колегія св. Андрея Вінніпег — 77 дол. Інститут св. Володимира Торонто, — 10 дол. Вісник — 5 дол. Укр. Голос, 95 центів розходи.

Дружина Покійного висловлює щиру подяку всім жертводавцям, що дали пожертви на вічний спомин. Покійному же нехай Милосердний Господь простить усяку провину вільну й невільну, а душу його приймє до Царства Небесного.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Й. Тріска.

Бл. п. Федір Подіялюк
Вегревил, Алта.

Бл. п. Федір і Анастасія Подіялюки.

У понеділок 13 липня 1964 року, після довгої та тяжкої недуги, упокоївся бл. п. Федір Подіялюк, проживши 84 роки.

Покійний Федір Подіялюк народився 1880 року в селі Березанка Борщівського повіту в Галичині. У Канаду прибув із своїми батьками 1898 року; вони поселились в околиці Етельберт, Манітоба. Там він одружився з удовою Настею Підручною, яка мала сина Василя, і деякий час жили ще в Манітобі. 1928 року він переїхав з родиною до Вегревил в Альберті і від того часу постійно жив в Альберті.

Життя було тяжке, повне всяких труднощів, які треба було перенести з терпінням. 1946 року спочила в Бозі дружина Покійного Настя, залишивши йому 10 дітей. Шість синів: Василь, Дмитро, Олександер, Тарас, Гринько і Мирослав, та чотири доньки: покійна Ганька, Марія, Параска, і Петра. Всім своїм дітям він дав високу освіту та добре виховання.

Покійний Федір Подіялюк був щедрим жертводавцем на наші установи. Він склав більші пожертви на Інститут св. Івана, на Інститут П. Могилки, Колегію св. Андрея, Катедру Пресвятої Трійці і Собор Св. Покрови, а також на місцеві потреби.

Напередодні Похорону в церкві Св. Володимира в Вегревил, о. Андрій Тетеренко, заступаючи тоді відсутнього ваороха о. М. Крищука, відслужив Панахиду і сказав проповідь про життя і заслуги Покійного; а в суботу о. А. Тетеренко і о. прот. А. Хрусталка відправили Св. Літургію і Похорон; тоді о. А. Хрусталка сказав прощальне слово.

На заклик о. А. Тетеренка присутні підчас останнього цілування зложили, як Нев'янучий Вінок на будову Колегії св. Андрея, 57.10 дол.

Похоронено бл. п. Федора Подіялюка на цвинтарі в Вегревил, Алта, побіч покійної його дружини Насті та сина Василя Підручного.

Покійний залишив у смутку п'ять синів: Дмитра, Олександра, Тараса, Гринька й Мирослава, і три доньки: Марію, Параню і Петру, — внуків і правнуків.

Нехай милосердний Господь Бог потішить засмучених дітей Покійного та обдарує їх своїми щедротами, а душу покійного Федора нехай прийме до Царства Небесного.

Вічна Йому Пам'ять!

М.

БЛ. П. СЕМЕН СИДОР
Дрифтінг Ривер, Ман.

Дня 15 вересня 1964 року рознеслася сумна вістка по Дрифтінг Ривер і околиці, що у глибокій старости відійшов у вічність, на 93-му році життя, Семен Сидор. Перед смертю, Покійний прийняв Св. Таїнства Сповіді і Причастя.

Покійний народився 15 лютого 1871 року, в селі Спасові, повіт Сокаль, західня Україна. Покійний одружився ще в Галичині 1896 року з Євдокією з дому Мусій. У Канаду приїхав 1900 року, і поселився на фармі в Дрифтінг Ривер, Ман., де прожив до 1935 року. У 1935 році переїхав до Грандвю, Ман., де прожив до 1949 року. Покійний повдовів в 1946 році. 1949 р. переїхав на Дрифтінг Ривер до свого сина Василя, який вже покійний, і при невістці Анні прожив аж до свого упокоєння.

Покійний був надзвичайно доброї вдачі і глибоко релігійно людиною. Ціле своє життя був взірцевою людиною, з якого могли брати приклад молодь і старші. Для Покійного не було перешкоди, бо в піонерських часах до церкви ходив милими пішки, і це був його напрямок цілого його життя. Від початку заснування Української Греко-Православної Церкви, Покійний був її постійним членом в Громаді Св. Івана Хрестителя у Дрифтінг Ривер. Довгі роки був старшим братом і чинним працівником на ниві Христовій.

Покійний залишив у смутку вдівстку Анну, при якій жив довгі роки, одного сина Івана — Мішен Сіті, Б.К., одну сестру Йоганна Чорнобай — Гилберт Плейнс, Ман., внуків 12 і правнуків 16

Дня 17 вересня вечорі у похоронному заведенні Сміт-Стрільчук в Давфині був відслужений Парастас, а 18 вересня відбувся Похорон зо Службою Божою в Дрифтінг Ривер при великому здвизі людей.

Родина Покійного й присутні на Похороні зложили на Нев'янучий Вінок $44.00; з цієї суми призначено $10.00 на вироблення кліші й пресовий фонд „Вісника", а решту призначено на храм в Дрифтінг Ривер.

Нехай Милосердний Господь упокоїть душу покійного Семена в Лоні Авраама, Ісаака та Якова, де всі Святі спочивають, а Вам, дорога Родино, подасть Господь сили перенести цю велику втрату.

Вічна Йому Пам'ять!

о. М. Олесюк.

КОЛЯДА НА КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

Колядували членки Студентського Товариства ім. Іларіона.

Група Іванна Карасевич

По $25.00: Л-р В. Черевик, Вол Самстун, Іван Ю. Карасевич.

По $20.00: Василь Буряник, пані М. Семенюк.

По $15.00: о. С. В. Савчук

По $10.00: о. Іов Скакальський, Флемінго Мотел (п. І. Якимів), В. Влад, І. Боскевич, д-р В. Зайцев, д-р П. Кондра, Д. А. Загарія, Іван Шевський, д-р В. Бачинський.

По $5.00: Н. Коссован.

По $2.00: М. Барилюк, П. Вихняк.

Група Елени Шевлюк.

По $20.00: Григорій Соломон.

По $10.00: Пані Марія Боянівська, д-р Е. Колісниченко.

По $5.00: С. Е. Радомський, Юрій Осецький, І. Мельник, пані П. Ожаган, П. Кучер, п. Клевчук, Василь Соломон.

По $2.00: Пані Нідзох, Т. Задорожний, Б. Давнзюк

Група К. Персовича

По $100.00: судця Іван Р. Соломон.

По $10.00: о. Прот. М. Юрківський, С. Радчук, Преосвящ. Єпископ Борис, Ф. Ковальчук.

По $5.00: Іван Азнойчук, о. Прот. Т. Ковальчик, о. С. Ярмусь, І. Кревецький, Тоні Чумак, д-р Я. Мандрика, А. Павлик, О. Миграт Є. Гришина, Е., Онуфрейчук.

По $4.00: Пані Миляред Кость.

По $3.00: о. М. Клим.

По $2.00: С. Поліщук.

Виндзор, Онт.
(Колядував студент теології Степан Семайко).

По $10.00: Степан Семайко, о. Прот. І пані Добродійка Ф. Кернацькі, І. Рязь.

По 6.00: Стефан Сірий.

По $5.00: П-во Н. Костинюки, п-во А. Прийомки, панна Оля Стечишин, п-во І. Раніївські, пані Гарасимів, пані Марія Гуркуля, п-во Карпенці, Т. Карпинець, п-во Г. Михальчук, Т. Яворський, д-р М. Строкан, Вовтер Вахна.

По $3.00: М. Дуган, п-во П. Бурначуки.

По $2.00: Панна Валерія Касюрак, п-во Ф. Касюраки, М. Телега, М. Скоренький, Йосипина Кордаш, І. Чіковський, Богдан Федчук, Я. Дороненко, п-во М. Раніївські, І. Смолик, о. Іван Крисфалюси: Іван Палій, М. Чаборек, пані Г. Петришин.

По $1.00: А. Молотюк, К. Вахна, Н. Леслі.

Содбурі, Онт.
(Колядував студент теології Володимир Радовіч).

По $3.00: М. Міланов, пан Новаковіч, о. Прот. М. Радовіч, П. Сліпцевіч.

Йорктон, Саск.
(Колядував студент теології Орест Радзюк).

По $25.00: П-во Данцюо Козьмич. (Пожертва на Будівельний Фонд).

По $10.00: Пані Марія Губяк.

По $5.00: П-во Трофанюки, п-во Ковалики, п-во Равлюки, п-во Магаси, п-во Трофаненки, д-р І. Цимбалістий, п-во Губки, п-во Залещуки, п-во Регуси, п-во Кривякевичі, п-во Процишини, п-во Грегорі.

По $3.00: Пані Марія Зегурак.

По $2.00: П-во Клевчуки, К. Вінтоник

По $1.00: П-во Скварчуки, пані Анна Есоненко, п-во Пінт.

Канора, Саск.
(Колядував студент теології Володимир Кокоруз).

По $10.00: П. Ортинський.

По $5.00: І. Трембак, В. П. Кібб, В. Ременда, Всеч. о. В. Сизоляр, Олекса Денис, М. Денис, В. Миськак, п-во І. Козорізи, Миколи П. Левчук, Володимир Кокоруз.

По $3.00: Іван Ойстрик, Кенора.

По $2.00: Павло Левчук, Геор-

гій Ф. Стратійчук, Степан Козоріз.

По $1.00: Георгій Козоріз.

Капелян, Огайо, З. Д. А. (Колядував студент теології Якім Бассетт).

По $10.00: С. Селезанко, М. Фаріло.

По $5.00: Георгій Гоменюк.

По $2.00: Іван Бабик, Лейквуд, Огайо; Іван Мелеський, Лейквуд, Огайо

По $1.00: Іван Заяць, Турчин, Лейквуд, Огайо, пані М. Каленяк, пані Анна Мустюк, Лейквуд, Огайо, Степан Пантелеймон, Анна Бабин, Лейквуд, Огайо, М. Мельничин, Іван Малеський, Йосип Прокоп, Т. Мастюк — Вестлок, Огайо, Марія Гетарт, пані Онисик, пані Пантелеймон.

Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпегу

(Продовження)

Збірка на Капелицю Колегії Св. Андрея, перевів студент теології Федір Осиченко.

По $100.00: П-во Федір і Зоня Осиченко, Вінніпег.

По $50.00: Антон Осиченко, Вінніпег, п-во Мельничуки, Форт Вілліям, Онт.

По $25.00: П-во Пшикратенки, Форт Вілліям.

По $10.00: Федір Ємчук, Форт Вілліям

По $5.00: Родина Д. Зубів, Форт Вілліям, родина Музиків, Форт Вілліям, родина Шапків, Форт Вілліям, пані Г. Войко, Форт Вілліям, І. Пасічник, Форт Вілліям, Шпигфаш Чубик, Вінніпег.

По $2.00: В. Бойчук, Форт Вілліям, родина Гаухенюків, Форт Вілліям.

Збірка Комітету при Церкві Св. Володимира Ветреніз, Алта.

По $200.00: Олекса Сенюк, А. Т. Мандрук (оба на конто заяв).

По $100.00: Михайло Бакала, суддя Н. С. Шевчук, Якім Яшок (всі на конто заяв).

По $25.00: Василь Харук, Ернест Зубрицький, Іван Бережни, М. Арійчук.

По $10.00. Орест Зубрицький, Нестор Байдала, Маршал Тріска, Олекса Дячун, Николя Кузь Віктор Палагнюк, Волтер Шпур.

По $3.00: Іван В. Шевка.

(Далі буде)

ВИПРАВЛЕННЯ:

У виказі збірки Комітету при Церкві Св. Володимира, Ветреніз, Алта., в числі за 15-го грудня 1964 року, було подано, що п. Іван Ошуст жертвував $100.00, а мало бути п-во Іван і Анна Ошуст, що на цьому місці справляється.

Всім жертводавцям щира подяка

ST. ANDREW'S COLLEGE
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
ЛЮТИЙ

7. Неділя — Кенора, Тиндал, Поплар Парк.
14. Неділя — Транскона, Возенур.
21. Неділя — Кенора, Дуфрост, Селкірк.
28. Неділя — Транскона, Гонор, Покахонтас.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОРЧУКА
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Йорктон
12. Пятниця. Трьох Святителів — Райн
14. Неділя — Йорктон
15. Понеділок. Стрітення Господне — Йорктон. Посвячення свічок
21. Неділя — Горанд
28. Неділя — Йорктон
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. ВУЙЦИКУ
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Кемсак
12. Пятниця. Трьох Святих — Брокстон
14. Неділя — Мазепа
15. Понеділок. Стрітення Господне — Кемсак
21. Неділя — Кемсак
28. Неділя — Донвед
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
Edmonton, Alta. Tel. 488-7877

о. І. Г. ГИКАВОГО
Address: Wilkinson, Alberta
P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Пайн Ривер
12. Пятниця — Гарленд (3-ох Св.)
14. Неділя — Етельберт
15. Понеділок — Зелена. Стрітення
21. Неділя — Венлая
28. Неділя — Ревнер
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 2264

о. С. ГРЕДЛЯ
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Гекс
12. Пятниця. Трьох Святих — Арран
14. Неділя — Денбриґ
15. Понеділок. Стрітення Госп — Кобзар
21. Неділя — Сван Ривер
28. Неділя — Норквей
Address: Box 111, Hyas, [redacted]
Tel. 190-2.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Ватсон
12-го Трьох Святих — Клейр
14. Неділя — Вімер
15. Стрітення Госп. — Ватсон
21. Неділя — Фосстон
28 Неділя — Надежда
P. O. Box 386. Watson, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Вернон
12. Пятниця Трьох Свят. — Вернон
14 Неділя — Вернон
15. Понеділок Стріт. Гос. — Вернон
21. Неділя — Ревелсток
28. Неділя — Вернон
Address: [redacted]02-42 Ave. Vernon, B. C.
Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Роблин
12. Пятниця. Трьох Святих — Петлюра
14 Неділя — Ленара
15. Понеділок. Стрітення Господне — Топорівці
21. Неділя — Грендлю
28. Неділя — Росел
Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 455.

о. Ст. ЗУЗАКА
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Крідор
12. Пятниця, Трьох Святих — Гефорд
14. Неділя — Бізнес
15. Понеділок. Стрітення — Редфіл
21. Неділя — Гефорд
27. Субота Задушна — Геффорд
28. Неділя — Редфіл
Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: [redacted]

о. М. КРИТЮКА
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Громада (північна)
12. Пятниця. Трьох Святих — Брукгсбі
14. Неділя — Мелфорт
15. Понеділок. Стрітення Господне — Єлнов Крік
21. Неділя — Гадсон Бей
28. Неділя — Громада (південна)
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛИША
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Вайгр
12. Трьох Святих — Сірко
14. Неділя — Пембіна
15. Стрітення — Сенкейк
21 Неділя — Сандавн
28. Неділя — Вайгр
Box 46, Vita, Man. Tel. 8-34-52.

о. О. КРАВЧЕНКА
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Норт Батафорд
12. Пятниця. Трьох Святих — Гедерлей
14. Неділя — Витків
15. Понеділок. Стрітення — Бігар
21. Неділя — Гленлін
27. Поминальна субота — Медов Лейк
28. Неділя — Норт Баттафорд
Address: Northy Battleford, Sask. 972—108, St. Ph. 445-3280.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
ЛЮТИЙ
7.-Неділя — Сенді Лейк
14. Неділя — Росборн
21. Неділя — Менді
28. Неділя — Оквборн
Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Вестлок
14. Неділя — Смугудо
21 Неділя — Баргед
28. Неділя — Сібобіч
Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-3746

о. Н. МОРОЗА
Address: 7187 Grandview Hwy., Burnaby, B. C. Tel. L.A. 1-8500

о. М. ОЛЕСЮКА
ЛЮТИЙ
7. Неділя. Служба Божа по радіо. Станція СІ-КЕЙ-ДІ-ЕМ Давфин, Ман від год. 11-ої рано до 12-ої полудня — Давфин
7 Неділя Вечірня відправа о год 7-ій вечора — Гилберт Плейнс
12. Пятниця. Трьох Святих — Валей Ривер
14. Неділя — Роорктон
15. Понеділок. Стрітення Господне — Сифтон
21. Неділя — Давфин
28. Неділя — Гилберт Плейнс
За винятком неділі 7-го лютого. Вечірня служиться о год. 7-ій вечора в Давфині.
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Інсінгер (м.)
12. Пятниця. Трьох Святих — Тіодор (за рікою)
14. Неділя — Тіодор (м.)
15. Понеділок. Стрітення Господне — Маморнень
21. Неділя — Інсінгер (гай-вий)
28. Неділя — Стерберґ
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 88.

о. Я. РИБАЛКИ
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Сюкі Лейк
12. Пятниця — Едвард
14. Неділя — Вільна
15. Понеділок — Смокої Лейк
21. Неділя — Данінг
28. Неділя — Спезен
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. О. СОРОЧУКА
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Бонівена
12. П'ятниця. Собор Трьох Святителів — Ст. Пзл.
14. Неділя — Елк Пойнт
15. Понеділок. Стрітення Господне — Бонівіл
21. Неділя — Сенді Ренд
28 Неділя — Гіффорд
Rev. O. Sorochuk
Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Лек Ля Біш.
12. Пятниця. Трьох Святих — Гресленд
14 Неділя — Атабаска
15. Понеділок. Стрітення Господне — Боїв
21. Неділя — Сарепта
28. Неділя — Норвей
Address: Box 817 Lac La Biche
Telephone 623-4633

о. Т. СЛАВЧЕНКА
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Айтуна
12. Пятниця, Трьох Святих — Гудів
14. Неділя — Медикл
14. Неділя — Вселенна з Айтуні о 4-ій год. по полудні
15. Понеділок. Стрітення — Айтуна
21. Неділя — Габарт
27. Субота, Наука Реалгії в Гудів
28. Неділя — Гудів
Address: Box 148, Ituna, Sask. Tel. 57.

о. В. ЛІПЧАРА
Canora, Sask., Ph. 563-5158

о. М. СТЕЦЕНКА
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Тарнополь
12. Пятниця. Собор 3-ох Святителів — Лепін
14. Неділя — Вакав
15. Понеділок. Стрітення Господне — Альвена
21. Неділя — Ст. Джуклен
27. Субота, Задушна — Смате
28. Неділя — Кадюрт
Address: Box 4. Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Толстой
12. Пятниця. Трьох Святих — Толстой
14. Неділя — Сарто
15. Понеділок. Стрітення — Толстой
21. Неділя — Роза
28. Неділя — Гардентон
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Федора
12. Пятниця. Трьох Святих — Ерфмонт
14. Неділя — Торґлад
15. Понеділок. Стрітення Господне — Восевна
21. Неділя — Резвей
28. Неділя — Редактер
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Rev. A. Teterenko, Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 480.

о. Г. УДОДА
Address: Sheho, Sask., Box 82. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Вірдель
12. Пятниця. Трьох Святих — Ніпавін
14. Неділя — Шипмен
15. Понеділок. Стрітення Господне — Вірчель
21. Неділя - Кадет
28. Неділя — Сенбург
Address: Waldeis, Sask. Ph. 486.

о. А. ХРУСТАВКИ
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Мирнам
12. Пятниця — Слава пол. (Трьох Святих)
14. Неділя — Лойдмінстер
15. Понеділок — Лумакін-Топорівці — Стрітення Господне)
21. Неділя — Бросов
28. Неділя — Мусіора
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Кагани
12. Пятниця, Трьох Святих — Пеко
14. Неділя — Торсбі
15. Понеділок, Стрітення Господне — Калмар
21. Неділя — Брудергаїм
28. Неділя — Кемрова
Ph. GA 2-3088. Edmonton, Alta.
Address: 9930—100 Avenue,

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLII. ВІННІПЕГ, МАН., 16-го ЛЮТОГО, 1965. WINNIPEG, MAN., FEBRUARY 16, 1965. ЧИСЛО (2024) 4

НАБЛИЖАЄТЬСЯ...

СПІВПРАЦЯ МАРКСИЗМУ З ХРИСТИЯНСТВОМ?

ЗНАМЕННА ЗАЯВА ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ СВІТОВОЇ РАДИ ЦЕРКОВ:

„Новий советський режим може почати більші кроки в напрямку свого погодження з Християнством".

Члени Центрального Комітету, тобто найвищого проводу СРЦ (Світової Ради Церков) на своєму засіданні в місті Енугу в державі Нігерії (в Африці) в січні ц. р. видали заяву, в якій висловили свою віру в те, що, мовляв, „новий советський режим може почати більші кроки в напрямку свого погодження з Християнством". Це значить, провід СРЦ вірить, що нова, після-хрущовська, влада СССР (Брежньов і Косигін), можливо, готова погодити ідеологію марксизму (комуністичну філософію) з Ідеологією Християнства. Провід СРЦ заявив, що нова влада СССР уже, мовляв, почала ті свої „поєднальні" кроки — своєю знаменною заявою в органі „Комуніст" у грудні 1964 р., а цей орган є одною з офіційних трибун проводу комуністичної партії Советського Союзу.

З.Р.В. — У теперішньому наступі на Християнство з боку марксизму — наступу явного й замаскованого, поліційно-терористичного й ідеологічно-політичного, наступу фронтового й диверсійно-підпільного із запілля та з нутра, щоб розкласти Церкву, — у такому положенні вищезгадана заява влади СССР в органі „Комуніст" і вищезгадана заява Центрального Комітету Світової Ради Церков; обидві ці заяви, становлять собою два епохальні документи, в яких виражається „знак часу" нашого. Над цими документами треба особливо глибоко призадуматися перед тим, поки хто хотів би робити з них свої висновки.

„Найвищі провідники Світової Ради Церков вірять..."

„ЕНУГУ, Нігерія. — Найвищі провідники Світової Ради Церков вірять, що новий советський режим може підприняти якусь більшу поєднального характеру зміну у своєму відношенні до Християнства", — інформує щоденник „Нью Йорк Таймс Сервіс" у своїй кореспонденції з Енугу. (Цитати із згаданого щоденника тут подані за „Да Виннипег Трибюн" 23 січня ц. р.).

„Ці провідники на своїх тут (у місті Енугу) зборах Центрального Комітету (Світової Ради Церков), який вирішує про політику (Світової Ради Церков), вважають, що та незвичайно ліберальна

(Закінчення на стор. 3-й)

Сенсація навколо книжки „Вигідна церковна лавка"

П'єр Бертон скритикував Ієрархію Англіканської Церкви на її власне бажання

„Автор створив епоху... Найбільший попит тепер є саме на його книжку..." — такими й тому подібними словами заповіджено виступ П'єра Бертона по телевізії СІБіСі в програмі „Ця година має сім днів".

У своїй найновішій книжці (вийшла цього року) п. з. „A Comfortable Pew" („Вигідна церковна лавка" П. Бертон скритикував англіканський церковний провід за те, що він 1) у своєму практичному житті не поступає так, як навчав Христос; 2) він не веде суспільного життя, а життя веде його; 3) не йде з духом часу проблем модерних часів.

Бертон підкреслює, що він 1) написав на тему лише Англіканської Церкви та ще деяких Протестантських Церков у Канаді, а не інших Церков; 2) що він критикує їхній провід виключно з суспільної точки погляду, а не теологічної; 3) що він написав цю критику на пропозицію проводу Англіканської Церкви в Канаді, яка хотіла почути, які суспільного характеру застереження проти неї можуть бути.

П'єр Бертон написав цю книжку вже після того, як виступив з англіканської Церкви. Він сам каже, що написав лиш те, про що вже пишуть інші десятки років, але що його ім'я здобуло собі розголос як відомого публіциста й телевізійного інтерв'юіста, і через те й книжка його стала такою голосною.

Проводи Торонтонської й Келгарської епархії Англіканської Церкви були проти того, щоб їх Церква спонсорувала цю книжку Бертона. Свою появу книжка Бертона завдячує Департаментові Релігійного Виховання Англіканської Церкви.

Отже, в дійсності сенсацією не є тут сам зміст книжки, ані навіть ім'я її автора, а тільки сам той факт, що її видала одна з Церков.

Похорон Винстона Черчила

Перші й головні похоронні відправи по покійному 90-літньому Винстонові Черчилеві відбулися в великому англіканському соборі (катедрі) Св. Павла в Лондоні 30 січня. Правив примас всієї Англіканської Церкви Майкел Рамзей, архиепископ Кентерберійський.

На похороні також була королева Єлисавета II і її чоловік князь Филип.

У ході передавання по телевізії картин з похорону спікер підкреслив, що характер похорону був „інтердоміняційний" (міжрелігійний), що до похоронних відправах у катедрі Св. Павла були присутні: головний рабін на Британію Ізраіль Бродд, римо-католицький примас на Британію архиепископ Вестмінстерський Гінен (у січні ц. р. номінований кардиналом) та представники інших віроісповідань.

Тойнбі про „жовту небезпеку" — Китай

Китайці змагатимуть до опанування світу, — каже найбільший сучасний історик

„Коло 2000-го року Китай зможе в ділянці технології догнати, скажімо, Японію. У своїй традиції Китай думає про світову державу", — сказав 76-літній британський професор Арнольд Тойнбі, найбільший сучасний історик і філософ історії, автор 12-томової загальної „Науки історії" („Е Стаді оф Гисторі"), який у вересні 1964 р. викладав як професор-гість в університеті в Денвер, Колорадо, США.

„Китай колонізував території впродовж 2,500 років. Китайці одружувалися з іншими (кого завойовували) і так робили з них китайців. Те саме продовжується й тепер. Південна Азія буде китайською, велика частина Сибіру буде китайською".

Росія повинна з тривогою думати, що її чекає

Кажучи, що Китай, коли належно озброїться й збільшить свої території в південній Азії, рушить на Сибір і взагалі на Росію, Тойнбі заявив:

„Кожен, хто в ті дні (в майбутньому) буде росіянином, повинен з тривогою думати про те, що китайці задумують зробити".

Теперішня політична кон'юнктура добра для планів Китаю

„Вигляди китайців на майбутнє опанування світу є добрі так довго, як довго триватимуть погані взаємовідносини між США й Росією", сказав Тойнбі, за-

(Продовження на 2 ст.)

Влада СССР прославляє ЧЕ-КА

З нагоди урочистостей „Дня конституції СССР" в Україні довший час висвітлюватимуть спеціально вибрані старі й нові фільми: „Чапаєв", „Російський ліс", „Ленін у жовтні", „Щорс", „Люди не все знають", „Співробітник Че-Ка", „Молода гвардія", „Я йду по Москві", „Комуніст"..., — повідомляла київська „Радянська Культура" (5. 12. 64).

З.Р.В. — Це не випадок, що в Україні висвітлюватимуть фільм „Че-Ка". Хоч Че-Ка найперше постало в Петербурзі (пізніше перезваний на Ленінград), то все ж його перший шеф Урицький походив з України, де він перед тим був рабіном. Че-Ка в початках підлягало комісареві внутрішніх справ Жінов'єву (дійсне прізвище: Апфельбавм), який також походив з України. Першим теоретиком Че-Ка був Лапіс (з Латвії) — шеф Че-Ка для України, де Че-Ка було значно жахливіше, ніж на інших територіях бувшої царсько-російської імперії. Че-Ка — це „Чрезвичайна Комісія", яка масово без суду мордувала всіх явних і здогадних ворогів комунізму. Згодом її перезвано на ГПУ, потім — на НКВД, потім — на МВД. Але все це постійно е та сама Че-Ка.

ВІДПОВІДЬ МОСКВИ В ВИСЛІДІ ЛИСТІВ З УКРАЇНИ У СПРАВІ ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ЦЕРКВИ

МИТРОПОЛИТ ПІМЕН З МОСКОВСЬКОЇ ПАТРІЯРХІЇ ЗАПЕРЕЧИВ ЄПИСКОПОВІ АНТОНІЄВІ З РОСІЙСЬКОЇ ЗАРУБЕЖНОЇ ЦЕРКВИ

Єпископ Женевський Антоній з Російської Православної Церкви на пресовій конференції в Женеві в грудні 1964 р. заявив, що він вислав на руки генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй в Нью-Йорку, У Танта, протест проти переслідування советським режимом релігії й Церкви. Як один з конкретних доказів цього, до протесту він долучив три листи з України, автори яких скаржаться й протестують проти советських урядових утисків на релігію й Церкву.

Єпископ Женевський Антоній належить до Російської Зарубежної Церкви, очоленої митр. Філаретом з катедрою в Америці (Нью-Йорк), яка не визнає Московської Патріярхії, вважаючи її провідників політичним знаряддям в руках влади СССР.

Відповідь митр. Пімена передав ТАСС

Журнал „Православная Русь" (в США), головний орган Російської Зарубежної Православної Церкви, в числі за 28 січня 1965 р. подав таку вістку:

„Проголошення єпископом Женевським Антонієм листів з СССР про переслідування Церкви викликало собою таку репліку митрополита Пімена, що її передав ТАСС: віруючі в СССР не потребують нічиєї допомоги тому, що їх достаточно захищають закони країни, а виступ карловацького єпископа є розпалювинням „холодної війни"; також позбавлені підстав і свідчення про закривання храмів в СССР".

З.Р.В. — Слово „свідчення", вжите митр. Піменом, відноситься до вищезгаданих листів з України. Російські єпископи-емігранти після першої світової війни на своєму Карловацькому Соборі відмовилися признавати провід Російської Православної Церкви в СССР (Московська Патріярхія), і тоді проголосили свою Російську Зарубежну Церкву; Московська Патріярхія з того часу називає єпископів Російської Зарубежної Церкви „карловчанами", або „карловацькими єпископами". Провід цієї Церкви є настроєний монархістично, і, як і ввесь загал росіян, не визнає українців за окрему націю, та вороже настроєний до українства.

Ієрарх Пімен — це мвитрополит Крутицький і Коломенський та один з найпередовших членів Синоду Московської Патріярхії в Москві. ТАСС (Телеграфна Агенція Советського Союзу) — це центральна інформаційна агенція режиму СССР. Звичайно, вона передає лиш те, що влада СССР наказує їй подати. Вищезгадана відповідь митр. Пимена, розуміється, подиктована владою СССР, яка намагається заперечити перед світом той факт, що вона переслідує Православ'є.

Листи з України викликали розголос

„Вісник" уперше подав вістку про вищезгадані листи з України в числі за 15 січня ц. р. Тексту цих листів „Вісник" не подав тому, що їхній повний текст досі ще ніде не був опублікований, а оригінали листів знаходяться в вищезгаданого російського єпископа Антонія в Женеві. Чому якраз лише до нього ці листи з України прислано, чи, евентуально, яким чином вони дістались йому в руки, — інформацій про це не оприлюднено, отже й не знаємо їх.

На вищезгаданій пресовій конференції в Женеві еп. Антоній, як видно, познайомив західньо-европейських журналістів зо змістом цих листів, чи принайми з частинами змісту, бо в західньо-европейській пресі опубліковано цитати з цих листів.

На еміграції знають декого з авторів цих листів з України

Єп. Антоній на пресовій конференції сказав, як подала преса в західній Европі, що згадані три листи походять від таких осіб: перший лист — від Фодосії Варави зо Львова. Другий — від Єфросини Щур з Почаєва, третій (збірний) — від членів (монахів) Почаївської Лаври й жителів містечка Почаєва. Усі листи походять від православних українців.

У паризькому тижневику „Українське Слово" за 10 січня 1965 р. автор статті п. С. Петровичу про ці листи пише, між иншим, ось що:

„Це листи з України і від наших братів. Твердимо це тому, що автора другого листа і його родину знаємо... Листи ці були б для українського дослідника документом незвичайної ваги, коли б вони попали йому в оригіналі. Натомість мусимо вдовольнитися „крихтками з чужого стола" (лише цитатами з листів, поданими західньо-европейською пресою), з цих листів, про які їх поінформувала російський єпископ Антоній на прес-конференції в Женеві, — ред. В.).

Відгомін в українській пресі

У вищезгаданому числі „Українського Слова" п. Петрович ставить питання: чому листи українців з України з протестами проти переслідування советським режимом релігії й Церкви в Україні сприймаються не до українців у вільному світі, а до не-українців? І він абсчас тут таку причину, що українці в Україні знають, що українці в вільному світі — це „розсварена юрба", і що такий стан „не підшептує глядачеві почуття духового зв'язку, наснаги й довір'я" українців в Україні до українців за кордоном. „Нічого дивного, що духові вузли (між українцями за кордоном і українцями в Україні) помалу розв'язуються, а вкінці їх бере той, хто вміє їх брати" (а в даному випадкові ці вузли бере у свої руки Російська Зарубежна Церква, — р. В.).

Не тільки „Українське Слово", але й два інші з українських політичних часописів відмітили своїми коментарями факт цих трьох вищезгаданих листів з України. Торонтонський „Гомін України" (3. І. 65), основуючись на інформації у „Віснику" за 15 січня ц. р. висловив такий погляд, що Російська Зарубежна Церква подала текст цих листів на форум ОН не з метою протестувати, а лише під маскою, що вона, буцімто, репрезентує інтереси Православія в Україні; отже, є це „політичне потягнення російського єпископату з метою... самореклами..." ...це ще одне свідоцтво політики (російських) единонеділимців непрошено втручуватися в українські справи і використовувати наших земляків (авторів листів з України) для свого не дуже то християнського діла..."

Своє становище — що Російська Зарубежна Церква не має права протестувати проти переслідування Православія в Україні — „Гомін України" закінчує такою заввагою: „Зовсім зле діється, що українські православні Церкви об'єднано не займають становища до церковних подій на рідних землях".

Щоденник „Свобода" (США) за 23. І. 65 передрукував ці коментарі з „Гомону України", але вилишив останнє речення, тобто: „Зовсім зле діється..." і т. д.

З.Р.В. — Єп. Антоній у Женеві у своєму протесті в Організації Об'єднаних Націй, до якого долучив вищезгадані три листи з України, говорить про переслідування Церкви не „в Росії", а „в СССР" (Див. журн. „Православная Русь" ч. 2, 1965). Російська Зарубежна Церква, як цілість, була вислала протест до ООН ще перед протестом з боку еп. Антонія з Женеви; вона масово зібрала підписи своїх вірних і влітї 1964 р. вислала протест до ООН без долучення листів з України, бо їх тоді ще не було.

Українська Православна Церква в США в юрисдикції Блаженнішого Митрополита Іоана (Теодоровича) на сесії Ради Митрополії 25 грудня 1964 р. доручила двом особам із своїх членів, д-рові Костеві Варварову й прот. Миколі Федоровичеві написати текст заключку-протесту цієї Церкви в справі „систематичного й демонічного нищення релігії і Церкви комуністичним урядом на поневоленій Батьківщині (Україні), і цей меморіял перешлеться до всіх членів Організації Об'єднаних Націй в Ню Йорку", — інформує щоденник „Свобода".

Тойнбі про „жовту небезпеку" – Китай

(Закінчення з 1-ої стор.)

кликаючи великодержави, щоб дозволили Німеччині об'єднатися. (Подано за „Ассошіейтед Пресс" 27. 12. 64).

З.Р.В. — Китайці покищо є в руках тієї самої сили агентів інтернаціоналу, що й росіяни. Ні одні, ні другі самі за себе не рішають. Ними правлять агенти міжнародньої сили, які театрально поділилися ролями в комедії „боротьби між Китаєм і СССР", щоб втягнути Америку в таку „кокизнсенцію" з СССР, яка вимагала б уступок з боку США, і щоб ці агенти могли прокласти між США й СССР таку „кладку", по якій могли б свобідно туди й назад проходити — без страху, що в їх особах розпізнають п'яту колону.

Звичайно, що китайська небезпека існує і тепер, коли Китай сам собою не править, і тоді, якщо б він сам собою правив. Якщо б він правив сам собою, то для власних цілей і з власного почину підбивав би сумежні території. А, знову ж, як довго він сам собою не править, то агенти міжнародньої сили можуть напустити його на світ. Китайські маси опанували б світ, а провід китайців опанували б чужі агенти інтернаціональної сили, і так почерез китайців панували б над світом.

Китайців є вже понад 700 мільйонів, а щорічний приріст населення там становить 20 мільйонів. У Китаї є, разом з резервами, 40 мільйонів армії і він уже має атомну бомбу.

З.Р.В. — Комітет Українців Канади (КУК), спираючись на вищезгадано листа з Почаєва до СРЦ, вислав до ООН 1963 р. протест специфічно в обороні Почаївської Лаври, хоч при нагоді запротестував також проти переслідування Українського Православія і Греко-Католицтва. (Чи КУК мав текст згаданого листа, чи лише діяв на знанях з чужомовної преси на Заході про сам факт його наявности, — цього не знаємо. Але в українській пресі цей лист не був опублікований. Редакція „Вісника" має його опублікованого в російських еміграційних джерелах. (А в тім, сам оригінал листа написаний по-російському). Ба, у листі сказано, що це протестують „русские люді", хоч мовні українізми в листі свідчать, що писали його таки українців, а не росіяни. Цей лист мав бути (в українському перекладі) опублікований у календарі „Рідна Нива" за 1965 рік, але брак місця, на жаль, не дозволив на опублікування цього історичного документа, що з нього могли б скористати дослідники. Можливо, що його опублікує „Вісник".

Відкрите питання

Є підстави вважати, що п. Петрович в „Українському Слові" в принципі підійшов до цієї справи з її найсуттєвішого боку, коли звернув увагу на питання: чому українці в Україні поминають українців у вільному світі, а звертаються з листами до не-українських чинників. На нашу думку, це справді важливе питання, і воно стоїть відкритим так довго, як довго воно в нашій спільноті не лише не вирішене, але й не обдискутоване, — ба, навіть не спопулярізоване.

Угода: Рим-Будапешт

Комунет головою Католицької Акції Угорщини

Папа Павло VI 1964 р. підписав угоду з комуністичним режимом Кадара в Угорщині. Згідно з цією угодою, Католицька Церква в Угорщині зобов'язується бути політично лояльною до комуністичного режиму. Кандидати на єпископів назначаються такі особи, на які спільно погоджуються Рим і влада Угорщини. Коли станеться таке, що влада прештує священика за нелояльність до державної влади, то Церква зобов'язується скреслити його з листи своїх священників.

Неслідки цієї угоди такі, що стероризовані владою католицькі єпископи почали легковажити Рим, а намагаються догоджувати комуністичному режимові.

Один з угорських католицьких священників, Вокорний, записався в комуністичну партію і одружився з акторкою, далі залишаючись „католицьким священником". Влада Угорщини назначила його кандидатом на єпископа, який мав би бути вікарієм (помічником) єпископа Хамваса, але Рим не погодився на це. Отже влада наймянувала Вокорного головою Католицької Акції Угорщини, а також урядовим „спеціяльним делегатом" для справ Церкви. Таким чином, у чині „спеціяльного делегата" Вокорний фактично має більшу церковно-адміністративну власть, ніж сам ієрарх Хамвас.

Єп. Хамвас одного разу вертався автом з візитації по своїй єпархії. Перед ним їхали автом чотири священики, вдомі як прихильники кардинала Алойзія Міндсенті, який ще від 1956 р. перебуває в американському посольстві в Будапешті. Був вечір. Раптом напроти них появилося авто й осліпило їх сильними прожекторами і наїхало на авто з тими чотирма священиками, та й побило їх. Коли еп. Хамвас зліз із свого авта, щоб віддати останню послугу побитим священикам, то він завважив, що те авто, яке побило їх — це була... поліційна вантажна автомашина. Внаслідок таких і тому подібних терористичних актів еп. Хамвас уже цілком зломився, і „втратив усяке обличчя", та й не противиться комунізмові.

Так розвивається „перший діялог" (тобто розмова, а в даному випадкові — угода) Риму з комуністичним режимом Угорщини, - інформує часопис „Да Вондерер" в США у своєму Різдвяному числі, сповіщаючи про вищеподані факти.

Співпраця марксизму з християнством

(Закінчення з 1-ї стор.)

інтерпретація Християнства, яка сім місяців тому появилася в „Комуністі", офіційному виданні Комуністичної Партії Советського Союзу, є доказом цієї зміни" (досього часному відношенні влади СС. СР до Християнства).

Це саме заявили провідники Церков і з-поза „залізної заслони"

„Світова Рада Церков виражає в собі погляди (всіх разом) 209 Церков — протестантських, англіканської, православних і старо-католицьких — із 80 держав. В її членстві є тепер і всі Православні Церкви з-поза Залізної Заслони", — продовжує „Нью Йорк Таймс Сервис".

З.Р.В. — Автокефальні Українські Православні Церкви не належать до Світової Ради Церков. Туди належать, між иншим, усі без винятку Православні Патріярхати, з Константинопольським Патріярхатом включно; отже лише ці з православних українців належать до СРЦ, що підлягають Константинопольському чи котромунебудь Патріярхатові. Щодо Старо-Католицьких Церков — то це такі Католицькі Церкви, які не підлягають Римському папі.

Влада СССР: „...можливості співпраці марксистів і християн стають дедалі більшими й більшими"

„Ця стаття в „Комуністі" заявила, що можливості співпраці між марксистами (комуністами) і християнами стають „дедалі більшими й більшими". Вона (ця стаття в „Комуністі" в грудні 1964 р.) осуджує таких теоретиків марксизму, які продовжують свое тавруваня (п'ятнування) всього християнського, як такого, що вже автоматично (саме собою) є реакційним (незадницьким).

„Головною темою цієї статті (в „Комуністі") був заклик (влади СССР) до того, щоб (комуністи) зробили цілком свіжу переоцінку Християнства (своїх поглядів на Християнство).

„У ній (у статті в „Комуністі") сказано: „Даний рух чи діяльність не може бути класифікований як „контрреволюційний" (протикомуністичний) лиш просто тому, що він (даний рух) появляється між християнами". „Таке спрощення (справи) не має нічого спільного з метою марксизму щодо об'єктивної аналізи фактів" (безстороннього розгляду фактів), — кінчає свій огляд статті в „Комуністі" вищезгаданий нью-йоркський щоденник, тобто цієї советської урядової статті, на яку покликається провід Світової Ради Церков. (У цитатах із статті в „Комуністі", що подані вище, пояснення в дужках — наші, Ред. В.).

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавничий Спілка Елєвсія. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в США — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: In Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: In Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„ТИЖДЕНЬ МОЛИТОВ ЗА ОБ'ЄДНАННЯ"

Відколи почався (1962 р.) всекатоличький II Ватиканський Собор, ступенево витворилося таке явище, що називається „Тиждень Молитов за Об'єднання" всіх Церков. Воно представляється так, що від 18 по 25 січня щороку сходяться католицькі, протестантські, а іноді й православні духовні, спільно помолитися, щоб Бог подав їм церковну єдність.

Конечна це річ — молитва, — отже все тут — гаразд; зокрема ж, молитва за об'єднання — це справа важлива, бо ж тут ідеться про здійснення заповіту Христа: „Нехай усі будуть одне".

Але ця справа інакше представляється практично. Католики йдуть на цю Молитву рішені залишитися католиками; протестанти йдуть на цю Молитву рішені залишитися протестантами; православні йдуть на цю Молитву рішені залишитися православними. Поскільки ж кожен, з цих партнерів рішений не змінити свого віроісповідання і рішений не йти в суттєвих віроісповідних справах на уступки на користь інших віроісповідань, бо він вірить, що Бог звелів йому триматися свого віроісповідання, як єдиноправдивого, то ці їхні спільні молитви за об'єднання є чимсь нелогічним. Бо тут кожен просить Бога, щоб Бог об'єднав усі ці три віроісповідання так, аби і об'єднання сталося, і щоб при тому кожен свое віроісповідання зберіг непорушним...

Це правда, що „як довго не падають бомби, так довго царить мир"; отже, як довго спільно моляться, так довго не воюють. У такому розумінні ці молитви, можливо, мають своє значення; але в такому разі їх треба назвати „Міжконфесійним тижнем молитви за мир між релігіями та віроісповіданнями", а не „за об'єднання". Об'єднання могло б здійснитися лише тоді, якщо б кожне з віроісповідань зрезигнувало з частини основ учення про свою Віру; тобто, якщо б шляхом спільного компромісу всі зійшлися б на спільній точці. Але якщо кожне з віроісповідань молиться за те, щоб обидва інші віроісповідання зреклися свого, а прийняли його церковне учення, то це молитва не за об'єднання, а за приєднання; молитва з метою прозелітизму, тобто шляхом молитви робиться наступ на інші Церкви, щоб опанувати їх. Уживання й молитви для наступу — це справа не молитовна.

Така самосуперечність могла б мати місце десь на дискусійних форумах, але її не місце у церковних Вівтарях.

Митр. Йосиф Сліпий кардиналом

В останньому тижні січня ц. р. з Риму повідомлено, що папа Павло VI наіменував 27 єпископів кардиналами, а між ними й митр. Йосифа Сліпого.

Треба всім українцям радіти в таких випадках, коли когось з українців відзначують особисто за таку його роботу, що на користь українського народові й Християнству, чи вже — в крайньому випадкові — та робота не є шкідливою для українства й Християнства.

Римо-католицький архиєпископ Монреальський, отже лише місцевий, Леже був кардиналом ще тоді, коли приймає усіх католиків французів у Квебеку, Рой був архиєпископом, без кардинальської ранги. (Архиєп. Рой лише в січні ц. р. номіновано кардиналом). Це значить, що коли архиєпископові Леже надавали кардинальську ранґу, то йому надали її за його заслуги як особи, чи, в крайньому разі, тут його відзначено символічно за заслуги його Монтреальської архидієцезії, але всіх французів католиків провінції Квебеку так не відзначено, бо їхній примас (головний місцевий єпископ Квебеку) кардиналом тоді ще не був.

Якщо б митр. Сліпий був примасом усіх українців католиків у світі, якому б вони безпосередньо підлягали, то відзначення його особи кардинальською рангою могло б евентуально інтерпретувати, що він є примасом для всіх українців католиків у світі. Напр., у країнах вільного світу вони безпосередньо підлягають різним єпископам, архиєпископам, митрополитам і екзархам, незалежним один від одного, а всі ці їхні ієрархи безпосередньо підлягають папі, а не котромусь з спільному для них усіх ієрархові-українцеві. Митр. Сліпий натомість практично взагалі не має уряду; він знаходиться в Римі неофіційно інтернований. Щоправда, він надалі зберігає свій титул митрополита Львівського і Галицького. Але чи тим українцям у Галичині, які ще евентуально наділи залишаються греко-католиками (явно чи тайно) це буде морально-релігійна й національна підтримка та честь, коли вони довідаються, що їхньому митрополитові надано ранґу кардинала? Адже ж ранга кардинала — це латинський церковний титул (як і „прелат", „монсеньйор" і т. п.), якими так чомусь пишаються українці католики східного обряду. А при тому ж відомо, що українці греко-католики в Галичині, як загал, постійно й твердо боролися за туатися, як символічне відзначення для своїми проявами латинізації. Греко-католицький патріярх Антіохійський Максим не дарма змагається на II Ватиканському Соборі з кардиналами, і означує кардинальство як одну з ознак латинства; це ж він заявив, що кардинальство є символом латинської ворожости до тієї східної установи, що називається патріяршеством. Ось чому він уже три рази відмовився від титулу „кардинала", вважаючи це зрадою, коли східній патріярх приймає кардинал, — як повідомляє „Тайм" за 5 лютого 1965 р.

Таким чином надання латинського титулу „кардинал" митрополитові Йосифові Сліпому є іронічною відповіддю Риму на домагання українців католиків, щоб їм-надано патріярха.

II Ватиканський Собор на своїй третій сесії 1964 р. видав „Декрет про Східні Церкви", в якому, між іншим, постановив:

„Усі члени Східного Обряду повинні знати й бути переконані, що вони можуть і повинні завжди зберігати свій законний літургічний обряд і свій встановлений спосіб життя (церковного), і що цього не вільно змінити... Крім цього, вони повинні постійно вчитися все більше й точніше виконати його, а якщо вони, через такі випадки, що спричинені часом і особами, підупали в цій справі, то вони повинні підприймати кроки в напрямку повернення до своїх предківських традицій". (Цитовано з часописа „Бизентайн Кетолик Ворлд" 6. 12. 64. США).

Але Рим, проголосивши цю постанову в листопаді 1964 р., зараз таки через приблизно два місяці, бо вже в січні 1965 р., сам цю постанову зломив, коли продовжує латинізувати Східній Обряд. Закріплювання введеної Римом в Східній Обряд латинського кардинальського встановлення тут є одним із зловіщих знаків на майбутнє.

Православні серби в США виграли судову справу проти посягань режиму Тіта на їхню Церкву

Адвокат Дж. Снайдер: Перемога американських сербів — це „велика перемога Православних Церков у світі в їхній боротьбі проти комуністичної контролі"

Єпископом православних сербів у США ще від 1944 р. є вл. Діонисій, близький до бувшого сербського короля Петра. Сербська Патріярхія (основана тому 1920 р. Сербським Патріярхом Германом в Югославії) 1963 р. звільнила його з його становища, а сербам в США прислала своїх єпископів з Югославії. Звичайно, ці єпископи є довіреними людьми сербського комуністичного диктатора Тіта, отже американські серби відмовилися визнати їх, а далі призовіть еп. Діонисія. Прислані з Югославії єпископи подали справу на суд, кажучи, що всі сербські православні церкви і їхнє майно є власністю Сербської Патріярхії в Югославії. Але американський суддя Филип Єгер під кінець 1964 р. вирішив, що ці церкви і їхнє майно є власністю усіх православних сербських церковних громад в США.

Адвокатом православних церковних сербських громад був Дж. Снайдер, який заявив, що цей вирок судді Єгера є „великою перемогою вільних Православних Церков у світі в їхній боротьбі проти комуністичної контролі".

Советський орган викладає

Нові способи поборювання релігії

Резолюції Пленума КПСС з червня 1964 р.

„У резолюції пленарного засідання було підкреслено, що кожен комуніст, кожен пропагандист прогресивної марксистсько-ленінської ідеольогії мусить активно й невтомно боротися за тріюмф комуністичної ідеології, мусить уміло застосовувати її принципи у своїй роботі і мусить ручатися за те, що він не тільки голосить цю ідеологію, але й також посідовно здійснює її практично.

„Усе це надзвичайно важливе для советських атеїстів. Ці товариші, що стоять озброєні на ідеологічному фронті, як перед тим, так і тепер стоять віч-на-віч з найупертішими й найвірнішими залишками буржуазно-експлаятаторської ідеології, а саме — релігії, якими й надалі покутують в умах мільйонів.

„З уваги на це, всякий слід погоджености, всяке намагання заплющування очей перед тенденціями відродження релігії в тій чи тій області, всяка байдужість у цьому питанні є недозволеною і несприйнятною..."

Так, між іншим, написано в передовиці советського журналу „Наука и религия" (жовтень 1964 р.); свою вимогу боротися з релігією цей журнал тим разом обосновав постановою Пленуму (тобто повного, чи пленарного, засідання КПСС (Комуністичної Партії Советського Союзу) з червня 1964 р.

„Активно боротися не лише словами, але й ділами"!

„Однак, щоб вести таку активну боротьбу, і щоб вона була нещадною не тільки на словах, але й на ділі, і то не лише своєю формою, але й сутністю, то треба знати, як правильно боротися, і муситься з'ясувати собі, що ця боротьба спрямована не проти особи віруючого, а радніш ведеться вона з уваги на його власне добро, а саме — щоб його переконати на невіруючого", — продовжує цей журнал.

„Головне — нещадно стати проти проповідників релігії"

„З цього можна поробити важливі висновки. Вони головно полягають у тому, щоб визнати й проводити наше головне завдання — нещадний спротив релігійному світоглядові, тобто таврувати (п'ятнувати) релігійну ідеологію і її фанатичних чемпіонів та проповідників, і усунути всі ці існуючі становища, а сербам в США прислала своїх єпископів з Югославії. Звичайно, ці єпископи є довіреними людьми сербського комуністичного диктатора Тіта, отже американські серби відмовилися визнати їх, а далі призовіть еп. Діонисія. Прислані з Югославії єпископи подали справу на суд, кажучи, що всі сербські православні церкви і їхнє майно є власністю Сербської Патріярхії в Югославії. Але американський суддя Филип Єгер під кінець 1964 р. вирішив, що ці церкви і їхнє майно є власністю усіх православних сербських церковних громад в США.

Адвокатом православних церковних сербських громад був Дж. Снайдер, який заявив, що цей вирок судді Єгера є „великою перемогою вільних Православних Церков у світі в їхній боротьбі проти комуністичної контролі".

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ТАК БО БОГ ПОЛЮБИВ СВІТ, ЩО ДАВ СИНА СВОГО ЄДИНОРОДНОГО, ЩОБ КОЖЕН, ХТО ВІРУЄ В НЬОГО, НЕ ЗАГИНУВ, АЛЕ МАВ ВІЧНЕ ЖИТТЯ". (Іє. 3: 16).

Загинення, про яке говорить Христос, — це самозвінечення людини через гріхення, коли людина — сама в собі і перед Богом — перестає бути такою, якою вона повинна бути, тобто — виходить з ладу із Богом та духово хворіє. Коли ж людина не бережеться, а грішить, тобто духово нівечить себе, — що їй остається: одчайдушно очікувати Божої кари? — Христос виявляє Бога як люблячого Отця. Коли ж і ти попадаєш у згадане духове нещастя — розкайся, у надії на допомогу Ісуса Христа — виправ себе, то й вилікуешся і пізнаєш, що Господь Бог — це воістину люблячий Отець.

Вимога: головну боротьбу звернути проти священиків

„Певно, що воно найлегше вжити свого впливу, нате, щоб натискати на звичайно віруючого, який, як звичайно, працює „в нашому середовищі": в нашій канцелярії, в нашій фабриці. Такого можна допитувати на зборах і погрожувати йому звільненням з роботи.

„Але інша справа з тими, що практикують релігію задля професії. Коли така особа, яку ми прогонимо від себе, попадається в їхні руки, то вона у великій небезпеці. Бож цих осіб не можна покликати на збори робітничої профспілки і погрожувати їм звільненням з роботи. І справді, з ними взагалі ніде не можна здибатися.

„А однак це вони є тими, з кого починається зло. Чому ж ми не вживаємо своїх впливів нате, щоб поборювати їх в кожному поодинокому випадкові? Чому ж ми не проявляємо достатньої рішучости у справі захищання особистих інтересів тисячів і тисячів простих людей, духовий світоглял яких волочеться позаді?

„Чому в Інституті економічної інженерії були зроблені всі зусилля для того, щоб прогнати вищезгадану дівчину, а в той же час було переважно байдужим до того, що діється двома блоками далі, на цій самій вулиці, — в домі молитви, де збираються сотні сектантів?

„А на дорогах, що ведуть до цього дому, часто можна бачити релігійних фанатиків і проповідників, які промовляють до невіруючих, з намаганням розбудити в них інтерес до релігії. Чому ж товариші з цього інституту не замандестують своїх здібностей також тут, і безпосередньо не схрестять своїх мечів з цими ідеологічними противниками?" — з докором і насмішом питає редакція згаданого журналу.

З.Р.В. — Редакція атеїстичного журналу, що очолює фронт так званого „наукового атеїзму", ставить правильно питання: Чому советські чинники відважні там, де вони фізичною силою поборюють віруючих, але чому в них немає відваги дужатися з ними шляхом безпосередньої дискусії? Але як же їм дискутувати з віруючими, коли в них немає й бути не може жодних науковопереконливих аргументів проти віруання в Бога! Розуміється, що редакція журналу „Наука и религия" сама це гаразд знає.

Партійні наглядачі академічних шкіл

„Вже понад рік в Інституті (Київській Політехнічний Інститут, — р. В.) працює група сприяння партійно-державному контролю. Організаційна структура її побудована так, що на всіх факультетах, відділах, в лабораторіях у неї є міцні опорні точки... Бюро групи сприяння працює під керівництвом парткому і ректорату інституту. З ряду питань, які ставила група сприяння, ректорат негайно вживав заходів... група залучає до роботи студентів — старшокласників" („Радянська Освіта" 18 липня 1964 р.).

З.Р.В. — Урядове партійно-комуністичне бюро, яке міститься в Київському Політехнічному Інституті, і дає накази ректорові (президентові) цієї школи, — це неофіційний чекистський (поліційний) орган. Не інакше воно є у всіх інших школах — від початкових аж по вузи (вищі учбові заклади, тобто академічні школи: університети, інститути, політехнікуми).

В Уганді 25 тисяч африканців прийняли православіє

Створено епархію з 56 громад

В Уганді (держава в Африці) недавно створено православну епархію (дієцезію) внаслідок того, що 25 тисяч місцевих африканців прийняли православіє. Ця епархія складається з 56-х церковних громад. Усі вони належать до Олександрійського Патріярхату.

Православні місії також поширюються на Нікію й Танганіку. Кандидати на священників підготовляються переважно в Атенах (Греція). (Подано за грецьким журналом „Кенозіс" за січень 1965 р.).

З.Р.В. — Так само й на Богословський факультет Колегії Св. Андрея часом зголошуються на студії православні кандидати з Африки (а були й з Гонг-Конгу), але на перешкоді їм стають мовні труднощі, — вони не знають української мови, що є викладовою мовою в Колегії Св. Андрея.

Пенсійний плян на користь багатих, а не бідних, — заявив Кілгур

Президент спілки Грейт-Вест Лайф Іншюренс атакує урядовий проект пенсійного пляну

Урядовий проект створення пенсійного пляну, що тепер на обговоренні в парляменті в Оттаві, полягає в тому, що: 1. Щомісячні вкладки в пенсійний фонд будуть вносити лише ті особи, які заробляють таку суму грошей, що мусять платити доходовий податок; а хто не заробляє стільки, що б платити доходовий податок, той не може належати до пенсійного пляну, отже й не буде отримувати пенсії. 2. До пенсійного пляну не можуть належати ті, що вже отримують старечу пенсію, а також замужні жінки, які не працюють заробітково, вдови, сироти, непрацездатні і т. п. А хто допущений до пенсійного пляну, і буде належати до нього від тепер аж по 1 січня 1970 року, то, якщо тоді він стане непрацездатним (застарим, чи нездужалівим), то після 1 січня 1970 р. він буде отримувати 103 доляри урядової місячної пенсії.

Дейвид Е. Кілгур з Вінніпегу, президент вищезгаданої обезпеченої спілки і член Торговельної Палати (Чембер оф Коммерс), скритикував проект такого пенсійного пляну у своїй заяві у Вінніпезі 20 січня ц. р. Він сказав, що, як приватна особа, подав у цій справі петицію („бріф") до уряду в Оттаві. („Да Вінніпег Трибюн" 21. І. 65).

З.Р.В. — На уряд в Оттаві є натиск, щоб він змінив на кращий дотеперішній закон про старечу пенсію. Цю справу розглядає спеціяльна п а р л я м е н т а р н а комісія.

Палата Послів у Британії скасувала смертну кару

Уніформована поліція далі без зброї

У грудні 1964 р. Палата Послів більшістю голосів скасувала (з ініціятиви соціялістичного уряду прем'єра Гарольда Вілсона) кару смерти. Щоб цей закон став правосильним, його мусить затвердити Палата Лордів (британський відповідник сенату). Якщо Палата Лордів не затвердить, то через рік Палата Послів ще раз буде голосувати над цим; якщо вона ще раз ухвалить цей законопроект, тоді він стане правосильним без згоди Палати Лордів.

Поліція без зброї безрадна супроти озброєних злочинців

Канадський щоденник „С а в т г е м Нюз Сервіз" 7 січня ц. р. у кореспонденції з Лондону на першій сторінці описав драматичну боротьбу неозброєної поліції з озброєним злочинцем у Лондоні. Злочинець револьверними пострілами поранив двох поліцистів. У погоні за бандитом (6 січня ц. р.) „понад 200 поліцистів стовпилося на вузьких вулицях, обшукуючи будинки, а в них (поліцистів) не було ні одного пістоля", — сказано в цій інформації. Поліція „вживала крісел проти стрілів" (бандитів). Населення, ризикуючи своїм життям, допомагало поліції ловити бандита.

У Канаді також...

На засіданні федерального парляменту Канади цього року також будуть розглядати проект скасування кари смерти.

Чи злочинці є злочинцями?

В США між лікарями-психіятрами почався рух за тим, щоб з кожного злочинця вважати ненормальним; отже, щоб їх не карати, а віддавати на лікування до лікарень для умовонедужих.

З.Р.В. — Від січня по вересень включно 1964 р. злочинність в США зросла на 13%.

20-ліття Ялтинської угоди

У місті Ялті на Криму 3 лютого 1945 р. була заключена угода, що належить до числа найзамітніших політичних договорів в історії людства. Цю угоду заключила так звана „Велика Трійка" — президент Америки Франклін Ділано Рузвелт, диктатор Советського Союзу Йосиф Вісаріонович Сталін (справжнє прізвище: Джугашвілі) і прем'єр Британії Вінстон Черчил.

Ялтинська угода дала Советам вільну руку окупувати західню Україну, західню Білорусь, Польщу, Литву, Естонію, Латвію, Чехословаччину, Угорщину, Румунію, Болгарію, Сербію, східню Німеччину зо східнім Берліном включно, Манджурію, частину Фіяляндії, частину Австрії, Курильські острови, . Сахалін, Північну Корею і Альбанію. Звичайно, тут автоматично містилося мовчазне підтвердження за Советами і тих територій, що Совети окупували були ще в 1917-21 роках: східня й центральна Україна з столицею Київом, більшість Білорусі, Кавказькі народи і т. д.

Звичайно, коли сама Німеччина була б розбила Советський Союз, якщо б не допомога Алієнтів (Союзників), а головно — Америки, то тим більше Алієнти (Америка, Британія, Франція і ін.) могли б були без труду розбити СССР, який уже розлітався внаслідок німецької інвазії; чи принаймні, коли вже не хотіли допомогти Україні, Білорусі й іншим народам, окупованим владою СССР в 1917-21 роках визволитися, то принаймні мали силу й могли не дозволити Советам окупувати цілу низку інших народів, що мали свої держави до другої світової війни, і були жертвами німецько-гітлерівської інвазії.

Творці Ялтинської угоди подають різні причини на „оправдання" тодішньої потреби такої угоди, а також — на свое особисте оправдання, — включно із списаними вини одни на одного, або посуджування один одного в „наївності" за те, що, мовляв, довіряли Советам.

Можливо, що колись настане такий час, коли знайдуться історики, які потрудяться далеко глибше й ширше поцікавитися не лише наслідками, але й причинами Ялтинської угоди; і, можливо, що ті історики не бачитимуть причини вірити, що тут була з чийогонебудь боку якась наївність чи довір'я до советів, і що тут вирішували самі лише ті три політичні мужі, що становили собою „Велику Трійку".

А поки що, дається, е підстави припускати, що дійсні причини понурої Ялтинської угоди покриті густою тайною...

Передплачуйте, читайте і поширюйте „Вісник"!

З України

Крім атеїстичної пропаганди, влада СССР силує до наступу на віруючих

„...Створення чітної системи атеїстичного виховання немислиме без ідеологічних установ. Для координації антирелігійної роботи і подання атеїстам кваліфікованої методичної допомоги в ідеологічних комісіях, працюють секції науково-атеїзму, які узагальнюють і поширюють кращі зразки атеїстичного виховання. При редакціях газет і радіомовлення діють атеїстичні ради...

Атеїстична пропаганда не завжди і не скрізь має наступальний характер. Не всі агітатори — атеїсти позбавились сухости, шаблону, декому з них ще бракує глибоко знання предмет...."

„Радянська Україна" 22. 9. 1964 р.

З.Р.В. — Пропаганда е пропагандою, — чому ж влада СССР ділить її на „наступальну" і „ненаступальну"? А тому, що владі замало того, коли агітатор проголосить атеїзм. Владі ще треба, щоб агітатор робив наступ на віруючих людей, тобто — ще переслідував їх.

Стережуть хліб перед голодними

„Передова стаття газети „Колгоспне село" „Живуймо з рахівницею" розповідає про важливу провідну роль у справі обліку матеріяльних цінностей колгоспів і радгоспів, насамперед хліба, працівників бухгалтерії — безпосередніх організаторів боротьби за збереження народного добра.

Їх обов'язок, пише газета, чітко обліковувати всі виконані роботи на жнивах, пропускаючи кожний кілограм хліба через вагу, обраховуючи його після обмолоту.

На токах, на скиртуванні соломи і полови — скрізь повинне бути суцільне око обліковця. Має діяти суворий бухгалтерських контроль" (Радіо Київ, 1964 р.).

З.Р.В. — „Колгосп" — колективне господарство (по-російському „колхоз" — коллективное хазяйство), — це нібито спільна „власність" села. „Радгосп" — радянське господарство (по-російському „совхоз" — советское хазяйство), — тобто державне господарство. У дійсності ж усі вони е власністю уряду, і становлять собою модерну панщину.

Увага! Увага!
ТОРОНТО І ОКОЛИЦЯ
СТУДЕНТСЬКИЙ ВЕСНЯНИЙ БЕНКЕТ
Інституту Св. Володимира
відбудеться
в суботу, 27-го лютого 1965 р.
в
MAYFAIR INN
1184 Jueensway, Toronto, Ont.
о год. 6:30 вечора
Під час бенкету промовлятиме
д-р Микола Погранічний
з Нінгара Фалс, Онт.
ВСІХ ЩИРО ЗАПРОШУЄМО!
Студенти Інституту.

Криза духовного поєднання трьох Церков

(Доповідь „Криза духовного поєднання трьох Церков" була виголошена головою Президії Консисторії УГПЦерков в Канаді — Прот. Т. Ковальчуком, на Епархіяльних З'їздах — Східній Епархії в Торонті 22 листопада 1964, Західній Епархії в Едмонтоні 29 листопада 1964).

(Продовження)

У „Вірі й Культурі" за січень 1964 р. опубліковано листа Блаж. Митрополита Іларіона до Архиеп. Мстислава від 29 жовтня 1963 р., в якому Митр. Іларіон, відповідаючи на лист Архиеп. Мстислава, писав:

„В листі Ви пишете, між іншим, що думаєте з Європи поїхати в Рим. Дорогий Брате, — я сильно й сильно раджу Вам і прошу Вас не робити цього!... Причин сотня, і тоді мені виписувати їх тут. Частину з них я подав Вам при нашому особистому побаченні. І моє глибоке переконання і переєвідчення: до Риму їхати нема чого!"

Далі, з уваги на численні листи вірних до Консисторії, в яких вірні запитували Консисторію про становище нашої Церкви відносно побуту Архиеп. Мстислава на II Ватиканському Соборі, 4 березня 1964 р. Президія Консисторії нашої Церкви, з благословення Блаж. Митрополита Іларіона видала за підписом голови Президії Консисторії Комунікат, в якому заявила, що УГПЦЦК „відмежовується від вищезгаданої акції Архиепископа Мстислава", тобто не солідаризується з його поїздкою до Риму. Цей Комунікат опублікований у „Віснику" за 15 березня 1964 р.

2. Одночасно з оголошенням змісту цього Комунікату до преси, Президія Консисторії нашої Церкви 9 березня 1964 р. вислала, за благословенням Блаж. Митрополита Іларіона, і за підписом голови Президії Консисторії листа до Блаж. Митрополита Іоанна з пропозицією, щоб Провід УГПЦ в США відбув з Проводом нашої Церкви наради у справі відбутої Архиеп. Мстиславом поїздки до Риму. Провід нашої Церкви написав цього листа до Митр. Іоанна тому, що Архиеп. Мстислав своїм актом порушив спільну постанову УГПЦ в США і УГПЦЦК з 9-10 травня 1957 р., тобто постанову, щоб у „спільних для себе справах наради вати, порозумінятися і, в разі потреби, спільно виступати".

На цього листа Проводу нашої Церкви до Блаж. Митр. Іоанна прийшла 20 березня 1964 р. листовна відповідь не від Владики Іоанна, а підписали її о. Л. Веселовський — заступник голови Консисторії УГПЦ в США і о. Іван Савчук — заступник голови Ради Митрополії цієї Церкви. У цьому листі вони повідомили, що Провід УГПЦ в США в і д м о в л я є т ь с я від спільних нарад Проводів цих Церков у справі Архиеп. Мстислава, і там таки вони обвинувачали Провід нашої Церкви в тому, що він своїм Комунікатом, проголошеним у „Віснику" за 15 березня 1964 р., нібито „викликав непотрібний ферменг у нашій Церкві" (тобто УГПЦ в США). У цьому ж листі обидва ці священики в імені Проводу УГПЦ в США повідомляють, що „Вісник" дійшов до них (отже і в Америку взагалі) щойно 20 березня, отже в Америці лише тоді (20 березня 1964 р.) довідалися про Комунікат нашої Президії Консисторії, і того ж самого дня (20 березня 1964 р.) вони в листі пишуть, що цей наш Комунікат уже вспів викликати „непотрібний фермент" у Церкві в США; з цього виходить, що наш Комунікат того ж самого дня, як тільки його прочитали в Америці вже вспів викликати фермент, — тобто що все це сколіося протягом хвилини.

Отже, з цього листа було видно, що Провід Консисторії й Митрополітальної Ради УГПЦ в США всю вину за неспокій внутрі цієї Церкви через поїздку Архиеп. Мстислава до Риму намагається звернути на Провід нашої Церкви з приводу виданого ним Комунікату.

З цього висновок, що Провід УГПЦ в США обвинувачує Провід нашої Церкви, як „постороннього чинника", що нібито вмішується у внутрішні справи цієї Церкви і спричинив в ній неспокій. І що останньо перешкодив УГПЦ в США в її праці.

Причиною цього обвинувачення є негативне становище нашої Церкви до поїздки Архиеп. Мстислава до Риму.

Після вищезгаданого листа, в журналі „Українське Православне Слово" (квітень 1964 р.) — органі УГПЦ в США, було опубліковане повідомлення Проводу УГПЦ в США (тобто Президії Митрополітальної Ради, Консисторії й Контрольної Комісії), в якому було подано до відома:

1) що Архиепископ Мстислав їздив до Константинополя й до Риму з добрими замірами, і ним не заподіяв жодної шкоди Української Православній Церкві;

2) що ще „законспіровані вороги української еміграції" (тобто агенти Москви) показують що поїздку Архиеп. Мстислава в такому світлі, щоб мати причину атакувати особу Архиеп. Мстислава;

3) що поскільки, одначе, під **в п л и в о м цієї ворожої пропаганди** Митрополит Іоани уважав, що Архиеп. Мстислав заподіяв йому кривду, як первоієрархові, то Архиеп. Мстислав жаліє цього;

4) що ця справа вже полагоджена внутрі УГПЦ в США, тобто Митр. Іоанн і Архиеп. Мстислав помирилися.

З цього виходить, що Архиеп. Мстислав „пожалів" не свого вчинку (поїздки до Риму), а тільки пожалів того, що Блаж. Митр. Іоанн, мовляв, послухав пропаганди чинників, і тому образився на Архиеп. Мстислава.

У відповідь на вищезгадане листа з 20 березня 1964 р. від Проводу УГПЦ в США, (підписаного о. Л. Веселовським і о. І. Савчуком) та на вищезгадане повідомлення Проводу УГПЦ в США, опубліковане в журналі „Українське Православне Слово" (за квітень 1964 р.), Консисторія нашої Церкви, з благословення Блаж. Митр. Іларіона й за підписами голови й секретаря Президії Консисторії, вислала до Проводу УГПЦ в США листа, датованого 22 квітня 1964 р., в якому поставила питання: Чи Провід УГПЦ в США має замір разом з Проводом УГТПЦК і УАПЦ в Західній Європі полагодити справу порушення постанов цих трьох Церков з 1957 і 1960 років, і яким чином Провід УГПЦ в США евентуально це полагодить? „Від Вашої відповіді на цього листа залежатиме у великій мірі дальша доля духовного поєднання трьох Митрополій. я зокрема участь нашої Церкви у цьому поєднанні", — так закінчився цей лист Консисторії УГПЦК. Провід нашої Церкви і досі не отримав відповіді на цього листа

3. Блаж. Митр. Іоанн ще 6 листопада 1963 р. в листі до Блаж. Митр. Іларіона повідомляв, що 1964 р. відбудеться Собор УПЦ в США, і що у зв'язку з цим Собором буде також вирішена проблема нарад Проводів УПЦ в США і УГПЦЦК.

Провід нашої Церкви очікував, що цей Собор дасть відповідь на лист Проводу нашої Церкви з 22 квітня 1964 р. Але хоч цей 5-ий Собор УПЦ в США вже відбувся (23-25 жовтня 1964 р.), то наша Церква і досі відповіді не отримала.

4. Справу поїздки Архиеп. Мстислава на II Ватиканський Собор у Римі 5-ий Собор Української Православної Церкви в США полагодив так, що висловив Архиеп. Мстиславові „повне довір'я", — як подає у щоденнику „Свобода" (27 жовтня 1964 р.) автор М. Ф., тобто, очевидно, о. М. Федорович — член Резолюційно-редакційної Комісії 5-го Собору Української Православної Церкви в США.

5. Факт поїздки Архиеп. Мстислава до Риму на Собор, як видно, настільки схвилював був частину Української Православної Церкви в США, що Соборові цієї Церкви, як поінформовано в „Свободі", лише „майже геройськими зусиллям вдалося зберегти духову одність Церкви" в Америці.

6. Наша Церква в Канаді, розуміється, радіе тим, що 5-му Соборові Української Православної Церкви в США вдалося зберегти єдність цієї Церкви.

Але щодо поїздки Архиеп. Мстислава до Риму, то 5-ий Собор УПЦ в США полагодив цю справу полюбовно а н и ш е з в н у т р і ш н ь о ї точки погляду цієї Церкви.

7. Однак поїздка Архиеп. Мстислава до Риму е не лише внутрішньою справою УПЦ в США, бо вона також, і то перш за все, е справою духовного поєднання трьох Церков: УГПЦК, УПЦ в США і УАПЦ в Західній Європі.

Єпископат усіх цих трьох Церков у спільному Посланні 30 квітня 1960 р. проголосив свою постанову:

„Українська Православна Церква вважає за неможливе для себе брати будь-яку участь у Соборі Римо-Католицької Церкви", — тобто участь у II Ватиканському Соборі.

Цю постанову разом з іншими Владиками підписав і Архиеп. Мстислав, а однак через пару років після цього він т а к и в з я в участь у цьому Соборі Католицької Церкви, поїхавши туди як обсерватор.

Це значить, що Архиеп. Мстислав н е д о т р и м а в с я с п і л ь н о ї п о с т а н о в и Єпископату усіх трьох наших Церков, а в цьому він не дотримався й зобов'язання, яке він с а м п і д п и с а в. Це, консекветно, значить, що згадану постанову Єпископату усіх цих трьох Церков Архиеп. Мстислав потрактував як неавторитетну й незобов'язуючу для нього.

А чи згадана постанова е зобов'язуючою для УПЦ в США? Це питання для нашої Церкви е в цій справі суттевим.

(Далі буде)

ТОКІО. — Лікарі з університету Івате в північній Японії усунули з собаки його легені, а на їхне місце вставили йому легені з іншого собаки, і він живе вже 19-й місяць. Лікарі зробили цю операцію під проводом д-ра Юічі Єгаші. („Ассошіейтед Пресс" 22. І. 65).

Деякі зауваги до ухвал Конференції Учителів

У часописі „Вісник" за 15. І. 1965 р. була опублікована резолюція Конференції Учителів українських шкіл Православної Єпархії Східньої Канади.

З неї видна та велика праця, проробл ена Радою Української Школи, Дирекцією Рідних Шкіл, а головне учителями, оцими вельми трудженниками, які несуть увесь тягар у Рідній Школі, при тих не досить сприятливих умовах, які існують уже довший час.

Ці несприятливі умови складаються з багатьох причин, та які до поліпшення ·оть певні перешкоди і розв'язати їх з. ·ень чи рік неможливо.

Вони виникають щорічно на Учительських конференціях, випливають тихо під час дискусій, але не голосно, а окремо як питання не ставляться на повістку денну. Більше — вони не досить вивчаються і не підсумовуються, хоч чимало накопичилося матеріялу під час праці в школі серед вдумливих учителів, які своїм досвідом вбачають певний вихід із трудного стану праці Рідної Школи як у навчанні, так і у вихованні дітей і молоді. Всі ми знаємо поважні перешкоди праці української школи, як: приміщення, підручники, програми, методика викладу, інспекція шкіл, фахові поради, обмін досвідом тощо, та що все це є поважними факторами праці учителів та всієї Рідної Школи.

Але найістотнішим, найголовніший на сьогоднішній день є питання — батьки і діти та знання рідної української мови, на яке досить було приковано уваги на Учительській конференції.

Складне і дразливе це питання, бо йде справа про батьків, які мусять знати свою українську рідну мову та передати її своїм дітям, і щойно тоді учителі, і школи в цілому, будуть стояти на відповідному рівні своїх завдань. Знання — володіння розговірною, рідною мовою, знаходиться в родині, в домі батьків, а вдосконалення її в руках учителя та школи.

Погано справа стоїть у цій ділянці, коли батьки вже не володіють рідною мовою, байдужі і не цікавляться нею, а то й неприхильно став ляться до неї, ради ліпшого, нібито, знання англійської мови, кращого акценту, як у правдивого англійця чи типового англо-сакса, і для знання такої мови, рідна українська мова перешкоджає та й не потрібна не лише ця мова, а й рідна школа. Цей парадокс, чи абсурд досить розповсюджений і на нього не досить звертається уваги на сьогодні, певними зайтересованими виховними і навчальними інституціями та провідними особами в цій ділянці. Звідціля випливають певні вимоги і то принципового порядку, в поставі питання знання розговірної рідної мови нашими батьками в родині на свою шкоду чи користь, в інтересах усієї української етнічної громади.

Друге питання у справі батьків це — підняття загального виховного чинника в наші часи, високою технічною, культурного і матеріяльного рівня та сила даного побутового життя родини — педагогізація батьків, дати елементарні основи з педагогіки та психології, в доступній формі, як поважний фактор знання для виховання і навчання в родині, відповідно вимогам наших першочергових завдань для затримання й розвитку українства вдома.

Третє питання, яке є дуже важливим — це дисципліна в школі та в родині. Не є таємницею, що справа поведінки наших дітей не є в порядку, не є на належній височині, ще до цього не голосно про неї говорять, більше — промовчують.

Поведінка дітей в публічних школах не є достатньою, делікатно висловлюючись, не високо стоїть вона і в родині, в оточенні і не є вона відповідна і в Рідній школі, як наслідок із попередніх чинників. Така поведінка гальмує виховання, знання і не дає повноти формування особи, удосконалення індивідуальности, її творчих сил, здібностей до вершин і призначення.

Ярко вирисовується і четверте питання до кращого знання рідної мови і більшого кругозору свідомости чи культури, затримування своїх традицій і звичаїв та прив'язаність до свого отчення і Рідної Церкви — любити читати свою українську книжку — часописи, журнали, художню літературу, історію тощо, як вищий етап знання своєї рідної мови та певний рівень культурности людини в наші часи.

Ці поставлені питання мусіли б заціkавити вже давно наше передове суспільство, у першу чергу РУШ і наше вчительство та наші Централі Рідних Шкіл, щоб виконати ті завдання, які ставить життя в діяспорі, а вужче в країнах нашого поселення, не лише для себе, а й для нашої поневоленої України, як допоможний чинник для кращого майбутнього.

А. Степовий.

Виказ збірок на українських інвалідів

ОКРУГА: ПІД-ВІННІПЕҐ, МАН.

Поплар Парк — о. С. Ярмусь	$12.00
Боссежур — о. М. Клиш	12.70
Тиндал — о. Т. Ковалишин	3.55
Плезент Гом — о. М. Клиш	13.10
Транскона — о. М. Клиш	16.60

ОКРУГА: ВАЙТА, МАН. —
Парох: о. І. Куліш.

Вайта	15.00
Пембіна, Н. Д.	10.15
Сондавн	10.00
Сеньків	5.00
Сірко	3.25

ОКРУГА: ЕТЕЛБЕРТ, МАН. —
Парох о. Т. Гауканюк.

Пайн Ривер	11.85
Етелберт	11.00
Венлав	12.00
Гарленд	9.50

ОКРУГА: ОВКБОРН, МАН. —
Парох: о. І. Мельник.

Овкборн	10.50
Мензі	15.20

ОКРУГА: ТІДОР, САСК. —
Парох: о. І. Пук.

Тідор	13.00
Інсингер — (Гайвей)	8.45
Інсингер — (Місто)	3.80
Інсингер — (Половики)	3.30
Вестбрук	2.15
Маморніц	2.25

ОКРУГА: ПРИНС АЛБЕРТ, САСК. —
Парох: о. Ю. Туржанський.

Принс Алберт	38.50
Петро Кардаш	20.00

ОКРУГА: РОБЛИН, МАН. —
Парох: о. П. Зубрицький.

Врокстон	4.05
Роблин	20.00
Мекнат	7.95

ОКРУГА: ЙОРКТОН, САСК. —
Парох: о. В. Бойчук.

Йорктон	27.15
Райн	13.35

ОКРУГА: ЧЕТАМ — ЛІМІНҐТОН —
Парох: о. І. Крисфалусі.

Четам	10.00
Лімінгтон	5.50

ОКРУГА: БОНІВІЛ, АЛТА. —
Парох: о. О. Сорочук.

Ельк Пойнт	8.75
Гленсдон	12.10
Сент Поль	11.90

ОКРУГА: ВІРДЕЙЛ, САСК. —
Парох: о. Е. Швець.

Сембург	4.55
Нипавин	4.00

ОКРУГА: ФОРТ ВІЛЛІЯМ, ОНТ. —
Парох: о. С. Герус.

Форт Вилліям	10.00
Вест Форт Вилліям	19.00

ОКРУГА: НОРТ БЕТЛФОРД, САСК. —
Парох: о. Кравченко.

Гесліп	22.65
Мелов Лейк	9.65
Витков	17.00

ОКРУГА: ШІГО, САСК. —
Парох: о. Г. Удод.

Фовм Лейк	12.00
Шіго — Місто	22.00
Тофнел	6.05
Винярд	28.00
Едмор	11.00

ОКРУГА: МИРНАМ, АЛТА. —
Парох: о. А. Хруставка.

Бросов	15.65
Лузнин — Топорівці	8.60
Слава — (Полуднева)	8.75

ОКРУГА: МЕЛФОРТ, САСК. —
Парох: о. М. Критюк.

Ґлоов Крік	10.00
Гроплнд — (Півн.)	10.00
Бруксбі	10.00
Годсон Бей	12.00
Мелфорт	5.50
Ервуд	2.00
Прейрі Ривер	3.50

ОКРУГА: ФОРТ ФРЕНСЕС, ОНТ. —
Парох: о. М. Овчаренко.

Форт Френсес	19.25
Атікокан	15.00
Рейни Ривер	5.25

ОКРУГА: ҐАЄС, САСК. —
Парох: о. С. Ґреділь.

Кобзар	3.00
Стінен	9.34
Норквей	1.25
Денбурі	5.00
Свон Ривер	8.50
Свон Плейн	5.40
Гаєс	1.30
Арран	3.65
Мейбридж	2.50

ОКРУГА: КАНОРА, САСК. —
Парох: о. В. Слозар.

Канора	10.42
Бюкенен	7.10
Сторджис	5.00
Свидова	4.10
Рама	3.80

ОКРУГА: ЛАК ЛА БІШ, АЛТА —
Парох: о. Е. Стефанюк.

Атабаска	7.00
Лак ла Біш	3.35
Бойл	2.80
Норал	2.75
Гресленд	2.26
Сарайя	2.05

ПООДИНОКІ ГРОМАДИ:

ВЕРНОН, Б. К.: В. Ґаврилюк	25.00
ВІННІПЕҐ, Ман.: Громада Св. Михаїла	29.30
ТОРСБІ, Алта: Парох о. О. Щербань	23.00

(Докінчення буде)

В. Будзиновський

ДО ВІРИ БАТЬКІВ

(Історичне оповідання)

(Продовження)

— Марійко! — шепнув недужий. — Коли той піп не хоче висловідати мене, то нехай вступиться! Ти нахилися до мене...

Мати хотіла відтягнути Марійку від недужого і вхопила її за руку. Але дівчина вихопила руку і нахилялася, майже приклала ухо до його уст.

— Марійко! Побачимося. Я тебе тут на сім світі лишаю вільну. — Прошу тебе не лишайся сама. Найбільше рік, як звичай каже. Але й се забогато. Потому віддайся. Зробиш обовязок, який сам Бог вклав на жінку. Се, що любиш мене, несміє стануги поперек дороги до того, що твій обовязок... Виберн такого, що лишився вірний вірі твого батька... Як був також такий і ти не погордила мною. Все іди за голосом твого власного серця, то й сама будеш знати, в якій вірі маєш колись попращати сей світ...

Замовк і заплющив очи, але її руку все ще держав у своїй долони.

— Любий! — скрикнула. — Тепер сама бачу, що не твоя вина. Не твоя вина, що доручаємося не лиш на сім світі... Але я тебе, любий, таки не покину. Не розлучать нас! На тім світі знов зійдемося, бо я вертаю до віри твоїх і моїх батьків! І я вмру в тій вірі, що ти!

— Ошаліла! — крукнула мати, заломивши руки.

— Дитино, що ти верзеш?! — додав пріор. — Не боїшся кари Божої? Не боїшся, що грім Божого гніву вдарить в твою божевільну голову за таке богохульство?!

Марійка підвелася, глянула пріорови просто в очи і промовила:

— Богохульник той, хто зве себе заступником Бога милосерного, а не хоче змилосердитися над грішною душою, котра покаялася; шкодує пару слів потіхи для такого, що має стануги перед найвищим судією; шкодує пару слів молитви, пару слів просьби, щоби той предобрий судія грішника помилував. Ти уявляєш собі Бога як гайдука з червоними від скаженої люти очима, з кийчуком в руках, як істоту, що лиш карає лютими карами. Не проможить до мого серця наука голошена устами серця закаменілого і мстивого. Не тобі метати Божі громи на мою голову, хоч і вона грішна. Піп моїх батьків бубни вволив волю католикови, не простягаючи кіттів по його душу. Не лишавби його без потіхи. Не відказабби просьби до Всевишнього, щоби милостив був грішникови...

Чула, що вимираючий стис, хоч дуже легко, її руку і пустив.

— Любий; Кудиб ти не пішов, покинувши сей світ, піду за тобою. Будемо назад в купі, бо і я вмру в твоїй вірі!

Павло мабуть чув се, бо його лице прояснилося.

— З того сну він вже не пробудиться, сказав пріор. — То агонія. Саме тепер чорти розпалениии кліщами тягнуть з него його душу...

— Як би чорти тягли, — відрізала Марійка — то буби біль на його лици... воно бодай замрачилосьби. А воно... дивіть, як прояснилося... Неначе дитина снить любі сни... Міркую, що ви вже тут непотрібні... Мабуть його душа сама знайшла ту дорогу, на котру я вас просила справити його.

— Ходім! — сказав пріор до старої Липської. — Тепер тут вже повна хата чортів.

Пішли обоє до головного будинку двора, до мешкання Липських. Пріор заперся з Липською в послідній кімнаті. Довго вони там балакали. По розмові пані принесла папір і чорнило. Пріор написав якусь грамоту, пані підписала її. Підписав також пріор, як свідок. Сховав грамоту за пазуху і відіхав.

Марійка сиділа коло недужого і наслухувала. Його віддих ставав щораз слабший. Нараз здрігнулася, бо покоївка, котра непомітно увійшла в комнату, стануда за нею і шепнула їй до уха:

— Паннунцю...

— Що хочеш від мене? Ідн геть!

— Паннунцю!.. Я мушу вам щось сказати, але дуже боюся...

— Лиши свої відомости для себе.. Я тепер...

— Вам треба се знати, саме тепер..

Вам і панічеви грозить велика біда...

— Аж тепер Марійка глянула на покоївку лилтливо.

— Я підслухала, що пані говорила з тим черевайком.

— З яким черевайком?

— А з тим францішканцем.

— Знаю, що говорили. Про чортів тай про пекло.

— Ні, паннунцю. Вони балакали про панича. Що його позавтра викинуть з відси... живого чи вмерлого...

— Хто викине? — скрикнула Марійка.

— Цитьте, паннунцю, щоби панич не пробудився.

— Кажи, хто викине.

— Прилуть гайдуки пріора і викинуть... Пані підписала якусь грамоту на ваш маєток. Завтра пріор впише грамоту в гроді... Лиш нікому не виявіть, що то я вам сказала...

Марійка схопилася, тай до матери — Чи то правда, мамо, що гайдуки пріора прийдуть викидати Павла з нашої хати?... Мого суджсного з моєї хати?...

— Вже знаєш?... Коли вже се знаєш, то треба тобі знати й те, що сей двір з цілим сим маєтком вже не твій і не мій Від позавтра ся хата вже буде жіночим монастирем. В жіночім кляшторі мужчини не можуть бути. Отже й Павло Крипський мусить виїхати відси. Як не схоче, або не буде міг, то його винесуть.

— Який монастир?

— Я нині записав...

— Ви мамо, ви записали на монастир мій маєток?.. Мій?!

— Твій, чи не твій, але записала. Чейже до суду не завдаш рідну маму! А хоч і завдаш, то суд маєтку тобі не віддасть. Окрім присуду в твою користь, ти мусіlаби мати ще гайдуків, щоби двір відобрали силою від монахинь... Отже позавтра тут вже буде монастир. Я сама вступаю до того монастиря і ти посвятиш своє життя хвалі Божій. Така була й твоя воля. Ти сама казала, що як не вийдеш за Павла, то вступиш до кляштору. Завтра грамота буде вписана в гроді, позавтра пріор привезе монахині, котрі обіймуть двір в посідане.

Марійка стояла наче поражена громом. Хвилю думала... Випрямилася сказала тихо, але рішучо.

— Як Павло вмре, то буде лежати там, де лежить, аж до похорону. Як не вмре то не дам викинути аж до хвилі, коли можна буде без шкоди для здоровля перенести його до його села. Але... тоді й я піду за ним. В кляшторі не лишуся... Внідтіс мені з голови.

Відвернулася і вийшла. Коло недужого сидів Панько.

— Хлопче — промовила до него. — Не бойшся за свою віру і за свого панича, що тобі був за товариша і за брата, важити життем?

— Як би боявся, був би з паничем не ходив до батька Хмеля.

(Далі буде)

Два студенти-комсомольці москвичі прийняли католицтво

Два студенти Учительського інституту імені Леніна в Москві, Крутіков і Хазанов, бувші комсомольці, прийняли католицтво. Тому що вони зроду не були охрещені, то католицький священник церкви Св. Люі при французькій амбасаді охрестив їх, і там вони навчаються католицького Катихізиса.

Один з них уже був призначений на становище політичного інструктора при комсомолі (Комуністичний Союз Молоді), — повідомило радіо „Свобода" в Мюнхені під кінець січня ц. р.

Громади, які вже сплатили свій бюджет до Консисторії за 1964

(Виказ по день 31-го січня 1965)

Содубрі, Онт — Громада Св. Володимира; Січ — Коломия, Алта.; Гефорд, Саск.; Шелл Велей, Ман.; Канора, Саск — Громада Успенська; Інісфрі, Алта.; Калмар, Алта.; Бруксбі, Саск.; Вест Торонто, Онт. - Громада Св. Андрея; Гемилтон, Онт.; Арбака, Ман. — Громада Св. Петра і Павла; Вінніпеґ, Ман. — Катедра Пресв. Трійці; Флин Флон, Ман.; Бонівіл, Алта.; Тідор, Саск.; Четам, Онт.; Едмонтон, Алта. — Громада Св. Михаїла; Брендон, Ман.; — Шепинці, Алта.; Оновей, Алта.; Годсон Бей, Саск.; Вадена, Саск.; Норал, Алта.; Транскона, Ман.; Витков, Саск.; Стрий, Алта.; Едмонтон, Алта. — Громада Св. Ілії.

Канцелярія Консисторії.

ВЕЛИКОПІСНІ БОГОСЛУЖБОВІ КНИЖКИ

ВЕЛИКОПІСНІ СЛУЖЕННЯ, з таким змістом: Пасії, Канон про Розп'яття Господне і про Плач Богоматері; Надгробна Утреня в Страсну Суботу; Непорочні з Похвалами на три Статті. — **Ціна $1.00**

ПОКАЯННИЙ ВЕЛИКИЙ КАНОН СВ. АНДРЕЯ КРИТСЬКОГО: Утреня з Покловами; Великий Канон Св. Андрея Критського. **Ціна $1.00**

СЛУЖБИ БОЖІ в Страсний Четвер, П'ятницю й Суботу, такого змісту: Утреня в Страсний Четвер; Служба Божа у Великий Четвер (Літургія); Страсті; Вечірня Великої П'ятниці; Утреня Великої Суботи; Служба Божа у Велику Суботу (Літургія); Освячення Пасок; Молитва на роздріб Артоса; Похорон у Великодньому Тижні. — **Ціна $2.00**

Замовлення й гроші посилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Canada

Отець Михаїл

РОЗМОВА З ВІРНИМИ

ПІСТ

За кожним постом слідує велике Свято. Піст, отже, є час приготовання до великого Свята — до великої радості. Піст не треба вважати таким часом, в якому „забороняються" життєві радості. Посту не треба вважати часом, в якому треба відноситись з належною пошаною, бо це час нашого служіння і собі, і Господу Богу. Перед кожним може постати ось таке питання: як мені жити, щоб бути гідним своєї Віри? Як віднестись до посту? Церква відповідає: Час посту — це час душевного збагачення; це час, якого присвячуємо на частішу участь у Богослужбах, на читання Святого Письма, на пробування в Молитві, на поминання померших, як ведення спокійного життя, на звершення діл милосердя.

Як це можемо виконати? Церква навчає: візьми себе в руки й здисциплінуй себе; споживай скромну поживу, пробувай в Молитві, бувай на Богослужбах, не бери участи в гучних забавах і танцях, не справляй весіль, приготуй себе прийняти й прийми Таїнство Святого Причастя, поминай в Молитвах і Богослужбах живих і мертвих, здержуй себе від тілесного насичення, а збагачуй себе духовним кормом.

Хто вважає піст як час „заборон", той переживає його наче увязнений невільник. Хто вважає піст як час служіння Богові, той переживає час посту з радістю.

Святий Симеон Солунський навчає так:

„Ми постимо той піст (Великий Піст), названий Святою і Великою Чотиридесятницею, як і постив Господь для очищення нашого, для освячення... І так той піст продовжується однаковим числом днів, як і піст Господа нашого, то є сорок, а за ним одна седмиця (тиждень) у пам'ять Страстей Його.

„Але Він постив не для того, що йому піст був потрібний, бо ж Він безгрішний! Але постив Він ради-нас. Він совершив те, щоб дати нам приклад посту, щоб зневажити Адамове переступлення й щоб оздоровити те, що впало в зіпсуття.

„Для того-то Святі переживали пости для розрішення від клятви, що слідувала за нестримливістю. Для того шанували його й Пророки, особливо Мойсей, Ілля, Даниїл і иноті другі. Потім те велике діло вшановувалось й Апостолами, й Ієрархами, й Преподобними.

„Тому, за прикладом посту Спасителя, і нам даний піст для примирення пожадливої утроби, для очищення нашого й воскресення. Отож і тому, в кінці того посту, нам об'являється не смерть, а воскресіння живого, постившого, за нас умершого й воскресшого і нас совоздвигших із Собою".

Апостол Петро навчає: „Христос пострадав за вас, і залишив нам приклад щоб і ми пішли слідами Його" (1 Пет 2:21).

Великий Піст

Десять Неділь готуємося до святкування найбільшого Свята — Воскресіння Господа нашого Ісуса Христа. Трьома Неділями приготовляємо себе до сорокденного посту. Після цього посту переживаємо дні Страсного Тижня. Цілий час постів (сорокденний і Страсний Тиждень) називаємо часом Великого Посту.

Неділя Митаря й Фарисея

Четверта неділя перед Великим Постом — це Неділя Митаря й Фарисея. Ця назва походить від змісту Святої Євангелії, яка призначена на цю неділю.

Одного разу Ісус Христос промовив притчою: „Два чоловіки до храму ввійшли помолитись, — один фарисей, а другий був митник. Фарисей, ставши, так молився про себе: „Дякую, Боже, Тобі, що я не такий, як інші люди: здирщики, неправедні, перелюбні, або як цей митник. Я пощу два рази на тиждень, даю десятину з усього, що тільки надобаю!" А митник здалека стояв, та й очей навіть звести до неба не смів, але бив себе в груди й казав: „Боже, будь милостивий до мене грішного!" Говорю Вам — промовив Ісус, — що цей повернувся до дому свого більш виправданий, аніж той. Бо кожен, хто підноситься, — буде понижений, хто ж понижається, — той піднесеться (Лука 18:10-14).

Господь навчає нас, щоб ми збулися гордости й величання самого себе, а щоб підходили до Бога з покірними серцями, признаючи свої блуди й недостачі.

Неділя є перший день тижня. Неділю святкуємо як тиждений день Воскресення, бо в перший день тижня Ісус Христос воскрес із мертвих. Але від неділі Митаря й Фарисея тижні починаються інакше; від цієї неділі тижні починають ся від понеділка, а закінчуються неділею, а Страсний Тиждень починається понеділком і кінчається суботою.

Неділя Блудного Сина

У третю неділю перед Великим Постом читається Євангелія про блудного сина. Цією притчою Ісус Христос навчав. що Бог Отець не тільки справедливий. але також безмежно милосердний. Через Церкву (як свого часу через уста Спасителя) навчаємось, що ніктота людина не сміє впадати в стан безнадійности. Наука Спасителя вказує нам, що завжди найгіршому стані, людина може покаятися, навернутися і поєднатися з милосердним Богом.

Задушна Субота

Субота перед М'ясопустною Неділею, друга перед Великим Постом, називається М'ясопустною Суботою й „Задушною суботою". В цю суботу відносимо молитви за спокій душ померших. Молитви й Святу Літургію присвячуємо для поминання всіх померших — ближніх і знаних нам, і тих, які нам особисто не були знані.

Церква навчає, що аж на Страшному Суді кожен отримає належну нагороду вічної радости, або вічного смутку. До цього часу душі померших перебувають в стані передчуття або вічного щастя, або вічного прокляття. Церква навчає, що померші користають застуничеством нашим, молитвами живих особливо соборною молитвою вірних — літургією.

В очах Церкви померші не перестають бути членами Вселенської Церкви, хоч перестали служити в Церкві на землі. Душі живих і мертвих пов'язані любов'ю, яка ніколи не переривається. Тому й Поминальну Богослужбу часто називаємо „Службою любови".

Неділя М'ясопустна

Почавши від другої неділі перед Великим Постом, починаємо входити в глибше служіння посту. Церква навчає, щоб від цієї неділі не споживати м'ясних страв. Практично, це виконуємо порядком родинної й особистої дисципліни. В краях, де м'ясо й так рідко споживається, або в краях, де трудно оминути м'ясні страви цілковито, належиться встановити не менше трьох днів кожного тижня, в яких сіті страви й м'ясні страви не споживаються.

Євангелія цієї неділі пригадує нам Заповідь: „Люби Господа Бога твого цілим серцем твоїм, всією душею твою, і всією думкою твоєю; — й люби ближнього твого, як себе самого". У тексті Євангелії є наука про Страшний Суд. „Коли ж прийде Син Людський у славі Своїй, і всі Ангели з Ним, тоді Він засяде на престолі слави Своєї. І перед Ним усі народи зберуться, і Він відділить одного від одного їх, як відділяє вівчар овець від козлів. . ." (Матв. 25:31-46). Далі подається наука, що перед Престолом Судді ми представимо себе такими, якими ми по суті є за життя на землі, у відношенні один до одного й до волі Божої. Церква, пригадавши нам конечність позбутися самолюбства й гордости, вказавши на милосердя Боже, й закликавши нас до навернення (покаяння), — пригадує слова Спасителя, тобто Його науку про Останній (тому й Страшний) Суд.

У середу і в п'ятницю цього тижня Святої Литургії не бувае. Тим ми вже починаємо входити у Великий Піст.

***

Мені не ясно, чому в Церкві навчають, що гроші є корінь всього лиха?

Гроші не є коренем всього лиха. Гроші репрезентують наш час, наші сили й працю. Той, хто має гроші, — повинен ними творити добрі діла (служити). Хто відмовляється служити, той, очевидно, відмовляється п о с л у ж и т и будь кому своїм часом, і силою, і працею. Тому Апостол Павло каже Тимофеєві: „корінь усього лихого — то г р о ш о л ю б с т в о" (1 Тим. 6:10). При Чині Вінчання Священик благословляє молодих словами Молитви: „. . .Отець, Син, і Святий Дух, Всесвята і Одноістотня, і Животворядна Трійця. . . нехай наповнить вас всіма добрами, які є на землі." Не гроші, а **грошолюбство** є коренем лиха.

—o—

Всяку кореспонденцію у справі цієї рубрики, просимо висилати на адресу:

Father Michael,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Провід жидів за забороною очорнюючої літератури; єговісти – проти

Президент Канадського Жидівського Конгресу заявив, що ця жидівська організація є за тим, щоб уряд Канади законом заборонив „очорнюючу літературу" (включно з пресою).

Речник єговістів, Геррис, став проти цього. Він сказав, що коли дана преса когось атакує, то він має можливість у пресі боронитися.

Специфічно тут ідеться про антисеміцьку літературу в Канаді, в якій атакується жидів.

Обидва вищезгадані речники висловили ці свої заяви по телевізії Сі-Бі-Сі 24 січня.

На тему „українських патріярхатів" – православного й католицького

Д-р М. Шлемкевич опублікував у редагованому ним журналі „Листи до Приятелів" (ч. 139-140, книжка 9—10, 1964 р. Нью-Йорк) статтю п. з. „Щоб землю з небом в одне злучити", в якій він підтримує погляд, щоб створити Українські Патріярхати — православний і католицький; створити їх поки що в розсіянні, тобто поза межами України, а згодом, коли Україна буде вільною, перенести їхні центри в Україну. Д-р М. Шлемкевич пише, що православні українці загалом є проти концепції створення Українського Католицького Патріярхату (він мав би називатися „київсько-Галицьким і всієї України), він (д-р Шлемкевич) висловює свій погляд, що у православних українців у дійсності немає оправданих підстав до такого цього.

Чи справді „хворобливе почуття меншевартости" у православних українців?

„Два патріярхати — символи незалежности обох Церков: української католицької, раз на завжди звільненої від посягань польського католицизму, православної — у спільноті православних Церков, незалежної від московського православ'я.

Тоді вже внутрішньою українською проблемою було б установлення між нашими Церквами християнського співжиття, яке після релігійних війн настало в культурних країнах світу. Приклад дають державн з різними віровизнаннями, як ЗДА, Англія, Німеччина. Взаємини Церков у цих державах — це не прозелітизм, навертання, але пошана одних одними, і що-найбільше шляхетне суперництво в поглиблюванні релігійного світогляду і християнської, не тільки проповідуваної, але практикованої моралі і тоді також тілки українською справою було б устійнювати відношення до екуменічних християнських рухів.

Трудно розуміти чому православні чи католицькі українці мали б тривожитися перспективами такої будуччини. Особливо дивно було б, коли б тривожилися православні. Адже Польщі й її ненависного, насильного католицизму — немає тут, у вільному світі, і — сподіваємось — не буде вже в Україні. Зрештою, навіть у цьому неправдоподібному випадку, себто в випадку повороту західних окраїн України під владу Польщі, першим старанням польського окупанта було б знищити саме український католицький патріярхат. Скоріше могли б непокоїтися українські католики, яких в Україні далеко менше. Тож коли б справді православні тривожилися католицьким патріярхатом, що ще не затерті сліди колишніх, сьогодні неактуальних, ресантиментів, бо це означало б хворобливе почуття меншецінности. Психоаналіза повчає, що такі душевні комплекси лікуються виведенням їх і їхніх причин із нетрів підсвідомости на ясне світло свідомости. Це завдання розмови братів між собою; це завдання релігійної і політичної української мисли, спокійної, далекої від усякої демагогії."

Так, між іншим, написано в обширній і цікавій статті д-ра Шлемкевича.

Якщо б ми погодилися з таким поглядом, що православні українці „боятся" евентуального створення українського католицького патріярхату, дарма що українці католики становлять в Україні меншість, лише що вони страждають „хворобливим почуттям меншецінности", то тоді, послідовно (православні українці), мусіли б також вірити, що „хворобливим почуттям м е н ш е ц і н н о с т и" найбільше страждає Католицька Церква; де лише католики становлять більшість і їхня Церква має там великий вплив, там не дають свободи релігії некатолицькій меншості. Напр., в Іспанії і її урядом Католицької Акції не дають свободи релігії протестантській меншості, яка становить лише 30 тисяч. Католицькі мільйони бояться 30-х протестантських тисяч! Отже — виходило б — тут є крайньо-хворобливе почуття меншевартости.

Українська Православна Церква не забороняє своїм вірним бувати на українських оказіях церковного характеру, отже не лякається, що б. бува, „сильні" католики не переманили їх до себе; натомість Католицька Церква забороняє католикам бувати на церковних оказіях православних українців. Отже, як видно, тут у католиків знову таки виявляється хворобливе почуття меншевартости.

Як порозумітися, щоб співжити?

Немає підстав не погоджуватися з д-ром Шлемкевичем у тому, що до церковно-релігійних спорів іноді треба підходити також з медико-психологічного боку („хворобливе почуття меншевартости", „ресантимент" і т. п.), — але треба так підходити до обидвох сторін, отже й до католицької, не лише до православної сторони. Та все ж таки ця проблема релігійних спорів є багатогранною, отже її не можна обмежити лише до психологічного боку.

Католики не бояться бути в майбутній Українській державі з великою православною більшістю, бо вони знають, що православні українці загалом толерантні. Наприклад, Українська Православна Церква поминає Панахидами визначних українців католицького вірісповідання, а українці католики у своїх церквах не поминають Панахидами визначних українців православного вірісповідання.

Тут ідеться не про те, якого хто буде вірісповідання триматися в майбутній Українській державі, а йдеться про те, якій церковній владі він буде підлягати: українській, чи не-української та ще й закордонній? Католики підлягають папі в Римі, отже виринає питання: чи в таких випадках, де накази Римського папи йшли б врозріз з наказами інтересів української нації і її держави, то чий наказ був би важнішим для правовірних католиків: наказ Риму, чи наказ України?

Православні українці лякаються не інших вірісповідань за їхне якесь інакше віруання в Бога, а лякаються вмішування чужих чинників в українські справи; і вони лякаються того не як православні, а лише як українці; лякаються не того, що може католики перемогли б їх в Україні, а лякаються того, що сам факт боротьби був би програною українства як такого, — незалежно від того, котра б там сторона не виграла. Сам факт внутрішньої боротьби є програною нації.

Релігійне співжиття в ЗДА. Німеччині, Англії, Канаді і т. д.? Так, але не в Іспанії, не в Італії, не в країнах Латинської Америки.

Католицька Церква лише там е за толеранцією (лише для себе), де вона є в меншості, а де вона становить більшість, там вона переслідує не-католиків. В Англії є взаємна толеранція тому, що толерантними є англіканці, а вони становлять більшість. Католицька Церква там е в меншості, отже вона мусить бути „толерантною".

Німецькі католики запросили німецьких протестантів, як обсерваторів, на II Ватиканський Собор, а українські католицькі єпископи звернулися до українських православних єпископів, щоб ті прибули на II Ватиканський Собор до Риму і з „покірним проханням" піддалися папі.

У західній Україні під Польщею коло сім мільйонів усіх українців приблизно половину становили православні, а другу половину — греко-католики. Але в усій Галичині по греко-католицьких церквах не більше було помнянти Панахидами ані Шевченка, ані Петлюри, ані нікого іншого з визначних українців православного вірісповідання, — єпископат заборонив.

Як уже було сказано, Українська Православна Церква не забороняє своїм вірним бувати на таких оказіях українців католиків, що пов'язані з церковними обрядами, а українцям католикам заборонено бувати на подібних оказіях у православних українців.

***

Так воно було в західній Україні, так воно є в розсіянні у вільному світі. А чи інакше воно було б в Україні, і хто тут може дати запоруку? На д-ра Шлемкевича і його журнал „Листи до Приятелів" уже 1964 р. була атака із сфер еп. Амвросія Сеннишина з приводу статті проф. В. Кубійовича в обороні українства, і вікто з єпископату не заступився за них. Звідти є запорука, що в Україні було б краще?

Бажання д-ра Шлемкевича — щоб була згода в семействі — дуже благородні. Але якщо б навіть усі українці католики були такі, як д-р Шлемкевич, але таким не був би сам папа і його курія в Римі, то все таки справа міжцерковних відносин в майбутній Українській державі була б проблемою. Справа бо в тому, що Українська Православна Церква незалежна від чужих церковних центрів, сама вирішує свої справи, отже від неї залежить справа співжиття з українцями католиками; але українці католики хоч би хотіли, то самі на жодні компроміси не підуть без дозволу Риму. За них папа вирішує справу чи відношення до православних українців. Отож, як же православним українцям порозумітися з українцями католиками, коли в церковних справах не вони самі рішають про себе, а за них рішають чужі церковні власті?

Треба мати на увазі, що католиків зобов'язує Догматична Конституція Католицької Церкви, в якій виклято всіх тих, хто не визнає папу за „непомильного" у справах віри й моралі і „Намісника Христа".

Тобто, українці католики зобов'язані і православних українців трактувати, як „проклятих" Римом, і відповідно до цього поступати з ними так, як з „проклятими".

КНИЖКОВИЙ ВІДДІЛ Складу Церковних Речей при Консисторії має широкий вибір релігійної літератури в англійській мові. По інформації звертайтесь на адресу Складу:
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЗВІТ
з діяльности Ради Українських Православних Шкіл на Сході Канади за 1963/64 навчальний рік

(Продовження)

Гемілтон: Школа при гром. церкви св. Володимира.
(Навчання прот. тижня)

1963/64 навч. рік, переведено до наст. класс: І — 15, ІІ — 21, ІІІ — 17, ІУ — 20, разом — 73.

1964/65 навч. рік, вписалося: І — 25, ІІ — 16, ІІІ — 25, ІУ — 15, разом — 81.

Різниця: І +10, ІІ —5, ІІІ +8, ІУ —5, разом +8.

Курси українознавства при цій громаді в 1963/64 навч. році мали курсантів: на І-му — 23, на ІІІ-му — 22. Курси ІІ та ІУ не мали слухачів. Із зазначених 45 курсантів переведено до наступних курсів лише 15 і 18. На 1964/65 навч. рік записалося на І-й курс 13, на ІІ-й 16, а ІІІ і ІУ курси лишилися вакантними. Загальна кількість курсантів зменшилася на 4 курсанти. Наука на курсах відбувається по п'ятницях.

Дитячий садок працює по суботах, на 1964/65 навч. рік вписалося до садка 15 дітей. Танцювальна група „Зірка" мала й має в молодшій групі 15, а в старшій 39 дітей — разом 54. Загалом навчально-виховними закладами гамілтонської громади охоплено 121 дітей і юнаків (згл. юначок).

Пед. персонал: о. В. Федак (релігія та історія Церкви), директор школи й курсів і він же викладач — Федір Ігнатюк, учителька: А. Скірко, Р. Ванджура, В. Логин, а на курсах українозн. О. Кульчицька (мова та літер.), М. Севелей (історія та географія України). Дитячий садок провадять: голова Д. Бродлед, заст. Г. Козак і помічниці: Г. Ігнатюк та О. Козак. Танками керує Ю. Микитюк з помічницею пані Німець. Увесь педаг.-виховний персонал складається з 13 осіб (4 учителі та 9 учительок).

Ст. Кетерине: Школи при гром. св. Юрія Переможця.
(Навчання по суботах)

1963/64 навч. рік, перевед. до наст. класс: І — 7, ІІ — 7, ІІІ — 7, ІУ — 0, У — 5, разом — 26.

1964/65 навч. рік, вписалося: І — 8, ІІ — 3, ІІІ — 7, ІУ — 5, У — 0, разом 23. Різниця: І +1, ІІ —4, ІІІ 0, ІУ +5, У —5, разом —3.

Педагогічний персонал складався: о. Е. Чижів, учителька А. Кушова та Н. Головань, дир. П. Казанівський, разом 4 особи.

Ніягара Фолс: Школа при громаді св. Ап. Петра й Павла
(Навч. по суботах).

1963/64 навч. рік, кл. І — 7, ІІ — 5, ІІІ — 9, ІУ — 1, разом 22.

1964/65 навч. рік, вписалося: (немає відом.).

Педагогом цих 22 учнів був один о. Ю. Цукорник, який навчав релігії, мови, літератури, співу і 22-х з 31 учнів перевів до наступних класс. Він же (о. Ю. Цукорник) у Велланді, гр. Пресв. Трійці, раз на два тижні по 4 години навчав 5 учнів, яких усіх перевів до наступних класс.

Гримсбі: Школа при громаді церкви св. Юрія
(Навчання по суботах).

1963/64 навч. рік, переведено до наст. класс: І — 5, ІІ — 5, ІІІ — 0, ІУ — 0, У — 0, разом 10.

1964/65 навч. рік, вписалося: І — 9, ІІ — 6, ІІІ — 6, ІУ — 6, У — 1, разом 22.

Різниця: І +4, ІІ +1, ІІІ 0, ІУ +6, У +1, разом — +12.

Педагогів двоє: о. Ю. Ференсів (навчає релігії й інше в 2-й класі) та Е. Степова вчила першу класу.

Монтреаль: Школа при гром. св. Софії
(Навч. по сучотах).

1963/64 навч. рік було учнів по класах: І — 30, ІІ — 25, ІІІ — 24, ІУ — 23, У — 15, УІ — 11, УІІ — 5, разом — 133.

(Далі буде)

ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ МИХАЙЛЮКІВ
Торонто, Онт.

17 жовтня 1964 р., рідня й приятелі подружжя Михайлюків ушанували їх відзначенням ювілею 25-ліття їхнього подружнього життя.

Коли ювілятів увели в залю, в якій відбувась ювілейна гостина, присутні в залі зустріли їх оплесками, а оркестра відіграла їм музичний привіт.

Господар ювілею — п. С. Яніцький, виголосив з цієї нагоди відповідне слово, яке викликало хвилю оплесків, як вияв пошани ювілятам. По цьому господар попросив о. С. Гуцуляка перевести молитву та поблагословити страви. Гостина почалась піднесенням тосту ювілятам.

По вечері слідували привіти від рідні та приятелів ювілятів. Першим промовляв о. С. Гуцуляк, який походить із сусіднього села від ювілятів.

Подружжя Михайлюки — це широко відомі члени православного громадянства в Торонті. Вони є членами Катедральної Громади Св. Володимира, в якій славляться своєю працьовитістю. Пані Маршалка сестра — при цій громаді; вона є членкинею СУК — відділ Княгині Ольги.

Ювілятам мають двох синів: Василя й Івана; це вони украсили своїх батьків коржаками при вході в залю.

Від місцевої жіночої організації ім. Кн. Ольги, ювілятів вітала пані Калина Соколюк. З привітом виступав також приятель ювілятів п. Окітка.

Ювілятів обдарували відділ місцевого СУК (подарунок вручила пані Марія Мудрий з Вернон, Б. К., заходами їхніх синів Ромка й Мирослава та місцевих організацій. Це ювілейне відзначення відбулось у Народньому Домі.

Пан П. Кіндрачук — господар ювілейного прийняття, привітав ювілятів та побажав їм відзначити ще й золотий ювілей. Дружба й дружба - - Василь і Геня Прокопці, украсили ювілятів гарними букетами та посадили їх за стіл. Ювілейну гостину приготовило Жіноче Т-во.

Ювілятів, взірцевих членів місцевої православної громади, привітав голова громади, господар ювілею, п. П. Кіндрачук. Від Жіночого Т-ва ювілятів привітала пані В. Кучер, при чому вручила їм китицю квітів. Ювілятів вітав також їхній син Ромко. Він подякував батькам за виховання, побажав їм прожити багато літ, і передав їм від своєї сім'ї подарунок.

Після цього господар ювілею прочитав надіслані телеграми від братів: Стефана — Торонто, Михайла — Вінніпег, Івана — Чіллівак, Б. К. та від братаничів: Василя — Йорктон, Стефана — Ванкувер. Писемні привіти наспіли від прем'єра Канади п. Пірсона, та від брата Петра з Вінніпегу.

Після господар ювілею привітав ювілятів від усіх присутніх і вручував їм подарунок, всі присутні відспівали многоліття.

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ РОМАНА І ВАРВАРИ КРИП'ЯКЕВИЧІВ

23 серпня 1964 рідня й приятелі подружжя Романа і Варвари Крип'якевичів ушанували їх з їхнім ювілеєм 25-ліття подружжя й обдарували їх подарунками. 17 жовтня м. р. цей ювілей подружжя Крип'якевичів був відзначений у Вінніпегу.

До слова попрошено о. прот. Л. Дячину. Він згадав всі заслуги ювілятів на народній і церковній ниві та побажав, щоб Господь сподобив їх дожити до золотого ювілею.

Від Нар. Дому ювілятів привітав п. В. Вишничук; він згадав всі заслуги ювілята перед цією організацією і сказав, що з такими людьми, як ювілят, є приємно працювати.

Вкінці промовляв сам ювілят, Р. Крип'якевич. Він подякував всім за цю несподіванку і сказав, що поза приємними споминами, цей вечір є доказом того, що вони мають добрих приятелів, за що він висловив сердечну подяку всім від себе й своєї дружини.

З нагоди цього ювілею була переведена збірка на пресу. Із зібраних 25 дол. на прес фонд „Вісника" і „Укр. Голосу" та на клюші передано по 10 дол.

Щире спасибі жертводавцям, а ювілятам побажання многоліття.

П. Кіндрачук.

РОКОВІ ЗБОРИ СИРОТИНСЬКОГО ТОВАРИСТВА

Річні збори Українського Православного Сиротинського Товариства в Едмонтоні відбулися в інституті Св. Івана вечером 17 грудня, 1964 року. Це є перше товариство такого рода між православними українцями в Канаді. Воно постало 2-ого березня 1964, завдяки завіщенню відомого українського письменника, Бл. П. ОЛЕКСАНДРА ЛУГОВОГО, который записав увесь свій маєток на цю благородну ціль: догляд над сиротами.

Збори отворив заступник голови Товариства, п. Петро Лазарович, заступаючи голову Впреп. о. Прот. О. Хом'яка, який з поважних причин не міг прибути. Пан Лазарович збори обрали председником, а д-ра. Левка Фарину — секретарем зборів. Председник пояснив вимоги статуту відносно потрібного кворуму для перепроваджения рокових зборів й прогласив збори правосильними.

За ним слідували звіти членів управи. Секретар, д-р. Л. Фарина, подав до відома, які обов'язки були сповнені ним біжучого року. Голова Пауш, скарбник Товариства, в якому він познайомив присутних членів з подробицями цілорічної праці Сиротинського Товариства, кінчаючи фінансовим звітуванням. Звіт виказав, що дотепер членів Товариства є 14. З цього числа один член, п. Григорій Фарина, зложив пожертву на цілі Товариства в додатку до членського внеску.

До Управи Товариства на 1965 рік обрано: Впреп. о. Прот. О. Хом'яка — головою; п. Петра І. Лазаровича — заступником голови; д-ра Левка Фарину — секретарем; п. Петра А. Пауша — касиром.

Це нове Товариство ще не розгорнуло своєї праці передбаченої статутом тому, що воно ще переходить стадію організування й задоволення легальних вимог. Українське православне громадянство заключається до участи в ньому. По-більші інформації можна вдавитися до вищезгаданих членів управи, або можна писати на адресу Товариства під числом 10945 — 107 Улиця, Едмонтон.

— ЛГФ

Відкриття й Посвячення нової української православної церкви Св. Преображення в Йорктоні, Саск.

Неділя 25-го жовтня 1964 року зарисувала в памяті всіх православних українців міста Йорктону й околиці гарний і незабутній спомин, бо тої неділі відбулося в Йорктоні відкриття й посвячення Блаженнішими Владиками Митрополитом Іларіоном новозбудованої церкви Св. Преображення. Це був великий і радісний день для цілої Української Православної Громади в Йорктоні, бо вона могла, після важких трудів, завершувати велике діло на славу Божу й на спасіння православних цього міста.

Це велике і незабутнє свято почалось вже в суботу 24-го жовтня, коли на залізничому дворці містечка Мелвел, віддаленого від Йорктону 35 миль, висів з поїзда Блаженнішний Владика Митрополит Іларіон. На дворці стрічають Владику парох о. В. Бойчук, о. П. Зубрицький, голова громади п. Г. Процишин і касир п. В. Крип'якевич Після прибуття автом з Мелвел до Йорктону Владика Митрополит найперше відвідує і оглядає нову церкву, а після цього, у супроводі згаданих священників і членів заряду, заходить до

На порозі нової церкви вітає Владику о. парох В. Бойчук, який просить Владику ввійти в новий Дім Божий, відкрити його й освятити. Під спів хору „Достойно є" Владика входить у Храм, який наповнюється людьми, але всіх вмістити не може, бо число присутніх нараховано на понад півторатисячі людей. Багато людей стоїть надворі, а також у недокінченій залі під церквою, де розставлені голосники. До помочі в цьому прийшла й місцева радіостанція Сі Джей Джі Екс, яка безкорисно поставляла свої машини з голосниками надворі, а з рамени місцевої телевізійної станції фільмовано всі важливіші моменти з відправ і є свята, які опісля передано по телевізійній сітці з Йорктону.

(Далі буде)

У РОКОВИНИ БАЗАРУ
Летбридж, Алта.

У неділю 6 грудня Українська Православна Громада св. Трійці разом з Укр. Грек. Католицькою Громадою св. Володимира урочисто відзначили 43-ті роковини геройської смерти 359 Лицарів Базару та 44-ті роковини Листопадового Зриву у Західній Україні.

Вступне слово виголосив Всечесний отець прот. В. Апонюк, а мішаний хор відспівав кантату до Божої Матері „Од зійшла зоря". П. Іван Новодворський виголосив змістовний реферат на святковій Академії, зв'язуючи в одну духову цілість обидві згадані події.

Пізніше хор під орудою отця Апонюка відспівав декілька бойових пісень. Молода солістка пані Євгенія Черепецька, своїм ніжним сопрано, виконала сольо „Місцю ясний". Найбільш заколюючою точкою було — виступ хору рідної школи під аправним керуванням отця Апонюка.

З добровільних датків на фонд українських інвалідів поступило чотирнадцять доларів і вісімдесять п'ять центів, які переслані до Консисторії для дальшого призначення.

На закінчення Академії з привітанням від Укр. Грекo-

ВІДНОВЛЯЙТЕ ЦЕРКОВНІ РЕЧІ

Надходить Великий Піст — коли найбільше вживається Чашу.

Подбайте завчасу, щоб вона була гарно відновлена — позолочена.

Позолочуємо сосуд по таких цінах:

Більша чаша (без медальйонів)	$14.00
Менша чаша (без медальйонів)	11.00
Дискос з підставкою	7.50
Звіздиця	3.50
Ложечка	2.00
Копіе	2.00
Мировник	2.00

Висилаймте на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

Кат. Громади промовляв п. С. Романюк. А від Православної Громади кінцеве слово виголосив пан М. Бузовський. Закінчили Академію співом „Не пора".

Культ. Осв̀іт. Референт.

ЦЕРКОВНО - ГРОМАДСЬКЕ ЖИТТЯ СВЯТОПОКРОВСЬКОЇ ГРОМАДИ

Монтреаль, Кве.
Відзначення Будівельного Комітету

Цьогорічна Управа Громади Церкви св. Покрови, зразу ж з уходом рокових зборів, влаштувала окремо прийняття для Будівельного Комітету та Управи Громади, які разом будували нову Церкву.

Вручаючи до уваги великі заслуги проводу тої будови, Управа замовила, за проєктом п. В. Друка, золотий ключ, вартістю 130 дол., а артист-маляр В. Мазепа виготовив проєкт почесної грамоти-подяки.

20 вересня 1964 р. відбулося величаве прийняття, яке відкрив Голова Громади п. В. Сойко, тепло привітавши Громаду, членів Будівельного Комітету, Управу Громади та всіх учасників будови Церкви. Після молитви, яку перевів наст. о. О. Костюк, Голова Громади передав ведення прийняття господарю — проф. А. Степовому, який подав коротку історію будови Церкви як Комітетом, так Управою, а зокрема про голову Будівельного Комітету п. О. Канарейського, який обняв обов'язки контрактора (безкоштовно).

О. Канарейський разом зо всіма чл. Буд. Комітету та з Управою Громади — Головою п. М. Жовтоніжком, виконали велику, важку і відповідальну працю в тих умовах, закінчивши будову Церкви за рік. За велику і жертвену працю, згідно з рішенням рокових зборів, п. О. Канарейського нагородили золотим ключем та почесною грамотою подяки, з громовими оплесками присутніх. Всім членам Будівельного Комітету та членам Управи Громади було вручено почесні грамоти персонально, урочисто з похвалою та оплесками. Також вручено грамоти бувшому наст. о. прот. Епіфанію Чижові та інж. Г. Грегорі (Г. Хорошому). Церемонію вручення ключа і грамот перевів у легкій, приємній та вдачній формі — Голова Громади п. В. Сойко. Наст. о. Олексанор тепло привітав усіх нагороджених та закликав до дальшої праці на користь Церкви і Громади. Жіноче Товариство СУК ім. Лесі Українки гостило всіх смачним та обильним обідом. Прийняття відбулося в дружній атмосфері та з великим піднесенням, за яке провідові громади належиться признання.

Храмове Свято

У неділю 18 жовтня відбувся величаве і багатолюдне храмове свято Покрови, за участю В. П. Арх. Михаїла, правячого Єпископа Торонто та і Схід. Канади, з сослужені наст. о. Олександра Костюка, о. Ф. Легенюка, о. Сави Цятухина й о. прот. К. Квасницького, відбулася Архиєрейська Служба Божа величава й урочиста з глибоко - змістовною проповіддю Владики. Прекрасно співав церковний хор під дир. Івана Козачка, який виконав молитву „Херувимську", музики Владики Михаїла, що зробила душевне і миле враження на молящих. Виконання цієї молитви дир. І. Козачком був його успіхом, як і успіхом всього хору.

Після Служби Божої відбулося прийняття в храмовім обідом при великій кількості учасників членів Громади й гостей. Багато було привітань від сусідніх Громад та організацій, був вельми-корисний виступ Владики Михаїла з оцінкою праці Управи і Громади Церкви св. Покрови.

Голова Громади п. В. Сойко оголосив заклик до збірки на виплату боргів, жертвуючи від себе і дружини 600 дол. П. О. Канарейський пожертвував від себе і дружини 600 дол., І. Козачок 500 дол., В. Левченко 500 дол., В. Дуля пожертвував два льоти понад 500 дол. вартости, П. Сарнавський 200 дол., В. Романюк — 100 дол., І. Коровінський — 100 дол., і Жіноче Товариство ім. Л. Українки — 1500 дол. Жертвували й інші для своєї Церкви. Збірка дала у висліді понад 6.000 дол.

До звеличення храмового свята причинилося і те, що напередодні цього свята Управа Громади, зокрема голова — В. Сойко з Управою та групою добрих людей громади за участю фахівців-малярів В. Ждана і Ф. Малиша і ін. вказівками інж. архіт. Григорія Хорошого і арт. маляра Гл. Радченка, власними силами, чудово помалювали Церкву до храмового свята. Це свято пройшло величаво, урочисто та в успіхом, і за це належиться признання Управі Громади і наст. о. О. Костюкові та всій Громаді — за відданість своїй Українській Православній Церкві.

(Далі буде)

ВІСТІ ОТТАВСЬКОЇ ГРОМАДИ
за листопад 1964

Місяць листопад позначився у нас жвавою працею.

14 листопада місячний відділ СУК улаштував осінній базар. Такі речі, як знищики та домашнє печиво — розійшлись дуже скоренько. Фіконсово, базар був успішний.

У неділю 15 листопада в нашій церкві була відслужена Панахида за спокій душі бл. п. полк. А. Мельника, під час якої Настоятель подав біографічні дані про постать Покійного.

21 листопада у Торонті відбувся З'їзд Східньої Епархії. Представниками від нашої Громади на З'їзді були п. А. Данилюк, д-р В. Дарковичі і Впрел. о. В. Сенкшин.

У неділю 22 листопада на Богослуженні у нашій церкві була присутня молодь з „Юнайтед Черч". Перед Літургією о. Парох пояснив гостям символіку й обряди наших Богослужб, та познайомив їх з Православною Церквою взагалі. Цього ж дня у нас відбулись збори з участю представників провінційної екзекутиви ТУС з Монтреалю. Метою зборів була активізація відділів та обговорення можливости відбути черговий провінційний З'їзд ТУС в Оттаві. Увечорі відбулось святкування Листопадових Днів. Після Вечірні о. Парох виголосив відповідну проповідь. Толі слідувала Панахида за полеглих, яку співав церковний хор під керівництвом п. І. Токарика. Прот. М. Подольський і п. И. Фіяла піднесли вінок на символічну могилу від УСС, а п. В. Тріщук і п. В. Керелюк від учасників українців в канадійських збройних рядах. Усе пройшло урочисто, повязано та з глибокою пошаною.

Святкова програма, якою зайнявся п. А. Данилюк — культурно - освітній референт, була добре підготована. Програмою проводив п. В. Мушка. Декорацію сцени виконав артист п. Р. Фіяла. Перша точка, яку проспівав хор, „Боже Великий Єдиний" дала настрій цілому святу. Доповідь прочитав п. інж. М. Світуха, в якій дуже точно і грунтовно познайомив присутніх про значення „Листопадових Днів".

Студент А. Штепа продеклямував поему Б. Лепкого, — „Що написано на Могилах". Студентки п-н Г. Мосійчук і Ірина Кодак відограли фортепіянний дует. На закінчення хор проспівав ще три народні пісні. До стрілецької пісні „Закатчали Дівчатонька" була сценізація могили і хреста з берези, а на ньому вінок з барвінку, козацька зброя та шолом на могилі, що дали видний образ нашого минулого. Чистий дохід вислано на фонд інвалідів.

Субота 28 листопада залишиться в пам'яті оттавських українців світлою подією громадського життя. Під проводом КУК відбувся величавий концерт з нагоди 150-ліття народження Т. Г. Шевченка, в Академічній Залі Оттавського Університету.

Хор „Прометей", під диригентурою п. С. Гушиловича, та танцювальний ансамбль „Верховинці", хореограф — Каміла, прибули з Торонто. Всі їх точки були добре виконані. Пані Люба Жук, з невпинство артиста відограла на піяні Рапсодію Брамс. Прелюд — Барвінського, і Сюїта — Вериківського, за що публіка її нагородила довгими і гучними оплесками. Артист Р. Гошуляк, соліст-бас, проспівав „Свято в Чигирині", „Минають Дні" і „Ой, Дніпре"... йому акомпанювала Оксана Жолкевич.

Проф. Др. К. Біда виголосив доповідь в французькій і українській мовах. Пан посол М. Мандзюк, в англійській мові, виголосив доповідь від про Т. Г. Шевченка, як пророка і визволителя українського народу. „Шевченкові бажання сьогодні стали бажаннями всіх поневолених народів", сказав він.

Усі українські організації взяли участь. На цім святі, крім професури обох університетів, були запрошені представники 20 амбасад.

о. В. С.

Велике Свят-Андреївське свято в Західньому Торонті

У неділю 13-го грудня 1964 року Православна Громада при Церкві Св. Андрея Первозванного святкувала своє Храмове Свято в небувалою урочистістю, з піднесенною радістю і неабиякими успіхами. Якраз бо в цей день, кожись бідна і малозіжна громада провела повне освячення нового і величного Храму, яке доконав Високопреосвященніший Владика Архиєпископ Михаїл у сослуженні численного Духовенства. Стан здоров'я Блаженніщого Владики Митрополита Іларіона не дозволив йому бути з численними зібраними великої радість і віддати разом з ними хвалу Всевишньому Богові за ті щедроти і благословення, які зіслав Він на цю громаду.

Ще до початку Богослужения нову Церкву Св. Андрея Первозванного заповнили парафіяни і вірні з різних околиць торонтонської метрополії, щоб гідно зустріти свого дорогого старенького Владику Михаїла і всечесних отців.

Під чудовий спів хору цієї Парафії на чолі з диригентом п. Юрієм Кісілем відбулося посвячення всього Храму. Новий іконостас роботи майстра Воронїна і мистецького розмалювання відомого нашого маляра п. Кубарського, прикував увагу вірних, яких ледве можна було вмістити в Храмі, а їх було більше як 500 осіб. Високомайстерні ікони святих на іконостасі, приваблива конструкція його деталів, миле поєднання кольорів української бляхитї з золотом наших неосяжних пшеничних ґолів — все це витворювало у вірних той дух взаємної вдячности великому Богові, яким проймалося усе святкування в західньо-торонтонській Свят-Андреївській Парафії.

Пригадав наш дорогий Владика Михаїл усій пастві, що свобода, якою користаємось тут, на волі, зобов'язує нас також бути войовничими борцями за Велику Віру Христову, особливо тепер, коли облудне вчення Маркса, Леніна та інших безбожників окутує своїм збивчим мрюковинням все більші і більші маси людей. „Не вірте, люди, що ми походимо від мавпи, чи тварини, не вірте в безпідставне вчення про еволюцію, бо ми ж діти Бога-Творця — повчав наш Високопреосвященніший Владика.

Після Богослужения відбувся великий братський обід в приміщенні чеського клюбу „Сокіл", що стоїть якраз через дорогу від нашого Храму.

Після смачного і багатого обіду, який приготувало Сестринство Св. Софії при Свят-Андреївській Парафії на чолі з енергійною і працьовитою панею Лізою Росохальською, голова Громади і він же Голова Будівельного Комітету — пан Іван Кийко, відкрив програму святкування, подав короткий опис процесу будови Храму, який вирос мов із землі за неповних 2 з половиною роки.

Пан Кийко згадав, як і належиться, що священик-починатель цього Храму отець Михаїл Кравченко надіслав своє щиросердечне поздоровлення з нагоди святкування закінчення будови Храму.

Пан голова Заряду Громади не побоявся розповісти численним присутнім про великий секрет, яким користалися трудівники громади, водзвигаючи величну золоту-верху святиню, яка стала віколомним пам'ятником української колонії в Торонтонській метрополії, вибиваючи здалека своїми золотистими банями, прикрашуючи західню частину міста своєю екзотикою.

„Ми — промовляв пан Кийко — застосували і застосовуємо в нашій Громаді принцип Християнської, а не Американської демократії. В нас все виконується на засадах доброї волі, а не під тиском чи з примусу. Звичайно, що першу подяку маймо всі промовці адресували Великому Богові, який з ласки Своєї сприяв і допомагав у всіх ділах Парафії, посилав співпрацю, взаємопошану, любов і згоду, — які стали наріжним каменем успішного завершення величної будови."

Пан Кийко, як господар свята, дав слово Настоятелеві нового Храму всечесному отцеві Богданові Горгіці, який не оминув у своїй коротків, але діловій і змістовній промові всіх тих, що спричинилися до завершення будови Храму, віддаючи-найвищу подяку нашому Творцеві.

Владика Михаїл, промовляючи до численних парафіян та гостей з різних Парафій Торонта, як з Катедральної Церкви Св. Володимира, Церкви Св. Димитрія в Лонг Бренч, Церкви Св. Анни в Скарборо, а також до гостей з Гамільтону, Грімсбі, Ошавн та інших, — звернув головну увагу на обличчя української громади в новоотриманій батьківщині Канаді у зв'язку з наближенням її столітнього ювілею.

Владика закликав вірних не жалїти часу, засобів і посвяти робити свої високи у справі збереження українського імени в Канаді.

„А може Милосердний Господь пошле нам ту годину, що наші брати і сестри в Україні попросять нас допомогти їм статн на власні ноги і запитають нас що зробили ми для них?" — продовжував свою повчальну промову Владика.

Владика Михаїл закликав покінчити з взаємним розумінням нашої православности, з хворобою обмеженої парафіяльности, якщо вона ще подекуди може траплятися. „Не „це — ми, а то — ви", а лише — „Ми" повинні ми розглядати і розуміти наші завдання в Канаді, і лише в такому дусі повинні ми радіти з наших досягнень і уболівати за наші промахи чи невдачі. Владика Михаїл — за кликав усіх подбати про те, щоб українське православіе було гідно представлене величним Храмом в серці Канади — Оттаві. Це справа невідкладна і про неї всі ми мусимо подбати.

Немов в унісон з Преосвященним Владикою виступив представник Торонтонського відділу Спілки Визволення України — пан Петро Мельник. Він закликав українську громаду гідно виконувати свої невідкладні обов'язки на міжнародньому форумі, зриваючи маски з фальшивих приятелів свободи — з комуністів, соціялістів та інших безбожників, які зійшли на манівці, забувши покликання Бога і нації. Так як рабіни демонструють перед ООН, викрикуючи на весь світ про переслідування жидів в СССР, так повинні ми не минати жодної нагоди, щоб ставити нашу проблему світовою проблемою.

Чимало промовців виступали з цирими і діловими промовами і привітаннями на адресу Парафії Св. Андрея Первозванного, на адресу Будівельного Комітету, Заряду Громади, Сестринства, Хору, Рідної Школи і т. д.

Великою атракцією свята були гарно підготовлені і чудово виконані деклямації з духовних поезій нашого Блаженніщого Митрополита Іларіона. Їх виконавцями були чудові україночки в наших національних строях — жаваенька і впевнена в своїй деклямації Оленка Булат, відома своєю майстерністю в рецитації Ганнуся Лантух і юнак подружжя Подвигунів, ім'я якого, на жаль, не довелось довідатись.

Хоч Блаженніщого Владики Митрополита не було серед нас, та дух його був з нами, бо його навіяли деклямації нашої молоді.

Наприкінці святкування пан інженер Хороший, головний архітект не лише нашого Храму, розповів присутнім про проблеми, пов'язані з будованих Храмів і високо оцінюючи безкорисливу, самовідданну, щиру працю Голови Громади — пана Івана Кийка, вручив йому на знак пошани букет чудових квітів. Пан Кийко, з натури, щирий і скромний собою, був дуже зворушений такою для нього несподіванкою і відрікся інженерові щирим, братнім, християнським поцілунком.

Храмове Свято Свят-Андреївської Парафії в Західньому Торонті — це ще один крок вперед, це ще одна віха вільного українства на вільній канадській землі, це ще одна історична подія в Історію української нації.

С. Лантух.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. АНАСТАЗІЯ ГУЗЬ

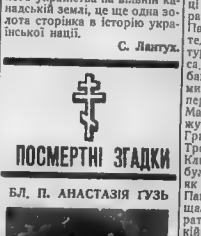

У середу ранком, 16-го грудня 1964 року, упокоїлася в Бозі Анастазія Гузь у шпиталі в Сейнт Боніфас.

Покійна народилася у Вайнтї, Манітоба, 1918 року в родині добре відомих українських піонерів Антона й Анни Фігусів. Початкову й середню освіту отримала в місцевій школі під назвою „Шевченко". Після цього переїхала до Вінніпегу на курс фризіферства і у цьому фаху працювала до кінця свого життя.

Покійна Анастазія Гузь мала добре виховання. Родичі вщепили в неї любов до українського народу й коли вона молодою дівчиною приїхала до Вінніпегу, то зараз вступила до УГПГромади св. Михаїла, до відділу СУМ-К-у при згаданій громаді та до церковного й світського хору і брала в них активну участь.

Року 1951 покійна Анастазія вийшла заміж за Олександра Гузя, а 1954 р. Господь поблагословив їх доченкою. Вона була вірною дружиною свого мужа, доброю та примірною матір'ю своєї доченки, яку виховала в українськім дусі. Належала до УГПКатедральної Громади Пресвятої Трійці у Вінніпезі. й до 23-го відділу Взаємної Помочі. Стан її здоров'я не дозволяв, щоб вона могла бути діяльною членкинею організації, однак вона завжди виконувала свої членські та громадські обов'язки і втішалася повагою та пошаною у великім кругі родини, приятелів і знайомих.

У п'ятницю ввечорі, 18-го грудня, в похоронній каплиці Кропо у Вінніпезі о. мітрат Є. Грицина відслужив Панахиду, яку проспівав Катедральний хор під диригентурою Володимира Богоносця.

Домовина була вкрита багатьма вінцями та квітами. У суботу 19-го грудня перевезено тіло до Вайтї, Ман. Заупокійну Службу Божу відслужив о. мітрат Є. Грицина в УГПЦеркві Пресв. Трійці, а дяком служив п. Клим з Вінніпегу. Церква була заповнена учасниками, які і попереднього вечора на Панахиді. Зворушливе прощальне слово сказав о. мітрат Грицина, який знав покійну ще з дитинства. Похована покійну на церковному цвинтарі на родинній площі де вже спочивають дідусь і бабуня покійної по матері. Над могилою прощальне слово сказав батько покійної, Антін Фігус.

Після похорону відбувався поминальна трапеза в Народньому Домі, в часі якої виступали зо словами співчуття о. Грицина, Теодора Гаврисишин, довголітня подруга покійної; Михайло Сторожук, голова церковної громади у Вайті, та батько покійної. В імені родини, за участь у похороні подякувала всім Анна Фігус, найменша сестра, яка тепер живе в Торонті. Також промовляв вуйко Іван Цесмиструк.

Покійна залишила в глибокому смутку чоловіка Олександра, донечку Марійку, батьків Антона й Анну Фігусів, три сестри: Марію Музику, Ольгу Пацьорку й Анну Фігус, брата Івана, як також велике число дальшої родини, приятелів і знайомих.

На нев'янучий вінок зложено пожертви з призначенням на Колегію св. Андрея у Вінніпегу. Слідуючі жертвували: $50 Антін і Анна Фігус, 25 дол. Анна Фігус; по 10 дол.: Віділя Взаємної Помочі ч. 23 у Вінніпезі, Іван Фігус, Теодора Гаврисишин, Василь і Анна Цесмиструки, Іван і Анна Цесмиструки,

Йосиф і Марія Музики; по 5 дол.: Марія Цесмиструк з Брентфорд, Онт., Василь і Анастасія Сарчуки з Вінніпегу, Богдан Музика, Михайло Сторожук, Василь і Савелія Бак з Вінніпегу, Іван Смілінський з Вінніпегу, Григорій і Ольга Пацьорки, Федько і Анна Цесмиструки. Разом 175 дол.

Пам останнім цілуванні учасники похорону зложили 33 дол.; з того на „Український Голос" 13 дол., на „Вісник" 10 дол. і на „Промінь" 10 дол., тобто на ті часописи, які покійна постійно читала.

Спи спокійно, в канадська земля хай буде Тобі легкою!

Вічна Тобі Пам'ять!

(ДГ).

Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпегу

(Продовження)

Пожертви з нагоди Різдва Христового.

По $100.00: П-во Микола і Анастазія Григорчуки, Стелберт, Ман; Йосиф і Софія Семенішні, Ошава, Онт; Чарлс Василь Тирівський, Вилмінтон, Дел. США: Впрел. о. Прот. Г. О. Васнів, Едмонтон, Алта. (на конто заяви).

По $50.00: Іван П. Горчинський, Кемсек, Саск. (Разом з цією пожертвою п. Горчинський прислав заяву, що так довго, як буде працювати, буде жертвувати на Колегію по $100.00 річно). Впрееся. Владика Андрей, Едмонтон, Алта. (на Капелюшо).

По $25.00: Григорій Гладнюк, Ніягара Фалс, Онт; Іван Гладнюк, Ніягара Фалс, Онт; Стефан Корнило, Вінніпег, Ман; Михайло Серенко, Едмонтон, Алта; пані Ольга Семенюк, Ашерстбург, Онт; Валентин Смочинський, Бурлінгтон, Онт;

По $20.00: Союз Українок Канади відділ в Сарто, Ман; пані Евдокія Олексій, Калмар, Алта. (на Капелюшо); Павло Кіт, Торонто, Онт.

По $15.00: Микола Залозецький з дружиною, Вінніпег, Ман.

По $10.00: Петро Репка, Едмонтон, Алта; пані Катерина Ковальчук, Вінніпег; Іван Трач, Вінніпег, Олександер Назаревич, Вінніпе'; Орест і Анна Бибинці, Вінніпег. Микола Кудрик, Вінніпег.

По $7.00: Н. В. Бочинський, Паплярфіл, Ман.

По $5.00: Олекса Паленчук, Мелов Лейк, Саск; Григорій Кудрик, Ватсон, Саск; Г. Сенючко, Вінфіл, Інл., США; Олекса й Катерина Боднарчуки, Ратвел, Ман; Дмитро Гловський, Шікаго, Ілл., США; Іван Мартин, Соаборі, Онт.

Пожертви при різних нагодах.

По $43.50: Збірка під час Святої Вечері, 18 січня, в Громаді Св. Михайла, Брентфорд, Онт.

По $29.25: Збірка під час похорону бл. п. Івана Івашука $18.25, і під час похорону бл. п. Константина Гуська $11.00, в Громаді Св. Димитрія, Нью Торонто, Онт. (прислав Всеч. о. Т. Міненко).

По $25.00: Збірка на 50-літній ювілею подружжя п-ва Коваків, Курокі, Саск. (прислав п. Ф. Марчінна).

По $10.00: Збірка на похороні бл. п. Миколи Витрика, Бонівіля, Алта. (прислав Всеч. о. О. Сорочук); збірка на похороні бл. п. Василя Думки, Йорктон, Саск. (прислав Всеч. о. В. Бойчук).

По $5.00: п-во Д. Кейпер, Вінніпег, в пам'ять бл. п. Вільди Тисяцької.

Збірка під час відчиту проф. Петра Кондри з Вінніпегу, в Канорі, Саск., в п'ятницю, 29-го січня 1965.

По $20.00: Володимир Миськ.

По $10.00: Орест Миськ, пані Анна Дернак, Петро Компьачук, С. А. Талпаш, Петро Котик.

По $8.45: Дрібна збірка.

По $5.00: І. І. Ойстрик, В. Ременда, о. В. Слюзар, Стефан Кінапчук, Стефан Скорець, Іван М. Данилюк, Андрій Стефанюк, Емілі Василів, Джек Данильків, Волтер Цимбалістий, М. Ю. Козоріз, Н. Лабюк, Павло Ортинський, Емілі Котик, Григорій Охітва.

По $3.00: Г. Ф. Стратійчук, Юрій Козоріз.

По $2.50: п-на Стела Іванів.

По $2.00: Іван Кімацук, Петро Романов, п-во Денелс, Емілі Маяковський, Д. Солтис, Максим Заяслак; Маріела Корпан, А. Кейчук, Стефан Багнюк, Митро Гоецький, Олекса Денис, Гнат Друшка, С. А. Деркач, К. Гондзьола, М. Якімишин, пані М. Н. Анака, А. Свеняруж, Петро Корній.

По $1.50: пані Юлія Тимрик.

По $1.00: Тодор Туліх, Е. Лабюк, Мих. Данилюк, пані Катерина Кунецька, А. Ленько, Леррі Фурман з дружиною, Іван Максимюк, Іван Д. Ойстрик, Іван Гладун, С. Писемний, М. І. Гросів, Павло Погозов, Іван Стрелаєв, Д. Хуляк з дружиною, Василь Цимбалістий, Луїв Ротошкий, Ст. Кирулик, Н. А. Левчук, Павло Деркач, пані Е. І. Куса, Ф. Великоконова, пані Ф. Дутчак, Розалія Пасовиста, Н. Цимбалістий, пані Ф. Дорогой, Орест Левчук, Марія Ортинська, Мих. Шебинць.

Всім жертводавцям щира подяка.

(Далі буде).

ST. ANDREW'S COLLEGE
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЛЮТИЙ

21. Неділя — Кенора, Дуфрост, Селкірк.
28. Неділя — Транскона, Гокор, Поплярфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОЙЧУК
ЛЮТИЙ

15. Понеділок. Стрітення Господне — Йорктон. Посвячення свічок
21. Неділя — Горайнц
28. Неділя — Йорктон
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА
ЛЮТИЙ

15. Понеділок. Стрітення Господне — Кемсак
21. Неділя — Кемсак
28. Неділя — Довпел
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 8-2447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
Edmonton, Alta. Tel. 488-7877

о. І. Г. ГИКАВОГО
ЛЮТИЙ
Address: Wilingdon, Alberta.
P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЛЮТИЙ

15. Понеділок — Зелена. Стрітення
21. Неділя — Бенальд
28. Неділя — Ремзер
Address: Etholbert. Box 71 Ph. 2264

о. С. ГРЕДІЯ
ЛЮТИЙ

15. Понеділок. Стрітення Госп. — Кобзар
21. Неділя — Сван Ривер
28. Неділя — Норквей
Address: Box 111, Hyna, Sask
Tel. 190-2.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ЛЮТИЙ

15. Стрітення Вск. — Ватсон
21. Неділя — Фосстон
28. Неділя — Вадіка
P. O. Box 386. Watson, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ЛЮТИЙ

15. Понеділок Стрт. Гос. — Вернон
21. Неділя — Ревелсток
28. Неділя — Вернон
Address: 2502-42 Ave. Vernon, B. C.
Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЛЮТИЙ

15. Понеділок. Стрітення Господне — Топольці
21. Неділя — Грендвю
28. Неділя — Росета
Address: Box 201, Roblin, Man.
Tel.: 456.

о. Ст. ЗУЗАКА
ЛЮТИЙ

15. Понеділок. Стрітення — Редфіл
21. Неділя — Гефорд
27. Субота Задушна — Геффорд
28. Неділя — Редфіл
Address: Box 168, Mafford, Sask.
Tel.: 55.

о. М. КРИТЮКА
ЛЮТИЙ

15. Понеділок. Стрітення Господне — Балоз Крік
21. Неділя — Гадсон Бей
28. Неділя — Гронлід (підвалчка)
Address: Box 1418, Melfort, Sask.
Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛЯША
ЛЮТИЙ

15. Стрітення — Сенькін
21. Неділя — Сандавп
28. Неділя — Вайта
Box 48, Vita, Man. Tel. 8-34-52.

о. О. КРАВЧЕНКА
ЛЮТИЙ

15. Понеділок. Стрітення — Бігар
21. Неділя — Гаєлин
27. Поминальна субота — Мелов Лейк
28. Неділя — Норт Бетлфорд
Address: North Battleford, Sask.
972—108, St. Ph. 446-3890.

о. ІВАНА МЕЛЬНИЧУКА
ЛЮТИЙ

21. Неділя — Мекзі
28. Неділя — Оакборн
Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛЮТИЙ

21. Неділя — Барсед
28. Неділя — Сібілія
Address: Westlock, Alta, Box 902,
Tel. 342-3745

о. М. МОРОЗА
Address: 7187 Grandview Hwy.,
Burnaby, B. C. Tel. LA. 1-8550

о. М. ОЛЕСІЮКА
ЛЮТИЙ

15. Понеділок. Стрітення Господне — Сифтон
21. Неділя — Даффін
28. Неділя — Глайберт Плейнс
За винятком неділі 7-го лютого, Вечірня служиться о год. 7-ій вечора в Дафріні.
Address: 810 Main St. South
Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЛЮТИЙ

15. Понеділок. Стрітення Господне — Маморнець
21. Неділя — Інсінгер (гай-вий)
28. Неділя — Вестбрук
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 80.

о. Я. РИБАЛКИ
ЛЮТИЙ

15. Понеділок — Смокі Лейк
21. Неділя — Давзінг
28. Неділя — Сполдін
Address: Smoky Lake, Alta. Box 290

о. О. СОРОЧУКА
ЛЮТИЙ

15. Понеділок. Стрітення Господне — Бойл
21. Неділя — Сенді Релнд
28. Неділя — Гіффорд
Rev. O. Sorochuk
Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА [illegible]
ЛЮТИЙ

15. Понеділок. Стрітення Господне — Бойл
21. Неділя — Сарепа
28. Неділя — Норал
Address: Box 817 Lac La Biche
Telephone 623-4633

о. Т. СЛАВЧЕНКА
ЛЮТИЙ

15. Понеділок. Стрітення — Айтуна
21. Неділя — Гібард
27. Субота. Наука Релігії в Гудів
28. Неділя — Гудів
Address: Box 143, Huna, Sask.
Tel. 57.

о. В. СЛЮЗАРА
Canora, Sask., Ph. 563-4166

о. М. СТЕЦЕНКА
ЛЮТИЙ

15. Понеділок. Стрітення Господне — Альсена
21. Неділя — Ст. Джуліен
27. Субота, Задушна — Сматс
28. Неділя — Кадвор
Address: Box 4. Wakaw, Sask.
Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФОКА
ЛЮТИЙ

15. Понеділок. Стрітення — Толстой
21. Неділя — [illegible]
28. Неділя — Гарсентон
Address: Teulon, Man.

о. Д. Ф. ЯТИЛЯЧУКА
ЛЮТИЙ

15. Понеділок. Стрітення Господне — Восетна
21. Неділя — Редвей
28. Неділя — Редвотер
Box 122. Radway, Alta. Tel. 10.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Rev. A. Teterenka,
Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 466.

о. Г. УДОДА
ЛЮТИЙ

15. Понеділок. Стрітення Господне — Бамор
21. Неділя Шіго (полудпева)
28. Неділя — Тафмел
БЕРЕЗЕНЬ
7. Неділя — Шіго (місто)
14. Неділя — Вінярд
21. Неділя — Шіго (полудпева)
28. Неділя — Фонз Лейк
Address: Shoho, Sask., Box 82.
Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
ЛЮТИЙ

15. Понеділок. Стрітення Господне — Вірдейн
21. Неділя — Кадет
28. Неділя — Сембург
Address: Wairdale, Sask. Ph. 466.

о. А. ХРУСТАВКИ
ЛЮТИЙ

15. Понеділок — Лужани-Топольці (Стрітення Господне)
21. Неділя — Бросов
28. Неділя — Мусідора
Address: Box 67, Myrnam, Alta.
Tel. 42.

о. ГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЛЮТИЙ

15. Понеділок. Стрітення Господне — Камар
21. Неділя — Бріджленд
28. Неділя — Кемрова
Ph. GA 2-3053. Edmonton, Alta.
Address: 9630—100 Avenue,

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ
У.Г.П.Ц.К.
Consistory of the Ukrainian
Greek-Orthodox Church
of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLII. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го БЕРЕЗНЯ, 1965. WINNIPEG, MAN., MARCH 1, 1965. ЧИСЛО (2025) 5

ЯК ПОСТУПИТЬ СОБОР?

КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА ПОВИННА ПУБЛИЧНО ПОКАЯТИСЯ ПЕРЕД ЖИДАМИ

Католицький журнал заявляє, що на Соборі діють „жидівствуючі католики"

„Нечувана нахабність жидів. Усі християни-католики падіть на коліна перед жидами і бийтеся в груди!" — під таким іронічним заголовком опублікував нотатку католицький журнал „Життя" в Аргентині. Це його відповідь на ті домагання, які походять з жидівських джерел, щоб Католицька Церква покаялася перед жидами.

Світовий католицький II Ватиканський Собор у Римі на своїй другій сесії восени 1964 р. видав декларацію, що має догматичну силу, в якій заявив, що жиди невинні у справі замучення Христа. З жидівських середовищ чути голоси, що згадана постанова Собору — це ще замало, бо Католицька Церква „уневинила жидів" у тому, в чому вони не були й не є винні. Отже вони домагаються, щоб згаданий Собор видав, крім цього, ще таку заяву, що Католицька Церква „кається" перед жидами.

З уваги на ці домагання з боку жидів, на четвертій сесії цього ж Собору (яка відбудеться цього року), як кажуть з середовища Собору, ще будуть обговорювати справу жидів, щоб задовольнити їх.

На Соборі в Римі має впливи „жидівсько-масонська справа" твердить опозиція серед католиків

Католицький журнал „Життя" (ч. 10, 1964 р.) опублікував нотатку під заголовком „Нечувана нахабність жидів. Усі християни падіть на коліна перед жидами і бийтеся в груди!" Ось текст цієї нотатки, якої мову й правопис збережено тут точно:

„Вже довший час торочиться жидівсько-масонська справа, чи так зв. „АНТИСЕМІТИЗМ" на Соборі. Є кардинали, єпископи, священники, які не здають собі справи куди ця ціла вфера спрямована і в добрій вірі боронять, попирають жидівську справу на Соборі. Жиди через своїх „оборонців", чи жидівствуючих католиків, на Соборі не тільки стараються припинити будьяку нагінку на жидів, стараються змінити текст св. Письма, кажучи, що жиди не винні за смерть Ісуса Христа, але їх смілівість, чи виразно нахабність, йде ще далі: вони домагаються від Собору, щоб цілий Собор, як такий, публічно осудив всі виказки, всі заборони, всі санкції тгд., які колись була видала Церква на жидів за їх гріхше, неморальне життя. Ось, що пише жидівська газета в Буенос Айрес: „Ель Мундо Езраеліта" з 8 жовтня 1964 року. ст. 2: „У дискусії брали участь кардинали, єпископи, які сказали, що справедливість вимагає, щоб сказати, що КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА, МАЄ признати, що вона причинилася і піддержала живу ненависть проти жидів (у світі); вона ЗОБОВЯЗАНА ПУБЛИЧНО каятися за це поступання і на будуче МАЄ рішитися на це, щоб позбутися всякого АНТИСЕМІТИЗМУ. Між цими, що того домагаються від Собору, був також і аргентинський єпископ Монс. ПОДЕСТА з Авеланеда, Провінція Буенос Айрес".

Отже поступування Христа, Апостолів, Отців різних Соборів і Папів продовж двох тисяч літ було зле! Усі провинилися тяжко проти „бідних жидів"! А жиди не мають найменшої вини, вони, як ангели чисті і невинні! Що за претенсії!"

З.Р.В. — У середовищі вищезгаданого журналу „Життя" експертом у жидівських і масонських справах є відомий католицький священик о. д-р В. Ковалик, автор більшої праці про масонів.

Туристам дозволено їхати до СССР без візи?

Несподіване нововведення влади СССР

Урядовий щоденник „Правда" (в Москві) в першій половині лютого ц.р. повідомила, що ці особи з-за кордону, які бажають відвідати СССР, як туристи, вже не мусять старатися в совєтських амбасадах, консулятах, чи посольствах про візи (дозвіл) на в'їзд, — їм вільно їхати туди без візи, якщо вони їдуть туди не потягом, а літаком чи пароплавом. „Правда" пояснила, що це полегшення зроблено „з метою поширення туристичних".

З.Р.В. — Туриста в СССР, чи він має візу чи ні — однаково ні на мить не спускають з ока агенти Че-Ка (таїні ємведисти).

Рейнджер VIII приземився на місяці

Американська ракета Рейнджер VIII, випущена в Кейп Кеннеді на Флориді 17 лютого ц. р., залетіла на місяць і розбилася там 20 лютого.

До місяця (234,000 миль) ця ракета залетіла за 66 годин. Вона впала в центральну частину правої половини Місяця — з 18-хилевим відхиленням від цієї точки, в яку цією ракетою хотіли влучити.

До самого моменту ударення з місяцем ракета передавала на землю фотознімки — разом 7,000 штук. Учені тепер досліджують їх.

Телевізійні вісті СіБіСі 21 лютого повідомили, що вчені, на основі цих фотознімок, вже ствердили, що місяць покритий грубою верствою пороху. Досліджування знімок продовжується.

Вийшли й українців

Голосний „Намісник" прибув у Канаду

Католик Сісері в ролі папи Пія 12-го, посудженій в „антисемітизмі"

Понуро-демонічні сцени драми „Намісник" з шумом пройшли по сценах столичних театрів і великих міст Европи й Америки. Автор драми — це молодий німець Рольф Гохгут — осуджує папу Пія 12-го (помер 1958 р.) за те, що той відмовився запротестувати проти гітлерівського мордування жидів, хоч жиди під час 2-ї світ. війни просили його, щоб він запротестував. Як у таких випадках часто буває, тут не поминули й українців. Гохгут пише, що група українців, мовляв, нагаями заганяла жидів у німецько-пацистські камери смерти.

Масові католицькі протести проти цієї драми залишаються безуспішними, — могутня сила переможно пробиває їй шлях на сцени великих театрів. Рим не зробив у цій справі жодного офіційного протесту.

Актор „відповідає зо сміхом"

Не поминули й Канади. Пресова реклляма заздалегідь широко заповіла, що „Намісника" виставлять 22-23 лютого в Монтреалі (місто з великою більшістю католицького населення), а 25-26 лютого в Оттаві, а спонсорує це підприємство „Театр Крест", головою якого є Міррі Дейвас. Демонічну ролю папи Пія 12-го грає монтреальський актор Ліо Сісері, к а т о л и к. Кореспонденти „Кенедіен Пресс" у перший половині лютого перші відбули годинне інтервю з дир. Дейвисом та актором Сісері, а також іншими головніщими акторами: Джейн Биртон, Джозеф Шо, Вилліям Нідлес.

„Пана Сісесі вони запитали, як він, будучи монтреальцем і католиком, почувається, коли ролю бувшого папи (Пія 12-го) він грає в Монтреалі, де переважає католицьке населення?" — „Нідійно" (почуваюся), відповів він зо сміхом", — подав „Да Виннілег Трибюн" (13. 2. 65). „Сміючись, він висловив надію, що мало-хто з його однодвірців католиків не захоче побачити гру на сцені. . ."

У парлямснті перше співали гимн по-французькому

У федеральному парлямснті в Оттаві 15 лютого ц. р. відбувся урочистий акт зміни державного прапора з „Ред Енсайн" на новий прапор „Мейпл Ліф" („Кленовий Лист").

Читання генерал-губернатором Канади, ген. Ванье, в імені королеви Єлисавети II, акту зміни прапора, ухваленої парлямснтом Канади, було попереджене співом гимну „О. Канада". Хор школярів заспівав цей гимн перше по-французькому, а потім по-англійському.

Усунений прапор „Ред Енсайн" був прапором від часів проголошення Конфедерації Канади, якій 1967 року сповниться століття.

ПЕРЕДПОСТОВІ ПОРАДИ – 1965 Р.

Смиренний Михаїл, з Ласки Божої Архиєпископ Торонта і Східньої Канади

До Всечесного Духовенства й Вірних Східньої Єпархії.

ДОРОГІ МОЇ СОПАСТИРІ, БРАТТЯ, СЕСТРИ, МОЛОДЬ І ДІТИ!

Ми Християни, бо повірували в Господа нашого Ісуса Христа. Ми у Христа охрестилися і в Христа душами нашими одягнулися. Ми вірою прийняли Його, як Сина Божого і нашого Спасителя від загибелі. І Він, обмивши нас Своєю Кров'ю, дав нам право й силу знову дітьми Божими стати. (Iв. 1:12). Він життя своє віддав за нас, щоб повернути нам єдинство Боже і вічне щастя. Тому, чи маємо ми більшого приятеля, як Він — Господь наш Ісус Христос?... Чи можемо комусь іншому вірити, а не Йому? Чи може бути для нас хтось інший зразком, а не Він — Спаситель наш? Ні, тільки Він, як і сказав через Апостолів: „Я зразок вам дав, щоб ви йшли слідом Моїм... а Я з вами у всі дні до кінця віку..." „І хто мені служить, нехай іде слідом моїм. І де Я, там і слуга мій буде. І хто Мені служить, того вшанує Отець Мій." (Iв. 12, 26).

Вдумаймося, яка то невимовна Любов Бога до нас людей, що Сам Незбагненний Творець і Управитель безмежного Всесвіту — Бог, так возлюбив нас, що й Сина Свого Єдинородного не пошкодував віддати на смерть за нас, щоб ми, увірувавши в Нього не загинули, а мали життя вічне (Iв. 3:16) у Царстві Бога разом з Ангелами. (Лука 20:36).

Він же й Учитель наш, як нам дійти до того життя вічного. І не словами тільки, а Своїм життям на землі між людьми і Своєю Любов'ю й покорою Богові аж до смерти страшної хрестної. Ось зразки Його для нас:

Освятивши воду в Йордані Собою й Духом Святим, що зійшов на Нього та голосом Бога Отця, що пролунав над водою. Він — Боголюдина, — як людина йде в пустиню, щоб насамоті в молитвах розмовляти з Отцем Богом та просити помочі в такому величезному ділі, як спасіння всього людства, гріхи якого Він узяв на Себе, коли сказав: „Жертв і приношень Ти, Отче, не побажав, а тіло Мені утворив, і Я сказав: Ось іду виконати волю Твою, Боже. Закон Твій у Серці Моїм. (Єв. 10:5-10). Сорок діб — дні і ночі — Він перебуває в молитві, забувши все і їжу, і пиття. Чи тільки за себе Він молився, а й не за нас людей? А ми як? Ми люблячий син може не бажати розмови з своїм аж таким люблячим Батьком? Це й показує, які ми Божі сини.

Аж у 40-й день захотів Він їсти. Зрадник же й ворог Бога сатана відчув Хто є Ісус із Назарета і тепер хоче підступно спрямувати Його на хибну дорогу так, щоб Його місія спасіння людей не вдалася. Він радить не коритися волі Божій, як людина, а зразу вживати силу Бога. „Скажи нехай це каміння стане хлібом. Ти ж бо Син Божий. Нащо Тобі голодувати?"... Але відповідь Христа Господа стала законом для всього людства: „Не хлібом тільки житнє людина, а всяким словом, що виходить з Уст Божих..."

Хто порушив цей Божий Закон, той не живе повнотою життя, бо хліб тільки для тіла, а Слово Боже для самого єства людини — для душі, бо людина двохчасна, — з тіла і душі. Тіло, то тільки частина для душі, а душа господар. Годуючи тільки тіло, душа перебуває в постійному голоді, бо для неї пожива Слово Боже, а дихання Дух Божий. Без цього душа людини огрубіває, стає нечулою. Над нею панують примхи тіла і людина стає подібна до звірини.

Отже, ця перша порада сатани ніби така „невинна", насправді ж вона страшна й смертоносна для тих, хто їй підкорився. Ми самі тепер бачимо своїми очима всю її згубність там, де люди відкинули Слова Божі, Бога і душу людини, поклонилися тільки тіловій та хлібові для нього. Вислід того аморальність, неправда, насильство, муки, сльози й кров.

Друга спокуса: Сатана радить випробувати свої сили: „Якщо ти Син Божий, то кинься з скелі, бо ж написано: Ангелам Своїм накаже Бог і вони на руках понесуть тебе, щоб Ти й ногою Твоєю не торкнувся об камінь." (Пс. 90, 11-12). І тут підступ: уявде Христос і розібється. Тим скінчиться Його місія спасіння світ. Але Христос відповідає йому також із Св. Письма: „Не випробовуй Господа Бога Твого". (Б М. 6:16).

І це наука для нас. Господь веде кожного з нас нашою дорогою. Якщо впадаємо в якесь нещастя, то не вимагаймо від Бога якогось чудесного визволення. Бо Господь хоч і попускає нам деякі іспити, як тому праведному Йову, то на користь нам чи в цьому віці, чи в будучому. Так каже Божий пророк: „Добро мені, що Ти, Боже, упокорив мене, щоб я навчився Заповітів Твоїх". (Пс. 118 (119):71). В таких випадках не рошімся на Бога, а просімо помочі та помилування.

Третя спокуса: Сатана показав Христові царства світу та й каже: „(Якщо Тобі віти шляхом терпіння) все це я так дам тобі, тільки впади отут та поклонися мені". Христос же з обуренням сказав: „Ди геть від Мене, сатано! Написано: „Господу Богу твоєму поклоняйся і Йому одному служи." І відступив від Нього сатана, до Нього ж підступили Ангели служити Йому" (Мф. 4:1-11). Це зразок, як і ми повинні проганяти спокуси диявола на гріх.

Сатана ще спочатку став ворогом Бога і воює проти Нього злом через грішолюбних людей. Він затьмарює їм розум так, що вони, дивлячись, не бачать мудрости Божої перше на собі, і на всіх творіннях. А якщо й бачать, то не Розумові Бога її приписують, а самим творінням, якійсь безличній непорозумній природі та випадковим сполукам жертвої матерії. Але це ж всерівно, що сказати: в людині немає розуму. Кожний член її тіла сам від себе робить те, що для тіла треба. Ноги йдуть, руки роблять, язик говорить, а слова самі роблються... А чи Всесвіт не той же Організм, який керується твердими узгідненими законами? Хто ж дав ті закони?.. Деж логіка мислення! Але сатана знає, що робить. Він розпалює в таких людях гординю, яка не хоче когось мати над собою і суддю своїх неморальних поступовань і тому й кричить, що ніби Бога нема. Є тільки вова, людина... „Не треба Бога" — це навчання антихриста.

Наслідки такого вірування не тяжко перевірити. Закон Христа, то Закон Бога. Основа його — це ЛЮБОВ у всьому і до всіх. Бо сам Бог є АБСОЛЮТНА ЛЮБОВ і абсолютне ДОБРО, КРАСА й ДОСКОНАЛІСТЬ. Він є ІДЕАЛ ідеалів, якого ніхто й ніщо не затьмарить. Тому служіння Богові, це служіння тим Ідеалам. Він наш Творець і Отець. Через нього ми великі, а без Нього ми ніщо. Саме тому Син Божий Христос прийшов на землю, щоб явити нам Бога і навчити достойно служити Йому, та до Нього повернутися. З тієї ж Божественної любові Він, Христос, віддав на Хресті життя своє за нас.

Такі закони Бога. Але інші закони сатани і царства світу цього. Це егоїзм та самозакоханість. Все і всі — тільки мені. Я найкращий і найрозумніший. Нікого вищого за мене... А яке життя? Все холодне без теплоти чистої любові. Все розрахунок, у якому на першому місці я. Тут нічого духовного, все служіння тільки примхам тіла.

Ап. Павло показує, яке те служіння. Ось воно: Невіярність в родині — перелюбство, розпуста, нечиста совість, непотребство в поведінці, самозакоханість, ворожнеча, заздрість, злословість, незгода, єресь у вірі, ненависть, убивства, п'янство, непристойність... А наслідки: неспокій, невдоволення, р о з д р а в т о в н і с т ь, нервування і врешті хвороба та розлад в родині. Це врожай безбожности, зухвалого атеїзму тепер модного.

Чи не краще вибрати Дари Духа Святого при твердій вірі в Бога та відданості Йому? Ось вони: Любов до Бога і до всіх, радість душі в чистоті, мир зо всіма, пробачення образ, добрість до всіх, милосердя, віра в Бога непохитна, тихість та стриманість"... (Гал. 6:19-23). А в родині любов, згода і спокій.

Апостол ставить перед нами оці дві дороги, щоб ми вибрали по котрій іти. По цій другій Христос Господь ішов на землі і нас кличе, щоб ми йшли за Ним, як пішли за Ним Апостоли і всі ті, які пішли слідом Його.

Надходить Св. Піст. Це час для душ наших, щоб і для них щось заробити. Св. пророк Давид молився так: „Вопробуй мене, Боже, пізнай серце й думки мої. Подивись чи на добрій я дорозі? Якщо ні, то направ мене на дорогу вічну"... (Пс. 138) (139). Отак і ми довідаймося: чи на добрій ми дорозі? Чого Спаситель наш Христос хоче від нас? Одного: **Перебувайте в Мені, а Я в вас".** Для виправлення нашого життя Господь дав нам покаяння та Сповідь. А для освящення нас дав Св. Причастя Тіла й Крові Своєї. (Дивіться 6-й розділ Еванг. від Іоана). Будьмо Христові не словами, а ділами, то й Він буде в нас і з нами. Добре, коли згадаєте те, що писав я перед Постом у минулі роки. А тепер кличу: Молімося й за братів наших в Україні, щоб і для них настав вільний час молитися. Нехай допоможе Вам Бог. Йому слава в Святій Трійці навіки. Амінь. Читайте і другим передавайте, щоб усі знали.

Михаїл, Архиепископ

Дано Р.Б. 1965, перед Святим Постом, в Катедрі Св. Володимира в Торонто.

КАНАДА. — Канадська Рада Церков (протестантські віросповідання) висловилася за скасування того канадського закону, що забороняє контролю народжень.

„Ми мусимо почути голос..."

АРХИЄП. ГОВАРД: „У ВЕЛИКІЙ МІРІ Я ПОГОДЖУЮСЯ" З БЕРТОНОМ

ВІДЗИВ АРХИЄПИСКОПА РУПЕРТС ЛЕНДУ НА КНИЖКУ „ВИГІДНА ЦЕРКОВНА ЛАВКА"

Ми „мусимо почути голос тих, що є поза Церквою, щоб точніше довідатися, чому вони відкидають Церкву"

„З великою частиною того, що він (Бертон) сказав, я погоджуюся, — заявив англіканський архиєпископ Руперте Ленду, Говард, про це становище, яке П'єр Бертон зайняв у своїй найновішій книжці п. з. „Вигідна церковна лавка".

Він потвердив той факт, що це Англіканська Церква в Канаді 1963 р. доручила П. Бертонові написати цю книжку, зміст якої є критикою по адресі Англіканської Церкви з її суспільного боку.

Архиєп. Говард авторитетно виявнив, що Англіканська Церква доручила П. Бертонові скритикувати її (Англіканську Церкву), щоб таким чином почати дискусію на тему питання: чи ця Церква має успіх, чи не має, і чому? Ролю книжки Бертона він окреслив так:

„Адже ж новий рід діялогу (розмови) розвивається між тими, що різняться у способі вірування. Він (діялог) основований на взаємній повазі і чесному змірянні до переваги правди".

Чому „багато людей належать із своїх зле зрозумілих причин, а багато стають поза Церквою із своїх зле зрозумілих причин"?

Чимало людей належать до Церкви зовсім не з тих причин, задля яких Церква в дійсності бажає їх бачити в себе. І, навпаки, багато людей відходять від Церкви через такі причини, які вони в Церкві бачать, а яких у дійсності в Церкві немає: „Ми підозріваємо, що багато людей тримаються в Церкві задля своїх хибних мотивів, і багато людей стоять поза Церквою через свої хибні мотиви..." Чому? Книжка Бертона намагається відповісти на це питання. „І з цих мотивів зробилася ця книжка. Її ідея така: ми мусимо слухати тих людей, які є поза Церквою, щоб точніше довідатися, чому вони відкидають Церкву", — сказав архиєп. Говард. Він сказав, що Бертон добре справився із своїм ділом, зробивши вивод Англіканської Церкви. „Велика честь належиться Бертонові", — сказав він.

Це своє становище архиєп. Говард висловив у статті „Шукання за правдою у „Вигідній церковній лавці"; ця стаття опублікована в щоденнику „Да Виннипег Трибюн" 30 січня.

З.Р.В. — П'єр Бертон у своїй книжці „Вигідна церковна лавка" (вона вийшла друком у січні ц. р.) скритикував Англіканську Церкву за те, що: 1) Англіканська ієрархія (і взагалі всі провідники) лише проповідують, а на ділі не поступають так, як навчав Христос (щоб не гонитися за багатством, блеском і т. д.), а ділом — учинками милосердя, добродійства, скромности, самозаперечення, а в потребі мучеництва — самою роботою „проповідувати" Християнство. 2) Чому Англіканська Церква (тобто її ієрархія?) взагалі провідники) не веде світу, а йде за ним; вона так довго мовчить у різних дразливих справах, поки не почує, яке становище займає більшість. А тоді вже йде за більшістю. 3) Чому в наших модерних часах з його складними проблемами 20-го століття Церква уникає цих проблем (справа наукових відкривань, атомної зброї, статі (секс) і т. д. і т. п.?

П. Бертон застерігся, що він 1) під словом „Церква" розуміє лише ієрархію, бо сама ієрархія (епископат) так розуміє Церкву, отже він говорить тут мовою епископату; 2) свою книжку він написав на пропозицію Англіканської Церкви, і лише Англіканську Церкву (та ще декотрі Протестантські Церкви) він критикує, а не займається іншими Церквами; 3) він критикує Англіканську Церкву лише з суспільного боку, а не зачіпає її теології (догматів і т. д.).

Ген. Франко в церковно-політичних тенетах

За „правильно зрозумілу і справедливу свободу релігії"

З новорічного послання генералісиссимуса Франческа Франка — диктатора Іспанії годі збагнути, котрий з католицьких чинників не дозволяє протестантам в Іспанії прилюдно ісповідувати своєї релігії: чи забороняє їм сам Франко, чи католицькі маси Іспанії, чи Католицька Церква, чи всі вони разом?

„Вождь католицької Іспанії, генерал Франко, висказався за „правильно зрозумілу і справедливу свободу релігії" і просив народ своєї держави не боятися її" (свободу релігії), — інформує „Библезентайн Католик Ворлд" (1. 17. 65). переповідаючи це послання Франка.

З цього виходило б, що це сам народ (католицькі маси) є проти надання протестантам свободи релігії. Але ж, з другого боку, протестантам і не дають свободи релігії, щоб народні маси не переходили на протестантизм, і влада не питає народні маси, чи вони хочуть чи ні свободи релігії.

Уряд Ураї Іспанії під проводом ген. Франка ухвалив проект свободи релігії для не-католиків, але не затвердив його, а зволікає з цим.

„У своєму слові (посланні) не сказав, коли він має замір затвердити його. Коли Другий Ватиканський Собор відложив (з 1964-го на 1965-й рік) голосування над проектом за свободу совісти, то справу затвердження закону про свободу совісти в Іспанії також було відложено на пізніше", — інформує вищезгаданий часопис, і цитує таке закінчення послання ген. Франка:

„У нас є довір'я до правди, бо ми будемо слідувати за Церквою".

З цього висновок, що тут затримка не в особі ген. Франка і не в народі, а в проводі Католицької Церкви, яка не дозволяє Іспанії надати свободу релігії християнам не-католицького віроісповідання, тобто, „диктатор" Франко є абсолютно залежний від Католи. Церкви.

Загадкова заява ген. Франка

У своєму посланні Франко сказав, що „хоч іноземці осуджують Іспанію за вузькозорість у цій справі, але все ж він просив іспанців не опускати голови і не боятися, бо правда завжди переможе неправду".

Ці слова загадкові. Де правда переможе неправду — чи в Римі, коли там Собор, може, проголосить свободу релігії, і тоді її отримає Іспанія? Це буде перемога правди. Чи може тут висказана надія, що переможуть ті католицькі чинники, які є проти надання свободи релігії християнам не-католикам? І це буде перемога „правди".

А можливо, що ген. Франко, опинившись між Католицькою Акцією і демократично-ліберальними силами, навмисне вжив слова „правда переможе" так, щоб кожен інтерпретував їх так, як кому вигідніше; бо ген. Франко, здається опинився на роздоріжжі та ще й у тенетах.

Католицька Акція злегковажила ліберальнє рішення папи Івана 23-го

Міністр закордонних справ Іспанії, Фернандо Марія Кастелля і Майнз опрацював проект закону про надання свободи релігії християнам не-католикам і нарешті вплинув на Франка, щоб той дозволив предложити цей проект палі, і „папа Іван 23-й у принципі затвердив його", — інформує журн. „Чорч енд Стейт" (січень 1965 р.).

Коли папа Іван 23-й затвердив цей закон, а уряд Іспанії не затвердив, то це значить, що Катол. Акція Іспанії, спираючись на консервативні круги у Ватикані (кардинал Оттавіані і ін.) по смерті Івана 23-го злегковажила його рішення, а папа Павло VI не потвердив того рішення папи Івана 23-го.

Світ проти Іспанії

„Ті католики в Іспанії, що є поступовіші, вже здавна підозрівають, що саме таке відношення їхньої Церкви до протестантизму є найголовнішою причиною того, що у світі запанував протииспанський настрій. А найбільше відчуває це міністр закордонних справ Іспанії, Фернандо Марія Кастелля і Майнз", — інформував журн. „Тайм" (США) 3. 2. 1963 р.

Іспанією править Рим

Іспанський часопис „АВС" (21. 8. 1963) заявив: „Згідно з нашим висновком, Іспанська держава не може взяти у свої руки справи введення закону свободи релігії для не-католиків без виразної згоди Апостольської Столиці" (Риму).

З.Р.В. — Жиди ведуть сильну акцію за тим, щоб жидівська релігія не була упосліженою в Іспанії. Немає сумніву, що жиди виборять собі ці права в Іспанії, а коли католицька Іспанія надасть повні права юдаїзмові, то при тому, можливо, скористають і християни, бо тоді може вирішать надати свободу релігії загально всім не-католикам.

На кільна мільйонів дітей 18 тисяч примірників

„Це хтозна за скільки років у нас уперше видана для дітей книжка про мову. Щоправда дістається вона далеко не всім, бо ж на кілька мільйонів дітей середнього та старшого віку в республіці „Живе слово" Антоніни Матвієнко вийшло дуже таки малим тиражем — 18 тисяч примірників. Написано книжку з знанням справи, з умінням про складні речі мовити просто, а головне — з піететом до самої мови..." („Україна" ч. 34 1964 р.).

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видавництво Church Ecclesia. Передплата: в Канаді — $5.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц., в США — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $5.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 20c: in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПАПА ПАВЛО VI ОСУДИВ НАЦІОНАЛІЗМ

Націоналізм — це найбільший ворог людства, заявив папа Павло VI

„...Демократія, до якої нині прагне людство, мусить набрати універсального значення, і перемогти всі ті перепони, що стоять на шляху до справжньої братськости між людьми..."

..Перш за все, — є це націоналізм, який роз'єднує народи, настроюючи їх один проти одного й кладучи між ними бар'єри взаємоусперечних ідеологій... Цей ворог людської братськости нині набирає сили..." (Цитати з Різдвяного Послання до світу папи Павла VI на Різдво 1964 р.).

Папа Павло VI не обмежується осудженням лише таких організацій, що і формально називаються націоналістичними, і визнають націоналістичну доктрину (націоналістичне вчення, основане на націоналістичній філософії), як, наприклад, Організація Українських Націоналістів і тому подібні організації також і серед інших народів. Папа осуджує не лише такі організації, що декларують себе словом „націоналісти", а й посувається ще далі, ширше, тавруючи навіть звичайних патріотів, що їх самі націоналісти не вважають за націоналістів. Отже, папа Павло VI в дійсності осуджив не лише націоналізм, але й патріотизм. Світовий католицький II Ватиканський Собор у Римі, який почався 1962 р., а закінчиться 1965 р., в ході дискусій також висказується проти „націоналізму". Папі важко, а властиво неможливо погодити в спільній для всіх католиків Римської Церкви й вірних різних національностей. Як найближчий для українців приклад, тут досить пригадати прикре політичне положення Риму, коли в Галичині між двома світовими війнами був політичний конфлікт між католиками українцями й католиками поляками, які окупували Галичину. Рим ніколи не осудив поляків за цю окупацію. Ватиканський Собор на своїй третій сесії восени 1964 р. видав декларацію (з догматичною силою), якою зобов'язав католиків вірувати, що жиди не винні в замученні Христа; ця постанова викликала обурення й протести серед католиків арабів. Католицька Іспанія поневолює католиків басків, які постійно апелюють до Риму, щоб він боронив їх, а Рим не хоче наражувати собі католиків іспанців. У Римі є традиційні плани поширити Католицьку Церкву на Москву, і тому він хоче позискати собі прихильність москалів, але коштом українців, і тому в Римі для всіх трьох націй слов'янського сходу — українців, білорусів і москалів — уживається спільна назва „рутені" (русини); що назву („рутені") Рим тримає нате, щоб час до часу інтерпретувати її як „росіяни"; це, наприклад, бачимо в посланні папи Пія XII „До народів Росії" 1952 р., в якому цей папа зачислив і українців до „росіян", бо ж вони, мовляв, також є „рутені".

Національні прагнення цілих народів чи їхніх частин католицького віросповідання вимагають, щоб католицтво серед них мало національне забарвлення не лише в мові, культурі, звичаях, але й в ідеології, отже щоб воно в якійсь мірі служило також інтересам їхньої нації, і щоб воно було в них в якійсь мірі автономним. З цих мотивів українці католики домагаються від Риму створення Українського Католицького Патріярхату; але це перешкодило б Риму в його планах поширити католицтво на Москву.

Ці національні прагнення католиків різних націй вилинаються в тому, що вони почали самочинно, без згоди чи дозволу Риму вживати такі назви, як: „Українська Католицька Церква", „Польська Католицька Церква" і т. д., дарма що Рим не лише не визнає таких назв, але й концепцій, які в ці назви вложено. Бо в католицькому догматичному вченні Церква є лише одна не лише в містичному розумінні (тобто об'єднання всіх вірних на базі спільної для них Віри під невидимим головуванням Христа), але є вона одною також і в адміністративно-правному розумінні, тобто — що Церква — це всі вірні під головуванням спільного для всіх них первоієрарха, яким є папа. А в католиків, коли Церква також і в адміністративно-правному розумінні є одна, то це значить, що в католиків немає й бути не може більше Церков, крім одної. А коли в них немає й бути не може більше Церков, крім одної, то це значить, що немає й бути не може „Української Католицької Церкви", „Польської Католицької Церкви", „Французької Католицької Церкви", „Іспанської Католицької Церкви" і т. д., бо це було б явище суперечне католицькій вірі, отже явище й нелогічне, і єретичне. Тому папа Іван 23-й 1959 р. ще раз повторив католикам світу католицьку науку, згідно з якою ці два концепти — католицтво і „національні Церкви" — взаємно виключаються, — отже він заявив:

„Христос не основав різні Церкви, як, наприклад, Англійську, Слов'янську, або Церкву якості націй, але одну Церкву: Апостольську і Вселенську Римську Церкву". (Цитовано за українським католицьким церковним журналом „Логос" (липень-серпень 1960 р.) в Канаді.

Папа не випадково проголосив це того самого року, коли заповів, що скличе II Ватиканський Собор, до якого Рим почне готовитися. Отже тим самим він попередив, що II Ватиканський Собор буде боротися з національними тенденціями в нутрі Католицької Церкви. Церква національна — це, згідно в теологічною термінологією, є лише Церква автокефальна, тобто Церква деної нації, яка не признає над собою жодної чужої церковної власти; а коли Церква є інтернаціональною, то вона не є автокефальною, отже й не є національною. Усякі ж національні тенденції в католицтві (нехай на початок лише культурні, мовні і т. д.) лякають Рим тому, що ці тенденції децентралізують Римську Церкву, що загрожує її адміністративній єдності, і з ходом [illegible] може вести до її розпаду на автокефальні (національної) Церкви.

У той час, коли експозитура антихристиянського інтернаціоналу в Москві також постійною пропагандою „бомбардує" патріотизм, тавруючи його як „буржуазний націоналізм", а особливо вона атакує українських патріотів, зокрема ж Організацію Українських Націоналістів, то, з другого боку, осудження Ватиканом патріотів узагалі, а націоналістів зокрема, як нібито найбільшого ворога людства, є досі небувалим моральним ударом і по українських патріотах взагалі, а по націоналістах тим більше. Цей удар властиво є в дійсності морально нищівним лише для українських патріотів і націоналістів католицького віросповідання, більшість яких (тут поминаємо свідомих дітей інтернаціональної Католицької Акції, які тактично діють під маркою „націоналістів") щиро вірить, що ікби православні українці признали над собою юрисдикцію Риму, то це, мовляв, було б на користь України. Цю тенденцію бачимо також і в усій без винятку світській пресі, що її редагують католики, або яка є органами таких організацій, в яких переважають католики. Православні українці, відмовившись визнавати над собою чужу церковну власть, поступили так виключно з українських патріотичних мотивів, основаних на церковних засадах((канонах про автокефалію), засадах Православія, не реалізмі і на конечності, що продиктована добром української нації. І тут стала ся річ нелогічна й неймовірна, коли з боку українських націоналістичних кругів у вільному світі почалася кампанія (часом цілком ясна, а іноді лише натяками) за те, щоб православні українці „об'єднялися" з Римом, щоб піддалися під власть папи.

Тут ще раз стверджуємо, що більшість українських націоналістів католицького віросповідання чинять це щиро, бо вони вірять, що це, мовляв, було б на користь України. Але чи вони застановилися над тим, чи між ними була немає речників інтернаціональної Католицької Акції? І чи не є для них остаточним і рішальним аргументом осудження їх за їхній патріотизм головою їхньої Церкви — папою?

З уваги на те, що тепер діється за кулісами, вже не приходиться дивуватися, що папа проголосив не комунізм, а лише націоналізм найбільшим ворогом людства.

АРГЕНТИНА. — У грудні 1964 р сповнилося 15 років публікування журн. „Дзвін", що його видає в Буенос Айрес українське православне Братство Св. Покрови.

До історії міжцерковного „Тижня Молитов за об'єднання"

За наших років, коли відбувається всекатолицький II Ватиканський Собор (почався 1962 р., а закінчиться 1965 р.); коли створилася (1961 р.) так звана Всеправославна Конференція, яка час до часу збирається на острові Родосі; коли Світова Рада Церков, яка створилася (1938 р.) як протестантська, а згодом доповнилася більшістю Православних Церков, включно з усіми Патріярхатами, — у такі роки почалися спільні зустрічі католицьких і протестантських, а також іноді й православних між ними, на спільні молитви за об'єднання Церков. Ці молитви відбуваються протягом установленого „Тижня молитов за об'єднання". Початок цього був такий:

Єпископальний (тобто англіканський в США) духовний Пол Джеймс Френсис 1909 р. перейшов до католиків, і 1910 р. був рукоположений на католицького священика. Тоді він започаткував „Тиждень Молитви" за навернення не-католиків на католицтво. Той „Тиждень" триває від 18-го до 25-го січня кожного року, і вже відбувається понад 50 років.

Щоденний порядок молитов протягом того „Тижня" такий: 18 січня — молитва за об'єднання всіх християн в (Католицькій) Церкві; 19 січня — молитва за „відділені Східні Церкви" (що визнали власть папи); 20 січня — молитва за англіканців (щоб Англіканська Церква повернулася під власть папи); 21 січня — молитва за європейських християн (тобто не-католиків, — щоб перейшли в католицтво); 22 січня — молитва за американських християн, або даної іншої держави (за не-католиків — щоб перейшли в католицтво); 23 січня — молитва за духове відновлення католиків; 24 січня — молитва за жидів (щоб перейшли на католицтво); 25 січня — молитва за поширення (Католицької) Церкви на всі землі. Ця Католицька Молитва (вона називається „Октав за єдність") згодом поширилася з Америки і в інші країни.

Підруч протестантських кличів з боку Світової Ради Церков, яка початково була виключно протестантською, і перша почала живий рух за церковне об'єднання християн, згодом, за часів папи Івана 23-го, залучали також і з Риму кличі про об'єднання християн. Готуючись до скликання II Ватиканського Собору, папа Іван 23-й навіть створив спеціальний орган у Ватикані — Секретаріят Сприяння Єдності Християнства; одною з найголовніших цілей II Ватиканського Собору є спроба привести всіх християн не-католиків в папську юрисдикцію, або принаймні започаткувати підготовку грунту для цього, і Рим називає це „екуменізмом" — рухом за об'єднання всіх християн (розуміється, під власть папи).

Світова Рада Церков, до якої згодом включилася, як члени, велика більшість Православних Церков, установила свій „Тиждень Молитов за єдність" (християн), і наймисне визначила його на той самий час, коли відбувається католицький „Октав Єдности", тобто в днях 18-25 січня кожного року. У цій справі (узгідження щодо часу тих молитов) Комісія під назвою „Віра й Церковний Устрій" Світової Ради Церков порозумілася з унійною Католицькою Асоціяцією Християнської Єдности, центр якої знаходиться в Ліоні (Франція).

І так, „Тиждень Молитов" як католицький, так і Світової Ради Церков (протестантів й православні) кожного року починається (за латинським церковним квендарем) в день Свята Престолу Апостола Петра в Римі, а кінчиться на Свято Навернення (на Християнство) Апостола Павла. Такі речинці встановили католики ще понад 50 років тому; отже тут маємо символічні дати: Свято Ап. Петра, якого Римська Церква вважає за „наслідника Христа", тобто за голову всіх християн та одночасно за „першого епископа Риму"; таким чином Католицька Церква закликає Християн визнати папу, як „наслідника Ап. Петра"; Свято ж Навернення Ап. Павла символізує собою заклик Риму, щоб некатолики навернулися на католицтво.

Не зважаючи на це, Світова Рада Церков, вдаючи, що не робить собі жодних висновків з тих символічних речинців прийняла їх, аби лиш спільно молитися з католиками за об'єднання.

Другий Ватиканський Собор, у своєму „Декреті про Екуменізм", проголошеному на третій сесії Собору восени 1964 р., постановив, що „в особливих випадках молитви за єдність повинні бути проказувані спільно з християнами не-католиками"; але в цьому „Декреті" зроблено застереження, що ті спільні (католиків з християнами не-католиками) молитви „не повинні вважатися за такий засіб для привернення єдності, який мав би вживатися без дискримінації". Це значить, церковна католицька власть не завжди і не всім католикам дозволяє молитися з не-католиками за „єдність".

Звичайно, католики молячись за об'єднання Християнства, під словом „єдність" розуміють лиш те, щоб не-католики піддалися під власть папи. А як протестанти розуміють ту „єдність"?

І як ту „єдність" розуміють ті з-поміж православних, що іноді беруть участь у „Тижні Молитов за Об'єднання"?

Делегат з СССР не заперечив, що богословські школи в СССР інфільтровані чекістами

Відомий антикомуністичний діяч д-р Мек-Інтайр — методистський пастор з США, на літаку, що летів над Африкою, зустрівся з церковною делегацією з СССР. Д-р Мек-Інтайр сказав, що духовні школи (теологічні семінарії й академії) „інфільтруються чекістами". Один з церковних делегатів з СССР, Зюземіль, розгнівано відповів: „А Ви як можете знати, що Ваші семінарії (в США) не інфільтровані Вашим урядом?"

Д-р Мек-Інтайр описав цю розмову у своєму органі „Кричіен Бікон" за 4 лютого ц. р

З.Р.В. — „Чекістська інфільтрація" богословських шкіл в СССР полягає в тому, що агенти тайної советської поліції записуються до цих шкіл як студенти теології, яку вони студіюють, а потім вступають у священичий сан, і далі шпигують духовних і віруючих мирян. Часом буває так, що влада дає їм наказ зіграти таку сцену, що вони „розчаровуються" в релігії, залишають священство і починають атеїстичну агітацію.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„КОЖЕН, ХТО РОБИТЬ ЛИХЕ, НЕНАВИДИТЬ СВІТЛА, І НЕ ПРИХОДИТЬ ДО СВІТЛА, ЩОБ НЕ ЗГАНЕНО ВЧИНКІВ ЙОГО" (Іе. 3:20).

Господь Ісус Христос навчав людей, просвічував їм дорогу до спасіння. Він звертав увагу і на такі випадки в духовому житті людини, коли вона через свої недобрі діла настільки чужіє, що все добре й світле стає противним їй. Це крайне запущення душі, — слабовитість боязнь, щоб її, була, не розпізнали, якою вона є. Але чи ця боязнь є оправдана? Чи є хтось на землі в силі зганити подібного собі по духовій слабості, — кинути на нього каменем? У Церкві й пальцем не покажуть на „гіршого". Тут лікуємось усі, вірніше, нас лікує Господь. А якщо Він і ганить, то за що: за нашу гріховну слабість, чи за неприходження до Його оздоровляючого світла?

Кості Св. Петра знайдено в Римі?

Під таким питайним заголовком опублікував, на основі повідомлення міжнародньої інформаційної агенції Рейтера з 18 лютого ц.р., ось що вістку щоденник „Да Виннипег Трибюн" (19. 2. 1964 р., постановив, що „в особливих випадках молитви за єдність повинні бути проказувані спільно з християнами не-католиками"; але в цьому „Декреті" зроблено застереження, що ті спільні (католиків з християнами не-католиками) молитви „не повинні вважатися за такий засіб для привернення єдності, який мав би вживатися без дискримінації". Це значить, церковна католицька власть не завжди і не всім католикам дозволяє молитися з не-католиками за „єдність".

Звичайно, католики молячись за об'єднання Християнства, під словом „єдність" розуміють лиш те, щоб не-католики піддалися під власть папи. А як протестанти розуміють ту „єдність"?

І як ту „єдність" розуміють ті з-поміж православних, що іноді беруть участь у „Тижні Молитов за Об'єднання"?

З.Р.В. — Рим уже в минулому не раз проголошував, що „знайшов мощі Св. Петра" (Апостола), — звичайно, за кожним разом інші та в іншому місці. Попередня (найновіша тоді) така знахідка була проголошена 1954 р. А про це старше „знайдення мощів Св. Петра" кожен може прочитати ось хоч би в українській католицькій книжці о. Щудла п. з. „Папський Примат і Східні Церкви", що видана в Йорктоні, Саск., Канада.

МОСКВА. — Влада СССР закрила тут церкву бувшого Донського монастиря, бо туди сходилося багато народу на могилу патріярха Тихона (був патріярхом в 1917-24 рр.), який не визнавав комуністичної влади, і „нагло" помер.

„Христос не основав різні Церкви, як, наприклад, Англійську, Слов'янську, або Церкву якості націй, але одну Церкву: Апостольську і Вселенську Римську Церкву". (Цитовано за українським католицьким церковним журналом „Логос" (липень-серпень 1960 р.) в Канаді.

Папа не випадково проголосив це того самого року, коли заповів, що скличе II Ватиканський Собор, до якого Рим почне готовитися. Отже тим самим він попередив, що II Ватиканський Собор буде боротися з національними тенденціями в нутрі Католицької Церкви. Церква національна — це, згідно в теологічною термінологією, є лише Церква автокефальна, тобто Церква деної нації, яка не признає над собою жодної чужої церковної власти; а коли Церква є інтернаціональною, то вона не є автокефальною, отже й не є національною. Усякі ж національні тенденції в католицтві (нехай на початок лише культурні, мовні і т. д.) лякають Рим тому, що ці тенденції децентралізують Римську Церкву, що загрожує її адміністративній єдності, і з ходом [illegible] може вести до її розпаду на автокефальні (національної) Церкви.

У той час, коли експозитура антихристиянського інтернаціоналу в Москві також постійною пропагандою „бомбардує" патріотизм, тавруючи його як „буржуазний націоналізм", а особливо вона атакує українських патріотів, зокрема ж Організацію Українських Націоналістів, то, з другого боку, осудження Ватиканом патріотів узагалі, а націоналістів зокрема, як нібито найбільшого ворога людства, є досі небувалим моральним ударом і по українських патріотах взагалі, а по націоналістах тим більше. Цей удар властиво є в дійсності морально нищівним лише для українських патріотів і націоналістів католицького віросповідання, більшість яких (тут поминаємо свідомих дітей інтернаціональної Католицької Акції, які тактично діють під маркою „націоналістів") щиро вірить, що ікби православні українці признали над собою юрисдикцію Риму, то це, мовляв, було б на користь України. Цю тенденцію бачимо також і в усій без винятку світській пресі, що її редагують католики, або яка є органами таких організацій, в яких переважають католики. Православні українці, відмовившись визнавати над собою чужу церковну власть, поступили так виключно з українських патріотичних мотивів, основаних на церковних засадах((канонах про автокефалію), засадах Православія, не реалізмі і на конечності, що продиктована добром української нації. І тут стала ся річ нелогічна й неймовірна, коли з боку українських націоналістичних кругів у вільному світі почалася кампанія (часом цілком ясна, а іноді лише натяками) за те, щоб православні українці „об'єднялися" з Римом, щоб піддалися під власть папи.

Тут ще раз стверджуємо, що більшість українських націоналістів католицького віросповідання чинять це щиро, бо вони вірять, що це, мовляв, було б на користь України. Але чи вони застановилися над тим, чи між ними була немає речників інтернаціональної Католицької Акції? І чи не є для них остаточним і рішальним аргументом осудження їх за їхній патріотизм головою їхньої Церкви — папою?

З уваги на те, що тепер діється за кулісами, вже не приходиться дивуватися, що папа проголосив не комунізм, а лише націоналізм найбільшим ворогом людства.

АРГЕНТИНА. — У грудні 1964 р сповнилося 15 років публікування журн. „Дзвін", що його видає в Буенос Айрес українське православне Братство Св. Покрови.

„Широко фінансована змова"?

Швайцарський тижневик критикує звіт Комісії Воррена про вбиство Кеннеді

„Вельтвохе": Чи Комісія Воррена відкрила правду?

Чи Комісія Воррена відкрила правду про те, хто й нащо вбив президента Джана Фіцджеральда Кеннеді? Таке питання поставив відомий у світі швайцарський тижневик „Вельтвохе" в числі за 20. XI. 64.

Зараз після вбивства Кеннеді восени 1963 р. віцепрезидент Ліндон Джансон (теперішній президент) створив спеціяльну урядову комісію для дослідження справи вбивства президента Кеннеді. Цю комісію він очолив особисто близькою йому людиною, Ворреном, президентом Верховного Суду США. Комісія Воррена, після року слідства, видала восени 1964 р. свій великий звіт (опублікований друком), в якому заявила, що вбивником през. Кеннеді був Лі Освалд, і що він допустився свого вбивства на власну руку, і що за цим не стояла жодна сітка організованої змови на життя Кеннеді.

„Вельтвохе" апелює до світу...

Редакція журналу „Вельтвохе", простудіювавши Звіт Комісії Воррена, звернулася до світу немов би з заклином, щоб він призадумався над цією загадкою.

Якщо ті матеріяли, що їх подала у своєму звіті Комісія Воррена, приймати безкритично, а лиш на віру, то чи, буває, немає тут такої небезпеки, що тими матеріялами світ може ввести себе в оману (блуд)? — таке питання поставив „Вельтвохе". Швайцарець Йоахим Естен прочитав у Звіті Комісії Воррена всі ці факти, які вона подала, і зробив з них свої власні висновки у статті у „Вельтвохе". Ці висновки просто „потрясаючі" — признала редакція „Вельтвохе", і вона рекомендує читачам, щоб вони прочитали погляд Естена на Звіт Комісії Воррена. Хто такий Йоахим Естен? Це один з найкращих публіцистів серед тих, що пишуть по-німецькому, — інформує редакція „Вельтвохе". Він один з найкращих освідомлювачів людей.

Естен опублікував у „Вельтвохе" (20. XI. 64) довшу статтю, в якій він заявив, що Комісія Воррена, хоч і зібрала під час слідства матеріяли (про факти, докази свідків і т. д.), але у висліді зробила з них такі висновки, які абсолютно суперечать тим фактам, які сама ця Комісія подала.

„Освалд був невинен", — рішуче твердить Естен

Естен зробив такий висновок з матеріялів, поданих у Звіті Комісії Воррена:

„Освалд був невинен; змовники лише підставили його, як жертовного козла. Можна навіть сказати, що звіт Воррена в загальних рисах розкрив цілісну картину нечувано рафінованої, широко фінансованої і дуже спритно зайнсценізованої змови... Звіт Воррена розкрив (у фактах) усю правду про вбивство Кеннеді, але (у своєму висновку цих фактів) в нього висловлене зовсім протилежне цьому".

З.Р.В. — Комісія Воррена у своєму звіті, між іншим, заявила, що хоч і немає прямих доказів на те, що Кеннеді вбив Освальд, але вона твердить, що таки Освальд убив його. Незалежні обсерватори, головно в Європі, зараз таки після вбивства Кеннеді почали були висловлювати здивування і ставили питання: що ж це таке діється? У пресі в США появилася була коротка згадка про те, що на репортерському фільмі було видно дві особи, які стріляли з вікна до Кеннеді, але ці постаті так затінені, що рисів їхніх лиць не можна розпізнати. Репортер сказав, що той свій фільм він хоче продати. А потім уже більше не писали про це. Отже, якщо між тими двома постатями був і Освалд, то з ним ще хтось був. Освалда арештували на вулиці, а не в домі, звідки хтось стріляв. Його арештували на цій підставі, що він, мовляв, стріляв до поліцista, якого й забив, — хоч тут також немає свідків. Після арештування (нібито за того забитого поліцista Освалда, з черги, обвинувачили, що він убив Кеннеді, бо в будинку, з вікна якого стріляли до Кеннеді, знайшли кріс, і казали, що цей кріс — це власність Освалда. Але чи це був Освалдів кріс? А якщо Освалдів, то однаково ж не було доказів, чи справді сам Освалд занїс його туди. Освалд міг комусь позичити кріса. Або хтось міг узяти цього кріса без відома Освалда. Як-не-як, Освалд по телевізії з арешту (ще того дня, як Кеннед був убитий) заявив, що він не убив Кеннеді. Щоправда, поліція допитувала Освалда цілу добу, але чомусь немає записаних протоколів з цього допиту. А через добу після арештування Освалда сталося таке: коли поліція вела закованого Освалда коридором в'язниці, то численним репортерам було дозволено ввійти у в'язницю й фотографувати Освалда. Тоді з-поміж репортерів виступив Дж. Рубі (Рубінштейн) і в руках поліції вблизька убив Освалда. Таким чином Освалд уже нічого більше не міг сказати... Дж. Рубі не був репортером. А чому йому дозволили ввійти до в'язниці (та ще й нишком одягненому) — це також загадка. Адже ж поліція мусіла знати, що Освалда (якщо допустити, що він був убивник) могли б убити його евентуальні спільники, аби він не видав їх. Далі, його могли вбити й тоді, якщо він був невинен, щоб він не міг доказати своєї невинности, отже щоб згинув з тавром „убивника", і щоб уже не треба було шукати справжнього вбивника.

Майже через рік по смерти Освалда преса в США згадала той факт, що родачники не радили Кеннеді бомбардувати Куби, проти комуністичного режиму якої він виступав. Це Кеннеді присилував владу СССР забрати з Куби присланні нею керовані ракети й численну совєтську військову залогу. (А чи влада СССР справді все це з Кубй забрала?) Стало на тому, що родичники сказали, що краще б Кубу блокувати економічно, ніж виступати проти неї мілітарно. І Кеннеді погодився з цим. Але чи всі в уряді Кеннеді були за тим, щоб Кубу блокувати економічно (не допускати до неї всяких товарів, крім ліків)? Чи всі були за тим, щоб уряд США взагалі був проти червоного режиму Куби, як це діяв Кеннеді? Кеннеді — надзвичайно популярний серед американського народу, правдоподібно був би ще раз вибраний за президента, але його забили ще за рік до того часу, поки він успів вибути час своєї першої президентської каденції. Отже за нього добув ту службу заступник Л. Джансон. У президентських виборах 1964 р. за нього повели таку велику кампанію, що він легко виграв вибори. Він виграв головно тому, що проти нього (Л. Джансона з Демократичної партії) Республіканська партія поставила була своїм кандидатом сенатора з Арізони Голдвотера (бувший Гольдвассер), який почав таку дивну кампанію, неначе б навмисне хотів провалитися, щоб Джансонові дати нагоду виграти вибори. Своєю передвиборчою кампанією Голдвотер із свого боку зробив усе, щоб провалитися; він голосив такі кличі, про які кожен знав, що американці не приймуть їх. Якою буде політика Джансона — про це можна хоч дещо говорити на основі тієї промови, яку він виголосив на своїй президентській інавгурації. А цю промову треба було слухати не так, що б знати, що він сказав, але й знати те, чого він не сказав. Між іншим, у своїй промові він не згадав Куби.

Папа Павло VI осудив расизм, націоналізм і мілітаризм

Папа у Різдвяному Посланні закликає до розброєння

У Різдвяному посланні 1964 р. папа Павло VI осудив націоналізм, расизм і мілітаризм, та закликав світ до розброєння.

Націоналізм „ділить людей, ставить їх одних проти одних". Націоналізм веде до „замкненого світогляду, виключних інтересів і самовистачальних амбіцій, якщо не до пожадливих і вибуялих форм імперіялізму. Цей ворог людської братськости нині стає сильним", — заявив папа.

Расизм „розмежовує і настроює одні проти одних ті різні вітки, що становлять собою одну велику сім'ю людства, вислідом чого є гордість, недовір'я, виключність, дискримінація, а іноді й утиск, а це таким чином руйнує взаємну пошану і належну гідність, які мають обернути різнородні етнічні групи в мирну згоду братніх народів", — продовжує він.

„Мілітаризм держав уже перестав зосереджуватися на їхній законній обороні", і вже не є він призначений для збереження світового миру. Мілітаризм, сказав він, веде до накопичування дедалі сильнішої і все більш нищівної зброї", — остерігає папа. (Подано за „Визентайн Кетолик Ворлд" 3. І. 65).

З.Р.В. — В якій мірі папа має авторитет, в такій мірі католики можуть щиро прийняти папську вимогу, щоб держави роззброїлися. Але на комуністичні режими, звичайно, папський заклик не матиме впливу, отже вони далі будуть зброїтися. У дійсності тепер ніде немає масового націоналізму. Отже, можливо, папа під поняттям „націоналізм" має на увазі патріотизм. Очевидно, що Римові не легко втримати й погодити в одній інтернаціональній Церкві різні раси й національности, бо їхні життєві інтереси часто суперечать одні одним.

МОНТРЕАЛ. — На Світовій Виставці в Монтреалі 1967 р. всі християнські віроісповідання (православні, протестанти й католики) матимуть один спільний павільйон. Щодо православних, то в цій справі домовлення зробив лише грецький єпископ у Канаді владика Тимофій. („Ортодокс Обзервер", США).

Криза духовного поєднання трьох Церков

(Доповідь „Криза духовного поєднання трьох Церков" була виголошена головою Президії Консисторії УГПЦеркви в Канаді — Прот. Т. Ковалишиним, на Епархіяльних З'їздах — Східньої Епархії в Торонті 22 листопада 1964, Західньої Епархії в Едмонтоні 29 листопада 1964).

(Закінчення)

8. Архиеп. Мстислав поїхав на Собор до Риму без згоди і проти волі свого первоієрарха — Блаженнішого Митрополита Іоанна (Теодоровича). Митрополит Іоанн у листі до Блаж. Владики Митрополита Іларіона 10 лютого 1964 р., між іншим, писав таке:

„До так званої „приватної поїздки Вл. Мстислава" і перехоплення нею канонічної репрезентації Церкви, як в Царгороді, так і у Римі, я мав підстави поставитись негативно".

Отже, Архиеп. Мстислав своєю поїздкою до Риму й Царгороду, звершеною проти волі первоієрарха, п о р у ш и в свою к а н о н і ч н у ю ю р и с д и к ц і ю (церковну залежність) супроти свого первоієрарха — Блаженнішого Митрополита Іоанна.

Справу поїздки Архиеп. Мстислава до Риму 5-ий Собор УПЦ в США полагодив таким чином, що взагалі не взяв до уваги факту недотримання Архиепископом Мстиславом канонічної субординації (дисципліни) своєму первоієрархові.

А тимчасом Блаженніший Митр. Іоанн навіть на 5-му Соборі УПЦ в США далі підтримував своє н е г а т и в н е відношення до поїздки Архиеп. Мстислава до Риму. Це, між іншим, видно навіть з інформації у „Свободі" (за 27 жовтня 1964 р.), де сказано, що на 5-му Соборі УПЦ в США „Митрополит (Іоанн) подав свою думку про поїздку Архиепископа Мстислава в Европу", (тобто до Риму, — Т.К.), і він це зробив, мовляв, „словами доброзичливої критики" по адресі Архиеп. Мстислава.

9. Що автор мусіла знати, що Освалда (якщо допустити, що він був убивник) могли б убити його евентуальні спільники, аби він не видав їх. Далі, його могли вбити й тоді, якщо він був невинен, щоб він не міг доказати своєї невинности, отже щоб згинув з тавром „убивника", і щоб уже не треба було шукати справжнього вбивника.

Майже через рік по смерти Освалда преса в США згадала той факт, що родачники не радили Кеннеді бомбардувати Куби, проти комуністичного режиму якої він виступав. Це Кеннеді присилував владу СССР забрати з Куби присланні нею керовані ракети й численну совєтську військову залогу. (А чи влада СССР справді все це з Кубй забрала?) Стало на тому, що родичники сказали, що краще б Кубу блокувати економічно, ніж виступати проти неї мілітарно. І Кеннеді погодився з цим. Але чи всі в уряді Кеннеді були за тим, щоб Кубу блокувати економічно (не допускати до неї всяких товарів, крім ліків)? Чи всі були за тим, щоб уряд США взагалі був проти червоного режиму Куби, як це діяв Кеннеді? Кеннеді — надзвичайно популярний серед американського народу, правдоподібно був би ще раз вибраний за президента, але його забили ще за рік до того часу, поки він успів вибути час своєї першої президентської каденції. Отже за нього добув ту службу заступник Л. Джансон. У президентських виборах 1964 р. за нього повели таку велику кампанію, що він легко виграв вибори. Він виграв головно тому, що проти нього (Л. Джансона з Демократичної партії) Республіканська партія поставила була своїм кандидатом сенатора з Арізони Голдвотера (бувший Гольдвассер), який почав таку дивну кампанію, неначе б навмисне хотів провалитися, щоб Джансонові дати нагоду виграти вибори. Своєю передвиборчою кампанією Голдвотер із свого боку зробив усе, щоб провалитися; він голосив такі кличі, про які кожен знав, що американці не приймуть їх. Якою буде політика Джансона — про це можна хоч дещо говорити на основі тієї промови, яку він виголосив на своїй президентській інавгурації. А цю промову треба було слухати не так, що б знати, що він сказав, але й знати те, чого він не сказав. Між іншим, у своїй промові він не згадав Куби.

Але все ж таки й надалі залишається фактом ось така подія: 5-ий Собор УПЦ в США не порушив цієї справи, що Архиеп. Мстислав нарушив основи своєї канонічної дисципліни супроти Митр. Іоанна: а сам же Митр. Іоанн на цьому Соборі — оскільки нам відомо — не згадав про канонічне нарушення дисципліни. Отже цей факт (порушення канонічної дисципліни) дальше є відкритим, і неполагодженим.

10. У звіті про 5-ий Собор УПЦ в США, що чинників з Проводу цієї Церкви опублікований у „Свободі" за 27 жовтня 1964 р., сказано, що Архиеп Мстислав „вимагає і просить", щоб справу його поїздки до Риму розглянув Єпископат трьох духовно поєднаних Церков".

Але тут виринає питання: В якому напрямку продумана ця заява Архиеп. Мстислава?

Адже, як виходить із звіту у „Свободі" (за 27 жовтня 1964 р.), Єпископат УПЦ в США, тобто Блаж. Митр. Іоанн, і Архиеп. Володимир, уже остаточно полюбовно полагодили цю справу Архиеп. Мстислава. Отже чи готові ці Єпископи ще раз, і там разом уже негативно, розглядати цю справу Архиеп. Мстислава?

Провід УАПЦ в Західній Европі (в юрисдикції Митр. Ніканора) у своєму органі, журналі „Рідна Церква" (ч. 59, за липень-вересень 1964 р.) шляхом повідомлення Ради Митрополії цієї Церкви заявив, що ця Церква ніколи принципово не виступала проти висилання українських православних обсерваторів на II Ватиканський Собор; а своїх обсерваторів вона не вислала лише тому, що Рим не запросив її. І Рада Митрополії цієї Церкви намагається виправдати поїздку Архиеп. Мстислава на II Ватиканський Собор та представити цю поїздку корисною для Української Православної Церковної справи. Отже виходить, що Провід УАПЦ в Зах. Європі також не заступав брата до уваги постанову трьох Церков з 1960 р., щоб не брати участи в II Ватиканському Соборі, яку (цю постанову) Провід УАПЦ в Зах. Европі почерез свого уповноваженого о. протопресв. С. Молчанівського підписав разом з Проводами УПЦ в США і УГПЦК.

У зв'язку із заявою Проводу УАПЦ в Зах. Європі 1964 р., що він у принципі не є проти висилки обсерваторів на II Ватиканський Собор і що він виправдує поїздку Архиеп. Мстислава до Риму, виринає питання: Чи Провід УАПЦ в Зах. Європі готовий тепер зайняти негативне становище до поїздки Архиеп. Мстислава до Риму на II Ватиканський Собор?

У такому випадку виходило б, що Архиеп. Мстислав, заявивши про свою вимогу, щоб цю справу розглядав Єпископат трьох Церков, як видно, має на увазі, що тепер тільки наша Церква в Канаді залишається супротивною цій його поїздці, а решта Церков (УАПЦ в США і УАПЦ в Зах. Європі) не є проти цієї поїздки, отже наша Церква була б тут переголосованою цими двома Церквами.

11. Це Провід нашої Церкви в Канаді з власного переконання, яке покривався з бажанням всієї Української Православної спільноти, дав почин духовному об'єднанню трьох Українських Православних Церков-Митрополій.

Це об'єднання полягає в тому, що ці Церкви, хоч адміністративно-правно й надалі є незалежними, все ж таки морально вони становлять собою одну Українську Православну Церкву і в відповідній потребі назовні виступають спільно. Очевидно, це духовне об'єднання — це був лише експериментальний церковний крок, за яким можна було евентуально з р о б и т и це ближче духовне поєднання, якщо б той початковий крок був витримав життєву пробу.

Але навіть тоді, коли одна з основ духовного поєднання наших трьох Митрополій була порушена, Українська Греко-Православна Церква в Канаді, під проводом Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона, запропонувала була спільні наради з Українською Православною Церквою в США, щоб цю справу якось полагодити, але на цю пропозицію нашої Церкви в Канаді УПЦ в США дала відмовну відповідь.

Недавно деякі українські кола заговорили про те, що наслів час, щоб Українська Православна Церква „вийшла з ізоляції". Якщо б Українська Православна Церква могла зберегти своє об'єднання, то цей „вихід з ізоляції" може був би можливим, а навіть корисним; але безвідповідальними кроками одиниць із цієї „ізоляції" Українська Православна Церква не вийде. До цього ж постає питання: Куди саме виходити з цієї „ізоляції"?

А тепер, як відомо, значна частина української православної спільноти поза межами України, прагне створення Українського Православного Патріярхату. Але як виглядав би той Патріярхат, коли б один чи група Єпископів легковажили б постановами Патріярхії, і діяли б на власну руку у важливих для Патріярхії справах, — а якщо б Патріярх і його Синод хотіли б заборонити їм це, то вони погрожували б розколом у Церкві?

Після експерименту з нашим духовним поєднанням, постанови якого не всі Єпископи дотримуються, маємо тепер такий досвід, який абсолютно остерігає нас перед робленням такого трагічного експерименту ще й з Патріярхатом.

Серед українських п р а в о с л а в н и х спільнот у різних країнах є тужливі голоси за своїм Патріярхатом; але чи ці люди можуть ручитися, що їхні Єпископи респектували б інструкції Патріярха і його Синоду?

Провід нашої Церкви, після досвіду з духовним об'єднанням трьох Церков, на жаль, не бачить підстав вірити в це.

АРГЕНТИНА. — Українська спільнота 29. XI. 64 р. відзначила 70-ліття з дня народження проф. Євгена Онацького. Адміністратор УАПЦ протопресв. Борис Арійчук з цієї нагоди вручив Ювілятові Грамоту Почесного Члена українського православного Братства Св. Покрови.

Із спостережень очевидця

Канадський журналіст Джан Бест пише з Києва

Найбільш поширена в Канаді стаття про Україну

„Україна, що довго грала ролю могутньої й далекосяглої імперії, подивугідно зберігає свою тотожність. Вона ваздрісно пильнує своєї індивідуальности, навіть парядже в нею. . . Вони до безтями горділяться просто тим, що вони — українці. Фраза „український народ" зустрічається значно частіше за фразу „советський народ". У розмові з захожими вони все якось зумішть натякнути на те, що між народами в СССР лише вони, якщо йдеться про культурну спадщину, є на рівні високої класи. Та несвідома зарозумілість особливо завважується в столиці — Києві, величавому місті з 1,300,000 населення. . . Його початки сягають поза тисячу років. Від 10-го по 12-те століття Київ був столицею розлогої країни, що називалася „Київська Русь", яка охоплювала теперішню Україну, Білорусь і велику частину самої Росії. Він був найдавнішим осередком християнства тих земель, що тепер називаються „СССР", що можуть посвідчити величаві храми, включно з собором Св. Софії з 1037 року, витвір якої дух у грудях спирає, і Києво-Печерський манастир, оснований за того самого часу, поблизу печер, в яких довгими роками зберігаються мощі православних чеців. Під комуністичним режимом ці церковні будівлі перемінено на музеї.

Свідомість щодо славного минулого є, мабуть, головним приводом до того, що кияни горділяться цим своїм містом і своєю батьківщиною. Україна із своїми 44 мільйонами населення є щодо числа населення другою серед 15 республік у складі Советського Союзу. . ."

Це початок статті канадського журналіста Джана Беста, який прислав її з Києва, а опублікував її „Кенедієн Пресс"; звідти передрукували її інші щоденники („Да Виннипег Фрі Пресс" 3. 2. 65; „Да Виннипег Трибюн" 4. 2. 65 і ін.).

З.Р.В. — В українців є не „зарозумілість" і „гордість лише тому, що вони українці", а в них є свідомість того, що вони оборонили світ перед Азією й походом комуністичної орди на всю Европу.

„Залізне рішення: не здати своєї культурної незалежности"

„Так немов би навчені історією, що незалежність не є їхньою, вони навчилися годитися з своєю політичною долею, але зате ж у них є залізне рішення не здати своєї культурної незалежности", — пише Дж. Бест.

З.Р.В. — Українські збройні визвольні змагання, які зріваються при кожній нагоді, свідчать, що українці не „погодилися із своєю політичною долею".

Україна ставить спротив асиміляції далеко більший за інші поневолені країни

„Винародовлення (України) не пішло аж так далеко, як винародовлення в декотрих менших советських республіках. Вісімдесят відсотків населення там становлять українці. І навпаки, — в масенській Латвійській республіці нині принаймні 30 відсотків населення становлять росіяни — приходні з Російської Федеративної Республіки. На всіх 36 тисяч шкіл 30 тисяч — це українські школи, — у них навчають української мови з першої кляси, а російської — лише з третьої кляси. Щодо мистецтва, Україна відома своїми танками й піснями. Зрівноважений і амисний в таких справах — цей народ з людської точки зору дивиться на диктати советських комісарів для справ культури", — продовжує Дж. Бест.

З.Р.В. — Самооборона нередко асиміляцією коштує українців мільйонів людей. Якщо б не це, то українці в Україні тепер становили б далеко більше, як 80 відсотків усього населення. За плечима советських комісарів для справ культури і їхньої „диктовки" стоять чекісти, які вже вимордували тисячі дівчів української культури, отже решта дівчів терором змушена на комісарську „диктовку" дивитися „з людської точки зору", тобто якось ніби „примиритися" з нею, — до часу. . .

„Українці в Канаді говорять іншою мовою"?

Моя повожатя в Києві сказала, що. . . „Українська мова, якою говорять у Канаді, є іншою мовою", — завважила вона з усмішкою. „Це, властиво, мішанина двох мов: англійські корені, а українські закінчення. Але ми, повожатя (провідники туристів) розуміємо її, коли читаємо, бо ми знаємо англійську мову", — згадує Дж .Бест.

З.Р.В. — В Україні русифікують і „советизують" українську мову (маса „інтернаціоналізмів"). Хоч та повожата в Києві переборщила у справі української мови в Канаді, але все ж таки в її замітці є багато правди.

„Хрущов — родовитий українець"?

„Ім'я „Хрущов" в Україні не є таким вредним словом, як деінде в СССР. Я тут спитав молоду повожату туристів, як відізвалося населення Києва на ту приголомшливу вістку 16 жовтня (1964 р.), що голову Ради Міністрів (прем'єр) Хрущова, родовитого українця, усунено з найвищого становища в советському уряді.

„Ми все ще ждемо на вияснення", відповіла вона без вагання. „Ми читали в пресі, що він старіється й стає кводним. Але багато людей сумніваються чи це було справжньою причиною його усунення".

З.Р.В. — Микита Сергійович Хрущов народився в оселі Калинівка (по-російському „Калиновка") на окраїнах Курщини, де українські етнічні землі межують з московськими етнічними землями. Він працював у шахтах Донбасу в Україні. По-російському він говорив з українським акцентом. Він часом називав себе „українцем", а часом „росіянином".

Хрущов у 1938-39 рр. наказав масово мордувати українців. Масові гроби Вінниці — це його робота.

„. . . Настирливе питання. . ."

„Міста в Україні радніш можна б назвати рухливими й просперуючими, хоч моторизта з Заходу вражає мале число авт, тай між ними більшість становлять державні вантажні автомашини (по-вул. — „трок").

Але по селах — навпаки: вони зовсім не мають вигляду просперуючих. Перед мотористом-подорожником постійно виринає настирливе питання: Як же то воно так, що в такій чорно-земній хліборобській країні селянство знаходиться в такому примітивному, відсталому стані? Тут муситься зробити лиш один висновок: що теперішня Росія дальше покутує за гріхи Сталіна, який нещодавно скасував українське селянство; селянин, ніколи не забуваючи цього, відплачується за це своєю продуктивністю й поступовістю меншою, ніж вона могла б бути", — так думає Дж. Бест.

З.Р.В. — Коли творився СССР (1917 р.), то в Україні під Росією тоді лише 56 років минуло від часу скасування панщини. Коли Галичину окупували большевики, то від часу скасування панщини там минуло 91 років. Але після скасування панщини ні Росія, ні Австрія, ні Польща не надали селянству землі, і воно більшістю було дуже вбоге (тому воно емігрувало в Канаду, Америку, Аргентину, виїздило на сезонові роботи в Німеччину, Францію, Латвію і т. д. Але мало хто мав гроші на такі виїзди). У такому стані застала українське селянство большевицька влада, що притиснула селянство ще гірше, як за панщини, бо ж усе від нього відібрала. Це факт, що селянин не бачить цілі старатися, коли працює не для себе. Але треба мати на увазі, що де немає приватної власности, там ніколи не буде належного господарського розвитку. Але найголовніше є ось що: якщо б державна господарка в СССР навіть піднеслася, то влада не піднесе життєвої стопи населення, бо голодних і обдертих легче тримати в неволі; голодні мусять думати лише про хліб, а не про „ідеї", яких так лякається советський режим.

Знову про „воз'єднання" з Росією. . .

„Україна з 44 мільйонами населення є другою (після Російської ФССР) щодо числа населення серед 15 республік СССР; вона була прив'язана до Росії майже постійно після 1654 р. (Переяславська угода), коли-то ці два народи воз'єдналися після довгого періоду розлуки", — каже Бест.

З.Р.В. — Дж. Бест на вступі правильно написав, що давня Московщина була частиною української імперії. Але Московщина згодом відділялася від України і займала супроти неї вороже становище. Переяславський договір — це не було „воз'єднання", а був це політично-мілітарний союз взаємної оборони двох держав як рівна з рівною. Московщина зломила цей договір, і окупувала Україну.

Дж. Бест правдиво стверджує факт, що на основі „договору в Березні литовському (направді він не литовський; а український) большевики припинили війну з Німеччиною, але під умовою, що Україна буде незалежною". Тобто, большевики визнали Українську Народню Республіку. Але Дж. Бест сам бачить, що влада СССР у Москві зломила цей договір, почала війну з УНР, і окупувала Україну.

ПАРИЖ. — 4. 2. 65 р. тут помер ректор місцевого російського Православного Інституту еп. Касіян.

ЯПОНІЯ. — Серед усіх релігійних місій найбільший успіх в Японії має одна з буддистських віток, т. зв. Сока Гаккай. За відносно недовгий час вона там уже придбала 15 мільйонів членів, тобто 10% усього населення Японії.

В. Будзиновський

ДО ВІРИ БАТЬКІВ

(Історичне оповідання)

(Продовження)

— Ось тут збруя твого пана. Даю тобі її на час. Твою збрую позич кому иншому. Іди до вашого села, та пришли сюди Татомира. Всім хлопам скажи, щоби взяли збрую, яку хто має. Хоч би лише сокиру або ціп. Позавтра рано приведеш їх сюди на майдан коло корчми. Тепер кажи трем парубкам щоби осідлали найлішні коні і зараз прийшли сюди!

Панько вийшов, Марійка сіла писати короткі листи. Перед хатою затупотіли коні. То парубки вже дожидали приказів Марійки. Коли письма вже були готові, вийшла до парубків.

— Ти, — сказала до першого, подаючи йому лист, — поїдеш до давного нашого панотця і даш йому отсе письмо. Позавтра рано спроводиш його сюди. Після обіду будуть дожидати його люди до села, привидеш його направці лісом. Під лісом будуть дожидати його люди, що не дадуть зробити йому кривди. Рушай!

Другому парубкови дала писульку до Гаварецького, третому до Лущинського. За малу хвилю прийхав Татомир. Серед упівночи причвалали Гаварецький і Лущинський. Зайшли до хати, в котрій ледвіж умираючий, все в замороці. Марійка дожидала їх. На столі поставила каламар, поклала папір і перо.

— Один з вас, — привитала гостий, цікавих, чого їх призвала — писав заві щание мого батька. Другий був при тім Чому ви, коли пріор відоймив від вас завіщание, не виесли проти него жалоби і не вписали в гроді завіщання, яке мабуть лишилося в вашій памяти?

— Бо правувати ся в сій справі мо же тілько той, хто мігбы мати якесь право до відумерщини. Лише ви, або покійний Олекса Липський. Ми могливби бути, хіба лише свідками — відповів Гаварецький.

— Отже спишіть зараз се завіщание

Я внесу його до гроду. Ви будете свідками, що справді була така воля мого покійного батька.

Поїдемо зараз, щоби наш документ був у книгах ще заки пріор надіде до гроду з записню моєї мами. . . Чи тоді як ваша грамота вже буде в гроді, дасте мені поміч, щоби пріор не міг силою взяти двір в посідане перед порішеном справи в суді? Бо пріор безпечно підмовить маму і той орден, котрому мама записала мій маеток, правуватися.

— Дамо дуже радо — відповів Гаварецький. — Ви приміняли до постанов завіщання небіжчика батька, отже ми обовязані дати вам всяку поміч.

— Я прийду з моїми гарматами! — додав Лущинський.

— Я виведу всіх хлопців з мого села і з села Крицького, — закінчила Марійка.

Гаварецький став писати завіщание Липського. Скінчив скоро, бо було коротке і він тямив кожде його слово. Окрім того зладив письмо від Марійки до гроду з поясненням чому вона вписує завіщание аж тепер і то без підпису батька.

— З усім тим ще буде велика морока, — обізвався Татомир, котрий також був тут з ними, але доси не обзивався. — Поки що, найважнійше, щоби недати пріорови і монахиням заволодіти двором силою; щоби маеток аж до порішення справи в суді, лишився в посіданю панни Марійки.

— Се вже ми берємо на себе, — відповів Луцинський. — Я і мій сусід. Пріор зубу поломить, а двора недістане.

— Знаю. Як ви оба раз сказали, то я ні на хвилю не сумніваюся, що так буде. Я про се згадав лише тому, щоби дідо мати перед очима ціле, від першого пуньку до послідного. Тепер, що буде дальше? . . . Як проженете пріора з його гайдуками, то пріор, орден і пані Липська підуть до суду. І там вони мусять програти, бодай більшу половину. Хочби найлішні коні і зараз прийшли сюди!

Панько вийшов, Марійка сіла писати короткі листи. Перед хатою затупотіли коні. То парубки вже дожидали приказів Марійки. Коли письма вже були готові, вийшла до парубків.

— Ти, — сказала до першого, подаючи йому лист, — поїдеш до давного нашого панотця і даш йому отсе письмо. Позавтра рано спроводиш його сюди. Після обіду будуть дожидати його люди до села, привидеш його направці лісом. Під лісом будуть дожидати його люди, що не дадуть зробити йому кривди. Рушай!

Другому парубкови дала писульку до Гаварецького, третому до Лущинського. За малу хвилю прийхав Татомир. Серед упівночи причвалали Гаварецький і Лущинський. Зайшли до хати, в котрій ледвіж умираючий, все в замороці. Марійка дожидала їх. На столі поставила каламар, поклала папір і перо.

— Один з вас, — привитала гостий, цікавих, чого їх призвала — писав завіщание мого батька. Другий був при тім Чому ви, коли пріор відоймив від вас завіщание, не виесли проти него жалоби і не вписали в гроді завіщання, яке мабуть лишилося в вашій памяти?

— Бо правувати ся в сій справі може

Отець Михаїл

РОЗМОВА З ВІРНИМИ

ВЕЛИКИЙ ПІСТ

Неділя Сиропусна

Остання неділя перед Великим Постом зветься „Сиропусною Неділею". В попередньому тижні вірні почали готовитися до посту несповиданням м'ясних страв. В Сиропусному тижні — від понеділка до Сиропусної Неділі — вірні стримуються від молочних страв. Таким чином Церква вводить своїх дітей у тиху атмосферу сорокденного посту.

Богослужбові співи цього дня згадують Адама й Еву, які втратили земний рай „бо не стрималися від гіркої їжі, не додержавшись заповіді Владичньої". Пригадується в піснях, що людину Бог створив із землі і 'оживив її живоносним Своїм подихом, щоб людина була на землі господарем над усім видимим, та співжителем Ангелів. „Але облесний сатана, змія за знаряддя використавши, їжею спокусив (людину) і від Божої слави відділив та пекельній смерті відав у землю" Стих. на „Господи кличу").

З Євангелії цього дня слухаємо науку Спасителя: „Бо як людям ви простите прогріхи їхні, то простить і вам ваш Небесний Отець. А коли ви не будете людям прощати, то й Отець ваш не просить вам прогріхів ваших. А як постите, то не будьте сумні... Не складайте скарбів собі на землі... Складайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ні іржа їх не нищить, і де злодії до них не підкопуються та не крадуть. Бо де скарб твій, — там буде й серце твоє". (Матв. 6:14-21).

Ця неділя також зветься „Неділею Прощення". Це через те, що на Вечірні Сиропусної Неділі, належить відслужити „Обряд Прощення". Належиться увійти в перші дні Великого Посту без гніву і ненависти. Час Великого Посту вірні мали б переживати в мирі й любові до Бога й до ближнього. В молитвах Обряду Прощення вірні моляться, „щоб серцем сприйняти нам, що справжній піст і відцурання зла, а діяння добрих діл, і щоб цим боговдонним і для душ спасенним постом спастися й нам... щоб Господь відкрив нам двері Свого милосердя, що нас до каяття закликає... щоб Господь дав міць і силу добрим подвигом потрудитися, посту цілих перейти, переможцями гріха стати й неосудно досягти й поклонитися святому Христовому Воскресінню... щоб Милосердний Господь, що навчив нас винуватцям нашим прощати, простив і нам усі неправди й падіння наші..." Вірні один в одного просять прощення. Між людьми є звичай, що в цей день відвідують своїх ближніх, вітаються з ними й просять прощення. Чин Прощення часто совершається тепер зараз після Святої Літургії, коли ще всі в Храмі.

Перший Тиждень Посту

Від понеділка (зараз після Сиропусної Неділі) починається сорокденний піст — Чотиридесятниця. Це час пожвердливого й спокійного життя. Це час покаяння і усердних молитов. Богослужби цього часу зображають своїм змістом дух цього часу.

Протягом тижнів посту не совершаються торжественні Богослужби, крім неділь і Свята Благовіщення. Отже, від понеділка до п'ятниці не совершається Свята Літургія, як це бувае в інші пори року. В середу й п'ятницю служиться Літургія Раніш Освячених Дарів.

Літургія Раніш Освячених Дарів складається з Вечірні, до якої вложені особливі Молитви й частини звичайної Літургії, але не совершается Евхаристичний Канон. Для причаста вірних виносяться Святі Дари, що були раніш освячені, а саме, на Святій Літургії в неділю, що попереджувала даний тиждень. В цю неділю освячується Дари для неділі й Дари на середу й п'ятницю на Літургію Раніш Освячених Дарів.

Суботами другого, третього і четвертого тижня Чотиридесятниці відправляються Поминальні Літургії за спокій душ померших. Вірні вносять списки своїх померших і вручають їх Священнослужителям, щоб по імені пом'янули померших даної родини. Для цього родини набувають і зберігають „Пом'яник" (Поминальні книжечки — Грамотки), в яких записують імена померших свого роду й також імена живих.

У п'ятницю Великого Посту в Україні, від часу Київського Собору 1629 року, відправляється спеціальна Богослужба — Пасія. У Пасії читається описи Страстей Господніх чотирьох Євангелистів і особливі Молитви та співи покаяння. Часто що Богослужбу совершаемо в неділю ввечері, щоб працюючі могли бути учасниками відправи.

Перша Неділя Посту

Перший тиждень Чотиридесятниці (посту) закінчується неділею, яка зветься Першою Неділею Великого Посту і також „Неділею Православія".

В 721 році по Христі, за імператора Льва Ісаврянина у Візантії почалося сильне переслідування тих, хто почитував Ікони. Єретики розчинили цю заверюху наукою, що почитання Святих Ікон є ідолопоклонством. Цей страшний період іконоборства був найприкрішим періодом, якого тільки пережила Христова Церква. Сьомий Вселенський Собор, що відбувся в Никеї 787 року, осудив єресь іконоборства нагадавши, що сам Бог наказав Мойсеєві поставити в Скінії на кришці Ковчега золоті образи Херувимів (2 Мойсея 7-9). Помимо постанов Собору іконоборство продовжалось в Візантії до 842 року.

Страшне переслідування спричинило знищення багато цінних малярських і різьбарських творів. Духовенство, особливо ченці, уникаючи переслідування і ритуючи цінні Ікони, масово емігрували до Італії, до Малої Азії й до Криму. В Криші засновано багато церков і монастирів. Залишки цих Святинь зберелися до наших часів. Очевидно, що почерез Крим, із приводу іконоборського переслідування, візантійська культура чимало поширилася й скріпилася в Україні.

Стараннам візантійської царици Теодори іконоборство закінчилося. В день 11-го березня, 843 року, Свята Церква торжественно відзначила радість перемоги над єретиками. Від того ж часу, в Першу Неділю Великого Посту, відзначаються Православними Церквами „День Православія".

Встановлено, що в цю неділю відбувається особливий Чин. Серед Храму виносяться Ікони Спасителя і Богородиці для поклоніння. Служиться Молебень подяки Господу за збереження Православної Віри, яка перемогла єресь. Виголошується анатема (прокляття) еретикам. Захисникам і покровителям Церкви підносяться Молитви — живим „Многії літа!", а померши „Вічна пам'ять!"

Московська Православна Церква вважала за необхідне по імені анатемізувати великого гетьмана України Івана Мазепу. „Можна було б думати, що церковний прокляв кидається тільки на людей, що провинилися проти Церкви, проти релігії, — і то тільки в дуже рідких випадках... 12-го листопада, 1708 року, з наказу царя Петра І, на побожного українського гетьмана Івана Мазепу, що не шкодував грошей на будування церков, що перебудував Київську Печерську Лавру, де вибудував церкву Всіх Святих, що перебудував Київську Софію, що вибудував величний Миколаївський Собор на Печерську в Києві і Богоявленську церкву на Подолі, що перебудував старий домініканський костел в Києві на Петро-Павлівську церкву, і много інших церков побудував, — на нього проголошено анатему-прокляття". (За Мадою Енциклопедією Проф. Є. Онацького).

Українська Православна Церква в Україні й в діяспорі високо оцінює гетьмана Івана Мазепу й сильно відчуває політичну московську дію, яка перейшла всі межі розсудливости, проголошуючи Івана Мазепу за єретика. Спротиви Православної України чимало причинялися до того, що анатема на гетьмана Івана Мазепу вже рідко коли проголошується. Але, поскільки нам відомо, Московська Церква досі ще не проголосила викреслення його ім'я із ряду тих, яких московська Церква зачислює до еретиків.

***

ЩО ОЗНАЧАЄ СЛОВО „АКСІОС"?

„Аксіос" виголошує Архиєрей, доручаючи новопоставленому Диякону і Священику частини Священої одежі, Служебника й інші Священі речі, яких вони вживають під час служення Богослужб. За Архиєреєм і Священослужителі виголошують „Аксіос!", а за ними ціла Церква — вірні.

Священослужителі поставляються за згодою всієї Церкви: Архиєрея, Священників, Дияконів і вірних. Всі заявляють, що поставлений є достойною людиною приймити Святе Таїнство й достойний служити при Божому Престолі й в Святому Храмі. Це зазначуемо-виголошенням „Аксіос" (достойний!).

***

Чому це так, що в 1964 році в Неділю Митаря й Фарисея у церкві співали на голос 5-й і читали 5-ту Євангелію, а цього року співали на голос 1-й і читали 2-гу Євангелію? МК.

На Утрені читаються 11 Євангелій в неділі, від Неділі Всіх Святих до Пасхи. Тропарі співаемо на 8 голосів. Перша Євангелія читається в Неділю Всіх Святих, і так по черзі читаються Євангелії, повторюючи порядок через всі неділі, аж до Пасхи. Але перший голос не співається в Неділю Всіх Святих, бо має окремі тропарі, отже круг „голосів" починається в першу неділю Петрівки — в неділю після Неділі Всіх Святих. Від неділі Всіх Святих до неділі Митаря й Фарисея не все однакове число неділь. Великдень бувае раніше, або пізніше, отже й неділя Митаря й Фарисея бувае раніше, або пізніше. Тому то на Неділю Митаря й Фарисея не припадае з року на рік однакова Євангелія і однаковий голос.

Всяку кореспонденцію у справі цієї рубрики, просимо висилати на адресу:

Father Michael,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Рокові збори Канадського Клюбу Етнічної Преси в Віннінезі

Слово управа переобрана

Редактори й видавці етнічної преси в Віннінезі („Кенеда Пресс Клаб"), на своїх рокових зборах 11 лютого 1965 р. (в залі УНО) переобрали стару управу клюбу на чергову каденцію, за виїнятком обрання одного нового члена-директора — Марії Клиників (від „Жіночого Світу"). Склад Управи згаданого клюбу на 1965 рік е слідуючий:

Ліо Лізак (від „Джуіш Пост") — президент, ред. І. Сирник (від „Укр. Голосу") — перший заст. президента, Г. Ф. Классен — другий заст. президента, М. Геррис (Грушка) — скарбник, Грейс Гикава — секретарка; члени управи: о. д-р С. В. Савчук (від „Вісника"), о. С. Іжик (від „Поступу"), Г. Менеш; Ч. Доячек і Марія Клиників (від „Жіночого Світу").

Збори, між іншим, прийняли ухвалу щодо евентуальної зміни назви клюбу з „Кенеда Пресс Клаб" на Асоціяцію Етнічної Преси в Віннінезі, якщо на таку зміну погодяться і в себе переведуть інші місцеві пресові клюби, які творять федерацію Етнічної Преси в Канаді.

Іншою, чомусь дуже наглою справою зборів, сталась справа протесту проти одного німецького часопису, який надрукував античерчільську статтю. Цю справу, в останній хвилині, поставив на порядок денний голова клюбу — п. Л Лізак, представник жидівського тижневика „Джуіш Пост". Він лише сказав, що в одному німецькому часописі в Гамбурзі появилась була античерчільська стаття, що на неї вже був коментар в одній англомовній торонтонській газеті, отже наші збори повинні припоручити управі клюбу вислати проти цієї (нікому з присутніх невідомої) античерчільської статті протест. Він цей свій внесок поставив під голосування.

Не знаючи змісту вищезгаданої протичерчільської статті, п. І. Сирник — редактор „Укр. Голосу", висловився проти прийняття будь якого рішення в цій справі. Від голосування, яке слідувало над цим внеском, він стримався. На цій же підставі проти внеску голосували декілька представників, а між ними представник „Вісника" — о. С. Ярмусь. Голосування це пройшло якось дуже блискавично: „за?", „проти?" — „прийнято".

З.Р.В. — В Черчил, як член т. зв. „Великої Трійки" союзників — Ф. Д. Рузвелт, Й. Сталін, В. Черчил — узяв серед них видатну участь у розгромі гітлерівської Німеччини, отже й у звільненні всієї Европи від нацистсько-німецької окупантів і їхнього людовбивства, в якому, зокрема, жиди були призначені на повне знищення.

Крім цього, В. Черчил ще 1920 р., коли був британським міністром війни, проголосив, що антисемітські народи не заслуговують на свою державність, і він відповідно тут діяв. В. Черчил погодився, щоб жиди 1918 р. створили при британській армії Жидівський Легіон для боротьби за визволення Палестини, і так далі, і тому подібне.

Отже п. Лізак поступив консеквентно, коли предложив Канадському Пресовому Клюбові виступити в оборонї доброго Імени Черчила, коли п. Лізак уважав, що один з німецьких часописів очорнює Черчила. Але а боку членів Канадського Пресового Клюбу були такі, які на знали змісту того, що цей німецький часопис про Черчила написав, і тому (як справа і формальна, і меритична) в них не було підстави осуджувати цю газету. На засіданні К. П. К. треба було прочитати текст статті про Черчила в німецькому часописові, обдискутувати й, а тоді вже голосувати над питанням: протестувати, чи ні?

На жаль, не знаемо того, що написав цей німецький часопис про Черчила. Але якщо, може, він не похвалив Ялтинської УТоди (з 3. 2. 1945 р.), яку підписав сам „Велика Трійка" і якою потверджено за Советами „легальну" контролю над народами по східній Берлін, понад Балтиком і по Трієст, то кожному відомо, що антикомуністи не були, не е й не будуть згідні з Ялтинською Угодою, і вони мають підстави ставитися до неї негативно.

Але якщо, може, цей німецький часопис скритикував Черчила за його боротьбу з німецьким націзмом, то в такому разі треба осудити цю газету. Але як довго хто не знае, що було в цій газеті написано про Черчила, так довго не може знати, чи він має підстави цю газету осуджувати, чи ні. Це справа формальна і настільки ясна, що вона лежить поза межами всякої дискусії

На закінчення зборів слідувала промова п. сенатора П. Юзика на тему „третьої сили" в Канаді, а втім головно етнічної преси. Для збереження й розвитку етнічних культур, сказав сенатор Юзик, при федеральному уряді в Оттаві, правдоподібно, буде створений окремий департамент культури

По закритті зборів слідували оглядини осередку УНО й гостинне прийняття.

З української преси

„Українські Вісті" (Едмонтон) 21. 1 65. — Цей католицький часопис у редакційній статті „Удільні князі" висловив своє невдоволення заявою „Вісника" (15. І. 65), що ніхто з церковних властей інших Церков не має канонічних підстав претендувати на юрисдикцію над Українською Греко-Православною Церквою в Канаді. „У. Вісті" назвали це політикою „удільних князів", які розєднували Україну за княжих часів, бо в них не було „здорового розуму і братської християнської любови".

Коли „У. Вісті" шукають порівняння між політикою церковною і політикою княжих часів України, то, для доповнення теми, ми їм порадили б також пощікавитися й таким явищем княжої України, як „татарські люди", тобто така частина українців, які не хотіли підтягати своїм князям, а добровільно підзалися татарським ханам, і вірили, що поступають згідно з „здоровим розсудком і братською християнською любовю". Не треба мати на увазі всім тим, що добровільно підлягають чужим церковним властям.

—o—

„Українське Слово" (Париж) 7. І. 65 — Денис Квітковський-Квітка) стверджує такий факт: „... я мабуть не помиляюся в тому твердженні, що одинокий Ватикан не визнав дотепер за нами назви „Україна", „українець", „український". Ми для Риму й Ватикану й надалі залишаемось „рутенцями"... А якщо так, то як сприйме український народ (евентуальне) створення **„Рутенської Патріярхії"?**

Звичайно, п. Квітковський-Квітка порушив важливе питання.

Це правда, що в дрібних випадках у Ватикані іноді кажуть „епископ українець", „епископ з західньої України". Але мірodайною, тобто офіційною номенклятурою (назовництвом) є номенклятура в римському т. зв. „шематизмі" (періодичний щорічний „Аннуаріо Понтіфіціо", тобто „Папський Річник", де українці католики й надалі фігурують під назвою „Рутені уніті" („русини унієти"), і так є також у „шематизмі" за 1965 р.

У Римі в офіційній церковній термінології вживають назву не „українці" і „не білоруси", а „рутені" тому, бо під назвою „рутені" розуміють всіх слов'ян східньої Европи, тобто українців, білорусів і росіян, яких зараховують до спільної нації „Рутені" („русини"). З цієї самої причини й патріярх Московський титулується: „Патріярх Московський і всієї Русі" (а не: „Росії"). Під назвою „Рутені" (в такому значенні, як Рим її вживае) делікатно замаскована ідеологія „єдиної, неділимої Росії". (Пор. послання папи Пія XII 1952 р.: „До народів Росії", де й українців зачислено до „росіян").

З України

ЧИТАЧ ВІДКИДАЄ ПОЛІТИЧНУ ПОЕЗІЮ

„Літературна Україна" (Київ) за 28 жовтня 1964 р. так оборона політичну совєтську „поезію":

„І даремно дехто почав підозрілно дивитися на політичну поезію, охрестивши її всю цілком „газетною" поезією. Холодні риторичні деклямації, брязкотіння лозунгами (кличами), заримовані загальновідомі істини — всі залишки поезії, що деякий час тому процвітали пишним цвітом, нині чітаря рішуче відкидає..."

ЗНИЖЕННЯ ЦІН

„У розмові з кореспондентом РАТАУ перший заступник міністерства торгівлі УРСР тов. Маліков С. Ф. повідомив, що з 1 жовтня р.р. (1964) знижено роздрібні ціни на деякі промислові товари.

Зокрема подешевали окремі види взуття, шерстяних, шовкових, бавовняних та синтетичних тканин, а також швейних виробів з них. Наприклад, чоловічі хромові півботинки масового пошиву замість 12 карб. 40 коп. тепер коштуватимуть 8 карб. 60 коп., жіночі хромові півботинки раніше коштували 17 карб. а тепер — 13 карб. 10 коп. З 57 карб. 90 коп. до 53 карб. 90 коп. знижено ціну на жіночі плаття. виготовлені з тканини „Ярославна". Костюми чоловічі з тканини артикул М-12 тепер продаються по 55 карб. замість 60 карб. 60 коп. та ін"

...Радянська Україна" 3 жовтня 1964 р.

З.Р.В. — За офіційним курсом, вартість доляра рівняється вартості 90 копійок, тобто дев'ять десятих рубля. Але навіть за офіційним курсом вартости грошей працюючі в СССР заробляють далеко менше, як у Канаді. Напр., прибиральниця в готелі в малому місті заробляе 30 рублів (карбованців) на місяць (за 8-10 годин щоденної праці). Технічний лаборант заробляе від 80 до 120 рублів (у Канаді — від 350 до 450 дол.). Крім цього, совєтська мануфактура крайньо стандартна й тандітна; але, що найгірше, вона рідко коли бувае в крамницях.

Церковно-громадське життя Святопокровської Громади в Монтреалі

(Продовження)

Прийняття для молоді

У неділю 8 листопада, було взаштоване Управою Громади Церкви св. Покрови прийняття для православної студіюючої молоді, яка закінчила середні школи (Гай скул) та вступила до високих шкіл — каледжів та університетів Монтреалу, — молодь — сини й доньки, наших, членів Громади.

Прийняття відкрив голова Громади п. В. Сойко, молитву перевів наст. о. О. Костюк, а господарем цього прийняття був Олег Аксюк — секретар Управи Громади й активний одумівець.

Доповідь виголосив п. Ф. Цехмістро на цікаву і драматичну, на сьогодні, тему: „Батьки і імолодь та церковно - громадська праця". На цю тему виступили: Олег Аксюк, Віра Канарейська, о. О. Костюк, проф. А. Степовий і студент Віктор Пергат, які підкреслили значіння молодої особи в житті і праці в організації молоді, вдома, в оточенні і в Громаді для всебічного виховання та оформлення сучасної молоді, культурної людини та участь її на церковно - громадській ниві, як продовжувачі праці своїх батьків і дідів, дотримуючи свої традиції і звичаї. Поруч із ним було привітання для всіх випускників середніх шкіл та тих, що вступили до університетів, а зокрема привітали Ліду Михайловську, яка закінчила в цьому році середню школу з великим успіхом, зайнявши І місце серед випускників із одержанням медалі і стипендії для продовження студій в університеті.

Прийняття - пройшло успішно з певним піднесенням та заохотою молоді до громадської праці й оживлення молодечої організації — ОДУМ, яке вже помітне на сьогодні і за це належиться признання Управі Громади й наст. о. Олександрові та молоді. Належиться признання і Жіночому Товариству ім. Л. Українки — матерям, які приготовляли, безкоштовно, смачну вечерю для молоді.

Контестна забава молоді

Управа Громади влаштувала в суботу 14 листопада велику контестну забаву для молоді Громади, використовуючи аж дві залі для великої кількости учасників. Цю забаву відкрив голова Громади п. В. Сойко теплими словами та закликав усю молодь гуртуватися і працювати при Громаді своєї Церкви. У ході перебігу забави була обрана королєва контесту студентка Люда Пергат, а другі студентки: Ліда Терещенко, Валя Загоруйко та Галя Томчук — принцесами. Всі вони багато попрацювали, як і чл. Управи п. О. Сидір і О. Мельник, які разом спричинилися до успіху контестної забави, а зокрема фінансового успіху для нашої Громади. Був обильний буфет із різними українськими стравами, розваги та танки, за участю доброї оркестри.

Забава пройшла весело і культурно і була корисною для молоді і дорослих.

Прийняття-зустріч для І. Косач-Борисової

У вівторок 17 листопада Жіноче Товариство СУК ім Лесі Українки при Церкві св. Покрови влаштувало прийняття-зустріч для пані Ізидори Косач-Борисової, яка перебувала в той час у Монтреалі на запрошення прийняття 30-ліття Жіночого Товариства ім. „Лесі Українки" при „Просвіті". Прийняття відкрила наст. голови пані Віра Канарейська, а з теплим привітанням виступила пані Ольга Гуменюк, культ-освітній референт.

Вона була там на відвідинах Многоліття Владиці, Королевій, Духовенству й всім присутнім закінчено святкові відправи. При цьому треба згадати, що в часі відправ у церкві був присутній священик-гість з Української Католицької Парафії в Йорктоні, ВКреп. о. Шавель, який був зодягнений в епітрахилі і цілий час стояв у вівтарі.

Після—відправи слідував у Народному Домі спільний братський обід. Заля Народного Дому, хоч вона й велика, не могла помістити всіх, що прийшли. Зі першим разом засіло до обіду повад 500 людей, а за другим разом біля 250. Багато пішло обідати домів. Членкині жіночого товариства а найкраще управительки обслуговували гостей.

По короткій пообідній перерві почалася програма, яка була поділена на дві частині. Перша частина була в англійській мові, бо архітект і контрактор — це не українці. Цілою програмою обідньої частин проводив д-р Е. Цимбалістий, заступник гол. громади. Програму розпочато піснею „Як Славний Господь", яку проспівав хор під управою п. В. Григорі. Д-р Цимбалістий, як господар свята, коротким словом відкриває свято, щиро вітає Владику й всіх та просить до слова контрактора, який по короткій своїй промові переводить церемонію передачі ключа, його архітектові, архітект голові Будівельного Комітету п. Ю. Скварчикові, а п. Ю. Скварчик голові громади п. Г. Процишину. Кожний з них при тому виголошує відповідне слово. Після передачі ключа говорить ще Владика.

Другу частину програми, вже в українській мові, започаткував о. парох В. Войчук. Він найперше вітає щиро Первоєрарха нашої Церкви, який помимо свого похилого віку й так ще недавньої операції на очі підняв так багато труду, щоб бути з нами в Йорктоні сьогодні й освятити церкву; вітає щиро всіх гостей збилька і здалека, що прибули з Вінніпегу, Реджайни, Саскатуну, Едмонтону й інших околиць; вітає також цілу громаду із закінченим будови так величавого Храму Божого. Він дає ще признання всім тим, які багато потрудилися для цієї великої справи, а головно головні громадян п. Г. Процишину, його зарядом, голові Будівельного Комітету п. Ю. Скварчукові й голові Програмового Комітету п. В. Ригусові з їх членами комітету та жіночому товариству Союзу Українок Канади на чолі з головою панею Аеною Коваліх за їх може найбільший вклад до будови. За неспокійна п'ять літ це тривало дало на будову церкви поверх 23 тисячі доларів. Дає признання й молодечій організації СУМК, яка також працювала для церкви й зложила около 900.00 доларів на будову.

(Далі буде)

ЗВІТ
з діяльности Ради Українських Православних Шкіл на Сході Канади за 1963/64 навчальний рік

(Закінчення)

Перевед. до наст. кляс: (подано лише заг. число) — 120.

1964/65 навч. рік записалося: I — 20, II — 19, III — 19, IV — 23, V — 22, VI — 10, VII — 5, разом 132.

При школі існує дитячий садочок, яким охоплено 14 дітей.

Курси українознавства, як зазначено в звіті, провадяться другий рік, і ними охоплено 18 курсантів. Навчаються вони цілорічно, а як вони діляться по курсах — невідомо; вчить курсантів одна вчителька О. Турченюк, яка „перфект знає українську мову та взагалі всі предмети, які входили до програми курсів". (Які саме предмети — у звіті не сказано).

Дитячий садочок провадить пані М. Стрілецька. Педагог. персонал при школі також: о. Ф. Легенюк (директор та навч. релігії), учителі: О. Бучацька, Г. Михальчук, О. Третяк, О. Третяк, М. Сівуха, М. Стрілецька, панна О. Турченюк, С. Босий (співи). Всього сталого пед.-навч. персоналу було 9 осіб, (5 учительок та 4 вчителі).

Помимо зазначеного, Українці Самостійники на фармі собору св. Софії перевели двотижневі (з 2-го до 16-го серпня) курси українознавства, на яких викладачами були: П. Я. Кульба — директор, о. Ф. Легенюк, о. О. Костюк, Б. Панчук, А. Степовий, проф. Л. Томащук, С. Босий, А. Мацишко. Про кількість слухачів не зазначено.

Монтреаль: Школа при гром. церкви св. Покрови Пресв. Богородиці

(Навчання по суботах)

1963/64 навч. рік, перев. до наст. кляс: I — 10, II — 5, III — 10, IV — 8, V — 3, VI — 2, VII — 1, разом — 41.

Різниця: I +2, II —3, III —3, IV +8, V —6, VI 0, VII +1, разом —1.

Педагогічний персонал: о. О. Костюк (дир. та релігія), учителькі: д-ка Костюк, С. Грицина, Д. Роговська, дир. І. Козачок (співи). Разом 5 осіб (2 вчителі та 3 вчительки).

Лашін: Школа при громаді церкви св. Юрія

(Навчання по суботах)

1963/64 навч. рік, перев. до наст. кляс: I — 6, II — 5, III — 6, IV — 4, V — 3, VI — 1, разом — 25.

1964/65 навч. рік, вписалося: (немає відомостей).

Педагог. персонал: о. К. Квасницький (релігія та співи), О. Білоцерківська — всі предмети.

Лондон: Школа при громаді церкви Пресвятої Трійці

(Навчання тижневе)

1963/64 навч. рік, перев. до наст. кляс: I — 12, II — 10, III — 8, IV — 3, V — 4, VI — 0, Дит. с. — 13, разом — 50.

1964/65 навч. рік, вписалося: I — 10, II — 9, III — 12, IV — 5, V — 2, VI — 3, Дит. с. — 6, разом — 47.

Різниця: I —2, II —1, III +4, IV +2, V —2, VI +3, Дит. с. —7, разом —3.

Педаг. персонал: о. М. Дебрин (рел. та співи), д-ка Дебрин, В. Яремченко, Г. Жидовка (дит. садок). Разом 4 особи.

Содбурн: Школа при гром. церкви св. Володимира

(Навчання по суботах)

1963/64 навч. рік, перевел. до наст. кляс: I — 0, II — 10, III — 4, IV — 0, V — 8, VI — 0, VII — 4, разом — 26.

1964/65 навч. рік, вписалося: (немає відомостей).

Педагог. персонал: о. Т. Славченко (дир. та релігія), а також 5 та 7 класи, Є. Тарасюк учитель 2-і та 3-і класи.

Брентфорд: Школа при гром. церкви св. Михайла

1963/64 навч. рік, перев. до наст. кляс: I — 0, II — 4, III — 0, IV — 4, разом — 8.

1964/65 навч. рік, вписалося: (немає відом.).

Школу веде в одній особі о. Рі. Тріска.

Ошава: Школа при гром. церкви св. Івана

(Навчання відбув. по п'ятницях)

Відомостей про перевід учнів до наступних кляс не одержано, а тому наведемо лише кількість учнів, які навчалися на початку навч. року.

1963/64 навч. рік. Навч. дні години тижнево. Кл. I — 20, II — 13, III — 23, IV — 0, англомовна. — 23, разом — 79.

1964/65 навч. рік вписалося: (немає відом.).

У цьому навч році кількість навчальних годин збільшилася до 3 г. тижнево.

Педаг. персонал: о. Р. Панченко (реліг. й III кл.), д-ка Панченко, О. Сич, О. Кудь. Разом 4 особи.

Оттава: Школа при гром. церкви Успіння Пресв. Богородиці

Про перевід учнів до наступних класс відомостей не маємо, за виняткom того, що в 1963/64 навч. році навчалося в школі 16 учнів у 4-ох класах. Релігії навчав о. Б. Горгіца, а решту предметів учителька І. Мушка. На 1964/65 навч. рік записалося до школи 33 дітей.

Віндзор: Школа при т-ві „Просвіта"

(Церква Св. Володимира)

У 1963/64 навч. році в школі навчалося 41 дітей, яких навчала одна вчителька пані В. Добровольська. Учителька поділяла дітей на дві групи, а не класи. Окремо дит. садок проводила пані М. Строкан з 12-ма дітьми. Релігії в цій школі ніхто не навчав, а о. Ф. Керницький навчав дітей релігії в недільній школі, якою було охоплено 160 дітей різного віку.

На звернення РУШ секретар „Просвіти", як було умовлено, відомостей не подав, а тому дійсний стан школи на сьогодні невідомий.

Ватерфорд: Школа при гром. церкви Покрови Пресв. Богородиці

У 1962/63 навчальному році існувала школа з 28 учнями, що навчалися в 5-ти класах, але в 1963/64 навчальному році жодних відомостей про школу нема.

Влітку 1964-го року відбувався місячний курс українознавства на фармі „Київ", ніби за програмою і-го курсу курсів українознавства ім. Котляревського. Перевів ці курси інститут св. Володимира в Торонті. На цих курсах було 57 курсантів.

З наведеного виходить, що в 1963/64 навч. році Православними школами на Сході Канади було охоплено 1225 дітей (попереду року 1190). Збільшення на 35 дітей, проти минулого року. Педагогічний персонал складався з 91 особи (минулого року було 81 особа), в тому числі: 51 учителька 41 учителів, у числі яких було 17 священників, які навчали лише релігії та 11, що навчали й інших предметів. Отже зростання менше 3% учнів, а до того треба додати, що мова шкільної молоді зігршується. Поліпшити стан з українською мовою можна тільки через співдіяння батьків.

Наші громади також можуть стати допоміжними, коли вони перестануть вважати школи другорядними питаннями, часом за рахунок шкіл поліпшують свій фінансовий стан. Молодь, юнацтво — наша майбутність. Занедбаємо, збайдужіємо до шкіл — через два, три покоління не лишиться й сліду від усіх наддань, які ще маємо. Отож, учителі й учительки повинні постійно тримати якнайтіснішій контакт з батьками, залякати їх на збори, робити для них короткі доповіді на виховні теми, роз'яснювати їм, що добробут ще не є все.

При відвідуванні шкіл представниками РУШ здебільшого спостерігається доброзичливість, але інколи трапляється й байдужість, ніби зайвість цієї чинности. Через це слід З'їздові обговорити, чи потрібні оті відвідування? Новообраній РУШ треба дати цілком ясне рішення. Якщо РУШ мусить відвідувати школи, то час його з попередженням, скажімо, за тиждень, визначає (коли не одержано заперечень) сама РУШ.

Закінчувати навчальний рік слід з більшою урочистістю. Найкраще це робити спільно всіма школами Місійної Округи. Як показав досвід двох років Торонтонської Місійної Округи (організацію переводила РУШ), в „Шкільний день" діти й учителі ознайомлюються з іншими школами. Ініціятиву влаштування „Шкільного дня" в інших округах можуть виявляти більші школи. При цих імпрезах для дорослих можна визначати плату за вступ зо святочними стрічками. Зібрані кошти можна призначити на підтримання колегії Св. Андрея, поширити бібліотеку тощо.

Закінчуючи цей звіт, вважаю своїм приємним обов'язком подякувати всім колегам членам РУШ, що працювали без найменшої незгоди одноду шно й ретельно; всім директорам українських шкіл та курсів українознавства за зичливість до порушуваних Радою питань; отцям настоятелям церков за тяжку опіку над школами; Батьківським Комітетам, зокрема їхнім головам; всім громадам, а особливо їх головам, які були вирозумілі в питаннях потреб шкіл; усім інституціям, які доброзичливо допомагали у різних шкільних потребах; пп. редакторам „Вісника" та „Українського Голосу", які вміщували всі матеріяли, що надсилалися від РУШ, а так само й від окремих шкіл чи поодиноких осіб, які заторкували питання нашого шкільництва.

За Раду Українських Шкіл на Сході Канади,

Голова: **Проф. В. Іваніс.**

Секретар: **Т. Хохітва.**

Відкриття й Посвячення нової української православної церкви Св. Преображення в Йорктоні, Саск.

(Продовження)

По обличенні Владика Митрополит довершує мале освячення церкви. Починається Св. Літургія й Владика Митрополитові сослужать оо. П. Зубрицький, Я. Пук і парох о. В. Войчук, а також прислуговують три студенти богослови з Вінніпегу: Богдан Кравченко, Стефан Сліпко й Орест Равлюк. Останній з них — це богослов родом з Йорктону. Прислуговують і два хлопчики з Йорктону: Нестор Трофаненко і Глен Цимбалістий. Гарно співає йоркторський хор під управою п. Василя Григорі.

Після прочитання Св. Евангелії, Владика Митрополит виголошує сильну й глибоку змістом проповідь про любов, грунтуючи її на двох великих Заповідях Любови: Любов до Бога й Любов до Ближнього. У великій тишині й з запертим віддихом та в найбільшою увагою ціла церква вислуховує слів свого Первоєрарха. Відгомоном не сується в серцях і душах вірних слова Владики: „Служити Народові — то Служити Богові". Після заключної молитви відбувся зречний обхід довкола церкви й посвячення угольного каменя та вложення в нього документів будови церкви й дрібку землі з Шевченківської Могили, яку привезла з України пані д-р Стефанія Потоцька, коли

Підсумки праці У.Г.П.Церкви Успіння Пресв. Богородиці в Оттаві

Від деякого часу наш церковний провід на чолі з Його Блаженством Митрополитом Іларіоном і Архиепископом Михаїлом проповував на цій Оттавській громаді, щоб тут, у столичному місті Канади, де перебувають дипльоматичні представники майже всіх держав світу, побудувати репрезентативний Храм Української Греко-Православної Церкви. Наші Владики взяли на себе відповідальність пояснити всім українцям Канади важливість побудови відповідної Святині в столиці держави, щоб наші люди допомогли нам завершити велике діло. Наша громада числом невелика, начислює ледве 60 членів і без зовнішньої допомоги нам було б неможливо задовольнити таке бажання.

Маючи запевнення духовних провідників, що українці цілої Канади допоможуть нам, Оттавська громада на загальних зборах 8-го квітня, 1962 року вирішила купити 1 1/2 акра нашої на 1000 Байрон за $40,000.00, на який і досі стоїть велика стара хата.

14 травня 1962 р. Його Блаженство Митрополит Іларіон з участю о. протопр. В. Слюзаря, о. прот. М. Подольського й о. Б. Горгіци освятив ту площу й від той дати почалася кампанія збору фондів на будову Нової Церкви. Під час урочистого обіду було зібрано біля 13,000 доларів.

9-го грудня 1962 р. старий церковний будинок на вулиці 115 Еко драйв, громада продала за 30,000 доларів і все наше церковне життя зосередилося в церковній хаті на вулиці Байрон, де було тісно, невигідно і треба було

ВІДНОВЛЯЙТЕ ЦЕРКОВНІ РЕЧІ

Надходить Великий Піст — коли найбільше вживається Чашу.

Подбайте завчасу, щоб вона була гарно відновлена — позолочена.

Позолочуємо сосуд по таких цінах:

Більша чаша (без медальйонів)	$14.00
Менша чаша (без медальйонів)	11.00
Дискос з підставкою	7.50
Звіздиця	3.50
Ложечка	2.00
Копіє	2.00
Мирovник	2.00

Вислайте на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

обов'язково звідтля вийти.

Наші архітектори запропонували кілька проектів нової церкви і один з них, цього проект нашого члена парафії, архітектора п. Іванишевського був вибраний і затверджений загальними зборами громади.

7-го листопада, 1963 р. справу нової будівлі поставлено на надзвичайних Зборах Парафії, і почалася гаряча дискусія. Більшість промовців доводили, що нашого виходу парафія не має, як приступити негайно до будови, за виняткою кількох осіб, які були проти будівлі заходи до будування нової церкви. Що справу поставили на голосування, внаслідок чого більшість згодилися за будівлею першої частини, тобто церковної залі, над якою в майбутньому має он бути позолочений Хрим Божий. На тому засіданні виорали будівельний комітет, який в короткому часі приступив до своїх тяжких обов'язків і вже в листопаді підписав контракт з будівельною фірмою на $10,000.00.

17-го листопада 1963 р. о. протопресв. В. Слюзар і о. І. Горгца відправили Молебень під час закладання першої символічної цеглини. На цьому святі була присутня мемор міста, панна Шарльот Вінтон.

Від того ж дня почалася інтенсивна праця всіх парафіян. Одні склали великі грошові пожертви, другі віддали свою працю, а деякі допомагали, що своїми порадами, що в той чи інший спосіб спричинялися до загальної праці.

Недавно день 17-го травня, 1964 р., великий день не тільки нашої парафії в Оттаві, але усієї Української Канади, в цей день відбулося відкриття і освячення Архиєпископом Михаїлом з участю о. протопресв. В. Слюзара, о. о. І. Горгца, Костюка і Кравченка, нової залі, над якою має бути побудований Хрим Божий. На цьому святі були присутні представники федерального й провінціального парламентів, представники Міської Управи включно з головою меншкою міста, представники від Українського Національного Союзу та Греко-католицької Церкви, а також представники різних світських організацій.

Під час обіду провадилася збірка, яка принесла біля 8,000 доларів. Увечері відбувся святковий концерт власними силами. Нова заля була переповнена слухачами. Програму цього дня (книжечку) розіслано всім УГП і Парафіям у Канаді.

Отже тепер маємо будинок, в якому зроблено спеціяльне місце для Богослужень, залю зо сценою для різних імпрез, добре устаткована кухню, три кімнати, в яких відбувається навчання Рідної та Недільної Шкіл.

Кількість дітей у Рідній і в Недільній Школах побільшилась. Настоятель нашої церкви зорганізував перший раз в історії нашої парафії так званий курс розговірної української мови, на якому бувають переважно слухачі дорослі, які взагалі не знають, або слабо опанували українську мову. Маємо добре шкільне устаткування та вчителів-фахівців. Наш настоятель церкви о. прот. В. Сенишин, поза церковними обов'язками, виконує багато праці в різних галузях, за що йому глибока подяка. Він, у короткому часі, заслужив велику пошану серед громадянства нашого міста.

(Докінчення буде)

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ ПЕТРА И АНАСТАЗІЇ МУДРИХ

Торонто, Онт.

В суботу, 21 листопада 1964 р., син, рідня й приятелі Петра й Анастазії Мудрих гідно відзначили 25-ліття їхнього подружжя.

Свято почалося в Українській Греко-Православній Катедрі Св. Володимира Молебнем за здоров'я Ювілятів.

Служив парох Катедри о. Прот. Дм. Фотій в сослуженні о. Прот. Ю. Цукорника та о. С. Гуцуляка, пароха Церковної Громади Св. Анни в Скарборо.

Після Молебня, всі перейшли до бенкетної залі, і зайняли відповідні місця.

Шановні Ювіляти — Петро, походить із Гонімун, Саск., і Анастазія з дому Токарик з Геффорд, Саск., — подружилися 21 листопада 1939 року в Українській Греко-Православній Церкві Св. Петра й Павла в Гонімун, Саск. До провінції Онтеріо переселилися 1941 року; від 1946 року, в Торонто, провадять успішно крамницю "Mulry Drapery & Decorating".

Помимо того, що їх зайняття вимагає від них довгих годин, то все ж таки вони обоє щиро й жертвенно працюють для наших українських народних і церковних справ.

Господарем вечора був Тарас Мудрий, який представив Ювілятів. Привіти зложували: Петрова Мама, дружба — Дмитро Підверб'янський, о. Ст. Гуцуляк — парох Громади Св. Анни, де Ювіляти є активними членами, д-р Петро Смильський — голова Дирекції Інституту Св. Володимира, Микола Токарик з Оттави — брат Анастазії, син Богдан, котрий є тепер студентом при Лавренційон Університеті в Содбурі, д. М. Гетьманчук — голова Катедрального Громади Св. Володимира, Іван Головацький — голова Кредитової Спілки Союзу, та о. Прот. Ю. Цукорник.

На закінчення шановні ювіляти обоє сердечно дякували своїм дружбові, дружці, всій рідні, приятелям, які причинилися до влаштування їхнього Ювілею та всім гостям, що так численно прибули.

На заклик п. Головацького присутні зложили поміж собою $42.00, які розділено по рівній частині на пресовий фонд „Українського Голосу" і „Вісника".

Відзначення Ювілею 25-ліття подружжя Петра й Анастазії Мудрих було радісною подією для всіх. Це не була нагода тільки для милого переведення вечора, але це була нагода для віддання пошани і признання нашим заслуженим громадянам.

Нехай Господь подасть Ювілятам ще довгого віку, щастя й здоров'я та найкращого успіху в їхньому житті. На Многі Літа!

Присутний

86-ТІ РОКОВИНИ ІРИНИ МАРЧУК

Боннивил, Алта.

У неділю 4 жовтня 1964 р., Жіноче Т-во ім. Пресв. Діви Марії при Православній Церкві Св. Прор. Ілії в Боннивил ушанувало свою стареньку членкиню - піонерку — пані Ірину Марчук, відзначенням 86-их роковин її життя, які припадали на 1 жовтня.

Відзначення роковин пані І. Марчук відбулось заходами згаданого Жін. Т-ва, після Богослужения в місцевій церковній залі. Тут була приготована в її честь трапеза, на яку, після Богослужения, пішли всі присутні. Перед гостиною, о. Орест Сорочук перевів молитву, і вислови пані І. Марчук побажання, він побажав їй доброго здоров'я, многих літ, і дальшої праці в ролі сторожа мирного життя в громаді.

Учасники роковин спожили обід. Після цього, голова Жіночого Т-ва вручила ювілятці маленький подарунок, і вислови їй побажання від Т-ва і від себе особисто.

Пані Ірина Марчук (Перепелиця) — це давня громадська працівниця, яке послужила дуже багато як своїй Церкві, так і громаді. Вона походить з Буковини. У Канаду приїхала зо своїм мужем Стефаном 1922 р. Вони поселилися були в Бит Медов коло Боннивил. 1931 р. її муж упокоївся, вона осталася з маленькими діточками на фармі, і так прожила 21 рік. Тепер вже 15 років проживає сама в Боннивил. Господь Бог обдарував її 6-ма дочками і одним сином.

З нагоди цих роковин, присутні зложили на „Вісник" $8.20.

Побажаємо нашій старенькій піонерці проживати в мирі, здоров'ї ще многі-многі літа!

О. С.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. А. ФУРГАЛЬ

Віндзор, Онт.

У четвер, 6-го серпня 1964 р., по довгій недузі на 61-му році свого життя відійшла у вічність бл. п. Анна Фургаль (Подольська).

Покійна народилася в Канаді в селі Шевченко, (яке в 1908-му р. було перезвано на Вайта), Ман., 6-го січня 1903 р. в сім'ї Пилипа й Наталки Подольських.

Бл. п. Анна вчащала до державної школи, яку незабаром мусіла покинути через те, що її батьки потребували її помочі, щоб обробляти землю („гомстед").

Молода Анна ще за своїх дівочих літ брала діяльну участь у хорах, і також грала провідні ролі в різних представленнях.

6 лютого 1921 р. Покійна Анна вийшла заміж за Феліка (Філька) Фургаля. Від того часу Покійна Анна стала членкинею Української Греко-Православної Церкви в Канаді, як також й членкинею Союзу Українок Канади.

У 1940 р. Покійна Анна переїхала до Віндзор, Онт., разом із своїм мужем та дітьми до свого дядька Михайла Подольського. В той час було ще дуже багато безробітних людей у Віндзорі, і бл. п. Анна мусіла виконувати різні домашні роботи, щоб утримати свою родину.

У Віндзорі Покійна Анна відразу стала діяльною членкинею Української Греко-Православної Церкви, як також й Союзу Українок Канади, але недовго вона могла брати участь у громадському житті, бо почала підупадати на здоров'ї від недуги, яка звється „малтипол склероз", що паралізує людину. Вона вдавалася до різних лікарів у Віндзорі, як також до славної Майо Клініки в Рочестер, Мінн., США, де лікарі не могли її вилічити.

З початком 1962 р. родинна Покійної дала її до лічниці Риверв'ю у Віндзорі, де вона мучилася 12 і пів років, і упокоїлася в Бозі в четвер по полудні, 6 серпня 1964 р., на запалення легенів, переживши свого мужа Філька 1 рік і 9 днів.

Панахиду в і д правив о. Прот. Ф. Керніцький в п'ятницю вечером, 7 серпня, в погребовому заведенні Андерсона.

На другий день, у суботу 8 серпня, тіло Покійної перевезли з погребового заведення до Української Греко-Православної Церкви Св. Володимира, де Похорону Службу Божу відправив о. Прот. Ф. Керніцький.

Після цього з церкви вирушила похоронна процесія до цвинтару Вікторія Мемориял, де тіло Покійної Анни було положено коло її мужа.

Діти бл. п. Анни запросили всіх присутніх на перекуску до хати дочки Олесі, яку приготувала її численна родина, і за що їм належиться сердечна подяка.

Покійна залишила в глибокому смутку слідуючих: 2-ох синів — Богдана в Торонті та Івана, абсольвента Колегії Св. Андрея в Віндзорі; дочку Олесю із її мужем Семеном Гурняком та 4-ма діточками — Бетті, Катерина, Кароля та Михайло, всі із Ривер-сайд, Онт.; брата Івана з Дірборн, Міч., США; 3 сестри — Марина (Морозюк), Настя (Тесарська), і Катерина (Пахньовська), всі із Вайта, Ман.

Вічна їй пам'ять!

Присутний.

БЛ. П. ТЕОДОР ТИХИЙ

Ошава, Онт.

Дня 13 грудня 1964 р. розносилася по Ошаві сумна вістка, що помер один із перших основоположників і піонерів Громади Святого Івана в Ошаві, Теодор Тихий.

Покійний народився 22 лютого 1883 р. в Західній Україні. В Ошаві прожив 51 років. Покійний Теодор був дуже активним членом Громади Св. Івана. Він багато наробився при її організуванні, як також і при будові Церкви. Він оставив багато слідів своєї праці, які нагадують його щиру і віддану працю на добро нашої Церкви.

Будучи високорелігійною людиною, разом із своєю жінкою Наталією виховали і повели своїх дітей шляхом морального і релігійного життя. Покійний Теодор оставив в смутку дружину Наталію з дому Богдан, дві доньки: Марію Цойкан, та Наталію Тимочко в Ошаві; сестру Анастазію Герберян в Україні; три внуки: Василь і Богдан Шолдра, Патриція Дональд і сім'ю внуків.

Покійний був добрим та активним членом Самогобового Братства, до якого належав від 1927 року.

Похоронні відправи розпочалися 15 грудня. Того дня вечором була відслужена Панахида, а 16 грудня була відслужена заупокійна Служба Божа, яку відслужили о. Прот. П. Запаринюк і о. Р. Панченко.

Покійного прощала родина і майже вся Парафія, як також були присутні знайомі і друзі покійного із сусідніх громад.

Після похорону відбулася поминальна трапеза в парафіяльній залі Св. Івана, яку приготовила родина покійного при помочі Сестрицтва при Парафії.

Під час трапези було зібрано на Нев'янучий Вінок $70.00, з яких призначено на Колегію Св. Андрея в Віннипегу $25.00; на Церкву Св. Івана $20.00; на „Вісник" і „Український Голос" по $10.00 і $5.00 на вироблення клішій.

Покійному Теодорові нехай Милосердний Господь простить усяку провину вільну й невільну, а душу його прийме до Царства Небесного.

Вічна Йому Пам'ять!

Присутний

БЛ. П. ЯДВИГА КСЬОНДЗИНА

Сматс, Саск.

У п'ятницю 13 листопада, по короткій недузі в саскатунському шпиталі, відійшла у вічність одна з піонерок-трудівниць жіночого руху, бл. п. Ядвига Ксьондзина.

Покійна народилась 1896 року в селі Ложчі, Борщівського повіту в Україні. Батьки Покійної, Бл. Памяти Михайло і Ядвіга Душеньки, привезли її в околиці Вонда-Сматс маленькою дівчинкою. Отже, Покійна виростала в Канаді. Вийшовши заміж за Бл. П. Ів. Ксьондзину, 1914 р., вони далі проживали в цій самій місцевості, будучи увесь час активними членами рідної УГЦеркви в Сматс, Саск. Але Божа воля в усьому, а „без Бога ні до порога", як говориться в народі. Покійну Ядвигу стрінула розлука, бо у 1959 р. відходить з цього світу муж Іван, залишаючи її вдовою з дітьми та внуками. Покійна будучи дуже релігійною людиною не падає на дусі. Поза домашньою працею всі свої сили прикладає своїм дітям, рідній Церкві та взагалі допомозі потребуючим. Замітне особливо те, що бувши сама неграмотною, завжди старалась вчасно передати передплату збірщикові, на нашу церковно-національну пресу, і коли такий збірщик довше не появлявся в околицях Сматс, то Покійна коли побачила його недебудь, то зараз-таки докоряла, щоб він не занедбував своїх обов'язків і збирав передплати. „Нехай", бувало каже, „хоч діти читають і знають за наш рідний народ, коли я не можу прочитати." Це може послужити за приклад всім піонерам, що втрачають зір на старість і не можуть уже так добре читати, як колись читали. Можна передплатити часопис як не дітям, або внукам, то принаймні з на Йому. Цим пошлрюємо наше рідне слово і допомагаємо та заохочуємо видавництво до дальшої праці.

Із сторони харитативно-милосердної, то коли настала можливість висилати пачки до „старого краю", Покійна неодноразово робила це, висилаючи не свої родині, але родичам Покійного мужа Івана. Щодо допомоги Православній Святині у Сматс, то тут тяжко перечислити всі її пожертви. Будучи понад 20 років сестрицею при Св. Храмі, Покійна неодноразово сповруджувала свічки та квіти до Церкви за свої гроші, а в останніх роках пожертвувала гроші на похоронне облачення для Священника та на фігуру-пам'ятник на кладовищі. Покійна не забувала й за наші Інституції. Коли в Саскатуні виринула проблема будови нового Інституту, то Покійна стала одною з перших жертводавців на цю ціль в околицях Сматс. Тому за всі її труди і пожертви, які дітки так і люди тутешніх околиць її не забули. Діти постарались, щоб Покійну відпроваджали з цього світу аж три Священники і те саме число днів. Люди прийшли на молитви таким числом, що не було місця, як то кажуть, і голці просунутись.

Похоронні відправи відбулись за таким порядком: В суботу, 14 листопада, о. Прот. М. Боднарчук відслужив Велику Панахиду в похоронному заведенні в Саскатун. В неділю, 15 листопада, місцевий Парох о. М. Стеценко, при асистї дяків: п. п. І. Дзендзеля та В. Магуса, відслужив другу Панахиду в домі Покійної на фармі. Заупокійна Служба Божа в Похоронними Відправами відбулась в понеділок 16 листопада у Церкві Св. Трійці в Сматс, якою зайнялись о. М. Стеценко та о. Прот. Ю. Туржанський з Принц Альберт.

За нашим стародавнім звичаєм, при останньому прощанні, на заклик о. Стеценка, присутні зложили пожертви в сумі $87.20, на Нев'янучий вінок по Покійній. З цих грошей призначено: Інститут ім. Петра Могили в Саскатуні — $36.10. Колегія Св. Андрея у Віннипезі — $36.10. „Вісник" — $5.00. „Віра й Культура" — $5.00. „Український Голос" — $5.00. Жертводавцям щиро спасибі.

По Службі Божій відбувся Поминальний обід, приготований місцевими жінками.

Тризни дні по Покійній Ядвизі закінчились. Люди повернулись до своїх щоденних буднів і в скорім часі забудуть Покійну так, як нелолого відійшовшого забули. Не так стається в родиною. Покійну повік не забудуть — сини Йосиф, Азіяда, Онт., шість доньок: Анна Дрозда — Саскатун, Марія Байда — Сматс, Ольга Гавриляк — Принц Альберт, Галька Малко — Аберділ, Савеля Гишко — Сматс, та Євгенія — Едмонтон, Алта. Крім дітей, залишилось 15 внуків та первий брат Іван Новосад, Віннінег, Ман. Дві перві сестри: Анна Покотнова в Оен, Алта., Марія Сірманська в Торонто, Онт.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Присутний.

ПОДЯКА

Після сумних годин нашої розлуки з дорогою нежою і бабунею, ми щиросердечно дякуємо всім трьом Священикам, а також дякам і хористам за Похоронні Відправи. Всім тим, що приносили квіти до шпиталю для хворої мами, а також вінки в похоронних днях, Місцевим жінкам за приготування поминального обіду. Також всім тим, що чимбудь причинились до збільшення похорону.

Родина Покійної Ядвиги.

БЛ. П. ВАСИЛЬ БАЛАС
Елк Пойнт, Алта.

У п'ятницю 25 грудня 1964 рознеслась сумна вістка про упокоєння широко відомого піонера — Василя Беласа.

Покійний народився 14 вересня 1889 р. на Волині. У Канаду приїхав ще молодим хлопцем, поселився в околиці Елк Пойнт, де 1910 р. купив собі „гомстед". 6 червня 1914 р. він одружується з Катериною, тоді з дружиною поселяються на своєму „гомстеді" і там займався фармерування до відходу на відпочинок у 1952 р. По відході на відпочинок він все таки залишився на фармі і, скільки міг, помагав у цьому ділі своїм синам. Останніх 2 роки Покійний з дружиною проживали в місті Елк Пойнт під доглядом своїх дітей, особливо старшої дочки Ольги.

Бл. п. Василь Балас уложився в домі свого сина Петра. Він залишив у смутку свою дружину Катерину в Елк Пойнт, 4 дочки — Ольга Паньків в Елк Пойнт, Анна Андруз, Марія Трохимчук і Евелин Гіблен в Едмонтоні; 2 сини — Петро в Елк Пойнт і Володимир в Іновик, Н.В.Т.; внуків — 20, правнуків — 6, 2 брати і 3 сестри.

У понеділок 28 грудня була відслужена Панахида / за спокій душі бл. п. Василя, а у вівторок — Служба Божа з Похороном у церкві Св. Володимира в Елк Пойнт.

Під час останнього відпування рідня й приятелі Покійного зложили на Нев'янучий Вінець $23.75. З цих грошей на „Вісник" призначено 10 дол., на Колегію Св. Андрея — 13.50, 25 ц. на поштові видатки.

Після Похорону відбулась поминальна трапеза в місцевій церковній залі.

Душа Покійного нехай осениться в Оселях Праведників, земля нехай буде Йому легкою, — Вічна Йому Пам'ять!

Свящ. О. Сорочук.

Порядки Богослужень:

підвінніпезька округа

БЕРЕЗЕНЬ

УВАГА: У понеділок 8-го березня починається Великий Піст, під час якого по всіх церквах, з нагоди Богослужень, буде відбуватися Сповідь.

7. Неділя — Кенора, Поплар Парк Тиндал.
14. Неділя (ПРАВОСЛАВІЯ) — Транскона, Божевуж.
21. Неділя — Кенора, Дуфрост, Шелест Гоум.
28. Неділя — Транскона, Гонор, Поплярфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телфон: (дзень) JU 8-3093
(увечор) JU 8-3810

о. П. БУБЛИКА
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. В. БОЙЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ

7 Неділя — Йорктон. Вечером год. 7-ма Вечірня. Преподальна.
14. Неділя — Йорктон. Вечером год. 7-ма Вечірня. Напередодні Великодня Сповідь.
21. Неділя — Рейн Великодня Сповідь. Йорктон вечером год. 7-ма Вечірня
28. Неділя — Йорктон. Вечером год. 7-ма Вечірня. Напередодні Великодня Сповідь.

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask.

о. Г. О. ВАСИЛЬЄВА
7. Неділя — Св. Андрея
14. Неділя — Св. Михаїла
14. Неділя — Св. Андрея
21. Неділя — Св. Андрея
28. Неділя — Св. Михаїла
28. Неділя — Св. Андрея

Address: 13206—117 Str.
Tel. 455-7877. Edmonton, Alberta.

о. І. Г. ГИКАВОГО
Address: Willingdon, Alberta.
P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
БЕРЕЗЕНЬ

7. Неділя — Вест Гоуп
14. Неділя — Вудсворт
21. Неділя — Дорбин
28. Неділя — Дрей Ривер

Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 8294

о. С. ГРЕДІЛЯ
БЕРЕЗЕНЬ

7 Неділя — Стівен
14. Неділя — Вест. Сповідь
21. Неділя — Свон Ривер, Сповідь
27. Субото — Свян Плейн, Сповідь
28. Неділя — Денбург, Сповідь

Address: Box 417, Hyas, Sask
Tel. 190-2.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
P. O. Box 386. Watson, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
БЕРЕЗЕНЬ

7 Неділя — Верион
14. Неділя — Верион
21. Неділя, Сповідь — Келовна
28. Неділя, Сповідь — Верион

Address: 2802-42 Ave. Vernon, B. C.
Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
БЕРЕЗЕНЬ

7 Неділя — Роблин
13 Субота Св. Б. за Померших — Ленард
14. Неділя Св. Сповідь 9-та рано — Петлюра
20. Субота Св. Б. за Померших та Сповідь дітей Нед. Школи — Роблин
21. Неділя Св. Сповідь 9-то рано — Топорівці
27. Субота. Св. Б. за Померших та Св. Сповідь 9-та рано — Грендано
28. Неділя Св. Сповідь 9-та рано — Ленард

Address: Box 201, Roblin, Man.
Tel.: 455.

о. Ст. ЗУЗАКА
БЕРЕЗЕНЬ

7. Неділя, Сповідь - Кридор
14 Неділя, Сповідь — Геффорд
20 Субота Задушна, Сповідь — Бізнки
21. Неділя, Сповідь — Реафілд
27. Субота Задушна — Кридор
28. Неділя, Сповідь — Геффорд

Address: Box 165, Hafford, Sask.,
Tel.: 55.

о. М. КРИТКОА
БЕРЕЗЕНЬ

7 Неділя — Брускбі
14 Неділя, Сповідь — Геффорд
21 Неділя — Єлвов Крік. Сповідь
28. Неділя — Гронада (лівнічна). Сповідь

Address: Box, 1416, Melfort, Sask.
Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛИША
БЕРЕЗЕНЬ

7. Неділя — Сапавин
14. Неділя — Темблна. Сповідь
21. Неділя — Вайта. Сповідь
28. Неділя — Сеньків. Сповідь

Box 46, vita, Man. Tel. 8-34-82.

о. О. КРАВЧЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ

7. Неділя — Норт Бателфорд
7. Неділя — Норт Бателфорд. Проща Божа Вечірня. 7 год. веч.
8. Понеділок. 7 год. веч. Поклони в Гласлин
9. Вівторок. 7 год. веч. Поклони у Витків
10. Середа, 7 год. веч. Поклони в Норт Бателфорд
11. Четвер, 7 год. веч. Поклони в Медов Лейк
13. Субота, 7 год. веч Вечірня у Витків (Сповідь)
14 Неділя — Витків. Причасти
20. Поминальна Субота — Літургія — Гетерлей. Сповідь і Причасти
20. Субота, 7 год. веч. Вечірня в Гаеслин. Сповідь
21. Неділя. Літургія в Гаеслин. Причасти
27. Поминальна Субота. Літургія в Бігар. Сповідь і Причасти
27. Субота, 7 год. веч. Вечірня в Медов Лейк. Сповідь
28. Неділя. Літургія в Медов Лейк. Причасти

Address: North Battleford, Sask.
872—106, St. Ph. 446-3260.

о. ІВАНА МЕЛЬНИЧКА
БЕРЕЗЕНЬ

7. Неділя — Сенді Лейк
14. Неділя — Енгушвл
21. Неділя — Менді
28. Неділя — Онкборн

Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ

7. Неділя — Вестлок
14. Неділя — Річмонд Парк
21. Неділя — Свигуло
28. Неділя — Сільбіґ. 9 год. Сповідь і Св. Причасть

Address: Westlock, Alta, Box 902,
Tel. 349-3745

о. Н. МОРОЗА
Address: 7137 Grandview Hwy., Burnaby, B. C. Tel. LA. 1-8500

о. М. ОЛЕСЮКА
БЕРЕЗЕНЬ

7 Неділя — Давфин
7. Неділя. Вечірня о год. 7-ій вечора — Гіберт Плейнс
8. Понеділок. Велике Повечір'я і читання Кан. А. Критського — Давфин
14. Неділя. (Сповідь і поминки померших) — Дрифтінг Ривер
20. Субота. (Сповідь для дітей) — Давфин
21 Неділя. Сповідь) — Давфин
27. Субота. (Сповідь і поминки померших) — Вінніпегосіс
28. Неділя. (Сповідь і поминки померших) — Гилберт Плейнс

УВАГА! За винятком неділі 7-го березня, Вечірня служиться о год. 7-ій в Давфині

В кожній Громаді де визначена Св. Сповідь починається о год. 9-ій рано.

В Давфині Св. Сповідь в суботу о год. 7-ій вечора.

Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
БЕРЕЗЕНЬ

7. Неділя - - Інсінґер (ж.)
14. Неділя — Тюдор (ж.) Сповідь
21. Неділя — Тюдор (за рікою) Сповідь
28. Неділя — Вестбрук, Сповідь

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
БЕРЕЗЕНЬ

7. Неділя — Смокі Лейк
14. Неділя — Вільна
20. Субота — Беаїс
21. Неділя — Смокі Лейк
27. Субота — Сведен
28. Неділя — Стрий

Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. О. СОРОЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ

7. Неділя — Бонівіл
14. Неділя — Ст. Пал
Вечірня 7 год. Бонівіл
21. Неділя — Семаї Рейнд
28. Неділя — Гіффорд

Rev. O. Sorochuk
Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
БЕРЕЗЕНЬ

7. Неділя — Лек Ла Біш
7. Неділя. Вечірня о год. 3.00 по полудні — Крейгена
12. Пятниця Пасія о год. 8.00 веч. — Боїк
13. Субота. Вечірня й Сповідь о год. 7.00 веч. — Атабаска
14. Неділя — Атабаска
19 Пасія о год. 8.00 веч. — Гресленд
20. Субота. Вечірня й Сповідь о год. 7.00 веч. — Сарейт
21. Неділя — Сарейт
26. Пятниця Пасія о год. 7.00 веч. — Нород
27. Субота. Вечірня о год. 7.00 веч Боїк
28. Неділя — Боїк

Address: Box 517 Lac La Biche
Telephone 623-4533

о. Т. СЛАВЧЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ

7. Неділя — Айтуна
14. Неділя — Мелвіл, Сповідь
20. Субота Задушна — Поминальне Богослужения в Айтулі
21. Неділя — Гудія, Сповідь
28. Неділя — Айтуна, Сповідь

Address: Box 142, Ituna, Sask.
Tel. 87.

о. В. СЛОЗАРА
БЕРЕЗЕНЬ

7. Неділя — Канора
14. Неділя — Стирджес
21. Неділя — Канора
28. Неділя — Бюкенан

Canora, Sask., Ph. 563-5188

о. М. СТЕЦЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ

7. Неділя — Вакав
14. Неділя — Ст. Джуалєн, Сповідь 9 год. рано
14. Неділя. Пасія 7 год. вечора — Вакав
20. Субота Задушна — Тарнополь, Сповідь 9 год. рано
21. Неділя, Сповідь 9 год. рано — Летін
21. Неділя. Пасія 7 год. вечора — Калворт
27. Субота Задушна, Сповідь від 9 год. рано — Вакав
28. Неділя, Сповідь 9 год. рано — Калворт
28. Неділя. Пасія 5 год. по обіді — Смітс

УВАГА! Під час Великого Посту, Сорокоусти у Вакав, кожної середи 9 год. ранку.

Address: Box 4. Wakaw, Sask.
Tel. [redacted]

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
БЕРЕЗЕНЬ

7. Неділя — Толстой
14. Неділя — Сарто
21. Неділя. Сповідь — Роза
28. Неділя. Сповідь — Гарденток

Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ

7. Неділя — Торнгад
14. Неділя — Етрімонт
20. Субота — Редвей, Сповідь
21. Неділя — Редвей. Сповідь
27. Субота — Редвater. Сповідь
28. Неділя — Редвater. Сповідь

Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Rev. A. Teterenko,
Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 486.

о. Г. УДОДА
БЕРЕЗЕНЬ

7. Неділя — Шіро (місто)
14. Неділя — Вінарія
21. Неділя — Шіро (околиця)
28. Неділя — Фоам Лейк

Address: Shoho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

о. І. ШЕВІЯ
БЕРЕЗЕНЬ

7. Неділя — Нипавин
14. Неділя — Вірдель
21. Неділя — Кадет
28. Неділя — Сенбург

Address: Waldeck, Sask. Ph. 486.

о. А. ХРУСТАВКИ
БЕРЕЗЕНЬ

7. Неділя — Мирнам
14. Неділя — Лойдмістер. Сповідь
21. Неділя — Мусіарз. Сповідь
28. Неділя — Мирнам. Сповідь

Address: Box 97, Myrnam, Alta.
Tel. 42.

о. ЮМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
БЕРЕЗЕНЬ

7. Неділя — Торсбі
13. Субота, Заупокійна — Брудергайм. 8-ма год. веч. Вечірня й Сповідь
14. Неділя — Брудергайм
20. Субото, Заупокійна — Калькар. 8-ма год. веч. Вечірня й Сповідь
21. Неділя — Калмар
27. Субота, Заупокійна — Кетвин. 8-ма год. веч. Вечірня й Сповідь
28. Неділя — Кетвин

Ph. GA 3-3058. Edmonton, Alta.
Address: 9530—108 Avenue,

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada.

ВІСНИК

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLII. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го БЕРЕЗНЯ, 1965. WINNIPEG, MAN., MARCH 15, 1965. ЧИСЛО (2026) 6

ВІДЗНАЧІМО НЕДІЛЮ ПРАВОСЛАВІЯ! 14.3.65

ТРИНАДЦЯТИЙ СОБО[illegible]
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Цим повідомляється всіх заінтересованих, що згідно з рішенням Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді на її нарадах 26-28 грудня 1964 року та за благословенням Блаженнішого Владики Іларіона, Митрополита Вінніпегу й всієї Канади, звичайний Тринадцятий Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді відбудеться в суботу, неділю й понеділок — 22, 23 і 24 травня 1965 року в місті Вінніпезі.

Наради Собору відбудуться в залі Crystal Ball Room, в готелі Роял Александра (Royal Alexandra Hotel), на розі Мейн і Гіггинс, коло залізничного двірця Сі-Пі-Ар.

ПРОГРАМА СОБОРУ:

I. Реєстрація делегатів і гостей:

(а) Початок реєстрації в п'ятницю увечері 21 травня 1965 року, від години 7.30 до 9.30, в залі Катедри Преєв. Трійці в Вінніпезі, 1175 Мейн Стріт. (УВАГА: Проситься всіх делегатів і гостей, які прибудуть до Вінніпегу в п'ятницю 21 травня, щоб обов'язково зареєструвалися ще того самого дня й отримали впускну картку на Собор, без якої ніхто не буде на Собор допущений. Реєстрація ввечері перед Собором уводиться для того, щоб не тратити надто багато часу на реєстрацію першого дня нарад Собору).

(б) Докінчення реєстрації від год. 10.00 до 12.00 ранку, першого дня Собору, 22 травня 1965 року, в залі нарад Собору (Кристал Бал Рум) готелю Роял Александра.

II. Богослужения під час Собору:

(а) **Субота, 22 травня 1965 р.:**
Наради Собору попередить Соборна Служба Божа в Катедрі Преєв. Трійці, 1175 Мейн Стріт, о годині 9.00 ранку;

(б) **Неділя, 23 травня 1965 р.:**
Архиерейська Служба Божа в Катедрі Преєв. Трійці, яку відслужить Його Блаженство Митрополит Іларіон з участю всього Єпископату і Духовенства. Зустріч Владики Митрополита о годині 9.00 ранку; початок Літургії о годині 9.30 ранку.

III. Програма нарад Собору:

1. Реєстрація делегатів і гостей.
2. Відкриття Собору — Блаженніший Владика Митрополит Іларіон.
3. Обрання Президії і покликання секретарів Собору.
4. Затвердження Реєстраційної Комісії та обрання Комісій на час Собору: Верифікаційної, Резолюційної, Розметової, Номінаційної та ін.
5. Звіти:
   (а) Звіт Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона про загальний стан Церкви;
   (б) Звіт Голови Президії Консисторії — о. Прот. Т. Ковалишина, про фінансово-господарський та організаційний стан Церкви;
   (в) Звіт Контрольної Комісії;
   (г) Справа зміни й доповнення Чартеру й Статуту Української Греко-Православної Церкви в Канаді.
6. Колегія Св. Андрея у Вінніпезі.
7. Окружні Церковні Комітети Української Греко-Православної Церкви в Канаді й прийняття їх Статуту.
8. Забезпечення Духовенства Церкви.
9. Стан Православія і сучасні християнські рухи:
   (а) Стан Православної Церкви в Україні;
   (б) Відношення нашої Церкви до сучасних церковних подій.
10. Родня народньо-церковних шкіл у вихованні молоді.
11. Обрання Голови Президії Консисторії, членів Консисторії, членів Контрольної Комісії, членів Судової Комісії і членів до Дирекції Колегії Св. Андрея у Вінніпезі.
12. Прийняття резолюцій.
13. Інші справи.
14. Закриття Собору.

(Продовження на 2 ст.)

Терор местників...

„Група, яка ніколи не забуває"

Кого не досягає суд, того досягає куля

У західній Европі проявила себе терористична організація, яка називається „Група, яка ніколи не забуває".

Вечірні телевізійні вісті СіБіСі 8-го березня повідомили, що в Західній Німеччині ця організація вбила латвійського емігранта Крукера за те, що за часів німецько-гітлерівської окупації він був у Латвії комендантом концентраційного табору і спричинявся до переслідування жидів.

Німецька поліція арештувала одного грека, який нібито убив Крукера, але урядові чинники в Бонн (столиця Зах. Німеччини) заявили, що той грек діяв не особисто і не для греків, а був найнятий „групою, яка ніколи не забуває".

УНРада привітала кардинала Сліпого в імені католиків і... православних

Українська Національна Рада привітала митрополита Йосифа Сліпого з нагоди надання йому кардинальського сану 25 січня ц. р. У цьому привітанні сказано, між іншим, таке:

„Українці у вільному світі, як католики, так і православні, сприйняли вістку про іменування Вашої Еміненції кардиналом з великим моральним вдоволенням і гордістю. Це іменування треба завдячувати безперечно в першу чергу високим приміетам Вашої Еміненції, як людини і як ієрарха. Але в ньому годі не добачати також визнання Апостольським Престолом заслуг української нації і його віковічній боротьбі за християнську віру як у минулому, так і в сучасному".

Це привітання написав Дм. Андрієвський — заступник голови Виконного Органу УНРади.

З.Р.В. — Якщо б УНРада поздоровила митр. Сліпого з кардиналством лише в імені власному, то це був би нормальний етикетальний жест, отже проти нього не можна було б мати застережения. Але чи УНРада уповноважена промовляти в імені тієї чи тієї української віроісповідної спільноти, тобто промовляти з церковно-релігійного становища віроісповідних спільнот, — це вже цілком інша справа. Що в факті надання митр. Сліпому кардинальського сану УНРада вбачає також і римське „визнання... заслуг українського народу" — це лише такий особистий погляд УНРади; бо ж папа, надаючи митр. Сліпому цей сан, про „заслуги українського народу в боротьбі за християнську віру" не згадав.

Тринадцятий Собор УГПЦеркви в Канаді

(Закінчення з 1-ї стор.)

У СКЛАД СОБОРУ ВХОДЯТЬ:

(а) Усі Епископи Української Греко-Православної Церкви в Канаді;

(б) Все Духовенство Української Греко-Православної Церкви в Канаді всіх ступнів;

(в) Делегати поодиноких Громад, Парафій і Місій в пропорції одного делегата на кожних 25 дійсних членів, або більше, ніж половина того; коли в Громаді, Парафії чи Місії є менше, ніж 25 членів, то їм однаково присуговує право одного делегата; делегат мусить бути дійсним членом Громади, яку він репрезентує;

(г) Члени Консисторії, члени постійних Комісій, створених Собором, і редактор офіційного Органу Української Греко-Православної Церкви в Канаді;

(ґ) Два представники Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, делеговані Дирекцією і Професорським складом з тим, що один має бути від Теологічного факультету.

ОБРАННЯ ДЕЛЕГАТІВ НА СОБОР:

Обрання делегатів на Собор переводять збори повноправних членів Громади. Ці збори вибирають відповідне число заступників делегатів. У випадку, коли б який делегат не міг з будь-яких причин приїхати на Собор, на його місце іде заступник.

Управи Громад мають повідомити Консисторію про обрання делегатів найпізніше до 1-го травня 1965 року, вповноюючи для того та висилаючи до Консисторії формуляр „Повідомлення про вибір делегатів на Собор УГПЦеркви в Канаді 1965 року", який Консисторія вже розіслала до Управ всіх Громад, Парафій і Місій. По отриманні від Громад повідомлення про обрання і кількість числа делегатів, Консисторія вишле їм формулярі посвідок для делегатів, які вони мусять привезти з собою, належно виповнені й підписані їхніми Церковними Управами. Делегат, який не буде мати належної посвідки, не буде вважатися членом Собору.

Усі делегати на Собор мають бути в Вінніпезі в суботу вранці 22 травня 1965 року, і повинні бути присутні на всіх сесіях Собору від початку до його закінчення.

РОЗМЕТ НА КОШТИ ПОДОРОЖІ ДЕЛЕГАТІВ:

На кошти подорожі світських делегатів на Собор буде зроблений розмет, згідно з яким усі кошти кожного делегата будуть рівні, без уваги на те, звідки він на Собор прибуде. Розмет буде зроблений тільки на кошти залізничних поворотних квитків (тикетів) другої кляси („ковч клес")-та на спальні вагони, де треба їхати вночі. Кошти автом будуть рахуватися такі, які вони були б, коли б делегат їхав потягом. Розмету на кошти готелю та харчів не буде, — делегати платять їх кожен за себе. Делегати на Собор з міста Вінніпегу платять розмет нарівні з іншими делегатами. До розмету світських делегатів входять також світські члени Консисторії.

При реєстрації кожен делегат, включно з делегатами з міста Вінніпегу, має відразу зложити на зачет (конто) розмету $30.00 готівкою. Коли розмет буде менший, делегати отримають зворот; коли ж буде більший ніж $30.00, то делегати мають різницю доплатити.

ПОЖЕРТВИ НА КОШТ СОБОРУ:

З кожним Собором пов'язуються поважні кошти для Церкви, які мусять бути покриті із загального фонду Церкви. На покриття таких коштів кожна Громада складає від себе добровільну пожертву (поза кошти своїх делегатів), висилаючи її до Консисторії ще перед Собором, або передаючи її своєму делегатові, щоб він склав її на Соборі.

ГОСТІ НА СОБОРІ:

На Соборі можуть бути також гості, але без права участи в дискусіях та в голосуванні Собору. Гістьми Собору можуть бути тільки вірні нашої Церкви, тобто дійсні члени Громад Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Щоб бути допущеним на Собор, гості мусять виказатися посвідками від своїх Парафіяльних Управ або о. Настоятелів, що вони є дійсними членами Церкви. Формулярі таких посвідок Консисторія вишле до Управ всіх Громад, отже вірні, які бажають бути на Соборі, як гості, нехай завчасу повідомлять про це свої Церковні Управи або оо. Настоятелів і отримають від них потрібне посвідчення.

Дано в Вінніпезі, Манітоба, дня 1-го березня 1965 року.

ПРЕЗИДІЯ КОНСИСТОРІЇ
УКРАЇНСЬКО-ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ
В КАНАДІ

Протоерей Т. Ковалишин,
голова.
Митроф. прот. С. Герус,
секретар.

Голос з Патріярхії:

Інтеркомунія між православними й католиками догматично не можлива

Відповідь Католицькій Церкві у зв'язку з II дозволом для католиків у конечній потребі приступати до православних Св. Таїнств

Світовий католицький II Ватиканський Собор на свій третій сесії восени 1964 р. в декреті, що має догматичну обов'язковість, під назвою „Про Східні Церкви", між іншим, проголосив і таку постанову:

„З уваги на те, що ці (Православні) церкви, хоч вони й відділені (від Римської Церкви), мають дійсні таїнства, головно завдяки апостольському переємству (православного Священства), і євхаристії (Причастя) — чим вони тим більше до нас дуже наближені — певна communicatio in sacris (інтеркомунія, тобто спільне Причастя), у відповідних обставинах, є не тільки можливою, але й навіть рекомендованою" (Собором). (Слова в дужках належать ред. В.).

Це значить, що згаданий католицький Собор і папа Павло VI дали дозвіл католикам в потребі приступати до православних Св. Таїнств, — коли, напр., немає католицького священика і т.п.

Журнал „The Word" (лютий 1965 р.) — орган Американського Екзархату Антіохійського Патріярхату, відповів на це устами свого священика о. П.В.С. Шіпрлі, який, між іншим, заявив:

„Які є напрями Православія? Вони і прості, і такі ж старовинні, як сама ця Церква. Таїнства, особливо ж Причастя, є ознаками єдности в вірі, вченні (доктрині) і віруванні, а також в житті. Прийняття догматів є першою передумовою для отримання Таїнства. Тільки православний може причащатися в наших вівтарях. „Інтеркомунія" (спільність у Причасті) є можлива тільки між тими, що дотримуються православної віри. Рим-католики й протестанти не можуть бути допущені до (православних) Таїнств доти, доки вони не будуть прийняті до Церкви — до Православної Церкви.

Це є старовинне, незмінне, невідхильне правило (Православної) Церкви. Ані священик, ані єпископ, ані патріярх не може змінити його. Воно (це правило) є твердою основою нашого між-єднання одного з одним і передумова нашої участи в екуменічному (християнсько-об'єднавальному) русі. Православний, як це вам відомо, означає „правильно-віруючий", отже для нас, більш як для будь-котрої іншої спільноти християн, віра є першою й найвищою справою".

Священик П. В. С. Шіпрла сказав це у своїй проповіді у Свято-Марійській церкві в Бей Ридж, Бруклин, США, 24 жовтня 1964 р. Повний текст цієї його проповіді опублікований в вищеподаному числі згаданого тут журналу.

З.Р.В. — З уваги на це, що журнал „Да Ворд" є одним з головних органів Антіохійської Патріярхії, і що о. Шіпрла говорив на тему Догматів Православія, це автоматично виключає будь-які особисті їх інтерпретації, і консеквентно, голос о. Шіпрли є тут голосом Антіохійської Патріярхії, як такої.

У зв'язку з вищеподаною інформацією до речі буде мати на увазі той усім відомий факт, що деякорі з православних ієрархів приймають до Православної Церкви бувших католицьких священиків „у сані сущому", тобто без пересвячення, бо, — кажуть вони, — католицькі Таїнства взагалі (а в тому й Таїнство Священства) є важними й дійсними.

Отже, стан є такий, що в цій справі немає однозгідности думок у православних ієрархів, — у богословів взагалі.

ПОДЯКА
бувшій Церковній Громаді у Форт Вілліям, Онт.

Колегія Св. Андрея у Вінніпезі висловлює щиру подяку бувшій церковній Громаді Святого Стефана у Форт Вілліям, Онт., за цінний дар, передання церковних речей для Колегіяльної Каплиці, а саме: Напрестольну Євангелію, дві пари повних (світле й чорне) Облачень з покрівцями й воздушками, двоє облачень (біле й сине) на Престол, Жертівник і Аналой, Напрестольний металевий Хрест (позолочений), два посріблені трисвічники, два посріблені свічники, і багато-багато іншої церковної утвари.

Нехай Милосердний Господь винагородить усіх Жертводавців щастям повним, здоров'ям міцним, а віком довгим!

З християнським привітом,
За Колегію Св. Андрея
о. С. В. Савчук.

Виховання в Колегії Св. Андрея

Академічний рік 1964/65 на Богословському факультеті Колегії Св. Андрея розпочався, з Божою допомогою, як історичний рік.

По-перше, виклади й життя студентів почалися в нових, вигідних будинках і в зовсім інших умовинах та обставинах на терені Манітобського університету.

По-друге, саме найголовніше, поки Колегію переведено з міста, де вона була, так би мовити, ізольованою від контактів зо студентами інших національностей і релігій, це те, що наша Колегія ввійшла в асоціяцію з Манітобським університетом, а разом із Колегією, розуміється, асоціювався й Богословський факультет нашої Колегії.

Це, власне, історична подія. Це подія не тільки для студентів Богословського факультету — це подія не тільки для нас, православних українців у Канаді, але це історична подія як для українців в розсіянні сущих, так і для нашого поневоленого народу в Україні. Бо в сучасну пору більш ніде у світі немає такої високої Української Православної Богословської Школи, як тут, у Канаді; більш ніде немає таких прекрасних умовин для розвитку своєї віри, культури й поглиблення богословської науки, як на цьому континенті.

А коли — так, то на нас усіх, православних українців, це накладає подвійні обов'язки подбати про те, щоб наша Колегія, а при ній і Богословський факультет, у новій фазі свого існування, завжди були на висоті своїх завдань; щоб з Богословського факультету виходили високоосвічені священики, які стануть основою нашого духового, культурно-освітнього та національного життя не тільки в Українській Греко-Православній Церкві в Канаді, але й на всьому американському континенті, а також, коли Бог сподобить Україну стати вільною, то щоб і там наші душпастирі могли трудитися на церковно-релігійній і національній ниві.

Підготова кандидатів на священиків відбувається шляхом поєднання богословського навчання та українського православного виховання. Студенти-богослови ходять до капиці в Колегії на всі Богослужения по неділях і на всі інші церковні свята, а також на щоденні ранні й вечірні Молитви. Тут також пильнують дотримуватися українських православних обрядів й українських національно-церковних традиційних звичаїв, що пов'язані з різними святами, як, напр., Різдвом, Великоднем і т. д. Студенти-богослови також практично збе-рігають українську національно-світську традицію: вони беруть діяльну участь у влаштовуваних тут великих рокових урочистостях, як: Шевченківській, Відновлення Української Державности — 22-го січня 1918 р., Листопадового Зриву, Крут, Базвру, поминання пам'яті великих українських постатей і т. д.

Звичайно, що також і ті православні студенти-українці, які студіюють в університеті, але мешкають у Колегії, починають ступенево включатися в атмосферу вищезгаданого релігійного й національного виховання. Переведення Колегії до університету і включення її в його учбову систему, очевидно, сприяє повищенню її освітнього рівня, а також дає нашим студентам-богословам нагоду збагатити свій життевий досвід шляхом постійного безпосереднього контакту з студентами університету та інших релігій, що знаходяться на пощі цього університету, а належать до інших віроісповідань.

Контакти наших студентів-богословів во студентами інших релігій та віроісповідань та з такими студентами, в яких є різні відношення до релігії, мають ті свої додатні сторони, що наші студенти мають нагоду обмінюватися думками й випробовувати стан свого рівня загально-освітньої та теологічної підготови, а також ступеня уформованости свого характеру. Бо ж у майбутньому, коли вони будуть священиками, їм доведеться трудитися на душпастирській ниві саме в такому різнорелігійному й різнонаціональному середовищі, яке тепер є на терені університету; отже вони, щоб не були заскочені непередбаченими обставинами й несподіванками будучини, мають нагоду до таких обставин готовитися вже тепер.

Безумовно, ці додатні сторони нового середовища евентуально могли б стати для наших студентів від'ємними, могли б обернутися проти них, якщо б у них не було належної православної й української національної освіти та виховання щодо світогляду й характеру, — бо тоді їм, чи принаймні декому з них, могли б загрожувати деякі негативні впливи з зовнішнього окруження. І саме справа такого навчання й виховання, яке не допустило б до від'ємних впливів, а поставило б наших студентів на такий грунт, як навчав Шевченко: „і чужого научайтесь, і свого не цурайтесь", — це одна з найважливіших справ Колегії, і Провід був свідомий цієї проблеми ще перед тим, як Колегія лиш мала переместитися до університету, і він почав відповідні виходи в цьому напрямку відразу з першим академічним роком (1964-65) Колегії, після її переведення до університету.

Ця справа — як на ближче, так і дальше майбутнє, і взагалі назавжди, — буде постійно актуальною і, можливо, навіть дедалі складнішою; тому перед Колегією стоїть завдання відповідно розробляти, поглиблювати й провіряти цілу складну систему виховання українських студентів-богословів в окруженні студентів різних рас, етнічних груп, різних релігій і віроісповідань та такого середовища, де є різні світогляди з різними відношеннями не лише до православія, чи християнства взагалі, але й до релігії як такої.

Немає сумніву, що Колегія, незважючи на ці великі труднощі, з Божою поміччю, справиться з цим завданням. Але для цього їй потрібна всебічна матеріяльна й моральна підтримка всієї української православної спільноти й Церкви.

Архимадрит Іов (Скакальський),
Духовний настоятель
Богословського факультету.

Поляки атакують „Велику Трійку"

Західню Україну далі вважають за „східню Польщу"

Польський тижневик „Час" у Вінніпезі в числі за 24. 2. 1964 р. заатакував „Велику Трійку" — Черчила, Рузвелта й Сталіна за Ялтинський договір 1945 р., на основі якого Черчил і Рузвелт віддали Совєтам велику частину світу.

Що в Ялті відібрали від Польщі Західню Україну й Зах. Білорусь, і включено їх у Совєтський Союз — то „Час" про це пише так:

„Польський народ уважає відібрання (від Польщі) Східньої половини території разом за новий розподіл, тим разом вчиненний союзниками" (Польщі).

З.Р.В. — Дивно, що „Час" винує Ялтинський договір (а точніше — змову проти світу) лише за те, що Зах. Україну і Зах. Білорусь забрано з-під окупації польської і віддано під окупацію совєтську; а не винує за те, що Польщу віддано під владу комуністичної агентури світової змови, яка, щоб ослабити Німеччину, включила частину бувшої німецької — державної території в склад „червоної Польщі".

Чотири „деструктивні" рішення папи Павла VI

У зв'язку з II Ватиканським Собором

Католицький орган заявив, що папа Павло VI зробив чотири „деструктивні" рішення при закритті 3-ї сесії 2-го Ватиканського Собору, а саме таким чином, що він 1) відхилив проект декларації про свободу совісти у справі віруання, і навіть не дозволив голосувати над ним; 2) проголосив, що 4-та сесія Собору (відбудеться 1965 р.) буде останньою; 3) проголосив Св. Діву Марію „Матір'ю Церкви"; 4) несчікувано додав 19 додатків до „Декрету про екуменізм", і зробив це вже після того, як Собор ухвалив цей декрет.

Католицький орган „Аве Марія" (12. 12. 64) назвав ці чотири рішення папи „деструктивними", бо вони не сприяють зусиллям з'єднати християн.

Покарано рабіна

Торонто (Кенедіен Пресс). — 50-літнього рабіна кошерности, Сема Маєровіца з передмістя Давнсвю засуджено на 1,000 дол. або шість місяців в'язниці, а 35-літнього А. Вітковського з Бофало — на 500 дол., або три місяці в'язниці, коли вони, при обвинувченні призналися, що свої 404 транзисторні радіоапарати вони перепачкували в Канаду в США. Ці радіоапарати, вартістю на суму 2,300 дол., поліція знайшла в авті рабіна на постої на вулиці в Торонті близько того імпортового підприємства, власником якого цей рабін був до часу свого арешту 16 грудня (1965 р.). („Да Виннипег Трибюн" 21. І. 65).

З.Р.В. — Ця справа сама собою є аж надто малозначною, що б на неї звертати увагу, аби тільки цього року випадків не використала совєтська преса, що здійна евентуально представити цю справу як нібито один з проявів „антисемітизму" в Канаді. Коли Хрущов був при владі, то совєтські суди засуджували на кару смерті чимало людей під замітом спекуляції (діяльности на „чорному ринку"), а в тому жидів процентово розстріляно більше, ніж не-жидів у пропорції до числа їхньої національної спільноти в СССР. А в тому засуджено декого з рабінів. Преса у вільному світі майже одноголосно стверднла, що це був прояв урядового антисемітизму в СССР. А тепер влада СССР, евентуально може промовчати дійсну причину покарання рабіна, і тенденційно представляти це як антисемітизм.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: In Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: In Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

СПРАВА ПАНАХИД ПО ІНШОВІРЦЯХ І НАЦІОНАЛЬНА ЄДНІСТЬ

Православні українці відомі з своєї толерантції в відношенні до інших релігій та віроісповідань. А вже особливо вони відомі з толерантці, — ба — навіть з своєї церковно-релігійної самопожертви тоді, коли йдеться про їх відношення до українців-католиків.

Не зважаючи на те, що пропаганда Католицької Акції серед українців голосить, що православні українці є, мовляв, „нетерпимі фанатики", то все ж таки всім відомо, що така пропаганда — це лише видумка. Бо ж насправді кожен знає, що православні українці в практиці є дуже толерантні в відношенні до українців-католиків; а вже найбільше толерантними є там, де вони вважають, що іноді треба піти на якісь церковно-релігійні уступки, коли цього вимагає справа зберігання єдности між українцями.

І так, наприклад, вже ніби стало звичаєм, що хоч українці католики не поминають Панахидами православних українців, то однак православні українці поминають Панахидами українців-католиків. Ця практика вже втрялася так, що її почали вважати за щось „самозрозуміле", „очевидне", „необхідне", — що мовляв, воно вже й бути інакше не може.

Натомість українці католики ніколи не поминали й не поминають Панахидами православних українців. Після 1-ї світ. війни в Варшаві українці католики відправили Панахиду по геть. Мезепі, а після 2-ї світ. війни відправив у Парижі Панахиду по гетьманові Мазепі католицький духовний не-українець. Це лиш два випадки, але вони пояснюються тим, що католики вірять в російську пропаганду, що гетьман Мазепа хоч формально був православний, але в душі, мовляв, був „католиком".

Українці католики ніколи не відправили Панахиди по Тарасові Шевченкові. Це через їхній спротив КУК не дозволив освятити пам'ятника Тарасові Шевченкові, коли його відкривали у Вінніпезі. Це саме сталося й тоді, як УККА відкривав пам'ятника Шевченкові в Вашингтоні. Коли треба було в Канаді всенародньо пом'янути Т. Шевченка, то в церквах українців-католиків правили Панахиди не специфічно за Шевченка, а за „полеглих" за Україну, а Шевченка згадали лише мимохідь у проповідях.

Католицька Церква канонами (церковними законами) забороняє по церквах молитися за не-католиків, і саме тому забороняє правити по них Панахиди. Отже для українців-католиків є важливішою справою дотримуватися своїх церковних канонів, ніж бути церковно-національно толерантними, отже поминати Панахидами православних українців — хоч би вже лиш тих, що особливо заслужилися для українського народу.

Якби українці-католики поминали Панахидами визначних православних українців, то тим вони в значній мірі причинилися б не до розбору, а до збереження й скріплення духової єдности українського народу. Однак українці-католики рішуче відмовилися жертвувати деякими з церковних канонів для справи нашої національної єдности, бо вони воліють бути строго канонічними.

Але треба мати на увазі і треба це з особливим натиском підкреслити, що канони Православія також забороняють правити Панахиди по не-православних людях.

Отже, коли православні українці правлять Панахиди по українцях-католиках, то за те вони, з одного боку отримують від українців-католиків милі компліменти за патріотизм і толеранцію для справи національної єдности; але з другого боку вони легковажать тих православних українців, які ломлять канони, і тому називають їх „некануличними". Отже вони думають так: Ви, православні українці, правте по католиках Панахиди, бо ви „некануличні", отже вам вільно; а ми не будемо правити Панахид по православних, бо ми „канонічні", отже нам не вільно. Отже виходить так: „За наше жито нас ще й побито".

Досі це не було чути, що б світські українці-католики (з націоналістичними середовищами включно) принципово й організовано домагалися, щоб Католицька Церква поминала Панахидами православних українців. А їм конче це треба зробити, коли вони домагаються, щоб православні українці поминали Панахидами українців католиків.

40-ліття Статуса Патріярхату Румунської Православної Церкви

Цього року сповняється 40 літ з того часу, як Румунська Православна Церква отримала (за згодою Константинопольської Патріярхії та інших автокефальних Церков) статус Патріярхату (1925 р.).

Автокефалію отримала Румунська Православна Церква 80 років тому, тобто 1885 р., визнану Томосом (Посланням) Патріярха Константинопольського 1885 р.

Старі документи свідчать, що римський імператор Діоклеціян переслідував християн на території Румунії 304 р. Після формального подіяу християнізації 1054 р. румуни залишилися при Православній Вірі. Так, напр., папа Григорій у своєму листі до угорського короля Белі (Адальберт) IV 1234 р. нарікав, що на території Румунії діяльність „схізматицьких" єпископів (він мав на увазі православних, — р.В.) була проти папської політики поширення папської юрисдикції на румунську територію.

Румунська Церква була постійно в братських зв'язках з усіми найстаршими Православними Патріярхатами. Румунські „преводи" і єпископи в 14-19 століттях щедро допомагали тим Православній Церквам, що були на окуповані турками територіях (Афон, Грузія, Єрусалим, Синай і т.д.).

Помісний Собор Румунської Церкви (тоді ще в юрисдикції Константинопольської Патріярхії) в Яссах 1642 р. затвердив і прийняв книгу „Ісповідання Православної Віри", видану Митрополитом Петром Могилою.

Кроло 1200 р. дві головні частини Румунії, а саме — Валахія й Молдавія — стали самостійними князівствами. У 15-му столітті Румунію окупувала Туреччина, і під цією окупацією румунів було в 1688-1770 роках присилувано до унії, тобто до визнання папської юрисдикції (верховної церковної власти).

Але румуни були проти унії, і вибороли собі поворот до віри своїх предків на всіх своїх територіях, крім Трансильванії. Румуни провінції Трансильванії до Першої світової війни були під окупацією католицької Угорщини, яка не дозволяла їм повернутися з унії до Православія. Після Першої світ. війни Трансильванію повернено Румунії, але румунські королі, спорідненні з католицьким монаршими родинами різних країн Европи, заключили з Ватиканом такий конкордат, який унеможливлював трансильванцям повернутися до Православія. І вже лиці після 2-ї світової війни трансильванці знову є в складі Румунської Православної Церкви, — але це сталося за часів комуністичного режиму, отже ті з-поміж трансильванців, які евентуально не хотіли повертатися до Православія (а такі напевно були, хоч не знаємо, скільки їх було), напевно були насильно включені до Румунської Православної Церкви — так, як їхні предки колись були насильно відірвані від Православної Церкви й передані під церковну власть Риму.

Після захвачення Румунії комуністами (шляхом насильства з боку СССР), на Рум. Церкву впав з боку комуністичного режиму перший страшний удар, що нагадував собою мучеництво перших християн, — особливо тоді, коли в Румунії фактичною комуністичною диктаторкою була Анна Павкер (до речі, сама вона походила з релігійної родини, бо ж була дочкою рабина).

Місто Бристол в Англії...

Місто Бристол в Англії називають „місцем народження Америки". Звідти походили Джон і Себастіян Кебот (батько й син), які 1497 р. прибули з Бристолу на американський континент, і найперше причалили до берегів Канади (десь у Ньюфавндленд чи Новій Скошії), а потім вздовж берегів поплили до теперішнього США. Хоч Америку перший відкрив (1492) Христофор Колюмб, але це тисячі перших поселенців в Бристолу „освоїли" Америку для пізніших поселенців з Европи.

Свящ. С. Ярмусь

Торжествуюче Православіє[1]

„Завжди готовими будьте дати відповідь кожному, хто від вас вимагатиме слова про вашу надію з лагідністю і страхом" (І. Петра 3:15).

„Серед сучасного Християнства, Православіє світить унікальною пишністю. Його пишність полягав в тому факті, що воно вірно берегло повноту кафоличного (соборного — СЯ) духа первісної Церкви. Це відноситься до всієї площини його життя", пише проф. Е. Бенц[2].

Перспективний вгляд у Православіє спонукав протестантського богослова, всупереч його віроісповідним нормам, ось так схарактеризувати Православіє. Це спокійна заввага богослова, який зважив Православіє об'єктивно, по-богословському. Зрешті православність Православія не тільки-що переживається впевненістю в ньому самих православних; Православіє, як підкреслюється дедалі ширше й частіше, признається вірним первісній Церкві не тільки об'єктивним протестантством; на цю традиційну вірність Православія первісній доктрині Християнства глухо-німо, а врешті й заявою[3]) вказав навіть гордий Рим, і в дечому почав приноровлюватись до нього. А це свідчить про те, що й „неспокійний" папа починає відкрито признавати правдивість Православія, і то в його основах.

У наш час, і особливо серед нас українців, Православіє частіше відстоюється, як „віра батьків". Щоправда, це є аналогічне православній традиції взагалі, навіть тоді, коли йшлося не тільки про популярне віруваня людей, бо цей відклик „до батьків" зустрічається часто, і правильно, навіть тоді, коли буваля заторкнута й сфера доктрини. Тепер вже й у протестантстві розвивається потягий рух під клічами „повороту до Отців" (Церкви). Це не дивне, а правильне явище, і його можна було від протестантства сподіватись, як логічного відклику до основ, до первісної доктрини Церкви.

З тим відкликом до батьків не все добре є тоді, коли це є клічі до почуття, до — хоч би й релігійного — патріотизму, але лиш з патріотично-традиційних спонук бути вірним батькам. Коли сучасна людина вже вийшла із сфер залякувань, а подекуди остигла й сумління, — таких клічів стає замало.

Наша православна діяспора опинилась на голому скрещені впливів, і то найперше впливів релігійних. Необізнана людина, наприклад, із суттю обрядів, може легко піддатися протестантським впливам, а зокрема тоді, коли ці впливи підсилюються вибраними цитатами із Св. Письма, що обряд — це щось зайве в релігійному житті; промовисті екуменічні клічі католиків, протестантів, а навіть православних, легко впливають на щирих людей, які прагнуть християнського спокою, але мало, або й взагалі не орієнтуються, на що ці „екуменізми" кому потрібні, до чого вони ведуть. Апель до сумління мало зможе незрівноваженому встоятись у „вірі батьків", якщо йому не дасться основного вияснення самої суті цієї „віри батьків", не дасться йому основ-зброї чужі впливи з чистим сумлінням, спокійно, але впевнено відхилняти. Мало вказувати й на те, що за наше Православіє текли ріки крові; кров може текти, і тече, в обороні фальшивих понять і доктрин, і приклад на це наводити не треба. Коли модерна людина більш схильна замикатись сама в собі, а на все інше дивитися з питального становища „чому?", — всякі відклики до сумління, до почувань скорше викличуть у неї підозру, ніж довір'я. Тепер не можна поминати й того, що саме формулювання віри виходить у „парадокс". Віра є вірою тоді, коли вона сповується на Об'явленні, на інтуїції, а не на доказах Та віра, яка основувалась лиш на доказах чуд, не дуже тішила самого Ісуса Христа (Ів. 2:23-25), а, як видно, приймалась Ним тільки як крайність (Ів. 14:11). Далі, з уваги на те, що людина може бути також „губкою"[4]), тобто приймати і правдиве, і ложне не розбираючись у цьому, — їй треба основних вияснень, твердіших упевнень.

Говорячи про чужі впливи, треба підкреслити те, що українці в діяспорі, а втім і православні, бажають вони того, чи ні, — закидаються прерізною, в більшості крайньо еретичною релігійною літературою, і через те бувають під різними протиправославними впливами, а правдою є й те, що ті впливи часто в глибокі, отже тим людям — нашим православним вірним, треба мати твердіші основи для їхньої віри.

З існуючої православної літератури українською мовою, крім полемічно-повторного матеріялу, лиш Митрополит Іларіон видав низку наукових праць. Але це праця одної людини, намагання одної людини покрити те, чого в інших віроісповіданнях пильнують цілі колегії богословів, системи шкіл богословської думки. Нас, православних, на жаль оповив якийсь богословський сон, монополь на думання, або просто якась апатія до богословської думки, до легкого богословствування взагалі. Задовольнуватись лиш тим, що ми православні, що з нами все гаразд, поспішати себе, що ми ростемо — це тільки оборона того сну, це відступ як раз тоді, коли іншовіросповідні християни поступають живо вперед, ба, навіть випереджують нас у вивченні Православія. Ось приклад: коли вдумливий протестант починає ставати безмовним перед глибиною такої православної церковно-богослужбової молитви, як повторне „Господи помилуй", то між нами — навіть між високо поставленими людьми, не рідко можна почути заввати по адресі ніби зайвого докучливого „паки-паки".

Через те, мабуть, неоцінений „перед" (Мт. 7:6), утеча українців до релігійних сурогатів, наприклад, у Канаді, згідно з державною статистикою 1961 р., представляється ось так:

Усіх українців у Канаді — 473,337; православних 119,219; греко-католиків — 157,559; римо-католиків — 79,638, а всіх українців протестантського віроісповідання (різних) — 116,450 і 671 жидів ствуючих (у статистиці подано: Jewish). А скільки у цій статистиці є таких, що лиш записались приналежними до котрогось віроісповідання, а в дійсності вони є „релігійне ніщо"?

Коли ж говорити про богословську літературу, то цієї проблеми не можна збувати заввагами, мовляв: а „хто буде читати?". Може читають не всі. Але в наслідку нашого „безбогословія" е те, що Церква живе часто лиш не зрозумілим більшості вірних обрядом, час ніде й ніхто не знає з якоїсь богословської праці, а ми лиш зайняті будуванням „вавилонських веж"; форму Церкви ми ще утримуємо, але без глибших підвалин, без стислих вияснень доктринальних основ, без обережної ревізії, — без гадки про те, чи з нами все гаразд?

Це ще не все, щоб твердити, що ми є частиною Одної, Святої, Соборної й Апостольської Православної Церкви. Це добре; але це зобов'язує нас горіти чистотою православного духа, дошукуватись глибшого православного корму, вкладати й свою частку в місію слова, богословія. Православіє — Церква в Дусі Святім, — це огонь, в якому не тільки не можна бути холодним, але й літеплим (Об'яв. 3:16). А цей огонь Віри — це й чистота, це розуміння, це сторож Православія не тільки в популярному релігійному житті, але й у богословії, в доктрині Православія.

Коли говорити й про автокефальність Церкви, то така Церква найперше повинна бути зрілою у свідомості своєї повноти Православія і то не тільки у проводі; провід — це ще не вся Церква. Церквою є всі вірні з проводом включно, тому й вся Церква повинна бути свідомою себе щодо повного розуміння Православія. Вірні Церкви — це Тіло Христове разом з ієрархією. Це не новина в Православії, коли, наприклад, вірним нашої Церкви надано „велікі права". Тут краще підкреслювати не так права вірних, як їхню органічну причетність (причетність через Св. Причастя) до живого Організму Церкви — Тіла Христового, їхні обов'язки плекати й берегти чистоту Православія, їхню співвідповідальність за Церкву. Сильне підкреслення цього явища в Православії зробила Східня Церква в Посланні Східніх Патріярхів 1848 р.[5]). Термін „права" в Церкві, коли мається на увазі Церкву в її догматичному аспекті (інакше ж і не можна!), звучить якось неприродньо в понятті про Церкву.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ПРОКИНЬСЯ, О ДУШЕ МОЯ, ПЕРЕДУМАЙ ПРО ВЧИНКИ СВОЇ, ЯКІ ТИ НАРОБИЛА, ПОСТАВ ІХ ПЕРЕД ОЧІ, І ПРОЛИЙ КАПЛІ СЛІЗ СКОІХ. ВІДВАЖНО ХРИСТОВІ СКАЖИ СВОЇ ВЧИНКИ Й ДУМКИ, — Й ОПРАВДАЄШСЯ!" (Св. Андрей Критський).

Під час Великого Посту Св. Церква — проповіддю, Богослуженням, атмосферою Храму, — розбуджує душі своїх вірних до покаяння. Але, чи може покаяння зродитись і дозріти за один день, за годину, в моменті при аналої в церкві? — Дуже рідко. Покаяння — це процес: зродження покаянного почуття, роздумування над собою, моління, постанова виправитись, а врешті сповідь і блаженне заспокоєння. Сум душі, правда, знаємо всі. Чи ж може бути якась інша потіха для неї, ніж та, яку радить співець покаяння у вищенаведеній пісні?

Першим великим обов'язком тут є пізнавати сутність Православія, обов'язково бути причетник до Церкви не формально, а органічно. У логічному висновку, права й обов'язки в Церкві випливають з повного здавання собі справи з поняття про Церкву в її догматичному аспекті; якщо тут мусить бути якесь порівняння чи рівновага прав і обов'язків, то права в Церкві виливають з передумови розуміння Церкви, як такої, розуміння обов'язків у ній; інакше це представлялося б якось дивно: права в тому, з чого не здається собі справи При такій візії про Церкву стає очевидним і те, що тут такі поняття, як „повновластя" і „безвласття" взаємно виключають одне одного*).

Далі: коли мається на увазі догматичний аспект поняття про Церкву, то її адміністративний устрій — будь це автокефалія (самоуправління), будь канонічна підлеглість чужій церковній власті — не грає ролі, хоч у нормальних умовинах автокефальна Церква повинна бути в Євхаристичній єдності з іншими автокефальними Церквами," бо й автокефалія може бути лиш у системі Православія, а не поза нею. У випадкові автокефалії повнота свідомості Православія повинна стоятн на відповідному рівні в аспекті розуміння доктрини, богослов'я; у Церкві автокефальній може й повинна б проявитись також т. зв. теологумена*), як наслідок вільної богословської думки — при одночасному збереженні істоти Православія; а теологумена є в давніх-давен однією з рис лише Православія*)

Доля Православія, а в тім Православія в Україні, укладалася так, що воно було, і тепер є, майже під постійним гнітом. І якби Православіе не мирилось на державновласто, воно завжди було під сильною рукою держави, під її контролею навіть у країнах православного віроісповідання, а це не могло не притупляти свобідного розвитку православної богословської думки.

Це не зовсім правильно обмежувати богословіе лиш тим, що богословіе, як таке живе лиш у рамках Сімох Вселен. Соборів. Церква — це живий Організм — Тіло Христове: вона живе й постійно двигається Духом Святим, і, як така, вона не може перебувати в якійсь стагнації думки, богословія. Це не те, що б вона, може, могла дробити, поширювати Богом відкриту Істину до числа і розміру; вона може й повинна поширювати розуміння Богом відкритої Істини, а це, як побачимо нижче, тобто повніше розуміння цієї Істини, не завжди визначалось і на Вселенських Соборах*). Якщо на Соборах Істина була збагнута вірою, інтуіцією, то інтелект не завжди міг іти впарі з вірою, щоб пояснити предмет віри раціонально. На це треба більше часу, погляду з перспективи досвіду віри, вищого розвитку інтелекту, вдумливого вгляду в предмет віри із становища тієї ж чистої віри, інтуіції. Природа Об'явлення є така, що воно приймається перше лиш вірою. Коли Дух Святий живить Церкву, а на Соборах нахиляє переконання Отців займати певне становище — це бувае не завжди вповні зрозуміле і самим Отцим Собору[10]). Якщо Церква ведеться Духом Святим, то, наприклад, до збудження богословської думки не повинні спокушувати лиш визови вірі, конечність оборони віри. Тиха віра сама спонукуе зацікавлення інтелекту. Коли ж ні, то тоді лиш життєва дійсність будить його.

Любов до релігійної Правди — найкращий рушій до зриву, до розвитку богословської думки. Це не на те, щоб, наприклад, доказувати зрівноваженість Православія в Християнстві. Православіе е Православіем незалежно від того, що в Християнстві е віроісповіді крайності католицизму й протестантизму; а повнота Істини Православія сама собою спонукуе до любови й інтересу в ньому. Цікавитись Православіем лише з уваги на ці згадані віроісповіді крайності — це конечність апологетики. Православіе е Православіем тому, що воно е православним у вірі, в традиції, в практиці. З того й любов до його істини і богословське вглиблення в нього, вглиблення тепер уже майже з боку всього Християнства.

Православіе повне, а тому й торжественне в усій своїй системі: у вірі, в доктрині, в традиції, в переживаних. Ця повнота Православія підкреслюється сильно звичайним Літургійним досвідом-переживанням, якого годі не відчувати. Коли християнин з-поза Православія бачать Православіе пишним, то це не тільки пишність, наприклад, православного обряду. Богослов дошукуеться багатства Православія в його основах, в його богословській і доктринальній глибині. Як приклад, візьмемо „спокусу" популярному протестантству — православне відношення й розуміння Ікон. Тут вдумливе протестантство, збагнувши роль Ікон у Православії, пізнавши місце Ікони у житті вірних і їхню суть — відступае перед Православіем зовсім.

Ось чому ця скромна Східня Невіста врешті звернула на себе увагу західніх умів, ось чому вони вже перестають докоряти їй за те, що вона, нібито, була і е затиха в проповідуванні Євангелії; бо, пригланувшись до Православія ближче, критичний протестантизм збагнув, як пише Ф. Гайлер, що „у Східній Церкві живе Євангелія первісних християнських часів у чистоті й силі, які вражають західній протестантизм з його вузьким і блідим теоретичним християнством"... Православіе „досі служить охороною Євангелії, і джерелом евангельського життя[11]). Ця „чистота й сила", отже й повна Православія зосереджуеться в Святій Літургії з її пишністю обряду і глибиною містики, що е повним переживанням Церквою Нового Заповіту — Євангелії, від народження[12]) Ісуса Христа до Його Вознесення[13]). Коли ж Православіе в дійсності було затихе в зовнішній місії, то той, хто знае історичну долю Православія, дивуватись не буде. Дивуватись можна лише в тому, що Православіе — часто без шкіл, без видної інтелектуальної сили —"-переживало тяжку історичну долю без принципових ущерблень і не втратило ані своєї чистоти, ані свого духа, ані своєї пишної привабливости.

ДЖЕРЕЛА ТА ПОЯСНЕННЯ

1) Вступ до довшої статті на тему сутности Ікон у Православії, яка можливо, появиться у „Віснику".

2) Проф. богослов Ernst Benz. "Geist und Leben der Ostkirche", Hamburg 1957, 170.

3) Лишись декрет Н. Ват. Собору на його третій сесії 1964 р. в справі Православних Христ.

4) Цей парадокс всечинности чужих вливань є притаманний не тільки окремим вірним; він знайшов собі шлях також у систему православної літургічної, а звідси й вірованальної практики, хоч на цей парадокс у новітньому православному богословії серед українців ніхто й ніде ще не звертав уваги.

5) (а) „Православна Віра" 1957, ст. 108 (видання Митрополита Іларіона).
(б) N Birkbeck ("Russia and the English Church", London 1895, 94), в повному тексті Послання Східніх Патріярхів 1848 р., подає слідуюче: „Папа тіро помиляється, приписуючи, що ми у в а ж а є м о церковну ієрархію охоронцем догми. Зовсім противно: незмінна посібність і непомильна правда Християнської догми не залежить від будь-якого ієрархічного стану; вона (догма — СЯ) охороняється суцільністю народу Божого, який є Тілом Христовим" (цього наведеного тексту з Послання Східніх Патріярхів 1848 р. в українському перекладі немає).

6) А. Хомяков у минулому столітті піддав сумніву погляд про обмеження авторитету в Церкві лиш до певних кругів чи установ. Він уважав, що авторитет у Церкві вживається у всій суцільності тіла Церкви. За ним пішли й інші православні богослови. Тепер цей погляд підтримує д-р Панаґіотіс І. Братсіотіс, атенський православний богослов, у його статті, що надрукована в збірнику "The Orthodox Ethos", (Studies in Orthodoxy) том І, 1964, ст. 29. (Цей збірник спеціально післібраних статтей виданий з нагоди 100-ліття Православія на американському континенті).

7) Theologumena — це якесь богословське твердження, з яким погоджуються інші, але яке не має догматичної сили. У сферу теологумени входить віровання, що Діва Марія, по своєму успінні, була взята на небо з тілом; у Православії це вірування не е підтвердженне догматом. Висновки в сфері теологумени не покривають усіх спірних або відкритих питань у Православії (Н. Зернов, Orthodox Encounter 1961, р. 92).

8) Православіе, основуючись на словах Ап Павла: „Бо мусить між вами й поділи (думок — СЯ) бути, щоб відкрились між вами й досвідчені" (1 Кор. II:19), допускае вільну думку в богослові, висновки якої не е зобов'язуючі для Церкви. Коли ж ця думка е настільки сильна й правовірна, що з нею погоджуеться й Церква, вона може вийти в сферу теологумени.

9) Митрополит Іларіон, „Іконоборство" ст. 94.

10) Прот. А. Шмеман, „Исторический путь Православия", Нью-Йорк 1954, ст. 116-132

11) Fr. Heiler. "Urkirche und Ostkirche". München 1937.

12) Цей момент у Літургії символізуеться Просхомідією.

13) Вінесення Св. Дарів з Престола на Жертівник.

Підготова до відзначення століття канадської Конфедерації

Року 1967-го сповняється сто років об'єднання провінцій Канади в Конфедерацію і введення в життя конституції Канади, званої „Норт Америка Ект", на якій Конфедерація спирається.

Для зорганізування відзначення Століття Конфедерації створено Комісію Роковин Століття (Сентенніал Комишин), центр якої, очолений Джином Фішером, знаходиться в Оттаві. З початком цього року згадана Комісія почала творити п'ять своїх філій у різних частинах Канади; зв'язковим між центром в Оттаві і філіями назначено Д. Голдінга, уродженого в Сейнт Джан (Ню Бронсвик).

Поліція примусово забрала сухітника до санаторії

ФОРТ ВИЛЛИЯМ, Онт. — Поліція, уповноважена судовими властями, вломила двері й силою вивела з хати до санаторії 55-літнього Валидо Летї, що був хворий на сухоти (туберкульозу), але не хотів іти до санаторії на лікування. Коли поліція йшла забирати його, то він замкнувся в хаті. У нього такий рід сухіт, що можуть заразити інших людей, — повідомив щоденник „Кенедіен Пресс" (22. 1. 65).

Ще раз про українську мову в державних школах Альберти

Ще декілька років тому, Албертійський уряд дозволив навчання української мови в 10, 11 і 12 клясах гайскул. Але, напревеликий жаль ця справа ще не набрала належного розмаху, бо зовсім недостатня кількість студентів, а теперішній час навчаеться української мови в гайскулс. Згідно відомостей, що ми їх маемо, навчання української мови в провінції Альберті відбуваеться всього тільки в 20-ти школах з зовсім малою кількістю студентів, так приклад: 407 студентів (в 19-ти школах) укр. 10, 118 студ. (в 10-ти школах) укр. 20, 29 студ. (в двох школах) укр. 30, а разом це становить 554 студентів. Це е надзвичайно мала кількість, враховуючи, що е в Альберті виключно українські околиці.

В минулому році, в Едмонтоні, з метою значного поширення навчання української мови в гайскулс, Управою Едмонтонського Відділу ТУС було створена для публічних шкіл: КОМІТЕТ ПОШИРЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ В ГАЙСКУЛС. Головою цього Комітету було обрано довголітнього заслуженого учителя Василя Косташа. До створення цього Комітету, Провінційна Управа ТУС, радила творити спільні Комітети, цебто з православних українців і українців католиків і діяти спільно. Комітети Поширення УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ В ГАЙСКУЛС, повинні бути головними репрезентантами батьків українських дітей перед принципалами шкіл у всіх не ясних, чи спірних справах.

Мусимо стверднти, що на початках запровадження навчання української мови в гайскулс було багато не ясностей. Нічого не було відомо про стан навчання української мови в Альбертійському університеті. Тепер це становище для всіх є чітке і ясне. Всі факультети Альбертійського університету, крім факультету Артс, приймали українську мову до категорії матрикуляційних предметів. І факультет Артс приймае українську мову на правах матрикуляційного предмету, тоді, коли студент побіч української мови візьме ще одну чужоземну (іноземну) мову. До речі, зазначуемо, що Албертійський університет у Калгарах приймае в усіх факультетах українську мову, як матрикаляційний предмет. Отже, в справі української мови в університеті вже е успіх.

Знаемо, що в минулому, при переході студента з 9-ої класи до 10-ої й при виповненні заяви (регістрейшен форми) серед предметів, які він бажав би вивчити не було української мови. Починаючи з цього року, як нас поінформовано в скулборді, в формулярах всіх шкіл буде зазначена і українська мова. Отже, кожен студент, що бажае вивчати українську мову має повне право вимагати цього, виповняючи заяву (регістрайшен форм), а вже справа кожної школи подбати про учителів української мови. Безсумніву, що коли мала кількість студентів запишеться вивчати українську мову (не буде повної класи) то тоді можуть відмовитись у навчанні української мови. А тому потрібно широко роз'яснювати і заохочувати, щоб українські студенти масово записувалися на курс української мови в гайскулс. Знаемо, що ці заяви в основному будуть подаватися при кінці березня (часу дуже мало), а тому відразу в кожній місцевості потрібно підняти відповідну кампанію за українську мову в гайскулс, щоб ще цього року не пропустити золотої нагоди.

Хочемо зазначити і таке, що Департамент освіти нашої провінції прийняв загальну засаду, щоб мови викладалися і в нижчих клясах, а саме: 7, 8 і 9-тій клясі. У зв'язку з цим рішенням і за особистим старанням інспектора Сидора Горецького в містечку Торгілд уже почали викладати українську мову в 7-ій клясі. Але, в цьому ще е багато труднощів, нема відповідних підручників, нема досвіду, нема учителів. Нашим обов'язком е стреміти до усунення цих труднощів і використати урядове розпорядження. Можна сподіватися, що навчання української мови в нашій провінції відбуватиметься в продовж 6-ти років, а це починаючи від 7-мої до 12-тої кляси.

Зазначуемо, що насьогодні можливо ще не вистачае кваліфікованих учителів викладати українську мову в школах. Для цієї цілі, цього літа в університеті відбудуться три мовні курси української мови, на які можуть (до 31-го березня) вписатися всі вчителі, що можуть викладати українську мову в школах. Кожна українська місцевість повинна подбати, щоб від них був принаймні один учитель (для першого разу) на цих курсах, а коли більше їх буде то це краще.

Українські Церкви, українські організації, батьки українських дітей в Альберті повинні уже тепер подбати, щоб всі українські студенти уже тепер записувалися в своїх школах (не відкладали і не пропускали нагоди) і вивчали українську мову. Для української мови в Альберті відкриваються великі можливості і ці золоті (для української мови) можливості повинні повністю бути використані українцями. Тепер все залежить від нас самих — українців.

К. Теличко.

Із загумінка

„Український Вісті", Едмонтон. — Цей католицький україномовний часопис при гадуе „Вісникові", що той раніше „глибоко співчував нещасним українцям-католикам, які почали прохати дати їм патріярха, коли кардинала не хочуть дати. І от дали кардинала. А це, пишуть „У.В.", ще „гірше вразило" „Вісника", бо, „кардинальський сан — це латинська кормига", — каже „Вісник". Отже, як свекруха в усьому винуе невістку, так „Вісник" у всьому винуе Ватикан, — роблять висновок „У. Вісті".

З.Р.В. — Ні, „Вісник" не в усьому винуе Ватикан. Например, „Вісник" не винуе Ватикан за балачку „Українських Вістей" у стилі традиційної баби Палажки й баби Малаших. Не „Вісник", а українці-католики здхвали", коли папа не хотів найменувати кардиналом ані митр. Сліпого, ані, пізніше, архіеп. Бучка. Що папа не надав греко-католицькій спільноті статуса патріярхату, а обмежився найменуванням митр. Сліпого кардиналом, тобто надав йому латинський сан — це „Вісника" не вразило, але воно повинно було вразити українців-католиків, хоч так воно не сталося. Коли папа не удостоів митр. Шептицького й архіеп. Бучка кардинальським саном, то це значить, що вважав їх негідними цього сану. А митр.-Сліпого папа найменував кардиналом, бо він уважав його гідним, отже він собі в папи це заслужив. Коли папі треба було когось вислати в жовтні 1963 р. до советської амбасади в Римі на комуно-большевицьке свято 46-х роковин кривавої Октябрської революції, то вислали митр. Сліпого, який і пішов, щоб доказати, що Рим може мирно співжити з комуно-большевицькою владою; отже митр. Сліпий моральною пожертвувася для справи римської політики. Ні „Укр. Вісті", ні жоден інший україномовний католицький орган не поінформував своїх читачів про цю велику самопожертву митр. Сліпого для політики Ватикану.

„У. Вістям", як видно, дуже імпонують латинські титули, отже вони в великому захваті договорилися до того, що своїх читачів інформують так: „Аджє кардинальський титул — це найвища гідність"! Вона „найвищою" показуеться лише в очах „У. Вістей", бо в католицтві найвищою гідністю е папська гідність.

Перше Богослуження в Канаді живою українською мовою

Час від часу в української пресі та в пропам'ятних чи ювілейних виданнях поодинокіх церковних громад появляються неточні або й помилкові спогади про початки вживання живої української мови в Богослуженнях Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Например, у пропам'ятній книжечці про врочисте відкриття нової церкви Св. Трійці в Канорі, Саск. (29-го вересня 1963), в розділі: „Пройдений шлях — Нарис історії Української Греко-Православної Громади Св. Трійці в Канорі, Саск", читаемо, між іншим, таке:

„Нелегка була це праця, але мимо всяких труднощів добре започатковане діло пішло вперед так, **що в 1920 році** о. Стефан Гребенюк, один з перших наших Священників-піонерів, **вже відправляв в Канорі Богослуження на рідній і всім зрозумілій українській мові"** (підкреслення моє).

Таке твердження канорського літописця не відповідае історичній правді. По-перше, першим українських православним місіонером-парохом північно-східнього Саскачевану був о. С. В. Савчук, який мав свій осідок у Канорі й обслуговував той округ до кінця 1920 року. (Всеч. о. С. Гребенюк, був висвячений при кінці грудня 1920 р., й був відразу призначений на Брендон, отже в тому році (1920) він не міг Канори обслуговувати ні в старослов'янській, ні тимбільше в „зрозумілій українській мові"). В самій Канорі в 1920 р. ні церкви, ні церковної громади ще не було й Богослуження відбувалися в церкві Св. Успіння („коло Чередарика"), дві милі на полудне від Канори. Силою цього факту, що Успенську церкву треба б уважати за „матірну церкву" цілого північно-східнього Саскачевану.

По-друге, в 1920 р. Богослуження в Канорі не могли відбуватися в українській мові ще й тому, бо **перше** украї-

ське Богослужения в живій українській мові відбулося в неділю, 18 червня 1922 року, в місті Саскатун, про що появилася стаття в „Українському Голосі", в ч. 27, за 5-го липня 1922 року, такого змісту (затримую правопис оригіналу):

„Перша Служба Божа в живій укр. мові

„Коли на українській земли в Европі вже давно зачали відправляти богослужене живою народною мовою, то в Канаді, а може і на американській земли взагалі се перший випадок, що Службу Божу відслужено українською мовою.

Першим з священиків, що в Канаді Службу Божу живою народною мовою відправив, був український православний священик, а семе о. С. В. Савчук.

Саскатунські Українці були першими, що мали нагоду Службу Божу в своїй рідній мові почути — а саме в неділю 18 червня 1922.

День був гарний, отже крім місцевих були і позамісцеві люди, як Мічам та Ст. Джуліен. Ректор Інституту П. Могили вже наперед приготовив студентів до співу, а що і день був гарний, отже одушевлене було велике. Крім того свящ. Савчук виголосив гарну і научну проповідь про традицію і завдання Української Православної Церкви, що збільшило повагу сього торжества.

Первісно в християнській церкві уживали мови зрозумілої, такої, якою говорив народ. Тому то й апостолы Павло каже в листі до Коринтян, що „Лучше мені промовити пять слів зрозумілих, ніж десять тисяч слів чужою мовою".

Наша церковна мова, се також давна мова народу, однакож не наша, але давних Болгар. Можливо, що колись й Українцям була вона зрозумілійшою, однакож нині церковна мова для загалу не дуже, а в багатьох випадках дуже незрозуміла.

Візьмімо для прикладу такий стих антифону: „Рците Богу: коль страшна діла твоя! во множестві сили Твоєя солжут Тебі врази твої", — чи переціний чоловік знає подрібно зміст сего стиха? Ні! А по нашому се буде: „Скажіть Богу, як страшні діла Твої! Зва великої сили твоєї упокорять ся перед тобою вороги твої".

Візьмімо дальше хочби „Елици оглашенні изыдите", або таке близьке всім, „Иже Херувими" — чи розуміють люди його зміст?

Домагане уживати зрозумілої мови в богослуженях стало нині важною справою богатьох народів — крім Українців. А в самих Українців се одна з важних справ. Мертва мова не вкінчить, не сягне так глибоко в душу, як мова зрозуміла. До того ж чужа церковна мова в богослуженю може заподіяти народови велику шкоду і є штучкою його ворогів. Знаємо, що за царських часів церковну мову в церквах на Україні вимовляли на лад московський і проповіди говорили по московськи, чим власне балямутили Українців і тягнули їх поволи в московські обійми. Те саме з Українцями римо-католиками, що уживають в молитвах і чують в костелах польську мову — вони вважають себе Поляками. Отже чужим користь, а Українцям страта.

Службу Божу в Саскатуні відслужив о. С. В. Савчук з перекладу ректора Камянецького Університету, проф. І. Огієнка.

Додати треба, що Кремінецький Епископ Діонизій, ось тими словами благословив сей переклад:

„На славу Святій Одноістотній, Животорчій і Неподільній Трійці і на користь Святій Православній Східній Апостольській Церкві дозволяємо і благословляємо видання друком сеї книги „Свята Служба Божа св. Отця нашого Івана Золотоустого, мовою українською" — в перекладі проф. І. Огієнка. Нехай Господь ущедрить ласкою своєю благочестивого і трудолюбивого автора перекладу сеї книги, а також і всіх, що допомагали виданню її.

Нехай народ Український щиро дякує Богови за дарования йому можливости приносити Господу жертву хвалення на рідній мові своїй, і нехай вірить він кріпко, що Господь прийме тепле молене його в надневесний свій жертівник, допоможе йому в земних недолях та скорботах і сподобить безконечної радости в вічнім царстві своїм".

Смиренний ДІОНИСІЙ, з Божої ласки Епископ Кремінецький, Року Божого 1921-го. На день Різдва Пресвятої Богородиці; заступниці Боголюбивої України, Вересня 8-го дня. Кремінець, Богоявленський монастир".

Тут додати хиба можна для тих, що не бачили сього перекладу, що мова перекладу незвичайно гарна і задержано в ній церковний склад вислову.

І. Данильчук."

Не від речі буде пригадати, що новинка про це перше Богослужения в живій українській мові появилася також у львівській пресі.

Щодо загального вжитку української мови в Богослуженях Української Грекко-Православної Церкви в Канаді, то це прийшло не відразу, а постепенно, на протязі 8-10 років. Причин на це було дві: по-перше, для людей це була радикальна зміна чи новина, і їх треба було для цього відповідно підготовити — проповідями, відчитами, приватними розмовами. Першим кроком до заведения української мови в Богослуженях було читання Евангелій та Апостола українською мовою, а також відправа Богослужень з української вимовою. Отже, коли нині хтось твердить, чи й згадує, що в них уже в 1920-х роках відбувалися Богослужения „українською мовою", то під цим треба власне розуміти оті **перші кроки** до українізації, які тоді були аж надто великою новинкою головно серед українців, яких до того часу обслуговували священики з Російської Місії, та які були привикли до російської вимови в Богослуженях (як наприклад: „Гаспаді памілуй", замість „Господи помилуй!"), а то й до проповідей російською мовою, — здебільша ломаною російською мовою, бо священики з галичан-москвофілів силувались говорити по-російському, хоч тієї мови добре не знали.

Друга причина, чому заведення української мови в Богослуженях відбувалося постепенно, це технічна, — тобто брак перекладу церковних книг, — отже на початку української мовою відправлялися тільки Служба Божа та почасти Утреня й Вечірня (ті основні частини, що були в вживанню), а всі Св. Тайни, треби та інші чини відправлялися в церковно-словянській мові, аж поки не був перекладений на українську мову Требник, — зразу скорочений, а пізніше повний.

На закінчення хочу додати, що пропам'ятні книжечки та інші публікації, які церк. громади чи якісь інші установи видають з нагоди своїх роковин чи ювілеїв, та в яких подають історію постання і розвитку тих же громад чи установ, мають велике значення хоч би тому, що можуть колись послужити джерельними матеріялами для майбутніх істориків українського життя в Канаді. І тому саме місцеві історики-літописці мусять бути дуже обережні, щоб подавані вими інформації в таких пропам'ятних публікаціях були згідні з історичними фактами, а не уявлені, або видумані.

С. Скатунець.

Православна Церква західнього обряду в Америці

Ця церква „повністю західня щодо своїх обрядів, церемоній, духовного облачіння і Таїнств" — лише має православне Ісповідання Віри.

Починаючи з 1930-их років, в Європі (Франція, Німеччина, Польща і в інших країнах Европи) почали творитися „православні громади західнього обряду".

Згодом цього роду громади почали творитися й на американському континенті. В США є вони в таких місцевостях: Мавит Вернон, Нью-Йорк, Гавані, Флорида, Філядельфія, Пенсильванія і Пало Алто в Каліфорнії. А в початках 1965 р. Західньо-Православна Місія в Шікаго повідомила, що така громада вже створена і в Шікаго.

„Вони є повністю „західні" щодо своїх обрядів, церемоній, священичого облачіння і Таїнств".

Громади з бувших католиків різних національностей

„Православні громади західнього обряду є призначені передусім для тих, що навертаються на Православіе, а щодо свого етнічного й расового походження вони є інші, ніж греки, росіяни, румуни і т. д., що є „традиційно" православними народами."

Ці громади в США всі є в юрисдикції (церковній власті) Американської Екзархії Антіохійської Патріярхії (Сирійська Церква в США), екзархом якої є митрополит Антоній (Башір) в США.

„Всеправославіе" й „американізація" Церкви в США

Ці американці, які переходять на Православіе, є вже американцями, так би мовити, в „етнічному сенсі", бо чимало з них уже й не знають етнічного походження своїх предків; крім цього, в кожній з тих місцевостей, де постає православна громада східнього обряду, немає як такого числа членів різних етнічних спільнот, що б могли творити громаду з членів спільного етнічного походження. З уваги на це, ці громади є щодо етно-національности „американськими", і послуговуються в Церкві лише англійською мовою.

Митр. Антоній (Башір), бачучи, що в Америці Православні Церкви складаються лише з традиційних етнічних груп з їхніми етнічними (національними) мовами в Церкві, і що перехід даної особи на Православіе таким чином вимагає, щоб навернений включився або в грецьку, або в сирійську, або румунську і т.п. спільноту, — тоді як такий навернений, е, наприклад, американцем англійського, чи німецького, чи ірляндського, чи французького походження (а Православних Церков в американців таких етнічних походжень немає) — вважає, що це гальмує справу поширення Православія на американському континенті, і тому він зайняв таке становище, як про це інформує пресовий орган його Екзархату:

„Архиепископ Башір в усій цій країні (Америці) визнаний як видатний ініціятор екуменічности, Всеправославія (Пан-Ортодоксії) та „американізації" парафій візантійського обряду в США, і він є тим піонером в Америці, який авторизував утворення православних громад західнього обряду".

Духовні священнодіють без винагородження

„Унікальною прикметою православних громад західнього обряду є те, що їхні священики є „священиками працюючими" (тобто такими, що затруднені у світських ділянках, як: учителі, підприємці і т. д.). Православні духовні західнього обряду не отримують заплати за свої духовні послуги, вони виконують свою духовну службу „після годин" (світської заробітної праці), тобто вечорами й під кінець тижня. Та апостольська традиція християнських священиків-добровольців, прикладом якої був Апостол Павло, який працював у своїй професії виробу шатер (наметів), є тим „ідеалом", за яким слідують священики західнього обряду, диякони й миряни (світські вірні). Працею в Православії Західнього Обряду займаються всі дорослі його члени — як духовні, так і світські."

З.Р.В. — На початок, поки немає іншого виходу, ці священики мусять заробляти на своє утримання світською працею. Священики-піонери нашої Церкви в Канаді в початках її організування, подекуди були в подібному становищі. Але священик не зможе належно обслужити свою громаду, коли він має інше регулярне затруднення — поза Церковні послуження. Такий священик, який намагається належно виконати своє душпастирське завдання в усіх його ділянках (включно з відвідуваннями хворих у лікарнях, родин по домах, навчанням релігії для дітей, участю в суспільній праці, що пов'язана з Церковною і т. д.), — досить обтяжений працею у самій лиш церковній ділянці.

Світські („приватні") Богослуження

„У громаді (православній західнього обряду) в Шікаго Богослужения відбуваються по неділях в каплиці УМСА ім. Джозефа С. Донкена при 1515 Вест Монро. — Ці Богослужения правлять наперемінку два світські провідники — обидва вони з Шікаго — це Генрі Палм і Генрі С. Еллен молодший. Там також періодично виступають гості-проповідники з інших християнських традицій, а в тому й з юрисдикції православно-візантійського обряду." (Усі конкрєтні факти подані за журналом „Да Ворд" (лютий 1965), що є органом Американського Екзархату Антіохійського Патріярхату (Сирійська Православна Церква в США). З цього ж журналу подані цитати в знаках наведення).

З.Р.В. — Згідно з ученням Православної Церкви, є два роди православних Богослужень: 1) Церковні Богослужения й приватні Богослужения. Церковне Богослужения — це Служения за Святим Престолом, а це значить, що його вільно відправляти лише висвячений особі, тобто священикові, бо воно включає в себе звершування Св. Таїнств, уживання духовного облачіння й священної церковної утвари і т. д. 2) Приватне Богослужения — це такі релігійні чинності, які зобов'язаний виконувати кожен православний християнин, а саме: молитва, виконування церковно-релігійних піснопінь, голошення Слова Божого згідно з учениям Церкви, а навіть осінитися хресним знаменням (перехреститися) — це вже також приватне Богослужения.

Звичайно, світські особи в православній громаді західнього обряду в Шікаго правлять лише світські Богослужения, тобто: проповідують, співають церковні піснопіння, спільно розказують молитви тощо, — так там діе їхня Місія, поки немає постійного священика, який лише час до часу приїздить відправити в них Церковне Богослужения.

Коли в одноетничних Православних Церквах, як, напр., Українська Грекко-Православна Церква в Канаді, Грецька Церква і т. д., є відповідна національна свідомість і прив'язання до всього свого рідного, то тоді не може бути такої загрози, що б вірні могли переходити до різноетничних православних парафій (тобто англомовно-американських), але де такої свідомості немає, то певна річ, що молодші покоління ступнево могли б залишати свої етнічні традиційні Церкви і переходити до англомовних „загально-американських", і це була б небезпека для самозбереження етнічних груп. Отже Православіе поширювалося б (якщо б узагалі поширювалося б) за кошт послаблення етнічної субстанції.

В подібній ситуації бачимо замітне явище в юдаїзмі: жиди лише винятково приймають у члени своїх громад навернених на юдаїзм не-жидів, і то лише переважно білої раси. А загалом є так, що навернені на юдаїзм не-жиди мусять творити свої не-жидівські юдаїстичні громади. Отже, в Японії (там остаточно поширюється юдаїзм) існують окремі від жидівської юдаїстичні громади, подібно як в США існують окремі муринські (негритянські) юдаїстичні громади. Вони уважають себе за „чорних жидів", але жиди не вважають їх за жидів.

В. Будзиновський

ДО ВІРИ БАТЬКІВ

(Історичне оповідання)

(Продовження)

— Вдова заспокоювала пріора, кажучи, що ніхто не здогадався. Отже завіщане є. І в такім місци, що ми годні дібратися до него. Але насамперед треба відгадати, де-воно.

— Ось тобі на... Відгадуй! — скázав Гаварецький.

— Не треба відгадувати, — обізвалася Марійка. — Я знаю. Але з того нічо не буде. Я сама думала, що найлішше булоби внести до гроду оригінал завіщання. Та воно в такім місци, що ніхто не важить ся виймати його.

— Де, в якім? — скрикнули всі три шляхтичі, обступивши Марійку.

— В малій дубовій коробці, під го лóвою батька.

— В домовині? — спитали всі три.

— В домовині.

— Зараз будемо його мати! — крикнув Гаварецький.

— Програв пріор! — додав Лущинський.

— Будете мати? — спитала Марійка. — Хтож важитись зазирати в домовину, в котрій лежить небіжчик?

— Марійко! — пояснив Гаварецький. — Могли люди, без зневажения небіжчика класти його в домовину, можуть і виймати його. Також ніхто небуде боятися заглянути в домовину. Покійник був праведна душа, не опир, ані відьмак. Не зробить нікому нічого лихого. Впрочім його не рушиться. Отворимо домовину і з під голови... Не з під голови а з під подушини, що під головою, вийжемо коробку... Небіжчика ніхто й не доторкнеся.

— Робіть, як знаете. Я не важилась би на таке.

— Попроснмо попа, — замітив Татомир. — Ще й наново покропить небіжчика святою водою, помолиться над ним за його душу.

— Се добра гадка, — закінчив Гаварецький. — Пішлім по попа і зараз за діло.

— Піп Крилського тут, прийшов зімною — сказав Татомир. — Ходім! У кого ключі від гробниці?

— У паламари, — сказала Марійка. — Його хата за церквою, при самім кладовищи.

Взяли кліщі і долото, та пішли до паламаря. Казали йому відчинити гробницю. Коли почув, що будуть відчиняти домовину послідного пана, щоби видобути коробку, паламар почíхався я потилицю і каже:

— Даремний ваш труд. Там грошей вже нема. Взяли злодії.

— Про які гроші говориш? — спитав Татомир.

— А ті, що були в коробці під головою.

- - То не гроші були там.

— Та я їх не бачив. Але якби то не гроші були або не золото, то злодії були би не трудилися. Не розбивалибби домовини, не витягалибі коробки.

— Взяли коробку?! — крикнув Гаварецький. — Коли? Які злодії?

— Погодіть. Щоби було до ладу, мушу розказати з кінця... Зараз той самої ночи по похороні, я з моєї хати побачив крізь вікно світло біля церкви. Я взяв сокиру, тай попіл кущі на могилах підкрадався. Дивлюся а то в гробници злодії. Два гайдуки пріора. Ті, що вартували коло небіжчика, коли лежав ще в хаті. Відчинили домовину. Щось пошепки говорили, матіркували, але я не дочув, про що говорять, чого матіркують. Мабуть знайшли грошій менше, ніж надіяли ся. Хоч я мав сокиру, то все таки боявся приступити до них, бо були два, я один. Нарешті вони вийшли, не зачинивши ні домовини, ні гробниці. Я нахильця за ними. Один почув, що хтось заїмнй скрадається. Дали ногами знати. Один вісьта, другий гайта. Я за ним гайта, бо знав, що йому загородить дорогу ріка, та що я спіймаю його. Але він бебех у воду. Сарака не знав, що саме в тім місци великa глубінь і крутіж. Втопився.

— Пригадую собі, що пару днів по смерти Липського, яку милю відси вода викинула на поле гайдука, — сказав Татомир. (Далі буде)

ЖІНКИ!

Уже наспів час писати писанки. Якщо Ви не маете відповідного приладдя, звертіться до Складу Церковних Речей при Консисторії. Один комплект приладдя до писання писанок коштує $3.00.

Замовлення й гроші посилайте на адресу Складу:

Consistory Church Goods Supply
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba

Отець Михаїл

РОЗМОВА З ВІРНИМИ

Сповідь — Таїнство Покаяння

Нам відомо, що „сповідь" дуже часто стає предметом дискусій серед вірних. „Чому форма в нас така, а в протестантів інша?" Що ставляться питання і проявляється зацікавлення, це добре. Не добрим є, а навіть і трагічним, коли на вірних впливають неправославні науки, або й навчання безвірних та „модерністів". Православне навчання про Сповідь кожен повинен знати. Повинен також кожен знати про інші поняття, щоб, в часі дискусії, міг належно ближнього навчати.

І.М.

З Катехізису

В катехизисі наука поставлена так:

„Покаяння-Сповідь є це Таїнство, в якому той, хто визнає свої гріхи в присутності Священика, визнає їх Самому Господу Ісус Христу, та невидимо від Нього отримує розрішення від гріхів (прощення гріхів), а видимо — від Священика. (Прав. Віра, Єп. Андрей, ст. 139).

Навчання Катехізиса й Чин Таїнства Покаяння мають основу, бо не могла наука й не міг Чин самі із себе повстати, а мусять мати початок й причину буття.

Основа

Таїнство Покаяння установлено Господом нашим Ісусом Христом і в Його Божественній Волі має свій почин. Як це розуміти?

Перше спитаймо: Задля чого Господь Ісус Христос з неба зійшов, стався чоловіком і на землі служив?

Господь наш Ісус Христос ради нас, людей, на землю зійшов. Задля кого? Ради тебе, мене, твоїх і моїх — задля всіх людей Господь на землю зійшов. Чому? Бо те, що Бог сотворив основане на добрі й належить Богові. Євангелист Іван так свідчить: „Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне" (3:16). В іменні Його знаходимо ціль Його буття в тілі, між людьми: до Йосифа промовляє Ангол Божий, „...(Марія) вродить Сина, ти ж дасн Йому Ймення Ісус, бо спасе Він людей Своїх від їхніх гріхів". (Матвія 1:21).

Про Ісуса Христа фарисеї й книжники нарікали, що Він із грішниками сходиться, в них буває, й їх приймає. На це Господь відповів був: „Лікаря не потребують здорові, а слабі! Ідіть же, і навчіться, що то є: „Милости хочу, а не жертви". Бо я не прийшов кликати праведних, але грішників до покаяння" (Матв. 9:12-13).

Одного разу до Ісуса привели жінку, яку оскаржували за вчинення нею гріха перелюбу. Книжники й фарисеї правильно вказували на закон, який велить таких побивати камінням, але на визов Христа: „Хто з вас без гріха, — нехай перший на неї той каменем кине!", один за одним відійшли. До жінки Ісус промовив: „Не засуджую й Я тебе. Іди собі, але більш не гріши!" (Іван 8:3-11).

Іншим разом, жінка одна, що була в місті, грішниця, як дізналася, що Ісус у фарисеєвім домі засів при столі, алябастрову пашнечку мира принесла, і, припавши до ніг Його ззаду, плачучи, почала обливати сльозами Йому ноги, і волоссям своїм витирала, ноги Йому цілувала та миром намастила... Фарисей, що покликав Його, міркував собі: Коли б був Він пророк, Він би знав, хто ото й яка жінка до Нього торкається, — бож то грішниця!" Розмовляючи з фарисеями й навчаючи їх, Ісус й сказав „Численні гріхи її прощені, бо багато вона полюбила!" А до жінки промовив: „Прощаються тобі гріхи!...Твоя віра спасла тебе, — ідн з миром собі!" (Лука 7:36-50).

Про покаяння й прощення гріхів Ісус Христос навчав живими діями й наукою. Він змилувався над тими, що тягарі тілесні й душевні носили, до Себе їх прийняв був, бачив їх щире каяття, пробачав їм і сцілив їх, та наказував: „Ідіть й не грішіть вже більше". Притчою про загублену вівцю навчав, що так само на небі буде жаль за загубленою через гріх душу, а радість за спасенною грішника буде на небі більша як за девятьдесятьох і девять праведників, що не потребують покаяння, (Лука 15:1-7).

Ісус навчав про блудного сина, який „прийшов до себе", покаявся, згадав справедливого, доброго й милосердного батька і повернувся до нього. Так і кожен, що відійшов від Бога Отця, може спаматитися (прийти до себе), щиро покаятися і, з любов'ю, вірою і надією, вступити на шлях який веде до поєднання з Богом Отцем.

„Добре", кажуть одні, „це так діяв Ісус Христос, живучи між людьми; а що нині?" Сказав же Ісус Христос до учнів своїх: „Поправді кажу вам, де двоє чи троє в Ім'я Моє зібрані, — там Я серед них... І побудую Я Церкву Свою, — і сили адові не переможуть Її... Поправді кажу вам: Що тільки зв'яжете на землі, зв'язане буде на небі, і що тільки розв'яжете на землі, розв'язане буде на небі" (Матв. 18:18, 20 і 16:16-19). Отож через Христову Церкву, яка не має меж ні в часі, ні в місці, ми отримуємо божественні дари, через Неї освячуємося і спасаємося.

(Далі буде)

Всяку кореспонденцію у справі цієї рубрики, просимо висилати на адресу

Father Michael,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

З життя студентів Колегії Св. Андрея

Дня 31 січня 1965 р., у Плейгавз Театр в Вінніпезі, відбувся Свято Крут, влаштоване Союзом Українських Студентів Канади при Манітобському університеті.

Свято Крут відкрив голова СУСК-у — Любомир Жила, а студентський хор під диригентурою Ю. Гнатюка, який визначився фаховою диригентурою ще в Україні, заспівав пісні українських січів-лицарів: „Живи Україно", „Гей на горі женці жнуть" та „Марш" — Недільського.

Достойний сенатор П. Юзик виголосив змістовну святкову доповідь. Він умів підкреслив відвагу та саможертвенність 300 юних студентів — героїв, які взяти віддали під Крутами, щоб зберегти дорогу Матір-Україну від дикого більшевицького навалу. Дост. гість дальше сказав, як українська молодь у Канаді має боротись за ті ж самі ідеали, за які Крутяиці віддали своє молоде життя.

Панна В. Кисілевська та п. Олег Левицький виконали чудову увертюру М. Лисенка, „Зима і весна", на двох фортепіянах. Присутні нагородили їх сердечними оплесками.

Панна Оксанна Онуфрійчук, зняна у Вінніпезі за свій прекрасний сопрано, виконала сольоспів „Хмара" — Лопатинського та „Ви жертвою в бою нерівнім Ягли". Вона вложила в виконання цих пісень таке почуття і чар, що присутні супровідили її із сцени з великими оплесками. Супровід на фортепіяні виконав студент теології Степан Сенайко.

Слідувала мельо-деклямація, „Ми — нація", під режисерованням п-ни О. Жилн, чудове деклямування п-ів П. Арсеній, З. Божик, Л. Гвоздяник, та О. Яремко, разом з буйним музикальним супроводом і майстерною грою світел на затемнений сцені, надали виставі таку драматичну силу, що громові оплески, часто викликали сльози переживання.

Після виконання хором згаданого „Маршу" — Недільського та національних гимнів, публіка розійшлася глибоко задоволена першим патріотичним здвигом української студентської молоді в Вінніпезі.

Студентський хор СУСК-у звичайно збирається на пробу в Колегії Св. Андрея щотижня, під диригентурою Ю. Гнатюка, при координації А. Березя, та фортепіяновому супроводі В. Кирілевської. У хорі бере участь багато студентів-теологів.

— — — — —

У неділю ввечері, 24 січня ц. р., відбулася в авдиторії Колегії Св. Андрея в Вінніпезі Між-конфесійна Молитва за християнську єдність. Участь брали о. Гелгер — капелян римо-катол. студентів при Манітобському університеті, о. Вортлей — декан резиденції англік. Колегії Св. Івана, о. д-р Вотте — капелян студентів Об'єднаної Церкви при університеті, та о. М. Кляш — капелян православних студентів. Молитви приготовили о. Гелегер та о. д-р Вотте у порозумінні з о. д-ром Савчуком, принципалом Колегії Св. Андрея. Святкову промову виголосив о. д-р Вотте. Студент теології при Колегії Св. Андрея, Ігор Куташ, проводив співом, а фортепіяновий супровід виконав студент-теолог, Степан Сенайко. Після молитви була перекуска в їдальні, яку приготовила адміністрація Колегії Св. Андрея.

— — — — —

Дня 20 і 21 лютого ц. р., о. архимандрит Іов Скакальський та сім студентів-теологів при Колегії Св. Андрея в Вінніпезі відвідали Міннеаполіс, США, з українським студентським хорём з Вінніпегу. У неділю 21 лютого вони брали участь у Богослуженні в церкві Св. Михайла, де о. архимандрит Іов (Скакальський) спільно відслужив Святу Літургію з парохом, о. прот. Н. Антохієм. Церковний хор, під диригентурою о. протодиякона Ю. Корсуня, чудово виконав співи. В кінці Св. Літургії о. Іов розповів про стан і значення Колегії Св. Андрея, не тільки на американському континенті, але й у цілому вільному світі. На заклик пароха, о. прот. Н. Антохія, вірні зложили пожертви на фонд будови Колегії Св. Андрея.

Ігор Куташ.

Як літає птах — це тайна

Загалом, здається, знаємо, чому птах може літати, але спроби наслідувати його шляхом технічних винаходів — щоб людина могла зробити собі крила, і летіти — досі не вдалися. Чому?

„Чого нам бракує — це необхідних наукових даних. Ми, властиво, не знаємо, яким чином пташка літає", — сказав Джан С. Гелі, 50-літній винахідник у ділянці технології і він же президент Академії Природничих Наук у Делевар, США. Він напологливо працює над проблемою створення штучних крил, що б людина могла ними літати. („Ню Йорк Таймс Сервис" 27. 12. 64).

З.Р.В. — Мрії людства створити крила й літати, як птахи, дуже давні. Найстарша з досі відомих мрій виражена в прадавньому грецькому міті (переказі), що був твором людської уяви, в якому сказано, що греки Дедаль та Ікар зробили собі крила з дощок, склеїли їх воском і полетіли. Але коли піддетіли вище до сонця, то стало тепліше, отже віск розтопився, і крила розлетілися. (З цього виходить, що греки не знали, що вище в повітрі є зимніше, ніж у повітрі близько поверхні землі).

Уряд Індії затвердив мову гінді як офіційну

НЮ ДЕЛІ (Ройтер). — 22 січня ц. р. тут повідомлено, що уряд Індії з днем 26 січня 1965 р. на місце англійської мови, яка досі була офіційною мовою цієї держави, увів мову гінді, яка є мовою більшости населення Індії. Однак коло 250 мільйонів населення Індії (південна Індія, західній Бенгалі і провінція Магараштра) говорять іншими індійськими діялектами, а мови гінді не знають. Тому англійська мова буде (поруч головної мови — гінді) допоміжною мовою принаймні ще коло 10 років, поки решта населення Індії навчиться мови гінді.

З.Р.В. — Британія оволоділа Індією 1858 р., а незалежність вона отримала 1947 р. В Індії є коло 200 різних мов, але більшість з них уживаються тільки в ізольованих природою околицях. Населення Індії становить понад 400 мільйонів.

Рим: Модернізація черненої

„Я просто був поражений і не вірив своїм очам, коли на вулиці побачив черниць (монахинь) в такій одежі, як і в решти жінок", — з обуренням написав один з католиків до італійського католицького щоденника „Ль'Оссерваторе Делля Домеиіка" (13. 1. 65).

„Ви повинні вірити своїм очам! Католицька Церква не завалиться лиш через те, що монахині починають одягатися в короткі шати", — відповів згаданий щоденник.

Гр. Семочко.

ПОЧАТКИ ПЕРШОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ШІКАГО І В АМЕРИЦІ

(Частина друга)

Поки приступимо до другої частини нашої „історійки" про Першу Українську Православну Церкву в Шікаго і взагалі першу в Америці, було б не від речі пригадати собі ось що: в кожній організації, в кожнім товаристві, в кожнім скупченні, гуртках і т. п. відіграють головну ролю кілька одиниць, що, надхнені Божим Духом, своїм організаційним здовом, притягають загал, пояснюють їм справу і стараються поширити добрі думки, поділившися ними з більшим загалом, і зреалізувати те все та зробити з того якесь корисне діло.

Тому я хотів би ще раз вернутися до тих славних „ПОСТАТЕЙ", які витворили ту думку і перевели її в життя. У дальшім тягу нашої „історійки" будемо старатися пояснити і згадати про працю тих людей, які з більшим часу включалися до гуртку і ставали разом плече-в-плече до дальшої праці.

Однак було б не від речі пригадати не тільки нащадкам тих славних піонерів і тих незломних і незахитних борців за свою Рідну Матір Церкву, щоб наш церковний провід колись, і то в недовгім часі, вшанував пам'ять тих перших піонерів, що вже відійшли у вічність. Бо, мабуть, майже ніхто не зістався в живих з тих перших організаторів.

Правда, ще, оскільки мені відомо, живуть кілька свідомих постатей тих перших священиків, що тепер хоч вже й старенькі, але дальше вірно й чесно служать Богові і своїй Матері Церкві так, як вони це робили за початків, а ними є Всечесні о. о. Г. Хомішький, І. Гундяк, а пізніше ще й І. Савчук і Е. Королишин. У культурних народів, заслужених людей, без різниці на яким то полі праці, шанують своїх піонерів, наділяють їх почестями, мають їх за взірець мозольної праці і ставлять їх за примір другим, молодшим поколінням тому, щоб і молодші мали замилування до дальшої праці. А в нас? На превеликий жаль, у нас робиться противно, і то навіть при Церкві. У нас є так, що заслужених і щирих працівників — чи то мирян, чи то священиків — за їх кольосальну працю, за їх таке щире віддання рідній Церкві, на старші літа відсувають від себе. А молодші бачать це, і не мають охоти йти до праці між нами.

Провід нашої Церкви повинен, і то якнайскорше, розвідатися, чи багато зісталось при житті тих перших піонерів (мирян і священиків), і по цілій Америці вшанувати пам'ять тих, що померли, а дати найбільше признання тим першим організаторам, мирянам і тим священикам, які ще живуть, і піднести їх заслуги і дати признання за їх працю, а не тим, які недавно появилися в наших рядах, отже ще не мали часу заслужити на признання „чинів", якими їх часом таки трохи передчасно обдаровують. А чому не спитаєте їх, що вони зробили доброго для нашої Церкви? Над цим питанням провід нашої Церкви повинен застановитися.

Канадійці в Шікаго

Я старався в першій частині спом'янути імена тих перших організаторів від року 1914-го до 1923-го, себто до часу, коли я приїхав до Шікаго. Ще раз повторюю, що ті перші і СЛАВНІ ПІОНЕРИ, як: Маслей, Січеньский, Косовський, Клим, Новодворський, Вавриків, Сенів і багато других; але багатьох імеи мені не подано, отже я просив всіх тих, що пам'ятають більше про тих перших працівників, щоб мене поправили.

Я буду старатися описати те, що я застав і що я пам'ятаю від часу, коли я приїхав з Канади до Америки. Але я вже не той, що був колись, бо старість мене гне додолу, і нема тої пам'яті, що була колись. Тож прошу дуже вибачити, коли я пропущу деякі події, — не тому, що

КОЛЕГІЯ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

асоційована з Манітобським університетом

уже приймає зголошення про прийняття на КУРСИ НАВЧАННЯ та на ПРОЖИВАННЯ в ГУРТОЖИТКУ КОЛЕГІЇ в наступному, 1965-1966, академічному році а саме:

ЛІТНІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА, в програму яких входять такі предмети навчання: Українська мова (початкова і кредитована для класс 9, 10 і 11 середньої школи, Українсько література, Історія України, Історія українців Канади, Релігія, Громадське виховання і провідництво, Театральні виставн в красномовстві, Хоральний і Гуртовий спів, Вишивання й писання писанок, Народні танки, Співочництво й ін. — **Наміченa дата Курсів — від 5 липня до 15 серпня 1965.**

КУРСИ ТЕОЛОГІЇ (БОГОСЛОВІЯ) — для кандидатів на священиків Української Православної Церкви. Курси тривають чотири роки й по успішному закінченню їх абсольвент отримує ступінь Ліценціята Теології. — Вимоги вступу на ці Курси такі самі, як і на університет, тобто дванадцята класса (Senior Matriculation), або освіта рівнозначна з цим. Академічний рік починається 15 вересня 1965 й триває до 15 травня 1966.

СТУДЕНТСЬКА РЕЗИДЕНЦІЯ КОЛЕГІЇ — Українські студенти й студентки, які навчаються на Манітобському університеті, або на Вчительському семінарі (Teachers' College), який отвориться цього року на кампусі, можуть мешкати й харчуватися в Колегії. Резиденція, їдальня і кухня Колегії є устатковані найновіршими системами огрівання, провітрювання та осьвітлення, а студентські кімнати вигідно та зі смаком умебльовані. — **Харчі в Колегії здобули таку славу, що багато студентів з-поза Колегії приходять сюди на обіди й вечері.**

Українські студенти, що живуть в Колегії, мають нагоду брати участь у таких українських культурно-осьвітних ділянках, як хорові й гуртові співи, літературні вечори, семінарі, викладн з української мови й Історії, українські народні танки і т. п.

Багато студентів і студенток університету, які цього року живуть в Колегії, вже внесли свої апликації на слідуючу осінь, тому нові студенти повинні прислати свої зголошення як найскорше, щоб забезпечити собі місце.

За апликаційними формулярами й додатковими інформаціями у всіх вище наведених справах адресувати на адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

зроблю це навмисне, але тому, що й я багато призабув.

Того року було сильне безробіття в Канаді, і багато наших людей виїжджали до Америки шукати кращої праці. Українська Православна Церква на „ІРІ" мала в той час невеликий, але гарний хор, котрим тоді управляв Іван Савчук (тепер священик).

У тих часах хоч і було трохи робіт, але платня була дуже мізерна і недостатки давалися відчути на кожнім кроці. До того ж довг, що тяжів на громаді, заставляв і зараз, і священика до невсипущої праці, бо головна засада — треба було грошей, видатки великі, а членів громади мало. При громаді приміщувалось кілька товариств, як: 301-ший від. УНС, 66 від. Народної Помочі, 93-тий від. УРСоюзу, хор БОЯН, Запомогове Т-во Укр. Жінок і Сестринство св. Княгині Ольги, котре найбільше працювало при Церкві.

З першим членом громади, з яким я запізнався в Церкві — це з щирим другом (вже покійним) Николаєм Четвіковським, а пізніше — з д-ром Г. Г. Скегарем (також вже покійний).

Тому що тяжко було зібрати людей при нашій громаді на відчити й тому подібне, отже зібралося нас кількох на чолі з Антоном Кожановським і ми зійшлися до дому автора цих рядків і рішили покищо засунути між собою якийсь гурток. А. Кожановський піддав думку заснувати „Дебаторський Кружок".

В короткім часі наш „гурток" збільшився до поверх 20 членів, і так ми приблизно рік сходилися до хати кожної суботи і проводили час на дебатах на різні теми; наш „модератор" п. Кожановський старався, щоб кожний член приготовив відчит на тему, яка йому подобається. Коли нас назбиралось понад 30 членів, тоді ми рішили пити і робити заходи взяти в підпанем залю в Православній Церкві. Бувато з нас вже були членами, а решта вписалося, і ми, спровадивши для нашого Товариства диригента в особі пана Петра Юндака з Вінніпегу, так створили співацьке Т-во ім. Котляревського.

Однак і це не тривало довго, бо було замало тих вечорів у тижні для Товариства. Тоді ми рішили згуртувати Товариство ім. Котляревського з парафіяльним хором Боян; зачули їх в одне під назвою „Товариство Боян". Тоді почалася робота при громаді з найбільшим завзяттям. Хор церковний великий і прекрасний. Ось деякі імена жінок і дівчат: сестри Косовські, сестри Вікаринян, сестри Лоханські, Оля Січевська, Оля Парута, Оля Колісник, сестри Лярга, дочки Мих. Боднарчука з Канади, С. Древнівська, С. Четвінська, Анна Батюк, пані М. Шпогрин, Тимчук, Шмигельська, Лішина з дочками, і сестри Дибкові та багато-багато інших; а з мужчин: Мазурик, Доманьчуки, Панасюк, Лопатовський, Романів, М. Горобець, Соломон, Кирилюк, Федорчук, брати Рогани, М. Кириляк, Євгенія Кирилюк, Ç. Короленчук, брати Буньки, пані Пура з сестрою, пані Кульнак, Доманьчук, п-во Лащук і багато імен, які я вже призабув.

Тоді робота почалась на більшу скалю, тому що було з ким щось робити. Настав було осінь, і тоді приготовлювали репертуар на цілий сезон.

(Далі буде)

ВЕЧІР-БЕНКЕТ
на честь д-ра П. Смильського і його родини

Д-р Петро Смильський — це член Православної Громади Св. Володимира в м. Гемілтоні, Онтаріо — та член Консист о р і ї УГПЦеркви в Канаді.

Протягом його перебування з родиною в м Гемілтоні, він своєю працею і жертвенністю на розбудову своєї Церкви заслужив пошану й признання членів гемілтонської православної громади св. Володимира.

Настав час, коли д-р Смильський має відїхати до Торонта, діставши посаду професора дентистики на Торонтонському університеті.

Вся громада відгукнулася на заклик ближчих приятелів зробити вечір-бенкет у честь від'їжджаючого доброго члена громади і його родини.

Субота, 19 вересня 1964 р.

Вечір До Церкви прибуло понад 400 людей. Настоятель Церкви о. прот. В. Федак і о. митрат Петро Самець почали вечір Молебнем в Церкві Св Володимира за здоров'я д-ра Петра Смильського і його родини. Після Молебня всі зійшлися в парафіяльній залі на спільну вечерю-бенкет. Господар святкування — В. Самець (голова громади) своїм вступним словом почав оформлення „живої книжки" про життя і діяльність д-ра П. Смильського.

Доповіювали „живу книжку": Леонід Кириченко — уступаючий голова громади, Василь Фастрига — піонер, Юрій Токарик, адв., Мих. Линка, д-р Ф. Мартинюк — місцевий голова КУК, о. митрат П. Самець - настоятель Церкви в Ніягара Фалс, Петро Попіл — голова ТУС, Анна Токарик - голова СУК, Марія Кінар - голова місцевого відділу СУК ім. Лесі Українки, Ірина Серватик - голова місцевого молодшого відділу СУК „Калина", Мих Кульчицький - голова ні Української Школи. адв Андрій Орищак — від Інституту Св Володимира в Торонті. Тоді слідувало кінцеве слово прот. Василя Федака — настоятеля Церкви Св. Володимира в м. Гемілтоні.

Промови й привіти чергувалися з концертними виступами, а саме: Народні танці: „Коломийка", „Запорожець" і „Гопак" — виконала танцювальна група „Зірка" під керівництвом Юрія Микитюка; пісні: „Стоїть гора высока", і „Відлочинок по праці" — сольоспів виконав 12 літній Тарас Шиповик. Три сумківці: Мих. Панчишин, Федір Ігнатюк та Петро Ковзак (пригравав на акордіоні), виконали 2 пісні: „Зірвався хуртовина?" і „Ой що ж то за шум учинився . . ." Музика: Сольо на піяно — вик. Катруся Самець. Деклямації: Валентина Поручко і Оля Козак.

Коротенький зміст „Живої книжки":

Д-р П. Смильський з дружиною Одаркою приділяли велику увагу розвитковій нашої Церкви та вихованню молоді. Їх жертвенність на свою святиню і активна участь у житті і розвитку нашої громади є фактом їхньої інтелігентности та національної свідомости. Вони були учасниками в розв'язанні проблем, що поставали були в нашій громаді. П-ні Смильська опікувалася молодечою організацією СУМК та була учительською Недільної Школи. Як той садівник доглядає деревце з маленького, прищеплюючи добрі щепи, щоб дістати добрий плід, так вона тратила вечорі з молодою, намагаючись допомогти батькам подолати всі труднощі і прищепити любов до своєї Церкви і до свого народу. Подружжя Смильські знають, що до виховання мусять прийти допомічні чинники: Церква, Рідна Школа, Недільна Школа, Курси Українознавства, Молодечі Організації. Отже, вони намагаються скріпити той фундамент, що буде тримати нашу молодь на відповідному рівні.

Мова матері, мова батька, мова рідної молитви й пісні — це основа для людини на ціле її життя. А коли ще мова в своїй школі сформувати у літературну, тоді вона виступає в цілій красі і величності.

Історія, погляди, мораль, звичаї, права народу — все заховане в рідній мові. Відкидаючи мову — губимо українську душу.

Д-р Смильський — один з організаторів Інституту Св. Володимира в м. Торонті, також причинився своєю щирою жертвенністю до побудови Колегії Св. Андрея в Вінніпезі. Він намагається допомогти студентам університетів виявлекати нашу пресу красну і багату мову. Бо вона, на тепер в їхньому окруженні бідна, з обмеженим словником, без ніяких поетичних порівнань, без фантазії, без тонких висловів почувань. Т. Шевченко не був би нашим милим поетом, не знаючи своєї мови. Цю проблему д-р Смильський ставить насамперед перед студентами і батьками до розв'язки.

Побажання і подарунки:

Ю. Токарик — вручив пропам'ятну таблицю з написом від громади Св. Володимира.

Діти: Роман і Галина Сушко — подарунок від Недільної Школи для п-ні Смильської.

Федір Ігнатюк — подарунок від СУМК для синів Томи і Петра — активних сумківців.

Богдан Литвин: — подарунок від молодшого відділу СУМК для Дарусі і Надії.

П-ні Серватик — подарунок від жіночої організації СУК „Калина".

П. Попіл — подарунок від гемілтонського відділу ТУС.

З подякою за вечір-бенкет до присутніх виступили: д-р Смильський, його дружина і діти.

Нехай Бог помагає їм на новому місці в Торонті!

М. Л.

40-ЛІТТЯ СВЯЩЕНСТВА
ВЛ. АНДРЕЯ

В неділю 15 листопада наша громада Св. пророка Ілі святкувала храмове свято. З цієї нагоди Високопреосв. Владика Андрей уцасливив громаду своєю канонічною візитацією. Свято вилбуло дуже гарно, особливо тому, що громада в програму свята включила Свято Героїв, а також ювілей 40-ліття священства нашого Владики Андрея. Взагалі, ця програма була вельми інтересною. Церковний хор під орудою нашого славного мистця пана професора С. Яременка пречудово відспівав Службу Божу, та частину „Свята Героїв". І хористам, і їх диригентові сердечне спасибіг за їхню невтомну працю.

Та вже ніяк не можу оминути привіту Вприсоєв. Владиці, — привіту, який майже в поетичній формі виголосив п. Олександер Дукельський, і якраз тому слово в слово хочу передати його читачам „Вісника". Ось він:

„Святочна Громадо!

Цього року минає 40 літ Священичої праці нашого улюбленого Владики Впреосв. Андрея, Архиепископа Едмонтону і Західної Єпархії Укр. Православної Церкви в Канаді.

40 літ велитенської та турботної праці, служіння Богу, Церкві і своєму Народу. Праця Владики була вельми утяжливою, беручи під увагу обставини, серед яких Впреосв. Владиці приходилось працювати під займанщиковою владою, яка крайньо вороже ставилась до нашої Церкви, чаючи на меті її цілковите знищення. Треба подивляти, яку міцну волю та запас енергії треба було мати, щоб серед неприміримих обставин та безустанних репресій зі сторони ворожого адміністративного апарату, продовжувати цю важку працю.

А в нашого улюбленого Владики було і одне, і друге.

Він тихо та уперто працював, йому не страшні і були погрози. Він іноді наставлявся, а усіми засобами сил і енергії працював, і як світлий знаток теольогії, засівав на рідних землях здорове зерно науки пізнання і любови Бога, Церкви й Народу.

Пам'ять його цілюхотних діл довго мамчітиме в умах тих, які Його знали, тих які з Ним працювали, і тих незчисленних тисячів, які Його не знали особисто, а хіба читали Його дружкование слово.

Та коли прийшлось Йому покидати рідну землю, тихі осені і усе те, для чого Він працював - трудився, серце Його болісно щемліло, кидаючи рілліо, яку Він так надійно засівав.

Опинившись на вільній Канадійській землі, Він ще з більшою натугою став працювати для добра Рідної Церкви, її розросту, її світлого майбутнього. І Церква зважила Його велитенську невтомну працю і заслуги, та нагородила Його Владичим вінцем, який так маестатично пишається на Його турботній голові. Та це мабуть не послідна ще нагорода, яку Церква готує своєму великому та вірному синові.

Коли 1957 року засунувалась наша молодя громада, і ми почали думати про бодову власної святині, та з же малим числом членів тяжко приходилось і думати про це. На превелике наше щастя, восени 1958 року, Консисторія в Вінніпегу назначила була (тодішнього протопресвітера о. Григорія Метюка) нинішнього Владику на становище адміністратора Західної Єпархії. Мабуть, що Провидіння Боже покермувало думкою світлої Консисторії, щоб послати о. протопресвітера на це адміністративне становище до Едмонтону, в котрому призначено було судьбою о. протопресвітеру нову епоху діянь, та куди важливішу.

В особі Його, наша слабенька ще тоді громада дістала велику поміч. Він був для нашої громади натхненням доброти, тою провідною зорею, яка вказувала нам, тоді ще не практичним в громадському житті шлях творчості. Він живо інтересувався нашою громадою, і усіми напрямками її життя. Він був тим непомильним дороговказом, за яким ми йшли до нашої мети.

Його порада була для нас законом, за яким ми упорядковували наші плани і утоптовиали їх до тодішнього часу, потреб, не звертаючи уваги на деякі недосягнення, нестримно йшли до здійснення Його порад та вказівок.

І не дяво, що рік пізніше (тоді що адміністратор Єпархії) Він поблагословив нашу нову святиню і відслужив першу Службу Божу.

Ось таким творчим духом був для нашої громади наш дорогий Владика Андрей.

А коли по році Його побуту в Едмонтоні при кермі Єпархії, Церква покликала Його на Владичий престіл, усі вірні прийняли цю вістку з великим одушевленням та вірою в світлу будучність Єпархії.

І сьогодні, дорогий наш Владико, я клоню перед Вами мою голову, як вияв нашої до Вас пошани та прив'язаности, я всі ми просимо Бога, щоб Він обдарував Вас міцним здоров'ям, та зберігав Вас на довгі роки.

Вишановуючи Ваш ювілей 40-ліття священства та 5-ліття керми Єпархією, ми, із щирості наших до Вас почувань, даємо Вам хоч скромненький та зате щирий подарунок, який просимо прийняти як довг вдячності від нашої громади, в цей великий пам'ятний нам день."

Семен Микитишин

„СВ. МИКОЛАЙ" ГОСТЕМ
в Ендру, Альберта

Під опікою Жін. Т-ва, дітей Недільної Школи відсвяткували 19-го грудня свято св Миколая. Програму приготовив учитель В Гуцуляк. Діти-учасників прибуло коло 30. Церковні чинники, членики, гості, батьки дітей, малі нагоду побачити сценку „Вифлеємська Ніч"

Вечірня програма мала святочний настрій, котрий був завершений появою „Св. Миколая". (Отець Г. Гижаний), котрий роздав дітям подарунки і поблагословив всіх присутніх Николай А Мельник, між іншим, підкреслив, що діти добре вив'язалися з українською мовою Голова Жін Т-ства, п-ні В Мельник, вручила учителеві Іванові Гуцулякові подарунок, як признання йому в його невпинній праці при нашій недільній школі.

Після перекуски, приладженої жіноцтвом, всі розійшлися вдоволені відбутим святом

Григорій Дребит,
Заст Голови Громади.

З НАГОДИ 70-ЛІТТЯ УРОДИН В КІНДЕРСЛЕЙ, САСК., НА „ВІСНИК"

Дня 8 грудня 1964 року, пані Анні Стасюк сповнилося 70 літ життя.

Того вечора зійшлися в домі п. Стасюк її дочки, зяті, сини з дружиною і внуки, та поважне число приятелів з Кіндерслей і Ітонії,-щоб вшанувати Ювілятку з нагоди її 70-ліття.

Господарем вечірки було Жіноче Товариство під управою п-ні А Охрій. Вечір пройшов весело і скоро, а по перекусі, пані Охрій перевела церемонію передачі торта зі свічками і дарунки від родини і приятелів, та побажала їй щастя, здоров'я і многих літ прожити.

По відспіванні „многих літ" Олександер Купчак зложив привіт від заряду церковної громади та звернув увагу на заслуги п-ні Стасюк, на її труди при церкві та велику жертвенність, за що їй належиться слава, честь і щира подяка.

Пані Стасюк, хоча 5-тий рік є вдовою, одначе так, як колись і її дорогий незабутньої пам'яті муж, щиро жертвує на добродійні церковні і народно-культурні цілі.

Щоб і у пресі відзначити та вшанувати п-ні Стасюк з нагоди її сімдесятиліття, О. Купчак попросив перевести збірку на „Вісник" згадуючи, що в цьому році наш улюбленій часопис відзначає 40-ліття служби нашій Церкві і заслуговує на нашу моральну і матеріяльну підтримку.

Збірка принесла 20 дол., з чого п-ні Стасюк зложила 5 дол. Ціла подяка жертводавцям з Ювілятку нехай Всевишній Господь нагородить добрим здоров'ям і щастям на многі літа.

А. Купчак

50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ
КОЗАКІВ
Вадена, Саск.

В понеділок 4 травня 1964 р, рідня й приятелі панства Козаків зібрались в місцевій церковній залі, щоб відзначити ювілей 50-ліття тотожжя п-ва Козаків.

Цей ювілейний вечірок почався молитвою, яку перевів місцевий молодий дяк — п. М. Сітко.

Після ювілейної вечері ювілятам були висловлені побажання й привіти; від родини промовляли: найстарша дочка ювілятів пані Доркович з Курокі, і наймолодша дочка Маруся Бонко з Винярд, Саск., зяті — п. Франко з Ніповин. Саск., і п. Бонко з Винярд. Саск.; від приятелів промовляв п-І. Батюк; від церковної Громади — п. М. Марцишин з Вадіни; від Жіночого Товариства — пані Квасниця.

Вечір пройшов у дуже милій атмосфері, господарем якого був п. М. Марцишин.

Пан Козак народився в м. Козині на Волині 1892 р.; пані Козак народилась 1897 р. в селі Савчуки також на Волині. Вони повінчалися 28 січня 1914 р. в місті Козині. У Канаду приїхали 1927 р. й поселились у місцевості Куроке, Саск., де проживають досі.

Подружжя Козаки виховали 4 дочки; Анну (Драконович), Олесю (Кавкрейко), Еву (Франко) і Марусю (Бонко); 16 внуків і одного правнука. Вони є взірцевими членами Української Православної Церкви і свідомими українцями

З нагоди цього ювілею, гості зложили поміж собою 42 дол., з яких 25 дол. призначено Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, а 17 дол. на прес. фонд „Вісника".

Присутній.

Церковно-громадське життя Святопокровської Громади в Монтреалі

(Закінчення)

Пані Ізидора Косач-Борисова перевела бесіду про свою сестру Десю Українку - велику українську поетесу, з життя дитячих років і старшого віку, із різних епізодів творчости та подорожі по Україні і за кордоном.

Зустріч була мила і приємна, зо смачною вечерою, та буде незабутнім спогадом про пані І. Косач-Борисову присутніх — учасниками цього гарного прийняття. Жіночому Товариству належиться признання.

Концерт і забава з масками

У суботу 21 листопада відбувся концерт Рідної і Недільної Шкіл та забава з масками для всіх дітей нашої Громади в залі Церкви св. Покрови. Вже традиційно, гарно влаштовується для дітей Громади забаву Шкільним Комітетом та Дирекцією Рідної Школи з вчителями за допомогою Управи Громади.

У цьому році ця забава пригала величаво при участі великої кількости дітей і дорослих. Першу частину, концерт, відкрила голова Шкільного Комітету пані Віра Вусата з теплим привітанням до учасників, а учениця 7

ВІДНОВЛЯЙТЕ ЦЕРКОВНІ РЕЧІ

Надходить Великий Піст — коли найбільше вживається Чашу.

Подбайте завчасу, щоб вона була гарно відновлена — позолочена.

Позолочуємо сосуд по таких цінах:

Більша чаша (без медальйонів)	$14.00
Менша чаша (без медальйонів)	11.00
Дискос з підставкою	7.50
Звіздиця	3.50
Ложечка	2.00
Копіе	2.00
Мировник	2.00

Висилайте на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

кя, Р. Ш. — Ніна Вусата, деклямувала вірш „Молитва" Владики Михаїла. Дитячий хор Р. Шк., під дир. Івана Козачка, виконав „Нуко до праці" при акомп. Катерини Гайди. „Скорбна мати" декл. Галини Жовтоніжко, дитячий хор виконав „Вечір", групна декл. „Там на Україні" вик. Галя Ільєнко і Неля Гайчук, „У рідний край" вик. дитячий хор, „Мені однаково" декл. Павлюсь Костюк, дитячий хор вик. „Україна", „Молитва" декл. Катруся Гайда, „Мово ти моя, співуча" декл. Надія Костюк, „Ой Діброво темний гай" декл. Ніна Горонович, „Вчителька" декл. Оля Соцька, „Ритмічні рухи" вик. група дівчаток під кер. учительки Надії Гринини, при роялі Марія Гайда. „Вересень" декл. Віра Белей, „Жовтень" декл. Ольга Максим'як, „Осінь" декл. Моніка Варварич, групна деклямація „Рідний край" вик. М. Кулик, М. Павлівець і О. Кобилецький. Інсценізація „Біла сніговиця" вик. Надія Костюк, Лариса Гринина, Неля Гайчук і Євген Вусатий, групна декл. „100 вовків" вик. М. Олександрів і М. Загоруйко, групна декл. „Сорока білобока" вик. Люба Зубенко, О. Бицай, Павло і Галя Земляні, „Кит Рибалка" декл. Борис Мосьпан, „Журавлик" декл. Ігор Жовтоніжко, „Інжинер" декл. Юрій Терещенко, „Букварик" декл. Галя Рідюк. „Осінь" декл. Оля Науменко, „Лебідь, рак і щука" декл. Вол. Гринина, „Жаба ротата", декл. Ігор Роговський, „І вересня" декл. Микола Пергат.

Виступ дітей в концерті показав здібність підготовки вчителями; краща мова, дикція і вправність дітей на сцені. Після концерту відбулася забава з масками дітей в різноманітних і різнокольорових костюмах та з цікавих масках. Чудова була картина вечора В. М. Мельник і член — І. Коронівський

Концерт Ганни Шерей

У неділю 13 грудня в залі УНО відбувся естрадний концерт відомої тінвачки Ганни Шерей при акомп Зої Почаївської та за участю артистів: Б. Дніпрового, Євгенії Чайки і С. Дунаєвського. Концерт був влаштований Жіночим Товариством СУК, ім. Лесі Українки при Церкві Св. Покрови.

Концерт відкрила Голова Товариства пані Віра Канарейська, яка тепло привітала Ганну Шерей та артистів, а конферансе був артист Борис Дніпровий. Співачка Ганна Шерей, виконала низку пісень різного жанру за програмою і в додаток на бурхливий виклик слухачів. Чудовий голос, гарна інтерпретація пісні й музики, полонила аудиторію, а гучні оплески були високою оцінкою для співачки. Артисти Б. Дніпровий і С. Дунаєвський розважали публіку доте пною сатирою і гумором, а Євгенія Чайка з великим чуттям та таланом виконала по мистецькому свій твір „У Різдвяну ніч", показуючи свій подвійний талант. Високо оцінила публіка і піяністку пані Зою Почаївську гучними оплесками і разом із співачкою Ганною Шерей — чудовими квітами.

Після концерту відбулося прийняття Жіночим Товариством в залі Церкви Св. Покрови для співачки Ганни Шерей та артистів і учасників концерту. За смачною вечерею, з привітами і подякою артистам виступили: Голова Жіночого Товариства пані Віра Канарейська, Голова Громади В. Сойко, нас. о. О. Костюк, проф. А. Степовий від місцевого КУК, Голова Громади Собору Св. Софії інж. В. Дмитрук та інші.

Про виконавців концерту залишиться мила згадка в присутніх.

Панікадила

Управа Громади Церкви Св. Покрови провела відповідну працю серед членів Громади придбати до Свята Різдва Христового і Нового Року панікадила.

І члени Громади відгукнулися окрасити свою Рідну Церкву на свята: п. В. Левченко, співак церковного хору пожертвував гроші і придбав головне, найбільше панікадило, криштальове з бронзовою основою, вартістю 1.900 дол., а 4 менші панікадила придбали й оплатили одне — церковний хор, а три останні — група осіб. Мрія Громади здійснилася! Необхідно дати, повне признання і подяку всім жертводавцям за придбання для Церкви коштовних панікадил, а зокрема п. В. Левченкові, відданому синові Рідної Православній Церкві.

Маланка

Традиційно, наша молодь при Громаді влаштувае Маланчин вечір. І цього року — 16 січня організація ОДУМ влаштувала велику забаву, на якій було присутніх понад 300 осіб. Маланчин вечір відкрив голова ОДУМ-у — студент Віктор Пергат, а рівно 12.01 годин усіх присутніх привітав із Новим Роком. Вся обслуга була в українському національному одязі. Голова Громади Собору Св. Софії інж. В. Дмитрук та інші.

Цей короткий і частинний опис церковно - громадської праці, за останню третину минулого року Громади Св. Покрови, подає картинку широкої діяльности Управи та товариств, які все відда ють — ініціятиву, час, активність та кошти для підсилення ширшої і більшої діяльности на користь Церкви і Громади.

Протягом року, багато вклала праці Рідна і Недільна школи, молодечий хор, як і церковний хор, танкова школа і різні вечори, свята, академії „прийняття, відзначення і зустрічі, виплата боргів, і різні інші заходи, господарчого чи фінансового характеру на користь Громади і Церкви Св. Покрови в Монтреалі.

А. С.

Підсумки праці У.Г.П.Церкви Успіння Пресв. Богородиці в Оттаві

(Докінчення)

Прикрасою наших Богослужень є церковний хор під керуванням п. І. Токарика. Хор наш виступає під час різних імпрез не тільки в Оттаві, але й по інших містах, як наприклад, його виступи на Провінційний З'їзд СУС, 10, 11 і 12 жовтня м. р. до Монтреалю. Співав він не тільки частину Служби Божої в Соборі Св. Софії, але виконав чимало речей під час вечірнього концерту, на якому виступали також наші танцюристки з СУМК.

При громаді існують такі організації: СУК, СУМК, та Взаїмна Поміч. Спільними силами, наскільки нам час дозволяє, намагаємося влаштовувати імпрези, культурно-освітні вечори, видаємо церковний бюлетень „ВСТІ", влаштовуємо церковні обіди тощо

Хто цікавиться церковними справами та читає нашу пресу, не може не знати бодай дещо про нашу парафію. З цієї коротенької статті видно, що в Оттаві щось робиться. Так, робиться багато, і ми щиро вримо, що при Вашій допомозі ми виконаємо велике завдання, яким будуть пишатися не тільки православні українці, але всі українці цілої Канади, одначе **ми просимо, щоб Ви помогли нам виконати наш обов'язок.**

Вам напевно відомо, що Його Блаженство Митрополит Іларіон 23 лютого, 1964 року своїм зверненням до всього духовенства і всіх вірних УГПЦеркви в Канаді закликав допомогти побудувати УГПЦеркву Успіння Пресв. Богородиці в Оттаві.

Консисторія УГПЦ в Канаді на своїому засіданні 26-28 грудня, 1963 р. ухвалила наш намір перевести збірку пожертв по всій Канаді на побудову Церкви. Офіційний лист у цій справі був опублікований 27 лютого, 1964 р.

Архиепископ Михаїл 27 квітня, 1964 р. звернувся з закликом до громад і вірних Східної Єпархії допомогти нашій парафії.

15 березня, ц. р. наша оттавська громада звернулася до Всеч. Духовенства й всіх вірних УГПЦ в Канаді з проханням підтримати нас у цій справі. Вищезгадані листи були надісланні до Парохів і Управ усіх УГП Громад в Канаді.

Чому ми про це згадуємо? Ми розпочали велику роботу, побудували фундамент-основу — репрезентативної церкви в Оттаві. Але на нас лежить борг в 98,000 доларів. Як відомо наша громада є мала і не може сама нести великий тягар. До цього часу пожертви з Канади (не включаючи Оттави) є дуже малі. Ми почали опубліковувати листи наших Владик і Консисторії у „Віснику" й „Українським Голосі", щоб пригадати Вам усім, що розпочата нами свята справа є недокінченою, і просити Вас усіх прийти на поміч спільному нам борг та розпочати будову горішньої частини, тобто Нової Церкви.

Наближається 1967 рік, століття існування Канадської Держави, якої ми є громадянами. У місті Монтреалі буде Світова Виставка. Оттава від Монтреалю є віддалена всього на 120 миль, велика кількість відвідувачів Світової Виставки з різних держав світу напевно відвідає Оттаву, як столицю держави. Відвідувачі звичайно цікавляться всіма здобутками держави, яку вони відвідують та її етнічними групами.

Чому ми не можемо і не повинні показати нашої церкви, нашої праці, нашої культури і нашої віри гідні уваги.

Деталі пожертв на будівельний фонд
до 1-го грудня, 1964 р.

	1963	1964
Оттава й околиця	$3,711.00	$11,303.00
Квебек (провінція)	200.00	805.00
Онтаріо (провінція)	360.00	1,916.00
Манітоба (провінція)	— —	200.00
Саскачеван (провінція)	— —	486.00
Альберта (провінція)	— —	467.00
Британ Колюмбія	— —	36.00
	4,271.00	15,213.00

Парафіянин.
(А. Данилюк)

Відкриття й Посвячення нової української православної церкви Св. Преображення в Йорктоні, Саск.

(Закінчення)

Слідуючим промовцем був голова громади п. Г. Процишин, який може взив трошки більше часу,щоб переказати присутнім перебіг, праці при будові і дати признання всім тим, яким це признання належалося. Вкінці свого слова він зворушливо передає ключ від нової церкви о. парохові В. Бойчукові. Дальше св і привіт і признання, подібно як і голова громади, дає голова Будівельного Комітету п. Юрій Скварчук. Від жіночого товариства Союзу Українок Канади ім. О л е н и Пчілки в Йорктоні складає привіт голова товариства пані Анна Ковальчук. При кінці свого привіту вона від імені товариства, як висліб пошани й вдячности за гарну співпрацю у жіночім товаристві, вручає добр. Ользі Бойчук житницю живих рож. Від організації СУМК склала привіт панна Беверлі Северин. Дала привіти і присутні священники: о. Я. Пук і о. П. Бублик, а від присутніх усіх гостей зложив привіт п. В. Великоголова з Кемсеку. Від старших піонерів громади й від Окружної Ради Йорктону дає свій привіт почесний голова громади й голова Окружної Р а д и п. Т. Кирилюк. Також о. Пароx відчитав писемні привіти від Преосв. Владики Бориса, о. Л. Дячини з Вернон, о. В. Слюзара з Канорн, жіночого товариства СУК ім. Лесі Українки з Форт Франсес, Онт., від громади Буюкенен і від пляства Буярів з Форт Франсес, Онт. Деякі привіти були супроводжені пожертвами на будову церкви.

Останнім з присутніх священиків говорив о. П. Зубрицький, який привітав громаду й всіх присутніх, а також представив усім найдостойнішого й великого Гостя нашого свята, Блаженнішого Митрополита Іларіона. Мов на екрані побігли слова о. Петра про шлях життя Великого Митрополита, перше як письменника, професора університетів, д е р ж а в н о г о мужа, філософа, науковця, перекладача Святого Письма й в кінці як відданого й щирого працівника та великого керівника Української Православної Церкви на рідних землях і тут в Канаді. По цьому просить Владику до слова, а ціла заля встаниом з місць і могутнім „Многая літа" вшановує свого Митрополита.

До промови встає Блаженнішний Іларіон, а це кульмінаційна точка свята, бо в с і чекають з великою нетерпеливістю почути ще раз свого Владику. Як кожного разу, так і тепер Владика Митрополит виголошує глибоку змістом промову. Він найперше вітає громаду й о. Пароха з великим досягненням побудови нової церкви й дає за це усім признання. Дальше говорить він про велич Української Православної Церкви й про те, що ця Церква дала українському народові. Говорить про постійний розріст нашої Церкви в Канаді, згадує Колегію Св. Андрея, і що через цей поступ і чужі ставляться з великим респектом до нашої Церкви, а Сербська Православна Церква, яка начислює тут около 40 тисяч вірних, навіть висловила бажання, щоб її прийняти під омофор Митрополита. Рівнож Владика згадав переслідуваних у Туреччині православних греків, за долю яких наша ціла Церква молиться. Промова Владики Митрополита була майже одноголинна, а ще всі присутні слухали її з великим зацікавленням і ніякому вона не була задовга.

За промову Владиці подякував теплими словами довголітній секретар громади п. Н. Стратійчук. По цьому говорив гість з Ріджайни п. І. Зенчишин, якого громада спеціально попросила, щоб у своїй промові він дав закліки до збірки. По цьому закликові відбулася і збірка, яка принесла гарну суму грошей на будову церкви готівкою. Кожний, який давав свою пожертву, знав, що громада потребує ще багато таких пожертв і що, коли він дає, то дає на діло Боже. Тому, хай Господь благословить щирі жертви й стократно віднародить жертводавців!

Програма закінчилася кінцевим словом о пароха В. Бойчука й дякою всіх присутніх „Достойно є!" та благословенням Владики Митрополита. Вечером ще того самого дня, а це зараз таки після програми, бо вона затягнулася так довго, відбувався в Народному Домі спільна вечера, а по вечері Владика Митрополит від'їхав на спочинок до мотелю, де він в часі с в о г о побуту в Йорктоні перебував, і якого співмешканцем е д-р Е. Цимбалістий.

Ще другого дня, в понеділок, Блаженнішний Митрополит гостив у Йорктоні, а обідав з деякими членами заряду й з сусідніми священиками в домі о. Пароха. По обіді всі зібрані відправили Владику на летовище, де якраз сідав літак, який мав завезти Владику до Вінніпегу. Ще кілька хвилин очікування, а так кожний підходить до Владики під благословення, працюючися з ним і бажаючи йому щасливого повороту та кріпкого здоров'я на будуче. Владика всідає до літака й ще хвилина й літак зноситься вгору та по якомусь часі зникає за горизонтом. Всіх присутніх очі звернені вгору в сторону відлету літака.

Вертаємо додому, як вже згадано на початку, з добрим спомином гарних хвилин величного свята відкриття нової церкви. Попри цей спомин зі свята осталось ще доброго й корисного для прийдешніх буднів життя, що засіяв тут Блажен. наш Митрополит Іларіон. З новою церквою перед нашою громадою в Йорктоні стоять і нові завдання — ще більше пожертвувати нашу працю, щоб багатити ще більші й рясніші плоди на добро всіх нас, нашого народу й на Славу Божу.

о. В. Бойчук

Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпегу

(Продовження)

По $300.00: „С і. Ф. Г." — Етельберт, Ман.

По $100.00: Стефан Цибак, Едмонтон, Алта; Вперел. о. Митрат В Слюзар, Монтреал, Кве; Юліян І. Рабчак Кемсек, Саск.

По $75.00: Магдарія Настюк, Фт. Френсис Онт; її Настюкові сповнилось 70 років життя і ці гроші — це його перший чек державної пенсії бажаємо йому ще многого таких чеків отримати!

По $50.00: Василь М. Малюта з родиною, Даффін, Ман; пані М. Смильська, Даффін, Ман.

По $25.00: Збірка під час цілування хреста в церкві Св. Миколая, Міннеаполіс, Мінн., ЗДА., на Богослужению в неділю 21-го лютого, яке відслужили Всеч. о. М. Антохів, парох цієї церкви, й Вперел. о Архимандрит Іов Скалацький, духовний настоятель Колегії Св. Андрея.

По $25.00: Павло Німчук, Анола, Ман; Всеч о. Р. Панченко, Ошава, Онт; Українська Греко-Православна Громада, Келовна, Б. К; Всеч. о П. Бублик, Кемсек, Саск; Українська Греко-Православна Громада, Енгузвіз, Ман; Олекса Кіт, Фт Френсис, Онт, Василь і Марія Кінащуки, Ватсон, Саск

По $20.00: Збірка на похорон бл. п. Гафії Слоньовської, Пайн Ривер, Ман., — прислав Всеч. о. Т. Гаврилюк. Всеч о. Ю. Кобилецький, Содбурі, Онт; Доналд Т. Малюк, Вінніпег, Ман.

По $15.00: Пані Параскевія Малишко, Едмонтон, Алта.

По $10.00: Микола Ших, Монреал, Кве. (на конто заяви на $100.00); В. Дарковин, Ейлмер, Кве. (коло Оттави); С. Копоть, Едмонтон, Алта; в пам'ять своєї дружини, бл. п. Марії. Всеч. о. Т. Гаврилюк, збірка на похорон бл п Ніколи Шуря, Дорбин, Ман; Михайло Лубик, Едмонтон, Алта.

По $5.00: Михайло Буялинський, Дорбен, Ман; А. Волчанський, Едмонтон, Алта; Вперел. о. М. Подольський, Оттава, Онт; Микола Гордій Симко, Онт; Всеч. о. І. Швець, збірка на похорон бл. п. Ніколи Сметанюка, Міт Парк, Саск.

По $3.00: Стефан Шепель, Овкленд, Ман.

По $2.00: Іван Мартин, Содбурі, Онт; Н Н. Б. К.

Збірка з нагоди похорону бл. п. Павла Кокоря, Ніягара Фолс, Онт. Члена-Основоположника Колегії Св. Андрея, в середу 10-го лютого, 1965, на руки о. С. В. Савчука з Вінніпегу, який брав участь у похороні.

По $100.00: Пані Марія Кей (Мгя. Мату Кауе). Ніягара Фолс, Онт; Павло Камінський, Ніягара

Фалес, Онт; О. Кіт; Белвил, Онт.
По $31.00: Семен Самець, Ніагара Фалес, Онт.
По $20.00: Д. Губка, Ніагара Фалес, Онт.
По $10.00: Впред. о. Петро Самець, Ніагара Фалес; Андрій Ганин, Белвил, Миш., ЗДА; Теодор Гуменюк, Торонто, Онт.
По $5.00: Пані Анна Кокор, Ніагара Фалес; Пикин Кокор, Ніагара Фалес; Петро Дяктяр, Ніагара Фалес; Михайло Міносора, Ст. Катеринс, Онт; Іван Гейко, Ст. Катеринс, Онт; С. Лисий, Ніагара Фалес; Іван Кокор, Лондон, Англія; В. Кокор, Виндзор, Онт.
По $2.00: Павло Самець, Джін Пальків (обоє з Ніагара Фалес).
По $1.00: Іван Пограничний, п. Задорожний, Гр. Ремінський, Л. Кісаюк, пані І. Ганин, І. Леськів, В. Жижилевич, Іван Деревінський, Г. Доксі, О. Торнер, пані Марія Нагірна, П. Камінський.

Всім жертводавцям щира подяка.
(Далі буде).

ST. ANDREW'S COLLEGE
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА В КАНАДІ
ДУШПАСТИРСЬКА КОНВЕНЦІЯ
сполучена
з ВЕЛИКОПІСНОЮ СПОВІДДЮ Духовенства Західньої Єпархії відбудеться
в місті Едмонтон, 30-го і 31-го березня 1965 р.
(вівторок й середа).
Участь всіх Отців Душпастирів є обов'язковою.
Єпископська канцелярія.

УВАГА! УВАГА!
В неділю, 14-го березня 1965 р. (НЕДІЛЯ ЄВЯТОГО ПРАВОСЛАВ'Я) Едмонтонська Українська Православна Місійна Округа взаштовує за Благословенням ВЛАДИКИ АНДРЕЯ — СВЯТО ПРАВОСЛАВ'Я за такою програмою:
7-ма год. вечора: СОБОРНА ВЕЛИКОПІСНА ВЕЧІРНЯ в Катедрі Св. Івана Хрестителя.
8-ма год. вечора: ДУХОВНИЙ КОНЦЕРТ в залі Катедри Св. Івана з головною доповіддю Високопреосвященнішого Владики Андрея.
В програмі є Хорові та Сольові виступи. Місійна Едмонтонська Округа запрошує Українське Православне Громадянство міста Едмонтону та околиць до ЧИСЛЕННОЇ УЧАСТИ!
За Місійну Округу:
о. Прот. Григорій Васьків, голова.
о. Дмитро Лучак, секретар.

ПОРЯДОК МІСІЙНИХ БОГОСЛУЖБ — МІСІЙНОЇ ОКРУГИ ЕДМОНТОН
На час Великого Посту.
НЕДІЛЯ 14-го березня: НЕДІЛЯ ПРАВОСЛАВ'Я — Святочний Концерт в залі Катедри Св. Івана о год. 8-ій вечора.
НЕДІЛЯ 21-го березня: Чин Пассій в Церкві Св. Михаїла о год. 7-ій вечора. Проповідь виголосить Всеч. о. О. Фляк. В залі виголосить духовну доповідь о. Дмитро Лучак.
НЕДІЛЯ 28-го березня: Христопокаяння **Неділя** — Чин Пассій в Катедрі Св. Івана о год. 7-ій веч. Проповідь виголосить Всеч. о. Прот. Д. Денесюк. У залі духовну доповідь виголосить Всеч. о. Прот. Г. О. Васьків.
СУБОТА 3-го квітня: Чин Пассій в Інституті Св. Івана о год. 7-ій вечора. Проповідь виголосить Всеч. о. Д. Лучак.
НЕДІЛЯ 4-го квітня: Чин Пассій в Церкві Св. Андрея, о год. 7-ій вечора. Проповідь виголосить Всеч. о. Прот. С. Семчик. Духовну доповідь виголосить Всеч. о. О. Фляк.

НЕДІЛЯ 11-го квітня: Чин Пассій в Церкві Св. Іллі, о год. 7-ій вечора. Проповідь виголосить Всеч. о. Прот. О. Хомяк. Духовну доповідь виголосить Всеч. о. Ігумен О. Щербань.
Голова Місійного Округа Едмонтон
Всеч. о. Прот. Г. О. Васьків.
Секретар
Всеч. о. Дмитро Лучак.

ШЕВЧЕНКІВСЬКЕ СВЯТО В ЕДМОНТОНІ
У неділю 21-го березня ц. р., о 3 год. по полудні в залі Катедри св. Івана відбудеться Шевченківський Концерт. В концерті беруть участь: Мішаний Катедральний хор з участю співаків громади св. Пророка Іллі, чоловічий хор „Дніпро", СУМКівські хори, хор Рідної Школи, музична оркестра, сольоспіви, деклямації, доповідь і різні другі концертові точки.
Того ж дня, по Службі Божій в Катедрі св. Івана відбудеться урочиста Панахида за спокій душі Т. Шевченкові. Панахиду очолять ВПреосв. Владика Андрей. На цій Панахиді СУМКівці і учні Рідної Школи будуть організовано тримати запалені свічки.
Заповідаємо всім СУМКівцям, учням Рідної Школи, а також всім учасникам концерту прибути на концерт в українських одностроях
Нагадуємо день 21-го березня ніхто бути урочисто, як і належить. Це буде УКРАЇНСЬКИЙ ШЕВЧЕНКІВСЬКИЙ ДЕНЬ.
До участи в цьому ВЕЛИКОМУ СВЯТІ запрошується українське громадянство Едмонтону й околиць.
Вся підготовка до свята відбувається під проводом Управи. Едмонтонського Відділу ГУС і при повній співпраці всіх українських організацій, що є на терені української православної громади св. Івана з Едмонтоні.
За Відділ ГУС: К. Тевячко

Порядки Богослужень:
ПІДВИННІПЕЗЬКА ОКРУГА
БЕРЕЗЕНЬ
21. Неділя — Кенора, Дуфрост, Плезент Голм.
28. Неділя — Транскона, Гонор, Поплярфілд.
Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телфон: (вдень) JU 8-3093
(увечері) JU 8-3610

о. П. БУБЕЛИКА
БЕРЕЗЕНЬ
20. Субота — Калдер, Сповідь
21. Неділя — Мазепа, Сповідь.
27. Субота — Старонавіл, Сповідь
28. Неділя — Довкел, Сповідь.
30. Вівторок — Ахтмійчукова, Сповідь.
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 8-8447

о. В. БОРЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
21. Неділя — Райн. Великодня Сповідь. Поркупін вечером год. 7-ма Вечірня
28. Неділя — Поркупін. Вечером год. 7-ма Вечірня. Напередодні Великодня Сповідь
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
21. Неділя — Св. Андрея
28. Неділя — Св. Андрея
Address: 13206—117 Str.
Tel. 455-7877. Edmonton, Alberta.

о. І. Г. ГИКАВОГО
Address: Willingdon, Alberta.
P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
21. Неділя — Дорбін
28. Неділя — Драй Ривер
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3204

о. С. ГРЕДІЛЯ
БЕРЕЗЕНЬ
21. Неділя — Свон Ривер, Сповідь
27. Субото — Сван Плейн, Сповідь
28. Неділя — Денбриґ, Сповідь
Address: Box 111, Ryan, Sask
Tel. 190-2.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
P. O. Box 386. Watson, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
БЕРЕЗЕНЬ
21. Неділя, Сповідь — Келовна
28. Неділя, Сповідь — Вернон
Address: 2602-42 Ave, Vernon, B. C.
Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
БЕРЕЗЕНЬ
20. Субота Св. Б. за Померших та Сповідь дітей Нед. Школи — Робзия
21. Неділя Св. Сповідь 9-та рано — Топорівці
27. Субота. Св. Б. за Померших та Св. Сповідь 9-та рано — Грендзюк
28. Неділя Св. Сповідь 9-та рано — Деворя
Address: Box 221, Mobile, Man. Tel.: 465.

о. Ст. ЗУЗАКА
БЕРЕЗЕНЬ
21. Неділя. Сповідь — Рейфіяд
27. Субота Задушна — Кридор
28. Неділя. Сповідь — Геффорд
Address: Box 188, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. М. КРИТЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
21. Неділя — Елков Крік. Сповідь
28. Неділя — Громлей (панахида). Сповідь
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛЯЦА
БЕРЕЗЕНЬ
21. Неділя — Вайта. Сповідь
28. Неділя — Сеньків. Сповідь
Box 46, Vita, Man. Tel. 8-34-42.

о. О. КРАВЧЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ
20. Поминальна Субота — Літургія — Гетерлей. Сповідь і Причасти
20. Субота, 7 год. веч. Вечірня в Гласлин. Сповідь
21. Неділя, Літургія в Гласлин. Причасти
27. Поминальна Субота. Літургія в Бігар. Сповідь і Причасти
27. Субота, 7 год. веч. Вечірня в Медов Лейк. Сповідь
28. Неділя. Літургія в Медов Лейк. Причасти
Address: North Battleford, Sask. 978—108, St. Ph. 445-8280.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
БЕРЕЗЕНЬ
21. Неділя — Онбірн
28. Неділя — Овкборн
Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
21. Неділя — Сангудо
28. Неділя — Сібабін, 9 год. Сповідь і Св. Причасти
Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-8745

о. Н. МОРОЗА
Address: 7137 Grandview Hwy., Burnaby, B. C. Tel. LA. 1-6800

о. М. ОЛЕСЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
20. Субота. (Сповідь для дітей) — Дафін
21. Неділя. Сповідь) — Дафін
27. Субота. (Сповідь і помінки поміршин) — Вінніпегосіс
28. Неділя. (Сповідь і помінки поміршин) — Глаберт Плейнс
УВАГА! За винятком неділі 7-го березня, Вечірня служиться о год. 7-ій в Дафіні.
В кожній Громаді де визначена Св. Сповідь починається о год. 9-ій рано.
В Дафіні Св. Сповідь в суботу о год. 7-ій вечора.
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
БЕРЕЗЕНЬ
21. Неділя — Тодор (за рікою) Сповідь
28. Неділя — Вестбурн, Сповідь
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 88.

о. Я. РИБАЛКИ
БЕРЕЗЕНЬ
20. Субота — Беаїс
21. Неділя — Свон Плейн. Сповідь
27. Субота — Сліден
28. Неділя — Стрей
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. О. СОРОЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
21. Неділя — Сенді Релнд
28. Неділя — Гіффорд
Rev. O. Sorochuk
Bonnyville, Alta.

о. СВЯТОСЛАВ СТЕФАНЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
19 Пасія о год. 8.00 веч. — Гресленд
20. Субота. Вечірня й Сповідь о год. 7.00 веч. — Сарсіл
21. Неділя — Сарсіл
26. Пятниця. Пасія о год. 7.00 веч. — Мород
27. Субота. Вечірня о год. 7.00 веч. — Боїв
28. Неділя — Боїв
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 623-4533

о. Т. СЛАВЧЕНКА
ПОМІЧНИК
20. Субота Задушна — Поминальне Богослужіння в Айтуні
20. Субота. 2 год. по полудні навчання Релігії в Гухів, о 4-ій год. Сповідь в Гухів
21. Неділя — Гухів, Сповідь
28. Неділя — Айтуна, Сповідь
Address: Box 143, Ituna, Sask. Tel. 87.

о. В. СЛОЗАРА
БЕРЕЗЕНЬ
21. Неділя — Канора
28. Неділя — Бюкенан
Canora, Sask., Ph. 563-5158

о. М. СТЕЦЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ
20. Субота Задушна — Тарнополь. Сповідь в год. рано
21. Неділя, Сповідь 9 год. рано — Лепін
21. Неділя. Пасія 7 год. вечора — Кадворт
27. Субота Задушна, Сповідь від 9 год. рано — Вакав
28. Неділя Сповідь 9 год. рано — Кадворт
28. Неділя. Пасія 5 год. по обіді — Сьлтс
УВАГА! Під час Великого Посту, Сорокоусти у Вакав, кожної середи 9 год. ранку.
Address: Box 4. Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФОКА
БЕРЕЗЕНЬ
21. Неділя. Сповідь — Роза
28. Неділя. Сповідь — Гарденton
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
20. Субота — Редвей. Сповідь
21. Неділя — Редвей. Сповідь
27. Субота — Редвагер. Сповідь
28. Неділя — Редвагер. Сповідь
Box 128. Radway, Alta. Tel. 16.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Rev. A. Teterenko,
Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 486.

о. Г. УДОДА
БЕРЕЗЕНЬ
21. Неділя — Ніїго (панахида)
28. Неділя — Фовм Лейк
Address: Sheho, Sask., Box 82. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦІЯ
БЕРЕЗЕНЬ
21. Неділя — Кадет
28. Неділя — Сембурґ
Address: Welrdale, Sask. Ph. 486.

о. А. ХРУСТАВКИ
[redacted]
21. Неділя — Мусідора. Сповідь
28. Неділя — Мирнам. Сповідь
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
БЕРЕЗЕНЬ
20. Субото, Заупокійна — Калмар. 8-ма год. веч. Вечірня й Сповідь
21. Неділя — Калмар
27. Субота, Заупокійна — Кагини. 8-ма год. веч. Вечірня й Сповідь
28. Неділя — Кагини
Ph. GA 2-2053. Edmonton, Alta.
Address: 9530—109 Avenue,

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada.

ВІСНИК
THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XI.II. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го КВІТНЯ, 1965. WINNIPEG, MAN., APRIL 1, 1965. ЧИСЛО (2027) 7

ПОЛІТИКА „КОЕКЗИСТЕНЦІЯ"

КРЕМЛЬ ВИЯСНЮЄ, В ЧОМУ ПОЛЯГАЄ ТАЙНА УСПІХУ КОМУНІЗМУ
Ленін навчав: „...зв'язуйте, маневруйте і йдіть на компроміс"

Влада СССР 22 лютого ц. р. видала комуно-большевицьке вчення, в якому повчається комуністів, яку тактику вони мають вести, щоб завойовувати світ пропагандою -- там, де цього покищо не можна зробити силою. Це вчення, а разом з тим і неофіційні інструкції, видано в Москві (22. 2. 65) книжкою на 426 сторінок під заголовком „Проти догматизму, сектаріянства і лівого опортунізму". Книгу випущено тиражем 25 тисяч примірників.

У цій книзі повчають комуністів, щоб вони трималися такої тактики у своїй діяльності в не-комуністичних країнах: „...зв'язуйте, маневруйте і йдіть на компроміс", — як навчав Ленін. („Зв'язуйте" — це значить, щоб комуністи вживали всіх можливих заходів, щоб некомуністів якось прив'язати до себе).

Політика проскання

У вищезгаданій книжці сказано, що Ленін „осуджував нетерплячих комуністів, які не хотіли включатися в акцію народнього фронту, вільні трейдюніони і парляментарні установи, щоб просувати комунізм на Заході".

Кличі „за мир" як засіб ширення комунізму

У вищезгаданій книзі також повчається комуністів, щоб вони дотримувалися такої вказівки Леніна: „Мир між народами є необхідною передумовою прогресу". Тобто, комуністи повинні голосити кличі „за мир".

Звичайно, ці кличі треба голосити там, де комунізм не може завоювати силою, бо не-комуністи є добре озброєні; отже треба голосити „мир", щоб вони роззброювалися.

З.Р.В. — Книгу „Проти догматизму, сектаріянства і лівого опортунізму" видано незадовго до світового з'їзду комуністичних партій з 23-х країн, який почався в Москві 1 березня ц. р.

Після цього з'їзду треба сподіватися, що таїне просякання комуністів в організоване життя Заходу буде дедалі більше скріплюватися; і що комуно-большевицькі кличі „за мир" у світі будуть посилюватися все більше; і що акція „конекзистенції" (так званого „мирного співіснування") комуністичних країн з країнами Заходу буде з боку комуністів зростати до ще більших розмірів — шляхом т. зв. „мирових конгресів", по-через приїзд деяких делегатів з кличами СССР, включно з кличами про так зване „співжиття комунізму з релігією і з Церквою", „співпраця комунізму з Церквами в голошенні миру" і т.д. і т.п.

„Православна Церква потребує більше людей, які не бояться..."
Боягузи: „Не згадуйте мого імени!"

„Аж надто багато є таких православних мирян, а навіть духовних, які не хочуть „бути вмішаними" у випадках кризи чи рішення" у церковних справах. „...Вони запевнюють, що готові щонебудь робити в деякій потребі, але додають: „не згадуйте мого імени!"

„...Православна Церква потребує більше таких людей, які не бояться брати на себе ризика за її майбутність — на славу Бога і Його Церкви", — сказано в журналі „Да Ворд" (США) ч. 1, 1965

З.Р.В. — Очевидно, що зле є там, де світські вірні готові виконувати свої обов'язки в Церкві (вносити вкладки, давати пожертви й бувати на Богослуженнях), але не хочуть користати з прав голосу, ініціятиви іт.д., бо бояться невдачі. Але зле також і там, де світські й духовні хочуть мати в Церкві права, але бояться обов'язків.

Конгрес США відзначив роковини відновлення української держави
Великі Поминки започаткував у Палаті Послів український православний священик Всеч. о. Василь Дяків

Конгрес США відзначив 47-мі роковини відновлення Української Держави, тобто Української Народньої Республіки, проголошеної 22 січня 1918 р.

Ці Великі Поминки започаткував молитвою в Палаті Послів (Репрезентатів) український православний священик Всеч. о. Василь Дяків (випускник Колегії Св. Андрея в Вінніпезі) 25 січня. У Сенаті цю урочистість 26 січня започаткував молитвою Преосв. Ярослав Габро — єпископ української католицької епархії в Шікаго.

Уряд Канади відмовився видати владі СССР одного з провідників УПА

Советська газета „Вісті з України" ч. 44, 1964 р. поінформувала була, що міністерство закордонних справ СССР уживать заходи, щоб „притягнути до відповідальности Д. Г. Куп'як, який під час другої світової війни і деякий час уже після зайняття України військами СССР очолював одну з боївок УПА — ОУН, яка діяла в Кам'янсько-Бузькому, Бродівському і Золочівському районах. Д. Г. Куп'як тепер проживає в Канаді.

„Вісті з України" в числі 50 (грудень) 1964 р. повідомляли: Канадські власті відмовилися видати радянським властям Д. Г. Куп'яка, бо Канада, згідно з міжнародніми угодами не зобов'язана видавати будь-кого радянським органам".

Політичні тенденції

З промови кард. Сліпого в подяці папі
Кардинал Йосиф Сліпий показує всю історію України в „єдності з Апостольським престолом" (Римом)

Надане митрополитові Йосифові Сліпому кардинальство започаткувалося його церковно-національно-політичною промовою. У цій промові він показав історію України, починаючи ще з її передхристиянських часів, як нібито перебуваючу „в єдності з Апостольським Престолом" (Римом).

А коли тієї єдности часом формально й не було, то причина цього така: „Політичні умовини століть і положення на перехресті Сходу і Заходу з їх не раз собі протилежними стремліннями важко відбивалися на нашій єдності, а навіть розбивали нас під оглядом церковним, державним і національним". (Отже, мовляв, українці завжди прагнули до єдности з Римом, але вороги часом відривали їх від Риму! — Р.В.).

Промова перед папою спрямована до українців?

Промова кард. Сліпого, про яку тут згадується, це його слово подяки папі Павлові VI за те, що папа надав йому (25 січня ц. р.) кардинальський сан.

Кард. Сліпий виголосив цю подяку на авдієнції в папи 25 лютого ц. р., де він був у численному супроводі духовних і світських українців-католиків.

У промові були найбільше наголошені два мотиви: перший — подяка Римові за „всі добродійства", які він учинив Україні; другий — намагання доказати, що тільки в „єдності з Апостольським престолом" український народ може зберегти свою національну єдність і мати свою державу.

Крім короткої подяки італійською мовою, кард. Сліпий всю решту своєї промови сказав українською мовою, якої папа не розуміє. Отже виходить, що ця промова була сказана головно для українців — по лінії їх національних і державницьких ідеалів, але кард. Сліпий узалежнив це від католицизму.

„Потрійне посольство (до Риму) вел. князя Володимира мало за ціль об'єднання і скріплення великої Київської Держави так, як Христова Церква (Римська) скріпила і убагатворила вже була народи середньої Европи", — так кард. Сліпий пов'язує Св. Володимира Великого з Римом. І далі каже: „...Заключена Унія в Бересті 1596 р. і її (уній) дальші змагання над відродженням нашої Церкви (Української в „єдності" з Римом), держави і народу, це золота нитка, що тягнеться впродовж століть, яка хоч і перервана людськими незгодами, завжди була продовжувана Апостольським Престолом аж до наших часів". (Цитати подані з тексту промови-подяки кард. Сліпого, опублікованої в щоденнику „Свобода" (США) за 3 бе-

(Закінчення на стор. 3-й)

Три католицькі патріярхи повищені до кардинальського сану

Митр. Сліпий — четвертий в історії унії українець кардиналом

Папа Павло VI 25 січня 1965 р. номінував 27 нових кардиналів, у числі яких є також так звані „католицькі патріярхи східнього обряду", а саме: Максим Саїдг — патріярх Антіохійський (до цього разу він тричі відмовився від кардинальства), Павло Петро Меуші — патріярх Антіохійський (є два католицькі Антіохійські Патріярхати) і Сідарус — патріярх Олександрійський.

Згідно з церковним правом Католицької Церкви, кардинальський сан є другим у черзі після папського сану. Усі кардинали становлять Кардинальську Колегію, що вибирає папу. Хто з католицьких патріярхів не є кардиналом, той до Колегії Кардиналів не належить, і тому не має права брати участи в виборах папи.

Тому-то найменування трьох вищезгаданих католицьких патріярхів кардиналами є повищенням їхнього сану, бо сан католицького патріярха є вищим за кардинальський сан.

В історії українських греко-католицьких єпископів досі вже були три кардинали

Між тими 27-ма кардиналами, яких папа Павло VI найменував 25 січня ц.р., є також греко-католицький ієрарх Йосиф Сліпий — архиєпископ Львівський і митрополит Галицький, який прибув із заслання на Сибірі до Риму (вночі з 9-го на 10-го лютого 1963 р., коли Хрущов випустив його на інтервенцію папи Іван 23-го), і в Римі він досі перебуває.

Досі були лиш три українці кардиналами: першим — уніятський митрополит Київський і всієї Руси Ісидор (митрополитом був від 1437 по 1458); другим — митрополит Галицький Михайло Левицький (нар. 1774, помер 1858); третім — митрополит Галицький Сильвестер Сембратович (нар. 1836, пом. 1898).

Папа іменує кардиналом такого ієрарха, якого він уважає за гідного мати цей сан. Українці греко-католики були огірчені, що папа не найменував кардиналом митрополита Галицького Андрея Шептицького.

Католицькі патріярхати

З тих бувших православних, які на Близькому Сході (Мала Азія) перейшли в унію з Римом, тобто визнали власть папи, Рим потворив „католицькі патріярхати", щоб протиставити їх Православним Патріярхатам, які походять ще з перших століть християнства, і що існують і досі. Таким чином Рим створив собі ілюзію, що, мовляв, йому таки підлягають „Східні Патріярхати". Рим створив був навіть „католицький Константинопольський Патріярхат", який існував лише теоретично (без території й вірних), а „католицький Константинопольський патріярх" постійно перебував у Римі. Рим тепер уже не згадує про нього, бо це лише фікція; крім цього, це також ображувало б православного Патріярха Константинопольського Вселенського, з яким взаємовідносини Рим намагається все більше поліпшувати. (У першому тижні січня 1964 р. папа Павло VI зустрічався з православним патріярхом Константинопольським Атенагорасом І в Єрусалимі, де вони поцілувалися).

У ході боротьби Риму проти Православія папство намагалося затерти той факт, що в перших віках християнства всі патріярхи були рівні один одному, а їх усіх було п'ять: Антіохійський, Єрусалимський, Олександрійський, Римський і Константинопольський. Щоб той історичний факт затерти, Рим намагався принизити патріярший сан, і тому він почав надавати патріярший сан латинським архиєпископам звичайних архиепархій (архидієцезій), і так, напр., кожночасний архиєпископ міста Лісбони (Португалія) і міста Венеції (Італія) мав патріярший сан. З цією також метою (упосліднти патріярший сан) Рим поставив кардинальський сан (він латинський) вище патріяршого сану.

Українці греко-католики отримали більше, ніж просили чи менше?

Українці греко-католики в ході 2-го Ватиканського Собору в Римі, почали просити, щоб Рим створив Український Католицький Патріярхат, отже — щоб надав їм патріярха, і щоб той патріярх мав титул патріярха Київського і Галицького та всієї України.

Коли йдеться про католицький сан, то українці гр.-кат. отримали більше, ніж просили, бо папа надав їм українця кардинала, а сан останнього є вищим за патріярший сан. Але піднесено ступень лише одного з ієрархів (митр. Сліпого), як особи, однак це не піднесло ступеня українців греко-католиків, як спільноти. Кардинал Йосиф Сліпий є лише місцевим головним єпископом українців греко-католиків у Галичині (він же є лиш митрополитом Галицьким), і не має церковної власти над українцями греко-католиками поза межами Галичини, де українці греко-католики не мають для себе одного спільного ієрарха українця, тобто вони поділені на незалежні одна від одної митрополії, екзархати, провінції, архиепископії, епископії, візитатури і т. д.

Туга українців за одним спільним для них у всьому світі ієрархом спонукала їх до того, що митр. Йосифа Сліпого вони називають „Первоієрархом Української Католицької Церкви". Очевидно, це лиш „фігуративний" вислів, який не має за собою покриття ані в фактах дійсности, ані в законах Католицької Церкви. Католицька Церква не лише в містичному, але й в адміністративно-правному сенсі є одною на ввесь світ Церквою всіх католиків, а не є вона різними Церквами католиків різних національностей. Для всіх католиків є „одна, вселенська, Римська Церква, а не Церква Англійська, Слов'янська" і т. д. — підкреслив папа Іван 23-й (1959 року), зробивши це згідно з наукою католицького віроісповідання. Для всіх католиків світу є один спільний первоієрарх (найвищий єпископ), а він є папа, отже він є також первоієрарх українців католиків, а не є ним кардинал Сліпий.

Українці греко-католики просять у Риму, щоб він створив Український Католицький Патріярхат Київський і Галицький та всієї України, і щоб у нього були включені всі українці греко-католики у світі, тобто, щоб усі вони безпосередньо підлягали патріярхові, а той щоб, розуміється, підлягав папі Римському. Рим цього їхнього прохання не задовольнив, але вони дали про це прохають; а це прохання започаткував митр. Сліпий на другій сесії 2-го Ватиканського Собору в Римі 1963 р.

Погоня за Мартином Борманом продовжується

Мартин Борман не вбитий — він живе, і знаходиться в Південній Америці, — рішуче твердить д-р Фріц Бауер, генеральний прокурор м. Франкфурта в Зах. Німеччині.

Під час 2-ї світової війни д-р Ф. Баур, німецький жид, був у гітлерівському концентраційному таборі смерти, де його заскочила війна, і тому він врятувався.

Мартин Борман був заступником Гітлера.

Еріх Кемпка — Гітлерів шофер твердить, що М. Борман погиб у Берліні внаслідок експлозії танка під кінець війни. Один чеський селянин твердить, що він був робітником при похороні Бормана в Берліні. Воєнний трибунал на Нюрнберзькому процесі 1946 р. заочно засудив Бормана на кару смерти.

Д-р Бауер каже, що через кілька місяців по війні Борман був у Німеччині (1945 р.), 1947 р. правдоподібно був у Єгипті, а після того — в Австрії та США, далі — в Африці, Чілє й Іспанії, 1962 р. — в Танжирі; були вістки, що 1963 р. він помер в Італії, але також ще 1960 р. була чутка, що він помер в Аргентині. Від 1960 по 1962 р. в Зах. Німеччині арештували три особи, підозрівавши, що це Борман, але їх звільнено.

Іспанець Альказар 1962 р. сказав, що свого часу він поміг Борманові втікти в Південну Америку, і з ним він згодом, 1958 р., зустрівся в Еквадорі. У лютому 1964 р. поліція в Перу повідомила, що вона була на слідах Бормана. Кур'єр лондонського банку твердить, що сім років тому він зустрічався з Борманом на Канарських островах.

Такі інформації подала міжнародня новинкарська агенція Ройтера 26 грудня 1964 р.

Подібна погоня, оповита такими самими поголосками, відбувалася й за Адольфом Айхманом, що, здавалося, був „невловимий, немов дух", але його нарешті таки зловили.

Переговори жидів з диктатором Іспанії, ген. Ф. Франком

У січні цього року відбулася зустріч диктатора Іспанії, генералісімуса Ф. Франка, з представниками іспанських жидів Максом Мазіном і Альберто Леві. Вони переговорювали, щоб влада Іспанії надала жидам більші права, — повідомив американський журн. „Чорч енд Стате" ч. 3, березень, 1965.

ПВЯТА СПОВІДЬ І МІСІЙНІ НАРАДИ

У п'ятницю 9 квітня відбудеться Св. Сповідь для всього Духовенства Вінніпезької Місійної Округи Української Греко-Православної Церкви в Канаді, в Катедрі Пресв. Трійці о год. 9.00 ранку.

Служба Божа Раніш Освячених Дарів почнеться о год. 9.30.

При цій нагоді також запрошуємо вірних приступити до Св. Сповіді і Причасть. Присутне Духовенство буде готове в цьому послужити.

Після обіду о год. 1.00 по пол. відбудуться Місійні наради в Катедральній Авдиторії.

Управа Місійної Округи.

З промови кард. Сліпого...

(Закінчення з 1-ї стор.)

резня 1965 р. Слова в дужках належать ред. В.).

З.Р.В. — Промова кард. Сліпого заміткою є тим, що вона, практично будучи спрямованою до українців, хоч формально виголошена перед папою, пропагує „єдність" з Римом не мотивами чисто релігійними і не аргументами із Св. Письма, а тільки відкликається до національно-державницьких почувань українців, мовляв: Рим старався „скріпити" і „відродити" Українську „Церкву, націю і державу", і що лише Рим може національно й політично помогти українцям.

У дійсності ж кард. Сліпому відомо, що Св. Володимир Великий прийняв з Україною Християнство з Греції; і що унія в Бересті 1596 р. сталася шляхом польського насильства в інтересах Польщі; і що через Рим з Польщею Україна втратила свою державність; бо Рим з Польщею винищили Україну так, що її ледве Богосужень з місцевому часопису „Джорнаїл", Літня оселя Барвінок", в Піджен Лейку і інше.

Думаємо, що такий спільний Комітет Українських Православних Громад в Едмонтоні, є конечністю, щоб всякі справи, що торкаються нас, православних українців в цьому місті, були спільно обговорювані. Чергові збори Комітету відбулися в місяці лютому 1965 року.

Кореспондент.

Два українці на вищих постах у Канаді

У березні 1965 р. два українці з Едмонтону були обрані на слідуючі вищі пости в Канаді:

Адвокат Петро Лазарович — член Консисторії УГПЦеркви в Канаді, обраний членом Національної Фільмової Ради, цілю якої є „інтерпретувати Канаду перед канадцями і перед іншими народами". Адв. П. Лазарович — це перший українець, який був обраний членом цієї Ради, осідок якої є в Оттаві;

Адвокат Іван Дікур назначений вищим суддею північного судового району пров. Альберти.

Обидва згадані українці є членами Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Ідея Лібермана перемогла в СССР

В СССР досі було так, що центральна влада в Москві сама вирішувала, які і скільки товарів мають продукувати фабрики, не питаючи населення, яких і скільки товарів воно потребує. Це плянування робив Совет Народної Економії — один з центральних органів центральної влади в Москві.

Професор економії Євсей Г. Либерман з Харківського університету дав роки тому запропонував був, щоб центральна влада вирішувала про те, які і скільки товарів продукувати не на основі свого вгадування, а на основі пробірення потреб внутрішнього ринку, тобто на основі голосу покупців.

І ось у грудні 1964 р. голова Совета Міністрів (прем'єр) СССР Алексей Н. Косигін заявив у Верховному Советі (нібито „парлямент") СССР:

„Ми почнемо плянувати на базі замовлень покупців не лише індустріяльні товари, але й також в інших ділянках господарства".

Описав, 13 січня 1965 р., влада СССР формально проголосила переключення господарської продукції на вищезгаданий спосіб плянування. Інформуючи про це в Москві, кореспондент щоденника „Нью-Йорк Таймс Сервис" (13. І. 65) називає цю нову політику „лібералізмом", бо перемогла ідея проф. Либермана, і подає вістку про це під заголовком „Росіяни занехали марксистську економіку".

З.Р.В. — Влада й сама весь час дуже добре знала, що люди завжди хотіли й хочуть, щоб продавалося те, чого вони потребують, але людям заборонено ставити владі домагання, чи й навіть просити, бо це вважалося б критикуванням влади, а за це суворо карають. Тож проф. Лебермана треба вважати аннякове щасливою особою, коли його не покарали під замітом „ухилоства" в „буржуазному" напрямку з приводу висловленої ним думки два роки тому.

Слід звернути більшу увагу на той факт, що той так званий „лібералізм" великі щоденники в США й Канаді протиставують як „занехання марксистської економіки", або й навіть як „поворот до буржуазної системи". Таким чином серед загалу може виробитися враження, що комуно-большевизм в СССР уже занікає... Але бо насправді так воно абсолютно не є. По-перше, це ж за марксистськими (комуністичними) ученням комуно-большевизм від самого початку існування СССР голосили й голосять жлич, що кожна людина повинна „работать по возможности, а получать по потребности". Але це влада СССР вирішує питання: чого люди мають потребувати, а чого ні. І в даному випадкові не населення, а тільки советські урядові органи продажу товарів будуть замовляти в фабрик усякі товари — такі, які вони будуть уважати за властиве; а замовлятимуть так, як воно на руку центральній владі в Москві, а не на руку населенню.

Американський журнал — про Колегію Св. Андрея

Цілу сторінку, під заголовком „Історичне", інформацій про Колегію Св. Андрея в Вінніпезі помістив американський журнал AREO за березень 1965 р.

50 тисяч священників виступило з Католицької Церкви

На протязі останніх років з Католицької Церкви виступило 50 тисяч священників, — тривожно заявив єпископ Р. Ставерман — папський вікарій у Сікарнапурі в Новій Гвінеї, коли він промовляв під час дискусії на генеральній конгрегації третьої сесії 2-го Ватиканського Собору 1964 р., — інформує „Ля Ві Протестант" (листоп. 1964) у Женеві. У тому числі є 5 тисяч бувших католицьких священників в Італії.

США. — Звідси повідомлено в лютому, що на еміграції помер російський учений і мислитель Н. О. Лосський, що найбільше займався дослідженням духовного й духовного життя людини і намагався знайти узгіднення між вірою й наукою.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЗУСТРІЧАТИСЯ ЧИ НЕ ЗУСТРІЧАТИСЯ?

„Культобмін" — то советське слово, що означає „культурний обмін" Советського Союзу з іншими країнами. Советська влада старається показати некомуністичним країнам те, що вона вважає потрібним показати людям за кордоном.

Советська влада ще перед 1930-ими роками створила Товариство культурних зв'язків з закордоном. Але той „культобмін" на широку скалю розгорнув був Хрущов, а Брежньов з Косигінім щораз більше пожвавлюють його.

Зокрема, влада СССР також намагається нав'язати „культобмінні" контакти й з українцями за кордоном. За часів Сталіна ці контакти утримувалися тільки з тією частиною українців за кордоном, що стали советофілами.

Але Хрущов започаткував спробу ввійти в „культобмінні" контакти й з українцями-націоналами за кордоном. А Брежньов і Косигін уже розгортають ту ініціятиву в ширші масштаби.

І ось до українських установ і взагалі до спільноти вже запрохуються у відвідини прислані владою СССР „культобмінні" діячі з України під Советами, щоб нав'язати контакти шляхом зустрічів. І тут українське суспільство та його провідники поділилися на два рукн: одні є за тими зустрічами, а інші — проти.

Тут навіть сам шекспірівський Гамлет призадумався б: зустрічатися чи не зустрічатися? — ось питання...

Звичайно, справу було б вирішити легко, якщо б лише один з цих двох напрямів мав аргументи, а другий — ні. Але, на нещастя чи на щастя, і ті, що є за „зустрічами", і ті, що є проти них, мають свої аргументи.

Справа тих „зустрічей" ледве почнеться, а наші офіційні й неофіційні провідники вже вспіли розсваритися.

Чи ті „зустрічі", як такі, з „культобмінниками" вийдуть нашій спільноті на здоров'я? Це покаже майбутність. Але що розсварення на здоров'я не вийде — то щодо цього ні в кого сумніву бути не може.

Розбиття в нашій спільноті — це якраз те, чого владі СССР потрібно.

ВІД ЖИВОГО ДУХА ДО МЕРТВОЇ БУКВИ

(Бюрократизм організацій)

Євангельська істина стверджує факт, що дух оживляє, а буква вмертвляє. Але також фактом є така дійсність: всі великі діла починаються і творяться духом, а згодом переходять на буквy, і вона вмертвляє ці великі діла. Кожна організація зароджується в умах і почуваннях людей. Вона кільчиться на грунті стихійного пориву до кращого, формується в кузні думок, окрилюється пориванми почувань. Ініціятори цього діла сходяться, щоб від кожного почуття якісь нові ідеї, нові плани, і щоб спільно обмінятися думками. І це в дійсності одинока сторінка в історії організації, коли вона живе, — живе лише тоді, коли вона твориться. А після того, як уже створилася, повоювала, майже неможливо переходить на канцелярщину з її урядовою рутиною, — вона стає буквою, що умертвляє. Тоді починається період застою, що є знаком повільного духового завмирання. А завмирання духове веде й до фізичного зникнення.

Коли кандидат на посла агітує за голосами, він мусить іти до народу. Тут він є слугою народу, бо його кар'єра залежить від голосів. Він невтомно їздить по країні. Виголошує промови. Він — боїться, чи ні — мусить зустрічатися з різними людьми, мусить толерувати тих, що кажуть йому правду в очі, мусить сильно працювати розумом, щоб дати відповіді на різні-прерізні питання, що люди ставлять йому. Мусить показувати нові обрії ідей, щоб бути свіжим, інакшим, ніж інші кандидати. Тоді він справді живе і діє.

Але коли його вибрали послом, а провідник партії найменував його міністром та посадив у кабінеті, тоді він духово вмер. Він стає лише „форманом" тієї мертвої машинерії, що є концелярською машиною.

Ставши владою, він уже не йде до людей, а хоче, щоб люди йшли до нього. Він уважає, що не му здобути духово, бо в переслідуванні треба було змагатися духом. Те саме було і в Україні, де Церква пульсувала життям у самооборонні перед натиском Риму з допомогою польської влади. Затем ж Церква в Росії, забезпечившись своїм урядовим статусом, попала була в застій. У Росії, як висловився Т. Шевченко, „на всіх языках усе мовчало", і провідники Церкви вірили, що все було в порядку. Провідники Церкви не хотіли чути голосу народові не було вільно висловити своїх думок; а провідники Церкви вірили, що народ не має чого сказати. Отже Церква не знала, що народ думає. Провідники Церкви спочили на лаврах. До народу не йшли, бо вважали, що народ мусить їти до них. Вони з своєї висоти навіть не запримітили, що до народу йшли агітатори слуг Сатани. І коли настав 1917 рік, сталося таке, чого провідники Церкви не очікували: великі маси народу пішли за комуністами. Церковні провідники Росії у великій мірі завинили в тому, що в Росії виявився грунт під комунізм — у що не вірив був навіть сам Карл Маркс — творець комунізму.

Кому як кому, але першим організаторам Української Греко-Православної Церкви в Канаді дуже добре відома та євангельська істина — що дух оживляє, а буква вмертвляє. Коли наша Церква в Канаді організувалася, то вона пульсувала повністю життя; її перші Собори — це були огнища високих ідей і складних проблем, а не мертвої рутини.

Це саме відноситься до світських організацій. І ці початки удобрили нам суспільний грунт так, що він був урожайний по наші часи. Але тепер є причини ставити, питання: чи що робиться для того, щоб той грунт далі оживляти добривами, щоб він не став пісним, і щоб не сталося так, що жені можуть бути, але не буде чого жити?

Настав час, що над тим треба таки подумати.

Тією родючістю землі в організації є той запас духа — ідей і поривів, що вложили були творці організації. Але в застою канцелярської рутини запас того духа вичерпується, і одного дня може настати великий голод духа, що загрожує організації розвалом.

В Євангелії сказано, що одні сіють, а другі жнуть, — і так мусить бути, бо інакше бути не може. Але Євангелія тут мав на увазі те, що ті, які жнуть, з поміж того вимолотить зерно, і також будуть сіяти. Але в наших організаціях є так, що одні посіяли, а інші жнуть, а сіяти не збираються...

Найбільший приклад сіяння дали тюдстеу найперше Христос, а далі — Його Апостоли. Вони думали лише про те, щоб сіяти, а не жати. Христос і Апостоли постійно мандрували, а не сиділи в канцеляріях, — вони йшли до людей, а не чекали, щоб люди прийшли до них. Церква Христова була тоді найбільш кивою. Навіть тоді, як уже було створено прецизійну технічно-організаційну систему у Вселенській Церкві, то й тоді Вселенські Собори Св. Отців були ще тими живими огнищами безсмертного духа. Не формальні рутиновані канцелярські звіти й буква статуту, а там тух переважав; там виковували нові великі ідеї; там порушували найскладніші проблеми тодішнього світу; там велики правовірні віч-на-віч вели змагання з великими еретиками. І цією великою живою енергією духа, сповненою високими й глибокими думками Церква була постійно свіжа, пульсуюча живчиком наснаги

Але коли прийшли женці, щоб пожати те, що посіяв Христос з Апостолами і що продовжували сіяти Св. Отці перших віків Християнства, посіяли на землі скропленій кров'ю мучеників, — коли прийшли ті женці і перетворили Церкву в урядову установу, то серед рутини застою Католицьку Церкву покинули великі маси вірних, і створили протестанство. Щодо Православної Церкви то всі її перші чотири Патріярхати попали в неволю ісламу; Церква там терпіла велике переслідування, і хоч це ослабило її фізично, але зате не дозволило ослабнути духово, бо в переслідуванні треба було змагатися духом. Те саме було і в Україні, де Церква пульсувала життям у самооборонні перед натиском Риму з допомогою польської влади. Затем ж Церква в Росії, забезпечившись своїм урядовим статусом, попала була в застій. У Росії, як висловився Т. Шевченко, „на всіх языках усе мовчало", і провідники Церкви вірили, що все було в порядку. Провідники Церкви не хотіли чути голосу народові не було вільно висловити своїх думок; а провідники Церкви вірили, що народ не має чого сказати. Отже Церква не знала, що народ думає. Провідники Церкви спочили на лаврах. До народу не йшли, бо вважали, що народ мусить їти до них. Вони з своєї висоти навіть не запримітили, що до народу йшли агітатори слуг Сатани. І коли настав 1917 рік, сталося таке, чого провідники Церкви не очікували: великі маси народу пішли за комуністами. Церковні провідники Росії у великій мірі завинили в тому, що в Росії виявився грунт під комунізм — у що не вірив був навіть сам Карл Маркс — творець комунізму.

Кому як кому, але першим організаторам Української Греко-Православної Церкви в Канаді дуже добре відома та євангельська істина — що дух оживляє, а буква вмертвляє. Коли наша Церква в Канаді організувалася, то вона пульсувала повністю життя; її перші Собори — це були огнища високих ідей і складних проблем, а не мертвої рутини.

Це саме відноситься до світських організацій. І ці початки удобрили нам суспільний грунт так, що він був урожайний по наші часи. Але тепер є причини ставити, питання: чи що робиться для того, щоб той грунт далі оживляти добривами, щоб він не став пісним, і щоб не сталося так, що жені можуть бути, але не буде чого жити?

Настав час, що над тим треба таки подумати.

Заява пані добродійки стала сенсаційною

„Мене обсіли четверо дітей... І я почуваюся немов удова, бо ж мій чоловік завжди на службі!", — заявила 28-літня пані добродійка — дружина англіканського священика Майкела Вольфе, настоятеля церкви у Виган (Ленкешайр, Англія).

„Я є проти того, щоб грати подвійну ролю: по дружині духовної особи сподіваються, щоб вона задавала окруженню відповідний тон, була діяльною при церкві і була пов'язана з іншими суспільними справами, — не зважаючи на те, які б там не були її домашні обставини".

„Якщо я танцюю на парафіяльній забаві, то люди починають коментувати це. Я не противлюся коментуванню. Я лише проти того основного аргументу, який за тим криється, а саме — що ми мали б бути якимись інакшими."

„Якщо дружина духовного піде на постійну посаду — хоч би й як медична сестра чи вчителька, то парафіянам це не подобається".

Пані добродійка Бренда Вольфе каже, що їй не подобається здавання парафії звіту із своєї особистої діяльности чи із свого зацікавлення політикою.

Добродійка Бренда Вольфе ширше написала про це в журналі „Призм" за січень 1965 р. у статті п. з. „Ніколи не виходь замуж за священика".

Ця стаття була, як „сенсаційна", підхоплена одним з найбільших щоденників у світі „Нью-Йорк Таймс Сервис", а далі й іншими щоденниками в США й Канаді.

„У мене були високо-одуховлені візії зайнятися, разом зо своїм чоловіком великою роботою навертання світу (бо й у кого ж тих візій немає на 21-му році життя), але мене ось тут обсіло четверо дітей..." і так далі, — нарікає вона розчаровано.

З.Р.В. — Що кожен той священик, який хоче хоч приблизно належно виконати свої обов'язки, мусить багато працювати, отже справді дуже замало часу має для родинних справ, — це правда. Зрозуміле також те складне й не легке положення дружини священика там, де парафіяни хотіли б бачити в ній особі щось немов „монахиню" і разом з тим немов постійного „урядовця" в парафіяльній канцелярії, а разом з тим — щоб вона якимсь „магічним" способом знайшла час належно виконувати свої обов'язки господині дому, дружини й матері.

Але разом з тим треба підкреслити й те: що як у священики повинна йти така особа, що має до цього покликання, отже з замилуванням та самопосвятою виконує своє служення Богові й народові, так само й дружиною священика повинна бути така жінка, яка йде з покликання на цей шлях. Є такі жінки (іноді й красуні, освічені й багаті), що відчувають у собі покликання до монашого служення, і воно їм не тяжке, а навпаки — є радістю їхньої душі. Добродійка Бренда Вольфе, як видно, розмилувалася із своїм покликанням. А втім, вона ж виходила замуж 21-літньою дівчиною, отже в неї був час перед тим приглянутися суспільному статусові дружини священика і обставинам її життя. Чому вона цього не зробила — не відомо. Але найдивніше тут є те, що вона всіх дівчат закликає, щоб вони не дружилися з кандидатами на священиків. Воно схоже на те, як би хто закликав усіх людей, щоб вони не їли рядового хліба, бо йому особисто він не смакує.

Лондон стероризований хуліганами

Немов Шікаго в 1920-х роках

У грудні 1964 р. року населення Лондону здригнулося з жаху й несподіванки, коли раптом появилися банди молодих хуліганів, озброєних ножами, кастетами, пістолями й дубельтівками і почали масово тероризувати населення. У деяких дільницях узагалі вже неможливо появитися на вулиці по заході сонця. Хулігани, женучись автами, навмання стріляють у людей; просто підходять до прохожих і вбивають їх, нападають на банки, нищать крамниці й установи, стріляють у вікна потягів.

Лондон раптом став немов Шікаго в 1920-х роках, — подає пресовий кореспондент щоденника „Да Виннипег Трібюн" (21. І. 65).

Коли у Британії показували фільмовий репортаж, як то репортери „на гарячому вчинку" схопили на фільмову стяжку, як Дж. Рубі (Рубінштейн) убивав Освалда (запідозреного в замордуванні през. Кеннеді), то британці з жахом дивувалися, як то воно так, що в Америці так легко можна набути собі зброю. А тепер ось виявилося, що в Британії кожна людина віком понад 17 років може купити собі зброю просто в крамниці.

Сконтленд Ярд тепер викрив низку крамниць у Лондоні, де продавали зброю молоді нижче 17 років. А тим часом британська поранкова поліція (в уніформах) далі позбавлена права мати зброю.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„СПЛЯЧИЙ ВСТАВАЙ, І ВОСКРЕСНИ З МЕРТВИХ, — І ХРИСТОС ОСВІТИТЬ ТЕБЕ!" (Еф. 5:14).

У житті буває таке, що людина може „заснути" душевною чутливістю (духово вмерти), і гадки не вести про те, що цей душевний сон у дійсності для неї означає. Цей стан дуже добре розумів Ап. Павло, і тому він, за Прор. Ісайею, кликнув: „Сплячий вставай, і воскресни!" Людина часто, навіть несвідомо, обуджується з того „сну", відчуває, що з нею не все добре, — але не завжди пізнає, що це їй бракує Світла Христового. До таких Ап. Павло кличе: „Воскресни!", „Покайся!" — зове Христос. Бажаєш духового освіження і ти? Звернись до Церкви, але повір, що це вже від тебе залежить, щоб духом воскреснути до повного життя — у Світлі Ісуса Христа.

Індіяни кажуть, що білі в Канаді упосліджують їх

На конференції Канадської Рад Християн і Жидів твердили, що дискримінація супроти індіян і негрів зростає

У Віннілезі 13 січня ц. р. відбувся інформативно-дискусійний семінар, влаштований Канадською Радою Християн і Жидів, на якому було, між іншим, обговорювано також і справу відношення білих до індіян і негрів у Канаді. Нижче подається дещо із звіту про цей семінар, поданого в репортажі в щоденнику „Да Виннипег Трибюн" (14. І. 65).

Таке питання поставила на вищезгаданому семінарі пані Геральд Робсон, і продовжувала:

„Ми багато балакаємо про Миссіссіпі (у цьому штаті США особливо дискримінують негрів), але ми не хочемо думати про упередження, що є близько нашого дому. Я чула, як індіяни кажуть: „Якщо ти індіянин, то нікуди не поривайся".

Персі Бирд — директор Віннілезького Центру індіян і Метисів не вірить, щоб усвідомлива праця серед білих в напрямку використання расових упереджень могла бути успішною. „Усвідомлення не є відповіддю на проблеми расових упереджень", сказав він. „Усвідомлення є пропагандою переможців (білих)... Індіяни упосліджені в підручниках нашої історії. Білі люди завжди мусять мати таких людей, на яких вони могли б дивитися звисока".

Мало-хто з білих приймає індіян і негрів до себе на поміскання

Число таких притулків, які приймають між білих також і негритянських та індіянських дівчат, зменшується майже на наших очах", сказав проф. Бернард Гилд з відділу Суспільної праці Манітобського університету. YWCA (Християнська Асоціяція Молодих Жінок) мусить забирати білих дівчат з тих домів, які є проти расової дискримінації, щоб зробити там місце для індіянських і негритянських дівчат, а тих білих дівчат примістити в тих домах, де приймають лише білих, — сказав він.

„Дуже трудно змінити суспільство..."

„Дуже трудно змінити суспільство у справі його відношення до барви шкіри, якщо підходити до цієї справи досьогочасними втертими способами — без особистих зв'язків між людьми різних рас... Упередження є явищем не-інтелектуальним. Це таке почуття, яке часто стоїть поза межами контролі (розумової). Упередження деяких людей можуть бути змінені, а деяких — ні", — сказав проф. Гилд.

Розп'яте Христянство

Угандець в СССР докоряє владі СССР за переслідування релігії

Православіє — Віра серця майбутністю світу

„...Кожній людині повинна бути обезпечена свобода совісти. Вислідом цього може бути і те, що під сучасну пору бачимо у всіх Церквах: а саме, як, що не абсолютна більшість, то половина людства волію краще мати той рид утішення, що називається релігію, ніж не мати нічого, в що б вірити", — так заявив православний священик з Уганди, о. Теодор Нанкіяма (негр) у статті на тему своїх вражень з поїздки до СССР взімі 1964 р.

У цій статті він ні словом не згадує про СССР як державу, не вдає, що бачив, мовляв, „свободу релігії" в СССР, як це іноді чинять деякі з церковних відвідувачів. Він написав коротенько, всередячуючись на сугі Віри, як такої, та утотожнив її з сутгю Православія у поєднанні з природою людського серця.

Вищезгадані слова, защитовані з його статті, очевидно, є натяком по адресі влади СССР, яка, переслідуючи віруючих людей, тим самим переслідує свободу совісти.

„Серце з природи християнське"

„І Церква, з другого боку, чинить усе можливе, щоб не лише зберегти старі традиції православної віри в серцях багатьох мільйонів, але й також старається звернути увагу всього світу на той факт, що Православіє, чим старше воно стає, то ближчим воно робиться стриженій людині, і воно багато може дати сучасному світові.

Серце своєю природою є християнське, — колись говорили латинські отці. І давні грецькі філософи напоминають нам про це. Багато літ вони жили, намагаючись знайти шляхи до лішого життя. І коли вони стали християнами, то стара філософія склала свою зброю, щоб християнство у своєму побідному поході предложити вже всім, усьому світові і всім віками..." — сказав о. Нанкіяма.

З.Р.В. — Коли в кожної людини — будь вона християнин чи й ні, віруюча чи й ні — серце „з природи є християнськими", отже з природи є добрим, то така людина є чесною, совісною. Отже й навіть атеїсти, якщо б вони були нормальними людьми, тобто їхні серця не були б вилечені, зіпсуті, то вони чули б голос чесної своїх сердець, і тому не переслідували б інакомислячих людей, а в тому й людей віруючих. Коли ж, однак, атеїстична влада СССР переслідує віруючих, бо не чує голосу чесної серця свого, то це значить, що її серце втратило свою природність через зіпсуття.

Мета священників в СССР — „пропо-відувати Христа Розп'ятого"

Говорячи про мету священіків в СССР — священників, більшість яких „молодші сорока літ", о. Нанкіяма сказав про них так: „всі вони — це юні воїни, одиноким знаменням яких буде Хрест і одинокою метою — служити і проповідувати Христа Розп'ятого. І Православіє в усьому світі має широке і тривке майбутнє на славу „Єнантролезантос Христу" (Грецьке: „Очоловічено-го Христа", — ред. В.). (Це цитати з коротенької, на півтори сторінки, статті о. Теодора Нанкіяма п. з. „Враження православного священика з Уганди", опублікованої в місячнику „Журнал Московской Патриархии" ч. 10, 1964 р. Москва).

З.Р.В. — Як видно, не легко було священикові Нанкіямі дістати дозвіл на відвідини СССР. „З 1960 року я шукав можливости попасти в вашу країну. Але, на жаль, це для мене було трудно, майже безнадійно... Одного разу прийшла неочікувана, як грім з ясного неба, вістка: „Квиток для поїздки в Москву чекає на Вас"... Це був не сон, а дійсність, хоч я зударився з багатьма, дуже багатьма перешкодами..." — пише він у вищезгаданій статті, натякаючи на перешкоди з боку влади СССР, бо,ж влада Уганди не перешкоджає відвідувати СССР, з яким вона є в аж надто добрих взаємовідносинах. То ж і не дякує він владі СССР, ані всій-цій державі, а тільки дякує тим особам, які таки добилися дозволу для нього відвідати СССР, і тим людям, які особисто добре до нього відносилися: „Не можу я добрати слів, щоб висловити мою сердечну вдячність усім тим, хто дав мені можливість відвідати вашу країну, і всім тим, хто був таким ввічливим і добрим до мене".

„Мене просили написати про мої враження у вашій країні", — так починає він свою статтю. Мені здається, що я написав би тоді цілу книгу. Але, на жаль..." — значуще-промовисто натякає він, і пише лише півтори сторінки. . . Дійсно: „Але, на жаль!" — бо цілої книги на цю тему йому не вільно написати. Якщо б він розгорнув на розмір книги згущений, замаскований зміст своєї коротенької статтейки, то він не рішився б видати її і в Уганді, щоб не наразити на велику небезпеку тих духовних, з якими він зустрічався в СССР.

Католицький „екуменізм діє для поліпшення взаємовідносин між росіянами й нами", каже кардинал

Архпеп. Вестмінстерський кард. Джан Гінен про свої враження з поїздки в Москву

Головний католицький ієрарх у Британії Джан Гінен, архиепископ Вестмінстерський, безпосередньо після закінчення третьої сесії 2-го Ватиканського Собору в Римі восени 1964 р. і після католицького світового Евхаристійного Конгресу в Бомбаї (Індія) поїхав у Москву, де його заскочило Різдво 1964 р., отже він не був дома три місяці. У січні 1965 р. папа найменував його кардиналом.

Повернувшись з Москви, він сказав, що католицький екуменічний рух (рух за об'єднання всіх християн, — звичайно, під властю папи) дав такі наслідки, що між Римом і Росією (властиво, Советським Союзом) взаємовідносини значно покращали.

„Очевидно, що екуменічний рух працює для ліпших взаємовідносин між росіянами й нами", сказав тут (у Лондоні) архиепископ Вестмінстерський Джан Гінен після свого повернення з Москви", — інформує „Безентайн Кетолик Ворлд" (США) в числі за 3 січня ц. р.

Кард. Гінен: „Російський народ виглядає щасливіший, а Російська Православна Церква значно сильніша. . ."

„Цей архиепископ повідомив, що російський народ виглядає щасливіший і менше залякований, ніж це було тоді, коли він останньо, 30 років тому, був на відвідинах у цій країні, і що Російська Православна Церква значно сильніша".

З.Р.В. — Кард. Гінен зараховує до „росіян" усі поневолені в межах СССР нації.

Під час зустрічі Гінена в Москві „вся атмосфера була незмірно сердечна"

„Безентайн Кетолик Ворлд" продовжує:

„Цей архиепископ сказав, що він зустрічався з патріярхом Московським Олексієм і митрополитом Ленінградським Нікодимом, який очолює закордонні зв'язки Російської Православної Церкви. „Уся ця атмосфера була незмірно сердечна", сказав він. „Я відчував, що між нами був великий зв'язок".

Приходящі в церквах — переважно старші люди, але так само було й 30 років тому

„Люди почали горнутися до церков під час війни, і багато з них чинять це далі. . ." Він сказав, що за час свого там перебування побував у церкві, і поінформував, що більшість присутніх там людей — це старші люди, хоч було й трохи молодших між громадою вірних. „А втім, так само й 30 років тому громада вірних, здається, складалася переважно із старших, та лише з невеличкого числа молодших", додав він. (Тим він сказав, що коли люди старіються, то починають більше ходити до церкви, — може тому, що старенькі не бояться небезпеки — що влада їх покарає, або звільнить з посади тощо. — Ред. В.).

Далі, подає „Б.К.В.": „Однак сказав він, що відношення Советів до Католицької Церкви в основному залишається без змін".

З.Р.В. — На 3-ій Родоській Конференції восени 1964 р. рос. церковний делегат (митроп. Ленінградський і Ладозький (Ротов) раптом змінив своє відношення до „діялогу" (розмови) правосл. Род. Конференції з Римом, і сказав, щоб не спішитися з цим. Хоч інші Патріярхати були цією заявою митр. Нікодима розчаровані, але нарешті погодилися з цим. Це затриможило Рим. Бо ж патріярх Константинопольський Атенагорас І і папа Павло VI під час своєї зустрічі в Єрусалимі (5-6 січня 1964 р.) домовилися, що між Православієм і Католицтаом відбудеться теологічний „діялог".

Можна догадуватися, що папа намагався вислав кардинала Гінена в Москву, щоб він порозумівся з новими правителями СССР, Брежньовим і Косигіним, з якими Рим досі ще не нав'язав був контактів, відколи усунули Хрущова від влади. З Хрущовим ще папа Іван 23-й налагодав був зв'язки.

Такий здогад може бути можливим тим більше, що кардинал Гінен, який — з приводу третьої сесії 2-го Ватиканського Собору в Римі і католицького світового Евхаристійного Конгресу в Бомбаї (Індія) - не був удома аж три місяці, а однак по дорозі з Бомбаю він ще таки поїхав у Москву, хоч знав, що його там захопить Різдво, — отже. як видно, у нього там була пильна справа.

Екуменічна постанова Української Православної Церкви в США

Словом „екуменізм" називають рух за об'єднання всіх християн. Світова Рада Церков (СРЦ), яку створили протестанти (формально існує від 1938 р.), постала для ширення ідей екуменізму. Після 2-ї світової війни у СРЦ один з-одним ступнево включилися всі Православні Патріярхати й багато інших Православних Церков. (Української Православної Церкви туди не належать).

Другий Католицький Ватиканський Собор (почався 1962 р., а має закінчитися 1965 р.), називає себе „екуменічним", тобто „вселенським" (всесвітнім) Собором, у тому сенсі, що Католицька Церква лише себе вважає дійсною Церквою, тобто єдиною одинокою Церквою у світі, тобто — що лиш вона об'єднує в собі всіх у світі дійсно-православних християн. Крім цього, одно з головних цілей цього Собору є намагання „об'єднати" (точніше: приєднати під власть папи) всіх християн не-католиків, і Собор це називає „екуменічною" метою Собору.

У цьому сенсі цей Собор ужив слово „екуменізм" у своєму „Декрепі про екуменізм", виданому 1964 р. — на 3-ій сесії цього Собору.

З метою ширити католицький „екуменізм", 2-й Ватиканський Собор запросив до себе обсерваторів інших християнських віроісповідань (Української Православної Церкви запрошення з Риму не отримали). Замість цього, епископи українців католиків у своєму посланні з Риму 1959 р. звернулися до українського православного Єпископату, щоб він з нагоди „недалекого вже Собору" (Ватиканського) з „покірним проханням піддався папі. У відповідь на це Українські Православні Церкви у спільному Посланні 1960 р. заявили, що не візьмуть участи в 2-му Ватиканському Соборі.

Однак пізніше, один з українських православних епископів, владика Мстислав (канцлер Консисторії Ленінградський і Ладозький (Ротов) раптом змінив своє відношення до „діялогу" (розмови) правосл. Род. Конференції з Римом, і сказав, щоб не спішитися з цим. Хоч інші Патріярхати були цією заявою митр. Нікодима розчаровані, але нарешті погодилися з цим. Це затриможило Рим. Бо ж патріярх Константинопольський Атенагорас І і папа Павло VI під час своєї зустрічі в Єрусалимі (5-6 січня 1964 р.) домовилися, що між Православієм і Католицтаом відбудеться теологічний „діялог".

Можна догадуватися, що папа намагався вислав кардинала Гінена в Москву, щоб він порозумівся з новими правителями СССР, Брежньовим і Косигіним, з якими Рим досі ще не нав'язав був контактів, відколи усунули Хрущова від влади. З Хрущовим ще папа Іван 23-й налагодав був зв'язки.

Такий здогад може бути можливим тим більше, що кардинал Гінен, який — з приводу третьої сесії 2-го Ватиканського Собору в Римі і католицького світового Евхаристійного Конгресу в Бомбаї (Індія) - не був удома аж три місяці, а однак по дорозі з Бомбаю він ще таки поїхав у Москву, хоч знав, що його там захопить Різдво, — отже. як видно, у нього там була пильна справа.

Текст „екуменічної" постанови V Собору Української Православної Церкви в США 1964 р.

„Учасники Собору щиро вітають чимраз зростаюче стремління до всехристиянської єдности та до співдії всіх християнських Церков. Таку єдність і співдію Собор уважає за конечну для оборони християнства й боротьби з матеріялістичним на нього наступом, що його веде і ним керує центр всесвітнього комунізму — Москва. Собор вітає й підтримує прямування Вселенського Патріярха Атенагораса І-го до ближчих контактів Вселенської Православної Церкви з іншими християнськими Церквами, в тім і з Римо-Католицькою Церквою, та декларує співдію нашої Церкви в США і її участь в поході до всехристиянського зближення. Собор уважає, що участь УПЦеркви в ЗДА в різних християнських конференціях, нарадах і з'їздах буде доцільною й корисною, як для самої Церкви, так і для справи визволення Українського Народу з неволі. Потребу участи в таких конференціях і нарадах, в кожному окремому випадкові, буде стверджувати Свящ. Собор Епископів нашої Церкви, який одночасно й визначатиме своїх делегатів на нїх."

(Текст передрукований з журналу „Українське Православне Слово (січень 1965 р.), що е пресовим органом Української Православної Церкви в США).

Православна Родоська Конференція і екуменізм

На грецькому острові Родосі, де проповідував Св. Ап. Павло (греки називають його в Церкві також „островом Павла") восени 1961 р. зійшлися представники всіх Православних Патріярхатів, а також більшости інших автокефальних Православних Церков, і назвали це Всеправославною Конференцією, отже Перша Родоська Конференція відбулася 1961 р.

Там було постановлено не висилати обсерваторів до Риму на 2-й Ватиканський Собор (що почався восени 1962 р.). Але Московська Патріярхія (під тиском влади СССР, яка порозумілася з Римом, 1962 р. таки вислала туди своїх обсерваторів, а всі інші Православні Церкви осудили це.

Друга Родоська Конференція відбулася восени 1963 р. Під тиском Московської Патріярхії там постановили, що кожна Церква на власну руку (не від Род. Конференції) може вислати обсерваторів на 2-й Ватиканський Собор, якщо котра з них бажає собі цього. Геленська (Грецька) Церква збойкотувала Другу Родоську Конференцію за те, що не погодилася, щоб Церкви вислали обсерваторів до Риму на Собор, і за те, що вона (2-га Родоська Конференція) постановила почати з Римом „діялог" (розмову), хоч, щоправда, лише на богословські (теологічні) теми і то тільки як „рівна з рівною" (тобто рівність Православія з Римом). Грецька Церква була проти всяких розмов з Римом.

Внаслідок постанов 2-ї Родоської Конференції, не лише Московська Патріярхія, але й Сербська Патріярхія (під тиском комуністичного режиму диктатора Тіто, який політично договорився з Римом) вислала своїх обсерваторів на 2-й Ватиканський Собор (на його третю сесію 1964 р.), але інші Церкви не вислали.

Третя Родоська Конференція відбулася восени 1964 р. Того ж року (1964) на закінчення третьої сесії й Ватиканського Собору папа Павло VI повернув Грецькій Церкві мощі Апостола Андрея, які були католицькими хрестоносцями в Середньовічні забрані з Греції. Таким чином „Рим намагався перемогти спротив Грецької Церкви щодо „діялогу" Родоської Конференції з Римом.

Родоські Конференції сприяє Константинопольський патріярх Атенагорас І, а председіником на них е, в імені цього патріярха, владика Мелітон, митрополит Геліопольський і Меірський, що діе там в імені патріярха Константинопольського, бо сам цей патріярх, і ніхто з патріархів узагалі, не є присутнім; це згідне з традицією, що патріярхи на жодні конференції не їздять.

Папа Павло VI прислав привіт Третій Родоській Конференції, а подяку за це вислав папі вищезгаданий митрополит Мелітон в імені Родоської Конференції.

Представники Московської Патріярхії (а специфічно: митр. Нікодим (Ротов), що фактично уосібнює в собі провід цієї Патріярхії, понад авторитет патріярха Московського Олексія (Семанського), які на 2-й Родоській Конференції так наполягали на те, щоб почати „діялог" з Римом, на Третій Родоській Конференції раптом змінили свою політику, і настояли на тому, щоб не спішитися з тим діялогом. Це, можливо, тому, що безпосередньо перед Третьою Родоською Конференцією влада Хрущова була усунена і передана в руки Брежньова та Косигіна, отже Московська Патріярхія ще не знала, чи відношення нової влади СССР до Риму буде таке саме (тобто ва „мирне співжиття" (коекзистенція).

З.Р.В. — Світський тижневик в США „Народня Воля" у числі за 28 січня 1965 р. каже, що української православної представники не були запрошені на Родоську Конференцію „з відомих причин". Які ці „відомі причини"? Треба оцінити делікатність редакції „Н.В." яка воліе сказати: „відомі причини", — щоб не казати, що Церкви, які належать до Родоської Конференції, не визнають Українських Православних Церков за „канонічні". Але треба мати на увазі, що вони не визнають нас такими тому, що наші Церкви не хотять піддатися під юрисдикцію (церковну власть) котрогонебудь з патріярхів; тобто під не-українську церковну власть, як ось українці грекo-католики підлягають власті Риму. А тому що лише через ту церковно-політичну причину Українські Православні Церкви не визнані Патріярхатами за „канонічні", бо вони не хотять підлягати власті чужинців, то так звана „неканонічність" (чисто політична) приносить нашим Церквам честь, а не сором. Отже ж тут немає підставн делікатно обминати це словами „з відомих причин", а навпаки — доцільніше було б сказати, з яких саме причин, і виявити їхнє справжнє перводжерело.

Митрополітальна Рада Української Православної Церкви в США обговорювала справу Рідних і Недільних шкіл

Україномовні й англомовні недільні школи

Митрополітальна Рада Української Православної Церкви в США обговорювала, між іншим, також і справу рідних шкіл та україномовних і англомовних недільних шкіл цієї Церкви.

Релігійно-освітньо й підношкільну справу по „нових" парафіях реферував голова Рідної Школи о. протопресвітер Філімон Кульчинський, а голова для англомовних недільних шкіл (при „старих парафіях") реферував (щодо видання літератури й матеріялів англійською мовою) о. Михайло Запарнюк.

Вищезгадана сесія Митрополітальної Ради відбулася в Бавнд Брук 25 грудня 1964 р.; вона діяла як „бюджетна сесія", але фактично обговорювала й інші важливіші справи цієї Церкви. (За щоденником „Свобода" 5 січня 1964 р.).

В. Будзиновський

ДО ВІРИ БАТЬКІВ

(Історичне оповідання)

— Так. Грошей при нім не знайшли. Мабуть взяв той другий, що чкурнув вісьта і втік. Коли гайдук пропав у воді, я вернув, накрив і назад зашрубував домовинку, тай гробницю зачинив на другу колоджу, бо перша була розбита. Я нікому не говорив про все те, бо в дворі настала инша віра, прийшов инший лад. Небіжчиком, котрий був старої, людської віри, вже ніхто не журився, а з гайдуком пріора небезпечно було задиратися. . . „Нехай вдавиться тими червінцями, що вкрав небіжчикові," подумав я, тай мовчав. Розказую аж тепер, коли ви прийшли по сі червінці, котрих вже нема.

Шляхтичі вже й не слухали того, що паламар дальше розказував. Стояли розчаровані.

— Злодії нічо не скористали, бо там грошей не було, — промовив Гаварецький — і нам зробили таку шкоду. Пропала коробка з грамотою. Тепер. . .

— Пропала коробка? — перебив паламар. — Чого мала продати? Злодії прийшли по золоті червінці, не по дерев'яну коробку.

— То ти її всунув назад небіжчикови під голову?

— Та порожну коробку? Порожну?

— Вона була порожна? Грамоти не було в ній ніякої?

— Мабуть була, але злодії витрусили її. Як я вернув до гробниці, то на землі в кутї лежала порожня коробка і якийсь суверток. Мабуть грамота до святого Петра, щоби скоро впустив небіжчика до неба. Злодіям се було непотрібне, отже взяли тільки гроші, а коробку і грамоту вергли в кут.

— Що ж ти зробив з тою коробкою і зграмотою? — спитав Гаварецький, дрожачи цілим тілом, неначе в пропасниці. — Викинув?

— Нічого не зробив. Я й не доторкнувся того. Ні коробки, ні грамоти. Як входиї кинули в кут, так вони лежать до нині. Безпечно лежать, бо від тої пори в гробниці не була жива душа.

— То було одразу так говорити! — Гаварецький аж заревів з досади і втіхи. — Ми прийшли по грамоту, а він цілу годину торочить нам про се й те. . . про червінці!

— То було одразу так говорити, звинявся паламар. — Що не по червінці а по грамоту.

— Я бувби зараз сказав, що грамота в гробниці в кутї.

Всі пустилися бігцем до гробниці.

— Є! — крикнув Гаварецький, розвертаючи грамоту. — Є! Тепер на коні і до городу!

— Але возьмім пару гайдуків і пістолі, сказав Луцинський, — бо ануж пріор яким способом пронюхав, що ми знов до городу і він ще раз зробить на нас засідку!

— Гайдуків не треба, — відповів Гаварецький. — Як знаємо, що може приключитися, то вистануть наші шаблі і пістолі.

Пігнали чвалом. Чвалали чверть години, коли Луцинський звівьмя.

— Бачиш там перед нами якийсь візок — спитав. — Також до міста.

— Ти гадаєш, що то може пріор, також до городу, але з грамотою Липської?

— Дуже можливе.

— Зараз побачимо. Візок котиться поволійше. Перейдемо.

По хвилі показалося, що то справді пріор.

— Ми нашими кіньми раньше будемо в городі, ніж він візком, — промовив Луцинський. — Всеж таки він приїде ще заки наша грамота буде вписана. Готово прийти до бучі. Як там є його приятелі, будуть шаблі в роботі.

— Требаби його якимсь способом здержати. Хочби силою. Таки шкода, що ми не взяли пару гайдуків. Тепер він лише з одним візником.

— Я-мало гадку. Я міг би купити його припішене до городу. Заплачу парою коний.

— Він за пару коний заверне? За кіякі гроші в світі!

— Я його заверну, ягляднo придержу на тім місци, де його здоженемо. Але за те буду мусів дати йому пару коний. . . Ти гадаєш, що він пішки зайшов би з відси аж до городу?

— Він? Так далеко двигав би своє черево?!

– Отже до діла! Як я вийму пістолю, ти зробиш те саме.

Я одного коня, ти другого.

— Невторопаю!

Відповіди недістав. Луцинський пустився чвалом вперед. Коли випереджував пріора, зупинив коня і чемно поклонився.

— Ви до городу, отже пріор? . . Він не мало здивувався, що Луцинський взагалі заговорив до него. Ще й так чемно.

— Чи не підступ се? — думав. — Може вони провідали, що я везу до городу грамоту Липської і тепер загадали відоймити її від мене, так як я відоймив від них завіщане Липського?

Рішу стало горячо і зараз по тім на цілім тілі виступив зимний піт.

— Добре, що ми зіхалися, — говорив Луцинський таксамо чемно. — Я чув, що вам дуже сподобалася пара моїх коний. Та, котрою моя жінка все їздить до міста. Мені казали, що ви дуже радо заміняли би отсі ваші коні за ту мою пару. Я чув, що ви лише тому ще не зайшли до мене, бо між нами гнів через дурну бійку на дорозі. Але я міркую, що бійка бійкою і гнів гнівом, а коні кіньми. Се один рахунок а те другий. Ми гніваємося, але з того ще не виходить, щоби ви зіхали безуспішно до моїх коний, я таксамо до ваших. Ми гніваємося і не говоримо з собою, то правда. Але коні поміняти можемо і далі гніватися, не знати один одного. . . Хоч ваші коні здохляки, я готов заміняти без вашої доплати.

— Здохляки вони не е, — відповів пріор. — Але ви жартуєте.

— Не жартую. Ось тут мій приятель Гаварецький. Знаєте його, що він жартів неznає. Нехай буде свідком, що я йду на заміну.

— Як ви справді не жартуєте, то я готов зробити з вами той гандель. . . Без доплати?

— Без доплати. . . Але зараз.

— Нехай буде зараз.

— Отже сі коні вже мої, мої коні вже ваші. Ті, що ними жінка їздить до міста. Ще нині відішлю вам.

— Згода! — пріор крикнув.

— Чуєш, Гаварецький?

— Чую!

– Отже сі коні мої? — Луцинський спитав пріора. — Коні мої і ми дальше гніваємося і не говоримо з собою?

– Ваші, і ми знов не знаємо один одного. . .

— Луцинський витягнув незамітно пістолю, Гаварецький зробив те саме.

— Ті ваші, тепер мої здохляки потрібні мені на шкіру. Найліпше зробити їм зараз кінець.

(Докінчення буде)

Бувший католицький єпископ помічник у Вінніпегу вже одружився

Щоденник „Да Торонто Стар" за 9 січня 1965 р. поінформував, що два католицькі духовні виступили з Католицької Церкви й кожен з них одружився. Один з них — це Френк Р. Вуд, який 1946 р. зрікся сану й становища римо-католицького єпископа-помічника у Вінніпезі й одружився поза Католицькою Церквою.

З України

„. . .Ні солі, ні сірників нема. . ." „Сіль не перевелася, торгівці перевелися. Сільмаг (сільський магазин, — р.В.) у нас у Дзвинячі зачинений, а ми за 8-10 кілометрів за крамом ходимо. . . Це ж не секрет, в нас є такі села, де ні солі ні сірників нема. . .", — інформує советський журнал „Перець" ч. 1, 1965 р.

—o—

„А в магазинах нічого нема"

„. . .А в магазинах нічого нема. . . Дитячих іграшок — нема. Люди возять з Івано-Франківська. Одягу зимового - бігма. Білизни, трикотажу — теж. Більш-менш пристойних костюмів — нема. Взуття — нема. Обіцяли на Новий рік плинкових прикрас підкинути - - тепле їхне слово. . .", — подає советський орган „Молодь України" 24 січня 1965 р.

Громади, які сплатили свій бюджет до Консисторії за 1964-65

(Виказ по день 15-го березня 1965)

За 1964 рік: Мічам, Сасск; Вегревил, Алта.; Баргед, Алта.; Ревелстон, Б.К.; Нью Вестмінстер, Б.К.; Грокланд, Саск.; Глендон, Алта.

За 1965 рік: Пайн Ривер, Ман.; Піно, Алта.; Смокі Лейк, Алта.; Оен, Алта.; Єлдов Крік, Саск.; Норт Бетлфорд, Саск.; Гонімун, Саск.; Винярд, Саск.; Овкборн, Ман.; Гаес, Саск.; Ватсон, Саск.; Поплярфілд, Ман.; Мелвнл, Саск.; Сенді Лейк, Ман.; Кадворт, Саск.; Сторджис, Саск.; Вакав, Саск.; Рама, Саск. Егвана, Б. К.; Крейгенд, Алта.; Лапін, Саск.; Дорбан, Ман.; Бойл, Алта.; Грендвю, Ман.; Брентфорд, Онт.; Катвина, Алта.; Мазепа, Саск.; Редфілд, Саск.; Рорктон, Ман.; Петлюра, Ман.; Оттава, Онт. Гресленд, Алта.; Річмонд Парк, Алта.; Гласлин, Саск.; Брудергайм, Алта.; Пембіна, Н.Д.; Гилберт Плейнс, Ман.; Ст. Джулієн, Саск.; Сарсйл, Алта.; Кемровз, Алта.

УВАГА Управи Громад:

У зв'язку з тим, що в травні цього року відбуватиметься Тринадцятий Собор УГПЦеркви в Канаді, з яким пов'язуються поважні кошти для Церкви, — цим проситься Хвальні Управи Громад УГПЦеркви в Канаді вирівняти свої бюджетні рахунки в Консисторії до місяця травня 1965, за що наперед дякуємо.

КАНЦЕЛЯРІЯ КОНСИСТОРІЇ.

Отець Михаїл

РОЗМОВА З ВІРНИМИ

ВЕЛИКИЙ ПІСТ

Третя Неділя Великого Посту — Хрестопоклонна

Третій тиждень Великого Посту закінчується „Хрестопоклонною Неділею". Всі Богослужбові Пісні цього дня — на Вечірні, на Утрені й Святій Літургії — своїм змістом вшановують Чесний Хрест Христовий.

У стихирах, які співаються, коли вірні приступають поклонитися Чесному Хресту, такий зміст:

„Прийдіть, вірні, Животворчому дереві поклонімось, що на ньому Христос, Цар Слави, добровільно руки розпростерши, підніс до давнього блаженства тих, що ворог ранніш, ласощами спокусивши, від Бога віддалив. Прийдіть, всі народи, Хрест Господній піснями вшануймо: „Радуйся, Хресте, грішного Адама конечне визволення, бо Тобою вірний народ хвалиться, силою Твоєю ворогів перемагаючи; Тебе сьогодні ми, християни, зо страхом цілуючи, славимо Бога, що на Тобі був розп'ятий, і взиваємо: помилуй нас, Господи, як Милосердний і Чоловіколюбець".

Священик завчасу прикрашує Хрест васильками й іншими квітами, нижню частину обвиває Воздушком, і кладе на тацу, яку, з Хрестом, відносить на Жертівник.

Перед початком Великої Вечірні Священик обкаджує Святий Хрест і, при співі тропаря: „Спаси, Господи, людей Твоїх. . .", переносить Його з Жертівника на Престол. Чесний Хрест кладеться на Святому Престолі, на місце Євангелії. Євангелія ставиться, як на Святій Літургії, вище Антимінса.

На Утрені, під час Великого Славословія, Священик, одітий у повне облачення, тричі обкаджує Святий Престол і Чесний Хрест. При співі останнього „Святий Боже. . ." (що співається похоронним напівом), Священик чинить перед Чесним Хрестом земний поклін, бере Його собі на голову, обносить навколо Св. Престолу, і, північними дверима, виходить перед Царські Двері, стає лицем до сходу (до Вівтаря), і виголошує: „Премудрість! Стіймо побожно!" Священик обертається і несе Чесний Хрест на середину Церкви й кладе Його на Тетраподі, обкаджуючи тричі. Хор (вірні) в цей час співають „Спаси, Господи, людей Твоїх. . ." тричі.

Тоді Священик співає: „Хресту Твоєму, покланнемось, Владико. . ." і чинить земний поклін. При співі „Хресту Твоєму. . ." Священик і вірні чинять три земні поклони. Священик цілує Чесного Хреста й відходить у Вівтар, докінчувати Утреню. При співі „Прийдіть, вірні, Животворчому дереві поклонімось. . ." вірні приступають поклонитися Чесному і Животворчому Хресту Христовому.

Чесний Хрест виноситься на поклоніння в середу і п'ятницю після Третьої Неділі.

Поклони

Час Великого Посту — це дні покаяння. Усі Богослужби цього часу підкреслюють дух покаяння.

На п'ятницю тижні Великого Посту, в четвер на Утрені, відбуваються **„Поклони"**. Це Богослужба — давня, отже традиційно, відправляється в середу вечерні. Це, особлива Служба покаянного змісту.

Творцем цього **„Покаянного Канону"** є знаменитий поет Святий Андрей, Архиепископ Критський, що трудився у VIII столітті і помер біля 740 року. Канон цей зветься „Великим", бо складається із 9 пісень і 250 Тропарів. Великий Канон (Поклони) читається покаянним розчуленим голосом — велично, проріжно й виразно посередині Храму напроти Святого Престолу, при значно затемненому Храмі.

Зміст Тропарів — це ревний плач душі за прогріхи, смирення кяття і прощення прощення та заступництва Молитвами Святих. Великий Канон зветься „Поклонами" бо, при читанні цього Канону, вірні кладуть земні або поясні поклони по кожному Тропарі, коли співають: „Помилуй нас, Боже, помилуй нас!" При співанні Ірмосів усі стають на коліна. Під час „Поклонів" вірні стоять з запаленими свічками в руках.

Канон

Канон — це церковний гімн, що складається з 9, 8, 4, 3 або й 2 пісень, зведені в одне ціле за прийнятим порядком. Кожна пісня складається з певного числа тропарів. Перший тропар зветься **Ірмос** — від слова „єіре", що означує „зв'язуючий", „з'єднуючий". Ірмоси зв'язують собою всі інші тропарі, що й співалися на подібну врію Ірмоса. У кожному Каноні розкривається одна думка. прославляється Воскресення Христове, чи то Хрест Господній, чи Пречиста Богородицю, чи цілий сонм Святих, чи окремого Святого. Великий Канон зветься **повний канон,** бо складається із дев'яти пісень.

—o—

СПОВІДЬ — ТАЇНСТВО ПОКАЯННЯ

Сповідь — Таїнство Покаяння установлене Господом нашим Ісусом Христом і цим Святим Таїнством Церква Христова продовжує спасаючу дію Спасителя: „кликати грішників до покаяння. . . спасти людей від їхніх гріхів".

Не забуваймо, що Спаситель Ісус Христос повсякчасно бажає Своїй Церкві. (Матв. 18:19). У Церкві Христовій Святе Таїнство „зв'язувати й розв'язувати на землі" виконується через Єпископа або Священика. Бо це Апостолам сказав Спаситель: „Що тільки зв'яжете на землі, зв'язане буде на небі, і що тільки розв'яжете на землі, розв'язане буде на небі!" (Матв. 18:18. Івана 20:23). Церква за Апостолів виконувала обов'язок і власть „в'язати й розв'язувати" через Святих Апостолів, а після них Церква виконувала й виконує обов'язок „в'язати й розв'язувати" через Священнослужителів в особах Єпископів і Священників.

Сповідь

Сповідається той, хто є християнин, — віруюча людина; сповідається той, хто втоваривсь від ідеалу християнства. Таїнством Святого Хрещення віруючий стає „сяном Божим", як навачає Ап. Павло (Гол. 4:4-7): Через Таїнство Покаяння (Сповідь) віруючий очищається від гріхів і поєднується з Богом. Тому й поставлено в Чині Покаяння, щоб після сповіди віруючого, Священик подав заповіт на дальше життя, закінчуючи поданим наступним змістом: „Усього цього від нині повинен стерегтися, бо **хреститися Другим Хрещенням,** за Таїнством християнським. . ."

У перших століттях

У перших століттях Христова Церква була сильно переслідувана й складалася з сильних громад віруючих по більших містах. У таких громадах одні одних знали й одні з одними дуже близько жили. Кающіся, що провинилися відступством під тиском переслідування, чи провинилися-переступом проби Волі Божої — будь це провина відома, чи вчинена в тайні, каючийся сповідався перед Священослужителем в **присутності** вірних (братів і сестер Громади). Це було „сповідання своїх гріхів перед Церквою". Про це говорить Апостольський Канон (47) і Святі Отці. На Сході цей порядок зберігався до половини третього століття. На Заході цей порядок зберігався до 459 року, коли Папа Лев І скасував цей порядок і встановив, щоб сповідь віруючих відбувалася в тайні — не публічно.

Сповідь перед Богом

Віруючі сповідаються перед Богом. Священик (чи Єпископ) тільки свідок. Він же „духовний отець" віруючого, доradник й учитель його. Він відповідає за Таїнства, за збереження їх в святості, щоб вони були удільовані тільки належним особам — вірним Церкви.

У Чині Покаяння подано взірець напімнення, яке Священик подає тому, хто приступає до Сповіді: „Ось сину (або: брате, сестро, доню) Христос невидимо стоїть і **приймає твою сповідь.** Не посоромся ж, ані побійся, і не затаюй чого від мене, але безбожно скажи все, що вчинив ти, **щоб прийняти прощення від Господа нашого Ісуса Христа.** Ось і Ікона Його перед нами, **а я тільки свідок, щоб свідкувати перед Ним про все,** що ти скажеш мені. . ."

(Далі буде)

Всяку кореспонденцію у справі цієї рубрики, просимо висилати на адресу:

Father Michael,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

ОСЬ ДІЛО ПОБОЖНИХ ЛЮДЕЙ, ЯКЕ МОЖУТЬ РОБИТИ И ІНШІ

„Ми, нищепідписані, переднаємо пожертву $100.00. . . на потреби каплиці в Колегії Св. Андрея. Просимо вознести молитви до Всевишнього за упокоєння і за здоров'я членів нашої родини. . . Імена за померших і за здоров'я (тут подано імена тих, за'кого проситься молитов у Колегіяльній каплиці).

Федір і Марія.

Колись, в Україні, центрами таких молінь — за живих і упокоєних членів родини, були манастирі, куди наші побожні земляки давали пожертви й „помянички" (списки живих і померших) на моління, особливо від час Великого Посту. Тепер, у Канаді, центром таких молінь являється каплиця Колегії Св. Андрея, в якій о. Архимандрит Іов (Скакальський) продовжує цю стару традицію — дуже корисну вірним, які, в якийсь особливий спосіб, бажають Божественної допомоги своїм найближчим — живим і спочилим.

У каплиці Колегії Св. Андрея відбуваються щоденні Богослужби-моління. Якщо бажаєте, щоб там згадувались і Ваші найдорожчі, — вишліть списки їх імен, за пожертвою на Колегію Св. Андрея, на адресу Колегії, а о. Архимандрит з студентами-богословами радо виконають Ваші бажання.

Адреса Колегії:

ST. ANDREW'S COLLEGE
University of Manitoba
Winnipeg 19, Man.

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ

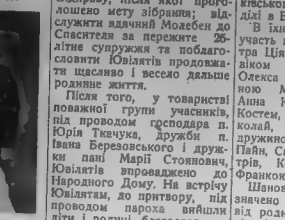

Дня 5 вересня 1964 року панство Чубеї справили весілля, в місті Бонивил, Алта., для свого сина Богдана, який одружився з Єлисаветою — донею панства Окурлеїв з Ренфирлей, Алта.

Чин Таїнства Вінчання довершив Всч. о. Орест Сороничук, настоятель Української Православної Церкви Св. Пророка Ілії'в Бонивил, Алта.

На другий день — в неділю, панство Чубеї запросили батьків та родину молодої, як також свою родину та близьких сусідів на традиційні весільні поправини.

Всі мило забавлялися, сердечно вітали молодят, бажаючи їм щастя та здоров'я на новій дорозі їхнього життя.

На закид одного із гостей була переведена збірка на Пресовий Фонд Органу Української Православної Церкви в Канаді „ВІСНИК", яка принесла $10.75.

Всім жертводавцям щира подяка, а молодятам МНОГИХ ЛІТ!

Весільний Гість.

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ ЮРІЯ І ЮЛІЯННИ КОСОВАНІВ

Вірдейл, Саск.

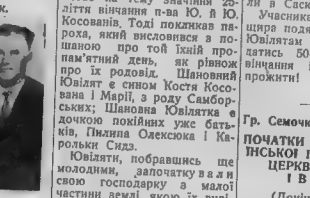

В суботу, 14-го листопада 1964-го року, відбулося врийняття дня п-ва Юрія і Юліянни Косованів з нагоди їхнього 25-літнього подружнього життя. Прийняття було влаштоване їхніми дітьми. На це родинне свято прибула вся рідня Ювілятів, а також поважне число друзів і знайомих. Ювілейне прийняття було вплановане так, що проголосили дуже важні громадські сходини на 8.00 год. вечері, в Народнім Домі ім. Т. Шевченка. На 7.00 год. було заряджено Вечірню Відправу, після якої проголошено мету зібрання; відслужити вдячний Молебен до Спасителя за пережите 25-літне супружжя та поблагословити Ювілятів продовжати щасливо і весело дальше родинне життя.

Після того, у товаристві поважної групи учасників, під проводом господаря п. Юрія Ткачука, дружби п. Івана Березовського і дружки пані Марії Стоянович, Ювілятів впроваджено до Народного Дому. На встрічу Ювілятам, до притвору, піх проводом пароха вийшли діти і родичі, благословляючи Ювілятів хлібом і сілю з вислowом щирих, теплих слів. Парох, вітаючи їх поданням своєї правої руки, пригадує Ювілятам той пам'ятний час, небто неділю 26-го листопада 1939-го року, коли відбувалося їхнє вінчання в українсько-католицькій церкві Св. Юрія, в Принс Альберт 1-ак той час, неначе б блискавичною струєю незамітно проминув.в. Батьки поцілували Дар Божий — хліб і подали його до цілування Ювілятам, а так передавши його дружбі і дружці, почали їх вітати поцілунком при рясних сльозах взаїмної радості. Парох, стискаючи їхні праві руки, благословить їх Божими словами на майбутнє супружнє життя, вводить їх у супроводі батьків, дружби, дружки і родини, при бурі оплесків, у залю, а тут, поручивши Ювілятів господарені Ю. Ткачукові, який приміщує їх за столом, заставленим багатою перекускою, приготованою родиною і Жіночим Товариством ім. Лесі Українки.

При кінці перекуски, господар п. Ткачук виголосив слово на тему значіння 25-ліття вінчання п-ва Ю. й Ю. Косованів. Тоді покликав пароха, який висловився з пошаною про той їхній пам'ятний день, як рівнож про їх родовід. Шановний Ювілят є сином Костя Косована і Марії, з роду Самборських; Шановна Ювілятка є дочкою покійних уже батьків, Пилипа Олексюка і Карольки Сидз.

Ювіляти, побравшись ще молодими, започаткували свою господарку з малої частини землі, якою їх вивідували по ширості батьки Ювілята, бо більш не було в спромозі. Завдяки їхній трудолюбивості і Божій помочі, вони тепер пишаються поважною господаркою. До цих пір, Господь обдаровав їх 4-ма дітьми, з яких одна донечка. Даруся, що зараз вділчила в вічний упокій, а в живих остались: Славка — учителька в Дейвид Школі, замужня за Василем Прищаком, два сини: Ярослав, який переходить 12-ту клясу в Адамко в 10-ій клясі, обоє беруть активну участь в Сумківському Молодечому Відділі в Вірдейл.

В їхньому Ювілею брали участь найближча рідня: сестра Ція Березовська з чоловіком Іваном — дружбою, Олекса Стояновнч а дружиною Марією — дружкою, Анна Куцак з чоловіком Костем, з Принс Альберт, Николай, Андріїв, Косован з дружиною Анною, з Стронг Пайн, Саск, і Николай, Дмитрів, Косована, з дружиною Франкою, з Шелбрук.

Шановних Ювілятів відзначено гідними дарунками від родини і всіх учасників, від Церковної Громади, з рівнож Жіночого Товариства ім. Лесі Українки.

Після цього слідували привіти во щирими побажаннями, по-перше від родичів, дітей, сестер, братів, рідні, як рівнож знайомих і приятелів.

Після цього дано заклик до збірки на добрі цілі. Колектою зайнялися пп. Іван Орелецький і Василь Копан. Збірка досягла суми $36,00, а голова Жіночого Товариства — пані Антонія Присяжна доручила листа, на руки господаря п. Ю Ткачука, зі щирими побажаннями з нагоди 25-літнього Ювілею вінчання, на інтенцію п-ва Ю. і Ю. Косованів. Лист був прочитаний пархом, оправдуючи себе, що з причини браку сили і здоров'я неможливо було їй прибути на таке радісне підприємство, то від себе особисто залучає одного доляра на допис до преси, отже збірка досягла суми $36,00, з чого розприділено $8,00 на „Вісник", $6,00 на „Український Голос", $6,00 на Колегію Св. Андрея, $6,00 на „Промінь" $5,00 на Катедру Пресв. Трійці, а $5,00 на Інститут Могили в Саскатуні.

Учасникам - жертводавцям щира подяка за пожертви, в Ювілятам щасти Боже діжпатись 50-літнього Ювілею вінчання і многих ще літ прожити!

о. Ілля Швець

Гр. Семочко.

ПОЧАТКИ ПЕРШОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ШІКАГО І В АМЕРИЦІ

(Докінчення буде)

Маючи такі здібні сили до хору і до представлень, беремось широ і завзято до праці. А треба пригадати й те, що до тих пір, значить до 1927 року, ще не було звукових фільмів, не було радіо, не було телевізії, і ми мусіли зверхнути всі наші сили на те, щоб притримати нашу молодь при Церкві і вщепити в неї українського духа, любов до свого.

А користь з того подвійна: раз, ми вчили наших дітей своєї рідної мови; бо як нема мови, то нема народу; друге, ми заохочували нашу молодь до виступів на сцені, бо тільки цим ми могли представити для нашої молоді красу нашої мови, культури, наших народних надбань. Праця кольосальна! Грошей не було, щоб спроваджувати книжки для своїх аматорів, і треба було розписувати ролі і вивчати представлення. І поволі ми справилися так, що ставили чи не найтяжчі й найтрудніші п'єси, як: „Мартин Боруля", „Степовий гість", „Воскресіння", „Мати наймичка", „Наймичка", „В пазурах російського Че-ка", „Назар Стодоля" з „Вечерницями" Ніщинського і безліч „одноактівок", а також ніколи не забували про Свято Шевченка, 22-го Січня, 1-го Листопада і ін.

Не можна не згадати таких святих постатей, які щиро працювали на сцені і в хорі, і завчасу навіки відійшли від нас, як: С. Ревак, А. Романів, Г. Войціховський, Д. Когут, Г. Шостак, Г. Гарасимюк; а ще живуть: Мазурик, Катеринй, Шингельський, М. Горобець, М. Струковський і багато інших. Ще й досі немов причувається, як покійний Степан Ревак з Тедором Катамаєм співали улюблений дует „Де ти бродиш, моя доле"!

А чи може бути краща артистка, як пані Штогрин, яка майже ніколи не поминула жадного представлення, чи бувша панна Маруся Дибка? А вже нема, і мабуть не буде, такої широї і відданої жінки, яка так природно грала б ролю „мати", як покійна Марія Лащук. Це була дійсна „мама" на сцені. І вона плаче, і люди плачуть... А такі „господині" на сцені, як пані Кульчик, пані Штогрин, пок. пані Таранов, пані Доманьчук, це були дійсні „хазяйки". А вже до любовних ролі то бувша Маруся Дибка, Софія Візникариняк, Анна Батюк, Геня Кирилюк, Софія Королевичук і багато других показалися справжніми „любовницями". Мавши таких підібраних артистів, ми не боялися брати до вистави хоч би й найтруднішу драму тому, що були сили до виконання її на сцені.

Праця при Православній Громаді в Шікаго мусіла йти повним ходом, і це все залежало від батьків, бо ті батьки знали, що тільки в нашних дітях наша будучність.

Ми старалися вщепити в нашу мову українське письмо і все те, що ми могли вщепити, але тільки до того часу, доки ходили наші діти до початкової школи; коли ж прийшла пора, що діти пішли до „гайскун", а потім і „каледж", тоді вони мають нагоду товариншувати з іншими студентами, ходити при нагоді в товаристві й до інших Церков та пізнавати, як другі народи поступують релігійно й національно.

В Канаді, коли дитина скінчила 8-му чи 10-ту клясу, тоді була нагода вписатися до Українських Інститутів, де всі разом училися української Історії, граматики, співу і всього іншого. Ми, на превеликий жаль, того в Америці не мали і не маємо. Якби тут були виховавчі українські інституції, то там разом жили б і вчилися б у товаристві, отже було б безпечення, що ваша дитина не пропаде, не згубиться від української нації тому, що вона зжилася й пізнала та має нагоду дальше пізнавати все те, що є наше, отже воно нам найдорожче.

Дуже влучну статтю писав свого часу п. Мирон Куропась, що замало є того, що ми посилаємо наших дітей до рідних чи парафіяльних шкіл. Батьки тут, в Америці, мусять подумати над вихованням своїх дітей, і то в короткім часі, щоб дитина, коли скінчить парафіяльну школу, не згубилась в „бурливім морі світу", і не стала пропавшою для нас назавжди. Треба робити щось, щоб наша молодь між закінченням середніх шкіл, а йдучи до вищих шкіл, жила, вчилася, їла, спала й стрічалася завжди зі своїми, бо в противній разі вона пропаде для нас. Тому ми, при Православній Церкві, старалися нашу молодь бодай три рази на тиждень збирати на проби співу і представлень, пізніше — на проби танків, бо тільки таким способом ми мали запевнення, що наші діти будуть нашими до тих пір, доки вони будуть розуміти свою мову і свої народні надбання.

Ось чому тим, ніколи незабутим, Світлим Постатям і першим піонерам належиться від усіх нас, особливо від церковного проводу, велика вдячність і незабутня пам'ять тому, що вони оставили нам такий пам'ятник, що буде жити так довго, доки теперішня недбалість і занедбання не запропастить того всього навіки тому, що коли людина „не хоче, то ще гірше, як не може"!

Свого часу в нашій церковній залі вночі був пожар, і сильно була ушкоджена гардероба і закуліси. Знову новий клопіт і спинення праці. Але завдяки п. Теодорові Катамаєві — нашому артистові й маляреві, що доложив усіх старань, працюючи день і ніч, це все привелося до порядку. При цій нагоді не можна проминути імен таких щирих і відданих працівників при кожнім концерті чи представленні, як пановне Петро Пастух і Андрій Ярмій. Це дійсно були майстрі свого діла. Вони те все приспособили так, що коли приходилося міняти сцену під час „актів", то все було зроблено так зручно, що за 5 хвилин сцена вже змінена. Ми були щасливі в Бога, маючи таких здібних робітників і з таким знанням, як панове Пастух і Ярмій. Хай добрий Господь продовжить їм бадьорого довгих літ прожити в якнайкращім здоров'ї!

Приїзд Королишина

Здається, що найвищий щабель нашого громадського поступу ми були осягнули в часі приїзду до Шікаго тодішнього диригента в особі проф. Евгена Королишина. Ця людина в дійсності була майстром свого діла. З його прибуттям до Шікаго наша громада, особливо ж молодь, так дисциплінованно були зорганізовані і так щиро полюбили свого диригента, що для хору вже не було нічого неможливого.

Ця людина (теперішній священик) писав ноти для своїх співаків майже день і ніч. Громада купила тоді мімеограф, і хористи та хористки співали з нотами в руках. А вже коли прийшла неділя, то душа радувалася, а ті старі піонери плакали з радості, що хористи співають так, немов у київському соборі св. Софії. Коли ми ставили оперу „Запорожець" у Шопенівській Авдиторії, то 75 співаків виступили на сцену з нотами в руках. Всі дивувалися. Ніхто не хотів вірити, що наша, як вони казали, маленька громада, а має стільки хористів. За часів проф. Королишина, почавши з осені, не було ані одної неділі, щоб не було якоїсь маленької вистави в залі.

Але каже пословиця, що „Бог благословляє тих, що Його благословляють". Того року приїздить до Шікаго балетмайстер Василь Авраменко. Негайно починаємо організувати Школу Танків В. Авраменка. Від того часу наша громада стає „колискою" української культури в Америці. Діти почали впсуватися до школи танків і почали чим раз більше горнутися до нашої громади.

(Далі буде)

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ПОХОРОН ПІОНЕРА СТЕПАНА ОЛЕКШОГО

Калмар, Алберта

12-го грудня 1964 року, упокоївся в Бозі Степан Олекший, осьновоположник Українського Православної Парафії в Калмар, Алберта.

Відійшов він до Господа Бога, щоб отримати нагороду за всю свою мозольну працю, що її виконав за свого життя для Рідної Святої Православної Церкви, народу та своїх організацій. Покійний залишив в глибокому смутку дружину Евдокію з роду Фур, двох синів: Ярослава й Ореста, одного брата Петра й дві сестри: Марію зам. Михайлишин і Катерину зам. Васюту, 3-х внуків.

У четвер, 17 грудня 1964 р., о год. 8-й вечора тіло Спочилого Степана було привезено до Катедрального Собору Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні, де Високопреосвященніший Владика Андрей, в сослужені Високопреподобних Отців: Ігумена Олександра Щербання, Прот. Олександра Хом'яка, Прот. Григорія Василіва й Всеч. о. Дмитра Лучака, відслужив Парастаса при співі хору Катедрального Собору, під диригентурою проф. Олександра Єфімчука, якого Покійний спровадив до Канади.

Проповідь про життевий шлях бл. п. Степана виголосив Прот. О. Хом'як — настоятель Катедрального Собору.

Чин Похорону із Св. Літургією відслужено в Українській Православній Церкві Св. Трійці в Калмар, яку очолює ВПреосвященніший Владика Андрей, в сослужені Настоятеля о. Ігумена О. Щербання, Прот. О. Хом'яка й Прот. Г. Василіва.

Архиепископ Андрей виголосив проповідь, в якій яскраво підкреслив високу релігійність, жертвенність та труди Покійного Степана для церковних та громадських

КОЛЕГІЯ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

асоційована з Манітобським університетом

уже приймає зголошення про прийняття на КУРСИ НАВЧАННЯ та на ПРОЖИВАННЯ в ГУРТОЖИТКУ КОЛЕГІЇ

в наступному, 1965-1966, академічному році

а саме:

ЛІТНІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА, в програму яких входять такі предмети навчання: Українська мова (початкова і кредитована для класс 9, 10 і 11 середньої школи, Українська література, Історія України, Історія українців Канади, Релігія, Громадське виховання і провідництво, Театральні вистави й красномовство, Хоральний і Гуртовий спів, Вишивання й писання писанок, Народні танки, Самовиховання й ін. — **Наймення дата Курсів — від 5 липня до 15 серпня 1965.**

КУРСИ ТЕОЛОГІЇ (БОГОСЛОВЯ) — для кандидатів на священиків Української Православної Церкви. Курси тривають чотири роки й по успішному закінченню їх абсольвент отримує ступінь Лиценціата Теології. — Вимоги вступу на ці Курси такі самі, як і на університет, тобто дванадцята класа (Senior Matriculation), або освіта рівнозначна з цим. Академічний рік починається 15 вересня 1965 й триває до 15 травня 1966.

СТУДЕНТСЬКА РЕЗИДЕНЦІЯ КОЛЕГІЇ — Українські студенти й студентки, які навчаються на Манітобському університеті, або на Вчительському семінарі (Teachers' College), який оттворяється цього року на кемпусі, можуть мешкати й харчуватися в Колегії. Резиденція, їдальня і кухня Колегії є устатковані найсовріменішими системами огрівання, провітрювання та освітлення, а студентські кімнати вигідно та зі смаком умеблювані. — **Харчі в Колегії здобувш таку самку, що бе-гато студентів з-поза Колегії приходять сюди на обіди й вечері.**

Українські студенти, що живуть в Колегії, мають нагоду брати участь у таких українських культурно-освітніх ділянках, як хорові й гуртові співи, літературні вечори, семінарі, викладки з української мови й історії, українські народні танки і т. п.

Багато студентів і студенток університету, які цього року живуть в Колегії, **вже внесли свої внески на слідуючу осінь,** тому нові студенти повинні прислати свої зголошення як найскорше, щоб запевнити собі місце.

За апліканційними формулярами й додатковими інформаціями у всіх вище наведених справах вдавайтись на адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

справ. Прощальне слово сказав Настоятель Церкви о. Ігумен Олександер Щербань.

Під час останнього цілування, вірні, які вщерть заповнили Церкву, зложили свої пожертви на Нев'янучий Вінок (на Іконостас місцевої Церкви в Калмар, про який Покійний мріяв), в сумі понад $400.00.

Велике число едмонтонського, як також калмарського громадянства віддало останню прислугу Покійному, супроводжуючи його на місце вічного спочинку, біля Церкви, де похоронені його троє дітей. Спочивай наш Брате в Христі, Степане, по трудах на нивах церковній та громадській, поки Господь не збудить Тебе, а ми, що знали Тебе, будемо споминати Тебе в молитвах наших.

Вічна Тобі Пам'ять!

Життєвий шлях бл. п. Степана Олекшого

Бл. п. Степан Олекший нар. 13 вересня 1896 р., в селі Висоцько, повіт Ярослав, Західня Україна. До Канади прибув одинадцятилітнім юнаком со своїми батьками, в 1907 році, до містечка Ледук, Альберта (нелегко Калмар), де батьки поселились на фармі. Тут Покійний проживав й працював з батьками, і тут в околиці Калмар прожив своє усе життя.

11 серпня 1923 р. Покійний одружився з Євдокією Фур, і в цьому подружному житті, в згоді та любові, прожив 42 роки. Господь поблагословив їх діточками, з яких сьогодні залишились при житті Ярослав, по професії — адвокат, в Едмонтоні, та Орест — абсольвент Колегії Св. Андрея в Вінніпезі.

Всі, хто тільки, знав Покійного, мусять дати для нього повне признання за великий і жертвенний вклад праці та фінансову підтримку Української Православній Церкві в Канаді, Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, Інституті Св. Івана Золотоустого в Едмонтоні, Всеканадійській Митрополитальній Катедрі Пресвятої Трійці, Катедрі Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні, та суспільно - громадським організаціям в Канаді.

1929 р., разом зо своїми приятелями та однодумцями, Покійний організує Українську Православславну Церкву в Калмар, виконує в ній обов'язки голови, секретаря, голови Будівельного Комітету, а вже найбільше поклав праці та труду в той час, коли у Калмар будувалась, в роках 1958-9 нова церква.

Покійний був вірним сином Української Православної Церкви. Одного із своїх синів, Ореста, радо віддає на студії богословія до Колегії Св. Андрея — та хотів бачити свого сина в сані Священника. Покійний знав та вірив, що гідність Священника велика, бо Сам Дух Святий у Таїнстві Священства сходить на того, хто посвячується та дає йому силу та мужність у виконуванні Священодійств.

І люблячий син виконає бажання свого батька та стане Священиком Святої Православної Української Церкви.

Покійний належав до наших Самостійницьких Організацій. Він постійно передплачував „Вісник", „Український Голос".

Тут належить згадати про його працю біля дитячої Оселі „Барвінок", яку допоміг придбати для наших українських діток, щоб там у літніх місяцях виховувалися наші діти в атмосфері любови до Української Православної Церкви, народу, навчалися української мови й пісні.

Покійний Степан Олекший добрими трудами трудився, життя прожив, віру зберіг, а тепер готується Вому Вінець Слави. Нехай Канадська земля буде йому легкою, а пам'ять про нього збережеться на віки.

Після Похорону, в Народньому Домі відбуся поминальний обід, який приготовило Жіноче Товариство. При обіді промовляли Прот. Г. Василів, Настоятель Церкви о. Ігумен О. Щербань.

В 40-ий день о. Ігумен О. Щербань відслужив Поминальну Службу Божу. З цієї нагоди пані Євдокія Олекша пожертвувала на прес. фонд „Вісника" $10.00, якого Покійний любив читати.

Приятель.

Подяка

Горем прибита родина складає щиру подяку ВПреосвященнішому Архиепископові Андрею, Настоятелю Церкви о. Ігумену Ол. Щербаню, Прот. Ол Хом'яку, Прот. о. Г. Василеву й Всч. о. Д. Лучакові за Похороні Відправи й прощальну промову. Диригенту Катедрального Хору Проф. Ол. Єфімчукові й Хорові, дяконі п. П. Паушу, В. Сташкові, усім, що прислали квіти й пожертви на Нев'янучий Вінок, і тим, що несли домовину, Жіночому Товариству, що потрудилися при поминальнім обіді, всім, що копали яму, всім, що взяли участь в Парастасі й Похороні і висловили нам слова співчуття з приводу упокоєння нашого найдорожчого мужа, тата і діда. Нехай Господь Бог оселить душу його там, де Праведні спочивають.

Вдова Євдокія,
сини — Ярослав, Орест,
Невістка й внуки.

БЛ. П. МАГДАЛИНА БІБЛІВ
Бюкенен, Саск.

В понеділок 14-го грудня 1964 року перестало битися серце Магдалини Біблів на 86 році її життя. Вона відійшла до Господа, щоб отримати заплату на свої добрі діла, що їх виконувала за свого життя на землі — для Церкви і своїх ближніх.

Покійна Магдалина народилася 1879 року в селі Ли-

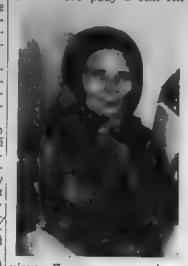

цівка, Долинського повіту в Галичині. Вийшла замуж за п. Івана Бібліва І, шукаючи кращої долі, виїхали з чотирьома діточками в Канаду 1909 року і поселилися на фармі коло Бюкенен, Саск.

Судилося їм мати 8 діточок. Життя піонерське на початках було тяжке, повне всяких трудощів, які треба було побороювати, а нераз і переносити це все з терпінням. В 1944 році Покійна похоронила свого мужа Івана, залишившися з 8 діточками — вдовою.

Покійна була гостинною людиною і завжди мала нахил до церковно-релігійного життя, відвідувала Богослужения і приступала до Св. Таїнств Сповіді і Причасти. Ще за життя чоловіка вони стали на добрий національно-український грунт; брали активну участь в організуванні Української Греко-Православної Церкви у Канаді й часто провадили боротьбу з русофікаторами у к р а їнців. Були основоположниками Греко - Православної Церкви у Дробот з іншими свідомими українцями, що жили тоді в цій околиці.

У четвер 17 грудня, о. В. Сулоєр відслужив Парастас у Фюнерал Том у Канорі за спокій душі Покійної, а 18 грудня м. р. відбувся Похорон зі Службою Божою в Церкві св. Трійці коло Дробот з участю багато народу.

Під час останнього цілування, на заклик о. пароха, родина Покійної та приятелі зложили на Нев'янучий Вінок 21 дол , з яких призначено 10 дол. на Інститут Могили у Саскатуні, 5 дол. на вироблення кліше, 5 дол. на пресовий фонд „Вісника" і 1 дол. на місцеві розходи. Жертводавцям щиро дякуємо.

Покійна залишила у смутку 6 синів: Василя, Теодора, Петра, Миколая, Михайла і Стефана; 2 доньки: Анну і Марію; внуків — 27, правнуків — 12.

Після Похорону відбулася поминальна трапеза у Народнім Домі, що приготовила родина Покійної при помочі Жіночого Товариства, яке існує при Церкві Св. Трійці у Дробот. Після обіду о. Ярослав Пук виголосив співчуття родині Покійної від всіх присутніх, і подякував учасникам Похорону, від імені родини, за участь.

Нехай милосердний Господь наш потішить засмучених дітей Покійної та обдарує їх своїми щедротами, а душу Покійної Магдалини прийме до Царства Небесного.

Вічна Тій Пам'ять!

о. Ярослав Пук.

БЛ. П. МАРІЯ КОПОТЬ
(Поминальне Богослужения)

В суботу 6 лютого 1965 р., в роковини упокоєння бл. п. Марії Копоть, прот. О. Хом'як відслужив поминальне Богослужения за спокій її душі. Богослужения це відслужено в Катедрі Св. Івана в Едмонтоні при помочі дяка п. Пауша.

Бл. п. Марія упокоїлася 2 лютого 1964 р. Вона залишила в смутку мужа Стефана, дочку, сина і 7 внуків.

З приводу цих роковин, муж Покійної — Стефан, пожертвував на Колегію Св. Андрея 10 дол.

Нехай Милосердний Господь упокоїть душу Покійної в Оселях Небесних і учинить їй Вічну Пам'ять!

С. К.

БЛ. П. КОНСТЯНТИН ГУСАК
Торонто, Онт.

В суботу, 28 вересня 1964 р. в Торонті, Онт., після довгої і тяжкої недуги, на 63 році життя, спочив в Бозі Константин Гусак.

Покійний Константин Гусак народився в 1901 р. в с. Топорівці на Буковині. Відбувши військову службу в румунському війську в 1923 р., залишив рідний край і переїхав до Канади. Спочатку працював на фармах в Саскачевані, а пізніше переїхав до односельчан до Ватерфорду, Онт. Через рік переїхав до Торонта, Онт., де вже жив до кінця свого життя.

Був одружений ще в старому краю, а після смерти першої жінки одружився вдруге в 1939 р. з Домкою Корбут, яку тепер залишив у глибокому смутку. Також залишив сина Миколу і доньку Марійну, невістку і зятя та чотирирічного внука Марка Гусака. Мав ще сина з першою жінкою, який згинув в 2-ій світовій війні.

Похорон відбувся в середу 30 вересня з Церкви Св. Димитрія в Лонг Бренч, Онт., членом якої Покійний був довгі роки. Заупокійні Богослужения і Похорон відслужив настоятель Свято-Димитріївської парафії о. Тимофій Міненко, який тепло попрощав Покійного від цілої громади. Після похорону на запрошення родини всі близькі і знайомі зібралися на поминальну трапезу, що відбулася в парафіяльній залі. Поминками провадив односельчан Покійного п. Іван Ілащук. На початку говорив о. Т. Міненко, який підкреслив добрі прикмети бл. п. Константина Гусака, висловив від себе і цілої громади співчуття і слова утіхи засмученій родині. Дальше говорили Юрій Тофан, пані Іхтима Калитюк з Ошави і Юрій Крицулик, які поділилися спогадами про Покійного та висловили співчуття родині. Особливо Юрій Тофан та Іван Ілащук, які з Покійним жили близько, багато перетерпіли спільно пережитого і згадали його теплими словами. При кінці говорив сини пані Гусак (по першому чоловікові) Іван, Микола і донька Маріяна, які дякували всім, що прийшли попрощати їх дорогого батька, особливо дякували о. настоятелеві за щире й виразумілe ставлення та теплі слова розради і всім тим, що гарно і зворушливо згадали Покійного, всім тим, що прийшли з поміччю і розрадою в час смутку, а зокрема тим, що звопікувалися приготуванням поминок.

На заклик п. Юрія Тофана було проведено збірку на пресу — „Вісник" і „Український Голос" і на Колегію Св. Андрея, що дала суму 36.20 дол. Відспівання м „Вічная пам'ять" закінчено спільну поминальну трапезу.

тб

БЛ. П. ІВАН ІЛАЩУК
Торонто, Онт.

Після довгої хвороби, в неділю, 1 листопада 1964 р. в м. Торонто, Онт., на 63 році життя упокоївся в Бозі бл. п. Іван Ілащук, залишивши в смутку дружину Марію, доньку Домку з її чоловіком та 4-ма внуками, сестер Василину, Кароліну і Катерину та брата Теодора.

Покійний Іван Ілащук народився в селі Топорівці на Буковині. Відбувши військову службу в румунському війську в 1923 р., залишив рідний край і переїхав до Канади. Спочатку працював на фармах в Саскачевані, а пізніше переїхав до односельчан до Ватерфорду, Онт. Через рік переїхав до Торонта, Онт., де вже жив до кінця свого життя.

тайло. Господь обдарував їх доненькою, якою обоє панство Ілащуки втішалися. Покійний був добрим мужом і батьком. Щоб забезпечити свою родину увесь час працював на різних місцях. Маючи товариську вдачу, в колі своїх приятелів втішався пряжною. Рік тому відчув слабість, і хоч хвороба не здолала положити його в ліжко, але день за днем підривала стан його здоров'я.

Покійний Іван Ілащук був ревним членом Української Православної Церкви. Був одним з організаторів парафії Св. Димитрія в Нью-Торонто, яка пізніше була перенесена до Лонг Бренчу. В початках парафії належав до числа активних її членів. В перших двох роках її існування (1940 і 1941 рр.) він був скарбником, а в 1950 р. головою заряду громади.

Похорон відбувся в четвер, 4 листопада 1964 р. з Церкви Св. Димитрія в Лонг Бренч, Онт. Напередодні, в похоронному заведенні були відслужені панахиди, які відслужив настоятель парафії Св. Димитрія о. Тимофій Міненко. На похорон прибув і о. прот. Петро Запаринюк, який був першим настоятелем парафії і Покійний Іван був дуже близьким його помічником і залишився як до смерти його ревним парафіянином. В час похоронної відправи з глибоко-змістовним словом і навіянним глибокою пошаною про Покійного звернувся до присутніх в Церкві о. прот. Петро. Вкінці о. настоятель попрощав бл. п. Івана Ілащука від себе і всієї парафії Св. Димитрія.

Після похоронних відправ з цвинтаря „Парк Лавн", на запрошення родини, зібрался всі близькі і знайомі на поминальну трапезу, що відбулася в парафіяльній залі. Треба підкреслити, що як на панахидах, похороні, так і на поминальній трапезі було дуже багато людей. Поминками проводив односельчанин Покійного Юрій Тофан, який на початку коротко поділився спогадами про Покійного і зложивши від усіх присутніх співчуття родині попросив до слова о. Петра Запаринюка. Як перший настоятель парафії Св. Димитрія о. Запаринюк знав Покійного дуже добре. У своєму слові він згадав про початкову працю при організації нашої Церкви, в якій Покійний брав дуже активну участь. На початку було багато трудощів, невигод і перешкод. Покійний нічого не лякався. Він був впертий в своїх намірах і тим перемагав навіть найнесприятливші перешкоди. У пам'яті о. Петра, Покійний залишився як свідомий українець і відданий християнин. Дальше говорили п. Калинка і пані Іхтима Калитюк з Ошави, Онт., п. Семен Слонь, п. Юрій Крицулик, п. Іван Леник, які поділилися спогадами про спільно пережите минуле з Покійним. Кожний окремо підкреслював вдачу і заслуги бл. п. Івана, як перед українською спільнотою взагалі, так і ту корисну працю, що була ним вложена і зроблена в організацію громади Св. Димитрія. Від родини Покійного Івана говорив п. Семен Кельба, який сердечно подякував отцям за молитви за душу спочилого, за підтримання на дусі і розраду сумуючій вдові і родині, та зложив подяку всім присутнім на похоронних Богослуженнях і на поминках, і всім тим, що помагали родині в час смутку, а зокрема тим, які зайнялися приготуванням поминального обіду.

Накінці говорив о. Тимофій Міненко, який зверпувся зі словами розради до родини, подякував о. прот. Запаринюкові за участь у похоронах, під якував всім близьким і знайомим, що так численною присутністю цінними молитвами відпровадили на вічний спочинок бл. п. Івана Ілащука. Відспівання м „Вічная пам'ять" закінчено спільну поминальну трапезу.

На заклик п. Івана Леника була проведена збірка, що дала суму $39,25, яку було розділено ось так: на Колегію Св. Андрея $18.25, на „Вісник" 8 дол. і „Український Голос" 8 дол. і на виготовлення кліші 5 дол.

тб

БЛ. П. ТЕТЯНА ДАНИЛЮК

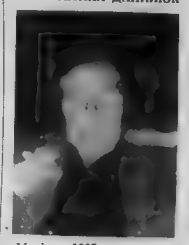

14 січня 1965-го року, якраз на український Новий Рік, відійшла у вічність бл. п. Тетяна Данилюк, прожившн 78 років.

Покійна походила з Галичини, з села Тоболів, радехівського повіту. До Канади приїхала перший раз у 1907 році, до Монтреалу. Тут і одружилася з також уже покійним Василем Данилюком. У Монтреалі пробула до 1913 року. У 1913 році рішила повернутися зо своїм мужем назад, до краю. Повернулися до села свого чоловіка, Рашків, повіт Городенка. Але не довелося їм довго бути разом, бо в 1914 році чоловіка її забирають до війська. Як військовий, він попадає в полон і мусить мандрувати на Сибір, де пробуває до 1918 року. У 1918 році чоловік Покійної повертається додому, і так вони, нарешті, розпочинають спільно господарити.

У 1936 році Покійна зо своїм мужем знову приїжджають до Канади. Цей раз

ВІДНОВЛЯЙТЕ ЦЕРКОВНІ РЕЧІ

Надходить Великий Піст — коли найбільше вживається Чашу.

Подбайте завчасу, щоб вона була гарно відновлена — позолочена.

Позолочуємо посуд по таких цінах:

Більша чаша (без медальйонів)	$14.00
Менша чаша (без медальйонів)	11.00
Дискос з підставкою	7.50
Звіздиця	3.50
Ложечка	2.00
Копіе	2.00
Мировник	2.00

Висилайте на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

уже до Вигків, у Саскачевані. Тут певний час фармерують, але через надірване скитаннями по Сибіру здоров'я чоловіка, рішають таки покинути фарму й у 1914 році переїжджають до міста Норт Батлфорд.

У 1957 році Покійна сильно засабліла, її спаралізувало, а через рік, у 1958 році, — помер її чоловік. І так залишилася сама, перебуваючи то в опіці родини, то в опіці знайомих, то в шпиталі.

Перебуваючи у Вигків, бл. п. Тетяна Данилюк, разом зо своїм мужем, — були активними членами місцевої Громади. Покійна належала до Жіночого Т-ва. Переїхавши до Норт Батлфорд, Покійна зо своїм мужем також бере активну участь у церковному житті. Бл. п. Тетяна Данилюк зо своїм чоловіком були жертвенними членами місцевої Громади Св. Івана Хрестителя. Муж Покійної був довший час старшим братчиком. Із старанністю було придбано пару гарних хоругов для Церкви. Взагалі, Покійна зо своїм мужем багато потрудилася для громадського життя.

Бл. п. Тетяна, перебуваючи в шпиталі, запричастилася і оліеюпомазалася, а рано, 14-го січня, якраз півчас її смерти, було прочитано о. Парохом належні молитви на розлучення душі з тілом

Похорон Покійної відбувся в Церкви Св. Івана Хрестителя в Норт Батлфорд. Похоронними Відправами проведив о. О. Кравченко, Парох Громади. Дякував п. Іван Ворох. Тіло Покійної похоронено на міському цвинтарі.

Бл. п. Тетяна Данилюк залишила: брата Василя Свистуна у Вигків та сестру Теодозію Мочульську в Саскатуні.

Похорон закінчився -обідом-поминками в церковній залі, на якому було зібрано в пам'ять Покійної $59.65. З цього було призначено $49.-65 на фонд Іконостасу для місцевої Церкви, а $10.00 на „Вісник". Вічна їй пам'ять!

Приятель.

На Будівельний Фонд КолегІї Св. Андрея

(Продовження)

Збірки з нагоди доповіді проф. д-ра П. Кондри про його подорож у наукових цілях до Советського Союзу, під час якої він відвідав також Україну. Доповіді проф. Кондри виголосив у Саскатуні, Едмонтоні і Вевкуверї.

Збірка в Саскатуні:

По $25.00: П. Кіба

По $10.00: Д-р М. Бойкович, М. Бойчук, В. Бурянин, о. Прот. М. Боднарчук, Ф. Скоробогач.

По $5.00: В. Романчук, Н. Дорош, пані М. Юрків (Мікадо, Саск.), В. С. Михайлюк, пані С. Грещук, В. О. Бурянин, проф. Д. Максимюк, В. Букурак.

По $2.00: О. Войчук, М. Гуменюк, А. Катрусяк, пані В. Катеринич, К. Гудима, пані В. Щербій (Громлік, Саск.).

По $1.00: П. Ткачук, М. Гранат, І. Гнатишин, Д. Свичич, пані Пригузал, П. Коваль, П. Никифорук, Р. Е. Чик, пані А. Гнатюк, пані С. Гарбуз, М. Свенарчук, І. Стефанюк, В. Пігач, Г. Вахнин,ч. Крик, пані А. Кисюк, пані Е. Лущюк, К. Коваль, М. Добрій, Е. Гриць, Г. Раней, Дж. Максимишин, Е. Табачюк, А. Андрейчук, В. Михайлюк, М. Кисюк, І. Турецький, С. Гущулян (Лемінґтн, Саск.).

Збірка в Едмонтоні:

По $50.00: Д-р Джерард, Сенів.

По $30.00: М. Кушнір.

По $25.00: І. Стемпінин.

По $20.00: Д-р Л. Г. Фарина, П. Магера (Бон Акорд, Алта.).

По $10.00: Д. Яида, панна Г. Паличучук, пані Д. Е. Яида, С. Мисак, В. Кравців, пан і пані І. Юсипчук, С. Пирч (Калмер, Алта.), С. Василевський.

По $5.00: Б. Кідаєв, Ф. Магера, П. Гритюк, П. Попович, пані С. Кузів, В. Косташ, М. Довганин, В. Бишон, Д. Вежгер, І. Вишничук, Р. Мельничук, пані С. Бойко, В. Котик, пан і пані Г. Тополянищак, В. Кравець, М. Шкабар, К. Ковак, М. Лукомський, Л. Паранич, П. А. Пашо, О. Лукінчук, С. Д. Самойл, С. Масар, М. Крутлик, Оксана Гринченко, В. Королевський, С. Цибак, пані Л. Пелех, пані Г. Янішевська, д-р і пані Мельник пані В. Лупуля, П. І. Лазорович, І. Симблюк, пані О. Гладун, Г. Сподарчук, С. Самиця, А. Кос, П. Лучка, Е. Яремюк, В. Мельник, М. Матус, І. Лазарук, М. С. Фербей.

По $4.00: Пані Е. Еленяк, В. Гаврилюк.

По $2.00: М. Кланій, І. Ільків, д-р А. Мартинюк, Воробець-Карпатський, М. Сасовій, пані М. Стратійчук, пані С. Васильшин, пані Е. Поничі, Л. Хомяк, Н. Рудко Война.

По $1.00: Пані С. Козюк, Е. Танасюк, В. Лопітський, Н. Корпан, М. Оницук, Ф. Остафій, пані Ю. Мельничук, В. Мархевич

Збірка у Ванкувері:

По $25.00: Д. Окос.

По $20.00: С. Кристюк, пан і пані Пушки.

По $10.00: М. Гомоза, В. Задорожний, М. Крипкевич, М. Лазаровнч, о. Н. К. Мороз (Бюрнабю, В. К.), Дмитрій Владикін, Г. Тохарин, Костушич, В. С. Мархевич.

По $5.00: Авраам, О. Гірний, пан і пані Жучок, Н. Гриценко, Б. Чарномуз, Рі. Ясінський, М. Левак, Б. Воробець, Г. Фенюк (Чілевек, Б. К.), Ф. Кросік (Сіятл, Вашінґтон, США.), М. Маловик, В. Шварковський, С. Москаль, Н. Корнішський, пані М. Полонин.

По $3.00: Д. Фурчак, пані Н. Кушнір.

По $2.00: Марія Гриценко, проф. Резуцький, С. Когут, Анна Бойчук, С. Синявський, Наталя Гречка, С. Братюк, М. Заяць, Г. Турко, І. Решетник, пані Н. Пелех. І. Рурик, Софія Трофаненко, І. Кук, Н. Чернега, пан і пані Міценко, пані Демко, М. Сеньків, П. Вернер, С. Твердун, І. Торупка, пані Москалик.

По $1.00: О. Макар, М. Гринішський.

По $1.00: І. Стефюк, Анастазія Лемер, пані Сингт, пан і пані Гуцуляк, П. Бабій, І. Відочка, Катерина Пурич, Дм. Відочка, Олена Дзюбенко, В. Загалюк, К. С. Хавлібога, Н. Касан, І. Загалюк, Гавриляюк, С. Свичишин, С. Касан, пані А. Гуцуляк, І. Галаган, пані Дердик, пані Гомінюк, пані Харнговюк, І. Старчук, пані Костянюк, М. Стишин, М. Яяра, Д. Герета, пані Д. Мельник, пані С. Шевчук, пані Козловська, пані Н. Івищук, Е. Гладей, Б. Герман, пані В. Лущюк, пані Думецюк, Н. Смайлер, пані Середа, пані Б. Строкин, Н. Середа, І. Данилюк, Н. Шанко, пані П. Чопій, пані Е. Котик.

Всім жертводавцям щира подяка!

(Далі буде)

ST. ANDREW'S COLLEGE
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

ОГОЛОШЕННЯ

Заряд Української Православної Катедральної Громади Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні пошукує працьовитого та здібного для Громади ПРИВРАТНИКА (ДЖЕНІТОРА) для виконування господарських обовязків так в КАТЕДРІ як також НОВОПОБУДОВАНІЙ АБДИТОРІЇ та ШКОЛІ.

Заряд Катехральної Громади ставить такі умовини:

1. Подружжя (муж і жена) мають першенство для одержання згаданої праці.

2. Вимагається, щоб привратник (дженітор) замешкав в помешканні, що є приготоване в будинку Авдиторії та Школи, і складався з першоякісне: вітальня, дві спальні, кухня, лазничка а в додатку світло, опал, вода та телефон.

3. Середній вік.

4. Місячна платня — $250.00 в помешканням

5. Працю можна буде обняти від першого червня а згляднО після умовин.

Апляції просимо вносити до дня 15-го травня 1965 року на адресу:

ST. JOHN'S CATHEDRAL
10961-107 Street, Edmonton, Alberta.
Заряд Катедральної Громади
Св. Івана в Едмонтоні.

Увага! Увага!

Дафінівський Місійний Округ відбувати ме Св. Місію в Пятницю 16-го квітня 1965 року, в Дафіні, Ман. Св. Місію очолює Преосвященний Єпископ БОРИС Саскатунський

ПРОГРАМА

Год. 8.30 рано — Свята Сповідь.
Год. 9.30 рано — Зустріч Владики.
Год. 10.00 рано — Служба Божа.
Год. 12.30 по пол. — Обід в Народнім Домі.
Год. 2.00 по пол. — Місійні доповіді виголосять слідуючі Отці:
о. П. Зубрицький — Роблин
о. Т. Глуханюк — Етельберт
о. І. Мельник — Оксбурн
о. С. Столярчук — Брандон
Просимо всіх Вірних взяти участь в Св. Місії зі всіх Парафій вище згаданих Округ, яка скріпить нас духово в цей час Святого Посту, та дасть нам напрямні на будуче зростку нашої Православної Української Церкви.

о. П. Зубрицький, Голова М.-Окр
о. М. Олесюк, Секр. Міс. Окр.

ПОРЯДОК МІСІЙНИХ БОГОСЛУЖЕБ — МІСІЙНОЇ ОКРУГИ ЕДМОНТОН

На час Великого Посту.

СУБОТА 3-го квітня: Чин Пассій в Інституті Св. Івана о год. 7-ій вечора. Проповідь: виголосить Всеч. о. Д. Лучка.

НЕДІЛЯ 4-го квітня: Чин Пассій в Церкві Св. Андрея, о год. 7-ій вечора. Проповідь: виголосить Всеч. о. Прот. С. Свичич. Духовну доповідь виголосить Всеч. о. О. Фанк.

НЕДІЛЯ 11-го квітня: Чин Пассій в Церкві Св. Івая, о год. 7-ій вечора. Проповідь: виголосить Всеч. о. Прот. О. Хом'як. Духовну доповідь виголосить Всеч. о. Ігумен О. Шербань.

Голова Місійного Округа Едмонтон
Всеч. о. Прот. Г. О. Васильв.
Секретар
Всеч. о. Дмитро Лучак.

Порядки Богослужень:
ПІДВИНІПЕЗЬКА ОКРУГА

4. Неділя — Кенора, Подяар Парк, Тиндал, Ст. Боніфас.
11. Неділя — Транскона, Бозежур, Су Лукаат, Селкирк.
18. Неділя Цвітна — Кенора, Транскона, Дуфрост.
22. Страсний Четвер — Страсті — Транскона о год. 7-ій вечора.
23. Велика П'ятниця — Вінос Плащаниці — Кенора о год. 3-ій; Гонор о год. 3-ій; Транскона о год. 7-ій вечора.
24. Велика Субота — Служба Божа — Кенора.
ОСВЯЧЕННЯ ПАСОК: Ладвин о год. 4-ій по полудні; Стед о год. 3-ій по полудні; Голанд Парк о год. 5-ій по пол.
25. ПАСХА — Кенора о год. 7 ранку; Дуфрост о год. 6-ій ранку; Транскона о год. 10-ій ранку; Гонор о год. 6-ій ранку; Селкирк о год. 9-ій ранку; Поллорфідд о год. 6-ій ранку; Пландет Гоме о год. 9-ій ранку; Тиндал о год. 6-ій ранку; Бозежур о год. 9-ій ранку.
26. Святий Понеділок — Стед. Лезвин.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телфон: (адень) JU 6-3998
(увечорі) JU 9-3610

о. П. БУБЛИКА
КВІТЕНЬ

3. Субота — Кемсек, Сповідь
4. Неділя — Кемсек. Сповідь
7. Середа. (Благовіщення Пресв. Богородиці) — Мамеда. Сповідь
10. Субота — Домвел. Сповідь
11. Неділя — Калдер. Сповідь
17. Субота — Брокстон. Сповідь
18. Неділя — Кемсек. Сповідь
25. ВЕЛИКДЕНЬ — Мазепа
26. Святий Понеділок — Домвел
27. Святий Вівторок — Атгабаска

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-5447

о. В. ВОЙЧУК
КВІТЕНЬ

4. Неділя — Йорктон. Напередодні Вел. Сповідь
7. Середа. Благовіщення — Райн. Великодиу. Сповідь
7. Середа. Поклони — Йорктон. Початок год. 7-ма веч.
11. Неділя — Горанц. Великодня Сповідь
17. Лазарева Субота. Служба для дітей. Сповідь дітей і старших з пятницю 16-го квітня від год. 5-ої по пол.
18. Неділя Квітна — Йорктон. Посвячення Лози. Напередодні Вел. Сповідь
22. Страсний Четвер — Йорктон. Год. 7-ма веч. Страсти
23. Страсна Пятниця — Йорктон. Год. 2-га по пол. Вечірня з виносом Плащаниці
24. Страсна Субота — Йорктон
25. ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ. Свячення Пасок: Райн 12 год. ночі, Горнці 2.00 полінощі, Йорктон год. 5-та ранку початок повної відправи
26. Святий Понеділок — Райн
27. Святий Вівторок — Йорктон

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
КВІТЕНЬ

4. Неділя — Св. Андрея
7. Благовіщення — Св. Михаіла
7. Вечером 7 год. Поклони — Св. Михаіла
11. Неділя — Св. Михаіла
17. Субота — Св. Андрея
18. Неділя Квітна — Св. Андрея

18. Вечірня 7 год. веч. — Св. Михаіла
22. Страсний Четвер — Св. Михаіла 7 год. веч. Страсті — Св. Михаіла
23. Велика Пятниця, 6 годнна — Св. Михаіла
25. ВЕЛИКДЕНЬ — Св. Андрея
25. ВЕЛИКДЕНЬ — Св. Михаіла

Адреса: 13206—117 стріт
Tel. 455-7877. Edmonton, Alberta.

о. І. Г. ГИКАВОГО
Address: Willingdon, Alberta.
P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
КВІТЕНЬ

4. Неділя — Пайн Ривер
7. Середа — Пайн Ривер. Благовіщення
11. Неділя — Етельберт
18. Неділя Цвітна — Вегілая
25. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ — Етельберт
26. Понеділок — Гарленд (2-ий день Великодня)
27. Вівторок — Зелена (3-ій день Великодня)

УВАГА! По усіх Громадах де буде Всеч. о. Ігумен, рано о 9-ій год. Св. Сповідь, де нема Богосл., договоріться на місці з кожною Громадою, як також про Свячення Пасок. В Етельберт, на Великдень, Полуднювання 8-ма год. рано.

Address: Ethelbert, Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕДІЛЯ
КВІТЕНЬ

3. Субота — Кобзар, Сповідь
4. Неділя — Норкнєй, Сповідь
7. Середа. Благовіщ. — Вайтойл, Сповідь, Поклони
11. Неділя — Арран, Сповідь
17. Субота — Мейбрідж, Сповідь
18. Неділя Квітна — Стінен, Сповідь
22. Страсний Четвер, Страсти 7 год. веч. — Денбрі
23. Велика Пятниця, Плащениця: Стінен 10 год. рано, Сван Плейн 2 год. по пол., Арран 4 год. по пол., Гаєс 7 год дня веч.
24. Велика Субота, Свячення Пасок: Денбрі 4 год. по пол., Сван Плейн 6 год. веч., Норкнєй 8 год веч., Мейбрідж 10 год. веч. в домі пакста Прикільно в Пелі, Вайтойл Арран Кобзар 12 година ночі в церкві Арран Утреня і Пасхи
25. ВЕЛИКДЕНЬ — Сван Плейн 2 год. ранку Утреня і Пасхи, Стінен 7 год. ранку Утреня і Пасхи; Гаєс 9 год. ранку Утреня, Літургія і Пасхи
26. Святий Понед. — Сван Плейн
27. Святий Вівторок — Денбрі

Address: Box 111, Hyas, Sask Tel. 190-2.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
P. O. Box 886, Watson, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
КВІТЕНЬ

4. Неділя. Сповідь — Вернон
7. Середа. Благовіщення — Вернон Поклони о год. 7-ій веч.
11. Неділя. Сповідь — Ревелстон
16 Пятниця. Сповідь Молоді — Вернон
17. Субота Лазара — Вернон
18 Неділя Квітна. Сповідь — Вернон
22. Страс. Четвер. Сповідь — Вернон Страсти о год. 7-ій веч.
23. Вел. Пятниця Вінос Плащаниці 2-га год. по пол. — Вернон
24. Вел. Субота, Сповідь Служба Божа Свячення Пасок — Кемсек
25. ВЕЛИКДЕНЬ о год. 7-ій рано — Вернон
26. Свята. Понеділок — Вернон
27. Свята Вівторок — Вернон

Address: 2602-42 Ave. Vernon, B. C. Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
КВІТЕНЬ

3. Субота, Сповідь, та поминальна Сл Б. — Микнат
3. Субота, о 8-ій год. веч. Вечірня та Сповідь — Роблин
4. Неділя 9-та рано. Сповідь Сл. Божа,— Роблин
7. Середа Благовіщення, 9-та рано Сповідь — Сл. Б. — Микнат о 7-ій вечора Поклони Св. Андрія Кришкого — Петлюра
10. Субота Поминальна Сл. Божа та Сповідь 9-та рано — Шел Велий
11. Неділя. 9-та рано Сповідь — Сл. Божа — Шел Велий
16. Пятниця — „Гуд Фрайдей" Свята Місія з участю Владики Бориса — Дафін
17. Субота Лазарова 9-та рано Сповідь — Сл. Божа — Шортлейд
18. Неділя Цвітна. 9-та рано Сповідь Сл. Божа. Освячення Лози — Гренлею
19. Неділя о 8-ій год веч. Вечірня Освячення Лози — Роблин
22. Велик Четвер 9-та год. рано Сповідь — Сл. Божа — Мерідель о 8-ій год вечора Страсти читання 12 Евангелій Ленард
23. Вел Пятниця Вінос Плащаниці: 10-та год. рано — Портдейл; 12.30 — Гренлею; 2-га по пол. — Петлюра; 5.30 по пол. — Торпорівіл, 3.30 по пол. — Ленард; 7-ма год веч. — Роблин
24. Вел. Субота 9-та рано Сповідь Сл. Божа — Свячення Пасок — Русел
Свячення Пасок в суботу 24-го 2-га по пол. — Мерідель; 3.30 по пол. — Портдейл; 5-та по пол. — Петлюра; 6.30 по пол. — Гренлею
25. Неділя ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВЕ з 11.30 перед північ Полуднювання, Сл. Божа та Свячення Пасок — Ленард
26. Святий Понеділок — Торопівіл

Address: Box 207, Roblin, Man. Tel.: 455.

о. Ст. ЗУЗАКА
КВІТЕНЬ

2. Пятниця — Р. Осн. Дерів — Геффорд
3. Субота Задушна — Редфілд
4. Неділя. Сповідь — Кридор
7. Середа, Благовіщення — Геффорд
7. Вечером Поклони — Геффорд
10. Субота Задушна — Геффорд
11. Неділя. Сповідь — Редфілд
16. Пятниця. Сповідь Дітей і Сумління о год. 7 веч. — Геффорд
17. Субота. Причасть Дітей — Геффорд
18. Неділя Цвітна (осв. лози) — Бітнкн
19. Четвер Пятна (освячення олії) о год 7 веч. — Геффорд
22. Четвер Страсний — Геффорд
23. Четвер — Страсті год 7 — Геффорд
23. Страсна Пятниця — Вінос Плащаниці год. 10.30 ранку — Редфілд год. 2.00 по пол. — Борден год. 5.00 по пол. — Кридор год. 7.00 веч. — Геффорд
24. Вел. Субота — Освячення Пасок — о год. 7 веч. Бітнкн
25. Неділя. ВЕЛИКДЕНЬ — Освяч. Пасок - год. 5 ранку — Редфілд год. 7 ранку — Кридор год 9 ранку — Геффорд
26. Святий Понеділок — Бітнкн
27. Святий Вівторок — Геффорд

Address: Box 168, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. М. КРИПКА
КВІТЕНЬ

4. Неділя — Гадсон Бей. Сповідь
7. Середа. Благовіщення Пресв. Богор. — Гроншід (пів.) Сповідь
11. Неділя — Ервуд. Сповідь
18. Неділя Квітна — Єлов Крік Сповідь
22. Вел. Четвер — Страсти Гроншід (пів.) о 7 год. веч
23. Вел. Пятниця — Вінос Плащаниці: Брускеб год. 1-ша по пол. Гроншід (півн.) год. 2-га по пол. Мелфорт год. 5-та по пол.
24. Вел. Субота. Освячення Пасок: Гадсон Бей год. 10.00 рано Елнов Крік год. 5 по пол.
25. ВЕЛИКДЕНЬ-Воскресіння Христове. Воскресна Утреня і Освячення Пасок: Гроншід (північ) год. 12.00 в ночі Мелфорт год. 8.00 рано Брускеб год. 9.30 рано
27. Святий Вівторок — Гроншід (північна)

Address: Box 1418, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛІША
КВІТЕНЬ

4 Неділя — Сандвик. Сповідь
7 Благовіщення — Арбака Св. Петра й Павла. Сповідь
11. Неділя — Пембіна. Сповідь
18. Неділя — Сірко. Сповідь
25 ВЕЛИКДЕНЬ — Вайта
26. Святий Понеділок — Арбака Св. Михаіла
27. Святий Вівторок — Сенькін

Box 48, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. О. КРАВЧЕНКА
Address: North Battleford, Sask. 872—106, St. Ph. 446-3280.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
КВІТЕНЬ

3. Субота - - Сенкі Лейк, Задушна Сл. Божа і Сповідь 3-та год. по пол. Гилберт Плейнс
4 Неділя — Сенді Лейк
7. Середа Січ, Благовіщення Пресвятої Богородиці
10. Субота — Росбори. Сповідь 3-тя год по пол.
11. Неділя — Росборн
17. Субота — Оквборн Сповідь молоді 9-та год. рано Сл. Божа
18. Неділя Цвітна — Мемі
24. Субота — Свячення Пасок; дивись нижче
25. ВЕЛИКДЕНЬ — Оквборн
26. Святий Понеділок — Росборн
27. Святий Вівторок — Євгенова Свячення Пасок — Субота: Сенді Лейк — 1-ша год. по пол Мемі 2-га год. по пол.; Січ — 2.30 год. по пол.; Оквборн 3.30 год по пол.: Росборн 4.30 год. по пол.; Євгенова 5.45 по пол.

Address: Oxkburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
КВІТЕНЬ

4. Неділя — Баргед, від 9 годнин Сповідь і Причасть
7. Благовіщення Пресв Богородиці - - Вестлок, від 9 годнин Сповідь і Причасть
7 Поклони Вестлок 7 год веч.
11 Неділя Самгуло, від 9 год. Сповідь і Причасть
18 Неділя Цвітна Вайвуд, від 9 год Сповідь і Причасть
22 Вел Четвер. Страсти о год. 7 год вечора
23. Велика Пятниця Вестлок, 7 год. вечора Вечірня
24 Вел Субота Різдвяна Парк, від 9 год Сповідь і Причасть во Службі Божій Свячення Пасок
Свячення Пасок у суботу: Баргед 3 год. по пол
Самгуло — 5 год по пол
Вайвуд 7 год вечора
Субботи - - 9 год вечора
25 ВЕЛИКДЕНЬ - - Вестлок, початок Відправи о 1 год. по півночі

Address: Westlock, Alta, Box 905, Tel. 342-3745

о. Н. МОРОЗА
Address: 7137 Grandview Hwy., Burnaby, B. C. Tel. LA. 1-6500

о. М. ОЛЕСІОКА
КВІТЕНЬ

4 Субота. Сповідь і поминки по-мершіх) — Роркгон
4 Неділя Служба Божа по радіо Станція СІ-КЕЙ-ДІ-ЕМ Дафін, Ман., від год. 11-ої рано до 12-ї і 15 хв по полудні — Дафін
4 Неділя В год 7-ій вечора Вечірня — Гілберт Плейнс
7 Середа Благовіщення (Сповідь і поминання померших) — Вайт Ривер
7 Середа. Поклони. В год. 7.30 вечора — Дафін
10 Субота. Сповідь і поминання померших — Сифтон
11. Неділя. Сповідь і поминання померших — Сифтон
16. Пятниця. Місійна Служба Божа з участю Преосвященного Єпископа Бориса з Вінніпегу, і Отців настоятелів Округ: Роблин, Етельберт Оксбурн і Брандо. Зустріч Владики о год. 9.30 рано, о год. 10.00 Служба Божа — Дафін
17. Субота. Сповідь і поминання померших — Ашаїс
18 Неділя Цвітна. Сповідь — Дафін
22 Вел. Четвер. Служба Божа рано — Дафін
22. Вел. Четвер. Страсти о год. 7-ій вечора — Дафін
23. Вел. Пятниця. Вінос Плащаниці: 1.00 год. по пол. — Дрифтінг Ривер
3.00 год. по пол. — Гилберт Плейнс
6.00 год. по пол. — Дафін
24. Вел. Субота. Освячення Пасок: год. 10.30 рано — Косів
год. 11.30 рано — Дрифтінг Ривер
год. 12.30 по пол. — Ашаїс
год. 2.00 по пол. — Вайт Ривер
год. 3.00 по пол. — Сифтон
год. 4.00 по пол. — Вінніпегосіс
год. 6.00 вечора — Рорктон
25. ВЕЛИКДЕНЬ. Год. 11.30 ночі Полуднювання, Світлая Заутреня і Освячення Пасок — Дафін
Великодня Служба Божа. І Освячення Пасок о год. 6.00 рано год. Гилберт Плейнс
26. Святий Понеділок — Вайт Ривер
27. Святий Вівторок — Дрифтінг Ривер
За винятком неділі 4-го квітня Вечірні служаться о год. 7-ій вечора в Дафіні.

Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
КВІТЕНЬ

3. Субота Вечірня і Сповідь о год. 7-ма веч. — Інсінґер (м.)
4 Неділя — Інсінґер (м.)
7. Середа Благовіщення. Сповідь о год. 9-та ранку — Головін
7. Середа. Благовіщення. Поклони о год. 7-ма веч. — Інсінґер (гайвий)
10. Субота. Вечірня і Сповідь шкільної молоді і стар. 7 год. веч. — Тодор (м.)
11. Неділя — Тодор (м.)
15. Четвер. Служба і Сповідь о год. 9-та ранку — Дробот
17 Субота. Служба і Сповідь о год. 9-та ранку — Маморинець
17. Субота. Вечірня і Сповідь о год. 7-ми веч. — Інсінґер (гайвий)
18 Неділя Квітна. Свячення Верби — Інсінґер (гайвий)
22. Вел. Четвер — Страсти о год. 7-ма веч. — Тодор (м.)
23. Вел. Пятниця. Вечірня і вінос Плащаниці 2-га год. по пол. — Інсінґер (м.), 3.30 по пол. — Інсінґер (гайвий), 7-ма веч. — Тодор (м.)
24. Вел Субота. Свячення Пасок: 7.30 веч. — Тодор (за рікою), 8.30 веч. — Тодобот, 10-та веч. — Маморинець, 12-та ночі — Вестбурк, 1.30 ночи — Половин, 3-та ночи — Інсінґер (гайвий), 4.30 над ранком — коло Лорі
25. ВЕЛИКДЕНЬ. Світлая Заутреня і Свячення Пасок 5.30 рано — Інсінґер (м.)
25. ВЕЛИКДЕНЬ. Сл. Літургія і Св. Пасок о год. 8-ма рано — Тодор (м.).
26. Великодний Понеділок — Вестбурк
27. Великодний Вівторок — Льора

Box 5. Theodore, Sask. Tel. 69.

о. Я. РИБАЛКИ
КВІТЕНЬ

3. Субота — Беліс
4 Неділя — Сенкі Лейк
7. Середа — Бойн Лейк
Поклони — Спеден 7-ма год. вечора
10 Субота — Сенкі Лейк
11 Неділя — Едванд
17 Субота — Данніг
18. Неділя — Вилмі
22. Четвер — Сенкі Лейк
23. Вел. Пятниця — Вінос Плащаниці: Данніг 1.00, Вилька 2.30, Беліс 4.00, Едванд 5.15, Сенкі Лек 6.30
24 Вел Субота — Свячення Пасок: Бойн Лейк 9.00, Стрий 10.30
25 ВЕЛИКДЕНЬ — Спеден 12.00, Данніг 1.30, Беліс 3.00, Едванд 4.30, Вильна 5.45, Ворспалт 7.00, Сенкі Лейк 8.00
26. Вел. Понеділок — Данніг
27. Вел. Вівторок — Стрий

Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. О. СОРОЧУКА
КВІТЕНЬ

3. Субота. Вечірня о год. 7-ій веч. Сповідь — Боніфас
4. Неділя. Літургія — Боніфас
6. Вівторок. Вечірня о год. 7-ій веч. Сповідь — Глендон
7 Середа Благовіщення — Глендон

8. Четвер. Св. Арх. Гавриїла. Сповідь. Літургія — Вис Медов
10 Субота. Вечірня о год. 7-ій веч. Сповідь — Ст. Пал
11. Неділя. Літургія — Ст. Пал.
18 Неділя 9 год. Сповідь. Літургія — Терієн
22. Великий Четвер 9 год. Сповідь Літургія — Ели Пойнт
23. Велика П'ятниця. Вечір Плащаниці 2 год. по пол. — Гимфорд 3 год. по пол. — Гендон 5 год. по пол. — Сенді Репід 7 год. веч. — Бонівіл
25. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ Посвячення Пасок 12 год. ночі — Ели Пойнт; 1.30 ночі — Ст. Пал; 3.30 ночі — Гифорд; 5 год. ранку — Глендон; 7 год. ранку — Сенді Репід; 9 год. ранку Великодня Літургія — Бонівіл
26. Світлий Понеділок — Сенді Репід
27. Світлий Вівторок — Гифорд

Rev. O. Sarachuk
Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
КВІТЕНЬ

2. Пятниця. Пасія о год. 7.00 веч. — Атабаска
3. Субота. Вечірня й Сповідь о год. 7.30 вечір — Лек Ла Біш
4 Неділя — Лек Ла Біш
7. Середа. Благов. Пресв. Богор. Сповідь 9.00 год. рано — Крейгенд
7. Середа. Поклони о год. 8.00 вечір — Боїв
9. Пятниця. Пасія о год. 7.00 веч. — Лек Ла Біш
10. Субота. Вечірня й Сповідь о год. 7.30 веч. — Гресленд
11. Неділя. Месіївна Вечірня о год. 7.00 веч. — Лек Ла Біш
17. Субота. Вечірня й Сповідь о год. 7.30 веч. — Норад
18. Неділя. Утреня й Освячення Верби о год. 7.00 рано — Лек Ла Біш
18. Неділя Цвітна — Норад
18. Неділя. Вечірня і Осв. Верби о год. 3.30 по пол. — Сарепа
22. Четвер Страсний — Сарепа
27. Четвер. Христові Страсті о год. 7.00 веч. — Атабаска
23. Пятниця. Винос Плащаниці: — 12.00 обід — Крейгенд 1.30 по обіді — Норад 2.30 по обіді — Боїв 4.00 по обіді — Сарепа 5.00 по обіді — Гресленд 6.30 над вечір — Лек Ла Біш
24. Субота. Сповідь дітей о год. 8.00 рано — Лек Ла Біш
24. Субота. Свячення Пасок год. 8.00 веч. — Норад; год. 9.00 веч. — Боїв; год. 10.30 веч. — Атабаска; год. 12.00 північ — Сарепа
25. ВОСКРЕСІННЯ ХР. 12.30 по півночі — Гресленд Воскресна Утр. і Літ. 5.00 рано — Лек Ла Біш Свячення Пасок 7.30 рано — Крейгенд 10.00 рано — Вонжеріпґ Ривер
25. Воскресна Вечірня о год. 3.00 по пол. — Норад
26. Світлий Понеділок — Боїв
27. Світлий Вівторок — Сарепа

УВАГА! На 11 квітня в Лек Ла Біш відбувається Місійна Вечірня й Місійний вечерок в програмою. Цим займається Місійна Округа Смокі Лек до якої входять округи — Редвей, Смокі Лейк, Боміонт і Лек Ла Біш. Запрошується всіх парафіян цих округ прибути на цей вечір до Лек Ла Біш і взяти участь в цім святі.

Address: Box 517 Lac La Biche
Telephone 623-4538

о. Т. СЛАВЧЕНКА
КВІТЕНЬ

4. Неділя — Гібард. Сповідь
7. Середа. Благовіщення — Мелвил (Сповідь)
7. Середа. Поклони, о год. 8-ій вечора в Айтуні
11. Неділя — Гудіз. Сповідь
18 Вербна Неділя — Айтуна. Сповідь
22. Страсний Четвер — Айтуна. Страсті Господні — о год. 8-ій вечора в Гудіз
23 Страсна П'ятниця. Винос Плащаниці: 10 год. ранку — Мелвил; 12 год. дня — Гудіз; 1.30 по пол. Гарбард; 4.00 год. по пол. — Айтуна
24. Велика Субота: о 7-ій год. вечора — Свячення Пасок в Гарбарі; о 10 год. веч. — Полуночниця в Айтуні
25. ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВЕ-ВЕЛИКДЕНЬ: 11 год. вночі — Айтуна; 6 год. ранці — Гудіз; 8 год. ранці — Мелвил
26. Світла. Понеділок — Гудіз
27. Світла. Вівторок — Гібард

Address: Box 148, Ituna, Sask.
Tel. 57.

о. В. СЛОЗАРА
КВІТЕНЬ

4. Неділя — Канора
7. Благовіщення — Стриджее
7. Благовіщення. Поклони год. 7.00 — Канора
11. Неділя — Рама
18. Неділя — Канора
22. Страсний Четвер. Страсти год. 7.00. — Канора
23. Велика Пятниця. Плащениця, год. 2.00 — Рама год. 3.30 — Бюкенан; год. 5.00 — Стриджее; год. 7.00 — Канора
24. Велика Субота. Свячення Пасок: год. 6.00 — Рама; год. 7.00 — Бюкенан; год. 9.00 — Бирднес;
25. ВЕЛИКДЕНЬ — Утреня, і Свячення Пасок, год. 5.00 рано — Стриджее
25. ВЕЛИКДЕНЬ. Початок Повного Богослужения о год. 7.00 рано — Канора
26. Світлий Понеділок — Рама
27. Світлий Вівторок — Бирднес

Canora, Sask., Ph. 563-5152

о. М. СТЕЦЕНКА
КВІТЕНЬ

3. Субота. Залучина (Запопіяна по помершіх.) Сповідь 9 год. рано — Альвена
4. Неділя. Сповідь від 9 год. рано — Альвена
4. Неділя. Великоднича Пасія 7 год. вечера — Вакав
7. Середа. Благовіщення Пресв. Марії. Сповідь 9 год. рано — Ст. Джулієн
7. Середа. Поклони, 7 година вечора — Кадворт
10. Субота. Похвала Богородиці. Сповідь від 9 год. рано — Лепін
11. Неділя. Сповідь від 9 год. рано — Вакав
11. Неділя. Великоніспа Пасія. 5 год. вечера — Альвена
17. Субота. Праведного Лазаря. Сповідь від 9 год. рано — Кадворт
18. Неділя Цвітна. Сповідь від 9 год. ранку — Тарнополь
22. Четвер Страсний. Сповідь від 9 год. ранку — Кадворт
22. Четвер Страсний. Читання 12-ти Євангелій, 7 год. вечера — Вакав
23. Пятниця Велика. Винос Плащаниці: Сматс — год 11.30; Кадворт — год. 1.30; Ст. Джулієн — 2.30; Вакав — год. 2.30; Лепін — год. 4.30; Тарнополь — год. 5.30.
УВАГА! Винос Плащаниці в усіх громадах на „фест тайм"
24. Субота Велика — Ст. Джулієн, по Службі Божій Осв. Пасок; Альвена — 1.30 по обіді; Лепін —2.30 по обіді; Тарнополь — год. по обіді
24. Субота Велика. Великодня Утреня і Осв. Пасок: Кадворт — 11.45 год. ночі; Сматс — 7 год. ранку
25. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ. Служба Божа 9.30 ранку — Вакав
25. Неділя Великодня Вечірня 7 год. вечера — Ст. Джулієн
26. Понеділок. 2-ий день Великодня — Альвена
27. Вівторок. 3-ій день Великодня — Лепін

Address: Box 4, Wakaw, Sask.
Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕЮКА
КВІТЕНЬ

16. Пятниця. Сповідь молоді — Толстой
17 Субота Лазарева. Служба молоді — Толстой
18. Неділя Цвітна. год. 7 Гарденгтон, — год. 8.30 Толстой, — год. 10 Роза
19 Понеділок 3 год. Сповідь молоді — Гарденгтон
20 Вівторок. Служба молоді — Гарденгтон
22 Страсний Четвер 9 год. Служба, 7.30 веч. Страсти — Толстой
23. Вел. Пятниця 4 год. Плащаниця — Толстой
25. ВЕЛИКДЕНЬ 3 год. Сарто; 5.30 Роза; 7.30 Толстой; 10 Гарденгтон
26. Вел. Понеділок — Толстой

Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТИЙЧУКА
КВІТЕНЬ

3. Субота — Торгіяд. Сповідь
4. Неділя — Торгіяд. Сповідь
7. Середа. Благовіщення Преч. Д. М. — Восетна. Сповідь
10. Субота — Восетна. Сповідь
11. Неділя — Федора. Сповідь
18. Квітна Неділя — Нюбрук.
22. Страсний Четвер — Егрімонт. Служження Страстей, від 7 год. вечора
23. Велика П'ятниця. Положення Плащанниці: Редвагер, від 11 год. рано Редвей, від 12.30 в рідаулі Егрімонт, від 2 год. по пол. Торгіяд, від 3.30 по пол. Восетна. 5.00 год. по пол.
24. Субота. Освячення Пасок в Нюбрук, від 2 год. по пол.
25. ВЕЛИКДЕНЬ — Торгіяд. Утреня, Сл. Божа, Освяч. Пасок, від 11 год. веч. Егрімонт Воскр. Утреня, Освячення Пасок, від 2 год. ночі; Восетна 3.30; Редвей 5; Федора 7; Редвагер 9 год.
26. Світлий Понеділок — Редвей
27. Світлий Вівторок — Егрімонт

Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. А. ТЕТЕРЕНКА

Address: Rev. A. Teterenko,
Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 486.

о. Г. УЛОДА
КВІТЕНЬ

3. Субота — Стадники. Сповідь поч. 9-та год. ранку Шіго (місто). Сповідь початок 7-ма год. вечора
4. Неділя — Шіго (місто). Сповідь від 8.30 ранку
7. Середа. Благовіщення — Едмор. Сповідь
10. Субота — Купровські. Сповідь Вінкрд. Сповідь від год. 7-ої вечора
11. Вінкрд. Сповідь від год. 8.30 ранку
17. Субота — Жужкамп. Сповідь
17. Субота — Фовы Лейк. Сповідь поч. о год. 7-ій вечора
18. Неділя — Фовы Лейк. Сповідь від год. 8.30 ранку. Свячення Верби
22. Страсний Четвер — Мельничук. Сповідь Страсті — Шіго (місто), поч. о год. 8-ій вечора
23. Велика Пятниця. Вечірня з виносом Плащанниці: Шіго (місто) — 1-ша год. дня. Шіго (пол.) — 3-тя год. дня. Фовы Лейк — 5-та год. вечора Вінкрд — 7-ма год. вечора
25. ВЕЛИКДЕНЬ — Вінкрд, поч. 9-та год. ранку
26. Світлий Понеділок — Стадники

УВАГА! Порядок Свячення Пасок в Громадах Офрути буде оголошений в кожній церкві окремо.

Address: Bhehe, Sask., Box 82,
Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
КВІТЕНЬ

4. Неділя. Сповідь для старших — Нипавин
Середа. Благовіщення Пресв. Богородиці — Вірдейл, в вечері 7.00 год. — Поклони в Вірдейл
10. Субота. Заупокійна Служба Божа за всіх покомрших, в пре чій нагоді Сповідь і Причєста — Сембург
11. Неділя. Сповідь — Шипмен
16. П'ятниця. Служба Передше Освячених Дарів. Сповідь шкільної дітвори і Молитовні спомини за Померших — Нипавин
17. Субота. Служба Божа за всіх померших і Сповідь шкільної дітворн — Кадет
18. Неділя Цвітна. Сповідь для старших — Кадет
21. Середа. Служба Передше Освячених Дарів. Сповідь для Старших і Молитовні спомини за Померших — Вірдейл
22. Великий Четвер. 8.00 год. ранку Служба Бома і Сповідь залюдно для всіх — Нипавин Страсти 7.00 год. веч. — Нипавин
23. Велика П'ятниця: 10 год. Вечірня з виносом Плащанниці — Кадет, в 12.30 заложення Плащанниці — Нипавин, 2.30 в Вірдейл, в 4.30 в Сембург, а 6.30 в Шипмен
24. Велика Субота: 8 год. ранку Сповідь шкільної молоді і Служба Божа, як рівнож Причєста — Вірдейл
Вечірня, точно 11.00 Надгробне — Кадет
25. ВЕЛИКДЕНЬ: точно 12.00 год. вопівночі — Торжество Воскресення і Свячення Пасок — Кадет, 1.45 — Нипавин, 4.00 — Шипмен, 6.00 — Сембург, а 9.00 — Вірдейл
26. Світлий Понеділок — Шипмен
27. Світлий Вівторок — Кадет

Address: Waldale, Sask. Ph. 466.

о. А. ХРУСТАВКИ
КВІТЕНЬ

3. Субота — Моркемб: Сповідь
4 Неділя — Лужани-Топорівці. Сповідь
7. Середа — Слава пол. — Благовіщення Пресв. Богородиці. Сповідь
7. Середа — Мирнам. Поклони 7.00 год. вечерок
10. Субота — Слава пів. Сповідь
11. Неділя — Бросов. Сповідь
17 Субота — Мирнам. (Сповідь дітей Недільної й Української Шкіл) о год. 9.00 рано
17. Субота — Мирнам. Вечірня — Сповідь 7.00 год. вечірок
18. Неділя Цвітна — Мирнам. Сповідь
22. Вел. Четвер — Мирнам — Страстн о год. 7.00 вечером
23. Велика П'ятниця — Винос Плащенні: Слава пол. — 1.30 по пол.; Мирнам — 3.00 по пол.; Мусідора — 5.00 по пол.
25. ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ: Великодня Утреня — Свячення Пасок:
Лойдмінстер 12 год. ночі;
Слава пол. 3.00 год. рано;
Бросов 4.30 год. рано;
Лужани-Топорівці 5.30 год. рано
Мусідора 6.30 год. рано;
Моркемб 7.30 год. рано;
Мирнам: Вел Утреня — Служба Божа — Свячення Пасок — 8.30 год. рано.
Мирнам — Великодня Вечірня 4.00 год. по пол.
26. Світлий Понеділок — Мусідора
27. Світлий Вівторок — Моркемб

Address: Box 87, Myrnam, Alta.
Tel. 42.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
КВІТЕНЬ

3. Субота, Заупокійна — Торбсі. 8-ма год. веч. Вечірня й Сповідь
4. Неділя — Торсбі
7. Середа, Благовіщення — Кагвин
10. Субота, Заупокійна — Пено. 8-ма год. веч. Вечірня й Сповідь
11. Неділя — Пено
18. Неділя Цвітна, Свячення Верби — Кемрозз
22. Вел. Четвер — Страсти, 8-ма год. веч. — Торсбі
23. Вел. П'ятниця, Винос Плащанниці: 7.30 год. ранку — Торсбі; 8.45 год. ранку — Калмар; 1-ша год. по обіді — Брудергайм 2.30 год. по обіді — Пено; 8-ма год. вечора — Оновей, по цьому Св. Сповідь
24. Вел. Субота — Оновей, по Літургії Свячення Пасок. 8-ма год. веч Свячення Пасок — Торсбі
25. ВЕЛИКДЕНЬ. 12-та год. ночі, Світла Пасхальна Заутреня, Воскресенна Літургія й Свячення Пасок — Калмар.
7.30 год. ранку, Свячення Пасок — Кагвин; 9.00 год. ранку, Свячення Пасок — Пено; 10.15 год. ранку — Брудергайм; 4-та год. по обіді, Пасхальна Вечірня — Пено
26 Світлий Понеділок — Кагвин

Ph. GA 2-3063. Edmonton, Alta.
Address: 9630—109 Avenue.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ
У.Г.П.ЦК.
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.
Consistory of the Ukrainian
Greek-Orthodox Church
of Canada.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLII. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го КВІТНЯ, 1965. WINNIPEG, MAN., APRIL 15, 1965. ЧИСЛО (2028) 8

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ЛЮБІМО УКРАЇНСЬКУ ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ ЯК ДУШУ СВОЮ

†

Смиренний Іларіон, з Ласки Божої Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, до Всевесного Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх боголюбивих і благовестивих наших вірних, —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

„І промовив Ісус: Я Дорога, і Правда, і Життя!" (івана 14. 6).

Ще сперовіку люди шукали для себе правдивої Дороги, щоб нею ходити і Правду знайти, і вести правдиве життя. Старий Заповіт не задовольнив людей, бо не розкрив їм повно Правди й Цілі Життя.

Тільки Ісус Христос приніс на світ наш правдивий Новий Заповіт, із зовсім новою наукою про людину й про Цілі Життя.

Людина — це син Божий, і їй Ісус Христос дав найбільшу й найвеличнішу Заповідь.

Коли Христа запитали, яка Заповідь найперша в Законі, Він відразу відповів: „Люби Господа Бога свого — це найбільша й найперша Заповідь. А друга Люби свого ближнього, як самого себе!"

Мало цього, Ісус додав: „А друга Заповідь — подібна до першої!" (Мт. 22. 34-40). Христос поєднав ці дві головні Заповіді в одне ціле.

Отже, Христос цією великою Заповіддю подав нам найбільшу науку про Людину: Любити ближнього свого — це те саме, що любити й Бога свого! Служити ближньому — це служити Богові!

Це був зовсім новий погляд на Людину й на світ. На світі тоді було повно насилля та рабів, світ був головно рабський, і Христова Наука приносила світові визволення. І багатьох владних налякала...

І в кінці Ісуса Христа осудили й розп'яли за цю Нову Науку!..

Але Христос був правдивим Сином Божим, — і Він третього дня воскрес із мертвих...

А по Воскресенні Христос заснував нам Церкву Свою, яку й позоставив на землі замість Себе.

І Церква Христова невпинно навчає нас усіх усього того, чого навчав Сам Ісус Христос. Церква Божа високо ставить Людину, і виховує її, щоб вона стала правдивим керівником світу на щастя й спасіння всім людям.

Навчаючи, Ісус Христос подав усім людям величну Заповідь: „Будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний!" (Матвія 5. 48).

Це основна Заповідь Божа для світу, це основа нашого життя на світі. І для виконання цієї великої Заповіді про Людину Ісус Христос заснував через Своїх Апостолів Церкву Божу на всій землі (Матвія 28. 19-20).

І Христос, Спаситель наш, через Свою Церкву голосно кличе до всього світу: „Я Дорога, і Правда, і Життя!"

І свого часу постала Церква і на нашій Батьківщині, в Україні, — Господь Своїм Спасінням не оминув і нас.

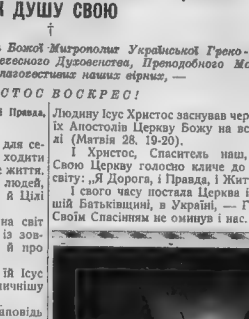

Православна Церква Українського народу — це його найбільше Добро та найбільша Слава за всі довгі віки його життя!

Основоположником Української Православної Церкви вважається Апостол Андрей Первозванний, який десь у половині І віку проповідував на Київських Горах і передрік, що там постане багато Церков, цебто поблагословив постання Української Церкви.

Так і сталося, — Андрей Первозванний став основоположником Української Церкви, що сильно розвинулась ще до Великого Князя Володимира, який остаточно року 988-го охрестив Україну, яка понесла Християнство на всю Русь, і на Північ. Тому Українська Православна Церква є Мати Церкви Російської.

Українська Православна Церква сильно розвивалася, як Церква Св. Володимира Великого. Господь поблагословив її, і Вона видала 170 Святих, які завжди моляться перед Господом за Українську Православну Церкву і за ввесь український народ.

Українська Православна Церква за довгі віки створила Україні всю її духову культуру, і в цьому безмежне її значення. Православна наша Церква була високоосвічена, і свою велику освіту несла не тільки всьому Своєму народові, але й усім слов'янським народам, особливо Своїм православним сусідам.

Це Українська Православна Церква дала всьому православному світові першу друковану Біблію, яку видала року 1581-го Академія Острізька на чолі з великим оборонцем Православія, князем Константином Острозьким на Волині.

Українська Православна Віра була Вірою всіх українських Князів та всіх наших Гетьманів, усіх наших великих людей, що творили Україну!

Ось тому ввесь український народ глибоко шанує свою Українську Православну Церкву, як Церкву Апостола Андрея Первозванного, як Церкву Св. Володимира Великого, як ту Церкву, що дала йому душу його — українську духову культуру.

Українська Православна Церква — це найбільше Добро українського народу!

Року 1621-го в Київі зібрався був Церковний Собор, на якому були найвищі наші Духовні й світські, і вони постановили:

„Апостол Андрей — це перший Архиєпископ Константинопольський, Патріярх Вселенський і Апостол Української!

На Київських Горах стояли ноги Його, а уста благословляли. І насіння Віри він у нас насадив.

Воістину Україна нічим не менша від інших східніх народів, бо і в ній проповідував Апостол!"

Глибоко вірімо, що Церква Святого Апостола Андрея Первозванного принесе своєму українському народові і повне спасіння!

Любімо ж свою Православну Церкву, як душу свою!

Христос Воскрес, — воскреснемо і всі ми!

† **Іларіон,**
Ваш постійний богомолець.

Року Божого 1965-го, квітня 25-го дня, день Святого Воскресення Христового.

Всеканадійська Митрополича Катедра Пресвятої Трійці в Вінніпезі.

Це великодне Послання всі Священики УГПЦ в Канаді виголошують своїм вірянам по всіх Церквах на Великдень.

ВЕЛИКОДНЕ ПРИВІТАННЯ ДУХОВЕНСТВУ Й ВІРНИМ СХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ

СМИРЕННИЙ МИХАЇЛ, З ЛАСКИ БОЖОЇ АРХИЄПИСКОП ТОРОНТА І СХІДНЬОЇ КАНАДИ.

Дорогі мої сопастарі, браття, сестри, молодь і діти, — в радості всіх вас вітаю:

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Як нема іншого імені на землі, яке б дорівнювало до Імені Христа Господа, так нема й іншого вітання, яке б так зворушувало душу Святою Радістю, як оці двоє слів: ХРИСТОС ВОСКРЕС! І це зрозуміло: всі люди окремо одне від одного, хоч би й як любили одне одного, але Христос Господь не тільки з нами, а і в нас, в душах наших, як і сказав: „перебувайте в Мені, а Я в вас". (Ів. 14: 20; 15:4; 17:23).

Ми, християни, не окремо від Нього, хоч і Бог Він Єством Своїм, бо Він одягнувся в наше єство, щоб деякий час пожити серед людей, як людина, але Духом вселився в кожного віруючого, як і сказав через пророка: „Вселюся в них і перебуватиму в них". Тому, коли Він, перемігши смерть, ВОСКРЕС, то й нам дав воскресення для вічного життя в Оселях Божих з Ангелами. (Мф. 13, 43; Луки 20, 36). Про це й сказав Ап. Павел: „Як у Адамові ми всі умираємо, так у Христі всі живемо" (воскресаємо) (І Кор. 15, 20; Сол. 4, 13-18). Чому? Бо Бог так полюбив нас людей, каже Христос, що й Сина Свого Єдинородного віддав (нам), щоб кожний, хто вірує в Нього, не загинув, а мав би життя вічне (Ів. 3, 16)). І ми правдиво знаємо із свідчень Його і з діл Його Хто Він. Він СИН БОГА, Він СЛОВО Бога. СИН Єдинородний з самого Єства Бога Отця, Який вічно народжується від Отця, як СВІТЛО від СВІТЛА, БОГ ІСТИННИЙ від БОГА ІСТИННОГО. Так і свідчить Ап. Іоан:

„Знаємо, що (до нас) Син Божий прийшов і дав нам світло й розуміння, щоб пізнали ми Бога Істинного та щоб перебували в правдивому Сині Його, Ісусі Христі. Він є ІСТИННИЙ БОГ і життя вічне" (І Ів. 5, 20).

Тож, Дорогі мої, Бог у своїй невимовній Любові до нас, благозволив відкрити нам всю глибіть Таїни Боговтілення і викуплення нас від гріха, прокляття й смерти через смерть Сина Свого, Христа Господа. Спочатку через пророків (Євр. 1, 1-3), а потім і Сам Він — Син Божий, ясно показав Хто Він, для чого зійшов з Неба і, народившись від Духа Святого і Марії Діви, став Богочоловіком. Тому Святий Ап. Іван, мов би громогласна труба сповіщає на весь світ:

1. „Споконвіку Було Слово, і Слово було у Бога (у Богові) і Слово було Бог. 2. Воно споконвіку було у Бога (у Богові). 3. Все Ним сталося і без Нього ніщо не сталося (з того), що сталося. 4. В ньому Життя було і (те) Життя (то) Світло людям. 5. Світло, яке у темряві світить і темрява його не обняла. 9. Він Світло Правдиве, що освітлює кожну людину, яка приходить на світ. 10. Він був у світі, бо світ через Нього став бути, але світ Його не пізнав. 11. До своїх прийшов, але й свої не прийняли Його. 12. А тим, які прийняли Його, Він дав силу дітьми Божими стати. 13. Бо через віру в Нього вони від Бога народилися. 14. І СЛОВО стало тілом (від Св. Діви Марії) і оселилось між нами (і в нас) і ми бачили Славу Його, Славу, як Єдинородного від Отця, Повне Благодаті й Істини. 16. І від повноти Його ми всі прийняли Благодать на Благодать (дар на дар)."

Якого ж ще більшого вияснення треба нам? Це ж об'явлення Духа Святого устами його. А ось попередні Свідчення Духа святого через пророка Ісаю:

Спочатку слова Бога Отця: „Оце явиться Отрок (Син) Мій і дуже-дуже прославиться, звеличиться і піднесеться. Багато-багато здивуються, як знівечений Він. . . гірше за всяку людину. Багато народів приведе Він до здивування. Наймудрішi закриють перед Ним уста свої, бо побачать таке, про яке ніхто не говорив, і про яке ніколи не чули". (Іс. 52, 13-15). Далі слова пророка, водимого Духом Святим, рос. 53:

1. „Господи, хто повірить тому, що ми говоримо і кому відкрилася сила Господня?

2. Він виріс перед Ним (Богом), як росток із сухої землі (в бідності) і не було в Ньому (особливого) величчя, яке б притягало нас до Нього.

3. Він був пониженний між людьми, Чоловік скорбот. Люди не зважали на Нього. . . і відвертались.

4. Але Він взяв на себе немочі наші і поніс наші болі, а ми думали, що Його покарав Бог.

5. Його поранено за гріхи наші і мучено за беззаконства наші. Кара за гріхи світу впала на Нього і раною Його ми сцілилися.

6. Бо всі ми блукали, як вівці, кожне звернуло на свою дорогу і Господь поклав на Нього гріхи всіх нас.

7. Його мучили, але Він терпів добровільно і не відкривав уст Своїх. Як овечку вели його на смерть і як агнець перед тими, що стрежуть його, мовчазний, так Він не відкривав уст своїх.

8. В пониженні Його від суду Його взято, але хто з'ясує Рід Його? Бо Він відділений від землі живих і за переступи народу Божого потерпів кару.

9. Йому визначили гріб із злочинцями, але Його похоронили у багатого, бо Він не вчинив гріха і не було неправди в устах Його.

10. Але Господу угодно було вдарити Його і віддати Його на муки. Коли ж душа Його принесе Жертву Умилостивлення, Він побачить потомство довговічне, і воля Господня буде виконуватися рукою (силою) Його.

11. На подвиг Душі Своєї Він буде дивитися з задоволенням і через пізнання Його, Він, Праведний слуга Мій, оправдає многих і гріхи їх на Собі понесе.

12. І дам Йому честь між великими (в Св. Трійці) і з сильними (Отцем і Св. Духом) буде ділити здобич (душі спасенних) за те, що віддав життя Своє на смерть і до злочинців причислений був тоді, коли Він поніс на Собі гріхи многих і за грішників став Посередником" (Заступником).

Дорогі мої, що можна до цього ще додати? Ісайя сказав це за 700 років, але наче стояв в суді коло Хреста, і був коли ховали, і свідок Воскресення Христового. Чи не відчуваємо й ми, що тут щось зроблено й для нас? Чи не навертаються у нас сльози вдячности за ту невимовну любов, яку Він виявив ось так безмежно до нас? Так, Він ВОСКРЕС, але не Сам тільки, Він перше вивів із ада Адама і ввесь рід його, коли був „У гробі тілом і в аді душею, як Бог", яких вирвав у сильного (Ісайя 42, 7; 49, 25) із рову чи ями, в якій не було води (Захарії 9, 11; І Пет. 3, 19-20) і яких викупив Він своєю Кров'ю. Це здобич Його, яку він поділив з Отцем і Духом. А нам, знесиливши смерть і винищивши її диявола, відкрив путь через Себе до Отця в Оселі вічного радісного життя (Ів. 14, 2; 12, 26; 17, 24). Ось сила отих двох вогняних слів: Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Якими ж піснями можна висловити ту несказану РАДІСТЬ і Радість Ангелів за нас грішних?

„Небеса достойно веселяться, земля радується. Святкує світ видимий і невидимий, бо Христос Воскрес — Радість вічна.

Нині все наповнилося Світла — Небо і земля і безодня, бо святкує все творіння воскресення Христове. . .

Прийдіть, пиймо пиття Нове, що не з каменя неплідного дивно явлене, а із гробу Христового, що став джерелом нетління. . .

Встаньмо рано і замість мира пісню принесім Владиці і побачимо Христа — Сонце Правди.

Зійшов Ти у глибінь землі і сокрушив окови вічні, що в'язнів держали, Христе, і на третій день, як із кіта Іона, воскрес еси з гробу.

Світися, світися Новий Єрусалиме, бо Слава Господня над тобою зійшла. Радій нині і веселися Сіоне" (Церква Христова). . .

Та чи вистачить хоч і найкращих слів, щоб достойно прославити Господа Спасителя нашого, коли серце горить вдячністю?! Боже, яка це Чиста та Свята Радість!

Але, Господи, чому сатана так ожорсточив серця тих, що відступили від Тебе? Що не тільки самі не відчувають цієї Святої Радости, а навпаки, з страшною ненавистю знову розпинають Тебе клеветою, вірних Твоїх переслідують, Храми Твої руйнують, а над Твоєю Любов'ю та Кров'ю — глузують. Доки ж, Господи? Пожалій тих, що там у царстві богопротивних!

А ми? Нас ніхто не переслідує. Нехай же голос нашої Святої Радости будe голосом до Бога від усього змученого нашого народу.

Христос Воскрес!

Вітаю всіх Вас з глибини зворушеного радістю серця. **Вітайте й Ви, Пастирі, доручену вам паству. Вітайте й ви Брати й Сестри одні одних, до всіх Воістину Воскрес і нам дарував життя вічне.**

Йому Слава з Отцем і Святим Духом навіки вічні.

† Михаїл, Архиепископ.

Дано Р.Б. 1965 в м. Торонто в Катедрі св. Володимира.

Читайте і одні одним передавайте. Добре, коли б прочитали Великодні мої привіти і з минулих років, бо в одному не можна всього вмістити. АМ.

До Всечесного Духовенства, Преподобного Чернецтва та Боголюбивих Вірних Західньої Єпархії

„Богові дяка, що Він Господом нашим Ісусом Христом перемогу нам дав" (І Кор. 15:57)

Христос Воскрес!

Воїстину Христос Воскрес, „якo Переможець, що жінкам-мироносицям сказав: „Радуйтеся!" і спокій дарував Своїм Апостолам, а померлим послав воскресіння".

День Світлого Христового Воскресення — це справді ВЕЛИКДЕНЬ! Цього дня ми святкуємо перемогу життя над смертю, Правди Божої над неправдою, світла над владою темряви, — урочисто співаючи пісню перемоги:

„Христос Воскрес із мертвих, смертю смерть подолав і тим, що в гробах, життя дарував".

Своїм Воскресенням Христос відкрив людям Небо, вказуючи на Небо, як на ту Нову Землю, де вже не буде ні страждань, ні болю, ні скорбот, але де є вічне радісне життя, в якому панує вічна Правда Божа, яка на нашій землі так часто переслідується безбожними людьми, а часом навіть тими, про яких Св. Ап. Павло так каже: „свідчу їм, що вони мають горливість про Бога, але не за розумом" (Рим. 10:2).

Воскресення Христове є не тільки „іншого життя вічного початок", воскресенням після смерти тілесної, але є воно також початком переродження всього людського життя. Своїм Воскресенням Христос у нашу природу влив нову животворчу силу, яка є в стані перемагати зло й неправду та будувати нове, світле й радісне дочасне й вічне життя.

Своїм Воскресенням Христос „відкрив райські двери", а збудовану Ним Церкву, якої ЄДИНОЮ Основою й Головою є Він Сам (І Кор. 3:11; Еф. 2:20; 1:22; 5:23), зробив Скарбницею всіх благодатних дарів, що нам потрібні для достойного християнського життя та приготування себе до щасливої вічности.

Користаймо ж якнайбільше з цієї Всесвітньої-Соборної **благодатної** Скарбниці — Церкви Христової, якої частиною є наша Свята Православна Українська Церква, що своїм відродженням свідчить про невмирущу Правду Божу.

Ідімо своїм рідним церковним шляхом на зустріч Христу-Переможцю, прославляючи Його не тільки величними й радісними співами в наших церквах і домах, але також нашими ділами та побожним християнським життям, згідно з Божими Заповітами.

Розбудовуймо дальше наше церковно-релігійне й культурно-національне життя, заховуючи братерську у Христі єдність й любов, завжди дбаючи про добро один для одного й для всіх (І Сол. 5:15).

Міцно стіймо на сторожі нашої Святої Церкви, єднаймося коло Неї, як Церкви-Матері, оберігаймо її віковічну славу й честь, а Вона допоможе нам плекати й зберігати всі скарби нашої багатої української культури.

З нагоди Світлого Свята Воскресення Христового — Великодня, не забудьмо обдарувати Великодньою „Писанкою" нашу Колегію Св. Андрея в Вінніпезі, якої відкриття й посвячення відбулося минулого року, бо вона має великі фінансові зобов'язання. Колегія Св. Андрея, нові будинки якої побудовані на площі Манітобського університету, це слава нашої Української Православної Церкви. Вона приготовляє достойних кандидатів на душпастирів не тільки для нашої Церкви в Канаді, але також для сусідніх братніх Церков, бо є вона єдиною Високою Богословською Школою поза межами України. Нашою належною до неї увагою та нашими пожертвами допоможімо їй виконувати те величезної ваги завдання, яке вона має перед собою.

Осяяні світлом Христового Воскресення, „просвітімось торжеством, і один одного обіймімо. Скажімо „Браття", і тим, що ненавидять нас, простім все задля воскресіння, і так взаємно:

Христос Воскрес із мертвих, смертю смерть подолав і тим, що в гробах життя дарував".

І нам дарував життя вічне, поклоняємось Його трьохденному Воскресінню.

З цими святими думками й розважанням про врочисте й світле Свято Воскресення Христового — Великодня, сердечно вітаю Всечесніше Духовенство, Преподобне Монашество, Боголюбивих Вірних та Проводи наших старших і молодечих Організацій з Святом над Святами й торжеством над торжествами, урочистим і святим днем Великодня, та бажаю „насолодитися Святом Віри", щоб ніхто не вийшов голодним.

Цей день сотворив Господь, радіймо й веселімось у цей день!

Увійдімо всі в радість Господа свого!

Христос Воскрес!

Воїстину Воскрес Христос!

† Андрей,
Архиепископ Едмонтону й Західньої Канади.

Великдень 1965
Катедра Св. Івана Хрестителя
Едмонтон.

Свято із Свят

Пролинули віки, коли у Вифлеємі в яслах народився Христос.

День Його народження дав початок Великого Свята Воскресіння. І ми святкуємо це Свято рік-річно. Ми, християни, визнаємо Воскресення Христа, святкуємо цю подію з глибокою вірою.

Починаючи від Страсного Четверга, коли читається 12 Євангелій про останні моменти життя і розп'яття Господа нашого Ісуса Христа, переживаємо їх, дарма, що чуємо про них рік-річно.

Витворюється настрій величаво-сумний. Хоч знаємо, що Христос Воскрес!

Мимоволі повстають думки — питання.

— Чому так поступили з Христом? Чи були такі слiпі?

Замість того, щоб радіти, що живуть у часі, коли Син Божий був серед них, і вони могли говорити з Ним дотикатись Його!

То вслід постають інші думки:

— А тепер, у XX ст., як поступав би народ?

Ми знаємо, що Христос Воскрес, а як приймаємо Його?

— Чи не розпинаємо Його знову?

Летять думки в минуле і показують. Так мусіло статись, щоб Син Божий прийшов на землю, одягнувшись у тіло людське, щоб був гнаний, розп'ятий, і щоб воскрес, як було написано. Бо справді! „Не почім була б наша віра і свідчення апостолів". Та й самі апостоли, коли жили розп'яли Христа, а Йосиф з Никодимом ховали Його, розбіглись, мов вівці без пастуха. А зрікся Петро тричі відрікся Христа. Та Воскрес Христос! Свою Воскресенням зміцнив віру апостолів і їх послідовників.

Яка ж була радість, коли в садку Йосифа Армафейського пролунало:

Воскрес Христос!

А ворогам Христа ще більше зачерствіло серце. — Чому? Бо їх серце було недоступне любові, правді, милосердю.

Любили лицемірту, щоб їх величали і кланялися їм. А воїни, тобто книжники, фарисеї, читали священні книжки, розбирали пророкування, прикривались Богом, а одночасно мали злобу на Сина Божого і не прийняли Його.

— А тепер, чи не повторюється історія?! Дарма, що розум людини досягнув до нечуваних винаходів.

Велика П'ятниця, Похорон Христа, протяжний спів, особливо проникають у душу. А так мало, мало вірних приходить в цей день.

Ніч Свята! Церква повна світла. Могутній спів. „Христос Воскрес із мертвих. . ." — розходиться по церкві, котиться надвір, назустріч вітрам і підхоплений ними несеться ген-ген, у світ.

Пахне ладаном, миготить і блищить у сяйві світла Храм. Посередині образ Воскресшого Христа, що не тільки скріпив віру, а переміг смерть і дав нам вічне життя.

Правда перемога і переможе усе, дарма, що люди втікали і втікають від неї.

Чи це не Свято із Свят?

Маргарита Пилипчук.

Докторові Швайцерові сповнилося 90 років

Альберт Швайцер відомий у світі не тим, що має кілька докторатів — медицини, філософії, музики, теології. Він відомий також не головно тим, що він винятково здібний. Він відомий тим, що евангельську вимогу, щоб служити Богові почерез службу людям в ім'я Боже, він здійснює не словами, а конкретною роботою. І так, уже маючи докторати філософій й теології, він навмисне взявся студіювати й медицину, щоб таким чином могти присвятитися самаританській службі.

Альберт Швайцер (німецького походження, уроджений у Франції) 1875 р. заснував у місті Ламбарен (у теперішній мурінській республіці Ґабон в Африці) лікарню, в якій безплатно лікував хворих негрів.

За цю свою самаританську діяльність і за опубліковані ним твори філософського змісту, сповнені ідеєю великої людяности він був відзначений Нобелівською премією.

14 січня цього року йому сповнилося 90 років; з цього 40 років він вибув в Африці на ниві своєї самаританської праці, яку й продовжує.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границю — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,
Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЗА ХРИСТИЯНСЬКЕ РОЗУМІННЯ „МУЧЕНИЦТВА" І „ГЕРОЇСТВА"

„Воскресення День, — Веселімся, люди!"

Хто не знає суті Християнства, тому напевно трудно зрозуміти, як у наших часах — у часах досі найбільшого переслідування Християнства і християн — Св. Церква Христова Православна може взивати своїх вірних на Великдень словами: „Воскресення День, — веселімся, люди!"

Але хто цього не розуміє, тому ще труднійше збагнути суть того факту, що перші християни з радістю йшли на муки за своє ісповідування Христа.

Після того, як замучений Христос воскрес, духова радість назавжди залишилася невід'ємною частиною самої суті Християнства. Отже Християнство — це релігія наскрізь оптимістична; тобто, розпука, одчай, зневіра, голошення терпінь, самореклями мучеництва і т. п. — усі ці й тому подібні явища суперечать самій істоті Християнства, отже вони не християнські.

Такі життєві випробування, які нехристиянин сприймає як своє велике терпіння, християнин подібні випробування, — навіть якщо б його мучили, — переносить як „звичайне" явище, немов якийсь „сірий" щоденний випадок; він не вважає себе ні за героя, ні за жертву, ні за мученика.

Хоч як погани переслідували й мучили перших християн, але в Св. Євангелії це не є реклямове як мучеництво. Хоч як жорстоко погани знущалися над давніми християнами також і після возвесення Христа, а вже особливо масово мучили їх у Римі, то однак християни і тоді не величалися своїм мучеництвом. Свої терпіння за Христа вони вважали не за терпіння, а за душевну радість — що Бог удостоїв їх тієї великої ласки здати найбільший практичний іспит своєї віри. І не самі вони проголосилися мучениками, а вже пізніше проголосила їх ними Церква. Однак Церква проголосила їх мучениками лише для ствердження самого того факту — що вони мученниками були. Церква чинить це не для ширення якогось „культу мучеництва" для самого мучеництва; не для плекання „мучеництва" з його ганською гордістю, демонічно-понурою розпукою й самореклямою.

У людей слабої або й жодної віри в терпінні появляються різні духові ненормальности. Появляються вони в різній мірі і в різних формах також і в поневолених народів. У нас, українців появилася, між іншим, одиц з того роду ненормальностей, а це — якийсь демонічний культ мучеництва. У медичній психології (патології) одна з духовних недуг називається „масохізм" — це відчування насолоди у своїх фізичних болях. Подібно можна сказати, що ота насолода в „культі мучеництва" — це явище масової духової пошесті масохізму. Хто хоч трохи денебудь терпить, то він уже величає себе „героєм" або „мучеником", чи евентуально величає його таким або група його однодумців, або іноді й ввесь народ. Отже вже доходить до того, що почали шукати нагоди для того, щоб стати „мучеником" чи „героєм" — стати ним не так задля потреби подвигів, як більше задля того, щоб придбати собі марку „героя" й „мученика".

У наших предків не було цієї духової недуги. Коли козака князя Байду-Вишневецького вішали на таку через те, що він не хотів зрадити Віри Христової Православної, і приймяти мусульманство, то він сам і всі інші вважали його поведінку звичайним явищем, — бо ж величезна більшість українців у подібному випадкові поступили б так само, як той козак-князь. Так званий „геройський" вчинок, який іноді вимагає жертви життя, чи мучеництва — це частина звичайного виконання обов'язку кожної такої людини, яка щиро служить даній ідеї.

Але в нас, як видно, зневіра щодо чесної стійкости українського народу, як цілости, дійшла аж до таких крайніх меж, що вже навіть стали вважати за „мучеників" навіть таких одиниць, які не заломилися, тобто не зрадили своєї ідеї навіть тоді, коли.. були у в'язниці! Отже, коли така людина виходить з в'язниці і далі живе собі живо-здорова, то все таки її величають „мучеником" і „героєм"! Ось до чого дійшло убоге, випачене розуміння мучеництва, — воно вилилося в поганський культ „мучеництва" і „геройства". Та й тут зведено його до пародії — від великого до смішного тільки один крок..

Коли в нас уже почали вірити, що „мучеником" або „героєм" є той, хто не заломився навіть у в'язниці, — і через те таку особу розголошують, як „винятково", то тим самим уважають, що решта українців, тобто майже ввесь наш народ, якщо б його ув'язнили, зрадив би своє українство й християнство!

Але в дійсності так воно не є. Мільйони українців — отих „безіменних" селян і інших — у поневоленій силою Анти-Христа Україні щодня, щогодини переносить переслідування, і вважають це щоденною, самозрозумілою справою; і якщо б не ота масова стійність тих „сірих мас", то наша нація вже давно й фізично перестала б існувати.

Це факт, що в нас проголошують „героями" й „мучениками" всяких титулованих осіб, які терпіли чи терплять за свої ідеали далеко менше, ніж мільйони „безіменних" матерів, що їхніх та-

(Закінчення на ст. 5)

ЧОМУ НЕ ПЛЕНАЄМО НАШИХ ВЕЛИКОДНІХ НАЦІОНАЛЬНИХ ЗВИЧАЇВ?

Яке глибоке значення мають українські національно-релігійні звичаї — це навіть збагнула влада СССР. Шукаючи такої кладки, щоб по ній перекинути в душі православних українців безбожницьку пропаганду, влада СССР, особливо почавши з 1964 р., стала послуговуватися українськими колядками, але, звичайно, вона усувае з них релігійні елементи.

Але в українців є не лише кутя, колядки й писанки, — в них є також чудова національна Великодня традиція, що становить собою важливу частину української культури. Сюди особливо належать наші весінянки чи в деяких околицях — гаївки. Це прадавні прекрасні хороводи, які в Україні зберігаються й досі — навіть під гнітом переслідування.

Чому ж провід нашої молоді не подбає, щоб ці важливу частину нашої культури, яку молодь напевно прийме з захопленням, плекати і в Канаді?

ХТО МОЖЕ ПРОМОВЛЯТИ В ІМЕНІ ВСІХ ПРАВОСЛАВНИХ УКРАЇНЦІВ?

Коли одного з митрополитів українців греко-католиків, а саме митрополита Йосифа Сліпого папа Павло VI в січні ц. р. наіменував кардиналом, то деякотрі з пресових органів, що їх видають православні українці, заявили, що „православні українці вважають" митр. Сліпого за найвідповіднішого і найбільш заслуженого між українцями кандидата на кардинала, бо митр. Сліпий був у советській в'язниці, і „не заломився". Усе це дуже гарно. Мило бачити таких єпископів, що хоч їм довелося попасти навіть у в'язницю, а все ж вони не виреклися Християнства взагалі та вірности своїй Церкві зокрема.

Але справу митр. Сліпого згадано лише як найновішу ілюстрацію для ствердження ось такого явища: у нас завелося так, що **хоч** редакція даного журнала чи часописа в дійсності пише лише у власному імені, тобто висловлює лише свій погляд, то одначе вона чомусь заявляе, що це всі „православні українці", мовляв, так думають!

Та ж ні одна з таких редакцій не питала про опінію всіх православних українців, тобто, не робила статистики, загального голосування і т. п., а також не сперлася на голосі Проводу Церкви православних українців.

Можливо, що величезна більшість православних українців у даному випадкові саме так думае, а можливо, що — ні. Але ні одна, ні друга евентуальність ніким не провірена, отже покликатися на всіх „православних українців" — це фікція.

А. Соколів

Порожній гріб

На думку первосвященика Каяфи і тих, що були з ним, Ісус Христос вчинив два величезні „злочини". Перший Його „Злочин" це те, що Він називав себе Сином Божим; другий — повиганяв із святині продавців жертовних тварин і перевертав столи вимінювачів грошей.

Майже всі злочини й провини вважались тоді за порушення закону і карались найвищою карою: карою смерти За юдейським звичаем тому часу людина визнана винною й засуджена каменувалась. Римський був звичай — розпинання на хресті. Підбурена єрусалимська юрба домагалась для Христа кари розп'яття. Умивши руки Пилат погодився. І розп'яли

У неділю, рано-вранці, ішли до Гробу Господнього жінки-мироносиці, щоб виконати останній акт віри й любови; намастити Христове Тіло пахощами, так бо звичай наказував. Треба думати, що йдучи вони знали, яке е тяжке випробування перед ними й напевно страхалися його. Їхні істоти й без того були вже вщерть виповнені невимовним горем... Що ж діятиметься з ними, коли побачать безвладне мертве Тіло свого улюбленого Вчителя?

Чекала жінок-мироносиць ще й іншого роду трудність. Вони бачили, що Христа положили до гробу, висіченого в скалі, а вхід до нього забарикадували великим каменем. Застановлялися: Хто їм того камеия відвалить? Чи матимуть можливість увійти до гробу?

Прийшовши побачили: камінь відвалений, гріб порожній.

Слова забідні, щоб можна було з усією докладністю передати ними глибину скорботи й знесилюючого горя Марії Магдалини. Стояла вона коло порожнього гробу й безутішно плакала, бо — „взяли мого Господа й я не знаю де положили Його."

Де ж ділось Тіло Ісуса Христа?

На це питання вичерпну відповідь дае нам Св. Писання і зводиться вона до двох слів: Христос воскрес. І все ж таки воскресіння Христове, оця основа нашої християнської віри, багатьома квестіонується.

Розгляньмо кілька очевидних доказів воскресіння Христа окремо, не враховуючи Його появи апостолам і іншим своїм послідовникам.

Насамперед: Чи можна приймяти за ймовірне, що жінки-мироносиці помилилися, що іншого гробу прийшли як сугерує недовірливий? Ні. Така помилка була б виключна на протязі кількох годин. А втім, сама вже теорія, випродукована Синедріоном, неначе б то учні Христові прийшли вночі й викрали Його Тіло, помилку таку виключае.

Факт, що на протязі дня навернулись до Христа й увірували тисячі єрусалимського люду свідчить, що шахрайська та теорія ніякого успіху не мала. А якихсь історичних підстав для твердження, що юдеї першого століття були легковірніші ніж сучасні люди ми не маємо. Для правовірних юдеїв найтяжчою річчю на землі було повірити, що розп'ятий „злочинець" був очікуваний Месія. Тільки якийсь незвичайний могутній акт Бога міг переконати їх і утвердити, що Ісус Христос був саме Той, про Кого Мойсей і пророки писали. І акт такий стався.

В істоті своїй згадана теорія Синедріону це була дуже кволя суґестія, вельми невдала спроба фізичною виходу зо скрутного становища. Задоволила вона думаючих юдеїв тоді не більше, ніж задоволяе думаючих людей тепер. Бо й справді: Які могли бути мотиви для викрадення й переховання Тіла? Адже ж Пилат дозволив похоронити Христа в пристойний спосіб, що Йосип з Ариматеї разом з Никодимом і зробив. Хто ж з послідовників Христових зважився б після того порушити відпочинок свого Вчителя? Хто з них осмілився б зневажити й збезчестити місце гідне пошани?

Апостоли не могли того зробити Вони в страсі й у відчаї розбіглися з місця Христового розп'яття. Не могли вони, ризикуючи своїм власним життям, завтакувати варту, обезброїти її й обезладнити та решти діла довершити. Уже сама варта при гробі виключае змову учнів Христових викрасти Його Тіло.

Хтось може висунути припущення, що Христос не вмер, що Його живого положили до гробу. У такому випадкові тому комусь зараз таки повинно набігти питання: Чи можливо щоб римський сотник, вояк, що в житті своєму бачив багато мертвих людей, помилився? А він же доніс Пилатові, що Христос умер.

А якщо б і помилився, якби й справді Ісус Христос тільки знепритомнів: Чи можливим було б для когось з отого переністі такі жахливі тортури, втратив стільки крови, впродовж довгих годин був прицвяхований до хреста й списом проколений, чи повторюю, можливим було б для когось після всього того прийти до притомности (якщо не був мертвим), віднайти в собі стільки сили щоб відвалити від входу великого каменя і непоміченим вартою вийти з гробу й відалитися?

Залишається ще можливість, що сама варта винесла з гробу Тіло Христове, або зробив це за її співучастю хтось, післаний Пилатом чи Синедріоном. Хтось, скажімо, хотів витворити фальшиве враження, що Христос воскрес, а потім, представленням Його Тіла, цілу справу здискредитувати й знеславити. Але так не сталося. Проповідуючи, апостоли не тільки вказували на порожній гріб, вони рішучо й впевнено твердили, що Христос воскрес. Однак, як протидоказ твердженню апостолів, їхні опоненти ані ім, ані народові мертвого Христа не показали.

Апостоли сповіщали народ що вони та інші вибрані свідки бачили прославленого Христа, не приману — тільки істоту з тіла й крови; бачили Господа свого, що був розп'ятий і похований, живого. Він дихав, говорив, їв з ними і можна було доторкнутися Його. Усі ті явища юдеї легко могли б відкинути як видіння хворої уяви, якби факт, що гріб знайдено порожним не був загальновідомим.

Порожній гріб збентежив Христових ворогів, це був початок усіх їхніх турбот.

Розп'яття Христа — не поразка, це була монументальна перемога, це була в найвищій своїй формі любов,.. Ісус Христос, Син Божий, прийшов на землі в образі людини щоб зробити все, що потрібне для спасіння світу; зробити все те, чого людям самим собі зробити не можливо.

Христос Воскрес!

Воскресення День, —

„Хто побожний і боголюбивий, нехай насолодиться з цього врочистого і Світлого Свята. Хто слуга благорозсудливий нехай увійде в радість свого Господа. Хто працював для Бога самовідречено і постив, нехай прийме сьогодні нагороду. Хто від години першої, тобто змалку працював для Бога, нехай отримае сьогодні заплату, яку заробив. Хто по третій годині став до Божої праці — і той нехай, дякуючи Богові, радісно святкуе. Хто в годині шостій став до праці — і той хай не мае ніякого сумніву, бо йому ні в чому не буде відмовлено. Коли хтось у дев'ятій годині вдався до Бога, то й той ні в чому нехай не сумнівається, нічого не лякається, бо він нічого не втратив. Навіть той, хто наспів тільки на годину одинадцяту, і той нехай ні трохи не боїться, що спізнився, бо Милосердний Владика приймае останнього, як і першого"... (Іван Золотоустий).

Просвітімось усі!

За християнське розуміння...

(Закінчення з ст. 4)

ких же „безіменних" дітей сила Анти-Христа мучить і мордуе за Христа й за Україну. Отже, виходить так: „Коли їхав пан на войну, грали йому сурми збройні; коли ж їхав хлоп на войну, то верба лиш шелестіла", і навіть пес за ним не гавкнув... Таким чином силі Анти-Христа дається, хоч і несвідомо, такі аргументи в руки, що, мовляв, у християн є так, що „мученики" і „герої" — це лише привілей панів. На жаль, так воно і є, — але сила Анти-Христа фальшиво голосить, що, мовляв, так воно е в Християнстві. Ні, так воно е лише між псевдо-християнами. Християнство (не псевдо-християнство) е у своїй суті настільки скромне, що всякі гоніння на нього за Христа вважае не за терпіння, не за „муки", а за виконання звичайного обов'язку — виконання в такому ж душевному радісному настрої, в якому кожен християнин (не псевдо-християнин) вийшди перебуває, задивлений у Воскресшого Христа.

З цієї нагоди підкреслюемо, що як Церква Христова Православна за Апостольських часів усіх без винятку християн уважала за святих (а це сказано у Св. Євангелії), так і мільйони українців оті сірі „безіменні маси", завдяки яким в Україні серед великих переслідувань зберігається Християнство і українство — всі вони фактично е мученниками, і героями, бо вони свідомо й добровільно терплять за Христа і за Україну, але вони самі себе за таких не мають і цим не лишаються, не величаються, а це значить, що вони розуміють цю справу дійсно по-християнському

То так навчае нас Церква Христова Православна, і це вчення реально виникае з того факту, що Христос воскрес Ми глибоко віримо, що в цей Великий День воскресне також і Віра Християнська в душах тих людей, в яких вона була замучена всякими сумнівами, розпукою, зневірою, песимізмом.

Христос Воскрес!

ПРОГРАМА НАРАД ТРИНАДЦЯТОГО СОБОРУ Української Греко-Православної Церкви в Канаді 22–24 травня 1965

1. Реєстрація делегатів і гостей.
2. Відкриття Собору — Блаженнішим Владика Митрополит Іларіон.
3. Обрання Президії і покликання секретарів Собору.
4. Затвердження Реєстраційної Комісії та обрання Комісій на час Собору: Верифікаційної, Резолюційної, Розмстової, Мотиваційної та ін.
5. Звіти:
   (а) Звіт Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона про загальний стан Церкви;
   (б) Звіт Голови Президії Консисторії — о. Прот. Т. Ковалишина, про фінансово-господарський та організаційний стан Церкви;
   (в) Звіт Контрольної Комісії;
   (г) Звіт Чартерово-Статутової Комісії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.[1])
6. Колегія Св. Андрея у Вінніпезі:
   (а) Справа кандидатів на Священиків.
7. Окружні Церковні Комітети Української Греко-Православної Церкви в Канаді й прийняття їх Статуту.
8. Забезпечення Духовенства Церкви:
   (а) Священичий Допомоговий і Пенсійний фонд;
   (б) Винагородження Священиків;
   (в) Правний стан Священика в нашій Громаді.
9. Роля народньо-церковних шкіл у вихованні молоді.
10. Бюджет на загально-церковні потреби:
    (а) Адміністраційні;
    (б) Виховання Священиків
11. Церковний Орган, підручники й популярна релігійно-церковна література.
12. Справа опіки Церкви над мішаними подружжями та православною молоддю, яка не володіє українською мовою.
13. Стан Православія і сучасні християнські рухи:
    (а) Стан Православної Церкви в Україні;
    (б) Відношення нашої Церкви до сучасних церковних подій.
14. Обрання Голови Президії Консисторії, членів Консисторії, членів Контрольної Комісії, членів Судової Комісії і членів до Дирекції Колегії Св. Андрея у Вінніпезі.
15. Прийняття резолюцій.
16. Інші справи.
17. Закриття Собору.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Оцим повідомляємо всіх заінтересованих, що частина програми нарад Тринадцятого Собору Української Греко-Православної Церкви в Канаді буде доручена до опрацювання десятьом окремим Комісіям, які будуть опрацьовувати слідуючі точки програми Собору:

6(а), 7, 8(а), 8(б), 8(в), 9, 10(а), 10(б), 11 і 12.

Це значить, що учасники Собору будуть поділені на Комісії, кожна з яких буде окремо обговорювати одну з вищезгаданих точок програми Собору. Голови й секретарі цих Комісій будуть обрані наперед; вони будуть звітувати за свої Комісії і предложувати Соборові їхні пропозиції на загальній сесії Собору.

[1]) Попередньо, через недогляд, що точку оголошено неправильно. Точніше, це буде звіт Комісії, що була обрана Дванадцятим Собором УГПЦерков в Канаді 1960 р.

ПРЕЗИДІЯ КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Прот. Т. Ковалишин — голова.
Митроф. прот. С. Герус — секретар.

ПРОЄКТ

Статуту Окружних Комітетів Української Грекo-Православної Церкви в Канаді

1. НАЗВА:

1. Окружні Комітети вводяться по всіх Парафіях Української Греко-Православної Церкви в Канаді, де в Окрузі є більше як одна Громада.

2. Окружний Комітет має таку повну назву: Окружний Комітет Української Греко-Православної Церкви в ..... По-англійському: The ..... District Committee of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada.

2. ЦІЛЬ:

Ціль Окружного Комітету така:

(а) Координувати церковно-громадську працю і подавати напрямні для церковних Громад даної Округи, завжди в порозумінні зо своїм о. Парохом.

(б) У справи духовні Окружний Комітет не вмішується.

(в) Виготовляти, за порозумінням з о. Парохом, порядок Богослужень на цілий рік для Громад даної Округи.

(г) Збирати бюджетні вкладки від Громад Округи для: 1. Місячного винагородження свого Священика; 2. Утримання своєї парафіяльної резиденції; 3. Державної пенсії Священикам; і 4 Священичого Допомогового й Пенсійного Фонду.

(ґ) Допомагати о. Парохові переводити збірки по Громадах на загальні потреби Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

3. СКЛАД ОКРУГИ:

(а) До складу Округи входять усі православні Громади, обслуговані Священиком, що призначений для цієї Округи Проводом Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

(б) Малі Громади, які мають менше 10 членів, приймаються до цього Окружного Комітету на окремих умовах.

4. СКЛАД ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ:

(а) У склад Окружного Комітету входять по два представники, вибрані окремими Громадами, з яких бодай один повинен бути членом діючого заряду Громади. Громаді, яка має в себе понад 100 членів, прислуговує право мати додаткових представників в Окружному Комітеті, а це — одного представника на кожних 50 членів.

(б) Кожноразовий Парох Округи входить в склад свого Окружного Комітету з свого урядового обов'язку і має рівний голос.

(в) Окружний Комітет і Парох Округи працюють у повному порозумінні. Постанови Окружного Комітету без Пароха не дійсні.

(г) Якщо Парафія складається тільки з одної Громади, то в ній стосунки Отця Пароха і Громадської Управи такі самі, як описано тут.

5. БЮДЖЕТНІ ВКЛАДКИ:

Сума бюджетної вкладки для кожної Громади даної Округи встановляється Окружним Комітетом на його Річних Зборах.

6. ЗАРЯД ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ:

(а) Заряд Окружного Комітету становлять такі урядники його: Голова, Заступник Голови, Секретар, Заступник Секретаря і Скарбник. Парох Округи є дійсним членом Окружного Комітету і без його участі постанови цього Комітету не дійсні.

(б) Цей Заряд вибирається з-поміж членів Окружного Комітету на його Річних Зборах.

7. ЗБОРИ ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ:

(а) Річні Збори Окружного Комітету мають відбуватися в місяці листопаді кожного року.

(б) Надзвичайні Збори для полагодження біжучих справ скликаються в міру потреби.

(в) Як Річні, так і Збори Окружного Комітету скликаються Зарядом його в порозумінні з о. Пароxом. Збори, без участі о. Пароха, не дійсні.

8. КВОРУМ:

Для винесення повноправних і обов'язуючих рішень потрібно, щоб на Зборах Окружного Комітету була зарепрезентована більшість Громад Округи, і щоб на них був о. Парох.

9. ВИПЛАТИ:

(а) Голова й Скарбник Заряду Окружного Комітету є управненні здійснювати виплати біжучих рахунків. Всякі виплати робіть чеками.

(б) Непередбачені видатки можуть бути виплачені до висоти $100.00 на протязі одного бюджетного року.

(в) Непередбачені видатки понад $100.00 річно можуть бути виплачені тільки за рішенням Зборів Окружного Комітету.

10. КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ І ПРОВІРКА КНИГОВОДСТВА:

Книговодство й фінанси Заряду Окружного Комітету провіряє Контрольна Комісія, вибрана Річними Зборами Окружного Комітету в складі трьох осіб.

11. ГОСПОДАРСЬКИЙ РІК:

Господарський рік для Окружного Комітету замикається днем 31-го жовтня.

12. ПОПРАВКИ:

(а) Поправки або додатки до цього Статуту можуть бути вношувані й приймані на Річних Зборах Окружного Комітету звичайною більшістю голосів, а на цих Зборах повинні бути зарепрезентовані всі Громади Округи, і повинен бути о. Парох.

(б) Усі поправки Заряд Округи вислає до Консисторії на затвердження.

ПИСАНКА

на Колегію Св. Андрея в Вінніпезі

Поточний академічний рік (1964-1965) буде відзначений в історії Колегії Св. Андрея як такий, що в цьому Колегія, асоційована з Манітобським університетом, почала своє існування й працю на площі цього університету.

На основі досьогочасного досвіду можна сказати, що, якщо Колегія буде заповнена студентами (а щодо цього тепер сумніву вже немає), вона зможе сама себе утримувати.

Це значить, що всі видатки у зв'язку з адміністрацією Колегії, — тобто опал, світло, вода, телефон, провізити та оплата працівників Колегії, за винятком професорів Теологічного факультету, — можна буде покривати із студентських оплат за харчі й помешкання.

Але треба пам'ятати, що крім адміністраційних видатків Колегія ще має великий довг, який вона зобов'язана сплачувати піврічними ратами. Виринає отже питання: Звідки ці гроші, потрібні на сплату довгів, має Колегія брати? Відповідь на це тільки одна: **Їх мусять складати, у формі добровільних пожертв, вірні нашої Церкви та взагалі всі ті, кому дорога Колегія і та робота, для якої вона покликана, а** саме: виховувати священиків для Української Православної Церкви, давати релігійно-моральне та національне виховання студентам, які будуть у Колегії перебувати, провадити Курси Українознавства та взагалі бути огнищем і осередком української православної науки не лише в Канаді, але у вільному світі взагалі; іншими словами, провадити ту роботу, яка конечно потрібна для збереження і розвитку нашого релігійного й культурно-національного життя в Канаді, бо без цього ми могли б безслідно пропасти в чужому морі.

Тому, що на цьогорічні рати Колегія фондів ще не має, Дирекція Колегії оцим проголошує з нагоди Великодніх Свят спеціяльну збіркову кампанію на Будівельний фонд Колегії під гаслом: **„Писанка на Колегію Св. Андрея в Вінніпезі".**

Увесь прихід а кампанії призначений виключно на сплату довгу за нову Колегію, тому проситься як усіх поодиноких православних українців, так і всіх вірних Української Православної Церкви взагалі, а зокрема — всі наші Церковні Громади й світські організації широко включитися в цю кампанію, і своїми пожертвами причинитися до її повного успіху.

В українців є гарний і повний символічного значення звичай, обдаровувати одних одними під час Великодніх Свят крашанками (писанками). Не забудьте ж обдаровати цього року писанкою також і Колегію Св. Андрея в Вінніпезі взамін за ту роботу, яку вона для нашої Церкви та взагалі для українського народу робить і буде дальше виконувати.

Писанка — це символ життя, символ відродження... Колегія Св. Андрея, як одинока того роду українська православна інституція, є одночасно і символом і знаряддям-запорукою нашого **релігійного, освітнього й національного відродження**, і, як така, вона заслуговує на якнайбільшу підтримку з боку української спільноти. З нагоди надходячого Світлого Празника Воскресення Христового не забудьте і не відмовте обдарувати Колегію Св. Андрея **писанкою-пожертвою** на її потреби.

При цій нагоді члени Дирекції й Управи Колегії Св. Андрея в Вінніпезі бажають всім Фундаторам, Основоположникам, Ктиторам, Членам і Жертводавцям Колегії, Його Блаженству Митрополитові Іларіонові, Священному Єпископатові, Консисторії, Духовенству та всім Вірним Української Православної Церкви Веселих Свят Воскресення Христового, і вітає їх радісним привітом:

Христос Воскрес!

Листи й пожертви висилати на адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
Winnipeg 19, Manitoba

Теологічний факультет Колегії Св. Андрея в Вінніпезі

(Декан факультету — Його Блаженство Митрополит Іларіон)

На Теологічному факультеті Колегії Св. Андрея існують КУРСИ БОГОСЛОВІЯ для кандидатів на Священиків Української Православної Церкви. Курси тривають чотири роки й, по успішному закінченні їх, абсольвент отримує ступінь Ліценціята Теології. — Вимоги вступу на ці курси такі самі, як і на Манітобський університет, тобто дванадцята кляса середньої школи (Senior Matriculation), або освіта рівнозначна з цим. — Академічний рік починається 15 вересня й триває до 15 травня наступного року.

ОПЛАТИ:

За науку, річно	$300.00
Касція	10.00
Студентська організація	10.00
Бібліотека	5.00
Асекурація проти нещасливого випадку	5.00
За харчі й помешкання в Колегії:	
В особовій кімнаті, тижн.	19.00
В подвійній кімнаті, тижн.	17.00

За аплікаційними формулярами й додатковими інформаціями вдавайтись на адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
Winnipeg 19, Manitoba

Студентська резиденція Колегії

Українські студенти й студентки університету — як Літніх, так і Зимових університетських курсів, а також студенти й студентки Учительського Семінара на кемпусі Манітобського університету — можуть мешкати й харчуватися в студентській резиденції (гуртожитку) Колегії Св. Андрея:

Оплати такі:

Харчі й помешкання в особовій кімнаті — тижнево	$19.00
Харчі й помешкання в подвійній кімнаті — тижнево	17.00
Касція	10.00
Асекурація проти нещасливого випадку	1.00

За інформаційними формулярами і за додатковими інформаціями писати на адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
Winnipeg 19, Manitoba

КУРСИ САДІВНИЦТВА в Колегії Св. Андрея

У місяці березні ц. р. в новіх будинках Колегії на площі Манітобського університету відбулися **Вечірні Курси Садівництва.**

Викладн відбувалися кожного вівторка та четверга в одній із викладових заль Колегії від год. 7.30 до 9.30 вечора і тривали на протязі трьох тижнів від 9-го до 25-го березня 1965 року.

Курсами провадив широко відомий спеціяліст від садівництва **п. Олександер Гудзяк,** який працює при садівничому відділі з ділянки рослинознавства при Манітобському університеті.

Викладн п. О. Гудзяка обіймали такі предмети:

1. Розиножування рослин з насіння та іншими способами.
2. Садження, пересаджування та догляд.
3. Щеплення молодих дерев та перещеплювання старших.
4. Плекання кімнатних рослин.

Крім докладів були також практичні заняття для всіх курсантів, яких було 14 осіб. Учасниками курсів були мужчини та жінки і всі багато скористали в тих безплатних викладів, які проходили на високому рівні.

Закінчення **Вечірніх Курсів Садівництва** відбулося в неділю, 28-го березня ц. р., де від імені всіх присутніх Вельмишановному викладачеві п. О. Гудзякові висловив сердечну подяку та вручив дарунок п. А. Павлик.

Учасник.

Ще про білоруського архиєп. Сергія

До справи збліження з грецьким архиєп. Фотієм

Часопис „Беларускі Голас" подав був, що білоруський православний архиєпископ Сергій „перейшов до греків", (Цих вістку „Бел. Голасу" „Вісник" відтворав у числі за 1. 3. 65).

Знову ж з інших джерел довідуємося, що архиєп. Сергій — голова Білоруської Автокефальної Православної Церкви не перейшов до греків, а тільки є в молитовному єднанні з грецьким архиєпископом Фотієм (Архиєп. Фотій не підлягає ні Константинопольському Патріярхові, ні голові Церкви в Греції — Р. Б.).

В. Будзиновський

ДО ВІРИ БАТЬКІВ

(Історичне оповідання)

(Закінчення)

Лущинський прикував одному коневі пріора пістолю до голови і гукнув стрій. Зараз по тім гукнув другий стрій, бо Гаварецький випалив у голову другого коня.

— Здурів, сказився! — кричав пріор. — Застріляв такі коні. Та я ними ще хотів заїхати до гроду. Маю дуже важну оружку.

— З моїми кіньми вільно мені зробити що схочу. Вам вільно застрілити ті коні, які приведуть вам від мене. Не станеся ніяке нещасте, як до гроду прийдете трохи пізнійше. Ми там снижемо, що ви ідете до них, нехай дождидають вас. Бо ми також до гроду. Ми витягнули в домовини Липського його завіщане і саме тепер ідемо вписати в книги. Пильнуйте тут, щоби хто не злупив шкіри з коній, бо як шкіри пропадуть, то не дам моїх коній. Бувайте здоровi!

Коні шляхтичів запороли землю копитами і по хвили вони щезли з очей пріора.

Пріор післав візника до найбільшого двора, щоби позичив пару коній. До гроду надіхав аж тоді, коли завіщане Липського вже було вписане і оба шляхтичі доїздили з поворотом до двора Липських.

Розказали Марійці, що сталося приекти надтягнути завтра з підмогою і поїхали домів.

В ночи Марійка вислала в сторону містечка звідунів. Коли стало зоріти, надбіг один звідун і сказав, що на дорозі від міста знялися клуби куряви.

На вигоні коло двора стояла велика юрба озброєних хлопів з села Павла. Марійчині хлопи не всі зійшлися. Деякі потерпали, що стара пані таки виграє. отже боялися пхати пальці між двері. Марійка сіла в коляску і виїхала в сторону міста. За нею рушила товпа народу під проводом Панька. На межи села коляска задержалася. Народ станув великим півкругом по обох боках дороги і на дорозі за коляскою.

— Іде підмога! — крукнув хтось.

З гори ліворуч спускалася велика сила озброєного люду. Попереду Гаварецький. З ліса по правім боці дороги вирнули гайдуки з мушкетами, та хлопи з ціпами і топорами. Між ними Лущинський. На краю ліса уставляв гарматy.

Від міста котилися клуби куряви, що раз близше і близше. Коли вітер задув поперек дороги і відкотив туман, показалося яких пятьдесять гайдуків. Посеред них в ридвані пріор, за ним шість возів черниць. Позаду їшли два вози, кождий з одною гарматою.

Марійка приказала народови стояти на місци, а сама поїхала пріорови на зустріч.

— Що се значить, божевільна? — крикнув пріор. — Ти мене в гроді випередила, але се тобі не поможе. Грамота твоєї мами також виписана. Суд присудить маєток тому, що буде його мати в руках. Але, хоч би й присудив тобі, то таки не виграєш, бо ніхто не обстане за тобою... не дасть тобі тілько гайдуків, кілько треба, щоби з двора вигнати гайдуків кляшторних.

— До мого маєтку доберешся хиба по трупах тих, що навкруги мене. Бачиш, кілько їх?

— Доберуся по трупах!.. Гей, люди! — крикнув. — Стягати з возів пушки!

— Твої гармати ще на возах. Заки їх стягнуть і уставлять, буде по тобі. Наші гармати вже наряджені. Подивн ся, що стоїть там під лісом. Гармата роззявила свій писок просто до тебе. Одно моє слово, і твою колясу засипле град картачів. Замість іти до мене по трупах, сам ляжеш трупом!

По сих словах візник Марійки завернув коляску і поїхав за фронт.

— Назад, до міста! — крикнув Лущинський до пріора і приступив до гармати з западеним льонтом. — Як до „три" не завернеш, випалю.

Пріор став роззиратися. Аж тепер побачив, яка сила виступила проти него. Бачив, що не переливки.

— Раз! — Лущинський крикнув.

„Два" не потребував говорити.

— Завертай! — пріор гукнув візникови до уха. — Рушай!

Коли візник рушив, пріор підвів ся, відвернувсь, поглядів в сторону Марійки пястуком і крикнув:

Анатема!

- - Нехай і так, — відгукнула ся Марійка. — Нехай буде анатема, але на голову апостола ненависти!

Марійка вернула домів. Гаварецький і Лущинський ще лишилися, обсаджуючи своїми людьми всі доріжки і всі стежки, які вели до села Марійки. Се уважали за потрібне на случай, колиби пріор таки не покинув намір наскоку на двір Марійки.

Скоро коляска Марійки вїхала на подвіре, вона зіскочила, ще заки коляска стануда, і пустилася до хати, в котрій лежав недужий. На порозі зійшла ся з лікарем, котрий саме тоді виходив з хати.

- Ще жие? — Марійка спитала.

— Жие і буде жити.

Лише не йдіть тепер до него, йому потрібний спокій.

Павло справді подужав і скоро приходив до сил. Хоч спокійну до недавна хату мати перемінила в пекло, донька вже не дала себе загулюкати. В неї вибили ся на верх і кермували її поведенем залізна воля і послідовність її покійного батька. Вона сама, непитаючи мами, визначила день шлюбу.

***

— Скорше осліпну, ніж моїми очима побачу на шлюбнім коврі перед попом мою доньку з шизматиком! — сказала мати і день перед шлюбом Марійки виїхала з села. Поїхала просто до кляштору, котрому записана була маєток своєї доньки.

— Черниці, правда маєтку, не дістали, бо безбожні шизматики шаблями і гарматою прогнали пріора, то всеж таки орден знає, чи золото і срібло, яке я везу, не має більшої вартости, ніж маєток доньки. В монастирі буде велика радість, коли почують, чого я приїхала.

Так думала вдова Липська, коли її ридван віхав в монастирське подвіре і вона зголосила ся до ігуменині.

— Вибачте, — привітала її ігуменина — але зараз на вступ! мушу спитати, що ви привезли з собою на жвалу Божу?

— Себе саму привезла. Хочу до смерти хвалити у вас Господа. Я вам записала маєток. Як виграємо в суді, то й ціле село дістанете.

Ще раз вибачте, але процес богато коштує... Вислід сумнівний. Ще й вигравши в суді, треба взяти маєток наїбалею, мушкетом і гарматою. Як маєток вже буде в руках наших гайдуків, то... ви і тоді не трудіть ся аж сюди до нас, бо ми перейдемо до вашого двора.

— Я не з голими руками. Везу два вози золота в срібла.

— Я жартувала донечко...

— І я жартувала, матечко. — Липська відповіля, тремчучи з досади. — Нині шлюб Марійки. Вертаю зараз, щоби поспіти на час та щоби люди не казали, що я відстала від доньки і від віри моїх батьків.

— Пекло, смола, сірка і огонь вічний!

— Пусте! Нехайби й на дні пекла, кобн тілько в купі з моїм родом!

Отець Михаїл

РОЗМОВА З ВІРНИМИ

ПИТАННЯ і ВІДПОВІДІ

„Чи в нашій Православній Церкві може практикуватися „загальна сповідь" так, як це практикується у протестантів?" (Православні вірні).

Православна Церква **ніколи** не мала „чину загальної сповіди". Загальна сповідь основується на понятті, що людина може покаятися в серці, не висловлюючи своїх прогріхів, і отримує від Бога прощення провин. Це правда, що милосердний і добрий Господь Бог може простити людині, яка кається в серці. Але це далеке від **Таїнства Покаяння**, що дане нам з волі Божої. (Див. Вісник з 15 бер. 1965, ст. 10).

Для чого Господь наш Ісус Христос доручив Святим Апостолам власть, кажучи: „Прийміть Духа Святого! Кому гріхи простите, — простяться їм, а кому затримаєте, — затримаються!"? (Ів. 20: 22-23). Св. Августин (к. 4 століття) навчає про покаяння і вказує, що питання серед нас не в тому „як Бог може діяти", а в тому **„як Він велів діяти"**. Василій Великий порівнює сповідь до тілесної хворости, що потребує лікування, і заключує: „сповідь гріхів має бути перед тими, **які мають силу подати засоби лікування"**.

Сповідь — це одна частина Таїнства Покаяння. До Таїнства Покаяння належить **покута й розрішення**. За прикладом науки Св. Василія, питаємо: „Як може лікар подати засоби лікування хворому тілу, а Священик засоби лікування хворій душі, коли про хворість не чув і не знає?" І знову питаємо: „Як може Священик пробачити розрішення в Таїнстві Святого Покаяння?: „Господь і Бог наш Ісус Христос, Благодаттю і щедротами Свого Чоловіколюбства, нехай простить тобі, сину (чи: дочко), (ім'я), всі прогріхи твої. І я, недостойний ієрей, Його владою, мені даною, **прощаю й розрішаю тебе від усіх гріхів твоїх**, во ім'я Отця, і Сина, і **Святого** Духа, амінь." Як же можна розрішати того, кого Священослужитель **не знає і не чув?**

Відомо е, що з найбільшою обережністю, й у день сильної небезпеки, й в особливій потребі, Архиерей, силою своєї духовної влади, може поблагословити **причастити** членів Церкви Святим Таїнством Тіла й Крови Господнього, **без довершення** звичайного Чину Покаяння, **як одноразову конечність**.

У Православній Церкві можна голосити лише Православну науку, звершувати лише Православні Богослужби й Православні Таїнства.

(Далі буде)

Father Michael,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Вклонімось Матері!

(Із збірки світлих думок про Матір)

Коли людину спіткає якесь лихо і воно приносить тяжкі страждання душі, то в цей час народжуються найбагатодніші почуття. В час таких страждань людина мріє про щось вище від повсякденного. Людину в цей час якась надприродня сила штовхає на такий крок, що він міг би бути корисним для близьких рідних, а то й для всього людства.

Ось так, Анна Джервіс з Філядельфії, коли невблагана смерть 1908 року забрала її матір, — вона так тяжко переживала свою втрату, що вирішила звернутись з проханням до людства Світу, щоб визначити один день в році для вшанування матерів і цей день назвати „Свято Матері". У цей день, щоб діти, — малі, чи й дорослі, — урочисто виявили свої найкращі душевні почування до своєї мами; щоб нагадали своїй мамі, що їх любов до неї є свята і непорушна; щоб в цей день кожен обласкав, зігрів маму своїм душевним теплом.

Треба сказати, що культурна, свідома частина людства зрозуміла закличі Анни Джервіс і прийняла його. Обумовлено відзначати „Свято Матері" в день другої неділі місяця травня. Не даремно такий день визначили. В цю пору тварини і рослини особливо переживають радісне життя, бо до них знову повернулася Мати-Весна. Так радіють завжди діти, коли з ними є рідна мама.

У світі все змінлнає, не змінлива лиш любов матері. Вона завжди була, завжди є і завжди буде. Вона безконечна, як безконечний Богом створений світ. Любов матері почалась від нашого народження і без утоми продовжується до нашої смерти. Коли ми вже й дорослі, то любов матері, її болі за наш добробут, за наше щастя й тоді не припиняється. Малий, чи старий; бідний, чи багатий, — кожна свідома людина почувається вповні щасливою лиш тоді, коли її огортає любов рідної матері, і ніякі багатства, ніякі розкоші заступити любов матері не зможуть. Хтось розумно так висловився: „ні брат, ні сестра, ні друг — ніхто не замінить рідної матері". Ці слова правди святої ніхто не повинен зневажати, бо сам Бог для Матері дав місце на землі, і ніяка людська сила, ніякий людський розум не зможе зрушити Матір з її місця. Але й вона, Мати, мусить відповідати перед Богом за своє „материнство". Вона є учителькою й порадницею для своїх дітей; вона, Мати, повинна виховати у своїх дітей розуміння про добро і про зло. Мати повинна нести в родинному житті тягар виховання своїх дітей. Виховати в дітей любов до Бога; послух і любов до своїх батьків; взаємну любов між собою; любов до правди і добра, — це тяжка праця, але почесна. Мати, яка виконує це, виправдає себе перед дітьми, перед усією своєю родиною. Кажуть: „Блаженний, хто бачив ангола". Мати, яка себе „бачила", яка себе пізнала, — завжди знайде своє місце у родині, серед своїх дітей, і таку матір не тільки будуть любити її ж діти, і вона буде гарним прикладом для них, а така мати буде взірцем для тої Матері, яку тепер святкує людство.

Усі люди мали, або мають своїх матерів. Але не всі матері однаково виявили, чи виявляють любов до своїх дітей. Багато матерів зуміли виховати з своїх дітей великих мужів, і людство їх ніколи не забуде і завжди буде вдячне їм. Але є й такі матері, що своєю нерозважною любов'ю із своїх дітей зробили духовних калік, духовних жебраків, а то, навіть, і злочинців. А скільки е нещасливих випадків з дітьми і взагалі в родині, коли матн не виконує свого материнського призначення? Лише діждавши дорослих дітей, з їхньої поведінки мати побачить, що добре вона їм прищепила. Але тоді запізно вже буде щось виправляти.

В цьому році „День Матері" припадає на неділю 9-го травня. В день 9 травня будуть литись сльози радости, сльози подяки Тій, до кого в часи душевних страждань, — навіть і старша людина, — переноситься своєю думкою.

Нехай же Всевишній допоможе Матері у її тяжкій праці з дітьми. Матерям усього світу слава!

Свящ. Юрій Ягодський.

КОМУНІКАТ

Об'єднання Укр. Православної Молоді в Бразилії

У днях 28-31 січня 1965 року, в Порто Алегро, Ріо Гранде до Суд, Бразилія, в парафії Святої Тройці на Нітерой відбувся черговий 3-й З'їзд молоді Української Автокефальної Православної Церкви в Бразилії.

З'їзд відбувся при участі 57 делегатів з різних молодечих організацій при парафіях та при участі багатьох гостей з місцевої й інших парафій УАПЦ в Бразилії Нарадами З'їзду керував Референт Молоді при Генеральному Церковному Управлінні, п. Степан Плахтин, а секретарювали панна Марія Дейнека і п. Євген Когут.

З'їзд затвердив статут та покликав до життя Об'єднання Українсько-бразилійської Православної Молоді в Бразилії, що дітяме як самостійна організація православної молоді в системі організацій УАПЦ в Бразилії.

З'їзд зверпув особливу увагу на виховання молоді і збереження її для нашої Рідної Церкви та спільноти. Окрему увагу приділено справі співпраці організацій української православної молоді у вільному світі і в цьому відношенні доручено Центральному Органові ввійти в контакт з проводами існуючих організацій та робити заходи до скликання світової конференції православної молоді. Коли молоді належить майбутнє - вона мусить працювати об'єднаною, щоб перебрати духовні і матеріяльні надбання своїх батьків, які, на жаль, ще й сьогодні не є об'єднані в єдиній Українській Православній Церкві. Молоді є чужими причини, які ділять наших батьків, і тому до об'єднання нема перешкод.

Центральний Орган буде робити заходи, аби така конференція-конгрес відбулася ще цього року.

З'їзд доручив також Центральному Органові Об'єднання УПІМБ робити старання до набуття власної відпочинкової оселі на березі Атлянтійського океану, яка б стала також школою для виховання провідників для відділів Об'єднання УПІМБ при окремих парафіях.

В часі З'їзду капелян З'їзду, Всеч. о. Михайло Дембицький, в співучасті о. протодиякона Олександра Ширяєва відправив два Молебні: в наміренні Українського народу та в наміренні учасників З'їзду і одну Панахиду на місцевій Українській площі, біля пам'ятника Шевченкові, за спокій душі Батька Українського народу, великого Тараса.

Таїса Плахтин,
Секретар ЦО ОУПІМБ.

ТРАДИЦІЯ ТОРЖЕСТВЕННОГО СВ.-АНДРЕЇВСЬКОГО АКТУ ЗБЕРІГАЄТЬСЯ ТІЛЬКИ В ДУХОВНІЙ СЕМИНАРІЇ В ОДЕСІ

„По традиціях, в день пам'яти святого апостола Андрея Первозванного — 13 грудня н. ст. — Одеська духовна семинарія щорічно справляе торжественний акт.

Цього року митрополит Херсонський і Одеський Борис (Вік, — р. В.) через недугу не міг звершити празникового богослужения в семинарському храмі і бути присутнім на акті... Напередодні дня пам'яти св. ап. Андрея Первозванного в архиерейській домовій церкві Божественну Літургію звершив ректор семинарії архимандрит Антоній в сослуженні випускників семинарії, що мають священичий сан...

Того ж дня всі наставники й питомці семинарії відправили Панахиду по спочилих архипастирях, наставниках і питомцях Одеської духовної семинарії.

Увечері в храмі Успенського манастиря було відправлено торжественну всенічну; а на другий день вранці після Молебня з водосвяттям — Божественну Літургію з участю всіх наставників і питомців, що носять духовний сан, під проводом ректора семинарії й намісника Успенського манастиря архимандрита Антонія. Проповідь за Божественною Літургією виголосив викладач гомілетики протоиерей Миколай Семенюк (родом з Галичини, — р. В.).

По закінченні Молебня і многоліття викладач, питомці, гості і манастирська братія направилася в приміщення семинарії, де відбувся торжественний акт. Було проголошено звернення митрополита Бориса до питомців Одеської семинарії, в яких архипастир взивав їх до духовної досконалости.

Після рокового звіту інспектора семинарії А. Н. Кравченка, викладач семинарії ієромонах Володимир сказав вступове слово на тему „1000 літ з дня основання Св. Лаври на Горі Афонії".

Опісля відбувся концерт хору питомців Одеської духовної семинарії під проводом викладача співу Н. Г. Варвановського... До дня акту на адресу Одеської духовної семинарії наспіли дуже численні привітні телеграми від архиереїв нашої Церкви і бувших питомців семинарії". (Витяги, в перекладі на українську мову, подано з місячника „Журнал Московской Патриархии" ч. 2, 1964. Москва).

З.Р.В. — Вищеподана вістка — це документ цікавий з того погляду, що в СССР тільки в одній місцевості, а саме — в Одесі, а ще точніше — лише в Одеській духовній семинарії тепер зберігається традиція щорічного урочистого Св.-Андреївського акту. Усі архиереї, включно, Патріярхом Московським, та з цієї нагоди традиційно поздоровляють Одеську духовну семинарію, але ніде більше, крім Одеси, вони не влаштовують Св.-Андріївського Акту. Не проповідував Св. Апостол Андрей у Москві, то заборонено влаштовувати Св.-Андріївський Акт і в Києві, хоч цей Апостол там проповідував. Отже, мовляв, нехай не буде цієї традиції ні в Москві, ні в Києві, а лише в Одесі, — нехай відзначає його сам архиерей Одеський і Херсонський, — адже ж саме там на береги України вперше поставив стопи свої Св. Апостол.

Єзуїт Урусов говорить з центра московського католицтва

Російський князь Урусов (білогвардієць, утікач з Росії внаслідок захоплення большевиками влади) на еміграції перейшов в православія на католицтво і під час 2-ї світової війни був у Римі висвячений під іменем „Андрей" в чині єзуїтів, і був призначений місіонером для російської колонії в Шанґаї (Китай). Він свобідно володіє англійською, німецькою, італійською, французькою мовами. Року 1955-го він основав у Сан Франціско „Російський Католицький Центр", якого він є директором. Положивши свого часу він затрачує на роз'їзди по Америці в відчитами.

Єзуїт Андрей Урусов сказав, що, крім моління за папу, вся решта його Літургії є православною, — подає „Кетолик Сентинел" (18. 12. 64) в Портленд, Орегон, США.

З.Р.В. — Російські греко-католицькі місіонери (католики східнього обряду) мають завдання зберігати якмога більше православних елементів, включно з іхніми східнього вигляду духовними шатами й бородами чи бориділками, щоб таким чином наподобитися до православних, і легше переводити їх у католицтво, — особливо ж у плянованих масових місіях, коли не буде большевицької системи на сході Европи.

„Догмати — це прекрасна річ, але муситься мати дійсну людину"

Декрет II Ватиканського Собору (на його третій сесії 1964 р.) про східні обряди „покликує наш інший світ" (світ східньохристиянський), — стверднв о. Урусов, і додав: „Вишколювання більшости духовенства (латинського обряду) основане на устійнених зразках, які є чисто західними. І раптом вони бачать інші зразки (східні). Але вони не є зразками вишколені, щоб у всьому запримітити людського знаменника.

„Догмати є чудова річ, але муситься мати дійсну людину", — сказав він. „Обряд — це щось таке, що росте разом з культурою, а Церква благословляє його. Усе літургічне життя почалося з життя. Коли рухи (священика на Богослуженні) стають догматичними, то тоді неможливо, що б Богослужения було чимсь природнім", — сказав він.

Так званий „екуменізм" (акція за об'єднання всіх християн під власто папи, — Ред. В.), що його проголосив 2-й Ватиканський Собор у Римі (на третій сесії 1964 р.) полягає в тому, що цей Собор звернувся до християн не-католиків з кличем „доброї волі".

І в цій справі о. Урусов висловився так: „Добра воля, що її тепер викликав Ватиканський Собор" із свого боку мусить „викликати собою гуманістичні зусилля" (тобто зосередитися на людській духовості). „Муситься поширити наші стандарти, щоб усюди запримітити чисто людські ознаки, а вже тоді продавати відповідні ліки. Християнин повинен уміти читати в душі людей, а вже тоді давати застрик евангельської правди", — сказав він.

З.Р.В. — Давні єзуїти твердили, що людська душа — це „табула раса" (латинське: „чиста таблиця"), на якій добрий вихователь чи місіонер може вписати такий світогляд, чи релігію, яку він хоче. А тепер тактики змінилася: єзуїти вирішили до кожної нації, а також до кожної людини підходити індивідуально, щоб побачити якою вдачею і світоглядом записана „таблиця" її душі, а вже відповідно до цього шукати відповідних способів для навертання її на католицтво. Це називається „гуманістичний підхід до людей.

Р. К. Центр отримує 170 совєтських періодників

Російський Католицький Центр у Сан Франціско регулярно отримує 170 різних пресових совєтських періодників (часописів і журналів), де російські католики пильно студіюють їх. На основі цього о. Урусов стверджує факт, що „совєтський режим збільшив переслідування релігії", а це сталося таким способом, що „переслідування тепер інтелігентніше".

Совєтська пропаганда недавно проголосила свій замір „компльетно знищити релігію до 1980 року", — сказав о. Урусов. Комуністи ніколи не може бути чимсь відділений від атеїзму, бо „він оснований на матеріялістичному погляді на життя". (Подано за „Кетолик Сентинел", 18. 12. 64).

З.Р.В. — Крім російського католицького центру в Римі, так зване „Коллеґіум Руссікум", а також центру у Франції, у Фордгемському університеті в Америці і ін., Російський Католицький Центр у Сан Франціско почалося й розростається чергове огнище московського католицтва. На протязі років 2-ї світової війни російські греко-католицькі єпископи (Евреїнов, Катков і ін.) почали також акцію ширення московського католицтва серед української еміграції. Однак в українській пресі немає про це згадок, хоч архиеп. Іван Бучко в Римі пару років тому брав участь у висвяті російського епископа.

Від Всеканадійської Катедри

Радісним привітом „Христос Воскрес" християни поздоровляються взаємно в великоднім сезоні, а цей сезон є дуже милим і величним для всіх нас, віруючих християн. Привіт цей є зв'язаний з найбільшим Святом Христового Воскресення, що є основою нашої віри й нашого релігійного і церковного життя.

З Святами Великодня зв'язані чудові Великодні Богослужения, обрядн і звичаї, які припадають на весну, що додає більше чару, величі та захоплення. Приємно спішити на світанку до своєї церкви, там брати участь у Відправі, в освячені пасок і взагалі в Службах усіх трьох днів Свят.

Дома засідаємо до стола всі разом, ділимося свяченим, на яке очікуємо цілий довгий рік. Це величний момент, повний зворушення, любови, величі і радости.

Радіємо. І в цім настрою родиться в серці добрих християн бажання щось корисного зробити. В нашім народі є похвальний звичай дарувати писанку. Нею обдаровують рідних і друзів. А на загальні справи даємо „писанку" в формі грошових дарів.

Всеканадійська Катедра заслугує, щоб і її у Великодні Свята згадати, і здожити на її потреби щедру „писанку", за що всім будемо вдячні.

Поздоровляємо всіх великим ХРИСТОС ВОСКРЕС!

„Писанку" ласкаво просимо слати на адресу:

HOLY TRINITY UKRAINIAN
GREEK-ORTHODOX CATHEDRAL
1175 Main St., Winnipeg, Man.
Збірковий Комітет
і оо. Настоятелі.

ВАЖЛИВА НОВИНА!

Вже вийшла з друку перша більша українська монографія на тему дохристиянської релігії українського народу, — її автор — найбільший українознавець, Блаженніший

Митрополит Іларіон

„ДОХРИСТИЯНСЬКІ ВІРУВАННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ"

Значення цієї праці і необхідність знати її зміст коротко, але суттєво вияснене її Автором:

„Знати дохристиянські вірування українського народу дуже важливо, бо тільки знаючи їх, ми можемо належно зрозуміти теперішню духову культуру цього народу й правдиво оцінити силу пізнішої Християнізації серед нього".

Не тільки кожна духовна особа і світські церковно-релігійні діячі серед української спільноти, не тільки ті, що викладають українознавство чи ляш студіюють його, але взагалі кожен українець, який цікавиться історією духа свого народу — в його проявах у культурі, літературі, загальній історії, психології, світогляді, мові і т. д., не зможе обійтися без цієї цінної книжки.

Згадану працю (на 424 сторінки) видано накладом Видавничої Комісії при Товаристві „Волинь".

Ціна $4.50

Адреса замовлень:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ШКОЛА ГРОМАДИ ПРИ КАТЕДРІ СВ. ВОЛОДИМИРА В '1964/65 НАВЧАЛЬНОМУ РОЦІ

Від 9 по 20-те лютого 1965 року відвідано українську православну школу при Громаді катедри Св. Володимира.

Ця школа провадить навчання чотири вечори (по дві години), разом кожний предмет двічі на тиждень, а по суботах, зрання, чотири години (від 9-ої до 1-ої). Навчання суботами викликане наявністю учнів, що живуть досить далеко й батьки не можуть двічі на тиждень приводити дітей. Так ця школа ужилася у: 6-ть кляс нормальних, в яких навчають чотири дні (понеділок-четвер включно) вечорами по дві години, чотири паралельних кляс (1-а, 2-а, 4-та й 6-та), що навчають зрання, від дев'ятої до першої години по суботах та одна двомовна кляса, що навчає також суботами чотири години. Вечори по п'ятницях займають Курси Українознавства.

Школа тимчасово міститься в чотирьох кімнатах старого будинку православної громади з відповідним умеблюванням — з партами окремо для кожного учня. На жаль деякі парти занизькі для більших учнів. Невручність приміщення ще і в тому, що класи розкидані аж по трьох поверхах. Найгірше ж приміщена 1-ша паралельна кляса, що притулилась в кутку більшої залі (т. зв. зеленої), яка є проходною. Відсутня також кімната для учителів, де мусіли б відбуватися засідання учителів і могли лишатися деннини й інші учбові приладдя й шкільна бібліотека. Через брак учительської кімнати учителькн мусять все носити у своїх торбах. Всі ощі вадн сьогоднішнього розташування школи сподіваються усунути в купленому для школи будинку, який, одначе, потребує відповідного пристосування. Таке переробления дуже затягнулося, хоч є гостра потреба у належному приміщенні.

Навчання в цій найбільшій православній школі у Східній Канаді переводиться самими учительками. Добродійка М. Фотій є керівницею (директоркою) школи. Вона ж навчає 3-ю нормальну кляcy. Керівництво добродійка М. Фотій провадить безплатно, а за навчання отримує 40 дол. місячно. 1-шу нормальну класу (24 уч.) провадить уч-ка Г. Одаренко, а паралельну, суботню (10 учнів) у-ка Л. Килимник, 2-гу норм. клясу (20 уч.) вчить у-ка Н. Козій, а суботню (22 уч.) у-ка О. Скрипківська, 4-ту норм. клясу (29 уч.) веде у-ка К. Дорконська і вона ж навчає паралельну суботню (36 уч.), у-ка В. Лічина навчає нормальні 5-у (18 уч.) й 6-ту (26 уч.), а 6-у паралельну суботню (11 уч.) у-ка Л. Павленко, у-ка А. Пасерб навчає двомовну суботню (28 уч.) клясу. Окремо всіх учнів навчає співати дир. Ю. Головко. Музики навчає проф. І. Пасерб, в укр. танків учить інструктор п. Н. Воробець. Оо. Д. Фотій і Ю. Ференців безплатно навчають релігії. В цьому навчальному році школу відвідує 236 учнів, на сім учнів більше як торішнього навчального року.

За навчання батьки-члени громади платять 20 дол., а не члени грои. 25 дол. за одного учня. Неспроможні матеріяльно діти вчаться безплатно (таких є четверо). Учительські нормальних кляс за навчання отримують місячну платню 40 дол., а паралельних кляс 30 дол. Загально матеріяльно школа самовистачальна, а, наприклад, коляди школярів повсякчасно підсилюють касу громади.

Батьківський Комітет на чолі з п. М. Сотником складається з 14 осіб. Він активно допомагає при влаштуванні імпрез, забав, при потребі скликає батьків, організує групи колядників, взагалі турбується практично-організаційними справами.

Бібліотека школи — невелика. Для користання нею певну кількість книжок тримають у себе учителькн для відпов і дн ого віку учнів. Школяр, що прочитає книжку, мусить розповісти її зміст у класі. У цей спосіб контролюється читання учнями книжок.

Всі 11 кляс школи на протязі зазначеного на початку часу відвідали; голова РУШ, і члени — К. Сакалюк та Ф. Хохітва. При цьому було встановлено, що учні відвідують лекції якратно, відсутні бувають 1-2 учні — найчастіше через недугу. Дисципліна по класах добра, особливих екстремних випадків ні в одній класі не траплялося. Більшість батьків перевіряють домашні завдання й відгукуються на завваги учителюк. У всіх класах школярам (-кам) бракує слів і більш-менш вільно по-українському розмовляють діти, починаючи від 4-ї кляси. При цьому дуже різняться діти, яких батьки не цікавляться їх навчанням і самі в хаті йе говорять українською мовою. Спроби дирекції скликати батьківські збори, щоб учительки могли порадити батькам у справах навчання, не завжди знаходять відгук — приходить невелика частина батьків.

Метод навчання учительки здебільшого застосову ю т ь належно. Однак, учбових приладів дуже мало. Навчання мови в 1-й кл. одна вч-ка переводить, даючи кожному виготовлені нею по дві літери цілої абетки, вимагаючи від кожного розказати правильно абетку потім у-ка називає літеру (звук), просячи кожного показати цю літеру, далі з тих літер складають слова. Очевидно, літери лінше було мати друковані на твердому папері. На стінах класи висять більші аркуші паперу з кожного учня, до яких наліплені малюнки самого учня. Уч-ка кожного учня просить назвати, що він намалював: звірят, рослин тощо. Друга уч-ка змушує учнів називати, що є на малюнках у букварі, бо в неї й стін не має, де можна було б розвісити малюнки. Всі учні готуються до лекцій, але, природно, що не всі ставлять до учнів однакові вимоги. Одна при ознайомленні з родинними назвами доходить аж до прадідів і прабабів, друга особливу увагу приділяє каліграфії, щоб навчились кожну літеру досконало писати і т. п.

Одначе, всім учителькам слід пам'ятати, що час навчання дуже обмежений, бо це не є цілодення школа. Повністю програми не можна виконати як слід. Треба вибирати й засвоювати найнеобхідніше. Підручники, якими розпоряджаємо, мають завеликий матеріял, щоб його належно опанувати з дітьми наших вечірніх шкіл.

Загально, школа при катедральній громаді працює добре, даючи осягн, на які часом не можна й сподіватися. Ця школа не тільки кількістю учнів, а і якістю може служити прикладом для інших.

В. І.

ПОСВЯЧЕННЯ НОВОГО ДОМУ

Гемілтон, Онт.

У неділю 7-го березня ц. р. тут відбулось посвячення нового дому відомої та загально шанованої серед української громадянства Гемилтону родини Ігнатюків. Ця ціла родина жертвенно посвятилася і вже довгі роки ревно працює для добра Української Православної Церкви, Церковної Громади та цілого українського загалу. Всіх заслуг цієї родини перед Церквою і Укр. Православною Громадою Св. Володимира в Гемилтоні — тяжко тут перелічити, але досить згадати, що п. Ігнатюк Ф. є довголітнім учителем та директором Рідної Школи при Громаді, провадить також вже довгі роки співає в церковному хорі. Сини п-ва Ігнатюків — Федір є одним із передових активних Сумівців, як також донъки — Галина і Любов є активними в юнацку СУМК.

П-ні Ігнатюк є активна серед жіноцтва.

І ось ця працьовита зразкова родина придбала новий дім.

У неділю 7-го березня, зразу по Службі Божій, куми та найближчі приятелі родини Ігнатюків просто від Церкви поїхали до нового дому, а внедовзі прибув і о. прот. В. Федак разом з добродійкою та дяком.

Прот. В. Федак, парох Укр. Православної Громади в Гемилтоні, щиро радів, що ця зразкова родина, яка так багато праці, часу і грошей жертвує для Церкви і Громади — спромоглась придбати такий гарний новий дім.

„Тут хоч скидай черевики!" — жартуючи сказав отець-парох, коли ввійшов до хати і побачив, як все блищить своєю новістю. Присутні підхопили жарт отця-пароха веселим сміхом, в якому панувала нота загальної радости і гордости за успіх і досягнення родини Ігнатюків.

XV-ТІ ЛІТНІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА
Колегії Св. Андрея в Вінніпезі

відбудуться

в НОВИХ БУДИНКАХ КОЛЕГІЇ НА КЕМПУСІ МАНІТОБСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

від понеділка 5 ЛИПНЯ до неділі 8 СЕРПНЯ 1965 р.

На Курси приймається **хлопців і дівчат** від 14-го року життя. Приймається й нижче цього віку, але ці мусять мати закінчену 8-му клясу (грейд) публичної школи. В студентській резиденції Колегії є місце для 44-ох дівчат і 60 хлопців.

До ПРОГРАМИ НАВЧАННЯ входять такі предмети:

- Українська мова:
  I. Вступний курс — для тих, що мало або й зовсім не знають української мови.
  2. Елементарний курс — для тих, що говорять і розуміють легку українську мову, але не читають і не пишуть по-українському.
  II. Середний курс — підготовчий курс до кредитової української мови в середній школі.
  4. Кредитовий курс української мови для кляс 9, 10 і 11 середньої школи.
- Українська література:
  1. Вступний курс
  2. Вищий курс
- Історія України:
  1. Вступний курс
  Вищий курс
- Історія Української Церкви
- Історія українців Канади
- Релігія
- Громадське виховання й красномовство
- Диригентура й хоральний спів
- Гуртовий — народний і церковний спів
- Вишивання й писання писанок
- Народні танки
- Оркестрязьна музика (вище для курсантів, що вже грають на якимсь інструменті)
- Самовиховання

Курсанти будуть поділені на кляси (гуртки) відповідно до віку, шкільної освіти й знання української мови.

ОПЛАТИ:

1. За кімнату в студентській резиденції, харчі й науку — за цілий курс $120.00
2. За саму тільки науку (для курсантів, які не будуть мешкати в Колегії) ..... $ 25.00

За додатковими інформаціями й аплікаційними формулярами писати на таку адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

У загально піднесеному настрої о. прот. Федак розпочав церемонію посвячення дому.

При закінченні всі присутні відспівали многоліття господарям нового дому, а тоді взялися за столи.

За святковим обідом ще повторювали многоліття, підносили тости за здоров'я родини Ігнатюків, висловлювали якнайкращі побажання, як також велася вільна розмова на різні теми, густо пересипана жартами та веселим сміхом.

Відчувалася святкова родинна атмосфера, відчувався високо піднесений настрій, радість.

Навіть о. прот. Федак і добродійка сьогодні затрималися багато довше в цьому святковому товаристві, щоб своєю присутністю якнайбільше звеличати цю подію і в такий спосіб від себе і церковної громади подякувати родині Ігнатюків за їхню довголітню працю для Церкви і Громади.

За ініціятивою п. Я. Голуба було переведено збірку на пресовий фонд „Вісника", що принесла 16 дол.

Прот. Федак і добродійка від'їхали, а гості ще довго забавлялися.

Дай, Боже, родині Ігнатюків багато щастя і добробуту в новім домі!

Нехай Господь Бог і надалі обдаровує їх міцним здоров'ям і енергією для дальшої праці на Церковній і громадській ниві!

В. Х.

З ЮВІЛЕЮ НА УКРАЇНСЬКИХ ІНВАЛІДІВ

Принс Альберт, Саск.

В понеділок 16-го листопада 1964 року, родина Й знайомі влаштували Ювілей 35-ліття подружжя Петра й Анни Кардашів, в Українському Народньому Домі в Принс Альберт.

Вечором того дня М. Хитик і Ф. Василишин привезли Ювілятів до Народнього Дому. Заля переповнена, а в дверях Ювілятів Кардашів зустрічають їхня донечка Маруся Іщишин, та пані Хитик. Вони сердечно вітають Ювілятів, а пані Кардаш причіплює їм корсажі під гримкий спів всіх присутніх „многая літа", після чого оркестра відграла весільний марш. Ювілятів засіли за гарно прибраний стіл, на якому видніявся прибраний торт. Біля Ювілятів засіли дружба з дружкою, Всеч. о. Прот. Юрій Туржанський з добродійкою, ближча родина, та господар перекуси пан Теодор Паскарук.

Господар привітав Ювілятів з їхнім святом, та висловив від всіх присутніх побажання. Далі промовляли Володимир Неділя, Ф. Василишин, Мих. Кардаш з Саскатуну, Параска Буц з Саскатуну, пані Т. Петрик з Саскатуну. Всі вони згадували про радісну хвилину, коли то Ювілятки з'єднялися Таїнством Шлюбу, та підкреслювали їхні заслуги. Далі промовляв Парох Громади Всеч. о. Прот. Юрій Туржанський.

У своєму слові о. Парох згадав, що подружжя Кардаші одружилися 16-го листопада 1929 року в Саскатуні, в Таїнстві Шлюбу звершив Всеч. о. Василь Кудрик. Він підкреслив у своєму слові значення Шлюбу, та розповів про великі обов'язки, які покладає на людей св. Церква, та народ, до якого ми належимо. Отець згадав, як Ювіляти багато попрацювали біля нашої рідної Церкви в Принс Альберт, як також при організаціях, та/ не занехали свого великого обов'язку в виховані дітей. Тут треба згадати, що п. Петро Кардаш був одним з будівничих нашої Церкви, частенько був вибраним до Церковного Заряду, як також багато жертвував на церковно-національні справи, та роками очолює місцеву організацію УНО. Пані Анна Кардаш належить до місцевого відділу Жіночого Товариства, в якому була членкою Контрольної Комісії, та найдовше попрацювала як господиня. Вона е примірна мати і християнка. Прот. Туржанський, на закінчення своєї промови, побажав Ювілятам в імені всіх присутніх всього найкращого.

Тоді покликано до слова доньку Ювілятів пані Марусю Іщишин, яка подякувала родичам за гарне виховання, та батьківську любов і вручила від всієї родини дарунок. Далі промовляв Василь Романович, а на закінчення вручив дарунок від всіх присутніх.

Господар вечірки попросив до слова Ювілятів.

Пан Кардаш подякував за несподіванку, пригадав ту працю, яку на початках було тяжко виконувати, але з Божою поміччю, сьогодні тішимося нашими здобутками. Одночасно подарував від себе й дружини $20.00 на Українських Інвалідів. Гроші ці були переслані до Консисторії. По ньому промовляла пані Кардаш, яка сердечно подякувала всім тим, що чимбудь причинилися до цього незабутнього вечірка. Подякувала й родині ,яка прибула з ближчих та дальших околиць, щоб їх привітати.

Після цього слідувала перекуска, яку благословив о. Прот. Ю. Туржанський. Після перекуски було традиційне діленння торта і кожний учасник цього небуденного свята зміг особисто привітати Ювілятів. Після того була забава, а старші люди співали українські пісні

Довго люди забавлялися і пізно вночі розходилися до своїх домів з великим задоволенням, що гідно вшанували заслужених в нашій околиці людей.

Ювілятам бажаємо всього найкращого, а особливо доброго здоров'я, та найбільше Ласк і Милосердя Божого, та щоб довекам святкувати й Золотий Ювілей. На Многії Літа!

Учасник Ювілею, —
О. Ю. Т.

СВЯТО ДЕРЖАВНОСТИ В СУДБУРАХ, ОНТ.

Заходом Комітету Українців Канади, Відділ у Судбурах, у цьому році найбільш величаво відзначено історичні дяти Української Самостійности і Соборности.

Участь у святі взяли складові організації Відділу КУК: УНО, СУМ, БУК, ЛВУ. Станиця 1. УД. УНА. Православна Громада, як також молодіжні організації: МУНО, Ю-СУМ, СУМК, УКЮ Судбури, УКЮ Коністон. Ще напередодні свята, в дні 22 січня ц. р. представники Відділу КУК Всеч. о. Т. Прийма, п. М. Шіпош, п. В. Рекуляк і посадник міста Судбури п. Джов Фабро в канцелярії міської управи підписали проклямацію, якою проголосили день 22 січня ц. р. Днем Української Державности в Судбурах. Український прапор поруч канадського гордо повівав на ратуші міста і пригадував нашим співгромадянам про незабутні події, які були в Україні 47 років тому.

Щоб гідно відзначити свято Державности, Управа Відділу КУК заздалегідь підготовлялась до цього величного дня. На головного промовця запрошено, широко відомого українській спільноті ділячку, радну міста Детройт, п-ну Марусю Бек, як рівнож послів до Провінційного Уряду. Щоб гідно й велично привітати нашу дорогу гостю, Управа Відділу КУК і ширша Українська Громада очолена Управою КУК, посадником міста Судбури п Джов Фабро і членами міської ради, на летовищі привітали п-ну Марусю Бек, а представники молодіжних організацій, в українських національних строях, гарним словом привітання та китицею квітів вшанували прибуття п-нии Марусі Бек до Судбур 23 січня ц. р.

У пополудневих годинах в Мандарін готелі відбувся святочний обід на честь дорогої гості, яку впровадили посадник міста Судбури, п. Джов Фабро. На обіді були виголошені промови, - - промовляла також п-нии Маруся Бек

У вечірніх годинах у великій авдиторії „Ліджіон Галл" відбувся великий бенкет з забавою і численною участю Української Громади, мабуть найбільшої на цього рода святі. Участь у бенкеті взяли духовні провідники, — українське католицьке й православне духовенство, були численно заступлені молодіжні організації (молодь прибула в своїх організаційних одностроях) що треба визнати похвальним явищем. На бенкеті промовляли голова Відділу КУК п. М. Шіпош, посадник міста Судбури, - п. Джов Фабро, який передав символічний ключ п-ні Марусі Бек, посли до провінційного уряду, — Достойний О. Годін, член парляменту, від „Нікел Белт", Достойний Г. Дезерс, член парляменту, від Судбури і округи, і Всеч. о. Т. Прийма.

Головну промову сказала п-нна Маруся Бек в англійській мові. Всі промови були вислухані присутніми з найбільшою увагою, а їх глибокий зміст зробив помітне враження на учасників свята. Зокрема промова п-нни Марусі Бек відзначалась прекрасною дикцією і глибоким змістом. Соборність, сказала бесідниця, повинна бути не на словах, а на ділах; повинна бути такою, яка була у воїнів об'єдна н и х українських армій, які переможно вступали до Києва. І торкаючись проблем „т. зв. мирної коекзистенції", згадуючи про поїздку її самої в Україну, бесідниця виявила добре знання підсовєтських відносин і рішуче стверднла, що т. зв. „культ обмін" і „зустрічі" е підступною грою Москви. Промова п-нни Марусі Бек була справді захоплюючою, тому всі учасники нагородили її гучними оплесками.

Дня 24 січня ц. р. у великій авдиторії „Гайскул" відбувся величавий концерт-академія. На академії з мистецькими точками виступали мішаний і чоловічий хор „Дніпро" під УНО, диригент п-ні О. Мисик-Рогатин; далі мішаний, чоловічий і жіночий хори „ЛУНА - Лисенко" від Організації Українського Визвольного Фронту (СУМ, ЛВУ, ОЖ. ЛВУ), диригент п. Іван Лев. Академія розпочалась піснею „Боже Царя Храни", далі слідували пісні — „Живи Україно", „Ой зійди зійди „На Дніпрі", „Карпатські Сичовики" у виконанні хору „Дніпро" під керівництвом п-ні О. Мисик-Рогатин. Дальші точки — деклямація „Посланіе" старша юначка Ю-СУМ О. Шумило, „Сіно — мое сіно", „Зелений гай" — хор ОЖ. ЛВУ „ЛУНА" під управою п. Івана Лева: „Стрілчиний Суд" „Марш Молодіх" у виконанні хору „Лисенка" також під управою п. І. Лева. Головною точкою програми була доповідь в українській мові п-ни Марусі Бек, витримана в високому і патріотичному дусі в дні Соборности Української Держави. Дальші пісні — „Тебе нема", „Через поле широкее" — мішаного хору „Дніпро", під управою

п-ні О. Мисик-Рогатин. „Покачівська Божа Матір", „Вівці мої вівці" виконав мішаний хор „Луна", під управою п. І. Лева. Четвертий Універсал, на тлі живого образу молодіжних організацій: Ю-СУМ, МУНО, СУМК, УКЮ Судбури, з своїми організаційними прапорами в одностроях, прочитав п. Ярослав Гальчук. Виступ молодіжних організацій надав Академії ще більш піднесеного настрою і викликав велике захоплення. Музичний супровід для виступів хору „Дніпро" дала п-нии Е. Басалига, а до виступів хору „Луна-Лисенка" — старші юначки Ю-СУМ, сестри Ярослава і Ірина Кузьмич. Солісти хору „Дніпро" — п-ні Коломиець і п. П. Бігун. Солісти хору „Луна-Лисенко" — п. Б. Катульска — тенор, п. Я. Безпалько — баритон.

Реасумуючи треба стверднти, що свято, влаштоване Відділом КУК в Судбурах було під кожним оглядом вдале і добре зорганізоване. Судбурська громада не словом а ділом потвердила вірність ідеї Акту Української Соборности. Дуже вміло вивязався зі своєї ролі, як майстер церемонії в дводенних святкуваннях Др. Степан Коссар. Співом „Боже Царя Храни" і „Ще не вмерла Україна" закінчено це одне із найуспішніших свят в. Судбурах.

Микола Коцайовський.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧІР В ЕТЕЛЬБЕРТ, РОДИНІ БЕГУНІВ

У неділю, 20 грудня 1964 р. о год. 8-ій веч., в Народному Домі у Етельберт, зібралося велике число вірних Етельбертської Православної Громади Св. Ап. Петра й Павла, близькі приятелі та знайомі - род. Бегунів, щоб попрощати їх з виїздом до Норт-Вей, Саск. Ініціятором цього вечірка було Жін. Т-ство ім. Св. Ольги в Етельберт. Священик оголосив в Церкві, що буде мати доклад в цей же час, який й відбувся, на тему „Ап. Андрей на Київських Горах", якого з великим зацікавленням вислухали всі присутні, в тому числі й род. Бегунів, не підозріваючи нічого, що цей вечір е пов'язаний також з прощанням їх Громадою.

Господарем вечірка був наш відомий посол й адвокат, бувший міністер п. М. Григодчук. Пан Господар, в своєму вступному слові, (при відкритті) привітав род. Бегунів, вичисливши їхні заслуги в нашій Громаді, побажавши і щасливої дороги та висловивши надію, що й там, на новому місці, будуть такі ревні в громаді, як і тут. Він попросив до слова Настоятеля Громади — о. Теодота. Отець, прощаючи їх, сказав що місцева Громада тратить багато з відходом род. Бегунів, і що опорожнене місце ледве чи буде повноцінне, бо в особі п. Йосипа тратить заступника головни Громади, великого працівника, щедрого жертводавця та незаміненого дорадника в усіх громадських справах; а п-ні Анну втрачаємо, як взірцеву членкиню місцевого відділу-Жін. Т-ства, яка завжди була готова віддати свого часу для Громади, та постійну членкиню нашого хору.

Пан Й. Бегун прибув до Канади 1927 р. з с. Гераківки, Борщівського пов., Зах. Україна. Тут, одружився з п-ною Анною Гречка, з Слийтир, Ман., вкінчивши зразу в громадське життя. Приїхавши до Етельберт 1958 р. з Ирвуд, Саск., п. Йосип був постійним працівником („форманом") на секції СНР, довголітнім передплатником „Вісника", „Українського Голосу", „Віри й Культури" і інших часописів, бо він великий любитель часописів та книжки! Вечірок, закінчився перекускою, після чого ще довго гуторили, бо кожний член хотів особисто попрощати род. Бегунів та побажати щасливої подорожі! Була переведена збірка на Пр. Ф. „Вісника", яка принесла суму $11.00.

Ми глибоко віримо, що наша Св. Пр. Церква й там, в Саск., буде користати з ревної праці п-ва Бегунів, чого ми всі щиро бажаємо! Щоб Господь обдарив їх гарним здоров'ям та зберіг їх ще на многі літа для нашої Церкви та нашого народу в Канаді!

О. Т. Г.

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ НИКОЛАЯ І АННИ КОЗУНІВ

Нипавин, Саск.

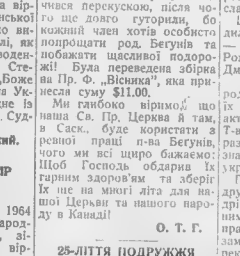

21 листопада 1964 р. діти подружжя Н. і А. Козунів зробили їм милу несподіванку, відзначивши їхній ювілей 25 - літня подружнього життя. Відзначення ювілею відбулось у Народньому Домі ім. І. Франка.

При вході в залю, ювілятів привітала хлібом-сілою мати ювілятки — пані Марія Романиця. Після цього о. Парох відслужив, тут же в залі, Молебень за здоров'я ювілятів і виголосив їм Многоліття.

Далі слідувала ювілейна гостина, приготовлена Жін. Т-вом ім. О. Пчілки. Ювіляти й гості сіли за столи, Господар ювілею — п. А. Юзва, відкрив гостину вступним словом та попросив о. Пароха провести молитву і поблагословити страви. Гостина почалась „тостом" за здоров'я ювілятів.

По вечері слідувала ювілейна програма. Господар попросив до слова о. Пароха, який, між іншим, відвів увагу і ювілятів, і гостей до дати 5 листопада 1939 р., — до дня вінчання ювілятів, при чому вшанував доброю згадкою родоводи ювілятів.

Шановний ювілят народився в Айтуні, Саск., — син Максима Козуня й Анни з роду Обух. В дитинстві батьки дали йому гарне виховання, вивчивши в ньому релігійну й національну свідомість. Коли йому було 15 років, його мати упокоїлась, і тоді він пішов жити зо своїм найстаршим братом Антоном. Тут він дозрівав до життя, привчався до громадської праці при будові Народнього Дому, Церкви в Кадет, виховувався на доброго вірного своєї Православної Церкви.

Шановна ювілятка народилась у Блейн Лейк, Саск., — дочка покійного Михайла Романиці й Марії - роду Дмитренко. Це була сімдома з рядовини в національно — родина, що видно також по їх нащадках. Ювілятка бере активну участь у праці Жін. Т-ва ім. О. Пчілки, як також, разом зо своїм мужем, відзначається жертвенністю на українські установи.

Господь обдарував це подружжя гарними дітьми: Андрій — працює відповідальним дорожником, Ірина — працює в крамниці, Марія, замужня за С. Рудеєм — ректором Інституту Могили, учительює, і 3-річний син Михась.

Під час обдарунків ювілятів, п. І. Глуханюк — шваґер ювілятів, ділився з присутніми веселими спогадами з молодечого життя ювілятів. За ним слідувало відчитання телеграм і писемних привітів від державних достойників, і відсутньої на ювілею рідні.

Діти підходили до своїх батьків, вітали їх з їхнім ювілеєм, при чому вививали, що вони обдарують своїх батьків комплетом меблів до спальної кімнати. Далі слідували привітн від присутньої рідні та приятелів й обдарування ювілятів окремими подарунками.

Перед початком ювілейної забави, була переведена збірка на пресу, якою займались С. Звоздецький і В. Козунь. Збірка принесла 10 дол. на „Вісник" і 6 дол. на „Український Голос".

Ювілятки висловлювали щиру подяку за милу несподіванку дітям і всім присутнім, і від себе пожертвували на Інститут Могили в Саскатуні 10 дол.

Кінцеве слово виголосив господар ювілею — п. А. Юзва — голова Церковної Громади в Кадет. Він побажав ювілятам відзначити ще й ювілей 50-ліття подружжя, гостям побажав щастя й здоров'я, а на кінець побажав ювілятам — Николаві і Анні Козуням, многоліття.

о. І. Швець.

50-ЛІТТЯ СУПРУЖОГО ЖИТТЯ НИКОЛАЯ І АКСЕНІ КЕРЕЛЮКІВ

Вегревіл, Алта.

В неділю 30 серпня по Св. Літургії в церкві Св. Володимира, наш парох о. М. Крицук привітав довголітніх членів працівників нашої громади — Панство Н. і А. Керелюк з нагоди їхнього 50-ліття супружжя.

По відправі гості перейшли до дому панства Винничуків на бенкет. Крім гостей, родини і сусідів був присутній парох і добродійка Крицуки і давній родинний приятель о. прот. Д. Стратійчук зо своєю добродійкою, які прибули з Радвей. З Едмонтону прибули добре знані для Ювілятів панство Вадим і Валентина Доброліжі і п. Березенець, який під час програми разом з Вікторією відспівали кілька пісень в честь наших Ювілятів.

По відспівані „Отче Наш" о. М. Крицук поблагословив столи. які були прикрашені тортом і короваєм.

Отець парох промовляв коло стола; він перечислив заслуги наших Ювілятів, а голову підкреслив те, що вони від самих початків брали активну участь в розвитку нашої громади. Пан і пані Керелюки брали участь в драматичному гуртку, а пізніше пан Николай стає режисером і довгі роки давав представлення в Вегревід і по околиці. А пані А. Керелюк від початків грала різні ролі, і своїми виступами дуже добре засвідчувала хобів і замилування до рідного. Пан Н. Керелюк кілька разів був головою Народного Дому і Громади Св. Володимира.

По обіді отець парох і добродійка відійшли, а пан В. Доброліж — господар, попросив до слова о. прот. Д. Стратійчука, який привітав Ювілятів і розповів, якої то треба було віри і волі,

щоб прийняти і перенести всю ту велику працю і завдання, що свідомі початкові мусіли колись проявити. Та праця була Богом благословення, і пан я пані Керелюк втішаються тепер гарними плодами своєї праці.

Далі слідувало читання привітів від Прем'єра Міністрів Л. Пірсона, Достойного Дж. Дифенбейкера, також і від Прем'єра Меніта, як також від пана посла О. Гордея. Також і гості й родина висловлювали свої добрі побажання. За цим слідувала гарна забава.

Коли вже надходив вечір, Ювілята висловили всім присутнім подяку за несподіванку; перше своїй дочці Олені, внукам, священикам. Вони від себе обдарували нашу пресу, як слідує: на „Вісник" $20.00, на „Український Голос" — $20.00 і по $5.00 на вироблення клішів. За це їм належить щира подяка.

Наша громада в Бегревил дуже тішиться такими добрими людьми і нехай Милосердний Господь Бог нагородить Їх ще довгим життям, - щоб вони, задовольняючись плодами своєї праці, давали добрий приклад і для грядучих поколінь.

Присутній.

На Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

(Продовження)

Збірка Всеч. о. Евгена Стефаника, Лак Ла Біш, Алта.

(Завваги: Цю збірку Всеч. о. Стефаник прислав ще при кінці серпня 1964 року, але через непорозуміння вона не була в свій час проголошена, за що щиро перепрошуємо і Всеч. о. Стефаника і Шановних Жертводавців).

Лак Ла Біш, Алта.

По $50.00 Союз Українок Канади відділ Лесі Українки.

По $10.00: Петро Бордек.

По $5.00: Івько Береза, Василь Балабай, С. Х.

По $2.00: Михайло Ковкевич.

Греслей, Алта.

По $25.00: Михайло Медвідь.

По $20.00: Іван Кононучук, Антін Лучка.

По $15.00: Дмитро Семеняк.

Бойл, Алта.

По $10.00: Теодор Яремко, Іван Гуменний, Михайло Джус, Стефан Пишок.

По $5.00: Василь Наворот.

Сарепта, Алта.

По $10.00: Іван Пікаревський, Даніяр Шпень, Пітро Пишок.

По $5.00: Петро Марчак.

По $4.00: Іван Шпак.

Норвей, Алта.

По $5.00: Василь Ковалюк, Юрій А. Гордей, Олександер Гордей, Іван Павлюк.

По $2.00: Іван Скорейко.

Пожертви з різних місцевостей

По $500.00: Українська Православна Громада Св. Володимира, Келгарі, Алта. (Завваги Минулого року ця Громада жертувала $700.00 і добровільно зобовязалася жертувати кожного року по $500.00. Щира подяка і признання Громаді за такий вияв жертвенності і свідомості).

По $300.00: Пані Анна Костирська, Пайн Ривер, Ман.

По $100.00: І. К. Н., Мус Джо, Саск.

По $100.00: Др Н. М. Менцинна, Мінненполіс, Мінн., ЗДА; Озеро Е. Фіголь, Едмонтон, Алта; Федір і Марія Холодняк, Порт Артур, Онт; пані Анастазія Стечишин, Вінніпег, в річницю смерти свого мужа бл. п. судді Михайла Стечишина; Варел. о. Прот. Ф. Керпінський, Виндзор, Онт; пані Марія Гуменна, Торонто, Онт., в пам'ять бл. п. судді Михайла Стечишина, в річницю його смерти; Василь Якимішак, Вайта, Ман., в пам'ять бл. п. судді Михайла Стечишина, в річницю його смерти; Варел. о. Прот. М. Фик, Келгарі, Алта.

По $52.50: Збірка на похорон бл. п. Катерини Павлишин, Глесфин, Саск., прислав Всеч. о. О. Кравченко.

По $50.00: Пані Марія Пляленчук, Лідер, Саск; Кирило Кеверінг, Гренд Понт, Ман.

По $25.00: Марко Менцинна, Мінненполіс, Мінн., ЗДА; Іван Шур, Дорбен, Ман; пані Р. Сивак, Пембіна, Н. Дак., ЗДА; Всеч. о. С. Зузак, Геффорд, Саск; Андрій Бабчинський, Геффорд, Саск; д-р В. Стечишин, Торонто, Онт., в річницю смерти його батька, бл. п. судді Михайла Стечишина; пані Евгена А. Микитяк, Келгарі, Алта., в річницю смерти її батька, бл. п. судді Михайла Стечишина; д-р Орест Стечишин, в річницю смерти його батька, бл. п. судді Михайла Стечишина; Українська Греко-Православна Церква Преєв. Трійці, Арран, Саск.

По $20.00: Августин і Софія Кривобоки, Едмонтон, Алта.

По $15.40: Йосиф Бегун, з нагоди прийняття в членство Української Грекo-Православної Церкви в Норквей, Саск.

По $15.00: Збірка на похорон бл. п. Оксани Рітей, Тодор, Саск., прислав Всеч. о. Я. Пук; збірка на похорон бл. п. Параскеві Смичич, Ледюер, Б. К., прислав Всеч. о. Н. Мороз; пання Івання Никошин, Серрйя, Алта.

По $10.00: Збірка на похорон бл. п. Ніколи Гудія, Мелвил, Саск., прислав Всеч. о. Т. Славченко; пані Ганна Романчич, Ст. Катерине, Онт; Тарас Крокош, Едмонтон, Алта., в пам'ять своєї дружини, яка вподобалася 4 лютого, 1964; Петро Янів, Торонто, Онт; Йосиф і Франя Якимішаки, Вінніпег, в річницю смерти бл. п. судді Михайла Стечишина.

По $5.00: Пані Богданчук (Леонова), Виндзор, Онт; Василь Богданчук, Виндзор, Онт; Богдан Федчук, Виндзор, Онт; Джек Фух Бар, Вінніпег; пані Тяна О. Капеце, Вінніпег, в пам'ять її покійних Родичів.

По $2.00: Н. Н.

Збірка п. Василя Перепелюка

Збірка в Фінікс, Арізона, ЗДА.

По $100.00: Іван і Василина Палії, Домінион Сіті, Ман.

По $10.00: Микола Дворан, Гелена Белок, пані В. Яремчук.

По 6.00: Панна Білецька.

По $5.00: Сергій Соляник, д-р Т. Свинченко, Н. Совсун (Вінніпег), Петро Пасуя (Лос Енджелес), В. Василишин (Ревока, Каліфорнія), Михайло Керелюк (Калвер, Колорадо), Антін Керелюк (Гелюк, Мінн.), В. І. Перелелюк (Фрин Фока, Мін.).

По $2.00: Леррі Джонсов (Лос Анджелес), І. В. Мігкелі, А. Харик (Едмонтон), А. Ліневич, А. Продапчук.

По $1.00: І. Стефанишин, Ф. Музика, А. Баран, А. Сич, В. Шеремета, Ф. Тополів.

Збірка Парафіяльного Уряду Церкви Стрітення Господнього, Фінікс, Арізона, ЗДА.

По $10.00: Юрій Імінський.

По $5.00: Всеч. о. Іван Чуман, Антін Керелюк, Яків Величко, Микола Бурда.

По $4.00: О. і М. Ліневичі.

По $3.00: Марія Кривокобиньська.

По $2.00: Катерина Ковбель.

Всім жертводавцям щира подяка!

(Далі буде)

ST. ANDREW'S COLLEGE
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

ОГОЛОШЕННЯ

Заряд Української Православної Катедральної Громади Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні пошукує працьовитого та здібного для Громади ПРИВАТНИКА (ДЖЕНІТОРА) для виконування господарських обовязків так в КАТЕДРІ як також НОВОЗБУДОВАНІЙ АБДИТОРІЇ та ШКОЛІ.

Заряд Катедральної Громади ставить такі умовини:

1. Подружжя (муж і жена) мають першенство для одержання вищезгаданої праці.

2. Вимагається, щоб приватник (женитор) замешкав в помешканні, що є приготоване в будинку Авдиторії та Школи. Помешкання є перьокімнє: вітальня, дві спальні, кухня, лазичка а в додатку світло, опал, вода та телефон.

3. Середній вік.

4. Місячна платня — $250.00 в помешканнє.

5. Працю можна буде обняти від першого червня а згладно після умовин.

Апляції просимо вносити до дня 15-го травня 1965 року на адресу:

ST. JOHN'S CATHEDRAL
10961-107 Street, Edmonton, Alberta.
Заряд Катедральної Громади Св. Івана в Едмонтоні.

Увага! Увага!

Дауфінський Місійний Округ відбувати ся Місію в Пятницю 16-го квітня 1965 року, в Дауфін, Ман. Св. Місію очолює Преосвященний Епископ БОРИС Сіксаташський з Вінніпегу.

ПРОГРАМА

Год. 8.30 ранку — Свята Сповідь.
Год. 9.30 ранку — Зустріч Владики.
Год. 10.00 ранку — Служба Божа.
Год. 12.30 по пол. — Обід в Народнім Домі.
Год. 2.00 по пол. — Місійні доповіді згодності слідуючі Отці:
о. П. Зубрицький — Роблин
о. Т. Гаущинюк — Етелберт
о. І. Мельник — Оксбори
о. С. Столярчук — Бровадон
Просимо всіх Вірних взяти участь в Св. Місії зі всіх Парафій вище згаданих Округ, яка скріпить нас духово в цей час Святого Посту, та дасть нам напрямні на будуче життя нашої Православної Української Церкви.

о. П. Зубрицький, Голова М. Окр.
о. М. Олексюк, Секр. Міс. Окр.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ

в Українській Православній Катедрі Преєв. Трійці у Вінніпегу

18 квітня. Цвітна Неділя. — Год. 9.30 рано Утреня. 10.30 Служба Божа й освячення лози (верби). Год. 7.00 вечером — Вечірня.

19, 20 і 21 квітня. Понеділок, вівторок і середа, Страсного Тижня. — Год. 9.30 рано Служби Божі Ранїш Освячених Дарів та сповіді.

22 квітня. Страсний четвер. — Год. 8.30 рано Сповідь. 9.30 Служба Божа. Год. 7.30 вечером Страсти.

23 квітня. Велика Пятниця. — Год. 2.00 по пол. Вечірня і Виставлення Плащениці. Год. 7.30 вечером Канон „Плач Богородиці".

24 квітня. Велика Субота. — Сповідь і Богослужения год. 8.30 рано.

25 квітня. ВЕЛИКДЕНЬ. — Початок великодних відправ год. 6 рано. 8.00 Архиерейська Служба Божа і освячення пасок. Год. 5.00 по полудні — Вечірня.

26 і 27 квітня у Світлий Понеділок і Світлий Вівторок — початок відправ год. 9.30 рано.

2 травня. Томина Неділя. — Год. 9.30 рано Утреня. 10.30 Служба Божа. Спільне Свячене для всіх.

Замітка: Подано час вінніпегський.

ос. Настоятелі.

ПОРЯДОК БООСЛУЖЕНЬ

на Страсному Тижні, на ВЕЛИКДЕНЬ, й на Великодному Тиждні в Катедрі Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні.

19-го, 20-го, 21-го квітня: Понеділок, Вівторок, Середа:
Свята Сповідь й Божественна Літургія Раніш Освячених Дарів о год. 9-й ранку.

22-го квітня — Страсний Четвер:
О год. 9-18 рано: Свята Сповідь й Божественна Літургія Василія Великого.
О год. 7-ій вечора: Утреня Святих Страстей Господа Нашого Ісуса Христа — Читання 12-ти Святих Євангелій.

23-го квітня — Страсна Пятниця:
О год. 8-ій рано: Великі Часи
О год. 2-ій по полудні: Вечірня Страсної Пятниці з Виносом Плащаниці.
О год. 7-ій вечорая: Єрусалимська Утреня — Плач Богородиці.

24-го квітня — Страсна Субота:
О год. 9-ій рано: Свята Сповідь й Божественна Літургія Василія Великого
О год. 11.30 в ночі: Полуночний-Світлородне.

25-го квітня — ВЕЛИКДЕНЬ.
О год. 12-ій опівночі: Свята Заутрення.
О год. 1-шій по півночі: Свята Божественна Літургія й Освячення Великодніх Дарів. Богослужения служить Високопреосвященний Владика Андрей в сослуженні Отців Настоятелів.
О год. 8-ій рано: Світла Заутрення.
О год. 9-ій рано: Свята Божественна Літургія й Освячення Великодніх Дарів. Раннюю Службу служить Отці Настоятелі.

26-го, 27-го квітня: Великодній Понеділок й Вівторок:
О год. 9-ій рано: Світла Заутрення.
О год. 10-ій: Світла Божественна Літургія.

2-го травня: Неділя Томина:
О год. 9-ій рано: Утреня.
О год. 10-ій рано: Свята Божественна Літургія Архиерейськими

чином.

Ієрархія Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Блаженнішого Владику Митрополита ІЛАРІОНА, Високопреосвященішого Архиепископа МИХАЇЛА, Високопреосвященішого Архиепископа АНДРЕЯ, Преосвященішого Епископа БОРИСА, Світлу Консисторію УГПЦ, Всеческе Духовенство, Український Народ, Членів та Прихожан Катедрального Собору Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні, Вірних Української Православної Церкви та Української Організації та Інституцій з їхніми Проводами вітають з ПРАЗНИКОМ ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ

Отці Настоятелі Катедрального Собору Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні.

о. Прот. Олександер Хомяк.
о. Дмитро Лучак.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Оцим повідомляється українське Громадянство міста Бозекур й околиці, що Великоднє Богослужения в Церкві Св. Володимира в Бозекурі відсуваються 25-го квітня о годині 9-ій ранку.

Богослужения відсуває церковний хор з Тиндалу, під проводом дириґента З. Морозюка.

Просимо всіх українців нашої околиці взяти участь у цій великій Великодній Відправі.

Управа Парафії Св. Володимира.

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ СОБОР СВ. ПОКРОВИ У ВІННІПЕЗІ

Порядок Великодніх Богослужень в Соборі, 1965 Р. Б.

24-го квітня — Субота — год. 7.30 вечері — Освячення Пасок. Чину Освячення докопав Блаженнішій Владика Митрополит Іларіон в сослуженні Настоятеля Соборного, о. І. Стеф. Год. 9.00 вечері: Читання ДІЯ Апостольських.

25-го квітня — ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ — ВЕЛИКДЕНЬ — Год. 6.00 ранку: Полунощниця, а після неї — Обходження хругом Собору.
Год. 7.00 ранку: Великодня Утреня. Співає Соборний Хор.
Год. 8.00 ранку: Великодня Архиерейська Свята Літургія яку відслужить Preосв. Владика Борис в сослуженні о. Настоятеля Собору та іншого духовенства. Після Св. Літургії Освячення Пасок біля Собору яке доконає Preосв. Владика Борис.
Год. 4.00 по пол. Великодня Вечірня.

26-го квітня — Світлий Понеділок
Год. 9.00 ранку: Утреня.
Год. 10.00 ранку: Св. Літургія

27-го квітня — Світлий Вівторок.
Год. 9.00 ранку: Утреня.
Год. 10.00 ранку: Св. Літургія.

1-го травня — Субота — год. 6.30 вечері: Вечірня з Благословенням Хлібів.

2-го травня — Неділя Томина — Проводна.
Год. 9.30 ранку: Зустріч Владиченіков Владики Митрополита в Соборі.
Год. 10.00 ранку: Архиерейська Св. Літургія, яку відправить Владика Митрополит Іларіон в сослуженні о. Настоятеля Соборного, місцевого Духовенства та о. Дияконя В. Кокорудза. Під час Літургії Благ. Владика Митрополит висвятить в Ієрея о. Дияконя В. Кокорудза. Співаючий Владика Андрей в сослуженні Отців Настоятелів.
О год. 8-ій рано: Світла Заутрення.

Після Св. Літургії відбудеться в Соборній авдиторії Спільне Свячене, яке поблагословить Владика Митрополит, та на яке щиро запрошуємо всіх соборян, прихильників та гостей.

Сердечно просимо також всіх членів та прихильників нашого Собору зложити в цей 40-вітній Ювілей нашої Соборної Громади, як свою Великодню Писанку, свою щедру пожертву на Собор. Також звертаємось при цій нагоді зі щирим братнім закликом до всіх тих наших соборян які ще не зложили досі своєї пожертви на іконостас та мистецьке розмалювання Собору, щоб вони виконали цей свій святий обов'язок під час одноріч них Великодніх Свят, за що заздалегідь о. Настоятель і Соборний Заряд висловлюють і ві всім жертводавцям щиру подяку.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!
ВЕСЕЛИХ СВЯТ БАЖАЄ ВСІМ,
о. Настоятель та Заряд Собору Св. Покрови у Вінніпегу.

Порядки Богослужень: ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

КВІТЕНЬ

22. Страсний Четвер — Страсті — Трансіона о год. 7-ій вечера.
23. Велика Пятниця — Винос Плащиниці — Кенора о год. 3-ій; Гонор о год. 3-ій; Трансіона о год. 7-ій вечера.
24. Велика Субота — Служба Божа — Кенора.
ОСВЯЧЕНИЙ ПАСОК: Ледвин о год. 4-ій по полудні;
Стед о год. 3-ій по полудні;
ПАСХА — Поплар Парк 12 ночі
Кенора о год. 7 ранку;
Дуфрост о год. 6-ій ранку;
Трансіона о год. 10-ій ранку;
Гонор о год. 6-ій ранку;
Селкирк о год. 9-ій ранку;
Поплар Парк о год. 6-ій ранку;
Пайезент Гоме о год. 6-ій ранку;
Тиндал о год. 6-ій ранку;
Бозекур о год. 9-ій ранку.
26. Світлий Понеділок — Стед.

ТРАВЕНЬ

2. Неділя Фомина — Кенора, Трансіона, Поплар Парк, Тиндал.
9. Неділя - - Трансіона, Бозекур, Су Лукавт.
16. Неділя — Кенора, Селкирк, Ледвин.
23. Неділя - Трансіона, Собор Церкви в Вінніпезі.
30. Неділя — Кенора, Гонор, Поплар Парк, Дуфрост (у Дуфрості служить Прот. П. Стефюк).

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телфон: (день) JU 6-3093
(увечері) JU 8-3610

о. П. БУБЛИКА
КВІТЕНЬ

25 ВЕЛИКДЕНЬ - Мазепа
26. Світлий Понеділок — Домпел
27. Світлий Вівторок — Актмівчукова

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. В. БОЯЧУКА
КВІТЕНЬ

22 Страсний Четвер — Йорктон, Год. 7-ма веч. Страсти
23 Страсна Пятниця — Йорктон. Год. 2-га по пол. Вечірня з виносом Плащаниці
24. Страсна Субота - Йорктон
25 ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ Свячення Пасок; Рапін 12 год ночі, Горлиц 2.00 пополночі. Йорктон год. 5-та ранку початок повної відправи
26 Світлий Понеділок — Райн
27 Світлий Вівторок — Йорктон

119 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2986

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
КВІТЕНЬ

22. Страсний Четвер — Св. Михаїла 7 год. веч. Страсті Св. Михаїла
23. Велика Пятниця, 6 голина — Св. Михаїла
25. ВЕЛИКДЕНЬ — Св. Андрея
25. ВЕЛИКДЕНЬ — Св. Михаїла

Адреса: 12206—117 стріт
Tel. 455-7877. Edmonton, Alberta.

о. І. Г. ГИКАВОГО
КВІТЕНЬ

18 Неділя — Лужани
Посвячення доли: Лужани — 12 год. по Службі Прут — 1.30, Вилінгдон — 3.00, Ендру — 7.
22. Четвер, Страсти — Ендру, 6 год. вечер.
22. Четвер. Страсти — Вилінгдон 8.30 вечер
23. Пятниця Велика. Винос Плащиниці. Вилінгдон 12.00 год. полудне, Борщиці год. 1.30 по пол. Лужани год. 2.30 по пол. Прут год. 3.30 по пол. Завале год. 4.30 по пол. Сучава год. 5.30 по пол. Ендру год. 6.30 по пол. Гемлин год. 8.00 по пол.
24. Субота, Свячення Пасок: Гемлин год. 11.00 вечір.
25. Воскресна Неділя: Свячення Пасок:
Борщиці — 1.00 рано, Лужани — 2.00 рано, Прут — 3.00 рано, Завале — 4.30 рано, Сучава — 5.30 рано, Ендру — 6.30 рано, Вилінгдон: Воскресна Служба 8.30.

Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
КВІТЕНЬ

25. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ — Етелберт
26. Понеділок — Гарленд (2-ий день Великодня)
27. Вівторок — Зелена (3-ій день Великодня)

УВАГА! По усіх Громадах де буде Богослужения, рано о 9-ій год. Св. Сповідь, де нема Богося., договорюсь на місці з кожною Громадою, як також про Свячення Пасок. В Етелберт, на Великдень, Поєднання 8-ма год. рано.

Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕДИЛЯ
КВІТЕНЬ

22. Страсний Четвер, Страсти 7 год. веч. — Денбіжі
23. Велика Пятниця, Плащениця: Стінен 10 год. рано, Сван Плейн 2 год. по пол., Арран 4 год. по пол., Гаес 7 год. дня веч.
24. Велика Субота, Свячення Пасок: Денбіжі 4 год. по пол., Сван Плейн 6 год. веч., Норквей 8 год. веч., Мейбрідж 10 год. веч. в домі пивства Прихільно в Педі, Байдейн Арран Кобзар 12 годинна ночі в церкві Арран Утреня і Пасхи.
25. ВЕЛИКДЕНЬ — Сван Ривер 2 год. ранку Утреня і Пасхи, Стінен 7 год. ранку Утреня і Пасхи, Гаес 8 год. ранку Утреня, Літургія і Пасхи
26 Світлий Понед. — Сван Плейн
27 Світлий Вівторок — Денбіжі

ТРАВЕНЬ

2 Неділя Норквей
9 Неділя - Сван Ривер
16 Неділя - Стінен
23. Неділя — Арран
Вечірня 7 год. веч. — Сван Плейн
30. Неділя Гаес

Address: Box 111, Hyas, Sask Tel. 190-2.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
P. O. Box 386. Watson, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
КВІТЕНЬ

22. Страс. Четвер. Сповідь — Вернон
23. Страсна п'ятниця — Вернон
24. Страсна Субота - Служба Божа Свячення Пасок — Кемсвіл
25. ВЕЛИКДЕНЬ о год. 7-ій рано - Вернон
26. Світл. Понеділок — Вернон
27. Світл. Вівторок — Вернон

Address: 2602-42 Ave. Vernon, B. C. Phone 548-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
КВІТЕНЬ

22. Велик. Четвер 7-ма год. рано Сповідь — Св. Божа — Мерідель
о 8-ій год. вечора Страсти читання 12 Євангелій — Лемард
23. Вел. Пятниця Винос Плащаниці: 10-та год. рано — Лортдель;
12.30 — Грендако; 2-га по пол. — Петлюра; 5.30 по пол. — Топорівці. 3.30 по пол. — Лемард; 7-ма год. веч. — Роблин
24. Вел. Субота 9-та рано Сповідь Сл. Божа — Свячення Пасок — Русса
Свячення Пасок в суботу 24-го 2-га по пол. — Мерідель;
3.30 по пол. — Шортдель;
5-та по пол. — Петлюра;
6.30 по пол. — Грендако
25. Неділя ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВЕ в 11.30 перед півночі Полунощниця, Св. Божа та Свячення Пасок — Лемард
4-та рано Свяч. Пасок — Минат; 5-та рано Свяч. Пасок — Топорівці; 8-ма рано Св. Божа та Свяч. Пасок — Роблин
26. Світлий Понеділок — Петлюра
27. Світлий Вівторок — Топорівці

Address: Box 207, Roblin, Man. Tel.: 466.

о. Ст. ЗУЗАКА
КВІТЕНЬ

22. Четвер Страсний — Геффорд
22. Четвер — Страсті год. 7 — Геффорд
23. Страсна Пятниця — Винос Плащиниці —
год. 10.30 ранку — Редфіяд
год. 2.00 по пол. — Борден
год. 3.00 по пол. — Криндор
год. 7.00 веч. — Геффорд
24. Вел. Субота — Освячення Пасок — о год. 7 веч. Вінніпег
25. Неділя, ВЕЛИКДЕНЬ — Освяч. Пасок —
год. 5 ранку — Редфіяд
год. 7 ранку — Криндор
год. 9 ранку — Геффорд
26. Світлий Понеділок — Вінніпег
27. Світлий Вівторок — Геффорд

ТРАВЕНЬ

2. Неділя. ЗТАЛ СУМК-у — Вяткін
9. Неділя (на тробн) — Криндор
16. Неділя (на тробн) — Геффорд
23. Неділя (на тробн) — Редфіяд
30. Неділя (на тробн) — Вінніпег

Address: Box 183, Hafford, Sask., Tel.: 65.

о. М. КРИТЮКА
КВІТЕНЬ

22. Вел. Четвер — Страсти — Гронліц (пів.) о 7 год. веч.
23. Вел. Пятниця — Винос Плащаниці: Вружкої год. 1-ша по пол. Гронліц (півн.) год. 2-га по пол. Мелфорт год. 5-та по пол.
24. Вел. Субота. Освячення Пасок: Гадсон Бей год. 10.00 рано Еллоп Крік год. 5 по пол.
25. ВЕЛИКДЕНЬ-Воскресення Христове. Воскресна Утреня і Освячення Пасок:
Гронліц (півнич) год. 12.00 в ночі
Мелфорт год. 8.00 рано
Вружкої год. 9.30 рано
26. Світлий Понеділок — Мелфорт
27. Світлий Вівторок — Гронліц (північна)

Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛИША
КВІТЕНЬ

25. ВЕЛИКДЕНЬ — Вейта
26. Світлий Понеділок — Арбакка Св. Миколая
27. Світлий Вівторок — Сельхіз

Box 46, Vita, Man. Tel. 5-84-82.

о. О. КРАВЧЕНИКА
КВІТЕНЬ

22. Страсний Четвер, 7 год. веч.: Страсті — Норт Батафорд
23. Страсна П'ятниця: Винос Плащаниці: —
— 12 год. дня (Скорий час):
Норт Батафорд
— 2 год. по пол. (См. час):
Витків
— 3.30 год. по пол. (См. час):
Гедерлей
— 6 год. веч. (См. час):
Гласгин
— 8.30 год. веч. (См. час):
Медоз Лейк
24. Страсна Субота: Благословення Пасок
— 11-та год. ранку (С. час):
Медоз Лейк
— 1-ша год. по пол. (С. час):
Гласгин
— 2.30 год. по пол. (См. час):
Гедерлей
— 3.30 год. по пол. (См. час):
Витків
25. Страсна Субота, 7 год. веч.:
Полунощниця — Норт Батафорд
25. ВЕЛИКДЕНЬ, 8-ма год. ранку:
Великодня Богослужения — Норт Батафорд
25. ВЕЛИКДЕНЬ, 7 год. веч.: Великодня Вечірня — Гедерлей
26. Світлий Понеділок: Літургія — Витків
27. Світлий Вівторок: Літургія — Гласгин

Address: North Battleford, Sask. 972—106, St. Ph. 446-3280.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
КВІТЕНЬ

24. Субота — Свячення Пасок; дивись нижче
25. ВЕЛИКДЕНЬ — Овкборн

26. Світаній Понеділок — Вечорниці
27. Світаній Вівторок — Благовіщення Пресвятої Богородиці. Пісний Стіл — Суботня: Семої Лейк — 1-ша год. по пол. Мелвіл 2-га год. по пол.; Сач — 2.30 год. по пол.; Ошавпи 3.30 год. по пол.; Россборн — 30 год. по пол.; Енгусвил 5.1.- 10 по пол. Address: Oakburn, Man. box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
КВІТЕНЬ

22. Вел. Четвер. Страсти — Вестлок, 7 год. вечора
23. Велика Пятниця — Вавлок, 7 год. вечора Вечірня
24. Вел. Субота — Рінкоша Парк, від 9 год. Сповідь і Причастя по Службі Божій Свячення Пасок

Свячення Пасок у суботу:
Барґед — 3 год. по пол.
Самгуло — 5 год. по пол.
Вайлдуд — 7 год. вечора
Сібасіс — 9 год. вечора
25. ВЕЛИКДЕНЬ — Вестлок, початок Відправи в 1 год. по півночі
ТРАВЕНЬ
2. Неділя Томина — Веллок
9. Неділя Мироносиць — Самгуло
16. Неділя Розслабленого — Вайлвуд
23. Неділя Самарянки — Барґед
30. Неділя Сліпонародженого — Сібасіс, Проводи
Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-3745

о. Н. МОРОЗА
КВІТЕНЬ

24. Субота Свячення Пасок — Аґасі, 11-та год. рано. Чиливек 1-ша год. по обіді Мишон Сіті 3-та год. по обіді
25. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ. Воскресна Утреня 8-ма год. рано. Богослужіння 9-та год. рано. Посвячення Пасхи по Богослуженню.
Address: 7187 Grandview Hwy., Burnaby, B. C. Tel. LA. 1-8500

о. М. ОЛЕСЮКА
КВІТЕНЬ

22. Вел Четвер. Служба Божа рано — Данфін
22. Вел. Четвер. Страсти о год. 7-ій вечора — Данфін
23. Вел. Пятниця. Винос Плащаниці: 1.00 год. по пол. — Дрифтінг Ривер
3.00 год. по пол. — Гилберт Плейнс
6.00 год. по пол. — Данфін
24. Вел. Субота. Освячення Пасок: год. 10.30 рано — Коейн год. 11.30 рано — Дрифтінг Ривер
год. 12.30 по пол. — Ашлія год. 2.00 по пол. — Валей Ривер год. 3.00 по пол. — Сифтон год. 4.00 по пол. — Вінніпегосіс год. 6.00 вечора — Рорктон
25. ВЕЛИКДЕНЬ. Год. 11.30 ночі Полунощниця, Світая Заутреня і Освячення Пасок — Данфін Великодня Служба Божа і Освячення Пасок о год. 6.00 рано — Гилберт Плейнс
Світаній Понеділок — Валей Ривер
27. Світаній Вівторок — Дрифтінг Ривер
За виняткои неділі 4-го квітня Вечірні служаться о год. 7-ій вечора в Данфіні.
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
КВІТЕНЬ

22. Вел. Четвер — Страсти о год. 7-ій веч. — Тодор (м.)
23. Вел. П'ятниця. Вечірня і винос Плащаниці 2-га год. по пол. — Інсінґер (м.), 3.30 по пол. — Інсінґер (габінй), 7-ия веч. — Тодор (м.)
24. Вел. Субота. Свячення Пасок: 7.30 веч. — Тодор (за ріком), 8.30 веч. — Дробот, 10-та веч. — Маморниць, 12-та ночі — Вестбурк, 1.30 ночі — Полозники, 3-та ночі — Інсінґер (габінй), 4.30 над ранком — коло Лорі
25. ВЕЛИКДЕНЬ. Світая Заутреня і Свячення Пасок 5.30 рано — Інсінґер (м.)
25. ВЕЛИКДЕНЬ. Св. Літургія і Св. Пасок о год. 8-ма рано — Тодор (м.)
26. Великодний Понеділок — Вестбурк

27. Великодний Вівторок — Льорз
Box 8. Theodore, Sask. Tel. 88.

о. Я. РИБАЛКИ
КВІТЕНЬ

22. Четвер — Сионі Лейк
23. Вел. Пятниця — Винос Плащаниці. Давнінг 1.00, Вильна 2.30, Беліс 4.00, Едвард 5.15, Сионі Лек 6.30
24. Вел. Субота — Свячення Пасок: Боїв Лейк 9.00, Стрий 10.30
25. ВЕЛИКДЕНЬ — Служби Божі: Сидней 12.00, Давнінг 1.30, Беліс 3.00, Едвард 4.30, Вильна 5.45, Зорспайт 7.00, Сионі Лейк 8.00
26. Вел. Понеділок — Давнінг
27. Вел. Вівторок — Стрий
Address: Smoky Lake, Alta. Box 809

о. О. СОРОЧУКА
КВІТЕНЬ

22. Великий Четвер 9 год. Сповідь Літургія — Ель Пойнт
23. Велика П'ятниця. Винос Плащаниці 2 год. по пол. — Гилфорд 3 год. по пол. — Глендон 5 год. по пол. — Сенді Репід 7 год. веч. — Бойвіл
25. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ Посвячення Пасок 12 год. ноч — Ель Пойнт 1.30 Служба — Ст. Пал; 3.30 ночі — Гифорд; 5 год. ранку — Глендон; 7 год. ранку — Сенді Репід; 9 год. ранку Великодня Літургія — Бойвіл
26. Світаній Понеділок — Сенді Репід
27 Світаній Вівторок — Гифорд
Rev. O. Sorochuk Bayguylvill, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
КВІТЕНЬ

22. Четвер Страсний — Сарепл
22. Четвер. Христові Страсті о год. 7.00 веч. — Атабаска
23. Пятниця. Винос Плащаниці: — 12.00 обід — Крейґенд 1.30 по обіді — Норал 2.30 по обіді — Бойл 4.00 по обіді — Сарепл 5.00 по обіді — Грасленд 6.30 над вечір — Лек Ла Біш
24 Субота. Сповідь дітей о год. 8.00 рано — Лек Ла Біш
24 Субота. Свячення Пасок год. 8.00 веч. — Норал; год. 9.00 веч. — Бойз; год. 10.30 веч. — Атабаска; год. 12.00 північ — Сарепл
25 ВОСКРЕСЕННЯ ХР. 12.30 по півночі — Гресленд
Воскресна Утр. і Літ. 5.00 рано — Лек Ла Біш
Свячення Пасок 7.30 рано — Крейґенд
10.00 рано — Вондерінґ Ривер
25 Воскресна Вечірня о год. 3.00 по пол. — Норал
26. Світаній Понеділок — Бойл
27. Світаній Вівторок — Сарепл
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 623-4533

о. Т. СЛАВЕНКА
КВІТЕНЬ

22. Страсний Четвер — Айтуна, Страсті Господні — о год. 8-ій вечора в Гуліх
23. Страсна П'ятниця. Винос Плащаниці: 10 год. ранку — Мелвил; 12 год. дня — Гуліх; 1.30 по пол. Гарбарз; 4.00 год. по пол. — Айтуна
24. Велика Субота: о 7-ій год. вечора — Свячення Пасок в Гарбарз; о 10 год. веч. — Полунощниця в Айтуні
25. ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ. ВЕЛИКДЕНЬ: 11 год. вночі — Айтуна; 6 год. вранці — Гуліх; 8 год. вранці — Мелвил
26. Світл. Понеділок — Гуліх
27. Світл. Вівторок — Габврд
ТРАВЕНЬ
2. Неділя — Айтуна. Проводи
16. Неділя — Мелвил. Проводи
23. Неділя. Собор Церкви у Вінніпегу
30. Неділя — Гуліх. Проводи
Address: Box 143, Huna, Sask. Tel. 795-2218

о. В. СЛОЗАРА
КВІТЕНЬ

22. Страсний Четвер. Страсти год. 7.00 — Канора
23. Велика Пятниця. Плащеництя, год. 2.00 — Рома
год. 3.30 — Бюкенэн; год. 5.00 — Стиряжес; год. 7.00 — Канора
24. Велика Субота. Свячення Пасок: год. 6.00 — Рама; год. 7.00 — Бюкенэн: год. 9.00 — Бирджес;
25. ВЕЛИКДЕНЬ — Утреня, і Свячення Пасок, год. 5.00 рано — Стиряжес
25. ВЕЛИКДЕНЬ. Початок Повного Богослужения о год. 7.00 рано — Канора
26. Світаній Понеділок — Рама
27. Світаній Вівторок — Бирджес
Canora, Sask., Ph. 648-5163

о. М. СТЕЦЕНКА
КВІТЕНЬ

22. Четвер Страсний. Сповідь від 9 год. ранку — Кадворт
22. Четвер Страсний. Читання 12-ти Євангелій, 7 год. вечера — Ваказ
23 Пятниця Велика. Винос Плащаниці: Смітс — год. 11.30; Кадворт — год. 1.30; Ст. Джуліен — 2.30, Ваказ — год. 2.30; Ленін — год. 4.30; Тарнополь — год. 5.30.
УВАГА! Винос Плащаниці в усіх громадах на „фест тайм".
24 Субота Велика — Ст. Джуліен, по Службі Божій Осп. Пасок: Альвена — 1.30 по обіді; Ленін — 2.30 по обіді; Тарнополь — 3-4 год. по обіді
24. Субота Велика. Великодня Утреня і Осв. Пасок: Кадворт — 11.45 год. ночі; Смітс — 7 год. ранку.
25. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ. Служба Божа 9.30 ранку — Ваказ
25. Неділя Великодня Вечірня 7 год. вечера — Ст. Джуліен
26. Понеділок. 2-ий день Великодня — Альвена
27. Вівторок. 3-ий день Великодня Ленін
ТРАВЕНЬ
2. Неділя. Томина. Проводи —
6. Четвер. Св. Юрія Побідоносця Ленін
9 Неділя. Св. Мироносиць. Проводи — Тарнополь
16. Неділя. Розслабленого. Проводи — Ваказ
16. Неділя. 4 год. по обіді, Вечірня і Проводи — Кадворт
23 Неділя. Делегати і Священник на собор УПЦК
30. Неділя. Сліпого. Проводи — Смітс
Address: Box 4. Wakew, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
КВІТЕНЬ

22. Страсний Четвер 9 год. Служба, 7.30 веч. Страсти — Толстой
23. Вел. Пятниця 4 год. Плащаниця — Толстой
25. ВЕЛИКДЕНЬ 3 год. Сарто; 5.30 Рома; 7.30 Толстой; 10 Гарденton
26. Вел. Понеділок — Толстой
ТРАВЕНЬ
2. Неділя. Проводи — Толстой
6. Четвер. Юрія, Проводи Онуцька Ц. — Гарденton
9. Неділя. Проводи — Сарто
16. Неділя — Роза
23. Неділя, Проводи — Гарденton
30. Неділя — Дуфост
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
КВІТЕНЬ

22. Страсний Четвер — Егрімонт. Служення Страстей, від 7 год. вечора
23. Велика П'ятниця. Положення Плащаниці: Редвater, від 11 год. рано Редвей, від 12.30 в полудні Егрімонт, від 2 год. по пол. Торґлід, від 3.30 по пол. Восетна, 5.00 год. по пол.
24. Субота. Освячення Пасок в Нюбрук, від 2 год. по пол.
25. ВЕЛИКДЕНЬ — Торґлід. Утреня, Св. Божа, Освяч. Пасок, від 11 год. веч. Егрімонт Воскр. Утреня, Освячення Пасок, від 2 год. ночі; Восетна 3.30; Редвей 5; Федорз 7; Редвater 9 год.
26. Світаній Понеділок — Редвей
27. Світаній Вівторок — Егрімонт
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Rev. A. Teterenko, Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 486.

о. Г. УДОДА
КВІТЕНЬ

22. Страсний Четвер — Мельничук. Сповідь
Страсті — Шіго (місто), поч. о год. 8-ій вечора
23. Велика Пятниця. Вечірня з винесом Плащаниці: Шіго (місто) — 1-ша год. дня. Шіго (пол.) — 3-тя год. дня. Фовн Лейк — 8-ма год. вечора
Виннпег — 7-ма год. вечора
25. ВЕЛИКДЕНЬ — Виннпег, поч. 9-та год. ранку
26. Світаній Понеділок — Шіго (місто)
27. Світаній Вівторок — Сходниця в Громадах Округи буде оголошений в кожній церкві окремо.
Address: Shoho, Sask., Box 62. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
КВІТЕНЬ

22. Великий Четвер, 8.00 год. ранку Служба Бома і Сповідь загально для всіх — Нипавин
Страсти 7.00 год. веч. — Нипавин
23. Велика П'ятниця: 10 год. Вечірня з винесом Плащаниці — Кадет, в 12.30 заложення Плащаниці — Нипавин, 2.30 в Відділ, а 4.30 в Сємбурґ, а 6.30 в Шипмен
24. Велика Субота: 8 год. ранку Сповідь виключної молоді і Служба Божа, як рівнож Причастя — Відділ
Вечірня, точно 11.00 Надгробне — Кадет
25. ВЕЛИКДЕНЬ: точно 12.00 год. вопаночні — Торжество Воскресення і Св'ячення Пасок — Кадет, 1.45 — Нипавин, 4.00 — Шипмен, 6.00 — Сємбурґ, а 9.00 — Відділ
26. Світаній Понеділок — Шипмен
27. Світаній Вівторок — Кадет
Address: Wetrdale, Sask. Ph. 486.

о. А. ХРУСТАВКИ
КВІТЕНЬ

22. Вел. Четвер — Мирпам — Страсти о год. 7.00 вечером
23. Велика П'ятниця — Винос Плащенниці: Слава пол. — 1.30 по пол.; Мирпам — 3.00 по пол.; Мусіборз — 5.00 по пол.
25. ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ: Великодня Утреня — Свячення Пасок:
Лойдмінстер 12 год. ночі; Слава пол. 3.00 год. рано; Бросов 4.30 год. рано; Лужани-Топорівці 5.30 год. рано Мусіборз 6.30 год. рано; Мормей 7.30 год. рано; Мирпам: Вел. Утреня — Служба Бома — Свячення Пасок — 8.30 год. рано.
Мирпам — Великодня Вечірня 4.00 год. по пол.
26. Світаній Понеділок — Мусіборз
27. Світаній Вівторок — Морквей
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
КВІТЕНЬ

22. Вел. Четвер — Страсти, 8-ма год. веч. — Торсбі
23. Вел. П'ятниця, Винос Плащаниці: 7.30 год. ранку — Торсбі; 8.45 год. ранку — Калмар; 1-ша год. по обіді — Брудерґайм 2.30 год. по обіді — Пено; 8-ма год. вечора — Оновей, по цьому Св. Сповідь
24. Вел. Субота — Оновей, по Літургії Свячення Пасок. 8-ма год. веч. Свячення Пасок — Торсбі.
25. ВЕЛИКДЕНЬ. 12-та год. ночі, Світла Паслальна Заутреня, Воскресення Літургія й Свячення Пасок — Калмар.
7.30 год. ранку, Свячення Пасок — Катаки; 9.00 год. ранку, Свячення Пасок — Пено; 10.15 год. ранку — Брудерґайм; 4-та год. по обіді, Пасхальна Вечірня — Пено
26. Світаній Понеділок — Катаки
Ph. GA 3-3053.
Address: 9530—109 Avenue,

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLII. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ТРАВНЯ, 1965. WINNIPEG, MAN., MAY 1, 1965. ЧИСЛО (2029) 9

ІНШИХ НАРОДІВ НЕ ОБОРОНЯЮТЬ

КОНҐРЕС І УРЯД США ОСУДИЛИ ВЛАДУ СССР ЗА „ПЕРЕЛІДУВАННЯ ЖИДІВ"

Резолюцію вніс сенатор Абрум Рібіков. Уряд США деякий час вагався

„Департамент Стану (Міністерство закордонних справ) виявив у четвер (15 квітня 1965 р.), що він тепер підтримує схвалену Конґресом резолюцію, якою осуджується Советів за переслідування жидів Советами, — бо таке осудження може збільшити світовий натиск на Советський Союз, щоб він припинив свою антисемітську практику", — повідомив „Нью Йорк Сервис" 16 квітня 1965 р.

Чому уряд США зволікав раніше?

„Цей же Департамент у минулому був проти цієї резолюції — на цій підставі, що Советський Союз міг це інтерпретувати як „навкучливе вмішування" в домашні советські справи, а це спонукало б советські власті до ще більших репресивних заходів", — далі інформує вищеподаний щоденник.

Там таки сказано, що цю резолюцію ще три роки тому ухвалив був Конґрес на внесення Абрума Рібікова (жида), і що в резолюції „закликається советську владу дозволити жидам дотримуватися своєї релігії та плекати жидівську культуру в Советському Союзі".

Що уряд США тепер погодився підтримати цю резолюцію Конґресу — про це повідомив офіційним листом Доглас Мекартур II — асистент для справ Конґресу в Міністерстві закордонних справ; цього листа він прислав на руки сенатора Дж. В. Фулбрайта — голови Сенатського комітету закордонних справ. Зміст цього листа уряду США офіційно оприлюднив Роберт Мек-Клоскі, пресовий речник Міністерства закордонних справ.

Головна частина змісту заяви уряду США

У вищезгаданому листі Міністерство закордонних справ до Сенату, між іншим, сказано ось що:

Цей Департамент (міністерство) на основі урядових і приватних даних стверджує, що в СССР жиди „зазнають терпінь не лише через суворі советсько-урядові обмеження всіх релігій, але й також ще й додаткові обмеження, якими внеможливлюється їм утішатися своїм культурним і громадським життям".

Влада СССР затаює

Трупи в космосі

Розпучливі взивання SOS із надземних просторів

SOS — тричі розпучливо пролунало з безмежних просторів 1960 р. і — голос обірвався... Це був голос советських космонавтів, які сповіщали про свою смертельну катастрофу. Їх голос було чути в Техасі і в Німеччині. У пресі на Заході лише зрідка появилися тоді коротенькі вістки про неуспіх советських космонавтів.

„Світ ніколи не дізнається про нас!"

„Положення погіршується!!!... Чому не відповідаєте?!!!... Наш рух спотикнеться!!!... Світ ніколи не довідається про нас..." — почулися з високих просторів двох мужчин і одної жінки 17 травня 1961 р. Після цього голоси замовкли.

Звуки конаючого серця

У початках лютого 1961 р. з високих просторів магнітостяжка зареєструвала трагічно-несамовиті звуки конаючої людини. Цю запись на магнестяжці з особливою увагою досліджував відомий італійський лікар-учений д-р Догліотті.

Досліди виявили, що принаймні 10 советських космонавтів не повернулися на землю, — їхні трупи далі кружляють навколо нашої планети.

Ці інформації подані в журналі „Рідерс Дайджест" за квітень 1965 р.

Єзуїти

Пов'язують кард. Сліпого з Росією

„Америка": „Кардинал Сліпий буде в Ватикані символом турбот Церкви за Святу Росію"

„Америка" (ч. 6, том 12, за 1965 р.) — орган єзуїтів в США опублікувала свої коментарі з приводу найменування митр. Йосипа Сліпого кардиналом, і при тому заявила:

„Кардинал Сліпий буде в Ватикані символом турбот Церкви (Католицької) за Святу Росію".

З.Р.В. — У Ватикані не зміналася традиційна проросійська політика, яка підтримує ідею „єдиної неділимої Росії". Проголошування українців за „росіян", як це вчинив був папа Пій XII у посланні „До народів Росії" 1952 р. — це принципове становище Ватикану в його політиці щодо сов'янського Сходу. Яку ролю Ватикан у цій політиці визначив кардиналові Сліпому (якщо визначив узагалі) — він цього не виявляє.

Офіційний католицький церковно-політичний тижневик „Тиґодник Повшехни" в Кракові повідомив був восени 1963 р., що в Римі „велике враження" викликав був той факт, що митр. Сліпий у жовтні 1963 р. був незвичайним гостем у советської амбасади в Римі на комуно-большевицькій урочистості 46-х роковин Октябрської революції. І там же, „присутнім на прийнятті журналістам митрополит (Сліпий) заявив, що незабаром після закінчення сесії Собору (2-го Ватиканського) він має замір виїхати в Советський Союз".

Що інформацію передав телефонічно з Риму Єжи Туровін — офіційний католицький пресовий представник з Польщі при Ватикані. (За лондонським польським часописом у Лондоні „Ожеж Бялі" подав вінніпезький польський „Час" 5 лютого 1964 р.).

Англомовна католицька преса у своїх вістках з Риму далі інформує, що митр. Сліпий має замір повернутися до Советського Союзу. Але яку ролю Ватикан визначив йому у своїх тайних переговорах Москва-Рим, — це покаже майбутнє.

Політична „чорна магія"

Комуністичні дипломати слухають... Євангелії

У березні ц. р. в США відбулися збори, скликані „Міжнародним християнським воділством". На цих зборах, розуміється, також були: советський посол в США Добринін та комуністичні дипломати Польщі, Румунії й Югославії. На вступі було прочитано Євангелію Св. Матвія.

Щоправда, за сніданком з промовою виступив віцепрезидент США Гемфрі.

Передплачуйте, читайте, підтримуйте і поширюйте „Вістника"!

Сучасні Православні Церкви

1. Патріярхати

а) Патріярхати, що походять з Апостольських часів

Патріярхати — це такі автокефальні (незалежні від інших Церков) Церкви, первоієрархи яких мають патріярший сан. Декотрі з патріярхів мають титул „Блаженніший", а декотрі — „Святіший".

1. Патріярхат Константинопольський (Царгородський). — Первоієрарх: Святіший Атенагорас І, Архиепископ Константинополя — Нового Риму, Патріярх Вселенський.

2. Патріярхат Олександрійський. — Первоієрарх: Блаженніший Христофор II, Папа і Патріярх Олександрійський і всієї Африки.

3. Патріярхат Єрусалимський. — Первоієрарх: Блаженніший Феодосій VI, Патріярх Святого Міста Єрусалиму і всієї Палестини.

4. Патріярхат Грузинський. — Первоієрарх: Святіший Єфрем II, Католікос-Патріярх всієї Грузії, Архиепископ Мцхетський і Тбіліський (в межах СССР, — ред. В.).

б) Патріярхати, що потворені за часів після Апостольської ери (нові Патріярхати)

5. Патріярхат Московський. — Первоієрарх: Святіший Олексій, Патріярх Московський і всієї Русі (Церковними справами України Московська Патріярхія править почерез Митрополита Київського й Галицького, Екзарха України, Йоасафа, члена Синоду Московської Патріярхії).

6. Патріярхат Болгарський. — Первоієрарх: Святіший Кирил, Патріярх Болгарський.

7. Патріярхат Сербський. — Первоієрарх: Святіший Герман, Архиепископ Печський, Митрополит Белградо-Карловацький, Патріярх Сербський.

8. Патріярхат Румунський. — Первоієрарх: Святіший Юстиніян, Патріярх усієї Румунії, Намісник Кесарії Каппадокійської, Митрополит Унґро-Влахійський, Митрополит Бухарестський.

2. Автокефальні (незалежні, національні) Православні Церкви у „старому світі", що визнані всіма Патріярхатами за автокефальні

Одні з первоієрархів цих Церков е в митрополичому сані, інші — в архиепископському.

1. Кипрська Православна Церква (автокефальна з Апостольських часів). — Первоієрарх: Блаженніший Макарій, Архиепископ Нової Юстиніяни і всього Кипру.

2. Елладська Православна Церква (Православна Церква в Греції). — Первоієрарх: Блаженніший Хризостом, Архиепископ Атенський і всієї Елляди.

3. Альбанська Православна Церква. — Первоієрарх: Блаженніший Паісій, Митрополит-Тірани і Дурреса та всієї Альбанії.

4. Православна Синайська Церква. (Дуже старовинна). Вона складається лише з одного манастиря. — Первоієрарх: Блаженніший Порфирій III, Архиепископ удостоєної Божественного сходження Гори Синай.

5. Православна Церква в Польщі. — По смерті митрополита Тимофія (Шретера) митрополича катедра не обсаджена. Митрополією адмініструе архиепископ Лодзький і Познанський Георій.

6. Православна Церква в Чехословаччині.. — Первоієрарх Блаженніший Дорофей, Митрополит-Празький і всієї Чехословаччини (Його попередник митр. Іоан у жовтні 1944 р. уступив з приводу „недуги").

Автономні Церкви не е самостійні (автокефальні), напр., Автономна Фінляндська Церква (де місцевим головним ієрархом е Високопреосвященний Павло, Архиепископ Карельський і всієї Фінляндії, а також Японська Православна Церква, що підлягає проводові Російської Зарубежної Церкви, очоленої митр. Філяретом. (Його попередник, мнр. Анастасій 1964 р. пішов на покой (уступив) з приводу глибокої старости).

3. Українські Православні Церкви

Під словом „Церква" в церковно-адміністративно-правному сенсі треба розуміти лише таку зорганізовану спільноту віруючих, духовно-церковний провід (ієрархія, тобто епископат) якої не е залежним від жодних властей поза самими собою; отже в цьому розумінні Церковою е лише автокефальна спільнота віруючих. Коли дана спільнота вірючих має своїх національних епископів, але вони підлягають первоієрархові іншої Церкви, то вони становлять собою не Церкву, а лише частину тієї іншої Церкви, первоієрархові якої вони підлягають. Наші Церкви е автокефальні.

1. Українська Грекo-Православна Церква в Канаді. — Первоієрарх: Блаженніший Іларіон, Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

2. Українська Православна Церква в Сполучених Штатах Америки. — Первоієрарх: Блаженніший Митрополит Іоан (Теодорович).

3. Українська Автокефальна Православна Церква на Чужині (еміграційна). Первоієрарх: Вис окопреосвященніший Митрополит Ніканор (Абрамович) з Катедрою в Західній Німеччині.

(Українська Православна Церква в Австралії й Ново-Зеляндії під місцевим проводом Преосвященнішого Єпископа Варлаама, як автономна, в юрисдикції Високопреосвященнішого Митрополита Ніканора, первоієрарха Української Автокефальної Православної Церкви на Чужині. Православні парафії в Бразилії й Аргентині е в юрисдикції Блаженнішого Митрополита Іоана, Первоієрарха Української Православної Церкви в США. Частина православних українців становлять частину Американського Екзархату (групи епархій (дієцезій), що е частиною Константинопольського Патріярхату; цей Екзархат очолює Високопреосвященніший Митрополит Яковос (грек), який підлягає Патріярхові Константинопольському Атенагорасові І, Високопреосвященніший Митрополит Богдан (Шпилька), який очолює певне число українських православних громад в США (і невеличке число членів у Канаді) безпосередньо підлягає Митрополитові Яковосові в США, а через нього, посередньо, підлягає Патріярхові Константинопольському. Отже згадані вірні-українці е членами Патріярхату Константинопольського.

Коли треба додавати слово „автокефальна" Церква. — Згідно з церковними правилами (канонами), автокефальна Церква не додае до своєї назви слова „Автокефальна", якщо 1) її вірні (члени) є автохтонами (корінним населенням) країни, в якій ця Церква знаходиться, наприклад: коли турки вдавнину завоювали греків і офіційно трактували їх не як горожан, а як поневолених (положених), то Константинопольська Церква — Патріярхат надалі залишалася автокефальною, хоч і не додавала до своєї назви слова „Автокефальна"; 2) якщо її вірні (члени) в основному складаються з горожан держави, в якій ця Церква знаходиться, напр., Українська Грекo-Православна Церква в Канаді.

4. Інші автокефальні Православні Церкви в „новому світі"

Російська Православна Церква насильно підпорядкувала собі Українську Православну Церкву в Україні, отже українці в „новому світі", найперше на північно-американському континенті (в Канаді й США) створили свої Українські Православні Церкві. Це саме зробили православні біоруси з тих самих причин.

Більшість росіян на цьому континенті відмовилися підлягати патріярхові Московському тому, що провід Російської Церкви-Патріярхату політично поневолений безбожною комуно-більшевицькою владою, і ця влада диктуе цій Патріярхії (проводові Церкви-Патріярхату) свою політику. Тому росіяни створили собі за кордоном дві автокефальні Церкви, що не залежні від патріярха Московського і взагалі від жодних інших зовнішніх церковних властей; це е: Російсько-Американська Православна Церква, первоієрархом якої е Високопреосвященніший Митрополит Леонтій, і Російська Зарубежна (Загранична) Православна Церква, первоієрархом якої е Високопреос. Митрополит Філярет. Обидва ці автокефальні ієрархи мають лише титули „Високопреосвященніший" (не „Блаженний"), але вони е автокефальними первоієрархами. Так само серби й болгари вже творять тут свої автокефальні Церкви, щоб не підлягати Сербській і Болгарській Патріярхіям, що також поневолені комуністичними режимами.

Почавши в 1964 р., також і православні греки в Америці, Канаді, Австралії й ін. взялися творити тут свою автокефальну Грецьку Церкву, щоб не підлягати Константинопольській Патріярхії, бо патріярх Константинопольський конечно мусить бути горожанином Турецької держави, влада якої в деякій мірі зв'язуе його рухи.

(Докінчення буде)

СССР

Молодь хоче думати самостійно

Комсомолка пише:

„Ми не любимо занять, схожих на спектакль, в якому зображаються наперед заплановані проблеми і немае передбачених. А деякі пропагандисти намагаються обминути небажані питання або — ще гірше — нав'язують свій висновок: повинно ось так бути, а не інакше. Але звідки така „усталеність"?.. („Молодь України" 7. 2. 65).

10% молоді в Канаді на листі безробітних

Домініяльне Статистичне Бюро в Оттаві у квітні ц. р. повідомило, що в Канаді зростае число молоді, яка не може дістати роботи. Серед числа молоді, яка шукае праці, 10% не можуть дістати заторудненння.

З вищого сану католицькі патріярхи „повищені" до нижчого сану — кардинальського

Понура заява „патріярха" Максима IV

У давніх часах було тільки п'ять патріярхатів: Антіохійський, Єрусалимський, Олександрійський, Римський, Константинопільський. Щодо власти всі вони були рівні одним о тому сенсі, що кожен з них мав власть тільки у своему власному патріярхаті.

Тому що кожен з патріярхів був первоієрархом у своему власному патріярхаті, то справа патріярха була виключно місцевого справою даного патріярхату, отже патріярха вибирали з-поміж себе місцеві рядові епископи, а також і священики даного патріярхату. Патріярхи не вибирали патріярха тому, щоб інші патріярхи не вмішувалися у внутрішні справи інших патріярхатів.

Інакше кажучи, самі патріярхи не вибирали патріярха тому, що вони були щодо власти рівні один одному — кожен у своему патріярхаті. А кожного патріярха вибирали лише нижні за патріярха духовні особи, отже — рядові епископи з участю священиків і дияконів даного патріярхату. Ці епископи і священики Римського патріярхату, що обирали свого місцевого архиепископа-патріярха, згодом почали звати кардиналами. Отже кардиналами були лише епископи-вікарії, священики й диякони.

Спочатку вони назначалися лише з міста Риму й його околиці (провінції), бо в давніх часах Римський потріярхат охоплював собою лише місто Рим з околицею (провінцією), а нод рештою Італії та іншими країнами світу, включно й з іншими країнами заходу, патріярх Римський (папа) не мав юрисдикції церковної власти).

Хоч папа згодом поширив, за допомогою збройної сили й політики, свою церковну власть і на решту Італії і т. д., то все ж таки й надалі залишився старий звичай, що лише епископи Риму і його провінції були уповноважені вибиротн папу. Отже коли папа згодом допускав у число виборців і епископів з інших країн заходу, тобто іменував їх кардиналами, то, згідно з вимогами давньої практики, автоматично номінував їх епископами-вікаріями (суфраганами) міста Риму і його провінції, що ними початково обмежувалася була територія і власть папи.

Якщо б котрийнебудь з решти патріярхів хотів брати участь у вибиранні папи, тобто стати кардиналом, то він найперше мусів би бути назначений рядовим епископом, тобто вікарієм папи, виключно міста Риму і його провінції, а це було б принизливим для інших патріярхів, бо ж вони у своїх патріярхатах мали таку саму власть, як папа мав у своїм патріярхаті Римськім. І кожного патріярха вибирали лише епископи його власного патріярхату, а не папа.

Ось чому й підставні католицькі „патріярхати", яких настановив папа в протилежність до справжніх патріярхів, також відмовилися брати участь у виборі папи, тобто відмовилися бути кардиналами, бо для цього треба було переходити на статус рядових епископів міста Риму й провінції, а це було б образливим для їхнього „патріяршого" сану. Бо хоч цих „патріярхів" номінуе папа, але все ж таки вони хотіли хоч трохи в дечому наслідувати гідність дійсних патріярхів, тобто православних.

Але папа створив підставні католицькі „патріярхати" лише нате, щоб їх принижувати, — щоб в їхніх особах символічно принизити патріярший сан узагалі, і таким посередним шляхом ніби й „принизити" й православних патріярхів. Тому-то він надав кардиналам фрактичної влади більше, ніж католицьким „патріярхам". Чинність вибирання папи, яка давніше вважалася занижською для католицьких „патріярхів", бо виборцями були рядові епископи та священики Риму й його провінції, — та чинність (вибирання) папи згодом, з ходом централізації папської влади в Римі, стала тільки формальною, що справу почали обертати зовсім протилежнім кінцем: у Римі почали виносити це так, що католицькі „патріярхи" не беруть участи в вибиранні папи, тобто вони не е кардиналами, бо вони, мовляв, „нижчі" властю і саном за кардиналів.

Проти такого розуміння справи різко протестував католицький, східньомельхітського обряду, „патріярх" Антіохійський Максим IV.

Навіть після того, як папа Павло VI в січні 1965 р. найменував католицького „патріярха" Максима IV кардиналом, то цей „патріярх" ще раз підкреслив, що не кардинал, а лише патріярх щодо сану і власти історично е, мовляв, „першою особою по папі", — хоч, щоправда, владиці Максимові IV відомо, що дійсні патріярхи, тобто найстарші (а ними були і е православні патріярхи) щодо сану і власти е рівні патріярхові Римському (папі).

І так після того, як „патріярха" Максима IV було найменовано кардиналом, він з Дамаску (в Сирії) заявив (цитуеться за журн. „Да Ворд", березень 1965 р. США):

„У своїй ролі епископа Риму папа в пізньому середньовічні встановив круг себе колегію кардиналів — з визначних осіб з-поміж епископів-суфраганів Римської провінції і священиків та дияконів його власної дієцезії. До них він потрохи додавав і епископів з інших головних митрополій католицького світу, за кожним разом надаючи їм титул Римської церкви таким чином, щоб вони якось стали частиною духовенства Римської дієцезії.

„У цій первісній формі кардинальство, на нашу думку, було невідповідним для патріярхів Сходу, які, як титуляри Апостольських Престолів, в обсязі Вселенської Церкви слідували зараз по епископові Риму, з яким були в комунії, і становили собою щось у роді колегії патріярхів, яка первишувала всіх інших достойників Церкви і помагала папі в їхніх важливих справах, що торкалися інтересів усієї Церкви".

З.Р.В. — Прийнявши кардинальський титул, наданий їм, вперше в історії, в січні 1965 р., католицькі „патріярхи" Малої Азії тим самим з вищого, тобто „патріяршого" титулу, були „повищені" до нижчого титулу, — кардинальського. Це схоже на те, немов би маршалові надали рангу генерала. Отже коли католицькі „патріярхи" не мали кардинальського сану, то тим вони були принижені, бо не мали права вибирати папу. І коли їм надали кардинальський сан, то тим вони принижені, бо виходить так, що з „патріяршого" сану їх „повищено" до сану кардинальського, тобто що кардинальський сан нібито „вищий" за сан католицького „патріярха", — а з цим ці „патріярхи" не погоджуються.

Що Рим шляхом „повищення" тих „патріярхів" до кардинальського сану зробив дальший крок у напрямку деградації патріяршого сану, щоб ще більше підкрепити свою папську власть і сан — то це видно також ще й з інших ходів римської церковної політики. Наприклад, протягом приблизно тисячі років католицького східнього мелхітського обряду „патріярха" вибирали його місцеві епископи, а ось папа Пій XII (помер 1958 р.) перший змінив цю традицію, коли він у липні 1955 р. сам особисто найменував „патріярха" для цього „патріярхату" — в особі епископа Павла Петра Меухі, який і досі е Антіохійським католицьким „патріярхом" маронітського обряду, і в січні 1965 р., розуміеться, також був номінований кардиналом, е з ним ще один католицький „патріярх" Олександрійський — Максим IV Саіг. Третій католицький „патріярх" східнього обряду, також у січні 1965 р. назначений кардиналом, — це Стефан І Сідарус, Олександрійський патріярх коптського обряду.

Щоб якось виправдати папу Павла VI за те, що він католицьких патріярхів з вищого сану, патріяршого, „повищив" до сану нижчого, тобто кардинальського, „патріярх" Максим IV (Саіг) у своїй вищезгаданій заяві в Бейруті, яка подае питований журн. „Да Ворд", додав ще таку заміткy: „Нині, — вхід патріярхів Сходу в Колегію Кардиналів — в установу кардиналяту е свідком нового періоду в її довгому розвитку, який правдоподібно ще не закінчений".

Таким чином „патріярх" Максим IV робить виразний натяк на це, що папа ввів „патріярхів" у Колегію Кардиналів лише нате, щоб таким чином повищити достоїнство Колегії Кардиналів, бо ось, мовляв, тепер туди зволікн вступити навіть самі патріярхи. Але він, очевидно, свідомий того, що так воно не е, коли він не вважае того за нормальний стан, бож католицький „патріярх" — перша особа по папі — „повищений" до нижчого сану — кардинальського; отже тому він уважае, що справа з кардинальством не е перфектною, і надіеться, що в майбутньому тут буде якесь поліпшення.

Готовляться в Україну після „навернення Росії"

Василян Когуд заявив, що орден Василія Великого в США готовить молодих місіонерів для „відновлення Християнства" в Україні. Він висловив свою непохитну віру в „навернення Росії" (на католицтво). Цей орден чотири рази на тиждень промовляе по радіо „до російського народу" (в СССР), а раз на місяць гуди ж таки передае Богослуження. Говоритьеся, що тепер, з моментом найменування кардиналом Я. Сліного, орден уже конкретно готовиться в Україну.

Він сказав, що „навернення Росії" відбудеться за молитвами Божої Матері, папи й вірних. (Католицький „Да Реджистер", за березень 1965. США).

З.Р.В. — Коли навіть Василіяни повіряють особу кард. Сліного й Україну з Росією та її „навернення", то після того вже годі дивуватися, що це саме чинять єзуіти у своєму органі „Америка".

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в США — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПІДГОТОВА ДО ВСЕЛЕНСЬКОГО ПРАВОСЛАВНОГО СОБОРУ

Родоські Православні Конференції (досі вже відбулися три) започаткувалися під знаком підготови до скликання Вселенського Православного Собору.

Про це повідомив був патріярх Константинопольський Атенагорас І ще перед скликанням Першої Конференції на Родосі.

Усі ці помісні (автокефальні) Церкви, а в тому всі без винятку Патріярхати, які беруть участь у згаданій Конференції, вже потворили свої богословські комісії з великими дослідчими апаратами, які працюють над різними важливими справами Віри й Церкви, що мали б бути предметом нарад майбутнього Вселенського (світового) Православного Собору. А цих складних проблем, розуміється, назбиралося багато за понад одне тисячоліття від часу останнього Вселенського Собору — ще тоді, як християни не були поділені.

Звичайно, що підготовчо-дослідні передсоборні комісії кожної Церкви вже тепер діляться одна з одною вислідами своєї праці.

Склалося, одначе, так, що не всі Православні Церкви є членами Родоських Конференцій. Але це, звичайно, не перешкоджає їм також, на власну руку творити свої постійні церковно-дослідні комісії, — вони не то що потрібні, а невідкладно-конечні.

Одною з основних помилок богословсько-підготовчих комісій тих Церков, що є членами Родоських Конференцій, являється та, що вони обмежуються лише самими теологічними справами. Це традиційна помилка провідників Православія. Вона тим більше дивна, коли взяти до уваги той фактор, що давні Вселенські Собори, почавши з Першого Нікейського Собору 325 р., розглядали не лише справи Віри як такої, але й проблеми відношення між Церквою й життям з його різними ділянками: держави, культури, науки, політики, звичаїв і т. д. Помісні Православні Церкви згодом чомусь відступили від цієї практики перших сімох Вселенських Соборів, а всі свої помісні (місцеві) Собори перемінили в офіційну рутину.

Якщо котра з Церков порушить на Соборі також і справи життя, то це напевно буде лише Московський Патріярхат. Можна заздалегідь напевно сказати, що він порушить справи політичні, соціяльні, економічні і т. д. На жаль, воно порушить їх лише тому, що провідникам цього Патріярхату накаже зробити це влада СССР; отже делегати цього Патріярхату будуть порушувати ці справи так, як це буде на руку комуно-большевицькому режимові. Але тут найбільша небезпека в тому, що інші Церкви, які традиційно не займаються справами поза релігійною доктриною, безумовно, як це завжди буває, будуть засклочені врасполох непідготованими в цих чисто життєвих справах. Так воно було на всіх досьогочасних Родоських Конференціях.

Родоські Конференції до свого часу нічого із свого боку не зробили для того, щоб зібрати на своєму форумі всі, без винятку, Правосл. Церкви. Це явище є дивним тим більше, що Родоські Конференції багато турбот приділяють справі об'єднання всіх християн узагалі.

Отже Родоські Конференції не є „все-православними", хоч офіційно вони себе так називають.

Тому-то й Собор не буде Вселенським, якщо на ньому не буде рівноправних делегатів від усіх без винятку Православних Церков. Такий Собор — хоч Вселенський Собор справді невідкладно-конечний — справу Православія не тільки не поліпшив би, а навпаки — значно погіршив би. Бо досі є принаймні так, що хоч Православіє адміністративно-юрично має свої помісні (автокефальні) Церкви, але воно має спільну релігійну доктрину — догмати, і все те, що з догматами причиново й істотно пов'язане — догматичні канони, Св. Таїнства і т. п. Але якщо б Собор поробив, напр., якісь поширення й поглиблення в церковній доктрині, і сталося б це без участи декотрих помісних Православних Церков, то тут могло б виникнути таке ускладнення, якого досі не бувало в Православії, і якого ніхто з православних християн щиро не бажав би.

Уже тепер є такі справи, які хоч і ніби підкреслюються, але вони дуже істотні і складні. Маємо на увазі один з моментів взаємовідношення між церковно-адміністративним і релігійно-доктринальним фактором. Розходження між різними Церквами популярно пояснюється лише адміністративно-юридичним чинником — що одна помісна Церква не підлягає владі іншої Церкви. Але справа є в тому, що те невідлягання іноді пов'язується зо справою релігійної доктрини. Наприклад, Єпископат Російських Православних Церков виломився з-під юрисдикції Московського Патріярха, але благодатності (апостольського переємства) цього російського еміграційного епископату, отже й важности його Таїнства Священства, не заперечує й сам патріярх Московський, не говорячи вже про інших патріярхів. Зате ж коли грецький митрополит Фотій на американському континенті виломився з-під юридикції Константинопольського патріярха, то той позбавив його духовного сану, і всі патріярхи на цій підставі вважають його неблагодатним, а тим самим не визнаватимуть звершеного ним Таїнства Священства при рукоположенні священиків; а Таїнство Священства, як і всі Таїнства, своєю істотою імплікуються в догматах. Отже, Московська Патріярхія не визнає закордонних російських єпископів лише юрисдикційно (адміністративно-юридично), але визнає їх догматично, бо визнає їх Священство, і ці єпископи та їхні священики допускаються до служення в церкві разом з єпископами і священиками всіх Патріярхатів. Натомість еп. Фотій і його священики до цього не допущені, бо всі патріярхи не визнають їх не лише юрисдиційно (адміністративно), але догматично.

Ось такі й тому подібні факти ускладнюють положення того ґрунту, на якому Родоська Конференція підготовляє скликання Вселенського Собору.

ІЗ ЗАКУЛІССЯ МІЖНАРОДНЬОЇ ПОЛІТИКИ

(Німеччина, Ізраїль, США, араби)

Інформативні джерела напровеснілестини. Британія ж у той час маючи свою армію в Палестині, не дозволила арабським державам зробити інвазію на Палестину. Відновлення держави Ізраїля проголошено 1948 р., і влада СССР визнала її перша, а влада США — друга.

Державу Ізраїля з її приблизно двомільйонним населенням фактично охороняють західні держави: Америка, Британія, Франція. Якщо б не це, то араби напали б на Ізраїль.

Араби, що самі є семітської раси, є „антисемітами" — вони ненавидять жидів. Уряд Нассера не дозволяє жидам приїздити до Єгипту навіть у торговельних справах. А тим часом у тих великих підприємствах, головно нафтових, що США й Британія мають в арабських країнах, є багато жидівських капіталів. Отже в ролі жидівських торговельно-промислових представників у арабських країнах є американці й британці не-жиди.

Після 2-ї світової війни загострення взаємовідносин між СССР і країнами Заходу почало збільшуватися. Ізраїль хотів бути в мирних відносинах між Заходом, і СССР. Але Ізраїль має від жидів з Америки велетенську фінансову й політичну допомогу, бо жиди в США мають великі капітали й політичне значення. З уваги на це влада СССР заявляє, що американські капітали опанували Ізраїль, тобто, що влада Ізраїля є в кишені й на послугах Америки.

Коли влада СССР проголошує, що Ізраїль вірно служить інтересам Америки, то це дає жидам аргументи в руки проти антисемітів, які очорнюють жидів, заявляючи, що, мовляв, нібито всі жиди підтримують комунізм. Влада СССР заявляє, що так воно не є.

Жиди з допомогою держав Заходу натискають на арабські країни, і таким чином вони витворюють серед арабів такий погляд, що Захід є проти них. Це змушує арабів з „пімсти" нав'язувати зв'язки з комуністичними режимами. Отже Захід немов би штовхає арабів в об'ятя комунізму. Хрущов їздив до Нассера і возив з собою масу своїх „експертів" та зобов'язався позичити Єгипетові гроші. А недавно їздив до Нассера й Ульбрехт.

Ці комуністичні позики для арабів такі, „як кіт наплакав", але з тими позиками червоні режими насаджують серед арабів свою п'яту колону. Знову ж це дає жидам причину домагатися від Америки ще більше зброї, бо, кажуть вони: араби зв'язуються з комуністами і зброяться, отже й нам потрібно зброї!

Але коли Хрущов „побренькував шаблею", що СССР, мовляв, буде обороняти арабів перед „американськими імперіялістами", то контрольована жидами преса проговорилася, заявивши, що Хрущов арабам не поможе, якщо б дійшло до війни. Звичайно, вони знають ці справи.

Коли влада СССР дає Єгиптові фінансову „долому" (властиво, лише позику), то треба мати на увазі, що вона однаково переходить через руки Венями Димшиця (жида), який очолює в СССР усе господарське плянування.

При такій міжнародній політиці все складається так, що арабські народи силою відштовху попихаються в обійми комунізму.

Безперечно, що якщо б арабські країни оплакували комунізм, то він знищив би арабський націоналізм з його антисемітизмом.

Звідси виринає питання: чи Ізраїль не лякався б бути в арабському окруженні, контрольованому комуністами? Покищо не чути, що б між жидами з цього приводу була якась серйозна тривога. Як видно, жиди не лякаються за жидів в обличчі комунізму, — вони вірять, що жиди є завжди і всюди лише жиди — жидівські патріоти, і жидівства задля комунізму вони не виречуться.

Хоч жиди в 1917 році масово були очолили комуно-большевицьку революцію на руїнах царсько-російської Імперії, але своїх рабінів вони не вбивали, синагоги не нищили. Історія засвідчила, що жидам комунізм не загрожує. Щодо арабів, то покищо лише Західна Німеччина є на Заході винятком, бо лише вона боїться, щоб арабські держави, а головно Об'єднана Арабська Республіка, не зв'язалися з комуністами, бо тоді вони визнали б комуністичну владу Східньої Німеччини, а це закріпловало б розподіл Німеччини на дві держави.

З вищесказаного видно, що політична міжнародня гра за кулісами відбувається инакше, ніж її показують на сцені шляхом пресових, радіових і телевізійних інформацій. Читач преси періодично читає коротенькі новинки про те, що Нассер поступив ось так, а Ізраїль — ось так, а США ось так, а СССР — ще инакше, а Західня Німеччина ось так. Але ці щоденні новинки, по-перше, розпорошені. По-друге, це лише ті тріски, що на сцену часом летять з-поза сцени, де фактично рубають ліс за кулісами, але хто і як рубає, якою сокирою, чій ми руками і який ліс — цього загал не бачить, бо йому цього не показують.

Найбільший сучасний історик світу, британець професор Арнольд Тойнбі пару років тому голосно заявив, що був широкий загал людства властиво не знає, що діється у світі, коли діється про дуже важні справи, бо на Заході всі засоби інформації (пресу, радіо, телевізію) контролюють (отже й цензурують) великі мільйонові міжнародні концерни, і вони подають лише все те і в такому світлі, як це є на руку тим концернам.

Для проводу кожного народу, який усю свою політичну мудрість черпає лише з тих пресових інформацій і будує на них усю свою політику та узалежнює від неї долю нації, яку цей провід очолює — це справжня трагедія. А ця трагедія стає тим більшою, коли такий провід не свідомий того, що на сцені грають не драму, а лише пародію, — лише вдають гру, і що справжня гра відбувається за кулісами. На сцені грають ролі в масках, щоб не було видно, де два щирі друзі взяли на себе ролі „ворогів", а справжні вороги взяли на себе ролю друзів.

Чого світ не знав

США силують Зах. Німеччину зброїти Ізраїль, — виявив Бен Ґуріон

Сенсаційна вістка в „Ле Монд"

Ізраїль почерез впливи жидів в Америці добився того, що уряд США присилував Західню Німеччину зброїти Ізраїль. Сам уряд США безпосередньо і відкрито не хотів висилати зброю до Ізраїля, щоб не наразити собі арабів. А тепер жиди, а зокрема бувший прем'єр Ізраїля Давид Бенґуріон домагаються, щоб уряд США перестав таїтися. і відкрито озброював Ізраїль.

Цю вістку подав один з кореспондентів паризького щоденника „Ле Монд" у числі за 5 лютого 1965 р.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„Я ВИНОГРАДИНА, ВИ ГАЛУЗЗЯ. ХТО В МЕНІ ПРОБУВАЄ, А Я В НЬОМУ, ТОЙ РЯСНО ЗАРОДЖУЄ, БО БЕЗ МЕНЕ ВИ НЕ МОЖЕТЕ ВЧИНИТИ НІЧОГО" (Ів. 15:5).

Чимало є таких людей, які думають, що вони можуть жити чесно — мирно, справедливо, в любові — без вірування в Бога. Однак такі люди, хоч і мають щире бажання жити чесно, але в тяжких хвилинах вони не витримують проби життя, і заломлюються, бо не мають такого незрушного ґрунту, на який могли б спертися. І тут справджуються слова Христа: „Бо без Мене ви не можете нічого зробити".

През. Джансон проголосив війну надмірному розродженню

За 35-років населення світу подвоїться

„Я шукатиму нових шляхів для того, щоб ужити наше знання для допомоги в ділянці надмірного приросту населення світу і постійного зменшення засобів для життя у світі", — заявив президент США Линдон В. Джансон у своєму посланні „Держава Єдности" в Конгресі 4 січня ц. р., подає „Ассошіейтед Пресс".

Це перший, хоч ще дуже обережний, сигнал того, що уряд Америки почне всі можливі заходи для того, щоб довести до зменшення надмірного приросту населення в різних країнах світу.

Контроля народжень і К. Церква

Французький часопис „Ле Девуар" в Оттаві дорікає папі Павлові 6-му за те, що під час своїх „тріюмфальних" відвідин (у листопаді 1964 р.) Бомбаю (в Індії) він (папа) не звернув уваги на те, що в Індії перенаселення зростає, і разом з тим зростає голод, — подає „Да Виннипег Трибюн" 7 січня ц. р.

„Ле Девуар" вказує на факт, що населення Індії (понад 400 мільйонів) щороку збільшується таким числом, як населення всієї Німеччини (коло 75 мільйонів). У Мексико 1933 року було 17 мільйонів населення, а 1940 р. — 34 мільйони! 2030 року (тобто за 65 років) там буде 272 мільйони осіб, якщо розродження зростатиме з такою самою скорістю, як тепер.

Населення становить тепер понад три більйони осіб, а 2000-го року (тобто за 35 років) воно подвоїться (отже, буде шість більйонів), — вказує „Ле Девуар".

З.Р.В. — Католицька Церква забороняє штучні заходи для зменшення народжень; вона вимагає від католиків, щоб у них родилося стільки дітей, скільки вдасться вродити. Усекатолицький 2-й Ватиканський Собор, який тривав від 1962 р., а закінчиться восени 1965 р., покищо не дав католикам дозволу ввести контролю розродження. Знову ж, Америка вважає, що вона далі не може двигати завеликого тягару матеріяльної допомоги країнам, де голод зростає, а величезний безконтрольний приріст населення збільшується дуже бистро й у величезній скількості.

В СССР 22 мільйони в'язнів

У советських концентраційних таборах тепер є 22 мільйони в'язнів, — подає „Ню Дайджест — Інтернешонал" (ч. 1, 1964 р. Сидні, Австралія).

В. Черчил у боротьбі з антисемітизмом

Батько — британський лорд, мати з Америки

Сер Винстон Леонард Спенсер Черчил (1874-1965) був сином британського лорда Рендолфа Черчила, канцлера екскекера, видатного діяча Консервативної партії; його мати Дженні, відома красуня, походила з Америки; вона була дочкою родини мільйонерів; якого вона була етнічного походження по своїх предках — цього не подають у джерелах про неї, а пишуть про неї як американку, як звичайно про всіх американців, бо вони становлять собою американську націю.

В. Черчил дуже любив свою матір, і, можливо, в якійсь мірі й вона причинилася до вироблення й закріплення у ньому демократичного світогляду в найкращому його розумінні, а також ґін дозмін на все нове, якщо воно краще. Певна річ, що природня доброта його серця, велика людяність — це була головна й натуральна основа його демократизму.

В. Черчил, зокрема, співчував долі жидів — отих „вічних скитальців", і де тільки міг, старався допомогти, і то більше ділом, ніж словами.

Отже й не дивно, що коли В. Черчила хоронили (30 січня 1965 р.), то в англіканській катедрі св. Павла в Лондоні на його похороні був не тільки головний рабін Британії Ізраїль Броді, але й сам бувший (перший) прем'єр Ізраїля Давид Бен Гуріон, дарма що це був суботній день.

Антисемітські народи не заслуговують на свою державність, — заявив Черчил

Не зважаючи на те, що до Першої світової війни дехто з дуже багатих жидів винятково мав неофіційні великі політичні впливи в тій чи іншій державі, але загал жидів був чи то фактично, чи в більшості випадків офіційно або майже безправним, або неповноправним у різних державах. Коли вибухла Перша світова війна й революції в різних країнах, то й жиди мріяли про поліпшення свого становища після війни. Однак на покращання не подобало, коли в ході війни й революції у різних країнах антисемітизм також почав показувати своє понуре обличчя.

З уваги на це Винстон Черчил у початках 1920 року на ввесь світ заявив (у пресі), що такі народи, що є антисемітськими, не заслуговують на те, щоб мати свою державність. Коли Черчил заявляв це, то це був голос великої сили, бо ж тоді він був (від 1918 до 1921 року) міністром війни й літунства переможньої, могутньої Британії. Тобто, він у великій мірі мав вплив на вирішування долі держав і народів — особливо в Європі, Азії й Африці. Щоправда, у членстві Антанти (союз Франції, Британії, Америки і ін. проти Німеччини й Австрії та їхніх сателітів) за Першої світової війни також великий вплив мала й Франція, але її провідники-католики головно цікавилися тим, щоб у державах не було крайньо лівих урядів. Знову ж Черчил, що, звичайно, також був проти ліваків, перш за все пильнував, щоб уряди держав не були антисемітськими.

На жаль, вороги України, знаючи, чого провідники Антанти вимагають від урядів держав (особливо ж молодих), розпустили про уряд Української Народньої Республіки під проводом Симона Петлюри, що він, мовляв, і „занадто лівий", і антисеміткський, бо, він навіть чинить „погроми" на жидів. З уваги на це провідники Антанти вирішили не помагати Україні в її боротьбі за втримання її державности.

Звичайно, Черчил не був у справах України належно поінформований, бо українці перед Першою війною були поневолені, отже не могли поінформувати провідних політиків світу про Україну, і так із заскочила війна непідготованими щодо української справи.

У зв'язку з цим цитуємо з книжки д-ра Арнольда Марголіна „Україна і політика Антанти" (Берлін 1922 р.) листа, якого А. Марголін (жид з України), дипломат Української Народньої Республіки в Лондоні, написав 12 лютого 1920 р. до Симона Петлюри (цитуємо лише частину):

„Коли поставити питання, чому від самого початку Антанта, а особливо Англія й Америка, краще поставилися до держав Балтику й Кавказу, ніж до українського народу, то слід при розв'язуванні цього питання віднести дуже багато на рахунок двох причин: 1. Утопійність і занадто лівий напрямок пілс чає перебування її в Києві, 2. погроми (антижидівські, — р.В.). Навіть у Польщі її не було подібного в порівнянні з жорстокістю й кількістю жертв погромів на Україні. А що відношення до єврейського питання є тепер ніби лякмусова бібула (хемічний показчик), — р.В.), що найкультурніших народів Європи й Америки, то про це свідчать багато фактів, у цьому й остання стаття Черчила, яку до цього долучаю..." (Сторінки цитованої книжки Марголіна 391-393).

Наскільки ці пропагандивні поголоски про Україну з боку ворогів її були недогічні, про це свідчить вже хоч й той факт, що вони суперечать самі собі; бо ж крайньо ліві чинники не були антисемітськими, — навпаки, вони оборонялися й обороняють жидів. Але що ж, ворожий агітації треба було пришити одну й другу латку: „антисемітизм" і „крайньо лівий напрямок". І таким чином інформатори подавали Черчилові хибні інформації про Україну. Отже Марголін із свого боку чинив, що міг, щоб ці хибні інформації спростувати, і тому писав у вищезгаданому листі до С. Петлюри: „І самозрозуміло, що ми тут, у Лондоні, вживаємо всіх заходів, щоб вияснити ці обставини (щодо України, — р.В.) в Європі й Америці".

Черчіл помагає творити жидівську державу — Ізраїль

Коли Черчила 1918 р. назначили на пост міністра війни Британії, то зараз таки того року він дозволив створити при британській армії Жидівський Легіон (т. зв. The Judeans) для боротьби з турками за визволення Палестини. (Цей легіон очолив жид з Одеси, Владимир Жаботинський — творець модерного жидівського націоналізму, 1880-1940). Того ж таки року (1918) уряд Британії видав декларацію (Декларація лорда Бальфура), якою визнав Палестину батьківщиною жидів. Ставши британським міністром колоній 1921 р., Черчил допомагав укласти текст Палестинського Мандату (тимчасове зайняття Британією палестини, відібраної від Туреччини в 2-й світовій війні).

Приятелювання з Барухом

Бернард Барух, мультімільйонер, — це довголітній головний дорадник президентів Америки, а в цьому: Теодора Дідано Рузвелта, Геррі Трумена, Двайта Айзенгавера й Джана Фіцджералда Кеннеді: (Перед трагічною смертю Кеннеді він був уже, через старість, пішов у стан спочинку).

Журналіст з Америки, Волтер Ґребнер, по 2-й світовій війні був у близьких відносинах з В. Черчилем, і він описав це у своїй голосній книжці „Мій дорогий містер Черчил" (Walter Graebner, „My Dear Mr. Churchill". У цій книжці Ґребнер каже, що найбільшим другом В. Черчила в Америці був Б. Барух; Черчил, коли приїжджав в Америку, то завжди найперше йшов до Баруха, і нічого не вирішував у своїх плянах про Америку так довго, поки перед тим не порадився з Барухом.

До цих інформацій Ґребнера можна б додати, у висновку, й це, що приязнь з Черчилем напевно й для нього іноді була великою моральною підтримкою. Бо ж за часів слідчої сенатської підкомісії, яку очолював сенатор Меккарті, антисемітські чинники в Америці сильно були проникнули в слідчий апарат Меккарті. І коли апарат Меккарті викрив, що подружжя Етел і Джюліус Розенберги видали Совєтам американські атомні тайни, і Совети завдяки цьому озброїлися атомною зброєю, то антисеміти використали це для своєї антисемітської пропаганди, а це тим більше, що Бернард Барух був тоді головою (першим) Комісії Атомних Тайн США. Отже антисеміти почали очорнювати й Баруха. Барух, який більшість життя свого пожертвував на службу Америці, морально переживав тоді гіркі хвилини, отже щира дружба його з Черчилем тут напевно була йому моральною підтримкою.

Ялтинська Конференція

Коли вже наближався кінець 2-ї світової війни, то в палатах у Ліваді коло Ялти 3-го лютого 1945 р. відбулася/історична Ялтинська Конференція так званої „Великої Трійки": прем'єра Британії Винстона Черчила, президента Америки Франкліна Рузвелта і диктатора СССР Йосифа Вісаріоновича Сталіна (справжнє прізвище: Джугашвілі, грузин). Там вони договорилися щодо політичного укладу світу після вже недалекої тоді перемоги над Німеччиною. У висліді Ялтинського договору, Совєтам було признано окупацію західньої України, Білорусі, Польщі, Литви, Естонії, Латвії, Угорщини, Румунії, Болгарії, Сербії, Альбанії і східньої Німеччини зо східнім Берліном, Сахалін і Курильські острови.

Ялтинська угода викликала занепокоєння серед антикомуністів і вдоволення серед комуністів у світі. Щоправда, світ тоді був майже повністю зосереджений на радості з приводу перемоги над жахливою примарою гітлерівської Німеччини, і тому в самих початках небагато уваги звертали на Ялтинську угоду.

А це тим більше, що змісту цієї угоди світ не знав, бо її текст уряд США опублікував аж 1955 р., тобто по десятьох роках після Ялтинської Конференції. Президент Франклін Дідано Рузвелт незабаром після Ялтинської Конференції помер (12 квітня 1945 р.), отже не дочекався формальної капітуляції Німеччини. Але з ходом часу, коли Ялтинська угода щораз більше почала хвилювати вільну частину світу, то антисеміти використали це не лише проти Сталіна, але й проти Ф. Д. Рузвелта й Черчила, які разом зо Сталіном підписали Ялтинський Договір. Але згодом виявилося, що Черчил тут не був винен; так було, так би мовити, „вина без вини", по стороні Рузвелта, що сам був дуже добрий і чесний, тож такою самою мірою міряв і інших, отже повірив лукавому Сталінові, коли Черчил остерігав його перед тим, — як це вже далеко пізніше виявив Черчил у своїй 6-томовій „Історії Другої світової війни".

Напад на Єгипет 1956 р.

Після Черчила, прем'єром Британії 1955 р. став сер Антоній Іден, найближчий співробітник, протеґований Черчилем, отже він діяв згідно з політичною лінією Черчила.

Коли Ізраїль 29 жовтня 1965 р. збройно напав на Єгипет, щоб усунути єгипетську владу президента Нассера з Суезького Каналу, то через два дні — 31 жовтня 1956 р. на допомогу Ізраїлеві вислали проти Єгипту свої війська й літаки Британія і Франція.

Суезький канал (на території Єгипту) був у руках міжнародніх фінансових спілок. Ізраїль тут був загрожений тим, що Єгипет не дозволить йому користуватися цим каналом, і тому він напав на Єгипет. Але Об'єднані Нації, якающись війни на Середньому Сході, вперше (на пропозицію) канадського політика Лестера Пірсона) створили поліційну силу, вислали її в зону Суезького каналу і збройною силою забезпечили всім державам вільний перезід через цей канал та стали на сторожі Ізраїля.

Л. Пірсон за свою великого історичного значення розв'язку цього конфлікту отримав Мирову Нобелівську премію — найвищу світову нагороду.

Цензурують Брежньова

Суперечки у проводі СССР

Комуністична партія почувається поневоленою комуністичним режимом

Леонід Брежньов — перший секретар Комуністичної партії СССР, а тим самим найвища фігура в уряді, 6 листопада ц.р. сказав промову, передану по радіо з Москви. Його промову точно записало Радіо Свобода в Мюнхені (Зах. Німеччина). У цій промові Брежньов осудив усі досьогочасні уряди СССР за те, що підпорядкували собі партію і контролювали її — замість того, щоб партія контролювала уряд, і щоб вона мала свободу слова.

Брежньов сказав:

„Комуністи мають якнайбільш далекосягле право на активну участь у житті партії, на вільний вислів своїх поглядів, і на постійну контролю над урядовими, економічними й соціяльними організаціями".

Коли ТАСС (Телеграфічна Агенція Совєтського Союзу) передав цю промову, то вислів Брежньова „постійну контролю" змінив на „ефективну контролю".

Ці заміткн подав монітор „Радіо Свобода" в листопаді ц. р.

ТАСС змінив згаданий вислів Брежньова тому, що режимові СССР не подобається така ідея, як „постійна контроля" партії над урядом.

Розуміється, що широкі маси партійців — ота совєтська „шляхта ходачкова" — користуються без порівняння більшими привілеями, ніж безправні безпартійні люди. Але в відношенні до режиму ці широкі маси партійців також майже безправні. Там править тільки партійна верхівка, що за часів Сталіна називалася Політичне Бюро (Політбюро), а Хрущов привернув йому ленінську назву: „Центральний Комітет" Комуністичної Партії Совєтського Союзу (ЦК КПСС), і ЦК КПСС вибирає з-поміж себе уряд, не питаючись широких партійних мас.

Сталін навіть правив усіми членами Центрального Комітету, тому він був диктатором. Хрущов же захватив у свої руки владу завдяки своєму клнчеві про „колективне провідництво", тобто — щоб, мовляв, спільно правили всі члени Центрального Комітету, а не одна особа. Членам ЦК цей клич сподобався, і вони вибрали своїм провідником Хрущова.

Брежньов намагається опертися не так напав на Центральному Комітетові КПСС, тобто на верхівці, як на широких масах партійців. Але, як видно, члени ЦП КПСС, чи може лиш більшість з них, противляться цьому, — вони не хотять, щоб партійні маси контролювали уряд, тобто партійну верхівку. І коли ТАСС передав промову Брежньова в її зцензурованому вигляді, то він зробив це з наказу партійної верхівки, яка становить собою уряд, і, звичайно, надалі хоче тримати широкі партійні маси в ролі гайдуків, щоб їхніми руками тримати в неволі понад двісті мільйонів різних національностей в системі СССР.

Колхозник отримує 20 копійок за трудодень

Колхозник: „Куди поспішати і чого? Однако не для себе стараємось!"

„Ніби орють і сіють, і план здачі державі хліба виконують, а на трудодень видають 20 копійок та по жмені зерна..." — так, між іншим, пише кореспондент совєтського часопису „Молодь України" (11. 9. 1964) в описах своїх вражень з поїздки по колхозах („колгоспах") в Україні.

За 10 років змінили 28 голов колхозу

„Районне начальство у звітах перед обласгю хвалилось, що „сільське господарство району йде на підйом", а вдома шукало коріння зла в головах колгоспів. В одній тільки Антоніївці змінилося 28 голів (за десять років, — р. В.)... Дехто з тих (властей, — р. В.), що приїжджали з району і Миколаєва, спершу питали про центнери і літри, а вже потім, між іншим, цікавились грамами трудодня", — продовжує цей же репортер.

Заступник патр. Максима зрезигнував у знак протесту

„..Його (патріярха Максима IV Сайга) намісник на Єгипет, архиепископ Зоґбі, проголосив свою резигнацію, коли папа Павло VI наіменував патріярха Сайга кардиналом — у числі 27-х нових кардиналів. Пізніше він відложив свою резигнацію внаслідок того, що між ними має відбутися приватна розмова

..Архиепископ Зоґбі стоїть на тому, що надання кардинальського сану патріярхові східнього обряду „є запереченяч патріяршества, яке завжди було верховністю у Східній Церкві" („Бизантійн Кетолик Ворд", 14. 3. 65).

Тисячі „бітників" напали на Великодню процесію в Москві

„Бітники" совєтського стилю, деякі з гітарами, гуляючи й обкидаючи камінням та всякими іншими предметами процесію навколо головного собору в Москві на Православний Великдень у неділю (25 квітня) раненько.

Кілька тисяч молоді стовпилося на вулицях навколо Єлоховського катедрального собору, коли опівночі відбувалося Богослужения на спомин шукання за Тілом Христа. Дехто з молоді робив собі спорт коштом віруючих.

Коли вірні, переважно старші люди, повиходили з церкви, дехто з молоді почав свистати, гулюкати, горлати й визивати їх поганими словами.

Молодь намагалася лізти через пліт, але їх повідгонила поліція. Коло 150 поліціятів, включно з кінною поліцією, і детективів стримували юрбу, щоб не почалися більші бешкети („Ассошіейтед Пресс" 26. 4. 65).

З.Р.В. — Як поступила б влада з тими „бітніками", очевидно завербованими владою, якщо б вони такі бешкети вчинили навколо Кремля — осідку влади СССР — це відомо.

З поневоленої України

Більше уваги звертається на антирелігійну пропаганду

„Закінчили роботу чергові місячні курси лекторів-атеїстів при Ровеньківському будинку політосвіти. З циклю лекцій і занять слухачі ознайомилися з досвідом організації проведення антирелігійних вечорів, переглянули понад 20 кінофільмів на атеїстичні та природно-наукові теми. Відвідали почаївський музей атеїзму."

Радіо Київ, 29 квітня 1964 р.

„Колгоспний університет — ...університет наукового атеїзму Кривенківської середньої школи Немирівського району на Вінниччині. Заняття університету проходять двічі на місяць під керівництвом методичної ради, до якої входять викладачі історії, природознавства, фізики, математики, хімії географії і спеціалісти сільського господарства.

За останній час тут прочитано вісім лекцій: „Ставлення КПРС і Радянської держави до релігії і церкви", „Будова всесвіту і походження Землі", „Будова Всесвіту", „Походження Землі", „Походження релігії" та інші."

„Радянська Освіта" (13 травня 1964 р.)

„Радяться Атеїсти"

„У Донецьку закінчила роботу республіканська науково-методична конференція з питань критики сучасного релігійного сектанства, скликана правлінням „Знання" УРСР спільно з відділом науково атеїзму Інституту філософії Академії наук УРСР і кафедрою історії і теорії атеїзму Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка. У конференції взяли участь... — всього близько 350 чоловік

З доповіддю про завдання науково-атеїстичного виховання трудящих в сучасних умовах виступив доктор філософських наук професор В. К. Танчер".

„Радянська Культура (14 травня 1964 р.)

З постанов II Ватиканського Собору про

Декрет про Східні Церкви

(Розділ 5): Зносини з братніми Відділених Церков

Від ред. В. — Постанова всекатолицького Другого Ватиканського Собору під заголовком „Декрет про Східні Церкви" в основному відноситься до тієї частини бувших православних, які опинилися в унії з Римом, тобто признали над собою верховну власть Римського папи. Але в цій постанові є один з розділів, який називається **„Зносини з братніми Відділених Церков"**, тобто про нормування Католицькою Церквою справи зносин з православними. Нижче подаємо повний текст згаданого розділу, в перекладі з англійського тексту, що з Риму подало католицьке інформативне джерело в США „N.C.W.C. „News Service", а з нього передрукував часопис „The Byzantine Catholic World" (6. 12, 1964) в США. — офіційний орган епархій греко-католиків-русинів (закарпатців). Вищезгаданий Декрет був II. В. Собором ухвалений і проголошений папою Павлом VI дня 21 листопада 1964 р. на третій сесії Собору.

У цьому Декреті є також розділ, що називається **„Дисципліна Таїнств"**, а в ньому кінцева, 18-та, точка називається **„Мішані подружжя"**, що відноситься до мішаних подруж — католиків з православними, текст якої, повністю, подаємо нижче:

„Зносини з братніми Відділених Церков"

„24. Східні Церкви в комунії з Апостольським Престолом Римським мають особливий обов'язок посувати вперед єдність (unity) всіх християн, особливо ж східних християн, згідно з постановою цього священного собору „Про екуменізм", на першому місці через молитви, і прикладом свого життя, релігійною вірністю старовинній східній традиції, більшим пізнанням одних одними та співпрацею і братською уважливістю до предметів і почувань.

25. Якщо хтонебудь з відділених братів має би, ведений ласкою Духа Святого, прилучитися до єдности католиків, то від нього не буде вимагатися нічого більше, крім вимог звичайного ісповідання Католицької віри. Східнім духовним, коли видно, що священство в них зберігається важним, повинно бути дозволено виконувати ті уряди, які вони мають, коли прилучуються до єдности з Католицькою Церквою, згідно з правилами, встановленими компетентною властю.

26. (Communicatio in sacris — Спільна участь у священних справах). Така „communicatio in sacris", поскільки вона наражує єдність» цієї Церкви або включає в себе погодження з помилковістю чи небезпеку або, збочення в вірі, скандалу і індиферентности, забороняється божественним законом. З другого ж боку, пастирський досвід ясно показує, що, поскільки це торкається наших східніх братів, повинні братися до уваги різні індивідуальні випадки, де ані єдність цієї Церкви не порушується, ані не стверджується таких небезпек, яких муситься уникати, але де спонукуючими мотивами є потреби спасіння душ і їхнього духовного добра. Католицька Церква з цією метою завжди приймала і тепер приймає радніш легідні напрями, офіруючи всім засоби спасіння, приклад милосердя між християнами — поперез участь у таїнствах і інших священних функціях і речах. Маючи це на думці, „побоюючись, щоб через суворість свого судження ми не були перешкодою для тих, що шукають спасіння" і щоб більше та більше посувати вперед єдність зо Східніми Церквами, що відділені від нас, цей священний собор встановляє такі напрямні.

27. Без упередження до тих принципів, що згадані раніше, східні християни, які в добрій вірі відділилися від Католицької Церкви, якщо вони в поєднанні самих з собою і мають правдивий настрій, можуть бути допущені до таїнств Сповіді, Причастя і Оливо помазання Недужих. Далі, католикам вільно просити про ці самі таїнства у тих некатолицьких священиків, Церкви яких мають важність таїнств, стільки разів, скільки такий курс рекомендується дійсною духовною користю, а доступ до католицького священика є фізично чи морально неможливим.

28. Далі, без упередження до тих самих принципів, спільне учасництво католиків з тими східніми відділеними братами у священодіяннях, речах і місцях дозволяється задля тих самих добрих мотивів.

29. Ці згідлні напрямні щодо „communicatio in sacris" (участь у священних справах) з братами відділених Східніх Церков віддається під нагляд і контролю місцевих ординаріїв, щоб, поперез спільну нараду між собою, і, якщо це потрібно, після наради з ординаріями відділених Церков, вони могли сво єчасними й ефективними правилами й директивами кермувати взаємозносинами християн".

„Мішані подружжя

„18. Щоб запобігти неважності подруж, коли східні католики одружуються з охрещеними східніми не-католиками, щоб сприяти вірності та священності подружжя, як також мировi в родині, цей священний собор стверджує, що но ж 162 тисячі фунтів, — упорівень до канонічна „форма" для заключення цих 81 тисяч фунтів, проданих за такий самодружжя є обов'язковою лише як дозвіл; мий час до 1953 року.

ЗАПРОШЕННЯ! ЗАПРОШЕННЯ!

ДЕКАНАТ БОГОСЛОВСЬКОГО ФАКУЛЬТЕТУ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕЗІ

має шану запросити українське громадянство на

УРОЧИСТЕ ЗАКІНЧЕННЯ АКАДЕМІЧНОГО РОКУ

Богословського факультету Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, яке відбудеться в **п'ятницю, 14-го травня 1965 р.,** в Колегії Св. Андрея на площі Манітобського університету.

Початок урочистости о годині 7:30 вечора.

ПРОГРАМА

1. Молебень - - - година 7:30 вечора.
2. Слово Ірининдала Колегії о. Др. С. В. Савчука
3. Слово Секретаря Професорської Ради — о. Ів. Стуса.
4. Виклад Блаженішого Владики Митрополита ІЛАРІОНА — Декана Богословського факультету Колегії Св. Андрея.
5. Слово від студентів.
6. Чайне прийняття.

Чайним прийняттям гоститиме Жіноче Товариство при Колегії Св. Андрея в Вінніпезі.

Деканат Богословського Факультету.

Загадкові збільшення самогубств у Британії

Самогубства переважають серед жінок, головно 45—65-літніх

За час від 1941 по 1950 у Британії кожного року було тільки по 101 самогубств шляхом отруєння. Натомість від 1958 по 1962 рік цього роду самогубств стало по 735 річно. Переважну частину жертв тих самогубств становлять жінки віком від 45 до 65 років, — інформує „Кенедієн Пресс" 7 січня ц. р.

Дехто з медично-наукових авторитетів думає, що значна частина тих людей стала жертвою не навмисного самогубства, а тільки мимовільного затруєння ліками, мабуть, думає ще й тепер.

Проект декларації про свободу релігії знайшов собі гарячих прихильників і пристрастних оборонців в особах кардиналів американського континенту і західньо-європейських держав з релігійно мішаним населенням. Опір йому поставили кардинали Еспанії й Італії. Пам'ятаючи про істину, що спосіб думання людей формується проблемами й вимогами суспільств в яких вони живуть і діють, таке розміщення противних собі за поглядом сил не дивує.

Еспанія, де інші християнські віровизнання явно переслідуються, ані психологічно, ані ментально не підготована до застосування принципу релігійної свободи. Коли католицькі ієрархи в інших державах уважають все те, чим позначуються теперішні їхні взаємовідносини з представниками не-католицьких Церков за бажане явище, а навіть конче потрібне з уваги на новий курс католицької політики, в Еспанії воно ще й далі не знаходить зрозуміння.

Кардинали ж Італії, де під боком центру світового католицтва, що, затвердженням українського католицького священика (nomina sunt odiosa) явне собою „найкраще собороло проти комунізму", утворилась якраз із католиків і оперує цифрово найбільша в західньому світі комуністична партія, бачуть у тому принципі поважну загрозу для безпеки Церкви.

Перша, ліберальна, група заявилась за відокремленням Церкви від держави. Вона вимагає, щоб Католицька Церква показала себе світові в ролі оборонця свободи людського сумління. Устами кардинала Кушінга з Бостону ця група заявила, що декларація про свободу релігії мусить бути схвалена й проголошена, бо це якраз те, на що чекає ввесь християнський світ. Він підкреслив при тому, що Католицька Церква мусить дати іншим те, чого для себе вимагає.

Друга група, традиціоналісти, переважно напологливими вимогами перевизначенню вартостей віруваннях іновірних християн і радикальних змін у ставленні до них, учепилась грунту середньовічних формул, що на них оформився кістяк її думання й дій і якого намагається його задержати. Речник цієї групи заявив, що інші релігії з помилками, не правдиві й тому не заслуговують толерансії й пошани. Влада в католицьких державах має право й повинна забороняти пропагування релігій шкідливих для католицтва. Ця група не вірить новим ідеям, інтерпретує їх як напад на Церкву, яку підрив її стійкости і чинить рішучий опір відходові від стандарту з-перед жовтня 1958 р.

Така заява це наглядне свідоцтво про те, що запопадливість папи Івана XXIII в напрямку обновлення Церкви не зустрінулась із схваленням єпископського загалу, співзвучного відгуку вона не знайшла в умах і серцях реакційного елементу.

Голосування в справі декларації щодо релігійної свободи не відбулось. В останніх годинах життя третьої сесії президія Собору повідомила, що декларація та не буде предметом голосування, і хоч прогресисти вимть запротестували проти цього довільного рішення президії, — успіху, проте, не мали. Їхня петиція: „До Найсвятішого Отця. Шанобливо, але наполегливо, дуже наполегливо, найполегливіше ми просимо, щоб голосування в справі декларації про свободу релігії відбулось перед кінцем цієї сесії Собору, щоб не втратити довіри світу так християнського як і нехристиянського" — не помогла.

Не зважаючи на переважаючу більшість прогресисти програли; програли тільки тому, що папа став по стороні меншости. Консервативний елемент у Католицькій Церкві, як виявилось, все ще досить сильний, щоб затримати її хід у напрямку лібералізації.

За готовість Папи Павла VI так дуже прислуховуватись до голосу консервативної групи, за даними пресових звідомлень з Ватикану, між поступовими було чути слова критики й докору по його адресі. Було сказано, що стиль його правління приводить іноді до замішання. І хоч він показав себе гідним наслідником свого великого попередника, але дбучи вказаним ним шляхом, стається; він винятково обережний і не може дозволити собі на твердіше й рішучіше протиставлення поглядам і вимогам консервативної частини Собору. Висловлено було думку, що Папа Іван XXIII вможливив був-пройти шлях до всіх інших християн куди легше і з задовільними наслідками.

Рішення президії Собору - зроблене, звичайно, в порозумінні й за згодою папи — більче вдарило ліберально настроених ієрархів. Вони — хочеться вірити — ревні прихильники й пропагатори ідеї замирення в християнській сім'ї та невтомні шукачі конче потрібних для того радикальних реформ, не сподівалися такої невдачі після виявлення своєї чисельно переважаючої сили. Сталося так, безперечно, в наслідок зручного маневрування крайньо консервативного елементу.

Водночас, прикрого розчарування зазнали й усі ті, що сиділи в Базиліці Св. Петра в ролі обсерваторів. Упродовж трьох сесій вони пильно приглядалися й прислуховувалися; і така психічна настанова більшости учасників Собору як відвертість, самокритика, а навіть, подекуди, й покорй," що ними іноді позначувались Їхні міркування й обговорювання справ — а цього Католицька Церква на протязі свого життя ніколи не показала — розбудила й, здається, піднесла в них надію, що декларація про свободу релігії буде таки схвалена й проголошена. Усі ті сторонні спостерігачі поїхали додому з небаченим тяжким вантажем

У питанні релігійної свободи перемогу, покищо, здобула консервативна група. Але є підстави, що вона недовговічна. Здобута вона тільки завдяки затримуючій тактиці, а така тактика, як відомо, це тактика, що за неї завжди хапається кожна сила, яка мусить відступити. Накидає таку думку факт, що прогресивна група являє, собою, як-не-як, показну силу; кількісно вона значно перевищує противну сторону. А при тому має в своєму гуртї кілька ієрархів справді блискучих; навряд чи допустять вони своїх опонентів до остаточного тріюмфу. Якщо ж тим останнім папа знову допоможе, тоді велике діло, розпочате папою Іваном XXIII, умре. Іновірні християни, заведені в своїх сподіваннях, побачивши, як сказав один із сторонніх спостерігачів, „справжнє лице, що його завжди боялися в Римі", знеохочені й зневірені відійдуть. Екуменічний рух скінчиться невдачею. Католицька Церква знову на кілька поколінь замкнеться в своєму гетто.

А. Соколів

Успіх сили у відступі

Третя сесія II Ватиканського Собору розглядала дуже делікатні справи. По суті своїй вони найважливіші — якщо дивитися на них з позиції кінцевої мети Собору, бо таке чи таке їх вирішування великою мірою зважить в остаточній оцінці його праці й успішности загалом. Декотрі з них були порушені на другій сесії, але, після вступного обговорювання й словесних зударів прогресивної більшости з консервативною меншістю, що одного дня позначились закидом тій другій у неуцтві, а навіть обвинуваченням Римської Курії в несправедливості, нечесності та в стосуванні трохищо не інквізиційних метод, — справи ті одну за одною відложено. Це й привело англомовного журналіста до висновку — на мій погляд передчасного, — що Собор, інспірований, здавалося, щирим бажанням переведення широких реформ, не маючи ще багато чого показати, перетворився в „тіло виснаження, компромісів і відкладань".

Найзамітнішою з тих справ бодай би чи не була справа релігійної свободи. Нормально, голос окремих розкиданих по світі єпископів не має великої ваги в порівнянні з голосом будь-котрого церковного достойника 30-членного штабу Римської Курії. Але зібравшись у великій кількості вони віднайшли себе, великій кількості, вони віднайшли себе, ли відверто, впевнено й відважно. У висліді, навколо питання про свободу релігії розгорнулись дебати, що розвіяли раз і назавжди втерту думку ніби католицьке вірування це суцільний масив, нерозрібна цілість. Твердження, що Католицька Церква являє собою моноліт виявилось вигадкою. Вона е ним у багато меншій мірі як більшість людей думала та, мабуть, думає ще й тепер.

Проект декларації про свободу релігії знайшов собі гарячих прихильників і пристрастних оборонців в особах кардиналів американського континенту і західньо-європейських держав з релігійно мішаним населенням. Опір йому поставили кардинали Еспанії й Італії. Пам'ятаючи про істину, що спосіб думання людей формується проблемами й вимогами суспільств в яких вони живуть і діють, таке розміщення противних собі за поглядом сил не дивує.

Еспанія, де інші християнські віровизнання явно переслідуються, ані психологічно, ані ментально не підготована до застосування принципу релігійної свободи. Коли католицькі ієрархи в інших державах уважають все те, чим позначуються теперішні їхні взаємовідносини з представниками не-католицьких Церков за бажане явище, а навіть конче потрібне з уваги на новий курс католицької політики, в Еспанії воно ще й далі не знаходить зрозуміння.

Кардинали ж Італії, де під боком центру світового католицтва, що, затвердженням українського католицького священика (nomina sunt odiosa) явне собою „найкраще собороло проти комунізму", утворилась якраз із католиків і оперує цифрово найбільша в західньому світі комуністична партія, бачуть у тому принципі поважну загрозу для безпеки Церкви.

Перша, ліберальна, група заявилась за відокремленням Церкви від держави. Вона вимагає, щоб Католицька Церква показала себе світові в ролі оборонця свободи людського сумління. Устами кардинала Кушінга з Бостону ця група заявила, що декларація про свободу релігії мусить бути схвалена й проголошена, бо це якраз те, на що чекає ввесь християнський світ. Він підкреслив при тому, що Католицька Церква мусить дати іншим те, чого для себе вимагає.

Друга група, традиціоналісти, переважно напологливими вимогами перевизначенню вартостей віруваннях іновірних християн і радикальних змін у ставленні до них, учепилась грунту середньовічних формул, що на них оформився кістяк її думання й дій і якого намагається його задержати. Речник цієї групи заявив, що інші релігії з помилками, не правдиві й тому не заслуговують толерансії й пошани. Влада в католицьких державах має право й повинна забороняти пропагування релігій шкідливих для католицтва. Ця група не вірить новим ідеям, інтерпретує їх як напад на Церкву, яку підрив її стійкости і чинить рішучий опір відходові від стандарту з-перед жовтня 1958 р.

Така заява це наглядне свідоцтво про те, що запопадливість папи Івана XXIII в напрямку обновлення Церкви не зустрінулась із схваленням єпископського загалу, співзвучного відгуку вона не знайшла в умах і серцях реакційного елементу.

Голосування в справі декларації щодо релігійної свободи не відбулось. В останніх годинах життя третьої сесії президія Собору повідомила, що декларація та не буде предметом голосування, і хоч прогресисти вимть запротестували проти цього довільного рішення президії, — успіху, проте, не мали. Їхня петиція: „До Найсвятішого Отця. Шанобливо, але наполегливо, дуже наполегливо, найполегливіше ми просимо, щоб голосування в справі декларації про свободу релігії відбулось перед кінцем цієї сесії Собору, щоб не втратити довіри світу так християнського як і нехристиянського" — не помогла.

Не зважаючи на переважаючу більшість прогресисти програли; програли тільки тому, що папа став по стороні меншости. Консервативний елемент у Католицькій Церкві, як виявилось, все ще досить сильний, щоб затримати її хід у напрямку лібералізації.

За готовість Папи Павла VI так дуже прислуховуватись до голосу консервативної групи, за даними пресових звідомлень з Ватикану, між поступовими було чути слова критики й докору по його адресі. Було сказано, що стиль його правління приводить іноді до замішання. І хоч він показав себе гідним наслідником свого великого попередника, але дбучи вказаним ним шляхом, стається; він винятково обережний і не може дозволити собі на твердіше й рішучіше протиставлення поглядам і вимогам консервативної частини Собору. Висловлено було думку, що Папа Іван XXIII вможливив був-пройти шлях до всіх інших християн куди легше і з задовільними наслідками.

Рішення президії Собору - зроблене, звичайно, в порозумінні й за згодою папи — більче вдарило ліберально настроених ієрархів. Вони — хочеться вірити — ревні прихильники й пропагатори ідеї замирення в християнській сім'ї та невтомні шукачі конче потрібних для того радикальних реформ, не сподівалися такої невдачі після виявлення своєї чисельно переважаючої сили. Сталося так, безперечно, в наслідок зручного маневрування крайньо консервативного елементу.

Водночас, прикрого розчарування зазнали й усі ті, що сиділи в Базиліці Св. Петра в ролі обсерваторів. Упродовж трьох сесій вони пильно приглядалися й прислуховувалися; і така психічна настанова більшости учасників Собору як відвертість, самокритика, а навіть, подекуди, й покорй," що ними іноді позначувались Їхні міркування й обговорювання справ — а цього Католицька Церква на протязі свого життя ніколи не показала — розбудила й, здається, піднесла в них надію, що декларація про свободу релігії буде таки схвалена й проголошена. Усі ті сторонні спостерігачі поїхали додому з небаченим тяжким вантажем

У питанні релігійної свободи перемогу, покищо, здобула консервативна група. Але є підстави, що вона недовговічна. Здобута вона тільки завдяки затримуючій тактиці, а така тактика, як відомо, це тактика, що за неї завжди хапається кожна сила, яка мусить відступити. Накидає таку думку факт, що прогресивна група являє, собою, як-не-як, показну силу; кількісно вона значно перевищує противну сторону. А при тому має в своєму гуртї кілька ієрархів справді блискучих; навряд чи допустять вони своїх опонентів до остаточного тріюмфу. Якщо ж тим останнім папа знову допоможе, тоді велике діло, розпочате папою Іваном XXIII, умре. Іновірні християни, заведені в своїх сподіваннях, побачивши, як сказав один із сторонніх спостерігачів, „справжнє лице, що його завжди боялися в Римі", знеохочені й зневірені відійдуть. Екуменічний рух скінчиться невдачею. Католицька Церква знову на кілька поколінь замкнеться в своєму гетто.

Заступник митр. Нікодима

Архим. Ювеналій з Палестини на високий пост у Московській Патріярхії

Архимандрит Ювеналій (Поярков) із свого досьогочасного поста голови Духовної Місії в Єрусалимі переведений на пост заступника голови Департаменту зовнішніх зв'язків Московської Патріярхії, — подає „Журнал Московской Патриархии" ч. 2, 1965.

З.Р.В. — Департамент закордонних зв'язків Московської Патріярхії — це така установа, задля якої влада СССР вважає потрібним „толерувати" цілу цю Патріярхію. Згаданий Департамент співдіє з владою СССР в її закордонній пропагалі за такий „мир" у світі, як його по-своєму розуміє влада СССР. Теперішній головя цього Департаменту, Митрополит Ленінградський і Ладозький Нікодим (Ротов) — це фактичний керманич Московської Патріярхії, який править особою старенького патріярха Олексія (Семанського). Свій церковно-політичний вишкіл у заграничній діяльці митр. Нікодим також пройшов у Палестині, де свого часу був на становищі голови Духовної Місії і з'єднав собі дуже прихильну опінію у правлячих кругів Ізраїля.

Передплачуйте, читайте і поширюйте „Вісника"!

Отець Михаїл

РОЗМОВА З ВІРНИМИ

Питання

У нашій церкві був такий звичай, що під час Великого Входу Священик зо Святими Дарами сходив з солеї до вірних, перед Тетрапод, і тут доторкався чашею до голов стоячих на колінах вірних. Наш теперішний Настоятель не тримається „нашого звичаю" і між вірними почалися незгоди. Покірно просимо Вас, Отче, пояснити, чи „наш звичай" е некановічний і заборонений Церковним Уставом і чи можна було й далі „наш звичай" провадити? Г.Ш.

Відповідь

(Лист п. Г.Ш-ка скорочено без зміни змісту)

„Ваш звичай" не е некановічним. Це е „місцевий обряд". Ці відміні церковні звичаї та різні церковні священнодії, різні напівя і в Службах Божих, і в виконанні Таїнств, внесені серед нас з Галичини, з Буковини, з Волині, з Наддніпрянщини й інших земель. Вони е темою дискусій на наших конференціях, з'їздах і на Соборах Церкви. Українська Греко-Православна Церква в Канаді повинна мати один обряд й один порядок церковних звичаїв. І до цього остаточно дійде. Питання Ваше таке: чи повинні зберігати „місцевий обряд", чи погодитися з тим, що в великому і новому Храмі в одному з більших міст Канади, краще було б триматися Уставу Української Православної Церкви?

ВАЖЛИВА НОВИНА!

Вже вийшла з друку перша більша українська монографія на тему дохристиянської релігії українського народу, — її автор — найбільший українознавець, Блаженніший Митрополит Іларіон

„ДОХРИСТИЯНСЬКІ ВІРУВАННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ"

Значення цієї праці і необхідність знати її зміст коротко, але суттєво вияснене її Автором:

„Знати дохристиянські вірування українського народу дуже важливо, бо тільки знаючи їх, ми можемо належно зрозуміти теперішню духовну культуру цього народу й правдиво оцінити силу пізнішої Християнізації серед нього".

Не тільки кожна духовна особа і світські церковно-релігійні діячі серед української спільноти, не тільки ті, що викладають українознавство чи лиш студіюють його, але взагалі кожен українець, який цікавиться історією духа свого народу — в його проявах у культурі, літературі, загальній історії, психології, світогляді, мові і т. д., не зможе обійтися без цієї цінної книжки.

Згадану працю (на 424 сторінки) видано накладом Видавничої Комісії при Товаристві „Волинь".

Ціна $4.50

Адреса замовлень:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

У підручнику „Як Правити Святу Літургію", видання Української Греко-Православної Церкви в Канаді 1952 року, за благословенням Блаженнішого Митрополита Іларіона, сказано: „...відбувається Великий Вхід, — тихо, побожно, урочисто. Уся церква стоїть на колінах. Спереду й позаду Священика старші брати несуть свічки, як і на Вході Малому, а передній і кадило... Увесь Великий Вхід **звичайно відбувається** на солеї, а Священик увесь час, виголошуючи, обличчям обернений до „народу." (стор. 33). „Але в деяких місцях при Великому Вході Священик обходить поза солею, і торкається Чашею лиш деяких голів вірних. вони в цей час тихо загадують своїх живих рідних". (стор. 34. Підкреслення моє).

Устав указує, що Великий Вхід відбувається на солеї.

З огляду на існуючу серед вас тепер ситуацію, вам прийдеться це питання вирішити. Раджу вам обговорити це питання з любов'ю і спокійно. Візьміть під увагу факт, що головним завжди е зміст, а не зміння форма. Ваш звичай (як ви його звете) е „місцевим обрядом" і цей звичай зберігається і в інших Храмах нашої Церкви. По Катедрах, Соборах і більших Храмах пристосовується обряд загально встановленого Православного обряду, якого вивчають усі студенти-богослови в Колегії Св. Андрея. Це питання буде в вас проблемою при кожній зміні Священика і на кожному Богослуженні, яке буде звершати гостюючий у вас Священик аж до часу, коли в вашому храмі буде „звичайний обряд". Рішіть, чи будете зберігати **„місцевий обряд"**, чи приймете **„звичайний обряд"**.

Питання

Як ставиться Церква (вірніше релігія) до предсказань? Релігія говорить, що про кінець світу ніхто не знає — бо прийде „як злодій у ночі". Але, чи не дав Бог ясновидіння людині, яка, через своє ясновидіння, могла б спам'ятати людей? Посилаю з цим предсказання, які я позбирала в часописах. М.П.

Відповідь

Даром пророцтва (чи ясновидіння) може бути обдарована будь-котра людина. „Життя Святих" містить життєписи великого числа тих осіб, які відзначилися праведним життям і даром пророцтва, чи ясновидіння.

Церква приймає пророцтва, що були людям об'явлені з Божого надхнення, тільки ті, які тепер знаходимо в Святому-Писанні. Пізніші пророкування треба приймати з резервою.

(Далі буде)

Father Michael,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Блаженніший Владика Іларіон відвідав студентів Теологічного Факультету Колегії Св. Андрея

У суботу 3-го квітня п. р. Блаженніший Владика Митрополит в присутності Преосвященнішого Владики Бориса, — відвідав студентів Теологічного Факультету. Найперше Владика Митрополит переглянув кімнати студентів, а опісля був запрошений повечеряти разом із студентами. По вечері Владика Митрополит був присутнім на Всенічній, яку відслужив о. Архимандрит Іов (Скакальський) в асисті о. Диякона В. Кокорудза та при допомозі Владики Бориса, який того вечора був диригентом студентського хору. Після Всенічної Владика Митрополит сказав декілька слів до студентів.

У своєму слові Владика закликав студентів працювати для своєї Церкви та жити й трудитися на славу Божу. Також Владика пригадав, що Укр. Прав. Церква — це Церква, яку ми свято прийняли в наслідстві від Володимира Великого, від усіх наших великих попередників Митрополитів, від наших великих українських князів, славних гетьманів та всіх великих синів українського народу. Православна Церква, сказав Владика, — це найбільша святиня нашого народу, і кожний, хто вважає себе українцем, обов'язаний берегти її, як душу свою, як зіницю ока свого, і не підлаватися розкладовому розпачу, але треба глибоко вірити, що Господь у всьому нам допоможе. Слова Владики Митрополита піднесли всіх студентів на дусі і залишили плідні сліди.

Пізно ввечері Владика Митрополит у супроводі Владики Бориса від'їхав додому.

Через один тиждень, в неділю 11-го квітня, студенти Теологічного Факультету знову сердечно й тепло віталн свого Владику Митрополита, який прибув, на запрошення студентів, на Службу Божу.

Цим складаємо Його Блаженству синівську щиру подяку за положений Ним труд в часі Його перебування з нами, та за великі й теплі слова Найсвятішої Науки Христової та Її правди, яка веде все людство до Спасіння, та кладе тверді основи в розвитку нашої Святої Церкви.

Побут Його Блаженства разом з нами залишиться в нашій пам'яті на довго, як приємний спомин і дороговказ в нашому житті як особистому, так і в церковно-громадському. Молимо Господа Бога і бажаємо, щоб послав Йому сил та здоров'я для дальшої праці в розбудові нашої Святої Церкви і сподобив Його побачити Її в повному розквіті і Славі Божій, яка сповнила б радістю Його благородне серце і серце всього нашого многострадального українського народу.

Ф. Осинченко.

Декларація: „Становище КУК у справі контактів з Україною"

Щоденник „Свобода" в США в числі 30 (за 16. 2. 1965) опублікував декларацію п. з. „Становище КУК у справі контактів з Україною". („Свобода" е проти них „контактів"). Журн. „Листи до Приятелів" (ч. 141-142 за 1964 р.), заявляючи про свою солідарність з вищезгаданою декларацією КУК, коротко характеризує її так:

„Знаємо, що в Канаді КУК не заборонив „контактуватися". Навпаки, в розумно і політично використаних „контактах" КУК бачить можливі користі для української справи. І слушно".

Проти контактів „з делегаціями", чи як їх називають, „культурними діячами" з України під Советами, виступили: УККА, Ліга Визволення України в Канаді, ОУНб в США, СУБ у Британії.

Пресовий фонд „Вісника"

ГЕМИЛТОН, Онт. — Збірка п. Л. Киріченка на Похороні бл. п. Люби Шульковської $25.50
КАЛМЕР, Алта. — Пожертва п-ва С. Олексій з нагоди їх 40-ліття Вінчання 20.00
КИНДЕРСЛЕЙ, Саск. — Збірка п. О. Куччака з нагоди 70-ліття Уродин пані Анни Стасюк 20.00
ПЛЕЗЕНТ ГОМ, Ман. — Збірка о. О. Сорочука на Похороні бл. п. Якова Дорощука 19.80
ВЕГРЕВИЛ, Алта. — Збірка о. М. Крищука з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва А. Кирилюків 20.00
ПАРКВЮ, Саск. — Збірка о. Г. Удола на Похороні бл. п. Теодора Серновського 18.50
ТОРОНТО, Онт. — Збірка панни А. Фигус з нагоди 25-ліття Вінчання п-ва Петра і Анастазії Мудрих 18.50
ВАДІНА, Саск. — Збірка п. М. Ф. Марієшина з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Козаків з Куроків, Саск. 17.25
СТРИЙ, Алта. — Збірка о. І. Рибалки в пам'ять бл. п. Миколаєві Бондійові 17.00
САЛКОВТС, Саск. — Пожертва п. С. Бригідера 17.00
ЛЕНДНЕР, Б.К. Збірка о. Н К. Мороза на Похороні бл п. Параски Симчич 15.00
БРОД ВЕЛЕЙ, Ман. - Збірка о. С. Ярмуся на Похороні бл. п. Йосифа Костеника 15.00
БОННІВІЛ, Алта. - Збірка о. О. Сорочука на Похороні бл. п. Миколи Ватрух 15.30
ТОРОНТО, Онт. Збірка п. С. Яницького з нагоди 25-ліття Вінчання п-ва Михалюків 15.00
РОБЛИН, Ман. — Збірка о. П. Зубрицького з нагоди 40-ліття Вінчання п-ва Петра і Явдокії Корчаків 15.00
ЕРВУД, Саск. — Збірка о. І. Майби на Похороні бл. п. Михайла Ікака 14.70
ТИНДАЛ, Ман. — Збірка о. С. Ярмуся на Похороні бл. п. Гната Чирка 13.40
КЕЛОВНА, Б.К. - Збірка о. Л. Дячина на Похороні бл. п. Теклі Стадник 13.00
ВИШАРД, Саск. — Збірка о. Г. Удола на Похороні бл. п. пані Габора 12.50
ОШАВА, Онт. — Збірка о. Р. Панченка на Похороні бл. п. Миколи Крупко 13.50
ОШАВА, Онт. — Збірка о. П. Заларинюка з нагоди проголошення п-вом Кузьма і Мотря Манковські Вінчання своєї дочки Дарусі з п. В. Селінським 12.50
ПОРТЕДЖ ЛА ПРЕЙРІ, Ман. — Збірка о. С. Ярмуся на Похороні бл. п. Петра Бойка 12.05
ГЕФОРД, Саск. — Збірка о. С. Зузака на Похороні бл. п. Федора Калина 12.00
СОДБУРІ, Онт. — Збірка о. Ю. Ягодського з нагоди Хрещення Анни, дочки Софії і Степана Кюстюк 12.00
БРЕНТФОРД, Онт. — Збірка о. І. Тріски з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва П. Базюк 12.00
ЕЛМЕР, Ман. — Збірка о. С. Ярмуся на Похороні бл. п. Василя Мартина 11.61
НІЯГАРА ФАЛС, Онт. - Збірка о. П. Самця з нагоди 40-ліття Вінчання Володимира і Катерини Зишкевичів 11.00
ГЕМИЛТОН, Онт. — Збірка п. Григоренка з нагоди уводин до нової хати для п-ва Григоренків 11.00
ГВАЙТБЧ, Саск. — Збірка о. С. Гредзів з нагоди 70-ліття бл. п. Олени Голінятої 11.24
ЕДМОНТОН, Алта. — Збірка о. Д А. Стратийчука в пам'ять бл. п. Евдокії Беліда 10 50
ОШАВА, Онт - Збірка о. Р. Панченка на Похороні бл. п. Теодора Тихого 10.50
ВЕЛИНГДОН, Алта - Збірка о. Д. Лучака на Похороні бл. п. Марії Ярійчук 10.50
ЕГРЕМОНТ, Алта. — Збірка о. Д. Лучака в пам'ять Марії і Григорія Чижан 10 50
БРОСО, Алта. — Збірка о. А Хрусткви на Похороні бл. п. Івана Береського 10.50
ЛОНДОН, Онт. — Збірка о. Н. Дебрина на Похороні бл. п. Григорія Бабенка 10.50
СПЕДЕН, Алта. - Збірка А. І. Матвійчука на Похороні бл. п. Василя Сироїда 10.50
ВІРДЕРЛ, Саск. - Збірка о І. Щення на Похороні бл п. Емільяна Молитвеника 10.50
МОНТРЕАЛ, Кве. - Збірка о. Ф. Легенюка на Похороні бл. п. Степана Гайдичука 10.00
ЕЛЛОВ КРІК, Саск. - Збірка п. Івана Дороша на Похороні бл. п пані П Кохта 10 00
ТОРОНТО, Онт. - Збірка о. Т. Міненка на Похороні бл. п. К. Гусака 10.00
ЕЛК ПОРИТ, Алта. - Збірка о. Сорочука на Похороні бл. п. Василя Баласа 10.00
СЕНДІ ЛЕЙК, Ман. — Пожертва п. Д. О. Діяка 10.00
ВАЙТА, Ман. — Збірка панни Д. Гаврисишин на Похороні бл. п. Анастазії Гузь 10.00
МОНТРЕАЛ, Кве. Збірка п Василя Сайка з нагоди Хрещення синка п-ва Аксюків 10.00
ПОРТ КРЕДИТ, Онт. - Збірка о Ф. Легенюка на Похороні бл. п. Петра Тинчука 10.00
ТОРОНТО, Онт. — Збірка о. Б. Горгіци в пам'ять бл. п. Василині Стрілецькій-Токарик і Миколові Кирелюк 10.00
БЮКЕНЕН, Саск. — Збірка п. С. А. Талпаша з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Степана і Домки Кінацук 10.00
МОНТРЕАЛ, Кве. — Збірка пані Олени Мелник на Похороні бл. п. Анни Ковальчук 10.00
ШИГО, Саск. Збірка о. Г. Удола з нагоди 70-ліття Уродин п. Д. Федака 10.00
РОБЛИН, Ман. Збірка о. П. Зубрицького з нагоди Хрещення Роберта, синка п-ва Івана і Анни Стефанових 10.00
ГОНОР, Ман. Збірка о С. Ярмуся на Похороні бл. п. Йосифа Постущака 10.00
ВИНДЗОР, Онт. — Збірка пані Марії Гургуль на Похороні бл. п. Миколи Кропельницького . 10.00
ЯРОСЛАВ, Алта. — Збірка о. С. Щербання на Похороні бл. п. Василя Рутяря 10.00
ТОРСБІ, Алта. — Збірка о. А. Щербання на Похороні бл. п. Михайла Фаращука 10.00
ГОНОР, Ман. — Збірка о. С. Ярмуся на Похороні бл. п. Петра Фівчука 10.00
ТОРОНТО, Онт. — Збірка о. Ю. Цукорника з нагоди Хрещення Михайла, синка п-ва Заботницьких 10.00
ОТТАВА, Онт. — Збірка о. В. Сенишина з нагоди Хрещення Евгена, синка п-ва Боровських .. 10.00
ВІННІПЕҐ, Ман. — Збірка п. Ф. Паліброди з нагоди Вінчання Тараса і Ольги Монастирських 10.00
ВОНДА, Саск - Збірка о. В. Сенишина в пам'ять бл п. Зоря Гриців 10.00
ВИНДЗОР, Онт. Збірка о. Т. Керницького на Похороні бл. п. Миколи Кирелюка 10.00
ТОРОНТО, Онт. Збірка о. Д. Фотія на Похороні бл. п. Н. Ганчарука 10.00
БРУКСБІ, Саск. - Збірка п. С. Возняка на Похороні бл. п. Микити Клешеч 10.00
ІННІСФРІ, Алта. - Збірка Івана Богайчука на Похороні бл. п. Івана Велечки 10.00
КЕЛГАРІ, Алта Збірка п. І. Черешського в пам'ять бл. п. Добродійки Марії Дячина 10.00
НОРТ БЕТЛФОРД, Саск. - Збірка о. С. Столярчука з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Юрія і Розалії Пальце 10.00
ОШАВА, Онт Збірка о. Р. Панченка на Похороні бл. п. Марти Сенюк 10.00
МОНТРЕСАЛ, Кве. - Збірка п. Івана Смоляка на Похороні бл. п Степана Солюка 10.00
ЛЕТБРИДЖ, Алта. — Збірка п. Н Середи в пам'ять бл. п. Сергія Пономара з Мебрет, Алта. 10.00
ГРОНЛИД, Саск. - Збірка о. М. Критюка на Похороні бл. п. Параскові і Василя Нівранського 10.00
ГЕФОРД, Саск — Збірка о. С. Зузака на Похороні бл. п. Федора Калини 10.00
ГЕМИЛТОН, Онт. - Збірка п. С. Сороки на Похороні бл. п. Демяна Куця 10.00
КЕЛВИНТОН, Саск. — Збірка о. Удола на Похороні бл. п. Василини Тарновецької 10.00
ТОЛСТОЙ, Ман. — Збірка о. П. Стефюка на похороні бл. п. Юлії Жуковської 10.00
ВЕРНОН, Б.К. — Збірка о. Л. Дячини на Похороні бл. п. Софії Воренчак 9.50
ВЕРНОН, Б.К. — Пожертва з нагоди 25-ліття Вінчання п-ва Романа і Варвари Крепякевич 9.50
ПРИНС АЛБЕРТ, Саск. — Збірка Миколи Котелка з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Кіндрачуків 9.25

(Далі буде)

У Конгресі США немає українців

В обидвох палатах Конгресу США — в палаті репрезентантів і в сенаті — немає ні одного українця. У числі членів палати репрезентантів є такі поляки: Бернард Ф. Грабовскі, Тадеуш Рі. Дулъскі і Генрик Гельстоскі.

Гр. Семочко

ПОЧАТКИ ПЕРШОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ШІКАГО І В АМЕРИЦІ

Школа танцюристів В. Авраменка в Шікаго

На початку вписалося на курси танків кілька десятків учнів. Та Авраменко відразу задумує творити Школу на велику скалю. Не можу ніяк відмовитися від ролі „організатора танків В. Авраменка". Вийджаємо до Герій, Інл., до Мілвокі, Вісконсин, до Джоліет, до Ля-Гринджс, Шікаго південь, Вет-Пулман і другі околиці.

Чинимо всякі старання, щоб показати наш танок, наше мистецтво, між чужинцями. Виспали й добре вже вишколених хлопців до Університету Норт-Вест показати їм „Запорізкий Герць". Радості і рецензіям нема кінця. Пізніше надходять запрошення по всіх сторін. Нам ідеться не про гроші, хоч Авраменко на це не годиться, – нам ідеться про те, щоб представити себе: хто ми і яка наша культура.

Сестри Оля і Софія Косовські, Володимир Ковалик із Савт-Сайд, Волод Шемирдяк, Іван Савчин, Мих Сеньчук, Василь Любезний, браття Гіжовські й брати Сафяни з Герій ідуть до Детройту, Кліведенду, Толідо і до інших місцевостей представити український танок, бо люди мусять побачити як і що; і тоді зав'язується Школа Танків В. Авраменка.

А все ж прошу не забути, що головне місце і квартира — це заля Української Православної Церкви, „Козацької Церкви" на „ІРГ". Та працю треба повністю вдяснювати, а часом ні, а то ще й потерпіти. Але він (В. Авраменко) вірив в одне: що до віддажних світ належить. У міжчасі приїжджає до Шікаго Мих. Гира, син одного з піонерів з Росбурн, Манітоба, Канада. Він уже вчився був танків в Авраменка в Вінніпезі. Це один з перших і найкращих інструкторів Авраменкових танків в Америці.

Та час біжить, — а тут осьа рік зближається Світова Вистава в Шікаго! Авраменко з Мих. Гирою виїхали з Шікаго до інших міст, а тут провадиться Школа інструкторами, як Шемердяк, Савчин, Сеньчук і Арсеній, а згодом приїхали й Фенчисьский з Нью-Йорку. Пігулик з Пасейку, Геник з Детройту, і робота йде вперед. А щоб добре підготовити і показати людям, які насправді українські танки, то майже в кожному місті, як Детройт, Толідо, Кліведенд, Філядельфія і багато інших, на поважніші показові виступи мусіли їхати з Шікаго наші красуні — панни Кучовські і няк, М. Саган і М. Гуменяк, а пізніше ще й дівчат п-на Брудних! А які гарні дівчата п-на Чуйків! Я попросив вищезгаданих приїхати на Норт-Сайд до нашої залі й побачити, як відбувається проба танків. Пан Гіжовський ще радить, щоб я, коли вже тут на Савт-Сайд, виступив і до Олекси Олепіка та Василя Ковалика, — що я й зробив. Василь Ковалик я знав вже кілька літ; це був добрий „бізнесмен" і людина щира — ніколи не відмовив пожертви на народню ціль, особливо ж там, де справа вимагала здбати про молодь.

Прийхала громада молоді (деякі й з батьками) до православної залі на Ірі на проби танків. Тут під звуки скрипки пана Флорка наші красуні-панни Оля й Софія Кучовські верховодять. Коли дівчата скінчили цей номер, — оплескам нема кінця! Я тоді представив їм пана В. Авраменка і попросив показати їм танок „Запорізький Герць". Пан Авраменко вибрав тоді найздібніших: Володимир Шемердяк, Іван Савчин, Михась Сеньчук (нинішний бізнесмен, — склад з черевиками на Шікаго ave.) і Василь Любинець. Як ті хлопці вдарили шаблюками, як почали навприсядки, а іскри так і сипляться, бо ж хлопці показались справжніми козаками! Незабаром відкрито й Школу Танків В. Авраменка на Савт-Сайд, а пізніше – при Церкві св. Миколая при Оклей і Райс.

Василь Авраменко належить до людей непосидючих. У нього величаві мрії. Ну, часом ті мрії можна зреалізувати, а часом ні, а то ще й потерпіти. Але він (В. Авраменко) вірив в одне: що до віддажних світ належить. У міжчасі приїжджає до Шікаго Мих. Гира, син одного з піонерів з Росбурн, Манітоба, Канада. Він уже вчився був танків в Авраменка в Вінніпезі. Це один з перших і найкращих інструкторів Авраменкових танків в Америці.

Та час біжить, — а тут осьа рік зближається Світова Вистава в Шікаго! Авраменко з Мих. Гирою виїхали з Шікаго до інших міст, а тут провадиться Школа інструкторами, як Шемердяк, Савчин, Сеньчук і Арсеній, а згодом приїхали й Фенчисьский з Нью-Йорку. Пігулик з Пасейку, Геник з Детройту, і робота йде вперед. А щоб добре підготовити і показати людям, які насправді українські танки, то майже в кожному місті, як Детройт, Толідо, Кліведенд, Філядельфія і багато інших, на поважніші показові виступи мусіли їхати з Шікаго наші красуні — панни Кучовські і виконав з такою дисципліною і ритмом танку, як це вміли Оля й Софія Куцовські. А особливо мило було подивитися на виконання „Чумака" малим Володимиром Коваликом. Він собі з батіжком так чудово виконував цей танок, що це було до непорівняння!

Збліжається 1933-й рік, а з ним — Світова Вистава в Шікаго. Українці скликають збори за зборами і радять про те, що й як робити, що купувати, що музиною, як то кажуть, „потягнути з останнього", а таки побудувати „Український Павільон", — що пізніше й виконано. Було б дуже пожаданим описати всі приготування й важку працю над будовою цього Павільону. Але ця справа належить до тих, що за того часу були урядниками і управителями того Павільону. Я ж тоді займався організуванням танків Авраменка. Були такі часи, що треба було на тиждень хоч би й з 10 вечорів, щоб полагодити тижневі справи.

Зорганізовано школи танків у тих місцевостях: Мілвокі (Віск.), Герій (Інд.), Джоліет (Інл.), Ля Гринджс (Інл.), Аврора (Інл.), не включаючи трьох місцевостей у самому Шікаго. Всюди треба було полагодити адміністративні справи, бо ж декотрі з учнів дещо платили, а декотрі — цілком нічого, бо не було звідки. Але ж заля мусіла бути оплачена; до того всього ще відкрилося питання для шиття костюмів, тому що багато з нашої молоді не мали українських строїв. А Авраменка не можна користатися. Він хоче приймати з тисячу танцюристів поверзти на Світову Виставу і виступити з ними в Шікаго Опера Гавз. Тоді сама заля на один день, в неділю, коштувала 700 дол. Треба мати на увазі, що тоді ще й дальше було безробіття; люди потратили багато гроша в банках. Тоді кілька соток трудніше було дістати, як сьогодні кілька тисяч, бо в той час грошей не було ні в кого. Це були справи дуже поважного питання, і треба було дуже уважно й дипломатично шукати певної розв'язки, як вийти з цієї халепи - - не „пошитися в дурні", або не зіставити по собі гарний небного імени на будуче.

Але з вірою у свої сили і з вірою в Бога та в добрих людей ми дійняли ціли. Не тільки що привезли понад тисячу танцюристів до Шікаго Опера Гавз, але ще й зорганізували по тім виступі „Ліґу Української Молоді Північної Америки". До цього дуже багато причинялася панна Анастасія Олеськсова. Ця дівчина була сповнена самопосвятою і любов'ю до свого народу, і завжди шукала такого питання, яке б відповідало на цю нашу слабість, а нею були і є (може колись не буде) партійні і релігійні спори. Це одиноке, що нас губить, і буде губити і розсварювати до тих пір, доки в нас не запанує народньо-братська згода.

(Далі буде)

XV-ТІ ЛІТНІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА
Колеґії Св. Андрея в Вінніпезі

відбудуться

в НОВИХ БУДИНКАХ КОЛЕҐІЇ НА КЕМПУСІ МАНІТОБСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

від понеділка 5 ЛИПНЯ до неділі 8 СЕРПНЯ 1965 р.

На Курси приймаються **хлопців і дівчат** від 14-го року життя. Приймається й нижче цього віку, але ці мусять мати закінчену 8-му клясу (грейд) публичної школи. В студентській резиденції Колеґії є місце для 44-ох дівчат і 60 хлопців.

До ПРОГРАМИ НАВЧАННЯ входять такі предмети:

- Українська мова.
  1. Вступний курс – для тих, що мало або й зовсім не знають української мови.
  2. Елементарний курс — для тих, що говорять і розуміють легку українську мову, але не читають і не пишуть по-українському.
  3. Середній курс — підготовчий курс до кредитової української мови в середній школі.
  4. Кредитовий курс української мови для клас 9, 10 і 11 середньої школи.
- Українська література:
  1. Вступний курс
  2. Вищий курс
- Історія України:
  1. Вступний курс
  2. Вищий курс
- Історія Української Церкви
- Історія українців Канади
- Релігія
- Громадське виховання й красномовство
- Диригентура й хоральний спів
- Гурткові — народний і церковний спів
- Вишивання й писанок
- Народні танки
- Оркестральна музика (вище для курсантів, що вже грають на якімсь інструменті)
- Салівництво

Курсанти будуть поділені на класи (гуртки) відповідно до віку, шкільної освіти й знання української мови.

ОПЛАТИ:

1. За кімнату в студентській резиденції, харчі й науку — за цілий курс $120.00
2. За саму тільки науку (для курсантів, які не будуть мешкати в Колеґії) ..... $ 25.00

За додатковими інформаціями й аплікаційними формулярами писати на таку адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

УКРАЇНСЬКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ШКІЛЬНИЦТВО В 1964/65 НАВЧАЛЬНОМУ РОЦІ В СХ. КАНАДІ

Судбури

Голова Ради Українських Шкіл у Сх. Канаді (РУШ) 24 лютого 1965 року (в середу) відвідав українську школу при церкві Св. Володимира. Ця школа на початку минулого року мала 34 учні, яких було поділено на 5-ть клас (з 1-ї до 7-ї при відсутності 4 й 6-ї). Перейшли до наступних кляс 23 учнів. При цім зникла 3-тя класа, бо 4-та не створилася, а з 5-ї кляси 4-ро учнів переведено не до 6-ї, яка не заповнилася, а до 7-ї.

У цьому навчальному році записалося уже тільки 24 учні. Новий директор школи, він же настоятель церкви о. Юрій Ягодський і разом всіх навче співу й релігії та Євген Тарасюк, котрий провадить 1 й 2-гу кляси. Навчання відбувається двічі на тиждень: в середу вечером 5:30 до 7:30 і по суботах зрання від 9 до 11 години.

Помешкання для школи, як і торік, провізоричні: молодші — на сцені, а 3-тя класа на залі — кожний раз ставляться довгі столи, за якими сидять по 4 й 5-ть учнів. В обох клясах є лише дошки для писання На початку науки при розсуненій завісі всі учні разом читають молитву, а при кінці всі сходять до залі й мелодійно співають „Отче наш". При навчанні завіса закривається, але через неї добре чути, що діється з сусіда.

Під час моїх відвідин 1-ої і 2-ої клас там провадилося навчання читати, писати й трохи розмовляти. Особливо бідно учні розмовляють т. Денник цей вчитель провадить не цілком виразно. Старші учні, 3-тя класа (1 хлопець і 9 дівчат) навче отець настоятель; найбільше часу присвячувала відмінянню займенників. Слабенько ці учні читають і декламують вірші. Головним завданням навчання є розговірна мова. Отець денника при собі не мав. Відвідування школи загально е добре, пропускають тільки недужі. Дисципліна е цілком добра. О. настоятель зазначив, що його учні в церкві читають часи й навіть Апостола. Школа має бібліотечку, але учні ще не призвичаєні до неї користатися. Батьківський Комітет очолює п-ні Марія Макаренко. Тісніщого зв'язку школи з батьками досі не встановлено.

За науку діти платять по 2 дол. місячно. Учителі одержують по 25 дол. місячно; за керівництво школою не платиться.

Західне Торонто

Голова РУШ і членкиня К. Сакалюк в суботу, 27 лютого 1965 року, відвідали школу при Громаді церкви Св. Андрія Первозванного, побувавши у всіх клясах. Школа має 62 учнів (переведено до старших клас 49), які навчаються у 6 класа, в Курсами Укр-ва навчається 69 дітей. Навчають 4 учительки й 1 учитель. Директор школи й учителька 1-ї кляси А. Саранчук.

1-а класа має 17 учнів (присутніх 15) веде уч-ка А. Саранчук у кімнаті на 1-й підлозі, відгородженій стіною з дикти. Розмови у кухні й на залі чути й вона перешкоджають Діти вивчали звук „б": читали вголос і голосно хором, називали з цією літерою окремі об'єкти й учились писати п. 2-а кл. 10 учнів, а присутні з 7, учителька С. Солотвинська. Писали диктат, учились складати речення й слабенько декламували вірші Діти сидять за довгими столами по декілька на окремих стільцях, штовхаючи один-одного; важко тримати належну дисципліну. 3-я кл. на 3-й підлозі в дуже малій кімнаті з незручними меблями. Учнів 9, а було 7, уч-ка Гаврина. Вірш знало лише кілька учнів, читали лише з добрими поясненнями уч-ки. 4-а кл. примостилася на другій підлозі в проходній кімнаті зі зібраними, також незручними меблями. Учнів 7, уч-ка О. Ткаченко. 5 й 6-а класи займали тісну кімнату (кандедарію церкви), разом учнів 12, а присутніх 9, учитель І. Перепадченко. Поторюваь з історії України княжу добу, а з географії тваринництво в Україні. Дві стіни кімнати завішані картами й діяграмами з історії й географії. Матеріял захоплює забагато деталів (дат, портретів князів, рідких тварин тощо). І в цій кімнаті меблі не пристосовані до навчання. Релігії по всіх клясах навче настоятель о. Б. Горгіца. Усі вчительки провадять належно денники. Бібліотека в початковій стадії. Голова Батьківського Комітету — П Панасюк.

Учні платять за науку по 2 дол. місячно, діти бідних родичів учаться безпля т н о. Учительки одержують 25 дол. місячно, а за директорство 5 дол.

Засідання з педагогічним персоналом представ н и к и РУШ відбули по закінченні навчання. Загально треба констатувати, що школа поліпшилася в порівнянні з минулим роком. За велику недостачу в школі слід вважати непристосовність помешкань і меблів – тісно й незручно та занадто примітивно, коли порівнять з англійськими школами. Для успішности треба б було завести навчання два рази в тиждень по 2 години замість 4-х по суботах. Хибою також є недостатній зв'язок з батьками дітей.

Гемілтон

Школу й Курси Українознавства ім. Т. Шевченка при Громаді церкви Св. Володимира три рази вечерами відвідали (3, 4 й 5-го березня) голова й члени РУШ А. Лящина та К. Сакалюк.

Навчання у школі провадиться чотири рази на тиждень по дві години — разом кожна класа 4 год. тижнево (1 й 2-а кл.: понеділок-середа, 3 й 4-а вівторок і четвер). Курси Українознавства тижнево навчають 3 год. по п'ятницях (6 до 9 год. вечора) Разом при цій школі виховується 125 осіб молоді, а було 118, зросло на 7-меро.

1-а класа 25, присутніх 22 учні, учителька А Скірко; навчається на сцені з довгими столами, приставленими стільцями ни 4-5 учнів за одним столом; коли якийсь поручається, то й стіл посувається, викликаючи „веселий настрій". Писали диктат з одним учнем біля дошки; коли замінюється, то треба ходити між столами, перешкоджаючи іншим. Позатим один учитель ці вчити аж 22 учнів є забагато, хоч дисципліна добра, бо в цьому віці діти ще слухняні. 2-а кл. 16 учнів, а присутніх лише 13, уч-ка Р. Ваньджура. Навчання в найкращій класній кімнаті, модерно умебльований Перенятувалось домашне завдання: вірши, Великдень Шевченка, розповідалося про „жайворонки". Лексіка учнів не дуже бідненька; вона вимагає від учительки самих простеньких найчастіше уживаних слів і виразів. 3-я кл., 25 учнів, а прийшло 21, уч-ка В Логинова. У добрій кімнаті учні доповідали домашні завдання жваво, навіть із заволіненням навперебій підносили руки, щоб виправляти доповідача. 4-а кл., 15 учнів, а прийшло 14, уч-ль Ф. Ігнатюк, навчання на сцені, дефекти якого вже переказані, вони перешкоджають і цій класі.

Курси Українознавства в цьому році кожний лектор провадить усі чотири предмети (мову, літературу, історію й географію України), а не по два, як було до цього. Зміна ця не внесе поліпшення. На 1-му курсі були присутні всі 13 курсантів у добрій класі, уч-ка О. Кульчицька повторювала граматику, вірші, розповіді. II-й курс з 16 курсантів: прийшло 13, заліжття на злочинній сцені, уч-ль М. Селегей. Лекції з граматики й літератури. Перед початком усі курси, на залі, вчаться одну годину співу під кермою д-ра Полоза, який працює безплатно. Настоятель о. В. Федак учить усі класи релігії, а на Курсах Укр-ва — Історії Церкви. Усі вчителі належно ведуть денники. Школа має дитячу бібліотеку, з якої діляться для прочитання укр. книжки, хоч це молоді не дуже подобається.

При школі е садочок з 18-ма дітьми, яким керує п-і Д. Бокгед, маючи помічницю.

Успішно працює двічі на тиждень по 2 години танцювальна група „Зірка" з 54 осіб під мистецьким керівництвом Ю. Микитюка і помічницею п-і Німець.

Батьківський комітет працює активно під головуванням П. А. Сіренко.

Плата за науку: одна дитина 28 дол., двоє з одної родини 40, трое — 50 і четверо 60 дол. на рік. На Курсах Українознавства один курсант платить 20 дол., двоє з одної родини 30 і трое — 40 дол. на рік.

Директор Ф. Ігнатюк одержує 15 дол. місячно, учителі: В. Логин і Ф. Ігнатюк по 40 дол., А. Скірко й Р. Ваньджура по 35 дол. місячно (за 16 годин). Учителі Кур. Укр-ва отримують по 3 дол. за годину. Керівник танців Ю. Микитюк 50 дол. за місяць, а його помічниця п-ні Німець 3 дол. за годину.

По закінченні всіх відвідин відбулося засідання всього персоналу з представниками РУШ і головою Громади Василем Самцем, на якому обговорено найактуальніші питання. Усі погодилися, що навчання на сцені й у залі е непорушним і цього року треба збудувати окремий шкільний будинок. У новому сьомому будинкові треба поширити навчання ще на дві класі — 5 й 6-ту, щоб забезпечити освіта з Курсами Українознавства тягласа 10 років, як то тепер е при катедрі Св. Володимира в Торонті. Згодати слід, що в цій школі зв'язок з батьками поглибився.

В. І.

ПРО ОКРУГУ РОССБУРН У МАНІТОБІ

Читаючи часописи про різні кольонії в Канаді, запримічую, що малохто згадує про околиню Россбурн у Манітобі, яка е чи не одною з найстарших і свідомійших ко-

льоній по Вайті щодо життя і поступу української спільноти. Колонія Россбурн, положена 200 миль на північний захід від Вінніпегу і її Бог обдарував маленькими горбками так, що там ніколи не забракне хліба і паші, бо коли посуха, то на долинах вродиться і збіжжя і трава, а коли мокре літо, то за горбках те саме.

Колонія Россбурн належить до федеральної округи Маркет, яку репрезентує в Оттаві наш славний і достойний посол Микола Мандзюк, один з найкращих ораторів, який виголошує знамениті промови в Домініяльнім Парламенті і стоїть твердо в обороні не тільки своєї округи, але всіх горожан Канади.

Колонія Россбурн є одною з перших греко-православних округ в Манітобі і здається, що буде святкувати свій 45-літній ювілей від того дня, коли перший раз Всеч. о. С. Гребенюк в 1922 році приїхав з Йорктону, Сек. і правив першу Службу Божу в українській мові.

Ніколи не забуду того дня, бо тоді я ще перебував в Канаді (1 дикував) і зі своїм швагром поїхали на станцію по о. Гребенюка. Тодішня церковця була побудована на фармі покійного Івана Кармазинюка, а це віддаль від залізниці Россбурн 10 миль. Їхати на північ тих десять миль проти зимового вітру, бо тоді не було авт, і треба було їхати кіньми. Не було і „шубів", щоб тепло одягнутися, тільки понакривалися „бленкетами" та заки доїхали додому, то були напів замерзлі.

Тому я це пишу, щоб знали і діти, внуки і правнуки про ці поділ, як також багато новоприбулих; щоб ніхто не знавали, які ж прикрі часи мусіли переживати ті перші піонери, які зіставили нам те все, що ми сьогодні маємо. Дійсних початків я не знаю, бо я приїхав з Європи 1912 року і від тих пір попробую написати те, що я пам'ятаю, хоч і я вже не пам'ятаю багато тому, що старший зіп, мені вже 73 роки й багато дечого призабулося.

Однак постараюся спімнчати ті славні імена тих наших піонерів, що прагнучи за своєю вірою, робили все що могли і як уміли, а ними були: 1. Кармазинюк (на його фармі побудована церква), А. Баранецький, Із. Коник, М. Довгань, брати Антоніщучки, Іван Іванчук, Бельбаси, Кузенки, Продани, Сторожуки, Семенюк, Ковальчуки, Картюки і Терновецькі. Може було й більше, та я не пригадую собі. Також самих початків організування цієї церкви я не знаю.

Знаю одне, що до тих часів приїздили обслуговувати час від часу „батюшки" від „російської місії", які старалися використовувати наших фармерів і вести їх в незнану будучність.

Пригадаючися цьому всьому, я переписувався з Всеч. о. Гребенюком і почали вести переговори і підготування до того, щоб він приїхав до Россбурн і відправив святу Службу Божу, чисто в українській мові, що ми й зробили при кінці листопада 1922 року. Прийшла цяслична хвилина; ми старалися нагріти церкву, бо тоді були сильні морози. Людей зійшлося не тільки православних, але багато католиків. Я порозписував „афіші" і поприбивав їх по видних місцях, де тільки було можна.

Ціла відправа Служби Божої відбувалася в тій мові, якою ми сьогодні говоримо, і це так подіяло на присутніх, що наріжд церкві плакав, а деякі то йшли на коліна від дверей до тетраподу хрест цілувати і то не тільки православні, але й католики. Всеч. о. Гребенюк не міг був відірватися від людей, коли по відправі вийшов надвір і була пора рушати додому. Люди цілували його одежу і зі сльозами в очах старенькі жінки не пускали Божого проповідника.

Отець С. Гребенюк сказав зворушуючу проповідь і заохочував всіх ходити до церкви і молитися Богу у своїй рідній мові, щоб людина розуміла, що вона просить у Свого Сотворителя. Цього дня ті, що були присутні на цій відправі, ніколи не забудуть. І минає цього року якраз 45 літ від того часу.

Варто б подумати, щоб ціля округа Россбурн, всі церкви відсвяткували цей пропам'ятний день. Багато з тих вищезгаданих піонерів вже в Бога на Правді, а багато ще живуть з тих, що пізніше поприїздили, але дали початок тому, що сьогодні є українські православні церкви в Россбурн, Глен Елчо, Ангусвіль, Оквбурн, Мензі, Россел, а це завдяки тим першим піонерам, які з таким трудом, докладали всього, щоб зіставити своїм дітям дім Божий і місце для молитви.

Ще раз кажу, що 50 літ тому були жахливі часи, особливо навесні, коли земля розмерзається і були страшні болота, а вночі, як замерзне, тоді нічим не можна проїхати. Тоді доріг не було таких як сьогодні, не було мостів і вся управа „муніципалу" була в англійських руках і англійці робили, щоб їм було добре, а не для „галіцієнів", як вони тоді нас називали. Сьогодні є всякі муніципальні управи і посади, що обсаджені українцями, як Николай Кармазинюк, син покійного Івана Кармазинюка. Він є муніципальним секретарем понад 20 років. Вйт чи „ріф" також українець, радні всі українці, є прекрасні дороги, мости і все модерне, але пригадати як то було 45 років тому, то малохто з молодших теперішніх би, як це все тоді виглядало.

Як я вже згадав, пізніше почали чим-раз більше приїздити в цю околицю більше людей православного віровизнання, як Данило Прийданчук, Василь Стринатка і багато других. Ось тут варто згадати ся над родиною п-ва Василя і Анни Стринатків, що мабуть одинокі в Манітобі, а може і в цілій Канаді дали такий великий вклад у военні зусилля Канади.

У другій світовій війні п-во Стринатки, маючи численну родину, післали до війська вісім (8) своїх синів до армії.

Ось імена синів п-ва Стринатків, які служили при війську: Іван, Олекса, Василь, Юрко, Грицько, Михайло, Дмитро і Данило. З них живі і здорові б, а Юрко згинув на полі бою, а Петро прийшов до дому здоровий, але загинув трагічною смертю в Онтеріо в автомобільовім випадку.

Це тільки скромна спроба подати маленький начерк про колонію Россбурн. Може колись хто напише більше на основі ширших і перевірених інформацій, а я буду дуже вдячний тому, хто мене поправить і пригадає призабуті мною події.

Гр. Сенчука,
Цікаго, Іллінойс.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

У РІЧНИЦЮ СМЕРТИ БЛ. П МИХАЙЛА СТЕЧИШИНА

У понеділок 16 березня 1964 року, о год. 9:30 ранку, помер у саскатунській лікарні бл. п. суддя Михайло Стечишин, один з визначних працівників серед українців у Канаді.

Окремі заслуги мав Покійний перед Українською Греко-Православною Церквою в Канаді, не тільки як один з тих, що дали почин до її організування, але як постійний її діяч на полі публіцистики і як ширитель її ідеології. Мав він і окремі заслуги перед Союзом Українців Самостійників, як один з основоположників цієї поважної організації і визначний її член, в пресовому органі якої містилися його статті. Відомий був бл. п. Михайло Стечишин також із своєї жертвенности на різні інституції та народні справи. Перед його відходом з цього світу він своїм завіщанням передав свою надзвичайно цінну бібліотеку Колегії Св. Андрея, щоб нею могли користуватись студенти Колегії і також наш ширший загал. І тому студенти Теологічного факультету під проводом свого духовного наставника о. Архимандрита Іова (Скакальського) разом з управою Колегії та в порозумінні з паню Анаста сією Стечишин (вдова по бл. п. судді Стечишина) відзначили річницю смерти покійного судді.

У неділю 21 березня 1965 р. о год. 9:45 було відслужено заупокійну Службу Божу, а по Службі Божій Панахиду, яку відслужив о. Архимандрит Іов з участю студентів та Впреос. Владики Бориса.

Після Панахиди відбувся обід з короткою програмою під проводом о. Архимандрита Іова. Було декількох промовців, які теплими словами згадували Покійного, як великого подвижника українського руху в Канаді. Серед промовців були: д-р В. Черевик, о. д-р С. В. Савчук, п. Василь Буряник і пані Анастасія Стечишин (вдова), яка подякувала всім за участь у день пам'яті її дорогого мужа. Особливу подяку за поминальне Богослужіння й Панахиду склала о. Архимандритові і студентам, при чому сказала, що вона перший раз в житті була на такому врочистому Богослуженні й Панахиді.

З нагоди поминального обіду члени родини Покійного зложили на Колегію Св. Андрея в формі „нев'янучого вінка" в пам'ять бл. п. судді Михайла Стечишина такі пожертви: пані Анастасія Стечишин (вдова) — $100.00, Василь Якимішак з Вайти — $100.00, пані Марія Гуменюк з Торонта — $100.00, діти Покійного: д-р Володимир Стечишин з Торонта, пані Геня Микитяк (дочка), д-р Орест Стечишин з Едмонтону і пані Соня Піць (дочка) із З'єднинених Держав Америки — разом $100.00, Йосиф і Франя Якимішаки — $10.00.

Всім жертводавцям щире спасібі, а родині Покійного молимо Божого благословення на життєвому шляху.

Федір Осиченко,
студент теології.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА
Ервуд, Саск.

13-го лютого, в шпиталі в Годсон Бей, Саск., помер вірний син України і її Святої Православної Церкви Петро Ґжак.

Тому, щоб родина його мала нагоду виконити післяню прислугу її любому батькові і дідусеві та прадідусеві, похоронний обряд відбувся в суботу, 20-го лютого у Українській Православній Церкві Св. Івана в Ервуд, Саск., з участю двох наших священиків — о. Миколи Криткова, теперішнього пароха Громелли і о. Івана Майби, за якого душпастирства в 1947 році побудовано Церкву і Народний Дім.

Покійний Петро Ґжак народився 1880 року в селі Тухолька, Стрийського повіту, в Галичині. Там пройшов молодий вік, ходив в школу і 24-літнім молодцем одружився з Марією Змінчак.

Господь Бог поблагословив їх подружжя шести синами і трьома дочками.

Із-за тяжких матеріяльних обставин, Покійник мусів лишити Рідну Землю і 1927 року виїхав в нашу любу Канаду.

Тяжко працював на фармах в Вилні, Саск., та заощадив стільки, що 1929 р. спровадив свого найстаршого сина Михайла і разом працювали на фармах. Зимою працювали в лісах, та коло трачок в Арміт, Саск., а зайшовши в Ервуд, Саск., весною 1930 року, обі осілися на Гомштатах і розпочали вже на себе працювати, переходячи в страшно трудні піонерські часи, бо земля, 100 процент заросла була в ті піонерські часи.

Сильною волею, впертою працею з тверезістю та ощадністю, Бог допомір обезпечися господарськими будинками, виробити землю, яка сьогодні красується золотими ланами пшениці, ярину, вайлафіх та ще й гарним стадом.

Бажав спровадити в Канаду жінку і дітей, та в 1932 році Польща не дозволяла виїхати за границю більш $200.00 гроша і так жінка і діти залишилися в Тухольці, де перед 2 роками вона і його два сини померли.

З самого початку піонерства, як свідомий син України, Покійник передплачував „Український Голос", „Вісник" і „Канадійський Фармер", прочитував книжки і був все обзнайомлений з поступом української культури в Канаді і в Україні.

В 1936 році, свідомий своєї справи, супровадили вперше Українського Православного священика о. Дмитра Кирстюка і від тоді Покійний Петро Ґжак став одним з перших в організуванні нашої Церкви.

В його хаті відбувались все Богослуження, по яких звичайно вгощував всіх учасників власним хлібом-сіллю (безкорйсно) і аж до кінця свого трудящого-широго життя був старшим братом, з побожністю приглужуючи священикам під час Богослуження, а коли 1947 року Громада збудувала Церкву, безкорисно був ще й господарем-„janitor".

В 1938 році оженився його син Михайло, з панною Мартою Ніконець, від тоді він щиро допомагав у виванні, зрощуванні та в доброму навчанні своїх трьох внучок і внука Петра, що зараз проживає в Колегії Св. Андрея і студіює в Манітобському університеті.

З дівчат — Наталка і Слава подружені, а середуща Одарка, панночкою, працює в Саскачеванському Університетському Шпиталі в Саскатун, як бухгалтерка, тримає рахунково-дїлову канцелярію. В Наталки є вже і два сини, так що Покійний Петро став був вже і прадідом і ще своїх колінах пестив своїх правнучат.

Син Михайло щиро займався останньою прислугою своєму батькові враз з величним похороном.

На невянучий вінок зложено $15.30 в Церкві, а до кругтої двадцятки додав син Михайло і $20.00 я вислано на фонд „Вісника".

Із-за завірюхи, не всі учасники були на Поминальному обіді, що його влаштувала родина, і на цім місці вона висказує свою подяку всім добрим братам і сестрам Ервуду і Годсон Бей, що так по християнськи вчинили їх батькові цю останню прислугу і хай Милосердний Господь Вас за це нагородить Своєю Батьківською Любовю, а нашого батька дідуся приїме в свої небесні оселі.

З волі родини, цю посмертну згадку подав до відома читачам „Вісника" і православним українцям

свящ. Іван Майба

ПЕТРО СТРІЛЕЦЬ
Ватсон, Саск.

Дня 6-го листопада 1964 року упокоївся у Бозі, у своїм домі, на удар серця, відомий громадянин-піонер Петро Стрілець, проживши 81 років і 7 місяців.

Покійний народився 12 квітня 1883 року в селі Білобожниця, повіт Чортків в Україні. В 1902 році 19-літнім юнаком виїхав до Канади і 1906 року одружується з Анастазією з роду Стецюк у Сифтон, Манітоба. По одруженні виїжджають на гомстед і оселюються в околиці на північ від Прісвил в Саскачевані і там починають господарювати.

Проживши в околиці Прісвил 9 років, вони 1915 року продають свою господарку і перебираються до містечка Мікадо в Саскачевані і заснповують крамницю мішаних товарів. В 1919 році Покійний продає крамницю, і купує фарми в околиці Вимер, Саскачеван. Протягом 4-ох років прибуває в цю околицю більше українців, відчувається потреба церковної громади. І так 1924 року, під проводом кількох свідомих одиниць, скликано збори, вибрано заряд і засновано Українську Греко-Православну Парохію Св. Вознесення та вибрано площу на цвинтар. Цю площу Покійний Петро подарував.

Покійний Петро ао своєю дружиною Анастазією були одними з членами своєї громади. У них було 6 синів і 6 доньок, але 3 доньчки упокоїлись ще в дитячому віці. При житті остались доньки: Марія, Анна і Катерина та сини: Михайло, Дмитро, Павло, Іван, Еміліян і Мирослав. Всі діти були виховані при своїй рідній Церкві і добре володіють своєю рідною мовою.

У 1934 році Анастазія захворіла і 10 червня Господь Бог покликав її на вічний спочинок. Осиротіла вона свого мужа, а найбільшу втрату своєї мами відчули її рідні діти. Однак, під проводом свого батька всі діти робили разом і піддержували господарку, яка була у двох посілостях.

У 1936 році Покійний Петро одружився вдруге з вдовою пані Оленою Тхожевською і далі провадять господарку.

У 1941 році цю другу господарку Покійний Петро передає своєму найстаршому синові Михайлові, а сам з дружиною остається на своїй першій господарці, хоч то помагали одні другим спільно.

У 1948 році Покійний нябув хату в містечку Ватсон і 1949 року перейшов до місточка на відпочинок. Того самого року Українська Греко-Православна Громада св. Михайла у Ватсоні почала будувати Церкву і Петро стає фундатором і членом. На річних зборах цієї громади члени вибрали його господарем і старшим братом і ці обов'язки він старанно виконував доки здоров'я йому позволяло.

У неділю ввечері, у похоронній заведені, парох о. прот. С. Гребенюк відслужив Панахиду в супроводі дяків Л. Половнича і П. Сліпця, в присутності родини, членів і знайомих, а 9 листопада після відслужения Панахиди, тіло Покійного перевезено до місцевої Церкви, де відбулось Похоронне Богослуження при численній участі вірних. На закінч о. С. Гребенюк в його слові перед останнім цілуванням очей покійного зложили $68.30 на нев'янучий вінок у пам'ять Покійного. Бл. п. Петра похоронено на українському цвинтарі Св. Вознесення у Вимер, Саск., де спочиває його перша дружина і мама.

По похороні, на просьбу родини, о. Гребенюк запросив учасників на поминальний обід до церковної залі у Вимер, що його приготовили родина Покійного.

Покійний полишив у смутку дружину Олену і пасерба Олексу, 3 доньки, 6 синів, 18 внуків, 3 правнуки, двох братів Йосифа у Давфині, Ман., і Павла в Ендевор, Саск.

Покійний Петро був постійним передплатником „Українського Голосу" і „Вісника". На бажання його дружини і церковного заряду пожертви на нев'янучий вінок розподілено так: на пресовий фонд „Українського Голосу" і на виробленим клїші $12.50, на „Вісник" 5 дол., на Колегію св. Андрея у Вінніпегу 35 дол., на місцеву Церкву у Ватсон 15 дол. (Кошт перелизки 80 центів).

Учасникам похорону щира подяка за пожертву на нев'янучий вінок, а Покійному нехай земля буде легкою.

Лука Полович.

ОГОЛОШЕННЯ

Заряд Української Православної Катедральної Громади Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні пошукує працьовитого та відданого для Громади ПРИБРАТНИКА (ДЖЕНІТОРА) для виконування господарських обовязків так в КАТЕДРІ як також НОВОПОБУДОВАНІЙ АВДИТОРІЇ та ШКОЛІ.

Заряд Катедральної Громади ставить такі умовини:

1. Подружжя (муж і дружина) мають першенство для одержання вищезгаданої праці.

2. Вимагається, щоб прибратник (джентор) замешкав в помешканні, що є приготоване в будинку Авдиторії та Школи. Помешкання є першокласне вігальна, дві спальні, кухня, лазничка а в додатку світло, опал, вода та телефон.

3. Середній вік.

4. Місячна платня — $250.00 з помешкання.

5. Працю можна буде обняти від першого червня а згляднo після умови.

Апліканті просимо вносити до дня 15-го травня 1965 року на адресу:

ST. JOHN'S CATHEDRAL
10951-107 Street, Edmonton, Alberta.

Заряд Катедральної Громади
Св. Івана в Едмонтоні.

УВАГА! УВАГА!

ЕДМОНТОН І ОКОЛИЦІ!

Українська Греко-Православна Катедральна Громада Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні

оповім запрошує щиро все Українське Православне Громадянство міста Едмонтону як також близьких та дальших Церковних Громад Західньої Єпархії УГПЦ на

РАДІСНЕ СВЯТО:

Освячення Наріжного Каменя Катедральної Недільної в Української Школи та Аудиторії,

яке довершить Високопреосвященнійший Владика АНДРЕЙ, Архиепископ Едмонтону й Західної Єпархії УГПЦ

в неділю, 16-го травня 1965 р. Б.

ПРОГРАМА СВЯТА:

Год. 9.45 рано: Зустріч Владики.

Год. 10.00 рано: Свята Божественна Літургія Архиєрейським Чином в Катедрі Св. Івана Хрестителя.

Год. 12.00 в полудне: Освячення Наріжного Каменя

Год. 1.00 по пол.: Спільний Сніданий Обід, а пів час обіду відповідна до Свята Програма

ПРИБУДЬТЕ ГРОМАДНО

За Зарія Катедральної Громади:
о. Прот. Олек. Хомин, Настоятель.
о. Дмитро Лучак, Настоятель.
Онфат Лукіянчук, Голова
Василь Костан, Секретар.
Василь Сафчук, Секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВИННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ТРАВЕНЬ

2. Неділя Фоміна — Кенора, Транскона, Полавар Парк, Тиндал.
9. Неділя — Транскона, Волмузр, Су Лукает.
16. Неділя — Кенора, Селкирк, Гедмн.
23. Неділя — Транскона. Собор Церкви в Вінніпезі
30. Неділя — Кенора, Гонор Попларфіля, Дуфрост (у Дуфрості служить Прот. П. Стефюк).

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телфон: (вдень) JU 8-3063
(увечорі) JU 9-3610

о. П. БУБЛИКА
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. В. БОЙЧУКА
ТРАВЕНЬ

2 Неділя — Йорктон Спільне Свячене
6. Четвер. Св. Велнч. Юрія — Йорктон
9 Неділя - Йорктон Свято Матері
16 Неділя — Горлиц. Проводи
23. Неділя — Собор Церкви в Вінніпегу
30. Неділя — Райн. Проводи
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2996

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
2 Неділя — Св. Михаїла
2 Неділя — Св. Андрея
(4 год. Проводи на цвинтарі „Едмонтон")
9 Неділя — Св. Андрея
(2 год. Проводи на цвинтарі Св. Михаїла)
16. Неділя — Св. Михаїла
16. Неділя — Св. Андрея
23. Неділя — Собор у Вінніпезі
30 Неділя — Св. Михаїла
30. Неділя — Св. Андрея
(2 год. Проводи на цвинтарі „Вічмаєт")
Адреса: 18206—117 стріт
Tel. 455-7877. Edmonton, Alberta.

о. І. Г. ГИКАВОГО
Address: Willingdon, Alberta.
P. O. Box 307,

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ТРАВЕНЬ

2. Неділя — Пайн Ривер
9. Неділя — Етелбурт
16. Неділя — Пайн Ривер
23. Неділя — На Соборі
30. Неділя — Дрей Ривер
УВАГА: Відправи по Гробах після Богослужень, як-що погода буде відповідна.
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 8264

о. С. ГРЕДІЛЯ
ТРАВЕНЬ

2. Неділя — Норквей
9. Неділя — Свян Ривер
16. Неділя — Стінен
23. Неділя — Арран
Вечірня 7 год. веч. — Свян Плейн
30. Неділя — Гавс
Address: Box 111, Hyas, Sask
Tel. 190-2.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
P. O. Box 386. Watson, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ТРАВЕНЬ

2. Неділя — Спільне Свячене — Вернон
по обіді Панахида на гробах
9. Неділя. День Матері — Вернон
16. Неділя. Спільне Свячене — Келовна
по обіді Панахида на гробах
23. Неділя — Вернон
30. Неділя — Вернон
Address: 2602-42 Ave. Vernon, B. C.
Phone 542-5312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ТРАВЕНЬ

2. Неділя. Проводи — Мінкат
2. Неділя, год. 4 по обіді Проводи — Топорівці
9 Неділя. Проводи — Гренадно
9 Неділя, о год. 5-ій по обіді Проводи — Спільне Свячене — Петлюра
16 Неділя. Свячене та Проводи — Родлун
16. Неділя, о год. 5-ій по пол. Проводи та Спільне Свячене — Меріділя
23. Неділя на Соборі
30. Неділя. Спільне Свячене та Проводи — Ленара
30. Неділя о год. 5-ій по обіді Спільне Свячене — Шортгілз
Address: Box 201, Robiln, Man.
Tel.: 455.

о. Ст. ЗУЗЯКА
ТРАВЕНЬ

2. Неділя З'їзд СУМК-у — Вітків
9 Неділя (на гробн) — Кридор
16 Неділя (на гробн) — Геффорд
23 Неділя (на гробн) — Редфілд
30 Неділя (на гробн) — Бліжн
Address: Box 163, Hafford, Sask.,
Tel.: 55.

о. М. КРИТЮКА
ТРАВЕНЬ

2 Неділя — Елвов Крік. Проводи
6. Четвер. Св. Велнч. Юрія — Ендевор
9 Неділя — Гронліз (північ.)
Проводи
16 Неділя — Мелфорт
23 Неділя — Гадсон Бей. Храм
30 Неділя — Брускоп
Address: Box 1418, Melfort, Sask.
Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛИША
ТРАВЕНЬ

2 Неділя — Сандавн. Проводи
9 Неділя — Пембіна. Проводи
16 Неділя - Вайта. Проводи
23 Неділя — Сірко Проводи
30. Неділя Арбакіна Св. Миколая Проводи
Box 48, Vita, Man. Tel. 8-34-52.

о. О. КРАВЧЕНКА
ТРАВЕНЬ

2 Неділя: Літургія — Норт Бателфорд (Проводи)
9 Неділя. Літургія — Кендо (Проводи)
16 Неділя: Літургія — Глесгін (Проводи)
23 Неділя: Хрестний Собор Укр. Гр.-Пр. Церкви — Вінніпег, Ман.
30. Неділя: Літургія Вітків (З'їзд СУМК — Округа „Верховина")
Address: North Battleford, Sask.
872—108. St. Ph. 445-3280.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
ТРАВЕНЬ

2 Неділя — Сенкі Лейк
9 Неділя — Росборн
16 Неділя — Мензі
23 Неділя — Сгс
30. Неділя — Онкборн
Address: Oakburn, Man Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИ-ЧКА
ТРАВЕНЬ

2 Неділя Томина — Веслок
9 Неділя Мироносиць — Свнгуко
16 Неділя Розслабленого — Вайлнуд
23 Неділя Самарянки — Баргед
30 Неділя Сліпонародженого — Сібабіх, Проводи
Address: Westlock, Alta, Box 902,
Tel. 342-8745

о. Н. МОРОЗА
Address: 7187 Grandview Hwy,
Burnaby, B. C. Tel. LA. 1-9506

о. Ж. ОЛЕСЮКА
ТРАВЕНЬ

1. Субота. Проводи — Дрифтінг Ривер
2 Неділя Томина — Вінніпегоосіс
2 Неділя. Вечірня відправа о год. 7.00 вечора — Гилберт Плейнс
6. Четвер. Св. Юрія Побідоносця — Сінклов
9 Неділя Мироносиць. Храм — Давфін, Проводи
16. Неділя. Проводи — Гилберт Плейнс
23. Неділя — На Борі
29. Субота. Проводи — Косів
30. Неділя. Служба Божа по радіо Станція СІ-КЕЙ-ЛІ-ЕМ Давфін, Ман., від год. 11.00 рано до 12-і 15 хв. по пол. — Давфін
УВАГА! Запрошуються всіх вірних довколишніх Громад на Храм в Давфіні, що відбудеться в неділю 9-го травня 1965 р. Крім місцевого пароха, на Храм є запрошений бувший парох Давфінського Округа Всеч. о. Т. Славченко з Аб-гуни, Саск.
За нинішом неділі 2-го травня, Вечірня служиться о год. 7.00 вечора в Давфіні.
Address: 810 Main St. South
Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ТРАВЕНЬ

2. Неділя. Панахида за померших інсінгер (м.)
6. Четвер. Вемч. Юрія Побід. інсінгер (гайвий)
9. Неділя — Тюдор (м.)
16. Неділя — Тюдор (за рікою)
23. Неділя. Собор УГПЦ у Вінніпегу
30 Неділя — Дробот
Box 5. Theodore, Sask. Tel. 88.

о. Я. РИБАЛКИ
ТРАВЕНЬ

2 Неділя — Елвана, Проводи
Н. Комани — Вечірня і Проводи 4-та год.
6. Четвер - Вильна
9 Неділя - Давинг, Проводи Стрий — Вечірня і Проводи 3-тя год.
16. Неділя — Сиокі Лейк. Проводи Вилала — Вечірня і Проводи 4-та год.
30. Неділя — Спільне Свячене і Проводи Гробів — Кадет
16. Неділя. Спільне Свячене і Проводи Гробів — Шпіцен
23. Неділя. Спільне Свячене — Вірдейл
30. Неділя Проводи Гробів — Сембурн
Address: Weirdale, Sask. Ph. 496.

о. А. ХРУСТАВКИ
ТРАВЕНЬ

2. Неділя — Мирнам. Проводи
9. Неділя — Слава пол. Проводи
9. Неділя — Слава пів. (Вечірня)
о год. 3.00 по пол. Проводи
16. Неділя — Бросов. Проводи
16. Неділя — Моркемб (Вечірня о год. 2.30 по пол. Проводи)
23. Неділя — Лужанн-Топорівці. Проводи
30. Неділя — Мутсіорз. Проводи
Address: Box 97, Myrnam, Alta.
Tel. 42.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ТРАВЕНЬ

2. Неділя. Проводи — Торсбі
4-та год. по обіді — Калмар
9. Неділя. Проводи — Оновей
16. Неділя. Проводи — Брудерґайм
4-та год. по обіді — Пено
23. Неділя. Проводи — Равнгна
30. Неділя. Проводи — Кагнн
Ph. GA 2-3053. Edmonton, Alta.
Address: 9535—109 Avenue.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ . У.Г.П.ЦК.

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLII. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ТРАВНЯ, 1965. WINNIPEG, MAN., MAY 15, 1965. ЧИСЛО (2030) 10

ІЗ ЗАКУЛІССЯ

„У ВАТИКАНІ БУЦІМ-ТО ЗРОСТАЮТЬ ГОЛОСИ"

ПИТАННЯ БОГОСЛОВСЬКЕ, ЧИ ПОЛІТИЧНЕ?
Закулісна акція про резолюції у справі замучення Христа

У Ватикані буцім-то зростають голоси неприхильні проектованій резолюції 2-го Ватиканського Собору, яка звільняла б жидів від вини в убивстві Христа, - повідомляє західна преса. Закулісову акцію проти такої резолюції повели буцім-то не тільки католицькі консервативні духовники, але й арабські країни і католицькі кола з тих країн, які ляка-ються погіршення ситуації Церкви в арабських краях", — інформує щоденник „Свобода" (28 квітня 1965 р. США).

З.Р.В. — Вищезгадану резолюцію в основному ухвалив 2-й Ватиканський Собор ще на своїй третій сесії восени минулого року. У згаданій резолюції є принципове поставлення справи — що жиди, як народ, не винні у справі замучення Христа. Але жиди ще не зовсім вдоволені тією резолюцією, бо вони жадають, щоб з неї був викреслений натяк нації на те, що жиди повинні навернутися на Християнство. Вони домагаються, щоб Кат. Церква у жодній формі не вміщувалася у справу їхньої релігії й відрекалася ідей про будь-яке навертання жидів та перестала вважати їхню релігію (юдаїзм) неправдивою.

З уваги на це жиди воліли б бачити ухвалену минулого року резолюцію відповідно виправленою на четвертій сесії 2-го Ватиканського Собору, що відбудеться цього року.

Колюмбійський Інститут:

Українці переважають у проводі совєтської армії?

Серед осіб різних національностей в найвищому проводі совєтської армії процентово переважають українці, — поінформував у своїй статті п. з. „Люди, які правлять збройними силами Росії" С. Баелер з Колюмбійського Інституту Дослідження Справ Комунізму. Цю його статтю о п у б л і к у в а в „Ню Йорк Таймс" (21, 2. 65).

„У найвищому командуванні збройними силами СССР є 10 українців, трохи вірмен, білорусів, осетинців і один жид", подає Баелер. „Міністр оборони Малиновський (Родіон) і перший його заступник та шеф з'єднаних збройних сил Варшавського оборонного д о г о в о р у маршал Гречко — це українці. Крім них, ще є такі: Віцеміністер оборони і він же шеф протилітунської оборони Володимир Судець; віцеміністр оборони-і головний інспектор збройних сил маршал Кирило Москаленко та перший заступник головного командира военної авіяції маршал Сергій Руденко.

З.Р.В. — Інтернаціональна агентура, яка править Совєтським Союзом, боїться стявити в проводі армії й „уряду" СССР своїх служащих лише одної національности, щоб вона була не вбилася в силу, не змовилася й не збунтувалася; тому їх мішають з різних національностей. Вони правлять армією, а ними правлять чекісти, а за плечима чекістів править агентура.

(Це частина тексту із тижневика „Української Вісті" за 21. III. 1965. Н. Ульм. Зах. Німеччина).

Поети в Україні

„Продовжують високі традиції Шевченка", сказав голова КОЗУБ"-а

Зустріч Віталія Коротича в Торонті

„Кілька тижнів тому, на стипендію міжнародної організації ЮНЕСКО до Канади прибув відомий український поет молодшої генерації — Віталій Коротич. Він вивчатиме економічні й соціяльні проблеми цієї країни.

Українське громадянство О т т а в и, Монтреаля, Торонто, де вже встиг побувати Віталій Коротич, сердечно зустріло нашого талановитого земляка.

5. 3. ц. р. в одній з кращих заль готелю в Торонто, на запрошення групи письменників і мистців — Створювання „Козуб" — відбувся авторський вечір поета.

Закриваючи цей цікавий літературний вечір, голова мистецького Створювання Віталій Коротич, сердечно зустрів нашого талановитого земляка.

„Нам радісно знати, що в українську літературу прибувають усе нові й нові сили, молода зміна, серед якої є мистці яскравого таланту, що продовжують високі традиції Тараса Шевченка, Івана Франка та Лесі Українки. Ми були б дуже раді бачити їх частіше серед нас. Ми передаємо їм наші привіт та побажання дальших творчих успіхів".

(Це частина тексту із тижневика „Української Вісті" за 21. III. 1965. Н. Ульм. Зах. Німеччина).

З.Р.В. — Вищеподана вістка є одним з причинків до теперішнього роздвоєння поглядів серед української спільноти на Заході: одні, я за зв'язками з урядовими делегаціями культурних діячів з-підсовєтської України, а інші є проти. Це роздвоєння є серед політичної національної спільноти (окремо від комуністичного середовища).

Аллах... з російським прізвищем

Як і християнство, так і ісламові переслідується совєтською владою. Це також видно з відношення до імені Аллаха (Абдаллаха — бога в мусульман), ім'я якого совєтська преса русифікує на Абдалляєв, а божество Абудл Раман - на Абдул Раманов. (Часопис „Ал Алам", 30. 10. 64. Марокко).

„Авантюристи" чи віруючі?

У Москві трьох росіян прогнали з Інституту за бажання прийняти католицтво

Студенти Ленінського педагогічного Інституту в Москві — Владімір Крутіков, Владімір Хазанов і Віктор Чігін — звернулися до свящ. Михаїла, настоятеля католицької церкви в Москві, щоб він прийняв їх у католицтво; „щей священик відмовив їм у цьому на тій підставі, що вони — „авантюристи", — інформує совєтський журн. „Молодой коммунист" (31. І. 65). Цей же журнал подає, що цих студентів вигнали з інституту за те, що вони хотіли „проміняти свою батьківщину, її майбутність" на католицтво.

Масони на католицькій відправі

Свящ. Фернандез підкреслює єднання з масонами

У Порто Ріко (в лютому 1965 р.) делегати масонів Ложі Учеників Гірама були на католицькому Богослуженні. Католицький священик Антоніо Фернандез у своїй проповіді сказав до масонів: „Хоч між нами далі є розходження, але я хочу підкреслити те, що нас єднає, а не те, що нас ділить."

Сеньйор Меркадо, майстер згаданої ложі, сказав, що він дав наказ усім відділам цієї широко розгалуженої ложі прислати своїх делегатів на католицьке Богослуження. (За журн. „Америкен Ревю оф Істерн Ортодокс", квітень 1965 р.).

„А що, якщо Бог справді є?"

Одна із статтей у часописі „Крісчіен Бікон" в США у квітні ц. р., заголовлена так: „А що, якщо Бог є?" Автором статті є відомий американський релігійний публіцист Джан Кеннеді, протестант, автор публікації п. з. „Християнство на кемпусах" (в університетах).

Цей заголовок, як каже Дж. Кеннеді, взятий з оповідання А. Ф. Коні. Коні Коні був студентом, то він, разом з іншими студентами, запитав професора: Чи є Бог? Старенький професор подумав, і відповів:

„Лїпше вірувати! Ану ж Бог є!"

З.Р.В. В США студенти поширювали цю відповідь професора як „допеп". Але не виключене, що згаданий професор основував цю свою відповідь на поглядї французького філософа Паскаля, який навчав, що якщо б навіть хто сумнівався в існуванні Бога, то все таки про всякий випадок він повинен жити так, наче б він вірив, що Бог існує. Це так званий „Заклад Паскаля". Цей мотив: „А що, якщо Бог є?" — був відомий в Україні ще давніше. У гумо-ресці Остапа Вишні український селянин питає атеїстичного совєтського агітатора: „А що буде, якщо Бог таки є?"

Передплачуйте, читайте, підтримуйте і поширюйте „Вістника"!

Сучасні Православні Церкви

(Докінчення)

5. Три значення слова „церква"

Слово „церква" вживається в трьох значеннях: 1) Встановлений за устійненими приписами будинок для Богослужень (храм, святиня).

2) Церква Містична (Небесна), тобто Містичне Тіло Христове, видимими членами якого є всі ті люди, які ісповідують (визнають) учення Христове так, як його в перших віках Християнства означили й передали давні Отці Вселенської Церкви на своїх сімох Вселенських Соборах, у справі догматів, догматичних канонів і Св. Таїнств, і які незмінно зберігає Православіє; Верховним Головою Церкви Містичної є Ісус Христос, а членами її є всі ті люди, які ісповідують Догмати, Св. Таїнства й Догматичні Канони (окремі від Канонів Адміністративно-Юридичних) так, як означили Вселенська Церква своїми першими сімома Вселенськими Соборами Св. Отців Церкви; і в цьому Ісповіданні Віри є містична єдність усіх православних (правовірних) християн під головуванням Христа. Таким чином вони у світі спільно стоять-ять православну (православну) Вселенську Церкву Христову, — не зважаючи на евентуальні різниці в місцевих адміністративно-юридичних устроях кожної фізично зорганізованої спільноти православних християн.

3) Слово „церква" вживається також для означення технічно-зовнішньої, фізичної, тобто адміністративно-правної форми організації даної групи православних християн, що належать до православної Вселенської Церкви Христової, як Церкви Містичної; така місцева адміністративно-правна організація може бути абсолютно місцевою (поміснною), тобто автокефальною, і це, як справа лише організаційно-адміністративна, не суперечить справі єдності містичної Вселенської Православної Церкви.

6. Церква Христова Єдина, Вселенська, не поділена

З точки погляду Евангельської Істини, суттєвою є лише Містична Церква, а не форма її такої чи іншої адміністративно-правної організації, включно зо способом збирання грошей на неї. Єдність (unity) і одність (oness) Церкви, тобто її вселенськість полягає в ісповідуванні Віри Церкви Містичної. Ця її єдність і одність полягає в ісповідуванні (визнаванні) спільного для всіх православних Голови Містичної Церкви, Яким є Христос, і в спільному ісповідуванні спільних для всіх православних християн істоти (суті) цієї Церкви, виреженої в Догматах, Св. Таїнствах і Догматичних Канонах. Отже та Єдність і Одність полягає не в числі вірних Церкви, а в факті визнавання Єдности й Одности Ісповідання Віри Містичної Церкви, — і саме в йому сенсі сказано в Символі Віри (що є догматичною основою Вселенської Церкви, тобто Церкви Містичної): „Вірую в Єдиную, Святу, Соборну, Апостольску Церкву. ." Якщо б від Єдности й Одності Ісповідання Віри Церкви Містичної навіть відступила більшість її членів, а залишилося б тільки двое-трое, і вони спільно визнавали незмінне Ісповідання Віри Церкви, то й тоді Церква Містична в догматичному сенсі залишилася б Єдиною Вселенською Апостольською Церквою, а не поділеною; бо всі ті, що від єдности Ісповідання Віри її відійшли через своє порушення істоти Ісповідання Віри, Церкви Містичної вони не роз'єднали, а тільки перестали бути її членами.

7. „Конференція Канонічних Православних Єпископів"

Така організація існує на американському континенті з 1962 р.; її центр знаходиться в Нью-Йорку. Членами Конференції є, як свідчить її назва, лише так звані „канонічні" єпископи, тобто такі епископи, що з точки зору традиційних адміністративно-правних правил (каноніи) уважаються церковно-законним. Головно два канони становлять собою тут основу, на якій вирішують, чи даний епископ є канонічний, чи — ні, а саме: 1) коли даний православний Єпископ самовільно залишив свою Церкву-Матір без дозволу свого Первоієрарха, і творить собі свою окрему Церкву, то він стає неканонічним; така особа, яку поставили за епископа такі люди, які є неблагодатними епископами, тобто не мають переємства (сукцесії) апостольської, що значить: вони самі не висвячені такими епископами, що мають те переємство; отже висвячений ними епископ не є канонічним. Ідеться бо про те, що апостоли поставили епископів, як своїх наслідників, щоб ті висвячували інших осіб за своїх наслідників — і так по всі часи й назавжди — це називається апостольське переємство епископату. (В історії Східної Церкви є також удавнину відомий Олександрійський спосіб висвячування (хіротонії) на епископа — через рукоположання священиків, не конечно епископів).

Єпископат Української Греко-Православної Церкви в Канаді має апостольське переємство, бо її Первоієрарха, Блаженнішого Митрополита Іларіона, рукоположав Блаженніший Митрополит Діонисій (Валединський) — первоієрарх автокефальної Православної Церкви в Польщі, який отримав автокефалію від Патріярха Вселенського Константинопольського; Високопреосв. Архиеп. Тимофій, Екзарх Патріярха Константинопольського також брав участь у хіротонії Митр. Іларіона. Так само й Високопреосв. Архиепископ Михаїл перед своїм приїздом у Канаду був у найвищій юрисдикції Блаженнішого Митр. Діонисія, який під час 2-ї світової війни був Первоієрархом Польщі, України й Білорусі. Обидва згадані наші Ієрархи не відходили самовільно від своєї Церкви-Матері, тобто Церкви в юрисдикції Блаженнішого Митрополита Діонисія; Уповноваженим від Митр. Діонисія в Варшаві був для України під час 2-ї світової війни Владика Полікарп (Сікорський) з титулом Митрополита-Адміністратора України).

Комуністична сила, збройно й політично окупувавши Україну й Польщу, діючи проти бажання й волі Конститнопольського Патріярха Вселенського Атенагораса І, зліквідувала автокефалію Православної Церкви в Польщі, отже знищила ту організацію цієї Церкви, а її первоієрарха, Митр. Діонисія, -арешутувала й повільно замучила; натомість, діючи почерез Московську Патріярхію, влада СССР створила нову Церкву в Польщі, а в Україні опанувала Церкву Московська Патріярхія. Таким чином комуністи цілком знищили ту Церкву, до якої ці два наші Ієрархи належали, але, розуміється, вони зберігають свій автокефальний статус і своє апостольське переємство.

Далі, творці й основна маса членів Української Греко-Православної Церкви в Канаді не відійшли від жодної Православної Церкви-Матері, бо вони перед тим належали до юрисдикції папи Римського.

Усе ж таки Єпископат нашої Церкви в Канаді не належить до вищезгаданої так званої „Конференції Канонічних Православних Єпископів", бо вона бажала „перевіряти" справу канонічности нашого Єпископату, хоч і знає, що наш Єпископат є канонічний. Наш Єпископат, розуміється, не погодився на це, бо така пропозиція — конференції суперечить Канонам Церкви.

До вищезгаданої Конференції в США належать усі ці Єпископи, які підлягають різним Церквам-Патріярхатам (центри яких, розуміється, є в „старому світі" — в Європі і в Малій Азії). Членом Конференції також е Американський Екзарх Московського Патріярхату Митр. Іоан, який не визнає за канонічних Єпископів автокефальної Російсько-Американської Церкви й Російської Зарубежної Церкви, а проте Єпископи цих обидвох Церков е членами цієї Конференції, бо ж Єпископат інших Патріярхатів визнає їх за канонічних. Натомість Єпископи обидвох згаданих Російських Церков не визнають за канонічного Патріярха Московського і його Єпископату. А проте одні й другі, хоч взаємно вважають себе „неканонічними", належать до „Конференції Канонічних Православних Єпископів", бо ж з росіянами числяться, як з політичною силою. Отже політична сила й матеріяльні засоби в даному випадкові тут вирішують.

8. Т. зв. „Всеправославна Родоська Конференція"

1961 р. різні Православні Церкви перший раз скликали на грецькому острові Родосі (Родос) наради, які назвали „Першою Родоською Конференцією", 1963 р. відбулася Друга Родоська Конференція, а 1964 р. — Третя Родоська Конференція. Офіційно її скликає Патріярх Константинопольський, а нею проводить один з його ієрархів. (Патріярхи особисто там не бувають). Делегатів на цю Конференцію присилають усі Церкви-Патріярхати та всі інші Православні Церкви, автокефалію яких визнають Патріярхати. Делегати Московського Патріярхату мають там фактично дуже великі впливи.

9. Світова Рада Церков

Це така світова організація, членами якої є різні Церкви, а її започаткували протестанти; згодом до неї вступили всі православні Церкви-Патріярхати і більшість автокефальних Православних Церков, які не є Патріярхатами.

Світовий Центр СРЦ знаходиться в Женеві, а її агенції е по всьому світі. Церкви-Члени СРЦ об'єдналися тільки в сенсі суспільної співпрації: щоб Церква з Церквою не боролася, щоб спільно чинити добрі діла і т. д., а не на основі будь-якого компромісу (шляхом уступок) у справах Віри. Але тепер уже починаються там дискусії й на тему спроби поєднатися у Вірі, тобто богословські (теологічні) дискусії.

Світова Рада Церков офіційно існувала 1938 р., коли в місті Утрехті (Голяндія) було ухвалено статут (Конституцію) СРЦ. Перша Ассамблея СРЦ

(Закінчення на стор. 3-й)

Унійна промова

КАРДИНАЛ ЙОСИФ СЛІПИЙ ВИСЛОВЛЮЄ ПОДЯКУ ПАПІ ПАВЛОВІ VI ЗА ЙОГО ПРИХИЛЬНЕ СТАВЛЕННЯ ДО УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ Й НАРОДУ

Рим (А.Д.) — Під час авдіенції української делегації у Папи Павла VI в дні 25 лютого ц. р. Кардинал Йосиф Сліпий виголосив промову такого змісту: „Св'ятіший Отче! коли в нашій скромності і покорі глядимо на арену світових подій, ми бачимо, як на перше місце вибиваються гігантські зусилля Вашої Святости, щоб з'єднати і захоронити людство від розсварення і війни, та зокрема, щоб привернути єдність Христової Церкви, розбиту людською слабостями і немочами та приверженути на її лоно усі, в першу чергу християнські нез'єднені Церкви і громади, щоб у той спосіб Христова Церква могла мати благодатний вплив і на туземні дії держав і народів і гідно сповнити вложені на Неї Христом обов'язки.

Ми щасливі і вдячні Вашій Святости, що грандіозні Ваші заходи сягають і прикриваються омофором і наші страждаючі Церкву і нарід.

Політичні умовини століть і положення на перехресті Сходу і Заходу з їх не раз собі протилежними стремліннями важко відбивались на нашій єдності, а навіть розбивали нас під оглядом церковним, державним і національним. І коли ми нині глядимо на те, у великій мірі сумне минуле, ми заносимо радісним серцем подяку Апост. Престолові, що старався завжди скріпити і поєднати наші церковні і державні сили та вдихнути в нашу душу всю могутню силу єдности. Бо стара римська мудрість каже, що „убі ест конкордія, ібі семпер вікторія ест" (де є згода, там завжди е перемога).

Вже воюючі з собою наші племена старався скріпити Євангелієм Христової Віри св. Ап. Андрей Первозванний на наших землях. Те саме голосив св. Папа Климентій. Його мощі, віднайдені слов'янськими апостолами Кирилом і Методієм, що йшли до Хозар над Волгу, словили також спасенну місію і серед нашого народу та розбудили почитання прзабутого мандрівного народів великого Папи Климентія. Занесені ними мощі Святого до Риму, стали новим товчком до об'єднання нас Апостольським Престолом, до якого перша післала послів княгиня Ольга в 959 р., через імператора Оттона, просячи про католицьких єпископів. Вслід за тим прийшли папські посли до її внука великого князя Ярополка, а опісля ще три рази до Володимира в Києві і принесли йому частину мощів св. Климентія, пригадуючи його мученичу смерть на наших землях

Тому і св. Володимир забрав збержені реліквії з Херсонезу і переніс їх до Києва.

Потрійне посольство вел. князя Володимира мало за ціль об'єднання і скріплення великої Київської Держави так, як Христова Церква скріпила народи середньої Европи.

Іменування в 1075 р. великого князя Із'яслава і його сина Ярополка великим і святим Папою Григорієм VII. київськими королями, іменування Папою Інокентієм IV в 1263 році королем великого князя Данила, підняті кардиналом Ісидором, митрополитом Київським, труди на Фльорентійськім Соборі за приверення єдности нашої Церкви з Апостольським Престолом, заключена Унія в Бересті 1956 р. і її дальші змагання над відродженням нашої Церкви, держави і народу, це золота нитка, що тягнеться впродовж століть, яка хоч і переривана людськими незгодинами, завжди була продовжувана Апостольським Престолом аж до наших часів.

Не стало б нам часу на нинішній авдіенції вичислити і дякувати за всі добродійства.

Ми хочемо нині зокрема, пам'ятні на всі давніші благотворні діяння для нас, здожити наш поклін і висловити сердечну синівську вдячність за прийняття нашого Митрополита до Кардинальської Колегії і через вивищення його скромної особи, наших терпінь.

Ваша Святосте! Тисячі-тисячі подяк від тих, що могли, а ще більше бажань від тих, що не могли, летіли і повітрям і етером до Вашої Святости, щоб дати вислів їх задушевних бажань, і їх синівської відданости і любови. Серед нашої важкої дійсности, це іменування з черги вже четвертого нашого кардинала відбилося такы могутнім відгомоном в серцях нашого народу і піднесло так високо прибитих горем і терпінням, і також і їх престиж серед усіх народів, як ніколи в останніх століттях.

Звольте прийняти, Святіший Отче, за це нашими тремтячими устами сердечну синівську подяку та удлинити нам батьківського Апостольського Благословення на дальшу працю і закріплення нашої єдности з Апостольським Престолом."

З.Р.В. — Текст промови подано точно і повністю із щоденника „Свобода" за 28 березня 1965 р. Промова кард. Сліпого майже виключно політична. Він представив справу так, начебто Україна була і є католицькою

Катол. Патріярх:

Прийняття кардинальства — „найтяжче рішення мого життя"

„У мене не було іншого виходу, як тільки піддатися волі Його Святішества", — заявив східньо-католицький патріярх Максим VI.

„Коли мене найменували кардиналом, я був заскочено-здивований, надзвичайно здивований, — адже Його Святішість (папа Павло VI — р. В.) добре знав мій погляд на цю справу. Усе ж таки він найменував мене. . . У мене кардинальство не є новим достоїнством, а лиш мандатом доданим до патріяршества. Патріяршество на сході являється найвищим церковним проводом, за виняткам, звичайно, першинства наслідника Св. Петра (папи, — р. В.), — заявив у Дамаску в італійському радіо-інтервю католицький мельхітського обряду патріярх Антіохійський Максим IV Саїг напередодні свого виїзду до Риму на свою кардинальську інтронізацію, що відбулася 22-25 лютого ц. р.

Відмовляється користуватися кардинальськими почестями

Вищезгадані інформації подав часопис „Бизентайн Католик Ворлд" (7. 3. 65) в США, і на закінчення додав:

„Патріярх Максим сказав, що він не хоче зодягатися в кардинальську пурпуру. „У мене абсолютно нічого не зміниться", сказав він. „Я далі буду жити в простоті й убогості серед свого народу й духовенства. . . і мабуть саме таким способом чинити службу Церкві".

З.Р.В. — „Погляд на цю справу" — це погляд патріярха Максима IV на кардинальство як щось несумісне з патріярхатом, принізливе для нього й зайве. На II Ватиканському Соборі патр. Максим IV атакував кардинальство. У вищезгаданій заяві він недвозначно сказав, що папа Павло VI насильно нав'язав йому кардинальство!

Берлін віддали Совєтам з наказу Рузвелта

ВАШИНҐТОН (АП). — Сенатор А. Вилис Робертсон (Демокр. Ва.) сьогодні заявив, що генерал Двайт Айзенгавер сказав, що він міг був зайняти Берлін під час 2-ї світової війни „двома тижнями раніше, поки прибули росіяни, і що він щиро бажав зробити це".

Робертсон заявив у сенаті США, що влітї 1947 р. Айзенгавер сказав йому, що дозволу на таке діло не дав Франклін Дилано Рузвелт, який був президентом під час тієї війни, і який дав йому (Айзенгаверові) такі інструкції, щоб „він (Айзенгавер) залишався там, де він був, і так дозволив росіянам мати кредит за здобуття Берліна".

Робертсон сказав, що „обвинувачення з боку журналіста (Дрю Пірсона) в сьогоднішньому числі „Вашінгтон Пост", — що рішення ген. Айзенгавера дозволити росіянам узяти Берлін було нещасливим, — е й історично-хибним, і несправедливим супроти найвищого командира наших збройних сил того часу", — повідомив щоденник „Ассошіейтед Прессс" 30 січня 1965 р.

Сучасні Православні Церкви

відбувся в Амстердамі 1948 р. Друга Ассамблея СРЦ відбулася в Евенстон, Ілл., США, 1954 р. Третя Асамблея СРЦ мала відбутися на Цейлоні 1961, але відбулася в Нью Делі (Індія) 1961 р. на якій найзамітнішою подією було те, що в членство СРЦ вступив Московський Патріярхат, — і це був перший виступ Московського Патріярхату на міжнародній арені від часу заіснування СССР (1917 р.).

Фактичні початки Світової Ради Церков сягають 1927 р., коли протестантські провідники з усього світу скликали були а Лозанні (Швайцарія) Конференцію „Віра й Церковний Устрій" (по-англійському „Чирч енд Ордер", яка також відбула своє засідання в Едінбурзі 1937 р. Головним речником і будівничим цієї Комісії був д-р Вилле А. Віссерт-Гуфт. З таких початків зродилася СРЦ, а згадана Комісія тепер уже е лише одним з ресортів СРЦ. Д-р Віссерт-Гуфт був генеральним секретарем СРЦ увесь час від початку її існування, а уступив лиш 1966 р. Його називають „патріярхом", тобто „прабатьком" (творцем) СРЦ.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Ekklesia. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: In Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: In Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПОРОЖНЕЧІ БУТИ НЕ МОЖЕ

(В якій мірі Церква приготована на переслідування)

Приїхали двоє старенькі — віком коло вісімдесятки — в Канаду до дітей; вони з центральних областей Україні. Шість років добивалися, поки їх випустила влада СССР.

Як там з Церквою?

Ось так: молодь до церкви не ходить. Щодо обрядів то похорони бувають ще частіше. Але з хрещенням справа масово гірше. Число священиків взагалі було дуже мале. А тепер уже їх мало що залишилося.

Так, це справи відомі. Настільки відомі, що це стало вже „буденним" явищем, отже про нього... забувається. Тут небезпека „збудніння".

Ті, що їздять в Україну на відвідини, згадують про єгоїстів, які дедалі жваві діють там. Коли преса пише про тривогу совєтської влади з приводу активізації релігії, то тут найчастіше говориться про... баптистів, а також і про інші протестантські віроісповідання.

Духовна семінарія в Луцьку на Волині вже лиш готує до випуску тих учнів, які кінчають цю школу, а нових кандидатів заборонено приймати. У духовній семінарії в Одесі лише невеличкий гурток учнів. Оті лиш дві, — більше немає православних духовних шкіл в Україні.

Чому в Україні під Совєтами протестантизм ширується пропорційно більше, ніж він ширився там тоді, як ще не було совєтської влади?

Відповідь на це дають інформації, які маємо в приватних листах і свідченнях очевидців. А саме: де немає православного священика, то церква автоматично зачинена. Немає кому охрестити, звінчати, звершити похоронні обряди. Отже загрожує таке, що як співають в історичних піснях з часів татарського лихоліття й переслідування польською „унією" — „Виростають нехрещені козацькі діти".

Але людина не може жити лише в такій формі релігії, що була б затаєною в душі, — вона конечно мусить виявити її словом і ділом. Тут і ґрунт, на якому ширяться протестантизм.

Влада СССР знає, що їй вистачить знищити чи навіть крайньо обмежити православне духовенство, а Церква вже тим самим автоматично перестає існувати, або опиняється на шляху до заникнення. А це тим більше в випадку Російської Православної Церкви, духовний провід якої, подібно як і провід Католицької Церкви, каже: Церква — це я, — ніхто інший; отже, коли духовний провід ліквідується, то ліквідується й Церква.

У великої більшости протестантських віроісповідань, а зокрема і в баптистів, є інакше і там не можна знищити їх організованого релігійного життя шляхом знищення духовного проводу, бо там кожен вірний може самотужки виконати ролю „пресвітера", отже: охрестити, звінчати, відправити похорон і проповідувати Слово Боже. Кожна громада, де двох-трьох зберуться, можуть самі собі звершити релігійну відправу, отже в них немає такої загрози, щб б були в них нехрещені, невінчані й непохоронені в релігійному обряді.

Тому-то, де немає православних священиків, отже церкви зачинені, і покищо навіть найменшого вигляду немає на відкриття їх, а люди не хотять жити нехрещеними й невінчаними та без релігійних відправ, там вони йдуть до протестантів, тобто, як там кажуть, до „евангелистів".

Ґрунт для цього, звичайно, мимохіть виробляє атеїстична совєтська влада (яка, розуміється, також жорстоко розправляється із „евангелистами"). Але виробляти такий ґрунт помагає (хоч таком лише мимохіть) провід Російської Православної Церкви, який ставить справу так: Церква — це я! Не стане мене, то не стане й Церкви.

А Церкви починає не ставати все більше й більше... Порожнє місце існувати не може (на це не дозволяє закон природи), отже порожнечу починає заповнятя або атеїзм, або протестантизм...

Ми за свободою совісти, отже пишемо це не з метою будь-якого віроісповідного суперництва. Метою цих заміток є лиш „фотографування" дійсного стану щодо релігії під владою атеїстичної сили в СССР. Не знаємо числових даних, бо їх не знає ніхто. Статистика релігійности таїться в душах людей. Але хіба ж ніхто не зможе заперечити цього, що все таки напевно є якесь число таких бувших православних, що не перейшли б до протестантів або не стали б атеїстами, якщо б у них був православний священик.

Ми були разом з величезною більшістю українців проти того, що відомий український католицький історик проф. д-р Микола Чубатий написав був листа до Хрущова (голосна в нас справа з 1956 р.), в якому заявив, що Українська Католицька Церква готова в Галичині не противитися ні колхозам, ні взагалі нічому у світській ділянці владі СССР, аби лиш ця влада дозволила цій Церкві існувати легально - так, як це дозволено там Російській Православній Церкві, — писав у цьому листі проф. Чубатий, і згодом заявив, що цього листа він писав „за відомом Ватикану".

Але тут, здається, немає підстав не погодитися з проф. Чубатим ось у чому: він заявив, що не вірить у можливість якогось довшого існування „Церкви в підпіллі".

У висновку виринає питання: Чи Російська Православна Церква приготована на те, щоб витримати переслідування? Це специфічне питання пов'язане з питанням загальним: чи формальна структура як Православія, так і Католицтва приготована на таку пробу, на яку тепер вони виставлені за „залізною заслоною", а якщо — ні, то що вони в цьому напрямку роблять, щоб знайти нові способи, відповідні до обставин, і таки вижити? Так звана „коекзистенція" („співпраця", а властиво — угода) проводу Російської Православної Церкви з режимом СССР, шляхом якої тепер уже пішов і провід Католицької Церкви, — безперечно не є суттєвою відповіддю на це питання.

А втім, ця проблема за „залізною заслоною" є лише більш видною, але вона існує всюди. Ось пару років тому католицька преса широко подавала таку вістку: студента вкусила акула в морі, і він умирав; він хотів охреститися (бо був неохрещений), але священика поблизу не було; отже його охрестила студентка — католичка, що з ним була: перехрестила його, проказала молитву, і Католицька Церква з гордістю заявила, що вона визнала це хрещення.

Певна річ, що К. Церква визнала його лише умовно, — тобто, що воно залишається важним так довго, як довго та особа, охрещена світською людиною, абсолютно не має можливости сконтактуватися з священиком як перед, так і після того виняткового типу охрещення, щоб священик відповідно санкціонував це.

Але — це лише винятковий життєвий випадок. А тут ідеться про цю справу як загальну й принципову систему. І тут стан є такий:

Церква не шукає такого виходу, щоб, з одного боку, лише священик у принципі був уповноважений звершувати Св. Таїнства, а з другого боку — що б, не порушуючи цього принципу, створити таку можливість, щоб Церква формально втримувалася й тоді, коли б якась сила знищила духовенство — втримавшися принаймні до того часу, поки знову була б можливість появитися духовенству, щоб воно санкціонувало в Церкві її характер життя за той період, коли духовенства не було.

Правда, вирішувати ці питання — це діло Духовного Проводу, а деякі з них належать лише до Вселенського Собору.

Отже, покищо треба обмежитися, що є в рамках дозволених уже існуючих можливостей у Церкві, а саме: назад повернутися до практики Православія давніх часів, коли то було, як це пригадував Митрополит Петро Могила, — „два роди духовенства: 1) таємне (рукололожене) і 2) світське. Треба підкреслити й це, що наш Блаженніший Митрополит Іларіон навчав, що існує також і таке явище, як „Домашня Церква" тобто „Мала Церква", якою є кожна православна родина. Треба мати на увазі, що в Православії є два роди Богослужіння: 1) Церковне (лише звершене священиком) і 2) Богослужіння Приватне, яким є не дійсна Відправа, а лише молитва чи навіть тоді, коли людина перехреститься.

У нас дуже мало „Тайного" Духовенства, тобто такого, що поставлене шляхом Св. Таїнства Висвячення (Рукоположення).

Але ще трагічніше представляється справа із „світським духовенством", тобто світських *побожних людей*. У Православній Церкві в Україні, а також на всьому слов'янському Сході, колись був звичай, що по церквах також і світські люди (звичайно, належно вишколені й під опікою духовних) виголошували проповіді. Були й світські місіонери.

Цього, на жаль, тепер немає. Отже невідкличним завданням Православія вже тепер є: не лише побільшувати ряди священиків, але й також створити кадри світського духовенства, — не лише кадри церковно-політичних діячів (та й ці є потрібні), але **світських духовних**, які помагали б священикам в православній Евангелізації.

Дивно, що в нас тут, у Канаді, ця ідея чомусь особливо чужа. Пригадується такий випадок: один із старенських священиків писав у своїх спогадах, як то українці з Галичини, приїхавши в Канаду, спочатку майже не мали духовної обслуги. І ось вони самі собі „правили Богослужіння"; звичайно, це були лише „приватні Богослуження" — молитви, спільні пісноспіння церковні і т. п. Але коли ці спогади появилися в пресі, то частина духовенства обурилася: Якто, мовляв, світські люди, та й могли без священика правити Богослужіння? Навіть прислано було відповідний протест проти редакції цієї преси. Отже, як виходить, що мало-хто знає про те, що в Православії є, крім Церковних Богослужень, також і приватні Богослужіння.

За наших часів Церква конечно потребує евангелізації: поширення Слова Божого також і поза мури храмів і також поза межі святочних днів та церковних Відправ. Бо інакше установа, що зветься Церквою, залишиться порожнею формою.

Для цього повинне бути масове й організоване та вишколене „світське духовенство", яке б допомагало священству в його евангелізаційній праці.

Ця справа належить до таких питань, що вирішують про „бути не бути" Християнству й Церкві, отже це справа крайньо невідкладна.

Єпископ згадує:

Під комуністичним тиском стратив можливість думати

Лише був здібний виконувати наказ

„Комуністи обробляли мене так довго, що далі я вже не зміг сам за себе думати... Хтось інший мав думати за мене, — це те, чого комуністи хотіли. Я тільки слухняно реагував на наказ", — згадує єпископ словаків греко-католиків у Канаді Михайло Руснак у Торонті. (За щоденником „Кенедієн Прессе" це подає щоденник „Дя Виннипег Трибюн" 30. І. 65).

Єп. Руснак був під комуністичним режимом у Чехословаччині до 1951 р., а потім утік з концентраційного табору й дістав азиль в американській амбасаді, бо він уродженець Америки.

Греко-Католицтво в Канаді має стати „канадським"

„Надіюся побачити той день, коли Греко-Католицька Церква в Канаді стане чисто канадською — із своїм власним канадським духом, виключно з тими звичаями й напівами канадського походження"?,— сказав еп. Руснак.

Він є не тільки єпископом словаків греко-католиків у Канаді, але й також єпископом-помічником українців греко-католиків у Торонті.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ЛИЦЕМІРЕ, — ПЕРШЕ ВИЙМИ ПОЛІНО ІЗ СВОГО ОКА, А ПОТІМ ПОБАЧИШ ЯК ВИЙМАТИ СКАЛОЧКУ З ОКА БРАТА СВОГО" (Мт. 7:5).

Є такі особи, що своє власне почуття нижчости намагаються „вивищити" шляхом принижування інших людей. Це прикре явище аж надто часто помітне серед нашої спільноти не лише у світській ділянці — на всяких з'їздах, зборах, конференціях і засіданнях, але ще гірше - і в організаційній ділянці церковного життя: у громадах, на соборах і соборах і т. п. Там майже постійно знаходяться такі, про яких наш народ склав таку помовку: „Чуже бачить під лісом, а свого не бачить під носом".

През. США Л. Джансон за зміну іміграційних законів

Проти Імміграційної „квоти"

Американський закон про імміграційну „квоту", встановлений 40 років тому, — це такий закон, згідно з яким на кожен рік плянується впустити певне число імігрантів; з того загального числа визначається відповідні числа для імігрантів з різних держав, тобто за „національним (державним) походженням". Як щодо числа імігрантів, так і щодо черговости (в часі) їх впускання ті імігранти, які є горожанами слов'янських держав серед європейців стоять на останньому місці. Ця упосліджена квота, звичайно, відносилася не лише до слов'янських народів, але й до людей всіх інших національностей, якщо вони приїздили сюди як горожани котрійнебудь із слов'янських держав, напр., жиди і німці з Російської чи Польської держав.

І ось жиди в Америці почали скаржитися, що тим жидам, які народжені в Російській, Польській та інших слов'янських державах, через упосліджену „квоту" чинять перешкоди (всякі зволікання і т. п.) перед приїздом в Америку.

Покійний през. Кеннеді був першим з президентів, який 1963 р. виготовив був законопроект про скасування тієї „квоти". Цей почин Кеннеді хоче здійснити його наслідник през. Линдон Джансон. Щоденник „Ассошіейтед Прессе" (15 січня ц. р.) сповістив, що през. Джансон 13 січня ц. р. предложив Конгресові законопроект скасування імміграційної „квоти". Згідно з законопроектом през. Джансона, при впущанні в Америку імігрантів перевагу треба давати не на основі країни їхнього походження, а на основі їхньої працездатности, культурницьких спроможностей, а також у випадку приїзду до членів родини, щоб злучитися з нею.

Король радить єпископам звернути більше уваги на освіту духовенства

Духовні з малою освітою не зможуть боротися з атеїзмом

„Король Греції, Констянтин у Неділю Православія запросив до себе 40 єпископів і взивав їх проявити „більше духовної сміливости", а зокрема звернути свою турботу на справу кращої підготови духовенства. Тільки так можна мати успіх у веденні боротьби проти успіхів матеріялізму й атеїзму" (Жур. „Православная Русь" ч. 8, 1965, США).

Завдання Церкви щодо самоти людей

„Ви не можете жити так, щоб часом не бути на самоті. Самота часом буває приятелем, а часом — ворогом. Вона часом може бути причиною такого духового потрясення, що кінчається або пияцтвом, або самогубством. Або вона може вести до такого духового переживання, що його висліком є самопізнання й самопошана", — сказав протестантський пастор з Вінніпегу д-р Д. Б. Макдоналд.

„Щоб бути завершеною людиною, тобто шукати глибини своєї власної істоти, для цього не муситься бути самітною людиною", сказав він. Але- зовсім іншою справою є така самота, що є наслідком відгородження особи від суспільства. Він вказав на такі типи такої самоти (відмежування від суспільства):

1. Молодь, яка прибуває з малих місцевостей у великі міста шукати праці, і тут ніхто не цікавиться ніким з них індивідуально-особисто. Вони залишають поза собою середовище, з якого вийшли а середовище великого міста не приймає їх до себе. 2. Така людина, що не знаходить жодного сенсу в самому факті життя, як такого. 3. Люди без фаху, які бачать, що стоять поза межами системи науки й техніки модерних часів, отже бояться життя, і тому шукають місця утечі в пивничках. 4. Така людина, яка не знаходить такого ідеалу, що б був вартим того, щоб змагатися за нього, отже й вона позбавлена самозобов'язань. 5. Така людина, яка не має кого любити. 6. Старші люди, які втратили своїх друзів, а в родині вони вже не бажані.

Пастор д-р Д. Б. Мекдоналд висловив такі погляди у своїй доповіді на семінарі плянування спільноти у Вінніпезі 14 січня ц. р.

Комуно-большевики знищили не-росіян більше ніж росіян

„Беручи разом совєтсько-російські дані і дані в ділянці російської політики, можна побачити, що голод у 1920-24 і 1932-33, чистки під усім совєтським режимом, каторжні роботи і заслання ,відбілися на неросійських національностях більше, ніж на самому російському народові", — заявив д-р Лев Добрянський, професор Джорджтавнського університету і він же голова Українського Конгресового Комітету, у книжці (по-англійському) п.з. „Нації, народи й країни в СССР", яку він написав при співпраці д-ра Василя Шимоняка з Маркетського університету.

Боротьба проти нового Календаря*

УЧІМОСЯ СВОЄЇ ІСТОРІЇ

Не забуваймо свого минулого!

Живемо якось так, що все забуваємо свою власну історію, забуваємо те, що вже не раз пережили ми, а від історії проте ніколи нічого-доброго не вчимося.

Кажуть часто, ніби історія — то вчителька життя, але досить хоч трохи уважніше приглянутися до сучасного життя, щоб переконатися в повній хибності цього твердження. Історія повторюється, казали це вдавнину, так само можемо казати це й тепер.

Ось, скажемо, справа нового стилю, — це стара, давня наша справа, яку ми, українці, не раз уже болюче на спині своїй пережили. Маємо вже досвід, маємо його аж надто багато, і мусимо ж оглядатися на цей історичний свій досвід.

У цій статті своїй я хочу коротко розповісти, як ще на початку заводили нового стиля серед українців. Хочу пригадати те, що пережили ми ще в XVI віці, бо пережите так близько нагадує сучасне. І може з своєї історії чогось таки навчимося!

Юліянський календар

Ще з найдавнішого часу календар мав релігійне значення, особливо в очах вірного народу. І власне через це довго не було змоги встановити більш-менш відповідного календаря. За 46 р. до Р. Хр. за цю справу взявся римський імператор Юлій Цезар; він як „pontifex maximus", і провів реформу старого календаря. Усе потрібне для цього зробив йому Олександрійський астроном Созиген (Sosigenes). Систему Созигена заствердив Юлій Цезар, і цей календар став зватися його ім'ям, — Юліянським.

Значно пізніш цього Юліянського календаря прийняла вся Християнська Церква, і затвердила його на Нікейському Соборі 325 року. З того часу календаря цього вірно додержувалися всі Християнські Церкви. А в науці астрономії Юліянського календаря вживається ще й досі.

Але Юліянський календар, дуже простий і зручний у своїй основі, проте не був точним, — він приймає рік до 365,25 днів, тоді як справді рік астрономічний має 365,2422 днів, цебто Юліянський рік довший за астрономічний аж на 11 мінут і 13,9 секунд; ця різниця за 128 років складає одну добу, 24 години.

Цебто, за 128 років Юліянський календар відстає на одну добу, на 24 години, від календаря астрономічного.

Дуже рано звернули увагу на неточність Юліянського календаря; цікаво, що першими почали підкреслювати недостатки його грецькі вчені. Так, у середині XIV віку проти Юліянського календаря писав грецький Іеромонах Матвій Властар; трохи пізніш проти нього виступав і візантійський письменник XIV в., Никифор Григора.

Календар Григорійський чи Римський

Але найбільшу увагу на недостатки Юліянського календаря звернув таки Рим та Римський Папа, скажемо, над поправою календаря працював багато Папа Лев X. Собори Констанцький та Базельський також звернули увагу на потребу виправити календар, бо весняне рівнодення, яке Нікейський Собор установив на 21-го березня, збігом часу все потроху відбігало від цього дня. Собор Тридентський справу виправлення календаря цілком доручив Папі.

І ото ж Папа Григорій XII р. 1578-го покликав до праці кращих учених та деякі університети, і доручив їм справу реформи Юліянського календаря. Всю роботу для Папи поробив головно калабрійський ученний Люіджі Лілліо (Lilio).

Щоб весняне рівнодення повернути на 21-го берёзня, вирішено тоді додати до Юліянського календаря нових 10 днів. Історична була Папи Григорія XIII про реформу календаря появилася 24 лютого 1582 р. („Inter gravissima"): Папа наказав, щоб по 4 жовтня йшло не 5, а 15 жовтня.

Християнський світ неохоче прийняв нового календаря

Про реформу календаря добре знали вчені того часу, і скрізь її обмірковували. Багато було й таких, що відкрито заповідали, що користі від нового календаря не убачають тієї замішанини, яку він безумовно викличе. Так воно й сталося. Новий стиль прийняли тільки католицькі народи, — Італія, Іспанія та Португалія розпорядження Папи виконали в призначений день, а Франція та Голандія — через два місяці. Католицька Польща прийняла нового стиля тільки через рік, а Угорщина — аж р. 1587-го. Землі протестантські та православні рішуче відкинули нового календаря.

Новий стиль безумовно був ліпший за Юліянського, бо той справді потребував таки доброї направи. Але його не прийняли. Чому? А тому, що цю реформу пороблено в Римі, і в життя заводжено такими методами, які православні та протестанти рішуче осудили. Григорійському календареві відразу надано релігійну католицьку закраску; а це зробило його не до прийняття по всіх землях протестантських та православних. За справу заведення нового стилю взялися головно єзуїти, взялися з такими методами, що вони скоро зробили цю справу чисто католицькою догмою. Це католицьке забарвлення, надане Григорійському стилю ще в XVI ст., лишилося за ним серед народніх мас ще й сьогодні.

Вся Православна Церква не прийняла нового календаря

Папа Григорій скоро пересвідчився в усьому цьому. Року 1583-го Папа шле своїх послів до Костянтинопольського Патріярха Єремії з багатими дарунками та з предложенням прийняти новий стиль. Єремія дуже ввічливо прийняв послів, але відповідь обіцяв дати пізніш, — то доказами ознайомленні з справою. Так само звертався Папа через свого нунція Поссевина й до могутнього оборонця українського народу й його Православної Віри князя К. Острозького, просячи належно вплинути на Патріярха Єремію, то робити з новим стилем.

В листопаді 1583 р. Патріярх Єремія скликав до Константинополя Собор східнього Духовенства. Собор дуже уважно обмірковував календарну справу, і 20 листопада виніс свою постанову про нового стиля. Новий календар визнано тільки черговим римським експериментом, зробленим без попереднього церковного порозуміння. Визнано, що в Юліянському календарі справді є недостатки, але є вони також і в новому; взяте старий календар зберігає давне канонічне правило — не святкувати Великодня ні разом із жидами, ні перед ним, як то р 325-го постановив Нікейський Вселенський Собор згідно з 7-им Апостольським Правилом. А новий папський календар порушив якраз цей основний Канон по цілому православному світі. А хто наважився б святкувати по новому календарю, тому загрожено прокляттям. Ця Вселенська постанова Православних Церков не відмінена й до сьогодні.

Так постала календарна прірва між православним Сходом та католицьким Заходом, прірва, не загачена й сьогодні. І наш Юліянський календар у порівнянні з Григорійським став відставати: в XVI ст. на 10 день, у XVII ст. на 11 день, у XVIII ст. на 12 день, у XIX і XX ст. на 13 день. Цебто, наш календар відстає на один день на століття, але прийнято не брати одного дня відставання в ті століття, що діляться без остачки на 4, напр. XX століття; ось тому в XIX і XX століттях одна різниця — 13 день.

Великий астроном Ян Лятос осудив нового календаря

Справа заведення нового календаря ніде не набрала таких гострих форм, як у Польщі, серед українського народу. Український народ відразу гостро постанився до спроби зламання свого традиційного календаря. Не було згоди й серед самих католиків.

Найкращим астрономом у Польщі був доктор медицини та астрономії в Краківській Академії Ян Лятос. Це була людина високої освіти, щедро обдарована від природи; характер мав прямий і ніколи не ховався з своїми думками

Ось цей Ян Лятос і виступав проти нового Григорійського календаря. Свої докори новому календареві Лятос подав до Краківської Академії, але та не прийняла їх. Тоді завзятий астроном свої критичні замітки на календарну реформу переслав до Риму, проте там не звернули на них відповідної уваги. Щоб відмежуватися від непокірного астронома, Краківська Академія в 1582 р. внесла до міських книг заяву, що вона не поділяє думок свого товариша. А тимчасом думки Лятоса ширилися по краю й підбадьорували українців до опозиції новому стилю чи новому „папському" календареві.

Українська Острозька Академія засудила нового календаря

Найповажніший муж українського народу, найсильніший оборонець Віри Православної, князь К. К. Острозький рішуче став проти нового стилю. А між тим армія єзуїтів взялася всякою ціною таки змусити „схизматиків" українців святкувати за новим стилем (тепер це стало рівнозначним — святкувати по-католицькому). Остріг, де тоді містилася славна Академія, став центром оборони старого календаря. І справді, православні мали за собою канонічні підстави: що Папа Григорій зламав віковічну традицію й змусив святкувати католицький світ по іншому, — це було ясним для кожного. І Острозька Академія зайняла виступає в обороні свого віковічного православного календаря.

Католицька Польща насилям змушувала українців до нового календаря

Але католики не мали охоти вести літературної полеміки з православними,

і відразу схватилися за таке, що назвиждя вбило всяке порозуміння в календарній справі. Так, р. 1583-го львівський католицький Архієпископ Соліковський, розагітований єзуїтами, вирішив силою примусити львівських українців таки прийняти нового стиля. Якраз на Свят-вечір, 24-го грудня 1583 року за ст. ст. він послав брата свого Войтеха, разом з кришошанами та купою слуг, щоб вони силою пёзамикали православні Церкви під Різдво. Скрізь було повно святочно настроеного народу; озброєні посланці Соліковського з криком та галасом вривалися до Церков та манастирів і силою розганяли Священиків та народ, а на церковні двері поприбивали архієпископські печатки.

Це небувале насилля стало дуже голосним серед українського народу. Народ скрізь почав ремствувати. Запротестувала проти нього й українська та білоруська чільна православна інтелігенція та шляхта. І ось це голосне насилля підлило одним в календарну боротьбу, і зробило її ще більше запеклою та безконечною.

На протест князя Острозького та інших українських магнатів король польський, Степан Баторій, змушений був дати православним 21 січня 1584 року свою грамоту, в якій він урочисто прирвелюдно заявив, що православним вільно святкувати свої Свята за старим стилем, а цивільній владі наказав сторожко пильнувати, щоб православним не робили в святкуванні зіяких перешкод. Але католицьке Духовенство вже так завзялося таки примусити непокірних „схизматиків" святкувати за новим стилем, що грамота королівська бажаного заспокоєння не принесла. Король змушений був ще два рази писати свої грамоти — 18 травня 1585 р. та 8 вересня 1586 р., аж поки розбурхане Духовенство хоч трохи не заспокоїлося.

Сильна українська книжка проти нового календаря

Цього самого часу проти нового стилю виступає й Острозька Академія, р. 1587-го виходить з Острозької друкарні дуже цікавий полемічний твір Герасима Смотрицького: „Ключ Царства Небесного". Видатний учений свого часу, перший ректор Острозької Академії, Герасим Смотрицький, батько відомого Мелетія, приймав жваву участь у релігійній полеміці свого часу. Книжка його „Ключ" направлена проти нового стилю, — написана сильно, жваво і влучно. Смотрицький дивиться на календарну справу з буденного життєвого погляду, і показує, що приніс оцей новий календар,

. . .

„З направи календаря — пише Г. Смотрицький — вийшло мало добра, а тільки великий та чудний розрух стався майже по цілому світі. І не тільки в ділах церковних, але й у справах світських скрізь почалися з тієї направи великі сварка та ненависть поміж людьми, тягнучи за собою багато непотрібних шкод.

Перше. Ось чоловік бідний та вбогий, що з праці рук своїх та в поті чола мусить їсти хліб свій, і з тієї ж праці та поту мусить задовольнити й пана та давати йому, що належить; звик він від предків своїх віддавати належне Богові й належне панові. А тепер він до того жодним способом не може потрапити. Ось пан йому приказує працювати в ті Святі дні, в які він здавна святкував. Боїться бідака Бога, боїться й пана, — і мусить забути про більшого та служити меншому, бо про Бога чув він, що Він довготерпеливий та многомилостивий... І коли не займуть його, то волю його займуть уже певне...

Прийде панське Свято, — рад би бідака вбожество своє працею підпомогти, та боїться пана і — святкує... А часом за тими бідами не тільки нового панського Свята не пам'ятає, але й про своє старе забуває, в чому і Богу, і пану бувае винним. Зверху нуждa його доїдає, а в середині сумління гризе. І не маючи порятунку, такий бідолаха мусить наговорюватися біду свою нарікнням та сльозами, — і я не знаю, чи в таких своїх розкошах часом не проклинає він того календарного поправителя...

Друге. Так само й по містах на свої нові Свята нас не випускають, забороняють нам робити, хватають і саджають... А горожани ж повинні святкувати свої давні Свята, але в цім їм заважають, і вони невинно поносять різні шкоди та втрати і в дома, і в полі, і в дорозі, — на) благословлять...

Трете. Також і на ярмарках та в справах купецьких, у різних записах одні по старому, а другі по новому, — виходить тільки плутанина та втрата, а часом і сварка, і через усе те не всі бодай дякують: „Бодай здоров поправляв"...

Четверте. А ось вам чоловік та жінка. Сам Бог повелів першому наказувати, а другій скоряється та коритися. У Божих Молитвах, у Постах та Святах мають вони бути як одне серце й одні уста. А тепер отой новий календар залів і сюди, де собі побрялися православний та католик. Бо ж коли одному з них бувае середопістя, то другому запусти, а потім одному Страсті Христові, а другому весела розпуста...

Так само й усі Свята рокові перше святкували радісно з дітками та з слугами на хвалу Божу, а тепер мусять святкувати різно, від чого певне одному бувае маркотно, а другому немило...

Отож усю цю календарну направу треба назвати „покривленням", а не направою, бо вона більше вадить, як помагае"...*

І так далі. - Смотрицький гостро та ідко висміяв нового календаря; книжка його широко розійшлася у православному світі, і скрізь підохочувала українців до завзятого опору проти „папської видумки".

Діяльна дискусія проти нового календаря

Через рік, р. 1588-го з Острозької друкарні вийшла нова полемічна книжка, „Книжиця" Васпля Суражського. У цій книжці в V розділі Суражський виступив і проти нового календаря. Твір Василя Суражського дуже поважний і науковий: Смотрицький показав недостатки нового стилю в буденному житті, а Сураж науково довів його неканонічність та різні вади, і теж заклинав українців міцно триматися свого традиційного календаря.

Це був тільки початок літературної полеміки проти нового стилю. Р. 1596-го відомий Степан Зизаній видае книжку „Казанье об антихристі", де розвивае протестантську тодішню думку, ніби Папа — то антихрист, а також подае сильно написаного листа Патріярха Костянтинопольського проти нового календаря.

Десь цього ж часу з Острозької друкарні вийшла й відома книжка: „Апокаліпсис" відомого тоді Христофора Филалета (Бронського). Логічно, спокійно та послідовно Бронський торощить новий стиль і доказує його хибність.

Не всі прийняли нового календаря й на Заході. „Деякі західні астрономи — пише Бронський — видали книжки проти календарної реформи, доказуючи, що її зроблено без потреби. Інші вважають, що реформа потрібна була, але її зроблено не відповідно до потреби... І коли ми бачимо, що панове римляни, називаючи цю реформу річчю маловажною, все таки настирливо намагаються накинути її й нам, то ми боїмося, щоб під цим календарем не було чогось іншого, і щоб разом із цією папською видумкою з часом на накинули нам іще чогось більш неприємного... Панове римляни прийняття календаря звуть дiлом маловажним, кажучи, що це не Догмат Віри й не відносяться до спасіння; коли так, то їм нема чого домагатися, щоб ми таки приймали його, і вони не мають причини так ремствувати на нас за те, що ми не приймаємо того, що самі вони звуть маловажним"...

„Ми не перечимо — пише Бронський, — що по всіх містах Грецької Віри е й католики. Нехай так, але ж більшість населення в цих містах визнае Грецьку Віру, і тому було б справедливішим, щоб меншість покорилася більшості. А коли це не вгодно, то що заважае кожному святкувати свої Свята, як наказуе йому його Церква? Навіть жиди святкують, коли хотять, за своїм Законом, хоч не мають своїх сіл... А ми, люди Грецької Віри, легко можемо довести, що маемо багато таких сіл, де римлян зовсім немае. А коли справа йде про згоду похітчину, то ми не бачимо причин, чому б могла заважати їй різність календаря, коли вона не заважала цій згоді перед тим. Коли ж справа йде про згоду духовну, то починати її прийняттям календаря значило б починати її з дуже тонкого кінця, бо декільки років тому ми мали один календар, а проте згоди між нами не було, бо ж була різниця в інших речах!..."*

Ось так започаткована полемічну літературу проти нового календаря. Наприкінці, в XVI віці, моральна перемога цілком була на боці українців, — замішання від нового стилю все таки скрізь було таке велике, що католики повжно боронитися не змогли. Дійчі унії 1596 року, — Іпатій Потій та Кирило Терлецький, — хотіли були завести й нового календаря, але спротив такий був упертий, що думку цю вони мусіли покинути, — уніяти й досьогодні не всі прийняли нового стиля, і міцно боронять старий спокон-вічний свій стиль, стиль справді православний.

Католики і далі накидають свого календаря православним

Звичайно, католики не мовчали, і так само почали завзято писати проти старого стилю. Перше нападали на Яна Литоса, і таки добилися свого, — р. 1601-го Лятоса вигнано з Краківської Академії, і мужній астроном перейшов до Острога, і працював уже тут під обороною князя К. Острозького. З'їшли Лятоса, католики взялися за православних, і виступали проти старого стилю і з церковних катедр, і в окремих книжках. Завзята боротьба точилася аж до середини XVII-

го віку, І тільки з того часу, переконавшись в остаточній упертості „схизматиків", католики до певної міри дали спокій українцям.

Але ця боротьба за календар дорого коштувала українцям і добре далася їм у знаки. Католики не тільки вели літературну полеміку, але для впровадження нового стилю часто користали із своєї збройної переваги. А різні повновласні пани (патрони) по селах робили з українським народом та з його Духовенством, що хотіли... І тільки дивуватися можна тій величезній відпорній силі українського народу, що в боротьбі за календаря таки вийшов переможцем, і на спині своїй доніс чистим споконвічний наш старий календар...

Славний Митрополит Петро Могила був проти нового календаря

Що справа була справді не легкою, на це приведу ще ось таке свідоцтво. Славний Митрополит Київський Петро Могила в своїх Записках розказує таке. „В Перемиській землі пан Ераэм Гербарт, у піст перед Різдвом Христовим, за кілька день перед своїм латинським Різдвом, за радою своїх Ксьондзів, зібрав до себе всіх православних Священників з Протопопом їхнім, числом 12, зо всіх сіл своїх (багатий був), і наказав їм разом з ним за новим календарем святкувати Різдво й м'ясо їсти. Всі Священники зріклися, і воліли лішше смерть прийняти аніж злама-ти свого споконвічного календаря.

Пан дужо розгнівався, обезчестив їх і безбожно ганьбив Православну Віру. Потім наказав замкнути Священиків до темниці. А вони плакали й стогнали та молилися Богу, радуючись, що сподобилися за правдиву Віру безчести та темницю прийняти.

Єпископ їхній Михайло Копистенський також наказував їм потерпіти за Віру. І Священники з плачем у темницю підносили руки свої до Бога, просячи не дати Віри Православної на сміх та поруху, і заступитися за них.

І коли вони молилися, несподівано захорував Гербарт. Слуги догадалися, що то кара Господня, і побігли до темниці, щоб випустити всіх Священиків. Але не добігли вони й до темниці, як пан їхній „испоревже злую свою душу..."

Нового календаря легко ніде не приймали

Як бачимо, серед нашого українського народу складалися навіть легенди про мужню оборону свого споконвічного календаря. Поговоріть з волиняком чи з галичанином, чи яким іншим ще й сьогодні, — він вам розповість не одну таку сумну легенду, переказану йому дідом його... Завдто дорогою ціною виборов собі український народ право на споконвічний православний стиль свій, щоб легко та скоро забути про нього...

Дуже поволі ширився новий календар і по Европі. Німеччина, Данія та Голландія прийняла його тільки року 1700, Англія — 1752 р., а Швеція — 1753 р.*) А це тому, що Григоріянському календареві відразу надали релігійного католицького забарвлення. Правда, має він багато й наукових хиб, так що славний американський астроном, Ньюкомб радив вертатися таки до Юліянського календаря.

Звичайно вказують, що за 10,000 років при Юліянському календарі Різдво припаде на весну, а Великдень на літо. Але на це слушно відповідають: чи помітить хто таку зміну, і чи за 10,000 років люди пам'ятатимуть, що колись вони святкували Різдво зимою?

Ось ці події, що відбулися на світанку заведення нового стилю, я й хотів пригадати тепер, коли розпочинається знову ця така стара наша календарна боротьба. Історія мусить таки бути нам учительською життя, — нехай же навчать нас хоч чогось ось усі ті події, про які я тут розповів.

Довгий та тернистий шлях яким ішов та йде наш український народ, дуже дорогою ціною виборює він собі право на окреме життя, на свою Віру, на свої звичаї...

Але що раз він собі виборов, того вже легко не уступає!

† Іларіон.

1) Уперше ця стаття видрукована в „Духовній Бесіді", Варшава, 1924 р., ч 4. Тоді якраз, з розпорядження Митрополита Діонісія, в Польщі введено нового стиля, якого церкві не приймають, і в Церкві повстав сильний неспокій. Спочатку на статтю була скомфіскована польською владою.

2) Архив Юго-Западной России, ч. 1, т. VII, ст. 234-235.

3) Цитую з праці Н. Сумцова: Историческій очерк попытокъ католиков ввести в Южную Русь Григоріанскій календарь. Київ, 1888 р.

4) Архив Юго-Западной России, ч. 1, т. VII, ст. 101-105.

5) А нащадки шведів та данців, що переселилися до Америки, в деяких місцях ще й тепер святкують великі Свята, напр. Різдво, за своїм старим стилем.

60 тисяч відшкодування за очорнення жінки

Суд у Нью-Йорку присудив конгресменові Адамові Клейтонові Павеллові заплатити 60 тисяч відшкодування 68-літній Естері Джеймс за те, що він прилюдно назвав її „торботрясною" („бег ву мен"), яка в домах азартної гри збирає гроші, щоб підплачувати ними поліцію. Крім цього, цей конгресмен ще має заплатити 100 тисяч компенсаційного відшкодування й 150 тисяч судової кари за те, що він ухилявся від заплачення згаданій жінці відшкодування, і тому переписав на своїх своячків свій дім вартості 50 тисяч дол.

А. К. Павелл є конгресменом з Республіканської партії і пастором Абісинської Баптистської Церкви в Гарлем. („Да Виннипег Трибюн" 13. 2. 65).

З.Р.В. — У пресі українців і в їхньому організаційному житті особисті очорнювання традиційно мають характер просто „пошестї". Очорнені особи так само традиційно махають на це рукою, мовляв, „ет, нехай він переходить на інші руки". А це більше заохочує очорнювачів до їхнього нечесного діла, і це сильно шкодить морального здоров'ю нашої спільноти.

Патріярх Константинопольський і Московський отримали від папи дарунки

Патріярх Константинопольський Атенагорас І і 1-патріярх Московський Олексій отримали від папи Павла VI привітальні листи й дарунки — по одному перстневі, які залишилися по пані Іванові XXIII (помер 1963 р.).

Ці дарунки папа вислав ще під кінець третьої сесії II Ватиканського Собору (в листопаді 1964 р.), але Ватикан оприлюднив це аж 11 березня 1965 р., подає „Визентайн Кетолик Ворлд" 21. 3. 65.

З України

Скільки харчових продуктів влада СССР забирає з України

Совєтський часопис „Радянська Україна" 6 лютого 1965 р. інформує:

„...В завершальному році семирічки Україна має продати державі 684 млн. (мільйонів — р. В.) пудів зерна, 40 млн. тонн цукрових буряків, 1,6 млн. тонн соняшника, 1,8 млн. тонн картоплі, 2,6 млн. тонн овочів, 1,1 млн. тонн фруктів та винограду, 1,8 млн. тонн молока, 2,3 млрд. (мільярдів — р. В.) штук яєць, 26 тис. тонн вовни. Ставиться завдання, щоб у найближчі роки виробництво зерна на Україні було доведено до 2,5 млрд. пудів. Це означає, що врожайність зернових у середньому по республіці має бути піднята до 29 центнерів з гектара. Намічено посилення темпів виробництва всіх видів сільського-сподарської продукції".

З.Р.В. — Землі не удобрують, бо не мають чим, і влада сама до цього признається, — отже врожайність землі не зростає. А що зростає висота примусових контигентів сільськогосподарських продуктів, що їх український селянин мусить „продати" владі, то це відбувається за кошт голодування українського селянства.

Фільмові жахи

Телевізія й духове отупіння дітей

Лиш в одному тижні привезено до Дитячої Лікарні у Вінніпезі троє дітей у спазмах (конвульсіях), в які вони попали через переляк, коли дивилися на жахливу фантастичну фільмову програму „Автер Спейс" („Засвіт"), — сказав лікар д-р Кеннет Мекрей із згаданої лікарні. Після таких фільмів дітям снитися несамовиті сни. Через такі постійні схвилювання діти умово тупіють. „Багато нормальних дітей не може читати", сказав він. „Навіть такі діти, що нормально-інтелігентні, тратять спроможність вловити звучання чи вигляд букви А, або зложити букви у таке слово, що цюнебудь означало б", сказав він. До якої міри доходить те отуплення, д-р Мекрей показав на такому прикладі.

„Мені пригадується один 14-літній хлопчина, який був спроможний читати лише на рівні третьої кляси. Усі думали, що він недорозвинений, але тест виявив, що його інтелігенція (природня) була вище середньої". Через те отуплення, спричинене несамовитими телевізійними програмами та взагалі витрачуванням забагато часу на телевізію, діти відстають у науці, отже бояться школи, бояться іспитів, і ненавидять своїх учителів.

Коли треба йти на іспит, або й узагалі до школи на лекції, діти скаржаться на біль голови й на біль шлунка. Це правда, що вони цей біль відчувають реально, але факт є фактом, що фізичних причин цього болю тут немає; вони відчувають біль через надмірне схвилювання.

Д-р Мекрей сказав це Домо-Шкільній Асоціяції Стратмиллена в Вінніпезі 11. І. 65 р. („Да Виннипег Трибюн" 12. І. 65).

Голос з Патріярхату:

„Багато з канонів — відсталі"

„Кричуща потреба упорядкувати канони"

„Багато з-поміж канонів є повторних, застарілих і відсталих..." — заявив журн. „Го Ортодоксос Паратеретес — Да Ортодокс Обзервер" за березень 1965 р., орган Американського Екзархату Константинопольського Патріярхату. Застерігаючись, що в одинокому випадкові він має на увазі лише ці канони, які не мають догматичного характеру, цей журнал підкреслює, що читач книги канонів „буде вражений кричущою потребою скодифікувати канони Східної Православної Церкви і залишиться під враженням, що треба багато уважної праці для того, щоб канони приноровити і зробити актуальними для нинішнього дня."

Канони догматичні й позадогматичні

Згаданий журнал, інформуючи про той факт, що є два роди канонів — догматичні й позадогматичні, подає, що, властиво, лише „небагато з-поміж канонів відносяться до догматів і віри, — а більшість з них (позадогматичні) „окреслюють і нормують моральне життя вірних згідно з Біблією і Традицією".

Звичайно, коли цей журнал говорить, що багато з-поміж канонів є „відсталих", тобто, що вони не надаються для теперішнього життя, то він має на увазі лише ці з канонів, що уложені на основі Традиції.

Цей журнал висловив свої, вищезагадані зауваги в рецензії на нововиданий стислий збірник канонів, що його зредагував грецький священик Г. Мастрантоніс, а видало видавництво „Логос" в ЗДА.

Римські документи про Україну

MONUMENTA UKRAINAE HISTORICA

Український Католицький Університет у Римі цього року започаткував свою науково-видавничу діяльність випуском першого тому монументальної праці п. з. „Monumenta Ukrainae Historica" („Історичні пам'ятки України" — р. В.). „Це документи, зібрані митр. А. Шептицьким в архівах Риму, які досі ще не були опубліковані, а відносяться вони до 1075—1623 років. Книга (на 350 сторінок) містить 523 документи. Її ціна 8 дол.

З.Р.В. — З інформацій Українського Пресового Бюра в Римі видно, що зібрані митр. Шептицьким документи ще не всі вийшли в перший том, отже решту публікуватимуть в чергових томах під цією самою назвою, що подана вище.

Митр. Максим Германюк:

„Зачнемо енергійну акцію за Український Патріярхат"

„Як тільки відбудеться інтронізація новообраних Кардиналів, у тому і Його Еміненції Кардинала Йосифа Сліпого, зачнемо енергійну акцію за Український Патріярхат, а вас закликаю бути з нами!" — заявив греко-католицький владика Максим Германюк, митрополит Вінніпезький, перед аудиторією в день його іменин 3 лютого ц. р. — „Мусимо скінчити зі станом, коли помагаємо нашим ворогам, що не хочуть Українського Патріярха". (Часопис „Батьківщина" 27 2. 65. Торонто).

З. Р. В. — Кого митр. Максим уважає ворогом ідеї створення Українського Католицького Патріярхату з центром у Києві — цього він не сказав. Але ворогом цієї ідеї є також і Рим, бо ж він не хоче створити Патріярхату для українців католиків.

Незабаром не треба буде штучних зубів

Коло 80 відсотків з усього числа тих зубів, що людина тратить, випадають лише через хворобу ясен та уст, а не через зіпсуття (гниття) корення зуба. Але наукова дентистика тепер уже є на шляху до лікування ясен і рота, отже тих 80 відсотків випадання зубів уже припиниться. З тих зубів, що людина тратить, лише 20 відсотків випадають через гниття корення. Але й такі зуби вже можна врятувати таким чином, що гнилі колрінчики зуба можна витинати, а здорові залишати, і зуб буде врятований Такі операції вже робиться.

Ці інформації подав д-р Артур Е. Кан, професор дентистики Бостонського університету на з'їзді Манітобської Дентистичної Асоціяції у Вінніпезі 16 січня ц. р.

„Ль Темпо":

„Всі думали", що митрополит Сліпий буде патріярхом

Один з найбільших італійських щоденників „Ль Темпо" 26 січня ц. р., інформуючи про нових кардиналів, м. і., подає таке:

„Відзначений кардинальською пурпурою також Верховний Архиепископ український монс. Йосиф Сліпий... що Монс. Сліпий не тратить надії повернутись в Україну, він запропонував на Соборі (в Римі, в осени 1963 р. — р. В.) створення Київського Патріярхату, і всі думали, що він скоро очолить його".

З.Р.В. — Папа Павло VI 25 січня 1965 р. найменував 27 нових кардиналів (між ними і митр. Сліпого), і так підвищив їх число до 103. (Папа Сикст V 1586 р. постановив, що кардиналів не може бути більше як 70. Папа Іван XXIII (1958-63) підвищив їх число до 90, а папа Павло VI 25 січня 1965 р. збільшив їх кількість до 103.

Папа Павло VI і провідник соціялістів Італії

„У Римі сенсація: папа Павло VI відбув одногодинну розмову з провідником соціялістів Неннї, змісту якої не виявляють ні Ватикан, ні соціялістична преса" (Журн. „Православная Русь", ч. 8, 1965. США).

Діялог православних і католицьких богословів в США

Конференція Канонічних Православних Єпископів в США заявила, що вона готова прийняти предложення вступити в богословський діялог з католиками в США. Цей діялог організує кардинал Шихан („Да Реджистер", 11, 4. 65 США).

Чергова сесія правлячих органів СРЦ

Сербський Патріярхат вступив у члени світової Ради Церков

Енгугу, Нігерія. — 28. XII, 1964 — 21. І. 1965 тут відбулася чергова сесія Виконного й Центрального комітетів та провідників усіх ресортів Світової Ради Церков. Там же прийнято в члени СРЦ Сербський Патріярхат та вісім протестантських деномінацій з Африки й Азії.

В. А. Віссерт-Гуфт далі генеральним секретарем

Протестант д-р В. А. Віссерт-Гуфт, будівничий СРЦ і генеральний секретар від часу основання цієї організації, погодився бути на цьому пості ще до 1966 р. Президентом СРЦ є пастор д-р Мартин Німеллер.

Переговоріюють з Ватиканом

На цій сесії Центральний комітет СРЦ вирішив почати діялог з Католицькою Церквою. У висліді цього кардинал Августин Бея — голова ватиканського унійного Секретаріяту Сприяння Єдності Християнства вже відвідав централю СРЦ у Женеві.

Делегація з СССР. — Світські члени переважають

Світські делегати Московської Патріярхії, що брали участь у засіданнях різних відділів сесії СРЦ, були такі: Б. С. Кудінкін, А. А. Владіміров, Б. М. Кублїцький, Л. К. Кольчинська, Ас С. Буєвський, Н. П. Анфіногенов (Цей останній супроводив архимандрита Котлярова (згодом єпископа) і прот. Борового як спостережників на першу сесію II Ватиканського Собору в Римі восени 1962 р.).

Духовні делегати: митрополит Ленінградський і Ладозький Никодим (Ротов), митр. Нью-Йоркський і Алеутський Іовн, архиеп. Талліньський і Естонський Олексій, проф. прот. М. Боровой

постійний представник при СРЦ єпископ Воронїзький і Липецький Володимир, прот. Ігор Зюземіль (з Мюнхена).

СССР

Ліквідація релігії в світлі чисел

Процес ліквідування релігії владою СССР можна бачити на прикладі цієї справи в Естонії. Ще 1957 року на кожних 100 новонароджених було охрещено 55.8%, на кожних 100 одружень було повінчано 29.8%, на кожних 100 похоронів звершено 64.5% церковних обрядів. А 1963 р. охрещено 20%, звінчано 6.7%, відправлено церковних похоронів 52.6% (за совєтським журналом боротьби з релігією „Наука и религия", січень 1965).

США: християнство, прибутки, злочини

В США люди мають найбільші у світі прибутки, там найбільше злочинів і найменше знають про Христа.

Американці становлять шість відсотків усього числа населення світу, але з усієї суми прибутків усього світу половина припадає на американців. Лише половина з них знає про Христа, а друга половина про Христа не знає, але знає про Марка. (За журн. „Америкен Ревю оф Істерн Ортодоксі", квітень 1965 р.).

Передплачуйте, читайте і поширюйте „Вісник"!

25-ліття смерти проф. Лотоцького

НТШ і Товариство Прихильників УНР 10 квітня ц. р. відзначили 25-ліття смерти визначного українського діяча й ученого проф. Олександра Лотоцького. Конференцією проводив д-р М. Стахів, головну доповідь виголосив проф. Роман Смаль-Стоцький. Прислану з Канади доповідь проф. І. Власовського п. з. „Олександер Лотоцький як церковний діяч" прочитав митроф. прот. А. Селепина.

Проф. О. Лотоцький — це бувший державний контрольор і заступник голови Ради Міністрів Української Народньої Республіки, а згодом — директор українського Наукового Інституту в Варшаві. Одною з найвідоміших його наукових праць є його монументальна книга „Автокефалія".

Пресовий Фонд „Вісника"

(Продовження)

СЕНДБУРГ, Саск. — Збірка о. Е. Шевця в Пам'ять бл. п. Івана Денесюка $8.42
БОННІВІЛ, Алта. — Збірка о. О. Сорочука з нагоди 86-ліття Уродин пані Ірини Марчук 8.20
ТОРОНТО, Онт. — Збірка о. Т. Міненка на Похороні бл. п. І. Лящука 8.00
ВІННІПЕГ, Ман. — Збірка п. О. Паліброди з нагоди набуття ним власного дому п-вом І. Стефюками 8.00
ПЛЕЗЕНТ ГОМ, Ман. — Збірка о. С. Ярмуся на похороні бл. п. Марії Дорощук 7.75
НИПАВИН, Саск. — Збірка о. Е. Шевця на Похороні бл. п. Марії Бець 7.52
ТІДОР, Саск. — Збірка о. Я. Пука на Похороні бл. п. Миколи Гавриляка 7.50
СТ. КЕТЕРИНС, Онт. — Збірка п. Григорія Репицького на Похороні бл. п. Василя Брендзія 7.50
ФОСТОН, Саск. — Збірка п. Ф. Чорного з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Петра і Агафії Мелещуків 7.50
РОБЛИН, Ман. — Збірка о. П. Зубрицького з нагоди 30-ліття Вінчання п-ва Йосифа і Марії Швайківських 7.50
МІД ПАРК, Саск. — Збірка о. Е. Шевця на Похороні бл. п. Миколи Сметанюка 7.13
ВЕРНОН, Б. К. — Збірка о. Л. Дячини з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Т. Яковенюків 7.00
КЕМСАК, Саск. — Збірка о. П. Бубликів на Похороні бл. п. Василя Баланюка 7.00
ТРАНСКОНА, Ман. — Пожертва п. М. Маргова 7.00
ГЕФОРД, Саск. — Збірка о. С. Зузака на Похороні бл. п. Олени Семчич 7.00
НОРТ БЕТЛФОРД, Саск. — Пожертва п. Михайла А. Підверецького 7.00
ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. Пожертва п. І. Костюка 7.00
ТІДОР, Саск. — Збірка о. Я. Пука на Похороні бл. п. Николая Гавелюка 6.50
ГЕМЛІТОН, Онт. — Пожертва п. І. Савчука 6.50
ДЕТРОЙТ, Міш Пожертва п. М. Бойчука 6.50
ЛОНДОН, Онт. Збірка о ії Дебрина з нагоди 55-ліття Уродин п О. Северина 6.00
ГЕФОРД, Саск. — Збірка о. С. Зузака на Похороні бл. п. Миколи Гиндо 6.50
МЕЛФОРТ, Саск. — Збірка о. М. Критюка в Пам'ять бл. п. Івана Панчишина 6.50
ШПГО, Саск. - Збірка о. І. Удола на Похорони бл. п. Параски Сороган 6.00
ПАРІН РИВЕР, Ман. — Збірка о. Т. Глуханюка з нагоди Хрещення Богдана, синка п-ва Грицаїв 6.00
НОРТ БЕТЛФОРД, Саск. — Пожертва п-ва Степана і Доці Кіндрачуків з нагоди 25-ліття їхнього Вінчання 6.00
ПЛЕЗЕНТ ГОМ, Ман. — Збірка о. С. Ярмуся на Похороні бл. п. Михайла Дорощука 6.00
ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. — Збірка о. С. Геруса на Похороні бл. п. Агафії Стасінської 6.00
МОНТРЕАЛ, Кве. — Збірка о. Ф. Легенюка на Похороні бл. п. Івана Гопсона 6.00
ЕНГУСВИЛ, Ман. — Збірка о. Івана Мельника на Похороні бл. п. Юрія Будзінського. 7.75
ЕДМОНТОН, Алта. — Збірка п. В. Савчука з нагоди Вінчання п-ва Богдана і Елисавети Чубей 5.75
НИПАВИН, Саск. — Збірка пані М. Мочорук на Похорони бл. п. Кринкія 5.50
ФОРТ ВИЛЛІЯМ, Ман. — Збірка о. С. Геруса з нагоди Хрещення Івася, синка отця диякона Миколая і його дружини Марії, Малюжинських 5.50
ФОРТ ВИЛЛІЯМ, Онт. — Збірка п. С. Чехового з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Івана і Анастазії Ляндаків 5.50
БРЕНТФОРД, Онт. — Збірка о. І. Тріски на Похороні бл. п. Івана Бабийчука 5.50
ДРИФТІНГ, Ман. — Збірка о. М. Олесюка на Похороні бл. п. Семена Сидора 5.50
ІНСИНГЕР, Саск. — Збірка о. Я. Пука в Пам'ять бл. п. Софії Жучкан 5.50
ГЕФОРД, Саск. — Збірка о. С. Зузака на Похороні бл. п. Костя Федака 5.50
ТОРОНТО, Онт. — Збірка о. П. Самця на Похороні бл. п. Михайла Гарасенюка 5.50
ШПГО, Саск. — Збірка о. Г. Удода з нагоди Вінчання п-ва Юліяна Доманського і Марії Копан 5.50
ЛЕМОНТ, Алта. — Пожертва о. Т. А. Горбая в Пам'ять бл. п. добродійки Горбай 5.50
САСКАТУН, Саск. — Пожертва п. А. Михаленка в Пам'ять бл. п. Варвари Михаленко 5.65
КЕЛГАРІ, Алта. — Збірка о. М. Фика з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Чепоків 5.00
ТОРОНТО, Онт. — Пожертва п. Емілияна Драчинського 5.00
ГАРВЕЙ, Ілл. — Пожертва Громади Св. Миколая 5.00
ОТТАВА, Онт. — Пожертва п. М. Подольського 5.00
БЮКЕНЕН, Саск. — Збірка о. Я. Пука на Похороні бл. п. Магдалини Біблів 5.00
ЕНДІВОР, Саск. — Збірка о. М. Критюка в Пам'ять бл. п. Анни Дацук 5.00
ВІННІПЕГ, Ман. — Пожертва п. Замунака 5.00
ГОДС БЕРІ, Саск. - Збірка о. М Критюка в Пам'ять бл. п. Марії Малюта 5.00
ВАТСОН, Саск. — Збірка п. Л. Позорича в Пам'ять бл. п. Петра Стрільця 5.00
ВОЛЛЕР, Б. К. - Збірка о. П. Блажука на Похороні бл. п. Олени Молящої 5.00
СМОТС, Саск. — Збірка о. М. Стеценка на Похороні бл. п. Ядвіги Ксіондзіни 5.00
КЕЛГАРІ, Алта. — Пожертва з нагоди Хрещення Наталка, дочки п-ва Марковських 5.00
ЕНГУСВИЛ, Ман. — Збірка о. Ів. Мельника на Похороні бл.п. Михайла Будзінського 5.00
ФІЛАДЕЛФІЯ, Па., — Пожертва п-ва В. Левицьких з нагоди 50-ліття їхнього Вінчання 5.00
ДАВФИН, Ман. — Переслав о. М. Олесюк від пані Ю. Лазарук в Пам'ять своєму мужові бл. п. Василеві Лазарукові 5.00
ЕДМОНТОН, Алта. — Переслав п. Фіцич в Пам'ять бл. п. Марії Винник 5.00
ЛЕТБРИДЖ, Алта. — Переслав п. І. Народорський з нагоди 40-ліття Вінчання п-ва Івана і Катерини Мисників 5.00
КАДВОРТ, Саск. — Збірка о. М. Стеценка на Похороні бл. п. Івана Котелки 5.00
КЕНОРА, Онт. — Переслав о. С. Ярмусь від пані С. Цимбалістої в Пам'ять своєму мужові, бл. п. Григорія 5.00
ТОРОНТО, Онт. — Переслав о. Д. Фотій з Похорону бл. п. Тедора Мадзія 5.00
ДОРБАН, Ман. — Збірка о. Т. Глуханюка з нагоди Посвячування церкви 5.00
КЕЛГАРІ, Алта. — Збірка о. М. Фика з нагоди 76-ліття Уродин п. Григорія Комариніцького 5.00
БРЕНТФОРД, Онт. — Збірка о. І. Тріски на Похороні бл. п. Василя Тріски на Похороні бл. п. Василя Довголіса 5.00
ГАЄС, Саск. — Збірка о. С. Греділя з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Т. Сорота 5.00
ІНСИНГЕР, Саск. — Збірка о. Г. Удода на Похороні бл. п. Федора Сухолотського 5.00
ЄЛЛОВ КРІК, Саск. — Збірка о. Г. Удода на Похороні бл. п. Е. Андрусяка 5.00
БОРНЕБІ, Б.К. — Переслав о. Н. К. Мороз, Пожертва від пані Н. Квас 5.00
ЮРКТОН, Саск. — Збірка о. В. Бойчука з нагоди Хрещення сина Ківка п-ва Равлюків з Оклагома Сіті, США. 5.00
ЮРКТОН, Саск. — Збірка о. В. Бойчука на Похороні бл. п. Анастазії Словіської 5.00
ВРОКСТОН, Саск. — Збірка о. П. Бублика на Похороні бл. п. Нестора Вероцука 5.00
ГИЛБЕРТ ПЛЕЙНС, Ман. — Збірка о. Т. Глуханюка на Похороні бл. п. Сафата Мушія 5.00
ЛЕТБРИДЖ, Алта. — Збірка пані А. Ткаченко з нагоди Прощальної забави для отця і родини Змієвських 5.00

(Далі буде)

ВАЖЛИВА НОВИНА!

Вже вийшла з друку перша більша українська монографія на тему дохристиянської релігії українського народу, — її автор — найбільший українознавець, Блаженніший

Митрополит Іларіон

„ДОХРИСТИЯНСЬКІ ВІРУВАННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ"

Значення цієї праці і необхідність знати її зміст коротко, але суттєво вияснене її Автором:

„Знати дохристиянські вірування українського народу дуже важливо, бо тільки знаючи їх, ми можемо належно зрозуміти теперішню духову культуру цього народу й правдиво оцінити силу пізнішої Християнізації серед нього".

Не тільки кожна духовна особа і світські церковно-релігійні діячі серед української спільноти, не тільки ті, що виkладають українознавство чи лиш студіюють його, але взагалі кожен українець, який цікавиться історією духа свого народу — в його проявах у культурі, літературі, загальній історії, психології, світогляді, мові і т. д., не зможе обійтися без цієї цінної книжки.

Згадану працю (на 424 сторінки) видано накладом Видавничої Комісії при Товаристві „Волинь".

Ціна $4.50

Адреса замовлень:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

УКРАЇНСЬКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ШКІЛЬНИЦТВО У 1964/65 НАВЧАЛЬНОМУ РОЦІ В СХІД. КАНАДІ

О ш и а в а

19 березня 1965 року (в п'ятницю) голова і К. Сакалюк — члени Ради Українських Шкіл в Сх. Канаді (РУШ) відвідали укр. школу при Прав. Громаді Св. Івана. Школа міститься в окремому будинку громади в чотирьох належно умеблюваних кімнатах з індивідуальним сидінням.

Навчання відбувається двічі на тиждень по вівторках і п'ятницях вечорами (6-8 год.) Настоятель Ростислав Панченко є директором школи. Усього учнів 57, а по класах розподілені так: о. Р. Панченко навчає 1-у, — 10 учнів, 3-у, — 3 учн., класи, учителька П. Петровська учить 2-у, — 16 учн., класу, пані добр. Т. Панченкова веде 4-у, — 5 учн., і 5-у — 5 учн., класи і панна К. Стезик провадить англомовну, 16 учн., класу раз на тиждень по п'ятницях.

Шкільні журнали провадяться в повному порядку. Відвідування учнів добре. В англомовній класі учителька в навчанні вживає й хорового співу. Всі діти мають потрібні для навчання книжки й зошити. О. Настоятель навчає релігії по всіх класах. П-ні Добродійка учить у школі співати. Танками керує Н. Воробець. У Недільній Школі безплатно працюють 5 учителюк. Батьківський комітет очолює п. Д. Бабій, секретарем А. Сосна та три члени.

Учні платять за науку місячно $5: за одного учня в родині 2.00, за двох 3.00, а за трьох і більше 4.00. Директорство — безплатне. За навчання учителькам, за місяць навчання, платиться $25.00 За навчання танців плата — $0.50, а за навчання в англомовній класі $12.50.

Дисципліна у всіх класах добра. При школі існує бібліотека.

По закінченні науки відбулось засідання представників РУШ з учительським персоналом і секретарем Батьківського Комітету. Контакт між учительством і батьками дітей буває частіше телефонічний.

Лонг-Бренч

Голова і член РУШ учитель Ф. Хохітва відвідали школу при Громаді церкви Св. Димитрія 20-го березня 1965 р. (субота).

Клясні кімнати створені перетинанням диктою галереї навколо залі під церквою. Більшість кімнат переходні. Одна 1-а класа поміщена в окремому будинку для сторожа і також проxідна. 2-а і 3-а класа вміщені в канцелярії громади. Меблі, крім одної класи, є з індивідуальним сидінням.

Учнів у школі 89, які поділені на 7 класс. а саме:

О. Настоятель, директор школи й учитель Т. Міненко 4-і, 11 учнів, і 7-і, 4 учні і він же провадить навчання релігії всіх класс; учителька, панна Л. Климків (учениця гайскул) учить 1-у класу, 18 учнів; панна В. Шапка (учителька англійської публичної школи) навчає 1-у в-класу, англомовну, 18 учнів; учитель М. Климків навчає 2-у, 10 учнів., і 3-ю, 8 учн., класи; учителька П. Кумпан учить 4-у, 11 учн., і 6-у, 3 учн.; учитель І. Боднарчук учить всі класи співу, а О. Кміть навчає танків.

Навчання провадиться один раз на тиждень, по суботах до полудня (9 до 1.30) 4 й 4 і півгодини.

По всіх класах провадяться журнали. Відвідують школу добре. Усі діти мають книжки й зошити. У школі є бібліотека.

Під час відвідин відбувався підготовки школи до свята Т. Шевченка і які учні дві години учились співати. Учні 4, 5, 6 і 7-і клас готувались до виступу і через це у них не було навчання. Дисципліна в школі зразкова. Позитивною рисою цієї школи треба вважати, що в складі учительського персоналу уже є двох молодих, які виховані англійськими школами. В 1-й англомовній класі наприклад. навчання провадилося такою жвавою конверсацією, що значно більше чується українську а не англійську мову.

Батьківський Комітет очолює п. Василь Брижак За науку діти платять $2.50 місячно. О. Настоятель Т. Міненко одержує за всі функції $50.00 місячно. Решта учителів дістають по $35 за місяць. За навчання співу і танків одержують по $25.00 місячно

Закінчивши науку, представники РУШ відбули довшу нараду з учительським персоналом. Загальною недостатньою і цієї школи є байдужість батьків до школи. Вони рідко відгукуються та не приходять на батьківські збори

Лондон

26 березня 1965 р. (в п'ятницю) голова та учит А. Ліщина з РУШ побували в православній школі при Громаді церкви Пресвятої Трійці.

Ця школа провадить навчання в залі під церквою у двох диктою відгороджених (на жаль, не до стелі) кімнатах-класах та на сцені. Кожна дитина має відокремлене сидіння й столик. При улаштуваннях імпрез все це розбирається й виноситься.

(Кінець буде)

ВІСТІ З ОТТАВИ, ОНТ.

В неділю, 13-го грудня, 1964 року відбулися річні збори громади. Збори були річеві, точні й інформативні. Фінанси громади є в добрім порядку. Кожний член одержав фінансовий звіт і тому було легше слідити за цифрами звіту. (Слідуючі особи були обрані до Управи і Комітетів на слідуючий рік.

Вуйний голова — В. Мушка. голова — А. І. Лазарович, 1-й заст. голови — О. Мех, 2-й заст. голови — М. Костинюк, рек. секр. — А. Новицький, кореспонд. секр. — О. Волох, касієр — І. Твердун, фінанс. секр. — Влас Дарковичч, культ. освітній референт — П. Фіяло, господар — П. Желем, заст. секр. — М. Заболотний, заст. фінанс. секр. — В. Прокопович, заст. касієра — В. Заячковський.

Ревізійна комісія — О. Самець, М. Заболотний і В. Керелюк.

Трости: І. Савченко, В. Мушка і І. І. Токарик.

Комітет членства: О. Мех, В. Керелюк і О. Самець.

Відділ Союзу Українок Канади ім. Л. Українки

Річні збори відділу СУК, ім. Л. Українки відбулися в неділю 24-го січня, ц. р. в залі УГПЦеркви в 3-ій год. по полудні. Предсідницею була п-і К. Мосійчук а секретарювала п-а Люба Подолська.

Вислухавши всі звіти, членство одобрило всі старання управи та висловило подяку уступаючому зарядові.

На біжучий рік обрано слідуючу управу:

Голова — п-ї Ірина Мушка, 1-ша заступ. гол. — п-і Ольга Самець, 2-га заступ. гол. — п-і Ірина Лошна, рекор. секр. — д-р Софія Сенишин, кореспод. секр. — п-і З. Волох, касієрка — п-і К. Мосійчук, представ. до КУК п-і Анаст. Тріщук, представ. до Надзірної Ради СУМК — п-і М. Лазарович, ком. бібліотеки — очолила п-і Олена Даркович, рефер. Недільної Школи — п-і О. Самець, доброд. комітет — д-ка С. Сенишин, п-і А. Керилюк, п-і Софія Мула, і п-і Кат. Мендзак. Церковно-відтарний комітет — п-і Желем і п-і Штепа. Соціяльний ком. - п-і Марія Мех. Ком. приятянь — п-і А. Керилюк. Ком. мистецтва — п-і З. Кисиця і п-і К. Мосійчук.

За минулий рік відділ мав доходу $717.32, а видатків $542 96 (в тім включаючи пожертву $300.00 на Церкву). На руках лишилося $174.36.

Відділ Союзу Української Молоді Канади, СУМК, відбув свої збори в неділю 27-го грудня, 1965 р.

Сумісні брали участь в Пров. З'їзді в Монтреалі, мали свою кандидатку на королеву Інст. св. Володимира в Торонто, беруть живу участь в церковній праці. Нова Управа на слідуючий рік:

Провідниця — Люся Савченко, заст. провід. — Галя Мосійчук, писар — Анатоль Штепа а касієрки — Ірина Кодак. Того ж дня зорганізували свої групи для колядки, яку успішно перепровадили.

Товариство Українців Самостійників

Реорганізаційні збори

членства відбудеться в суботу 16-го січня, 1965 р. До управи увійшли слідуючі особи:

Голова — О. Мех, заступ. голови — о. В. Сенишин, писар — В. Керилюк, касієр — Гр. Крокош, предст. до льокального КУК — В. Тріщук. У Комітеті до підготовки З'їзду в Оттаві, 9-10 і 11-го жовтня є: І. І. Токарик, А. І. Лазарович і В. Тріщук. Також назначено представника до конференції, яка відбудеться 6-го лютого, б. р. в Торонто.

Пожертви на будівельний фонд Української Православної Церкви в Оттаві до 1-го лютого, 1965 р.

Олекса і Марія Чарнецькі, Едмонтон — $25.00, УГПЦ, Лашін, Квебек: О. Ромас — $5.00, О. Мишенко — $5.00, М. Тихонов — $5.00, М. Гайдук — $5.00, М. Луцишин — $5.00, М. Гут — $5.00, Є. Клемба — $1.00.,3 поминального обіду бл. п. Ф. Тела — $70.00. Разом: $101.00.

П. Смігельський, Брендон, Ман. — $10.00. Кадворт, Саск., УГПЦ, 10 членів — $10.00. Едмонтон, Алта., (3 члени) — $4.00.

Вінніпег, Саск., Громада УГПЦ: М. Бабій — $3.00, Ів. Кушнірук — $5.00, П. Добровольський — $2.00, Д. Кравчук — $3.00, Д. Дверничук — $3.00, пять по $1.00 — $5.00. Разом: $21.00.

Збірковий Комітет при Катедрі Преса. Трійці, Вінніпег, Ман.: о. Є. Грицина — $10.00, о. М. Юрківський — $10.00, Ів. Вахняк (стр) — $10.00, Н. Кривоніжка — $10.00, Ф. Тесарський — $5.00, А. Крипякевич — $5.00, п-і Ф. Гуменчук — $5.00, Ф. Стефанюк — $2.00. Разом: $57.00.

Громада Зіс. Св. Духа, Мазепа, Саск. Збірку переслав о. П. Бублик — $40.00. Парафія УГПЦ, Сенді Лейк, Ман. — $100.00. Н. Н. — Вернон, Б. К. — $25.00, М. Костишин, Вернон, Б. К. — $20.00, Влас Даркович, Оттава — $5.00, Ф. Фіяло, Оттава — $11.00, Ів. Твердун, Оттава — $10.00, М. Костинюк, Оттава — $20.00, І. Савченко, Оттава — $50.00, В. Мушка, Оттава — $100.00, А. Волох, Оттава — $100.00, Судля Ів. Соломон, Вінніпег, Ман. — $100.00, п-і С. Гавриш, Віндзор — $10.00, Н. Миколишин, Ралфтон, Онт. $10.00, Пласт, Оттава — $10.00, В. Самець, Гемилтон $15.00, п-і А. Токарик, Гемилтон — $15.00. Ів. Васьлєнко, Давідсон, Квебек — $10.00, Громада УГПЦ, Дуфрост, Ман. — $5.00, о. Мирон Клиш, Вінніпег — $5.00.

Всім жертводавцям ЩИРЕ СПАСИБІ.

Спростування

В списку жертводавців було подано, що Йосип і Анна Семенців з Ошава, Онт., здожили $500.00, а має бути, що Йосип і Софія Семенців. Сердечно перепрошуємо за помилку.

Пожертви посилайте:

ASSUMPTION OF THE BLESSED VIRGIN UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH
1000 Byron Ave.,
Ottawa, Ontario
о. В. С.

ПАНСТВО ВАСИЛЬ І МАРІЯ ФІЦИЧ З ВАКАВ, САСК., СТАЛИ ПОЧЕСНИМИ ЧЛЕНАМИ ГРОМАДИ СВ. ТРОЙЦІ В ТАРНОПОЛЬ, САСК.

В четвер 1-го квітня, відбувся в Народнім Домі, вечірок членства Громади Св. Трійці в Тарнополь, Саск.

Голова Громади п. Йосиф Лисиця покликав до слова секретаря Громади п. В. Савчука, щоб той коротко розповів про історію Громади від самого початку. Пан Савчук, на основі записаних протоколів, розповів, як засновувалася Громада, яку Церкву рішали будувати, Православну, чи греко-католицьку, та про трудноші в будові старої Церкви в 1923 р. Закінчив уже початками будови нової Церкви в 1963 році.

З підсумків історії Громади виявляється, що „наріжним каменем" у зорганізуванні Громади, будови старої і нової Церкви, є піонери, яких з кожним днем стає все менше і менше. Під кінець п. Савчук закликав присутніх наслідувати змагання наших батьків і любити Православну Церкву.

Потім п. Лисйця покликав до слова голову Вакавського Округа п. Д. Гнатюка. Пан Гнатюк, як пятнадцятилітній голова Округи, знає розвиток кожної з громад, а Тарнопільської зокрема, бо довший час очолював заряд цієї громади. Отож знаючи всіх своїх членів, він погодився з п. Савчуком, що наших піонерів стає все менше. Сказав, що між присутніми є п-во Василь і Марія Фіцич, піонери, які брали участь від самих початків в зорганізуванні Громади, будові старої Церкви та що вони є найбільшими жертводавцями і на нову збудовану Церкву в 1963 р. Не дивлячись на те, що в 1950 р вони виїхали до Вакав, п-во Фіцичі бувають часто на Богослуженнях в Тарнопільській Громаді та платять членську вкладку, як у Вакав, так і в Тарнополі. Тому заряд Громади Св. Трійці постановив на пам'ятку від Громади Св. Трійці, обдарувати п-во Фіцичів, за їхню працю і жертвенність, оцим нашим Православним молитовником „Добрий Пастир" в шкіряній оправі з підписом „Від Громади", а також надіяти їх досмертними **почесними членами** Громади Св. Трійці в Тарнополі, Саск. П. Гнатюк закінчив на „Многі Літа" п-ву Фіцичам. Присутні всі встали і проспівали „Многі Літа".

Місцевий парох о. М. Стеценко розповів в короткому історію Української Православної Церкви, зазначивши про її Соборноправність, та вказав на обов'язки мирян і духовенства в нашій Церкві. В дружніх розмовах присутні закінчили цей вечір перекускою, яку приготовлено Жіноче Т-во Громади.

На місці пригадати, що п-во Фіцичі заслуговують на звання Почесних Членів не тільки в Громаді Св. Трійці в Тарнополі, але майже всіх православних національ о-церковних інституцій в Канаді. Від того часу, як вони переселились до Вакав, п. Фіцич є незмінним паламарем Церкви Св. Успіння, головою господарського комітету Оселі „Зелений Гай", кольпортером „Вісника" та шеровцем і кольпортером „Українського Голосу", а також продавцем розпривковних білетів на всякі добродійні цілі. Своєю жертвенністю п-во Фіцичі стоять у рядах передовиків православного громадянства в Канаді. Поза тим, що вони зложили на будову нової Церкви в Тарнополь — $600.00, їхня жертвенність записана в таких інституціях: Колегія Св. Андрея у Вінніпезі — $2,300.00, Інститут Петра Могили, Саскатун — $1,225.00, Інститут Св. Івана, Едмонтон — $1,000.00, Катедра Св. Трійці, Вінніпег — $450.00, Інститут Св. Володимира, Торонто — $100.00, Фундація СУС — $100.00. Крім того, багато дрібніших пожертв на різні церковно-національні цілі, яких не можна порахувати. Українське православне громадянство в Канаді, вдячне п-ву Фіцичам за їхню працю і жертвенність для рідного народу і, не дивлячись, що п. Фіцичеві 80 р. минуло, бажає їм обом прожити не менше як 100 р., щоб дечекались записати їхне ім'я **почесно** в столиці України — Києві. „МНОГАЯ ЛІТА!"

Присутній.

XV-ТІ ЛІТНІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА
Колегії Св. Андрея в Вінніпезі

відбудуться

в НОВИХ БУДИНКАХ КОЛЕГІЇ НА КЕМПУСІ МАНІТОБСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

від понеділка 5 ЛИПНЯ до неділі 8 СЕРПНЯ 1965 р.

На Курси приймається **хлопців і дівчат від 14-го року життя.** Приймається й нижче цього віку, але ці мусять мати закінчену 8-му клясу (грейд) публичної школи. В студентській резиденції Колегії є місце для 44-ох дівчат і 60 хлопців.

До ПРОГРАМИ НАВЧАННЯ входять такі предмети:

- Українська мова
  1. Вступний курс — для тих, що мало або й зовсім не знають української мови.
  2. Елементарний курс — для тих, що говорить і розуміють легку українську мову, але не читають і не пишуть по-українському.
  3. Середний курс — підготовчий курс до кредитованої української мови в середній школі
  4. **Кредитовані курси** української мови для клас 9, 10 і 11 середньої школи.
- Українська література:
  1. Вступний курс
  2. Вищий курс
- Історія України:
  1. Вступний курс
  2. Вищий курс
- Історія Української Церкви
- Історія українців Канади
- Релігія
- Громадське виховання й красномовство
- Диригентура й хоральний спів
- Гуртовий — народний і церковний спів
- Вишивання й писання писанок
- Народні танки
- Орхестральна музика (лише для курсантів, що вже грають на якімсь інструменті)
- Салівництво

Курсанти будуть поділені на кляси (гуртки) відповідно до віку, шкільної освіти й знання української мови.

ОПЛАТИ:

1. За кімнату в студентській резиденції, харчі й науку — за цілий курс $120.00
2. За саму тільки науку (для курсантів, які не будуть мешкати в Колегії) ..... $ 25.00

За додатковими інформаціями й аплікаційними формулярами писати на таку адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

У ПРИНС АЛБЕРТ, САСК. ВШАНУВАЛИ ГРОМАДЯН І ПЕРЕВЕЛИ ЗБІРКУ

П-во Федько й Марина Кіндрачуки

В суботу, 7-го листопада 1964 року, вшановано тут п-во Федька й Марину Кіндрачуків з нагоди 50-річчя їхнього подружного життя. На запрошення їхніх дітей зібралося того дня, поважне число людей, щоб привітати п-во Кіндрачуків і скласти їм побажання. Прийняття відбулося в готелі Марлборо стараннями дітей, онуків і близьких приятелів п-ва Кіндрачуків. Коли вони прибули до залі, дружба і дружка прищипляли їм букети, а зібрані гості привітали оплесками. Завели їх за головний стіл, що був прикрашений цвітами і весільним тортом.

На прийняття були запрошені о. Ю. Турж анський з пані добродійкою. Дружбою був Никола Котелко з Ворден, Ман., а дружкою була рідна сестра пані Кіндрачук. Найстарший син привітав батьків від себе і від своїх трьох сестер, склав їм найширші побажання і попросив о. настоятеля провести молитву. По молитві господарем вечора був п. Д. Михайлюк, який привітав п-во Кіндрачуків і підніс тост за їх здоров'я, а гості відспівали їм многоліття. Потім була вечеря, а далі промови.

Першій говорив дружба Н. Котелко., Він сказав, що має честь бути дружбою і послужити Федькові й Марині під час вінчання в Церкві й під час весілля 8-го листопада 1914 року. Пригадав деякі важніші події з життя Кіндрачуків від 1914 до 1964 року і сказав, що вони не змарнували свого життя. Промову закінчив побажанням, щоб Господь Бог дав їм здоров'я, спокійно і много літ прожити. Передав їм дарунок від найближчої родини у Ворден, Ман., — Біблію в українській мові, переклад Митрополита Іларіона.

Другий промовляв парох о. Турж анський. Він підкреслив, що п-во Кіндрачуки є примірними християнами і працьовитими членами місцевої парафії в Принс Альберт. Своїх дітей вони виховали в хрис. ївській дусі і в православній вірі. Побажав їм усього найкращого.

Потім говорила найстарша дочка, пані Марусик. Подякувала батькам за гарне виховання і побажала їм усього найкращого. Всі четверо дітей підійшли до батьків і вручили їм дарунки від себе і від гостей.

Голова Жіночого Товариства, пані Больон, склала привіт і передала дарунок від Жіночого Товариства ім. княгині Ольги в Принс Альберт, що є при Церкві. Маленька правнучка передала прабабусі дарунок. Пані Марина Кіндрачук є членкинею Жіночого Товариства і старшою господинею.

Господар поп р о с и в до слова п. Кіндрачука, який висловив сердечну подяку від себе і від своєї дружини. Також подякував усім гостям і о. Турж анському, дітям і приятелям за подарунки, а всім присутнім, що так численно прибули на це прийняття. П-во Кіндрачуки покрали свій ювілейний торт, а гості підходили до них складали їм побажання й отримували кусок торту.

Федько Кіндрачук народився 1893 року в Городенці, Західна Україна. До Канади приїхав з батьками 1911 року, маючи 18 років. Поселився на фармі 18 миль на північ від найближчого міста Борден, Саск. Треба ще згадати, що Федько вирос ав коло вітчима, бо його батько помер перед його народженням.

1913 року Кіндрачуки купили фарму для Федька, який почав думати про самостійне життя, яке й почалося 1914 року.

Марина Кіндрачук, з дому Савчук, маючи чотири роки, приїхала до Канади зі своїми батьками 1902 року з містечка Тартаків, повіт Сокаль, Західна Україна. Її батьки поселилися на фармі в околиці Угринова, Саск., де була лише пошта, яку назвали Угринів. Ця околиця була віс ім миль на східний північ від Кіндрачука.

Дня 8-го листопада 1914 року Федько й Марта одружилися і літом 1915 року переселися на свою фарму, де жили до 1932 року. Тут вони виховали одного сина і три дочки. Коли діти скінчили публичну школу, треба було післати їх до виших шкіл. Отже Кіндрачуки вирентували свою фарму коло Бордену 1932 року і купили другу фарму коло Принс Альберт, звідки посилали своїх дітей до виших шкіл.

Найстарша дочка Ганя Марусик живе тепер у Принс Альберт. Друга дочка Марія живе у Вінніпезі, де має добру роботу на телевізійній станції. Третя дочка Ольга Шенук живе в Медисин Гет, Альберта, а наймолодший син Михайло, в Принс Альберт. Останні роки п-во Кіндрачуки також живуть. у Принс Альберт. Вони мають шестеро внуків та одну правнучку.

Під час забави п. Ф. Марусяк, старший зять п-ва Кіндрачуків, запропонував перевести збірку на українську пресу і на Колегію св. Андрея. Його підтримав господар вечора п. Д. Михайлюк. Переведена збірка принесла $29.25. З цієї суми призначило 20 дол. на Колегію св. Андрея у Вінніпезі і **$9.25 на „Вісник".**

П-во Кіндрачуки від себе дали $21 — 10 дол. на Катедру Преса. Трійці у Вінніпезі, 6 дол. на пресовий фонд „Українського Голосу", якого п-во Кіндрачуки є довгі роки передплатниками, і 5 дол. на вироблення кліші.

Жертвували: Ф. Марусяк 5 дол.; по 1 долярові: Е. Макєюта, П. Кіндрачук, О. Олексин, В. Михайлюк, Е. Дутчак, Ю. Підгайчук, І. Бокланцук, В. Сайчук, Б. Шиловнч, М. Котелко, В. Сапотик, Р. Соперберг, М. Кіндрачук, М. Кухар, Д. Михайлюк, Д. Равлик, о. Пр. Турж анський, пані Каська Бойко, Т. Паскарук, Б. Палідвор, К. Підсканький, І. Бокланцук, К. Дей, Н. Котелко, — П. Байда 25 центів.

Пира подяка жертводавцям, а п-ву Кіндрачукам щастя, здоров'я і многих літ прожити.

Никола Котелко.

Гр. Семочко

ПОЧАТКИ ПЕРШОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ШІКАГО І В АМЕРИЦІ

(Продовження)

Ще за рік до Світової Витави в Шікаго ми — давній друг А. Кохановський, тодішній голова Товариства Укр. Проф. і Бізнесменів, і я — організуємо першу радіо-передачу в Шікаго; а тоді провадити радіо-програму не було легкою справою. Радіо-програма — це, перш за все, концерт; і якщо маєте гарних співаків, чи граєте гарні пісні, тоді й маєте слухачів; а якщо ні, якщо будете годувати своїх слухачів тільки самими оголошеннями, — так ви пропали!

А в тих часах за одне оголошення платили найбільше це 3 дол. Скільки ж то треба було тих оголошень, щоб заплатити, перш за все, за радіо-годину, а вже лиш потим огладатися на те, чи вам що з того зісталося!

І так я провів аж до 1945 року, як управитель радіо-передачі в Шікаго. Створити й провадити радіо-передачу з нашими силами тоді — це не була легка справа. По-перше, такі передачі не повинні спиратися тільки на сухих оголошеннях і на говоренні. До того ж усього ще, щоб мати слухачів і мати бажаний вислід з оголошень, муситься надавати музику, і то добру, бо інакше люди не хочуть слухати такої програми. Спитайте себе: Чи будете дивитися на телевізію, чи слухати радіо, де є тільки самі оголошення? Позатим, беручи на увагу те, як-то не раз тепер наші анонсери оголошують, — то можаль Боже. Маю на думці теперішніх радіових управителів. Треба мати на увазі, що радіо слухають люди всякого калібру: звичайні й учені, старі, молоді й діти, свої й чужі; отже треба пам'ятати, що коли по радіо не говориться так, як повинно говоритися, — то що ж подумають про нас слухачі іншних національностей? Скажуть, що в українців немає навіть зрілих людей, щоб уміли говорити по радіо! Чи ж не правда? Або — часом почнуть грати якусь гарну пластівку, і негайно перервуть, і знову мова, і то ще й яка та „мова". Мабуть, тому, що вічно голодні на того доляра.

А чому не дати гарної музики? Чому не поставити співаків? Коли я вів програму, то у мене співали співаки, яким я платив. І ще сьогодні є люди, які потвердять те, що тут пишеться. Скільки ж то разів у моїй програмі виступала славна скрипачка Анна Мотлюк! Скільки ж то разів співав у моїй програмі пан Максим Костелюк! А впродовж трьох повних років — пан Дмитро Атаманець, який був дяком на Оаклей і Райс у церкві св. Николая. А скільки то разів виступав у цій же програмі п. І. Гудь! А також і Михась Мірошниченко! А іноді й бувало — коли прибував до Шікаго — і бувший член хору А. Кошиця, Константин Орлик. Його чудовий тихенький тенор бувало як потягне „Я бачив як вітер березку зломав"!.. І кожному артистові, що співав у моїй програмі, я платив, бо ж люди хотять жити! А скільки то разів виступали в моїй програмі пані Соловій, панна Тимкевич і багато-багато других! Радіо-авдиція — це ж концерт! А поскільки концерт має добрих артистів,

тоді маєте успіх. І цю справу тільки так, а не інакше, треба розуміти.

У 1945 році, з огляду на лихе здоров'я, я тому, що я збирався виїхати до Мішіган, покидаю родину назавжди. Кожна людина, яка розуміє працю, буде працювати так довго, доки стає сил; але коли вже людина чується цілком перемученою, тоді настає час на спочинок, бо дальша праця неможлива. Коли я вів радіо-програму, в той час я мусів стриматися від активної праці при громаді, бо мені бракувало часу. А при церковній громаді вже так є, що треба кожної хвилини чувати і наглядати за всіми справами. Однак Боже Провидіння завжди має нагляд над усіми нами. Не пригадую собі якраз, котрого саме року, — приїжджає до Шікаго пан Михайло Слижук. Чи можу ж я більше сказати про пана Слижука, як скаже про нього його власна праця? Та не тільки я, але сьогодні є ще багато в живих, які потвердять мої слова, що нема і мабуть не буде другого такого щирого працівника при громаді, яким був пан Мих. Слижук. Десятки літ він більше був у парохіяльній залі чи в церкві, як вдома. Не тільки своєї праці, але ще й свого гроша не раз мусів докладати, бо було треба. Не раз не було досить гроша, щоб заплатити „пейди" парохові, і про це все ніхто другий, тільки п. Слижук мусів сам журитися. Мало того, що працював і грошей докладав, а ще й треба було думати і плянувати справи про зріст громади, а не про її упадок. От пригадую собі, одного разу приходить п. Слижук і підає думку, щоб поставити оперу „Запорожця", бо вже довший час, як шікагівська публіка бачила щось гарного в Шікаго. І знову закипіла муравлинна праця. Пише п. Слижук до Ню Йорку до проф. А. Рудницького і пані Марії Сокіл, чи можуть приїхати до Шікаго і поставити „Запорожця"? Подружжя Рудницькі дало вдоволяючу відповідь, і знову почалися приготування до опери „Запорожець за Дунаєм". Вистава вийшла знаменито і морально, і матеріально, бо заліка зала „СОКОЛА" на Савт-Сайд була виповнена по береги, а артисти справилися знаменито. Тут знову найбільша заслуга п. Михайла Слижука. Не можна забути тієї хвилини й не пригадати нирого працівника в особі п. Олександра Юрченка, який кількома наворотами був диригентом на Ірі, а найдовший час був управителем славного „ОКТЕТУ" М.У.Н., де співали слідуючі: брати Древницькі, Галущаки, Р. Тобак, Сергій, М. Сеньчук і інші.

Також треба сказати правду, "що найбільший український націоналістичний рух у Шікаго, започаткований нашою молодою, почався з „Ірозської Громади". Першими вступили до організації Молодих Націоналістів Іван Савчин, Мих. Сеньчук, брати Древницькі, Галущаки, Тобак, а пізніше приїхав з Клівленду Іван Когут, що мешкав разом з І. Савчином, Волод. Шемердяк і багато інших. Вони дали почин і до танків В. Авраменка, і до зростання Молодих Націоналістів, а за ними негайно пішов і Савт-Сайд, як: брати Гижовські, Йосиф Гуменик, Петро Пусило, Волод. і його сестра панна Гірняк, Саганові дівчата, панна Демко, Чуйкові і дівчата Брудного, і це створило прекрасний хор Молодих Українських Націоналістів у Шікаго. Пізніше вступають у ряди панна М. Зелінка, П. Попадюк, Евг. Керилюк, сестри Куць, Ризові і багато інших дівчат, яких я призабув, і це створило спільну силу Молодих Націоналістів.

З ходом часу появилася пропозиція поробити старання, і взяти за диригента до Православної Парохії на Ірі славного Ю. Бенецького, який був диригентом мішаного хору в Шікаго. Цей мішаний хор здобув (не пригадую) два чи три рази першу нагороду на Солдженс Філд Мюзік Фестівал, який кожного року влаштовує „Шікаго Трібюн".

То правда, що „Хор Бенецького" був невтральний щодо релігійних чи партійних поглядів, але там найбільше було співаків православного віросповідування. Кінець-кінців, Бенецький очолює правління хору, а покійна Марія Машір стає в проводі представлень. За їх часів українці м Шікаго бачили на сцені чи не найкращі і найтрудніші українські п'єси. Заля й церква перед тим були пошкоджені пожаром. По відбудуванні й ремонту церкви й залі було перероблено нову сцену; пан Катамай намалював гарні куртини й куліси, і, маючи першорядного диригента, вже можемо й добрий хор. Маючи славну артистку і режисерку пані Машір, вже граємо й гарні штуки, бо пані Машір каже так: „Підберіть людей і виберім штуку, а я решту зроблю" І знову - з мужчин: Ревак, М. Струковський, Катамай, М. Горобєц, Когут, Г. Войціховський, Г. Гарасимюк, Костелюк, Шмигельський і й, Боруцький і багато других, а дівчата й жінки: пані Лащук, пані Штогрин, пані Цимбаліста, пані Тимкевич, пані Тарнова, панна Батюк, панна Дибка, панна Боднарчук, п-на Шостак, панна Древницька, панна Павлюк та багато інших, яких вже й позабувалося. Багато з тих, кого ми в той час називали дівчатами, ось, наприклад, бувша панна Ірина Медзяк, а сьогодні вона вже бабка, — тепер уже мають своїх дітей і внуків. Ще кілька літ перед тим, приїхав до Шікаго др. Володимир Клодницький. Свого часу вже був зорганізував на Ірі школу вищих курсів українознавства, де в той час, як пригадую собі, вписалося приблизно 30 учнів. Він також відкрив українську книгарню на Шікаго аве. На жаль, та книгарня довго не вдержалася, бо треба признатися, що ми в більшій-мірі залінені читати. Д-р В. Клодницький, теперішний священик нашої Діецезії, дав ряд викладів на різні теми і тим причинився до кращого освідомлення на полі Української Православної Церкви в Америці.

Коли померла покійна Марія Машір, і Юрій Бенецький лишив працю як диригент при нашій громаді, тоді наперміну то Юрченко, то Н. Панасюк провадили хор. Пізніше пан Мих. Слижук, покійний Л. Риза і пан К. Січеський почали радитись, що мабуть прийдеться шукати іншого місця для нашої громади. На це склалося дві причини: перша — та, що молодь чим раз більше підростала, і більше членів прибувало, — так, що це приміщення почало ставати тісним до праці; а друга, може й більша причина, була та, що довкруги цієї околиці почали поселюватися інші народи, і ми були примушені забиратися звідси.

(Далі буде)

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. М. СТРОЧУК

У день 13-го березня 1965 р. несподівано й після короткої недуги помер в Торонті, в шпиталі Св. Михайла, бл п **Михайло Строчук**. Перед смертю Покійний прийняв Св. Тайну Маслосвяття.

Панахиду за спокій душі Покійного Михайла Строчука, відслужив о. прот. Юрій Ференсів, один з настоятелів Катедри Св. Володимира в Торонті, з допомогою дяка-диригента П. Семченка, 14-го березня ц. р.

Похорон зі Службою Божою відслужив о. Степан Гуцуляк, парох Церкви Св. Анни в Скарборо, в Катедрі Св. Володимира. Під час Святої Літургії та Похорону співав хор під диригентурою п. П. Семченка. Похорон відбувся в понеділок 16-го березня 1965. Покійного похоронено на цвинтарі Проспект в Торонті.

Покійний **Михайло Строчук** народився 1895 р. на Поліссі в Україні.

Під час другої світової війни покинув свої рідні землі і переїхав з родиною в Німеччину

Проживав разом з родиною страхіття війни та часи скитання в Німеччині.

1949 р. переселюється з родиною у Канаду. У Канаді оселюється на фармі в місточку Вудбридж, коло Торонта, де живе аж до кінця свого життя.

Покійний покинув дружину Софію, 2-ох синів: Дмитра та Степана з Торонта, одного рідного брата Микиту з Америки, котрий приїхав на Похорон свого Покійного брата, двоюрідного брата Пилипа та інших родичів та знайомих.

Після Похорону відбувся заупокійний обід в залі Катедри Св. Володимира, де на заклик о. Степана присутні зібрали - $58.00 (п'ятдесять вісім дол.). Зібрані гроші розділено так: $30.00 на сплату новонабутого будинку Катедри, $18.00 на часопис-орган УГПЦ „Вісник" і $10.00 на „Український Голос".

Нехай пам'ять за Покійним буде вічною, а всім жертводавцям щире спасибі.

о. С. Г.

БЛ. ПАМ. ЕВДОКІЯ БЕЛІДА

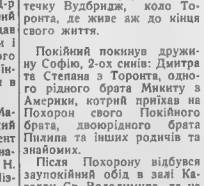

Дня 2 грудня 1964 померла в Едмонтоні на 91 році життя Евдокія Белідa.

Бл. пам. Евдокія народилася в селі Сухенече, повіт Гродно, Білорусія. Вона зо своїм мужем і дітьми прибула в Канаду 1912 року, і осілася на фармі коло Ерімонту, Альберта. Муж Покійної Евдокії помер у 1937 році, а вона з дітьми жила в Ерімоні до 1944 року, а потім 4 роки в Атабасці, а від 1948 року постійно жила зо своєю донькою Катериною Валах в Едмонтоні.

Живучи на фармі, вона належала до місцевої Української Православної Церкви в Ерімонті, до якої вона любила учащати й сповняти в ній релігійні обов'язки. Вона виховала своїх дітей в християнському дусі. Разом з іншими жінками, багато працювала для розвитку й добра Громади. Відчуваючи, що її земне життя кінчиться, прийняла Святе Причастя, щоб в тісній злуці з Богом перейти у вічність.

Бл. пам. Покійна Евдокія полишила в смутку вже згадану доньку, 4 синів: Дениса в Атабасці, Григорія в Ерімонті, Стефана в Едмонтоні й Івана в Вітлей, Онтаріо. Рівнож полишила 15 внуків і 18 правнуків. Похоронено Евдокію на цвинтарі при Церкві в Ерімонті, де вже спочивали тілни останки її мужа.

Похоронні відправи почалися Парастасом у п'ятницю вечером 4 грудня. Другого дня місцевий парох о. прот. Д. Стратійчук і о. прот. Г. Василів з Едмонтону служили похоронні відправи й Заупокійну Службу Божу. Отці гарно промовляли й прощали Покійну, наводячи її гарне християнське, чесно т и н е, трудящице життя, заслуги для її дітей, для місцевої Громади, для нашої Церкви й для Канади.

Після Останнього Цілування учасники Похорону зложили пожертви на Нев'янучий Вінок із зібраної суми призначено на Пресовий Фонд „Вісника" 10 дол. й 5 дол. на кліщу.

Після Похорону відбувся обід в місцевому Народному Домі, приготований місцевим Жіночим Товариством.

Усім жертводавцям і всім, що помагали в Похороні щира подяка, Покійній Евдокії – Вічная Пам'ять!

Учасник Похорону

ПРОВОДИ

на цвинтарях „Глен Іден" і „Всіх Святих" будуть у неділю 16-го травня в годині 2.30 по обіді.

На початку буде Соборний Парастас на цвинтарі „Глен Іден" під хрестом, який очолить Блаж. Митрополит Іларіон

Після Парастасу будуть відвідини гробів на обидвох цвинтарях.

До участи в Парастасі і молитвах на гробах запрошуємо всіх православних громадян.

ОО. Настоятелі.
Заряд Катедральної Громади Пр. Трійці.

На Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

(Продовження)

Пожертви з різних місцевостей.

По $707.40: Української Греко-Православна Громада Св. Івана. Північне Торонто.

По $400.00: Кредитова Спілка СОЮЗ при Катедрі Св. Володимира в Торонто. Онт (на конто уможливлення Бібліотеки)

По $200.00: Філядельфійський Деканат Української Православної Церкви в США. (прислав Вирел, о Прот Віталій П Ковваленко, Ковтсвіл, Па.)

По $127.85: Збірка на похороні бл. п. Евдокії Буряник, Айтузна, Саск

По $100.00: Панна Доротея Гавриш Редфіл Саск, М Г Торський з дружиною Вінніпег, Ман

По $70.00: Збірка на похороні бл п Пенька Андрушка Вотерфолл Онт (прислав о Прот П Спіцький).

По $37.00: Збірка на похороні бл. п. Антона Андрушко, Вайта, Ман (прислав о І Кулик)

По $25.00: Пані Анастазія Заболотна Редфіл, Саск (в пам'ять свого покійного мужа Олекси Заболотного в третю річницю його смерти), пані Анастазія Стечишин, Вінніпег

По $20.00: Вирел. о. Прот. Никотай і Добродійка Антонія, Міннеаполіс, Мінн ЗДА Отець Крисюк, Вінніпег, Ман (зложили зам и $100.00)

По $10.00: З похорону бл п Анжелини Кулченко, Лусдін-Торонті прислав о А Хрусталка

По $17.00: Кредитова Спілка в Лонгбрен Онт

По $10.00: Збірка по похороні бл п Григорія Кочтубі Гудзи Саск (прислав о І Сьомченко)

Збірка на похороні бл п Петра Конштанінка Гронтал Саск (прислав о М Кропок)

По $5.00: Пані Марія Мисютюк, Сорріс Б К в пам'ять покійного сина Сидора Василь Сорріс, Т Гантс Алта, Никола Ковтунський Вінніпег

По $2.00: П Ніцкі Вегревіл, Алта П П Верник Б К, Іван Проконь з дружиною Бозевіл Ман: Михайло Гарасимчук з дружиною Бозевіл, Ман

По $1.00: Данило Коваль Бозевіл, Ман.

Збірка Комітету при Церкві Св. Володимира, Вегревіл, Алта.

По $100.00: (на конто кам) Іван Мишкурський Василь Смик

З похорону бл. п. Ніколи Саламандюка, Вегревіл, Алта.

По $50.00: Вольтер Саламандюк Едмонтон пом Н Саламандюк і Реймонд Саламандюк

По $10.00: Анна і Наталка Саламандюк, Стефан Ахтнійчук

По $5.00: Петро Зварич, Василь Костан Едмонтон; в-во В К Баранюк Бомпвант; Е Забрицький, С В. Павлюк, Перл Саламандюк, Дж. П Шевчук

По $2.00: Стен Павлій, К. Фергусон, Іван Богайчук, пані М. Винничук, Маршал Хаврук, Р Тошко, Іван Шапка, Никола Касіан, Рома Кучій

По $1.00: Віра Федорук, Перл Кузик.

Дрібні: $144.75.

Повна збірка на похороні бл. п. Ніколи Саламандика винесла $319.75, в з цієї суми для Колегії Св. Андрея призначено $239.45.

По $83.40: З похорону бл. п. Т Воробця, з чого $43.40 було зібрано в Вегревіл, а $40.00 в церкві, на Сін-Коломбан".

Збірка переведена з нагоди доклади Проф. Д-ра П. Кондри в Брендоні, Ман., 27-го квітня 1965 р.

По $100.00: Павло Шмігельський (дотепер уже жертвував $700.00), отже разом $800.00

По $25.00: Олександер Мажух

По $10.00: Іван Касюрик, пані Кей Будинська, пані Дора Будинська

По $5.00: Іван Бойчук В Булат Стефан Комарниця, Мих Прокопчук, Іван Кізь, І Клочко з дружиною, Іван Кізь з дружиною, Антон Кізь, Іван Гаркот, Павло Шмігельський, Василь Бобик, о С Столярчук

По $2.00: М. Котик з дружиною, Кас Цитульський, Джов Сітко, А. Коляда з дружиною, Ю Дорощук з дружиною, В. Ганудя з дружиною, Грегорі Дорбічук, Іван і Марія Костецькі Альберт Бобик, Анеля Проконучук, пані Ф. Повшик

По $1.00: Тео Бабський, Ник Бороцік Олекса Костів Пилип Повшик, пані К Войчук, пані Наста Черчук, пані Деонс, пані Анна Дутко Мих Максимюк; пані Бутицька

По 50¢: пані Мазур Мих. Овчар, М Н Разом $243.50

„ЛИСАНКА" на Колегію Св. Андрея.

По $200.00: Йосиф і Софія Семеніш, Ошава, Онт

По $100.00: Нестор Грабовський, Торонто.

По $60.00: Пані Сінькура Гакман, Робінз Ман

По $50.00: Орися Турченюк Монтреал Микола Ткачик Вінніпег, Параска Саламандик Едмонтон Алта (в пам'ять покійного мужа Василя); Іван Гривків, Йорктон, Саск. Іван Ю. Карасевич, Вінніпег

По $25.00: Петро й Елісавета Шелепюк Вест Фт Вільям Онт; Стефан і Марта Сітко, Вадина Саск Рой Д Бойко, Едмонтон, Алта. Йосиф Яворський, Сетьрь Мен, Никола Одайник, Реджайна Саск; Олекса і Марія Яремій, Видсонвіл, Онт; Василь Буджак, Нью Вестмінстер, Б К; Василь Гриценюк Мелфорт Онт; Орест Мисак Кінорь, Саск В Б Стасюк, Фт Вільям Онт, В А Ковтюк Вінніпег Ман Петро Сірий, Фтнн Флон, Ман; Григорій Яремій, Мелфорт Саск; Вольтер Саламандик Едмонтон пом Н Саламандик і Реймонд Саламандик

По $21.25: Федір і Марія Музики Вегревіл, Алта

По $20.00: Стефан Баран, Лідер Саск, панна Орися Романюк, Кенора, Онт, Никола і Мелапія Гуцуляки, Йорктон, Ман; Петро Лупішка, Йорктон Саск, Теодор Мужиловський, Вінніпег, Василь Стадник, Келовна, Б. К; пані К. Ксьонзанко, Ст. Альберт, Алта

По $16.00: Збірка о. Т. Гаухановка в церкві в Гарленд, Ман.

По $15.00: Вареоб. Архмеп. Аярей, Едмонтон, Алта; Укр. Грекоправ. Громада Успіння Пресв. Богородиці, Оттава, Онт

По $13.00: Михайло і Марта Ковальчуки, Форк Ривер, Ман.

По $11.00: Дрібна збірка о. Т. Гаухановка в церкві на Зеленій, Ман

По $10.00: Василь Буряник, Вінніпег; А. Галдун, Вінніпег; Іван Стрілецький, Монтреал; Іван П. Кіба, Мелфорт, Саск; Теодор Довголіс, Брентфорд, Онт; А. Матвійчук, Девер, Ман; Василь Довгань, Торонто; Іван Касюрак, Брендон, Ман; пані Л. Кузичковська, Вайта, Ман; Йосиф Онисків, Келгарі, Алта; о. диякон В Кокоруз, Канора, Саск; Петро Бугера, Робзін, Ман; Василь Зелінський, Вінніпег; С. Мригляд, Калмар, Алта; Стефан Путник, Келгарі, Алта; Стефан Калин, Торонто; Лука і Анна Полозовик Ватсон, Саск, Василь і Галина Чайників Міннеаполіс, Мінн., ЗДА; Михайло Прончук, Келгарі, Алта; пані Параска Малишка, Едмонтон, Алта; Стефан Мануляк, Вінніпег; Юрій П. Шевчук, Вегревіл, Алта; Ілія і Параня Семотюк, Вегревіл, Алта; Ілія і Параня Семотюк, Вегренія Алта; Часиль Петрашук, Навгарс Фалз., Онт; Іван Залеський, Дервент, Алта; Олекса і Катерина Боднарчуки, Ратвел, Ман; Стефан Семайко, Виндзор, Алта; Волтер Павлюк, Вінніпег; Петро Мигайчук, Содбрі, Онт; Василь Семенюк, Йорктон, Саск; Іван Іващенко, Торонто; Васьль і Марія Запорожани, Чилівек, Б. К; Микола і Калина Соколюки, Торонто

По $5.00: о. Мирон і Добродійка Лелія Канці, Вінніпег; М. А. Кульба, Монтреал; Григорій Сторожук, Оквборн, Ман; Ник. Гавінчук, Смокі Лейк, Алта; А. Муренко, Вінніпег; Іван Трач, Вінніпег; Корнилко Редкевич, Монтреал; П. Пилипюк, Вінніпег, Іван Павчук, Гемінгфорд, Кве; пані Марія Боженська, Вінніпег; пані Варвара Бойко, Фт. Вільям; В. І. Мокрицький, Фт. Френсис, Онт; пані Марія Самашук, Торонто; пані Марія Лазарук, Едмонтон; Іван Поручко, Гемптон, Онт; Танаско і Марія Лазарук, Едмонтон; Іван Поручко, Гемптон, Онт; Вировсь. Архиепископ Михаїл; д-р Л. Фармід, Едмонтон; Антін Демчук, Сенді Лейк, Ман; Захарій Демчук, Сенді Лейк, Ман; С. Наливайко, Стоні Крік, Онт; С. Семотюк, Мондер, Алта; Данило Калавський, Гай Прері, Алта; І. Менцюр з дружиною, Робзін, Ман; А. Ф. Шумовський, Торонто; о. Святослав Магалес, Міссі, Флорида, ЗДА; пані Мелапія Буряник, Порт Кредит, Онт; Іван Бочук, Торонто; Т. Колісник, Торонто; Василь Карпяк, Гарленд, Ман; Е. Бойк, Гарленд, Ман; Йосиф і Марія Сльоньовські, Гарленд, Ман; Павло і Марія Дудяр, Зелена, Ман; о. Г. О. Куляк, Шікаго, Ілл; пані В. Пінчук, Порт. Кредит, Онт; І. Костюк, Торонто

По $4.00: Андрій Грищинин, Ст. Мішел, Кве.

По $3.00: Олексій Саверин, Едмонтон; Василь Яремій, Вулсонвіл, Онт; Іван і Емілія Кампфоїт, Гарленд, Ман.

По $2.00: А. Салка, Транскона, Ман; пані Анна Крамар, Едмонтон; Василь Гордей, Спеддем, Ад-

та; Стефан Катеринич, Саскатун; Іван В. Дорошенко, Рама, Саск, Василь Приймачук, Де Па, Ман; Іван і Ольга Присяжнюки, Зелена, Ман.

По $1.00: Пані Н. Войціховська, Лек за Біш, Алта; А. Пірний, Ванкувер.

(Дальший виказ „Писанки" в наступному числі).

Всім жертводавцям щира подяка. (Далі буде).

STT ANDREWS COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba, Winnipeg 19, Man.

УВАГА! УВАГА!

ЕДМОНТОН І ОКОЛИЦІ!
Українська Греко-Православна Катедральна Громада Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні

оцим запрошує щиро все українське Православне Громадянство міста Едмонтону як також ближчих та дальших Церковних Громад Західньої Єпархії УГПЦ на

РАДІСНЕ СВЯТО-
Освячення Наріжного Каменя Катедральної Недільної й Української Школи та Академії

яке довершить Високопреосвященніший Владика АНДРЕЙ, Архиепископ Едмонтону й Західньої Єпархії УГПЦ

в неділю, 6-го червня 1965 Р. Б.

ПРОГРАМА СВЯТА:
Год. 9.45 рано: Зустріч Владики.
Год. 10.00 рано: Свята Божественна Літургія Архиерейським Чином в Катедрі Св. Івана Хрестителя.
Год. 12.00 в полудне: Освячення Наріжного Каменя.
Год. 1.00 по пол.: Спільний Свячений Обід, а під час обіду відповідна до Свята Програма.

ПРИБУДЬТЕ ГРОМАДНО!

За Заряд Катедральної Громади:
о. Прот. Олекс. Хомин, Настоятель
о. Дмитро Лучак, Настоятель.
Онуфат Лудвичук, Голова.
Василь Косташ, Секретар.
Василь Савчук, Секретар.

Порядки Богослужень:
ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ТРАВЕНЬ
16. Неділя — Кенора, Селкірк, Ледьюк.
23. Неділя — Транскона, Собор Церкви в Вінніпезі.
30. Неділя — Кенора, Гонор, Поплярфілд, Дуфорест (у Дуфоресті служить Прот. П. Стефюк).

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телфон: (вдень) JU 6-3093
(увечорі) JU 9-3610

о. П. БУБЛИКА
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-3447

о. В. БОЙЧУКА
ТРАВЕНЬ
16. Неділя - Горлиці, Проводи
23. Неділя - Собор Церкви в Вінніпегу
30. Неділя — Райн, Проводи
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2906

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
16. Неділя — Св. Михаїла
16. Неділя — Св. Андрея
23. Неділя - - Собор у Вінніпезі
30. Неділя — Св. Михаїла
30. Неділя — Св. Андрея
(2 год. Проводи на цвинтарі „Вічнамять")
Адреса: 13206—117 стріт
Tel. 455-7877. Edmonton, Alberta.

о. І. Г. ГИКАВОГО
Address: Willingdon, Alberta.
P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ТРАВЕНЬ
16. Неділя — Пайн Ривер
23. Неділя — На Соборі
30. Неділя — Драй Ривер
УВАГА: Відправи на Гробах після Богослужень, як-що погода буде сприятлива.
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕДЛЯ
ТРАВЕНЬ
16. Неділя — Сінкей
23. Неділя — Арран
Вечірня 7 год. веч. — Сван Ріверн
30. Неділя - Гаєс
ЧЕРВЕНЬ
3. Четвер. Вознесення Госп. - - Кобзар. Храм
6. Неділя — Сван Ривер. Храм
13. Неділя. Зелені Свята — Арран. Храм
14. Понеділок. Пресв. Трійці — Вайтфіш. Храм
20. Неділя — Сінкей
Вечірня 7 год. веч. — Денбриг
27. Неділя — Норквей
Address: Box 111, Nipa, Sask Tel. 190-2.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
P. O. Box 386. Watson, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ТРАВЕНЬ
16. Неділя. Спільне Свячене — Келовна
по обіді Панахида на гробах
23. Неділя — Вернон
30. Неділя — Вернон
Address: 2602-42 Ave. Vernon, B. C. Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ТРАВЕНЬ
16. Неділя. Свячене — Проводи — Роблин
16. Неділя. о год. 5-ій по пол. Проводи та Спільне Свячене — Мерідель
23. Неділя на Соборі
30. Неділя. Спільне Свячене та Проводи — Ленард
30. Неділя о год. 5-ій по обіді Спільне Свячене — Шортлеґс
Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 485.

о. Ст. ЗУЗАКА
ТРАВЕНЬ
16. Неділя (на гробі) — Геффорд
23. Неділя (на гробі) — Редфілд
30. Неділя (на гробі) — Бінкі
ЧЕРВЕНЬ
3. Четвер. Вознесення — Геффорд
6. Неділя — Кріадор
13. Неділя. Зелені Свята. Храм - - Геффорд
14. Понеділок. Св. Духа. Проводи Пінсканні
20. Неділя Всіх Святих — Редфілд
27. Неділя - - Бінкі
Address: Box 188, Hafford, Sask., Tel.: 56.

о. М. КРИТЮКА
ТРАВЕНЬ
16. Неділя — Мелфорт
23. Неділя — Гадсон Бей. Храм
30. Неділя — Брусселі
Address: Box 1616, Melfort, Sask Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛЯША
ТРАВЕНЬ
16. Неділя - - Вайта. Проводи
23. Неділя — Сірко Проводи
30. Неділя — Арбакка Св. Миколая Проводи
ЧЕРВЕНЬ
3. Вознесення Господне - - Арбакка
Св. Ап. Петра й Павла. Проводи
13. Пресв. Трійці — Вайта. Храм
14. День Св. Духа — Сончан
20. Неділя - - Сірко
27. Неділя — Сеньків. Проводи
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. О. КРАВЧЕНКА
ТРАВЕНЬ
16. Неділя. Літургія — Глеєзин (Проводи)
23. Неділя. XIII-ий Собор Укр. Гр.-Пр. Церкви — Вінніпег, Ман.
30. Неділя. Літургія — Витків (З'їзд СУМК — Округа „Верховина") „Вічнамять").
Адреса: North Battleford, Sask. 972—106. St. Ph. 446-3280.

о. ІВАНА МЕЛЬНИЧУКА
ТРАВЕНЬ
16. Неділя — Менді
23. Неділя — Січ
30. Неділя — Онкборн
Address: Oakburn, Man Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ТРАВЕНЬ
16. Неділя Розслабленого — Вайлвуд
23. Неділя Самарянки — Бергед
30. Неділя Сліпонародженого — Сібабіч, Проводи
ЧЕРВЕНЬ
3. Вознесення Господне — Вестлок
6. Неділя св. Отців — Вайлвуд. Храм
13. Неділя Пресв. Трощі — Річмонд Парк. Храм
20. Неділя Всіх Святих — Бергед. Храм
27. Неділя — Сібабіч
Address: Westlock, Alta, Box 908, Tel. 342-8746

о. Н. МОРОЗА
Address: 7157 Grandview Hwy., Burnaby, B. C. Tel. LA. 1-8500

о. М. ОЛЕСЮКА
ТРАВЕНЬ
16. Неділя. Проводи — Гилберт Плейнс
23. Неділя — На Соборі
29. Субота. Проводи — Косів
30. Неділя. Служба Божа по радіо. Станція СІ-КЕЙ-ДІ-ЕМ Даффін, Ман., від год. 11.00 рано до 12-1 15хв. по пол. — Даффін
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ТРАВЕНЬ
2. Неділя. Панахида за померших Інсінгер (м.)
6. Четвер Вечір. Юрія Побід. — Інсінгер (гайвий)
9. Неділя — Тіодор (м.)
16. Неділя — Тіодор (за рікою)
23. Неділя. Собор УГПЦ у Вінніпегу
30. Неділя — Дробот
Box 5. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
ТРАВЕНЬ
16. Неділя — Смокі Лейк, Проводи
Вильна — Вечірня і Проводи
4-та год.
30. Неділя — Спеден, Проводи
4-та год.
30. Неділя — Белліс, Проводи
о. С. Сінчук
Address: Smoky Lake, Alta. Box 809

о. О. СОРОЧУКА
Rev. O. Sorochuk
Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ТРАВЕНЬ
16. Неділя — Грескенд
23. Неділя Собор у Вінніпегу
30. Неділя — Боїв
ПРОВОДИ — 2 травня 1 год. по обіді — Крейгенд
4 год. по обіді — Норал
9 травня 1 год. по обіді — Арабаска
4 год. по обіді — Сарепа
16 травня 1 год. по обіді — Грескенд
4 год. по обіді — Лек Ла Біш
30 травня 1 год. по обіді — Боїв
Address: Box 617 Lac La Biche Telephone 623-4533

о. Т. СЛАВЧЕНКА
ТРАВЕНЬ
16. Неділя — Мелвил. Проводи
23. Неділя. Собор Церкви у Вінніпегу
30. Неділя — Гудів. Проводи
ЧЕРВЕНЬ
1. Четвер. Вознесення — Айтуна
6. Неділя — Габврд
13. Неділя Пр. Трійці — Храм у Айтуні
14. Понеділок. День Св. Духа — Храм у Гудів
20. Неділя — Медвилл
27. Неділя — Гудів
Address: Box 148, Ituna, Sask. Tel. 795-2218

о. В. СЛЮЗАРА
ТРАВЕНЬ
16. Неділя — Стирджес
23. Неділя Участь в Соборі УГПЦ у Вінніпегу
30. Неділя — Рама
Canora, Sask., Ph. 563-5189

о. М. СТЕЦЕНКА
ТРАВЕНЬ
16. Неділя. Розслабленого. Проводи — Вакав
16. Неділя. 4 год. по обіді, Вечірня і Проводи — Кадворт
23. Неділя. Делегати і Священик на собор УПЦК
30. Неділя. Сліпого. Проводи — Смаге
ЧЕРВЕНЬ
2. Середа. Одання Великодня — Вакав
3. Четвер. Вознесення Господне — Ст. Джуліен
6. Неділя. Св. Отців. Храм у — Тарнополь
12. Субота. Тричана (Заупоління) — Кадворт
13. Неділя Зелені Свята. Храм у — Смаге
14. Понеділок. Св. Духа. Проводи — Лепін
15. Вівторок. 3-ій день Пресв. Трійці — Вакав
20. Неділя Всіх Святих. Храм у — Альвені
27. Неділя. Священик на відпусті
Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ТРАВЕНЬ
16. Неділя — Роза
23. Неділя. Проводи — Гарденгон
30. Неділя — Дуфорест
ЧЕРВЕНЬ
3. Четвер. Вознесення — Толстой
6. Неділя. Храм — Роза
13. Неділя. Зелені Свята. Храм — Толстой
20. Неділя — Сарто
27. Неділя — Гарденгон
Address: Telfiel, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ТРАВЕНЬ
16. Неділя - Редвятер. Проводи
Егрімонт. Проводи, від 3.30 по пол.
23. Неділя. Собор
30. Неділя — Торгилд. Проводи
Box 128. Radway, Alta. Tel. 16.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Rev. A. Teterenko, Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 466.

о. Г. УДОДА
Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
ТРАВЕНЬ
16. Неділя. Спільне Свячене і Проводи Гробів — Шипмен
23. Неділя. Спільне Свячене - - Віродель
30. Неділя. Проводи Гробів - - Сембургг
Address: Weirdale, Sask. Ph. 486.

о. А. ХРУСТАВКИ
ТРАВЕНЬ
16. Неділя Бросов. Проводи
16. Неділя Цвинтар Св Параскеві. Проводи о Мітр. Д. Денисюк
23. Неділя Моркемб. Проводи о Мітр. Д. Денисюк
30. Неділя - Мусідора. Проводи
30. Неділя Лужанки-Топорівці. Проводи о год. 2-гій по пол.
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 45.

о. ГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ТРАВЕНЬ
16. Неділя. Проводи — Брудерґайм 4-та год. по обіді — Пено
23. Неділя. Проводи — Равнгил
30. Неділя. Проводи — Кагвін
ЧЕРВЕНЬ
3. Четвер. Вознесення Господне — Торсбі
6. Неділя — Брудерґайм
13. Неділя Пресв. Трійці. Храмове Свято — Калмар
13. Неділя Пресв. Трійці Храмове Свято — Кагвін. Служить о. Прот. Сичинч
14. Понеділок. Свята Місія на яку запрошуємо Пено, Видрю, Ред Волтер, Редвей, Кагвін та околиці взяти численну участь в Богослужінні, що його відслужать Отці Едмонтонської Округи
15. Вівторок, Івана Сучаського, Соборна Служба — Кагвін
20. Неділя Всіх Святих. Храмове Свято — Камрозі
27. Неділя — Пено
Address: 9535—109 Avenue, Ph. GA 2-3053. Edmonton, Alta.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ
У.Г.П.Ц.К.

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,

ВІСНИК

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLII. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЧЕРВНЯ, 1965. WINNIPEG, MAN., JUNE 1, 1965. ЧИСЛО (2031) 11

З XIII СОБОРУ У.Г.-П. Церкви 22-23-24. V. 1965

ПЕРЕКЛЮЧЕННЯ НА МОЛОДШИХ

ПРОТЕСТ ПРОТИ ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ХРИСТИЯНСТВА И УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

Відзначення 25-ліття архипастирства Митр. Іларіона й 45-ліття пастирства Протопресв. Д-ра С. В. Савчука

„Церква повинна бути завжди молодою... Нам, старшим, треба дати нагоду молодшим... Молодші вволіють „молоду кров" і свіжі ідеї в нашу спільноту..."

Ці слова о. Протопресв. Д-ра С. В. Савчука можна вважати за основну тему його короткого слова подяки за те, що Собор відзначив 45-ліття його пастирства.

Обраний Собором голова Президії Консисторії прот. Тома Ковалишин і велика більшість членів Консисторії — це люди молодшого покоління, що прийшли на зміну старшим..

Зразковий лад

Що найперше, з зовнішньої сторони, впадало в очі — це зразковий лад організації Собору. При врахуванні того принципу, що „скільки людей — стільки й різних думок", і при збереженні свободи думки й слова делегатам, був збережений ідеальний лад і спокій. Очевидно, справна машинерія технічної підготови до Собору, опрацьована Президією Консисторії майже до навіть найменших подробиць, сама своєю прецизією могла б не вистачати, якщо б не надзвичайна самодисципліна делегатів; а це свідчить про їхню духову зрілість, що холодна розважність була поставлена вище всяких можливих емоцій.

Два ювілеї історичної ваги

Собор другого дня своїх діянь, 23 травня, спеціяльною урочистістю відзначив 25-ліття архипастирства Первоієрарха нашої Церкви в Канаді, Його Блаженства Митрополита Іларіона, якому цього року сповнилося 84 роки життя, і який є Первоієрархом цієї Церкви від 1951 року; та 45-ліття пастирства Всечесніщого Протопресвітера Д-ра С. В Савчука — першого й довголітнього Адміністратора та Голову Президії Консисторії й основоположника Колегії Св. Андрея, якої він тепер є ректором.

І конкретне, і символічне значення має факт висловлення Собором признання одній з найскромніших у нас жінок Пані Добродійці Савчук, — це доказ, що наша спільнота свідома того, яку ролю відограє українська жінка в праці свого чоловіка.

При цій нагоді з глибоким поклоном складаємо духову квітку на терницту могилу заслуженої української жінки бл. п. Домініки Огієнко, покійної дружини нашого теперішнього Владики Первоієрарха.

В історії пролунав голос протесту в обороні Християнства і Української Церкви в ньому

Собор третього дня своїх діянь заявив свій протест проти переслідування Християнства за „Залізною Заслоною" та проти знищення й заборони існування організованих форм Української Православної Церкви в Україні. Крім цього формального протесту Собору, Владика Митр. Іларіон у своєму Архипастирському Посланні, виголошеному на третій день Собору і переданому по радіо в Україну, зокрема також пом'янув усіх тих православних українців, що замучені комуно-большевицькою владою за Віру Християнську Православну, а в тому на першому місці замучених 30 Єпископів Української Автокефальної Православної Церкви під проводом Митр. Василя Липківського.

Усім тим мільйонам мучеників духовних і світських, відомим і невідомим, Собор прославив „Вічною Пам'ять".

Про постанову II Ватиканського Собору в справі замучення Христа

У своєму, вищезгаданому, Архипастирському Слові, переданому по радіо в Україну, Митр. Іларіон коротко зупинився й на діяннях II Ватиканського Собору, що цього року добігає до свого кінця. Митр. Іларіон особливо наголосив тут чотири моменти: 1) що II Ватиканський Собор не сповнив очікування Християнства — і не запротестував проти переслідування релігії комуністичними режимами; 2) що II Ватиканський Собор у своїй, досі небувалій інтерпретації Св. Євангелії, що є основою Християнства, „поспішився" з своєю заявою

Проф. Hicciotic:

„Уніятські Церкви перешкодою в діялозі" православія з католицтвом

Заява віцедиректора Екуменічного інституту

У справі богословського „діялогу" на вершинах між православієм і католицтвом, як „рівного з рівним", до якого тепер готуються, проф. Нікос Hicciotic заявив:

„Уніятські Церкви є перешкодою на шляху до цього діялогу, а не влегченням його, тому що ніхто з нашої (Православної) Церкви не буде звертатися до них, щоб вони помагали нам нав'язувати контакти з Римом. Для цього є уповноважений (ватиканський) Секретаріят Сприяння Єдности, щоб почати кроки в цій справі".

Цю свою заяву проф. Hicciotic склав у своєму інтерв'ю з представниками римо-католицького пресового огляду „Шуазір" у Женеві в січні 1965 р. з нагоди Тижня молитов за єдність, який щороку триває від 18-го до 25-го січня.

Ватиканський „Декрет про Східні Церкви... повернув відносини між Православієм і Римською Церквою до точки, на якій вони були перед II Ватиканським Собором"

II Ватиканський Собор у Римі на своїй третій сесії восени 1964 р. видав „Декрет про Східні Церкви", які є в унії з

(Продовження на ст. 2)

В США є понад три мільйони православних

Видання „Трбук оф Америкен Чорчес" за 1965 рік подає такі числові дані про ісповідання в США 1964 р.:

1. Протестантів 66,852,200; 2. римо-католиків — 43,874,371; 3. жидів (юдаїстів) — 5,585,000; 4. православних — 3,094,140; старо-католиків (незалежних від пани) — 497,527; 5. буддистів — 60,000.

У згаданому річнику зазначено, що ці дані зладжені на основі числа окремих. З уваги на це їх треба вважати неточними. Є багато таких протестантських груп, які не хрестять дітей так довго, аж поки вони не доростуть до юнацького віку, отже таких у статистику не враховано.

Робітник заробляє 72 рублі

„Хочу розповісти про себе. Працював в колгоспі причіпловачем. Заробляв мало...і залишив колгосп, зараз працюю на заводі, одержую на місяць 72 карбованці, маю вугілля, дрова для опалення. Отже в місті краще...", — пише бувший колгоспник у советській газеті „Молодь України", 29. І. 65).

З.Р.В. — Карбованець (рубель) за державним курсом рівняється 90 центам, але його покупна вартість в СССР далеко менша за доляра.

у справі замучення Христа (II Ватиканський Собор заявив, що жиди не є відповідальними за замучення Христа, —ред. В.); 3) що єпископат українців греко-католиків своїм посланням з Риму до українських православних владик, що б ті прибули на II Ватиканський Собор і з „покірними проханнями" піддалися папі — це понурий і для всіх православних українців образливий документ, який повністю свідчить про дійсне їхнє відношення до православних українців; 4) що як довго Римська Церква залишиться у своїй істоті такою, якою вона є, так довго факт визнання II Ватиканським Собором правдивости Св. Таїнств Православія не матиме істотного значення для возєднання християн, але все ж таки це визнання хоч частково має своє значення, як доповнення до недавньої заяви Риму про те, що, мовляв, Рим „також завинив у факті поділу Християнства".

В обороні українства почерез оборону українського обряду

Треба відмітити, що Собор не вмішувався у справи релігії українців не-православних віроісповідань. Таким чином він практично слідував за принципом свободи релігії. Коли ж Собор офіційно висловив турботу за долю традиційного обряду українців греко-католиків, то це виключно з національних мотивів — бо ж у традиційному обряді зберігається багато суттєвих елементів українського духа і його культури та національного соборництва.

У турботі за українську мову, — не зворушливі заяви, а позитивна праця. Нові методи.

На Соборі не було зворушливих заяв, нарікань і взаємних обвинувачень за невідрадний стан української мови поза межами України взагалі, а в Канаді зокрема. Собор тут увів нові методи в підході до цієї справи. Він доручив Консисторії створити спеціяльну дослідчу комісію, щоб вона зладила статистичні дані про стан української мови в Канаді і науково, на основі досвідів та експериментів, опрацювала способи прищеплювання українським молодшим поколінням української мови.

Ми і вони, — про „екуменізм"

На закінчення Собору, 25 травня, о. Протопресв. Д-р С. В. Савчук познайомив присутніх з основами і схемою теперішнього „екуменізму", тобто руху за практичну співпрацю на християнських основах, без зміни юрисдикцій та віроісповідань, між різними християнськими Церквами. „Цей рух нам не чужий... Ми уважливо стежимо за ним... Маємо підстави думати, що в основному ми є в курсі справи..." — сказав доповідач.

Протопресв. Д-р С. В. Савчук, як ректор Колегії Св. Андрея при Манітобському університеті, перебуває в службових контактах з університетом та афілійованими з ним віроісповідними каледжами, тому він поінформований про відношення протестантської й католицької науково-академічної еліти до справ „екуменізму".

З.Р.В. — Вище були подані неформальним шляхом, лише деякі „мички" з XIII Собору нашої Церкви, наскоро зладжені тоді, коли „Вісник" уже був на пресі. У чергових числах „Вісника" будуть подані обширніші офіційні матеріяли з Дівнь цього Собору.

Римом, в якому Римська Церква поставила цим Церквам завдання, між іншим, бути кладкою, щоб православні по ній перейшли під власть папи.

У зв'язку з цим „Шуазір" інформує, що коли його (проф. Нісціотіса) „запитали, яке його було враження у справі того декрету, що відноситься до тих Східніх Православних Церков, які є в єдинанні з Римом (і називаються Уніятськими Церквами), то проф. Нісціотіс сказав, що „він висловлює думку великої частини православних, коли каже, що цей декрет трохи вдарив по нас; і що він (цей декрет) назад повернув взаємовідносини між Православієм і Римською Церквою до тієї точки, на якій вони були перед 2-им Ватиканським Собором. Він (декрет про Східні Церкви) є виразним запереченням того, що сказано в декреті (II Ват. Собору) про Екуменізм" (єдність християнства).

Католики східнього обряду не можуть бути „кладкою"

Висловлюючи своє застереження щодо пляну Риму вжити католиків східнього обряду як „кладку" для переведення православних під власть папи, проф. Нісціотіс сказав:

„На мою думку, він (Рим) взявся за хибний спосіб відновити зв'язки з усією Християнською Церквою... (Православною)... Йому (Римові) здається, що він проложив між великою Православною Церквою й собою (Римом) кладку, яка кладкою не є, бо ж ми вважаємо, що вони (Уніятські Церкви) є Римськими Церквами. Уніятські Церкви є перешкодою на шляху до діялогу (Православія з Католицтвом)..., — далі каже проф. Нісціотіс.

Рим далі хоче займатися прозелітизмом

Проф. Нісціотіс кінчає так: „Заохочуючи Уніятські Церкви шукати нові парафії, пропагувати католицьку віру, навіть передбачуючи творення нових патріярхатів (католицьких східнього обряду) (2-ий Ватиканський) Собор спонукує православних думати, що він (Рим) намагається займатися прозелітизмом" (розбиванням православних — шляхом повертання їх до Риму).

Проф. Нікос Нісціотіс — грецький учений, один з найвизначніших православних теологів. Він є віцедиректором Екуменічного Інституту в Боссі, що його створила й утримує Світова Рада Церков. (У цитованому тексті пояснення в дужках належать ред. В.).

Московська Патріярхія ліквідує святині в Україні тому, що вони українські

„Ті ж рештки організованого церковного життя, що ще в Україні існують, уряд СССР підпорядкував Московській патріярхії, яка веде в Україні асиміляційну й колоніяльно-імперіялістичну політику обсаджуючи всі церковні становища людьми з Московщини. До головного обов'язку цих московських людей належить — не допускати до вияву будь-яких українських національних елементів у церковному житті та помагати окупаційній владі в ліквідації національних українських релігійних осередків, як Києво Печерська і Почаївська лаври й інших, їм подібних, — так звучить одна з заяв Собору Єпископів Української Православної Церкви в юрисдикції Митр. Іоана (Теодоровича), який відбувся в Дітройті 22-22 березня 1965 р. (Вищецитований текст подано за журн. „Українське Православне Слово", квітень 1965 р., органі згаданої Церкви).

З.Р.В. — Митрополит Василь Липківський у своїй „Історії Української Церкви" твердив, що комуно-большевизм правиться такою силою, яка намагається знищити Християнство як таке. Отже, твердив Митр. Липківський, комуно-большевизм однаково нищить Російську Православну Церкву, як і Автокефальну Українську Православну Церкву — ніщить їх у першу чергу за їхню християнськість, а не лише за національність.

Отже заява Собору Єпископів У. П. Церкви в США, що влада СССР нищить лише Українську Православну Церкву тому, що вона українська, а — що виходить у висновку — не нищить Російської Православної Церкви, — являється частиною загального питання: чи комуно-большевизм не існує сам собою, а є лише вдяганням, тобто маскою за якою захований російський націоналізм, чи є це таки справді сила, яка існує незалежно від справи національности, та хоче знищити Християнство серед усіх національностей.

Не державна релігія, а релігійна держава

Перший додаток до Конституції США, силою якого Церква відділена від держави, є таким законним, згідно з яким у цій країні існує „не державна релігія, а релігійна держава", — подав журнал „Чирч енд Стейт" (лютий 1965 р. США).

З уваги на це, Верховний Суд заявив, що він не вважає протиконституційними ці релігійні слова („Ондер Ґад" — „під Богом"), що є в державній формулі присяги, яку 1954 р. узаконив Конґрес США.

Суд у Нью-Йорку вирішив, що ці слова є „неконституційні", отже діти в школі, коли проказують присягу, повинні їх вилишати. Суд вчинили в наслідок заскарження з боку двох жителів Нью-Йорку, а ними є брати Джозеф Л. і Алфред Клайн.

„Якщо б хтонебудь з духовних чи мирян увійшов у синагогу жидів чи єретиків молитися, то нехай перший (духовний) буде позбавлений сану, а другий — відлучений від Причастя" (Апостольське Правило 64-те).

„Культурні діячі" з України

ПРО „РОЗКОЛ У НАЦІОНАЛІСТИЧНОМУ ТАБОРІ" В ПОГЛЯДАХ НА УКРАЇНУ ПІД СОВЄТАМИ

„НАЙБІЛЬШ РЕАЛІСТИЧНО МИСЛЯЧА ЧАСТИНА ІНТЕЛІГЕНЦІЇ ВІДМЕЖОВУЄТЬСЯ ВІД ВОРОЖОЇ РАДЯНСЬКИМ НАРОДАМ ПОЗИЦІЇ..."

Відвідувачі з України, так звані „культурні діячі", які побували на відвідинах у Канаді й США, де зустрічалися з українцями, голосять у пресі в Україні, що серед „української еміґрації все більше зростають симпатії до країни Рад" (СССР).

Один з урядових членів советських „культурних делегацій" з України, Яків Баш, після зустрічей з українцями в Канаді й США, описав свої враження в статті п. з. „За океаном" у советській газеті „Робітнича газета" за 6 березня 1965 р. Той факт, що українці з національних середовищ не бойкотували його, а зустрічалися з ним, він пропагує як нібито „зростання симпатій" до СССР серед національної української спільноти.

„Бойкоту не сталося"

Ще за місяць до нашого приїзду (до США і в Канаду) націоналістична екзекутива звернулася з відозвою до українців США і Канади бойкотувати будь-які зустрічі із радянськими людьми. Але бойкоту не сталося. Бойкотуванню опинилась сама відозва екзекутиви" (націоналістичної).

Так, між іншим, пише Яків Баш.

„Реалістично мисляча частина інтеліґенції..."

Далі, Я. Баш пише таке:

„Навіть та частина української еміґрації, яку ще з війни обдурюванням було втягнуто до націоналістичних угрупувань, все далі відходить від них. Під впливом зростання могутності Радянського Союзу, а в складі його і могутності Радянської України, її міжнародного авторитету, її науки й культури відбувається помітний розкол і в самому націоналістичному таборі. Найбільш реалістично мисляча частина інтеліґенції відмежовується від ворожої радянським людям позиції... Серед широких мас трудової української еміґрації все більше міцнішають глибокі симпатії до країни Рад" (Советів). Невипадково в них посольствах — США і Канади — за останній рік такий великий приплив заяв з проханням дозволу на повернення до Радянського Союзу. Саме в Радянському Союзі бачать усі прогресивні люди здійснення своїх кращих сподівань..."

З.Р.В. — Ця частина української національної інтеліґенції, яка не бойкотує, а зустрічається з „культурними діячами" з України, робить це з симпатій не до СССР, а до них, як осіб української національности; і не з симпатій до їхнього „щастя" в Україні під Советами, бо щастя в них там немає, а во співчуття до їхної недолі.

На жаль, вони використовують ці зустрічі для пропаганди серед поневоленого українського народу, вмовляючи в нього, що серед українців за кордоном нібито „міцнішають глибокі симпатії до країни Рад", щоб таким чином ширити зневіру серед українського народу.

Серби в США: за і проти Белграду

Секретар патріярха Германа приїхав до США на суд

Велика частина народжених в США і староприбулих православних сербів в США визнають над собою юрисдикцію патріярха Сербського Германа в Белграді — столиці Югославії. Новоприбулі серби і деяка частина староприбулих є проти залежности від цього патріярха, бо, кажуть вони, його контролює комуністичний режим Тіто. Сербський єпископ Діонисій в США також є проти залежности від патріярха в Белграді.

У Клівленді суд закрив сербську церкву вартости понад мільйон дол., бо парафіяни (800 родин) подівалися на дві групи — одна за Белградом (за патріярхом), а друга — проти. Вони судяться за цю церкву. Навесні ц. р. на суд приїхав з Белграду до Клівленду секретар патріярха Германа, свящ. Младенович.

Проти контролі „церковматерів" над православними в Америці

„У деяких архиепархіях в Америці православних є більше, як є їх у кількох Патріярхатах разом! Але дві недавні конференції на Родосі (2-га конференція 1953 р. і 3-та конференція 1964 р.) дуже мало уваги звернули на Православну Церкву в Америці. Воно й було б забагато очікувати від наших достойних і шановних ієрархів (патріярхів), які змагаються за існування в ворожих країнах далеко — за тисячі миль від нас, отже у них немає реалістичного, близького й самозрозумілого знання про потреби й проблеми Православної Церкви в рухомому, плюралістичному суспільстві Америки". Кожен з Православних Патріярхатів знаходиться в такій країні, уряд якої є або атеїстичний, або не-християнський".

(Це витяги із статті о. Н. Вапсуча п. з. „Справи в сучасній церкві", опублікованій в журн. „Да Ворд" (травень 1965 р.), що є головним органом Американського Екзархату Антіохійського Патріярхату).

У цьому ж числі згаданого журналу визначний православний богослов в США о. Джан Меендорф у статті „Єдність Православія" з докором підкреслює, що „Матірні Церкви" різних національних груп хотіли б „тримати контролю" на своїми відгалуженнями в Америці".

М. Стар лідером консерватистів у палаті громад

Провідник Консервативної партії Джан Діфенбейкер назначив посла Михайла Стара провідником послів-консерватистів у Палаті Громад. Досі це становище займав Гордон Чорчил. За кандидації уряду Діфенбейкера М. Стар був федеральним міністром праці.

ТОУК за „двома націями" в Канаді

„Квебек є національна істота, отже йому треба признати всі національні права", заявив Манітобський відділ Товариства Об'єднаних Українських Канадців (ТОУК) 19 травня ц. р. у своїй петиції, предложеній на розгляд королівської комісії двомовности й двокультуралізму, — подав щоденник „Да Виннипег Трибюн" (20. 5. 65).

ТОУК у своїй петиції сказав, що в Канаді треба визнати урядово дві нації — французьку й англо-саксонську, а „всі інші етнічні групи не можуть домагатися національних прав на цьому самому рівні, що англійські й французькі канадці".

ТОУК домагається, щоб у Конституцію Канади вписати закон, на основі якого французькі й англійські канадці були б трактовані як „рівні партнери", які „добровільно" погодилися спільно становити одну державу; і щоб Квебек був трактований не як „одна з провінцій" Канади, а як нація.

З.Р.В. — ТОУК — це советофільська організація. Комуністи в принципі є за тим, щоб Квебек мав право відбратися від решти Канади, якщо б він цього собі бажав. Замітний факт тут такий: ці що говорять про так звані дві основоположницькі нації в Канаді — французьку й англійську, не згадують двох „автохтонних націй у Канаді — індіянську й ескімоську", що їх французи й англійці загвоювали. Безперечно, є такі сили, які бажають бачити Канаду розбитою на „дві нації". У дійсності англомовне населення Канади складається не лише з англійців, але й валійців (велиці), шотландців та ірландців, які не вважають себе за англійців.

Собор Єпископів УПЦ в США

Єпископ УПЦ в США на Південну Америку

Собор Єпископів Української Православної Церкви в США в юрисдикції Митрополита Іоана (Теодоровича), що відбувся в Дітройті 20-22 березня 1965 р., постановив надати Єпископа православним українцям у Південній Америці, — подає орган цієї Церкви, журн. „Українське Православне Слово" (квітень 1965 р.).

Митроф. Прот. Іван Гундяк прийнятий в юрисдикцію Митр. Іоана (Теодоровича)

„До складу духовенства нашої Церкви прийнято таких священників: митр. прот. А. Іваншина, митр. прот. І. Гундяка, митр. прот. А. Довгаля, прот. С. Шумакова та о. П. Мелеха. Поновне прийняття до складу духовенства нашої Церкви в США о. А. Іваншина і о. І. Гундяка наступило після зложення ними на руки Владики Митрополита Іоана відповідних освідчень і зобов'язань", — інформує вищезгаданий журнал.

З.Р.В. — Розтягнення духовної опіки Української Православної Митрополії в США над православними українцями в Бразилії і Південній Америці — це замітні найновіші сторінки в історії цієї Церкви.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Еклезія. Передплата: в Канаді — $5.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription par annum: In Canada — $5.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Митр. Іларіон нагадує

ПРО КЛЯТВУ УКРАЇНИ

З ЧАСІВ, КОЛИ МИРЯНИ ЗВЕРШУВАЛИ ХРЕЩЕННЯ

Наголоси образливе послання з Риму 1960 р.

Історія націй неподільна, як і сама нація. Майбутнього не можна відмежувати від сучасного, а сучасного — від минулого. Минуле України є живим сьогодні, бо в ньому є ті причини, що зважили на сучасній долі українського народу, — вони розчленували нашу націю й ослабили її.

Ця причина — це унія.

На цю тему сказав Архипастирське Слово Первоієрарх Його Блаженство Митрополит Іларіон на закінченні академічного року в Колегії Св. Андрея при Манітобському університеті.

Слово Первоієрарха тим разом було виняткова коротке, але його зміст зробив рідкісне враження на добірну авдиторію.

Рим з Польщею вогнем і мечем винищували Україну і її Православну Церкву. Кілька православних єпископів поїхали до Риму і там записали Українську Церкву під власть папи, з в Берестї 1596 р. лише проголосили під сторожею польської зброї те, що вже було вирішено в Римі — тобто, унію.

Митр. Львівський Балабан видав народові вказівки, як мирянн самі мають хрестити дітей

У відповідь на проголошення Римом і Польщею насильної унії в Берестї 1596 р. українська нація на своєму Соборі в Берестї 1596 р., який відбувався одночасно з т. зв. Берестейським унійним „собором", устами своїх, представників — князів, боярства (шляхти), духовенства, єпископів, священників, міщанства і взагалі всієї інтелігенції проголосила клятву, силою якої зобов'язалася за Україну тогочасну та по всі часи на майбутнє не мати жодних контактів з унією, яку цей Собор викляв, і не говорити з уніятами про свою Віру.

Галичина найдовше ставила спротив унії, — лише митрополит Львівський і архиепископ Перемиський не стали проти Берестейської унії 1596 р.

Коли Рим з Польщею масово ліквідували українське православне священство, і не було кому звершувати Св. Таїнств, то Митрополит Львівський Балабан проголосив інструкції, якими повчав, як світські люди самі мають хрестити дітей — там, де не було священників.

Понурий випадок 1963 р.

Коли греко-католицький Єпископат у своєму Посланні з Риму 1960 р. закликав український православний Єпископат, щоб той з нагоди недалекого тоді II Ватиканського Собору прибув до Риму і „з покірним проханням піддався папі, то ввесь український православний Єпископат у своєму спільному Посланні заявив, що жодної участи в II Ватиканському Соборі не візьме, і закликав Єпископат українців греко-католиків повернутися до своєї предківської Української Православної Церкви.

„Але знайшовся один з наших архиєпископів, який зломив постанову, проголошену в спільному посланні, яке також і він підписав, і таки поїхав до Риму на II Ватиканський Собор" (на другу сесію восени 1963 р. — р. В.), — сказав Первоієрарх — „Він поїхав, і був там, де моляться за Йосафата Кунцевича, який запрягав у свою бричку православних українців і поганяв їх, — а Рим проголосив його святим" — додав він. У наші часи всяких „коекзистенцій" (співжиття) плюсів з мінусами взагалі, а зокрема атмосферн таж званого „Діялогу" (розмови порозуміння) усіх Церков з Римом — у ці часи вище згадане Слово Його Блаженства Первоієрарха Іларіона прозвучало одиноке цього роду, осамітнене серед первоієрархів Церков різних віроісповідань, але тим воно набирає ще більше ваги.

„Дух клятви Української Православної Церкви з 1596 р. зацарив серед присутніх після вислухання цього історичної ваги Слова Митрополита Іларіона.

ЗАХІД КАНАДИ ЗА ЕТНІЧНУ МОЗАЇКУ КУЛЬТУРИ

Сенат Манітобського університету у своїх рекомендаціях заявив, щоб в усіх провінціях Канади було поруч англійської викладової мови в школах заведено й викладову французьку мову, якщо де є відповідне число учнів французького походження.

При тому, сенат рекомендує, щоб при заведенні офіційної двомовности (англійська і французька урядові мови), однак, не вводили так званого „двокультуралізму" (англійсько-французького); намість, щоб був „багатокультуралізм" — збереження культур усіх етнічних груп у Канаді; це принцип так званої „культурницької мозаїки".

„Ми вважаємо, що-й інші мови, крім англійської і французької, повинні мати місце в системі навчання — згідно з місцевими потребами й бажанням, але щоб жодна з цих мов не користувалася спеціальними привілеями", — доражує сенат у справі введення, як предметів (не як викладової мови), також і інших мов у державних школах Канади.

Рекомендуючи, щоб уряд Манітоби створив і фінансував спеціяльну установу — Раду для збереження мов і культур усіх етнічних груп, сенат заявив:

„...Ми вважаємо, що з англо-канадської й франко-канадської сторони треба більшого зрозуміння для інших мов і культур, — це бо є в інтересі національної єдности і культурного збагачення канадського життя".

Цю петицію в імені сенату Манітобського університету предложив Королівській комісії двомовности й двокультуралізму віцепрезидент згаданого університету проф. В. Дж. Вейнс 17 травня ц. р. Більше подробиць про її зміст, а також про петицію в цій же справі д-ра В. Л. Мортона — провоста (ректора) державної Колегії Манітобського університету, подав щоденник „Винніпег Трибюн" (17. 5. 65).

Рекомендації сенату Манітобського університету загалом, якщо не входити у справу декотрих подробиць, досить підбадьорливі. Але вони не залишилися б лише документом-декларацією, а набрали б більше реальної життєвости тоді, якщо б Манітобський університет підтвердив їх ділом, тобто визнав українську мову, яку викладають в університеті, нарівні з іншими мовами: російською, німецькою, іспанською, французькою, — як це вже здавна заведено в Саскачеванському університеті.

Радіо Свобода:

Мусульманські духовні школи в СССР вишколюють комуністичних агентів у духовних шатах

Вашингтон. — „Ці дві мусульманські релігійні школи, які ще там залишилися, вживаються для вишколювання комуністичних агентів для роботи в ісламських країнах за кордоном", — заявив Гарін Султан, спеціяліст у справах Середнього Сходу при „Радіо Либерті" (Свобода), — подає бюлетень „Радіо Либерті" у травні 1965 р.

Тут мова про ці школи — в Пухарі і в Ташкенті — які готують ісламських духовних.

Горін Султан — мусульманин (магометанин, ісламець), втікач з СССР — склав цю заяву 12 травня 1965 р. в сенатському Підкомітеті у Вашингтоні, який досліджує протирелігійну діяльність влади СССР.

З.Р.В. — Радіо „Свобода", спонсороване Америкою, надає до СССР радіопередачі 17 мовами із Західньої Німеччини (Мюнхен), Іспанії й Формози. Його президентом є Г. Сарджант, а екзекутивним директором, тобто фактичним керівником, Луїс В. Шоленберг.

Сувора цензура листів у Польщі

Влада фотографує листи

За розпорядженням міністра внутрішніх справ, Мочара, в Польщі заведено фотографування листів з-за кордону на мікрофільми.

Так само вся пошта, яка йде з Польщі за кордон зафіксовується на фільмову стрічку. Досі було фотографовано лише деякі листи. Мочар оголосив, що цензура досі була надто лагідна".

(Радіо Либерті Комитті. „Інформатор" ч. 29, 1965).

Вознесення Господнє відкриває небо людям

Що таке небо?

Господь наш Ісус Христос на самому початку своєї проповіді людям сказав першим Своїм учеником: „Істинно, істинно кажу вам: від цього часу побачите небо відкрите і ангелів Божих, що підіймаються і спускаються до Сина Чоловічського" (Іоан. 1, 51). А скоро після цього Христос в бесіді з Никодимом, одним з начальників юдейських, теж про небо сказав: „Ніхто не сходив на небо, тільки Той, Хто з неба зійшов, Син Чоловічський, що на небі" (Іоан. 3, 13).

Чи ж побачили ученики Христові небо відкрите? Чи ж побачили вони ангелів з неба? Так. В розумінні духовному ученики бачили небо увесь час перебування з ними на землі Ісуса Христа, слухаючи небесну Його науку про Царство Небесне, про Царство Боже... В кінці ж земного життя Господа це здійснилось і в буквальному розумінні. В сороковий день після Свого Воскресення Христос вивів учеників на гору Єлеонську, побливу Єрусалиму; там Христос благословив їх, і відкрились небеса, як колись при хрещенні Господньім, і Христос знявся угору. Ученики дивились, проводжаючи Його очима, як Він відходив на небо. Вже й не видно стало Їхнього Учителя, а вони все дивились, коли два ангели не з'явилися перед ними і сказали їм: Мужі Галилейські. Чого ви стоїте і дивитесь на небо? Цей Ісус, що вознісся від вас на небо, так само прийде, як бачили ви Його, коли піднімався Він на небо.

Що ж то таке за небо, куди вознісся Христос і з якого знову прийде? Що то за небо, яке через Христа відкрилось для учеників, але й для всіх людей, для всіх народів?

Ми називаємо звичайно небом безмежний простір над нами і взагалі навколо нашої землі, в якому розкидані й звершають путь свою по законах своїх небесні різні тіла. Але ж не це небо розуміється в священній книзі Біблії, де поняття неба займає таке центральне місце від першої старозавітної книги Буття й до останньої новозавітної книги Апокаліпсиса або Об'явлення Іоанна Богослова.

Біблія першими своїми словами має: „У початку сотворив Бог небо і землю. І тут вже під небом розуміється не видиме уверху небо з зорями, бо це небо, за оповіданням тої ж першої біблійної книги Буття, створене було Богом у другий день, чи другу добу творіння, а небо **невидиме,** по тлумаченню отців Церкви, світ духовний, ангельський. „Коли створені були зорі, — читаємо в книзі Іова, — прославили Мене голосом великим всі ангели Мої". Значить, ангели були вже перед створінням світил небесних.

Отже біблійне розуміння неба, небес це розуміння під цим духовного світу, існування духовних істот, в протиджність до світу матеріяльного, фізичного, тільки земного. Це „духовне небо" в Біблії і взагалі з релігійних вірувань народів так перейшло в поняття й мови різних народів, що ним стали означати все вище, все краще, все ідеальне, що підносить людину над земним, матеріяльним, буденним і що відрізняє її від інших створінь на землі. Небесна краса, небесне почуття, небо любови, небесна радість, небесне блаженство, мудрість небд, небесний твір, – всі такі і подібні їм означення й вирази в мовах різних народів свідчать, як глибоко вкоріняна в культурі людства віра в те, що існування людини не обмежується земним, матеріяльним, тваринним.

Цю віру намагається тепер повалити матеріялізм, який не визнає нічого не матеріяльного, всі психічні душевні явища теж вважає за матеріяльні, фізіологічні функції тілесних органів, що разом з тілом зникають. І насміхається ця короткозора матеріялістична „філософія" над всім небесним, що в багатьох тисячолітніх було втіхою для людей і порівало до звершенства, до самопожертви, до подвигу. „Обшукали, — кажуть матеріялісти, — люди вчені все небо, з самими точними астрономічними приладдями, і не знайшли в цьому ні Бога, ні престола Божого, про який говорить Біблія". Так ніби в Біблії не сказано, що „Бог є дух", що „Господь не в рукотворних храмах живе". А коли говориться про небо, як про престол Божий, то говориться це образно, як образно під видом неба розуміється увесь світ духовний.

Ми називаємо матеріялізм науковими доказами підперти свої погляди. Даремна річ. Як далеко не пішла наука у винвченні функцій тіла, вона ніяк не може і не зможе довести матеріяльности й механічности фактів духовного життя людини. Та й що може бути спільного з механічністю в таких явищах людського вільного духа, як релігія, мистецька творчість в різних її видах? Під якими мікроскопами можна зобачити в клітинах мозку взагалі думку людини, в рівно ж ту, чи іншу думку? Пошукайте вже й не в небесних просторах, а в лабораторіях, досліджуючи органічні функції людського тіла, пошукайте і вкажіть, що ось це почуття моральне, а ось тут муки совісти, це самопожертва, а це зародки наукової теорії, тут ненависть і злоба і т. д. і т. п. До таких нісенітниць веде матеріялізм, не визнаючи духовного світу відкидаючи віру в небесне.

Ще гірше, ніж в області пізнання, стоїть справа з ним в області моралі. „Нумо їсти і пити (аби тільки було що), бо завтра помремо". Оце „найрозумніше" і „найприваблівіше", що може порадити своїм визнавцям матеріялістична філософія без віри в духовне, без віри в небесне, без віри в безсмертне...

Вознесення Христове від землі на небо показало, що в цьому світі не може бути повної перемоги добра над злом. Але у Христі людство має джерело свого спасіння. Своїм подвигом хресним на землі, що кінчився вознесенням на небо, Христос дав вищий сенс історичному життю людей в підготовці їх на земні, слідуючи за божественною наукою Христа, до будучого життя, життя небесного, блаженного.

(Передруковано з журналу „Рідна Церква" ч. 62, 1965 р., що є органом УАПЦеркви на Чужині в юрисдикції Митрополита Ніканора (Абрамовича).

І. Власовський.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„Я СВІТЛО ДЛЯ СВІТУ. ХТО ИДЕ ВСЛІД ЗА МНОЮ, ТОЯ НЕ ХОДИТИМЕ В ТЕМРЯВІ, АЛЕ МАТИМЕ СВІТЛО ЖИТТЯ" (Іо. 18:18).

Ще в сіру давнину розумний сказав, що блаженний той, хто не шукає порад у нечистих. Усе ж і тепер буває таке, що й „християни" шукають для себе „світла" поза Християнством, — у чомунебудь, аби тільки хоч у трохи засекреченому. На це бувають різні причини, або й проста притаманна людині „Єзуїна зацікавленість". Поле цієї зацікавленості — широке, - частенько згубне. Але той, хто є зрівноважений духово, ніколи не розчаровується в Ісусі Христі, що каже людям: „Я Світло для світу!" Такий вірний не знає й докору сумління...

УККА заявив:

Комуно-большевизм і російство — це дві різні речі

„УККА не визнає засади про загальну вину і відповідальність російського народу за всі злочини комуністичного режиму та його колоніяльного імперіялізму. УККомітет є проти цього колоніялізму та імперіялізму, а не проти російського народу, як такого" (Резолюції ради директорів УККА", проголошена щоденнику „Свобода" в США 23. 3. 1965 р.).

З.Р.В. — УККА (Український Конгресовий Комітет Америки) — це організація, що репрезентує організоване національне українство в США, а щоденник „Свобода" є трибуною його напрямних. УККА цього року офіційно став проти зустрічей українців за кордоном з т.зв. „культурними дівчами", які сюди висилаються владою СССР з України.

Серед українців досі був офіційно-спільним поглял, що комуно-большевизм — це лише маска, під якою таїться старий російський націоналізм, а не щирий комунізм. А тепер з моментом мікроскопами можна зобачити в клітинах мозку взагалі думку людини, в рівно ж ту, чи іншу думку? Пошукайте вже й не в небесних просторах, а в лабораторіях, досліджуючи органічні функції людського тіла, пошукайте і вкажіть, що ось це почуття моральне, а ось тут муки совісти, це самопожертва, а це зародки наукової теорії, тут ненависть і злоба і т. д. і т. п. До таких нісенітниць веде матеріялізм, не визнаючи духовного світу відкидаючи віру в небесне.

Ще гірше, ніж в області пізнання, стоїть справа з ним в області моралі. „Нумо їсти і пити (аби тільки було що), бо завтра помремо". Оце „найрозумніше" і „найприваблівіше", що може порадити своїм визнавцям матеріялістична філософія без віри в духовне, без віри в небесне, без віри в безсмертне...

Вознесення Христове від землі на небо показало, що в цьому світі не може бути повної перемоги добра над злом. Але у Христі людство має джерело свого спасіння. Своїм подвигом хресним на землі, що кінчився вознесенням на небо, Христос дав вищий сенс історичному життю людей в підготовці їх на земні, слідуючи за божественною наукою Христа, до будучого життя, життя небесного, блаженного.

(Передруковано з журналу „Рідна Церква" ч. 62, 1965 р., що є органом УАПЦеркви на Чужині в юрисдикції Митрополита Ніканора (Абрамовича).

І. Власовський.

УККА заявив:

Комуно-большевизм і російство — це дві різні речі

„УККА не визнає засади про загальну вину і відповідальність російського народу за всі злочини комуністичного режиму та його колоніяльного імперіялізму. УККомітет є проти цього колоніялізму та імперіялізму, а не проти російського народу, як такого" (Резолюції ради директорів УККА", проголошена щоденнику „Свобода" в США 23. 3. 1965 р.).

З.Р.В. — УККА (Український Конгресовий Комітет Америки) — це організація, що репрезентує організоване національне українство в США, а щоденник „Свобода" є трибуною його напрямних. УККА цього року офіційно став проти зустрічей українців за кордоном з т.зв. „культурними дівчами", які сюди висилаються владою СССР з України.

Серед українців досі був офіційно-спільним поглял, що комуно-большевизм — це лише маска, під якою таїться старий російський націоналізм, а не щирий комунізм. А тепер з моментом вищезгаданих резолюцій УККА з березня 1965 р. цей погляд уже не є загальним для всіх українців. Звичайно, ці дві речі будуть дискусії. Напр., журнал „Українське Православне Слово", орган Української Православної Церкви в США, в числі за квітень 1965 р. осудив цю резолюцію директорів УККА. Журн. „У. П. Слово" стоїть на традиційному становищі, заявляючи, що „російський" то тепер „советський", а „советський" - „російський". Далі „УПСлово" каже, що бувший царський міністр Валуєв ницив українську духовність з ціллю самою російською націоналістичною метою, з якою згодом почали це саме чинити російські націоналісти під комуністичною маскою: Постишев, Єжов, Хрущов.

Тут слід додати ось що: добре було б, щоб нарешті ця дискусія таки відбулася. Бо ж тут є конечність, щоб українці з'ясували собі глибше, з аргументами „за" — „проти" питання: чи комуно-большевизм існує сам собою, як реальний фактор, не залежний від справи національности, як такої, чи може він в дійсності реально не існує, а є лише тимчасовою маскою російського націоналізму.

20-ліття Української Автокефальної Православної Церкви в Зах. Німеччині

За часів гітлерівської влади православним українцям на території Німеччини було заборонено творити українські парафії.

Лише в Берліні була православна парафія (національно-мішана) в юрисдикції Митрополита Варшавського Діонісія (Валединського). Під час 2-ї світової війни українські православні священики місцями відправляли Богослужения, але за спеціяльними одноразовими дозволами німецької влади, однак лише для православних українців із західніх земель України. Тим православним українцям, яких німці вивезли сюди на роботи із східніх земель України, (натаврованих маркою „Ост" (Схід), було заборонено бувати на цих Богослуженнях.

І вже аж по розбитію гітлерівської Німеччини навесні 1945 р. на території Зах. Німеччини негайно почали творитися українські православні парафії. Коли від літа 1945 р. постала там уже ціла сітка парафій, то Собор Єпископів 14-17 березня 1946 в Еслінгені оформив ці парафії схемою епархій, очолених єпископами під проводом Митрополита Полікарпа (Сікорського).

Увесь цей Єпископат прибув у Західню Німеччину з України, де він під час 2-ї світової війни був у юрисдикції Митрополита Діонисія (Валединського) — первоієрарха Автокефальної Православної Церкви в Польщі. Під час 2-ї світової війни Митрополит Полікарп в Україні мав титул: „Митрополит-Адміністратор для Визволених Земель України" („Визволених" тут означає: здобутих німцями від Советів) та підлягав Митрополитові Варшавському Діонисієві, в імені якого він адміністрував православними епархіями в Україні.

Коли Митр. Полікарп і увесь його Єпископат з 1944 р. опинилися в Зах. Европі, то після закінчення 2-ї світової війни вони проголосили Автокефалію, тобто свій вихід з-під юрисдикції Митрополії Варшавської і всієї Польщі, яка з 1945 роком була вже опанована Московською Патріярхією, — дарма що від 1924 Православна Церква в Польщі була автокефальною на основі рішення Константинопольської Патріярхії.

Актом свого виходу з-під юрисдикції Варшавської Митрополії український Єпископат у Зах. Німеччині автоматично став незалежним (автокефальним) і таким чином офіційно постала Українська Автокефальна Православна Церква на Чужині (на Еміграції), яку очолював Митр. Полікарп, (якого Московська Патріярхія після 1945 р. викляла). Митр. Полікарп помер у Франції, куди він переїхав із Зах. Німеччини. Його наслідником є Митр. Ніканор (Абрамович) ієрарх широкої освіти й рідкісних людських та духовних чеснот.

Парафіянин пожертвував на грецьку академічну школу в США 38 тисяч долярів

Американський грек П. Концеруліс із Провіденс, Р. І., пожертвував на грецьку вчительську академію в Геррізон, Н.Рі., 38,000 дол.

В першу річницю спалення Української Бібліотеки-архіву в Києві

Українці Канади!

Минулого року в дні 24 травня ворожа рука підложила в столиці України в Києві огонь під публічну Бібліотеку Академії Наук УРСР. В пожарі згоріли величезні духові скарби українського народу, стародруки, рукописи, архіви, а між ними також архів Української Центральної Ради. Всіх книжок, як про це говорилося на судовій розправі згоріло 600,000 томів.

Той факт, що пожар був старанно підготований наперед, бо книжки були обкидані не легкими до гашення фосфорними і магнійовими препаратами є доказом, що на увазі було тотальне знищення бібліотеки і архіву. Того один палій Погружальський, якого поставлено перед суд не міг зробити. З певністю було більше число спільників і їх шукати треба між велико-державними російськими шовіністами, які діють в Україні по лінії русифікації і винищення українських духовних надбань. Їх ціль — здійснення проклямації XXII Конгресу комуністичної партії в Москві На свою оборону в суді палій оповідав, що впродовж багатьох років вивозяться з українських бібліотек масово книжки і нищиться їх, то що в тій справі існує якесь урядове розпорядження. В той спосіб Погружальський намагаючись п о м е н ш и т и свою вину виявив дійсних спричинників варварства.

Дорогі Земляки!

Оприлюднюючи в першу річницю пожару згадку про страшну своїм змістом трагедію українського народу тяжучу доконаний злочин в імені української спільноти Канади і перед цілим культурним світом обвинувачуємо за нього російський великодержавний шовінізм та його режимних виконавців в Україні. Доконаної ними кривди український нарід ніколи не забуде. Подбаймо, щоб про неї довідалися передусім наші співгромадяни в Канаді та, щоб зрозуміли, що того роду злочини в країнах тоталітарних режимів, чи він брунатний, чи червоний мають своє джерело в їх боязні перед вільною людською творчістю. Тому одні і другі палять книжки і замінюють їх партійною пропагандою. Так робили нацисти в Німеччині і так само роблять тепер російські великодержавні комуністи в Україні. В цю першу трагічну річницю не забудьмо спомянути творців української духової культури, — письменників, поетів, науковців і мистців, всіх тих, які з посвятою творять українські духові цінності. Вони були переслідувані, терорізовані і мордовані за те, що піддержували духа українського народу. Маймо на увазі тих в Україні і тих, які разом з нами опинилися в країнах вільного світу. Вони не перестають збагачувати своїми творами духову скарбницю українського народу. Це повинні знати до здійснення українського національного ідеалу, за що на всіх фронтах ведеться наша безперервна боротьба.

11.5.1965 **Комітет Українців Канади**
Президія

Протести на руки уряду Канади

У вищезгаданому дусі відозви до українців Канади, Екзекутива КУК висилала до всіх своїх відділів два англомовні зразки-тексти протесту, що відділи мають вислати на руки прем'єра Л. Пірсона й міністра закордонних справ Пола Мартина, щоб вони дипломатичним шляхом вручили їх владі СССР.

У зразку ч. І цього протесту, м. ін., сказано:

„На судовій розправі (в СССР) проти Погружальського — людини, яка властиво підложила вогонь (під бібліотеку й архів у Києві) і яку засуджено на 10 років в'язниці, суд викрив сс що: з українських бібліотек книжки масово були з'усувані протягом 10 років; їх було нищено організованим способом".

З.Р.В. — на київський відділ Академії Наук Советського Союзу одним за одним упали були два удари. Цей відділ спонсорував книжку Трохима Кичка „Юдаїзм без маски", видану в СССР восени 1963 р., видану зо спільною передмовою одного жида й одного росіянина. Хоч ця книжка була видана з провокативною метою Комуністичної партії СССР, то однак жиди у світі осудили за це... українців. А після цього і влада СССР осудила Кичка, а тим самим і Київський відділ Академії Наук СССР. Усе це сталося в початкових місяцях 1964 р. Після цього послідував другий удар — підпалення архіву й бібліотеки київського відділу Академії Наук СССР.

Передплачуйте, читайте і поширюйте „Вісника"!

ВАЖЛИВА НОВИНА!

Вже вийшла з друку перша більша українська монографія на тему дохристиянської релігії українського народу, — її автор — найбільший українознавець, Блаженніший Митрополит Іларіон

„ДОХРИСТИЯНСЬКІ ВІРУВАННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ"

Значення цієї праці і необхідність знати її зміст коротко, але суттєво вияснене її Автором:

„Знати дохристиянські вірування українського народу дуже важливо, бо тільки знаючи їх, ми можемо належно зрозуміти теперішню духову культуру цього народу й правдиво оцінити силу пізнішої Християнізації серед нього".

Не тільки кожна духовна особа і світські церковно-релігійні діячі серед української спільноти, не тільки ті, що викладають українознавство чи лиш студіюють його, але взагалі кожен українець, який цікавиться історією духа свого народу — в його проявах у культурі, літературі, загальній історії, психології, світогляді, мові і т. д., не зможе обійтися без цієї цінної книжки.

Згадану працю (на 424 сторінки) видано накладом Видавничої Комісії при Товаристві „Волинь".

Ціна $4.50

Адреса замовлень:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

Слово митрополита Нікодима на III Родоській Конференції

У день відкриття (1 листопада 1964 р.) Родоської Конференції Православних Церков (її офіційна назва „Всеправославні Наради") на грецькому острові Родосі голова делегації Московського Патріярхату митр. Нікодим Ротов виголосив слово. Найголовнішу частину його в точному перекладі подаємо нижче з офіційного тексту головного органу Московської Патріярхії „Журнал Московской Патріярхіі" ч. 2 за 1965 р. Як і можна було сподіватися, III Родоська Конференція, по-перше повністю прийняла вказівки митр. Нікодима, отже зміст його слова є міродайним джерелом інформації про справу підготови Родоської Конференції до діялогу з Ватиканом. По-друге, цей документ продовже світло й на стан II Родоської Конференції (26-29 вересня 1963 р.). По-третє, значення цього документа ще ширше, бо він свідчить про загальний стан безініціятивности, непідготованя, безпляновости й розгублености членів Родоської Конференції; і на такому грунті Москва з своєю ініціятивністю, далекозорістю, енергією, підготовністю щодо подробиць і самопевністю легко опанувала Родоську Конференцію й очолює її фактично, дарма що Родоські Конференції започаткував (перша відбулася восени 1961 р.) патріярх Константинопольський Атенагорас І, і він же їх далі сам скликає, а його уповноважений в його імені їх офіційно очолює.

Звичайно, Ватикан знає, що Родоською Конференцією фактично кермує Москва, отже й відповідно до цього приноровить свою політику щодо діялогу, — він знає, що фактично це буде діялог Рим-Москва.

У слові митр. Нікодима (Ротова) — голови Департаменту з а к о р д о н н и х зв'язків Московської Патріярхії, який фактично править особою патріярха Московського Олексія (Семанського) і є неофіційним кандидатом на його наслідника, — є низка „бічних фірточок"; особливо впадають в очі такі з них: 1) Щоб діялог з Римом почати аж після закінчення II Ватиканського Собору, що почався восени 1962 р., кінець запланований на 1965 р. Цією заявою Москва недвозначно натякає Ватиканові, що б він, якщо бажає діялогу з Москвою, то щоб II Ватиканський Собор поробив такі ухвали, де була б видна його „добра воля" по відношенні до влади СССР. 2) Щоб, не зважаючи на свій спільний фронт щодо діялогу з Ватиканом, кожна Православна Церква мала вільну руку індивідуально зв'язуватися з Ватиканом. Це потрібне влади СССР. Бо коли на Першій Родоській Конференції (восени 1961 р.) було рішено не висилати обсерваторів на II Ватиканський Собор у Римі, і на це погодилася Московська Патріярхія, яку репрезентував митр. Нікодим, а влада СССР (Хрущов), зв'язавшись з папою Іваном XXIII, наказав Московській Патріярхії зломити свое зобов'язання, і таки вислати обсерваторів на II Ватиканський Собор, то Московська Патріярхія змушена була це зробити, — і лише від неї були православні обсерватори на першій сесії 2-го Ватиканського Собору восени 1962 р. — в особах архимандрит Володимир Котляров (тепер епископ), проф. прот. Віталій Боровой і світська особа Н. П. Анфіногенов. Московська Патріярхія більше не хоче таких несподіванок, і тому застерегла собі право в кожен час зв'язуватися з Ватиканом, коли накаже влада СССР. 3) Щоб у діялозі з Ватиканом православні й католики обговорили також відношення й до „інших християн" (протестантів) та всякі життєві справи „людства", — хоч, з другого боку, митр. Нікодим виразно підкреслив, що це буде лише „богословський діялог" між православієм і католицтвом. Звичайно, це також подиктоване владою СССР: представники Московської Патріярхії в діялозі з Ватиканом будуть ставати в позу „оборонців" людства взагалі і „інших християн" — зокрема.

ТОЧНІ ВИТЯГИ ІЗ СЛОВА МИТР. НІКОДИМА

„Перш за все я вважаю своїм обов'язком, обов'язком представника Московського Патріярхату, відмітити, що радість нашої теперішньої зустрічі в відомій мірі виявилася захмареною для нас досить слабою діловою підготовою цих Нарад. Як воно не сумно, але приходиться признати, що таке незадовільне положення починає ставати немов би традицією, бо ж точно так само стовпа справа і з підготовою II Родоських Нарад... Я маю на увазі більше між слабість ділової підготови теперішніх наших Нарад. І справді, ми свідомі того, що рішення минулих наших II Родоських Нарад про богословський діялог на рівних началах і на однаковому рівні між Православною й Р и м о - Католицькою Церквами самі собою потребують глибокого розгляду і всебічного розкриття, бо ж це рішення було рішенням „у принципі". Бувши свідомим цього, Святіший Патріярх Олексій у своєму листі до Святішого Патріярха Атенагораса І висказав думку про необхідність нової всеправославної зустрічі. Коли ми підготовлялися до цих ось наших Нарад, то у нас було тільки загальне поняття про ці завдання, що стали перед нами

так, як вони були сформульовані в Посланнях Святішого Патріярха Атенагораса до Голов Помісних (Автокефальних) Церков. Але в нас не було розробленої програми Нарад, так само як і розпорядку. Ми навіть добре не знали, скільки часу нам буде визначено для нашої роботи. Ми вважаємо, що висока свідомість нашої спільної відповідальности за правильне в дусі й традиціях Святого Православія рішення спільних для всієї православної Повноти питань повинна спонукати Вищі Церковні Власті всіх Помісних Православних Церков до спільних кроків, спроможним нормалізувати відповідну діловую підготовку таких важливих для Православної Церкви, і завданням якої було б координувати позиції Помісних Церков як щодо підготови, так і щодо проведення Всеправославних Нарад. Ми вірімо, що з ходом часу, коли цій нашій думці буде дана всеправославна підтримка, то тоді й рішення всеправославних зустрічів будуть глибші й реальніші... Ми нині зійшлися, щоб далі розробляти тему II Всеправославних Нарад на острові Родосі, а саме проблеми взаємовідносин між Православ'ям і Римо-католицизмом... Святіший Патріярх Атенагорас у Посланні до Голов Помісних Православних Церков 15 липня 1964 р. такими словами сформулював завдання теперішньої нашої зустрічі: вона повинна бути нарадою „над тим способом, яким треба повідомити Римо-Католицьку Церкву про предложення вести діялог на рівних правах, а також про хід і зміст діялогу, тобто про поля й ділянки, навколо яких з нашої православної точки зору буде проходити діялог"...

Які ж поняття Російської Православної Церкви, що їх Святіший Патріярх Московський і всієї Русі Олексій і наш Священний Синод поручили нашій леґації висказати щодо першої з цих точок?

Як нам відомо, II Всеправославні Наради на о. Родосі (26-29 вересня 1963 р.) винесли рішення схвалити „предложення про започаткування богословського діялогу з Римською Церквою на рівних началах і на однаковому рівні". Це ж не випадковість, що в цьому рішенні підкреслюється рівні начала й однаковий рівень його здійснення, як важливіші принципи й передумови переговорів. Помісні Православні Церкви за жодних обставин не можуть допускати, щоб у ході підготови, як також при самому здійсненні пропонованого ними Рим-Католицькій Церкві діялога був би завдований будь-який ущерб достойству й честі Святої Православної Церкви. З уваги на це Помісним Православним Церквам, добра воля яких по відношенні до Римо-Католицької Церкви є загальновідомою, бо ж вона була виражена в рішенні II Всеправославних Нарад на о. Родосі про діялог, необхідно підійти з винятковою уважливістю вже до організації процесу самої домовленості з Римською Церквою про цей діялог. Можна вважати безсумнівним те, що до завершення II Ватиканського Собору не можуть бути розсіяні сумніви Помісних Православних Церков щодо того, що католицька сторона буде мислити цей діялог як монолог, спрямований до „братів, у роздаленні сущих", а не як діялог рівних з рівними. Тому-то нам видається передчасним саме тепер, до закінчення II Ватиканського Собору, вирішувати питання у справі звернення до його Святішости Папи Павла VI з предложенням про богословський діялог між Православною Церквою і Церквою Римо-Католицькою. По скінчені ж II Ватиканського Собору ми знову вернемося до цього обсудження, і тоді, після попереднього неофіційного домовлення між сторонами, може відбутися офіційний обмін предложеннями православної й римо-католицької сторін

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей Українського Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі якнайкращої якости та по умірковани цінах, наприклад:

Євангелії, Кивоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоругви, Облачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Світло, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число:
JUstice 9 - 1101

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Good's Supply
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

про діялог. Про все це вирішать спеціяльні Всеправославні Наради, які розроблять форму офіційного предложення діялогу із сторони Православія і Римо-Католицької Церкви, як також усі подробиці його підготови й проведення. . .

Переходячи до виложення нашого становища щодо другого питання, я перш за все відмічую, що цей діялог повинен мати богословський характер, як про це правдиво висловилися II Всеправославні Наради на о. Родосі. Отже, на ньому повинні бути розглянені всі принципові питання взаємовідносин між Православієм і римо-католицизмом, – яко питання, щодо яких в обидвох віроісповідань ними є однакова чи близька точка погляду, так і ті проблеми, в відношенні до яких в обидвох Церков існує в такому чи іншому ступені різниці чи навіть повне розходження. Здається, що повинна б бути мова про принципові проблеми взаємовідношення між Православієм і Римо-католицтвом між собою, про принципи їх відношення до решти християнського світу і про їхне служення людству взагалі.

Ми вважаємо, що зміст (поля й ділянки) цього діялогу зо всією очевидністю можуть бути окреслені тільки по завершенні праці II Ватиканського Собору, у сферу розважань якого входять численні принципові питання, що повинні б стати предметом обсуждення в процесі діялогу. Богословський характер діялогу і передумова ведення його на рівних началах і на однаковому рівні, як можна думати, зумовляють собою і справу складу учасників можливих переговорів. Делегації кожної сторони, на нашу думку, повинні безумовно складатися з богословів. Православна делегація повинна включати рівно представництво кожної Помісної Церкви. Але це ще далеко не все, чого потрібно для проведення діялога. Ми не повинні забувати, що необхідною передумовою діялога для православної сторони являється попереднє досягнення Помісними Церквами єдиної позиції щодо всіх принципових питань, які можуть стати предметом обговорення на переговорах. Щоб добитися цієї єдности, для підготовления православною сторонною своєї позиції в діялозі, по закінченні II Ватиканського Собору повинна бути створена міжправославна богословська комісія з рівним представництвом у ній Помісних Православних Церков, яка й займеться розробленням предложень православної сторони щодо змісту діялогу, його обсягу й ділянок, з усеправославного становища щодо кожної його точки.

Після схвалення предложень, які будуть розроблені між православною богословською комісією, Всеправославними нарадами вони будуть передані всеправославній делегації на переговори й ляжуть в основу її роботи.

А покищо кожна Помісна Православна Церква має можливість сама розробляти свою точку погляду на принципові богословські проблеми православно-католицьких взаємовідносин. Коли Помісні Церкви вже тепер опрацюють свої відповідні позиції, то це допоможе їхнім представникам у міжправославній богословській комісії скоріш розробити предложення про всеправославну позицію в діялозі з Римо-Католицькою Церквою.

Таке положення, на нашу думку, зовсім не виключає створення вже тепер міжправославної комісії богословів, у завданнях яких може вийти попереднє вивчення богословських проблем, пов'язаних із взаємовідносинами Православної й Римо-Католицької Церков, і вироблення предложень про всеправославні погляди на ці проблеми. Предложення цієї комісії, очевидно, могли б передаватися нею Вищій Церковній Власті кожної Помісної Православної Церкви. Ця комісія, якщо вона буде створена, не повинна мати уповноважень робити від імені православної Повноти контактів з представниками Римо-Католицької Церкви. Помісні Православні Церкви самі тепер мають право вибирати форми своїх взаємовідношень з Римо-Католицькою Церквою, а бо й не мати з нею тих зносин".

Законопроєкт за скабування смертної кари в Канаді

Сенатор Павло Юзик проти смертної кари

Федеральний уряд (Ліберальної партії) Канади виготовив законопроєкт за скасування смертної кари в Канаді; цей законопроєкт буде поданий на вільне голосування в Палаті Громад.

Сенатор Павло Юзик (з Консервативної партії) виголосив у Сенаті 19 травня ц. р. палку промову проти смертної кари. Він сказав, що у світі вже 60 країн скасували кару смерти, а в Европі ще лише Франція й Іспанія дотримуються її. (За „Кенедієн Пресс" 20. 5. 65).

З.Р.В. — В СССР також не скасовано розстрілювання

Організаційний рух української православної молоді розгортається

3-й З'їзд Молоді Української Автокефальної Православної Церкви в Бразилії, що відбувся 28-31 січня 1965 р в Прорто Алегре затвердив статут та покликав до життя Об'єднання Українсько-Бразилійської Православної Молоді при УАПЦеркві в Бразилії.

Місцевим адміністративним органом цієї Церкви в Бразилії є Генеральне Церковне Управління.

З.Р.В. — Вищезгадана організація, як видно, створена на зразок Ліги Української Православної Молоді в США, статут якої затверджує Провід Української Православної Церкви.

Новий православний англомовний орган і нова велика православна книгарня

У проводі є повернений до право'я Юджін Ровз

У травні ц. р. повідомлено, що в США почне виходити православний англомовний журнал – двотижневик „Ортодокс Ворлд", в якому будуть друкуватися такі православні матеріяли, що їх не подає жодне інше англомовне видання. Його видаватимуть Юджін Ровз, який три роки тому повернувся до православ'я, і Гліб Тодцицький.

Вони також основали в Сан Франціско велику книгарню під назвою „Ортодокс Крищін Букс", де будуть продаватися православні видання з усього світу.

14 католицьких патріярхів

У Католицькій Церкві є тепер 11 патріярхів резиденційних і 3 титулярні. Крім цього, 103 кардинали; 363 резиденційні митрополичі престоли; 1,660 архиепископів і епископів ординарій; 1,735 титулярних архиепископів і епископів; 1,064 титулярних архиепископів і епископів на постах папських нунціїв, апостольських делегатів, вікаріїв, епископів-помічників.

Знову будуть вивозити молодь з України

Минулого року вивезли 110 тисяч

. . .110 тисяч молодих патріотів за велінням серця з комсомольськими путівками вийхали в минулому році на новобудови Північного Сибіру, Далекого Сходу. Нові свої загони пошле комсомолія найближчим часом на найважливіші будови".

(Советська газета „Молодь України" 10 березня 1965 р.).

Основоположник Православної Церкви західнього обряду помер

Основоположник Православної Церкви західнього обряду, 57-літній свящ Едвін Е. Вест навесні цього року помер на серцевий удар.

Він, бувший духовний Єпископальної Церкви, 1963 р. повернувся до православ'я і був рукоположений 1963 р. Він помер саме тоді, як у Сан Франціско почали будувати православну церкву західнього обряду. Хоронили його священики Офіси і Ромилі – православні західнього обряду.

Стан релігії в Австрії

Видання „Католицька Статистика Австрії" за 1963 р. інформує, що: з усього населення цієї країни 89% припадає на католиків; з цього числа до церкви віродовж року ходять лише 31% католиків, а на Великдень 39%; коли католики приєднають до себе двох не-католиків, то за той самий час не-католики всіпяють приєднати до себе аж п'ять не-католиків.

Середня платня протестантського духовенства

Середня платня протестантського духовенства з 15-х віроісповідань в Америці становить 90 дол. тижнево, плюс помешкання, — разом 5,814 дол. річно, . . подає журн. „AREO" (квітень 1965) на основі найновішої статистики.

СВІДОЦТВА ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ І НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

Маємо на складі:

Свідоцтва-формуляри для Недільних Шкіл – ціна: 5 ц одне.

Свідоцтва-формуляри „для Українських Шкіл — ціна 5 п. одне.

Замовлення й гроші слати адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada.

Наступ на Плащаницю

Частина загального наступу проти Християнства

„Христос не вмер на хресті. . . , а відзискав притомність після деякого часу в стані зомління", заявив Курт Берна, голова Міжнародньої Фундації Святої Плащаниці, — повідомила новинкарська агенція Ройтера (подає щоденник „Winnipeg Фрі Пресс" 25. 3. 65).

Міжнародню Фундацію Св. Плащаниці основано в Цюріху, Швайцарія, 1964 р., для дослідження Плащаниці.

К. Берна сказав, що д-р Дж. Дж. Боpи дослідив Христову Плащаницю, яка знаходиться в одній з католицьких церков в одному з проминлових міст Італії, і на основі плям крови на цій плащаниці заявив, що Христос не вмер на хресті, а був знятий з нього в стані зомління, і потім відзискав притомність.

Книга: „Воскресення в тілі і костях"

Згадана Фундація вже видала книгу п. з. „Воскресення в тілі й костях", яку по-німецькому опубліковано в Швайцарії, а тепер підготовляють її в англійському перекладі.

З.Р.В. — Замітне явище те, що згадана фундація не поставила питання чи згадана Плащаниця в цій католицькій церкві є автентична, — цього евентуально можна було сподіватися по її дослідниках. По-друге, з плям крови на Плащаниці неможливо вивести такий висновок, що Христос, мовляв, не вмер на хресті.

До справи — хто замучив Христа, тепер ще додають другу — взагалі заперечують смерть Христа на хресті. Звичайно, поскільки хто вважає, що Християнство шкодить його інтересам, від того не можна сподіватися нічого іншого.

Констянтинопольська Патріярхия годиться визнати папу за „першого між рівними"

„Грецький митрополит Атенагорас виступав у Лондоні в університеті у справі питання про з'єднання з католиками. Він заявив, що багато розходжень основується на багаторідності слів, на непорозуміннях, на снобізмі. Прийде час, коли обидві сторони погодяться на примат (першинство) Римського папи як першого між рівними" (Журя. „Православная Русь" ч. 6, США).

З.Р.В. — Митр. Атенагорас є в юрисдикції патріярха Констянтинопольського Атенагораса І. Він тут повторив заяву цього патріярха, проголошену ще під час підготови Риму до скликання II Ватиканського Собору, про що інформував був журн. „Да Ворд" — орган Американського Екзархату Констянтинопольського Патріярхату. Митр. Атенагорас, який очолює православних греків у Британії, є одною з найдовіреніших осіб патріярха Атенагораса в його контактах з папою Павлом VI, — це він практично зорганізував зустріч цього патріярха із згаданим папою, яка відбулася в Єрусалимі 4—6 січня 1964 р.

До слова кажучи, Послання Східніх Патріярхів 1848 р., підписане й патріярхом Констянтинопольським, спирається на Св. Письмі, постановах перших сімох Вселенських Соборів, стверджує, що папа Римський не є ані абсолютно перший, ані „перший між рівними".

Влада СССР заявляє:

„Російська Православна Церква підтримує. . . політику совєтської держави"

Під кінець 1964 р. влада СССР видала „науково-атеїстичного словника", в якому сказано:

„Під сучасну пору Російська Православна Церква підтримує зовнішню і внутрішню політику советської держави".

З.Р.В. — Для влади СССР — „державою" є кремлівська кліка вислужників Анти-Христової сили, а не народ із вільно вибраним урядом. Послідовно з тими міркуваннями, для нього „Церковою" є довірена в уряду лише особа митр. Никодима (Ротова) та кліки його помічників. У дійсності, згідно з ученням Православія, „Церква — це всі вірні". А вірні (дійсно вірні), тобто Церква, совєтської держави, тобто влади СССР, не підтримують, бо віруючі християни не можуть підтримувати Анти-Христа, ані його тайних сатанистичних організацій.

Заява в вищезгаданому словнику має за ціль компромітувати Церкву в очах її вірних, отже це є частина атеїстичної роботи.

Архим. Гермоген – новий начальник Російської Духовної Місії в Єрусалимі

Синод Московської Патріярхії 22 грудня 1964 р. назначив архимандрита Гермогена (Орехова) начальником Російської Духовної Місії в Єрусалимі. Тоді ж таки Синод переніс попереднього начальника цієї Місії, архимандрита Ювеналія (Пояркова) на пост заступника голови Департаменту Зовнішніх Зв'язків Московської Патріярхії. Головою цього Департаменту є митр. Ленінградський і Ладозький Никодим (Ротов).

Перед архим. Ювеналієм на пості цієї місії були такі відомі тепер особи: від 1956 р. до липня 1957 р. архим. Пімен (Хмелевський), що 10 січня 1965 р. поставлений в епископи, від липня 1957 р. до літа 1960 р. — архим. Никодим (Ротов) — тепер митрол. Ленінградський і Ладозький. Після нього — архим. Августин. Після Августина був архим. Ювеналій.

З.Р.В. — На пост начальника Російської Дух. Місії в єрусалимі висилають лише дуже довірених у влади СССР осіб, що призначені для дальшої високої кар'єри, або. . . на упадок, якщо не витримають трудної політичної проби в Палестині.

З України

Півтора мільйона молоді в робітничих гуртожитках

„. . .У цьому будинку немає ізольованих квартир: кожна кімната на трьох або на чотирьох. . . Понад півтора мільйона юнаків і дівчат — новобранців робітничого класу України — живуть сьогодні в молодіжних гуртожитках. . . А там не міняють постільної білизни, немає гарячої води. . ."

ПОКАЗОВА СЦЕНА ПРАКТИЧНО-СУСПІЛЬНОЇ АНГЛО-ФАНЦУЗЬКОЇ ДВОМОВНОСТИ

Із студентського двомовного парляменту

ВІННІПЕҐ. — У місцевому Юнайтед Колледж (афілійованому з Манітобським університетом) у днях 10-11 січня ц. р. відбувся студентський „показовий студентський парлямент" із студентів вищезгаданого протестантського коледжа з французько-католицького Колледж де Сен Боніфас. Провід „партії" Адельфос, студенти Ґері Шербейн, сказав, що „у школі він стояв слабо щодо французької мови", і признався, що він нічого не зрозумів з того, що говорилося по-французькому.

Під час дискусій франкомовні студенти говорили по французькому, а англомовні студенти говорили до них по-англійському. („Да Виннипег Трибюн" 13. І. 65).

З.Р.В. — У грудні 1964 р. в щоденнику „Да Виннипег Трибюн" постійній рубриці „Ай Со", де регулярно хтонебудь з читачів у кількох реченнях описує таке явище, які він особисто бачив і вважає його незвичайним, — було подане й таке: В Міському автобусі у Вінніпезі одна особа говорила по-українському, а друга особа відповідала їй по-англійському.

Члени православної комісії теологічного „діялогу" з католиками в США

Постійна Конференція Канонічних Православних Єпископів (що репрезентує одинадцять церков в США) у днях 30-31 березня 1965 створила комісію для богословського „діялогу" (дискусії на богословські теми з католицькими богословами) в такому складі — священики: Меендорф, Родопулос, Романідес, Шмеман і Шнейрля; і світські: проф. Кесіч і проф. Керховской.

КАНЦЕЛЯРІЯ КОЛЕҐІ СВ. АНДРЕЯ

оцим повідомляє українське громадянство Манітоби про

інформативну поїздку в справах Колеґії Св. Андрея

Отця Архим. Іова (Скакальського) — настоятеля Богословського факультету при Колеґії Св. Андрея в Вінніпезі.

Рівночасно, на бажання громадянства, Отець Архимандрит поділиться своїми враженнями з поїздки по Святих Місцях Близького Сходу і висвітлить світлини („слайдс").

Отець Архимандрит побуватиме в слідуючих околицях:

ДАВФИН — від 2-го до 6-го червня;
ЕТЕЛЬБЕРТ — від 7-го до 11-го червня;
ВАЙТА — в неділю 13-го червня — Зелені Свята;
БРЕНДОН — 14-го червня — Зелений Понеділок.

За ближчими інформаціями в цих справах звертайтесь до місцевих Отців Настоятелів, або до Управ Громад.

Канцелярія Колеґії Св. Андрея.

Переслідування віруючих в Україні

Переслідування віруючих порушує основні права людини й громадянина. Проте, на жаль, ще досьогодні, на Україні режим КПРС переслідує християн.

Минулого року на ім'я генерального секретаря Об'єднаних Націй У-Тана надійшли листи від радянських громадян. У цих листах вони скаржаться на релігійні переслідування влади і просять захистити їх. Копії двох листів, одночасно заадресованих і східнім патріярхам, передали представникові Царгородського патріярха при Всесвітній Раді Церков.

Важливе те, що автори листів не лише не приховують своїх прізвищ, а навіть дають свої адреси. Автор одного листа зі Львова пише: „Що мене очікує, не знаю: чи в'язниця, чи заслання на далеку Північ, а чи може і мученицька смерть за правду".

Тепер уривок з іншого листа однієї громадянки з Почаєва. Вона розповідає про нові переслідування ченців Почаївської Лаври.

„З ченцями справа здавалася простою. „Нехай роблять добре і вони втечуть. Але прорахувалися. Ченці, вірні своїй обітницям, терпіли всі способи „впливання" (биття, камери) і не виходили з Лаври. Відібравши прописку їх стали кидати до в'язниць.

Таким чином „підганяли" ченцями статтю 196-у Кримінального кодексу УРСР — тобто порушення паспортного режиму. В одну з таких груп і потрапив мій син Анатоль, що постригся в Лаврі на Имення Андрія і став ієродияконом. Його засудили на один рік позбавлення свободи за порушення паспортного режиму. Всім зрозуміло, що ченці ніяк не могли порушити режиму, оскільки вони перебувають постійно в стінах Лаври, нікуди не ходять... Таким чином мій син перебував у в'язниці один рік. Його тримали в жахливих умовах, у кам'яному кар'єрі. Повернувся він ледве живий. І повернувся, як монах знову до Лаври. Знову пішли репресії, підписки про виїзд, штрафи, слідства та інше"...

Мій син „домагався правди у вищих інстанціях. Він описав усі подробиці дій органів міліції, КГБ, дружинників і надіслав на розгляд до різних організацій в Москву — Хрущову, Брежневу та іншим, сподіваючись, що таке знущання нарешті припиниться. На це синові не відповіли, а знову заарештували і обвинуватили вже як супротивника радянської влади, що займається релігійною пропагандою і наклепами" на радянські органи. 10-го лютого 65-го року його заарештували і він пробув під слідством шість місяців. Потім сина засудили на три роки позбавлення свободи. Вирок, щоб я могла його оскаржити, судця відмовився мені дати".

На закінчення наша землячка з Почаєва пише до Об'єднаних Націй:

„Я прошу всесвітню організацію вплинути, щоб дали свободу монахам і всім християнам. Мій син це не єдиний випадок у Почаєві. У в'язниці мучаться багато почаївських ченців. Репресії тривають далі!"

У листі одна громадянка зі Львова розповідає, як вона безуспішно боронила право причащатися в церкві своїх дітей. Схуфайте уривки з її листа:

„Знаючи радянські закони про свободу совісти, мені довелося йти до республіканського уповноваженого Ковалева і подати йому постанову ЦК КПРС в 10-го жовтня 54-го року. Її підписав Хрущов. У ній сказано: „І надалі, в жодному випадку не допускати будь-яких образ почуттів вірних і церковнослужителів, а також адміністративного втручання в діяльність церкви. Треба мати на увазі, що образливі дії супроти церкви, духівництва, вірних несумісні з лінією партії і держави у проведенні науково-атеїстичної пропаганди і вони протиріччать Конституції РСР, яка надає радянським громадянам свободу совісти". На підставі цих законів я вимагала, щоб мої діти причащалися."

„...Оборонить мене і моїх дітей і поставте наших безбожників-комуністів у рамки радянських законів... бо для них ці закони не існують. На папері вони написані, а насправді, вони заперечують їх".

Наведемо ще кілька коротких уривків з листа до Об'єднаних Націй від групи вірних. У ньому також є факти переслідувань. Там сказано: „Цього року на Великдень по містах і селах стояли дружинники і не пускали молодь до храмів на Великодні Богослужения. За короткий час напочатку цього року (лист написаний 64-го року) крім Білорусії і України, замкнено дві тисячі церков... Православну віру, справжніх пастирів, ченців і мирян переслідують і знущаються над нами безбожники".

В цьому листі до ОН був порядок денний суду, щоб підтвердити, що проти одного з авторів листа піднесли кримінальну справу в зв'язку з тим, що він допомагав прочанам. Це сповіщення також переслали генеральному секретареві Об'єднаних Націй з листами.

Нагадаємо, що одним із головних документів ОН — загальна декларація про права людини — закріплено принцип свободи думки, сумління й релігії. Стаття 18-та цієї декларації проголошує:

„Кожна людина має право на свободу думки, сумління й релігії: це право включає свободу змінювати свою релігію або переконання і свободу сповідувати свою релігію або переконання як одноосібно, так і спільно з іншими, прилюдними або приватним порядком у вченні, Богослуженні та виконанні релігійних і ритуальних обрядів".

Так сказано про свободу думки, сумління й релігії у Загальній декларації про права людини.

Крайня пора, щоб засади загальної декларації прав людини були запровадженні в життя на нашій Батьківщині. Газета „Вісті з України", орган товариства культурних зв'язків з українцями за кордоном пише в числі за грудень про цю декларацію. „Вісті з України" наголошують: „Українська РСР з перших днів існування комісії (для прав людини) — послідовно виступає на захист основних прав і свобод людини". — Було б добре, якби уряд Української РСР потурбувався передусім правами і свободою власних громадян; щоб він гарантував усім мешканцям України ті права, які проголошує Загальна декларація прав людини. — Крім того нагадуємо, що комунізм не виключає релігії. Італійська компартія виразно стала на позиції співіснування комунізму і християнства. Передові дівчі італійської компартії прилюдно засудили хрущовсько-Ульбрихську політику переслідування релігії. Ця політика — залишки сталінських часів, які треба конче ліквідувати."

(Цей текст переслало Радіо Либерті (у Мюнхені, Зах. Німеччина) в Україну. Він тут поданий за таким джерелом: Радіо Либерті. Інформатор — життя в Українській РСР (за радянською пресою), ч. 26, квітень 1965 р.).

УАПЦ в Австралії

Резолюція

Особливого Засідання Представників Об'єднаної Єпархії УАПЦ в Австралії

Особливе Засідання відбулося 25-28 грудня 1964 р. в Мельборні. Скликання Засідання було заночатковане духівництвом та вірними у зв'язку з ситуацією, яка витворялася в Об'єднаній Єпархії в результаті не зрозумілої діяльности колишнього правлячого єпископа Єпархії, еп. Доната.

На протязі останніх років, колишній еп. Донат своєю нещерковністю вніс глибоку дезорганізацію в церковно-парафіяльне життя Об'єднаної Єпархії УАПЦ в Австралії, поділивши її на більшість і меншість, залишаючись сам при меншості, довівши Єпархію до розвалу і занепаду. Ще перед Засіданням частина парафій Єпархії, згідно з рішеннями їх Загальних Парафіяльних Зборів, вийшла з-під духової й адміністративної опіки колишнього правлячого еп. Доната.

Скликання Особливого Засідання також мотивувалося фактами, що ВП Арх. Григорій вирукоза 29. 8. 1963 року його хіротонію над еп. Донатом та що ВП Архиепископ Сильвестер 21. 12. 1964 р. відкликав досвяту еп. Доната, виконану ним 21. 2. 1960 р. м. Перті Австралія.

У зв'язку з вищесказаним, Об'єднана Єпархія УАПЦ в Австралії лишилась без духовної опіки і без адміністративного керівника, а тому виникла конечна потреба скликання Особливого Засідання Парафіяльних Представників Єпархії. Це Засідання, як Екзекутива, прийшло до однозгідного рішення — просити благословення ВП Архиепископа Сильвестра, який перебуває на спочинку, для переведення праці. Після дводенного обговорювання Засідання прийшло до висновку назвати себе Особливим Собором для нормалізації церковного життя Єпархії.

Одним із основних питань, обговорених Особливим Собором, була справа оформлення остаточного виходу Єпархії з-під духової та адміністративної опіки колишнього еп. Доната. Рішення про вихід було одобрено одноголосно. Наступним питанням Особливого Собору була справа духовної опіки Об'єднаної Єпархії. Після детального обговорення Собор вирішив звернутися з проханням до ВП Архиепископа Сильвестра перебрати духовну опіку над Об'єднаною Єпархією. . . Для адміністративного й господарського керівництва Єпархії Собор вибрав Церковне Управління, в яке входять духівництво й вірні. Управління складається з таких частин:

1. Єпархіяльна Рада; 2. Консисторія; 3. Контрольна Комісія і 4. Єпархіяльний Суд.

Особливий Собор пройшов у дусі велнкого бажання бачити в близькому майбутньому всю УАПЦеркву в Австралії під одним духовним і адміністративним проводом. Особливий Собор одноголосно вирішив уклінно просити ВП Арх. Ніканора, Митрополита УАПЦ на чужині, взяти під увагу вищесказане й благословити діяльність Особливого Собору.

За Особливий Собор:
Голова Собору: **М. Меншун**
Секретар Собору: **А. Пінень**

(Передрук з часописа „Наша Батьківщина" за 24. 4. 65, Нью Йорк).

У 5-ліття ПККПЄ

Чергові збори Постійної Конференції Канонічних Православних Єпископів в США

Чергові збори ПККПЄ відбулися в Нью-Йорку 30-31 березня 1965 р. Вони припали на п'ятиліття існування цієї організації, що створилася в січні 1960 р., з того часу й досі її головою є архиепископ Яків (грек) — всеамериканський екзарх Константинопольського Патріярхату.

„Богословський діялог" з римо-католиками в США

Збори повідомили, що ПККПЄ запросила римо-католицьких теологів до богословського „діялогу" з православними теологами, і що це запрошення позитивно прийняв балтіморський кардинал Лоренс Шіген, голова римо-католицької Єпископської Комісії Екуменічних Справ в США. У діялозі візьмуть участь одинадцять богословів.

Новий, авторизований переклад

Збори ПККПЄ уповноважили свою Богословську Комісію зробити переклад Євангелії (Нового Заповіту) з грецького оригіналу на інші мови для вжитку в Православних Церквах. Цей переклад буде провірений і затверджений ПККПЄ.

Створять англомовний православний коледж в США

Збори повідомили, що справа створення православної академічної школи — „коледжа" (коллеґії) в США з різними факультетами посувається вперед. У зв'язку з цим незабаром буде скликана Конференція Крайової Федерації Православних Студентів По різних академічних школах будуть створені православні асоціції й групи.

Конференція православних військових капеланів

Збори ПККПЄ постановили скликати влітї 1965 р. православних капеланів усіх збройних сил США.

Члени ПККПЄ

Членство ПККПЄ становлять: Альбанська Православна Церква в Америці; Американсько-Карпаторуська Православна Церква; Болгарська Православна Церква в Америці; Канонічна Місійна Румунська Православна Церква в Америці; Грецька Православна Архиепархія Північної й Південної Америки (Американський Екзархат Константинопольського Патріярхату); Російська Православна Греко-Кафолична Церква в Америці (автокефальна Російсько-Американська Церква в юрисдикції митр. Леонтія); Російська Православна Зарубежна Церква (автокефальна, в юрисдикції митр. Філарета, наслідника митр. Анастасія, який 1964 р. відійшов на покой через старість); Американський Екзархат Московського Патріярхату; Американський Екзархат Антіохійського Патріярхату (Сирійсько-Антіохійська Православна Церква в Америці (ці українські православні парафії, що очолені митр. Богданом Шпилькою, що є в складі Американського Екзархату Константинопольського Патріярхату); Українська Автокефальна Церква (ці громади, що очолені архиеп. Палладієм Видибідою — Руденком, який очолював на автокефалії Православної Церкви в Польщі, визнаної 1924 р. Константинопольським Патріярхатом; архиеп. Палладій був у цій Церкві Архиепископом Краківського і Лемківським під час 2-ї світової війни).

(Подано за журн. „Да Ворд" за травень 1965 р США. Пояснення в дужках належать ред. В.).

„СЛУЖБА БОЖА"

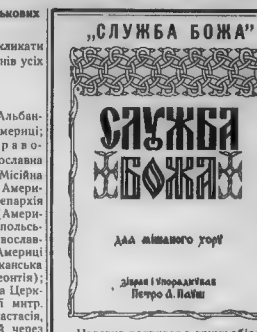

Недавно появився з друку збірник „СЛУЖБА БОЖА" для мішаного хору.

Збірник виданий, за редакцією Петра А. Пауша, на дуже добірному папері, розміром 8½ х 11 цалів, в грубих обкладинках, у двох кольорах та золоті; графічне оформлення В Ніньовського.

Ціна збірника — $6.00.

Для парафій, що замовлять 9 примірників, або більше, ціна $5.00 за примірник.

Замовлення й гроші посилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Avenue
Winnipeg 4, Manitoba
Canada

Гр. Семочко

ПОЧАТКИ ПЕРШОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ШІКАГО І В АМЕРИЦІ

(Продовження)

Якраз тоді приїжджає до Шікаго покійний о. Галицький, який стає в проводі нашої парохії. Людина тиха, смирна, дуже лагідної вдачі, а щирий працівник. У покійного о. Галицького була велика практика в організуванні членів, і своєю милою вдачею він потрапив приєднувати й будувати громаду. Мабуть, так хотів сам Господь, що у даний час прислав нам такого щирого й доброго організатора.

Тоді в мене мешкав покійний Віктор Мигаль, що також був засиспільновним членом громади, давав щедрі пожертви на громадські цілі і приєднував членів. І знову, п. Мих. Слижук порозумівся з іншими урядниками і, за порадою о. Галицького, ми почали гляділи за кращим і більшим будинком на церкву — в кращій околиці і з видною залею, щоб вести культурно-просвітню працю.

Почали скликати збори за зборами, і прийшли до висновку, що є такі будинки, але будуть коштувати поважні тисячі долярів А тому треба було радитися й питатися громадян, бо це зависить від них — чи брати тягар на свої плечі, чи ні? Я піддав таку думку: мусимо купити ці „пропері", бо дальше існування нам тут немислиме. Я зобов'язався піти з о. Галицьким на „колекту" і здибати 100 людей, які дадуть по сто долярів, а це також щось варте! А коли люди побачать, що в нас починається діло, то справа піде не так трудно. Я свою обіцянку виконав чесно, на що маю докази, і список людей, яких ми відвідали з о. Галіцьким. Коли почула про це наша молодь, так всі з ралістю взялися за працю. Зараз почали їздити за збіркою грошей Володимир Куцовський і Василь Любинець, а найбільше таки — знову Мих. Слижук. Дуже багато причинився зо своєю машиною покійний Демян Шостак, а з ним — Волд. Куцовський, Іван Лащук, Іван Шмигельський і багато інших, бо кожен був рад помогти справі. Куплено ці теперішні нерухомості за суму 64 з половиною тисяч долярів.

Впродовж року зібрано понад 50 тисяч дол., а решта, щоб не брати „морґеджу" (довгу) і не платити великих процентів, за порадою Мих. Слижука і о. Галицького рішили позичити у своїх парохіян, і так поволі сплачувати тому, кому буде найгірша потреба. І таким способом, за стараннем невсипущої праці о. пароха Галицького, що сам особисто і його дружина та дочка не раз до пізньої ночі працювали над

ПРАВОСЛАВНИЙ КАТЕХІЗИС
українською й англійською мовами
ПРАВОСЛАВНА ВІРА – THE ORTHODOX FAITH

Написав Преосвященний Владика Еп. АНДРЕЙ, Єпископ Едмонтону й Західньої Єпархії; на англійську мову переклав Всеч. о. Мирон Кліш; для вжитку в Недільних та Українських Школах, а також по домах благословив Високопреосвященніший Владика Митрополит ІЛАРІОН, Митрополит Вінніпегу і всієї Канади."

Катехізис ПРАВОСЛАВНА ВІРА надрукований на прекрасним книжковім папері, великими читкими черенками, пошитий питками, 255 стор. друку.

Має 28 інструкцій.

Ціна: В міцній паперовій оправі, з пересилкою — **$2.00**
У твердій полотняній оправі, з пересилкою — **$3.25**

Книгарням, на більших замовленнях, спеціяльний опуст.

Замовлення й гроші висилати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.
CANADA

книжками ,та розписаннями листів, чи разом з урядниками, робили всякі обрахунки. Також невспинуща праця найбільш відданого робітника — п. Михайла Слижука. Йому одному й першому треба завдячувати його думки, старання й віру та щиру працю. А в числі його помічників треба згадати таких, як: Волод. Куцовський, Василь Любинець, Евген Древницький, покійний Антін Глух, Шмигельський і інші.

Панна Бужанна — дочка о. Галицького, поклала дуже багато праці над згуртуванням православної молоді. Вона, при помочі таких дівчат, як: Шостак, С. Слижук, Шмигельської, Тобак, Дякун, Теслюк, Кіняк і багато інших, очолила при нашій громаді дійсну працю над молоддю; видавали англійською мовою журнал Православної Молоді в Шікаго. Дуже багато причинялися до створення цього журналу пан Даньків своїми гарними рисунками, і це тримало молодь при Громаді. Старші громадяни по кількадесятилітній праці раділи, що приходять молодші, що будуть продовжувати їхню працю і докінчувати те, чого нам старим, не вдалося докінчити. А тут це було досить дечого в наших плянах на майбутнє! Молодь і з свого боку раділа, що є гарні будинки: церква прекрасна, багато зал на всякі збори, велика заля на концерти і більші сходинні! ця молодь знала, що вона й тільки вона має дальше дбати про добро церковне так, як дбали її батьки. Було в нас на думці, що в короткім часі прибудуємо велику залю аж до хідника, дамо камінний „фронт" і зробимо всякі вигоди та приміщення для молоді.

І наша мрія була б виконана на сто процент, якби не настали були великі зміни. Парох Галицький відходить від нас, а на його місце приходить людина, який була в голові не праця громади, але його власні тілесні здоволення. А це вбило нашу громаду і морально, і матеріяльно, бо такі поступування відігнали молодь, відігнали таких робітників і щиро відданих громадян, котрих імена ви вище згадані, І, замість християнської любови, в нашій громаді заванували ось що: бійки, судові позви, страшна ворожнеча і розгардіяш. Дуже прикро про це писати, але правда є правдою, і цього поминути не можна. Не тому споминається ці сумні і жалюгідні події, щоб когось „якопоти", тільки тому, щоб ми з помилок учились, і таких помилок більше не повторялю. Варт ще згадати хочби й що по дію. Коли в роках 1948-50 їхали до Шікаго люди з таборів скитальців із Зах. Европи, то наші залі при церкві св. Володимира (а їх є щось 6) були заповнені тими новоприбулими. І лише наша громада в Шікаго давала новоприбулим місце перенспати, а наші громадяни приносили їхнім дітям молока і всякої іншої поживи.

Це також споминається тут лиш на те, щоб допомогти виобразити тим людям, як вони несвідомо відбирають тим заслуженим одиницям... Не штука прийти на готове і накидатися на тих, що роками, як то вже вище згадано, клали свою мозольну працю. Бо коли помер у Шікаго о. Галицький, буший парох і організатор сьогодніщної парохії св. Володимира, то навіть ця громада не проявила належного пошани до Покійного, і не прийняли тіла до церкви. І тут уже не я, а самі діла говорять за себе...

Ось тут я старався пригадати кількадесятлітню працю організування, життя й розвитку нашої громади, як першої Православної Громади в Шікаго та в усій Америці. Не зроблю, мабуть, великої помилки, коли скажу так: наша Громада була колискою українсько - національного розквіту культурного життя в Америці, бо з Шікаго, як з тодішнього нашого центру, випливало багато всього того, що ми маємо тепер. Ще був би призабув одне, а це — початки Ліги Американців Українського Походження. Перше про цю справу, я і пан Мих. Слижук, обговорили на Ірі. Слижук казав так: „Таке щось то треба робити загально, бо то має бути представництво українців в Шікаго". Наближалася Друга світова війна. По всій Америці розійшовся заклик купувати „державні бонди"; і щоб знову так, як за Першої світової війни, ми давали рекрута, купували бонди, але не мали жадного признання, тому цим разом треба справу повести інакше.

А вже тоді існувало Товариство Українських Професіоналістів і Бізнесменів. Я, ідучи по Шікаго Ave., вступив до ресторану п. Василя Панькова на обід; і коли п. Паньків сів коло мене і ми почали говорити на цю тему, то він піддавав думку, щоб я пішов і поговорив з п. А. Кохановським і покійним Мих. Петровим, що я й зробив. Кохановський був того дня зайнятий, а покійний Мих. Петрів і я пішли до адвоката Б. Пелеховича на пораду.

На це є свідок п. Іван Петрів — син Мих. Петрова. Пан Пелехович сказав так: „Я офісу не замкну і не піду глядіти за представниками різних Товариств. Та я й не маю їх адрес. Але думка дуже знаменита. Ви оба вишукайте залі, скличте представників, уложіть добре імпонуючого листа і повідоміть мене, коли будуть збори, і я прийду і побачимо, який буде результат".

Це були слова адвоката Пелеховича; і таким, а не иншим, способом постала в Шікаго **Ліга Американців Українського Походження.** Першим головою Ліги був адвокат Пелехович, а іще перед кордовим секретарем.

Коли ми скликали перші збори, то прийшли й місцеві большевики, і, думаючи, що як у той час Америка була союзницею СССР, отже вони змагали до того, що Ліга, мовляв, непотрібна, бо вони вже мають (комуністичну) свою лігу. Ми тоді тим домосрослим большевикам сказали, що вони можуть собі йти під чотири вітри зо своєю лігою, — бо ж до нашої Ліги належать усі українські парохії в Шікаго, всі відділи У. Н. С. в Шікаго, відділи Провидіння, відділи Народної Помочі і Товариство Укр. Професіоналістів і Бізнесменів у Шікаго, а кого ж вони мають? Самих большевиків! Перший, так би сказати, „драйв" на купно бондів відбувся на залі прав. церкви на Ірі, куди прибув державний представник і уповажнений чоловік продавати ти бонди „побіди", і того ж дня на тих зборах наші українці розкупили на 40 тисяч дол. бондів. Пан Іван Марущак, тодішний власник ім'якних виробів, купив за 5 тисяч дол., — так показують записані дані.

(Далі буде)

УРОЧИСТОСТІ ГРОМАДИ СВ. ВОЛОДИМИРА ВЕЛИК. В МУС ДЖА, САСКАЧЕВАН

ЗАПРОШЕННЯ

Українська Православна Громада Св. Володимира Великого в Мус Джа, Саскачеван, одним запрошує всіх вірних Української Греко-Православної Церкви із міста Ріджайни і всієї Мус Джа Округи на

ОСВЯЧЕННЯ
НОВОЗБУДОВАНОЇ ЦЕРКВИ СВ. ВОЛОДИМИРА ВЕЛ.
І
УГОЛЬНОГО КАМЕНЯ,

що відбудеться **в неділю 20-го червня 1965 року,** під проводом Його Блаженства Блаженнішого Митрополита Іларіона і Преосвященного Владики Бориса в сослуженні місцевого Настоятеля П. Зміївського й о. Прот. С. Кіцюка з Ріджайни.

ПРОГРАМА СВЯТА:

Субота 19-го червня: Година 6.30 вечером — Всенічна.
Неділя 20-го червня: Година 9.30 рано — Зустріч Владик.
Год. 10.00 — Освячення Церкви й Св. Літургія.
Год. 12.30 — Освячення Угольного Каменя.
Год. 1.30 — Спільний обід у шкіл. авдиторії Ріверво, а під час обіду відповідна до Свята програма.

За ЗАРЯД ГРОМАДИ:

о. П. Зміївський, Настоятель
Волод. Сахній, Голова **Дмитро Остапович,** Секретар
Корнелій Бозак, Голова Буд. Ком.

XV-ТІ ЛІТНІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА
Колегії Св. Андрея в Вінніпезі

відбудуться

в НОВИХ БУДИНКАХ КОЛЕҐІЇ НА КЕМПУСІ МАНІТОБСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

від понеділка 5 ЛИПНЯ до неділі 8 СЕРПНЯ 1965 р.

На Курси приймається **хлопців і дівчат** від 14-го року життя. Приймається й нижче цього віку, але ці мусять мати закінчену 8-му клясу (грейд) публічної школи. В студентській резиденції Колегії є місце для 44-ох дівчат і 60 хлопців.

До ПРОГРАМИ НАВЧАННЯ входять такі предмети:

- Українська мова:
  1. Вступний курс — для тих, що або вже й зовсім не знають української мови.
  2. Елементарний курс — для тих, що говорять і розуміють легку українську мову, але не читають і не пишуть по-українському.
  3. Середний курс — підготовчий курс до кредитової української мови в середній школі.
  4. Кредитові курси української мови для клас 9, 10 і 11 середньої школи.
- Українська література:
  1. Вступний курс
  2. Вищий курс
- Історія України:
  1. Вступний курс
  Вищий курс
- Історія українців Канади
- Історія Української Церкви
- Релігія
- Громадське виховання й красномовство
- Диригентура й хоральний спів
- Гуртовий — народний і церковний спів
- Вишивання й писання писанок
- Народні танки
- Оркестральна музика (лише для курсантів, що вже грають на якімсь інструменті)
- Співацтво

Курсанти будуть поділені на кляси (гуртки) відповідно до віку, шкільної освіти й знання української мови.

ОПЛАТИ:

1. За кімнату в студентській резиденції, харчі й науку — за цілий курс $120.00
2. За саму тільки науку (для курсантів, які не будуть мешкати в Колегії) ..... $ 25.00

За додатковими інформаціями й аплікаційними формулярами писати на таку адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

Господарем свята був п. Загорода. Він попросив Владику Бориса поблагословити страви. Господар підніс тост за Шановних Ювілятів. Гості заспівали „На Многая Літа".

По вечері говорив Преосвященний Владика Борис та передав привіт від Блаженнішого Митрополита Іларіона. Господар відчитав привіт з Едмонтону від сватів о. Григорія і Добр. Василівих, дальше говорила донечка Маруся, а також пан і пані Бартошуки, які улаштували це свято.

Діти і гості нагородили Ювілятів на пам'ятку їх Срібного Весілля дарунками.

На закінчення обоє Ювіляти подякували — найперше Владиці Борису, що прибув на це родинне свято, та виголосив гарне слово, дітям, п-ну Бартошукам, що найбільше причинилися в приготуванні цього ювілею, господареві п. Загороді, пригомадно зійшлися і спільно яіяли і усім гостям, що так відзначили 25-ліття їхнього подружжя. По молитві відбулася весільна забава.

В. Василів

УКРАЇНСЬКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ШКІЛЬНИЦТВО У 1964 65 НАВЧАЛЬНОМУ РОЦІ В СХІД. КАНАДІ
(Докінчення)

Навчання в школі провадиться двічі на тиждень, вечорами — по понеділках (6 до 8 1/4 год.) і п'ятницями (6 до 8 1/2 год.). Всіх учнів 47 (переведено 50), кляс 6-ть. Розподіл по клясах такий:

Абсольвентка гайскул Г Жидовка навчає 1-у кл., — 10 учнів, і садок, 6 уч ; учителька англ. публіки. школи Р. Лисенко учить 1-у, 2 уч., і 3-у, 10 уч.; п-ні добр. К. Дебрин учить 2-у, 9 уч., і 4-у, 6 учн., О. настоятель і директор Н. Дебрин навчає 5-у, 2 уч., і 6-у, 2 уч.; він же навчає релігії й співу у всіх клясах безплатно. Недільна Школа провадиться 3-ма учительками безплатно. Всі діти мають книжки і відповідні зошити. Кожна учителька веде акуратно журнал. Учні відвідують школу акуратно. Додатньою стороною школи є наявність у цьому році двох молодих уже закінчивших англійські школи учительок. Школа розпоряджає власною бібліотекою. Приємно було чути, як усі діти цієї школи говорять по-українському.

Батьківський Комітет при школі активний, складається з трьох осіб: голови М. Ващенка, секретарки В. Яремчикової і скарбника — А. Капкали. За науку, без огляду, скільки учнів з одної родини, за дитину платять $2.00 місячно. Учительська за навчання одержують по $30.- 00 місячно. Діти ходять з колядою і зароблені гроші вживають на уліпшення школи. Школа сама себе оплачує.

Після закінчення науки представники РУШ відбули нараду з учителями, головою Батьківського Комітету й деякими батьками. Обговорювали видання відповідних підручників, щоб менше мали незрозумілих слів, дитячого журналу і т. інш. Голова Б-К подав думку про видання РУШ неперіодичного, бодай циклостилевого органу. Але відсутність фінансової бази у РУШ є цьому перешкодою.

Скарборо

Православну школу при Громаді церкви Св. Анни відвідали голова і член РУШ 27 березня 1965 р. (у суботу). Учит. А. Лящина. У школі зустріли п. Павла Вакуля, що за повідомленням о. настоятеля церкви Степана Гуцуляка мав бути директором школи. Однак сам пан П. Вакуля заперечив своє директорство. До цього долав, що не є по фаху учителем, бо є механіком. П. П. Вакуля не міг сказати, скільки взагалі учнів в школі, а навіть в його 3, 4 і 5-й клясах зокрема. Після інформації „другого вчителя та одної школярки встановлено: у 1-й і 2-й клясах, які навчає Леонід Козирко, є 8 учнів, а в 3-й, 4-й і 5-й клясах 9 учнів. Разом 17 учнів, а в минулому році переведено до старших кляс 19 учнів.

Учні сидять вздовж протилежних стін, за довгими столами, нічим не розділеними. При навчанні одна група перешкаджає другій. На зауважу незручности такого розташування п. Вакула показав напівпорожню кімнату, в якій свобідно вмістилась би та, чи друга група, а одна лишилася б у залі. Шкільний журнал мав тільки вчитель Л. Козирко. П. Вакула сказав, що його журнал дома. Всі діти в учителя Козирко мають книжки й зошити, а в учителя Вакула мають зошити та одну книжку на всю групу.

Учитель Вакула навчав всіх 9 учнів разом, не поділяючи на кляси. У вчителя Козирко учні відповідно поділені на дві кляси і кожна виконує свої завдання. Учитель Вакула навчання почав з прочитання з книжки якогось вбзацу і став пояснювати, як москалі образливо називають українців русняками, хахлами, малоросами, а українці москалів — москалями, кацапами. Після цього учитель викликав одну учениицю до дошки й почав їй диктувати, а решта дітей записували також в зошити. Виправивши написане, перейшли до читання: одна учениця читала, за нею стежило ще яких трое, а решта безучасно сиділи в різних позах, дехто й виходив. Дисципліни в класі не було. Учитель Козирко тримав усіх дітей працюючими: одна класа переписувала, другій роз'ясиював друкові й писані буквн тощо.

Таке навчання провадиться що суботи 3 години — (від 10 до 1-й год.). За науку діти платять по $20.00 річно за кожного. Учитель П. Вакула одержує $10, а Й. Козирко $20. Настоятель С. Гуцуляк учить релігії безплатно. Під головуванням В. Тимофійчука видання РУШ неперіодичного, бодай циклостилевого органу. Але відсутність фінансової бази у РУШ є цьому перешкодою.

В. І.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ПЕТРО КАШТАЛЯНИЧ
Ґронліз, Саск.

У середу, 10-го березня 1965 року, в домі для старших віком людей у Мелфорт, Саск., на 93 році життя спочив у Бозі бл. п. Петро Кашталяничч.

Бл. п. Петро Кашталяничч народився 12-го липня 1872 року в селі Пальчинці, Збаразького повіту в Західній Україні.

Тяжке земне життя судилося малолітньому хлопцеві. Батько Покійного помер, отже, вже з малих літ, Покійний мусів тяжко працювати, а коли доріс до повних літ, то три роки служив три австрійському війську. Після відбутя військової служби, Покійний Петро, повернувшись додому, одружився з Тетяною з дому Жук. Господь Бог поблагословив це подружжя 2-ма дочками — старшою Любою, а молодшою Параньою.

Тяжке матеріяльне життя змушує Покійного шукати кращої долі. Лишає родину в Краю та в 1912 р. їде в Канаду, в околицю Стар Сіті,

Саск. Пізніше перебирається в околицю Гронлід, Саск. Увесь час працював Покійний робітником у фармерів. Покійний бажав спровадити сюди свою родину з Краю, але ця справа не увінчалася успіхом. В 1948 році Покійний спровадив з Канади свою молодшу дочку Параньку, яка перебувала в той час у Німеччині. У Канаді вона вийшла заміж за Стефана Хоботюка та фармерують у Сновден, Саск. Дочка Параньки із зятем Стефаном хотіли, щоб Покійний їх батько жив при них на фармі, але він почував веселіше в Гронлід, бо тут живе багато односельчан та знайомих Покійного.

Покійний любив людей, любив Церкву та народню працю. Довший час був господарем Народного Дому, в якому провадив взірцевий порядок.

Сім років тому померла дружина Покійного, бл. п. Тетяна, яка до кінця свого життя жила в с. Пальчинцях у Краю при старшій дочці Любі та зятеві Пилипові Литвин.

Чотири роки тому Покійний почав підупадати на здоров'ю. Кілька місяців перебував у шпиталі в Мелфорт, Саск., а останніх 3 роки і 2 місяці перебував у Старечому Домі в Мелфорт, де і помер.

Напередодні Похорону в неділю, у Похоронніім Заведені відправлено над тілом Покійного Панахиду, а у понеділок 15-го березня 1965 року о 10-ій годині рано в Українській Греко - Православній Церкві в Гронлід, Саск., відправлено Заупокійну Службу Божу та Похорон. Всі відправи відправляв місцевий Парох о. Прот. М. Крічтюк, а дякували дяки: п. п. І. Івачук, П. Боднарчук, Биць з Нипавин та інші.

На Похорон прибула дочка Покійного Параньки, перва сестра Олександра з чоловіком Тимком Боднарчуком, покійної дружини брата сина Касіяна Жук з дружиною, односельчани та багато знайомих.

Покійний лишив у смутку: старшу дочку Любу та зятя Пилипа Литвина, які живуть в с. Пальчинцях у Краю, молодшу дочку Параньку та зятя Стефана Хоботюк у Сновдин, Саск., одного внука в Канаді та 4 внуки й 5 правнуків у Краю. В Краю лишив ще покійної дружини брата Тимка Жука, який живе в с. Токах. В Канаді лишив ще перву сестру Олександру та її чоловіка Тимка Боднарчука в Бруксбі, Саск., покійної дружини брата сина Касіяна Жука з дружиною Теклею в Гронлід, Саск., який був опікуном Покійного Петра, багато односельчан та знайомих.

Поховано бл. п. Петра Машталянича біля Церкви на парафіяльним цвинтарі Української Греко - Православної Церкви в Гронлід, Саск.

Під час Посліднього Цілування на закрит Пароха присутні зложили на Нев'янучий Вінок Покійному 20.00 дол., а родина Покійного від себе дала 5.00 дол. Цю суму розділено на такі цілі: на Колегію Св. Андрея у Віннінезі 10.00 дол., на „Вісник" і „Український Голос" по 5.00 дол., на вироблення кліші 4.50 дол., а решту на поштові оплати.

Усім жертводавцям щире спасибі! Нехай Милосердний Господь потішить опечалену Родину і нагородить своїми щедрими ласками, а душу бл. п. Петра Кашталяника нехай приймає до Царства Небесного.

Вічна Йому Пам'ять! 4

о. М. К.

БЛ. П. ПЕТРО ГРАБАРЧУК
Едмонтон, Альберта

Дня 18-го лютого 1965 року упокоївся в Бозі на 58 році життя Бл. п. Петро Грабарчук. Покійний був членом Катедральної Громади Св. Івана Хрестителя та Інституту Св. Івана Золотоустого в Едмонтоні.

Покійний народився 29-го червня 1906 року на Волині, в місті Острозі над рікою Горинь'ю. Це той Острог, де 1581 року видано Острозьку Біблію — збірну працю українських учених, згуртованих при Острозькій Академії. В місті Острозі Покійний Петро Грабарчук провів свої дитячі та хлопячі роки, виховуючись в любові до Української Православної Церкви та свого українського народу.

Під час другої світової війни довелось йому служити при різних військових частинах, а з цим переживати та проходити всі воєнні страхіття та нещастя. За Божою поміччю вдалося йому зберегти себе фізично, хоч нераз смерть заглядала у вічі, коли доводилось бути у перших фронтових рядах.

Після закінчення другої світової війни проживав у Західній Європі, а вже 1947 року прибув до Канади. Прибувши в Канаду, Покійний Петро Грабарчук поселився в околицях Летбридж, опісля переїхав в околиці Піс Ривер, а тоді, на сталий побут, переїхав до Едмонтону, де проживав до кінця свого життя. В 1960 році одружився з вдовою Варварою Звіздецькою.

Покійний Петро Грабарчук був людиною глибоко віруючою, дуже лагідної та тихої вдачі, скромний у своїй поведінці, точний та совісний у всіх своїх обов'язках по відношенні до Катедральної Громади та Організацій. Як православний християнин, — він разом з дружиною приходив на всі Богослужіння, ніколи не пропускаючи ні Ранньої ні Вечірньої Відправи. Як громадянин й член української спільноти, він брав участь у всіх підприємствах Громади, як також був присутній на всіх імпрезах національного чи релігійного характеру. І ось, будучи на імпрезі — „Свято Української Державності", що її відмічували українці міста Едмонтону дня 7-го лютого, 1965 р., повернувшись з нього, тяжко захворів. Дружина, за порадою лікаря віддала його до лічниці, в якій пролежав кілька днів. Недуга так сильно знятакувала Покійного, що лікарі не змогли врятувати його.

Дня 18-го лютого Петро Грабарчук відійшов у Вічність.

У глибокому смутку Покійний оставив Дружину Варвару, а на Рідних Землях в Україні, — чотири сестри — Надію, Анну, Марію та Евстинію. Про своїх сестер Покійний завжди пам'ятав та допомагав їм, посилаючи допомогові пачки.

Похорон, що його довершили о. Прот. Олександер Хом'як й о. Дмитро Лучак, відбувся в Катедральному Соборі Св. Івана Хрестителя, дня 22-го лютого 1965. Тлінні останки Покійного Петра Грабарчука спочили на Вічнім цвинтарі в Едмонтоні. Після похорону відбувся поминальний обід в залі Катедри.

У день похорону Дружина Покійного Петра пані Варвара Грабарчук зложила дар на Будівельний Фонд Катедральної Авдиторії в сумі $400.00. Тим виконала завіщання свого Дорогого Мужа, котрий жертвував на цю ціль, та якого бажанням було, щоб й по смерти увіковічнити Його ім'я.

Нехай Милостивий Господь обдарує опечалену Дружину своїми Милостями та Щедротами, а душу Покійного Петра нехай приймє до Царства Небесного.

о. Ол. Х.

БЛ. П. ІВАН ГУМЕННИЙ
Боїв, Алта

Дня 7-го лютого, 1965 року несподівано спочив на вічність, в лікарні в Атабасці, на 72 році життя, Іван Гуменний. Вістка була великим ударом для всіх людей, бо Покійний перебував у Канаді усе своє життя в цій околиці.

Покійний Іван народився 30 серпня, 1893 року, в селі Плотичі Великі, повіт Бережани, де з родичами прожив молоді літа. У 1914 році забрано його до війська. Був на італійському фронті, у полоні, був ранений і одержав за хоробрість срібну медаль. З війни повернувся додому. Батька вже на цім світі не застав, як і також не було вже рідної хатини.

Відбудував нову господарку та в 1921 році одружився з Іванною Хома.

У 1930 році через переслідування, покидає рідний край і прибуває в Канаду з родиною і мамою в Альберту до містечка Боїв до брата Романа, який прибув до Канади три роки скорше. Обидва брати знаходить фарму в околиці Донетвиа, 12 миль на північ від Боїв і тут починають нове життя.

Проживши два роки в Канаді, Покійний втрачає матір, а чотири роки після смерті матері, відходить з цього світу його дружина, а йому залишає маленькі діти. Збирає Покійний маленьких діточок і разом з братом перебираються до міста Боїв. Тут набувають хату й будують кузню, та стають ковалями, якими ніколи до цього часу не були. У 1939 році, щоб було кому доглянути діток в хаті, одружується з Марією Фещук.

Покійний Іван був добрим мужем, добрим батьком, добрим членом Української Греко - Православної Церкви. Трудився при будові церкви, жертвував та був першим головою Громади. Покійний був любителем книжки, за його стараннім постала бібліотека ім. Тараса Шевченка при нашій Парафіяльній залі.

Похоронні Відправи за душу Покійного розпочалися в п'ятницю 12 лютого, відслуженням Панахиди в парафіяльній залі. У суботу рано в міській церкві, де Покійний був членом, відправлена була Св. Літургія, та інші Похоронні Відправи, які відслужив місцевий парох о. Є. Стефанюк. Після Останнього Цілування Парох зробив заклик, щоб вірні зложили жертву за пам'ять Покійного. Зложено $59.00, з чого було розпорядження, щоб вислати $5.00 на Пресовий Фонд „Вісника", і $5.00 на Фонд „Українського Голосу", часописи, які Покійний читав за свого життя. Решта лишилася, щоб набути для церкви речі, яких ще потрібно.

Покійний залишив у смутку Дружину Марію, та четверо дітей: Стефку Гевко в Сарейл, Алта., Романа в Боїв, Анну Мекмен і сина Василя в Каліфорні. Залишив брата Романа в Боїв, сестру Фросину в Старім Краю, 9 внуків і 2 правнуків, родину Кушнірів, Фещуків, та багато більше родини, знайомих, приятелів та сусідів.

Родина складає усім подяку за прислуги підчас їх горя. Також подяка жертводавцям за жертви на Нев'янучий Вінок.

Нехай Господь Бог розвеселить засмучену родину, а душу Покійного Івана приймє до Царства Небесного.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Присутній.

БЛ. П. ТЕКЛЯ СТАДНИК
Келовна, Б. К.

Дня 28-го грудня 1964 року відійшла у вічність в Дженерал Госпітал Келовна, Б. К. бл. п. Текля.

Покійна народилася 10-го серпня 1884 року в селі Пізнанка Гнила, Скалатського повіту в Галичині. Приїхала в Канаду 1912 р. та зо своїм мужом Василем оселися на фармі, в околиці Спірет Ривер, Альберта. Там вони довший час примірно старалися організувати православну Громаду та віддано і ревно служили, як Церкві, так і своєму українському народові.

На старості Текля із своїм мужом замешкали в Келовна, Б. К. В тій місцевості відано працювали при Українській Греко - Православній Церкві. В місцевій Громаді жертвували Святе Євангеліє, помагали купити другі речі потрібні до Церкви. Бл. п. Текля із своїм чоловіком Василем складали поважні жертви на Катедру Св. Трійці й Колегію Св. Андрея в Віннінезі. Також складали поважні жертви на Катедру Св. Івана й Інститут Св. Івана в Едмонтоні.

Бл. п. Текля, як ревна християнка, членкиня громади Св. Петра і Павла у Келовна, Б. К. приготовилася до загробного життя, прийнявши Св. Сповідь і Таїнство Св. Причастя.

Похоронні Відправи звершив парох о. прот. Л. В. Дячина 31-го грудня в четвер, відбулася Служба Божа і Похорон в місцевій церковній залі в Келовна, Б. К., з участю поважного числа приятелів. Небіжка була доброю матір'ю, доброю дружиною мужові, з яким прожила щасливо 60 років. Із своїм відходом у вічність Покійна Текля оставила засмучених: мужа Василя і дітей — Петра, Михайла, Юрія, Олексу — всіх з родинами.

Тлінні останки поховано на міському цвинтарі Келовна. Під час Останнього Цілування відбулась збірка на Нев'янучий Вінок. Зібрано $23.00, з яких призначено на Пресовий Фонд „Вісника" $13.00, $5.00 на кліщу, $5.00 на Пресовий Фонд „Українського Голосу". Всім жертводавцям щиро дякуємо.

Засмучену і горем прибиту родину нехай Господь Бог потішить, а Бл. п. Теклю нехай Всемилосердний Господь прийме у Свої Небесні Оселі. Вічна Їй Пам'ять!

о. Прот. Л. В. Дячина

БЛ. П. ГРИГОРІЙ КОВАЛЬ

Григорій Коваль народився 1906 р. в с. Сороки, повіт Бучач у родині Петра й Юстини Коваль. Підчас 1-ї Світової Війни втратив чотири пальці на руці й через це був позбавлений повної працездатности.

Старанням свого брата Михайла приїхав у Канаду в 1921 р. та замешкав в околиці Айтуни, в брата Михайла, де вже перед тим поселилися його брати Іван та Онуфрій.

Працював на господарстві брата Михайла, на заробітках у інших господарів та на різних роботах. Разом з своїм братом був одним з перших членів і працівників Укр. Прав. Громади в Айтуні, брав участь у культурно-освітній роботі, виставах і т. п.

1928 року виїхав до м. Ванкувер. Працював там на різних роботах. Згодом захворів на астму й проживав на утриманні допомогових організацій міста. Три роки тому захворів тяжко, — мав операцію і після неї перебував у „Норсінг Гоум".

Брат Онуфрій раніше загинув у нещасливому випадку, а брати Михайло й Іван перебували в Келгарі, куди часом приїжджав Покійний.

Бл. п. Григорій Коваль спочив у Бозі 15 березня в м. Ванкувер. Брати Покійного споховали тлінні останки до Айтуни. У неділю 21-го березня відслужено Панахиду по спочилому в Похоронному Домі, а в понеділок, у місцевій Церкві Пр. Трійці, відслужено З. Службу Божу. Похоронено бл. п. Г. Коваля на церковнім православнім цвинтарі в Айтуні. Усі Похоронні Відправи служив свящ. Тапас Славченко, а співав хор Іван Козій.

У місцевому Нар. Домі СУК приготовив поминальний обід (коштами братів спочилого). Велике число вірних, пам'ятаючи добрі діла Покійного й його лагідну та веселу вдачу, провожали Покійного в останню дорогу та склали на нев'янучий вінок 51 дол.

Згадану суму розподілено й вислано до „У. Г.", „Вісника", Колегії св. Андрея, Інст. ім. Петра Могили, а 10 дол. залишено в касі місцевої Церкви. Вічна пам'ять спочилому Григорію!

СТС.

БЛ. П. КАТЕРИНА ПАВЛИШИН

17-го січня, 1965-го року, відійшла у вічність бл. п. Катерина Павлишин, з роду Кузів.

Покійна народилася 5-го квітня, 1886-го року, у селі Улично, повіт Дрогобич, в Галичині. До Канади приїхала зо своїм мужем Андрієм у 1911 році, до Марлин (тепер Гласлин). Тут довший час фармерували. Були членами православної Громади в Марлин та Народнього Дому. Покійна належала в Марлин до Жіночого Т-ва.

У 1955-ім році вони залишають фарму й переходять жити до містечка Гласлин. Але не довго їм доводиться жити разом на відпочинку, бо, через два роки, у 1957-ім році, чоловік Покійної відходить у Вічність залишаючи Покійну.

У 1962-му році бл. п. Катерина поважно захворіла, і від тоді доглядала за нею спочатку сестра Євдокія Семчук, а пізніше Покійну забрала до себе, на фарму, дочка Розалія Савчин. Тут Покійна й перебувала аж до смерти.

Похорон відбувся в Церкві Св. Ап. Петра і Павла в Гласлин. Відправлав о. О. Кравченко, Парох Громади. Дякував п. Атанас Козакевич. Похоронено Покійну на цвинтарі Марлин, біля чоловіка.

Бл. п. Катерина Павлишин залишила 4 сестри: Марію Галевич, Параскевію Павлишин, Євдокію Семчук в Гласлин та Тацію Плеску в Норт Батлфорд; 5 синів: Михайла та Івана в Гласлин, Ілька в Бенїто, Мак., Василя та Стефана у Кенлупс, Б. К.; 4 дочки: Розалію Савчин та Марію Мак у Гласлин, Параскевію Буй у Армстронг, Б. К., Анастасію Гаврилів у Медов Лейк Саск.; 18 внуків та 8 правнуків.

Похорон було закінчено обідом-поминками в церковній залі. З цієї нагоди, у пам'ять Покійної, було зібрано $52.50 на Колегію Св. Андрея. Вічна Їй пам'ять!

Приятель.

УПРАВА УКРАЇНСЬКОЇ ГР.-ПРАВОСЛАВНОЇ ПАРАФІЇ ВСІХ СВЯТИХ у ТРАНСКОНІ, МАН.,

оним запрошує

ВСЕ УКРАЇНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО МЕТРОПОЛІТАЛЬНОГО ВІННІПЕГУ Й ОКОЛИЦЬ

на

СОБОРНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

з нагоди

АРХИЄРЕЙСЬКОЇ ВІЗИТАЦІЇ

у НЕДІЛЮ, 20-го ЧЕРВНЯ, 1965 р.

По Богослуженні відбудеться братський обід у парафіяльній авдиторії, на який запрошуємо всіх.

За УПРАВУ:

В. Перик — голова **Т. Никифорук** — секретар

Свящ. С. Ярмусь — настоятель

ОГОЛОШЕННЯ

Візитація і Ювілей в Громаді Св. Михаїла в Едмонтоні, Альберта, відбудеться в неділю дня 30 травня, 1965, при участі Високопреосвященнійшого Владики Андрея, Архиепископа Едмонтону і Західньої Епархії, та місцевих священників.

Заряд Церковної Громади має честь запросити на цю урочистість з Едмонтону і сусідніх громад.

о. Прот. Г. О. Василь, парох.
Володимир Тасій, голова
Геннадій Заверюшок, секретар.

УВАГА! УВАГА!

ВАНКУВЕР І ОКОЛИЦІ

Українська Греко-Православна Парафія Успіння Пресвятої Богородиці в Волей, Б. К.

Сердечно запрошує всіх вірних Української Православної Церкви з м. Ванкувер, Бернабі, Нью Вестмінстер, як також ближчих і дальших Громад: Чилівек, Егазі, Мишен Сіті, Вікторії, Порт Алберні, Вернон і Келовну. На ЧЕТВЕРТУ КАНОНІЧНУ ВІЗИТАЦІЮ БЛАЖЕН НІШОГО ІЛАРІОНА МИТРОПОЛИТА ВСІЄЇ КАНАДИ УГПЦ

в неділю 6-го червня, 1965 Р. Б.

ПОРЯДОК СВЯТА:

8.30 рано — Утреня.
9.30 рано — Зустріч Владики Митрополита.
10.00 рано — Архиерейська Св. Літургія з участю Всеч. Отців-Соділів.
12.00 — Спільна зустріч після якої відбудеться громадський обід.
1.00 година по обіді привітні з годовою Доповіддю Блаженнійшого Митрополита Іларіона. Після чого слідуватиме концертова частина з виступами Парафіяльного Хору під дерегуванням п-ні А. Залубинки і з участю молоді та танцювального ансамблю, під проводом В. Блажука.

Просимо прибути громадно та разом зо всіма нами поділяти велику радість з нього Великого Свята, яке на завжди залишиться вічним спомином.

За Заряд Церковної Громади:

о. П. Баяжук, настоятель.
В. Арійчук, голова.
Р. Демчук, секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЧЕРВЕНЬ

6. Неділя — Транікоия, Тиндал, Седжвік.
13. Неділя — Зелені Свята — Кенора, Поплярфіла і Поплар Парк — Храми, Болсежур. Су Лукаут.
20. Неділя — Транікоия Архиерейська Візитація, Дуфрост, Сенжгіст — Храми.
27 Неділя — Кенора, Гонор, Поплярфіл.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телфон: (вдень) JU 8-3093
(увечорі) JU 9-3610

о. П. БУБЛИКА
ЧЕРВЕНЬ

3. Четвер. Вознесення Господне — Калдер
6. Неділя — Вроктон
8. Неділя. Акгнійчукова (о. Прот І. Майда)
13. Неділя. Пресв. Трійці — Мазепа. Храм
14. Понеділок. День Св. Духа — Сторновей
20. Неділя. Всіх Святих — Кемсак Храм
27. Неділя — Донвел

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. В. БОРЧУКА
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
Адреса: 13208—117 стрит
Тел. 455-7877. Edmonton, Alberta.

о. І. Г. ГИКАВОГО
Address: Willingdon, Alberta.
P. O. Box 907.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЧЕРВЕНЬ

3. Четвер — Етельберт. Вознесення
6. Неділя — Пайн Ривер. Св. Отців
13. Неділя — Етельберт. Зел. Свята
14. Понеділок — Пайн Ривер, 2-гий день Зел. Свят
15. Вівторок — Зелена, 3-тій день Зелених Свят
20. Неділя — Дорбин. Всіх Святих. Храм
27 Неділя — Реннер

Address: Etheldert, Box 71 Ph. 3284

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЧЕРВЕНЬ

3. Четвер. Вознесення Госп. — Кобзар. Храм
6. Неділя — Сван Ривер. Храм
13. Неділя. Зелені Свята — Арран. Храм
14. Понеділок. Пресв. Трійці — Вайтбік. Храм
20. Неділя — Стінен
Вечірня 7 год. веч. — Денбірі
27. Неділя — Норквей

Address: Box 111, Hyas, Sask
Tel. 190-2.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ЧЕРВЕНЬ

3. Середа Вознесіння Господне — Вінімер. Храм
6. Неділя — Ватсон
13. Неділя Св. Трійці. Храм — Фосстон
14. Понеділок Св. Духа Храм — Кіпа
20. Неділя Всіх Святих. Храм — Валіна
27. Неділя — Келвінгтон

P. O. Box 886. Watson, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
Address: 2602-42 Ave. Vernon, B. C.
Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЧЕРВЕНЬ

3. Четвер. Вознесіння Господне. Проводи — Топорівці
6. Неділя Св. Отців — Роблин
6. Неділя. Св. Отців. Вечірня о год. 4-ій по обіді — Мерідель
13. Неділя Пресв. Трійці. Зелені Свята. Храм — Ленард
13. Неділя. Пресв. Трійці. Зелені Свята. Храм — Шортдель
14 Понеділок. День Св. Духа. Храм — Петлюра
20. Неділя. Всіх Святих. Храм — Грендвю
27 Неділя — Мінкнат

УВАГА! В Громаді Шортдель застутить о. Пароха другий Отець, після домовлення.

Ласкаво запрошуємо всіх доокольничних Парафіян брати участь в Храмових Святах нашої Округи.

Address: Box 207, Roblin, Man.
Tel.: 456.

о. Ст. ЗУЗАКА
ЧЕРВЕНЬ

3 Четвер. Вознесення — Геффорд
6 Неділя Кридор
13 Неділя Зелені Свята. Храм — Геффорд
14 Понеділок. Св. Духа. Проводи Пінскінві
20 Неділя Всіх Святих — Редфіяд
27 Неділя — Вілмя

Address: Box 168, Hafford, Sask.
Tel.: 55.

о. М. КРИТЮКА

Address: Box 1418, Melfort, Sask.
Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛЬША
ЧЕРВЕНЬ

3. Вознесення Господне — Арабакка
Св. Ап. Петра й Павла. Проводи
6 Неділя — Пембіна
13. Пресв. Трійці — Вайта. Храм
14. День Св. Духа — Сандала
20. Неділя — Сірко
27. Неділя — Сенькін. Проводи

Box 46, Vita, Man. Tel. 8-54-62.

о. О. КРАВЧЕНКА

Address: North Battleford, Sask.
972—106, St. Ph. 445-3280.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
ЧЕРВЕНЬ

3 Четвер. Вознесення — Ангусвил
6 Неділя — Сенді Лейк. Проводи
13 Зелені Свята — Вистл Храм
14. Понеділок. День Св. Духа — Мекзі
20. Неділя — Росборн
27 Неділя — Оакборн

Address: Oakburn, Man. Box 18

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА

3. Вознесення Господне — Вестлок
6. Неділя св. Отців — Вайдвуд. Храм
13. Неділя Пресв. Трійці — Річмонд Парк. Храм
20. Неділя Всіх Святих — Баргед. Храм
27. Неділя — Сібабік

Address: Westlock, Alta, Box 902,
Tel. 342-9742

о. Н. МОРОЗА

Address: 7187 Grandview Hwy., Burnaby, B. C. Tel. LA 1-8606

о. М. ОЛЕСЮКА
ЧЕРВЕНЬ

3. Четвер Вознесення. Храм і Проводи — Аншія
6. Неділя. Проводи — Рорктон
13. Неділя. Зелені Свята. Храм — Сифтон
14. Понеділок. Храм і Проводи — Волей Ривер
20 Неділя — Давфин
27. Неділя. Полеве Богослужіння Громади Св. Юрія на Брокен Пайн Лейк

УВАГА! Громада св. Юрія в Давфині запрошує всіх парафіян довколишніх Громад на Полеве Богослужіння на Брокен Пайн Лейк в неділю 27-го червня 1965 року.

Address: 810 Main St. South
Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 88.

о. Я. РИБАЛКИ
ЧЕРВЕНЬ

3. Четвер — Давфин
6. Неділя — Сможі Лейк. Храм
13. Неділя — Спедел. Храм
14. Понеділок — Стрий. Храм
19. Субота — Елвана
20. Неділя — Белс. Храм
27. Неділя — Вільна. Візитація Архиепископа Андрея і посвячення Церкви.

УВАГА: Запрошується парафіян з сусідніх Громад взяти численну участь в Архиерейській Візитації Архиепископа Андрея і посвячення Церкви у Вільна, Алта., на 30-го травня 1965-го року. Під час Візитації буде співати хор з Церкви св. Ілії в Едмонтоні, Алта.

Address: Smoky Lake, Alta. Box 809

о. О. СОРОЧУКА
ЧЕРВЕНЬ

3. Четвер. Вознесення — Тирієн
6. Неділя — Боннівіл
13. Неділя. Зелені Свята — у Гленлені Храм і Візитація та посвячення церкви
14. Понеділок. День Св. Духа — Елк Пойнт. Вечірня о год. 8 вечера
15. Вівторок — Бінніваль. Вечірня о год. 8 вечера
20 Неділя. Храм у Сенді Репідс. Храм у Ст. Пал.
27. Неділя — Гіффорд

Rev. O. Sorochuk
Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЧЕРВЕНЬ

3. Четвер. Вознесення Господне — Норал
6. Неділя — Сарепа
6. Неділя. Вечірня о год. 7-ій веч. — Лек Ла Біш
13. Неділя Пресвятої Трійці — Вейта. Храм
13. Неділя. Вечірня о год. 7 веч. — Атабаска
14. Понеділок. День Св. Духа — Гресленд
20. Неділя. Всіх Святих — Лек Ла Біш. Храм
27 Неділя Крейгенд

Address: Box 617 Lac La Biche
Telephone 623-4533

о. Т. СЛАВЧЕНКА
ЧЕРВЕНЬ

3. Четвер. Вознесення — Айтуна
6. Неділя — Габард
13. Неділя Пр. Трійці — Храм у Айтуні
14. Понеділок. День Св. Духа — Храм у Гуліь
20. Неділя — Мелвна
27. Неділя — Гуліь

Address: Box 145, Ituna, Sask.
Tel. 795-2218

о. І. ЛЕВИЦЬКА
ЧЕРВЕНЬ

3. Вознесення. Храм — Бірджес
6. Неділя — Капора
13. Зелені Свята. Храм — Сурджес
14. Зелений Понеділок — Свідова
20. Неділя — Бірджес
27. Неділя — Капора

Canora, Sask., Ph. 563-5155

о. М. СТЕЦЕНКА
ЧЕРВЕНЬ

2. Середа. Одкління Великодня — Вакав
3. Четвер. Вознесення Господне — Ст. Джулієн
6. Неділя. Св. Отців. Храм у — Торнополь
12. Субота. Глечана (Зауполкіна) Кадворт
13. Неділя. Зелені Свята. Храм у — Смітс
14 Понеділок. Св. Дух. Проводи — Лепіс
15. Вівторок. 3-ий день Пресв. Трійці — Вакав
20. Неділя. Всіх Святих. Храм у — Альвені
27. Неділя. Священик на відпусті

Address: Box 4, Wakaw, Sask.
Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЧЕРВЕНЬ

3. Четвер. Вознесення — Толстой
6. Неділя. Храм — Роза
13. Неділя. Зелені Свята. Храм — Толстой
20. Неділя — Сарто
27. Неділя — Гарвентон

Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА

Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. А. ТЕТЕРЕНКА

Address: Rev. A. Teterenko,
Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 486.

о. Г. УДОДА

Address: Shaha, Sask., Box 52.
Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
ЧЕРВЕНЬ

3. Четвер — Вознесення Господне, Проводи гробів — Калет
6 Неділя Св. Отців — Нипавін
13 Неділя Пресв. Трійці — Зелені Свята — Храм, храмовий обід і Проводи гробів — Сембург
14. Понеділок — День Св. Духа — Вірделл
20 Неділя 1-ша по Зелених Святах Неділя Всіх Святих. Храм і храмовий обід — Шіпмен
27 Неділя — Калет

Address: Weirdale, Sask. Ph. 486.

о. А. ХРУСТАВКИ

Address: Box 97, Myrnam, Alta.
Tel. 42.

о. ЗУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ТРАВЕНЬ

16. Неділя. Проводи — Брудергайм 4-та год. по обіді — Пено
23. Неділя. Проводи — Равнгил
30. Неділя. Проводи — Кагвин
ЧЕРВЕНЬ

II. Четвер. Вознесення Господне — Торсі
6. Неділя — Брудергайм
13 Неділя Пресв. Трійці. Храмове Свято — Калнар
13. Неділя Пресв. Трійці. Храмове Свято — Кагвин. Служить о. Прот. Сінічук
14. Понеділок. Свята Місія на яку запрошуємо Пено, Ендрю, Ред Волтер, Редвей, Кагвин та околиці взяти численну участь в Богослуженні, що його відслужать Отці Едмонтонської Округи
15. Вівторок. Івана Сучавського, Соборна Служба — Кагвин
20. Неділя Всіх Святих, Храмове Свято — Кемроз
27. Неділя — Пено

Address: 9530—109 Avenue,
Ph. GA 2-3053. Edmonton, Alta.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ
У.Г.П.Ц.К.

7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLII. ВІННІПЕГ, МАН., 18-го ЧЕРВНЯ, 1965. WINNIPEG, MAN., JUNE 18, 1965. ЧИСЛО (2032) 12

ЧАСОПИСИ В ІЗРАЇЛІ

ПРОГОЛОСИЛИ ПАПУ „ПІДЖУДЖУВАЧЕМ ПРОТИ ЖИДІВ"

ПАПА ПАВЛО VI СКАЗАВ ПРО ЖИДІВ: „КОЛИ ХРИСТОС ЗІЙШОВ І ОБ'ЯВИВСЯ, ТО ВОНИ... ВБИЛИ ЙОГО"
Ватикан відповів, що Папа лише покликався на „історичні факти".
Кардинал Чіконьині питає з Ватикану: „Чого тут жиди ще дошукуються?"

„Єдіот Агаронот", один з часописів Ізраїля, натаврував папу словами „підджуджувач проти жидів", тому що папа в недавній своїй проповіді, між іншим, сказав був:

„Це важка й сумна сторінка... зударення між Христом і жидівським народом. Цей народ, предназначений прийняти Месію, очікував Його тисячі років, а коли Христос зійшов, і об'явився, і промовляв, то він не пізнав Його, а лиш поборював Його, безчестив Його і поклічив Його, а вкінці вбив Його", — цитує слова папи Павла VI журнал „Америкен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (АРЕО) за травень 1965 р. Тут мова про одну з проповідей цього папи, яку він виголосив у періоді Великодніх свят ц.р.

„В іншому часописі, „Джерузалем Пост", карикатурист Меір Рокен зобразив Ейі („типового жида"), який каже: „Ще трохи таких пояснень з боку папи, і Гохгут зможе писати другу драму", — далі подає „журнал „АРЕО".

З.Р.В. — Молодий німецький драматург Гохгут у своїй голосній драмі „Намісник" осудив папу Пія XII (умер 1958 р.) за те, що той відмовився запротестувати проти мордування Гітлером жидів, хоч жиди просили папу про це.

Ватикан відповів, що „метою папи було лише пояснити Євангелію"

„Ватикан, звичайно, негайно заперечив у цих словах папи будь-який замір кривдження, і підкреслив, що його (папи) метою було лише пояснити Євангелію та така критика (з боку жидівських часописів проти папи) була „неоправданою". Кардинал Чіконьині сказав: „Чого ж жиди дошукуються? Вони ж розщеплюють волоски". Інші ж у Ватикані заявили, що папа лише відкликався „до історичних фактів", — інформує „АРЕО" (Пояснення в дужках наші, — Ред. В.).

Речник Американського Жидівського Конгресу ставить Ватиканові більші вимоги

„В Америці рабін Танненбаум з Американського Жидівського Конгресу сказав, що тепер є істотно важливим, щоб Ватиканський Собор видав с и л ь н и й текст уневинення жидів у справі смерті Христа, бо інакше Церква буде відкритою для повторювання цих обвинувачень у своїй ворожості до юдаїзму і буде втримувати живою демонічну форму антисеміт и з м у... як це видно в націстському паленні жертв". („АРЕО")").

З.Р.В. — Світовий католицький Другий Ватиканський Собор на своїй третій сесії восени 1965 р. уже проголосив декларацію, в якій наказано католикам, щоб вони не обвинувачували пізніші покоління жидів за те, що було розп'ято Христа. Але в згаданій декларації не знімається вини з тих жидів, які жили за часів переслідування й замучення Христа. Далі, в згаданій декларації є недозволені натяки на те, що жиди таки повинні прийняти Християнство. Отже декларація „уневинення жидів", видана — 2-им Ватикан. Собором не цілком вдоволяне жидів; тому вони домагаються, щоб II Ватиканський Собор, четверта, і мабуть, остання сесія якого відбудеться цього року, видав „сильнішу" декларацію „уневинення" жидів, та щоб при тому підкреслив, що жиди не були й не є Богом предназначені прийняти Християнство.

У Ватикані, в справі тих нових вимог з боку жидів відбуваються дискусії.

IV Сесія II Ватиканського Собору

Четверта сесія Другого Ватиканського Собору почнеться 14 вересня ц. р.

У Римі сподіваються, що ще вже буде кінець цього Собору.

Другий В. Собор почався восени 1962 р. за життя папи Івана 23-го, який помер влітті 1963 р., а його наслідником є теперішній папа Павло VI.

Католицький монах-учитель, що поставив Гітлера близько Христа, звільнений з посади

Отець Рене Ляе „наївний", — заявила католицька Шкільна Рада

„У Монтреалі, Канада, римо-католицький монах Рене Ляе (Lahale)... навчав своїх учнів 7-1 класи в Еколь-де-ля Мене, що „в Гітлера й Христа було багато спільних людських рис, хоч у Христа вони дійшли до досконалости. Вони обидва були великими провідниками людства. В обидвох них була енергія, відвага, витривалість, твердість і щедрість". Цей братчик також навчав учнів казати „Гайль Христос!" („Гайль" — „нехай живе", — так німці вітали Гітлера" і „ацісти самі між собою так вітались. — Р. В.). Портрети Гітлера й Христа висіли один біля одного, а побіч них висіли хрест і свастика (Гітлерівський знак. — Ред. В.). А учні казали, що братчик Ляе є „найбільшим". Коли почався матеч з-зовні, то римо-католицька шкільна рада звільнила цього братчика з посади, сказавши: „Він був наївний". (Журн. АРЕО, ч. 5, 1965. США).

Ізраїль увів закон про заборону навертати неповнолітніх жидів з юдаїму на іншу віру

„В Ізраїлі встановлено закон, згідно з яким спроба навертати неповнолітніх жидів на іншу віру вважається за злочин; 5-місячне ув'язнення грозить за всяку прямую спробу в тому напрямку" (Журн. „Православная Русь" ч. 9, 1965, США).

Константинопольський Патріярх під турецьким слідством

Незвичайне рішення турецького кабінету міністрів

„Після шестигодинного засідання турецького кабінету 13 квітня ц. р. рішено всіх приходнів з Греції „без успішного винятку" виселити. Одночасно назначено спеціяльне слідство над діяльністю православного патріярхату.

Усього залишилося в Туреччині шість тисяч греків. З них половина вже стала мусульманами, на яких ледве чи спаде доля вигнання". (Журн. „Православна Русь" ч. 9, 1965. США).

Церкви Англіканська і Юнайтед на шляху до з'єднання

Текст „Принципів з'єднання обидвох Церков" уже проголошений

Текст „Принципів З'єднання обидвох Церков" — Англіканської Церкви в Канаді і Об'єднаної Канадської Церкви (Юнайтед Чирч оф Канада) вже проголошений і опублікований у пресі (напр., у щоденнику „Кенедіен Прес" 2. 6. 65, у „Да Вінніпег Трибюн" 3 червня ц.р. і ін.).

Це значить, що комісії обидвох Церков вже опрацювали спільний текст рекомендації З'єднання; тобто, ці комісії погодилися на З'єднання „в принципі", але ще мають бути уточнені подробиці. Звичайно, ця рекомендація має бути затверджена (чи відхилена) обидвома Церквами.

У серпні ц. р. у Ванкувері обидві Церкви обговорять подробиці справи їхнього з'єднання.

Між іншим, комісія Юнайтед Чирч погодилася на прийняття Єпископату, чого в Юнайтед Чирч досі не було.

Єпископ для православних французів в США

2,000 православних французів зорганізовані в 60-х парафіях

Православним французам в США цього року висвячено єпископа; є ним владика Жан-Нектер, — попередньо священик Євграфій Ковальський, що довгі роки проживав був у Парижі.

Французьку Православлану Церкву в США започаткував 1936 р. буявий католицький священик. Тепер у ній є 2,000 членів, зорганізованих у 20-х парафіях. (Журн. „Да Ворд", травень 1965, США).

З РЕЗОЛЮЦІЙ XIII СОБОРУ

Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що відбувся в Вінніпезі в днях 22–24 травня 1965 р.

ПРИВІТАННЯ І ПОБАЖАННЯ

Тринадцятий Собор щиросердечно вітає Його Блаженство, Блаженнішого Митрополита Іларіона, Первоієрарха нашої Св. Церкви, з 25-літтям його творчого Архипастирського служення та визнає й високо оцінює його попередні великі заслуги перед українською нацією, як її видатний вчений мовознавець, і літератор та громадсько-політичний і церковний діяч у часах відновлення Української Держави та впродовж усіх дальших років його праці.

Собор одночасно в почутті глибокої вдячности визнає заслуги Блаженнішого Митрополита перед нашою Св. Церквою в Канаді і благає милосердного Господа благословити його кріпким здоров'ям і дарувати йому ще багато років життя, щоб він очолював нашу Церкву та провадив її до нових успіхів.

***

Собор одночасно сердечно вітає Високопреосвященнішого Архиепископа Михаїла, Високопреосвященішого Архиепископа Андрея та Преосвященнішого Єпископа Бориса, просить для них Божого благословення, щоб Він у Своїй щедроті зберіг їх у доброму здоров'ї для високо відповідальної праці на добро нашої Св. Церкви *та її* вірних.

***

Тринадцятий Собор з почуттям вдячности відмічує, в приводу 45-ліття його висвяти, віддану працю о. д-ра С. В. Савчука, як одного з перших трьох священників нашої Церкви, першого довголітнього її Адміністратора, першого редактора „Вісника", довголітнього Голову Президії Консисторії та ініціятора ідеї зорганізування Колегії Св. Андрея в Вінніпезі й перенесення її на площу Манітобського університету, теперішнього її ректора та взагалі видатного церковного і громадського діяча. Собор бажає йому міцного здоров'я і сил на продовження його праці на користь нашої Церкви і народу.

***

З нагоди 45-ліття їх висвяти в священичий сан, Собор сердечно вітає Високопреподобних Отців Митратів Петра Самця і Дмитра Ф. Стратійчука, дякує Всевишньому, що дозволив їм побачити щедрі плоди їхньої відданої душпастирської праці та просить Господа благословити їх добрим здоров'ям та довгим віком.

***

Собор одночасно сердечно вітає Високопреподобного о. протоерея Степана Гребенюка, що також належить до перших наших піонерів-священників, одержавши висвяту дещо пізніше, але в тому самому році, що й названі три перші душпастирі нашої Церкви. Собор високо оцінює піонерську й дотеперішню працю о. прот. Степана Гребенюка і молить Господа наділити його кріпким здоров'ям і довгим віком.

***

Собор також сердечно вітає всіх інших Священнослужителів нашої Церкви за їх ревну працю у Винограднику Христовім і просить для них Божого благословення та кріпких сил у дальшій праці.

Собор визнає також визначні заслуги мирян нашої Церкви, що віддають чимало свого часу, труду і пожертв для її розвитку.

—o—

ДУХОВЕ ОБ'ЄДНАННЯ ТРЬОХ ЦЕРКОВ-МИТРОПОЛІЙ

Тринадцятий Собор УГПЦеркви в Канаді з радістю вітає ідею духового поєднання трьох Українських Православних Церков поза межами України, а це: Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Української Православної Церкви в З'єднених Державах Америки та Української Автокефальної Православної Церкви на чужині (в Европі та Австралії), і констатує, що ця ідея духового поєднання була зреалізована у висліді нарад репрезентацій згаданих Церков, які відбулися в днях від 28 квітня по 1 травня 1960 року в місті Вінніпезі, акт реалізації якої був проголошений Посланням дня 30 квітня 1960 року. Послання підписали за УГПЦ в Канаді: Митрополит Іларіон, Архиепископ Михаїл, Єпископ Андрей, о. д-р С. В. Савчук і о. прот. Т. Ковальський; за УПЦ в З'єднених Державах: Митрополит Іоан, Архиепископ Мстислав, Архиепископ Геннадій, Архиепископ Володимир, о. митрат Ф. Білецький і о. митрат О. Мицик, а за УАПЦ на чужині — о. протопресвітер Сергій Молчанівський.

На цих нарадах у Вінніпезі, як це було подано в згаданому Посланні, ухвалено постанову, що „Українська Православна Церква вважає за неможливе для себе брати яку будь участь..." в Соборі Римо-Католицької Церкви".

Тринадцятий Собор УГПЦ в Канаді з жалем відмічує і засуджує здумання цієї спільної постанови Архиепископом Мстиславом, який таки поїхав на Ватиканський Собор і тим своїм самовільним вчинком захитав духове об'єднання трьох Церков-Митрополій та викликав замішання і подразнення в українськім православнім світі.

Собор уважає духове об'єднання трьох Церков-Митрополій не тільки побажанням, але й конечним для координування зовнішніх дій Української Православної Церкви, однак уважає, що тривкість і збереження цієї єдности мусить спиратись на пошануванні спільних постанов трьох Церков-Митрополій, що були чи будуть ними прийняті.

Собор далі постановляє, що з уваги на соборноправний устрій нашої Церкви, в усіх нарадах чи конференціях Українських Церков повинні брати участь, крім Ієрархів, також члени Консисторії як духовні, так і мирян.

—o—

ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТІ ЗАКАТОВАНИХ ЗА УАПЦ

Тринадцятий Собор УГПЦ в Канаді клонить голову у глибокій пошані перед світлою пам'яттю творців відродження Української Автокефальної Православної Церкви в Україні, перед її Ієрархами і Духовенством, які на чолі з Митрополитом Василем Липківським пройшли мученицький шлях за УАПЦ разом з тисячами вірних, ставши в обороні Християнства перед безбожницьким наступом і жорстоким переслідуванням із сторони російсько-комуністичного режиму.

Собор просить провід УГПЦ в Канаді доручити духовенству і вірним вшановувати кожного року в Неділю Православія пам'ять закатованих за вірність УАПЦ в Україні.

—o—

ПРОТИ РОСІЙСЬКО-КОМУНІСТИЧНОЇ ТИРАНІЇ

Тринадцятий Собор УГПЦ в Канаді рішуче осуджує і протестує проти поневолення України російсько-комуністичним режимом, проти знищення ним Української Автокефальної Православної Церкви в Україні, проти нагінки на Християнство взагалі, проти русифікації української культури, проти політичного поневолення і економічної експлуатації українського народу.

Собор благає Всевишнього Господа, щоб Він укріпив український народ в його безупинній боротьбі за його права і за збереження його національної й релігійної духовості та приспішив день його визволення.

—o—

ЛАТИНІЗАЦІЙНІ И АСИМІЛЯЦІЙНІ ПРОЦЕСИ В УГКЦ

Тринадцятий Собор УГПЦ в Канаді із занепокоєнням помічає латинізаційні і асиміляційні процеси в сфері Української Греко-Католицької Церкви поза межами України, чим ще далі ця Церква відчужується від істоти українства та поглиблює поділ між українцями, які, не зважаючи на віровизнаневі різниці, все таки мали багато спільних національно-релігійних прикмет.

З уваги на ці глибоко занепокоюючі явища, на УГПЦ в Канаді лежить тим більший обов'язок бути захисником і оборонцем національно-релігійних традицій українського народу.

—o—

КОЛЕГІЯ СВ. АНДРЕЯ

Тринадцятий Собор з радістю вітає побудову й відкриття Колегії Св. Андрея на площі Манітобського університету, єдиної такого роду української наукової інституції в вільному світі, та вважає Колегію великим здобутком нашої Церкви.

Будучи повністю свідомим великих завдань Колегії Св. Андрея і тієї ролі, яку вона покликана виконувати для нашої Церкви, Собор закликає усіх вірних нашої Церкви давати Колегії якнайбільшу моральну і матеріяльну підтримку.

—o—

ПОКЛАДЕННЯ ВІНКА

Тринадцятий Собор припоручає Президії Консисторії покласти, від імені Собору, вінок у стіп дам'ятника Тарасові Шевченкові на парляментарній площі у Вінніпезі.

—o—

У СПРАВІ УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ, БЮДЖЕТНИХ ВИМІРІВ І ЧЛЕНСТВА

Тому, що українська мова — це богослужбова мова нашої Церкви та основна підстава української культури, і тому, що занепад української мови становить велику загрозу як для самої Церкви, так і для збереження українства, XIII Собор закликає Всечесне Духовенство нашої Церкви й місцеві громадські проводи допильнувати, що б у кожній громаді нашої Церкви належно працювала українська школа. Собор одночасно закликає вірних Церкви допомагати розвиткові українських шкіл та посилати до них своїх дітей.

Тринадцятий Собор є свідомий того, що утримування Церкви і поширення її місійної, видавничої і шкільно-освітньої діяльности вимагатимуть значно збільшених коштів, і тому зобов'язує всі церковні громади до точного і повного вплачування, в справедливій пропорції до числа дійсних членів даної громади, також бюджетних вимірів, які Консисторія вважатиме необхідним на них наложити для того, щоб поширити діяльність Церкви та виконати всі ті припоручення, які на неї наложив XIII Собор.

Тому, що деколи заходить непорозуміння, кого слід уважати повноправним членом церковних громад, Собор рекомендує, щоб членом церковної громади вважати подружжя, тобто мужа і дружину, хоч вони вплачують тільки одну членську вкладку.

Собор також рекомендує, щоб повнолітні діти (від 18 років і вище), які мають самостійну працю і самі себе утримують, ставали членами церковної громади і платили членську вкладку.

Собор також рекомендує, щоб самітні члени громади платили таку саму вкладку, як родини. Громада одначе може знизити членську вкладку для тих самітних вірних Церкви, якщо в опінії громади вони неспроможні платити повної вкладки.

—o—

СТАТУТОВА КОМІСІЯ

Тринадцятий Собор постановляє, щоб Статутова Комісія, яка була покликана Дванадцятим Собором та була поширена шляхом кооптації і тепер складається із судді Івана Соломона як голови, о. д-ра С. В. Савчука, о. митрата Володимира Слюзара, Юліяна Стечишина, Петра Лазаровича, Петра Міськова, Теодора Гуменюка і Івана Сирника, продовжувала свою працю над проектом змін і поправок до Чартеру і Статуту Церкви, кооптуючи додаткових членів в разі потреби. Громади повинні пильно простудіювати існуючий Чартер і Статут Церкви та надіслати свої пропозиції щодо змін і ці пропозиції можуть послужити Статутовій Комісії як додатковий матеріял в її праці.

Собор припоручає Статутовій Комісії розглянути правний стан священика і визначити його обов'язки і права.

—o—

ДОСЛІДНО-СТУДІЙНА КОМІСІЯ

Тому, що перед нашою Церквою стоїть багато важливих проблем релігійного, освітнього й національного характеру, які до цього часу ще не були основно й всесторонньо прослідженні, XIII Собор припоручає Консисторії покликати до життя Дослідно-Студійну Комісію, визначити для неї її завдання („Термс оф Референс") та доручити їй виготовити звіт своїх студій і разом з рекомендаціями передати той звіт Проводові Церкви до одного року після створення такої Комісії. Провід Церкви, розглянувши звіт і рекомендації в ньому, повинен розіслати копії тих рекомендацій до усіх громад.

Собор також рекомендує, щоб поміж роковими нарадами повної Консисторії, поодиноким членам Консисторії доручати для розгляду певні проблеми, які від часу до часу виринають, або можуть виринати.

—o—

У СПРАВІ КАНДИДАТІВ НА СВЯЩЕНИКІВ

Тринадцятий Собор закликає духовенство і вірних Церкви докладати усіх зусиль і старань до заохочування молоді вступати на Богословський факультет і просить провід Церкви давати студентам-богословам якнайбільшу матеріяльну допомогу, а зовсім незможним студентам навіть давати безплатне навчання й утримання в Колегії Св. Андрея, та заохочувати громади, українські підприємства і організації й окремих вірних до того, щоб вони брали на себе утримання поодиноких студентів-богословів. Якщо б такий студент після одержання такого утримання не став священиком нашої Церкви, він повинен бути обов'язаним повернути кошти, витрачені на його навчання.

Як один із способів вербування кандидатів на священиків, Собор рекомендує творення по громадах „Вівтарних Дружин", з яких можна було б приготовляти кандидатів на майбутніх священиків. Для таких „Вівтарних Дружин" необхідно виготовити статут і підручник праці з ними.

—o—

ДОПОМОГА ОТТАВСЬКІЙ ГРОМАДІ

З уваги на географічне положення Оттавської громади УГПЦ, яка знаходиться в столичнім місті Канади, і з уваги на те, що в столиці Канади наша Церква повинна бути гідно зарепрезентована своїм гарним Божим храмом як перед канадійми, так і перед дипломатичними представниками майже усіх країн світу, наша Ієрархія під проводом Блаженнішого Митрополита Іларіона поблагословила Оттавській громаді поробити потрібні заходи для побудови гідного, репрезентативного українського православного Божого храму. У зв'язку з цим, повна Консисторія нашої Церкви, розглянувши цю справу на своїх нарадах в грудні 1963 року, прийшла до одногідного висновку, що це є обов'язком усієї нашої Церкви взяти участь у фінансуванні побудови репрезентативного храму в Оттаві, внаслідок чого появився відповідний заклик у пресі.

Тринадцятий Собор підкреслює важливість для нашої Церкви мати репрезентативний храм в Оттаві, схвалює попередні постанови в цій справі та закликає вірних Церкви прийти невеликій Оттавській громаді зо щедрою матеріяльною допомогою, щоб будова церкви в Оттаві могла бути закінчена до 1967 року, тобто на час святкувань століття Канади.

Ізраїль: „наші друзі... не мусять давати безпредметних порад моральности"

Заява уряду Ізраїля у справі нападу на Йордан

Збройні сили Ізраїля 28 травня ц. р. виконали серію нападів на арабську державу Йордан. Йордан повідомив, що внаслідок того чотири особи, в цьому двоє йорданських дітей, було вбито. Уряд Ізраїля заявив, що ці напади були „відплатою" за акцію арабських саботажників, які з Йордану проникають до Ізраїля. Речник Йордану в ОН заперечив це.

Міністерство закордонних справ США 31 травня висловило своє невдоволення з приводу збройного нападу Ізраїля на Йордан.

У відповідь урядові США прем'єр Ізраїля, Леві Ешкол, заявив у парляменті 2 червня:

„Наші друзі повинні знати звідки походить клопіт і хто за це відповідальний... отже вони не мусять давати нам безпредметних порад моральности". (За агенцією Ройтера з Єрусалиму подав „Да Виннипег Трибюн" 4. 6. 65).

Передплачуйте, читайте і поширюйте „Вісника"!

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавництво Сілянс Екклезіс. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границю — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

МИТРОПОЛИТ ІЛАРІОН ПРО ПАТРІЯРХАТ

Його Блаженство Митрополит Іларіон у своєму Архипастирському Посланні, переданому по радіо СІБІСІ 24 травня ц. р. з ХІІІ Собору нашої Церкви в Україну, особливо наголосив потребу повищення Української Православної Церкви до статуса Патріярхату.

Висловлена нашим Первоієрархом непохитна віра в те, 1) що Україна буде вільною, і тоді настане воля й Української Православній Церкві в Україні, і 2) що Українська Православна Церква основоположена Апостолом (Андреєм Первозванним), отже вона достойна бути Потріярхатом — ці дві заяви причинно пов'язані одна з одною в Архипастирському Посланні.

Вони пов'язані одна з одною так, що з них сам собою випливає ось цей висновок: хто вірить у визволення України, той тим самим вірить, що в Україні буде проголошений Український Православний Патріярхат Київський і всієї України.

З уваги на всякі голоси серед українців — голоси, що породжені патріотизмом, щирими бажаннями, але деколи пов'язані з розпукою, невірою й нетерпінням очікування, — слід підкреслити, що честь проголошення Патріярхату Божим і людським правом належиться нікому іншому, а тільки благословенному й вибраному Богом Києві.

Безперечно, хто сам не з'ясовує собі того, що в його підсвідомість може закрадатися обманний сумнів у майбутнє проголошення Українського Патріярхату в Києві, той у розпуці й зневірі готов на те, щоб Київський і Всеукраїнський Патріярхат проголосити вже, негайно — хоч би й у Вінніпезі, Торонті, чи Нью-Йорку. Але це був би Патріярхат не Київський і Всеукраїнський, а тільки Патріярхат православних українців поза Україною.

Нам усім тут годі знати, як у думках і серцях своїх до проголошення такого Патріярхату (поза Україною) поставилися б коло сорок мільйонів православних українців у поневоленій Україні; це невідомо, бо вони там не мають свободи висловитися в цій справі.

Але є більше підстав сподіватися, що не був би несподіванкою такий факт, що якщо б українці поза Україною створили Православний Патріярхат - „Київський і Всеукраїнський", то православна Україна, коли буде вільною, могла б не прийняти його з-за кордону, а проголосила б сама собі свій Патріярхат у Києві.

Коли дана річ твориться, то сам факт творення — це ще не все; бо тут також важливу ролю відограє питання, де і ким даний факт твориться. Це була б важлива епохального значення подія, коли б був створений Український Патріярхат; але епохальність значення цієї події нерозлучно пов'язана з тим, щоб проголошення його відбулося саме в Києві.

Адже ж навіть сам Апостол Андрей Первозванний особисто потрудився був прибути в Україну, щоб там на місці, на Київських горах проголосити основання Української Православної Церкви.

НАША ЦЕРКВА Й НАША НАЦІОНАЛЬНІСТЬ

Життєвий досвід показує ось що: коли українці приїжджають у Канаду, то вони творять тут свої національні світські організації. Але народжені в Канаді їхні діти вже частково включаються у місцеві всеканадські організації; їхні внуки переключаються туди ще більше, а правнуки вже масово вступають на цей шлях. І таким чином існування українських світських організацій опиняється перед загрозою.

Це є факт, який годі сховати з-перед очей уваги.

Другий факт є такий: що навіть ті українці, народжені в Канаді, які вже не бажають належати до українських світських організацій, і годі їх до цього спонукати, все таки належать до української церковної спільноти; вони належать сюди тому, бо релігія — це не політика, а Церква — це не політична організація, а вони є релігійні, і при тому бажають дотримуватися віри своїх предків.

Наші світські національно-політичні діячі, які бачать, що значне число народжених тут українців годі згуртувати ділянці, як крім у Церкві, мають тут добру нагоду й поле для української національно-політичної діяльности серед вірних Церкви. Тому вони чинять усе можливе для того, щоб Церква крім своєї релігійної місії, виконувала також і національно-політичну роботу так, де світські організації мають для цього все менше й менше можливостей.

Адже ж усім відомо, що народженої тут молоді йде більше до церкви, як до світських організацій.

Це також є факт, що найсильнішими клітинами наших соборницьких всекрайових організацій, як КУК у Канаді й УККА в США є ті їхні складові організації, які співпрацюються на Церкви, напр., Братство Українців Католиків і Союз Українців Самостійників у Канаді.

Коротко кажучи, життєвий досвід посвідчує ось що: коли в початках піонерських часів Церква трималася під покровом національности, то тепер ступнево стає навпаки: н а ц і о н а л ь н і с т ь, включно з її світськими організаціями, може триматися тільки під омофором Церкви.

Коли стверджуючи цей факт — який може декому подобатися, а декому не подобатися, — то треба бути приготованим на те, що дехто може, і то оправдано, насторожитися. А чому? А тому, що серед нашої спільноти ще залишилося чимало з нашого „національного" нахилу всяких навчучників „контролювань" людини людиною та установ — організаціями і посягань по „провідництво".

Церква — будь вона й у своїх формальних формах національною — є у своїх основах і своєю сутністю установою Божественною, а не політичною організацією. Тому-то ані політичні організації не можуть її контролювати, ані вона не може посягати по контролю над політичними організаціями, — бо як в одному, так і в другому випадкові вона перестала б бути Церквою.

Хто свідомий щодо саме такої, а не іншої, істоти Церкви, той буде підтримувати її такою; і не буде тривожитися питанням, хто кого буде контролювати, — бо тут виключається всяка політична контроля.

Нашій Церкві є необхідною справа Віри. Але їй також є життєво-конечною і справа національности, бо ж національність — це твір створений і поблагословенний Богом. Це такий самозрозумілий і відрадний факт, коли Церква допускає під свій омофор національну справу і плекає його на морально-здорових Християнських основах.

Але, у зв'язку з цим, треба мати на увазі ось що: коли хто бажає, щоб Церква взяла під свій омофор національність, той повинен дбати й про Церкву; а дбати про Церкву — це значить найперше дбати про ту основу, на якій Церква стоїть, а цією основою є р е л і г і я, тобто в і р е н н я в Б о г а згідно з ученням (доктриною) Церкви.

Провід нашої Церкви завжди прислужається й чуе голоси тих вірних, які турбуються тим, щоб Церква дбала про національну справу — про плекання української свідомости, збереження нашої мови й культури та про справу визволення українського народу з неволі. Провід нашої Церкви душевно радіє, коли чуе ці голоси патріотів, і докладає всіх своїх зусиль у тому напрямку, щоб Церква могла якмога більше йти на зустріч тим національним потребам.

Але тут треба поставити питання: звідки Церква буде черпати свою духову силу для того, щоб її омофор був авторитетним і могутнім настільки, щоб вона могла виконати ті національні завдання, чого вірні від Проводу Церкви домагаються? Церква ту силу черпає з віри всіх своїх членів разом і кожного з них зокрема. Віреня в Бога — це той фундамент, на якому стоїть велика структура, що зветься Церквою. І коли ця ту споруду-структуру накладають як могу більше й більше всяких обов'язків позарелігійних, а не питають, чи фундамент — віра є настільки сильною, що б він втримав на собі ту велику структуру з наладованими на неї обов'язками, то це явище не може не тривожити не лише віруючих людей, але й взагалі кожну розсудливу людину. Адже ж віра це, так би мовити, „сіль" Церкви. А Св. Письмо ставить питання: коли сіль вивітриться (із землі), то чим посолите? Якщо б віра вивітрилася, то Церква перестала б існувати, і вона впа-

(Закінчення на 5-й стор.)

Слово (Звіт) Його Блаженства Владики Митрополита Іларіона про загальний стан Церкви

на Тринадцятому Соборі Української Грекo-Православної Церкви в Канаді 22 травня 1965 р.

Благочестивий і Святий Соборе! Високопреосвященні Владики, Високопреподобні Отці, — усі Дорогі Члени!

От і дожилися ми в своїй-праці до звичайного Тринадцятого Собору.

У нашій щоденній праці багато-багато є таких праць, коли постійно згадується про Собор, коли так хочемо, щоб справа пішла на Собор і на Соборі була вирішена.

Дорогі Члени, — живемо в надзвичайно тяжкий час. Живемо в час, коли скрізь немає спокою, коли на Церкву такий великий похід.

Сьогодні, власне, світ зайшов у кут, чекає спокою, ніби працює для нього, але нього спокою немає. Немає тому, що третина світу, а може й більше, захоплена вже комуністами, які свою думку, свою ідеологію сіють без кінця. І дуже слабенька та „Залізна заслона", яка розділяє світ вільний від світу обманів.

Комуністи всю свою ідеологію основують на обмані, — обман — то перша їхня основа. Друга основа у них — то терор, страх, — вони все застрашують. І тихо, і помало їхня ідеологія сіється по світу, і ця ідеологія нищить світ.

Отже, сьогодні час такий, коли хіба Церква поможе більше в ідеологічному становищі. Бо комуністична ідеологія — обман, терор — ширяться по всьому світі.

Церква працює, скільки може працювати. Церква стає на нові дороги, щоб світ таки йшов до миру, до спокою. Але, — це дається високо і високо тяжко. Отже сьогодні єдиною основою, єдиним ґрунтом, який може дати світу правду - це є Церква.

Сьогодні стикаються два світи: світ з ідеологією християнською, і світ з ідеологією комуністичною. Обидва ці світи цілком різні; обидва ці світи такі, які здавна існують. Але на нас нападають з багатьох сторін, а тимчасом комуністи по всіх місцях, де вони є, а особливо в Україні нищать Церкву Божу. Знищення безконечні! Поруйновано те, що може бути поруйноване, — рятунку немає...

Увесь світ чекав порятунку від Ватиканського Собору, що ось збереться великий Ватиканський Собор, який проклене ідеологію взвення церков, ідеологію нищення Християнства, — ідеологію нищення кожної людини.

На жаль, цього не сталось. На наших очах Рим єднається з Москвою, і Церква Божа опинилася в надзвичайно тяжкому стані.

Дорогі Брати і Сестри, — у нас здавна постала Українська Церква, — Українська Православна Церква як Церква Свята, як Церква Апостольська, як Церква Вселенська. Вселенська в тому розумінні, що наші догмати, наші канони прийняті й освячені Вселенськими Соборами.

Наша Церква Українська відновилася останнього часу 1917 року. Церква встала з мертвих! Церква, яка захотіла жити своїм національним життям. Церква не могла вдома розростися так, як належить, і ми перекинулися з Рідного Краю по всьому світу, — і по всьому світу тепер існує і працює Українська Православна Церква. Ця Українська Православна Церква 1918 року постала ось тут, у Канаді. Перші діячі віддали багато своїх сил на те, щоб цю Церкву поставити на певний ґрунт. Далі Церква розвивалася все більше і більше, і на сьогоднішній час Православна Українська Церква в Канаді є одною із сильніших Православних Церков у вільному світі.

Наша Церква в Канаді розвинулася за останній час надзвичайно сильно. Наша Церква має 294 Громади, Священників на жаль, мало, — має тільки 91. Наша Церква в Канаді працює невпинно, розвиває і пильнує розвивати ще й інші інституції. Сама Церква зростає надзвичайно: багато побудовано нових церков, багато побудовано нового, церкви оновлюються, — Церква наша в Канаді ствердла, зміцніла і робить надзвичайно багато!

Я із свого огляду не випускаю і три наші Інститути, які постали вже давно, і сильно працюють. А останнього часу постала Колегія у Вінніпезі, яка розростається далі і дальше, і напевно стане одною із сильніших наших інституцій.

Дорогі мої Брати і Сестри! Церква в Канаді розвивається так, що в недалекому будучому напевно Вона піде ще більше вперед. Не можна було одразу зробити те, що треба.

Як я сказав, багато-багато працювали вже в нашій Церкві. Немало Священників упокоїлось, не мало упокоїлось тих людей, які працювали для Церкви...

Нехай буде Вічна Пам'ять усім тим, хто працював для нашої Церкви й упокоївся.

Вічна Їм Пам'ять!

(Собор устає і співає „Вічна Пам'ять")

Наша Свята Церква є Церква Українська і, як Українська Церква, єднається з іншими Українськими Церквами, і пам'ятає вічно про свою Матір над Дніпром.

Церква наша — є Церква створена не в зовсім нормальних умовинах. Але Церква наша міцна, і ми гордимося цією Церквою.

Церква, чисто Українська, розпочалася у нас над Дніпром 1917 року. І дуже рано розпочалася Церква по інших місцях, між іншим, і в Канаді.

1918 року, в Канаді, Церква розвинулася і захотіла бути Православною, і чисто Українською.

Українська Церква...

Як багато людей мріяло про Українську Церкву. Як багато людей хотіло, щоб Українська Церква існувала. Не могла Вона існувати на рідній землі...

Українська Церква виношена в душах наших, виношена в серцях наших. І ми їх єднаємо, і Українська Церква наша тут, і Українська Церква Православна над Дніпром. І ми глибоко віримо, що настане час, коли буде повна змога подати руку одній Церкві другій Церкві.

Я щасливий, і радію тим, що багато мріям, багато життя свого поклав на творення Української Церкви. А над Нею смієшись, а Її не визнавали, а Її не хотіли бачити, а за Неї переслідували, — а сьогодні існує велика Українська Православна Церква в Канаді, яка може багатьом-багатьом у будучині допомогти. Господь Духа Свого послав нам, бо ми Його просили. І Канадійська Церква багато розрослася.

Дорогі Брати і Сестри! Одним із дуже важких питань є у нас питання Духовенства. Воно поставлене на порядок денний, — Ви його по Комісіях будете опрацьовувати.

Священик у нас: Як Митрополит, робію все, щоб бути батьком для Священиків, бо їм живеться тут тяжко, бо Священик потребує багато-багато ще тут, у Канаді, щоб працювати нормально.

Духовенство — сильно нам потрібне. Без Духовенства Церква не буде такою міцною, як треба. І ось у нас є Колегія Св. Андрея, а при ній основано Богословський факультет.

Богословський факультет насьогодні є перше джерело, звідки можемо да-

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„КОЛИ ПРАГНЕ ХТО З ВАС — НЕХАЙ ПРИЙДЕ ДО МЕНЕ ТА Й П'Є!... ЦЕ СКАЗАВ ВІН ПРО ДУХА, ЩО МАЛИ ПРИЙНЯТИ НОГО, ХТО ВВІРУВАВ У НЬОГО" (Ів. 7:37-39).

Людина створена нате, щоб блаженствувати, — отож, блаженство — це природне призначення людині. І нема нікого, хто не відчував би спраги до блаженства, чи хоч би й до звичайного щастя. І скільки-то джерел не випробує людина в шуканні його! Часто ж буває так, що людина, здається, і має все, і знає багато, — спраги як до кращого тим не вгашує, — коли цієї спраги не заспокоює Дух Святий. Бувае таке? — Смирній, знаходь задоволення в тому, що маеш, молись і перестанеться все; тоді-то зрозумієш суть блаженства-щастя, як також суть слів Ісуса Христа, що каже: „Хто питиме Воду, що Я йому дам, — прагнуть не буде повік!" (Ів. 4:14).

вати духовних осіб. Сьогодні Духовенство мусить бути і ширше, і глибше, і сильніше освічене, як то було колись. І багато-багато наш Богословський факультет працює для того, щоб справді дати потрібне Духовенство. Але є речі, які сьогодні — на чотирнадцятому році свого митрополитування в Канаді — такі хочу сказати.

Я багато розпитував молодь, чому вона так помаленьку йде навчатися на Духовенство. І всі одноголосно кажуть: Маленька плата. А Канада любить гроші. А Священик, поки оживеться, не все відрізу звикне. Отже, я закликаю Собор, щоб була резолюція про матеріяльний стан нашого Духовенства. Таки резолюція вже внесена.

Але, у нас є ще одне: це те, що Священик у нас часом мало шанується.

Дорогий Соборе! Даймо Священику більше пошани. Даймо Священику більше змоги працювати, бо, як кажуть звичайно ті, що не хотять вступати до нас у Колегію, — у Священика стільки шефів, скільки членів у Громади. Кожен на Священика покаже пальцем, кожен хоче йому диктувати.

Дорогий Соборе, — і тут я вніс предложення; його все Духовенство обмірковувало, і Духовенство дає свій внесок до Собору. Справді, я думаю, що Собор спинитися колись сильніше над стосунком Священика і Церковної Управи. Ми, як Провід, маємо багато-багато різного, — такого, що заважає Церкві правдиво працювати. А це є — ненормальні стосунки Громади, або Церковної Управи з своїм Священиком.

У нас не впорядковано, як Священик призначається, як Священик змінюється; а через те, що не впорядковано, через те багато непорозумінь. І тут потрібна якась нова постанова, яка хоч трошки полегчила б цю справу.

Дорогий Соборе! Наша Церква веде ться національним способом. Наша Церква в Канаді стала цілком національною, — стала цією Церквою, про яку ми мріяли; стала Церквою своєю, — Церквою нашої душі, нашого серця — Церквою Українською. Гордімося цим! На нас чекає там, над Дніпром, Церква, бо там Церква здушена цілком, — не Церква, а остатки її. Там багато-багато не можуть і подумати про те, як у нас... Про це я ще буду пізніше — в понеділок — говорити Вам про становище Церкви в Советах, і буду просити Собор, щоб Собор виніс належну резолюцію, в якій осудив би той стан, який там насильно робиться.

Отже, Церква наша національна, Церква Українська. Бережімо це! А ми збережемо це тільки тоді, коли родини наші будуть українські, коли родина буде говорити по-українському, а ми звернемо якнайбільше на це уваги.

Ми вже втратили немало. Українців у Канаді — 500 тисяч. З цих 500 тисяч 316 тисяч говорять по-українському, 184 тисячі по-українському вже не говорять. Ми мусимо багато працювати біля молоді, і працювати реально і належно; ми мусимо провадити свої школи, і школи в нас на сьогоднішній день є скрізь. Школа сильно розвивається. — Священство працює без кінця біля школи. Очевидно, маємо недотягнення, але це тому, щоб організувати все те, що нам потрібне — потрібний великий і великий час. Але Канадійська Церква провадиться так, як про це мріялось давно-давно. Мріялось і не вірилось, що так може колись бути!

Українська Православна Церква в Канаді провадиться як Церква чисто Свята, Православна. А разом з тим, як чисто національна Церква. І Церква у нас навчає і виховує людей, щоб вони були свідомими українцями також. Бо коли у нас буде свідомість, коли ми, українці, будемо свідомими українцями — то ми, безумовно, будемо сильною нацією; а сильною нацією нам конечно треба бути!

Отож, Церква наша національна, і це відкриває двері в Церкву; число членства нашого зросте все бі ше і більше, люди ідуть, — двері нашої Православної Церкви відкриті для всіх! І коли всі зрозуміють, що Православна Церква — це душа українського народу; що Православна Церква — це серце правдивого українства, — це серце правдивого українства, — глибоко вірю, що тоді в Канаді Православна Церква зросте вдесятеро!

Дорогі Брати і Сестри, — багато-ба; гато треба нам мати це вироблено. У нас є Статут нашої Церкви, у нас є Чартер нашої Церкви, у нас є інші вироблені Статути, — часом буває так, що те, що в одному Статуті, не зовсім пасує до другого Статуту. Нам треба сильнішої організації! І я глибоко вірю, що вона прийде.

(Далі буде)

Новий „чорний папа"

У травні цього року 31-ша Генеральна Конгрегація Чину Єзуїтів у Ватикані вибрала собі нового Генерала; є ним 57-літній о. д-р Педро Арруле — єзуїт і разом лікар з Іспанії. Однак він не іспанець, а баск. (Баски дуже переслідуються іспанцями).

Попередній Генерал Єзуїтів, С. Б. Янзен, помер це 5 жовтня минулого року.

З уваги на велику силу Чину Єзуїтів, їхнього Генерала популярно називають „чорним папою".

Папа Павло VI перед обранням нового Генерала заявив, що головним завданням єзуїтів під сучасну пору повинна бути боротьба з атеїзмом у всіх його формах.

З.Р.В. — На ділі Орден Єзуїтів сам себі вирішує, що він має робити під сучасну пору.

ЗУСТРІЧ МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА З ЕКЗАРХОМ ЯКОВОСОМ

З нагоди Собору Канадської Єпархії Американського Екзархату Константинопільського Патріярхату 27-29 травня ц. р. в Вінніпезі, відбулася зустріч Митрополита Іларіона з головою цього Екзархату, Архиепископом Яковосом з Нью-Йорку. Згадана зустріч відбулася в Роял Александра Готел у Вінніпезі. Широші й точніші дані про цю зустріч маємо лише з приватних відомостей. Згідно з міродайними інформаціями, які отримала редакція „Вісника", репортаж про зустріч обидвох згаданих ієрархів готовиться до друку в журналі „Віра й Культура", що його редагує Митр. Іларіон.

Передплачуйте, читайте, підтримуйте і поширюйте „Вісника"!

Французька римо-католицька ієрархія в обороні Патріярха Константинопольського

Комітет римо-католицької ієрархії для справ церковної дености у Франції видав спеціяльну заяву, в якій він, „поражено-заскочений", з „великим болем" довідався про нові урядові турецькі погрози в сторону Константинопольського Патріярхату. Згаданий Комітет у своїй заяві звернувся до уряду Туреччини з закликом, щоб той не чинив нічого такого, що перешкоджало б у діяльності цього Патріярхату, „моральний і духовний авторитет якого шанується не тільки Православними Церквами, але й усім християнським світом". (За часописом „Да Ортодокс Чирч", травень 1965, Філядельфія, США).

Це відноситься до постанови уряду Туреччини з 19 квітня 1965 р. усунути з цієї держави всіх „без винятку" греків і взяти „під контролю" Константинопольську Патріярхію.

Американська Конференція СРЦ вислала протест до президента США

Американська Конференція, що діє як агенція Світової Ради Церков, звернулася до президента США Линдона Джансона, щоб „уряд США належно вжив свій авторитет для поінформування Туреччини, що в цій країні (США) широко розповсюджене таке переконання, що обмеження наложене на Вселенську Патріярхію в її виконуванні духовних обов'язків, являється найсерйознішим нарушенням свободи релігій".

„Конференція США для справ Світової Ради Церков уже роками стежить за обмеженнями свободи Вселенського Патріярхатові належно діяти на міжнародньому полі із своєї історичної столиці в Істанбулі" (Константинополь)", — сказано в цій же резолюції-протесті, яку вислано до през. Джансона. (За часописом „Да Ортодокс Чирч" ч. 5, 1965. США).

КАНЦЕЛЯРІЯ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ
оцим повідомляє українське
громадянство про
інформативну поїздку в справах Колегії Св. Андрея

Отця Архим. Іова (Скакальського) — настоятеля Богословського факультету при Колегії Св. Андрея в Вінніпезі.

Рівночасно, на бажання громадянства, Отець Архимандрит поділиться своїми враженнями з поїздки по Святих Місцях Близького Сходу і висвітлить світлини („слайдс").

Отець Архимандрит побуватиме в слідуючих околицях:

Брендон 14-го червня —
Зелений Понеділок.
Форт Франсис 18-го червня.
Форт Вілліям 20-го червня.
Овкборн і околиці —
24-го червня.
Роблин і околиці —
28-го червня.

За ближчими інформаціями в цих справах звертайтесь до місцевих Отців Настоятелів, або до Управ Громад.

Канцелярія Колегії Св. Андрея.

Рим далі звертає православним загрябовані святощі

Ватикан повернув православним мощі Св. Тита (номер на острові Крит коло 96 року християнської ери), які він заграбував був 1669 р. і тримав у соборі Св. Марка в Венеції. Ці мощі будуть повернені православним на острові Крит у серпні 1965 р.

Мощі Св. Сави, забрані Римом з Єрусалиму, будуть повернені в монастирі православному монастиреві Св. Сави в Старому Єрусалимі. Цей монастир Св. Сава оснував 480 р., а сам помер 532 р. Він народився в Кападонії 439 р. і був учнем ченцем Св. Євтимія.

Десятки тисяч мощів, старовинних рукописів, цінних ікон і церковної утвари, казкової вартости всяких речей загрябував був Рим, коли так звані „хрестоносці" напали були на Візантійську імперію. Але Рим покищо звертає лише мощі.

На основі документів

Дальше обвинувачення папи Пія XII в симпатіях до гітлеризму

ЗГАДУЮТЬ ПРО 500 ТИСЯЧ ЗАМОРДОВАНИХ ПРАВОСЛАВНИХ У ХОРВАТІЇ

Нова книжка: Карльо Фальконі, „Мовчанка Пія XII"

В Італії незабаром вийде з друку книжка „Мовчанка папи Пія XII", автором якої є італієць Карльо Фальконі.

У своїй голосній драмі „Намісник" німець Гохгут обвинуватив папу Пія XII за те, що той відмовився запротестувати проти гітлерівського винищування жидів, хоч жиди благали його запротестувати.

К. Фальконі у своїй книзі „Мовчанка Пія XII" додає ще нові документи. Він обвинувачує папу Пія XII ще й за те, що той мовчав, коли Католицька Акція під проводом хорватського маріонеткового директора-нациста, Анте- Павеліча, під охороною гітлерівців вимордувала від 1942 р. 500 тисяч православних дітей, жінок, старців, священиків, єпископів і взагалі всіх православних.

З.Р.В. — Хто пояснює, що це була різня не на релігійному грунті, а на національно-політичному — мовляв, хорвати (католики) розправлялися з сербами (православними), — той говорить незгідно з правдою. У Хорватії була тоді Хорватська Православна Церква. Але наказ був мордувати й тих хорватів, що були православні. Про це свідчить документи, зібрані слідчою комісією Об'єднаних Націй, частина яких опублікована в брошурі: Monica Farrell: Ravening Wolves. Видання Протестантської Ліги в Канаді.

Коли єпископи обороняли папу, то поляки виходили з костелів

К. Фальконі покористувався й польськими документами, яких є багато в архіві в Лондоні. Там, між іншим, є лист президента Польщі (в екзилі під час війни), датований 2 січня 1943 р., в якому президент просив папу, щоб той запротестував проти вимордування гітлерівцями не лише польського свитського населення, але й ксьондзів. Але папа Пій XII не хотів протестувати.

У висилі цього поляки були дуже обурені. Польське політично-збройне протипімеїньке підпілля під час 2-ї світової війни (Армія Крайова) прислало до польського уряду в Лондоні рапорт, в якому сказано таке:

„Загальний настрій проти цього папи дійшов до таких меж, що люди дуже часто виходять з костелів, коли ксьондзи починають боронити папу. Інтелектуалі стали проти Риму, і говориться про оснування національної (автокефальної, — р. В.) Церкви. Навіть ксьондзи протестують проти Св. Отця".

(Цитати з тексту книжки Фальконі тут подано за оцоленняком „Виннипег Фрі Пресс" 24. 5. 65).

З.Р.В. — Папа Пій XII поблагословив був так звану „Вісь Берлін-Рим", тобто союз Муссоліні з Гітлером. Папа Пій XII не любив слов'ян — навіть тих, що були католиками, як ось поляки. Це один з моментів, де він погоджувався з Гітлером. Папа Пій XII надіявся, що коли Гітлер розіб'є Советський Союз, то під протекцією гітлерівської влади він розправиться з православними так, як це сталося в Хорватії.

Мільйон атеїстів в США регулярно ходить до церкви

Один відсоток з тих, що в США регулярно ходять до церков, цебто разом один мільйон, признавлися, що вони не вірують у Бога, а просто „отак собі" ходять до церкви. Це виявили досліди двох соціологів-професорів Каліфорнійського університету. (За журн. „АРЕО", ч. 5, 1965. США).

Великі зміни на єпископських катедрах в Україні 1965 р.

Із звіту засідання Синоду, під головуванням патріярха Алексія 5 лютого 1965 р. видно, що під той час на всій території СССР було оформлено зміни на одинадцятьох єпископських катедрах, а з цього на Україну припали зміни аж на сімох єпископських катедрах.

Вікаріем Київської епархії і єпископом Переяслав-Хмельницьким назначили єпископа Боголіна, переміщеного з катедри Мукачевської й Ужгородської. На катедру Мукачевську й Ужгородську переведено єпископа Григорія, „бувшого єпископа Черновицького й Буковинського".

З.Р.В. — Єпископ Григорій (Закалик) — бувший греко-католицький священик, народжений 1908 р. в Ходорові, до 1964 р. був єпископом Львівськими і Тернопільським, тобто йому мала підлягати Почаївська лавра. Але згодом сталося таке: „Журнал Московской Патриархии" за жовтень повідомив, що архимандрита Августина Шкварка (родом з Волині), настоятеля церкви в м. Запоріжжі на Дніпропетровщині переведено на становище намісника Почаївської Лаври. Через місяць цей же „Ж.М.П." (число за листопад 1964 р.) повідомив, що 15 жовтня 1964 р. єпископа Григорія переведено з катедри Львівської й Тернопільської на катедру Черновицьку й Буковинську. А єпископа Черновицького й Буковинського Дам'яна (Марчука, родом з Волині) перевели на катедру Львівську й Тернопільську.

Одночасно ж Синод задовольнив „прохання" еп. Григорія, і дав йому 6-місячну відпустку, щоб поправити „стан здоров'я". А катедрою Черновицькою й Буковинською від 26 жовтня 1964 р. тимчасово управляє еп. Львівський і Тернопільський Дам'ян.

З приватних джерел відомо, що еп. Григорій був у клопотах перед владою з приводу недавнього ліквідаційного наступу советської влади на Почаївську Лавру. В якому положенні з цього самого приводу будуть намісник цієї Лаври архиеп. Августин Шкварко і еп. Львівський та Тернопільський Дам'ян Марчук — не трудно передбачити.

Далі, „ЖМПГ" (ч. 3, 65) інформує, що митрополита Херсонського й Одеського Бориса (Вік) відпустили на три місяці „для лікування й відпочинку", а управління Одеською й Херсонською епархією доручено єпископові Білгород-Дністровському Антонієві, який досі був також і вікарієм Одеським.

Тому що Луганська катедра залишилася опорожненою, то її тимчасово передано в безпосереднє управління митрополитові Київському й Галицькому, екзархові України Іоанові (Лелюхіну). Синод назначив єпископа Воронізького й Липецького Володимира представником Московського Патріярхату при Антіохійському Патріярші Престолі, і надав йому титул єпископа Подільського і вікарія Московського.

Єпископа Івано-Франківського й Коломийського Йосифа повищили в сан архиепископа.

Послання Патріярха Антіохійського до всього Християнства

в обороні Константинопольського Патріярхату

У квітні ц. р. патріярх Антіохійський Феодосій VI видав „Послання до всього Християнства і до всього цивілізованого світу" з закликом охоронити „недоторканість Патріярхату" Константинопольського".

Протест представників Православія при СРЦ у Женеві

Крім протесту проводу Світової Ради Церков у головній кватирі СРЦ у Женеві в квітні ц. р., тоді ж таки ще окремо висловили протест представники всіх тих Православних Церков, які є членами СРЦ, — протест в обороні Константинопольського Патріярхату. Це їхня реакція у відповідь на постанову уряду Туреччини 19 квітня 1965 р. взяти цей Патріярхат під турецьку урядову „контролю". Він підкреслив, що цей Патріярхат займається не політикою, а тільки „чисто духовними" справами.

„Вірний своїй старій традиції, Патріярхат ставить своєю метою лише душпастирську мету, а самес: сприяти атмосфері миру взаємного зрозуміння між Сходом і Заходом та безперервно працювати для згоди між людьми й народами та особами різних релігій".

Американський патріярший екзарх протестує

Архиепископ Яків, американський екзарх Константинопольського Патріярхату, заявив у Нью-Йорку, де є його катедра, що Константинопольський Патріярхат „не може бути направляюще зависшений спільнотою народів вільного світу, який засудив усякі міри мстивої нетолеранції та переслідування невинних людей".

БЛ. П. ЯРОСЛАВ І. А. ШМИЛЬСЬКИЙ
Давфин, Манітоба.

У вівторок, 12-го січня 1965 року, відійшов у вічність на 22-му році життя в Сан Боніфас шпиталю Ярослав - Іван - Андрій Шмильський.

Покійний Ярослав - Іван-Андрій Шмильський народився 13-го серпня 1942 року в Ватсон, Саскачеван. Син Івана, вже покійного, і Марії, з дому Негрич.

Покійний з родичами переїхав 5-ти літнім хлопцем до Давфину 28-го жовтня 1947 року. Там, маючи 16-ть років, закінчив 12-ту клясу. В 1960 році вступив до університету в Вінніпезі на студії фармацевтики. На другому році своїх студій, за найкращий поступ у науці, дістав нагороду. На третьому році студій захворів, і будучи хворим закінчив студії з титулом „Бачлер оф Саянс оф Фармаси". По одержанні дипльому, деякий час працював в Моров Дрог Стор в Мелита.

У Давфині ходив до Рідної і Недільної Школи, прислуговував у Св. Вівтарі при Богослуженнях, належав до міської оркестри, любив спорт. Був дуже здібним студентом, тихої лагідної вдачі, послушним і умів вдяти пошану старшим.

Покійний залишив у смутку маму Марію, сестру і шварга Миколу і Савелю Геник. Сестрінків — Елана, Ерла і Шерен Геник — Вінніпег, Ман. Дядьків: Михайла — Вінніпег, Ман., Івана — Вайта, Ман., Ярослава — Мяяма, Фльорида. Тіток: Ганьку Дутчишин, Марію Федорович, Катерину Пучинську, Юстину Ярему, Євгенію Лодж, Анастазію Меклейн і Ольгу Сандерс. В цю вічну дорогу прибули попрощати свого похресника хреста мама Анна Полович і хресний батько Михайло Романюк з Ватсон, Саскачеван.

У четвер 14-го січня 1965 року, в Похоронному Заведенні „Кропо" в Вінніпезі в год. 9-ій вечора о. Прот. М. Юрківський відслужив Панахиду, в якій взяло участь багато студентів, знайомих Покійного. У п'ятницю Покійного перевезено до Давфину, де увечорі о год. 8-ій в Похоронному Заведенні „Сніт-Стрільчук" місцевий парох о. М. Олесюк відслужив Панахиду, а в суботу 16-го січня відбувся Похорон зо Службою Божою при великому зданні людей. По Похороні відбувся поминальна перекуска в Народнім Домі, приготовлена членинями Союзу Українок, відділу ім. Лесі Українки в Давфині.

На Нев'янучий Вінок зібрано $129.00. В ім'я Покійного призначено на місцевий храм св. Юрія в Давфині $60.00, на Колегію св. Андрея в Вінніпезі $50.00, на Пресовий Фонд „Українського Голосу" $10.00, на Пресовий Фонд „Вісника" і на вироблення кліші $9.00.

Нехай Милосердний Господь упокоїть Покійного Ярослава в Лоні Авраама, Ісаака та Якова, де всі Святі й праведні спочивають. Вам, мамо Покійного, сестро, шварге і вся родино подасть Всевишній Бог сили перенести цю велику втрату, і обдарить Вас усіх Своєю ласкою і Милосердям.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!
Свщ. о. М. Олесюк

ПОДЯКА

Горем прибиті по втраті нашого сина, брата і шварга, складаємо щиру подяку о. Прот. М. Юрківському за відслужения Панахиди в Вінніпезі. Місцевому парохові в Давфині о. М. Олесюкові за Похоронну відправу і щирі слова розради у своїй прощальній проповіді. Дякові п. Клапущакові й усім, що брали участь у співі. Похоронним заведениям „Кропо" в Вінніпезі й „Сніт-Стрільчук" в Давфині. Щира подяка членинням Союзу Українок, ім. Лесі Українки в Давфині, усій родині і приїжджим, з Саскачевану. Щиро дякуємо всім Парафіянам, що прибули на Похорон з Давфину і околиць. Нехай Милосердний Господь винагородить усіх Вас Своєю ласкою і Милосердям.

Марія, Савеля і зять Микола.

ЛЕТБРИДЖ, АЛТА.

В неділю, 7 лютого, вірні УГП-Церкви після Богослужения рішили піти до наших молодих і дуже активних членів місцевої Громади, п-ва Євгенії і Михайла Чарнецьких та привітати їх в новонабутім домі. У цей-же час о. Настоятель освятив новий дім, а церковний хор відспівав молодим господарям „Многії Літа".

Після обіду, п. Бузовський покликав до слова Прот. В. Апонюка, який склав подяку панству Чарнецьким за їх щиру працю для Церкви.

Голова Сестрицтва п. М. Тронь промовляла від Сестрицтва.

Пан Микола Бузовський здав на збірку, що пришла $18.00, з котрих $5.00 призначено на „Віру і Культуру", а $5.00 на „Вісник".

Усім жертводавцям щира подяка, а молодим господарям, у новому домі щастя та кріпкого здоров'я.

Член Громади

ВІНЧАННЯ
П-СТВА ЧЕЛЮКІВ
Торонто, Онт.

В суботу, 27-го лютого п. р. відбувся в Катедрі Св. Володимира в Торонті, в присутності багатьох приятелів і рідні, шлюб п-ства Миколи і Одрі Челюків.

Служив о. Прот. Ференців у присутності о. Мітр. Дм. Фотія.

Гарно співав малий катедральний хор під управою п. Семченка, якого ревним членом є п. Челюк.

Дружбами були п-ство Яницькі. По шлюбі гості прибули до дому п-ства Челюків, де разом з рідною родиною провели кілька дуже приємних годин.

На закликання пана М. Голинського присутні зібрали суму $26.00, з яких призначено $11.00 на Інститут Св. Володимира, $10.00 на Пресовий Фонд „Укр. Голосу", $5.00 на Пресовий Фонд „Вісника".

Нехай Господь подасть нововінчаним довгого віку, щастя і здоров'я.

С. Д.

КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ ВЛАДИКИ МИХАЙЛА
Ватерфорд, Онт.

Черговa Архипастирська Канонічна Візитація Владики Михаїла, сполучена з Храмовим Святом Покрови Божої Матері, відбулася в нашій Громаді в неділю 11 жовтня б. р. Після уложеної наперед програми. Стріча Владики відбулася о год. 9.15 ранку. Вірні з хоругвами, на чолі з о. Настоятелем й гостем о. Дебрином вийшли на зустріч.

Перед Храмом Божим першій привітав Владику, за традиційним звичаєм хлібом-сіллю, наш піонер, церковний кититор п. Д. Ніврянський. Від Української й Недільної шкіл, вручаючи Владиці букет цвітів, гарно, в рідній мові, привітала учениця, молода Сумківна Мартуся Андрушко. Настоятель Церкви о. Петро Гліцький подав на тацю св. Хрест, попросив увійти в Храм Божий помолитися разом з нами за кращу долю нашого народу на рідних землях і в розсіянні.

Малі дівчатка, в українських строях, під проводом учительки п-і Ткачук, квітами встелювали дорогу до Церкви, а вірні милозвучно співали молитву Достойно є...

Під час облачення всі присутні величо співали пісню на честь Богоматері, — О, Мати Божа...

Торжественну, Архиєрейським чином Св. Літургію, відслужив Владика в сослужінні Пароха і о. Дебрина. Усі вірні співали на два голоси, під проводом кваліфікованого нашого довголітнього дяка п. І. Данилевича. Прислужували Владиці: Інж. п. Хороший і четверо іподіяконів: Борис Дворнік, Тарас Андрушко, (майбутній кандидат на богослова), Арсеній Кондрат і Іван Топека.

Після прочитання Св. Євангелії, високо змістовну і повчаючу проповідь про „таланти", виголосив наш Архипастир. Вірні вислухали її з надзвичайною увагою. При кінці Їх Преосвященство щиро подякував о. о. сослужителям, іподіяконам і усім вірним за численну участь у Богослуженні, а зверпувшись до співаючих сказав: „Хор при Церкві гарна річ, а ще приємніше, коли всі вірні спільно „єдиними устами і єдиним серцем, возносять хвалу Господеві".

Проспівано Многоліття Блаженнійшому Митрополитові Іларіону, усім нашим Ієрархам, Духовенству і всім вірним. Зараз же, всі вірні, з процесією вийшли на площу біля Церкви, де коло пам'ятного Хреста відбулося освячення води й тризвозний обхід кругом Церкви з читанням Св. Євангелії.

Приємно було бачити, як в процесійному поході йшло вісім молоденьких школярок-Сумківок в національних строях, які мінявсчись несли Чудотворну Ікону Почаївської Богоматері, котру подарували до нашої Церкви п-во Д. М. Ніврянські.

Після мирования, яке звершив Владика, перейшли усі до долішньої Авдиторії на спільний празничний обід, що його приготовило Жін. Товариство ім. Лесі Українки.

Коли вже всі гості були за столами, надійшов в почоті о. о. парохів Владика, присутні піднявшись з місць, привітали Його Преосвященство гримким Многая Літа. Голова Громади п. Іван Ткачук представив поіменно гостей за почесним столом, привітав усіх гостей і попросив Владику поблагословити Божі дари, передаючи дальше ведення програми господареві п. Стефанові Жигальському, котрий із свойого завдання вив'язався бездоганно.

Короткі промови з привітами виголосили: Д-р Смильський з Веланд, Онт., п. п. Самець, голова церковної Громади Св. Володимира — Гемилтон, Теверіський від СУЖЕРО — Брентфорд, Мих. Дроздовський, від міси. відділу СУС та Борис Дворнік від міси. молодечого відділу СУМК. До довших слів зачислити промову Достойної пані Порохняк — делегатки від Жін. Товариства з Лондон, Онт., котра влучно висказала свої погляди на сучасні проблеми. Другим в черги до промови був попрошений наш парох Впрел. о. Василь Федак, котрий, між іншим, серйозно зупинився над тим, що нашій Громаді треба призадуматися над будовою нової святині.

Слідуючим до слова був пожиканий один з передовик членів п. Антін Завальський. Він обширно з'ясував етапи нашого громадського життя, успіхи його й недоліки.

Попрошено до слова найголовнішого промовця Впресоса. Владику Михаїла.

Архипастир почав свою промову з того, як наші предки переводили ось такі храмові свята на наших прабатьківських землях, а справляли їх дуже врочисто і та урочистість задержалася в нас й до сьогодні. Противники до недавна закидували нам, що ми не канонічні, називаючи нас самосвятами, схизматиками й Бог зна чим, а не хотіли признати, що наша православна віра існує вже тисячу літ, почавши від Володимира Великого. Навіть в Римі признають наш православний обряд, як рівний з рівними.

Цілий культурний світ числиться з нами, бо Україна існує у своїй величі, хоч і поневолена ворогами.

Чорна хмара насунула на нашу Батьківщину, безбожники за всяку ціну стараються вирвати від нашого обездоленого народу усе те, що йому любе й дороге — нашу віру в Бога.

Завдячуймо Господу Богу, що ми тут маємо волю свобідно визнавати свою православну віру православну, маємо свободу своєї рідної мови й науки. Для прикладу навів Дорогий промовець ось такий примір: в одному місті тут на сході Канади одне жидівочка вчащає на виклади укр. мови, а коли хтось запитав, що спонукало її до цього? — відповіла: „може повстане Україна, то і тую мову треба знати"...

Будуємо Собори, маємо в повному складі свій Єпископат, одинокy на ввесь світ Колегію, нас, як культурну націю оцінюють професори високих університетів як Симсон, Кирконел і багато інших. Нічого не стоїть нам на перешкоді, зберігаймо ж все, що наше рідне й дороге і тим самим заслужимо собі любов у Бога й ще більшу пошану серед культурного світу. Присутні нагородили Владику оплесками.

Після промовців був недавній ще наш член Громади, а тепер Священик Укр. Пр. Церкви, Всеч. о. Микола Дебрин, Настоятель Свято-Троїцької Церкви у Лондон, Онт. Отець Дебрин почав свою промову цитатом з поеми Тараса Шевченка „село і серце одпочине..." Промовець сказав: як приємно бути на селі, цебто тут, у нашій фармерській колонії, де в більшості живе українська розговірна мова, повітря свіже, земленьки святої наш селянин-фармер має доволі, ми всі вільні, нас наші співгорожани респектують, але... Тілом..ми тут, а душею там, на наших рідних землях. Гинбоко співчуваємо нашим рідним на поневоленій Батьківщині, де ворог добирає усіх убійчих способів, щоб народ наш знищити до тла. Та український народ витривалий, на дусі не упадає, а чимраз, більше набирає сили і коли в нашому народу буде тверда і непохитна віра в Божу поміч, то перемога запевнена.

Всі промови — довші чи коротші — зводилися до одного, а саме: Любити свою Рідну Церкву, зберігати усі цінні наші надбання, заховувати предківські традиції, в передусім плекати свою рідну мову вдома і поза домом.

На закінчення господар попросив до заключного слова нашого пароха — Впреподобного о. Петра Гліцького. Отець, у своїх підсумках відносно нашого торжества, висловив щиро-сердечну подяку в першу чергу Владиці Михаїлу, що помимо свого поважного віку і надщербленого здоров'я, зволив ласкаво завітати до нас. Впреподобним о. о. Федякові і Дебринові, інж. п. Хорошому, іподіяконам, усім дорогим промовцям й гостям, Жіночому Товариству за багатий обід, а також нашому дякові й всім хористам за гарний спів. Молитвою Достойно є... Многоліттям і Боже шасти П... закінчено наше рокове Свято.

І. Д.

СУМКІВСЬКИЙ КОНЦЕРТ
Лонг Бренч, Онтеріо

У неділю 28 лютого 1965 року відбувся концерт, що його влаштував молодший відділ СУМК при Церкві Св. Димитрія в Лонг Бренч.

Союз Українок, відділ ім. Софії Русової, зорганізував вищезгадане вище сумківський гурток восені 1964 року і до сьогодні він начислює 22 членки.

Уперше виступила ця молодь на святі книжки, а після того спромоглася на свій власний перший концерт.

Концерт відбувся за слідуючою програмою:

1. Вступне слово — О. Вірстюк; 2. „Як славний наш Господь" — молитва, Бортнянського — Дівочий ансамбль; 3. „Бог" — в книги „Світова Епопея" Архиепископа Михаїла — Збірна декляміція: Л. Климків, О. Вірстюк, О. Дроздь, Г. Шнайдрук, О. Кузьменко, Д. Манудяк, Д. Манзатюк, М. Климків, П. Лукасевич; 4. „Журавлі" — Майбороди — Дівочий ансамбль; 5. „Не цвітуть квітки зимою" Д. Могилянки — Декл. Л. Климків; 6. „Українська мова" В. Самійленка — Збірна декляміція: Н. Сідор, М. Климків, О. Кузьменко, Г. Шнайдрук; 7. „Українська думка" — Пресовського — П. Лукасевич — п'яно, І. Леник — скрипка; 8. Взяв би я бандуру" — народня пісня; 9. „Вірний приятель" — Могилянки — Декл. О. Вірстюк; 10. „В гаю зелененьким" — аранжировка Вірйовки — народня пісня — Дівочий ансамбль; 11. „Марічка" — аранжировка Н. Олійника; 12. „Пророк" — Лесі Українки — Декл. Л. Мельничук; 13. „Дівчинонька по гриби ходила" — аранжировка Вірйовки — народня пісня — О. Вірстюк — спів, О. Кузьменко — п'яно; 15. „Веснівка" — Матюка; 16. „Сто вовків" Руданського — Декл. В. Козак, О. Дроздь, Г. Шнайдрук — Лесі Українки — Декл. О. Крізель. Перерва. 17. „Грначники", 18. „Аркан", 19. „Козачок", 20. „Комічний танець" — Танцюють під проводом п. Нестора Воронюка: Д. Манзатюк, Г. Шнайдрук, Д. Манудяк, В. Козак, М. Климків, Ю. Лянгер, Б. Левинський, О. Дроздь, І. Леник, О. Кузьменко, Л. Климків, О. Вірстюк, П. Лукасевич, І. Богун, Л. Бурій, Н. Сідор, Л. Мельничук, О. Крізель. Гра на акордіоні: п. В. Бретак; 21. Подяка — Голова відділу: Ю. Лянгер. Дівочий ансамбль під керівництвом п. Нестора Олійника; І. Леник, О. Крізель, О. Кузьменко, Л. Климків, О. Вірстюк, П. Лукасевич, І. Богун, Н. Сідор, П. Івашків. Програмою керував Віктор Козак.

Непередбаченою точкою в програмі було те, що дві сумківки, а саме: Оля Кузьменко подякували в гарних словах пані І. Лянгер, репрезентці молодшого СУМК за її працю, а Петруся Лукасевич передала букет червоних рож.

Після концертної частини відбулось чайне прийняття заходом Союзу Українок.

Вечір цей проведено в піднесеному і милому настрої. Сумківцям дав він більше охоти й запалу до дальшої праці, а батькам зрозуміння, як важним є для молоді бути зорганізованою при нашій Українській Православній Церкві.

І. Лянгер (кор. секретарка).

ДІЯЛЬНІСТЬ ГРОМАДИ СВ. ПЕТРА І ПАВЛА В ГЛЕСЛИН ЗА ДРУГУ ПОЛОВИНУ 1964 РОКУ

День 12 липня є великим днем для Української Греко-Православної Громади в Глеслин тому, що Громада носить імена великих Покровителів — Апостолів Петра і Павла, і тим більше, що 1964 року Громада разом святкувала 150-ліття народження Тараса Шевченка.

12 липня Громада відсвяткувала Храмове Свято при участи поважного числа льокальних вірних, як також і гостей з сусідних громад. Всечесний о. С. Столярчук — парох нашої парафії в той час, по Службі Божій відслужив Панахиду за душу великого поета Тараса Шевченка; по тому всі присутні вийшли до залі-ідя Церковою на храмовий обід, котрий приготовило льокальне Жіноче Товариство ім. Ольги Басараб.

По обіді слідувала мала програма в честь 150-ліття народження Тараса Григор. Шевченка, в котру входили хорові пісні, — такі як „Садок Вишневий", „Реве та Стогне" і „Ой вербо, вербо". Дуже приємно було почути кілька старших громадян з громади Витків, котрі дуже знаменито вив'язалися з деклямаціями і сольоспівом. У програму входив також реферат Всечесного о. Столярчука про життя і пророцтва Шевченка.

По якомусь часі громадяни довідалися, що о. Столярчук має бути переведений до Брендону, і Жіноче Товариство приготовило прощальний вечірок для Отця і Добродійки Столярчуків, щоб попрощати їх, побажати їм всього найкращого, і при тому вручено їм малий дарунок.

Незадовго по тім, загостив до нас п. Ярослав Лозовчук — голова Провіціяльної Екзекутиви СУМК; по трьохрічній перерві відновлено Відділ СУМК в Глеслин. Провідником Відділу обрано Богдана Данилова, секретарка — Слава Буй, а касирка — Савеля Дмитришин. До Надзірної Ради увійшли слідуючі особи: Юрко Гарасим, Михайло В. Гаврилів, пані Анна Буй і пані Анна Гаврилів. За старанням місцевого Відділу Союзу Українок Канади висланно двох сумківців на курс провідництва, який проводився в Інституті ім. Петра Могили в Саскатуні.

У місяці вересні прибув до нашої громади Всечесний о. О. Кравченко, котрий був призначений на Норт Бетелфорд. Отець Кравченко прибув до нас з Монтреалю; зовсім Жіноче Товариство постаралося, щоб належно прийняти нового пароха і його родину. По обіді привітав о. Кравченка голова Громади — п. Іван Данилів, а також і пані Анастазія Гаврилів від Жіночого Товариства і Богдан Данилів від СУМК. о. Кравченко привітався зо всіма і в своїм привіті просив повної кооперації в церковній і народній праці.

Всечесний о. О. Кравченко показався здібним і охочим до праці, і за його поводом зорганізовано Шкільний Комітет для навчання рідної мови і релігії. До такого комітету увійшли: п. М. В. Гав-

рилів, пані Наталка Матвіїв, пані Марія Гарасим і пані Анастазія Гаврилів. Школа відбувається раз у тиждень і до неї вчащає поважне число дітей. Отець Кравченко приїздить із Норт Бетефорд давати лекції. Молода група також навчається народного співу, яким провадить п. Іван Кицук. Пан Кицук докладає багато часу і праці, щоб успішно виконати своє завдання.

У місяці грудні було приготовано Свято Миколая Чудотворця. Миколайківський концерт складався з колядок і деклямацій, при чому „Святий Миколай" роздав малим дітям дарунки. Рожю „Святого Миколая" грав п. Николай Гарасим, а участь в концерті брали діти Рідної Школи.

20 грудня відбулися Загальні Збори нашої Громади, і до нової Управи ввійшли слідуючі особи: голова — Іван Данилів, заступник голови — Дмитро Пилипів, секретар — Михайло В. Гаврилів, а касир — Никола Буй.

На цих зборах також рішено, щоб Громада завела в себе гуртову передплату „Вісника" для всіх членів.

І так закінчилася друга половина року діяльности в нашій Громаді.

М. В. Гаврилів, секр.

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ОСЕЛЯ „ЗЕЛЕНИЙ ГАЙ"
ВАКАВ. САСК.

Шановні Родичі,
Дорогі бувші Курсанти Оселі!

Цим повідомляємо Вас, що **курси релігії, українознавства, мистецтва, спорту та інше, відбудуться цього літа в двох періодах.** На курси приймається дітей від 8 років життя вгору. Коли ж якась родина вище дитину, що її минуло 12 років, тоді враз з нею приймемо й її брата чи сестричку, що має 7 років.

ПЕРШИЙ КУРС від 11-го липня до 23-го липня.
ДРУГИЙ КУРС від 25-го липня до 7-го серпня.

Оплата за перебування в Оселі така сама як була минулого року, тобто:

1 дитина — $20.00
2 дитини з родини — $35.00
3 дитини з родини — $50.00
4 дитини з родини — $65.00

Аплікації проситься висилати негайно на адресу секретаря Оселі:

Mr. GORDON DIAKIW,
Cudworth, Sask., Tel. 256-3396

Якщо Ви не отримаєте від нас відповіді на Вашу аплікацію, то це значить, що Ваша дитина, чи Ваші діти **прийняті на курси** і їх треба привести на Оселю до реєстрації в неділю:

11-го липня на перший курс, або
25-го липня на другий курс.

За ДИРЕКЦІЮ ОСЕЛІ „ЗЕЛЕНИЙ ГАЙ"
у ВАКАВ, САСК.

о. М. Стеценко, голова — Проф. Б. Дмід, секретар
В. Ю. Кіндрачук, перший заступник — Вас. Фіщук, гол. госп. комітету
Інж. С. Франко, другий заступник — Проф. Гр. Стратійчук, управитель Курсів

— — — — — — — — — — — —

АПЛІКАЦІЯ

Оцим прошу прийняти мою дитину (дітей), на літні курси в Оселі „Зелений Гай" біля вакаваського озера.
Вигідний курс для нас (зазначити Х):

від 11-го липня — 25-го липня ☐
від 25-го липня — 7-го серпня ☐

Імя і прізвище дитини ..... вік ...
Підпис родичів .....
Адреса (по англійськи) .....
.....
Телефон .....

Аплікацію висилати на адресу секретаря Оселі „Зелений Гай":

Mr. GORDON DIAKIW
Cudworth, Sask.

Або звертатись телефонічно до голови Дирекції: о. М. Стеценко, Вакав, Саск., Тел. 233-4231.

Гр. Семочко

ПОЧАТКИ ПЕРШОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ШІКАГО І В АМЕРИЦІ

(Продовження)

Наша Православна Церква в Шікаго була першою Катедрою не тільки в Америці, але на певні роки разом і на Канаду під тодішнюю юрисдикцією первоієрарха Архиепископа Івана Теодоровича. Тоді, коли в 1924 році приїхав Владика, хоч були жахливі часи, але ми докупили частину землі й побудували хатку, де було приміщення для пароха з родиною, для „дженітора" і також для нашого Владики, для якого вже був „офіс" і телефон, отже коли хто приїхав до Шікаго, то вже не мав клопоту розвідатися про Православну Церкву. Правда, що було досить „тісно" вейм разом мешкати, але була згода і була любов, і Бог благословив.

Коли ми вже згадуємо новокуплені будинки, де є резиденція на 11 кімнат, то для нашого Владики Архиепископа Геннадія чомусь то „не було" місця в парафіяльнім домі, коли він сюди приїхав із скитальщини. Ця перша Українська Православна Церква в Шікаго, і її цінрі і вірні працівники написали своїми мозольними руками „статут" Церкви, і після того статута поступали і працювали, а доказ є той, що праця є свідком і доказом діл, а це ще й тому, що ті, які вкладали працю, ті й мали слово. А коли прийшли такі, які тільки уміють „позичати і не віддавати" і хочуть приказувати, так — даруйте! — це в Америці не піде. Будь-хто потрапить позичати і не віддавати, але будуйте і довгу не майте, тоді ви покажете, що ви вміете.

Велика вина спадає на наш церковний провід, котрий до цих пір нічого основного не зробив для нашої молоді, а в молодіжі наша будучність — чи ж не так? Що ж зроблено для тих дітей, котрі кінчають початкову школу? Ви знаєте самі, що ті всі „хвальби", що ви маєте стільки дітей, які ходять до „рідної школи" то це все є блажкими! Ті всі діти говорять англійською мовою навіть у парафіяльних школах. А тепер, коли дитині кінчається 14-тий рік, і приходить той час, коли вона починає розбиратися своє від чужого. — тій дитині треба зараз піти до української бурси, щоб вона зжилася зі всім, що є українське; бо в протинвім разі та дитина, коли в школі і поза школою зжиється з чужими, так вона і чужою зістанеться. Пощо ж нам, членам громад, оплачувати парохів, давати гроші на Церкву, давати на Дієцезіяльний Фонд і на всякі „духовні датки", а що зате дають нам і нашим дітям в справі національного виховання, коли наша Церква називається „Українською"?

Це питання починає чимраз більше випливати. Старі люди вимирають, а молоді дуже пильно придивляються до поступування провідників, — і може прийти той час, і то дуже скоро, що люди перестануть давати гроші... Старі священники вже над гробом, молодих не виучують, з Европи вже не приїздять, бо й там нема, і що стається з тими церквами, що старі піонери так тяжко працювали і будували? Чи теперішні провідники коли застановляться над цією справою?

Бувае так, що громада велика, праці доволі і забагато на одного священика, тому така громада мусить мати сотрудника для помочі, який вчив би у Рідній Школі, заступав дяка і взагалі помагав у праці. Але сотрудників чомусь нема... Беріть назву „катедра", а дяка нема, і дженітор мусить виконувати й службу дяка. А чого так? А стільки в нас тут в Америці наших священиків, і то мають європейську теологічну освіту, а на превеликий жаль мусять працювати або на фабриці, або посудину мити! Чому воно так? Хто за це відповідальний?

Коли читаю у щоденнику „Свобода" всякі „побожні" та „покаянні речі", де автори хвалять, що такий то Собор відбувся в „побожності і слухняно", то дивно стає... та ж люди знають все!

Стільки гарячих сліз пролляли старі піонери і їх діти, бо не раз не було що їсти; не раз собі жалувалося щось купити чи дитині убратися, а давалося на Церкву, бо треба; не раз Всечесний о. Г. Хомицький, перший парох нашої парохії, служив за 14 дол. в тиждень і в того мусів собі помешкання заплатити і все до хати постаратися і навіть тих 14 дол. було не раз тяжко дістати, бо люди були без праці і не було грошей. Пригадую собі, як вже я приїхав до Шікаго, і, йдучи на пробу представлення, по дорозі вступаю до покійного Йосифа Кусовського, а покійний і його син Володимир і я набрали патинків і несли до залі, щоб розплатити в „палюху" і нагріти залю, щоб діти не мерзли.

А скільки то находилося з колядою снігами, і діти і старші обморожувалися, а мусіли ходити, бо коляда — це було одиноке спасіння для громади. А коли прийшов 1930-рік і поверх 30 банків в Шікаго замкнули двері на віки одного дня і люди тисячі потратили, всі свої життєві ощадності, і люди стояли під банковими дверима по кілька днів і плакали, і такі були прикрі часи, але ті старі піонери не віставили своєї Церкви, і кожний старався як міг і чим міг принести свою поміч. Не це є свідки — ще ж живуть о. Хомицький і о. Савчук!

Наші піонери будували в Америці Українську Православну Церкву, щоб вона була інакшою, себто і дійсно українською, і дійсно православною, а то значить дійсно християнською, аби в ній не було такого, як писав наш Пророк України, Т. Шевченко, „що на престолі чернець годований сидять і кровію людською тогтує і рай у найми оддає"! У нас не сміє такого бути!

(Закінчення в черговому числі).

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. НИКОЛАЙ СМЕТАНЮК
Мітт Парк, Саск.

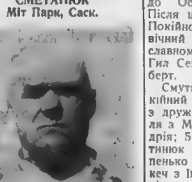

Сумна вістка прийняла всіх, хто знав бл. п. Н. Сметанюка, коли-то 6 січня 1965 він відійшов у вічність, проживши 76 років. Покійний упокоївся, з причини серцевої недуги, в свому домі на „гомстелі".

Бл. п. Николай Сметанюк народився в Горішній Шербині на Буковині. Там він одружився з Домкою, яку 1914 року залишив в Україні, а сам виїхав у Канаду з надією, що і її негайно сюди спровадить. Але ця надія його звела, бо того ж року зірвалась війна. Переживши ту війну в Канаді, Покійний 1920 року повертається в Україну і там з дружиною починають господарювати. Господь обдарував їх 3-ма синами — Петром, Іваном і Василем, перший з-поміж них ще в дитинстві упокоївся. Невідрадні економічні обставини заставляють Покійного вдруге виїхати з України. І так 1924 року він виїжджає в Канаду зо всією своєю родиною і береться до фармерування. Тут Господь збільшив цю родину до числа 9. Завдяки пильній працьовитості батьків і дітей, ця родина доробилась до поважного маєтку. Це здобуло йому повагу серед людей, і через те Покійний був не раз переобраний рівом Гарден Ривер муніципалу.

Три роки тому Покійний повдовів. Рік пізніше він одружується вдруге з вдовою Теодозію Лисак. Ця родина виявилась дуже жертвенною по відношенні до своєї Церковної Громади в Вірдейл, Саск., наприклад і тим, що минулого року Покійний пожертвував до своєї Церкви — а нагоди Храмового Свята — коштовного павука.

Його Похорон відбувся як слідує: у понеділок 11 січня 1965 була відслужена Заупокійна Литія в Принс Альберт у співслуженні Прот. Ю. Туржанського та при співі дяків — Василя й Емілії Склярів з Вірдейл. Похоронну Відправу відслужено з вівторок, під час якої проповідував Прот. Ю. Туржанський. Отець Парох сказав кінцеве прощальне слово й закликав присутніх до Останнього Цілування. Після цього тлінні останки Покійного відпроважено на вічний спочинок на православному цвинтарі — „Савт Гил Семетері" в Принс Альберт.

Смутком оповитих, Покійний оставив 4 сини: Івана з дружиною Ольгою, Василя з Марією, Олексу й Андрія; 5 дочок: Євгенію Костинюк з Юрієм, Марію Есопенько з Леоном, Анну Беркеч з Іваном, Вікторію Королюк з Степаном, Павліну Наровську з Евстахієм та 17 внуків. Усі вони прощали свого батька в глибокому смутку... Покійного прощала вся Церковна Громада, яка спільно з Народним Домом положила на його гріб вінець: Церковне Сестрицтво, Жіноче Товариство ім. Лесі Українки також вшанували тлінні останки Покійного вінцями. Покійного прощали, між іншими, його брат Іван і сестри: Верона, Марія і Домка.

Бл. п. Николай Сметанюк був широко знаним чоловіком, його поважали всі, і великим числом відпровадили його на вічний спочинок.

Похоронний обід відбувся в „Ексва Ин" гостинниці, під час якого Парох попросив присутніх зложити пожертви на Нев'янучий Вінець Покійному. На цей заклик Отця Пароха було зложено $29.28, з яких уділено „Вісникові" — $11.28, „Укр. Голосу" — $8.00, Колегії Св. Андрея — $5.00. Катедрі Пресв. Трійці — $5.00.

Усім учасникам Похорону щира подяка за їхні молитви за спокій душі Покійного Николая, як також за пожертви на Нев'янучий Вінець. Щира подяка подружжю В. і Е. Склярам за дякування під час Похоронних Відправ. Усім сердечна подяка за вияв пошани до Покійного Николая, а його нехай Милосердний Господь оселить у Небесних Оселях та нагородить його блаженством вічним!

Вічна Йому Пам'ять!

о. Ілля Швець.

БЛ. П. НИКОЛА СПІЛЬЧАК
Транскона, Ман.

У понеділок 29 березня 1965 року, упокоївся в Бозі бл. п. Никола Спільчак, проживши 77 років.

Бл. п. Н. Спільчак народився 14 грудня 1888 р. в селі Ямниця, Станіславівського г о повіту в Західній Україні. У Канаду він приїхав 1907 року. Тут Покійний одружився з Параскевією Іванів 1911 року. На початках свого життя в Канаді Покійний проживав деякий час у Вінніпезі, а згодом переселився на постійний побут у Транскону, де він 35 років працював у СНР-а. 1953 року Покійний відійшов був на відпочинок.

Дружина Покійного — Параскевія, упокоїлася в Бозі 1960 року. З його ближчої рідні відійшли у вічність син Віктор, дочка Павліна, внучка Милі і брат Петро. Сам

Покійний Никола упокоївся в шпиталі Ст. Бонифас, Ман., 29 березня п. р.

Бл. п. Никола Спільчак залишив у смутку 4 сини: Стефан у Кічнер, Онт., Михайло в Торонто, Онт., Орест і Норман у Транскоиі, Ман. Господь спородобив Покійного втішатися 5 внуками і 4 правнуками.

Покійний Никола Спільчак був членом Української Греко - Православної Пара фії Всіх Святих у Транскоиі, Ман.

КОЛЕГІЯ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

асоційована з Манітобським університетом

ВПИСИ
НА ТЕОЛОГІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

Деканат Теологічного факультету Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, асоційованої з Манітобським університетом, цим проголошує конкурс на прийняття студентів на академічний рік 1965-1966.

Студії на Теологічному факультеті тривають чотири роки. По успішному закінченні їх, абсольвенти отримують ступінь Ліценціята Теології і можуть бути висвячені в сан священика.

Кандидати до студій на Теологічному факультеті повинні мати скінчену принаймні повну дванадцяту (XII) класу (гредж), цебто матрикуляцію в Канаді, або мати однозначний ступінь освіти з-поза Канади. — Кандидати з вищою, тобто університетською освітою, можуть закінчити теологічні студії скорше, ніж за чотири роки.

Академічний рік на Теологічному факультеті Колегії Св. Андрея тривае від 15-го вересня до 15-го травня. Викладн цього року почнуться в середу, 15-го вересня.

Зголошення на студії на Теологічному Факультеті приймаються до 11-го вересня.

Студенти-богослови з Канади, які є членами Української Греко-Православної Церкви, отримують від Консисторії цієї Церкви певну грошеву допомогу.

За ближчими інформаціями та аплікаційними формулярами звертатися на адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA
Телефон: 474-2325

Це був чесностий, працьовитий і дуже дбайливий чоловік. Він сам уплянував собі Похорон, назвав двох Священників, які мали його похоронити, вибрав дяка і наказав синові Норманові дотримувати, щоб його остання воля була виконана як слід.

Бл. п. Н. Спільчак був глибоко віруючою людиною. Його приватна кімнатка — це була дійсна капличка. Там він проживав свої останні дні, молився, вітав своїх друзів-гостей. На кожного Покійний робив завжди миле враження.

Похорон бл. п. Ніколи Спільчака відбувся 1 квітня 1965. Напередодні Похорону була відслужена Панахида в похоронному заведенні; Похорон відбувся з Церкви Всіх Святих в Трансконі, Ман. Чин Похорону виконали Прот. М. Юрківський і Свящ. С. Ярмусь. Дякування виконав диригент Зенон Мороз з Тиндал, Ман.

Упокой, Господи, душу спочилого слуги Твого Ніколи в Твоїх Небесних Оселях, і учини йому Вічну Пам'ять!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ГРИГОРІЙ ПИСЕЦЬКИЙ
Спеден, Алта.

У вівторок 15 березня 1965-го року відійшов у вічність один з основоположників і передовик членів Української Греко-Православної Громади в Спеден, Алта., бл. пам'яті **Григорій Писецький.**

Покійний Григорій народився в селі Задніка на Волині 1882 року. В 1904 році Покійний вступає до армії, в якій дослужився старшинської ранги. В 1911 році Покійний одружується з Олександрою Лукомською.

Під час першої світової війни Покійний попадає в німецький полон, в якім пробув два роки. Повернувшись з німецького полону 1918 року, Покійний живе на Волині до 1936 року, якого і виїжджає до Канади та поселюється в околиці Спеден, Алта.

Приїхавши до Канади, Покійний бере активну участь в українському церковному житті та стає одним з членів-основоположників і членом будівельного комітету Православної Церкви у Спеден, Алта.

За активну працю при будові рідної святині члени громади обирають Покійного головою Громади.

Похоронні Відправи відбулися в п'ятницю і суботу 19 і 20 березня 1965 року, при великій участі родини і знайомих Покійного, в місцевій Української Греко-Православній Церкві, які відправив місцевий парох о. Я. Рябалка.

Після Похорону відбувся поминальний обід в Українському Народному Домі, під час якого, на заклик о. Я. Рябалки переведено збірку на Нев'янучий Вінок, з якої $20.00 призначено на видавничий фонд української преси, якої Покійний був сталим передплатником.

Збіркою зайнявся п. Л. Хом'як, яка принесла $39.55, що були розділені так: на вироблення кліші $6.00, на пресовий фонд „Укр. Голосу" $10.00, на пресовий фонд „Вісника" $10.00, а решта на місцеву Церкву.

Покійний залишив у смутку дружину Олександру, одного сина — Василя, одну дочку — Олю, 9 внуків і одного правнука та ближчу і дальшу родину.

Всім жертводавцям щире спасібі, а Покійному Григорієві Вічна Пам'ять!

Присутній.

БЛ. П. ВОЛОДИМИР (ВОЙТКО) КОБИЛЯНСЬКИЙ
Мелфорт, Саск.

В четвер 15-го квітня 1965 року розійшлася сумна вістка, що на 74 році життя в Мелфорт Юніон Госпітал спочив у Бозі бл. п. Володимир (Войтко) Кобилянський.

Бл. п. Володимир (Войтко) Кобилянський народився 2-го лютого 1891 року в Західній Україні. Перебуваючи в селі Копичинцях, Покійний познайомився з Євдокією Опир, з якою в 1917 році одружився. Господь поблагословив це подружжя трьома діточками, донечкою Марією та двома синами — Іваном і Михайлом.

Шукаючи кращої долі для себе та родини, Покійний лишає дружину з діточками, Рідний Край та в 1925 році виїжджає до Канади. Приїхавши до Канади, Покійний все мріяв спровадити сюди свою дружину з діточками.

Нарешті мрія стала дійсністю. В 1932 році Покійний спровадив до Канади дружину та двоє старших дітей — Марію та Івана, а найменший син Михайло лишився в Краю.

В Канаді Покійний увесь час працював на залізниці в СПР. До 1932 року працював в околиці Віккі, Саск. Від 1932 року до 1947 працював в околиці Кіроберт, Саск., а від 1947 року до 1955 — у Гронлів, Саск. В 1955 році Покійний почав слабувати на серце і цього року пішов на пенсію. В 1955 році Покійний, разом з дружиною, переїхав до Мелфорт, Саск., де жив до кінця свого життя.

Покійний був лагідної вдачі. Любив помагати ближнім чим тільки міг. Був передплатником „Українського Голосу" та членом Української Греко-Православної Церкви. Коли перейшов жити до Мелфорту, то брав активну участь в організації цієї громади. Дбав про прикрасу приміщення, в якому відправляються Богослужіння та був старшим братом до кінця свого життя.

Напередодні Похорону в неділю о 8-ій год. вечері була відправлена Панахида над тілом Покійного, а на другий день у понеділок 19-го квітня 1965 року відправлено Заупокійну Службу Божу та Чин Похорону. Похоронні відправи відправляв місцевий парох Української Греко-Православної Церкви в Мелфорт, Саск., прот. о. М. Критюк, а дякував п. К. Копачівський.

На Похорон бл. п. Володимира Кобилянського прибули діти з внуками та велике число знайомих.

Бл. п. Володимир (Войтко) Кобилянський лишив у смутку: дружину Євдокію, дочку Марію та зятя Едварда Меркіс у Гемилтоні, Онт., сина Івана та невістку Антоніну в Булей, Саск., сина Михайла та невістку Іванну в Польщі, сім внуків у Канаді, а 2 внуки в Польщі та 3 правнуки в Канаді.

Під час Послідного Цілування, на заклик пароха присутні зложили на Нев'янучий Вінок Покійному 31.75 дол.

XV-ТІ ЛІТНІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА
Колегії Св. Андрея в Вінніпезі

відбудуться

в НОВИХ БУДИНКАХ КОЛЕГІЇ НА КЕМПУСІ МАНІТОБСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

від понеділка 5 ЛИПНЯ до неділі 8 СЕРПНЯ 1965 р.

На Курси приймається **хлопців і дівчат від 14-го року життя.** Приймається й нижче цього віку, але ці мусять мати закінчену 8-му клясу (грейд) публічної школи. В студентській резиденції Колегії є місце для 44-ох дівчат і 60 хлопців.

До ПРОГРАМИ НАВЧАННЯ входять такі предмети:

- Українська мова:
  1. Вступний курс — для тих, що мало або й зовсім не знають української мови.
  2. Елементарний курс — для тих, що говорять і розуміють легку українську мову, але не читають і не пишуть по-українському.
  3. Середній курс — підготовчий курс до кредитової української мови в середній школі.
  4. Кредитовий курс української мови для кляс 9, 10 і 11 середньої школи.
- Українська література:
  1. Вступний курс
  2. Вищий курс
- Історія України:
  1. Вступний курс
  Вищий курс
- Історія українців Канади
- Історія Української Церкви
- Релігія
- Громадське виховання
- Диригентура й церковний спів
- Гуртовий — народний і церковний спів
- Вишивання й писання писанок
- Народні танки
- Оркестральна музика (лише для курсантів, що вже грають на якімсь інструменті)
- Співочництво

Курсанти будуть поділені на класи (гуртки) відповідно до віку, шкільної освіти й знання української мови.

ОПЛАТИ:

1. За кімнату в студентській резиденції, харчі й науку — за цілий курс $120.00
2. За саму тільки науку (для курсантів, які не будуть мешкати в Колегії) ..... $ 25.00

За додатковими інформаціями й аплікаційними формулярами писати на таку адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

За порадою дружини Покійного, що суму розділено на такі цілі: на Колегію Св. Андрея в Вінніпегу 15 дол., на „Вісник" 5 дол., на „Український Голос" 5 дол., на вироблення кліші 4.50 дол., а решту на поштові оплати.

Поховане бл. п. Володимира (Войтка) Кобилянського на міським загальним Цвинтарі в Мелфорт, Саск.

Усім жертводавцям щире спасибі! Нехай Милосердний Господь потішить опечалену родину і нагородить своїми щедрими ласками, а душу Покійного прийме до Царства небесного!

Вічна йому Пам'ять!

о. М. К.

БЛ. П. МАРІЯ КОСТИШИН
Мелвел, Саск.

В понеділок вечером 23-го листопада 1964 року упокоїлася в Бозі після довгої і важкої недуги, прожившн 71 рік життя, бл. п. Марія Костишин, з дому Кушлай.

Покійна Марія народилася 28-го серпня 1893 року в селі Лучиче, повіт Сокаль, у Західній Україні. В 1902 році приїхала 9-літньою дівчинкою зо своїми батьками до Канади, та поселилися в околиці теперішнього містечка Гудів, Саск. У 1911 році виходить заміж за Івана Костишина й після цього проживає зо своїм мужем у Мелвел, де він працює при залізній дорозі СНР-ра. По якомусь часі переносяться на фарму коло Гудів, а в 1926 році до самого Гудіва, де відчиняють крамничку і „пузуруи". У 1946 році переносяться жити до Онтаріо, а в 1952 році повертаються назад до Саскачевану й проживають 10 літ у Валдорн, а відтак переносяться знову до Мелвел, де Покійна проживає вже до кінця свого життя.

Проживаючи в Гудів і Мелвел, Покійна зо своїм мужем були активними членами Української Православної Церкви, а також вона була в обидвох місцевостях довголітньою членинею Союзу Українок Канади, Відділ ім. Ольги Кобилянської. Також належала до жіночого товариства в Мелвел і у Валдрон. Через довгий час була передплатницею „Українського Голосу" і жіночого журналу „Промінь".

Напередодні Похорону в Похоронному Заведенні у Мелвел відправлено Паристас, а в четвер 26-го листопада 1964 року в Українській Православній Церкві Похорон зо Службою Божою. Через відсутність місцевого пароха Парастас і Похорон відслужив Всеч. о. В. Бойчук з Йорктону, а дякував п. Любій з Гудова.

Покійна Марія полишила в смутку свого мужа Івана і п'ятеро дітей: 4 сини й одну доньку. Сини: Стефан у Мелвел; Николай і Володимир у Форт Вілліям, Онт. і Максим у Принц Джордж, Б. К. донька — Стефанія Інчилин у Сіятел, ЗДА. Полишила 9 внуків і одного брата Івана Кушлая в Гудіві та 5 сестер: Софію Сулиму, Анну Гуцул, Катерину Грицик і Михайлину Ярощук в Форт Вілліям та Єву Айхенгер у Норт Вест Територі. Слід згадати, що всі діти Покійної є на добрих становищах, а найменший син Володимир є дентистом у Форт Вілліям.

При Послідньім Цілуванні, на заклик о. В. Бойчука, учасники Похорону зложили на Нев'янучий Вінець для Покійної $40.00, з чого $20.00 призначено на Фонд Побороювання Рака, $10.00 на Пресовий Фонд „Українського Голосу" і на вироблення кліше, а $10.00 на Пресовий Фонд „Вісника".

Усім жертводавцям щира подяка, а Покійну Марію хай Господь оселить у Своїх Оселях праведних. Вічна їй пам'ять!

Учасник Похорону.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА
Бінскорт, Ман.

У вівторок 10-го листопада 1964 р. на 67-му році життя упокоївся Юрій Будзінський. Смерть наспіла о год. 6-ій вечером, коли Покійного привезено до Шпиталю „Сікрет Гарт" в Россеа, Ман.

Бл. п. Юрій Будзінський народився 6-го травня, 1897 р. у містечку Бісінгер, Саск., Канада. Був сином піонірів, Василя і Марії Будзінських, котрі походили і прибули до Канади із села Василева, повіту Чернівці на Буковині.

Дня 22-го лютого 1919 Покійний одружився з Домкою Марчук і разом почали фармерувати у Бісінгер, Саск. В 1941-му році переїхали особе з родиною до Аяфінстон, Ман., і поселилися на новому місці і продовжували своє членство у своїй рідній Правосл. Церкві Св. Михаїла у Сенді Лейк, Ман.

У 1947 р. перебралися до Оук Лейк, Ман., а за чотири роки знову змінили місце і перейшли жити до Бінскорту, Ман., де Покійний проживав до кінця свойого життя.

За душу Покійного була відслужена Панахида о год. 8-ій вечером у п'ятницю. У суботу рано відпроваджено тлінні останки до Церкви, де відправлено Св. Зауп. Літургію.

Похоронні відправи відслужив місцевий парох, Всеч. о. Ів. Мельник при асисті дяків Петра Охійника і Стефана Сторожука із Сенді Лейк, Ман. Отець Ів. Мельник виголосив дуже гарну проповідь, а також тепло попрощав Покійного, та зложив свої співчуття родині.

На заклик отця пароха вірні і приятелі зложили жертву на „Нев'янучий Вінок" — суму $18.00.

Тлінні останки Покійного зложено на цвинтарі у Россел, Ман. По Похороні всі повернулися до Бінскорту, до Нар. Дому, де відбувся Поминальний Обід.

Покійний Юрій Будзінський залишив у смутку свою улюблену родину, дружину Домку, сина Василя та чотири дочки, Марію, Катерину, Настусю і Елсі, одинадцять онуків, одну правнуку, а також два брати, Миколая і Дмитра і сестру Марію Чернецьку, усі у Бісінгер, Саск.

Цей спомин на пам'ять Тобі дорогий Мужу, Батьку, Діду, Прадіду і Брате. Щоб земля ця була Тобі легка як перо і щоб була Вічна Пам'ять Тобі від Твоєї щиро люблячої

Родини.

При тому складаю щиру та сердечну подяку о. Ів. Мельникові за його щирі молитви, а дякам за співи. Також дякую усім знайомим і родині, що причинилися чим будь у послідній дорозі нашого тата.

Мама і Родина.

БЛ. П. СЕМЕН СКОРУПСЬКИЙ
Транскона, Ман.

У неділю 21 березня 1965 року, на 76-му році життя, упокоївся в Бозі бл. п. Семен Скорупський.

Покійний народився 1889 року в селі Лешків, Бродського повіту в Галичині. 1911 р. він залишив свій рідний край і виїхав у Канаду. Тут йому доводилось працювати, де тільки міг знайти якусь працю. Незадовго по прибутті в Канаду, Покійний

одружився з Юстиною з дому Бурбелів, яка упокоїлася 1958 р. Від того часу Покійний Семен проживав з двома своїми дочками — Рузькою й Павліною в Трансконі, Ман. Тут, у Трансконі, Покійний працював у варстатах СНР-а понад 40 років.

Похорон бл. п. С. Скорупського відбувся з місцевої Церкви Всіх Святих; Чин Похорону виконав о. Степан Ярмусь — парох Української Греко-Православної Церкви Всіх Святих у Трансконі, при помочі диригента з Тиндал, Ман., пана З. Мороза.

Тлінні останки Покійного похоронено на місцевому міському цвинтарі.

По Похороні, дочки бл. п. Семена Скорупського запросили всіх учасників Похорону на похоронну трапезу, яка відбувась у місцевій церковній авдиторії під опікою Жіночого Товариства ім. Лесі Українки.

Під час цієї трапези, п. Григорій Маслянка — голова Взаємної Помочі, Транскоського відділу, згадав Покійного промовою. Він сказав учасникам Похорону, що бл. п. С. Скорупський був першим членом - основоположником 2 відділу Товариства Взаємної Помочі в Трансконі ще від 1925 року, тобто від самого початку організації згаданого Товариства. Багато попрацював Покійний для розвитку й добра членів Товариства, бувши в його управі до кінця свого земного життя.

Після цього пан Маслянка попросив до слова А. Касіянчука — життєвого друга Покійного.

Адам Касіянчук висловив декілька теплих слів про Покійного, як щирого працівника на полі церковному й загально громадському.

Тихим і теплим словом Покійного згадав також Голова Управи Громади — п. Василь Перик (він говорив по-ан-

галійському). Він згадав заслуги Покійного перед нашою Православною Громадою в Трансконі, закликав присутніх на тралеї йти його слідами, і подякував їм за участь у Похороні.

Пан Г. Маслянка попросив присутніх зложити пожертви на Нев'янучий Вінець у пам'ять Покійного; це на українську пресу, яку Покійний Семен завжди підтримував і любив читати. Загальна сума пожертв була 21.25 дол. З цієї суми на „Укр. Голос" уділено 6 дол., на „Вісник" — 5 дол. і на „Промінь" — 5 дол.

Усім жертводавцям щира подяка. Душу Покійного Семена Скорупського нехай Милосердний Господь упокоїть там, де праведні перебувають.

Вічна Йому Пам'ять!

А. Касіянчук.

БЛ. П. МИХАЙЛО ГРИГОРЧУК

Норт Батафорд, Саскачеван

25 березня 1965-року, несподівано, відійшов у вічність бл. п. Михайло Григорчук, прожившн 62 роки.

Покійний походив з Сифтон, Манітоба. Народився 13 березня 1903 року. Тут ходив до школи й певний час фармерував зо своїм батьком.

У 1928 році, бл. п. Михайло Григорчук залишив Сифтон і виїхав до Саскачевану. Тут, у місті Мистейтік, дістав роботу на залізниці CieN&P.

Покійний, як залізничник, ніколи не мав нагоди бути довший час на одному місці. Робота кидала його в різні місцевості.

У 1934 році, перебуваючи в Рішард, Саск., бл. п. Михайло познайомився зо своєю майбутньою дружиною Марією, з роду Кучірка й одружився.

У 1941 році Покійний був перенесений на роботу до Монт Нібо, Саск., де пробув до 1945 року.

У 1945 році вія перебрався до Денгольм, Саск., а в 1963 році переїхся на сталий побут до Норт Батафорд.

Бл. п. Михайло Григорчук слабував на серце. Починаючи з минулої осени його здоров'я послаблшало. Але він не піддавався. Нарешті, 20 березня, він таки рішив піти до шпиталю. В понеділок ранком, 22 березня, — запричастився Св. Тайн. Був бадьорим і в доброму настрої. А в четвер ранком, 25 березня, несподівано для всіх — спочив.

Покійний був членом місцевої Громади. Похорон відбувся з Церкви Св. Івана Хрестителя в Норт Батафорд. Похоронними Відправами провадив о. Парох О. Кравченко, дякував п. І. Ворох. Численні родичі, друзі та знайомі переповнили церкву.

Бл. п. Михайло Григорчук залишив: дружину Марію; два сини: Данила й Петра; дві дочки: Зоню й Ангелину (Меер); двоє внуків; 9 братів: Івана у Вінніпезі, Павла в Едмонтоні, Онуфрія в Норт Батафорд, Стефана в Гласлин, Саск., Петра з Етелтон, Саск., Василя, Андрія, Лева й Теодора в Мелфорд, Саск., та сестру Марію (Візняк) в Мелфорд, Саск.

Похорон закінчився поминками в Народньому Домі в Норт Батафорд, на яких було зібрано в пам'ять Покійного $90.85. З цього було призначено $75.85 на фонд Іконостасу для місцевої Церкви, $10.00 на „Український Голос" і $5.00 на „Вісник".

Жертводавцям на Нев'янучий Вінок — сердечна подяка, а Покійному — Вічна Пам'ять!

Приятель.

КОЛЕГІЯ СВ. АНДРЕЯ
В ВІННІПЕГУ
асоційована з Манітобським університетом

КІМНАТИ і ХАРЧІ
ДЛЯ СТУДЕНТІВ УНІВЕРСИТЕТУ І УЧИТЕЛЬСЬКОГО СЕМІНАРЯ

Українські студенти й студентки, які будуть навчатися цього академічного року (1965-1966) в Манітобському університеті/та в Учительському семінарі, можуть **мешкати й харчуватися** в Колегії Св. Андрея, яка знаходиться на кемпусі Манітобського університету.

Студентська резиденція, їдальня і кухня Колегії є устатковані найсучаснішими системами огрівання, провітрювання та освітлення, а студентські кімнати вигідно та зі смаком умеблювані, — кожна з окремим термостатом для контролювання температури по кімнатах.

Оплати такі:

Осібна кімната і харчі, на один тиждень — **$19.00**
Подвійна кімната і харчі, на один тиждень — **$17.00**

Зголошення приймаються до 1-го вересня, але хто хоче запевнити собі місце, **повинен вже тепер прислати своє зголошення**, бо більшість місць в резиденції Колегії уже замовлені.

За апліканційними формулярами та додатковими інформаціями вдавatись на адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

Телефон 474-2325

УПРАВА УКРАЇНСЬКОЇ ГР.-ПРАВОСЛАВНОЇ ПАРАФІЇ ВСІХ СВЯТИХ У ТРАНСКОНІ, МАН.,

оцим запрошує

ВСЕ УКРАЇНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО МЕТРОПОЛІТАЛЬНОГО ВІННІПЕГУ Й ОКОЛИЦЬ

на

СОБОРНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

з нагоди

АРХИЄРЕЙСЬКОЇ ВІЗИТАЦІЇ

у НЕДІЛЮ, 20-го ЧЕРВНЯ, 1965 р.

По Богослуженні відбудеться братський обід у парафіяльній авдиторії, на який запрошуємо всіх.

За УПРАВУ:

В. Перик — голова **Т. Никифорук** — секретар

Свящ. С. Ярмусь — настоятель

На Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

(Продовження)

Пожертви з різних місцевостей.

По $300.00: Еміль Заєбіда з дружиною, Едмонтон, Алта.

По $200.00: Онуфрій Лукіянчук, Едмонтон, Алта; Якім Яцюк, Ветревія, Алта.

По $100.00: Українська Греко-Православна Громада Св. Михаїла, Брентфорд, Онт; Стефан Взовий, Окр Ривер, Ман.

По $66.00: Збірка на похороні бл. п. Михайла Сторожука, Вайта, Ман., прислав Всеч. о. І. Куціш.

По $55.00: Вирел. о. Архимандрит Йов Скакальський, Вінніпег.

По $50.00: Союз Українок Канади ім. Лесі Українки, Брентфорд, Онт; Всеч. о. В. Бойчук, Йорктон, Саск; Високопреосвященіший Владика Михаїл, Торонто, Онт; Вирел. о. Митрат Д. Фотій, Торонто, Онт.

По $25.00: Стефан Мулька, Ту Гиллс, Алта; Українська Греко-Православна Громада Пресв Трійці, Ту Гиллс, Алта; Адольф Котлишин, Ту Гиллс, Алта; Василь Савчук, Едмонтон, Алта; Максим Кацук, Едмонтон, Алта; частинна збірки на похороні бл. п. Гната Друшки, Мазепа, Саск. (прислав о. П. Бублик)

По $20.00: Вирел. о. Прот. Петро Стельмах, Нью Йорк, ЗДА., в роковини своєї висвити в священика, яка відбулося в Соборі Св. Софії в Київі, 6 травня 1922; п-на Анна Рихлівська, Вінніпег, студентка університету, яка перебувала в Колегії; з похорону бл. п. Петра Тріщука, Квдворт, Саск., прислав о. М. Стецько.

По $15.00: Збірка на похороні бл. п. Вол. Кобилянського, Мелфорт, Саск., прислав Всеч. о. М. Критюк.

По $10.00: Петро Зварич, Ветревія, в память його сестри бл. п. К. Давидюк.

По $2.00: І. Улич, Фінікс, Арізона, ЗДА; Н. Н.

Збірка Всеч. о. А. Тетеренка, Ту Гиллс, Алта.

По $48.54: З похорону бл. п. Івана Олійника, Ту Гиллс, Алта.

По $36.92: З похорону бл. п. Марії Гумен, Ту Гиллс, Алта.

По $28.25: З похорону бл. п Івана Голинського, Шенкнді, Алта.

По $24.85: З похорону бл. п. Івана К. Іюка, Кейленд, Алта.

По $20.10: З похорону бл. п. Ніколи Грекуя, Кейленд, Алта.

По $14.80: З похорону бл. п. Васили Т. Грекуя, Кейленд, Алта.

По $.25: З похорону бл. п. Георгія Гичак, Кейленд, Алта

По $6.10: З похорону бл. п. Василини Мігайчук, Ту Гиллс, Алта.

По $6.01: З похорону бл. п. Елєсавети Якимчук, Шенкнді, Алта.

По $3.00: Д-р М. Е. Хонько, в память бл. п. Івана Олійника, Ту Гиллс, Алта.

„ЛИСАНКА" НА БУДОВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

По $150.00: Олекса Мех, Оттава, Онт; Вирел. о. Стефан і Добродійка Вікторія Сінчичі, Едмонтон, Алта.

По $118.03: Збірка в церкві Св. Володимира, Гемилтон, Онт.

По $100.00: Союз Українок Канади відділ у Сеяді Лейк, Ман., дохід зі Спільного Свячення; Український Греко-Православний Собор Св. Покрови, Вінніпег; Дмитро і Марія Ніврянські, Вотерфорд, Онт.

По $75.00: Григорій Гладинюк, Нангра Фалле, Онт.

По $50.88: Збірка в Церкві Св. Андрея, Вест Торонто, Онт.

По $50.00: Орест Котицин, Едмонтон, Алта; Ф. Бойко, Трентон, Н. Р., ЗДА; Українська Греко-Прав. Громада Св. Івана, Ошава, Онт.

По $32.25: Збірка в церкві св. Петра й Павла, Гласлин, Саск., перевів Всеч. о. О. Кравченко.

По $27.50: Збірка в церкві Громада пів'ячна, перевів о. М. Критюк.

По $25.00: В. І. Перелешок, Фінн Фолс, Ман; Укр. Греко-Прав. Громада Св. Покрови, Вонда, Саск; Високопреосвящ. Владика Андрій, Едмонтон; Недільна Школа при Катедрі Св. Володимира, Торонто; пані "Йосефа К. Чепесюк, Фт. Вільям, Онт; пані Марія Е. Мургава, Дітройт. Мишп., ЗДА; Іван Дзендзель, Вонда, Саск; Мирослав Моргоч, Вінніпег; Павло Німчук, Анола, Ман; Юрій К. Гергорі, Торонто.

По $20.00: Збірка в церкві, Кемсей, Саск. (Всеч. о. П. Бублик). Всеч. о. Іван Стус, Вінніпег.

По $23.00: Збірка в церкві Норт Беттафорд, Саск. (о. О. Кравченко).

По $20.00: Яків Дутка, Дітройт, Мишп., ЗДА; Укр. Грекo-Прав. Громада, Сарнія, Онт; Всеч. о. Е. Трубфин Флин Флон, Ман. Михайло Житарук, Калдер, Саск

По $10.00: Пані Михайлина Котик, Давфин, Ман; пані Н. Михасів, Кемсей, Саск; Іван Баскевіч, Розвбенк, Ман; Василь Тополянський, Вінніпег; пані Катерина Войцюк, Брендон, Ман; Гр. Семочко, Вінніпіг, Ман., ЗДА; пані Марія Грицюк, Вінніпег; Матей і Марія Котелко, Воррен, Ман; Володимир Сорока, Витків, Саск; Григорій Бабак, Вінніпег; пані Анастазія Іюк, Сонданд, Ман; М. Дутчак, Ошава, Онт; П. І. Лазаревич, Едмонтон, Алта; пані Олена Грекуя, Едмонтон, Алта; Юрій Куташ, Белліс, Алта; Теодор Бабський, Брендон, Ман; О. Квас, Кінльстон, Онт; Микола і Варвара Малянчук, Едмонтон, Алта.

По $9.00: Г. К. Шевчук, Вишарт, Саск.

Збірка Всеч. о. Є. Стефанюка, Лак Ла Біч, Алта.

По $100.00: Павло Николяк, Серрйз, Алта.

По $15.00: Пані Дорис Гевко, Серрйз, Алта.

По $5.00: Василь Яковишин, Лек Ла Біч, Алта.

Квіти на могилу бл. п. Василя Грицюка, в 2-гі роковини його смерти. Прислав п. М. Ворох, Келгарі, Алта.

По $10.00: Пані Параня Грицюк, вдова; пані Надія Кобилянк, дочка.

По $5.00: С. Стефанчук Анна Квасниця, Т. Марковський.

Збірка Комітету при Церкві Св. Володимира в Ветревія, Алта.

По $300.00: Россел Гошко, Ветревія, Алта.

По $200.00: Олекса В. Гордей, Ветревія, Алта.

По $56.90: Половина зі збірки на похороні бл. п. Василя Кіндрачука. (Жертвували: Мирослав і Анна Підручні — $10.00; Василь і Флорепс Підручні, о. А. Тетеренко, п-во Ф. Музики, п-во В. Зарубій і Л. Федейко — по $5.00; С. П. Мулька — $4.00; дрібна збірка — $74.80).

По $46.20: Половина зі збірки на похороні бл. п. Івана Огородніка.

По $5.00: Мих. Ілаш, Виндзор, Онт; Кирило Корець, Торонто; Петро Пастух, Сидвар, Каліфорнія; Михайло Фіцук, Вайта, Ман; Стах Демків, Годсон Бей, Саск; Георгій Гавриюк, Бодетт, Мишп., ЗДА; Григорій М. Угрюнюк, Вінніпег; Союз Українок Канади ім. Лесі Українки, Мелфорт, Саск; Вас. Макарик, Ту Гиллс, Алта; Николя Горбай, Норт Соррі, Б. К; Николя й Анна Гусак, Павел Ривер, Б. К; пані Анна Романюк, Елнов Крік, Саск; Н. Н; Іван Мартин, Содборі, Онт; Всеч. о. Прот. Ф. Кульчинський, Трентон, Н. Дж., ЗДА; Борис Фесєнк, Брукліп, Н. Ґ; Г. Черепаха, Кирклеид Лейк, Онт; Петро Чопівський, Асторія, Ілл., ЗДА.

По $3.00: Константин Клепачавський, Асторія, Ілл., ЗДА.

По $2.00: Дж. Берденюк, Пембіна, Н. Д., ЗДА; Адам Касіянчук, Транскона, Ман; о. Прот. Н. Литвинівський, Маллзвія, Н. Дж., ЗДА; Гнат Керпенко; Ошава, Онт; Андрій Чопівський, Астрія, Ілл.

По $1.00: Пані Катерина Близжевська, Вакав, Саск; Іван С. Жуківський, Вилкінгсон.

Збірка Всеч. о. Т. Гауканюка, Пайн Ривер, Ман.

По $44.00: Збірка в церкві, Пайн Ривер, Ман.

По $20.00: Пані Гелена Граблюк, Венло, Ман; пані Анеля Топорівська, Пайн Ривер, Ман

По $10.00: Григорій Гарболінський, Пайн Ривер, Ман; П. Арсенчук, Пайн Ривер, Ман.

По $7.00: Збірка в церкві на Венло, Ман.

По $5.00: Микита й Василина Граблюк, Венло, Ман; пані Гелена Притула, Венло, Ман; Петро Мунтій, Венло; Василь Чормобай Венло; Мих. Топоровський, Пайн Ривер, Ман; І. Кларк з дружиною Торонто; М. Кравчук, Пайн Ривер, Ман; М. Присяжнюк, Пайн Ривер, Ман, П. Зарицький, Пайн Ривер; Стефан Яєичук, Пайн Ривер

По $3.00: М, Баран, Венло.

По $2.00: С. Притула, Венло; П Тихоліз, Пайн Ривер.

Збірка Вирел. о. Прот. Д. Ф. Стратійчука.

По $15.25: Збірка в церкві Редвотер, Алта.

По $14.25: Збірка в церкві Егремонт, Алта

По $13.25: Збірка в церкві Востепа, Алта

По $10.75: Збірка в церкві Радвей, Алта.

По $10.00: Збірка в церкві Торгнял, Алта

По $9.45: Збірка в церкві Ньобрук, Алта

По $5.00: Ізидор Горецький, Торгнял, Алта.

Збірка в Свон Ривер, Ман.
(З нагоди відвідин о. С. В. Савчука з Вінніпегу)

По $20.00: Павло Осадчук, Дорбен, Ман; Іван Голінтай, Свон Ривер.

По $10.00: Всеч. о. С. Гредль, Гвес, Саск; М. Бурпяк, Бнрч-Ривер, Ман; Іван Балан, Свон Ривер; Михайло Гаджоса, Бовсмен, Ман.

По $5.00: Іван Щур, Дорбен; Петро Фольварк, Сван Ривер, Петро Голінтай, Свон Ривер; Г. Д. Стратійчук, Свон Ривер.

Збірка Всеч. о. Т. Гауканюка, Етелберт, Ман.

По $47.35: Збірка в церкві Св. Петра й Павла, Етелберт, Ман.

По $20.00: Ілія Воробець, Етелберт.

По $10.00: Михайло Григорчук, Етелберт; Всеч. о. Т. Гауканюк

По $5.00: Никола Григорчук, Етелберт.

Збірка Всеч. о. Е. Стефанюка, Лек Ла Біч, Алта.

По $12.05: Збірка в церкві Лек Ла Біш Алта.

По $10.00: Матей Ковальчук з дружиною, Атабаска, Алта; Всеч. о. Евген і Добродійка Стефанюк, Лек ла Біш, Алта.

По $6.30: Збірка в церкві Серрйз, Алта.

По $6.30: Збірка в церкві Норал, Алта

По $6.01: Збірка в церкві Атабаска, Алта

По $5.30: Збірка в церкві Бойд, Алта

По $5.00: Пані Стефанія Гайн, Атабаска, Алта.

По $4.70: Збірка в церкві Гресленд, Алта

Збірка Всеч. о. І. Швеця, Вірдейл, Саск.

По $33.40: Збірка в церкві Св. Петра й Павла, Калет, Саск.

По $8.00: Збірка в церкві Св. Успіння в Нівавин, Саск.

Писанка з Церкви Св. Михаїла, Вінніпег

По $25.00: Микола Мар'ян.

По $20.00: Володимир Савчук.

По $10.00: Петро Фещук, Юрій Оліферчук.

По $5.00: Ольга Бурдейна, Георгій Мар'ян, Григорій Фотій, Теодор Стасишин, Марія Медведюк, п-во В. Безручки.

По $1.00: Дмитро Гавриляк.

Писанка від членів Української Греко-Православної Громади Св. Андрея в Едмонтоні. Гроші прислали Зарид Громади.

По $25.00: Іван Никифорук, К Л. Янда, Іван Данилович.

По $20.00: Йосиф М Мельничук, Михайло П. Прох

По $16.00: Дрібні пожертви.

По $15.00: Р. Л Дзенік.

По $10.00: Іван Нимбалюк, Альберт Олеськів, Василь Кошман, Семен Пресник, Робегт Бродо Еген Сіковський, Касіян Скакун.

По $5.00: Стефан Петаський, Ед Бодпар, Михайло Савчин, Никола Филипчук, Андрій Хумко, Никола, Довганюк, Василь Лабатюк Василь Демянів, Юрій Шапка.

„ЛИСАНКА" збірка Вирел. о. Прот. Ю. Турківський, Принс Альберт, Саск.

По $30.00: Іван Скоропат (Сус Гом, Саск.)

По $20.00: Іван Печарський

По $10.00: Вирел. о. Прот. Ю Турківський, Теодор Пасхарук, Петро Ю. Кіндрачук, Тодор Тачер

По $5.00: Матвій Дах, Олекса Фучко, Дмитро Кішкан, Антон Токарик, Микола Крайнюк (Вірдейл, Саск.), Франко Марусяк, Петро Савчук (Вайлд Роза, Саск.), Петро Кирилш, Іван Балько, Нестор Козак, Іван Бажонський, Данло Никифорук, Василь Молдаван, Іван Панчук, Юрій Немік, Теодор Кінар, Василь Сопетник, Михайло Павлишин, Йосиф Пермінас, Михайло Дмитрук, Олекса Запнко, Василь Оршин, Тетяна Оршин.

По $1.00: Пані Осовська.

„ЛИСАНКА" з округи Кемсей, Саск.,

Зібрав Всеч. о. П. Бублик.

По $81.00: Збірка в Громаді Пресв. Трійці, Мазепа, Саск.

По $34.00: Збірка в церкві Св. Петра й Павла, Калдер, Саск.

По $30.00: Збірка в Церкві Св. Преображення на Боевая, коло Шклярухів.

По $22.00: Збірка в Церкві Св. Іллі, Брокстон, Саск.

По $8.00: Збірка в церкві Св. Петра й Павла, Сторновей, Саск.

„ЛИСАНКА". Збірка Всеч. о. П. Зубрицького, Гренфелл, Ман.

По $5.00: Федор Костюк.

По $5.00: Маріян Бантрош, Роман Кузик.

По $2.00: Пані В. Бойчук, Митро Ковальчук, Митро Тапасенчук.

По $1.00: Анна Мищук, Григорій Василишин, Анна Пуляк, Григорій Тісногуз, Василь Михайлюк, Йосип Борис, Михайло Сухолаз, Михаїл, Сась.

По $1.00: Ліля Чорнявко, Віроня Антоній, Роза Верещук.

Робинк, Ман.

По $2.00: Іван Івашишин, Іван Мендро

По $1.00: Антон Білецький.

„ЛИСАНКА". Збірка Всеч. о. В. Бойчука, Йорктон, Саск.

По $31.25: Українська Греко-Православна Громада (збірка в церкві).

По $10.00: Микола Жабінський, Микола Чабан, М. Котик з дружиною, Василь Трофанюк, Ю. Гупка з дружиною.

По $5.00: Микола Благий, Григорій Прошинін, Н. Козуська з дружиною, Іван Клевачук, Е. Гармацій, Іван Равлюк, Василь Благут, Епфросина Білокрила.

Великодня збірка в Громаді Св. Духа, Саскатун, Саск., переслав Зарид Громади.

По $25.00: В. Васильців.

По $20.00: Пані Н. Небелюк.

По $10.00: Данилко Сайтський, В. П. Залецнук, М. А. Свенарчук.

По $5.00: Л. Кей, Дж. Максимишин, Дж. Бокшован, Мих. Сорочин, пані Катерина Бидина, пані Марія Медюк, Мих. Данилюк, А. Катрусяк, С. Г. Стівенс, Іван Гаухапюк, пані А. Гаврили, Павло Безуська, Іван Турецький, Олекса Ленько (з дружиною), проф. В. Тарнопальський, Василь Пігач, пані К. Притула, Іван Табачнюк, Василь Бунька, Леон Заделечук, Іван Левицький, В. С. Михайлюк, Павло Ткачук, А. В. Вівчарук, Стефан Гарбусь, Андрій Гавриш.

По $3.00: Мих. Г. Пігач, Елмер Вахняк.

По $2.00: Карл Гудима, М. Кулачковський, Ник Юзик, Іван Костик, А. Е. Ахтимійчук, пані Д. Колюк, Дж. Вахняк, Іван С. Михалюк.

По $1.00: Пані Анна Гнатюк, І. Тесляк, І. Тилк, І. В. Лущак, пані Ольга Троян, А. Іванишо, пані Л. Гриньо, П. І. Залецук, Б. Катеринич, Іван Король, пані В. Калнш, Н. Завалюк, пані К. Чюк, Вожтер Михайлюк, Мих. Чуй, М. Свик, Семен Михайлюк, Гр. Багрій, пані П. Кирш.

Збірка Всеч. о. С. Зузака.

Ричард, Саск.

По $1.00: П. Ружецький, Іван Пінота, Роман Никифорук, Петро Ковальський, Павло Никифорук, Роман Пінота, Дмитро Дмитрук, П. Напевшик, С. Ю. Підзербецький, Нестор Змитрук, П. Дмитрук, Ярослав Никифорук, Ярослав Ко-

тих. Тока Ковальський.
Дальший виклад „Писанки" в наступному числі.
(Далі буде).

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba, Winnipeg 19, Man.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЧЕРВЕНЬ

20. Неділя — Транскона \„нижерейська Візантійа, Дуфрост, Сенджеза — Храм.
27. Неділя — Кенора, Гонор, Транскона.

ЛИПЕНЬ

4. Неділя — Трансконе, Поплар Парк, Бозенкут, Стед — Храм.
11. Неділя — Тишлак. Храм, Кенора.
18. Неділя — Транскона, Дуфрост, Ледяки.
25. Неділя — Кенора, Гонор, Комарофілд, Су Лукаят. Храм.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телефон: (вдень) JU 6-3605
(увечері) JU 9-3610

о. П. БУБЛИКА

ЧЕРВЕНЬ

20. Неділя. Всіх Святих — Кемсак. Храм
27. Неділя — Довпея

ЛИПЕНЬ

4. Неділя — Кемсак
7. Середа. Різдво Св. Хрестителя — Брокстон
11. Неділя — Мадела
12. Понеділок (Петра і Павла) — Калгарій. Храм о. прот. І. Мабса
18. Неділя — Сторновей. Храм
25. Неділя — Довпея

Box 1841 Kamsack, Sask. Tel. 8-8447

о. В. БОЙЧУКА

ЧЕРВЕНЬ

20. Неділя Всіх Святих — Райн. Храмове Свято
27. Неділя — Йорктон
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. І. Г. ГИКАВОГО

ЧЕРВЕНЬ

20. Неділя — Полева Служба Охоронної Ради коло озера Семді Лейк Біч.
27. Неділя — Гемлн

ЛИПЕНЬ

4. Неділя — Вікінгсдон
11. Неділя — Сучаза. Храм
12. Петра і Павла — Ендру. Храм
18. Неділя — Лужанк
25. Неділя — Борінд

Address: Willingdon, Alberta.
P. O. Box 507.

о. Т. ГЛУХАНЮКА

ЧЕРВЕНЬ

20. Неділя — Дорбнн. Всіх Святих. Храм
27. Неділя — Ревнер

Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕДЛЯ

ЧЕРВЕНЬ

20. Неділя — Стінея
Вегіріна 7 год. веч. — Денбрнк
27. Неділя — Норквей

ЛИПЕНЬ

4. Неділя — Мейфорднк
7. Середа. Різдво св. Ів. Хр. — Гасс. Храм
11. Неділя — Сван Ривер
12. Понеділок. Св. Петра і Павла — Сван Плейн. Храм
18. Неділя — Норквей. Храм
Вегіріна 7 год. — Стінея
25. Неділя — Денбирі. Храм і 40 літя громади, Арх. Візнтація Владнкн Бориса
28. Середа. Св. Володимира — Вайтбіч

Address: Box 111, Hyas, Sask Tel. 190-2.

о. С. ГРЕБЕНЮКА

ЧЕРВЕНЬ

20. Неділя Всіх Святих. Храм — Валдія
27. Неділя — Келвінгтон
P. O. Box 386, Watson, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ

ЧЕРВЕНЬ

20. Неділя Всіх Св. — Кемпуп. Храм
27. Неділя — Вернон

ЛИПЕНЬ

4. Неділя — Вернон
7. Середа Р. із. Хр. — Вернон
11. Неділя. Храм — Келовна
12. Понеділок. Св. Петрй Павла — Вернон
18. Неділя — Вернон
25. Неділя — Вернон

Address: 2602-42 Ave. Vernon, B. C. Phone 545-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ЧЕРВЕНЬ

20. Неділя. Всіх Святих. Храм — Гренлею
27. Неділя — Мнкнет

УВАГА! В Громаді Шортлейа заступить о. Парохя другий Отець, після домовлення.

Лнсково запрошуємо всіх доокличних Парафіян брати участь в Храмовнх Святах нашої Округи.

Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 455.

о. Ст. ЗУЗАКА

ЧЕРВЕНЬ

20. Неділя Всіх Святих — Редфіяд
27. Неділя — Біжкнн

ЛИПЕНЬ

4. Неділя. Пікнік — Пнсканвці
7. Середа. Різдво Св. Івана — Геффорд
11 Неділя. Храм — Крндор
12. Понеділок. Св. Петра й Павла — Геффорд
18. Неділя — Редфіяд
25. Неділя — Геффорд
28. Середа. Св. Володимира — Біжкнн

Address: Box 165, Hafford, Sask. Tel.: 56.

о. М. КРИТЮКА

ЧЕРВЕНЬ

15. Вівторок. Св. Великомуч. Із. Сучавського — Єлнов Крік
20. Неділя Всіх Святих — Ейдевор. Храм
27. Неділя — Мелфорт. Храм

ЛИПЕНЬ

4. Неділя — Гадсон Бей
7. Середа. Різдво Св. Із. Хрстителя — Ерндл. Храм
11. Неділя — Єлнов Крік. Храм
12. Понеділок. Св. ап. Петра й Павла — Брукснбл. Храм
18. Неділя — Громкіз (пінчнна)
25. Неділя — Мелфорт

Address: Box 1414, Melfort, Sask. Tel. 752-8144

о. ІВАНА КУЛИША

ЧЕРВЕНЬ

20. Неділя — Сірко
27. Неділя — Сенькін. Проводи

ЛИПЕНЬ

4. Неділя — Вайта
11. Неділя — Пембіна
12. Св. Ап. Петра й Павла — Сандаан
Храм. Свящ. о. П. Стефюк
12. Св. Ап. Петра й Павла — Арбнка Св. Ап. Петра й Павла. Храм
18. Неділя — Вайта
25. Неділя — Сірко

Box 40, Vita, Man. Tel. 6-84-82.

о. О. КРАВЧЕНКА

Address: North Battleford, Sask. 972—106, St. Ph.

о. ІВАНА МЕЛЬНИЧУКА

ЧЕРВЕНЬ

20. Неділя Всіх Святих — Баргед. Храм
27. Неділя — Сібабіч

ЛИПЕНЬ

4. Неділя — Вестлок
11. Неділя — Свнтуко
18. Неділя — Сібабіч. Храм св. Апш. Петра й Павла
25. Неділя — Рнчмонд Парк

Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-5748

о. Н. МОРОЗА

Address: 7187 Grandview Hwy., Burnaby, B. C. Tel. LA. 1-0800

о. М. ОЛЕСІЮКА

ЧЕРВЕНЬ

20. Неділя — Данфнн
27. Неділя. Полеве Богослужения Громади Св. Юрія на Брокен Лейк Area

УВАГА! Громада св. Юрія в Данфінні запрошує всіх парафіян довколишніх Громад на Полеве Богослужения на Брокен Лейк Лейк в неділю 27-го червня 1965 року.

Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

ЧЕРВЕНЬ

15. Вівторок. Мч. Із. Сучавського — Половнки. Храм
20. Неділя — Інсінґер (гайвей)
27. Неділя — Мінорнець

ЛИПЕНЬ

4. Неділя —/Інсінгер (м.)
7. Середа. Івана Хрестителя — Подор (за рік. Храм
11. Неділя — Тюдор (м.)
12. Понеділок Св. Апос. Петра і Павла — Інсінгер (гайв.) Храм
18. Неділя — Льора
18. Неділя. Обдиця Служба Божа о 7 год. 1.30 — Вестбурк
25. Неділя. На осені Крістал Лейколо Канори

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 80.

о. Я. РИБАЛКИ

ЧЕРВЕНЬ

20. Неділя — Вейк. Храм
27. Неділя — Вільна. Візнтація Архнепископа Андрея і посвячення Церкнн.

УВАГА: Запрошуються парафіян з сусідніх Громад взяти численну участь в Архиєрейській Візнтації Архиепископа Андрея і посвячення Церкви у Вильна, Алта., на 30-го травня 1965-го року. Під час Візнтації буде співати хор з Церкви св. Ілй в Едмонтоні, Алта.

Address: Smoky Lake, Alta. Box 306

о. О. СОРОЧУКА

ЧЕРВЕНЬ

20. Неділя Храм у Селні Ретндс. Храм у Ст. Пал.
27. Неділя — Гіффорд

Rev. O. Sorochuk
Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА

20. Неділя. Всіх Святих — Лек Ла Біш. Храм
27. Неділя — Крейгена

ЛИПЕНЬ

4. Неділя — Лек Ла Біш
7. Середа. Різдво Із. Хрстителя — Норал. Храм
11. Неділя — Гресленд
12. Понеділок. Св. Ап. Петра й Павла — Сарелл Храм
18. Неділя — Атабаска. Храм
25. Неділя — Боїз

Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 623-4533

о. Т. СЛАВЧЕНКА

ЧЕРВЕНЬ

20. Неділя — Жевекн
27. Неділя — Гуділ

Address: Box 145, Ituna, Sask. Tel. 795-2219

о. В. СЛЮЗАРА

20. Неділя — Бірдмсс
27. Неділя — Канора

ЛИПЕНЬ

4. Неділя — Рама
7. Різдво Св. Івана Хр. Храм — Бжкенан
11. Неділя — Канора
12. Св. Ап. Петра і Павла — Стирджесс

Canora, Sask., Ph. 563-5158

о. М. СТЕЦЕНКА

ЧЕРВЕНЬ

20. Неділя. Всіх Святих. Храм у — Алвені
27. Неділя. Священня на відпусті

ЛИПЕНЬ

4. Неділя. Священня на відпусті
7. Середа. Різдво Св. Івана — Тарнопольз
11. Неділя — Вакав. (Початок літніх курсів в Оселі „Зелений Гай")
12. Понеділок. Св. Ап. Петра й Павла — Ст. Джуллен, відправа в „Зеленому Гаї"
18. Неділя — Лепія, відправа також в „Зеленому Гаї"
28. Середа. Св. Володимира — Сматс, відправа в Оселі „Зелений Гай"

Address: Box 4. Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ЧЕРВЕНЬ

20. Неділя — Сарто
27. Неділя — Гарднетон

ЛИПЕНЬ

4 Неділя — Толстой
7. Середа. Івака Хрестителя — Толстой
11. Неділя — Сарто
12. Понеділок. Петра й Павла —?
18. Неділя — Роза
25. Неділя — Гарднетон

Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА

ЧЕРВЕНЬ

20. Неділя Всіх Святих — Федора. Храм
27. Неділя — Редвагер. Окружне Богослужения

ЛИПЕНЬ

4. Неділя — Редвагер
7. Середа. Св. Пророка Йоала Хр. — Егрімонт. Храм
11. Неділя — Нюбрук
12. Понеділок. Св. Апп. Петра і Павла — Торкілл. Храм
18. Неділя — Редвей
25. Неділя — Восетон. Храм

Box 128, Radway, Alta. Tel. 10.

о. А. ТЕТЕРЕНКА

Address: Rev. A. Teterenko, Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 486.

о. Г. УДОДА

ЧЕРВЕНЬ

15. Вівторок, Св. Вмч. Івана Сучавського — Купросьскі
20. Неділя Всіх Святих — Тафнел. Храм
27. Неділя — Шіго (Покуаневе)

ЛИПЕНЬ

4. Неділя — Шіго (місто)
7. Середа. Різдво Івана Хрестителя — Жучкаик
11. Неділя — Фовм Лейк. Храм
12. Понеділок. Св. Апп. Петра і Павла — Мельничук. Храм
18. Неділя — Шіго (пол.)
25. Неділя — Фелакн
26. Середа. Св. Князя Володимира Великого — Едмор

Address: Shoho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ

ЧЕРВЕНЬ

20. Неділя 1-ша по Зелених Святах Неділя Всіх Святих. Храм і храмовий обід — Шітмен
27. Неділя — Калет

Address: Waterdale, Sask. Ph. 486.

о. А. ХРУСТАВКИ

ЧЕРВЕНЬ

20. Неділя Всіх Святух — Лойдмінстер (Хромовий Празник)
27. Неділя — Мнсілора

ЛИПЕНЬ

4. Неділя — Мнрнам
7. Середа. Різдво Івана Хрестителя — Морквеб (Храмовий Празник)
11. Неділя — Бросов
12. Понеділок. Св. Апп. Петра і Павла — Сівка пол.
18. Неділя — Кейбелд. Візнтація ВПресоь. Владнкн Андрея.
25. Неділя — Лойдмінстер

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

20. Неділя Всіх Святих, Храмове Свято — Кемровз
27. Неділя — Пемо

ЛИПЕНЬ

4. Неділя — Бредертайм
7. Середа. Різдво Івана Хрестителя. Храмове Свято — Пемо. Просимо прибути Громади Ціа-Едмонтонської Округи й околиці на Празник
11. Неділя — Основій. Храмове Свято
12. Понеділок. Св. Ап. Петра й Павла, Храмове Свято — Торсбі
18. Неділя — Кемровз
25. Неділя — Калькер

УВАГА: Рідна Школа в Брудергайм від 1-го по 16-те липня.
Рідна Школа в Калмор від 19-го по 30-те липня.

Address: 9530—109 Avenue. Edmonton, Alta. Ph. GA 2-3053.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLII. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЛИПНЯ, 1965. WINNIPEG, MAN., JULY 1, 1965. ЧИСЛО (2033) 13

ПОЛІТИЧНИЙ ДОГМАТ

ПОЛЯКИ ДАЛІ ДОМАГАЮТЬСЯ ЗАХІДНЬОЇ УКРАЇНИ

З'ЇЗД КОНГРЕСУ КАНАДСЬКОЇ ПОЛОНІ У СВОЇЙ РЕЗОЛЮЦІЇ ДО УРЯДУ КАНАДИ ДОМАГАЄТЬСЯ ВИЗНАННЯ ЗА ПОЛЬЩЕЮ ЗАХІДНЬО-УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЕЛЬ

У днях 27-28 березня ц. р. відбувся в Келгарі 9-й Загальний З'їзд Канадської Полонії на Альберту.

Вінніпезький польський тижневик „Час" за 11 квітня ц. р. поінформував:

„На закінчення З'їзд схвалив низку резолюцій, щоб федеральний уряд Канади визнав західні кордони Польщі на Одрі й Нейсі Лужицькій, як також — що не слід забувати про Львів і Вильно разом зо східними землями Речіпосполитої, які тепер знаходяться під владою Советської Росії".

З.Р.В. — Польський термін „земе всходне Жечиспослітей" („східні землі Речіпосполитої, тобто Польщі) означає західню Україну: Галичину, історичну західню Волинь, Поліся, Підляшшя й Холмщину. Холмщина й Підляшшя, а також частина Галичини (Лемківщина й Засяння) і тепер знаходяться під польською окупацією.

В Організації Об'єднаних Націй є так званий Деколонізаційний ресорт, метою якого є сприяти звільненню країн з-під окупації займанців. Канада є членом ООН. Не зважаючи на те, однак, поляки домагаються від уряду Канади, щоб він визнав західньо-українські землі за „польські"!

Кошти дослідження двомовности понад 4 мільйони дол.

Федеральний посол Микола Мандзюк поставив у парляменті питання про діяльність і кошти Королівської комісії двомовности й двокультуралізму

(З „Глоб енд Мейл" 7.5.1965)

ОТТАВА („Кенедіен Пресс"). — Кошти Королівської комісії двомовности й двокультуралізму, як тут сподіваються, під кінець 1965 р. дійдуть до суми понад чотири мільйони дол.

Учора (6. 5. 1965) парлямент поінформовано, що видатки на дослідження (які веде ця комісія) становили 1,653,316 дол., почавши з липня 1963 р., коли цю комісію було створено. Крім цього, інші видатки комісії на 1965-66 фіскальний рік становлять 2,485,000, і мабуть буде потрібно ще більше фондів.

Кожен член комісії отримує по сто дол. платні за кожен день розслідувальної праці, а крім цього ще отримує 20 дол. денно на утримання, коли він є поза домом, та ще окремо на кошти подорожі.

Найбільшу платню, 39,650 дол., отримав співпредсідник Андре Льорендо; комісіонер Жан Люї Ганьйон з Монтреалу одержав 39,370 дол.; співпредсідник Дейвидсон Дантон з Оттави — 24,216 дол.

Решта членів цієї комісії отримали: о. Клемент Корме з Конктону, Н.Б., 20,953 дол.; Я. Б. Рудницький з Вінніпегу 20,124 дол.; пані Гертруда Ленг з Келгарі 20,098 дол.; Френк Скат з Монтреалу 19,343 дол.; Робс Фрит з Торонта 19,332 дол.; Павел Вичинський з Оттави 15,411 дол.; Жан Маршан з Квебеку 14,832 дол.

Комісія видала 793,716 дол. на платню своїм урядовцям і законтрактованим особам та 116,052 дол. на їхні видатки. Суму 583,215 дол. видано на піднаєм канцелярій і на різні службові справи.

В окремих даних для Миколи Мандзюка, прогресивного консерватиста з Маркет, сказано, що згідно зо станом з 1 квітня 1965 р. в комісії було затруднено 121 постійних урядовців, 65 постійних дослідників, 56 осіб адміністрації й секретарства і 65 принагідних та 18 непостійних працівників.

З.Р.В. — Щораз більше голосів починають висловлювати застереження супроти цієї комісії з таких причин; що комісія небагато більше сказала такого, чого б уже перед тим не було сказано в пресі — головно ж у Квебеку, та що вона аж надто розтягає час своєї праці, а це наражує державу на великі кошти.

Саме з цієї точки погляду звернув увагу федерального парляменту на діяльність цієї комісії посол М. Мандзюк.

Заробітки й ціни в СССР

Під кінець червня в СССР знижено ціни товарів. Часопис „Радянська Україна" з 25 квітня ц. р. інформує:

„Шерстяні тканини в середньому подешевшали на 8 процентів, а по окремих найменуваннях до 33 процентів. Наприклад, матеріял „бостон" коштував 37 карб. 60 коп. метр, а тепер — 28 карб. 80 коп., „габардин" відповідно 22 карб. 50 коп. і 19 карб. 40 коп.,„креп-шифон" 7 карб. 50 коп. і 5 карб. 80 коп., „плюш" — 11 карб. і 8 карб. . ."

З.Р.В. — Шерстяний (вовняний) матеріял „бостон" коштує (після знижки) 28 карбованців (рублів) 80 коп. за один метр, це значить 32 дол. На мужеський одяг треба принаймні три метри, — це коштує 86 рублів 40 копійок. Кваліфікований міський робітник заробляе не більше 70 рублів місячно.

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ:

З приводу відпочинкової відпустки для працівників редакції й адміністрації, чергове число „Вісника" вийде за 1 серпня 1965 з позначенням: ч.ч. 14 (2034)— 15 (2035).

Історична заява

Д-р Н. Гольдман: Влада СССР не є антисемітська

Голова світового Сіонізму твердить, що серед населення СССР є часті прояви антисеміт'зму. Він бажав би, щоб влада СССР ще більше карала кожного, хто виступив би проти жидів

Щоденник „Да Вінніпег Трібюн" (11 липня 1965 р.) подає, за щоденником „Ню Йорк Таймс Сервис", такі інформації:

НЬЮ-ЙОРК. — Провідник світового Сіонізму висловив твердження, що обвинувачування Росії за її трактування жидів „надто часто перекручують".

Д-р Нагум Гольдман, президент Світової Сіоністської Організації, додав, що неопрадані обвинувачування можуть „лише проволокти розв'язання цієї проблеми, а навіть пошкодити советським жидам".

Заявивши, що антисемітизм існує в багатьох частинах Советського Союзу і що Москва мусить бути критикована за те, що вона не діе жвавіше в запобіганні антисемітським випадкам і в каранні за них, д-р Гольдман сказав, що проблемою тут є-„не переслідування у звичайному значенні цього слова".

На пресовій конференції провідник Сіонізму, який також очолює Світовий Жидівський конгрес, сказав:

„Будь-яке порівнювання політики советського уряду з нацистами є не тільки гидко перекручувані, але й дуже безсовісні сунроти Советської Росії, яка врятувала сотні тисяч жидів, коли вони втікали від нацистів на початку 2-ї світової війни".

Д-р Гольдман доказував, що проблемою советських жидів є не-побзабовлювання їх „громадських прав чи життєвих можливостей і професійної кар'єри".

Він сказав, що головною проблемою являється відмова „улегчити жидам збереження їхньої тотожности і розвинути

(Продовження на 3-й стор.)

Українську молодь вивозять в Алжирію

„Працюемо разом з алжирцями... Сонце пече... Ми вже звикли до цього... А це раптом пішов густий тропічний дош. Цілий день не переставав... Траншея під девятиквартирний будинок, в якому ми не встигли закласти фундамент, обвалилась, розквасилась, у ній було повно води. „Насосом треба відкачати спершу воду"; — запропонував Коля Пономаренко. Відкачали... На дні лежав липкий намул. Лопатою його не візьмеш, а спеціяльних механізмів немає... „Хлопці, руками!" Ми стояли по коліна в болоті і пригорщами вичицали траншею. Алжірці спочатку не наважувались лізти в багнюку, але незабаром наслідували наш приклад". (Допис „Героїі алжірської цілини". Газета „Молодь України", 3 квітня 1965 р.).

Ген.-Губернатор Ванье вітає Екзарха

Собор Грецької Єпархії в Канаді

ЕКЗАРХ ЯКІВ ПРО ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ПАТРІЯРХА ТУРКАМИ

Церква за плекання грецької мови й культури

Єпархія православних греків у Канаді відбула в Віннінезі свій Собор, що тривав три дні — від 27 по 29 травня включно. На Соборі було 80 осіб — делегатів духовних і мирян (світських). Ця Єпархія в Канаді об'єднує собою 125 тисяч греків; її очолює митрополит Тимофій з катедрою в Торонті. Канадська грецька Єпархія є складовою частиною Американського Екзархату, який об'єднує православних греків на всій західній півкулі. Екзархом є архіеп. Яків, який підлягає Константинопольському патріярхові Атенагорасові І.

Екзарх Яків головував на Соборі Єпархії. У своєму інтерв'ю, опублікованому в щоденнику „Да Виннипег Трибюн" 28 травня ц. р. екзарх Яків подав низку інформацій; де які з них передаємо нижче.

„І я можу сказати Вам, що Вселенський Патріярх є під жахливим турецьким утиском і переслідуванням"

Екзарх Яків поінформував репортерів: „І я можу сказати Вам, що Вселенський Патріярх є під жахливим турецьким гнітом і переслідуванням — особливо ж з приводу Кипру".

(Він мав, очевидно, зокрема на увазі той факт, що кабінет міністрів 19 квітня 1965 р. офіційно постановив висилити з Турецької держави всіх православних греків і почати слідство в справі діяльности Патріярха Вселенського (Константинопольського) Атенагораса І, патріярший престол якого від початків Візантійського Патріярхату знаходиться в Константинополі, що згодом опинився під турецькою окупацією і турки перезвали його на Істанбул).

Папа Павло VI запротестував в обороні Патріярха

Передаючи інформації екзарха Якова про переслідування патріярха Атенагораса І турками, „Да Виннипег Трибюн" подає:

„Цей примас сказав, що його Церква отримала зворушливий доказ доброї волі й братськости з боку римо-католицтва, коли оце недавно Ватикан інтервенював в обороні Православного Патріярхату в Константинополі, який знаходиться в Туреччині, але він є центром цієї Церкви".

„Архиепископ Яків сказав, що з православних провідників він особисто був тим першим, що нав'язав контакт зо Св. Престолом (Римом) після роз'єднання 1054 р.", — інформує „Да Виннипег Трибюн".

„Я бачився з папою Іваном (23-ім) 17 березня 1959 р., коли Вселенський Патріярх Атенагорас (І) послав мене до нього", — сказав екзарх Яків.

„Проблема самозбереження православних греків" в США й Канаді

„Ми кажемо нашим людям, щоб вони були добрими американцями чи добрими канадцями, але щоб одночасно вони також були й добрими православними мужчинами й жінками", — сказав екзарх Яків у цьому ж інтерв'ю.

Далі, згаданий щоденник так репортує висловлені екзархом Яковом турботи у справі збереження й плекання грецької мови й культури на цьому континенті:

„Справа є така, що Грецьке Православ'є є настільки пов'язане з (грецькою) мовою й культурою, що ця Церква хоче щоб її члени говорили по-грецькому і були сповнені духом традиції.

Він заявив:

„Незнання грецької мови є перешкодою в Богослужінні. . ."

За збереження всього грецького головно відповідальна родина

„Я чую, як батьки кажуть мені, що вони народилися тут 40 років тому, і не вчилися грецької мови тому, що за часів їхньої молодости їхня Церква тут (у Канаді) не була зорганізована. Тепер же, коли їх Церква тут уже зорганізована, то вони твердять, що вони вже є втраченим (для греків) поколінням, але хотять, щоб те саме не сконилося з їхніми дітьми. . ."

Говорячи про причини упадку грецької мови й культури в Канаді й США, екзарх Яків сказав:

„Ці труднощі найперше повинні бути переборені в родині, бо ж їхне джерело не є в Церкві".

Генерал-губернатор Ванье привітав Екзарха

Коли відбувся Собор грецької Єпархії в Канаді, то саме під той час у Віннінезі був генерал-губернатор Ванье. Місцеві джерела поінформували, що він запросив екзарха Якова до себе в приватну гостину.

Греки розробляють наукові методи зберігання грецької мови й культури в Америці

У зв'язку з проблемами зберігання грецької мови й культури на цьому континенті, про що згадав екзарх Яків у вищецитованому інтерв'ю, — до речі буде при нагоді пригадати ще один факт.

Як подав журнал „Да Ворд" у квітні ц. р., американський Церковний провід греків в Америці навесні ц. р. вислав у Грецію свою комісію спеціялістів, яка розробляє наукові методи плекання грецької мови й культури в умовинах негрецького окруження, як, наприклад, на американському континенті.

Православні японки студіюють теологію

Дві молоденькі православні японки, Марта Таіра й Тамара Тамато цього року закінчили Православну Духовну Семінарію в Токіо.

15 квітня ц. р. вони літаком поїхали у Францію продовжувати студії православного богословія у Бюсі-ан-От у Франції. В Японії вони допомагали монахиням у їхній праці.

Японське Православне Сестринство, до якого ці студентки належали, 14 квітня попрощало їх у дорогу спеціяльним прийняттям, перед яким був відправлений Подякувальний Молебень.

З.Р.В. — В останніх роках перед 2-ю Світовою війною на Факультеті Православної Теології Варшавського університету студіювали дві дівчини: одна росіянка, а одна українка, Катря Демидюківна. Вони студіювали теологію нате, щоб згодом викладати релігію в середніх школах на Волині, де цей предмет був обов'язковим для учнів усіх релігій та віросповідань.

Боротьба з хрестом і тризубом

Про православних українців, визвольні змагання 1917-21 рр. і партизанський рух отамана Бульби-Боровця

Влада СССР думає, що хоч Українську Православну Церкву формально знищено, то однак фактично її вважають ще живою. Тільки тим можна пояснити дальші совєтські атаки на неї — особливо на Волині, де агітація проголошує цю Церкву „служницею ворогів українського народу".

Це видно з того, що Рівенська радіостанція 11 січня 1965 р. заповіла таку точку в програмі своїх передач:

„Радіо Ровно передає бесіду на антирелігійні теми „Служниця ворогів українського народу" — про зв'язок віруючих, священиків з діячами визвольних змагань 1917-21 років та з партизанським рухом отамана Бульби-Боровця, про зв'язки хреста і тризуба".

З.Р.В. — Це значить, що совєтський пропагандист атакує православних українців — як світських, так і духовних — на Волині за їхні зв'язки з діячами українських державницьких визвольних змагань у 1917-21 роках та з Українською Повстанською Армією на Полісі й Волині, яку очолював отаман Тарас Бульба-Боровець.

Велика Хартія Свободи не була підписана

Дня 15 червня цього року сповняється 750 літ від часу „підписання" в Британії першої Конституції (лише для шляхти, не для селян-кріпаків) під назвою „Велика Хартія Свободи". Її оригінальна назва — латинська „Магна карта лібертатіс".

Британія 15 червня буде урочисто відзначати день „підписання" тієї першої Конституції, хоч насправді вона не була підписана. Тодішній король Іван, присилуваний баронами Британії погодитися на неї, — підписати її не міг; король Іван був неписьменний. Отже королівський канцелярій лише прибив на цьому документі королівську печатку.

Поінформував про це лорд Деннінг — визначний сучасний британський юрист; він сказав це з нагоди підготовок Британії до святкування ювілею „підписання" Великої Карти Свободи. (За агенцією Ройтерса з Лондону подав „Виннипег Пресс" 2. 6. 65).

В Україні на селах 486 тисяч комуністів; 700 тисяч комсомольців

„. . .Тепер на селі працює 486 тисяч комуністів. В середньому партійні організації колгоспів і радгоспів налічують у своєму складі по 40 членів і кандидатів партії. Це наш бойовий авангард, здатний вирішувати найскладніші політичні і господарські завдання. . . Майже 700 тисяч комсомольців живуть і працюють на селі. . ." (З доповіді П. Шелеста, секретаря ЦК КПУ. „Радянська Україна ч. 85, 13 квітня 1965).

З.Р.В. — Партійні маси не „вирішують найскладніших політичних питань", а лише виконують практично те, що теоретично вирішує найвищий провід.

Спеціяльний комунікат

СРЦ протестує проти переслідування Константинопольської Патріярхії

СВІТОВА РАДА ЦЕРКОВ „ПОБОЮЄТЬСЯ, ЩО УРЯД ТУРЕЧЧИНИ МОЖЕ ВКІНЦІ УСУНУТИ ВСЕЛЕНСЬКОГО ПАТРІЯРХА З ІСТАНБУЛУ" (КОНСТЯНТИНОПОЛЯ).

Загроза усунення патріярха Атенагораса І з Константинополя виникає з тієї „заяви, яку 19 квітня ц. р. проголосив міністр Внутрішніх справ Туреччини зараз після 5-ї ..ного засідання кабінету міністрів, н „кому уряд постановив прогнати всіх без винятку греків, які є горожанами Туреччини і „контролювати" Патріярхат".

Цитати, що подані вище, в заголовках, взяті з промови д-ра В. А. Віссерта Гуфта, генерального секретаря Світової Ради Церков (СРЦ), яку він виголосив на засіданні проводу СРЦ в її головній кватирі в Женеві. Це засідання відбулося в квітні ц. р. внаслідок постанови уряду Туреччини з 19 квітня 1965 р. усунути всіх „без винятку" греків з території Турецької держави і ввести урядову „контролю" Константинопольської Патріярхії, — подане спеціяльний комунікат з Женеви, опублікований в часописі „Да Ортодокс Чирч" ч. 5 (травень) 1965 р. (у Філядельфії, США).

(СРЦ „боїться, що турецький уряд може вкінці усунути Вселенського Патріярха з Істанбулу" (Константинополя), - сказано у комунікаті з Женеви. Це побоювання СРЦ, очевидно, основане на тому, що уряд Туреччини постановив усунути з Турецької держави всіх „без винятку" греків, а Вселенський (Константинопільський) патріярх Атенагорас І є грек. — Ред. „Вісника").

Секретар СРЦ заявив, що уряд Туреччини не дотримав свого слова, яке він дав 1964 р.

Д-р Віссерт Гуфт, генеральний секретар СРЦ, між іншим, заявив на вищезгаданій квітневій конференції Проводу СРЦ у Женеві:

„Коли подібні труднощі виникли 1964 р., і функціонери Комісії Церков Департаменту Міжнародних Справ Світової Ради Церков, а також поодинокі Церкви, що є членами СРЦ, інтервенювали в цій справі, то уряд Туреччини тоді запевнив був, і потвердив це також і в Раді Безпеки Об'єднаних Націй, що як цей Патріярхат, так і сама особа Патріярха залишається повністю недоторкальними".

(Згадка про 1964 р. відноситься до таких фактів: влада Туреччини усунула з Турецької держави, а найбільше з Константинополя, коло 5—6 тисяч грецьких родин і двох митрополитів, друкарні Патріярщої духовної семінарії в Галкі тих студентів, які не є турецькими горожанами. — Ред. В.).

У справі Константинопольського Патріярхату — „становище СРЦ добре відоме. . ."

Д-р Віссерт Гуфт у своїй вищезгаданій заяві підкреслив:

„Становище Світової Ради Церков є добре відоме. Ми далі залишаємося повністю персональними в тому, що — як ще вже було сказано Екзекутивним Комітетом і Комісією Церков Департаменту Міжнародних Справ Світової Ради Церков 1964 р. — „він (цей Патріярхат) є істотно-важливим для Православія і, звичайно, для екуменічного (християнського об'єднання) руху в цілому, та щоб цей Патріярх користувався повною свободою в виконуванні своїх церковних функцій, як у Туреччині, так і в цих Церквах в інших державах, які до нього (Патріярхату) належать. Це значить, що ніхто мусить дали втішатися цим своїм статусом, який був йому загарантований Льозанським Договором 1923 р.". (Міжнародний Договір у м. Льозанні, в Швайцарії 1923 р. забезпечив Константинопольській Патріярхії недоторканість з боку Туреччини, і цей договір Туреччина підписала, — Ред. В.).

Протест СРЦ важливий

До Світової Ради Церков належать майже всі Православні Церкви у світі, а також Англіканська Церква і всі Православні Патріярхати та багато інших Церков (крім Католицької Церкви). Отже, СРЦ репрезентує коло 600 мільйонів Християн.

Поминаючи чисто церковну сторону цієї справи, треба звернути увагу на той факт, що тут є велика політична загроза. СССР з ненавистю відноситься до Туреччини, яка погодилася на те, щоб на її території були протисовєтські американські мілітарні бази. Влада СССР тепер напевно використає Московську Патріярхію для того, щоб нібито „ставати в обороні" Константинопольського Патріярхату, і таким чином вмішатися у політичні справи Туреччини. А Туреччина своїм нерозважним кроком, подиктованим релігійною нетерпимістю турецьких мусульман, на жаль, хоч-не-хоч дає владі СССР формальні аргументи в руки. Тому це треба мати на увазі, що Московська Патріярхія є членом Світової Ради Церков, у проводі якої вона займає одне з чільних місць.

Митрополичі Канонічні Візитації літом і восени 1965-го року

● Неділя 1-го серпня. — Митрополична Канонічна Візитація в м. Кенорі, Онт.

● Субота—неділя 14-15 серпня — Митрополита Візитація в Інституті Митрополита Петра Могили в м. Саскатуні.

● Неділя 26-го вересня, — Митрополича Канонічна Візитація в м. Ванкувер, в Церкві Пресвятої Трійці.

● Неділя 17-го жовтня, — Митрополича Канонічна Візитація в Соборі Св. Покрови в м. Віннінегу. 40-ліття Св. Покровської Громади.

Оттавський університет перейде під світську контролю?

„Дирекція Оттавського університету в Онтаріо, Канада, скоро може перейти з рук римо-католицьких членів Облятського чину під світську (католицьку) контролю — щоб отримати державні фонди. Ректор цієї школи, о. Рожер Гіндон, недавно заявив: „Ми мусимо подвоїти наші зусилля, щоб якнайскоріше знайти розв'язку тих труднощів, які не дозволяють нам добитися такої самої допомоги, яку мають інші університети в Онтаріо". Він додав, що в цій справі вже ведуться переговори з урядом Онтаріо та що вже плянуються й адміністративні зміни" (журн. „Чирч енд Стейт", ч. 5, 1965, США).

Митр. Нікодим про „всеросійську паству" в СССР і „русское рассеяние" у світі

„Всероссійская паства" — так назвав усіх тих вірних різних національностей в СССР, над якими має юрисдикцію патріярх Московський, митрополит Нікодим (Ротов) — неофіційний правитель Московського Патріярхату. Словами „русское рассеяние" — російське розсіяння по світі) назвав він усіх тих православних різних національностей, які перебувають поза межами СССР, а які колись були в вільній чи примусовій юрисдикції Московської Патріярхії, а потім, як він сказав, вони опинилися „в відчужені від Церкви-Матері", тобто Російської Церкви в СССР.

Митрополит Ленінградський і Ладозький і він же голова Департаменту закордонних зв'язків Московської Патріярхії, Нікодим (Ротов) сказав це 4 лютого ц. р. у своїй доповіді з нагоди 20-ліття патріяршества Алексія. Його доповідь опублікована в органі „Журнал Московской Патриархии" ч. 3, 1965. Москва.

Очевидно він цим старається вибити з рук аргументи автокефальної Російської Зарубежної Церкви (монархістичної), яка називає Російську Православну Церкву в СССР, тобто Московський Патріярхат, не інакше, як тільки „Советською Церквою".

Історична заява

(Закінчення з 1-ї стор.)

іхнє існування як окремої релігійної й національної меншини, що є, як така, визнана законом".

З.Р.В. — Українська преса на Заході майже загально твердить, що совєтська влада є „антисемітська". Українська Національна Рада 1964 р. офіційно висловила жидам співчуття з приводу „переслідування" жидів владою СССР, і запропонувала жидам разом з українцями виступати проти совєтської влади в обороні жидів і українців.

У січні 1961 р. Американський Жидівський Комітет і Координаційна Рада (жидів в США) подала до Організації Об'єднаних Націй (ООН) скаргу, що в СССР є „антисемітизм". Але в цій скарзі не обвинувачувано владу СССР в антисемітизмі. Там лише було твердження, що серед населення в декотрих частинах СССР, головно ж в Україні, а також на Білорусі, серед населення є „антисемітизм", як подавав вінніпезький „Ді Ізраелайт Пресс" 3 лютого 1961 р. ООН взяла цю справу на розгляд. Лише делегат Британії в ООН, проф. С. Ричард Гискокс з недовір'ям поставився до цієї жидівської скарги і приложених до неї „документів" про „антисемітизм" серед населення СССР. Він сказав: „Мені не подобається провокативний тон цих документів, і я відчуваю, що вони, здається, не підходять під нашу поняття про цю справу", — як подавав „Ді Ізраелайт Пресс" (3. 2. 1961).

Міністерство закорд. справ (Держ. департамент) за спонукою жидів цього року вислав до влади СССР протест у жидівській справі; але це був протест в обороні жидівської релігії, що її переслідує влада СССР, — але там не сказано про переслідування жидів у всякому іншому сенсі — поза релігією.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавничий Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 п.; в ЗДА — 25 п.

THE HERALD,
Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: In Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: In Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ДВА ДОКУМЕНТИ ПЕРЕХОДЯТЬ В ІСТОРІЮ

Послання Єпископату нашої Церкви 1963 р. і резолюція Духовенства Східньої Єпархії 1964 р.

У резолюціях, схвалених Духовною Конференцією 14-го Єпархіяльного З'їзду Східньої Єпархії 19-20 листопада 1964 р., що їх опублікував журнал „Віра й Культура" за травень 1965 р., між іншим, сказано (Резолюція 5-та):

„Заслухавши доповідь Блаженнішого Митрополита Іларіона про стан сучасний Християнства в цілому світі і про об'єднання в 3-ох Митрополіях Українську Православну Церкву взагалі та про Українську Греко-Православну Церкву в Канаді, зокрема і про зріст цієї останньої взятої самої Церкви на авторитет перед іншими Православними Церквами, (Конференція) радо приймає до відома його намір піднести справу офіційного завершення Автокефалії нашої Церкви на повному засіданні Консисторії, що має відбутися в м. грудні ц. р., як також на черговому Соборі Церкви в 1965 році". (Пояснення в дужках наші. — Ред. В.).

У зв'язку з вищезгаданою резолюцією Духовної Конференції 14-го Єпархіяльного Священичого З'їзду Східньої Єпархії 1964 р., при нагоді до речі буде пригадати Послання Єпископату нашої Церкви, датоване 2 червня 1963 р., заголовлене: „Радіймо й веселімося цього дня", видане з нагоди 45-ліття нашої Церкви в Канаді, Надзвичайний Собор якої (18-19 травня 1963 р.) надав її Первоієрархові Митрополитові Іларіонові титул **Блаженний.**

У точці 3-ій цього Послання сказано: „Собор одноголосно постановив признати Митрополитові Іларіонові за його видатні заслуги в Православній Церкві в Канаді та за перекład Біблії титул **Блаженний.** Цим титулом наша Церква в Канаді канонічно проголошена як Церква незалежна".

У точці 6-ій цього послання сказано: „У цьому ж 45-му Ювілейному Році буде закінчена побудова нового великого будинку для Колегії Св. Андрея на площі Манітобського Університету.

Таким чином наша Українська Православна Церква в Канаді одержала закінчений канонічний устрій. Наш Священний Собор Єпископів тепер складається з чотирьох Архиереїв". (Текст цього Послання опублікований в журналі „Віра й Культура" за липень 1963 р.).

На Надзвичайному Соборі в травні 1963 р. і на звичайному Соборі 1965 р., однак, не була порушена справа канонічности нашої Церкви, що згадана в Посланні Єпископату в червні 1963 р. На звичайному Соборі 1965 р. також не була порушена справа „офіційного завершення Автокефалії", що згадана в Резолюціях Духовної Конференції 14-го Єпархіяльного З'їзду Східньої Єпархії з 1964 р. Можливо, що було б краще якби ці питання були порушені на звичайному Соборі 1965 р., коли вже їх не було згадувано на Надзвичайному Соборі 1963 р.

Українська Греко-Православна Церква в Канаді постала 1918 р. як Церква автокефальна, і з того часу й досі цей її церковно-правний статус не змінився; вона постала 1918 р. під духовною опікою владики Германоса — американського екзарха Антіохійського Патріярха, отже тим самим створилася як Церква канонічна.

Отже, в поінформованих не може бути сумніву, що коли Послання Єпископату 1963 р. говорить, що з моментом надання Первоієрархові нашої Церкви, Владиці Митрополитові Іларіонові 1963 р. „наша Церква канонічно проголошена як Церква незалежна", тобто автокефальна, то Послання має на увазі лише повторне ствердження того, що вже було канонічно проголошено 1918 р., тобто автокефалію, яку також автоматично поблагословив і Його Блаженство Митрополит Іларіон, коли наша Церква запросила його до себе за Первоієрарха.

Так само й резолюція Духовної Конференції 14-го Єпархіяльного З'їзду Східньої Єпархії з 1964 р., радо приймаючи інформацію Блаженнішого Митрополита Іларіона про його „намір піднести справу офіційного завершення Автокефалії нашої Церкви", звичайно, має на увазі всякі технічні доповнення, що зв'язані з формою автокефалії, а не щодо її суті; бо ж щодо суті автокефалії, то вона, як було вже підкреслено вище, була канонічно проголошена 1918 р.

Звичайний Собор 1965 р., саме так і розумів ці справи, коли не порушував їх, бо вважав їх за очевидні й самозрозумілі. Але це було б не пошкодило, якщо б звичайний Собор 1965 р. був повторив цю історичну істину, що наша Церква в Канаді постала 1918 р. як Церква канонічно-автокефальна. Не пошкодить час до часу це повторювати. Наприклад, у Католицькій Церкви є звичай часто повторювати, що в неї вводяться зміни лише щодо форми, а суть залишається незмінною.

Усі ті, що думають логічно, розуміється, не можуть інтерпретувати Послання Єпископату нашої Церкви з 1963 р. і згаданої резолюції Духовної Конференції 14-го Єпархіяльного З'їзду Східньої Єпархії 1964 р. так, що, мовляв, наша Церква щодо її автокефалії ще незавершена канонічно щодо її суті, — бо ж якщо б так було, то це означало б, що Єпископат і Духовенство самі заявили б, що вони є в „неканонічній Церкві", отже залеречили б духовну законність свого священства, — а тим часом так не було, не є й бути не може.

Наш теперішній Єпископат і всі священики, прийшовши до нашої Церкви, застали її канонічно-автокефальною; і тому їхнє самовключення в нашу Церкву не перешкодило їм надалі залишитися канонічними.

ПЕРЕСЛІДУВАННЯ РЕЛІГІЇ В СССР І ПРОБЛЕМА ЮДАЇЗМУ

Жиди твердять, що советська влада сприяє Православію й мусульманству, а переслідує лише юдаїзм

Вінніпезький часопис „Да Джюіш Пост" (27. 5. 1965) інформує:

„У багатьох країнах чути голоси стурбування з приводу положення советського жидівства. Жидівські громади по всій Росії систематично голодні на духовне й громадське провідництво. У той час як советські пропагандисти хваляться досягненнями, що їх дано для автономування православних і мусульманських релігійних провідників, вживається суворих адміністративних заходів, щоб не допустити студентів до відвідування Єшіви в Москві... Що советським властям не вдається переконати навіть симпатиків комунізму в тому, що вони не ведуть дискримінаторської політики супроти жидів — це видно з багатьох недавніх заяв ліких організацій і поодиноких осіб. Навіть комуністи (жиди) і їхні прихильники не забезпечені перед тим походом випадків. Їдка книжка Кичка „Юдаїзм без маски", екзекуції за крадіж і виявлення злочинів сталінської ери — усе це разом розбиває всякі ілюзії щодо трактування жидів Росією в релігійному та інших відношеннях.

Останніми людьми, які є свідомими цього, правдоподібно є такі самі кремлівські політики і їхні провідники. Вони далі роблять своє — колотять ці самі заперечення і півправди, твердячи, що вся агітація походить від невеликого числа „ревізіоністів". Коли б вони зрозуміли, що це якраз їхній комуністичний антисемітизм є „без маски", тоді здоровий глуздь і їхній власний інтерес подиктував би їм зміни політику.

Ці зміни, за якими натискає опінія просвіченого світу, не стали б загрозою ані для Советської держави, ані для режиму. В інших державах, що є членами советського блоку, жиди тепер втішаються зростаючою мірою свободи релігії, автономією громад, свободою руху і зв'язків з жидами де б то не було, і це не причиняє ніякої проблеми ані цим країнам, ані урядам. Усе, чого вимагається, — це те, щоб Советський Союз своє трактування жидів перевів на таку лінію, яка практикується в решті комуністичного світу. Одним протестом більше — це ще не доведе до осягнення цієї зміни. Але їхній нагромаджений ефект може зробити це. Цього року жидам у Москві були в невеликій кількості дозволені опрісноки. А на другий рік їм, може, буде дозволено отримати релігійну за-

(Закінчення на 5-й стор.)

Слово (Звіт) Його Блаженства Владики Митрополита Іларіона про загальний стан Церкви

на Тринадцятому Соборі Української Греко-Православної Церкви в Канаді 22 травня 1965 р.

(Закінчення)

Оцей Тринадцятий Собор я вважаю Собором організаційним, бо на цей Собор внесено багато організаційного матеріялу. Ми пережили багато! Ось у 1968 році буде 50-ліття нашої Церкви — відновлення її тут, на Канадійській землі. Через три роки. І я прошу Благочестивий Собор, щоб він виніс резолюцію, що він поручає Проводу нашої Церкви на 1968 рік, коли буде зібраний Надзвичайний Собор через три роки у Ювілей 50-ліття нашої Церкви, — щоб Провід Церкви дав Собору закінчені, хоч тимчасово, різні статути, устави, які нам потрібні. Бо треба регламентувати наше життя; бо багато-багато є такого, яке славне в нашій Церкві! Але є і таке, яке Церкві нашій не дає змоги належно працювати. І я думаю, що до 1968 року ми створимо всі потрібні нам статути. А нам потрібні і Богослужбові книжки, і їх не забути; а нам потрібний належний Устав Східньої Єпархії 1964 р. так, що, мовляв, наша Церква щодо її автокефалії ще незавершена канонічно щодо її суті, — бо ж якщо б так було, то це означало б, що Єпископат і Духовенство самі заявили б, що вони є в „неканонічній Церкві", отже залеречили б духовну законність свого священства, — а тим часом так не було, не є й бути не може.

Наш теперішній Єпископат і всі священики, прийшовши до нашої Церкви, застали її канонічно-автокефальною; і тому їхнє самовключення в нашу Церкву не перешкодило їм надалі залишитися канонічними.

Отже робиться все, щоб нас втягнути в орбіту Риму. Вона нам глибоко непотрібна. І я вірю, що ми мусимо орієнтуватися на свої власні сили, працювати якнайбільше і Господь буде з нами.

Дорогі Брати і Сестри, Святий Соборе, Святий Соборе, Благочестивий Соборе! Я радію, що Господь мене сподобив і ще сьогодні стати ось тут перед Вами і звітувати, — звітувати з радістю, як мічно стоїть наша Церква, як добре стоїть наша Церква. Церква Православна Українська в Канаді є найсильніша Інституція Божа! Вона якнайбільше людей пригортає до себе... і пригорне.

Нехай Господь усіх нас береже! Я кличу Духа Святого сюди, щоб Господь поблагословив усіх нас, і щоб наша праця була корисною і потрібною. І глибоко вірю в це!

Нехай Господь поблагословить усіх Вас, нехай пошле Духа Свого Святого на цей Собор. Амінь.

Шевченко вжив слово „я" 2864 рази

У великій праці про Шевченка учений В. С. Ващенко (в Україні під Советами) обчислив, що Шевченко у своїх творах ужив займенника „я" 2864 рази.

Іван Світличний у журн. „Дніпро" (ч. 3, 1965 р.) цілясом їдкого насміху осудив Ващенка за те, що той оправдує й похвалює в Шевченка таке числення вживання слова „я".

Передплачуйте, читайте і поширюйте „Вісника"!

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ОКО — ТО СВІТЛО ДЛЯ ТІЛА. ТО Ж ЯК ОКО ТВОЄ БУДЕ ЗДОРОВЕ, ТО Й УСЕ ТІЛО ТВОЄ БУДЕ СВІТЛЕ" (Мт. 6:22).

Це правда, що в людях є чимало лиха; але правдою є й те, що в людях є багато добра. Добачування добра чи лиха в людях дуже часто залежить від того, якими очима хто дивиться на інших людей. Двох стрінуть третього: одному цей третій уподобається, другому ні; це часто залежить від того, чого хто в іншому дошукується. Добре око добачує в іншому добрі прикмети; лихому оку ближче чуже дійсне чи уявне — лихо. Звідси й різна класифікація людини іншими людьми. А скільки з того несправедливостей, неприємних переживань! Христос радить нам дивитися на ближніх своїх тільки добрими очима. Спроможні ми на це?

„Словник атеїста"

Советська газета „Радянська Україна" (5. 2. 1965) інформує:

„Випускати грунтовні дослідження, науково-популярні посібники та збірники з питань атеїзму — таке завдання, крім багатьох інших ставить ЦК КПРС в питанні поєднання атеїстичного виховання населення... І безперечно корисною справою є видання „Словника атеїста".

...Слід відзначити, що редакторів словника (головний редактор І. П. Годованка) провели чималу роботу по підбиранні слів і термінів, найбільш потрібних і характерних у практиці антирелігійної роботи..."

Переслідування релігії...

кваску, якщо зовнішній світ продовжуватиме свій натиск".

* * *

Жиди кажуть, що в СССР є коло трьох мільйонів жидів. В СССР є дві рабинські школи; тобто одна школа припадає на півтора мільйона жидів.

В Україні ж влада СССР взагалі знищила Українську Православну Церкву, а також заліквідувала серед українців греко-католицтво в Галичині.

Щодо Російської Православної Церкви, яка офіційно репрезентує майже все Православіє в СССР, то справа з цим представляється так:

В Україні є лише дві духовні семінарії (в Одесі і в Луцьку), отже на 25 мільйонів українців лише одна священича школа. При чому семінарія в Луцьку вже в стані ліквідації.

Росіян в СССР, згідно з урядовою статистикою, є коло 122 мільйони, на етнографічній території Росії є лише чотири духовні семінарії і дві духовні академії. Отже на понад 20 мільйонів росіян припадає лише одна духовна школа, арітметично кажучи, з релігійним шкільництвом справа в жидів в СССР представляється в 15 разів краще, ніж у православних.

Влада СССР хоч малу скількість муки призначе жидам спеціально на мацю, але православним на пасху чи різдв'яні обрядові страви не призначе абсолютно нічого.

Ми не згадували б тих справ, якщо б жиди одноголосно не обвинувачували владу СССР за те, що вона, мовляв, переслідує юдаїзм, а „протегує" православіє. Чи не можна було б жидам обороняти юдаїзм без нацькування влади СССР проти православія? На жаль, це вже практикується відколи ісуне СССР...

Формальна деградація митрополита Київського в Синоді в Москві

Українська католицька преса останніми місяцями подала вістки, що митрополита Київського й Галицького в Синоді в Москві здегредовано з другого місця після патріярха на третє, і що це датується від жовтня 1964 р.

Вістки подані цією пресою не точні, хоч вони покликаються на „Журнал Московської Патриархии".

У дійсності ж головний орган Московського Патріярхату в СССР „Журнал Московской Патриархии" (далі — скорочено: „ЖМП") у числі за квітень 1964 р. поінформував, що члени Синоду слухали „прохання митрополита Київського Іоана про звільнення його від займаного ним становища з приводу недуги", і що Синод постановив „задовольнити це його прохання". І далі, — що Синод постановив: „Митрополитом Київським і Галицьким бути Преосвященному архиепископові Вінницькому Іоасафу".

Отже, росіянина митрополита Іоана (Соколова) звільнено, а на його місце назначено москвофіла білоруса Іоасафа (Лелюхіна). На цьому засіданні Синоду вже не було підпису митр. Іоана (Соколова). Остання інформація, в якій митрополит Київський і Галицький фігурує між членами Синоду походить з квітня 1964 р., тобто вона подана в „ЖМП" за квітень 1964 р. Київським і Галицьким митрополитом тоді ще був Іоан. Від травня 1964 р. включно по липень 1964 р. „ЖМП" ні разу не подавав списка членів Синоду. У серпні 1964 р. „ЖМП" подав такий склад Синоду":

І. Патріярх Московський і всієї Русі Алексій. II. Члени Священного Синоду: 1) Митрополит Крутицький і Коломенський Пімен; 2) Митрополит Ленінградський і Ладозький Никодим; 3) Митрополит Київський і Галицький, Екзарх України Іоасаф; 4) Архиепископ Тульський і Білевський Алексій; 5) Єпископ Івано-Франковський і Коломийський Йосиф; 6) Єпископ Талінський і Естонський Алексій.

Отже, першу офіційну вістку про перенесення митрополита Київського й Галицького в Синоді на четверте (не на третє) місце після патріярха маємо з серпня (не з жовтня) 1964 р.

До 1917 р., тобто до часу комуно-більшевицької революції, митрополит Київський також займав у Синоді лише третє місце, хоч згідно з зобов'язаннями Москви перед Константинопольським патріярхом 1686, Київська Митрополія мала вважатися вищою за всі інші митрополії в Московському Патріярхаті.

Треба мати на увазі ось цей факт: коли патріярх Тихон помер (1925 р.), то Сталін щойно 1944 р. дав дозвіл обсадити патріярший престіл, а патріярхом обрано Сергія (Старогрядського). Також Сталін дозволив чи наказав створити Український Екзархат, а екзарх України Миколай зайняв у Синоді перше місце після патріярха Сергія. Після нього перше місце в Синоді зайняв екзарх України Іоан (Соколов). А його наслідник Іоасаф (Лелюхін) уже з самого початку був призначений аж на четверте місце.

Ні один з цих екзархів України не був і не є українцем. Коли туди назначили були могутнього митр. Миколая (довірену в Сталіна особу), то це, мабуть, він особисто для себе (не для України) хотів почести екзарха; для влади ж СССР це було потрібне з уваги на те, що СССР зайняв був західню Україну з сімома мільйонами українців — з цього робили православних, а половина греко-католиків, отже той „екзархат України" був потрібний для політичного „шильду". Іоасаф (Лелюхін), як видно, погодився бути в Синоді аж на 4-му місці, аби лиш бути „екзархом".

Крім митрополита - екзарха Іоасафа, з України є в Синоді єпископ Львівський і Тернопільський Дам'ян (Марчук) — на шостому місці після архиепископа Ташкентського й Середньоазійського Гавриїла. А після нього йде останній — архиепископ Талінський і Естонський Алексій, управляючий справами Московської Патріярхії. (1964 р. на місці архиеп. Львівського й Тернопільського в Синоді був єпископ Івано-Франковський і Коломийський Іосиф).

Вищеподаний склад Синоду за 1965 р. подає „ЖМП" за березень 1965 р.

ОКРУЖНА РАДА УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ СМОКІ ЛЕЙК ОКРУГИ

запрошує

українське громадянство на

Соборну Полеву

СЛУЖБУ БОЖУ

коло ГАРНЕР озера біля СПЕДДЕН, Альберта

в НЕДІЛЮ, 4-го ЛИПНЯ 1965 р.

ПРОГРАМА

10:00 год. ранку — Служба Божа
12:00 год. — Обід
2:30 год. по пол. — Промови
5:30 год. — Перекуска

На площі буде буфет та різні атракції.

Комітет:

Ол. Матвійчук, голова;
о. Я. Рибалка, парох;
Н. В. Гавінчук, секретар.

За збільшення пенсії для старших

1500 пенсіонерів підписали заяву до Манітобського уряду

У травні цього року 1500 пенсіонерів підписали петицію до Манітобського уряду з домаганням, щоб суму 75 дол. теперішньої місячної пенсії піднести до 90 дол.; це мало б відноситися до старших людей, починаючи від 70 літ життя.

Делегація пенсіонерів у складі 30 осіб була „тепло й вирозуміло" прийнята урядом.

КАРД. БЕА НАДІЄТЬСЯ НА АРХИЄП. ЯКОВА И МИТР. АНТОНІЯ БАШІРА У ПЛЯНАХ „ЗБЛИЖЕННЯ"

Під час своїх цьогорічних відвідин в США кардинал Августин Беа зустрівся з архиеп. Яковом І митр. Антонієм Башіром, і після цього сказав, що обидва вони „кожуть бути дуже корисними у справі зближення православія з католицтвом. („Солія" за 6. 6. 1965, США)

Кардинал Беа е головою ватиканського Секретаріяту Сприяння Єдності Християнства (унії з Римом). Архиеп. Яків — американський екзарх Константинопольського Патріярхату. Митр. Антоній Башір амерпк. екзарх Антіохійського Патріярхату.

Причину загрози усунення патріярха з Константинополя інтерпретують неправдиво

„ІСТАНБУЛ. — Грецькі православні провідники схвилювалися, коли турецький уряд проголосив, що в нього є замір усунути з цієї держави жителів цієї віри (православної) й депортувати Вселенського Православного Патріярха. Турки, більшість з яких є мусульманами, і греки, більшість з яких є православними, поважно порізнилися у справі Кипру, де греки становлять більшість, а турки — меншість".

Таку інформацію подав американський журнал „Чирч енд Стейт" (червень 1965 р.). Так само й інша преса („Нью Йорк Таймс" 18. 6. 1965, „Да Виннипег Трибюн" 19. 6. 1965) і т. д. інтерпретують цю справу так, що, мовляв, причиною тут є Кипр.

Насправді ж турецька влада переслідує патріярха Константинопольського постійно, відколи Туреччина окупувала Константинопіль понад півтисячі років тому. Це переслідування — не зважаючи на те, чи була б справа Кипру, чи ні — причинене тим, що влада Туреччини є мусульманською.

Християнство „перелякане силою своїх противників"

Через свій перелик Християнство падає, — заявив Дан Кемерон

МІНАКІ, Онт. — „Один із старших світських провідників Юнайтед Чирч сказав тут минулого тижня, що серед християн всюди настає збентеження й перелик — вони бояться ширити свою віру тому, що їхні противники е сильні".

Це сказав Дан Кемерон — секретар Ради Мужчин Юнайтед Чирч („Виннипег Трибюн" 22. 5. 1965).

ПАПА ПАВЛО VI ВІДВІДАЄ ОН І ПОЛЬЩУ

З Ватикану неофіційно інформують, що папа Павло VI восени 1965 р. відвідає Об'єднані Нації (в Нью-Йорку), а 3 травня 1966 р. побуватиме в Польщі з нагоди урочистостей 1000-ліття християнства в цій країні.

КАНЦЕЛЯРІЯ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ
оцим повідомляє українське

громадянство про

інформативну поїздку в справах Колегії Св. Андрея

Отця Архим. Іова (Скакальського) — настоятеля Богословського факультету при Колегії Св. Андрея в Вінніпезі.

Рівночасно, на бажання громадянства, Отець Архимандрит поділиться своїми враженнями з поїздки по Святих Місцях Близького Сходу і висвітлить світлини („слайдс").

Отець Архимандрит побуватиме в слідуючих околицях:

17 липня — Оселя „Тризуб"
коло Кристал Лейк, Саск.

За ближчими інформаціями в цих справах звертайтесь до місцевих Отців Настоятелів, або до Управ Громад.

Канцелярія Колегії Св. Андрея.

Прем'єр Косигін поздоровив патріярха у 20-ліття патріяршества Алексія

„Журнал Московской Патриархии" (ч. 3, 1965. Москва) подав вістку такого змісту:

„Телеграмма председника Совету міністрів СССР Патріярхові Московському і всієї Русі Алексієві.

— У зв'язку з 20-літтям з дня вибрання Вас Патріярхом Московським і всієї Русі прохаю прийняти мої побажання здоров'я і дальших успіхів у Вашій благородній діяльності на добро загального миру.

З пошаною

А. Косигін

Москва,
3 квітня 1965 року.

З.Р.В. — Провід Московського Патріярхату повністю завантажований у поголення владою СССР кличів про „мир", тобто, щоб не-комуністичні держави не зброїлися.

Митр. Леонтій упокоївся

Первоієрарх Американської Російської Православної Церкви, митр. Леонтій (Туркевич) очолював понад мільйон вірних у світі

Митр. Леонтій упокоївся в США 14 травня ц. р. на 88-му році життя. Він був первоієрархом автокефальної (незалежної від Москви) Американської Російської Православної Церкви. На західній півкулі, в зах. Європі, в Японії і т. д. в його юрисдикції було 397 парафій, — разом понад мільйон вірних, серед яких було багато й неросіян, напр., коло 100 тисяч православних японців в Японії.

Митр. Леонтій (у мирі Леонід Туркевич) народився в Крем'янці на Волині 1877 р. До США прибув у самі 1906, рокоми пізніше після отримання священичого сану в Крем'янці (1905). Митрополитом він став 1950 р.

Похорон відбудеться в російському манастирі Св. Тихона в Савт Кенеан, Па., 25 травня.

До часу вибору нового Митрополита Церкву очолюватиме архиепископ Шікагський і Міннеаполіський Іоан.

Як і Російська Зарубежна Церква (консервативна), очолена митр. Філаретом, що також незалежна від Московського Патріярха, так і Американська Російська Церква належить до т. зв. „Постійної Конференції Православних Канонічних Єпископів", до якої належить також архиеп. Іоан, Американський екзарх патріярха Московського Алексія (Семанського).

ОГОЛОШЕННЯ

Катедральна Громада Св. Івана в Едмонтоні, Альберта, пошукує диригента проводити церковним, світським і сумківським хорами. Також в разі потреби, повинен би й помагати підготовляти матеріяли для співу в українській школі. Платня після угоди.

Заінтересованих проситься посилати свої заяви на таку адресу:

William Bawoluk, secretary
Ukrainian Greek Orthodox Parish of St. John
11347—54 Avenue,
Edmonton, Alberta.

Координація Комітетів ОТУКЦ

Діяльність Комітету Оборони Традицій Української Католицької Церкви поширюється в ЗДА й Канаді

У Шікаго 28 березня ц. р. на нарадах представників Комітетів ОТУКЦ створено Координаційний Комітет ОТУКЦ.

Про це подає „Спеціяльне повідомлення", опубліковане в бюлетені „Комунікат" ч. 6, 1965 р., що його видає Діловий Комітет і Екзекутива Ради Мирян Комітету ОТУКЦ в Шікаго. Діловий Комітет ОТУКЦ в Шікаго очолюють д-р Юрій Городилівський і секретар Михайло Мигаль. Комітет ОТУКЦ повів акцію в обороні української мови й національної традиції та східнього обряду (включно з Старим Церковним Календарем) у греко-католицькому обряді.

Які написи на стінах Софійського Собору в Києві робили відвідувачі в 11–14 століттях

За давніх часів був такий звичай, що відвідувачі на стінах всередині святинь робили всякі написи й малюнки. В італійській науці ці написи й малюнки мають спеціяльну назву: „граффіті".

У Києві в Соборі Св. Софії археологи відкрили на стінах „граффіті" з 11-14 століть. С. О. Висоцький недавно описав їх у своїй книзі „Древнерусскі написи Софії Київської".

Вихід з друку цієї книжки було запоміжено в початках 1965 р.

Діялог Рим – Світова Рада Церков

Світова Рада Церков (СРЦ) у початках 1965 р. запропонувала Ватиканові „діялог". Кардинал Августин Беа — голова ватиканського Секретаріяту Сприяння Єдності Християнства, поїхав до Женеви, де є головна кватира СРЦ і там 18 лютого 1965 р. заявив, що Ватикан готовий вступити в діялог зо Світовою Радою Церков.

Діялог між ними має відбуватися на тему „практичної співпраці" в різних ділянках життя, — подає „Бизентайн Кетолик Ворлд" (16. 5. 1965. США). Програму такої „співпраці" Центральний Комітет СРЦ схвалив у січні 1965 р. на своєму засіданні в м. Енугу (Нігерія, Африка).

Кардинал Беа на своїх відвідинах у Женеві в лютому 1965 р. повідомив, що Ватикан уже створив 14-членний „робічий комітет" для підготови до „діялогу".

У першій половині лютого ц. р. генеральний секретар СРЦ д-р Віссерт Туфт (данець) заявив, що перша зустріч делегацій СРЦ і Ватикану відбудеться десь за чотири місяці" (тобто в половині червня ц. р.). Делегацію СРЦ очолить д-р Віссерт Туфт, а делегацію Ватикану еп. Йоган Віллебрандс (данець) — генеральний секретар ватиканського Секретаріяту Сприяння Єдності Християнства.

Практична співпраця в ділянках філянтропій (добродійної акції), суспільних і міжнародних справ; програма богословських студій; причини, через які існує напруження між Церквами (міжвіроісповідні подружжя, свобода релігії, „прозелітизм" (навертання одні одних на свою віру і т. д.) — це будуть теми „діялогу".

До Світової Ради Церков належать 209 різних Церков — Протестантських, Англіканська, Православних (в цьому всі без винятку Патріярхати), Старо-Католицька і ще декотрі Східні Церкви (неправославні), — крім Католицької Церкви.

Склад делегації Світової Ради Церков для „діялогу" з Ватиканом — такий: д-р Віссерт Гуфт _ (голова делегації); члени: д-р Р. Г. Едвін Еспай (світський баптист з США), проф. свящ. Віталій Боровой (православний з СССР), д-р Нікос Нісіотіс (православний світський з Греції), д-р Едмунд Шлінк (евангелик-протестант, світський, з Гайдельбергу, Зах. Німеччина), єпископ Оливер Томкінс (англіканин, з Бристолю, Англія), свящ. Павло Вергезе (православний з Сирійської Церкви в Індії), д-р Люкас Вішер (духовний з Реформованої Церкви у „Швайцарії).

Католицька делегація: єпископ Відлебрандс — голова; члени: монсіньйор Вилліям Баум (США), єпископ Томас Голланд (Англія), монсіньйор Шарль Буає (француз з Риму), свящ. П'єр Дюпрей (француз з Риму), свящ. Жером Гамер (з Бельгії).

„Зростання атеїзму зелетенське"

У Ватикані створено „Секретаріят для невіруючих"

Досліджування причин та істоти атеїзму й „діялог" з атеїстами

Навесні ц. р. повідомлено, що у Ватикані створено „Секретаріят для невіруючих". Головою його є австріець, віденський кардинал Франц Кеніґ, а секретарем італійський священик Вінцензо Міано — професор філософії університету ченців Салезіянського чину в Римі. Цей Секретаріят буде розвиватися трьома стадіями, сказав о. проф. Міано: 1) найперше буде зібрана, оцінена й упорядкована атеїстична література й статистика невіруючих, бо за останні десятиліття відбувається „зелетенське зростання атеїзму"; 2) після цього буде „розроблено методи підходу до атеїстичної духовности"; 3) третя стадія, — „але вона не є негайною" — це „організування груп священників і світських, щоб вони, де це лиш можливо, нав'язували діялог з атеїстами". (За „Бизентайн Кетолик Ворлд" 2 травня 1965 р., США).

ДО УВАГИ

Канорщини й Північно-Східнього Саскачевану

ЗАПРОШЕННЯ

Цим запрошуємо православне громадянство на зустріч з **Впрп. Отцем Архимандритом Іовом Скакальським,** Духовником Настоятелів Колегії Св. Андрея у Вінніпезі, який виголосить цікаву доповідь про свою **подорож до Святої Землі і на Св. Гору Афон.**

Доповідь буде багато ілюстрована за допомогою „слайдс" і відбудеться в **суботу 17 липня о год. 8 ввечері в залі на укр. правосл. оселі „Тризуб", коло Кристал Лейк.**

В неділю, о год. 10:00 ранку Отець Архимандрит відслужить на оселі Службу Божу, з нагоди закінчення І-го курсу українознавства.

Управа Оселі „Тризуб"

Свобода слова і бук

Два погляди на зустрічі з „дівчатами культури" з України під Совєтами

Два способи вирішування спору у справі тих „зустрічей"

Совєтська влада присилає з України в Канаду й США дівчат мистецтва й науки, яких коротко називають „культурними" дівчатами. Їхнім завданням є зустрічатися з українцями за кордоном. В СССР існує спеціяльно для цього створена совєтською владою установа „Товариство культурних зв'язків з українцями за кордоном", що діє ще із часів сталінського режиму.

Серед совєтофільського, чи точніше — комуністичного відламу українців (він відносно нечисленний) у Канаді є „Товариство культурних зв'язків з Україною".

Щож до української національної, тобто антикомуністичної спільноти, то тут погляди поділені: одні є за зустрічами з тими „культурними" дівчатами, що навідуються з України під Совєтами, а інші є проти.

Комітет Українців Канади (КУК), який репрезентує величезну більшість українців у Канаді, і в склад якого входять організації різних віроісповідань і різних політичних напрямків (крім комуністичного) видав 1965 р. заяву, в якій уважає, що українці у вільному світі на стільки свідомі національно й зрілі політично, що їм не загрожує будь-яка загроза впливу з боку тих урядових „культурних дівчат" з України під Совєтами, натомість уміло проведені зустрічі з ними можуть бути для української справи корисними тому, що це є нагода безпосереднього пізнавання духовости сучасної української інтеліґенції в Україні — навіть тієї, що користується „довірям режиму". Бо ж в Україні всі є на державній роботі. Приватної власности й приватних, незалежних посад там немає.

Український Конгресовий Комітет Америки (УККА) став на протилежному становищі, — він 1965 р. видав резолюції, якими висловився проти зв'язків з „дівчатами культури".

З політичних угрупувань проти тих зв'язків є ЗЧ ОУН (закордонні частини Організації Українських Націоналістів, популярно звані „бандерівцями", серед яких головну ролю відограє Ярослав Стецько, а також його підорганізації, як Ліґа Визволення України в Канаді, Організація Оборони Чотирьох Свобід України (ООЧСУ) в США та прихильники, як Союз Українців Британії (СУБ) і ін. Проти „зв'язків" є також Союз Визволення України (СВУ).

Перше практичне зударення між „за" і „проти" скоїлося в лютому 1965 р. в США. Спеціяльний комітет запросив українців міста Нью-Йорку на громадську нараду 21 лютого 1965 р., щоб обмінятися думками — „за" і „проти" — у справі тих зв'язків.

До організаційного комітету ввійшло 27 осіб, а серед них такі відомі імена, як: ред. Богдан Кравців, Йосип Гірняк, Юрій Лавріненко, д-р Микола Шлемкевич, Святослав Гординський, проф. Всеволод Ісаїв, проф. Петро Голубенко, проф. Всеволод Голубничий і т. ін.

Роман Ільницький і Осип Зінькевич мали прочитати доповіді на теми: „Зв'язки з Україною і їх значення для українського визвольного процесу". Крім того мали бути прочитані й продискутовані теми: „Становище КУК до контактів з Україною" і „Заява УККА в справі контактів з окупаційним режимом України на терені США".

У комітеті були особи за „зв'язками" і проти них. Наприклад, Богдан Кравців, що пов'язаний з УККА та із щоденником „Свобода", що є трибуною УККА. Отже він та й ще дехто, виступали б проти „зв'язків". Отже комітет був створений так, щоб там були запрезентовані два протилежні напрямки, які хотіли продискутувати цю справу.

Але після 21 лютого згаданий комітет видав „Комюніке в справі наради українців міста Нью-Йорку", в якому повідомлено, що згаданий комітет не провів запляновапої наради чи дискусії, а відложив її, бо учасники з ЗЧ ОУН, тобто також і ООЧСУ, або інакше „бандерівці", очолені Петром Мірчуком, Є. Лозинським, Ігнатом Білинським, Ярославом Бернадином, Степаном Галамаєм, Левом Футалою, і також СВУ — очолені Валентином Ковалем, застосували щодо „терору і грубих особистих погроз, включно з погромами фізичного знищення". Отже „щоб не доводити до зударту, організатори нарад просили зібраних покинути залю, на якій залишилися самі заколотники", — сказано в „Комюніке". Те „Комюніке" підписане так: „За президію нарад українців м. Нью-Йорку: Микола Степаненко, в.р., голова; Йосип Гірняк, в.р., перш. заступ. голови; Всеволод Голубничий, в. р., другий заступ. голови; Євген Федоренко, в. р., і Ростислав Хом'як, в. р. — секретарі. (Дані про те „Комюніке" подані тут за текстом, що опублікований в журн. „Український самостійник" за березень 1965 р. Мюнхен), — що є органом Організації Українських Націоналістів УГВР — популярно званих „двійкарями, частина яких є за розмовами з „культурними дівчатами" з України).

Проблема „зв'язків" і проблема волі слова

Серед членів ОУН УГВР і серед членів ОУН-„мельниківців" серед загалу членства є поділ думок: одні є за розмовами з „дівчатами" з України під Совєтами, а інші проти. Але тут окремо виринуло друге питання, а саме — про свободу слова. ОУН УГВР (як видно із становища його органу — журн. „Український самостійник" (березень 1965) і ОУН-„мельниківці" (як видно з їх органу „Українське Слово" в Парижі, хоч і не всі є за зустрічами з „дівчатами" з України, але зате їхні проводи є принципово за свободу думки й слова.

„Нам ходить про **волю думки,** про право **вислову** її як елементарного прекурсативу індивідуальної свободи. Тому ми в рішучий спосіб поборюватимемо усіми можливими способами всякі прояви насилування думки навіть тоді, коли вона є протилежна нашій і коли вона не є виявом свідомої провокації чи національного злочину", — заявляє „Українське слово" (14 березня 1965 р. Париж) — орган ОУН-„мельниківців".

„Український самостійник" (орган ОУН УГВР) у числі за березень 1965 р. так осуджуючи поборювання свободи думки й слова середовищем ЗЧ ОУН (бандерівців), інформує з обуренням:

„Бож один з лідерів тієї організації (ЗЧ ОУН — заміт. р. В.), Ярослав-Стецько (10 грудня м. р. у Сиднеї, в доповіді, якої текст друкується тепер в „Українській думці", нібито безпартійному органі СУБ-у) висловився дослівно так: „До практичних акцій тепер належатиме — перебороти совєтофільство, п'ятнуючи суворо тих, що ломлять ряди самостійництва. Як не поможе слово, то поможе бук".

На роздоріжжях дезорієнтації і дезерція із спільноти

Вищеподані причини треба занотувати як документи з періоду внесення „старокраєвих" метод і загальної політичної „філософії" у сферу українців у розсіянні поза Україною.

Найближчі часи покажуть, чи ці методи й світогляди, що були більш чи менше успішними в західній Україні під Польщею (1921—1939) і під час 2-ї світової війни, також будуть успішними й на американському континенті.

Поза межами України, де „цукерками сентименту" до всього свого рідного вже щораз менше вдається стримувати людей від дезерції з нашої спільноти в море чужих мов і чужих прізвищ і чужих організацій — під опікою влади, — „рідний бук" скорими темпами лише приспішить ту дезерцію.

З другого боку, речники так званих „зв'язків з Україною" дають докази того, що вони в самих основах не приготовані до тих „зустрічей". По-перше, це зв'язки не з Україною, а лише з тими особами, що їх присилає сюди влада СССР. По-друге, дівчі в СССР творять **совєтську** культуру, а не українську. Потрете, речники тих „зустрічей" судять речі лише по формі — дивляться на українську мову й на вишиті сорочки, а марксистського змісту тут не добачують.

Як речники „бука", так і речники „зустрічей" з дівчатами з СССР проочують (чи взагалі не знають) цю істину, що **цілість є в частині, а частина є в цілості.** Щодо **змісту** — то в СССР він у всіх країнах є однаковий — **совєтський.** Усі наші середовища і їхні провідники вірять, що коли щонебудь пишеться в СССР **російською мовою, то це означає поширення російської культури.** Це значить, що для них мова утотожнюється з культурою. А це погляд крайньо примітивний. На цьому примітивізмі своїх противників комунізм виграє. Насправді ж кожна мова може вірно служити всякій ідеології і всякій культурі. Як мова російська, так і українська в СССР запряжена у віз марксистської культури. Ні речники „бука", ні речники „зустрічей" не борються з росіянством; це було б дуже похвально, якщо б знали в чому є сила росіянства в його агресії на українство. Але трагедія в тому, що одні й другі речники не вміють відрізнити марксизму (під назвою советизму) від росіянства, і марксизм уважають за російство, за яке також у потребі свідомо ховаються й комуністи. Світ знає, що українці борються з росіянством, але світ дивується, що українці не борються з комунізмом, — бо вони не вірять, що в СССР існує марксизм; вони вважають його за „московський націоналізм".

Це значить, що речники „бука" взагалі не переконують словом українських совєтофілів (а значить марксистів); вони їх називають „совєтофілами" в сенсі „москвофілів", коли в дійсності вони є марксистами. Отже речники „бука" й речники „зустрічей" виливають з водою марксистську дитину разом з московською купіллю.

З ТРИНАДЦЯТОГО СОБОРУ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ,

що відбувся в Вінніпезі 22–24 травня 1965 року

Президія XIII Собору УПЦЦеркви в Канаді; при мікрофоні п. О. Процюк - один з президіяльників (при столі зліва П. Міськова — одного із заст. председника).

Момент з Літургії в Катедрі Преєв. Трійці в Вінніпезі, в неділю 23 травня. Після Престола всі ієрархи й частина Духовенства; Митр. Іларіон виголошує проповідь.

Учасники XIII Собору УГПЦеркви в Канаді (недільна загальна сесія; більшість праці Собор перевіяв 10 Комісіями, на які був поділений увесь Собор).

Голова СУК — пані А. Токарик, причіплює корсаж добр. Озаді Савчуконій (під час бенкету в неділю 23 травня ввечері). Митр. Іларіон приглядається цьому ментові.

Учасники бенкету в честь ювілеїв Митр. Іларіона й о. д-ра С. В. Савчука в залі „Роял Александра" готелю, в неділю 23 травня. (Учасників було біля 400).

Митр. Іларіон вручує Грамоту від учасників XIII Собору о. д-ру С. В. Савчукові, з нагоди його ювілею 45-ліття Священства, під час бенкету в неділю 23 травня ввечері. Промову, присвячену о. д-ру С. В. Савчукові, виголосив д-р Л. Фарина.

Д-р П. Кондра вручує Грамоту Його Блаженству Митрополитові Іларіонові, від учасників XIII Собору, з нагоди 25-ліття Його Архипастирського служіння. Цей урочистий момент відбувся після ювілейної промови д-ра П. Кондри під час бенкету в неділю 23 травня ввечері. Коло Митрополита стоїть Архиєп. Андрей.

Людино, куди ти йдеш?

Життя XX століття проходить у нечуваних удосконаленнях, винаходах. Людина свій розум цілковито присвячує для винаходів на службу матеріяльного добробуту. Людство пестить тіло, вбирає його неначе ляльку, окружує удогідненням та прикрасами. Розніжене лінивіє, тільки очі пересуваються по м'яких килимах, подушках, штучних квітах. Сідає в м'який фотель, устрілюює зір на телевізійний екран, без якого, як здається, не може обійтись.

Ба, — сусід має, а я ні!

До пізнього вечера напівбожевільними очима вдивляється на мордування людей, тощо.

То знову шукають чогось нового, хіба, щоб стати машиною, поруйнувати за натиснення гудзика.

Винаходи военних спорудь! Нищити людей, щоб володіти їх майном. Не думають про те, що один момент... і частина всесвіту може полетіти в безодню, а мала частина людства вертається до передісторичної доби.

Ні на одну хвилину не застановляються, що тіло із землі і в землю повернеться. Чи воно гарно вилещене, чи ні, — стане порохом, кості поточуть черви.

Виростає покоління за поколінням у цю несамовиту епоху.

Та що бачуть діти? Душа дитини ніжна, з якої можна зробити що хочеш, мов з воску. Пізніше грубіє, черствіє, робиться бездушною. Виростає людина не здібна розуміти, відчувати безмежної краси природи, сотвореної Богом. А з неї можна читати, мов з книжки.

Зокрема наш український народ.

Де батьки, діти загартовані в чесній праці, що виплекали в душах високу моральність і релігійність до XX століття? Коли людство дойшло до вершка слави винаходу, — все найкраще летить у безодню, заникає; його накриває чорна хмара, опановує лихий дух, — спокушує, як колись Христа спокушував:

— Поклонись мені, я віддам тобі все, будеш володіти!

Те Христос відкинув; а ми, безсилі, покланяємось, щоб володіти тою оманою.

Схаменімось! поки ще можна, поки ще тільки ця краю безодні. Подумаймо про наші душі! З душі не буде пороху, і черви її не поточуть, а піде туди, куди собі заслужить.

Велика частина нашого народу живе під владою безбожного комунізму. Люди терплять морально, фізично, переносять великі злидні, але там є багато духово міцніших від нас у добробуті.

Горстка нас втікла з-під цього гніту й навколіцках дякувала Богові за звільнення від терпінь. Не в одного було справжнє почуття подяки та обтинці не забути великої Милости Божої. Але ось, у кращих умовинах, багатьом великі порвин відійшли в далечінь. Усе забувається, душа покривається скорупою, яку так тяжко здіймати! Забулось усе, пішло в непам'ять, що просили, дякували Богові за шматок чорного хліба, за дах над головою.

Людино, спам'ятайся!

Ту знову забувають прадідівську віру, культуру, — шукають чужої, бо краща.

Схаменімось, затримаймось, не поспішаймо на дно безодні!

Маргарита Пилипчук.

Створять університет атеїзму

За рік прочитали 222 тисячі лекцій атеїзму

Советська газета „Радянська Україна" (27. І. 1965) так інформує про діяльність урядового товариства „Знання":

„...в 1964 році члени товариства тільки на атеїстичні теми прочитали 222 тисячі лекцій... Для підготовки пропагандистів атеїзму у нас зроблено і заз раз робиться чимало. У всіх вищих і середніх спеціяльних учбових закладах читається курс „Основи наукового атеїзму"; майже в усіх обласних центрах створено на громадських засадах університети та школи атеїзму; видавництва, газети, журнали публікують різноманітні матеріали з питань науково-атеїстичного виховання.

І все ж відчувається нестача висококваліфікованих кадрів пропагандистів-атеїстів...

Ми вважаємо, що назріла потреба організувати Всеукраїнський звочний університет атеїзму для підготовки висококваліфікованих атеїстичних кадрів".

Новий склад Консисторії, обраний Собором на соденцію 1965-1970. На світлині сидять (зліва направо): Еп. Борис, Архиеп. Михаїл, Митроп. Іларіон — Голова Консисторії, Архиеп. Андрей, Прот. Т. Ковальчин — перебраний Голова Президії Консисторії; стоять, перший ряд (зліва направо): вдп. П. Мєзьків, Прот. С. Сінчич, ред. І. Сирник — Секретарка Президії, вдв. П. Лазаровичі, п. В. Сацець, вдв. Ю. Стечишин, п. М. Керелюк, Протопресв. В. Сіловарі; другий ряд (зліва направо): Свящ. І. Стус — Заст. Голови Президії, Пр-т. П. Сацевич, п. В. Сарчук — Заст. Секретаря Президії, Прот. В. Семчишин, п. О. Проскок, Свящ. С. Ярмусь — Секретар Президії, і Свящ. В. Слюзар. На знімці відсутні: Прот. Ф. Керецький і д-р П. Смальський.

Гр. Семочко

ПОЧАТКИ ПЕРШОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ШІКАГО І В АМЕРИЦІ

(Закінчення)

Дорогі Читачі! Ця маленька „історійка" про першу Укр. Прав. Церкву в Америці й першу в Шікаго приходить до кінця. Я старався зібрати важніші речі й те, що я пам'ятав сам, і те, що мені дещо переказали ті старі й перші піонери, ті світлі постаті, які стільки поклали труду й мозольної праці в перших початках організування нашої Матері-Церкви.

Щоб описати це все подрібно, то треба видати малою „брошуркою", а може колись, коли Всевишній позволить мати здоров'я, то й це буде зроблено.

Бо ця праця, яку так ревно клали ті перші піонери, сама за себе говорить. Бо не уста, не язик, але діла говорять за кожного з нас. І тому ми старалися дати порівняння, як працювали колись, а як працюють тепер. Ті старенькі батьки може не мали „дипломів", але мали те, що називається „українська душа".

Вони старалися передати своїм дітям те, без чого не може існувати жадна нація, а це є наша рідна мова, що зветься „душа народу". Дідичність, раса, географічні й клімативні умовини зайняття, а врешті й звичаї — складаються на те, що в кожного народу є своя власна душа, свій власний кут, під яким він глядить на світ і життя, своє власне розуміння добра, краси, радості й смутку, своє власне відчуття радості існування й страждань життя. І кожний народ ту свою душу проявляє назверх у рідній мові, піснях, танцях, у будові мешкань, у будові своїх святинь, у своїй національній одежі.

В українському мистецтві серце, нерви, чуття, радість і смуток, рух, краска, сонце — одним словом — усе життя. А чи має інший народ на світі таку чудову прекрасну й мелодійну пісню в якій оспіване все життя нашого народу? Цю „українську душу" зрозуміли ті перші піонери, хоч не мали „дипломів".

Не маємо на думці нічого злого і не хочемо нікого критикувати, тому що діла, самі за себе говорять.

Святе Письмо говорить так: „Не кожен, хто каже до Мене: „Господи, Господи, ввійде в Царство Небесне"!

Правдою є, що є щирі й вірні душпастирі, але... далеко не всі!

Ось цього року минає 50-ліття від часу заснування Православної Церкви в Америці, — але чи розуміє це наш провід? Чи не варті ті, які ще зостались при житті кількох священиків і кількох мирян, майже в цілій Америці, чи не варто їх вшанувати хоч „не злим, тихим словом" за їх працю? А чи положено хоч найменшу частину праці над нашою дітворою? Чи багато молодих студентів з наших громад пішли на теологічні науки — хоч по одному з кожного міста?

Нема кому дбати про громадян, ані про нашу молодь.

Цією дорогою хочу зложити прилюдну подяку Редакції й Адміністрації „Вісника" за її так щиру поміч і уступлення місця в часописі „Віснику" для цеї „історійки".

Самі читачі можуть переконатися, що Адміністрація „Вісника" відкладала багато разів свої важні дописи, щоб не перериватн цеї „історійки". Це повинні зрозуміти всі ці передплатники і читачі, особливо тут в Америці, а головно ті нащадки тих перших піонерів, їхні діти, внуки і правнуки, і стати передплатниками „Вісника", а цю історійку повинні задержати для себе, як дорогий спомин, про своїх батьків.

Ще раз щиро дякую Редакції „Вісника" за її безкорисну поміч для загалу, особливо ж для тих синів і дочок, де є згадка про таку благословенну піонерську працю їхніх батьків.

КОЛЕГІЯ СВ. АНДРЕЯ в ВІННІПЕГУ

асоційована з Манітобським університетом

ВПИСИ

НА ТЕОЛОГІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

Деканат Теологічного факультету Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, асоційованої з Манітобським університетом, цим проголошує конкурс на прийняття студентів на академічний рік 1965-1966.

Студії на Теологічному факультеті тривають чотири роки. По успішному закінченні їх, вбсольвенти отримують ступінь Ліценціята Теології і можуть бути висвячені в сан священика.

Кандидати до студій на Теологічному факультеті повинні мати скінчену принаймні повну дванадцяту (XII) клясу (грейд), цебто матрикуляцію в Канаді, або мати однозначний ступінь освіти з-поза Канади. — Кандидати з вищою, тобто університетською освітою, можуть закінчити теологічні студії скорше, ніж за чотири роки.

Академічний рік на Теологічному факультеті Колегії Св. Андрея тривае від 15-го вересня до 15-го травня. Викладн цього року почнуться в середу, 15-го вересня.

Зголошення на студії на Теологічному Факультеті приймаються до 11-го вересня.

Студенти-богослови з Канади, які є членами Української Греко-Православної Церкви, отримують від Консисторії цієї Церкви певну грошеву допомогу.

За ближчими інформаціями та аплікаційними формулярами звертатися на адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

Телефон: 474-2325

Я щирий пошанівець Ювілятів, бо вони були пригорнули мене до своїх сердець, коли я був ще малим хлопцем, і вони були для мене, як рідні батьки. Вони були для мене взірцем, як треба любити Церкву, Рідну Школу і Рідну Мову. Вони були для мене взірцем, як треба любити Церкву, Рідну Школу і Рідну Мову. Вони були для мене взірцем, як треба любити Церкву, Рідну Школу і Рідну Мову.

Свято Православія. З цієї нагоди, раником, в Катедральному Соборі Св. Івана відбулася урочиста Божественна Літургія Архиерейським чином, що її відслужив Високопреосвященні ш и й Владика Андрей в сослуженні о. Прот. Олександра Хом'яка й о. Дмитра Лучака — настоятелів Катедральної Громади.

Під час Божественної Літургії співав Катедральний Хор під дирингентурою проф. Олександра Євфімчука. Змістовну проповідь, відповідну до Свята Православія, сказав о. Прот. Олександер Хом'як на тему: „Будівничі Української Православ в н о ї Церкви". В проповіді було згадано Св. Володимира, який шукав правдивої й чистої віри і знайшов її в Православній Христовій Церкві, яку прийняв сам і яку прийняла вся тодішня Україна. Також згадав окремих князів, гетьманів, найвизначніше українське духовенство, зокрема найвидатніших Ієрархів. У минулому український нарід був одної віри — віри православної, а тільки історія поділила його в 1596 р., коли незначна частина українців прийняла насильно накинену унію. В українського народ і є один найбільший і найсвятіший скарб, а це Свята Православна Віра! — закінчив він свою проповідь.

По Святій Божественній Літургії проголошено „Вічну Пам'ять" усім тим, що допомагали й страждали за нашу Святу Православну Церкву. А всім тим, що віддано працюють тепер для розвитку Святої Православної Церкви, проспівано Многоліття.

Вечером, того ж дня, в Катедральному Соборі Св. Івана Хрестителя відбулася Великопосна Вечірня, що її відслужили о. Прот. Олександер Хом'як, о. Остап Фляк й о. Дмитро Лучак.

Духовний Концерт і доповідь Високопреосвященнішого Владики Андрея

По Вечірні, в залі Катедрального Собору Св. Івана відбувся Духовний Концерт, що його відкрив вступним словом о. Прот. Григорій Василів, голова Місійної Екзмонтонської Округи. Барітон Д. Березенець з відчуттям виконав: „94-тий Псалом Давида" і „Був у Христа Дитяти Сад". Фортепіяновий супровід — Валентина Доброліж.

Сумківка Мирослава Мицак деклямувала поему Блаженнішого Митрополита Іларіона „Церква мусить буть Святою", а Сумківка Одарка Семотюк деклямувала поему: „Свою Україну Любіть".

Глибоко повчаючу доповідь на тему: „Як молились наші предки" — сказав Високопреосвященніший Владика Андрей.

Ми молились так, як молились наші предки, а вони молились так, як молився і молиться увесь Православний Схід, починаючи від Христа Спасителя, що заснував Святу Православну Вселенську Церкву. Про все це свідчать Богослужбові Чини й Книжки, які ми отримали при охрещенні українського народу в Православну Віру за князювання Св. Володимира Великого, Рівноапостольного. Переглядаючи Богослужбові Чини й Книжки, що з грецької мови були перекладені на мову церковнослов'янську Святими Рівноапостольними Просвітителями Слов'ян та іншими особами, як також деякі Чини й Молитви, Українською Православною Церковою уложені, ми знаходимо там свідчення про Православну Віру, якою наші предки прославляли Христа Спасителя, Божу Матір і Святих Мучеників, Ісповідників і всіх Святих. При цих твердженнях було зроблено перегляд Богослужбових Чинів і Книжок як загально-християнських, так і українських.

Ми зберігаємо все те, що отримали від наших прадідів, які уважслідували великі скарби Віри Православної, яку проповідують також Православні Чини і Богослужбові Книжки, що їх початок сягав перших століть Християнства.

Богослужбові Чини і Книжки — це свідки Православія та непереможности Христової Церкви, про яку її Основник Сам Господь наш Ісус Христос сказав: „Побудую Я Церкву Свою і сили адові не переможуть Її".

Стіймо міцно у Святій Православній Вірі, бо це душа українського народу! Живою буде наша Свята Православна Українська Церква, живим, сильним і могутнім буде наш український народ на Рідних Землях та в розсіянні суцій. Моїмось так, як молились наші предки, п-ву православному — цими словами було закінчено доповідь під гучні оплески.

Програмою Свята провадив о, Прот. Олександер Хом'як. Заключне слово сказав о. Дмитро Лучак.

Відспіванням молитви „Достойно е" закінчено Свято Православія, сьоме з черги в Катедральному Соборі Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні.

М. К.

50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ П-ВА ТЕОДОРА Й КАТЕРИНИ ЯКОВЕНЮКІВ

Вернон, Б. К.

Дня 31-го січня 1965 р. заходами дітей, приятелів і членів Української Православної Громади, Жіночого Товариства ім. Св. Ольги, членів Народного Дому зроблено несподіванку п-ву Теодорові й Катерині Яковенюк. Того ж дня о. Настоятель після Богослужения відслужив Молебень за здоров'я Ювілятів, а при кінці сказав

змістовне слово, та усі присутні відспівали Многая Літа.

Після Відправи всі присутні перейшли до церковної авдиторії, де господині мали вже приготовлений обід, влаштований заходами місцевого Жіночого Товариства.

Господар, п. В. Гакман, попросив о. Настоятеля Л. Дячину провести Молитву. Після обіду відбулася програма в честь Ювілятів. Найперше щиро привітав п-во Яковенюків весільний староста. Дав їм признання за їх добрі діла в Громаді, побажав щасливого життя та передав дарунки від Православної Громади, Жіночого Товариства, від Народного Дому та один спільний дарунок від усіх згаданих організацій. Слідувало багато інших привітань. Від дітей був письменний привіт та дарунок. Привіт від п-ва Іринчуків з Камлупс, Б. К., від мейора міста Вернон п. Елвуд Ріс, від провінціального прем'єра п. Бенетта, Б. К.

Усі телеграми й письмені побажання прочитав Б. Ханасик.

Від Жіночого Товариства говорила п. В. Кучер. Побажала дочекати слідуючого ювілею та вручила, від Товариства, букет живих квітів.

Від рідні говорили п. А. Малиш та п. П. Малиш. Останній сказав про рідню Ювілятів: п-во Яковенюки мають двоє дітей, — сина Василя в Комокс, Б. К. та дочку Доріс, замужню за Теодором Скірою. Вони мають двоє дітей і мешкають у Ванкувері, Б. К. Діти, з поважних родинних причин не могли бути на Ювілею своїх родичів.

П. А. Малиш побажав вуйкові і вуйні всякого добра. Дружба М. Лучак, і дружка Олена Лупул пригадали п-ву Яковенюкам їх молодий вік, та побажали дочекати діямантного Ювілею.

Поклонами до слова о. Л. Дячину, який предста в н в працю п-ва Яковенюків для Громади Св. Успіння. Теодор і Катерина Яковенюки завжди були взірцевими членами православної парафії у Вернон і щедрими жертводавцями. Пані Катерина Яковенюк багато працювала в Жіночому Товаристві, пан Яковенюк щиро працював, як член, для добра Народного Дому ім. Тараса Шевченка. О. Прот. Л. В. Дячина переповів біографію Ювілятів. П-во Теодор і Катерина родились в селі Іспас, повіт Вижниця, Буковина. Теодор Яковенюк приїхав в Канаду 1911 р. Катерина, з дому Борюк, приїхала в Канаду зі своїми родичами малою дівчиною 1902 р. Осілися в околиці Гамлін, Альберта.

Теодор і Катерина повінчалися в Православній Церкві на Шандро, Альберта, 28-го січня 1915 року. Вони замешкали на фармі в Гамлін, Алта. На старші роки переїхали у Вернон, Б. К., купили свій власний дім де й тепер мешкають. У своїому житті п-во Яковенюки багато зробили для Церкви та Катедру Св. Трійці в Віннінезі, на Катедру й Інститут Св. Івана в Едмонтоні, рівнож зложили поважну жертву на Колегію Св. Андрея у Віннінезі.

При кінці покликано до слова пані Яковенюк. Вона подякувала всім присутнім від свого мужа і від себе за влаштування Ювілею, за дарунки та за труд. На закінчення всі присутні співали народні пісні. Розійшлися додому в дружній атмосфері.

П-во Теодор і Катерина Яковенюки, з нагоди свойого Ювілею, зложили жертву на Пресовий Фонд „Вісника" — $7.00, на кліщу $5.00.

Щиросердечна подяка Ювілятам. Нехай Милостивий Господь нагородить Вас десятерицею ☩ дозволить Вам прожити много літ.

о. Л. В. Дячина

З ЖИТТЯ ГРОМАДИ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ В НОРТ БАТЛФОРД, САСК.

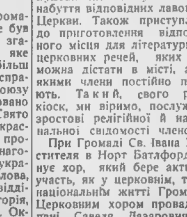

28-го червня, 1964-го року, члени Громади Св. Івана Хрестителя в Норт-Батафорд прошали свого Пароха, Всеч. о. Степана Столярчука з його переїздом до Брендон, Ман. На знак пошани, Заряд Громади вручив Отцеві дар, за чим слідували подяки й побажання всього найкращого на новому місці призначення. Вечір пройшов у теплій і гостинній атмосфері.

Після одномісячної перерви, наша Громада мала приємність вітати в себе нового молодого Настоятеля в особі Всеч. о. О. Кравченко з родиною.

Зразу ж, на початку осени, скликано Річні збори місцевого відділу СУМК, на які зійшлося багато молоді й вибрано новий Заряд. Не збрах рішено мати щомісяця регулярні сходини. Також приступлено до намічення пляну праці на поточний рік. Наш СУМК бере активну участь у всіх ділянках життя. На можних зборах СУМК виголошуються доповіді й дискусії на релігійно-національні теми, сумківці допомагають в різних імпрезах та беруть участь у хорі. У день Св. Андрія, місцевий відділ, при помочі о. Пароха, зорганізував успішний Свято - Андріевський вечерок, на якому були зарепрезентовані, поважним числом членів, і другі відділи нашої Округи, як Гласлин та Витків. Сумківці, під проводом пані Галі Саранчук, провадять регулярні проби народніх танків, з якими вже мали нагоду виступати по телевізії в Принц Альберт. Провідником місцевого відділу, цього року, є Роман Ворох.

З початком жовтня розпочато Церковну Школу, в якій навчається української мови й релігії. Школа поділена на три групи, які провадять: о. О. Кравченко, пані Анна Сміліни та пані Євгенія Новосад. Заходами школи, підготовлено Свято - Миколайський вечір. Програма була коротка, але гарна

Говорячи про нашу Громаду, наш опис її життя не був би повним, як би ми не згадали нашого жіноцтва, яке являється чи не найбільш відданим громадській справі. Заходами відділу Союзу Українок Канади влаштовано Свято Книжки. На це Свято церковна зала була прекрасно удекорована. Перед програмою, присутні мали нагоду оглянути експонати українського друкованого слова, яке було розділене на відділи: мова, література, історія, мистецтво, релігія і т. д. Окремо був приготовлений стіл українських періодичних видань, як: „Вісник", „Український Голос", „Промінь", „Новий Літопис" і т. д. Доповідь на тему — „Книжка — її історія і значення", прочитав о. О. Кравченко. До програми також входили деклямації дітей і виступи хору.

Крім культурно-освітньої роботи, наше жіноцтво займається печивом і його випродажою, всякими перекусками з нагоди різних зборів та сходин, як рівнож і тримання чистоти в Храмі Божому.

Жінки, при помочі Заряду Громади, влаштували успішний Осінній Базар, який приніс поважну суму грошей на потреби Церкви. Так само заходами жіноцтва, було влаштовано, на День Подяки, — Осінню Вечерю, яка також була великою фінансовою поміччю для Громади.

Взагалі Жіноче Т-во жертвує багато праці й грошей для Церкви. Заходами жінок було вставлено гарну, дубову, підлогу в Церкві, а також придбано прекрасний килим.

Минулорічний Заряд Громади під проводом п. Петра Чижовського також багато потрудився й добре вив'язався із своїх завдань.

Ініціятивою Заряду проведено п. П. Войчуком надзвичайно успішну збірку на Осінній Базар. Заряд також зразково підготовився до Річних Зборів Громади, які перейшли в діловій і дружній атмосфері. Порушено цілий ряд важливих справ, за виконання яких узявся новий Заряд.

До нового Заряду ввійшли слідуючі особи: п. І. Іваничук — голова, п. С. Друдь — заступник, п. В .Сохацький — секретар, п. І. Ворох заступник секретаря і кореспондент, п. Ф. Присецький скарбник і господар. До Контрольної Комісії вибрано: пп. П. Чижовського і ін. Представниками до Окружної Ради були вибрані пп.: А. Никифорук, Д. Гарасимів, Ф. Щудлик та І. Бобешко.

Новий Заряд на своїому засіданні рішив приступити до викінчення церковного будинку, а також, на пропозицію о. О. Кравченка, започатковано два фонди: Фонд Будови Іконостасу та Фонд набуття відповідних лавок до Церкви. Також приступлено до приготовлення відповідного місця для літератури та церковних речей, яких не можна дістати в місті, а за якими члени постійно питають. Таким, свого роду кіоск, ми віримо, послужить зростові релігійної й національної свідомости членства.

При Громаді Св. Івана Хрестителя в Норт Батафорд існує хор, який бере активну участь, як у церковнім, так і національнім житті Громади. Церковним хором провадить пані Савеля Лазаровин, а світським — п. С. Друдь. Хор має регулярні проби співу щочетверга.

Оце короткий перегляд праці нашої Громади за минуле півріччя 1964-го року. Про перше півріччя 1965-го року напишемо пізніше.

Іван Ворох
— кореспондент Громади.

ВШАНУВАЛИ ЗАСЛУЖЕНИХ СОБОРЯН — 35-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ П-ВА МИХАЙЛА І МАРІЯ КОВАЛЬЧУКІВ У ВІННІПЕЗІ

У суботу, 20-го лютого 1965-го року, подружжя Михайло і Марія Ковальчуки, з нагоди свого 35-літнього Ювілею подружнього життя, запросили своїх найближчих приятелів, кумів, похресників, кравн, Д-ку Надію та о. Івана Стуся, щоб відсвяткувати це велике, для них, родинне свято.

Згадане родинне свято відбулося в гостинному домі П-ва Володимира і похресників Галі Гельмичів.

Святкування почалося Молитвою, яку проказав Настоятель Собору — о. Іван Стус. Господарем Свята був кум п-ва Ковальчуків — п. Іван Каптій. Останній привітав Ювілятів від усіх присутніх, а ті прослівали Ювілятам Многоліття.

Після вечері слідувала коротка програма, яка складалася зо щирих привітів від поодиноких осіб і організацій.

Першою була покликана до слова голова Сестрицтва при Соборі — пані А. Мисларчук, яка в імені всіх сестриць заложила П-ву Ковальчукам щирий привіт та щиро подякувала пані М. Ковальчук за її жертвенність та щиру працю для Сестрицтва та нашої Святині. Вона також висловила найщиріші побажання Ювілятам від себе та своєї родини, та побажала їм дочекати в доброму здоров'ї ще Золотого Ювілею. Пані Анна Мисларчук вручила Ювілятам від усіх присутніх цінний подарунок. Подібні подарунки вручували після цього П-ву Ковальчукам їх куми і похресники.

Черговими промовцями в цей вечір були присутні похресники П-ва Ковальчуків — п. Я. Каптій та п. Андрій Гаврилюк, як також похресниця — пані Галя Гельмич. Усі вони щиро вітали своїх хресних тата і маму, і бажали їм прожити ще довго в кріпкому здоров'ї та дочекатись Золотого Ювілею. Також дуже теплими словами привітали Ювілятів п. Н. Гаврилюк та п. С. Мокрій.

п. М. Ковальчук з села Оріховець, повіт Скалат, Галичина. Прибув він у Канаду 1929 року, а пані Марія Ковальчук, з того самого села, прибула сюди трохи пізніше — 1930 року, і того ж самого року, 15-го лютого, подружились і оце щасливо прожили 35 років. П-во Ковальчуки є активними членами Собору Св. Покрови та щиро підтримують цю Святиню своїми щедрими пожертвами, своєю працею, до якої ніколи не треба просити. п. М. Ковальчук вложив багато праці при будові нашого Собору, був через кілька років членом Управи, довший час співає в хорі, як також часто любить дякувати.

Пані М. Ковальчук є активною членкою нашого Сестрицтва. Вона завжди щедро помагає в Сестрицтві працею та пожертвами. Вона була також свого часу і в Управі Сестрицтва. П-во Ковальчуки є щедрими жертводавцями на Церкву та інші народні цілі.

До слова був попрошений Настоятель Собору Св. Покрови — о. Іван Стус, який тепло привітав Ювілятів з нагоди цього їхнього родинного Ювілею та побажав їм, від себе, від своєї родини та Соборної Громади якнайкращих успіхів, кріпкого здоров'я на майбутнє, як також багато духовної радости. о. Іван сказав, що П-во Ковальчуки можуть стати гідним прикладом до наслідування для багатьох.

Далі, до слова господар попросив самого Ювілята — п. М. Ковальчука, котрий подякував всім присутнім гостям, що прийшли зволичати їхне свято. Він з цієї нагоди зложив на розмалювання Собору $100.00. Також пані М. Ковальчук, яку господар попросив до слова, висловила щиру подяку їсім присутнім за присутність і подарунки.

Відповідаючи Ювілят а м, господар — п. І. Каптій, також склав подяку за таку велику честь — бути господарем цього вечора і висловив своїм кумам найщиріші побажання.

На закінчення п. І. Каптій попросив до слова п. Я. Гельмича, який, висловивши щирі побажання в честь Ювілятів, попросив всіх присутніх зложити пожертву на українську пресу. Присутні зложили на цю ціль $27.00, які були розділені на такі цілі: $10.00 на „Український Голос", $5.00 на вироблення кліщі, $6.00 на „Вісник" і $6.00 на „Віру й Культуру".

Жертводавцям щира подяка, а Ювілятам бажаємо кріпкого здоров'я і щастя в майбутньому та в повній духовній радості дочекатися Золотого Ювілею!

Щасти їм Боже, на все добре!

Присутній гість.

ПРОЩАЛИ ПАРАФІЯН
Ніягара Фаллс

В Канаді люди переселюються з одного місця на другі дуже часто. Почалось воно, на більшу міру, від минулої війни. Українське життя по індустріяльних містах Східньої Канади сильно оживилось. Постали пишні й багаті церкви й культурно-освітні осередки (по більших містах). І коли велика громада втратить п'ять, чи десять родин, то не відчувається ці втрати так болюче, як відчувається втрату одної ро-

дини або й одного доброго члена в малій громаді.

У суботу 3 квітня ц. р., працювали ми родиною, — Дмитра і Марію Митранів у парафіяльній залі місцевої Української Православної Громади. Кілька років побули вони в Ніягара Фаллс, стали активними членами при Громалі, і ми тішились ними. Але, засклчали вони за безмежними степами Саскачевану, де вироставши, дружились і господарювали, — і туди вони повернулись. А нам оставили по собі пам'ятку, як добрих і побожних членів.

При столах промовляли: голова Громади, п. Ю. Губка, п. Остап Лисий, пані Жишкевич й о. П. Самець, що 40 років тому мав Богослужения в хаті родичів пані Митран, в околиці Сван Плейн, Саск.

п. Губка передав дарунок від Громади, а пані Погранична від Жіночого Т-ва С.У.К. для пані Митранової.

Звичайно, по свідомих громадах бувають збірки на добрі справи. Була збірка і тут, якою зайнялись пані, Сиротюкова і Когутова. Тринадцять дол. і 25 ц. призначено на Пресовий Фонд „Вісника", а п'ять дол. на Допоможовий Фонд при нашій Консисторії.

П-во Митрани подякували за дружній прощальний вечірок і від себе пожертвували $25.00 на місцеву Укр. Прав. Церкву Свв. Петра і Павла.

Один із промовців побажав їм щасливої дороги на захід, але, як засклчають за сходом, то в Н. Фаллс, завжди, будемо їм раді.

— о. П. С.

З ВХОДИН НА РІДНУ ШКОЛУ

День 6-го березня 1965 р. на довго залишиться в пам'яті панства Конечних У цей день приятелі та знайомі зробили їм милу несподіванку з нагоди входин у нову хату. На означену годину, хата п-ва Конечних заповнилась людьми. Це Комітет подбав про те, щоб всі запрошені з'їхались на час.

У склад Комітету входили слідуючі пані й панове: Галина Чумак, Анна Баран, п. Корнієнко, п. Кириченко, п. Малайчук.

Смачні страви, з вареників включно, Комітет приготовив в хаті п-ва Кириченко. Коли всі харчі були переладовані з авт на столи, Комітет попросив гостей займати місця біля столів. Гості також привезли дещо з собою. п. Малайчук сказав коротке слово, побажав господарям багато щастя в новій хаті, подякував присутнім, що зібрались на час, як рівнож попросив гостей помолитися перед спожиттям вечері.

Після молитви п. Кириченко підніс тост за здоров'я господарів, а гості заспівали Многая Літа. Так в родинній атмосфері гості продовжували вечерю. При кінці п. Корнієнко вопросив уваги, і в короткій промові з'ясував потребн Української Школи і закликав до збірки на Українську Школу при Катедрі Св. Володимира в Торонто. Усім присутнім відомо, що Громада Св. Володимира купила будинок для Української Школи імені Т. Шевченка, отже жертвували всі. Вислід збірки: 56 дол. і 55 центів передано до каси Катедральної Громади.

В міжчасі було покликано до слова господарів хати. Вони, як звичайно, всім дякували за таку милу несподіванку і за конверту з гроші кою, яку передав Комітет як подарунок-пам'ятку від присутніх.

Щира подяка Комітетові, жертводавцям за щирість, а господарям багато щастя-здоров'я і всіх земних благ у новій хаті.

(присутній Ів. Довгаль.)

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. АННА ДАЩУК
Ендевор, Саск.

У неділю, 15-го листопада 1964 року в шпиталі у Прісевилл, Саск., на 107 році життя спочила в Бозі бл. п. Анна Дащук.

Бл. п. Анна Дащук, з дому Тимрик, народилася 16-го вересня 1858 року в селі Далекшев, Городенського повіту, західна Україна.

Бл. п. Анна одружилася в 1885 році з Стефаном Дащуком. Бог паблагословив їх трьома синами. Шукаючи кращої долі для себе та синів Дащуки в 1904 році прибули в Канаду. Спочатку вони перебували у брата Покійної Ніколи Тимрика, на фармі 9 миль на південь від Мікади, де тепер Мазепа, Саск. В 1905 році перейшли на гомстет коло міста Тайна. В 1906 році переїхали на другий гомстед в околиці Ендевор, Саск. Тут жили до 1919 року. При кінці 1919 року, землю лишили синові, в самі перебралися до Канори. Тут придбали собі „бордінггауз" та з того жили. В 1922 році перебралися до Прісевила, та жили тут до 1933 року. Опісля перебралися в околицю Ендевор на фарму до сина Дмитра. В 1935 році збудували собі хату в Ендевор.

В 1944 році опокоїася муж Покійної Анни, Стефан. Після смерти мужа Покійна пожила ще трохи в Ендевор, а потім перебраласи до сина Івана, який мешкав у Прісевилл. При синові Іванові Покійна жила до 1962 року. В 1962 році Покійна знову перейшла в Ендевор до сина Дмитра та тут перебувала аж до смерти.

Тиждень перед смертю Покійну відвезено до шпиталю в Прісевилл і там вона, прийнявши Св. Тайни, померла.

Покійна твердо вірила в Бога й Божу поміч, за що й благословив її Господь таким довгим життям, аж 107 років. Покійна любила свою Церкву, була побожною та в доброму християнському дусі виховала своїх дітей.

Напередодні Похорону в Народньому Домі в Ендевор відправлено Панахиду над тілом Покійної, а в середу, 18-го листопада 1964 року в Українській Греко - Православній Церкві в Ендевор, — Заупокійну Службу Божу та Чин Похорону. Похоронні Відправи відправляв місцевий парох прот. о. М. Кріктюк, з участю Всеч. о. С. Греділя, Пароха із Гаес, Саск.

Під час Посліднього Цілування, на заклик Пароха, присутні зложили на Нев'янучий Вінок Покійній — 18.00 дол. З тієї суми призначено 8.00 дол. на Інститут ім. Петра Могили в Саскатуні, 5.00 дол. на „Вісник", а 5.00 дол. на „Український Голос". До цієї суми родина Покійної додала 5.00 дол. на вироблення кліші.

Покійна лишила у смутку: 3 сини — Івана в Прісевилл, Петра в Гадсон Бей, Дмитра в Ендевор, 3 невістки, 15 внуків та 31 правнуків. Похована бл. п. Анну Дащук в Ендевор, Саск., на цвинтарі Пречистої Діви Марії Далешевської

Усім жертводавцям щире спасибі! Нехай Милосердний Господь потішить опечалену родину і нагородить своїми щедрими ласками, а душу бл. п. Анни Дащук прийме до Царства Небесного.

Вічна їй Пам'ять!

о. М. К.

БЛ. П. ІВАН КРІПКИЙ
Нипавин, Саск.

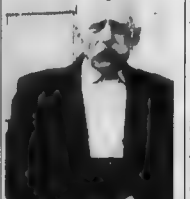

У суботу рано 12-го грудня 1964 року, відійшов у вічність бл. п. Іван Кріпкий, проживши 83 роки і 5 місяців.

Покійний народився 7 липня 1881 року, у селі Вербів, повіт Підгайці.

У 1908 одружився з Олесною, з роду Гнитик. У Канаду прибув 1913 року і оселився на фермі в околиці Мічам. У його хаті почали читальню, сходились сусіди, читали книжки і відбувались збори.

1921-го року приїхала дружина з трьома дітьми, а пізніше Бог поблагословив їх ще двома синами. Покійний був членом Укр. Греко-Православної Церкви у Мічам від початку її заснування, також був старшим братом. На фермі жив до 1951 року, тоді перебрався з дружиною в Саскатун. Тут жили до 1961 року. Коли почали підупадати на здоров'ю, тоді перебрались на стале помешкання до дочки Оксани і зятя Михайла Мохоруків у Нипавин.

Покійний слабував, мало куди ходив, але мав добрий зір і любив багато читати.

Покійний був членом Укр. Грек.-Прав. Церкви у Нипавин, але його бажанням було бути похороненим на укр. прав. цвинтарі у Саскатуні. Тіло Покійного перевезено до Саскатуну. У вівторок вечером Всечесний Отець Боднарчук відправив Панахиду, а у середу рано відбулась Похоронна Служба Божа при співучасті дияк П. Пігача і П. Городця. Рідня і приятелі зійшлися відпровадити Покійного на вічний спочинок. Після Похорону Отець Боднарчук від імені дружини і дітей запросив усіх на спільний обід.

Покійний полишив у смутку дружину Олену, трьох синів — Григорія Кріпкого (Мічам, Саск.), Петра Кріпкого (Тизделй, Саск.), Олексу Кріпкого (Мічам, Саск.); дві дочки — Анну Гречук (Елстов, Саск.), Оксану Мохорук (Нипавин, Саск.); 8 онуків, 3 правнуків.

Сли спокійним сном дорогий мужу, батьку і дідусю. Нехай земля буде тобі легкою. Родина зложила на Нев'янучий Вінок Покійного $10.00, які призначено на Пресовий Фонд („Вісник") та на виріб кліші.

Родина.

БЛ. П. ЛЮБОВ ШОЛКОВСЬКА

У п'ятницю, 22 січня 1965 року, в місцевій Гемлтонській лікарні, на 54 році життя, після важкої, довгої недуги, упокоїлась у Бозі бл. пам'яті Любов Шолковська.

Покійна народилась в с. 12 червня 1910 року в Луганській області в Донбасі.

Важка недуга надломила її фізично, але духовно, з глибокою вірою в Бога, Вона стійко й смиренно несла важкий хрест до останнього подиху.

Лише глибоковіруюча людина так легко і спокійно могла перейти у вічний мир.

Покійна перед смертю

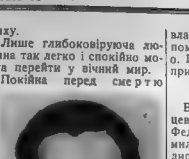

прийняла Св. Таїнства Сповіді й Причастя, які уділяв їй о. Прот. В. Федак.

У глибокому смутку Покійна залишила свойого мужа Степана, з яким у згоді і щасливо прожила 37 років. Важкі скитальські военні роки надірвали стан її здоров'я, але ще міцніше скріпили почуття взаємної любови і поваги. У далекій Україні звлишились брати і сестри, з якими розлучила її доля понад 20 років тому.

Господь Бог не наділив Покійну діточками, але не позбавив її щирого серця, лагідної вдачі й християнської любови до ближнього свого. Усе життя Покійна мріяла побувати на Рідних Землях, але нитка життя обірвалась.

У суботу і неділю в Похоронному Заведенні, у переповненій друзями і знайомими залі, о. Прот. В. Федак відправив Парастас при співучасті церковного хору і його диригента п. Р. Сушка.

У понеділок о год. 10 ранку тлінні останки Покійної перевезено до Церкви Св. Володимира, де відслужено Заупокійну Літургію і Похорон.

На цвинтарі „Вудлавд" відслужено Панахиду за упокій душі, при співі хору, „Вічная Пам'ять". Це самий важкий відрізок часу, серце не витримує і на очах сльози... Господь Бог нехай прийме Тебе в Царство Небесне, а земля канадська нехай буде Тобі легкою.

Вічна Тобі Пам'ять.

Після Похорону, муж Покійної Степан запросив усіх присутніх на поминальний обід, який відбувся в парафіяльній залі. Під час обіду п. Л. Кириченко і п. Ф. Білоножка звернулись до присутніх з проханням зложити дар на Нев'янучий Вінок. Збірка принесла $103, які розподілено, за згодою мужа Покійної Степана, на Церкву і українську пресу.

У дев'ятий день смерти Покійної Дружини, муж Степан влаштував у власному домі поминальний обід з участю о. Прот. В. Федака, земляків, приятелів і знайомих.

Приятель.

Подяка

Високопреподобному Отцеві Протоєрею Василеві Федакові, Настоятелеві Гемилтонської Парафії, хоровій диригентові, жінкам. що приготовляли обід, друзям і знайомим по праці, всім тим, які відвідували мою Покійну Дружину під час її недуги, тим, що в годину великого горя і печалі підтримували мене духово, складаю щиросердечну подяку.

Нехай Всевишній Господь Бог винагородить Вас за співчуття в моєму горі.

Степан Шолковський.

БЛ. П. ІГНАТ КУНИЦЬКИЙ
Канора, Саск.

Дня 18 квітня 1965 р. відійшов у вічність бл. п. Ігнат Куницький. Покійний залишив у глибокому смутку дітей: Катерину Кобилку в Торонто, Онт., Марію Щербак в Сван Плейн, Саск., Єлисавету Аниву в Ріджайні, Саск., Івана в Борджис, Саск., Василину Гриф в Ріджайна, Саск., Василя в Калгарі, Алта, і Дмитра в Новій Скошї; сестер: Кіцу Хлатурник в Стінен, Саск., Аницю Монич в Вернон, Б. К. і Єлисавету Скретон в Фом Лейк, Саск. Онучків 23, правнуків 35.

Бл. п. Ігнат Куницький народився 2 січня 1872 р. в с. Бріджки, Буковина. До Канади приїхав з дружиною Цією в 1901 р. й поселився на власній фармі в околиці Борджис, Саск., на якій у чесних трудах провели своє молоде життя, ставши добрими господарями та членами Успенської Громади коло Канори, Саск. Господь послав їм 7 дітей, яким вони дали, по своїй силі спроможности, освіту та добре виховання.

Чин Похорону і Заупокійну Сл. Божу з проповіднім словом, довершив у середу 21 квітня, Всч. о. П. Бубник з Кемсеку.

Тлінні останки Покійного спочивають на цвинтарі коло Успенської Церкви, поряд його улюбленої дружини Ці

По Похороні відбувся поминальний обід в Народньому Домі, де присутні склали на Нев'янучий Вінок в пам'ять по Покійному $40.00, з чого $10.00 уділено на Пресовий Фонд „Вісника".

Усім -жертводавцям сердечне спасибі, а Покійному Вічна Пам'ять!

(присутній).

БЛ. П. МИХАЙЛО СТОРОЖУК
Вайта, Ман.

У четвер 29 квітня 1965 року помер у Кінг Едвард шпиталі Михайло Сторожук, прожившии 98 років.

Покійний народився в с. Мелниця, Борщівського повіту, в Західній Україні. До Канади приїхав 1902 року і оселився на фармі в околиці Вайта, де фармерував до 1950 року. Того ж року, через свій похилий вік, відійшов на заслужений відпочинок до м. Вайти, під опіку свого сина Михайла, який доглядав батька з синівською любов'ю. Останніми часами Покійний почав занепадати на здоров'ї, сни відвіз його у шпиталь, де він і помер 29 квітня.

Дружина Покійного — Палміна, упокоїлась 1961 року.

У вівторок, 4 травня, в Українській Православній Церкві Пресвятої Трійці, парох о. І. Куліш відслужив Похоронну Відправу при численній участі вірних обох віровизнань.

Покійний був надзвичайно працьовитою людиною, добрим сусідом і батьком, що вщепив своїм дітям любов до свого народу та його звичаїв.

Смутком оповитві прощали Покійного Михайла на вічний спочинок його сини: Іван, Николай і Василь з Вінніпегу, Михайло і Олекса з Вайти, Ман., Стефан з Чікаго, Ілл., дві доньки: Анна Ковбел з Торонто, Онтаріо і Марія Музика з Клівленд, Огайо та 21 внуків і 9 правнуків

На заклик о. Пароха присутні зложили на Нев'янучий Вінок $119.15, з чого призначено на Колегію Св. Андрея $66.00, а на місцеву Церкву $53.15.

Усім жертводавцям і учасникам Похорону нехай Милосердний Господь заплатить Своїми багатими дарами, а душу Покійного Михайла прийме і оселить її в Оселях Небесних

Вічна Йому Пам'ять!

С. Шмигельський

На Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

(Продовження)

Пожертви з різних місцевостей.

По **$500.00:** Домінго Маселюк, Нью Вестмінстер, Б. К; Михайло Бойчук, Саскатун, Саск

По **$300.00:** Тетяна („Тилі") Куриш, Едмонтон, Алта; "S.I.F H."

По **$150.00:** Григорій Ф. Стратійчук, Канора, Саск

По **$100.00:** Українська Греко-Православна Громада Св. Володимиро, Вест Форт Вилям, Онт: Петро А. Міськів, Едмонтон, Алта; д-р Іван Верхомин, Едмонтон, Алта; Федір Киба, Флин Флон Ман, Петро і Анастазія Фігуш, Венкувер, Б. К; Відділ Комітету Українців Канади у Вінніпезі, Онт; „Л.У.Н."; пані С. Зазуляк, Торонто, Онт; Українська Православна Громада Св. Михайла, Скрентон, Па., ЗДА

По **$50.00:** Всеч. о. Олександер Костюк, Монтреал, Кве; Українська Греко-Православна Громада Св. Петра й Павла, Ніягара Фаллс, Онт; Ілько Чик, Саскатун, Саск.

По **$43.80:** Збірка на похороні бл. п. Василя Стрижака, Россборн, Ман., прислав Всеч. о. І. Мельник.

По **$40.00:** Іван і Мелянія Чижевські, Вернон, Б. К.

По **$30.00:** Збірка на похороні бл. п. Марії Гладиш, Кіндерслей, Саск. прислав Всеч. о. П. Змійський

По **$25.00:** Українська Греко-Православна Громада Св. Юрія, Фт. Франсес, Онт; Анатоль Данилюк, Оттава, Онт; Всеч. о. Борис і Добродійка Ярослава, Гарві, Алта., ЗДА., в пам'ять Ірини Кудрик-Гайовської, Саскатун; пані Ганиця Мандзюк, Торонто, Онт.

По **$15.00:** Пані Параскевія Гуцул, Брентфорд, Онт., в п. річ. пять свого мужа Максима Гуцула в семі роковини його смерти.

По **$10.00:** Микола Оксіюк, Монтреал, Кве; д-р Володимир Деркович, Еймер, Квебек; збірка на похороні бл. п. Рафти Полонин, Тідор, Саск., прислав Всеч. о. Я. Пук; Нестор Ковальчук, Калісто, Ман., в пам'ять бл. п. Ірини Кудрик — Гайовської, Саскатун, Саск

По **$2.00:** Ева Вольчанська, Едмонтон, Алта. Н. п.

„ЛИСАНКА" на Будівельний Фонд Колегії.

По **$52.25:** Збірка в церкві Св. Покрови. Вотерфорд, Онт., прислав о. Прот. П. Гайдучий.

По **$37.00:** Збірка в Церковній Громаді св. Преображення, Менісі, Ман., прислав Всеч. о. І. Мельник.

По **$25.00:** Дмитро Котик, Фт. Франсес, Онт; Всеч. о. Прот. Е. Чижів, Ст. Катеринс, Онт; Юрій Іващук, Едмонтон, Алта; пані Тетяна Олійник, Фт. Франсес, Онт; Катедральна Громада Св. Софії, Монтреал, Кве.

По **$20.00:** Пані Марія Юрків, Мікадо, Саск. (Повідомляє, що кожного місяця буде жертувати на Колегію по $5.00. Щире спасибі!) Василь Лозовичук, Геффорд, Саск; Андрій і Василина Нікіфорук, Порт Бетафора, Саск; Вавряк Підлужний, Едмонтон, Алта.

По **$13.00:** З посвячення пасок в Ричмонд Парк, Алта., прислав п. Ф. Хрущ

По **$10.00:** Дмитро Коваль, Овкборн, Ман, Мартин Демитрук, Вельланд, Онт; Іван і Марія Костів, Гримсбі, Онт; пані Емілія Плавюк, Едмонтон, Алта; Микола Максимюк, Лашін, Квебек; Олекса Вівчар, Брендон, Ман; Михайло Оргінський, Едмонтон, Алта; Михайло Хлопецький

По **$5.00:** Василь і Леся Самсонюки, Едмонтон, Алта; Андрій Волчанський, Едмонтон, Алта; Михайло Коваціза, Вонда, Саск; Стефан Копоть, Едмонтон, Алта; Филип Каташ, Белліс, Алта; Н. В. Бечинський, Поплярфіл, Ман; Мирослав Третяк, Бред Велл, Ман; Федір Хрущ, Ричмонд Парк, Алта; Всеч. о. В. Слюзар, Канора, Саск.

По **$2.50:** Микола Шеннок, Фінікс, Аріз., ЗДА.

По **$2.00:** Н. Е Горчинський, Гемтон, Саск; Олекса Іращук, Кемлупс, Б. К.

Збірка „Писанок" о. С. Греділя, Гаес, Саск.

Гаес — **$22.70;** Денбург — **$17.60;** Норквей — **$15.75;** Свон Плейн —

$15.54; Арран — $10.85; Стінен — $10.00; Мейбридж — $7.00.

(Дальший виказ „Писанки" в наступному числі).

(Далі буде)

ST. ANDREWS COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba, Winnipeg 19, Man.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЛИПЕНЬ

4 Неділя — Транскона, Поплар Парк, Стед Хрим
11. Неділя — Тинделл. Храм, Кенора
16. Неділя — Транскона, Дуфрост, Селкірк.
25 Неділя Гонор, Поплярфілд, Су Лукаут і Божекур. Храми.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телефон: (вдень) JU 8-3093
(увечері) JU 8-3810

о. П. БУБЛИКА
ЛИПЕНЬ
4 Неділя - Кенсак
7 Середа Різдво Ів Хрестителя - Брокстон
11 Неділя Мафета
12 Понеділок (Петра і Павла) — Кадер Храм
12 Понеділок (Петра і Павла) — Ахтнільчукова Храм о. прот І Мальба
18 Неділя — Стороживей Храм
25. Неділя — Довлей
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. В. БОРЧУКА
ЛИПЕНЬ
4 Неділя Йорктон
7 Середа Св Івана Хрестителя - Йорктон
11 Неділя Горлнд Храм
12 Понеділок Св. Апп Петра й Павла Йорктон
18 Неділя - Йорктон
25 Неділя Служба буде оголошена
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2988

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЛИПЕНЬ
4 Неділя Св Андрея
11 Неділя Св Михаїла
11 Неділя - Св Андрея
18 Неділя Св Андрея
25 Неділя Св Михаїла
25 Неділя Св Андрея
Адреса: 13206—117 стріт
Tel. 455-7877, Edmonton, Alberta.

о. І. Г. ГИКАВОГО
ЛИПЕНЬ
4. Неділя — Вилайндон
11. Неділя - - Сучава Храм
12. Петра і Павла — Ендрю Храм
18. Неділя — Лужани
25. Неділя — Борщів
Address: Willingdon, Alberta.
P. O. Box 307.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЛИПЕНЬ
4 Неділя Драй Ривер (Різд. Ів Хр — Храм)
7 Середа Гарленд (Різд. Ів Хр. Храм)
11 Неділя Вендал
12 Понеділок Етельберт (Св. Ап Петра і Павла Храм)
18 Неділя Відпуста (Найн Ривер)
25 Неділя Горбин
УВАГА! Щиро запрошується довколишні Громади на празники, а зокрема до Етельберт де буде сослужити з отцем протоєм Всеч о Е Трубин з Флін Флон як також буде Флон лист дирегентувати нова Добротворська Подлюк Всенічної о год 8 30 ран. Св Литургія 10-та год рано, після Літургії Обід Церковні пожертви в год 12 30 по обіді у Нар. Домі Проповідувати буде Всеч о Е Трубин
Address: Ethelbert, Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕДІЯ
ЛИПЕНЬ
4 Неділя - - Мейбридж
7. Середа. Різдво св. Ів. Хр. — Гаєс. Храм
11 Неділя — Свян Ривер
12. Понеділок. Св. Пе р . Павла — Свян Плейн. Храм
18. Неділя — Норквей. Храм Вечірня 7 год. — Стінен
25. Неділя — Денбриг. Храм і 40 літня громади, Арх. Візитація Владики Бориса
26. Середа. Св. Володимира — Шінгбіг
Address: Box 111, Ryan, Sask Tel. 190-2.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ЛИПЕНЬ
4 Неділя — Вімсер
11 Неділя — Ватсон
12 Понеділок Св. Петра і Павла. Храм — Кайєр
18 Неділя — Фоссгон
25 Неділя — Водіна
28. Середа Св. Володимира. Храм — Келлінгтон
P. O. Box 886, Watson, Sask.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ЛИПЕНЬ
4. Неділя — Вернон
7 Середа Р. Із. Хр. — Вернон
11. Неділя Храм — Келовна
12. Понеділок. Св. Петрай Павла — Вернон
18. Неділя — Вернон
25 Неділя — Вернон
Address: 2602-42 Ave. Vernon, B. C. Phone 542-4312

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЛИПЕНЬ
3. Субота. Св Божа Топорівці
4 Неділя - Росел
7 Середа Різдво Ів Хрестителя. Храм — Шел Велий
11 Неділя. Храм - - Робзин
12 Понеділок Св Апостолів Петра і Павла. Храм Мерідел
18 Неділя Микпат
25 Неділя Петкора
28 Середа Св Володимира Вел. — Ленара
Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 455.

о. Ст. ЗУЗАКА
ЛИПЕНЬ
4. Неділя. Пікник — Пінсклінці
7. Середа. Різдво Св. Івана — Геффорд
11. Неділя. Храм — Кридор
12. Понеділок. Св. Петра й Павла — Геффорд
18 Неділя — Рейфілд
25 Неділя — Геффорд
28. Середа. Св. Володимира — Бріники
Address: Box 163, Hafford, Sask.. Tel.: 56.

о. М. КРИТЮКА
ЛИПЕНЬ
4 Неділя - - Галсон Бей
7. Середа. Різдво Св. Ів. Хрестителя - Ервул. Храм
11. Неділя — Елвов Крік. Храм
12. Понеділок. Св. ап. Петра й Павла — Брускбі Храм
18 Неділя — Гронліз (північна)
25. Неділя — Мелфорт
Address: Box 1418, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛІША
ЛИПЕНЬ
4 Неділя Вайт
11 Неділя — Пембина Храм
12 Св. Ап. Петра й Павла - Арбакан. Храм
18 Неділя Вайт
25 Неділя Сірко
УВАГА! Православна Громада Св Івана Хрестителя в Пембині Н. Д запрошує вірних довколишніх Громад взяти участь у Храмовому Святі, яке відбудеться в неділю 11-го липня.
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. О. КРАВЧЕНКА
ЛИПЕНЬ
4 Неділя — Порт Баттафорд. Храм
7 Середа. Різд. Івана Хрестителя — Порт Баттафорд
11 Неділя — Вегкін
12 Понеділок. Св Апп. Петра і Павла — Гласгоун Храм
18 Неділя — Келсо
25 Неділя — Мелов Лейк
28 Середа, Св Рівноап Вел Кн Володимира — Гедерлей
Address: North Battleford, Sask. 972—105, St. Ph. 445-3280.

о. Н. МОРОЗА
Address: 7187 Grandview Hwy., Burnaby, B. C. Tel. LA. 1-6800

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
ЛИПЕНЬ
4. Неділя — Семді Лейк; Храм Із. Христителя
11 Неділя — Гден Елзо
12 Понеділок. Січ. Храм св. Ап. Петра і Павла
18 Неділя - Мегрі
25 Неділя — Онкборн. Храм св. Володимира
Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛИПЕНЬ
4 Неділя — Вестлер
11. Неділя Сангстер
18. Неділя — Сібабіз Храм св. Анн Петра й Павла
25. Неділя — Рівмонд Парк
Address. Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-3745

о. М. ОЛЕСІОКА
ЛИПЕНЬ
4 Неділя Дафін
7 Середа Різдво Із Хрестителя. Храм Панахида на гробах — Дрифтінг Ривер
11 Неділя Храм — Косів
12. Понеділок. Св.-Ап. Петра і Павла — Гілберт Плейнс
18 Неділя - Відпуста
25 Неділя - Вінніпегосис
28 Середа Св Володимира — Ріфктон
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЛИПЕНЬ
4. Неділя — Інсінгер (м.)
7. Середа. Івана Хрестителя — Тодор (за рік. Храм
11. Неділя — Тодор (м.)
12. Понеділок Св. Апос. Петра і Павла Інсінгер (гайа.) Храм
18. Неділя - - Льора
18. Неділя. Обдання Служба Божа о год 1.30 — Вестбурк
25 Неділя. На оселі Крістал Лейк жолю Канори
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
ЛИПЕНЬ
4 Неділя — Спеден Польове Богослужения
7. Середа — Ворспайт Храм
11. Неділя - Смокі Лейк
12. Понеділок Бобн Лейк. Храм
18 Неділя Вигнер
25 Неділя Смокі Лейк
28. Середа — Спеден
Address: Smoky Lake, Alta. Box 809

о. О. СОРОЧУКА
ЛИПЕНЬ
4 Неділя У Бонівильських Округах Відправи не буде. Соборна Служба відбудеться при озері коло Спеден. Проситься коні можливо, поїхати туди.
7 Середа Різдво Св Івана Предтечі Храм на Биг Медов
11 Неділя Бонівіл
12 Понеділок. Петра і Павла — Гіффорд Храм
18 Неділя Семді Репнд
25 Неділя — Гленлон
Rev. O. Sorochuk Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЛИПЕНЬ
4 Неділя - Лек Ла Біш
7 Середа Різдво Із. Хрестителя — Порол Храм
11 Неділя — Гресленд
12 Понеділок. Св. Ап. Петра й Павла — Сарепа. Храм
18 Неділя — Атабаска. Храм
25 Неділя — Бола
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 623-4633

о. Т. СЛАВЧЕНКА
ЛИПЕНЬ
4 Неділя - - Айтон
7 Середа, Різдво Із. Христителя — Гілф
11 Неділя — Мелвіл
12 Понеділок. Св. Ап. Петра й Павла Храм у Фенвуд
Address: Box 143, Iluna, Sask. Tel. 795-2218

о. В. СЛЮЗАРА
ЛИПЕНЬ
4 Неділя - Рама
7 Середа Св. Івана Хр. Храм — Біжекпан
11. Неділя Канора
12 Св. Ап. Петра і Павла — Стирджес
Canora, Sask., Ph. 563-5155

о. М. СТЕЦЕНКА
ЛИПЕНЬ
4. Неділя. Священик на відпусті
7. Середа. Різдво Св. Івана — Тирнволь
11. Неділя — Вакав. (Початок літніх курсів в Оселі „Зелений Гай")
12. Понеділок. Св. Ап. Петра й Павла — Ст. Джулєн, відправа в „Зеленому Гаї"
18. Неділя — Лепік, відправа також в „Зеленому Гаї"
25. Неділя — Кадворт
28. Середа. Св. Володимира — Смате, відправа в Оселі „Зелений Гай"
Address: Box 4. Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФІОКА
ЛИПЕНЬ
4. Неділя — Толстой
7. Середа. Івана Хрестителя — Толстой
11. Неділя — Сарто
12. Понеділок. Петра й Павла —?
18. Неділя — Роза
25. Неділя — Гардентон
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЛИПЕНЬ
4. Неділя — Редвагер
7. Середа Св. Пророка Йоана Хр. — Бгрмонт. Храм
11. Неділя — Вюбрук
12. Понеділок. Св. Апп. Петра і Павла — Торнгіл. Храм
18. Неділя — Редвей
25. Неділя — Восетно. Храм
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Rev. A. Teterenko, Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 486.

о. Г. УЛОДА
ЛИПЕНЬ
4. Неділя — Шіго (місто)
7. Середа. Різдво Івана Хрестителя Жучкани
11 Неділя — Фовн Лейк. Храм
12. Понеділок. Св. Апп. Петра і Павла — Мельничукн. Храм
18. Неділя — Шіго (пол.)
25 Неділя — Федахи
28 Середа. Св. Князя Володимира Великого — Едмор
Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. І. ПІЕЦЯ
ЛИПЕНЬ
4. Неділя — Нтпавин
7. Середа. Різдво Івана Хрестителя — Храмове свято і обід Вірдейл
11. Неділя — Сембурн
12. Понеділок. Святих Апостолів Петра й Павла. Храмове свято і обід — Кадет
18. Неділя - Нипавин
25 Неділя — Шипмен
26. Середа — Кадет
Address: Wairdale, Sask. Ph. 466.

о. А. ХРУСТАВКИ
ЛИПЕНЬ
4. Неділя — Мирнам
7. Середа. Різдво Івана Хрестителя - - Моркемб (Храмовий Празник)
11 Неділя — Бросов
12. Понеділок. Св Апп. Петра і Павла - Слава пол.
18 Неділя Кейленд, Візитація
Преосв. Владики Андрея
25. Неділя — Лойдмінстер
Address: Box 87, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ГУМЕНА О. ШЕРБАНЯ
ЛИПЕНЬ
4. Неділя — Брідерглы
7. Середа. Різдво Івана Хрестителя Храмове Свято — Пено. Просимо прибути Громади Підгомонтської Округи й околиці на Празник
11. Неділя —.Оновей. Храмове Свято
12. Понеділок. Св. Ап. Петра й Павла, Храмове Свято — Торсбі
18. Неділя — Кемрозз
25. Неділя — Калмар
УВАГА: Рідна Школа в Брудерглы від 1-го по 16-те липня.
Рідна Школа в Калмар від 19-го по 30-те липня.
Address: 9530—109 Avenue, Ph. GA 2-3053. Edmonton, Alta.

ВІСНИК

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLII. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го СЕРПНЯ, 1965. WINNIPEG, MAN., AUGUST 1, 1965. ЧИСЛО (2034-2035) 14-15

ПРОМОВЧАНА ІСТОРІЯ

КОНҐРЕСОВИЙ ПРОТОКОЛ ПРО ЗАКУЛІССЯ „ПОХОДУ СВОБОДИ" НА АЛАБАМУ

ЗВІТ КОНҐРЕСМЕНА ДИКСОНА

Диксон: „Мусимо збудитися, поки ще не запізно. А може й вже запізно."

Уже опубліковано друком текст промови посла Диксона в Конґресі США, виголошеної і вписаної до Конґресових протоколів 30 березня 1965 р. Тема його промови — закулісся „походу свободи", тобто „борців за цивільні права" (для негрів) на місто Монтгомері в Алабамі в третьому тижні березня 1965 р.

Нижче подаємо витяги з тексту його промови.

„Хрестоносний похід за людські права"

Конґресмен Диксон: „Пане Спікер, в останньому тижні в Алабамі я був свідком вершка руху за цивільні права в моєму штаті. Це був тиждень, який кинув дослівно тисячі мужчин і жінок багатьох рас, кольорів і релігій, що взяли участь у тому, що широко вважається хрестоносним походом за людські права. . ."

Невмені „борці за свободу"

Конґресмен Диксон розрізняє чотири групи учасників „походу свободи". „Одна група — це негри з Алабами, які взяли тут участь, щоб допомогти здобути собі права, які, на їхню думку, від них відібрали незаконно. . . Друга група — це люди доброї волі, з-поза нашого штату, які включилися не здля особистої користи, але через співчуття до тих, що, як вони вірили, потребували їхньої допомоги. . . Третя група, що також була знаряддям четвертої групи — це голота: авантюристи, бітники, простітутки і тому подібні шумовиння. Їм обіцяли платити по 10 дол. на день, безплатне помешкання й харчування і все те, чого вони собі бажали від протилежної статі (полу) будь-которої раси. . ."

Оргії розпущаности

Конґресмен Диксон далі свідчить: „Вільна любов у цій групі (третій) не тільки не була забороненою, а ще й заохочувано до неї. Це факт і це також їхній спосіб життя. Лише шляхом звернення остаточного статевого (полового) акту між мужчиною й жінкою різних кольорів шкіри можна було засвідчити, що в них не було упереджень (расових). . . Пияцтво і сексуальні оргії були щоденним явищем у місті Сельмі по дорозі на місто Монтгомері та в самому (Докінчення на 2-й стор.)

Турецька інспекція канцелярій Константинопольської Патріярхії

У травні відбулася перша турецька урядова інспекція канцелярій Константинопольської Патріярхії. Три інспектори дві з половиною годин провірювали канцелярські книги й папери.

Патріярший юрисконсуль (правний дорадник) Миколай Сарріс заявив, що згадана інспекція є нарушенням „спеціяльного статуса" Патріярхії.

Інспекція відбулася внаслідок постанови кабінету міністрів Туреччини (навесні 1965 р.) піддати систематичній контролі діяльність Патріярхії.

Католицька Церква в русі за унезалежнення Квебеку

„МОНТРЕАЛ (С.Р.). — Видавець римо-католицького релігійного журналу закликав католиків Квебеку активно включуватись у сепаратистський рух. .

„Нашою ціллю є показати всім католикам, що Церква (католицька — р.В.) не противиться унезалежненню Квебеку" (від решти Канади — р.В.) — сказав о. Гай Пуассон у редакційній статті в журналі „Monde Nouveau" („Новий світ"), який статтями прихильників унезалежнення Квебеку присвятив це число до рухові сепаратизму.

Цей журнал видає Інститут Пія XI, що є афілійований з Монтреальським університетом.

Отець Пуассон у цій редакційній сказав, що римо-католики повинні включатись у сепаратистський рух тому, щоб запобігти, щоб унезалежнення Квебеку не сталось „проти Церкви"; — інформує „Вінніпег Фрі Пресс" за 15 липня 1965.

З.Р.В. — Католицька Церква, як видно з вищезгаданого повідомлення, вже бере участь у русі за відокремлення Квебеку від решти Канади, бо ж журнал „Новий Світ" є офіційним органом католицького університету в Монтреалі. Тепер видавці згаданого журналу домагаються хіба лиш того, що б католицька ієрархія Квебеку підслухала цей рух окремим посланням.

Комуніст свідчить

В СССР 1933 р. з голоду згинуло 8 мільйонів населення

Визначний югославський комуніст, професор М. Михайлов, побувавши в СССР 1964 р., отримав там інформацію, що під час штучно викликаного владою СССР голоду 1933 р. там згинуло вісім мільйонів населення.

Проф. Михайлов виявив це у своєму репортажі з цих відвідин в СССР п. з. „Московське літо 1964 р.", опублікованому в белградському комуністичному журналі-місячнику „Дело" в лютому 1965 р.

З.Р.В. — Величезна більшість цих жертв голоду — це українці.

ФУНДАЦІЯ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

„Коли знайдемо тисячу жертводавців, які дадуть по тисячі доларів — Колегія Св. Андрея буде забезпечена раз назавжди!" — заявляє фундатор.

Для забезпечення постійного існування та розвитку Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, як одинокої того роду вищої школи в українському православному світі, — конечним є не тільки сплатити довг, який ще тяжить на Колегії, **але також осягнути для неї фундацію, тобто фонд, з якого тільки річні проценти вживалися б на поточні потреби Колегії, а основна сума, чи капітал фундації, оставалася б ненарушена.**

Такі фундації мають усі університети та колегії. Вони складаються з пожертв, які приятелі та прихильники даної інституції складають на ціль її фундації ще за свого життя, або заповідають у своїх заповітах, або одно й друге.

Як уже сказано, основна сума, чи капітал фундації, остається ненарушена, а вживається тільки щорічний прихід з того капіталу у формі процентів. На практиці це виглядає так: припустімо, що дана фундація складається з пожертв на суму одного мільйона доларів ($1,000,000.00). Ці гроші управа фундації випозичає на моргечі, або в який інший спосіб їх інвестує, наприклад купує бонди, чи які інші облігації. Коли б один мільйон доларів випозичити на п'ятий процент (5%), то це приносило б п'ять десять тисяч доларів ($50,000.00) річно, а коли б на шестий процент (6%), то річний прихід був би шістьдесять тисяч доларів ($60,000.00).

Коли б Колегія Св. Андрея в Вінніпезі мала таку фундацію, — вона могла б з самих тільки процентів оплачувати професорів та покривати інші видатки, що пов'язані з навчальною та виховною працею Колегії, і не мусіла б полягати на самі тільки принагідні збірки та пожертви. Маючи **забезпечений щорічний прихід,** Колегія могла б належно розвинути своєю діяльність і не боятись за своє існування.

Це добре зрозумів п. **СЕМЕН НАТАРОС,** довголітній бізнесмен у Саскачевані, а тепер у Норт Соррі, Бр. Кол. (коло Венкуверу), який не тільки підтримує думку про потребу фундації для Колегії, але також зложив першу тисячу доларів ($1,000.00) на цю фундацію. На думку п. Натароса, в Канаді легко знайдеться тисяча людей, які можуть і схочуть зложити по тисячу доларів і так осунути одно-мільйонову фундацію. У своєму листі до управи Колегії п. Натарос, між іншим, пише:

„Я щиро дякую Вам за листа з 21-го червня 1965 року, що я отримав у відповідь на мої запити про справу фундації. Я бачу, що ця справа ще не упорядкована. На це були важні причини. У минувших кількох роках у нас будувалися дуже поважні будівлі, від Едмонтону до Монтреалу, які коштували поважну суму грошей, яку можна числити на мільйони доларів. Наші

(Закінчення на стор. 3-й)

70-ліття Ю. Стечишина

САСКАТУН. — У перших днях липня ц. р. тут відзначено 70-ліття життя п. адв. Юліяна Стечишина.

Адв Ю. Стечишин — це видатний громадсько-церковний діяч українців Канади. Поза своєю адвокатською працею, він багато потрудився в рядах Союзу Українців Самостійників, в якому є почесним головою; на ниві церковній — будучи довголітнім членом Консисторії УГПЦеркви в Канаді, в ланці педагогіки — як ректор Інституту Могилки в Саскатуні та викладач Саскатунського університету. З-під його пера вийшла граматика української мови в англійській мові, Ювілейна Книга Інституту П. Могилки та низка статтей. Тепер він працює над історією українців Канади і далі продовжує свою адвокатську працю.

У Канаду приїхав з с. Глещави, в Галичині, 15-літнім юнаком. Вищу освіту здобув уже тут, в Канаді. Старші брати Юліяна Мирослав був довголітнім редактором „Укр. Голосу", Михайло — першим суддею українського походження в Саскачевані й видатним публіцистом. Юліянова дружина - Савеля, є також видатна серед українок Канади.

Редакція „Вісника" висловлює Ювілятові - п. адв. Ю. Стечишинові, побажання кріпкого здоров'я, успіхів у дальшій праці, щастя й многоліття.

СЗСУ підтримує УАПЦ Соборноправну

В. А. Доленко, провідник СЗСУ — Селянської Партії, підтримує напрямні ідеології митр. В. Липківського

„Православіє — це основа духовности українського народу", — між іншим сказав у своїй доповіді В А Доленко на 4-му з'їзді Союзу Земель Соборної України Селянської Партії, що відбувся у Форт Вейн, Індіяна, США, 29-30 травня ц р

З'їзд, на який прибуло 29 мандатованих делегатів, перевибрав провідником СЗСУ Селянської Парти В. А. Доленка, основоположника цієї партії. В. А. Доленко у своїй промові на цьому з'їзді висловився за тим, щоб підтримувати архиєп Григорія (Огійчука), який перебуває в США. Він очолює Українську Автокефальну Православну Церкву Соборноправну, тобто основану на засадах УАПЦеркви, що з 1921 р. була в Україні під проводом митрополита Василя Липківського.

СЗСУ — Селянська Партія має своїх членів у різних країнах заходу й належить до Української Національної Ради, в якій вона стоїть в опозиції до теперішнього проводу УНРади.

Митрополичі Канонічні Візитації

● Неділя 1-го серпня, — Митрополича Канонічна Візитація в м. Кенорі, Онт.

● Субота—неділя 14-15 серпня — Митрополича Візитація в Інституті Митрополита Петра Могили в м. Саскатуні.

● Неділя 26-го вересня, — Митрополича Канонічна Візитація в м. Ванкувер, в Церкві Пресвятої Трійці.

● Неділя 17-го жовтня, Митрополича Канонічна Візитація в Соборі Св. Покрови в м. Вінніпегу, 40-ліття Св. Покровської Громади.

● Неділя 7-го листопада, — Митрополича Канонічна Візитація в Парафії Св. Димитрія, Лонг Бренч, Онт., 25-ліття Громади.

За свободу релігії

Релігійна боротьба між жидами

Юдаїсти-консерватисти і юдаїсти-реформатори заявили, що їх переслідує ортодоксально-юдаїстична більшість в Ізраїлі

Д-р Зерах Варгафтіг, міністр Релігійних справ Ізраїля, заявив, що американські жиди-юдаїсти консервативного й ліберального (реформаторського) напрямку ширять „роз'єднання" й „розбрат" серед населення Ізраїля, де більшість становлять юдаїсти ортодоксального (правовірного) напрямку.

Він сказав це в інтерв'ю на зборах Ортодоксальної Рабінської Ради в США в початках червня ц. р.

Д-р Варгафтіг сказав, що уряд Ізраїля надав „необмежену свободу" юдаїстам-консерватистам і юдаїсти-реформаторам; однак для них немає особливо пригожого грунту, бо більшість населення Ізраїля є ортодоксальними юдаїстами.

Провідники консерватистів і реформаторів гостро зареагували на цей виступ д-ра Варгафтіга.

Кажучи, що в Ізраїлі немає свободи релігії, вони заявили:

„Це ж проста правда, що релігія в Ізраїлі повністю контролюється ортодоксальним рабінатом. Неортодоксальним рабінам забороняється звершувати шлюби й похорони та давати розводи; ортодоксальний рабінат на кожному кроці паралізує їхні зусилля ставити деневдь в Ізраїлі свої синагоги".

Ці інформації подав вінніпезький жидівський часопис „Да Джоіш Пост" за 10 червня 1965 р.

З.Р.В. — Американський журнал „Чирч енд Стейт" за липень-серпень 1965 р. подав таку вістку:

„Суддя Верховного Суду США Артур Дж. Гольдберг (жид. — Р.Б.) домагається, що б Об'єднані Нації створили спеціяльну мандрівну комісію, яка б всюди по світі розсліджувала релігійну дискримінацію релігійних меншин. Він за тим, щоб така комісія могла розслідувати антисемітизм у Росії чи деінде та викривати релігійні упередження на холодне світло світової опінії".

До цієї інформації згаданого журналу слід додати заввагу, що „антисемітизмом у Росії" жиди називають уярмлювання їхньої релігії.

Наслідника Митр. Леонтія виберуть у вересні ц. р.

Митрополит Леонтій (у мирі Леонід Туркевич, народж. 1876 р. в Крем'янці на Волині), первоієрарх автокефальної Американсько-Російської Православної Церкви, помер в США 14 травня ц. р. Великий Собор Єпископів 20 травня ц. р. обрав містоблюстителем (locum tenens) первоієрарше престола владику Іринея, архиєпископа Бостону й Нью-Інгленду. У днях 22-23 вересня відбудеться Надзвичайний Всеамериканський Собор цієї Церкви, на якому виберуть нового митрополита — первоієрарха.

В США і в інших країнах світу поза межами СССР ця Церква має 750,000 вірних, а в тому в Японії 100,000.

Конгресовий протокол...

(Продовження з 1-ї стор.)

цьому місті Бувало багато — не лиш кілька — випадків прилюдних статевих зносин між неграми й білими...

Ніч розпусти в негритянській святині

„Негри і білі учасники походу свободи зробили інвазію на негритянську святиню в Монтгомері і там, у святині, на цілу ніч влаштували оргію розпусти. Провід цієї святині мусів шукати собі допомоги, щоб усунути тих похідників свободи..." — далі свідчить конгресмен Диксон.

Багато духовних „борців за свободу" з почуттям огиди покинули похід

„Ось через що, якщо Вам цікаво знати, з почуттям огиди покинули так званий похід свободи всі інші в Канаді, але в цілому світі, що постала від часів наших князів Острозьких. За їх часів були славні інституції; українці мали чим гордитися і мали з чим показатись перед світом. Але, на жаль, взяти й унею ті наші інституції поширили, і сталася для українців велика кривда.

Отже нам треба дякувати Богові і доброму проводові, що нині маємо таку величаву і славну інституцію, якою є Колегія Св. Андрея в Вінніпегу, на кемпусі Манітобського університету. За площу під Колегію заплачено лише одного доляра на 99 років, а в додатку до того не треба платити ніяких податків, — отже це направду велика благодать для українців.

Наша молодь має тепер нагоду отримати вищу освіту — світську і духовну, а що школа і наука це ключі, що відчиняють двері до світла й волі, то батьки повинні давати своїм дітям якнайвищу освіту й так приготовляти їх до кращого й корисніщого життя. Давайте, батьки, вищу освіту й добре виховання також своїм дочкам, бо яка мати — такі й діти, а які діти - то й такий нарід. Тримаймо крок з другими народами під цим оглядом і не лишаймось позаді.

Ми радіємо, що Колегія вже має кілька поважних членів жертводавців, які зложили по п'ять і більше тисяч долярів на стипендії для студентів. На жаль, не багато є таких людей, які хочуть і можуть такі суми жертвувати. **Але я вірю, що в Канаді, а може і в Злучених Державах Америки, знайдеться нас щонайменше тисяча жертводавців, які пожертвують по тисячі доларів і так створимо для нашої Колегії фундацію,** з якої лише відсотки (проценти) будуть уживатися на утримання Колегії, а капітал буде стояти ненарушений так довго, як довго ся інституція буде існувати. Для того, щоб Колегія наша була забезпечена раз-назавжди і щоб ті проценти, які даємо банкам або компаніям, ми могли затримати в себе — така фундація є дуже а дуже пбтрібна.

Є в нас люди, що мають добрі професії або бізнеси і мають поважну суму грошей, але є самітні, без фамілій, і їх одинокими задоволеннями є хіба тільки те, що любуються „копицею зеленних". **Але вони мали б багато більше задоволення, і їх життя було б багато щасливіше, як би вони бодай частину свого майна жертвували ще за життя, або бодай заповіли в своїм заповіті на Колегію Св. Андрея, і так записали своє ім'я до славної історії** українського народу. Так роблять другі народи, і тому вони сильні та поважані другими.

Може дехто сказати, що нам не грозить ніяка небезпека, але так не є, і нам треба постійно бути чуйними й обережними. Бо хотяй єзуіт Петро Скарга, який своєю унією заподіяв нам величезну шкоду, уже давно помер, то його наслідники дальше мають на нас око і нам треба постійно боронити і свою Церкву, і свою національність, і свої культурні надбання.

Це одно, про що ми не смімо ніколи забувати. Адруге це те, — що ми не маємо ніякої запороки, що цей добробут, якими ми тепер тішимося, буде завжди тривати. Ні, цієї запороки ми не маємо; противно, мусимо сподіватися, що зміна на гірше наступить, хоч і не знаємо коли, і мусимо бути на неї приготовані. Переживаємо тепер інфляцію..., по якій мусить наступити бодай мала економічна криза. Ми мусимо бути на це приготовані і мусимо наперед забезпечити Колегію на випадок, коли б у Канаді наступили тяжкі відносини. Я отже пропоную, щоб не відкладати справи, але взятися за діло і сворити для Колегії фундацію. Коли знайдемо тисячу жертводавців, які дадуть по тисячу долярів, Колегія Св. Андрея буде забезпечена раз назавжди.

Прошу прийняти чек на тисячу доларів, як нашу пожертву на фундацію на цей раз.

З християнським привітом,

Семен Натарос з дружиною.

Вищенаведений лист п. Натароса був відчитаний на засіданні Дирекції Колегії Св. Андрея, яке відбулося 16-го липня ц. р. Дирекція вповні одобрила пропозицію п. Натароса і постановила, щоб фундація ця називалася по-українському: „ФУНДАЦІЯ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ", а по-англійському: „ST. ANDREW'S COLLEGE ENDOWMENT FUND".

Управа Колегії оцим складає щиру подяку п. Семенові Натаросові та його Дружині за їх щедру пожертву і висловлює надію, що за їх прикладом підуть також други. Дай, Боже, щоб посіяне ними перше зерно направду видало **тисячний** овоч!

За Управу Колегії Св. Андрея:
о. С. В. Савчук.

Адреса Колегії:

St. Andrew's College in Winnipeg
University of Manitoba
Winnipeg 19, Man.

Закон проти навертань в Ізраїлі

Уряд Ізраїля встановив суворі кари за навертання дітей з юдаїзму на інші релігії

Парлямент Ізраїля недавно схвалив закон проти навертання на іншу релігію. Кажуть, що це сталося внаслідок домагання ортодоксального рабінату. Навертання жидівських дітей у школах, які належать до інших релігій, заборонено, якщо на це немає писемної згоди обох батьків, суду, або одного з живучих батьків, чи опікуна. Якщо дитині більше як 10 літ, то при цьому ще й вимагається, щоб дитина погодилася слухати, щоб її переконували прийняти іншу релігію.

Суворі кари грозять кожному, хто б нарушив цей закон. (Журн. „Чирч енд Стейт" ч. 6, 1965, США).

Рух спротиву в Католицькій Церкві проти нововведень II. Ватиканського Собору

ПАРИЖ. (EPS). — Римо-католицький архиєпископ міста Руен, монс. Пальє (Pallier) сказав тут, що існує можливість схізми (розламу) в Католицькій Церкві у Франції — десь під кінець 1965 р. Він передбачує, що схізма заторкне невелике число католиків, але вони будуть для Церкви „тягарем у своєму стані невдоволення".

Тут мова про „інтегристів", тобто той рух католиків, які противляться різним „прогресивним" нововведенням 2-го Ватиканського Собору, як ось зміни в Літургії, введення живої мови в Богослуження замість латинської, можливість проголошення 2-им Ват. Собором своєї свободи релігії і т. п. Архиєп. Пальє сказав це у своїй промові на конгресі Незалежної Робітничої Католицької Акції.

В Америці подібний рух спротиву відомий під назвою „традиціоналістів". Вони видали манифест, в якому гострими словами аґітують, що реформи, введені 2-им В. Собором, „протестантизують" католиків.

Ширші інформації про це подав часопис „Ді Ортодокс Чорч" ч. 6, 1965, США. Часопис „Да Бизентайн Кетолік Ворлд" (20. 6, 1965) в США повідомив, що католики в Угорщині також невдоволені з тих реформ.

Митрополит пожертвував 250,000 дол. на православну школу

Митрополит Антоній Башір, американський екзарх Антіохійського Патріярхату, із своїх власних фондів пожертвував 250,000 дол. на будову православної духовної академії в Сирії, з якої походить митр Антоній (Журнал „Да Ворд" ч. 6, 1965. США).

Архиєп. Геннадій Шиприкевич помічником митр. Богдана Шпильки

Митрополит Богдан Шпилька в США наймянував навесні ц. р. архиєпископа Геннадія Шиприкевича своїм помічником. Преса повідомила про це в травні ц. р.

Архиєп. Геннадій, родом з Волині, від 1921 р. був священиком у Православній Церкві під Польщею. Року 1942-го він був висвячений на єпископа міста Дніпропетровська-Січеслава і підлягав митрополитові Полікарпові (Сікорському), який був тоді в юрисдикції митрополита Діонисія (Валединського), первоієрарха Автокефальної Православної Церкви в Польщі.

Митрополит Богдан (Шпилька) очолює ті парафії православних українців, які є в складі американського екзархату Константинопольського Патріярхату. Згаданий екзархат очолює екзарх-архиєпископ Якобос (грек), якому безпосередньо підлягає митр. Богдан. Архиєп. Яковос безпосередньо підлягає патріярхові Константинопольському — Атенагорасові І.

Передплачуйте, читайте і поширюйте „Вісника"!

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $2.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ДВА СОБОРИ І ДВІ ЗАЯВИ ІЄРАРХІВ

МИТРОПОЛИТ ІЛАРІОН І ЕКЗАРХ ЯКІВ ПРО „ПОЄДНАННЯ ХРИСТИЯНСТВА"

Навесні цього року відбулися в Вінніпезі два Собори — Української Греко-Православної Церкви в Канаді й Канадської Єпархії Американського Екзархату Константинопольського Патріярхату (грецький Собор).

На українському православному Соборі Блаженніший Митрополит Іларіон заявив, що хоч Рим шприть клич про „поєднання Християнства", то в дійсності він хоче не поєднання, а приєднання православних до Риму, тобто підпорядкування їх під власть папи. А при тому ж Рим на протязі історії позаводив у свій Церкві чимало дечого нового, особливо ж нові догмати, яких не було в Церкві за її перших віків існування, і які істотно відрізняють Католицтво від Православія.

Натомість Екзарх Яків на грецькому Соборі заявив, що між Православієм і Католицтвом є лише „формальні" різниці, і висловив надію, що настане час з'єднання Православія з Католицтвом.

На сторінках греко-католицької преси у зв'язку з цим появилися алярмуючі статті, що грек Екзарх Яків бажає поєднання Християнства а Митрополит Іларіон, мовляв, не бажає собі цього.

Константинопольська Патріярхія знаходиться в трагічному положенні — турецька влада хоче зліквідувати її. Шукаючи собі союзників, ця Патріярхія також повела тактично уступчиву політику щодо Ватикану. З уваги на це й Екзарх Яків волів говорити лише про „формальні" різниці між Православієм і Католицтвом і висловлювати віру в можливість з'єднання Православія з Католицтвом.

За таку тактичну уступчиву політику Константинопольської Патріярхії Рим уже відзначився — папське ватиканське радіо 14 травня ц. р. звернулося до турецького уряду з закликом не переслідувати Константинопольського Патріярха, — як подав в США журн. „Ді Ортодокс Обсервер" за червень 1965 р.

Застереження Католицької Акції проти заяви Митр. Іларіона, що Рим хоче не „поєднання", а „приєднання" Православія до Риму є безпідставним. Бо хіба ж Католицька Акція вірить, що Римська Церква готова зміннтися в таких істотних принципових, як догмат про „примат" і „непомильність" папи, тобто що вона готова вирекстися цих догматів? А якщо Католицька Акція в це не вірить, то як вона розуміє заяву Екзарха Якова, що, мовляв, Православіє й Католицтво з'єднаються? Яким чином вони мали б з'єднатися? Чи Католицька Акція вірить, що Екзарх Яків визнає догмат про папський „примат" і „непомильність"?

Папа Іван 23-й за три місяці до відкриття 2-го Ватиканського Собору відкрито й ясно заявив, що клич Риму про „з'єднання Християнств" означає підпорядкування християн-некатоликів під власть папи. Щоденник „Да Ню Йорк Геральд Трибюн" за 22 червня 1962 р. інформував:

„Папа Іван XXIII останнім часом вказав на рацію християнської єдности, але він твердив, що тільки Римо-Католицька Церковця є можливим з'єднанням Християнства".

Митрополит Іларіон сказав, що він хоче поєднання Християнства, а не підпорядкування Православія під власть папи. А що Митрополит Іларіон має раціюю, що Рим хоче не поєднання Християнства, а лише приєднання Православія до Риму, то про це свідчить вищезгадана заява папи Івана 23-го.

Як же можна напастувати в пресі кого, хто не бажає піддатися Римові? Та ж у Канаді є свобода релігії, і кожному вільно ісповідувати таку віру, яка відповідає його переконанням.

СОПЕРНИЦТВО МІЖ ДВОМА ПАТРІЯРХАТАМИ

МОСКВА ЗА СТВОРЕННЯ АМЕРИКАНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ?

« Журнал „Го Ортодоксос Паратеретес — „Ді Ортодокс Обзервер" за липень 1965 р., орган Американського Екзархату Константинопольського Патріярхату, поінформував про те, що церковні й світські авторитети в різних країнах стали в обороні патріярха Константинопольського Атенагораса І, переслідуваного турками. Але згадки про будь-яку оборону цього патріярха з боку Московської Патріярхії в цьому журналі немає. З формального боку, щоправда, це можна пояснювати тим, що протест в обороні патріярха Константинопольського проголосила Світова Рада Церков, членом якої є Московський Патріярхат.

Але декотрі з Церков, крім цього, ще й склали від себе індивідуальні протести; однак Московська Патріярхія цього не зробила. Це явище цікаве тим більше, що СССР і Туреччина далі є в загострено-ворожих взаємовідносинах; отже можна було б сподіватися, що влада СССР використає нагоду, і накаже Московській Патріярхії стати нібито „в обороні" патріярха Атенагораса І, щоб таким чином політично й морально вдарити по Туреччині. Влада СССР часто використовує подібні нагоди. Коли ж так воно не сталося, то це ще один доказ того, що розбіжність між Московською й Константинопольською Патріярхіями бистро поширюється й поглиблюється; коротко кажучи, тут ідеться про суперництво між ними за політичне провідництво у православному світі та за неофіційний мандат репрезентувати Православіє перед світом.

За патріярхом Константинопольським світ далі визнає титул „Патріярх Вселенський", тобто перший між рівними серед первоієрархів усіх помісних (автокефальних) Православних Церков; отже світ уважає Константинопольського патріярха за морального провідника всього Православія. Звичайно, що Москві це не подобається. Отож, якщо б влада Туреччини зліквідувала Константинопольську Патріярхію, то Москві це було б на руку. Формальною метою низки так званих Всеправославних Конференцій на острові Родосі є нібито справа поспішного „поєднання" Православних Церков. Але в дійсності вони є ареною боротьби між Московськими і Константинопольськими Патріярхатами за провідництво.

Це виявилося зараз таки на першій Конференції на Родосі, що почалася 24 вересня 1961 р. Щоденник „Нью Йорк Таймс" з цього приводу подав з Родосу, що Конференція „незицілимо" розкололася на „схід" (Московський Патріярхат) і „захід" (Константинопольський Патріярхат). (Між іншим, за „Нью Йорк Таймс" це саме ствердив російський церковний монархістичний емігрантський орган в США журнал „Православная Русь" за 14 жовтня 1961 р.).

Це суперництво перекинулося й на американський грунт. Аргументом тут є суперництво за лояльність до Америки. Серед американських патріотів провідники Американського Екзархату Московського Патріярхату мають опінію агентів влади СССР. Зате ж провідники Американського Екзархату Константинопольського Патріярхату загалом втішаються тут опінією лояльних американців грецького походження.

І тут Москва пішла на такий крок, якого мало-хто міг сподіватися, а саме: Московська Патріярхія пропозиціонувала своє бажання, щоб Православні Церкви різних етнічних груп злилися в одну автокефальну Американську Православну Церкву, яка б була Церквою американців, незалежною від патріярхатів поза Америкою. Так Московська Патріярхія заграла на патріотичних почуваннях американців, таким чином, на який собі не може позволити Константинопольська Патріярхія.

На Третьому З'їзді епископату, священиків і мирян Американського Екзархату Московського Патріярхату, що відбувся в Нью-Йорку 29-31 січня 1963 р. було схвалено, між іншим, і такі резолюції:

1) „Церква-Матір, Московський Патріярхат, надає своїй дочці, Американській Церкві (своєму Екзархатові, — р. В.) повну свободу, щоб та остання (Екзархат, — р. В.) стала автокефальною..."

2) „Православіє в Америці потребує єдности та автокефального статуса. Воно має нагоду стати дійсно помісною.

(Закінчення на 5-й стор.)

(автокефальною, — р. В.) Церквою в Америці".

3) „...Нашим найвищим бажанням є мати в Америці одну Автокефальну Православну Церкву".

Що Московська Патріярхія видала вищезгадану заяву з метою прихилити собі опінію американських патріотів і заманіфестувати свою „лояльність" до Америки — про це свідчать такі заяви вищезгаданого З'їзду:

„Новий розділ в історії Церкви в Америці почався 10 жовтня 1962 р., коли Високопреосв. Патріярший Екзарх Іван, архиепископ Алеутський і Північно-Американський, прибув до міста Нью-Йорку зайняти своє нове назначення. З цієї хвилини, як наш Екзарх поставив свої стопи на американській землі, він поставив своєю метою стати дійсно „Американським Екзархом".

Цей же З'їзд заграв на американському патріотизмі ще й тим, що він висловив своє признання організації „Сосаєті оф Юнайтед Ортодоксі ін Америка", завданням якого є повністю американізувати Православіє в США й унезалежнити його від усяких церковних властей поза Америкою. (Резолюції цього З'їзду опубліковані в журналі „Ван Чорч" за березень-квітень 1963 р., що є органом Американського Екзархату Московського Патріярхату).

Константинопольський Патріярхат складається з лише коло трьох мільйонів вірних, а більшість з них (греки) є в Америці. Якщо б в Америці посталя одна спільна для всіх православних горожан США автокефальна Американська Православна Церква, і ці греки включилися б у неї, то тим самим вони відірвалися б від Константинопольського Патріярхату, а це був би для нього такий моральний і матеріяльний удар, що дорешти підкопав би його політичний і матеріяльний фундамент.

І так єсь на церковно-політичній шахівниці постало таке положення, що ті, які бажають одної всеамериканської автокефальної Церкви, хоч-не-хоч діють по такій лінії, яка е на руку владі СССР, що є експозитурою комуністичного інтернаціоналу, який легко зміняе „російську" форму на форму „американську", якщо цього вимагає політика, метою якої є комуністично-інтернаціональна суть.

Радіопрограма Західньої Єпархії УГПЦеркви

У неділю 11-го липня о 4 год. 30 хв. по полудні, з гостинної Радіостанції СКИЙ, відбулась радіопрограма Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, присвячена Хрещенню України-Руси 988 року.

Радіопромову сказав ВПреосвященніший Владика Андрей — Архиепископ Едмонтону і Західньої Єпархії УГПЦ, на тему: ПОХВАЛА ВОЛОДИМИРОВІ ВЕЛИКОМУ МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА.

Програму було започатковано молитвою Господньою „Отче наш". По промові — „Вірую", а закінчено „Боже Великий". Усі ці молитви були у виконанні хору Катедри Св. Івана, під диригентурою проф. Олександра Єфімчука. Платівки для радіопрограми були поличені українською книгарнею Богдана Мельничука. Всеч. о. Дмитра Лучак заповідав програму, що була укладена К. Теличком, редактором радіопрограм при співучасті Всеч. о. Д. Лучака.

Чергові радіопрограми відбудуться: 8-го серпня, 5-го вересня, 3-го жовтня, 31-го жовтня і т. д., цебто через кожних чотири тижні.

М.К.

—o—

Похвала Володимирові Великому Митрополита Іларіона

Кожного року, коли приходять місяці липень-серпень, нашими думками ми линемо на українські землі, до Золотоверхого Києва, звідки Світло Віри Христової, що вперше було принесене на Україну Св. Апостолом Андреєм Первозванним, — за часів князювання Володимира Великого поширилось по всій Україні: від Чорного моря далеко на північ до притоків Прип'яті, від Кавказу до Карпат.

Князь Володимир Великий, ідучи за прикладом Св. Ольги, бабки своєї, що була, як стверджує Літопис, „мудріша від усіх людей і охрестилася", прийняв сам Св. Хрещення та ввесь український народ охрестив у Святу Православну Віру 988 року, як про це свідчать історичні джерела — українські Літописи та Богослужбові книги нашої Української Церкви.

Охрещення у Святу ПРАВОСЛАВНУ ХРИСТОВУ Віру стало переломовою подією в житті українського народу, бо покликало нові основи, на яких збудована українська релігія, українська нація, українська державність та українська культура. Тому-то день пам'яті Св. Рівноапостольного Володимира Великого, що його святкуємо 15/28 липня, з яким пов'язана ця велична подія Охрещення України, що її згадуємо 1/14-го серпня, — є для нас радісним церковно-релігійним, національним, державним та культурним Святом.

Свята Церква у Чині Служби Божої в день Св. князя Володимира Великого такими словами змальовує цю великого історичного значення подію в житті українського народу та ролю в ній Володимира Великого, як Батька, Навчителя й Провідника:

„Як, купець євангельський, що шукає доброї перлини, був ти, славний Володимире, коли сидів на високому престолі матері городів наших, береженого Богом Києва, бо, довідавшись через посланців про Віру Православну, ти знайшов дорогоцінну перлину, Христа, що тебе вибрав, як другого Павла, і змив у святій купелі слізноту твою душевну й тілесну, і весь народ наш у Православну Віру охрестив. Тим то і святкуємо пам'ять твою ми, люди твої. Молися ж за спасіння вітчизни твоєї й безлічі побожних дітей її" (Тропар Свята).

А перший Митрополит-українець Іларіон, Київський і всієї України, що став ним 1050 року, у своєму ПОХВАЛЬНОМУ СЛОВІ Володимирові, як духовому Родоначальникові українського народу, звеличує його такими словами:

„Благословен Господь Бог Ізраїлів, Бог християнський! ... бо посіяв і сотворив спасіння людям своїм, бо не допустив створіннію своєму до кінця перебути в темряві ідольській і в служенні бісам... Через Сина свого всі народи спас євангелією і хрещенням та увів в нове життя, в життя вічне.

...віра бо благодатна по всій землі поширилась, і до нашого народу руського (українського) дійшла. Ось уже і ми зо всіма християнами славимо Святу Трійцю.

І хвалить похвальними голосами римський край Петра й Павла, що через них увірував в Ісуса Христа — Сина Божого. Азія і Єфес і Патмос — Йоана Богослова. Індія і Єгипет — Марка Євангелиста. Кападокія — Василія Великого. Вся Елада — Григорія Богослова. Понт — Григорія Чудотворця. Македонія — Климента. Фракія — Іоана Златоустого. Єрусалим — Якова. Сирія — Єфрема. Александрія — Атанасія. Рим — Сильвестра. Карфаген — Кипріяна. Африка — Августина. Іспанія — Якова. Галлія — Іларія. Британія — Альбана. Вся Земля — Церков Твоя, Господи, Тебе, Творця і Господа, Бога і Спасителя, Христа, Царя і Бога, Пастиря і Учителя, Агнця і Жертву, Первосвященика і Духовну Жертву, Ісуса Христа, Сина Божого. Азія і Єфес і Патмос — Йоана Богослова. Індія і Єгипет — Марка Євангелиста. Кападокія — Василія Великого. Вся Елада — Григорія Богослова. Понт — Григорія Чудотворця. Македонія — Климента. Фракія — Іоана Златоустого. Єрусалим — Якова. Сирія — Єфрема. Александрія — Атанасія. Рим — Сильвестра. Карфаген — Кипріяна. Африка — Августина. Іспанія — Якова. Галлія — Іларія. Британія — Альбана. Вся Земля — Церков Твоя, Господи, Тебе, Творця і Господа, Бога і Спасителя, Христа, Царя і Бога, Пастиря і Учителя, Агнця і Жертву, Первосвященика і Духовну Жертву, Ісуса Христа, Сина Божого.

(Закінчення на ст. 6)

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„НЕ КОЖЕН, ХТО ГОВОРИТЬ ДО МЕНЕ: „ГОСПОДИ, ГОСПОДИ!" ВВІЙДЕ В ЦАРСТВО НЕБЕСНЕ, АЛЕ ТОЙ, ХТО ВИКОНУЄ ВОЛЮ МОГО ОТЦЯ, ЩО НА НЕБІ" (Мт. 7:21).

Так уже ведеться у світі, що люди живуть серед постійних зітхань; у тих-то зітханнях дуже часто лише механічно згадується й Ім'я Господне. Чує це Христос і каже, що не кожному-ці зітхання приносять полегчення. Знає бо Він найкраще, що людину може заспокоювати тільки практична релігійність, — практична евангелізація. Сама привичність, навіть побожна, користи людині не приносить. Це можна пізнати й з особистого досвіду. Але зітхни в Господі повною душею — вірою й почуттям, пробуй любити Бога і людей — то й відчуєш духове полегчення і пізнаєш, що це таке от бажанне царювання Боже в людській душі, — ще таки тут, на землі.

Новий первоієрарх Православної Церкви в Польщі

Після тримісячної перерви освячено православний митрополичий престіл у Польщі

Собор Епископів Польської Автокефальної Православної Церкви обрав владику Степана Рудика, архиепископа Білостоцького й Гданського, митрополитом-первоієрархом Польської Автокефальної Православної Церкви.

Вістка про це прийшла з Польщі в червні.

Цей Собор відбувся під головуванням владики Юрія Кореністова, архиепископа Лодзького й Познанського, який досі очолював згадану Церкву як заступник митрополита. По смерті митрополита — первоієрарха Тимофія Шретера 20 травня 1962 р. аж по весну цього року православний митрополичий престіл у Варшаві не був обсаджений первоієрархом.

Митрополит Тимофій Шретер був наслідником митр. Макарія (Оксіюка), який помер навесні 1961 р. Митр. Макарій був першим первоієрархом Православної Церкви в Польщі після закінчення 2-ї світової війни. Його прислала в Польщу Московська Патріярхія.

До 2-ї світової війни первоієрархом Автокефальної Православної Церкви в Польщі був митр. Діонисій Валединський, але комуністична влада його арештувала, усунула з митрополичого уряду і він помер у домашньому арешті.

(Закінчення з ст. 5)

слова. Індія — Фому. Єгипет — Марка. Всі краї, і міста, і люди — честь воздають і славлять кожний свого учителя, що навчив їх православної Віри. Похвалімо ж і ми, по силі нашій, малими похвалами — нашого вчителя і наставника, що велике й дивне створив, великого князя нашої землі — Володимира... Не в малій бо і не в невідомій землі володарював, але в Руській (Українській), яка знана й прославлена є по всіх кінцях землі.

Добрий свідок благовіря твого, о блаженний, — Свята Церква святої Богородиці Марії, що збудував ти Її на православній основі. Там і мужне твоє тіло лежить тепер, чекаючи на трубу архангельську. Добрий дуже і вірний свідок — син твій Юрій... Він не порушує твоїх постанов, але ще зміцнює... Оточив, одлав людей твоїх і місто Святій, всесильний, скорій на поміч християнам - Богородиці Їй же і церкву при великих воротах збудував на честь першого Господнього Свята Благовіщення, щоб привітання, яке приніс Діві Архангел, було і місту цьому. До Неї бо сказав, радуйся, обрадувана, Господь з Тобою! До міста ж говорить, побожне місто, Господь з Тобою!"

А тепер погляньмо на теперішній світ.

Несучи на собі тягар двох воєн, сучасний світ знаходиться у стані великого розслаблення, розсварення та релігійно-моральної й державно-політичної кризи.

Але наближається час, коли окреслена й освячена кров'ю та муками Україна зв'яже всіх модерних ідолів, і за приkладом Володимира Великого, знищивши ідолів, викине їх з землі української в безодню темряви.

Як члени Української Православної Церкви поза межами страждальної Матері-України, благаймо Христа Спасителя нашого, щоб та щаслива хвилина звільнення наших братів і сестер від безбожного панування прийшла якнайскоріше, і ми можли, спільно з ними, наслідуючи Митрополита Іларіона, радісно проголосити: Радуйся побожне, місто Київе, радуйся побожний народе український, Господь з тобою!

Вище мито за посилки до СССР

Інтервенція КУК в уряду Канади

Комітет Українців Канади звернувся до уряду Канади, щоб той провірив справу високого мита, яке влада СССР наложила на посилки горожан Канади до своїх рідних в Україну та до інших країн за „залізною заслоною".

Преса недавно подала, що влада СССР хоче наложити ще більше мито на посилки з Канади.

Конгрес США плянує слідство над Кю-Клакс-Клен

Навесні ц. р. урядові чинники повідомили, що Конгрес США плянує слідство над півтайним „традиційним" орденом Кю Клакс Клен. Цей орден є проти католиків, жидів, „радикалів", і „форенерів" (новоприбулих).

„Кю-Клакс походить з грецького слова „кіклос" (круг, цирка). Цей орден був оснований 1866 р. На своїх Нічних Церемоніях вони палять хрести.

„Простягнуті руки"

З приводу наступу Католицької Акції проти Первоієрарха нашої Церкви

Католицька Акція на українському відтинку своєї діяльности останнім часом значно скріпила свій наступ проти Його Блаженства Митрополита Іларіона, Первоієрарха Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Цей наступ починається не від сьогодні, — він сягає в минуле; причина цього одна, а саме та, що Владика Митрополит Іларіон серед української православної Ієрархії займає своїм усним і друкованим словом провідне місце в обороні Української Православної Церкви перед унійним наступом Риму.

Простягнені до Митрополита Іларіона руки Єпископату українців греко-католиків „зависли в повітрі", — Митрополит Іларіон не відвзаємився їм простягненим їм своєї руки.

Єпископат українців-католиків найбільше почав „простягати руки" до українських православних Ієрархів, а в тому особливо до Митрополита Іларіона, у зв'язку зо світовим католицьким Другим Ватиканським Собором, що почався 1962 р.

Як виглядало те „простягання рук" — про це свідчить недавні документи. Папа Іван 23-й обмежився достойним запрошенням до Московської Патріярхії в Москві, щоб вона вислала на цей Собор до Ватикану своїх обсерваторів. Москва вислала двох рядових духовних — протоєрея Борового й архимандрита Котлярова та світську особу Алфіновенова. І папа вважав собі це за честь та за успіх, якого він добився в проводу Російської Православної Церкви в СССР, — що на Собор до Ватикану — зараз таки на першу сесію восени 1962 р. — прибули советські церковні обсерватори. До жодної унії з Римом папа не закликав Московську Патріярхію, — він не поважувався цього робити.

Подібне запрошення отримали всі інші Церкви. І лише Українську Православну Церкву поважилися образити таким чином, що її Єпископат закликали прибути на 2-й Ватиканський Собор і „з покірним проханням" піддатися папі.

Такий заклик до нашої Ієрархії проголосив греко-католицький Єпископат у своєму посланні з Риму 16 жовтня 1959 р.

Це було у зв'язку з 2-м Ватиканським Собором перше „простягнення рук" греко-католицького Єпископату до всіх наших Ієрархів.

Якщо б, напр., митрополит Богдан, який підлягає патріярхові Константинопольському, заклик Єпископат українців греко-католиків „з покірним проханням" піддатися під власть згаданого патріярха, то як цей Єпископат і Католицька Акція зареагували б на це?

Ієрархія всіх трьох Українських Православних Церков-Митрополій у своєму спільному Посланні 30 квітня 1960 р., даному у відповідь на згаданий заклик греко-католицького Єпископату, відмовилася мати щонебудь спільного з Ватиканським Собором.

Чи хтонебудь інший, якщо б хотів шанувати свою людську гідність, — не згадуючи вже віроісповідних принципів, — міг би поступити інакше в випадку такого образливого заклику, — щоб прибути до папи і „з покірним проханням" піддатися йому?

На це питання повинні б дати відповідь ті дячі Католицької Акції, які деділі більше скріплюють свій наступ на Митрополита Іларіона. Звичайно, відповіді на це вони не дадуть, якщо б вона мала бути логічною й совісною.

* * *

Коли такі відстані, середньовічного типу заклики Єпископату українців греко-католиків до українських православних владик навіть серед багатьох чесних і здороводумаючих українців греко-католиків викликали здивування, а то й обурення, то греко-католицький Єпископат змінив свою тактику „простягання рук" до українських православних Ієрархів. Та нова тактика — це так звані „приватні зв'язки".

Тактика „приватних зв'язків" у Католицькій Церкві дуже стара, але до її відмолодження найбільше причинився папа Іван 23-й (1958-1962), коли готувався до скликання 2-го Ватиканського Собору.

Ця тактика полягає в тому, що католицькі дячі нав'язували приватні „дружні" зв'язки з визначними особами й групами інших Церков і таким чином викликали між ними взаємні підозрення й роздор — шляхом використання старої римської засади „діли, і пануй".

Ватиканський (папський) щоденник „Ль'Оссерваторе Романо" 30 квітня 1960 р. видав дячам Католицької Акції такі інструкції:

„Обов'язком кожного католика є індивідуально працювати для нав'язання контактів з Православієм, і то не як з цілістю, а з окремими православними групами, — і тут успіх католицтва буде залежати від того, хто є провідником (даної православної „групи". — Ред. В.) і чи він признає необхідність ступити на той шлях, що веде до унії".

Це доказ, що оте „простягання рук" (через „приватні зв'язки") відбувається згідно з інструкціями Ватикану, а метою цього є намагання підпорядкувати під власть Риму православних українців, а також і всі інші некатолицькі віроісповідання. Так ось і більші діяльні особи з-поміж греко-католицьких духовних, включно з деякими Ієрархами, почали складати візити українським православним владикам.

Вони відвідують одного з українських православних владик, і кажуть, що з іншими в них контакту не має; а тим часом вони нишком нав'язують контакт і з іншими православними Ієрархами.

Українські православні Ієрархи майже всі залишилися непохитно відпорними проти унійних спроб Католицької Акції шляхом „приватних зв'язків"; але при тому вони вірили, що українські греко-католицькі духовні провідники мають у Римі настільки повагу, що вповноважені провадити в імені Риму, коли нав'язують ті „приватні зв'язки" з українськими православними Ієрархами.

А насправді так воно не є. Один з відомих унійних дячів Католицької Акції і він же один з видатніших подвижників в ділянці „приватних зв'язків" о. Дюмон у Франції так виясняє інструкції Ватикану в цій справі:

„Шукати унії шляхом приватних зв'язків — це таке саме моє завдання як священика, як і кожен священик має своє завдання, — і тут я маю уповноваження Ватикану. Але я не можу говорити в імені Ватикану". (Цитовано із щоденника „Да Виннипег Трибюн" за 25 серпня 1959 р.).

Мета цієї тактики така: коли духовний дяч шляхом „приватних зв'язків" зробить корисне для Ватикану діло, тоді Ватикан затвердить це. Але коли він мимоволі поведе справу невдачно, і це Ватиканові може пошкодити, тоді Ватикан заявляє, що він не уповноважував того духовного дяча говорити й робити те-то й те, і що той дяч усе це чинив хоч і в добрій вірі й бажанні, але все ж лише на власну руку. На жаль, греко-католицькі дячі ніде не заявили, що в них немає уповноваження говорити в імені Ватикану під час „приватних зв'язків". Навпаки, згодом, головно в приватних розмовах, запрошували наших владик їхати в характері обсерваторів на 2-й Ватиканський Собор, вони не кажуть, що не мають уповноваження з Риму запрохати. Один з православних вищих духовних, який повірив у таке „запрошення" греко-католицьких духовних дячів, і поїхав до Риму на 2-й Ватиканський Собор опинився в прикрому положенні, бо він у дійсності приїхав без запрошення; і вже там на місці дехто почав робити заходи, щоб його таки впустили на 2-й В. Собор в ролі обсерватора.

Справа в тому, що запрохати некатолицьких обсерваторів на 2-й Ватиканський Собор уповноважений нашою лише кардинал Августин Бея — голова ватиканського унійного Секретаріяту Сприяння Єдності Християнства. Ніхто інший такого уповноваження не має. Отже всі інші „запрохання" є лише фікцією; і хто дячам „приватних зв'язків" вірить та приймає їхні „запрошення" на 2-й В. Собор, той згодом падає жертвою прикрої ситуації.

Хоч дехто з наших щиро повірив, що він має „запрошення" почерез „приватні зв'язки" їхати на Собор до Риму, але сміємо поставити твердження, що ніхто з наших запрошення не має, бо ніхто з них не має запрошення від кардинала Бея.

Отже, при нагоді, треба поставити дячам Католицької Акції питання: чому вони ширять неправду і дійсністю голоси, що греко-католицькі владики „простягнули руки" до наших владик, щоб ті їхали до Риму на 2-й В. Собор як обсерватори, коли в дійсності Ватикан не запросив наших владик? А коли — так, то чим же є оте „простягання рук"? І як його треба трактувати?

Великодні привітання — це величне діло; а вже привітання від Єпископату — це священна справа. І так треба було б трактувати також і цьогорічне Великоднє Привітання, яке було опубліковане в декотрих українських часописах і журналах (навіть у декотрих офіційних церковних православних органах), і було подано, що воно є привітанням від усього греко-католицького Єпископату українців до всього українського православного Єпископату.

Тому що на протязі історії ніколи досі Великоднього Привітання від греко-католицького Єпископату до українського православного Єпископату ще не було, а появилося воно вперше в році 2-го Ватиканського Собору, то воно також є одним з проявів „приватних зв'язків".

Що ж, нехай і так, але все ж таки сам факт того Великоднього Привітання (не зважаючи на причини його написання) є справою настільки делікатною, що його не хотілося б згадувати в прикрих, небажаних нами дискусіях.

На жаль, на одному з оригінальних екземплярів того Великоднього Привітання до одного з українських найвищих Ієрархів пером (отже, мабуть, власноручно) підписаний тільки один з греко-католицьких владик (він є з північно-американського континенту); а імена всіх решти греко-католицьких владик, включно з іменем кардинала Йосифа Сліпого, підписані лише машиновим письмом, а не власноручно, на звичайному листку друкарського паперу.

Питання: Хто з дячів Католицької Акції вважає, що добрий тон дозволяє підписуватися на привітаннях від Єпископату до Єпископату лише машиновим письмом, а не власноручно? Хто може запевнити, що ті з греко-католицьких єпископів, імена яких підписані невласноручно, при нагоді не заявили б, що вони не підписували цього Привітання?

Коли кардинал Йосиф Сліпий приславши почерез митр. Вінніпезького Максима Германюка привітання Його Блаженству Митрополитові Іларіонові усне привітання, то Владика Іларіон усно й відповів на нього, отже не залишив у повітрі простягненої руки. Але коли Владика Митрополит Іларіон отримав Великодне Привітання, на якому ім'я кардинала Сліпого було підписане на машинці, а не було власноручного підпису, то тут має місце досить складна й драстична справа як етичного, так і легалістичного характеру.

Дехто з українських православних владик (лише поза Канадою) опублікував текст цього Великоднього Привітання як „від українського католицького епископату", і опублікував у відповідь своє Великоднє Привітання до греко-католицького Єпископату.

Якщо ці з українських православних владик, які саме так до цієї справи поставилися, отримали це Привітання з власноручними підписами всіх греко-католицьких єпископів, включно з кардиналом Йосифом Сліпим, то в них на руках є справді цінний і зворушливий документ епохально-історичного значення; і в Історії Церкви треба було б помістити його фотографічну відбитку. Але якщо в них також є лише екземпляри з підписами (головно ж кардинала Сліпого) лише машиновим письмом, то тут питання: Як майбутній історик подивиться на такий документ, де є підпис кардинала Сліпого лише машиновим письмом, а не власноручний? Чи зможе він твердити, що це документ-свідоцтво „простягнення руки", яка не підписувала цього „документа"?

Ось такі-то явища в „простягненіх рук" шляхом „приватних зв'язків".

Треба багато такту й терпеливости, щоб довший час збувати мовчанкою цього роду прикрі справи, і Митрополит Іларіон з мотивів делікатности вчіле не згадували про них, — звичайно, з мотивів делікатности, поскільки тут мається діло з іменами живих високопоставлених особистостей. Але якщо дячі Католицької Акції, які хоч-не-хоч спонукали до цієї ось відповіді, вважатимуть і надалі потрібним для-себе поводитися нетактовно супроти нашої Ієрархії, тоді декотрі греко-католицькі документи з так званих „приватних зв'язків" доведеться публікувати як фотографії з оригіналів.

ОГОЛОШЕННЯ

Катедральна Громада Св. Івана в Едмонтоні, Альберта, пошукує диригента провадити церковним, світським і сумішовим хорами. Також в разі потреби, повинен би й помагати підготовляти матеріяли для співу в українській школі. Платня після угоди.

Заінтересованих проситься посилати свої заяви на таку адресу:

William Sawchuk, secretary
Ukrainian Greek Orthodox Parish of St. John
11347—54 Avenue,
Edmonton, Alberta.

50-ліття великої трагедії вірменського народу

Туреччина 1915 р. частину вимордувала їх, а всю решту виселила з рідної землі

Вірмени по всьому світі цього року жалібно відзначають 50-ліття повного виселення їх Туреччиною з рідної землі, а при тому вимордування їх великого числа.

Частина Вірменії є під окупацією СССР, а частина під окупацією Туреччини. У розсіянні, поза межами Вірменії, є чотири з половиною мільйони вірмен.

Найбільші жалібні поминки відбулися в Бейруті, столиці Ливану; у цьому місті на 150 тисяч усього населення 50 тисяч становлять вірмени. Найбільше вірмен є православних. З уваги на те, що Вірменія поневолена, вони створили собі закордонний Вірменський Православний Патріярхат, що називається Кілікійським.

Жалібні поминки в Бейруті відбувалися під спільним проводом первоієрарха Вірменської Апостольської Православної Церкви патріярха — Католикоса Хорена, патріярха вірмен католиків східнього обряду Батаніна і голови Вірменської Євангельської Церкви пастора Агароніана.

Великі жалібні поминки відбулися і в Мілані в Італії, у місцевому католицькому соборі. Панахиду правив Кардинал Григорій Петро Агаджаніан (вірмении) —голова ватиканської Конгрегації Поширення Віри (католицької). У своїй промові він підкреслив „непохитну віру" кожного вірменина в те, що всі вони, сини „одної великої рідної землі", діждуться того часу, коли зможуть свобідно на своїй землі славити Бога.

В США, Греції, в країнах західньої Европи, Малої Азії і т. д. — всюди відбулися імпозантні, але сповнені духом жалоби поминки трагедії вірмен з-перед 50 років.

Смерть не є конечністю природи

„Чи життя конечно має кінчатися смертю? Як і минулі, так і теперішнє покоління біологів голосно відповідає: Ні!" — як свідчить відомий ботанієт А. Галстон, професор Єйльського університету. („Да Нешонал Обзервер", 12, 4, 65, США).

Біологи (дослідники живої матерії) твердять, що людина у відповідних умовинах могла б жити „без кінця", чи принаймні сотні років. Таке поняття як „смерть через старість" вони вважають науково неоправданим. На їхню думку, так звана „смерть через старість" — це по суті ступіневе занедужування організму, якому згодом можна буде запобігти.

Найбільший наступ жидівської преси на папу Павла VI

З ДОКУМЕНТІВ ПРО СУЧАСНЕ ВЗАЄМОВІДНОШЕННЯ МІЖ РИМОМ ТА ЖИДАМИ

Другий Ватиканський Собор на своїй третій сесії восени 1964 року видав декларацію, що всі нинішні покоління жидів невинні в справі замучення Христа.

Наказ опрацювати проект цієї декларації видав був папа Іван XXIII (1958-1963), який заявив був жидам: „Я ваш брат". Але папа Іван XXIII, який скликав Другий Ватиканський Собор (почався восени 1962 р.) не дочекався опрацювання цієї декларації, що було доручене кардиналові Августинові Ісеа, голові ватиканського Секретаріяту Єдности Християнства. Папа Іван XXIII помер влітї 1963 р. Коли почалася друга сесія II Ватиканського Собору (восени 1963 р.), то папою вже був Павло VI. На другій сесії цей Собор видвинув проєкт декларації „уневиннення" жидів у такому дусі, як це бажав був папа Іван XXIII. Частина делегатів Собору (консерватисти) вважали не бажала жодної декларації в справі жидів. Але під тиском „поступовців" проект декларації пройшов компромісово, тобто значно змінений, і його ухвалили щойно на третій сесії Собору (восени 1964 р.); але це також відбулося шляхом довгої внутрішньої боротьби.

Коли справу ухвалення декларації було відложено з 1963 року на 1964 рік, щоб за той час її змінити, то була загальна опінія, що за тим „вволіканням і зміною тексту декларації був папа Павло VI.

Коли декларацію 1964 р. ухвалено, то Ватикан і досі не опублікував її повністю, а подав до відома лише її загальний зміст. У ній нинішні жиди не винні у справі замучення Христа, але при тому зазначено, що призначеним жидів є повернутися до Христа.

Жиди загально невдоволені тією декларацією, що популярно відома як „Жидівський Документ". По-перше, вони кажуть, що Христа засудив Понтій Пилат — римський проконсул у Палестині, а не жиди, по-друге, вони є проти того, що б їх уважати призначеними для навернення до Христа. Отже вони почали домагатися, щоб четверта сесія Ватиканського Собору (восени 1965 р.) поправила декларацію про жидів.

„Намісник" Гохгута

Відколи почався Другий Ватиканський Собор, по великих містах світу почали виставляти драму німецького драматурга Гохгута п. з. „Намісник" (тобто, папа), який уважає себе за „намісника" Христового на землі). Гохгут у цій драмі обвинуватив папу Пія XII (умер 1958 р.) за те, що той не запротестував був проти винищування гітлерівцями жидів під час Другої світової війни, хоч жиди цього папу просили запротестувати.

Разом з Пієм XII час до часу в пресі появлялися й статьки проти теперішнього папи Павла VI, який під час 2-ї світової війни був правою рукою папи Пія XII, однак він також не запротестував проти винищування жидів гітлерівцями. Ці статьки проти папи Павла VI появилися в пресі тоді, коли друга сесія 2-го Ватиканського Собору 1963 р. відложила проект декларації на третю сесію Собору (1964 р.).

Після того, як папа Павло VI в днях 4 -6 січня 1964 р. відвідав Палестину, де, між іншим, відбув зустріч з урядом Ізраїля, натяки проти папи Павла VI були припинилися. Але Великий Рабинат в Єрусалимі не привітав папи Павла VI під час його там відвідин, бо він (Великий Рабинат) хотів, щоб папа перший прийшов до В. Рабинату з привітом.

Проповідь папи Павла VI 4 квітня 1965 р. викликала протести з боку жидів

Папа Павло VI в Страсну Неділю 4 квітня 1965 р. у своїй проповіді на тему тексту Євангелії на згадану неділю сказав, що Христос був посланий також і до жидів, але жиди відкинули Його, а врешті „вбили його".

Є підстави думати, що папа Павло VI спеціяльно наголосив те, що сказано у Св. Письмі, тобто — що він ужив таких слів, як: жиди „відкинули" Христа / „вбили Його", — а не передав цієї події якимись іншими словами. Можливо, що він це зробив тому, щоб католицька опозиція чула, що 2-ий Ватиканський Собор своєю декларацією про жидів з 1964 р. не перекрутив тексту Євангелії. То правда, що жиди, які домагалися від Пилата, щоб той розп'яв Христа, казали: що б кров Христа впала на голівки жидів і на дітей (всі дальші покоління) їхні. Але Ватикан своєю декларацією з 1964 р., як видно, вважав не неважним, коли заявив, що дальші жидівські покоління не винні в замученні Христа.

Але папа Павло VI у своїй вищезгаданій проповіді 4 квітня 1965 р. заявив, що трагедія мучення Христа „повторяється й продовжується також і сьогодні через усіх тих, які чи то словом чи ділом запечрують Христа, безчестять його і відновлюють Його терпіння" („Ла Вандерер" 22. 4. 1965, США).

Тому що серед інших нехристиян також і жиди запечрують Христа, бо вони не приймають Його, то з проповіді папи мало б виходити таке, що серед інших нехристиян також і всі жиди причиняються до постійного продовжування й відновлювання терпінь мученого Христа. Жиди саме так, мабуть, це зрозуміли; отже, на їхню думку, виходить таке, що папа Павло VI вважає жидів можливо відповідальними за продовжування мук Христа так довго, як довго вони не приймають Християнства; з уваги на це, жиди кажуть, що Павло VI цією своєю проповіддю фактично перекреслив видану 2-им Ватиканським Собором 1964 р. декларацію про „уневинення" жидів у справі замучення Христа.

Папа Павло VI йде слідами „жидоненависницьких пап", бо він „правжній наслідник свого наставника і вчителя Пія XII", — заявляє преса Ізраїля

Консервативно-католицька (світська) газета „Да Вандерер" (22. 4. 1965) в США цитує голоси реакції з боку преси Ізраїля внаслідок вищезгаданої проповіді папи Павла VI 4 квітня 1965 р., із згаданої газети нижче подаємо цитати з ізраїльської преси

Ортодоксальна жидівська р а н і ш н а газета „Гаюфе" в Єрусалимі заявила, що папа Павло VI пішов слідами „жидоненависницьких пап", бо він твердить, що то „жидівський народ, а не одинці розп'яли Назарейця". ...З цього можемо лекцію, що Церква не змінилася навіть після Аушвіцу", пише ця газета.

Масово поширена газета „Маарів" у редакційній статті повторила досьогочасні оскарження проти папи Пія XII, який „і пальцем не кивнув в обороні жидів під час націстського кровопролиття", при тому вона так тавруе папу Павла VI:

„Папа Павло знову засвідчив, що він є справжнім наслідником свого наставника і вчителя Пія XII..." І далі — що проповідь (4 квітня 1965 р.) цього папи „є доказом того, що цей папа хоче цієї історичної релігійної підробки, що її хоче повалити Екуменічний (II Ватиканський) Собор, а папа Павло залишається речником консервативної групи реакціонерів у Курії... Прилюдні заяви цього папи, в яких він обвинувачує жидів у „деициді (вбитя Христа), є не тільки виразно протижидівською заявою, але це також дає пряму підтримку тим, які противляться Жидівському Документові (декларації „уневиннення") на Екуменічному Соборі", — сказала в редакційній газета „Маарів".

Газета „Гаарец" опублікувала їдку карикатуру такого змісту: Папа Павло VI прибиває цвяхами до нового хреста „Жидівський Документ", начерк якого Отці Собору зробили рік тому, і виписує (папа) до нього додаток для переслідування жидів по-давньому.

Єрусалимська газета „Ламерґав" заявила, що ця папська проповідь „б'е в лице дуже екуменізму". І далі ця ж газета пише:

„Як б там ціль за плечима тієї заяви (папської проповіді) не була, то жидівський народ як у своїй суверенній Державі, так і в інших землях, не може дивитися спокійно на цей пофальшований і небезпечний опис тієї історії і її суті ..." (історія замучення Христа). „Ламерґав" підкреслює, що Середньовіччя вже минулося, та й „більше його немає, і ми більше не будемо тихо коватти безчещення".

Американські жиди висловили „сум і розчарування"

„Американський Жидівський Комітет висловив свій „сум і розчарування" з приводу недавньої (4 4. 1965) проповіді Павла VI на тему розп'яття Христа. Жидівський Комітет у своїй заяві сказав: виявляється, що ця проповідь папи „різко відхиляється" від Екуменічного Собору (II Ватиканського), який виготовляє декларацію про жидів", — інформує часопис „Дер Вандерер" (22. 4. 1965). Згаданий часопис додає:

„Папа Павло 4 квітня у своїй великодній проповіді у згадану неділю цитував Євангелію, згідно зо свідченням які жиди за часів Христа відкинули Його, а „врешті вбили Його". Він (папа), сказав що це саме й тепер роблять ті люди, які є проти Бога".

Відповідь з Ватикану

Католицький орган „НС Ню Сервис" у Вашінґтоні опублікував відповідь з ватиканського джерела", але він не назвав тих осіб з Ватикану, які дали жидам

ПОШУКУВАННЯ

Канадський Червоний Хрест пошукує Володимира Мілюка (Vladimir Miliuk), сина Михайла й Емілії, народженого в місяці серпні 1909 р. в Дрісці (Drissa). Він прибув у Канаду 1928 р. й останньо замешкував у Да Пі, Ман.

Проситься В. Мілюка, або хто міг би подати інформації про нього, зголоситися на адресу:

The Canadian Red Cross Society,
Manitoba Division,
226 Osborne Street, North,
Winnipeg I, Man.

цю відповідь.

Спираючись на вищеподане католицьке джерело, „Де Вандерер" (22. 4. 1965) інформує:

„Не названий по йменні речник з Ватикану сказав, що поскільки папа згадав сказані Христом на хресті слова „вони (жиди) не знають, що чинять", то вже тим самим він викличник усяке питання „щодо формального дєіцнду" (вбивства Христа).

Він (той неназваний речник Ватикану) сказав, що папа „виразно мав на думці ню частину жидів, про яку говориться в Євангелії" на Страсну Неділю, і що папа на початку своєї бесіди ясно сказав, що він коментував текст Євангелії як такий".

„Де Вандерер" (на основі „НС Нюс Сервис) продовжує:

„Інший речник Ватикану, в окремій заяві, сказав, що папа Павло „мав на увазі традиційну інтерпретацію історичного факту" Ця традиційна інтерпретація, як сказав цей (другий) речник, „має на увазі моральну відповідальність жидів того часу" за засудження (Христа) на смертну кару римським суддею Понтієм Пилатом. Цей же речник також вказав на те, що папа „ясно ствердив, що ця трагедія (мучення Христа) продовжується навіть сьогодні через усіх тих, які чи то словом, чи ділом запечрують Христа, безчестять Його і поновляють Його страсті" (Усі пояснення в дужках наші. - Ред В).

Суддя: психіятри відсталі на 200 років

„Молодь потребує руки, але не конечно руки психіятра. Вона може потребує й кари"

„Психіятри не виporожнять наших в'язниць", заявив вінніпезький суддя Бастин на Конґрегації карних манітобських суддів в останньому тижні травня ц. р.

„Їхні теорії не основані на жодних фактичних підставах. Студії людських духових процесів клигають далеко позаді інших наук", — сказав він. Цю свою критику психіятрів він основав на доказах психіятра-дослідника Кевина Форда, який сказав, що теперішня психіятрія і психологія — це лиш „обман, мілкість, польоти уяви, наївність, неув'язне розумування, догматизм і нісенітниці".

Навіяни ці слова К. Форда, суддя Бастин сказав:

„Нам не треба ще більше якихсь інституцій і лікарень (психіятричних), а треба більше знання в цій ділянці. Психіятри самі признаються, що навіть те психіятричне лікування, що буває успішним, не оперте на жодній раціональній основі Молодь потребує руки, але не конечно психіятричної руки. А може вона потребує й кари". Суддя Бастин доражує „палку й моркву" — це значить довготермінові ув'язнення з якнайбільшою можливістю паролів.

„Причиною злочинів е тілесні пристрасті, ненажерливість, жадоба й зазрість. Більшість людей попадає у в'язницю лише через те, що вони хотіли б усього задурно, або із спонуки злих нахилів у собі. Отже без суворої кари неможливо застосувати закони в практиці", — сказав він (За щоденником „Да Виннипег Трибюн" 28. 5. 1965).

Дружина Пілсудського про „креси всходнє"

Пані Александра Пілсудська, дружина покійного правителя Польщі маршалка Юзефа Пілсудського (пом. 1935 р.), у своїх споминах пише таке:

„Коли (П. Пілсудський) здобував мечем „креси всходнє" і визволяв їх від московського нагаду, то не хотів ні насильством, ні збройною силою ці землю до Польщі включати. Дав населенню повну свободу висловити свою волю, не хотів ім нічого нав'язувати ." (Польський вінніпезький тиждневик „Czas" за 2 і 9 1965 фрагмент із споминів Александри Пілсудської п і „Останні хвилини Юзефа Пілсудського").

З.Р.В. Найбільшу частину т зв. „кресів всходніх" під Польщею між двома світовими війнами становили західньо-українські землі. Маршал Пілсудський, з великою допомогою держав Антанти мечем „вивоював" їх від українських збройних сил, а замість дати волю українцям свобідно висловитися, він дав їм кривавку „пацифікацію".

ВШАНУВАЛИ ЧЛЕНІВ

Ніягара Фаллс

У суботу дня 6-го лютого ц р в залі української православної громади було влаштовано прийняття для двох заслужених членів, Павла Калиновського і Гриця Гладинюка з нагоди їхніх уродин. Обидва вони прибули до м. Саскатуну з рідної Сокальщини Павло двома роками раніше, а Гриць 1930 р., саме на початку фінансової депресії Були це тяжкі часи для всіх, а головно для робітників, коли-то їхня денна платня, дуже часто, була менша, як сьогодні за одну годину.

У м. Саскатуні тоді розвивалось українське життя навколо Інституту ім. Петра Могили. Студіюча молодь була активною й агресивною. Культурно-освітні імпрези, де бати стали голосними не лише в місті, але й по фармерських околицях. І наші сокальські побратими на початку приглядались, а так і самі стали членами місцевої Української Православної Громади, де довголітнім настоятелем був світлої й незабутньої пам'яті митроф протоєрей о. Василь Кудрик Рівнож, стали вони членами Інституту й С. У. Самостійників. Як один із промовців сказав: „Оба хлопці перейшли добру самостійницьку школу в Саскатуні й такими остались до сьогодні".

Павло був робітником у місті, а Гриць таки в Інституті був добрим і лояльним сторожем. Бачили вони як на З'їздах і церковних Соборах люди доброї волі давали пожертви на Інститут і Церкву, давали й вони.

1942 р кілька гарних родин залишили Саскатун і перенеслись на схід, прибули сюди до Ніягара Фалле і пп. Гладинюк і Камінський. Бачимо їх тут на кожному З'їзді — чи то самостійницькому, чи церковному. Я дивувався, що завжди і всюди були вони разом А на днях довідався, що вони мали спільне авто і навіть разом перебували в Гриценого брата Івана й до тої самої фабрики, щоденно, їздили на працю.

Сильну моральну й матеріяльну поміч дали вони обидва, коли започаткувалась будова місцевої нової церкви. Маленька громадка взялась за велике діло. За минулих двадцадцять років пишається гарна й простора церква. У ній же Іконостас, коштовний павук, вигідні лавки й інші речі Все, це вже запдачене. Зараз же я не дивно мені, коли перед собою бачу гроно малку жертвенних парафіян, що совісно й щиро виконують свої народні й церковні обов'язки, а між ними ті, котрих громада задумала відзначити й вшанувати.

Прийняття для обидвох Ювілятів зачалось п. п. Д. Когут і П. Самець. А багату вечерю приготовили членкині Жіночого Товариства Донки Україні. Багато доброго говорилось на адресу наших заслужених членів. Дали їм однакові подарунки на пам'ятку, бож вони однаково добри були, — жертвенні глибоко релігійні, послушні в ділі кожним оглядом чемні.

При столі п. Павло сказав, що платить за новий жертвник у Вівтарі, що збудували його п. Д. Когут, а п Григорій дав замовлення на нові священичні ризи з Консисторії. Рівнож, Колегія Св. Андрея одержує від них постійну фінансову підтержку.

Дай Боже нам якнайбільше таких благородних Павлів і Гриців, щоб наша Консисторія не мала своїх турбот і щоб дирекція Колегії не мусіла журитись фінансами виконувати далекосягли мрії на славу Церкві й нашому народові

Зо збірки призначено було $10.50 на „Укр. Голос" і $11.35 на „Вісник".

о. П. Самець.

ПОЖЕРТВИ НА ВСЕКАНАДІЙСЬКУ КАТЕДРУ

Усім відомо, що уряд дозволяе 10% від зарібку жертвувати на добродійні цілі, а втім і на церковні потреби Було б добре, якби те всі знали й до цього пристосувалися.

Для того побажаним і дощільним е цього року виконати привілей, даний нам нашим урядом; треба 10% нашого прибутку пожертвувати ви на Всеканадійську Катедру, чи на інші цілі, згідно з нашою волею. Багато добра можемо тими десять відсотками зробити. А з тим буде вдоволення, що ми виконали добре діло. Люди нас будуть за це шанувати, бо ми самі любимо і поважаємо тих, хто щось доброго зробляють для загальної справи. А

Всеканадійська Катедра належить до наших загальних справ. Тож надіймаймо, передаваймо, доручаймо, складаймо пожертви на спілату довгів і викінчення Всеканадійської Катедри.

Недавно, до нас наспіли слідуючі пожертви: **САСКАТУН, Саск.** Катерина Пилтала $500 00. **ГОНОР, Ман.** Степан Павлюк $25.00. **ФОРТ ФРЕНСИС, Онт.** – Елена Гриндод $5.00 **СЕМБУРГ, Саск.** $5 00 **ПОРТЕДЖ ЛЯ ПРЕРІ, Ман.** М Шепель $15 00 **ГЕЗЕЛРИДЖ, Ман.** — Павло Турко $10.00. **БАУДЕТ, Мінн. ЗДА.** — Гео. Гавриюк $10 00 **МІННЕАПОЛІС, Мінн. ЗДА.** — Г. Пасічник - $10 00.

ВІННІПЕГ — КАТЕДРА. — Панна Наталя Созанська $200.00, Е. Угринюк $150.00, Завідовський „Фюнерал Чепел" $100.00 Анна Кривоніжка $100 00, В І. Сарчук $100 00. Анна і Семен Соломон $100.00. Анна Семенюк $50 00. П Дідковський $50.-00. С Відінський $50 00, І. Кінін $50 00. Т. Головатий $50 00 , Я. О. Масцюх $50 00, Ст Бибель $40 00, А. Тофан $25 00, Розі Гуменчук у спомин батька б. п. Семена $25.-00. Ів. Бучковський $25 00, Н. Сорочинський $25.00. Дм. Павчук $25.00, Валтер і Катерина Смігелські $25 00, Л. Совєчи $25.00, П. Слоповський $25 00 П Крилякевич $25 00, Посиф і Пелагія Назаревич $20 00, І С Соломон $20.00. В Касіян $20.00, М. Прокіпчук $20 00, М. і О Яремка $16.00. Джи Гюс $15.00, Марія Грицюк $15 00. М. Со-

лонника $12.00, Н. Богонос $11.00; по $10.00: М. Саранчук, Докія Кривацька, К. Щерблюк, Г. Чемберс, М. Каряк, С. Дармоїд, В. Хмельницький, д-р І. Бачинський.

По $5.00: В. Савело, С. Радомський, П. Вацко, В. Осташ, Т. Ф. Василишин, А. Вонтеґ.

На Нев'янучий Вінець на Похороні б. п. Н. Гунула: по $20.00: д-р В. Гунул, М. Гренков. По $10.00: Г. Лабай і дружина, Дені і Павлина Лабай. По $5.00: Г. Пригроцький, Маргарета Танчак, В. Гривінський, М. Гривінський, Вакуверр, Б. К., І. Вахняк і Антін Кулеша і дружина. — Н. В. Бачинський, Пандарфілд, Ман., $3.00.

Усім сердечна подяка.

(ое.)

Пожертви проснимо слати на адресу:

Holy Trinity Ukrainian Greek-Orthodox Cathedral
1175 Main St. Winnipeg, Man.

ШЕВЧЕНКІВСЬКА АКАДЕМІЯ В СУДБОРАХ

Цього року відділ КУК особливо інтенсивно працював під головуванням п. М. Шипоша. Зорганізування курсів українознавства, громадське віче під кличем „Геть під Москви"!, Січневі Роковини з бенкетом і академією, де головним промовцем була панна Маруся Бек, а 28-го березня ц. р. урочиста Академія в честь Т. Шевченка.

Свято відкрив хор УНО „Дніпро" могутнім співом „Заповіту", а по ньому слідували „Сонце заходить" Роздольського з сольом пані Г. Коломиець та „Утоптала стежечку" Ступницького з сольом панни Шульги.

Хор великий (біля 60 співаків), гарні народні строї, добре зіспівань, під дир. п. О. Рогатин.

Декламація „Кавказу", що його з чуттям і розумінням змісту віддала панна О. Шумило, зробив помітне враження.

Дуже приємне зорове враження зробив чол. хор ім. М. Лисенка, при ЛВУ, що його дир. являється п. І. Лев. Пісні „Взяли я бандуру" в арії І. Лева та „Гей літалися орли", К. Стеценка, виконані були цікаво і з належною інтерпретацією.

Першу частину закінчив знову виступ хору „Дніпро", що відспівав „Ой три пляхи" Тополянського, з сольом п. Л. Ушій та „Слава Кобзареві" з сольом пані В. Панас Остання пісня випала особливо добре, інтерпретація була цікава, сильне враження робили фортіссімо чоловічих голосів.

Достойного доповідача представив присутнім п. С. С., що подав деякі факти з життя п. М. Мандзюка та його позицію серед українців, з підкресленням заслуг і значення його особи, як члена парляменту.

Доповідач у своїй цікавій і доповіді зобразив постать безсмертного поета на тлі доби та в переконливий спосіб відкреслив значення його подій для українців у цілому, а то і для світа, доказом чого його твори в переложені на різні мови, а самий „Заповіт" на 60 мов. Між іншим, він сказав: „Лише завдяки таким, ідеться про великих людей, як укр. князі, гетьмани, науковці, письменники й поети, прим. дописувача), Україна, помимо стільки літ неволі, помимо всіх старань окупантів, задержала своє національне ім'я, витворила рідну культуру і, помимо невдач, не стратила надії і бажання жити самостійним життям". І далі: „Через прикрі історичні обставини, вони (себто українці — доп.) не мали тої нагоди, що мали сини вільних народів, бо ціла історія України складається з боротьби, як не в обороні свободи, то в боротьбі здо бути її".

Прияні нагородили промову Дост. М. Мандзюка довготривалими оплесками. На сцені знову хор, цим разом мін. хір „Луна" при ЛВУ, що виконав „Почайську Божу Матір" з солістами п. Я. Безпалком (цінний набуток хору) та п. В. Катулькою та „Через, поле широке" А. Гнатишина, соліст п. В. Катулька.

У супроводі фортеп'яно, що на ньому грав син Петрусь, п. Н. Жовкевич віддеклямувала „Причину", співаючи перші строфи.

Хор УНО „Дніпро" ще раз виходить на сцену, цим разом з піснями „І світає і смеркає" М. Белянського та „Огні горять" Воробкевича, соліст п. В. Рогатин.

Могутня „Встає хмара з-за лиману" В. Ємця та дві пісні про Залізняка, соліст Я. Безпалко, чоловічого хору ім. Лисенка при ЛВУ, закінчують офіційну програму.

При відкритій сцені всі присутні співають рідний національний гимн та Боже щасти.

Без сумніву, академія залишила сильне і глибоке враження, але як багато сильніше було б враження, якщо б бодай до „Заповіту" стали були всі хори.

Як могутньо й сильно було б неслися зі сцени слова Пророка „Поховайте та вставайте, кайдани порвіте!"

Треба б ще підкреслити, що багато причинилися до піднесення рівня концерту ті, що акомпаніювали на фортепіяні, а це п. Емілія Василига (хор Дніпро) та сестри Славця і Ірка Кузьмин (хор „Луна" та хор ім. М. Лисенка).

С. С.

ПИШУТЬ ДІТИ

У цьому році усі турботи організації „Свята Матері" взяла на себе Рідна Школа і для цього обрала Комітет із п'яти осіб. До К-ту увійшли такі учні: Марія Андрущенко, Ніна Тарасюк, Савелля Сковоровська, Леся Горуля і Надія Шкраба. Комітет має працювати під ідейним доглядом і духовним керівництвом о. Настоятеля Юрія Ягодського. В скорому часі після цього К-т скликав своє організаційне засідання і на нього запросив голову Церковної Управи, Голову Сестрицтва, Голову СУМ, учительку Недільної Школи і представника Культурно - освітнього Відділу Церк. Управи. На засіданні ухвалено плян праці і розподіл у ньому обов'язків.

Першою працею було те, що К-т виготовив і надіслав поштою зразки до усіх членів Церкви і її прихильників і ним нагадував про Свято Матері і просив прийняти в ньому участь не лише своєю присутністю, а прилюдно вшанувати свою маму за урочистостях, які відбудуться при церкві в неділю 9-го травня.

Настав і день свята. На службі Божій уся церква молилась за Матерів живих і Матерів померлих. Урочистості почалися перед 6-ю годиною вечора, а закінчилися о год. 8-ій.

Комітет Рідної Школи ухваливши такий плян праці щасливо виконав, а програма самого Свята усім присутнім принесла прикні хвилини духовного задоволення, а багатьом і сльози радости. Програма була побудована так: на початку обіду запросили до головного стола дві мами найстарішого віку, материнство яких є зразком для інших, і дві мами, які духово відчувають інстинкт материнства і адоптували собі дітей. Усіх їх щиро вітали і вручили їм китиці квітів.

Закінчився обід і вступила в дію друга частина, що мала такий свій порядок:

1) Слово о. Настоятеля. О. Юрій в основу своєї промови поклав „Легенду" М. Воронього, що своїм хвилюючим змістом кличе Маму зайняти, надане їй самим Богом, місце.

2) Реферати. Їх виголошували три учениці: Марія Андрущенко, Ніна Тарасюк і Надія Шкраба. Реферати один одного доповнювали, а разом породжували в уяві слухачів величність Мами, її ролю в родині, її невсипущу працю і безмежні турботи про своїх дітей і її жертви для них.

3) Вшанування своїх матерів окремими учнями. 17 учнів прилюдно вшанували своїх матерів. Тут і дарунки для мами, і взаємні обійми, і поцілунки, і сльози радости.

4) Виступ СУМК. Члени СУМК під керівництвом своєї голови В. Макаренка і його участи дали декілька, відповідних цьому дню, пісень і окремо гри на акордіоні В. Мухана.

5) Виступ Недільної Школи. Учні Недільної Школи, під керівництвом своєї учительки панни Галі Тараскюк виконали символічний танок, що своїм змістом відповідав великій пошані до Матері.

Програма вичерпана. Заключне слово о. Юрія. Відання поклону померлим Матерям, а живим „Многая літе".

Ми багато трудились, але з своєї праці ми задоволені. Тішимось і тим, що ми принесли багато хвилюючих думок і приємне задоволення усім присутнім. Ми в цьому певні. Ми вдячні нашим учителям — о. Юрію і п. Є. Тарасюку за їх віддану з нами працю у виготовленні усього того, що надало особливої урочистости Дню Матері.

На зразок „Свята Матері" ми вдаватували й Роковини Т. Г. Шевченка.

Тут ми пишемо правду і вона е нашою відповіддю на те, що про нас написав п. проф. В. Іванис („Вісник" ч. 9 за 1 травня). Пан професор пише про нас таке „... слабень ко ці учні читають і деклямують вірші..." Звідки п. професор двоїдався про це? Пан професор був у нас присутнім лише на одній учбовій годині, коли ми за учбовим планом вивчали займенники. О. Юрій викликав будського з нас до дошки, диктував речення, що в ньому, звичайно, був займеник; учень знаходив його і вимовляв його в різних відмінках. Праця була цікава, а ми відповідали не зле і пан професор про це добре знає. Пан професор побув з нами одну учбову годину, не обмовився ні одним словом, а кривду нам зробив велику і нас це дуже дивує!

Учні: Марія Андрущенко, Ніна Тарасюк, Савелля Сковоровська, Надія Шкраба.

КОЛЕГІЯ СВ. АНДРЕЯ
в ВІННІПЕГУ
асоційована з Манітобським університетом

ВПИСИ

НА ТЕОЛОГІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

Деканат Теологічного факультету Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, асоційованої з Манітобським університетом, цим проголошує конкурс на прийняття студентів на академічний рік 1965-1966.

Студії на Теологічному факультеті тривають чотири роки. По успішному закінченні їх, абсольвенти отримують ступінь Ліценціята Теології і можуть бути висвячені в сан священика.

Кандидати до студій на Теологічному факультеті повинні мати скінчену принаймні повну дванадцяту (XII) клясу (гред), цебто матрикуляцію в Канаді, або мати однозначний ступінь освіти з-поза Канади. — Кандидати з вищою, тобто університетською освітою, можуть закінчити теологічні студії скорше, ніж за чотири роки.

Академічний рік на Теологічному факультеті Колегії Св. Андрея триває від 15-го вересня до 15-го травня. Викладн цього року почнуться в середу, 15-го вересня.

Зголошення на студії на Теологічному Факультеті приймаються до 11-го вересня.

Студенти-богослови з Канади, які є членами Української Греко-Православної Церкви, отримують від Консисторії цієї Церкви певну грошеву допомогу.

За ближчими інформаціями та аплікаційними формулярами звертатися на адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

Телефон: 474-2325

ХРЕСТИНИ
Нипавин, Саск.

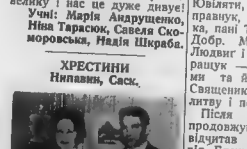

У неділю, 29-го листопада, 1964-го року, після Богослужения о. Настоятель в домі Ореста й Ольги Козуняв виконав Чин Хрещення їхньої донечки, якій при Хрещенню дано два імена: Ірина й Кароля. Прибула родина Козунів, Звоздецьких, Юзвів і Рудеїв, з яких походить родом мама дитини.

Чин Хрещення виконано в приявності Хресних Батьків, Славка Рудея, з Муз Рейнджк, Саск., пані Марії Юзви, з Нипавин, Саск., та поважного числа гостей.

Після обіду відбулася збірка; $10.00 призначено „Вісникові", а $5.00 на Інститут Могили, в Саскатуні.

Усім шановним жертводавцям щире спасибі, а новоохрещеній всього найкращого у її майбутньому.

о. Ілля Швець

ЗОЛОТИЯ ЮВІЛЕЯ ПАНСТВА ЧЕПУРИКІВ
Келгарі, Алта.

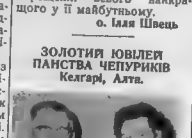

Я мав нагоду бути на 50-тім ювілею супружнього життя панства Василя і Харитини Чепуриків, який відбувся в суботу 30-го січня 1965. До підготовання цього свята взялися панство Федір Ткачук, близькі приятелі шановних Ювілятів.

Як Ювіляти увійшли до залі у супроводі сина Михайла, пан Гр. Комарніцький став коло Василя, як дружба, а пані Катерина Білява — коло Харитини, як дружка. Дочка Ювілятів, пані Ніна Івасюк, з Едмонтону, прикріпила букети родичам і побажала їм щастя і здоров'я. Пан Іван Черешкий привітав їх, українським звичаєм, хлібом і сіллю. Приятелі відспівали „Многая Літа" і шановні Ювіляти були запрошені за стіл.

На почесних місцях сиділи Ювіляти, їх діти, внуки, один правнук, сестра пана Чепурика, пані Таня Чопик. Свящ. і Добр. М. Фик, посол А. Людвиг і адвокат Петро Петрашук — господар програми та його дружина Соня. Священник М. Фик провів молитву і почалася вечеря.

Після вечері, господар продовжував програму. Він відчитав привітальні листи від Блаженнішого Митрополита Іларіона і Архиепископа Андрея. Пан Людвиг прочитав привітальні листи від премієра Альберти і заступника королеви, Персі Пийдж. Парох коротко розповів про життя Ювілятів. Між іншим сказав, що обоє Ювіляти народилися в селі Вулька Попинська, губернія Городенська, волость Осоветська. Повінчалися 30-го січня 1915. Василь був покликаний до російського війська, був ранений, але щасливо повернувся до дому. Як йшов до війська, те село належало до Росії, а як повернувся до дому, те село належало до Польщі. Хата і вся господарка була знищена. Родина пережила страшне лихоліття і голод.

До Канади приїхав за позичені гроші 27-го жовтого 1927, а родину спровадив 1928. На короткий час осівся в околиці Вестлок, Алта., потім 15 років фармерував коло Короняйшон, Алта.

До Келгарі прибули 1947.

Увага! Увага!

УРОЧИСТЕ ВІДКРИТТЯ НОВОГО БУДИНКУ ІНСТИТУТУ МОГИЛИ В САСКАТУНІ, САСК.

спільно з відзначенням

60-ЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ САСКАЧЕВАНУ

відбудеться

У днях 13, 14 і 15-го серпня, 1965 р.
(п'ятниця, субота, неділя)

ПРОГРАМА

13-го серпня (пятниця):

10:00 рано — реєстрація в Інституті (1240 Темперенс Стріт)
1:00 пополудні — провінціальний з'їзд Союзу Українок Канади (в Інституті)
5:00 пополудні — сесія Товариства Українців Самостійників (в Інституті)
6:00 вечері — вечеря для членства СУС заходом провінціальної Екзекутиви Союзу Українок Канади (в Інституті)
8:00 вечері — КОНЦЕРТ силами відділів СУМК провінції Саскачеван в Авдиторії православної Громади (919—20 Стріт Захід)

14-го серпня (субота):

9:00 рано — Продовження реєстрації (в Інституті)
10:00 рано — Урочисте освячення угольного каменя в Інституті, що його довершить Блаженніший Митрополит Іларіон з Єпископами у сослуженні всіх наших православних священників Саскачевану.
2:00 пополудні — УРОЧИСТЕ ВІДКРИТТЯ НОВОГО БУДИНКУ ІНСТИТУТУ:
а) перетинання стяжки,
б) процедура передачі ключів.
в) Сесія, на якій будуть найвищі Достойники нашої УГПЦ й інших Церков та світські Достойники — від Уряду Саскачевану, міста Саскатуну, наших організацій, інституцій, жертводавці й люди доброї волі.
г) Промови визначників Достойників.
ґ) Чайне прийняття.
д) Оглядини Музею, Бібліотеки, Архіву та приміщень Інституту.
6:00 вечері — БЕНКЕТ в Авдиторії православної Громади (919—20 Стріт Захід). Головний промовець п. **Ю. Стечишин** — почесний Голова СУС. Під час бенкету концертові точки. Після бенкету забава.

15-го серпня (неділя):

9:30 рано — Митрополича Служба Божа, що її відправить Блаженніший Митрополит Іларіон з Єпископами в сослуженні всіх наших православних священників Саскачевану на площі Екзгібішен Парк.
12:00 — Обід для всіх учасників там же на площі. Під час обіду добірна українська музика.
1:30 пополудні — УРОЧИСТА СЕСІЯ на площі в приміщенні „Театр під небом". Головний промовець **Всеч. о. Протопр. д-р С. В. Савчук** з Вінніпегу. Сесія переплітатиметься концертовими точками.

Свято відкриття нового будинку Інституту Могили спільно з відзначенням 60-літнього Ювілею Саскачевану це — не звичайне Свято! Це свято української народної свідомости, жертвенности й щирости та практичної участи українців у всіх галузях канадійського життя! Це свято, що його повинні звеличати всі українці своєю присутністю й участю в ньому! Щиро і тепло закликаємо всіх українців прибути з родинами на це всенародне Свято! До приємної і радісної зустрічі на Святі!

ДИРЕКЦІЯ ІНСТИТУТУ МОГИЛИ.

Зразу працював як робітник, а пізніше як контрактор. Записався в члени Української Греко-Православної Церкви в Келгарі і є її членом по цей час. Ювіляри є примірною родиною. Вони є членами бібліотеки при Церкві і багато читають.

Дочка склала родичам побажання і від родини вручила дарунок. Пані А. Ткачук побажала Ювілятам щастя і вручила дарунок від гостей. Пані Геня Метітяк поздоровила Їх від Жіночого Товариства. Господар побажав Ювілятам спокійного і довгого життя. Відспіванням „Многая Літа" закінчилася програма. Гості підходили до Ювілятів і бажали Їм щастя й здоров'я, а музика гарно пригравала до танків.

Щасти Боже нашим Ювілятам!

П. С. Шановні Ювіляти з нагоди цього Ювілею передали на Пресовий Фонд „Вісника" $10.00.

Гість

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ВАСИЛЬ СТРАТІЙЧУК
Канора, Саск.

Дня 5 березня 1965 року помер після довшої недуги в місцевій лікарні піонер церковно-громадської праці в цій околиці — Василь Стратійчук.

Покійний народився 1882 року в селі Пилипче, пов. Борщів, Галичина, як найстарший син в родині Федора і Теодосії Стратійчуків. Вісімнадцятилітнім хлопцем приїхав до своїми родичами до Канади і ця родина оселилась в околиці Канори. В 1904 році одружився з Марією Денис і започаткував свою власну господарку, свою фарму. Згодом народилися у них діти — Іван, Михайло, Анна, Софія і Докія. Найстарший син Іван упокоївся 1939 року.

Покійний Василь був глибоко-релігійною людиною, свідомим і щирим українцем, любителем доброї книжки і преси, щедрим по своїх змогах жертводавцем на церковні і народні потреби. Він відзначався великою скромністю, тихістю, згідливістю та розсудністю, і тими прикметами вдачі з'єднував собі признань і повагу серед людей.

Дня 7 і 8 березня відслужено ввечері в похоронному заведенні Парастас, а 9 березня — Чин Похорону зо Службою Божою. В Похоронних Відправах, крім пароха о. В. Слюзаря, взяв також участь рідний брат покійного Впрп. о. прот. Дмитро Стратійчук з Редвей, Алта., який чутливими словами попрощав покійного від імені найближчої родини. Чин Похорону і Служба Божа відбулися в церкві Св. Трійці, а кінцева Панахида в церкві Успення Пр. Богородиці, на цвинтарі котрої зложено тіло на вічний спочинок. Покійний був членом цих обох церковних громад.

З відходом з цього світу бл. п. Василь Стратійчук остався засумовану родину — сина Михайла; дочки — Анну, Софію і Докію, та братів — Отця Дмитра, Григорія і Романа — всіх з родинами.

Спи с блаженним, Щедрий Трудівнику рідної церковної і народної ниви, а канадійська земля хай буде Тобі легкою.

О. В. С.

БЛ. П. ХРИСТИНА ГАБОРА

У понеділок 2 листопада по довгій недузі упокоїлася в Бозі бл. п. Христина Габора.

Покійна була з роду Гайдей. Народилася 2 січня 1876 року в с. Дорошівці, пов. Заставна на Буковині. Там же в рідному селі Покійна прожила свої молоді літа й вийшла заміж. Року 1900 з чоловіком і малими дітьми приїхала до Канади й оселюється біля Квнори, Саск. Від 1937 р. проживала Покійна з родиною на фармі біля Вишарт. 1940 р. залишилася вдовою, а від 1950 р. проживала в Рідкапі. Останні 6 років життя Покійна прожила в слабості, перебуваючи постійно в лікарні.

Похорові Відправи почалися в середу 4 листопада Панахидою, яку відправив о. Григорій Удод — Настоятель Громади в приміщенні лютеранської церкви, яку Громада винозичила для цієї потреби, тому, що в нещасливому випадку на початку року Храм Божий Громади згорів.

Другого дня при численному зібранні членів родини Покійної та місцевих парафіян був відправлений Чин Похорону з Заупокійною Службою Божою. Тлінні останки Покійної похоронено на місцевому цвинтарі Української Православної Громади. Після Похорону відбувся поминальний обід для учасників. На закликом. Настоятеля при останньому цілуванні ікони скілали на Нев'янучий Вінок $42.35, з чого 30 дол. призначено на Будівельний Фонд Інституту П. Могили в Саскатуні, а решту на пресфонд „Вісника".

В глибокому смутку Покійна Христина залишила по собі численну родину: 2-х синів, 7 доньок, 25 внуків, 32 правнуки та одного пра-правнука. Уся ця численна родина є вірними Української Православної Церкви, а деякі також займають і провідні становища в нашому громадському й церковному житті. Велика заслуга в цьому також Покійної, яка належно виховала своїх дітей на свідомих дітей свого народу і своєї Церкви.

Вічна їй Пам'ять!

Присутній.

БЛ. П. МАГДАЛИНА БИБЛОВ
Вишарт, Саск.

У понеділок 22 березня упокоїлася в Бозі бл. п. Магдалина Библов, членкиня Громади Всіх Святих у Вишарт, Саск.

Народилася Покійна 21 вересня, 1902 року у с. Лициківка, пов. Долина (в Галичині. Малою дівчинкою 1909 року прибула з батьками до Канади. Батьки Покійної Василій і Параскевія Стефанишини, прибувши до Канади, проживали у околиці Бюкенан, Саск. 1916 р. покійна Магдалина вийшла заміж за бл. п. Михайла Библова і біля десяти років подружжя проживало в околиці Спрінгсайд, Саск. Від 1926 р. до 1933 р. проживали в околиці Вернон, Б. К., а вернувшись знову до Саскачевану проживали на фармі в околиці Вишарт. Чотири роки тому бл. п. Магдалина залишилася вдовою і проживала свої останні роки або на власній фармі біля Вишарт, або у когось із своїх багатьох дітей. Минулої осени прибула до Лесток до доньки і там по короткій недузі закінчила свій життєвий шлях.

Похоронні Відправи почалися Панахидою в домі, де Покійна упокоїлася, в середу 24 березня, а другого дня там же був відправлений чин Похорону при численно зібраній громаді вірних, знайомих, а головно членів родини Покійної. Чин Похорону відслужив о. Григорій Удод, дяконував п. Григорій Шевчук — дяк Громади у Вишарт. Тлінні останки покійної поховано на цвинтарі Громади Всіх Святих у Вишарт. Після Похорону відбувся поминальний обід в домі Покійної властуваний її дітьми, внуками й братами. На закінчення о. Настоятеля присутні членки родини зложили на Нев'янучий Вінок Покійної $38.75 на пресфонд „Вісника".

В глибокому смутку Покійна залишила 4 братів, 9 синів, 6 доньок і 29 внуків.

Вічна їй Пам'ять!

Присутній.

БЛ. П. ІВАН ЗАЙЧУК
Інсінгер, Саск.

7-го лютого 1965 року на фармі коло Інсінгер, Саск упокоївся на 82-му році життя бл. п. Іван Зайчук.

Покійний народився в селі Калубиці Заставинського по віту на Буковині 1883 року. Шукаючи кращої долі, з родичами, 24 літнім хлопцем приїхав у Канаду в 1907 році. Одружився з панною Василинкою Куповською 1910 року, з котрою судилося їм мати 5-ро діточок: сина — Григорія і 4-ри доньки: Параскевію, Марію, Анну і Нелю.

Після упокоєння дружини, залишився вдовцем і на старші роки проживав коло доньки Анни і зятя Івана Скігар.

Пошорон зо Службою Божою відбувся у четвер 11 лютого 1965 року.

Під час Похорону зібрано на Нев'янучий Вінок 30 дол. З цієї суми призначено 5 дол. на прес. фонд „Вісника", 5 дол. на журнал „Віра й Культура", 19 дол. на місцеву Церкву і 1 дол. на різні розходи. Жертводавцям складаємо щиру подяку.

Покійний залишив у смутку 1 сина, 4 доньки, 13 внуків і 6 правнуків.

Після Похорону відбувся поминальний обід у Народнім Домі, заходом Покійного і при помочі Жіночого Товариства.

Спи, наш тату і дідусю, спокійно вічним сном до Дру гого Пришестя Господнього! Хай Твоя душа оселиться в Оселях Праведників, а земля нехай буде Тобі легкою.

Вічна Йому Пам'ять!

О. Ярослав Пук.

БЛ. П. ІВАН ВАСИЛИНКА
Егрімонт, Алберта.

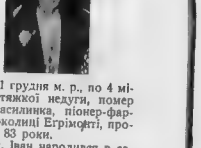

Дня 1 грудня м. р., по 4 місяцях тяжкої недуги, помер Іван Василинка, піонер-фармер в околиці Егрімонті, прожившии 83 роки.

Бл. п. Іван народився в селі Монастир, Рава Руська, Західня Україна. В 1905 році одружився з Катериною Павлюк. В Канаду прибув сам 1909 р. і тут набув гомстед в теперішній околиці Егрімонті. Його дружина, з двома дітьми, приїхала в Канаду два роки пізніше. Через увесь час вони жили на фармі й успішно господарювали.

Крім праці в господарці, покійний був активний в суспільному житті. Він був свідомим чоловіком, бо через усе своє життя цікавився громадськими та взагалі національними справами. Коли український народ в Канаді відновив свою праправославну Православну Церкву, то він, не тільки став її добрим членом, але старався її організувати. Спершу, разом з іншими, зорганізував Громаду в Редвей, а пізніше, завдяки йому, зорганізувалася Громада в околиці Егрімонту.

Покійний Іван мав гарний характер. Головними рисами його характеру були: працьовитість, побожність, любов до свого народу, жертвенність, й гарне й щире відношення до людей. Він мав великий, добрий вплив на людей. Був багато років головою місцевого Нар. Дому й місцевої церковної Громади. Покійний Василинка підтримував наші народні інституції в Канаді, давав щирі пожертви на наші церковні Катедри в Едмонтоні й Вінніпезі, давав щирі пожертви на Колегію Св. Андрея й на інші добрі справи. Він любив брати участь в народніх з'їздах, церковних Соборах, і окружних з'їздах. Тому його смерть — це велика страта не тільки в місцевій Громаді, але також в ширших кругах нашого життя.

Покійного Івана й його дружину обдарував Бог гарними дітьми: трьома синами й шістьма дочками. Найстарший син Михайло помер 1947 року. Василь й Ксеня (Павлюк) живуть в Егрімонті, Дмитро, в Келгарі, Юлія Радомська й Льоня Митрук — у Венкувері, Анна Крупник — Вайткорті, й Ольга вдома. Всі діти є гарно виховані в християнському дусі, й усі добре говорять й читають по-українському. Покійний залишив також 21 внуків й 16 правнуків.

Похорон відбувся в четвер 4 березня з місцевої церкви Св. Йоана Хрестителя. Попередього дня, увечорі, два священники: місцевий парох о. Мітрат Д. Стратійчук і о. Прот. О. Фляк, бувший парох, відслужили Парастас, при якому о. Стратійчук — тому, що було поважне число англійців — говорив англійською мовою про життя й добрі діла покійного Івана. Другого дня, з нагоди Заупокійної Служби Божої, о. Фляк, по читанні Св. Євангелії, виголосив науку про наше тимчасове життя на землі. Лише добрі діла — казав він — можуть піти з нами. Згадуючи при тому пок. Івана, що він на цій землі творив добрі діла, за які Господь Бог нагородить його в позагробовому житті.

Отець Стратійчук, прощаючи Покійного, наводив дещо з його життя й щирої праці. Те життя — казав він — було наскрізь християнське. Він працював над собою, дбав про себе, дбав про свій душевний й культурний розвій, й тому виробився на добру, характерну й свідому людину й взірцевого батька. Він дбав про церковну громаду, й та громада гарно розвивалася й стала примірною; дбав про всякі добрі справи в житті, й полишив по собі гарний спомин у народі.

При похороні, в якому взяло участь багато людей, зібрано на нев'янучий вінець на гріб Покійного поважну суму грошей на церкву, а з тієї суми віддалено 10 дол. на пресовий фонд „Вісника" і 5 дол. на клішу.

Похороненго Івана на цвинтарі при місцевій церкві.

По Похороні відбувся обід для учасників Похорону, заладжений Укр. Жіночим Товариством при громаді.

Вічна Пам'ять Покійному Іванові!

Учасник Похорону.

Подяка

Дружина Катерина з усією родиною сердечно дякують усім, що взяли участь у Похоронах покійного мужа й батька Широ подяка о. Стратійчукові й о. Флякові, дяками, й іншим співакам; тим, що прислали квіти й вінки, жінкам за приготовлення поминального обіду та усім вірним, що прибули й взяли участь в Похоронних Відправах по Покійному.

Родина Василинків.

БЛ. П. ОЛЕКСАНДЕР ЛЕВИЦЬКИЙ
Монтреал, Кве.

У п'ятницю 5 лютого 1965 року упокоївся в Бозі один з передових громадських працівників в Монтреалі, Александер Левицький, залишивши в смутку дружину Анну, з роду Білоус і дві заміжні дочки Марусю Пика в Каліфорні і Лесю Пришляківську в Монтреалі.

Покійний народився в с. Глищеві, 1 квітня 1891 року. Початкову школу закінчив в селі, середню в гімназії, а два роки студій права на університеті. Ходив до школи разом з теперішнім митрополитом і кардиналом Сіпімм, і в своїм дорогоцінним архіві зберігав листа від Кардинала з Риму який „відзайшов" покійного, колишнього товариша шкільної лавки, в Монтреалі. Вступив до австрійської армії на початку війни 1914 р. і добився рангу „обер лейтенанта". Коли почалися організувати українські частини, а пізніше і армія, перейшов на службу України і служив до кінця визвольних змагань. Після війни повернув до дому, але політичні обставини для учасників визвольних змагань не були сприятливі і він рішив виїхати до Канади, куди й прибув 1925 року. В Канаді закінчив кресляреську школу, але отримати працю по фаху для чужинця було тяжко і він вступив до праці в Квпс Готелі як управитель їх магазину, де працював аж до переходу на пенсію. Тяжкі були початки покійного в Монтреалі. Родичі його Антон і Катерина Левицькі залишилися до ма і довший час треба було і їм допомагати. Доньки Маруся і Леся обидві покінчили вищі школи і щасливі тепер. Похорон відправили оо. прот. Володимир Слюзар і Федір Легенюх з Собору Св. Софії. Багато людей зібралося на Похорон і на поминальний обід в залі Собору. Під час обіду пан Луцишин з Лашін зробила жалник до збірки на українську пресу.

Зібрані гроші подівено: на „Український Голос", „Новий Шлях", „Вісник" і „Вояцьку Сторінку Вільного Слова". Покійний Александер Левицький був довголітнім секретарем і фінансовим секретарем Братства Святого Мілосердя при Соборі Святої Софії і членом Собору Св. Софії, Української Греко-Православної Громади. Вічна Йому Пам'ять!

Б. П.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА
БЛ. П. ЗОЦА ВЕЛИЧКО
Сембург, Саск.

9-го листопада, 1964-го року, о год. 8.45 ранку в Норт Бетафорд Лікарні упокоїлася Зоїца Величко, прожившии 68 літ і 7 місяців. Покійна народилася в селі Онут, повіт Заставна, Буковина, в родині Петраша й Марії Крицьких.

В Канаду приїхала зі своїм батьком молодою дівчиною, 1910-го року, а слідуючого року вийшла замуж за Николая Величка.

Молоде супружжя започаткувало свою господарку на фармі біля Керибул, Мінесота, США. Після 16-ти років переселились в Канаду, в околицю Стронг Пайн, Саск., де працювали на „говмстеді". Господь обдарив їх 10-ома дітьми — 3-ома синами й 7-ома дочками. Діти виховані морально, релігійно, і в укр. національні дусі.

Напередодні Похорону, в п'ятницю 13-го, о 8.00 год. вечора, в Похоронному Заведенні, відслужено Заупокійну Літію в асисті дяка Сембурської Громади п. Георгія Пискарука. У суботу 14-го, о 9.00 год. ранку, відслужено Похоронну Богослужбу з проповіддю на тему — „Про Таланти".

Після Богослужби висловлено співчуття родині. Підчас Останнього Прощання, учасники Похорону зложили пожертву на Нев'янучий Вінець — $15.34, а чого признано на „Вісник" $10.00, а на Катедру Пресвятої Трійці у Вінніпезі $5.34.

Тлінні останки відпроваджено на вічний спочинок на цвинтар при церкві Пресвятої Трійці. Учасників Похорону запрошено на перекуску в Народнім Домі.

Горем і смутком прибитий попрощали Покійну: муж Николай, діти — Іван, Володимир з дружиною Бегі Ензі Спірит Ривер, Альберта, Йосиф. з Ріджайлін, Анна, Марія Соколюк з мужем Дмитром, Прейрі Ривер, Ольга Матійшин з мужем Іваном, Шипмен., Вікторія Топорівська з Гриценм, Педоквуд, Катерина Підбурачинська з Михайлом, Педоквуд, Ровзі Радамська з Василем, Кембел Ривер, Бр. Кол., Леся Міщук з Николаєм, Педоквуд, братова Евфрозинія — вдова по братові Василеві Крицко зі своїми дітьми, Сновден, 22 внуків, двох правнуків. Ще осталась в живих сестра Василина за Василем Сандулом, на Арбакка, Ман.

Усім учасникам за участь в Похороні, за пожертву на Нев'янучий Вінець, щира подяка. А душі Покійної Зоїци в Оселях Небесних оселитись, як рівнож тлінним її останкам у землі легко спочити.

Вічна їй Пам'ять!

о. Ілля Швець

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ ПО БЛ. П. ФЕДЕВІ КАЛИНОВІ
Геффорд, Саск.

У суботу 2 січня 1965 року, в місцевій Українській Православній Церкві, відбулось поминальне Богослужения по бл. п. Федеві Калинові в річницю його смерті.

Бл. п. Федь Калин народився в 1892 року в селі Чортовець, Городенського повіту в Галичині. П'ятнадцяти-літнім юнаком приїхав в Канаду і разом з родичами осівся на фармі в околиці Фиш Крік, у Саскачевані. По трьох роках перетяли вони на нові фарми в околицю Геффорд. Тут Федь одружився з Анною Ікалюк 1913 року. Обоє виховали 5 дітей: Івана, Марію, Михайла, Николу і Ольгу. Діжались 13 внуків і 1 правнука. Дали своїм дітям добре виховання, гарну освіту, защепили в дітей любов до Бога, до Церкви, до свого народу. В 1955 році Калини переїхали до місточка Геффорд, щоб у більших місцях виробах доживати своєї старості. Федь був працьовитою людиною і також великий вклад праці вложив у розвій нашої Громади. Сорок років Федь словняв обовязки старшого брата в церкві. Свої обовязки добре знав і виконував знаменито. Наша Громада ніколи не повинна забути вкладу праці того невтомного трудовика.

У своїому житті Федь перебув кілька операцій, але після останньої недвачної упокоївся в неділю 5 січня.

Тож в річницю смерті бл. п. Федя Калина в Церкві бл. Духа відбулося звупокійне Богослуження, яке відслужив о. Парох з допомогою місцевого дяка п. І. Павлуша. Людей зійшлося дуже багато і всіх Їх запросила пані Анна Калин до залі під церквою на поминальний обід. По обіді зять Покійного п. Михайло Цьона подякував всім учасникам поминального Богослуження, а о. Парох закликав до збірки на пресу. Збіркою зайнявся другий зять Покійного п. Роман Никифорук. Збірка принесла $20.50. За згодою родини зі збірки призначено: $12.00 на „Вісник" а $8.50 на „Український Голос".

Нехай Сл. Літургія Заупокійна і наші моління, що ми їх заносили до Господа в річницю смерті, будуть корисними для душеї бл. п. Федя,

хай Господь оселить її там, де сне Світло Обличчя Божого.

о. С. Зузак

БЛ. П. ВАСИЛЬ СТИБА
Роблин, Ман.

Дня 26-го квітня 1965 р. відійшов у вічність бл. п. Василь Стиба, проживши 71 років. Небіжчик народився 18-го січня 1894 р. в селі Лучиці, пов. Сокаль, Галичина. Виростав і ходив до школи в ріднім селі. 1912 р. залишає рідний край і приїздить з приятелями в Канаду й замешкує в Роблин, Ман., де працює на залізній дорозі. 1918 р. одружується з Анною, з дому Величенко, з якою прожив 8 років. У 1925 р. помирає його дружина, залишивши Покійного з три-річним синочком.

Небіжчик одружився вдруге з Катериною, з дому Солтес, з якою прожив до смерти. 1930 р. Небіжчик став форманом і Компанія перенесла його до Флин Флон, Ман., де він працював до 1948 р. З 1948 р. до 1956 р. працював і мешкав з родиною в Линлаєв, Саск. Цього 1956 р. Небіжчик занедужав, лишив працю і вернувся до Роблину, Ман. Небіжчик у своєму житті багато хворував та перенісе де-кілька операцій, а від 1956 р. постійно хворував на ноги. 7-го березня ц. р. поважно занедужав, та відійшов у вічність в Світлий Понеділок 26-го квітня 1965 р. о 10.30 рано в Брендоні, Ман., в Асинебойн шпиталі.

Похоронні Відправи відслужив місцевий парох о. П. Зубрицький, в четвер 29-го квітня о 8-ій год. вечора Панахиду в Похоронній Заведенні в Роблин, Ман., а 30-го квітня в п'ятницю Похорон зо Сл. Божою в місцевій УГПЦеркві Св. Івана Хрестителя, при участі великого числа приятелів і друзів та односельчан Небіжчика. Дякував п. Петро Горбай.

У своїй промові о. Парох підкреслив, що Небіжчик був побожним християнином та національно-свідомим українцем. Передплачував і поширював рідну пресу. Перебуваючи у Флин Флон, Ман., Небіжчик був одним з тих перших, що заснували УГП Парафію, був декілька років її Головою та щиро помагав в будові церкви.

Виходячи у вічність Небіжчик лишив у смутку: дружину Катерину, з якою прожив 39 років в Роблин, Ман., сина Василя з дружиною у Флин Флон, Ман., сестру в рідним краю, 3 онуків, дальшу родину, приятелів, друзів та односельчан, з якими прожив 39 років в Роблин, Ман., сина Василя з дружиною у Флин Флон, Ман., сестру в рідним краю, 3 онуків, дальшу родину, приятелів, друзів та односельчан, з якими прожив 39 років в Роблин, Ман., сина Василя з дружиною у Флин Флон, Ман., сестру в рідним краю, 3 онуків, дальшу родину, приятелів, друзів та односельчан Небіжчика. Дякуємо за Похорон.

Усім жертводавцям щире спасібі. Тілесні останки бл. п. Василя спочили на місцевому парафіяльному цвинтарі. Після Похорону родина Небіжчика запросила всіх на поминальну перекуску, яка відбувась під Церквою в пивниці.

Нехай Господь потішить засмучену і горем прибиту родину, а бл. п. Василя приймє в Свої Небесні Оселі. Вічна Йому Пам'ять!

о. П. З.

БЛ. П. АНДРІЙ НАДОЛ

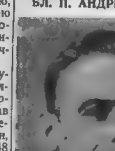

З невимовним сумом повідомляю друзів, знайомих і українське громадянство, що 17 січня 1965 р., на 46 році життя, після тяжкої недуги, відійшов у вічність дорогий чоловік — бл. п. Андрій Надол.

Похорон відбувся 20 січня 1965 р. з православної Катедри св. Володимира на цвинтарі „Проспект" у Торонті.

У глибокому смутку залишена Дружина Зіна.

Із збірки на Поминальному Обіді виділено 30 долярів на укр. пресу: на журнал в Торонті „Нові дні" — 10 дол., на півмісячник, орган православної церкви в Канаді — 10 дол., на тижневик „Укр. Вісті" (Новий Ульм, Німеччина) — 10 дол.

Павло Мелащенко.

БЛ. П. НИКОЛАЙ САЛАМАНДИК

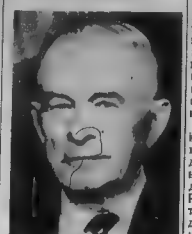

Дня 8-го березня відійшов від нас добрий і щирий член нашої Громади, Николай Саламандик, проживши 73 років. Покійний народився у селі Сеньків, повіт Заліщики, в Західній Україні 1891 року. У 1900 році 9-літнім юнаком переселюється з родичами в Канаду. Поселюються у місцевості Стайбак, Манітоба, але скоро, пошукуючи кращої долі, в 1900 р. переселяються в Альберту в околицю Коренейшен-Гамарука. У році 1913 Покійний Николай одружується з Марією, з дому Порейко, в Роел Парк, Алта. У 1922 році, під час посуха в південній Альберті, родина покидає Гамаруку і переселюється в околицю Січ-Коломия. Покійний був в Січ-Коломия добрим членом Української Православної Церкви й добрим громадянином. Проживав на фармі до 1958 року, потім збудував собі хату в місті Вегревил, замешкав тут і включився в життя Громади Св. Володимира. Покійний був жертвений, умів порадитись, був люблений і шанований усіма, тому й на Панахиді й Св. Літургії церква була переповнена.

Панахиду відправлено в четвер 10 березня о 8 годині вечора двома священиками: парохом о. М. Крищуком і о. Прот. А. Хрустовкою — парохом Округи Мирнам. О. Парох сказав повчаючу і зворушливу проповідь. О. Прот. Хрустовка промовляв в англійській мові, бо було велике число чужих людей.

Другого дня, тобто 11-го березня о годині 10, почалася Заупокійна Богослужба, у співучасті згаданих священиків.

Підчас Останнього Цілування отець Парох зробив заклик, щоб присутні зложили пожертву на Нев'янучий Вінок у пам'ять Покійного.

Збірка на Нев'янучий Вінок була розподілена в такім порядку: На Колегію Св. Андрея $239.15; на Церкву в Вегревил — $80.00; на дослідження недуги рака $57.00. Родина пожертвувала на Пресовий Фонд „Укр. Голосу" — $10.00 і на „Вісник" — $10.00.

Тіло Покійного Николая перевезено на місцевий цвинтар. Отець Парох М. Крищук, на бажання родини, запросив учасників Похорону на Поминальний Обід, який був приготовлений Вегревільськими Жіночим Товариством, і відбувся в Народньому Домі.

Покійний залишив у смутку дружину Марію, сина Романа, який жив при родичах, дочку Анну в Едмонтоні, сина Володимира в Едмонтоні, дочку Несю Актимійчук в Роял Парк, Алта., і дочку Наталку в Едмонтоні. Усі діти дістали вищу освіту і всі є членами своєї рідної Української Церкви. Також полиши Покійний двох братів: Дмитра в Едмонтоні, Йосифа в Лаковаді; дві сестри, — Марію Ситник у Верном, Б. К. і Анну Манилюк в Едмонтоні.

Спи дорогий мужу, тату, діду і брате, нехай Твоєму змученому тілу ця земля, що ти її вибрав, буде легкою.

Антін Бялюк.

На Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

(Продовження)

Пожертви в різних місцевостей.

По $3,000.00: Із завіщання бл. п. Юрія Еленюка. Вінніпег.

По $2,000.00: Пані Настя Шемелюк, Едмонтон, Алта., — на конто студентської стипендії ім. бл. п. Михайла і Евгенії Шемелюків (батька і сина).

По $1,000.00: Семен Натарос, Норт Соррі, Б. К., на започаткування **„Фундації Колегії Св. Андрея в Вінніпегу".**

По $275.00: Будівельна Фірма Волпис і Евкенз, Вінніпег.

По $100.00: Іван і Марія Зазуліки, Сарнія, Онт; д-р Ізидор Ганнка, Вінніпег; Петро і Катерина Малішьки, Норт Бетлфорд, Саск; Василь і Розалія Самець, Гемілтон, Онт.

По $50.50: Збірка Всеч. о. П. Зубрицького, в Громаді Петлюра, Ман.

По $50.00: Всеч. о. Ю. Ференсів, Торонто; збірка на Поминальному Богослуженню по бл. п. Николи Хрипи, Торонто, Онт. (прислав В. Григорюк).

По $30.00: Д. Мильченко, Торонто, Онт.

По $25.00: Пані Марія Барбаза, Сарнія, Онт., в пам'ять свого мужа бл. п. Юрія Барбази; Жіноче Товариство ім. Лесі Українки, Гизберт Пасбінс, Ман.

По $20.00: Юрій Деделюк, Лос Енджелис, Каліф., США.

По $19.70: Збірка на похорон бл. п. Василя Дідуха, Ель Пойнт, Алта., прислав Всеч. о. О. Сорочук.

По $19.20: З похорону бл. п. Василя Дикого, Фт. Франсис, Онт., прислав Вирел. о. М. Очкаренко.

По $15.50: Збірка на похорон бл. п. Дмитра Сорочука, Ель Пойнт, Алта. Прислав Всеч. о. О. Сорочук.

По $10.00: Збірка на похорон бл. п. Михайла Головача, Окіно, Ман., передав Всеч. о. С. Ярмусь; збірка на 50-літній ювілею супружнього життя Георгія і Теодори Маріяків, Вінніпег, Ман; збірка на похорон бл. п. Ніколи Зачеського, Бонивил, Алта., прислав о. О. Сорочук; Вирел. о. П. Самець, Наггарн Фалс, Онт.

„ПИСАНКА" на Будівельний Фонд Колегії.

По $50.00: Пані Марія Бабій, Оквборн, Ман., в пам'ять покійних членів родини.

По $44.00: Збірка в Церкві Св. Юрія, Гринсей, Онт., прислав Всеч. о. В. Метушинський.

По $34.00: Збірка в Громаді Кичинер, Онт., прислав Всеч. о. В. Метушинський.

По $25.00: Василь Степанюк, Кенора, Онт.

По $20.00: Збірка в Укр. Прав. Церкві Св. о. Николая, Міямз, Флорида, ЗДА.

По $10.00: Семен і Софія Влад, Спирит Ривер, Алта; Максим і Оксана Бойчуки, Дітройт. Миш., ЗДА.

По $8.70: Збірка о. І. Шевця в церкві на Відейл, Саск.

По $7.15: Збірка в Церкві Всіх Святих, Шипмен, Саск., прислав о. І. Шевець.

По $6.75: Збірка о. І. Шевця в церкві Семборг, Саск

По $5.00: Іван і Анна Король, Спирт Ривер, Алта; Н. Зачерняк, Едмонтон; Стефан і Евгенія Кошуби, Денвер, Коло., ЗДА; Іван Ринак, Виндзор, Онт., Н. Н. Ст. Катеринс, Онт

По $3.00: Іван і Ольга Бадюки, Спирит Ривер, Алта

„ПИСАНКА" — збірка п. Н. Чорного, Джемейка, Н. Ві.

По $20.00: Мета Джювелерс (п. Ковалів), Нью Йорк.

По $10.00: П. Савченц (Астопія), В. Вишневський (Вудгейвин), М. Радолицький (Бронкс), М. Бой чук (Спрингфілд).

По $5.00: І. Балабан (Нью Йорк), Г. Денисенко (Бруклин), О. Іваюк (Бруклин), А. Залізко (Джерзі Сити), Б. Гусаківський (Нью Йорк), М. Пивоварів (Джемейка), Б. Яцкичук (Бруклин), А. Герман (Нью Йорк) А. Лукоколів (Бронкс), Б. Мантика (Вудгейвен), А. Стенько (Нью Йорк), О. Северин (Бронкс), К. Лигопьо (Вудсайд), А. Литовий (Нью Йорк), М. Макарчук (Йонкерс).

По $3.00: І. Горайон (Джемейка), Ю. Юрич (Лонгбесенд), Ф. Гірнченко (Нью Йорк), О. Іваюк (Вудгейвин), В. Корсунь (Вудгейвен).

По $2.00: Б. Полинко (Бруклин), Б. Цуприк (Нью Йорк), Ф. Яничик (Нью Йорк).

Додаткова „Писанка" на Колегію від членів Катедральної Громади Св. Івана в Едмонтоні

(більшість членів вислали свою писанку безпосередньо й вона вже була проголошена)

По $100.00: Панна Розалія Фарина

По $25.00: Пані Гафія Яніщенська, пані Розалія Коліснік.

По $20.00: Всеч. о. Дмитро і Добродійка Лучаки, пані Варвара Грабарчук.

По $10.00: Пані Стефанія Ортинська, Іван М. Галіцький, Мойсей і Анна Ревуз, Алексендер і Анна Меровські, Дмитро і Анастазія Галинка.

По $5.00: Пані Катерина Малиш, Ю. Сидорчук, Микола Корба.

По $3.00: Н. Солован з дружиною.

По $2.00 Пані Анастазія Пігуличка, Таїсеій Малиш з дружиною, Стефан Волос, Григорій Н. Фарина.

Збірка Вирел. о. Архимандрита Іова Сенкальського, Духовного Настоятеля Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, в випадку його обїзджи в справах Колегії, під час якої виголошував імпровізовані доповіді про його відвідини Святої Землі і Гори Афон.

По $100.00: Збірка в Давфин, Ман.

По $100.00: Збірка в Фт. Вілліям, Онт.

По $82.00: Збірка в Оквборн, Ман.

По $50.00: Михайло Григорчук, Етельберт, Ман.

По $46.00: Загальна збірка в Етельберт, Ман.

По $45.00: Збірка в Вайті, Ман.

По $47.00: Збірка в Фт. Франсис, Онт.

По $20.00: Збірка в Роркгон, Ман.

По $24.00: Збірка в Пайн Ривер, Ман.

По $30.00: Збірка в Брендоні, Ман.

По $15.00: Збірка в Робаня, Ман.

По $11.50: Збірка в Сенді Лейк, Ман.

По $65.00: Надвюжка в кошіль поворожі.

Пожертви на Колегію замість квітів на могилу бл. п. Ориєї Гайовської (з Кухрчищ), Саскатун, Саск.

По $25.00: Николя Кудрик, Вінніпег; Катерина Ковальчук, Вінніпег; Анастазія Забродська, Ленсдаун, Мин., ЗДА.

Замість квітів на могилу бл. п. о. Василя Кухрчика

По $20.00: Пані Анастазія Бебенс, Гуделіе, Мин., ЗДА., сестрін ка Покійного.

Збірка в Громаді Св. Іллі, Едмонтон, Алта.

По $100.00: Василь Федейко (Форт Саскачеван, Алта.).

По $20.00: Павло Кравчук.

По $10.00: Дмитро Єрійчук.

По $5.00: Микола Юсипчук, Александер Дукельський, Олекса Емський, Федір Городецька, Іван Лупул (Форт Саскачеван), Лука Піллуччий, Іван Сірік, Василь Володько.

По $4.00: Іван Васняк.

По $2.00: Василь Чабук, Олекса Керкан, Петро Тащук, Павло Мельник, Михайло Сидор, Дмитро Бужак, Василь Простибір, Михайло Кіндяк, Микола Сирник, Василь Школьний, Теодор Демчук, Люба Куць.

По $1.00: Іван Бужак, Михайло Онищук, Павлина Луцька, Василина Бужак, пані Олексіна, Василь Бойцун, Василь Батюк, Роя Островерх, Дмитро Ониськів, Марко Курочка, Іван Данилюк, Юрій Боханецький, Григорій Чернявський, Стефан Капець, Василь Дмитрук, Іван Струк, Стефан Перій, Петро Долганюк, Роя Островерх, Михайло Онищук, Іван Кисун, Н. Н., Дмитро Ониськів, Василь Муканик, Микола Кавзюк, Емілі Лакіївський, Михайло Лубик, пані Драганчук.

Збірка на прийняття в честь п. Дмитра Пивника, Намгарн Фалс, Онт., в наголи видячення ним університетських студій.

По $20.00: Іван Гладинюк.

По $15.00: Іван Погранічний.

По $10.00: Дмитро Губка, о. Митрат П. Самець, Гриць Гладинюк, Дмитро Пизик, Павло Самець.

По $5.00: Павло Камінковський, Онуфрій Кіт, Дмитро Когут, Марія Кей, Анна Кокор, Семко Са-

Збірка з нагоди охрещення Андрійка Назарчук, сина п. Михайла Назарчук, в Солдері, Онт. — Збірку переслали Всеч. о. Ю. Ягодській і п. С. Ємчук.

По $10.00: Михайло Назарук.

По $5.00: П. Жук.

По $3.00: О. Макаренко.

По $2.00: О. Добровський, М. Угрин, п. Завіз.

По $1.00: С. Ємчук, Ф. Степанчук, В. Василенко, В. Злочевський, Т. Мороз, І. Колач, Е. Тарасюк, О. Вождай, Д. Марян, Я. Кравчук, М. Волинський, В. Воробек, пані Фроляріа, п. Зигмонт, п. Єрш, Я. Запарнюк, К. Ткаченко, М. Боднар, В. Андрушко, Ю. Біловус, Ф. Озінковський.

Пожертви на Будівельний Фонд Колегії зложені під час Хрисмового Свята Громади Св. Івана Хрестителя, Норт Бетлфорд, Саск.

По $35.00: Йосиф Войтюк, Вітків, Саск.

По $25.00: Всеч. о. О. А. Кравченко, Іван Іваничук, Дмитро Гавраснюк, Олекса Гоян, С. В. Друль, — всі з Норт Бетлфорд, Саск.

По $20.00: Василь Галевич, Василь Бінко, Юрко Бінко, — всі з Норт Бетлфорд.

По $10.00: Іван Данилів (Гласгит), Іван Андрушак (Норт Бетлфорд), Володимир Сохацький (Норт Бетлфорд) Стефан Кіндрачук (Норт Бетлфорд), Мих. С. Гаврилів (Гласгит), Григорій Тимків (Бетлфорд), Роман Никіфорук (Редфілд), Дмитро Сичинч (Геффорд).

По $7.00: Самсон Лютек (Норт Бетлфорд).

По $5.00: Мих. І. Кіндрачук (Саскатун), Теодор Шуляик (Н. Бетлфорд), Мих. Іваничук (Редфілд), Микита Серанчук (Норт Бетлфорд), Василь Гаврилів (Гласгит), Петро Чижовський (Норт Бетлфорд), Мих. В. Гаврилів (Гласгит), Семен Никіфорук (Норт Бетлфорд), Іван Григан (Струан, Саск.), Андрій Никіфорук (Норт Бетлфорд), Дмитро Бобек (Норт Бетлфорд), Лесь Ступар (Ібстон, Саск.) Олекса Власенко (Норт Бетлфорд), Я. І. Пресельний (Норт Бетлфорд), пані Олена Бартко (Геффорд).

По $4.00: Іван Сравко (Норт Бетлфорд).

По $2.00: Пані М. Омельченко (Норт Бетлфорд), Федір Багрій (Норт Бетлфорд).

По $1.00: Павло Бойчук, Андрій Бодак, пані Тіна Ніколович, — всі з (Норт Бетлфорд.

ВИПРАВЛЕННЯ: У виказі збірок у „Віснику" за 15-го травня, було подано, що М. Г. Торський з дружиною, Вінніпег, пожертвували $100.00, а мало бути: М. Г. Торський з дружиною, що оцим справляється.

(Далі буде).

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG

University of Manitoba, Winnipeg 19, Man.

ЗАПРОШЕННЯ

Оцим маємо честь запросити українське громадянство Шіповської й суседніх Церковних Округ на спільну

АРХИЄРЕЙСЬКУ ВІЗИТАЦІЮ

Громад Успіння Пресв. Богородиці та Пресв. Трійці у Шіпо, Саск. Преосвященнішим Владикою БОРИСОМ, Єпископом Саскатунським.

АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ

відбудеться

в НЕДІЛЮ, 8-го СЕРПНЯ за слідуючим порядком:

9.30 рано — Зустріч Владики біля Церкви Пресв. Трійці (у місті).

10.00 рано — Архиєрейська Св. Літургія. Співатиме Шіповський хор під диригентурою ВПреп. Протопреса. Тита Яковлевича, бувшого Настоятеля Шіповської Округи.

12.00 — Спільний Святочний Обід з Святочною Програмою й Концертом.

4.00 — Посвячення новозбудованої Резиденції

о. Григорій Удод, настоятель.

Михайло Гарас, голова

св. Успенської Громади.

Дмитро Рудей, голова

Громади Пресв. Трійці.

ЗАПРОШЕННЯ

Цим запрошуємо українське громадянство Саскачевану, а особливо з Саскатун, Принц Альберт, Норт Батлфорд, Гефорд, Відейл, Ніпавин, всієї Вакавської та Мелфортської Округи,

на освячення новозбудованої церкви св. Трійці, в Тарнополь, Саск.

Освячення двовершітньої в **неділю 1-го серпня, 1965 року,** Преосвященнішим Владикою Борисом, Єпископом Саскатунським, помічником Серезньої Єпархії, при асисті о о М Стеценка, М. Критюка та Т Славченка і співі Вакавського хору під диригентурою п. Р. Скасько.

ПОРЯДОК ДНЯ:

8.30 год. ранку — Зустріч Владики

9.00 год. ранку — Освячення Церкви

10.00 год. ранку — Архиєрейська Служба Божа

12.30 год. дня — Спільний обід та святочна програма.

Ще раз просимо українське громадянство не погордувати хлібом та сіллю гостинних парафіян в Тарнополь, Саск. і прибути масово в цей довгожданий, урочистий день.

За Зарад Громади:

о. Микола Стеценко, парох.

Йосиф Лисиця, голова.

Василь Савчук, секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВИННІПЕЗЬКА ОКРУГА

СЕРПЕНЬ

1. Неділя — Кенора — Храм, Транскона, Поплар Парк.
8. Неділя — Кенора, Ст. Мартін.
15. Неділя — Транскона, Селкирк, Ісленд Голд.
22. Неділя — Кенора, Стед.
29. Неділя — Ледіяк — Храм, Гранд Рів, Гонор, Поплар Філд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7 St. Johns Ave, Winnipeg 4, Canada

Телфон: (адень) JU 6-3080

(увечорі) JU 9-3610

о. Л. В. ДЯЧИНІ

СЕРПЕНЬ

1. Неділя (Св. Прор. Іллі) — Бруксток. Храм
8. Неділя — Колдер
15. Неділя — Кемсак
19. Четвер (Преобр. Господнє) — Доннел. Хрем
22. Неділя — Мазепа
28. Субота (Успіння Пресв. Богородиці) — Кемсак
29. Неділя — Сторновей

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. В. БОРЧУКА

СЕРПЕНЬ

1. Неділя — Служба буде оголошена
8. Неділя — Йорктон
15. Неділя — Горлянд
19. Четвер. Преображення Господнє — Йорктон. Посвячення олтарів
22. Неділя — Йорктон. Храмове.

Свято
28. Субота. Успіння Пресв. Богородиці — Йорктон. Посвячення квіточ
29. Неділя — Райн
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone [redacted]

о. І. Г. ГИКАВОГО
СЕРПЕНЬ
1. Неділя — Вілінгдон
8. Неділя — Ґнавр
15. Неділя — Прут
19. Преображення — Лужани
22. Неділя — Завале
29. Неділя — Гемлин
Address: Wittington, Alberta.
P. O. Box 307.

о. В. КОКОРУДЗА
СЕРПЕНЬ
1. Неділя — Пайн Ривер
8. Неділя — Ітелберт
15. Неділя — Ревнер
19. Четвер — Пайн Ривер. (Преобр. Госп. Храм
22 Неділя — Вензля
28. Субота — Зелена. (Усп. Пр. Богор. Храм)
29. Неділя — Гарленд
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕДІЛЯ
СЕРПЕНЬ
1. Неділя — Сґінен
Вечірня 7 год. — Ґлес
8 Неділя — Арран
15. Неділя Інститут Петра Могили в Саскатуні
19 Четвер. Спаса — Свай Плейн
22 Неділя — Вайтбю
Вечірня 4 год. — Кобзар
28 Субота. Усп. Пр. Б. — Мейбридж. Храм
29 Неділя — Ґлес
Address: Box 111, Hyas, Sask
Tel. 190-2.

о. Я. РИБАЛКИ
СЕРПЕНЬ
1 Неділя - Вернон
8 Неділя - Вернон
15 Неділя - Вернон
20 Субота Ус Пр Б. - Вернон
29 Неділя. Храм - Вернон
Address: 2602-42 Ave. Vernon, B. C.
Phone 542-4319

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
СЕРПЕНЬ
1 Неділя. Храм та Окружні збори — Русел
2 Понеділок Св. Іллі Храм — Топорівці
8 Неділя — Робани
15 Неділя — Леопард
19 Четвер Преображення — Ґрентвю
22 Неділя — Петлюра
28 Субота Успіння Пр Богородиці Микулят
29. Неділя — Шел Велий
Address: Box 201, Robiln, Man.
Tel.: 455.

о. Ст. ЗУЗАКА
СЕРПЕНЬ
1 Неділя. Храм — Редфід
8 Неділя — Кридор
15 Неділя — Геффорд
19. Четвер. Преображення — Кридор
22 Неділя - Геффорд
28 Субота. Успіння — Геффорд
29 Неділя. Храм — Білінкі
Address: Box 185, Hafford, Sask.,
Tel.: [redacted]

о. М. КРИТОКА
СЕРПЕНЬ
1. Неділя — Ґансон Бей
2. Понеділок. Св. Прор. Іллі — Ґлендор
8. Неділя — Ґронлід
15. Неділя — Брускей
19. Четвер. Преображення Господнє — Ґронлід
22 Неділя — Мелфорт
28 Субота. Успіння Пресв. Богородиці — Елсон Крік
29 Неділя — Ґронлід
Address: Box 1416, Melfort, Sask
Tel. 752-2144

о. Ю. ЯГОДСЬКОГО
СЕРПЕНЬ
1 Неділя — Вайта
2. Прор. Іллі — Сірко. Храм
8 Неділя — Пенбіна
15 Неділя - Сантана
19 Преображення Господнє
Арбака Св. Миколая
22 Неділя — Вайта
28 Успіння Пресв. Богородиці —

Арбакса Св. Ап. Петра й Павла
29. Неділя — Сельків
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-84-48.

о. ІВАНА КУЛЯША
СЕРПЕНЬ
1. Неділя — Редвотер
8. Неділя — Ерґмонт
15. Неділя — Восетна
19. Преображення Господнє — Федора
22. Неділя — Редвотер
28. Субота — Успіння Пресв. Діви Марії — Ньюбрук. Храм
29. Неділя — Редвей
Box 128, Radway, Alta. Tel. 10.

о. О. КРАВЧЕНКА
СЕРПЕНЬ
1. Неділя — Норт Бакфорд
8. Неділя — Відпуста Парохв. У всіх справах проситься звертатися до Всеч. о. С. Зузака в Геффорд
15. Неділя: Офіційне відкриття Інституту Петра Могили — Архієрейське Богослужіння в Саскатуні
19. Четвер. Преображення Господнє — Вітків
22. Неділя — Гедерлей
28 С. 1 серп. Усп. Пресв. Богородиці — Бігар
29. Неділя — Медов Лейк
Address: North Battleford, Sask.
972—108, St. Ph. 445-9280.

о. Н. МОРОЗА
Address: 7137 Grandview Hwy.,
Burnaby, B. C. Tel. L.A. 1-8900

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
СЕРПЕНЬ
1 Неділя — Сенкі Лейк
8. Неділя — Храм св. Іллі — Росборн
15 Неділя — Січ
22 Неділя. Храм Преображення — Мемзі
28. Субота. Храм Успіння Пресв. Богородиці — Глен Елмо
29. Неділя — Оквборн
Address: Oakburn, Man. box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
Address: Westleck, Alta, Box 902,
Tel. 342-3745

о. М. ОЛЕСЮКА
СЕРПЕНЬ
1 Неділя. Храм — Гилберт Плейнс
2. Понеділок. Св. Прор. Ілії — Ашвіл
8 Неділя — Давфин
15. Неділя — Валей Ривер
19 Четвер. Преображення Госп. Спас — Сифтон
22. Неділя — Давфин
28. Субота. Успення Пресв. Богородиці. Храм — Вімілгесіс
29 Неділя — Рорктон
Address: 810 Main St. South
Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
СЕРПЕНЬ
1. Неділя — Інсінгер (м.)
2. Понеділок Св. Пророка Іллі — Дробот
8 Неділя — Тідор (м.)
15 Неділя — Інсінгер (гайвей)
19. Четвер. Преображення (Св. Спочів — Тідор (за рікою)
22 Неділя — Теодовіна
28 Субота. Усп. Пр. Богородиці — Льорв. Храм
28. Субота. Усп. Пр. Богородиці — Маморнесь. Храм
29. Неділя — Вестбурн
Box 6, Theodore, Sask. Tel. 88.

о. Ю. ТУРЖАНСЬКОГО
СЕРПЕНЬ
1 Неділя — Смокі Лейк
2. Понеділок — Давінґс. Храм
8. Неділя — Едвіна
14 Субота — Смокі Лейк
15. Неділя — коло озера (Мус Лейк) в окрузі Ваппілі
19. Четвер — Белле
22. Неділя — Стрий
28 Субота — Вильна
29. Неділя — Спеден
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. О. СОРОЧУКА
СЕРПЕНЬ
1 Неділя. Буду брати участь на Вшитаній Високопреосвященного Владики Андрея у Лозанн-Тозорівець, Мирнам округ.
2 Понеділок. Св. Пророка Іллі. Храм — Боніваль. Відправа починається (Літургія) 8.30 рано. У місті буде „Роздвів".
8. Неділя — Боніваль, звичайний час, також храмовий обід
15. Неділя — Вшитація Високопреосвященного Владики Андрея з дому сусіднім Свящ. і з настоятелем Отцем Сорочаком. Округи Боніваль, відбудеться при озері Мус Лейк з західнього боку (Френчів Бай). На Укр. Греко православній площі Боніваль округу при озері. Прости ся усіх прибути близших і дальших. Вразі дощу то Вшитація відбудеться у Боневаль у церкві.
Rev. O. Sorochuk
Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
СЕРПЕНЬ
1. Неділя. Богослужіння на оселі Барвінок
2. Понеділок. Проп. Іллі — Богослужіння на оселі Барвінок
8. Неділя — Богослужіння на оселі Барвінок
15. Неділя — Сарепя
19. Четвер. Преображення ГНІХ — Гредленд. Храм
22 Неділя — Кремлінґ
28. Субота. Успіння Пресвятої Богородиці — Боїк
29. Неділя — Ерлан
УВАГА! Тому що парох буде на оселі Барвінку два тижні, то в окрузі Лек Ла Віш, Богослужения тоді не буде. Всіх парафіян проситься прибути на Богослужения або до Барвінку на оселю, або до сусідніх округ на ті неділі. Окяяк всіх парафіян запрошується прибути до Барвінку на 8 серпня на закриття науки на цей рік.
Address: Box 517 Lac La Biche
Telephone 623-4533

о. В. АПОНЮКА
СЕРПЕНЬ
1. Неділя — Гуділ
8. Неділя — Польове Богослужения біля старої церкви 4 милі на північ від Гарбарр. Окружний пікнік".
ПРИМІТКА: Якби зливу падав дощ, та Богослужения буде в Айтуні
14. Субота. Хрищення України, муч Макоаїв — Мелвил
15. Неділя — Айтуна
19. Преображення Господнє. Спаса — Гуділ. (Посвячення овочів)
19. Вечірня о 8 год. вечора й посвячення овочів у Айтуні
22. Неділя — Мелвил
28. Субота. Успіння Пр. Богородиці — Габарр
29. Неділя — Айтуна
Address: Box 148, Ituna, Sask.
Tel. 795-2218

о. М. СТЕЦЕНКА
СЕРПЕНЬ
1. Неділя. Початок Служби Божої о год. 9.00 рано — Канора
8. Неділя — Стрздже
15. Неділя. Відкриття Інституту Могили — Саскатун
19. Преображення Господнє — Бюкенан
22. Неділя — Рама
28. Успення Пр. Бчці — Стирджес
29. Неділя — Канора
Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. Т. СЛАВЧЕНКА
СЕРПЕНЬ
1. Неділя — Аделяна, відправа в Зеленому Гаї".
2. Понеділок. Св. Іллі — Тарнопол. Відправа в Оселі „Зелений Гай".
8. Неділя — Вакав. Богослужения в Оселі. Заключення літніх курсів, по Службі Божій обід і концерт. Всіх запрошуємо!
14. Субота. Винесення Чесного Хреста — Пенбіна
15. Неділя — Ст. Джузеппі
19. Четвер. Преображення Господнє — Вакав
22. Неділя — Сматс
28. Субота. Успіння Богородиці. Храм — Вакав
29. Неділя — Кадворт
Address: Box 4, Wakaw, Sask.
Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
СЕРПЕНЬ
1. Неділя — Толстой
8. Неділя — Сарго
15. Неділя — Роза
19. Четвер. Преображення — Толстой
22. Неділя — Гардентон
28. Субота. Усп. Богород. Храм — Гардентон
29. Неділя — Дуфорст
Address: Tolstoi, Man.

о. Г. УДОДА
СЕРПЕНЬ
1. Неділя — Купровські
2. Понеділок. Св. Пророка Іллі — Жучкани. Храм
8. Неділя — Архиерейська Вшитація Владики Борися — Шіго (місто)
15. Неділя — Фовм Лейк
19. Четвер. Преображення Господнє — Купровські
22. Неділя — Винярд
28. Субота, Успіння Пресв. Богородиці — Шіго (пов) — Храм
29. Неділя — Едмор. Храм
Address: Smoky Lake, Box 82.
Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
СЕРПЕНЬ
1. Неділя — Нишвани
8. Неділя — Відделя
15. Неділя — Шипмен
19. Четвер. Преображення Госп. Спас — Сембург
22. Неділя — Клаєт
28. Субота. Успення Пресв. Богородиці — Відделя
29. Неділя. Храмове Свято і Храмовий обід — Нишвани
Address: Weirdale, Sask. Ph. 466.

о. А. ХРУСТАВКИ
СЕРПЕНЬ
1. Неділя — Лужани-Топорівці — Вшитація Вересов. Архиепископа Андрея. Ранне Богослужения, о год. 8.30 рано. Зустріч Владики Андрея о год. 9.30 рано Архиерейська Служба Божа в асисті священиків о год. 10.00 рано. Святочний обід і програма в церковній залі о год. 12.00 полудне
Ласкаво просимо місцевих вірних та з околиць прибути на згадану Вшитацію й Храмовий Празник громили.
8. Неділя — Мирнам
15. Неділя — Бросов
19 Четвер — Мирнам (Преображення Господнє)
22. Неділя — Слава пів.
28 Субота — Мусіфора (Успення Пресв. Богородиці) Храмовий Празник
28 Субота — Слава пол. (Успення Пресв. Богородиці) Храмовий Празник
29 Неділя — Лойдмістер
Address: Box 97, Myrnam, Alta.
Tel. 42.

о. ИГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
СЕРПЕНЬ
1. Неділя — Торсбі
8. Неділя — Оселя „Барвінок".
14. Субота. Річниця смерти бл. п. Михайла Француха — Торсбі
15. Неділя — Брукфілдм
19. Четвер. Преображення Госп. — Спас. Освячення Плодів — Катаяні
22. Неділя — Калмер
30. Неділя — Кемрозз
УВАГА: Різна Школа в Торсбі від 2-го по 14-те серпня.
Різна Школа в Катаяні від 16-го по 21-ше серпня.
Різна Школа в Кемрозз від 23-го по 28-ме серпня.
Address: 9530—109 Avenue,
Ph. GA 2-8083. Edmonten, Alta.

о. П. БУБЛИКА
Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 486.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Rev. A. Teterenko,

о. С. ГРЕБЕНЮКА
P. O. Box 586, Watson, Sask.

о. Г. О. ВАСИЛЬЄВА
Адреса: 18208—117 стріт
Tel. 455-7877. Edmonton, Alberta.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:
Consistory of the Ukrainian
Greek-Orthodox Church
of Canada
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLII. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го СЕРПНЯ, 1965. WINNIPEG, MAN., AUGUST 15, 1965. ЧИСЛО (2036) 16

ДОБИЛИСЯ ПРИВІЛЕЮ

ЖИДІВСЬКА МІСІЯ З США В СССР

СОВЄТСЬКА ВЛАДА ДОЗВОЛИЛА ЗАКОРДОННИМ ЖИДАМ ІЗДИТИ ДО СССР ПРОПОВІДУВАТИ ЮДАЇЗМ

Рабін Міллер з Нью-Йорку: „Нашою метою є намагання показати російським жидам, що вони не осамітнені."

Щоденник „Да Виннипег Трибюн" за 31 липня 1965 р. подав за щоденником „Нью Йорк Таймс Сервис" інформацію п.з. „Момент глибокого зворушення, коли знято з жидів ізоляцію", — яку передруковуємо нижче.

„МОСКВА. — Ізоляція російських жидів від їхніх закоженських братів усунена в цьому місяці, і це стало рідкісною хвилиною глибокого зворушення, коли три рабіни з Америки отримали дозвіл промовляти з амвону до численної громади.

У центральній синагозі в Москві богомільці повставали і стовпилися коло підвищення, на якому промовляли ці відвідувачі. Вони плескали в долоні, в їхніх очах були сльози, а багато з них відкрито плакали, коли почули слова поздоровлення від жидів з Америки.

В останньому десятилітті ще не було такого близького й зворушливого контакту між жидами цих двох спільнот.

Подія, якої не розголошувано

Ці, малорозголошувані, в і д в і д и н и офіційної делегації Американської Рабінської Ради відбулися нате, щоб російські жиди мали нагоду почути, що до них говоритимуть в їхній синагозі рабіни з заходу.

Рабін Ізраїль Міллер з Нью-Йорку, президент Рабінської Ради, з вісьмома іншими рабінами, були на відвідинах у Москві п'ять днів.

Щоразі більше рабінів з Америки будуть їздити до СССР

Рабін Міллер проголосив, що Рада, яка репрезентує понад 900 ортодоксальних рабінів Америки, офіційно запросила головного рабіна Москви, рабіна Єгуду-Лейбу Левіна, на другий рік відвідати Америку.

Він же говорив про пляни продовжувати між советськими й американськими жидами ті зв'язки, які започаткувалися ось цими відвідинами, — зв'язки почерез щоразі більше число рабінських делегацій та заохочування, щоб і звичайні жиди, чи в них є свояки в СССР чи немає, приїжджали туди на дружні відвідини.

Влада СССР пішла на уступки жидам внаслідок закордонної критики

Совєтський уряд в останніх роках, здається, знеохочував місцевих жидів в їх намаганнях нав'язати близькі контакти з закордонними спільнотами. Почуття віддалености було одною з найбільших скорбот серед совєтських жидів.

На протязі минулого року спостерігачі завважили, що совєтські власті почали ставати вразливими на закордонну критику з приводу такого статуса совєтських жидів, і тому вони жваво захотіли витворити відрадніщу картину.

Делегація рабінів з США: „Ми приходимо з чисто релігійною місією"

„Метою нашого прибуття є намагання в тому напрямку, щоб російські жиди побачили, що вони не осамітнені чи забуті", сказав рабін Міллер. „Ми прийшли на чисто релігійну місію, без специфічних культурних чи політичних цілей".

Перед виїздом делегації з Америки до СССР навмисне не дуже розголошували цю справу

Цей же рабін виявив, що в Америці наперед мало говорилося про цю офіційну делегацію. „У нас не було запевнення щодо того, як нас приймуть російські власті, а будувати фальшивих надій ми не хотіли".

Незвичайне наставлення з боку влади СССР до рабінської делегації

Ці відвідини дали совєтському уряду
(Закінчення на 2-й стор.)

Влада СССР обіцяла „розглянути" справу виїзду людей з СССР до родин у Канаду

Совєтська відповідь на заходи канадських парляментаристів

Голова Ради Національностей при Верховному Совєті СССР, Ян Пейве, та інші високі совєтські офіційні особи в розмові з канадськими парляментаристами в Москві 27 липня ц. р., „обіцяли", що влада СССР „розгляне" питання дозволу людям в СССР виїжджати в Канаду, щоб злучитися тут з їхніми родинами.

Канадські парляментаристи, які в цій справі переговорювали з властями СССР, були такі: сенатор Дейвид Крол (ліберал) з Онтарію; Кеннет Мур (консерватист) — федеральний посол з Ріджайни; Джен Роксборо (ліберал) — федеральний посол з Нордсолну. (За „Кенедієн Пресс" 28. 7. 65).

З України

Найбільший у Бересті Собор закрили

Найбільший у місті Бересті над Бугом на Волині український православний собор совєтська влада закрила ще минулого року. Його обгородили високим плотом і не впускають туди богомільців.

А цього року повідомлено, що цей собор буде служити будинком для державного архіву, — повідомляє російський еміграційний часопис „Посев" (25. 6. 65).

Католицька Церква була в „дитячому" стані, заявив папа

Минуле Католицької Церкви вперше найгостріше скритиковане папою Павлом VI

Американський щоденник „Ассошіейтед Пресс" у липні ц. р. у своїй кореспонденції з Кастель Ґандольфо в Італії подав таку новинку:

„Кастель Ґандольфо. — Папа Павло знову зайнявся справою тієї реакції, яку викликав собою Ватиканський екуменічний Собор, і скритикував тих, які квестіонують його осяги й цілі.

„Вони, мабуть, хотіли б, щоб Римо-Католицька Церква повернулася до свого дитячого стану?" — поставив він питання під час шотижневої загальної аудієнції в нього в папській літній резиденції в місцевому гірському місті на південь від Риму".

Ще і ще раз взиває до дисципліни

„На двох інших загальних авдієнціях минулого місяця папа Павло також говорив про цей Собор і взивав до церковної дисципліни". (За щоденником „Да Виннипег Трибюн" 31. 7. 65).

З.Р.В. — Велике число консервативних католиків є проти декотрих реформ, які вводить до Церкви Другий Ватиканський Собор. І саме тих консервативтів скритикував папа. Хоч папа Іван 23-й, попередник теперішнього папи Павла VI — це найпоступовіший папа в історії папства, а все ж таки папа Павло VI є першим з пап, який так гостро скритикував минуле Католицької Церкви, що аж назвав її Церковою „в дитячому стані".

Це осудження папи минулого Католицької Церкви правдоподібно викличе собою ще більшу реакцію серед консервативтів; бо ж саме така Катол. Церква, якою вона тепер є, — це продукт і спадщина її минулого.

Грецька Церква не вишле обсерваторів на II Ватиканський Собор

Проти всякого зближення з католицизмом

Архиепископ Хризостом, первоієрарх Грецької Православної Церкви заявив, що, поки він житиме, не допустить до жодного зближення своєї Церкви з католицтвом. Він сказав це у відповідь на запрошення Ватикану прислати обсерваторів на 2-й Ватиканський Собор. Архиепископ Хризостом відповів, що Грецька Православна Церква не вишле обсерваторів, — і н ф о р м у є „Да Регистер" (США) за 18 липня 1965 р.

Четверта сесія 2-го Ват. Собору почнеться 14 вересня ц. р.

Жидівська місія в СССР

(Продовження з 1-1 стор.)

дові вагону показати цій впливовій групі американських рабінів жидівське життя з його найкращого боку.

Жидівські родини в СССР досі ще не бачили так багато кошерного м'яса, як сьогодні, коли вгощали відвідувачів. Група числом 15 осіб була навмисне приміщена в людному готелі в Москві недалеко центральної синагоги.

На суботній відправі, на якій були присутні американці, старші жидівські богомільці були заскочені, коли побачили церемонію „бар мицтвах", яку вже так рідко можна бачити в цьому суспільстві, де є небажаним духовне виховання молоді, в якій би то не було релігії.

Влада СССР дала рабінам з США дозвіл промовляти з амвону

Перша хвилина зворушення настала тоді, коли рабін Міллер та інші американці йшли за рабином Левіним, який очолював відправу, і між вірними обносили тору.

Хоч американців не було представлено, то богомільці все таки підходили до них, щоб доторкнутися їхніх рамен й одежі, поцілувати їх у руку, спитати звідки вони.

Коли розійшлася чутка, що вони американці, то люди з усіх боків шепталя їм імена своїх свояків і друзів, які проживають у Бруклині, в Шікаго, в Мичиген.

Рабин Міллер ще перед тим спитав був рабіна Левіна, чи їм вільно передати привітання громаді. Останній раз, коли американський рабін промовляв тут з амвону, був десять літ тому, коли подібна рабінська делегація побувала в Москві.

Рабін Левін сказав, що їм це дозволяється. Тут було зовсім ясно, що про цей дозвіл вирішила не синагога, а уряд. Було вирішено, що три з-поміж рабінів можуть говорити по п'ять хвилин кожен, але вони мусять уникати всього політичного.

У синагозі того суботнього ранку було коло 500 чи 600 осіб, а більшість з них віком вище 50 років.

Їхні промови „мистецькі"

Один із закордонних жидів, що тоді був у синагозі, сказав, що громада була просто „електрифікована", коли всі ці промови слідували одна за одною в тому самому дусі, а всі вони були просто „мистецькі", — кажуть спостережники.

Рабін Міллер промовляв перший, за ним — рабін Бернард Пулко із Пітсбурга, Па., і рабін Бернард Берґман з Нью-Йорку.

Рабін Міллер: „Увесь жидівський народ ми вважаємо за одне"

Рабін Міллер сказав до російської громади: „Ми прибули говорити не політично, а лише — щоб побачити наших братів, бо ж ви знаєте, що ввесь жидівський народ ми вважаємо за одне".

Після того було зроблено нібито невинну згадку, в якій громада могла вбачати багатство значення й свою розраду. А саме — рабін Міллер згадав ім'я російсько-жидівського героя, рабина Мазега, який 50 літ тому проповідував був з цього самого амвону. Рабін Мазег твердо захищав російсько-жидівську спільноту в часах її колишніх труднощів і переслідування, загрожену відомою судовою справою — процесом Бейліса 1913 р.

„Згадка про це ім'я вистачала для того, щоб вони зрозуміли ту мужність серед неприязного окруження", — сказав один із закордонних обсерваторів.

„Приходьте знову, — не забувайте про нас!"

Громада під кінець відправи щораз більше тиснулася наперед. Багато з них цілували американських рабінів. Вони говорили: „Приходьте ще раз!" „Приїжджайте ще й других!" „Не забувайте про нас!"

З.Р.В. — Бувший президент Верховного Суду Америки, Гольберт, якого президент США Джансон у липні 1965 р. назначив американським амбасадором при Об'єднаних Націях, довго добивався, щоб уряд США видав офіційну заяву в обороні юдаізму в СССР. Уряд Америки, а специфічно Державний Секретаріят (міністерство закордонних справ) 1965 р. внаслідок того звернувся до влади СССР з вимогою толерувати юдаїзм.

Головний аргумент жидів у цій справі був такий, що, мовляв, Християнство в СССР є „упривілейоване", а юдаїзм „переслідуваний".

З церковного життя православних українців в США

„На шляху до об'єднання"

Під вищеподаним заголовком — „На шляху до об'єднання" — помістив нотатку вівчинський журнал „Український самостійник" (червень 1965 р.) такого змісту:

„Як довідуємося з офіційних повідомлень УПЦ церкви в США митрополит Богдан (Шпилька) прийняв в свою юрисдикцію Свято-Троїцьку парафію в Чікаго враз з її духовенством. Архиепископа Геннадія (Шиприкевича) іменував Митрополит Богдан своїм вікарним архиереєм. Таким чином на терені США трьох укр. православних архиереїв: Митрополит Богдан і Архиепископ Палладій — (Вудибіла-Руденко) і Геннадій (Шиприкевич) найшлися в юрисдикції Вселенського константинопільського патріярха Атенагораса.

Об'єднання українських православних церков проходить також по іншій лінії. Архиепископ Григорій (Огійчук), який до тепер очолював УАПЦ-Соборноправну (традиція Митрополита Липківського, — р. В.) в США підписав з Владикою Митрополитом Йоаном, головою УПЦ при кінці минулого року протокол про об'єднання УАПЦ — Соборноправної з УПЦ. В березні ц. р. Архиепископ Григорій в окремому меморандумі зверненому до Митрополита Йоана (Теодоровича, — р. В.), просить приспішити справу об'єднання. Треба надіятись, що й інші наші православні деноминації підуть їхнім шляхом і допровадять до створення єдиної української православної церкви в діяспорі", — так кінчає свою нотатку „У.С."

З.Р.В. — Ініціятива до об'єднання вийшла від Української Греко-Православної Церкви в Канаді, внаслідок чого дійшло до формального духовного поєднання трьох наших Церков-Митрополій: Укр. Православної Церкви в США Укр. Греко-Правосл. Церкви в Канаді, і Укр. Автокефальної Православної Церкви на Чужині, що знаходиться в юрисдикції Митрополита Ніканора (Абрамовича) в західній Європі.

У Вієтнамі тортурують полонених

Америка допомагає Південному В'єтнамові відбивати велику інвазію з боку масових партизан Північного В'єтнаму, опанованого комуністичною владою.

І тепер скоїлося таке: уряд Америки звернувся до уряду Південного В'єтнаму з вимогою, щоб його вояки не тортурували комуністичних військово-полонених.

І Державний секретар (міністр закордонних справ) США Дін Раск у половині липня ц. р. відбув спеціяльні наради з Самуїлом А. Гонаром (швайцарець), який є головою міжнародного Червоного Хреста. Вони уклали плян, щоб запобігти несамовитому тортуруванню полонених, якого допускаються в'єтнамці.

Обвинувачують лише південних в'єтнамців

Покищо склалося так, що американські власті обвинувачують лише своїх союзників, тобто південних в'єтнамців за тортури. Влада Америки зайнялася цим під натиском могутньої пресової опінії. Наприклад, щоденник „Нью Йорк Таймс Сервис" 27 липня ц. р. помістив світлини, на яких показано, як жахливо знущаються південно-в'єтнамські вояки (націоналісти) над північно-в'єтнамськими (комуністичними) полоненими.

А як поступають комуністи з полоненими?

„Нью Йорк Таймс" (27. 7. 65) подає, що американці не знають, як комуністи трактують полонених південно-в'єтнамських націоналістів. При тому він каже, що комуністи видали наказ тактовно поводитися з полоненими американцями.

З.Р.В. — Таким чином у світі починається опінія, що, мовляв, в'єтнамці-комуністи є дуже „людяні", хоч комуністичні чекісти в новітніх часах перші відновили і „удосконалили по-модерному" тортурування в'язнів.

17 артикул Женевської Конференції

17-й артикул міжнародного Женевського договору з 1949 р. є такого змісту:

„Не вільно стосувати жодних фізичних чи ментальних тортур чи інших форм насильства над военно-полоненими — з метою добути від них будь-які інформації".

Цей договір також підписали Північний і Південний В'єтнам.

Митрополичі Канонічні Візитації

● Субота-неділя 14-15 серпня — Митрополича Візитація в Інституті Митрополита Петра Могили в м. Саскатун.

● Неділя 12 вересня, — Перша — Митрополича Канонічна Візитація в м. Ванкувер, в Церкві Пресвятої Трійці.

● Неділя 26-го вересня, — Митрополича Канонічна Візитація в м. Вінніпег, в Церкві Св. Покрови в Громади.

● Неділя 17-го жовтня, — Митрополича Канонічна Візитація в Соборі Св. Покрови в м. Вінніпегу, 40-ліття Св. Покровської Громади.

● Неділя 7-го листопада, — Митрополича Канонічна Візитація в Парафії Св. Димитрія, Лонг Бренч, Онт., 25-ліття Громади.

Сенсаційний перехід на католицизм дочки президента США

Люсі Джансон побільшила число різних релігій у родині президента

У липні ц. р. сенсацію викликав перехід на католицизм 18-літньої Люсі Джансон, наймолодшої дочки президента США Линдона Джансона.

Сенсаційним тут став не так сам факт її переходу з Єпископальної Церкви (англіканство в США) в католицтво, як властиво те, що католицький священик Монтгомері у Вашингтоні ще раз охрестив її, хоч вона перед тим була охрещена в Єпископальній Церкві.

Першим запротестував проти того перехрещення один з єпископальних провідників, епископ Пайн. Він заявив, що практиковане Католицькою Церквою перехрещування людей, які перед тим уже були охрещені, суперечить духові декларації (з 1964 року) 2-го Ватиканського Собору „Про Екуменізм", та що така практика не сприятиме справі зближення між християнами.

З Ватикану у відповідь на це висловили „жаль", що „воно так скоїлося", що Люсі Джансон перехрещено. Тоді священик Монтгомері заявив, що він, перехрестивши Люсі Джансон, поступив так, як у подібних випадках поступали й поступають „тисячі католицьких священиків".

Люсі Джансон сказала, що вона перейшла на католицизм тому, щоб „бути інакшою", ніж решта членів її сім'ї.

Сам президент Ліндон Джансон уперше був охрещений баптистом. Опісля він перейшов до Церкви Учеників Христа. Його дружина перед тим була методистюю, а опісля перейшла до Єпископальної Церкви.

У православії не дозволяється перехрещувати людину, яка вже перед тим була охрещена в іншому віросповіданні, — бо ж у Символі Віри сказано: „Визнаю одне хрещення".

Вислів „жалю" з боку Ватикану з приводу того, що католицький священик перехрестив Люсі Джансос, досить цікавий; можна сумніватися, чи цей священик поступив так без попереднього порозуміння з Ватиканом, — вджеж тут ідеться не про будь-кого, а про дочку президента США. А втім, якщо б Ватикан справді був проти перехрещування, то він видав би своїм священикам заборону перехрещувати, і за зломання цієї заборони він суспендував би (заборонив би в-Богослуженні) винуватих священників. Але Ватикан не покарав о. Монтгомері.

У родині президента Джансона є особи аж трьох різних віросповідань. Під час чергових президентських виборів це може в деякій мірі допомогти йому здобути собі голоси серед виборців як протестантів так і католиків.

При нагоді — згадка про такий факт: посадником (мейором) міста Дублину, столиці Ірландії, є жид, хоч населення Ірландської республіки є майже все католицьке. І ось згаданий посадник віддав свою дочку до школи при католицькому монастирі. Католицька преса з цього приводу в 1960-х роках у всьому світі з великими симпатіями писала про цього посадника і його дочку.

Як треба розуміти декларацію II Ватиканського Собору про жидів?

Висказання о. Григорі Баума — дорадника 2-го Ватиканського Собору

Світовий („екуменічний") католицький Собор, Другий Ватиканський, на своїй третій сесії восени 1964 р. прогосовив постанову-декларацію, якою він зобов'язує вірити, що жиди не винні у справі замучення Христа.

Як треба розуміти цю постанову 2-го Ват. Собору?

Відповідь на це питання дав визначний і впливовий католицький духовний Грегорі Баум — один з дорадників на 2-му Ват. Соборі. Він надрукував її в офіційному католицькому журналі „Ді Екюменіст" за травень-червень 1965 р. і при тому там таки він опублікував і текст вищезгаданої декларації 2-го Ват. Собору про „уневинення" жидів у справі замучення Христа.

Христос не створив нової Віри, — Бог не змінив свого відношення до Старого Заповіту

У своєму висненні о. Гр. Баум заявив, що 2-й Ватик. Собор видав свою декларацію про жидів нате, щоб змінити традиційний погляд Християнства на відношення між Старим і Новим Заповітами. Бо ж, по-перше, досі було так: християни вмовляли в себе, що після приходу Христа на землю Бог уневажнив Старий Заповіт, і зірвав свій договір (англійське „ковенант") з жидами як з „вибранним народом"; а натомість Бог заключив договір з язичниками (поганами, — так жиди називали всіх нежидів, — р. В.), і таким чином створив Новий Заповіт з його Новою Церквою.

Таке поняття християн є хибним, — каже о. Баум. Бо, каже він, усе те, що Бог об'явив у Старому Заповіті є навіки правосильним.

По-друге, — о. Баум каже, що християни хибно вмовляли в себе, що Християнство і Юдаїзм — це два ворожі табори; тобто, християни вірять, що Юдаїзм жидів був ліпшим жидом ніж Діва Марія і що фарисеї були ліпшими жидами за Апостолів та що Каяфа був ліпшим жидом ніж Христос. Християни помиляються, коли вони так думають, — каже о. Баум.

По-третє, християни вмовляли в себе, що всі жиди спільно, як народ, відмовилися прийняти благовість Христове, і що ця їх відмова чинить їх усіх відповідальними за замучення Христа. Християни помиляються, коли вони вірять у це, — заявив о. Баум.

Усі ці, вищезгадані, традиційні помилки християни виправив 2-й Ват. Собор своєю декларацією про жидів, — каже о. Баум. Він каже, що декларація 2-го Ват. Собору створена в такому дусі, що:

1. Хоч багато жидів не прийняли Християнства, то однак Бог не видав за це присуду на ввесь жидівський народ і на всі його покоління.

2. Тому-то невільно обвинувачувати жидів у Боговбивстві. Зокрема не вільно обвинувачувати тих жидів, що не брали участи в розпинанні Христа. Бо ж Христос добровільно віддавав життя Своє за відкуплення з гріхів усього людства. І саме тому все людство є відповідальним за замучення Христа.

2. Хоч 2-й Ват. Собор не вважав потрібним згадати ще одного аргументу, каже о. Баум, але той аргумент існує, а він такий:

Ті, що розпинали Христа, не призавали його за Бога, отже й тому не можна назвати їх Боговбивцями.

Жиди дані є „вибраним народом"

Свящ. Гр. Баум каже, що хоч Апостол Павло назвав жидів „ворогами благовісти" Христового (Рим. 11, 28), то все ж таки при тому він називає жидів „возлюбленими задля (заслуг) отців" їхніх із Старого Заповіту. Тобто, заслуги жидів перед Богом і їхня вибраність переходить на всі покоління жидівського народу.

Отже, вибраність жидів надалі залишається в силі, — каже о. Баум. Він говорить це в тому розумінні, що й 2-й Ват. Собор надалі вважає жидів за вибраний Богом народ.

Таке написав о. Гр. Баум у журналі „Ді Екюменіст", якого він є редактором.

З.Р.В. — Як жиди дивляться на католицизм о. Г. Баума (в Канаді) і о. Естерайхера (в США) (дивись ст. 7 цього числа) — невідомо. Жиди прилюдно не висловлюються про це.

Жиди осуджують тих жидів, які переходять з юдаїзму на іншу релігію, і офіційно не вважають їх за жидів, як це заявив був уряд Ізраїля у випадку о. Данііла, що перейшов був на католицтво. Але фактично було б нереальним думати, що жид, який змінив релігію, автоматично зміняє свою жидівську національність, і перестає бути жидівським патріотом.

Монсіньор Естерайхер в США є також дуже впливовою особою в Ватикані. В США він очолює Християнсько-Юдаїстичний Інститут, створений Католицькою Церквою. Один з офіційних католицьких органів в США, „Да Бізентайн Кетолик Ворлд" за 6 червня 1965 р. помістив заяву о. Естерайхера, який рішуче опровидає твердження, що це під натиском жидів 2-й Ват. Собор ухвалив декларацію про „уневинення" жидів. Він твердить, що жиди на 2-й Ват. Собор не натискали, а Собор зробив це з власного почину й з власного переконання.

Зновуж, о. Баум у Канаді, який очолює світовий католицький біблійно-дослідний сектор є наймолодшим, але таким же впливовим дорадником на 2-му В. Соборі, як і є там о. Естерайхер, голосить католикам, що Католицька Церква зобов'язує їх вірити у постійну вибраність жидівського народу.

„Смертельний бій"

„За церковним фасадом Церква вимре"

Це „смертельний бій" — так швайцарський часопис „Нюе Цюріхер Цайтунг" (18. 6. 65) характеризує теперішнє положення Російської Православної Церкви в СССР. Хоч деяке число нових священиків далі прибуває, то все ж таки влада щораз більше усуває Християнство, і „в країні його вже не відчувається". Усі віруючі це розуміють, але в них немає сили запобігти цьому. Існує Церква як „відкритий фасад — це те, що показують чужинцям внутрі країни, і те, що вона явище собою назовні, — але за цим фасадом продовжується завмирання Церкви".

Згаданий часопис пише це з нагоди вістки про закриття православної духовної семинарії в Луцьку на Волині.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавничий Спілка Ecclesia. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границю — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адресa:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПРО НАШІ ТА ЖИДІВСЬКІ ЗВ'ЯЗКИ З ЗЕМЛЯКАМИ В СССР

Влада Советського Союзу присилає з України так званих „культурних діячів", щоб вони зустрічалися з українцями в Канаді і в Америці. Ці „зустрічі" полягають у тому, що ті „культурні діячі" голосять те, що влада СССР звеліла їм голосити. А українцям у Канаді й Америці навіть не вільно ставити їм прилюдних питань. Крім того, українцям з Канади й Америки не вільно їхати в Україну під советами й там зустрічатися з українцями та голосити те, що не подобається советській владі.

Такі наші „зв'язки" з земляками в Україні під Советами.

У жидів справа представляється навпаки.

По-перше, советська влада не присилає до жидів поза межами СССР жидівських „культурних делегацій". Отже ніхто не може сказати, що жиди з СССР їздять ширити комуно-большевицьку агітацію серед жидів в Америці, Канаді і т. д.

По-друге, жиди з Америки добилися у влади СССР привілею висилати свої делегації до СССР, які ширять серед жидів жидівську ідеологію, хоч влада СССР заявляє, що та ідеологія їй не подобається; однак советська влада дозволила на це.

У липні ц. р. Рабінська Рада в Америці вислала свою делегацію (дев'ять рабінів), яку очолював рабін Ізраїль Міллер з Нью-Йорку.

Рабін І. Міллер промовляючи до жидів у синагозі в Москві, між іншим сказав таке:

„Ми прибули з чисто релігійною місією, без жодних специфічних культурних чи політичних цілей... Ціллю нашого прибуття спробувати показати російським жидам, що вони не осамітнені чи забуті."

Звичайно, якщо б українські православні священики поїхали в Україну з чисто релігійною місією і ширили там ідеологію Української Православної Церкви, то влада СССР арештувала б їх.

Жидівська чисто релігійна місія — це ширення чи скріплення юдаїзму. А юдаїзм — це національна жидівська релігія. І саме тому жидівські провідники підкреслюють, що юдаїзм і жидівська національність — це одне й те саме.

Отже, рабінські делегації з Америки, проповідуючи юдаїзм серед жидів в СССР, тим самим проповідують жидівську національну ідеологію.

Ось така різниця між нашими та жидівськими зв'язками із земляками за „залізною заслоною".

ПРОБЛЕМА ЦЕРКОВНИХ ІНФОРМАЦІЙ

Коли „Вісник", основуючись на даних великих пресових агенцій, інформує про деякі з важливишх подій у Ватикані, то деякорі з церковних пресових органів українців греко-католиків з цього приводу пишуть, що „Вісник" атакує... Українську Католицьку Церкву.

У дійсності ж „Вісник" не атакує жодної „Української Католицької Церкви", а тільки інформує про події в Католицькій Церкві, і цитує ті джерела, за якими він дані інформації подає.

Якщо котрому з часописів українців греко-католиків якісь інформації не подобаються, то він повинен би обвинувачувати ті великі пресові агенції, інформаціями яких користується „Вісник", а не нарікати на „Вісник". При тому ті греко-католицькі пресові органи повинні б фактами доказати, що, мовляв, така-то й така пресова агенція у своїй кореспонденції з Риму подала „неправдиву" вістку.

Звичайно, є такі факти, що не подобаються греко-католицькій пресі, отже вона не інформує про них своїх читачів.

Напр., пана Івана 23-й восени 1962 р. сконфіскував протест єпископату українців греко-католиків, — той протест, що був виданий в обороні греко-католицтва, а проти влади СССР і проти Російської Православної Церкви в СССР.

Преса українців греко-католиків не поінформувала своїх читачів, що папа сконфіскував цей протест, і не дозволив поширювати його та проголошувати друком.

„Вісник" поінформував про цю конфіскату на основі чужих великих пресових агенцій. „Вісник" поступив так не з метою атакувати „Українську Католицьку Церкву", а вчинив це з метою поінформувати про той факт, що скоївся; „Вісник" не бачив потреби не згадувати про цю конфіскату, бо, мовляв, греко-католицька преса буде ображена. Навпаки, греко-католицька преса також повинна була поінформувати про це своїх читачів, — а не промовчувати цю справу та ще й нарікати, що „Вісник", мовляв, атакує „Українську Католицьку Церкву".

Подібні непорозуміння виникають і у зв'язку з інформаціями про українські церковні справи поза Канадою. Подаючи з цієї ділянки деякі інформації, їх напр., з Австралії і т. д., „Вісник" цитує їх з інших часописів, напр., з „Батьківщини" в США і т. п. Але коли декому в Австралії ці інформації не подобаються, то він пише до „Вісника" протестаційні листи, — нащо, мовляв, „Вісник" пише те-то й те? У дійсності ж „Вісник" не пише цього від себе, а подає пресове джерело, з якого він це взяв; отже треба протестувати не проти „Вісника", а проти того часописа, з якого „Вісник" дану інформацію взяв. Розуміється, треба протестувати культурно: опублікувати спростування з обосновними аргументами, поданими пристойним стилем.

В українців поза Канадою є деяке число різних православних церковних груп; а часом в одній і тій самій церковній групі є різні напрямки. Отже, коли дана інформація подобається одній групі, то може не подобатися другій групі чи деяким особам одної й тієї самої групи, — отже невдоволені шлють до „Вісника" нарікання й протести, — часом аж надто „шорсткі".

Звідси виринає питання: хто в тих групах є відповідальним за інформації і хто з них информує правдиво? Невідомо!

Отже, тут є лише така розв'язка. Хіба взагалі не інформувати про церковне життя українців поза Канадою? Бо через ті інформації навіть тоді, якщо їх передрукувати з української православної преси - буває стільки клопоту, що їх не оплачується друкувати. А в той час дехто з читачів питає: Подавайте якомога більше інформацій про церковне життя православних українців також і поза Канадою!

Але тут — питання: А звідки ж тих інформацій узяти? Коли дана особа прислане такі-то інформації з-поза Канади, то друга особа чи група заявляє, що ті інформації не правдиві...

„Вісник", пишучи про церковне життя українців поза Канадою, не зайнтересований ні в тій, ні в тій групі чи особі; він пише про це лише тому, щоб поторувати факти українського церковного життя.

На жаль, тут є вищезгадані перешкоди, що редакції спричиняють клопоту значно більше, ніж дають користи читачам інформацій про церковне життя православних українців поза Канадою.

Дальша підготова до з'єднання Англіканської Церкви в Канаді з Об'єднаною Церквою

Представники Англіканської Церкви в Канаді і Об'єднаної Канадської Церкви (Юнайтед Чирч) першого червня ц.р. проголосили опрацьовані ними принципи, на яких мало б відбутися з'єднання обох цих Церков.

Ці принципи мають бути обговорені Англіканською Церквою на синоді в Ванкувері в днях від 25 серпня по 3 вересня н. р., — інформує орган цієї Церкви, журнал „Кенедіен Чирчмен" за липень — серпень 1965 р.

Скликання синоду Об'єднаної Канадської Церкви, згідно з регулярною схемою припадає на вересень 1966 року. Але орган цієї Церкви, журнал „Да Обзервер" за серпень 1965 р. радить не чекати на регулярний синод 1966 р., а скликати надзвичайний собор цього року, щоб він ухвалив з'єднання цих Церков, якщо англіканський синод погодиться на з'єднання на своєму цьогорічному синоді у Ванкувері.

Число членів обидвох згаданих Церков у Канаді становить шість мільйонів осіб.

„Єрусалимці" скріплюються

Архим. Гермоген, новий начальник Російської Дух. Місії в Єрусалимі

Заслужився працею про моральне життя жидів

„Журнал Московської Патриархии" ч. 5, 1965 р. подав короткий життепис під заголовком „Новий начальник Російської Духовної Місії в Єрусалимі архимандрит Гермоген" (Орехов).

Там сказано, що архим. Гермоген закінчив Ленінградську Духовну Академію 1965 р. і отримав ступень кандидата богословських наук за курсову працю на тему: „Ідеал релігійно-морального життя єврейського народу по учительних книгах Біблії й застосування його в житті народу".

З.Р.В. - Як видно, ця праця в архимандрита Гермогена вийшла дуже добре, коли його, 35-літнього випускника академії, Синод Московської Патріярхії 22 грудня 1964 р. назначив на такий відповідальний пост, як начальника Російської Духовної Місії в Єрусалимі.

Нові люди в проводі Московської Патріярхії

„Журнал Московской Патриархии" (ч. 5, 1965) подає таку згадку про життя архим. Гермогена (Орехова) з часів його бувшого світського життя:

„В тяжкі роки Великої Вітчизняної війни (1941-45. Ред. В.) Григорій Орехов працював на виробництві й одночасно продовжував учитися в заводській школі робітничої молоді, яку скінчив 1946 р."

Як і митр. Нікодим (Ротов), так і архим. Гермоген, звичайно, пройшов у тій школі робітничої молоді відповідний вишкіл. І раптом його вступ на богословські студії, і вибір дипломової теми (про Єрусалим і жидів), і постриження в монахи (щоб згодом стати єпископом), — усе це в архим. Гермогена подібне до митр. Нікодима.

Почавши з митр. Нікодима (з 1960-х років) до високої кар'єри в проводі Московської Патріярхії тепер ідуть через Єрусалим, і ті „Єрусалимці" тепер правлять Російською Православною Церквою в СССР, а їхні опоненти вимирають або „нагло" (як, напр., митрополит Крутицький і Коломенський Миколай - попередник митр. Нікодима на становищі голови Департаменту закорд. зв'язків), або „після довгої й затяжної недуги", як ось митр. Борис (Вік).

Архим. Ювеналія на пості начальника Рос. Дух. Місії в Єрусалимі, а митр. Нікодим одночасно підніс його в сан ігумена; 25 лютого 1965 р. патріярх Єрусалимський Венедикт І. на прохання патріярха Олексія, підніс ігумена Гермогена в сан архимандрита.

Нові люди в проводі Московської Патріярхії

Митрополит Ленінградський і Ладозький Нікодим (Ротов), могутній голова Департаменту закордонних зв'язків Московської Патріярхії, також почав свою головокружну кар'єру з того, що найперше дістався був на пост начальника Російської Духовної Місії в Єрусалимі.

Молодий фабричний робітник, Ротов, раптом зацікавився Церквою, дістався на заочні студії в Ленінградську Духовну Академію і за тему своєї дипломової праці вибрав собі історію Російської Духовної Місії в Єрусалимі.

Цю тему вдалося йому опрацювати так, що внаслідок того він був назначений на пост начальника Російської Духовної Місії в Єрусалимі, де він, між іншим, здобув собі прихильне відношення правлячих кругів Ізраїля. А це не кожному вдається.

З Єрусалиму через пару років його (з наказу влади СССР) викликали в Москву для небувалої досі в Російській Церкві кар'єри. Тепер він навіть править особою самого патріярха.

Попередником архим. Гермогена на пості начальника Рос. Дух. Місії в Єрусалимі був архимандрит Ювеналій. І архим. Ювеналій, як видно, добре справився в Єрусалимі, коли 1964 р. його викликали в Москву й назначили заступником митр. Нікодима (Ротова), тобто заступником голови Департаменту закордонних зв'язків Московської Патріярхи. Можливо, що архимандрит Ювеналій буде головою згаданого Департаменту, бо митр. Нікодим, як думають західні обсерватори, є кандидатом на патріярха Московського (теперішній патріярх Олексій уже дуже старенький).

Архим. Гермоген також є протеговиний митр. Нікодима (тоже й влади СССР). Митр. Нікодим особисто висвятив його 1963 р. на диякона, а через місяць того ж (1963 р.) на священика.

Рвку 1963-го він прийнявь чернечий постриг і був повищений в сан ієромонаха. Синод Московської Патріярхії 20 січня 1964 р. назначив його заступником

Москва атакує „українську липківщину"

„Головним осягом патріяршества Святішого Тихона було, поза всяким сумнівом, збереження духовної цілости й канонічного переємства в житті Російської Православної Церкви", — так сказано в одній із статтей у „Журналі Московської Патріярхії" ч. 4, 1965 р.

У статті сказано, що патріярх Тихон запобіг розколам у Російській Церкві.

„Переборення цих розколів вимагало десятиліть. Тепер, коли вже минуло багато часу, ми бачимо, що всі внутрішні неполадки, як „обновленство", „іосифлянство", „григоріянство", українська „липківщина" відійшли в минуле".

Це сказано в статті Олександра Казем-Бека п.з. „Святіший Патріярх Тихон", написаної з нагоди 100-ліття з дня народження (1865) патр. Тихона.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ЩО Я КАЖУ ВАМ ПОТЕМКИ,"— ГОВОРІТЬ ТЕ ПРИ СВІТЛІ; ЩО Ж НА УХО ВИ ЧУСТЕ — ПРОПОВІДУЙТЕ ТЕ З ДАХІВ" (Мт. 10:27).

Християнство — це правильне, самим Богом об'явлене взаємовідношення між Богом і людьми. Ні доповнити, ані поправити його чимсь іншим не можна. Воно відкрите, спокійне, вповні задовільнююче. Бувае ж, що й християнинна приваблює, наприклад, якесь позахристиянське товариство — як овоч Єву, і він часто лише з цієї Євиної принади довіряє свою душу комусь чи чомусь і поза Христом. Правда, світ широкий, і в ньому можна знайти цілу низку задоволень. Правдиве ж задоволення є тільки в Ісусі Христі: воно спокійне, відкрите й універсальне. Той, хто знайшов його, — може сміливо проповідувати його і з балконів. Кому може прийти на думку, що б це євангельське життєве правовір'я поправити чимсь іншим?

Автор робить натяк на те, що, мовляв, це патр. Тихон зліквідував УАПЦеркву під проводом митр. Василя Липківського.

Це правда, що патр. Тихон був ворожий до Української Автокефальної Православної Церкви, проголошеної 1921 р. Але (це цікавий факт!) цей патріярх не вивяв УАПЦеркви. Патр. Тихон помер 25 березня 1925 р. УАПЦерква і її ієрархія були зліквідовані чекістами пізніше.

Митр. Липківський, хоч і боровся з великодержавним шовінізмом та імперіялізмом монархістичво та єдіноподілімським настроєної політики патр. Тихона, — все таки стверджував, що розколові в Московському Патріярхаті сприяла тодішня влада СССР. Ця влада хотіла шляхом розколів ослабити тодішню Російську Церкву, яка противилася комуно-большевизмові, і опанувати її провід. Бо вороги Христа намагалися знищити Християнство. Так свідчить митр. Липківський у своїй „Історії Української Церкви".

О. Казем-Бек також не згадує про те, що патр. Тихон „нагло вмер", — хоч про це згадується в книжці „Патріярх Олексій і його духовне наслідя", виданої в Москві 1956 р. Бо ж влада СССР отруїла патр. Тихона.

Тепер же, коли провід Московської Патріярхії пішов на політичні послуги влади СССР, то цій владі вже вигідніше централізувати церковну владу, отже й „боротися" з розколами.

Далі, хоч влада СССР з одного боку офіційно вважає так звану „Українську Радянську Соціялістичну Республіку" за „державу", то одначе з другого боку Українську Православну Церкву вона трактує як вибито „внутрішню" справу Московського Патріярхату; хоч, коли Польща є державою, то Московська Патріярхія визнала автокефалію Православної Церкви в Польщі. (Автокефалію з 1924 р. в Польщі, отриману з Константинополя, Москва ніколи не визнала).

Замітне явище: навіть єговісти мають право існувати як окрема релігійна спільнота в СССР, а Українській Православній Церкві не визнається права на існування.

Іспанська поштова марка з синагогою

Уряд іспанського фашистсько-католицького диктатора генералісіїмуса Франческо Франко 26 липня ц. р. випустив 16 мільйонів поштових марок з зображенням історичної синагоги в місті Толедо (Іспанія).

З історичних документів

З постанов Помісних Православних Церков відносно Масонства

ВІД РЕДАКЦІЇ: Читає ґас до ґасу замигнуло: Як Християнство відноситься до Масонства? З уваги на появи єрисів чуйн на різні вірослповідання й Церкви, відношення між поодинокими їх провідниками до Масонства бувае різне. Нищо передрукуваємо тексты постанов двох Православних Церков щодо Масонства.

Висновки Собору Єпископів Грецької Православної Церкви, що відбувся в Атенах, Греція, 12 жовтня 1933 р., основані на опініях відносно Масонства Богословського факультету Атенського університету, особливо проф. П. Брагіссіса, та різних офіційних публікацій

„Масонство не е звичайним філанропічним (добродійним — р.В.) об'єднанням, чи філософською школою, воно бо становить містагогічну систему, яка пригадує нам старинні містеро-релігії й культи,-з яких вона походить і е їх відродженням і продовженням. До цього признаються не тільки провідні учителі в ложах, вони бо з гордістю заявляють і буквально підкреслюють: „Масонство е єдиним пережитком старинних містерій, і може вважатись їх охоронцем"; Масонство е безпосереднім нащадком єгипетських містерій; „скромний цех масонської ложі е ніщо інше, як печері й затінок індійських керд, і неабагатна глибина пірамід та підземних капличь чудових храмів Ісіси"; „грецькі містерії масонства, пройшовши світоносними шляхами знання під містерізхами Прометеєм, Діонисусом і Орфеєм, — формулювали вічні закони Всесвіту!"

„Таке кільце між Масонством і старинними ідолослужними містеріями маніфестується також усім, що відображується й виконується при посвяченнях (у Масонство — р.В.). Так само, як і в обрядах старинніх ідолослужних містерій, драма подвигів і смерти містичних богів повторювалась, так в імітативному потворенні цієї драми нововведенець (у Масонство — р. В.) умирає разом з покравителем цієї тайно-релігії, що завжди був містичною особою, символізуючою сонце природи, що умирає взимі й відроджується навесні, так також у посвяченні в третій ступінь, у покровительство Масонства Гірама, на зразок повторення його смерти, в якій нововведенець страждає із ним, буши вдарений тим самим знаряддям і що саму частину тіла, що й Гірам. Згідно з визнаннями провідного учителя Масонства, Гірам е „ніби Озіріс, ніби Мітра, або як Вакхус, одним з персоніфікацій сонця".

„Так, отже, **Масонство е, як сказано, тайно-релігія, зовсім відмінна, окрема і чужа Вірі християнській.** Це доказується і тим безсумнівним фактом, що воно має свої властиві храми й вівтарі, які характеризуються провідними учителями (Масонства — р. В.) як „цехи, що мають не менше історії й святости, ніж Церква", і як храми чесноти і премудрости, в яких почитається „Найвища Істота", і де навчається правди. Воно (Масонство — р. В.) має такі свої релігійні церемонії, як церемонія прийняття або масонське хрещення, церемонія подружнього визнання або масонського одруження, масонських поминальних служб, посвячення масонського храму і т. ін. Воно має свої посвячення, свій обрядовий церемоніял, свої ієрархічні ступні й означену дисципліну. Як можна пізнати з масонських агап і з святкувань зимового й літнього сонцестоянь з іхніми релігійними трапезами й загальним радінням, — **Масонство є природоповчительною релігією. . ."**

„. . .Масонство сьогодні, що старається поступово обняти в собі все людство, і яке обіцяе дати моральне удосконалення й знання правди, підносить себе на становище якоїсь над-релігії, дивлячись на всі інші релігії (не виключаючи й Християнства) як на нижчих від себе".

„. . .через посвячення в Масонство християнин стае братом мусуманинові, буддистові, чи якомусь раціоналістові, а християнин невступивший у Масонство, стае йому чужим".

„Так, отже, несумісність і суперечність між Християнством і Масонством е зовсім ясна. Це природньо, що різні Церкви різних деномінацій стали проти Масонства. Не тільки Західня Церква, із своїх мотивів, п'ятнувала масонський рух численними папськими посланнями, але також лютеранське, методистське й пресвітеріянське спільноти заявили, що воно (Масонство — р. В.) е несумісне з Християнством".

Постанови Собору Єпископів Грецької Православної Церкви, 12 жовтня 1933 року:

„Вільне Масонство не може бути сумісним з Християнством, оскільки воно е тайною організацією, що діе й навчае в утаємниченні й обожуе раціоналізм. Вільне Масонство приймае в своє членство не тільки християн, але також жидів і мусулман. Отже тому духовенство не може бути допущене до участи в цьому товаристві. Я (Голова Собору Єпископів — Архіеп. Хризостомос, 1933 р. — р.В.) вважаю гідним деградації кожного духовного, що так робить. Необхідним е наполягати на всіх тих, що вступили в нього (Вільне Масонство — р. В.) без належного розсуду і без перевірки чим Вільне Масонство е, порвати з ним усі зв'язки, бо лише Християнство е цією релігією, яка навчае Абсолютної Правди і виконуе релігійні й моральні потреби людства. Одноудушно й одноголосно всі Єпископи Грецької Церкви одобрили, що було сказане, **і ми заявляємо, що всі вірні діти Церкви повинні стати осторонь від Вільного Масонства.** З непохитною вірою в Господа нашого Ісуса Христа, „що маємо в Ньому відкупления кров'ю його, прощення провини через багатство ласки Його, яку Він намножив у нас у всякій премудрості й розумі, об'явивши нам тайну волі Своєї за Своїм уподобанням" (Еф. 1:7-9); володіючи Правдою Ним об'явленою й проповідуваною Апостолами „не в словах переконливих людської мудрости, але в доказі Духа та сили" (I Кор. 2:4); маючи участь у Божественних Таїнствах, через які ми освячуемось і спасаемось на вічне життя, — **ми не можемо відпадати від благодаті в Христі, ставши учасниками інших таемниць. Це е зовсім незаконно належати до Христа й одночасно шукати спасіння й морального удосконалення поза Ним, із цих причин, правдиве Християнство е несумісне з Вільно-масонством.**

„Ось чому всі, хто став замішаний у початках масонських таемниць, від тепер мусять порвати всі зв'язки з масонськими ложами й (масонською — р.В.) діяльністю, будучи впевненими, що цим вони дійсно відновлюють свої зв'язки з нашим Господом і Спасителем, які були ослаблені через незнання і через мильне оцінення вартостей.

„Собор Єпископів Грецької Церкви з любов'ю очікуе цього особливо від навоступників у масонські ложі, будучи того переконання, що більшість із них увійшли в масонські посвячення не усвідомлюючи собі того, **що цим вони вступали в іншу релігію,** а противно, через незнання, думаючи, що вони не вділяли нічого противного Вірі іхніх батьків. Віддаючи їх співчуттю, а ніяк не ворожості чи ненависті вірних дітей Церкви, Собор Єпископів заключае їх (вірних — р.В.) молитись із Нею сердечно в християнській любові, щоб Єдиний Господь Ісус Христос — „Дорога, Правда і Життя", освітив і повернув до Правди тих, які в несвідомості заблудили".

Становище Міжправославної Комісії

Раніше, перед Собором Єпископів Грецької Церкви, що відбувся 12 жовтня 1933 р., Міжправославна Комісія представників усіх Помісних Православних Церков, на своїх зборах на Горі Афон, схарактеризувала Масонство як „фальшива й антихристиянська система".

Постанова Собору Єпископів Російської Православної Церкви в Америці, 19-27 жовтня 1949, відносно Масонства

„Після довшої дискусії над питанням відносно Масонства, Собор Єпископів постановив: (а) Перестерегти членів Ро-

Москва—Ізраїль

Прощання архим. Ювеналія з Єрусалимом

Назначення нового начальника Російської Духовної Місії в Єрусалимі

Синод Московської Патріярхії 22 грудня 1964 р. переніс начальника Російської Духовної Місії в Єрусалимі архимандрита Ювеналія на становище заступника голови (митр. Нікодима Ротова) Департаменту закордонних зв'язків Московської Патріярхії.

„Журнал Московской Патриархии" (ч. 5, 1965 р. Москва) описує про прощання (1-7 січня 1965 р.) архим. Ювеналія з Єрусалимом перед своїм від'їздом у Москву на нову посаду. З інформацій згаданого журналу виходить, що серед політичних осіб (консуляти Франції, Греції і т. д. й уряди Ізраїля та Йорданії) найбільше візит він зробив урядовим особам Ізраїля в Єрусалимі; він відвідав ізраїльського міністра релігій д-ра Варгафтіга, ізраїльського губернатора м. Єрусалиму п. Ісаію і ізраїльського посадника (мейора) м. Єрусалиму п. Ішшалома.

У своєму прощанні з персоналом Рос. Дух. Місії 6 січня архим. Ювеналій заявив словами псалмоспіця Давида.

„Якщо я забуду тебе, Єрусалиме, нехай буде забутою правиця моя." І додав: "Я тілом залишаю Єрусалим, але душею я завжди в думках перебуватиму тут. . ."

На летовище в Лідді (в Ізраїлі) архім. Ювеналія, який від'їжджав у Москву, супроводили: митрополит Ісидор (з Єрусалимської Патріярхії), радник советського посольства в Ізраїлі А. С. Ліхачов і ін.

Тихеньо пом'янули патр. Тихона

Цього року сповнилося сто літ з дня народження (1865) патріярха Тихона. Після усунення царем Петром I патріярха з престолу, царська влада аж до упадку царату (1917 р.) не дозволяла обсаджувати патріяршого престолу. Звичайно, Російська Церква й надалі залишалася на статусі „Патріярхяту Московського і всієї Русі", але замість патріярха був містоблюститель Патріяршого Престолу, тобто, окроличенець його; ці обов'язки виконував кожночасний митрополит Московський.

Коли республіканський уряд Керенського (т. зв. „Тимчасовий уряд") повалив 1917 р. царат, то щойно тоді Собор Єпископів 1917 р. обсадив престіл патріярхом, а став ним Тихон.

Московська Патріярхія 1 лютого цього року пом'янула 100-ліття з дня народження патр. Тихона (1865-1965) і 40-ліття з дня його смерти (1925-1965), а також пом'янула дату обсадження патріяршого престолу (1917 р.) після прибл. 200-літньої перерви в його обсадженні особою патріярха.

„Неочікувана смерть"

„. . .Священники Православної Церкви. . . поширювали видумку, що Советський уряд — це „Жидівський уряд", — на підставі того факту, що ряд визначних провідників большевицької революції — це були жиди. . . Советський уряд прийшов до висновку, що воюючий антисемітизм був спрямований такою самою мірою проти уряду, як і проти жидів. . . Совет Народних Комісарів за підписом Леніна 9 вересня 1918 р. видав наказ: „. . .Застосувати безкомпромісові засоби для того, щоб з коренем вирвати антисемітський рух. . ."

„З хвилиною встановлення комуністичного режиму цар був усунений, але Російська Православна Церква — одна з двох підпор, на якій його (царя) влада спиралася, тояла далі. Її існування було разом і внзовом, і загрозою для влади Советів. . . А тому що ця Церква мала релігійний і політичний вплив, отже її треба було „пустити в розход". . . Православна Церква під проводом Патріярха Тихона почала відкрито й рішучу боротьбу з „Безбожною Кампанією". Її спроможчий вплив на народ був далі сильний, отже советський уряд постановив ослабити його. . ."

Як те „ослаблення" відбилося на особі патріярха Тихона — про це Аусубель не пише. Зате ж сама теперішня Московська Патріярхія 1947 р. також сказала, що кончина патріярха Тихона — це „неочікувана смерть" (цей короткий вислів цитується тут з книжки: „Патріарх Алексей и его духовное наследство. Издание Московской Патриархии. Москва 1947, стор. 39).

Митрополит Василь Липківський у своїй „Історії Української Церкви" відкрито говорить про те, хто боровся з Церквою, очоленою патр. Тихоном, якого він згадує, — отже з цього ясно, чому і як сталася його „неочікувана смерть".

Лише Панахида

Офіціоз „Журнал Московской Патриархии" за березень 1965 р. в короткій згадці п. з. „Пам'яті Святішого Патриарха Тихона (1865-1925) каже, що з особою цього патріярха пов'язані аж три ювілеї, що їх згадано вище, але їх відзначено лише Панахидою. У храмі на честь Донської ікони Божої Матері, де колись був Донський манастир (у Москві), і де похоронений патр. Тихон, була відслужена заупокійна Панахида. І правили Митрополит Крутицький і Коломенський Пімен, митрополит Ленінградський і Ладозький Нікодим (Ротов); митрополит Київський і Галицький — екзарх України Йовасф (Лелюхін), архиепископ Талліннський і Естонський Алексій і епископ Білгород-Дністровський Антоній.

Це все, чим пом'янули патріярха Тихона, смерть якого 1925 р. була „неочікувана".

Але після „неочікуваної" його смерти сталося те, що було очікуване, а саме — влада СССР заборонила (1925 р.) обсаджувати патріяршого престіла.

Аж під час 2-ї світової війни Сталін з політичних мотивів, бачивши тут користь для влади СССР, дав дозвіл (4 вересня 1943) обсадити престіл патріярхом. Собор Єпископів 8 вересня 1943 р. обрав за патріярха митрополита Московського Сергія (Стародградського), який був інтронізований на патріяршій престіл 12 вересня 1943 р. Отже за часів існування СССР Московський патріяршій престіл був необсаджений 18 років (1925—1943).

Патріярх Сергій помер 15 травня 1944 р. Після того вісім місяців був необсаджений патріяршій престіл, бо влада СССР не давала дозволу. І аж 2 лютого 1945 р. Собор обрав нового патріярха — Митрополита Алексія (Семанського), якому цього року сповняється 88 років життя, 52-ліття єпископства й 20-ліття патріяршества.

Неофіційні голоси західніх спостережників думають, що його наслідником на патріяршому престолі буде митрополит Ленінградський і Ладозький Нікодим (Ротов) — голова Департаменту закордонних зв'язків Московської Патріярхії.

Монс. Естеррайхер каже, що жиди не мають впливу на II В. Собор

„НЬЮ-РОШЕЛ, Н. Й. — Священик-виховник заявив, що коли католики думають, що заява про жидів на 2-му Ватиканському Соборі сталася „в порозумінні з жидами, а навіть є уступкою жидівським домаганням", то вони (ці католики) обманюють себе такою думкою.

Монсіньйор Джан М. Естеррайхер, директор інституту Юдаїстично-Християнських Студій при Сетон-Гольському університеті в Савт Орендж, Н. Дж., в доповіді в Рошел виступив проти противників цієї заяви (2-го Ват. Собору у справі жидів). . ." (Витяг із тексту статті п. з. „Заперечуе твердження, що Заява Собору є „уступкою" жидівських домаганням", опублікованій у часописі „Да Бізентайн Католик Ворлд" за 6 червня 1965 р. США).

З.Р.В. — Монс. Естеррайхер є католиком жидівського походження.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Однонокий Склад Церковних Речей Української Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі якнайкращої якості та по уміркованих цінах, наприклад:

Євангелій, Кивоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоругви, Облачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Світло, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число: JUstice 9 - 1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Good's Supply 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Д-р Іван Верхомин помер

Едмонтон. — У четвер 5-го серпня ранком в Роял Александра шпиталі на 66-му році життя помер широкознаний лікар і громадський діяч Іван Верхомин.

У великому смутку він залишив: дружину Емму, доню Олену, чотирьох синів (Орест і Роман — одружені, Іван і Петро — не одружені) також рідну сестру Марію замужню Пиз.

Покійний був активним в політично-громадському, як у загально-канадському, так і в українському, зокрема в українському церковно-релігійному житті.

Він був активним членом Прогресивно-Консервативної Партії Канади, членом багатьох медичних канадських товариств.

Йому було надано Honorary Life Member of the Edmonton Academy of Medecine.

Він був не тільки активним, а й провідним членом Товариства Українців Самостійників, Інституту Св. Івана, Катедральної Громади Св. Івана, членом Консисторії УГПЦ в Канаді, Взаімної Помочі, головою Комітету Сприяння УНРаді, головою Едмонтонського Відділу КУК, членом Т-ва Українських Піонерів на Альберту, членом Лікарського Українського Т-ва Північної Америки та інших багатьох організацій.

Він був одним із найбільших меценатів (жертводавців) на Інститут Св. Івана, Катедру Св. Івана, Колегію Св. Андрея, Консисторію УГПЦ в Канаді та на інші організації й інституції.

Народився в селі Маковесько Ярославського повіту Західньої України. До Канади прибув в 1912 році 12-літнім хлопцем. У 1927 році скінчив медичний відділ Альбертійського університету і від того часу мав власну лікарську практику спочатку сам, а пізніше на спілку з д-ром Н. Голубицьким.

Панахида відбулася в п'ятницю вечером в Катедрі Св. Івана і там же ранком наступного дня відбулася похоронна Служба Божа.

Панахиду і чин похорону довершив Високопреосвященніший Владика Андрей в асисті Всечесних о.о. д-р С. В. Савчука, Прот. О. Хомяка, Дм. Лучака та інших.

Вічна Йому Пам'ять!

К. Теличко.

Колхозники безправні

Свинарка Люба Деимідівна Іванченко має чоловіка й хату та свої домашні клопоти, але в неї навіть не було часу бувати вдома, бо була дуже перевантажена працею в колхозі, що **„їй доводилось днювати й ночувати на свинарнику"**, пише советський часопис „Радянська Україна" з 18 червня 1965 р.

Коли ж вона склала прохання, щоб її призначили на роботу в полі, де вона працювала б тільки вдень, а ввечері могла б іти додому, то після довшої тяганини і тяжба скінчилася тим, що її взагалі викинули з колхозу, бо вона **„самовільно кинула роботу в свинарнику"**, — сказав голова колхозу Тарас Іванович Шевченко. Інструктор П. Гриценко, розслідувавши цю справу зробив такий висновок:

„А хто йому що скаже, Шевченкові? Він хазяїн, — що схоче, те й зробить. І крім всього, — він член бюра міськкому партії, не забувайте!..." — далі інформує вищезгаданий часопис.

Провід УХР каже, що греко-католицькі владики „підписали" Великодні Привітання до українських православних владик

Український Християнський Рух, який є частиною міжнародної Католицької Акції, 16 травня цього року влаштував у Мюнхені, Зах. Німеччина, традиційне Свячене. УХРух влаштував його з допомогою Філії Об'єднання Українського Жіноцтва. Там були також українські православні священники й світські православні українці.

Присутній на Свяченому греко-католицький єпископ, Апостольський Екзарх, Кир Платон Корниляк виголосив там промову. А потім нав'язав Владика (Платон Корниляк) в промові до Великого Послання-Привіту Української Католицької Ієрархії, звернено до всіх Митрополитів, Владик, Священників та всіх вірних Української Автокефальної Православної Церкви. Цей привіт **підписали**, як відомо, всі 17 Владик з ПЕМ. Блаженнішим Кардиналом та Первоієрархом Митрополитом Сліпим на чолі", — так інформує про цю промову Кир Платона Корниляка „Пресовий Бюлетень Інформаційна Служба УХР" ч. 60, 1965.

(Пояснення в дужках і підкреслення — наші. — Ред.).

З.Р.В. — Під вищезгаданим Великоднім Посланням — Привітанням, яке отримав Блаженніший Митрополит Іларіон, підписався лише один з ієрархів українців греко-католиків, а саме митрополит Вінніпезький Кир Максим Германюк. Підписів інших ієрархів там немає, — їхні імена надруковані лише машинкою.

У Британії скасовано кару смерти

Палата лордів 20 липня ц. р. голосами 204 проти 104 схвалила законопроект скасування кари смерти за замордування людини. Палата послів схвалила його ще перед тим — у першій половині грудня м. р.

Ініціятором того законопроекту є посол-соціяліст (лейборист) С. Лільверман, який уже 30 років є послом і впродовж того часу постійно добивався скасування кари смерти за замордування.

Помер митр. Херсонський і Одеський Борис (Він)

У лікарні в м. Сочі на Криму 16 квітня 1965 р. помер митрополит Херсонський і Одеський Борис (Він), — після „тяжкої і затяжної недуги". Про це повідомив „Журнал Московской Патриархии" в числі 5, 1965 р.

Перед тим Московська Патріярхія ніколи не згадувала про його „тяжку й затяжну недугу".

Усі дані свідчать, що між митр. Борисом і митрополитом Ленінградським і Ладозьким (Ротовим), який фактично править особою патріярха Олексія, були неприязні взаємовідносини.

Передплачуйте, читайте, підтримуйте і поширюйте „Вістника"!

Визначний англієць став православним священником

Тимотї Вер рукоположений в Лондоні

Автор книжки про Православіє, Тимотї Вер (Timothy Ware) цього року став православним священником. Його рукоположив у грецькому соборі в Лондоні грецький митрополит Атанагорас, який є в юрисдикції патріярха Константинопольського.

Цю вістку подав англійський старокатолицький журнал „Ван Фаіт" за лицень ц. р.

Духовну семінарію в Луцьку закрито

Московська Патріярхія повідомила, що православну духовну семінарію в Луцьку на Волині закрито, і в ній уже не буде навчання в 1965-66 шкільному році.

Причин закриття цієї школи не подано.

У всьому СССР тепер залишилися тільки три православні духовні семінарії. в Москві, Ленінграді і в Одесі. Крім цього, там є дві православні духовні академії — в Москві і в Ленінграді.

Ще 1959 р. в СССР було вісім православних духовних семінарій і дві академії.

Новина для українських шкіл

БУКВАР

Авторки:

Орися Мельник і Надія Піп.
Ілюстрації Івана Попа.

Видання Ради Української Школи Канади.

Авторки у передмові інформують:

„Опрацьовуючи цей підручник, ми мали на увазі дітей молодшого віку, котрі дуже мало, або й зовсім не розуміють української мови... цей підручник ми вживали на протязі двох років у Рідній Школі при церкві Св. Покрови у Вінніпегу (в т. зв. англомовній експериментальній класі) з дуже добрими наслідками. За пів року діти цей буквар закінчували, потім розвивали й поглиблювали знання мови, вживаючи інших підручників...

Букворя опрацювали педагоги, на основі свого довшого досвіду, набутого шляхом прищеплювання української мови головно тим дітям, які цієї мови досі ще не знали.

Оригінальні, цікаві, приноровлені до змісту текстів численні малюнки можна кольорувати.

У кінці букворя є словничок і англомовні пояснення до вимови кожної української букви, що вживається у цьому підручнику.

Без цього букворя не може обійтися ні одна з українських шкіл для дітвори, що живе в англомовному окруженні.

Ціна: $1.25.

Адреса замовлення:

Consistory Church Goods Supply
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada.

Москва й Рим

Папа Павло молиться за Московський Патріярхат

ПАПСЬКЕ ВЕЛИКОДНЄ ПРИВІТАННЯ ПАТРІЯРХОВІ МОСКОВСЬКОМУ

Папа хвалить політику митр. Ніходима Ротова

„У ці дні підготови й молитви Наша думка лине до Вашої Святіщості і до епископів, священників та віруючих Вашої Церкви, щоб принести наші найкращі й найщирші побажання з нагоди світлого празника Воскресення Господнього і запевнити її в Нашій молитві, якою просимо у Воскресшого Христа, щоб уцедрив її (Російську Церкву в СССР, — р.В.) Своїми благами, Своїм миром і своєю радістю".

Так писав папа Павло VI у своєму Великодньому посланні-привітанні 25 березня 1965 р. до патріярха Московського Олексія (Семанського).

Папа дякує патріярхові Олексієві за „християнський дух" політики митр. Ніходима на 3-й Родоській Конференції

„Радість Наша особливо сильна після того, як Святіший Престіл Вселенського Патріярхату (К о н с т и н т и н о п о л ь с ь к о г о, — р. В.) повідомив про рішення третьої Всеправославної Родоської Конференції. Участь Вашої Церкви в опрацюванні і схваленні цих рішень дійсно є для Нас приводом до радости й потіхи, і Ми хочемо висловити Вашій Святіщості вдячність за християнський дух, що надхнув їх... Мудрість і реалізм, що притаманні їм, є для нас новим приводом для скріплення наших старань, щоб ступлево розвивати діялог любови й братськости".

Сказано, далі, в цьому ж папському посланні-привіті, повний текст якого опублікував „Журнал Московской Патриархии" (Москва) ч. 5, 1965 р., стор. 3-4.

З.Р.В. — На Третій Конференції Православних Церков на Родосі восени 1964 р. митр. Ніходим (Ротов), голова делегації Московської Патріярхії, виступив проти намагання Константинопольської Патріярхії, яка хотіла негайно почати діялог з Римом, і то лише на теологічні теми. Митр. Ніходим почав зволікати з тим „діялогом"; а при тому він заявив, щоб у діялозі з Римом порушувати не лише богословські теми, але й суспільні (мир, справедливість і т. д. отже — політика). Він же домагався, щоб раніш побачити, чим скінчиться 2-й Ватиканський Собор, а вже після того оцінити дух того Собору та пізнати обличчя Риму, а вже після того почати діялог з Римом.

Таке становище митр. Ніходима (зволікання й політика) збентежило було і Константинопольську патріярхію, і Рим, однак III Родоська Конференція погодилася на вимоги митр. Ніходима.

Але папа Павло VI, як видно, не бачив іншого виходу, як пробувати полагодити це становище Московської Патріярхії, чи пак митр. Ніходима, який фактично править цією Патріярхією, маючи відповідні повноваженя влади СССР.

„Дім, і пануй"

Одне, що Римові могло сподобатися з пропозиції митр. Ніходима на 3-ій Конференції на Родосі, — це те, щоб кожна з Православних Церков мала право на власну руку переговорювати з Римом у ході підготови до того діялогу з Римом, який згодом вестимуть спільно делегати Родоської Конференції. І Участь Вашої Церкви в опрацюванні і схваленні цих рішень дійсно є для Нас приводом до радости й потіхи, і Ми хочемо висловити Вашій Святіщості вдячність за християнський дух, що надхнув їх... Мудрість і реалізм, що притаманні їм, є для нас новим приводом для скріплення наших старань, щоб ступлево розвивати діялог любови й братськости".

Сказано, далі, в цьому ж папському посланні-привіті, повний текст якого опублікував „Журнал Московской Патриархии" (Москва) ч. 5, 1965 р., стор. 3-4.

З.Р.В. — На Третій Конференції Православних Церков на Родосі восени 1964 р. митр. Ніходим (Ротов), голова делегації Московської Патріярхії, виступив проти намагання Константинопольської Патріярхії, яка хотіла негайно почати діялог з Римом, і то лише на теологічні теми. Митр. Ніходим почав зволікати з тим „діялогом"; а при тому він заявив, щоб у діялозі з Римом порушувати не лише богословські теми, але й суспільні (мир, справедливість і т. д. отже — політика). Він же домагався, щоб раніш побачити, чим скінчиться 2-й Ватиканський Собор, а вже після того оцінити дух того Собору та пізнати обличчя Риму, а вже після того почати діялог з Римом.

Таке становище митр. Ніходима (зволікання й політика) збентежило було і Константинопольську патріярхію, і Рим, однак III Родоська Конференція погодилася на вимоги митр. Ніходима.

Але папа Павло VI, як видно, не бачив іншого виходу, як пробувати полагодити це становище Московської Патріярхії, чи пак митр. Ніходима, який фактично править цією Патріярхією, маючи відповідні повноваженя влади СССР.

„Дім, і пануй"

Одне, що Римові могло сподобатися з пропозиції митр. Ніходима на 3-ій Конференції на Родосі, — це те, щоб кожна з Православних Церков мала право на власну руку переговорювати з Римом у ході підготови до того діялогу з Римом, який згодом вестимуть спільно делегати Родоської Конференції. І

Нищення церков на Холмщині і легенди про митр. Шептицького

(До статті д-ра Осипа Клодницького п. з. „Чому така ненависть?" у вінніпезькому католицькому тижневику „Поступ" за 27 червня 1965 р.)

Вищезгадана стаття д-ра Осипа Клодницького в основному спрямована проти Митрополита Іларіона.

Нав'язуючи до того, що митр. Іларіон цього року на Соборі Української Греко-Православної Церкви в Канаді підкреслив факт, що всекатолицький 2-й Ватиканський Собор не осудив безбожницької влади в Москві, д-р Клодницький заявив:

„Яке ж право має Митрополит Оґієнко твердити про „брак рішучого осуду безбожницької Москви зі сторони Риму й Ватиканського Собору"? А хіба Митрополит Іларіон видав тепер чи будь-коли „більш рішучий осуд"?

Далі, д-р Клодницький каже, що коли поляки нищили православні церкви на Холмщині 1938 р., ніхто, з винятком о. Благочинного Григорія Медвідя, пароха й декана Грубешова, теперішнього Архиепископа Андрея в Канаді, не протестував, не підносив голосу. Якби води набрали в уста. Ані посли з волинської групи П. Певного, ані тодішні професори з Варшави. З православних о. Григорій Метюк робив, що міг, ходив до староства зі скаргами, але виславши з того не було. Те саме, якби хтось жалівся у вовка, що вовчата ягня з'їли."

Про Митр. Іларіона д-р Клодницький пише: „Чи він приїхав у 1938 році на Холмщину і чи протестував перед кимнебудь про переслідування-„гоніння" православ'я?"

Д-р Клодницький, заявивши, що посли з волинської групи П. Певного також не ставали в оборони нищених поляками православних церков, звичайно, має на увазі й теперішнього Архиепископа Мстислава, що за того часу був з групи П. Певного послом до польського сойму (палата послів парляменту).

Говорячи про протести в обороні нищених поляками православних церков на Холмщині, д-р Клодницький пише:

„Хто протестував против того? Митрополит Шептицький. Так! Католицький Митрополит! Не Єпископ Шретер, не Єпископ Семашко, православні Єпископи, але „уніятський" Митрополит. Цензура у Львові сконфіскувала послання Митрополита Шептицького, але воно кружляло між народом Холмщини в тисячах примірників, переписаних рукою і передаваних з рук до рук. З того ж джерела і я довідався про його зміст. Дальше довідався я багато пізніше, що ОО Василіяни (не знаю, скільки їх було) з Варшави, ходили до Нунція в цім місті, який вніс протест, однак польський уряд йому сказав: „Екселенціє, сидіть тихо, бо ми маємо конкордат з Ватиканом, який можемо зірвати".

***

На цьому закінчимо подавання деяких цитат із статті д-ра Клодницького. Він писав свою статтю щиро, переконаний і в добрій вірі, але хоч він і був очевидцем подій на Холмщині, то все ж таки чимало його тверджень основані лише на чутках і поголосках та власних висновках.

Не відомо, чи автор зная те, що ті особи, які не народилися в західній Україні (Галичина, Волинь, Холмщина, Полісся, Підляшшя), а були емігрантами з Наддніпрянщини, жили під постійною загрозою виселення з польської держави до СССР, якщо б чимнебудь наразилися польській владі. Тим українцям, які були уродженцями західної України, міг грозити польський орешт, каторга, а то й замордування поляками.

Хаотичний стан законів про відношення між Церквою і державою в СССР

Голова Верховного Суду СССР рекомендує упорядкувати ці закони

Суддя Аночкін, голова Верховного Суду СССР, радить скодифікувати закони про відношення між Церквою й державою СССР. А покищо кожна з союзних республік" у складі СССР має свої окремі закони і по-різному їх інтерпретують. Аночкін радить звести всі ці розпорошені закони докупи і виправити їх так, щоб вони були однакові для всього СССР. Він рекомендує це у своїй статті в журн. „Советское Государство і право" ч. 5, 1965.

Новий єпископ Волинський Леонтій

Новоназначений єпископ Волинський і Рівенський вперше прибув у своє катедральне місто Луцьк 21 лютого 1965 р.

Настоятелем катедрального собору в Луцьку є прот. В. Влодек.

Єп. Леонтій до 1965 р. був представником Московської Патріярхії при патріярхові Антіохійському і всього Сходу Феодосієві VI.

ОГОЛОШЕННЯ

Катедральна Громада Св. Івана в Едмонтоні, Альберта, пошукує диригента проводити церковним, світським і сумківським хорами. Також в разі потребн, повинен би й помагати підготовляти матеріяли для співу в українській школі. Платня після угоди.

Заінтересованих проситься посилати свої заяви на таку адресу:

William Bawchuk, secretary
Ukrainian Greek Orthodox Pariah
of St. John
11347—54 Avenue,
Edmonton, Alberta.

але їм не грозило виселення до СССР.

А тодішній професор Іван Огієнко в Варшаві був емігрантом з Наддніпрянщини. Якщо б він поїхав на Холмщину протестувати, польська влада негайно арештувала б його і евентуально могла б виселити з Польщі. У пресі протестувати не було можливо, бо польська цензура сконфіскувала б увесь наклад часописа чи журналу, які поважилися б це опублікувати.

Щодо о. Благочинного Григорія Метюка, теперішнього Архиепископа Андрея в Канаді, д-р Клодницький, як на очний свідок тих подій на Холмщині, пише правду, що о. Метюк більш за всіх інших на Холмщині протестував перед польською владою в обороні православних церков. Але це треба доповнити ще такими даними, що о. Метюк був покараний польською владою під замітом накликання населення Холмщини до спротиву польській владі в обороні православних церков. Про це мимо звіт українських послів до польського сойму, які інтервеніювали в польської влади у Варшаві в обороні покараного о. Метюка. Про це інформував львівський щоденник „Діло" 1938 р.

Д-р Клодницький пише:

„Староста Марек (з Грубешова) знайшов кількох православних священників, брав зі собою на авто, виз до села, до церкви, з якої такий запродавець виносив Найсвятіші Тайни. Поляки не вважилися починати буріння церков, поки в них на вівтарі знаходилися Найсвятіші Тайни. Щойно тоді оплачувана голота кидалася на церкву, розбурюючи її до підвалин".

Тут д-р Клодницький повірив у легенду, яку хтось пустив і поширював, що поляки не нищили церков, коли там були Найсвятіші Тайни — Св. Дари. Можливо, що лише грубешівський староста Марек особисто відограв „шопку" з тим виношенням Св. Дарів, - мовляв, він „побожний" чоловік Очевидець і перший та найавторитетніший історик цих понурих подій Б. Жуків у своїй книжечці „Нищення Церков на Холмщині 1938 р." стверджує факт, що при руйнуванні церков поляки рубали образи, гидко плювали хрести й Престоли, Св. Дари, ризи і всю церковну утвар. Згадана брошура Б. Жукова вперше була видана „Українським Видавництвом" у Кракові 1940 р., тобто під час німецької окупації Польщі за 2-ї світової війни. Розуміється, скрипт цієї книжечки перед її надрукуванням був належно провірений українськими чинниками подій на Холмщині 1938 р. Староста Марек їздив очолювати акцію винищення церков, але не до всіх, лише до деяких місцевостей; і не до всіх церков виозив з собою тих „запроданців"-священників, щоб вони виносили з церков Св. Дари. Б. Жуків, та й усі очевидці, твердять, що не так староста Марек, як католицький священик Нехай (поляк) найбільше проводив акцію нищення церков. Про це пише Жуків. Але ксьондз Нехай не возив з собою православних священників, щоб виносили Св. Дари, а наказував нищити церкви разом із Св. Дарами. Було б наївним думати, що ті, які не вагалися плюгавити й рубати Св. Престоли, не рішилися б самі винести Св. Дарів з церкви. Вони виносили їх і вливали в болото!

Отже легенда з „запроданством" тих священників, які виносили Св. Дари, це наївна нелогічна казка для дітей. Обов'язком кожного православного священика, який знав, що поляки оплюгавлять Св. Дари, і таки знищать церкву, було рятувати Св. Дари від святотатства.

Д-р Клодницький твердить, що папський нунцій у Варшаві на інтервенцію чеців василян у Варшаві протестував у польської влади проти нищення православних церков. Не дивно, що д-р Клодницький довідався про це „багато пізніше", бо уніяні чинники багато пізніше почали творити всякі легенди про оборону католиками православних церков, нищених католиками. Українська львівська преса, а головно щоденник „Діло", на основі звітів Української Парламентарної Репрезентації, точно інформувало всіх тих, хто ставав в обороні тих церков. Звичайно, згадана преса, редагована українцями-католиками, напевно була б згадала й папського нунція, якщо б він був протестував. На погоджених нічого не годиться основувати, — усе треба обосновувати документами з тодішніх часів.

Д-р Клодницький через якесь непорозуміння твердить, що православні Єпископи не протестували в обороні церков на Холмщині. Б. Жуків у своїй книжечці „Нищення церков на Холмщині 1938 р." інформує, що 16 липня 1938 р. увесь Єпископат Автокефальної Православної Церкви в Польщі під проводом Митрополита Діонисія (Валединського) на знак протесту проголосив у всій цій Церкві тридневий піст і видав Протестаційне Пастирське Послання, але воно розійшлося тільки в відписках, а не в пресі, бо польський уряд сконфіскував його. Про це саме свідчить львівський щоденник „Діло" в числі за 28 липня 1938 р. в редакційній статті п. з. „Зайві релігійні обектн. Чому сконфіскували Пастирський лист Православних Єпископів".

Д-р Клодницький незгідно з дійсністю твердить, що посли з „волинської групи П. Певного" не протестували в обороні нищених церков. Львівський щоденник „Діло" в числі за 9 липня 1938 р. поінформував, що в польському парламенті (сеймі й сенаті) найперше виступили посли Українського Волинського Об'єднання: православний священик посол Мартин Волков, посол Степан Скрипник (теперішній Архиепископ Мстислав) і сенатор Маслов. „Діло" подало це на основі звіту Української Парламентарної Репрезентації.

Зараз за ними запротестували посли й сенатори Української Парламентарної Репрезентації, велика більшість яких були з Галичини („Діло" 9 липня 1938 р.).

Отже Митр. Шептицький не був одиноким-одним достойником з-поміж українців, що протестував. Навпаки, цей протест був дуже цікавий... Почерез тиждень і по кінець серпня були знищені всі церкви (число 162), що були польською владою призначені на знищення, отже під кінець серпня 1938 р. нищення автоматично припинилося, — інформує Б. Жуків у своїй вищезгаданій книжечці.

І тут треба поставити питання: Чому Митр. Шептицький лише тоді, під кінець серпня, коли вже ті церкви, які були урядово призначені на знищення, були зруйновані, вирішив проголосити свій протест? Д-р Степан Баран, український греко-католик, бувший посол від УНДО до польського сейму, у своїй книжці п. з. „Митрополит Андрей Шептицький" (Українське Вид-во „Вернигора", Мюнхен 1947) інформує, що хоч це своє протестаційне послання Митр. Шептицький видав під датою 2 серпня 1938 р., то однак щоденникові „Діло" було доручено опублікувати його щойно 27 серпня 1938 р. Щоправда, це послання, видане до греко-католицького духовенства; а не по адресі польських влади, було сконфіковане польською цензурою, коли „Діло" хотіло надрукувати його.

Текст цього послання Митр. Шептицького в „обороні" православних церков повністю опублікований у вищезгаданій книжці д-ра С. Барана. Отже кожному не трудно його прочитати й подумати над ним.

У цьому посланні митр. Шептицький обвинувачував не польський уряд, а лише масонів. Він твердив, що це масони нищили православні церкви, а тільки підозрення кидали на Рим, щоб таким чином настроїти православних проти Риму та зненохотити їх до унії з Римом. Тим Митр. Шептицький найбільше журився в цьому „протесті". Він гостро осудив тих, хто твердив, що це Рим польськими руками нищив церкви. А тому що православні українці обвинувачували за це Рим і Польщу, то це значить, що Митр. Шептицький осудив православних українців. Отже це був протест в обороні Риму й унії, а знищені церкви були лиш нагодою для цього. Цей „протест" Митр. Шептицького кінчається тим, що він „потишає" православних українців тим, що факт їхнього переслідування вийде на славу та перемогу Католицької Церкви, бо того, мовляв, хоче Бог... Ось текст цього закінчення:

„Для переслідуваних (православних), **так і для нас** (митр. Шептицького й Риму) **є потіхою, що Бог справедливий дивиться на наші терпіння** (муки православних і співчуття Митр. Шептицького). **Доля народів в руках Божих** (Бог так хоче, що б православні терпіли). **Бог зможе з терпінь бідного народу** (православних) **випровадити правдиве добро для нього** (насильну унію з Римом). **Славу та перемогу для Святої Вселенської Церкви** (католицької). (Пояснення в дужках наші. — Ред. Б.).

Сказано ясно! Митр. Шептицький радів, що переслідування Православних поляками вийде на користь Католицької Церкві. Це не був протест, це була заохота до переслідування Православія!

Більш моторошно-кошмарних заяв, як це послання Митр. Шептицького, від часів кровожадного Йосафата Кунцевича для справи унії ще не було.

Як міг Митр. Шептицький обороняти Рим (Римську Церкву), а звертати вину на масонів, коли загал знав, що **Рим продав Польщі православні церкви** й приналежну до них землю польській державі.

У львівському щоденнику „Діло" за 9 липня 1938 р. у редакційній статті п.з. „Останній акт — Договір між Польщею та Ватиканом у справі поуніятських земель" було поінформовано, що Ватикан договором з 20 червня 1938 р. продав Польщі українські православні церкви й їхні землі на Холмщині й Підляшші. Рим уважав, що ці церкви й землі колись належали до уніятів, отже на цій підставі зажадав був від влади царської Росії відшкодування за них, і царський уряд заплатив за них Римові. А тепер ось Рим вдруге продав ці самі церкви й землі — тим разом продав їх Польщі. (Так інформувало „Діло" 9 липня 1938 р. у вищезгаданій редакційній „Останній акт...").

„Діло" 9 липня 1938 р. у редакційній статті „Останній акт" поінформувало, що польський парлямент (сейм і сенат) 8 липня 1938 р. ратифікував (затвердив) договір між Польщею й Ватиканом, заключений 20 червня 1938 р., силою якого Ватикан (Римська Церква) продав Польщі православні церковні землі з церквами на Холмщині й Підляшші, та що українські посли й сенатори запротестували проти цієї ратифікації.

Ми не знав Митр. Шептицький, що Рим продавав Польщі українські православні церковні землі — за 2,500,000 золотих 12,000 гектарів землі й церкви на них („Діло" за 21 липня 1938 р.) — і чи не знав він, що цей продаж відбувався тому, щоб знищити Православіе на Холмщині, яке було утотожнене з українством, і ополячити та златинізувати Холмщину? Але Митр Шептицький не запротестував ані в Ватикані, ані в Варшаві...

Це що тут подаємо, основуємо на документах, які в основному походять від українських послів до польського сейму й сенату, а велика більшість з них — це були українці греко-католики, які звітували в пресі (найбільше в „Ділі") про свою акцію в сеймі і сенаті в обороні православних церков, протестуючи проти Ватикану й польської влади.

***

Д-р Клодницький безпідставно дорікає Митр. Іларіону, що той, мовляв, не протестує в обороні Християнства, переслідуваного безбожницьою владою в Москві. Митр. Іларіон протестує досить часто. Зокрема, він і на Соборі нашої Церкви цього року запротестував, і цей протест по радію передали в Україну. Годі відповісти на питання, чому д-р Клодницький невдоволений тим, що Митр. Іларіон дорікає 2-му Ватиканському Соборові за те, що той не виступає проти безбожницької влади в Москві. Поправді кажучи, то й сам д-р Клодницький, як і кожен християнин, повинен би дорікати Римові за те, що 2-й Ватиканський Собор не видає жодної декларації з осудженням комунізму взагалі, а влади СССР зокрема за їхнє переслідування Християнства.

Адже ж 1960 р. з Риму було розголошено таке повідомлення:

„Титулярний Архиепископ Ісмаеле Кастелляно, генеральний асистент Італійської Католицької Акції, сказав, що II Ватиканський Собор проголосить „таке урочисте натаврування комунізму найрадикальнішої єресі всіх часів, якого досі ще ніколи в Церкві не було проголошено". (Цитовано з Да Бизентайн Кетолик Ворлд, вересень 11, 1960. США).

А чим же скінчилося? Коли Єпископат українців греко-католиків восени 1962 р. поїхав на першу сесію 2-го Ватиканського Собору і там на своїх приватних зборах видав заяву з осудженням влади СССР та Російської Православної Церкви в СССР, то римські власті сконфіскували це й заборонили публікувати.

Можна зрозуміти бажання кожного католика бачити Рим і його 2-й Ватиканський Собор в якнайкращому світлі. Але годі збагнути спосіб думання тих осіб, які гидаються на тих, що бажали б почути з форуму цього Собору осудження комунізму взагалі, а комуністичних режимів зокрема.

Важливе для богословів

Віровання в вознесення Богородиці з тілом на „небо" не є православним

Грецький патріярший орган виявляє: Православіе святкує Успіння Богородиці, не її Вознесення з тілом на небо

„Успіння (грецьке **koimisis**) **чи перестављення** (англійське **Repose**) **Матері** Божої (грецьке Теотокос). Для її поховання Церква встановила святкування на її честь. Одним з них є **Koimisis** (Успіння) Матері Божої 15 серпня. **Koimisis** дослівно означає **сон** - це християнське слово для означення **смерти;** кладовище називаємо цвинтарем (англ. **cemetery**), що походить з грецького слова **koimisis. Koimisis** тобто її смерть або перестављення було, як свято, запроваджене в 5-му столітті. Імператор Маркіян (450-452) збудував у Гетсиманії церкву посвячену імені Матері Божої, і тоді вперше святковано це свято Діви Марії, що сталося 15 серпня 460 року. Імператор Маврикій (582-602) затвердив день 15 серпня як сталу дату святкування **Koimisis, тобто перестављення, успіння.**

„Koimisis – це не **Assumption** (латинська назва для означення католицького свята Вознесення Богородиці з тілом на небо)

„Koimisis Матері Божої перекладають словом **Assumption** Діви Марії, але це не є точний переклад (слова Koimisis), і його (Коімісіз) зміст у Східньому Православії є інший, ніж (Ассумпціо) у Католицькій Церкві. Ця остання (Католицька Церква) 1952 р. проголосила Вознесення (Ассумпціо) тіла Діви Марії на небо як догмат.

Ця історія (підготова до проголошення згадаиого догмату) сягає в минуле до 1840 року, коли в Мім у Франції черничий чин Ассумпціоністів під проводом Т. д'Альгона (T. d'Algon) почав прославляти Ассумпцію Діви Марії. На цих принципових був напис (по-латинському): **Assumpta est Maria in coelo,** що означить: **Марія вознеслася на небо.** І вони (члени ордену Ассумпцію) ці свої ідеї (віру в Вознесення Діви Марії з тілом на небо) поширили почерез пресу - „Ля Круа" в Парижі. Вони поширилися на Схід та почерез Істанбул, тобто Константинополь, оснували свої відділи в Халкедоні Кілі-кіої, які славилися тим, що їхнім основоположником був візантолог (знавець Візантії) (абат Пті (французьке прізвище: **Petit**), що згодом став римо-католицьким архієпископом в Атенах (Греція). 1912-1926 Папа Лев 13-й вислав їх для з'єднування Східних Церков з Римом". (Точний переклад із праці грецького богослова о. Георгоса Мастрантоніса п.з. „The Virgin Mary Theotokos"; вищеподаний текст перекладено з IV частини цієї праці, опублікованої в журналі „ГО ОРТОДОКСОС ПАРАТЕРЕТЕС, — The Orthodox Observer" (за травень 1965 р.), що є головним органом Американського Екзархату Константинопольського Патріярхату. Його праця є апробована Константинопольським Патріярхом, бо вона виражає правдиве вчення Православної Віри. — Слова в дужках у перекладеному тексті вставлені ред. „Вісника" для яснішого зрозуміння тексту.

З.Р.В. — Сучасний найбільший грецький богослов проф. Г. Алівізатос заявив (з нагоди скликання всекатолицького II Ватиканського Собору), що Православіе не погодиться визнати таких нововведень у Християнство, як римський догмат про „непомильність папи", догмат про Ассумпцію (Вознесення Діви Марії з тілом на небо) і т. д. Цю заяву проф. Алівізатоса опублікувала журн. „Да Кетолик Реджистер" (США) в січні 1963 р.

Фінляндська Православна Церква

Фінляндська Православна Церква пройшла важкий історичний шлях. Місіонери з Київської Русі (України) ще в 10-му століті почали шириті Православне Християнство в фінляндській волості — Корелії, де по кінець 16-го століття було вже багато православних. Але на початку 17-го століття Корелію опанувала Швеція, що силувала корельських фінляндців приймати лютеранство. У вислід цього велика більшість православних фінляндців ритуально втекло на територію Російської держави, отже в Фінляндії залишилося було дуже незначне маленьке число православних вірних. Коли їх число знову трохи зросло, то 1892 р. було вперше засновано окрему Фінляндську Православну Єпархію, що підлягала Російській Православній Церкві.

1918 р. Фінляндія визволилася з-під російської окупації. отже відновила свою державність; і того ж року Фінляндська Православна Єпархія розгорнулася в Фінляндську Православну Церкву, яка проголосила свою автономію, яку тоді ж таки (1918 р.) визнав патріярх Московський Тихон. Звичайно, автономія це не є незалежність, це тільки мирська місцева самоуправа. Фінляндська Православна Церква на статусі автономної перебувала в юрисдикції патріярха Московського до 1923 р., коли вона проголосила свій перехід в юрисдикцію патріярха Константинопольського, який і прийняв її. Російська Православна Церква досить довго противилася цьому, і аж 30 квітня 1957 р. патріярх Московський Олексій і його Синод визнали за канонічну юрисдикцію (церковну власть) патріярха Константинопольського над автономною Фінляндською Православною Церквою.

Після майже повного знищення (Швецією) Православія в Фінляндії в 17-му століті, другого великого удару зазнало воно там під час Першої світової війни, коли воно втратило там коло 90 відсотків церковного майна і 70 відсотків своїх вірних, які частково погинули, а частково розбрелися по Фінляндії і потонули в масі іншовірців.

Фінляндська Православна Церква є одною з державних Церков Фінляндської республіки, отже держава трохи допомагає їй, але, звичайно, ця допомога дуже незначна і далеко не задовільна. Держава утримує лише єпископів, Церковне Управління, духовну семінарію, деякотрі з найубогіших парафій і законовчителів початкових шкіл, якщо зголоситься принаймні вісім православних школярів на лекції Закону Божого.

Найвищим постійним екзекутивним адміністративним органом Церкви є Церковне Управління, яке складається з

єпископів, секретаря-правника (юрис-консульта) і вибраних Церковним Собором одного члена священика й одного члена мирянина (світського). Найвищим нормативно-правлячим місцевим органом Церкви є Собор Єпископів, який займається лише канонічними справами, і Церковний Помісний (Місцевий) Собор, що складається з 16 духовних і 16 мирян, і він займається лише адміністративними й господарськими справами, але тільки такими, що не підлягають державі.

Церква складається з 2-х епархій; центр першої є в місті Куопіо, а центр другої в м. Гельсінкі. Усіх парафій є 25, священників 54, дияконів 12, дяків 29, а всіх вірних 70 тисяч, що становить 1,6 відсотків усього населення Фінляндії (Це дані з 1962 р.).

Духовна семінарія знаходиться в м. Куопіо. Кандидати, після закінчення повної початкової школи, в семінарії проходять курс 7-літніх студій. Для дяків існує постійна 2-літня школа. В університеті в м. Гельсінкі при Факультеті лютеранської теології діє Православний Інститут. У Церкві діє традиційне Братство Сергія й Германа, Союз Православної Молоді, Союз Православних Студентів, Союз Православних Учителів, Союз Православних Священників.

Школярі навчаються православної релігії в початкових школах. Молодь віком від 16 років відбуває щороку 2-3-тижневі катихізаційні курси, радостанція дячі на місяць передає православні Богослужіння, а, зокрема, що третьої суботи — Утреню. У пресі є часто вісті з життя Ф. Православної Церкви.

Дорослі вірні кожного тижня збираються на так звані „вівтірки", де вони разом моляться, співають релігійні пісні і виконують роботу, дохід з якої призначений для вбогих людей.

Богослужіння відбуваються Фінляндською мовою, лише рідко-де вживають також і церковно-слов'янської мови.

Два манастирі — жіночий і мужеський — виконують важливу діяльність в житті цієї Церкви, і тому вона, щоб розбудувати манастирську систему, цього року збирала по всьому світі пожертви серед православних.

ПРИВІТАЛИ НОВИХ ЧЛЕНІВ

Норквей, Саск.

Дня 7 березня зібралися в церковній залі Норквей, Саск. члени громади, щоб привітати пана Йосифа Бегуна з дружиною, як нових членів своєї громади. Панство Бегуни прибули недавно до Норквей з Етелберт, Ман., де пан Бегун працював форманом на залізничній дорозі, а в церковній громаді був заступником голови громади, був діяльним членом і багато причинився до зміцнення тамошнього церковно-громадського життя (за словами о. Глуханюка),. а пані Бегун трудилася в Жіночім Товаристві.

Пан Іван Баб'юк, голова громади в Норквей, дуже сердечно привітав в своїй промові п-во Бегунів від себе й всіх парафіян і зложив їм найкращі побажання доброго здоров'я та успіху у всьому в Норквей.

Учасники привітання зложили їм грошевий дарунок в сумі $23.40, а на другий день панство Бегун вирішили зробити з того дарунок на „Вісник" 5 дол. і на Колегію Св. Андрея в Вінніпезі $18.40.

о. С. Греділь.

КОЛЕГІЯ СВ. АНДРЕЯ
в ВІННІПЕГУ
асоційована з Манітобським університетом

ВПИСИ
НА ТЕОЛОГІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

Деканат Теологічного факультету Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, асоційованої з Манітобським університетом, цим проголошує конкурс на прийняття студентів на академічний рік 1965-1966.

Студії на Теологічному факультеті тривають чотири роки. По успішному закінченні їх, абсольвенти отримують ступінь Лиценціята Теології і можуть бути висвячені в сан священика.

Кандидати до студій на Теологічному факультеті повинні мати скінчену принаймні повну дванадцяту (XII) клясу (грейд), цебто матрикуляцію в Канаді, або мати однозначний ступінь освіти з-поза Канади. — Кандидати з вищою, тобто університетською освітою, можуть закінчити теологічні студії скорше, ніж за чотири роки.

Академічний рік на Теологічному факультеті Колегії Св. Андрея триває від 15-го вересня до 15-го травня. Виклади цього року почнуться в середу, 15-го вересня.

Зголошення на студії на Теологічному Факультеті приймаються до 11-го вересня.

Студенти-богослови з Канади, які є членами Української Греко-Православної Церкви, отримують від Консисторії цієї Церкви певну грошеву допомогу.

За ближчими інформаціями та апляційними формулярами звертатися на адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA
Телефон: 474-2325

ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ ПАНІ Л. ФРІДРІХ

У неділю 7 лютого ц. р. п-ні Ларисі Фрідріх (вона є власницею заїздного Теніс Клубу, на дорозі Ланг Лейк, й особливо жертвенною парафіянкою Української Православної Церкви Св. Володимира в м. Содбурі) місцева громада справила заслужену несподіванку.

Того дня нашій Ювілятці сповнилось 77 років, а тому парафіяни нашої церкви вирішили відвідати її і показати їй свою пошану за її щедрість супроти нашої Православної Церкви в усіх відношеннях.

Коли гості ввійшли в хату та привітали п-ні Фрідріх з Ювілеєм, радістю засяяло її обличчя і з утіхи промовила: „Ви всі немов мої рідні діти завжди пам'ятаєте і дбаєте про мене".

З наміром зробити цей Ювілей несподіваним, гості привезли з собою смачні перекуски й сівши за столи, на закличк п. Івана Базара, піднесли тост за здоров'я своєї Дорогої Ювілятки та заспівали їй на „Многії Літа".

Після закінчення смачного обіду велися веселі розмови на тему дня, співали багато пісень та слухали веселих оповідань, завжди „веселої вдачі Ювілятки.

Час утікав непомітно й треба було розходитись додому й тоді, знову на закличк п. Івана Базара, було проведено грошову збірку на українську пресу.

Із зібраних грошей частину передано до церковної скарбниці, а 8 долярів призначено на Пресовий Фонд нашого церковного часопису „Вісник".

Усім жертводавцям щира подяка, а пані Ласирі Фрідріх дай Боже, здоровою та щасливою, ще многих літ прожити.

Гість Ювілятки.

З ПОМИНАЛЬНОГО ОБІДУ НА ЦЕРКОВНИЙ ОРГАН „ВІСНИК"

Гемілтон, Онтаріо

Дня 16 квітня 1965 р. у першу річницю упокоєння бл. п. Дам'яна Куця — родина Григорій й Марія Будники зарядили Панахиду в Церкві Св. Володимира в Гемілтоні та після Панахиди в своєму домі справили поминальний обід. Під час обіду згадували Покійного Дам'яна Куця, та його великий вклад праці і пікування Церковною Громадою та взагалі українськими справами в місті Гемілтоні. З цієї нагоди родина Гр. і М. Будники склали пожертву на Пресовий Фонд „Вісника" в сумі 5 долярів.

Панству Будникам щира подяка, а Покійного брата нашого Дам'яна нехай Господь Бог оселить в Своїй Світлій Оселі.

Приятель.

МИХАЙЛО КОТУЦКИЙ

Ошава, Онт.

Сумний був день 15 квітня 1965 р., коли люди м. Ошави довідались про упокоєння Михайла Котуцкого.

Покійний Михайло народився 12 жовтня 1897 р. в селі Самолуське в Галичині. В 1921 р. одружився з Марією Каськів, а в 1923 р. приїхав до Канади і почав працювати в Ошаві, Онт. В 1930 р. переїхала до нього з краю жінка Марія. Господь обдарував їх одною донькою Ольгою, яку вони виховали в християнсько - моральному дусі.

Покійний Михайло і його дружина належали до парафії Св. Івана в Ошаві від самого її заснування, і підтримували її моральнo і матеріяльно, оскільки це було в їхній змозі.

Похоронні Відправи зо Службою Божою відслужив о. Р. Панченко, настоятель парафії, 19 квітня. День перед тим, увечері, була відслужена Панахида в похоронному заведенні. На Панахиді, так і на Похоронних Відправах в Церкві Св. Івана, було багато людей, бо Покійний Михайло своєю мілою і спокійною вдачею заслужив собі на велику пошану в парафії.

Після Похорону відбувся поминальний обід, під час якого присутні зложили пожертву на Нев'янучий Вінок — $44.66. Гроші розподілено так: „Вісник" — $10.00; „Український Голос" — $14.00; Колегія Св. Андрея — $20.00; оплата за пересилку — $0.66.

Покійний Михайло залишив в смутку дружину Марію, доньку Ольгу Скуратов, три сестри: Анна Юськів (Ошава); Катерина Котуцка (Україна); Марина Романович (Торонто); та брата Миколу (Торонто) і два внуки.

Усім учасникам Похорону родина Покійного Михайла складає щиру подяку — за молитви за спокій душі Покійного Михайла, як також за пожертви на Нев'янучий Вінок; всім, що приготовляли поминальний обід і всім, хто чимнебудь допомагав родині Покійного і ніс пораду їм у їхньому горі.

Нехай Всемилостивий Господь нагородить всіх Своєю Добротою, а Покійному Михайлові дасть вічний спокій і оселить в Своїх Оселях, де всі Святі і Праведні спочивають.

Вічна Йому Пам'ять!

Приятель.

ІВАННА НИКОЛІН

Ще й сьогодні знаходяться молоді наші люди, які своїми ділами не допускають української мови та культури до пропасти тут, у Канаді. Такі одиниці знаходяться по державних школах та по наших інституціях. Якраз тепер одна наша інституція, а саме Інститут Св. Івана в Едмонтоні, виховує такі наші молоді майбутні сили.

У вищезгаданім Інституті перебуває одна студентка, яка має перед собою гарну будучність у житті між українцями. Є велика надія, що ця студентка — панна Іванна Николін, колись стане в рядах з іншими українцями до праці, та буде продовжувати працю своїх батьків, свого народу.

Панна Николін народилася 27 червня 1946 року. Вона свої початки життя і школи переживала в околиці Сарепта. Батьки Іванни є відомі в околиці й в нашій українській Православній Церкві, бо обоє батьки від своїх молодих літ також виросли при нашій Церкві. Батько Іванни був 13 років секретарем нашої громади в Сарепта, а тепер є вже 6-ий рік секретарем округи Лек Ла Біш. Мати Іванни також є відома в околиці Сарепта і Гресленд. Вона походить з православної родини Копаній.

Іванна навчалася в публичній школі в Гресленд, де й успішно закінчила 12 клясу. Тепер вона перебуває в Інституті Св. Івана в Едмонтоні, де вчащає на університет, студію ю ч и „Home Economics".

Іванна цікавиться церковними й народніми справами, два роки пробула на літніх курсах українознавства, які відбуваються кожного року в Інституті Св. Івана в Едмонтоні. Коли вона була ще відома, то брала участь в церковнім співі в своїй церкві, як також учителювала в Недільній Школі.

Тому, що Іванна мешкала на фармі, вона тайож цікавилася домашнім господарством.

У 1963 році сусідна громада в Боїв влаштовувала конкурс королевої й попросила, щоб Іванна взяла участь в тім конкурсі. Вона взяла участь і вийшла королівною з-поміж 4 контестанток.

У 1964 році, останній рік в публичній школі в Гресленд, Іванна виграла нагороду в сумі $50.00 за найвищі оцінки в її класі. Того ж року вона також була щаслива, бо з-поміж великого числа хлопців і дівчат в Альберті, які належать до „4-Н клаб", Іванна виграла гарну нагороду „скалершип" у сумі 200 долярів. Цей „скалершип" був даний Албертійським „Віт пул".

Цих дві нагороді не є великі, а тим більше для студента чи студентки, які учащають на університет, бо, як знаємо, наука в університеті сьогодні дуже коштовна, Однак, Іванна не звертала уваги на те чи наука коштує багато, чи ні; вона знає, що той, хто дає для Божої цілі, то тому Бог пізніше верне вдесятеро. Ось таке Іванна й зробила. В неї велика любов до своєї рідної Православної Церкви й до свого українського народу; тому, коли вона виграла ті дві нагороди, вона пожертвувала $15.00 на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі.

У своїм серці Іванна відчуває любов до Колегії та до виховних інституцій.

Отже, це є гарний приклад для нашої молоді. Іванні за таке діло належиться велика подяка, бо вона, як знаємо, є студентка, а все ж таки зложила пожертву на Колегію.

Отже, нехай- ця маленька пожертва потягне за собою тисячі інших таких пожертв, і на кампусі університету в Манітобі — нехай виросте найбільша Колегія в світі!

Панні Іванні Николін за її пожертву сердечна подяка. Нехай Милосердний Господь пошле їй щасливого життя та успіхів в її студіях, щоб вона успішно закінчила свою науку.

Знайомий.

КІМНАТИ І ХАРЧІ
для студентів університету
в КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ

Українські студенти й студентки, які будуть навчатись цього академічного року (1965—1966) на Манітобському університеті, можуть мешкати й харчуватися в новій Колегії Св. Андрея на кампусі того ж університету.

Студентська резиденція, їдальня і кухня Колегії Св. Андрея є устатковані найсучаснішими системами огрітя, провітрювання та освітлення, а студентські кімнати вигідно та зі смаком умебльовані, кожна з окремим термостатом для контролювання температури по кімнатах.

Українські студенти, що житимуть в Колегії Св. Андрея, матимуть нагоду брати участь у таких українських культурно-освітніх ділянках, як хорові й гуртові співи, літературні вечорки, семінарі, виклади, українські народні танки і т. ін.

ОПЛАТИ такі:
Осібна кімната і харчі, за один тиждень — $19.00
Подвійна кімната і харчі, за один тиждень — $17.00

Зголошення приймаються до 12-го вересня, але хто хоче запевнити собі місце, повинен вже тепер прислати своє зголошення.

За апліка́ційними формулярами та додатковими інформаціями вдавайтись на адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA
Телефон: 474-2325

ВІЗИТАЦІЯ ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІШОГО АРХИЄПИСКОПА МИХАЇЛА В М. ОТТАВІ

У неділю 2 травня, 1965 р. до нашої Оттавської парафії Успіння Пресвятої Богородиці завітав правлячий Архиепископ Східної Канади, Його Високопреосвященство Архиепископ Михаїл, з нагоди першої річниці посвячення доліщної частини будучої церкви.

В асисті протоєрея о. М. Подольського, о. Ф. Легенюка з Монтреалу, настоятеля місцевої парафії протоєрея о. В. Сенишина і чотирьох підлітків - іподияконів, Високопреосвященний Владика відслужив урочисту Святу Літургію. З огляду на першу неділю по Воскресенні Господа нашого Ісуса Христа — неділю Св. Апостола Фоми, Високопреосвященний Владика Михаїл виголосив глибоко - змістовну повчальну проповідь про

глибину і силу нашої Віри. Зворушливі слова парафіяльного хору, під управою п. Ів. Токарика, завершили красу і велич Божественної Служби. На диво, сонячна весняна погода трималя всіх парафіян і гостей у піднесеному радісному настрої, що завжди наповнює наші серця і душі в день Світлого Христового Воскресення. По Божественній Відправі й освяченні Артоса, всі гості і парафіяни засіли з Владикою до спільної трапези спожити великодні страви.

Під кінець усіх промов, що були виголошені на святковому обіді, до столичної громади і зокрема до молоді звернувся Владика з бадьорими словами закликав до дальшої посильної праці. Найбільша й найулягетніша ціль, до якої тепер одноду шно стреміть ціла громада — це будова столичного Храму. Ця нова українська православна святиня у федеральній столиці Канади дістане при освяченні високе ім'я і буде Владикою іменована, як Успінський Собор у м. Оттаві.

У відповідь на заклик настоятеля церкви — протоерея о. В. Сенишина, під час обіду громада зібрала на будову нової церкви 4050 дол. На протязі обіду, що тривав біля двох годин, була щира, мила і приємна атмосфера. Місцевий відділ Союзу Українок Канади на чолі з панею Мушкою приготовив для всіх гостей і парафіян смачні великодні страви, за що громада схвалила щире признання і подяку.

На многі літа, Владико!

Вперед, трудівнице громадо! Нехай Всевишній благословить твоє велике й благородне діло.

В. Т.

ПОСВЯЧЕННЯ НОВОЗБУДОВАНОГО ДОМУ
Вірдейл, Саск.

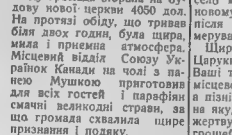

У неділю, 27 грудня 1964 року, відбулось рядове Богослужения в Українській Греко - Православній Церкві — Різдва Святого Івана Предтечі Хрестителя Христового, — Вірдейл, Саск.

Після Відправи, як було заздалегідь на кілька тижнів заряджено, зібрались запрошені гості в ново-збудованім домі п-ва Михайла і Маргарети Царуків, у Вірдейл. При участі присутніх гостей, парох почав Чин Благословіння й Освячення їхнього дому при асисті п-ва Василя й Емілії Склярів, які занимаються дяківством у вище згаданій церкві, а всі, з піднесеним духа, слідкували з увагою за кожним читанім з Требника словом, щоб пізнати і зрозуміти, яку вартість має кожне слово. При кінці Чину побажано і відспівано Шановним Господарям Многоліття, а по скінченні Молебня за їх здоров'я, запрошено власників до багато заставленого стравами стола. На закінчення гостинного обіду піднесено думку в добре діло, щоб щось скористувати на важну і помічну ціль. Збіркою зайвився голова церковної громади, п. Николай Запариюк. Збірка принесла $10.25, що їх призначено на „Вісник".

Гості, прихильно і ввічливо обмінювались думками на всякі церковно-релігійні і політичні теми. Гості і родина були вдоволені милою гостинною. Було піддано, господарям дому, думку — заспівати всім гостям Многоліття, з вдячності за принесені щирі молитви за їх здоров'я і Боже благословіння проживати щасливо і весело многі, а многі літа на новому місці їхнього побуту після довго-літнього фармерування в околиці Вірдейл.

Щире Вам признання, п-во Царуки, на поважний вік, за Ваші труди в започаткуванні місцевої церковної громади, а пізніше в побудові церкви, на яку, з Вашої сторони, пожертвувано поважну суму грошей, і що Ви остаетесь вірними, як рівнож активними членами.

Многих Вам літ!...

о. Ілля Швець

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ПАНЬКО АНДРУШКО
Вотерфорд, Онт.

У вівторок 13 квітня, 1965 р. в шпиталі в Симко, Онт., після короткої недуги на 84 році життя упокоївся Панько Андрушко, прийнявши перед упокоєнням Св. Причастя. В середу 14-го квітня була відслужена панахида в похоронній каплиці в Вотерфорд, Онт. В четвер, тіло Покійного було перевезено до парафіяльної залі, і вечером була відслужена друга Панахида при заповненій залі родиною і знайомими.

У п'ятницю 16 квітня рано, тіло було перенесено до церкви, де була відслужена Служба Божа і Похоронна Відправа при заповненій церкві. Під час Похоронної Відправи, кругом домовини стояла вся родина, зо свічками в руках. Панахиди і Похорон відправляв о. П. Гаіцький, а співали співали під-проводом дяка п. І. Данилевича. Тіло Покійного поховано на цвинтарі в Вотерфорд.

Покійний Панько Андрушко народився в с. Волківці пов. Борщів в зах. Україні 9 серпня 1881 р. Покійний перший раз прибув до Канади в 1913 року, а в 1920 р. повернувся назад до дому, до свойого рідного села. Другий раз приїхав до Канади в 1927 році і осівшись тоді в Форт Френсис, Онт., а в 1931 році переїхав до Вайта, Ман. і тут осівши на фармі, куди забрав з краю свою дружину Марію і трьох синів. В 1956 році переїхав до Вотерфорд, Онт., де жив до кінця свойого життя. Покійний залишив в смутку свою дружину Марію, трьох синів: Антона у Вайті, Ман., Мирослава і Марківна у Вотерфорд, Онт., три дочки: Анну Лазарук, Магдалину Джигальську, котрі живуть в Вотерфорд, Онт. і Василину Лазарук, котра залишилась на рідній землі, 14 внуків і 3 правнуки і рідного брата у Вайті, Ман. Слід зазначити, що діти Покійного є релігійними і національно свідомими; вони є членами і працівниками Української Православної Церкви, і внуки вчащають як до недільної так і до української школи, при Українськ кій Православній Громаді, а також належать до СУМК. Після Похорону, родина Покійного запросила всіх на обід, який відбувся в церковній залі.

Під час обіду було кілька промов, а також забрав слово парох о. прот. Гаіцький, який згадав Покійного Панька і на кінці пояснив значіння Колеґії, і зробив заклик до збірки на Колеґію св. Андрея, „Український Голос", „Вісник" і на „Невянучий вінок". Присутні зложили слідуючі жертви:

Пан Д. Нівранський — 20 дол.; по 5 дол. — С. Джигальський, Мир. Андрушко, Марк Андрушко, Марія Андрушко, С. Трейсі і Вол. Лазарук; по 2 дол. — М. Дрозовський, Г. Матт, В. Лазарук, С. Дворняк, І. Завальський (Брентфорд), В. Паньків (Брентфорд), Ф. Пайк (Торонто), І. Ткачук, А. Андрушко, І. Ярема; по 1 дол. — А. Завальський, С. Залуцький, С. Гулька, К. Павлюк, А. Панасюк, С. Сокач, Й. Перетятко, В. Кравець, М. Тавпека, Р. Целюх (Торонто), Н. Н., М. Мяковданський, В. Оробко, І. Галик, Вол. Завальський. — Збірка жертводавців принесла разом 85 дол., які розділені на такі цілі: на „Український Голос" — 5 дол., на „Вісник" — 5 дол., на кліщу — 5 дол., на Колеґію св. Андрея — 70 дол.

Всім жертводавцям щира подяка, а душу Покійного Панька нехай прийме Господь до Царства небесного.

Вічна Йому Пам'ять.

о. П. Г.

ПОДЯКА

Складаємо щиру подяку за всяку поміч під час Похорону мойого мужа, нашого тата, діда і прадіда,

Дякуємо за Похоронні Відправи настоятелеві о. П. Гаіцькому, дякові п. І. Данилевичові, співакам, тим, що несли домовину, тим що прислали квіти, всім тим, що були присутні на Похоронних Відправах, жіночтву, що приготовили обід і всім що помагали.

Дружина, діти, внуки і правнуки.

У ДРУГІ РОКОВИНИ УПОКОЄННЯ
БЛ. П. ФРОЗИНИ АНДРУК
Кагвин, Алта.

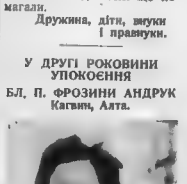

Оце вже два роки, як Ти відійшла у вічність, Дорога Дружино, Мамо, Бабуню, — пам'ять про Тебе житиме так довго, поки ми живі. Ти була доброю до нас і такою Ти остаешся в нашій пам'яті повсякчасно.

Нехай Милосердний Господь Бог оселить душу Твою там, де праведні спочивають!

У другі роковини упокоєння моєї дружини Фрозини Андрук, посилаю 10 дол. на Пресовий Фонд „Вісника".

Андрій Андрук.

БЛ. П. МИРОН ДЕМ'ЯНИШИН
Пембина, Норт Дакота

У вівторок 11 травня ц. р. помер у шпиталі в Емерсон, Манітоба, на 76 році життя один з найстарших членів місцевої громади — бл. п. Мирон Дем'янишин, основоположник і фундатор Української Греко - Православної Парафії Св. Івана Хрестителя в Пембина, Н. Д.

Покійний Мирон Дем'янишин народився в Західній Україні. До Канади приїхав з родичами молодим хлопцем у 1902 році, оселившись у м. Вінніпезі, де проживав до 1907 року. Того року переїхав на сталий побут до Норт Дакоти. Року 1912 одружився у Вінніпезі з Анастазією Бугера й це молоде подружжя осіло на фармі, 3 милі на захід від Пембини. На фармі проживали до 1951 року, після чого перенеслися до м. Пембина.

Бл. п. Мирон був активним членом парафії; довгі роки був в Управі Парафії, виконуючи обов'язки касієра й статного брата аж до своєї смерти. Був добрим батьком, виховуючи своїх дітей на побожних і ревних членів Української Греко - Православної Церкви, був добрим сусідом, а своєю милою вдачею придбав собі багато приятелів, які численно прибули на його Похорон.

У четвер 13 травня парох о. І. Куліш відправив Заупокійну Службу Божу й Похорон у переповненій церкві як українцями, так і англійцями, що прийшли помолитись за душу свого Покійного приятеля й сусіда та відпровадити його на місце вічного спочинку.

Поминальний обід відбувся в домі Покійного. Дружина й діти всім учасникам Похорону щиро подякували за прибуття віддати останню прислугу Покійному.

Бл. п. Мирон Дем'янишин залишив у невіжалованому смутку дружину Анастазію в Пембина, сина Івана в Миннеаполис, Миннисота, також у Миннеаполис дві доньки: Марію — замужню за Петром Ківеригою і Анну — замужню за Дмитром Басом та 7 внуків.

Нехай Милосердний Господь потішить опечалену родину, а душу Покійного Мирона прийме до Свого Царства Небесного.

Вічна Йому Пам'ять!

Учасник Похорону

БЛ. П. ЄВДОКІЯ БУР'ЯНИК

У п'ятницю 16 квітня відійшла у вічність Євдокія Бур'яник, дружина Івана Бур'яника з Айтуні, Саск.

Покійна Євдокія народилася в родині Івана й Євдокії Николюків, с. Микитинці, Станіславського повіту. Там же одружилася з Іваном Бур'яником і вслід за чоловіком приїхала з 3-літнім сином Василем до Канади в околицю Айтуні, Саскачеван 1913 року.

Ми не згадуємо тут докладно, але канадійським читачам відомо про тяжкі часи й тяжкі початки українців, які починали своє життя на заході Канади. Зо своїм чоловіком Іваном, Покійна Євдокія пережила ті тяжкі початки на фармах в околиці Айтуні, але пережила їх цирою вірою та надією на Бога.

Покійна Євдокія була щиро віруючою християнкою, в якої слова не розходилися з ділом. Але більше того — вона разом з чоловіком була свідомою православною українкою до кінця своїх днів. Разом з чоловіком Іваном була основоположником Церкви Пр. Трійці в Айтуні в 1924 р., а перед тим, разом з іншими свідомими українцями, була ініціятором організа ції Богослужень своєї Церкви в тій околиці. Покійна Євдокія не була, як у нас прийнято називати, „місцевим патріотом", а брала участь в розбудові нашої Церкви в Канаді взагалі, була щирим і постійним жертводавцем на Інститут Петра Могили, на Колеґію св. Андрея й інші загально-церковні й українські цілі.

Досить для прикладу згадати вислів Впр-го о. д-ра С. В. Савчука, який згадав у прощальній проповіді:

„Щороку перед Різдвом Христовим Іван і Євдокія Бур'яник присилали подарунок для Колеґії Св. Андрея. Студенти вже знали, що, коли Бур'яники прислали подарунок, то незабаром буде Різдво Христове." Але так само було й для Інституту П. Могили...

Покійна разом з чоловіком жили згідно настанови св. Ап. Павла: **„Бо коли ми живемо — для Господа живемо, а коли вмираємо — для Господа вмираємо".**

Євдокія Бур'яник була також однією з основоположниць, головою відділу Союзу Українок Канади ім. Св. кн. Ольги в Айтуні, активним членом відділу до останніх днів. Зараз головою того ж відділу є її дочка Марія Березюк. Марія ж догляну вала й заопікувалася своєю мамою в останні дні її життя.

Бур'яники виховали своїх дітей на свідомих православних українців: Марія, син Василь Бур'яник — вдовоєт і провідний член гр. Пр. Трійці в Саскатуні, Михайло в Бирч Ривер, Ман., а Ярослав — учитель у Ванкувері. Всі три сини під час останньої війни були в рядах канадійської дійочої армії й авіофільоти за морем, в Европі. Всі щасливо вернулися додому — і Покійна твердо вірила, що це був дар Божий і ласка Божа.

Захворіла Покійна Євдокія в середу 14 квітня на серце, в той же день прийняла Св. Тайни, а в п'ятницю спочила. 19 квітня місцевий Священик Тарас Славченко відслужив Панахиду, а зранку, у вівторок, 20 квітня прибувший з Вінніпегу Впр-й о. д-р С. В. Савчук, разом з місцевим настоятелем, відслужили Заупокійну Сл. Божу й Похорон. Похоронено Покійну на цвинтарі при церкві Пр. Трійці в Айтуні. Всі Похоронні Відправи відбулися при численній участі вірних нашої Церкви й людей інших віроісповідань, які виявили свою щиру любов і пошану до Покійної.

На закликі настоятеля учасники Похорону зложили на Нев'янучий Вінок у пам'ять спочилої 127 дол. 85 ц., які передані на будівельний фонд Колеґії св. Андрея. Чоловік Покійної Іван Б. склав 20 дол., які переслані на Пр. Фонд й вироблення каміе до „У. Г." та „Вісника".

Відділ С.У.К. приготував обід в пам'ять спочилої, на якому, крім Священика, виступив з теплим словом про свою братову п. Василь Бур'яник з Вінніпегу. Замість вінка на могилу спочилої відділ С.У.К. ім. кн. Ольги склав свою пожертву в сумі 25 дол. на Інститут П. Могили в Саскатуні. Рідні й знайомі доповнили ту суму й разом складено на ту ціль понад 60 дол.

Крім синів, дочки й чоловіка, Покійну Євдокію оплакують її невістки, зять, онуки й багато приятелів та знайомих. Всі її пам'ятатимуть як взірець ісповідуючої православної українки в Канаді й усі молять Бога, щоб Він сподобив спочилу Євдокію **„образ небесний носити" такий, як вона „носила образ земний"** (по слову ап. Павла). Вічна Їй Пам'ять!

С. Т. С.

ПОДЯКА

Горем прибиті по втраті дружини, мами й баби, складаємо щиру подяку місцевому парохові Всеч. о. Т. Славченкові й Всечесному о. д-р С. В. Савчукові, який не відмовив нашої прозьби і приїхав з Вінніпегу, за Похорону Відправу й за їх щирі слова розради та співчуття в нашім горю. Також щира подяка Василеві Бур'яникові, який прибув з Вінніпегу віддати останню прислугу своїй братовій.

Бажаємо також зложити щиру подяку дякові Ів. Козіеві за гарний спів під час Похоронної Відправи й всім тим, що брали участь у співі.

Щира подяка членкиням і всім другим жінкам і приятелькам за приготовлення поминального обіду, і всім тим, що прибули віддати останню прислугу нашій мамі.

Хай Милосердний Господь винагородить всіх нас Своєю ласкою й милосердям.

Муж, діти й внуки.

ПОМИНКИ В РІЧНИЦЮ УПОКОЄННЯ БЛ. П. ГРИГОРІЯ БАБЕНКА

У неділю, 18 квітня, б. р., в Укр. Правосл. Церкві Преся. Трійці в Лондон, Онт., о. М. Дебрин відправив Панахиду в річницю упокоєння бл. п. Григорія Бабенка. Численні присутні, з свічками в руках, що їх всім роздав син Покійника — Василь, помолились за душу батька, мужа, друга й передового члена громади. о. М. Дебрин виказав на велику втрату всіх по цьому Покійнику, його жертвенність для потреб громади (при будові нової Церкви) і взагалі українського життя, як і його активну суспл. громадську діяльність.

До цього родинного смутку долучились ще й вістки про упокоєння матері вдови по Пок. Григорію, п-ні Олександри Бабенко, бл. п. Килини, то-ж, якраз, в 40-вий день її упокоєння в Україні, відправлено й за її душу Панахиду.

По Панахиді, дружина й син Пок. Григорія вряджали, в себе дома, поминальний обід, на якому присутні ділилися споминами про трудний життєвий шлях Покійника, — ще на закутій батьківщині, на скитальщині та його активність тут, у нових канадійських обставинах. Висловлювались о. М. Дебрин, пп. П. Поліщук, Ф. Подопригора та інші. При цім, з належним співчуттям згадано живучу ще в Україні матір Пок Григорія, яка, доживаючи свого віку, самітно й сумно переживає втрату сина в далекій чужині.

На заклик п. П. Поліщука, пані Т. Ноженко й Поліщук перевели між присутніми збірку на рідну пресу.

У глибокому смутку, дружина Покійного Григорія — п-ні Олександра, й син Василь зробили все можливе, щоб традиційно й гідно відзначити річницю його упокоєння. В почутті свого родинного обов'язку, вони складають щиросердечну подяку: о. Настоятелеві за Відправу й сказані слова, бесідникам за теплу згадку про Покійника, всім жінкам-подругам за поміч при обіді та всім присутнім на Панахиді й обіді, що своєю прихильністю втерли їхні родинні сльози й віддали послідну пошану в річницю упокоєння їх дорогого сина, мужа, тата, брата і діда.

Із збірки на рідну пресу призначено $14 на „Вісник". Всім жертводавцям щира подяка, а відійшовшому у вічність бл. п. Григорію — хай буде легкою канадійська земля.

М. Д.

БЛ. П. ФЕДІР СТОРОСЧУК
Кадворт, Саск.

У неділю 7 березня, після 3-річного перебування по шпиталях, упокоївся у Бозі в Юніверсіті Госпітал, Саскатун, Саск., Бл. п. Федір Сторосчук.

Покійний народився 1897 р. в Городенськім повіті, Галичина. До Канади, в околиці Кадворт, приїхав 16 річним

юнаком, 1913 р. Коли вибухла перша світова війна, то Покійний брав участь у ній з канадійської сторони, і був ранений в боях. 1929 р. одружується з Оленою Грищук, яка через 10 років помирає, залишаючи Його з 5 малими дітьми. Тому Покійний через довгий час виконував подвійні обов'язки в своєму житті, тобто був батьком і матір'ю для своїх малих дітей. Діти повиростали і пішли своїми дорогами, а Покійний доживав віку таки у себе на фармі, побираючи уже військову пенсію. Але 1962 р. несподівано дістав удар серця на автобусній зупинці в Саскатуні, і вже від того часу не виходив з шпиталю аж до смерти.

Покійного випроважали на той світ всі діти: Марія — заміжня за Грінюком, з Пруд гом, Сеск., Ганя (за Олексином), з Єлов Крік, Сеск., Дора (за Метюсом), з Вінніпегу, Ман., та два сини: Володимир та Іван з Саскатуну. Крім дітей залишилось іще шість унуків Не дивлячись на те, що ніхто з родини Сторосчуків уже не мешкав у Катворт, на прощання з Покійним зійшлось велике число людей навіть неправославного віровизнання. Це є доказ того, що Покійного любили в околицях, є так само і співчували Його горю в той час, як Він зостався сам з малими діточками по смерті дружини.

Похоронні Відправи відправляв місцевий парох о. М. Стеценко при асисті дяків: п. п. Р. Скакуна з Вакав, Сеск, та В. Ридзіона і Гр. Сарчука з Кадворт. Слід зауважити, що цей парох о. М. Стеценко, не любить, щоб вірні на Похоронах плакали, бо каже, що голосіння це є поганський звичай. Він каже: „Нехай Священик виголосить проповідь на недільному Богослуженні, щоб люди плакали; а на Похороні — це дуже легко."

Під час останнього прощання, на заклик Пароха, присутні зложили пожертви на церковну пресу, з чого придбано на „Вісник" 7 дол.

Вічна Йому Пам'ять!

Присутній.

Порядки Богослужень:
ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

СЕРПЕНЬ

15. Неділя — Транскона, Селкірк, Цвєзент Говм.
22. Неділя — Кенора, Стед.
29. Неділя — Ледвін — Храм, Транскона, Гонор, Поплярфіл.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телфонт (дзень) JU 6-3068
(увечор) JU 9-3810

о. Л. В. ДЯЧИНИ
СЕРПЕНЬ

15. Неділя — Кемсак
19. Четвер (Преобр. Господня) — Дошеа. Храм
22. Неділя — Мізепа
28. Субота (Успення Пресв. Богородиці) — Кемсак
29. Неділя — Сторожевий

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. В. БОЙЧУКА
СЕРПЕНЬ

15. Неділя — Горанц
19. Четвер. Преображення Господне — Йорктон. Посвячення овочів
22. Неділя — Йорктон. Храмове Свято
28. Субота. Успіння Пресв. Богородиці — Йорктон. Посвячення хліба
29. Неділя — Райн

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask.

о. І. Г. ГИКАВОГО
СЕРПЕНЬ

15. Неділя — Прут
19. Преображення — Лужани
22. Неділя — Завале
29. Неділя — Гемлин

Address: Willingdon, Alberta.
P. O. Box 807.

о. В. КОКОРУДЗА
СЕРПЕНЬ

15. Неділя — Рейвер
19. Четвер — Пайн Ривер. (Преобр. Госп. Храм
22. Неділя — Венлав
28. Субота — Зелена. (Усп. Пр. Богор. Храм)
29. Неділя — Гарленд

Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3204

о. С. ГРЕДІЛЯ
СЕРПЕНЬ

8. Неділя — Арран
15. Неділя — Інститут Петра Могили в Саскатуні
19. Четвер, Спаса — Свай Плейн
22. Неділя — Вайтбіч
Вечірня в год. — Кобзар
28. Субота, Усп. Пр Б. — Мейбриджи. Храм
29. Неділя — Гамп

Address: Box 111, Hyas, Sask
Tel. 190-2.

о. Я. РИБАЛКИ
СЕРПЕНЬ

15. Неділя — Вернон
28 Субота Ус. Пр .Б. — Вернон
29. Неділя. Храм — Вернон

Address: 2605-42 Ave. Vernon, B. C.
Phone 542-4312

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
СЕРПЕНЬ

15. Неділя — Ленард
19. Четвер Преображення — Гренджо
22. Неділя — Петлюра
28. Субота Успіння Пр. Богородиці — Микнат
29. Неділя — Шел Велий

Address: Box 207, Roblin, Man.
Tel.: 455.

о. Ст. ЗУЗАКА
СЕРПЕНЬ

15. Неділя — Геффорд
19. Четвер, Преображення — Кридор
22. Неділя — Геффорд
28. Субота, Успіння — Геффорд
29. Неділя Храм — Білінгс

Address: Box 165, Hafford, Sask.,
Tel.: 65.

о. М. КРИТЮКА
СЕРПЕНЬ

15. Неділя — Брюсбі
19. Четвер Преображення Господне — Гронлід
22 Неділя — Мелфорт
28. Субота, Успіння Пресв. Богородиці — Єлов Крік
29 Неділя — Гронлід

Address: Box 1418, Melfort, Sask.
Tel. 752-2144

о. Ю. ЯГОДСЬКОГО
СЕРПЕНЬ

15. Неділя — Сандаун
19. Преображення Господне — Арбакса Св. Миколая
22. Неділя — Вайта
28. Успіння Пресв. Богородиці — Арбакса Св. Ап. Петра й Павла
29. Неділя — Сеньків

Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-62.

о. ІВАНА КУЛЬША
СЕРПЕНЬ

15. Неділя — Восетте
19. Преображення Господне — Федора
22. Неділя — Редвотер
28. Субота — Успіння Прач. Діви Марії - Ньюбрун. Храм
29. Неділя — Редвей

Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. О. КРАВЧЕНКА
СЕРПЕНЬ

15. Неділя: Офіційне відкриття Інституту Петра Могили — Архиєрейське Богослужіння в Саскатуні
19. Четвер, Преображення Господне — Вітчія
22. Неділя — Гедерлей
28. С уботa, Усп. Пресв. Богородиці — Бігар
30. Неділя — Медов Лейк

Address: North Battleford, Sask.
972—108, St. Ph. 445-3290.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
СЕРПЕНЬ

15. Неділя — Січ
22. Неділя. Храм Преображення — Менді
28. Субота. Храм Успіння Прсв. Богородиці — Глен Елмо
29. Неділя — Оакборн

Address: Oakburn, Man. box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИ[illegible]
Address: Westlock, Alta, Box 902,
Tel. 349-3746

о. М. ОЛЕСІОКА
СЕРПЕНЬ

15. Неділя — Валей Ривер
19. Четвер. Преображення Госп. Спас — Сифтон
22. Неділя — Давфін
28. Субота. Успіння Пресв. Богородиці. Храм — Вінніпегосіс
29. Неділя — Рорктон

Address: 810 Main St. South
Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
СЕРПЕНЬ

15. Неділя — Інсінгер (гайвій)
19. Четвер. Преображення (Св. Овочів — Тіодор (за рікою)
22. Неділя — Половики
28. Субота. Усп. Пр. Богородиці — Льора. Храм
28. Субота. Усп. Пр. Богородиці — Макорецль. Храм
29. Неділя — Вестбрук

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 80.

о. Ю. ТУРЖАНСЬКОГО
СЕРПЕНЬ

15. Неділя — коло озера (Мус Лейк) в округі Ванкгів
19. Четвер — Белс
22. Неділя — Сгрей
28. Субота — Вильна
29. Неділя — Спелен

Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. О. СОРОЧУКА
СЕРПЕНЬ

15. Неділя — Вигнгайя Високопреосвященішого Владики Акадея з двома сусідніми Свящ. і з настоятелем Отцем Сорочуком, Округи Боніваль, відбудеться при озері Мус Лейк з західного боку (Френчір Бий). На Укр. Греко православній площі Боніжа округу при озері. Проситься усіх прибути блищав і дальших. Браті-ходу то Вінтайк відбудеться у Боневіл у церкві.
Четвер. Преображення Госп. — Ст Пал
22. Неділя — Сенді Ренд
28. Субота. Успення Пресв. Богородиці — Гленлон
29. Неділя — Бит Мелов

Rev. O. Sorochuk
Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
СЕРПЕНЬ

15. Неділя — Сарепа
19. Четвер. Преображення ГНІХ — Греслена. Храм
22. Неділя — Кролгенд
28. Субота Успіння Пресвятої Богородиці — Бойк
29. Неділя — Норад

Address: Box 817 Lac La Biche
Telephone 623-4638

о. В. АПОНЮКА
СЕРПЕНЬ

15. Неділя — Айтуна
19. Преображення Господне, Спаса — Гудів, (Посвячення овочів)
19. Вечірня о 8 год. вечора й посвячення овочів у Айтуні
22 Неділя — Мелвил
Субота, Успіння Пр. Богородиці — Габерд
29. Неділя — Айтуна

Address: Box 148, Huna, Sask.
Tel. 795-2218

о. М. СТЕЦЕНКА
СЕРПЕНЬ

15. Неділя. Відкриття Інституту Могили — Саскатун
19. Преображення Господне — Бікненан
22. Неділя — Рама
26. Успіння Пр. Б-ці — Стирджес
29. Неділя — Канора

Canora, Sask., Ph. 563-5163

о. Т. СЛАВЧЕНКА
СЕРПЕНЬ

15. Неділя — Ст. Джуліен
19. Четвер. Преображення Господне — Вакав
22. Неділя — Сматс
28. Субота. Успіння Богородиці. Храм — Вакав
29. Неділя — Кадворт

Address: Box 4, Wakaw, Sask.
Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
СЕРПЕНЬ

15. Неділя — Роза
19. Четвер. Преображення — Толстой
22. Неділя — Гарденton
28. Субота. Усп. Богород. Храм — Гарденton
29. Неділя — Дуфрост

Address: Tolstoi, Man.

о. Г. УДОДА
СЕРПЕНЬ

15. Неділя — Фовм Лейк
19. Четвер, Преображення Господне — Куперсьві
22. Неділя — Вивард
26. Субота, Успіння Пресв. Богородиці — Шпо (нов) — Храм
29. Неділя — Едмор. Храм

Address: Shoho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
СЕРПЕНЬ

15. Неділя — Шпімен
19. Четвер. Преображення Госп. Спас — Сембург
22. Неділя — Кадет
28. Субота. Успення Пресв. Богородиці — Вірдейл
29. Неділя. Храмове Свято і Храмовий обід — Пітавим

Address: Welrdale, Sask. Ph. 480.

о. А. ХРУСТАВКИ
СЕРПЕНЬ

15. Неділя — Бросов
19. Четвер — Мирнам (Преображення Господне)
22. Неділя — Слава пів.
28. Субота — Мусідора (Успення Пресв. Богородиці) Храмовий Празник
28. Субота — Слава пол. (Успення Пресв. Богородиці) Храмовий Празник
29 Неділя — Лойдмінстер

Address: Box 97, Myrnam, Alta.
Tel. 42.

о. ГУМЕНА О. ШЕРБАНЯ
СЕРПЕНЬ

15. Неділя — Брудерхайм
19. Четвер, Преображення Госп. — Спас. Освячення Плодів — Кагевн
22. Неділя — Калмар
30. Неділя — Кемроз

УВАГА: Рідна Школа в Торсбі від 2-го по 14-те серпня.
Рідна Школа в Кагевн від 16-го по 21-ше серпня.
Рідна Школа в Кемроз від 23-го по 28-ме серпня.

Address: 9550—109 Avenue,
Ph. OA 2-3068. Edmonton, Alta.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
СЕРПЕНЬ

14. Субота — Фастов (Вин. Ч. Хр.)
15. Неділя — Келвінгтон (Храм) — Волод.
19. Четвер — Київ (Преобр. Госп. — Храм)
22. Неділя — Вимір
28. Субота — Кляр (Усп. Пр. Бр.)
29. Неділя — Ветсон

P. O. Box 488, Wadena, Sask.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7 St. Johns Avenue, Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

XIX. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ВЕРЕСНЯ, 1965. WINNIPEG, MAN., SEPTEMBER 1, 1965. ЧИСЛО (2037) 17

ЧИ СЛІДСТВО ВИЯВИТЬ?

ЗАКУЛІССЯ ЗАВОРУШЕНЬ НЕГРІВ У ЛОС АНДЖЕЛЕС

ПРОВІДНИК НЕГРІВ Д-Р М. Л. КІНГ ЗАЯВИВ, ЩО ЗАВОРУШЕННЯ НЕ БУЛО ЗОРГАНІЗОВАНЕ

Негри: „Білі чорти, а вам чого тут треба?" „Це негритянська революція, — ми хочемо, щоб світ про це знав." „Ми хочемо почати вогонь тут на Бродвей, а не йти воювати у В'єтнамі." „Ми хочемо воювати за негрів тут!"

Масове заворушення негрів у Лос Анджелес, що вибухло 13 серпня тривало пару днів. Досі підраховано коло 32 убитих, 500 раненних, 2000 арештованих.

Уже першого дня було підпалено 15 будинків і вогонь перекинувся на інші будівлі. Значна частина стала в полум'ї. Заворушення повільно пригасало аж до 20 серпня. Тисячі негрів, головно нижче 30 років, а навіть діти, кинулися грабувати крамниці, підпалювати газолінові станції.

Поліція: „У нас просто немає людей і виряду для контролювання ситуації."

Кореспонденти щоденника „Ассошіейтед Пресс" 14 серпня наскоро відбули інтерв'ю з деякими провідними негритянськими заворушниками, які заявили кореспондентам погрозливо:

„Білі чорти, а вам чого тут треба?" „Це негритянська революція, — ми хочемо, що б світ про це знав." „Ми хочемо почати вогонь тут на Бродвей, а не йти воювати у В'єтнамі" (проти комуністів). „Ми хочемо воювати за негрів тут!"

З.Р.Б. — З цих стихійних заяв, що вирвалися з уст провідників у нервовому стані, видно, що провідники заворушення в Лос Анджелес симпатизували з комуністичними партизанами в Південному В'єтнамі, побоювали яких допомагає Америка; і Лос Анджелес вони хотіли перетворити в таку боротьбу, яка тривае в Південному В'єтнамі між комуністами й антикомуністами.

Наглий зрив негрів, як видно, був наперед добре заплянований. Однак влада про це не знала, коли поліція виявилася неприготованою, заскоченою зросполох.

Це видно з такого повідомлення „Ассошіейтед Пресс" 14 серпня:

„...Речник поліції сказав: „Ми просто не маємо людей і виряду, щоб контролювати положення. Ми не можемо досягнути цих грабіжників!"

Тоді губернатор Каліфорнії, Андерсон, покликав на допомогу національну гвардію. Пару тисяч гвардистів включилися в акцію привернення порядку. Танки стояли на поготові, але не були вжиті.

Провідник негрів, „діяч миру", д-р Мартин Лютер Кінг, заперечує, що заворушення було зорганізоване

Зараз другого дня в ході заворушення, тобто 15 серпня, вечірні телевізійні вісті СіБіСі в Канаді передали з Америки коротке інтерв'ю з д-ром Мартином Лютером Кінгом, який заявив, що заворушення негрів вибухло стихійно — без ініціятив будь-яких організаторів.

У своєму другому інтерв'ю, яке передав щоденник „Нью Йорк Таймс Сервис" 20 серпня, д-р М. Л. Кінг хоч і висловився проти заворушення, але намагався оправдати його причини. Він сказав, що ці заворушення виникали білі „своєю неприязню до негрів, через те серед середньої класи негрів і серед негритянських провідників зростає розчарування..." щодо негритянської бідно.

(Закінчення на 2-й стор.)

Сателіт Джеміні 5 випущено 21 серпня
Вісім днів у космосі

У Кейп Кеннеді на Флориді 21 серпня ц. р. випущено штучного сателіта Джеміні 5 у космос, навколо Землі, де він пробуде 8 днів. Це на три дні довше за останне досягнення советської астронавтики.

Залогу Джеміні 5 становлять астронавти Н. Гордон Купер і Чарлз Конрад. Вони облетять навколо Землі 121 раз — 3,120,000 миль у космості, на висоті поза сферою притягання Землі.

Досвід такого довгого перебування людини в космості має допомогти у спробах викинути космічного корабля з людиною на Місяць.

Нове антисемітське видання
Перевидано стару рідкісну антисемітську книжку „Здемаскований Талмуд"

„The Talmud Unmasked. The Secret Rabbinical Teachings Concerning Christians" — під таким заголовком в Бірмінгем в Алабамі, США, перевидано антисемітську книжку, яку продає National Rights Party в Бірмінгем в Алабамі.

Цю книжку по-латинському написав був римо-католицький священик І. Б. Пранаітіс, професор гебрейської мови в римо-католицькій духовній академії в Петербурзі 1892 р. Дозвіл друкувати цю книжку дав римо-католицький архиепископ Козловський, митрополит Могилівський, 13-квітня 1892 р. В Америці з латинської мови її перекладено на англійську. Цю книжку видали в США антисемітські середовища.

З уваги на це, що вищезгадана книжка в оригіналі вийшла під покровом католицького митрополита (поляка) в Росії, і на індексі (списокові заборонених книг) в Ватикані вона не є, — живіть евентуально зможе зацікавити питання, як Ватикан тепер до цієї книжки поставиться.

Почаївський манастир перемінений у пересильний концентрак для християн

Уже пару років тому були отримані приватними шляхом вістки про те, що частину приміщень у Почаївському манастирі советська влада перемінила на „психіятричну лікарню". У цих інформаціях були натяки на те, що в цю „психіятричну лікарню" влада проторювала тих людей, які явно ісповідували православ'є, а особливо — ченців Почаївської лаври.

„Психіятрична лікарня" перемінена на пересильний концентраційний табір для арештованих православних

Вл. Антоній, архиепископ Женевський, один з ієрархів Російської Православної Зарубежної Церкви, 24 червня ц. р. вповістував у Женеві пресову конференцію, на якій „оголосив нові документи, які свідчать про переслідування Церкви в СССР". Між іншим, він посвідчив новими документами, що „психіятричну лікарню" в Почаві „перемінено на пересильний пункт для арештованих християн".

Згадана пресова конференція викликала собою живий і широкий відгомін у західньо-европейській пресі, — подає російський еміграційний часопис „Посєв" за 2 липня ц. р.

З.Р.В. — Вищезгаданий архиеп. Антоній уже перед тим, кілька місяців тому, взиваставав був свою першу пресову конференцію, на якій проголосив був вістки з Почаєва і зо Львова (вони підписані дійсними іменами) з протестом від православних українців проти переслідування релігії взагалі, а Почаївського манастиря зокрема, владою СССР. Архиеп. Антоній на основі цих листів склав протест до Об'єднаних Націй.

Звичайно, Російська Зарубежна Церква на цих пресових конференціях і в згаданих протестах українців подає за „росіян".

Часопис „Українське Слово" в Парижі з цієї нагоди стверднив був трагічність тієї ситуації, що цією справою займаються російські еміграційні церковні чинники, а не українські.

Ізраїль буде продукувати атомову зброю, каже Єгипет

Магамед Гассанейн Гейкал, редактор органу „Ал Аграм" у Каїрі, і він же один з найбільш довірених осіб Нассера — диктатора Єгипту (Об'єднаної Арабської Республіки) повідомив 20 серпня, що Ізраїль уже готовий продукувати менші атомові бомби, — інформує „Нью Йорк Таймс Сервис" 20 серпня ц. р.

Цей же щоденник подає, що в „Дімона (Ізраїль) є реактор силою 24 мегаватів, куплений у Франції, який може випродукувати досить плютонія для продукування меншої атомової зброї".

Відзиву з боку влади Ізраїля на цю інформацію з Єгипту покицо немає.

З Південної Африки

Більшість пасторів Данської Церкви підтримують расизм

Велика більшість пасторів Данської Реформованої Церкви підтримує офіційну расистську політику уряду держави Південно-Африканської Унії. У цій державі коло трьох мільйонів білих правлять великою більшістю негрів, яким не дають повних громадянських прав і забороняють змішуватися з білими. Найбільшою вірогідною спільнотою там є Данська Реформована Церква.

Християнський Інститут у столиці, Йоганнесбург, є проти расової політики режиму.

Щоденник „Нью Йорк Таймс Сервис" 2 серпня ц. р. поінформував, що провід цієї Церкви усунув з числа своїх духовних пастора Б. Енгельбрехта за те, що він вступив у члени згаданого інституту.

На всіх 1200 пасторів цієї Церкви лише 40 є членами інституту, а 300 його прихильниками, але вони переслідуються владою.

Закулісся заворушень негрів

(Закінчення з 1-ї стор.)

ти — то він сказав, що „вона воює за свою гідність і працю".

З.Р.В. — Д-р Мартин Лютер Кінг очолює рух негрів за здобуття „прав" в Америці „мирним шляхом". За своє очолювання того руху негрів його відзначили найвищою світовою нагородою — Нобелівською премією. Це відзначення він отримав завдяки світовим великим впливам тих, які сприяють цьому рухові, а при тому вони мають вплив на надавання Нобелівських премій.

Конгресмен Диксон у своїй промові, — на тему „Мяршу (негрів і їхніх білих прихильників — „борців свободи") на Монгомері" в Алабамі, — виголошеній 30 березня 1965 р. в Палаті Репрезентатів Конгресу США, між іншим, заявив був:

„Коли (Мартин Лютер) Кінг влаштував демонстрацію в Бірмінгем влітї 1963 р., то поліція виявила й сфотографувала ряд відомих комуністів і «випадозрених симпатиків комунізму» в цій групі, яка підтримує Кінга. П шефом штабу тоді був Вест Т. Вокер. Нан Вокер тепер є редактором-дорадником Прогресивного Руху Праці, що його п. Дж. Гувер (директор Еф-Бі-Ай) окреслив як марксистсько-ленінську групу, яка більше схильна до насильницької китайсько-комуністичної лінії. Це факт, що Мартин Лютер Кінг властиво окружений комуністами чи комуністичними передовиками від 1955 р."

Конгресмен Диксон сказав це у своїй промові в дебатах на першій сесії 89-го засідання Конгресу США 30 березня 1965 р. Повний текст його промови записаний в Конгресових Протоколах, том 111, число 57, сторінка 6113.

През. Джансон звелів „викрити заворушників", бо „заворушення можуть знищити вільну Америку"

„Президент Джансон у п'ятницю" (20 серпня) остеріг, що ці заворушення можуть знищити вільну Америку. Він сказав, що заворушники мають бути викриті, і з ними треба поступити так, як поступається з Кю Клакс Клен у простинях і чорних масках", — інформує „Нью Йорк Таймс Сервис" 21 серпня.

З.Р.В. — Щоденник „Да Виннипег Трибюн" 21 серпня повідомив, що поліція в Лос Анджелес уже почала обшукувати негрів і знаходити пограбоване ними в заворушеннях майно. „Нижчий поверх будинку адміністрації поліції в Лос Анджелес почав скоро заповнюватися відвідуваними речами з заворушень минулого тижня. Купи меблів, одежі, консервованих харчів і багато інших речей протягом трьох днів прибували на склад" у поліційному будинку, — подає цей щоденник.

З цього видно, що вся увага влади звертається на сам факт грабунків і підпалів, що вже в першому дні (14 серпня) заворушені спричинили шкоду на суму 10 мільйонів доларів, як подав „Ассошіейтед Пресс" 14 серпня. Але чи слідство займеться також політичною стороною тих заворушень, щоб довідатися, чи і хто зорганізував їх?

През. Джансон осуджує тих провідників „борців за свободу" негрів, які не стримали заворушень

У промові 20 серпня „завваги (президента) Джансона були якнайсильнішим підкресленням права і порядку, і він це сказав у зв'язку з рухом городжанських прав", — подає „Нью Йорк Таймс Сервис" 20 серпня, і додає:

„Його (президентова) згадка про тих, які допустили порушення законів, правдоподібно була спрямована против декотрих провідників цього руху (городжанських прав), які мало зробили в тому напрямку, щоб не допустити до нищівного городжанського непослуху законам".

Інакше кажучи, президент Джансон висловив жаль, що „рух за городжанські права" (негрів) — той рух, що його створив і підтримує сам уряд Джансона, не зробив нічого для того, щоб не допустити негрів до заворушень.

З.Р.В. — Створений адміністрацією през. Джансона „рух за городжанські права" фактично організував масові „походи свободи" („фрідом марчес") чегрів і білих членів „руху", які рбпалювали ту атмосферу, що довела до заворушень.

Заворушення поширилося на інші міста Америки

Заворушення в один і той самий час (13 серпня) вибухло не лише в Лос Анджелес, але й і в інших місцевостях в США, — хоч вони не вспіли там поширитися.

Найрізніше з них, після Лос Анджелес, запповідалося в Шікаго.

„Коло 150 поліцистів боролися з заворушниками в сусідстві негритянської дільниці в п'ятницю (13 серпня) вечером. Коло 68 осіб було поранено, 75 арештовано. Це почалося з того, що на розі вулиці мітінг городжанських прав перемінився в грабунки і кидання пляшками в товпі після того, як член таїної поліції був змасакрований роз'яреною товпою негрів", — інформує „Ассошіейтед Пресс" 14 серпня.

Це один з доказів, що „рух городжанських прав" не тільки не причинився до стримання заворушень, а навпаки — провідники заворушень використали масові збори (легальні і підтримувані урядом) товпи „борців за свободу" для того, щоб почати з тих зборів заворушення.

Заворушники вживали наперед приготований „коктейл Молотова" (пляшки з бензиною для підпалів), — як про це згадав през. Джансон у своїй вищезгаданій промові 20 серпня, частини якої, включно зо згадками про „коктейл Молотова", було передано в Канаді по телевізії СіБіСі 20 серпня.

Це один з доказів, що заворушення були зорганізовані наперед і заворушники озброїлися та приготовили цей „коктейл Молотова".

Заворушники — „немов дикі люди"

Негритянин-голяр, Вилліям Джансон, бачивши на своїй вулиці одну із сцен заворушення негрів, висловився про них так:

„По тисячі хлопців, дівчат, мужчин і жінок з вереском просувалися по вулиці цілий день. Вони поводилися немов дикі люди. Я ще ніколи не бачив, що б люди коли поводилися так, як вони", — подав „Ассошіейтед Пресс" 14 серпня.

Чи це була революція?

Це питання — як хто означе слово „революція". Це буде залежати від того, кому із своїх функціонерів влада США довірить слідство, і який напрямок тому слідству буде надано, — щоб відкрити закулісся й правдиве обличчя тих заворушень. Якщо до справи будуть підходити лише з того боку, що це була лише товпа грабіжників, якою ніхто не керував, то звичайно, ці заворушення не будуть уважати за революцію.

Дехто дивується, як вибухла комуністична революція в бувшій царсько-російській імперії. А, власне, подібно, як ось ті заворушення в Лос Анджелес. Ніхто революції не сподівався, отже влада не була приготована.

Справа не в самих неграх, яких в США є 20 мільйонів на коло 180 мільйонів білого населення (Негри зростають у такому відношенні: коли білих прибуває 10 осіб, то негрів за той час прибуває 18 осіб); справа є в значному числі білих, які під усякими претекстами „симпатії" до негрів стоять за плечима негрів, загрожуючи розвалом вільної Америки.

Митрополичі Канонічні Візитації

● Неділя 12 вересня, — Перша — Митрополична Канонічна Візитація в Храмі Св. Андрея Первозваного в Едмонтоні.

● Неділя 26-го вересня, — Митрополича Канонічна Візитація в м. Ванкувер, в Церкві Пресвятої Трійці.

● Неділя 3-го жовтня — Митрополича Візитація в Митрополичій Всеканадійській Катедрі Пресвятої Трійці в м. Вінніпезі.

● Неділя 17-го жовтня, — Митрополича Канонічна Візитація в Соборі Св. Покрови в м. Вінніпезі, 40-ліття Св. Покровської Громади.

● Неділя 24-го жовтня — Митрополича Канонічна Візитація в Соборі Св. Софії в Монтреалі, з приводу 40-ліття Церковної Громади.

● Неділя 7-го листопада, — Митрополича Канонічна Візитація в Парафії Св. Димитрія, Лонг Бренч, Онт., 25-ліття Громади.

Проф. Чубатий

Про кард. Сліпого й СССР

Чи повернеться Кардинал Кир Йосиф до СССР?

Відповідь на це питання дав відомий український католицький історик проф. д-р Микола Чубатий у своєму листі до редакції вінніпізького католицького тижневика „Поступ". Цей лист був опублікований у „Поступі" за 20 червня 1965 р. Нижче повністю подаємо його текст.

***

Достойний Редакторе!

Наголовок статті „Не вернеться в СССР", поміщеної в ч. 23 в „Поступі", говорив, немов би сам Верховний Архиєпископ уже рішив не вертатися на Батьківщину та до свого духовного стада. Ціле звідомлення, оперте на здогадах при нагоді кардинальських торжеств у Римі, одначе не має ані одного слова самого Його Блаженства Кардинала Йосифа на поперта наголовку, що видніє над статтею „Не вернеться в СССР".

Після моєї думки не має жодної підставн до такого заключення. Я, як один з професорів, запрошених Його Блаженством до ведення частини адміністрації Українського Католицького Університету в Римі, який буде вже швидко урухомлений, перебуваючи в Римі в розмові з Його Блаженством, порушив теж справу можливости повороту Достойного Основника Університету на Україну. Тоді Його Блаженство заявив рішуче, що в нього є воля вертатися до свого Духовного Стада в Україну.

Тоді теж я почув від Верховного Архиєпископа, **що він вважає своїм обов'язком задержати своє совєтське громадянство, бо таке громадянство має 40 мільйонів українців і його обов'язком є бути з ними разом.** Тоді я не відчув ані одної нотки, що говорила б про якийнебудь плян зрікатися совєтського громадянства, а тим самим загородити собі дорогу повороту на Україну раз на все.

Все ж таки на мій запит: „ А що буде тоді з Університетом та другими установами, створеними в Римі", Його Блаженство відповів: „Прийдуть другі". **Взагалі у всіх справах та починах Його Блаженства в Римі як Університету, Патріярхату Його Блаженство постійно і твердо підкреслював, що йде про творення церковно-національних установ, важливий на століття, а не про саму Особу Йосифа Сліпого.** Тому я маю підстави сумніватися про дійсність написаного в наголовку статті в „Поступі" та деяких других позитивних тверджень, опертих тільки на здогадах.

Оба джерела інформації є не католицького походження, тому може й не всилі зрозуміти стежок думання Його Блаженства. Ми ж українські християни-католики знаємо добре, в чім лежить моральна велич Особи Йосифа. **Вона лежить у Його героїчній реалізації слів Христа Спасителя про Доброго Пастиря, що знає свої вівці і готов життя своє положити за їх спасення.** Це були головні стежки думання та поступування Митрополита-Ісповідника продовж 18 літ совєтського переслідування, в тім 10 років сталінського терору. Ці стежки думання є й нині в душі Верховного Архиєпископа: Це відповідальність Пастиря духовних овець за своє стадо в минулому та й тепер.

Відомо, що того права відмовляв Митрополитові - Ісповідникові Кремль після насильного формального зліквідування Українсько-Католицької Церкви 1945 р. Це своє право бути Митрополитом та Пастирем своїх вірних все обстоював Йосиф Сліпий, наражуючись на кількаразове в'язнення, судження та небезпеку бути розстріляним кожної хвилини. В цім напрямі наш Верховний Архиєпископ став вище всіх католицьких ієрархів в комуністичних країнах, з яких деякі прийняли відсунення себе від влади ієрархів та прийняли спокійне приватне життя.

Візваний Святішим Отцем на Собор, він прибув з твердою постановою й тепер не покинути своїх овець. **Він дотепер не зробив ніякого кроку, щоб собі загородити поворот до свого стада. Духа такого Доброго Євангельського Пастиря не всилі зрозуміти багато емігрантів.**

Річ природна, що совєтська влада може насильно та безправно загородити нині поворот Його Блаженству до своїх овець на Україну, але тільки шляхом безправства, бо нарушеними права горожанина жити в країні, в якій він має право горожанства. Впустить його совєтська влада чи ні, — того знати ми не можемо, бо рішення не лежить вже ані в руках Його Блаженства, ані Святішого Отця.

Микола Чубатий

З.Р.В. — Торонтонський журнал „Нові Дні" за липень-серпень 1965 р., передрукувавши з „Поступу" текст вищезгаданого листа проф. М. Чубатого, подав від себе таку замітку:

„Як видно з листа проф. М. Чубатого, він його написав з доручення кардинала Йосифа Сліпого. У всякому разі кардинал Йосиф його не спростував".

Цей здогад „Нових Днів" має під собою деякі підстави в тактиці проф. Чубатого, який у таких випадках дів в порозумінні з Римом. Наприклад, коли проф. М. Чубатий 1956 р. вислав був свого голосного листа до Хрущова, а українська спільнота (включно зо світськими католиками) обурилася з цього приводу, то проф. Чубатий заявив був, що він написав цього листа „за відомом Ватикану". (Пресові інформації в цій справі „Вісник" ширше й точніше подав 1957 р.).

Гостина кард. Сліпого на большевицькій урочистості в советській амбасаді в Римі 1963 р. і справи повороту до СССР

Справа повернення кардинала Сліпого до СССР була порушена на сторінках преси ще 1964 р. з нагоди його участі в комуно-большевицькій урочистості (роковин Октябрської (Жовтневої) революції) в советській амбасаді в Римі в жовтні 1963 р.

Преса українців католиків, як звичайно в подібних випадках, не писала про ту його гостину в советській амбасаді. Але іншомовна католицька преса інформувала про це. Наприклад, пресовий відпоручник при Ватикані польського краківського католицького тижневика „Тигодник Повшехни", Єжи Туровіч, тоді ж таки, в жовтні 1963 р., телефонував з Риму до редакції цього тижневика („Тигодник Повшехни") про гостину кардинала (тоді він ще не був кардиналом) Сліпого на большевицькому святі в советській амбасаді в Римі і про враження, яке в Римі ця подія викликала, та про свої особисті міркування на цю тему.

У початках 1964 р. з краківського часопису „Тигодник Повшехни" цю вістку передрукував польський еміграційний щоденник в Лондоні (Англія) „Ожел Біали", за ним подав це вінніпеський польський тижневик „Час" за 2 лютого 19644 р., з якого нижче подаємо відповідні цитати.

„Редактор Єжи Туровіч з реляції телофонічної, переданої з Риму краківському „Тигодникові Повшехнему" подав слідуючу відомість: —

„Велике враження викликав тут факт, що Митрополит Сліпий був присутнім на прийнятті, влаштованому в Римі советською амбасадою з нагоди Октябрської Революції. Присутнім на прийнятті журналістам митрополит заявив, що незабаром по закінченні сесії соборау має замір поїхати до Советського Союзу".

Навівши цю цитату з часописа „Тигодник Повшехни", далі „Час" подає звідти ж таке:

„Коментар, поданий Туровічем до вищеподаної вістки звучить:

„Надії тих кругів української еміграції, які з особи митрополита Сліпого прагнули зробити прапор для своєї політичної діяльности проти Советського Союзу, стали перекресленими".

Далі, „Час" від себе додає такі замітки:

„Це правда, що після прибуття до Риму — по 18 роках у советських таборах і в'язницях — католицький митрополит львівський о. Йосиф Сліпий кілька разів виявляв бажання повернути до своїх одновірців у краю. Слід також пригадати, що німецька преса після приїзду цього архиєпископа на Захід висловлювала припущення, що, як советський громадянин, він має советський пашпорт і поворотну візу та що він не бажає вважатися за політичного емігранта, а по закінченні Собору має замір повернутися до Львова. **Усе ж таки подану Туровічем вістку треба вважати за сенсаційну, між іншим, також і з уваги на роковинну урочистість, з приводу якої архиєпископ прибув до Советської амбасади...**"

„Вирішає питання, в якому характері має він повернутися о. Сліпий до Советського Союзу, зокрема ж до Львова? Приватного е м е р и т а?.. Греко-католицької Церкви... Хрущов напевно не має заміру відбудувати... Про відбудову греко-католицької церкви під владою комуністів мови бути не може. Отже постанова митрополита Сліпого є повною загадковости й таємности... Загадкова постанова митрополита Сліпого є без сумніву хвилюючою, але вона не вносить мотивів і мети цього рішення".

З України

Влад. Миколай – новий єпископ Пряшівський

Преса й сердні ц. р. повідомила, що закарпатського православного священника (вдівця) Миколая Конюра висвячено на епископа Пряшівської епархії (під Чехословацькою окупацією). Він народився 1927 р. в Пряшеві, скінчив Московську (в Загорську біля Москви) духовну академію 1959 р.

Православна Церква в Чехословаській державі формально є автокефальною, але фактично вона залежна від проводу Московської Патріярхії, якою політично править влада СССР.

Передплачуйте, читайте, підтримуйте і поширюйте „Вістника"!

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавничий Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границю — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,
Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЧЕРГОВИЙ ВИСТУП ПРОТИ МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА

З приводу статті в „Українському Самостійнику"

Журнал „Український Самостійник" (Мюнхен) у числі за липень-Серпень 1965 р. опублікував статтю Митроф. Прот. М. Коржана п. з. „З приводу одного церковного собору", тобто, йдеться про 13-й Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді, який відбувся в днях 22, 23 й 24 травня 1965 р.

Погляд Автора на згаданий Собор, коли йдеться про те, які теми соборових нарад він бажав би був бачити, — це справа суб'єктивна й дискусійна. З Европи, де проживає Автор, безперечно трудно судити про те, які мали б бути найважливішими теми Собору Церкви в Канаді.

Негативне становище Собору нашої Церкви супроти факту поїздки Архіеп. Мстислава, як обсерватора, на другу сесію 2-го Ватиканського Собору 1963 р., Прот. Коржан інтерпретує так, що мовляв, цей „Собор зігнорував усі канонічні правила", бо він „вмішався" у справи Української Православної Церкви в США, де Архіеп. Мстислав є одним з ієрархів.

Таке інтерпретування цієї справи Прот. Коржаном незгідне з дійсністю. Собор нашої Церкви не вмішувався у внутрішні справи УПЦеркви в США; він зайняв супроти поїздки Архіеп. Мстислава на 2-й Ват. Собор негативне становище тому, що Єпископат усіх трьох наших автокефальних Церков-Митрополій (Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Української Православної Церкви в США і Української Автокефальної Православної Церкви на Чужині) на своїй спільній Конференції 30 квітня 1960 р. у своєму спільному посланні, між іншим, проголосив і таку свою постанову:

„Українська Православна Церква вважає за неможливе для себе брати будь-яку участь у Соборі (2-му Ватиканському) Римо-Католицької Церкви".

Цю постанову підписав, разом з іншими ієрархами, також і Архіеп. Мстислав, і він цієї постанови, однак, не дотримався, бо через приблизно три роки після цього таки поїхав на 2-й Ват. Собор. Справа цієї його поїздки є справою трьох вищезгаданих духовно поєднаних Церков-Митрополій, з уваги на вищезгадану їхню спільну постанову. І саме тому наша Церква в Канаді на своєму Соборі мала формальну підставу займатися цією справою.

Можна думати, що Прот. Коржан, пишучи свою статтю, яка тут обговорюється, знав про вищезгадану постанову наших трьох Церков-Митрополій з 30 квітня 1960 р.

Критикуючи нашу Церкву в Канаді, яка ще раз, тим разом на Соборі 1965 р., повторила своє рішення не брати жодної участи в 2-му Ватиканському Соборі, Прот. Коржан заявив:

„Очевидно, собор УГПЦ може схвалити негативне становище щодо висилання спостерігачів на II ватиканський собор, але на те треба мати поважні аргументи. Обґрунтування відомим „образом" з боку греко-католицьких владик не видержує жодної критики. Ватиканський собор — це, зрештою, не український католицький єпископат".

Єпископат українців греко-католиків у своєму посланні до своїх вірних 1959 р., між іншим, звернувся з закликом до українського православного Єпископату, щоб той, з нагоди недалекого тоді всеканолического 2-го Ватиканського Собору „з покірним проханням" піддався папі.

Безперечно, це була образа з боку греко-католицького Єпископату. за такого роду запрошування на 2-й Ватиканський Собор.

Тому що від католицьких церковних чинників до українського православного Єпископату іншого запрошення вислати обсерваторів на 2-ий Ват. Собор досі не було, то з цього висновок такий, що греко-католицький Єпископат був уповноважений Римом вислати до українського православного Єпископату лише те образливе запрошення на 2-ий Ват. Собор. А тому що іншого запрошення з Ватикану не було, крім вищезгаданого запрошення з боку греко-католицького Єпископату з 1959 р. — прибути „з покірними проханнями" до папи, і щоб він прийняв в унію, — то яким же чином Прот. Коржан може вважати, що в нашої Церкви не було обґрунтованої підстави не висилати своїх представників на цей католицький Собор?

Провід УАПЦеркви на Чужині, в юрисдикції Митр. Ніканора, як видно, тепер волів не підкреслювати факту того образливого запрошення з боку греко-катол. Єпископату.

Але зате ж Провід УАПЦеркви у своєму органі „Рідна Церква" (за липень-вересень 1964 р.) вказав на факт, що він не отримав запрошення від Ватикану вислати обсерваторів на 2-ий Ват. Собор. Провід УАПЦеркви має рацію; бо ж лише голова ватиканського Секретаріяту Сприяння Єдности Християнств, кардинал Августин Беа, має уповноваження від папи запрохати некатолицьких обсерваторів на 2-ий Ват. Собор. Але ні одна з Українських Православних Церков не отримала від кард. Беа запрошення в справі обсерваторів. Отже, коли вже навіть підходити до цієї справи з чисто формального боку, — то на якій підставі Прот. Коржан докоряє нашій Церкві за те, що вона не вислала обсерваторів на 2-ий Ватиканський Собор?

Офіційний представник голови УАПЦеркви Митр. Ніканора, Протопресв. Молчанівський, підписав спільне послання Єпископату трьох наших автокефальних Церков-Митрополій 30 квітня 1960 р., не брати жодної участи в 2-му Ват. Соборі. Коли, однак, Прот. Коржан каже, що чинники Проводу УАПЦеркви в Европі „не вирішували не брати участи у Ватиканському Соборі", то цей аргумент Прот. Коржана не може вважатися суттєвим; він не є суттєвим навіть перед лицем того факту, що Провід УАПЦеркви в Европі справді заявив, що він, мовляв, не вирішував не брати участи в 2-му Ват. Соборі (див. у жур. „Рідна Нива" за липень-вересень 1964 р.), хоч насправді він перед тим вирішував участи в цьому Соборі не брати, — вирішив у спільному посланні трьох Церков-Митрополій 30 квітня 1960 р.

Можна думати, що Прот. Коржанові ця справа відома.

Прот. Коржан заявив (подаємо лише витяги):

„В Архипастирському слові, переданому по радіо в Україну, митрополит Іларіон уважав за доцільне піддати гострій критиці II ватиканський собор, який, на його думку, не справдав очікування християнства. Бо II ватиканський собор: а) не запротестував проти переслідування релігії комуністичними режимами; б) виніс небувалу дотепер інтерпретацію св. Євангелія, скливши заяву, що євреї не винуваті за замучення Христа. . . він (Митр. Іларіон, — ред. В.), критикуючи в такий спосіб рішення II ватиканського собору в справі невідповідальности сучасних євреїв за замучення Христа і пересилаючи його на батьківщину, поставив себе, а якоюсь мірою і вірних очолюваної ним церкви, фактично в ряди антисемітів? Таким словом він причиняється ще до поширення антисемітизму на Україні. . . Митрополит Іларіон, якого специфічні умовини в царській Росії примусили змінити своє родинне прізвище (бо не приняли б його до гімназії) на українське „Огієнко", повинен знати, які фатальні наслідки може мати його Архипастирське слово в Україні, і яку опінію воно викликує у вільному світі".

Це остання твердження Прот. Коржана є підставі вважати за найважніше з усієї його статті, і відповідно до цього ми заголовили ось нашу статтю.

Маємо абсолютні дані стверднити факт, що у Прот. Коржана немає текстуоригіналу вищезгаданого Архипастирського слова Митр. Іларіона. У дійсності ж бо було так, що Митр. Іларіон у принципі не висловився ні за, ні проти постанови 2-го Ват. Собору, якою він унеможливив жидів за замучення Христа. У своєму слові Митр. Іларіон лише заторкнув справу процедури цієї постанови, і тут він сказав про 2-ий Ват. Собор:

„Скажемо, що вони поспішили; один із перших актів висловити оправдання жидів за вбивство Ісуса Христа. Та чого так поспішати? Правда, ми православні, не знаємо цього. У нас книжки Богослужбові більш-менш нормальні. У католиків більше. . . і почалося це виправлення, яке не затверджене до сьогоднішнього дня!" (Цей текст є на магнофоні в СіБіСі).

Митр. Іларіон висловив своє застереження проти того, що 2-ий Ват. Собор восени 1964 р. **„поспішився"** з своєю резолюцією про жидів, і слово „поспішився" він ужив не випадково, а обдумано й доцільно. Митр. Іларіон щодо руху поєднання Християнства також сказав, що **ми приглядаємося, обдумуємо це, і не поспішаємо, щоб не зробити помилки",**

Митр. Іларіон як у всіх інших церковно-релігійних справах, так і в справі замучення Христа висловився проти поспіху, а вважає, що над такою істотноважливою справою, як інтерпретація Св. Євангелії, треба подумати довше, а не чинити нічого поспішно, щоб не помилитися. А такий погляд, щоб не поспішати, а застановитися довше, щоб не зробити помилки, не означає антисемітизму, бо це не є ані осудження цієї постанови 2-го Ват. Собору, ані твердження, що, мовляв, теперішні жиди винні за замучення Христа, ані будьякий заклик чи хоч би натяк проти жидів.

По-друге, тривога Прот. Коржана щодо того, яку опінію воно (Слово Митр. Іларіона) викликує у вільному світі", є безпідставне; бож крім опінії Прот. Коржана ніхто інший у цій справі жодної опінії не висловив.

Далі, тривога Прот. Коржана, що слово Митр. Іларіона викличе скрайній антисемітизм є безпідставне, бо ця частина Слова, в якій сказано, що 2-ий Ват. Собор „поспішився" у справі інтерпретації Св. Письма щодо жидів, в Україну не передана, і це може посвідчити СіБіСі, яке частину Слова Митр. Іларіона передало в Україну.

Митр. Іларіона жиди ще не запідозрівали в антисемітизмі і не можуть запідозрівати, бо вони для цього не мають підстав, — митр. Іларіон не був і не є антисемітом.

Жиди покищо обвинувачували були лише провідників Організації Українських Націоналістів за погроми жидів в Україні під час німецької окупації за 2-ї світової війни, і особи в середовища „Українського Самостійника", який є одним з органів одної з фракцій ОУН були змушені оправдувватися, що ОУН не винищувало жидів. Чи жидів це переконало, — невідомо. Але міщення в „Українському Самостійнику" таких статтей, як Прот. Коржана, напевно жидів не переконає; годі бо боронити себе перед закидами в антисемітизмі шляхом оскаржування в антисемітизмі інших осіб.

Досить того, що деякі жидівські діячі й кола безпідставно оскаржують чималу кількість українських провідників в антисемітизмі, — отже коли в оскарженнями виступають ще й українці проти українців, то це явище таке, про яке нехай судить Бог, українська спільнота, а також і самі жиди. Жидівські провідники добре знають ситуацію у світі, добре знають тих осіб, яких їм треба знати, і вони знають хто і з якою метою „оборокяе" їх; вони знають, у кого є „укрита.злість, облудлива покірність". Таких людей жиди шанувати не можуть і вірити їм не можуть.

Щоправда твердження Прот. Коржана, що Митр. Іларіон мовляв своє „родове прізвище" (яке?) змінив на українське „Огієнко", і зробив це „через специфічні умови в царській Росії", — то те, на нашу думку, твердження мали б розглядати закони.

В якій ролі і з якою метою прот. Коржан написав свою статтю проти Митр. Іларіона — нам не відомо.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„КОЛИ СТОЇТЕ НА МОЛИТВІ, ТО ПРОЩАЙТЕ, ЯК МАЄТЕ ЩО ПРОТИ КОГО, ЩОБ І ОТЕЦЬ ВАШ НЕБЕСНИЙ ПРОБАЧИВ ВАМ ВАШІ ПРОВИНИ" (Мр. 11:25).

Ніщо так не заспокоює людину, як спокійна й щира молитва. І які б не доводилось переживати пригнічення, — лиш утопи їх у теплі молитви, то забудеш усе, якось дивно наповнишся іншим духом, або й возрадуешся до сліз. Це буває тоді, коли в молитві Господь Бог торкається перетяженої людської душі Своїм лагідним Духом. Християнин знає про це повторне чудо із свого молитовного досвіду. Але воно обумовляється тим, що людина під час молитви повинна ввійти в наскрізь прощальне й примиряюче розположення по відношенні до людей. Інакше, молитва може бути й незрозумілою мукою. І це не є рідкістю. Чи вдумувались ви колись у цю таємницю, чому-то молитва проходить безплідно?

Католицька преса залишається в стані „блідої юности"

Визначний католицький духовний-журналіст заявив, що католицька преса поневолена єпископатом

Вінніпеський щоденник „Фрі Пресс" за 16 серпня 1965 р. подав таку вістку:

„Нью-Йорк (RNS). — Священник-журналіст звернувся з вимогою до епархіяльних єпископів і журналістів, щоб вони спільно, „полюбовно й демократичного" розв'язали справу „журналістичного імпасу" сучасної католицької преси.

Цю дилему, сказав монсеньйор Сальватор Дж. Адамо, спричинили декотрі єпископи, що бажають загамувати „наплив відкритих інформацій і погружених у бракові респекту дискусій", а ті журналісти, які хотять „більше свободи, не можуть збагнути чому єпископи не розуміють цього".

Єпархіяльна преса „зможе подолати ці хиби, які стримують її розростання" лише тоді, коли вона проломить цей свій імпас, — сказав він; бо інакше ця преса „залишиться в стані блідої юности, що подразнена й приголомшена на порозі до зрізого віку".

Критикує єпископів, журналістів редакторів і пресу

„Фрі Пресс" продовжує:

„Монсеньйор Адамо, екзекутивний редактор „Стар-Геральд" католицького офіційного часопису Кемпденської епархії в Нью-Джерзі, обговорив „Дилему в католицькій пресі" в обширній статті, яка появилася в краевому католицькому тижневику „Америка". Таким осьчином він піддумував свою критику проти єпископів, журналістів, редакторів і самих цих тижневиків.

За пресу „вільнішу від епископської контролі"

„Він пропонує таку католицьку пресу, що б була вільнішою від епископської контролі; вона повинна бути форумом плекання опінії католиків і орієнтування спільности — навіть шляхом інформацій про місцеву політику, а її журналісти повинні б бути зорганізовані в профспілку" („трейдюніон"), — далі подає „Ф.П."

Єпископи хотять, щоб лише писати про „їхню діяльність"

„Твердячи, що „більшість епископів неправильно розуміють природу журналізму", монсеньйор Адамо сказав, що їм здається, що тижневики „повинні індоктринувати, публікувати їхню діяльність і оголошувати церковні програми, одним словом, вони хотять домашніх органів".

За часописи для новинок не для пропаганди

„Цей священик сказав, що йому тяжко виясити чому єпископ „не хоче погодитися з тією думкою, що часопис головно займається новинками, не пропагандою — та ще й недоброю пропагандою".

З.Р.В. — Католицька англомовна преса в Америці, яку свящ. Адамо критикує за її загумінковість, однобічність і пропаганду, ще є відносно на дуже високому рівні впорівень з більшістю католицької преси декотрих етнічних груп на американському континенті. Ця преса, крім своєї переважно необгрунтованої доказами пропаганди, відзначається також низького рівня стилем, якими вона послуговується в атаках на своїх опонентів.

Як видно, редактори, видавці й співробітники цієї преси рахуються на невигадливих читачів, які мають приймати безкритично все те, що напише редакція — хоч і без доказів, а замість доказів вони приймають простакуватий стиль, що іноді межує з лайкою й прозиванням.

Митрополит Російської Зарубежної Церкви не є членом П. К. Канонічних Єпископів

Митрополит Філарет, первоієрарх автокефальної Російської Зарубежної Православної Церкви, не є членом так званої Постійної Конференції Канонічних Єпископів в США, — поінформував часопис „Ді Ортодокс Чьрч" (ч. 6, 1965) орган Американсько-Російської Православної Церкви.

Митр. Філарет очолив згадану Церкву 1964 р., коли її первоієрарх митр. Анастасій (Грібановський) пішов на покой, а через рік він помер — у Нью-Йорку 22 травня 1965 р. на 91 році життя.

Відзначення 100-ліття Конфедерації Канади коштуватиме понад 75 мільйонів дол.

Уряд Канади в липні ц. р. ухвалив 75 мільйонів дол. на теперішню підготову до святкування 100-ліття Конфедерації Канади, яке відбудеться 1967 р. На протязі двох чергових років, сума видатків на цю справу значно перевищить 75 мільйонів. („Кенедіен Пресс" 28. 7. 65).

Про Молебні за католиків

Чому православний священик Волков правив Молебень за митр. Шептицького

Вінніпезький католицький часопис „Поступ" з 15 серпня 1965 р. опублікував нотатку п. з. **„Православні з 1941 р."**

Мета цієї нотатки — доказати, що правдиві, традиційні православні українці в Европі, мовляв, шанували митр. Шептицького. А неприязно настроєні супроти митр. Шептицького є лише ті православні на американському, континенті, які давніше були католиками.

„Поступ" наводить, як приклад з Европи, той факт, що православний священик М. Волков, у сослуженні православного священика Циганюка, відправив у Кракові, в неділю 3 серпня 1941 р., Молебня в 40-ліття архиєрейства митр. Шептицького.

З натяків „Поступу" можна зробити висновок, що о. Волков є більше православним, ніж ті православні, які раніше були греко-католиками.

Скрутне політичне положення о. Волкова в Кракові 1941 р.

Православний свящ. Волков перед 2-ю світовою війною був послом до польського сейму; він належав до угодової групи „Пяті" Певного, яка офіційно належала до урядової партії „бебекін" (Безпартійний Блюк Співпраці з урядом). Це „українська" галузь („певніяці") загально-польської партії „бебекін". Загал українців трактував тих „певніяців" як крайніх угодовців і вважав їх за зрадників українського народу.

Коли німецька армія в вересні 1939 р. окупувала Польщу, і коли на зайнятих німцями теренах у проводі української спільности перевагу мала Організація Українських Націоналістів, яка була дуже переслідувана поляками перед 2-ю світовою війною, то положення „певніяців", як бувших польських угодовців, стало не то що скрутним, а просто небезпечним. В очах величезної більшости українців вони були немов би виключені з-під закону. Декому з чільних „певніяців" навіть загрожувала смерть.

Серед інших „певніяців" у такому самому загрозливому положенні опинився й о. Волков. Отже, щоб спокутувати свої передвоєнні гріхи, він і почав величати митр. Шептицького, а тому й відправив за нього Молебень, хоч до того часу ніхто з православних не правив Молебнів за католиків.

„На початку Молебня прот. М. Волков виголосив до вірних змістовне, повне щирости і чулого піднесення слово про величезні заслуги Митрополита Андрія для української нації", — подавав часопис „Краківські Вісті" з 6 серпня 1941 р., і що вістку за цим часописом цитує „Поступ" (15 серпня 1965 р.).

Петро Певний, провідник „певніяців", отже й бувший політичний начальник о. Волкова, втікши із своєї резиденції в Луцьку, коли Волинь восени 1939 р. окупували Совети, опинився на еміграції в Варшаві. Тут він жив майже інкогніто (таївся з своєю особою), жив у нужді, в погорді з боку українців, пожабавлений допомоги з боку Українського Комітету, переляканий, щоб його не переслідували українські націоналісти та німці за його бувші виступи на користь Польщі.

Розуміється, що о. Волков не хотів опинитися в такому стані („образ нужди й розпуки"), як „Петя" Певний після упадку Польщі в кінцем вересня 1939 р. Отже, о. Волков почав вести таку політику, щоб спокутувати свої бувші політичні гріхи, і тому він почав показувати себе звеличником митр. Шептицького.

УЦК в Кракові був опанований Католицькою Акцією

Часопис „Краківські Вісті" радо опублікував вістку про відправлений о. Волковим і о. Циганюком Молебень за митр. Шептицького, бо ж цей часопис був пресовою трибуною УЦК (Український Центральний Комітет) у Кракові, головою якого був проф. д-р В. Кубійович.

УЦК організовано — офіційно репрезентував українців під німецькою окупацією на терені так званого Генерального Губернаторства, як це німецька влада назвала тоді бувшу польську державу (вже без Волині, Полісся й майже всієї Галичини, бо ці землі від осені 1939 р. окупували Совети).

УЦК (вимовлялося: „У-ЦЕ-КА") мав свою централю в Кракові і відділи в різних місцевостях Генерального Губернаторства. УЦК, що вважався німецькою владою за одиноку репрезентацію українців, був опанований елементами з Католицької Акції.

Певна річ, що коли хто хотів здобути собі добру опінію в могутньому УЦК, тобто мати марку „українського патріота", той мусів показатися приязним до греко-католицтва.

З цих причин о. Волков почав славословити митр. Шептицького.

Ім'я о. Волкова до 2-ї світової війни начастіше згадувалося в часописі „Українська Нива" в Луцьку, що був органом „бебекін-певніяців". Цей часопис видавали за гроші польської влади. Але там ніколи не було згадки, щоб о. Волков тоді славословив митр. Шептицького; бо до часу розвалу польської держави о. Волков не вважав за потрібне прославляти митр. Шептицького. Він почав прославляти його щойно після розвалу польської держави. І чинив він це тоді лише тому, щоб здобути собі прихильників в УЦК.

Православне заборонює правити Молебні за іншовірців

Католицька Церква забороняє правити Молебні чи Панахиди за некатоликів. Перед 2-ю світовою війною трапився був виняткový у Католицькій Церкві випадок: василіяни у Варшаві відправили були Панахиду по гетьманові Мазепі. Вони це зробили тому, бо вірили, (чи лише вдавали, що вірили), що гетьман Мазепа був... „католиком" (хоч і „затаєним"), — бо його таким демагогічно проголосив був московський цар Петро І.

Натомість Католицька Акція має претенсії, щоб Православна Церква молилася за добро католицтва взагалі, а за католицьких визначних постатей зокрема, як ось за митр. Шептицького, за митр. Сліпого і т. д.

І хто з православних молиться за успіх католицтва та його діячів, того Католицька Акція величає як „доброго православного" чи „правдивого православного"; а хто не чинить цього, того Кат. Акція очорняє як „псевдо-православного".

Розуміється, — це з боку провідників Католицької Акції є демагогія, бож ці провідники знають, що як католиками, так і православним канони забороняють молитися за успіх іншовірців. Але звичайно загал католиків і православних цього не знає.

Поділ християн, тобто відхід Римської Церкви від Вселенської (Православної) Церкви припечатований взаємною анатемою, (викляттям). Рим перший викляв Вселенську (Константинопольську) Патріярхію, а з нею і всіх православних. А Православна Церква відповіла Римові своєю анатемою. Це взаємне викляття лежить на них і досі.

Що таке **анатема** — Церква вияснює це так, як навчали Отці Церкви. Наприклад, Св. Іван Золотоустий (том 5-й його творів) навчає:

„Що ж ще може означати анатема, яку ти виголошуєш, чоловіче, як лиш те, що ти хочеш, щоб людина, про яку ядеться, була доручена Дияволові, і щоб у неї більше не було можливости спастися, і щоб вона фактично була відмежована від Христа?"

У прилозі до дізнь 7-го Вселенського Собору Св. Тарасій навчає:

„Анатема — це страшна річ, тому що вона відсуває людину далеко від Бога, проганяє її від Царства Небесного, і впислає її в потойбічну темряву".

І саме тому Церква забороняє молитися за успіх тих, що є викляті (анатемовані).

Як католики православних, так і православні католиків офіційно вважають за еретиків. А за успіх еретиків не лише не вільно молитися, але й невільно мати з ними близьких зв'язків.

Помісний Лаодикійський Собор (364 р.) своїм 33-ім Каноном постановив:

„Щоб ніхто в молитві не приучався до еретиків чи схизматиків". Цей же Собор своїм 34-им Каноном постановив:

„Щоб ніхто не мусів опускати мучеників за Христа, і відходити до псевдомучеників, тобто до еретиків; і щоб вони також не братався зо згаданими єретиками".

Це офіційне вчення про анатему й про еретиків походить ще з час часів Християнства, коли християни ще не були поділені, — і на основі цього вчення Католицька Церква не молиться за добро Православія й православних (не править за них Молебнів і Панахид).

Але це саме вчення й постави Вселенської Церкви з давніх часів, розуміється, зобов'язує й православних.

Кожен свідомий католик знає, що той

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей Українського Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі якнайкращої якости та по уміркованих цінах, наприклад:

Євангелії, Кивоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоругви, Облачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Свічло, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число:
JUstice 9-1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:
Consistory Church Good's Supply
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Вперше в історії

Мікадо спростував, що він „не бог"

„Я не бог", вперше в історії проголосив своєму народові Мікадо (японський імператор) у серпні ц. р., — подали вечірні телевізійні вісті СІВІСІ в Канаді 15 серпня. Мікадо сказав це в промові з нагоди 20-ліття скинення американцями атомних бомб на місто Гіросіму й Нагасакі в Японії.

З.Р.В. — З непам'ятних часів у Японії вірили, що мікадо — це бог, син бога-сонця.

Після того, як китайці зайняли Тибет, то тибетанський найвищий жрець, далай лама, втік на еміграцію в Індію, і там проголосив, що він „не бог". До того часу в Тибеті вірили, що тамтешній буддистський далай-лама був богом.

Але в Азії й Африці ще є чимало таких поганських вірувань, в яких жерці вважаються за богів чи принаймні за наслідників, або за намісників богів на землі.

Про Молебні за католиків

(Закінчення з ст. 6-ї)

з православних духовних, який молиться за успіх іншовірців, а в тому й за Католицтво і католиків, нехтує постанови Вселенських Соборів Церкви, а тим самим він не є добрим православним, бо він легковажить Канони Вселенської Церкви, тобто поступає неканонічно. Зате ж католики підкреслюють, що вони строго дотримуються канонів, і саме тому вони не моляться за добро православних.

Коли католики дорікають православним українцям „неканонічність" через те, що вони проголосили свою Церкву автокефальною (незалежною від чужих церковних властей), то що ж вони в такому разі думають про тих православних духовних, які моляться за успіх іншовірців, і таким чином свідомо ломлять Канони Церкви!

Католицька Акція намагається піднести повагу митр. Шептицького навіть такими аргументами, що о. Волков правив молебень за митр. Шептицького. Але тут був би кращий аргумент, якщо б Католицька Акція могла сказати, що митр. Шептицький правив Молебень за котрогонебудь з православних українців.

Коли Катол. Акція вважає о. Волкова дуже гідним, бо він правив Молебень за католика, то в якому ж тоді світлі само собою вона ставить митр. Шептицького, який не відзаємнювався таким „православним", як о. Волков, і не правив Молебнів за православних українців?

Катол. Акція тим самим хоч-не-хоч ставить о. Волкова в кращому світлі, ніж митр. Шептицького.

Якщо б дозвіл з православних духовних, як ось о. Волков, хотів сказати, що йому не подобаються такі Канони, які не дозволяють (і православним, і католикам) молитися за добро іншовірців, то тоді ще їм усе таки залишається стати перед питанням амбіції, логіки й справедливости, тобто, вони не повинні принижувати себе такими релігійними уступками на користь католицизму, яких католики не роблять по відношенні до православних.

Вивезення

До „маршу на Алабаму"

У „Віснику" за 1 серпня ц. р. була інформація про промову конгресмена Диксона в палаті репрезентантів 30 березня ц. р. на тему „маршу на Алабаму".

У зв'язку з вищезгаданою інформацією „Вісник" отримав деяку кількість листів, а то й телефонічних звернень від читачів. Більшість з них висловили своє вдоволення з приводу цієї інформації про промову конгресмена Диксона. Дехто з них, однак, висловив сумнів, „чи така промова Диксона була" взагалі, чи може її „видумали противники негрів" в Америці. Бо якщо б така промова була, то „чому про те не писала наша преса"? А чому не писала навіть англомовна преса"?

Чому преса не писала — це окрема справа. Преса не інформує про багато таких важливих подій, про які треба було б інформувати.

Щодо „Вісника" то він ніколи не подає таких інформацій, для яких не має підстав у джерелах.

Коли ж, зокрема, цеться про згадану промову конгресмена Диксона, то тут нема жодної „містерії". Цей документ такий: **„United States of America, Congressional Record. Proceedings and Debates of the 89th Congress, First Session. Vol. 111. Washington, Tuesday, March 30, 1965. No. 57".**

Цей документ може дістати кожен з **Congressional Reprint Service, 160 Old Country Rd., Hicksville, New York.**

Ціна: 25-екземлярів за 1 дол.

Диксон: „Промовчана історія"

Преса загалом представляла масовий похід негрів і білих „борців за свободу" на Монгомері в Алабамі як щось у роді величного „хрестоносного походу", до речі — з участю численного духовенства різоісповідань: протестантів, католиків, жидів, православних (греків) і ін.

Але яким цей похід, повний оргій розпусти чорних з білими, був у дійсності — преса не писала про це, отже конгресмен Диксон у своїй промові сказав: „Тут , однак, промовчана історія, і вона більшістю не відома" тим, хто цього походу не бачив.

Між іншим, конгресмен Диксон підкреслив той факт з якого метою, хто і як цей „похід" зорганізував.

Диксон прочитав у палаті репрезентантів у Вашингтоні летючку, якою організатори закликали молодь, а особливо дівчат, до участі в поході. Закликали й Бівіотеріюк. Цю летючку підписали П. Москвіц і Петгі Ен. (не знаємо, до якої релігії вони належать). Текст летючок такий:

„Запрохаємо борців за свободу на голлівудський бурлеск: (Видали: П. Москвіц і Петгі Ем).

Дівчата — дівчата — дівчата — дівчата — дівчата!

Розвагу й випивку для всіх учасників походу за свободу безплатно влаштовує 10-й Голлівудський Комітет зо співпрацею Седського Комітету для Покінчення з Биготерією і Цензурою.

Замітка для духовенства: Ми будемо раді Вашій співпраці в цій незвичайній, модерній події, з розвагами в безпосередній зустрічі тих з вас, що позбудуться ланцюгів минулого. Чимало з вас, правдоподібно включно з Вашими провідниками, намагаються надати Вам аж надто побожний та старомодній вигляд. Будь ласка, переломіть те назавжди, щоб цей показ відбувся у всій своїй необмеженій славі, втіхах і теплоті.

Шатро ч. 9 кожної ночі

Шатро ч. 9 кожного вечора буде розставлене попереду маршу, і виставу — бурлеск буде починатися тоді, як прибуватиме юрба. Нехай же прибуде кожна хороша людина!

Замітка для південних дівчат: Прибудьте і приєднайтеся до втіх, якщо ви вже визбулися старомодних ідей — будь це расові упередження, чи середньовічна моронська мораль. За вами стане найбільша голлівудська традиція. Приходьте зустрітися з Полем і з хлопцями".

Зміст цієї летючки також передрукований у тексті промови конгресмена Диксона. (До речі, той „Пол" — це вищезгаданий Московіц, прізвище якого свідчить про його походження).

Влада СССР купила в Канаді 222 мільйони бушлів пшениці

Закуп на суму 450 мільйонів дол.

Про черговий продаж канадської пшениці Советському Союзові — 222 мільйонів бушлів за 450 мільйонів дол. — міністр торгівлі М. Шарп офіційно повідомив 11 серпня ц. р. Умову купівлі-продажу з советської сторони підписали 11 серпня А. Г. Осіпов і Я. А. Кателевський.

Влада СССР вперше закупила була пшеницю в Канаді — 208 мільйонів бушлів за 500 мільйонів дол. — 1963 р., коли між СССР і Канадою був підписаний 3-літній договір, на основі якого влада СССР отримала запевнене джерело закупу пшениці в Канаді впродовж 3-х років (1963-66). Ширше інформуючи про закуп владою СССР пшениці в Канаді 1963 р. і цього року, щоденних „Да Виннипег Трибюн" 11 серпня інформує, що один з речників уряду в Оттаві назвав цьогорічний продаж „найбільшою новиною року".

Недорід на понад 25% нижче досьогочасних уроджаїв

В СССР казали, що збір ярої пшениці 1964 р. становив 47.9 мільйонів кубічних тон, а цього року передбачується тільки 30 міл. куб. тонн, — подає з Москви кореспонденція „Ассошіейтед Пресс" 11 серпня ц. р. Там же сказано:

„Середній урожай ярої пшениці в 1958-62 роках становив 42.7 тонн річно. Сподіваються, що жнива не будуть такі катастрофальні, як 1963 р."

Наслідки II Ватиканського Собору

Контрольований урядом часопис „Hoja Del Lunes" (у Мадриді) в числі за 26 липня ц. р. заявив, що режим ген. Франка, видавчи поштову марку з сигнатурою, поставив собі метою засвідчити релігійну толеранцію щодо жидів. Цей же часопис назвав жидів словами „наші браття жиди", і при тому додав, що вину за смерть Христа „не можна приписувати виключно жидам".

З.Р.В. — Звичайно, ці остання заява — це вплив постанови 2-го Ватиканського Собору на сесії 1964 р., в якій сказано, що не лише на жидів, але на все людство спадає вина за замучення Христа.

Католицька Акція й комунізм

(Із засідання Головної Ради Міжнародньої Федерації Католицької Акції)

У Лондоні, в Англії, 14-17 травня 1965 р. відбулося Засідання Головної Ради Міжнародньої Федерації Католицької Акції Мужчин „Унум Омнес" („Всі — Одне").

Українців - католиків репрезентував там проф. д-р Володимир Янів, голова одної з організацій Католицької Акції, якою є Український Християнський Рух.

Пресовий Бюлетень (ч. 60, 1965 р.) Пресової Служби Українського Християнського Руху подав інформативний звіт з вищезгаданого засідання. Нижче подаємо низку витягів — цитат з цих інформацій.

Православіє в СССР і в Україні зазнає дальших ударів

„Вдруге виступив проф. Янів після знаменитої доповіді Гр. Юндзвілла-Балінського (польський граф, — р. В.), який поставив проблему, що значить совєтська політика в ділянці релігійного життя з певними позиками „відпруження на вершинах". Він поставив тезу, що в загалній політиці „коекзистенції" має церковна політика совєтів викликати враження в народів демократичного світу, що в СССР та у сателітних державах наступила „лібералізація" у відношенні до Церкви. Фактами та цифрами доповідач виявив, що ніякого відпруження в ділянці відношення держави до Церкви на Сході нема, а навпаки є радше погіршення стосунків і загального положення Церкви. . .

„В доповненні вказав проф. Янів, що може хіба додати, що положення Церкви в Україні є хіба ще гірше, ніж будь-дінде. Саме звільнення особи Митрополита Йосифа Сліпого, яке викликало чимало сподівань на Заході щодо покращання долі Церкви в Україні, аж ніяк не змінило долі Церкви, як інституції, ані вірних. Католицька Церква в Україні дальше заборонена, а вірні переслідувані. Ба, що більше, навіть православна Церква вже раніш дуже послаблена, зазнала дальших ударів, і так в одному році (1964, — р.В.) зачинено нових 700 храмів. Окремо треба згадати методи перешкаджати вірним вислухувати Св. Літургію при допомозі „хулігань", що ходять до церков і тероризують присутніх".

„Ліво настовлені католики"

Далі, у інформаціях сказано:

„Наведені факти (про переслідування релігії в СССР, — р. В.) справили на присутніх помітне враження, і треба відмітити, що саме те середовище стало ще більше увідпорнене на впливи „прогресизму", модного тепер організованого світського апостольства" (Катл. Акції, — р. В.).

„М. ін. треба сказати, що дехто із ліво настовлених католиків (а може це інфільтрація комуністів) поставив тезу, що наперед повинні ми збудувати зразкове суспільство, а потім його евангелізувати. Церковний асистент Унум Омнес монс. Жоро звітував про неділю авдієнцію у св. Отця (папи Павла VI, — р. В.), який виразно засудив таку поставу, бо найцінніше в людини — це не її матеріяльне добро, але ратування її безсмертної душі. На маргінесі треба ще висловити здивування, що досі ще деякі кола (в Катол. Акції, — р. В.) вірять, що побудова справедливого ладу у світі є можлива саме при допомозі марксизму, коли насправді сьогодні ми кращі соціяльні розв'язки маємо на Заході".

Німеччина. — Соціялісти перед захопленням влади. У католиків „замало християнського духа"

„Німеччина стоїть тепер під знаком виборів (і є велика можливість, що соціялісти заступлять теперішню партію християнських демократів, що стоять при владі). (Ці останні — це католицька партія, — р. В.). Цей факт мусить автоматично відбитися на праці Католицької Акції, що вправді безпосередньо не занимається політикою, але почерез виділатих осіб скріплює позицію християнських демократів. Проте, важливіше, що й в самій т. зв. християнській партії замало помічується справді християнського духа, — вона на ділі радто проєкнута демолібералізмом, і в цього погляду є дуже важливе завдання Католицької Акції, зокрема її чоловічої ланки. З політичних моментів слід ще відзначити, що німецькі католики всеціло попирають європейську ідею (об'єднання Зах. Европи, — р. В.). Є однак інший важливий момент: коли католики Західньої Німеччини становлять близько 45% загалу населення, то вони мають тільки 28% студентів. Таким чином треба б точно половинне всіх католицьких студентів, щоб запевнити обсадження постів виховників, опікунів тощо. І в Німеччині помічається загальне явище, що тепер падає зацікавлення Церквою на селі".

Катол. Акція в Аргентині п ідтримує пероністів (прихильників повороту диктатора Перона)

„В Аргентині головна трудність в тому, що там і надалі пероніям має глибокі симпатії завдяки своїй соціяльній дії. Все таки, тяжко було б погодитися з думкою, щоб допустити до повороту пероніяму (аргентинського фашизму, — р. В.) до влади з огляду на його диктаторські посягання. Знову ж знищення пероніяму неминуче призвело б до приходу до влади комунізму. Ніхто, отже, не хоче повороту пероніяму, але практично всі (Кат. Акція, — р. В.) підтримують пероніям. . . Ця непрояснена ситуація призвела до повної стагнації життя. Проте, Церква є в зрості, множаться парафії та дієцезії, а слідно також скріплення Католицької Акції".

В Еспанії зріст комунізму

Подібно, як у Італії, в Еспанії пізнається зріст комун. впливів. Це остільки живно, що покращання економічного стану населення є значне (400 дол. річного прибутку на голову населення)..."

У Франції в католицької молоді „виразні ліві симпатії"

„У Франції поважна криза у зустрічі із католицькою молоддю, в якої виразні ліві симпатії. Остатньо (1965 р., — р.В.) була голосна справа, що університетська молодь відмовилася навіть від послуху ієрархії; правда, провід світського апостольства (Кат. Акції, — р. В.) студентської молоді не найшов підтримки у делегатів із провінції, і мусів демісіонувати. Всетаки той прояв вказує, як дуже треба бути чулим на соціяльну проблематику, але до розв'язки питань Кат. Акція хоче насамперед дійти таки через саме робітництво, а тому „кампанію року" є місія серед робітництва. Симпатії французьких католиків до „лівиці" дають ся в часів протинімецького резистансу (за 2-ї світ. війни, — р.В.), коли католики стояли рам'я об рам'я із соціялістами. Після виграної війни цей факт визнали партнери, і тому загальна позиція католиків у громадському житті скріпилася, але одночасно самі католицькі кола соціяльно дуже пішли на ліво. Інша річ, що традиційні католицькі кола у Франції залишилися на консервативних позиціях, але саме тут небезпека внутрішнього розбиття".

У Кат. Акцію в Італії просякають комуністи

„У виступі італійського делегата було слідне побоювання щодо поганих наслідків інфільтрації до італійської християнської демократії (цією партією править Кат. Акція, — р. В.), а отже є необхідна протидія світських апостолів. Що правда, у Італії є один величезний позитив — це величезний традиціоналізм, якого хоронителем є насамперед італійська родина, і тому напр. в Італії щораз тісніше співпрацюють обидві ланки Апостольства (Кат. Акції, — р.В.): чоловіча і жіноча. Родню родини треба втримати на майбутнє, і тому напр. тепер чимало уваги присвячено питанню формації наречених як майбутніх матерів. Цікаво було також дізнатися, що останніми роками саме світське апостольство в Італії більш спричинилося до розповсюдження папських енцикліх (послань, — р. В.), як напр. духовенство".

Кат. Акція в Британії

„У Англії є дуже сильний зріст католицизму", — сказано в цих інформаціях.

„З огляду на двохконфесійність народу, англійські католицькі організації малочисленні, а навіть доволі слабкі, і в міжнародному житті їхня роля стоїть далеко позаду аналогічних організацій романських народів, чи навіть німців. Тому навіть помічається в них певен острах перед міжнародніми зустрічами, які англійці організують нерадо".

„Польоніє пробудися!"

„Поляки „білі негри" в Америці"

Вінніпезький польський т и ж н е вик „Час" 30 червня ц. р. в інформації п. з. „Поляки „білі негри" в Америці" подає передрук з польського тижневика в США „Піттсбурчанін" закли к п.з. „Польоніє, пробудися!"

Той заклик до поляків в Америці видав Вальтер Табака, голова Комітету Польсько — Американської Політичної Акції у Вашингтоні.

„У Вашингтоні і в усій країні в політиці поляки є найбільш забутою національністю. На 9,000 вищих посад у столиці є тільки 5 американців польського походження."

„Пробудіться, американці польського походження! .."

Так, між іншим, говориться в цьому закликові.

З.Р.В. — З боку поляків мало чути славословій і подяк на адресу вільної країни, яка зробила їм ласку й прийняла їх до себе, а більше чути домагань, щоб поляки, відповідно до свого числа й вкладу своєї праці в цю країну, якої вони є рівноправними горожанами, отримали також і пропорційне число високих посад в уряді США.

До речі, поляки мають в США своїх сенаторів, послів і одного міністра.

Україні не мають ні сенатора, ні послів, ні міністрів, і домагань з їх боку не чути.

Комунінат про табори смерти в СССР

Жінка, що замучила і вбила 700 осіб

Російський еміграційний письменник Іван Шмельов у своїй повісті „Сонце мертвих" описав страшні роки большевицької революції і війни 1917-21 р. Тоді лише в Криму розстріляно без суду 120 тисяч мужчин і жінок.

Шмельов розповідає, що за того часу чемістка Віра Гребенякова (псевдо „Дора") власними руками замучила чи розстріляла 700 в'язнів.

Ім'я Віри Гребенякової знову згадано, а саме — у споминах югославського комуніста професора М. Михайлова, надрукованих у лютневому числі югославського журналу „Дело" в Белграді. Це його спомини з поїздки по СССР 1964 р. п. з. „Московське літо 1964". Проф. Михайлов критикує владу СССР, і через те червоний диктатор Югославії, Тіто, під натиском влади СССР, наказав у березні 1965 р. арештувати проф. Михайлова, хоч він комуніст.

Лютневе число журн. „Дело" з другою частиною споминів Михайлова про СССР влада Югославії сконфіскувала.

Хрущов: „З тим треба бути дуже обережним"

Михайлов у другій частині своїх споминів про СССР каже, що лише на протязі 30-х років (1921-1950) до „таборів смерти" вивезено коло 8-12 мільйонів людей.

Коли диктатуру захватив Хрущов, і почав „розвінчувати Сталіна", то він (після 1957 року) почав потрохи випускати в'язнів з „таборів смерти". З тих, що їм пощастило пережити в таборах страшні 1956-57 роки несамовитого терору, і завдяки Хрущову вийшли на волю, то й собі за прикладом Хрущова почали „десталінізацію", — отже описували жахи життя в „таборах смерти". І так, Хрущов сказав Михайлову, що лише за один рік до редакції наспіли від бувших в'язнів десять тисяч повістей про советські „табори смерти". Але з тих повістей - (романів) опубліковано дуже мало, бо Хрущов заборонив: „з тим треба бути дуже обережним", — заявив він Михайлову.

1921 рік — перший „табір смерти": Холмогор на Архангельщині

Перший „табір смерти" советська влада створила 1921 р.; це табір Холмогор недалеко Архангельська, — інформує Михайлов.

Він пише: „Щодо геноциду (масового людовбивства, — р. В.) — то Гітлер не мав першости. Перед другою світовою війною з пограниччя Туреччини й Ірану депортовано численні малі народи на Сибір, де вони, не звиклі до зимна, вимирали як мухи.

Михайлов свідчить, що через насильну колективізацію знищено 8 мільйонів селян

„Правда про жахливу, насильну колективізацію, що її було проведено з жертвами біля 8 мільйонів селян, починає широко публікуватися. Після появи другої частини твору Шолохова „Піднята цілина", опублікованого 1959-1960 рр. у газеті „Звезда", на протязі 1962 р. появився роман М. Зестева „Татяна Тарханова", який цей процес описує ще більш відкрито".

Підручники для Українських (Рідних) Шкіл

Нова Початкова Читанка для Рідної Школи — І. Скляних $1.75
Читанка „Маруся" — І. Кіріяка буквар 1.25
Українська Читанка для 2-го року навчання у к р а їнської мови (Романчука) 2.00
Українська Мова — граматичні й правописні вправи для 2-го року навчання української мови (Романчука) 1.00
Українська Читанка для 3-го року навчання української мови (Романчука) 1.75
Українська Читанка — для 4-го року навчання української мови (Романчука) 2.00
Праця і Розвага — Підручник для дітей віком від 7 до 12 років. Найлегша метода вивчення української мови — Марія Юркова 1.00

Замовлення й гроші посилати на адресу:

Consistory Church Goods Supply
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.

Література для Недільних Шкіл

Листкові лекції — прикрашені гарними образками із Старого й Нового Заповітів (в англійській мові без образків):

I кляса — в українській мові (40 лекцій) $1.00
I кляса — в англійській мові (40 лекцій) .50
II кляса — в українській мові (40 лекцій) $1.00
II кляса — в англійській мові (40 лекцій) .50

Підручники для Недільних Шкіл:

АЗОР — оповідання з часів життя Ісуса Христа, 48 стор. — Прот. С. В. Савчука ..... .15
БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ Старого Заповіту — Прот. П. Мельничук .75
ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ — Прот. С. В. Савчук ..... .25
ПРАВОСЛАВНА ВІРА — Orthodox Faith, Православний Катехизис української й англійською мовами — Єп. Андрея, 255 сторінок — брошурований $2.00
в оправі 3.25

SUNDAY SCHOOL COLORING BOOKS:

ABC Coloring Book — Beginners .... .60
ABC Primary coloring book ..... .60
Coloring Icons of 40 Saints ..... .60
Beginners Color Book ..... .40
Color Book "We Worship God" 40
Pictures to Color-The Life of Christ part II..... .35
Bible Coloring Book ..... .35
New Testament Coloring Book ..... .35
New Testament Stories Coloring Book .35
Life of Christ (48 pictures) ..... .60
More Pre-School Bible Pictures to color .90
Pre School New Testament Pictures (48 pictures) ..... .90
Classroom Pictures to color — Jesus Loves Us (48 pictures — 8 each of 6 designs) 1.00

SUNDAY SCHOOL LESSONS

Geginners Old Testament Lessons (1) .75
Beginners Lessons (New Testament (2) .75
Theophany Kindergarden Series — 40 Lessons 1.25

For Ages 8 to 12 (Graded Series)

Unit 1 (Lessons 1—10) ..... .40
" 2 " 11—20 ..... .40
" 3 " 21—30 ..... .40
" 4 " 31—40 ..... .40
" 5 " 41—50 ..... .40
" 6 " 51—60 ..... .40
We live in God's World (1st Grade) .85
Theophany Series for Juniors 1.25

SUNDAY SCHOOL BOOKS

Beginner, Sunday School ..... .60
Primary ..... .60
Junior ..... .60
Intermediate ..... .60
Advanced ..... .60
Catechism ..... .60
Forty Saints ..... .60
Orthodox Christian Year ..... .60
Church History ..... .60
Twenty Parables ..... .60
Alter Boys Guide ..... .60

Orthodox Instruction (Three Series)

Beginners Series 1.25
Primary Series 1.25
Junior Series 1.25

Замовлення висилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Новина для українських шкіл

БУКВАР

Авторки:

Орися Мельник і Надія Піп.
Ілюстрації івана Попа.

Видання Ради Української Школи Канади.

Авторки у передмові інформують:

„Опрацьовуючи цей підручник, ми мали на увазі дітей молодшого віку, котрі дуже мало, або й зовсім не розуміють української мови... цей підручник ми вживали на протязі двох років у Рідній Школі при церкві Св. Покрови у Вінніпегу (в т. зв. англомовній експериментальній класі) з дуже добрими наслідками. За пів року діти цей буквар закінчували, потім розвивали й поглиблювали знання мови, вживаючи інших підручників..."

Буквяря опрацювали педагоги, на основі свого довшого досвіду, набутого шляхом прищеплювання української мови головно тим дітям, які цієї мови досі ще не знали.

Оригінальні, цікаві, приноровлені до змісту текстів численні малюнки можна кольорувати.

У кінці буквяря є словничок і англомовні пояснення до вимови кожної української букви, що вживається у цьому підручнику.

Без цього буквяря не може обійтися ні одна з українських шкіл для дітвори, що живе в англомовному окруженні.

Ціна: $1.25.

Адреса замовлення:

Consistory Church Goods Supply
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada

УДАЛИЙ СУМКІВСЬКИЙ

У вівторок, 27 квітня 1965, вечером, старшій Відділ СУМК при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні приготовив спеціяльну програму. Головна ціль цього вечірка була відбути змагання в драматичній штуці, щоб дати почин до остаточного Сумківського Драматичного Фестивалю, що входив в Програму З'їзду СУМК в Гемілтоні в липні. Отож, з компетицію явійшли дві одноактні в к-ві: „На ПЕРШІ ГУЛІ" й „ТРИ КАПЕЛЮХИ". В першій одноактівці брали участь: Маруся Горобець, Галина Прокопчук, Володимир Іщенко й Олег Лукомський. В другій одноактівці виступали: Маруся Водчанська, Маріяна Базюк, Оксана Єндик, Доня Івасюк, Евген Звоздецький, Мирон Фарина й Петро Боднар.

В обох штуках всі аматори-сумківці грали свої ролі з великим натхненням. Це, мабуть, походило з почуття симпатії й співчуття своєму режисереві й духовному провідникові, Всеч. о. Прот. Олександру Хом'якові, який тільки пару годин перед їх виступом важко захворів і в часі їхнього поділу знаходився в лікарні. Всіх їх майстерна гра на сцені свідчила про старанні заходи, які вжив Всеч. о. Прот. Хом'як, щоб дати їм належну підготовку. Вони зробили прямо „революцію" всім слухачам своєю бездоганною грою та прекрасною українською мовою. Високий рівень обох штук завдав суддям цієї компетиції (пані Джови Дженис, п. Отто Єрінюк і п. Лакуста) надзвичайно трудний вибір

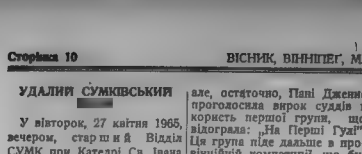

для остаточного рішення. Але, остаточно, Пані Дженис проголосила вирок суддів в користь першої групи, що відграла: „На Перші Гулі". Ця група піде дальше в провінційній компетиції, що буде продовжатися в місточках Сібя Біч і Вегревіл. Для драматичного змагання цього вечора характеризацію аматорів виконав п. Василь Ніновський.

Щоб надати різнородности цьому вечіркові, й щоб не було довгих перерв, хори старшого Відділу СУМК: мішаний, дівочий і хлоп'ячий, відспівали в великим успіхом кілька пісень під проводом своєго дирігента, п. Андрія Мельничука, котрий, як член Надзірної Ради цього Відділу, багато праці посвячує для нашої молоді. Фортеп'янне сольо досконало відограла Галя Мельничук. Шість старших Сумківців: Петро Боднар, Богдан Сулима, Евген Звоздецький, Володимир Іщенко, Орест Семчук і Мирон Фарина по-мистецькому виконали жва в и й український танок.

Програмово вміло керував Богдан Єринюк, виголошуючи вступне слово й належні пояснення до кожної точки. Оголошення, відносно наміченої праці Старшого Відділу СУМК, подала членка Надзірної Ради, пані Вікторія Карпатська. Всеч. о. Дмитро Лучак з'єднував аеснуті о. Прот. Хом'яка відносно праці з цим Відділом СУМК і висловив, в імені цілого зібрання, молитовне побажання скорого й цілковитого видужання о. Хом'яка.

Цей пам'ятний вечір сумківська молодь закінчила відспіванням національних гимнів, і кличем СУМК.

— ЛФ

ПОЖЕРТВИ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ОТТАВІ.

За місяць січень 1965 р.:

Громада жертвувала під час коляди, $1,627.00.

Чарнецький, О. і М., Едмонтон $25.00; Збірка в УГПЦеркві в Лашін, Кве.: Ромес, О. $5.00; Мишенко, О. $5.00; Тихонов, М. $5.00; Гайдук, М. $5.00; Лучишин, М. $5.00; Гут, М. $5.00; Клемба, Є. $1.00. З сьонй, П. $2.00. Пять членів по $1.00, $5.00.

Збірковий комітет при Катедрі Прясв. Тройці у Вінніпегу, Ман.:

Грицина, о. Є. $10.00; Юрківський, о. М. $10.00; Вахняк, Ів. (старший) $10.00; Кривонижка, Н. $10.00; Тесарський, Ф. $5.00; Крипякевич, А. $5.00; Гуменчук, п-і Ф. $5.00; Стефанюк, Ф. $2.00.

УГПЦерква Зіс. Св. Духа, Мазепа, Саск., збірку переслав о. П. Бублий $40.00.

УГПЦерква, Сенді Лейк, Ман. $100.00.

УГПЦерква, Дуфрост, Ман. $5.00.

Мушка, Вол., Оттава, Онт. $100.00: Влох, А. Оттава, Онт. $100.00; Соломон, Суддя Іван, Вінніпег $100.00; Савченко, Іг., Оттава $50.00; Чижевський, Ів. і Марія, Вернон, Б. К. $25.00; Костишин, М. Вернон, Б. К. $20.00; Твердун, Ів., Оттава $20.00; Костинюк, М., Оттава $20.00; Самець, В., Гемілтон, Онт. $15.00; Фізло, Рі., Оттава $11.00; Гавриш, п-і С., Віндзор $10.00; Миколишин, Н., Ролфтон, Онт. $10.00: Пласт, Оттава $10.00; Токарик, п-і А. Гемілтон $15.00; Василенко, Ів., Давідсон, Кевбек $10.00; Клиш, о. Мирон, Вінніпег $6.00.

Місяць лютий і березень.

По $100.00:

Лазаровичі, А. І., Оттава, Онт., Корінець, Ів., Оттава, Онт., Смільський, Др. П., Торонто, Онт., Мех, А., Оттава, Онт., Наконий, Ів. І., Кероберт, Саск.

По $50.00:

Паленчук, п-і Марія, Лідер, Саск., Савченко, І., Оттава, Вахна, Ю., Віндзор, Онт.

По $25.00:

Кислюк, Л., Ніягара Фалс Онт., Гарбар, П., Торонто, Онт., Янда, Д., Едмонтон, Альта., Світуха, М., Оттава, Чумак, М., Торонто, Онт., Ситко, Ст. і Марта, Віділа, Саск.

По $15.00:

Токарик, п-і А., Гемілтон, Онт.

По $11.00:

Фізло, Рі., Оттава, Онт.

По $10.00:

Гавриш, п-і С., Віндзор, Онт., Пласт, Оттава, Сорочинська, п-і З., Сайнт Бенфайс, Ман., Фудчко, О. і Є., Принс Альберт, Саск., Торчинюк, п-і Анна, Алтіккан, Ман., Костів, Ів. і М., Гримзбі, Онт., Рачочий, В., Фовм-Лейк, Саск., Мисак, Орист, Канора, Саск.

По $5.00:

Пауш, П. А., Едмонтон, Альта.

По $2.00:

Критюк, о. прот. М., Мелфорт, Саск., Будлянський, М., Добрин, Ман.

Збірка по громадах:

Принс Альберт, Саск. $161.50; Ошава, Онт. (Св. Івана) $68.00; Сарнія, Онт. $15.00; Роблин, Ман. $8.00; Четам, Онт. $10.00; Гримзбі, Онт. $53.00; Ст. Джуліяна, Саск. $20.00.

Ліста жертводавців Торонта, Онт., прислана Збірковим Комітетом.

$100.00:

Кочка, Етіфанній.

По $50.00:

Марія Інвестмент: пп. І. Іващук і Н. Зелізко, Котелко А.

По $25.00:

Боднар, М. і Е., Гаджоса, В., Др В. Олійник, Орищак, А., Никіфорук, С., Стефанович, Г. і Р., Ясінський, В., Негрич, Д-р Савеля, Пітсбург, США., Тисюк, Омеляя, Гуменюк, Ів.

По $20.00:

Семеген, П., Шіповик, М.

По $15.00:

Григорюк, В.

По $10.00:

Чепесюк, Д-р М. і В., Гуменюк, Теод. Гартинюк, Ант., Мудрий Тарас Е. і А. Мандзюк, Р., Сайк, Л., Телюк, В., Челюк, М., Строгий, Ф., Конопуд, В., Савченко, Марта, Марценко, П., Вишиван, Ольга, Ясінський, І., Рочестер Фурнічур Ко., Сакалюк, Н., Альберта Фюл Ко., Сулима, А., Чолкан Р. і Ко., Беюмен, А.

По $7.00:

Мигас, Вол., Шапка, В., Ярий, Д-р Б.

По $5.00:

Микитюк, Б. А., Руденко, Вас., Титанич, Вол., Янчук, П. і А., Янішький, С., Сотник, М., Олексюк, І., Дзюбан, І., Сологуб, Ю., Базюк, І., Тесля, І., Оленич, М., Материн, М., Петрунякі, Г., Слован, Л., Васьків, Е., Гетманчук, М., Шевченко, М., Басок, І., Довган, В., Передюк, В., Кошмен, К., Хохитва, Т., Квас. О., Лемеза, С., Фотій, о. прот. Д., Мулевич, Л., Архіеп. Михаїл, Мельничук, Е., Ковалишин, Г., Шліхта, П. Василина, Богд., Колесник, І., Сірик, І., Гута, К.

Квітень — 1965

Розвязана парафія св. Івана в Торонто, Онт. $707.46; Кред. Союз, Торонто $370.00.

По $100.00:

М. Тихонов, Лашін, Кве., Парафія Всіх Святих, Кемсак, Саск., адм. О. Процюк, Саскатун, Сак., Д-р Ів. Войчишин, Оттава, Онт., П. Лупущак, Брокстон, Саск.

Парафія св. Покрови, Монтреал $75.00: Пар. Св. Михаїла, Вінніпег, Ман. $61.75; Т. Тоборовський, Торонто $50.25.

По $50.00:

Сен. Ів. Гнатишин, Саскатун, Саск., І. Охота, Едмонтон, Алта, Парафія Сім, Ман., п-і Анна Стасюк, Кіндерслей, Саск., В. Носарук, Саскатун, Саск.

Пор. св. Петра і Павла, Етелберт, Ман. $48.00; Пар. св. Ів. Христ. Норт Бетлфорд, Саск. $47.00; Пар. Вітків, Саск. $34.00; Пар. Ревелстовк, Б. К. $31.00; Пар. Кенора, Онт. $27.75.

М. Бойчук, Саскатун, Саск., $25.00; Пар. Гласлин, Саск. $22.50; Пар. Агезіс, Б. К. $22.00; Пар. Медов Лейк, Саск. $22.00; Ф. Музика, Вегревіл, Алта $21.25; Ілько Зорик, Оттава $20.60; Ю. і П. Трояк, Саскатун $20.00: В. Варниця, Момарт, Саск. $20.00; Пар. Летбридж, Алта $16.25 Пар. Бірджис, Саск. $16.50; Пар. Сірко, Ман. $15.00; М. Дмитрів, Прісвіл, Саск. $15.00; Мик. Кудля, Келовна, Б. К. $15.00; Ю. Т. Пірнач, Торонто $14.00; Парафія, Зелена, Ман. $12.00; Пар. Бюкенан, Саск. $11.75.

По $10.00:

Анд. Катеринич, Рішярд, Саск., Пар. з Форк Рівер, Ман., С. Миколишин, Ролфтон, Онт., М. Г. Король, Дойвел, Саск., М. Садовський, Торонто, Онт., Пар. Беліс, Алта, Гр. Бобик, Арабела, Саск., Василь Демянів, Едмонтон, Алта., Андрій Гусак, Су Лукавт, Онт., Н. Стогрин, Су Лукавт. Пар. Ст. Кетирнис, Онт. $6.00.

По $5.00:

Семен Возняк, Бруксбі, Саск., Дм. Шерстинка, Вільна, Алта., В. Бабюс, Гемілтон, Онт., М. Залецюк, Йорктон, Саск., Ів. Яковлюк, Келовна, Б. К., Марія Ясіновська, Келовна, Б. К., Парафія Вестлок, Алта., Петро Коча, Су Лукавт, Онт., Дм. Клим, Су Лукавт, Онт., о. Ол. Слюзар, Канора, Саск., Ф. Андрущак, Гефорд, Саск., Дора Телигуз, Оттава, Онт., Маланія Бурячик, Торонто.

Петро Мелецюк, Фостон, Саск. $2.00; С. Кресовятий, Фовм Лейк, Саск. $1.00: Ю. Горновичі, Монтреал, Кве. $1.00.

ЗБІРКА ПІД ЧАС ВІЗИТАЦІЇ ВЛАДИКИ МИХАЇЛА 2-го травня, 1965 р.

Дворкович, Д-р Влас, $400.00; Лазаровичі, А. І. $220.00; Відділ СУК, Оттава $200.00, Катедра Св. Софії, Монтреал $150.00.

По $100.00:

Відділ С. У. М. К., Івлів, Д-р Дм., Самець, Орест, Желем, П., Твердун, Ів., Стасюшевський, В. Влох, О., Цупер, В., Данилюк, Ан., Крокош, Гр., Мех, О., Іванюх, Т., Міхалков, Д-р М. В., Голюк, Яків.

По $50.00:

Керелюк, В., Штепа, М., Новицький, Ів., Арнпріор, Лащук, П., Мушка, Вол., Савченко, І., Костенюк, М., Криворучка, Ан., Береговенко, Гр., Токарик, Н., Ляшевський, Вік., Тертишник, А.

По $35.00:

Романів, А., Чунківський М.

По $25.00:

Світуха, М., о. В. Сенишин, Грегорій, Т. С., Торонто, Онт., Муда, П., Новицький, Анат.

По $20.00:

Войтанюк, Ів., Боровський, Євген, Владика Михаїл, Титор, М.

По $15.00:

Легенюк, о. Ф., Монтреал, Квебек.

По $12.00:

Прокоповичі, Вол.

По $10.00:

Липкан М., Заболотний М., Бровчук, Ст., Штепа Ів., Коценко Мик., Яремчук Дм., Фізло Рос., Лошний, В., Григоряк, Олег, Чумак, О.

По $5.00:

Васильенко, Лидія, Дермененко Теодор.

Заяви:

Токарик, Ів. $500.00; Керелюк, В. $150.00: Івинків, І. $25.00.

ПРО ПЕРЕБУВАННЯ О. АРХИМАНДРИТА ЮВА (СКАКАЛЬСЬКОГО) в Форт Вилліямі, Онт.

Відбуваючи свою інформативну поїздку в справах Колегії Св. Андрея, Отець Архимандрит Ів, Настоятель Богословського факультету при Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, прибув у суботу 19 червня до Форт Вилліяму.

Тут він був зустрінутий на станції Настоятелем о. Митратом С. Герусом та Дияконом М. Малюжинським, і прибув з ними до парафіяльної резиденції, де й замешкав на час своєї місії.

На другий день — у неділю 20 червня, в церкві Св. Володимира в Вест Форт Вилліямі відбулася урочиста Соборна Літургія, яку відправили всі три згадані Отці, а вечером, о год. 7-й, почалася програма дня.

Вже завчасу було наміченно, щоб візиту О. Архимандрита пов'язати з актом закінчення Недільної Школи в Вестфорті, і так було зроблено.

У призначений час, до церковної залі зібрялися учні Недільної Школи зо своїми родичами. Прибули учительки й гості. Отець Архимандрит Ів, о. Настоятель, Дияком та учительки засіли за президіяльним столом. Почався акт вступним словом О. Настоятеля, в якому він, між Іншим, подякував учителькам за їх жертвенну працю, а дітей закликав пильно відвідувати школу й старанно вчитися в новому шкільному сезоні. Після цього учні одержували з рук Настоятеля шкільні свідоцтва, а О. Архимандрит Ів вручав нагороди тим, кому вони були присуджені. Так само й О. Дияком дорував відзнаки.

При цій нагоді бажано подати, що наша Школа нараховувала в цьому році 57 учнів, поділених на чотири групи: старша кляса, середня кляса, нижча кляса й дитячий садок. Учительками були: пані А. Стасіна, пані О. Венгер, пані С. Бурак а помічницями: Е. Кулій та Б. Великий. Співу вчила пані М. Сторожук. Крім того діти вчилися малювання, під руководством Дияконa Малюжинського та писання писанок і вишивання під проводом п. Венгер, пані Дудун та інших.

Момент цей пройшов урочисто й святочно, залишивши в присутніх приємне враження.

По скінченні Акту закінчення Недільної Школи, розпочав свою програму О. Архимандрит Ів. Він, у вступному слові, одразу заінтересував присутніх своєю темою, представивши значення Колегії в дальшій долі нашої Церкви й народу в Канаді та всьому вільному світі, як також нашим релігійним зв'язком з Святими місцями Близького Сходу. Сама ж демонстрація картин Близького Сходу, Єрусалиму з його Святинями, Царгороду та інших Святих місць, де в свій час ступала нога нашого Божественного Спасителя, приковувала зір присутніх до екрану. А його змістовні й вичерпуючі коментарі до картин закріпляли в пам'яті присутніх ці цінні враження.

Швидко пробігли довгі години цього пам'ятного вечора, і здавалось, що гості не хочуть розходитись по домах, ділячись своїми враженнями й задоволенням.

На закінчення був поданий всім чай, а шкільним дітям — печиво й холодні напитки.

Також була переведена збірка на потреби Колегії.

Згадуючи з приємністю цю описану візиту Отця Архимандрита Іова до Форт Вилліму, складаю йому сердечну подяку за ці відвідини, що були цілковитим бальзамом для змучених душевним голодом християнських душ.

о. С. Г.

ВІСТІ З ЕНДРУ, АЛБЕРТА

У неділю, 9 травня ц. р., діти Недільної Школи УГПЦеркви Св. Петра й Павла в Ендру, улаштували концерт у честь матерів. Програма була різноманітна, яку приготовив п. Іван В. Гуцуляк, учитель Недільної Школи. О. І. Гикавий збагатив програму музикальними точками, які виконали його студенти з Вилингдону. Діти віддали пошану своїм матерям, прилюднюючи їм цвіти. Голова Жін. Т-ва — пані В. Мельник, як також О. І. Гикавий, склали подяку учителеві І. Гуцулякові за його невпинну працю, а п. Н. А. Мельник у своїм кінцевім слові з'ясував значення свята „День Матері". Жіноче Товариство прилагодило перекусу.

п. І. В. Гуцуляк, учитель Української Рідної Школи, плянує закінчити шкільний рік прогулькою до озера, під час якої будуть роздані дітям нагороди.

Жіноче Товариство ім. Л. Українки знову пропонувало дати нагороди за найкраще осягнення студентів, котрі учаться в вищій школі — Ukrainian 10, 20 і 30.

Як попередніми роками, так і цього року громада Св. Петра й Павла в Ендру приготовляється на полеве Богослужения (О. І. Гикавий) в Elk Island Park. Після обіду, о 2-ій годині, влаштовується концерт, якій включає слідуюче: — а) Дитя оркестра — учитель п. Л. Корчинський; б) Церковний хор — пісні — диригент п. Н. А. Мельник; в) Українські танки — учитель І. В. Гуцуляк.

Розалія І. Гуцуляк.

УКРАЇНСЬКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ШКІЛЬНИЦТВО В 1964/65 НАВЧАЛЬНОМУ РОЦІ У СХІДНІЙ КАНАДІ

Північне Торонто

Цю школу відвідали голова і членкиня РУШ пані К. Сакалюк у суботу 27 березня 1965 року.

Приміщення школи невигідне, в декількох поверхах і зо збіжними меблями: з більшими й малими легко рухомими столами й такими ж стільцями.

Усіх учнів школа має 34 (минулого року переведено до старших кляс 38). Кляс у школі 5. Розподіл по класах наступний:

Учителька Г. Слонецька навчає 1-у кляcу з 12 учнями і 2-у з 8-ма; учителька О. Гіряк учить: 3-у кл. з 7 учнями, 4-ту з 4 та 5-у з 3 учнями. Обидві учительки є фаховими (учать в англ. школах), обидві учать і співу. Танцювати навчає Н. Воробець, а на піяні програє до танків пані Т. Олійникова. Навчання відбувається суботами 3½ год. (9 до 12:30 г.). Всі учні мають книжки й зошити. Уч-ки провадять класні журнали. Відвідування учнями школи добре. Школа розпоряджає також невеликою бібліотекою.

На початку всі учні збираються в нижній кімнаті (1-ї й 2-ї кляси) й співають англійський і український гимни під акомпанаментом на піяні учениці Б. Новицької. Потім усі читають голосно молитву. Після молитви кожна уч-ка говорить зо своїми учнями молодіньо проспівали по дві укр. пісні. Далі уч-ка Гіряк з своїми трьома класами учнів відходить до горішньої кімнати, а уч-ка Слонецька з двома молодшими приступає до навчання.

У перших двох класах навчають букви, склади, читають, списують з книжок і дошки. При цім використовується малюнки з книжки М. Юркової „Прийдя і розвага". Уч-ка показує певну літеру й запитує, що це є? По виклику діти пишуть на дошці, а всі в зошитах, читають букваря. При читанні легко помітити різницю між учнями 1-ї й 2-ї кляси.

У-ка Гірняк' перше всіх учнів змушує давати по-українському відповіді цілими реченнями. Деякі при цьому відповідають правильно, а дехто мовчанкою збуває звернення уч-ця. При цих вправах враження таке, що всі учні підготовані однаково. Але при писанні й читанні легко спостерігається різниця між старшими й молодшими класами. Історію України уч-ця Гірняк розповідає англійською мовою, бо лише декілька учнів достатньо опанували українську. По перерві всі учні в просторій залі танцювали під гру на піяніно при керівництві Н. Воробця. Танці продовжились майже дві години і після них діти стомлені прийшли до кляс, але більшість сиділи мляві й не здатні до наук. Такий розподіл навчання безперечно не є раціональний — танків треба вчити тільки по закінченні навчання.

При школі існує Батьківський Комітет із шести осіб під головуванням п. В. Стратійчука. Учні платять за науку: при одному з родини — 4 дол., при двох — 7 і 10 при трьох і більше на місяць. Учительки одержують по $60 місячно, за науку танків платять $25.00 і за гру на піяніно $12.00.

ГРІМСБІ. В суботу 17 квітня 1965 року в 9-й год. зранку голова й секретар РУЦІ ф. М. Хохітва відвідали українську школу при Громаді церкви Св. Юрія. Директор школи настоятель о. Віталій Метулинський — місяць як прибув з Детройту і перейняв керівництво школою. В США отець працював у більшій добре організованій школі з 8-ма фаховими учителями і подивився, як там провадиться навчання.

Школа в Гримсбі міститься у двох кімнатах під церквою. Уміблювання в класах добре — парти з індивідуальним сидінням.

Усіх учнів у школі 17 (торік переведено було 10). По класах учні розподілені так: 1-а й 2-а класи по 6 учнів в кожній — в одній кімнаті навчає учителька Е. Степова. У другій кімнаті 5 учнів звуться вищою класою і проводиться вона о. В. Метулинським. Навчання відбувається по суботах 3 години з одною перервою (9 до 12). Без перерви навчання тягнеся 1.30 год. Це стомлювало учнів і о. Метулинський навчання скоротив при двох перервах до 45 хвилин, що дає кращі висліди. Всі діти мають книжки й зошити. Для заохочення дітей отець на зошити наклеює портрет Т. Шевченка і його четвертирядковим віршиком, назвою школи й прізвищем школяра (зг. школярки). Директор пляне з нового шкільного року класи після двох перших назвати „курсами українознавства", на яких учні можуть учитись не чотири, а навіть шість років. Оце новаторство на думку директора значно заохотить учнів і батьків продовжувати навчання.

При відвідуванні дітей 1-й кл. писали, а 2-й добре читали. У вищій класі учні добре читали й сміливо реченнями відповідали. В школі ведуться журнали, відвідування добре. При школі є невелична бібліотека. Отець навчає усіх дітей релігії й співа. Ю. Микитюк навчає національних танків. Загальних зустрічей з батьками в школі не практикувалось. Отець має намір побувати в усіх парафіян, що мають шкільного віку дітей і закликати їх учити в українській школі. Зараз в цій школі всі діти говорять українською мовою.

Батьківський Комітет складається з трьох осіб, на чолі з п. Шпитковським. Учні платять за науку $1.50 за місяць, учителі одержують $2.50 на навчальну годину.

СЕНТ КЕТЕРІНС. Укр. школу при Громаді церкви Св. Юрія відвідали голова й секретар РУШ — Ф. М. Хохітва, в суботу 17 квітня 1965 року в 11 год. ранку. Під час відвідин школярі говіли.

Навчання відбувається в будинку Громади (в залі й окремій кімнаті) із збіркими меблями. Всього в школі 25 учнів, а по класах розподіляються так: 1-а й 2-а учні, 3-а й 4-а 5 учнів, 7-ро дітей не говорять українською мовою. Директор школи й учитель релігії, історії й географії України настоятель о. прот. Епіфаній Чижів та учителька Віра Казанівська. Навчання відбувається тільки по суботах 4 години (9-і до 1-ї). Співу навчає безплатно диригент п. Павло Казанівський. Учителі провадять журнали. Відвідування добре. Всі школярі мають книжки й зошити.

Навчання провадиться за чергуванням: коли вчителька учить перші дві кляси головно мови, настоятель навчає релігії, історії й географії України 3-ї й 4-у класи, а коли головно мови навчає старші кляси п-і Казанівська, то отець учить перші дві кляси релігії. У цьому навчальному році до директора з'явився учень 12 класи Гайскуд Роман Вальоринй і просив навчити його читати й писати по-українському. Його посадили з найменшими. Він, ігноруючи клини старших учнів, відвідував і пильно працював і на Різдвяні канікули вже перейшов до 2-ї класи й робить великий поступ — добре читає й пише.

Батьківський Комітет під головуванням Олександера Федя складається з 7-ми осіб і є дуже активний. Діти платять місячно за науку 2 дол. за одного учня в родині, 3, коли двоє в родині, і 4 при трьох в родині. Платню $40.00 на місяць одержує тільки учителька. Школа має свою власну касу, до якої вносяться всі прибутки з дитячих імпрез, коляди тощо.

Дисципліна в школі добра. Загальної зустрічі з батьками не провадиться. З головою Батьківського Комітету і вчителями обговорено справу Шкільного Дня при закінченні навчального року.

МОНТРЕАЛ. У цьому місті діють дві православні українські школи, а подібну вже третя в Лашін. Всі оці школи голова РУШ відвідав у суботу 1-го травня 1965 року. У перших двох, при Громадах: собору Св. Софії і церкви Покрови Пресвятої Богородиці, побував зранця (9 до 11-ї години), а Лашін при церкві Св. Юрія відвідав після 12 до 2-ї години.

Перші дві школи навчають тижнево 4 години (9 до 1-ї) з 4 перервами — навчання тягнеться по 45 хвилин.

Школа при соборі Св. Софії працює в найманому помешканні французької школи, що розташована близько собору. Плата за користування приміщенням поміркована — $10 за суботу. Навчання в цій школі відбувається у звиклих дітям обставинах чужомовної державної школи: скрізь всі написи по-французькому, мапи на стінах чужомовні і т. д. Через це зовнішня атмосфера в школі чужа-неукраїнська. Українські навчальні посібники приносяться в торбах учителів і учнів і деякі, напри клад, мапи тимчасово розвішуються на години навчання. Українські ілюстрації історичних постатей-князів, поетів, письменників і т. д. учні бачать лише з книжок. Закінчення годин супроводиться хованням українського приладдя до торб. Шкільні імпрези не можуть відбуватися в школі. Таке приміщення прив'язує учність школи тільки до одного дня на тиждень — до суботи. Досвід же інших шкіл свідчить, що успішність навчання підноситься, коли науку проводяться бодай двічі на тиждень (по дві години вечорами). Педагогічний персонал при такому приміщенні систематично не може відбувати свої наради, обмінюватись фаховими думками, якто можна було б у власному приміщенні.

Софійська школа по кількости учнів і можливості мати добрий викладацький персонал уже мусіла б мати сталі Курси Українознавства, які давно існують в Торонті і в Гамільтоні, де в останньому кадри інтелігенції менші ніж у Монтреалі. Такі курси після закінчення шестирічної школи затримували б дітей ще 4 роки в українському оточенні, а це неабиякий досяг у гальмуванні асиміляційного процесу. При бажанні, очевидно, Курси Українознавства можна б і повинно організувати під проводом софійської школи. Літні двох- чи чотиритижневі курси Українознавства мають значно вужчий характтер; вони мало поглибляють навчання українознавчих предметів. Все наведене промовляє за те, що Громада при соборі Св. Софії мала б подбати про школу у власному приміщенні. Чим швидше вона це зробить, тим більше врятує від передчасної асиміляції українського дорослу.

У день відвідування школи при соборі Св. Софії мала 122 учні (в 1963-54 р. було 133 учні) і 14 дітей у дитячому садку. По класах дітей було: 1-а кляса — 24 учні, навчає учителька О. Бучацька; 2-а кляса — 18 учнів, учить учителька А. Малишко; 3-а кл. — 18 учнів, провадить уч-а Г. Михальчук; 4-а — 23 учнів, провадить учитель О. Третяк; 5-а кл. — 22 учні, учить уч-а О. Третяк; 6-а кл. — 13 учнів, навчають: О. Третяк — української мови, Г. Михайлюк — історії української літератури і О. Третяк — історії і географії України; 7-а кляса — 5 учнів, ті ж учителі, що і в 6-й класі і ті ж предмети. 6 й 7 кляси в одній кімнаті і навчання відбувається за чергою. Дитячий садок — 14 дітей, провадить безплатно пані М. Стрілецька.

У кожній класі журнали провадяться в повному порядку. Відвідування школи добре. Всі діти мають книжки й зошити. Класні домашні роботи підписують батьки, що їх бачили. Малюнки з історії й географії в конспекті учителя О. Третяка ведуться зразково. Майже всі діти говорить українською мовою, за виключенням декількох, але певні відповіді слабувати (брак слів). Поступ навчання із зростанням класс легко помічається. У старших класах діти читають, пишуть і говорять значно виразніше. Релігії у всіх класах навчає о. Федір Легенюк, що є й директором школи. На лекціях релігії не дозволося настоятель. Співу всіх школярів учить без платно диригент собору п. С. Босий.

При школі існує активний Батьківський Комітет із семи осіб, який очолює п. І. Підканенко. Комітет розпоряджає окремим контом, на яке вносить збірану платню з дітей за навчання, прибутки з учнівської коляди й інших дитячих імпрез. Він же оплачує весь педагогічний персонал і проводить докладно всі відомості про учнів (адреси, телефони й інші). Комітет підтримує сталий контакт з батьками. Діти платять за науку $2.00 місячно за одного в родині, при двох — $3.00. Всі учителі, в тому і за виклади релігії, одержують по $10.00 за суботу.

Зборів батьків з педагогічним персоналом не відбувається.

Школа при Громаді церкви Покрови Пресвятої Богородиці міститься під церквою в трьох кімнатах і на сцені. Діти сидять за індивідуальними партами. В кожній класі добрі дошки для писання. Сцена досить добре ізольована від суседньої класи і через це навчанню не перешкоджає.

Усіх дітей у школі 40 (в минулому році було 41). По класах дітей було: 1-а кляса 5 учнів, ІІ-а кляса 3 учні — обидві ці класи навчає учителька В. Михайлівська; ІІІ-а кл. — 10 учнів, учить добродійка Г. Костюк; IV-а кл. — 10 учнів, веде учителька Л. Роговська; V-а кл. — 3 учні; VI-а кл. — 8 учнів і VII-а кл. — 1 учень. Усі три класи (разом 12 учнів) учить учителька Н. Грицина. Директор школи і вчитель всіх класс релігії є настоятель о. О. Костюк. Усі діти мають книжки й зошити. По всіх класах ведуться належно журнали. Відвідання учнями школи — добре. Всі учні говорять по-українському. Співу всіх дітей учить диригент І. Косачик. Г. Глухів і Г. Романюк провадять школу танків.

Батьківський Комітет в 5 осіб очолює І. Вусата. Комітет активно допомагає при уладитуванні різних імпрез.

За науку дітям платять $2.00 місячно при одній дитині з родинінж, $3.50 при двох з одної родини і $4.50, коли трое і більше з одної родини.

За одну годину науки одержують: $2.50, о. О. Костюк за навчання релігії, І. Козачок за навчання співу й учителька Н. Грицина: $2.00 учительки: д-ка Г. Костюк, Л. Роговська і В. Михайловська.

ЛАШИН. Школа має належно умеблюване приміщення в одній кімнаті під резиденціею настоятеля церкви Св. Юрія. В класі добрі парти, дошка й мапа.

Навчання відбуваються у дві тури: зрання 9-12 годин три старші класи (3, 3 і 5-а) і по полудні 12-2.30 год. 1-а й 2-а класи). Директор школи й учитель релігії настоятель о. К. Квасницький. Всього дітей навчається 29, а по класах їх було: 1-а кляса — 11 учнів, ІІ-а кляса — 6 учнів, ІІІ-а кляса — 5 учнів, IV-а кляса — 2 учні і V-а кляса — 5 учнів.

При відвідуванні о 12-й годині учителька затримала всі класи, щоб продемонструвати підготовку всіх класс. У присутности голови РУШ, директора о. К. Квасницького і голови Батьківського Комітету — п. Поважнюка, учителька Романова викликала від найменших (читали й писали) до найстарших (запити з історії й географії України). Всі учні сміливо відповідали, писали на дошці і на мапі без затримки вказували певні об'єкти (ріки, височини, міста тощо). Всі діти вільно говорять українською мовою. Підпису батьків на домашніх працях учителька не вимагає, бо всі виконують завдання охоче. Співу також учить учителька. Вона підготовляє всі імпрези. Настоятель о. Квасницький, е директором і учителем релігії (безплатним). Діти місячно платять за науку — $2.00. Оплачується тільки одна вчителька — $60.00 на місяць. Відвідування школи надзвичайно добре. Діти не спізнюються. Всі вони мають книжки, зошити в доброму порядку.

ОТТАВА. Голова РУШ відвідав школу при Громаді церкви Успіння Пресвятої Богородиці 7-го травня 1965 року. Для школи під майбутньою церквою добре умебльовані три класи.

Настоятель — о. В. Сенишин, е директором школи вчить релігії всіх класс. Усіх дітей в школі — 27. По класах розподіл такий: 1-а кляса — 12 учнів, п-ні добродійка С. Сенишина; ІІ-а кляса — 4 учні й ІІІ-а кляса — 2 учні, навчає п-ні І. Світуха; IV-а кляса — 3 учні та V-а класа — 6 учнів, провадить інж. М. Світуха. Співу навчають кожний учитель своїх класс. Усі діти мають книжки й зошити.

Батьківський Комітет складається з трьох осіб, а очолює його п. В. Яцьевський. За науку діти платять $13.50 за рік. Учителі одержують по $25.00 місячно.

У день відвідин школа готувалась до свята Матері і через те звичайної учбової праці по класах не можна було побачити. Довелося обмежитися розмовами з директором школи й учителями та приглянутись до підготови дітей на зазначене свято.

В. І.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

УПОКОЇЛАСЬ, НА 103-му РОЦІ ЖИТТЯ, ОКСАНА РИПЕЙ — НАЙСТАРША ПІОНЕРКА УКРАЇНСЬКОГО ПОХОДЖЕННЯ В ПРОВ. САСКАЧЕВАН

У четвер, 11 лютого 1965 року, перестало битися серце найстаршої піонерки українського походження в пров. Саскачеван — Оксани Рипей, на 103 році життя. Після великих недостач і трудів піонерського життя в Канаді, Господь покликав її у Свою оселю, щоб дати їй заплату за її добрі діла, які вона виконувала за свого життя на землі — для Церкви і своїх ближніх. Покійна, для наслідування родині й ближнім, лишила багато добрих діл.

Покійна Оксана народилася 1862 року в селі Дорошівці, Заставенського повіту, на Буковині, в побожній родині Теодора і Анни Вігнан. Вийшла замуж за п. Григорія Рипей у 1879 році. Шукаючи кращої долі в 1902 році виїхали з 4-ма діточками в Канаду і поселилися на фармі коло Інсінгер — Льора. В часі свого проживання в цій околиці, родина Рипеїв була активна в Рідній Церкві. Покійна Оксана і її муж Григорій були основоположниками Церкви Св. Успіння Пресвятої Богородиці коло Льори, він був вітарієм обслужником коло Священика понад 30 років, а Покійна була старшою сестрицею і просфорницею згаданої Церкви до своєї глибокої старости. Вона належала до Жіночого Товариства і брала активну участь в його праці.

За свого життя Покійна в шпиталі не була, до лікарів ставилася з недовір'ям, а мала сильну віру в Бога, що Він є її єдиним помічником на шляху її життя. Покійна мала лагідну вдачу, в товаристві була гостинною і завжди мала респект до церковно-релігійного життя. Відвідувала Богослужения і приступала до св. Тайн Сповіді та Причастя. Суворо дотримувалася призначених Церквою постів.

Судилося їм мати 5 діточок, з них померло двоє.

На початках піонерське життя в Канаді було тяжке, повне всяких труднощів і перешкод, які завжди треба було побарювати, а не раз і переносити це все з терпінням. 1929 року похоронивши свого мужа — Григорія, залишилася вдовою. Жила коло доньки Анни і зятя Івана та внуків Василя і Василини Павчуків, що доглядали її до самої смерти.

Бл. п. Оксана почувалась завжди здоровою людиною, а останніх пару років почала втрачати зір і слух, а також і пам'ять. Вона упокоїлась після короткої недуги. В її особі наша Церква втратила взірцеву моральну членкиню.

Похоронні Відправи зо Службою Божою відбулися в Церкві Св. Успіння Пресв. Богородиці коло Льори — Інсінгер, при великому здвизі народу.

Під час останнього цілування, на заклик о. Пароха, родина та приятелі зложили на Нев'янучий Вінок 40 дол. 45 цен., з яких призначено 15 дол. на Колегію Св. Андрея в Вінніпезі, 13 дол. на місцеву Церкву, 5 дол. на вироблення каміє, 5 дол. на пресовий фонд „Вісника" і 2 дол. 45 цен. на місцеві розходи. Жертводавцям щиро дякуємо.

Тліні Останки бл. п. Оксани похоронено на місцевому цвинтарі коло Церкви. Після Похорону, в Народньому Домі відбулася поминальна трапеза, яку приготовила родина Покійної, при помочі Жіночого Товариства. На закінчення о. Ярослав Пук висловив співчуття родині й подякував всім присутнім, що взяли участь в Похороні.

Покійна Оксана залишила в смутку сина Онуфрія і дві доньки: Анну і Сафрону; внуків - 22, правнуків — 39, праправнуків — 14.

Нехай Милосердний Господь прийме її благородну душу в Небесні Оселі! Сподівай Дорога Мамо і Бабусю по тяжкій праці, поки Бог не збудить Тебе з другим приходом на землю судити живих і мертвих, а ми, що знали Тебе, будемо споминати у своїх молитвах.

Вічна Тобі Пам'ять!

о. Ярослав Пук.

ПОДЯКА

Цим висловлюємо нашу глибоку вдячність о. Ярославові Пукові за його теплі слова розради і Похоронні Відправи; панов і Стефанові Рошії — за жалібний спів у часі Похорону, тим, що несли домовину мами, Жіночому Товариству — за допомогу у виданні поминальної перекуски і всім учасникам Похорону за участь.

Нехай Милосердний Бог наш за це винагородить вас усіх сторицею і обдарує своїми щедротами.

Родина Павчуків.

БЛ. П. МИКОЛА РОМАНЧИЧ
Ст. Джуліен, Саск.

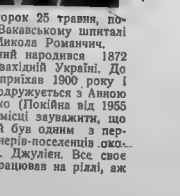

У вівторок 25 травня, помер у Вакавському шпиталі бл. п. Микола Романчич.

Покійний народився 1872 року в західній Україні. До Канади приїхав 1900 року і відразу одружується з Анною Гарасимко (Покійна від 1955 р.). На місці зауважили, що Покійний був одним з перших піонерів-поселенців околиць Ст. Джуліен. Все своє життя працював на ріллі, аж

прийшов час в 1945 р. розпрощатись з господаркою та йти на відпочинок. Не тільки через довголрожитий вік, але в більшости через свою активність, Покійний був знаний українському загалові, а православному зокрема, в якому зростав і прожив увесь вік. Поки Бог давав здоров'я, Покійний був початковцем та взагалі активним членом УПЦК. В останніх роках, чи то недуга, чи просто сива старість далась Йому відчути, а ще, мабуть, більше двом дочкам: Палажці і Катерині та їхнім родинам, які нехотячи віддати батька до старечого дому, по черзі опікувались ним сами.

Похоронні Відправи довершив місцевий Парох — о. Миколай Стеценко; в четвер 27 травня відправив Велику Панахиду у Вакавському похоронному заведенні, а сумний Похорон, пов'язаний з Службою Божою, відбувся в п'ятницю 28 травня в церкві Св. Покрови в Ст. Джуліен, Саск. Під час останнього прощання, як звичайно водиться в УПЦК, Парох звернувся до присутніх, щоб вони вложили пожертви на Нев'янучий Вінець, з чого припало по $5.00 на: "Вісник", „Віра й Культура" та на „Український Голос", а на вироблення кліше $4.50.

Після Відправ усі присутні спожили заупокійну перекуску в Народньім Домі.

По Покійному залишаються в смутку: син — Алек в Ст. Джуліен, доньки: Ольга (Саскатун), Пала ж к а (Тарнополь), Катерина в Фіш Крік, Саск. Також залишається 14 унуків а 2 правнуки. З рідні по Покійному залишилось у живих тут, в Канаді, ще дві сестри.

Вічна Йому Пам'ять!

Присутній.

БЛ. П. ПЕТРО ЯРМАК

У п'ятницю, 14 травня 1965-го року, після короткої й несподіваної, але тяжкої недуги, — відійшов у вічність бл. п. Петро Ярмак, проживши 63 роки.

Покійний походив з Поліся, а села Кустич. Народився 26-го січня, 1902-го року.

У 1927 році, 13 листопада, бл. п. Петро Ярмак одружився з Вірою Робершевською.

Із маленькою доненькою на руках, Покійний, із своєю дружиною, виїхали до Канади шукати кращої долі. 30 червня 1930 року, вони прибули в околицю Гласлин, у Саскачевані. Тут же, 8 миль на південь від Гласлин, Покійний оселився на фармі.

Бл. п. Петро Ярмак фармерував у вищезгаданій околиці від 1930 до 1965-го року, коли-то 7 травня він несподівано захворів і був відвезений спочатку до шпиталю в Норт Батафорд, а потім до шпиталю в Саскатуні, де й спочив.

Похорон відбувся з церкви Св. Апп. Петра і Павла в Гласлин, членом якої й був Покійний. Похоронними Відправами провадив о. Парох О. Кравченко, а дяк у вав п. Микола Савчик. Друзі й знайомі, не зважаючи на сиру погоду, численно зібрались, щоб разом з родиною відпровадити Покійного в останню дорогу. Тіло Покійного поховано на цвинтарі в Марлин.

Бл. п. Петро Ярмак залишив по собі: дружину Віру, сина Петра Антона в Едмонтоні, п'ять дочок: п-ні Надія Шебага в Саскатуні, п-ні Дарія Семотюк, п-ні Анна Подловська й Грація в Едмонтоні, Шерлі в Гласлин, четверо внуків і двоє внучок та дві сестрі в старому краю: Віру й Наталію.

Похорон закінчився поминками в парафіяльній залі. Родина й приятелі Покійного, щоб вшанувати його пам'ять, рішили придбати два настольні хрести для місцевої церкви ($30.00), а п'ять долярів переслати на „Вісник". Жертводавцям — сердечна подяка, а Покійному — Вічная пам'ять!

Приятель.

БЛ. П. МАРІЯ ВИГЕРА
Едмонтон, Алта.

Дня 12 березня 1965 р., в лікарні міста Едмонтону, упокоїлась в Бозі бл. п. Марія Вигера, проживши 63 роки.

Покійна народилась 8 червня 1902 р. в селі Осбеглів, Чернівецького повіту, в Західній Україні. У Канаду приїхала з батьками 1903 р., які замешкали на фармі в околиці Велінгтону, Алта. Року 1918 Покійна одружилася з Іваном Вигерою, і це молоде подружжя замешкало на фармі в околиці Гаргіла, Алта. Покійна любила свою Церкву й належала до Укр. Греко-Православної Громади в Шепинці.

Бл. п. Марія Вигера залишила в смутку свого мужа Івана, двох синів — Стефана й Михайла в Гаргіла, Алта.; 3 дочки з мужами — Дора і Юрко Темчуки, Елисавета й Василь Боднарі в Едмонтоні, Леліян і Тимко Ілюки в Гаргіла, Алта., 8 внуків, 2 брати — Василь і Дмитро Гордійчуки в Едмонтоні.

Муж Покійної живе з дітьми в Гаргіла.

Бл. п. Марію похоронено на цвинтарі Православної Церкви в Шепинці.

У суботу 17 квітня відслужено Панахиду за спокій її душі, коли-то її згадали щирою молитвою та тихим словом, після чого муж Покійної запросив рідню до своєї хати. Тут родина вложила на Нев'янучий Вінок Покійній 15 дол., які призначено на пресфонд „Вісника" й на вироблення кліщі.

Жертводавцям щира подяка.

Покійній Марії нехай буде легкою земля, душу її — нехай Господь Бог оселить там, де праведні спочивають, в засмучену родину — нехай потішить Своєю ласкою.

Вічна їй Пам'ять!

Присутній.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ДІДУХ
Вакав, Саск.

У п'ятницю, 7-го травня ц. р., нестало в живих ще одного із піонерів, а це бл. п. Василя Дідуха.

Покійний Василь народився 1893 р. в селі Веренчанка на Буковині. До Канади приїхав 18-річним хлопцем і спершу працював в Манітобі. Потім переїздже до праці на залізниці в околиці Мічам, Саск. В 1915 р. одружується з Єфтимією Кушнірик і починають фармерувати біля Вакав, Саск. Поза фармерованням, Покійний Василь був одним з перших, які почали відродження Української Православної Церкви в цих околицях. Багато це зосталось у живих, які пам'ятають, як Покійний мулами в зимі їхав до церкви на фарму раннього порою, щоб ту церковцю оплавити, а коли починалась Служба Божа, то Він завжди був незамінимим дяком. Є ще й досі в живих і такі, яким Покійний сказав слово правди в очі, коли вони тягнули народний віз в сторону комунізму, або пре-світерінства чи москвофільства. Всі вони боялись Діду-ха, але в душі всі вони любили Його за ту правду, яку Він голосив усе своє життя. Тому і не диво, що Похорон Покійного був одним з найбільших, якого вакації пам'ятають, не дивлячись на те, що тоді була гаряча весняна пора для фармерів. У неділю на Великдій Панахиди було так багато людей, що непомістились в похоронному заведенні і мусіли стояти надворі. Самі похоронні Відправи довершив місцевий Парох, о. Миколай Стеценко, при асисті дяків п. п. Р. Скакуна та С. Котелка, а також цілого хору Вакавської громади, в понеділок 10-го травня. Слід зауважити, що Парох о. Стеценко, завжди сильно проповідує, чим скликає велике число протестантів на Його Богослужіння.

На закли Пароха, присутні, під час останнього прощання, зложили на Нев'янучий Вінок, з чого призначено на „Вісник" $10.00, на вироблення кліше $4.50, на „Український Голос" $5.00 та на „Віру й Культуру" $10.00.

Після похоронних Відправ відбувся поминальний обід, приготовлений Жіночими Т-вом громади на чолі з головою п-ні Нелі Луцюк.

Покійного Василя, оплакують вдова Єфтимія та діти: Георгій, Іван, Марія, Петро, Михайло, Ольга, Олександер, Олеся, а також 24 внуки. Також з родини Покійного залишився рідний брат Іван, який приїхав на Похорон з далекої Альберти, та сестра Марія на рідних землях Буковини. Вічна Пам'ять Піонерові-Будівничкові!

Присутній.

БЛ. П. Ю. ЯСИНЧУК
Пайн Ривер, Ман.

У неділю 25 квітня 1965, упокоїлася в Бозі бл. п. Юстина Ясинчук.

Покійна Ю. Ясинчук нар. 13 вересня 1902 р. у селі Залісся, пов. Борщів, Зах. Україна, в родині Василя і Анни Колісник. Приїхала до Канади з родичами макучи 6 місяців життя, оселившись на фармі у Пайн Ривер, Ман. До 18 років прожила коло родичів, коли-то повінчалась з п. Стефаном Ясинчуком і перейшла мешкати з чоловіком до його родичів, також у Пайн Ривер. Від 1956 р. осталась самі на господарці, бо родичі упокоїлись. Пок. Юстина виховала 12 дітей (11-ть дочок і одного сина) в національному та релігійному дусі і вони всі володіють рідною мовою бездоганно! Пок. була примірна жінка своєму мужові, добра мати своїм дітям, взірцева та працьовита сестрична при своїй любій Церкві майже ціле своє життя.

Продавши свою господарку 1963 р., вони перебрались на відпочинок до Давфину, Ман. Але 13 груд. 1964 р. перебула дві тяжкі операції у Давфині, а це в рік відпочинку. І так з цього часу Пок. Юстина перебула у шпиталі аж до часу упокоєння, а це у Великодну Неділю, 25-го квітня, о 10 год. ранку. Є побожне повір'я в нашому народі, що так, як всі Царські Врата по всіх церквах є відчинені в цей день, так й в Господа Бога на Великдень цілий день відкриті в Райські Двері, і хто упокоївся в цей день, то Душа пок. йде у Рай! Ми всі глибоко віримо, що Душа Пок. Юстини оселиться в Оселях Господніх, бо своїм життям на землі вона удостоїлась цього місця у Всевишнього!

Панахиду відслужив Всеч. о. М. Олесюк у Давфині в середу 28 квітня о год. 8 веч., а похоронні Відправи в Пайн Ривер — настоятель Окр. Етелберт о. Т. Глуханюк в сослужінні Всеч. о. М. Олесюка з Давфину, який відвідував часто Покійну в шпиталі, та від якого прийняла Св. Тайну Сповіді та Св. Причастя.

Позостовила Пок. Юстина у глибокому смутку мужа Стефана, сина Стася в Флін Флон, Ман., доньки: Евгенія Кларк у Торонто, Марію у Давфині, Галину в Сен-Франціско, Анну Нат у Торонто, Кароля Боячук у Сван Ривер, Аделю Смайлі у Вашінгтоні, Олю у Ванкувер, Олександру в Торонто, Наталку Лонгин в Онтеріо, Сильвію Сибуляк у Селкірк, Ман., і Дияну в Давфині. Всі діти були присутні на похоронних Відправах. Ще позостовляла в глибокому смутку 5 сестер в Торонті, з яких три були присутні, 11 унуків, дальшу родину, знайомих і сусідів.

При останньому прощанні почерез цілування хреста, присутні зложили дар на Нев'янучий Вінок 42.00 дол. і 60 ц., які поділено: $5.00 на Пр. Фонд „Вісника", $5.00 на Пр. Фонд „Укр. Голосу", 60 ц. на видатки, а решту на місцеву церкву.

Вічна їй Пам'ять!

о. т. г.

БЛ. П. ДМИТРО СТУПАРИК
Елк Пойнт, Алта.

Дня 29 квітня 1965 упокоївся в Бозі бл. п. Дмитро Ступарик, проживши 51 років.

Покійний народився в Англ Лейк, Алта., а жив і працював на фармі в Елк Пойнт.

Похоронні Відправи відслужив місцевий Парох — Свящ. Орест Сорочук.

Покійний залишив у смутку дружину Марію в Елк Пойнт, 3 синів — Едї, Тоні й Вилли в Елк Пойнт, і 2 дочки — пані Перля Порцина в Елк Пойнт і Мариана, що живе з матірю, батька Григорія, 2 братів й 4 сестри.

На закли Пароха було зібрано 25.60 дол. на Нев'янучий Вінок, з яких 10 дол. на пресфонд „Вісника", а 15.60 на Колегію Св. Андрей.

Жертводавцям щира подяка, а Покійному Вічна Пам'ять!

Свящ. О. Сорочук.

БЛ. П. ПЕТРО ТРІЩУК
Кадворт, Саск.

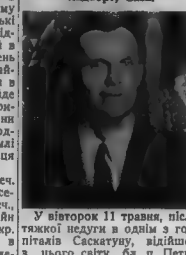

У вівторок 11 травня, після тяжкої недуги в одній з госпіталів Саскатуну, відійшов із цього світу бл. п. Петро Тріщук.

Покійний народився в Україні 5 липня 1900 року. До Канади, в околиці Кадворту, приїхав з родичами 2-річним хлопцем. Тяжкі піонерські часи батьків, також поробили борозни і на молодому серці юнака Петра. Такі епітети як: „гринюр", „богач", „полак", „галишієн", і т. д. не раз сипались на голови тодішніх новоканадців від староканадців, в докорами: „Чого Ви сюди приїхали?" Це помітне аж до сьогодні. Ось таке „християнське" ставлення послужило українцям до зорганізування свого народно-церковного життя, щоб у своїй хаті була і своя правда. Коли в околицях Кадворт зорганізувалась Православна Церква, то Покійний був також в рядах перших організаторів. Це видно хоч би й з того, що Він з дружиною аж два рази купував Напристольну Євангелію до Церкви в Кадворт. Сталось це тому, що стара Церква згоріла, то згоріло разом і Євангелія, а коли збудували нову Церкву, то потрібно було нової Євангелії. До того Покійний любив доглядати Церкву, як свою власну хату. Йому Бог давав Йому здоров'я, то Він завжди був паламарем і присуговував Священикові під час Служби Божої. Не залишався позаді із своєю жертвенністю на наші церковно-національні інституції, а скрізь Його ім'я записане між жертводавцями. Коли будували нову резиденцію для Пароха Вакавської Округи, то, як звичайно, в декого був сумнів, що не стане грошей і будуть довги. Покійний був без сумнівів і казав, що коли кожний парафіянин дасть від себе частину гроша, тим не забідніє, а парафіяльна хата буде без довгів.

Одружившись в 1924 р. з Доцею з роду Гриньоків, Покійний прожив на фармі коло Кадворт аж до 1955 р. А коли здоров'я почало підупадати, то тоді перебрались до самого містечка Кадворт, але однак не залишав фармерки. Як Покійний, так і Його родина, була знана не тільки українцям, але всім мешканцям околиць Кадворт. Тому, не дивлячись на весняний робочий час для фармерів, на похоронних Відправах людей було переповнено, як в похоронному заведенні, так і в Церкві. Похоронні Відправи довершили 2 священики: місцевий Парох о. Миколай Стеценко відправив Панахиду, при асисті дяків: п. п. Мих. Охітви, Гр. Сарчука та Вол. Радзівона, в похоронному заведенні, в середу о 8 год. вечора. Самий Похорон з Службою Божою, відбувся в четвер 13-го травня, який очолявши о. о. М. Стеценко та Мих. Боднарчук з Саскатуну. Під час останнього прощання на закли о. Стеценка, присутні зложили на Нев'янучий Вінок, з чого припало: по $20.00 на Колегію Св. Андрея та Інститут „Ім. Петра Могили", на „Вісник" — $9.00, „Укр. Голос" — $5.00, на виробленя кліше — $4.50, а $1.50 на пересилку.

По Службі Божій відбувся поминальний обід, приготовлений Жіночим Т-вом з Кадворт.

Люди розійшлися і скоро забудеться і ця розлука, але не забуде так скоро вдова Покійного — Доця, сини Василь, доньки: Ганя замужня за Проф. Трембачем в Саскатуні і Софія, замужня за п. П. Котелком в Кадворт. Крім того залишається 5 унуків, та чотири рідні брати і п'ять рідних сестер Покійного Петра. Після Твого стрyдженого життя навіть не дуже довгого на цьому світі, нехай хоч та земля на якій ти Покійнику любив працювати, буде Тобі пером. Вічна Пам'ять про Тебе!

Присутній.

СЛ. П. АНДРІЙ ЯРМІЙ
Шікаго, Ілл.

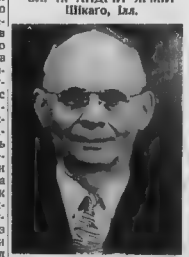

У середу 15 червня ц. р., перестало битись змучене серце Покійного Андрія Ярмія. Забираються одни по одному щирі і ніколи незступимі працівники чи то при Церкві, чи на народнім полі. Лишаються великі прогалини і нема ким заступити опорожнені місця тих, котрі так віддано працювали для своєї парафії і для свого народу.

Покійний А. Ярмій народився в селі Дзвінячі, повіт Заліщики, Західна Україна, 1893 року. До Канади приїхав зо своїми батьками молодим хлопцем в році 1907. Помагав при праці на фармі батькам, потім одружився і 1923-го року прибув до Шікаго і тут жив, поки невмолима смерть не перетяла нитки його трудолюбивого життя.

Покійний остався в невисказаній горю дружину Оксану, синів: Михася з дружиною і сином, Євгена з дружиною Аделею і дочками, брата Івана а дружиною у Вінніпезі та численну родину в Канаді і в Америці.

Покійний Андрій Ярмій був, відколи приїхав до Америки, карним і вірним членом Православної парафії Св. Володимира, членом 252-го відд. УНСоюза, членом Народної Помочі 66-го відд. Тов. Б. Хмельницького.

Покійний працював, як „асистент костодіян", при 131-м регементі Національної гвардії, стейт Ілинойс, понад 45 років. Рівночасно, Покійний Андрій Ярмій був завідувачем і господарем всіх парафіяльних будинків і без різниці чи це було вдень, чи серед ночі, коли щось сталося, він спішив до парафії, бо розумів це, що праця для громади — це праця для Бога.

Пам'ятаю ще від 1923 року, не раз під час представлень, чи під час яких „пікників". Покійний Ярмій все лишав і перший раненько їхав все приготовити. Мало того. Покійний ніколи не взяв одного цента за свою працю.

Таких щирих, вірних і справедливих працівників при громадах тепер вже немає і тяжко заступити їх опорожнене місце... Тяжко це згадувати, але повинність цього вимагає тому, щоб показати приклад іншим.

Парафія Св. Володимира в Шікаго буде довго шукати за таким робітником і таким механіком як Покійний, що робив що треба і не брав грошей.

Похорон Покійного Андрія Ярмія відбувся в п'ятницю 18 червня з погребового заведення Оленьців до Церкви Св. Володимира, а звідси на цвинтар „Елемвуд мемориял". На Похорон прибув з Вінніпегу брат Іван, близька родина — Николай Совсун з дочкою Настуною Совсун-Гіжовською, і багато друзів, приятелів і знайомих відпровадили Покійного на вічний спочинок.

На цвинтарі Покійного прощав п. Гікавий від Народної Помочі.

Нехай цих кілька слів будуть замісць Нев'янучого Вінка на могилу мого давнього і щирого Друга. Родина втратила Мужа, Батька, Ді-

дуся, Брата, а багато Приятелів втратили Друга, громада втратила чесного і вірного члена.

Прощай Друже, Андрію! Нехай добрий Господь прийме Тебе в Своїх Оселях радості, де нема клопотів, турбот, ані плачу, тільки життя вічне, бо Ти своєю чесною працею собі заслужив того.

Гр. Семочко

ПОДЯКА!

Дружина Покійного Андрія Ярмія, сини і вся рідня цією дорогою складають з глибини серця подяку всім добрим людям, за їх так щиру поміч, розраду і співчуття, по втраті їх дорогого Мужа, Батька, Брата.

Дякують всім тим, що під час слабості Покійного відвідували Його в лічниці, і тим добрим друзям, котрі не жалували „К Р О В И" Покійному під час Його слабості, включаючи пану А. Крайник, бо всіх імена, дружина непам'ятає.

Дякують всім за вінці і цвіти, дякують всім, котрі дали на Служби Божі за душу Покійного, дякують парохові Білецькому за Похоронні Відправи, дякують Хору Тов. Боян, з парохії Св. Володимира, за так гарний спів. Також щира подяка Сестрицтву Св. Ольги, при парафії Св. Володимира за приготовлення перекуски. Дякують всім добрим людям, котрі взяли участь і відпровадили тліні останки Покійного на вічний спочинок. Дякують друзям і громадянам, котрі несли домовину Покійного і всім, котрих з браку місця в часописі не згадуємо, а також братам Оленським за взірцеве зарядження Похорону.

Прийміть, Дорогі Друзі, від щирого серця нашу подяку для всіх Вас, нехай Вас Господь нагородить довгим і щасливим життям. А Ти, Дорогий Мужу, Батьку, Дідуню, Брате і Друже, спи спокійно. Нехай Тобі присниться солодкий сон, про ту працю, що Ти працював для добра громади, для Бога і для Церкви.

Твоя Пам'ять і Твоя праця остається для нас в нам'яті навіки.

Дружина — Оксана
Сини — Михась
і Евген з Дружинами
Брат — Іван
і Никола Совсун

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ВЕРЕСЕНЬ

5. Неділя — Кенора, Поплар Парк, Тиндал
12. Неділя — Транскона, Бозенкур.
19. Неділя — Кенора, Дуфрост, Селкірк.
26. Неділя — Транскона, Гонор, Поплярфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телфон: (день) JU 6-3093
(увечорі) JU 9-3610

о. В. АПОНЮКА
ВЕРЕСЕНЬ
5 Неділя — Гудзів
12. Неділя — Мелвіл
19. Неділя — Айтуна
21. Вівторок. Різдво Пресв. Богородиці — Гудзів
26. Неділя — Габард
27. Понеділок. Воздвиження Чесн. Хреста — Айтуна
Address: Box 143, Huna, Sask. Tel. 785-2218

о. В. БОРЧУКА
ВЕРЕСЕНЬ
5. Неділя — Йорктон
12. Неділя — Йорктон
19. Неділя — Горлиц
21. Вівторок. Різдво Пресв. Богородиці — Йорктон
26. Неділя — Йорктон
27. Понеділок. Воздвижения Честного Хреста — Райн
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. Л. В. ДЯЧИНІ
ВЕРЕСЕНЬ
5. Неділя — Кемсок
11. Субота. Ус. Із. Хр. — Вроксток
12. Неділя — Калдер
19. Неділя — Сторновей
21. Вівторок. Різд. П. Б. — Кемсек
26. Неділя — Донвел
27. Понеділок. В. Чес. Хр. — Мазета
Box 1241 Kamsack, Sask, Tel. 2-2447

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ВЕРЕСЕНЬ
5. Неділя — Водіна
12. Неділя — Фастон
19. Неділя — Кікер
21. Вівторок — Вимир (Р. Пр. Б-ці)
26. Неділя — Ватсон
27. Понеділок — Валіна (Возд. Честного Хреста)
Box, 486 — Tel. 338-3143.
Wadena, Sask.

о. І. Г. ГИКАВОГО
ВЕРЕСЕНЬ
5. Неділя — Вилінгдон
12. Неділя — Бидру
19. Неділя — Лужани
21. Різдво Пресв. Богородиці — Гемлін, Храм
Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 207.

о. С. ГРЕДІЛЯ
ВЕРЕСЕНЬ
5. Неділя — Сван Ривер
12. Неділя — Норквей
19. Неділя — Сван Ілейн
21. Вівторок. Різд. Пр. Богор — Сінкен
26. Неділя — Денбері
27. Понеділок. Чесн. Хреста — Глес
Address: Box 111, Nyan, Sask Tel. [illegible]

о. Ст. [illegible]
ВЕРЕСЕНЬ
5. Неділя — Кридор
12. Неділя — Геффорд
19. Неділя - Редфілд
21. Вівторок. Різдво Д. М - Геффорд
26. Неділя — Білики
27. Понеділок. Воздвижения — Геффорд
Address: Box 168, Hafford, Sask., Tel.: 56.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ВЕРЕСЕНЬ
5. Неділя — Кеделед
12. Неділя — Ту Гілс
19. Неділя — Шпинцці
21. Вівторок. Різдво Пр. Богор. Хрон. Утреня 9.30 — Шпинцці
26. Неділя — Ту Гілс
27. Понеділок. Воздвижения Честного Хреста, Утреня 9.30 рано Іспас
Address: Box 294, Two Hills, Alta. Phone 657-2488.

о. В. КОКОРУДЗА
ВЕРЕСЕНЬ
5. Неділя — Пайн Ривер
12. Неділя — Етельберт
19. Неділя — Ренвер (Храм: Різдво Пресв. Богородиці)
21. Вівторок — Белван (Різдво Пресв. Богородиці)
26. Неділя — Драй Ривер
27. Понеділок — Добрин (Возд. Чесн. Хреста)
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 4284

о. М. КРИТЮКА
ВЕРЕСЕНЬ
5. Неділя — Гадсон Бей
11. Субота. Усіченія Голова Св. Із. Хрестителя — Ендевор
12. Неділя — Гронлія
19. Неділя — Брускбі
21. Вівторок. Різдво Пресв. Богородиці — Гронлія
26. Неділя — Елдон Крік
27. Понеділок. Воздвиження Честного Хреста Господнього — Мелфорт
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-6144

о. ІВАНА КУЛИША
ВЕРЕСЕНЬ
5. Неділя — Редвудер
12. Неділя — Восетна
19. Неділя — Торгінд
21. Вівторок — Різдво Пресв. Діви Марії — Егрімонт
26. Неділя — Федора
27. Понеділок — Возд. Честного Хреста — Редвей
Box 122. Radway, Alta. Tel. 10.

о. О. КРАВЧЕНКА
ВЕРЕСЕНЬ
5. Неділя — Норт Батфорд
11. Субота. Усіч. Гол. Івана Хрестителя — Глесдин
12. Неділя — Витків
19. Неділя — Норт Батафорд
21. Вівторок. Різд. Пресв. Богородиці — Гедерлей
26. Неділя — Медов Лейк
27. Понеділок. Возд. Чес. Хрест — Кендо
Address: North Battleford, Sask. 972—106, St. Ph. 445-5280.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
ВЕРЕСЕНЬ
5. Неділя — Секві Лейк
12. Неділя — Росборн
19. Неділя — Мекві
21. Вівторок. Різдво Пресв. Богородиці — Виста
26. Неділя — Оакборн
27. Понеділок. Честного Хреста — Глен Елмо
Address: Oakburn, Man. box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
Address: Wasilock, Alta, Box 902, Tel. 342-8745

о. М. ОЛЕСІЙКА
ШПИЦЕВІЛЛЬ
5. Неділя — Даффін
12. Неділя — Дрифтінг Ривер
19. Неділя — Лаберт Плейнс
21. Вівторок. Різдво Пресв. Богородиці. Храм — Ромртон
26 Неділя — Даффін
27. Понеділок. Воздвижения Честного Хреста — Косів
27. Понеділок. Вечірня відправа і винос Хреста год. 7.30 вечора — Даффін
Вечірні служаться що неділі о год. 7-ій вечора в Даффін.
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ВЕРЕСЕНЬ
5. Неділя — Інсінгер (м.)
12. Неділя — Толовікон
19. Неділя — Дробот
21. Вівторок. Різ. Пр. Богородиці — Інсінгер (гайлай)
26. Неділя — Тодор (м). Храм
27. Понеділок Возд. Чес. Хрест — Вестбурн
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 90.

о. Я. РИБАЛКИ
ВЕРЕСЕНЬ
5. Неділя — Вернон
12. Неділя — Вернон
19. Неділя — Келовна
21. Вівторок Різд. П. Б. — Вернон
26. Неділя — Вернон
27. Понеділок В. Чес. Хр. — Вернон
Address: 2602-42 Ave., Vernon, B. C. Phone 542-4312.

о. О. СОРОЧУКА
Rev. O. Sorochuk
Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ВЕРЕСЕНЬ
5. Неділя — Лек Ла Біш
12. Неділя — Сарепі
19. Неділя. Вечірня о год. 3.30 по обіді — Атабаска
19. Неділя — Гресленд
21. Вівторок. Різдво Пресвятої Богородиці — Лек Ла Біш
26. Неділя — Боїв
27. Понеділок. Воздвижения Честного Хреста — Норвал
Address: Box 617 Lac La Biche Telephone 623-4838

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ВЕРЕСЕНЬ
5. Неділя — Робінн
12. Неділя — Левард
19. Неділя — Топорівці
21. Вівторок. Різдво Пресв. Діви Марії — Шортлейл
26. Неділя Мерідейл
27. 27. Понеділок. Честного Хреста — Петакура
Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 488.

о. М. СТЕЦЕНКА
Canora, Sask., Ph. 563-5163

о. Т. СЛАВЧЕНКА
ВЕРЕСЕНЬ
5. Неділя — Тарнополь
10. Пятниця — Альвена
11. Субота — Св. Джуліян
12. Неділя — Вакав
19. Неділя — Лепін
21. Вівторок — Сиатс
26. Неділя — Кадворт
27. Понеділок — Вакав
Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФІОКА
Address: Teistel, Man.

о. Ю. ТУРЖАНСЬКОГО
ВЕРЕСЕНЬ
5. Неділя — Смокі Лейк
11. Субота. Усіченія голови Іванна Предтечі — Давінінг
12. Неділя — Вишня
19. Неділя — Смокі Лейк
21. Вівторок Різдво Пресв. Богородиці — Едвард
26. Неділя Белис
27. Понеділок — Стеден. Воздвиження Честного Хреста
Address: Smoky Lake, Alta. Box 809

о. Г. УДОДА
ВЕРЕСЕНЬ
5 Неділя — Мельничуки
11. Субота. Усіченія — Шіго (м.)
12. Неділя — Жучкани
19. Неділя - Фовм Лейк
21. Вівторок. Різдво Пресв. Богородиці — Купровські. Храм
26. Неділя — Винярд. Храм
27. Понеділок. Воздвиження Честного Хреста — Шіго (пол.)
Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. І. ШЕВІЯ
ВЕРЕСЕНЬ
5. Неділя - Вірдейл
12. Неділя — Кадет
19. Неділя — Сембурн
21. Вівторок. Різдво Пресв. Богородиці — Нипавін
26. Неділя — Шипмен
27. Понеділок. Воздвиження Честного Хреста — Кадет
Address: Weirdale, Sask. Ph. 466.

о. А. ХРУСТАВКИ
ВЕРЕСЕНЬ
5. Неділя — Мирнам
12. Неділя — Бросов
19. Неділя — Мусіджра
21. Вівторок. Різдво Пресв. Богородиці — Слава пов.
26. Неділя — Лойдмінстер
27. Понеділок. Воздвиження Честного Хреста — Мірнам
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ВЕРЕСЕНЬ
5. Неділя - - Торсбі
11. Субота, Різниця смерти бл. п. В. Рутара — Брудергайм
12. Неділя — Брудергайм
19. Неділя — Калмар
21. Вівторок. Різдво Пресв. Богородиці — Кемрозз
26. Неділя — Оновей
27. Понеділок. Воздвиження Честного Хреста — Пено
Address: 9580—109 Avenue, Ph. GA 2-3063. Edmonton, Alta.

о. Ю. ЯГОДСЬКОГО
ВЕРЕСЕНЬ
5. Неділя — Вата
12. Неділя — Пембіна
19. Неділя — Сірко
21. Різдво Пресв. Богородиці — Сандавн
26. Неділя — Сельків. Храм
27. Воздвиження Честного Хреста — Арбакка Св. Ап. Петра й Павла
Box 44, Vita, Man. Tel. 9-84-82.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLII. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ВЕРЕСНЯ, 1965. WINNIPEG, MAN., SEPTEMBER 15, 1965. ЧИСЛО (2038) 18

Греція й II Ват. Собор

Атака проти Архієпископа Хризостома

Український католицький тижневик в Едмонтоні „Українські Вісті" в числі за 31 липня — 7 серпня 1965 р. подав таку нотатку п. з. „Проти наближення до Риму":

„Як довго я живу, не може прийти до якогось наближення до римо-католицької Церкви" — заявив, згідно з повідомленням грецького часопису „Етнос", примас православної Церкви Греції, архієпископ Хризостом з Атен, в часі свого інтерв'ю, уділеного згаданому часописові. Цю свою нехристиянську заяву зложив старенький голова грецької Церкви Хризостом як відповідь на запрошення Секретаріяту для Церковної Єдности — прислати обсерваторів Грецької Церкви на IV. й останню Сесію Вселенського II. Ватиканського Собору, що зачинається, як відомо, 14 вересня 1965.

Православна Церква Греції не мала — у противенстві до інших православних Церков світу — своїх обсерваторів і на перших трьох Сесіях Собору.

Завзята впертість Архієпископа Греції відносно екуменізму і змагань до поєднання різних християнських Церков свідчить тільки про недостачу справжнього християнського духа у її деяких провідників та про шкідливу для Церкви і грецького народу віровизнаневу заскорузлість і нетерпимість.

На цьому, серед Єврархії грецької Церкви є багато таких, що не годяться із становищем архіеп. Хризостома і постійно домагаються висилки делегації

(Закінчення на 2-й стор.)

Біднота гукає до папи:

„Нам не треба вашого благословення, нам треба грошей!"

Нуждарі-поводяки в Римі „явно вороже" поставилися до папи

ня, нам треба грошей!" — озвалися голоси з-поміж юрби, коли папа Павло VI появився в невеличкій місцевості Піяцца Порта (сім з половиною миль від Риму), яку навістила повінь, — подає „Ассошіейтед Пресс" 4 вересня ц. р. Повінь спричинив вилив ріки Тибру, і папа поїхав туди 4 вересня.

Піяцца Порта заселена робітниками й хліборобами (коло 4,000 осіб). Пригноблені й озлоблені, що вдаються до змагань з антихристиянськими угрупуваннями".

Він сказав, що є „такі організації, які мають марку „католицьких", а однак вони змагають до зближення з комуністами і голосять діялог з антихристиянськими угрупуваннями".

Він сказав це в інтерв'ю з кореспондентом французького журналу „Les Jours de France", з якого текст цієї заяви Салязара негайно, бо зараз таки 5 серпня, передрукувала вся преса в Лісбоні.

Передплачуйте, читайте, підтримуйте і поширюйте „Вістник"!

IV Сесія II Ват. Собору

Наради: про свободу ісповідання і про відношення до жидів

Четверта сесія 2-го Ватиканського Собору починається 14 вересня ц. р.

Американський часопис „Визентайн Кетолик Ворлд" ч. 30, 1965 р. поінформував:

„Робота четвертої сесії закінчиться з кінцем листопада чи з початком грудня. У програмі щоденних засідань будуть розбиратися важливі справи: про відношення між християнським і нехристиянським світом, заява про свободу совісти ісповідання, відношення між католиками й жидами й про положення Церкви в модерному світі."

Справа свободи совісти в ісповіданні була відложена проти волі більшості делегатів

„Предложення про свободу совісти в справі релігії було (на третій сесії, 1964 р. — р. В.) звернене назад у комісію на поправлення, — не зважаючи на те, що понад 140 делегатів (на всіх делегатів числом коло 2400, — р. В.) просили, щоб над ним відбулося голосування в справі його прийняття.

Прохання американських єпископів було відхилене таким чином, що председник засідання має право завернути проект до комісії єпископів на поправлення його", — інформує вищезгаданий орган.

Постанова Собору про жидів з 1964 р. буде ще раз дискутована

Далі, цей же часопис подає:

„Перша резолюція про відношення між християнами (лише католиками, — р. В.) й жидами минулого року звільняла жидів від вини в справі вбивства Бога через розп'яття Христа. Пізніше цей документ зватакували арабські народи тому, що, мовляв, його було проголошено через політичні причини".

Диктатор Португалії проти зближення й „діялогу" католиків з комуністами й взагалі з „антихристиянами"

Націоналістично-католицький диктатор Португалії, Антоніо Салязар, гостро скритикував ті католицькі організації, що „займаються політичними справами міжнародних масштабів".

Альберт Швайцер помер

Найбільший чоловіколюбець наших часів відійшов у вічність

Швайцер: „Чинення добра не є самопожертвою".

У суботу вночі, з 4-го на 5-го вересня, в африканській джунглі недалеко рівника, в околиці Габон, на болотнистому березі ріки Огу тихо помер 90-літній Альберт Швайцер, німець з Альзацу.

Його похоронили в неділю 5 вересня там таки, в джунглі над рікою Огу, поблизу лікарні, яку він сам створив і очолював.

Любов до ближнього виявлена головно ділом

На 25-му році життя ставши лютеранським пастором, він 1913 р. виїхав у французьку колонію в Африці, в смузі рівника, і там почав свою місійно-лікарську працю: сам оснував лікарню, безплатно лікував негрів і допомагав убогим.

Він мав чотири докторати — теології, філософії, штуки й медицини, і написав глибокі та відомі в науці твори з різних ділянок знання, — не дбав про вигоди, славу й багатство. Своє щастя він знайшов у служенні ближньому, але в служенні не проповідування, а мовчазною добродійною роботою.

Усе роздав убогим

Франція, Німеччина й Британія надали йому різні високі відзначення. Року 1952-го він отримав Нобелівську мирову премію та пов'язану з нею суму 32,000 дол. нагороди. Швайцер ужив ці гроші на розбудову лікарні, а головно приміщень для своїх невилічально-хворих пацієнтів.

Королева Єлисавета II, міністр закордонних справ США Дін Раск і багато інших державних мужів прилюдно пом'янули його „незлим, тихим словом".

Наслідником Швайцера на становищі завідувача його лікарнею став 32-літній швайцарський лікар д-р Вальтер Мунц.

„Великий білий доктор"

Із сльозами на очах проводили Швайцера, якого називали „великим білим доктором", до його скромної могили біля лікарні на березі ріки Огу в джунглі.

Чинення добра Швайцер не вважав за самопожертву, чи самопосвяту; добродійство він уважав за нормальне, звичайне, конечне явище, а не за героїзм чи святецтво. „Чинення добра не є самопожертвою", — заявив він.

Адв. П. МІСЬКІВ упокоївся

В останній хвилині, при здаванні „Вісника" на пресу, наспіла сумна вістка, що в четвер, 9 вересня вранці нагло, на серцевий удар, в Едмонтоні помер довголітній член Консисторії нашої Церкви і заслужений український діяч, адвокат Петро Міськів, житель Едмонтону.

Про подробиці й Похорон Покійного подамо після отримання інформативних даних.

В. И. П.!

Новий план боротьби з релігією в СССР

Письменник-гуморист Остап Вишня насмішливо висловився, що він „перестав" вірувати в Бога з того часу, як совєтська влада проголосила, що „Бога нема".

Таким чином він коротко схарактеризував ті способи урядового переслідування релігії, які велися від початку існування СССР аж до часів диктатури Хрущова. Ці способи в основному полягали лише в наказах влади „не вірувати в Бога", в масових атеїстів над релігією, в вищенні видимої Церкв і фізичному та духовному терорі.

Тут загалом переважало переконання, що Церква й релігія — це одне й те саме; тому влада вірувала, що знищення Церкви автоматично буде й знищенням релігії.

Видиму Церкву нищено, але релігія існувала й існує. Чому і яким чином? Большевицька влада вірила, що вона існує у свідомості людей як „пережиток" світогляду, набутого шляхом дореволюційного виховання та механістичного призвичаєння.

Влада СССР не усвідомлювала собі, що такий її підхід до релігії — це підхід раціоналістично-механічний; це значить — вона думала, що джерело релігії є лише в мисленні й побутових звичках.

Щоправда, режим Сталіна, побачивши, що терор і нищення Церкви й очорнювання та легковаження релігії як „забобону" та „опіюму для на народу" не ницать релігії, отже він почав був звертати більше уваги на „перевиховання" молоді. За його владн основано 1943 р. Педагогічну академію в Москві, де кандидатам на педагогів давали інструкції для поборювання релігії. Але ці інструкції також були раціоналістично-механістичні. Це значить, що вони звертали увагу лише на релігію в сфері розуму, тобто на релігійний світогляд і на набуті шляхом традиційного виховання релігійні звички. Але вони не звертали уваги на цей факт, що основне джерело релігії має не раціоналістичний (розумовий), а психологічний характер, тобто воно є в особливого роду почуваннях містичного типу. Такий підхід в СССР уважався б „буржуазно-ідеалістичним".

Отож, педагоги-атеїсти не звертали уваги на психологію релігії ні в дорослих, ні в дітей.

А втім, психологія до першої світової війни взагалі у світі не стояла на високому рівні, бо це відносно молода ділянка науки, а яке тим більше — психологія дитини.

Конститин Ушинський (1824-1871) у своїй книзі „Педагогическая антропология" залишив деяку спадщину, основану на західніх дослідах, на тему психології дитини.

Після захвачення большевиками влади 1917 р. совєтську педологію (всебічну науку про дітей, а в тому й психологію дитини) очолювали дослідники Басов, Павло Блонський і Арон Залкінд.

Щоправда, вони не сягнули до справи психології містики релігії у зв'язку з природою людини, — бо це було б суперечне марксистській раціоналістично-механістичній теорії. Але за того часу — за часів диктатури Леніна — ідеологи атеїзму принаймні звернули були увагу на раціоналістично-психологічну й механістичну сторону релігії; тобто вони вважали, що в молоді головним джерелом релігії є естетична потреба особливих вражень, щоб відірватися від сірої буденщини, і тому її ваблять релігійні обряди. Ця естетична потреба — це справа раціоналістичної (приземної) психології. Ця молодеча психологічна потреба у старшому віці могла б вигаснути, але вона з часом стає призвичаєнням (механістичний процес) і тому і в дорослих є закорінілий від дитячих років нахил до релігійних обрядів.

І тому-то Союз Войовників Безбожників ще 1920 р. почав був влаштовувати різні большевицькі урочистості, щоб відвернути дітей від релігійних обрядів. Однак це не дало бажаних владою СССР наслідків.

Невідомо, як була б далі розвивалася психологічна метода поборювання релігії серед молоді, якщо б в СССР далі була розвивалася наука про психологію дитини. Але коли А. Жданов був керівником пропаганди при Політбюро (тепер Центральний Комітет) Комуністичної Партії Советського Союзу в 1928-32 роках, то він видав наказ заборонити педологію взагалі, а в тому й науку про психологію дитини; він назвав цю науку „буржуазним предразсудком" (забобоном). Революційну заборону Жданова згодом, 4 липня 1936 р., „обосновал" Центральний Комітет К о м у н і стичної Партії, який, на основі опінії спеціальної комісії для цієї справи, уґрунтував педологію як „лже-науку" (псевдо-науку) із усього шкільництва СССР.

По смерті Сталіна, коли Хрущов почав „десталінізацію", прихильники педології поволі, спочатку несміливо, почали говорити про цю науку, а в тому й про психологію дитини. Але аж після усунення Хрущова, коли провід Компартії СССР передав владу Брежньову й Косигінові, советські вчені виразно поставили вимогу за відновлення педології, включно з психологією дитини. Першим виразним голосом у цій справі була 1965 р. стаття Т. К. Чугунова „К судьбам педологии в Советском Союзе", опублікована в журналі „Вестник Института по изучению СССР".

Відновлення науки про психологію дитини досить скоро дало свої наслідки в змінах методів поборювання релігії серед молоді.

І так, 1961 р. повідомлено, що Московська Педагогічна академія анґажує групу знавців психології дітей, які мають розробити новий план поборювання релігії серед дітей і молоді. Новий план — це плян оснований на психологічних методах.

Експерти психології дитини мають дати відповіді на такі питання: Чому релігія притягає дітей? Які впливи має на тих дітей родина та інші чинники, коли ними не займаються виховники атеїсти? Ці експерти головно в Педагогічній академії в Москві будуть розробляти напрямні советського виховання дітей. Але свої досліди над душевним станом дитини в процесі її зростання й розвитку вони будуть вести в так званих типових совєтських школах, що їх є 5 в СССР — три в Москві, а дві в інших частинах СССР.

Леонід Ільїчов — керівник справ марксистської ідеології при Центральному Комітеті Комуністичної Партії Совєтського Союзу за часів Хрущова — вирішував про напрямок праці згаданої академії. Це за часів його каденції ця академія встановила, що одним з найуспішніших засобів поборювання релігії серед молоді є заведення так званих „Торжественних днів", як: „День квітів", „День пташок", „День весни" і т. д. Такі урочистості відтягнули б молодь від релігії.

Отже це поворот до способів Союзу Воюючих Безбожників з 1920 р., — а ці способи були безуспішні для атеїстів.

Року 1965-го режим Брежнєва й Косигіна усунув Ільїчова з його посту, а на його місце керівником справ марксистської ідеології при ЦК КПСС поставив Петра І. Демічева, а керівником пропаганди ЦК КПСС Володимира І. Степакова. Майже одночасно з цією зміною на постах звідбувачі Педагогічної академії в Москві проголосив новий плян (психологічно-дослідний) поборювання релігії серед молоді.

Атака проти Хризостома

(Продовження з І-ї стор.)

обсерваторів на Ватиканський Собор".

З.Р.В. – Грецький народ не може забути Римові того, що його папські війська — „хрестоносці" напали були на Грецію, сильно зруйнували давню грецьку державу — Візантію і її столицю Константинополь, і насильно заводили католицизм. Вони так ослабили Візантію, що її згодом легко розбили й опанували турки. А Рим після того утримував (і досі утримує) близькі контакти з Туреччиною, яку він, Рим, настроював проти Грецької Православної Церкви. Рим іноді й підзлучував турецьку владу, щоб вона переслідувала патріярхів Константинопольських.

Безперечно, „зближуватися" до котрось із Церков чи „не зближуватися" — це вільна воля кожної Церкви. З цим можна погоджуватися, або не погоджуватися; але в такому випадку треба справу обосновувати аргументами. Такий стиль як: „нехристиянська заява", „зацкорузлість", „нетерпимість" і т. п., аргументів не заступить. Одночасно ж такий стиль може піддавати думку, що католицька пропаганда послуговується психологічним терором проти тих, хто не хоче йти на руку Католицькій Церкві. Католицька пропаганда таким чином не тільки що не з'єднує собі симпатій, а — навпаки — відштовхує іншовірців від контактів з католиками.

В англійській католицькій пресі тепер уже рідко-коли можна знайти такий стиль.

Митрополичі Канонічні Візитації

● Неділя 26-го вересня, — Митрополича Канонічна Візитація в м. Вінкувер, в Церкві Пресвятої Трійці.

●Неділя 3-го жовтня — Митрополича Візитація в Митрополичій Всеканадійській Катедрі Пресвятої Трійці в м. Вінніпезі.

● Неділя 17-го жовтня, — Митрополича Канонічна Візитація в Соборі Св. Покрови в м. Вінніпезі, 40-ліття Св. Покровської Громади.

● Неділя 24-го жовтня — Митрополича Канонічна Візитація в Соборі Св. Софії в Монтреалі, з приводу 40-ліття Церковної Громади.

● Неділя 7-го листопада, — Митрополича Канонічна Візитація в Парафії Св. Димитрія, Лонґ Бренч, Онт., 25-ліття Громади.

Резолюція за визнання Православія за „більшу віру" в США

Уряд до сього часу визнає за „більші віри" (Major Faiths) лише протестантизм (67 мільйонів) католицизм (45 мільйонів) і юдаїзм (5,5 мільйонів).

Згідно з Першим Додатком до Конституції США, Церкви в цій країні відділені від держави, отже, здавалося б, що тут не має значення справа погляду уряду на Церкви.

Однак справа конституційного відділення Церков від держави ускладнюється тим, що Церкви не відділені від горожан, які становлять собою державу на своїй території.

Це значить, що коли, наприклад, горожани є у війську, то він має право бути членом своєї Церкви; і тому держава не може не допустити духовних осіб у чисто державну сферу, якою є сфера військова. Цього роду моментів є більше. І тут, хоч-не-хоч, існує практичне взаємне зазублення між державою й Церквами.

У зв'язку з цим взаємним зазубленням, кожній Церкві не байдуже, за кого має уряд, наприклад, тих священників дачої Церкви, які духовно обслуговують своїх одновірців в армії, чи в лікарнях, в'язницях і т. п. Тут мусять бути якісь офіційні норми контактів Церков з державою.

Коли уряд США визнає чи не визнає дану релігію за так звану „більшу релігію", то тут ідеться не так про повагу тієї релігії, як скоріш про її привілеї, а ще точніше про її можливості належно виконувати обслуговання вірних у державній сфері.

Уряд США, визнаючи за „більші релігії" лише протестантизм, католицизм і юдаїзм поставив справу так, що котре з християнських віроісповідань не є католицьким, то тим самим воно автоматично є „протестантським". Таким чином і Православіе фактично було зараховане на протестантську сторону.

(До речі, це таке положення, як з державним шкільництвом у Квебеку в Канаді; уряд цієї провінції утримує шкільництво на віроісповідній базі: державні школи католицькі і державні школи протестантські, — а третє не дане. І учні інших релігій та віроісповідань хоч-не-хоч мусять іти лише до віроісповідних державних шкіл — або католицьких, або протестантських, бо інших шкіл немає, — закон їх не передбачує).

Покійний сенатор Дж. Меккарті (голова Підсематської Комісії Розслідування не-американської діяльности в США) був католиком із сфер Католицької Акції в США; він був крайньо упереджений до протестантизму — до тієї міри, що протестантизм він відкрито проголошував за „агентуру" комунізму.

Меккарті й увесь меккартизм переслідував протестантизм як такий майже так само, як і комунізм. Тому що православіе, згідно з урядовим визначенням, було зачислене як якийсь „відлам протестантизму", то меккартизм дискримінував в армії православні катехітичні книжки так само, як і протестантські. Цензуруючи ці книжки, меккартисти автоматично, навіть не завжди читаючи їх, підозрівали їх у „комунізмі", коли вони не були католицькі.

Тепер уже немає сенатора Меккарті й немає урядового меккартизму в США. Але таке відношення до Православія з боку уряду, яким воно досі було, ставило це віроісповідання в якесь неозначене положення, показувало його в кривому дзеркалі.

Постанова 84-го Конгресу США про Православіе

Внаслідок заходів з боку православних, — найбільше з боку архіеп. Якова, американського екзарха Константинопольського Патріярхату, при підтримці протестантських чинників з Америки у Світовій Раді Церков, — 84-й Конґрес США рішиться схвалити резолюцію про визнання Православія за „окрему релігійну віру" (a separate religious faith"). Тобто, — що урядово її вже не утотожнювано з протестантизмом.

Хоч згадана постанова Конгресу щодо суті справи могла б уже бути задовільною, то однак у світлі урядової схеми відношення до релігії вона поставляла урядові чинники в заплутане становище. Бо з уваги на те, що уряд США визнає лише три категорії релігій: протестантизм, католицизм і юдаїзм, а четверте не дане, — з другого ж боку він визнає Православіе як „окрему релігійну віру", то тим самим він визнав її як четверту віру, а при тому ж дав їй місце в схемі визнаних урядом вір, бо не визнав її „більшою вірою".

Визнання 84-им Конгресом Православія за „окрему релігійну віру" внаслідку позначилося тим, що православних духовних почали запрошувати, разом з католиками й протестантами, проказувати молитви на інавґурації сесій Конгресу.

Резолюція за визнання Православія „більшою релігією"

Сенатори Р. Кліффорд Кейс і Джейкоб К. Джевіц, обидва республіканці, внесли до Сенатського Правничого Комітету резолюцію за визнання Православія більшою релігією, і загальний С. П. Комітет в липні 1965 р. взяв резолюцію на листу тем своїх обговорювань.

У резолюції, між іншим, вказано, що Православіе є одною з більших вір не лише в США (там є 3,260,000 православних), але й у всьому світі.

З порнографічної літератури в США річно 18 мільйонів долярів прибутку

Американські видавці порнографічної літератури разом заробляють 18 мільйонів долярів на рік, — інформує „Нью Йорк Таймс Сервіс" (4. 9. 65).

Найбільший попит є на історії про всяких статевих (полових) збоченців. Автори знайомляться з цими справами розробляють їх у формі таких оповідань, що діють на уяву людей.

Автори продукують ці книжки легко й скоро; що кожних два тижні автор вспіває написати одну цього роду книжку, яку продають по 60 центів, але масовими тиражами. За одну книжечку перший авторський гонорар становить від 750 до 1000 дол. Крім цього, авторам окремо платять певні відсотки заробітку з видання в ході продажу книжечки. Коли книжечку перевидають, то авторові знову платять гонорар і відсотки прибутку з продажу. А ці книжечки перевидають масово.

Чи може бути „з'єднання"?

„Ми не можемо змінити доктрини", каже Ватикан

Кат. Церква не піде на жодні уступки у своєму церковному вченню, хоч би цього вимагала справа „єдности християнства"

„Коли п. Джан-Стівес – запитав, чи могла б бути якась правдоподібність, що б Католицька Церква якось переіначила свої доктрини, щоб такими чином улегчити воз'єднання, то кардинал Бравні (Browne) відповів:

„We can't modify doctrine" („Ми не можемо змінити вчення" (Церкви Католицької).

Це подав часопис в США „Визентайн Кетолик Ворлд" за 1 серпня 1965 р.

Норман Ст. Джан — Стівес — це консервативний посол до Палати Громад британського парляменту й письменник та публіцист. Кард. Бравні сказав це на пресовій конференції з нагоди конференції 4-х кардиналів влітї 1965 р. в Лондоні, на якій вони обговорювали справи „воз'єднання" („reunion") православія й протестантизму з католицизмом.

Зміст згаданої конференції передав по Британш Бродкестінґ Корпорейшонс Гом Радіо Нетворк вищезгаданий Н. Ст. Джан-Стівес, — подає „Биз. Кет. Воард".

Кард. Майкел Бровні є членом ватиканського Св. Уряду (це давній уряд Св. Інквізиції). Крім цього, в дискусії взяли участь ще ці кардинали: Джозеф Ріттер із Сейнт Луіс в США, Лео Зюнєнс з Брюсселі (Бельґія) і Валеріян Ґрайєс з Бомбаю (Індія).

З.Р.В. — Це папа Іван 23-ій (1958-1963), коли готовився до скликання 2-го Ватиканського Собору (почався 1962 р.), підкреслив був, що Кат. Церква не змінить своїх доктрин (учення Церкви, а головно догматику). Тому заяви кардиналів, що Кат. Церква не змінить своїх доктрин, хоч би цього вимагала справа об'єднання християн, не є несподіванкою.

Деякі з ліберальних католиків, головно з-поміж світських, воліли б, що б Рим пішов на компроміс (уступки) шляхом зміни деяких своїх доктрин. Провід Католицької Церкви осуджує таких католиків.

„Кардинал Джан Гінен (Heenan), Архиєп. Вестмінстерський (Англія) сильно скритикував тих католиків, які, як це вій бачить, намагаються дійти в напрямку воз'єднання (християн) шляхом компромісу в доктринах" (Катол. Церкви), — поінформував „Визентайн Кетолик Ворлд" (1 серпня 1965 р. США).

Коротко кажучи, Ватикан виразно каже, що церковне „возєднання" християн може відбутися лише так, що б некатолики поставали католиками.

Бразилія: є 12,000 священиків, а треба 70,000

У Бразилії тепер є 12,000 католицьких священників, а треба 70,000. Щороку висвячується приблизно 450 осіб, а треба 3,500 нових священиків кожного року.

У Бразилії є понад 60 мільйонів населення з щорічним приростом коло трьох з половиною мільйонів осіб. Коло 95% населення — це католики.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Еклезія. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границю — $4.00 за рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

СТАТУС ПРАВОСЛАВІЯ НА РОЗГЛЯДІ СЕНАТУ США

Сенатори Р. Клиффорд Кейс і Джейкоб К. Джевіц, обидва республіканці, внесли резолюцію за визнання Православія в США „більшою релігією" (Major Faith). Уряд США за „більші релігії" досі визнає лише протестантизм, католицизм і юдаїзм.

Сенатський Правничий Комітет в липні 1965 р. включив цю резолюцію в предмети своїх нарад. У резолюції, подано, як аргумент, що Православіє є одною з більших релігій не тільки в США, але й у всьому світі.

Згідно з найновішою статистикою, в США є 3,600,000 православних — усіх без винятку юрисдикцій та інших відгалужень.

Уряд США не ділить, бо не може ділити, Православія на „канонічне" й „неканонічне"; він признає Православіє як цілість.

Якщо б, наприклад, так звана „Конференція Православних Єпископів" звернулася до Сенату, щоб він ухвалив резолюцію не про Православіє взагалі, а лише про „Канонічне Православіє", а тих, кого ця Конференція не визнає за канонічних, щоб Сенат не вважав за дійсних православних, то уряд США не погодився б на це. Таким ось чином „Конференція Православних Канонічних Єпископів" мусить акцептувати таке становище уряду, що Православіє в США є одне — не поділене на православіє „канонічне" і православіє „неканонічне". З уваги на те, що такого поділу в резолюції в Сенаті немає і бути не може, і з уваги на те, що „Конференція Православних Канонічних Єпископів" такої поправки до цієї резолюції не робитиме, то, якщо цю резолюцію Сенат ухвалить, уряд з чисто офіційно-формальних мотивів не дозволить на свентуальне дискримінування, напр., в армії, одних православних духовних другими під претекстом сновидної „неканонічности".

Для уряду є суттєвою справою факт Православія взагалі — без специфікування його на „канонічне" й „неканонічне".

Своєю назвою — „Конференція Православних Канонічних Єпископів" — ця організація автоматично свідчить, що приймета „канонічности" чи „неканонічности" не є суттєвою для існоти православности. Бо коли основоположники й члени цієї організації вважають її назву — „Конференція Православних Канонічних Єпископів" — за реальну, отже логічну, то це значить, що вони протиставляються тим ієрархам, яких вони вважають за „православних не-канонічних єпископів".

Коли ця Конференція вважає, що існують „не-канонічні" єпископи, але вони, не зважаючи на свою „не-канонічність", таки є православні, то вона, Конференція, стоїть на самосуперечному становищі. Бо коли кого вважаємо за православного, тим самим автоматично вважаємо його й за канонічного.

Такого підходу вимагає дефініція терміна „православіє", і та дефініція повинна б бути включена в вищезгадану резолюцію в Сенаті США.

Коли хто хоче, щоб уряд США визнав Православіє за „більшу релігію", той не може ділити Православія на „канонічне" й „не-канонічне".

МИТР. ШЕПТИЦЬКИЙ І СПРАВА ЄДНОСТИ УКРАЇНЦІВ

У 100-ЛІТТЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ МИТР. ШЕПТИЦЬКОГО

Українці греко- католики цього року, в точніше — 29 липня, відзначили 100-ліття з дня народження митр. Андрея Шептицького.

Український світський щоденник в Америці „Свобода" за 3 серпня 1965 р. в редакційній статті „Апостол єдности", вказав на кілька боків, з яких можна б розглядати діяльність митр. Шептицького.

„Але найбільш актуальною для пригадки й розгляду, особливо під час відбування Вселенського Собору (католицького 2-го Ватиканського, — ред. В.), може бути його доля в широко розгорненій акції за зближення українських Церков (православної й католицької, — ред. В.), за утримлення єдности в українській національній спільноті.

У змаганні до єдности всіх українців Митрополит Андрей був ентузіястом і фанатиком, справжнім апостолом цієї великої ідеї. . .

„. . .Митрополит Андрей писав: „Повна злука греко-католицького і українських православних віросповідань — це справа хіба дальшої майбутности. Вона стала б можливою тільки після довгих змагань із обох боків — до себе наближуватись і себе взаємно пізнавати. А зближення і взаємне пізнання необхідні для осягнення національної єдности. Те зближення може колись довести до з'єднання, але мусить передусім усунути взаємні роздори ненависти, які спричинюють, що українець українцеві ворог. І ті, що бажають колись єдности, і ті, що її не бажають, почнімо всі працювати над примиренням. На такому конечному помиренні багато скористає ввесь український нарід".

Зацитувавши ці слова митр. Шептицького, „Свобода" свої коментарі до них кінчає так:

„Сприйняття великих ідей і заповітів Митрополита Андрея усіма українцями було б найкращим вшануванням сторіччя з дня народження цього Слуги Божого".

***

Вищезгадана редакційна стаття „Свободи" (яка хоч офіційно вважається надконфесійною, але її редагують греко-католики) також не може не викликати собою коментарів; і то коментарів не конечно конфесійних, а таки національно-політичних у соборницькому еспекті.

Якщо б митр. Шептицький закликав був українців лише до національно-політичної єдности, і при тому підкреслював, що та єдність може бути і без уваги на віроісповідні різниці; і якщо б він закликав українців різних віроісповідань, щоб вони одні одних не навертали до своїх Церков, бо єдність національно-політична не є зумовлена єдністю церковно-релігійною, — якщо б митр. Шептицький був ширив таку ідеологію, тоді він був би одним з високопоставлених речників чистої й безумовної національно-політичної єдности українців.

На жаль, сталося зовсім навпаки. Тоді, як світська українська інтелігенція не звертала уваги на віроісповідні різниці, і єднялася в спільних партіях та інших національних організаціях, в яких спільно й однодушно працювали греко-католики, православні й протестанти (так було в ОУН, УНДО, в наукових установах, в студентських організаціях і т. д.), і ніхому там і на думку не приходило роз'єднуватися через віроісповідні різниці, — в той час митр. Андрей Шептицький засночив і здійснював українську спільноту своєю ідеологією — що, мовляв, без релігійної єдности не може бути єдности національно-політичної, не може бути соборництва.

З того часу світські діячі Католицької Акції підхопили цю ідеологію митр. Шептицького, і вивозять в українську спільноту в розсіянні, що, мовляв, без релігійної єдности (яку вони іноді делікатно називають лише „зближенням") не може бути єдности національно-політичної. А під поняттям „релігійна єдність" вони розуміють приєднання православних українців до Риму. Таку ідеологію митр. Шептицький з особливою чіткістю й наполегливістю висловив під час 2-ї світової війни — у своєму листі до української інтелігенції 3-го березня 1942 р. і незабаром після цього, також 1942 р., в листі до українського православного Єпископату. (Про ці листи згадує „Свобода" і подає з них цитату закликв митр. Шептицького, яку ми навели вище).

Коли в українців вимовляється, що лише тоді в них буде національно-політична єдність, коли найперше буде єдність релігійна, чи принаймні буде хоч змагання до релігійної єдности, — то така ідеологія не сприяє справі національно-політичної єдности, а навпаки — вона сприяє справі роз'єднання українства.

На прикладі модерної німецької нації ми бачимо, що в них, хоч там є і протестанти, і католики, існує національна єдність і однодушність, коли йдеться про добро Німеччини. Усіх їх єднає ідеологія їхнього національного гимну: „Дойчланд, Дойчланд ібер аллес" („Німеччина, Німеччина понад усе").

Ідеологія митр. Шептицького спровокувала православних до реакції з метою самооборони. Дехто з православних, взявши собі тактику митр. Шептицького, почав твердити, що єдности між українцями не буде так довго, поки греко-католики не повернуться до православія.

І тепер уже дійшло до того, що серед української спільноти термін „українська єдність" хоч формально й має на собі національну шату, але його затаєні ідеї і мета вже мають церковно-релігійне значення унії з Римом.

Українці у своїй величезній масі в Україні — православні. Але крім них є й греко-католики. Не треба забувати й про протестантів, — отже їх дискримінується, коли постійно говориться лише про „обидві українські Церкви", тобто лише про православних і греко-католиків.

Провідникам української спільноти треба визбутися тієї ідеології — в кого вона є, що, мовляв, без релігійної єдности не може бути національно-політичної єдности. Їм треба дивитися на дійсність таку, якою вона є і навчитися акцентувати її; а дійсність є така, що в українській спільноті є і будуть різні віроісповідання. Треба цю дійсність стверднти й погодитися з нею, і будувати національно-політичну єдність на таких основах, де не перешкоджали б віроісповідні різниці. Національно-політичну єдність треба будувати на принципах чисто національних, не вмішуючи до них елементів віроісповідних різниць.

Коли українські вояки клали свої голови за волю України, то вони не питали один одного про „унію", „екуменізм" та до якої церковної юрисдикції хто з них належав.

Шлях до української національної єдности веде не через Рим, Константинополь, Москву чи Варшаву, а через любов до свого народу, національну свідомість і здоровий розум.

Митр. Шептицький був високоосвічений, добре вихований, аристократ духа, з природи добрий, а головне — надзвичайно скромний, — він не обсипав себе титулами, не величався. І кожна Церква могла б гордитися таким ієрархом. Але треба мати на увазі, що найвищою метою його життя й праці було „повернути Схід", а все решта — знання, майно, національні й політичні справи і т. д. — були лише засобами до цієї мети.

Виходячи з точки погляду релігійної толеранції, можна сказати що митр. Шептицький мав рацію мати таку мету, яку йому подобалася. Але українці неукатолики так само мають право не погоджуватися з ідеологією митр. Шептицького та протиставитися їй.

Прояви антисемітизму в Німеччині

У Бамбергу, Зах. Німеччина, розкидано летючки такого змісту:

„Ми є німецький рух спротиву і кличемо: Німеччино пробудися! По 20 роках наш ґвалт вимагає загальної амнестії. Наша батьківщина не потребує жодної жидівської опіки". („Америка" ч. 128,

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„НЕ ЗАПАЛЮЮТЬ СВІЧКИ, ЩОБ СТАВИТИ ЇЇ ПІД ПОСУДИНУ, АЛЕ — НА СВІЧНИК, І СВІТИТЬ ВОНА ВСІМ У ХАТІ" (Мт. 5:15).

Це так, образово, Ісус Христос указав кожному християнинові на його місце в світі; тобто, кожний охрещений повинен світитись своїм християнством між людьми: він повинен чесно дотримуватись християнських принципів, особливо ж жити в Таїнствах своєї Церкви. Тут ні вдавати із себе „свічки" — лицемірити, ні ховати своє християнство „під посудину" — ставати осторонь, коли треба сповідувати своє християнське переконання — не можна.

Господи, допомагай нам бути щирими християнами й визволяй нас від усякого дволиччя й боягузтва!

Англіканський синод затвердив об'єднання зо Злученою Церквою

Англіканська Церква в Канаді на своєму 22-му крайовому синоді у Ванкувері 26 серпня ц. р. затвердила проект свого об'єднання зо Злученою Церквою Канади (Юнайтед Чирч).

Над проектом, чи так званими „принципами", об'єднання працювала 10-членна комісія 12 років. Опрацьовані комісією „принципи" були оприлюднені в червні ц. р. Саме ці „принципи" затвердив синод Англіканської Церкви.

Черговий регулярний синод Злученої Церкви Канади припадає на 1967 рік; якщо цей синод затвердить згадані „принципи", то справа об'єднання обидвох цих Церков в основному стане фактом доконаним. Залишається тільки опрацювати технічну сторону об'єднання та подробиці справи.

Членів Злученої Церкви нараховується коло 4 мільйони, Англіканської Церкви в Канаді — коло 2 мільйонів.

Рішення з'єднатися є кінцевим, але до кінця з'єднання ще далеко

Проект чи умови, звані „принципами" об'єднання опрацювала комісія з представників обидвох Церков. Синод Англіканської Церкви ухвалив їх майже одноголосно — за винятком трьох світських делегатів з Вінніпегу. Усіх делегатів „нижчої палати" було 300 — половина духовних, а половина світських; „вища палата" синоду — це єпископи, яких було 38, під проводом примаса Кларка, архиепископа Рупертс Ленду.

Ці на синоді Злученої Церкви, який відбудеться в Вотерлу 1967 р., згадані „принципи" об'єднання будуть також так само легко ухвалені — годі передбачити. Адже ж „принципи" складено властиво в англіканському дусі, отже Злучена Церква мала б пітн тут на чималі уступки основного характеру.

В опрацьованих на протязі останніх 12 років „принципах" об'єднання за найголовніші вважаються чотири принципи: 1. про те, який авторитет має вирішувати про віроначальний (доктрину); 2. про справу інтерпретації Св. Таїнства; 3. про істоту духовенства; 5. про власть в управлінні Церквою.

У цих 4-х справах є найбільші розходження між цими двома Церквами.

Представники Злученої Церкви в комісії, яка опрацювала проект — „принципи", від себе погодилися пітн на уступки — прийняти епископат, якого в Злученій Церкві немає, англіканське розуміння Св. Таїнств і т. д., а тепер слово за синодом Злученої Церкви, щоб він ухвалив ці принципи.

Злучена Церква (Юнайтед Чирч) постала 40 років тому шляхом об'єднання методистів, пресвітеріян і конгрегаціоналістів. Справа прийняття для них вищезгаданих 4-х основних принципів в англіканському дусі не може вважатися за легку навіть після того, якщоб синод Злученої Церкви ухвалив ці принципи. Бо навіть практичне переключення Злученої Церкви в цілком нове для неї віроісповідне русло може загайти чимало часу. І справді, завершення практичного злиття обох Церков в одну спільноту передбачують на приблизно 1975 рік.

Головного рабіна Москви запросили до США

Рабін Ізраель Міллер з Нью-Йорку під кінець липня подав до відома, що він запросив головного рабіна Москви Єгуду Лейбу Левіна прибути у відвідини до США.

Рабін Міллер очолював 9-членну делегацію ортодоксальних рабінів з Америки, які їздили цього року на релігійну місію до жидів у Москву і 24 липня промовляли в синагозі. (Ширше про цю місію рабінів з США в Москві було подано у „Віснику" за 15 серпня 1965 р.).

Колегія Св. Андрея у Вінніпезі ЗАПРОШЕННЯ

Деканат Богословського Факультету Колегії Св. Андрея у Вінніпезі цим запрошує українське громадянство на відкриття

АКАДЕМІЧНОГО РОКУ 1965-1966

цього факультету, яке відбудеться **в неділю 19-го вересня 1965 року, в аудиторії Колегії** на кампусі Манітобського університету.

Початок урочистості о годині **7:30 вечора.**

ПРОГРАМА

1. Молебень (в Каплиці Колегії).,
2. Вступне слово настоятеля резиденції Колегії Св. Андрея, о. М. Клиша.
3. Слово секретаря професорської Ради, о. Івана Стуса.
4. Виклад Блаженнішого Владики Митрополита ІЛАРІОНА, Декана Богословського факультету.
5. Чайне прийняття для всіх гостей, заходом Жіночого Товариства при Колегії Св. Андрея.

Деканат Богословського факультету.

Рим, Польща й „землі одзискане"

У зв'язку з плянованою поїздкою папи в Польщу 1966 р.

Католицька Церква в Польщі 1966 р. відзначатиме 1000-ліття свого існування в цій країні. Папа Павло VI з цієї нагоди відвідає Польщу (1966 р.), щоб узяти участь у святкуваннях цього 1000-ліття, — подали неофіційні вісті з Ватикану.

Яка справжня причина плянованої поїздки папи в Польщу?

Між поляками й Ватиканом сучасні взаємини не дуже добрі. Папа Пій XII (умер 1958 р.) 1956 р. дозволив був, чи може навіть дав наказ, примасові Польщі кардиналові Стефанові Вишинському пійти на угоду з комуністичним режимом Польщі, очоленим Владиславом Гомулкою.

Тоді ж таки, 1956 р., кард. Вишинський видав був католикам Польщі офіційні інструкції, щоб вони голосували за Гомулкою.

У висліді цього Католицька Церква в Польщі отримала була від комуністичної влади деякі пільги. Далі, папа Пій XII уневажнив польське „державне" представництво еміграційного польського уряду в Лондоні, щоб таким чином настроїти до себе прихильніше комуністичний режим Польщі. Це огірчило польську еміграцію.

Замітне явище — польська еміграція не має за кордоном свого католицького епископату. Якщо б такий епископат був, то кому він безпосередньо підлягав би: чи кардиналові Вишинському в Польщі, отже в якійсь мірі був би під політичною контролею комуністичного режиму в Варшаві, — чи може еміграційний епископат підлягав би безпосередньо папі, а тим самим у поляків були б дві ієрархії, незалежні одна від одної? — одна в Польщі, а друга — за кордоном?

Пішовши на угоду з комуністичним режимом, маючи на це згоду Ватикану, польський католицький епископат домагається, щоб червоний режим Польщі дав йому якісь більші права в Польщі; але той режим відмовляється це зробити. Через те між Ватиканом і польськими комуністами взаємовідносини далі напружені.

Своєю згодою на угоду польського епископату з комуністичним режимом Ватикан польським комуністам не догодив, а польських націоналістів до себе зразив.

„Земе одзискане" — найголовніша причина охолодження взаємин між поляками й Ватиканом

Одна з рідкісних точок спільності політики між польськими комуністами й націоналістами — це справа „зем одзисканих", тобто земель над ріками Одером і Найсоє, які до кінця 2-ї світової війни належали до німецької держави, а від 1945 р. Аліянти віддали їх у тимчасове адміністрування Польщі, — поки справи повоєнної Німеччини будуть мирно вирішені й устійнені.

Отримавши „земе одзискане" у своє тимчасове адміністрування, комуністичний режим Польщі заявив, що це „корінні польські землі", які Німеччина колись загарбала; а тепер вони повернулися до Польщі, як її „споконвічна власність", і Польща не має заміру зрікатися їх. Влада СССР підтримує це становище Польщі, але великодержави Заходу (США, Британія, Франція) не визнають ці землі за польську власність.

І польські комуністи, і націоналісти спільно твердять, що „земе одзискане" є польськими, — і це одна із спільних точок політики польських комуністів і націоналістів.

Якщо Ватикан признав „земе одзискане" за польські, то він настроїв би проти себе усіх німців, включно з німецькими католиками; цього Ватикан не бажає собі. Коли ж Ватикан не визнає „земе одзисканих" за польські, то він настроїв проти себе всіх поляків — як комуністів, так і націоналістів та католиків.

Тут положення Ватикану дуже складне; він не може одночасно догодити і полякам, і німцям. Це один з прикладів того, що як довго існує національно-політичний чинник, так довго Ватикан не зможе поєднати католиків різних національностей в духово-органічну цілість.

Справа „зем одзисканих" є одною з найголовніших причин, які перешкоджають справі підписання державно-політичного договору (конкордату) між комуністичним режимом Польщі й Ватиканом.

Конкордати й інші договори

Ватикан — це не лише центр проводу Католицької Церкви, — Ватикан це також держава, а папа є її головою-монархом. Традиційні договори, якими Ватиканська держава нормалізує свої взаємовідносини з іншими церквами, називаються конкордатами.

Але в традиційний зміст конкордату конечно включаються такі умови, як: в яких випадках Ватикан визнає державі право контролювати Церкву і в яких моментах Церква є незалежною від державної влади.

Але в даному випадкові Ватикан боїться офіційно погодитися на державно-комуністичну контролю над Церквою; з другого ж боку, комуністична влада не хоче підписувати своєї згоди на незалежність Церкви від держави — в тих моментах, де Ватикан вимагає цього.

Таким чином традиційні конкордати не на руку ані Ватиканові, ані комуністичним режимам. З уваги на це комуністичні режими вимагають, щоб Ватикан перестав практикувати конкордати, а започаткував якусь іншу форму договорів з комуністичними режимами.

Варшава натискає на Ватикан, щоб той визнав „земе одзискане" за Польщею?

Український католицький щоденник „Америка" 3-го серпня 1965 р. подав на основі західньої преси таку вістку:

„Берлін. — Комуно-польська радіостанція у Варшаві передала коментар, у якому було сказано, що „найвища пора, щоб Апостольська Столиця унормувала свої взаємини з різними державами якимсь іншим способом, а не конечно формальним конкордатом."

В дипльоматичних колах думають, що ця заява була спричинена тим, що Апостольська Столиця відмовилася підтримати польські претенсії до „зем одзисканих", цебто колишньої німецької території, яку большевики передали Польщі після закінчення другої світової війни... Обговорюючи конечність доброго співжиття Католицької Церкви з варшавським урядом, комуно-польська преса пригадує, що всі Поляки католики є за тим, щоб землі на схід від лінії Одри-Нісси („земе одзискане", — ред. В.), залишилися назавжди у кордонах Польщі".

* * *

У таких умовинах справа поїздки папи в Польщу 1966 р. є важливою і складною та ризиковною. Може бути так, що папа своєю присутністю в Польщі хоч на деякий час настроїв би поляків — принаймні католиків — до Ватикану, не йдучи при тому на уступки у справі „зем одзисканих" на користь поляків. А може бути й так, що присутність папи в Польщі ще гірше загострить це питання, і поляки при своїй масовій зустрічі з папою будуть домагатися від папи, щоб він визнав „земе одзискане" за польські землі.

Німці, жиди й українці

Паризьке „Українське Слово" ч. 1237, 1965 р. заявило:

„...Немало є й таких заслілпених жидів, які готові всі свої нещастя скидати на безборонних українців.

Жиди дуже часто цинічно заявляють, що німцям вони повинні забути нацистські злочини, бо сучасна Німеччина дає багато для будови держави Ізраїля, а українці не можуть дати нічого..."

З.Р.В. — Влада СССР що перша в усіх урядів світу визнала Ізраїль і між 1945-48 роками перша висилала зброю жидам у Палестину (головно через Чехословаччину) для боротьби за визволення Ізраїля, — та влада брала з України все. Отже для Ізраїля йшла допомога і з українського майна та праці.

Ще перед тим, поки жиди проголосили державу Ізраїль (1948 р.), советська влада між двома світовими війнами винищала з України, через порт в Одесі, збіжжя на допомогу жидам у Палестині, і то напередодні великого штучного голоду в Україні, яким Сталін вимордив 7 мільйонів українців. Про це писала комуністична преса, як „Сель-Роб" (у Львові) і інші в 1929-30 роках, на основі повідомлень советських даних. Ці далі можна без труду провірити.

Акція за покращання взаємин між католиками й жидами

Український католицький щоденник „Америка" в США 3 серпня ц. р. подав таку новинку:

„Сантіяго, Чіле. — На запрошення провідника жидівської спільноти, кард. Сільва Генрікез, Архиепископ Сантіяго де Чіле, промовляв в місцевій синагозі. Кардинал говорив про „поширу для одиниці" і закликав до кращого розуміння між визнавцями різних релігій.

Промову кардинала жиди оплескували вставши з місць. Подібні заходи поправи взаємин між жидами й католиками започатковано також в Аргентині".

У Б.К. далі не дозволяється священикам учити в державних школах

Преса в початку серпня ц. р. повідомила, що о. В. Флемінг з Порт Алберні вибе в Каліфорнію, щоб там учити в школі. У Британії Колумбії (Канада) законом не дозволяють священикам учити в державних школах.

Більше вчитися, а менше хвалитися

Допис у „Вісникові" за серпень ц.р., із зневагою голови Ради Української Школи в Торонті, а тим самим зневажено й саму Раду та ямовірним надужитям прізвищ шкільних дітей — автором того допису — це явище шкідливе. Рада Української Школи такого вчинку повинна б не промовчати. Цей допис одночасно віддзеркалює немирності симптоми широкозасіяних привичаєнь, часто невиправданого, самохвальства замість змагання за кращі висліди науки в українських школах.

З розмов батьків, учителів, а іноли й учнів старших літ, є чимало фактів, на підставі яких можна думати, що отакі дописи пишуться не без участи чи згоди самих батьків. Маючи все добре, у нашому шкільництві, на увазі не завжди доцільно затаювати й негативні явища, особливо тоді, коли вони роблять перешкоди в поступі до кращого. Наприклад: Майже ніколи не доводиться почути, щоб українські батьки критикували й сердилися на учителів англомовних шкіл. Усі зауваження й рекомендації вони лояльно сприймають і респектують. Натомість, ті ж батьки часто бувають зовсім байдужі до того, як їхні діти вчаться в українських школах. Вони не респектують праці українських учителів, не слухаються їхніх порад і прохань. Замість того багато батьків є такими, що у присутності своїх дітей, і особливо, глумливо й сердито критикують своїх учителів, а бувае й таке, що домагаються мовчанки про лиху поведінку і навчання та сердяться, якщо у свідоцтвах не написано добрих оцінок. Дуже багато батьків із такими настановами вдома розмовляють із своїми дітьми — часто дуже невмілою — англійською мовою. Діти все те сприймають і вже з батьківської хати виходять із розумінням, що наука в українських школах має бути для них розвагою, а не серйозною наукою.

Кожен може щодня побачити власними очима й переконатися, що українські діти в англомовних школах пильно дотримуються всіх вимог шкільної дисципліни й науки, а в українських школах, для тих самих дітей, учителі мусять витрачати половину часу на утихомирювання, часто невинносимої поведінки. В англомовних школах ті діти витримують без їжі по кілька годин, а в українських школах не можуть висидіти й одної години без „пепсі", „кока-коли" і гумової жувачки.

У таких обставинах багато учителів покидають школи, а інші опускають руки і пускаються на догоду тому, що е. Мабуть таких явищ не бракує, але ми це наведемо як приклад: Священик що навчає релігії й української мови, не бажаючи щоб проти нього постали недовдолення, а то й бунт, серед таких батьків-парафіян — за знання релігії чи української мови — у свідоцтві може написати „добре" або й „дуже добре" і пустити учня в старшу клясу тоді, коли той учень не вміє прочитати й одного речення і не вміє ні одної молитви. Інші учителі, хоч і не багато залежні від ласки таких батьків, але, щоб не нажити собі недругів та не слухати сварливих вимог замість серйозної учительської дисципліни — можуть також „переводити" з року-на-рік без жодного знання. Таких явищ скрізь є багато. Це шкідливий самообман, не тільки дітям та батькам, а всьому нашому суспільству. Це можна назвати рабською психікою, або комплексом меншевартості, який має нахил респектувати і шанувати лише чуже.

Не можна заперечити й того, що у багатьох місцевостях у школах немае стільки фахових учителів, скільки треба. Багато учителів, що навчають — одночасно вони переобтяжені родинними обов'язками та іншою працею на прожиття. У загальному розумінні можна сміливо твердити, що у наших школах не хватає фахових учителів. Але е й такі місцевості, де е вже чимало молодих учителів, котрі мають добру українознавчу освіту, позакінчували високі педагогічні школи й університети і вчителюють в англомовних школах. Не багато відомо, щоб сучасні керівні чинники українських шкіл старалися приєднувати ті молоді учительські сили собі до помочі. Натомість е факти про ігнорування, а то й прямо недопускання їх до праці в українських школах. У такій дійсності наслідки можуть бути протилежні від тих, що їх на словах бажаємо і надіємося та ще й домагаємося, щоб на чужих університетах були уведені українознавчі катедри. Для кого? „Академіями" на сценах та самохвальними дописами не виправдаємо своїх занедбань.

Іван Дубилко.

Папа Павло VI про папську владу

„Далі, говорячи специфічно про себе, папа говорив своїм слухачам, що ключі Петра е тяжкі, і сказав: „Якою ж то серйозною справою е носити їх, а ще серйозною — вживати їх". Так передає часопис „Бизентайн Кетолик Ворлд" (США) ч. 30, 1965 р. зміст промови папи Павла 6-го на одній з його авдіенцій у липні 1965 р.

Говорячи про „ключі" Апостола Петра, як основу власті папи, цей же папа у вищезгаданій промові сказав:

„Чи е це власть, яка має підпорядкувати тим, яких вона обслужує? Ні, це таке служення, якому Христос довірив ключі — не як службений інструмент, а як знак правління, тобто власти царства небесного", — цитує слова папи вищезгаданий католицький церковний часопис.

Ця інформація відноситься до папської промови на загальній авдіенції учасників 16-ї Конвенції Ради Родинних Проблем у середу 7 липня 1965 р.

За „очищення" церковної власті і за її „повернення до оригінальних християнських принципів"

„Папа Павло VI нарікав на брак респекту до церковної власті... Цей папа відмітив, що послух (церковній власті, — р. В.) постійно квестіонується „як такий, що суперечить розвиткові людської особи" і що „він не е гідним вільної, зрілої й дорослої людської істоти". Він поставив вимогу, щоб ідея про церковний авторитет була очищена й поглиблена. Досвід та історія дають такі приклади, коли церковна власть „не завжди була вірною („faithful") і не завжди вдалою, — сказав він. Треба поглибити ідею церковної власти, очистити її з тих форм, що не е суттєві для неї... і повернути її до її початкових і християнських принципів".

Католицький догмат про „примат" і справа „уній"

Католицький догмат про „ключі Апостола Петра" в папства означае догмат про так званий „примат", тобто „першинство" папи в усьому християнському світі. Те „першинство" полягае в тому, що Кат. Церква вважае папу за „намісника Христа на землі"; це основане на тій доктрині, що Ап. Петро був „верховним Апостолом" („князем" Апостолів); коли ж, мовляв, Ап. Петро був у Римі і там осував Римську Церкву, то кожен папа, як архиєрей Риму, е наслідником Ап. Петра. А тому що Ап. Петро був „князем" над усіми Апостолами, тобто був намісником Христа на землі, то тим самим і кожен папа е „намісником Христа", — отже він у справах віри й моралі такий же непомильний як і Христос, а тим самим він сам має право встановляти догмати і затверджувати або не затверджувати постанов Собору Єпископів. — Це католицький догмат про папський „примат".

Кардинал Бравні так висловився про Православні Церкви:

„Східні Церкви мають скоріш правильні ідеї про Церкву... Вони мають іншу ідею про примат, але ідея про християнську Церкву в них скоріш правдива, отже й практично (правдиві) всі ці догмати, що в них е, тому й уня з ними щодо доктрин повинна бути легкою..."

Кардинал бравні сказав це під час дискусії на тему уній, що відбулася в Лондоні на нарадах 4-х кардиналів — Йосифа Рітгера з США, Лева Зюненса з Бельгії, Валеріна Граціє з Індії й Михайла Бравні із Святого Уряду при Ватикані, — в липні 1965 р. (Подаємо це на основі інформацій опублікованих у „Бизентайн Кетолик Ворлд" за 1 серпня 1965 р.).

З цього видно, що на думку цих кардиналів, католицький догмат про папський „примат" е одинокою перепоною на шляху до уній Православія з Ватиканом.

Очевидно, „діялог" на богословські теми, який підготовляе Православна Родоська Конференція з Ватиканом зможе сказати трохи більше й основніше на тему істотних різниць між православним та католицьким віроісповіданнями.

Цей діялог не може не стати перед такими питаннями: Чи Православіе й Католицтво готові зрезигнувати з деяких своїх догматів для спільного компромісу, і чи після того Православіе далі залишиться Православіем, а Католицтво — Католицтвом? А якщо вони такого самозречення не зроблять, то чи можлива уня?

Кард. Бровні з Ватикану на цій же конференції в Лондоні виразно заявив: „Ми не уступимо із своїх доктрин" (догматів). Кард. Бравні е в Св. Уряді (буша Св. Інквізиція), який стоіть на сторожі римської доктрини.

Католикам дозволили їсти м'ясо і в п'ятницю

Католицька преса в початках серпня повідомила, що Ватикан дозволив католикам у Канаді їсти м'ясо і в п'ятницю під час подорожі потягом. Цей дозвіл Ватикан видав на прохання католицької ієрархії в Канаді.

Такий самий дозвіл ще перед тим отримали ті американці, які подорожують літаками.

Використовуймо можливості навчання української мови в Альберті

(Радіопромова К. Теличка — Голови Управи Едмонтонського Відділу ТУС, виголошена 5-го вересня 1965, з радіостанції СКУА)

У середу, цебто 1 вересня, як кожного року діти-учні знову повернулися до своїх шкіл та „гайскулс". Знову на шкільних подір'ях і шкільних класах відновилось радісне молодече життя, виголошуючись точніше — відновилось навчання. Батьки, українські Церкви, українські організації повинні завжди дбати „щоб наші діти не тільки не лишались поза школою, а щоб і гарно вчилися, переходили з класи в клясу та гарно закінчували свої школи.

Але, ми, як окрема етнічна група в Канаді, цебто українці, повинні дбати, щоб наші діти поруч з обов'язковими предметами в згаданих школах також навчилися українознавства, в найголовніше української мови.

Де ж можна вчитись української мови? По-перше, в кожній родині, батьки або, як прийнято говорити — родичі, повинні дбати, щоб їх діти з самого малечку починали навчатися української рідної мови. А коли дитина підросте, треба дбати, щоб дитина відвідувала недільні, українські рідні школи, що існують при українських громадах, чи українських організаціях, а там де їх немає — треба організувати. Вже тепер треба подбати, щоб ці школи були, і ніколи цього надто важливого завдання не можна відкладати на пізніше.

Пригадаю хочемо пригадати про те, що минулого року Департамент Освіти нашої провінції прийняв загальну засаду, щоб мови викладалися і в нижчих клясах, а саме в 7, 8 і 9-ій. У зв'язку з цим рішенням минулого навчального року, за особистим стараннім інспектора Ісидора Горецького, в містечку Торгилд, розпочали викладати українську мову в 7-ій клясі. Подібне радимо запровадити і в інших місцях та містечках. Знаємо, що в цьому ще є багато труднощів, нема відповідних підручників, нема досвіду, нема учителів. Нашим обов'язком є стреміти до усунення цих труднощів і вповні використати згадане урядове розпорядження.

Також хочемо пригадати, що шість років тому Департамент Освіти провінції Альберти ввів навчання української мови в середніх школах („гайскулс"). Тепер українська мова є матрикуляційним предметом в Албертських середніх школах, а в Албертському і Калгарському університетах є кредитованим курсом нарівні з іншими чужими мовами в усіх факультетах.

В Албертських середніх школах українська мова викладається в десятій клясі, як „юкрайніен-10", у одинадцятій клясі „юкрейніен-20" і в дванадцятій клясі „юкрейніен-30". З „юкрайніен-30" Департамент Освіти відбуватиме іспити так само, як із інших предметів дванадцятої кляси.

Мусимо підкреслити, що, на превеликий жаль, ця справа ще не набрала належного розвою, бо зовсім недостатня кількість студентів, минулого навчального року, навчалася української мови в „гайскулс". В багатьох „гайскулс", де є велике скупчення українців, чомусь зовсім не було, і можливо ще нема, навчання української мови. Парохи українських Церков, українські організації, зокрема українські батьки повинні домогтись перед принципалами „гайскулс", щоб у кожній школі було навчання української мови в 10, 11 і 12 класах. Це також є урядове розпорядження, яке ми, українці, мусимо використати.

Також, пригадаю, хочемо пригадати батькам українських дітей, що з цього навчального року буде організовано курс позавочного навчання української мови — „кореспонденс корсес" — починаючи з 10 кляси „гайскулс" „юкрейніен-10".

Зацікавлений студент, чи батько-винні в першу чергу звертатися до принципала школи за відповідними інформаціями, відносно цього курсу, або безпосередньо до директора позаочних курсів, на адресу: Supervisor, Correspondence School, Department of Education, Edmonton, Alberta.

Вважаємо, що організація позаочного навчання є дуже важлива, зокрема для студентів тих шкіл, де нема достатнього числа студентів для організації повної кляси. Отже, в цих випадках студент, чи студени десятої кляси можуть навчатися української мови на позаочному курсі. Підкреслюємо, що ця справа є ще нова, і можливо, що в майбутньому всі можуть користатися цим курсом, тому зацікавленим особам радимо звертатися на вищеподану адресу.

Згідно з календарем Албертського університету в наступному навчальному році буде одинадцять курсів українознавства, а них: три рівнобіжні секції початкового курсу — для тих, що зовсім не знають української мови; дві рівнобіжні секції вищого курсу української мови, курс української клясичної літератури (від початків до 1918 року), курс сучасної української літератури (совєтської та еміграційної), курс давньої української літератури (від 11-го до 18-го сторіччя).

На бажання студентів можуть бути створені окремі додаткові курси про Шевченка, Франка, Лесю Українку, Кобилянського, Рильського та других.

Також буде три лябораторних курсів української мови для практичного засвоєння української мови. Буде також вечірній кредитований курс (як частина денної програми) для вчителів та інших зацікавлених. Буде також два вечірні, не кредитовані, курси української мови (для початківців і заавансованих). Вже шостий рік відбувається вечірній курс української літератури, для всіх, хто бажає поновити свої знання. Також на бажання може бути англомовний курс української літератури.

Албертський університет має 10 стипендій для тих, що мають високі оцінки з української мови та літератури.

На вечірні кредитовані курси треба було записатися до 31-го серпня, на інші курси протягом місяця вересня.

При Едмонтонському Відділі КУК вже 10-ий рік існують чотирирічні курси українознавства, які мають чотири кляси (1, 2, 3, 4). На курсах навчають української мови, української літератури, української історії і української географії. На курси приймаються діти від 12 років, що закінчили Рідні Школи.

4-го вересня вже почалось навчання, яке відбуватиметься раз на тиждень, вдень по суботах. Проте ще не пізно записатися на ці курси. Підкреслюємо, що курси здобули високу опінію серед тих, що їх закінчили по чотирьох роках і тих, що навчаються.

Приміщуються курси при школі Св. Василія 192 стріт 115 евеню.

Знаємо, що в окремих околицях бракує учителів української мови для Українських Рідних Шкіл і „гайскулс". Хай ніхто не сподівається, що для цих околиць хтось пришле учителів української мови. Навпаки, кожна околиця повинна про це подбати сама, посилаючи відповідних осіб на курси українознавства Албертійського університету.

Отож, дорогі радіослухачі використовуймо всі можливості, що ми їх вже маємо для навчання української мови дітей і старших, цебто батьків.

Всі берімось до навчання української мови!

Стару Католицьку Енциклопедію здискриміновано, — створено нову

Відома англомовна „Католик Енсайклопідія", видана в США майже 60 роками тому орденом Лицарі Колюмба, за офіційним дозволом кардинала Ферлея, тепер уже не задовольняє Католицької Церкви. Отже, вирішено видати нову „Католицьку Енциклопедію.

Енциклопедія „пристосована"

Український католицький щоденник „Америка" 31 липня 1965 р. поінформував:

„Редакційний штаб нової „Католицької Енциклопедії" був зорганізований осінню 1962 р., але підготовка до видання почалася набагато раніше. Перше, що зроблено, то перевірено статті в давній енциклопедії й після надуми вирішено, не брати нічого з давньої, але зредагувати цілком нову. Нова енциклопедія буде пристосована до нашої „вселенської доби".

З.Р.В. — У старій „Католицькій Енциклопедії", між іншим, сказано, що „італійські купці вкрали тіло Св. Миколая" в Мирі в Малій Азії і перевезли вкрадені мощі до м. Барі в Італії. Там же сказано, що вірення в Католицькій Церкві в вознесення Пресв. Марії в тілом на небо є безпідставним. Там є чимало й інших таких інформацій, які тепер можуть бути несприємливими для Католицької Церкви.

Память хрести

100-ліття Ку Клакс Клен

Проти комунізму, негрів, жидів соціялістів і през. Джансона

Ку Клакс Клен 4 вересня ц. р. відзначав 100-ліття свого існування. Головні церемонії відбулися у Стон Мавнтейн біля Атланти. Центральною точкою церемоній було традиційне палення хрестів. Сотні делегатів у білих шатах і в масках особисто очолював їхній верховний провідник „імперський маг" (Чорнокнижник) Джеймс Венейбл.

„Ми є останнім заборолом цієї великої нації. Ми ряту́ємо білу расу. Ми поборюємо комунізм, негритянізм і соціялізм", — заявив він у своїй промові на цій церемонії.

„Ассошіейтед Пресс" (4. 9. 65) подає:

„Інші промовці виступали проти президента Джансона, проти руху цивільних прав, проти жидів і Асоціяції батьків та вчителів".

II Ват. Собор

Папа турбується „ребелією" світських католиків проти ієрархії

Папа Павло VI осуджує брак єдности внутрі Католицької Церкви

Український католицький щоденник „Америка" ч. 128, 1965 р. Інформує::

„Святіший Отець Папа Павло VI промовляв до учасників 16 конвенції Ради Родинних Проблем під час загальної авдієнції минулої середи (7 липня 1965 р., — р. В.) і з сумом ствердив, що серед частини католиків слідна недостача дисципліни і що вони живуть надто світським життям, забуваючи про Божі закони.

„Оця зростаюча світськість та брак дисципліни випливають із зле зрозумілих дискусій та постанов Вселенського Собору", казав Папа. Деякі думають, що Церква цілком ліквідує свої приписи та закони й сьогодні, „на жаль, поширюється дух критицизму, а навіть ворожости і ребелії та освячені приписи християнського життя ставиться під знак запиту. Деякі гостро критикують священників, а навіть єпископів, забуваючи про власну посвяту і вимогу християнського життя", — казав Папа."

Енциклопедія „пристосована"

Головна ціль 2-го Ват. Собору — „з'єднати католиків"

Коли папа Іван 23-й заповів був скликання 2-го Ватиканського Собору (початок його восени 1962 р.) і готовився до нього (від 1959 р.), то він заявив був, що головною метою цього Собору буде „з'єднати католиків". („Вісник" у 1959-62 р.р. не раз нотував що заяву папи Івана 23-го на основі поданих джерел з Ватикану).

Секретаріят для „діялогу" між мирянами й духовними

Укр. катол. щоденник „Америка" (ч. 128, 1965 р.) інформує:

„Де Кетолик Геральд", католицька газета, що виходить в Лондоні в Англії, цитує слова о. монс. Д. Ворнока, секретаря Англійського (католицького) Епіскопту, який стверджує, що справу потреби Секретаріяту для Мирян (при Курії Ватикану) переслано до Ватикану, як висліл численних запитів (з боку світських) до епископів Англії і Валії.

Ця справа мала вже свій відгомін під час дискусій на Вселенському Соборі в часі останньої Сесії і дальше буде темою застанов на цій останній Сесії, що пічнеться 14 вересня ц. р.

Саме в цій справі забирав голос 12 жовтня 1964 р. Кардинал Генан, вестмінстерський архієпископ, який тоді сказав, що буде це одинокий між усіма секретаріятами Апостольської Столиці, і має ви він різнитись від існуючих уже департаментів Римської Курії, а більшість його членів повинні бути вибрані з-поміж мирян.

Згадана донденська газета стверджує, що офіційно вже запитували міжнародню католицьку організацію мирян у справі структури й організації праці нової установи.

Хоч не наквелено ще напрямних її діяння, однак, на думку католицької лондонської газети, цей Секретаріят мав би до сповнення три важливі завдання: вести діялог між мирянами і духовними; розширити його і продовжувати між Церквою і світом та розширити цю співпрацю до того ступня, щоб миряни брали повну участь у житті Церкви, очевидно згідно з приписами і вимогами Церкви". (Пояснення в дужках наші, — Ред. В.).

Роз'єднання між католиками і закликн Ватикану до „з'єднання" некатоликів з Римом

Папа Іван 23-й, готовлячись до 2-го Ватиканського Собору, підкреслював, що Католицька Церква лише тоді зможе звернутися до православних і протестантів, щоб вони з'єдналися з Католицькою Церквою, коли католики найперше з'єднаються внутрі й стануть досконалими, щоб у їхній Церкві все було гаразд. Бо інакше вони не заохотять некатоликів до з'єднання з католиками. (Ці заяви папи Івана 23-го „Вісник" нотував у 1959-62 р.р. на основі джерел Ватикану).

Чи 2-й Ватиканський Собор виконав своє головне завдання, тобто чи з'єднав він католиків?

Можливо, що постанови цього Собору на дальшу мету й осягнуть згадану ціль, а може й ні, — це покаже майбутність.

Але ця справа покищо представляється так, що 2-й Ват. Собор ще більше поглибив роз'єднання внутрі Католицької Церкви.

З одного боку, прогресивні елементи, головно світські, вважають, що 2-й Ватиканський Собор є замало прогресивним і надто клерикальним. І тих світських католиків-поступовців папа Павло 6-й осудив у своїй авдієнції в Кастель Гандольфо в липні 1965 р., — про що подавав „Вісник" 15 серпня 1965 р. на основі повідомлень кореспонденції „Ассошіейтед Пресс", а також „Да Виннипег Трибюн" за 31. 7. 1965).

Справа вже дійшла до того, що Ватикан мусить погодитися на „діялог" (переговори) між світськими католиками та духовенством. Кюпіт однак усвідомлюється тим, що між світськими католиками є роз'єднання на крайніх прогресистів, крайніх консерватистів і на поміркованих ліберялів. Це саме роз'єднання є й між духовенством і навіть між епископатом.

Інфільтрація комуністів

Під час першої сесії 2-го Ватиканського Собору (восени 1962 р.) в Італії вийшла з друку книжка п.з. „Змова проти Церкви" (по-англійському: Plot Against the Church), в якій було твердження, що Собор є під впливами жидів, то цей закид був відбитий без труду, бож цю книжку видали італійські католики — неофашисти, отже вороги демократії.

Що диктатор Португалії, Антоніо Салязар „натякав, що є політичні організації, які мають марку католицьких, а проте вони шукають наближення з комуністами чи проповідують „діялог" з антихристиянськими групами", — то цю його заяву можна виясновати тим, що сам Салязар є католиком-фашистом. (Заяву Салязара цитуємо за укр. катол. щоденником „Америка" за 13 серпня 1965 р., подану ним на основі тексту інтервю з Салязаром представника французького журналу „Les Jours de France", опубліковано всією пресою в Лісбоні 5 липня 1965 р.).

Але справа представляється поважніше, коли з боку католиків-демократів чути голоси тривоги про просякання (інфільтрацію) комуністів у Католицьку Акцію.

І так, наприклад, проф. д-р В. Янів, голова УХР (Українського Християнського Руху, що є одною з клітин міжнародньої Католицької Акції, тобто Світського Апостольату), подав, між іншим, такі інформації із засідання Головної Ради міжнародної Федерації „Унум Омнес" („Всі Одне") — тобто Католицької Акції, — яке відбулося в Англії в днях 14-17 травня 1965 р.:

„У виступі італійського делегата було слідне побоювання щодо поганих наслідків інфільтрації комуністів до італійської християнської демократії" (якою повинна Кат. Акція, — ред. В.). І далі, пише проф. Янів: „У Франції поважна криза у зустрічі з католицькою молоддю, в якої виразні ліві симпатії. . ." І далі: „М. ін. треба сказати що дехто із лівих католиків (а може це інфільтрація комуністів) поставив тезу (на згаданому засіданні „Унум Омнес" в Англії, — р. В.), що наперед повинні ми збудувати зразкове суспільство, а потім його евангелізувати". (Ці свідчення проф. Янова, учасника згаданого засідання „Унум Омнес" в Англії, цитуємо за таким джерелом: „Інформаційна Служба Українського Християнського Руху. Пресовий Бюлетень ч. 60, 1965 р.").

Що 2-й Ватиканський Собор не зробив жодної постанови (і навіть не було проектів і дискусій) проти комунізму, — це ватиканські чинники пояснюють тим що Ватикан не хоче дразнити правителів комуністичних держав, щоб не погіршувати там положення Католицької Церкви. Усе ж таки — хоч так воно складалося збіжністю ситуації — мовчанка 2-го Ват. Собору у справі комунізму є на руку комунізмові.

Внутрішній стан католицтва й „екуменізм"

Дехто з католицьких дівчін, баччи внутрішні неподадки в Католицькій Церкві, волів втікати від такої дійсности, і свое огірчення виливає в жалях проти православних і протестантів, що вони є проти „екуменізму" (руху за церковне з'єднання християн), тобто — що вони не бажають єднатися з Католицькою Церквою. Такі дівчі намагаються

(Закінчення на ст. 10)

Якась рідина, „подібна до крови", тече з портрета папи Івана 23-го

„Неаполь. — Архиєпіцезіяльна влада перевіряє звіти про релефний портрет померлого Папи Івана XXIII, із якого витікає плин, подібний до крови. Про це повідомив церковну владу скульптор Джузеппе ді Доменіко, автор портрету. Церковна влада застерегла собі коментар в цій справі, до часу поки буде проведено основне слідство". (Подав укр. катол. щоденник „Америка" 13 серпня 1965 р.).

З.Р.В. — У Ватикані незабаром по смерті папи Івання 23-го (умер 1963 р.) почали відзиватися побажання, щоб цього папу проголосити святим.

ШКІЛЬНИЙ КОМІТЕТ ПРИ УКРАЇНСЬКОМУ ПРАВОСЛАВНОМУ СОБОРІ СВ. ПОКРОВИ У ВІННІПЕЗІ

повідомляє

всіх батьків, що навчання в Соборній Рідній Школі почнеться цього року в суботу 11-го вересня урочистим МОЛЕБНЕМ в намірені наших дітей.

Молебень буде відслужений в Соборі Св. Покрови о. І. Стусом, о год. 9.30 ранку, після закінчення якого, діти під проводом учителів своїх класів, в організованому порядку перейдуть до державної школи „АЙЗЕК НЮТОН" (730 Аберділ Авеню, а не до школи „КІНГ ЕДВАРД ч. 2", як було попередньо в „Українському Голосі" помилково повідомлено), в якій цього року кожної суботи буде проводитися наша Соборна Рідна Школа.

Для дітей (Дитячого Садка, як також для початкових і старших класів), які взагалі не говорять по-українському, ми зорганізували паралельні класи, в яких згадані діти навчаються української мови за випробованим методичним способом по всіх державних школах, під проводом фахових двомовних учителів.

Просимо батьків Соборної Громади і взагалі всіх наших українських батьків, завдання яких є виховувати своїх дітей в духовно-моральному та в національному дусі, подбати про те, щоб їхні діти обов'язково вчащали цього року до Рідної Школи, бо це конечно необхідне для них тому, що тільки в наших Рідних та Недільних Школах, вони матимуть змогу виховуватися в українському та релігійно-православному дусі.

Все це зможуть вони здобути у наших великих і добре зорганізованих Соборних Рідній і Недільній Школах.

У справі впису дітей до Рідної Школи просимо звертатися телефонічно до пані М. Зайцевої, на GR 5-05313, а в справі впису дітей до Недільної Школи просимо звертатися до Д-ки Стус на JU 2-9053.

Початок навчання в Соборній Недільній Школі буде в неділю, 12-го вересня, година 9.45 ранку.

Папа турбується...

вмовляти в себе самих та в інших, що причиною хаотичних неподобств у християнському світі є ті, що не хотять єднатися з Римською Церквою. Якщо б вони з'єдналися з католиками, то, мовляв, усе було б гаразд: була б єдність серед християн була б гармонія, лад і спокій у християнстві і у світі. Для цього Католицька Церква хоче вести „діялог" (переговори) з православними й протестантами. І для цього папа Іван 23-ий, в ході підготови до 2-го Ватик. Собору створив Секретаріят Сприяння Єдності Християнства, який очолив кардинал Августін Беа (німець). Далі, Ватикан вирішив вести „діялог" навіть з нехристиянськими релігіями і для цього папа Павло VI в ході 2-го Ват. Собору створив (1964 р.) Секретаріят для Не-християн, який Вчолив кардинал Павло Морелля, бувший папський, „апостольський делегат", в Японії.

А в дійсності виявляється, що Католицькій Церкві найперше треба свого внутрішнього „діялогу", щоб вони порозумілися самі з собою, бо „діялог" Ватикану з не-католиками не зможе направити положення Католицької Церкви. А втім, як це вже було згадано вище, саме такий погляд був у папи Івана 23-го.

З документів нашої сучасности

Становище УНО до церковних справ

Паризьке „Українське Слово" за 25 липня 1965 р. подало таку інформацію:

„Студійна Конференція УНО в Торонті в днях 1-3 липня ц. р. розважила в окремій доповіді і дискусії актуальні церковні справи в Канаді з національного і громадського пункту бачення і спрецизувала своє становище до цих справ у таких висновках

● В обличчі зростаючої асиміляції і денаціоналізації, яка загрожує розвиткові і скріпленню самобутности української еміграції в Канаді треба нам посилити співпрацю світських національних організацій з українськими Церквами в Канаді в напрямі збереження і культивування не тільки релігійних і моральних але також і національних ідеалів українського народу.

● Завданням української Православної і Католицької Церков повинно бути — ревіндикувати в найбільшому часі бодай частину своїх вірних, що відійшли від них до національно і релігійно чужих нам Церков і середовищ. У цьому повинні співпрацювати з ними наші світські національні організації і їх члени та Централа і відділи КУК.

● Ми повинні впливати на злагіднення міжконфесійних суперечностей і антагонізмів між українською православною, католицькою і евангельською Церквами та їх вірними, а свої зусилля і енергію звернути на зміцнення та розбудову релігійного і національного життя та національної свідомости в Канаді.

Зокрема щодо проблем Української Католицької Церкви в Канаді, Студійна Конференція зробила такі висновки:

● Питання календарного стилю у практиці Української Католицької Церкви повинно бути якнайскоріше остаточно і авторитетно вирішене церковною ієрархією в порозумінні та однаково в обох, тобто в Українській Католицькій і Православній Церквах.

● Нам треба беззастережно стояти на становищі чистоти візантійсько-українського обряду в Українській Католицькій Церкві і на становищі потреби поступового переходу з церковно-слов'янської на українську живу мову в Богослуженнях. Наука релігії, проповіді і все внутрішнє церковне життя повинно бути ведене, як правило, українського мовою.

● Ми повинні підтримувати розбудову українських сепаратних католицьких шкіл, але рішуче вимагаємо, щоб ці школи також і на практиці, а не тільки у заключках до пожертв і в теорії, виконували повірене їм завдання виховувати українську молодь в українському національному дусі. У цих школах повинні бути застосовані методи національного виховання згідно зі становищем Об'єднання Українських Педагогів у Канаді з 1957 р.

● Ми повинні підтримувати активно діяльність і працю окремих громадських комітетів, які ставлять собі завдання боронити української традиції, обряд і мову в Українській Католицькій Церкві і повинні зорганізовано висловлювати домагання щодо українського характеру виховання і науки в українських католицьких сепаратних ціодених школах.

● Ми повинні одностайно і всіма засобами підтримувати змагання Української Католицької Церкви до завершення своєї структури у формі окремого Патріярхату з Кардиналом Йосифом Сліпим, як патріярхом, а, поки це станеться, бути відданими і льояльними провідові кардинала Йосифа, як Верховного Архиепископа Української Католицької Церкви."

През. Джансон 1964 р. вислав листа до папи

„Папа плянував візиту до Вашінгтону ще в 1964 році, але з огляду на вибори (президентські) її відсунено. През. Джансон вже вислав листа до Папи, в якому висловив радість, що матиме нагоду зустрінутися із Святішим Отцем. Особистого листа в цій справі завіз був до Єрусалиму, де тоді перебував Папа, директор Корпусу Миру і Бюра Боротьби зі злиднями, Сарджент Шрайвер", — поінформував український католицький щоденник „Америка" 10 серпня 1965 р.

Цей щоденник подав вищезгадану інформацію у зв'язку з одночасно поданою ним такою вісткою:

„Є майже певним, що Св. Отець Папа Павло VI прибуде в жовтні ц. р. (1965) до ОН, імовірно, відвідає Вашінгтон, столицю ЗДА. Державний Департамент одержав інформації, що відвідини Папи в ЗДА триватимуть три дні."

З.Р.В. — Той факт, що президент Америки, Линдон Джансон, 1964 р. вислав був до папи Павла VI листа, коли папа був тоді на відвідинах у Палестині (в днях 4, 5 й 6 січня 1964 р.), не був спопуляризований пресою. Зокрема не було розголошувано, що місто вручення листа від през. Джансона папі виконав Сарджент Шрайвер (жидівського походження), один з близьких до президента Джансона державних достойників, якого наіменував на цей пост попередник през. Джансона — покійний през. Кеннеді.

Англомовна преса загалом мало згадує про евентуальну зустріч папи з през. Джансоном; вона наголошує, що папу Павла VI запросив на відвідини Об'єднаних Націй в Нью Йорку генеральний секретар ООН У Тант (буддист з Бурми).

Громади, які сплатили свій бюджет до Консисторії за 1965 р.

(Виказ по день 31-го серпня 1965)

Флін Флон, Ман. Калдер, Алта. Брукс-бі, Саск. Вернон, Б.К. Су Луконт, Онт. Нью Торонто, Онт. Дуфрост, Ман. Бонівіл, Алта. Гемілтон, Онт. Норквей, Саск. Торгилд, Алта. Райн, Саск. Келгарі, Алта. Елк Пойнт, Алта. Сенді Репідс, Алта. Січ, Ман. Брокстон, Саск. Гроклід-Пв., Саск. Інсінгер-Половики, Саск. Ді Пв, Ман. Келовна, Б. К. Тарнополь, Саск. Лейдівуд, Ман. Венлав, Ман. Едмонтон — Гр. Св. Михаїла. Прілей, Саск. Баскатіно, Алта. Смотс, Саск. Канора, Саск. Гримсбі, Онт. Ніягара Фаляс, Онт. Етелберт, Ман. Форт Френсис, Онт. Шігб-Пол., Саск. Кемлупс, Б.К. Кендік, Саск. Росборн, Ман. Торонто — Гр. Св. Володимира. Вест Форт Вилліям, Онт. Шіго — Місто, Саск. Ту Гилс, Алта. Чилівек, Б.К. Арбака — Гр. Св. Миколая. Сіба Біч, Алта. Торсбі, Алта. Ревелсток, Б. К. Калмер, Алта. Велей Ривер, Ман. Велленд, Онт. Сарнія, Онт. Томсон, Ман. Лак Ла Біж, Алта. Гарленд, Ман. Вестлок, Алта. Арран, Саск. Іннісфрі, Алта.

50-ЛІТТЯ ВСЕЧ. О. ПРОТ. ОЛЕКСАНДРА ХОМ'ЯКА

Едмонтон

У неділю 8 серпня ц. р., вечером, у Катедральній Громаді св. івана Хрестителя, відзначено ювілей 50-ліття народження Всеч. о. прот. О. Хом'яка, настоятеля Катедри Св. Івана Хрестителя, У цьому відзначенні, яке відбулося в просторій залі нової Авдиторій-школи, взяли у-часть: Духовенство УГПЦ м. Едмонтону, представ и н к и різних організацій, що співпрацюють з УГПЦ, вірні Катедральної Громади та гості з різних українських православних громад.

Появу на залі ювілята з добродійкою та їхніми дітьми, присутні зустріли оплесками, і спільним співом „Многія Літа". При вході, п-ні К. Засібіда, голова відділу Союзу Українок Канади, принесла добродійці Марії розкішний корсаж.

Офіційну програму було започатковано вступним словом д-ра Л. Фарини, що був господарем цього вечера. Він пояснив присутнім про що „несподіванку" для ювілята та щиросердечно привітав його, добродійку та всіх гостей. Настрій в залі був святковий, а головно відразу відчувась велика пошана до ювілята, цебто головного гостя цього вечера.

Першим промовив О. Лук'янчук, голова Катедральної громади, який докладно переказав всі заслуги ювілята в цій громаді. Він запропонував тост на честь ювілята, який закінчився спільним співом „Многія Літа".

ВПреосвященніший Владика Андрей, Архиепископ Едмонтону і Західньої Єпархії УГПЦ, висловив свою велику радість з нагоди ювілейної урочистости на честь ювілята. Він підкреслив, що велика кількість зібраних свідчить за вину глибокої пошани і любові до ювілята, як ревного душпастиря.

Вітаючи щиро і сердечно ювілята, Владика Андрей вказав на його самовіддану працю на всіх ділянках церковно-релігійного і культурно-національного життя. Свій привіт Владика Андрей закінчив гарячим побажанням дорогому ювілятові міцного здоров'я та дальших успіхів у душпастирській праці.

Всеч. о. Д. Лучак 2-й настоятель Катедри, вітаючи ювілята, відчитав листа (привіт) Блаженнішого Митрополита Іларіона, в якому було підкреслено: „Благою Милосердного Господа, щоб для цієї тяжкої праці Він подав Вам віку довгого, а здоров'я міцного! Молюся за Вас і за все Духовенство, щоб воно все єдиним серцем і єдиними устами служило Господеві, як Творцеві і Опікуновi всього світу! Кличу Боже Благословення на Вас і на всю Вашу працю, і на всю Вашу Благочестиву Родину."

По цьому тепло і щиросердечно вітали ювілята і добродійку: К. Теличко — голова відділу ТУС, п-ні К. Засібіда — голова відділу Союзу Українок Канади, д-р І. Прокоп — приятель ювілята та ще з Перемишля, Н. Боднар — голова комітету цього свята і він вручив ювілятові цінний подарок в імені всіх присутніх. Було ще відчитано окремі листовні привіти, які годі тут переказати.

На цю „несподіванку" також було запрошено Всеч. о. прот. Т. Ковалишина та його добродійку, що проїздом затрималися в Едмонтоні. Всеч. о. прот. Ковалишин, голова Президії Консисторії УГПЦ в Канаді, вітаючи ювілята, надзвичайно похвально висловився за організовану „несподіванку", бо все це значно підносить морально тих, кому вони влаштовуються. По короткому привіті балетмайстера В. Авраменка, що несподівано потрапив на цей вечір, було покликано ювілята до слова. До речі, належить згадати, що ювіляр, через свою надмірну перепрацьованість, був дуже заслаб по Великодніх святах і декілька тижнів пробув в шпиталі, а тоді ще дома прохворів. Хоч тепер він почувається не погано, все ж всі промовці прохали його вважати на себе і не перепрацьовуватись в майбутньому, зважди щадити свої сили.

Всеч. о. прот. О. Хом'як в своєму слові підкреслив, що він надзвичайно радісно зустрів свое 50-ліття в Катедральній громаді Св. Івана, і висловив свою подяку Блаж. Владиці Іларіонові, ВПреосв. Владиці Андрееві, всьому членству Катедральної громади. Також висловив щиросердечну подяку всім, хто його відвідував у шпиталі під час його хвороби, і вдома, а зокрема надзвичайно тепло подякував своєму собратові Всеч. о. Д. Лучакові, який дуже багато приділив йому уваги під час хвороби, а головно, що на себе взяв увесь тягар священичої праці під час хвороби. Вся його промова була повна любові до Духовенства, вірних, і всіх гостей. Закінчено офіційну програму спільним співом у піднесеному настрої „Де згода в семействі".

Коротко про ювілята

**Народився він 7 серпня 1915 року в Західній Україні у священичій родині о. Володимира і Михайлини Хом'яків. По закінченні народньої школи вступає до державної гімназії в Перемишлі, яку закінчив в 1933 році. По цьому продовжує свої студії в Малій Духовній Семинарії у Львові, яку успішно закінчує в 1934 році. По цьому, того ж року ,вступає до Богословської Академії на Богословський факультет в Перемишлі, яку успішно закінчує в 1939 році. До речі, це був останній випуск богословів з цієї Богословської Академії, бо восени того року Західню Україну зайняли большевики й Академію обернули під військові касарні, і від того часу ця Академія не існує. В роках тяжких переживань 1939-1944 нашого ювілята, перебуваючи на рідних землях він мусів переїжджати з одного місця на друге, щоб забезпечити, або точніше зберегти себе від різних арештувань, чи ще якихось непевностей. В 1944 році примушений був залишити рідні землі та вийхати на Захід. В 1949 році прибув до Канади. В 1950 році в м. Вінніпезі одружився з нашою-кою Марією Брик. Вінчання відбулося в Українському Православному Соборі Св. Покрови, що його довершив тодішній Всеч. о. прот. Григорій Метюк, а теперішній ВПреосв. Владика Андрей. В тому ж році, приймаючи священичі свячення з рук Блаженнішого Митрополита Іларіона, стає священиком УГПЦ. Він був на парафіях в церковних округах Саскачевану: Ватсон-Вадіна, Геффорд-Норт Бетафорд, а останніх шість років є настоятелем Катедри Св. Івана Хрестителя. В Саскачевані він дуже спричинився до значного пожвавлення церковно-релігійного та культурно - національного життя в громадах, де він обслуговував їх, а також у великій мірі спричинився до будови нових Храмів Божих у Вадіна, Норт-Бетафорді, Медовлейк, Гетерлей та других будов (резеденції, народного дому і т. ін.). До Едмонтону, спочатку був призначений як Священник-помічник, а вже в 1963 році був призначений настоятелем. В 1961 році Блаж. Митрополит Іларіон на повному засіданні Консисторії УГПЦ нагородив його саном Протоієрея. Ювілят, чи то в Саскачевані, чи то в Едмонтоні завжди ревно виконував свої священичі обов'язки, а також багато своєї енергії присвячував і присвячує загально громадським справам, зокрема вихованню нашої молоді, що є об'єднана в СУМК. В Едмонтоні багато приділяв уваги студентам Інституту Св. івана і був їхнім Духівником. Едмонтонський Відділ СУМК вже на двох з'їздах дістав нагороди; а це також велика заслуга ювілята. Він бере активну участь в радіопрограмах Західньої Єпархії УГПЦ, допису до української преси. Багато приділяє своєї уваги Недільній і Рідній школам, що існують при Катедральній Громаді. Також багато вклав своєї праці на організацію нових громад: Св. Андрея і Св. Михаїла, а також багато спричинився в будові нової авдиторії-школи. Він є активним членом ТУС, членом Інституту Св. івана, завжди щиро складає свої пожертви на УНРаду та другі загально українські потреби. Багато можна сказати гарного за нашого ювілята, але розміри цього дописа не дозволяють.

Без сумніву, що в багатьох справах допомагає ювілятові його дружина-добродійка Марія. Вона є англійської вдачі, загально всіма шанована. В громадському житті бере участь в силу своїх можливостей. Вона є примірна мама своїх дітей і примірна господиня дому, а найголовніше, забута, це догляданим канцелярії парафіяльного дому, зокрема безчисленна кількість телефонів щоденно.

Вони втішаються своїми гарними дітками: дві дочі: Мирося і Лариса та два сини: Богдан-Тарас і Андрій-Володимир. Діти гарно говорять по-українському. Старші належать до СУМК.

Ця родина взагалі є загально шанована не лише в

ПРАВОСЛАВНИЙ КАТЕХІЗИС

українською й англійською мовами

ПРАВОСЛАВНА ВІРА — THE ORTHODOX FAITH

Написав Преосвященний Владика Єп. А Н Д Р Е Й, Єпископ Едмонтону й Західньої Єпархії; на англійську мову переклав Всеч. о. Мирон Клиш; для вжитку в Недільних та Українських Школах, а також по домах благословив Високопреосвященніший Владика М и т р о п о л и т ІЛАРІОН, Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

Катехізис ПРАВОСЛАВНА ВІРА надрукований на прекрасним книжковім папері; великими читкими черенками, пошитий нитками, 255 стор. друку.

Має 28 ілюстрацій.

Ціна: В міцній паперовій оправі, з пересилкою — $2.00
У твердій полотняній оправі, з пересилкою — $3.25
Кингарняд, на більших замовленнях, спеціальний опуст.

Замовлення й гроші висилати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.
CANADA

Катедральній Громаді, а й по-за громадою, тому не диво, що цього дня вони одержали багато привітів, писанок, усних, а також квітів.

На цьому місці побажаємо ювілятові і його родині найкращих успіхів у майбутньому у всіх їх ділах і здумах.

К. Теличко

МИСТЕЦЬКЕ РОЗМАЛЮВАННЯ СОБОРУ СВ. ПОКРОВИ В ВІННІПЕЗІ

Мистецьке розмалювання Собору, яке виконується артистом-маляром С. Гординським в Нью Йорку, поступає згідно з наміченим планом. Вже розмальована більша частина Собору, виконані майже всі ікони (їх 8) до Іконостасу, виконана велична композиція-ікона на стелі, яка композиція зображує чудесне заступництво Богоматері над греками, яка врятувала останніх від невірних сарацин. Сталося це у Влахернській Церкві в Царгороді, де двом Богоугодникам — Епіфанію і Роману — з'явилася Богоматір і своїм Божественним покровом охоронила греків, які молилися в згаданій Церкві, як також пізніше допомогла їм побідити невірних сарацин та прогнати їх з-під мурів Царгороду. Ця композиція — унікальна в Канаді.

Розмалювання виконується строго у візантійському стилі, легко пристосованому до українського церковного малярства. За різьбу до Іконостасу відповідає п. Р. Коваль (він також є і першим помічником у малюванні і проф. С. Гординського), а за столярські роботи до Іконостасу відповідає п. Гавриш. Цілий проект розмалювання Собору Св. Покрови, включно з поставленням нового Іконостасу має би бути закінчений в першій половині місяця вересня. Проект коштуватиме $41,100.00.

Цю велику історичну мистецьку роботу виконує Соборна Громада у свій 40-літній ювілей, який буде відсвятковний згаданою Громадою в суботу і неділю — 16-17-го жовтня. ц. р., при участі всіх наших Владик на чолі з Блаж. Владикою Митрополитом Іларіоном, бувших о. Настоятелів вподовж 40 років в Соборі, чисельного Духовенства та великого числа запрошених своїх і чужих гостей з цілої Канади.

СОБОРНА ДИТЯЧА ОСЕЛЯ

Цьогорічна Соборна Дитяча Оселя перейшла дійсно поза всякі сподівання зі сторони її організаторів. Помимо того, що Оселя може в загальному вмістити на один раз тільки 72 дітей, на нашій Дитячій Оселі вже перебувало першого тижня 83 дітей і таке саме число було зареєстроване на другий тиждень. Дитячою Оселею управляє Шкільний Комітет на чолі з п-нею М. Зайцевою, яка допомагали 7 вихователів. Дитяча Оселя провадилась цього сезону організованій Курс плавання, під проводом головного представника та досвідченого інструктора з Червоного Хреста п. Ф. Фрунчака та інструктора від спорту і ручних робіт, п. В. Ковальчука.

Духовним Настоятелем Дитячої Соборної Оселі був о. І. Стус, який перебував разом зо своєю родиною на Оселі постійно, дбаючи там про духовне виховання дітей.

Харчування для дитячої Оселі перебрало Соборне Сестринство під проводом голови п-ні А. Мисловчук, а за всю господарку і порядок на Оселі відповідав п. М. Мисловчук, якому допомагав п. І. Босенко.

В програмі виховання на Оселі звернено вийнятково увагу на розмову українською мовою, як також на загальне духовне та моральне виховання наших дітей.

о. Іван Стус

ЗАКІНЧЕННЯ СТУДІЙ, ВЕСІЛЛЯ І ЕКСКУРСІЯНА ПОДОРОЖ ПО ЕВРОПІ

Гемілтон, Онтаріо

Українська Православна Церква Св. Володимира, при якій виростали і виховувалися більшу частину свого життя Омелян і Леся, створили день 29-го травня 1965 р. великим і пам'ятним не тільки для молодих, але й для гостей, що прийшли звеличити його. Перед описом цього дня (вінчання і весільна забава), я хотів би спочатку познайомити зацікавлених з молодими.

Омелян Федак — наймолодший син прот. о. Василя (настоятеля Церкви Св. Володимира) та добродійки Параски Федаків. Народився в м. Фовм Лейк Саскачевен. Закінчив народню школу і вступив до Сентрал Скул в м. Гемилтоні, Онт. Після гайскул студіював на торговельному адміністративному (Honours Business Admin i s t r a t i o n) факультеті Вестерн університету в м. Лондоні, Онтаріо, де дістав при закінченні наукову ступінь „Гонорс B.A." Дальшу науку побирав у правничій школі Осгуд Гал в місті Торонті, яку успішно закінчив у червні 1965 року, осягнувши правничу ступінь LL.B., щоб стати адвокатом. Добре володіє українською мовою та розуміється в національних справах. Навчаючись у середніх і вищих школах, завжди був активним Сумківцем та дбав про створення українського клюбу при Вестерн університеті. Належав до атлетичного клюбу університету і два роки був чемпіон - борець. Грає на олюбленому інструменті „трумпет". У гайскул і в університеті грав у оркестрах. Будучи студентом в Осгуд Гал в м. Торонто жив в Інституті Св. Володимира. Першого організаційного року цього жавлівого закладу — Інституту Св. Володимира, Омелян був президентом студентської групи. Своєю доброю вдачею придбав багато приятелів не тільки українського роду, а й інших.

Леся Лаврик — дочка Михайла й Галини Лавриків. Прибувши до м. Гемилтону, Онт., в 1950 році, Леся вступила до першої кляси народньої школи. На урочистості закінчення н. Школи виступила з словом до батьків, де висловила свое бажання бути учительською мов і літератури, закінчивши університет. Скінчила вісім класів н. ш. за сім років і вступила до Делта Секондарі Скул (м. Гемилтон). Була президенткою бібліотечного клюбу при школі і за добру роботу дістала дві нагороди.

Улюбленим університетом для неї став Мекмастер (Mc Master) в м. Гемилтоні. Під час студій на мовному факультеті, була вибрана заміжником президента Українського Студентського Клюбу. 31-го травня 1965 року дістала науковий ступінь „Б.А." Відділ освіти призначив її викладачкою французької мови на 65-66 учебовий рік в тій самій гайскулі, яку вона скінчила сама. Леся належала до церковного хору та була членкою СУМК. З Омеляном, якого знала довгий час, заручилася рік тому, і ось настав день їхнього весілля.

Субота. День був похмурий і холодний. Та не зважаючи на погоду, зібралося багато гостей з Гемилтону і з інших місцевостей Канади й Америки. На цю велику подію, що сталася в родині прот. о. Василя та добродійки Параскеви Федаків прибули: правлячий Архиерей, Високопреосвящен и і ш и й Владика Михаїл, оо. протоереї: Йос. Тріска, їв. Магас, Ю. Цукорняк, Ю. Ференсів, Дм. Фотій, Ів. Пестун, оо. Р. Павченко, Т. Міленко, В. Метулинський, М. Дебрин та в Америки: о. В. Мельник і о. Ю. Красевич.

Перед другою годинною по полудні дружби: Вл. Лисий, О. Лаврик, О. Гусак, Т. Смильський і С. Мандзюк завели гостей до церкви. Коло дверей по лівій стороні стояли дружби в зелених сукнях з букетами: Дж. Гемилтон, Дж. Росіцька, Л. Лазарович, Р. Садова і Ю. Чендлер.

Спереді: Заіва — мама молодої в світло-голубій сукні з корсажем, справа — мама молодого в темно-рожевій сукні з корсажем. Дружки й мами, в майстерно пошитих довгих сукнях, з букетами та корсажами й гарно оформленим волоссям, виглядали чарівними. Коло дверей по правій стороні стояли дружби, одягнені в формальне вбрання-фраки. Спереді також стояли дві свашки з корсажами: п-ні А. Пасерб і п-ні Т. Дашко, два старости — п. Ів. Пасерб і п. В. Гончарук з перев'язаними вишитими рушниками та родичі. Всі чекали на появлення молодої. Рівно о 2-ій годині вступили в Церкву батько з молодою на білий хідник, що був простелений від дверей до Аналоя. При появленні молодої залунала пісня: „Прийди, прийди із Ливану невісто....." Співав парафіяльний хор, дир. Макар Сушко. Прот. о. Тріска взяв молоду від батька і молодого та супроводив до благословення Владики Михайла. За молодим йшли лівим крилом дружки, а правим — дружби. Свашки посипали гроші під хідник коло Аналоя, а згодом прослали вишитий рушник, де молоді стояли під вінчальними Коронами.

Владика Михаїл благословив молодих і в сослуженні отців довершив Таїнства Вінчання. Мами молодих душевно переживали важливі моменти. Появлялись на їхніх очах то сльози, то усмішка. Та й не диво..... Мами виховували їх. Діти були їх утіхою й радістю. Настав день, коли вони відходять і творять впарі свое особисте життя, на яке благословив Владика Михаїл, а зараз підходять а своїм побажанням гості. Всі бажають їм любови, здоров'я й щастя на довгі роки життя.

ВЕСІЛЬНА ГОСТИНА

Парафіяльна заля рівно о 5-ій годині вечора почала наповнюватися гостями. При вступі зустрічали гостей молоді і батьки. Оркестра грала марш.

За короткий час заля наповнилася і М. С. адвокат Євген Федак (старший брат молодого) попросив о. прот. Тріску почати весільну вечерю молитвою до Всевишнього. За першим столом сиділи: М. С., молоді, дружби, свашки, старости та хресний батько молодої з жінкою (п. і п-ні Дашко). З правої сторони за окремим столом сиділи разом батьки-свати, бабця молодої п-ні Марія Дашко, п. Ярослав Федак (старший брат молодого) п. і п-ні Н. Куца (тітка молодого) та інші родичі.

Тост за здоров'я молодих підніс старший дружба — Володимир Лисий. З вступним словом виступав адвокат Є. Федак. З привітом і подякою — молоді і батьки. Старости познайомили гостей з життям молодих.

Около 700 осіб були учасниками цього великого моменту в житті людини — вінчання і весільна забава.

Забава пройшла в доброму гумору.

31-го травня молода пара відлетіла на екскурсійну подорож до Европи.

На другий день на „поправинах", за ініціятивою голови громади п. В. Самця, була проведена грошова збірка на пресу. Зібрано $40,70.

Призначено на пресові фонди: „Український Голос" — $20.00, „Вісник" — $10.00, Жіночий журнал „Проміня" — $10.00.

Жертводавцям щира подяка, а наших молодих Омеляна й Лесю нехай Господь Бог обдарує щастям й здоров'ям в їхньому супружому житті.

М. Л. (Весільний гість).

З ХРЕСТИН НА РІДНУ ПРЕСУ

Лондон, Онт.

У неділю 13 червня 1965 р., в Лондоні, Онт., відбулися Хрестини маленької Лінди-Галини, донечки П-ва Ореста і Галини Лазаровичів, в участю численних гостей (рідні й друзів) з Лондону, Чатам, Віндзор, тощо.

Чин Хрещення виконав о. М. Дебрин, Настоятель місц. Укр. Православної Церкви; Хресними Батьки були: п-ве Н. Ковальчук, М. Чіх та п-ні Ем. Саюсар з Лондону, і, пання Ел. Захарія з Віндзору, Онт.

Молоді батьки: п. Орест — урядник при (Ню Йорк Лайф) Асекурацінній Комп. в Лондоні і п-ні Галина, з дому Косован, медсестра (норса) — за короткий час свого перебування в Лондоні здобули собі між нашим суспільством загальну симпатію. В наслідок побожного виховання в домі батьків, вони виявляють належне зацікавлення до свого рідного, чим дають запоруку, що в скорім майбутньім вони стануть в ряди найактивнішого членства нашого громадянства.

На їхне бажання переведено збірку на рідну пресу, на яку зложили як слідує: П-во Д-р Пірсон — $10.00; по $5 — О. і Г. Лазаровичі, Н. Ковальчук, Р. Ковальчук, М. Чіх; П-во Д. Н. Лазарович — $3, та $6 — інші присутні, то є разом — $39. З цього на „Вісник" приділено $13 і $4 на вироблення кліші.

Всім жертводавцям щира подяка.

Гостинне прийняття відбулося в дружній атмосфері, з відспіванням „многоліття" для новоохрещеної донечки, та щирим побажанням для молодих батьків.

Маленькій Лінді-Галині бажаємо щасливого зростання, а молодому П-ву О. і Г. Лазаровичам повного задоволення їх батьківських почувань.

Присутній.

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ

Брентфорд, Онт.

Дня 22 травня 1965 р. відбулось вінчання п. Василя Костюка, сина Василя і Стефанії Костюків, з Катериною — донькою бл. п. Івана і Анни Шалаїв, у православній церкві св. Михаїла в Брентфорді. Чину Вінчання доконав о. п. Тріска — настоятель парафії. Співав хор Сумківців з Грімсбі, під проводом диригента п. Вірменка.

Панство Костюки і п. Шалаї є щирими працівниками і жертвенними членами Укр. Православної Церкви і свідомими членами суспільства. Слідкуючи за життям і діяльністю нашої молоді, яка згуртована в молодечій організації СУМК при церковній громаді Св. Михаїла в Брентфорді, можна сміло сказати, що Василь і Катерина є не тільки активними членами СУМК, але й дійсно прикладними християнами, які рідко пропускають церковні Богослужби. Катерина є учителькою Недільної Школи. Тому й не диво, що наші молодята, разом зо своїми добрими родичами, удостоїлись так багато весільних гостей.

Василь Костюк закінчив студії медицини в Льондоні, Онт. з успіхом, отримавши дипльом доктора медицини.

Катерина закінчила середню школу з добрим успіхом і тепер працює в провінціональнім банку. Це доказ, що наша українська молодь здобуває високі наукові осягнення і пожвжні становища в канадській державі і загальному громадському житті. Молодята будуть працювати по своїм фаху в Льондоні, Онт.

О 6-ій годині вечера, в залі при вул. Альбіон відбулося весільне прийняття. Господарем був п. Савіцький і цей попросив о. Й. Тріску провести молитву. По молитві піднесено тост за здоров'я молодят. Під час вечері промовляли о. Й. Тріска, сумківці: Богдан Осмак, Євген Лучків — приятелі молодого з університету а Лондону, батьки й рідня.

Вкінці, молодий подякував усім присутнім за прибуття і звеличення їх вінчанням.

Василь Костюк жертвував на церкву Св. Михаїла в Брентфорді 100 дол., на церкву Св. Юрія в Грімсбі 25 дол., на Сумківський хор в Грімсбі 50 дол.

Дружки й дружби: Льора Шалай, Іванна Кочан, Ежена Лихач, Надя Гича, Кар. Костюк, Ричард Костюк, Евген Шалай, Роберт Воронка, Лері Костюк, Давид Костюк.

Молодій парі бажаємо багато щастя, здоров'я та многих літ, а Всевишній Господь нехай береже їх та пошле сили, та віри міцно стояти при своїй Українській Православній Церкві.

На другий день в домі п. Костюка відбувся родинний обід, де на заклик п. Савіцького зібрано 31 дол., і розділено: на „Вісник" — 15 дол. і на „Укр. Голос" — 16 дол.

Присутній.

ПОЖЕРТВИ НА ВСЕКАНАДІЙСЬКУ КАТЕДРУ ПР. ТРОЇЦІ В ВІННІПЕЗІ

Усі ми бажаємо, щоб Всеканадійська Катедра сяяла, блестіла, щоб у ній кипіла церковна й народна робота. Але на це треба складати пожертви на її потреби. І чим ці пожертви щедріші та частіші, тим обильніші і кращі будуть наслідки тої великої і многогранної праці, яка в ній виконується.

Знайомо те, що складаючи пожертви для Всеканадійської Катедри — робимо добре громадське і культурне діло. Виявляємо нашу вартість як громадян і християн, бо ж тим видаємо овочі, гідні нашого буття.

То ж нехай не буде між нами одної української православної душі, яка не зложила б щедрий, цінний дар Катедрі, а Господь винагородить її своїми небесними ласками. Всі зложім чимскоріше добру пожертву для Всеканадійської Катедри.

Пожертви зложили: Суддя І. Р. Соломон $150.00, Д-р П. Палащук $150.00; по $100.00: Ю. Огієнко, М. В. Кадичук, В. Мочарський.

По $60.00: о. Є. Грицина, Кредитова Спілка „Степ". По $50.00: Евдокія й Іван Чорний, В. Турецький, Г. Сидоренко. — СУМК, Відділ при Катедрі ім. І. Даниляшчука $37.00. — По $25.00: М. Склепович, П. Пахол, І. Катеринюк, Літня Оселя „Веселка", Гео. Церковник; по $10.00: Ірина Новосад, Марія Вагнер, Доця Гаврисишин, О. Тофан, Наталія Пахол, Олена Данчак, Теодора Бойчук, у пам'ять свого чоловіка б. п. Йосифа, О. Монастирський, у пам'ять б. п. Івана Мудрого, Я. Думний. — В. Гривінський $20.00. — Д. Довгейко $5.00, А. Бонтей $3.00.

Рібъд итьд їк дк ьь ьдм

Колядa: І. Маловський $20.-00, Анна Сіцінська $100.00, В. Казанівський $15.00, Н. Добровилинський $7.00; — по $10.00: М. Кревецький, О. Шарган, Никола Совсун і дружина, М. Бутера, Володимир Ігнаш і дружина, Ю. Р. Воробець, Марія Яблонська і о. Є. Грицина. По $5.00: М. Жук, Марія Кармазинюк, П. Бербецюк, Надія Тепило, Теодора Бойчук, І. Басараб, А. М. Гназдовська, Пилип Чорний, Н. Торський, А. Атаманчук, Павлина Мимка, Марко Гордюк, П. Гуріїов, Г. Кудрик, Д. Павчук, П. Когут, М. Юхим, Г. А. Чубей, М. М. Русин, Марія І. Ниблок, Тетяна Юрків, П. Майданик, В. Петрас, Д. Дідковський, М. П. Гусподарчук, Гео. Матюляк, Маргарета Ремеяа, Марія Гикава, І. В. Семчук, Н. Стапінський і Гео. Тарновецький. Г. Калинюк $4.00, С. Дармоід $3.00, Джін Гюс $7.00; — по $2.00: Степан Саламандик і дружина, Гео. Федорук, Ф. Гуменчук і Н. Вингер.

Збірка на похороні б. п. Марії Загарії. Софія Ревак, Амгерст, Онт. $25.00, Мих. і Юстина Клеменко $20.00; по $5.00: О. Паліброда, Д-р П. Палащук, Петро і Марія Пірч, Транскона, Ман.; по $2.50: Р. Бережанський і дружина, Н. Біний.

АНОЛА, Ман. — П. Ніччук $25.00, Н. Ніччук $20.00; — БАЛМЕРТАВН, Онт. — С. Пелешок $75.00; — БІНФЕРІТ, Саск. — Г. Купченко $10.00; — ДАВФИН, Ман. Михайлина Котик. — ЕДМОНТОН, Алта. М. Сірик. — ФЛИН ФЛОН, Ман. П. Сірий $100.00. — ГЕРЗЕЛРИДЖ, Ман. І. Вацко $100.00, Марія Мех $10.00 і В. Кебало $10.00.

(о. Є. Г.)

Усім щира подяка.

Пожертви просимо ласкаво слати на адресу:

Holy Trinity Ukrainian Greek-Orthodox Cathedral 1175 Main St., Winnipeg 4, Manitoba.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ЦИЛІНА КРАВЧУК
Давфин, Ман.

Дня 26 березня 1965 року відійшла у вічність Циліна Кравчук, прожившн 80 років.

Покійна Циліна Кравчук, з дому Кревецька, народилася 15 травня 1885 року, в селі Залісся, повіт Борщів, західня Україна. До Канади приїхала в 1938 році до братової доньки Зеновії Ситник у Зорі, Ман. Цього самого року вийшла заміж за Павла Кравчука, вже покійного, і поселились в Слейтер, Ман., де прожила до 1948 року. Від 1948 до 1953 року замешкала в Пайн Ривер. В 1953 році переїхала до Давфину, Ман. Від смерти чоловіка Павла, два роки тому, перебувала в братової доньки Зеновії Ситник, яка доглядала Покійну до її смерти.

Покійна Циліна від самого початку свого поселення в Канаді включилася в українське релігійно - національне життя. Належала до Української Греко - Православної Церкви, парафії Преображення Господнього в Пайн Ривер, і зо своїм покійним мужем Павлом були одні з перших ініціяторів побудови нового Храму в Пайн Ривер, на який зложили поважну суму грошей. Покійна належала до Союзу Українок Канади в Пайн Ривер, була секретарюю відділу і головою. Переїхавши до Давфину, Покійна включилася і тут в церковно-громадське життя. Належала до Православної Громади Св. Юрія в Давфині, і свого часу з покійним мужем були найбільшими жертводавцями на будову нового Храму в Давфині. Стала членкинею С.У.К. ім. Лесі Українки, відділу в Давфині. Покійна була щира, тихої вдачі, була ґлибоко релігійною людиною.

Покійна залишила в смутку 3 сини і 3 доньки. Сини: Гелярій Кравчук — Темонс, Онт., Михайло Кравчук — Сидней, Нова Шкотія, Александер Кравчук — Віндзор, Онт. Доньки: Оля Грушови — Верджінія Товн, Сент., Анна Менджейс — Вікторія, Б. К., Сілія Кравчук — Темонс, Онт. Братову доньку і сини: Зеновія Ситник — Давфин, Ман., Лонгін Кревецький — Вінніпеґ, Ман. Одну братову Анна Чурій, в Калгари, Алб.

29 березня ввечері у похоронному заведенні „Сніт-Стрільчук" в Давфині відправлений Парастас. 30 березня відбувся Похорон до Службою Божою при великій кількості людей.

По Похороні відбулася поминальна перекуска в Народньім Домі, яку приготовила місцевий відділ С.У.К.

Родина Покійної та присутні на Похороні зложили на Нев'янучий Вінок $39.96. Окремо на Нев'янучий Вінок зложив $25.00 пан П. Крип'якевич з Вінніпеґу, то разом $64.96 призначено на місцевий храм Св. Юрія в Давфині. Від родини на Нев'янучий Вінок призначено на „Український Голос" $15.00, на „Вісник" $10.00, на „Промінь" $10.00. На місцевий відділ С.У.К., ім. Лесі Українки в Давфині $50.00. Всім жертводавцям щире спасібі.

Нехай Милосердний Господь прийме Покійну Циліну в Царство Небесне, а Вам, вся родино, нехай Господь подасть сили перенести цю велику втрату, і нехай Господь обдарить Вас усяким добром.

Вічна Їй Пам'ять!

Свящ. М. Олесюк

З НОМІНАЛЬНОГО БОГОСЛУЖЕННЯ НА ПРЕСУ
Вуд Гил, Саск.

Минулого року, 18 травня 1964, несподівано у своїй хаті, відійшла у вічність бл. п. Єлена Гордієк.

Покійна народилась в 1895 році в селі Зімно на Волині. Молодечі літа провела біля своїх родичів, а в 1922 році одружилась з Павлом Гордієком. Вічні недостатки в рідному селі заставило молоде подружжя шукати кращої долі в невідомих степах Канади. До Канади приїхали 1930 року з двома маленькими дітьми, та оселились на фармі в околиці Вуд Гил, Саск.

Покійна Єлена помагала в тяжкій праці своєму чоловікові, а Господь благословив їх 5 діточками. Три доньки й 2 сини. Діти підростали, а бл. п. Єлена старалась їх виховати якнайкраще. Тішилася Покійна, що діти будуть добре забезпечені, а вона разом з своїм чоловіком буде тішитися їхніми здобутками. Не судила доля; Господь несподівано покликав її у Свої Небесні Оселі. Похорон зверши минулого року Високопреподобний о. прот. Юрій Туржанський з Принс Альберт, Саск., а тлінні останки спочили на місцевому цвинтарі, у Шел Лейк, Саск.

У суботу 29 травня 1965, в роковини упокоєння бл. п. Єлени, відбулося поминальне Богослужіння в хаті Покійної мужа Павла, куди зібралося багато людей, щоб помолитись за спокій її душі. Після Богослужіння відбувся поминальний обід, на якому зібрано $18.05 на українську пресу.

З тієї суми призначено на „Віру й Культуру" $5.00, на „Вісник" $6.00 і на „Український Голос" $6.00, решта на покриття коштів пересилки.

Покійна лишила горем прибитих чоловіка Павла, п'ятеро дітей, та 10 внуків.

Жертводавцям сердечне спасибі, а Душу бл. п. Єлени нехай Всемилостивий Господь прийме у Свої Небесні Оселі. Вічная Їй Пам'ять!

Присутній.

БЛ. П. КИРИЛО НОВОСАД
Принс Альберт, Саск.

У понеділок 10 травня 1965 року, рознеслася сумна вістка в Принс Альберт і околиці, що в шпиталі спочив у Бозі бл. п. Кирило Новосад.

Покійний народився 7 березня 1893 р. в селі Стай, повіт Рава Руська, в західній Україні. Діточі роки провів дитя своїх родичів, а коли підріс — ходив до школи в рідному селі. Молодий Кирило помагав родичам в праці, та роздумував над своїм життям, що принесе для нього, будучність, бо родичі дуже бідували. Бл. п. Кирило будучи 16-літнім хлопцем робить постанову, що сам поїде в невідомі степи Канади, де буде шукати кращої долі. В 1912 році виконує свою постанову, лишає своїх родичів, що дуже тяжко переживає, та їде в невідоме, до Канади. Зупиняється на короткий час в Монтреалі, де працює на різних роботах, але не сприятливе повітря, заставили Покійного їхати дальше. З Монтреалю переїздить до Вінніпеґу і відразу стає до праці біля відділ (елеватора) та возить людей. Сама праця молодого повних сил чоловіка не задовольняє Покійного, він шукає братів-українців, щоб разом з ними взяти участь в культурно - національному житті. Вступає до Драматичного Гуртка імені Марії Заньковецької, де був дуже активним. Одночасно зрозуміє, що має мало школи, та мусить здобути більше освіти. Записується на вечірні курси, де поширює своє знання. Тяжко працює на своє утримання, вчиться, допомагає в організаціях. Несподівано бл. п. Кирило поважно захворував і мусів у Вінніпезі перенести тяжку операцію, з якої Господь щасливо випровадив. Після слабости, та перебутої операції Покійний в 1920 році переїздить до Фом Лейк, Саск., де замешкав і продавав асекурацію, та квитки на кораблі (шифкарти). Одночасно закладає у Вишард, Саск., склеп мішаних товарів. В 1925 році бл. п. Кирило одружується в Свою Чубарчук. Подружжя це не було щасливе і Покійний довго з цьому подружжі не жив. В 1930 році Покійний переїздить до Принс Альберт де набуває склеп, реставрацію, а потім й склеп з м'ясними виробами. Покійний не задовольняється працею, яку мав, а відразу входить в організаційне життя. Організує Товариство імені Тараса Шевченка, до якого належать всі українці. Бере активну участь в різних підприємствах, а найбільше попрацював в аматорському Гурткові, де й сам грав провідні ролі в представленнях. Згодом Покійний стає одним з перших організаторів Православної Укр. Церкви в Принс Альберт. Покійний любив свою Рідну Церкву, та виконував всі приписи її. Коли був здоровим ніколи не минав Богослужень. В Принс Альберт бл. п. Кирило вдруге одружується з Теодорою Дещиця, з якою прожив до свого відходу в Вічність. Господь поблагословив це подружжя двома донъками: Лесею, яка вчителює в Принс Альберт, та Павлінною, яка побирає науку в Саскачеванському університеті. Покійний дуже любив своїх дітей, та старався їх виховати якнайкраще. Бл. п. Кирило був першим піонером в пасічництві в цій околиці, плекав велику пасіку, і за його прикладом пішли й інші люди. В 1948 році Покійний почав слабувати, та частенько перебував у шпиталях. Незадовго перед смертю о. Прот. Юрій Туржанський уділив Покійному приписані Церквою Молитви, приготовляючи його до Вічности. В середу 12 травня ц. р., о. Прот. Юрій Туржанський в Погребному Заведенні відслужив Панахиду, а в четвер 13 травня відбувся Похорон з Православної Церкви в Принс Альберт. Похоронові Відправи звершили місцевий о. Настоятель Високопреподобний о. Прот. Юрій Туржанський, та запрошений священик о. Ілля Швець, а дякували Матвій Дах і Микола Ларіонюк. Проповідь на тему нашого Божественного Богослужіння Всеч. о. Швець, а прощальне слово сказав о. Прот. Ю. Туржанський. Тлінні останки бл. п. Кирила спочили на православному Цвинтарі в Принс Альберт.

Покійний лишив горем прибитих дружину Теодору, дві доньки Лесю й Павлину, одного брата Стефана в Канаді, та три сестри в Краю.

Після Похорону відбувся поминальний обід в церковній залі, під час якого о. Прот. Туржанський зложив найкращі співчуття з приводу невідкладної втрати, яку понесла родина, а пані Новосад подякувала всім, що чим небудь спричинились в полегшенні їхнього горя.

Горем прибиту родину нехай Господь потішить в їхньому нещасті, а Покійного Кирила нехай прийме в Свої Небесні Оселі.

Родина зложила $15.00, як Нев'янучий Вінок, з чого призначено $5.00 на „Український Голос", $5.00 на „Вісник" і $5.00 на вироблення кліщі.

Вічна Йому Пам'ять!

Учасник Похорону.

БЛ. П. МАРФА СЕНИК
Ошава, Онт.

У річницю упокоєння дружини, матері і бабусі — Марфи Миколаївної Сеник, в Церкві Св. Івана, м. Ошава, в неділю 30-го травня б. року от. Р. Панченко відправив Панахиду за спокій її душі. У Панахиді приймали участь: Покійної чоловік Андрій Сеник, дочки, сини, внуки та її земляки і друзі.

Поминальний обід відбувся на фармі пана Сеника, на який були запрошені громадяни земляки Покійної, його влаштували: чоловік, дочки і сини. По закінченні обіду до присутніх промовляв найстарший син Покійної Михайло. Він згадав присутніх, як часто збиралися в їхньому домі громадно і всі були ласкаво прийняті його мамою. Після промови Михайла, зав'язалось розмова серед всіх присутніх — пригадались роки страшного голоду, розкуркулення та поневіряння на рідній землі.

Пані Олена Шеремет звернулась до присутніх сужеріїв із закликом, щоб перевести збірку на пресовий фонд української преси. Зять Небіжчиці, п. М. Сірко провів збірку, яка принесла $41.00.

Жертвували слідуючі особи: по $5.00 — А. Сеник, М. Тищенко, Кузьма і Марія Манько, Приятель; по $2.50 — О. Харченко; по $2.00 — О. Сосна, М. Сірко, Я. Шпак, Ф. Шеремет, П. Тищенко, М. Сеник, П. Сеник; по $1.00 — Я. Манько, Г. Грищук, В. Семененко, Д. Беркута; по $0.50 — А. Хішняк.

Збірку розділено в слідуючий спосіб: 1) „Українські Вісті" - $31.00; 2) „Вісник" - $10.00.

Вічна пам'ять Покійній Марфі Миколаївній, а її рідним багато віку життя і доброго здоров'я.

Присутній

БЛ. П. ВАСИЛЬ ПРЕМАЧУК
Де Па, Ман.

Ділимося сумною вісткою, що в суботу, 15 травня 1965 р. відійшов від нас Бл. П. Василь ПРЕМАЧУК, на 66 році свого трудолюбивого життя. Наперед о д н я приїжав Св. Тайну Маслосвятця. Покійний нар. 15-го березня 1899 в селі Троянівка, Ковельського повіту на Волині. Там же учащав до початкової школи. Але життя на Волинській Землі стало тяжче через переслідування із сторони польських властей, і тоді ще молоде подружжя разом з дітьми вирішили виїхати в світ за очі. Таким чином рішили знайти спокійніше місце життя, і вибрали за нову прибрану батьківщину вільну і простору Канаду — далеко від рідних сторін, у Новім Світі. У Канаду приїхали 14 серпня 1937 року й осіли на фармі коло Де Па, де Покійний працював на фармі аж до упокоєння. Покійний був одним з основників УГПЦК в Де Па, бо від 1957 р. постійно був старшим братчиком при церкві, яку так дуже любив.

Він був добрим батьком для своїх дітей, дідусем для своїх внучат та взірцевим мужем своєї дружини Матрони, яких усіх оставив у великому смутку. Покійного оплакують: Дружина Матрона; Діти: Марія, вам, за Федором Премачуком в Одес, коло Едмонтону, Альберта; і внуки Данило і Варвара. Степан а дружиною Агнес і сином (внуком) Річардом у Вінніпезі, Микола а дружиною Бертою і сивком (внуком) Реґдал у Вінніпезі, Анастазія в Вінніпезі, Ева, замужня за Василем Данилюком у Лонґ Айленд, Ню Йорк, ЗДА. Галина, замужня за І. М. Смит в Оттаві, Онт. Також оставив братів: д-ра Федора Премачука в Летбріджі, Алта, і Оскара Премачука, фризіера, в Летбріджі, Алта. Сестру: Параскевію ПАВЛИК в рідному селі Троянові, на Волині.

Похоронні Відправи відбулися в Церкві Успіння Пресвятої Богородиці в Де Па, Ман., в середу 19 травня 1965 р. Заупокійну Службу Божу і Похорон відправлено під звуками мельодій з рідних земель, що Покійний так дуже любив! Напереднодні, у вівторок 18 травня, вечером, о. Е. Труфин відправив Літію в Похоронному Заведенні Гаєса в Де Па при участі дяка п. Й. Слуки. Усі діти були присутні, також і внуки і всі рідні. Церква була виповнена, бо прийшли навіть і сусіди, щоб віддати Йому християнську прислугу.

Похоронено тлінні останки на місцевому цвинтарі. Під час Служби Божої члени держали весь час „братські свічки" на знак пошани до старшого церковного братчика, за його працю при церкві, за його вірність Рідній Православній Церкві.

У похоронному заведені в Церкві, і при поминальному обіді, що приготували наші Сестриці при Церкві під проводом п. Вероні Слуки, мав відповідне слово Всеч. о. Е. Труфин. Також при обіді від Громади прощав Покійника п. П. Сірий, що знав Його близько. В імені Вдови промовляв о. Е. Труфин, і подякував сестринству за їх християнський вчинок.

Нехай ціх пару рядків будуть Покійнику вдячністю за всі його труди для Церкви Успіння Пресвятої Тройці в Де Па, а для рідних: Вдови і дітей та внуків розрадою в ціх невіжалуваній втраті! Нехай Господь оселить його де немає ні болю, ні журби, ні зідхання, а життя безконечнее! Зо святими упокой Христе душу раба свойого Василя і вчини йому Вічную Пам'ять!

*

Почуваємося до християнського обов'язку зложити цією дорогою нашу щиру подяку: Всеч. о. Е. Труфину, дякам: о. Й. Схуці, п. П. Сірому, дир. О. Доброгорському, і всім співакам, та всім тим, що несли домовину Покійного на місце вічного спочинку, тим що чимнебудь спричинилися до уряднення і приготовлення обіду і за пікування в останніх днях земського життя Покійного: добрим сусідам п. Слукам, та всім, що нас розрадили в ціх нашім горю. За цвіти, що прислали Громада: Флин Флон, Де Па, і всім рідним і знайомим щире спасибі!

Дружина Матрона Премачук, діти і внуки.

БЛ. П. ВАСИЛИНА ТАЦЮК
Вакав, Саск.

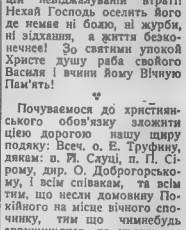

В середу 7 липня, у Вакавському шпиталі, після п'ятимісячної паралічної недуги, відійшла у вічність бл. п. ВАСИЛИНА ТАЦЮК.

Покійна народилась 2 травня 1889 року в селі Городенка, Західна Україна. До Канади приїхала з батьками 1901 року. В 1906 р. виходить заміж за Дмитра Тацюка, який в 1937 р. упокоївся. Все своє життя Покійна працювала на фармі в околицях Ст. Джуліє, Саск. Тяжкі піонерські часи наших українських поселенців в Канаді, були добре знані Покійній. Будучи доброю матірю-християнкою для своїх дітей, Покійна знаходила також час і для церковно - національних справ. Дітей своїх виховувала при рідній Православній Церкві, та народніх Інституціях таких, як Інститут ім. Петра Могили в Саскатун. В 1956 році Покійна переселюється до Вакав і тут замешкувала аж до останніх днів.

Похоронні Відправи довершив місцевий Парох, о. Миколай Стеценко, при асисті дяків: п. п. Р. Скакуна та Ст. Котелка; в п'ятницю була відправлена у вакавському похоронному заведенні Велика Панахида, а в суботу в Церкві Св. Успіння Богородиці, тут же у Вакав, похоронна Відправа зо Службою Божою. Тіло Покійної спочивае поряд з своїм мужем на кладовищі в Ст. Джуліен. Під час останнього прощання, на заклик о. Стеценка, присутні зложили на Неи'нучий Вінок Покійній, з чого приділено і на церковно-національну пресу: „Вісник" — $5.00, „Віра й Культура" — $5.00, „Український Голос" — $5.00, а на вироблення хліше — $4.50. Закінчився цей траурний день спільним поминальним обідом в церковній залі, приготовлений Вакавським жіночим товариством.

Родина дякує всім присутнім за співчуття та всяку поміч і зостаються в смутку сини і доньки: Василь, Гаес, Саск., Іван, Торонто, Гання Сікорська, Альвена, Микола, Торонто, Фелір, Вакав, Ольга Стефанюк, Гаес, Саск., Михайліна Пігач (Саскатун), Петро (Торонто). Окрім синів і дочок залишається 16 унуків та 11 правнуків. Також в живих залишилось по Покійній два брати: Митро і Прощ в Ст. Джуліен, Саск.

Спи спокійно, наша дорога мамо, бабуньо, прабабуньо і сестро. Нехай про тебе поміж нами тут на цьому світі, буде ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ.

Присутній.

ЗАПРОШЕННЯ

Єпархіальна Рада Західньої Єпархії Української Православної Церкви в Канаді, одним запрошує Українське Православне Громадянство міста Едмонтону й Околиць на ГОСТИННЕ ЧАРИНЕ ПРИЙНЯТТЯ, що його влаштовують Члени Відділів Союзу Українок — зорганізовані при Українських Православних Церквах міста Едмонтону,

в неділю 19-го вересня 1965 р.
в резиденції Високопреосвященного Владики АНДРЕЯ
при 11404—112 Евню
від год. 2.30 по полудні
до год. 8-ної вечора

Запрошується Всенесе Духовенство Західньої Єпархії, Членів та Приятелів Українських Православних Громад міста Едмонтону й Околиць ВЗЯТИ УЧАСТЬ У ЦІЙ ГОСТИННІЙ ІМПРЕЗІ.

З Християнськими Привітом
за Єпархіяльну Раду
о. Прот. Олександер Хомин, секр.

АРХИЕРЕЙСЬКА КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ

Блаженійшого «Митрополита Іларіона, та Освячення Угольного Каменя в Громаді Успіння Пресвятої Богородиці, в Вінніпегосіс, Манітоба.

В НЕДІЛЮ 10-го ЖОВТНЯ 1965 р.

ПРОГРАМА.

8.30 ранку — Утреня.
10.00 — Зустріч Блаженійшого Владики.
10.30 — Архиерейська Служба Божа і освячення Угольного Каменя.
12.30 по пол. — Обід, місце буде проголошене в церкві.
2.00 по пол — Програма з головною доповіддю Блаженійшого Митрополита Іларіона, та інші промови і привіти.

Порядки Богослужень:

підвінніпезька округа

ВЕРЕСЕНЬ

19. Неділя — Ґенора, Дуфрост, Селкирк
26. Неділя — Транскона, Гонор, Поплярфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телефон: (адміц) JU 6-2088
(увечорі) JU 9-3610

о. В. АПОНЮКА

ВЕРЕСЕНЬ

19. Неділя — Айтуна
21. Вівторок. Різдво Пресв. Богородиці — Гудів
26. Неділя — Габарл
27. Понеділок. Воздвиження Чесн. Хреста — Айтуна

Address: Box 148, Ituna, Sask. Tel. 795-2218

о. В. БОРИЧУКА

ВЕРЕСЕНЬ

19. Неділя — Гоулд
21. Вівторок. Різдво Пресв. Богородиці — Йорктон
26. Неділя — Йорктон

„Передача Служби Божої по Радію. Год. 10.30—12.00. Станція — CJGX 940, Yorkton, Sask."

27. Понеділок. Воздвиження Чесного Хреста — Ридн

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2906

о. Л. В. ДЯЧИНИЙ

ВЕРЕСЕНЬ

19. Неділя — Сторіновей
21. Вівторок. Різд. П. Б. — Кемсак
26. Неділя — Довпея
27. Понеділок. В. Чес. Хр. — Мазепа

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-5447

о. Т. ГЛУХАНЮКА

ВЕРЕСЕНЬ

19. Неділя — Кекр
21. Вівторок — Вимир (Р. Пр. Б-ці)
26. Неділя — Ватсон
27. Понеділок — Вязіна (Возд. Чесного Хреста)

Box. 485 — Tel. 338-3143.
Wadena, Sask.

о. І. Г. ГИКАВОГО

12. Неділя — Едзру
19. Неділя — Лужани
21. Різдво Пресв. Богородиці — Гемани, Храм

Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. С. ГРЕДІЯ

ВЕРЕСЕНЬ

19. Неділя — Сван Плейн
21. Вівторок. Різд. Пр. Богор. — Стінен
26. Неділя — Денберг
27. Понеділок. Чесн. Хреста — Гаес

Address: Box 111, Hyas, Sask Tel. 190-2.

о. Ст. ЗУБАКА

ВЕРЕСЕНЬ

19. Неділя — Редфіля
21. Вівторок. Різдво Д. М. — Геффорд
26. Неділя — Бланки
27. Понеділок. Воздвиження — Геффорд

Address: Box 168, Hafford, Sask. Tel.: 56.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ВЕРЕСЕНЬ

19. Неділя — Шипінг
21. Вівторок. Різдво Пр. Богор. Храм, Утреня 9.30 — Шипінг
26. Неділя — Ту Гілс
27. Понеділок. Воздвиження Чесного Хреста, Утреня 9.30 рано — Іскас

Address: Box 294, Two Hills, Alta. Phone 657-2486.

о. В. КОКОРУДЗА

ВЕРЕСЕНЬ

19. Неділя — Ревнер (Храм: Різдво Пресв. Богородиці)
21. Вівторок — Вакаав (Різдво Преся Богородиці)
26. Неділя — Драй Ривер
27. Понеділок — Добрия (Возд. Чесн. Хреста)

о. М. КРИТЮКА

ВЕРЕСЕНЬ

19. Неділя — Бруксбі
21. Вівторок. Різдво Пресв. Богородиці — Гронія
26. Неділя — Елкоя Крік
27. Понеділок. Воздвиження Чесного Хреста Господнього — Медфорт

Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. [illegible]

ВЕРЕСЕНЬ

19. Неділя — Торгіял
21. Вівторок — Різдво Пресв. Діви Марії — Ергімонт
26. Неділя — Фелпру
27. Понеділок — Вязки. Чесного Хреста — Редвей

Box 128, Radway, Alta. Tel. 10.

о. О. КРАВЧЕНКА

ВЕРЕСЕНЬ

19. Неділя — Норт Баттлфорд
22. Вівторок. Різд. Пресв. Богородиці — Гедерей
26. Неділя — Медов Лейк
27. Понеділок. Возд. Чес. Хрест — Кінгсвей

Address: North Battleford, Sask. 972—106, St. Ph. 446-3290.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА

ВЕРЕСЕНЬ

19. Неділя — Менсі
21. Вівторок. Різдво Пресв. Богородиці — Вікта
26. Неділя — Онабори
27. Понеділок. Чесного Хреста — Глен Елмо

Address: Oakburn, Man. box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА

Address: Westlock, Alta. Box 902, Tel. 342-3745

о. М. ОЛЕСІОКА

ВЕРЕСЕНЬ

19. Неділя — Гилберт Плейнс
21. Вівторок. Різдво Пресв. Богородиці. Храм — Роркгон
26. Неділя — Давфин
27. Понеділок. Воздвиження Чесного Хреста — Косів
27. Понеділок. Вечірня відправа і вивоз Хреста год. 7.30 вечора — Давфин

Вечірні служаться що неділі о год. 7-ій вечора в Давфин.

Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА

ВЕРЕСЕНЬ

19. Неділя — Дробот
21. Вівторок. Різ. Пр. Богородиці — Інсінгер (гайвей)
26. Неділя — Тюдор (м). Храм
27. Понеділок Возд. Чес. Хреста — Вестбурн

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 88.

о. Я. РИБАЛКИ

ВЕРЕСЕНЬ

19. Неділя — Келовна
21. Вівторок Різд. П. В. — Вернон
26. Неділя — Вернон
27. Понеділок В. Чес. Хр. — Вернон

Address: 2602-42 Ave., Vernon, B.C. Phone 542-4812.

о. О. СОРОЧУКА

ВЕРЕСЕНЬ

19. Неділя — Тюрія
21. Вівторок. Різдво Пресв. Богородиці — Банівел
26. Неділя — Семпі Ренід
26. Неділя. Вечірня й вивіс Чесного Хреста у год. 4.00 — Гіффорд
3. Неділя — Банівел

ЖОВТЕНЬ

Rev. O. Borochuk
Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА

ВЕРЕСЕНЬ

19. Неділя — Гресленд
21. Вівторок. Різдво Пресвятої Богородиці — Лек Ла Біш
26. Неділя — Боїк
27. Понеділок. Воздвиження Чесного Хреста — Морад

Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 623-4533

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА

ВЕРЕСЕНЬ

19. Неділя — Топорівці
21. Вівторок. Різдво Пресв. Діви Марії — Шортгедей
26. Неділя Мерідейл
27. 27. Понеділок. Чесного Хреста — Петахра

Address: Box 201, Robiin, Man. Tel.: 466.

о. М. СТЕЦЕНКА

ВЕРЕСЕНЬ

12. Неділя — Канора
19. Неділя — Стирджес
21) Вівторок. Різдво Богородиці — Бірджес
26. Неділя — Канора
27. Понеділок. Воздвиження — Рама

ЖОВТЕНЬ

3. Неділя — Стирджес
10. Неділя — Канора (День подяки)
14. Четвер. Покрова — Бірджес (День подяки)
17. Неділя — Бюкенан
24. Неділя — Канора
31. Неділя — Стирджес

Canora, Sask., Ph. 563-5189

о. Т. СЛАВЧЕНКА

ВЕРЕСЕНЬ

19. Неділя — Лепін
21. Вівторок — Смат
26. Неділя — Кавнора
27. Понеділок — Вакав

Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. 233-4251.

о. ПЕТРА СТЕФОНКА

Address: Telstel, Man.

о. Ю. ТУРЖАНСЬКОГО

ВЕРЕСЕНЬ

19. Неділя — Смокі Лейк
21. Вівторок Різдво Пресв. Богородиці — Едванд
26. Неділя — Белнс
27. Понеділок — Спеден. Воздвиження Чесного Хреста.

ЖОВТЕНЬ

3. Неділя — Смоки Лейк
10. Неділя Вильна
14. Четвер. Покрова Пр. Богородиці — Едванд. Храм
17. Неділя — Спеден
24. Неділя — Норт Коцман
31. Неділя — Смоки Лейк

Address: Smoky Lake, Alta. Box 809

о. Г. УДОДА

ВЕРЕСЕНЬ

19. Неділя — Фовм Лейк
21. Вівторок. Різдво Пресв. Богородиці — Купровськ. Храм
26. Неділя — Вегард. Храм
27. Понеділок. Воздвиження Чесного Хреста — Шіго (под.)

Address: Ghehe, Sask., Box 82. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ

ВЕРЕСЕНЬ

19. Неділя — Сенбург
21. Вівторок. Свято Різдво Пресв. Богородиці — Нипавин
26. Неділя — Шипмен
27. Понеділок. Свято Воздвиження Чесного Хреста — Вірдейл

Address: Wildefis, Sask. Ph. 488.

о. А. ХРУСТАВКИ

ВЕРЕСЕНЬ

19. Неділя — Мусіцора
21. Вівторок. Різдво Пресв. Богородиці — Слава пол.
26. Неділя — Лойдмінстер
27. Понеділок. Воздвиження Чесного Хреста — Мірнам

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

ВЕРЕСЕНЬ

19. Неділя — Калмар
21. Вівторок. Різдво Пресв. Богородиці — Камроз
26. Неділя — Онослей
27. Понеділок. Воздвиження Чесного Хреста — Пено

Address: 9630—100 Avenue, Ph. GA 2-3083. Edmonton, Alta.

о. Ю. ЯГОДСЬКОГО

ВЕРЕСЕНЬ

19. Неділя — Сірко
21. Різдво Пресв. Богородиці — Сандавн
26. Неділя — Сеньків. Храм
27. Воздвиження Чесного Хреста — Арбакка Св. Ап. Петра й Павла

Box 46, Vita, Man. Tel. 5-84-82.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLII. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЖОВТНЯ, 1965. WINNIPEG, MAN., OCTOBER 1, 1965. ЧИСЛО (2039) 19

КАРД. БЕРАН:

К. ЦЕРКВА ПЕРЕСЛІДУВАЛА ІНШИХ, — ТЕПЕР ЗА ЦЕ ПЕРСЛІДУЮТЬ ЇЇ

КАРДИНАЛ ЙОЗЕФ БЕРАН В ОБОРОНІ „ЄРЕТИКА" ІВАНА ГУСА

Католицька Церква тепер переслідувана під комунізмом за свої гріхи, яких вона колись допускалася, переслідуваши некатоликів.

Кардинал Йозеф Беран, 77-літній чех, 16 літ був ув'язнений комуністичним режимом Чехословаччини за свою вірність католицизмові. У лютому 1964 р. він був випущений на волю — до Риму. Промовляши 20 вересня 1965 р., на шостий день 4-ої сесії Другого Ватиканського Собору в Римі, він, між іншим сказав, що коли комуністична влада Чехословаччини переслідувала його за католицьку віру, то тепер він на основі цього свого власного досвіду заявляє, що треба всім визнати право на особисту свободу у справі відношення до релігії.

Він сказав, що Католицька Церква в Чехословаччині карається тепер за свої давні гріхи, — що в цій країні вона колись переслідувала й мучила протестантів, а зокрема чеського патріота й реформатора, католицького священика Івана Гуса, якого католицька „Свята Інквізиція" спалила під замітом „еретизму" 1415 р.

Свідчення кард. Берана

„Ось я уклінно пред'являю свої свідчення. Із самого початку обмеження свободи совісти в моїй країні я був свідком тяжких спокус, які в саме таких умовинах, зазнавало багато людей. У всій моїй пастві, навіть між священиками, я спостерігав не тільки велику небезпеку для віри, але й важкі спокуси, як: брехати, бути лицеміром (іпокритом), та всякі інші пороки, що легко випачують тих людей, яким заборонено свободу совісти...

„Католицька Церква в моїй країні тепер, здається, зазнає страждань за свої хиби й гріхи, яких вона у власному імені допустилася була в минулому проти свободи релігії, — як ось у 15-му столітті вона спалила священика Івана Гуса, а впродовж 17-го століття вона присилувала велику частину чеського народу повернутися до католицизму (з протестантизму, — р. В.) — згідно з таким законом, що „під чиєю владою знаходиться територія, той і вирішує про релігію". (Текст промови кард. Берана подано тут за „Ассошіейтед Пресс" з 20 вересня 1965 р.).

Кард. Беран промовляв з нагоди дискусій на тему: чи проект резолюцій предложити під голосування, яке вирішило б чи Собор має дискутувати над цим проектом. Собор 20 вересня величезною більшістю голосів ухвалив, щоб згаданий проект обговорити на Соборі і евентуально проголосити, або заперечити, свободу відношення до релігії.

З.Р.В. — А що Католицька Церква в минулому жорстокими переслідуваннями, з допомогою польської влади, змусила частину українського народу прийняти „унію" з Римом — то тут, на жаль, немає „українського кардинала Берана", який проголосив би світові на Соборі в Римі цю трагічну правду.

Про вбивство Кеннеді

Незвичайна заява Рубі у смертній камері

РУБІ: ОСОБИ НА ВИСОКИХ СТАНОВИЩАХ НАМАГАЮТЬСЯ НАСИЛЬНО ЗАТАЇТИ ФАКТИ ПРО ВБИВСТВО КЕННЕДІ

Засуджений на смерть Рубі каже, що його свідчень у справі вбивства Кеннеді не включили у Звіт Воррена

Лі Освалда арештували під замітом убивства президента Кеннеді. Ефбіай ще не встигло перевести слідства над Освалдом, як до в'язниці дістався Джек Рубі (родове прізвище — Рубінштайн) й убив Освалда.

Суддя Дж. Б. Брави у Даллес у Техасасі засудив Дж. Рубі на смерть.

Залишилися загадковими такі питання: Чи це Освалд убив Кеннеді, а якщо — так, то чому, і у зв'язках з ким він це вчинив, і нащо? Чому Рубі убив Освалда, перешкодивши таким чином справі слідства над ним, і яким чином склалося так, що йому вдалося вбити його, коли закованого Освалда поліція під сильною охороною вела коридором в'язниці в Даллесі? Ці питання хвилювали й хвилюють багатьох обсерваторів цієї справи.

(Продовження на 8-й стор.)

„Правда": плями життя СССР треба викривати

Пресова суперечка в СССР на тему „критики" та „викривання"

Олексій Рум'янцев, головний редактор щоденника „Правда", голова органу комуністичної партії СССР, у числі за 9 вересня 1965 р. особисто виступив проти щоденника „Ізвєстія". О. Рум'янцев заявив, що „Ізвєстія" намагаються „обрізати інтелектуальну свободу" советських письменників.

„Однобоке" відношення до життя не вийде на користь проводові

Рум'янцев вказав на той факт, що щоденники „Ізвєстія" і „Сельская жізнь" постійно й наполегливо йдуть у передніх лініях наступу на тих „нігілістичних" письменників, яким не вдається допасуватися до того „звишеного тону,

(Закінчення на 2 стор.)

Прот. Єроним Грицина упокоївся

(31. 10. 1899 — 24. 9. 1965)

– У п'ятницю 24 вересня 1965, вечором, в Вінніпезі упокоївся в Бозі Митрофорний Протоерей Єроним Грицина.

Прибувши в Канаду 1926 р., Покійний був рукоположений у сан Священика 1 серпня 1926 р. Плодн Його душпастирської праці остались у ряді Громад Української Греко-Православної Церкви в Канаді, з яких Він знайшов широкому загалу вірних нашої Церкви по всій Канаді.

У роках 1951-1955 Отець Єроним був Головою Президії Консисторії Укр. Греко-Православної Церкви в Канаді, а в роках 1955-1958 — Адміністратором Західньої Єпархії нашої Церкви, з осідком в Едмонтоні. 1960 р., із становища Місіонера УГПЦерквн в Канаді, Покійний був переведений до Катедри Пресв. Тройці в Вінніпезі, де працював до свого несподіваного упокоєння.

В особі Отця Митроф. Протоерея Єроннма Грицини українська православна спільнота в Канаді втратила одного з перших Отців-піонерів, ревного працівника як на церковній, так і на суспільно-громадській ланках нашого життя.

Своїм упокоєнням Покійний засмутив широкий загал вірних нашої Церкви, особливо парафіян Катедри Пресв. Тройці в Вінніпезі; з ближчої рідні Він осиротив дружину Марію, сина Олеся й дочку Одарку.

Похорон відбувся з Катедри Пресв. Тройці в Вінніпезі в середу 29 вересня п. р, Ширше про Похорон і особу Отця Єронима Грицини буде подано в черговому числі „Вісника".

Вічна Йому Пам'ять!

ПАПА МІЖ ДВОМА СИЛАМИ

4-ТА СЕСІЯ II В. СОБОРУ ПОЧАЛАСЯ

ПИТАННЯ ПРО „ЦЕРКВУ В МОДЕРНОМУ СВІТІ"

Що буде з проектом резолюції про свободу відношення до релігії? Чи ухвалену постанову про жидів у справі замучення Христа проголосить обов'язковою? Який буде вислід розходження між консерватистами й лібералами? Чи папа дасть рішатись особисто? Усіх головних точок в дебатах 4-ї сесії буде одинадцять.

Четверта сесія світового католицького, 2-го Ватиканського, Собору почалася 14 вересня. Собор почався восени 1962 р. Друга його сесія була восени 1963 р., а третя восени 1964 р. На всіх досьогочасних сесіях визнано за важні всі Православні Таїнства.

Папа Павло VI знову опинився між двома силами — лібералами й консерватами, що зударяться на Соборі. Серед проектів резолюцій, які будуть постановлені на наради 4-ї сесії, за найтрудніші вважають дві: 1) у справі „свободи релігії" і 2) 13-та схема — „Церква в модерному світі".

1) Щодо „свободи релігії" то тут ідеться про те, чи Католицька Церква погодиться визнати, що кожна людина має право або вірувати, або не вірувати; а якщо вірувати, — то вірувати так, як кому диктує його свідомість і совість. Згідно з законом Божим, „нікого не можна силувати до вчинків, які суперечать його власній совісті", — так сказано в проекті, який буде дискутований на 4-й сесії. Не зважаючи на велику більшість делегатів на Собор під час 3-ї сесії (1964 р.), які бажали, щоб цей проект був дискутований ще тоді (1964 р.), папа Павло VI відложив цю справу на 4-ту сесію.

2) Щодо проекту резолюції на тему „Церква в модерному світі" (справа мішаних подруж, війни й миру і т.п.), то вона вважається найскладнішою; цей проект переробляли багато разів. Багато католиків очікували, що в цьому проекті (Схема 13-та) буде й справа контролі народжень, але там вона не порушена; може її ще включать у схему.

Чи лише натиск з боку арабів?

Проект резолюції про жидів у справі замучення Христа („Деіцид", тобто „Боговбивство") був відложений папою Павлом VI з другої сесії (1963 р.) на третю сесію (1964 р.), під кінець якої що резолюцію, серед великого ударення між консерватистами й лібералами таки ухвалено. Але цієї ухвали не проголошено офіційно, а це значить, що вона не пройшла процедура включення цієї ухвали між обов'язуючі канони Катол. Церкви.

Американський журнал „Тайм" (10. 9. 65) пише з нагоди 4-ї сесії Собору:

„...Арабські народи й католицькі єпископи східнього обряду на Середньому Сході постійно й сильно натискають на Ватикан, щоб він скасував свою заяву про уневинення жидів у справі деіциду (вбиття Христа, — р. В.). Але основний текст цього документу, був ухвалений значною більшістю в останніх днях третьої сесії (1964 р.); і хоч ватиканські обсерватори сподіваються, що тут буде ще більше маневрування, щоб повалити його (документ у справі жидів, — р. В.), то однак уважають, що справа його проголошення є майже певною".

Журн. „Тайм", слідкуючи тут за прикладом більшости преси, вказує лише на арабську опозицію проти цього документа у справі жидів. Але в дійсності проти нього виступають не лише католики-араби, але й значне число консервативних католиків різних національностей.

Буде питання: на чому основуються догмати?

На чому мають основуватися догмати: чи лише на Св. Письмі, чи також і на Переданні (традиції)? Це питання також буде дискутоване на 4-й сесії Собо-

Журн. „Тайм" (10. 9, 1965) інформує: „Схема (тема) про джерело Откровіння, — ця заява що далі залишає відкритим те питання: чи догмати Церкви мають своє джерело тільки в Св. Письмі, чи також і в переданій традиції, — була вже змінювана два рази, і належно вона буде допущена" (як один з предметів нарад 4-ї сесії).

З.Р.В. — Католицька Церква твердить, згідно зо своєю інтерпретацією Св. Письма, що в Євангелії сказано, що Христос проголосив Апостола Петра головою всіх Апостолів та передав йому Своє наслідство на землі, тобто, що, мовляв, Ап. Петро е Намісником Христа на землі.

Якщо б некатолики навіть погодилися саме так інтерпретувати стосовні звернення Христа до Ап. Петра, — то все ж таки тут залишилося б ще таке питання: на якій підставі папа вважає себе за „Наслідника Ап. Петра", а тим самим і за „Намісника Христа" на землі?

Він чинить це на цій підставі, що Ап. Петро, мовляв, був у Римі, де він основав Церкву і був першим її архиереєм, отже тим самим кожен з єпископів Риму, тобто кожен папа е „Наслідником Ап. Петра" й „Намісником Христа" на землі.

Однак у Св. Письмі взагалі нічого не сказано в цій справі — ни був Ап. Петро в Римі, чи не був. Є лише такий переказ (передання, традиція), що він там нібито був. Отже папські претенсії на „примат" у всьому Християнстві та догмат про його т. зв. „непомильність" у справі віри й моралі основані виключно на традиції, а не на Св. Письмі.

Папа й Собор

На думку декого із спостережників, між папою Павлом VI і більшістю членів Собору е розходження думок у справі цілей цього Собору. Напр., журнал „Тайм" у числі за 10. 9. 1965 р. писав:

„Папа Павло VI минулого тижня звернувся до католиків усього світу, щоб вони молилися за успіх четвертої — і, мабуть, останньої — сесії (II Ватиканського Собору), яка починається в Римі 14 вересня (1965 р.). Це був його заклик, щоб і єпископи, як делегати, з усього серця відгукнулися на це, мабуть, з мотивів цілком інших, ніж папські". Це значить, що єпископат молиться за цілком інші цілі Собору і за їхній успіх, ніж ті цілі, які намагається нав'язати Соборові папа Павло VI.

Далі, „Тайм" продовжує:

„Коли хвилювання на третій сесії дійшло було до вершка, і коли консервативна меншість не допустила до голосування над справою свободи релігії, а тоді папа лише своїм власним авторитетом проголосив Марію Матір'ю Церкви, то після того провідники небагато будуть молитися за підтримку" для такого Собору. (Під словом „провідники" цей журнал має на думці провідників ліберального епископату).

„Правда": . . життя в СССР. . .

(Закінчення з 1-ї стор.)

якого очікується від комуністичного

„Ізвестія" й „Сельская жізнь" домагаються, щоб письменники показували лише світлі сторони советського життя; коли ж хто з них покаже й деякі з його темних сторінок, то ці газети називають таких письменників „нігілістами".

Рум'янцев заявив, що згадані газети вимагають від письменників „однобокого" і „перебільшеного" відношення до життя. „Така однобокість", остерігає він, „не вийде на користь советському народові".

Чи розкол серед ідеологів СССР?

У початках серпня ц. р. деякі з комуністичних провідників почали вискazувати своє особливе занепокоення тим, що „серед молодшого покоління зростає аполітичний настрій"; тією байдужістю до політичних справ комунізму зокрема занепокоївся всесоюзний голова комсомолу Сергій П. Павлов, про що він і писав у „Правді" в останньому тижні серпня 1965 р.

Виступ „Правди" проти „Ізвестій" деякі американські часописи, напр., „Нью-Йорк Таймс Сервис" (10. 9. 65) вважають за „значний розкол серед найвищих советських ідеологів".

Що таке советська „самокритика"?

Коли советський письменник, описуючи життя в СССР, показує його „ідеальним", а всі дієві особи його твору представлені якнайкраще, — то це так звана ідеалізація, тобто „однобокість", яку осуджує Рум'янцев.

Коли ж письменник, описуючи якогось „ідеального комуніста", чи взагалі так званого „советського патріота", одночасно протиставляє йому типа негативного, напр., „затаєного націоналіста", марнотравника „народного майна" (злодія, спекулянта і т. д.), або людину релігійну і т. п., — то „Ізвестія" е проти цього, — їм не подобаються письменники, які пишуть, що і в СССР ще не перевелися „вороги партії й народу".

„Критика", якої домагається Рум'янцев, — це має бути критика не по адресі комунізму, а по адресі ворогів комунізму; такої „критики й самокритики" домагався й Сталін.

Розходження між „Правдою" та „Ізвестіями" — це розходження лише щодо методи (способів) виховування „советського народу", а не розходження у справі самої суті. Отже годі вважати це розходження за якийсь „ідеологічний розкол"; також годі оборону „інтелектуальної свободи" з боку Румянцева інтерпретувати в значенні західньої демократії. Ця „свобода" має відноситися до права письменників вказувати на існування в СССР „внутрішнього ворога" і „викривання його" шляхом доношництва. Рум'янцев через те й атакує „Ізвестія" за те, що вони домагаються від письменників, щоб ті писали про СССР так, немовби там немає жодних ворогів комунізму.

Перша прилюдна дискусія між пасторами-масонами й пасторами антимасонами

„У ПРАВОСЛАВНІЙ ЦЕРКВІ НЕМАЄ ОФІЦІЙНОГО СТАНОВИЩА" У СПРАВІ МАСОНІВ, — ЗАЯВЛЯЄ ГРЕЦЬКИЙ АНТІОХІЙСЬКОГО ПАТРІЯРХАТУ

У православії „багато духовних і світських вважають, що масонства не можна погодити з Православієм. З другого боку, е багато таких православних, а навіть дехто з духовних, що е масонами".

Головний пресовий орган Американського Екзархату Антіохійського Патріярхату, журнал „Да Ворд" ч. 7, за вересень 1965 р., опублікував таку інформацію (подаємо точно й повністю):

„Масонство не е релігією. — З уваги на те, що серед тих, що ходять до церкви, е багато балямутства в справі масонерії, то Пресвітеріянська Церква (в США, — р. В.), отримавши скаргу від Шотляндської Церкви, що її миряни беруть масонську присягу поважніше, ніж свою Віру, влаштувала 10-членний дискусійний панель, щоб „проявити засади, ритуали й містерії цього тайного братства" (масонерії, — р. В.).

„У склад цих дискутантів входили й чотири священики-масони, і ось недавно опубліковано звіт цього.

„У загальному, дискусійний панель погодився з тим офіційним поглядом масонерії на саму себе, що у справах релігій вона е цевтральною організацією.

„Цей же дискусійний панель остеріг, що „релігійна збруя" („trappings") може ввести членів в оману вважання її за релігію".

„Меншість учасників дискусії твердила, що „повний послух Христові не дозволяє на вступ до жодної такого типу організації, як ось масонський рух, який вимагає повного самовіддання".

„Відомо, що Католицька Церква і деякрі з протестантських віроісповідань е проти масонства. У Православній Церкви тут немає офіційного погляду але багато її духовних і світських вважають, що масонства не можна погодити з Православієм. З другого ж боку, е багато таких православних, навіть і де хто з духовних, що е масонами".

З.Р.В. — Журнал „Да Ворд", що подав ці інформації, е, як було сказано вище, головним пресовим органом Американського Екзархату (Сирійська православна митрополія), що належить до Антіохійського Патріярхату. Цей екзархат очолює Митр. Антоній Башір. Журнал „Да Ворд" вже перед тим, ще в числі за травень 1961 р., писав, що масонство не е релігією, і що людина може бути одночасно і масоном, і добрим православним християнином, якщо вона поподкоо не вважає масонство за релігію.

Подаючи вищезгадану вістку шляхом інформації, одночасно, ца іншому місці, подаємо найзагальніші елементарні інформації про досьогочасний стан офіційно-формального відношення Православія до масонства. Справа взаємовідношення між масонством і релігією взагалі, а Християнством, а в тім і Православієм, зокрема е складною, але цікавою й актуальною. Щождо українців, то вони досі е лише одною такою великою християнською нацією, яка майже не має літератури на ці теми.

Про Христа, Землю й інші планети

„Ніхто. . . не може сказати, що Христос е единородним сином Бога. Може бути (інший) син Бога на Марсі", — так, між іншим, каже 72-літній д-р Леслі Ветергед (Leslie Weatherhead), методистський пастор в Англії, у своїй книжці п. з. „Християнський агностик", яка вже годовиться до друку. (Про це інформував віннішевський щоденник „Фрі Пресс" 6 вересня 1965 р.).

З.Р.В. — Такий погляд д-ра Ветергеда не е християнським. Згідно з християнським ученням, Христос е Бог, а Бог е лиш один. Але відношення між Землею та іншими планетами в світлі декотрих досьогочасних м и с л и т е л ів, в богословському відношенні таки е проблемою. Напр., між католицькими богословами, головно ж в одному з інститутів в Бельгії, пару років тому було поставлене питання:

Якщо б виявилося, що на інших планетах також е люди, то чи і там був свій Адам, через якого люди обтяжені первородним гріхом"? Бо якщо б показалося, що на інших планетах люди не обтяжені первородним гріхом, то це означало б, що Христос евентуально не сходив з неба на інші планети, щоб визволити тамтешніх людей від первородного гріха.

Філіпіни: 100 тисяч католиків рішуче покидають Рим

На Філіпінах, що складається з 7000 островів, є 31 мільйон населення, а з цього 27 мільйонів католиків. Американці-протестанти Філіпіни 1898 р. з-під католицько-еспанської влади. З того часу почалася там ступнева свобода релігії, і 1902 р. засновано там Незалежну Церкву. Вона е Старо-Католицькою, тобто дале чіпляється католицькою, але не визнає папської власти над собою. Ця Церква має 3 мільйони членів; від римо-католиків до неї переходить річно 100,000 осіб, які волюють мати свою національну (незалежну) Церкву.

Ці інформації подав у Вінніпезі перовіерарх Філіпінської Незалежної Церкви, єпископ Маніяльний, Ізабелью делювос Рес на пресовому інтерв'ю у Вінніпезі, коли він повертався з 22-го Американського Синоду в Канаді, що відбувся в Ванкувері (почався 25 серпня).

На Філіпінах е так: якщо б місіонер хотів хоч один день побувати на одному з островів, то йому треба було б 20 років часу на об'їздку по всіх островах.

Митрополит Іларіон пережив удалу операцію

6 вересня ц. р. Первоієрарх Української Греко-Православної Церкви в Канаді — Його Блаженство Владика Митрополит Іларіон, відійшов у шпиталь у місті Вінніпезі.

Після довших лікарських досліджень, на пораду лікарів-спеціялістів, Владика Митрополит піддався операції, яку було переведено в п'ятницю 17 вересня. Йому усунено попсутий жовчний мішочок і камінця. Переживши тяжкі поопераційні терпіння, Владика Первоієрарх, підбадьорений успіхом операції, життерадісний повертається до повного здоров'я. Йому скоро сповниться 84 роки.

Незвичайна заява Рубі у смертній камері

(Продовження з 1-ї стор.)

Рубі вперше прилюдно заговорив про „тайну"

„Ассошіейтед Пресс" 10 вересня опублікував інформації на тему „Рубі обвинувачує за насильне затакення фактів у справі" (вбивства Кеннеді). Ніще подаємо цілість тих опублікованих інформацій.

„Даллес, — Джек Рубі сказав у четвер (9 вересня 1965 р.), що особи „на високих становищах" намагаються придушити факти про вбивство Кеннеді та про дальші події. Він не назвав цих осіб.

„Рубі розмовляв з репортерами, коли його внели в судову залю, де він пробував здискваліфікувати суддю Джова Б. Бравна. Брвн був суддею на процесі, коли Рубі було засуджено на смерть за вбивство Лі Гарвея Освалда, що був осажрений під замітом убиття президента Кеннеді".

Рубі: „Правдиві факти ніколи не будуть виявлені", бо „деякі люди на високих становищах поставили мене в таке положення. . ."

„Рубі сказав, що правдиві факти навколо цього вбивства (президента Кеннеді, — р. В.) з 1963 р. ніколи не будуть виявлені, бо, „на жаль, деякі люди на високих становищах (в уряді? — р. В.) багато виграють на тому, що мене поставили в ось таке положення".

„Він часто сам собі перебивав, питаючи репортерів, чи він видається їм божевільним. Для Рубі заряджено розслідження стану його психологічного здоров'я".

Адвокат хотів прислухати Рубі

„Один з його адвокатів, Сол Денн з Детройту, намагався спинити ці заяви Рубі, але він, той бувший завідувач нічного клюбу, відгризся: „Дай мені спокій. Я знаю, що я роблю!"

Рубі обвинувачує Звіт Воррена

„Коли (репортери, — р. В.) натискали на нього, щоб він ясно висловився про цих „людей на високих становищах", то Рубі сказав, що висліди тих поліграфічних тестів, які він проходив під наглядом Верховного Судді США, Ерла Воррена, не були оприлюднені".

З.Р.В. — Президент Линдон Б. Джонсон, бувший заступник през. Дж. Ф. Кеннеді, доручив був своїй довіреній особі, Верховному Судді США, Ерлові Ворренові, провести слідство у справі вбивства президента США. Комісія Ерла Воррена видала 24 вересня 1964 р. вислід того слідства, відомий як „Рапорт (Звіт) Воррена". Освалда не зловлено на „гарячому вчинку", і не було свідків, що б бачили, чи він стріляв у през. Кеннеді. Однак „Звіт Воррена" твердить, що през. Кеннеді вбив Освалд, і що він зробив це на власну руку, а не як агент будь-якої змови. „Звіт Воррена" подав всякі побічні, чи так звані „обставинні аргументи", але головний доказ полягає в тому, що залишений на місці вбивства кріс е власністю Освалда", як твердить „Звіт Воррена".

Джек Рубі у своїй вищезгаданій розмові з репортерами, наріжаючи, що його деяких свідчень не оприлюднено, мабуть, має на думці „Звіт Воррена".

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,
Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

РЕЛІГІЙНА МІСІЯ Й НАЦІОНАЛЬНА СПРАВА

Статистика виявила, що 1962 р. українців греко-католиків стало десять тисяч менше, ніж було в попередній статистиці. За 4-5 років вони не приросли, а ще й втратили 10 тисяч. Величезна більшість з них відійшла або до протестантів, або в чужонаціональні католицькі середовища. Тим не може радіти ніхто в українських патріотів, не зважаючи на те, якого б там віросповідання він не був.

Серед українців у Канаді протестанти десять років становили лише коло 20 відсотків, а тепер їх є вже понад 170 тисяч, тобто становлять, коло 30 відсотків усього числа українців. Але в українських організованих протестантських спільнотах їх дуже мало, і це тривожить патріотичних провідників українців-протестантів, — як це бачимо з одної з недавніх статтей пастора Боровського в США. Отже, хоч ті 170 тисяч українців протестантів на папері ще фігурують як „українці", але в практичному житті вплинення їх більшість уже розплинається в інтонаціональному морі. Цей факт не може тішити нікого з українських патріотів — не зважаючи на те, якого б там віросповідання він не був.

Хто проходить вулицями Вінніпегу, той не мусить аж надто пильно приглядатися, щоб завважити, скільки наших земляків реклямують на вулицях літературу „свідків Єгови".

(До речі, маємо приватні інформації очевидців, що „свідки Єгови" та інші відносно скоро й масово зростають в СССР, а в тому і в Україні на зростаючих руїнах переслідуваного владою Православія).

Не можна турбуватися щастям усього людства взагалі, а в той час не журитися специфічно трагедією власного поневоленого народу. Не можна дбати лише про своє спасення душі, а в той час байдуже дивитися, як наїздник намагається духово й фізично винищити його націю.

Однак, серед українців у Канаді є якесь число таких, що хоч у більшості є добрими, релігійними людьми, які також знають про свое українське походження, однак їхній світогляд національно не вироблений. Через те вони не йдуть до українських організацій; що гірше, вони навіть уникають тих свідомих українців, які намагаються приєднати їх до українського організованого життя чи то церковного, чи світського. Вони байдужі до таких справ, як рідна мова, етнічне самозбереження, рідна культура, турбота за поневолену націю в Україні; отже й байдужі до справи українського характеру наших національних церковних спільнот. Їх не цікавить ніщо інше, як лише спасіння душі й Царство Небесне. І коли до таких людей приходять місіонери „свідків Єгови", чи мормонів, чи тому подібних, і засипають їх масово літературою та живим словом виключно на тему спасіння душі та Царства Небесного, і лише таким способом їм удається завалеювати до тих людей та включити у свій рух. А коли вже вони в той рух включаються, то їхні чужонаціональні провідники вже вміють постаратися про те, щоб тих людей і їх не майно відповідно споживтикувати і для своєї політики, хоч ті люди й не знають про те, а вірять, що тут далі йдеться лише про спасіння душі й про Царство Небесне.

Так воно щораз більше діється в Канаді, а ще масовіше в Америці.

Пресовий орган православних сирійців, журнал „Да Ворд" у числі за вересень 1965 р. інформує, що в Америці є шість мільйонів православних, але з Церквою є пов'язані лише три мільйони. Православних сирійців є 125 тисяч, але з Церквою пов'язані з них лише 25 тисяч.

Почуття національної свідомості й обов'язковість серед етнічних груп в Америці поширюється все більше, отже й православні сирійці не можуть приваблювати до своєї національної Церкви лише національними кличами. Отже тепер вони почали наслідувати акцію інших релігійних груп, і починають широку чисто релігійну місію серед своїх земляків — місію за спасіння душі й Царство Небесне, а не національно-політичними аргументами. Сирійські церковні діячі, після довгого вагання, вкінці прийшли до такого висновку: коли вони включать до своєї національної Церкви своїх національно-обабджуючих земляків шляхом виключно евангелізаційної діяльности — без політичних кличів, то тим самим вони покищо хоч фізично втримають їх при своїй Церкві, і перешкодять чужим місіонерам виводити їх у чуже середовище. А коли ті національно-обабджулі сирійці будуть переконані, що спасіння душі знайдуть у сирійській Церкві, і на початку хоч фізично збережуться сирійцями, то згодом, поволі, вони при рідній Церкві почнуть освідомлюватися. Тому-то, як інформується у „Да Ворд", православні сирійці тепер плянують в Америці на широку скалю місійну роботу виключно релігійного характеру серед своїх обабджуючих земляків.

ІНДІЯ — ПАКІСТАН: ВІД РЕЛІГІЙНОГО ПОДІЛУ ДО ВІЙНИ

Вдітті цього року в провінції Кашмір, в якій переважає населення ісламської (мусульманської релігії) почалася ісламська збройна партизанка проти влади Індії, в складі якої Кашмір знаходиться. Цю збройну партизанку тихо започаткували, чи може лише підтримували, Пакістан, який твердить, що Кашмір повинен належати до нього.

Ця партизанка в Кашмірі під кінець літа ц. р. розгорнулася в справжню війну між Пакістаном та Індією.

З якого б там боку не підходити до цієї справи, то все ж таки коріння цієї війни знаходиться в ґрунті релігійного поділу й ворожнечі.

Як довго населення Індії належало до одної спільної релігії — індуської, так довго існувало одне неподільне Індійське царство. Але, коли на близько 20% населення Індії згодом поширявся іслям, то між індусами індуської релігії і індусами мусульманської (ісламської) релігії почалася релігійна ворожнеча, що перетворилася в ворожнечу політичну, і довела до того, що індуське населення Пакістану, з переважою мусульманської релігії, проголосило себе окремою нацією.

Уступлення Британії з території Індії пов'язане з таким фактом, що 15 серпня 1947 р. Пакістан відділився від Індії, проголосивши себе окремою державою, яка офіційно називається так: „Ісламська Пакістанська Республіка". Назва „ісламська" цієї держави сама собою виясняє джерела початків цієї нової нації й нової держави, та вказує на причину відділення цієї частини індуського народу від решти індусів.

Безперечно, всі ці зовнішні політичні сили, які не бажали, щоб Індія була сильною, використали цей релігійний поділ індуського народу, щоб розбити Індію на дві нації й на дві держави.

Що це війна „релігійна" — про це свідчить також і той факт, що на форумі Об'єднаних Націй Пакістан офіційно підтримують ісламські держави — Туреччина й Ірак.

Релігійний початок ворожнечі, через крайній фанатизм, дійшов аж до того, що обернувся проти релігії. Маємо на думці той факт, що Пакістан знайшов собі союзника проти Індії в комуністичній китайській імперії, яка вороже настроена супроти Індії.

Китай, — що має понад 700 мільйонів населення і 20 мільйонів осіб щорічного приросту, і то на території, що хоч трохи більша за Канаду, але менша за СССР, — мріє про те, щоб свою територію поширити коштом слабшої Індії.

Ворожнечу між Пакістаном і Індією так чи інакше може використати Китай, — використати з трагічною шкодою як для Індії, так і для Пакістану.

Це один з типових прикладів трагедії тих народів, де справу релігійного поділу ставиться вище національної й державницької його справи.

Папа буде в ОН 4 жовтня

Напередодні відкриття 4-ї сесії 2-го Ватиканського Собору, яка почалася 14 вересня, папа сказав, що 4 жовтня він буде в Об'єднаних Націях в Нью-Йорку. Мета його поїздки — „захищати мир, що вже покараний, і з нього скапує кров", — подали телевізійні вісті СІБІСі 13 вересня ц. р.

Митрополит Максим Германюк про екуменізм

Владика Максим Германюк, митрополит Вінніпезький промовляв на рокових зборах „Обнови" (світової студентської організації українців-католиків, яка е одною з віток міжнародньої Католицької Акції), що відбулися в Вінніпезі в вересні ц. р.

Як подала місцева англомовна пресв, Митр. Максиц у своему слові на згаданих зборах сказав, між іншим, що „Українська Православна Церква в Канаді не бере участі в екуменізмі".

Слово екуменізм тепер дуже популярне; його вживають для означення руху християн різних віроісповідань за об'єднання християн. Найголовніші прояви теперішнього екуменістичного руху такі:

1) Зустріч на базі доброї волі й любови Патріярха Вселенського Атенагораса І і папи Павла VI в Єрусалимі під час іхніх відвідин Палестини в днях 4-6 січня 1963 р.

2) Підготова до теологічного „діялогу" (дискусії на базі доброї волі) між організованою делегацією Церков, які сходяться на Всеправославні Родоські Конференції (почавши з 1961 р.) з одного боку та делегацією Ватикану з другого боку.

3) Запроектований (1964 р.) богословський діялог між Ватиканом і Світовою Радою Церков (майже всі Протестантські Церкви, Церква Англіканська й майже (з нечисленними винятками) всі Православні Церкви.

4) Спроби відновити безпосередній контакт між Православними Церквами призвели до скликання патріярхом Константинопольськии Атенагорасом І Конференції, званої „Всеправославною", на грецькому острові Родос восени 1961 р. І ця Конференція висловила свою готовість конкретно діяти в справі об'єднання Християнства.

5) Ватикан запросив майже всі (за винятком кількох з них) Православні Церкви, і Англіканську й всі Протестантські Церкви вислати обсерваторів на II Ват. Собор.

6) Ухвалений 2-м Ватиканським Собором (на його 3-й сесії 1964 р.), затверджений папою Павлом VI, документ „Про екуменізм" (Про відношення Католицької Церкви до інших християнських віроісповідань).

7) Велике пожвавлення Світової Ради Церков (яку започаткували протестанти й англіканці), що перша, ще перед 2-ю світовою війною, почала практичну екуменічну акцію, а після 2-ї світової війни добилася того, що тепер всі Православні Патріярхати і майже всі інші автокефальні Церкви та інші Церкви Сходу (Етіопська, Вірменська і ін.) вступили в цю організацію.

Екуменістичний рух практично тепер існує як „діялоги" між проводами різних Церков, — „діялоги" на вершинах і діялоги між провідниками локальними.

Це факт, що Українська Греко-Православна Церква, через важливі причини істотного значення, не бере участи в „екуменічному" русі, тобто в „діялогах" і всяких інших формальних зустрічах свого Проводу з проводами інших Церков.

Але тут виринає питання: Чи і яку участь в екуменічному русі бере Єпископат українців католиків? Це значить: чи і з якими провідниками Церков інших віроісповідань відбуває зустрічі церковний провід українців-католиків?

Наприклад, римо-католицький епископат в Америці взаштовує офіційні зустрічі з церковними православними й протестантськими провідниками. Де, коли і хто з епископату українців-католиків зорганізував цього роду зустрічі чи „діялог" з провідниками Церков інших віроісповідань?

Більше того, хоч сам II Ватиканський Собор не є трибуною жодних „діялогів" з некатолицькими Християнськими Церквами, то все ж таки там хоч обговорюється справу відношення до цих інших Церков.

Питання: коли і хто з епископату українців-католиків виступив на цьому Соборі з якоюсь оригінальною ініціятивою за покращання взаємин з християнами некатоликами і за близьку практичну християнську співпрацю з ними? Вони є делегатами на II В. Соборі в Римі, і там вони вислухують неукраїнських ініціяторів різних проектів, приглядаються до них, і своїми голосами підтримують неукраїнських ініціяторів даних проектів, а самі вони не творять власних, оригінальних екуменічних ідей.

Про все це, для доповнення, також треба було поінформувати делегатів на зборах „Обнови". І треба було також поінформувати про причини пасивного, безініціятивного становища епископата на світовій арені, де відбуваеться екуменічний рух.

Українська Греко-Православна Церква із свого боку вже не раз виясновала причини, через які вона не включуеться в Світову Раду Церков і в Родоські Конференції, та чому вона не вислала своїх обсерваторів на II Ватиканський Собор. Для повноти інформацій, учасники зборів „Обнови" повинні б були отримати інформації про ці причини, щоб вони подумали над ними і виробили собі про них свою власну опінію.

Особливо ж треба було поінформувати про те, що Єпископат українців-католиків у своему посланні з Риму 1959 р. запросив український православний Єпископат на „екуменічну" участь у II В. Соборі лише таким чином, що заключав наших Владик прибути до Риму і (дослівно!) з „покірним проханням" відлатися папі. Не пошкодило б „Обнові" знати й про це. І якщо б такі інформації на цих зборах „Обнови" були дані, то може б про це згадала й англомовна преса. А тоді було б показане дійсне обличчя „екуменічного" відношення Єпископату українців-католиків до православних українців у зв'язку з 2-им Ватиканським Собором.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„СІЛЬ — ДОБРА РІЧ. КОЛИ Ж СІЛЬ НЕСОЛОНОЮ СТАНЕ, ЧИМ ПРИПРАВИТЬ ЇЇ? НІ НА ЗЕМЛЮ, НІ НА ГНІЙ НЕ ГОДИТЬСЯ ВОНА, — І ВИКИДАЮТЬ ГЕТЬ" (Лк. 14:34-35).

В іншому місці Св. Євангелії подано такі слова Ісуса Христа до Його послідовників: „Ви — сіль землі". Ця замітка Ісуса Христа ставить християнина на дуже відповідальне місце в світі. Коли ж ми, християни, не оправдаємо свого великого призначення — бути прикладом для світу, — хто ж це зробить? Наука демократів, комунізм, чи щось інше? Видно, що ні, бо й Христос не натикнув якоїсь заміни на місце Християнства. Чим направити те, що занедбаємо ми, християни? Наше призначення Богом дане: сіяти добро, направляй зло, світить чесностю! Ця місія призначена кожному охрещеному. Чи завжди її видно по нас?

З панщини СССР

Учителів лайкою й погрозами гонять на роботу в колхозах

Советський орган „Радянська освіта" ч. 53, 1965 р., подає на стор. 4-й листи-скарги вчителів, яких гонять на колхозні поля на роботу. Як один з прикладів подаємо тепер листа вчителів середньої школи в Кучмані в Україні:

„Ушло засідання виконкому Кучманівської сільради. Обговорювалось питання про прополку бурянів. Запізнився Колгосп з їх обробкою. Голова сільради А. Жолудев запропонував: зобов'язати кожного працездатного „службовця і вчителя прополоти два гектари просяних культур.

Будемо одверті: площа це чимала, а особливо для вчителів, які в той час були зайняті на екзаменах. Про це ми щиро й сказали, хоч ніхто з нас і не відмовлявся допомогти.

Що зчинилася на засіданні, важко й передати.

Почули б ви виступ голови колгоспу Л. К. Ангеліна. Це був дев'ятибальний шторм брудної лайки на адресу вчителів.

І ось тепер у нас виникає питання: хто встановив для вчителів нашої школи обов'язки норми прополки?

І хто заключе до порядку голову колгоспу тов. Ангеліна, поведінка якого далеко не ангельська?"

З. Р. В. — Чи ці питання нещасних учителів наївні, чи саркастичні (дідко-нясмішливі)? Товариша Ангеліна ніхто не закличе „до порядку", бо він виконує волю влади СССР. Він не гонив би вчителів у поле на советську колхозну панщину, якщо б вища влада не звеліла йому так поступити.

Фестіваль православної молоді відбудеться 1967 р.

Черговий фестіваль православної молоді всіх етнічних груп в Америці відбудеться в травні 1967 р. в Пітсбурзі. Так постановила CEOYLA (Council of Eastern Orthodox Youth Leaders), головою якого тепер є В. Лівоський, на своєму засіданні в днях 9—11 квітня ц. р.

На першому такому фестівалі, що пару років тому відбувся в Пітсбурзі, було понад 10 тисяч осіб.

Учасники засідання CEOYLA склали 500 дол. у фонд діяльности Православного Християнського здруження в університетах.

Історія проєкту резолюції про свободу релігії на II В. Соборі

Четверта сесія Другого Ватиканського Собору відкрилася в вівторок, 14 вересня ц. р. У середу, 15 вересня почалася дискусія над першою точкою нарад Собору. Першою точкою була тема про свободу релігії. Головно кардинали з США домагалися, щоб ця тема була першою на 4-й сесії Собору.

Нижче подаємо передзвяй з Ватикану репортаж „Ассошіейтед Пресс" (15. 9. 1965) про перший день нарад Собору і про історію проєкту резолюції про свободу релігії.

„Місто Ватикан (АП). — Ватиканський світовий (католицький) собор у середу (15. 9. 65) почав з того, на чому він припинив був наради восени минулого року — на питанні про право людини вірувати так, як велить їй її совість.

Справа свободи релігії — це перша тема, якою займуться 2,500 римо-католицьких єпископів на їхніх перших цьогорічних зборах.

Папа Павло відкрив четверту, разом і останню, сесію собору у вівторок (14 вересня).

Він сказав до прелатів, що він створить синод чи сенат єпископів, вибраних з епископату (католицького, — р. В.) усього світу, щоб вони помагали йому управляти Церквою, — це крок, якого вже здавна домагалися поступовці (серед єпископів).

Документ, на 54 сторінки, про свободу релігії вже був близьким першого голосування над ним ще в листопаді 1964 р. (на третій сесії Собору), але коли сесія 1964 р. (третя сесія) вже майже кінчалася, запляноване голосування було раптом відложене.

Тоді (1964 р.) було лише 122 таких єпископів, які домагалися більше часу на простудіювання цієї теми. Кардинал Еміль Поль Леже з Монтреалу і кардинал Альберт Ґрегорі Меєр з Шікаго, вже покійний, тоді склали були петицію, яку підтримало 56 відсотків епископату, що просили папу про дозвіл голосувати над цією темою.

Президія Собору проголосила був в імені Папи, що на голосування треба буде чекати до другого року (1965), щоб таким чином не обмежувати свободу ані одного з отців собору. (Тут мова про тих 122 делегатів на собор, які домагалися відложення голосування).

Північноамериканські кардинали і епископи очолювали тих, які старалися, щоб собор видав був ясну й сильну заяву: щоб нікого не силувати, ані стримувати в справі релігійного віруванням згідно із совістю людини.

Справа свободи релігійного віруванням була включена в розділ іншого проєкту, а саме — в тему „Про Християнську єдність" ще на сесії (другій) 1963 р. Але, згідно з поглядом багатьох епископів, ця справа (про свободу релігії) була такою важливою, що її треба було виділити як окрему тему, — що й було зроблено 1964 р. (на третій сесії).

Спротив (проти теми про свободу релігії) виявився (на сесіях 1963 і 1964 рр.) головно з боку кардиналів з Італії й Іспанії. Це тому, що вони побоювалися, що, коли б цей проект резолюції (про свободу релігії) був ухвалений, то з цього виникли б тяжкі наслідки для католицизму в тих країнах, де є велика перевага католицького населення, бо там були б загрожені конкордати Церкви (католицької), заключені з католицькими урядами.

Священик Джан Куртней Моррей (John Courtney Murray) з Вудсток, Мд., визначний американський католицький богослов, був головним проектодавцем усіх цих п'ятьох версій, які досі зроблено, цього документа.

Цей документ починається словами про гідність особи на основі свободи релігії. У ньому сказано, що свобода є правдивим правом, якого мають пістати домагатися всі люди й всі релігії.

У цьому документі сказано, що всі публічні сили (власті) повинні респектувати свободу релігії всіх горожан і не повинні дозволити переслідувати нікого з мотивів релігії. Він (цей проект-документ) є за правом вільно збиратися для ісповідування Бога і за правом батьків давати своїм дітям релігійне виховання в релігійних школах.

Він (цей проєк-документ) у висновку заявляє, що віра є вільним актом, і що ніхто не повинен бути силуваний бути християнином.

З.Р.В. — На другій сесії (1963) і на третій сесії (1964) 2-го Ватиканського Собору ті делегати-кардинали („поступовці" з Европи, очолені кардиналом Зюненсом (Zünens), кард. Леже (Leger) з Канади і кардинали з США, очолені кард. Меєрсом (Meyers), які домагалися, щоб Собор видав постанову про право вірувати кожному так, як кому велить його свідомість і совість, ставили головно такий аргумент:

Противники католиків кажуть, що католики лише там домагаються свободи релігії, де вони є в меншості. А де католики становлять більшість населення, там вони є проти свободи релігії. (Так напр., є в Іспанії, в декотрих країнах Латинської Америки й частково в Італії, де право вільно вірувати мають лише католики, не-католиків переслідується урядово (законами) і приватно). Згадані католицькі речники свободи релігії для всіх і всюди ставили на Соборі ще й такий аргумент:

Католики домагаються для себе свободи релігії в комуністичних державах, де католицтво (як і всі інші релігії) урядово переслідуються. Але комуністичні власті тут вказують на факт, що Католицька Церква в тих країнах, де переважають католики, переслідують не-католиків.

В Об'єднаних Націях 1964 р. взято на розгляд проект резолюції про свободу релігії. Представники СССР, підтримані більком комуністичних держав, внесли до цієї резолюції таку вставку:

Щоб у проєкті резолюції ОН було специфічно сказано, що кожній людині забезпечується право не лише вірувати, але й також право не вірувати та прилюдно висказувати свій атеїзм; тобто, щоб було право не специфічно свободи релігії (віруванням в Бога), а право свободи вірувати або не вірувати.

У ОН прийняли цю комуністичну вставку в проєкт резолюції.

Ця вставка в резолюції-проєкті ОН про свободу віруванням чи невіруванням, очевидно, вплинула й на проєкт-резолюцію свободи релігії на 2-му Ват. Соборі, що видно з такої його (цього проєкту) кінцевої заяви:

„Віра є вільним актом (кожної пооодинокої людини), і ніхто не повинен бути силуваний бути християнином".

Це значить, що Католицька Церква повинна проголосити таке: що вона домагається, щоб християн не силували переходити на інші релігії, чи безбожництво, і щоб, навпаки, не-християн (іновірців та атеїстів) не силувати стати християнами.

До речі, таку саму резолюцію поставив і схвалив провід Світової Ради Церков (православні, англіканці й протестанти - - із центром у Женеві) на своєму засіданні в Одесі 1964 р.

Слідство в Британії

Британський віцеміністр хотів замирення з Гітлером?

Шведський дипломат виявляє тайни з 2-ї світової війни

„Батлер був між декотрими з британських міністрів (між якими був і лорд Галіфакс), які хотіли замиритися з Гітлером після капітуляції Франції 17 червня 1940 р." Таку сенсацію оприлюднив у вересні ц. р. шведський дипломат Б. Пріц, що був послом Швеції в Лондоні під час 2-ї світової війни.

Лорд Батлер (а тоді він називався Ричард Остен, бо ще не був лордом) був заступником лорда Галіфакса, тодішнього міністра закордонних справ в уряді прем'єра Винстона Черчила.

Пріц каже, що Батлер і його однодумці хотіли усунути Черчила

Пріц каже: „На думку Батлера, першим і найголовнішим противником (замирення з Гітлером) був Черчил, отже він повинен був зникнути із свого становища" (прем'єр-міністра). Тобто, мовляв, Батлер (Остен) і його прихильники якось плянували усунути Черчила з його становища прем'єр міністра.

Далі, Пріц каже, що лідери Консервативної партії (1940 р.) — Черчил, Ідєн і Мекміллен — ще тоді „знали про все це в справі Батлера, що тепер говорить Пріц, і тому-то Батлерові ніколи не вдалося осягнути найвищого становища в британському прилюдному житті".

Коли Ідєн (тепер лорд Ейвон) 1957 р. уступив із свого становища прем'єр міністра, то Батлер мало що не став його наслідником.

Він мало що не став прем'єром після уступлення Мекміллена 1963 р. Але йому не вдалося, — провідники консерваністів не допустили його.

Батлерові тепер 62 роки. Він є канцлером Тринітї коледжа в Кембріджі.

Прем'єр Вилсон почав слідство

Внаслідок цієї сенсаційної заяви Пріца в Штокгольмі, теперішній прем'єр Британії, Вилсон (з Робітничої партії, соціяліст) „у четвер (9 вересня 1965 р.) почав розслідувати той рапорт" (Пріца).

(За Ассошіейтед Пресс" подав „Да Вінніпег Трибюн" 10, 9, 65).

Рим далі звертає православним мощі

Папа Павло VI повернув мощі Св. Андрея Кипрійської Церкві, а мощі Св. Савви Єрусалимському Патріярхатові 22 серпня 1965 р. Цього року папа погодився звернути (24 жовтня 1965 р.) мощі Св. Тита, близького сотрудника Ап. Павла, Критським грекам. Св. Тит був першим епископом Критським.

Ще раз про церковне відношення до масонерії

Дехто з читачів „Вісника" запитував, чи в Православії взагалі, чи евентуально лише в декотрих його Церквах є якісь постанови Соборів Єпископів про масонерію.

Як відповідь на ці питання, „Вісник" 15 серпня 1965 р. опублікував, без коментарів, постанови Собору Єпископів Грецької Церкви в Атенах 1933 р. і Собору Єпископів Російсько-Американської Церкви 1949 р. проти масонства.

У зв'язку з вищезгаданим опублікуванням цих постанов обидвох згаданих Церков, „Вісник" отримав досить численні листи від осіб різних переконань — листи з запитаннм.

Закриваючи дальше обговорювання цієї справи — з уваги на її віщуючу „безконечність", на що в нас немає ані часу, ані персоналу навіть для самого лише перечитування численних і довгих листів, а до того ж ще й часто анонімних (без підпису автора), — даємо тут відповіді на найголовніші питання.

1. Вищезгадані постанови Соборів Єпископів Російсько-Американської й Грецької Церков у справі масонерії зобов'язують лише членів обидвох згаданих Церков, а не всіх православних християн у світі. Усі автокефальні Православні Церкви є зобов'язані лише постановами православних Вселенських Соборів, тобто Соборами православних Єпископів усього світу; і то лише тоді, коли ці постанови, тобто Канони є догматичного характеру, значить — такі правила, що відносяться до справи істоти (суті) Віри.

У Православії досі було лише сім Вселенських Соборів — ще понад тисячу років тому. Постанови цих Соборів зібрані в книзі Канонів, що називається „Корича Книга", (або коротко: „Стерно", тобто „Керма"), по-англійському „The Rudder".

У Книзі Канонів немає нічого про масонство, бо за того часу — понад тисячу років тому, — як Вселенські Собори ці канони укладали, масонерія не існувала в теперішній своїй формі

Як довго не скликається черговий православний Вселенський (Світовий) Собор Єпископів, який евентуально міг би цією справою зайнятися, так довго Собор Єпископів кожної з автокефальних Православних Церков має право на власну руку зайняти таке чи інше становище до масонства, чи евентуально не зайняти жодного становища, тобто бути невтральним у цій справі.

2. Представники більшості автокефальних Православних Церков, тобто так звана Міжправославна Комісія на горі Афоні 1933 р., висловилися були проти масонства, однак це була лише дослідно-рекомендаційна комісія, а не Вселенський Собор Єпископату, отже її опінія проти масонства не становить собою Догматичних Канонів, тому вона формально не зобов'язує Православія.

У декотрих новіших виданнях православних Канонів — напр., в їх англійському перекладі (The Rudder, що зредагував Cummings) є вставки про антимасонські розпорядження декотрих православних ієрархів, але вони там подані, розуміється, не як Канони (бо це й не є Канони), а лише як замітки „від видавців" цієї книги Канонів.

3. Російсько-Американський і Грецький (лише в Греції) Єпископати осудили масонство на цій основі, що вони вважають масонство за окрему релігію — за „масонську релігію". Отже обидва Собори Єпископів обидвох згаданих Церков стали на становищі, що їхні вірні не можуть одночасно належати до двох релігій; і до „масонської релігії", і до Православія.

Однак у справі цього питання — чи масонство є релігією? — є розходження думок а) між самими визначними масонськими теоретиками й б) між духовними проводами Православних Церков.

Ось приклади:

а) Один з найвизначніших масонських теоретиків в історії масонерії в Америці, Альберт Маккеу у своїй „Енциклопедії" заявив, що масонство є „релігією", і він виступив проти тих визначних масонських теоретиків, які твердять, що масонство не є релігією, а е лише філянтропійним братством на філософсько-етичній основі філянтропійного (добродійного) характеру. Вони твердять, що хоч до масонерії приймають лише релігійних людей, але масонство не вмішується у справи тієї релігії (християнської, юдаїстичної, мусульманської і т. д.), до якої даний член масонерії належить.

б) Духовний Провід православного Американського Екзархату Антіохійського Патріярхату (православні сирійці) висловив, на сторінках свого головного пресового органу, журнялу „Да Ворд" (число за травень 1961 р.) таке становище, що масонство не є релігією, а е воно лише благородним добродійним братством; а його масонські „ритуали" є лише світськими звичаєвими церемоніями, а не релігійними обрядами. Отже, сказано в цім журналі, можна бути разом і масоном, і добрим православним християнином.

Таке становище є духовного Проводу згаданого Екзархату, який очолює Екзарх Митрополит Антоній Башір, що е в юрисдикції (церковній залежності) Антіохійського Патріярха. Митр. Антоній Башір є одною з найвизначніших постатей серед православного епископату у світі; щоденно своїх зв'язків з іновірцями, то він є близьким приятелем бостонського кардинала Кушінга.

Кардинал висловив признання російській семинарії в США

Зустріч кард. Бея з православним Епископами

Під час своїх відвідин в США влітї п. р. кардинал Августин Бея відбув зустріч приязні з американським екзархом Константинопольського Патріярхату архиепископом Яковом і американським Екзархом Антіохійського екзархату архиеп. Антонієм Башіром. Зустріч відбулася в католицькому Фордгемському університеті.

Кардинал Бея, німець, є головою ватиканського Секретаріяту Сприяння єдности Християнства. Він сказав, що „до США напливають найкращі православні учені й мислителі". Далі, „кардинал з признанням висловився про відділ Святохреської (грецької) і Святоволодимирської (російської) семинарії у цій країні". (За журн. „Да Ворд" (США) і вересень 1965).

Греки вперше виявляють секрети політики митр. Нікодима Ротова

До справи політичного суперництва між патріярхами Москви й Константинополя

Журнал „Да Ворд" (вересень 1965 р.), орган Американського Екзархату Антіохійського Патріярхату подає таку інформацію.

„Щоденних „Вродині", консервативна вечірня газета в Атенах у Греції, у числі за 17 листопада 1964 р. видала заяву, що, „не зважаючи на вправну гнучкість і винахідливу дипломатичність митрополита Ленінградського Нікодима, внутрішне старовинне бажання росіян — бажання стати власниками Константинопольського Патріярхату і привілеями Православія в усьому світі — виявлено. Вони заявляють й безкомпромісово ставили спротиву усяким сугестіям у справі будької переваги Вселенського Патріярхату над Російською Церквою і постійно відкликаються до того числа Патріярхатів і Церков, які йдуть по лінії Московського Патріярхату. У росіян є зваджість за прерогативи Вселенського Патріярхату скликати Вселенські Православні Собори, і силують Патріярхати з-поза „залізної заслони" разом з ними заперечувати те, що Вселенський Патріярх є провідником Православія. Їхньою метою є завоювати собі це перше заборолло Християнства на Сході шляхом тих голосів, що переважають в їхній штучній більшості".

З.Р.В. — За царської Росії там була ідеологія („Москва — Третій Рим") Російської Церкви підкорити собі всі Патріярхати й інші Православні Церкви. Але, від часу (1917 р.) захвачення там влади комуно-большевизмом, Російська Православна Церква ступенво була владою СССР там ницдена й нищиться далі так, що вона вже майже не існує. Старенького патр. Алексія (Семанського) тримають лише для форми — головно на показ для світу. Отже фактично Патріярхату (Церкви) немає, а е лише Патріярхія — уряд Патріярхату. Патріярхією фактично править митр. Ленінградський і Ладозький Нікодим (Ротов), найбільший з-поміж епископів довірений атеїстичної й богоборчої влади СССР. Але коли Російська Православна Церква в СССР фактично вже майже не існує, — то як же та Церква могла б опанувати Константинопольський Патріярхат? А все ж таки це факт, що митр. Нікодимові доручено очолити акцію за опанування Константинопольського Патріярхату. Хто ж йому це доручив? Для кого він це робить? І з якою метою? Чи мало б це бути для „розбудови" Російської Церкви в СССР коштом Константинопольського Патріярхату, чи може для такого самого знищення його, як уже знищена Російська Церква в СССР. Над цим варто подумати.

Цейлон завів буддистський календар

Уряд Цейлону, населення якого — це переважно буддисти, заборонив тут суботу й неділю як дні відпочинку. Уряд прийняв буддистський лунарний календар, згідно з яким у буддистів є щотижневе свято „ноя", і воно тепер буде на Цейлоні урядовим „вікендом".

Проф. Б.К. університету радить Канаді наслідувати советський федералізм

Проф. А. Оганянін із Славістичного департаменту каже, що в СССР „немає сепаратизму"

„Канада може дечого навчитися у Росії про успішний кооперацій федералізм, — так думає професор Британськ-колумбійського університету.

„Проф. Аран Оганянін, що викладає курс про народи СССР на Департаменті славістичних студій цього року збирається до СССР на оглядини.

„Канада, подібно як і СССР, складається з деякого числа національних меншин, — сказав він на інтерв'ю, — але вона не може дати собі з ними ради.

„В СССР нема нічого подібного до сепаратистичного руху у французькій Канаді (Квебеку), — сказав він.

Проф. Оганянін висловлює Советам признання за їхній успіх у злютуванні багатьох національних держав в ефективний союз. . ."

Згаданий професор, вірменин, народився і зростав в СССР. Він каже, що Хрущов і Брежньов — це українці; це доказ, що національні меншини не є переслідувані.

Проф. Сесіл Брайнер каже, що нацистська Німеччина створила з українців цілу армію проти СССР

Проф. Сесіл Брайнер із Славістичного департаменту Ванкуверського університету не погоджується з проф. Оганяніном, і каже; що в СССР є сепаратизм. Між іншим, як приклад сепаратизму в СССР, він ставить твердження, що „історики занотували, що нацистська Німеччина спромоглася зекрутувати в Україні цілу армію для боротьби проти СССР під час 2-ї світової війни".

Жидн найбільше переслідувані

Журналіст Леслі Мілнин, подаючи в „Кенедіен Пресс" вицезгадані інформації, каже, що в СССР таки є переслідування національних меншин. „Протилежно до погляду проф. Оганяніна, — більшість обсерваторів погоджуються на тому, що принаймні одна з національних меншин (в СССР) систематично зазнає утисків, а це — жидн", — пише він.

З.Р.В. — Українців у цій дискусії показали і советофіли й нацистами — германофілами, але не — як воно в дійсності є — українцями без усяких „філів".

Чи проф. Оганяніна лише в пресовому інтервю, а також і на викладах в університеті навчає студентів, що Канаді треба наслідувати советський „федералізм" — про це в пресі не сказано нічого. А „федералізм" СССР заведений наганами чекістів і „штиками" комунобольшевицьких збройних полчищ.

Церкви розбивають єдність індіян?

Заява індіян на Індійському Семінарі

У Бенф в Альберті 3 вересня відбувся Індійський Семінар індіянських провідних людей, де, зокрема, було обговорювано й стан життя індіян у резерватах.

У резолюціях цього семінара між іншим було сказано (подаємо за вінніпезьким щоденником „Фрі Пресс" за 6 вересня 1965 р.):

„Церква в більшості випадків є паївною властю в резерватах і часто є так, що священик і агент для індіянських справ контролюють справи племені" (індіянського).

„Цей же семинар заявив, що є такі околиці (індіянські), де п'ять чи шість релігійних вірсіповідань „соперничають між собою, бо кожне з вірсіспові-дань хоче здобути для себе пару соток душ" (індіянських), — замість того, щоб трактувати індіян як одноцілу расу".

Індіяни: Уряд вирішує про нас без нас

„Семинар листою своїх резолюцій також втакував політику уряду, як „справжню диктаторську систему", бо його політика завжди робиться так, що самого індіянського народу не радяться".

З.Р.В. — Обмеження індіян у городенських правах існує без основної змін від часу проголошення Британсько-Північноамериканського Акту, що є основою Конституції Канади.

Жидівське й християнсько-арабське заворушення в Ізраїлі

Автомобільний випадок шофера таксівки вважали за „антисеміткзм"

Пресова агенція NC в серпні ц. р. подала, що коли в місті Рамлет в Ізраїлі шоферові таксівки, православному арабові, скоїлася автомобілева катастрофа — він ненароком переїхав жидівського юнака, то серед жидів поширилася поголоска, що зробив це навмисне, через ненависть до жидів. Юрба жидів почала кидати камінням у католицьку святиню мельхітського обряду. Так почався зудар між християнами арабами й жидами-юдаїстами.

У Рамлет є 25,000 населення, в тому 3,000 арабів, з яких 1,000 становлять християни — 480 католиків, а решта православні.

Мормони впродовж 10 років подвоїли число

Мормонів до 1955 р. було у світі, переважно лише в західній частині США, тільки 1 мільйон членів. На протязі останнього десятиліття (від 1955 р. по 1965 р.) число їхніх членів подвоїлося; тепер є їх 2 мільйони.

„І їхне число далі дуже зростає, бо коло 12,000 їх постійно затруднених евангелизаторів займаються навертанням. Кожен молодий мормон зобов'язаний присвятити два роки часу для навертання інших „на мормонізм", — подає „Да Вінніпег Трибюн" (11. 9. 65).

У Канаді, де ще донедавна майже не було мормонів, тепер скоро появилося 45,000 — головно в Альберті. Ще до 2-ї світової війни вони мало показувалися поза західні провінції США, а тепер вони вийшли з ізоляції й вирушили в різні частини світу навертати іншовірців.

Нав'язують себе до жидівського народу

Мормони вірять, що мормонізм принесла в Америку жидівська імігранція ще. . . 600 року перед народженням Христа. Вони також вірять, що Христос, після Свого воскресення й вознесення на небо, відвідав Америку. Віруання в це є тим їхнім нововведенням, яке мормони самі додали до Біблії.

Помер „бог" негритянської секти

Дружина „бога" стала його наслідницею

В Америці поблизу Гледвайн, помер 100-літній „отець Дівайн", що значить: „Божественний"; він умер у своєму домі „Вудмонт", який купила йому його секта за 1 мільйон дол.

Цей негр 47 років тому створив сект негрів у Нью-Йорку „евангелізаційну" секту. Він сам себе назвав „богом" і так називали його члени цієї секти.

Дружина „отця Дівайна", Една Роз з дому Річінгс, — це біла жінка з Ванкуверу.

„Ассошіейтед Пресс" з 10 вересня ц.р., подаючи вістку про те, що „Дружина бога" буде продовжувати божественне діло" свого чоловіка, зацитував такі слова „отця Дівайна":

„Наше подружжя було духовне. . ." і що він „одружився тільки именно". Бо тілесно „Бог не є одружений".

Міжнародній Конгрес старо-католиків

Міжнародній конгрес старо-католиків (католиків, що незалежні від Риму) почався 22 вересня ц. р. у Відні.

Там будуть обговорювати справу ближчого пов'язання всіх Старо-католицьких Церков усього світу в одну зорганізовану світову спільноту.

Старо-католицтво постало внаслідок Першого Ватиканського Собору (1869-1870); частина тих католиків, які не погодилися з цим Собором, що проголосив догмат про папську т. зв. „непомильність" у справах віри й моралі відійшли від Риму.

Не може бути екуменізму між взаємно-проклятими

Православний екуменістичний діяч визнає до скасування взаємного прокляття між православними і католиками з 1054 р.

Формальне роз'єднання християн (схізма) 1054 р. було припечатуване взаємним прокляттям (анафемою), яке Вселенська (Константинопольська) Патріярхія в імені всього Православія наложила на Рим, а Рим виклав Православіе. І це прокляття існує й досі як церковно-правосильне.

„Крок у напрямку воз'єднання (католиків з православними) був би більший, якщо б Рим і Константинополь відкликали взаємне прокляття з 1054 р.", — сказав грецький митрополит Атанагорас у Лондоні вліті цього року.

Православні на Формозі не мають церкви

На острові Формозі православні — як китайці і японці, так і перебувючі там европейці — ще досі не мають своєї церкви. Архиерейську візнтацію на Формозі цього року звершив епископ Володимир з Токіо в ясисті о. Петра Зольнеровича, одного з православних капеланів летунських збройних сил США.

Богослужения відбулося в приватній каплиці.

Єп. Володимир, з катедрою в Токіо, очолює Японську Православну Церкву.

ЧЕТВЕРТА КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ БЛАЖЕННІШОГО МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА НА ЗАХОДІ КАНАДИ, У ВОЛЕЇ, Б. К.

У суботу 5 червня ц. р., заїздів з Вінніпегу до Ванкуверу Блаженніший Митрополит Іларіон, На Ванкуверськім летовищі тепло й щиро зустріли Митрополита: Прот. о. П. Сацевич, о. П. Блажук, о. М. Мороз і члени Управи Волейської Громади п. В. Арійчук та п. А. Жучок.

Владика Митрополит, бадьорий і всрадісний, щиро привітався з приявними, висловивши свою теплу вдячність, за цю зустріч його на летовищі. Після цього відїхав у супроводі о. Настоятеля та з членами Церковного Заряду до парафіяльної резиденції Громади Волей. Приїхавши на церковний двірець, Владика найперше завітав до Божого Храму, щоб поклонувати Всевишньому, що Він, ласкавий, дозволив щасливо прибути до цієї Громади, в якій Владика має здійснити велику апостольську працю. Вийшовши з Храму, Митрополит прямує в окруженні членів до резиденції, де його зустріче з хлібом і сіллю Добродійка Блажук. Митрополит поблагослови в ш и Божі дари, увійшов у дім, після чого відбулося гостинне чайне прийняття на честь Дорогого Гостя.

Гостинна вечеря в домі п-ва Йосипа й Елени Парасіїв

Заходами Голови Місцевого Відділу С.У.К., п-ні Елени Парасій а її родиною влаштувала спільну вечерю на честь Владики Митрополита Іларіона, яка почалася о год. 7:00 вечером. На вечері були приявні: Митрополит Іларіон, о. П. Блажук з Добродійкою, та члени Церковного Заряду. Після вечері Владика мав короткотривалі наради з Зарядом, з відповідними виясненнями та заувагами. Це дало Митрополитові змогу більше зазнайомитися про успішний розвій з церковного життя Волейської Громади, яка пишається своїм поступом в її великій розбудові.

День Візитації Блаженнішого Митрополита Іларіона

У неділю 6 червня в Громаді Успіння Пресвятої Богородиці відбулася четверта канонічна візитація Митрополита Іларіона. Недільний погідний і сонячний ранок своєю теплотою неначе чарував серця вірних, які вже масово з'їхалися до Церкви, щоб належно привітати свого найбільшого Достойника і Первоверха Української Православної Церкви в Канаді. Перед десятою годиною, вранці, відбувається процесійний похід до резиденції, де перебував Владика, після чого Митрополита проваджають двох справних іподіяконів в супроводі всієї молоді зо свічками та вірними — процесією. Великий урочистий похід прямує зо своїм Митрополитом до Церкви, щоб воздати Богові подяку за всі добродійства, які Він, Всещедрий, посилає для українського народу і його Святої Церкви. Митрополит з урочистим ходом зупиняється біля церковної брами, де, за старо-українським звичаєм, хлібом і сіллю тепло вітає Блаженнішого Митрополита одним із заслужених членів Церковної Громади — а це п. Каим Боярчук. Від української молодої щиро вітає Дорогого Владику пишночка Маруся Блажук і вручує йому букет живих квітів. При вході до Божого Храму сердечно вітає Митрополита Іларіона о. Настоятель Волейської Громади в окруженні о. Прот. П. Сацевича і о. М. Мороза. Пролунало побожним голосом „Премудрість,"! А Церковний хор, під досвідченим проводом диригентки п-ні Анни Залубняк, велично проспівав „Достойно есть", та після „Увійшов еси, Архиерею, в Церкву Бога Вишнього". Митрополит урочисто увійшов до Божого Храму в супроводі Духовенства, вівтарних присужників і з дітьми Недільної Школи, які були декоративно зібрані в національні українські строї, встелюючи доріжку перед Митрополитом живими квітами. Іподіякони облачають Митрополита, о. Прот. П. Сацевич читає Облачательні Молитви, а хор співає київським розспівом: „Нехай радіє душа твоя".

Архиерейська Св. Літургія

Блаженніший Митрополит Іларіон відправляв Св. Літургію в сослуженні о. Прот. П. Сацевича, о. П. Блажука і о. М. Мороза. Церковний хор прекрасно виконував свої завдання, співаючи Службу Божу (всю київським напівом), Церква переповнена вірними, не могла вмістити всіх, бо частина народу сходила Служби через голосники на церковнім подвір'ї. Усі були духовно піднесені; їх душевна радість була перейнята Святом Великого Торжества вірних синів і дочок Св. Української Православної Церкви, а зокрема Архипастирське Слово Блаженнішого Митрополита Іларіона, після прочитання Св. Євангелії, накормило всіх приявних. Проповідь Владики була сильна своїм глибоко - змістовним, належним поясненням Св. Письма на тему: „Любов до Бога й ближнього". Не одному з вірних кількаразово заясніли сльози на очах, вони неначе були перенесені з будних днів у світ духовний, де є вічна радість.

При закінченні Св. Служби Божої, о. Настоятель проголошує належну програму Святочного дня, при чому запрошує всіх учасників на громадський обід і пообідню програму, що має відбутися в ново-збудованій модерній і просторій авдиторії, яка є власністю Волейської Громади. Після цього слідує урочистий обхід навкруги Церкви за старо-українським православним обрядом. Урочистість обходу закінчується Многоліттям і Архиерейським благословенням Блаженнішого Митрополита Іларіона.

Спільний Громадський Обід і пообідня програма

Громадський обід відбувається в просторій парафіяльній залі, що його влаштовно заходами членкиню Відділу Союзу Українок Канади, під управою досвідчених членів Управи і кухонарок. По обіді господар Свята п. А. Жучок, сердечно вітає Блаженнішого Митрополита Іларіона і всіх почесних гостей.

Господар просить до слова о. Настоятеля, який найперше дякує Його Блаженству за великі труди, урочисту Службу і духовну науку в Церкві. Пізніше заключає привяних до збірки на потреби і сплачення довгу, бо Громада має ще досить поважне задовження на новій авдиторії. Збірка проходить успішно. Голова Жіночого Товариства в Волей п-ні Є. Парасій, щиро привітала Владику, і передала чека на 300 дол. для сплати довгу, а в міжчасі слідує привіт для Митрополита Іларіона від Голови Провінційної Екзекутиви п-ні Кізкевич, яка щиро вітає Владику і передає теплі побажання в імені С.У.К. Прот. о. П. Сацевич — Настоятель Громади Ванкувер, представляє Владику і розповідає обширніше про великі заслуги Митрополита Іларіона на всіх ділянках: великої наукової, культурної й церковно-громадської праці. Докладно також зі'ясувавши про пройдений його життевий шлях, що він вже вписаний в Історію Українського Народу золотими буквами, починаючи від самого серця України Золотоверхого Києва, та многостраждальної Холмщини. Згадавши в тому також і про Митрополита, як великого науковця і перекладача Св. Біблії з старо-гебрейської і грецької мови на чисто літературну українську мову, що сьогодні весь український народ має великий дарунок від свого Митрополита. Вся зала переповнена народом нагороджує свого Митрополита рясними оплес к а м и, вставши з місць миловзично співає „На Многії Літа" Владиці. Дальше о. Прот. П. Сацевич просить до Слова Владику. У своєму Слові Блаженніший Митрополит Іларіон сердечно дякує Волейській Громаді, Настоятелю, Управі і всім членам за великі досягнення в розбудові згаданої Громади. А разом з тим багаторазово в своїй промові Владика підкреслював, що по всій Канаді Українська Греко - Православна Церква сильно зростає за останній час. У своїй глибоко-змістовній доповіді Владика обширніше розповів про Ідеологію Української Православ н о ї Церкви, як Церкви Апостольської ще за часів Апостола Андрея, якого ноги стояли на київських горах, а уста його благословляли Україну.

Далі Митрополит розповідає про Велич Української Православної Церкви, як Церкви національної, і як Церкви автокефальної, що створила велику християнську культуру на засадах добра, правди і справедливости, міцно тримаючись великої основи, непорушних Святих Догматів й Канонів Вселенської Церкви. Владика поділився своїми враженнями також із Тринадцятого Організаційного Собору, який не так давно відбувався в м. Вінніпезі, і що на цім Соборі було ухвалено і рішено багато новпх постанов, які увійшли в силу для кращого скріплення Церкви та її розросту. Промову Митрополита, дуже багато разів, велике число присутніх нагороджували рясними оплесками.

Святочний Концерт

Заходами місцевих аматорських сил Громади Волей, було влаштовано добірний концерт у честь Митрополита Іларіона. В програмі концерту взяла участь вся місцева молодь, яка під проводом о. П. Блажука гарно відспівала кілька релігійних і народних пісень. Акомпаніменти на піяні виконали п-на Слава Залубняк і Ігор Залубняк, за що отримали бурю рясних оплесків. Декламатори Оля Грицюк і Петрусь Блажук знаменито продеклямували дещо з творів Митрополита Іларіона. Надзвичайно величаво вив'язався Церковний Хор зо своїм виступом під проводом диригентки п-ні Анни Залубняк, який своїм співом і вишколеною інтонацією о-чаровав приявних слухачів. Тут належиться велике признання, за велику працю в підготовці, п-ні А. Залубняк, та всім членам хору, що брали активни участь в пробах. З великим успіхом танцювальний ансамбль під проводом енергійного інструктора п. В. Блажука, виконав з хореографічною інсценізацією і картинною кілька українських танців, як от: „Вечорниці", „Женці", „Гопак-Колом", „Веснівка" й „Аркан". Молоденькі юнаки і юначки танцювал ь н о г о ансамблю прямо очарували велику авдиторію глядачів своїм висо-

ко-мистецьким виступом.

У загальному успіх концерту був добрий, бо всі учасники-аматори були належно приготовлені, і цей успіх треба завдячувати повній співпраці з боку організаторів і виконавців концерту.

В кінці програми заключне слово виголосив п. Віктор Арійчук — Голова Громади, який щирими словами висловив теплу подяку для всіх учасників цього великого і небуденного Свята, що не один з приявних переживав велике духовне піднесення, яке всім на завжди лишиться зі мили спомином. Святкову програму концертної частини закінчено національними гимнами, що їх відспівав Церковний Хор.

Митрополит Іларіон в Громаді Бернабі

Другого дня, цебто в понеділок 7-го червня, Митрополит Іларіон в супроводі о. П. Блажука, завітав до Громади Св. Апп. Петра й Павла в Бернабі, де належно оглянув церковну площу, на якій є збудований парафіяльний дім з церковною каплицею. Митрополит у довгій розмові з місцевим о. Настоятелем М. Морозом дильно випитував його, чи він має якісь труднощі, в його пастирюванні згаданої Громади. У відповідь о. М. Мороз виявив Митрополитові, що Громада справно змагається в сплачуванні довгу за купівлю великої площі, де в майбутньому передбачається будову нової Церкви.

Митрополит на Зборах Священників Місійної Округи Ванкувер

Того ж самого дня, о 2-ій годині по обіді, відбулися Місійні Збори Священників, на яких був присутній Владика Митрополит Іларіон, як почесний Голова і Дорогий Гість, заслухавши звітувань о. Настоятелів Місійної Округи Ванкуверщини, що і дало належну змогу Митрополитові більше довідатися про загальне положення місійної праці Ванкуверської Округи. В основному Митрополит висловив свою зауважу, що Захід остався недокінченій своєю працею в розбудові церковного життя.

Прот. о. П. Сацевич, в імені Зборів Священників Місійної Округи, подякував Владиці Митрополитові за батьківські настанови і належні вказівки, якими Священики мали б керуватися в своїх пастируваннях дорученних їм Громад. Зокрема вислова подяку за доповідь, в якій Владика поділився відомостями з життя Української Православ н о ї Церкви в вільному світі. Місійні Збори Священників одночасно вшанували свого Митрополита, як Первоєрарха УГПЦ, з 25-літтям Архипастирського служення, що було і висловлене теплим привітом о. Прот. П. Сацевичем — Головою М. О. Після того Наради закінчено Многоліттям Владиці і молитвою „Достойно є".

Тут слідує згадати, що після Місійних Нарад Митрополит увесь час до самого речора приймав в парафіяльній резиденції визначних громадських діячів і науковців. Візиту Блаженнішому Іларіонові склав прощ. Р. Ревуцький з Ванкуверського Університету, д-р Б. Лесак (український лікар і спеціяліст) і інші.

Чайне Прийняття в честь Митрополита з нагоди 25-ліття його Архиєрейства

Того ж самого дня о годині 7-ій вечора, заходами Громади Успіння. Пресвятої Богородиці в Волей, у приміщенні Православного Осередку було влаштоване чайне прийняття з нагоди 25-ліття Архиєрейства Митрополита Іларіона, та рівночасно відбулося і вшанування Ювілею м о. Петра Блажука з нагоди його 10-ліття Священства, як також 5 років дяконського служіння, в Укр. Прав. Церкві Господар Ювілейного Свята просить присут н і х встати з місць, в той час входять Митрополит з оточенні о. П. Сацевича, о. П. Блажука і о. М. Мороза, Духовенство з Добродійками і почесними гостями засідають за святково прибраний головний стіл.

Голова Громади п. Віктор Арійчук найперше представляє гостей почесного стола: Митрополита, Священників з Добродійками, почесних гостей проф. В. Ревуцького з родиною і інших. Панночка Слава Залубняк вручила Митрополитові, від молодої СУМК, китицю живих квітів і передала теплий привіт. Після того голова просить до слова о. П. Блажука та проф. В. Ревуцького. Проф. В. Ревуцький говорив про заслуги Митрополита в науковім світі. Він розповідає про Владику Митрополита Іларіона, як про людину великого знання і науки, що все своє життя і велику працю присвятив і віддав для справ Неньки-України, Св. Української Православної Церкви і її благочестивого народу. При цім висловлюючи щирі побажання Владиці від всієї Громади, урочисто передав дорогоцінний дарунок, на незабутній спомин, а це чудову світлину „Візд до Києва Богдана Хмельницького", яка вправлена в чудові рамки вирізьблені та декоративно розальовані. Владика приймає дарунок, як великий вияв пошана до нього від членів Громади Волей. Прияв ні урочисто і милозвучно співають Многоліття Владиці.

Черговою точкою в програмі свята слідувало сольо на піяні — визнака українських пісень, п-ни Слава Залубняк. Пізніше господар просив до слова о. Прот. П. Сацевича, який вмісто і обширно розповів автобіографію о. П. Блажука, та його жертвому працю в Христовому Виноградинку, яку він виконує сумлінно і чесно 15 літ в Служенні, як Священнослужитель Української і Православної Церкви. При тій же нагоді згадавши й Добродійку Параню Блажук, яка старанно допомагає в так вілоВідальній праці о. Петрові, на ниві церковного життя. Після того Голова Громади п. Віктор Арійчук щиросердечно дякує о. П. Блажукові і Добродійці за їх труди і працю в Громаді Волей, що при їх допомозі зробилася велика робота, та вручує дорогоцінний дарунок від членів Громади за добрий провід і труди. Від СУМК доручив дарунок, провідник п. І. Ушкапо і щиро привітав о. Петра з Добродійкою за велику працю і молодцю. Отець Петро зворушливо дякує за таку несподіванку, що йому і на думку не приходило, щоб Громада так таємниче заряди ла таке несподіване ювілейне відзначення його особи.

Тому, що на це Ювілейне Свято з'їхалися Церковні Заряди з Ванкуверу і Бернабі, то Владика Митрополит Іларіон, цього вечора мав ще одноденну доповідь, у якій належно з'ясував обов'язки Церковних Зарядів і членів Громад, по відношенні тісної співпраці між Духовенством нашої Церкви в Канаді. Владика сильно підніс авторитет Священника, який всеціло себе посвячує на все життя для добра Св. Церкви й поручених йому вірних, на Божу Славу й спасіння християнських душ. При цьому згадав, що Тринадцятий Собор нашої Церкви своєю постановою вніс, щоб на теперішній час і матеріяльне утримання Священника було краще забезпечене, — приняймні в такому порівнянні, що о держуе середній робітник в Канаді. В додаток цього повне утримання резиденції та священичого авта. Владика не оминув і Колегії Святого Андрея в Вінніпезі, її Богословського Факультету, в якому навчаються студенти-теологи, майбутні священники. Тому Колегія якнайбільше потребує заїбної української молоді, як добре вишколених кандидатів на священників, яких, на жаль, замало у Церкві під цю пору. Митрополит висловив сподівання, що всі Громади підуть за голосом Священного Собору, матеріяльне положення покращає, а тоді знайдеться багато охочих йти на богословський студій до Колегії. Хто був присутній цього вечора, то мікоди не зміг забути цього історичного моменту, з якого багато скористали. Цю доповідь Митрополита щиросні слухали нагородили довготривалими оплесками. Свято закінчилося прощанням з Владикою і роздачею ювілейного торта. Кожний індивідуально-підходив під благословення до Митрополита. Вкінці програми заключне слово виголосив з подякою о. М. Мороз, який подивляв і заявив, що ще не чув аби хтось так сильно і змістовно говорив, як говорить наш Митрополит Іларіон. Величне Свято закінчилося молитвою: „Достойно є". Вже пізня ніч, а люди ще довго шепотіли: „от справді було все гарно і велично".

Митрополит Іларіон гостем в домі д-ра Богдана Лесака

У вівторок рано Митрополит був запрошений в гостину до д-ра Б. Лесака. Митрополита супроводив о. Настоятель; приїхавши на подвір'я, вся родина вийшла на зустріч Митрополитові. Увійшовши в дім, Митрополит, в оточенні справжньої гостинної атмосфери, був сердечно по гостинному прийнятий, як великий і небуваний гість. Хоч сам д-р Б. Лесак з його дружиною є народжені в Канаді, а Владика був вдиновиний, як вся родина і всі четверо маленьких діток розмовляють поміж собою чистою українською мовою. От справді, щоб таких родин нам більше, то напевно „наша дума, наша пісня не вмре не загине".

Прощання з Блаженішим Митрополитом Іларіоном

Того ж самого дня Доб. Блажук, при помочі п-ні А. Кобринович, урядила прощальний обід в резиденції Священика, де і звесь час свого 4-денного побуту Владика перебував під справжньо - сильним доглядом о. Петра й його Добродійки. На прощальний обід прибули самі старші піонери і члени Громади. Після того Митрополит поблагословив і подякував всім, хто чимбудь причинився до збільшення цього великого історичного торжества. На другу годину Владика від'їхав до Ванкуверського летовища. Його щиро попрощали о. П. Сацевич, о. П. Блажук, п. М. Захарук, що відвозив своїм автом, п. К. Бояр чук і п. Е. Кобринович.

Владика Митрополит Іларіон, радісний і бадьорий та здячний Господу Богу, що допомір йому належно виконати 4-денну Апостольську Місію, відлетів літаком піднебесним просторами до Вінніпегу.

о. П. Б.

МИЛА ЗУСТРІЧ

До Монтреалу, під час вакацій, завітав із Маямі (США) о. ігумен Святослав Магаляс, який протягом 30 років був видатним діячем на церковно-громадському полі в Монтреалі.

Після української визвольної боротьби, бойовий старшина армії УНР, хорунжий Степан Магаляс при щасливих обставинах, вирвався з польських таборів і після прерізних митарств, добирається до Канади. Шукаючи праці в розлогій Канаді, нарешті, оселюється на Сході, в Монтреалі. Будучи людиною ініціятивною та енергічною, кинувся з запалом до праці в українській громаді. Його праця, протягом тридцяти років, вельми помітна, майже на всіх відтинках церковно-громадського обсягу: організація Церковної Громади Св. Софії Св. Юрія, диригент хору Церкви Св. Софії і „Просвіти", учитель і директор Рідної Школи, СУС, СУМК, драматичний гурток, Братство Милосердія, Союз Бувших Українських Вояків, один із організаторів Комітету Українців Канади в Монтреалі, культурно - освітній працівник та багато інших обов'язків праці в монтреальській громаді. П'ятнадцять років тому посвятив себе цілком своїй рідній Українській Православній Церкві, вступаючи в монаший чин до українського монастиря в Грімсбі, Онт., та виїздить до США і стає настоятелем Церкви в Маямі, під юрисдикцією Митр. Івана Теодоровича.

У зв'язку з подіями в УП-Церкві США став в обороні своєї Святої Церкви і як той славний монах із Афону Іван Вишинський, боронить УАПЦеркву від наступу ворожих сил, звідкіля б вони не йшли, захищаючи церковно - національні інтереси свого поневоленого народу, його віру і традиції твердо і самовідано.

27 липня, була відправлена Вечірня в Соборі Св. Софії о. о. Ф. Легенюком, О. Костюком, С. Цитухином за участю о. ігумена Святослава Магаляса, а опісля було влаштовано прийняття в залі Собору в честь дорогого гостя о. ігумена Святослава.

У президії прийняття були: о. ігумен Святослав, о. Федір Легенюк із добродійкою, о. Олександер Костюк, о. Сава Цитухин, інж. В К. Дмитрук, проф. А. Степовий і сот. Б. Панчук. Молитву перевів о. О. Костюк, а відкриття оголосив господар сот. Б. Панчук, який тепло привітав о. ігумена Святослава, подаючи коротку, але славну сторінку спогадів про велику працю на церковно-громадській ниві дорогого гостя.

З привітами виступили: голова Громади Собору Св. Софії інж. В. К. Дмитрук, від Комітету Українців Канади в Монтреалі проф. А. Степовий, від співпрацівників і к і в СУМК Павло Яворський, від піонерів Церковної Громади Собору п. Зававський, від „Самопоміч"-Просвіта п. Рабубовчук, від С.У.К. „Донъкраїни" бувша голова пані Ковальчук, від молодшого відділу С.У.К. „Барвінок" пані П. Буряк, від Братства Милосердія при Громаді п. Квартюк, від Союзу Бувших Українських Вояків п. Карпів, від Легіону ім. І. Мазепи В. Вікарчук, від СУС Я. Кульба, від Громади Св. Покрови о. О. Костюк, від Собору Св. Софії о. Ф. Легенюк і А. Гукало (почесний голова КУК) від гурту прителів.

З відповіддю на сталенні привітання зворушливо і радісно з сльозами на очах, виступив о. ігумен Святослав і в довгій промові з теплою подякою нагадав про тих людей, з якими будував церковно-громадське життя десятки літ. Два рази проспівали „Многія літа" о. ігумену Святославові за велику працю, за добре серце і вельми шляхотну людину і на честь і хвалу 15 літня монашого чину і на рідкість доброго пастиря Української Православної Церкви на чужині.

Була імпозантна картина після офіційного прийняття, сердечна зустріч зо своїми бувшими учнями Рід. Школи, вже тепер дорослими та приятелями за старим українським звичаєм, обіймами і поцілунками і теплими словами подяки своїому вчителеві, диригентові і дорогому приятелеві з сотнею людей присутніх.

Це була зворушлива, вельми сердечна і мила зустріч із дорогим гостем о. ігуменом Святославом і залишиться на довгі роки для всіх учасників ця радісна подія.

Належиться признання організаторам цього прийняття, господарю сот. Б. Панчукові, а зокрема пані Загурак за мимий вечір і смачну вечерю.

А. С-вий.

ВІСТІ З ГРОМАДИ СВ. МИХАЙЛА
Winnipeg, Man.

Громада Св. Михайла у Вінніпезі відсвяткувує всі церковно-національні події. У нас відсвятковано Свят Вечір, на якому — крім загально українських колядок — піонери пригадали собі колядки їхньої батьківщини, Буковини. Тут дійсно можна було читати з їхніх лиць і очей чар їхніх рідних сіл, що так багатий в український фольклор.

У нашій Громаді не переводяться працьовиті жінки. Всі вони працьовиті, коли праця розподілена розумно.

34-та Річниця Жін. Товариства ім. О. Кобилянської — це тільки 34-та річниця організованого жіночого руху при нашій Громаді. Бо, фактично, е це 47-літня річниця жіночої праці. Це перші жінки доклали своєї праці, щоб Громада перейшла через турботні літа Української Церкви, що відродувалась тут на вільній канадійській землі.

Це величаве Свято відбулось у неділю 21 березня ц. р. Після Панахиди за померлих членкинь, що її відправив Настоятель Громади о. д-р С. С. Сасс, гості зійшли до залі під Церквою та засіли до поблагословленої трапези. Господиною Свята була голова Тов. п. Підлубна. Вона попросила до слова Голову Громади, Вол. Савчука, що вмісто змалював життєвий шлях О. Кобилянської, та пообажав в імені Громади Св. Михайла, многих успіхів Жіночому Товариству. Головною бесідницею була п. Теодора Гаврисишин, що вміло переплила усі осяги Жіночих Товариств, а головно православних, та намітила завдання на майбутнє. Була тут також редакторка „ПРОМЕНЯ" п. Когуська й сказала коротке слово. Пан Павлюк вказав на „демократичність законів" московсько - большевицького уярмлятора, де жінка виконує працю, що є під силу виключно мужчинам, у країнах Заходу. Знамення „мементо" пригадала делегатка Громади Транскони: „Шануйте Священиків, шануйте піонерів, і будьте все молодими!".

Священик мав коротке слово, що підчеркувало важну працю жінки для Церкви.

Це Свято було неначе продовженням щирої зустрічі Громади в домі ''ництва В. Тарновецьких на зв. „Пущені".

Концерт в честь Тараса Шевченка

У неділю 28 березня Громада віддала пошану генієві Тарасу Шевченкові тим, що зараз після Служби Божої всі помолились за спокій його душі. Панахиду служив Настоятель, о. д-р С. С. Сасс, а співав церковний хор під проводом дир. О. Скегар.

О годині 7:15 вечора почато Концерт, влаштований співуча с т ю учнів „Рідної Школи" та церковного хору.

Голова Громади, Вол. Савчук, відкрив Концерт своїм коротким, але змістовним уведенням головного бесідника — п. Григорія Кукси. Він по-мистецькому дав слухачам повний образ боротьби Москові з Шевченком. Підчеркнув цей факт, що тепер ішні узгрунтори України боряться правдивого Шевченка. Він змалював яскра в и м и красками вагу „Гайдамаччини" та „Коліївщини", що так багато місця присвячує їм Шевченко у своїх поемах. Бесідник умів торкнутися теми страху большевиків перед українським словом, бо ж ще свіжими е факти спалення сотень тисяч джерел і друків про наші визвольні дії, що вмищувались у Київській державній бібліотеці... Взагалі реферат п. Г. Кукси зайняв особливіше місце ще й тому, що був логічний, опертий на джерелах, та був пов'язаним історії з сучасністю...

„Посланіе" Шевченка, що е особливіше трудне, з переконанням і доброю дикцією продекламювала п-ні Л. Сіненко. Численна публіка нагородила п-ні Сіненко оплесками.

А далі — маленька Анна Масло. Її деклямація, без сумніву, нагнала думи на чоло декого, що не доцінював ваги рідної мови. Деякі навіть тяжні вирази зі Самійленка: „Українська мова", декляматорка віддала з переконанням ораторки. Треба підчеркнути, що підготовка цієї деклямації спочивала в руках бабусі Р. Супрун.

„Шевченкові Роковини" У. Кравченко вдало продекламували учні „РІЩ": Леся Щудло та Аптін Стражеський. Ліля Матвіїв, що їй доводилось чи не двічі побувати в той день на подібній імпрезі, продеклямувала: „Твій дух між нами" Ролянка.

ПРАВОСЛАВНИЙ КАТЕХІЗИС
українською й англійською мовами
ПРАВОСЛАВНА ВІРА — THE ORTHODOX FAITH

Написав Преосвященний Владика Єп. АНДРЕЙ, Єпископ Едмонтону й Західньої Єпархії; на англійську мову переклав Всеч. о. Мирон Кінш; для вжитку в Недільних та Українських Школах, а також по домах благословив Високопреосвященніший Владика Митрополит ІЛАРІОН, Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

Катехізис ПРАВОСЛАВНА ВІРА надрукований на прекрасній книжковім папері, великими читкими черенками, пошитий нитками, 255 стор. друку.

Має 28 ілюстрацій.

Ціна: В міцній паперовій оправі, з пересилкою — $2.00
У твердій полотняній оправі, з пересилкою — $3.25

Книгарням, на більших замовленнях, спеціяльний опуст.

Замовлення й гроші висилати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.
CANADA

Діти „РШ" дали картину про „Хлопчика Тараскна", де ролю оповідача виконала Ліля Матвіїв. інсценізацією з юних днів Тараса Шевченка виконали пастушки: Юрко Шудло та Гриць Синенко; в ролі козака — Володимир Осиченко.

Христи Сасс відграла фортепіянне соло: „Ніч на горі" М. Муссоргського. Вона акомпаньювала всюди, де приходив фортепіянний супровід, — так у дитячому хорі, як і для Добродійки Сасс при її сольоспіві.

Дитячий хор під проводом Добродійки Сасс, відспівав вдвоє: „Ой під гаєм, гаєм", „А вже весна", „Гей на горі, там женці жнуть".

Матері втішались видом їхніх діточок, що так гарно виконували свої завдання.

Як завжди, так і тепер, Добродійка присвятила своє знання і час дітворі, яка розбить великі поступи в науці української мови в „Рідній Школі", що їй допомагає фінансувати Жіноче Тов. О. Кобилянської. Не буде це нікому дивним, що згадаю тут п-ні Вікторію Горяк, що займає при „РШ" місце делегатки від Жін. Товариства.

Дві сильні речі відспівала Добродійка Сасс при супроводі доні Христі, цього вечора: „Думку з невольника" М. Гайворонського, та „Ой, вербо, вербо", С. Людкевича.

Церковний хор нашої Громади, під батутою п-ні О. Скегар, відспівав дві речі: „Реве та стогне Дніпр широкий", та „Заповіт", що зайняв місце гімну на цей Вечір. „Заповіт" Пророка прийняли прихильні повстанням з місць.

Виступ нашого хору, дитячий хор, сольоспів, фортепіянне сольо, деклямації дітей, вдалий реферат, — це те, що творило гармонію цього вечора.

Пані вчителька „РШ" Г. Матвіїв могла бути гордою за своїх учнів.

У заключному слові голова „Р. Ш." належно подякував усім виконавцям програми та гостям, що ще довго після Концерту не розходились додому...

о. д-р С. С. Сасс.

ХРАМОВЕ СВЯТО КАТЕДРИ ПРЕСВ. ТРОЇЦІ В ВІННІПЕЗІ

Цього року наше Храмове Свято відбулося дуже урочисто. Була хороша погода й людей зібралося чимало. Утренню почато о год. 8.30 ранку, а о 9.30 прибув до Катедри Блаженніший Митроп. Іларіон, якого тепло привітав при вході в Катедру прот. о. М. Юрківський.

Владика поблагословив народ, помолився і почав одягатися. Молитви приписані до цього чину прочитував В. Василів, що закінчив теологічні студії. Владиці прислуговали Павлусь Саранчук, Евген Зазеленчук, Даннло Ласько і Йосип Богонос.

Наші священики співслужили в Архиереєм. Катедральний Хор, під проводом В. Богоноса, співав велично. Настрій усіх був дуже святочний.

Після прочитання Св. Євангелії, Владика виголосив проповідь, пристосовану до свята. Це свято нагадує зіслання св. Духа на апостолів і Його дар говорити різними мовами. Наша мова є для нас Божим даром; його маємо цінити, як великий скарб. Непростимим є занедбувати рідну мову, або міняти її на іншу. Любім свою мову — було темою проповіді до кінця.

Закінчивши Службу Божу було прочитано колінноприклонні молитви. Многоліттям Митрополитові, духовенству нашої Церкви, владі, вірним завершено першу частину свята.

Дальша частина свята відбулася в Катедральній авдиторії.

Був спільний обід, приготований панями з Жіночого Т-ва ім. Л. Українки при Катедрі. Пообідню частинною проводив голова Катедральної Громади Ф. Тесарський. Він привітав усіх присутніх, а між ними й гостей, бо деякі з них прибули навіть з далеких сторін Були пастор Іван і Єлісавета Прокіпчуки з Едмонтону, пані Саломія Гавриш з Виндзору, пан Антін і Галина Кирилюки з Гелок, Міннесота, й багато інших.

Після подяки всім парафіянам, старшим братам і сестрам, комітетам і жертводавцям за грошові дари, голова попросив Блажен. Митроп. Іларіона до слова. І Владика привітав усіх із великим парафіяльним святом, усім спасіння про великий розквіт і зріст нашого церковного життя, а між тим і самої Катедральної Громади, яка має в своїх рядах добрих, свідомих і гідних парафіян, які щедро підтримують її своїми пожертвами і солідно виконують свою церковну працю. Відзначив жіноцт в о нашої громади, Зарад, Старших Братів і Сестер, о. Настоятеля і всіх вірних. Усім бажав здоров'я й успіхів у дальшій праці. Він розповів про стан нашої Церкви і її добре ім'я серед Українських Православних Церков у світі. Наголосив превелику ухвалу останнього Собору нашої Церкви, яка нагадує, що наша Церква національна, і що її богослужбова мова є тільки українська. Підкреслив, що наше Храмове Свято повинно бути завжди національним святом, яке повсякчасно має скріплятн наш український патріотизм і велику християнську свідомість.

Був покликаний до слова Антін Кирилюк з Гелок, Міннесота, який стало бував у нас в часі храмових святкувань. Він розповів кілька цікавих епізодів з давніх, піонерських часів.

Делегат української православної парафії в Трансконі, Адам Касіянчук, заступав годову тієї Громади, що був відсутнім із певних причин. Він привітав усіх від своєї парафії та запросив на Храмове Свято його Громаду, яке там мало бути наступної неділі, тобто в неділю Всіх Святих.

При нагоді нашого Храмового Свята відзначено грамотами почесних членів Катедральної Громади, що на своїх загальних зборах 6-го лютого 1965 р. їх таким титулом нагород и л а Громада. На вступі промовив кілька слів о. Є. Гриціна, який розповів про правильний крок парафії, яка по довшому часі свого існування відмічує заслужених своїх членів і їх нагороджує на знак радости і подяки і для прикладу всім, молодим і старшим, щоб і вони працювали в рядах Церкви та здобували собі признання і пошану.

Про Марію Богонос подала відомості пані Марія Марко; про Ірину й Николу Долинчуків розказав П. Дідковський; а про Марію й Ярослава Колтинків інформував П. Ковтун. Усім їм Владика Митрополит власно р у ч н о вручив грамоти, потиском руки дякував і поздоровив з нагоди високого відзначення. А. Нитепчук сфотографував цю хвилю, що напевне буде задокументоване і буде приємною пам'яткою для заінтересованих. На жаль, не було Николи Долинчука і Климентини Пасічняк.

Після цього була перевед ена збірка на будівельний Фонд Катедри. Зложили: Жіноче Т-во ім. Л. Українки при Катедрі Пр. Трійці $1,000.00, Софія Тесарська $200.00, П. Ковтун $150.00; по $100.00: М. Бабій, С. Стахурський, І. Вахняк, В. Бугерешта, А. Крплякевич.

А. Школьний $75.00. — По $50.00: Марія Ковтун, Марія і Ярослав Колтек, Ст. Паланиця, Марія Сак. — Галина й Іван Павлюк $35.00. — По $25.00: М. Яриш, „Ст. Манчяк, Гелена і Антін Кирилюк з Галлок, Мінн., о. Є. Гриціна.

По $20.00: Евлокія й Василь Венгров, Вол. Іщенко, П. Дідковський; Ольга Завісляк $15.00. — По $10.00: Марія Маркко, Анна Зінчук, Т. Іващко, А. Нитепчук, М. Д. Котелько (Варрен, Ман.), Н. Котелько (Варрен, Ман.). — По $5.00: Сп. Бабюк і В. Івашко (Овкборн, Ман.).

Молитвою і співом „Достойно е" закінчено наше храмове свято.

ОЄГ.

АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ В КЕНОРІ, ОНТ.

Українська Грекo - Православна Громада в Кенорі, Онт., відсвяткувала десятиліття свого існування Архиерейською Службою Божою в неділю 1 серпня 1965. Ця знаменна урочистість відбулась у місцевій православній Церкві Св. Володимира.

На цей довгоочікуваний день — Візитація й Храмове Свято — було запрошено гостей із сусідніх громад.

Блаженніший Владика Митрополит, прибувши в Кенору в суботу, зупинився в домі А. Романюків.

У неділю 1 серпня, вранці, Митрополит Іларіон, у супроводі панів А. Ратушняка і Ф. Гали, прибуває до Церкви, де його привітав хлібом і сіллю голова Громади Я. Трембач. Його Блаженство, поблагословивши хліб і сіль і народ, підходить до церковних сходів. Тут його вітає гарним привітом і китицею квітів панночка А. Сердулець, а інші дівчата стелять Владиці вхід до Церкви свіжими квітами. Співаки з Тиндалу, Ман., під проводом З. Мороза, співають архиерейське „Достойно е".

Владика Митрополит входить у Церкву. Тут, у дверях, його зустрічи два Священики — настоятель о. С. Ярмусь і о. Архимандрит Іов (Скакальський). Настоятель просить Владику Митрополита ввійти в Церкву і помолитись у ній за Кенорську Громаду й за ввесь український народ. Владика Митрополит дякує Отцям, і в супроводі їх, іподияконів, дітей і зібраних вірних іде на катедру. Ввесь час, а це був час великого духового піднесення, хор продовжує свій спів. Первоієрарх зупиняється на катедрі й іподиякони (два богослови з Вінніпегу — Василь Василів й Орест Олексійний, і чотири місцевих) починають облачати його в літургічне облачення.

Коли все було готове, Владика Митрополит поблагословив Отцю Архимандриту почати Св. Літургію, яку проспівав катедральний хор в Вінніпегу, під проводом диригента В. Богоноса.

Уся Архиерейська Літургія пройшла в милому духовному піднесенні, Проповідь, на евангельську тему, виголосив Владика Митрополит Іларіон. Його, вийнятково вмілу, науку, як завжди, останеться довго в душах присутніх.

По закінченні Св. Літургії, о. Настоятель сердечно подякував Його Блаженству за його труд, за молитви й за повчання вірних до благочестивого життя, а по цьому запросив усіх присутніх на братський обід, що був приготований в церковній авдиторії сестрицтвом нашої Громади.

Під час обіду, голова Громади, а рівнож господар обіду, вітає всіх гостей, і просить до слова Владику Митрополита.

Промова Митрополита Іларіона під час обіду була однією із кращих його науковних промов, і вона зробила глибоке враження на всіх присутніх. Лише той, хто колись чув Владику Митрополита може збагнути силу його викладу.

У дальшому порядку програми промовляв Архимандрит Іов — довголітній настоятель нашої парафії в Кенорі. Він зауважив великий поступ у розвитку нашої Громади, згадав і Богословський факультет при Колегії Св. Андрея, де він тепер є Настоятелем; під кінець він згадав усіх спочилих основоположників і в Православної Церкви в Канаді, в громаді Сарепта.

Після цієї промовної програми, пан Николя Гевко зробив заклик, щоб вірні зложили пожертву на пресовий фонд, і ця збірка принесла $15.03, з чого призначено було $7.50 на „Вісник" і $7.50 на „Український Голос".

Вечір продовжувався забавою для ювілят і для всіх присутніх.

Нехай Добрий Господь допоможе нашим ювілятам дождатися ще й золотого ювілею, щоб вони прожили в щасті і здоров'ї на многі літа! Всім жертводавцям і ювілятам, щасти, Господи, на ДОВГІ Й НА МНОГІ ЛІТА!

Присутній.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ІВАН КОВТАЛЮК
Ватерфорд, Онт.

В понеділок 12 липня 1965 р., після довгої і тяжкої недуги, помер Іван Ковталюк, котрий проживав на товарній фармі в околиці Ватерфорд, але був знаний по всій Канаді, як викладач.

Прожив Пок. Іван 70 років.

Першу Панахиду відслужив о. Прот. П. Гліцкий, в похоронній каплиці в Ватерфорд, в середу 14 липня ввечером. Друга Панахида була відслужена в четвер 15 липня в тій же каплиці о. П. Гліцким і о. М. Дебрином з Лондон, Онт. В п'ятницю 16 липня, тіло Пок. було перевезено до місцевої Правосл. Церкви, де тіж самі священики відслужили заупокійну Службу Божу і Похоронку Відправу.

Покійний був знаний не тільки в Ватерфорд, але по всій Канаді так, що Церква була переповнена тими всіма, що його знали. Панахиди і Похорон співали під проводом дяка п. І. Даниловича. На Службі Божій виголосив проповідь о. М. Дебрин, а на Похоронній Відправі, прощальне слово сказав о. Прот. П. Гліцкий. Тіло Покійного похоронено на місцевому цвинтарі. Над могилою Пок. Івана промовляв д-р Р. Малашчук з Торонто. П. М. Дроздовський прощав Покійного від товариства ТУС. На закінчення всі проспівали „Чуєш брате мій".

Покійний Іван народився 1895 р в с. Тлусте, пов. Заліщики, в Зах. Україні. Будучи молодим юнаком, Пок. брав участь в визвольній боротьбі за Укр. Державу в 1918-19 роках. Працював також в Києві при Центральній Раді.

У Канаду Пок. прибув 1925 р. і поки оселився на сталий побут, то переїхав Канаду з відчитами, як було вже згадано. В 1932 році поселився в Вотерфорд, Онт. на фармі, де проживав до кінця свого життя. Одружився з Марією Скоробогач в 1932 р.

Покійний залишив в смутку дружину Марію; синів: Денися Ярослава, Данила Тараса; дочок: Соню Дроздовську в Флинт в Америці Наталку Ковч і Лесю. Окрім Соні, всі перебувають в Вотерфорді. Внуків — 10 і сестру Корнелю Николяк в Торонто.

Родина Пок. запросила всіх по Похороні на обід до православної залі.

Під час обіду промовляли п. М. Дроздовський, як господар, син Пок. Івана п. Д. Ковталюк, о. М. Дебрин, п. І. Скоробогач, брат пані Ковталюк, з Брендон, Ман. На закінчення говорив о. Прот. П. Гліцкий, і в своїому слові згадав значіння Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, і попросив присутніх пожертв, як на Нев'янучий Вінок на Колегію і укр. пресу.

Збірка була переведена в формі тарілочної колекти, яка принесла $62.00. З цієї суми призначено на „Укр. Голос" і кошу $10.00, на „Вісник" $5.00, на „Віру і Культуру" $2.00 і на Колегію $45.00. Пані Марія Ковталюк від себе зложила жертву на Колегію .. $60.00.

Всім жертводавцям належиться щира подяка, а Пок. Івана нехай прийме Господь до Свого Царства.

Вічна Йому Пам'ять!

о. П. Г.

Подяка

Складаємо найщирішу подяку о. Прот. П. Гліцкому, о. М. Дебринові, дякові п. І. Даниленчу і співакам, п. М. Дроздовському, що так щиро зайнявся допомогою в час Похорону. Тим, що несли домовину, Жіночому Товариству ім. Лесі Українки в Ватерфорд за допомогу в приготовленні обіду. Бесідникам священикам, д-ру Р. Малашчукові з Торонто, і братові п. І. Скоробогачеві з Брендон, Ман. і всім тим, що відвідували Покійного в часі недуги, як дома, так і в шпиталі, о. Прот. П. Гліцкому і особливо п. Шикалові, що не обминув ні одного дня, і всім, що причинились своєю допомогою під час Похорону мойого мужа, нашого тата і діда.

Дружина Марія Ковталюк сини, дочки, зяті, внуки і вся родина.

БЛ. П. ВАСИЛЬ КІНДРАЧУК
Вегревіл, Алта.

Дня 20 квітня 1965 р., упокоївся в Бозі широко відомий український учитель, бл. п. Василь Кіндрачук.

Покійний народився в місті Городенка, в західній Україні, 1904 р. У Канаду, в околиці Витків у Саскачевані, прибув з батьками 1910 р. Тут він ходив до початкової школи, а „гайскул" закінчив у Саскатуні. Він був також питомцем Інституту Могиля. Своє перебування в Інституті, Покійний завжди згадував як один із кращих часів свого життя. По закінченні учительських курсів, він учителював у Саскачевані 4 роки. Після цього переселився на учительську посаду у Моркемб, Алта., де працював 23 роки.

За свого перебування в Моркемб Покійний був членом Укр. Православної Громади в Мирнам, належав до різних організацій і був головою й секретарем СУС. Він дуже багато потрудився для української школи, як також помагав у недільних школах. Він завжди брав участь у з'їздах наших Інститутів, читав і поширював українську пресу. Останньо, бл. п. В. Кіндрачук почав підупадати на здоров'ї, взяв відпочинкову відпустку від школи й перенісся до Едмонтону. Врешті був змушений піти в шпиталь, де й упокоївся. На бажання його дружини, тіло Покійного поховане у Вегревіл, Алта.

Тут, у Вегревіл, 23 квітня була відслужена Панахида за душу Покійного, а слідуючого дня, в суботу, Заупокійна Служба Божа з Похороном. На Похоронних Відправах було велике число вірних — рідні й друзів Покійного.

У своїй проповіді Отець Мирослав Крищук ставив Покійного у приклад всім присутнім, як взірцевого християнина і православного християнина. Під кінець Похоронних Відправ Отець Парох попрощав Покійного від його дружини Марії, синів Івана, Василя і Григорія, дочки Дони, чотирьох братів, чотирьох сестер, та від друзів і знайомих.

Тіло Покійного поховано на місцевому цвинтарі в Вегревіл.

Похоронний обід відбувся в Народньому Домі.

На Нев'янучий Вінок було зібрано $112.80, які розділено по-половині на Колегію Св. Андрея і на місцеву церкву. Родина Покійного зложила

по 10 дол. на „Укр. Голос" і на „Вісник".

Спи спокійним сном, дорогий Муже, Батьку, Дідуню й Брате. Спи, дорогий Друже! Ти мав багато друзів, які будуть благати Милосердного Господа, щоб Він нагородив Тебе блаженством вічним.

Антін Бялюк.

В ДРУГУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ МАРІЇ ГІЖОВСЬКОЇ

Шікаго, Ілл.

Дня 27-го березня минуло два роки, коли відійшла від нас на віки, дорога і вірна дружина, примірна і люба мама, любляча бабуня, котру всі ми ніколи не забудемо. Не сходять з думки дорогому мужеві ті страшні слова, де говориться в пісні „коли розлучається двоє". Який сум, який жаль, яка невмолима туга криється в цих словах?

Разом жили, разом працювали, разом виховали двох синів-соколів і чого ж так скоро Ти відійшла від нас?

Яке життя наше? По-правді, квітка прекрасна і та зів'яла. Тільки та життєва пам'ять вісталася щоби витискати рясні сльози, а грудь ядення. Бо не хочеться вірити, що вже минає два роки, а тут находить на голову думка. Невже ж вона більше не прийде? Невже ж вона відійшла на віки?

Не плач, дорогий мужу: не рви свого серця, бо й так нічого не поможе. Твою дружину покликав Бог і це є закон Божий, де людська сила є заслаба до Божої всемогучості. Правда, вона була Тобі вірною дружиною, взірцевою матірю і зоставила Вам на вічну пам'ять свою працю, свої вказівки, як Ви маєте поступати в житті.

Покійна МАРІЯ ГІЖОВСЬКА зіставила такий дорогоцінний діямант, такі варіені „жемчуги", яких не годен нічим купити на світі. Вона зіставила приказ своїм синам „що коли б вони що не робили б на народнім чи релігійнім полі, нехай стараються робити так, щоби ніколи не плямити ані свого імени, ані імени свого народу"! Чи ж може бути краща наука, яку Покійна Марія Гіжовська зіставила своєму дорогому мужеві Дмитрові і синам, Андрієві і Петрові?

Нехай цих кілька скромних слів буде тією ніколи не зів'ялою рожею, на могилі Покійної. Бо проріднюють рядки цих щирих і невтомних працівників і нема кому заступити їхні місця. Не родиться тепер багато таких людей, щоб відмовлялися від власних користей і вигод і жертвували на народні цілі, як це робила Покійна зі своїм мужем. Відійшла від нас дружина Дмитра Гіжовського, але її муж, хоч носить й до сьогодні невисказаний жаль біль серця, але поступає дальше так, як поступали особе за свого життя, і не скутить своїми жертвами, а тільше спомагає добродійні цілі.

Я хіба від себе, і від своєї дружини побажаю дорогому другові, Дмитрові Гіжовському, Божої потіхи в його горю і його синам, та прошемо Всевишнього, щоб заго їв ту рану серця по утраті їх дорогої дружини, мами і бабуні, а Покійну Марію хай Всевишній прийме в оселях своїх, де нема ні смутку, ні жалю, ні болю, тільки радість і життя вічне.

Гр. Семочко.

БЛ. П. ВАСИЛЬ СТАДНИК

Келовна, Б. К.

У понеділок 19 липня ц. р., наспідівано відійшов у вічність бл. п. Василь Стадник, проживши 86 років.

Народився в Галичині, одружився з Теклею Пунда. Молодими приїхали до Канади 1911 року і осілися в Манітобі. 1928 року перебираються до Піс Ривер, Алта., і починають нову господарку на гомстелі.

1962 року, коли вже старість перемагає здоров'я, перебираються до Келовна, Б. К., щоб доживати спокійним життям.

26-го грудня 1964 року дружина Василя, Текля, відійшла у вічність. Але, не задовго, бо на сьомому місяці Господь покликав бл. п. Василя.

Осталися в смутку 4 сини, — Петро і Михайло в Спирит Ривер, Алта., Юрій в Келовна, Б. К., Олекса Колд Лейк Алта., і троє внуків.

У четвер 22 липня відправлено Похорон зо Службою Божою в Укр. Прав. Церкві Св. Ап. Петра і Павла, Келовна, Б. К. Зачопкійну Службу Божу відслужив о. н. К. Мороз з Вернон, при участі родини, місцевих людей, як також гарного числа з Вернон, Б. К.

Бл. п. Василь був довголітнім передплатником і читачем „Українського Голосу" і „Вісника". Жертвував по свій можності на всякі різні справи. До місцевої Української Православної Церкви Св. Ап. Петра і Павла ставився з повною посвятою, а останньо пожертвував Хрест та Євангелію.

Після Похорону усі учасники зібралися на спільний обід, приготований родинною та членями громади. Промовляючи, пан Мельничук зробив закліч, щоб присутні вложили по своїй волі, пожертви на „Український Голос" і „Вісник", якими Покійний так дорожив.

Зібрано $18.00. Розділено по-половині із обидва часописи. Всім жертводавцям щира подяка, а для душі бл. п. Василя — вічний спокій.

Н. Н.

БЛ. П. ПАВЛО КРАВЧУК

Брокенгед, Ман.

У вівторок 29 червня 1965 р., на 70 році життя, упокоївся в Бозі бл. п. Павло Кравчук. Покійний замешкував на фармі в Брокенгед, Ман., упокоївся в шпиталі в Віннінезі.

Покійний народився 1 січня 1895 р. в Україні (під Австрією). У Канаду приїхав з батьками 1900 р. У Канаді все своє життя прожив в Брокенгед. 1932 р. він одружився з Марією з роду Клим. Це подружжя виховало 5 дітей: Марія Козира — в Бозежур, Ман., Евелина Валенборн — у Ванкувері, Віолета Брейді — у Ріджайні; син Павло — в Брокенгед, а сини Дагласс упокоївся 1959 р.

Похоронні Відправи відбулись у Бозежур, Ман.; Панахида в п'ятницю 2 липня в похоронному заведенні, а Служба Божа з Похороном, у суботу, в Православній Церкві Св. Володимира. Тіло Покійного поховано на православному цвинтарі в Бозежур. Похоронні Відправи відслужив Свящ. С. Ярмусь в Віннінегу.

Із збірки на Нев'янучий Вінок 10 дол. передано на „Вісник", 10 дол. на „Новий Літопис" і 5 дол. на „Віру й Культуру".

Жертводавцям — подяка, родині Покійного — співчуття, а Покійному Павлові — Вічна Пам'ять!

Учасник Похорону.

БЛ. П. МАРІЯ БЕРЕЗЯК

Транскона, Ман.

У середу 21 липня 1965 р., упокоїлась у Бозі бл. п. Марія Березяк, прожившн 66 років.

Покійна народилась 22 липня 1898 р. у селі Турії, Радивілівського повіту, в Галичині. У Канаду приїхала 1929 р. до свого мужа Микити, який годі був у Канаді чотири роки. Тут, у Канаді, бл. п. Марія з Микитою виховали дві дочки — Анну в Гонеї, Б. К. і Параню, яка замешкує зо своїм батьком, Микитою, в Транскоиі.

Бл. п. Марія Березяк усе своє життя провела в слабостях, а останніх 7 років жила без ніг. Вона упокоїлась 21 липня ц. р. вдома.

Похоронні Відправи відбулись у п'ятницю й суботу, 23-24 липня. У п'ятницю була відслужена Панахида в похоронному заведенні, а в суботу Служба Божа з Похороном у Церкві Всіх Святих у Трансконі. Похоронні Відправи відслужив парох, свящ. С. Ярмусь з Віннінегу.

З Нев'янучого Вінка в пам'ять Покійній, 11 дол. передано на пресфонд „Вісника", 5 дол. — на „Новий Літопис" і 5 дол. на „Укр. Голос".

Покійна залишила в смутку мужа Микиту, дві дочки, 11 внуків і одного брата в Україні.

Вічна їй Пам'ять!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ІРИНА КАРПЯК

Етелберт, Ман.

В понеділок, 2 серпня 1965 р., на 74 році трудолюбивого життя в Давфинському шпиталі померла Ірина Карпяк. Народилася в 1891 році в селі Лищева, Теребовлівського повіту, в Галичині (Західна Україна) в родині Антона й Анастазії Михайлюк. Маючи 8 років, приїхала вона з батьками до Канади в околицю Дорошенко, Етелбертського муніципалеу, де родина Михайлюків оснувала своє нове життя.

Вісім років після прибуття до Канади, цебто 22-го січня 1907 р., Ірина вийшла молоденького дівчиною заміж за Олексу Карпяка з Гарленд, Манітоба, і там у шкільнім дистрикті Гейнг прожила на фармі повних 36 років.

В році 1943-му родина Карпяків переселилась до містечка Етелберт на постійне життя.

В глибокому смутку полишила вона свойого дорогого мужа, Олексу, з яким прожила 58 років цласливого і взірцевого супружого життя, на 81-му році його життя.

Господь Бог благословив Олексу й Ірину Карпяків великою родиною, даруючи їм одинадцять дітей, з яких Павло помер на 21-му році життя, і Григорій маленькою дитиною.

Крім мужа Покійна залишила в глибокому смутку девятеро дітей: Анастазію Дудар, що повдовіла і живе в Етелберт, Василя, фармер у Гарленді, Евгенію Дудар в Юреніюм Сіті, Сакс., Олесю Бурдейний у Віннінегу, Анну Ковалюк у Давфині, Ман., Ореста в Етелберт, Марусю Калинчук у Давфині, Ман., Мирослава, учителя в Віннінегу, Івана, учителя в Едмонтоні, Алта., зятів, невісток, 25 внуків та 34 правнуків, а також своїх 2 рідних братів: Федора Михайлюка в Гілберт Плейнс, і Ілька Михайлюка в Давфині.

Під час Похорону, який відбувся 5-го серпня ц. р. з православної Церкви в Етелберт, присутні зложили 56 дол. на „Нев'янучий Вінок". З цієї суми 20 дол. було призначено на Колегію Св. Андрея в Віннінегу, і 36 дол. було призначено на свічки в православній Церкві в Етелберт, де Покійна була членкинею.

Похоронні Відправи відслужили Отці В. Кукурудз і М. Олесюк.

Діти і внуки зложили 125 дол. на „Нев'янучий Вінок", з чого 15 дол. призначено на пресфонд „Українського Голосу", 15 дол. на „Вісник", і 95 дол. на Колегію Св. Андрея.

Усім жертводавцям щире спасибі, а Покійній Вічная Пам'ять!

Присутній.

На Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

(Продовження)

Пожертви з різних місцевостей.

По $200.00: Товариство молодих православних мужчин, Давфин, Ман.

По $125.00: Петро Бутрей, учитель, Роблин, Ман.

По $100.00: В. Кіндзерський, Торонто, Онт; Ф. Федірчук, Вотерфорд, Онт; Богдан А. Ферфей, Едмонтон, Алта; Ярослав і Марія Колтек, Віннінег; Н. С. Шевчук, Вегревіл, Алта; д-р Н. Д. Голубіцький, Едмонтон, Алта; Впрел. о. Іван Гундяк, Картерет, Н. Дж., ЗДА (річна пожертва).

По $64.00: Олександер Гудзик, Віннінег.

По $75.00: В. І. Перепелюк, Флин Флон, Онт.

По $60.00: Українська Православна Церква Всіх Святих, Нью Йорк, зібрані з нагоди доповіді о. Архимандр. Іова Скакальського, приїхавш. Впрел. о. С. Гаюк; пані Марія Ковталюк, Вотерфорд, Онт.

По $50.00: Юрій Васюта, Калмар, Алта; Василь Трофанюк, Йорктон, Саск;

По $45.00: З похорону бл. п. Івана Ковталюка, Вотерфорд, Онт., прислав Впрал. о. П. Гацький.

По $42.00: З похорону бл. п. Федора Курочки, Вотерфорд, Онт., прислав Впрел. о. П. Гацький.

По $35.00: Михайло й Анеля Грошок, Кірклена Лейк, Онт; зібрка від час похорону бл. п. Оснія Дерев'янського, Нагара Фолс, Онт., приїхдав Впрел. о. Митрат П. Самець.

По $31.45: Збірка Всеч. о. М. Кінша в церкві в Бозежур, Ман.

По $27.40: Збірка під час похорону бл. п. Наталки Шкилопської, Толстой, Ман., прислав Впрел. о П. Стефюк.

По $25.00: Впрел. о. Архим. Іов Скакальський, пожертва на капличцю КолегіїСв. Андрея; Мих Телега Виндзор, Онт., Н. Кіндзерський, Торонто, Онт; присутні від час похорону бл. п.«Остини Савчук, Гемптон, Онт., прислав Впрел. о. Прот. В. Фелак; Іван Григлевич, Стоні Крік, Онт.

По $20.00: Збірка під час похорону бл. п. Михайла Катущького, Ошава, Онт., прислав Всеч. о. Р. Панченко, Іван В. Гуцуляк, Ендрю, Алта; збірка під час похорону бл. п. Ірини Карпяк, Етелберт, Ман: пані Марія Юрків, Мікало, Саск. (пані Юрків жертвує по $5.00 кожного місяця, отже ця сума покриває місяці червень-вересень); Н. Чорний, Джемейка, Н. Рі., ЗДА; М. Панкатренко, Фт. Вілліям, Онт; Григорій Прошинин, Йорктон, Саск. (річна пожертва).

По $18.00: Українська Греко-Прав. Церква в Вигків, Саск.

По $15.35: Українська Православна Громада в Медов Лейк, Саск.

По $15.00: З похорону бл. п. Василя Балюки, Виндзор, Онт., прислав М. Чабарик.

По $10.00: Іван Якимів, Мотель Фхемінго, Віннінег; Олександер Кравченко, Ормстаун, Кве; Петро Фіцик, Дітройт, Мнш., ЗДА; Юрій Цюник, Летбридж, Алта; Надя Шкрметка, Віннінег; пані Гелена Чарній, Віннінег; Теодор Олексюк, Гемптон, Онт; Морис Василюк, Нагара Фалас, Онт; пані Параскевія Маліцька, в пам'ять свого покійного мужа, Едмонтон, Алта; частина збірки на шлюбіні ювілею М. Котелка. Ворреп, Ман; Георгій Гаврелюк, Будетт, Мнш., ЗДА; Іван і Валентина Юрченко, Брукінз, Н. Рі., ЗДА; збірка на похороні бл. п. Івана Гнипа, Йорктон, Саск., прислав о. В. Бобчук, Анна Забродська, Ленсінвг, Мнш., ЗДА.

По $9.00: Збірка в Укр. Прав Церкві, Летбридж, Алта., прислав о. Прот. В. Анонюк

По $5.00: Емілія Вовчук, Сідлувап, Онт., Іванна Олійник, Віннінег; Михайло Копинський, Кулс Крік, Ман; пані Марія Йонка, Торонто, Онт.

По $4.00: Н. Н., Вернон, Б. К.

По $2.00: Гордон Яцюк, Віннінег.

Збірка Всеч. о. М. Критюка, Мелфорт, Саск.

По $10.00: З похорону бл. п. Ірини Фенюк, Мелфорт, Саск.

По $5.00: З похорону бл. п. Софії Стасюк. Мелфорт. Саск. з похорону бл. п. Павліни Яцишин, Гровіда, Саск.

Збірка в Громаді Зісп. Св. Духа, Ріджайна, Саск.

Прислав Впрел. о. С. Кіщюк.

По $25.00: П. Глек, пані П. Бігун.

По $20.00: І. Ярємко

По $15.00: В. Доманські

По $10.00: І. Лазарук, М. Кирилюк, І. Зенчишин, В. Юзик, П. Корпусь, М. Анака, І. Крептул, О. Тольницький, о. Прот. С. Кіщюк

По $5.00: В. Мудрий, В. Веселовський, П. Худчак, І. Дусик. О Пасека, М. Іщинк, В. Ромчак, І. Антимяюк, О. Черепущак, С. Оницко, П. Прошинин, О. Барабаш, Р. Корпусь, І. Стратійчук, пані М. Корпан, І. Шепелюк, І. Шишковський, Н. Мірко, М. Чемерис, Б Фекула, Д. Корпусь, пані І. Смит, І. Лупчак, І. Мельник, В. Бойчук, Н. Охійник, Н. Бучковський, пані Д. Омотюк, Ф. Катрусяк, пані М. Матвіяк, І. Самаманчук, Я. Скрипник

По $2.00: Д. Хрін, І. Шеремета, Н. Пилипчук, А. Іліев, І. Середюк, Ю. Шипенюк, пані В. Антоні, С. Зубков, пані І. Купровська, Н. Арич, І. Сошенік, пані Є. Бусько, І. Батрин.

По $1.00: Н Безбородько, І. Лубінський, А. Шипелюк, В. Пухайло, С. Загарук, пані Герман, Г. Лежецький, пані Р. Калинюк, пані Р. Федущак, І. Шорт, С. Масляок.

Збірка під час цьогорічної конвенції Вчаної Помочі, що відбувся 25-го червня в Віннінегу.

По $100.00: Судна Іван Р. Соломон, Віннінег; Г. Гужда, Кліптон, Онт.

По $25.00: В. Паньків, Брентфорд, Онт; Іван Гуменюк, Торонто, Онт.

По $20.00: А. Ю. Павлик, Віннінег; А. Рурак, Віннінег.

По $15.00: С. Радчук. Віннінег.

По $10.00: І. Г. Сирник, Йосиф Кобзар, Віннінег; О. Бабинець, Віннінег; В. Довганик, Віннінег; С. Ребчук, Віннінег, В. Бабинець, Віннінег; Б. Пінчук, Монтреал; Ф. Сторій, Торонто; Н. Грабовський, Торонто; І. Трач, Віннінег; В. Григорик, Мейпл, Онт; Я. О. Масцюх, Віннінег; П. А. Пауш, Едмонтон; І Кантій, Ст. Боніфас, Ман; В. Бобцун, Едмонтон, Алта; П. Михайлишин, Фт. Вілліям, Онт; Г. Мисленка, Траископ, Ман; Г. Буханик, Гамілтон, Онт; С. Гаркот, Фт, Вілліям, Онт; К. Шуст, Віннінег, С. Ємчук, Содбурі, Онт, М. Павлишин, Брендон, Ман; Тео Гузик, Ванкувер, Б. К; М. Козій, Віннінег; І. Торупка, Ванкувер, Б. К; пані К. Кірилюк, Кенора, Онт; Н. Храпко, Вилоуддейл, Онт; Йосиф Яспчук, Ванкувер, Б. К; бл. п. о. Прот. Є. Гришина, Віннінег.

По $5.00: М. Чипчар, Монтреал; І. Різак, Виндзор, Онт; О. Пасека, Реджайна, Саск; А. Денис, Канора, Саск; В. Яневська, Ошава, Онт; В. Казнівський, Віннінег; Ф. Стангрет, Торонто; Г. Соломон, Віннінег; А. Добрянський, Віннінег' пані Е. Вівчар, Віннінег; Р. Савич, Торонто, Онт.

По $3.50: А. Яцків, Престон, Онт.

Збірка о. Архим. Іова Скакальського в Канорі, Саск.

По $20.00: Орест Мисак.

По $15.00: С. В. Горчинський.

По $10.00: А. Юрків, Д. Данилашін (Гаес, Саск.).

По $5.00: А. Ленько, Г. Охітва, К. Гандзьола. Ю. Костащук, Е. Козар, Греко-католик з Фалн Флон, Ман; А. Стефанюк (Гаес, Саск.), Василь Жук (Прінсел, Саск.).

По $1.00: Іінн Марія Ацлко.

Збірка п. І. Сирника, в Транскоиі, Ман.

По $100.00: Петро Онисько.

По $10.00: Іван Гах. пані Марія Кравець.

По $5.00: П-во Сильвестер і Анна Харенко, пані Евгенія Макуляк, Юсько Гуменюк, Адам Касінчук, пані Анелька Ройко.

По $2.00: П-на Діана Ковальчук, Николя Матвійчук.

По $1.00: П-на Емілія Матвійчук, Стефан Купчак.

Збірка о. С. В. Савчука Флин Флон, Ман.

(В зібрці помагали о. Е. Труфин і п. В. І. Перепелюк).

По $250.00: В. І. Перепелюк.

По $100.00: Петро Сірий, Яків Клевчук (Едіс Гросері), Іван Бойчук (Джанніс Конфекшинері).

По $50.00: Ф. Кнба, Николя Андрейчук (Модерн Фуд Сентр), Нестор Долинський (Нестерс Радіо енд Телевіжин).

По $10.00: Петро Хохолін.

По $5.00: Анна Галятовська, Мих. Бойко, Олекса Знаменчин.

Де Па, Ман.

(В зібрці помагав п. В. Перепелюк)

По $100.00: Йосиф і Веронька Слуки (на конто пожертви в сумі $1,000.00)

По $25.00: Василь Сайко.

По $20.00: Митро Колибабо.

По $10.00: Іван Павлюкевич, Антін Козак, А. Корнійчук (Роял Бікіярдс)

По $5.00: Мих. Шевчук, Петро Бойко

Етелберт, Ман.

(Збірка в церкві по Богослуженню)

По $60.00: Всеч. о. В. Кокорудз.

По $20.00: Леон Савчик, М. Тороповський

По $10.00: Олекса Кійко. Іван Года, Николя Козар

По $5.00: Василь Бурдейний, С. Гарах, Іван Денесюк.

СПРАВКА: У числі за 15-го червня ц. р., у відділі „Писанка", було подано: „По $23.00: збірка в церкві Норт Бетлфорд, Саск.", а мало бути: „По $23.00: збірка в церкві Св. Архистратига Михаїла в Кенедо, Саск.", що оцим справляється.

(Дізі буде)

ST. ANDREW'S COLLEGE
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

ЗАПРОШЕННЯ

Зарид Української Православної Громади Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні запрошує Всечесніших Духовенство й Православних Українців міста Едмонтону та Околиць на

УРОЧИСТЕ ОСВЯЧЕННЯ ТА ВІДКРИТТЯ АВДИТОРІЇ-ШКОЛИ ПРИ КАТЕДРАЛЬНОМУ СОБОРІ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ В ЕДМОНТОНІ

що відбудуться

У НЕДІЛЮ, 31-го ЖОВТНЯ 1965 р.

ПРОГРАМА

9.30 год. рано: Зустріч Блаженнішого Владики ЛАРІОНА — Митрополита УГПЦ.

10.00 год. рано: СВЯТА БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ, яку відслужить Блаженніший Владика МИТРОПОЛИТ ЛАРІОН в Високопреосвященнішій Владики Архиепископ АНДРЕЙ в співслужениі Впрел. о. Прот. Т. КОВАЛИЩУКА й Отців Настоятелів з КАТЕДРАЛЬНОМУ СОБОРІ СВ. ІВАНА.

12.15 год. по полудні: ЧИН ОСВЯЧЕННЯ АВДИТОРІЇ-ШКОЛИ при служеннях з Актом ВІДКРИТТЯ та ПЕРЕСТРИГАННЯ ПРОПАМЯТНОЇ ЛЕНТИ, що докоане Блаженніший Владика ЛАРІОН.

1.00 год.: БРАТСЬКИЙ ОБІД у Готовій залі АВДИТОРІЇ.

2.30 год.: СВЯТОЧНА ПРОГРАМА з ПРИВІТАНИ від ДОСТОЙНИКІВ ЦЕРКВИ, від УРЯДУ АЛБЕРТИ, від міста Едмонтону, від УКРАЇНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ.

7.30 год. вечора: СВЯТОЧНИЙ КОНЦЕРТ в АВДИТОРІЇ з виступом КАТЕДРАЛЬНОГО ТА МОЛОДІЖНОГО ХОРУ під диригентурою п. РОМАНА СОЛОТКЕВИЧА, як також СОЛЬО-ВИСТУПИ.

Головне слово скаже Його Блаженство, Блаженніший Владика Митрополит ІЛАРІОН

ПРИБУДЬТЕ ГРОМАДНО!

Отці Настоятелі й Заряд Катедральної Громади Св. Івана в Едмонтоні.

У В А Г А !

ЕДМОНТОН Ѝ ОКОЛИЦІ!

В днях 27-го, 28-го і 29-го жовтня 1965 року (середа, четвер, пятниця) ДРАМАТИЧНИЙ ГУРТОК при УКРАЇНСЬКІЙ ПРАВОСЛАВНІЙ ГРОМАДІ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ в ЕДМОНТОНІ ВИСТАВИТЬ перший раз у НОВІЙ КАТЕДРАЛЬНІЙ АВДИТОРІЇ

„НАТАЛКУ ПОЛТАВКУ"

неминучу оперету І. Котляревського, музика М. Лисенка з подвійним складом акторів, з хором, танцювальним ансамблем „ШУМКА" у супроводі оркестри.

● Режисер: Ісай Чорновол ● Головний Диригент й Диригент оркестри: Петро А. Паун ● Концерт Майстер: Соня Лазарович ● Фортепіянний супровід: Наталка Донашівська.

ПОЧАТОК о год. 7.30 кожного вечора у вище подані дні

За КВИТКАМИ ВСТУПУ питайте у Всеч. Отців Настоятелів на місцях.

Управа Катедральної Громади і Драматичного Гуртка.

АРХИЄРЕЙСЬКА КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ

Блаженішого Митрополита Іларіона, та Освячення Угольного Каменя в Громаді Успіння Пресвятої Богородиці, в Вінніпегосіс, Манітоба.

В НЕДІЛЮ 10-го ЖОВТНЯ 1965 р.

ПРОГРАМА:

8.30 рано — Утреня.

10.00 — Зустріч Блаженішого Владики.

10.30 — Архиерейська Служба Божа і освячення Угольного Каменя.

12.30 по пол. — Обід, місце буде проголошене в церкві

2.00 по пол — Програма з головною доповіддю Блаженішого Митрополита Іларіона, та інші промови і привіти.

Українська Греко-Православна Громада Успіння Пресвятої Богородиці в Вінніпегосіс, Ман., запрошує всіх вірних з Данфін-с.кого, Робінзонського і Етельбертського Округів, взяти участь в Архиерейській Візитації Блаженішого Митрополита Іларіона **в неділю 10-го жовтня 1965 року,** та матимете нагоду оглянути ново-збудований Храм.

Сзщ. о. М. Олесюк — Парох
Іван Литвин — Голова.
Стефан Біщ — Секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЖОВТЕНЬ

3. Неділя – Кенора, Поплар Парк,
10. Неділя – Транскона, Божежур, Су Лукавт
11. Понеділок – День Подяки — Сід.
17. Неділя — Кенора, Сендгіл
24. Неділя — Транскона, Ст. Мартін,
31. Неділя — Кенора, Гонор, Поплар Гід.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телфон: (взень) JU 6-2008
(узечоді) JU 9-3610

о. В. АПОНЮКА
ЖОВТЕНЬ

3. Неділя — Айтуні
10. Неділя — Гуйв
14. Четвер. Покрова — Габард
17. Неділя — Мелвил. Храм
24. Неділя — Айтуна
31. Неділя — Гуда

Address: Box 143, Ituna, Sask.
Тел. 795-2218

о. В. БОЙЧУКА
ЖОВТЕНЬ

3. Неділя — Йорктон
10. Неділя — Йорктон
14. Четвер. Покрова Пресв. Богородиці — Йорктон
17. Неділя — Йорктон
24. Неділя — Йорктон
31. Неділя — Райн

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2908

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ЖОВТЕНЬ

3. Неділя — Квасак
10. Неділя — Каддер
14. Четвер Покрови — Сторновей
17 Неділя — Макена
24. Неділя — Вроктон
31. Неділя — Довпед

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 8-8447

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ЖОВТЕНЬ

3. Неділя — Кіндерслей
10 Неділя — Мічем
17 Неділя. Храм — Вонда
24. Неділя. Інститут Могилан · Саскатун
31. Неділя — Прінсетт

421 Ave., 1st South, Saskatoon, Sask. Tel. 652—6961.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЖОВТЕНЬ

3 Неділя — Вадіна
10. Неділя — Київ
14. Четвер — Ватсон (Покрова)
17. Неділя — Келвінгтон
24. Неділя — Фасток
31. Неділя — Вимар

Box, 488 — Tel. 338-3143;
Wadena, Sask.

о. І. Г. ГИКАВОГО
ЖОВТЕНЬ

3. Неділя — Вилінгдон
10 Неділя — Ендру
14. Четвер, Покров Пресв. Богородиці — Борівці, Храм
17 Неділя — Лужанці

Address: Willingdon, Alberta.
P. O. Box 307.

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЖОВТЕНЬ

3. Неділя — Арран
Вечірня 3 год. — Мейбридж
10. Неділя — Сдан Ривер
14. Четвер, Покрова — Сван Плейн
17 Неділя — Стівен
24. Неділя — Вайтбіч
31. Неділя — Глес

Address: Box 111, Hyas, Sask
Tel. 190-2.

о. Ст. ЗУЗАКА
ЖОВТЕНЬ

3. Неділя — Крідор
10. Неділя — Гефферд
14. Четвер. Покрова — Редфіда
17. Неділя — Вінніх
24. Неділя — Гефферд
31. Неділя — Редфіда

Address: Box 182, Hafford, Sask.,
Tel.: 56.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЖОВТЕНЬ

3. Неділя, День Подяки Посвячення земних плодів, спільний обід — Кейленд
10 Неділя День Подяки. Посвячення земних плодів — спільний обід — Кейленд
17 Неділя День Подяки. Посвячення земних плодів — спільний обід — Шипицці
24. Неділя — Ту Гакс
31. Неділя, День. Подяки, посвячення земних плодів — спільний обід — Іспас

У В А Г А !

Починаючи від неділі першої в жовтні місяці, по всіх Парафіях відбуваємо ДЕНЬ ПОДЯКИ, де приносимо кожен зособна на посвячення земних плодів, що нам вродило цього року, та приготовлюємо спільні обіди з нагоди Дня Подяки

Address: Box 294, Two Hills, Alta.
Phone 657-2405.

о. В. КОКОРУДЗА
ЖОВТЕНЬ

3. Неділя — Пайн Ривер
10 Неділя — Вінніпегозис — Освячення Храму
14. Четвер — Пайн Ривер (Покров Пресв. Богородиці)
17. Неділя — Вінло
24. Неділя — Етельберт
31. Неділя — Гарленд

Address: Ethelbert, Box 71 Ph. 3264

о. М. КРИТЮКА
ЖОВТЕНЬ

3. Неділя — Гадсон Бей
10. Неділя — Єлгов Крік
14. Четвер. Покров Пресв. Богородиці — Ендевор
17. Неділя — Мелфорт
24 Неділя — Бруксбі
31 Неділя — Гронліз

Address: Box 1416, Melfort, Sask.
Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛИША
ЖОВТЕНЬ

3. Неділя — Редвагер
10 Неділя — Восетна
17. Неділя — Торгнад
24 Неділя — Егрімонт
31. Неділя — Нюборук

Box 128. Redway, Alta. Tel. 10.

о. О. КРАВЧЕНКА
ЖОВТЕНЬ

3. Неділя — Порт Бетлфорд
10 Неділя — Вигнл
11. Понеділок, День Подяки і теслин
14. Четвер. Покрови Пресв. Богородиці — Гедерлей
17. Неділя — Порт Бетлфорд
24 Неділя — Бегар
31 Неділя — Медов Лейк

Address: North Battleford, Sask.
972—106, St. Ph. 445-3280.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
ЖОВТЕНЬ

3. Неділя — Сенді Лейк
10 Неділя — Росборн
14. Четвер — Покрова — Оакборн
17 Неділя — Січ
24. Неділя — Мензі
31. Неділя — Оакборн

Address: Oakburn, Man box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА

Address: Westlock, Alta, Box 902,
Tel 342-3745

о. М. ОЛЕСЮКА
ЖОВТЕНЬ

3. Неділя — Данфін
3. Неділя. Вечірня о год. 7-ій вечора — Гілберт Плейнс
10. Неділя Архиерейська Візитація Преосвященного Єпископа Бориса і Освячення Угольного Каменя — Вінніпегосіс
10 Неділя. День Подяки Вячний Молебень о год. 5.30 вечора з участю Преосвященного Єпископа Бориса, а по Молебню спільна вечеря в Народнім Домі в Громаді Св. Юрія в Данфін.
14. Четвер. Покрова Пресвятої Богородиці. День Подяки — Дрифтінг Ривер
17. Неділя День Подяки — Ашвіл
24. Неділя Данфін
31 Неділя День Подяки · · Пізберт Плейнс

У В А Г А !

Українська Греко-Православна Громада Успіння Пресвятої Богородиці в Вінніпегосіс, Ман., запрошує всіх вірних з Данфінського, Робінзонського і Етельберського Округів, взяти участь в Архиерейській Візитації Преосвященного Єпископа Бориса **в неділю 10-го жовтня 1965 року.** Ми будемо Вам щиро вдячні за збільшання в нашій Громаді цього небуденного торжества.

Громада Св. Юрія в Данфіні запрошує всіх своїх вірних взяти участь в День Подяки в Молебні й спільній вечері.

За винятком першої неділі в місяці, Вечірні служаться о год. 7-ій вечора в Данфіні.

Address: 810 Main St. South
Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЖОВТЕНЬ

1 Неділя — Інсінгер (м)
10 Неділя — Тіндор (м.)
11. Понеділок. День Подяки і Соборна Служба Божа де буде служити владика Священників у Парафії Вестбурк
14. Четвер. Покр Пр. Богородиці Тіндор (за рікою). День Подяки
17 Неділя — Інсінгер (гайвай)
24. Неділя — Дворо
31. Неділя — Маморнець

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ

Address: 2603-42 Ave., Vernon, B. C.
Phone 542-4312.

о. О. СОРОЧУКА
ЖОВТЕНЬ

3. Неділя — Боннівил
10. Неділя — Ст. Пал
17. Неділя — Гленкоп
24. Неділя — Сендл Репід
31. Неділя — Гіффорд

Rev. O. Sorochuk
Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЖОВТЕНЬ

3. Неділя — Лек Ла Біш
10. Неділя — Атабаска
14. Четвер. Покрови Пресв. Богородиці — Гресленд
17. Неділя — Кребгенд
24 Неділя — Сарепа
24 Неділя. Вечірня о год. 7.30 веч. — Боїв
31 Неділя — Вондерінг Ривер

Address: Box 817 Lac La Biche
Telephone 623-4633

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА
ЖОВТЕНЬ

3. Неділя — Роблин
10 Неділя — Ленард
14 Четвер. Покров П. Б. — Мекнат
17 Неділя — Росел
24 Неділя — Гренфел
31 Неділя — Шел Ведей

Address: Box 201, Roblin, Man.
Tel.: [redacted]

о. М. СТЕЦЕНКА
ЖОВТЕНЬ

3. Неділя — Стерджес
10. Неділя — Кампа (День подяки)
14. Четвер. Покрова — Бірджес (День подяки)
17. Неділя — Бюкенен
24. Неділя — Канора
31. Неділя — Стирджес

Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. Т. СЛАВЧЕНКА
ЖОВТЕНЬ

1 Неділя — Альвена
9 Субота — Калворт
10. Неділя — Тарнополь
14. Четвер Покров — Ст. Дж.
17. Неділя — Вакал
24. Неділя — Левін
31 Неділя — Смітс

Address: Box 4. Wakaw, Sask.
Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЖОВТЕНЬ

3. Неділя — Толстой
10. Неділя — Сарго
14. Четвер. Покрова — Толстой
17 Неділя — Роза
24. Неділя — Гордентон
31 Неділя — Дуфрост

Address: Tolstoi, Man.

о. Ю. ТУРЖАНСЬКОГО

Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. Г. УДОДА
ЖОВТЕНЬ

Неділя — Шіпо (м.)
10. Неділя — Емор
14 Четвер. Покрова Пресв. Богородиці — Ведакн, Храмове Свято
17. Неділя — Фови Лейк
21 Неділя — Вінярд
31 Неділя — Шіпо (пол.)

Address: Shoho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
ЖОВТЕНЬ

Неділя — Шіпмен
10 Неділя — Нипавін
14 Четвер Покров Пресв. Богородиці — Калет
17 Неділя — Вірдейл
21 Неділя — Сембург
31 Неділя — Нипавін

Address: Waterdale, Sask. Ph. 486.

о. А. ХРУСТАВКИ
ЖОВТЕНЬ

1 Неділя — Мирнам
10 Неділя — Дружно-Топорівці
11 Четвер (Покров Пресв. Богородиці) — Мусідора
17. Неділя — Слава пол.
21 Неділя — Мирнам
31. Неділя — Лойдмінстер

Address: Box 97, Myrnam, Alta.
Tel. 42.

о. ГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЖОВТЕНЬ

3. Неділя, День Подяки — Торсби
10. Неділя, День Подяки — Брудерайн
17. Неділя, День Подяки — Калмар
21 Неділя, День Подяки — Пено
31. Неділя, День Подяки — Кагвин

Address: 9530—109 Avenue,
Ph. GA 2-3053. Edmonton, Alta.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue, Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLII. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЖОВТНЯ, 1965. WINNIPEG, MAN., OCTOBER 1st, 1965. ЧИСЛО (2040) 20

„ЧОРНИЙ ПАПА":

КОНСПІРАЦІЯ, ЩО ШИРИТЬ АТЕЇЗМ, ПРАВИТЬ СВІТОМ

ТАЙНА СВІТОВА ЗМОВА ДЛЯ ШИРЕННЯ АТЕЇЗМУ „ІНФІЛЬТРУЄ НАВІТЬ РИМО-КАТОЛИЦЬКУ ЦЕРКВУ"

Генерал Єзуїтів („чорний папа") Патер Педро Аррупсе: „...Атеїзм є конспірацією, яка навіть інфільтрує Римо-Католицьку Церкву і фактично контролює міжнародні організації, фінанси й засоби масової комунікації"

„Нью Йорк Таймс Сервис" 27 вересня ц. р. подав у пресовій кореспонденції з Риму ось цю інформацію:

„Рим. — Голова могутнього світового Єзуїтського ордену в понеділок (27 вересня 1965 р. — р. В.) зробив обвинувачення під замітом, що атеїзм являє собою конспірацію, яка інфільтрує навіть Римо-Католицьку Церкву і фактично контролює міжнародні організації, фінанси й засоби масової комунікації".

„...Як світські, так і духовні обсерватори були поражені його твердженням, що атеїзм „шляхом досконало накресленої стратегії" захватив пресу, світські організації й фінанси, і це твердження є загадковим для них".

„Нью Йорк тайм Сервис" продовжує:

„У цій своїй першій — з того часу, як навесні 1965 р. його обрали генеральним суперіором Товариства Ісуса — заяві на Екуменічному Соборі отець Педро Аррупсе, 57-літній іспанець (він баскієць з Іспанії, — р. В.), закликав до наукової аналізи проблеми атеїзму, і приєднав свій голос до запланованих на світову сходу зусиль відновити своє взаємовідношення з Богом.

Велика частина його промови виражала собою цю саму тему, яка повторяється і в голосах інших, — що Церква сама є подекуди відповідальною за те, що не вдалося знайти, — як висловився отець Аррупсе, — „ефективного шляху для спільного користування цими (церковними) скарбами з людьми нашого часу".

Але як світські, так і духовні обсерватори були поражені його твердженням, що атеїзм „шляхом досконало накресленої стратегії" захватив пресу, світські організації й фінанси, і це твердження є загадковим для них".

Отець Аррупсе далі сказав:

„Він (атеїзм) не тільки веде боротьбу проти Міста Божого з-зовні його стін, але й навіть переходить через його вали і входить на територію Міста Божого, підступно-хитро вливаючи на уми вірних, навіть релігійних, включно з священниками, почерез приховану отруту, і це дає свої природні плоди в Церкві: натуралізм, недовір'я, ребелія". — ска-

(Закінчення на 2 стор.)

На VIII Конгресі КУК

Оплескують промову міністра Мартина

Поліпшення відносин між СССР і Канадою у висліді дає надію на приїзд українців з України до родин у Канаду.

Рисними оплесками привітали учасники 8-го Конгресу Комітету Українців Канади (8-11 жовтня) промову міністра закордонних справ Пола Мартина, який заявив, що завдяки „консолідації" відносин між Канадою й СССР, советський уряд почав випускати більше осіб з СС-СР до їхніх родин у Канаді, — подали телевізійні вісті СіБіСі 11 жовтня ц. р.; у цих вістях було безпосередньо передано сцену промови мін. Мартина й оплесків Конгресу.

„Взаємовідносини між Канадою й СССР постійно кращають"

Щоденник „Да Вінніпег Трібюне" (11. 10. 1965) так інформує про вищезгадану частину промови мін. Мартина:

„Міністер закордонних справ Пол Мартин сказав тут у неділю (10 жовтня) до біля тисячі українських канадців, що взаємовідносини Канади з Советським Союзом постійно кращають, а в висліді цього зростає надія на те, що тутешні українські родини з'єднаються з своїми рідними з-поза залізної заслони".

З.Р.В. — Комітет Українців Канади звертався до уряду Канади, щоб той зайнявся долею українців, що опинилися в Німеччині після другої світової війни.

(Закінчення на 2 стор.)

Делегат УККА:

Україна не має такої підтримки від США як Ізраіль

УРЯД США НЕ ПОМАГАЄ ВИЗВОЛЬНІЙ СПРАВІ УКРАЇНИ

УККА проти підписаної урядом США угоди з СССР про „культурні зв'язки" з Україною.

ВІННІПЕГ. — Небувалу досі серед українців заяву зробив тут у пресовому інтерв'ю д-р Ярослав Падох у справі постійно однакового відношення урядів США до справи визволення України. Він сказав:

„Після Першої світової війни США допомогли Польщі й Чехословаччині відновити їхню державність. Після Другої Світової війни всі роди допомоги (від уряду США) були спрямовані на зусилля створити державу Ізраіль. Нам же бракує цього самого роду підтримки для визволення України", — цитує слова д-ра Падоха щоденник „Да Вінніпег Трібюн" 12 жовтня ц. р.

Серед американських українців е

(Закінчення на ст. 3)

25-ліття Архипастирського служення Митрополита Іларіона

Перше Архипастирське Благословення Владики Іларіона, 20 жовтня 1940 р.

Цього року, дня 20 жовтня, сповняється 25 років від часу, коли в Холмі, у неділю 20 жовтня 1940 р., бувший професор Іван Огієнко, а тоді Високопреподобний Отець Архимандрит Іларіон був рукоположений в сан Єпископа Української Православної Церкви.

З уваги на це, Собор Єпископів Української Греко-Православної Церкви в Канаді на своєму засіданні 25 травня 1965 р., взявши під увагу 25-літню ревну, самовіддану й многотілпну Архипастирську працю Митрополита Іларіона на користь Української Православної Церкви й українського народу як на рідних землях Холмщини, так і на вільних землях Канади, — постановив сердечно вітати Первоієрарха нашої Святої Церкви, – Блаженішого Митрополита Іларіона, з його Ювілеєм 25-ліття Архипастирського служення".

Собор Єпископів також постановив „поблагословити Духовенстау на цьо Митрополії відправити з нагоди Ювілею Владики Митрополита Вдячні Молебні та організувати Ювілейні Академії для відзначення Архипастирської й наукової праці Великого Ювілята в місяцях жовтні й листопаді 1965 року".

Президія Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, наслідуючи постанову Собору Єпископів, на своєму засіданні 23 вересня ц. р., постановила „видати відповідне розпорядження Духовенству, щоб по всіх наших церквах у місяцях жовтні й листопаді були відслужені Вдячні Молебні з нагоди

(Продовження на 3-й стор.)

„Ті-парті" екуменізм

Генеральний секретар Світової Ради Церков остерігає перед спотворенням екуменістичної ідеї.

„Д-р В. А. Віссерт Гуфт, генеральний секретар Світової Ради Церков, остеріг, що неправильне розуміння слова „екуменізм" призведе до зменшення його богословської вартости. Він сказав, що тільки кілька баптистів зустрінуться з лютеранами за чайком, то це вже називають „екуменічними зборами".

Що таке екуменізм?

Віссерт Гуфт висвітлив:

„Екуменізм — це християнське взаємне зацікавлення (різних християн) спільної одна одною і взаємна відповідальність — кінцевою метою органічного з'єднання."

„Згідно з його думкою, ідея такого з'єднання є схожою на те, яким втішаються Православні Церкви, що їх єднає ця сама віра, але без центральної власти". (За журн. „Да Ворд" (США), вересень 1965 р.).

Оплескують промову Мартина

(Закінчення з 1 стор.)

нявся справою розбитих війною родин. Але коли взаємовідносини між Канадою й СССР свого часу були напружені більше, ніж тепер, тоді советська влада не дозволяла на виїзд з СССР до родин у Канаді. Ці напружені відносини були тоді, коли прем'єр Прогресивно-консервативного уряду Канади, Джан Діфенбейкер, на форумі Об'єднаних Націй таврував СССР як „колоніяльну державу", яка поневолює окуповані народи, а в цьому й Україну.

М. Стар розкриває цифри прибуваючих з СССР в Канаду

Пол Мартин, міністр теперішнього уряду Ліберальної партії, у своїй промові на Конгресі КУК 10 жовтня сказав, що з цим моментом як уряд Ліберальної партії добився „постійного покращання взаємин Канади з СССР", то число прибуваючих з СССР людей до своїх родин у Канаді „подвоїлося"; але він не сказав скільки цих людей з СССР прибувало колись, а скільки їх прибуває тепер.

У зв'язку з цим, М. Стар — провідник Прогресивно-консервативної опозиції в палаті послів в Оттаві, на прийняті Конгресу КУК 11 жовтня подав числові дані в цій справі. Він сказав, що 1963 р. лише 20 осіб отримали дозвіл на постійне виїхати з СССР; 1964 р. це число зросло до 80 осіб. Якщо влада СССР подвоїть число дозволів, то тепер може приїхати 160 осіб. Про ці дані М. Стара поінформував „Да Виннипег Трибюн" 12 жовтня.

М. Стар, бувший міністр праці в уряді Діфенбейкера, нічого не говорив про „покращання відносин між Канадою й СССР"; натомість він сказавз, що в Канаді повинен би бути заведений „Captive Nations Day" (День Поневолених Націй), щоб пригадати народові Канади і світові про прагнення до свободи мільйонів людей, що тепер є під владою комуністичної системи".

Православний факультет

При університеті у Пряшеві на Закарпатті (під Чехословацькою окупацією) відкрито православний богословський факультет. Його деканом є прот. Михальов.

II В. Собор

Промова кард. Берана „одна з найславніших"

Про свободу людини в її відношенні до релігії і в обороні спаленого „єретика" Івана Гуса

Промову, яку чехословацький кардинал Йозеф Беран виголосив 20 вересня ц. р. на 2-му Ватиканському Соборі, „славлять як одну з найславніших промов на цьому примітивному Соборі", подала з Ватикану американська „Ассошіейтед Пресс" 20 вересня ц. р.

„Кардинал Беран сказав, що католицизм у Чехословаччині здається страждає тепер, як він це окреслив, „ через свої хиби й гріхи" в таких своїх учинках у минулому, як спалення реформатора Івана Гуса 1415 р., як єретика", — подано в „Ассошіейтед Пресс".

Кардинал Беран був відсиджів 16 років у в'язниці, засуджений комуністичним режимом Чехословаччини за свою вірність католицизмові. Недавно його звільнили й випустили на волю — до Риму.

Свою вищезгадану промову він виголосив під час дискусії над питанням, чи взяти під дискусію проект декларації про свободу кожній людині відносити до релігії так, як вона собі цього бажає.

Голосами 1,997 проти 224 було ухвалено дискутувати над цим проектом.

(Ширше про промову кард. Берана було в „Віснику" за 1 жовтня ц. р.).

Ванкувер знаходиться в „поясі землетрусу"

Ванкувер досі є „щасливий", що його не навістив більший землетрус. Бо це місто знаходиться в тому самому „поясі землетрусів", що проходить через Аляску й Сан Франціско. На просторі цього „пояса" землетрус може будь-коли навістити кожну місцевість „без попередження".

Це остереження висловив американський експерт у справі землетрусів Дж. Е. Рин з США, голова Міжнародної Асоціяції Землетрусних Інженерів, на конференції інженерів в університеті в Ванкувері 10 вересня 1965 р.

Він радив, щоб тутешні будівничі плянували будинки так, щоб вони були хоч мінімально забезпечені на випадок землетрусу; головно — щоб більше скріплювали стіни.

Конспірація ширить атеїзм

(Продовження з 1-ї стор.)

зав він." (Місто Боже — це Католицька Церква, — ред. В.).

Ця нова Безбожна Компанія діє надзвичайно успішними способом — приймаючи на вищому рівні свого проводу.

Промова о. Арруппе кінчається такою заявою:

„Ця нова Безбожна Компанія", — продовжував він, — „діє надзвичайно успішним способом — приймаючи на вищому рівні свого проводу. Він користується всякими можливими засобами, які є в його розпорядженні, будь вони наукові, технічні, соціяльні чи економічні. Він слідує за досконало накресленою стратегією. Він тримає майже всю владу в міжнародніх організаціях, у фінансових кругах, в ділянках масової комунікації, як і преса, кіно, радіо й телевізія".

З.Р.В. — Кожен генерал (верховний голова) монахів єзуїтів має таку велику силу в Католицькій Церкві, що його неофіційно називають „чорним папою", — бо він зодягається в чорні шати, а над єзуїтами має таку необмежену власть, немов би він був папою.

Про кого говорив о. Арруппе?

У зв'язку з вищезгадавною промою о. Арруппе до речі буде пригадати, що коли делегати з'їхалися восени 1962 р. на першу сесію 2-го Ватиканського Собору, то італійська націоналістична організація розповсюджувала між ними книгу „змова проти Церкви" (в англійському перекладі це „Plot Against the Church"); у цій книзі сказано, що в проводі Католицької Церкви в Римі таємно діє ворожа Християнству агентура. Згадана книжка не появилася на американському континенті.

В Аргентині український католицький журнал „Життя" (ч. 10, 1964 р.) опублікував був статтю під заголовком „Нечувана нахабність жидів", в якій, між іншим, було так скритиковано тих делегатів на 2-й Ватиканський Собор у Римі, які під кінець третьої сесії цього Собору 1964 р. ухвалили декларацію про уневинення жидів у справі замучення Христа:

„Жиди через своїх „оборонців", чи жидівствуючих католиків на Соборі не тільки стараються припинити будьяку нагінку на жидів, стараються змінити текст св. Письма, кажучи, що жиди не винні за смерть Ісуса Христа, але їх смілівість, чи виразно нахабність, йде ще далі: вони домагаються від Собору, щоб цілий Собор, як такий, публично осудив всі виказки, всі заборони, всі санкції і т. д., які колись була видала Церква на жидів за їх грішне неморальне життя".

Журнал „Життя" заявив це в зв'язку з дискусією на 2-му Ватиканському Соборі 1964 р. над проектом декларації про уневинення жидів у справі замучення Христа. Жидівський часопис „Ель Мундо Еврагеліта" (8 жовтня 1964 р.) в Буенос Айрес так інформував про цю дискусію:

„У дискусії брали участь кардинали, єпископи, які сказали, що справедливість вимагає, щоб сказати, що Католицька Церква має признати, що вона причинялася і піддержувала живу ненависть проти жидів; вона зобов'язана публічно каятися й на майбутнє рішитися на те, щоб позбутися всякого антисемітизму. Між тими, що цього домагаються від Собору, був і аргентинський єпископ Монсеньйор Подеста з Авежанеди, провінція Буенос Айрес".

Митрополичі Канонічні Візитації

● Неділя 17-го жовтня, — Митрополича Канонічна Візитація в Соборі Св. Покрови в м. Вінніпезі, 40-ліття Св. Покровської Громади.

● Неділя 24-го жовтня — Митрополича Канонічна Візитація в Соборі Св. Софії в Монтреалі, з приводу 40-ліття Церковної Громади.

● Неділя 7-го листопада, — Митрополича Канонічна Візитація в Парафії Св. Димитрія, Лонг Бренч, Онт., 25-ліття Громади.

Україна не має підтримки. . .

(Закінчення з 1 стор.)

тверде переконання, що уряд США не діє в такій мірі, як це він міг би діяти, щоб допомогти справі визволення України", сказав він.

Д-р Ярослав Падох, 56-літній адвокат з Нью-Йорку, був у Вінніпезі як провідник 3-членної делегації Українського Конгресового Комітету Америки на 8-ий всеукраїнський Конгрес Комітету Українців Канади, що відбувся 8—11 жовтня ц. р.

Д-р Падох є скарбником УККА, членство якого складається з четверті мільйона українців в США. В цій країні є півтора мільйона українців.

Уряд США створив для українців проблему

Далі, вищезгаданий щоденник інформує:

„Д-р Падох сказав, що Вашинґтон створив для українців в США більшу дилему таким чином, що два роки тому він (уряд США) підписав з СССР програму українського культурного обміну.

Між американськими українцями є тепер велика нелевність з приводу того, що советська влада прислає до США лише комуністичних емісарів, а більшість наших людей тут не зайтересовані в нав'язуванні дружніх зв'язків з ними. . . Коли ці делегації з України прибувають в Америку, то їхня власна тайна поліція, яка подорожує з ними, стримує їх від відвідування будь-кого.

„У нас є інформації від самого директора ЕфБіАй Едгара Гувера, що ці відвідувачі („культурницькі" делегації з України) не можуть зробити ні одного кроку без того, що б тайна поліція (советська) не знала про це. . .

„Тепер це вже належить до офіційних напрямних Українського Конгресового Комітету Америки більше не влаштовувати зустрічей з цими делегаціями, бо їхні члени є емісарами Москви, хоч вони можуть походити й з Києва, столиці України".

Митрополит Іларіон вийшов з лікарні

У суботу 9 жовтня ц. р., Його Блаженство Владика Митрополит Іларіон, Первоієрарх Української Греко-Православної Церкви в Канаді, повернувся з лікарні додому. Він пролежав у лікарні понад місяць часу, — від 6 вересня 1965. Після гвинтових пооперацийних ускладнень (операція — усунення жовчяного мішочка й каміння — відбулася 17 вересня), Владика Митрополит почав почуватися багато краще. В суботу 9 жовтня він повернувся додому.

Ця остання операція була по суті закінченням тої, яка, через певні ускладнення, не була докінчена ще 1962 р. Вона пройшла успішно, і Владика Митрополит повертається до повного здоров'я.

Дня 20 жовтня ц. р. Його Блаженство Владика Митрополит Іларіон святкуватиме Ювілей 25-ліття свого Архипастирського служення.

Поблажаємо Йому повних сил для дальшої праці у Виноградникну Христовім — Української Православній Церкві, кріпкого здоров'я й многоліття!

Новий Первоієрарх Православної Церкви в Польщі

Архиєп. Степан Рудик обраний на митрополичий престіл

Вяліті 1965 р. первоієрарший митрополичий престіл Автокефальної Православної Церкви в Польщі Священний Синод (Собор Єпископів) обсадив особою Владики Степана Рудика.

Його інтронізація відбулася дуже урочисто, при великому числі православних ієрархів з різних країн.

Попередній Митрополит-Первоієрарх цієї Церкви, Владика Тимофій Шреттер (чех), помер 1962 р. Этого часу престіл митрополита-первоієрарха був опорожнений, як поки його обсадженою Владикою Степаном Рудиком, бувшим Архиєпископом Білостоцьким і Гданським.

Згадана Церква офіційно називається Польською Православною Церквою; її число вірних становить коло 500,000 — найбільше українців, на другому місці білоруснин, а решта росіяни, поляки й ін. У них коло 200 церков.

З екуменізму

На шляху до об'єднання не-халкедонських Церков з Православієм

На Першій Родоській Конференції Православних Церков 1961 р., а також на Третій Конференції 1964 р. (Друга Родоська Конференція відбулася 1962 р.) була порушена справа об'єднання східніх не-халкедонських Церков з Православієм.

Не-халкедонські Церкви — це ті, які на Вселенському Соборі в Халкедоні 451 поставили себе поза Православієм, через те, що не у всьому погоджувалися з ним. Це ось ці Церкви: Вірменська, Коптська, Сирійська, Яковитсько-Малябарська (в Україні). Згадані Церкви на своїй спільній конференції в Аддіс Абебі (столиця Етіопії, тобто Абісинії) в січні 1965 р. висловили свое бажання почати переговори у справі воз'єднання з Православієм.

Владика Атенагорас, митрополит Тиатеірський, Британський екзарх патріярха Константинопольського Атенагораса І, вяліті 1965 р. відбув з кореспондентами пресової агенції NRS інтервю у справі воз'єднання Церков. Він сказав, що патріярх Атенагорас І уже зробив „важливіші пропозиції" у справі воз'єднання не-халкедонських Церков з Православієм і що цей патріярх „реалістично" підходить до цієї справи.

Православні богословські школи на американському континенті

У Канаді є тільки одна православна богословська школа — Православний Богословський Факультет української Колегії Св. Андрея, асоційованої з Манітобським університетом.

В США є такі православні духовні семінарії: Святохрестська (грецька), Святовододимирівська (російська), Святотихонівська (російська), Карпаторуська (в Джонставн).

Крім того, греки будують в США свій університет.

На Флориді також має постати духовна семінарія.

„Незвичайна живучість" Православія в СССР

Проф. Жорж Касаліс з факультету протестантської теології в Парижі недавно сказав журналістам, що під час своїх недавніх відвідин в СССР він побачив „незвичайну інтенсивність в релігійному житті російських православних християн". Наприклад, на Благовіщення (1965 р.) в соборі в Ленінграді було 8,000 осіб, з яких 2,000 осіб запричащалися, — сказав він.

Він також сказав, що російські баптисти мають коло 5,200 громад". (Журн. AREO, вересень, 1965. США).

25-ліття Архипастирського служення Митр. Іларіона

(Закінчення з 1-ї стор.)

Митрополичого Ювілею, як також, — щоб у всіх Парафіях відбувся Ювілей. Ні Академії для вшанування Ювілята".

Так, отже, Українська Греко-Православна Церква в Канаді приступила до відзначення Ювілею 25-ліття Архипастирського служення Його Блаженства Владики Митрополита Іларіона, — людини, яка своїм, як він сам часто підкреслює, служенням Богові й народові створила епоху в історії Української Православної Церкви.

Це духовний велетень; він вирік із стихії українського народу тоді, коли подібні йому були найбільш потрібні, — на те, щоб спрямовувати цю стихію у правильне русло від збочень, від переборщень.

Митрополит Іларіон. . . це український православний Ієрарх, якого знає ввесь православний світ, — знає й шанує його, — ім'я якого стало надхненням, позитивом й імперативом для кожного православного українця, де б він не перебував. Це проявилось особливо тепер.

Час його праці — як церковно-політичного діяча й професора, так і Архипастиря Української Православної Церкви, — це час напружень і тривог, які від ціности Огієнка й Іларіона 1905-1965 років вимагали обережної делікатности, упевнення і ясного образа наміченої мети.

„Наша Церква Первозванна — Церква Апостола Андрея!", „Любімо свою Православну Церкву!", „Священику, расти!", „Церква мусить розростатись все більше й більше!" — щоб „подати помічну руку Матері Церкві над Дніпром!", — упевнює, навчає, наказує, вказує мету — Митрополит Іларіон.

Недавно зліг на ложе в лікарні. Через день по операції йду відвідати його. Їх там у кімнаті більше, — атмосфера звичайна.

— Слава Ісусу Христу, Владико!

Не чує. Очі заплющені, — видно, що переживає тяжкі терпіння. Стою і дивлююся. На чолі піт, обличчя вкрите рум'янцем, — певно, що має гарячку. Торкаюсь руки, — Митрополит відкриває очі.

— Це ви, отче! Що, десь їдете?

— Іду, Владико.

— Устаю, — поїду і я, і ще понесу своє слово! Чекають!

Устань, відсвяткуємо Твій Ювілей, а Ти роз'їжджай далі, — на Многі Літа!

С. Я.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавничий Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $5.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $5.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

НЕДОСТАТНІСТЬ ПРАВОСЛАВНОЇ ПРЕСИ

(З нагоди жовтня, — „місяця книжки" і преси).

У нас вершком поступу вважаються такі наши церковних органів, як „Церква й нарід", „Недільне читання" і т. п. Вони свідчать, що видавці цієї преси вважали, що Церква — це щось окреме від того народу, з якого вона складається, та що православний християнин має читати церковну пресу лише в неділю.

У православії була і є лише духовна преса. Церковні проповіді, життя святих, „недільні науки", побожні оповідання (переважно писані людьми без таланту) і офіційні церковні відомості — архипастирські янстн, переміщення священиків і т. п. — це традиційний зміст православної церковної преси; бо це лише духовна преса.

Вона е корисною, конечною, і в кожній Церкві була, е та мусить бути.

Чого в Православії не було й досі немає — це **церковно-світської преси.** А це й означає, що вірних Церкви не інформується про світське життя в усіх його ділянках — економічних, суспільних, наукових, мистецьких, політичних і т. д. Адже ж релігія не відірвана від щоденного життя з усіми його ділянками. А тому що воно е так, то повинна бути й церковно-світська преса, що б інформувала членів Церкви про світське життя, і в потребі насвітлювала його під церковно-релігійним кутом зору. Однак у всіх тих, що призвичаєні до такого традиційного погляду, що в Церкві має бути лише й виключно духовна преса, з нехіттю, а то й ворожістю ставляться до будь-яких інформацій про світське життя в Церкві. А в той час і самі вони, і ввесь загал вірних не має іншого виходу, як тільки читати світську пресу, яку видають інші вірі, або і взагалі невіруючі.

Ба, тому що вони що іншовірну пресу читають (бо ж не мають іншого виходу), то від противників церковно-світської преси доводиться чути такий аргумент:

Нащо вам писати про ті світські справи, коли про них досить пише світська англійська преса чи українська „загально українська" чи „надконфесійна" преса (редагована переважно католиками, або людьми байдужими до справ релігії й Церкви).

Але вся суть справи якраз і є в тому, що коли православні читають світську пресу, яку видають неправославні, то їм треба дати православну світську пресу. Бо ж хоч Церкву від держави відділити можна, але релігії відділити не можна. І коли світську пресу видають іншовірці, то вони так чи інакше, помітно чи непомітно, впливають на світогляд читачів усіх інших віроісповідань.

Добре це зрозуміла Католицька Церква. Не зважаючи на те, що в неї е маса духовної преси — духовно-місійної, академічно-теологічної і т. д. усе ж таки за найважніший свій орган в усьому світі вона вважає світський ватиканський щоденник „Ль'Оссерваторе Романо"; і це не випадок, що головними його редакторами принципово папа назначує світських людей. (Теперішнім редактором цього щоденника е Раймундо Манціні).

Попередник Раймундо Манціні на становищі редактора „Ль'Оссерваторе Романо", граф деляя Торре, восени 1954 р. дав низку порад католицькій церковно-світській пресі. Ось декотрі з них:

● Тримати палець на пульсі життя, „на гарячому" схоплювати його події й негайно передавати читачам.

● Зробити часопис таким цікавим, щоб читач, коли раз візьме його в руки, уже не міг від нього відірватися.

Висновок з цих вказівок графа деляя Торре ясний: коли читач, навіть некатолик, знайде в католицькому часописі цікавий і різнородний зміст з усіх подій життя, і коли він уже не зможе з тим часописом розлучитися, то в той світський зміст вплітається католицьку пропаганду так непомітно, що читач і сам не зоглядиться, як він повільно, але постійно піддається під її вплив.

Досвід свідчить, що католицька світська преса виконує більшу ролю в ширенні католицизму, ніж католицька духовна преса.

Що так воно е, — про це свідчить офіційна опінія Католицької Церкви.

Наприклад, католицький церковний епархіяльний тижневик у Відні, „Vienер Kirchenzeitung" („Вінер Кірхенцайтунг") під кінець серпня 1965 р. поінформував, що „обмаль католицьких щоденників е найбільшим недомаганням католицької преси... У країні (Австрії) е лише три католицькі щоденники з загальним тиражем 150 тисяч примірників... Обмаль католицьких щоденників в Австрії е великим браком тому, бо вплив католицької преси в Австрії не е таким великим, яким він повинен би бути... „Тільки щоденник може впливати на публічну опінію постійно й систематично", — сказано в цьому церковному тижневику.

Цікаве й гідне уваги явище, до якого православні не призвичаєні і будуть заскочені ним, а саме:

Католицька Церква, яка має тисячі духовних пресових органів, все таки загальне, що її вплив на католицький загал замалий; католицький вплив буе би великим лише тоді, коли б було ще більше католицької світської преси (офіційної й неофіційної), а головно побільше щоденників.

З боку пап було багато висловів, в яких підкреслюється важливість, необхідність преси в житті Церкви. Але голось папи Івана 23-го (1958-1963), який сказав: „Якщо б апостол Павло жив тепер, то він був би журналістом" (очевидно, католицьким) — треба вважати за вершок підкреслення великого значення преси.

Коли Католицька Церква, яка має велетенське число духовної преси, а при тому має дуже багато своїх світських журналістів та тижневих і щоденних часописів, все таки нарікає, що її вплив на суспільство ще замалий, бо в неї замало церковно-світських щоденників, то що ж мають сказати православні, в яких у всьому світі майже взагалі немає церковно-світської преси, — такої преси, що її видавав би церковний провід, але ця преса була б світською; преса в релігійному дусі, але не специфічно духовна, а мирська.

Чисто місійно-виховний популярний орган (Життя Святих, проповіді і т. д.), науково-богословський орган, духовний і церковно-світський органи для молоді й церковно-світський орган — це такі засоби, без яких у наших часах Церква не може обійтися.

Уже минулися ті часи, коли внутрі одної й тієї самої Церкви був теоретичний, штучний поділ на „Церкву й нарід", тобто поділ на „Церкву" й на „членів Церкви". Церква — це всі вірні під духовним проводом свого Священства; отже Церква — це благочестиво віруючий народ. А народ мусить жити не лише церковно-духовними справами, але й справами світськими.

В демократичних країнах Церкви відділені від держави, тому держава не вмішується у справи Церкви, а Церква не вмішується у справи держави; вона не вмішується в державницьке життя горожан із своєю церковною доктриною (ученням) про Віру, тобто з догматами, канонами й т. п. Але Церква мусить пильнувати, щоб її члени, які є горожанами, були моральні, — наприклад для добра самої таки держави. І тому Церква мусить пильнувати, щоб її члени відходили до всіх світських справ на основі християнської моралі. Тому Церкві конечно потрібно не лише духовної преси, але й преси світської, щоб вона давала членам Церкви інформації про світські події життя у світі і щоб, у потребі, показувала, як обличчя цих подій виглядають у дзеркалі християнської моралі.

Церква відділена від держави, але релігія не відділена від людини; люди ж, — горожани становлять собою державу. Церква своєю доктриною Віри (канони й догмати) не може досягнути своїх членів там, де вони діють як горожани — члени держави, бо Церква відділена від держави; але Церква може досягнути їх там шляхом морального виховання, бо моральність не відділена від держави. Моральне ж виховання необхідне в ділянці всіх світських справ. Моральне виховання найкраще прищеплюється таким чином, що Церква повинна цікавитися і всіми світськими справами і оцінювати їх на основі християнської моралі. А для цього Церкві необхідна і світська преса, не лише духовна.

Кожен легко може довідатися яке число е преси духовної і преси світської

(Закінчення на стор. 5)

Недостатність православної преси

(Закінчення з стор. 4)

та які їхні тиражі (наклади). Церковно-духовна преса має значно менше передплатників, ніж світська преса. Наприклад, наклад „Вісника" передплачують приблизно 3% числа членів нашої Церкви, отже на кожних 100 членів лише три з них мають „Вісника".

В українських православних церковних спільнотах, справа з передплачуванням церковної преси стоїть ще гірше, ніж у Канаді. Справа тут не так у тому, що через обмаль передплатників церковна преса має замало фондів і тому не може утриматися, — отже вимагає підтримки з загального бюджету Церкви; справа бо загрозлива тим, що обмаль передплатників свідчить, що Церква шляхом своєї духовної преси досягає дуже-дуже малесенький відсоток числа своїх вірних. Люди вважають, що не мусять читати церковно-духовну пресу, що б у ній читати цитати з Св. Письма, передруки з церковних проповідей, Життя Святих і т. п., бо вони можуть купити собі книжки з цих ділянок: Біблію, Життя Святих, Церковний Устав, Проповіді, історію Церкви, молитовника й т. п. і мати ці книжки у вдома на полиці, а не шукати уривків в них, розсіяних на сторінках преси.

Парафії мають своїх священиків, і кожен з них живим словом виголошує в церкві проповіді. Духовна преса, що в кожному числі каже читачеві проповідь, немов би каже читачеві: ось поріняй о цю проповідь у пресі з проповіддю свого священика, і побачиш, що проповідь у пресі е краща, — це ж немов суперництво (конкуренція, компетиція) духовної преси зо священиками.

Це ще не все. Людина має схильність читати головно те, що е свіже, досі невідоме їй з життя. У церковно-духовній сфері, тобто, як кажуть, у сфері „вузько-церковній", е багато цікавих подій, що пов'язані з життям, і люди цікавляться ними. Ось, напр., яке е вчення (доктрина) Церкви про такі справи, як: контроля народжень, відношення до такої можливости, що й на інших планетах евентуально можуть бути люди, — отже чи й до них сходив Христос; і так далі й тому подібне. Але в Православії в цього роду ділянках немае устійнених норм, ні за, ні проти, і тому церковно-духовна преса не хоче ризикувати нарушуванням їх, щоб була не попасти в єресь. Отже, щоб почуватися безпечно, і не ризикувати, вона постійно друкує те, що вже давновічно сказане й пересказане, і що можна вичитати і в книжках. Така преса нудить читача; можна того читача винувати, можна нарікати, можна апелювати до його обов'язків, можна надіятися, що читач попривпться, а можна попасти в одчай безнадії, можна... — але факт далі залишається один і той самий: церковно-духовна преса має щораз менше читачів, а це значить, що Провід Церкви не доглядає своїх вірних друковиним словом.

Отже тут Церкві конечно треба й світської преси. Лише світська преса може живо скоплювати всі актуальні події нашого життя і, в потребі, показувати їх у світлі напрямних Церкви. Світська преса таким чином може виробити серед широкого загалу зацікавлення справою відношення між життям і релігією. І щоб знайти собі глибше й вичерпне вияснення цих проблем — читачі тоді напевно могли б почати більше цікавитися й церковно-духовною пресою й літературою.

Це, що пишемо, можна було б обосновати цифрами статистики, фактами й іменами інокрнзії (дволичности) багатьох тих, які „про людське око", щоб мати офіційну добру марку, завзято виступають проти світських справ у пресі Церкви, а в той же час нишком вони самі такою „вузько-церковною" пресою не цікавляться і не підтримують її, а воліють читати світську англомовну пресу. Але тих трагікомічних фактів, розуміється, згадувати не будемо.

Наша стаття не е лише звичаєвим сплаченням данини Місяцеві Жовтневі — Місяцеві Книжки й преси; ця стаття продиктована суворою конечністю вимог Християнства взагалі, в нашої Церкви зокрема. Бо ж в якій мірі преса е важливою для Церкви, в такій мірі Церква занепадає там, де вона не має достойної преси. У Православії ж узагалі **преса у** дійсному значенні цього слова майже ніколи не існувала, й досі не існує та й покинуто не видно таких познак, які свідчили б, що Православіе належно усвідомило собі цей трагічний його стан у ділянці преси.

З переслідування Православія

Совєтська поліція викрила тайне видання релігійних книжок?

Знову все зводиться до... України

Бюлетень „Радіо Либерти" в Нью-Йорку (скрипт 092465) у вересні 1965 р. подав таку інформацію:

„Нью-Йорк. — Похилений над гуркотливим пресом, завідуючий друкарні Інституту Колхозної Механізації в Москві гарячково працював пізно вночі. Він і не чув, як директор і партійний організатор нишком увійшли в будинок.

Директор, — як це недавно повідомила „Московская правда" в статті про підпільне релігійне видавництво, — „Тихесенько підкрався до купи видрукованих книжок. Тягнь на молитовники... і подав їх партійному організаторові. І вони мовчки, тихесенько вийшли з друкарні".

Як подає вищезгадана газета, — головна цієї друкарні, Мартинов, та його начальство тепер будуть суджені як видавці релігійних книжок і листівок".

Передплачуйте, поширюйте і підтримуйте „Вісника"!

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ЯК ЖИВИЙ ОТЕЦЬ ПОСЛАВ МЕНЕ, І ЖИВУ Я ОТЦЕМ, ТАК І ТОЙ, ХТО МЕНЕ СПОЖИВАЄ, І ВІН ЖИТИМЕ МНОЮ" (Ів. 6:57).

На нагробному мармурі Сіміліса, генерала імп. Трояна, між іншим, написано: „... помер на 87-му році життя, прожившн всього 7 років". Це ніби й дивна замітка, але вона е зрозуміла доброму християнинові: генерал Сіміліс збагнув вартість життя тоді, коли він прийняв Християнство, — коли почав жити Ісусом Христом. З ним це сталося аж на 80-му році життя. З вищенаведеному тексті слів Ісуса Христа майже сказано: „без Мене ти не живеш!" Чи бувае з вами таке, що ви шукаете якогось сенсу життя? Християнство дае відповідь на це; а це — Христос! Звертайтесь до Нього, — Він завжди близько.

„Широка видавнича релігійна сітка зводиться до України"

Далі, цей же бюлетень „Радіо Либерті" продовжує:

„Три урядовці з Інституту Колхозної Механізації виявилися членами широкої видавничої релігійної сітки, яка зводиться своїм відплівом в Україну, — відмітило „Радіо Либерті" у своєму звіті про цю справу.

Один з обвинуваченних, Старіков, був затриманий совєтською тайною поліцією під час труски (обшуку) на летовищі Внуково в Москві саме тоді, коли він готувався відлетіти літаком у Київ, як кажуть, з великою кількістю релігійних листівок („поштових карток").

Тайна поліція викрила таємний вхід до підвалу (пивниці) в приміщенні художника Юрія Якунінського, кудою поліція дісталася в нутро і знайшла кілька надцять пакунків з молитовниками, церковними календарями і релігійними брошурами.

Судять і самого директора Інституту Колхозної Механізації і цього ж партійного наставника лише за те, що вони тримали цю справу в „родинному" кружку — тоді, як уряд скріплює свій натиск проти віруючих, — коментуе Радіо Либерті.

Далекий від того, що б почуватися щасливим у такому положенні, цей директор таки хотів був припинити нелегальне друкування. Як подають з Совєтів, він закликав був Мартинова до себе в канцелярію зараз таки на другий день вранці і сказав:

„Щоб я більше не бачив тієї луб'яної літератури!"

Радіо Либерті (Радіо Свобода) — отой найгучніший голос вільного світу, що його чують виключно в Совєтському Союзі — надае свої постійні передачі із своїх радіостанцій у Західній Німеччині, Іспанії і Формозі. Силою 1,840,000 ватт — найбільше зосередження в Іспанії на побережжі Середземного моря — Радіо Либерті постійно пробивае совєтські заслони заглушити його. Воно без перерви надае свої передачі, почавши з березня 1953 р."

Іспанські уходці з Куби приймають православіе

У Маямі, Флорида, рішено звавігажувати православного священика, що володіе іспанською мовою — для духовної облсгуги іспанських уходців з Куби, — подае журн. „Да Ворд" (вересень 1965 р.). Більшість православних парафій на Флориді, які скоро множаться, е англомовні, — інформуе цей же журнал.

З відвідин папи в Нью-Йорку

ТЕЛЕВІЗІЙНИЙ ПАШКВІЛЬ НА ПАПУ

ПАШКВІЛЬ „ЛОГАНОГО СМАКУ", ЗАЯВИВ КАТОЛИЦЬКИЙ РЕЧНИК

Анонімний актор-сатирик „запросив" папу Павла VI на змагання футбольних дружин

У неділю 3 жовтня ц. р. у регулярній телевізійній програмі „Ця година має сім днів", що її подають з Торонта по телевізії СіБіСі був наданий пашквіль на папу Павла VI з нагоди його відвідин в Нью-Йорку 4 жовтня ц. р.

Актор, імені якого в програмі не було подано, — це „особа з NBC". (Нешонел Бродкестінг Корпорейшен), — поінформував щоденник „Да Вінніпег Трибюн" 4 жовтня в новинці п. з. „СіБіСі попередньо телефоновано про папи".

„Римо-католицький священик Гоятран Лавіолет (Laviolette) сьогодні (4 жовтня) натаврував це як пашквіль „поганого смаку". Отець Лавіолет є редактором тижневика „Сандей Геральд", — поінформував „Вінніпег Трибюн".

Пропонує два квитки на змагання футбольних дружин, — один для папи, другий для „долі"

Автор-сатирик, часто, з притиском ,повторяючи слово: „Ваша Святосте" (так титулують папу) висловив стурбування питанням: чи змагання футбольних дружин виключуть собою більше зацікавлення в жителів Нью-Йорку, чи може привід папи зверне їхню більшу увагу?

Розв'язку він запропонував таку, щоб на Стадіоні Єнкі в Нью-Йорку (де папа 4 жовтня відправив Богослужження) відбулися змагання футбольних дружин (команд), і щоб одною з них була дружина Кардинала із Сейнт Луіс; та щоб папа прибув на ці змагання, то тоді зійдеться ще більше глядачів. Папа ж може отримати два квитки (білети) на ці змагання — один для себе, а другий для „долі" (дослівно: „ляля" — у значенні „милої" чи „голубоньки").

Масові католицькі протести

Католицькі протести проти цього пашквілю на папу були такі великі, що „СіБіСі в Торонті впродовж одної години дістало 700 телефонічних заяв", подає „Виннипег Трибюн". СіБіСі у Вінніпезі впродовж одної години отримало в 25 разів більше телефонів ніж це звичайно буває, — поінформував цей же часопис.

З.Р.В. — Хоч імені вищезгаданого виконавця пашквілю не подано, але він, здається, взагалі не є християнином. Католицьким протестам дивуватися не можна. Кожне вірозповідання протестувало-б. Якщо б таке скоїлося з нагоди приїзду патріярха, то протестували б православні члени його Церкви; якщо б таке сталося з приводу приїзду Великого Рабина з Єрусалиму, то протестували б жиди, і дехто з них, мабуть, вважали би це за прояв антисемітизму; протестували б і всі інші, якщо б по телевізії був поданий пашквіль проти їхнього найвищого церковного провідника. Не погоджуватися з його ідеологією, — це одна справа, але особисті пашквілі — це зовсім інша справа.

Російське католицтво скріплюється

Зовнішня головна мета 2-го Ватиканського Собору — це унія

Український католицький часопис „Шлях — The Way" в Америці в числі за 5 вересня 1965 р. подав довшу інформацію п. з. „Поворот до католицької Церкви", з якої нижче передруковуємо її початкову частину:

„Католицька й некатолицька преса в ЗДА звітувала в останніх тижнях про незвичайно відрадні явища, які є безпосереднім наслідком заходів Апостольської Столиці й Отців Собору, та які виразно йдуть по лінії напрямних II-го Ватиканського Вселенського Собору. Завданням та обовязком вірних нашої Церкви повинно бути: у добре зрозумілому понятті Світського Апостоляту та змагань за втримання наших релігійних і національних традицій, дві події, про які мова нижче, відповідно розпропагувати між нашими братами, які давніше відійшли від нашої Церкви й відмовилися визнавати зверхність Намісника Св. Петра.

Перша вістка, що її поширила американська католицька пресова агенція NC-WC, говорить про дві парохії візантійського обряду — св. Николая в Мононгагеля, Па., і св. Михаїла в Клаймер, Па. Обі ці парохії, у першій якої пароxом є о. І. Д. Дорнич, а в другій — о. А. Ґ. Кертис і які в 30-их роках перейшли на православя — рішили повернутися на лоно католицької Церкви. Поєднання з Апостольським Престолом відбулося за посередництвом Преосв. Ґ. МекШеї, єпископа Аллентавну."

„Обі парохії віддано під тимчасову управу Архиепископа Філядельфії, Впреосв. Джана Крола. Ці парохії належали колись до Візантійсько-Рутенської Церкви, Владика якої резидує в Піттсбургу.

Другий випадок: о. Андрій С. Муско з православної церкви св. Івана в Аллентавн і о. Андрій С. Запотоцький із Фордс, Н. Дж., склали прохання дозволити їм — після 30-річного відчуження від Катол. Церкви — повернутися до цієї Церкви. Вони оба склали визнання віри в канцелярії Філядельфійського Архиепископа Дж. Крола, який діяв у ролі Апостольського Візитатора. Отець Запотоцький уже працює у Візантійській Екзархії в Пассейку, Н. Дж., яку очолює Преосв. Кир Стефан Коціско."

З.Р.В. — Обидві згадані парафії і всі вищезгадані священики з русофільської православної епархії закарпатських русинів архиеп. Ореста в юрисдикції патріярха Константинопольського не перейшли до русофільського католицького екзархату під проводом архиеп. Миколая Елька.

Вони не перейшли до українців католиків. Тому в українців без уваги на їхнє віроісповідання, немає національних підстав пропагувати цього роду подій, — подій переходу в чужий національний табір, що не служить справі „втримання наших релігійних і національних традицій".

Голод і спекуляція

Совєтська „Робітнича газета" за 2 липня 1965 р. подає:

„. . .Любителі „лівих" заробітків, які прикриваються пенсійною книжкою, до глибини душі обурюють, викликають зневагу і гнів. Я маю на увазі тих „благовидних", поважних на вид старичків, які, втративши совість і сором, займаються різними сумнівними справами, а точніше — спекуляцією, „калимом". . .

Замість того, щоб сидіти вдома, вихованати онуків, брати участь у громадському житті шахти, вони цілий рік їздять по районах області, привозять звідти продукти, а потім втридорога перепродують їх. Влітку вони першими доставляють на ринок редиску, полуниці, вишню, молоду картоплю. Взимку переключаються на масло і м'ясо. І це у них називається „умінням жити", „умінням збити копійку". Ганьба!

Часом деякого з власників навантажених продуктами машин затримують працівники міліції або дружинники. Однак, розкривши пред'явлену їм пенсійну книжку, тут же відпускають з богом. А дарма. Людям, які для одержання додаткових доходів не гребують буквально нічим, не можна робити знижки. Навпаки, навколо них треба створити обстановку громадської нетерпимості, обурення. Нехай пенсіонерів, які займаються спекуляцією, закличуть до порядку адміністративні органи. Нехай розглядають їх поведінку громадські суди. Це одне: очевидно, з метою боротьби з нездоровими тенденціями і явищами серед певної частини пенсіонерів радам ветеранів праці слід було б, як вже пропонувалося, надати право клопотатись перед органами соціального забезпечення про тимчасове позбавлення захребетників пільгової пенсії. Гадаю, тоді б вони збагнули справжній зміст слів „вміти жити". . .

З.Р.В. — Якщо б у крамницях було досить харчів, то голодне населення не купувало б харчів у спекулянтів. А старі пенсіонери, якщо б мали з чого жити, не наражувалися б на небезпеку через спекуляцію.

Грецька православна лікарня за 15 мільйонів дол.

Греки в США вже взялися за здійснення пляну збудувати православну лікарню й центр досліджування рака. Ця перша на цьому континенті установа буде в Вест Орендж, Н. Дж. Справою потрібних фінансів (15 мільйонів дол.) займався Комітет Грецького Медичного Фонду.

Прот. Єроним Грицина

Митрофорний Протоерей Єроним Грицина народився 31 жовтня 1899 р. в місті Тернополі в Галичині. Початкову й середню освіту здобув у рідним Тернополі, а два роки філософських студій — в роках 1923-1925 — пройшов на філософському факультеті Краківського університету в Польщі. Під час визвольних змагань, молодий Єроним Грицина брав участь у військових операціях українських збройних частин. Дня 18 травня 1925 р. він одружився з Марією Яковською, і того ж року переселився в Канаду. У роках 1925-1926 перейшов душпастирські курси в Ріджайні, Саск. Священичі висвячення прийняв від Архиеп. Івана Теодоровича 1926 р. — сан диякона 28 липня, а сан священика 1 серпня.

Молодий Отець Єроним почав свою душпастирську працю в Українській Греко-Православній Церкві в Канаді в Шіго, Саск. Пізніше він обслуговував українські православні громади: Толстой, Ман., Давфин, Ман., Едмонтон, Алта., Вакав, Саск., Йорктон, Саск. У роках 1950-1951 Отець Єроним працював у канцелярії Консисторії Укр. Греко-Православної Церкви в Канаді, а в роках 1951-1955 був Головою її Президії. З січня 1955 року Владика Митрополит Іларіон нагородив Прот. Є. Грицину Митрою. 1955 р. Отець Митрофорний Протоерей Єроним Грицина був обраний Проводом Церкви на становище Адміністратора Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, з осідком в Едмонтоні, і на цьому становищі він працював до 1958 р., коли-то він був призначений на становище Настоятеля Богословського факультету при Колегії Св. Андрея в Вінніпезі. Року 1960 Отець Єроним Грицина займав становище Місіонера Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Того ж 1960 р. він був призначений до Катедри Пресв. Трійці в Вінніпезі, де й закінчив свою багатогранну працю дня 24 вересня 1965 р.

Крім своєї суто душпастирської праці, Покійний Отець Єроним проявляв свою активність у різних галузях українського життя в Канаді. Він був членом Союзу Українців Самостійників, Товариства Взаємної Помочі й інших українських організацій. У праці з молодшю, він був довголітнім капеляном організації української православної молодші в Канаді — СУМК, організував різні з'їзди молоді, особливо під час його праці на терені Саскачевану. Коли була організована Рада Української Школи, Отець Єроним Грицина брав у праці цієї Ради провідну ролю. Останньо, перебуваючи в Вінніпезі, він був обраний Головою Ради Вінніпезької Місійної Округи.

***

Був душпастир, організатор, провідник. Багато потрудився! А оце одного осіннього дня відійшов — відійшов спочивати в Бозі. Для цього й трудився, і інших навчав. Його було видно скрізь: в Церкві, між людьми і в пресі. Він скрізь розливав краплини свого труду — у народню твердь двадцятого століття. І сліди таки остались.

— До людей треба підходити й говорити, — він частенько підкреслював.

Тепер по ньому осталась лише добра пам'ять. . . і порожнє місце.

Не раз будо чую, як хтось іде по сходах. Я цей хід вже знав. Так, це він.

— Боже вам допомагай! Отець, а то що! Ну й засидівся. . .

— Дай вам, Боже, здоров'ячко, Отець Єроним!

А він стоїть й усміхається. Я пробую пояснитись.

— Так, отець, комусь треба сидіти й отут, — сам виводить з положення.

— Та, — сиджу, поки сидиться, — було дісатне старий відповідь.

— Я був у. . . привів трошки на Катедру, а це на наш „Вісник". Хто то, де ви це записуете?

Полагоджено.

Оставайтесь здорові, а я піду, — каже, виходячи з кімнати. — Колись побачимось!

Так, Отче Єронime, а до того часу — Вічна Тобі Пам'ять!

С. Я.

Чому в США зменшується число священників?

69,000 святинь не мають постійних священників

Число студентів богословля (теології) в США постійно зменшується в пропорції до числа вірних. І так, за останніх 10 років число членів парафій зросло на 29% впорівнь до числа з 1955 року, а число священників за той час зросло лише на 22%.

Відома Юніон Теолоджікал Семінарі подає, що на кожних 100 її випускників (абсольвентів) лише 65 ідуть на душпастирську працю.

Дійшло до того, що в США вже 69,000 святинь не мають постійних духовних настоятелів.

Причинами такого стану вважаються такі: 1) занизька платня священика, і 2) теперішня втрата впливу духовенства на членів Церкви. („Тепер уже ніхто не звертає якоїсь більшої уваги на священика", — сказав один із „форманів" сталеварні, бувший священик).

(За журн. АРЕО, верес., 1965, США).

Римо-католики перехрещують греко-католиків

„Перехрещування наших людей східного обряду є повним безглуздям і святотатством. . . Я дуже огірчений, коли бачу, що священники латинського обряду перехрещують наших людей", — заявив греко-католицький священник українець Василь Г. Лостен — директор публічних зв'язків Української Католицької Філядельфійської Архиепархії.

В офіційному органі цієї Архиепархії, в часописі „Шлях — The Way", він опублікував статтю, в якій він зайняв своє вищезгадане становище з справі „перехрещування". У цій статті, між іншим, заявив, що він повністю погоджується з епископальним (англіканською-американським) епископом Пайком, який осудив факт перехрещення Католицькою Церковою наверненої з протестантства Лусі Джансон, найменшої дочки президента США Линдона Джансона. Це її перехрещення відбулося влітті 1965 р.

Американський англомовний інформативний місячник „Американ Ревю ов Істерн Ортодоксі" за вересень 1965 р., реферуючи статтю о. Лостена, додав до неї свої прихильні коментарі.

Астероід-валетень може впасти на Землю коло 1968 р.

Учені не розголошують можливої катастрофи, щоб не ширити паніки?

Журн. „Атлянте" — італійський науковий огляд поінформував у літі ц.р., що науковці-дослідники роблять на міжнародною скалю хвилюючі зусилля, щоб якось запобігти катастрофі, яку спричинить упадок астероїда (валетня-метеорита) „Ікаруса" на Землю коло 1968 р.

„Ікарус" розміром такий великий (його діяметр становить півмилі), що своїм упадком він знищив би ввесь Нью-Йорк, — розвалив би будинки своїм тягарем і страшенним потрясенням землі, та несамовитими бурями й виливом вод, а також спалив би все на великому просторі своїм вогнем.

Зусилля вчених-дослідників спрямовуються на те, щоб наперед точно обчислити, де саме він упаде, і щоб перед тим виселити звідти все населення.

Целібс: бути целібсом — це „мучеництво"

Целібат (безженність римо-католицького священика) — це „мучеництво", — цього року заявив бувший римо-католицький священик Ноель Круш — відомий „цейлонський радіо-священик". Він, 41-літній духовний, належить до піонерів релігійних радіопередач і релігійних фільмів. Його відомий у світі документальний фільм „Хірургічна операція" був відзначений на Фільмовому Фестивалі в Токіо 1958 р.

Закохавшись у 28-літню „королеву краси Цейлону" з 1963 р., він попросив у своїх церковних властей, щоб або дозволити йому одружитися, і далі залишитися священником, або щоб звільнили його з-під священичої присяги, і дозволили повернутися в мирський стан. Генеральний вікарій римо-католицької Архиепархії Коломбо погодився на це друге, і бувший о. Ноель Круш буде женитися.

„Є такі священики, що просто скидають з себе духовні шати і йдуть геть. А я хотів зробити це належним способом", — сказав він.

Що таке „совєтський („радянський") патріотизм"?

. . . Радянський патріотизм — одна з рис морального кодексу будівника комунізму — водночас, мов та росяна краплина, в якій відбивається все сонце, вбирає в себе всі його заповіді. Вірно служити ідеалам комунізму, ідеалам партії, самовіддано трудитись, вчитись жити і працювати по-комуністичному, бути нетерпимим до порушень громадських інтересів, розвивати дружбу всіх народів СРСР, завжди підтримувати миротворче полуя'я пролетарського інтернаціоналізму, відстоювати справу миру, — ось що значить бути в наш час радянським патріотом". (Подав совєтський щоденник „Радянська Україна" за 15 червня 1965 р. у статті п. з. „Патріотичне виховання трудячих").

З.Р.В. — Отже національного патріотизму народів бути не сміє. Комунізм з його інтернаціоналізмом і послух комуністичній партії, яка є експозитурою міжнародного комунізму — це „совєтський патріотизм".

ЖОВТЕНЬ--МІСЯЦЬ КНИЖКИ

У СКЛАДІ ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ ПРИ КОНСИСТОРІЇ УГП-ЦЕРКВИ В КАНАДІ Є БАГАТИЙ ВИБІР КНИЖОК. ЗВЕРТАЙТЕСЬ ДО СКЛАДУ ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ!

II В. Собор дискутує над проєктом зміни постанови з 1964 р. про жидів

II Ватиканський Собор 1964 р. видав декларацію, в якій сказано, що жиди не винні у справі „дейцид" (богобивство), тобто замучення Христа. Цього року Собор дискутує над тим, що б з минулорічної декларації усунути слово „дейцид".

„Ассошіейтед Пресс" 30 вересня ц.р. у своїй кореспонденції з Ватикану подала таку вістку:

„Місто Ватикан. — Декларацію про жидів, ухвалену екуменічним Ватиканським собором (1964 р. — р. В.) зревідовано таким чином, щоб з неї усунути слово „дейцид", а при тому додати, вперше взагалі, специфічне осудження антисемітизму.

Це було подано до відома в четвер (30 вересня 1965 р.), коли зревідований текст (проект зміни минулорічної декларації) був розданий римо-католицьким зборам (Соборові), а журналістам дали скорочений зміст цього тексту".

У проекті зміни декларації уневинення жидів „замучення Христа" дорозумівається саме собою, але слова „замучення Христа" (дейцид) з тексту усунено.

„Ассошіейтед Пресс" продовжує:

„Ця декларація (нова, зревідована) також твердить (хоч і не вживає слів „розп'яття Христа"), що жидівського народу не вільно обвинувачувати за розп'яття Христа. Багато з-поміж експертів Собору вважають, що ця зміна в словах (усунення слів „розп'яття Христа") збільшує силу цього документа. Але деякі з них кажуть, що вони воліли б слово „дейцид" („богобивство", тобто „замучення Христа") в проекті (зміни декларації). Усі ж погодилися на тому, що специфічне осудження (вперше включене в проект зміни декларації) становить собою зміну (минулорічної постанови) на краще".

Новий текст, де немає згадки про „замучення Христа", але це дорозуміється з висновку з загального твердження в зревідованому тексті проекту

Далі, „Ассошіейтед Пресс" інформує:

„Зміна (постанови з 1964 р. про жидів) вимагає затвердження її двома третинами голосів 2,200 отців Собору. Якщо б його (проекту зміни) не затвердили, то тоді текст залишився б таким, як його затвердили були минулого року (1964). У ньому (в тексті ухваленому 1964 р.) сказано, що жидівський народ **„ніколи не повинен вважатися за відхилений, виклятий чи винний за богобивство"** (замучення Христа).

Натомість у тому зревідованому тексті (проекті зміни), що його роздано (делегатам на Собор) сьогодні (30 вересня 1964 р.) сказано (лише загально), що жиди **„не повинні вважатися за відхилених Богом чи за виклятих, так немов би це випливало із святого писання"** (Св. Євангелії).

Делегати з США за збереження слів „замучення Христа" в декларації

Інформація „Ассошіейтед Пресс" кінчається так:

„Таку опінію, щоб і в цей (зревідований) текст назад включити слово „дейцид" (замучення Христа) особливо сильно підтримують американські єпископи (католицькі), а голосування (у цій справі) мабуть є вже недалекими".

(Слова в дужках вставлені в текст інформації „Ассошіейтед Пресс", належать редакції „Вісника").

З.Р.В. — Жиди були вдоволені тим, що 2-ий Ватиканський Собор на своїй третій сесії (під кінець 1964 р.) ухвалив був декларацію в якій було ясно сказано, що жиди не винні за замучення Христа, і що там було вжите слово „дейцид" (богобивство, замучення Христа). Але вони не були вдоволені тим, що в згаданій декларації не було виразно, принципово й специфічно сказано, що Католицька Церква „осуджує антисемітизм".

З другого ж боку, не лише католики-араби, але й соборові делегати — консерватисти не-араби та взагалі чимале число католиків були невдоволені тим, що у згаданій декларації було специфічно сказано, що жиди не винні за замучення Христа.

Тепер жиди були б вдоволені, коли б був ухвалений той змінений текст декларації, в якому вже специфічно сказано, що Католицька Церква осуджує антисемітизм, як такий. Але чи були б вони вдоволені, коли б з попередньої (з 1964 р.) декларації усунути специфічну згадку про „розп'яття Христа"?

Жиди загалом, і принципово, схильні твердити, що джерелом антисемітизму є, мовляв, ніщо інше, а тільки Християнська Церква з її Євангелією (новим заповітом), де сказано, що жиди вимагали від Пилята, щоб він розп'яв Христа і висловили свою готовність і згоду такими словами, щоб Христова „кров спала на голови наші (жидівські) і дітей (нащадків) наших".

Якщо б жиди мали рацію, що джерело антисемітизму є в Євангелії, то в такому разі, консеквентно, сам факт осудження Католицькою Церквою антисемітизму являв би собою введення такого католицького церковного обов'язкового вчення, що в Євангелії немає нічого такого, за що християни мали б ненавидіти жидів. Тим самим тут була б імплікована (дорозуміваючись сама собою) ідея, що жиди не винні за замучення Христа (Але тут питання: чи жиди не потрактували б цього так, що, Католицька Церква, мовляв, лише з мотивів християнського милосердя (згідно з заповітом Христа: „Прощайте ворогам вашим!") рішилася осудити антисемітизм, але хоче ухилятися від специфічної заяви, що, мовляв, жиди невинні за замучення Христа).

Далі, слід відмітити ще такий факт: жиди твердять, що араби є антисемітами. А тим часом величезна більшість арабів — це мусульмани, а не християни, отже їхній антисемітизм не походить з Християнства. Гітлер — найбільший з-помж усіх антисемітів убивник жидів — був атеїстом, а особливо він ненавидів Християнство, бо вважав його за „жидівську релігію"

Тому що антисемітизм є не лише серед християн, але й серед людей інших релігій, а також і серед атеїстів, то, якщо б 2-ий Ватиканський Собор проголосив осудження антисемітизму як такого, то це вже був би не лише внутрішньо-католицький акт, а відносився б він до всього світу, і мав би характер не лише католицько-релігійний, але й також характер загально-політичний. Католицьке осудження антисемітизму відносилося б до осудження всіх проявів антисемітизму у світі — не зважаючи на те, хто, де, коли і з яких причин виступав би проти жидів.

Перший Єпархіяльний З'їзд Середньої Єпархії УГПЦеркви в Канаді

За благословенням Блаженнішого Владики Іларіона, Митрополита Вінніпегу й всієї Канади, в середу і четвер, 17-18 листопада 1965 р., в місті Йорктон, Саск., відбудеться Перший Єпархіяльний З'їзд усього Духовенства й делегатів від Громад Середньої Єпархії.

У програму З'їзду входитимуть: Доповіді — Владики Митрополита Іларіона, Владики Єпископа Бориса, Голови Президії Консисторії, Прот. Т. Ковальчина, Принципала Колегії Св. Андрея Протопресв. С. В. Савчука; Звіти Священиків й інформації делегатів від Громад; Доповіді Священиків, прийняття резолюцій і ін.

Присутність на З'їзді усього Духовенства обов'язкова.

Громади висилають своїх делегатів у необмеженому числі, але вони мусять мати посвідки за підписом Голови й Секретаря Громади, а гості — посвідки свого членства.

Пригадується, що засідання Єпархіяльного З'їзду відбуватиметься в залі „Коронейшон Голл". У долішній залі буде для всіх платна їдальня. Щодо нічлігу для учасників З'їзду, то є можливість приміщення всіх в одному готелі по помірковній ціні. Проситься тільки завчасу, вже навіть тепер, подавати свої зголошення на нічліг на адресу Впрел. о. В. Бойчука:

Very Rev. W. Boychuk,
110 Wellington Ave., Yorkton, Sask.

На З'їзді в Йорктоні вшанувемо Блаженнішого Владику Митрополита Іларіона з нагоди 25-літя Його Архипастирського служення.

Канцелярія Єпископа-Вікарія Середньої Єпархії.

Комісія для підтримки православного духовенства в З. Німеччині

У Західній Німеччині створено міжрелігійну Комісію для Підтримки Православним Священикам.

Комісія, завданням якої є координувати й сприяти справі допомоги православному духовенству в Німецькій Федеративній Республіці, -складається з представників шість Екзальних Православних Церков і Євангельської Церкви Німеччини.

Екзальні Православні Церкви — такі: 1)Українська Автокефальна (Митроп. Ніканор Абрамович у м. Карльсруе) — 10,00 вірних; 2) Сербська (Архиеп. Алекса Тодотович у Мюнхені) — 7,000 в.; 3) Румунська (Протоерей Еміліян Василоші в Дюсельдорфі) — 2,500 в.; 4) Православна Церква Польщі (Протоерей Іполит Шеметило в Гайдельберзі) — 500 в.; 5) Російська (Архиеп. Александер Ловчій) — 15,000 в.; 6) Естонська (Протоерей Ніколай Конев) — числа вірних не подано.

У Зах. Німеччині є 60,000 вірних і 57 осіб духовенства — разом з єпископами, священиками й дияконами.

Перед тим православному духовенству в Зах. Німеччині допомогала Світова Рада Церков (з центром у Женеві). (Подано за журн. „АРЕО", вересень, 1965. США).

ОТЕЦЬ НАСТОЯТЕЛЬ, ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ І ЗАРЯД УКРАЇНСЬКОГО ПРАВОСЛАВНОГО СОБОРУ СВ. ПОКРОВИ У ВІННІПЕҐУ — 820 БОРРОВС АВЕ.,

мають честь запросити все українське православне громадянство Вінніпегу та околиць на

ХРАМОВЕ СВЯТО 40-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ТА ПОВНЕ ОСВЯЧЕННЯ СОБОРУ СВ. ПОКРОВИ

яке буде довершене Блаженнішим Владикою Іларіоном, Митрополитом Вінніпегу і всієї Канади, Високопреосвященнішим Владикою Андреєм, Архиепископом Едмонтону і Західної Канади, Преосвященнішим Владикою Борисом, Єпископом Саскатуну та численним Духовенством.

в неділю, 17-го жовтня ц.р.

ПОЧАТОК СВЯТКУВАНЬ — ГОД. 8.30 РАНКУ.

Після Св. Архиерейської Літургії, о год. 1.30 по пол. в Готелі Лінкольн Мотор — 1030 МкФіллпс вул. за участю визначних гостей Церкви та Уряду.

ВІДБУДЕТЬСЯ

ЮВІЛЕЙНИЙ ОБІД-БЕНКЕТ

Ювілейна Програма почнеться в суботу, 16-го жовтня УРОЧИСТОЮ ВСЕНІЧНОЮ в Соборі, о год. 5 веч. і ЮВІЛЕЙНИМ КОНЦЕРТОМ, в Соборній авдиторії, о год. 7 вечорі. В Концертовій програмі візьмуть участь: Соборний Хор, соліства, пані О. Одекова (Онуфрійчук), соліст І. Керелюк, пані Бан, Інструментальна Дитяча Оркестра, Танцювальна Група Соборного СУМК, п. Гр. Фіаз і Кобзар-Артист Кононенко-Запорожець. Під час Концерту промовлятиме Впресв. Владика Архиепископ Андрей з Едмонтону — довголітній Настоятель Собору Св. Покрови у Вінніпегу.

ПРОСИМО ВСЕ МІСЦЕВЕ УКРАЇНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО ВЗЯТИ ЧИСЛЕННУ УЧАСТЬ В ЮВІЛЕЙНИХ СВЯТКУВАННЯХ

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ НА СХОДІ КАНАДИ

(Допис прислав проф. В. Іваниє, Голова Ради Укр. Школи на Сході Канади)

У неділю 20 червня 1965 р., на оселі „Київ", заходами Ради Української Школи на Сході Канади, відбувся День Української Школи. В цьому святі взяли участь Українські Школи Катедри Св. Володимира в Торонті, Церкви Св. Димитрія в Лонг Бранч, Церкви Св. Андрія на Західньому Торонті, Церкви Св. Анни в Скарборо і школа Північного Торонта. Це вже четвертий рік діти Українських Шкіл спільно відзначують закінчення шкільного року. Уже увійшло в традицію, що після закінчення шкільного року і отримання свідоцтв в своїх парафіяльних домівках, діти і батьки з'їжджаються на оселі „Київ", щоб цю важну подію в житті українського школяра і школярки відзначити величним концертом. Цей день, День Української Школи, стає вже **святом української учня**, до якого всі так усердно готуються. Витворюється своєрідна традиція. Початок цьому святові дала Торонтонська Місійна Округа. Від двох років удоштування його перебрала Рада Української Школи на Сході Канади. Влаштувати такі спільні свята не є легкою справою. Наш час є так переобтяжений почуттями першинства, бажанням похвали, що не має місця вже на змагання до творення і плекання добрих якостей і прикмет. І приємно підкреслити, що все ж таки відчувається потреба такої спільної імпрези, що й дає запоруку вдалого святкування її кожного року. Ідея Дня Української Школи в своєму задумі — є дати дітям свято радости своїх досягнень, показати українському учневі і учениці велич і важливість того, чого вони вчаться. В наших обставинах це не є легким завданням, а уникнути незадоволення і розчарування є ще тяжчим. Найтяжче, мабуть, є зкоординувати творчі сили окремих парафіяльних світів. У цьому році Шкільна Рада, відмінно від попередніх років, перебрала ініціятиву в свої руки і 12 травня вона склікала спеціяльну нараду представників усіх торонтонських Українських Шкіл. На цій нараді ясно було поставлено, що свято вдалось буде Рада Української Школи і що бажанням Ради є, щоб програма була вложена в дві години, кожний виступ кожної школи був належно приготований, і щоб дотримано повного порядку. Треба сказати, що нарада була численна і жвава. Було рішено, у відміну від попередніх років, щоб кожна школа виступала окремо, та вложено порядок і час виступу шкіл. Впорядкування програми доручено о. Т. Міненкові, а перепровадження її пані Лідії Мельник.

День 20 червня випав погідний. Вже з ранку на оселі „Київ" задзвеніли дитячі голоси. Богослужіння відслужив настоятель Катедри Св. Володимира митр. прот. Д. Фотій, сказавши до дітей змістовну пастирську науку. Після другої години розпочалася концертна програма співом „Заповіту" збірним хором усіх шкіл в супроводі оркестри під дириґентурою п. Івана Басперба. Це була перша спроба спільного виступу і можна сказати, що вона була вдачна. Після відспівання „Заповіту", з вступним словом звернувся Голова Ради Української Школи на Сході Канади, проф. Василь Іваниє. Слово було коротке, але змістовне і на часі. Це було звернення до дітей і батьків плекати і любити українську мову. Він підійшов до цього питання цілковито практично і реально. Закликав, щоб літні вакації були організовані так, щоб стали засвоєнням того, що навчилися діти за рік. Вакації мають бути відпочинком не в сенсі безділля і ледаччіння. Треба, щоб наші діти йшли на літні українські оселі. Далі чергувалися виступи шкіл:

Програму **Української Школи Св. Димитрія** складали виступи — шкільний хор, під дириґентурою п. Івана Боднарчука, відспівав „Слава Кобзареві" муз. Нелільського і „Ку-ку" муз. Ф. Легара. Учениці 5-ої кл. Орися Куцик і Кароліна Пинцак відспівали дуетом „Зірвалася хуртовина" муз. Витвицького. Декламували учні: 5-ої кл. Катя Сергієнко „Кавказ" Т. Шевченка, 3-ої кл Олександер Трусевич „Українець", і 4-ої кл. Оля Байрачна „Вакації". Шкільний Танцювальний Гурток, під керівництвом Омеляна Квітя і супроводі піяністки Галі Куфіль, виконав танець „Гопак".

До програми **Української Школи Св. Андрія** увійшли: деклямація „Хто ми є", яку виконали учні 2-ої кл. Віра Гриньо, Юрко Радченко і Таня Підлісна. Танцювальний гурток цієї школи під керівництвом п. Миколи Валецького і його супроводі виконав три танки — „Їхав козак за Дунай", „Аркан" і „Гопак".

У програмі **Української Школи Св. Анни** учні 5 і 6 кл., під керівництвом п. Леоніда Козирка і його супроводі, відспівали „Ой у лузі червона калина" муз. С. Чернецького та виконали танець „Несподіваний", під керівництвом пані Лізи Дячун.

Учні **Української Школи** Північного Торонта, під керівництвом пані Л. Гірняк і фортепіянов о му супроводі пані В. Новіцької, відспівали народню пісню „Вечір" в деклямацією „Колискова" — Л. Українки Група хлопців, під керівництвом п. Миколи Воробця і фортепіяновому супроводі пані Теодори Олійник, виконали „Народній танок"

Програму **Української Школи Катедри Св. Володи-**

мира складалу виступи оркестри під керівництвом п. Івана Пасерба, яка виконала уривки з „Вечорниць" Ніщинського, „Стрілецьку пісню" і вальс „Кневе мій". Учениця 1-го року Курсів Українознавства Люба Цибенко продекламувала „Розрита могила" — Т. Шевченка. Шкільний Хор дівчат, під керівництвом п. Юрія Головка і у супроводі панни Марти Фотій, відспівав „Мово рідна" Воробкевича, муз. М. Гайворонського; „Ой кувала зозуленька" муз. Ю. Головка; „Наша дума" муз. Ю. Головка. Танцювальний гурток учнів Курсів Українознавства і сумівців, під керівництвом п. Омеляна Кмітя і фортепіяновому супроводі панни Галі Куфіль, виконав український танок „Гуцулка". Танцювальний гурток учнів наймолодших кляс Української Школи, під керівництвом пана Миколи Воробця та при акордіонному супроводі Віктора Духняка, виконали в'язанку українських народніх танків і „Ножиці". Танцювальний гурток старших кляс, під керівництвом п. Кмітя і супроводі панни Куфіль, виконав „Гопак".

Кінцеве слово від Ради Української Школи на Сході Канади сказав п. Т. Хохітва, який висловив признання і подяку всім виконавцям і вчителям за приготування і виконання програми цьогорічного Дня Української Школи. Побажав дітям гарного проведення літніх вакацій, а батькам звернув увагу на важливість пляново і корисного відпочинку для дітей. В обох виступах членів Ради було зроблено висновок, що українська дитина літній відпочинок має провести в українському середовищі, а найкраще на українських оселях, щоб закріпити те знання, що дитина осягнула в українській школі.

Концерт закінчено співом українського національного гімну.

(Кінець буде)

ЮВІЛЕЙ 50-ЛІТТЯ ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ П-ВА СТЕПАНА Й ІРИНИ ДОМЕНКІВ

Тіодор, Саск.

Неділя 27 червня 1965 року залишається пам'ятним днем для Степана й Ірини Доменків. Діти зробили їм велику, радісну несподіванку, запросили понад 200 осіб приятелів і знайомих на ювілей своїх дорогих тата і мами.

О год. 5-ій вечора Церква Пресвятої Богородиці в Тіодор почала напов нятися людьми. Входять і Ювіляти. При вступі до Церкви донька Марія, замужня за паном Марінчуком, причепила батькам букети. Отець парох і Всеч. о. П. Бублик благословляють Ювілятів на вхід до Церкви. У Церкві починається чин Благословення Супружжя у день 50-ліття їхнього шлюбу.

Ювілейне прийняття відбулося у міській галі в Тіодорі при великому числі приятелів і знайомих. Господарем прийняття був п. Г. Березний з Шіго. Він попросив пароха, о. Ярослава Пука, поблагословити страви. По вечері господар прийняття запросив Всеч. о. Ярослава Пука до головної промови, що включала в собі життєвий цілях Ювілятів. Він підкреслив всі заслуги Ювілятів, що вони сумлінно і чесно працювали для розвитку своєї Православної Церкви і українського народу, живучи в Інсінгер, Саск. Дальше виступали з промовами та привітами такі особи: пан Федорчук з Шіго, міський секретар — Гарт, Всеч. о. П. Бублик, пан Ф. Коропатницький з Шіго і сини Ювілятів — Василь Доменко, а також були привіти письмові, що відчитав п. Г. Березний.

Діти і гості нагородили Ювілятів на пам'ятку їх Золотого Ювілею гарними дарунками, як „Т. В." та іншими.

На закінчення обоє Ювіляти подякували — найперше Богові, що зберіг їх дочекатися того Великого Дня їхнього Ювілею, Всеч. отцям — Ярославові Пукові і П. Бублику за їхні теплі слова привіту, дітям, що найбільше причинилися в приготуванні цього ювілею, Жіночому Товариству імені Ольги Кобилянської в Тіодор за допомогу у видачі вечері, господареві п. Березному за уміле провадження святом, усім приятелям і гостям, що так численно зійшлися і відзначили 50-ліття їхнього подружнього життя.

Життя Ювілятів було різноманітне, над котрим варто застановитись і дещо написати. Пан С. Доменко народився 1888 року в селі Самушин, Заставенського повіту на Буковині. Шукаючи кращої долі, прибув у Канаду 13-літнім хлопцем з своїми родичами, котрі поселилися на фармі 2 милі від Інсінгер. У 1915 році одружився з панною Іриною Куцій, з котрою судилося їм мати 4 дітоньок: Василя, що живе в Бродвю, Йосифа, що живе у Флин Флон, доньки Марія замужня за п. Н. Марінчук у Тіодор, а одна донька померла, маючи 13 років. Діти виховані дуже добре, володіють українською мовою і працюють на державній роботі.

При цій нагоді є приємно згадати, що Ювіляти були і є активними при громадсько-церковному житті. Пан Стефан Доменко був довгі роки старшим братом при Церкві Святого Духа в Інсінгер і обслуговував у Вівтарі, а дружина його була старшою сестрицею. Вони своєю щирою працею і фінансами помагали будувати згадану Церкву. Пан Доменко дякує вже до 30 років з різними Священиками, 25 років був секретарем у Народнім Домі в Інсінгер, а також був довгі-роки секретарем у громаді Інсінгер.

В 1962 році родина Доменків переїжджає а Інсінгер до Тіодор, де повністю включається у громадсько-церковне життя. Ірина Доменко належить до 2-ох Жіночих Товариств — Інсінгер гайвей і Тіодор, а також вони є членами обох Церковних Громад. Пан С. Доменко є секретарем вже третій рік в Тіодорській церковній окрузі.

Тому сердечно вітаємо Шановних Ювілятів та бажаємо їм здоров'я і щастя в родинному житті, та дальших сил у праці на Славу Божу й користь свого народу. На Многі Літа!

о. Ярослав Пук

ХРЕЩЕННЯ ТАРАСИКА ВАСИЛІВА

Вінніпеґ, Ман.

У середу 11 серпня цього року, в Соборі Св. Покрови в Вінніпезі, відбулося Хрещення Тараскика — сина Василя й Марусі Василівих.

Чин Хрещення звершив Преосвященний Єпископ Борис (він же охрестив маму Тараскика — Марусю, у Володимирі на Волині), в сослуженні Отця Архимандрита Іова й Свящ. Івана Стуса.

Хресними батьками були: Свящ. С. Ярмусь і Галя Матусевич.

Тараскик народився 18 червня 1965 р.

Батько Тараскика — Василь Василів, — це син Прот. Григорія Василева. Він є абсольвент Колегії Св. Андрея, і студент славістичних студій при Манітобському університеті. Він готовиться до висвяти в Священики УГПЦеркви в Канаді.

Мама Тараскика — Маруся з роду Крищуків, є також студенткою. Вона є на четвертому році гуманістичних студій при Манітобському університеті. Це молоде подружжя вступило в шлюбний союз минулого року. Вони живуть з Марусиними батьками Крищуками в Вінніпезі.

Ця святкова родинна оказія закінчилась вечерою в домі Крищуків.

Побажаємо доброго вздоров'я й гарного зростання молоденькому Тарасикові, а його батькам — успіхів в їхньому молодому житті й утіхи від сина-первеня!

К. С. Я.

З ХРЕЩЕННЯ НА ЦЕРКВУ Й НА „ВІСНИК"

На храмовий день громади в Норал, на свято Різдва Івана Хрестителя, Таїнства Хрещення й Миропомазання прийняв 14-літній синок Федора й Ніни Стефинів — Денис Родрик Стефин.

Молодий Денис тепер замешкує в Пентиктон во своєю матір'ю. Коли він приїхав на вакації до діда й баби, панства Ковалюків у Норал, та довідавшись, що тут буде Богослужження, — він собі постановив, що тепер буде охрещений, бо тут був охрещений його старший брат.

Денис народився в околиці Боннівіл.

Хрещення відбулося в Церкві в Норал, а після храмового обіду в церковній залі, дід і баба запросили знайомих на вечерю, яку вони приготовили на честь свого внука з нагоди його хрещення.

Коли всі вже з'їхалися, панство Ковалюки запросили всіх засісти за стіл. Парох Євген Стефанюк провів молитву і поблагословив страви. Після вечері отець парох сказав пару слів, похвалюючи Дениса за те, що він сам, з своєї волі, прийняв Хрещення в нашій Церкві в Норал. Далі він побажав, від себе й від усіх присутніх, всього найкращого для Дениса в його новім житті.

Тому, що Денис не замешканий в нашій громаді, виникнула у декого думка зробити маленьку збірку між вірними й передати грошовий дар для Дениса. Присутні це зробили і зложили йому 26 доларів. Цей дар вручив Денисові о. Парох, а всі заспівали йому „Многі Літа".

Після цього настав момент, який зворушив серця всіх присутніх. 14-літній Денис взяв грошовий дар, і з сльозами в очах подякував за нього. Тоді він зробив усім велику несподіванку: він сказав, що ці гроші передає як дар для церковної громади.

Заряд громади, порадившись, рішив описати цю подію у „Віснику" й вислати на пресовий фонд $5.00, а решту лишити в громаді й щось для громади набути, щоб залишити там на завжди пам'ятку, що дитина, 14-літній Денис, для громади, для Божої цілі зробив таке похвальне діло.

Вся громада в Норал складає Денисові велику подяку за такий несподіваний дар і молить Господа Бога, щоб Господь постійно споглядав на таких добродійних дітей, а також на Дениса та послав йому всього того, чого він собі бажає.

Нехай же Милосердний Господь нагородить Дениса та його всю родину здоров'ям, щастям та довгими й МНОГИМИ ЛІТАМИ. Щасти йому Боже!

Присутній.

У ПОЇЗДІ

Не від сьогодні і не від учора, а вже від давна люблю їзду в поїзді. Чучу в самоті, охоплює мене незнаний настрій. Дивлюсь у вікно, а назустріч біжать телефонні стовпи, ліси, міста. Вдивляюся, хочеться зором пройти на виліт, побачити протилежний бік. Коли ж у вечері зустрічаю освітлені хати й на один момент, освітлену світлицю і родину за столом, огортає мене тоді туга.

Ось я одинока їду, а поза мною далеко, далеко була хата й родина... Сльози навернуться на очі. Та ніколи плакати. Міняються краєвиди. Хочеться побувати в лісі, а то й зірвати кілька колосків дозрілої пшениці. Оглядаюсь по вагоні, чужі лиця, далеко від мене. Кожний зайнятий собою. Тяжко і сумно на душі. Постає питання:

— Чому самітно подорожую?

Хочеться скоріше доїхати до цілі, до моєї зупинки, скоріше до людей.

Та мені щось шопотить.

— Що там зустрінеш, почуєш?

Відпадає охота скоро побачити зупинку кінцевої моєї цілі, а хочеться їхати все далі і далі.

— А куди? Відповіді не маю.

Гірко на душі. Та добрий дух скеровує мої думки в інший бік.

Розгортаю Євангеліє й читаю (зором духовим) слова Христа:

„Прийдіте до Мене всі працею зморені та перетяжені і Я дам вам спочинок."

Дивно легко і радісно стає на душі. Хочеться погледати, ось тих незнайомих дівток, або притулитись до старенької жінки, мов до мами моєї. Але я сиджу нерухомо. — Бо що справді подумали б про мене? Або й я погордою відгортнили б.

Думки мої далі біля слів Христа.

А поїзд їшов вперед, стукотів по рейках.

Ось моя зупинка, вертаюсь до звичайних, життєвих „суєт". Та душа якийсь час переживає цей особливий настрій, а то й огорне жаль, що скінчився. Та все має свій кінець.

Присутній.

РУКАВИЧКИ

Ви, дорогий читачу, подумаєте:

— Що можна писати про рукавички? Кавалок матерії, з якої вишитий мішочок з пальцями, або виплетені з вовни.

Так, це правда, та для мене рукавички пов'язані з подією, що усе пам'ятаю, хоч минуло багато-багато років. Була молода, шкільні роки в гімназії. Та цей рік не вчилась, ми вивіджали на Волинь з під російсько-большевицького ярма. Волинь була під окупацією Польщі. Переїздом, чекаючи на наш ешелон, ми затримались в Ростові над Доном. Чекали кілька місяців. Та вертаюсь до рукавичок. Були дуже тяжкі часи (1922 р.) Не так легко було дістати рукавички. Може я і мала рукавички в зимі, але це були прості, з одним пальцем,- виплетені мною. Не надавала великого значення цій частині людського одягу. Та ось я маю рукавички. Тепер може було б не варто і дивитись на них, та тоді для мене, це було щось велике.

Тих кілька місяців мешкали в сторожівці біля Собору. Майже ніколи не пропускали вечірніх відправ. Любив, коли храм на пів освітлений, по кутах залягають тіні, тільки свічки блимають біля Св. Ікон. Різні священика дивно міняться. На вечірніх відправах бувало мало люде, і то переважно старші. Одної такої відправи пішла в своїх рукавичках. Все поглядала на них. Осьвже й в Соборі хрещусь в рукавичці, а як же, не скинула. Стоїть біля мене бабуся. Бачу, на мене все споглядає. Наприкінець не витерпіла, нахиляється і тихим, ласкавим голосом звертається.

— Дитино, скинь рукавичку, не хрестись в неї, це гріх. Спаленіла, зірвала з рук рукавички, засунула в кишеню. Більше вже не мала їх на руках.

Була влячна бабуся й направді почувалася краще без них. Минуло вже понад сорок лат від часу цієї події, я про неї не забуваю.

Особливо приходить вона мені на пам'ять, коли я є в Церкві. Коли бачу тепер, як молоді дівчата, діти, ба, навіть старші жінки, хрестяться в рукавичці, часто-густо простоять у них цілє Богослужження.

Тоді не можу зосередити увагу на відправі, все мимоволі поглядаю, — чи скинули рукавички? Так мене кортить сказати словами бабусі незнаної.

— „Скинь, дитино, рукавичку, гріх хреститись в ній!"

О, дорогий читачу, повірте не маю відвагти.

Це ж XX вік, люди культурні, модерні, боюсь почути, що не розумію, або що це не мій „бизнес", тощо.

Маргарита Пилипчук

РІЧНИЙ З'ЇЗД УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ СВ. ВОЛОДИМИРА

відбудеться

в ТОРОНТІ в ДНЯХ 23-го і 24-го ЖОВТНЯ 1965 р.

ПРОГРАМА

СУБОТА, 23-го ЖОВТНЯ 1965 р.

10.00 год. рано — Реєстрація в Інституті Св. Володимира, 651 Спадина Евеню.
11.00 год. рано — Річні Збори Членів Інституту.
1. Звіти уряднників.
2. Дискусія над звітами.
3. Привітн.
4. Вибір членів Дирекції Інституту.
12.30 по полудні — О Б І Д в Інституті.
6.30 вечора — Коронаційний Бенкет в залі Катедри св. Володимира, 404 Бетурст Ст., Торонто.
● Пість Проповідь — о. Прот. В. Сенушин з Оттави.
● Концертові точки заходом студентів Інституту.
● КОРОНАЦІЯ КОРОЛЕВИ Інституту св. Володимира.

З А Б А В А

НЕДІЛЯ, 24-го ЖОВТНЯ 1965 р. — БОГОСЛУЖЕННЯ В КАПЛИЦІ ІНСТИТУТУ — о год. 10.30 рано.
Служитиме — о. Прот. В. Федак.
СПІЛЬНИЙ ОБІД В ІНСТИТУТІ.

Дирекція Інституту св. Володимира.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ПОХОРОН ОТЦЯ МИТРОФОРНОГО ПРОТОЄРЕЯ ЄРОНИМА ГРИЦИНИ

Світлої пам'яті Отець Митрофорний Протоєрей Єроним Грицина упокоївся в Бозі 24 вересня 1965 р., вночері. На другий день, у суботу, по всіх Вінніпезьких православних церквах, включно з каплицею Колегії Св. Андрея, були відслужені Панахиди за спокій душі Отця Єронима.

Коли тіло Покійного було вже приготовлене до похорону, у понеділок 27 вересня, вечорі, Отці — Володимир Слюзар, Іван Стус, Степан Сасс і Степан Ярмусь, у похоронному заведенні „Кропо", відслужили Заупокійну Літію, під час якої о. І. Стус виголосив проповідь.

Дальші Похоронні Відправи відслужено в Катедрі Пресв. Трійці.

У вівторок о год. 7-ій вечора тіло Покійного Отця Єронима було в Катедрі Пресв. Трійці. Тут його зустріла процесія Духовенства і вірних. Коли Священики внесли труну в Храм, хор студентів богословія співав тропар „Помічник і Покровитель".

Чин Похорону Священика відслужено під проводом Преосвященного Епископа Бориса (Митрополит Іларіон перебував у цей час у шпиталі). Катедра була переповнена вірними вщерть. Похоронній спів, а особливо пристрасний душу зміст тропарів і молитов Чину цього Похорону навівав у душу не сум, а якийсь блаженний спокій. Кінцеву Літію прослівав катедральний хор, під проводом Володимира Богоноса.

Цього вечора вірні вислухали дві проповіді: першу виголосив Владика Борис, другу — Отець Володимир Слюзар, Настоятель Катедри Пресв. Трійці.

По закінченні похоронних

відспівань, присутне Духовенство й вірні підходили поклонитись тлінним останкам Отця Єронима Грицини, а Священики один по одному виконували традиційне на похоронах Священика читання Св. Євангелій.

На другий день, у середу о год. 9-їй ранку, Владика Борис і 22 Священики стали біля Св. Престола до Заупокійної Літургії й закінчення Похорону над тілом Покійного. Починається літургійна урочистість, Храм знову наповнюється Духом Спокою. Похоронна громада знову вислухала дві проповіді на тему упокоєння й особи Отця Єронима: після прочитання Євангелії проповідував Прот. Т. Ковалишин — Голова Президії Консисторії, а перед останнім цілуванням Прот. М. Юрківський з Едмонтону.

Попрощали Отця Єроніма. Священики з багаточисленною громадою вірних обійшли з тілом Покійного Отця навколо Катедри Пресв. Трійці — це тут він домережував вінець своєї праці, — ніби показати йому і його вкладку труду в неї, а тоді старанно й спокійно вложили його в похоронне авто.

Похоронна колона авт рушила в напрямку цвинтаря „Глен Ідєн". Там усі затихли, зупинившись перед мавзолеєм. Ще раз помолились за душу Покійного Заупокійною Літією, ще раз попрощали його й заспівали йому надгробну пісню „Вічна Пам'ять!" А тоді тіло Отця Єронима вложили в призначений отвір у мавзолеї. Тут спочивають видатні українські мужі, а між ними й сьогодні Отця Єронима сл. п. Отець Василь Кудрик. Їх обидвох ще потурбують колись, — коли буде готове місце спочинку для православного Духовенства в окремій частині цвинтаря „Глен Ідєн".

У Похоронних Відправах узяли участь Пресвя. Владика Борис і 29 Священників — Всечесні Отці: С. В. Савчук, Т. Ковалишин, Архимандрит Іов (Смакальський), Т. Яковкевич, Ф. Керницький, М. Юрківський, Д. Лучак, О. Сорочук, О. Кравченко, Т. Глухонюк, Б. Горгіца, І. Стус, Г. Удод, М. Стеценко, П. Зубрицький, Я. Пук, І. Мельник, С. Симчич, В. Апонюк, В. Бойчук, В. Слюзар, С. Кіцюк, Г. Василів, М. Клиш, С. Сасс, А. Тетеренко, С. Ярмусь, С. Столярчук, Ю. Ягодзінський — керував студентським хором.

Катедральна Громада видала всім учасникам Похорону обід, господарем якого був Настоятель Катедри — Отець Володимир Слюзар. Перевдячні пообідню програму, він висловив подяку Владиці Борису, й Духовенству за участь у Похороні й молитви, як також висловив співчуття родині Покійного від усіх присутніх. Після цього він просив до слова інших.

Владика Борис вислови співчуття родині в імені Владики Митрополита, перебуваючого тоді в лікарні; Отець Дмитро Лучак з Едмонтону вислови співчуття в імені Архиєп. Отець Богдан Горгіца з Торонто — від Архиєп. Михаїла. Андрій Павлик розповів про діяльність і заслуги Покійного Отця Єронима в руді СУС. Отець Григорій Удод з Шиго, Саск., висловлюючи співчуття родині, звернув увагу присутніх на Олександра Грицину — сина Отця Єронима, який придержується вказівок свого батька і є активним у церковно-громадському житті, і тепер, між іншим, є головою Церковної Громади у Винярд, Саск. Ф. Тесарський — голова Катедральної Громади, з глибоким відчуттям і щирістю розповів про заслуги Покійного перед Катедральною Громадою, а родині висловив співчуття в імені всієї Громади. Останнім промовляв найстарший брат Отця Єронима Антон Грицина з Торонто. Він згадав декілька епізодів з хлоп'ячого й студентського життя Отця Єроніма, розповів про його участь у визвольних змаганнях нашого народу та про його тепле відношення до родини й ближніх. Він закінчив своє слово подякою Владиці Борису, Духовенству, Катедральній Громаді і всім учасникам Похорону за участь і молитви.

Пообідню програму закінчено відспіванням похоронної пісні „Вічна Пам'ять".

Сл. п. Отець Єроним Грицина залишив у смутку дружину Марію, сина Олександра, дочку Одарку, сестру Марту, братів: Антона, Казимира й Лярка і трое внуків.

Вічна Йому Пам'ять!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ПАВЛИНА ЯЦИШИН
Гронлід, Саск.

У суботу 19 червня 1965 року в Принц Альберт, Саск., на 83 році життя, спочила в Бозі бл. п. Павлина Яцишин.

Бл. п. Павлина Яцишин (з роду Томашевська) народилася 12 червня 1882 року в с. Блещінка в західній Україні. До Канади прибула з родичами в 1891 році, які поселилися в околиці Стюартбурн, Ман. В 1898 Покійна одружилася з Антоном Яцишиним і вони почали фармерувати в околиці Стюартбурн. В 1907 році перебралися в Саскачеван та поселилися на фармі в околиці Дундурн. В 1920 році перебралися в околицю Бруксбі, Саск., де й фармерували до 1957 року. В 1957 році лишили фармерувати та перебралися до Принц Альберт. В 1958 році муж Покійної Антон відійшов у вічність. Покійна Павлина лишившись сама доживала свого віку при синові Йосифові в Принц Альберт. Яких 2 місяці при кінці свого життя Покійна почала слабувати на серце, а перед упокоєнням дістала параліж.

Як чоловік Покійної, так і Покійна Павлина були глибоко-релігійними дітьми Божими. Любили та шанували свою прабатьківську православну Віру. З перших початків організації УГПЦ в Канаді вони були активними членами її. Перебуваючи в околиці Бруксбі Покійна була членкинею Жіночого Товариства при Громаді УГПЦ в Гронліді (над річкою) та були активними членами вищезгаданої Громади.

Напередодні Похорону у вівторок була відправлена Панахида над тілом Покійної, а в середу 23 червня 1965 року була відправлена Заупокійна Служба Божа та Чин Похорону в Церкві Різдва Пресв. Богородиці в Гронліді, Саск. Похоронні Відправи відправив місцевий парох прот. о. М. Критюк, а дякував п. І. Іванусь. На Похорон бл. п. Павлини з'їхалася вся родина та велике число знайомих.

Під час Послідього Цілування, на закінч пароха, присутні зложили на Нев'янучий Вінок 17.50 дол. З тієї суми призначено: на Колегію Св. Андрея 5 дол., на „Вісник" 3.50 дол., на „Український Голос" 3.50 дол., на вироблення кліше 4.50 дол., а решту на вироблення знимки та поштові оплати.

Поховано бл. п. Павлину Яцишин на парафіяльн і м Цвинтарі біля Церкви Різдва Пресвятої Богородиці УГПЦ в Громаді Гронліді, Саск.

Покійна лишила в смутку 6 синів: Михайла і Петра в Гронліді, Миколу в Ратнер, Івана в Спеллінг, Йосипа і Стефана в Принц Альберт, 3 дочки: Марію Романюк в Бенкфілді, Анну МакКінней в Сенд Сіті, Вікторію Янг в Прудер Гейв Сент, братову дочку Розалію Кост в Мистрим Саск., 24 внуки та 16 правнуків.

Усім жертводавцям щире спасибі! Нехай Милосердний Господь потішить опечалену родину і нагородить своїми щедрими ласками, а душу бл. п. Павлини прийме до Царства небесного.

Вічна Їй Пам'ять!

о. М. К.

БЛ. ПОК. ДОМКА МАРЧУК
Роблин, Ман.

Дня 14 серпня 1965 року померла у шпиталі в Роблині Домка Марчук.

Покійна народилася в селі Топорівцях з Буковині 23 квітня 1886 р. в домі Іващуків. Вийшла заміж за Діонізія Марчука. Обоє прибули в Канаду 1912 року. Осілися на фармі коло місточка Роблин. Там господарили багато років. В 1938 році Пок. Домка осталася вдовою. Останні роки проживала в місточку Роблині.

Покійна полишила трьох синів і трьох дочок, 11 внуків і одного правнука. Полишила також одного брата й трьох сестер.

Бл. п. Домка була доброю християнкою й доброю громадянкою. Належала до Української Православної Церкви в Роблині, любила учащати на Богослужения й сповняти релігійні обов'язки. Була доброю членкою у відділі Союзу Українок Канади у Роблині.

Похорон відбувся у вівторок 17 серпня. Перед днем Похорону у вечері відслужено Парастас о. Мітратом Стратійчуком у місцевому погребному заведенні. Вранці, по відслуженні Панахиди, взято тлінні останки Покійної до Церкви, де відслужено Заупокійну Службу Божу. По читанні Святої Євангелії о. парох подав народові гарні думки на пів'ставі Св. Євангелії й попрощав Покійну від імені, і всієї громади. Під час Останнього Прощання громадяни зложили на Нев'янучий Вінець на могилу Покійної $56.53. З того уділено на фонд „Вісника" $15.00.

По Похороні відбувся обід для учасників Похорону, зладжений рідною Покійної при помочі Укр. Жіночого Товариства при громаді.

Усім учасникам за участь в Похороні й за пожертви на Нев'янучий Вінець щира подяка. А по Покійній Домці Вічная Пам'ять!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ДІЯНА ІЛЮК
Фовм Лейк, Саск.

У суботу 29 травня 1965, в обідній порі, рознеслася вістка по всьому місту й околиці про несподівану, трагічну смерть бл. п. Діяни — наймолодшої донечки поважних і активних членів наших Церковних Громад у Фовм Лейк і Едмор п-ва Ваская й Василини Ілюків. Ця трагічна смерть була такою раптовою й несподіваною, що схвилювала до глибини душі кожного, хто знав Покійну Діяну чи її родину.

Бл. п. Діяна народилася 15-го липня, 1956 року. Була дуже гарною на вроду дівчинкою, а ще кращою своїм характером. Була однією з найперших учениць у своїй 2-гій класі школи, а також ученицею в Недільній Школі при Громаді у Фовм Лейк. Щойно місяць перед своєю трагічною смертю приступила бл. п. Діяна до своєї першої Св. Сповіді.

Похоронні Відправи почалися вже другого дня, в неділю 30 травня, в Церкві Успіння Пресв. Богородиці в Едмор, де, в переповненім вірними храмі, о. Григорій, Настоятель Округи, відправив Панахиду та закликав усіх присутніх ревно помолитися Господеві за душу спочилої Діяни, а також дати якнайбільшу моральну підтримку для її горем прибитої родини.

У вівторок 1 червня у Церкві Свв. Апп. Петра і Павла у Фовм Лейк була відслужена друга Панахида. Незважаючи на вечірній час і час весняних робіт, Храм Божий був переповнений вірними — членами родини Покійної, а-також усіма членами й прихильниками Громади. Навіть найтверділі з вірних не могли стримати сліз, бачучи в маленькій білій труні Діяну, яку всі знали й любили.

У середу 2 червня відбувся Похорон з Заупокійною Службою Божою. Співав увесь час хор Громади. Тепим словом потіхи і розради прощав о. Настоятель бл. п. Діяну з її батьками, сестрами, братом, дідусями, з усією дальшою родиною та з усіма присутніми, більша половина яких не змогли зміститися в Храмі Божому. Похід вірних навколо труни при останньому цілуванні тривав біля години часу. Ціла 2 класа Школи разом з своєю учителькою була також присутня на Похороні. Після Похорону на місцевому цвинтарі о. Настоятель ще раз звернувся з палким прощальним словом в українській і англійській мові, звертаючи спеціяльно до молоді, яка несла труну, квіти й масово провожала бл. п. Діяну на останнє місце спочинку.

Після Похорону відбувся для всіх учасників Похорону спільний поминальний обід в залі Української Православної Громади.

При останньому цілуванні на закли к. Настоятель присутні склали на Нев'янучий Вінок Покійній $100.00, з чого $4.50 призначено на кліше до допису, $17.50 на пресфонд „Вісника", а $50.00 на потреби Недільної Школи при Громаді, якої бл. п. Діяна була ученицею. За цю суму Недільна Школа подарувала в пам'ять Діяни гарного Непрестольного (ручного) Хреста для Церкви, зробивши на Хресті відповідний напис.

В глибокому смутку бл. п. Діяна залишила тата, маму, сестер Елену і Веронію, брата, двох дідусів, а також багатьох членів дальшої родини та багато-багато приятелів.

Нехай Милосердний Господь усіх їх потішить в цей час смутку, а Покійній Діяні нехай буде Вічна Пам'ять.

Присутній.

В РІЧНИЦЮ УПОКОЄННЯ
БЛ. П. НИКОЛИ МАЛИЦЬКОГО
Едмонтон, Альберта

Минув рік, як відійшов у вічність, на 63 році життя, бл. п. Микола Малицький. Похорон Покійного відбувся 17 липня, 1964 року з Катедри Св. Івана в Едмонтоні, де Пок. Микола з родиною був членом, як тільки прибув до Едмонтону.

На Похороні, що його був очолив Впреосв. Владика Андрей, в сослужені Впреп. о. о. Хомика, о. Прот. Г. Василева, Прот. С. Симчича і о. Д. Лучака, та Катедральних хористів під управою п. О. Єфимчука взяло участь багато вірних.

Проповідь виголосив Впреосв. Владика, який яскраво підкреслив високу релігійність Покійного Миколая, жертвенність, та відданість національним справам.

Бл. п. Микола Малицький народився 5 грудня 1901 року в селянській родині в селі Вільховець борщівського повіту, в Західній Україні. Будучи 18-літнім юнаком вступив в ряди Української Галицької Армії, в якій був до кінця визвольних змагань.

Повернувшись до дому, він брав участь в українських організаціях як Кооператива, Просвіта, та Українська Військова Організація і через те був змушений в 1926 році залишити рідний край і виїхати до Канади.

В 1929 році одружився з Параскевією з роду Кривульких в Менгем, Саскачеван, а в чотири роки пізніше вони переселились в Едмонтон. Тут набували власну споживчу крамницю, де Пок. Микола з родиною працював, аж поки слабість не підірвала його здоров'я і поклала до ліжка.

Покійний в Едмонтоні включився в організоване українське життя і протягом довгого часу співав в церковному хорі громади Св. Івана. Був практикуючим самостійником і кілька-разово був секретарем Відділу ТУС, членом управи громади Св. Івана, членом Дирекції Інституту Св. Івана, та членом місцевого відділу КУК від Організації Самостійників. Він також, морально і матеріяльно, підтримував Комітет Сприяння У. Н. Раді.

В 1962 році на Провінціяльному З'їзді Складових Організацій СУС його нагороджено почесною грамотою, а в 1963 році, Покійного і його дружину нагороджено почесним членством у Катедральній Громаді Св. Івана.

Покійний Николай був працьовитим і жертвенним. Він склав пожертви суми на будову Катедри Св. Івана, на будову Інституту — і є членом-основоположником Колегії Св. Андрея в Вінніпезі. В останніх днях свого життя, він пожертвував 1,000 долярів на Іконостас Катедри, 500 дол. на Інститут Св. Івана, та оплатив вартість Св. Євангелій, що саме прийшла з Греції для Катедри.

Саме в річницю його упокоєння родина і приятелі вшанували його пам'ять своїми щирими молитвами, дня 11 липня ц. р. зійшлися до Катедри Св. Івана, де відбулося Поминальне Богослуження,

ЗАГАЛЬНИЙ З'ЇЗД КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ
І
ПРОВІНЦІЯЛЬНИЙ З'ЇЗД
складових організацій СУС

відбудеться

в ВІННІПЕГУ, МАН., В ДНЯХ 12, 12 і 14 ЛИСТОПАДА 1965.

ПРОГРАМА

ПЯТНИЦЯ, 12-го листопада, в залі Катедри Пресв. Трійці, 1175 Мейн стріт: Окремі сесії Союзу Українок Канади і Товариства Українців Самостійників.

І. Сесія Союзу Українок Канади:
1. Реєстрація о год. 7.30 вечері.
2. Відкриття сесії — панна Теодора Гаврисишин, провінціяльна голова Союзу Українок Канади.

ІІ. Окрема сесія Товариства Українців Самостійників:
1. Реєстрація о год. 7.30 вечері.
2. Відкриття сесії — Іван Юрків, провінціяльний голова ТУС.

ІІІ. Останнім часом музею і чайне приняття для учасників обох сесій.

СУБОТА, 13-го листопада, в Колегії Св. Андрея на кемпусі Манітобського університету:

Год. 8.00 рано — Окремі сесії Союзу Українок Канади, Товариства Українців Самостійників і Союзу Української Молоді Канади.

Год. 12.30 по полудні — Обід у Колегії Св. Андрея для всіх учасників з'їзду.

Год. 2-го по полудні — Загальна сесія З'їзду присвячена Колегії Св. Андрея:
1. Рокові Збори Членів Колегії.
2. Панелева дискусія.

Год. 7-ма вечора: БЕНКЕТ в Monicalm Motor Hotel, 2280 Pembina Highway.
На бенкеті промовляє Д-р Павло Охітва з Торонта голова Союзу Українців Самостійників. Тема його промови — „Наша будучність".

НЕДІЛЯ, 14-го листопада: Архиєрейська Служба Божа в Катедрі Пресв. Трійці; початок о год. 9.30 рано; після Служби Божої спільний обід в залі Катедри.

Год. 2.00 по полудні — ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ в залі Катедри:
1. Слово Блаженнішого Митрополита ІЛАРІОНА.
2. Привіти від складових організацій СУС.
3. Промова д-ра Ізидора Гажевич.
4. Резолюції
5. Закриття сесії.

Год. 7.30 вечора: Концерт силами СУС і студентів Колегії в залі Катедри.

З'ЇЗДОВИЙ КОМІТЕТ.

що відправляли Всечесні отці: Олександер Хомяк, Григорій Василів і Д. Лучак, а по відправі відбувся обід.

Покійний залишив у смутку дружину Параскеву, 2 дочки — Галю й Лесю, і сестру Стефанію Волиндер, яку 5 років тому спровадив з Франції.

У першу річницю упокоєння нашого дорогого мужа і тата, творимо Тобі Дорогий наш і незабутній мужу і тату глибокий поклін і всі молимо Господа Бога, щоб Своїм світлом осяював душу Твою в Царстві Небесному.

Твоя дружина Параскева і дочки Галя і Леся.

ПОДЯКА

Почуваємось до милого обов'язку зложити сердечну подяку Громадам в Принс Альберт, Ганимун й МекДавал, Саск., на чолі з Церковними Зарядами, як також поодиноким Членам, які вибралися у далеку дорогу, щоб взяти участь в нашому похороні та прийняти, в приводу нашого переїзду на іншу Парафію, та вручення цінних подарунків.

Одночасно сердечно дякуємо поодиноким родинам в Принс Альберт та околиці, які особисто попрощали нас, та на спогад про спільну працю вручили гарні подарунки.

Учителькам й дітям Недільної Школи — за щирі слова, під час прощання, та подарунки. Жіночому Товариству в Принс Альберт за подарунок.

Всім тим, які у себе вдома взяли участь у прощальному прийнятті, як і тим, які в день нашого виїзду прийшли попрощати нас і побажати щасливої дороги, та найкращих успіхів на новому місці, складаємо нашу подяку.

Ваша прихильність і гарне ставлення до свого Душпастиря й його родини, нехай буде прикладом для всіх інших. Ми завжди будемо мило згадувати всіх Вас, та молити Бога, щоб винагородив всіх Вас.

Почуваємось до милого обов'язку сердечно подякувати й Парафії Смоки Лейк, Альберта, та всім представникам від Громад, які прибули в неділю 1 серпня ц. р. до Смоки Лейк, щоб нас привітати. Сподіваємось, що за Вашою співпрацею, ми попровадимо Парафію Смоки Лейк, до ще кращого розвою.

о. Прот. і Добр. Туржанські з родиною.

БЛ. П. МАРЦЕЛА СТОРОЖУК

11 серпня 1965 р. в Форт Вілліямі відбувся Похорон членки місцевої української Православної Громади, при Церкві Св. Благовіщення, бл. п. Марцели Сторожук

Марцеля Сторожук прожила 75 літ, з того — в Канаді 55 літ. Вона родом з Галичини. Разом зо своїм чоловіком Степаном постійно проживала в Форт Вілліямі. Рік була вдовою.

Покійна була членкою Православної Церкви, любила свій храм і була старшою сестрицею. Для Церкви не жалувала свого труду. Завжди була присутньою на Богослуженнях, догляда а а і прибирала храм Божий.

Крім того, вона була активною в Жіночому Товаристві при Церкві Св. Благовіщення, де залишила по собі гарний спомин.

На Похорон Марцелі Сторожук зібралось багато людей. Похоронні Відправи довершив о. Митрат С. Герче з дяком К. Чеховим і М. Антонишиним Відділ Союзу Українок Канади ім. О. Басараб і Т-во ім. Лесі Українки видали на честь Покійної традиційну перекуску. Також була переведена збірка на добрі цілі. З неї приділено для „Вісника" $10.

Вічна Пам'ять Покійній!

о. С. Г.

БЛ. П. МАРІЯ ОНИЦУК
Едмонтон, Альберта

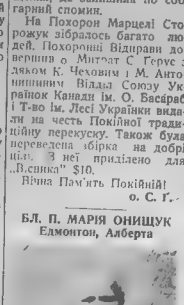

Дня 9 червня ц. р. упокоїлась у Бозі, на 67 році життя бл. п. Марія Онищук.

Бл. п. Марія народилась 9 січня 1898 р. в селі Калатиці, Острожського повіту на Волині. Прибула до Канади 1930 року і разом зо своїм мужем Григорієм осілась на фармі в околиці Сба Бич, Альберта. Від 1943 р. до 1956 р. фармерували в околиці Сон Денц, Альберта. В 1956 році перебрались до міста Едмонтон, Альберта.

Покійна залишила мужа Григорія і 2 доньки: Віру Лойлик, що живе в Едмонтоні та Надію Козиц, що живе в Торабій, Альберта. Всіх внуків Покійна мала 9, а правнуків 2. На рідних землях залишила дві рідні сестри Ольгу та Анну.

Покійна Марія та її муж Григорій завжди в житті гостинно вирізнювались, коли втратили двох доньок, що відійшли передчасно в трагічних випадках. Від цього часу бл. п. Марія почала боліти і перенесла багато тяжких операцій. Недуга серця остаточно була причиною її упокоєння.

Покійна Марія, разом зо своїм мужем Григорієм, були членами Катедральної громади Св. Івана в Едмонтоні. Вона була жертвенною людиною і ще перед упокоєнням офірувала $100.00 на новозабудовану парафіяльну Школу й Авдиторію.

Похорон відбувся у вівторок 15-го червня в Катедрі Св. Івана. Похоронні Відправи служив Всеч. о. Дмитро Лучак в асисті катедрального дяка пана Петра Павуцька. Тіло Покійної похоронено на місцевому цвинтарі „Бібманіт". З відкопи усіх учасників похорону запрошено на поминальний обід до Катедральної залі. Поминальний обід приготовило членство С.У.К. при Катедрі. Під час обіду промовляв о. Д. Лучак та Пан Григорій Онищук. Від родини п. Онищук зложив $10.00 на пресовий фонд „Вісника", а $5.00 на вибір кліше.

Щира подяка усім учасникам Похорону, а Покійній хай буде Вічна Пам'ять!

о. Д. Л.

БЛ. П. АНДРІЯ ДРОЗД
Редісон, Саск.

У понеділок 10 травня 1965 року упокоївся в Університетській шпиталі в Саскатуні Андрій Дрозд, член Громади Св. Духа в Геффорд, Саск.

Андрій народився 1902 року в селі Сихів, Стрийського повіту в Галичині. В 1929 році прибув до Канади. Разом зо своєю дружиною Катериною осівся на фармі в околиці Редісон.

Від самих початків свого перебування в Канаді Андрій належав до Української Православної Церкви біля Пискливців, а відколи побудовано нову Церкву Св. Духа в місті Геффорді, Андрій стає активним її членом і регулярно відвідує всі Богослужіння. Церкву він любив як свою духову Матір.

Андрій був людиною дуже сильної віри і та віра кріпила його і додавала йому сил впродовж кількох останніх років боротись з непобораною до того часу недугою. Навіть лікарі стверджували надзвичайну Андрієву відпорність і внутрішню духову силу, як пай міцної його релігійної віри.

Все ж вкінці таки недуга перемогла. В суботу 8-го травня стан здоров'я Андрія погіршився і тому відвезено його до шпиталю в Саскатуні, а в понеділок Андрій упокоївся на 62-гому році життя.

Андрій залишив у смутку дружину Катерину і одну доньку Йоанну замужню за Семеном Диником в Медов Лейк-у, п'ять унуків та три брати в Україні — Пилип, Йосипа і Юрка.

В особі Андрія наша громада втратила національно-свідомого і релігійного члена; дружина Катерина втратила доброго мужа, а сусіди і знайомі втратили щирого друга.

Похоронні Відправи відслужив в четвер 13-го травня в Церкві Св. Духа в Геффорді о. С. Зузак в допомозі дяка п. І. Павлуша. Тлінні останки перевезено до містечка Редісону, що в ньому жив Андрій багато років, і похоронено на місцевому цвинтарі. По Похороні відбувся заупокійний обід в домі Покійного.

В сороковий день упокоєння Андрія в Церкві Св. Духа в Геффорді відбудеться Заупокійна Служба. В часі перекуски, на яку запросила пані Катерина всіх учасників, о. парох закликав присутніх до збірки на Нев'янучий Вінець. Збіркою зайнялись — п. В. Лозовчук і п. М. Федиш. За згодою родини рішено переслати $7.00 на „Укр. Голос", $15.00 на „Вісник", а $5.00 на місцеву Церкву.

Щира подяка всім учасникам Похорону і жертводавцям. Хай Господь оселить душу спочилого Андрія в Оселях Праведних.

о. С. Зузак

БЛ. П. ГРИГОРІЯ ШІПКА
Норквей, Саск.

Дня 10 червня 1965 несподівано упокоївся в Бозі в шпиталі Норквей, Саск., на 62 році життя, бл. п. Григорій Шіпка. Покійний фермерував 12 миль від Норквей. Останніми часами зачав підупадати на здоров'ї і переїсся до міста Норквей.

Він народився в селі Гриц-

цеволя, повіт Радехів в Галичині. Року 1929 прибув до Канади в околиці Пелі, Саск., потім перебрався в околиці Мондер в Альберті. Через 13 років жив на гомстед в Дакумар коло Принс Альберт, а за якийсь час вернувся знову до Норквей, бливько Пелі.

Покійний Григорій і його жінка Марія були віддавна добрими членами Укр. Православ. Церкви в Норквей і завжди помагали, по своїх силах, в церковно - громадському житті.

Великим смутком огорнула всю громаду вістка про несподівану смерть Григорія, бо за його гарну вдачу й приязне до всіх ставлення всі його дуже любили.

Покійний залишив в жалобі свою жінку Марію, дві доньки: Надю і Анну, дві сестрі: Наталку й Марію і 5 онуків.

В похоронному заведенні в Норквей був відслужений в суботу ввечері 12 червня Парастас, а на Зелені Свята, 13 червня, по полудні, відбувся Похорон бл. п. Григорія при численній участі громадян міста Норквей. Тіло Покійника зложено на вічний спочинок у Каноді, Саск.

Вічна Йому Пам'ять!

о. С. Г.

БЛ. П. РАЙФТА ПОЛОВИК
Тіодор, Саск.

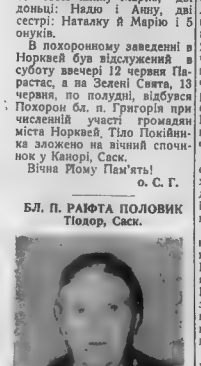

У четвер 6 травня 1965 року, упокоївся в Бозі, на 83 році життя, бл. п. Райфта Половик.

Покійна Райфта народилася 1882 року в селі Витлівка, Кіцманського повіту на Буковині, в родині Йосипа і Анастазії Кристюків. До Канади приїхала зо своїм родичами в 1903 р. і поселилася 5 миль на захід від міста Тіодор на фармі. Тут в 1903 році вийшла заміж за Дмитра Половика, з котрим сумділося їм мати 9 дітей — 5 синів і 4 доньки. На початках піонерське життя було тяжке, повне всяких труднощів, які треба було побороювати а нераз і переносити це все з терпінням.

В 1945 році Покійна похоронила свого мужа Дмитра, залишившися з 9 діточками вдовою. Після упокоєння мужа провадила господарку з сином Василем, а також кількa років коло доньки Марії, замужньої за п. Григорійом Ціпляком.

Покійна була гостинною людиною і завжди мала нахил до церковно-релігійного життя, відвідувала Богослуження і приступала до Св. Тайнств Сповіді і Причастя. В тім дусі старалася виховувати своїх діточок.

У п'ятницю 7-травня ц. р. був відслужений Парастас за спокій душі Покійної, а в суботу, відбувся Похорон зо Службою Божою в Церкві Св. Вознесення у Вестбурк, з участю багато народу. Тлінні Останки бл. п. Райфти похоронено на місцевому цвинтарі коло Церкви.

Після Похорону, в Народнім Домі, відбувся поминальний обід, що приготовила родина Покійної при помочі Жіночого Товариства, яке існує при Церкві. На закінчення о. Ярослав Пук висловив співчуття родині від усіх присутніх і подав розради сумуючим. Пан Г. Віядзик, від імени родини, подякував отцеві за слова розради і Похоронні Відправи, а також всім учасникам Похорону, що взяли участь у Похороні їхної мами.

Покійна Райфта залишила в смутку 5 синів: Теодора, Михайла, Василя, Івана і Ілліо, 4 доньки: Марію, Домку, Анну і Лукерію, 17 внуків і 12 правнуків.

Під час останнього цілування, на заклик о. Пароха, родина та приятелі зложили на Нев'янучий Вінок 54 дол., з яких призначено 10 дол. на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі, 5 дол. на „Вісник", 5 дол. на вироблення кліше і 32 дол. на закупління чогось для місцевої Церкви.

Жертводавцям складаємо щиру подяку, а Покійну Райфту нехай Милосердний Господь прийме, де праведники спочивають. Спи спокійно до другого пришестя Господнього, а земля канадійська нехай буде Тобі легкою.

Вічна Її Пам'ять!

о. Ярослав Пук.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ДІДОВ
Елк Пойнт, Алта.

Дня 17 березня 1965, у шпиталі в Елк Пойнт, упокоївся в Бозі один з передових членів Православної Церкви — бл. п. Василь Дідов, проживши 77 років.

Покійний народився 18 травня 1887 в селі Вирничанка в Україні. У Канаду приїхав 18-літнім юнаком, один рік працював у Новій Скоції, а тоді переїхав у Вакав, Саск., до своїх дядьків Дмитра й Андрея Костиків. Тут узяв собі „гомстед" і одружився з Марією Луцюк. Тодішній час доводилось їм переживати по-різному. Все ж, Покійний робив усе, щоб своїм 5 синам і 3 дочкам дати якнайкраще виховання. Року 1947 він покидає вакавські фарми, набуває собі фарму коло Елк Пойнт і тут проживає до 1959 року, коли-то відходить на відпочинок у місто Елк Пойнт.

Бл. п. Василь Дідов залишив у смутку дружину Марію, 5 синів — Георгій в Саскатуні, Іван в Рой Крефт, Алта., Василь і Михайло в Едмонтоні, Давид в Елк Пойнт; 3 дочки — Марія Наконечна у Ванкувері, Бетті Енселмова в Вілам Лак, Б. К., Анна Токар в Елк Пойнт, 9 внуків і 5 правнуків.

Похоронні Відправи відслужив місцевий Парох — Свящ. О. Сорочук.

На Нев'янучий Вінок було зібрано 34.70 дол., з яких 15 дол. призначено на „Вісник", а 19.70 дол. на Колегію Св. Андрея.

Жертводавцям щира подяка. Покійному нехай Господь Бог подасть вічний спокій і учинить йому Вічну Пам'ять!

Свящ. О. Сорочук.

БЛ. П. ПЕТРО БИЦЬКИЙ

Вночі з 14-го на 15-е червня ц. р. спочив у Бозі Петро Бицький, член громади Св. Духа в Гудів. Оплакують і сумують за ним його дружина Уляна, дочка Марія, сини Данило й Андрій, сестра Параніна Приймак, брат Тома з Гудів і брат Стефан в Україні та багато рідних приятелів і знайомих.

Короткий життєпис. Народився в червні місяці 1891 р. в селі Лучиці, Сокальського повіту, в Україні. Батько його Данило, мати Єфросинія (з дому Семенюк) були селянами. В 1911 р., маючи 20 років, приїхав у Канаду, в околицю Гудів, Саск. Працював у різних місцевостях, на різних роботах, а зібравши трохи грошей, спровадив із свого села наречену — молоду дівчину Уляну Сосну, з якою й одружився 1922 р. Пізніше спровадив також свою сестру Павлину.

Спочатку молоде подружжя господарювало в околиці містечка Абринета, Саск., а 1937 р. переїхали в околицю Гудів. Тут Петро Бицький фармерував разом з дружиною до останніх років. Тут же виховали своїх синів і дочку. Декілька років тому переїхав до містечка Гудів, а сини далі господарюють на тяжкими трудом загосподареній фармі.

Днів 10 перед смертю дістав удар на серце, за ним другий і третій... Перебував у лікарні в Айтуні. Сини його протягом 7-ми днів чергувалися. — день і ніч доглядали батька. Дружина, дочка, сестра, брат і всі рідні пікувалися про нього — дуже доброї душі був Покійний Петро, його щиро всі любили й шанували.

Священик Тарас С. в останні дні запричастив Пок. Петра Святими Тайнами й звершив на ньому Таїнство Олиповомазання.

Напередодні Похорону було відслужено Велику Панахиду в Церкві Св. Духа, Гудів, а в п'ятницю 18-го червня відправлено Заупокійну Службу Божу й Похорон при великій кількості присутніх парафіян та багато людей інших вироісповідань. Усі Похоронні Відправи служив священик Тарас Славченко, співав дяк Іван Любий. Як звичайно, було переведено збірку на Нев'янучий Вінок — зібрано 69 дол. Зі згаданої суми 10 дол. вислано на пресовий фонд до „Вісника", а останні гроші передано до каси громади. Після Похорону відбувся, як наш звичай велить, поминальний обід.

Покійний Петро був глибоко віруючий православний християнин. Бігато працював при будові нової Церкви в Гудів разом з синами, багато жертвував на Церкву. Всі ті, які знали Покійного й провожали його в останню дорогу, моляться, щоб, по глибокій Вірі Покійного Петра, Господь оселив його там, де всі праведні спочивають. Вічна Йому Пам'ять!

С. Т. С.

БЛ. П. ІОАН БАЗЮК
Едмонтон, Альберта

Дня 6 березня 1965 року упокоївся в Бозі бл. п. Іоан Базюк, проживши 82 роки.

Покійний народився 18 січня 1883 р. в селі Дзвінячка, повіт Борщів, Західна Україна. У Канаду прибув 1892 року 9-літнім юнаком, разом зо своїми батьками — Михайлом та Марією Базюками, які поселилися в місті Вінніпезі. Тут у Вінніпезі Покійний вчащав до публічної школи, а також помагав батькам у їхній праці. Тут треба згадати такі околиці, як Морден, Комарно й Стонвал у Манітобі, де Покійний певний час проживав та працював.

22-літній молодець вінчається в 1905 році з Людвиною Бучковською, з якою прожив в подружому житті повних 60 років. Одруживши, поселюються в місті Вінніпезі, де Покійний працює на залізниці куховаром на протязі шістьох років, після чого переносяться до Комарна, де відкривае свое торговельне підприємство.

Покійний мав торговельний хист, був добрий бізнесмен, і так треба згадати такі місцевости, як Бромвалей, Мінн., Айтуна, Саск., Пірсвна, Саск., Фостон, Саск., де провадив почтовим урядом, та Вишарт, Саск.

Манітоба — це провінція, в якій Покійний провів свої юнацькі роки аж до часу одруження, а провінція Саскачеван — де Покійний знайшов свої торговельних підприємств та своєї громадської праці, зокрема Айтуна, для якої Покійний зробив багато.

У 1919 році, в домі Покій-

ного Іоана Базюка відбулася ПЕРША ПРАВОСЛАВНА ВІДПРАВА, що її вперше відслужив грецький священик, і це був початок Святого Православія в Айтуні. Так! Богослужения служилися на протязі трьох років — аж до 1922, коли до Айтуни прибув Вирел. о. Прот. Стефан Гребенюк. І далі Богослужения відбувалися в домі Покійного аж до часу, коли 1924 року в Айтуні побудовано Церкву.

1938 року Покійний з дружиною виїжджають до Едмонтону і тут прожили до 1945 року, після чого переносяться до Західної Альберти в Бріюридж та Лагід, а в році 1961 знову повертаються до Едмонтону, де Покійний разом зо своєю дружиною прожив до кінця свого життя.

Похорон відбувся 11 березня 1965 року з Катедрального Собору Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні, членом якого Покійний був разом зі своєю дружиною, що його відслужили о. Прот. Олександер Хом'як й о. Дмитро Лучак. Тлінні останки Покійного Іоана Базюка спочили на Бічиварт цвинтарі в Едмонтоні.

У часі послідньої цілування учасники Похорону зложили пожертви на Нев'янучий Вінок, що їх призначено на Будівельний Фонд Авдиторії. Також дружина Покійного та сини зложили дар на згаданий фонд.

Покійний Іоан залишив у смутку дружину Людвину, синів: Михайла й Петра в Айтуні, Володимира й одну дочку Ганну, замужну за Олександром Байраком в Едмонтоні. 10 онуків та 3 правнуки та сестру Юстину у Вінкувері. Тут треба дати признання Покійному батькові та матері за належне виховання дітей, які сьогодні працюють для Української Православної Церкви та українського народу в Канаді.

Після Похорону, дружина й діти Покійного запросили учасників Похорону до хати на поминальний обід.

Прощай нам, Дорогий наш Брате, Іоане. ВІЧНА ТОБІ ПАМ'ЯТЬ! Хай земля, що прийняла Тебе до себе, буде Тобі легкою.

Приятель.

ПОДЯКА

Ми, горем прибиті дружина і діти Покійного Іоана — нашого мужа та батька, складаємо щиру подяку всім тим, що віддали Покійному останню прислугу в день Похорону. Щира подяка за висловлені співчуття, за Молитви та пожертви на Нев'янучий Вінок. Нехай Милостивий Господь нагородить усіх Вас довгим віком, а мого мужа, нашого батька і дідуня нехай Господь Бог оселить там, де Праведні спочивають.

Дружина Людвина, Діти і Онуки.

З А П Р О Ш Е Н Н Я

Зарад Української Православної Громади Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні запрошує Всесвітнього Духовенство й Православних Українців міста Едмонтону та Околиць на

УРОЧИСТЕ ОСВЯЧЕННЯ ТА ВІДКРИТТЯ АВДИТОРІЇ-ШКОЛИ ПРИ КАТЕДРАЛЬНОМУ СОБОРІ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ В ЕДМОНТОНІ

що відбудуться

У НЕДІЛЮ, 31-го ЖОВТНЯ 1965 р.

П Р О Г Р А М А

9.30 год. рано: Зустріч Ближенного Владики ІЛАРІОНА — Митрополита УПЦ.

10.00 год. рано: СВЯТА БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ, яку відслужить Ближенний Владика МИТРОПОЛИТ ІЛАРІОН й Високопреосвященний Владика Архиепископ АНДРЕЙ в сослужені Вирел. о. Прот. Т. КОВАЛИШИНА й Отців Настоятелів в КАТЕДРАЛЬНОМУ СОБОРІ СВ. ІВАНА.

12.15 год. по полудні: ЧИН ОСВЯЧЕННЯ АВДИТОРІЇ-ШКОЛИ сполучений з Актом ВІДКРИТТЯ та ПЕРЕТИНАННЯ ПРОПАМЯТНОЇ ЛЕНТИ, що зокрема Ближенний Владика ІЛАРІОН.

1.00 год.: БРАТСЬКИЙ ОБІД у Головній залі АВДИТОРІЇ.

2.30 год.: СВЯТОЧНА ПРОГРАМА з ПРИВІТАННЯ від ДОСТОЙНИКІВ ЦЕРКВИ, від УРЯДУ АЛЬБЕРТИ від міста Едмонтону, від УКРАЇНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ.

7.30 год. вечора: СВЯТОЧНИЙ КОНЦЕРТ в АВДИТОРІЇ з виступом КАТЕДРАЛЬНОГО та МОЛОДЕЧОГО ХОРУ під диригентурою п. РОМАНА СОЛОТКЕВИЧА, як також СОЛЬО-ВИСТУПИ.

Головне слово скаже Його Блаженство, Ближенний Владика Митрополит ІЛАРІОН.

ПРИБУДЬТЕ ГРОМАДНО!

Отці Настоятелі й Зарад Катедральної Громади Св. Івана в Едмонтоні.

У В А Г А ! У В А Г А !

ЕДМОНТОН Й ОКОЛИЦІ!

В днях 27-го, 29-го і 29-го жовтня 1965 року (середа, четвер, пятниця) ДРАМАТИЧНИЙ ГУРТОК при УКРАЇНСЬКІЙ ПРАВОСЛАВНІЙ ГРОМАДІ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ в ЕДМОНТОНІ ВИСТАВИТЬ перший раз у ЗАЛІ КАТЕДРАЛЬНІЙ АВДИТОРІЇ

„НАТАЛКУ ПОЛТАВКУ"

ревмітрупу оперетку І. Котляревського, музика М. Лисенка з повністю складом акторів, з хором, гавкальним ансамблем „ДУМКА" і суровод оркестри.

● Режисер: Ісай Чорновол ● Головний Директор й Диригент оркестри: Петро Ґ. Пащук ● Концерт Майстер: Соня Лазорович ● Фортепіянний супровід: Наталка Доня Іванюк.

ПОЧАТОК о год. 7.30 кожного вечора, а вище подані дні з-за КВИТКАМИ ВСТУПУ питайте у Всеч. Отців Настоятелів на місцях.

Управа Катедральної Громади і Драматичного Гуртка.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЖОВТЕНЬ

17. Неділя — Кенора.
24. Неділя — Транскона, Ст. Мартін.
31. Неділя — Кенора, Гонор, Поплафіал.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телфон: (вдень) JU 6-3066
(увечері) JU 9-3610

о. В. АПОНЮКА

ЖОВТЕНЬ

17. Неділя — Мелвіл, Храм
24. Неділя — Айтуна
31. Неділя — Гуді

Address: Box 145, Ituna, Sask.
Тел. 795-2218

о. В. БОРЧУКА

ЖОВТЕНЬ

17. Неділя — Йорктон
24. Неділя — Йорктон
31. Неділя — Райн

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2906

о. Л. В. ДЯЧИНИН

ЖОВТЕНЬ

17. Неділя — Мазепа
24. Неділя — Вроктон
31. Неділя — Довсей

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. С. ГРЕБЕНЮКА

ЖОВТЕНЬ

17. Неділя. Храм — Вояда
24. Неділя. Інститут Могкан — Саскатун
31. Неділя — Прінсайт

421 Ave., 1st South, Saskatoon, Sask. Tel. 652—8961.

о. Т. ГЛУХАНЮКА

ЖОВТЕНЬ

17. Неділя — Кервінгтон
24. Неділя — Фастон
31. Неділя — Вимир

Box. 488 — Tel. 338-3143.
Wadena, Sask.

о. І. Г. ГИКАВОГО

ЖОВТЕНЬ

17. Неділя — Лужани
24. Неділя — Ірут
31. Неділя — Гемани

Address: Willingdon, Alberta.
P. O. Box 807.

о. С. ГРЕДІЛЯ

ЖОВТЕНЬ

17. Неділя — Сівнен
24. Неділя — Вайтфіш
31. Неділя — Гекла

Address: Box 111, Hyas, Sask
Tel. 190-2.

о. Ст. ЗУЗАКА

ЖОВТЕНЬ

17. Неділя — Бівнен
24. Неділя — Геффорд
31. Неділя — Резфіла

Address: Box 165, Hafford, Sask.,
Tel.: 86.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ЖОВТЕНЬ

17. Неділя День Подяки, Посвяч. земних плодів — спільний обід — Шипвіщ
24. Неділя — Ту Гакс
31. Неділя. День Подяки, посвяч. земних плодів — спільний обід — Іспас

У В А Г А !

Починаючи від неділі першої в жовтні місяці, по всіх Парафіях відбуваємо ДЕНЬ ПОДЯКИ, де приносимо кожен зосібна на посвячення земних плодів, що нам вродило цього року, та приготовляємо спільні обіди з нагоди Дня Подяки.

Address: Box 294, Two Hills, Alta.
Phone 657-2186.

о. В. КОКОРУДЗА

ЖОВТЕНЬ

17. Неділя — Вегдо
24. Неділя — Етельберт
31. Неділя — Гарденд

Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 8254

о. М. КРИТЮКА

ЖОВТЕНЬ

17. Неділя - - Медфорт
24. Неділя — Бруксбі
31. Неділя — Громлі

Address: Box 1416, Melfort, Sask.
Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛЯША

ЖОВТЕНЬ

17. Неділя — Торгнід
24. Неділя — Ергімонт
31. Неділя — Нюбрук

Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. О. КРАВЧЕНКА

ЖОВТЕНЬ

17. Неділя — Норт Бетафорд
24. Неділя — Бентар
31. Неділя — Медов Лейк

Address: North Battleford, Sask.
872—105, St. Ph. 446-3260.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА

ЖОВТЕНЬ

17. Неділя — Січ
24. Неділя — Мекві
31. Неділя — Оквборн

Address: Oakburn, Man. box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА

Address: Westlock, Alta, Box 908,
Tel. 242-5746

о. М. ОЛЕСІЙКА

ЖОВТЕНЬ

17. Неділя. День Подяки — Ашвіл
24. Неділя — Дафін
31. Неділя. День Подяки — Гілберт Плейнс.

Address: 810 Main St. South
Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ВАСИЛЯ ПУКА

ЖОВТЕНЬ

17. Неділя — Інсінгер (гайкай)
24. Неділя — Льоро
31. Неділя — Мальорець

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 88.

о. Я. РИБАЛКИ

Address: 2602-42 Ave., Vernon, B.C.
Phone 542-4312.

о. О. СОРОЧУКА

ЖОВТЕНЬ

17. Неділя — Гленден
24. Неділя — Сенді Релнд
31. Неділя — Гіффорд

Rev. O. Sorochuk
Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА

ЖОВТЕНЬ

17. Неділя — Крейгенд
24. Неділя — Сарепя
24. Неділя. Вечірня о год. 7.30 веч. — Боїв
31. Неділя — Вондерінг Ривер

Address: Box 817 Lac La Biche
Telephone 623-4633

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА

ЖОВТЕНЬ

17. Неділя — Росел
24. Неділя — Грендею
31. Неділя — Шеа Везей

Address: Box 201, Roblin, Man.
Tel.: 485.

о. М. СТЕЦЕНКА

ЖОВТЕНЬ

17. Неділя — Бюкенен
24. Неділя — Капора
31. Неділя — Стирджес

Canora, Sask., Ph. 563-5163

о. Т. СЛАВЧЕНКА

ЖОВТЕНЬ

17. Неділя — Вакав
24. Неділя — Лепін
31. Неділя — Смітс

Address: Box 4. Wakaw, Sask.
Tel. [illegible]

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ЖОВТЕНЬ

17. Неділя — Роза
24. Неділя — Гарденгтон
31. Неділя — Дуфрост

Address: Tolstoi, Man.

о. Ю. ТУРЖАНСЬКОГО

Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. Г. УДОДА

ЖОВТЕНЬ

17. Неділя — Фовм Лейк
24. Неділя - Винярд
31. Неділя — Шіго (пол.)

Address: Bisbie, Sask., Box 82.
Tel. 21.

о. І. ЧЕВЦЯ

ЖОВТЕНЬ

17. Неділя — Вірдейл
24. Неділя — Сенбург
31 Неділя — Мипавин

Address: Weirdale, Sask. Ph. 466.

о. А. ХРУСТАВКИ

ЖОВТЕНЬ

17. Неділя — Слава пол.
24. Неділя — Мирнам
31. Неділя — Лойдмінстер

Address: Box 97, Myrnam, Alta.
Tel. 42.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

ЖОВТЕНЬ

17. Неділя. День Подяки — Калмар
24. Неділя. День Подяки — Пемо
31. Неділя. День Подяки — Кагвик

Address: 8530—109 Avenue.
Ph. GA 2-5063. Edmonton, Alta.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLII. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЛИСТОПАДА, 1965. WINNIPEG, MAN., NOVEMBER 1, 1965. ЧИСЛО (2041) 21

ЧИ ЗАЛИШАЄТЬСЯ ТАЄМНИЦЕЮ

ЗВІДКИ ХРУЩОВ УЗЯВ ДОРОГУ КОЛЕКЦІЮ СТАРОВИННИХ ІКОН?

ЧОМУ І ЗА ЯКУ ЦІНУ ТА КОЛЕКЦІЯ ПОПАЛА ВІД ХРУЩОВА В РУКИ „КОРОЛІВСЬКОГО" КРАВЦЯ?

Міжнародня афера з цінною колекцією ікон, що були на виставці в українській католицькій семінарії в Римі

Чи з повідомлення „Радіо Либерті" про дуже „делікатну справу" Хрущова й дорогої колекції старовинних ікон можна зробити такий висновок, що Хрущов за дорогі одяги проспекулював італійський мільйоново-багатій фірмі згадану колекцію ікон? Звідки Хрущов узяв ці ікони? Чи він купив їх в СССР? І з котрої церкви?

Хрущова мусіли дорого коштувати одяги в мільйонерській фірмі в Італії

Микита Сергійович Хрущов замовляв собі одяги в багатій кравецькій фірмі сеньйора Анджельо Літріко в Італії, яка шие одяги лише для королів, президентів, міністрів, великих акторів і взагалі мільйонерів. Хрущов, звичайно, мусів платити за ті одяги величезні суми грошей. Отже, він, мабуть, мусів також думати, щоб за ті одяги розплатитися так, щоб Хрущова це якмога „менше" коштувало.

Як би там воно не було, але ось цього року багатий власник цієї кравецької фірми, сеньйор Анджельо Літріко виявив перед усім світом, що Хрущов „подарував" йому колекцію старовинних ікон, з яких деякі походять з 14-го століття. Ця афера стала відомою тоді, коли сеньйор Анджелло Літріко згадану колекцію ікон дав був цього року на виставку ікон в українській католицькій духовній семінарії в Римі. Як виходить — то це ікони з православних святинь з тих країн, що тепер в межах СС-СР.

Радіо Свобода розголосило цю аферу

Спонсорована американцями могутня радіостанція „Радіо Либерті" (Радіо Свобода), що з Мюнхену, Іспанії й Формози видає передачі за „залізну заслону", про цю аферу Хрущова з іконами повідомило своєю інформацією (спікерський скрипт ч. 10072, в серпні 1965 р.) народи під советським режимом.

Текст згаданої передачі Радіо Свобода нижче повністю подаємо шляхом чотирьох передруку з цього джерела: "Radio Liberty Committee, „Informator" — SPD, Інформатор — життя в Українській РСР (за радянською пресою), ч. 38, 1965, серпень, Нью-Йорк".

„Про те, що не смішне"

Радіо Свобода подала вищезгадану

(Закінчення на 2 стор.)

Від 1940 р. злочини в США подвоїлися

Криміналізм коштує американських податковців 25-30 більйонів доларів річно

Дж. Едгар Гувер, директор ЕфБіАй, поінформував, що серйозних кримінальних злочинів в США 1964 р. було на два з половиною мільйони більше, ніж 1963 р. Гувер сказав, що урядовий апарат для боротьби зо злочинами коштує американських податковців від 25 до 30 більйонів річно.

Американська преса в вересні ц. р. повідомила, що президент США Лінден Джансон цього року створив спеціальну Комісію (судді, адвокати і ін), яка б могла порадити, як припинити величезне зростання числа серйозних злочинів.

„Консерватисти" остерігають:

„Це був би великий скандал", якщо II В. Собор не осудить марксизму

Чи II Ватиканський Собор злегкова-жить і домагання „чорного папи"?

„Це був би великий скандал на майбутні століття, якщо б Собор не заговорив про атеїзм, який є не лише ересю, але й запереченням Бога", заявив Єпископ Pildain у Zapiain з Канарських островів, — подає часопис „Да Бизентайн Кетолік Ворлд" (ч. 41, 10 жовтня 1965 р.), один з офіційних католицьких церковних русофільських органів в США.

Ось однак цей Собор — світовий католицький II Ватиканський, — що почався 1962 р. і має закінчитися 1965 р., уникає навіть слова „марксизм", який повинен би бути осуджений.

Промовці домагаються, щоб Собор осудив марксизм, але Собор не хоче

„Промовець за промовцем на 136-й загальній сесії собору (1965 р.) домагалися від цього собору, щоб він голосно і ясно заговорив проти атеїзму, специфічно проти атеїзму марксистського типу, який володіє третиною людства", — подає з Ватикану Patric Riley (N.C.W.C. News Service), про що звітує „Бизентайн Кетолик Ворлд" (10. 10. 1965).

„Дебата над цілою першою частиною схеми „Про Церкву в модерному світі" була зосереджена лише на одному артикулі — на цьому, що займається проблемою атеїзму. **Хоч цей артикул не згадує про марксизм** під його іменем, але він (цей артикул) окреслює атеїзм такими словами, що тут сам собою ясно дорозумівається марксизм, — бо ж там є вислови жалю з приводу його безрелігійної метолерантії і з приводу запечення ним (атеїзмом) усього того, що всі люди пізнають шляхом свого досвіду.

„Але ним сьогодишнім промовцям цього не вистачає", — далі подає вищезгадане католицьке інформативне джерело.

Генерал езуїтів критикує II В. Собор за те, що той не виступив проти світової сили, яка володіє світом і ширить атеїзм серед християн.

Голосним відгомоном відбилася у світі промова о. Педро Аггупе (світські пресові агенції в США спочатку помилково подали „Аггупе") — генерала (верховного провідника езуїтів), на 136

(Закінчення на ст. 3)

Провідник православних французів західнього обряду помер

У Парижі 3 трвня 1965 р. помер на 67-му році життя Архимандрит Діонисій (Шамбо) — француз, настоятель місцевої парафії православних французів західного (латинського) обряду. Цю парафію осунував був француз, бувший католицький священик Люї Шарль Вінарт.

Звідки Хрущов узяв колекцію ікон?

(Закінчення з 1 стор.)

інформацію в формі фейлетона п. з. „Про те, що не смішне"... Ось текст цього нібито несмішного фейлетона:

„Давненько я збирався оповісти про те, що місяців зо два тому вичитав в одній американській газеті.

В українській католицькій семінарії в Р відкрилася виставка ікон Божої Матері. Ікона — не просто картина на релігійну тему, а особливий, писаний у строгій традиції, твір, що зображує ідеальну духовну красу, абсолютно чисту і святу. На ікони люди моляться, але моляться й почитають, звичайно, не дошку, на якій ікона написана, не фарби і навіть не мистецтво художника, а те, що це мистецтво зображує: Бога, Пречисту Матір Христову, ангелів і святих людей.

Однак, можна бути й безвірником — і все таки захоплюватися натхненними творами благочестивих іконописців. Бо ікона, як ніщо інше, збуджує в людській душі почуття високого й прекрасного.

Так от, у Римі, „вічному місті" (як його називають), зібрали звідусіль багато іконописних скарбів різних епох, починаючи від XIV-го століття і аж до наших часів. Відвідували цю виставку і знавці мистецтва, і священики, і туристи — словом люди всяких станів і професій.

Так само й ікони, виставлені там, прибули не лише з церков, але і з музеїв та від колекціонерів.

Одня, особливо чудова збірка ікон привертала загальну увагу. Належала вона особі, сеньйора Анджело Літріо. Цей чоловік не маляр-мистець, але має певне відношення до мистецької творчости. Знаєте, якщо не на живопісу, то принаймні на лініях і формах малюнка. Цього конче потребує його професія, бо він за фахом кравець.

І то не абиякий собі перший-ліпший кравчик, а світова знаменитість. Пошити костюм чи пальто у Анджело Літріо коштує добрий гріш — зате ж буде річ усім на диво. У сеньйора Літріо вамовляють одяг королі, президенти, міністри, дипломати, славетні актори... одним словом, люди, що їм доводиться що б не було добре виглядати...

„Добре", скажете ви, „але причому ж тут виставка творів релігійного мистецтва?"

А притому, що знаменитий італійський кравець дістав колекцію образів від голови ради міністрів однієї великої держави. Той мав досить опуклу фігуру, а сеньйор Анджело Літріо пошив для нього кілька високоелегантних убрань. І головне, пошив заочно, мавши перед очима лише фотографію свого замовника та, розуміється, міркУ з його, що то кажуть, габаритів. Габарити солідні, але в пошитому італійцем убранні замовник виглядав майже як лялечка. Та ви й самі не раз бачили в газетах цю лялечку в її чепуристому костюмі. Був то всім нам відомий Нікіта Сергеевич.

„Але", скажете Ви, „він уже не вождь".

„Так", відповім я, „тільки державний пенсіонер".

Але хіба в тому справа, хто саме з вождів, навіть невіруючий, подарував іноземцеві колекцію ікон? Справа в тому, що ця колекція попри все своє духовне й мистецьке значення має ще велику грошову вартість. І ця матеріяльна вартість, так само як духовна й мистецька, ніколи не належала ні Хрущову, ні будь-кому іншому, — тільки ВСЬОМУ НАРОДОВІ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ.

Не в Хрущову тут справа, а в тому погляді на речі, згідно з якими можна ДАРУВАТИ ТЕ, ЩО ТОБІ НЕ НАЛЕЖИТЬ. І це справді не смішно. Зате характеристично для Хрущова і йому подібних „вождів" великих і маленьких".

Хрест еп. Шіна, — і сильки ще є подібного?

Афера Хрущова з дорогими іконами далеко не є одинокою цього роду аферою. Наприклад, заступник ньо-йоркського кардинала Ф. Спеллмена, єпископ Фултон Шін має дрест, який належав до православного надворного духовника царської російської сім'ї, замордованої большевиками 1917 р. У своїй свого часу голосній промові, яку ел. Шін виголосив під кінець 1955 р. в уніятському русофільському манастирі Св. Мокрини в Юніонтавн, США, до 100-тисячної маси народу, цей єпископ повідомив, що згаданого хреста „подарував" йому знайомий жид.

А скільки ще є подібних випадків? Звичайно, ті особи, які здобудуть собі великі православні святощі мученого Православія і Християнства взагалі, безбожною силою, ці особи знають і велику грошову ціну тим дорогим пам'яткам, які вони пускають на міжнародній „чорний ринок".

Чи українська католицька духовна семінарія, включивши в виставку ікон згадану колекцію православних старовинних ікон сеньйора Літріо, вивісила біля цієї колекції інформацію, що ця колекція походить від товариша Хрущова — цього не знаємо. А таку інформацію для загалу прилюдно вивісити таки треба було б.

Підпільна кримінальна сітка в Канаді діє

Влада в Квебеку відкопує трупів, що їх замордувала мафія

У Квебеку, в околицях Монтреалу, випадково відкрито чотири трупи людей, що їх замордували злочинці, бо вони могли б бути свідками проти них.

Застрілених жертв посипано содою каустичною, аби вона знівечила їхні тіла так, щоб не можна було їх розпізнати.

У Квебеку підпільна сітка зорганізованих злочинців (мафія) займається масовим підпалюванням будинків, щоб отримувати великі обезпеченеві відшкодування; мафія також зорганізувала нечувані „банкротства"; вони полягають у тому, що злочинці творять багато лєгальних торговельних фірм, які беруть у борг товари, розпродують їх, беруть гроші, своїм вірителям (кредиторам) не платять і закриваються підприємство, доказуючи, що вони зазнали втрат (дефіцит). Злочинці для цього наймають добрих адвокатів, що б доказали, що це є справжні „банкротства".

Слідство почалося

Міністр судівництва провінції Квебек, Кльод Вагнер, почав слідство, двох запідозрених у злочинах; ці арештовані — це Оліва Буле і Мойше Дарабанер.

Оліва Буле сказав у місті на допиті 5 жовтня, що один з відкопаних замордованих — це Редемптер Форше, якого було найнято для підпалів, потім замордовано, щоб позбутися свідка.

Арештований під замітом приналежности до мафії Мойше Дарабанер був допитуваний ще в серпні ц. р.

„Правдоподібно, знайдено шість чи сім інших трупів в околиці міста Квебеку чи Монтреалу", сказав Кльод Вагнер. Він видав до всіх тих, що замішані у злочинних зорганізованих підпалів і штучних „банкрутств" заклик, щоб вони не таїлися, а піддавалися під опіку влади, бо провідники мафії можуть повбивати їх, щоб позбутися свідків.

Обезпеченеві спілки, фабрики і уряд Квебеку за останні роки зазнали мільйонових втрат через акцію організованого злочинку в цій провінції.

Торгівля рабами в Савд Арабії

Арабські торгівці рабами (невільниками) з декотрих арабських країн, головно з Савді Арабії, проникають на територію ніжникової Африки і там вербують собі негрів, щоб їх продати в рабство.

Арабські торгівці вдають мусульманських „місіонерів"; вони навертають негрів на мусульманство (ісламу, магометанство) і ведуть на „паломництво до Мекки" (до гробу Магомета — мусульманського пророка, основоположника ісляму). Замість до Мекки, ведуть їх у Савді Арабію і продають в рабство. У цій країні є понад четверть мільйона негрві-рабів.

Про це широко пише норвезький пастор Гальвдан Ендерсон у своїй книжці п. з. „Проданий як раб".

Духовенство міста Вінніпегу вітає Митрополита Іларіона з нагоди 25-ліття його Архипастирського служення

Дня 20 жовтня 1965 року Його Блаженству Владиці Митрополиту Іларіонові сповнилося 25 років Його Архипастирського служення.

У середу, 20 жовтня, ввечері, Високопреосвященний Єпископ Борис і Всечені Отці: Т. Яковскевич, С. В. Савчук, Йов (Скакальський), Т. Ковалишин, С. Сасс, І. Стус, В. Схозвр, М. Кхиш, С. Ярмусь і Т. Глуханюк з Вадіна, Саск., з добродійками відвідали Блаженнішого Ювілята в Його резиденції.

Слово-привіт Владиці Митрополитові, в імені присутнього Духовенства, сказав Владика Борис; він же вручив Ювілятові гарний букет рож та просив Його берегти своє здоров'я.

Блаженніший Владика Митрополит Іларіон сердечно подякував Духовенству й добродійкам за відвідини й привіт. Він, між іншим, сказав:

„Я відійду. Але я буду жити! — в ідеології, яку понесуть по мені другий, третій — п'ятий Митрополит Української Православної Церкви... А покищо — добре, дорогі мої, я буду берегтись".

Гості, попросивши благословення, відійшли. Великий духом Митрополит, хоч ослаблений недавньою операцією, — пішов у свій робочий кабінет.

„Це був би великий скандал"

(Закінчення з 1-1 стор.)

зборах 4-ї сесії 2-го Ват. Собору (1965 р.), під час дискусій над проектом (схемою) тексту „Про Церкву в модерному світу", а специфічно — над першим артикулом цієї схеми, в якому є нарікання на атеїзм.

„Бизентайн Кетолик Ворлд" (10. 10. 65) — на основі католицької інформативної служби N.C.W.C. — подає:

„Отець Арруне твердив, що атеїстичний комунізм властиво опанував міжнародні організації, які відограють таку ключеву ролю в сьогоднішньому світі:

Він (о. Арруне) бачить, що вона (сила, яка поборює Християнство) „майже цілковито опанувала" й інші важливі ділянки, а також „фінансові круги, ділянку масових інформацій: пресу, фільми, радіо й телевізію".

(Цей виступ о. Арруне, який критикував Собор за його мовчанку в справі тієї світової антихристиянської сили, був голосним тому, що кожночасного генерала єзуїтів популярно називають „чорним папою" з уваги на їх велику силу в Катол. Церкві).

Кардинал Кеніг домагається, щоб Собор специфічно апелював до режимів комуністичних держав.

„Інший з-поміж отців Собору — отець зо спеціяльним папським мандатом у справах атеїзму — віденський кардинал Франц Кеніг (Koenig) заявив, що Собор повинен звернутися до атеїстичних урядів, щоб вони трималися доктрини про свободу релігії, основаної на природньому законі", — далі подають вищезгадані католицькі джерела.

II В. Собор „задалеко посунувся у своїх уступках антихристиянській силі, — заявив кардинал патріярх Максим IV.

Уніятський мельхітського обряду католицький патріярх Антіохійський кардинал Максим IV Саїг (Saigh) під час вищезгаданої дискусії над першим артикулом цієї ж схеми, виступивши як перший промовець, між іншим заявив:

„Ця схема („Про Церкву в модерному світі") в основному є доброю, бо вона основана на вченні Христа, і показує світові духа милосердя. Але, сказав він, це милосердя посунено (Собором) задалеко в відношенні до атеїзму", — далі інформують вищезгадані католицькі джерела. (Між іншим, патріярх-кардинал Максим IV рішуче став проти виданої II Собором декларації про „уневинення" жидів за замучення Христа).

З.Р.В. — Серед вищезгаданих критиків (відносно нечисленних) немає імен єпископату (українців-католиків в інформаціях преси. 7 жовтня 1962 р., коли почався II Ватиканський Собор, Єпископат українців католиків на своєму засіданні в Римі осудив владу СССР за те, що вона, мовляв, дає свободу Російській Православній Церкві, а переслідує греко-католицтво. Цей же Єпископат тоді осудив і Російську Православну Церкву за те, що вона, мовляв, зліквідувала греко-католицтво. Рим скомфіскував і осудив цю заяву Єпископату українців католиків та заборонив поширювати її. Безперечно, згадана заява була не осудженням атеїстичної влади СССР за її атеїзм як такий, а лише осудженням советського режиму й Російської Церкви в СССР за їхню ліквідацію греко-католицизму в Галичині.

Більше того, заява цього Єпископату, що Російська Церква є толерована владою СССР піддає світові думку, що в СССР таки є „свобода" релігії, але лише для Російської Православної Церкви.

II ВАТ. СОБОР

СІОНІЗМ ВІТАЄ ПОСТАНОВУ К. ЦЕРКВИ ПРО ЖИДІВ

II В. СОБОР ЗМІНИВ СВОЮ ПРОЖИДІВСЬКУ ДЕКЛЯРАЦІЮ З 1964 Р.

Д-р Н. Гольдман, голова світового Сіонізму, жаліє, що зміна декларації „послабила" її ідею. Преса Ізраїля огірчена тією зміною.

Світовий католицький II Ватиканський Собор на своїй 3-й сесії (сесія восени 1964 р.) ухвалив декларацію, в якій він виразно заявив, що жиди не винні у справі замучення Христа, тобто за „деіцид" боговбивство), як це було сказано в цій декларації.

Під натиском „консервативного" табору серед католиків Собор на своїй четвертій сесії (почалася 14 вересня 1965 р.) змінив цю декларацію з 1964 р. таким чином, щоб з тексту можна було ясно зробити висновок, що Кат. Церква не вважає жидів винними за замучення Христа; але слово „деіцид" (боговбивство), яке було в декларації з 1964 р., тепер уже скреслено.

У декларації з 1964 р. було осуджено антисемітизм. У зміненій декларації є вставка в цій справі; але це висловлено не як осудження антисемітизму, чого домагалися жиди, а висловлено лише силу з приводу того, що антисемітизм існує. Зміну декларації Собор ухвалив 15 жовтня 1965 р.

Нижче подаємо погляд д-ра Нагума Гольдмана — голови Світового Жидівського Конгресу, тобто світового Сіонізму, у справі вищезгаданої зміненої декларації.

Д-р Гольдман і вітає декларацію, і висловлює „жаль"

Щоденник „Нью Йорк Таймс" 18 жовтня 1965 р. подав таку інформацію:

„ЄРУСАЛИМ (Ізраїльський сектор). — Д-р Нагум Гольдман, президент Світового Жидівського Конгресу, в неділю (17 жовтня 1965 р.) привітав затвердження Римо-Католицьким Екуменічним (світовим) Собором заяву про жидів; але він висловив жаль, що вона (тепер рішня, змінена заява) послабила зміст оригінального (з 1964 р.) тексту".

Преса Ізраїля невдоволена зміненою заявою

Вищезгаданий щоденник продовжує: „Реакція єврейської преси (тобто жидівської в Ізраїлі) у справі того документа, яким звільняється жидів від колективної вини за розп'яття Христа, була ще менше ентузіястичною (ніж реакція д-ра Гольдмана). Ліберальний (часопис) „Габокер" заявив „що цій Церкві (Католицькій) цей документ (про жидів) був потрібний ще більше, ніж жидівському народові".

Гольдман: Справа „розп'яття Христа була основою для численних переслідувань і несправедливостей, яких проти жидів допускалася була Католицька Церква".

Далі, „Нью Йорк Таймс" інформує:

„Гольдман сказав, що цей документ (про жидів) „повинен уважатися за важливу подію". Він бо покінчив з тривалим почерез століття обвинуваченням про колективну вину жидівського народу за розп'яття Христа, було основою для численних переслідувань жидів католиками та заборонів поширювати її. Безперечно, згадана заява була не осудженням атеїстичної влади СССР за її атеїзм як такий, а лише осудженням советського режиму й Російської Церкви в СССР за їхню ліквідацію греко-католицизму в Галичині.

Більше того, заява цього Єпископату, що Російська Церква є толерована владою СССР піддає світові думку, що в СССР таки є „свобода" релігії, але лише для Російської Православної Церкви.

„Одночасно", — продовжував Гольдман, — „треба жаліти, що цей текст (документа про жидів), який минулого року був ухвалений переважною більшістю Екуменічного Собору, (цього року) став поважно послаблений — особливо ж в уступі про антисемітизм".

Гольдман сказав, що „після націстського періоду отак собі просто лише „висловити жаль" з приводу антисемітизму, звичайно, є ще менше як недостатнім". Він додав, що на дальшу мету про документ будуть судити на основі того, чи „він серіозно буде вводитися в життя, і на основі того, які наслідки він дасть у щоденному відношенні (Католицької) Церкви" (до жидів). (Слова в дужках вставлені ред. В.).

Папа поспішає з проголошенням зміненого документа про жидів, ухваленого 15 жовтня 1965 р.

„Ассошіейтед Пресс" 18 жовтня 1965 р. у своїй кореспонденції з Ватикану повідомив:

„У понеділок (18 жовтня 1965 р.) папа Павло (VI) підписав декларацію, ухвалену (католицькими) екуменічним (світовим) собором, про не-християн і жидів. Він (папа) видав розпоряження, щоб вона (ця постанова) була проголошена на прилюдному засіданні (Собору) 28 жовтня (1965 р.).

Це значить, що вона (постанова про не-християн і жидів) стане для Католицької Церкви обов'язковою трьома тижнями раніше, ніж було очікувано.

На робітньому засіданні в соборі Св. Петра минулої п'ятниці (15 жовтня 1965 р.) збори римо-католицьких прелатів з усього світу шляхом кінцевого голосування затвердили цей документ (змінений вторінень з текстом, ухваленим 1964 р.), в якому сказано, що всіх жидів не можна обвинувачувати за розп'яття Христа.

Щоб цей документ став декретом, для цього треба ще лише одної формальности, а саме — щоб папа й Собор проголосили його на прилюдному засіданні". (Слова в дужках вставлені ред. В.).

Серце, вийняте з людини, було живим понад 6 год.

Д-р Дірк Дюрер і д-р Франц Л. Мейлер, професори хірургії Амстердамського університету в жовтні 1965 р. понад шість годин втримували життя серця, яке вийняли з людини, що померла на серцевий удар. Про це повідомив „Ассошійтед Пресс" 18 жовтня 1965 р.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видане Видавництва Church Enterprise. Передплата: в Канаді — $5.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $5.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

З ВЕРШИН НЕДОСТУПНОСТИ – ДО ЗУСТРІЧІ ЗО СВІТОМ

ЧИ ПАПА ЧЕРЕЗ ЦЕ „ЗБУДНІЄ", І ВТРАТИТЬ АВРЕОЛІЮ „СВЯТОСТИ", ЧИ, НАВПАКИ, СТАНЕ ЩЕ „СВЯТІШИМ"?

„Люди не йдуть до Церкви, то Церква йде до людей", сказав кард. Гінн з нагоди відвідин папи Павла VI в Нью-Йорку.

Папа Павло VI 4 жовтня ц. р. прибув літаком до Нью-Йорку. На летовищі, де він сказав коротке слово, закінчене словами: „Привіт тобі, Америко", вітали його секретар стану (міністр Закордонних справ) Дін Раск, (протестант), Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй У Тан (буддист в Бурми), нью-йоркський кард. Спеллмен, і губернатор штату Нью-Йорк Рокефелер, посадник Нью-Йорку Вагнер і ін. Папа відправив Богослужения в соборі Св. Патрика, відбув приватну розмову з президентом Линдоном Джансоном, сказав промову (по-французькому), виключно присвячену закликові до збереження світового миру, відправив Богослужения на спортовому стадіоні Єнкі в присутності 90 тисяч людей, серед яких було багато некатоликів.

Появу папи в катедрі Св. Патрика бурно оплескували. В ОН його оплескували. Його переїзд з летовища до катедри Св. Патрика зустрічали понад 700 тисяч дітей і молоді католицьких шкіл — з окликами ентузіязму, і парадувало багато оркестр; його пильнували вісім тисяч поліції. Що кожних чотири фути стояв один поліцист на його шляху з летовища до церкви. На летовищі вищезгадані достойники, а потім і през. Джансон, вітались з папою через звичайне потиснення рук.

Папа Павло VI перший в історії папства відбув подорожі поза межі західньої Европи. У днях 4-6 січня 1963 р. він їздив у Палестину; пізно восени (1964 р. був в Індії.

У Ватикані почалися неофіційні дискусії на тему: чи зійдення папи до безпосередніх особистих контактів з широким світом, була, не зменшить його поваги? Одні думають, що це зменшить його повагу, інші вірять, що, навпаки, це ще більше його повагу піднесе.

Незгідність у поглядах на цю справу (папської поваги) є тут значно складнішою, ніж з першого погляду декому могло б здаватися. Корінця цієї проблеми сягають у таїники суспільної психології, а також психології релігій. А це складні й глибокі проблеми, які можуть бути речево обговорювані лише на основі поважних дослідних студій цього питання.

Меш складною стороною безпосередньо-особистих контактів папи зо світом є їхня політична мета.

Папство втратило свою середньовічну світську владу, коли папи були володарями над імператорами, королями й князями, і коли Католицька Церква у світському віднощині являла собою оту велетенську „імперію".

Теперішні папи, головно почавши з папи Івана 23-го (1958-1963), намагаються стати духовими світовими „володарями", тобто мати найвищий моральний авторитет у світі, а на цій основі вони мали б і неофіційний найвищий політичний авторитет - почерез вплив на все людство взагалі, а на поодинокі народи та їхні уряди зокрема.

Ці з-поміж противників папства, які мають міжнародню силу, знають що слабу сторону папства, тобто знають його намагання здобути собі політичний вплив на все людство. І тому хтось із цих могутніх противників за кулісами мабуть вплинув на папу Павла VI, щоб він 1964 р. поїхав до Палестини, а цього року щоб поїхав до Нью-Йорку. Тут, щоправда, справа не в самому факті, цих поїздок, а в їхній меті та в способі їх здійснення.

Про поїздку до Палестини — вже з цього погляду були деякі голоси.

Щождо поїздки до ОН — то тут папу Павла VI, так би мовити, також „втягнули на слизьке". Правити богослужения на спортовому стадіоні, їхати з летовища до церкви серед звуків оркестр, паради, серед реву й оплесків товпи й маси поліції і т. д. — усе це була така імпреза, яку було заранжовано кимсь, хто знав, що це не піднесе папського престижу, а — якраз станеться навпаки. До того ж ще папа промовляв в ОН у Нью-Йорку лише на тему збереження миру, тобто, щоб ніхто не воював (навіть за збройне визволення поневолених народів), — а про справедливість згадки в його промові в ОН не було... Це також те, чого собі бажають ті, що, мабуть, мали якийсь вплив на поїздку папи до ОН.

Не зважаючи на все те, — хоч не відомо, як сам папа дивиться на це, — преса у світі загально голосить, що поїздка папи до ОН була його „тріюмфом". Якщо це й справді був „тріюмф", то чи був він папським тріюмфом?

Дня 3 жовтня, напередодні приїзду папи до Нью-Йорку, по телевізії СІБІСІ в Канаді в програмі „Ця година має сім днів" було надано пашквіль на папу Павла VI — пашквіль на тему папи й футбольної гри на стадіоні Єнкі в Нью-Йорку і т. д. Виконавцем пашквілю був актор невідомої (не поданої) національности й релігії, а навіть його ім'я було затаене.

Чи той затаений актор не хотів, була, шляхом пашквілю розкрити дійсну картину мети і способу відвідин папи в Нью-Йорку, зааранжованому також безіменними акторами, які тут використали слабість папи стати популярним, і так вплинати на світ?

Поминаючи все інше, — вкінці треба сказати, що ціла та імпреза не могла в совісних вдумливих глядачів не викликати співчуття до нього вже й навіть як до людини, якщо не як до первоієрарха Католицької Церкви.

Якщо б папа, одягнувшись у скромні чорні шати монаха, пішки пішов, не завважений ніким, до убогої сім'ї, щоб нагодувати голодних, одягнути обдертих і витерти сльози засмученим, то це справді був би його тріюмфальний похід зходу з престола на землю, але на вершинах духа.

Про „екуменізм" між українцями

До промови Митр. Максима Германюка в „Обновi"

У „Вісніку" за 15 вересня 1965 р. була стаття-коментар у справі заяви греко-католицького Владики Максима Германюка, Митрополита Вінніпезького, на тему відношення Української Православної Церкви до екуменізму.

У зв'язку з вищезгаданою статею, редакція „Вісника" отримала низку листів.

У „Вісніку" немає технічних можливостей подрібно реферувати всі ці питання, що порушені в листах. Є підстави зробити такий висновок, що автори цих листів не мали нагоди познайомитися з текстом промови Митр. Максима, поданої в місцевій англомовній пресі. „Вісник", через брак місця, також подав був не ввесь зміст його промови, а зупинився лише на заяві Митр. Максима на тему відношення Української Православної Церкви до екуменізму.

Тепер же вважаємо за потрібне зробити замітку загального характеру — що з цієї теми немає ні підстав, ні потреби робити сенсацію.

Митр. Германюк стверднив дійсний факт, що Українська Православна Церква не бере участи в екуменізмі. Коли ж, однак, „Вісник" висловив тут деякі застереження, то це тому, що: 1) Митр. Максим не виясиив делегатам „Обнови" причини, через яку наша Церква не бере участи в екуменічному русі; і 2) що він не вказав на той факт, що також і Єпископат українців греко-католиків, як такий, сам почерез себе, з власного почину, на власну руку, також ніде й ніколи не сходиться з провідниками інших Церков, тобто Церков не католицьких, для обговорювання проблем по лінії з'єднання християнства, тобто він також не бере активної участі в екуменізмі.

Це ті справи формальні, що їх був відмітив „Вісник".

А поза тим промова Митр. Максима є цікавою, важливою, повчальною; і для українців греко-католиків вона має не лише релігійно-католицьку важливість, але українське національне значення.

Тут треба відзначити ще й той факт, що з-поміж Єпископату українців греко-католиків на американському континенті

(Закінчення на ст. 8)

З відродженням Ізраїля кінчається свобода Християнства?

„ЦЕРКВА БУДЕ УСУНЕНА З ЗЕМЛІ", ВІЩУЄ РУХ „ПРОРОЦТВА"

Пастор Джан Фостер з Англії об'їжджає американський континент і тривожно голосить, що „в тій хвилині, коли Давид Бен Гуріон 14 травня 1948 р. проголосив державу Ізраїль, почалася нова ера в житті Християнства"

Англійський пентекостальний пастор з Лондону Джан Витфілд Фостер голосить, що момент відновлення Ізраїльської держави, проголошеної її першим прем'єром Давидом Бен Гуріоном 14 травня 1948 р., є початком знищення Християнства.

Він твердить, що це передсказується пророцтвом Біблії. Пастор Дж. В. Фостер уважає себе за знавця Ізраїля й біблійних пророцтв. Прибувши з Англії на об'їзд по містах північно-американського континенту, він скликав „конвенції пророцтва", на яких тривожно голосив ці свої погляди.

Він цікавився Ізраїлем ще з 11 року життя і ближче пізнав його, коли був на місії в Ізраїлі

Щоденник „Да Виннипег Трибюн" 9 жовтня 1965 р. подав (п. з. „Ера свободи Євангелії тепер кінчається, коли Ізраїл знову став нацією?") таку інформацію".

„На думку о. Джана Витфілда Фостера, тепер є вік інтерпретації пророцтв Біблії.

М'якоголосий і буйнобровий пастор-пентекостадець з Лондону, який від 1947 по 1948 р. був на місійній роботі в Ізраїлі, є такого погляду, що з тією хвилиною, як Давид Бен Гуріон проголосив 14 травня 1948 р. Ізраїльську державу, в житті Християнства почалася нова ера.

Цього тижня (від 2-го по 9-го жовтня 1965 р. — ред. В.) В. Фостер був у Вінніпезі, щоб скликати тут, у Сіонсько-Апостольській церкві на Пасифік евеню, „Конвенцію Пророцтва".

У Північній Америці він перебуває від минулого місяця (вересня, — р.В.), де такі самі збори скликалися в Філядельфії та в Торонті і відбудуться в Саскатуні — перед тим, поки він повернеться додому".

„Слідкує за розвитком жидівської раси"

„Цей пастор,ростом 7 стіп і 10 цалів, на інтервю сказав, що він слідкує за розвитком українців греко-католиків, як такий, сам почерез себе, з власного почину, на власну руку, також ніде й ніколи не сходиться з провідниками інших Церков, тобто Церков не католицьких, для обговорювання проблем по лінії з'єднання християнства, тобто він також не бере активної участі в екуменізмі.

Тут треба відзначити ще й той факт, що з-поміж Єпископату українців греко-католиків на американському континенті (Закінчення на ст. 8)

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

Пилат: „ЧИ ТИ ЦАР ЮДЕЙСЬКИЙ?" **Христос:** „ТИ САМ ПРОМОВИВ", ТІЛЬКИ Ж „МОЄ ЦАРСТВО НЕ ЗВІДСИ" (Ів. гл. 18).

Пилат почав судити І. Христа, але в ролі судді був зовсім безрадний, — не знав нічого. Суд над Християнством продовжують досі: в одному місці карають за Нього, в другому — лише посуджують, глузують. Є ті, що знають, що роблять, коли судять Християнство; інші, з-поміж християн, самі кажуть: „Я цього не розумію, але мені не..." Умний рукн! А ось слухай: „Моє Царство не звідси!" Тому й Християнство основується лише на Вірі, — не на розумінні всього. Отже, віруй, як можеш, а не став себе в ролю судді судити те, чого не розумієш. Спокійна віра дасть і розуміння, що можна зрозуміти. Тепер, ми лише „звідси"; колись усе стане ясним тому, хто вірує тепер.

З.Р.В. — На якій підставі пастор Фостер пов'язує з „усуненням Церкви (Християнської) з лиця землі", що він предсказує, — в пресових інформаціях точніше про це не сказано. Лише сказано, що пастор Фостер робить це на основі своєї інтерпретації пророцтв із Св. Письма, в яких подано признаки, по яких можна пізнати, коли буде друге пришесть Христа й кінець світу. Справа кінця світу — це в теології одна з проблем есхатології, тобто справи майбутнього життя. Чи теперішні події у світі є тими признаками, які віщують друге пришесть Христа й кінець світу — над цим ведуться богословські дискусії. Дискусія на цю тему відбулася на засіданні Богословської комісії Всехристиянського Мирного Конгресу (просоветського) в Ленінграді 8-11 квітня 1965 р., — як подає „Журнал Московской Патриархии" ч. 7, 1965 р.

Член цієї Комісії, пастор Т. Лоренцмаер з Реформатської Церкви Федеральної Німецької Республіки, у своїй доповіді сказав, що в теперішніх часах є такі признаки, про які Св. Письмо каже, що вони віщують друге пришесть Христа перед кінцем світу. Цей його погляд викликав суперечки серед богословів у цій комісії, що складається з православних і протестантів. „Оживлені суперечки викликала собою доповідь пастора Т. Лоренцмаера (Реформатська Церква ФНР) на тему „Історія й есхатологія"... У зв'язку з цим він зробив спробу розуміти сучасність як рішальний час в есхатологічному сенсі", — подає „журнал Московской Патриархии" (ч. 7, 1965. Москва).

Степаков – керівник пропаганди СССР

Ідеологічний керівник Демічев — на місце Ільїчова

Преса в початках серпня ц. р. повідомила, що Володимир І. Степаков назначений керівником пропаганди ЦК КПСС (Центрального Комітету Комуніст. Партії Советського Союзу).

На місце усуненого цього року Леоніда Ф. Ільїчова, який керував справами комуністичної ідеології при ЦК КПСС назначено Петра І. Демічева.

Ільїчов був відомий своєю до тонкощів розробленою програмою атеїстичного виховання в советських школах. З яких причин його звільнено з його посту — влада СССР не поінформувала.

КОМУНІКАТ

25 років тому, в славному історичному місті Хломі, 20-го жовтня 1940 року професор Іван Огієнко, а тоді вже Високопреподобний Отець Архимандрит Іларіон, був рукоположений в сан Єпископа Української Православної Церкви.

Ставши керівником рідньої Церкви й Народу на Холмщині й Підляшші, Владика Іларіон віддав усі свої сили, знання, довголітній досвід й адміністраторський хист для відродження релігійного й національного життя на тих землях.

Митрополит Іларіон приступив до своєї праці відновлення й упорядкування життя Холмсько-Підлясної Єпархії в дуже тяжких воєнних обставинах. Але під його мудрим й енергійним проводом ця Єпархія за короткий час виконала історичної ваги працю, що цілковито змінила її обличчя, — привернула колишній її український характер. Та Єпархія за митрополита Іларіона стала вже національно українською, і то не лише формально, але й духово.

При кінці 1941-го року Владику Митрополита Іларіона усім народом, через Всеукраїнську Національну і Церковну Раду, було обрано на Митрополита Київського і всієї України, але, через спротив окупаційної німецької влади, до цієї сильно важливої справи, на жаль, не дійшло.

Українську Греко-Православну Церкву в Канаді Блаженніший Владика Митрополит Іларіон очолює від серпня 1951-го року. Це були роки праці для Церкви, для свойого рідного народу, — праці многогранної й великої. Працю цю високо цінить і знає весь український народ не тільки в Канаді, але й поза нею.

Отож, з нагоди 25-літнього Архиерейського служіння Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона, Українська Греко-Православна Церква в Канаді, в місяцях жовтні й листопаді урочисто святкує й відзначає академіями Ювілей свойого великого Митрополита, про що й подається до відома всіх, кому про це належить знати.

† Єпископ БОРИС,
голова Ювілейного Комітету.

Передплачуйте, читайте, поширюйте і підтримуйте „Вісника"!

Велика демонстрація за свободу юдаїзму в СССР

УЧАСТЬ ПРОТЕСТАНТСЬКОГО И КАТОЛИЦЬКОГО ДУХОВЕНСТВА

Дж. Рузвелт заявив, що дискримінація є не лише в СССР, але й в США

„Нью Йорк Таймс Сервіс" 20 вересня ц. р. подав таку інформацію:

„Вашінґтон. — 24 жидівсько-американських організацій влаштували тут у неділю (19 вересня 1965 р.) спільну демонстрацію, щоб запротестувати проти обмежень, яких жиди в СССР зазнають у практиці свого комунального (кагали, — р. В.) і релігійного життя."

Протестаційна петиція з мільйоном підписів

„Товпа, яку поліція обчислила на біля 10 тисяч осіб, зібралася в Парку Ляфаєта і слухала промовців, які домагалися від Советського Союзу ліберальнішої політики. Частина демонстрантів описля подалася до советської амбасади, щоб вручити петицію з мільйоном підписів".

Дж. Рузвелт: США „самі мають нечисту совість і нечисті руки" у трактуванні американських негрів

„Між учасниками цих зборів були міжконфесійні з'єднання від низки спільнот, включно з протестантським і католицьким духовенством.

Головним промовцем на цих зборах був Джеймс Рузвелт, що є амбасадором — дезигнатом Америки в Економічній і Соціяльній Раді Об'єднаних Націй.

Пан Рузвелт сказав, що Об'єднані Нації повинні — почерез одну із своїх агенцій — зайнятися проблемою советського жидівства. Він признав, що США „самі мають нечисту совість і нечисті руки в трактуванні американських негрів".

З.Р.В. — Мати Джеймса Рузвелта, який є сином бувшого президента США Делано Рузвелта, є жидівського походження. Сам Джеймс Рузвелт відомий також із своїх промов на сіоністичних з'їздах. Генеральний американський амбасадор в Об'єднаних Націях, Гольдберг (жид), доміся того, що Державний департамент (міністерство закордонних справ) США запротестувало проти обмеження свобод жидівської релігії в СССР.

Паломництво до місця Успіння Пресв. Богородиці

Одна німецька католицька монахиня коло 80 років тому мала видіння, в якому їй були об'явлені дані про останні дні життя Пресв. Діви Марії, — про що нічого не сказано у Св. Євангелії.

Ідучи за вказівками цієї манахині, які вона отримала в видінні, один французький католицький священик — археолог (дослідник старовини) тоді ж таки, коло 80 років тому, поїхав до міста Ефесу в Малій Азії (в Туреччині) і поблизу цього міста знайшов у руїнах старовинний домик, в якому він впізнав те місце, де відбулося успіння (упокоєння) Пресв. Діви Марії.

Року 1896-го папа Лев XIII поблагословив перше католицьке паломництво до цього домика в Ефесі. А 1905 р. папа Пій X висловив свою захоту „трудолюбивим дослідникам гробу Пречистої Діви Марії".

Цього року на Свято Успіння Пресв. Діви Марії цей домик в Ефесі відвідало 10,000 паломників — не лише православних і католиків, але й мусульман (магометан), які також почитають Пресв. Діву Марію, та жидів.

В Ефесі є також старовинна церква Пресв. Діви Марії, в якій відбувався 3-ій Вселенський Собор, званий Ефеським, який 431 р. встановив догматичне вчення про Божественне Материнство Діви Марії.

Поблизу міста Ефесу є також місце, де, згідно з переказом, є гріб Св. Івана Богослова. Цей же переказ каже, що Пресв. Діва Марія прибула до Ефесу зо Св. Іваном Богословом.

Більше як третина робітників в СССР почитають ікони

Більше як третина колхозних і фабричних робітників в СССР мають у своїх помешканнях ікони. Це ствердили два співробітники советського журналу „Вопросы філософии" А. Земцов і А. Духаль, які подорожували по Ленінському й Красноярському краю, по Ставропільщині й по Вінніцькій області. А. Земцов, побувавши в 152 робітничих помешканнях, у 64 бачив ікони.

Цю вістку подало в липні ц. р. радіо „Вільна Європа" в Мюнхені.

Патріярша літургічна дисперса для карпаторусинів в США

Священика дозволено звершувати дві Літургії (але лише в двох церквах) в одну й ту саму неділю.

Патріярх Константинопольський Атенагорас і дозволив священикам карпаторуської православної епархії в США, яку очолює архиєп. Орест, звершувати протягом одної неділі дві Літургії, але в двох церквах, тобто не на одному престолі.

Хоч традиційні канони забороняють таку практику, але згаданий патріярх винятково дав карпаторусинам такий дозвіл з уваги на місійні обставини цієї епархії.

Нова держава — 95 тисяч населення

Малдівські Острови стали незалежними

Малдівські Острови, що мають лише 95 тисяч населення, 26 липня 1965 р. отримали від Британії державну незалежність, і після цього їх прийнято в членство Об'єднаних Націй. Серед членів ОН це є наймолодша, найменша територіяльно і з найменшим числом населення держава.

Територія цієї держави складається з 2,000 коралевих островів, з яких заселені лише 220, а поверхня цих останніх разом становить тільки 115 квадратних миль.

Почавши з 1887 р., це був британський протекторат. Ці острови знаходяться на південний захід від острова Цейлону. Центральні Острови згаданої держави заселені арабами (12,000 осіб). Південні Острови заселені сінгальцями з Цейлону.

Католицький єпископ

Про ролю катол. Світського Апостолату

Важлива роля католицького Світського Апостолату, тобто Католицької Акції, приєднати християн некатоликів до Римської Церкви

Український католицький щоденник „Америка" за 10 серпня 1965 р. подав таку інформацію:

„АДЕЛАРИДА, Австралія, — Архиєп. М. Беовіч, відзначуючи срібний ювілей єпископства, висловив на єпископському престолі заявив, що „Світський Апостолят має до виконання важливу ролю в ділянці привернення християнської єдности".

„Ми свідомі всі цілей, що їх хоче осягнути Вселенський Собор — казав Владика — і хоч шлях до церковної єдности далекий, всі мусять відіграти призначену їм ролю. Все ж таки, міжрелігійні дискусії скривають у собі багато небезпек й було б помилкою думати, що Церква погодиться на розводнювання Своїх доктрин чи дисциплін".

Світські католики, які готові йти на всі компроміси з неприналежними до католицької Церкви — не розуміють завдань Вселенського Собору, — казав Архиєпископ."

З.Р.В. — Клітиною Католицької Акції є кожна з тих світських католицьких організацій, що їх контролюють католицькі церковні власті.

Планета Місяць постала 4.6 більйонів років тому

Місяць постав близько 4.6 більйонів років тому. Його „зима" поверхня становить собою верству легкого матеріялу грубиною в 20 стіп (футів), під якою є кам'яна верства.

Нутро Місяця дуже гаряче, і тому його радіоактивні проміння є в 4—5 разів сильніші за радіоактивність Землі. Існує такий погляд, хоч і не всі з ним погоджуються, що гаряча розплавлена маса нутра Місяця починається вже на глибині 400 миль під його поверхнею.

Ці інформації подано з міжнародної конференції, що відбулася в Пасадені в Каліфорнії в днях від 13 по 20 вересня 1965 р. (Подано за щоденником „Нью Йорк Таймс Сервис" 14. 9. 65).

В Нюфавндленді безплатне університетське навчання

Прем'єр провінції Нюфавндленд у початках жовтня ц. р. проголосив, що його уряд уводить закон про безплатне університетське навчання. Усі без винятку студенти звільняються від університетських оплат.

„Я думаю, що це буде прикладом для решти Канади", сказав прем. Смоллуд.

Лише троє манітобських індіян на студіях

У Манітобі лише троє індіян вписалося на академічні студії в осени 1965 р., — один в Манітобському університеті, один у Брендонській колегії, один у Саскачеванському університеті.

У самій Манітобі є 50 тисяч індіян.

Кошти студій всім індіянам оплачує уряд. (Подано за „Да Вінніпег Трибюн" 27. 9. 1965).

Історична реформа

Зміна іміграційного закону США

Дискримінаційну „національну квоту" скасовано

Президент Ліндон Джансон у неділю по полудні, 3 жовтня ц. р., підписав текст нового іміграційного закону США, яким скасовано так звану „національну квоту". Президент зверщив акт підписання символічно — під Статуєю Свободи в пристані (порті) Нью-Йорку.

„Національна квота" була расовою дискримінацією

Новий закон був ухвалений Конгресом 30 вересня 1965 р. — після ціломісячної дискусії. У палаті послів його ухвалено голосами 320 проти 69. Того самого дня (30 вересня), годиною пізніше, сенат затвердив його шляхом відкритого голосування.

Щоденник „Нью-Йорк Таймс Сервис" (1 жовтня 1965 р.) так характеризував новий іміграційний закон:

„Головна ціль цього закону — скреслити систему національної квоти, яка вперше була введена в закон 1924 року; квоти імігрантів були визначені на такій основі: до США впускали імігрантів з даних країн у такій числовій пропорції, яка була устійнена переписом населення в США 1920 р. Ця система дуже сприяла імміграції з Британії і північної Европи, а упосліджувала імміграцію із східної Европи та з країн Азії й Африки".

З.Р.В.

Звичайно, це був расовий закон. Його метою було втримати в США перевагу нордійської раси (англосаксонці, німці, скандинавці). З народів Европи найменше число, і на останньому місці, було визначене для слов'янських народів. Отже цей закон дошкульно відчували й українці.

Згідно з новим імміграційним законом, до США будуть впускати імігрантів не на основі країн їхнього походження і не на основі їхньої раси, а на такій основі: **„хто перший зголосився, той першим буде впущений"** („a first come, first-served basis").

Звичайно, і в новому законі є деякі обмеження, але вони не расові, а числові, професійні й суспільні. Наприклад, число щорічної імміграції з кожної країни до США не може перевищувати 20 тисяч осіб. Привілей першого тут дається таким імігрантам: 1) які є фахово вишколені; 2) які їдуть до США працювати на основі покликання їх працедавцем, але з запевненням, що через нього не будуть звільнені ці працюючі, які вже досі були даними працедавцем затруднені; 3) які їдуть до своєї родини, як: дружина до свого чоловіка, чи навпаки; батьки до дітей, чи навпаки, і т. п.

Хто спричинився до скасування закону про „національну квоту"?

З народів східної Европи (слов'янський схід), що був, коли йдеться про Европу, найбільш упослідженим у законі з 1924 р., еміґрацією до США були найбільш зацікавлені українці, отже практично вони тут найдошкульніше відчували оту „національну квоту". Але українці терпіли це мовчки, з самопожертвою, — і не тільки офіційно не протестували, але навіть не згадували у своїй пресі про цю расову дискримінацію. Лише між собою приватно, і то обережно, нарікали на це. Вони лякалися, щоб їх буває не було посуджено в „нелояльности" до країни великої демократії. Це нагодує такий український жарт:

Селянин іде дорогою з мішечком вівсяка на плечах. Другий селянин надогнав його возом і взяв його на віз підвезти. Але подорожній, сівши на віз, дальше тримає мішечок з зерном на плечах.

„Дяньку, та чому не скинете з плечей оте міщатко; і не положите на віз?" — питає погонич.

„Та, дякувати вам... Добре, що вже сам їду... нащо ще маю тим міцам ваш віз обтяжувати..."

Лише жиди постійно, рішуче, принципово протестували й крок за кроком діяли в напрямку скасування закону про „національну квоту". Справа того роду, що закон з 1924 р. був зацікавлений не расовим походженням кожного поодинокого імігранта (бо це була б дуже подрібна процедура), а підходив до цієї справи (расової) з ширшого, загального становища, тобто був зацікавлений країною походження даного імігранта, отже, коли даний жид народився в котрійсь з країн слов'янського сходу (Україна, Білорусь, Московщина), то його також зачислювали до східньо-слов'янської квоти, і упосліджували, так само, хоч і трохи менше, упосліджували тих жидів, що народилися в країнах слов'янського півдня й заходу; а також упосліджували й тих, хоч це менше, що походили з усіх інших країн Европи (романських, балтійських, з Греції і т. д.), за винятком нордійських країн (Британія, Німеччина, Швеція, Норвегія, Данія, Голляндія). А вже найбільше упосліджували імміграцію з Африки й з Азії, отже в цьому й з Палестини.

Як зловживали законом про „національну квоту" проти слов'ян

Ця покупа справа стає цілком ясною на підставі прикладів життєвої практики.

Один з визначних українців у Канаді розповідає таке:

Він народився близько 70 років тому в Галичині, що була тоді в державному складі Австрії, — отже він народився як австрійський горожанин, тобто горожанин нордійської держави. У Канаду він приїхав з батьками 2-літнім хлопцем, отже прибув сюди як австрійський горожанин. Коли він був у Канаді вже близько 20 років, і став тут канадським горожанином, то аж тоді Галичину зайняла Польща, і українці в Галичині з австрійських горожан поставали польськими горожанами. Але та людина, про яку тут мова, за того часу була вже в Канаді, а Галичині під Польщею не жила, отже й не стала польським горожанином; її перше горожанство (за уродження) було австрійське, а друге в черзі було канадське.

І ось коли та людина хотіла переселитись з Канади до США, то державу її народження (по-амер.: „національне походження"), згідно з законом з 1924 р., треба було подати Австрію, отже нордійську державу. Однак американський консулят у Вінніпезі волів подати Польщу як нібито країну народження згаданої людини, бо за того часу Галичина вже була під Польщею. Цю людину виписали на „польську квоту" нате, щоб таким чином включити її в слов'янську квоту, і так змусити її довго-довго безнадійно вичікувати — п'ять, шість і більше років, — поки виявиться, що число нордійських імігрантів, а далі — романських, балтійських і інших з Европи, є пропорційно таке велике, що вже можна б відповідно трошечки збільшити й слов'янську імміграцію.

А одних наші мовчали...

Другий з советських письменників отримав Нобелівську премію

У половині жовтня 1965 р. преса повідомила, що советський письменник Шолохов (донський козак) отримав Нобелівську премію (медалю й 60,000 дол.) за свою повість „Тихий Дон".

Він прийняв цю премію.

Першим з советських письменників, що отримав Нобелівську премію (найвище світове відзначення) був Пастернак (жид) за свою повість „Доктор Живаго". Але тодішній правитель СССР М. Хрущов змусив його відмовитися від цієї премії.

Першим росіянином ,якого відзначили за літературну творчість народовцю Нобеля, був російський письменник на еміґрації Бунін; його нагородженo (1935 р.) за повість п. з. „У Малороссії".

22 грудня 1965 р. в Нью-Йорку відбудеться прем'єра (перше висвітлення) фільму на основі повісті „Доктор Живаго" Пастернака. Американська фільмова фірма Метро-Голдвин-Маер у жовтні 1965 р. скінчила накручувати цей фільм в Іспанії коштом 11 мільйонів дол.

„Екуменізм" — нова назва єдиа

Словом „екуменізм" називають рух за церковне з'єднення християн різних віроісповідних Церков. Розмови між ними на тему „екуменізму" називають „діялогом".

На таке „екуменічне збляження" католики в Техасі запросили методистів і прийняли їх бенкетом, на якому вгощалися вином.

Пресовий орган методистів у Техасі обурився такими „екуменічними" методами збляження, і назвав вино словом „екуменізм"; цей мовний новотвір (слово „екуменізм") далі підхопив в США журн. „Да Крищіан Сенчорі" за 23 липня 1965 р., а за ним — інші органи.

Вплив советської освіти на справу хрещення дітей

Серед дітей тих батьків, які мають високу освіту, охрещених є тільки 0,6%; у тих, що не докінчили студій у високих школах — 1,7%; у тих, що закінчили технічні школи — 9%; у тих, що закінчили середню школу — 14%; у тих, що не докінчили студій в середній школі — 51,4%; у тих, що закінчили початкову школу 22,3%.

Серед тих родин, де хрестять дітей, 12% становлять такі родини, в яких є члени комсомолу (Комуністичний Союз молоді), а 2,5% — де є партійні комуністи.

(За советським журналом „Вопросы философии" з 1965 р. подав журн. „Православная Русь" (США) за 14 липня 1965 р.

ПРО „ЕКУМЕНІЗМ" МІЖ УКРАЇНЦЯМИ

(Закінчення з стор. 4)

лише Митр. Максим Германюк приєднався до ліберального руху в Католицькій Церкві, що його започаткував був папа Іван XXIII (став папою 1958 р., помер 1963 р.) з такими своїми ліберальними однодумцями — кардиналами, як Августин Бея, Зюненс і інші, головно римо-католицькі кардинали з Америки, а також частково з Франції, Німеччини, Австрії, Бельгії, Голляндії. І до них приєднався Митр. Максим.

Хто знає — може з таких початків хоч одиниці з Єпископату українців католиків згодом почнуть самі від себе виступи в Римі з всякого роду важливими ініціятивами, щоб їхні оригінальні ідеї наслідували єпископи інших національностей.

Ось, напр., німецькі католицькі теологи з нагоди 2-го Ватиканського Собору (ще за його першої сесії 1962 р. — за життя папи Івана 23-го) виступили в обороні німця — реформатора, Лютера; слова оправдання для Лютерової реформації знайшов і професор католицької догматики в Гепінгінському університеті, о. д-р Ганс Кюнг (німець з Швайцарії і один з дорадників 2-го Ватиканського Собору). У своїй голосній праці п.з. „Собор, реформація й возʼєднання", написаній у ході підготови до скликання 2-го Ватиканського Собору, він не без німецької національної гордости оправдує реформацію німця Мартина Лютера, і каже, що Католицька Церква аж тепер почала (за папи Івана 23-го) іти (і повинна йти) до того, що колись був завпочатковав Мартин Лютер, а Католицька Церква осудила його.

Кардинал Йозеф Беран (чех) на четвертій сесії 2-го Ватиканського Собору (1965 р.) у своїй промові 20 вересня 1965 р. не завагався висловити оправдання для чеського реформатора Івана Гуса і докір Римові за спалення ним Івана Гуса як нібито „еретика".

Покищо можна сказати з певністю, що якщо б „еретики" Гус і Лютер появилися були серед українців-католиків, то ніхто з українських католицьких провідників не тільки не виступив би на Соборі в обороні та не „дорікав би Римові через них, але ще більше — вони скоріш намагалися б якнайпередки якнайголосніше осуджувати їх.

Натомість є підстави думати, що якщо б Йосафат Кунцевич був не між католиками-українцями, а між католиками німцями, чи католиками — чехами, чи кат. — французами і т. д., то в них знайшлися б такі католицькі церковні провідники, які перед Римом осудили б Йосафата Кунцевича — отого, проголошеного Римом за „польського святого", якій вогнем і мечем мордував православних українців і білорусів аж до тієї міри, що навіть дехто з представників польської влади дораків йому за такі некристиянські діла. Вони також не завагалися б осудити так звану „унію" в Бересті (1596 р.), що була актом польського насильства над православною Україною, і що вийшла з національно-політичних польських цілей і починів, підтриманих Римом. Якщо б у нас були свої Кюнги в Берани, то вони сказали б Римові на Соборі в світові, що Рим своїми польськими святими Кунцевичем й насильною Берестейською „унією" навіки припечатували недовір'я й нехіть України до Риму. І вони висинили б, що як довго Рим не осудить Берестейської унії і Кунцевича та йому подібних, то не може бути жодної мови про будь які „екуменічні" розмови між православними українцями й Римом. Вони також заявили б на Соборі, що вони, провідники української католицької спільноти не можуть бути безвільними знаряддям в службі політики Риму, який раз наказує їм навіть не сходитися з православними українцями, а потім наказує їм висилати привітальні-послання українському православному Єпископатові (на Великдень 1965 р.), а далі може наказати відпікатися від того привітального послання. (Чи не тому, про всякий випадок, Єпископат українців-католиків, крім одного з Єпископів, не поклав на цьому привітальному посланні своїх власноручних підписів?).

Якщо б безпосередні церковні провідники знайшли в собі стільки моральної мужности, і — замість плекати культ Кунцевича і Берестейської „унії" — осудили їх, то це і Християнству, і українській справі було б корисніше, ніж оті традиційні культи, кунцевичівські й берестейські культи, що їх плекають як „священні" — хіба лише в такому значенні, як колись вважали проказу за „священу" недугу.

Совєтський вандалізм

Радіо „Свобода" надало таку передачу за залізну заслону:

„455-го року вандали, здобувши Рим, пограбували і зруйнували його. Таке безглуздє нищення культурних пам'ятників та цінностей згодом дістало назву вандалізму. Це — визначення вандалізму подане в Українській Радянській Енциклопедії

Прикладів вандалізму можна навести багато. Особливо відчули ми, що таке вандалізм, в останній війні. Але чимало цього вандалізму є й сьогодні. І думаєш, як же так? Це — в країні, що нібн. стає на поріг комунізму; в країні, комуністична партія якої хоче бути на чолі всього найпрогресивнішого у світі. А ось, наче якась провокація, чи глум над людиною: трактори розтягли на дрова прекрасний пам'ятник дерев'яної бойківської архітектури — Миколаївську церкву, що стояла на пагорбі у місті Долині. У Івано-франківському краєзнавчому музеї зберігалася унікальна колекція (чи не найбільша у світі) виробів гуцульських керамістів. Ця колекція пережила війну. І от „під виглядом „чистки" музейних фондів, однієї ночі колекцію кераміки було розторощено обухом сокири і черепʼя вивезено на „звалище". „У тернопольській області руйнуються унікальні твори подільського народного дерев'яного зодчества — дзвіниці та храми у Чортківі, Коропці, а також замки в Збаражі, Бережанах. . .Така ж доля і архітектурних перлин Закарпатської області, розташованих у селах Данилові, Олександрівці, Сокиринці. . ."

Це, дорогі слухачі, не вигадка наша. А це ж факти. Вони викликають справедливий протест. Думаємо, що молоде покоління в Україні таки скаже твердо: „Дось! Руки геть від скарбів народних!"

(„Інформатор" ч. 37, серпень 1965. **Radio Liberty Committee. New York, U.S.A.**).

Зміст промови Митр. Германюка в „Обнові"

У днях 4—6 вересня у Вінніпезі відбувся 7-й конгрес українських католицьких студентів, що є канадським відділом української католицької світової організації „Обнова" (яка являє собою одну з кліток Католицької Акції).

На цьому конгресі промовляв Митр. Максим Германюк, і зміст його промови подаємо в такому перекладі з вінніпезького щоденника „Да Вінніпег Трибюн" (число за вівторок, 7 вересня 1965 р.):

„Цей же конгрес вислухав також Архиєпископа Митрополита Максима Германюка, який говорив про той новий дух екуменізму, що його започаткував покійний Папа Іван (23-й, — ред. В.).

Він говорив про важливість духа зрозуміння між різними церквами і про потребу повної щирости в усіх сторін.

Метою цього є стати перед лицем різниць між церквами, і побачити, чи ці різниці є справдні Біблією і християнськими доктринами.

„Тільки шляхом провіряння наших різниць може бути осягнена єдність", сказав він.

Заторкнувши ролю католицького університетського студентства, цей архиєпископ порадив членам конгресу глибше студіювати католицьку доктрину і більш критично відноситися до історії, традиції і практики Католицької Церкви.

У церкви в минулому часто були тенденції змішувати світські інтереси з релігійними істинами. Поодиючи латинську духовність з католицтвом, вона мала тенденцію насильно нав'язувати римо-католицькі обряди і практики іншим культурам, і так спричинила антагонізм та терть, — сказав він.

Останній Ватиканський собор, однак, проявив замітну зміну, зокрема ж через прийняття місцевих мов для церковних відправ.

Українська Католицька Церква особливо повинна змагати до того, щоб шляхом уживання своїх загальних обрядів сприяти справі зрозуміння з боку Української Православної Церкви, яка виявилася повністю незаінтересованою в справі церковної єдности й екуменізму, — сказав він".

З.Р.В. — Слово „екуменізм" у теперішньому його вживанні означає світовий рух за життєве зближення різних Церков Християнства, щоб шляхом практичної співпраці й зустрічей пізнали одні одних, і таким чином виробляли духовий грунт для ідеї церковної єдности всіх християн.

З нагоди відкриття пам'ятника Шевченкові у Вінніпезі православні українці перші запропонували були українцям греко-католикам спільно почати „екуменічні" взаємини — шляхом спільного посвячення цього пам'ятника. Але Єпископат українців греко-католиків не лише відмовився від того, але ще й зайняв таке становище, що Комітет Українців Канади не дозволив навіть українському православному духовенству посвятити цей пам'ятник. А сталося це тоді, коли вже готовилися до скликання „екуменічного" 2-го Ватиканського Собору.

Коли ж цей Собор уже скоро мав початися (11 жовтня 1962 р.), то католицькі місцеві церковні дячі різних народів (у Німеччині, Франції, Швайцарії і т. д.) почали голосити толерацію у відношенні до своїх земляків-протестантів; почали заявляти (слідуючи за голосом папи Івана 23-го), що Католицька Церква також завинила в справі роз'єднання християн; почали запрохати своїх земляків — протестантів, щоб вони прийхали на 2-ий Ватиканський Собор подивитися, розглянутися, — і це їх до нічого не зобов'язує; коли сам папа Іван 23-й так само ввічливо запросив навіть Російську Православну Церкву в СССР прислати своїх спостерігачів — гостей на цей Собор, а про унію й не згадував; то тоді, своїм спільним поданням з Риму восени 1959 р. Єпископат українців греко-католиків прилюдно закликав український православний Єпископат, що він, з „нагоди недалекого вже Собору" прибув до Риму і „з покірним проханням" (дослівно!) піддався під власть папи. . .

Такої принизливості, такої грубости не зазнала ні одна інша з усієї решти некатолицьких Церков від своїх земляків — католиків з нагоди 2-го Ватиканського Собору, як зазнала Українська Православна Церква від Єпископату українців греко-католиків шляхом цього його „екуменічного" відношення до православних українців.

Коли поруч католиків німців, французів, англійців, голляндців, шведів, бельгійців і т. д., на Соборі були лише як обсерватори, їхні однокровні брати протестантського віроісповідання, то, звичайно, не могло не показатися дивним, що поруч делегатів українців греко-католиків немає на Соборі обсерваторів від православних українців; і не могло не виникнути питання: Чому ж так скоїлося? І чи церковні місцеві провідники українців греко-католиків виступили з якоюсь ініціятивою нав'язати екуменічні зв'язки з православними українцями. А коли з такою ініціятивою виступили, то яким способом вони це зробили?

А ось як: довели до того, що пам'ятники Шевченкові у Вінніпезі і Вашінґтоні не посвячені взагалі (бо Шевченко православний, а не католик); і закликали українців прибути на Собор, щоб „з покірним проханням" піддатися папі, а не затрохати прислати обсерваторів.

Певна річ, що якщо кардинал Беа — голова екуменічного Ватиканського Секретаріяту Сприяння Єдності Християнства довідався про такий їхній „екуменізм", то не міг не наказати їм змінити це середньовічне відстале відношення до православних хоч про людське око, хоч для кращої тактики, змінити на якесь делікатніше, поступовіше, щоб воно не стало плямою на всьому католицькому екуменізмі — трохи подібною до тієї, яка є в Іспанії, де католицька „заінтересованість" таким „екуменізмом" влада, з наказу католицького Єпископату заборонила протестантам свободу релігій.

І нарешті, по шістьох роках від часу того середньовічного послання з 1959 р., українській православній Єпископат отримав 1965 р. Великодне привітання, на якому власноручно підписаний лише один місцевий єпископ цієї місцевості, де вручалося це привітання українським православним Владикам, а імена решти греко-католицьких Єпископів українців були написані лише на машинці, включно з Верховним Архиєпископом -Митрополитом, Кардиналом Йосифом Сліпим, — тобто вони не підписали цього привітання-послання. . .

Але понуреє свого послання з 1959 р., з закликом „з покірним проханням" піддатися під власть папи, — послання, яке було б неучванним у католиків жодної іншої нації в наших часах, — вони не відкликали, не кажучи вже про те, що не висловили покаяння, не просили про прощення чи хоч звичайне вибачення.

Значить, для них це послання з 1959 р. надалі залишається актуальним, важним, зобов'язівним, „православним".

Оце їхній „екуменізм". Як на православних українців подивився б світ — навіть уже з точки зору чисто людської гідности й моралі, якщо б вони були б тієї, яка є в Іспанії, де католицька „заінтересованість" таким „екуменізмом".

АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ ПРЕОСВ. ВЛАДИКИ БОРИСА У ШІГО, САСК.

Неділя 8-го серпня ц. р. надовго залишиться в пам'яті вірних Шіговської Округи, як день великого урочистого церковного свята, а разом і днем, який залишиться пам'яткою нового великого кроку в розвитку цієї Округи, бо в цей день відбулася урочиста Візитація Преосвященнішого Владики Бориса, бувшого Настоятеля Громад Округи Шіго, а теперішнього Єпископа Саскатунського, а також в цей день Владикою БОРИСОМ був довершений чин посвячення новозбудованої резиденції для теперішнього Настоятеля.

Підготовка до Візитації

Підготовка до Архиєрейської Візитації у Шіго почалася ще на весні, коли було рішено приступити до будови нової Резиденції. З цією метою обидві Громади у Шіго, а саме Громада Успіння Пресв. Богородиці і Пресв. Трійці вибрали спеціяльний будівельний Комітет. До обʼязків цього Комітету входило не лише завершити будову резиденції, але також і підготувати Архиєрейську Візитацію та посвячення резиденції. Отже й Візитацію запляновано й переведено, як спільну Візитацію обох Шіговських Громад при участі всіх інших Громад Округи.

Коли будова резиденції була завершена, завдяки жертвенній праці членів Комітету, членів Громад і Жіночої Організації, відразу ж почалася підготовка до Візитації. Для цієї мети було вироблено сотні повідомлень і розіслано всім членам і прихильникам Громад Шіговської й сусідніх церковних Округ, запрошено бувшого Настоятеля Шіговської Округи Протопресв. Тита Яковенчика і т. д., на Соборі були, лише як обсерватори, їхні однокровні брати протестантського віроісповідання, то, звичайно, не могло не показатися дивним, що поруч делегатів українців греко-католиків немає на Соборі обсерваторів від православних українців; і не могло не виникнути питання: Чому ж так скоїлося? І чи церковні місцеві провідники українців греко-католиків виступили з якоюсь ініціятивою нав'язати екуменічні зв'язки з православними українцями. А коли з такою ініціятивою виступили, то яким способом вони це зробили?

А ось як: довели до того, що пам'ятники Шевченкові у Вінніпезі і Вашінґтоні не посвячені взагалі (бо Шевченко православний, а не католик); і закликали українців прибути на Собор, щоб „з покірним проханням" піддатися папі, а не затрохати прислати обсерваторів.

Певна річ, що якщо кардинал Беа — голова екуменічного Ватиканського Секретаріяту Сприяння Єдності Християнства довідався про такий їхній „екуменізм", то не міг не наказати їм змінити це середньовічне відстале відношення до православних хоч про людське око, хоч для кращої тактики, змінити на якесь делікатніше, поступовіше, щоб воно не стало плямою на всьому католицькому екуменізмі — трохи подібною до тієї, яка є в Іспанії, де католицька „заінтересованість" таким „екуменізмом" влада, з наказу католицького Єпископату заборонила протестантам свободу релігій.

І нарешті, по шістьох роках від часу того середньовічного послання з 1959 р., українській православній Єпископат отримав 1965 р. Великодне привітання, на якому власноручно підписаний лише один місцевий єпископ цієї місцевості, де вручалося це привітання українським православним Владикам, а імена решти греко-католицьких Єпископів українців були написані лише на машинці, включно з Верховним Архиєпископом -Митрополитом, Кардиналом Йосифом Сліпим, — тобто вони не підписали цього привітання-послання. . .

Але понуреє свого послання з 1959 р., з закликом „з покірним проханням" піддатися під власть папи, — послання, яке було б неучванним у католиків жодної іншої нації в наших часах, — вони не відкликали, не кажучи вже про те, що не висловили покаяння, не просили про прощення чи хоч звичайне вибачення.

Значить, для них це послання з 1959 р. надалі залишається актуальним, важним, зобов'язівним, „православним".

Оце їхній „екуменізм". Як на православних українців подивився б світ — навіть уже з точки зору чисто людської гідности й моралі, якщо б вони були б тієї, яка є в Іспанії, де католицька „заінтересованість" таким „екуменізмом".

Архиєрейська Св. Служба Божа

Нарешті прийшов довгожданий день Візитації. Чудова, тепла сонячна погода того дня ще більше сприяла успіхові Свята.

Ще задовго перед призначеною годинною зустрічі Владики, вірні почали заповнювати церковну площу. О годині 9:30 Владика прибував до Церкви, де його урочисто вітають представники від Громад, Жіночого Товариства, Недільної Школи і Відділу СУМК. На дверях Храму Божого вітає Владику о. Настоятель та просить увійти й помолитися за всіх присутніх і увесь наш народ. Хор урочисто співає вхідні Молитви.

Ось уже закінчено обличення Владики. Починається урочиста Архиєрейська Св. Літургія. Храм Божий переповнений вірними. Багато вірних не змогли вміститися в Храмі і вони слухають Службу Божу біля Церкви надворі через репродуктори. У Церкві навколо Владики з квітами стоять рядами учні Недільної Школи з своїми учительками, У всіх настрій радісний, святочний.

Архиєрейську Службу Божу Владика відслужив у сослуженні Настоятеля Шіговської Округи о. Григорія Удода та Настоятеля Вадінської Округи о. Теодота Глуханюка. Глибока, змістовна проповідь Владики Бориса присвячена розвитку нашої Церкви як Божого Виноградника серед українського народу, якнайкраще відносилася до цього урочистого Свята. Відомий далеко поза своєю Громадою Шіговський церковний хор, особливо в час Візитації, під управою свого організатора й довголітнього керівника Протопресвітера Тита Яковкевича був прикрасою Служби Божої.

По закінченні Служби Божої відбувся урочистий обхід Церкви, який закінчився „Многоліттям" Владиці Митрополитові, Проводові, Духовенству й вірним нашої Церкви, Канадійській Державі, Україні і її Народові та всім присутнім на цьому Святі.

Обід і Святочна програма

Обід і друга частина Свята відбулися у великій залі Народнього Дому. Завдяки прекрасній організації, яку виявили Жіночі Товариства, за столи сіли одночасно сотні вірних, а також усі присутні діти і молодь. Владика Борис благословляє страви і всіх присутніх, а хор урочисто співає. Як одна велика родина з своїм Духовним Батьком на чолі громада вірних споживає обід, а потім відразу о. Настоятель, який був господарем свята, приступає до ведення дальшої програми. У своєму вступному слові о. Настоятель сердечно дякує Блаженнішому Владиці Митрополитові за те, що він благословив Владиці Борисові відбути цю незабутню Візитацію в Шіго, дякує Владиці Борисові за прибуття й звеличення цього Свята, о-пресв. Титові за труд і допо-

† †

ПРЕДСТАВНИЦТВО ВИКОНАВЧОГО ОРГАНУ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ В КАНАДІ

з глибоким жалем повідомляє Українське Громадянство, що у вівторок, 19. жовтня ц. р. в Нью Йорку відійшов у вічність

Президент Української Народньої Республіки в екзилі, **д-р Степан ВИТВИЦЬКИЙ**

б. міністр Закордонних Справ Західньо-Української Народньої Республіки, б. посол ЗУНР до Києва в дні Проголошення Соборности Українських Земель, 22. січня 1919 року, б. посол Українського Національно-Демократичного Об'єднання до Сойму у Варшаві, б. керманич ресорту закордонних справ Виконавчого Органу Української Національної Ради, Великий Український Державний Муж і Патріот. Похорон відбувся в суботу, дня 23. жовтня ц. р. в Нью Йорку.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМЯТЬ!

собливо тепло дякує Протомогу виявлену в час підготовки до Свята, як і в самий день Свята. Далі о. Настоятель звернув увагу усіх присутніх, що цього року провінція Саскачеван урочисто відзначає 60-ліття свого існування, як Провінція, і величезний вклад в її розвиток положили наші українські піонери своїми трудами. Це не випадково, а цілком закономірно, що відзначаючи Ювілей Провінції, ми зібрались на це урочисте свято, з нашими найвищими духовними провідниками для того, щоб підкреслити й відзначити, що той величезний успіх, який зробили українці Саскачевану за минувші 60 років, вони завдячують животворчій діяльності і проводові, яку дала їм Рідна Церква, постійно показуючи шлях, як бути гідним патріотом свого народу, добрим християнином, а також добрим громадянином новоприбра я о і Батьківщини.

На цьому місці о. Настоятель закликав усіх присутніх ще раз проспівати Многоліття нашому Церковному Провідові і вірним УГПЦЦК, українським піонерам, а зокрема Вірел. Протопресвітерові Титу Яковкевичу, якому сповнилося також 60 років ревного служіння на Ниві Христовій серед українського народу в Україні й тут, у Канаді. Незабутнє враження на присутніх зробила присвята українським піонерам, яку сказав о. Настоятель, а саме Пролог до поеми „Мойсей" та спів хору „О, Батьківщино!".

Слідуючою точкою програми був привіт від місцевого Відділу СУМК, який дала п-нна Ангеля Рудей, складаючи при цьому дар Сумківця на будову резиденції. Далі вітав Шіговську Округу зі Святом п. Марцишин від Валінської Округи. Привіти переривалися концертов и м и точками; співами хору, музичними точками, співом хору учнів Української Школи під управою добр. Лесі Удол. Особливо гарне враження зробив на присутніх виступ тріо молодих Сумківок — сестер Ангелі й Савелі Рудей та Савелі Скигар, які відспівали популярну пісню „Рідна Мати Моя".

З теплими прівітами виступали присутні Отці Настоятелі сусідніх Округ: о. Т. Глухаюк з Валіни та о. Я. Пук з Тіодору. Від Відділу С.У.К. ім. Ольги Кобилянської та жіноцтва Шіговських Громад склала привіт і подяку Владиці й гостям Голова Відділу п-ні Клечук, а від Громад у Шіго — п. Т. Коропатницький, який є одночасно і Головою Окружної Ради Шіговської Округи.

Центральною точкою цієї частини був виступ-слово Преосвященнішого Владики Бориса, який в довшому слові представив вірним багато проблем з християнського життя у світі в теперішній час та відношення до цього життя нашої Церкви. При кінці свого слова Владика Борис висловив щиру подяку о. Настоятелю за найкраще підготування й переведення Свята, яке досі Владиці довелося пережити, а також усім тим, хто в будькій мірі спричинився до цього Свята. Своє задоволення Владика підкреслив ще й тим, що йому, як бувшому Парохові цієї Округи, є особливо приємно бачити, як тісно і дружньо провадяться співпраця з теперішнім о. Настоятелем та поміж усіма Громадами Округи, а це запорука і дальшого розвитку й зросту християнської любові в Громадах.

Теплим батьківським словом, що викликало сльози на очах усіх присутніх, подякував за прийняття й увагу Протопресв. Тит Яковкевич. Він одночасно і прощався з Громадянством цієї Округи, бо перебуваючи на відпочинку в глибокій старості Отець Протопресвітер висловився, що вже можливо не матиме більше нагоди зустрітися з усіма присутніми, але закликав усіх твердо стояти на своїй християнській дорозі і віддавати для своєї Церкви усе, хто що може.

Вставаннями з місць, довготривалими оплесками і співом „Многоліття" присутні вірні дякували о. Титові за його ревну працю на Ниві Христовій і прощали до якогось часу, бо все ж таки кожен бачучи о. Тита таким діяльним, активним і при доброму здоров'ї, сподівається ще не раз його зустріти й скористати з його науки.

Посвячення Резиденції

Коли програма Свята в Народньому Домі добігла до кінця, усі присутні на Святі перейшли до резиденції, яка хоч і простора розміром, одначе далеко не всіх зможла помістити. Чину посвячення довершив Владика Борис особисто в сослужінні оо. Григорія і Теодота. Знову ж співав цілий хор під управою о. Тита.

По закінченні посвяти вірні обходили резиденцію, оглядали і раділи цим новим і гарним осягом Округи. Пізніше знову всі перейшли до Народнього Дому на чайне прийняття й товариську зустріч.

На цей час прибули Отці Настоятелі з дальших Округ, а саме: о. В. Бобчук з родиною з Йорктону, та о. С. Кіпчук з родиною з Ріджайни. У вечірніх годинах того дня Свято закінчилося зустріччю хору й Громадянства з Владикою й Отцями в новій резиденції, яка тривала. допізна та була гарним цими завершенням Свята.

Присутній.

ПРИЄМНА НЕСПОДІВАНКА

У суботу 18 вересня ц. р. приятелі і знайомі п. М. Жовтоніжка влаштували йому милу несподіванку в нагоди 50-річчя з дня його народження.

Вечером о 8 год. зібралися гості в залі при Церкві Св. Покрови в Монтреалі і прибули Ювілята з родиною, а дві сестри О. і М. Авраменки піднесли йому з побажанням гарну китицю квітів. Опісля, наст. о. Олексійчер відправив Молебень у намірені Ювілята і його родини з відповідним словом привітання, а хор і присутні відспівали гірлянду „Многая літа".

Усіх присутніх було запрошено до залі, при Церкві, де було влаштоване прийняття. Гостей було біля 100 осіб. Молитву перевів о. Олексайдер, а слово про Ювілята виголосив господар прийняття проф. А. Степовий, який подав коротку сильветку про його працю на ниві церковній та громадській і про особу, як взданку і жертвенну на добро громади і товариств, а зокрема, що будучи головою Церковної Громади протягом 5 років під кінець його головства була побудована нова прекрасна Церква і йому за це даян звання почесного голови Громади, а на сьогодні займає обов'язки директора кредитівки „Київ" при нашій Громаді.

Після промови господаря, проголошено тост за Ювілята і його родину та проспівали їм „Многая літа" всіма учасниками. З теплими привітами виступили: В. Сайко — голова Громади, О. Канарейський — голова СУЖЕРО (бувший голова Буд. Комітету), наст. о. Олександер, голова хору — І. Передерій, пані Віра Канарейська — голова Жіночого Товари с т в а С.У.К., інж. Я. Кулін — бувший перший голова Громади, і землячка Ювілята, пані Віра Авраменко, яка вручила від усіх присутніх, великий цінний дарунок Ювіляткові, шановному М. Жовтоніжкові. Після виступів із привітами, Ювілят подякував усім присутнім та організаторам за таку величаву і милу несподіванку та за цінний дарунок від себе і всієї своєї родини.

До збірки на користь нашої Церкви, виступив О. Синір. Рінюк привітавши з днем народження пана Віру Авраменко, якій голова Жіночого Товариства пані Віра Канарейська вручила гарний дарунок та проспівали „Многая літа".

Гості забавлялися в милій атмосфері до пізньої ночі при гарній оркестрі і співами.

У вислід збірка на Церкву принесла 162 дол., а додаткова збірка на пресу принесла 16 дол. з таким розподілом: на „Вісник" УГПЦЦ — 8 дол. і на „Укр. Вісті" — 8 дол. На пресу жертвували: М. Лисенко — 2.00, С. Сайко — 2.00, А. Степовий 1.00, С. Авраменко 1.00, М. Ковалів — 2.00, І. Бондар 2.00, О. Сидір — 2.00, М. Жовтоніжко — 2.00 і Ф. Мельник 2.00. Організаторам цього гарного прийняття пані Вірі Авраменко, панству П. і Ф. Мельникам та О. Сидорові і О. Мельникові належиться щира подяка, а всім присутнім за участь і пожертви щире спасибі.

А. С.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧІР
у Роблин, Ман.

Дня 25 липня 1965 парафіяни Церкви Св. Івана Хрестителя в Роблин, Ман., влаштували прощальний вечір для свого бувшого пароха, Отця Петра Зубрицького і його родини з нагоди їхнього виїзду в Альберту.

Прощальне прийняття відбулось у церковній залі. Господарем цього вечора був п. А. Гаврилюк. Коли п. С. Фітьковський, заступник голови Громади, вводив Отця з Добродійку в залю, многолюдна громада привітала їх співом многоліття.

Крім гостинного прийняття, в програму вечора входили промови, в яких відзначувано заслуги Отця Петра.

Головні промови виголосили: С. Фітьковський — заст. голови Громади, С. Ледебович — голова Парафіяльного Комітету, Петро Горбай, В. Барабаш і В. Лисак. Господар вечора — А. Гаврилюк, у своїй короткій промові подякував Отцю за його працю в Громаді і вручив йому подарунок від членів Громади — непорожню китку. Отцеві був переданий подарунок і від дітей Недільної Школи.

Отець Петро сердечно подякував за подарунки, а далі, між іншим, сказав, що він завжди старався працювати для Громади щиро.

З нагоди цього вечірка була переведена збірка на підтримку нашої преси. Із зібраних 22,18 дол., 15 дол. вислано на „Вісник", а 7 дол. на „Укр. Голос". Жертводавцям належиться за це щира подяка.

Вечір закінчено відспіванням многоліття, а за цим слідувало особисте прощання вірних зо своїм Отцем та його добродійкою.

А. Гаврилюк.

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ ВАСИЛЯ І ЛЮНИ НЕСТОРІВ
Мус Джа, Саск.

У неділю 27 червня 1965 року, родина, приятелі та Жіноче Товариство ім. Св. Ольги, влаштували приємну несподіванку для Василя і Люнири Несторів, як примірних членів Української Православної Громади Св. Володимира Вел. у Мус Джа, Саск.

На Службу Божу й на це родинне свято, прибула вся родина Ювілятів, а також ве-

лике число приятелів, знайомих і всі члени Громади.

По Св. Літургії о. Павло Змійський відслужив Молебень за здоров'я Ювілятів.

Після Молебня всі присутні зібрався в парафіяльну залю. Господар п. Ю. Ребчук запросив сісти до столів. За головний стіл, що був прикрашений квітами і весільним тортом, засіли: п-во Нестори Василь і Люня, а коло них весільні батьки, пані М. Слюзар і п. А. Різник та родина.

Господар свята попросив Настоятеля провести Молитву, а потім привітав Ювілятів і запросив присутніх випити тост за їхне здоров'я.

По обіді привітали Ювілятів: Ю. Ребчук (швагер) Вроктон, Саск., Настоятель, голова Громади В. Сахній, С. Наливайко, А. Різник (швагер) Ванкувер, М. Челел Бігер, Саск., С. Кивиринги (родичі Ювілятки) Стордже, Саск., І. Нестор (брат) Ріджайна, Саск., І. Голда Вінніпег, В. Мельник Гаєс, Саск., і. Кивиринга Домбурі, Саск., С. Шеперд Калгарі, Алта., В. Загарук Капускасінг, Онт., П. Кузік Стордже, Саск., А. Леніч Стівен, Саск., В. Кивиринга Калгарі, Алта.

Листовно привітав Ювілятів мейор міста Мус Джа п. Лурі. Ювілятів обдарували гарним дарунком від присутніх. Від заснування Української Православної Громади Св. Володимира Вел. в Мус Джа, п-во Нестори були активними членами Громади, а пані Ліона — також членкинею Жіночого Товариства ім. Св. Ольги.

По обіді Ювіляти подякували всім, хто спричинився до влаштування їхнього 25-літнього Ювілею, та від себе подарували на Церкву Св. Вол. $50.00. На закінчення цього Ювілейного Свята, присутні заспівали Ювілятам Многі Літа, а Настоятель заклинав гостей зложити пожертви на пресу.

Було вібрано на „Вісник" $16.80. Всім жертводавцям щира подяка, а Ювілятам нехай Господь подасть ще довгого віку, щастя, здоров'я та найкращого успіху в їхньому житті.

На Многі Літа!

Присутній

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ П-ВВ'Н. І П. ВАСИЛЮКІВ, ЗАГАЛЬНО ШАНОВАНИХ ГРОМАДЯН МІСТА КЕНОРИ, ОНТ.

Дня 4 вересня (в суботу вечорі) 1965 р., родина, приятелі і багато знайомих п-ва Никифора й Параскеві Василюк зібрались до залі Т-ва „Просвіта", щоб з нагоди 50-річчя їхнього подружого життя зложити ювілятам якнайщирші побажання.

У дверях, при вході до залі, Ювілятів привітали — дружка п-ні М. Стручинська, дружба — п. П. Собецький.

Невістка Катерина уквітчала маму корсажем, а внука Сузанна — діда, квіткою. Присутні на залі гості привітали Ювілятів бурхливими оплесками.

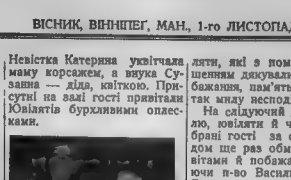

По молитві, яку провела п-ні М. Степанюк — голова Жін. Т-ва й по смачному обіді, господар свята — п. Ф. Дубенський з Вінніпегу провадив дальшою програмою, покликуючи за чергою до кількох слів представників церковних і світських організацій та окремих гостей.

П-во Н. і П. Василюки є народженцями Західної України й односельчани. До Канади приїхали ще в тяжкі піонерські часи й тут повінчались. Через працьовитість і любов до всього, що рідне й шляхетне — вони зараз є заслуженими й приміри к м и громадянами та членами Т-ва „Просвіта", „Взаїмної Помочі", Жін. Т-ва ім. О. Кобилянської та добрими парохіянами своєї Укр. Грек. Православної Церкви. Господь Бог обдарив їх сином Степаном, який є одруженій з Катериною, донечкою п-ва Гожий з Торонта та мають четверо гарних онуків.

Організаторкою цієї небуденної гостини була п-ні Галина Дубенська. Вона відчитала наспілі телеграми від премієра Л. Пірсона, ліг. опоз. — Дж. Діфенбейкера і посадника міста Кенори та вручила Ювілятам подарунок від присутніх на залі гостей а також подякувала всім, що її помагали.

Серед багато різних подарунків, китиць квітів з залученими привітами, які були вручені Ювілятам — були ще й від Жін. Т-ва ім. О. Кобилянської, Укр. Грек. Православної Парафії, від подрес-ників: Елсі Линсі, Степана Багнюка з Торонта й Реймонда Габрилюка зі Саскатуну.

Господинями гостини були: п-ні М. Степанюк і п-ні П. Волошин, а кухонною працею провадила п-ні К. Хмілюк.

По многоліттю й заки пролунали звуки оркестри, зі словом подяки виступили ще — син Степан, невістка Катерина, внуки — Сузанна й Степан, свати — п-во Гожі з Торонта, а в кінці сам Ювіляти, які з помітним зворушенням дякували всім за побажання, пам'ять, пошану й так милу несподіванку.

На слідуючий день, у неділю, ювіляти й чисельно зібрані гості за смачним обідом ще раз обмінялись привітами й побажаннями. Вітаючи п-во Василюків, о. С. Ярмусь вказав на працьовитість та християнські прикмети Ювілятів. Від Т-ва „Просвіта" Ювілятів привітав п. П. Горбатюк — голова.

На закінчення господар свята, п. Ф. Дубенський ще раз подякував усім гостям за участь, а організаторам і господиням за труд. На його заклик було переведено збірку на культурні цілі, яка принесла $97.50.

На бажання Ювілятів і родини, зібрані гроші розділено як слідує: на Укр. Грек. Прав. Церкву в Кенорі 50.00 дол., на Колегію Св. Андрея 10.00 дол., „Вісник" 10.00 дол., „Новий Шлях" 10.00 дол., „Український Голос" (і на кліше) 17.50 дол. Разом 97.50 дол.

У понеділок рано, у запоненій вірними Церкві Св. Володимира, Всч. о. С. Ярмусь відслужив благодарственну Богослужбу в намірені Ювілятів і родини, — дякуючи Всевишньому за зсилані дари й добра та прохаючи ласк на будуче, і щоб дозволив Ювілятам прожити ще много літа.

Я. М-ва.

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ НА СХОДІ КАНАДИ

(Допис прислав проф. В. Іванис, Голова Ради Укр. Школи на Сході Канади)
(Докінчення)

Програмою керувала вдало і з великим успіхом пані Лідія Мельник. Не було зайвих коментарів і програми в програмі. Було б дуже добре, якби не сталося навіть непередбачене для самої п. Мельник — сумківці рішили, користаючись нагодою, прочитати довше слово подяки своїому вчителеві українських танків п. О. Кміті та підвести йому подарунок, як також обдарувати панну Куфіль з нагоди її дня народження. Хоч розчулені глядачі привітали їх рясними оплесками, але в таких святкових програмах не повинні мати місця такі виступи. Зрештою, багато визначних керівників груп і хорів брали участь, які також відмовлено і з посвятою працювали для підготування своїх виступів. А головно, всі мають пам'ятати про пошану тих, які влаштовують ту чи іншу імпрезу і не намагатися додати ще й „своїх п'ять". Нарешті всі, як організатори імпрез, так і виконавці і глядачі мають обов'язок дбати за високий рівень їх, особливо тоді, коли хочемо, щоб і діти наші полюбили українські імпрези.

Щодо програми Дня Української Школи, то вона була в цьому році добре приготована. Всім учителям належиться признання. У відмінку до минулих років, звернуто увагу на якість кожного виступу. І в кожному виступі відчувалось відданому праці вчителя. За це глядачі нагороджували виконавців рясними і щирими оплесками. Зайва була просто довгачена багатьма виступами. Ось у цьому і є найбільший успіх цього концерту. Він дав для багатьох насолоду і надію в майбутнє. Виступ оркестри під керівництвом п. І. Пасерба — це вже прикраса кожної шкільної імпрези. Заслуги диригента великі — в руках української дитини інструмент заговорив мелодійною українською піснею. Шкільні хори зробили значний поступ. Так видається, що ми вже стоїмо на порозі творення шкільних хорів. У цьому році масового виступу хорів, як з катедральної школи, так і Св. Димитрія не було — вібрання найбільше дітей на сцену, але дириґенти вибрали з серед всіх дітей, що вони вчили, тих, яких вони уважали, що будуть співати. Не легка це справа, бо проти цього є бажання кожної мами і тата бачити свою дитину на сцені, хоч мовчазну. Але наслідок цих рішень дириґентів очевидний — обидва виступи хорів були на належному рівні. З цього скористали і глядачі, скористають і батьки всіх українських учнів, бо з хорового якістю мусить пробудитися і вацікавлення та любов наших дітей до української пісні.

Зауважується і зверненна уваги на чистоту української мови і досконале її вивчення. Деклямації в цьому році були краще підібрані і старанніше підготовані. Неправильний наголос чи вимова були вже рідкісними помилками. Майже всі діти показали себе добрими і здібними декляматорами. В програмі не було пересадженого деклямаціями, як також деякі деклямації не були лише щоб дитина сказала кілька слів, а були таки досить довгі. Може й це вже ознака початку пієкання в наших школах і домах чистої граматичної української мови.

Інша справа з українським танком. Майже половину програми було ними зайнято. Кожна школа вважала у свою програму включити українські танки, і це чи тому, що публіка найактивніше сприймає, чи тому, що не було чогось іншого. Та взагалі, на наших імпрезах особливо молоді багато приділяється місця танкам. Разом з тим, якість їх є досить убога. Кожний учитель танків уважає своїм обов'язком щось змінити, щось додати і то аж до непізнання. Можливо це вже ознака творення емі-

грантського українського танку. Багато вже помічається чужих впливів в них. Є впливи і „культ-обміну", але на привезений жаль чомусь береться те найгірше. Не проходить імпреза, щоб гладіяч не побачив в українських танках мойсеївського стрибання. Просто треба дивуватися, де взялися різні скакання і перелигування, — якими тепер так засмічені наші танки. Що має спільного акробатика й український танок? Нам треба звернути пильну увагу на плекання традиційного українського танку, якому є притаманна легкість, еластичність, тонкість і шляхетність рухів. У танках є прояв шляхетної української духовости, але треба, щоб ми не сходили на манівці, — треба, щоб наші діти вчилися українських танків, а не якогось сурогату. „Аркан" у виконанні групи з Західнього Торонта не був подібний до Аркана, а вже не треба говорити про танок „Несподіванй", який дійсно був несподіваною фантазією для українського глядача. Для чого ж тоді називати українські народні танки? З другого боку, мило вражала танцювальна група наймолодших з катедральної школи, якою керував п. М. Воробець. Учитель видно дбає про чистоту українського танку. У висновку просто напрошується вимога, щоб хтось таки нагледів над культурою наших народніх танків. Щоб таки були якісь програми і правильники, бо ж наука танків не входить до програми наших українських шкіл. Звернути треба увагу і на строї. Танцювати „Гопак" в гуцульських строях, а „Аркан" в шараварах і чоботях таки не годиться.

Цих кілька критичних зауважень не зменшує успіху свята і не знеціновується ініціятиву і добру волю. Зворотньо, заключаємо до плекання кращого, а ми це можемо. Цей концерт був потвердженням нашого росту. Наші діти виховуються на свідомих українців і носіїв прадідівської української культури. І радістю наповнялося серце кожного, що був на цьому святі.

Не малим успіхом цього свята було й те, що воно тривало, як було запланновано — дві години і програму розпочато лише з 10-ти хвилинним співанням. Спочатку здавалося, що виступи окремо шкіл будуть в ущерб програми свята, але виявилося, що цей спосіб переведення вповні виправдав себе. Затримано було порядок виступів, а добре підібрані програми шкіл зберегли гармонійність і послідовність свята. Приємним було й те, що, не зважаючи на прекрасну на дворі погоду і чарующу природу осені „Київ", зала була вщерть заповнена. У відміну до попередніх років багато залишилось на залі ж до закінчення програми. Одначе, треба зауважити на майбутнє, щоб коли ми приїхали на будь яку імпрезу, мали стільки терпеливости і дисципліни висидіти від початку і до кінця. Від впорядників мусимо також вимагати коротких програм, а особливо дитячих, а глядач мусить виявити суспільну дисципліну. Зрештою, для батька, якого дитина виступала першою, є моральним обов'язком подивитися на виступ чиєїсь дитини, яка виступає останньою. Адже ж ми хочемо виховувати своїх дітей на прикладних громадян, то ж будьмо для них добрим прикладом. Ми хочемо, щоб діти наші полюбляли українські імпрези — покажімо ж їм, як їх любити.

І в кінці, технічні зауваження. Вже від давна відомо, що клуня на оселі „Київ" в гарні дні таки не надається на мистецькі імпрези. І чому б замість робити свято Дня Української Школи в клуні не зробити його на лоні природи, особливо в такий чарівний і погідний день, як був 20 червня ц. р. До речі, недалеко від клуні є хоч і прицітання, але всетаки спеціяльна платформа. Але вже, як і рішили робити концерт в клуні, то чому впорядники не подбали за сяке-таке впорядкування її. Навіть найпростішого не зроблено — не повідкривали вікон, що були закриті на зиму. Висиділи в парні і задусі дві години є таком подвиг і посвята.

А справа з мікрофоном то вже нижче всякого зауваження. Це вже, мабуть, хронічне несправиме недотягнення оселі „Київ". Той мікрофон таки уже капризний — коли хоче діє, а коли не хоче — заніміє. Рік-річно з ним клопіт. І цього року на поширеній нараді, скликаній Радою, стояло це питання. Обіцяно, але так і залишилось. А в час програми діти зі слізьми на очах говорили до німого мікрофона і гинбоко вражені і збентежені сходили із сцени. Батьки дітей, з-тієї причини, що їх чули лише передні ряди і не було чути на задні, вимагали повторення виступів. Річ ясна, що в добу технічних досягнень на скільки треба бути байдужим, щоб таких речей не полагодити. А після такого, скажу, знущання заледве дитяча матіме охоту знову виступати. І святкова радість цим вирвана з молодої душі дитини. Тяжко гоїти вдоволення батьків і всіх тих, що сидять в задніх рядах з таких німих виступів. Отже, на черговий рік, ті, що будуть взаштовувати це свято мусять застановитись і над технічною стороною впорядкування концерту.

Т. Броварський

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ОЛЕКСА ТКАЧУК

Народився 31-го березня 1891 р. в Україні, провінція Галичина. Прибув до Канади 1907 р. в околицю Тарнополь, недалеко від Вакав. Одружився 1914 р. з Марією Стоцькою. Все своє трудове життя фармерував недалеко від містечка Тарнополь. Був свідомим українцем і в своїй околиці один із фундаторів Української Православної Церкви, брав активну участь у всіх ділянках церковно-громадського життя.

Ще тиждень перед смертю був на Богослуженні, почував себе здоровим. Коротка хворість, а за нею смерть були великою несподіванкою для родини й всіх, хто його знав.

Покійний Олейса Ткачук був глибокому смутку свою дружину Марію, синів: Володимира, Рудольфа, Олександра; дочок: Олену, Магду, Савелю, Вікторію (всі замужні); невісток, зятів, дев'ять онуків та багато приятелів і знайомих.

Всі Похоронні Відправи з Заупокійною Службою Божою відслужив священик Тарас Славченко, співали дяки Роман Скакун і Юрій Луцюк, а також багато інших співаків.

Похорон відбувся з Церкви Пр. Трійці в Тарнополі, тіло поховане на цвинтарі біля Церкви.

З „Нев'янучого Вінка" вислано 10 дол. до „У. Г." (на прессфонд і вироблення кліше) і 5 дол. до „Вісника", останню суму передано до церковної каси громади.

Нехай лящиться світлою пам'яттю посвять Олекси Ткачука серед нас, а Господь нехай нагородить його радістю вічного блаженства.

С. Т. С.

БЛ. П. ІРИНА ФЕНЮК
Мелфорт, Саск.

У середу 9 червня 1965 року, на 82 році життя, спочила в Бозі бл. п. Ірина Фенюк.

Бл. п. Ірина Фенюк (з дому Смук) народилася 7 липня 1882 року в с. Сеньків, Заліщицького повіту в західній Україні. До Канади прибула Покійна до чоловіка в 1910 році, який перебував тоді в околиці Стюартборґ, Манітоба. Там фармерували вони до 1925 року, а відтак переїхали до Саскачевану та поселилися на „гомштеті" в околиці Гроулід, Саск. Це подружжя Господь поблагословив 7 синами, з яких 2 померло.

Чоловік Покійної Михайло помер у 1937 році. По упокоєнні чоловіка Покійна Ірина доживала свого віку при синах на фармі, де й померла.

Напередодні Похорону в п'ятницю о 8-ій год. ввечері була відправлена Панахида над тілом Покійної, а на другий день, у суботу 12-го червня, відправлено Заупокійну Службу Божу та Чин Похорону. Похоронні Відправи відправляв місцевий парох Української Греко - Православної Церкви в Мелфорт прот. о. М. Критюк, а дякували дяки: п. п. К. Ковнівський, Ів. Іванусь та інші помагали їм.

На Похорон Покійної прибули всі сини Покійної та ближча й дальша родина та багато знайомих, чим виявили любов до Покійної Ірини.

Під час Послідього Цілування на заклик пароха присутні зложили на Нев'янучий Вінок Покійній 25 дол. Цю суму розділено на такі цілі — 10 дол. на Колегію Св. Андрея в Вінніпезі, 4.50 дол. на „Вісник", 4.50 дол. на „Український Голос", 4.50 дол. на вироблення кліше, а решту на вироблення знижки та поштові оплати.

Поховано бл. п. Ірину Фенюк на міському загальнім цвинтарі в Мелфорті, Саск.

Покійна Ірина лишила в смутку — сина Петра і невістку Марію в Виттом, Саск., сина Дмитра і невістку Ольгу в Гроулід, Саск., сина Стефана і невістку Христину в Брендфорд, Онт., 2 сини, Василя і Теодора в Гроулід, Саск., дочку сестри Ганю Михальську у Вінніпезі, Ман., первого брата Семена Савчука в Йорктайн Плейн, Саск., та 6 внук.

Усім жертводавцям щире спасибі! Нехай Милосердний Господь потішить опечалену родину і нагородить своїми щедрими ласками, а душу Покійної Ірини нехай приймє до Царства небесного.

Вічна Їй Пам'ять!

о. М. К.

БЛ. ПОК. КАТЕРИНА ДІТЛОВ

Дня 5 липня, 1965 року померла в шпиталі у Смокі Лейк громадянка з Редвей, Катерина Дітлов, з дому Бунько, на 66 році життя.

Бл. пок. Катерина народилася в селі Старава, Мостиського повіту, Україна. 1939 одружилася з Андрієм Дітловим, і в 1939 році приїхали в Канаду й почали працювати на землі в околиці Редвей.

Попри працю в господарстві, працювали також в громаді Української Православної Церкви в Редвей, до якої вони належали з самих початків свого прибуття в ту околицю. Катерина була дійсно релігійною, побожною й щиро відданою своїй рідній Церкві. Вона постійно учащала на Богослужіння й сповняла релігійні практики. Перебуваючи довго в шпиталі в Едмонтоні, вона двічі приймала Святе Причастя, за посередньо о. Василева, бувшого довголітнього пароха в Редвей. Катерина належала до відділу С.У.К. в Редвей й щиро в тому Товаристві працювала.

Бл. Покійна Катерина полишила трьох синів: Дмитра, Івана й Степана, і одну дочку — Марію Даниляк. Також полишила 9 внуків, і одного брата в Україні. Її муж помер в 1951 році.

Похорон відбувся в п'ятницю 9 липня. У вечір напередодні Похорону, два Службенники: оо. Стратійчук і Василів відслужили Парастас в похоронному заведенні п. Смолика в Едмонтоні при сильній участі людей. Тут о. Стратійчук мав слово про Покійну, згадуючи про примірне християнське трудяще життя Катерини та про її заслуги для її дітей і Церкви нашої. Похоронні Відправи ті Священики відслужили в Церкві у Редвей, на цвинтарі якої спочили тлінні останки Катерини. По прочитанні її Святої Евангелії, гарно говорив про Покійну о. Василів, а місцевий парох о. Стратійчук, попрощав Покійну від родини і громади й всього суспільства.

При останньому прощенні Покійної Катерини учасники зложували свої пожертви на місцеву Церкву й ціни виявляли, що хотять поставити вінець сплетений з добрих діл на могилу Пок. Катерини. На Пресовий Фонд „Вісника" уділено $15.00.

По Похороні родина Покійної, при помочі Жіночого Товариства, послужила учасникам Похорону доброю перекускою.

Щира подяка тим, що брали участь в Похороні й за їхні пожертви, а по Покійній Катерині нехай остається Вічная Пам'ять!

Учасник Похорону.

БЛ. П. МАРІЯ ГЛАДІШ
Кіндерслей, Саск.

Дня 27-го березня 1965 року відійшла на вічний спочинок бл. п. Марія Гладіш із дому Кінасевич на 71-му році життя, після довгої недуги в місцевій лікарні.

Покійна Марія народилася 17-го січня 1894 року в селі Юрківці, Гусятинського повіту, Україна.

1900 року Покійна шестилітньою дитиною, разом зі своїми родичами, прибула в Канаду й поселилися в Гімлі, Манітоба. Через 10 років родичі Покійної Марії переселилися в околицю Кіндерслей, Саск, а з ними і Покійна.

Року 1911-го бл. п. Марія одружилася з Юрієм Гладішем і прожила спільно 53 роки. У травні 1964 року вмирає бл. п. Юрій Гладиш і Покійна Марія залишилася жити з найстаршим сином Антоном у Кіндерслей, Саск.

Відходячи на вічний спочинок, Покійна лишила в смутку: п'ять синів, три дочки, чотирнадцять внуків, сім праонуків, п'ять братів, три сестри і дальшу родину. У вівторок вечером у місцевім похоронім заведенні, була відправлена Панахида за спокій душі Покійної.

Співав хор під диригентурою п. Андрія Биця, а дякував п. А. Куччак. На Похороні було багато членів родини Гладишів і Кінасевичів, приятелів і членів Громади Св. Духа в Кіндерслей. Домовину прикрашували численні вінки квітів. Чин Похорону і Заупокійну Службу Божу відправив о. Павло Змійський, в Українській Православній Церкві Св. Духа Кіндерслей.

Після Похорону відбувся поминальний обід у церковній залі, який був приготовлений Жіночим Товариством. Під час обіду Настоятель закликав присутніх зложити пожертви на Нев'янучий Вінок. Було зібрано $45.00, із цих призначено на Колегію Св. Андрея $30.00 та на „Вісник" і вироблення кліші $15.00.

Нехай Господь потішить засмучену і горем прибиту родину, а Покійній Марії нехай Милосердний Господь простить усяку провину вільну й невільну, а душу Покійної прийме в Царство Небесне.

Вічна їй Пам'ять!

Присутній

БЛ. П. ДМИТРО ЗАБИТОВСЬКИЙ
Кенора, Онт.

У вівторок 22 червня 1965 р. упокоївся в Бозі бл. п. Дмитро Забитовський, проживши 62 роки.

Дмитро Забитовський народився в селі Петрилові, Товмацького повіту, в Західній Україні. У Канаду прибув 1927 р. і тут увесь час проживав і працював у Кенорі, Онт. Покійний був самітник. Для підтримки свого життя працював по різних роботах, а решту свого часу присвячував національним і церковно-громадським справам. І так, наприклад, з Товариством „Просвіта" він був пов'язаний ще з Україні, а прибувши в Кенору, він відразу включився в працю цього Товариства й на канадійській землі. Ще тоді він став членом Т-ва Взаємної Помочі. Виявившись незвичайно активним чоловіком, його майже кожного року обирали членом управ згадах товариств. Коли цього року Товариство „Просвіта" в Кенорі святкувало ювілей 50-ліття свого існування, Дмитро Забитовський був обраний заступником голови Юбілейного Комітету й до останнього дня свого життя цікавився його працею. Взагалі, Товариство „Просвіту" він шанував понад усе. Покійний не раз, бувало, жалувався: „Чому то тут немає матірного товариства, як у нас, у Львові? Таке товариство могло б видавати книжки, журнали, календарі і т. ін."

Як згадано вище, Покійний Дмитро був самітник. Колись давніше не було робіт; але Покійний, як було заробить десь якийсь гріш, то завжди жертвував його на добродійні цілі: на Рідну Школу, на Церкву, на інвалідів і на все інше, що потребувало пожертв.

Коли 1940 р. був зорганізований КУК, то Покійний зацікавився цією і його працею.

Року 1955 українська православна Громада в Кенорі почала будову своєї Церкви. Цій справі Покійний Дмитро віддав свою душу! Він був основоположником органів у створенню православної громади в Кенорі, а-в побудову Церкви для неї він віддавав увесь свій час і тяжко запрацьований гріш. А вже на смертному ложі відписав для неї із-своїх скромних ощадностей понад дві тисячі долярів.

Покійний любив тво р чу працю. За молоду любив пісню, штуку, сцену. Пізніше був членом православного церковного хору, завжди брав участь у Богослуженнях. Останньо, перебуваючи в лікарні й очікуючи свого упокоєння, він двічі просив Священника підкріпити його Святими Тайнами, а дня 22 червня тихо упокоївся.

Відійшов від нас чоловік, який був прикладом для багатьох. Це був чесний українець, щирий патріот, — людина, яка допомагала скрізь, а коли доводилось допомогти комусь у потребі — він робив це безкорисно.

Перед своїм упокоєнням, він доручив свому односельчанинові Н. Зварічові заопікуватись його Похороном і рештою його ощадностей. Все зроблено, як бажав Дмитро: на українську православну Церкву в Кенорі передано $2,030.14; на Колегію Св. Андрея в Вінніпезі — $500.00; на „Вісник", „Укр. Голос" і „Новий Шлях" по $20.00.

Похорон бл. п. Дмитра Забитовського відбувся в п'ятницю 25 червня 1965 р., з Церкви Св. Володимира в Кенорі, Онт.

Спочивай у Бозі, Дорогий Друже. Твоя пам'ять серед нас буде вічною!

Н. З.

ПОХОРОН БЛ. ПАМ. Д-РА ІВАНА ВЕРХОМИНА

Блискавкою розносилася с ь сумна вістка з-Едмонтону по всій Канаді про смерть бл. пам. Івана Верхомина, що сталась на 66-му році життя, ранком у четвер 5-го серпня 1965 р. в Роял Александра Шпиталі.

Панахида відбулася другого дня (п'ятницю вечером) в Катедральному Соборі Св. Івана Хрестителя, що її відправив Високопреосвященний Владика АНДРЕЙ Архиепископ Едмонтону й Західньої Канади, в асисті Всечесних Отців: прот. О. Хом'яка і Дм. Лучака — настоятелів Собору, прот. Г. Васильва і прот. М. Юрківського та дяка Собору П. Пауша. Прощальне слово на Панахиді сказав Всеч. о. Д. Лучак. Другого дня ранком, в цьому ж Соборі, відбулася Служба Божа і Чин Похорону при значно збільшеному числі Духовенства, — крім тих, що відправляли Панахиду, ще взяли участь: Високопреподобний Протопресвітер о. д-р С. Савчук — принципал

Колегії Св. Андрея, Преподобний о. Протоерей Т. Ковалишин — Голова Президії Консисторії, о. Ігумен О. Щербань, Прот. С. Симчич, М. Кришук й Е. Стефанюк. Під час Панахиди і Служби Божої співав хор Собору під управою О. Єфімчука. По прочитанні Св. Євангелії, Високопреосвященні ш и й Владика АНДРЕЙ сказав надзвичайно глибоко-змістовну проповідь. По Службі Божій, про небіжчика промовив Високопреподобний о. Протопресвітер д-р С. Савчук.

Похоронено небіжчика на Едмонтонському цвинтарі а р і. Могила була високо вкрита десятками вінків з живих квітів.

Тризна (поминальний обід) відбулася в залі Собору, що її приготували членкині Відділу Союзу Українок Канади. На тризні за столи засіло понад 300 осіб. А на Службі Божій було понад 700 осіб, мабуть так ж кількість була й на Панахиді. Кажуть, що ще такого величавого й великого Похорону в Едмонтоні не було.

По тризні відбулася офіційна програма, що була присвячена пам'яті небіжчика д-ра Ів. Верхомина. Господарем програми був д-р С. Яремчук.

У великій пошані до небіжчика та його родини промовили: О. Лук'янчук — голова Катедральної Громади, п-ні К. Засіябіда — голова Відділу Союзу Українок Канади, Високопреподобний о. Протоерей С. Симчич — ректор Інституту Св. Івана, К. Телячко — голова Відділу Товариства Українців Самостійників, від організацій СУС, Комітету Сприяння УНРади, місцевого відділу КУК і Взаімної Помочі, д-р Н. Голубицький швагер небіжчика та співник лікарської практики, ВПреподобний о. Прот. Т. Ковалишин — голова Президії Консисторії, М. Залізняк — довголітній приятель небіжчика, Г. Фарина — голова Управи Т-ва Піонерів Альберти, ВПреподобний о. Протопресвітер д-р С. Савчук — принципал Колегії Св. Андрея.

Усі промовці сердечно й зворушливо згадували про небіжчика, про його громадську працю та щедру жертвенність на різні українські чи церковні потреби. Також кожен промовець висловлював співчуття родині небіжчика.

На закінчення програми, в імені родини, промовив старший син небіжчика Орест Верхомин, який подякував всім, що брали участь у Похороні, приготуванні тризни, що склали прошові пожертви на будову нової школи-авдиторії, промовивши і всім, що в тій чи іншій мірі поділили горе родини небіжчика. На час Похорону й пізніше багато було одержано з усіх кінців Канади телеграм та листів співчуття родині, зокрема від: Блаженнішого Митрополита Іларіона, Представництва Виконного Органу Української Національної Ради в Канаді, Централі ТУС на Канаду, Інституту Могили, Провінційної Управи ТУС на Манітобу, Т. Гуменюка уступившого голови Централі СУС та багатьох других, яких годі тут перечислити.

По спільному прославленню „Вічная пам'ять" було закінчено Похорон, точніше тризну й офіційну програму, а відтак кожен, чи кожна, складали особисті співчуття родині бл. пам. д-ра Івана Верхомина.

У великому смутку, небіжчик залишив: дружину Ему, дочку Олену, чотирьох синів — Орест і Роман — одружені та Іван і Петро не одружені, чотирьох внуків та рідну сестру Марію — заміжню Роберт Пл. А також дальшу родину та велику кількість приятелів та однодумців.

Юнацькі роки небіжчика

Народився небіжчик 17-го березня 1900 року в селі Маковисько, над Сяном, Ярославського повіту, Західня Україна. Батьків своїх він не пам'ятав, бо вправі померли і дитячі роки він провів у рідному селі. Там же започаткував свою освіту — ходив до народньої школи в м. Ярославі.

До Канади, він і його сестра Марія разом з своїм дідусем і бабунею прибули 21-го жовтня 1912 року до свого стрия Григорія Шевчишина, який був одружений з Анною Убогою рідною сестрою Покійної мами. Напочатку вони поселилися в Канорі, Саскачеван, де Г. Шевчишин управляв, який власне й допоміг їм усім приїхати до Канади. В скорому часі, тієї ж осени, Г. Шевчишин переїхав на посаду учителя в Ледук, Альберта, куди переїхали і решта його родини.

До англійської школи небіжчик почав ходити в Ледук, а згодом перейшов у Вегревил, де в 1918 році скінчив десяту клясу. Після цього навчався в Едмонтоні. В 1920 році вступив до Альбертійського університету на медичний факультет, який скінчив в 1927 році. Правда, в 1921-1922 році мав півторарічну перерву — учителював. При закінченні університету, лікарську практику відбував одного року в Едмонтонському Дженерал Шпиталі, в пізніше в університетському.

Під час навчання в гайскулу та навчання в університеті він брав активну участь в різних студентських гуртках, зокрема в гуртках Інституту ім. М. Грушевського (тепер Св. Івана).

Лікарська й громадська

В 1927 році, відразу ж по закінченні університету, небіжчик відкрив власну лікарську практику, де працював в ній сам до 1944 року, а пізніш прийняв до спілки д-ра Н. Голубицького і ця спілка існувала до кінця життя небіжчика. Як досвідчений лікар він був широкозвісний не тільки в Едмонтоні, але й в близьких та далеких околицях широкої Альберти. До речі, в Альберті він був другим українським лікарем — першим був д-р Іван Оробко.

Крім лікарської праці, він також був широкозвісний із своєї громадської праці не тільки в лікарських товариствах, а й в інших загальноканадійських, а найбільше в українських. Він був активним членом Едмонтовського Медичного Т-ва і не одноразово обирався до Управи, також був членом Медікал Алюмні, обирався до управи і був почесним доради ником. Він був головою медичного персоналу Місрекордія Шпиталю і за час його головування було добудовано один корпус (крило) шпиталю вартістю $760.000. В Едмонтонській Медичній Академії він одержав почесне членство на все своє життя. В останні роки він був членом Едмонтонського Відділу Українського Лікарського Т-ва Північної Америки. Був членом Т-ва Канадійського Клюбу, членом Прогрес и в н о Консервативної партії й в 1959 році від цієї партії був кандидатом на посла до Альбертійської Легіслятури в північному Едмонтоні. Був почесним членом Українського Канадійського Легіону Норвуд в Едмонтоні.

В українських організаціях, це була високо національно свідома й провідна постать. Він був твердий і непохитний самостійник і, до вирішення всіх справ українського життя завжди підходив з самостійницького світогляду — цебто ідеології СУС (Союзу Українців Самостійників). Він був провідним і активним членом СУС (пізніше ТУС) від самих початків постання цієї організації в Канаді. В СУС він займав в різні роки різні позиції — був головою Управи ТУС, заступником голови Провінційної Управи ТУС на Альберту, членом Централі СУС, членом Інституту Св. Івана, багато разів обирався до Дирекції та був головою Дирекції цього Інституту.

Як горожанин Канади, завжди підтримував українську визвольну боротьбу, широ складав свої грошові пожертви на різні акції цієї боротьби, зокрема на УНРаду. Протягом декількох років був головою Управи Комітету Сприяння УНРаді в Едмонтоні.

Він завжди підтримував Централю КУК. В Едмонтоні був заступником голови і головою Відділу КУК.

Він був членом Взаімної Помочі, брав жваву участь у Едмонтонському Відділі. Неодноразово входив до Управи і майже постійно був лікарем цього Т-ва. В останні роки був членом Т-ва Українських Піонерів на Альберту.

Він також надзвичайно активно виявив себе в церковно-релігійному житті українців у Канаді. До Української Православної Громади Св. Івана належав майже від самих початків створення цієї громади. Завжди належав до різних комітетів у цій громаді. Під час будови Катедрального Собору Св. Івана Хрестителя був головою Управи цієї громади. Декілька років був членом Консисторії УГ-ПЦ Канади. Він був одним із найбільших меценатів (жертводавців) на Інститут Св. Івана, Катедральний Собор Св. Івана Хрестителя, Колегію Св. Андрея, Консисторію УГПЦ, Катедру Пресвятої Трійці в Вінніпезі, Інститут Петра Могили і багато других українських інституцій, чи організацій.

За час свого життя він багато разів брав участь в Соборах УГПЦ, в Конгресах КУК, з загальних і провінційних з'їздах СУС та других загально - українських нарадах, чи з'їздах. Він був постійним передплатником і читачем — „Українського Голосу", „Вісника" та багато інших, також багато передплачував різних українських книжок.

Хоч, він помер ще в значно молодому віці, але його та його дружину в 1957 році було нагороджено: Грамотою та медалею Управи Української Православної Громади Св. Івана і, за великі заслуги вписано в Пропам'ятну Книгу та зараховано до почесних членів Громади. Також їх обох в 1958 році нагороджено Грамотою Інституту Св. Івана, записано в Пропам'ятну Книгу Інституту як меценатів. Крім того в 1956 році особисто було нагороджено небіжчика Грамотою Централі СУМК на Канаду за щиру й віддану працю на громадському й культурно-освітньому полі, як колишнього Генерального Провідника на знак признання й цієї подяки за ту працю.

Без сумніву, що розміри цього допису не дозволяють нам висвітлити всі заслуги небіжчика, як українця лікаря, зокрема, як церковно-культурного та громадсько-політичного діяча. Напримкінці скажемо хіба загально, що він своєю лікарською і громадською працею здобув заслужене місце серед українців та, що всі його заслуги вічно згадуватимуться в Канаді.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

К. Т-чко

ПОДЯКА

Цим висловлюємо глибоко-сердечну подяку всьому Духовенству, Дякові, Катедральному Хорові, Похоронному Бюрові Панахиди, Служібі Божій та Похороні, всім тим, що несли та супроводили труну, всім тим, що надіслали квіти та телеграми й листи співчуття, всім промовцям, всім жертводавцям, що склали свої пожертви на закінчення будови школи-авдиторії, членкиням Відділу Союзу Українок Канади при Катедральній Громаді за приготування тризни, всій нашій рідні, всім нашим друзям-приятелям та сусідам, що взяли участь у Похороні, або в той, чи інший спосіб полегшили наше тяжке невіджалуване горе.

Дружина, Діти й Внуки

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпегу

(Продовження)

Пожертви з різних місцевостей

По $1,072.25: Д-р Петро А. Дромер, Дейтона Біч, Каліфорнія, ЗДА.

По $1,071.75: Антін і Олена Кирилюк, Геллок, Мінн. ЗДА.

По $500.00: К. Н., Східня Онтарія (на Фундацію Колегії Св. Андрея); Українська Греко-Православна Громада Св. Володимира, Кенора, Онт., з нагоди доповіді п. Мих. Г. Гикавого, директора Колегії; зі спомином бл. п. Дмитра Забітковського, Кенора, Онт. (прислав Н. Заярич, олійун спадщини).

По $200.00: Михайло Серень, Едмонтон, Алта.

По $150.00: Гаврилів і Анна Саболти, Вінніпег, Ман; п-во Марія Катеринюк, Селкірк, Ман.

По $100.00 Всеч. о. Мирон Канш, Вінніпег, на стипендію для студентів, які будуть брати докторат з Теології; Михайло Гринчорчук, Етельберт, Ман; Г. Г. Фарина, Едмонтон, Алта; пані Петруня Рабчак, Кемсек, Саск., в пам'ять свого покійного чоловіка Михайла Рабчака, М. Соломинка, Вінніпег.

По $80.00: З похорону бл. п. Ярослава Т. Чайки, Келлегер, Саск., прислала Громада Пресвятої Трійці, Айтуна, Саск.

По $50.00: П-ка Марія Якшіцан, Вінніпег; Жіноче Товариство ім. Лесі Українки, Фт. Франсіс Онт.

По $36.00: З похорону бл. п. Михайла Рабчака, Кемсек, Саск., прислав о. Л. Дячина; з похорону бл. п. Марії Андрушко, Форт. Франсіс, Онт., прислав о. М. Овчаренко.

По $30.00: Вероніка Струтинська, Вінніпег.

По $25.00: Брештіб Св. Михаїла, Нью Йорк, ЗДА; Петро і Олеся Ковальські, Ришерд, Саск; Григорій Маслянко, Трансконо, Ман; Іван Тимочко, Ошава, Онт; Стефан Олійник, Фінлі Фолз, Ман; Жіноче Товариство ім. Лесі Українки, Гелберт Плейнс, Ман, Марія Костельна, Етельберт, Ман.

По $23.05: Збірка на похороні бл. п. Марії Андрусик, Селькірк, Ман., прислав о. Ю. Ягодський.

По $20.00: М. Бокинський, Вотерлу, Онт; збірка на похороні бл. п. Антона Галая, Пайн Ривер, Ман., прислав о. Е. Трубчин; пан на Орися Романюк, Кенора, Онт; від дітей покійних Луки й Марії Підлужних, Едмонтон, Алта; Кирило Чеховий, Фт. Вілліям, Онт; Іван Твердун, Оттава, Онт; з похорону бл. п. Василя Петрушина, Торонто, Онт., прислала пані Анна Романюк.

По $18.00: З похорону бл. п Андрія Анеки, Горанц, Саск., прислав о. В. Бойчук.

По $15.00: Собор Св. Софії, Монтреаль, Кве., в пам'ять бл. п о. Єроніма Гришина.

По $12.00: З похорону бл. п. Івана Сеника, Етельберт, Ман., прислав о. В. Кокорудз.

По $10.00: Михайло Чумак, Торонто; пані Марія Грицюк, Вінніпег; з похорону бл. п. Павла Онищука, Малвантон, Ман., передав о. С. Ярмус; Е. Москва, Кенора, Онт; Павло Федорчук, Етельберт, Ман.

По $8.35: Дрібна збірка з нагоди доповіді о Івові Скакальському, Вінніпег.

По $7.00: З похорону бл. п. Василя Біляка, Тулон, Ман., передав о. С. Ярмусь.

По $5.00: Антін Молитвеник, Вінніпег; Вирел. о. Прот. Т. А. Горбай, Ламонт, Алта.

По $2.00: Н. Н., Б. К.

З поминального Богослужения по бл. п. Василеві і Відді Таскі.

З нагоди поминального Богослужения по бл. п. Василеві і Відді Таскі, що відбулося в Катедрі Колегії Св. Андрея, в неділю 19-го вересня, на Фонд Колегії зложили свої пожертви слідуючі:

По $25.00: Г. М. Таский (син), Оттава; Галина Таский (дочка), Едмонтон; Людіян Кейпер (дочка), Вінніпег.

По $5.00: пані Шепіт, Вінніпег.

Збірка з-ра В. Черешка й ін-ки І. Негрича.

Пембіна, Н. Дак., ЗДА.

По $100.00: Д-р А. Керелюк, П. І. Ольховецький, Вінніпег.

По $20.00: Василь Шевчук, Вінніпег.

По $10.00: Іван Борденюк (молодший), Іван Борденюк (старший), М. Костюк, С. М. Кучман, Г. Кіндзерський, Юрій Борденюк.

По $5.00: Іван Онищук, А. Сливек, Петро Яблонський, Селкірк, Ман.

Збірка з нагоди відвідин
о. С. В. Савчука
(Допомагав Всеч. о. М. Олесюк)
Давфин, Ман.

По $200.00: Адвокат А. Т. Варвинюк

По $100.00: Юліян і Марія Білоусич (Білоус Гарденс).

По $50.00: Петро і Зеновія Крипкевичі, д-р П. Потоцький, Іван Потоцький.

По $25.00: Анна Симчич, Петро і Юстина Бабій, пані Юстина Маловська, Українське Жіноче Добродійне Товариство.

По $14.00: Жіноче Товариство ім. Лесі Українки (з чаю).

По $10.00: Іван і Юстина Дуки, Стефан Бучій.

По $5.00: Павло Дроздович, Сем Андрійчук, Гр. Клапоущак, Василь Гродзіц, Іван Совяк, Анеля Ковальчук.

Роркетон, Ман.

По $100.00: Українська Греко-Православна Громада Преси. Богородиці.

По $50.00: Антін Білецький.

По $20.00: Мелани Гунчук.

По $10.00: Петро Кіндзерський, Михайло Білецький.

По $8.00: Анна Іваничєнко.

По $5.00: Дмитро В. Кокольський, Іван Карпюк, Морис Пріз ул.

По $2.00: Анна Цучко, Гнат Гардовий, Василь Мудрий.

По $1.00: Іван Боднар, Мартин Білецький, Михайло Головайчук.

Гілберт Плейнс, Ман.

По $18.65: Дрібна збірка.

По 10.00: Вол. Талпаш, Василь Лишо, Михайло Гавришишин.

По $5.00: Катерина й Іван Сапшин.

По $2.00: Анна Гнатюк, Анна Мимко.

Збірка Вирел. о. Іова Скакальського.

Збірка з Громади Ревивер, Ман.

По $20.00: Церковна Громада (вишагородження за Богослужения)

По $10.00: Вм. Возюк, Данило Возюк, Вм. Барабаш (Сван Рівер), Яків Іваничук (Міріторнас).

По $5.00: Володимир Михальчук (Міріторнас), Григорій Михальчук (Міріторнас).

Збірка з Громади Вемлок, Ман.

По $3.00: Петро Н. Мусей, Єлена Грабліюк, Іван Слизюк, Вм. Чорноби, М. Барон, Яким Чорнобай, Вм. Грабліюк, Петро Грабліюк, Яків Гешик.

По $2.00: Петро Мусей, Стефанія Пиртула.

По $1.00: Федір Долинський, Петро Батрин.

Збірка в нагоди відвідин судді І. Р. Соломона в неділю, 26 вересня 1965. В церкві ім Меррідейла, Ман., після Богослужения.

По $60.00: Судця І. Р. Соломон (вечером того самого дня в Роблінї жертвував другіх $60.00).

По $50.00: Іван Сорочук.

По $20.00: Родєєл Садовик.

По $10.00: Василь Карпець (вечером того самого дня в Роблінї жертвував додаткових $50.00); Григорій Богуцький, Дмитро Кузлик.

По $5.00: Михайло Вихопин, Стефан Г. Стиба, Мервин Никифорик, Павло Проник, Василь Пуруч, Семен Яловійчик, Петро Ясінський, Михайло Никифорик, Никола Пурич, Никола Процький.

Робайн, Ман., вечером.

По $100.00: Вирел. о. Прот. Д Ф. Стратійчук

По $60.00: Судця І. Р. Соломон (того самого дня в Мерріделі жертвував других $60.00).

По $50.00: Василь Карпець (рівно того самого дня в Мерріделі жертвував $10.00); Олександер Гавриляк, пані Марта Лебедовин, Петро Гаврилюк, Дмитро Козменюк, Петро Бугера.

По $20.00: Іван Кулик, Михайло Слюзар.

По $10.00: Пані Катерина Корчак, пані Анна Горбай, Дмитро Кулик, пані К. Мендро.

По $5.00: Йосиф Шпайковський.

Збірка с. М. Канша.

Паллардфілд, Ман.

По $10.00: Н. В. Бачинський з дружиною.

По $5.00: П. Жовкевич, В. Новосад, Анна Лесечко," пані Кавка (Данилова), ст. М. Кляш.

По $2.00: К. Сочавська.

По $1.00: п. Городецький, Галя Благій, М. Волох, Параска Заєтко, пані Люта.

Збірка д-ра П. А. Кондри і д-ра В. Черешка в неділю 3-го жовтня.

Сенді Лейк, Ман.

По $25.00: Микола Солонинчий.

По $20.00: Петро Колтуньский, Іван Федорків з дружиною, Антін Демчук.

По $10.00: Дмитро Прокопчук, Едвард Федорків, Михайло Федорків, Федір Василенко, Касіян Рустіфанюк з дружиною, Іван Доманський, пані Михайліна Ковалюк, Тоні Григораш, Василь Рошків здружиною (Ериксон, Ман.).

По $5.00: Стефан Сторожук, Михайло Хомів, Василь Безчеранний з дружиною, Михайло Василенко, Семен Бос, Іван Соловій, Андрій Дидик, Евген Малюк

По $3.00: Марія Яковенко.

По $2.00: Данило Вальшевський.

По $1.00: Корнило Гринковський, п-ні Теодосія Пушиць.

Онкворд, Ман.

По $10.00: Никола Зюбрак, Василь Івашко (старший), пані Анна Ковальчук, пані Д. Коваль, о. І. Мельник.

По $5.00: Пані Анна Коваль, пані С. Бороздій, Никола Будівський, Г. Сторожук.

Збірка на похороні бл. п. Ірини Корпик, Етельберт, Ман.

По $20.00: Українська Греко-Православна Громада, Етельберт, Ман.

$95.00: Цю суму зложили діти і внуки Покійної, а саме: Діти — пані Анеля Дудар, Етельберт; Василь Карпик з дружиною, Гаваена; Григорій Дудар з дружиною, Юрієном Сітї Сасх; Іван і Еасі Бурдейні, Вінніпег, п-ні Анна Ковалюк з мужем, Давфин, Орест Карпюк з дружиною, Етельберт; Дон Калічук з дружиною, Давфин; Мирослав Карпик з дружиною, Вінніпег; Іван-Карпик з дружиною, Едмонтон. Внуки — Томі Ковальчук з дружиною, Вінніпег; Волтер Ковальчук з дружиною, Едмонтон; Еміль Дудар з дружиною, Етельберт; Геллер Дудар з дружиною, Етельберт; Моррис Василюк з дружиною, Нантара Фалс, Онт.

З родинного Ювілею на Колегіо.

З нагоди 40-річчя з дня вінчання п-на Михайла і Олени Ковалів, Келгарі, Алта., поминці пожертви були зложені на Будівельний Фонд Колегії:

По $30.00: Михайло і Олена Коваль

По $10.00: Йосиф Коваль, Венкувер, сини Ювілята.

По $5.00: Іван Коваль, Саскатун, син Ювілята, Катерина Ленък, Реджайна, дочка Ювілят.

ДО ДОПОМОГУ СТУДЕНТОВІ ТЕОЛОГІ.

Приклад гідний до наслідування.

У нас багато пишеться, а ще більше говориться про великий брак священиків. Одною з головних причин, а може й найголовнішою, чому за мало студентів за-

писуються та Теологію, — не бракує матеріяльних засобів, бо що б утриматися на Теологічному факультеті в Колеґії, на це студенту мусить мати від $1,000.00 до $1,100.00 річно. Це за чотири роки виносить від 4,000 до 4,400 доларів, не рахуючи одягу та інших більших видатків, отже є багато молодих студентів, що бажали б стати священиками, але їх фінансовий стан на це не дозволяє.

Це зрозумілі деякі парафіяльні церковної округи Ваділя, Саск., в якій парохом є Вел. о. Т. Глуханюк, і вони рішили допомогти синові свого пароха, Славкові Глуханюкові, який є на першому році Теології, — вітчизна на священика. Дотепер зложили свої пожертви на цю ціль та вислали їх безпосередньо до Колеґії такі особи:

Стефан Сітко, Ваділя, — $100.00
Лука Павлович, Ватсон, — $50.00
Микола і Петруся Назарук, Ватсон, — $5.00.

Дійсно гідний приклад до наслідування. За це жертводавцям вдячні не тільки теолог Славко та його батьки, але ціла Церква, яка надіється мати з нього гарного священика.

Парафіянин з округи Ваділя.

(далі буде)

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba, Winnipeg 19, Man.

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА В КАНАДІ ЗАХІДНЯ ЄПАРХІЯ

Сьомий Єпархіяльний З'їзд Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді

У дни 2-го й 3-го листопада 1965 Р. Б. відбудеться в Катедральному Соборі Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні при 10051—107 вул.

СЬОМИЙ ЄПАРХІЯЛЬНИЙ З'ЇЗД ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ УГПЦЕРКВИ В КАНАДІ

з участю БЛАЖЕННІШОГО ВЛАДИКИ ІЛАРІОНА. Високопреосвященнішого Владики АНДРЕЯ, та Голови Президії Консисторії Високопреподобного о. Прот. ТОМИ КОВАЛИШИНА.

СЬОМИЙ ЄПАРХІЯЛЬНИЙ З'ЇЗД почнається у вівторок, 2-го листопада 1965 р. Святою Божественною Літургією о год. 10-ій ранку в Катедральному Соборі Св. Івана Хрестителя.

За Благословенням Високопреосвященнішого Владики Архиепископа Андрея Єпархіяльна Рада Західньої Єпархії запрошує Всечесніших Духовенство Західньої Єпархії, Делеґатів від кожної Церковної Громади прибути на СЬОМИЙ ЄПАРХІЯЛЬНИЙ З'ЇЗД

З Християнським Привітом
за Єпархіяльну Раду:
о. Прот. Олександер Хомяк,
секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЛИСТОПАД

7. Неділя — Транскона, Поплар Парк, Тиндал.
14. Неділя — Кенора, Божежур, Левини.
21. Неділя — Транскона, Дьфрост, Селкірк — Храм.
28. Неділя — Кенора, Гонор, Вінлярфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телфон: (вдень) JU 8-3068
(увечорі) JU 9-3616

о. В. АПОНЮКА
ЛИСТОПАД
7. Неділя — Мелвил
8. Понеділок — Св. Димитрія — Аятука
14 Неділя — Габард
21. Неділя — Гудів
28. Неділя — Аятука
Address: Box 148, Ituna, Sask. Tel. 795-2218

о. В. БОРЧУКА
ЛИСТОПАД
7. Неділя — Йорктон
8. Понеділок. Св. Великом. Димитрія — Горанд
14. Неділя — Йорктон
21. Неділя. Св. Архистр. Михаїла — Йорктон
28. Неділя — **Рай 110 Wellington Ave. Yorkton, Sask. Phone 783-2960**

о. Л. В. ДЯЧИНИЙ
ЛИСТОПАД
7. Неділя — Камсак
8. Понеділок Св. Димитрія — Кандер
11. Четвер. Реміембере Дей — Йрокстон
14. Неділя — Сторионей
21. Неділя — Мазета
28. Неділя — Донбел
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. С. ГРЕБЕНЮКА
421 Ave., 1st South, Saskatoon, Sask. Tel. 652—2061.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЛИСТОПАД
7. Неділя — Ваділа
14. Неділя — Кмір
21. Неділя — Ватсон. Храм (Всіх членів парафії щиро запрошується — початок о год. 9-ій)
28. Неділя — Вімир
Box, 488 — Tel. 338-3143, Wadena, Sask.

о. І. Г. ГИКАВОГО
ЛИСТОПАД
7. Неділя — Вишнівітон
8. Понеділок Димитрія — Лужани Храм
14. Неділя — Ендру
21. Неділя Михаїла - - Завалле (Храм)
28. Неділя — Борінді
Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. С. ГРЕДІЯ
ЛИСТОПАД
7. Неділя — Норквей
Вечірня 3 год. — Сван Плейн
8. Понеділок. Св. Димитрія - Сгінел. Храм
14. Неділя — Денбері
21. Неділя, св. Михаїла — Сван Ривер
28. Неділя — Гавс
Address: Box 111, Hyas, Sask Tel. 190-2.

о. Ст. ЗУЗАКА
ЛИСТОПАД
7. Неділя (Річні Збори) — Кридор
8. Понеділок. Димитрія (Річні Збори) — Геффорд
14. Неділя (Річні Збори) - - Редфілд
21. Неділя (Річні Збори) — Бітмки
28 Неділя — Геффорд
Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: 56.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЛИСТОПАД
7. Неділя — Кейлеква
8. Понеділок. Вівч. Димитрія — Содун — Бренздій
14 Неділя — Ту Гилс
21 Неділя — Шпинніц
28. Неділя — Ту Гилс
Address: Box 264, Two Hills, Alta. Phone 657-2686.

о. В. КОКОРУДЗА
ЛИСТОПАД
7. Неділя — Пайн Ривер
8. Понеділок. Вівч. Димитрія — Ревпер
14. Неділя — Етелберт
21. Неділя. Св. Собор Архистр. Михаїла — Венко (Храм)
28. Неділя — Гарленд
Address: Etholbert. Box 71 Ph. 3254

о. М. КРИТЮКА
ЛИСТОПАД
7. Неділя — Гадсон Бей
8. Понеділок. Св. Велич. Димитрія — Брускбі
14. Неділя — Мелфорт
21. Неділя — Слоов Крік
28. Неділя — Гронлід
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛЬША
Box 128. Radway, Alta. Tel. 16.

о. О. КРАВЧЕНКА
ЛИСТОПАД
6 Поминальна субота — Гедерлей
7. Неділя — Норт Батафорд
8. Понеділок. Св. Великомуч. Димитрія — Витків
14. Неділя — Гласлин
21. Неділя, Собор св. Архистр. Михаїла — Кендо (Храм)
28. Неділя — Медов Лейк
Address: North Battleford, Sask. 975—108, St. Ph. 446-5280.

о. ІВАНА МЕЛЬНИЧУКА
ЛИСТОПАД
7. Неділя — Сенкі Лейк
14. Неділя — Росборн
21. Неділя, Михаїла, Храм — Сенкі Лейк
28. Неділя — Овікбри
Просимо доокольчних громад взяти участь в святкуванні празника св. Михаїла в Сенкі Лейк.
Address: Oakburn, Man. box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛИСТОПАД
7. Неділя — Вестлок
14 Неділя — Сангуд
21. Неділя — Ріймонд Парк
28. Неділя — Сідбін
Address: Westlock, Alta. Box 902, Tel. 342-3745

о. М. ОЛЕСІЮКА
ЛИСТОПАД
7 Неділя. Вечірня Відправа о год. 7-ій веч. — Гилберт Плейнс
8 Понеділок Вівч. Димитрія Солун — Вавей Ривер
14 Неділя - Сифтон
21. Неділя. Служба Божа по радіо Станиця СІ-КЕРІ-ДІ-ЕМ — Давфин, Ман.
Від год. 11:00 рано до 12-ої 15 хвилин — Давфин
28. Неділя — Гилберт Плейнс
За винятком неділі 7-го листопада, Вечірні служитися о год. 7-ій вечора в Давфині
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЛИСТОПАД
7. Неділя — Інсінґер (м.)
8 Понеділок Свв Димитрія — Половини. День Поляні
14 Неділя — Тіодор (м.)
21. Неділя — Інсінґер (гайвей)
28 Неділя — Вестбрук
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
Address: 2502-42 Ave., Vernon, B. C. Phone 542-4312.

о. О. СОРОЧУКА
ЛИСТОПАД
7. Неділя — Вонвард
8. Понеділок — Св. Димитрія — Гзендон
14 Неділя — Ст. Пал
21 Неділя — Св. Михаїла - - Храм у Тирлен
28. Неділя — Сенкі Ревнд
Rev. O. Sorochuk Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЛИСТОПАД
5 Пятниця. Вечірня о год. 7 веч. Лек Ла Біш
7. Неділя — Сніпет Ривер
8. Понеділок. Св. Великуч. Димитрія — Берлін
11. Четвер. Богослужіння в честь полеглих українських воїнів — Рино
14 Неділя — Крейґенд (Храм)
14 Неділя. Вечірня о год. 7.30 веч. Гресленд
21. Неділя Св. Архистр. Михаїла — Сареїк
21. Неділя. Вечірня о год. 3.00 по пол. — Атабаска
28. Неділя — Боїл
УВАГА! На 28 листопада Парафія Лек Ла Біш буде святкувати 25-річний Ювілей Архипастирської праці Блаженнішого Митрополита Іларіона. Проситься всіх членів з парафії Лек Ла Біш прибути на це свято і взяти участь в подячній Молебні та в програмі яка приготовлена.
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 623-4633

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЛИСТОПАД
7. Неділя — Робінз
8. Понеділок. Св. Великом. Димитрія — Топорівці
14. Неділя — Ленард
21. Неділя — Петлюра
28. Неділя — Шортлейд
Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 466.

о. М. СТЕЦЕНКА
Canora, Sask., Ph. 563-5188

о. Т. СЛАВЧЕНКА
ЛИСТОПАД
7. Неділя — Вакса
Вечірня — Альгіна 5 год.
8. Понеділок — Сметс
10. Середа — Тарнополь
14. Неділя — Кадворт
21. Неділя — Лепін (Храм)
28. Неділя — Ст. Джуаєн
Address: Box 4, Wskaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛИСТОПАД
7. Неділя — Толстой
8. Понеділок. Димитрія — Толстой
14. Неділя — Сарто
21. Неділя Михаїла Онуська Ц.— Гардентон
28. Неділя — Роза
Address: Tolstoi, Man.

о. Ю. ТУРЖАНСЬКОГО
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. Г. УДОДА
ЛИСТОПАД
7. Неділя — Жучкани — Шіго (м.) Вечірня, поч. 7-ма год.
14. Неділя — Винярд Елмор, Вечірня, поч. 7-ма год.
21. Неділя — Архистр. Михаїла - - Шіго (п). Вечірня у Шіго (м.)
28. Неділя — Фовн Лейк Тафнел, Вечірня, поч. 7-ма год
Address: Bhaho, Sask., Box 52, Tel. 21.

о. І. ШЕВЦІВ
ЛИСТОПАД
7 Неділя — Шипмен
Відбудуться Збори делеґатів усіх громад Віддільської Округи, вирішити важні справи відносно Статуту Тринадцятого Собору.
8. Понеділок. Великуч Димитрія — Відділ
11. Четвер. День Замирення і День Поляки. Богослужба за Полеглих Борців, а відтак Благодарний Молебень. З тої нагоди відбудеться перекуска і відчит в Народнім Домі ім. Тараса Шевченка, в Нипавіні
14 Неділя — Кадет
21. Неділя. Собор Архистр Михаїла — Сембург
28. Неділя — Відділ
Address: Weirdale, Sask. Ph. 486.

о. А. ХРУСТАВКИ
ЛИСТОПАД
7. Неділя — Моряна
8. Понеділок (Вівч. Димитрія) — Бросов
14. Неділя — Мусігора
21. Неділя — Лужани-Топорівці
28. Неділя — Лойдмістер
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЛИСТОПАД
7. Неділя День Подяки — Оновей
8. Понеділок. Вівч. Димитрія. Храмове Свято й Місія. Соборне Богослужения і Святу Місію звершать Отці з Едмонтону в Брудергайм
14. Неділя — Торсбі
21. Неділя. День Подяки — Кемровз
28. Неділя — Калнар
Address: 9580—109 Avenue, Ph. GA 2-3083. Edmonton, Alta.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLII. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЛИСТОПАДА, 1965. WINNIPEG, MAN., NOVEMBER 15, 1965. ЧИСЛО (2042) 22

Покінчив самогубством

Жид, що був у проводі антисемітів

ЗАБРАВ СВОЮ ТАЙНУ В МОГИЛУ

Даніїл Боррос був у проводі Кю Клакс Клен і нацистів в США

„Даніїл Боррос (Daniel Burros), 28-літній провідник Кю Клакс Клен у Нью Йорку, імовірно сам убив себе револьвером у неділю вранці (31 жовтня) після того, як було виявлено тайну його жидівського походження", — поінформував щоденник „Нью Йорк Тайме Сервис" 1 листопада 1965 р.

Далі, цей же щоденник подає:

„Боррос, який роками таївся з цим своїм секретом, був двічі пострілений у грудь і в голову — після того, як він прочитав у „Нью Йорк Таймс" статтю, що відносилася до його походження".

Вихованець рабінів, „блискучий учень" школи Талмуду, проник у провід антисемітського ордену „Білі Лицарі"

„Затвений секрет", про який говорить вищезгаданий щоденник, — це той факт, що Д. Боррос вдавав з себе нежида, показував себе яким антисемітом, і так дістався на становище ньюйоркського Великого Дракона півтайного ордена Кю Клакс Клен, що є антисемітською організацією „Білих Лицарів", присяга яких є тайною. Ця організація є антисемітською. Провідники Кю Клакс Клен, включно з їхнім верховним лідером (його титул: „Імперіяльний Візард") не знали що Д. Боррос — це жид. У своїй тайній присязі він сказав, що він не жид.

Щоденник „Нью Йорк Таймс" 31 жовтня (раніше видання) виявив, що „визначний антисеміт" Боррос — це затвений жид. Внаслідок цього Боррос застрілився.

„Нью Йорк Таймс Сервис" (1 листопада), поінформував, що Боррос був

(Закінчення на ст. 3)

„Не вбивай"

У Британії скасовано смертну кару

Королева підписала новий закон

Дня 28 жовтня 1965 р. королева Єлисавета II підписала, ухвалений Палатою Послів, закон про скасування кари смерти.

Законопроект про скасування кари смерти був внесений ще 1945 р. Ця справа була постійно нарушувана обидвома палатами, однак більшість була проти ухвалення цього законопроекту. Аж 1965 р. нарешті вирішили ухвалити його.

Так зване „досмертне ув'язнення" в Британії — це ув'язнення лише на протяг 15 років.

З.Р.В. — Порядкова поліція (т. зв. „бабіс") хоч-в уніформах, але не має права бути озброєною; поліцисти там „озброєні" лише в гумові палички. Зброю має лише тайна поліція — Скотленд Ярд.

Турецький папа проти патріярха Атенагораса

Турецький папа (так він офіційно називається) Євтимій уважає, що не патріярх Атенагорас І, а він (папа Євтимій) є „законним" головою Патріярхії в Константинополі.

Папа Євтимій не претендує на титул Вселенського Патріярха; він уважає, що Патріярхія в Константинополі (Істанбул) повинна зректися претенсій на юрисдикцію над православними поза Туреччиною, а обмежити свою церк. власть лише до православних на турецькій території, тобто що це має бути лише специфічно Турецький Патріярхат, чи автокефальна Турецька Православна Церква.

Турецька влада офіційно визнала папу-Євтима головою Турецької Православної Церкви.

Папа Євтимій відбирає від патріярха церкви

Папа Євтимій твердить, що він має право на всі православні церкви в Туреччині.

Коли патріярх Атенагорас І відмовився передати церкву Св. Миколая і церкву Св. Івана в Галаті (в околиці Константинополя), то на домагання папи Євтимія турецький уряд замкнув ці церкви. А всі інші церкви, які ще донедавна належали до Патріярхії, тепер уже опинилися в посіданні папи Євтимія.

У Церкві папи Євтимія визначну роль відограє його син Тургут Еренерол, православний єпископ міста Константинополя.

Урядовий комітет контролі над Патріярхією

Турецький прем'єр Ургюплу цього року видав наказ створити спеціяльну урядову комісію, що б займалася інспекцією Константинопольської Патріярхії (вона знаходиться в дільниці Фонар у Константинополі, перезваному 1930 р. на Істанбул, чи, як дехто вимовляє, Істамбул).

Ще перед виданням цього наказу, уряд Туреччини навесні 1965 р. вислав своїх інспекторів, що насильно ввійшли в канцелярії патріярха Атенагораса і за закритими дверима провели контролю його книг і офіційних паперів. (Ці інформації подав журн. „Америкен Ревю оф Істерн Ортодокс" за жовтень 1965 р.).

Жид зрадив Ізраїль

Шпигун Мордехай Люк засуджений на 13 років

ЄРУСАЛИМ (Ройтер). — 31-літньо-го Мордехая Люка „людину в куфрі", який виявився в четвер (9 вересня), винним за шпигування на користь Федеральної Арабської Республіки (Єгипет), сьогодні (19 вересня 1965 р.) засуджено тут на 13 років ув'язнення. Його засуджено по всіх шістьох пунктах.

У листопаді 1965 р. на летовищі в Римі митні урядовці знайшли його в багажі в куфрі, який мав бути висланий до Каїро як „дипломатична пошта".

25-ЛІТТЯ АРХИПАСТИРСТВА

Митрополита Іларіона

ГОЛОВНЕ ЮВІЛЕЙНЕ СВЯТКУВАННЯ

відбудеться

в Вінніпеґу, в Катедрі Пресв. Трійці, в неділю 28 листопада 1965

Як уже інформувалось попередньо, Українська Греко-Православна Церква в Канаді ще в жовтні ц. р. почала відзначувати Ювілей 25-ліття Архипастирства Його Блаженства Митрополита Іларіона, свого Первоієрарха. Ці Ювілейні Святкування для вшанування Блаженнішого Ювілята продовжуватимуться і в листопаді (різні Парафії й осередки відзначують цей Ювілей Молебнями й Академіями в найвідповіднійший для них час).

Головне відзначення цього Ювілею відбудеться в Вінніпезі, в Митрополичій Катедрі Пресв. Трійці, в неділю 28 листопада 1965. Всяку кореспонденцію в цій справі Головний Ювілейний Комітет по відзначенні 25-ліття Архипастирства Митрополита Іларіона скеровує на адресу Катедри:

Holy Trinity Ukrainian Greek-Orthodox Cathedral
c/o Mr. F. Tesarski
1175 Main Street,
Winnipeg 4, Man., Canada.

Найвідповіднішим жестом, по відношенні до Блаженнішого Ювілята, Головний Комітет вважав, що буде найкраще, коли по всіх Парафіях нашої Церкви буде переведена збірка з нагоди Ювілейних Святкувань на фонд видання готовків до друку праць, авторства Митрополита Іларіона. В цій справі дано Духовенству УГПЦеркви в Канаді відповідні зарядження.

Відзначення 25-ліття Архипастирства Митрополита Іларіона в Вінніпезі 28 листопада 1965 р., відбудеться спільними заходами Вінніпезьких православних Громад.

Ревелясія

Про „політичну недугу" патріярха

Адміністрація Патріярхії лише вдавала, що патр. Атенагорас І був „хворий"?

„Його Блаженство Патріярх Атенагорас І, духовний провідник Східнього Православія, плянував прибути до США, але відложив свій приїзд через свою недугу.

„Архиепископ Яків тепер каже, що патріярх „цілком здоровий", і бажав би прибути в Америку, але боїться, що Туреччина може заборонити йому повернутися назад", — інформує „Визентайн Католик Ворлд" (17. 10. 65).

Архиеп. Якив (Якобос), Американський екзарх Константинопільського Патріярхату, виявив це у своєму листі до урядів різних організацій у світі з закликом оборонити патріярха перед туреччким переслідуванням.

Новий первоієрарх Православної Церкви в Польщі – митр. Степан (Рудик)

Собор Архиереїв Автокефальної Православної Церкви в Польщі під головуванням заступника Митрополита, Впресов. Георгія, Архиепископа Лодзького й Познанського, 26 травня 1965 р. вибрав Митрополитом — Первоієрархом цієї Церкви дотогочасного Архиепископа Білостоцького й Гданського Степана (Рудика).

29 травня 1965 він присягнув на вірність Польській Народній Республіці (комуністичній державі).

Митр. Степан (Степан Петрович Рудик) народився 27 грудня 1891 р. в Майдані Липовецькому, Перемиського повіту, Львівського воєвідства, в Галичині. Гімназію скінчив у Львові, а православну духовну семінарію в м. Орлі в Росії.

У м. Кремянці на Волині місцевий епископ Діонисій (Валединський), пізніший Митрополит-Первоієрарх Православної Церкви в Польщі, 3 травня 1915 р. рукоположив його в сан священика. Перед 2-ю світовою війною він обслуговував різні парафії на Волині, а деякий час був одним з капеланів для православних вояків у Польській армії. (У Польській державі тоді було коло трьох з половиною мільйонів православних).

Він овдовів 1939 р. Від 1945 до 21 березня 1953 р. був благочинним Олександро-Невської округи, і за тих часів уже був архимандритом.

9 грудня 1952 р. Собор Архиереїв під головуванням тодішнього Первоієрарха Православної Церкви в Польщі Митрополита Макарія (Оксюка з Холмщини) вибрав його кандидатом на єпископську катедру Вроцлавсько-Щецінської епархії, а хіротонісовано його на епископа 22 березня 1953 р. у Митрополичому соборі в Варшаві (на Празі).

Року 1961-го його переміщено на катедру Білостоцько-Гданської епархії.

Митр. Стефан — учасник Всеправославних Родоських Конференцій (Перша 1961 р., друга 1963, третя 1964 р.).

По смерті митрополита Тимофія (Шретер, чех) Первоієрарх Автокефальної Православної Церкви в Польщі, який умер 1962 р., первоієрарший престіл (у Варшаві) цієї Церкви аж до 26 травня 1965 р. не був обсаджений, а чому — про це досі ніде не було інформацій.

Ця Церква, яку „Журнал Московской Патріархіі" (ч. 7, 1965) раз називає „Автокефальною Православною Церквою в Польщі", а іншим разом — „Польською Православною", подаючи б і ографію Митр. Степана (Рудика) у зв'язку з вісткою про його вибір у сан Митрополита, не згадує його попередника, митр. Тимофія (Шретера) і не інформує, чому митрополичо-первоієрарший престіл цієї Церкви не був обсаджений від 1962 по 26 травня 1965 р.

Православна Митрополія в Польській державі до 1924 р. була в юрисдикції Московської Патріархії. Року 1924-го вона отримала автокефалію від Константинопольського Патріярха. Після закінчення 2-ї світової війни Московська Патріярхія „уневажнила" ту автокефалію Православної Церкви в Польщі, яку вона отримала була від Константинопольського Патріярха, як „неканонічну", і надала цій Церкві від себе автокефалію. Константинопольська Патріярхія визнала цей факт — за „канонічний". Автокефальна Православна Церква в в Польщі, не зважаючи на свій офіційний статус автокефальної, фактично залежна від Московської Патріярхії.

У Польській державі є тепер коло півмільйона осіб православного віросповідання.

II В. Собор

Рабін заявив, що жиди вважають Християнство „джерелом антисемітизму"

РАБІН СЛОНІМ КАЖЕ, ЩО К. „ЦЕРКВА БУЛА В СОЮЗІ З ГІТЛЕРОМ" ПРОТИ ЖИДІВ

„Жиди схвильовані" проектом ревізії постанови II В. Собору про жидів, ухваленого 1964 р., виявив рабін Рубін Слонім.

Рабін Слонім сказав, що жиди вважають Християнство „джерелом антисемітизму. „Пригадаймо собі, що в евангелистів Матвія й Івана сказано, що жиди заявили: „Нехай кров його (Христа) спаде на голови наші й дітей наших!" Це свідчення, що не має потвердження в жодному паралельному джерелі".

Своє твердження, що „Християнство є джерелом антисемітизму", рабін Слонім спирав ще й на „дослідах у католицьких університетах", які потвердили це.

Далі, він сказав, що проти жидів „Церква заключила була союз з Гітлером. А коли вона потім і спохватилася, то було вже запізно..."

Араби й теологи-літералісти дали е проти постанови II В. Собору про жидів з 1964 р.

Рабін Слонім з Торонто сказав, що 2-й Ватиканський Собор на своїй 3-й сесії (восени 1964 р.) ухвалив був таку постанову про жидів, якою жиди були більше вдоволені, ніж теперішнім проектом ревізії цієї постанови. У постанові з 1964 р. було сказано, що „антисемітизм осуджується" (condemned), а в теперішньому проекті його ревізії сказано, що Католицька Церква „жалує" (deplores) того, що існує антисемітизм. Отже К. Церква тепер „уникає осудження антисемітизму", сказав рабін Слонім.

На його думку, це „араби й теологи-літералісти (ці, що дослівно інтерпретують Євангелію) зробили натиск на Ватикан", щоб він змінив ватиканську постанову про жидів з 1964 р.

Бен Гуріон: „Нам байдуже, чи нас „оправдують", чи осуджують за замучення Христа.

Рабін Слонім сказав, що Давид Бен Гуріон (перший прем'єр створеної 1948 р. Ізраїльської держави) сказав йому, що „нам байдуже, чи нас оправдують, чи осуджують у справі замучення Христа", сказав рабін Слонім.

Усе рабін Слоніи говорив на інтервю, переданому по телевізійній станції СЈ-АУ з Торонто (у Вінніпезі по каналі 7) ввечері 12 жовтня.

Студенти Вашингтонського університету 1 листопада ц.р. поклясифікували своїх проффесорів — на різні кляси ліпших і гірших. На всіх 600 професорів лише 34 здраховано до кляси А, тобто найвищої.

(„Ассошійтед Пресс" 1. XI. 65).

80-ЛІТТЯ ЖИТТЯ і 45-ЛІТТЯ СВЯЩЕНСТВА

Архиепископа Михаїла

У цьому році сповнилося 80 років життя і 45 років священичої праці Його Високопреосвященства Владики Михаїла, Архиепископа Торонта й Східньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

У Торонті зорганізовано Ювілейний Комітет, який призначив ювілейні святкування для вшанування Ювілята на неділю 21 листопада 1965 р. — день Св. Архистратіга Михаїла. Молебень за здоров'я Архиеп. Михаїла буде відслужений в Катедрі Св. Володимира, а ввечері того ж дня, в готелі „Роял Йорк" у Торонто, відбудеться ювілейний бенкет.

Владика Архиеп. Михаїл народився 10 липня 1885 р. в селі Федоровці на Чигиринщині. 24 квітня 1920 р. він був рукоположений у сан священика, а епископське висвячення прийняв 12 травня 1942 р. в Києві. В УГПЦеркві в Канаді Архиеп. Михаїл працює від 1959 р.

Побажаємо Йому кріпкого здоров'я і многоліття.

Влада СССР висловила папі признання

З нагоди промови папи Павла VI в Об'єднаних Націях

Павло VI 4 жовтня цього року прибув до Об'єднаних Націй спеціяльно для того, щоб з форуму того неофіційного „світового уряду" заклинати світ до миру.

Советський міністр закордонних справ Андрій Громико так висловився про цю промову папи в ОН: „Це одна з найкращих промов, які були досі виголошені в ОН", — поінформує СІ-ЗІСІ у своїх вечірніх телевізійних вістях 5 жовтня.

Советський щоденник „Известія" 5 жовтня ц. р. висловив таку опінію про цю промову папи: „Папа Павло VI вніс значний вклад у справу миру".

З.Р.В. — Текст промови папи Павла VI в ОН 4 жовтня був передаваний по радіо й по телевізії безпосередньо з ОН, а також був повністю опублікований у більших часописах. (Ми користуємося текстом поданим у щоденнику „Да Виннипег Трибюн" за 5 жовтня 1965 р.).

Папа Павло VI заклинакоти в ОН світ до миру, говоривши лише про „мир", а справи справедливости не порушив, тобто, він фактично закликав до втримання миру при такому укладі у світі, який тепер існує.

Квакер спалив себе

На знак протесту проти мілітарної інтервенції США у В'єтнамі.

Норман Моррісон, 32-літній квакер, облив себе горючим (бензиною чи нафтою) і попік себе так, що по дорозі до лікарні помер.

Це скоїлося перед будинком Пентагону, головного командування збройних сил і міністерства військових справ США. Моррісон, батько трьох дітей, поступив так на знак протесту проти мілітарної інтервенції США у В'єтнамі, де американці стримують комуністичний наступ.

Жид, що був у проводі антисемітів

(Закінчення з 1-ї стор.)

„блискучим учнем" у школі Талмуду при синагозі в Квінс, Н. Пі., де він також, як хлопчина, відбув „бар жіцва" (конфірмація). Там таки взяли шлюб його батьки — жиди з Росії.

Поліція потвердила факт самогубства

Поліція в неділю, 31-го жовтня, інформувала, що смерть Д. Боррося „правдоподібно" була наслідком самогубства. — Але при тому, ще відбувалося лябораторне розслідування справи.

Днем пізніше, тобто 1 листопада ц. р., „Нью Йорк Таймс Сервис" повідомив, що 1 листопада по полудні поліція в Нью-Йорку повідомила, що лябораторний тест виявив, що Боррос справді сам застрілявся.

Над чим не ведеться слідство

Звичайно, поліція не веде слідства в справі питання: Чому Боррос, бувший „блискучий учень" школи Талмуду, прикинувся не-жидом, і проник на провідне становище в нацистських організаціях в США, пробував нав'язати зв'язки з тайними нацистами в Німеччині після 2-ї світової війни, малював свастики на жидівських будинках і т. д.? (До речі, пару років тому в одні і той самий час в країнах Европи й американського континенту якась рука малювала на синагогах свастики).

Цю тайну він забрав з собою в могилу.

Коли репортер питав його, чому є фашистом (нацистом), отже й „антисемітом", то він відповів, що „він тут не одиноки, і назвав низку імен жидів, які були фашистами" („протижидівськими") — інформує „Нью Йорк Таймс Сервис" 1 листопада 1965 р.

З.Р.В. — Сенатор з Арізони, Беррі Голдвотер, який з Республіканської партії кандидував проти теперішнього президента США — той Гольдвотер (родове прізвище Гольдвассер), демократами вважався за близького до американського „нацизму", бо він немав нічого проти того, щоб його вважали за неофіційного морального провідника крайніх правих середовищ. Але сенатор Голдвотер прийняв Християнство.

Рабін каже:

Влада СССР не переслідує жидів за релігію

ЗАЯВА ЧЛЕНА РАВИНСЬКОЇ ДЕЛЕГАЦІЇ США, ЩО ВІДВІДАЛА ЖИДІВ В СССР

Рабин Голлендер стверднв, що „советський уряд не арештує жидів за ходження до синагоги"

„Советський уряд не арештує жидів за ходження до синагоги", поінформував рабин Голлендер — член Рабинської Ради. Він сказав це в інтерв'ю, що було передане в вечірніх телевізійних вістях СІБІСІ 26 жовтня ц. р.

Коли ж ідеться про введені владою СССР обмеження в релігійному житті, то цей рабін сказав, що „як усім релігіям, так і жидам не вільно мати віроісповідних шкіл" (світських, для виховування молоді в своїх конфесійних приватних школах. — Ред. В.).

Рабин: В СССР „жидн є частиною советського народу"

Відповідаючи на питання чи жидам заборонено виїжджати з СССР, рабин Голлендер відповів:

„Жиди є частиною советського народу. Уряд всім (національностям) обмежує виїзд з СССР. Але серед жидів є більше таких, що хотіли б виїхати, ніж серед інших" (національностей).

Рабін Голлендер був членом делегації Рабинської Ради в США, яка цього року їздила на юдаїстичну місію до жидів у Москві, де резидує головний рабин СССР. У Канаді, в останньому тижні жовтня ц. р., рабин Голлендер перебував як гість-промовець Жидівського Конгресу Канади.

Антисемітизм в СССР лише „серед населення"

Рабин Голлендер не сказав, що може влада СССР є антисемітська. Він лише сказав, що прояви антисемітизму є тільки „серед населення" СССР.

Папа хоче грати ролю провідника

БАПТИСТИ ПРОТИ ЕКУМЕНІЗМУ

Баптистська Крайова Конвенція в Канаді осудила допущення папи Павла VI до промови в ОН

Крайова конвенція баптистів у Торонті 13 жовтня 1965 р. ухвалила такі резолюції (подаємо за „Кенедієн Пресс" із 13. 10. 1965):

„Ця конвенція затривожена тим, що Об'єднані Нації запросили до себе й величали папу Римської Церкви, який має претенсії бути арбітром світу.

„Ми вважаємо, що недавні (4 жовтня 1965 р.) пропагандивні відвідини папи в Нью-Йорку були заплянованої (папою) на те, щоб переборотн спротив (світу) проти екуменічної (церковно-світової) програми Ватиканського Собору з метою опанувати світ.

„Тому що ми переконані, що кінцевою метою Світової Ради Церков і Римської Церкви є створення одної спільної Церкви очоленої папою, то ми засхочуємо тих, що вірують згідно з Біблією, щоб вони ревно змагалися за це ісповідання віри, яке було дане святим, і не мали нічого спільного з екуменічною пропагандою".

З.Р.В. — „Святі" — це загальна назва в Євангелії для всіх перших християн. „Екуменічна програма" — теперішній рух за об'єднання всіх християн в одній Церкві, — рух, що його проводить і Рим, і Світова Рада Церков, що об'єднує всіх англіканців, майже всіх протестантів і майже всіх православних.

Асоціяція баптистів Канади (її головою є Lindsay Havan) не належить до Світової Ради Церков; вона лиш належить до Міжнародньої Ради Християнських Церков і до Канадської Ради Євангелицько-Протестантських Церков.

Серед населення Лондону переважають жінки

У Лондоні, з його 8,186,830 душ населення, переважають жінки. На кожних 100 хлопців припадає 115 дівчат. Це подає цьогорічний Демографічний Річник Об'єднаних Націй, оснований на статистиці 1964 р.

Хрущов народився в Україні каже советський часопис

Советський часопис „Советская Россія", каже, що село Калинівка — місце народження М. Хрущова — знаходиться в Україні, — поінформував „Ассошійтед Пресс" 13 жовтня 1965 р.

Часопис „Советская Россія" інформує, що коли влада СССР 1960 р. (тобто, за диктатури Хрущова) наказала російському письменникові Валентинові Овечкіну описати Калинівку, а той відмовився це зробити, то Овечкін узагалі мусів зійти із сцени життя як письменника. Влада СССР хотіла, щоб він розхвалив колхозне життя в Калинівці, як зразкове, а Овечкін ніякої зразковости там не бачив, отже не хотів писати неправду; а правду писати йому було б заборонено.

З.Р.В. — Хто чув мову М. Хрущова, той знає, з яким українським „акцентом" він говорив по-російському. Українською мовою він говорив краще. Він іноді вдягався і в вишиту сорочку, і називав себе „українцем". По смерті Сталіна, Хрущов на 21-му з'їзді КПСС плакав, коли скаржився, що Сталін називав його „хахлом" і, коли був п'яний, силував Хрущова танцювати гопака. Перша дружина (вона померла під час великого голоду на Україні, сказав Хрущов) була українка з Галичини. Хоч Хрущов походив з родини Хрущів, він фактично не вважав себе за приналежного до жодної національности, а грав ролю „советської людини" — отого нового типу, якого витворила комуно-большевицька система. Комуно-большевицька партія намагається затерти національні різниці серед поневолених нею народів у державних межах СССР, і витворити один „советський народ", тобто таку спільноту людей, для якої справа національности була б неважною, а навіть шкідливою, а її ідеалом був би комунізм.

Теперішній перший секретар комуністичної партії СССР, тобто головний правитель цієї держави, Леонід Брежньов, також родом з України, і він також є лише „советською людиною". Вони є на вірній службі комуністичного інтернаціоналу, і ця служба — це і вся їхня „національність", увесь їхній „ідеал". Подібно було і з Сталіна, що походив з грузинів, і навіть ніколи належно не навчився російської мови. Подібно було і у Леніна, що був татарсько-російським мішанцем.

Папа в ОН проти контролі народжень

Папа Павло VI у своїй промові в Об'єднаних Націях у Нью-Йорку 4 жовтня 1965 р. висловився проти „контролі народжень" (тобто проти запобігання розродженню людей). Натомість він закликав людство до того, щоб наситити голодних.

Один з протестантських відомих провідників, пастор д-р Геролд Фей (Fey), бувший редактор журн. „Крисшіен Сентюрі" заатакував папу за це, що той „використавши надзвичайну г о с т и н н і с т ь" Об'єднаних Націй для голошення цієї своєї „сектярінської" політики — тоді, як кількість людей скоро зростає, і на світі щораз більше нужди.

(Подано за „Ассошійтед Пресс" 13. 10. 1965).

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Еклезія. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в США — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: In Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: In Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адресувати:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПАТРІЯРХ ПЕРЕД ЗАГРОЗОЮ ВИДАЛЕННЯ З КОНСТЯНТИНОПОЛЯ

Архиепископ Яків, Американський екзарх Константинопольського Патріярхату, чинить зусилля добитися допомоги світу на захист патріярха Константинопольського. Між іншим, коли папа Павло VI був, на запрошення Об'єднаних Націй, у Нью-Йорку (4. 10. 1965), то архиеп. Яків запросився до нього на 15-хвилинну авдієнцію, і просив його про допомогу в обороні цього патріярха, — про що ширше було поінформовано в „Рілиджіонс Нюз Сервис", а також у „Да Бизентайн Кетолик Ворлд" (17. 10. 1965). У цьому останньому („Бизентайн Кетолик Ворлд") було подано також ще й такі інформації про теперішнє положення патріярха Константинопільського:

„У кругах Грецької Православної Церкви в самій Греції і на американській землі збільшується страх перед тим, що уряд Туреччини не тільки продовжує переслідувати осідок Православного Вселенського Патріярхату в Істамбулі (Константинополі, — р. В.), але й за всією правдоподібністю плянує вигнати теперішнього Патріярха Атенагора ся І-го з його історичного патріяршого престолу.

Цю заяву проголосив американський грецький Архиепископ Яків — голова грецької архиепархії Північної й Південної Америки, який написав заклико до всіх урядів та церковних і добродійних груп, щоб вони вступилися за збереження патріярхату. Він також виявив, що досі протест проти цього переслідування був предложений урядові Організації Об'єднаних Націй і президентові (США) Джонсонові. Його Блаженство Патріярх Атенагорас І-й, духовний предводитель Східнього Православія плянував прибути до Сполучених Штатів Америки, але відложив свое прибуття через недугу. Архиеп. Яків тепер каже, що патріярх „цілком здоровий", і що він бажав би прибути в Америку, але боїться, що Туреччина заборонить йому назад повернутися (в Константинополь).

Цей грецький ієрарх (архиеп. екзарх Яків) прочитав писемну заяву з почуттям великого жалю і запротестував „якнайсильнішим тоном проти цієї акції переслідування, в якому також є заборона його (патріярха) душпастирських повинностей, як також вигнання добрих грецьких горожан цієї держави (Туреччини) без усякого пошанування права й гідности людини".

Далі, він подякував за їхні зусилля всім тим організаціям, які досі вже попробували відповідні кроки в цьому напрямку".

Вищецитоване католицьке інформативне джерело не інформує про те, хто став в обороні Константинопільської Патріярхії, а хто — ні. Звичайно, в протести і „протести". Дійсний протест — це формальне внесення протесту на письмі протестуючих офіційних чинників до інших відповідних офіційних чинників. Ватикан, крім деяких пресових натяків „жалю" в „Ль'Оссерваторе Романо" і по Ватиканському радіо, жадного дійсного протесту досі не зробив. Натомість формальний протест внесла Світова Рада Церков, що складається з протестантської більшости та православних, до якої належить і Константинопільський Патріярхат та всі без винятку інші Патріярхати. (Католицька Церква до СРЦ не належить).

Декотрі з православних Церков внесли й свої індивідуальні протести, як, напр., наша Церква в Канаді.

Ледве чи можна сподіватися, що б котрінебудь з політичних чинників, будь це ОН, США і т. п., принципово й офіційно взялися вирішувати цю справу. Також немає реальних підстав надіятися на це й від Ватикану, бо Ватиканська (папська) держава дорожить своїми офіційними дружніми зв'язками з Туреччиною.

Одиноким чинником, що хоче і може, реально допомогти Константинопільській Патріярхії, є могутня Світова Рада Церков, яка має досить політично-приватних зв'язків на вершинах, включно з ОН, для того, щоб успішно порадити Туреччині залишити Константинопільську Патріярхію в спокої. І, правдоподібно, СРЦ так і поступить.

Усе ж таки всі теперішні захисники Константинопільської Патріярхії ставлять справу лише половинково, і властиво відкладають цю справу, а не намагаються розв'язати її радикально в самому принципі. Вони представляють її так, що, мовляв, патріярх Атенагорас І є „добрим горожанином" Туреччини, отже турецький уряд мусить шанувати права своїх горожан.

Таким своїм аргументом „оборони" вони властиво самі собі вибивають аргумент з рук на користь аргументів Туреччини, яка каже, що, з уваги на те, що патріярх є горожанином Туреччини, то всяка зовнішня оборона є вмішуванням у внутрішні справи турецьких горожан, отже у справи Туреччини.

Треба мати на увазі цей важливий факт, що турецька влада створила свою спеціяльну тактику, щоб надати цій справі „внутрішнього" характеру.

Наприклад, світ досі чув з вісток, що турецька влада, мовляв, „зліквідувала" в Константинополі дві церкви, що належали до Константинопільської патріярхії; „зліквідувала" — це піддає думку, що ця влада або сконфіскувала їх і здала церкви — будинки в якийсь світський ужиток, або обернула на мечеті, або розвалила. Очевидно, якщо б так було, то тут була б формальна причина протестувати із-зовні проти переслідування релігії. Але уряд Туреччини заздалегідь забезпечився перед таким осудженням його з боку світу.

І так, про долю обидвох згаданих патріярших церков в Константинополі так поінформував архиеп. Яків на авдієнції в папи Павла VI в Нью-Йорку 4 жовтня ц. р.:

„Цей архиепископ вказав на те, що дві з церков Патріярхату в Істамбулі недавно захватили так звані „православні турки" —група, яку підтримує уряд" (Туреччини), — інформує „Да Биз. Кет. Ворлд (17. 10. 65) на основі „Рілиджіонс Нюз Сервис".

Отже, уряд спонсорує так звану автокефальну Турецьку Православну Церкву, тобто Церкву незалежну від Константинопольського Патріярхату, і вважає, що православні „автокефалісти" в Туреччині мають право користуватися декотрими з існуючих православних святинь. Та ось уряд Туреччини твердить, що ця справа — це внутрішні церковні справи між православними в Туреччині, і що уряд цього не вирішує, тому він не відповідальний за це. Коротко кажучи — „діло е ділом, а суд по формі".

І саме таким чином справа ускладнюється, і небагато общіе, що б ОН чи інші держави могли тут успішно інтервенювати формальним шляхом, а вже особливо в теперішній конюнктурі, коли Америці залежить на Туреччині, з якою пов'язані американські мілітарні бази.

Щоб дійсно допомогти Константинопільській Патріярхії — для цього треба поставити й здійснити дві основні передумови з боку світу, і з боку Патріярхату. З боку світу, — це необхідність проголосити Фонар — цю територію в Константинополі, де знаходиться Патріярхія (провід Патріярхату), екстериторіяльним, тобто суверенним, унезалежненим від усякої зовнішньої влади. З боку Патріярхату, — щоб він перестав офіційно вважати себе за грецький, яким він фактично е, бо ж своєю грецькістю він сам суперечить своїй вселенськості. У греків є своя окрема, автокефальна Грецька Православна Церква, що зветься Елладською Церквою, — це е Церква Греції, незалежна від К. Патріярхату. Щоб К. Патріярхія з грецької фактично стала вселенською — для цього треба, щоб, перш за все, на зміну досучасної традиції, константинопольськими патріярхами почали бути ієрархи інших національностей, так само як і екзархи б т. д. По-друге, бути Ієрархом Вселенським, а одночасно бути гірожанином даної держави (коже н патріярх Константинопільський мусить бути турецьким горожанином). — це поняття і теоретично, і практично суперечні одне одному.

Поставити ці дві передумови, що згадані вище, і змагати до здійснення їх (а воно було б дуже трудне, і могло б здаватися безнадійним) — це була б одинока реальна можливість розв'язати цю проблему в принципі, і разом з тим це було б одиноко серйозне ставлення цієї справи, чого вимагає не лише практична потреба, але й повага патріярха Константинопольського.

Між Канонами й політикою

„Неозначене" положення Грузинської Православної Церкви

„На Третьому Родосі (Третя Всеправославна Родоська Конференція 1-15 листопада 1964 р., — ред. В.) представник Константинопольської Патріярхії, відповідаючи на питання журналіста: чи є Грузинська Церква автокефальною, чи автономною (самоуправною в рамках залежности від іншої Церкви, — р. В.) і яке її ієрархічне місце, — обмежився тим, що сказав, що її положення „неозначене", — інформує „журнал Московської Патриархии ч. 7, 1965 р.

Цей же журнал подає:

„Радість Церков, які бачили між собою (на 3-й Родоській Конференції, — Р. В.) Грузинську Церкву — Сестру, була, однак, трохи захмарена відношенням до неї Константинопольської Патріярхії, яка вагалася визнати її положення Автокефального Патріярхату і наполягала, щоб вона займала двадцяте, тобто передостатне, місце в ієрархічному порядку Церков, що були учасниками на о. Родосі (після Польської Церкви)...

У свідомості Російської Церкви і багатьох Автокефальних Церков Грузинська Церква займає шосте місце в ієрархії старовинних патріярхів Сходу і Московського Патріярхату, який займає п'яте місце силою постанови Константинопольського Собору 1953 р. Грузинська Церква, без сумніву, має право на те шосте місце з уваги на своє положення, як Патріярхат, і на свою глибоку давність. Це місце й признається їй іншими патріярхами й Автокефальними Церквами, представники яких не раз брали участь у Москві в літургічних сослуженнях, в яких Грузинська Церква займала шосте місце без будьякого протесту з їхнього боку... Та все ж таки, Константинопільська Патріярхія, яка в 1930-х роках признавала автокефалію Грузинської Церкви, як це видно з листування між Константинопільськими патріярхами й грузинськими католікосами, того часу, сьогодні займаля в відношенні до неї стриману позицію. Вона відноситься до неї, скоріш, як до Автономної Церкви, як це можна зробити висновок з того факту, що вона запросила її 1961 р. послати на Перші Родоські Наради двох представників, а не трьох (було рішено тоді, що Автокефальні Церкви будуть мати право послати кожна трьох представників в епископському сані, а Автокефальні Церкви — кожна по двох)..."

Таке подає „Журнал Московської Патриархии" — головний пресовий орган Московського Патріярхату, тобто Російської Православної Церкви в СССР, захищаючи претенсію Грузинської Православної Церкви на її статус патріярхату.

Ця справа е цікавою не так з уваги на Грузинську Церкву, як таку, а важливою вона е, скоріш, як один з типових прикладів того стану, в якому так немов би не було жодного абсолютно-універсального принципу, на основі якого можна б було завжди і всюди непомильно вирішити церковно-правний статус кожної Церкви.

Це ще раз потверджує собою той факт, що адміністративно-правні канони (церковні правила організаційно-правного характеру) е досить гнучкими для того, що б на їхній підставі одні каноністи могли вважати Грузинську Церкву за автокефальну (цілком незалежну), як це чинить Московська Патріярхія, а інші ж могли б трактувати її лише як автономну, тобто залежну від іншої Церкви, але з ширшими правами місцевого церковного самоуправління.

Ця справа стає складною з уваги на те, що в даному випадку йдеться або про „канонічність" Грузинської Церкви, або про її „неканонічність". Бо коли Константинопольський Патріярхат уважає Грузинську Церкву лише за автономну, а ця остання сама себе вважає за автокефальну, то це значить, що Константинопольський Патріярхат трактує автокефалію Грузинської Церкви за „самозванчий", тобто незгідний з канонами; тим самим він має що Церкву за „неканонічну".

А все ж таки Константинопольський Патріярхат не поставив такої вимоги, щоб не допустити Грузинську Церкву до участи у Всеправославних Родоських Конференціях. Чому? Бо за Грузинською Церковою стоїть сила — Московський Патріярхат, який твердить, що Грузинська Церква е канонічно автокефальною. Отже, під тиском політичної сили Московської Патріярхії, Константинопольський Патріярхат мусить толерувати Грузинську Церкву в сім'ї „канонічних" Церков, хоч не вважає її за таку, яка має „самозванчу" (отже неканонічну) автокефалію.

Подібних випадків тепер є більше. Наприклад, Православна Церква в Польщі до 1924 р. була в юрисдикції (залежности) Московської Патріярхії. Отже Московська Патріярхія ніколи не визнала була законною ту автокефалію, яку Православній Церкві в Польщі надала була Константинопольська Патріярхія 1924 р. І коли закінчилася (1945 р.) 2-га світова війна, вчислідок якої влада СССР опанувала Польщу, то Московська Патріярхія „уневажнила" ту автокефалію, яку Православній Церкві в Польщі надала була Константинопольська Патріярхія, і Московська Патріярхія одночасно сама від себе надала Православній Церкві в Польщі „автокефалію", Константинопольська Патріярхія визнала це.

Звідси, логічно, випливає такий висновок: якщо Константинопольська Патріярхія вважає факт скасування Московською Патріярхією автокефалії Православної Церкви в Польщі з 1924 р. за канонічний акт, то тим самим Константинопольська Патріярхія повинна б уважати, що вона 1924 р. неканонічно надала автокефалію Церкві в Польщі. Або — навпаки: якщо Константинопольська Патріярхія вважає, що вона надала 1924 р. Церкві в Польщі канонічну автокефалію з 1924, і що Московська Патріярхія неканонічно уневажнила цю автокефалію з 1924, і що вона (Московська Патріярхія) неканонічно від себе надала Церкві в Польщі „автокефалію", і що, у висновку, теперішня Церква в Польщі е тим самим „неканонічною".

Однак, Константинопольська Патріярхія, визнає, з одного боку, за канонічну автокефалію Церкви в Польщі з 1924 р., а разом з тим визнає за „канонічний" акт скасування цієї ж автокефалії (з 1924 р.) Московською Патріярхією, бож Константинопольська Патріярхія визнає за канонічну автокефалію, яку Московська Патріярхія від себе надала Церкві в Польщі після 1945 р. Тобто, Константинопольська Патріярхія в даному випадку (щодо Церкви в Польщі) визнає за канонічні і „плюс", і „мінус" в одній і цій самій справі. Звичайно, це становище є самосуперечним, отже воно, як таке, з боку Константинопольської Патріярхії не є канонічним.

Далі, справа не в тому, чи Грузинська Церква в дійсності е автокефальною, чи не е, а справа в тому, що Константинопольська Патріярхія займала самосуперечне становище до Грузинської Церкви, коли теоретично вона вважає її автокефальною за „самозванчу", отже й за „неканонічну", а практично вона вважає цю Церкву за канонічну, коли запрошує її на Родоську Конференцію з правом голосу, який належиться лише тим Церквам, які визнані цією Конференцією за канонічні. Константинопольська Патріярхія займала тут таке самосуперечне становище, коли теоретично не визнає, а практично визнає Грузинську Церкву за канонічну, під політичним тиском Московської Патріярхії.

Московська Патріярхія шанує Константинопольську Патріярхію ще й таким чином, що йде цій останній на деякі уступки в подібних справах балянсування між політикою й канонами.

Так, наприклад, в Америці створено так звану „Постійну Конференцію Православних Канонічних Єпископів". До цієї Конференції, між іншими, належать і епископи Московської Патріярхії (які підлягають патріярхові в Москві) і епископи автокефальної Російсько-Американської Церкви. Московська Патріярхія, з одного боку, вважає Російсько-Американську Церкву за „неканонічну" (бо вона самочинно відірвалася від своєї Церкви-Матері, якою е Московська Патріярхія, тобто Російська Православна Церква в СССР), а з другого боку і епископи Російсько-Американської Церкви, і епископи Московського Патріярхату спільно належать в США до

(Закінчення на 6-й стор.)

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ТІСНІ ТІ ВОРОТА И ВУЗЬКИЙ ТОЙ ШЛЯХ, ЩО ВЕДЕ ДО ЖИТТЯ (вічного), — І МАЛО ТАКИХ, ЩО ЗНАХОДЯТЬ ЙОГО" (Мт. 7:14).

Природня людина навикла ходити шляхом, на якому зустрічає найменше перепон. А таким шляхом усе котиться додолу. Людина, що ходить шляхом найменшого спротиву, уподібнюється „гадаринському стадові" (воно опинилось у морській кручі). Жити без релігійних норм, без „перепон" — це такий шлях, що веде до духової безодні; цей шлях широкий, і багато ходять ним. Бувае, що людина стає й на цей вужчий, тісніший, — релігійний шлях життя, але, природньо, вона часто старається його улегчити, скоротити й поширити до своїх уподобань, щоб іти ним своїми силами, — без Надприродньої помочі. Але, чи не веде це людину до вищеваведеного уподібнення?

Між канонами й політикою

(Закінчення із ст. 5)

конференції „канонічних єпископів". Чому? Бо Московська Патріярхія пішла тут на політичні уступки Константинопільській Патріярхії, яка бажає, що єпископи Російсько-Американської Церкви (в неї є 900 тисяч вірних на американському континенті і в інших частинах світу, включно із 100 тисячами в Японії) належали до Конференції „канонічних" єпископів.

У цьому випадкові непослідовно (неконсекветно) поступає Московська Патріярхія; теоретично вона не визнає єпископату Російсько-Американської Церкви за канонічний, а практично вона його за канонічний визнає, бо толерує їхню приналежність до Конференції „канонічних" єпископів в Америці.

Отже тут бачимо існування двох самосуперечних принципів — інший є принцип „канонічної" теорії, а іншим є принцип „канонічної" практики. Тобто, те, що вважається за „неканонічне" в теорії, вважається за „каноніче" в практиці, і навпаки.

Ця схізофремія є вислідом співвідношення між канонами й політичною силою даної Церкви. А коротко кажучи — воно є так, що сила вирішує про „канонічність" чи „неканонічність", — усе це — стара історія. . .

Таких випадків є значно більше. Цього роду випадки — у справі „канонічної" чи „неканонічної" автокефалії — проф. О. Лотоцький розбирав в історичного шляху і обговорив їх у своїй книжці „Автокефалія", виданій між двома світовими війнами. Але, як було показано вище на найновіших прикладах а після 2-ї світової війни, це саме явище — політика понад канони — повторяється й тепер.

Фінляндська Православна Церква своїми початками сягає тих давніх часів, коли вона постала заходами Київської Митрополії, тобто заходами Української Православної Церкви з її місіями в Фінляндії. Фінляндська Церква згодом опинилася в складі Російської Церкви, і Константинопольська Патріярхія вважала це за канонічний факт. Фінляндська Церква згодом самовільно вийшла з-під юрисдикції Московської Патріярхії й піддалася в юрисдикцію Константинопільської Патріярхії і Московська Патріярхія, після недовгого вагання, визнала цей факт за канонічний (це було вже за часів ССР), щоб не змагатися з Константинопільською Патріярхією. У справі Церкви в Польщі Константинопіль визнав за канонічну автокефалію надану її Московською Патріярхією; Константинопольський Патріярхат пішов за ці уступки, щоб не змагатися з Московською Патріярхією.

Ці взаємні політичні уступки за кошт канонів відбуваються тому, щоб зволікати, вигравати на часі, який є потрібним для перегрупування сил Московського й Константинопільського Патріярхів на міжнародній арені і вкінці ударитися в змаганні за першинство впливів у православному світі. Московська Патріярхія в СССР майже цілком знищена владою СССР; вона там існує лише „про форма", лише як видимість — існує лише її провід, контрольований владою СССР, отже ця „Патріярхія" своєю внутрішньою силою (якої майже цілком не має) не могла б змагатися з Константинопільською Патріярхією. Тут змагається не Московська Патріярхія, а лише атеістична влада СССР, прикрита маскою Московської Патріярхії. Влада СССР, яка знищила Російську Православну Церкву в СССР (Московську Патріярхію), затримала „Патріярхію" лише як маску на те, щоб під нею опанувати християнський церковний світ (включно з Ватиканом) поза межами СССР.

***

Тому що серед вищеподаних прикладів справі Грузинської Церкви присвячено найбільше уваги, то це вимагає ближчих інформацій про цю Церкву.

Православна Церква в Грузії — це Церква Апостольська, отже вона постала як помісна (місцева, отже й автокефальна). Почавши з 5-го століття, вона попала в склад Антіохійського Патріярхату; але в 8-му столітті і вона знову стала автокефальною; року 1012-го вона стала патріярхією, і з того часу (з 1012 р.) первоієрарх цієї Церкви почав уживати титул „кафолікос — патріярх". („Кафолікос", чи „католікос" — це грецьке слово, що означає „вселенський" (світовий, екуменічний), а також вужче значення: загальний незалежний правитель на даній території).

Після того, як царська Росія окупувала Грузію, то царсько-російська влада у співдії з Московською Церквою насильно скасувала Грузинський Патріярхат і взяглі позбавила її автокефалії, та включила в склад Російської Православної Церкви. Але під час революції в Росії 1917 р. Грузія скористала з нагоди, і тоді ж таки (1917 р.) відновила автокефалію своєї Церкви, тобто проголосила її незалежною.

Московська Патріярхія тепер пишається тим, що вона визнала привернення прав Грузинської Церкві на автокефалію. І голова делегації Московської Патріярхії на 3-ій Родоській Конференції восени 1964 р. захищав „автокефалію" Грузинської Церкви перед застереженням з боку Константинопільського Патріярхату.

Одним, треба мати на увазі, що Російська Церква добровільно ніколи не погодилася б визнати автокефалію Грузинської Церкви. Коли ж, однак, вона визнає її, то це тому, що влада СССР змусила її до цього.

Влада СССР, що є експозитурою комуністичного інтернаціоналу, була і є проти сильної Російської Церкви в СССР; отже влада СССР, почавши з 1917 р., все робила для цього, щоб розбити Російську Церкву на всякі фракції („обновленці", „живоцерковники" і т. п.), а також спочатку не боролася з рухом унезалежнення від Московського Патріярхату Церков інших народів, що були ціни Патріярхатом поневолені. Саме таку початкову політику влади СССР стверджує митр. Василь Липківський у своїй „Історії Української Православної Церкви".

Що комуно-большевицька влада, знищивши царат, все таки найбільше боялася Російської Православної Церкви, про це пише Nathan Ausubel („Pictorial History of Jewish People"), який підкреслював, що ця Церква голосила, що „совєтська влада — це жидівська влада".

Не можучи відразу знищити цю Церкву в самій її істоті, большевицька влада або сама штучно ділила її, або спочатку сприяла її поділові там, де він починався природньо, на оправданих основах.

Коли ж Російська Церква вкінці була майже цілком знищена, а влада СССР опанувала (закулісово) сам її провід, то її тепер уже більш на руку знову централізувати в Москві владу цієї Церкви, — централізувати її в Московській Патріярхії — офіційно-правлячому органі Московського Патріярхату. Тепер уже владі СССР легше правити одним центром, а почерез нього контролювати всю Церкву, ані ж правити кількома центрами поділеної Церкви.

Грузинська Церква в СССР хоч теоретично є „автокефальною", то фактично нею політично править Московська Патріярхія, якою править влада СССР — так, як вона політично править усіма Церквами за „залізною заслоною".

Але владі СССР потрібне більше число теоретично „автокефальних" Церков за „залізною заслоною", бо ось, напр., на такій арені, як Всеправославні Родоські Конференції, кожна з тих „автокефальних" Церков з-поза „залізної заслони" має по три делегати, і всі вони підтримують Московську Патріярхію, а фактично — політику влади СССР. Для цього влада СССР наказала Московській Патріярхії надати „автокефалію" Православним Церквам в Чехословаччині й Польщі та визнати автокефалію Грузинської Церкви.

Можливо, що таку саму „автокефалію" влада СССР наказала б надати й православним в Україні, щоб мати за собою у світі голос ще одної „незалежної" Церкви; однак Московська Патріярхія таким чином була б відсунена від її претенсій на іконічний зв'язок з Києвом з його 1000-літтям Християнства, а це позбавило б її ореолу поваги в очах світу, і таким чином Московська Патріярхія не змогла б бути такою престижевою зброєю в руках влади СССР, якою вона є тепер.

Крім цього, міжнародній комунізм, який взагалі змагає, до злиття всіх держав світу в одну — під владою одного світового уряду, старається втримати неподільним Советський Сфюз. У цьому явно й тайно допомагають йому різні міжнародні чинники, що було, між іншим засвідчене і Ялтинською угодою 3 лютого 1945 р. Але цього влади СССР змусила її до цього.

Влада СССР, що є експозитурою комуністичного інтернаціоналу, була і є проти сильної Російської Церкви в СССР; отже влада СССР, почавши з 1917 р., все робила для цього, щоб розбити Російську Церкву на всякі фракції („обновленці", „живоцерковники" і т. п.), а також спочатку не боролася з рухом унезалежнення від Московського Патріярхату Церков інших народів, що були ціни Патріярхатом поневолені. Саме таку початкову політику влади СССР стверджує митр. Василь Липківський у своїй „Історії Української Православної Церкви".

Що комуно-большевицька влада, знищивши царат, все таки найбільше боялася Російської Православної Церкви, про це пише Nathan Ausubel („Pictorial History of Jewish People"), який підкреслював, що ця Церква голосила, що „совєтська влада — це жидівська влада".

Не можучи відразу знищити цю Церкву в самій її істоті, большевицька влада або сама штучно ділила її, або спочатку сприяла її поділові там, де він починався природньо, на оправданих основах.

Коли ж Російська Церква вкінці була майже цілком знищена, а влада СССР опанувала (закулісово) сам її провід, то її тепер уже більш на руку знову централізувати в Москві владу цієї Церкви, — централізувати її в Московській Патріярхії — офіційно-правлячому органі Московського Патріярхату. Тепер уже владі СССР легше правити одним центром, а почерез нього контролювати всю Церкву, ані ж правити кількома центрами поділеної Церкви.

Грузинська Церква в СССР хоч теоретично є „автокефальною", то фактично нею політично править Московська Патріярхія, якою править влада СССР — так, як вона політично править усіма Церквами за „залізною заслоною".

Але владі СССР потрібне більше число теоретично „автокефальних" Церков за „залізною заслоною", бо ось, напр., на такій арені, як Всеправославні Родоські Конференції, кожна з тих „автокефальних" Церков з-поза „залізної заслони" має по три делегати, і всі вони підтримують Московську Патріярхію, а фактично — політику влади СССР. Для цього влада СССР наказала Московській Патріярхії надати „автокефалію" Православним Церквам в Чехословаччині й Польщі та визнати автокефалію Грузинської Церкви.

Можливо, що таку саму „автокефалію" влада СССР наказала б надати й православним в Україні, щоб мати за собою у світі голос ще одної „незалежної" Церкви; однак Московська Патріярхія таким чином була б відсунена від її претенсій на іконічний зв'язок з Києвом з його 1000-літтям Християнства, а це позбавило б її ореолу поваги в очах світу, і таким чином Московська Патріярхія не змогла б бути такою престижевою зброєю в руках влади СССР, якою вона є тепер.

Крім цього, міжнародній комунізм, який взагалі змагає, до злиття всіх держав світу в одну — під владою одного світового уряду, старається втримати неподільним Советський Сфюз. У цьому явно й тайно допомагають йому різні міжнародні чинники, що було, між іншим засвідчене і Ялтинською угодою 3 лютого 1945 р. Але цього влади СССР змусила її до цього. Вона використовує імперіялізм росіян з їхніми історичними претенсіями на Київ, як нібито „колиску Росії" та її Церкви. Отже, намагання влади СССР втримати єдність СССР також є одною з головних причин, через які ця влада не бачить для себе користи в проголошенні навіть теоретичної „автокефалії" Православна Церква в Україні.

Автор твору „Ісус у своєму часі" помер

Несподівана смерть славного Даніеля Ропса

Цього року помер на серцевий удар великий французький письменник Даніель — Ропс. Йому було 65 літ. Найславніший його твір — це повість „Христос у своєму часі". Його перекладено на 15 мов.

Між роками 1961-1963 населення Канади зросло на 4 відсотки, а злочини за той час зросли на 33 відсотки. Таку інформацію подав коментатор по телевізії СЛАУ, канал 7 у Вінніпезі 5 жовтня 1965 р.

Епохальна постанова

Папа затвердив постанову у справі замучення Христа

ДЕКЛЯРАЦІЯ ПРО ЖИДІВ УХВАЛЕНА ВДРУГЕ

II Ватиканський Собор заборонив католикам вважати жидів за „вбивників Христа" і називати не-християн словом „погани"

„Декларація Собору звільняє жидів від колективної вини за смерть Христа і заявляє, що ця Церква „ганить, як чужу духові Христа, всяку дискримінацію супроти людей чи упосліджувати їх з приводу їхньої раси, барву, їхні життєві обставини чи релігію".

Таку інформацію подала з Ватикану міжнародня інформативна агенція Ройтера 29 жовтня ц. р.

Взагалі всякі образливі вислови про жидів і інших не-християн — це єресь

Агенція Ройтера далі інформує:

„Від тепер ті католики, які образливо висловлюються про жидів чи обвинувачують як нібито „боговбивців" або насміхаються з мусульман, буддистів чи індусів як „поган" тим самим виступатимуть проти вчення своєї Церкви". (Цитовано за „Да Виннипег Трибюн" за 29 жовтня ц. р.).

Вищезгадану постанову 2-го Ватиканського Собору, ухвалену на його третій сесії (почалася 14 вересня ц. р.) папа „промульгував" (затвердив) 28 жовтня ц. р.

Історія декларації про жидів

Папа Іван 23-ій (був папою в 1958-1963 рр.) був першим з пап, що заявив жидам: „Я ваш брат".

Папа Іван 23-ій доручив ватиканському Секретаріятові Сприяння Єдності Християнства, головою якого є кардинал Августин Беа (німець), опрацювати проект декларації про уневинненння жидів у справі замучення Христа. Другий Ватиканський Собор почався 11 жовтня 1962 р. Але проект декларації про жидів ще не був готовий на першу сесію Собору (восени 1962 р.). На другу сесію (яка відбулася восени 1963 р.) проект декларації про жидів уже був готовий, але папи Івана 23-го вже не було в живих. Друга сесія Собору великою більшістю голосів ухвалила взяти цей проект під дискусію. Але папа Павло 6-ий, пішовши за голосом „консервативної" меншости, не дозволив на це, отже цей проект не було поставлено на порядок нарад на 2-ій сесії (1963 р.), а відложено на третю сесію Собору (1964). Відложений проект трохи „злагіднено" в його стилі, і четверта сесія ухвалила його.

Натиск на держави, що б фінансували католицькі школи

Папа Павло одночасно затвердив (28 жовтня ц. р.) ще чотири інші постанови 4-ї сесії 2-го В. Собору, — про що агенція Ройтера інформує:

„Декрет про релігійні ордени (монаші) каже, що ведення манастирів і громад повинно відбуватися так, щоб вони мали зв'язки з іншими" (не-католиками). Шати ченців і черниць мусять бути „прості й скромні, а в той же час і пристойні". Декрет взиває ченців і черниць (монахів і монахинь) уникати всякого люксусового вигляду".

„Декрет про шкільництво каже, що цивільні власті (державні і ін.) повинні постачати публічні фонди так, щоб батьки могли вибирати для своїх дітей такі школи, що відповідали б їхній совісти. (Це значить, — щоб держави фінансували католицькі школи. — ред. В.). Школам рекомендується ввести розумне навчання про статеві (полові) справи".

„Останній з здекретів вимагає, щоб студенти, які вчаться на священиків, отримували кращий інтелектуальний і духовний вишкіл, що б виконувати нові напрямні Ватикану".

Про „антисемітизм" в СССР

Діфенбейкер в обороні жидів

„ЦЕ СЕРЙОЗНА СПРАВА"

Провідник консерватистів „висловив свою турботу з приводу того, що ОН не підтримали американської резолюції осудження „антисемітизму" в СССР

ТОРОНТО. — „Провідник консерватистів також висловив свою турботу з приводу того, що Об'єднані Нації не підтримали американської резолюції засудження антисемітизму" — подав щоденник „Саутем Нюс Сервис" (26. 10. 1965) у Канаді: Джан Діфенбейкер скаже це у своїй промові в Ківанс Клаб у Торонто 9 жовтня 1965 р.

З.Р.В. — Під впливом Гольдберґа, американського амбасадора в Об'єднаних Націях, який попередньо був сенатором, Міністерство закордонних справ США 1965 р. осудило владу СССР за „антисемітизм". Того ж року, кількома місяцями пізніше, провідник світового Сіонізму, д-р Нагум Гольдман, заявив, що „влада СССР не є антисемітською, а навпаки — вона врятувала багато жидів від знищення під час 2-ї світової війни". Він сказав, що лише серед населення СССР є прояви антисемітизму, і висловив побажання, щоб влада СССР „сильніше" боролася з антисемітизмом.

Американські жидівські організації, які 1959 р. внесли до Об'єднаних Націй протест проти антисемітизму в СССР, в основному справу представили так, що не обвинуватили владу в СССР в антисемітизмі, а обвинуватили населення, головно в Україні й Білорусі, в „янтисемітизмі". Лише про „антисемітизм серед народу" (не влади СССР) говорив член Рабинської Ради в США, рабин Голлендер у жовтні 1965 р. Це є те, що жиди вважають „антисемітизм" в СССР. А як розуміє цю справу п. Діфенбейкер — він цього не виясняв.

Українська мала Енциклопедія

Вже появилася 14-а книжка УКРАЇНСЬКОЇ МАЛОЇ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ, проф. Є. Онацького. Книжки коштують по 2 доляри кожна. Ціле видання коштуе 32 доляри. На складі ще є не повних сто комплетів, тому спішіть з замовленнями. 15 книжка (передпослідна) появиться на початку 1966 р. Замовлення і гроші слати на адресу видавництва:

VRev. Boris Arijczuk,
Casilla de Correo Central 160,
Buenos Aires, Argentina

або в США-Америки:

VRev. Ivan Tkaczuk,
132E-7th Str., New York 9, NY

в Канаді:

Mr. Ivan Hayduk,
Hotel Steep Rock, Atikokan, Ont.

У майбутньому можна буде змінити природу людини?

Revelation д-ра Дж. Боннера

У недалекому майбутньому, може й уже за 10 років, можна буде впливати на складники людського тіла так, що в потребі можна буде причинити вирощення другого серця, других легенів, другої голови, другої пари рук і ніг. Можна буде й переформувати будову й розмір мозку — збільшити й удосконалити для кращого думання.

Такі revelяції оголосив д-р Джеймс Боннер, відомий біолог-дослідник з Каліфорнійського технологічного Інституту, — подає „Ассошіейтед Пресс" (13. 10. 1965).

Дружинам – зрадницям грозить загальна смерть

Проект нового закону передбачує лише 6 тижнів тюрми за вбивство жінки-зрадниці

Сенат у Венецуелі вже ухвалив (під кінець жовтня 1965 р.) закон, на основі якого муж, коли два рази приловить свою дружину на чужоложстві, і вб'є її, буде засуджений на не більше, як на 6-місячне ув'язнення.

Щоб цей законопроект став законом, для цього ще потрібно ухвали палати послів.

Згідно зо старим законом, за вбивство дружини-зрадниці мужеві загрожувало 30 літ тюрми.

Жінки протестують

„Якщо вони (мужчини) можуть майже безкарно стріляти нас за подружню зраду, то чому ми (жінки) не можемо поступати (супроти чоловіків) так само?" — поставила питання адвокат Роза Брунштейн.

Панна Гейді Рашель, студентка права, заявила:

„Справа в тому, що в випадку подружньої зради з боку жінки є серйозніші наслідки — через те, що є можливість її завагітніння".

Сенатор Мехіс Сальватіерра з уряодвої Партії Демократичної Акції сказав, що в випадку зради з боку дружини батьківство її мужа є завжди в безпеці.

„Крім цього, завжди муситься пам'ятати, що мужчина є головою родини; і коли він допуститься подружньої зради, то він завжди чинить це поза домом, і то таким чином, що це не дуже наражує подружжі й суспільні відносини; а коли жінка допуститься подружньої зради, то вона наражує положення батька й руйнує моральний авторитет". („Ассошійтед Прессе" ч. XI. 65).

Визначний лікар признався, що він не лікар

Вальтер Гюнтер — директор санаторії і соціялістичний посол до парляменту Західнього Берліну, 2 листопада ц. р. заявив, що він не лікар — він ніколи не студіював медицини.

Він уступив із свого становища в лікарні і в парляменті.

Під час 2-ї світової війни він був поранений на фронті, і тому його перевели до военної лікарні за послугача лікарів. По війні він сказав, що він лікар, але його документи пропали під час війни. („Ассошійтед Прессе" 2. XI. 65).

Із закулісся політики

Католики втягнули США в війну за В'єтнам

(Revelacji katolickiego żurnalu)

Журнал „Рампортс" — католицький періодик на Західньому Побережі США, у серії статтей взяті 1965 р. виявив, що заангажування США в війну у В'єтнамі — це заслуга Католицької Церкви. Авторами згаданої серії статтей на цю тему є Роберт Шір і Воррен Гинкл (Robert Scheer and Warren Hinckle).

Це було так:

Диктатор Південного В'єтнаму, католик Нго Дінг Діем, без розголосу прибув до стейтового Мічіганського університету (тоді в Меріленд, Н. Ф.), що був під повним впливом нью-йоркського кардинала Френсиса Спеллмена, і там вони зустрілися. Кард. Спелмен після того послав Діема до сенатора Джана Фінджерарда Кеннеді, католика, пізнішого президента. Діем спонукав Дж. Ф. Кеннеді, щоб він Америку „остеріг проти негоціяцій полагодження справ В'єтнаму" (1954 р.), — тобто поділу В'єтнаму на Північний (з комуністичним режимом) і Південний (з антикомуністичним режимом, що тоді був у католицьких руках).

Сенатор Дж. Ф. Кеннеді погодився „остерігати Америку". Кард. Спеллмен після цього послав Діема до батька сенатора Д. Ф. Кеннеді, тобто до старого Джозефа Кеннеді, який впливув на тодішнього президента США, Двайта Айзенгавера, щоб той політично, економічно й мілітарно підтримав владу Південного В'єтнаму (а ця влада була католицька). През. Айзенгавер повірив, що лише Діем може належно правити Південним В'єтнамом, і тому погодився підтримати його.

Після того Діем найняв Герольда Орема в США, щоб той розбудував в Америці цілу сітку допомоги владі Діема. Діем платив Г. Оремові 36,000 дол. на рік. Кард. Спеллмен одночасно створив організацію звану „Американські Друзі В'єтнаму". Свою адміністрацію в Сайгоні (столиці П. В'єтнаму) диктатор Діем обсадив американцями — переважно католиками, що їх вислала організація Католик Велфер (США), а також католики з Мічіганського стейтового університету, з католиків-військовиків та всяких „допоміжних" груп.

Хвиля втікачів-католиків з Північного В'єтнаму до Південного В'єтнаму також підтримала режим Діема. Заангажований Діемом в США д-р Том Дулій (Dooley) для пропаганди цієї справи в США щиро вірив, що тут ідеться в принципі про „в'єтнамську" справу як таку, без жодної специфічної католицької політики, яка йому навіть на думку не приходила. Кард. Спеллмен наказав католицькій пресі не писати про це. А некатолицька преса не знала що гру.

І таким чином сталося так, що католицька меншість захватила владу над великою будистською більшістю (13 мільйонів) у П. В'єтнамі. Так, коротко кажучи, представляється ця історія, яку журн. „Рампортс" подає широко в подробицях.

***

Безперечно, журн. „Рампортс" має рацію, коли робить такий висновок, який можна б окреслити такими словами „кінець ділу вінець". Тобто, не зважаючи на те, який би там початок не був, але кінець є дбрий для всього протикомуністичного світу, бо ж крок за кроком Америка заангажовувалася в В'єтнамі більше й більше, і тепер уже є там її поважна збройна сила, що стримує комуністичний наступ з Північ. В'єтнаму. А з Америкою почали Південному В'єтнамові військово помагати Австралія й Нова Зеландія.

Але тут ідеться, по-перше, про те, що католицький дежим Діема, замість воювати з комунізмом, переслідував буддизм, і голосив перед світом, що, мовляв, усі буддисти — це „комуністи". І поки американська влада у Вашингтоні, довго вводжена в оману американськими політиками католиками — дипломатами, нарешті таки побачила що закулісну гру Діема у змові з кард. Діемом (при підтримці папи Пія XII), то це наколіло багато лиха в П. В'єтнамі, настроїло в'єтнамців — антикомуністів одних проти одних, а з цього користали комуністичні агенти.

Побачивши це, американці зайняли нейтральне становище, коли в'єтнамські патріоти (а між ними й дехто з патріотично настроєних католицьких офіцерів і політиків), не витримавши несамовитого терору збройної Католицької Акції над безбожними буддистами і наруги над їхніми святинями, повалили режим Діема, який у цих заворушеннях загинув.

Своєю реакційною політикою в господарчому житті (він підтримував майже рабську систему серед цього селянства на землі великих землевласників-дідичів) і релігійно-католицьким терором він викликав проти себе та навіть проти ідеї Південного В'єтнаму, як держави, таку реакцію, що маси почали шукати ратунку в комуністичних партіях, які отримали спеціяльний наказ голосити патріотичні кличі й брати населення в оборону перед католицькою кліков в Сайгоні. Певна річ, якщо б комуністи здобули владу, то населення знову опинилося б під владою „дієм", але вже не католицьких, а червоних. Але поки комуністи не перемогли, то вони вдають „добродіїв" — не зачіпають релігії, але й не дозволяють на релігійні переслідування, розділили панську землю між бідних селян, але не заводять колхозів, і отримали наказ по-людяному поводитися з полоненими, і т. д. і т.п.

Невиробление політичне населення не свідоме того, чим був би комунізм потім, коли б він здобув владу, — воно лиш бачить те, що є тепер, і йде за тими, хто дає йому більше тепер. Ось таким чином комуністичні агенти почали опановувати убогі народні маси.

Американці аж тепер почали думати над тим, щоб влада в Сайгоні поробила економічні й соціяльні реформи, і таким чином вибила грунт з-під ніг комуністичної агітації.

***

Ця історія, яку виявив катол. журнал „Рампортс", щоб похвалитися фактом спонукання Америки заангажуватися в війну в В'єтнамі, свідчить про те, що є така закулісна католицька політика, що довіряючим обсерваторам подій, включно з пресою й політиками, навіть у голову не приходить думка, що б там могла діяти Католицька Акція. Хто б намагався розкрити їм очі на те, того вони називали б „ненормальним антикатолицьким фанатиком", якому, мовляв, всюди „вимерещується" тінь католицької руки.

Хто б з українських істориків міг хоч би подумати, що ісповідник „московського православія", москаль князь Потьомкін, любимець царині Катерини II, і він же бувший фанатичний деспот тодішньої поневоленої Москвою України, — що він був на послугах католицької політики, що, на основі документів з архівів Ватикану, проникло в пресу лише пару років тому.

У повісті „Війна й мир" Лев Толстой описує, як езуїти чимало російської аристократії (князів, графів) переводили в католицтво. До того ж у царській Росії в самому Петербурзі була Католицька Академія.

Мати серед російської правлячої верхівки кілька соток католиків — це для Риму важніше, ніж мати 4 мільйони греко-католиків українців. Бо через них Рим мав би вплив в центрі російської імперії, і таким чином почерез них мав би вплив і в Києві. Римський екзарх, що сидів би в Москві, поміг би Римові стати одною ногою в Європі, а другою в Азії.

Такий московський кардинал-екзарх, а може й католицький патріярх, був би московським патріотом, горожанином великої російської імперії, і з ним (подібно як з кардиналом Спеллменом, що є горожанином могутньої Америки) всюди у світі числилися б, а це було б Римові на користь. Тому-то Римові на руку обстоювати „єдиную, неділімую" велику Росію в його плянах „місії" на схід.

Хто про що справу думає так, що вона не вдасться, бо Рим не наверне всіх росіян на католицизм, той дуже спрощує цю справу і підходить до неї поверхово.

Адже ж Римові не треба навертати „всіх" росіян. Йому на початок вистачить здобути собі лише якусь частину російської верхівки, а це йому раніше чи пізніше на певно вдасться. Римські політики це знають і до цього крок за кроком непохитно прямують. Тут є та причина, через яку Рим фаворизує росіян, і не обстоює українців, щоб не наражувати проти себе Росії. Тут є також ця причина, через яку Рим ніколи не погодиться створити Українського Католицького Патріярхату, бо таким чином він навіки загородив би собі шлях у Москву. Якщо б Рим був готовим створити на слов'янському Сході патріярхат, то це був би католицький Патріярхат Московський і всієї Росії, якому підпорядкували б і українців-католиків.

Це дуже мило чути, що українським патріотам-католикам така візія Риму не подобається. Але він Римові на руку, і вона реальна. І якщо Рим почне цю візію здійснювати практично, то як поступлять українці-католики, якщо їхні протести не поможуть? Чи покинуть вони Рим? Ні, не покинуть. І Рим, це знає. То чому ж Рим мав би боятися їхніх протестів?

На кожних 13 американців один — алькоголик

Агенція Ройтера подала 29 вересня ц. р. таку новинку:

„Вашінгтон. — Один на кожних 13 осіб в США віком вище 20 років, є алькоголиком, — про це було у вівторок (28 вересня 1965 р. — р. В.) повідомлено Міжстейтову Комерційну Комісію Палати Послів.

Посол Дж. Елліот-Геген (з Демократичної партії, Га.) також сказав, що алькоголізм є четвертим між найбільшими проблемами справи здоров'я в США".

Загроза індіянських заворушень у Канаді?

„Кенедіен Пресс" 18 жовтня 1965 р. інформує:

„Торонто. — Індіянин з Вінніпегу висловив тут остереження, що тепер тут можуть бути заворушення, подібні до тих (негритянських), які сталися в Лос Анджелес, — це можливим є там, де індіяни відчувають тавро несправедливости з боку білих людей.

Фред Фейвел, з племені Крі, сказав, що індіян у Канаді „мордують" подібно до того, як це діється з неграми в південних штатах США. Він промовляв на конференції племені Іракуя, де були представники 40 тисяч племені Іракуа на північно-американському континенті. П. Фейвел вказав на низку випадків, які він окреслив як несправедливість і насильство, що трапляються в Британії Колумбії, Онтаріо й Манітобі.

„Наша Кенора, Су Сейнт Мері і Норт Бетлфорд одного дня стануть вашим Лос Анджелес, і вам треба вірити в це", — остеріг п. Фейвел.

У законах Канади „Індіянський Акт" є „ганебним"

„Інший індіянин, Ендрю Маракл з резервату Дезоронто біля Брентфорду осудив Індіянський Акт як ганебну частину законодавства... Згідно з цим Актом, індіянам не дозволяється купувати землю, що є сумежною з резерватами, зате ж уряд має право вивласнювати їхню (індіянську) землю", — сказав він.

„Якщо ви видаєте закони про нас, то принаймні дозвольте нам провірити ці закони й висловити наші застереження щодо них.

Резервати племені Іракуа спорудили Сейнт Лоренс Сівей, але від уряду вони не отримали винагородження за це, — додав він.

„Нам не треба ваших співчувань, наші кешені вже просто підшиті ними!"

Індіяни не хочуть підлягати Квебекові

Звітуючи про вищезгадану конференцію племені Іракуа в Торонті, телевізійні вісті поінформували, що вятажок („Чіф") племені Іракуа висловився проти того, що б уряд провінції Квебек перебрав від федерального уряду власть над індіянами в цій провінції.

З.Р.В. — Ескімоси також висловилися проти намагання уряду Квебеку перебрати від федерального уряду власть над ескімосами на територіях сумежних з Квебеком.

Представник Ватикану на Конференції Миру в СССР

З наказу влади СССР всі Християнські церкви в СССР і сателітних комуністичних країнах включилися в „мировий" рух, де мир пропагується в такому дусі, як його пропагує влада СССР. За „взлізною заслоною" для цього відбуваються так звані „християнські мирні конференції".

На засіданні Комісії „Християнської Мирної Конференції" в Москві (8-11. 4. 1965) був присутній римо-католицький священик Іван Будкевич з римо-католицької церкви Людської Божої Матері в Ленінграді.

Про це поінформував „Журнал Московської Патріярхії" ч. 7, 1965 р.

Чи на Марсі можливе життя?

На основі фотографій не можливо вирішити цю проблему

Американський космічний корабель Мариер 4-й злітї 1965 р. наблизився до Марса на таку коротку віддаль з усіх боків, що поробив з його поверхні багато досить чітких фотознімок. На основі цього зараз таки ще злітї 1965 р., дослідники зробили висновок, що Марс це їдіяни відчувають тавро несправедливости з боку білих людей.

Фред Фейвел, з племені Крі, сказав, що індіян у Канаді „мордують" подібно до того, як це діється з неграми в південних штатах США. Він промовляв на конференції племені Іракуа, де були представники 40 тисяч племені Іракуа на північно-американському континенті. П. Фейвел вказав на низку випадків, які він окреслив як несправедливість і насильство, що трапляються в Британії Колумбії, Онтаріо й Манітобі.

„Наша Кенора, Су Сейнт Мері і Норт Бетлфорд одного дня стануть вашим Лос Анджелес, і вам треба вірити в це", — остеріг п. Фейвел.

У законах Канади „Індіянський Акт" є „ганебним"

„Інший індіянин, Ендрю Маракл з резервату Дезоронто біля Брентфорду осудив Індіянський Акт як ганебну частину законодавства... Згідно з цим Актом, індіянам не дозволяється купувати землю, що є сумежною з резерватами, зате ж уряд має право вивласнювати їхню (індіянську) землю", — сказав він.

„Якщо ви видаєте закони про нас, то принаймні дозвольте нам провірити ці закони й висловити наші застереження щодо них.

Резервати племені Іракуа спорудили Сейнт Лоренс Сівей, але від уряду вони не отримали винагородження за це, — додав він.

„Нам не треба ваших співчувань, наші кешені вже просто підшиті ними!"

Індіяни не хочуть підлягати Квебекові

Звітуючи про вищезгадану конференцію племені Іракуа в Торонті, телевізійні вісті поінформували, що вятажок („Чіф") племені Іракуа висловився проти того, що б уряд провінції Квебек перебрав від федерального уряду власть над індіянами в цій провінції.

З.Р.В. — Ескімоси також висловилися проти намагання уряду Квебеку перебрати від федерального уряду власть над ескімосами на територіях сумежних з Квебеком.

Представник Ватикану на Конференції Миру в СССР

З наказу влади СССР всі Християнські церкви в СССР і сателітних комуністичних країнах включилися в „мировий" рух, де мир пропагується в такому дусі, як його пропагує влада СССР. За „взлізною заслоною" для цього відбуваються так звані „християнські мирні конференції".

На засіданні Комісії „Християнської Мирної Конференції" в Москві (8-11. 4. 1965) був присутній римо-католицький священик Іван Будкевич з римо-католицької церкви Людської Божої Матері в Ленінграді.

Про це поінформував „Журнал Московської Патріярхії" ч. 7, 1965 р.

Убивник Распутіна виграв судові позви

Князь Юсупов подав на суд КБК за зневаг його дружини

Суд у Нью-Йорку 29 жовтня ц. р. вирішив, що Коломбія Бродкестінг Корпорейшен зневажила дружину князя Фелікса Юсупова.

КБК висвітлювала фільм, в якому сказано, що князь Юсупов заманув до своєї палати Майка (де вбив його) таким чином, що обіцяв йому влаштувати неморальну любовну зустріч зо своєю дружиною красунею.

КБК накрутила цей фільм на основі сценарія-скрипту (книжок) про Распутіна, що написала Пеггі Кент.

Князь Юсупов, якому тепер сповнилося 79 років, заявив, що він не послуговувався своєю дружиною, як „приманою" для Распутіна.

Він просив запросив його до себе в „гостину", щоб убити його, бо Распутін — це був обманець, який прикидався „монахом", хоч ніколи монашого постригу не прийняв, — сказав він, — і він розвалив царську Росію.

Судовим процесом проводив суддя Вилфред А. Волтмейд.

(За „Ассошіейтед Пресс" 29. 10. 65).

Головний рабін втік від своїх вірних

Між Талмудом і жінкою

Рабін Амрам Бляу, 65-літній вдівець, провідник одної з ходаїстичних сект, що називається „Нетурей Карта" („Хранителі Міста" (Єрусалиму), цього року втік від своєї релігійної спільноти, яку він довго очолював. Ця секта найконсервативніша з усіх ходаїстичних сект. В Єрусалимі вона навіть старалася спинити всяку комунікацію в суботні дні, і обкидала камінням автобуси.

Одружився з бувшою католичкою

Рабін Бляу, діти якого народили йому 50 внуків, цього року одружився з бувшою Маделен Ферей (Feraille) з м. Кале у Франції. Ця 45-літня француженка, з закінченою в Сорбонському університеті освітою, перейшла з католицизму на юдаїзм, перезвалася на Руж Бен-Давід і вийшла замуж за цього рабіна.

Жидівки почали пікетувати його дім, протестуючи, що він не одружився з жидівкою.

Судді секти поставили йому вимоги, щоб він покинув цю свою жінку з гоїмів.

Про талмуд, не-жидів і... т. д.

Рабін Бляу на суді боронився Талмудом. У законі (Деутероному, 23, 2) Талмуд сказано, що коли в жида „роздушені чи скалічені його особисті члени" то йому не вільно женитися у своїй спільноті; тобто не вільно женитися з жидівкою. Рабін Бляу сказав,,що під час війни в Палестині 1948 р. його статеві органи були легко поранені шрапнелем. Через те Талмуд забороняє йому оженитися з жидівкою. „Отже Бог послав мені навернену" (не-жидівку, яка перейшла в жидівство через прийняття юдаїзму)

Але суд секти не погодився з такою інтерпретацією Талмуду. Рабінові Бляу почали грозити; отже він, щоб не зрікатися жінки, мусів залишити своїх збунтованих вірних і втікти з Єрусалиму, хоч він склав присягу ніколи не виходити з цього міста.

Ця подія ширше описана в американському журналі „Тайм", вересень, ч. 10, 1965.

Індіянський вождь:

Усі партії – „брехуни й жуліки"

Коммонда-вождь народу Алгонкін, радить своїм людям не голосувати ні на одну з партій у Канаді

МІНІВАНІ, Квебек. — Вілліям Коммонда, що вважає себе за найвищого вождя нації АЛГОКВІН (індіянн) на всьому північно-американському континенті, сьогодні (1 листопада 1965 р.) порадив своєму народові не голосувати в виборах (у Канаді) 8 листопада (1965 р.).

Вождь Коммонда, який проживає в резерваті поблизу цього міста, біля 75 миль на північ від Оттави, каже, що канадські політики є „більшістю продажні", і він порадив своєму народові стриматися від голосування на „брехунів і жуліків".

Цей вождь („чіф"), підтримуючи політичну програму реформи, що скасувала б Індійський Акт (закон, яким досі нормується політичний статус індіян), звернувся до індіян з закликом, щоб вони не голосували, „бож однаково в них немає виглядів на те, щоб їх чесно репрезентували" (у парляменті) будь-котрий з кандидатів.

(„Кнедіан Пресс", 1. XI. 1965).

США вишлють людину на Місяць 1970 р.

Одною з цілей теперішньої американської астронавтики є вислати людину в ракеті на Місяць — коло 1970 року.

Це сказав д-р Вернер фон Браун, директор Маршал Спейс Флайт Сентер у Гантсвілл, Алв., США. Д-р фон Браун прибув, на запрошення уряду США, з Німеччини, ще кілька років тому, щоб започаткувати тут конструкцію штучних сателітів і космічних кораблів.

Інформаціями про пляни США вислати людину на Місяць він поділився з учасниками конференції Міжнародного простірного поступу в Атенах 14 вересня ц. р. (За „Ассошіейтед Пресс" 15. 9. 65).

ВЕСІЛЬНИЙ ДЗВІН З ТОРОНТО — ЛОНДОН, ОНТ.

В суботу, 31-го липня, 1965 р. в Укр. Правосл. Катедрі Св. Володимира в Торонто, Онт. — повінчались молодята Віктор Педенко й Галина Романенко. Там же, відбулась і велична весільна забава.

На другий день, в неділю по пол., в домі П-ва Михайла і Тетяни Педенків — батьків молодого, в Лондоні — відбулись „поправини", на яких весільні гості, як звичайно, в атмосфері весільного побуту докінчували цю гарну й веселу родинну подію.

„Поправини" мають свою певну ціль. Відправивши молодят у пошлюбну подорож, приятелі „осиротіних" батьків — ділять їх радість, але й осмутнення, і, вшановують їх чин створення нової родини. І дійсно, П-во М. і Т. Педенки, чільні члени активу Укр. Правосл. Громади в Лондоні, вповні заслуговують на цю пошану, за виконання своїх батьківських обов'язків. Приходилось їм дуже тяжко через воєнну хуртовину покидати рідну землю і дорогими чужої погорди, у злиднях скитальщини переховати сина так, щоб — як каже поет — він „народжений у бурях і горі" — виріс незламний і гордий".

А таким молодий Віктор Педенко є. Вже з юних часів він бере активну участь в організаційнім житті молоді, головно у Лондоні, а зараз, по скінченні університетських студій, як учитель в Торонто — він очолює Головну Управу ОДУМ-у на Канаду. Молода його подруга життя — п-ні Галина, дочка п-ва Григорія і Марії Романенків в Торонто, вчителька як і він — також прикладне своїх рук і серця в Гол. Управі ОДУМ-у для розв'язки найдразливішої проблеми нашого „бути чи не бути" — виховання молоді. Це — тільки про цю новопосталу молоду родину, яка, вірімо, зуміє віддати свій довг обездоленій батьківщині.

В такому дусі висловлюючись і бажаючи — присутні гості відбули поправини в домі батьків Педенків, щоб засвідчити їм свою приязнь. А щоб слова не остались без діл, то заходом весільних старостів пп. М. Співака і Б. Яременчука та на зазив о. М. Дебриня — присутні, на руки збірників п. В. О. та п-ні О. Гончаренко зложили $80 —, з того $25 на Фонд І. Багряного, а решту поділено за преспфонди рідної преси, з чого $10 на „Вісник".

Жертви зложили як слідує: По $11 — М. Співак, І. Шевченко і В. Васько, з яких по $5 призначено спеціяльно на Фонд І. Багряного; по $6 — Б. Яременченко, В. О., О. Гончаренко; по $5 — М. Педенко, А. Яременченко; $3 — Гр. Сяйг; по $2 — І. Лисенко, О. Пилипенко, О. Дебрин, З. Яременченко, Д. Кравченко; по $1 ко, О. Рибка, І. Жидовка, Вискрябець І., Ст. Рибак, Т. Слизюк, М. Кобляк.

Жертводавцям щира подяка. Молодій парі „Многих Літ", а п-ву М. і Т. Педенкам — потіхи з дітей і повного задоволення з виконання свого батьківського обов'язку.

Присутній

РЕДВЕЙ, АЛБЕРТА

У неділю, 12-го вересня, після Вечірні в місцевій українській православній Церкві відбулося посвячення Євангелії, яку купила пані Василина Бойко, учителька з Едмонтону, в пам'ять свого померщого мужа Стефана. По освячення довершили двох Священників: парох о. І. Куцяк і о. О. Фляк з Едмонтону на запрошення пані Бойко.

По освяченні Євангелії Всеч. Отці щиро подякували пані Бойко за її жертвенність для місцевої Церкви та відправили Парастаса за спокій душі Покійного Стефана Бойка.

Після закінчення Відправ у Церкві о. парох запросив усіх присутніх до парафіяльного дому на перекусу, яку приготовило вдячне жіноцтво.

По перекусі ще довго присутні згадували добрим словом Покійного Стефана, бувшого принципала державної школи в Редвей.

На заклик о. пароха була переведена збірка на закуп потрібних церковних речей. Збірка принесла 72 доляри. Жертви зложили по 5 доларів: о. І. Куліш, Ф. Юрків, М. Боєчко, О. Процюк, І. Онищук, М. Снігачук, П. Онищук, П. Литвин і І. Письменний; по два доляри — Ф. Бабин, В. Федейко, М. Паньківський, Чорнецький, М. Коваль, пані П. Літерська, М. Письменний, А. Косован, Мулик і пані Кваш; по одному долярові — А. Іващук, мати Покійного Стефана, пані Бойко, І. Лупул, А. Римар, І. Зінік, пані Кіріяк і пані В. Бойко.

Нехай Милосердний Господь нагородить усіх жертводавців Своїми багатими й щедрими дарами.

Присутній.

КОНФЕРЕНЦІЯ ВЧИТЕЛІВ НА СХОДІ КАНАДИ

Вже увійшло в традицію в Східній Єпархії розпочинати навчальний рік в українських школах конференцією вчителів. Цього року вперше конференція відбулась самостійно, тобто, окремо від Єпархіяльного З'їзду. Було побоювання навіть серед членів РУШ — чи буде конференція досить чисельною. Та всі сумніви зникли, коли в день конференції, 18-го вересня, зареєструвалося прибулих на конференцію 38 учителів та священників.

Конференцію відкрив коротким вступним словом голова РУШ на Сході Канади проф. В. Іваніс, який запросив до почесної президії Архиепископа Михаїла та митроф. прот. о. Дмитра Фотія, після чого було обрано дідову президію для ведення конференції в такому складі: свящ. М. Дебрин — голова, учит. Ю. Торошенко — вост. голови, уч-ка А. Скірко та учит. Ів. Перепадченко — секретарі, до резолюційної комісії було обрано о. Т. Міненка, учит. А. Ліщину, уч-ку В. Логин. Було також обрано комісії номінаційну та реєстраційну.

Перед початком ділової частини було зачитано листа - привітання конференції від Блаженного Владики Іларіона — Митрополита Української Православної Церкви в Канаді, який конференція прийняла з вдячністю, після чого було запрошено до слова Високопреосвященішого Владику Михаїла — Архиепископа Торонта та Східньої Канади. Владика Михаїл закликав учителів не зневірюватись у праці, хоч якою вона не є тяжкою, бо важливість обов'язку, який лежить на нас, кличе нас до все більших зусиль, до ближчої співпраці Церкви, школи та родини.

Після цього конференція приступила до заслухання методичних доповідів, яких було заслухано та обговорено на конференції три. Першою була доповідь учителя Ів. Перепадченка на тему: „Наочність в українській школі". Доповідь була старанно й сумлінно підготовлена, читання її демонструвалося наочністю, яка складалася з більше сотні експонатів, якими були обставлені всі стіни конференційної залі й, які він виготовив і вживає як наочність в українській школі.

Всі виступаючі по доповіді вчителі підкреслювали важливість унаочнення навчання та були вдячні доповідачеві за практичність його доповіді.

Другою була заслухана та обговорена доповідь уч-ки Дарії Бродгед на тему: „Дошкілля, як підготовка до української школи". В своїй доповіді, яка була старанно опрацьована, доповідачка вміло показала важливість дошкільного виховання, як основу прищеплення дітям елементів української мови, релігії, звичаїв. Тема доповіді була нова й цікава, що стверджували всі виступаючі в обговоренні доповіді, а зокрема актуальність її відповідає сьогоднішнім нашим вимогам.

Третьою була заслухана та обговорена доповідь учителя співів Ів. Боднарчука на тему: „Навчання співів в українській школі". В своїй добре опрацьованій доповіді доповідач, крім методичних приймів, показав важливість пісні, як частини української духової культури, без якої виховання наших дітей в українському дусі не було б ефективним. Виступаючі в обговоренні доповіді стверджували важливість художнього виховання в українській школі, підкреслюваи важливість пісні, як душі українського народу та завдяки тим, хто має дар не лише до співу, а й до того, щоб навчити співати й інших.

Наступною точкою було заслухано пояснення до „Шкільних програм", які подав секретар РУШ Т. Хохітва. Після кількарічного вжигання по школах, РУШ на Сході Канади уформулював відповідно опрацьовав та перевидала брошурою свої „Шкільні програми" для українських шкіл та курсів українознавства, які зобов'язують усі школи при Українських Православних громадах на Сході Канади до єдиної системи в навчально-виховній праці.

Цим було закінчено першу частину й конференція перейшла до заслухання та обговорення звітів. Першим звітував голова РУШ на Сході Канади проф. В. іваніс, який у своєму звіті зазначив, що РУШ не розпоряджає жодною екзекутивою, а її керівництво має дорадчо-методичний характер, спираючись лише на моральний авторитет. Всі члени Ради працюють без будьякої винагороди, що одначе не перешкоджає їм у сумлінному ставленні до Ради вбоку директорів шкіл, учителів, отців настоятелів, управ громад. Рада мала змогу здійснити цінний ряд завдань, що стояли перед нею, а також ознайомитися зі станом шкіл у способі відвідування їх та перебування на лекціях окремих учителів. З 18 шкіл нашої єпархії було відвідано 16, а результати цих відвідин усі Ви читали у „Віснику". Минулого навчального року українськими православними м и школами та курсами на Сході Канади було охоплено 1225 дітей, яких навчали та виховували 82 особи педагогічного персоналу. Доповідач висловив подив і жаль з того, що деяка частина укр. православних родин чомусь не посилають своїх дітей до українських шкіл. Він доклавши зупинився на характеристиці окремих шкіл, не запрошені молодих педагогічних кадрів до роботи в укр. школах, на раціональному використуванні кожної робочої хвилини в школі, на посиленні праці з батьками, закликав учителів у певнено виконувати благородну місію, від якої у великій мірі залежить наше майбутнє.

Закінчуючи звіт голова Ради висловив подяку всім членам Ради за їхню дідову й сумлінну співпрацю; Блаженнішому Владиці Іларіонові, Високопреосвященні і ш о м у Владиці Михаїлові, голові През. Ковкисторії УГПЦ прот. Т. Ковальшину за їхню моральну підтримку шкільництва на Сході Канади; щире спасибі отцям настоятелям за їхню опіку над школами; директорам шкіл та курсів українозн. за зичливість до РУШ; учителькам та вчителям за їхню кропітливу працю; Батьківським Комітетам, а зокрема їх головам, за турботи в різних господарських потребах шкіл; усім громадам, а зокрема управам та їх головам за виразуміння і задоволення потреб наших шкіл. Особлива подяка п. п. редакторам „Вісника" та „Українського Голосу" за висвітлення на своїх сторінках матеріялів про наше шкільництво.

Разом було заслухано й звіти секретаря РУШ Т. Хохітви та скарбника РУШ А. Ліщини, після чого було обговорено всі ці звіти. Виступаючі в обговоренні в основному звертали увагу на необхідність створення бюджету РУШ, на що сьогодні вже є повні можливості.

Після всіх доповідів та звітів були винесені певні рішення, які записані до резолюцій конференції, які доручено наступній Раді розіслати по всіх школах та громадах нашої єпархії, а так само просити „Укр. Голос" або „Вісник" їх надрукувати.

Конференція висловила подяк довір'я та подяку Раді Української Школи та Сх. Раді Канади та перейшла до перевиборів, на яких було обрано нову РУШ у такому складі:

1. Проф. В. Іваніс — голова, 2. Митроф. прот. Дмитро Фотій — вост. голови, 3. Учитель Ів. Перепадченко — секретар, 4. Учитель А. Ліщина — скарбник, 5. Уч-ка К. Сакалюк — член. 6. Уч-ка Л. Гірняк — член.

У вільних внесках було піднесено питання клясних журналів, які конференція доручила Раді перевидати, переробивши їх відповідно до вимог.

На цьому, молитвою, було закінчено конференцію вчителів українських шкіл на Сході Канади.

Т. Хохітва.

ПОДЯКА

Складаємо сердечну подяку громадам: Кемсек, Мазепа, Довсел, Сторновей, Брокстон, Калдер та Хатчинівчукові, на чолі з їх Парафіяльними Зарядами, Жіночими Зарядами та Недільними Школами, за добре ставлення до нас протягом 6-ти річного побуту з ВАМИ, щире прощання та цінні подарунки з приводу нашого переїзду до іншої Парафії. Глибоко вдячні дітям та Управі Оселі „ТРИЗУБ" за так миле прощання та дорогі нам подарунки. Одночасно з великою приємністю складаємо щиру подяку: Парафіянам, Зарядові Парафії, Зарядові Жін. Тов., Жіночому Товариству, дітям й хористам, за так гарне прийняття з нагоди нашого приїзду до Принс Албертської Парафії. Нехай Вселаскавий Господь винагородить всіх Вас добрим здоров'ям та всіма ласками за Вашу щирість. ДЯКУЄМО!

Свящ. П. Бубник з родиною.
Принс Альберт, Саск.

25-ЛІТТЯ АРХИПАСТИРСТВА Митроп. Іларіона

Вінніпезький Ювілейний Комітет для вшанування Блаженнішого ІЛАРІОНА, Митрополита Вінніпегу і всієї Канади, з нагоди 25-ліття Його Архипастирської праці оцим повідомляє українське громадянство міста Вінніпегу й околиць, що

ЮВІЛЕЙНІ СВЯТКУВАННЯ В ВІННІПЕЗІ

відбудуться

в неділю 28 листопада 1965 року,

в КАТЕДРІ ПРЕСВ. ТРОЇЦІ.

Ювілейні Святкування в пошану Його Блаженства почнуться МОЛЕБНЕМ в Катедрі Пресв. Трійці

в неділю о год. 7-ій вечера.

По МОЛЕБНІ відбудеться ЮВІЛЕЙНА АКАДЕМІЯ в катедральній авдиторії.

У ПРОГРАМУ АКАДЕМІЇ ВХОДИТИМУТЬ:

Доповіді на честь Ювілята;
Виступи двох вінніпезьких хорів;
Виступи солістів;
Вручення Ювілятові подарунку.

Просимо українське громадянство взяти участь у цих Ювілейних Святкуваннях на честь нашого Блаженнішого Ювілята — Митр. ІЛАРІОНА.

За ВІННІПЕЗЬКИЙ ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ
Ф. Тесарський, голова.

Неділя, 22-го серпня ц. р., на довгі роки зостанеться у пам'яті панства Олі та Івана Нагорних з Торонта, бо в той день у Катедрі Св. Володимира охрещено їх маленьку доненку Лесю. Таїну Хрещення совершив о. прот. Ю. Ференсів, а співав дяк і диригент другого катедрального хору п. П. Семченко. У Катедрі зібрався невеличкий гурток близьких приятелів родини Нагорних, а до хресту тримали маленьку Лесю пані Ірина Івасюк і пан Олекса Свистун.

Вечором, коло години сьомої, гості зійшлися до хати панства Нагорних й посідали за столи до смачної вечері. На самому початку о. диякон М. Малюжинський провів молитву, а тоді п. О. Свистун запропонував тост на здоров'я новохрещеної Лесі та її батьків.

Коли вечеря зближалася до кінця, о. д. Малюжинський звернувся в короткою промовою до щасливих батьків і веселих гостей, у якій підкреслив важливість національно-релігійного виховання дітей та обов'язки хрещених батьків. Відтак п. О. Свистун, поґратулював а в ш и господарям, привітав гостей і започаткував грошеву збірку „на черевички" для малої Лесі. Після цього мали слово п. О. Важний, п. Н. Покрінський і п. П. Довгаль. Господар хати п. І. Нагорний щиро подякував усім присутнім і просив продовжувати веселу забаву.

Закінчуючи офіційну частину вечора, о. д. Малюжинський попросив присутніх гостей пресовий фонд „Вісника". Зібркою, яка принесла $23.00, зайнявся п. Н. Сидоришин, хрещений батько старшої доненки панства Нагорних, чотирилітньої Оксани.

Усі гості заспівали господарям і їхньої двом доненкам, Оксані та Лесі, гримке „Многії Літа", а тоді, повносивши стели, весело забавлялися до пізньої ночі.

Нехай Всемилостивий Господь пошле новохрещеній Лесі міцне здоров'я, а її батькам допоможе виховати своїх доненок у вірі до Бога й любові до свого народу.

о. д. М.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ПОХОРОН БЛ. П. ПЕТРА МІСЬКОВА

Дня 9-го вересня, 1965, несподівано помер Петро А. Міськів, на 66 році його життя, в своїому власному домі в Едмонтоні. В п'ятницю, 10-го вересня о год. 8-ій вечером відбулася в Катедральному Соборі Св. Івана Золотоустого Літія, що її відслужив Високопреосвященний і ш і й Владика Андрей в сослужінні о. Прот. Олександра Хом'яка й о. Дмитра Лучака, настоятелів Собору в співучасті Катедрального Хору під диригентурою п. Романа Солтикевича. Проповідь сказав о. Дмитро Лучак, підкресливши труд та працю Покійного Петра Міськова в розбудові Церкви, Інституцій, Організацій та української спільноти в Канаді, зокрема в Едмонтоні.

Другого дня о годині 9.30 ранку, в цьому ж Соборі відбулася Свята Божественна Літургія і Чин Похорону, що їх служили Вприсв. Владика Андрей в сослужінні Отців Настоятелів і Вприсв. о. Прот. Степана Сничича й Всеч. о. Мирослава Крищука. Владика Андрей, після прочитання Святої Євангелії, сказав проповідь, в якій підкреслив, що пам'ять про Покійного Петра Міськова житиме в серцях українців, головно православних, по вікн вічні, а ми молитись будемо й просити Всевишнього, щоб душу Його оселив там, де всі праведні спочивають. Прощальне слово сказав о. Прот. Олександер Хом'як, за основу якого навів слова Святого Письма: „Добрий й Вірний слуго! Добрий й Вірний у малому ти

був, над многими тебе поставлю!" У всіх своїх християнських обов'язках по відношенні до Бога, до Церкви, до інституцій й організацій, — Покійний носив на зберіг у своїому серці великий заповіт Господній: „Будь вірний аж до смерти, а дам тобі вінець життя".

Похоронено Покійного на Едмонтон цвинтарі. Після Похорону всі учасники зібрались в залі Катедри на поминальну тризну, яку приготовило Катедральне жіноцтво — Відділ Союзу Українок. Господарем тризни був п. Василь Е. Косташ, близький приятель Покійного. У великій пошані до Покійного промовляли: Адв. Петро І. Лазарович, член Консисторії УГПЦ; п. Оніфат Лукіянчук, голова Катедральної Громади Св. Івана; Д-р Левко Фарина, репрезентуючи всі організації в СУС, включаючи Інститут Св. Івана, й пані Калина Засібіда, голова Відділу Союзу Українок. На закінчення програми в імені родини промовляв п. Тарас Мельничук, зять Покійного, який висловив сердечну подяку за всі прислуги й висловив співчуття.

Слід тут згадати імена тих, що несли домовину Покійного:

Почесні: Дост. судця Горис Джансон, судця Петро Грещук, судця Андре Дешен, головний судця Іван Дікур, судця Норман Гювит, інспектор Ісидор Горецький й п. Степан Филипс.

Дійсні: Адв. Дарсі Данкен, адв. Донадд Бовен, Василь Гавриляк, Оніфат Лукіянчук, Іван Олеский, адв. Іван Кошута.

По спільному відспіванні „Вічная Пам'ять" закінчено нішій Похорон, включно з тризною, після чого усі учасники складали особисті співчуття дружині та дітям Покійного.

У великому смутку Покійний залишив: Дружину Катерину, з дому Пукіш; дві доні: Вікторію Гюз і Марінну Мельничук; одного сина, Василя; три онуки; двох братів, д-ра Івана Міськова у Виндзор й Павла в Монтреї; дві сестрі, пані Анастасія Войтків з Едмонтону й Анна Шуєй в Каліфорнії.

Передчасна смерть бл. п. Петра А. Міськова рівнож залишила в глибокій жалобі громадянство по цілій Канаді. Пам'ять про нього серед українського громадянства запишеться золотими буквами з приводу його безчисленних добрих діл. Наступний урнівний начерк його життя й діяльності може тільки натякнути на велику прогалину, яку його невіджалувана смерть спричинила серед багатьох людей, що його знали й поважали.

Життевий шлях Покійного

Петро А. Міськів народився 27-го листопада, 1899 р. в Західній Україні, звідки приїхав до Канади з батьками трирічною дитиною. Батьки поселились на фармі коло Мондмр, Альберта. В цій околиці Петро Міськів виростав й закінчив початкову школу. Середню школу він покінчив в сусідньому містечку, Вегревил. Одержавши спеціальний довріл, молодий Петро почав учительювати літними місяцями, щоб забезпечити здійснення своїх мрій — піти на дальші студії до університету. Як син свідомих батьків, Петро Міськів став одним із перших питомців Інституту ім. Михайла Грушевського (тепер Св. Івана), коли він прибув до Альбертійського університету в 1918 році. В 1922 році він одержав свій перший науковий ступінь (Б. А.). По цьому успіхові молодий Петро вирішив дальше здобуватися учительським званням і, тому записався на курс Вчительської Семінарі, який закінчив в 1923 році. Від тоді він учительював, головно в містечку Смокі Лейк, де він був директором школи. В тому самому часі він дальше продовжав свої університетські студії так що в 1926 році, Альбертійський університет наділив його другим науковим ступнем, М. А.

В додатку до всіх своїх особистих навантажень в цьому періоді, п. Міськів проявляв живе зацікавлення всіма громадськими, церковними, культурно-освітними й національними справами, прикметя яка його не покинула до самої смерти. Саме в околиці Смокі Лейк, Петро Міськів виявив себе гідним визнання як народний провідник, Мантію провідника серед народу він носив гідно, чесно й з повною посвятою ціле своє трудолюбиве життя.

Його завжди цікавили всі ділянки життя й тому не дивно, що він почав інтересуватися політикою. Наслідком цього був, що в 1930 році його було вибрано послом до Альбертійського Сойму з округи Вікторії, з рамени партії Ю. Ф. А., що тоді була при владі. Він ревно й успішно сповняв свої обов'язки як посол до 1935-го року. В цьому році він знова кандидував, але впав жертвою навалу нової політичної сили в Альберті — партії Сошал Кредит. Пан Міськів завжди був відвертої вдачі й не затаював свої погляди. Мабуть, тому сталась подія в його політичній кар'єрі, яка викликала сенсацію при закінченні сесії легіслятури весною 1935 року. Він зріяся партії Ю. Ф. А. й перейшов до лібералів, що в той час були в опозиції. Від цього часу Петро Міськів наполегливо працював в рядах ліберальних кампаніях і здобув собі передове становище в ліберальних управах та кругах.

В роках 1932-1935 він додатково працював над собою, побираючи дальшу науку на правничому факультеті Альбертійського університету. Ці студії він покінчив таки 1935 року, одержуючи свій адвокатський ступінь. Л. Л. Б. Згідно з адвокатським правилом, від працював один рік як студент-адвокат в широко-відомій фірмі: Донкан, Джонсон, Кросс і Компанія. В 1936 році його було прийнято до Лави Адвокатів. Він рішив оставитися в тій-же самій фірмі й в ній він ревно від вів адвокатську практику через 29 років й дослужився бути сеньйором фірми. Він здобув собі пошану своїх професійних колег, що підкреслює його вибір як голови Едмонтонської Лави Адвокатів. Додаткову почесть він заслужено одержав в 1955 році, коли його було назначено Королівським Радником.

В українському оточенні Петро Міськів був широковідомий як його провідну участь. Попереше, йому Інститут Святого Івана стоя в близько серця, відколи він був одним з перших питомців, коли Інститут отворено. Для Інституту він віддав дуже багато часу й уваги, працюючи в Дирекції Інституту 25 років. Много разів він солідно виконував становища: заступника голови, секретаря й касіера. Протягом двох років він очолював Інститут як голова Дирекції. Він причинився до справи побудови нового й модерного приміщення для Інституту. Його висока жертвенність на цілі Інституту записала його в перші ряди меценатів Інституту.

Від самих початків він був взірцевим, відданим членом Української Православної Церкви в Канаді. Найбільше він заслужився в житті й розвитку Катедральної Громади Св. Івана в Едмонтоні, в якій він виконував провідну ролю через много років був членом управи громади, три роки головою. За його заслуги перед громадою Св. Івана, його було відзначено й нагороджено почесним членством в 1959 році. В житті УГПЦ він удостоївся бути вибраним до Консисторії Церкви. На становищі консисторя він гідно служив десять років. Церква настільки оцінювала його працю в Консисторії, що XIII Собор УГПЦ поновно його вибрав на це відповідальне становище.

Петро Міськів був довголітнім членом Товариства Українців Самостійників. Він також був одним із основоположників Українського Клюбу Професіоналістів і Бізнесменів, як також і Фонду Архиепископа Андрея. Він близько цікавився Українським Легіоном, який в повіні до нього виделегував почесну гвардію під час Похоронних Обрядів.

Поза виконанням обов'язків перед українського оточеня, бл. п. Петро Міськів виявив взірцеву діяльність в загально-канадійським житті. Через два роки був членом Ради Директорів Роял Александра Шпиталю; два роки головою цієї Ради. Також він був назначений до дирекції Едмонтонської Виставової Комісії. Одна з найбільших його заслуг на суспільному полі була його 9-літня діяльність в Горожанському Комітеті, в якому він був секретарем 7 літ, а головою два роки. Цей Комітет свого часу відограв поважну ролю в міських виборах. Три роки п. Міськів був одним з директорів Едмонтонської Симфонічної Орхестри й пару років директором Альбертійського Товариства Готельників. Він завжди зберігав свої зв'язки з Альбертійським університетом; був одним із визначників його алюмнів в Товаристві Приятелів Університету. В додатку він був членом Канадійського Клюбу.

ВІЧНА ЇЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!
ПОДЯКА

Цим висловлюємо сердечну подяку Високопреосвященнішому Владиці Архиепископові Андрею, Всечесним Отцям Настоятелям, Отцю Прот. Степану Сиччові й Отцю М. Кришцукові, Катедральному Хорові та його диригентові п. Романові Солтикевичові, п. Петрові Паушові, що взяли участь в Похороні них Богослужбах. Сердечна подяка Дост. суддям та учасникам, що несли й супроводили труну на місце вічного спочинку.

Дякуємо всім учасникам Похорону, промовцям на поминальнім обіді, жертводавцям на Нев'янучий Вінок, усім тим, що надіслали листи співчуття чи телеграми, всім тим, що надіслали квіти. Сердечна подяка дорогим членкам відділу Союзу Українок Канади, а зокрема пані К. Засібіді й пані Р. Говді, за приготовання поминальної тризни, і всім приятелям та сусідам, що виявили до нас свою християнську любов та своєю участю поділили наше горе й нам біль по причині так несподіваної смерти мого мужа, та доброго нашого батька та дідуня.

Нехай Добрий та Всемилосердний Господь благословить Вас усіх своїми Милостями та Щедротами.

— Дружина, діти та онуки.

БЛ. П. МИКОЛАЯ ГАЙДЕЧУК

Дня 18-го вересня 1965 р. помер у Загальному Шпиталі у Вінніпезі Миколай Гайдечук, прожиши 65 літ.

Народився він 1900-го року у селі Волчинець, на Буковині, в Україні. Минуло 38 літ, як він приїхав до Канади шукати кращої долі. Працював він на залізній дорозі „CNR" протягом 36 літ. Сам він пару днів перед смертю заявив, що бракує йому іще 17 днів, щоб відійти на пенсію. Але відійшов на вічну „пенсію" в волі Всевишнього — як це згадав о. д-р С. Сасс з нагоди Панахиди у Заведенні Загідовського. Тоді Настоятель Церкви Святого Архистратига Михаїла дав чудовий приклад стійкости і вірности Вірі Православній. Він навів приклад мужности еврейки мами, та її сімох синів, що не хотіли кушати зі столу Сарійського Царя Антіоха Епіфанія, бо там була їжа, що була заборонена Законом Мойсея. Сімох синів і мати їхня були замучені в обороні Закону. Кожен православний українець зобов'язаний Церкву свою Православну спомагати та боронити й остати їй вірним аж до останньої хвилі земського життя.

На Панахиді було досить людей, хоч падав дощ, і Покійний не був так широко знаний у Вінніпезі, бо мешкав в Ілай, Ман. Але бувши членом Громади Св. Михаїла, Церкву спомагав як міг. Наприклад: ніколи не було так, щоб не брав активної участи в Церковних Базарях. Купував книжечки, а вкладку членську виповняв скрупулятно.

Похорон відбувся стараннями брата Покійного, Мирона, що живе в Фішер Бренч, Ман. Він пожертвував у пам'ять Покійного брата Миколая: $10.00 на Церкву Св. Михаїла, $5.00 на „Вісник" і $5.00 на „Український Голос".

У Церкві о. Настоятель Сасс знову промовив до присутніх, що заповнили Церкву по береги. Були товариші праці Покійного: англійці і французи, що до них о. Настоятель промовив у їхніх рідних мовах.

Похоронено бл. п. Миколая на Глен Ідем Цвинтарі в суботу, 25-го вересня 1965, в 2-ій год. по пол., а після Похорону була тризна, де зібрались в залі Церкви члени Громади та приятелі Покійного, що справив її брат Мирон. Після добрині ві п. Гео. Марінь, член сеньйор Громади Святого Михаїла подякував о. Настоятелю, п. П. Калушці за служіння, та всім вірним приятелям за участь. Дуже великою поміччю був він для п. Мирона Гайдечука при залагоджуванні справ пов'язаних з Похороном. Бо п. Мирон Гайдечук був у Вінніпезі майже чужинцем.

Гарно відбувся Похорон бл. п. Миколая Гайдечука, що вибирався пітни через сімнадцять днів на пенсію. Щиросердечно пом'янули рідним звичаєм свого друга бл. п. Миколая, що в імені Канадійського Залогового Товариства попрощав п. Гео. Марінь слідуючими словами: „Брате Миколаю нехай канадійська земля буде Тобі легкою, і нехай буде Тобі вічна пам'ять!"

Гео. Марінь

БЛ. ПАМ. ЄВГЕН СТЕФЮК
Мазепа, Саск.

Дня 18 червня 1965 року упокоївся в Бозі бл. пам. Євген Стефюк в домі для немічних в Кемсек, Саск., чрожившим 91 років. Покійний полишив у глибокому смутку дітей: Дмитра в Голден, Б. К., Фронзіну в Донвил, Онт., Миколая в Скарборо, Онт., та 5 внуків.

Блаженної пам. Є. Стефюк народився 23 березня 1874 року в с. Хвіньце, Кіцманського повіту, Буковина. До Канади приїхав сам в 1895 році й спершу поселився в Калієнто, Ман., потім у скорому часі переїхав на постійний побут до Саскачевану й поселився на фармі в околиці Рай, Саск. В 1907 році одружився з Мартою з роду Василічук, котра упокоїлася в 1961 році. Покійний з дружиною прожив в чесних трудах та, як добрі християни виховали своїх дітей в доброму релігійно-національному дусі та всім дали но свій силі та спроможності школу. Покійний був лагідного характеру, любив свою Церкву, жертвував, як на Церкву, так і на родні цілі та завжди старався допомогти ближньому своєму. В тихості та християнській покорності й закінчив своє земне життя.

Заупокійну Сл. Божу та Чин Похорону з прощальним словом довершив Всч. о. П. Бублик з Кемсеку, 21 червня в Мазепинській Церкві, де Покійний належав, при великому участі молящих, дякуваали брати: А. і Ф. Ягольницькі та С. Маковський.

Після Похорону в Народному Домі відбувся поминальний обід, котрий приготувало Жіноче Товариство. З Нев'янучого Вінка уділено $5.00 на пресовий фонд „Вісника" та на будову Колегії Св. Андрея у Вінніпезі $15.00. Усім жертводавцям сердечне спасибі, а Покійному Євгену Вічная Пам'ять!

опб.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА
Ошава, Онт.

У вівторок 3-го серпня ц. р., о год. 1.20 пополудні, в загальним шпиталі в Ошаві, Онт., розпрощався з цим світом бл. п. Іван Калинко. Покійний походив з села Чернятин, повіт Городенка, Україна. Прожив Покійний 78 літ, 1 місяць і 22 дні. До Канади приїхав тому 58 літ, одружився з Анною Масевич, котра упокоїлась 1 листопада 1947 р.

Бл. п. Іван в Ошаві був від 1916 р. і працював в залізній фабриці „Малбі". Тяжка праця підорвала його життя, і так немічний перебуваючи в своєю дочкою Бронькою в своїй хаті, а кілька зимів перебував в своєї найстаршої дочки Марії, замужня за Й. Михаловським.

Покійний належав до Церкви Різдва Івана Хрестителя від перших початків її заснування.

Похорон відбувся з Церкви Р. Св. Ів. Хрестителя. Похоронні Богослужби відправив о. парох Р. Панченко при участі о. П. Запаринюка, при великім зібранню родини, однокольчан, знайомих та приятелів. В Церкві процвав Покійного о. Панченко після читання Св. Євангелії, а при кінці Служби Божої о. П. Запаринюк. Тіло похоронено на Юніон цвинтарі в Ошаві, коло Покійної дружини.

Покійний оставив у великім смутку сина Михайла, дочку Марію замужна Михайловська, Єлену замужна Кінг, Ольгу і Броньку, два зяті, 10 внуків, 5 правнуків і дві сестри в Су Сент Мері, Онт.

По Похороні відбувся обід і переведено збірку; з того уділено на пресовий фонд „Вісника" 5 дол.

Щире спасибі жертводавцям, а Покійному Іванові Вічная Пам'ять.

Присутній.

БЛАЖ. ПАМ. АНАСТАСІЯ ЛУЧАНКО

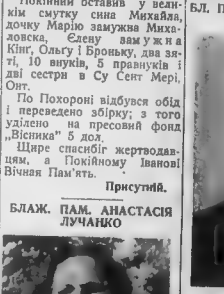

У суботу 17-го липня, по тяжкій недузі, упокоїлася в лікарні бл. п. Анастасія Лучанко, прожившу на цьому світі 66 років.

У понеділок і у вівторок вечорами були відслужені Панахиди в похоронній заведенні, з відповідним словом науки по кожній з них.

Вранці в середу тіло Покійної перенесено, в супроводі о. О. Костюка, рідних та знайомих, до Церкви Св. Покрови, де відслужено Похорону Відправу при допомозі п. Григорія Залуцького, як дяка.

Блаж. Пам. Анастасія, з дому Тимочко, народилася 8-го червня 1899 року на Тарнопільщині, де й виростала.

В 1926 році одружилася зі Степаном Лучанком, котрий внедовзі виїхав до Канади шукати кращої долі для себе й родини, а за три роки забрав до Канади й її з малою доначкою Олею. Тут уже народився в них син Олег.

Проживали майже цілий час у Монтреалі.

Останній час хворіла й перебула операцію, в яке відруге потрапивши... до лікарні, вже не повернулася до своїх найдорожчих.

При „Останньому Цілуванню" зібрано на Нев'янучий Вінок — $16.90, з чого на вироблення кліші й пресовий фонд „Вісника" — $10.00.

Всі учасники Похорону були запрошені до дому Покійної на поминальну трапезу.

Вічна Тобі Пам'ять!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ГРИГОРІЙ КРАВЧУК
Винярд, Саск.

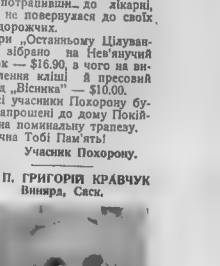

У вівторок 8-го червня у місцевій лікарні по довгій і тяжкій недузі упокоївся в Бозі бл. п. Григорій Кравчук, активний член місцевої церковної Громади. Народився Покійний Григорій 15-го вересня, 1891 р. в с. Ставчани, Кіцманецького повіту, на Буковині.

1930 р. Покійний Григорій прибув до Канади, залишивши в рідному селі дружину й малих дітей, з метою заробити трохи грошей і вернутися до своєї родини. На жаль прибув сюди саме в час великої економічної кризи і своїх замірів не зміг здійснити, а тим часом війна і змінені обставини в Україні назавжди перекреслили Покійному Григорієві пляни повернутися до дружини й дітей. Так самотнім і прожив увесь час до кінця свого життя. Але все ж таки ніколи не перервав зв'язку з своєю родиною до останнього дня свого життя.

Увесь час в Канаді прожив у Винярді. Був активним і жертвенним членом цієї Громади. Був жертводавцем на кожну народню чи церковну справу. Був також Покійний Григорій щирим християнином, відзначався можливо аж надмірною скромністю в своєму особистому житті.

Перед своєю кончиною

прийняв Св. Тайни Сповіді й з Анною з роду Васильок і Причастя. Передчуваючи свою кончину, Покійний висловив своїм дітям і внукам останні дарунки, а також зложив від себе останні пожертви на інститут і Колегію — по $25.00. Коли прибули листи подяки й співчуття, передбачуваному в лікарні татові ві дідусеві, від дітей і внуків з Рідного Краю, на жаль Покійний уже не міг їх прочитати.

Уся Винярдська Громада заступила йому тут його родину: так було за життя Покійного, так і після й під час його Похорону. У суботу 11-го червня вечором відправлено Панахиду в місцевому похоронному заведенні, а другого дня в Церкві Різдва Пресв. Богородиці — Чин Похорону і Заупокійну Службу Божу. Теплим словом попрощав Покійного від усієї Громади о. Григорій. З довозу опікунів о. Настоятель також перечитав кілька хвилюючих уривків з останніх листів до Покійного від любл ячих дітей і внуків.

Після Похорону відбувся спільний поминальний обід для усіх присутніх. На закли к о. Настоятеля вірні склали на Нев'янучий Вінок Покійному $26.00, призначено $15.00 на пресфонд „Вісника", а $4.50 на виріб кліше.

Нехай легкою буде Канадійська Земля Покійному і Вічною Пам'ять про нього в душах його приятелів, знайомих і головно дітей та внуків, яким Покійний глибоко любив щирою батьківською любов'ю до останнього віддиху свого.

Присутній.

БЛ. П. ОНУФРІЙ АНТОНЮК
Винярд, Саск.

У вівторок 9-го серпня по довгій недузі у місцевій лікарні упокоївся в Бозі бл. п. Онуфрій Антонюк, член Громади Різдва Пресв. Богородиці у Винярд і одна з основоположників Українського Народного Дому. Покійний Онуфрій народився 16-го січня 1881 р. в с. Шупарці, Борщівського повіту в Галичині. 1910 р. Покійний одружився з Анною з роду Васильок і скоро потім приїхав до Канади на працю, а дружина змогла прибути аж через 12 років пізніше. В Канаді Покійний з родиною проживав увесь час на фармі біля Винярд, одночасно беручи по своїх силах участь в українському громадському й церковному житті.

Похоронні Відправи розпочалися в четвер 12-го серпня вечером Панахидою в місцевому похоронному заведенні. В п'ятницю 13-го серпня в Церкві Різдва Пресв. Богородиці при великому зібранні вірних, приятелів і знайомих Настоятель Громади о. Г. Удод відправив Чин Похорону й Заупокійну Службу Божу. Тління останки Покійного Онуфрія поховано на місцевому цвинтарі.

Після Похорону відбувся спільний поминальний обід, на якому присутні склали на Нев'янучий Вінок Покійному $25.00, з чого $10 призначено на пресфонд „Вісника", а $4.50 на виріб кліше.

В глибокому смутку Покійний Онуфрій залишив дружину Анну, дві доньки — Василину й Марію, двох братів — Николая і Георгія, 4-х внуків та численних приятелів. Нехай Господь усіх їх потішить в цей час болючої втрати, а Покійному нехай буде Вічна Пам'ять.

Присутній.

БЛ. П. КОСТЯНТИН МОРОЗ
Шіго, Саск.

У п'ятницю 30-го липня по довгій серцевій недузі відійшов у вічність бл. п. Костянтин Мороз — один з передових членів Громади Пресв. Трійці у Шіго.

Народився Покійний 7-го травня, 1890 р. в Україні. Молодим хлопцем прибув з батьками до Канади, де родина Морозів замешкала в околиці Інсінгер, Саск., а пізніше перебралися до Шіго. 10-го березня 1921 р. Покійний Костянтин одружився з Анною з роду Крайових, з якою прожив цасливим подружнім життям до останніх своїх днів. Був примірним мужем і батьком, а також не менш примірним членом своєї Церкви. В Громаді довгий час виконував обов'язки старшого брата.

Останніх 8 років життя Покійний слабував на серцеву недугу, часто перебуваючи в лікарні, але завжди щасливо вертався додому. Останнього разу був забраний до лікарні в самий день Храмового Свята Громади. Перебув щасливо тяжку операцію серця і була надія, що знову повернеться додому. Але цим разом Покійний прибув до свого міста і Храму Божого, щоб в останнє з ними розпрощатися.

В понеділок 2-го серпня була відправлена Панахида в Храмі Божому при численно зібраних членах родини й Громади. Другого дня був відправлений Чин Похорону й Заупокійна Служба Божа. На прощання з Покійним о. Григорій попросив вірних пожертвувати на Нев'янучий Вінок Покійному. Зі збірки $5.50 призначено на пресфонд „Вісника", а $4.50 на виріб кліше.

В глибокому смутку залишив Покійний дружину Анну, дві доньки — Василину й Марію, двох братів — Николая і Георгія, 4-х внуків та численних приятелів. Нехай Господь усіх їх потішить в цей час болючої втрати, а Покійному нехай буде Вічна Пам'ять.

Присутній.

БЛ. ПОК. НАТАЛЯ БАБ'ЯК

Дня 9 вересня 1965 року померла на 77 році життя Наталя Баб'як, добра громадянка в громаді Ленард в Манітобі.

Бл. п. Наталя народилася в селі Стирчу, повіт Серет, Буковина, в родині Іваненків. В Канаду прибула 1911 року, і тут в недовзі одружилася з Іваном Черепітом. Господарили на землі в околиці Ленард, Манітоба. Сини в них були: Георгій, Олекса і Дмитро, і донька Анна. Батько родини помер 1947 року. В 1951 році вдова Наталя одружилася вдруге з Іваном Баб'яком. А тому, що обоє були доброї й лагідної вдачі, переживали в своєму супружжому житті щасливе. Але через послідних кілька років Наталя знемагала на здоров'ї, й нею її муж старанно опікувався.

Бл. пок. Наталя була людиною доброї, щирої й працьовитої вдачі. Була членом церковної громади й членом жіночого товариства при Церкві в Ленард. Любила Церкву й учащала до неї, й між іншим, постаралась Євангеліо для Церкви. Вона також мала практику в акушерстві, й помагала жінкам в потребі.

Похорон почався відслуженням Парастаса в неділю вечорі 12-вересня у похоронному заведенні в Роблині. Дальша часть Похорону й Заупокійну Службу Божу служив в Церкві в Ленард, де й поховано Покійну на місцевому цвинтарі. Похорон відслужив місцевий парох о. Митрат Д Стратійчук, в асисті дяка п. Гавриюка й місцевих співаків. Дуже гарно й вірно говорив про Покійну о. парох, представляючи її чесне й трудяще життя, й заслуги для громади.

При останньому прощенню Покійної, учасники Похорону зложили пожертви на Нев'янучий Вінець на могилу Покійної. З суми тих пожертв уділено 7 дол. на пресовий фонд „Вісника".

По Похороні відбувся обід в парохіяльній залі, про який постарався муж Покійної, а яке приготовило місцеве жіноче товариство.

Щира подяка тим, що брали участь в Похороні й за їхні пожертви, а по Покійній Наталі — Вічная Пам'ять!

Учасник Похорону

ПОХОРОН У СТ. ТОМАС, ОНТ.

24-го серпня, 1965 р. у Ст. Томас, Онт. відійшла у вічність ще одна з бабусь нашої найновішої еміграції — бл. п. Палагія Дзябенко-Лисиця. Народжена 1886 р. в Україні на Полтавщині, Покійна Палагія, вдова по пом. Федорі — пережила передвоєнні й революційні часи на рідній Полтавщині, зазнаючи чимало життєвих труднощів на „нашій не своїй землі". Події другої світової війни винесли її крізь воєнну хуртовину, разом з одинокою дочкою, затем і рідною за море, до Ст. Томас, Онт. — Тут, мимо похилого віку й невгамованої туги за втраченою батьківщиною — вона брала вповні активну участь у співжитті з рідною й громадською, була одною з найпобожніших вірних Укр. Православ. Церкви й поважною члейкою Жін. Орг. С.У.К., Відд. ім. Кн. Ольги в Лондон, Онт.

Тиха вдачею — Покійниця заповнювала свою самотність вишиванням рідних взорів, якими жертвенно прикрашувала Божий Храм і вславлялась ними на цілу околицю. І звичайна, але старечо привабліюча постать символізувала солідність української матері-бабусі й цим благородно впливала на своє окружения, наче сторожила над своїми молодшими земляками у їх вірності до страждаючої батьківщини.

Тому, багато із знайомих з далеких кінців Америки й місцеве громадянство чисельно прибули до Ст. Томас, щоб гідно похоронити одну з найстарших своїх дорадниць і сопутниць далекої скитальщини, 80-літню бабусю Дзябенко. У середу, 25. 8. б. р. у похоронному заведенні в Ст. Томасі відправляли Панахиду о. М. Дебрин, Настоятель Лондонської Громади й о. Митроф. Прот. Ол. Биковець, земляк з Дітрой-ту; у четвер по обіді, по Похоронній Відправі в Укр. Православ. Церкві в Лондон, Онт., тіло перевезено на цвинтар в Ст. Томас.

На похоронній трапезі в домі дочки і зятя, П-ва З. і М. Дзябенків в Ст. Томас — на закли т. А. Степанюка переведено збірку на рідну пресу, з чого $6 призначено на „Вісник".

Жертводавцям — щира подяка, а Бл. п. Палагії Дзябенко — хай буде легкою гостинна канадійська земля.

Присутній

БЛ. П. СОФІЯ СТАСЮК
Мелфорт, Саск.

У середу 9-го червня 1965 року в Мелфорт Юніон Госпітал на 76 році життя скончила в Бозі бл. п. Софія Стасюк.

Бл. п. Софія Стасюк (з роду Матейчук) народилася 4-го травня 1889 року в с. Соховерхів, Кіцманського повіту на Буковині. До Канади Покійна прибула до сестри Мокрини при кінці 1923 року, яка жила в той час в околиці Сілвер Парк, Саск. В 1924 році Покійна вийшла заміж за Василя Стасюка, що жив на фармі в Резорс, Саск., та який у 1921 році повдовів. На долю Покійної Софії випало виховати 5 малих дітей, які були народжені від першої жінки її чоловіка Василя. Це своє завдання при Божій помочі Покійна виконала. Хоч власними дітьми Бог не поблагословив Покійної, то ті діти, що були її чоловіка, за їх виховання та любов до них, як до своїх рідних дітей, шанували та любили Покійну, як свою рідну маму.

В 1963 році, після трьохрічної слабості паралічу, помер Покійної чоловік Василь. Лишившись сама по смерті свого чоловіка, Покійна Софія до кінця свого життя жила сама на фармі в Резорс. Кілька місяців при кінці свого життя діставши строк, Покійна пролежала в шпиталі, де й померла.

На своєму трудолюбивому житті прийшлось Покійній пережити багато труднощів, що й відбилось на її здоров'ї. Однак, Покійна Софія не нарікала на свою долю, а з терпеливістю переносила всі труднощі земного життя. Замість нарікання, Покійна шукала помочі та потіхи в Господа Бога, бо пам'ятала, що Він Всемилостивий не опустить її, а дасть силу перенести найбільші труднощі земного життя.

Покійна Софія була членкинею Жіночого Товариства ім. Лесі Українки при Українській Греко-Православній Громалі в Мелфорті, Саск., та була щирою, жертвенною та примірною членкинею вище згаданої церковної Громади в Мелфорті. Перед своєю смертю, в своїм завіданні, Покійна пожертвувала 500.00 дол., як жертву від неї та її Покійного чоловіка Василя, щоб купити електричний Пивук до УГЦЦеркви в Мелфорт, Саск.

Напередодні Похорону в похоронному заведе н н і в Мелфорті була відправлена Панахида над тілом Покійної, а в п'ятницю 11-го червня 1965 року відправлено Заупокійну Службу Божу та Чин Похорону. Похоронні Відправи відправляв місцевий парох Української Греко-Православної Церкви в Мелфорті прот. о. М. Критюк, а дякував п. К. Копачівський. На Похорон бл. п. Софії прибули всі діти з внуками, за виїнятком одної дочки Лени Сігморі, яка мешкає в Келгері, Альберта, та велике число знайомих.

Під час Послідього Цілування, на закли пароха, присутні зложили на Нев'янучий Вінок Покійній 11 дол. Цю суму розділено — на Колегію Св. Андрея в Вінніпезі 5 дол., на „Вісник" 3 дол., та на „Український Голос" 3 дол. Поховано бл. п. Софію Стасюк на цвинтарі в Резорс, Саск., біля її чоловіка Василя.

Покійна Софія лишила в смутку — сина Михайла та невістку Елісабету в Резорс, Саск., дочку Анну та зятя Василя Стюарт в Плезентделл, Саск., дочку Домну і зятя Арчі Кіплінг в Мелфорт, Саск., сина Василя і невістку Надію в Мелфорт, Саск., дочку Лену і зятя Данила Сігморі в Келгері, Альберта, сестру Мокрину Коблик в Плезентдейл, Саск., 15 внуків та 1 правнука.

Усім жертводавцям щире спасибі! Нехай Милосердний Господь потішить опечалену родину і нагородить своїми щедрими ласками, а душу Покійної Софії нехай прийме до Царства небесного.

Вічна Їй Пам'ять!

о. М. К.

БЛ. П. ОНУФРІЙ ГРЕЩУК

Народився 26-го травня 1882 року в селі Топорівці, пов. Городенки, в Україні. Батько його був Іван Грещук, мати Анна з Волошиних. Недостачі й матеріальна скрута примусили Онуфрія, як і багатьох інших українців, шукати край більших можливостей.

1905 р. прибув до Канади в околицю Сейнт Джуліенс разом з братом Петром. 1907 р. одружився з Марією Підвербецькою й все своє труднє життя провів на фармі, тяжко працюючи. Він з своєю дружиною були людьми землі, яку розчищав, обробляв і любив. Разом з дружиною виховали сім синів і вісім дочок. Всі вони живуть по широких просторах Канади: Іван — Карпентер, Саск., Петро — Кепріол, Онт., Дмитро — Ванкувер, Михайло — Торонто, Василь — Вакав, Саск., Юрко — Торонто, Ілько — Саскатун. Дочки: Василина Равлик — Бордей, Саск., Анна Дубковецька, Павлина Камерон і Маруся Верітї — Ванкувер, Евдохія Тацюк і Параска Дубковецька у Торонті, Михайлина Дейвіс — Ніагара Фалс, Н. Й., США, Евгенія Нелсон — Ред Дір, Альберта.

Від самих початків відродження Української Православної Церкви був її активним членом. Протягом 9 р. був „тростом" — входив до складу заряду громади в Ст. Джуліенс. Також був активним у громадському житті, протягом 12 років його обирали „канцилером" у муніципалітї.

1952 р. переселився на відпочинок до м. Вакав. Останній рік тяжко хворував, перебував довший час на лікуванні в університетській клініці в Саскатуні. Спочив у Бозі 31-го серпня в своїй хаті у Вакав.

На Похорон батька з'їхалися всі його сини з невістками, майже всі дочки. Крім своєї дружини Марії, синів і дочок, Покійний Онуфрій лишив у смутку 33 онуків, 12 правнуків, сестру Марію Сенюк у Вакав і багато приятелів рідних і знайомих, які масово взяли участь у Похороні.

Похорон з Зауп. Сл. Божою відбувся 3-го вересня (напередодні служилася Панахида) з Церкви Усп. Пр. Богородиці у Вакав. Всі Похоронні Відправи служив свящ. Тарас Славченко, співав дяк Роман Скакун і Ст. Котелко. Похоронено Покійного Онуфрія на цвинтарі при Церкві Св. Покрови в Ст. Джуліенс.

Після Похорону відбувся поминальний обід в церковній залі у Вакав, який приготували відділи С.У.К. ім. О. Барабрової під керівництвом Нелі Лучок. Вічна пам'ять Спочившому Онуфрію Грешуку!

С. Т. С.

БЛ. ПАМ'ЯТІ ЮСТИНА САВЧУК
Гемілтон, Онтаріо

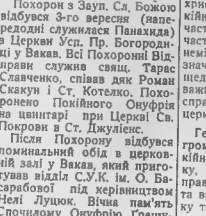

У вівторок, 20 липня 1965 року в лікарні „Джеперал" в м. Ст. Кетеринс, Онтаріо, упокоївся в Бозі Юстина Савчук, прожившш 85 років.

Покійна Юстина народилася в селі Вільхівець, повіт Борщів, західня Україна, в родині Якова й Марії Баранюк.

В 1900 році вийшла замуж за Михайла Савчука, який в 1911 році виїжджає до Канади шукати кращої долі для своєї дружини й діточок.

1923 року Юстина Савчук з дітьми: Марією, Петром, Анною і Дмитром прибуває до свого мужа до Транскона, Манітоба, де провадять своє родинне життя до 1939 року. В 1939 році переїжджають до Гринсей, Онт., а в 1941 р. до м. Гемілтону. В 1955 році старенькі Савчуки продають свою хату і живуть разом з дочкою і зятем — Анною й Теодором Олексюк. Кілька тижнів перед своєю смертю Покійна Юстина з своїм стареньким чоловіком Михайлом виїхали до м. Ст. Кетеринс, щоб відвідати й трохи побути у дітей сина Дмитра й дочки Марії. У м. Ст. Кетеринс Покійна знайшла свій вічний спочинок.

Покійна Юстина Савчук була глибоковіруючою людиною, доброю християнкою, яка совісно виконувала свої християнські обов'язки. Покійна любила свою Церкву, часто приступала до Св. Причастя та відвідувала хворих і немічних. Покійна також відзначалася великодушністю та щедрістю. Давала гроші на важні церковні та народні справи і прекрасні речі до церков.

Гемілтонська церковна громада втратила в особі Покійної Юстини почесну членкиню, а муж, діти та внуки й правнуки, — втратили добру та вірну дружину, маму, бабку та прабабку.

В глибокому смутку Покійна залишила мужа Михайла, якому минуло 91 р., дочки Марію і Анну, сина Дмитра, сестру Василину з рідному селі в Україні, 6 внуків та 14 правнуків.

У четвер вечером, 22 липня в похоронному заведенні „ДАРТЕ" в Ст. Кетеринс — Митроф. Прот. Є. Чижів (Настоятель) і Прот. Василь Федак з Гемілтону відслужили Панахиду, а в п'ятницю 23 липня в Церкві Св. Юрія Переможця в Ст. Кетеринс Вирел. Отці відслужили Св. Літургію й Чин Похорону.

У прощальному слові Прот. о. В. Федак підкреслив життя та заслуги наших піонерів в Канаді, до яких зачислялася Покійна Юстина Савчук.

Після Похоронних Відправ в церковній залі відбувся поминальний обід, на який прибуло велике число людей. Підчас обіду промовляли обидва Священики. На закли Прот. о. Василя при-

сутні склали пожертви на Нев'янучий Вінок для Покійної Юстини. Зібрюкою вайнялися пані: Ганна Ковальчук та Ольга Антоняк, яка принесла 52 дол. Її розділено: $25.00 на Колегію Св. Андрея, $10.00 на „Укр. Голос", $10.00 на „Вісник", $7.00 на каміе.

Жертводавцям щира подяка, а Покійну Юстину нехай Господь Бог оселить у своєму Вічному Царстві!

Приятель.

ПОДЯКА

Сумом прибиті по втраті моєї дружини, мами і бабусі, бажаємо цим шляхом скласти щиру подяку всім тим, що віддали їй останню прислугу в дёнь Похорону.

Найперше дякуємо Високопреподобним Отцям: Митр. Прот. Є. Чижіву і Прот. Василеві Федакові за відслужения Похоронних Відправ та за щирі слова сказані в Церкві і підчас поминального обіду. Дякуємо 'дякові п. Павлові Казанівському і всім тим, що співали Службу Божу.

Сердечно дякуємо всім тим, що підчас Похорону виявили своє співчуття своєю присутністю.

Дякуємо всім учасникам Похорону, що склали пожертви на Нев'янучий Вінок нашої дорогої дружини, мами і бабки Юстини Савчук.

Нехай Господь Бог нагородить вас всіх добрим здоров'ям і довгим віком, а нашу дружину, маму і бабусю нехай Господь оселить там, де праведні спочивають!

Муж Михайло Савчук
діти, внуки і правнуки.

ВІЗИТАЦІЯ І ХРАМОВЕ СВЯТО

Українська Грекo Православна Громада Св. Михаїла, має щану запросити парохіян Едмонтону і з Під-Едмонтонських Громад, на Візитацію і Храмове Свято, що відбудеться в неділю 21-го листопада 1965 р., в Церкві св. Михаїла при 12904 - 121 стріті, в Едмонтон, Альберта.

Візитацію очолить Високопреосвященний Владика Андрей, Архиепископ Едмонтону і Західної Єпархії, при співучасті місцевого Пароха і Вірел. о. Протоієрея Александра Хомяка, настоятеля Катедри св. Івана.

о. Прот. Г. О. Васьків, настоятель
Володимир Тесів, голова.
Генадій Зачерняк, секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВИННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЛИСТОПАД

7 Неділя — Транскона, Поплар Парк, Тіндал.
14. Неділя — Кенора, Бозежур, Медвин.
21. Неділя — Транскона, Дуфрост, Селкірк — Храм.
28. Неділя — Кенора, Гонор, Поплярфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телефон: (вдень) JU 6-3068
(увечорі) JU 9-3610

о. В. АПОНЮКА
ЛИСТОПАД

7. Неділя — Медвин
8. Понеділок — Св. Димитрія — Айтуна
14. Неділя — Габарт
21. Неділя — Гудін
28. Неділя — Айтуна
Address: Box 143, Iluna, Sask.
Тел. 796-2218

о. В. БОЙЧУКА
ЛИСТОПАД

7 Неділя — Йорктон
8. Понеділок. Св. Великом. Димитрія — Горкин
14. Неділя — Йорктон
21. Неділя. Св. Архистр. Михаїла — Йорктон
28 Неділя — Райн
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 786-2988

о. Л. В. ДЯЧИНИЙ
ЛИСТОПАД

7. Неділя — Кенсак
8. Понеділок Св. Димитрія — Калдер
11. Четвер. Реміембрес Дей — Брокстон
14. Неділя — Сторновей
21. Неділя — Мазепа
28. Неділя — Довлея
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. С. ГРЕБЕНЮКА
421 Ave., 1st South, Saskatoon, Sask. Tel. 652—2961.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЛИСТОПАД

7. Неділя — Вадіна
14. Неділя — Кінр
21. Неділя — Ватсон, Храм (Всіх членів парафії щиро запрошується — початок о год. 9-ій)
28. Неділя — Бромер
Box, 468 — Tel. 338-3143.
Wadena, Sask.

о. І. Г. ГИКАВОГО
ЛИСТОПАД

7. Неділя — Вилінгдон
8. Понеділок. Димитрія — Лужани. Храм
14. Неділя — Ендру
21. Неділя. Михаїла — Завалле (Храм)
28. Неділя — Борівці
Address: Willingdon, Alberta.
P. O. Box 307.

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЛИСТОПАД

7. Неділя — Йорквей
Вечірня 3 год. — Сван Плейн
8. Понеділок. Св. Димитрія — Стінел. Храм
14. Неділя — Денбері
21. Неділя, св. Михаїла — Сван Ривер
28. Неділя — Гвс
Address: Box 111, Nyas, Sask
Tel. 190-2.

о. Ст. ЗУЗАКА
ЛИСТОПАД

7 Неділя (Річні Збори) — Крідор
8. Понеділок. Димитрія (Річні Збори) — Гефорд
14 Неділя (Річні Збори) — Редфіда
21. Неділя (Річні Збори) — Блінкн
28. Неділя — Гефорд
Address: Box 163, Hafford, Sask.
Tel.: 66.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЛИСТОПАД

7 Неділя — Кейленд
8. Понеділок. Вимч. Димитрія — Содак — Брекзайл
14 Неділя — Ту Гилс
21 Неділя — Шипвіці
28. Неділя — Ту Гилс
Address: Box 294, Two Hills, Alta.
Phone 657-2486.

о. В. КОКОРУДЗА
ЛИСТОПАД

7. Неділя — Пайн Ривер
8. Понеділок. Вимч. Димитрія — Ренвер
14. Неділя — Етельберт
21. Неділя. Св. Собор Архистр. Михаїла — Венло (Храм)
28. Неділя — Гарленд
Middleton: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. М. КРИТЮКА
ЛИСТОПАД

7. Неділя — Гадсон Бей
8. Понеділок. Св. Велмч. Димитрія — Брускбі
14. Неділя — Мелфорт
21. Неділя — Елвов Крік
28. Неділя — Гронзія
Address: Box 1416, Melfort, Sask.
Tel. [redacted]

о. ІВАНА КУЛИША
ЛИСТОПАД

7. Неділя — Редвater
8. Вимч. Димитрія — Ергімонт
14 Неділя — Восетна
81. Неділя — Радвей
28. Неділя — Федора
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. О. КРАВЧЕНКА
[redacted]СТОПАД

6. Помиальна субота — Гедерлей
7. Неділя — Норт Батафорд
8. Понеділок. Св. Великомуч. Димитрія — Витків
14 Неділя — Гаеслив
21. Неділя. Собор св Архистр. Михаїла — Кенло (Храм)
28. Неділя — Медов Лейк
Address: North Battleford, Sask.
972—108, St. Ph. 445-2290.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
ЛИСТОПАД

7 Неділя — Сенкі Лейк
14 Неділя — Росборн
21. Неділя, Михаїла, Храм — Сенкі Лейк
28. Неділя д— Овкборн
Просимо доокольчних громад взяти участь в святкуванні празника св. Миколая — Сенкі Лейк.
Address: Oakburn, Man. box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛИСТОПАД

7. Неділя — Вестлок
14. Неділя — Сангудо
21. Неділя — Річмонд Парк
28. Неділя — Сібабіч
Address: Westlock, Alta, Box 802,
Tel. 342-3745

о. М. ОЛЕСЮКА
ЛИСТОПАД

7. Неділя. Вечірня Відпуста о год. 7-ій веч. — Гилберт Плейнс
8 Понеділок. Вимч. Димитрія Солун. — Долей Ривер
14. Неділя — Сифтон
21. Неділя. Служба Божа по радіо Станція СІ-КЕР-ДІ-ЕМ — Давфин, Ман.
Від год. 11.00 рамо до 12-ої 15 хвилин — Давфин
28. Неділя — Гилберт Плейнс
За вимитком неділі 7-го листопада. Вечірні служаться о год. 7-ій вечора в Давфині.
Address: 810 Main St. South
Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЛИСТОПАД

7. Неділя — Інсінгер (м.)
8. Понеділок Св. Димитрія — Половник. День Подяки
14. Неділя — Подор (м.)
21. Неділя — Інсінгер (гайвнй)
28. Неділя — Вестберн
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 88.

о. Я. РИБАЛКИ
Address: 2602-42 Ave., Vernon, B. C.
Phone 542-4312.

о. О. СОРОЧУКА
ЛИСТОПАД

7. Неділя — Боннвил
8. Понеділок — Св. Димитрія — Глендон
14. Неділя — Ст. Пал
21. Неділя — Св. Михаїла — Храм у Тиріен
28 Неділя — Сенді Репид
Rev. O. Serochuk
Sonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЛИСТОПАД

5 Пятниця. Вечірня о год. 7 веч. — Лек Ла Біш
7. Неділя — Спірит Ривер
8 Понеділок. Св. Велмуч. Димитрія — Берлін
11. Четвер. Богослужения в честь полягих українських воїнів — Ріно
14 Неділя — Крейгенд (Храм)
14. Неділя. Вечірня о год. 7.30 веч. Гресленд
21 Неділя Св. Архистр Михаїла — Сарсбі
21. Неділя. Вечірня о год. 3.00 по пол. — Атабаска
[redacted] Неділя — Вейз

УВАГА! На 28 листопада Парафія Лек Ла Біш буде святкувати 25-літній Юзилей Архипастирської праці Блаженнішого Митрополита Іларіона. Проситься всіх членів з парафії Лек Ла Біш прибути на це свято і взяти участь в подячній Молебні та в програмі яка приготовляється.
Address: Box 617 Lac La Biche
Telephone 623-4633

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА
ЛИСТОПАД

7. Неділя — Робінз
8. Понеділок. Св. Великом. Димитрія — Топорівці
14 Неділя — Ленард
21. Неділя — Петлюра
28. Неділя — Шортлейд
Address: Box 201, Roblin, Man.
Tel.: 455.

о. М. СТЕЦЕНКА
Canora, Sask., Ph. 563-5158

о. Т. СЛАВЧЕНКА
ЛИСТОПАД

7. Неділя — Вакав
Вечірня — Альбіна 5 год.
8. Понеділок — Сватс
10. Середа — Тарнополь
14. Неділя — Кадворт
21. Неділя — Лепін (Храм)
28. Неділя — Ст. Джуліен
Box 4. Wakaw, Sask.
Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛИСТОПАД

7. Неділя — Толстой
8. Понеділок. Димитрія — Толстой
14. Неділя — Сарто
21. Неділя. Михаїла Онуцька Ц. — Гарденгтон
28. Неділя — Роза
Address: Talstel, Man.

о. Ю. ТУРМАНСЬКОГО
Address: Smoky Lake, Alta. Box 509

о. Г. УДОДА
ЛИСТОПАД

7. Неділя — Жучкани
Шіго (м.) Вечірня, поч. 7-мя год.
14. Неділя — Вимерд
Елмор. Вечірня, поч. 7-мя год.
21. Неділя — Архистр. Михаїла — Шіго (п).
Вечірня у Шіго (м.)
28. Неділя — Фовм Лейк
Тафіел, Вечірня, поч. 7-мя год.
Address: Shoho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
ЛИСТОПАД

7. Неділя — Шипмен
Відбуваються Збори делегатів усіх громад Вірмайської Округи, вирішити важні справи відносно Статуту Тринадцятого Собору.
8. Понеділок. Велмуч. Димитрія — Вірдейл
11. Четвер. День Замирення і День Подяки. Богослужба за Полягих Борців, в вітах Благодарний Молебень. З тої нагоди відбудеться, перекуска і відчит в Нирохніх Домі ім. Тараса Шевченка, в Нивавин
14. Неділя — Кадет
21. Неділя. Собор Архистр. Михаїла — Сембург
28. Неділя — Вірдейл
Address: Wairdale, Sask. Ph. 486.

о. А. ХРУСТАВКИ
ЛИСТОПАД

7. Неділя — Мирнам
8. Понеділок (Вч. Димитрія) — Бро[redacted]
14. Неділя — Мусідора
21. Неділя — Лужанк-Топорівці
28. Неділя — Лойдмістер
Address: Box 97, Myrnam, Alta.
Tel. 42.

о. КУМЕНА О. ЩЕРВАНЯ
ЛИСТОПАД

7. Неділя. День Подяки — Оновей
8. Понеділок. Вимч. Димитрія. Храмове Свято в Місця. Соборне Богослужения і Святу Місю звершать Отці з Едмонтону в Брудергайм
14. Неділя — Торсбі
21. Неділя. День Подяки — Кемровз
28. Неділя — Калмар
Address: 9530—109 Avenue,
Ph. GA 2-3083. Edmonton, Alta.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLII. ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го ГРУДНЯ, 1965. WINNIPEG, MAN., DECEMBER 1, 1965. ЧИСЛО (2043) 23

І КОМУНІСТИ ДЛЯ „ПОСТУПУ ЛЮДСТВА"?

РИМ РЕКОМЕНДУЄ НЕ ТАВРУВАТИ КОМУНІЗМУ

ПРОЕКТ: БОРОТИСЯ З АТЕЇЗМОМ, АЛЕ ЛЮБИТИ АТЕЇСТІВ

Приписка до проекту фактично осуджує опозиційну меншість, яка домагалася виступу проти комунізму.

Світовий (екуменічний) Собор Католицької Церкви готовить до ухвалення постанову, якою мав би бути осуджений лише атеїзм, але про комунізм не згадується .Більше того, — у проекті постанови зроблено політичний жест у сторону комунізму; саме там сказано, що хоч дехто з соборових делегатів домагається, щоб осудити комунізм, але з ними в цій справі не погоджується соборова комісія, що цей проект зладила. Інакше кажучи, соборова комісія заспокоїла комуністів тим, що вона не дозволить „консервативній" опозиції зробити постанову проти комунізму.

Виступ проти атеїзму становить одну з частин ширшого проекту документу, який займається ще й іншими справами, не лише атеїзмом. Цей проект-документ, Схема ч. 13, називається **„Церква в модерному світі".** Собор тепер дискутує над цим проектом, і він має бути ухвалений не пізніше як до 7-го грудня, бо тоді має закінчитися II Ватиканський Собор.

„Римо-Католицька Церква каже, щоб ненавиділи атеїзм, але любити атеїста"

Під вищеподаним заголовком „Да Ню Йорк Таймс Сервис" 15 листопада подав з Риму ось що інформацію:

„РИМ. — До прелатів Римо-Католицької Церкви в суботу (13 листопада 1965 р.) було (з боку соборової комісії) спрямоване таке звернення, щоб вони ненавиділи — приналмні осуджували — атеїзм, але щоб любили атеїста.

Поширене, більше тонке й вичерпне простудіювання атеїзму було включено в нову секцію начерку (проекту майбутньої постанови) на тему „Церква в модерному світі", що його (начерк) було роздано ієрархам на винятковому суботньому (13 листопада) засіданні Екуменічного Собору.

Це засідання мало було відбутися в понеділок (15 листопада), щоб піддати його під голосування й доповнити поодинокі уступи цього начерку („Цер-

(Закінчення на стор. 2)

МАЄ КОНТРОВЕРСІЙНИЙ ХАРАКТЕР

ПОСТАНОВА II. В. СОБОРУ ПРО СВОБОДУ РЕЛІГІЇ

„ЛИШЕ КАТОЛИЦИЗМ Є ПРАВДИВОЮ РЕЛІГІЄЮ", ЗАЯВИВ СОБОР

Далі відкрита фіртка до урядового переслідування не-католиків?

Другий Ватиканський Собор 19 листопада ц. р. ухвалив голосами 1,954 проти 249 постанову про те, що „всі люди мусять мати свободу релігії", і що Католицька Церква „визнає за послідовниками не-католицьких релігій право вірувати згідно з їхньою совістю", — інформує „Ассошейтед Пресс" 19 листопада 1965 р. у своїй кореспонденції з Ватикану.

На першому місці: заява про виключну „правдивість" Католицької віри

„Начеркова комісія поширила цю заяву, що римо-католицизм є одинокоправдивою релігією, і пересунула її з долини тексту вгору", — далі подає „Ассошейтед Пресс".

Значущий заклик до урядів

„У додатку до заяви про те, що всім людям муситься дати свободу вірувати згідно з їхньою совістю, — цей документ говорить, що уряди мусять не допускати всякого роду насильства у справах віри і що вони не повинні вмішуватися у справи такої релігії, що не загрожує публічному порядкові", — інформує „Асс. Пресс".

Мета постанови: поліпшити взаємини з не-католицькими релігіями

Далі „Асс. Пресс" подає, що що „декларацію укладено для поліпшення взаємин з усіми не-католиками. Протестантські обсерватори на цьому Ватиканському екуменічному соборі сказали, що вона „поліпшить" (взаємини).

Делегати з США розчаровані

„Протестантські обсерватори на цьому соборі привітали цей уступ (про свободу віруванна кожному так, як він віру розуміє) у декларації як „велетенський крок вперед".

Вони та американські прелати, які очолили змагання за ухвалення цього документа, були розчаровані великим числом опозиції і тими змінами в декларації, що їх пороблено нате, щоб задовольнити консервативних супротивників", — сказано в інформації „Асс. Пресс".

З:Р.В. — Що Катол. Церква нарешті „дозволила" кожному вірувати „згідно з його совістю", тобто так, як йому велить його свідомість і рівень знання віри, це справді величезний крок вперед, бо це .значить, що Катол. Церква тим самим зобов'язується покінчити з своєю політикою переслідування не-католиків там, де вона має політичну силу це робити.

Але коли Катол. Церква далі тверднть, що лише католицизм є „одинокою

(Закінчення на стор. 2)

Це перший раз

Посуджено Христа у „змові"

КНИЖКА „ЗАГОВІР НА ПАСХУ" — ВИПАД ПРОТИ ХРИСТИЯНСТВА НАЙГІРШИЙ З УСІХ

Д-р Гю Дж. Шонфілд (Shonfield) голосить, що Христос не вмер на хресті, а був знятий з нього непритомним, а притомність він відзискав у гробі, з якого його прихильники вивели живим.

Д-р Шонфілд твердить, що Христос знав, що жнди очікувани приходу Месії на основі пророцтв книг Старого Заповіту, отже він „улянював так, щоб щодо хвилини справдилися" ці пророцтва, а саме — уплянував бути розп'ятим саме в пасхальний час.

Атеїсти, включно з комуністичними, досі жнш твердили, що Христос не був Богом, але ніхто з них досі це не посуджував Христа в продуманно заплянованій „змові" (заговорі, "plot"), — І першим зробив це д-р Шонфілд в Англ, у своїй книзі „Змова на Пасху" (Dr. Hugh J. Schonfield: The Passoner Plot, Published by Huntchinscn. London, 1965). Ця книжка має також бути перевидана в Америці.

Хто такий д-р Шонфілд?

„Автором є д-р Гю Дж. Шонфілд, жидівський учений, що проживе в Лондоні, і що добре відомий своїм модерним перекладом Нового Заповіту, коментарями, біля 30, на біблійну історію. .." — інформує „Ассошейтед Пресс" 10 листопада 1965 р. І продовжує так:

„64-літній д-р Шонфілд каже, що сам він не належить до жодного з релігійних ісповідань, хоч він віруе в Бога як чистого духа. Він твердить, що цю свою книжку („Заговір на Пасху") він написав не для витворення сенсації, а лише в чесному шуканні правди. Ці його твердження (щодо Христа), каже він, є вислідом об'єктивного понад 40-літнього досліджування".

У Англії „схвилювання"

„Нова контроверсійна книжка, в якій твердиться, що Христос сам заплянував собі своє розп'яття, **схвилювала** багатьох духовників усіх віроісповідань у Британії", — інформує „Ассошейтед Пресс".

З.Р.В. — Коли в СССР восени 1963 р. вийшла була книжка (українською мовою) „Юдаїзм без маски", де як автор фігурує якийсь „Трохим Кичко", і яку видала київська філія Академії Наук СССР, то під тиском протестів жидівства на Заході влада СССР осудила Кичка, а згадану книжку сконфіскувала. Жидівство в усьому світі потрактувало це урядове советське видання як одну з доказів „антисемітизму"... українців. А чи християни в даному випадкові будуть скільні твердити, що згадана книжка д-ра Шонфілда є частиною тієї загальної нагінки на Християнство, що ведеться в усьому світі різними способами, і що також проводиться режимовими насильними засобами в СССР і в усіх інших комуністичних державах?

Рим рекомендує не таврувати комунізму

(Закінчення з 1 стор.)

ква в модерному світі"). Що складається з 3,000 слів, що б скінчити його змінювання й остаточно затвердити около 7 грудня, коли-то має закінчитися 4-літній собор."

Кардинал Кеніг і французькі єзуїти є авторами проекту ухвали про атеїзм

„Нью Йорк Таймс Сервис" продовжує: „Новий (змінений) начерк (проекту постанови) про атеїзм, що в два з половиною рази довший за першу його версію, є роботою спеціальної підкомісії, головою якої є віденський кардинал Франц Кеніг (Koenig), голова нового Ватиканського Секретаріяту для невіруючих, і Франц Сепер (Берер) — архиепископ Загребський (Хорватія). З ними працювали два визначні французькі єзуїти ретті, тобто експерти, отці Жан Данелю і Анрі де Любак (Jean Danielou, Henri de Lubac)".

Проект заявляє, що є „віруючі й невіруючі покликані працювати для поступу людства"

„Н. Й. Таймс" далі інформує:

„У цьому начерку, наскоро перекладеному з латинської мови, сказано:

„Церква (Католицька), хоч вона повністю відкидає атеїзм, щиросердечно визнає, що всі люди — віруючі й невіруючі — покликані працювати для людського поступу... Ця спільна праця не може бути виконана без щиросердечного діялогу (між католиками й невіруючими. — Замітка „Н. Й. Т."), хоч він має бути мудрим".

У проекті є заява, що Соборова Комісія противиться опозиції, я ка домагається осуждення комунізму

„Н. Й. Таймс" кінчає свою інформацію так:

„Незважаючи на сильний тиск з боку понад 400 прелатів-консерватистів, щоб було недвозначно осуджено комунізм, тобто марксизм, у зв'язку з дискусією на тему атеїзму, новий текст (начерк) залишається мовчазним у цій справі. Лише у зносці — приписці (футнот) зроблено замітку, що комісія не погоджується з тим, що домагаються заяви п р о т и комунізму". Пояснення в дужках, за винятком тих, що позначені буквами „Н. Й. Т.", зроблені ред. В.).

На авдієнції в папи

Константинопольські обсерватори на II В. Соборі

Просять у папи допомоги проти турецького переслідування Патріярхату?

„Да Бізентайн К е т о л и к В о р л д" (США) за 24 листопада 1965 р. інформує:

„Місто Ватикан (NC). — Митрополит Калабрійський Еміліян Тіміадіс, голова обсерваторів Православного Константинопольського Патріярхату на II Ватиканському Соборі, був на спеціальній авдієнції в папи ПавлаVI.

Ця зустріч відбулася зараз таки на шостий день після 15-хвилинної зустрічі Папи Павла з Архиепископом Яковом, православним примасом Північної й Південної Америки в Нью-Йорку (4 листопада 1965 р. — Ред.В.).

Тут догадуються, що розмова між Папою й Митрополитом Еміліяном — подібно як і зустріч Архиепископа Якова в Нью-Йорку — торкалася справи нового натиску турецького уряду на Вселенський Константинопільський Патріярхат, головний осідок якого знаходиться в Істамбулі".

З.Р.В. — Константинопільський Патріярхат вперше вислав своїх обсерваторів на II Ваитканський Собор лише цього року, тобто лише на четверту (останню) сесію цього Собору, що почалася 14 вересня 1965 р., щоб закінчитися 7 грудня 1965 р. На всіх попередніх сесіях Собору не було обсерваторів Константинопільського Патріярхату. На першій (1962 р.) і другій (1963 р.) сесіях цього Собору православні обсерватори були лише від Патріярхату Московського, — від усіх інших Православних Церков не було обсерваторів.

Також і Сербський Православний Патріярхат вперше прислав своїх обсерваторів на II В. Собор лише на 1965 р., тобто щойно на 4-ту сесію цього Собору. Сербськими делегатами були прот. Душан Касіч, ректор духовної семінарії Св. Сави в Белграді, і прот. Лазар Мілина — професор цієї ж школи.

Всі Православні Патріярхати і інші Православні Церкви на своїй Першій Родоській Конференції восени 1961 р. постановили були (тайно) не висилати обсерваторів на II В. Собор. Але, внаслідок тайного порозуміння між Ватиканом і владою СССР, совєтська влада (режим Хрущова) присилувала Московський Патріярхат зломити цю постанову, отже Московська Патріярхія вислала своїх обсерваторів на першу сесію (і на всі інші).

На Другій Родоській Конференції (восени 1963 р.) було, на домагання Московської Патріярхії, постановлено, щоб кожна з Церков могла на власну руку рішати, чи вислати їй обсерваторів, чи ні.

Жиди в Канаді купили на 50 мільйонів облігацій на допомогу Ізраїлеві

Жидів у Канаді є лише 200 тисяч

„З того часу, як облігації („бонди") Ізраїля було введено в Канаду, 1953 р., тут було продано облігацій на суму коло 50 мільйонів доларів", — сказав у Вінніпезі 22 жовтня 1965 р. Венямин Сеян, ізраїльський консуль у Канаді. Цю інформацію подав щоденник „Да Вінніпег Трибюн" 22 жовтня 1965 р.

Жидів у Канаді є лише коло 200 тисяч осіб, — інформує „Да Ворлд Бук Енциклопідія" з 1960 р.

Населення Ізраїля — два з половиною мільйона осіб

Консуль В. Сеян сказав, що в Ізраїлі тепер є два з половиною мільйона населення, в цьому числі півтора мільйона становлять імігранти, що прибули туди від 1948 р. Кожного року в Ізраїль прибуває 240,000 нових імігрантів.

З.Р.В. — Коли проголошували Ізраїль, то там було тоді лише коло 900 тисяч осіб. З того велике число жидів прибуло вже після закінчення (1945 р.) 2-ї світової війни. А з того жидівського населення, яке було в Ізраїлі перед вибухом 2-ї світової війни, велику частину становили н е жиди, які прибули туди між двома світовими війнами, коли Британія мала мандат над Палестиною.

Православіє в Уганді й Кенії

В Уганді є коло 25-30 тисяч православних негрів, а в Кенії — 15 тисяч. Ними найбільше опікується Олександрійський Патріярхат.

В Уганді є 15 православних центрів, а в Кенії 200, — там відбувається православна катихізація.

Ці інформації подав о. Теодор Ханкіяс — православний місіонер з Кампала в Уганді, який 1965 р. об'їздив православні центри в США.

В Америці створено „Грін Ортодокс Уганда Міссіонарі Фанд". Грецький свящ. Вероніс з Ленкестер сам один зібрав 2,000 дол. для цього фонду. (Ортодоксос Папатеретес", жовтень 1965. США).

Плян „Дружба Народів"

Влада СССР плянує відступити Польщі частину України?

Спеціяльна секція Комітету Зарубежних Справ при уряді СССР у Москві на своєму тайному засіданні уклала плян, що називається „Дружба Народів". Згідно з цим планом, влада СССР має віддати Польщі частину тих земель, що знаходяться в складі Білоруської Совєтської Соціялістичної Республіки і Української СССР, а саме: смугу земель по лінії Терспіль, Волковиськ, Городня, Рава Руська, Дрогобич і Турка, а також частину Прусії по лінії Бранденбург і Істенбург, — всього разом 40 тисяч кв. кілометрів.

Польща за це мала б повернути Східній Німеччині (під совєтською окупацією) частину тих земель, які Польща забрала (з допомогою СССР) від Німеччини внаслідок 2-ї світової війни; Польща мала б звернути Східній Німеччині з цих т. зв. „відзиканих земель" смугу широчиною від 10 до 100 кілометрів, в довжиною до 650 кілометрів.

Цей плян виявив Яір Сабан, член Центрального Комітету Комуністичної партії Ізраїля, — подає „Інтернешнал Пресс Сервис ТР".

ПОСТАНОВА II. В. СОБОРУ...

(Закінчення з 1-І стор.)

правдивою релігією", то в цій заяві само собою є таке вчення, що лише в католицькій релігії є спасіння душі, — бо як же могло б бути спасіння душі в тих релігіях, що є „неправдиві"? Хіба що лише той, хто ніколи не чув про католицизм, отже не із своєї вини не став католиком, може бути винятково прощений, і допущений до спасіння?

Заклик, щоб влада не вмішувалася у справи релігії, — розуміється, відноситься лише до тих країн, де уряди є некатолицькі, чи взагалі атеїстичні, як в СССР і ін. Але вставка в декларацію такого застереження, що уряд не повинен вмішуватися в релігію так довго, поки вона не нарушує публічного порядку, досить виразна для католицьких урядів, напр., в Іспанії. Протестантам в Іспанії заборонено прилюдно п р а к т и к у в а т и свою віру, бо це, мовляв, обурює католицькі маси, і провокує їх до виняву гніву, а це спричиняється до „публічного безпорядку".

Вселенський Патріярх, Туреччина, Рим, Москва

Вселенська Патріярхія в „трикутнику смерти"

Коли папа Павло VI 4 жовтня ц. р. був гостем промовцем Об'єднаних Націй в Нью-Йорку, то архиеп. Яків запросився до нього на авдієнцію, яка відбулася в резиденції кардинала Спеллмена; вона тривала 15 хвилин. Архиеп. Яків, Американський екзарх К о н с т а н т и нопольського Патріярхату, просив папу боронити патріярха Константинопольського Атенагораса і перед натиском турків, які хочуть „видалити його з тієї першої (щодо порядку честі) Столиці Православія". Папа сказав, що „в Ватикані є бажання подати всяку можливу допомогу" Константинопольському Патріярхові.

Ширші інформації про це було подано — на основі агенції „Рілнджіовс Нюз Сервис" — в „Да Бізентайн Кетолик Ворлд (США) за 17 жовтня 1965 р.

Замітне явище тут є те, що архиеп. Яків уважав, що папу треба просити, щоб він промовив слово в оборону Константинопольської Патріярхії; і то просити не зважаючи на те, що папа сам бачить критичне положення цієї Патріярхії; і після того, як патріярх Атенагорас і добився побачення з папою Павлом VI, коли той (папа) був у Палестині в днях 4—6 січня 1964 р., і коли цей патріярх перший зробив жест поцілувати, і вони обнялися й поцілувалися. А старенький патріярх заплакав... Було чого плакати, коли він був свідомий того, що в Палестину з Константинополя вийхав, а міг назад туди, в Константинополь, більше не повернутися, бо турки могли не впустити.

Папа сам тоді не запропонував патріярхові допомоги. І після того, коли вже минає другий рік, архиеп. Яків (очевидно, діючи в порозумінні з патріярхом) сам попросив у папи допомоги. Папа обіцяв „усяку **можливу** допомогу"; „можливу" — це, мабуть, значить таку, яка не попсувала б приязних взаємовідносин Ватиканської (папської) держави з Туреччиною. Але чи така „можлива допомога" помогла б Константинопільській Патріярхії?

З вищеподаною, навбач „дрібною", подією пов'язується складна, сплутана сітка інших свіжих подій.

Ось вони:

З ініціятиви патріярха Атенагораса І було скликано першу т. зв. Всеправославну Родоську Конференцію (восени 1961 р.). І далі, цей же патріярх скликав (1963 р.) другу таку Конференцію, а 1964 р. — третю. Ці Конференції — тайні. Їх предсідником є відпоручник патріярха Константинопольського.

В офіційних пресових органах тих Церков (14) — усі Патріярхати і майже всі інші Церкви — так і досі не має жодних прямих заяв про будьяку політичну боротьбу між ними, — хоч про неї не трудно було догадатися з посередніх даних.

Лише світський атенський грецький вечірній щоденник „Вродіні" 17 листопада 1964 р. у статті з нагоди Третьої Всеправославної Родоської Конференції заявив був, що, мовляв, нарешті таки „виявлено" намагання Москви опанувати Константинопольску Патріярхію, хоч, мовляв, Москва намагається цю свою ціль замаскувати спритною міжнародньою політичною грою митрополита Ленінградського Нікодима (Ротова).

Вищезгаданий грецький щоденник, між іншим, заявив:

„Не зважаючи на правну гнучкість і винахідливу дипломатичність митрополита Ленінградського Нікодима, внутрішне бажання росіян стати власниками Константинопольського Патріярхату і правителями православів в усьому світі — виявлено".

З-поміж органів тих Церков, які є членами В. Родоських Конференції, лише журнал „Да Ворд" (вересень 1965 р.) — орган Американського Екзархату Антіохійського Патріярхату, передрукував (роком пізніше) вищезгадане „виявлення", подане атенськими щоденником.

За чергою — ще одне „виявлення"; а саме — продовження тайних зв'язків Риму з владою СССР, яке започаткувалося було контактом з папою Іваном XXIII. Наслідки їхніх контактів були такі, що хоч на першій Всеправославній Родоській Конференції Московська Патріярхія почерез своїх делегатів разом, з іншими Православними Церквами, що брали участь у цій Конференції, зобов'язалися не посилати своїх обсерваторів на світовий Кат. II Ватиканський Собор, ни який їх запросив папа Іван, то однак режим Хрущова незабаром присилував Московську Патріярхію вислати своїх обсерваторів на цей католицький Собор. Було ясно, що це Ватикан (Рим) тайно домовився з владою СССР, щоб те змусила до цього Московську Патріярхію. Отже, Константинопольська Патріярхія у своєму комунікаті в жівтні 1962 р. прилюдно заявила, що Московська Патріярхія, виславши своїх обсерваторів на II Ватиканський Собор, зломила дане нею зобов'язання іншим Церквам, але вона зробила це „під політичним натиском", — підкреслив цей к о м у н і кат. (Ширше про це інформував „Да Ню Йорк Таймс" 20 жовтня 1962 р. в інформації "The Orthodox Church Rebuffs Vatican — Formally Declines to Send Observers to Council").

Рим віддячився владі СССР за цю послугу таким чином, що папа і його Курія (центральний адміністративний ватиканський орган Кат. Церкви) не дозволили II Ватиканському Соборові ухвалювати жодної постанови проти Комуністичних режимів. Хоч як обурюються декотрі з делегатів на цей Собор, напр., генерал єзуїтів о. Петро Аррупе, віденський кардинал Франц Кеніг, і ін., але цей Собор, дебатуючи на своїй останній сесії цього року над справою свободи релігій, навіть „не згадав марксизму" його іменем, і не згадує комуністичних режимів, — як це поінформував „Да Бізентайн Кетолик Ворлд" (США) 10 жовтня 1965 р. на основі повідомлень з Ватикану, поданих з Ватикану почерез N.C.W.C. News Service.

Того роду „виявлень" є ще більше. Делегат папи; єпископ Віллебранд; що є генеральним секретарем ватиканського унійного Секретаріяту Сприяння Єдності Християн, влітї 1965 р. був у Москві і розмовляв з Куроедовим — совєтським урядовим головою Відділу для справ Російської Православної Церкви при Совєті Міністрів СССР. Про це повідомив „Журнал Московської Патріярхії" (ч. 7, за липень 1965 р. Москва) — головний орган Російської Православної Церкви в СССР. Цей журнал не виявив змісту розмови еп. Віллебранда з Куроедовим, а це значить, що їхня розмова була тайна. Натомість Рим, ані католицька преса, та всяка інша преса у світі, взагалі не згадали про поїздку делегата папи до влади СССР. Куроедов — це високий большевицький достойник владіи СССР, який безпосередньо володіє проводом Російської Православної Церкви в СССР.

Цих кількa фактів, поданих у скороченій формі, досить для того, щоб стало ясно, що Константинопільська Патріярхія опинилася, так би мовити, в „трикутнику смерти" — між натиском комуністичного інтернаціоналу, який править проводом Московського Патріярхату, натиском Риму і мусульманського натиску турків.

Не зважаючи, однак, на те, Константинопольська Патріярхія просить у папи рятунку.

Адже ж Константинопільська Патріярхія свідома того, що провід Російської Церкви в СССР веде таку політику, яку диктує влада СССР, — тобто Московська Патріярхія діє „під політичною пресією", як заявив Константинопільський Патріярхат у своєму Комунікаті в жовтні 1962 р., — про що вже було сказано вище. Адже Константинопільська Патріярхія повинна мати на увазі не лише те, що в інтересі Риму не є рятувати її — Патріярхію. Але якщо б навіть могло статися таке, чого досі не бувало, а саме — що Рим, для добра Християнства, рішився б помагати Константинопільській Патріярхії, то все таки це чудо не могло б статися саме тепер; бо тепер вже не лише католицизм, як такий, але ще й інший чинник не дозволять на те, щоб Рим міг рішитися допомогти Християнству, як такому.

Звітуючи про промову о. Педро Аррупе, генерала єзуїтів, на 4-й сесії 2-го Ватиканського Собору, щоденник „Ню Йорк Таймс Сирвис" 27 вересня 1965 р. так передав зміст його промови (подаємо уривок):

„Але як світські, так і духовні обсерватори (на II В. Соборі) були поражені його (о. Аррупе) твердженням, що атеїзм „шляхом досконало накресленої стратегії" захватив пресу, світські організації й фінанси", і це твердження є загадковим для них". Загнана світова конспірація, що ширить атеїзм, тайно впливає навіть на релігійних людей, включно з духовними" (католицькими), а плоди цього в Церкві — це розкладання Церкви" (католицької) (Слова в дужках наші, — Ред. В.).

Отже, дивно: чому це твердження голови єзуїтів усього світу було „загадковим" для обсерваторів 2-го Ватиканського Собору. Він же ясно сказав, що проти Християнства діє світова змова, і що вона вже проникла в духовні середовища Католицької Церкви — навіть у середовища Ватикану. Ця „змова" натискає на Ватикан з усіх сторін світу; це її робота, що еп. Віллебранд тайно наряджується з Куроедовим у Кремлі. Це її робота, що Ватиканський Собор готов ухвалити навіть такі постанови, що суперечать основам Християнства. Цій змові на руку, що папа (хоч лише із своїх католицьких причин) не стане в обороні патріярха Константинопільського. І їй на руку, що турки готові дорешти знищити Константинопільську Патріярхію. А вислід такий, що її заклику до Християнського Світу про рятунок залишаються без успіху.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавничий Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription par annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЩОДО ВИЩИХ АСПІРАЦІЙ — УКРАЇНЦІ ПОЗАДІ

НА ОСНОВІ УНІВЕРСИТЕТСЬКОЇ СТАТИСТИКИ

„Не лінуйтеся здобувати знання."
(1118-1125) („Поучення")
„Учітеся, брати мої."
(Т. Шевченко: „Учітеся")

Це здається неймовірним, але воно правдиве. Таких „неймовірностей" у нас є більше. Ми або не приглянулися до них у своїй самозакоханості, або затаюємо їх. Але в таких випадках на них покажуть пальцем інші, і порадять нам придивитися до цього.

Манітобський університет недавно зробив статистичний дослід — опитування студентів: хто з них чим хоче бути після закінчення університету?

Серед тих, що прагнуть шляхом науки здагати до високих становищ у нації й інших ділянках життя, процентово найбільше є студентів ісландської етнічної групи. На другому місці — німецької, на третьому — англосаксонської.

Українці стоять на одному з останніх місць, як видно з числових (статистичних) даних, що їх проголосив згаданий університет.

Тому що нашій ширшій спільноті ця справа не відома, то поінформував про це д-р Петро Кондра, професор Манітобського університету. Він розповів про це на з'їзді членів Колегії Св. Андрея 13 листопада ц. р.

Якщо б хтось з приватних осіб написав був це на основі своїх особистих спостережень, то ми протестували б — посудили б його в очорнюванні нас. Але в даному випадкові маємо об'єктивне, офіційне, наукове розслідження цієї справи, маємо числа.

Якщо б це сталося в Україні, то ми сказали б, що це ворожа нам советська статистика, отже фальшива, що українцям забороняють там мати вищі аспірації.

Але в даному випадкові наші студенти самі, з власної й невимушеної волі висловилися у вільній Канаді, — і вони крайньо мало проявили в собі прагнення до чого вищого — ad astram (до зір), як казали давні римляни...

На кого ж тут тепер, у Канаді, в країні свободи й можливостей, звернути нам вину?

На протязі історії наша спільнота, як цілість — чи була на волі, чи в неволі — під цим оглядом справлялася не краще.

Коло 1570 р. в Острозі була створена українська академія, але її створила не нація, а одна людина — князь Костянтин Острожський. Але ця школа не була університетом.

У першій половині 17-го століття в Києві була створена українська колегія, але її створила не нація, а одна людина — митр. Петро Могила; ця колегія аж 1701 р. була підвищена до ступеня академії, але все таки це не був університет.

Чехи основали свій перший університет (у Празі) 1348 р., а поляки (в Кракові) — 1440 р.

Українці — самі, з власного почину — створили свій перший університет (у Харкові) щойно 1805 р. — властиво основувала його не нація, а одна людина — Василь Коразин. Він основав український університет в Україні, що була поневолена Москвою.

Поляки, коли були поневолені (Москвою, Австрією й Прусією) здобули три Нобелівські премії, а зараз після визволення Польщі 1918 р. вони здобули четверту Нобелівську премію за твори, які були написані ще раніше — за часів поневолення Москвою. І чехи мають Нобелівську премію. Жиди їх мають більше 30. Ніяка нація не здобула ні одної.

Матеріяльно бідна й нечисленна українська еміграція в Чехословаччині після 1921 р. створила й утримувала Український університет, Торговельно-господарський інститут, Педагогічний інститут, середні школи, архів, бібліотеки і т. д., утримували чималий штаб учених, видавали солідні наукові публікації, відомі в науковому світі різних народів.

А ми в Канаді маємо великі борги за колегію, і не тільки не можемо розвинути її так, як мусимо зробити, бо університет вимагає цього, але й боремося з труднощами, щоб хоч утримати її в такому стані, як вона є тепер...

І співаємо: „Душу й тіло ми положим за нашу свободу", але грошу положити не хочемо;

І на всяких зборах насолоджуємося кличами про „дух, що тіло рве до бою", — але не до знання...

Колись були часи, що перемагав п'ястук, але тепер перейгає інтелект.

Наш провід має моральне право й обов'язок вимагати, щоб наш широкий загал видавав із себе великі кадри кандидатів на вищі студії — з метою високих аспірацій. Але, з другого боку, наш широкий загал має моральне право й обов'язок вимагати від свого національного й духовного проводу, щоб той подав листу імен наших науковців і мистців світового імені, які признаються до українства; і щоб показав книгу українською й іншими мовами, в якій було б подано світові до відома, який вклад ми даємо в скарбницю науки й літературної та мистецької творчости людства; і щоб наш провід поінформував наш загал, чи є в нього якісь спеціяльні органи для активного сприяння — морального й матеріяльного — науковим аспірапіям нашої академічної молоді (в університетах, інститутіях, колегіях, академіях і т. д.).

Це не є жодна критика для критики, — це наш трагічний стан, який вимагає негайного протидіяння, невідкладних заходів, які повинні початися таки зараз.

ЧОМУ В СССР АТЕЇСТИ ОСУДИЛИ АТЕЇСТКУ?

У советському журналі (російською мовою) „Наука и религия" ч. 3, 1965 р. опубліковано спільну статтю трьох авторів — Морякова, Ульянова й Шамро. Цей журнал присвячений справі шиpення атеїзму, а однак три згадані автори осудили всі три атеїстичні статті А. Трубнікової, опублікані в числі 7 і 12 за 1962 р. журналу „Октябрь".

Атеїсти Моряков, Ульянов і Шамро осудили атеїстку Трубнікову не за її атеїзм, а лише за її „примітивні" способи поборювання релігії.

Ось статті Трубнікової:

Перша стаття — п.з. „Крикуни в поході" описує паломництво до Великорецького, що знаходиться на російській етнографічній території. Трубнікова каже, що в Великорецькому на цвинтарі відбувалися „оргії" — звичайно, серед п'яництва. Паломників назвала „п'яницями, релігійними спекулянтами, шахраями". Одного з паломників з Києва вона обвинуватила в убитті (під час оргії) двох інших паломників. Передаючи слова декого з паломників, вона цитує їх мову як якийсь суржик з мішанини українських і російських слів.

Друга стаття Трубнікової — стаття п. з. „З хрестом на шиї" — це напасть на Почаївську Лавру. Ця стаття складається з сімох розділів, присвячених цим темам: 1) сповідь, 2) видоровлення завдяки вірі, 3) монахи; 4) збирання грошей, 5) „любовні" походеньки монахів, 6) монаші келії для военних інвалідів, 7) висловлений Трубнікową кваль, що Почаївська Лавра ще й досі не закрита.

Щоб доказати потребу закриття цієї святині — Трубнікова твердить, що Почаївська Лавра дає захист „антисоветським елементам". І так вона каже, що там є „учасник ОУН (Організації Українських Націоналістів) Степан М. Скидачук", „бувший німецький поліцист Леонід Датковський" і „два рази суджений за антисоветську роботу Семен Лан і багато інших проступників".

Третя й стаття займається віруючими чи, як вона каже, „так званими православними християнами" в Казахстані, на яких вона грубо, лайливо нападає.

Редакція журналу „Октябрь" висловила Трубніковій признання за те, що вона „зобразила картини звичаїв заблуканих, обманених людей, як також і темних комбінаторів, що гріють руки на релігійному фанатизмі".

Моряков, Ульянов і Шамро у журналі „Наука й релігія" (ч. 3, 1965) дорікають Трубніковій за те, що вона 1) насміхається з віруючих людей, називаючи їх „чорною сграєю горін", „бруднии бабами", які „цямкають"; 2) що Трубнікова без жодних доказів посуджує монастирі в тому, що вони, мовляв, є „твердинями" антисоветчини; 3) вони обурені тим, що Трубнікова закликає владу, щоб та вжила „адміністративних заходів" проти віруючих; 4) ці три автори-атеїсти критикують Трубнікову за

(Закінчення на стор. 5)

Чому в СССР атеїсти осудили атеїстку?

(Закінчення з стор. 4)

те, що вона крайньо примітивно трактує релігійні почуття віруючих і що така її писанина стоїть навіть нижче рівня французьких атеїстів минулих століть.

***

Три визначні советські атеїсти виступили в науковому атеїстичному журналі проти атеїстки... Ця подія викликала була деякий відгомін в іншомовній пресі Заходу, але її переважно подавали в такому тоні (хоч і делікатно), що в СССР нібито йде до „свободи віруання".

Цього роду „ударень" між атеїстами в СССР згодом може бути більше, і на Заході їх будуть всіляко коментувати, — коментувати так, як хто що справу по-своєму розуміє.

У справі ж „ударення" між згаданими трьома атеїстами й Трубніковою загалом не було на Заході якогось глибшого розгляду цієї події. Отже тут за винятково-глибокий підхід треба вважати статтю Г. Качана п. з. „Чи тільки випадок?" — опубліковану в „Бюлетені" ч. 2, 1965 р., що є органом молоді в Німеччині — організації, що офіційно належить до YMCA — YWCA. Щоправда, автор Г. Качан трактує цю справу лише на частковій основі, а саме — він каже, що коли Ватикан оце вже другий рік обмірковує питання, чи не почати б йому „діялог з атеїстами", то це евентуально могло викликати в режиму СССР вищий рівень атеїзму — на рівень „науковий", щоб таким чином бути готовим до того „діялогу". Отже — що згадані три советські автори, саме тому й вимагають від Трубнікової вищого рівня атеїзму, а не її примітивних напастей на віруючих.

Звичайно, п. Качан має тут рацію, коли з точки зору відношення між СССР і Ватиканом підходить до цієї справи. Режим СССР уже нав'язав контакти з Ватиканом, і намагається погибнювати й поширювати їх, отже для цього він хоче й справу атеїзму перекличти на вищий рівень.

Між тим, так би мовити „просвічення" атеїзмом (інтелектуалістів) і атеїзмом примітивним в СССР ударення почалося ще в самих початках заіснування цієї держави. А вже лише від тих осіб, що оволюють СССР, а також і від внутрішньої та зовнішньої кон'юнктури залежить питання щодо того, котрій з цих методів — „просвічений" чи примітивній — дати перевагу в поборюванні релігії.

Коли Сталін, чи пак його дорадники, під кінець 2-ї світової війни дозволили обсадити опорожнений (від 1926 р.) патріярший престол, що владі СССР це було потрібне з багатьох тонко-складних причин, то тим самим ця влада загарантувала патріярхові і його єпископатові безлеку перед напастями воюючого атеїстичного примітиву типу Ярославського (дійсне прізвище: Губельман) і Трубнікової. Але що влада таки була рішена не залишити патріярха в спокої, то для цього треба було творити, так би мовити, „вищий тип" атеїзму, який мав би змагатися з теологами шляхом філософських і наукових аргументів. Отже, режим створив такі „науково"-атеїстичні журнали, як „Вопросы философии", „Наука и религия" і т. д., а також увів атеїзм як предмет студій в академічних школах і т. д. і почав плянувати творення інститутів атеїзму. Усе це почалося, звичайно, перед тим, коли ще не було конкретного пляну щодо скликання 2-го Ватиканського Собору та його ідеї про „діялог з атеїзмом".

Це не значить, однак, що тут є якесь „переключення" в примітивізму на інтелектуалізм у методах боротьби проти релігій, — тут бо затверджено (принаймні лиш покищо) паралелізм (рівноважність) цих обидвох способів: з одного боку влада дозволяє примітивові його лайливу нагінку на релігію та політично переслідує поодиноких віруючих та Церкву взагалі; з другого боку, вона одночасно ввела рівнобіжну до примітивної, також і „інтелектуальну" методу. Проти малоосвічених віруючих вона стосує примітивні способи агітації й переслідування; проти освічених віруючих вона користується „інтелектуальними" методами.

Влада СССР надіялася, що коли прийде покоління „советського виховання", то все воно буде атеїстичне. Але так воно не сталося. Серед покоління советського виховання виявляється аж надто багато, як на обставини життя в СССР, таких людей, що освічені в усякому іншому відношенні, крім атеїзму, є безсумнівними „советськими патріотами", вони є високоосвіченими людьми, вони також є проти дечого примітивного в Церквах, але все ж таки вони є глибоко віруючими християнами, чи принаймні взагалі віруючими в існування Вищої Сили.

Наявність такого великого числа віруючих серед інтелігенції советського виховання заскочила, як несподіванка советську владу та затривожила її. Трубнікова ж пише в такому тоні, що вірою є лише серед необсвічених людей, і таким чином вона, хоч і несвідомо, замасковує ту дійсність, що найбільшою небезпекою для атеїзму є освічені й висококультурні та цивілізовані люди, і вона відвертає увагу від цієї дійсности.

Очевидно, що „інтелектуальні" методи атеїзму в СССР заплянованої також і для пропаганди за кордон; але ледве чи можна сумніватися в тому, що вона перш за все призначена таки для внутрішнього вжитку в СССР.

Негри становлять більшість населення Вашингтону

За останні 14 літ 200 тисяч білих жителів виїхали з Вашингтону. Тепер там 60 відсотків усього населення становлять негри, в серед дітвори й молоді державних шкіл 90 відсотків становлять негри.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„НЕ ТУРБУЙ ТИ УЧИТЕЛЯ" — Ісуса Христа (Лк. 8:49).

Так говорив зрезигнований, хоч у даному випадкові оправданий релігійний дух людини. Але Христос на це відповів: „Не лякайся, а віруй!" Сучасна резигнація людського духа найчастіше проявляється в ось такім практичнім обмірценні: „пропало", „нема надії", „нема виходу" і т. ін. Сталось так, що сьогодні вже рідко почуєте такі підбадьорювання, як „молись", „віруй", „надійся на Бога!", бо людина стає менше релігійною, більше „практичною", а „духово — сухою. Але сьогодні й безрелігійний лікар вимагає від хворої людини, віри й надії, бо інакше його допомога стає безуспішною. Кожному вартo було б здуматись у свій особистий життевий досвід і з нього переконатись, яку благодатну силу — навіть у безвихідний час — бувало мала віра й надія на Бога.

ПОДЯКА

27-го вересня ц. р. закінчився ЮВІЛЕЙНИЙ РІК 40-ліття мого Священства, в тому 5-ліття Єпископства (27.IX.1924-27.IX.1964). Не маючи можливости відповісти всім тим Інституціям та Особам, які привітали мене з тим так дорогим для мене Ювілеєм, цією дорогою висловлюю щиру й сердечну подяку всім, благаючи Господа Бога обдарувати їх своїми великими й багатими ласками та щедротами.

Особливішу подяку висловлюю Всечеснішому Духовенству й Боголюбивим Вірним Західньої Єпархії за обдарування мене з нагоди Ювілею дорогоцінною Митрою та вручення спеціяльної Грамоти-Адресу.

Ювілейному Комітетові, під проводом Високопреподобного о. Прот. Ох. Хом'яка — Секретаря Єпархіяльної Ради, моя сердечна подяка за всі труди й старання щодо відзначення 40-ліття мого Священства.

Служення Богові, Рідній Українській Православній Церкві та своєму Українському Народові завжди було й є для мене найбільшою радістю. Навіть у великих терпіннях і в небезпеках віддати своє життя за Божу й Українську Правду, я радів у Господі, згідно з навчанням Св. Павла: „Радійте в Господі завсіди, й знову кажу: радійте!" (Филип. 4, 4).

Священство є найвищою формою служення Богові й ближньому. І я дякую Господеві, що Він покликав мене до цього служення.

З любов'ю у Христі,

† АНДРЕЙ, Архиепископ
Едмонтону й Західньої Канади.

РІЗДВЯНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Різдвяні картки українською мовою, виконані в багатьох кольорах, з гарними написами, й видані на доброму папері.

Ціни карток з конвертами такі:

1. Різні — **10 ц. одна** або **12 карток за $1.00.**
2. Різні — **15 ц. одна** або **2 за 25 ц.**
3. Картки з відповідною різдвяною українською тематикою, розміром 4½" x 5¾" — чотири серії.
   15 ц. одна або 2 за 25 ц.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4. Manitoba, Canada.

РЕЗОЛЮЦІЇ

І Єпархіяльного З'їзду Середньої Єпархії

І-й Єпархіяльний З'їзд Середньої Єпархії, що відбувся 17 і 18 листопада 1965 р. в Йорктоні, Саск. ухвалює:

1) Вітати Блаженнішого Владику Митрополита Іларіона з 25-літтям його Архипастирського служіння.

Блаженніший Владика всі свої знання, всі сили, все своє життя віддавав і віддає на служіння Богові і українському народові. „Служити народові — то служити Богові" — це гасло було і є провідним в праці Блаженнішого Владики. І ця праця, праця в різних галузях така велика і багатоплідна, що ми з повним правом кажемо: „Наш Великий Митрополит".

З'їзд висловлює щиру подяку Блаженнішому Владиці Митрополитові Іларіону за його велику працю.

Молимо Бога, щоб Він послав здоров'я, сил і ще довгих років життя нашому Великому Блаженнішому Митрополитові Іларіону.

2) Вітати Високопреосвященішого Владику Михаїла, Архиепископа Торонта і Східньої Канади з 80-літтям його життя і 45-літтям священослужіння.

Важний і тернистий шлях життя Високопреосвященішого Владики Михаїла. Він переніс страждання за Віру Христову, за Рідну Церкву. Але віщо не зламало духа Владики, який все своє життя служив і служить Богові і рідному українському народові.

Молимо Бога, щоб Він послав здоров'я, сил і ще довгих років життя Високопреосвященішому Владиці Михаїлу.

3) Вітати Високопреосвященішого Владику Андрея Архиепископа Едмонтону і Західньої Канади.

Вітати Преосвященішого Владику Бориса, Єпископа Саскатуну.

Наш час — час посиленого наступу світового атеїзму. Боротьба з ним вимагає великого напруження сил, терпеливости і мужества. На плечах наших Архипастирів лежить велика і важка праця.

Молимо Бога, щоб Він обдарував наших Владик всім потрібним для їх праці в служінні Богові і своєму народові.

4) Вітати Голову Президії Консисторії Високопреподобного о. Прот. Т. Ковалишина і всіх інших членів проводу нашої Церкви.

З'їзд обіцяє всемірно допомагати нашому Проводові в його важкій і складній праці для добра Української Православної Церкви.

5) Вітати обрану Єпархіяльну Раду і Раду Української Школи для Середньої Єпархії.

6) З'їзд закликає всі Парафії Середньої Єпархії всебічно допомагати розбудові релігійно-національного життя нашої Церкви, а саме:

а) Матеріяльно допомагати Колегії Св. Андрея у Вінніпезі і Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні.

б) Працювати у відшуканні кандидатів на Священиків.

в) Кожному членові нашої Церкви бути передплатником „Вісника", бо ж це є орган нашої Церкви. Ширити також і „Віру й Культуру", так само наш орган.

г) Кожній Парафії своєчасно сплачувати свій бюджет до Консисторії, а Парафіям, які мають залеглість негайно сплатити її.

ґ) Всім Громадам своєчасно і акуратно виконувати всі заряджения Консисторії, бо цим виконуються ухвали Соборів нашої Церкви і зміцнюється наша Церква.

ч) З'їзд звертається до Громад Середньої Єпархії, щоб до 1 січня 1966 року перевести в життя всі вимоги Статуту Парафіяльних Комітетів, які були ухвалені 13-м Собором нашої Церкви.

8) З'їзд закликає маленькі Громади поступово вливатись у великі Громади, бо цим забезпечиться ліпше обслуговання і вища якість праці в Парафії.

Просити Консисторію написати в цій справі відповідного листа до малих Громад.

9) З'їзд констатує, що в Громадах працюють тільки одиниці, а загал стоїть осторонь. На плечах одних аж занадто багато праці, а у інших майже ніякої праці. Наша Церква — Соборноправна. Це накладає обов'язок на кожного члена Церкви активно працювати. Ми всі вояки Христові і всі повинні нести тягарі праці в Громадах в служінні Богові і народові.

З'їзд просить Блаженнішого Владику Митрополита Іларіона написати відповідне звернення — послання до всіх членів Церкви. Це Послання надрукувати окремим листком і вручити кожному членові Церкви.

10) З'їзд вважає, що доповіді, які були виголошені на З'їзді, мають не лише місцевий характер, а ширший — всецерковний.

З'їзд просить „Вісника" вмістити ці доповіді на своїх сторінках.

11) Молодь і діти — це майбутне нашої Церкви.

а) З'їзд звертається до Громад вжити всіх заходів, щоб усі діти були охоплені Недільною і Українською школами. Особливо просить батьків не легковажити цією справою. Не лише посилати дітей до Церкви, але вести їх туди.

б) Конче потрібно поглибити і поширити працю СУМК, особливо молодшого відділу СУМК. Де є діти і молодь, там повинен бути і СУМК.

в) З'їзд вважає, що літні оселі багато допомагають у вихованні дітей. Потрібні глибоко продумані програми і методи праці, потрібні кваліфіковані вихователі. З'їзд просить Консисторію знайти засоби і дати вказівки для підвищення якости праці в оселях.

12) З'їзд просить Консисторію видати коротеньку історію нашої Церкви в Канаді для вжитку її в школах, СУМК і літніх оселях.

13) Наш час — час дуже важких і складних умов життя. Собор нашої Церкви — це керівник всієї Церкви. З'їзд вважає, що 2-3 дні для проведення Собору дуже малий час. З'їзд просить Провід нашої Церкви плянувати майбутні Собори не менше, як на 5 день чи тиждень, бо питань багато, питань болючих, які за 2-3 дні неможливо вирішити.

14) З'їзд ухвалює надрукувати ці Резолюції і додаток до них — Конкретні поради З'їзду і розіслати всім Священикам і Громадам Середньої Єпархії.

З'їзд просить „Вісник" вмістити на своїх сторінках ці Резолюції з додатком до них.

— — — — — —

КОНКРЕТНІ ПОРАДИ З'ЇЗДА
Ухвалені З'їздом як додаток до резолюцій.

I

До доповіді: **Християнізація за нашого часу.**

1) У нашій Церкві нема категорій світських: є вірні і Пастирі. Отже, на кожному лежить обов'язок Християнізації як. себе самого, так і інших.

2) Конче потрібно, щоб кожен вірний добре знав свою Віру, Богослужения і розумів Обряди й Звичаї.

Бажано було б організувати в Громадах Релігійні Школи для дорослих, провадити місійні бесіди, вечори питань і відповідей на релігійно-церковні теми й ін.

3) В допомогу Священикові бажано було б організувати в Громадах групу вірних, які відвідували б тих, хто стоїть осторонь Громади і переконували їх включатися в Церковне життя.

4) Рекомендувати частіше відбувати в Громадах Місійні Вечірні в неділі з участю сусідніх Священиків.

II

До доповіді: **Сучасна праця Пастиря в Громаді.**

1) Постійно скріплювати авторитет Священика, як духовного провідника в Громаді, а в жодному разі не розгладяти його, як найнятого службовця.

2) Виховувати дітей в пошані до Священика.

III

До доповіді: **Церковний спів у нашій Церкві.**

1) Просити Провід Церкви, щоб були уніфіковані всі Богослужения в нашій Церкві.

Видати окремими брошурами Вечірню, Утреню, Літургію, Панахиду й ін. з додатком для них нот для співу.

2) В Громадах Середньої Єпархії за основу дяківського і всенародного співу взяти галицький напів, не виключаючи й київського.

3) Просити Священиків, де можливо на місцях організувати і провадити дяківські курси, навіть коли був би тільки один кандидат.

IV

До доповіді: **Недільна і Українська школи.**

а) Недільна Школа:

1) Навчання в Недільній Школі відбувати в мові зрозумілій дітям.

2) Просити Консисторію, щоб була укладена єдина програма навчання в Недільній Школі.

3) В Недільній Школі при вживанні англійської мови користатися тільки виданнями Православної Церкви, а не інших виробизнань.

4) Побажаним було б, щоб навчання в Недільних Школах не відбувалося під час Богослужения.

5) Недільна Школа повинна провадитися що-тижнево, а не тільки час від часу.

6) Там, де неможливо організувати Недільної Школи, навчання дітей релігії може провадити Священик по Богослуженні. Щоб дітям не було важко по Богослуженні, їм можна дати чай, а потім провадити науку Релігії.

7) Просити Консисторію видати підручника для заочного навчання Релігії.

8) У „Віснику" друкувати лекції Недільної Школи в двох мовах.

9) Просити Консисторію видати підручника для вчителів Недільної Школи за зразком „For better teaching", видання Orthodox Christian Ed. Commission.

б) Українська Школа.

1) Раді Української Школи якнайскоріше забезпечити наші Українські Школи учбовою програмою і підручниками, складеними фаховими силами.

2) Для дітей, які зовсім не розуміють української мови, скласти і видати окремого відповідного підручника.

V

До доповіді: **Наша молодь і СУМК.**

1) Виховувати і освідомлювати молодь, що в майбутньому їм належить заступити батьків в Церковних Громадах.

Просити Громади доручити молоді виконування різних завдань, чи якусь працю для Церковної Громади.

2) Доручати молоді і СУМК нести всю обслугу в Церкві під час Богослуження. Робити це декілька разів на рік.

VI

До доповіді: **Наші літні оселі.**

1) У всіх оселях повинна бути одна основна програма, може з деякими невеликими змінами в залежності від місцевих умов.

2) Укомплетувати оселі кваліфікованим платним персоналом.

Бажано було б запрошувати на цю працю студентів теології, а при Колегії Св. Андрея організувати відповідний курс для студентів.

3) Оселі — це місце відпочинку, виховання і навчання. Потрібно так організовувати цю працю, щоб вона була приємною для дітей.

4) Бажано було б, щоб в оселях одноразово були діти з різних Громад, бо це дає можливість дітям ліпше запізнатися і привчає їх до громадського життя.

5) Виховання дітей в релігійно-національному дусі — це справа всіх Українських Організацій, а тому просити всі організації матеріяльно і морально допомогти в праці осель. Напр., брати на повне утримання дітей в часі перебування їх в оселях.

Нова наукова праця про Христа

Проф. Отто Бец: „Що ми знаємо про Христа?"

У своїй науковій праці п.з. „що ми знаємо про Христа?", проф. Отто Бец твердить, що розп'яття Христа було ділом лише самого Пилата. Хоч жиди вказали Пилатові на Ісуса, а їхні первосвященики „коректно" вели процес, але юридично не має жодної можливости говорити про вину жидів.

Проф. Отто Бец викладає Новий Заповіт в Тюбінгені (Зах. Німеччина) і в Шікаго.

Вісті з Колегії Св. Андрея

Відкриття академічного року
1965/66

Виклади в Колегії Св. Андрея почалися в середу 15 вересня 1965, а святкове відкриття нового шкільного року відбулося в неділю 19 вересня у вечірніх годинах.

Урочистість започатковано Молебнем, який відслужив Всеч. о. І. Стус, секретар Професорської Ради, заступаючи Духовного Настоятеля Богословського Факультету Впрел. о. Архимандрита Іова (Скакальського), що вийхав у кількаденну подорож із Ректором Колегії Впрел. о. д-ром С. Савчуком. Між присутніми були Преосвященніший Єпископ Борис, Всеч. оо.: Тит Яковкевич, Єронім Гринцина, Юрій Ягодський, Тома Ковалишин, Степан Сасс і Володимир Слюзар, як також численні гості з Вінніпегу й околиці. Під час Молебня співав хор студентів під керівництвом студента Богословія Стефана Сенайка з Віндзору.

Після Молебня о. І. Стус представив присутніх викладачів і студентів. З викладачів були присутні: Преосв. Єпископ Борис (Літургіка); Всеч. о. д-р С. Сасс (Порівняльне і Моральне Богословіе, Іст. Хр. Церкви); Всеч. о. І. Стус (Догматика і Гомілетика); Всеч. о. Ю. Ягодський (Церковний спів); Проф. Ю. Мулик-Луцик (Українська мова, історія і література). Відсутніми були: Його Блаженство, Блаженніший Митрополит Іларіон, що виздоровлює після тяжкої операції (викладає Канонічне Право), Високопрел. о. Архимандрит Іов (Практичний Устав) і Ректор Колегії Впрел. о. д-р С. Савчук (Історія Української Православної Церкви). Ці останні 2 були відсутні, в подорожі.

Всіх студентів у цьому році є 22. З них були присутні слідуючі: Орест Гудима, Григорій Подгурець, Віктор Лакуста, Микола Савченко, Григорій Філь, Ігор Куташ, Степан Сенайко, Степан Семотюк, Федір Осинченко, Іван Наконечний, Яків Басет, Володимир Радовенч, Роман Єринюк, Іван Григлевич і Володимир Гайдук. Зголошеними, але відсутніми були студенти: Орест Равлюк, Микола Сарамаха, Святослав Глуханюк, Теодор Фуятон, Тома Добровольський, Василь Попко і Лаврентій Кубінь.

Традиційну інавгураційну промову виголосив, заступаючи Блаженнішого Митрополита Іларіона, Преосвященніший Єпископ Борис на тему: „Києво-Могилянська Колегія". Заснована в 1615 р. Київським Богоявленським Братством під назвою Братської Школи з ціллю підготувати культурних борців за Православну Віру, вона була переорганізована Митрополитом Петром Могилою в 1633 р., і перейменована в Києво-Могилянську Колегію. Владика Борис у своїй доповіді висвітлив велику ролю цього українського наукового центру для України і цілої Східньої Европи, зокрема у зміненні Православної Церкви, в поборенні „унії" і в вишколенні багатьох учених богословів, майбутніх Архипастирів і пастирів, письменників, філософів і культурних діячів. Нав'язавши до сучасности і до нашої Колегії, Владика Борис стверднив, що нині в Україні немає ні одної Духовної Школи, всі вони вже знищені московською безбожною комуністичною владою, — тому Колегія Св. Андрея — це нині в цілому світі єдина Українська Православна Висока Богословська Школа, то ми ВСІМ православних українцям у вільному світі (а зокрема канадським) треба з усіх сил дбати, щоб ця Колегія мала усі можливості нормальної та плідної праці.

„Пам'ятаймо, — закінчував Владика Борис, — що проминув час великих, могутніх меценатів нашої культури і освіти. Тепер, тут, у вільному світі, ми усі, ввесь народ (підкреслення В.Г.) творимо свої цінності духові й матеріяльні."

Всі присутні прослухали цю доповідь з великим зацікавленням і вдячністю, а зокрема студенти, які багато довідались при цій нагоді про студійське життя і пізнішу велику працю для Церкви і України своїх великих попередників — студеїв „Києво-Могилянців".

Крім цього, були ще виступи з привітами Всеч. о. Мирона Клиша — Управителя Колегії і Всеч. о. Івана Стуса.

Відкриття закінчилося спільним прийняттям — чаєм, приготованим Жіночим Товариством при Колегії Св. Андрея, при якому викладачі Колегії, гості й студенти знайомилися між собою і обмінювалися враженнями. Віримо, що при Божій допомозі Колегія в цьому другому році існування в нових будинках буде невпинно розвиватися і рости для свого великого майбутнього.

В.Г.

Княжна Ілеана основує великий православний манастир в США

Румунська княжна Ілеана, що вступила в православний манастир у Вейл (Veil) у Франції, отримала благословення румунського єпископату основати православний жіночий англомовний манастир. Вона вже закупила на цю ціль 96 акрів землі (за суму 32,000 дол.) поблизу міста Елвуд, Па.

ПАСТОР ЄПИСКОПАЛЕЦЬ НАВЕРНУВСЯ НА ПРАВОСЛАВІЄ

Пастор В. Іші (William Vaugh Ischie), настоятель епископальної церкви Христа в Філядельфії із 1945 р., 10 вересня 1965 р. перейшов у Православлє. Його висвятив на священика в Американському Екзархаті Антіохійського Патріярхату.

Відкриття нового Первоієрарха Російсько-Американської Церкви

Митр. Іриней (Бекиш) — наслідник митр. Леонтія (Турковича)

XII Всеамериканський Надзвичайний Собор Єпископів Російсько-Американської Церкви 22 вересня 1965 р. обрав своїм митрополитом-первоієрархом владику Іринея. Він є наслідником митр. Леонтія (Турковича), що був родом з Крем'янця на Волині; митр. Леонтій помер 1965 р.

Митр. Іриней народ. 2 жовтня 1892 р. Духовну Семінарію скінчив у Холмі 1914 р., а на священика був висвячений 1916 р. Року 1919 був священиком у Лішні, Ковельського повіту, потім був священиком в околиці Сарн, у Камінь-Коширську і Луниці (на Поліссі). На еміграцію в західню Европу вийхав 1944 р. До США прибув 1952 р. Його дружина, Ксенія, померла 31 березня 1953 р. Після того він прийняв чернечий постриг, і його висвятили на єпископа (1953 р.) з катедрою в Токіо (Японія), а з 1960 р. він був на архиепископській катедрі Бостону й Нью Енгленд.

В США за рік згоріло 3,600 церков

Пожежна статистика США за 1964 р. свідчить, що протягом того року в цій країні згоріло 3,600 церков різних віроісповідань. Сума втрат становить 20 мільйонів дол.

29-літня людина єпископом

Владика Ілля Т. Курбан (сирієць), Архиепископ Тріполіський в Ливані, в юрисдикції Антіохійського Патріярхату, був хиротонісований (висвячений на єпископа) тоді, коли йому було 29 років. Про це поінформував журн. „Дя Ворх" (ч. 8, 1965) з нагоди відвідин цього архиепископа в США влітї 1965 р.

Залишається в тайні

Довірочна розмова Ватикану з владою СССР

ДЕЛЕГАТ ВАТИКАНУ ДЯКУЄ ПАТРІЯРХОВІ МОСКОВСЬКОМУ

Зміст розмови катол. єпископа Віллебрандса з Куроедовим у Кремлі не виявлений

Ні католицька, ні советська преса не повідомила про довірочні наради визначного ватиканського делегата, еп. Віллебрандса, з представником советської влади Куроедовим у Москві між 30 травня і 15 червня 1965 р.

І тільки орган Російської Православної Церкви в СССР, „Журнал Московской Патриархии" ч. 7, 1965 р., який поза межі СССР надходить з дуже великим опізненням, згадав про те, що еп. Віллебрандс відвідав Куроедова, що уповноважений владою СССР контролювати Російську Православну Церкву в СССР. Але й вищезгаданий журнал не виявив змісту їхньої розмови.

„Журнал Московской Патриархии" подає:

„Від 30 травня по 15 червня 1965 р. в Советському Союзі перебував секретар Секретаріяту сприяння єдності християнства Римо-Католицької Церкви єпископ Маурицький Іван Віллебрандс, якого супроводив його заступник іеромонах Петро Дюпре, завідуючий Східнім відділом Секретаріяту... Прибувші склали візиту председникові Совету для справ Російської Православної Церкви при Раді Міністрів СССР В. А. Куроедову..."

Ватикан дякує Москві, що перша вислала православних обсерваторів на II В. Собор у Римі

Далі, цей же журнал подає:

„Під час зустрічей з дівчами Російської Православної Церкви єпископ Віллебрандс висловлював свое вдоволення й подяку Московському Патріярхові, що перший з Православних Церков вислав своїх обсерваторів на II Ватиканський Собор Римо-Католицької Церкви".

З.Р.В. На Першій, Всеправославній Конференції на остр. Родосі в Греції, тобто конференції 14-х Правосл. Церков, восени 1961 р. на таїній нараді постановили були не висилати обсерваторів на II Ватиканський Собор; делегація Російської Православної Церкви на цій конференції також приєдналася до цього рішення. Але під впливом дружніх зв'язків папи Івана 23-го з тодішнім диктатором СССР Хрущовим Рим осягнув те, що влада СССР таки змусила Російську Православну Церкву в СССР вислати обсерваторів на II В. Собор. Ватикан за те зобов'язався, що II В. Собор не буде виступати проти червоної Москви і проти комунізму взагалі. І II В. Собор далі дотримується цього свого зобов'язання.

Довірочна розмова еп. Віллебрандса з Куроедовим, що в імені влади СССР політично править Російською Православною Церквою в СССР, свідчить про те, що й папа Павло VI, наслідник папи Івана XXIII, почерез владу СССР „впливає" на провід Російської Православної Церкви, щоб той нав'язував контакти з Ватиканом, і в потребі був „податливим" на такі з ватиканських плянів, які є на руку владі СССР.

Митрополит Ленінградський і Ладозький Нікодим (Ротов) — голова Відділу зовнішніх зв'язків Московської Патріярхії, є з-поміж духовних правою рукою Куроедова, і тому серед єпископату не патріярх Олексій (Семанський), а митр. Нікодим фактично править Російською Православною Церквою в СССР.

Ватиканські висланці на Богослуженні в митр. Нікодима і на бенкеті

„В Ленінграді єпископ Іван Віллебрандс та іеромонах о. Петро Дюпре напередодні свята Св. Трійці побували в декількох соборах у цьому місті і були присутні на богослуженнях. На сам день свята були присутні на Літургії і Троїцькій вечірні, яку в Троїцькому соборі відправив митрополит Ленінградський і Ладозький Нікодим. У день Св. Духа еп. Віллебрандс і о. Петро молились за літургією в храмі. Під час свого перебування в Ленінграді єпископ Іван Віллебрандс у сослужінні іеромонаха о. Петра Дюпре щодня правив месси в місцевому католицькому храмі Людзької Божої Матері. Увечері 14 червня, перед своїм від'їздом до Гельсінкі, єпископ Іван Віллебрандс та іеромонах о. Петро були присутні на прийнятті в председника Відділу зовнішніх зносин Московського Патріярхату митрополита Нікодима", — інформує згаданий журнал.

Ватиканські делегати отримали дозвіл ширити унійні ідеї II Ватиканського Собору серед церковних провідників усього СССР

„Журнал Московської Патриархии" інформує:

„Єпископ Іван Віллебрандс та іеромонах о. Петро Дюпре побували в Москві, Єривані, Ечмідзіні, Тбілісі, Києві, Пскові, Ленінграді... У Москві єпископ Іван Віллебрандс та іеромонах о. Петро Дюпре були прийняті Святішим Патріярхом Олексієм. Вони були прийняті також председником Відділу Зовнішніх церковних зносин Московської Патріярхії митрополитом Нікодимом і мали з ним розмову... Єпископ Іван Віллебрандс зустрівся в Відділі церковних зносин з групою відповідальних працівників Московського Патріярхату, представників корпорацій Московської й Ленінградської духовних академій і зробив для них доповідь про II Ватиканський Собор Римо-Католицької Церкви... Під час перебування в Москві єпископ Іван Віллебрандс і сослужівий йому іеромонах о. Петро Дюпре щоденно правили мессу в місцевій католицькій церкві св. Людвіка. В Ечмідзіні в день Св. Трійці (за новим стилем) єпископ Іван Віллебрандс та іеромонах о. Петро Дюпре були присутні на урочистому богослуженні в патріяршому (вірменському, — р. В.) соборі Единородного і були прийняті Верховним Патріярхом — Католікосом усіх вірмен Вазгеном І (головою т. зв. Вірменської Церкви, що не є ані православна, ані католицька, а монофізитська, — р. В.). У Тбілісі прибувші були прийняті Католикосом — Патріярхом всієї Грузії Ефремом II (автокефальна Грузинська Православна Церква, — ред. В.), побували в кілька православних храмах міста й відправили мессу в місцевій римо-католицькій церкві.

У Києві єпископ Іван Віллебрандс та іеромонах о. Петро Дюпре були прийняті Екзархом України митрополитом Київським і Галицьким Іовасафом (Лелюхин, білорусин, — ред. В.), побували в ряді храмів міста і відвідали Покровський жіночий монастир, де були присутні на Літургії.

У Пскові прибувші були прийняті архиепископом Псковським і Порховським Іваном, відвідали катедральний собор міста і Псково-Печерський монастир".

З.Р.В. — На такий об'їзд Советського Союзу й на контакти з чільними церковним дігчам треба було мати дозвіл від влади СССР. Як видно, такий дозвіл вони отримали, і це в'яжеться з їхньою довірочною розмовою з високим членом правлячої верхівки СССР — Куроедовим. Але Куроедов дав повноваження митр. Нікодимові (Ротову) уможливити делегатам Ватикану об'їзду по СССР, щоб таким чином витворити злуду, що митр. Нікодим, мовляв, має вільну руку рішати в таких справах. І саме тому делегати Ватикану особливо й підкреслено дякують митр. Нікодимові і його заступникові на пості голови Відділу зовнішніх церковних зносин Моск. Патріярхії архимандритові Ювеналієві (Поярков — бувший голова Місії Московського Патріярхату в Ізраїлі, — р.В.).

Особлива подяка митр. Нікодимові за його ролю в відвідинах ватиканськими делегатами в їхній унійній поїздці до СССР

Єп. Віллебрандс і о. Дюпре у своєму листі до редакції органу „Журнал Московской Патрирхии", між іншим, пишуть ось що:

„Нехай буде нам дозволено окремо згадати Відділ зовнішніх церковних зносин Патріярхії, його председника архимадр. Ювеналія, що своєю невтомністю й чутною увагою забезпечили нам найуспішніші й найцінніші контакти з життям Російської Православної Церкви, як і з Православною Церквою Грузинською і з Вірменською Церквою (монофізитською, — р. В.), і співділяли, щоб нам була дана можливість пізнати вашу велику й прекрасну країну. З вами відсвяткували ми свято Пасхи, Вознесення Господне і Пятидесятницю, злившись в одній молитві до Христа, Переможця темряви й смерти, який возшівся до Отця й послав нам Духа Свого, Який навчає нас любити Отця і взаємно любити один одного. Нехай же Він пошле нам і справжню реальність глибокого й таємного єднання нашого, щоб воно здійснилося й завершилося у всій повноті і стало свідоцтвом любови, і щоб були всі одне, „щоб увірував світ".

З.Р.В. — З вищеподаних слів у листі ватиканських делегатів видно, що вони їздили до СССР в намаганні підготовити грунт для унії з Римом — щоб провід Російської Православної Церкви визнав над собою власть папи. І, як видно, російські церковні провідники в СССР (а також, звичайно, і сам урядовий контрольор цієї Церкви Куроедов, зробили на ватиканських висланців таке враження, що — хто знає? — може й вдасться унія. Бо ж не дарма еп. Віллебрандс „висловлював вдоволення й подяку Московському Патріярхатові, що перший з Православних Церков вислав своїх делегатів на II Ватиканський Собор Римо-Католицької Церкви".

Уся та політика ясна; нехай Ватикан робить владі СССР такі політичні уступки, які цій владі потрібні, а ця влада обіцює змусити провід Російської Православної Церкви до „глибокого й тайного єднання" з Римом.

Не для дітей

Проти „аматорства" в політиці

Із статті інж. Є. Пастернака п. з. „Українська проблема в міжнародній політиці". Журн. „Тризуб" ч. 34, 1965 р. США)

У кінці вищезгаданої статті інж. Є. Пастернак заявив ось що:

„В цій статті я намагався подати деякі докази того, що в нас немає систематики політичної дії, і ми не прямуємо в нашій справі ані до нас самих, ані до молодшого покоління, що мусить після нас прийти й перейняти політичний провід нашої справи, ані ми не вміємо переконати міжнародні політичні кола в слушності нашої справи та в її пильності.

„Багато е обективних і незалежних від нас причин того стану, але багато е тут й нашої власної вини. Можна би знайти багато виправдуючих моментів нашої незвадности, але всі ці виправдування не дадуть нам звільнення від нашої вини. Ми відважилися б запекчити гасло, кинене кимсь, що „кожний українець на еміграції е амбасадором нашої справи", бож саме в останніх часах ми мали б багато відстрашуючих прикладів такого непокликаного „амбасадора".

„Українська державницько-політична ідея не дасться втримати на еміграції у нашій громаді й у міжнародньому політичному житті аматорськими способами і серединками, а мусить бути приведжена систематичною працею тих одиниць, які відважилися нести хрест нашої справи.

„Це не е правдою, що ми не маємо н і я к о ї можливости усистематизувати нашу політичну працю і дати їй солідну політичну базу. Багато справ ми не можемо виконати, але більшість потрібної праці ми не хочемо зробити. Але й тепер і завтра оцінять нас та нашу працю точно так, як ми зуміємо її репрезентувати. Від того залежить наше нині і наше завтра".

З.Р.В. — Краще було б, якщо б знайшлися противники, що б оспорювати цю думку інж. Є. Пастернака, аніж би мали її похвалити ті, які вважають її за одну з так званих „очевидних істин" (правд) у нашій спільноті. Бо якщо б противники почали цю думку оспорювати, то в ході дискусії може багатьом ясно стати ясни б, що ця думка в нашій спільноті не е чимсь „самозрозумілим", не вона в нас е „очевидною правдою"; і після того може звернули б на неї належну увагу та глибше зацікавилися б її суттю.

Коли ж хто у нас сприймає думку інж. Пастернака за щось „самозрозуміле", за таку „очевидну істину", яку носили й носять у своїй духовості всі „здороводумаючі" українці, то це загрожує цій думці „парадний похорон", бо її можуть збути лише похвалою — от, мовляв, „та ж і ми так думаємо".

Насправді ж, якщо б і „ми так думали", то інж. Пастернак не мусів би був висловлювати ту думку, щоб стверднти, що „біле — це біле, а чорне — це чорне".

Уся складність справи в тому, що висловлена інж. Пастернаком концепція е абсолютно новою в усій історії української політики.

Проти аматорства, за політичну систему й солідну базу, зо свідомістю про відповідальність сучасної політики перед майбутніми поколіннями, які будуть критично підходити до тієї спадщини, яку вони після нас отримають.

Це в нас абсолютно нова, оригінальна, свіжа й правдива концепція, що повинна б стати основою нашої, хоч досі ще неіснуючої, філософії й теорії політики, в якій повинна б спиратися політична практика.

У нашій туманній політичній дійсності подухом оптимізму обдає кожен такий факт, коли „раз на сто літ" почується голос, який не ковзається по поверхні, а сягає до суті речей.

Рабін за смертною й тілесною карою

У штаті Мичиган в США кару смерти було скасовано ще 1847 р. Висліди цього такий, що де колись було 100 злочинів, там тепер е на таку саму кількість населення 135.7% злочинів.

Рабін Н. Гамзе з Детройту, (в штаті Мичиген) недавно заявив:

„Уже час, щоб ми визбулися свого м'якого відношення до криміналіста і туману сентиментального безглуздя з його нахилом затуманити наш розум... Громадянам повинні дозволити озброїтися... Закон проти самооборонення дозволяє лише чесним людям, не вбивникам. Злочинцям ніколи не трудно дістати зброю, а громадяни залишаються безпомічними... В США замало засуджують на кару смерти.

Якби не один на сто чи ще менше, а таки хоч один на кожних десять убивників був страчений, то це напевно дало б кращі наслідки. Той, хто вбиває в пристрасті емоції, може не усвідомити собі своєї небезпеки (кари смерти), але рацюнальний (при холодній свідомості) вбивник, який мордує задля своєї користи, ясно зрозуміє би свою небезпеку... Перший обов'язком держави е охороняти всіх тих громадян, що дотримуються законів, і їхне майно; отже коли держава страчує криміналіста, то вона лиш виконує свій обов'язок... Сидист, що б'е старших людей, може не боятися недовгого ув'язнення, але він міг би подумати два рази (поки буде знущатися над кимсь), якщо б він знав, що він дістане сорок нагаїв у в'язниці".

Мафія вже здавна старається, щоб скасувати кару смерти

Журн. „Да Амер. Ревю оф Істерн Орттодокс" (жовтень, 1965 р.), зацитувавши вищезгадані думки рабина Гамзе, від себе додає ось ці завваги:

„Підземелля (мафія) вже здавна старається, щоб скасувати кару смерти; не можучи добитися цього прямим шляхом, вони радіють тим, що в цьому напрямку діють „ліберали", „доброді", „кров'ю спливаючі серця" і м'якодумні духовні особи, які постійно все чинять для того, щоб захитати всі форми закону та порядку і переробити суспільство так, щоб його метою була анархія".

„Директор ЕфБіАй Дж. Едгар Гувер вже здавна повторяе, що „ми ніколи не повинні піддаватися таким почуванням, які б могли затерти нашу турботу про сотні тих нещасливих, невинних жертв озвірілих криміналістів. Кара смерти стоїть на сторожі справедливих проти злочинців між людьми."

З.Р.В. — Духовні, що виступають проти кари смерти, основуються на Заповіді Божій: „Не вбивай!" Знову ж, правники, соціологи й інші аргументують це тим, що серед страчених є такі, яких помилково засудили на кару смерти, хоч вони потім (уже після страчення їх) виявлялися невинними.

Губернатор остерігає вчителів перед дарвінізмом

„Я не признаю теорії еволюції про походження людини а цивілізованому суспільстві. Біблія каже, що людину поставлено на землю. Цього мені досить", — недавно заявив Орвел Е. Фобус, губернатор штату Арканзас в США. У цьому штаті вже 36 років існує закон, який забороняе вивчати теорію еволюції (дарвінізм) у публічних школах. І губернатор Фабус строго пильнуе, щоб учителі дотримувалися цього закону.

(„Ді Інтерчирч Ньюз", жовтень, 1965, США).

Навернений на православіє англіканець висвячений на диякона

Тимоті Вер (Ware), бувший англіканець, автор популярної книжки п. з. „Да Ортодокс Чирч", навернувся на православіє. Тепер він е секретарем грецького Митрополита Атенагораса в Лондоні. Недавно його висвячено в сан диякона.

Гана замовила 600 тисяч приміників Єв. Письма

Держава Гана (в Африці) 1965 р. замовила для своїх шкіл 600 тисяч приміників Св. Письма: Біблії (Старий Заповіт), Євангелій і витягів із Св. Письма. Це е найбільше одноразове замовлення, яке досі бувало в історії Американського Біблійного Товариства

Увага! Увага!
УЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ КАЛЕНДАР
„РІДНА НИВА"
на 1966 рік.
У ньому знайдете:
● Скорочений Церковний Устав на 1966 рік;
● Цікаве з XIII Собору УГПЦеркви в Канаді, як:
Слово Митрополита Іларіона на Соборі,
Послання Митрополита Іларіона в Україну.
У цьому календарі прочитаете статті:
● Відношення Православія до Масонерії
● Творімо Домашню Церкву
● Велика тайна вбивства Симона Петлюри
● Церковна тайна Потьомкіна
● Афера з книжкою „Юдаїзм без маски"
● Закулісні тайни між Москвою й Римом і ін.
Ціна одного примірника — $1.00.
Замовлення й гроші посилати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

Хто „застарий", щоб працювати?

В США є 16,500,000 осіб віком понад 65 років; вони становлять 9.2% усього населення США.

Чи вони вже „застарі", щоб працювати далі?

Перший найбільший фізософ світу грек Сократ почав учитися музики, коли йому було 80 років.

Визначний римлянин Гато почав учитися грецької мови на 80-му році свого життя. Поет Теннісон написав свій відомий твір „Кросінг да Бар", коли йому було 83 роки. Британський політик Гледстон був обраний за прем'єра, коли йому було 83 роки. Учений Левенгон відкрив тілця крови, коли йому було 88 років. Відомий американський історик Бенкрофт продовжував писати „Історію", коли йому було 88 років. Славний проповідник Джан Веслі на 88-му році свого життя все таки виголошував принаймні дві проповіді кожного дня. Свій славний образ „Останній Суд" (на евангельську тему) італієць Мікельанджело намалював, коли йому було 89 літ. Славний маляр Тиціян намалював картину „Бій під Лепанто", коли йому було 98 років. Великий багатій Вендербіят більшість своїх мільйонів нажив тоді, як йому було понад 70 років. Найбільший фізософ людства нових часів німець Емануїл Кант найбільші свої фізософські праці написав тоді, як йому було 70 років. Один з найбільших письменників світу нових часів писав свої твори ще й тоді, як йому було 80 літ. Світові слави італійський композитор Верді писав свої опери, коли йому було 80 років. Німецький „залізний канцлер" (прем'єр) граф Отто Бісмарк очолював Німеччину, коли йому було 74 роки.

Подібних прикладів в історії є велике число, і то лише коли йдеться про визначних людей. Справа не в тому, що вони „рухалися", й в тому що вони **творили** інтелектуально, творили **нові ідеї**, — хоч у нас, модерних людей, є такий забобон, що нові ідеї творять лише молоді люди.

Якщо б їх міряти мірилом творення нових ідей, то тут багато юнаків виявилися б „духовими старикани", тоді як багато фізично старих є молоді духом. У цьому сенсі молодим є той, хто почувається молодим — не зважаючи на свою метрику народження.

За 15 років негри переважатимуть у місьних школах США?

„У. С. Нюз енд Ворлд Репорт" присвячує статтю про положення шкіл у великих містах США: мірою того, як до шкіл щораз більше проникає негритянська молодь і з приводу зростання чорного населення, а також масового переселення білих з міст в їх околиці — змінюється обличчя шкіл. За 15 років у школах буде перевага чорних" (Журнал „Православна Русь", ч. 18, 1965, США).

Урядова статистика охрещень в СССР

Соціологічний Дослідний Інститут в Ленінграді 1965 р. проголосив знайдену ним урядову советську статистику охрещень новонароджених в СССР. Числа показують, що в СССР 1963 р. на кожних трое новонароджених одна дитина була охрещена, а 1964 р. — лише одна на п'ять. Це перша цього роду статистична в СССР. (Дз. Ортодокс Чярч", жовтень 1965, США).

З Канади щороку еміґрує коло 200 медиків-науковців до США

Щоденник „Да Виннипег Трибюн" 19 листопада 1965 р. поінформував, що з Канади щороку виїжджає коло 200 визначних лікарів-науковців до США, бо умовини праці в ділянці досліджування хвороб там кращі, як у Канаді.

II. В. Собор має закінчитися 7 грудня

Другий Ватиканський Собор має закінчитися 7 грудня ц. р., — поінформував „Нью Йорк Таймс" (13 листопада ц. р.) у своїй кореспонденції з Ватикану.

Цей Собор почався 11 жовтня 1962 р. Його четверта, тобто остання, сесія почалася 14 вересня 1965 р.

З ЖИТТЯ ГРОМАДИ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ В НОРТ БЕТЛФОРД, САСК.

Цьогорічне Різдво Христове в Громаді Св. Івана Хрестителя пройшло в духовно піднесеному настрої. На Святвечір, в 11-ій годині вечора, було відправлено Велике Повечір'я. Дякував п. І. Ворох з п. П. Войчуком, а за ним співала вся Церква. Божественна Літургія розпочалася в 12-ій годині ночі. На Літургії гарно співав хор під проводом п-ні С. Лазаревич. Щоби дати нагоду цілій Парафії, яка складається з семи Громад, з'єднатися молитовно в цей урочистий, час, — Парафіяльний Комітет, у порозумінні з Управою Громади Св. Івана, постарався, щоб Різдвяна Літургія була передана по радіо (С. Ј. N. В. — Норт Бетлфорд). У традиційній колядці взяли участь як старші, так і молодь (СУМК). 23-го січня було влаштовано Спільну Святу Вечерю для членів Громади з відповідним для цієї оказії словом Всеч. о. О. Кравченка. У цей святочний час, час доброї волі, наша Громада не забула й про загальні потреби. 6-го лютого, Жіноче Т-во ім. Олени Пчілки, узяло участь в т. зв. Інтернаціональній продажі печива, доходи з якої пішов на потреби умово недорозвинутих дітей.

В суботу, 6-го березня, як раз на передодні Великого посту, було влаштовано нашим жіноцтвом - „Пущення". На програмі цього вечора було також і товариське „бінго", доходи з якого призначено на потреби місцевої Церковної школи.

Цього року, наше трудолюбиве жіноцтво, відзначуе 15-тилітній ювілей свого відділу. У неділю, 14-го березня, при помочі „Сумківців", було влаштовано святочне прийняття. На Ювілей були запрошені й другі відділи нашої Парафії, Головною бесідницею була п-ні Стретійчук із Саскатуну, голова Провінціяльної управи Союзу Українок Канади, а також п-ні Мадюк. Програмою провадила п-ні Д. Кіндрачук, голова місцевого відділу. Програма розпочалася спільною молитвою в Церкві з відповідним словом о. Пароха про роло жінки під час проповіді Христа та в Церкві. П-ні Стратійчук насвітлила важливу роль Союзу Українок у розвитку українців у Канаді та подіялася своїми враженнями з поїздки до Старого Краю, П-ні Мадюк зреферувала стан і можливості української мови в Саскачевані. Отець О. Кравченко згадав про посвяту й героїзм жіноцтва в історії України. Було вшановано спомином членок відділу й нагороджено гарним коржем старших членок. Після спільної зимники, було подано чай. Не зважаючи на снігову погоду, парафіяльна заля була повна людей, як з міста, так і з околиці.

Цьогорічне відзначення пам'яті Тараса Шевченка відбулося в Українськім Народнім Домі, у неділю, 21-го березня. Участь брали: Церковна Громада, СУМК та Союз Українок Канади. Програмою провадив п. І. Ворох. Вступне слово сказав голова Церковної Управи, п. І. Іванчук. Пан суддя О. Бейдас прочитав змістовний реферат про життя й творчість нашого великого поета. Мішаний хор під проводом п. С. В. Друзя відспівав „Заповіт". „Реве та стогне Дніпр. широкий" „Зоре моя-Вечірняя", „Думи мої, думи". Жіночий хор виконав „Розкішний степ" та „І світає, і смеркає". Відділ СУМК дав інсценізацію „За байраком байрак". Церковна школа під проводом п-ні А. Спинчин відспівала „Садок вишневий". Кінцеве слово сказала п-ні Д. Кіндрачук, голова місцевого відділу Союзу Українок Канади. Добровільні пожертви з цього свята були переслані до централі КУК, на спілку новопридбаного будинку.

У суботу, 3-го квітня, заходами Всеч. о. О. Кравченка, відбувся Місійна Вечірня з участю Всеч. о. С. Зузака, Настоятеля сусідньої Парафії Гефорд. Відповідну до дня проповідь виголосив Всеч. о. С. Зузак. Дякували пп. П. Войчук, І. Ворох та п. Павлуш з Гефорд. Богослужения відбулося урочисто й при великій участі вірних. Після Вечірні відбулася Великодня Сповідь, до якої приступила майже вся Церква, а на другий день, у неділю, було Св. Причастя.

Жіноче Т-во при участі СУМК, улаштували в четвер, 15-го квітня, виставу й випродаж традиційного великоднього печива. Дохід з окремого столу СУМК був призначений на придбання народнього строю для своєї танцювальної групи, яка 23-го квітня здобула 1-ше місце в аматорських виступах по тебе в ві і І „С. К. В. І." (Принц Альберт) та нагороду в сумі $100.00. Танцювальною групою провадить старша „Сумківка", п-ні Галя Саранчук.

Перед Великоднем, Церковна школа, яка провадить навчання щосуботи й в якій навчається української мови й релігії, — мала лекції розписування писанок. Лекціями провадили пані С. Лазаревич, Є. Новосад та А. Спинчин. Діти зробили дуже добрий поступ і були надзвичайно заохочені цією штукою.

Час біжить... Ось і Страсний четвер. У Церкві відчувається жалібна атмосфера... Помаленьку сходяться вірні й кожний, набувши собі свічку стає на своє місце. Світла майже нема, блимають лише запалені свічки. Починаються Страсті Христові... Церква стоїть в зосередженні й молитві. Богослужения скінчилося. Вірні помаленьку розходяться...

Страсна п'ятниця. Уже раненько видно сестриць, які поспішають прибирати Гріб. Ось й Гріб уже прибраний. 12-та година дня, починається урочистий винос Плащаниці... Виніс кінчається, люди побожно підходять до Плащаниці, а о. Парох із дяком (п-ом І. Ворохом) поспішають до других Громад: Витків, Гледгерей, Гласлин, Медов Лейк... І так до пізньої ночі.

Страсна субота. 11-та година ночі... Люди сходяться до Церкви на Полуношницю. Полуношниця скінчилася, частина людей залишається на останню передвеликодню Сповідь...

Неділя, 25-го квітня: Великдень. 8-га година ранку. Церква вже заповнена людьми. Починається Великодня Утреня... Співає хор під проводом п-ні С. Лазаревич. Скрізь відчувається радість. У Церкві видно вірних з цілої Парафії, а ванна Парафія простягається на 200 миль. Кінчається Утреня, починається Великодня Літургія. Хоч Богослужения довше, як звичайно, але через радість не відчувається й утоми. На Богослужені присутні й місцеві православні греки. Отець Парох робить пару виголосів по-грецьки. І ось й Літургія та скінчена, Св. Причастя... Знову поважне число людей приступає до Св. Причастя. По закінченні Літургії всі виходять на Освячення Пасок. Освячення Пасок скінчилося, люди, вітаючись один з одним радісним „Христос Воскрес!", розходяться додому...

Цього року якраз так випало, що Провідна неділя, 2-го травня, була першою неділею в місяці. Отже, Богослужения було в Норт Бетлфорд. Після Богослужения відбулося в церковній залі Спільне Свячене, а зразу по тім, усі перейшли на місцевий цвинтар, щоб разом помолитися за спочилих членів родини.

Цієї ж самої неділі, у 8-ій годині вечора, була відправлена Вечірня. Ця Вечірня не була звичайною, прийхав молодий грецький священик, о. Сотіріос з Едмонтону. У Церкві повно людей, як наших членів, так і місцевих греків. Отець Сотіріос робить виголоси по-грецьки, а о. О. Кравченко з п. І. Воторохом та П. Войчуком відповідають по-українськи. На кінець Вечірні, Всеч. о. Сотіріос сказав коротеньке слово в двох мовах: грецькій і англійській та пару слів привіту по-українському. Це вже вдруге о. Сотіріос відвідує нашу Церкву.

У п'ятницю, 14-го травня, місцевий відділ СУМК ім. Пилипа Орлика, — дав Передз'їздовий концерт. На програмі концерту були: народні танці, деклямації, співи та красномовство. Програма як звичайно своєю присутністю п. Гектор Роберж, заступник мейора міста, який сказав коротеньке, але надзвичайно змістовне слово про те, що значить бути канадійцем. Він підкреслив, що бути канадійцем не значить бути англійцем чи французом. Кожний народ у Канаді повинен не тільки зберігати, але й розвивати свою культурну спадщину, щоб таким чином могти збагатити загальну духовну скарбницю молодої канадійської нації. Після концерту була влаштована товариська забава.

Заходами учительок Церковної школи було влаштовано, у неділю, 16-го травня, День Матері. Концерт приготовили пані Є. Новосад, А. Спинчин та М. Саранчук. Вступне слово сказав о. О. Кравченко, а кінцеве слово сказала п-ні Я. Ворох, голова Шкільного комітету. Реферат виголосила добр. Марія Кравченко. Концерт складався з групових і індивідуальних деклямацій, співу та народніх танців.

Цьогорічний з'їзд СУМК округи „Верховина" відбувся в суботу й неділю, 29-го й 30-го травня в Витків, Саск. Участь брали три відділи нашої Парафії: Витків, Гласлин і Норт Бетлфорд. Суботня програма складалася з реєстрації, коротеньких загальних зборів, спорту та драматичних змагань. Перше місце в драматичних змаганнях здобув відділ у Гласлин. У неділю була відправлена Служба Божа при участі „Сумківців" і численних гостей. На запрошення Громади Св. Духа у Витків, співав церковний хор з Норт Бетлфорд під проводом п-ні С. Лазаревич. Відправами провадив о. Парох О. Кравченко при участі о. Веремчука з Сейнт Валбург, Саск. Після Богослужения було приготовлений місцевим Жіночим Т-вом святочний обід. Програма в неділю по-обіді розпочалася вступним словом Всеч. о. О. Кравченка, капеляна Округи. Головним промовцем на з'їзді був п. І. Д. Стратійчук з Ріджайна. Так, як цей З'їзд був присвячений 60-тилітню Саскачевану, то п. Стратійчук говорив про вклад українців Саскачевану в розбудову загально - українського життя в Канаді. Серед точок на програмі були народні танці, деклямації, співи та красномовство. Відділ СУМК у Норт Бетлфорд здобув 2 чаші: Івання Спинчин за красномовство в групі молодших, а Мирослава Ковальська за деклямацію.

У неділю вечером, 13-го червня, Громада влаштувала прощальний вечерок для пань Івана й Ярослави Ворох та їх синів: Романа, Зенона й Мирона. Панство Ворохи переїжджають до Едмонтону, на працю при Катедрі Св. Івана. Так, як п. І. Ворох був довший час даком не тільки в Громаді в Норт Бетлфорд, але обслуговував і другі Громади нашої Парафії, то на Прощальний вечерок з'їхалися люди з цілої околиці. На знак пошани, Громада й родина п-ва Ворохів, побажавши їм всього найкращого на новому місці, вручила їм пені дарунки.

В суботу, 26-го червня, завітав до нас Преосвященний Владика Борис, Єпископ Саскатунський. Владика Борис з Всеч. о. І. Стусом, заступником голови Президії Консисторії, у супроводі о. Пароха, відвідали Громади Витків, Гласлин, а також і Норт Бетлфорд. У неділю, 27-го червня, Владика Борис, при участі о. І. Стуса, Настоятеля Собору Св. Покрови у Вінніпегу, о. С. Зузака, Настоятеля сусідньої Парафії Гефорда та о. О. Кравченка, Настоятеля Парафії Норт Бетлфорд, — освятив Церкву Всіх Святих у Медов Лейк, яка являється одною з Громад нашої Парафії. Не зважаючи на те, що погода була дощева, Церква була переповнена вірними з усіх Громад Парафії Норт Бетлфорд. У по-обідній програмі на цьому святі брала участь також і танцювальна група СУМК із Норт Бетлфорд.

З перезїздом п. І. Вороха до Едмонтону, дяківство в Громаді перебрав п. П. Войчук.

Отакий короткий перегляд життя Громади Св. Івана Хрестителя в Норт Бетлфорд за перше півріччя 1965-го року.

Іван Ворох
Кореспондент Громади.

В ДЕСЯТИЛІТТЯ СВЯЩЕНСТВА О. ТИМОФІЯ МІНЕНКО

Народився о. Тимофій Міненко на Полтавщині 5 березня, 1929 року. Початкову школу кінчає в Україні.

В 1943 році покидає рідний край і мандрує в світ. В 1945 р. прибуває до м. Мюнхену, Німеччина, і там продовжує вчитися. В 1948 році здає іспит зрілости — кінчає гімназію і вступає до Богословської Академії УАПЦеркви, де, крім гарних поступів у науці, бере активну участь в суспільно - громадській праці. Включається в члени ЦЕСУС-у, а також включається й бере активну участь в Об'єднанні Українських Православних Студентів.

В 1949 році за його ініціятивою почав виходити студентський орган „Богослов", а о. Т. Міненко стає головним його редактором. Одна-

КОЛЕГІЯ СВЯТОГО АНДРЕЯ У ВІННІПЕЗІ

ЗАПРОШЕННЯ

Богословське Товариство при Колегії Св. Андрея у Вінніпезі має честь запросити Вас на:

СВЯТО-АНДРЕЇВСЬКИЙ ВЕЧІР

який відбудеться
в суботу 11-го грудня 1965 року, в авдиторії Колегії Св. Андрея на кемпусі Манітобського університету. Початок Свята о год.. 7:30

ПРОГРАМА СВЯТА

1. Молебень до Святого Апостола Андрея — год. 7:30 вечером.
2. Слово Блаженнішого Митрополита Іларіона.
3. Святочний реферат — п. Ігор Куташ.
4. Концертна частина:
   (а) Мішаний хор СУМК при Катедрі Пресвятої Трійці під диригентурою п. В. Соломона.
   (б) Сольо-спів — Пані Оксани Олексій.
   (в) Хор студентів-богословів при Колегії Св. Андрея під диригентурою о. Ю. Ягодського.
   (г) Деклямація — п. Орест Равлюк.
   (ґ) Сольо на скрипці — п. Роман Єрнюк.
   (д) Мішаний хор СУМК при Соборі Св. Покрови під диригентурою п. Ярослава Каптія.
5. Кінцеве Слово — о. Протопресвітер Д-р С. В. Савчук.
6. Чайте прийняття.

Чайним прийняттям буде гостити Жіноче Товариство при Колегії Св. Андрея.

Просимо своєю присутністю звеличати це наше Свято.

Управа Богословського Товариства.

че виїзд до Америки припинив його діяльність і студії на якийсь час.

Прибувши до Америки в 1950 році в м. Ню Йорк вписується на богословські студії до Свято-Володимирської Семінарії, а також до Ню Йоркського місцевого Каледжу. Хоч вчащає до двох шкіл, а вечорами працює на прожиття, одначе має ще міць і бажання працювати і на громадському полі. Від років 1950-53 був секретарем Професорського і Студентського Колективу Богословської Академії, а також став членом основником молодечої організації ОДУМ.

В 1952 році одружується з Анастазією Кривоніс.

Побираючи богословські студії так запалилося його серце до Церкви, що в неділю 23 жовтня 1955 року Архиепископ Ігор Губа рукоположив Тимофія Міненка в сан диякона, а за тиждень 30 жовтня 1955 р. Архиепископ Палладій Вадибіда-Руденко рукоположив у сан пресвітера до Свято-Троїцької парафії в м. Ню Йорк.

В році 1961-62 Владика Палладій призначає о. Т. Міненко настоятелем Свято-Троїцького Катедрального собору в Ню Йорку. Від року 1956-61 був Пластовим Капеляном в Ірт Чаттем Ню Йорк.

В 1955 році, коли виникла потреба організованого життя православної молоді, о. Т. Міненко ініціює згуртуванню цієї молоді. Постає Ініціятивна група, а о. Т. Міненко вибрано одноголосно на голову а з 1956 року був Духовником Т-ва Української Православної Молоді.

В м. Ню Йорку, коли зійшлися в 1955 р. всі молодечі організації м. Ню Йорку і створили Координаційну Комісію, о. Т. Міненко був вибраний її головою. Показалося, що його здібності і вміння в керуванні були надзвичайно успішні і корисні і щороку він був перевибираний на це становище, аж до виїзду до Канади.

В місяці вересні 1962 року він був призначений настоятелем до Церкви Св. Димитрія в Лонг Бренч, Торонто, де є і до сьогодні.

В цій громаді о. Т. Міненко звертає увагу на розбудову громади і на розбудову Української і Недільної шкіл, та багато іншого. Його труд і завзята праця пішли громаді Св. Димитрія на користь.

Щиро вітаю, Вас, Отче Тимофію з Ювілеєм. Бажаю мінного здоров'я і ще завзятішої праці на Церковному і Громадському полі.

Многая Літа! Щасти Вам Боже!

Іподиякон Олексій Кривоніс

ПОДЯКА РОДИНИ СВІТЛОЇ ПАМ'ЯТІ МИТРАТА ЄРОНІМА ГРИЦИНИ

Почуваємось до обов'язку зложити прилюдну і з глибин серця щиру подяку Блаженнішому Митрополит о в і Іларіонові, Архиепископові Михаїлові з Торонта і Архиепископові Андрееві з Едмонтону за щирі слова співчуття з приводу нашого горя, Єпископові Борисові за співчуття й очолення Похоронних Відправ, парохові Катедри Пресв Трійці — о. Володимирові Слюзарові, Катедральному хорові і його диригентові п. Волод. Богоносові й Жіночому Товариству і його голові пані Ангелині Павлик за приготування поминального обіду, та усім, що з нагоди тієї сумної для нас події зложили жертви на нев'янучий вінок, а похоронному заведенню „Кроно" за безплатну Похоронну обслугу.

Нашу найсердечнішу подяку складаємо Всечесним Отцям Духовним, що з далеких сторін Канади прибули на Похорон і віддали Покійному останню братню присługу, як також і місцевим Отцям Духовним за їх участь у Похоронних Відправах і за слова розради. Усіх їх зрадцуємо тут у дусі глибокої вдячности і подаємо їх в азбучному порядку: о. В. Апоюк, о. В. Бойчук, о. Г. О. Василів, о. Т. Глуханюк, о. Б. Горгіца, о. В. Свивчук, о. д-р С. Сасс, о. С. П. Симчич, архимандрит Іов Скакальський, о. Володимир Слюзар (з Вінніпегу), о. О. Сорочук, о. М. Стещенко, о. С. Столярчук, о. І. Стус, о. А. Тетеренко, о. Г. Удод, о. М. Юрківський, о. Ю. Ягодський, о. Тит Яковкевич, о. С. Ярмусь.

ПРИМІРНЕ ВЕСІЛЛЯ
Лондон, Онт.

28-го серпня, 1965 р., в Української Православ. Церкві в Лондон, Онт., о. М. Дебрин повінчав молоду пару ОДУМівців, — Віктора, сина П-ва Гр. і О. Кошарних і Тамару, дочку П-ва Ф. і А. Подопригора, з Лондону.

Батьки доложили всіх старань, щоб весілля відбулось за взірцевим порядком і в дусі рідних традицій, включно з гучними поправинами для численної рідні й друзів, як велить закон, і тому, що на цю увагу молодята собі вповні заслужили. Та, тут слід дати признання обом сторонам, батькам і дітям.

Мимо знання, вел и к и х труднощів синтальщини чужими дорогами по другій Світовій Війні для обох родин, а для п-ва Подопригори, в додатку, вандрування через Венецуелу, — ні батьки зумівши — не без особистих жертв — дати дітям виховання у „страсі Божім" й любові до рідного, а діти сприйняли бездоганно що родинну школу й нічим не зрадили батьківських ідеалів української еміграції. Вони зуміли використати всі можливості в Лондоні — як дитячий, середношкільноре— й вищого навчання, а під час нього брали активну участь у житті української молоді, а саме: Віктор — у проводі місц. ОДУМ і Укр. Студ. Клюбу при Університеті, а Тамара — у всіх проявах ОДУМівської діяльности і вчителюванні в Недільній Школі при Церкві. Ця безперервна праця в рідним середовищі злучує їх молоді серця й сьогодні, ми, з особливою приємністю вітаємо їх, як примірне молоде подружжя й покладаємо на них великі надії.

По весіллі, молодята розпічнуть своє родинне життя у місці, де Віктор працює як молодий інженер технолог, а Тамара докінчувативше, там, свої студії в учительському каледжі. Щиро й радісно вітаємо цю подію постання нової й надійної нашої родини. Щасти їм Боже у їхніх перших кроках і всьому майбутньому подружньому життї, а батькам, з признанням, бажаємо відчути повне душевне задоволення з виконання свого обов'язку, і зрозуміти, що на них справдилась народня мудрість: „Добрі діти — родичам вінець".

Під час весільної забави п-ве М. Співак і М. Тинценко перевели збірку на рідну пресу, в сумі $35, з чого призначено $10 на „Вісник".

Жертводавцям щира подяка, а молодій родині п. інженера Віктора й Тамари Кошарних — „Многих літ"!

Присутній

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ФЕДОР КУРОЧКА
Вотерфорд, Онт.

В четвер 5-го серпня 1965 р. над досвідком, після короткої, але тяжкої недуги, в шпиталі в Симко, Онт., помер Федор Курочка. Пару днів перед смертю, прийняв Сповідь і Св. Причасть.

Тіло Покійного знаходилось в погребній каплиці в Симко. Того ж самого дня вечером, відслужив Панахиду місцевий парох, а друга Панахида була в п'ятницю 6-го серпня. Заупокійна Служба Божа і Похоронна Відправа відбулась в Українській Православній Церкві в Вотерфорд в суботу 7-го серпня при заповненій Церкві.

Службу Божу і Похоронну Відправу служили місцевий парох, а співали співали під проводом дяка п. І. Даниловича.

На кінці прощального слова о. парох подав пояснення про значіння Колегії Св. Андрея у Вінніпезі, і попросив присутніх при прощанні зложити жертву на Колегію, і жертва принесла $42.00, а від родини Пок. зложено на „Укр. Голос" $5.00, на кліше $5.00, на „Вісник" $5.00 і на „Віру і Культуру" $5.00. Пок. Федор був передплатником „Укр. Голосу" і „Вісника".

Тіло Пок. похоронено на місцевому цвинтарі в Вотерфорд. Над могилою, від Укр. Правосл. Громади прощав Пок. п. С. Джигальський, а п. С. Губа прощав Пок. словами своєї власної поезії.

Федор Курочка народився в міс. вересні 1907 р. на хуторі, котрий належав до села Овечка, Кубанської области, на Кавказі. Багато пережив, коли був молодим, а найбільший жаль носив в своїому серці, бо не по своїй волі відірвався від своєї родини і в 1951 році в м. травні оженився в Канаді, в Симко, Онт., де працював в фабриці, і тут же прожив до кінця свойого життя. Не забув Пок. про свою дорогу родину, котра залишилась на рідних землях, і завжди її помагав, висилаючи туди пакунки. Не дивлячись на це, що був тут самітним, вчащав до Укр. Правосл. Церкви в Вотерфорд, і був членом громади через послідних 7 років.

Був скромним, і не дуже любив розказувати про своє горе, що носив його в своїому серці, був лагідної вдачі, чесним, благородним і ласкавим до кожного і не одному подав руку помочі в своїому житті.

Залишив на рідних землях дружину Наталію Свдловську, синів: Олексу, Івана, шкільного студента, 2 внуків, 80-річну маму, сестер: Параскеву, Александру, Олену, брата: Дмитра, частина з котрих перебуває на Кавказі і Києві,

Решта дальшої родини є в Симко, котрі жили з ним, як п. І. Садловський, п. Н. Дворяк, а п. Н. Гумінський в Вудсток, Онт.

Після Похорону, п. Садловський, п. Дворяк і п. Гумінський запросили всіх на обід, котрий був приготовлений в ресторані в Симко. Господар обіду п. Н. Дворяк попросив Настоятеля перевести молитву. По обіді попросив до слова о. пароха і п. П. Федченка, і так закінчилась сумна подія відправління Федора на вічний спочинок. Всім жертводавцям належить ся щира подяка.

Також, належиться щира подяка родині Пок. Федора — п. І. Садловському, п. Н. Дворякові і п. Н. Гумінському, за приготовлення обіду, а також, що так щиро і дбайливо заопікувались, як в шпиталі, так і в Похороні, а Пок. Федора нехай приймє Господь до своїх Осель.

Вічна йому Пам'ять!

о. П. Г.

ПОДЯКА

Складаємо щиру подяку о. Пароху, дяконі п. І. Даниловичу і співакам, всім тим, що прислали квіти, тим, що несли домовину, тим, що відвідували в шпиталі і всім тим, що причинились хто чим міг в часі Похорону нашого свояка Федора Курочки.

І. Садловський
Н. Дворяк
Н. Гумінський

БЛ. П. МИХАЙЛО ПРОКОПІВ

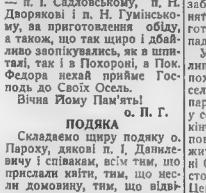

По тяжкій недузі, в лікарні Квін Елізабет, о год. 7.45 ранку в понеділок 5-го липня, упокоївся бл. п. Михайло Прокопів на 61 році свого трудящого життя.

Народився Покійний 29 жовтня 1904 року в селі Пагаличі на Станіславівщині в Галичині. В пошуках кращого життя 1926 року приїхав до Канади. 1934 року одружився з панною Агнесою з дому Олещук, що приїхала до сестри. Дещо доробившись, провадили власний ресторан, а останніх 23 роки Покійний працював на залізниці на становищі шефа кухні.

Членом нашої Громади став майже від початку, бувши якийсь час в Управі на становищі Титеря. Але праця, що часто припадала й на неділі, не давала йому змоги повністю виконувати свої обов'язки. Разом з дружиною, дуже сумлінно виконували завжди свої членські й громадські обов'язки, поскільки було можливо.

Останніх пару місяців перебував у лікарні з малою перервою, що дала йому змогу бути на церемонії отримання університетського диплому їхнім сином та гарно провести час з рідню, котра поз'їздилася на цю оказію зі США й Торонта.

Мабуть, відчуваючи безвихідність становища, сам забажав ще завдалегідь прийняти Св. Тайни. Також приготував всі папери і ін. на випадок смерти.

У вівторок і середу, 6-7 липня відслужено Панахиди в похоронніи заведенні при численній участі рідні, друзів та парафіян. Співав і малий хор у середу. Кожна Панахида закінчувалася змістовною проповіддю на Євангельсько-життєві теми. У четвер Тінині Останки в супроводі о. Настоятеля були перевезені до Церкви. де відслужена спочатку Св. Літургія, а потім Похорон з відповідним словом науки, що стосується життя і смерти та загального воскресіння всіх нас.

При Останньому Цілуванні присутні, найбільше рідня, зложили на Нев'янучий Вінок $32.10. Похована на цвинтарі Монт Роял. На поминальним обіді, що відбувся в залі під Церквою, де були майже всі учасники Похорону, промовляв о. Настоятель, згадуючи відданість його Церкві та добрі риси вдачі, як також і його друг з дитячих літ Василь Мельничин з Торонта. Згадано було його як доброго християнина, мужа, батька і як людину практичну в житті, що давав скрізь собі раду й допомагав іншим. Лишив у глибокому смутку любляч дружину, сина Тараса та рідню як тут, на цім континенті, так і на рідних землях.

Після поминок, за ініціятивою п. Ф. Татарчука (кум Покійного) зібрано на Нев'янучий Вінок ще 64 дол., за що всім сердечна подяка, а Покійному Михайлові Вічная Пам'ять!

За гроші, зібрані в час Похорону, вже куплено гарний металевий Хрест з розп'ятим, а також два свічники мистецького виконання, в тому ж стилі, на Престіл, що будуть прикрашувати нашу Святиню, на Славу Божу й спомин про Покійного.

ПОДЯКА

Складаємо щиру подяку о. О. Костюкові, п. І. Козачкові зі співаками і всім, що чимбудь нам допомогли та взяли участь у Похоронних Відправах і на обіді.

Дружина і син Тарас.

З ПОМИНАЛЬНОГО БОГОСЛУЖЕННЯ НА ПРЕС. ФОНД „ВІСНИКА"
Роблин, Ман.

Дня 26-го липня 1965 минуло три місяці, як відійшов до вічности бл. п. Василь Стиба. Дружина небіжчика Катерина, що мешкає в Роблин, Ман., та син і невістка небіжчика, що мешкають у Флин Флон, Ман., замовили поминальну Сл. Божу та Панахиду на понеділок 26-го липня 1965, щоб згадати і помолитися за свого доброго мужа та тата, бл. п. Василя Стибу. Сл. Божу та Панахиду відправив о. П. Зубрицький в Церкві Св. Івана Хрестителя в Роблин, Ман. На Богослужения прибули: родина та поважне чисто приятелів і друзів небіжчика, щоб спільно помолитися за душу бл. п. Василя, який залишив три місяці тому в смутку: дружину Катерину, з якою прожив спільно 39 років, Лишив небіжчик сина Василя з дружиною у Флин Флон, Ман., трое онуків, дальшу родину та приятелів і друзів.

Під час Богослужения о. Парох виголосив повчальну проповідь, в якій згадав теплими словами бл. п. Василя, як примірного християнина, та говорив на тему Євангельських слів: — „Поправді-поправді кажу вам; хто слухає Слова Мого, і віруе в Того, що послав Мене, життя вічне той має й на суд не переходить, але перейшов він від смерти до життя". Тут о. Парох закликав, щоб вірили в Бога, та любили ближніх своїх, як самі себе. Закликав о. Парох, щоб всі були членами Церкви, яка як Матір все нами опікується, як живими, так і незабуває померших.

По Сл. Божій відправлено Панахиду, а відтак під Церквою в пивниці відбувся поминальний обід, що його приготовила дружина та син і невістка небіжчика.

Під час обіду ще промовляв о. Парох -та закликав скласти пожертву на добру ціль, де було зібрано $13.00, з яких призначено на Прес. Фонд „Вісника" $5.00, на місцеві потреби $7.50, а на пересилку $0.50.

Всім жертводавцям щире спасібі, а Покійному Василеві Царство Небесне, та пам'ять Його з роду в рід.

о. П. З.

БЛ. П. МАРІЯ АНДРУШКО
Форт Франсес, Онт.

В суботу 31-го липня 1965 року упокоїлася в Бозі, по короткій недузі, в місцевому шпиталі бл. п. Марія Андрушко, з дому Бубеля, проживши 81 років життя.

Покійна Марія народилася 15-го жовтня 1884 року в селі Відберізцях, Львівського повіту, в Західній Україні. В родинному селі вона виростала й ходила до школи, а в 1906 році виходить вона заміж за Теодора Андрушка, з яким, після одруження, проживає у Львові, де муж працює при колії. У Львові народилися два перші сини: Володимир і Емеліян. Коли вибухла перша світова війна й московські війська часово були зайняли Галичину, а опускаючи її в 1914 році, забирають зі собою на схід цілу родину Андрушків. На сході, перше в Україні, проживала родина Андрушків один рік з Одесі, а опісля 6 років в Азії в Туркестані, де народився їх найменший син Микола.

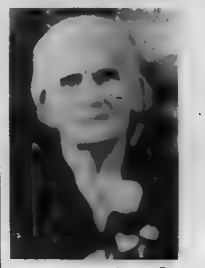

В 1922 році родина Андрушків повертається до Львова, а рік пізніше муж Покійної з найстаршим сином Володимиром виїздять до Канади. Кілька років пізніше виїжджає до Канади середущий син Емеліян, а в 1930 році виїздить до свого мужа до Канади й Покійна Марія з найменшим своїм сином. Приїхавши до Канади, поселюється на постійне замешкання у Форт Франсес, Онт., де й проживає до кінця свого життя. В 1962 році помер її муж Теодор.

Покійна Марія Андрушко була не тільки доброю матірю, яка виховала своїх трьох синів на добрих і активних громадян нашого церковно-громадського життя, але вона була й сама активна громадянка й парафіянка своєї громади. Не було ані неділі ні свята, щоб Покійної не було в Церкві на Богослуженні, не було часу, щоб вона пропустила Св. Сповідь і Св. Причасть. Довгі роки була старшою сестрицею, якою осталась до кінця життя. Також від самого початку свого побуту в Форт Франсес була активною членкою Відділу Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки, а в роках 1932 і 1933, а також 1948 і 1949 була заступницею голови Жіночого Товариства. Свою Церкву, яку вона так любила, старалася прикрашувати живими квітками й вишивками, які вона сама вишивала. Довгі роки вона пекла проскурки для Св. Літургії. Також тому, що добре співала, вміла не один раз за-

ступати дяка в Церкві, коли він був зайнятий працею.

Похоронні Відправи, з причини відсутности Пароха громади, відслужив Всеч. о. п. Бойчук з Йорктону, Саск. Дякував п. Д. Котик. Наперед-день Похорону в місцевому похоронному заведенні був відправлений Парастас, а 3-го серпня у місцевій Церкві Похорон. Заупокійну Службу Божу співав хор під управою сина Покійної Володимира, який є довголітнім диригентом громади.

Покійна Марія полишила в смутку трьох синів: Володимира, Емеліяна й Миколу, які проживають у Форт Френсес. Полишила 10 внуків, 4 правнуки й рідного брата Петра Бубелу в рідному краю.

Після Похорону на цвинтарі, відбувся в Народному Домі поминальний обід, під час якого від громади промовляв голова п. А. Буяр, а від Жіночого Товариства ім. Лесі Українки промовляла пані А. Буяр. Також промовляли два сини Покійної Володимир і Микола. Рівнож говорив про Покійну о. В. Бойчук, який прикінці дав заклик до збірки на Нев'янучий Вінець для Покійної, яка принесла суму $56.40. Цю суму розподілено слідуючо: На „Вісник" 10 дол., „Український Голос" 10 дол., Колегію Св. Андрея 36.40 дол. Крім цього були ще пожертви на суму 64.50 дол., з яких за 62.94 дол. куплена чаша для Церкви і 1.56 дол. на місцеву Церкву.

Всім жертводавцям щира подяка за їх жертви, родині глибоке співчуття по втраті доброї матері й бабусі, а Покійну нехай Господь прийме в Свої Оселі Праведних!

Вічна їй Пам'ять!

Учасник Похорону.

БЛ. ПАМ. Н. ДМИТРУК
Гочкіс, Альберта

На 53 році життя, при виконанні сусідньої помочі, Николай Дмитрук був забитий від вистрілу стрільби з рук бувшого приятеля, який, мабуть, в той час не був при повному розумі і який обернув на себе карабін і заподіяв собі смерть.

В четвер 9-го вересня відбулася Панахида за Покійним Николаєм в похоронному заведенні в місті Піс Ривер, де прибула лише родина, бо це є понад 70 миль від Гочкіс, а в п'ятницю 10-го вересня відбувся Похорон з Української Греко - Православної Церкви Пресвятої Трійці.

На Похороні Церква була переповнена людьми із всіх національностей. Проповідь отця Крищук була змістовна, повчаюча і зворушлива, також отець Крищук коротко переповів життєвий шлях Покійного Николая, який народився в селі Волкушов, на Волині, в Україні. Там виростав і 1935 року оженився із Таїсою з роду Ничипорук. Господь обдарував їх одним сином, якого іменували Петром. 1936 року, ще перед вибухом другої світової війни, разом вийхали до Канади, і відразу поселилися в цій самій околиці і тут провадили своє життя на фармі аж до смерти, бо в цій околиці проживає рідня і земляки.

Покійний Николай був дуже гостинний і веселий чоловік за свого життя, з якими не мав сварки. Коли вже Українська Православна Церква відродилася в Піс Ривер, Покійний Николай зі своєю родиною приучився до цього великого діла і відповідно давав матеріяльну підтримку.

На заклик Священника, при обході труни присутні зложили на Нев'янучий Вінок: Укр. Православна Громада з Дедвуд $15.00, Андрей Віра $5.00, Євстахій Злотюк $5.00; дрібними $13.00, з чого призначено: $5.00 на „Укр. Голос", $5.00 на „Вісник", $27.00 на Колегію Св. Андрея.

Покійному Николаєві нехай буде Вічна Пам'ять.

Палямар.

БЛ. П. РОЗАЛІЯ ГОЛОВАТА
Фовм Лейк, Саск.

У вівторок 14-го вересня, в наслідок тяжкого поранення в автомобільному випадку, відійшла у вічність бл. п. Розалія Головата, з роду Остапович.

Народилася Покійна 25-го квітня, 1929 р. в околиці Шіро, Саск. 1950 р. вийшла заміж за Олексу Головатого з Фовм Лейк, на протязі перших 10-ти років подружнього життя подружжя Головатих проживали на власній фармі біля Фовм Лейк, три роки провживали у Ватсон, Саск., а останні два роки у м. Верігєн. Завжди були активними членами Церкви, останніми роками у Кемсак, Саск.

Тому, що уся ближча й дальша рідня обох членів подружжя проживають в околицях Фовм Лейк і Шіро, Похорон Покійної Розалії відбуто в Церкві Св. Апостолів Петра і Павла у Фовм Лейк.

У четвер 16-го вересня вечером Всеч. о. М. Стеценко з Канори відправив Чин Панахиди при численному зібранні родини і вірних. Другого дня настоятель Громади Всеч. о. Григорій Удод відправив Чин Похорону й Заупокійну Службу Божу. Храм Божий не міг помістити й половини зібраних вірних на цей сумний Похорон. Крім родини й місцевого громадянства, прибули численні приятелі Покійної з далеких околиць — з Ватсону, Кемсаку, Вериген, а також з інших провінцій Канади. Не менше п'яти сот осіб перебуло білля труни Покійної при останньому цілуванні.

Тлінні останки Покійної похоронено на міському цвинтарі у Фовм Лейк. Після Похорону відбувся спільний поминальний обід для усіх учасників Похорону. В глибокому смутку Покійна Розалія лишила чоловіка Олексу, три молоді донечки, тата й Олексу Остаповича, дві сестри — Василину й Ірину, трьох братів — Дмитра, Миколая, Івана, а також численних членів дальшої рідні.

На заклик о. Настоятеля при останньому цілуванні вірні склали пожертви на Нев'янучий Вінок Покійній, з чого $4.50 призначено на виріб кліше, а $21.50 на пресфонд „Вісника".

Нехай легкою буде земля Покійній! Вічная Пам'ять живе про Неї, а засмученого мужа й дітей та всіх рідних нехай Милосердний Господь потішить і підтримає.

Присутній.

БЛ. П. МИХАЙЛО КУЗЕК
Лондон, Онт.

26-го жовтня, 1965 р. минув рік, як наслідком затяжної недуги відійшов у вічність урожденець Буковини, учасник українських визвольних змагань і культурний працівник в Канаді — бл. п. Михайло Кузек.

Народився Покійний в серпні 1900 р. в селі Виженка, біля Вижниці, на Буковині, де й переживе свою квітлу молодість, гімназійні часи, до участи у визвольних змаганнях УСС в 1918-20 рр. — Повернувшись, з тифом, з них — студіює право на чернівецькому університеті, потім працює як банковий урядник, згодом — учителем рільбарської школи, але із-за життєвих розчарувань і невідрадних обставин румунської окупації, він, вже женатий, в 1928 р. емігрує до Канади. Тут з трудом, підчас госп. депресії, Покійний пробивається крізь життя як учитель Рідних Шкіл, диригент хорів і струнних оркестр по українських осередках Саскатуну, Ріжайни, Вінніпегу, Торонта, Гімзбі, а в кінці Брентфорд — Вотерфорду, Онт.; тут, поза улюбленою музикою (був і головою Укр. Правосл. Громади в Брентфорді) — пробує щастя у фармерстві, а від 1949 р. при будівництві домів, наємно, а то й на власну руку. Багато спроб робив Покійний у житті, та судьба відмовляла йому всякої радости й стелила його терністий шлях самими невдачами й розчаруваннями, а це й виразилось перечулені с т ю його людської природи.

В 1959 р. заледужує й, як розведений, живе самітно, або біля родини своєї сестри, Добродійки Катерини Дебрин, крім якої покидає в жалю ще дві сестри, в Нью Йорку та Румунії. Послідні роки, підчас недужання, присвячується музиці — й як віртуозний мандолініст бере участь у мандоліновому ансамблі „Барвінок" при УНДомі в Торонто.

Покійний був похороненний з Катедри Св. Володимира, на цвинтарі Проспект в Торонто, при ласкавій участі Отців — Прот. Д. Фотія, Прот. І. Матіаса, Ст. Гуцуляка й Прот. Ю. Цьокурінка, його побратима з УСС-ів, а в пісню „Видиш брате мій". Від родини всім учасникам щира, за все, подяка, а зосібна о. Д. Фотієві і знайомим друзям за відвідини у шпиталі й посліду помін, як також, за вінці з Брентфорду, Вотерфорду, Лондону й від друзів з Торонто.

В річницю смерти, в Укр. Правосл. Церкві у Вотерфорді, Онт., місці сталого перебування Покійника, Добрий, Вічний Спокій Покійній, заходом його сестри, Добродійки К. Дебрин, відправлено Парастас за слокій його-заболілої душі й вряджено, в залі Нар. Дому поминки по ньому. Всі, тут, як і на Похороні в Торонто, жертвенно помогли, за що родина щиро дякує: о. Прот. Гіщукому П., дяконі І. Давиденчові, управам Церкви й Нар. Дому, жіноцтву за поміч у тривозі, а його друзям вотерфордцям за гарну згадку про життя й жертвенну працю Покійного Михайла Кузека.

На поминках, на зазив п. А. Завальського, присутні злобжили на рідну пресу — суму $18, з чого, з додатком від родини — призначено $8 на „Вісник".

Щира всім подяка, а Покійному Михайлові — Вічна Пам'ять!

Присутній.

ПОЖЕРТВИ НА КАТЕДРУ ПРЕСВЯТОЇ ТРОЇЦІ

Дальші пожертви: ВЕГРЕВИЛ, Алта. І. Соколовський (надіслав о. М. Крищук) $100.00. — ВАНКУВЕР. Б. К. У память бл. п. Н. Гуцула з Вінніпегу) $5.00. — СТ. ПІЕР, Ман. І. Бутерь, з нагоди хрещення дівчинки Евгенії $5.00. — ШОРТДЕРІД, Ман. Анна Фаріон $5.00. — СЕМБУРГ, Саск. З похорону бл. п. Зофія Величко, надіслав о. І. Швець $5.00. І. Г. Денисик $5.00. — ПРІНС АЛБЕРТ, Саск. Олекса й Савета Фучко $10.00. М. і Ф. Кіндрачук $10.00. — ПОРТЕДЖ ЛЯ ПРЕРІ, Ман. М., Шепель $15.00. — КОМАРНО, Ман. І. Бойцун і дружина $15.00. — ГРЕЙЗЕЛРИДЖ, Ман. Джені Мех $5.00. — ГАРДЕНТОН, Ман. Марія І. Загирів $50.00 коручин о. П. Стефюк. — ВЕРОНА, Н. Пі. ЗДА. Марія Рожинські $10.70. — МАВИТЕН ВЮ, Каліф. ЗДА. Катерина Росандич, на спомин бл. п. Н. Гуцула з Вінніпегу $10.00. — ТАКОМА, Ваш. ЗДА. І. П. Гарт $10.00.

ВІННІПЕҐ — КАТЕДРА: Стефа Кончух $205.00, д-р Є. Колесниченко $175.00. По $100.00: О. Монастирський у спомин бл. п. Володимира Монастирського, що упокоївся 3-го лютого 1965 р., С. Радчук, Д. Назаревич, Н. Одайський і Катерина Ковальчук. — В. Касіян $70.00, Павлина Гринюк $50.00, Михайло й Оляврка Троські $50.00, родина Пі. Бойчука, у спомин свого померлого батька $40.00, В. Гринівський $30.00, Ст Лучик $25.00, Петро і Павлина Будзінські $25.00, С. Невелюк $25.00, Д. Лобай $25.00, М. Склепович „Студіо Стар" $24.00; — по $20.00: Марко Городюк, д-р Ю. Любимський і дружина, А. Гриців, — по $15.00: Яків Зіїнський, І. Якиць „Флемінго Мотел", Анна Гузій і Джні Німчук. — Дм. Міщук $12.00; по $10.00: М. Клим, Дм. Вишньовський, Анна Соломон, В. Савело, О. Трофан, Марія Арсенів, у память свого чоловіка бл п. Василя Гуз, Анна Звичк і В. Хмельницький. — Н. Богонос $8.00, СУМК, Відділ при Катерді $31.00; по $5.00: А. Бонтей і Павло Безкачко.

КОЛЯДА — КАТЕДРА — ВІННІПЕҐ. — Н. Залозецький $15.00, О. Монастирський $10.00, П. Ковтун $10.00, Дм. Міщук $8.00, М. Табака $5.00, Г. Ушок $5.00, В. Зелінський $5.00, Ю. Мартиненко $5.00, І. Друль $8.00 та Мих. і Марія Панів $3.00.

ВІННІПЕҐ — КАТЕДРА. — Іван Якимів „Мотел Фламінго" $100.00, Пі. Бучковський $25.00, Марія Симчич $14.00, П. Данилюк на спомин бл. п. Харітона Радчука $5.00 і Дора Фишко $5.00.

Коляда: Д-р В. Богонос $15.00, Е. Сайпець і дружина $25.00, І. Долинчук $25.00, П. Кримченко $25.00, Никола Долинчук $25.00.

П. Павлюкевич $15.00, А. Павлик $13.00; по $10.00: П. Шаварський, Л. Янчик, О. Паліборода, І. Вахник, С. Бабюк, д-р М. І. Манярика, І. Байдак, Михайло й Ірина Новосад, С. Сінкуч, І. Лебединський, В. Гаврилюк, М. В. Качинчук, М. Магнибіда, Параска Гринюк, М. Вінк, д-р І. Майба, С. Кушнір, М. Завісяк, О. Бабинець, Н. Супрун, Д. Міхоцька, Т. Головатий, І. Чорний, С. Роїк, Т. Яремко, Юліянна Камінська.

Павло Бінопернюкець $7.00, І. Костриба $6.00. — По $5.00: Марія Танчик, Дм. Угринюк, К. Щербюк, П. Чепзин, Е. Ювишцин, Н. Когусьна, Г. Красноп, Н Венгер, Ліда, Клішнюк, І. Малинин, І. Павлюк, М. Остряжнюк, А. Ковтун, Преосв. ЕП. Борис, Гео. Гапчук, С. Садовський, А. Молитвеник, И. Гуминк, В. Стахурський, В. Мочарський, Д. Лобай, О. Жигнк, Докія Крижанівська, Катерина Тесарська, В. Маленчук, Е. Угринюк, Юлія і Леона Попіль, М. Дм. Вишньовський і Г. Сидоренко.

О. д-р С. Сасс $4.00; по $3.00: Марія Яремкевич, І. Лобода, Н. Буля, П. Ковалюк, Ф. Стадник, І. Грабчик; по $2.00: Я. Остяжнюк, Шевчук, С. Руденко, Неві Петола, Анна Підвербецька.

Анна Москалик $1.00.

ВІННІПЕҐ — Собор св. Покрови. — І. Онуфрійчук $5.00.

ВІННІПЕҐ — Св. Михайла. — Н Касіян $10.00.

ШЕЛЕН, Ваш. ЗДА. — Параска Карпаї $100.00. — АРТУНА, Саск. Анна Громик $25.00. — КАДВОРТ, Саск. В. Радзівон $2.00. — НОРТ СТАР, Алта. І. Шевчук $3.00. — РАТВЕЛЛ, Ман. Олекса і Катерина Болюрчук $5.00, Єлисавета Дюйа $5.00. — РОБІНСОН, Онт. А. Назаренко $50.00. — САСКАТУН, Саск. Ксенія Король $5.00 — СЕЛКІРК, Ман. Йос. Яворський $50.00. — СТ. АЛБЕРТ, Алта. Катерина Ксянкіна $2.00. — СИМКО, Онт. Анна Заласка $5.00 — ТОЛСТОЙ, Ман. О. Долинчук $5.00. — ТОРОНТО, Онт. Гео Азамович $5.00. — ВЕРНОН, Б. К. Н. Н. $100.00. — ВИЛНА: Алта. Марія Голько $10.00. — ВІННІПЕҐ БІЧ, Ман. П. Остафійчук $5.00. — ВИРДЕРЛ, Саск. З нагоди Г. Косована надіслав о. І. Швець $5.00.

КАТЕДРА - ВІННІПЕҐ — КОЛЯДА·

По $100.00: Я. О Масюк.

По $25.00: Г. І. Марко, д-р В. І Черевик, К. С. Продан, Т. Іващо.

По $20.00: Марія Семенюк, Ф Тесарський, А. С. Бірик.

По $15.00: Марія Симчич, С. Яківівський, д-р П. Зажус, Л. Ожеховський і д-р В. Ф. Бачинський.

По $11.00: Я Галас.

По $10.00: Михайло й Ірина Новосад, С. Сажук, І. Лебединський, В. Гарасим, О. Грицак, Зеновів Богонос, Марія Карл, В. Гривінський, М. Кримкевич, Н. Кримкевич, С. Біяк, Марія Лісовська, Н. Страшок, Д. Соломон, М. Соляр, С. Стахурський, П. Совсун, Гео. Осельний, П. Пилипюк, І. Симчич, І. Папіш, І. Якимів, Б. Пригун, Ф. Бажан, Н. Косован, Ф. Стефюк, д-р П. А. Кондра, Т. Смерчинський, Д. Загарія, Е. Аноніяк, П. Стогун, Наталя Созанська, М. Ласько, М. Лакуста, М. Тарновецька

По $5.00: В. Іщенко, Марія Богонос, П. Цигановяч, Наталя Стратійчук, В. Северинюнко, С. Ребчук, І. Скакун, О. Хоменко, О. Головко, Г. Вербенюк, Марія Якимішин, В. Богонос, М. Кульбаба, Анна Тесарська, Т. Крук, М. І. Самоїл, І. Кульбаба, С. Василійчук, Анна Зінчук, Ліда Калинюк, Рі. Юрась, А. Скоробогач, В. Мендро, М. Гикавий, М. Бліда, П. Дамилюк, П. Семака, М. Яремз, І. Гавриляюк, С. Е. Радомський, В. Гарас, І. М. Косован, С. Малгазюк, К. Нікенчук, Н. Шлад, Г. Тимчук, Г. Перістий, В. А. Костюк, В. Буранюк, В. Турецький, Б Пригрощкий, О. Тофан, М. Гнатюк, П. Татарин, Марія Боянівська, Т. Боянівський, С. Матіешин, М. Котелко (Варрен, Ман.), П. Вахник, І Пестрак, Петро Габа, Дм. Рівак і І. Грешко.

КАТЕДРА — ВІННІПЕҐ. По $20.00: Т. Музиловський, М. Соломинка, Юлія і Леона Попіль, М Бабій

По $15.00: В. Бугерецта.

По $10.00: І. Авоніячук, М. Зеленчук, Т. Федрик, І. Карасевич, С. Бичок, Катерина Причун, Е. Семчук, Донка Пипіш, П. Пелешок, В. Сарчук, С. Радчук, Любо Нечгич, Вол. Білич, І. Юрків, П. Пачернюк, І. Трач, І. Вахник (мол.), А. Гуз, С. Сарачук, М. Прокіпчук, Софія Свечук, Рі. Бучковський, Ф. Стефанюк, пані Хомик, М. Карпик, П. Миколайшин, В. Буєлєта, С. Бибель, Нестор Богонос.

По $5.00: М. Кевроп, Д. Николайшин, М. Сидоренко, Борис Соломон (Дугалд, Ман.), І. Живицю, Ю Ковваленко, С. Дубинський, С. Г. Макійчук, д-р Т. Кравчук, Н. Шкрметка, І. Кейпер, д-р І. Чарний, С. Волинин, П. Кевроп, І Малина, Н. Когут, В. Веселовський, С. Шкрметка, І. Жук, В. Заказав, С. Луцик, Марія Герясон, С. Бодпарчук, О. Шик, Д. М. Лисак, М. Т. Бутера, В. Жеровський, Дм. Гевриз, П. Кінзь, С. Кость А. Іщук, І. Вилюнин, І. Гайворон, В. Вахнак, А. Нитенчук, Г. Попов, Катерина Ковальчук, Н. Кудрик, Н. Пізш, Н. Кейпер, Г. В. Мекензі, Р. Семінький, Н. Дімонт, С. Білінський, М. Романюк, М. Ярмій, І. Давидяк.

Усім щира подяка. **(сот.)**

Дальші пожертви ласкаво просимо надсилати на адресу:

Holy Trinity Ukrainian Orthodox Cathedral,
1175 Main Street, Winnipeg 4, Man

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпегу

(Продовження)

Пожертви з різних місцевостей.

По $85.00: З похорону бл. п. Георгія Шкрмеди, Сандвин, Ман

По $50.00: Впрел. о. Іов Скакальський, Вінніпег.

По $35.00: З похорону бл. п Арсенія Стінки, Дробот, Саск.

По $27.10: З похорону бл. п. Петра Лебедовича, Робліи, Ман.

По $25.00: Д-р Д. Мельник. Едмонтон, Алта., в пам'ять бл. п. о. Прот Є. Гринюки; Всеч. о. М. Кригюк, Мелфорт, Саск., з похорону бл. п Івана Ільницького ($13.00) і з похорону бл. п. Василя Осадчука ($12.00).

По $23.00: Г. Кудрик, Ватсон, Саск., збірка на похороні бл. п. Орисі Гайовської, Саскатун.

По $22.00: Українська Греко-Православлна Громада в Дробот, Саск., із збірки на ювілею громадн.

По $20.00: Жіноче Товариство на Дробот, Саск., збірка під час ювілею цього Товариства; Микола Ших. Монтреал: з похорону бл. п. Николи Матіаса, Ватсон (прислав Л. Половнич).

По $15.00: З похорону бл. п. Е Стефінюка, Мазепа, Саск; Павло Якимішин, Вінніпег

По $14.75: З похорону бл п Елени Бупцук, Гарленд, Ман.

По $13.00: Українська Греко-Православна Громада в Тодор, Саск. (збірка).

По $10.00: З похорону бл. п. Марії Кінул, Тодор, Саск; пані Наділя Небелюк, Саскатун; В. Федунюк, Джемайма, Н Пі., ЗДА

По $9.00: З 50-літнього ювілею подружого життя п-ва Половників, Четем, Онт.

$7.00: Едвард Гущук, Ліксторт, Ман.

$5.00: Дмитро Гідзовський, Шікато, ЗДА; Анатоль Шафранський, Мерріцвіл, Ман; пані Катерина Ковальчук, Вінніпег, у пам'ять бл. п. Орисі Гайовської, Саскатун; Федір Королюк, Лондон, Онт., у пам'ять бл. п. Палагії Лисиці-Дзюбенко; В. Дорожинська, Бронкс, Н. Рі; М. Іваницький, Джемейка, Н. Рі., ЗДА.

По $4.50: Всеч. о. В. Кокорудз, Етельберт, Ман.

Збірка з нагоди посвячення нової хати п-ва Михайла і Марії Боженків, Фенник, Онт.,

на заклик п. Михайла Савчука.

Гроші прислав Всеч. о. С. Гуцуляк.

По $5.00: Михайло Савчук, Іван Золотопупенко.

По $2.00: Михайло Боженко, Іван Жук, Сабіна Бородій, Михайло Буртник.

По $1.00: Я. Мазур, П. Гафійчук, М. Буртник, Д. Сайпець, І. Стребуль, О. Курчак, І. Молдован, І. Ворона, Марія Курчинська, Анна Брикайло, Гр. Бун, Д. Чорнобук, М. Ремар.

Пожертви огородницю.

За старанням п. В. Перепелюка з Фалт Флон, Ман., слідуючі жертводали городину для Колегії:

П-во Юзіян і Марія Білоуси („Білоче Гарлєнс") Даффин, Ман., городини на суму $100.00

Никола Перепелюк з дружиною, Даффин, Ман., на суму $75.00

М. Симчик, Келл, Ман., два мішки бараболь, один мішок капусти й один мішок моркви

Д-р М. Потоцький, Даффин, Ман., оплатив доставу цієї городини з Даффину до Колегії (Вінніпег). — $20.00

Всім жертводавцям щира подяка

Пожертви з нагоди цьогорічного З'їзду Колегії.

(Отримано поштою).

По $211.00: Українська Греко-Православлна Церква Св. Володимира й Ольги, Гилберт Плейнс, Ман., (пожертви від членів)

По $250.00: „І. К. Ч." (Цей жертводавець зложив уже на Колегію $1.000.00, але не бажає, щоб його проголошувати, тримаючись засади: „Отець тобі, що бачить таємниче; віддасть тобі явно" (Мат. 6:18).

По $200.00: Семен Самець, Нявгара Фолс, Онт.

По $100.00: Дмитро Нівраківський, Ватерфорд, Онт; Никола й Анастазія Григорчуки, Етельберт, Ман; Никола Штогрин, Су Лукавт, Онт; Іван Ф. Магус, Саскатун, Саск; Українська Греко-Православлна Громада Св. Івана в Тізіз, Саск. (трости: Іван Дорошенко, Митро Єремка, К. Гондзьола); Д. Ф Кобилянюк, Келгарі, Алта, Богдан І. Гутник, Лзойдмінстер, Саск; Всеч. о. М. Стеценко, Канора, Саск; В. І. Перепелюк, Фолтн Флон, Ман; Петро Карауп, Кемроз, Алта.

По $75.00: Впрел. о. Прот. Емануїл Горгіца, Торонто, Онт.

По $50.00: Федір і Марія Музички, Вегревіл, Алта; Іван М. Дутчишин, Кемсек, Саск; Стефан Мисак з дружиною, Елмонтон, Алта; Ніцолп Драпак, Торонто, Онт; Василь Гавриш, Бисссет, Ман; Д. Янда, Едмонтон, Алта

По $40.00: Пані Марія Білоус, Даффин.

По $35.00: Високопреосвященний

вінний Владика Михаїл, Торонто, Онт

По $30.00: Укр. Греко-Прав. Громада Просв. Трійці, Калґарі, Алта.

По $25.00: Лука й Анна Полозівчі, Ватсон, Саск; пані Анна Кіяшук, Торсбі, Алта; пані Варвара Бойко, Фт. Вілліям, Онт; І. Й. Олеськів, Гемптон, Онт; Укр. Греко-Православна Громада Св. Володимира, Ель Пойнт, Алта; Іван Гладишюк, Ніягара Фолс, Онт; Ґреґорій Гладишюк, Ніягара Фалс, Онт; д-р М. Потоцький, Дівфин, Ман; Павло Німчук, Анола, Ман; пані Параска Слизюк, Дівфин, Ман; Союз Українок Канади відділ ім. Лесі Українки, Дівфин Ман; Адольф Котишин, Ту Гілс, Алта; Ґеорґій Фоштей, Ту Гілс, Алта; Ф. Ємчук, Фт. Вілліям, Онт; Іван Ландяк, Фт. Вілліям, Онт; В Сурмай, Фт. Вілліям, Онт; Іван і Анна Василик, Едмонтон, Алта; Михайло С. Фербей, Едмонтон Алта; Союз Українок Канади Відділ ім. „Доньки України", Флін Флон Ман; Петро Лупішка, Вроктон, Саск

По $20.00: Союз Українців Жертв Російського Комуністичного Режиму Відділ у Вінніпезі; Всеч. о. В. Кокорудз, Етельберт, Ман; Н. В. Гричук, Едмонтон, Алта; пані Вселина Філь, Вінніпег, Ман; Юрій Кухта, Ґлоб Крік, Саск; А. Матвійчук, Декер, Ман

По $15.00: Іван Корбутик, Брод Рекрі, Ман; Іван Якимів, Вінніпег; Василь Котишин, Мінман, Алта; Іван Присяжнюк, Пайн Ривер, Ман

По $10.00: Василь Мартинюк, Вінніпегосис, Ман; Ф. Касюрак, Виндзор, Онт; Стефан Гарах, Етельберт, Ман; пані Наталя Шемелюк Едмонтон; Стефан Наливайко, Стоні Крік, Онт; пані Елена Кулачковська, Вайта, Ман; СУМК Відділ в Менгі і Овсборн, Ман; Никола Чумак, Торонто, Онт; Д. Дверничук, Вінярд, Саск; А. І. Лазаровіч, Оттава, Онт; Василь Ткач, Гемптон, Онт; д-р Л. Фрина, Едмонтон, Алта; Орест Мисак, Канора, Саск; Мик. Дмитрів, Прінс Алберт, Саск; В. Сорока, Вінніпег, Саск; Всеч. о. Н. Пахолків, Порт Артур, Онт; Всеч. о. В. Бойчук Йорктон, Саск; О. Квас, Кінґстон, Онт; Юрій Бадюк, Фт. Франсіс, Онт; Андрій Мокрицький, Едмонтон, Алта; Василь Довгань, Торонто; Василь і Оксана Фострик, Гемптон, Онт; С. Гаврилюк, Норт Сорі, Б. К; пані Анна Файчук, Медисин Гет, Алта; Стефан Гладій, Етельберт, Ман; М. А. Кульбо, Монтреал. Кве; Ю. Ґреґорі, Торонто; Анна Глатюк, Саскатун, Саск; Всеч. о. Е. Труфин, Фліп Флон, Ман; Іван Касюрак, Бренден, Ман.

По $7.00: Михайло й Олена Мисик, Нипавин, Саск.

По $5.00: Петро Вавров, Фліп Флон, Ман; Впреп. о. Прот. Т. А Горбай, Лемонт, Алта; Василь М Рокочий, Фліп Лейк. Саск; Мик. Бодцар, Йорктон, Саск; пані С Бурко, Монтреал, Кве; С. Возпець, Вінніпег, Л. Лідіпа,; Торонто; І. Шаботинський, Торонто; Я. Пилипюк, Вінніпег, А. Шевчук, Монтреал; Юрій Файчук, Ветреваз, Алта; С Бока, Монтреал; Марія Семошук, Торонто; Г. Черепаха, Кирклепд Лейк, Онт; Олекса Федчук, Бонпивпл, Алта; Василь Сорохан, Ту Гілс, Алта; пані Геденя Ґричул, Фт. Франсіс, Онт; Ф. Окуфрійчук, Вінніпег.

По $2.00: Пані В. Приманчук, Де Гіл, Ман; Ник. Семотюк, Ветреваз, Алта; „Н. Н.", Б. К; Ф. Демчук, Гемптон, Онт; Павло Сулятицький, Возекгур, Ман; В. Кудрик, Монтреал; М. Тихонов, Лепія, Кве (Далі буде)

СПРАВКА: В числі „Вісника" за 1-го листопада було оголошено, що Д-р Петро А. Дрогомер пожертвував $1072.25, при чому було подано його адресу як Дейтона Біч, Каліфорнія, а мало бути: Дейтона Біч. Флорида, ЗДА., що ними справляється.

(далі буде)

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba, Winnipeg 19, Man.

Порядки Богослужень:

підвінніпезька округа

ҐРУДЕНЬ

5. Неділя — Транскона, Поплар Парк.
12. Неділя — Кеперя, Возекгур.
19. Неділя — Св. Миколая — Гопор (Храм), Транскона, Дуфрост.
26. Неділя — Кеперя, Тимідал.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

Телфон: (вдень) JU 6-3098 (увечорі) JU 9-3610

о. В. АПОНЮКА
ҐРУДЕНЬ

4. Субота, Введення Пр. Богор. — Гудів
5. Неділя — Мелвил (Окружні Збори в Айтуні)
12. Неділя — Айтуна
19. Неділя, Св. Миколая — Гарбард (Храм-Привалюк)
22. Середа, З. Св. Анни — Айтуна
26. Неділя — Гудів

Address: Box 143, Ituna, Sask. Тел. 796-2218

о. В. БОЙЧУКА
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2989

о. Л. В. ДЯЧИНИЙ
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ҐРУДЕНЬ

5. Неділя — Кіндерслей
12. Неділя, Заміть Місяцем — Саскатун
19. Неділя — Вонда
26. Неділя — Прінґет

421 Ave., 1st South, Saskatoon, Sask. Tel. 652—8951.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ҐРУДЕНЬ

4. Субота — Ватсон (Введення Пр. Богородиці в Храм)
5. Неділя — Вадіна
12. Неділя — Клер
13. Понеділок — Вадіна (Ап. Андрея Первозванного)
19. Неділя — Вінгар (Св. Миколая)
26. Неділя — Фастон

Box. 488 — Tel. 338-3143, Wadena, Sask.

о. І. Г. ГИКАВОГО
ҐРУДЕНЬ

4 Субота — Лужани
5. Неділя — Вілліпґтон
12 Неділя — Ендрю
19 Неділя — Лужани
26 Неділя — Прут

Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. С. ҐРЕДІЛЯ
Address: Box 111, Hyas, Sask Tel. 190-2.

о. Ст. ЗУЗАКА
ҐРУДЕНЬ

4 Субота. Введення — Геффорд
5. Неділя — Кріпор
12. Неділя — Редфілд
19. Неділя, Св. Миколая — Геффорд
26. Неділя — Біжки

Address: Box 169, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ҐРУДЕНЬ

4. Субота. Уведення в Храм Пр. Богородиці — Іспас
5. Неділя — Кейленд
12. Неділя — Ту Гілс
19. Неділя Св. Миколая — Шипинґ
26. Неділя — Ту Гілс

Address: Box 284, Two Hills, Alta. Phone 657-2484.

о. В. КОКОРУДЗА
ҐРУДЕНЬ

4. Субота. Введення в Храм Пресв. Богородиці — Етельберт
5. Неділя — Пайн Ривер
12. Неділя — Дрій Ривер
19. Неділя. Св. Миколай — Етельберт
22. Середа — Зачатта Пресв. Богородиці — Пайн Ривер
26. Неділя — Дербек

Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 8264

о. М. КРИТЮКА
ҐРУДЕНЬ

4. Субота. Введення в Храм Пресв Богородиці — Мелфорт
5. Неділя — Гадсон Бей
12. Неділя — Громлія
13. Понеділок. Св. Ап. Андрея — Ендевор
19. Неділя. Св. Миколая Чудотвор. — Брускбі
22. Середа. Зачатта Пресв. Богор від Анни — Громлія
26. Неділя — Сялов Крік.

Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛЯША
ҐРУДЕНЬ

4. Уведення в храм Пресв Богородиці — Реґайтер
5. Неділя — Торгпал
12. Неділя — Восетна
19. Неділя — Етрімонт
26. Неділя — Радвей

Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. О. КРАВЧЕНКА

Address: North Battleford, Sask. 972—106. St. Ph. 445-3280.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
ҐРУДЕНЬ

5. Неділя — Сенді Лейк
12. Неділя — Росборн
19. Неділя, Св. Миколая — Мензі
26. Неділя — Освборн

Address: Oakburn, Man. Ior 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ҐРУДЕНЬ

5 Неділя — Вестлок
12. Неділя — Сангудо
19. Неділя — Вайвуд
26. Неділя — Сібобік

Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-3745

о. М. ОЛЕСЮКА
ҐРУДЕНЬ

4. Субота. Уведення в Храм Пресв. Богор. — Вінніпегосис
5. Неділя — Давфин
12. Неділя — Ропкстон
13. Понеділок. Св. Ап. Андрія Первозванного — Ашаїл
19. Неділя. Св. Миколая — Дрифтінґ Ривер
22. Середа. Св. Анни — Гилберт Плейнс
26. Неділя — Давфин

Вечірня служиться що неділі о год. 7-ій вечора в Давфині.

Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 80.

о. Я. РИБАЛКИ

Address: 2602-42 Ave, Vernon, B. C. Phone 542-4312.

о. О. СОРОЧУКА
ҐРУДЕНЬ

4. Субота — Уведення Пресв Богородиці — Гіффорд
5. Неділя — Боянпвіт

УВАҐА: Окружні річні збори заразпо обіді в залі під Церквою Зобов'язується всіх прибути на збори.

12 Неділя — Ст. Пал
13. Понеділок — Св. Андрея — Боннивила
19. Неділя — Гіффорд (річні збори)
26. Неділя — Сенді Репід

Rev. O. Sorochuk Bonnyville, Alta.

о. ЄВҐЕНА СТЕФАНЮКА
ҐРУДЕНЬ

4. Субота. Уведення в Храм Пресв. Богородиці — Лак Ла Біш Чудотворця — Трескепа
5. Неділя — Норая
12. Неділя — Атабаска
12. Неділя. Вечірня о год. 7.30 веч. — Лак Ла Біш
19. Неділя Св. Миколая Мирлик.
22. Середа. Зачатгя Богородиці від Анни — Боґа
22. Середа. Вечірня о год. 7.30 веч. — Лак Ла Біш
26. Неділя — Сарепа

Address: Box 817 Lac La Biche Telephone 623-4533

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ҐРУДЕНЬ

4. Субота. Введення — Ленорд
5. Неділя — Робліп
12. Неділя — Ґрендвю
19. Неділя — Мекпат
22. Середа. Зачатгя Пр. Богор. — Мерідейл
26. Неділя — Росса

Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 466.

о. М. СТЕЦЕНКА
[illegible]ra, Sask., Ph. 563-5163

о. Т. СЛАВЧЕНКА
ҐРУДЕНЬ

4. Субота. Введення в Храм Пресв. Марії — Кадворт
5. Неділя — Альвена
5. Неділя. Вечірня 5 год. „Фестгйкі" — Смпгс
18. Неділя — Лепін
18. Понеділок. Св. Андрія Первозваного — Тарнополь
19. Неділя. Св. Миколая — Вакав

Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ҐРУДЕНЬ

4. Субота. Уведення — Толстой
5. Неділя — Толстой
12. Неділя — Сарго
19. Неділя. Николая — Роза
22. Середа. Анни Зачат. — Толстой
26. Неділя — Гардептон

Address: Tolstoi, Man.

о. Ю. ТУРЖАНСЬКОГО
ҐРУДЕНЬ

4. Субота. Введення — Ворспайт
5. Неділя — Смоки Лейк
12. Неділя — Вільна
13. Понеділок. Св. Ап. Андрея — Стрий
19. Неділя Св. Миколая — Едванд
22. Середа. Зачатгя — Смоки Лейк
26. Неділя — Слезеп

Address: Smoky Lake, Alta. Box 809

о. Г. УДОДА

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 31.

о. І. ШЕВЦЯ
ҐРУДЕНЬ

4. Субота. Уведення в храм Пресв. Богородиці — Кадет
5. Неділя — Нипавин
12. Неділя — Вірдейл
19. Неділя. Св. Миколая Мир-Лик. Чудотворця — Нипавин
22. Середа. Зачатгя Пр. Богородиці від Св. Анни — Сенбурп
26. Неділя. Св. Пророків — Вірдейл

Address: Wordsdle, Sask. Ph. 486.

о. І. ПУГТАЛЮКА
ҐРУДЕНЬ

4. Субота. Уведення в Храм Пр. Богородиці — Слава пол.
5. Неділя — Мусіора
12. Неділя — Мирпна
19. Неділя — Лужапи-Топорівці
26. Неділя — Люйдмістер

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42

о. ҐУМЕНА О. ШЕРБАНЯ

Address: 9530—109 Avenue, Ph. GA 2-3053. Edmonton, Alta.

о. Ю. ЯГОДСЬКОГО
ҐРУДЕНЬ

4. Уведення — Сеньків
5. Неділя — Вайта
12. Неділя — Пембіна
19. Неділя — Арбана

Св. Миколая. Храм.

26. Неділя — Сандав

Address: Vita, Man.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue, Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го ҐРУДНЯ, 1965. WINNIPEG, MAN., DECEMBER 15, 1965. ЧИСЛО (2044) 24

Ювілей Митрополита Іларіона

Світовий Сіонізм обвинувачує Євангелію в „антисемітизмі"

ПІНХАС Е. ЛЯПІН ОСОБЛИВО ПРОТИ ЄВАНҐЕЛІЇ СВ. МАТВІЯ

Заступник редактора урядового Пресового Бюра Ізраїля Пінхас Е. Ляпін заявив, що судження Христа Синдріоном „є крайньо-неймовірною розповіддю" Св. Письма.

Навівши цитату з Євангелії Св. Матвія, про те, як Пилат проголосив Христа невинним, але на домагання жидів він видав їм Христа, і як жиди заявили: „Нехай кров його буде на нас і на дітях наших", — Пінхас Е. Ляпін пише так:

„Цей короткий уступ є євангелією від Матвія, разом з крайньо-неймовірною розповіддю про судову розправу Синедріону над Ісусом..."

Світовий Жидівський Конгрес (Сіонізм) заявив, що Євангелія — це основа „антисемітизму"

Проти Євангельської релиції про суд Синедріону над Христом Пінхас Е. Ляпін (**Pinchas E. Lapine**) виступив у своїй більшій статті п. з. „Deicide or Fratricide" („Боговбивство чи братовбивство"), що опублікована в часописі „Congress" (Vol. 2. No. 8. November, 1965), що є органом Канадського Жидівського Конгресу.

У цій же статті П. Е. Ляпін заявляє: „...У самому корені теологічного антисемітизму лежить старовинне оскарження за „вбивство Христа". Або, кажучи словами Світового жидівського конгресу: Це оскарження є одниоко-най-

(Продовження на 3-й стор.)

Перший раз

Арештування на релігійному ґрунті в католицькій країні

Після проголошення „свободи релігії"

„ЛІЗБОНА, Португалія (Ройтер). — У вівторок (23 листопада 1965 — р.В.) судові власті (в „Лізбоні) повідомили, що 61 „свідків Єгови" передано під суд з оскарженням, що вони є членами релігійної групи, ідеї якої „противляться теперішній політичній ситуації". Лише двох арештованих оскаржено в „підбурюванні до масового неспокою та в хибі щодо виконання законних розпоряджень (місцевих) властей", подав Вінніпеський щоденник „Фрі Пресс" 25 листопада 1965.

У постанові про „свободу релігії", ухваленій П Ватиканським Собором 19 листопада ц. р., між іншим, сказано: „Уряди мусять не допускати всякого роду насильства у справах віри і що вони не повинні вмішуватися в справи такої релігії ,що не загрожує публічному порядкові".

Величавий ювілей

100-ліття Грецької Церкви в Америці

ВЕЛИКА СПАДЩИНА УКРАЇНЦЯ

Від о. Агапія Гончаренка — основоположника Грецької Церкви на американському континенті, до екзарха архиепископа Якова

У днях 14—17 жовтня 1965 р. в Америці закінчилися дворічні величаві урочистості відзначення 100-ліття існування Грецької Православної Церкви на американському континенті. Точніше — це Всеамериканський Екзархат Константинопольського Патріархату.

Світські згадали о. Агапія Гончаренка „незлим, тихим словом"

Головна урочистість, якою закінчено ювілей 100-ліття, відбулася в м. Нью Орлін в штаті Луїзіані, де в квітні 1865 р. о. Агапій Гончаренко, український патріот, очолив першу на американському континенті грецьку парафію церкви Св. Трійці, якої він був першим настоятелем.

Вселенський Патріярх Константинопольський Атенагорас І прислав своє благословення й привітання листом з 21 жовтня 1965 р.

У своїй промові на урочистому прийнятті в Нью Орлін увечері 16 жовтня 1965 р. в готелі „Рузвелт" суддя В. Голин (Judge Walter Hawlin) у своїй доповіді розповів про початки цієї парафії в Нью Орлін, і, між іншим, сказав, що коли гурток місцевих греків рішився оснувати ту першу свою парафію на американському континенті, то дальші події послідували так:

„Звернулися до грецького консуля в Нью-Йорку, Дімирія Потассіса, щоб він постарався за священика... у початках квітня 1865 р. Всеч. Агапій Гончаренко (1832-1916) прибув з Греції до Нью Орлін. Через його священництво Православіе почало поширювати свої промені по всій нашій великій країні, які навчали правдивих основ Християнського Ісповідання. Тут почалася перша парафія, створена об'єднаними православними чинниками — оця перша основана парафія, що існує безперервно. Тут продукували перші православні дзвони Хвали Всевишньому в Новому Світі".

Тому що в офіційних заявах ієрархів, — принаймні тих, що їх досі опубліковано — не згадується о. Агапія Гончаренка, то принаймні згадка про нього „незлим тихим словом" в промові судді В. Голина свідчить, що його там не зовсім було забуто. А це тим більше, що велика доповідь судді В. Голина була опублікована в журн. „Орподокс Парастерет — Ді Ортодокс Обзервер" (листопад 1965), що є головним органом Американського Екзархату Константинопольського Патріярхату.

25-ліття Архипастирського служення Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона

ВІДЗНАЧЕННЯ ЮВІЛЕЮ В ВІННІПЕЗІ

Цього року сповняється 25 років від того часу, коли наш Первоієрарх, Блаженніший Владика Митрополит Іларіон, узяв на себе важкий, але найбільш почесний обов'язок — служення в Архиєрейському сані своєму боголюбивому українському народові та його Православній Церкві.

Починаючи з 20-го жовтня 1940-го року, коли відбулася в м. Холмі Хіротонія Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона в Єпископи Української Православної Церкви, цей Достойний Архипастир нашої Церкви присвятив усе своє трудолюбиве життя служенні Богу через свій народ та його многостраждальцу вподовж століть Св. Православну Українську Церкву.

Величезна богословська, церковна, літературна, письменницька і культурно-освітня праця нашого Дорогого Архипастиря була можливою тільки завдяки Його великій енергії, ерудиції та любові до свого рідного обездоленого народу та його Церкви, без уваги на те, де той народ чи частини того народу знаходяться — чи то в Україні, чи в Канаді, чи взагалі по різних країнах вільного і поневоленого безбожницького владою світу.

Ставши Архиепископом Холмсько-Підляської Катедри, наш Достойний Ювілят зараз же мусів розпочати широку освідомлюючу серед тієї вітки нашого народу працю, а разом з тим вести затяжну оборонну боротьбу проти всіх тих темних і противних нашому народові сил, які бажали якнайшвидшої загладп нас усіх, а особливо нашої Матері Православної Церкви.

З цих 25 років Архипастирського служення, Блаженніший Владика Митрополит Іларіон 18 років присвятив

(Закінчення на стор. 2)

Ювілей Митрополита Іларіона

(Закінчення з 1 стор.)

Апостольської праці для нашої Української Православної Церкви в Канаді, відродженої кращими представниками-піонерами нашого народу в 1918-му році.

Тому-то, починаючи з XIII-го Собору нашої Церкви, що відбувся в місяці травні цього року, як також у наслідок заряджения Президії Консисторії нашої Церкви всьому Духовенству, по всій Канаді, де тільки в наші церковні Громади, в місяцях жовтні і листопаді відбуваються вдячні Молебні та Ювілейні Академії, якими православні українці — вірні нашої Церкви вшановують свого Архипастиря з нагоди Його 25-ліття Архипастирського служення.

Такі Ювілейні урочистості, заходами чотирьох місцевих церковних Православних Громад міста Вінніпегу, та з участю всього українського місцевого православного громадянства, відбулися в Всеканадійській Катедрі Пресвятої Трійці, в неділю 28-го листопада ц. р.

Урочистий Молебень за здоров'я Блаженнішого Владики Митрополита, що був відслужений в Катедрі Пресвятої Трійці в той день, очолив Преосв. Владика Борис. Йому сослужили: о. д-р С. В. Савчук — Принципал Колегії Св. Андрея, о. Архим. Я. Скакальський — Настоятель Богословського Факультету Колегії Св. Андрея, о. д-р С. Сасс — Настоятель Церкви Св. Архистратига Михаїла, о. В. Слюзар — Настоятель Катедри Пресв. Трійці, о. І. Стус — Настоятель Собору Св. Покрови і о. М. Кляш — Ректор Колегії Св. Андрея.

На цьому Молебні були присутні: Вприп. о. Прот. Т. Ковалишин — Голова Президії Консисторії нашої Церкви, о. Протопресвітер Т. Яковкевич та о. С. Ярмусь — Секретар Президії Консисторії. Під час Молебня співав хор студентів богословія під управою В. Гайдука.

По Молебні, Преосв. Владика Борис по-братньому привітав з цим великим Святом нашого Дорогого Ювіляра і побажав нашому Архипастирю кріпкого здоров'я та дальших успіхів в Його плодотворній праці в Рідній Церкві.

Друга частина згаданих урочистостей складалася з Ювілейної Академії, за програму якої відповідальний був Голова між-громадського Ювілейного Комітету — п. Ф. Тесарський.

Після входу наших Владик в авдиторію всі присутні встали і проспівали „Тон Деспотін", а Владика Митрополит удяжи при цьому всім свое Архипастирське Благословення. В цю хвилину пі: дійшла до Владики Ювіляра дівчинка Даруся Анонійчук і, показавши короткий зворушливий вірш-привітання, вручила Владиці Митрополитові китицю живих квітів.

У своєму вступному слові, до якого був з черги попрошений о. Прот. Т. Ковалишин — Голова Президії Консисторії, останній тепло привітав нашого Достойного Ювіляра з цим великим для Нього і для нашої всієї Церкви Ювілеєм, та побажав Йому в імені Духовенства та вірних всієї нашої Церкви кріпкого здоров'я та дальших успіхів у Його праці.

Дуже добре підготовану доповідь про Достойного Ювіляра виголосив о. д-р С. Сасс. Його доповідь була основана головно згадкою про велику та ідейну діяльність популяризації української мови в Галичині від 20-их років, де Владика Митрополит проявив виняткову діяльність на літературному полі, а дальше пішли спроби поширювати цю ж українську мову по середніх школах у Галичині. В цьому дуже багато допоміг журнал „Рідна Мова", на сторінках якого Владика Митрополит, тоді проф. Іван Огієнко, поширював ідею: „Один народ, одна літературна мова, один правопис і вимова". Ця ідея ступнево ширилась поміж українськими громадянами в широкому світі, і таким чином почався повільний перехід західньо-української преси на українську літературну мову. І так, згодом вся Галичина, і більше — вся Західня Україна приняла соборну літературну мову, яка дуже скоро спричинилася до українізації церковних напівів, особливо на Холмщині і Волині.

Під впливом цього великого ідеолога однієї соборної мови для всього народу, всі переконалися в тому, яку велику культурну працю виконав професор Іван Огієнко для свого народу, а особливо для українізації та перекладів богослужбових книг для нашої Рідної Церкви.

Другою глибоко-змістовною доповіддю про літературну діяльність нашого Владики Митрополита була доповідь виголошена проф. д-ром Ю. Мудик-Луциком.

У своїй доповіді, шановний доповідач підкреслив великі заслуги нашого Достойного Ювіляра на полі української культури і науки під аспектом соборности. Доповідач кількакратно зазначував, що на тлі нашої сучасної доби матеріялізму, який, на жаль, вже закрадається й у сферу релігії та Церкви, — богословські, філософські та літературні творя Владики Митрополита являються тим „хлібом насущним" в Молитві Господньої, якого так щедро подавав своєму народові наш Блаженніший Владика Митрополит Іларіон. Шановний доповідач спинився коротко також на аналізі філософських творів нашого Владики Митрополита і зазначив, що кожне треба створити окрему дільянку „Огієнкіяди", де б можна досліджувати цю величезну працю-скарб, який збірав для свого народу і для своєї Православної Церкви Блаженніший Митрополит Іларіон.

З поодиноких сольових точок дуже вдалі були виступи: добродійки Сасс і пані Оксани Олекша-Онуфрійчук. Добродійка Сасс, під акомпаньяментом своєї доньочки — панни Христини, виконала три пісні: „Родимий Краю" муз. В. Матюка, „Горить моє серце" муз. Я. Лопатинського (слова Лесі Українки) і „Думу" — з „Невольника" М. Гайворонського. Пані Оксана Олекша-Онуфрійчук виконала також вміло три точки: „Ангол ночі", „Владико Неба і землі" і „Лунджві далкари". Її акомпаньював студент богословія С. Сенайко.

Дуже приємне враження на присутніх слухачів зробили виступи двох місцевих церковних мішаних хорів: Катедри Пресвятої Трійці і Собору Св. Покрови. Ці хори по-мистецькому виконали пару окремих точок, а саме: Катедральний хор під управою дир. В. Богоноса, виконав: „Хваліте Ім'я Господнє", муз. Строкина і „О Пресвята Діво Маріє", муз. О. Кошиця, а хор Собору під управою дир. Я. Каптія виконав: „Слава Богові на Небі" муз. Строкина, і „Ой зійшла зоря", муз. М. Леонтовича. В цій останній пісні „Ой зійшла зоря", солістами були: панна Дж. Гельмич і проф. І. Керелюк.

Також на високому мистецькому рівні під час цієї Ювілейної Академії студент богословія Г. Філь виконав деклямацію — вірш Владики Митрополита Іларіона під назвою: „Найбільший Божий твір — Людина".

З черги, п. Ф. Тесарський прочитав велику кількість привітальних листів і телеграм, що наспіли з цієї нагоди на адресу Достойного Ювіляра, а після цього попросив представників церковних місцевих Громад скласти нашому Владиці Митрополитові від своїх Громад усні привіти. І так, від Катедральної Громади Пресв. Трійці такий привіт склав п. Ф. Тесарський — голова Громади, від Громади Собору Св. Покрови привіта склав голова п. Гр. Бабик, а від всієї Місійної Під-Вінніпезької Округи, ювілейне привітання передав Настоятель Округи — о. С. Ярмусь.

Слідувало дальше вручення від місцевих Церковних Громад скромного дара Владиці-Ювіляту в формі Архиерейського посоха під спів многоліття, яке виконав хор Собору. Дара Владиці Митрополитові вручив п. Ф. Тесарський.

У своєму заключному слові наш Достойний Митрополит Ювіляр висловив велику подяку Богові і всім присутнім, що так величаво відзначили 25-ліття Архипастирської праці для Бога, Православної Церкви і свого українського народу. Владика Митрополит поділився з присутніми різними спогадами із свого трудолюбивого і плодотворного життя, вказуючи особливо на ті великі труднощі, які доводилось Йому особисто переживати із сторони наших окупантів, які за всяку ціну намагалися пригашувати цього всенародного національного духа, якого так сильно підтримував ціле своє життя, ревнюю працею для свого народу, наш Достойний Ювіляр.

Під гучні оплески всіх присутніх на цій Ювілейній Академії, голова Ювілейного Комітету висловив братню подяку всім хто брав участь в цій Ювілейній програмі. Молитвою „Достойно є", яку проспівали всі присутні на залі, та Архипастирським благословенням всіх вірних Владикою Митрополитом, закінчено цю

Архиеп. Богдан (Шпильна) упокоївся

В понеділок, 1-го листопада 1965 року о годині 9.30 увечері упокоївся в Бозі, в шпиталі в столиці Канади Оттаві Владика Богдан, Архиепископ Української Православної Церкви в Америці. Народжений 1892 року — світське ім'я Теодор Шпильна — в Галичині, прибув 1936 року до З'єднаних Держав Америки і в 1937 році був хіротонізований грецьким Єпископатом і очолив підпорядковану Грецькому Екзархові Українську Православну Церкву в Америці. Тлінні останки бл. п. Архиепископа Богдана перевезено в п'ятницю 5 листопада з Оттави до Нью-Йорку до похоронного заведення П. Яреми при 7-ій вулиці,-а в неділю 7 листопада вони були перевезені до Грецько-Православної Катедри Пресв. Трійці. Тлінні останки бл. п. Архиепископа Богдана похоронено на Грецькому Православному Кладовищі Катедри Пресв. Трійці, 9 листопада.

В. П. П.

урочистку Ювілейну Академію в честь цього нашого вірного Сина України та великого Оборонця нашої Святої Православної Віри і Церкви.

Після офіційного закінчення Ювілейної Академії, присутні мали також ще рідку нагоду оглянути гарно підготовлену Митрополичим секретарем, паном І. Похильчуком та студентами богословія, в е л и к у виставку друкованих праць Владики Митрополита Іларіона. Цей найбільший культурний скарб, який нараховує вже далеко понад 1000 назв, приготовив впродовж цілого свого життя для свого українського народу, його наступних поколінь та для його Рідної Православної Церкви наш Достойний Ювіляр, за що всі українці, а особливо за монументальний переклад на літературну сучасну українську соборну мову Св. Письма-Біблії, над якими Владика Ювіляр працював майже все своє життя, повинні йому бути безмежно вдячні.

У своїх безсмертних та удухотворених творах, Владика Митрополит житиме в наступних поколіннях нашого народу і буде тим постійним смолоскипом у боротьбі нашого народу за свое релігійно-церковне та національне визволення.

Хай же Господь Бог, за нашим усердними молитвами, посилає нашому Дорогому Владиці-Ювілятові — Блаженнішому Митрополитові Іларіонові, кріпкого здоров'я і дальших успіхів в його праці, ще на многій-многій літа!

о. Іван Стус.

Світовий Сіонізм обвинувачує...

(Закінчення з 1 стор.)

сильніши і найбільше поширеним чинником у началі антисемітизму".

З.Р.В. — Заява Світового Жидівського Конгресу (тобто Світового Сіонізму), яку цитує іЦ Є. Ляпіц, не була сполучяна, призована в пресі. У декларації II Ватиканського Соборі (восени 1965 р.), якою уневинено жидів у справі замучення Христа, сказано, що II В. Собор ухвалив цю декларацію, між іншим, також і внаслідок „братського діялогу" — звичайно, в жидами. Але ні Ватикан, ні Жидівський Світовий Конгрес, ні уряд Ізраїля не проголосили жодних інформацій про цей „діялог".

Головою Світового Сіонізму є д-р Нагум Гольдман.

Студенти-Юдаїсти напали на християнську родину

Ізраїльська поліція 10 днів відмовлялася обороняти атаковану баптистську родину

Гаіфа, Ізраїль. — Ізраїльські студенти, ортодоксальні юдаїсти, в цьому місті десять днів облягали дім жида-баптиста, 53-літнього Петра Гутиндза. Вкінці вломилися до його помешкання й грозили фізичним терором за те, що він вирікся юдаізму.

Ізраїльська поліція протягом тих 10 днів відмовлялася взяти родину Гутиндза під свою охорону. Аж коли за той час дехто почав домагатися від Міністерства Релігійних Справ Ізраїля, щоб воно запобігло переслідуванню родини Гутиндзів, то лиш тоді поліція арештувала шість студентів і розігнала напасників. (Журн. АРВО, лист. 1965, США).

Вселенський Патріярхат проти „Ассумціо"

Архиеп. Яковос, Американський Екзарх Константинопольського Патріярхату проти католицького догматичного віруання в „Тіяєсне Вознесення Діви Марії"

—Архиепископ Яковос сказав, що під сучасну пору в США є дуже великі надії на екуменічні дискусії, тому що існують близькі зв'язки в багатогранній співпраці. Він є предстоящим Ієрархом Грецької Православної Церкви Північної й Південної Америки та президентом Світової Ради Церков.

Він виявив, що в римо-католиків і православних є багато „спільного грунтату" для розмов. „У нас,е ті самі Таїнства, ті самі Отці і та сама традиція. Він також сказав, що православні й католики спільно почитають Марію як Матір Божу. „Хоча в нас у лечому е різниці — такі, як догмат Ассумціо", сказав він, „то це, звичайно, може служити як підстава для дискусії". („Да Інтерчрч Нюз, Жовтень, 1965. США).

З.Р.В. — У Католицькій Церкві аж до 1950 р. не було офіційно-обов'язковим вірувати в „Тіяєсне Вознесення" Діви Марії на небо, що по-латинському називається „Assumptio" („Вознесення"). Але папа Гпй XII 1950 р. що неофіційну традицію проголосив догматом, і з того часу вона стала обов'язковою частиною католицького віроісповідання..

У православії немає догмату в цій справі.

Спір з кат. єпископом за тваринний притулок закінчився

Черниці Т-ва Любови Христової повернулися до старо-католиків

КОЛВУД, Б.К. — Мати Цецилія Марія, 76-літня католицька черниця-бенедиктинка, „виграла" свій голосний спір з місцевим католицьким єпископом Ремі де Ру лише таким чином, що перейшла до старо-католиків.

На своїй власній землі (24 акри) ця черниця основала притулок для покинутих домашніх тварин.

Єпископ Ремі де Ру дав їй наказ, щоб вона припинила це займяття й продала цю землю. Протягом 7 місяців 1965 р. мати Цецилія Марія ставила спротив домаганню єпископа, а восени того ж року вийшла з-під папської Католицької Церкви, і перейшла до старо-католиків (вони незалежні від папи).

З нею разом відійшли від Римської Церкви всі сім черниць, які належали до Католицького Товариства Ісусової Любови, яке основала Цецилія Марія і було його настоятелькою до 1961 р.

ORIENTE CRISTIANO

Іспанська організація для поліпшення зв'язків з Православієм

В Іспанії 1940 р. була основана католицька організація Оріенте Крістіано (Християнський Схід) — для налагодження кращих зв'язків з Православієм.

Перша поїздка її делегації (14 осіб) до православних абумагатися від осінь 1965 р. Вони відвідали різних православних ієрархів у різних країнах, головно ж патріярха Константинопольського Атенагораса І і патріярха Московського Олексія (Семанського).

„Бітлс" помагають „відкривати" католицьку катедру

ЛІВЕРПУЛ, Англія. — Місцевий католицький архиепископ Ендрю Бек повідомив, що у програмі відкриття новозбудованої католицької катедри в травні 1967 р. виступлять „Бітлс".

Ті, „патлаті" хлопці — піснярі, що відомі у світі своїми ексцентричними піснями, найменовані королевою Єлизаветою II членами одного з високих почесних орденів.

Різниця в релігії „Бітлс", як бачимо, не перешкодила архиеп. Бекові допустити їх до участи в католицькій церковній церемонії.

Як утримують православну пресу

60% видатків зобов'язані покрити вірні своїми пожертвами

„Да Дайджест" — пресовий орган Американської Архиепархії Сербського Патріярхату, якщо 40% своїх видатків покриває з передплат; решту, 50%, всі парафії зобов'язалися покривати своїми обов'язковими пожертвами.

Ця постанова ухвалена на Соборі цієї Архиепархії, який відбувся в Кліфленд, Огайо (12. 7. 65), — подає журн. „Да Ворд" ч. 8, 1965.

Деякі з пам'ятних дат:

Блаженніший Митр. І Л А Р І О Н: 20 жовтня ц. р. Його Блаженству Митр. Іларіону — Первоієрархові УГПЦеркви в Канаді, сповнилося 25 років Архипастирського служення. Відзначення цього ювілею відбувається по всій Канаді.

— — — —

55-ліття Священнослужения Митрополита НІКАНОРА: Цього року, 5 листопада (23 жовтня ст. ст.) сповнилось 55 років Священства Високопреосвященішого Ніканора, Митрополита УАПЦеркви на чужині. Митрополит Ніканор має свою катедру в Карлсруге, Зах. Німеччина. Йому сповнилось 83 роки життя.

— — — —

45-ліття Священства Архиеп. МИХАЇЛА: 80-літній Михаїл, Архиепископ Торонта й Східньої Єпархії УГПЦеркви в Канаді відсвяткував 45-ліття свого Священства.

— — — —

35-ліття Священства Єп. БОРИСА: 64-літній Владика Борис, Вікарій Середньої Єпархії УГПЦеркви в Канаді, 9 грудня ц. р. святкував 35-ліття Священства.

— — — —

45-ліття Священства Отця Протопресв. д-ра С. В. Савчука — президента Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, відзначив XIII Собор УГПЦеркви в Канаді в травні ц.р.

— — — —

-25-ліття Священства Прот. Т. Ковалишина — голови Президії Консисторії УГПЦеркви в Канаді, відзначено ювілейною урочистістю в Вінніпезі у вересні ц. р.

— — — —

Новий Єпископ УПЦеркви в США: у неділю 21 листопада 1965 р. Собор Єпископів УПЦеркви в США хіротонізував Отця Архим. Олександра (Новицького) в сан Єпископа. Хіротонія відбулась у Соборі Св. Софії в Шікаго.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавництво Спілки Екклезія. Передплата в Канаді — $3.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в США — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: In Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: In Canada — 20¢; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЩО СКАЖЕ ЦЕРКВА ПРО СЕБЕ?

ДОСЛІДНА КОМІСІЯ ВЖЕ ТВОРИТЬСЯ

За найважливішу постанову 13-го Собору нашої Церкви, що відбувся цього року, евентуально можна вважати рішення створити Комісію для розслідження стану Церкви в релігійному, національному й суспільному аспектах.

У Православних Церквах, подібно як і в католицтві, вже з довшого часу завелася була практика робити поділ між „Церквою й народом" (навіть бувають церковні пресові органи під цією назвою), а також поділ між „Церквою навчаючою і Церквою слухаючою". Обидві ці практики не є православні. Не може бути поділу між церквою й народом, бо „Церква — це всі вірні", як це виясноє Послання Східніх Патріярхів 1848 р. Коли Церква — це всі вірні — розуміється, зо своєю ієрархією і священством узагалі, — то не може бути двох Церков, тобто „Церкви навчаючої" і „Церкви слухаючої", а є одна Церква, в якій одні навчають, а інші слухають.

Щодо **навчання**, то тут аж надто часто бувають непорозуміння у справі того, хто й чого має навчати.

Сама суть Православія, тобто його Догмати й Догматичні Канони в Православії є готові ще з часів перших сімох Вселенських Соборів, і тут ніхто в Православії не може бути учителем будь-чого іншого, нового. У Православії Ісповідання Віри є готове, викладене в Катихізисі, отже воно також є готове. Поскільки діється таке, що більшість вірних сама не читає про це готове вчення Церкви в підручниках, то тут духовним необхідно самим навчати, цебто займатися катихізацією. Але було б ще краще, якщо б тут духовними стали до помочі й світські люди, щоб завести **масову** катихізацію.

Є деякі проблеми, що пов'язані зо справою інтерпретації Ісповідання Віри — щодо Догматів, Догматичних Канонів, Св. Таїнств — і в цьому аспекті учительство Вірн належить до Священого Собору Єпископів під проводом Владики Первоієрарха.

Щодо навчання інших справ, що є поза катихізацією, але так чи інакше життєво пов'язані з Церквою, то їх є так багато, скільки несе їх з собою щоденне життя церковної спільноти, країни і людства. Сюди належать справи наукові, суспільні, господарські, політичні, мистецькі і т. д. і т. п.

Ніхто із священиків не претендує на те, що б уважатися за „ходячу енциклопедію", і навчати всього того членів Церкви. І ніхто з розважних членів Церкви не може вимагати цього від священиків. І також, ніхто з розважних священиків не стане вважатися за арбітра-авторитета вирішувати всі ці життєві проблеми. У цій справі, так як і в катихізаційній ділянці, потрібна організована допомога належно приготованих членів Церкви також і з-поза священства.

Тому-то одним з важливих завдань Комісії мало б бути порекомендувати Церкві створити Свїтський Апостолят — організацію, яка, між іншим, існує в Грецькій Церкві як „Апостолікі" на основі традицій ще з перших християнських часів, і цими слідами пішла також Католицька Церква, що справі Свїтського Апостолату почала надавати дуже великого значення. До речі, на основі давньої традиції, свїтський Апостолят Грецької Церкви включно і мужчин, і жінок.

Апостоли Христові не чекали, що б люди йшли до них, а самі вони йшли до людей. Вони не мали своїх „столиць", а постійно подорожували. Коли ж Християнство поширилося (на жаль, лише в площину, а не в глибину й висоту), то апостолування, в сенсі ходження в народ, перестало існувати; Церква стала чекати, щоб ті, які потребують її, йшли до неї. Це стало трагедією. Щоб цій трагедії запобігти — треба щоб Церква сама йшла у світ і шукала тих, які її потребують.

Постанова Собору нашої Церкви створити дослїдну Комісію — це постанова йти до людей; завданням Комісії є зібрати подрібні матеріяли, на основі масового контакту з членами Церкви, щоб почути їхній голос у різних справах, де релігія пов'язана з іншими ділянками життя — як нашою національною, так і горожанською і людською взагалі, а також щодо деяких церковних ділянок — розуміється, тих, що не відносяться до суті Православія, тобто Ісповідання Віри. Бо фактом визнання існуючого Ісповідання Віри зумовлюється членство в Церкві.

Коли Комісія збере згадані матеріяли, то це буде та опінія, яку Церква висловить сама про себе.

Чи члени Церкви будуть почуватися свобідними у висказуванні своїх думок? Хто ісповідує Православіе, і знає його суть, тобто це — Ісповідання Віри, — що є недоторкальним, непорушним, той у всіх інших справах має повну свободу висказати свої погляди.

У речах необхідних — єдність, у справах сумнівних — свобода, у всіх справах — милостивість, — оце одна з традиційних аксіом (очевидних істин) традиції Православія; ця аксіома вже з деякого часу була забутою, але тепер дехто з богословів уже починає нагадувати Церкві про неї.

Тому-то справа представляється так: чим ясніше й точніше та суттєвіше буде визначений той обсяг, в якому члени Церкви мають подавати свій голос, тим менше буде сумнівів у членів Комісії і опитуваних членів Церкви, отже тим більше вони будуть почуватися свобідними.

Проблеми можуть бути дуже різнородні й масові. Отже можуть бути такі випадки, що навіть найподрібніші терміни референції, що будуть приготовані в запитниках, евентуально не зможуть дечого передбачити. У таких випадках завдання, права, обов'язки й моральна відповідальність членів Комісії будуть необчислимо-величезні.

Отже справа підготованості членів Комісії є істотно-конечною. Строго легіслюваний процес опитування вірних — напр., заявляти: „Ми не дозволяємо ставити такого питання!" — розминеться з завданнями цієї Комісії. А знову ж допускати все без усяких меж — це введе „помішання языків", і така „Вавилонська Вежа" тільки розбурхала б уми, замість заспокоїти їх. Отже, члени Комісії мусять бути і богословами, і істориками, і соціологами, і психологами, і мовознавцями і т. д., і при тому людьми особливої глибини православного вірення, непересічного розуму, таланту, духової самостійности та об'єктивности.

Правдоподібно сумніву тут не може бути — що, якщо б це мало відбутися „якнебудь", то значно краще було б цього не починати. А однак Комісія — це справа конечна і не менше вона негайна.

Був час, коли Проводи Церков непокоїлися тим, коли члени Церкви ставили деякі хвилюючі питання. Але тепер треба непокоїтися тим, що може настати такий час, коли члени Церкви взагалі перестануть ставити питання, — а це означало б повне обайдужіння, що було б найбільшою загрозою для існування Церкви.

Істини Православія в нас є сформульовані Церквою на основі Св. Письма ще з довніх-давен; отже розслідувати „стан релігії" ані не має потреби, ані ніхто тут не може бути компетентний. **Але стан релігіости**, тобто — скільки **в віруючих взагалі**, і як вони вірують — це належить до питань число один кожної Церкви. Розуміється, далі слідують інші численні проблеми у зв'язку з різними ділянками життя нашої спільноти, країни, і людства. Але при тому треба мати на увазі, що Церква є одна, і що вона має свої два аспекти: перший — це „Церква Небесна", чи краще б сказати: містичний, трансцедентний аспект Церкви; другий аспект — це „Церква земна" — чи краще сказати — технічно-організаційний аспект Церкви, включно з її різними формами та земними — життєвими проблемами. Головою всієї Церкви — в обидвох її аспектах — є Христос. Метою Церкви є спасіння душі, і в ній усе нормується Ісповіданням Віри.

Цих двох аспектів Церкви не у всіх точках можна утотожнювати й змішувати, коли вживаємо слово „Церква". І тому Комісія буде мати важливе й відповідальне завдання там, де може виринути непорозуміння у зв'язку із взаємовідношеннями між обидвома вищезгаданими аспектами Церкви. В якій мірі Комісія буде в цій справі підготованою, в такій мірі евентуальні проблеми цього роду, які могли б виринути, перестануть існувати ще раніше, ніж вони появляться назовні.

І, вкінці, треба висловити надію, що може настане й той час, коли Провід Церкви створить також чисто-богослов-

(Закінчення на стор. 5)

Християнізація за нашого часу

(Доповідь „Християнізація за нашого часу" була виголошена на Єпархіяльному З'їзді Середньої Єпархії, що відбувся в Йорктоні, Саск., 17-18 листопада 1965 р. З'їзд просив редакцію надрукувати цю доповідь у „Віснику").

„Людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо не (для неї) глупоть, і вона (їх) розуміти не може, бо вони розуміються (тільки) духовно" (1 Кор. 2:14).

Заголовок моєї теми може склонювати слухача до думки, що християнізація в своїй суті буває різна, тобто різна в різні часи, що вона не є такою тепер, якою була колись. Це не так, бо християнізація як суть і мета — є незмінна, змінною може бути лише метода пропо-відування її. Через те моя тема — „Християнізація за нашого часу" — це тема не про суть християнізації, — я ставлю її лише як проблему, і з Божою помічю попробую показати методологічний спосіб підходу до неї. Але перш за все треба підкреслити, що християнізація сучасної людини — це крайня конечність, бо християнізація, як така, занедбується й забувається тепер.

Моя доповідь, як на сучасний модерний час, може показатись і надто радикальною. Але, на мою думку, тепер власне настіп такий час, коли справу віри й християнства, як способу життя, треба ставити і радикально, і принципово.

Що це таке християнізація і звідки вона, — про це в основі навчаємо дітей у школі. Але для тяглости теми скажу, що християнізація — це такий процес релігійного виховання, і самовиховання, людини, який переображує людину звичайну на людину особливу, яку називають великим ім'ям х р и с т и я н и н. Християнізацію почав сам Господь наш Ісус Христос, по Ньому цю місію вели Апостоли, а далі її повела вся Церква, бо х р и с т и я н і з а ц і я — це місія Церкви Христової на землі. А ця місія завжди полягав в тому, щоб людину звичайну-природню переродживати на людину особливу — святу.

Почувши сказане, „світська" людина може подумати собі: „Так ось воно що: християнізація мала б переродживати людину на святу. І це аж так, і то тепер? Тяжке це діло. Але нам займається Священик, це його справа, він до цього покликаний, — нехай же він і відповідає за це!"

У Священика можна постави інша думка. Він знає, що християнізація сьогодні йде тяжко; він знає також, що християнізувати через проповідь, священнодіяння, а особливо через з в е р ш у в а н н я С в я т и х Таїнств — це його священий «обов'язок! Через те його й має-ться за Священика. І майже кожний з нас, Священиків, може подумати: „Я проповідую. Я роблю все, що лише можу, щоб свою паству християнізувати і, як об'єктивно, я це виконую. А християнізація суб'єктивна — це вже діло тих, кому я її проповідую".

А християнськість сьогодні, як способ духового життя, приймається все гірше і гірше. І це знаємо ми всі — і Священики, і наша паства.

Коли ж віднестись до цієї справи ось так, як я її тільки що показав, то це нагадувало б нам той перший в житті людини епізод, коли людина вперше зустрінулась з провиною: тоді Адам боронився тим, що його Єва спокусила; Єва казала, що її змій спокусив. Так воно тоді й було. Але від наслідків, що вийшли з тієї провини, вони таки не оборонились.

Християнізація за нашого часу, як місія, — це діло справді тяжке. З другого ж боку, християнськість тепер, як спосіб життя, мало-мало що не стає поняттям чужим, а то й дивним, і то навіть у середовищі самих формальних християн.

У понятті про християнізацію, коли до неї підходити поверхово, можуть виконуватись два погляди: щось як наступ і оборона — Священик і паства. Але на цю превалюючу для людей справу не можна дивитися так, що вона, з одного боку, є ділом лише Священика, а з другого боку — лише пастви. Ні, боєм християнізація — це місія Церкви Христової на землі, нас усіх, Священиків з вірними включно; ми ж бо всі с п і л ь н о творимо із себе Церкву, оце містичне Тіло Христове (1 Кор. 12:27). І коли християнізація серед нас іде тяжко, то тут ні котра сторона не може обороновитись тим, що „мене вірні не слухають", або, що „мене Священик не навчає так, як треба було б".

Те, що християнізація тепер іде тяжко, — може тут є винна наша атомна доба, модерна людина, з якої є і сучасний Священик, і сучасна паства. Це ж не таємниця, що духовні сучасної людини справді тупіє і стає менш настроєний сприймати такі духово-моральні категорії, які дає Церква виховно-спасенною місією. Коли ж і поставити це питання ось так, то я тут зійшов би на те, в чому раніше посудив Адама. Але як би воно не було, що б тут не було причиною того, що християнізаційна місія Церкви за нашого часу йде тяжко, — ніхто з нас не знайде оправдання, якщо ми — ті, що знаємо, що місію християнізації треба якось оживляти, — якщо ми не проявимо максимум своїх зусиль, щоб християнізацію таки вводити в життя, щоб вона охоплювала кожного з нас, а я ту маю на увазі очей „наступ і оборону", всіх нас — Священиків з вірними включно. Ми ж бо всі разом є Церквою Христовою на землі, а Церква зобов'язана християнізувати, постійно освячувати сама, а навіть простягти свою освячуючу руку тим, що є й поза Нею.

Тут біда, мабуть, і в тому, що поле наших інтересів і праці сьогодні надто розширене. А це можна приноровити до евангельського прикладу, наведеного Ісусом Христом у притчі про призвання на вечерю (Лк. 14:15-24). І так, сучасний Священик, що має би бути перше й виключно знаряддям християнізації, — той Священик сьогодні має забагато „поля", забагато „волів", яких мусить обережно задовольняти; сучасний вірний — це той, що здружився з цілою системою занять, розваг і середовищ, від яких — з різних причин — не може відірватись. А через те різне перевантаження ми трактимо рівновагу щодо ієрархічности наших потреб. І так усі ми перетяжуємось чимсь іншим, а чиста духова християнізація стає нам уже — навіть при добрих бажаннях — понад силу, щоб на ній зосереджуватись, щоб її починати найперше кожному від себе. Щодо людяности, то ця справа нам ще сяк-так проходить. Але християнізація, особливо як християнізація таїнственна, на жаль, забувається, або відходить на дальші пляни. Біда тут, мабуть, ще й у тому, що мало-хто з нас є настільки сильний і чесний, щоб при сучасному релігійному стані речей застановитись над оцим (вибачте, що я його так назву) „евангельським дотепом", що каже: „Лікарю, лікуйся сам!" (Лк. 4:23).

Сучасне суспільство, яке конче потребує християнізації, можна порівнити із свічником незасвічених холодних свічок, які треба засвітити, щоб вони освічувались і огрівались самі; тобто — щоб вони світились — їм мусить бути поданий огонь. Так воно є й з людьми, яким бракує огню християнізації. Джерелом того благодатного огню є Таїнства Церкви Христової на землі. Бо таїнства — це та сила, якою Церква освічує й християнізує всіх своїх членів — і священних, і „світських". Священних своїх членів Вона ще й зобов'язує йти в

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ВИРОСТІТЬ ДЕРЕВО ДОБРЕ, ТО Й ПЛІД ЙОГО ДОБРИЙ, АБО ВИРОСТІТЬ ДЕРЕВО ЗЛЕ, ТО Й ПЛІД ЙОГО ЗЛИЙ. ПІЗНАЄТЬСЯ БО ДЕРЕВО З ПЛОДУ" (Мт. 12:33).

У наш час можна почути багато критики дітей, молоді ,суспільства, що вони не такі, як критикам хотілося б їх бачити; але мало-хто є настільки мужній і чесний, що б вістря цієї критики обернув проти себе самого. У цій справі й Ісус Христос ужив цієї народньої правди — „пізнається бо дерево з плоду". Виходить, що які батько, мати, провід — такі й діти, молодь, суспільство. Не добре критикою карати свій плід; чи не краще б перевіряти свої обов'язки й свій приклад? Бо ж „дерево пізнається з плоду". Правила „що посіеш, те й пожнеш" — годі змінити. Недалеко зайдеться й вимовкою: „Не роби того, що роблю я; роби те, що я кажу".

Що скаже Церква про себе?

(Закінчення з стор. 4)

ську комісію, яка б кваліфіковано розслідила, чи — розуміється, виключаючи нашу догматичну основу віроначання й віроісповідування — в решті різних інших справах Православія все в нас дійсно ,залишилося чисто-православним. Митрополит Петро Могила в передмові до свого „Требника" остеріг був, що до Православної Церкви в Україні — головно під видимим і невидимим тиском Риму — проникло чимало дечого неправославного. Але після згаданого осторе-ження з боку Митр. Могили ,досі ніхто нічого ні теоретично, ні практично в цій справі не робив.

І щойно грецький богослов проф. Гамількар Алівізатос — один з найбільших богословів світу — 1963 р. заявив, що першим завданням Православія є очистити себе з неправославних домішок, — як про це поінформував був журнал „Американ Ревю ов Істерн Ортодоксі".

Християнізація за нашого часу

(Закінчення з 5 стор.)

народ, просвічувати його прикладом, евангелізуючими словом, священнодіями, а головно Таїнствами і то так, щоб у Церкві не було членів „світських", а щоб усі були християнізовані — духовні, — щоб усі були членами Церкви, народом святим — не звичайним-природнім світським, а „народом святим, священством царським", як проповідував Апостол Петро (І Птр. 2:9-10).

Християнізація за нашого часу, як місія, — це справа тяжка. Бачучи й знаючи це, я, як Священик, що зобов'язаний християнізувати, — я повинен поставити перед собою питання: Чи я є справді той, хто може християнізувати людей? Бо ж, якщо і я холодний, або, не дай Боже, халатний у цій своїй місії, — то холодною свічкою інших свічок не засвітиш.

Колись Ісус Христос відкрив був своїм Апостолам ось таку тайну: Він сказав: „Один з вас зрадить Мене". Як попереклякувались Апостоли, почувши це, і як вони один по одному запитували Ісуса Христа: „Чи не я, Господи?" (Мт. 26:21-22).

Коли християнізація за нашого часу — це вже проблема, і то проблема тяжка, — то вже не може не поставати питання, де шукати причин цієї сучасної дехристиянізації? Зовнішніх чинників для цього, правда, є багато; але вони не повинні як так шкодити здоровому організмові Церкви, щоб і в певній мірі дехристиянізувати. А коли десь на лоні фізичної Церкви шаріє якась пляма, то апостольська чутливість, бачучи це, відразу ставить перед собою питання „Чи не я, Господи?" — чи не я є причиною її?

Священику у Церкві... Коли перед ним християнізація стає вже проблемою, — перед кожним з нас повинно стати питання: Я поставлений Церквою, щоб християнізувати: чи горю я тим християнізуючим огнем, який має запалювати й інших? Як я ставлюся до-навчання своєї пастви, про що я говорю, якою є моя поведінка при звершуванні Богослужень, Таїнств (як це все важне!) і тоді, коли я є серед тих, яких я зобов'язаний запалювати духом християнізації? Я — Священик: А чи не являюся я, буває, людиною світською перед моїми вірними? Далі: Якщо я Священик, то чи то не в моїй свідомості повинні постійно звучати слова Ісуса Христа: „Так нехай світиться світло ваше перед людьми, щоб вони, бачучи добрі діла ваші, прославляли Отця вашого Небесного (Мт. 5:16)? Якщо я особа священа, то не допусти мене, Господи, щоб я перестав бути священним, а став холодним — світським!

„Світський член Церкви... Тебе зодягнули в Ісуса Христа (Гал. 3:27) зараз таки по твоєму народженні на цей світ, — зодягнули в Христа вже тоді, коли ти не був природнім-світським; і зробили це з таким переконанням — що ти світським не будеш, що аж перед Богом і Церквою поклялись (куми — хресні батьки, пригадуєте це?), що ти відрікатимешся тієї сфери, яка є джерелом усякого гріха, а будеш пробувати в Царстві Ісуса Христа, що будеш християнізуватись до кінця свого земного життя!

Брате, стань, подумай і ти: Ти „світський": А хто тебе засудив на те догробне обмирщення? Ні, брате, ти не світський. Ти є член Церкви Ісуса Христа! Ти і я, і багато вас, духово, творимо Царство Христове на землі, — ми всі є члени містичного Тіла Христового. Чи розумієш це? Ти є член Тіла Христового (І Кор. 12:27). Таким є і твій Священик. І коли він дів: навчає, священнодіє, таїнодіє — він тут свого особистого не робить вічого, а виконує діло Церкви Ісуса Христа. Чи можеш ти дивитися на його служіння в Церкві ось так?

Ти „світський"... Але ніколи не дивися на Церкву, як на організацію, бо організація — це поняття зовсім світське. Поняття ж про Церкву — це поняття виключно догматичне. Церква — це організм містичний. Тому до Церкви не можна бути лише приписаним; у Церкву треба вроджуватись, вроджуватись таїнственно, містично й постійно.

Без такого поняття про Церкву і про свою приналежність до Неї християнізації і її духа в своїх особистих внутрішніх переживаннях не збагнеш. І хоч часом відчуватимеш, що тобі чогось бракує, — без такого поняття не добо'єшся, чого власне тобі бракує.

То ж християнізуйся й ти! Прислухайся до проповідуваного слова в Церкві; навчайся — пізнавай Правду сам, удома; старайся часніше жити в Таїнствах (Сповідь і Причасті) і переорджуйся в них, — ось тоді збагнеш, яку вартість має християнізація для людини. Не опускайся лише на Священика; він бо не завжди є той, що горить своєю місією (та й при найкращому своєму стані він у душу твою не загляне); він часто зведений до того, що лише тліє, — тліє через те, що він тепер частіше бігає за тим, щоб сяк-так утримувати Церкву принаймні вже хоч як організацію.

Християнізація за нашого часу йде тяжко, бо й Церква приневолена звестись до того, що Вона тепер віддає право приналежности до Неї лише за певну вкладку річно. Сталось бо так, що вже не можна дивитися лише на духове відношення людини до Церкви. Бувае ж так, що тепер людина вступае в писане членство Церкви лише нате, аби десь належати. Нехай ніхто не розуміе цього так, що Церква е лише для зразкових людей. Ні. Церква е для грішних людей (інакше в Ній не було б потреби), але для таких, які мають волю й бажання — шту благословенну іскру серед диму пристрастей — ставати кращими, освіжуватись у Таїнствах, — оожуватись. Інакше, Церква може затратити в-понятті людей свій містичний характер, а вивестися до категорії організації. Але так довго, як Церква буде лише організацією, а не зможе бути містичним Тілом Христовим а причасними членами в Ній, — про християнізацію буде зайво й говорити.

„Світський" член Церкви... Якщо ти вже й привик до такої класифікації тебе, як члена Церкви, то все таки знай, що твої обов'язки в Церкві духовні. Пам'ятай, що й ти повинен і горіти, і світитись своїм християнством, і що твою Церкву судять власне по тобі, по твоїй поведінці, і по твоєму відношенні до тієї ж Церкви.

Християнізація в кожний час — це діло всієї Церкви. Християнізація тепер — це діло нас усіх. І коли б кожний з нас поставив собі за релігійний обов'язок зробити щось у цій справі, — християнізація перестала б бути проблемою, вона стала б скорій реальним життям.

І нарешті: Християнізацію треба починати й проводити в життя найперше особисто, — починаючи її десь там у тайниках своєї душі. А тоді вона проявиться й про людське око, і там, де вона обов'язково повинна проявитись! Де? А там же, де вона повинна б бути видною щоденні — в екхаристійному житті Церкви, в причасній участі вірних у Літургії. До чого ж звелося те евхаристійне життя Церкви? А до того, що Священик тепер, який літургіє (звершує Службу Божу), і який душе, що він робить, — такий Священик не літургісае, а мучиться. Бо ж Літургія-Евхаристія не може бути ділом лише одного Священика. Це діло Церкви — всієї громади віруючих людей. Але скільки вірних беруть тепер таїнственну участь у ній — причасно? (До цієї „літургійної" теми, з Божою поміччю, вернемось іншим разом).

Коли Церква — це поняття догматичне; коли пробування в Церкві — це пробування в містичному Тілі Христовому; коли життя Церкви — це життя евхаристійне, і доки такого поняття про Церкву і про свою приналежність до Неї у вірних не буде, — доти таке поняття, як християнізація, буде являтись якоюсь дивною вимогою „клерикалізму", який і досі вважае, що спасіння душі можливе лише в його Церкві.

Свящ. С. Ярмусь.

„Спати, їхати, працювати, їсти"

Притулюючe враження...

Серед робітників у Зах. Німеччині немае принципового відходу від Церкви, але е повне відчуження.

Це ствердили цього року молоді протестантські богослови, що 8 тижнів працювали разом із фабричними робітниками в Нюрнберзі.

Сама фабрична атмосфера зробила на них „притулюючe враження: спати, їхати, працювати, їсти (Журн.-„Православная Русь", ч. 18, 1965, США).

Циганська проблема в Іспанії

В Іспанії е винятково багато циган. Цигани люблять тепло Іспанії з чудовими краевидами й романтичною традицією. Але чи Іспанці люблять циган?

В одному з бенедиктинських монастирів в Іспанії цього року відбулася дискусія на цю тему. Питання було поставлене так: Ми обурюємося расовими зударами (між білими й неграми) в Америці, але щодо наших циган — то чи знаємо ми їх, чи любимо їх?

„Чорні жиди" в США

В околиці Нью-Йорку е 12 релігійних громад негрів-жидів. Рабин Ервінг Блюк, який очолював одну з цих громад, дуже сердечно говорить про них.

У жидівському часописі в США, „Амерікен Екзаминер" (26. 8. 1965) рабин Блюк закликае жидів, щоб вони закликали білих до якнайбільшого зближення з чорними.

З.Р.В. — Однак до своїх катаїв жиди не приймають негрів-юдаїстів.

Ірвінг Е. Томпсон

ГОНЧАРЕНКО – ПАТРІОТ І ПОЛІТИЧНИЙ ВИГНАНЕЦЬ

(З англійської мови переклав Ф. Луців)

Це був правдивий каліфорнійський ранок, коли 19 членів релігійної молодечої організації вирушили на прощу до пам'ятника Гончаренка.

Здавалося, що цей день був призначений саме для цієї подорожі і настрій людей все підносився, коли вони приїздили пригірками п'ятьє або шість миль у великому басі, що його везли четверо коней.

Який краевид стелився перед очима! Затока Сан-Франциска розлягалася так далеко, як сягало око. Акри та акри овочевих садів та фарм; тисячі акрів виритих пасовиськами — так перейняли одного з хлопців, що він сказав у захопленні: „Але ж бо це є у Біблії."

Можна було б списати не одну сторінку, описуючи цей чудовий краевид, але я почав розповідати вам про п. о. Гончаренка.

Хто е о. Гончаренко? Найцікавіша людина у Північній Каліфорнії!

Ви ж вірите цьому? Зачекайте, поки я розкажу Вам про нього.

З року він е козак, тубілець Києва на Україні, висвячений на священика, згідно приписів Грецько-Православної Церкви та який був вигнаний з його рідної України і жив на засланні понад 50 років.

В чому ж був його злочин? Лише в тому, що він обвинувачував відкрито й сміло людське захріпачення в церкві і державі!

За це він взнав переслідувань та судових розправ, які можна було б доріняти до терпінь перших християн. Його мотто е моттом мученика: „Страждання є моя доля, а вбогість — моя слава."

В день наших відвідин він, культурно-чи, підійшов до воріт зустрінути та привітати нас сердечними словами: „Заходьте, мої діти, заходьте." Його довга біла борода, його хутряна шапка і трохи похилі плечі надавали йому високодостойного вигляду біблійних патріярхів.

Йому тепер близько 82 роки і його зір не е такий добрий, як то було колись, але в цьому самотньому притулку, що він назвав його „Україна" — він живе 41 рік, працюючи своїми руками, щоб здобутих харчі й одяг для себе і своєї дружини.

Біля маленької хатини з трьох кімнат, над дверима якої е мотто „Свобода", росте висока сосна з стопи завширшки, яку о. Гончаренко приніс у маленькому вазону, коли він прийшов сюди 41 рік тому. Він ще й досі має той вазонок і показує його відвідувачам.

Просто коло хатини е величезний виноградник, що розрісся від лози, яку він приніс із гір Лебанону, а в хатині знаходяться пам'ятки та вирізки з газет, що е неоцінимої вартости. Тут е стіл який пан-отець Гончаренко вжив перший раз в Америці, коли відправляв Літургію за грецьким обрядом у капелиці Св. Трійці у Нью-Йорку, за дозволом епископа Пятера. Це відбулося 2-го березня 1865 року. Тут також е друкарський „стик", що йому подарував Горас Грілн.

Потрібно б було багато часу, щоб описати всі цікаві реліквії, які е в цій незвичайній, старій хатині, де п-о. Гончаренко живе із своєю дружиною.

Коли о. Гончаренко довідався, що я був священиком Методистської Епископальної церкви у Гейварді, він сказав із захопленням: „Я такий радий зустріти Вас! Ходім, і я розкажу Вам, що методисти зробили для мене". Ідучи попереді мене, він продовжував говорити про те, як д-р Лонг та інші пов'язані з Американським Біблійним Товариством запросили його перекласти Біблію слов'янською мовою, щоб бідні люди його країни могли мати Біблію за помірною ціною. 1867-го року о. Гончаренко прибув до Сан-Франціска Гаяжуя Кокс, священик старої „Гаворд-С" церкви дозволив йому провадити „Школу Божої для його народу в Недільній Школі при церкві. Тут же, у Сан-Франціско, методисти зібрали досить грошей, щоб допомогтя п.о. Гончаренкові опублікувати трактат перший будь коли надрукований в Америці його рідною мовою, і як він сказав: „Заснувати першу руську друкарню в Америці". Тепер е понад сто російських часописів, відданих справі свободи й методистам належить честь започаткування цієї шляхетної праці.

Перший трактат, що був опублікований, називався „Прийдіть до Христа". П-о. Гончаренко говорив, що єдиний примірник, якого він має, дорогий для нього й він не віддав би його й за тисячу долярів. Пізніше, протягом 8 років, він видавав „Аляска Геральд" двома мовами. На прохання уряду в Алясці він видав російсько-американський буквар для тубільних дітей. Було видано 600 примірників, коштом 200 долярів, з них автор дістав лише 21.75 дол. за свою працю. Ці лекції були оригінальні. У третій лекції він говорить про повздержливість від алькоголю. Тут зображено п'ять пляшок під ряд, а під ними такі слова: „Тут ви бачите п'ять пляшок горілки. Це диво, що дикуни не будуть пити горілки, бо вони кажуть, що це е вогняна отрута. Дуже багато людей п'е горілку і тим нищать себе. Горілка розбещує людей і робить їх дуже поганими. Добрі люди ніколи не п'ють цієї отрути." Чи не е це досить добре навчання про повздержливість?

Пан-отець Гончаренко одержав освіту в Теологічній Семінарії м. Київа, на Україні. Цю Семінарію він закінчив, із відзначенням і був посланий Російським Амбасадорством в Атени, в Грецію. Пан-отець Гончаренко читав нам по грецьки й переклав нам свое звернення до Грецького Короля Георгія, який помер лише рік тому.

Це було в Атенах, де його обвинувачували в зраді й намагалися заслати до Сибіру. Але завдяки втручанню Британського Амбасадора, його звільнили і він перебував на волі у Константинополі. Пізніше він утік до Єрусалиму й ця втеча була як чудо. У Єрусалимі він відвідав святу могилу. Протягом двох тижнів він переховувався від своїх переслідувачів під ліжком у резиденції епископа в Єрусалимі.

Не раз його життя було загрожене. Пізніше він прибув до Америки, щоб працювати для свого народу.

За'язок о. Гончаренка з Аляскою та її купівлею від Росіяи е дуже цікавий. Він був людиною, більше, ніж хто інший, що уможливив для несвідомих росіян стати людьми гідними поваги.

Одного дня бандити збили його з ніг вимагаючи зразків золота з Аляски, що були в його посіданні лише кілька хвилин перед тим. Він ще й досі має хустку, вкриту кровавими плямами, якою він перевязував свої рани. О. Гончаренко зробив багато, щоб звернути увагу уряду на цінність Аляски і має листа, підписаного секретарем Сєардом, відносно цієї справи. Показуючи закріплавлену хустку, о. Гончаренко сказав: „Ця кров принесла до Америки триста мільйонів долярів у золоті". Його допомога була такаж велика, що уряд повинен був би дати йому пенсію на визнання його заслуг.

Я бажав би мати більше часу, щоб розповісти вам усе про цю чудову людину, яка знае тринадцять або чотирнадцять мов: говорить ними й читае.

Про його зв'язок з великими людьми Европи та Америки, о. Гончаренко говорить: „Мене краще знають у Европі ніж у Гейварді, де я тепер живу. Толстой! Так, я знав його близько впродовж багатьох місяців, Він не був доброю людиною."

Того ж дня, після сніданку, ми всі зібралися навколо та слухали його розповіді про його життя, сповнене пригод і він показував нам багато дорогоцінних документів.

Потім ми пішли до печері у пригорку, де старенький священик молиться та в якій він охрестив понад сто російських дітей та двох американських дітей.

Пізніше ми зробили прогульку до гарного мінерального джерела і нарешті підійшли до місця, яке було приготоване для останнього спочинку нашого видатного господаря, чекаючого на зов до вічного життя.

Час додому! Це прийшло занадто швидко і ми неохоче почали лаштуватися в поворотну дорогу, кажучи, що це була найкраща прогулька будь-коли запланована департаментом відпочинку й культури Релігійного Товариства молоді. Кілька днів пізніше о. Гончаренко з усіма надежними урочистостями його Богослужби, говорив людям Гейварду з амвону методиської церкви, як багато його справа завдячують методистським людям.

Коли проспівали величний старий гимн „Віра наших батьків" він сказав: „5 років тому я чув цей самий гимн у Методистській Місії у Болгарії болгарською мовою. Я такий радий, що я е тут." І ми всі також були раді, бо самий вираз обличчя цього святого слуги Божого здавалось був благословенням і очі багатьох людей були в сльозах, коли він щиро й просто розповідав про це. Життя о. Гончаренка було сповнене служінням людству. Безперечно, корона слави вінчає цю людину в найкращій країні, де немае панування жорстокости, а панує правда. Кожен має стати кращим, залізнавши таку людину.

Гейвард, К.ліфорнія
14. X. 1914.

Маркс: „Убогість філософії" й „Капітал"

На тему двох творів Карля Маркса, що називаються „Убогість філософії" і „Капітал", в Німеччині е такий жарт:

Маркс, який вмів усе передбачити, перед смертю записав у своєму звіщанні Східній Німеччині (під комуністичним режимом) свою „убогість філософії", а Західній Німеччині — „капітал".

Що сталося за кулісами Собору?

Відношення Собору до комунізму й унійна пропаганда Католицької Акції серед українців

Українці католицького віроісповідання створили низку своїх церковно-політичних організацій, що є складовою частиною міжнародньої організації, що називається Католицька Акція, чи інакше — Світський Апостолят; це організації типу Обнова, Братство Українців Католиків, Український Християнський Рух і т. д.

Український Християнський Рух (УХР), організація створена в Европі після 2-ї світової війни, розвинув далеко більшу унійну акцію, ніж подібні до нього організації на американському континенті. УХР, що є світською організацією, у своїй акції підпорядкувати Українське Православие під юрисдикцію папи, волію користуватися не богословськими (теологічними), а національно-політичними аргументами. У плині своєї акції наближення православних українців до Риму з нагоди 2-го Ватиканського Собору — УХР ставив перед лицем православних українців такий аргумент, що II В. Собор хоче створити спільний „християнський фронт" проти комунізму взагалі, а проти червоної Москви зокрема, отже православні українці повинні ввійти в якийсь контакт з цим Собором, — що б їх не бракувало в тому спільному „християнському фронті"; вони там повинні бути, бо це є в інтересі українських визвольних змагань.

Така візія спільного „християнського фронту" (очоленого папою), що мала б бути в інтересі України, таки заполонила уяву деякої частини української інтелігенції православного віроісповідання, — звичайно, та інтелігенція вірила, що Рим своїм II В. Собором створить щось в роді політичного „хрестоносного походу" проти червоної Москви. Конгресовий Комітет Українців Америки (УККА), в якому переважають українці католицького віроісповідання, у своєму привіті до папи Івана 23-го, з нагоди початку II В. Собору, привітав цей Собор від імені не лише католиків, але й своїх православних членів; у цьому ж привіті УККА висловив радість з приводу того, що II В. Собор виступить проти сил „червоного сатани".

Серед пресових церковних органів православних українців „Вісник" залишився був цілком осамітненим із своїми постійними остереганнями перед тим захопленням з приводу уявленого спільного „християнського фронту"; „Вісник" остерігав на основі своїх спостережень тієї дипломатичної гри, яка велася за-кулісами між Москвою й Римом з нагоди підготовки до II В. Собору, а ця гра нічого доброго не створила ані для уявного спільного „християнського фронту" взагалі, ані для української справи зокрема.

Речники „християнського фронту" кермувалися своїм бажальним думанням, і вірили, що II В. Собор поступить саме так, як вони собі цього бажають. А втім, для них міродайним й рішальним аргументом були такі кличі, як ось голосна заява титулярного архиепископа Ізмаеле Кастеляно — генерального асистента Католицької Акції Італії, який 1960 р. проголосив був на ввесь світ, що: —

II Ватиканський Собор проголосить „таке урочисте натаврування комунізму — найрадикальнішої єресі всіх часів, якого в Церкві досі ще не було прого-лошено" („Да Бізентайн Кетолик Ворлд", жовтень 1960. США). Звичайно, що також і вся преса Українських Православних Церков поза Канадою була під більшим чи меншим впливом цих кличів.

А кінець цієї справи такий, що II В. Собор не осудив ані комунізму взагалі, ані червоної Москви зокрема. Ці делегати на Собор, які того осудження домагалися, залишилися в вельмі меншості. І стосовна соборова комісія прилюдно підкреслила, що вона не погоджується з тими отцями Собору, які домагаються осудження комунізму; а ця комісія проголосила цю заяву в імені папи й більшости отців Собору.

Отже, православні українці — ті, які вірили кличам Католицької Акції, — мають підставу тепер заявити, що речники — українці з Католицької Акції ввели їх в оману своїми кличами, що II В. Собор буде „хрестоносним походом" проти комунізму. Але чи ті, введені в оману, з-поміж право славних українців, хоч висловлять своє розчарування? І чи ті речники — українці з Католицької Акції запротестують перед II В. Собором, що той не виступив проти комунізму? Ледве чи цього можна сподіватися. Єпископат українців-католиків, тоді як лиш почався II В. Собор, восени 1962 р., на своєму приватному засіданні в Римі вислав на цей Собор свій протест з осудженням влади СССР і Російської Православної Церкви в СССР, і цей епископат зробив це в обороні переслідуваного католицтва в Галичині та ув'язненого тоді митр. Слипого (навіть не в обороні української нації як такої), то Собор осудив цей протест, а папа наказав єзуїтам скасувати його. Але українці-католики не запротестували перед Римом проти цього осудження й конфіскати. До того ж, митр. Слипий восени 1963 р. був гостем на советському святі в советській амбасаді в Римі.

І хоч уже тоді було видно, що II В. Собор не осудить комунізму, то однак українці — католики далі намагалися спонукати православних українці вязатися з II В. Собором — хоч уявне видимо „хрестоносного походу" проти комунізмуї в них уже було розвіялося. А це доказ, що цілю Католицької Акції в цьому випадку був не похід проти комунізму і не справа визволення України, а лише підпорядкування Українського Православія під власть Риму. А всі інші кличі були тут лише засобами для осягнення їхньої унійної мети.

Рим далі звертає православним святощі

Звернено мощі основоположника

Після урочистого Богослужения в Соборі Св. Марка у Венеції 24 листопада (1965 року), — мощі Св. Савви були з цієї святині перевезені до церкви Св. Гробу в Єрусалимі, а потім, напостійне, до православного Масабського монастиря в Йордані, звідки вони були забрані венеціянцями в Середньовічі.

Св. Сава, схиминик-черниць з 5-го століття, вважається за основоположника монашества (чернєцтва).

З.Р.В. — Рим, у ході 2-го Ватиканського Собору (1962-65) уже звернув православным невеличку частину тих мощів — Св. Андрея, Св. Тита, — що їх католицькі збройні „хрестоносці" нисильно здобували були в православних святинь у Середньовічі. Вони пограбували й мощі Св. Миколая, які насильно забрали з православного монастиря в м. Мир у Лікії (в Малій Азії) й „перенесли" до католицької церкви в м. Барі в Італії під кінець одинадцятого століття, і Грецька Православна Церква як з самого початку, так і досі осуджує це як крадіж мощів Св. Миколая; отже, Грецька Православна Церква ніколи не святкувала й не святкує пам'яті того католицького перенесення мощів Св. Миколая. Згадане святкування з міста Барі в Італії поширилося на Київ, а з цього й на Москву та ще деякі православні країни, але не на Візантію.

Справедливо було б, якщо б, крім мощів Рим почав звертати величезну масу тих дорогоцінних ікон і скарбів (золоті й висаджені дорогінними каміннями церковні речі — хрести, вінці, чаші і т. д.), що „хрестоносці" пограбували в православних церквах і манастирях.

Мільйон акрів за $17.00

Араби помагають жидам у юдаїзмі

Ортодоксальний юдаїзм не може існувати без не-жидів

Верховний рабін в Ізраїлі, Ісер Унтерман, потиснув арабському шейкові Абу Кішен руку, і гешефт закінчений. Цьому пригладалося 12 членів Верховної Рабінської Ради. Цей гешефт (бизнес) був такий: Рабінська Рада продала тому арабському достойникові понад мільйон акрів землі лише за півмільйона ізраїльських фунтів. При тому він дав лише 17 дол. задатку, а решту зобов'язався (лише на приватному шматку паперу, без нотаря) заплатити пізніше. (На землю він не отримав жодної купчі („тайтса").

Так він став „власником" землі, а жиди цілий рік у нього працюють у „найманих", але збір збіжжя є їхньою власністю.

Після року до того арабського шейка приходять три особи оцінкової комісії, і кажуть, що вони не можуть продати мільйон акрів землі за півмільйона (як це було в оригінальній умові), бо та земля варта на мільйони фунтів більше. І починається „торг". Араб-шейк вкінці просить, щоб його взагалі звільнили від цього „гешефту", бо він не має грошей заплатити за ту землю, отже його звільняють, і земля знову переходить у жидівські руки.

Такий „гешефт" відбувається раз на кожних сім років, отже відбувся й цього року — під проводом рабина Унтермана в його канцелярії в Тель Авіві.

Бог сказав Мойсеєві: „Шість літ будеш обсівати землю свою і збиратимеш плоди з неї. Але на сьомий рік дай їй відпочити, лежати одлогом" (Біблія, книга „Ісходу").

Щоб земля не лежала одлогом, бо тоді жиди-хлібороби збанкротували б, то вони фіктивно „визбуваються" землі — ніби „продають" її не-жидам.

Той „гешефт" має бути вроблений перед святом Роси Гашан, останній тиждень якого, що кожних сім років, святкується як Шемітта, тобто суботній „рік звільнення" тобто звільнення землі від засіву.

Ця справа завдає жидам досить клопоту, але вони воліють клопіт, ніж занехати свій Закон (Закон Мойсея).

„Може воно ще найліпше, щоб воно було так, як є, і чекати поки зійде (з неба) Месія і він направить ці речі", сказав один з урядовців Рабінату.

Ширше про це написано в журналі „Тайм" (число за 8 жовтня 1965 р.).

З цього видно, що ортодоксальні жиди (а лише такі переважають у Палестині й у решті світу) не могли б жити згідно з приписами юдаїзму, якщо б у деяких випадках не помагали їм не-жиди, напр., у даному випадкові араби-мусульмани.

З.Р.В. — Юдаїзм забороняє жидам подорожувати в суботу, — за виняток подорожі по воді. Бо ж подорож пароплавом колись могла тривати й кілька місяців. Отже, коли в суботу траплявся добрий „гешефт", але треба було їхати підводою чи потягом, то деякі жиди в Україні дохитрилися підкладати під себе пляшки з водою, отже „їхали по воді".

ОН. і К. Церква

Папа Павло VI за світовий уряд

Промовляючи до асамблеї Об'єднаних Націй у Нью-Йорку 4 жовтня 1965 р., папа між ін., висловив бажання, щоб був створений світовий уряд; папа сказав, що Об'єднані Нації вже стають такою світовою владою, і він заохотив ОН іти далі в цьому напрямку.

Папа сказав:

„Чи знайдеться хтонебудь такий, хто не бачить потреби ось такого ступневого приходу до встановлення світового авторитету, спроможно ефективно діяти на юридичному й політичному поземках? Ще раз повторяємо наше добре побажання: Завжди вперед! Підемо ж далі, і скажемо: Намагайтеся привести між себе кожного з тих, що відокремилися, і до вашого пакту..."

вивчайте правильні методи з'єднування

Папа славить міжнародню „сітку" ОН і міжнародню сітку Кат. Церкви

Папа славив Об'єднані Нації і дякував їм словами: „Подяка вам і слава вам, що 20 років трудитеся для миру".

Висловивши Об'єданим Націям за те, що вони „законодатними й політичними засобами" (очевидно, він тут мав на увазі і збройну „Силу втримування миру" в розпорядженні ООН), папа сказав, що саме такими засобами треба наближатися до створення „Світового авторитету" (уряду), і вказав на благодійні наслідки цього. — збереження миру у світі. Таким чином він скористав з нагоди, щоб доказати всяким націоналістичним і церковним „сепаратистам", що Католицька Церква цінними століттями змагала до тієї самої цілі, до якої змагають тепер творці й провідники Об'єданих Націй.

Папа сказав:

„Бо, як це ви пам'ятаєте, ми (папство — ред. В.) є дуже старовинні; ми тут репрезентуємо довгу історію; ми святкуємо тут завершення виснажливого паломництва, щоб добитися розмови з усім світом ще з того часу, як нам (папству) було дано (Христом) наказ; іти і неси добру новіпуь усіх народам; Тепер ось, ви тут репрезентуєте всі народи. Дозвольте ж нам сказати вам, що ми маємо вість, радісну вість звістити кожному з вас і всім вам. Ми можемо назвати нашу (папську) вість ратифікацією (законним затвердженням), урочистим моральним затвердженням цієї ось звищеної установи (ОН). Ця вість походить з нашого історичного досвіду (папства). Яко „експертн людськости" (папи), ми приносимо до цієї ось організації (ОН) голос потвердження наших недавніх попередників (пап) та всього католицького епископату і наш власний в тому переконанні, в якому ми є, що ця ось організація представляє зобов'язливий шлях модерної цивілізації і світового миру...

„Ви є тією сіткою зв'язків між державами. Ми майже могли б сказати, що ваша головна прикмета є віддзеркаленням, така, якою вона й має бути в досконалій (земній) ділянці, — віддзеркаленням того, чим наша Католицька Церква має аспірації бути в ділянці духа: унікального й універсального". (Вищенаведені частини тексту промови папи тут цитовані з „Да Бізентайн Кетолик Ворлд" за 17. 10. 1965 р.).

Вишивши

З промови папи є ясно, що він хоче, щоб Об'єднані Нації були фізичним світовим урядом, який правив би всім людством, а Рим (Ватикан) щоб був духовним урядом всього людства. Чи, образно кажучи, ОН — це фізичне з'єднання всіх народів в одне „тіло" душею якого мав би бути Рим. Звичайно, творці ОН і його правителі знають, що Рим душею людства не стане (отже вони розуміло сприйняли ці слова папи), зате ж знають, що папа своєю промовою доклав від близько 500 мільйонів католиків свій голос до закріплення ОН як Світового уряду, який намагається всякою ціною втримати „мир" такими, якими він тепер є, щоб ні один народ не почав війни, і щоб усі народи були підпорядковані одній світовій владі.

У ГРЕЦІЇ ВІДКРИВАЮТЬ ПРАВОСЛАВНУ РАДІОСТАНЦІЮ

Собор Єпископів Еллядської Церкви (Православна Церква Греції) на своєму регулярному засіданні в жовтні 1965 р. постановив осунувати православну релігійну радіостанцію для місійної системи, що має назву Апостолікі Діяконіа.

Собор розглядав справу поширення своєї соціяльної діяльности, обговорив справу подруж та розводів, дисциплїни духовенства і т. д.

ВЕЛИКИЙ „ВИДАВНИЧИЙ ДІМ" РУМУНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В США

Великим православним видавничим концерном має бути „Видавничий Дім" Румунської Православної Церкви в США. Він буде в Клівленд. Мають купити велику друкарню, друкувати на більшу скалю православну релігійну літературу й відкрити великий склад церковних речей.

Поза Грецькою Церквою, великий друкарський і видавничий церковний центр в США мають православні росіяни.

Небезпека серцевих недуг знинне за 20-30 років

Д-р Джан В. Армстронг у своїй доповіді в Вінніпезі 18 листопада 1965 р. сказав, що за 20-30 років небезпека терпіннях серцевих недуг буде медицинною переборена. Але, на його думку, можуть появитися такі серцеві недуги, яких тепер не знає медична наука.

Д-р Армстронг є директором Канадської фундації поборювання серцевих недуг.

ОГОЛОШЕННЯ

Складу Церковних Речей

У Складі Церковних Речей при Консисторії можна набути скідуючи гарні речі на різдвяні подарунки:

1. Різблені тарілки в чотирьох розмірах — ціни: $13.50, $16.00, $18.00 і 20.00.
2. Ікони Божої Матері й Ісуса Христа в гарних позолочених рямках, розмір 4½x4 цалі, ціна — $7.50 пара.
3. Ікони Божої Матері й Ісуса Христа в круглих позолочених рямках, розмір 5½x4½ цалі, ціна — $9.00.
4. Ікони в металевих позолочених рямках, розмір 6½x5½, ціна — $9.00 пара.
5. Нашийні Хрестики, позолочені в цінах: $2.50, 10 каратові — $10.00, 14 каратові — $12.00, срібні — $3.00.
6. КНИЖКИ: „Православна Віра" — Єп. Андрея, ціна $2.00; „Звідки ми, чиї ми діти" — проф. Парамонова, ціна — $1.00.
7. Колядники, ціна — 50п.

Увага! Увага!

УЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ КАЛЕНДАР

„РІДНА НИВА"

на 1966 рік.

У ньому знайдете:

- Скорочений Церковний Устав на 1966 рік;
- Цікаве з XIII Собору УГПЦеркви в Канаді, як: Слово Митрополита Іларіона на Соборі. Послання Митрополита Іларіона в Україну.

У цьому календарі прочитаете статті:

- Відношення Православія до Масонерії
- Творімо Домашню Церкву
- Велика таїна вбивства Симона Петлюри
- Церковна таїна Потьомкіна
- Афера з книжкою „Юдаїзм без маски"
- Закулісні таїни між Москвою й Римом і ін.

Ціна одного примірника — $1.00.

Замовлення й гроші посилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS BUFLT

7 St. Johns Ave.

Winnipeg 4, Manitoba, Canada

Постанова II В. Собору про уневинення жидів

Папа Іван XXIII ще в ході підготови до 2-го Ватиканського Собору доручив Секретаратові Сприяння Єдності Християнства, під проводом кардинала Августина Бея (німець) опрацювати проект документа, яким Католицька Церква мала б уневинити жидів. На першу сесію цього Собору (восени 1962 р.) цей проект не був готовий. Папа Іван 23-й пережив першу сесію, але відкриття 2-ї сесії вже не дочекався, — помер.

Кард. Бея був готовий з цим проектом на другу сесію Собору (восени 1963 р.) вже за часів нового папи — Павла 6-го, але Собор відмовився взяти його на розгляд. На третій сесії Собор великою більшістю голосів вирішив прийняти цей проект як постанову Церкви, але папа Павло VI не дозволив на це, — звелів ще раз переробити цей проект. Він це зробив під натиском з двох протилежних боків: 1) консервативні католики були в принципі проти „уневинення" жидів у справі вбивства Христа; 2) жиди були невдоволені тим, що в цьому проекті не було згадано слова „антисемітизм", отже вони скаржилися, що Собор не хотів осудити антисемітизму. У проекті натомість було слово „осуджується" тих, що всіх жидів уважають за боговбивців" (тобто вбивців Христа). Слово „осуджується" не було довподоби консервативним делегатам, а також католикам-арабам. Далі, консерватистам не сподобалося й те, що в проекті було специфічно сказано, що Кат. Церква „осуджує" всіх тих, що всіх жидів уважають за „боговбивців" (це останнє слово було вжите). Хоч той перший проект був 1964 р. (третя сесія) ухвалений великою більшістю голосів, але папа Павло VI відмовився промолгувати (офіційно проголосити) його, отже він тоді (1964 р.) не був законним документом. Папа звелів ще раз переробити цей проект, щоб якмога більше піти на руку жидам, а при тому трохи піти на уступки „консерватистам". На руку консерватистам він пішов так, що з оригінального проекту він усунув слова „боговбивці" й „осуджуються", а замінив їх таким висловом, що не всіх жидів можна обвинувачувати, і твердив, що мовляв, Св. Письмо дає для цього підставу, бо ж у Св. Письмі немає підстави для ненависти супроти жидів. Принципово усунувши з оригінального проекту слово „осуджується" (Церква), папа замість нього вжив слово „жаліє" (Церква). При тому папа додав слово „антисемітизм" (цього слова не було в оригінальному проекті). Отже в новому проекті вже появилося ось що: Католицька Церква „жаліє", що існує „антисемітизм". Жиди висловили своє невдоволення тим, що сказано: „жаліє" з приводу „антисемітизму", а не, як хотіли жиди: „осуджує антисемітизм".

Цей другий, тобто двічі поправлений проект, Собор голосами 1,912 проти 183, з одним голосом стримання (Візентайн Кетолик Ворлд, 24 жовтня, 1965. США) ухвалив на 150 засіданні, 16 жовтня 1965 р. Папа промульгував цю ухвалу 28 листопада 1965 р. Таким чином він став догматичним каноном католицької віри. У вільній інтерпретації її виносять так, що Кат. Церква проголосила „неоправданість о б в и нувачування всіх жидів що до одного за вбивство Христа" („Визв. Кет. Ворлд", 31 жовтня, 1965). Звичайно, в цій постанові немає якраз таких слів інтерпретації, але вони виникають у висновку з цієї постанови, що в Св. Письмі (Євангелії) нема нічого такого, на основі чого можна б усіх жидів уважати за винних.

На основі інформацій з Ватикану, церковний католицький орган „Визентайн Кетолик Ворлд" (31 жовтня, 1965, США) подає:

„Найбільша дискусія велася над тією частиною документа (Про не-християнські — р. В.), якою Отці Собору хочуть тепер і назавжди відділити від християн ускне почутя ненависти проти жидів. У документі подається історія „вибраного народу Ізраїля" в Ст. Заповіті і історія „народу Господа Бога" в Новому Заповіті Св. Письма, що свідчить про неопрадданість обвинувачування разом всіх жидів за вбивство Ісуса Христа і заборонне навчати християнство ненависти до жидів.

Ці слова досить часто підносилися політичні почування деяких народів, як, наприклад, арабів Близького Сходу, що були в стані війни з жидами на землях Йордану й Палестини. Не зважаючи на це, Отці глибоко застановлялися над значенням кожного слова. І так, слово „боговбивці" було усунено з останнього проекту. Також і слово „осуджує", яке вказує на відношення Церкви Христової до напастей на жидів, було замінено словом „жаліє". З другого боку, до проекту було додано слово „протижидівство — антисемітизм", якого не було в першому проекті".

З.Р.В. — Ці інформації подані тут з кінця жовтня, коли папа особисто ще не проголосив цієї ухвали, отже її текст, як цілість, ще був відданий до публікації. Це було зроблено лише після 28-го листопада.

Більшість отців II В. Собору проти осудження комунізму

Аргументи опозиційної меншости

Коли почалася (14 вересня 1965 р.) четверта сесія Другого Ватиканського Собору, то вона, між іншим, обговорювала й низку різних справ, що зібрані в одному документі — проекті (Схема ч. 13) під спільною назвою „Церква в модерному світі". Одною з точок Схеми ч. 13 був також проект виступу проти атеїзму, але там не було згадано комунізму як такого.

Частина делегатів (але такі становили велику меншість, бо лише коло 450 осіб) в жовтні домагалися, щоб у проект проти атеїзму було вставлено осудження комунізму як такого, і щоб було вжито слово „комунізм". Отже Спеціяльна соборова комісія для справ атеїзму, очолена кардиналом Кенігом, ще раз перегляднула цей проект, дещо змінила в ньому й доповнила, і 13 листопада знову предложила цей проект Соборові, але й тим разом у ньому не було осудження комунізму. Навпаки, тим разом ще й було внесено в цей проект такий додаток (у приписці — вносці внизу), в якому було сказано, що соборова **„комісія не погоджується з тими,** які домагаються антикомуністичної заяви" („Да Нью Йорк Таймс Сервис", 13 жовтня, 1965). Звичайно, голос цієї комісії — це голос папи Павла VI й великої більшости отців Собору.

Хоч домагання опозиції (коло 450 так званих „консерватистів"), висловлені в жовтні, згодом (у листопаді) перепали, то все ж таки їхні аргументи заслуговують на увагу доч би й тому, що вони становлять собою частину меншости до історії II Ватиканського Собору, і тому подаємо їх якнаїсе, повністю, за „Визентайн Кетолик Ворлд" з 31 жовтня 1965 р.:

„450 Отців Собору домагаються осудження комунізму"

РИМ (RNS). — Тут повідомлено, що понад 450 Отців Другого Ватиканського Собору підписали петицію з вимогою, щоб було проголошено специфічну заяву осудження комунізму.

Кажуть, що та акція почалася у зв'язку з тим фактом, що хоч Схема ч. 13 („Про Церкву в модерному світі") містить у собі і такий уступ, в якому розглядається й осуджується різні форми модерного атеїзму, то однак, як вони (опозиція, — р. В.) вияснюють, у згаданій схемі специфічно не вжито слова „комунізм", тому що цей документ своїм обсягом є неполітичним.

Єпископ Павло Гнілиця (Paul Hnilica, S.J.), член Адміністративної Комісії Собору, як кажуть, перед 800 єпископами, які отримали примірники цієї петиції, заявив, що **„майбутні покоління осудять цей Собор, якщо він не заговорить про комунізм".**

Єпископ Гнілиця походить з контрольованої комуністами Чехословаччини, де він 1964 р. був висвячений таємно, тоді як був у концентраційному таборі. Згодом його прогнали з цієї країни.

Як кажуть, цю петицію спонсорував єпископ Людіжі Карлі (Luigi Carli) Єпископ м. Сені (Segni) в Італії, якого вважають за одного з найконсервативніших Отців Собору.

Пригадуючи, як-то критикують папу Пія XII за його „несправедливу мовчанку" перед лицем націстського мордування жидів, петиція каже, що легко уявити собі, як був би й цей Собор „осуджений завтра за свою мовчанку — ту мовчанку (про комунізм), яку вважають б за ознаку боягузтва".

Схема ч. 13 тепер піддана ревізії, яку зробить начеркова комісія, отже очікується, що уступ про атеїзм буде значно змінений".

З.Р.В. — Надія на ту „зміну" була висловлена в жовтні. Але, коли 13 листопада 1965 р. комісія предложила той уступ (про атеїзм) Соборові, то виявилося, що в ньому й далі не осуджено комунізму; ба, ще й було додано замітку, що комісія Собору не погоджується з тими Отцями Собору, які домагаються осудження комунізму. А такої замітки не було в цьому уступі (про атеїзм) перед його ревізією.

„Пізнайте правду!"..

Осяг ч. 1 комунізму"

Сила комунізму в тому, що світ не знає, в чому є суть комунізму і де він є

„Осяг ч. 1 комунізму" — це тема одної з передовиць американської газети „Да Вандерер" (19. 8. 1965).

Хоч комунізм тепер володіє територіями такої величини, якими досі ще ніколи не володіла жодна влада, і він готується захватити решту світу, то однак в Америці ще й досі панує загальне незрозуміння природи комунізму, його тактики й стратегії. Це загальне нерозуміння — це комуністичний осяг ч. 1. Комуністи нічого так не бояться, як розкриття правди про них, — пише цей часопис.

І, далі, він додає:

„Коли настане день достатнього ознайомлення американців з правдою в цій справі, то з того дня почнеться кінець атеїстичного комунізму та його успіхів на шляху поневолення світу. Над підготовою цього славного й щасливого дня нині працюють десятки тисяч американців, віддаючи цьому значну частину свого життя, бо ж вони прекрасно знають, що під Богом свобода всіх людей залежить ні від чого іншого більше, як лише від того, щоб достатнє число американців доброї волі прийшли до комуністичний осяг ч. 1. Комуністи нічого так не бояться, як розкриття правди про них, — пише цей часопис.

„І пізнаєте правду, і правда зробить вас вільними" (Ів. 8, 32).

З.Р.В. — Українські офіційні провідники, всі без винятку, і майже вся українська преса не вірять в існування комунізму як реальної міжнародньої сили; напр., вони кажуть, що комунізм — це лише штучна маска на його обличчі; тобто це в дійсності не комунізм, а лише російський націоналізм. До речі, подібні заяви чути і на сторінках тієї преси, що її видають великі пресові концерни. Вони також і комуністичний китайський режим намагаються показати, як „націоналістичний". І якась стратегія намагається витворити враження, що влада СССР і червоного Китаю готові. . . воювати одні з одними. Хоч, певна річ, обидва ці режими мусять „сваритися" й „миритися" тоді, коли їм накажуть світові вищі невидимі політичні стратеги, щоб пустити світові „пяль в очі".

У Канаді 6.5 мільонів дол. на Червоний Хрест річно

У Канаді щороку збирають шість з половиною мільйонів дол. на Червоний Хрест; 3,500,000 дол. на Товариство Поборювання Раку; 2,000,000 дол. на Фундацію Серцевих Недуг.

ПРОЩАННЯ П-ВА В. І М. ҐАУКІВ

Принс Альберт, Саск.

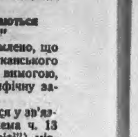

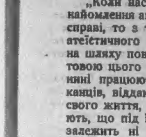

Нема нічого кращого, приємнішого й потішаючого в житті людини, як те, що за її труд і працю ще церковно-громадською полі люди доброї волі виявляють признання. В понеділок звечорі, 13 вересня 1965 року, в церковній залі зібралися парафіяни Православної Церкви попрощати й цим висловити сердечну подяку довголітніми членам й працьовитим членам громади — Василеві й Марії Ґаук з нагоди їхнього від'їзду на постійний побут до своїх дітей в Едмонтон, Альберта.

Пайство Ґауки уявляли до залі в супроводі п-ва Романовичів; присутні привітали їх повстанням з місць, а голова Жіночого Товариства пані Д. Панчук уквітчала пані М. Ґаук корсажем живих квітів.

Голова громади п. Т. Паскарук виконував функції господаря цього вечора. Промовляли: голова Жін. Т-ва пані Д. Панчук, від Інституту Моґиля п. М. Сороки та всех. о. П. Бубляк. Усі підкреслювали, що Василь і Марія Ґаук, як національно свідома та глибоко релігійна родина, прибувши в 1945 році до Принс Альберт, Саск., винеслися в члени громади й широ прищеплюють в ній та в Жіночому Товаристві. Їхня справедливість, жертвенність та пайна любов до свого рідного з'єднала їм багато приятелів. Ще до приходу в Принс Альберт п. Ґаук зумів в тяжких обставинах побудувати нову церкву з людьми доброї волі в Єлоу Крік, Саск. Тяжок був жертвенны на народні інституції та був будівником оселі „Зелений Гай" коло Вакав, Саск.

Голова громади п. Т. Паскарук сердечно й щиро побажав п-ву Ґаукам всього найкращого на новім місці побуту та вручив на миний спомин від громади цінний дарунок за їхню щирість працю в Принс-Альбертській парафії. Пайство Ґауки тепло й сердечно подякували громаді за щире прощання й цінний дарунок та сказали, що вони ніколи не забудуть Принс Альбертську громаду.. Присутні та п-во Ґауки склали пожертви на пресу в сумі 25 дол., з чого призначено 10 долярів на пресовий фонд „Вісника", 10 дол. на кашіе та 5 дол. на „Віру й Культуру". Цей приємний вечір в дружній гутірці закінчено відспіванням п-ву Ґаукам „Многая літа".

(опб).

НЕСПОДІВАНКА ДЛЯ П-ВА ЛАПКІВ

В неділю 8-го серпня ц. р., рідні, приятелі та знайомі п-ва Лапко вшанували їх приємною несподіванкою з нагоди набуття власної крамниці. Пан Василь Лапко народився на східній Україні.

Під час 2-ої світової війни долею був викинутий за межі рідного краю. До Канади п. Лапко прибув в 1947 р., а в 1949 р. одружується з Марією Ніпчук, яка народилась в Канаді, в 1954 р. вони відкривають крамницю з квітами на головній вулиці Лонґ Бренч (New Toronto).

Пайство Лапко мають троє дітей: одну дівчинку і 2 хлопчики. Пані Лапко, хоч і народилися в Канаді, але прекрасно володіє українською мовою, в наслідок чого їхні діти говорять чистою українською мовою. За його ініціятивою і неабияким стараннем, громада дістала довіл на будову Української Православної Церкви Св. Димитрія на головній вулиці в Лонґ Бренч. Пан В. Лапко був 4 рази головою цієї ж громади, чим дуже багато спричинився для зросту і розквіту цього величавого храму.

І в липні місяці ц. р. ця приємна родина п-ва Лапко набуває свою власну крамницю продяжі квітів на Лонґ Бренч. Назва і адреса цієї крамниці є така:

William's Flower Shop
3676 Lake Shore Blvd W.,
Telephone 255—7313

Це є гарне прийняття в домі п-ва Лапко, де брало участь понад 40 осіб, було влаштовано за ініціятивою п. Є. Борискевича і п. П. Рудого. Всі присутні гарно забавлялися і поділяли щастя і радість милої родини п-ва Лапко, бажаючи їм родинного щастя та добробуту. Забавляючись не забули і за нашу українську пресу, де було зібрано $24, з яких призначили: $10 на „Український Голос", $10 на „Канадійського Фармера" і $4 на „Вісник".

Дай Боже щастя та доброго здоров'я приємній та милій родині п-ва Лапко, та щоб їхня новонабута крамниця квітів процвітала далекому майбутньому.

Присутня

ПРОЩАННЯ — ВІТАННЯ

В неділю 17-го жовтня ц. р. громада при Українській Православній Церкві Св. Апостолів Петра й Павла в Ніягара Фолс, Онт., улаштувала прощання бувшому парохові о. Митрофорієму Петрові Самцеві та прийняття новому парохові о. С. Гуцуляку.

Перед самим прийняттям обидва священики відправили вдячного Молебня. Після Молебня всі присутні зійшли до церковної залі на саме прийняття.

Молитву перед споживанням страв провів о. Митрофорий Є. Чижів з Ст. Катеринс. Під час перекуски склали свої привіти та побажання: Пан Д. Губка, голова церковного заряду з Ніягара Фолс; пан О. Лисий, секретар громади; о. Митроф. П. Самець, бувший настоятель; о. С. Гуцуляк, новий настоятель та о. Митроф. Є. Чижів, гість і настоятель сусідньої громади з Ст Катеринс. Прощаючи та бажаючи всього добра на новій парафії, громада з Ніягара Фолс вручила о. Митроф. П. Самцеві подарунок.

Подібне прощання й прийняття улаштувала сусідня громада при Церкві Пресвятої Тройці у Веланді, Онт., в неділю 3-го жовтня ц. р.

Прийняття відбулося зараз після Служби Божої в церковній залі.

Господарем прийняття був пан М. Безотосьний, котрий і привітав нового пароха та його родину в імені громади. Від Жіночої Організації при Церкві склала привіт господиня пані М. Молдован.

Бувшому парохові о. Митроф. П. Самцеві вручено подарунок.

Належиться пригадати, що обидві громади творять одну парафію і їх обслуговує той самий парох.

С. А. Г.
(подав о. Степан Гуцуляк)

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ БЛ. П. МАРІЇ ВИННИК
Едмонтон, Альберта

У суботу 9-го жовтня, 1965 року, саме в річницю упокоєння бл. п. Марії з Краковських Винник, в Українській Православній Церкві Св. Михайла в Едмонтоні, відправлено Поминальну Службу Божу.

Відправляв парох громади о. Прот. Г. О. Васильв, а дяькував п. Михайло Піхота. Пок. Марія ще молодою не-

сподівано відійшла до вічности, лишаючи вели к и й жаль в першій мірі у своєї мами пані Марії Фіцич у Вакав,

Саскачевян, у сестри Анни Павлюк, брата Стефана Краковського, і мужа Йосифа та дітей, що всі живуть в Едмонтоні.

Нехай милосердний Господь прийме душу Покійної Марії до своїх Небесних Осель, а засмучену родину не оставить Небесних Ласк.

Вічна Їй Пам'ять!

о. Гр. Васьків.

БЛ. П. АГАФІЯ ПРОКОПЧУК
Атабаска, Альберта

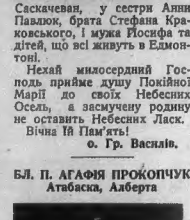

Ми, родина, ділимося із знайомими сумною вісткою, що на 88 році життя упокоїлася для дітей — мама, внуків — бабуся, для нас сестра бл. п. Агафія Прокопчук.

Покійна народилася у селі Волокінці над Дністром, Борщівського повіту, в Галичині 1877 року, в побожній родині Ніколаїв. Шукаючи кращої долі, виїхала з своїми родичами в Канаду 1897 року і поселяється на фармі коло м. Інсунге, Саск. Тут вона знайшла собі пару і вийшла замуж за п. Івана Прокопчука, з котрим судилося їй мати 7 діточок, але воля Божа одну дитину покликала до Себе ще в молодому віці.

Піонерське життя на початках в Канаді було дуже тяжке, бо треба було тяжко працювати, щоб втримати родину. В 1914 році переселилися до Монтані в С. Ш. А., а в 1924 році переїхали до Пенсильванії. В 1928 році знову повернулися у Канаду і поселялися в Аабертї, де проживали до своєї глибокої старости.

Покійна похоронила свого мужа Івана в 1962 році, залишившися вдовою і проживала коло свого сина Франка Прокопчука до своєї смерти.

Покійна була гостинною людиною і завжди мала великий респект до церковно-релігійного життя, відвідувала Богослуження і приступала до Св. Таїнств Сповіді і Причасти. За життя чоловіка, вони зложили пожертву на місцеву Церкву сумою 500 дол.

Похоронні Відправи відбулися 8-10 липня ц. р. в м. Атабаска. Тлінні останки поховано на міському цвинтарі, Покійна Агафія залишила в смутку 2 синів: Франка і Дмитра; 4 доньки: Марію, Анну, Юлію і Катерину; брата Михаїла Николаїва і 7 внуків.

Нехай Милосердний Господь прийме Покійну Агафію в Оселях Своїх, де нема ні смутку, ні журби, а життя безконечне. А Вас дорога родино, горем прибита, обдаруе Господь Своїми щедротами.

Вічна Їй Пам'ять!

Михайло Николаїв

БЛ. П. МИХАЙЛО ШЕРЕМЕТА

В середу, дня 15-го вересня 1965 р. в „Метрополітан Госпітал" у Віндзор, Онт., попрощався з цим світом Михайло Шеремета на 71 році життя.

Покійний Михайло народився 9 грудня 1894 р. в селі Вороняки, повіт Золочів, Зах. Україна. До Канади приїхав в 1913 р. Кілька років перебував у Вінніпезі і в других місцевостях на заході, а в 1921 році приїхав до Віндзор, тут заложив собі маленький склеп (штор) мішаних товарів, в котрім працював увесь час.

В молодших роках, Покійний брав живу участь в громадському житті. Був членом Т-ва Укр. Народного Дому і СУС. Увесь час належав до 6-го відділу Взаїмної Помочі, передплачував „Укр. Голос" і „Вісник", належав до Укр. Прав. Громади і т. п.

Перед смертю, в своїм заві щанні призначив скромний дар: на фонд „Вісника" $10.00, на „Укр. Голос" $25.00 і на Укр. Православну Церкву у Віндзорі $25.00.

Похорон відбувся в п'ятницю, 17 вересня з похоронного заведення „Андерсона" до Укр. Прав. Церкви Св. Володимира, де місцевий парох Всеч. о. Прот. Михайло Боднарчук відправив Заупокійну Службу Божу, а з Церкви відпроваджено тіло на цвинтар „Віндзор Грове" і похоронено побіч дружини Александри, яка померла в 1941 р.

Покійний Михайло залишив прибраного сина Ореста в Каліфорнії і сестрінку Стефку Газущинську в Торонто.

Обидвоє приїхали на Похорон.

Обовязки дяка виконував п. М. Чаборик.

Похороном займався п. Ів. Галущинський з Торонта, який завідує цілим спадком Покійника.

Через останніх кілька років, Покійний Михайло, дуже підупадав на здоров'ї, часто жалувався на недугу нирок, що й спричинило його смерть.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Ч.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Дня 6 червня 1965 року в Церкві Святого Андрея Первозванного в Торонті відбулась Панахида по блаж. пам'яті Карпові Сидоришину, який народився 1885 р., помер 22 травня 1964 р. в селі Селец, рай. Дубровиця, обл. Ровеньска, на Волині. Панахиду відслужив о. Богдан Горгіца при участі хору під проводом п. Кісіля. Після Панахиди син Покійного Микола з дружиною, які живуть в Торонті, запросили своїх знайомих до себе на поминальний обід.

Під час обіду пані А. Браер закликала гостей до збірки на Церкву і на пресовий фонд „Вісника", яка принесла 20 дол., з чого призначено на Церкву Святого Андрея Первозванного 10 дол. і на „Вісник" 10 дол.

Всім жертводавцям щире спасибі, а Покійному Карпу хай канадська земля буде пером.

Браер

БЛ. П. ОНУФРІЙ ГАВРИШ
Міт Парк, Саск.

Дуже важко ділитися сумною вісткою з родиною, знайомими і друзями з нагоди випадкового упокоєння бл. п. Онуфрія Гавриша, якого придавило авто на його власній фармі, в середу 14-го квітня, 1965-го року.

Покійник попрощався в цим земським світом на окінчені 71 років, а народився у місті Городенка, Галичина, як син покійних Василя й Марії Гавришів. Маючи ще кесповні 17 літ, як приїхав до Канади, в околицю Сен Джулієн, Саск., де в початках працював у знайомих фармерів, а відтак звінчався з Параскевією Тацюк і молоде супружжя почало свою фармерську господарку в околиці Вакав, Саск. Господь Бог обдарив їх 8 дітьми, цебто 3 синами: Федором, Іваном і Василем, а також і 5 дочками: Ганею, Марією, Дорою, Ольгою і Михайлиною. Таке вірне і щасливе супруже співжиття благословилося через повних 18 літ. Така судьба склалася, що дружина Параскевія відійшла в вічний упокій. Так полишився Покійний Онуфрій з тими дітьми безрадним вдівцем.

По після одного року свойого вдовицтва, другим разом увійшов у супружу зв'язь з Анною Гуляньською, з Катворт, Саск. Друге супружжя, за час 33-літнього співжиття, наділило їх 6 дітьми-дочками: Савелькою, яка в 5 тижнів після народження відійшла до Хору Ангелів, Олесею, Савелькою Євгенією, яка на 18 році життя попрощалася з цим земським світом, дальше Каролею, Стефкою і Наталкою. Всі діти, як з першого, так і з другого супружжя, отримали пристойне виховання.

Перед 16 роками спродали свою господарку на Вакав і перебралися до місточка Міт Парк, Саск., де купили фарму, на якій весною і літом господарили. В фармерстві пописувалися взірцево і всего мали подостатком. Упокоєння Покійника заподіяло вдові велику втрату, яку ніхто не зможе її заступити. Був щирим і вірним членом Української Греко - Православної Громади Св. Івана Хрестителя у Вірдейл, Саск., а ще до того багато жертвував на Інститут Могили в Саскатуні, як рівнож був передплатником „Українського Голосу".

Похорон його відбувся по порядку: напередодні Похорону, в понеділок, 19-го квітня, 7.30 вечорі, в Похоронім Заведенні „Мекензі", Принс Альберт, відслужено Заупокійну Литію в асисті о. Прот. Ю. Турженського при помочі дяка, п. Матвія Даха, які рівнож дали услугу наступного дня, у вівторок, 20-го, в повній Похоронній Відправі в Українській Греко - Православній Церкві Пресв. Трійці, Принс Альберт. Після прочитаної Св. Євангелії о. Юрій виголосив доцільну проповідь на тему: „Блаженні всі вмираючії у Господі."

Перед останнім прощанням з Покійником через цілування Св. Хреста, парох вірдейської громади виголосив доповідь на тему: „Життя — Буття і Родовід" Покійника. В Похороні взяло участь понад дві сотні осіб. Тлінні його останки спочили на українськім православнім цвинтарі „Сват Гил Семетрі" в Принс Альберт.

Горем і смутком оповиті, супроводжали Покійн и к а, попереше: дружина Анна, діти від першого і другого супружжя, 13 внуків і 7 правнуків; два перві браття (кузини), Андрій Гавриш з дружиною Ольгою, з Принс Альберт. На рідних землях ще осталась між живими одна сестра Анна Равлик.

Учасників Похорону запрохано на перекуску до підцерковної залі, де сколектовано на Нев'янучий Вінок на його могилу, суму $60.18, з чого розподілено $9.18 на „Вісник", $6.00 — „Український Голос", а $5.00 на Катедру Пресв. Трійці у Вінніпезі, а $40.00 на користь Вірдейської Громади.

Учасникам — жертводавцям на Нев'янучий Вінок щира подяка, а Покійному Онуфрієві у Дворах Небесних оселитися.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Ілля Швець

БЛ. П. АННА БОГУЦЬКА

У громаді Мерідейл, неделеко місточка Робліну, дня 18 вересня, 1965 року, в домі сина Григорія й невістки Михайлини, померла Анна Богуцька на 90 році життя. Бл. п. Анна походила з роду Федорчуків. Народилася в селі Лешешники, повіт Заліщики, Західна Україна. Одружилася з Юрієм Богуцьким 1890 року і в тому році прибули в Канаду. Протягом одного року жили у Вайті, а потім протягом 6 років мешкали на фармі в околиці Етелберт, Манітоба. Потім постійно мешкали в околиці Роблину.

В родині їхній було два сини й три доньки. Сини: Іван і Григорій. Доньки: Калина, Марія й Тетяна. Полишила Анна 25 внуків, 55 правнуків і 9 пра-правнуків. Муж Покійної помер 1921 року. Анні приходилось всяко пережити, але вона старалася, щоб своїх дітей виховати по-християнському. Віра в Бога, її правдива релігійність, кріпили її й додавали сили й витривалості в житті. Вона цінила Церкву, учащала до неї, молилася й приймала святі Таїни. А коли через старий вік не мала сили бувати в Церкві, то Священники їхали з Святими Дарами до її дому.

Похоронні Відправи служили: Місцевий парох о. Митрат Д. Ф. Стратійчук і отець Мир. Крищук, муж внуки Покійної Анни. У вівторок 21 вересня у вечорі відслужено Парастас в Роблині, з проповіддю о. Стратійчука. Слідуючого дня оба Священники відслужили Похорон і поминальну Сл. Божу в Церкві на Мерідейл. По читанні Євангелії, провідував о. Крищук, наводячи дещо з життя Покійної. Отець Стратійчук вказав на заслуги Покійної й щиро й гарно попрощав її від родини, громади й Церкви.

При послідніх пращанні учасники Похорону зложували пожертви на місцеву Церкву, а з сумн цих пожертв уділено 15 дол. на пресовий фонд „Вісника".

По Похороні родина Покійної Анни послужила обідом для учасників Похорону.

Щира подяка жертводавцям, а Покійній Анні Вічная Пам'ять!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ЯРОСЛАВ ТОМА ЧАПКА
Айтуна, Саск.

Трагічний автомобілевий випадок стався у неділю над ранком 29 серпня, цього року, на головній канадійській дорозі число І, чотири милі від місточка Індіян Гед, близько Ріджайни.

У цьому випадку закінчив своє молоде життя 19-літній Ярослав, син Івана і Марії Чайків з місточка Келигеру, Саск. Два хлопці, що були з ним, сильно покалічені, а авто зовсім знищене. Про нещастя повідомила поліція батька-матір кілька годин пізніше, а радіо понесло сумну вістку в дальший світ.

Тіло Покійного Ярослава привезено у вівторок до похоронного заведення в Айтуні, де відправлено Панахиду, а в середу першого вересня відбувся величавий Похорон у Православній Українській Церкві в Айтуні. Тіло спочилого поховано на цвинтарі коло Церкви, побіч гробу діда його по матері бл. п. Томи Чугайовського. В обох торжествах взяло участь велике число людей всякої народности і віри. Відслужив ці Богослуження парох айтунської парафії о. Прот. В. Апонюк, а дякував Іван Козій з Айтуни. На заклик пароха зложили богомольці 115 доларів на Нев'янучий Вінок Покійникові. Гроші розділено: $90.00 на Колегію Св. Андрея, $10.00 на „У. Г.", $10.00 на „Вісник", $5.00 на кліше.

Зараз по Похороні відбувся поминальний обід у Народнім Домі, який приготовило Жіноче Товариство на просьбу родини помершого. Небувале число (бо Церква, Народний Дім і похоронне заведення були заповнені), віддало послідню прислугу молодцеві, який у розквіті свого життя відійшов з цього світу. Молимся за спокій його душі і за безпечну їзду на життевих дорогах для цвіту людства — його молоді.

Ярослав Тома народився у Вінніпезі, де його батьки-мати мали склеп, а вироставав у Келигері, де вони на стало поселилися і ведуть торговельне підприємство. Ярослав ходив тут до школи і закінчив 12 клясу. Родичі виховували його якнайкраще, бо самі є свідомі українці, діяльні на церковній і народній ниві і широкознані між людьми. Батько є тепер головою Української Греко - Православної Парафії (давніше округи) в Айтуні, мати, дочка відомого піоніра українського народно-церковного життя у Саскачевані. Найстарший у родині син Володимир закінчив університет і є тепер високим урядником у оливній спілці в Едмонтоні. Богдан є дентистом у Саскачевані, а Ярослав мав пітн їх слідами і мав принести радість і щастя для матері-батька і родини. Сталося інакше. Прийшло горе і розпука для всіх. З дома зістав ще 14-літній син Орест, який ходить до школи, є здібний і надійно виховуючи його родичі знайдуть бодай частинний лік на свою розпуку.

Нехай Господь Милосердний дасть Своє Благословення і втіху всій засмученій родині, а душу Ярослава нехай оселить між праведниками і святими.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Прот. В. Апонюк.

ПОДЯКА

Ми тато і мама Покійного нашого сина Ярослава, як також вся наша родина складаємо щиру подяку о. Прот. В. Апонюкові за Похоронні Відправи і за слова розради у нашім горю. Дяковті п. І. Козіві за йому услугу, Жіночому Товариству за приготовання похоронного - обіду. Тим, що несли тіло і всім іншим, що зложили свою денту на Нев'янучий Вінок Ярославові і що так численно віддали свою послідну прислугу нашому синові.

Нехай вас всіх Бог благословить!

Тато Іван, мама Марія, брати: Володимир, Богдан, Орест і родина.

БЛ. П. НИКОЛАЙ ПАЛІБРОДА
Вірдейл, Саск.

Подається до відома всій родині, розсіяній по всіх місцевостях Канади про упокоєння Николая Паліброди, який на 38-му році життя попрощався з цим світом і зо всім, що йому було найдорожче, а саме дружина і дрібні діти. Покійний упокоївся в середу, 7-го липня, 1965 року. Він походив родом з дому Покійного, Юрія (Дворділя) Паліброди і Марії, з роду Самборських. Народився на канадійській землі, в околиці Амбург, Саск.

Похорон відбувся в такому порядку: в четвер, 8-го липня, ввечорі 8.00 год., в Похоронному — „Мекензі" — Заведенню, Принс Альберт, відбулась Заупокійна Литія, яку відслужив о. Прот. Юрій Турженський з парохом, з Вірдейл. Наступного дня, у п'ятницю 9-го липня, 10.00 год., в тому ж самому Заведенні згадані Священники відслужили повний Похоронний Парастас з проповідями, з прошальним, кінцевим словом, вилочно.

Під час останнього прощання з Покійним Николаєм через цілування Св. Хреста, учасники Похорону зложили пожертву на Нев'янучий Вінець на могилу Покійного, суму $28.94, з чого призначе-

но на „Вісник" $8.94, а $20.00 на користь Вірдельської Церковної Громади Св. Івана Хрестителя.

Тлінні останки похоронено на православному цвинтарі „Saint Vital Cemetery", Принс Альберт. На вічний упокій попрощали тугою й горем, опечалені найближчі рідні: дружина Савеля, діти, які ще завчасу втратили батьківську опіку, щебто 5 синочків: Тарас, Кеннет, Дик, Рикі і Дені, а також дві донечки: Аделька і Бітрес; мати Марія, сестра Василька Бурка з мужем Гнатком, як також рідні брати: Василь, Еманюїл (Михайло), Іван і Володимир, а рівночасно поважне число родини Стецїв; теща Покійного Броніслава, як і її сини: Томко, Лесько і Григорій, а до того ще сестри дружини Савеля, як свойого шваґра; Єгнис Наконечна, Марія Сарабія і Анна Маконка.

Учасникам Похорону щира подяка. Покійному Николаєві в Дворах Небесних оселитись.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Ілля Швець

БЛ. П. ВАСИЛЬ БЕДЮК
Лібав, Ман.

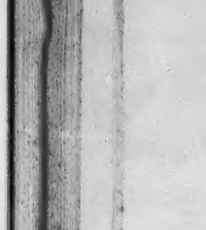

Дня 19 червня 1965 р. упокоївся в Бозі Василь Бедюк, проживши 64 роки.

Бл. п. В. Бедюк народився в селі Лучинче, Сокальського повіту, в Галичині. У Канаду приїхав 1928 року, і все своє життя тут, у Канаді, прожив в околиці Лібав. Перші роки в Канаді Покійний був робітником, а згодом одружився з Евою з дому Старань й осівся на фармі, де працював і прожив до свого несподіваного упокоєння. Рідних дітей у Покійного не було; але він виховав двоє прийнятих дітей — Гері й Сандру, яких тепер оплакує.

Покійний був вірним Української Греко - Православної Церкви в Канаді й належав до Громади в Поплар Парк. У цій Громаді він виконував обов'язки дяка до свого упокоєння. З іншої своєї діяльности, він був членом місцевого Народнього Дому. У житті він був вимогливий вдачі та утішався пошаною від усіх, хто його знав.

Бл. п. Василь Бедюк залишив у смутку дружину Еву, двоє вищезгаданих дітей, двох братів в Україні та іншу дальшу рідню.

Похорон відбувся 22 червня з Церкви Св. Трійці в Поплар Парк, Ман. Покійного похоронено на місцевому православному цвинтарі.

З Нев'янучого Вінця 10 дол. віддано на прес. фонд „Вісника", а 5 дол. на вироблення кліше.

Вічна Йому Пам'ять!

Учасник Похорону.

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ УПОКОЄННЯ БЛ. П. ДМИТРА КОМГИРА
Едмонтон, Альберта

У суботу 21-го серпня 1965 р., в Катедральному Соборі Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні, відбулось Поминальне Богослужения за спокій душі бл. п. Дмитра Комгира, який спочив в Бозі 21-го серпня 1964 року.

Бл. п. Дмитро Комгир народився в селі Стриганці, повіт Товмач, Західна Україна 15-го листопада 1895 року.

До Канади приїхав 1914 року. Прибувши до Канади стає на працю при залізній дорозі, а опісля у майнах. В році 1919 одружується з Анною Хрицуя і разом з дружиною поселюється в Спеден, Альберта, де прожив довші роки свого життя. Тут, у Спеден, успішно господарює, як також бере активну участь в громадсько - церковному житті.

Він на протязі довгих років був членом Управи Церковної Громади, як також Народнього Дому у Спеден.

До Едмонтону Дмитро Комгир приїхав 1956 року. Тут стає він членом Катедральної Громади.

Бл. п. Дмитро Комгир працював над собою, дбав про свій духовний та культурний розвій й саме тому виробився на добру, чесноту та свідому людину, на доброго та взірцевого батька.

У своєму житті він радо жертвував на Колегію Св. Андрея в Вінніпезі, на Інститут Св. Івана в Едмонтоні, на Катедру та Авдиторію Св. Івана в Едмонтоні, підтримував українську пресу, жертвував на національні потреби.

З цього світу відійшов несподівано. Ще того самого дня — 21-го серпня 1964 року був зі своєю родиною, втішався своїми онуками, спокійно пішов до своїх становлених обов'язків — до праці, а вже вечором родину повідомлено, що Дмитро Комгир помер на серцевий удар.

Похорон відбувся 26-го серпня 1964 року з Катедрального Собору Святого Івана Хрестителя в Едмонтоні при великій числі вірних й родини. Тління останки бл. п. Дмитра Комгира поховано на цвинтарі Св. Михаїла в Едмонтоні. Чин Похорону відслужили Вирел. о. Олександер Хом'як й Всеч. о. Дмитро Лучак — Настоятелі Катедри.

У глибокому смутку остався Покійний дружину Анну, сина Володимира — який живе в Арлінгтон — в Америці. Оставив три доні: Марія, замужна за Мельничуком — по професії учителька, яка живе в Едмонтоні; Параскева, замужна Романовичі — учителька, яка живе у Боффало й Соня, замужна Гудик — мед. сестра, яка живе у Дітройт й Фіяка, замужна Аббей — по професії стенографка, яка живе у Ванкувер. Покійний оставив 10 онуків.

У першу річницю упокоєння бл. п. Дмитра Комгира Вирел. о. Прот. Олександер Хом'як відслужив Святу Божественну Літургію й Панахиду.

Нехай Заупокійна Свята Літургія й наші моління будуть спасенними для душі Покійного! Нехай Твоя душа оселиться в оселях Праведників, а земля нехай буде Тобі легкою! Вічна Тобі Пам'ять!

о. Ол. Х.

БЛ. П. АННА ШЕВЧИШИН
Едмонтон, Альберта

Дня 7-го червня 1965 року упокоїлась в Бозі Анна Шевчишин, почесна членка Української Православної Катедральної Громади Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні, основоположниця й почесна членка місцевого Відділу Союзу Українок при Катедральній Громаді, щира та віддана працівниця на церковній та громадській нивах.

Народилась вона 27-го жовтня 1889 р. в селі Маковиському над срібнолентим Сяном, Ярославського повіту, Західня Україна, як одна із дітей в домі Петра й Марії Убогих.

До Канади прибула вона 1908 року до міста Вінніпегу. Тут у Вінніпезі, в 1911 році виходить замуж за вчителя Григорія Шевчишина. В році 1917 Анна Шевчишин разом зо своїм мужем переїжджають до Едмонтону. Від цього року Едмонтон став місцем сталого замешкання — де саме й муж одержав працю в характері урядника в міністерстві освіти. Едмонтон став місцем спільної громадської та церковної праці Шевчишиних.

Згадуючи коротко про життя Покійної, належить згадати ось про що: В році 1912 бл. п. Анна Шевчишин — завдяки добросердечності свого мужа Григорія (також вже покійний) спроваджують в Канаду своїх стареньких родичів а з ними двоє сиріток — Івана та Марійку Верхомин. Для тих сиріток Покійна стала немов правдивою матірю, давши їм належне забезпечення, виховання та високу освіту. Марія — закінчивши середню школу, здобула професію мед-сестри, — до речі перша українська мед-сестра в Альберті, а молодий тоді Іван Верхомин закінчивши середню школу, записався на університет — здобуває становище лікаря, а згодом часу відкриває лікарську канцелярію й стає широко знаний по усій Канаді український культурний діяч, меценат та основоположник чисельних українських інституцій, в тому відомий син Української Православної Церкви. Бл. п. Анна Шевчишин — це одна із почесних членок Катедраль н о ї Громади Св. Івана в Едмонтоні. Членом Українськ о ї Православної Церкви вона була від перших початків її відновлення в Канаді. Коли пам'ятного дня 11-го жистопада 1923-го р. покладено основу під Українську Православну Громаду в Едмонтоні, всюди бачимо **Анну і Григорія** Шевчишиних у активній праці для Рідної Церкви. Вона, як правдиво віруюча християнка, виконує совісно свої християнські обов'язки, так по відношенні до своєї душі, як також по відношенні до ближніх. Вона щиро жертвує на потреби Церкви, других заохочує до добрих діл. Зокрема жертвувала на будову Катедри а опісля на будову нового Іконостаса в Катедральн о м у Храмі Св. Івана Хрестителя. Вона жертвувала щиро на будову Авдиторії та Парафіяльної Школи, на Колегію та на Інститут.

Бл. п. Анна Шевчишин — це одна із основоположниць Жіночого Товариства в Едмонтоні, чия оказала в його розбудову неоцінену щирої та ідейної праці. Коли 1926 р. постає Відділ Союзу Українок Канади, вона бере живу участь в Організації, працює в різних комітетах, чи то у церковному, чи соціяльному, чи добродійному, допомагає в переведенні усіх імпрез, старається за кожному кроці поширювати та закріплювати ідею: **„Шануй свою прадідівську віру і Церкву! Неси перед світом гідність свого народу".**

За її постійну працю для Церкви, Громада наділяє її почесним членством, а Організація відзначує її почесною членкою Відділу С.У.К.

Енергійна й завзята вдачею, вона багато свого часу й праці посвятила для моральної й матеріяльної підтримки Церкви, інституцій, Організацій, не нехтуючи при цьому обов'язки матері. Покійна вихована в дусі любови до свого рідного своїх двох синів: Володимира та Євгена.

Маючи талант до народнього мистецтва, вона відзначилась писанням писанок. Це улюблене мистецтво вона поширювала скрізь — так поміж своїх жіночтвом, як також серед наших співгорожан.

Ще про одну характеристичну рису Покійної треба згадати, а це її здоровий розсудок та гумор. Нераз у критичних хвилинах її здоровий розсудок, добрий гумор, злагіднювали громадське напруження та успокоювали нерви присутніх. На протязі свого життя вона й на хвилинку не зійшла зо шляху великої ідеї, якою для неї була праця для Української Церкви та Народу.

ПОХОРОН БЛ. П. АННИ

В середу, 10-го червня в Катедрі Св. Івана відслужилася Панахида за спокій душі Покійної Анни, що її відправив Високопреосвященнійший Владика Андрей з сослужебні Всеч. о. Дмитра Лучака, який виголосив цього вечора проповідь.

Другого дня ранком, 11-го червня, в цьому ж Катедральному Соборі Високопреосвященнійший Владика Андрей відслужив Заупокійну Божественну Літургію і Чин Похорону в сослуженні Всеч. о. Д. Лучака й Вирел. о. Ігумена Ол. Щербіня. Проповідь виголосив Високопреосвященнійший Владика Андрей, а Всеч. о. Дм. Лучак сказав Прощальне слово.

Тлінні останки Покійної Анни зложено на Едмонтон цвинтарі, біля могили її дорогого мужа Григорія, який спочивав там ще від 1937 року.

Після Похорону в залі Катедри відбувся поминальний обід-тризна, получений із належною програмою.

У великому смутку Покійна залишила двох синів Володимира та Євгена, як також сестрінку Марію Пій й кузина д-р Івана Верхомина (який упокоївся 5 серпня). Тут треба згадати хоч коротко про п. Марію Пій, яка належно з великою печалівністю та добайливістю доглядала хвору тету у нас й недужих, так у лічниці, як також у дома аж до хвилини, доки Господь не покликав Рабу Божу до Вічної Щасливости. Це був вияв вдячности та любови до своєї тети, якою сестрінка хотіла віддячитися Покійній теті за поміч та належне виховання, коли вона тому 53 роки прибула в Канаду.

Енергійна й завзята вдачею, вона багато свого часу й праці посвятила для моральної й матеріяльної підтримки Церкви, інституцій, Організацій, не нехтуючи при цьому обов'язки матері. Покійна вихована в дусі любови до свого рідного своїх двох синів: Володимира та Євгена.

Маючи талант до народнього мистецтва, вона відзначилась писанням писанок. Це улюблене мистецтво вона поширювала скрізь — так поміж своїх жіночтвом, як також серед наших співгорожан.

Ще про одну характеристичну рису Покійної треба згадати, а це її здоровий розсудок та гумор. Нераз у критичних хвилинах її здоровий розсудок, добрий гумор, злагіднювали громадське напруження та успокоювали нерви присутніх. На протязі свого життя вона й на хвилинку не зійшла зо шляху великої ідеї, якою для неї була праця для Української Церкви та Народу.

Сини спокійним сном незабутня Анно до другого Христового Пришестя! Нехай канадська земля буде тобі легкою.

Вічна Тобі Пам'ять!

о. Ол. Х.

ПОДЯКА

Сердечна подяка Високопреосвященнішому Владиці Андрееві, Високопреподобним Отцям Настоятелям, п. П. Паушові — Катедральному реєнтові за Похоронні Богослужби та Молитви, що їх ми спільно заносили перед Престол Всевишнього за спокій душі Покійної мами та тети бл. п. Анни Шевчишин. Сердечна подяка тим, що несли та супроводили домовину на місце вічного спочинку, тим, що надіслали квіти та листи співчуття, всім промовцям, всім жертводавцям, що склали свої пожертви як **Нев'янучий Вінок** у пошану Покійної нашої мами та тети.

Членкиням Відділу Союзу Українок при Катедральній Громаді сердечна подяка за приготовання тризни, всім нашим приятелям та сусідам усім парафіянам, що взяли участь у Похороні сердечна подяка.

Володимир й Євген — Сини
Марія Пій — сестрінка

БЛ. П. ВАСИЛЬ БОДЮЛ
Віндзор, Онт.

Ряди наших піонерів в Канаді постепенно рідшають!

В суботу, 7-го серпня 1965 р. в годині 9-ій вечером, в лічниці „Готель Дієу" у Віндзор, попрощався з ним світом Василь Бодюл. Сім тижнів перележав Василь в лічниці і по тяжких муках відійшов у вічність на 68 році життя. Лікарі ствердили в лівій легені тяжку й невиліковану недугу рака.

Покійний Василь Бодюл народився дня 10 травня 1897 року, в селі Кучерів Великий, Буковина.

Молодим, 16-літнім юнаком приїхав до Канади в 1913 р. Короткий час перебував в Монтреалі, потім виїхав на роботи при залізній дорозі.

Перша світова війна дала йому добре в знаки, бо як австрійський піддання був часто переслідуваний, треба було все реєструватись, не оминули його і канадійські, концентраційні табори, але, як часто згадував Покійний: те все забулось. Канада дала мені притулок і краще життя чим рідна Буковина.

В році 1921 приїхав до Віндзор. Кілька років працював в Детройті, в 1927 році дістав працю в автомобілевій індустрії Форда у Віндзор, а від 1938-го року працював у „Валкер-Металь Продукт". Хотів ще докінчити цей 1965 і з'явився піти на пенсію, та тяжка недуга не дала докінчити і перешкодила в його плянах!

Покійний Василь, в 1922 році одружився з Марією Боднар, яка тільки що приїхала до Канади із села Свидова, Чортківського повіту, Зах. Україна. Вони виховали одинокуу доньку Анну (замужна: Букса) і внука Василька, котрого Покійний надзвичайно любив і ним дорожив.

Приїхавши до Канади молодим хлопцем, він не загубився в тім, чужім, незнаїм морю, не пішов на службу чужим, як багато наших, тодішніх емігрантів, але ціле своє життя в Канаді, працював в українських організаціях, служив своїому народові і чим міг допомагав йому.

Та понад все, любив свою, рідну, Українську Православну Церкву в Канаді і їй вірно служив до кінця свойого життя. Від року 1936-го був касієром церковної громади, а останніх 12 років на позиції старшого брата. Був членом Т-ва Укр. Народного Дому, пізніше „Просвіти", членом Взаїмної Помочі. Довголітнім передплатн и к о м „Українського Голосу" і „Вісника". За життя придбав собі багато приятелів і знайомих. Вмів співчувати в горю чи недузі других. Коли довідався, що хтось захворів і пішов до лічниці, він із своєю дружиною Марією був перший з тих, що пішли відвідати і подати слово потіхи та розради.

Тому то, передчасна його смерть, була великим ударом для всіх, а спеціяльно для Церковної Громади Св. Володимира. Всі відчули велику втрату.

Похоронні Відправи відбулись в ось такім порядку: В понеділок, дня 9 серпня, в год. 7.30 вечером, в похоронній заведенню „Андерсона" парох о. прот. Ф. Керяцький відслужив „Панахиду" і виголосив поучкоу проповідь.

У вівторок, дня 10 серпня знову „Панахида", служили вже два Священики, парох о. прот. Керяцький і Митр. прот. о. Д. Д. Лещишин з Арнолд Певсильванія, який спеціяльно приїхав, щоб взяти участь в Похороні свого, колишнього члена і касієра з перед 29 років. Цього вечора, дуже зворушливу проповідь, виголосив гість о. Д. Д. Лещишин.

В середу, дня 11-го серпня, в год. 9-ій рано, по короткій Відправі в похоронній заведенню, тіло перевезено до Української Православ н о ї Церкви. Заупокійну Службу Божу правили обидва Священики. Після Євангелії, проповідь виголосив гість, Митр. Прот. о. Д. Д. Лещишин, а дуже зворушливу прощальну промову, парох о. Прот. Керницький.

Через обидва вечорі в похоронним заведенню „Андерсона" капличка була переповнена, немогла вмістити всіх, що прийшли віддати послідну прислугу Покійному Василеві, так і в часі Похорону, нова, велика Церква, помимо робочого дня, була заповнена. Прибули знайомі й приятелі з Ніягра Фаяс, з Бренфорду, з Детройт і інших місцевостей.

З Церкви, похоронна валка, около 50 авт, відвезли домовину на цвинтар „Віндзор Грове", по відспіванню: Вічная Память, коротке, прощальне слово від 6-го відділу Взаїмної Помочі сказав: голова І. Рижак.

Увесь час, і в похоронним заведенню і в Церкві і на цвинтарі дуже гарно й жалібно співав мішаний хор під управою п. М. Чаборика.

З цвинтару, на запрошення родини, всі повернулися до церковної авдиторії на поминальну „Тризну", приготовану жіночтвом Т-ва ім. Л. Українки під проводом голови пані М. Телегі.

Програмою проводив голова громади п. В. Вахна, який виголосив слово спічуття по втраті так дорогого й працьовитого члена і старшого брата, відтак попросив до слова колишнього, бувшого пароха митр. прот. о. Д. Д. Лещишина, який в своїй промові згадав про ті тяжкі часи будучи першим парохом і розпочинаючи будову церковної залі без ніяких фондів, але з глибокою вірою, що маючи кількох щирих та

ідейних працівників, до котрих і Покійний Василь належав, він бачив перед тією громадою світлу будучність. Родині висказав своє глибоке співчуття і просив помагати одне другому. п. М. Чаборик: знаю Покійного Василя від 1927 року. Увесь час жили ми дуже близько і дружно, і можливо, що я найкраще знаю його вдачу і характер. Це був один з тих твердих і непохитних стовпів, на котрих звичайно будується тривка основа — будівля. Він ніколи не хилився під подувом вітру в одну чи другу сторону, але йшов вибраним шляхом до перемоги. Свою дочку Анну, виховав добре. Вщепив в її душу любов до свого народу і рідної Церкви. Анна дуже добре володіє українською мовою і хоч живе далеко в Детройті, кожної неділі раню привозить свого сина Василька до недільної школи, і дуже часто він услугує вже коло престола як і Покійний Дідо, я вона сама йде на хори і помагає співати.

І тому, що Покійний Василь має багато знайомих в Канаді, треба і їх повідомити почерез нашу пресу про його упокоєння.

На закінк пана Чаборика, присутні зложили як Нев'янучий Вінець суму: $90.35. Ту суму, за згодою родини, розподілено як слідує: $50.00 на місцеву Церкву як фонд будови Іконостасу; $15.00 на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі; $10.00 на „Вісник"; $15.00 на „Український Голос", а того виріб кліше.

Парох, о. прот. Керніцький сказав: в особі Покійного Василя мав я велику поміч коло престола і його місце буде тяжко заповнити. Від себе і своєї родини, вдові Марії, дочці Анні і внукові Василькові, висказав найгл и б ш і співчуття і просив Анну заопікуватись мамою, яка послідними часами дуже підупала на здоров'ї.

Дочка Анна Букса подякувала всім, а спеціяльно Всеч. о. митр. прот. Д. Д. Лещишинові, що приїхав з далекої місцевості і своєю присутністю звеличав Похорон батька. Всеч. о. прот. Керніцькому, за Похоронні Відправи і за часті відвідини і поради батька в часі сім тижневої хвороби в лічниці, п. М. Чаборикові і всім співакам, за так гарний похоронний спів. Жіночому Т-ву, на чолі з панею М. Телегою, за приготування обіду. Тим, що несли домовину. Всім, що прислали цвіти і тим, що зложили свої жертви на Нев'янучий Вінок поважну суму, і всім, що чимнебудь причинились до Похорону батька та відвідували його під час слабости. Спеціяльну подяку складаю моїй кузинці Дорі, за поміч автом в часі слабости і Похорону.

Покійний Василь, крім дружини Марії, дочки Анни і внука Василька, залишив братів: Дмитра, Костіна і Нестора на Буковині.

По відспіванню тропарів: „Із Духами праведників"..... та Вічная Пам'ять, молитвою „Отченаш"... закін ч е н о ту сумну трапезу.

Вічная Тобі Пам'ять і нехай та Канадійська земля буде Тобі легкою.

Присутній

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ГРУДЕНЬ

5. Неділя — Трисвяток, Попхар Парк.
12. Неділя — Кенора, Божекур.
19. Неділя — Св. Миколая — Гонор (Храм), Трисвяток, Дуфрост.
26. Неділя — Кенора, Тишдал.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

Телефон: (дізнь) JU 6-2660
(уночорі) JU 6-2610

о. В. АПОНЮКА
ГРУДЕНЬ

4. Субота. Введення Пр. Богор. — Гудзь
5. Неділя — Медвяк (Окружні Збори в Айтуні)
12. Неділя — Айтуна
19. Неділя. Св. Миколая — Гарбард (Храм-Празник)
22. Середа. З. Св. Анни — Айтуна
26. Неділя — Гудзь

Address: Box 143, Kuna, Sask. Tel. 795-2218

о. В. БОЙЧУКА
110 Wellington Ave. Yorkton, Sask. Phone 783-2900

о. Л. В. ДЯЧИНИН
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ГРУДЕНЬ

5. Неділя — Кіндерсей
12. Неділя. Замість Мінам — Саскатун
19. Неділя — Вонда
26. Неділя — Прінсйт

421 Ave., 1st South, Saskatoon, Sask. Tel. 652—8951.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ГРУДЕНЬ

4. Субота — Ватсон (Введення Пр. Богородиці в Храм)
5. Неділя — Вадим
12. Неділя — Клер
13. Понеділок — Вадіна (Ап. Андрея Первозваного)
19. Неділя — Вимир (Св. Миколая)
26. Неділя — Фестон

Box, 488 — Tel. 536-3148. Wadena, Sask.

о. І. Г. ГИЛАВОГО
ГРУДЕНЬ

4. Субота — Лужани
5. Неділя — Вилінгдон
12. Неділя — Ендру
19. Неділя — Лужани
26. Неділя — Пруг

Address: Wilfingden, Alberta. P. O. Box 307.

о. С. ГРЕДІЛЯ

Address: Box 117, Hyas, Sask Tel. 190-2.

о. Ст. ЗУЗАКА
ГРУДЕНЬ

4. Субота. Введення — Геффорд
5. Неділя — Кондор
12. Неділя — Редфіл
19. Неділя. Св. Миколая — Геффорд
26. Неділя — Вінкл

Address: Box 165, Hafford, Sask., Tel.: 56.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ГРУДЕНЬ

4. Субота. Уведення в Храм Пр. Богородиці — Іспас
5. Неділя — Кейленд
12. Неділя — Ту Гілс
19. Неділя Св. Миколая — Шипкінці
26. Неділя — Ту Гілс

Address: Box 294, Two Hills, Alta. Phone 657-8460.

о. В. КОКОРУДЗА
ГРУДЕНЬ

4. Субота. Введення в Храм Пресв. Богородиці — Етельберо
5. Неділя — Пайн Ривер
12. Неділя — Драй Ривер
19. Неділя. Св. Миколая — Етельберт
22. Середа — Зачатта Пресв. Богородиці — Пайн Ривер
26. Неділя — Дорбен

Address: Ethelbert, Box 71 Ph. 6304

о. М. КРИПЮКА
ГРУДЕНЬ

4. Субота. Введення в Храм Пресв. Богородиці — Майфорт
5. Неділя — Гадсон Бей
12. Неділя — Гровлія
13. Понеділок. Св. Ап. Андрея — Ендевор
19. Неділя. Св. Николая Чудотвор. — Бруксбі
22. Середа. Зачатія Пресв. Богор. ія Анни — Гровлія
26. Неділя — Елков Крік.

Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛИША
ГРУДЕНЬ

4. Уведення в храм Пресв. Богородиці — Редвотер
5. Неділя — Торгилд
12. Неділя — Восетна
19. Неділя — Ертрімонт
26. Неділя — Радвей

Box 128. Radway, Alta. Tel. 16.

о. О. КРАВЧЕНКА

Address: North Battleford, Sask. 972—10th. St. Ph. 446-2280.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
ГРУДЕНЬ

5. Неділя — Сенкі Лейк
12. Неділя — Россборн
19. Неділя. Св. Миколая — Менсі
26. Неділя — Оквборн

Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ГРУДЕНЬ

5. Неділя — Вестлок
12. Неділя — Сангудо
19. Неділя — Вайлнуд
26. Неділя — Сібадін

Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 348-3746

о. М. ОЛЕСЮКА
ГРУДЕНЬ

4. Субота. Уведення в Храм Пресв. Богор. — Вінніпегосіс
5. Неділя — Девфін
12. Неділя — Рорктон
13. Понеділок. Св. Ап. Андрія Первозванного — Ашвіл
19. Неділя. Св. Миколая — Дрифтінг Ривер
22. Середа. Св. Анни — Гилберт Плейнс
26. Неділя — Девфін

Вечірня служиться що неділі о год. 7-ій вечора в Девфині.

Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 88.

о. Я. РИВАЛКИ

Address: 2602-42 Ave., Vernon, B. C. Phone 542-4412.

о. О. СОРОЧУКА
ГРУДЕНЬ

4. Субота — Уведення Пресв. Богородиці — Гіффорд
5. Неділя — Бонниленд

УВАГА: Окружні річні збори зараз по обіді в залі пів Церковою. Зобовязується всіх прибути на збори.

12. Неділя — Ст. Пел
13. Понеділок — Св. Андрея — Бонниленд
19. Неділя — Гиффорд (річні збори)
26. Неділя — Сенкі Репід

Rev. O. Sorochuk Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ГРУДЕНЬ

4. Субота. Уведення в Храм Пресв. Богородиці — Лек Ла Біш Чудотворця — Трескленд
5. Неділя — Норвя
12. Неділя — Атабаска
12. Неділя. Вечірня о год. 7.30 веч. — Лесек Ла Біш
19. Неділя Св. Миколая Мирлик.
22. Середа. Зачатія Богородиці ніа Анни — Бота
22. Середа. Вечірня о год. 7.30 веч. — Лек Ла Біш
26. Неділя — Середа

Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 623-4540

о. Й. Ф. СТРАТИЧУКА
ГРУДЕНЬ

4. Субота. Введення — Леонард
5. Неділя — Робінс
12. Неділя — Гренфелю
19. Неділя — Мекнет
22. Середа. Зачатія Пр. Богор. — Мерівейл
26. Неділя — Росса

Address: Box 207, Roblin, Man. Tel.: 468.

о. Т. СЛАВЧЕНКА
ГРУДЕНЬ

4. Субота. Введення в Храм Пресв. Марії — Кленворт
5. Неділя — Альвена
5. Неділя. Вечірня 5 год. „Фест тайм" — Сметс
12. Неділя — Лепін
13. Понеділок. Св. Андрія Первозваного — Тарнополь
19. Неділя. Св. Миколая — Вакав

Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. 233-4201

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ГРУДЕНЬ

4. Субота. Уведення — Толстой
5. Неділя — Толстой
12. Неділя — Сарто
19. Неділя. Николая — Роза.
22. Середа. Акин Зачат. — Толстой
26. Неділя — Гердінтон

Address: Tolstoi, Man.

о. Ю. ТУРЖАНСЬКОГО
ГРУДЕНЬ

4. Субота. Введення — Ворспайт
5. Неділя — Смоки Лейк
12. Неділя — Вільна
13. Понеділок. Св. Ап. Андрея — Строй
19. Неділя Св. Миколая — Едвард
22. Середа. Зачаття — Смоки Лейк
26. Неділя — Сведен

Address: Smoky Lake, Alta. Box 900

о. Г. УЛОГА
ГРУДЕНЬ

19. Неділя. Св. Миколая Чудотворця — Шіго (пол.)
26. Неділя — Фовм Лейк

Увага! Усі Богослужения призначені для Громади Успіння Пресвятої Богородиці у Шіго (полудніва) зимовою порою до місця квітня включно будуть відправляється у Церкві Преєв. Трійці у Шіго (місто)

Address: Shoko, Sask., Box 62. Tel. 61.

о. І. ШЕВЦЯ
ГРУДЕНЬ

4. Субота. Уведення в храм Пресв. Богородиці — Кадет
5. Неділя — Нишавин
12. Неділя — Вірдель
19. Неділя. Св. Миколая Мир-Лик. Чудотворця — Нишавин
22. Середа. Зачатія Пр. Богородиці від Св. Анни — Сембург
26. Неділя. Св. Протоїв — Вірдель

Address: Wolseley, Sask. Ph. 698.

о. А. ХРУСТАВКИ
ГРУДЕНЬ

4. Субота. Уведення в Храм Пр. Богородиці — Сакса вол.
5. Неділя — Мусідора
12. Неділя — Мирнам
19. Неділя — Лужани-Топорівці
26. Неділя — Лойдмінстер

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ГУМЕНА О. ЩЕРБАЯ
ГРУДЕНЬ

19. Неділя — Торсбі
22. Середа. Св. Анни — Пено
26. Неділя — Катвні

Address: 9535—169 Avenue, Ph. GA 2-2055. Edmonton, Alta.

о. Ю. ЯГОДСЬКОГО
ГРУДЕНЬ

4. Уведення — Сеньків
5. Неділя — Бейта
12. Неділя — Пембіна
19. Неділя — Арбака

Св. Миколая. Храм

26. Неділя — Сандав

Address: Vita, Man.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue, Winnipeg 4, Man.